ĐẠI CHU TIÊN LẠI

ĐẠI CHU TIÊN LẠI

Tác giả: Vinh Tiểu Vinh

Thể loại: Tiêp Hiệp, Linh Dị, Xuyên Không

Nguồn: bachngocsach.vip

—★—

DTV-EBOOK.COM

Chương 1. Chết mà sống lại

"CPR!"

(CPR: Hồi sức tim phổi là tổ hợp các thao tác cấp cứu bao gồm ấn lồng ngực và hô hấp nhân tạo với mục đích đẩy lượng máu giàu oxy tới não, đưa bệnh nhân thoát khỏi tình trạng nguy kịch)

"Mọi người rời tay!"

"Thêm khử rung tim!"

"Thêm một lần nữa!"

…

Ý thức của Lý Mộ đang biến mất.

Hắn ước chừng thật sự phải chết rồi.

Đối mặt cái chết, hắn cũng không sợ hãi bao nhiêu, so với tiếp tục thừa nhận ốm đau tra tấn, chết, chưa hẳn không phải một loại giải thoát.

Từ sau khi cha mẹ qua đời, hắn ở thế giới này đã không còn vướng bận.

Hắn đã sớm làm tốt chuẩn bị cho cái chết.

Tiếng hò hét lo lắng của bác sĩ dần dần nhỏ đi, ý thức của Lý Mộ chìm vào vực sâu vô tận.

…

Tổ châu.

Chu quốc.

Bắc quận.

Núi hoang.

Trước bãi tha ma, vài cây dương đứng thưa thớt ở nơi đó, lá cây bị gió thu thổi vang xào xạc, quạ đen sau khi ở trên bầu trời lượn lờ mấy vòng, đáp ở trên mộ phần nhô lên.

Một khắc nào đó, quạ đen kiếm ăn trên mộ đột nhiên kinh hãi, đập cánh, bay lên bầu trời.

Sau một chuỗi tiếng ào ào, hai bóng người từ trên sơn đạo đi tới.

Hai người một cao một thấp, một béo một gầy, đều mặc tạo lại* phục màu xanh nhạt, đi thẳng đến bãi tha ma, mang một cái chiếu rách đặt xuống, người vóc dáng cao trong đó thở ra một hơi, nói: "Rốt cuộc đến rồi."

(*: chỉ sai dịch trong nha môn thời cổ)

Bộ khoái vóc dáng thấp nhìn nhìn một mảng mộ phần nhô lên phía trước, nhịn không được run rẩy một cái, nói: "Đào nhanh, chôn xong còn trở về, đây cũng không phải là chỗ tốt đẹp gì, ta luôn cảm thấy sau lưng mát lạnh…"

"Ban ngày ban mặt, ngươi sợ cái gì?" Gã cao đặt mông ngồi xuống, thoải mái tựa vào trên một thân cây, nói: "Mệt chết rồi, nghỉ trước rồi nói tiếp, ngươi nói hai người chúng ta sao lại dính vào loại việc xui xẻo này…"

"Đừng nói như vậy…" Gã thấp nhìn thi thể trên mặt đất, dâng lên buồn phiền, nói: "Lý Mộ mới xui xẻo, ngày hôm qua còn an lành, sao bỗng nhiên…"

Gã cao nhìn trái nhìn phải, thần bí nói: "Nghe nói là bị yêu tà câu hồn…"

"Yêu tà?" Gã thấp nghe vậy cả kinh, "Ngươi nghe ai nói?"

Gã cao nuốt ngụm nước bọt, nói: "Người kể chuyện ở câu lan không phải đều nói như vậy, ba hồn bảy vía của người sống, đối với yêu tà là vật đại bổ, có một số yêu tà, chuyên môn câu hồn nuốt phách người ta để tu luyện, ngay cả người khám nghiệm tử thi cũng không nghiệm được nguyên nhân cái chết của hắn, không phải yêu tà làm loạn là cái gì…"

Gió thổi lá cây vang xào xạc, lại liên tưởng đến yêu tà khủng bố, gã thấp chỉ cảm thấy chung quanh nổi từng trận gió âm, vội vàng nói: "Đừng nói nữa, mau làm việc, làm xong trở về sớm một chút…"

Hai người cầm xẻng, chọn một chỗ đất trống, bắt đầu đào hố.

Lý Mộ không có người thân, lại nghèo rách mùng tơi, không mua nổi quan tài, xem ở trên tình cảm ngày thường làm việc cùng nhau, hai người kết phường bỏ tiền mua một tấm chiếu, lo lý hậu sự của hắn, đã tính là hết lòng hết nghĩa rồi.

…

Khi Lý Mộ mở mắt ra, phát hiện mình đang ở một chỗ núi hoang không biết tên, bên cạnh, hai nam nhân mặc đồng phục cổ trang đang đào hố.

Hắn hẳn là đã chết, cho dù chưa chết mà nói, cũng nên ở bệnh viện, nơi này là địa phương nào?

Hai người này đang làm gì?

Muốn chôn sống hắn sao?

Mặc dù là hắn đã không có tiền trả tiền thuốc men nữa, cũng không đến mức bị chôn sống nhỉ…

Hắn phản xạ có điều kiện ngồi dậy.

Sau đó ngẩn ra.

Nằm trên giường bệnh lâu ngày, khiến hắn ở nửa năm trước đã không thể làm ra động tác này, nhưng giờ phút này, hắn lại cảm nhận được trong thân thể ẩn chứa lực lượng lâu rồi không có.

Hắn cúi đầu nhìn nhìn, phát hiện hắn ăn mặc rất kỳ quái, như là trang phục của bộ khoái hoặc là nha dịch trong phim, quần áo giống hai nam nhân bên cạnh như đúc.

Tựa như là ý thức được cái gì, hắn bắt đầu đánh giá hai tay mình.

Hai tay làn da thô ráp, hổ khẩu tay phải có nốt chai, một cái vết sẹo lúc còn nhỏ vô ý tạo thành nọ trên mu bàn tay không thấy nữa — Đây không phải tay hắn.

Cái hố đất sâu cỡ nửa người đã đào xong, hai người chuẩn bị mang thi thể Lý Mộ bỏ vào, quay đầu, liền thấy được Lý

Mộ ngồi ở trên chiếu.

Lý Mộ cũng quay đầu nhìn về phía bọn họ.

Hắn mở miệng, đang muốn hỏi chút gì, màng tai bỗng nhiên truyền đến một trận đau đớn.

“Má ơi!”

“Xác chết vùng dậy rồi!”

“Keng keng” hai tiếng, hai người ném xẻng trong tay, vừa kêu to, vừa lăn vừa bò biến mất ở trong tầm mắt Lý Mộ.

Lý Mộ cúi đầu nhìn hai tay lần nữa, vẻ mặt mờ mịt.

…

Hồi lâu sau, một bóng người mới xuất hiện ở trên sơn đạo.

Trên mặt Lý Mộ vẫn có một tia mê mang, nhưng hắn đã biết xảy ra chuyện gì rồi.

Hắn siết nắm tay, có thể cảm nhận được khí lực trong cơ thể, cũng chính là nói, linh hồn hắn, đã chiếm cứ thân thể người khác.

Lý Mộ là người theo thuyết vô thần, nhưng cũng từng đọc rất nhiều tiểu thuyết giải trí, đối với xuyên việt loại chuyện này cũng không xa lạ.

Thân thể hắn quả thực đã chết, nhưng linh hồn lại chiếm cứ một thân thể khác, Lý Mộ vừa mới đạt được một ít ký ức rải rác của thân thể này, biết được người này cũng tên Lý Mộ, vừa qua tuổi mười tám, là một bộ khoái, hôm nay vừa mới chết, về phần nguyên nhân cái chết, Lý Mộ tạm thời chưa nhớ ra.

Nơi này là một địa phương tên là Đại Chu, cụ thể là Chu triều, Bắc Chu, Hậu Chu, hay là Vũ Chu, Lý Mộ không biết.

Căn cứ trang phục hai người nọ cùng mình, tỷ lệ hắn ở thời hiện đại không lớn.

Việc này, chỉ sợ phải tìm người xác nhận mới biết được, Lý Mộ nhìn trái nhìn phải, phát hiện nơi này là một bãi tha ma, chung quanh tất cả đều là nấm mồ nhô lên, mặc dù là ban ngày

ban mặt, cũng làm người ta phát lạnh khắp cả người, hắn phân biệt phương hướng một phen, đi về phía dưới núi.

Hắn bước chân rất chậm, cũng rất nặng nề, cái này là vì nằm trên giường quá lâu, hắn còn chưa thể lập tức thích ứng đi đường giống người bình thường.

Nhưng rất nhanh, bước chân của hắn liền nhẹ hẳn đi.

Tâm tình của hắn cũng dần dần bình tĩnh, từng trải qua sinh tử, còn có chuyện không thể tưởng tượng gì không thể đối mặt?

Lý Mộ đứng ở trên sơn đạo, hít thật sâu một ngụm không khí tươi mới, cảm thụ được lực lượng dâng trào trong cơ thể, cảm khái: "Sống thật tốt…"

"Âu Âu…"

Hắn đang muốn xuống núi, bên tai bỗng nhiên truyền đến một đợt tiếng kêu rất nhỏ.

Tiếng này nghe như là chó sủa, nhưng lại có chỗ khác, trong thanh âm ẩn chứa thống khổ, Lý Mộ nhìn quanh, cuối cùng xác định nơi phát ra thanh âm.

Hắn rời khỏi sơn đạo, hướng bên trái đi mười mấy bước, đẩy ra một bụi cỏ rậm rạp, đập vào mắt là một mảng màu trắng.

Nhìn kỹ, mới phát hiện trong bụi cỏ là một con hồ ly, con hồ ly này toàn thân trắng như tuyết, đôi mắt đen nhánh, trong ánh mắt nhìn về phía Lý Mộ ẩn chứa cực độ sợ hãi.

Chân sau của con cáo trắng bị một cái bẫy thú kẹp lấy, máu tươi nhuộm đỏ da lông, tỏ ra đặc biệt chói mắt.

Hết chương 1.

Chương 2. Lấy thân báo đáp (1)

Nhìn thấy Lý Mộ đến gần, thân thể nó bắt đầu giãy dụa, lại vẫn không thể giãy thoát, vết thương rách, chảy ra càng nhiều máu tươi hơn.

Không biết có phải ảo giác hay không, Lý Mộ thế mà từ trong đôi mắt như đá quý của hồ ly thấy được cảm xúc nhân tính hóa, đó là một loại ánh mắt tuyệt vọng, điều này làm Lý Mộ nhớ lại thời gian bệnh tình hắn từng ngày một chuyển biến xấu, lại chỉ có thể nằm ở trên giường bệnh, trơ mắt đi về phía tử vong.

Nhìn đôi mắt tuyệt vọng của hồ ly, Lý Mộ sinh lòng trắc ẩn, lắc đầu nói: "Yên tâm, ta sẽ không thương tổn ngươi."

Thân thể con cáo trắng run lên, tựa như là nghe hiểu lời hắn nói, thế mà không giãy dụa nữa.

Trong lòng Lý Mộ lấy làm kỳ, con hồ ly này lại thông nhân tính như vậy. Hắn vươn tay, dùng sức tách ra bẫy thú, mang con cáo trắng từ bên trong cứu ra.

Con cáo trắng ghé vào trên mặt cỏ, miệng vết thương còn đang chảy ra máu tươi, phát ra tiếng thú kêu rất nhỏ.

Lý Mộ từ ống tay áo mình xé xuống một mảnh vải, giúp nó băng bó vết thương một lần đơn giản, vết thương con cáo trắng không đổ máu nữa, đầu cọ cọ ở trên tay hắn, phát ra tiếng kêu "ư ử".

"Đi đi, về sau nhớ phải cẩn thận một chút…" Lý Mộ vỗ vỗ đầu nó, đang muốn rời khỏi, bên tai lại bỗng nhiên truyền đến thanh âm dễ nghe êm tai của thiếu nữ.

"Đa tạ ân cứu mạng của công tử…"

"Đừng khách khí."

Lý Mộ xua xua tay, thản nhiên mở miệng, ngay sau đó, động tác trên tay hắn khựng lại, nụ cười trên mặt dần dần biến mất…

Trên sơn đạo uốn lượn khúc chiết, một bóng người liều mạng đi nhanh, cuốn lên khói bụi suốt dọc đường.

Không biết chạy bao lâu, phía trước đã thấy thôn xóm ẩn hiện, Lý Mộ dừng lại, tựa vào một thân cây ven đường, gập người há mồm thở dốc.

Thật lâu sau, hắn quay đầu nhìn một lần, mới phát hiện hắn đã sớm chạy tới dưới chân núi.

Sau đó hắn liền lâm vào sự tự mình hoài nghi thật sâu.

Hắn vừa rồi có phải sinh ra ảo thính hay không, hồ ly sao có thể mở miệng nói chuyện?

Có thể là có người đang đùa ác hay không?

Tuy vẫn cảm thấy chuyện này không thể tưởng tượng, nhưng cho hắn mười cái gan nữa, Lý Mộ cũng không dám quay trở lại thăm dò đến tột cùng.

Hắn còn chưa làm rõ, đã hắn chết vì sao sẽ xuất hiện ở nơi này, so sánh với loại chuyện này, một con hồ ly biết nói chuyện, cũng liền không có gì ngạc nhiên nữa.

Nghỉ ngơi chốc lát, Lý Mộ ngồi dưới tàng cây, bắt đầu sửa sang lại ký ức trong đầu.

Trong quá trình bị con hồ ly kia dọa giật mình, chạy như điên cả quãng đường, trong đầu hắn lại hiện ra một ít ký ức rải rác.

Tổ châu, Chu quốc, Bắc quận, huyện Dương Khâu…

Mặt Lý Mộ lộ vẻ nghi ngờ, những tin tức này trong trí nhớ, không trùng hợp với bất cứ một triều đại nào hắn biết.

Theo ký ức tiếp tục sửa sang lại, biểu cảm trên mặt Lý Mộ dần dần dại ra.

Mười châu ba đảo, U Đô Quỷ Vực, vạn yêu chi quốc, tứ hải thuỷ tộc…

Đạo pháp, thần thông, yêu quỷ, tinh quái…

Những thứ này đều là cái gì vậy?

Còn chưa chờ Lý Mộ từ trong chấn động phục hồi tinh thần, trên đường cái lúc trước, đã có mấy bóng người đi nhanh đến, người chưa tới, tiếng tới trước.

"Yêu nghiệt lớn mật, dám xâm chiếm thân thể người đã mất của công sai huyện nha, còn không mau mau rời đi!"

Nói chuyện là tên mập kia Lý Mộ vừa nãy gặp, muốn chôn sống hắn, gã đứng ở nơi xa, cảnh giác nhìn Lý Mộ, lại chưa tới gần.

Lý Mộ đang muốn mở mồm, chợt có một mảng ánh sáng màu trắng, từ trong đám người bắn ra, đánh vào trên người hắn.

Vừa mới nghe được hồ ly mở miệng, bây giờ lại nhìn thấy một màn quỷ dị này, trong lòng Lý Mộ cả kinh, theo bản năng lui về phía sau vài bước, cúi đầu nhìn về phía chỗ ngực mình bị ánh sáng trắng đánh trúng, lại chưa phát hiện cái gì khác thường.

Một nữ tử áo xanh dáng người cao gầy từ trong đám người đi ra, sắc mặt hơi khẩn trương, đánh giá Lý Mộ từ trên xuống dưới một phen, mới nhẹ nhàng thở ra, lắc đầu nói: "Không phải yêu tà nhập vào."

Một thanh niên khác cầm một cái la bàn lớn bằng bàn tay, quay quanh Lý Mộ đi một vòng, kinh ngạc nói: "Sao có khả năng, buổi sáng ta từng kiểm tra thực hư, hắn rõ ràng đã chết…"

Mà người trung niên kia ánh mắt luôn nhìn chằm chằm Lý Mộ, chậm rãi thu hồi tầm mắt, hào quang âm u trong mắt dần dần tan đi, nói: "Ba hồn vẫn còn, hẳn là chỉ tạm thời rời cơ thể mà thôi, nhưng còn cần xác nhận một phen nữa…"

Nói xong, hắn lại nhìn về phía Lý Mộ, hỏi: "Ngươi tên là gì?"

Lý Mộ thành thật trả lời: "Lý Mộ."

Người trung niên tiếp tục hỏi: "Thân phận của ngươi là gì?"

Lý Mộ nói: "Huyện nha Dương Khâu, bộ khoái Lý Mộ."

Người trung niên nhất chỉ nữ tử trẻ tuổi kia, hỏi: “Nàng là ai?”

Lý Mộ nói: “Lý Thanh, đầu nhi*…”

(*: thủ lĩnh)

Trong tất cả mọi người nơi này, Lý Mộ chỉ nhớ rõ nữ tử trẻ tuổi này, nàng là người lãnh đạo trực tiếp của chủ nhân ban đầu thân thể, cũng là đối tượng hắn luôn thầm thích, đây có lẽ chính là nguyên nhân Lý Mộ chỉ nhớ rõ nàng.

“Bọn họ thì sao?” Người trung niên lại chỉ chỉ vài tên bộ khoái khác.

Lý Mộ lắc lắc đầu: “Không nhớ được nữa.”

Người trung niên nhìn Lý Mộ một cái, cuối cùng hỏi: “Ngươi còn nhớ rõ đêm qua xảy ra chuyện gì không?”

“Cũng không nhớ nữa.”

Người trung niên từ trong lòng lấy ra một tấm gương đồng, nói với Lý Mộ: “Nhìn nó.”

Lý Mộ nhìn gương đồng kia, gương đồng bóng loáng phản chiếu ra một gương mặt tuấn tú.

Người trung niên nâng tay đánh một mảng ánh sáng trắng vào gương đồng, sau đó ánh mắt liền nhìn chằm chằm gương đồng, thấy hồi lâu cũng chưa có biến hóa, hắn mới nhẹ nhàng thở ra, mang gương đồng thu hồi, nói: “Ba hồn rời cơ thể tuy không thường gặp, nhưng cũng ngẫu nhiên xảy ra, trên người không có khí yêu tà, pháp khí không có phản ứng, có thể nhớ lại việc bình thường, không phải bị yêu tà chiếm cứ thân thể, cũng không phải đoạt xá trọng sinh…”

Hắn nhìn Lý Mộ, nói lần nữa: “Ba hồn rời cơ thể quá lâu, sẽ mất đi một bộ phận ký ức, nhưng mặc kệ thế nào, còn sống là tốt, những ngày này, ngươi ở nhà tĩnh dưỡng trước, không cần đến huyện nha nữa.”

Nói xong, hắn phất phất tay với một đám nha dịch, nói: “Không sao rồi, đều trở về đi…”

Sau khi xác nhận Lý Mộ không phải bị yêu tà nhập vào, tâm tình mọi người rõ ràng trở nên thoải mái nhẹ nhõm, hai bộ khoái một béo một gầy đi ở bên cạnh Lý Mộ, vị béo lùn kia khoác một tay lên bả vai Lý Mộ, hỏi: "Lý Mộ, còn nhớ chúng ta không?"

Lý Mộ lắc lắc đầu.

"Cái gì, ngươi thế mà ngay cả chúng ta cũng quên rồi!"

Trên mặt bộ khoái béo lùn lộ ra nét thất vọng, "Thiệt cho hai huynh đệ chúng ta nhặt xác cho ngươi, còn mua chiếu cho ngươi, mệt chết mệt sống nâng ngươi đến trên núi, ngươi là không biết, cái chiếu đó đắt lắm, năm mươi đồng một tấm, ngươi biết không năm mươi đồng tiền này ta ngày hôm qua phải khó bao nhiêu…"

Hết chương 2.

Chương 3. Lấy thân báo đáp (2)

Trên đường trở về, Lý Mộ đã biết được tên hai gã bộ khoái này.

Vị béo lùn này tên Trương Sơn, vị cao gầy kia tên Lý Tứ, hai người giống với Lý Mộ, đều là bộ khoái huyện nha, hậu sự của Lý Mộ, là bọn họ hỗ trợ xử lý.

Tuy nói hắn thiếu chút nữa bị hai người chôn sống, nhưng đây đều là hiểu lầm, Lý Mộ chắp tay với hai người, nói: "Phiền hai vị rồi…"

"Đều là đồng nghiệp, nên vậy mà." Trương Sơn phất phất tay, sau đó lại nói: "Vừa rồi nói đến chiếu, một cái chiếu năm mươi đồng tiền…"

"Vừa rồi có nói đến chiếu sao?"

"Không có sao?"

…

Xuyên qua đám người rộn ràng nhốn nháo trên đường, vẻ mặt Lý Mộ có chút hoảng hốt.

Một giờ trước, hắn còn ở phòng bệnh tràn ngập mùi nước khử trùng, bên người là dụng cụ thiết bị tràn ngập hơi thở hiện đại hoá, giờ phút này trước mắt nhìn thấy, lại đều là kiến trúc phong cách cổ xưa, đám người cổ trang, phố xá sầm uất…

Như đặt mình trong mộng cảnh.

Nếu đây thật là mộng, Lý Mộ hy vọng hắn vĩnh viễn cũng không cần tỉnh lại, thế giới chân thật, với hắn mà nói càng thêm tàn khốc.

Trương Sơn và Lý Tứ theo bên cạnh Lý Mộ, bởi vì Lý Mộ về nhà trả bọn họ tiền tấm chiếu kia.

Lý Mộ sở dĩ để bọn họ đi theo, thứ nhất là thiếu nợ trả tiền thiên kinh địa nghĩa, thứ hai là vì, hắn căn bản không nhớ nổi nhà ở nơi nào.

Đương nhiên còn có một nguyên nhân quan trọng nhất, hắn cần từ trong miệng hai người, hỏi một ít tin tức về Lý Mộ, về thế giới này.

Thân thế Lý Mộ rất đơn giản, mẫu thân ở lúc hắn còn bé đã qua đời, phụ thân hắn là một bộ khoái của huyện nha, hai năm trước hi sinh vì nhiệm vụ, Lý Mộ con cái kế thừa nghiệp của cha, ở một năm trước, trở thành đồng nghiệp với Trương Sơn Lý Tứ.

Về phần thế giới này, ở dưới Lý Mộ nói bóng nói gió hỏi, các ký ức rải rác kia trong đầu cũng dần dần được chứng thật.

Đây là một thế giới kỳ quái huyền bí, có tu sĩ truy tìm đạo trường sinh, có thể dùng đạo pháp thần thông, cũng có yêu quỷ hoành hành quấy phá, có thể sử dụng yêu pháp quỷ thuật…

Trên biển có mười châu ba đảo, Chu quốc ở Tổ Châu, trên mười châu, trừ quốc gia nhân tộc, còn có U Đô Quỷ Vực, Vạn Yêu Chi Quốc, trong bốn biển, là lãnh địa của Thuỷ tộc…

“Người tu hành, có thể hô mưa gọi gió, tạo mây làm mưa…”

“Tu hành tới cao thâm, còn có thể vật đổi sao dời, quay vần tạo hóa…”

“Các yêu quỷ đạo hạnh cao thâm kia cũng phi thường lợi hại, ngay cả người tu hành cũng không phải đối thủ của chúng nó…”

…

Yêu quỷ tinh quái câu hồn phách con người nghe qua có chút đáng sợ, nhưng làm một người từ nhỏ chịu văn hóa thần thoại Hoa Hạ hun đúc, yêu quỷ thần tiên mấy thứ này, không chỉ không thể khiến Lý Mộ sinh ra sợ hãi, ngược lại khiến hắn cảm thấy kích thích.

“Nơi này chính là nhà ngươi.”

Trương Sơn chỉ vào một căn nhà bên đường, Lý Mộ từ bên hông lấy ra chìa khóa, mở ra cửa chính của căn nhà.

Tòa trạch viện này là nhà tổ của Lý gia, ở khu vực phồn hoa của huyện thành, tuy diện tích không lớn, chỉ có một lớp sân, nhưng một mình Lý Mộ ở lại cũng là đủ rồi.

Trương Sơn cùng Lý Tứ đứng ở trong sân, Lý Mộ nói: "Các ngươi chờ một chút, ta đi lấy tiền."

Hắn theo ký ức, từ dưới giường phòng ngủ lấy ra một cái rương, nhưng trong rương, trừ giấy tờ nhà đất, rỗng tuếch chẳng có gì cả.

Ở trong phòng tỉ mỉ tìm tòi một lần, Lý Mộ thế mà một đồng cũng chưa tìm được, thậm chí ngay cả vại gạo cũng trống rỗng.

Hắn đi đến trong sân, áy náy nói với hai người: "Xin lỗi, ta quên tiền đặt ở nơi nào rồi, nếu không chờ thêm hai ngày nữa phát lương tháng trả lại các ngươi?"

Hai ngày nữa chính là ngày phát lương tháng, Trương Sơn gật gật đầu, nói: "Được, vậy chúng ta đi tuần phố trước…"

Lý Mộ giữ lại nói: "Ăn cơm xong lại đi nha…"

Lý Tứ ngẩng đầu nhìn mặt trời chiều lặn về phía Tây, nói: "Cũng được, vừa lúc đến giờ cơm…"

Khi hai người đi về phía căn phòng, Lý Mộ mỉm cười nói: "Trong nhà hình như hết gạo rồi, nếu không các ngươi lại cho ta mượn chút tiền…"

Bước chân hai người bỗng nhiên khựng lại.

Trương Sơn quay đầu, chắp tay với Lý Mộ, "Ta bỗng nhiên nhớ ra, nương tử còn ở nhà chờ ta ăn cơm…"

Lý Tứ nói tiếp: "Ta cũng có một việc quan trọng, cáo từ…"

"Cáo từ!"

…

Trương Sơn cùng Lý Tứ đầu cũng không quay lại rời khỏi, Lý Mộ thu hồi hai mươi đồng tiền, đứng ở trong sân, nhìn mặt trời phía tây sắp lặn xuống, vẻ mặt mê mang, ánh mắt tự do…

Thời gian ngắn ngủn, hắn đã trải qua một loạt chuyện không thể tưởng tượng bao gồm cái chết ở bên trong, hắn cần đủ thời gian điều chỉnh tâm tính, đi đối mặt cuộc đời mới sắp đến…

Ngay lúc Lý Mộ mê mang con đường phía trước, ngoài huyện Dương Khâu, u cốc nơi nào đó trong núi sâu hiếm thấy vết chân.

Mấy con hồ ly ở trong bụi cỏ bên dòng suối chạy nhảy chơi đùa, trong miệng phát ra tiếng kêu vui vẻ "âu âu".

"Con trúng cạm bẫy thợ săn, một công tử nhân loại cứu ngươi…" Dưới tàng cây một cây cổ thụ bên dòng suối, một con hồ ly già miệng nói tiếng người.

Tiểu hồ ly trên chân có vết thương ghé vào trên mặt cỏ, gật gật đầu, nói: "Hắn băng bó vết thương cho con, còn bảo con về sau cẩn thận…"

"Vậy thì phiền toái rồi…" Trên mặt hồ ly già lộ ra vẻ ưu sầu, nói: "Ân cứu mạng, đây là nhân quả lớn đấy…"

Tiểu hồ ly ngẩng đầu, hỏi: "Mỗ mỗ (bà), ngài thường nói, hồ tiên nhất tộc có ân tất báo, con nên báo đáp hắn như thế nào đây?"

Một con hồ ly nhảy tới, vui vẻ cười nói: "Đương nhiên là lấy thân báo đáp rồi…"

"Đi đi đi…" Lão hồ ly đuổi nó đi xong, lúc này mới thở dài nói: "Hồ tiên nhất tộc, nếu muốn tu thành Cửu Vĩ Thiên Hồ, thì cần trọn vẹn nhân quả thế gian, ân cứu mạnh, chính là nhân quả lớn như trời, phải báo đáp, nhưng ngươi hôm nay đạo hạnh quá nông cạn, vẫn là ở trong núi chuyên tâm tu luyện trước, chuyện báo ân, đợi tới ngày sau nói sau…"

Huyện Dương Khâu, đang buổi trưa, các hộ gia đình trong thành đều dâng lên khói bếp.

Trong phòng bếp chật chội, Lý Mộ ngồi xổm trước bếp, nhìn ngọn lửa nhảy lên trong lò, bắt đầu ngây người theo thói quen.

Đến nơi đây đã ba ngày, ba ngày trước, hắn cầm hai mươi đồng tiền mượn được, ra đường mua một ít gạo, hai lượng dưa

muối, vượt qua ba ngày này.

Trong ba ngày này, hắn lục tục đạt được một ít ký ức khác, cũng đối với thế giới này mình đặt thân có nhận biết càng thêm trực quan cùng rõ ràng.

Đây rõ ràng là một thế giới ở ngôn ngữ văn tự, dân phong dân tộc, thậm chí tôn giáo tín ngưỡng đều có nhất mạch truyền thừa với Hoa Hạ cổ đại.

Nơi này cũng có đạo gia, cũng có phật môn, tuy có sự khác biệt với lịch sử phật đạo Lý Mộ hiểu biết, nhưng tư tưởng giáo lí hai giáo này lại không có khác biệt.

Đây là một thế giới hắn đã quen thuộc lại xa lạ.

Hết chương 3.

Chương 4. Thích tin hay không

Trải qua ba ngày bình tĩnh, Lý Mộ đã miễn cưỡng tiếp nhận tình cảnh trước mắt.

Tiếp nhận linh hồn hắn tới thế giới kỳ dị này, thân phận mới, mở ra cuộc đời mới.

Dù sao, so sánh với nằm giường bệnh lâu ngày cùng với tử vong, có một thể phách khỏe mạnh, có thể sống như người bình thường, chính là hạnh phúc lớn nhất của hắn.

Trong ba ngày này, Lý Mộ suy nghĩ rất nhiều, sau khi tiếp nhận đoạn cuộc đời này, thứ đầu tiên hắn cần cân nhắc, là tương lai của mình.

Làm một bộ khoái, tầm thường qua hết cả đời này, hiển nhiên không phải điều hắn muốn, đây là sự lãng phí thật lớn đối với sinh mệnh lần thứ hai của hắn.

Huống chi, ở thế giới này, nghề bộ khoái này, tuy cũng coi như nhân viên công vụ ăn lương công chức, nhưng hệ số nguy hiểm cũng vượt xa nhận biết của Lý Mộ.

Nơi này yêu quỷ hoành hành, ở trong một vụ án, phạm nhân hắn cần đối mặt, cũng không nhất định là người.

Tuy Lý Mộ đến bây giờ cũng chưa nhớ ra tiền thân của hắn là chết như thế nào, nhưng không dùng đầu để nghĩ cũng biết, khẳng định sẽ không là sự kiện bình thường.

Giấc mộng của Lý Mộ, là trở thành người tu hành hô mưa gọi gió, nuốt mây phun mù, đây là giấc mộng lúc còn nhỏ của hắn, bây giờ cũng vậy.

Thế giới thần kỳ này, mang giấc mộng từng không thực tế của hắn biến thành có thể.

Chẳng qua, đối với như thế nào bước vào thế giới tu hành, hắn còn chưa có bất cứ đầu mối nào, Lý Mộ trước kia, cũng chưa từng tiếp xúc những thứ này.

Tuy không muốn làm bộ khoái cả đời, nhưng ít ra trước mắt, hắn còn cần thành thành thật thật làm tốt công tác của

mình, thứ nhất đây là nguồn thu nhập duy nhất của hắn, thứ hai, trong huyện nha rõ ràng có người tu hành, đây là cơ hội duy nhất Lý Mộ trước mắt có thể tiếp xúc đến một lĩnh vực này.

"Khụ!"

Lý Mộ che miệng ho khan vài tiếng, trong lòng không khỏi có chút lo lắng, hắn hình như có chút bị cảm, thứ này ở đời sau không phải bệnh nặng gì, nhưng ở nơi này, có khả năng sẽ lấy mạng hắn.

Không chỉ có thế, trong ba ngày qua, Lý Mộ phát hiện, có lẽ là vì chết mà sống lại, thân thể này của hắn hôm nay, tựa như còn xuất hiện một ít vấn đề phương diện khác.

Hắn muốn đi tìm đại phu khám, nhưng hắn bây giờ không xu dính túi, hai ngày trước mượn Trương Sơn cùng Lý Tứ hai mươi đồng tiền, toàn bộ mua lương thực rồi, nếu còn không phát lương tháng, hắn ngày mai liền cạn lương thực.

Trong lòng vừa mới dâng lên ý tưởng này, ngoài cửa liền truyền đến tiếng đập cửa.

Lý Mộ đi qua, mở ra cửa sân, đứng ngoài cửa không phải Trương Sơn với Lý Tứ, mà là một nữ tử.

Nữ tử dáng người cao gầy, mày rậm mắt sáng, bộ dạng thanh lệ xuất chúng, chỉ là khuôn mặt có chút lạnh nhạt, mặc đồ xanh, vẻ mặt bình tĩnh đứng ở ngoài cửa.

Cảnh nội Chu quốc, tuy là chỗ Nhân tộc tụ cư, nhưng cũng thường xuyên có yêu quỷ quấy phá, người thường không đối phó được những tà vật này, bởi vậy trong các nha môn lớn đều có người tu hành thường trú.

Bọn họ hoặc do triều đình cắt cử, hoặc là đệ tử các tông môn tu hành lớn nhập thế rèn luyện, Lý Mộ hiểu biết đối với nữ tử này không nhiều, chỉ biết nàng tên Lý Thanh, là một người tu hành, cũng là người lãnh đạo trực tiếp của hắn.

Lý Mộ, Trương Sơn, Lý Tứ, là thủ hạ lệ thuộc trực tiếp Lý Thanh.

Thấy cửa sân mở ra, Lý Thanh mang một cái túi nặng trịch đưa cho Lý Mộ, nói: “Đây là hai tháng lương của ngươi, trong đó một tháng là bồi thường đối với ngươi.”

Lý Mộ loại bộ khoái cấp bậc này, mỗi tháng lương là năm trăm đồng, hai tháng chính là một ngàn đồng, trả cho Trương Sơn Lý Tứ bảy mươi đồng, còn lại rất nhiều, nếu tiết kiệm một chút, thời gian rất lâu cũng không cần lo lắng vấn đề cạn lương thực.

Lý Mộ tiếp nhận túi tiền, khách khí nói: “Cảm ơn đầu nhi… Khụ!”

Lý Thanh nhìn hắn thêm một cái, hỏi: “Ngươi sinh bệnh rồi?”

Lý Mộ gật gật đầu, nói: “Hắn là chịu phong hàn chút, một lát nữa đi bốc thuốc.”

Lý Thanh từ bên hông lấy ra một lá bùa được gấp lại, đưa cho hắn, nói: “Đốt thành nước bùa, uống vào có thể khỏi.”

Sau khi Lý Mộ tiếp nhận lá bùa, nàng đầu cũng không quay lại rời đi.

Lý Mộ nhìn theo nàng đi xa, vị nữ thủ trưởng này, tuy thái độ lạnh nhạt chút, nhưng đối với cấp dưới là thật sự quan tâm. Hắn cầm lá bùa, từ trên xuống dưới đánh giá rất nhiều lần, cũng chưa nhìn ra bí quyết gì.

Cuối cùng, Lý Mộ tìm đến một bát nước, điểm hỏa lá bùa, ném vào trong nước, sau đó mang nước bùa uống một hơi cạn sạch.

Hắn chỉ cảm thấy một dòng nước ấm dọc theo yết hầu, khuếch tán đến các góc của thân thể, hắn sau khi rùng mình một cái, lập tức liền cảm giác được thân thể thoải mái hơn không ít.

“Thần kỳ như vậy…” Lý Mộ nhịn không được mở miệng, trong lòng chậc chậc lấy làm kỳ.

Nếu hắn cũng có loại bản lãnh này, về sau chẳng phải là bách bệnh bất xâm?

Không biết tu tiên có thể ích cốc* hay không, nếu có thể, ngay cả tiền cơm cũng có thể trực tiếp giảm đi…

(*: không cần ăn uống)

Người tu hành cần ăn cơm hay không Lý Mộ không biết, nhưng bản thân hắn một bữa không ăn cũng sẽ đói, hai mươi đồng tiền mua một chút gạo, húp cháo loãng suốt ba ngày, hôm nay hầu bao hơi phồng lên một chút, tự nhiên phải cải thiện thức ăn.

Cơm trưa hôm nay Lý Mộ không tính làm ở nhà, huyện thành Dương Khâu tuy không lớn, nhưng lại là đường giao thông quan trọng, tửu lâu trong thành không ít, Lý Mộ chọn một tửu lâu nhỏ cách nhà gần nhất, gọi một ấm trà, mấy món ăn nhẹ.

Hương vị đồ ăn tửu lâu tuy kém các loại món ngon đời sau, nhưng so với cháo loãng cùng cơm dinh dưỡng bệnh viện tốt hơn nhiều, ăn xong, Lý Mộ tới một chỗ y quán.

Mấy ngày nay, thân thể hắn xuất hiện một ít bệnh trạng, không chỉ có mất ngủ mơ nhiều, còn thỉnh thoảng tức ngực khó thở, tinh thần hoảng hốt, sau khi uống một bát nước bùa kia, những bệnh trạng này mặc dù có giảm bớt, nhưng chưa hoàn toàn biến mất, hắn vẫn tính tìm đại phu khám một chút.

Một lát sau, trong y quán, lão giả râu tóc bạc trắng thu hồi ngón tay đặt trên cổ tay Lý Mộ, nói: “Công tử mạch đập mạnh mẽ, không giống nhiễm bệnh, trên người công tử rốt cuộc nơi nào không thoải mái?”

Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói: “Gần đây đêm không ngủ được, ngẫu nhiên có cảm giác tức ngực, tinh thần khó có thể tập trung, thường xuyên thất thần…”

Lão giả suy nghĩ một lát, cầm bút viết một phương thuốc, nói: “Lão phu tạm thời kê cho công tử một phương thuốc thanh tâm an thần, công tử tạm dùng mấy liều, lại xem hiệu quả…”

Bệnh trạng thân thể hắn cũng không nghiêm trọng gì, chỉ là sau khi có sự từng trải ở kiếp trước, khiến Lý Mộ cực kỳ để ý

đối với thân thể, thân thể này dù sao cũng từng chết một lần, chết mà sống lại, ai biết có lưu lại bệnh kín gì hay không.

Phát một ngàn đồng tiền công, cải thiện thức ăn một bữa, bốc mấy thang thuốc, còn lại tám trăm đồng.

Hết chương 4.

Chương 5. Nguy hiểm tính mạng (1)

Bốc thuốc xong, hắn liền rời khỏi y quán, chuẩn bị đi mua chút lương thực rau dưa, khi đi ngang qua một chỗ góc đường hẻo lánh, bước chân không khỏi dừng lại.

Chỉ thấy mặt đất nơi nào đó góc đường trải một tấm vải trắng, trên vải trắng vẽ một đồ án bát quái, góc tường còn dựng thẳng một tấm cờ xí, trên đó viết bốn chữ to "thần cơ diệu toán".

Bước chân Lý Mộ hơi chậm lại, như có hứng thú nhìn một màn này.

Phía sau tấm vải tắng, một lão đạo mặc đạo bào rách nát, râu bạc, đang mang một tờ giấy trắng đặt ở trên lửa nung, mà theo giấy trắng chậm rãi di động, trên tờ giấy trắng kia dần dần hiện ra chữ viết.

"Thần tích, thần tích!" Một nam tử ở trước người hắn nhịn không được kinh hô thành tiếng.

Sau đó gã liền quỳ rạp xuống đất, mang một thỏi bạc đặt ở trên vải trắng, lớn tiếng nói: "Tiểu nhân thành hôn mười năm, còn chưa có con nối dõi, xin lão thần tiên giúp ta sinh con trai…"

Lão đạo sĩ từ trong lòng lấy ra một lá bùa vàng đưa cho hắn, nói: "Sau khi về nhà, đốt lá bùa này, hòa vào một chén nước sạch, uống xong nước bùa, lão phu bảo đảm ngươi sang năm có thể ôm con trai…"

Nam nhân trung niên lại dập đầu một phen, cầm lá bùa kia, vui vẻ rời đi.

Một màn này khiến Lý Mộ nhìn mà cảm khái không thôi, thỏi bạc kia ít nhất cũng được mười lượng, thời buổi này, thật đúng là không thiếu kẻ ngốc lắm tiền coi tiền như rác.

Ngày nào đó mình nếu thật sự không lăn lộn nổi nữa, cũng ở đầu đường bày một cái sạp như vậy, tùy tiện triển lãm "giấy trắng sinh chữ" "thò tay chảo dầu" mấy chiêu "pháp thuật", so với làm bộ khoái kiếm tiền nhanh hơn nhiều.

Mỗi người một nghề, Lý Mộ cũng không muốn vạch trần lão, khi đang chuẩn bị rời đi, lão đạo ngẩng đầu nhìn hắn một cái, bỗng nhiên mở miệng: “Công tử, xin dừng bước.”

Lý Mộ dừng bước, hỏi: “Đạo trưởng có việc gì?”

Lão đạo vuốt vuốt chòm râu hoa râm của mình, nói: “Không phải bần đạo có việc, là công tử có việc.”

Đây là kỹ xảo bọn bịp bợm giang hồ quen dùng, rất hiển nhiên, lão đạo này đã đặt ý đồ ở trên người hắn.

Lý Mộ bao hàm thâm ý nhìn lão một lần, hỏi: “Chẳng lẽ đạo trưởng ngươi nhìn ra ta ấn đường biến thành màu đen, ít ngày nữa nhất định có tai ương huyết quang?”

“Ngươi cho rằng lão phu là bọn bịp bợm giang hồ đó sao?” Lão đạo khinh thường nhếch nhếch khóe miệng, nói: “Lão phu tuy nhìn không ra ngươi gần đây có tai ương huyết quang hay không, nhưng nhìn ra ngươi bảy vía mất hết, nếu không có gì ngoài ý muốn, nhất định sống không quá nửa năm…”

“Ta nhổ vào!”

Lý Mộ nhịn không được xùy lão một tiếng, lão so với đám bịp bợm giang hồ kia càng thêm đáng hận, bọn bịp bợm giang hồ chỉ là rủa người ta có huyết quang tai ương, lão già này lại rủa hắn chết…

Lão đạo liếc nhìn hắn, “Ngươi không tin?”

“Ta tin ngươi cái quỷ!”

“Tin hay không là tùy!”

Lão đạo lắc lắc đầu, mang vải trắng dưới đất gấp lại, đặt vào trong lòng, lại khiêng lên lá cờ viết “thần cơ diệu toán” kia, hiển nhiên là tính rời khỏi.

Lão đi qua bên cạnh Lý Mộ, đi vài bước, bước chân lại khựng lại, quay đầu, thản nhiên nói: “Thôi thôi, lão đạo nhắc nhở ngươi một câu nữa, ngươi ba hồn tuy còn, bảy vía mất hết, nếu không có cơ duyên, trong vòng nửa năm, nhất định mất mạng…”

“Lão phu cũng không chiếm tiện nghi người ta, nhưng cũng chưa từng chịu thiệt, hôm nay chỉ điểm ngươi một câu, mang đến một tia sinh cơ cho ngươi, thu ngươi tám trăm đồng không quá phận chứ?”

Lý Mộ theo bản năng sờ hướng túi tiền bên hông, lại sờ hụt, hắn ngẩng đầu, phát hiện túi tiền của mình xuất hiện ở trong tay lão đạo kia.

Không chỉ có rủa mình chết, còn muốn lấy đi toàn bộ tài sản của hắn, Lý Mộ giận dữ nói: “Lão già, trả…”

Hắn còn chưa dứt lời, đã im bặt mà dừng lại.

Phành…

Bóng người lão đạo kia, ở dưới cái nhìn chăm chú của hắn hóa thành một làn khói, biến mất không thấy.

Lão đạo một người sống sờ sờ biến mất trước mặt Lý Mộ, Lý Mộ một mình ngơ ngác đứng ở tại chỗ, góc đường nơi này, trừ hắn, đã không còn một bóng người.

Hắn kinh hãi toát mồ hôi lạnh khắp người, sau khi phản ứng lại, lập tức lớn tiếng hô.

“Đạo trưởng?”

“Chân nhân?”

“Tiên sư?”

“Ngươi trở về đi!”

“Ta tin rồi, ta thực sự tin rồi!”

“Ngươi nói rõ ràng đã rồi đi chứ!”

…

Lý Mộ gọi vài tiếng, không ai đáp lại, đứng ở tại chỗ đợi thật lâu, đợi tới lúc hai chân hắn cũng bắt đầu phát tê, Lý Mộ mới ý thức được, lão đạo kia thật sự đi rồi.

Trước khi đi, lão còn cuỗm đi túi tiền của Lý Mộ, đó là hai tháng bổng lộc của hắn, cũng là toàn bộ tài sản của hắn.

Bây giờ hắn lại không xu dính túi.

Lão đạo biến mất rồi, lương tháng biến mất rồi, người và tài sản đều không còn, Lý Mộ hận không thể tát cho mình hai cái.

Trên người không có lấy một đồng, hắn một tháng tới còn sống như thế nào?

Cái này còn không phải quan trọng nhất.

Quan trọng là, hình tượng lão đạo kia ở trong cảm nhận của Lý Mộ, đã từ bọn bịp bợm giang hồ biến thành cao nhân đắc đạo.

Lão nói mình ba hồn tuy còn, bảy vía mất hết, còn nói hắn nhiều nhất sống không quá nửa năm…

Lý Mộ thật sự bắt đầu hoảng hốt rồi…

"Ngươi ở đây làm cái gì?"

Ngay lúc trong lòng hắn kinh hoảng, phía sau bỗng nhiên truyền đến một thanh âm quen thuộc.

Hắn quay đầu lại, thấy được một bóng người mặc áo xanh.

"Ta, ta ra ngoài mua chút đồ." Gặp Lý Thanh tuần phố, khi Lý Mộ và nàng cùng nhau trở về, đột nhiên hỏi: "Đầu nhi, con người thật sự có ba hồn bảy vía sao?"

Lý Thanh thản nhiên nói: "Ngươi không phải người tu hành, hỏi chuyện này làm gì?"

Lý Mộ nói: "Tò mò…"

Đi thêm một đoạn nữa, Lý Thanh mới tiếc chữ nói: "Có."

Lý Mộ lại hỏi: "Nếu mất đi hồn phách, người ta sẽ thế nào?"

Lý Thanh bước chân khựng lại, tựa như đã hiểu cái gì, nói: "Yên tâm, ba hồn của ngươi tuy từng rời cơ thể, nhưng ba hồn vốn là không phụ thuộc hẳn vào thân thể, chỉ cần thời gian không phải quá lâu, thì không đáng ngại lắm, việc phàm nhân ly hồn, thường xuyên xảy ra."

Lý Mộ tiếp tục hỏi: "Vậy nếu mất đi phách thì sao?"

Lý Thanh nói: "Phách cùng hồn khác nhau, hồn có thể rời khỏi thân thể mà tồn tại, nhưng phách không thể, phách phụ

thuộc vào thân thể, thân thể chết đi, bảy phách sẽ theo đó tiêu tán, nếu chỉ là mất đi phách, thân thể tuy chưa lập tức tử vong, nhưng bình thường sống không quá nửa năm…”

Nói cách khác, hồn một khi chết rồi, người ta liền chết, người chết rồi, phách cũng sẽ tiêu tán, dù sao cũng là người từng chết một lần, nghe đến đó, trong lòng Lý Mộ đã có chút thấp thỏm, hỏi: “Ta từng chết một lần, bảy phách của ta có thể tiêu tán hay không…”

“Hẳn là sẽ không.” Lý Thanh an ủi hắn: “Sau khi ba hồn ly thể, bảy phách cần bảy ngày mới sẽ tiêu tán, ngươi ly hồn chỉ mấy canh giờ, không cần lo lắng cái này.”

Mặc dù có Lý Thanh an ủi, nhưng lời của lão đạo kia vẫn quanh quẩn ở trong lòng Lý Mộ. Hắn nhìn Lý Thanh, nói: “Đầu nhi, ngươi có thể giúp ta xem chút hay không, bảy phách của ta còn hay không?”

Hết chương 5.

Chương 6. Nguy hiểm tính mạng (2)

Lý Thanh lắc lắc đầu, nói: “Ta tu vi không đủ, không thể xem xét bảy phách của người khác.”

Đang lúc Lý Mộ thất vọng, nàng lại bỗng nhiên nói: “Nhưng, bảy phách tương quan với thân thể, nếu là bị mất một phách nào, cũng có thể thông qua biểu hiện thân thể suy đoán.”

Lý Mộ vội vàng hỏi: “Suy đoán như thế nào?”

“Người có bảy phách, tên Thi Cẩu, Phục Thỉ, Tước Âm, Thôn Tặc, Phi Độc, Trừ Uế, Xú Phế, bảy phách này chủ tinh thần thân thể.”

Lý Thanh nhìn hắn, nói: “Thi Cẩu, chủ cảnh giác, cảm nhận, Thi Cẩu phách tan, thì người ta cảm nhận cùng cảnh giác hạ xuống, sau khi đi vào giấc ngủ, rất khó bị ngoại vật đánh thức, mà người tu đạo sau khi luyện hóa Thi Cẩu phách, mặc dù là ngủ say, cũng có thể cảm ứng được chung quanh…”

Lý Mộ khẽ biến sắc, hắn mấy ngày nay đi vào giấc ngủ rất khó, sau khi ngủ, khi mở mắt lại, bình thường là sau buổi trưa, buổi sáng bên ngoài ồn ào nữa, hắn cũng hoàn toàn không cảm thấy…

Lý Thanh vẫn chưa phát hiện, tiếp tục nói: “Phục Thỉ, là mệnh hồn, chủ ý thức, Phục Thỉ phách tan, người ta phần lớn thất thần…”

Lý Mộ cảm giác ngực trúng tên, sắc mặt tái nhợt đi một phần.

“Thôn Tặc, chủ trừ tà, có thể tiêu diệt hư tà tặc phong, Thôn Tặc phách tan, thì tà phong rất dễ vào cơ thể, người nhiều bệnh…”

Lý Mộ che miệng ho một tiếng, sắc mặt càng thêm tái nhợt.

“Phi Độc, chủ giấc ngủ, Phi Độc phách tan, thì đêm không thể ngủ…” Lý Thanh mở miệng lần nữa, khi nhìn thấy Lý Mộ quầng mắt thâm sì, đôi lông mày thanh tú khẽ nhíu lại.

“Trừ Uế, khu trừ cái bẩn bên trong, Xú Phế, chủ nội tức, Xú Phế phách tan, thì hít thở không thoải mái…”

Lý Mộ sờ sờ ngực khó chịu, trong lòng chỉ còn lại có một tia hy vọng, gian nan hỏi: “Vậy Tước Âm thì sao?”

“Tước Âm…”

Lý Thanh chưa lập tức giải thích, ánh mắt nhìn hắn, hồi lâu mới nói: “Tước Âm với nam tử, chủ, chủ…”

Lý Mộ sốt ruột không chịu nổi nói: “Chủ cái gì?”

“Chủ thận tinh.” Lý Thanh dời tầm mắt, mặt không biểu cảm nói: “Ngươi, ngươi cái kia…, cái kia buổi sáng có thể dựng dậy không?”

“Không dậy được.” Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: “Ta gần đây rất khuya mới có thể đi vào giấc ngủ, sau buổi trưa mới tỉnh.”

Giấc ngủ xuất hiện vấn đề nghiêm trọng, dẫn tới gần đây một ngày của hắn đều là từ buổi trưa bắt đầu.

Lý Thanh ánh mắt mơ hồ, hạ giọng nói: “Ta không phải nói cái này, ta là nói cái kia…”

“Cái nào…” Lý Mộ nghi hoặc đặt câu hỏi, sau đó như là ý thức được cái gì, cả người như bị sét đánh.

Lý Thanh từ trong ánh mắt hắn đã nhận được đáp án.

“Sao có khả năng…” Lý Thanh giật mình đứng ngây tại chỗ, mở miệng nói: “Chẳng lẽ ngươi không phải ly hồn bình thường, mà là có yêu tà quấy phá, nếu không bảy phách sao có khả năng tiêu tán nhanh như vậy…”

Chủ nhân trước của thân thể là chết như thế nào, Lý Mộ đã không để ý nữa, hắn chỉ dùng ánh mắt vô hạn chờ mong nhìn Lý Thanh, hỏi: “Đầu nhi, ta còn có thể cứu chữa không?”

Lý Thanh nhíu mày, từ bên hông lại lấy ra một lá bùa bị gấp lại, nói: “Bảy phách mất hết, tuy sẽ không lập tức chết, nhưng không còn bảy phách bảo hộ, tà phong rất dễ nhập vào cơ thể, lá bùa trừ tà này có thể bảo vệ ngươi không bị ngoại tà xâm nhập, ngươi nhất định phải mang theo bên người.”

Lý Mộ mang lá bùa đó cất kỹ bên người, nói: “Cảm ơn đầu nhi.”

“Đừng khách khí, đừng quên ngươi là thuộc hạ của ta.” Lý Thanh nhìn hắn một cái, nói: “Ta về huyện nha tìm đọc điển tịch trước, ngươi ở nhà chờ ta.”

Lý Thanh về huyện nha trước, Lý Mộ một mình ủ rũ đi ở trên đường, vốn tưởng đại nạn không chết, tất có phúc sau này, ai biết vẫn không thoát được vận mệnh kiếp trước…

Chỉ có khoảng nửa năm tuổi thọ, đã đủ thê thảm, thảm hại hơn là, hắn không xu dính túi, ngay cả tiền cơm tối cũng không có, sớm biết vừa rồi đã hướng đầu nhi mượn chút tiền…

Chuyện bảy phách, chỉ có thể gửi hy vọng vào Lý Thanh, Lý Mộ trước mắt chuyện quan trọng nhất, là kiếm chút tiền trước, xử lý chuyện cơm ăn.

Mờ mịt ngây ngốc đi tới cửa, hai bóng người từ phía trước đi lên đón.

Trương Sơn nhìn Lý Mộ, kinh ngạc nói: “Ây, Lý Mộ, ta vừa mới nhìn thấy ngươi đi cùng đầu nhi, ngươi trước kia không phải sợ đầu nhi nhất sao, từ bao giờ lá gan trở nên lớn như vậy. Ài, hình như hôm nay phát bổng lộc, nói đến bổng lộc, Lý Mộ ngươi mấy ngày hôm trước mượn bọn ta mười đồng tiền, còn có cái chiếu kia…”

“Các ngươi đến vừa lúc.” Lý Mộ nắm bả vai hai người, nói: “Ta vừa rồi ra ngoài không cẩn thận, hai tháng bổng lộc đều bị người ta ăn cắp rồi, các ngươi có thể cho ta mượn chút nữa hay không, chờ ta tháng sau phát lương tháng…”

“Quấy rầy rồi!”

“Cáo từ!”

Sau một lát, Lý Mộ cân nhắc bạc vụn trong tay, hướng hai người bóng lưng sắp biến mất phất phất tay, “Cảm tạ…”

Trương Sơn và Lý Tứ hai vị đồng nghiệp này, keo kiệt thì keo kiệt, nhưng Lý Mộ thật sự gặp khó khăn, bọn họ trái lại cũng không khoanh tay đứng nhìn.

Bạc vụn trong tay Lý Mộ đại khái có hai chỉ, tiêu tiết kiệm chút, vượt qua một tháng hẳn là không có vấn đề gì.

Đương nhiên, một tháng này, nếu không có con đường phát tài khác, hắn chỉ có thể làm bạn với cháo loãng cùng dưa muối.

Không có bảy phách, thân thể hắn vốn suy yếu hơn người thường, cứ thế mãi, tình trạng thân thể nhất định sẽ càng ngày càng kém.

Việc cấp bách, là kiếm chút tiền trước, đề cao chất lượng sinh hoạt, không cầu mỗi ngày thịt cá, nhưng cũng phải cam đoan dinh dưỡng thân thể cần.

Nhưng từ xưa đến nay, kiếm tiền đều không phải một việc dễ dàng.

Tuy những năm qua Lý Mộ ốm đau ở giường, nhàn rỗi nhàm chán chỉ có thể dùng đọc sách giết thời gian, dự trữ tri thức phong phú, như kẻ xuyên việt khác trong tiểu thuyết mạng, buôn bán một số thứ kiếm tiền, cũng không phải việc khó, nhưng 《Đại Chu luật》 quy định, phàm quan lại Đại Chu, vô luận phẩm cấp, đều không được kinh thương, chỉ một điều này, đã khiến rất nhiều ý tưởng của hắn biến thành bọt nước.

Cái này cũng không phải kỳ thị thương nhân, thứ nhất là quan lại tay nắm quyền bính, nếu nhúng tay việc buôn bán, rất khó cam đoan không lấy quyền lực mưu đồ việc riêng, phá hư thị trường công bằng, dẫn tới xã hội rung chuyển, thứ hai, cũng là vì để các quan lại mang càng nhiều tâm tư dùng ở trên nghề chính.

Quan viên thượng tầng, tự nhiên có biện pháp chui kẽ hở luật pháp, Lý Mộ chỉ là một tên tiểu lại, kết quả của trái luật, nhẹ nhất cũng là cách chức điều tra, vì bạc đánh mất công việc, không có lãi.

Dù sao, lý tưởng của Lý Mộ, cũng không phải là làm một tài chủ gia tài bạc triệu, ở thế giới tràn ngập huyền bí dụ hoặc này, không tu tiên cũng rất có lỗi hắn chết một chuyến này.

Huống chi, sinh cơ duy nhất trước mắt của hắn, là ở chỗ Lý Thanh, hắn phải ở lại bên cạnh nàng, mới có cơ hội sống sót.

Không thể kinh thương, lấy thân phận của hắn, lừa đảo đương nhiên cũng không thể thực hiện được, sau khi vất vả suy nghĩ không có kết quả, Lý Mộ vẫn quyết định ra ngoài đi một chút trước.

Hết chương 6.

Chương 7. Lựa chọn gian nan

Thứ nhất tìm linh cảm kiếm tiền, thứ hai cũng muốn thử thời vận, xem có thể lại gặp được lão đạo kia hay không, chỉ tiếc, hắn đi hết huyện thành, cũng chưa nhìn thấy bóng dáng lão đạo kia.

Chưa tìm được người, cũng không nghĩ ra phương pháp kiếm tiền, đứng ở đầu đường, Lý Mộ thở dài, bên tai bỗng nhiên truyền đến một đợt tiếng quát mắng.

"Tháng trước nói tháng này, tháng này lại nói tháng sau, ngươi chơi ta à?"

"Một tháng chỉ nghẹn ra ba hàng chữ, bát cơm này còn có thể ăn được hay không!"

"Ngày mai nếu không nộp bản thảo, tin ta vặn cái đầu chó của ngươi hay không!"

…

Trước cửa một tiệm sách, thư sinh trẻ tuổi nghe chưởng quầy răn dạy, sắc mặt xấu hổ, giải thích: "Viết sách loại chuyện này, phải trông vào linh cảm…"

Chưởng quầy xùy một tiếng, mắng: "Linh cảm rắm chó, cho ngươi thêm ba ngày thời gian, ba ngày không nộp được bản thảo, ngươi cứ chờ đền tiền đi!"

"Có nhục nhã nhặn, có nhục nhã nhặn…" Thư sinh trẻ tuổi cảm thán hai câu, lắc đầu rời đi.

Tiệm sách này nhìn qua làm ăn không tệ, Lý Mộ đứng ở cửa, vẻ mặt như có chút suy nghĩ.

Tuy hắn không thể làm ăn buôn bán, nhưng thông qua thể lực cùng trí nhớ của mình kiếm lấy thu nhập ở ngoài bổng lộc, lại là hợp lý hơn nữa hợp pháp.

Viết sách trái lại là một con đường kiếm tiền không tệ, không trái với luật pháp, cũng càng thêm có mặt mũi, vấn đề ở chỗ, Lý Mộ tuy từng đọc không ít sách, nhưng hắn không giống tiền bối xuyên việt khác như vậy, hắn không có năng lực

đã gặp qua là không quên được, trong đầu cũng không có thư viện, ở dưới tình huống không cố ý ngâm nga, chỉ bằng vào ký ức từng đọc một lần, căn bản không có khả năng mang nội dung trước kia từng xem thuật lại đầy đủ.

Hắn chỉ có thể thông qua một ít mạch lạc chuyện xưa miễn cưỡng nhớ rõ, lại tự mình gia công một phen, mà ở trước đó, hắn còn cần làm một lần nghiên cứu thị trường.

Lý Mộ lững thững đi vào tiệm sách, tiệm sách này không nhỏ, trong cửa hàng bày đầy những giá sách, các loại sách, phân loại bày ở trên giá sách.

Nhìn thấy có người vào tiệm, một tiểu nhị tiệm sách lên đón, cười hỏi: "Khách quan, muốn mua sách gì?"

Lý Mộ đi thẳng vào vấn đề hỏi: "Các ngươi nơi này sách gì bán tốt nhất?"

"Vậy đương nhiên là các tiểu thuyết kia." Tiểu nhị dẫn Lý Mộ tới trước một giá sách lớn nhất, nói: "Nơi này đều là sách mới nhất được hoan nghênh nhất, khách quan xem trước một chút…"

So sánh với thư tịch khác loại kinh sử, tiểu thuyết càng gần sát cuộc sống hơn, hơn nữa đọc không buồn tẻ chán nản như vậy. Lý Mộ lúc đi tới, có không ít người bồi hồi ở trước giá sách chỗ này.

Lý Mộ dùng thời gian một khắc đồng hồ, sau khi mang thư mục giá sách này xem một lần, trong lòng đã xấp xỉ có nắm chắc.

Thư mục dễ bán của tiệm sách này, hầu như đều là các chí quái tiểu thuyết đề cập thần tiên ma quái, trong sách miêu tả, cũng đều là chuyện xưa huyền bí thần quái hoang đường, thỉnh thoảng xen lẫn một ít nguyên tố diễm tình hoặc tình yêu, làm mánh lới hấp dẫn người ta.

Cái này không kỳ quái, thế giới hắn hôm nay ở, vốn là huyền bí quỷ dị, yêu quỷ tinh quái ở một thế giới khác là tiểu thuyết ảo tưởng, ở đây, lại là sự thật chuyện xưa gần sát cuộc sống ghi lại, cảm giác nhập vai của mọi người càng mạnh hơn, tự nhiên cũng càng được hoan nghênh.

Rời khỏi tiệm sách, trong lòng Lý Mộ đã có ý tưởng bước đầu.

Hắn ở chợ mua chút gạo muối rau dưa, lúc về nhà, xa xa đã nhìn thấy Lý Thanh đứng ở nơi đó.

Lý Mộ bước nhanh đi lên, chờ mong hỏi: "Đầu nhi, tìm được biện pháp chưa?"

Lý Thanh gật gật đầu, nói: "Tiến vào nói đi."

Hai người đi vào sân, Lý Thanh quay đầu nhìn hắn, nói: "Bảy phách là cơ sở của thân thể, mất đi bảy phách, thân thể sẽ từ từ suy bại, ba hồn cũng sẽ chịu thân thể liên lụy, ngày chết, là lúc hồn tiêu, đến lúc đó, thì không cách nào cứu vãn, thần tiên khó cứu. Ngươi vừa mới mất đi bảy phách không lâu, muốn sống sót, có hai con đường có thể lựa chọn, cụ thể chọn một cái nào, cần tự ngươi quyết định."

Lý Mộ vội vàng hỏi: "Hai cái nào?"

"Thứ nhất đó là tu đạo, sinh linh thế gian, đều có thể tu hành, việc tu hành, yêu có yêu đạo, quỷ có quỷ đồ, phép tu hành của Nhân tộc cũng là đủ loại, ta tu là phép đạo môn, đạo môn tu hành đệ nhất cảnh, gọi là "Luyện Phách" ."

Lý Thanh nhìn Lý Mộ, chậm rãi nói: "Bảy phách chủ thân thể, luyện hóa bảy phách, có thể chủ đạo thân thể, bách bệnh bất xâm, vạn tà bất nhập…"

Lý Thanh giảng huyền diệu khó giải thích, phía sau Lý Mộ đã không thể nghe hiểu, nhưng kết hợp tri thức hắn biết được về bảy phách, vài câu phía trước, hắn xấp xỉ đã hiểu được.

Con người có bảy phách, chức năng không giống nhau.

Thi Cẩu phách, chủ cảnh giác, cảm nhận. Sau khi luyện hóa Thi Cẩu, thì có thể dễ dàng cảm giác nguy hiểm, gặp được nguy cơ, mặc dù là đang ngủ cũng có thể lập tức tỉnh lại.

Phi Độc phách, chủ giấc ngủ. Sau khi luyện hóa Phi Độc, có thể đi vào giấc ngủ bất cứ lúc nào, cũng có thể ở trong giấc ngủ bài trừ độc nóng lạnh.

Thôn Tặc phách, chủ quản hệ thống miễn dịch. Luyện hóa Thôn Tặc, thì bách bệnh bất xâm, vạn tà khó vào.

Xú Phế phách, chủ nội tức. Luyện hóa Xú Phế, có thể điều tiết hơi thở nhịp tim, hạ thấp cơ năng thân thể, đạt tới hiệu quả ích cốc thời gian dài.

Tước Âm, chủ sinh sản, luyện hóa Tước Âm, năng lực phương diện nào đó sẽ tăng lên trên diện rộng, nhật lý vạn cơ, đêm ngự mười nữ nhân không nói chơi…

…

Lý Thanh sau khi giới thiệu sơ qua chuyện tu hành cho hắn, lại nhìn về phía hắn, nói: "Người bình thường tu đạo, cần luyện hóa bảy phách, ngươi bảy phách mất hết, thì cần ngưng tụ bảy phách trước, độ khó ngưng tụ bảy phách lớn hơn xa so với luyện hóa, nhưng chỗ tốt là, bảy phách của ngươi là tự ngươi ngưng tụ ra, sau khi ngưng tụ liền có thể tự nhiên khống chế, không cần đi luyện hóa thêm…"

Nói xong, Lý Thanh lại nhắc nhở hắn: "Con đường này cực kỳ gian nan, vô cùng có khả năng thất bại, một khi thất bại, ngươi sẽ không có cơ hội nữa."

Tuy nhật lý vạn… , tuy bách bệnh bất xâm, vạn tà bất nhập nghe qua rất mê người, nhưng cũng không thể không cân nhắc phiêu lưu, Lý Mộ vẫn quyết định đối chiếu một lần rồi lại quyết định, hỏi: "Con đường thứ hai thì sao?"

Lý Thanh nói: "Ở trước khi ba hồn của ngươi bị thân thể liên lụy, vứt bỏ thân thể, chuyển thành quỷ tu, từ nay về sau lấy trạng thái linh hồn tồn tại ở thế gian…"

"Vậy chính là thành quỷ rồi?"

"Ít nhất có thể lấy một loại phương thức khác để sống, ngưng tụ bảy phách, quá khó quá khó, nhỡ đâu thất bại, ngươi sẽ hoàn toàn hồn phi phách tán, ngay cả cơ hội thành quỷ cũng không có…"

Lý Mộ trầm ngâm hồi lâu, khẽ thở dài, nói: "Ta chọn cái thứ nhất."

Thật không dễ dàng gì sống lại một lần, ở dưới tình huống còn có cơ hội làm người, hắn đương nhiên sẽ không lựa chọn thành quỷ.

Hết chương 7.

Chương 8. Một tia sinh cơ

Lý Thanh nhìn hắn, lại nói: “Một lần nữa cô đọng bảy phách rất khó, chuyện này liên quan đến tính mạng của ngươi, ta cho ngươi thời gian ba ngày cân nhắc.”

Lý Mộ kiên định nói: “Không cần suy xét, ta thích khiêu chiến khó khăn…”

“Ngươi đã lựa chọn tu đạo, ta tôn trọng quyết định của ngươi.” Lý Thanh gật gật đầu, nói: “Bảy phách sinh ở trong thất tình, mỗi một phách phương pháp ngưng tụ khác nhau, ngươi muốn ngưng một phách nào trước?”

Lý Mộ gãi gãi đầu, nói: “Mấy ngày nay giấc ngủ cực kém, cảm nhiễm phong hàn, cũng mãi không thấy tốt…”

Lý Thanh hỏi: “Cho nên ngươi muốn ngưng tụ Phi Độc hay là Thôn Tặc trước?”

“Tước Âm…”

Trên giường phòng ngủ của Lý Mộ.

Lý Thanh đứng ở trước giường, chậm rãi nói: “Bảy phách sinh ở trong thất tình, hỉ, nộ, ai (đau thương), cụ (sợ), ái, ác, dục, thất tình này sinh ra đã có, là căn cơ bảy phách sinh ra, Tước Âm chi phách, sinh ở “Ai” tình, ta không thể dạy cho ngươi bí thuật môn phái, nhưng có thể dạy ngươi phép dẫn đường cơ sở, chờ sau khi ngươi học xong luyện khí thổ nạp, có được pháp lực, thì có thể luyện hóa thất tình, chậm rãi ngưng tụ bảy phách…”

Lý Mộ ngồi thẳng người ở trên giường, lấy tư thế ngũ tâm hướng thiên*, đối mặt Lý Thanh ngồi xếp bằng.

(*: ngồi khoanh chân 2 lòng bàn chân, 2 lòng bàn tay hướng lên trời)

“Dẫn khí từ mũi vào bụng, đủ thì dừng lại, khi cảm thấy ngạt, lại từ trong miệng nhẹ nhàng phun ra…”

Lý Thanh vươn ngón tay, đụng vào mi tâm Lý Mộ, một khắc đó, Lý Mộ chỉ cảm thấy có một dòng nước ấm từ mi tâm

tràn vào thân thể, không ngừng chạy quanh thân, loại cảm giác thoải mái này, khiến hắn có chút tâm viên ý mã.

Lý Thanh trầm giọng nói: "Tập trung chú ý, thủ vững tâm thần, thử dùng ý niệm đi dẫn đường một tia pháp lực này…"

Sự tình liên quan tính mạng mình, Lý Mộ vội vàng dứt bỏ tạp niệm, dựa theo phép hít thở Lý Thanh nói, hết sức chăm chú đi dẫn đường một luồng khí kia trong cơ thể, không ngừng di chuyển ở trong cơ thể hắn.

Một khắc đồng hồ sau, Lý Thanh sắc mặt hơi tái nhợt thu hồi ngón tay để ở trán Lý Mộ, nói: "Ta đã để lại một tia pháp lực ở trong cơ thể của ngươi, về sau ngươi cần chăm chỉ dẫn đường, tu hành không thể có chút buông lỏng nào, chỉ có như vậy, ngươi mới có một tia sinh cơ…"

Nhìn Lý Thanh suy yếu, Lý Mộ mím môi, nói: "Đầu nhi, ta thật không biết nên cảm ơn ngươi như thế nào…"

Lý Thanh khoát tay áo, nói: "Ta đi đây, ngươi tu luyện cho tốt, tuy ta đã dạy cho ngươi phương pháp luyện hóa thất tình, nhưng thu thập thất tình như thế nào, ta cũng không giúp được ngươi…"

Lý Thanh đang muốn rời đi, Lý Mộ bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, vội vàng nói: "Đầu nhi, chờ một chút…"

Lý Thanh quay đầu lại, hỏi: "Còn có chuyện gì?"

Lý Mộ từ trên giường đi xuống, xấu hổ nói: "Ta quên mình mang bổng lộc gom góp được đặt ở đâu rồi, đầu nhi có cách gì hay không, có thể để ta nhớ lại chuyện trước kia?"

Lý Thanh nghĩ nghĩ, hỏi: "Có giấy vàng cùng chu sa không?"

(Chu sa, thần sa hay còn gọi là châu sa, đơn sa có tên khoa học là cinnabarit có trong thủy ngân. Trong tự nhiên chu sa là một loại khoáng thạch có màu đỏ với thành phần chính là sulfua thủy ngân)

…

Lý Thanh đã rời khỏi, Lý Mộ cầm một lá bùa màu vàng, cẩn thận đánh giá.

Trong nhà không có giấy vàng cùng chu sa, Lý Mộ đặc biệt tiêu mấy chục đồng tiền ở bên ngoài mua một ít trở về.

Lý Thanh ở lúc nói hai vật này, Lý Mộ liền biết nàng là muốn vẽ bùa.

Đạo môn là một phạm vi rộng rãi, lưu phái trong đó không giống nhau, có môn phái giỏi về luyện đan, có môn phái giỏi về vẽ bùa, còn có môn phái tinh thông trận pháp, nhìn từ mấy lần từng trải trước đó, Lý Thanh tựa như rất tinh thông đối với phù lục.

Lý Mộ mang lá bùa này dán lên trán, chỉ nháy mắt liền cảm giác một cảm giác mát ùa vào, khiến đầu óc hắn thông suốt trước nay chưa từng có.

Hắn chỉ nghĩ lại một chút, liền có vô số đoạn ngắn ký ức từ trong đầu lần lượt hiện lên.

Hắn nhìn thấy hai ngày trước, mình sau khi rời giường rửa mặt, ngồi ở trong sân ngây người.

Hắn nhìn thấy một tháng trước, mình mặc quần áo bộ khoái màu xanh, theo Trương Sơn Lý Tứ cùng nhau tuần tra ở đầu đường.

Thời điểm sớm hơn một ít, hắn nhìn thấy một bản thân khác, mang một vật dùng vải bố bọc lấy, giấu ở dưới thùng gạo.

…

Phòng bếp, Lý Mộ cố sức chuyển thùng gạo ra, cạy ra một viên gạch, từ dưới viên gạch lấy ra một cái bao vải, sau khi mở ra, nhìn thấy một đống bạc vụn bên trong, ít nhất cũng có bốn năm lượng.

Mấy ngày nay Lý Mộ luôn tò mò, một bộ khoái độc thân chưa có bạn gái, trừ ăn cơm, căn bản không có chỗ khác tiêu tiền dư thừa, sao có khả năng không có một chút tích tụ, thì ra hắn là mang tiền giấu ở nơi này.

Có chỗ bạc này, hắn liền không cần mỗi ngày cháo hoa dưa muối, còn có thể trả hết tiền nợ Trương Sơn Lý Tứ.

Ngọt ngào cất kỹ bạc, Lý Mộ thử nhớ lại buổi tối hôm đó chết, trong đầu dần dần có hình ảnh hiện lên.

Đó là một đêm không có ánh trăng, hắn như mọi khi, sau khi tuần tra xong, chuẩn bị về nhà ngủ, khi đi đến phố ngõ nào đó, trong một chỗ phố ngõ tối đen bỗng nhiên truyền đến động tĩnh lạ…

"Người nào ở trong!"

Làm một bộ khoái, ở dưới tâm lý trách nhiệm sai khiến, hắn rút bội đao, chậm rãi đến gần ngõ tối…

Ký ức đến nơi đây liền không còn nữa.

Lý Mộ day day mi tâm, xem ra bộ khoái Lý Mộ chết, hẳn là chuyện xảy ra sau khi hắn đi vào ngõ tối.

Hắn không chỉ có chết, ba hồn rời cơ thể, bảy phách cũng tiêu tán khác thường, rất dễ dàng làm người ta hoài nghi có phải đụng phải yêu tà gì hay không.

Thế giới này, người tu hành luyện hóa thiên địa linh khí tu luyện, cũng có bộ phận tà ma yêu quỷ, chuyên làm chuyện hút hồn phách người ta, ở nơi này, chuyện không nên tò mò thì đừng tò mò, không nên góp náo nhiệt, tốt nhất đừng dính vào.

Hiệu quả của lá bùa này có thể duy trì suốt mười hai canh giờ, chỉ dùng tìm bạc quá lãng phí, Lý Mộ vội vàng đi vào thư phòng, mang tới giấy bút, sau khi ở trong trí nhớ một kiếp khác tìm kiếm một phen, bắt đầu viết.

"Tổ tiên anh rể ta là Tống công, húy là Đảo. Có một ngày bệnh phải nằm giường, thấy sai dịch cầm văn thư, dắt ngựa trắng đến, nói: "Mời đi thi…"

Sau khi có ý tưởng chép sách kiếm tiền, hắn đau đáu mãi chuyện này, vốn cần tự mình một lần nữa biên soạn nội dung, sau khi có lá bùa này, thì trở nên cực kỳ đơn giản.

Tiểu thuyết loại hình yêu quỷ tinh quái, thần tiên chí dị, Lý Mộ từng đọc không ít, trong đó kinh điển nhất, phải thuộc về

《 liêu trai 》 .

Thế giới này các loại tiểu thuyết loại hình chí quái ùn ùn không hết, cạnh tranh lẫn nhau không nhỏ, Lý Mộ thật ra cũng không muốn dựa vào chép sách làm giàu, chỉ là bổng lộc tiểu lại tầng dưới chót thật sự ít ỏi, ở trong phạm vi luật pháp cho phép, có thể kiếm thêm chút nào hay chút đó.

Hết chương 8.

Chương 9. Ban ngày thấy ma (1)

Viết một canh giờ, Lý Mộ day day cổ tay đau mỏi, tháo lá bùa trên trán xuống.

Loại bùa này cũng không phải dùng một lần, ở trước khi linh khí trên nó hao hết, còn có thể tái sử dụng vài lần

Lý Mộ mang bản thảo sách sửa sang lại một lần, đặt ở một bên.

So với kiếm tiền, tu hành đối với hắn càng quan trọng hơn.

Lý Thanh nói bảy phách sinh ở trong bảy loại tình cảm, nếu muốn một lần nữa ngưng tụ bảy phách, thì phải luyện hóa bảy loại tình cảm trước, không chỉ có thế, bảy loại tình cảm này, còn phải có liên quan với chính hắn…

Thất tình, hỉ, nộ, ai, cụ, ái, ác, dục, nói cách khác, cần có người đối với hắn hoặc bởi hắn sinh ra bảy loại cảm tình này, hắn mới có hy vọng một lần nữa ngưng tụ bảy phách.

Khó trách Lý Thanh nói con đường này cực kỳ gian nan, một người có thể khiến rất nhiều người chán ghét, khiến rất nhiều người sợ hãi, nhưng muốn đạt được rất nhiều người yêu, thậm chí là dục, cái này có dễ như nói?

Trừ phi hắn dựa vào khuôn mặt coi như tuấn tú này… , không được, bán rẻ thân thể loại chuyện này, hắn là tuyệt đối sẽ không làm.

Mang ưu phiền nặng nề trong lòng đè xuống, Lý Mộ ngồi xếp bằng, điều chỉnh hơi thở, bắt đầu luyện tập thuật dẫn đường Lý Thanh dạy cho hắn.

Thuật dẫn đường, đó là phép luyện khí thổ nạp, là pháp môn tu hành cơ sở nhát, có thể dẫn như là linh khí, âm khí, oán khí vân vân các loại năng lượng trong thiên địa vào cơ thể, muốn luyện hóa thất tình, cũng không tách rời thuật này.

Hắn vừa mới dẫn đường pháp lực Lý Thanh để lại trong cơ thể hắn chạy quanh thân một vòng, bên ngoài liền truyền đến tiếng đập cửa.

Lý Mộ từ trên giường xuống, đi đến trước cửa sân, mở cửa chính ra.

Trương Sơn đứng ở ngoài cửa, nói: "Đầu nhi nói ngươi sinh bệnh, ta đến thăm ngươi chút, ngươi không sao chứ?"

"Không sao rồi." Lý Mộ phất phất tay, sau đó lại nói: "Ngươi tới vừa lúc, ta ở nhà tìm được một ít bạc, tiền buổi sáng tìm ngươi mượn có thể trả lại ngươi rồi."

Trương Sơn ngẩn ra một phen, buổi sáng vừa mới cho mượn bạc, hắn vốn tưởng Lý Mộ cần mấy tháng mới có thể trả hết, ai biết niềm vui bất ngờ đến đột nhiên như vậy…

Lý Mộ cũng ngẩn ra.

Ngay tại vừa rồi, ngay tại thời điểm hắn nói muốn trả Trương Sơn bạc, cả người Trương Sơn, ở trong mắt Lý Mộ, bỗng nhiên tản mát ra ánh sáng đỏ mỏng manh.

Bảy tình cảm bảy màu sắc, "Hỉ" là màu đỏ.

Đó là cảm xúc vui sướng!

Trương Sơn vui sướng, bắt nguồn từ Lý Mộ, cũng chỉ có Lý Mộ có thể nhìn thấy.

Đây chính là một trong bảy tình cảm hắn cần!

Sau khi lấy lại tinh thần, Lý Mộ lập tức triển khai thuật dẫn đường, sau đó, hắn liền cảm giác được có cái gì bị dẫn dắt, tiến vào thân thể hắn.

Chỉ là thứ này quá mức mỏng manh, sau khi tiến vào thân thể Lý Mộ, hắn cũng chưa có cảm thụ đặc biệt rõ ràng.

Cái này cũng nói rõ, hắn muốn ngưng tụ phách đầu tiên, tình cảm vui sướng cần luyện hóa, là khổng lồ cỡ nào…

Trương Sơn dùng ánh mắt chờ mong nhìn Lý Mộ, Lý Mộ đang định lấy ra bạc, trong đầu bỗng nhiên xẹt qua một tia sáng, nói: "Bạc này có ước chừng năm lượng, nhưng ta vừa rồi ra ngoài không cẩn thận, lại đánh mất rồi…"

"A!" Trương Sơn nghe vậy, cực kỳ thất vọng.

Lý Mộ lại nhìn hắn, chuyển giọng, “May mắn là, có một đứa nhỏ nhặt được bạc…”

Trương Sơn vỗ vỗ ngực, thở phào, khóe miệng lại lộ ra nụ cười.

Lý Mộ lại cảm nhận được loại vui sướng đó, dẫn dắt chúng nó tiến vào trong cơ thể, hắn nhìn Trương Sơn một cái, lại nói: “Nhưng nó nhặt được không phải bạc của ta…”

“…”

“Về sau mới phát hiện là ta ra ngoài quên mang theo…”

“May mắn, may mắn, sau đó thế nào?”

“Sau đó ta liền tỉnh, phát hiện đây chỉ là một giấc mơ.”

“Mơ!”

“Sau đó ta đi chỗ trong giấc mơ tìm, quả nhiên tìm được năm lượng bạc…”

…

Thi Cẩu làm phách thứ nhất, chủ cảnh giác, từ trong cảm xúc vui sướng sinh ra, hấp thu lượng lớn tình cảm vui sướng, Lý Mộ đã cảm nhận được thân thể xảy ra biến hóa vi diệu, hắn đang muốn mở miệng lần nữa, Trương Sơn vội vàng khoát tay áo, gã sắc mặt tái nhợt, tựa vào tường, uể oải mở miệng.

“Chuyện bạc lát nữa nói sau, trước để cho ta đi vào nghỉ một chút, ta cảm giác đầu có chút váng, thân thể tựa như bị vét sạch rồi…”

Lý Mộ cuối cùng vẫn từ bỏ tiếp tục thu gặt tình cảm vui sướng của Trương Sơn, cho dù là vặt lông dê cũng không thể bắt một con dê mãi không thả, huống chi là người.

Vì bù lại tổn thất tinh thần cho gã, Lý Mộ đặc biệt trả gã thêm mấy đồng tiền, Trương Sơn vui sướng rời đi, vì thế Lý Mộ lại nhân cơ hội thu gặt một đợt.

Từ trên người Trương Sơn thu hoạch, khiến Lý Mộ đối với thu thập thất tình như thế nào có nhận thức càng thêm khắc sâu.

Cái này tựa như không phải chuyện gì phi thường huyền diệu, Trương Sơn yêu tài, Lý Mộ trả gã tiền, Trương Sơn sinh ra sung sướng, loại vui sướng này, bởi Lý Mộ dựng lên, cho nên có thể bị hắn hấp thu…

Nếu hắn có thể khiến càng nhiều người sinh ra cảm xúc vui sướng, chẳng phải là rất nhanh có thể ngưng tụ ra phách thứ nhất?

Niềm vui trả tiền, niềm vui được giúp đỡ, niềm vui cảm kích, những thứ này có lẽ đều có thể cho hắn hấp thu…

Nghĩ thông một điểm này, Lý Mộ liền có chút ngồi không yên.

Tuy nói nha môn cho hắn nghỉ một tháng, trong một tháng này, hắn hoàn toàn có thể ở nhà tĩnh dưỡng, nhưng đối với hắn mà nói, thời gian quý giá hơn bất cứ thứ gì, tuổi thọ chỉ có không đến nửa năm, nào cho phép lãng phí chút nào?

Khiến người khác sinh ra cảm xúc vui sướng, biện pháp đơn giản nhất chính là giúp người làm niềm vui.

Sống hai đời, Lý Mộ chưa từng có năng lượng chính diện như bây giờ, một lòng chỉ muốn giúp người khác, tuy mục đích không quá thuần túy, nhưng quá trình lại tràn đầy chân thiện mỹ.

Trước mắt với hắn mà nói, dễ dàng nhất tiếp tục thu hoạch tình cảm vui sướng, chính là trả tiền.

Trả nợ xong Trương Sơn, còn nợ Lý Tứ hơn một chỉ bạc.

Lý Mộ không chút trì hoãn, sau khi thay đồng phục bộ khoái, liền đi ra trên đường cái.

Con đường chỗ cửa nhà Lý Mộ, tên là “phố Vị Ương”, phố Vị Ương từ nam tới bắc huyện thành Dương Khâu, là khu trực thuộc Lý Mộ phụ trách, chuyện xảy ra trên đường này, đều thuộc Lý Mộ quản lý.

Mấy ngày hôm trước hắn bởi tai nạn lao động xin nghỉ, phố này bây giờ là do Lý Tứ quản hạt thay.

Lý Mộ rất dễ dàng tìm được Lý Tứ, gã đang muốn đi vào một lầu xanh, bị Lý Mộ ngăn lại ở cửa.

Lý Mộ mang hơn một chỉ bạc nợ Lý Tứ trả lại cho gã, vì thu gặt tình cảm vui sướng của gã, còn trả gã thêm mười mấy đồng.

"Cảm tạ." Lý Tứ thu hồi bạc, phất phất tay với hắn, nói: "Thân thể ngươi đã không có việc gì, phố này về sau liền tự ngươi đến quản, ta còn có việc phải làm, đi trước…"

Nhìn Lý Tứ bước vào lầu xanh, Lý Mộ vẻ mặt nghi hoặc.

Hết chương 9.

Chương 10. Ban ngày thấy ma (2)

Sự tình phát triển, so với hắn đoán trước, đã xảy ra một chút chênh lệch nho nhỏ.

Theo lý thuyết, hắn trả tiền cho Lý Tứ, gã cho dù là không cao hứng như Trương Sơn, cũng không đến mức ngay cả một chút mừng thầm cũng không có.

Trừ phi gã không thích tiền.

Lý Mộ sau khi hồi tưởng mới nhớ ra, hai vị đồng nghiệp này bên người hắn, Trương Sơn tham tài, Lý Tứ háo sắc, bạc dụ hoặc đối với Lý Tứ, xa xa không bằng đối với Trương Sơn.

Lần này phiền toái rồi, Lý Mộ chung quy không thể mời gã đi lầu xanh, bổng lộc trước đó của hắn, đến lầu xanh, ngay cả chơi đùa một chút cũng không nổi.

Huống chi, Lý Tứ đi lầu xanh, từ trước tới giờ đều là không trả tiền, có đôi khi còn có thể kiếm ngược lại chút bạc.

Từ Lý Tứ nơi này không vắt được lông dê, chỉ có thể tìm đối tượng khác.

Lý Mộ ở trên đường vòng vo một canh giờ, trong một canh giờ này, hắn giúp hai đứa nhỏ nghịch ngợm lấy được con diều mắc trên cây, đưa một bà lão lạc đường về nhà, tặng cho một con chó cỏ le lưỡi ở dưới mặt trời chói chang một bát nước, kết quả bi ai phát hiện, hắn từ trên thân con chó cỏ kia đạt được tình cảm vui sướng thế mà lại là nhiều nhất…

Cái này cũng chỉ là tương đối mà thôi, chỉnh thể mà nói, tình cảm vui sướng hắn hấp thu, vẫn ít đến đáng thương.

Tiếp tục như vậy, hắn đến ngày tháng năm nào mới có thể ngưng tụ ra phách đầu tiên…

“Xem ra ngươi đã tìm được biện pháp.” Một thanh âm bỗng nhiên từ phía sau truyền đến.

Lý Mộ quay đầu, kinh ngạc nói: “Đầu nhi…”

Lý Thanh vẫn một thân áo xanh như cũ, nhìn Lý Mộ, ánh mắt dần dần chuyển thành kinh ngạc, nói: "Ngươi dẫn khí chỉ mấy canh giờ, đã có thể cảm giác được thất tình, tiến cảnh sao có thể nhanh như vậy…"

Lý Mộ lắc lắc đầu, tỏ vẻ mình cũng không biết.

Lý Thanh như là nghĩ tới cái gì, đột nhiên hỏi: "Ngày sinh tháng đẻ của ngươi là gì?"

Lý Mộ nhớ lại chút, nói: "Mậu Thìn, Canh Ngọ, Bính Ngọ, Nhâm Thìn."

Sắc mặt Lý Thanh giật mình, nói: "Tứ trụ thuần dương, khó trách…"

Lý Mộ chưa nghe hiểu, hỏi: "Cái gì thuần dương?"

Lý Thanh giải thích: "Kẻ tứ trụ thuần dương, chính là thân thể thuần dương sinh vào năm dương tháng dương ngày dương giờ dương, bản thân đã có thể hấp dẫn tụ lại linh khí, sau khi học xong thuật dẫn đường, bước vào tu hành đường, tốc độ tu hành sẽ vượt xa người thường."

Lý Mộ nghe cái hiểu cái không, nhưng miễn cưỡng hiểu, hắn ở trên tu hành, tựa như rất có thiên phú, thiên phú càng tốt, hắn liền có thể sớm ngày ngưng tụ bảy phách, đây tự nhiên là một chuyện tốt.

Tựa như là nhìn thấu cách nghĩ của hắn, Lý Thanh lại nhìn hắn một cái, nói: "Trước đừng cao hứng quá sớm, thuần dương chi thể tất nhiên thích hợp tu hành, nhưng cũng không hẳn đều là chuyện tốt, thuần dương, thuần âm, ngũ hành chi thể, đối với yêu tà là vật đại bổ, tương tự cũng sẽ dẫn tới tà tu mơ ước, một khi bại lộ, sẽ có nguy hiểm tính mạng…"

Một chút đắc ý kia trong lòng Lý Mộ sớm đã không thấy tăm hơi, trong lòng nhịn không được đoán, chủ nhân trước của thân thể này chết, có thể hay không chính là vì vậy, hồn phách của thuần dương chi thể là thuốc bổ của yêu tà, trước khi hắn đến, ba hồn bảy vía Lý Mộ cũng đều vô cớ biến mất, trăm phần trăm là gặp yêu tà.

Hắn nhịn không được hướng bên cạnh Lý Thanh nhích lại gần, nói: “Đầu nhi, vậy ta nên làm cái gì bây giờ…”

Lý Thanh nhìn hắn, an ủi: “Yên tâm đi, chỉ cần ngươi không mang ngày sinh tháng đẻ nói cho người khác, không ai có thể nhìn ra ngươi là thuần dương chi thể, hơn nữa nơi này là huyện thành, những yêu tà kia cho dù có gan lớn như trời, cũng không dám ở nơi này quấy phá…”

Trong lòng Lý Mộ lảm nhảm, rõ ràng đã có yêu tà quấy phá một lần, ai biết còn có thể có lần thứ hai không.

Đương nhiên câu này hắn không thể nói ra, dù sao, thừa nhận yêu tà nuốt ba hồn bảy vía của Lý Mộ, chẳng khác nào thừa nhận hắn không phải Lý Mộ, một khi bị huyện nha biết, chỉ sợ hắn cũng sẽ trực tiếp bị coi là yêu tà để xử lý.

Lý Thanh nhìn hắn một cái cuối cùng, nói: “Được rồi, đi tuần tra đi, chờ ngươi luyện hóa đủ thất tình, ta sẽ dạy ngươi phép ngưng tụ bảy phách…”

Đi ở trên đường, tâm tình Lý Mộ so với lúc đầu đã thoải mái hơn rất nhiều.

Tuy hắn bảy phách mất hết, tính mạng chịu uy hiếp, nhưng cũng đã có phương pháp giải cứu, có phương hướng cố gắng.

Trong bảy thứ tình cảm, tình cảm vui sướng dễ thu hoạch nhất, giúp người làm niềm vui, thu thập tình cảm vui sướng, ngưng tụ phách thứ nhất, đó là mục tiêu ngắn hạn của hắn.

Ánh mắt Lý Mộ nhìn quét ở trong đám người, không chuẩn bị bỏ qua bất cứ một cơ hội nào.

Một khắc nào đó, mắt hắn bỗng nhiên sáng ngời, đã tìm được mục tiêu kế tiếp.

Đó là một người phụ nữ quần áo mộc mạc, nàng đứng ở giữa đường, tựa như là gặp phiền toái gì, trên mặt tràn đầy lo lắng, nàng ngăn từng người qua đường, như là muốn tìm kiếm bọn họ giúp đỡ, nhưng người qua đường bên cnahj, lại đều coi như không thấy đối với nàng…

Nàng đứng ở đầu đường đám đông chật chội, nhìn qua cực kỳ bất lực, hơn nữa bi thương…

“Thế đạo suy đồi, thế đạo suy đồi nha…” Nhìn người qua đường máu lạnh vô tình, Lý Mộ thở dài, bước nhanh đi lên, hỏi: “Vị đại tỷ này, ngươi có gì cần giúp đỡ sao?”

Người phụ nữ ngẩng phắt đầu lên, nhìn Lý Mộ, khó có thể tin nói: “Đại nhân, ngài, ngài là đang nói chuyện với dân phụ sao?”

Lý Mộ cạn lời, nói: “Trừ ngươi ra, còn có ai?”

Trên mặt người phụ nữ lộ ra sự cao hứng, Lý Mộ đang muốn mở miệng, một người qua đường đi qua trước mắt hắn, kinh ngạc nhìn hắn một cái, ánh mắt phi thường cổ quái.

Lý Mộ còn đang nghi hoặc, liền nhìn thấy người qua đường đó xuyên qua thân thể người phụ nữ…

Nắng hè chói chang, Lý Mộ đứng ở đầu đường đám đông chật chội, bỗng nhiên cảm giác lưng phát lạnh.

Người phụ nữ nhìn Lý Mộ, vui sướng hỏi: “Đại nhân, ngài nhìn thấy dân phụ?”

“Không nhìn thấy!” Lý Mộ ngẩng đầu nhìn trời, lau mồ hôi lạnh ở trán, lắc đầu nói: “Hôm nay mặt trời quá chói mắt, chói tới mức ta không nhìn thấy gì hết…”

“Đại nhân, cầu ngài giúp đỡ dân phụ một chút đi, chỉ có ngài có thể giúp dân phụ!”

Trên mặt người phụ nữ lộ ra nét cuống lên, muốn bắt lấy cánh tay Lý Mộ, hai tay lại từ thân thể hắn xuyên qua, Lý Mộ thấy thế rùng mình một cái, không hề nghĩ ngợi hướng phía Lý Thanh biến mất đuổi theo.

Biết thế giới này có yêu quỷ, cùng bản thân gặp được hoàn toàn là hai việc khác nhau, bản thân Lý Mộ còn phiền toái quấn thân, không cho rằng hắn có thể giúp quỷ việc gì, một hơi chạy thật xa, hắn cố lấy dũng khí quay đầu nhìn, phát hiện đầu đường nơi xa phố xá sầm uất, người phụ nữ kia đã không thấy nữa.

Xa xa nhìn thấy Lý Mộ chạy tới, Lý Thanh đi đến bên cạnh hắn, hỏi: “Làm sao vậy?”

Khi nhìn thấy Lý Thanh, Lý Mộ không hiểu sao thấy yên lòng, lại vẫn lòng còn sợ hãi nói: “Đầu nhi, ta vừa rồi nhìn thấy quỷ!”

Hết chương 10.

Chương 11. Âm linh xin giúp đỡ

Ánh mắt Lý Thanh ngưng trọng, hỏi: “Ở nơi nào?”

“Ở ngay nơi đó!” Lý Mộ chỉ chỉ nơi xa, nói: “Vừa rồi còn đó, bây giờ không biết đi đâu rồi.”

Ánh mắt Lý Thanh nhìn phía hắn chỉ, nói: “Cô ấy còn ở nơi đó.”

“Cái gì?” Lý Mộ chấn động, “Sao ta không thấy!”

Lý Thanh nói: “Mang pháp lực vận hành đến mắt.”

Lý Mộ lúc này mới nhớ tới, vừa rồi hắn nhìn thấy người phụ nữ kia, pháp lực tựa như vừa lúc vận hành đến mắt, hắn lại dẫn đường pháp lực vận hành đến mắt, quả nhiên lại thấy được người phụ nữ đó.

Nàng giống vừa rồi, không ngừng ý đồ ngăn cản người qua đường, lại chỉ có thể từ trong thân thể bọn họ xuyên qua, dù vậy, nàng vẫn một lần lại một lần, không thấy phiền hà…

Lý Thanh nhìn hắn một cái, nói: “Không cần sợ, nàng chỉ là âm linh cấp thấp nahats, hẳn là vừa mới chết không lâu, không thể đả thương người, cũng không thể hiện ra trước mặt người khác.”

Lý Mộ nhất thời yên tâm, giải thích: “Ta không sợ, chỉ là, chỉ là có chút đột ngột…”

Lý Thanh cúi đầu nhìn nhìn cổ tay nàng, Lý Mộ lập tức buông tay, nói sang chuyện khác: “Đầu nhi, người ta sau khi chết đều sẽ biến thành âm linh sao?”

Lý Thanh lắc lắc đầu, nói: “Cũng không phải tất cả mọi người sau khi chết đều sẽ biến thành âm linh, nếu là tự nhiên chết già hoặc là bệnh chết, ba hồn thong thả bị thân thể liên lụy, không có lực lượng ngưng tụ trở thành âm linh nữa, trừ phi là nàng lúc còn sống có chấp niệm rất lớn chưa dẹp yên được, hoặc là tâm nguyện chưa xong, mới có một tia cơ hội trở thành âm linh.”

Lý Mộ nghĩ nghĩ, hỏi: “Nàng vừa rồi đang cầu ta hỗ trợ, chẳng lẽ là có tâm nguyện chưa hoàn thành?”

Lý Thanh hướng phía người phụ nữ đó đi đến, nói: “Đi qua hỏi một chút là biết.”

Đối phương dù sao không phải người, Lý Mộ tuy trong lòng vẫn có một tia sợ hãi bẩm sinh, nhưng vẫn đi theo phía sau Lý Thanh.

Người phụ nữ đó thấy hắn lại đến gần, không tiếng động quỳ trên mặt đất, cầu xin nói: “Đại nhân, van ngài giúp dân phụ, dân phụ kiếp sau làm trâu làm ngựa, cũng sẽ báo đáp đại ân đại đức của đại nhân!”

Có Lý Thanh ở bên cạnh, trong lòng Lý Mộ yên tâm hơn không ít, đứng ở nơi xa, nhìn người phụ nữ đó hỏi: “Ngươi muốn ta giúp ngươi cái gì?”

Người phụ nữ vội vàng khái dập đầu, nói: “Cầu xin đại nhân cứu con của dân phụ…”

…

Huyện thành Dương Khâu, thành bắc, một chỗ nhà dân rách nát.

Trên giường, người phụ nữ váy kinh* đã không còn thở, đứa bé mấy tháng tuổi nằm trong vòng tay cơ thể còn có một tia nhiệt độ của nàng ngủ say sưa.

(*: một loại vải được sản xuất từ cây dây leo có gai)

Lý Mộ đứng ở trước giường, quay đầu nhìn nhìn Lý Thanh, hỏi: “Đầu nhi, cô ấy còn cứu được không?”

“Cô ấy không giống với ngươi.” Lý Thanh lắc lắc đầu, nói: “Cô ấy đã chết, ba hồn của cô ấy, cũng chỉ là dựa vào một chấp niệm chống đỡ, lúc chấp niệm này tan đi, chính là thời điểm cô ấy tiêu tán.”

Một bóng người hư ảo đứng ở đầu giường, dùng ánh mắt trìu mến nhìn đứa bé đang ngủ say, nàng vươn tay, muốn kiểm tra mặt đứa bé, bàn tay lại xuyên qua thân thể nó.

Lý Mộ nhìn một màn này, ở trong lòng thở dài.

Một nhà mẹ góa con côi này, người mẹ bất ngờ mất đi, ở dưới tình huống không có ai phát hiện, đứa nhỏ cũng không sống được bao lâu.

Đây là nguyên nhân nàng sốt sắng ngăn trở người qua đường, tìm kiếm Lý Mộ hỗ trợ.

Đối mặt âm linh của nàng, đáy lòng Lý Mộ đã không còn một tia sợ hãi nào, nhìn về phía bóng người hư ảo kia, hỏi: "Chồng của cô đâu?"

Người phụ nữ lắc lắc đầu, không nói gì.

Nghĩ hẳn chồng của nàng hẳn là cũng không còn nữa, Lý Mộ lại hỏi: "Trong nhà còn có người nào không?"

Người phụ nữ đó nói: "Bố mẹ chồng mất nửa năm trước rồi, trong nhà chỉ có dân phụ cùng con nhỏ, dân nữ có vị huynh trưởng, tên là Vương Đông, nhà ở Vương gia thôn thành tây, thỉnh cầu đại nhân mang tin tức cho hắn, dân phụ vô cùng cảm kích…"

Lý Mộ gật gật đầu, nói: "Ta sẽ giúp ngươi chuyển tin tức, ngươi còn có tâm nguyện gì chưa hoàn thành không?"

Người phụ nữ lắc lắc đầu, nói: "Dân phụ vướng bận, chỉ có con nhỏ còn ở trong tã lót, bây giờ đã có thể an tâm đi rồi…"

Khi nàng nói chuyện, bóng người càng thêm hư ảo.

Lý Mộ thở dài một tiếng, "Một đường đi mạnh giỏi…"

"Dân phụ Trương Vương thị*, cảm tạ đại ân đại đức của đại nhân, ân tình của đại nhân, dân phụ kiếp sau lại báo…"

(*: người phụ nữ họ Vương, lấy chồng họ Trương)

Người phụ nữ thi lễ lần cuối đối với hắn, ánh mắt thâm tình nhìn về phía đứa bé trên giường, bóng người hoàn toàn biến mất khỏi trời đất.

Một tia sáng đỏ, từ chỗ nàng biến mất bỗng dưng xuất hiện, ùa vào trong cơ thể Lý Mộ.

Tinh thần Lý Mộ chấn động, lần nữa cảm nhận được cảm xúc vui sướng, tình cảm vui sướng đến từ người phụ nữ này,

vượt xa toàn bộ vui sướng Lý Mộ lúc trước thu thập được cộng lại!

Lý Thanh đứng ở bên cạnh hắn, tựa như cũng đã nhận ra một tia khác thường, chậm rãi nói: "Đây là niềm vui cảm ơn của cô ấy, bắt nguồn từ một người mẹ trân trọng đối với đứa nhỏ, cho dù cô ấy chết, cũng không thể buông xuống loại chấp niệm này, ngươi hoàn thành tâm nguyện của cô ấy, cô ấy tặng cho ngươi niềm vui cảm ơn, đã báo đáp ngươi rồi…"

Lý Mộ nhìn mẹ con trên giường, thở dài, nói: "Ta đi thông báo huynh trưởng của cô ấy…"

Vương Đông là một hán tử nhìn qua rất thuần phác, sau khi nghe nói tin em gái chết, bi thương không thôi, Lý Mộ mang đứa bé kia giao cho hắn, liền rời khỏi nơi đó.

Vốn tưởng quỷ hồn các thứ là rất đáng sợ, không ngờ hắn lần đầu tiên kiến thức được, lại là tình hình như vậy.

Quỷ hồn trong hiện thực, so với hắn tưởng tượng, tựa như có chút không quá giống.

Lý Mộ hỏi Lý Thanh ở bên: "Đầu nhi, âm linh cùng quỷ hồn không sợ ánh mặt trời sao?"

Lý Thanh nói: "Ai nói chúng nó sợ ánh mặt trời?"

"Ta từ trên sách nhìn thấy…"

"Lời hoang đường, không đáng tin."

Lý Mộ không rối rắm vấn đề này, hồi tưởng một phen sự tình hôm nay, lại hỏi: "Đầu nhi, ngươi vừa rồi nói Trương Vương thị là âm linh cấp thấp nhất, chẳng lẽ quỷ cũng có cấp bậc?"

"Đương nhiên." Lý Thanh nhìn hắn, nhắc nhở: "Ngươi đừng tưởng quỷ vật đều như ngươi hôm nay nhìn thấy, nếu ngươi gặp không phải âm linh, mà là oán linh, hoặc là ác linh, hôm nay ngươi không nhất định còn mạng. Oán linh đã có thể sử dụng âm khí công kích, ác linh càng có thể ngưng tụ thực thể, người tu hành pháp lực thấp kém cũng chưa chắc là đối thủ của chúng nó…"

Lý Mộ âm thầm ghi tạc trong lòng, về sau gặp yêu quỷ, vẫn là có xa bao nhiêu trốn xa bấy nhiêu.

Lý Thanh sau khi nhắc nhở hắn một phen, lại nói: “Nhưng yêu quỷ cũng không hẳn cả đều là tà mị hại người, trong đó không thiếu kẻ lương thiện, ngươi không thể phân biệt chúng nó đối với ngươi có ác ý hay không, ngày thường gặp, chỉ nhìn từ xa là được.”

Hết chương 11.

Chương 12. Hàng xóm mới

Cho dù nàng không nhắc nhở, Lý Mộ cũng muốn chỉ ngưỡng mộ nhìn từ xa đối với mấy thứ này, bất đắc dĩ hắn luôn là trong lúc vô ý gặp gỡ, âm linh của Trương Vương thị, còn có con hồ ly biết nói kia…

Lúc này, Lý Thanh lại nói: "Ta không ngờ ngươi nhanh như vậy đã tìm được cách thu thập bảy loại tình cảm, hôm nay chính là nguyệt vọng, mỗi tháng đêm nguyệt sóc, nguyệt vọng, nguyệt hối*, chính là thời cơ tốt nhất luyện hóa thất phách, ta bây giờ dạy ngươi khẩu quyết chế phách, từ tối nay bắt đầu, ngươi liền có thể thử ngưng phách…"

(*: ngày mùng một, ngày rằm, ngày cuối tháng)

Trong lòng Lý Mộ vui vẻ, vội nói: "Cảm ơn đầu nhi…"

Ban đêm, giờ Tý.

Lý Mộ khoanh chân ngồi trên giường, ngũ tâm hướng thiên, vừa dẫn đường pháp lực vận chuyển, vừa thấp giọng niệm: "Tố khí cửu hồi, chế phách tà gian, thiên thú thủ môn, kiều nữ chấp quan, thất phách hòa nhu, dữ ngã tương an, bất đắc vọng động, khán sát hình nguyên…"

Trong thân thể hắn, ánh sáng đỏ hơi ẩn hiện, cuối cùng hoàn toàn tan vào thân thể, biến mất không thấy.

…

Sáng sớm, Lý Mộ đang ngủ say, bên tai lại bỗng nhiên truyền đến một trận tiếng ca, năm lần bảy lượt, cho dù là dùng chăn trùm đầu cũng không có ích gì.

Ngày hôm qua tu luyện đến sau nửa đêm, vừa mới ngủ không lâu, mặc dù là nàng kia tiếng ca uyển chuyển kỳ ảo, dễ nghe, ở trong tai Lý Mộ, cũng không khác gì tạp âm.

Hắn từ trên giường bò dậy, mơ mơ màng màng đi đến trong sân, hướng bên kia tường hô: "Sáng bảnh mắt ra, quỷ kêu là gì, còn để người ta ngủ yên hay không!"

Nói xong, hắn ngẩn ra, lập tức tỉnh táo lại.

Từ sau khi bị mất bảy phách, thân thể mất đi cảnh giác, hắn buổi sáng mỗi ngày đều là ngủ tới tận giữa trưa, bên ngoài mặc dù là ồn ào nữa, hắn cũng không hề phát hiện, hôm nay vẫn là lần đầu tiên bị người ta đánh thức!

Chẳng phải là nói, phách thứ nhất của hắn đã đang dần dần ngưng tụ?

Không đợi Lý Mộ vui vẻ, ngoài tường liền truyền đến một thanh âm nổi giận, "Là giờ nào rồi, còn ngủ, ngươi là heo sao!"

Trừ thanh âm tức giận kia, Lý Mộ còn cảm nhận được một cảm xúc phẫn nộ.

Hắn lập tức thi triển thuật dẫn đường, mang một tia tình cảm phẫn nộ đó hấp dẫn lại, phách thứ hai Phục Thỉ chủ ý thức, từ trong phẫn nộ sinh ra, bất cứ cảm xúc nào nhằm vào hắn đều hữu dụng, không thể lãng phí.

Đối phương nhiễu dân còn lý lẽ, Lý Mộ hướng một mặt khác của bức tường, nói: "Ta muốn ngủ tới giờ nào thì ngủ tới giờ đó, ngươi quản ta?"

Nữ nhân thuận theo lời của hắn nói: "Ta ở trong sân nhà ta hát khúc, ngươi quản ta!"

Lý Mộ ý đồ giảng đạo lý với nàng: "Ta ngủ không quấy nhiễu người khác, ngươi quấy rầy ta."

"Vì sao người khác không bị quấy rầy, lại quấy rầy đến ngươi!"

…

Sự thật chứng minh, hắn ý đồ giảng đạo lý với nữ nhân này, vốn đã là sai lầm, cũng không phải toàn bộ nữ nhân đều thông tình đạt lý giống Lý Thanh.

Hắn mang cảm xúc phẫn nộ của nữ nhân kia dẫn đường hết tới, sau đó hí hửng trở về phòng ngủ bù.

Ngưng tụ bảy phách rất khó, hắn chỉ là bước ra một bước nhỏ, sau khi ngủ bù, hắn còn phải ra ngoài giúp người làm

niềm vui, tiếp tục thu gặt cảm xúc vui sướng, tranh thủ ở trong một tháng, mang phách thứ nhất hoàn toàn ngưng tụ ra.

Hắn trở lại phòng, đóng kỹ cửa sổ, đắp chăn, rất nhanh lại đi vào giấc ngủ.

Sân nhà cách một bức tường, một nữ tử xinh đẹp dáng người thướt tha chà chà chân, nghiến răng nói: “Tức chết ta rồi!”

Thiếu nữ để hai búi tóc hai bên từ trong phòng chạy ra, hỏi: “Tiểu thư, làm sao vậy, người vừa rồi đang nói chuyện với hai thế?”

“Với một con heo!”

Đối diện đã không có thanh âm truyền đến, Liễu Hàm Yên căm giận nói một câu, cũng không còn tâm tư luyện giọng, hỏi tiểu nha hoàn nói: “Đồ tặng hết chưa?”

Thiếu nữ gật gật đầu, nói: “Chỉ còn lại hàng xóm bên trái chúng ta, ta bây giờ đi tặng.”

Liễu Hàm Yên phất phất tay, cả giận nói: “Nhà đó không tặng nữa!”

“A, vì sao thế?” Thiếu nữ vẻ mặt nghi hoặc.

Các nàng vừa mới dọn đến nơi đây hai ngày, nghĩ hai nữ tử yếu đuối người nơi khác tới, lạ nước lạ cái, cuộc sống ngày thường có lẽ sẽ có nhiều mặt bất tiện, vì thế liền mua chút món quà nhỏ như bánh ngọt mứt quả, tặng một ít cho hàng xóm, thuận tiện làm quen với bọn họ một chút, về sau gặp chuyện gì, cũng dễ mời người ta hỗ trợ.

Người chung quanh đều tặng rồi, chỉ có không tặng hàng xóm cách gần nhất, thiếu nữ có chút không hiểu.

Liễu Hàm Yên mặt không biểu cảm gì nói: “Không vì sao cả, ta nói không tặng thì không tặng.”

Vì không quấy rầy hàng xóm, nàng giờ Tỵ* mới bắt đầu luyện giọng, người bình thường giờ Mão* đã bắt đầu rời giường bận rộn, nào ngờ thế mà sẽ có người ngủ tới giờ Tỵ,

còn nói nàng ca hát là "quỷ kêu", cơn tức này, nàng như thế nào cũng không nhịn nổi, sao có khả năng lại đi tặng quà hắn?

(*: 9-11 giờ sáng, giờ Mão là 5-7 giờ sáng)

"Ồ…" Thấy tiểu thư tựa như tâm tình không tốt, thiếu nữ vụng trộm nhìn tường sân cách vách một cái, cũng không dám hỏi nữa.

Lý Mộ ngủ một giấc tới thẳng buổi trưa, chợt thấy thần thanh khí sảng, đây là một giấc ngủ thoải mái nhất của hắn vài ngày gần đây, nếu trong lúc đó không bị người ta đánh thức, vậy càng thêm hoàn mỹ.

Nói tới nữ nhân buổi sáng ca hát kia, Lý Mộ nhớ rõ, căn nhà cách vách, trước kia vẫn luôn để trống, không biết từ bao giờ có người vào ở, hơn nữa thoạt nhìn còn là không dễ chọc, như người đàn bà chanh chua, Lý Mộ ở trong giao thủ ngắn ngủi cùng nàng ở vào thế yếu, chỉ hy vọng về sau đừng có gì liên lụy với nàng nữa.

Hắn trước mang bộ phận sơ thảo《liêu trai》chép mấy lần, phân biệt đưa cho mấy tiệm sách.

Những tiệm sách này quy củ phần lớn là giống nhau, từ ngày đưa bản thảo, bảy ngày sau, có thể đến tiệm sách hỏi bản thảo sách được chọn dùng hay không.

Nghèo văn giàu võ, tu hành càng là một việc đốt tiền.

Bản thân lá bùa chu sa giá đã không rẻ, tu hành dùng đến thiên tài địa bảo nhiều tuổi, càng là giá trên trời, huống chi Lý Mộ còn muốn cuộc sống tốt một chút, chỉ dựa vào hắn bổng lộc mỗi tháng năm trăm đồng là không thể cam đoan những thứ này.

Sau khi nộp xong bản thảo, Lý Mộ theo lệ thường tuần tra ở trên đường, bắt lấy tất cả cơ hội thu thập bảy loại tình cảm.

Tuy nói con đường ngưng phách bắt đầu tiến triển thuận lợi, nhưng Lý Mộ chưa bao giờ bởi vậy mà lơi lỏng.

Hỉ, nộ, ai, cụ, ái, ác, dục, trong bảy thứ tình cảm này, dễ dàng đạt được nhất chính là hỉ, hắn lợi dụng thân phận bộ khoái, trừng phạt cái ác nâng cao cái thiện, bắt kẻ gian trừ ác,

cũng là đường tắt thu thập người khác vui sướng cùng cảm kích.

Nhưng trừ hỉ, sáu tình cảm còn lại phải thu hoạch như thế nào?

Hết chương 12.

Chương 13. Ngày sau tất báo (1)

Vừa muốn giúp người khác đạt được vui sướng cùng cảm kích, vừa muốn làm người ta sinh ra phẫn nộ, chán ghét thậm chí sợ hãi đối với hắn, đây là mâu thuẫn với nhau, mà Ai tình, Lý Mộ còn chưa có bất cứ đầu mối gì, phiền toái nhất là dục, hắn nên làm như thế nào, mới có thể làm người ta sinh ra dục vọng mãnh liệt, đủ đối với hắn — việc này chỉ là nghĩ tới thôi đã làm hắn đau đầu không thôi.

Mặc dù là thu thập cảm xúc vui sướng, cũng không thuận lợi như Lý Mộ dự đoán.

Huyện Dương Khâu chỉ là một thành nhỏ, trong thành cũng không phải mỗi ngày đều có việc lớn xảy ra, khi trong huyện không có án kiện trọng đại xảy ra, các bộ khoái thật ra đều rất nhàn rỗi, mỗi ngày ở trên đường tuần tra hai vòng mang tính tượng trưng, liền xem như không bỏ bê nhiệm vụ.

Hôm nay không có trẻ con hiếu động chơi diều, cũng không có bà lão lạc đường, con chó cỏ trong ngõ nhỏ trái lại vẫn ở đó, Lý Mộ tốn mấy đồng tiền, mua một cái đùi gà đưa cho nó, mới từ trên thân nó dẫn đường được tình cảm vui sướng ít đến đáng thương.

Tiếp tục như vậy không phải biện pháp, theo tốc độ như vậy, chỉ sợ hắn đến lúc đó vẫn là thành quỷ.

Ở trên đường tuần tra hồi lâu, chưa tìm được cơ hội giúp người làm niềm vui, cũng chưa đụng phải một con quỷ tâm nguyện chưa thành, mắt thấy đến giờ ăn, Lý Mộ đành phải về nhà nấu cơm trước.

Lúc đi đến cửa nhà, trùng hợp cửa sân cách vách có người đi ra.

Đó là một nữ tử khuôn mặt đoan trang, có mặt trái xoan tinh xảo, đôi mắt trong veo, mũi dọc dừa, môi đỏ mọng trơn bóng, tuổi thoạt nhìn ngoài hai mươi, không chỉ có dung mạo xuất chúng, dáng người đường cong lại thướt tha, khắp nơi lộ ra hương vị thành thục.

Nữ tử bưng một cái chậu gỗ, vốn không chú ý tới Lý Mộ, nhưng khi thấy hắn đứng ở trước cửa cách vách, từ trong lòng lấy ra chìa khóa, tựa như là ý thức được cái gì, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện ra một tia giận dữ.

Rầm!

Nàng mang nước trong chậu gỗ hắt đến ngoài cửa, suýt nữa bắn đến trên chân Lý Mộ, một thiếu nữ mười sáu mười bảy tuổi từ bên trong chạy ra, vội vàng nói: "Tiểu thư, những việc này để ta làm là được rồi…"

Nữ tử mang chậu gỗ đặt tới trên tay nàng, hừ lạnh một tiếng đối với Lý Mộ, xoay người đi trở về sân.

Lý Mộ tuy cũng không quen biết nữ tử này, nhưng từ thái độ của nàng đối với mình, cũng không khó đoán ra, buổi sáng ở sân cách vách mắng hắn, hẳn chính là nàng.

Trải qua chuyện hồi sáng, hai người tuy còn chưa chính thức quen biết, nhưng thù trái lại đã kết trước.

Hắn đi đến trong sân, nghe được cách vách truyền đến thanh âm thanh thúy êm tai của thiếu nữ kia.

"Tiểu thư, thì ra hàng xóm của chúng ta là một bộ khoái đại nhân, về sau không cần sợ người xấu bắt nạt chúng ta nữa…"

Nữ tử hừ lạnh một tiếng, nói: "Ngươi không sợ hắn bắt nạt ngươi?"

Thiếu nữ không tin, nói: "Sao có khả năng, hắn thoạt nhìn không giống người xấu chút nào cả, hơn nữa bộ dạng hắn ưa nhìn như vậy…"

Lý Mộ thầm nghĩ tiểu nha hoàn ánh mắt không tệ, bên tai liền truyền đến nữ tử kia hừ lạnh.

"Nào có ai sẽ mang hai chữ người xấu viết ở trên mặt, Vãn Vãn ngươi nhớ kỹ, càng là nam nhân ưa nhìn, lại càng biết gạt người, có một số người nhìn giống người, thật ra buổi sáng ngay cả giường cũng không dậy nổi…"

Thiếu nữ ngoan ngoãn nói: "Vâng, muội biết rồi…"

"…"

Lý Mộ hiển nhiên đã đánh giá cao lòng dạ của nữ nhân đó, lòng dạ của nàng cùng ngực nàng căn bản là không tỷ lệ thuận.

Chỉ là vì một chút mâu thuẫn nhỏ giữa hàng xóm, liền ở sau lưng phỉ báng nói xấu hắn, thiếu nữ kia thoạt nhìn đơn thuần như vậy, quả nhiên bị cô ta lừa rồi.

"Tiểu thư, chúng ta buổi chiều ăn cái gì?" Khi trong lòng Lý Mộ tức giận bất bình, lại nghe được tiếng của thiếu nữ.

Nữ tử kia sau đó nói: "Ngươi ra ngoài mua chút đồ ăn đi, không cần phải để ý tới ta."

Thiếu nữ lo lắng nói: "Tiểu thư, người lại không ăn cơm à…"

Nữ tử kia nói: "Buổi chiều ăn cơm dễ béo, ta phải giữ dáng."

Thiếu nữ không nói nữa, sau đó Lý Mộ liền nghe được một trận bước chân vui vẻ, cùng với nữ tử kia dặn dò: "Ngươi ở bên ngoài ăn no rồi về, đừng để ta nhìn thấy, cũng đừng để ta ngửi được…"

Sân cách vách không có thanh âm truyền đến, Lý Mộ đi vào phòng bếp, chuẩn bị nấu cơm.

Hắn vốn tính tùy tiện nấu chút cháo, lâm thời lại sửa lại chủ ý.

Hắn tìm đến một phiến đá, sau khi rửa sạch, đặt ở trong sân, dùng mấy cục đá lót, chuẩn bị nướng thịt…

Xèo…

Thịt bò ướp xong, tiếp xúc đến phiến đá nóng bỏng, phát ra tiếng vang xèo xèo, đợi thịt bò mỏng manh bắt đầu lật, lại rắc lên hương liệu đặc chế, cắn xuống một miếng, nước thịt ở trong miệng bắn tung tóe…

Trước kia sinh bệnh, Lý Mộ chỉ có thể ăn thức ăn lỏng nhẹ, lẩu, thịt nướng những món ngon này, với hắn mà nói đều là giấc mơ không thể chạm tới.

Vì sau khi bệnh tình khỏi hẳn có thể bù lại tổn thất của một đoạn thời gian này, hắn đã làm đầy đủ chuẩn bị, các loại sách

dạy nấu ăn xem cả đống lớn, streamer đồ ăn trên các loại giao diện, càng theo dõi mấy chục người.

Thủ pháp ước độc môn, cộng thêm đồ chấm công thức bí mật, thịt nướng phiến đá này hương vị cực kỳ không tệ, hắn lập tức liền không đau lòng tiền thịt cùng tiền hương liệu.

Đương nhiên, lấy thu nhập của hắn, ở trên ăn uống tiêu nhiều tiền như vậy, không thể không nói là xa xỉ lãng phí, nhưng Lý Mộ làm như vậy, cũng không phải hoàn toàn vì thỏa mãn ham muốn ăn uống.

Hắn hướng phương hướng nào đó nhìn một cái, cũng chưa cảm nhận được cái gì khác thường, sau khi suy nghĩ một chút, lại cầm lấy cây quạt mang mùi hướng phía đó quạt quạt…

Sân nho nhỏ cách một bức tường, Liễu Hàm Yên từ trong phòng đi ra, hỏi thiếu nữ nói: “Vãn Vãn, ngươi có ngửi được mùi gì hay không?”

Thiếu nữ hít hít cái mũi, kinh ngạc nói: “Tiểu thư, mùi gì vậy, thơm quá…”

Liễu Hàm Yên hít sâu, một mùi thơm mê người vào thẳng phế phủ, cảm giác đói khát nàng thật không dễ gì mới nhịn xuống lại tràn lên.

Yết hầu không chịu khống chế giật giật, nàng lập tức xoay người đi trở về phòng, đóng chặt cửa sổ, nhưng mùi thơm kia, lại tựa như vẫn chưa bị ngăn cách, vẫn quanh quẩn trong mũi nàng.

Liễu Hàm Yên lại đi đến trong sân, xấu hổ giận dữ nói: “Cái gì vậy, sao có thể thơm như vậy!”

Thiếu nữ nâng tay chỉ chỉ sân cách vách, nói: “Tiểu thư, hình như là từ nơi đó truyền tới…”

…

Lý Mộ vừa mới mang một miếng thịt ba chỉ đặt ở trên phiến đá nướng, bỗng nhiên lòng có cảm giác, quay đầu nhìn phía tường sân.

Trên tường sân cách đó không xa thò ra hai cái đầu, nữ tử xinh đẹp cùng nha hoàn thanh tú kia ánh mắt nhìn chằm chằm vào hắn.

Một ánh mắt tràn ngập phẫn nộ, một đôi mắt khác tràn ngập tò mò.

Nữ tử xinh đẹp nhìn Lý Mộ, lớn tiếng hỏi: “Ngươi đang làm gì!”

Lý Mộ vừa hấp thu tức giận của nàng, vừa nói: “Ăn, nhìn không ra sao?”

Hết chương 13.

Chương 14. Ngày sau tất báo (2)

Liễu Hàm Yên đương nhiên biết hắn là ăn, chỉ là hắn ăn thì ăn, cố tình biến thành hương thơm tỏa ra, mùi thịt cũng bay tới sân nhà của nàng, thế này bảo nàng đã mấy tháng không biết mùi thịt làm sao chịu nổi?

Khuôn mặt xinh đẹp của Liễu Hàm Yên chứa sát khí, không khách khí nói: "Ngươi đi chỗ khác ăn!"

"Dựa vào cái gì?" Lý Mộ lắc đầu nói: "Nơi này là nhà ta, ta ở nhà ta ăn cơm làm sao vậy?"

"Ngươi ảnh hưởng đến ta!" Liễu Hàm Yên càng thêm tức giận, dùng lời buổi sáng của Lý Mộ phản kích.

"Vì sao không ảnh hưởng người khác, lại ảnh hưởng đến ngươi?" Lý Mộ cũng gậy ông đập lưng ông, trong lòng chờ đợi cơn tức của nàng xộc thẳng lên trời, phách thứ hai có thể ngưng tụ hay không, dựa hết vào nàng đó…

"Ngươi khốn kiếp!"

"Ngươi càn quấy!"

"Ngươi là cố ý!"

"Ta ở nhà mình ăn cơm cũng có lỗi sao?"

"Ngươi chính là vì trả thù!"

"Hôm nay chuyện hồi sáng xem như ta không đúng, vì bày tỏ sự biết lỗi của ta, nếu không ta hôm nay mời hai vị cô nương ăn cơm…"

Tiểu nha hoàn mặt lộ vẻ vui mừng, nhìn thịt nướng trên phiến đá, cao hứng nói: "Được được…"

Lý Mộ thuận tiện mang tình cảm vui sướng của nàng dẫn đường tới.

Liễu Hàm Yên phẫn nộ nhìn hắn, nói: "Liễu Hàm Yên ta cho dù chết, từ nơi này nhảy xuống, cũng sẽ không ăn một miếng nào của ngươi!"

…

Liễu Hàm Yên ở trong sân tức đến nhảy cẫng lên, ngực phập phồng không ngừng, sắc mặt cũng hơi đỏ lên, thở dốc nói: “Tức chết ta rồi, tức chết ta rồi, hắn là cố ý, hắn nhất định là cố ý!”

Thiếu nữ ngẩng đầu, vô tội nói: “Tiểu thư, nhưng muội cảm thấy hắn nói cũng không sai mà…”

Liễu Hàm Yên tức giận nhìn nàng: “Ngươi rốt cuộc giúp ai!”

“Muội đương nhiên giúp tiểu thư…” Thiếu nữ vội vàng giúp nàng vỗ ngực, nói: “Tiểu thư đừng tức giận, tức giận thân thể sẽ không khỏe…”

Ngực Liễu Hàm Yên liên tục phập phồng, hiển nhiên tức giận không nhẹ, bỗng nhiên ôm trán, nói: “Vãn Vãn, đỡ ta về phòng nghỉ ngơi, ta cảm giác đầu có chút váng…”

Cách vách rốt cuộc không có thanh âm truyền đến nữa, Lý Mộ cũng không hấp dẫn được một chút tức giận, chậm rãi dừng thuật dẫn đường.

Vốn tưởng tình cảm phẫn nộ so với tình cảm vui sướng càng thêm khó đạt được, không ngờ nữ nhân tức giận hẳn lên dễ dàng như vậy, nếu nữ tử tên là Liễu Hàm Yên kia, mỗi ngày đều tức giận như vậy đối với hắn, phách thứ hai của hắn, chẳng phải là so với phách thứ nhất còn ngưng tụ sớm hơn?

Đương nhiên, nhu cầu cũng phải có hạn độ, Lý Mộ cũng không thể bắt lấy một mình nàng hút mạnh.

Bảy thứ tình cảm tuy là thường tình con người, nhưng cũng tổn hại thân thể, đại hỉ đại bi đại nộ, đều không có lợi đối với thân thể, lấy loại cách hút không tiết chế này của Lý Mộ, sẽ vắt cạn thân thể của nàng nghiêm trọng, không tới mấy ngày sẽ mang nàng vắt cạn, khiến nàng ngay cả giường cũng không dậy nổi…

Dẫn đường vừa phải là vì tu hành, quá độ áp bức chính là thải âm bổ dương, tất cả đều là nghĩ cho mạng nhỏ của mình, chỉ có thể ủy khuất vị cô nương koa một chút.

Vì bày tỏ sự áy náy của mình, Lý Mộ cố ý nướng tràn đầy một khay thịt, gõ mở cửa sân cách vách.

Mở cửa là tiểu nha hoàn mặt trứng ngỗng, cằm có một chút múp míp trẻ con kia, nàng nhìn thịt nướng trong tay Lý Mộ, nuốt mấy ngụm nước bọt, mới rụt rè hỏi: "Công tử, ngài có chuyện gì sao?"

Lý Mộ mỉm cười nói: "Tại hạ Lý Mộ, là đặc biệt hướng Liễu cô nương chịu nhận lỗi, đây là một chút quà nho nhỏ, hy vọng nàng có thể nhận lấy…"

Mang khay thịt nướng kia đưa cho tiểu nha hoàn, Lý Mộ liền về tới sân nhà mình, chỗ cách một bức tường, tiểu nha hoàn đẩy ra cửa phòng của Liễu Hàm Yên, nói: "Tiểu thư, vị công tử tên Lý Mộ kia vừa rồi tới đây nhận lỗi, đây là hắn đưa chúng ta…"

Liễu Hàm Yên không kiên nhẫn phất phất tay, nói: "Cầm đi cầm đi, ta không muốn nhìn thấy thứ của hắn!"

"Vâng…"

Tiểu nha hoàn thấp giọng đáp một câu, một mình đi tới trong sân, ngồi ở trước bàn đá, sau khi nếm một miếng thịt ba chỉ, biểu cảm trên khuôn mặt nhỏ liền đình trệ.

"Ng, ngon…"

Nàng hai tay bưng khay lên, lại thịch thịch thịch chạy về phòng Liễu Hàm Yên, nói: "Tiểu thư, người nếm thử đi, muội chưa bao giờ được ăn thứ ngon như vậy…"

Liễu Hàm Yên liếc nàng một cái, nói: "Ta không ăn, chỉ cần là thứ có thể ăn ngươi đều nói ngon…"

Tiểu nha hoàn mang đũa đưa cho nàng, nói: "Là thật, tiểu thư, người nếm thử đi, chỉ nếm một miếng, nếm một miếng là sẽ không béo…"

Liễu Hàm Yên muốn tiếp tục từ chối, nhưng tay phải không chịu khống chế vươn ra ngoài, cầm lấy đũa.

Nàng đã suốt một ngày chưa ăn gì, trong bụng đã sớm đói khát khó nhịn, mùi thơm của thứ trước mắt lại luôn trêu chọc

tâm tư của nàng, ở dưới mùi thơm này dụ dỗ, nàng trong nháy mắt này, thậm chí quên mình phải giữ dáng, quên bộ khoái đáng giận kia…

Nàng chậm rãi vươn tay, gắp lên một miếng thịt nướng.

Sau đó là miếng thứ hai.

Miếng thứ ba.

…

"Tiểu thư, tiểu thư…"

"Tiểu thư, người ăn hết rồi…"

"Hu hu, tiểu thư, muội chỉ mới ăn một miếng…"

Thẳng đến lúc tiếng tiểu nha hoàn trong tủi thân và uất ức mang theo nức nở truyền vào trong tai của nàng, Liễu Hàm Yên mới chợt tỉnh lại.

Nàng sờ sờ bụng mình, rốt cuộc ý thức được, kế hoạch nàng thật không dễ gì kiên trì mấy tháng, ngay tại vừa rồi, hoàn toàn tuyên bố thất bại.

Nàng ôm bụng mình, bi phẫn nói: "Họ Lý, ta và ngươi không đội trời chung, ngươi tốt nhất đừng rơi vào trong tay của ta!"

Lý Mộ đứng ở trong sân, nhìn cách vách nộ khí ngút trời, mang chúng nó không sót một chút nào dẫn đường tới.

Hắn vì thu thập tình cảm vui sướng, không biết mất bao nhiêu tâm tư, mới thu thập được một chút còm cõi, phẫn nộ từ Liễu Hàm Yên nơi này đạt được, đã vượt qua tình cảm Hỉ còn hơn gấp hai.

Phục Thỉ sinh ra bởi Nộ, chủ quản ý thức, là một phách quan trọng nhất trong bảy phách, đối với hắn mà nói, ý nghĩa trọng đại.

Lý Mộ mang sự tức giận của Liễu Hàm Yên hấp dẫn hết, sau khi bình phục tâm tình, hướng phía sân cách vách chắp tay khom người, chân thành nói: "Đại ân cô nương, ngày sau tất báo!"

Sáng sớm hôm sau, sắc trời vừa sáng, Lý Mộ đã sớm rời giường.

Phách thứ nhất cùng phách thứ hai đã bắt đầu ngưng tụ, cảnh giác cùng ý thức đang dần dần khôi phục, cả người hắn đã không ngơ ngẩn giống hai ngày trước nữa.

Sau khi rửa mặt, Lý Mộ trực tiếp đi tới huyện nha.

Tuy nói Chu bộ đầu cho phép hắn nghỉ có lương, nhưng thời gian đối với Lý Mộ mà nói chính là sinh mệnh, hắn bây giờ cần là cơ hội có thể thu hoạch được bảy thứ tình cảm, tiến tới cô đọng bảy phách, các loại sự kiện xảy ra ở huyện Dương Khâu, đều sẽ tập hợp đến huyện nha, ở huyện nha ôm cây đợi thỏ, vẫn hiệu suất cao hơn nhiều so với một mình hắn ở bên ngoài lượn lờ lung tung.

Việc bảy phách nên sớm không nên muộn, con người sinh ra đã có bảy phách, chính là vì có bảy phách hộ thể, tà vật bình thường mới không thể tới gần, Lý Mộ không có bảy phách, đối với những yêu tà đó là không bố trí phòng vệ.

Đi đêm nhiều, ai biết sẽ gặp quỷ hay không.

Hết chương 14.

Chương 15. Đêm gặp

Sớm một ngày ngưng tụ bảy phách, hắn liền sớm một ngày thoát ly nguy hiểm.

Vào huyện nha, Lý Mộ gõ mở cửa một chỗ nha phòng bên trái, nam tử trung niên dựa bàn xử lý hồ sơ ngẩng đầu, khi nhìn thấy hắn, kinh ngạc nói: "Lý Mộ, sao ngươi lại tới đây?"

Lý Mộ cười cười, nói: "Chu bộ đầu, ta tới đưa tin."

Chu bộ đầu đứng lên, hỏi: "Thân thể ngươi thế nào rồi?"

Lý Mộ nói: "Đã tốt hơn nhiều, nhàn rỗi cũng nhàn rỗi, ta đến nha môn xem có chỗ nào có thể giúp được hay không."

Chu bộ đầu kinh ngạc nhìn hắn, hỏi: "Ngươi thật sự không tĩnh dưỡng chút nữa, cho dù ngươi không đến huyện nha, bổng lộc một tháng này, nha môn vẫn sẽ bình thường phát cho ngươi."

"Không nghỉ dưỡng nữa." Lý Mộ xấu hổ nói: "Không có công không nhận lộc, cả ngày ở nhà, tiền này ta cầm cũng không yên tâm…"

Hưởng miễn phí tất nhiên thích, nhưng mạng nhỏ quan trọng hơn.

Lãng phí thời gian chính là lãng phí sinh mệnh, đây là hình dung chân thật về tình trạng trước mắt của Lý Mộ.

"Trước kia ngươi cũng không phải là như vậy, nhát gan sợ phiền phức, gặp chuyện có thể trốn là trốn…" Chu bộ đầu dùng ánh mắt đầy kỳ quái nhìn hắn, nói: "Nếu không phải pháp khí nghiệm hồn chưa có phản ứng, ngươi cũng có ký ức trước kia, ta thực hoài nghi ngươi có phải bị yêu vật nào đoạt xá rồi hay không…"

Trong lòng Lý Mộ hơi kinh hãi, xem ra mình biểu hiện vẫn có chút khác thường, trên mặt lại lộ ra nụ cười, nói: "Lần trước chính là ở bên ngoài xảy ra chuyện, nha môn không phải so với nhà ta càng an toàn hơn sao…"

Chu bộ đầu ngẩn ra một phen, sau đó mới nói: "Ngươi quả nhiên vẫn là Lý Mộ kia, muốn về huyện nha thì về đi, bây giờ nha môn không có việc gì, ngươi về phòng trực của mình trước, nếu có chuyện, Thanh cô nương sẽ truyền cho ngươi."

Huyện nha chia làm ngoại nha cùng nội nha, nội nha là nhà trong của huyện lệnh đại nhân, chưa trải qua cho phép không thể vào, ngoại nha là nơi các quan lại làm việc, có hơn mười phòng trực diện tích không lớn.

Lý Mộ đi đến ngoài phòng trực của mình, còn chưa vào cửa, đã nghe được bên trong truyền đến một đợt tiếng vang "phốc phốc".

"Đại, đại, đại, con mẹ nó, sao lại là tiểu…" Đây là thanh âm suy sút vô cùng của Trương Sơn.

Lý Mộ đi vào, nhìn thấy Trương Sơn Lý Tứ cùng một lão lại* vây quanh ở trước bàn, gã nhìn Trương Sơn một cái, nói: "Các ngươi lại lừa tiền lão Vương, không sợ bị đầu nhi biết?"

(*: nha dịch, sai dịch, người làm việc trong nha môn có tuổi)

Trương Sơn nhìn thấy Lý Mộ, vẻ mặt trên mặt thả lỏng, nói: "Ngươi không nói, ta không nói, lão Vương không nói, đầu nhi sao có thể biết?"

Lý Mộ nhìn nhìn lão lại kia, nói: "Lão Vương, còn không mau trở về, lát nữa đầu nhi của chúng ta đến đây, các ngươi một người cũng không chạy được…"

Lão Vương là thư lại huyện nha, ở huyện nha mấy chục năm, chủ yếu phụ trách biên soạn hộ tịch, cùng với sửa sang lại một ít hồ sơ án kiện, lão tuổi tuy lớn, trái tim cờ bạc lại còn trẻ tuổi, thường xuyên tới nơi này bài bạc với Trương Sơn Lý Tứ, mười lần có chín lần là thua tiền hùng hùng hổ hổ trở về.

Lão Vương nhặt lên mười mấy đồng tiền trên bàn, cười nói: "Là Lý Mộ à, thân thể tốt hơn chút nào chưa, ta nghe Trương Sơn nói, ngươi bị yêu tà câu hồn…"

"Khỏe hơn rồi khỏe hơn rồi." Lý Mộ phất phất tay đối với lão, lại nói: "Đúng rồi lão Vương, ngươi cứ ở phòng trực đừng

đi lung tung, lát nữa ta tìm ngươi có việc…”

Trương Sơn nhìn lão Vương, giữ lại nói: “Ài, lão Vương chớ đi chứ, làm hai ván nữa…”

“Thấy tốt rồi thì dừng tay.” Lý Mộ liếc liếc hắn, nói: “Lão Vương lớn tuổi rồi, đi đứng còn không tiện, kiếm tiền không dễ dàng, các ngươi đừng thắng lão mãi.”

“Cái gì bảo chúng ta thắng hắn…” Trương Sơn vẻ mặt bất mãn nói: “Vừa rồi ta thua tận mười bốn đồng, lão Vương hôm nay vận khí quá tốt rồi…”

Lý Mộ không tiếp tục đề tài này, quay sang hỏi: “Đầu nhi đâu?”

“Đầu nhi vừa rồi ra ngoài.” Trương Sơn kinh ngạc nhìn hắn, hỏi: “Ngươi tìm đầu nhi làm gì?”

Lý Thanh không có mặt, Lý Mộ phất phất tay, nói: “Thôi, ta tìm lão Vương cũng tương đương.”

Lão Vương ở huyện nha không chỉ quản hộ tịch, tư liệu hồ sơ báo án của dân chúng huyện Dương Khâu, cũng đều sẽ qua tay lão, Lý Mộ muốn từ bên trong tìm một ít chuyện đơn giản, không có nguy hiểm, hơn nữa độ khó không lớn làm, để tìm kiếm cơ hội thu thập bảy thứ tình cảm.

Khi xoay người rời khỏi, hắn lại như là nhớ tới cái gì, nhìn Trương Sơn đang nhàm chán đùa nghịch xúc xắc, nói: “Ta chơi với ngươi hai ván thế nào?”

“Ngươi?” Trương Sơn ngẩn ra một phen, kinh ngạc nói: “Ngươi trước kia không phải chưa bao giờ chơi sao?”

Lý Mộ nói: “Hôm nay bỗng nhiên muốn chơi chút…”

“Được!” Trương Sơn mừng rỡ, hỏi: “Chơi cái gì?”

Lý Mộ nói: “Thì chơi lớn nhỏ đi.”

Không bao lâu, trong phòng trực, liền thường xuyên truyền đến tiếng cười của Trương Sơn.

“Ha ha, một hai ba, tiểu, ta thắng!”

“Năm năm sáu, đại, ta lại thắng!”

“Sáu sáu sáu, ha ha, ngươi thua ta hai đồng!”

…

Chỉ một lát sau, Lý Mộ đã thua mười mấy đồng tiền. Bộ khoái trong nha môn ngày thường chơi cũng đều là số nhỏ từng đồng tiền một, thua cũng thua không bao nhiêu tiền, người khác đều coi đây là tiêu khiển, ngẫu nhiên chơi, chỉ có Trương Sơn làm không biết mệt.

Trương Sơn thắng tiền, tâm tình rất vui vẻ, khóe miệng cũng sắp rách tới mang tai rồi, Lý Mộ lại đưa cho hắn một đồng tiền, hỏi: “Còn chơi không?”

“Không chơi nữa, không chơi nữa…” Trương Sơn thu hồi xúc xắc, tựa vào trên ghế, uể oải nói: “Chuyện gì vậy nhỉ, chơi với ngươi váng đầu quá, chân cũng có chút mềm nhũn, lần sau, để lần sau lại chơi…”

Lý Mộ gật gật đầu, nói: “Nói rồi nha, ngày mai lại tiếp tục, ta đi tìm lão Vương trước…”

Một lát sau, một gian phòng trực khác, lão Vương ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Lý Mộ, nói: “Hôm nay mặt trời thật đúng là mọc từ phía tây, Lý Mộ ngươi thế mà chủ động tìm việc làm?”

Lý Mộ không khách khí nói: “Bớt nói nhảm, mau giúp ta nhìn xem có hay không.”

Trong bộ khoái nha dịch huyện nha, lão Vương là qua lại với ba người bọn Lý Mộ nhiều nhất, vì không để lão hoài nghi, Lý Mộ nói chuyện với lão giọng điệu cũng tràn đầy tùy tiện.

Lão Vương cũng cũng chưa phát hiện khác thường, vừa lật xem hồ sơ trên bàn, vừa nói: “Ngươi đợi một chút, ta tìm đã…”

Lật vài tờ, lão rút ra một tờ giấy, nói: “Nơi này có một cái, Trương gia thôn xuất hiện một việc lạ, dê trong nhà mấy thôn dân không biết bị cái gì cắn chết, cả người không còn một giọt máu, huyện nha còn chưa phái người đi thăm dò, ngươi muốn đi không?”

Lý Mộ không chút do dự nói: “Cái sau…”

Gia súc bị hút khô máu toàn thân mà chết, đây rõ ràng là thứ loại yêu quỷ làm, Lý Mộ rất rõ mình có mấy cân mấy lượng, không đáng vì một chút cảm xúc vui sướng mà mang mạng mình đặt vào.

Lão Vương tiếp tục tìm, một lát sau, lại rút ra một tờ giấy, nói: "Nơi này còn có một cái, mấy người đánh cá phụ cận vịnh Bích Thủy đăng báo huyện nha, nói trong vịnh Bích Thủy có thủy quỷ tác quái, ngươi nếu không mau chân đi xem chút…"

"Cái tiếp theo!"

"Lão cha Trương viên ngoại vừa hạ táng bảy ngày, mộ đã bị người ta đào, thi thể cũng không cánh mà bay, ngươi nếu không hỗ trợ tìm xem…"

Hết chương 15.

Chương 16. Hòa thượng (1)

“Dừng dừng dừng…” Lý Mộ làm một cái động tác đối với lão Vương, hỏi: “Đừng luôn yêu này quỷ này thi thể này, ngươi nơi này không có án người bình thường có thể tra sao?”

“Cái này đã tính là rất bình thường rồi.” Lão Vương nhún vai, nói: “Chu huyện lân cận có cương thi quậy phá, người cả thôn đều thi biến rồi, quận thủ đại nhân đang triệu tập người tu hành các huyện phụ cận đến trấn áp, ngươi muốn đi không?”

Lý Mộ liên tục xua tay: “Không được không được, cáo từ…”

Sự thật chứng minh, ở thế giới huyền bí này, không có chút tài năng, ngay cả bộ khoái cũng không làm nổi, Lý Mộ cũng muốn làm việc tốt, cũng muốn trừ hại cho dân, ngại là lòng có dư mà lực không đủ…

Nếu trong nha môn không có chuyện hắn có thể đảm nhiệm, Lý Mộ đành phải từ đưa bà lão lạc đường về nhà bắt đầu, từng chút một tích góp tình cảm vui sướng, chậm rãi ngưng phách.

Đáng tiếc, bà lão lạc đường không phải mỗi ngày đều có thể gặp được, Lý Mộ ở bên ngoài lượn lờ tới trời tối, cũng chưa gặp được một vị.

Đừng nói người, hắn ngay cả quỷ cũng chưa gặp được một tên.

Trong đêm đen, Lý Mộ đi một mình ở trên đường, khi sắp đi đến cửa nhà, bỗng nhiên cảm giác được cả người rét run một trận.

Lý Mộ ngẩn ra một phen, bây giờ đang là mùa hè, gió đêm thổi ở trên người, nên ấm áp nhu hòa, nhưng vừa rồi trận gió đó, lại thổi hắn phát lạnh khắp cả người, tóc gáy dựng thẳng.

Bỗng nhiên, trong lòng Lý Mộ sinh ra cảnh báo, quay phắt đầu lại, nhìn phía sau.

Trên đường trống rỗng, cái gì cũng không có.

Lý Mộ thi triển thuật dẫn đường, nhanh chóng mang một tia pháp lực kia Lý Thanh để lại trong thân thể hắn vận chuyển tới mắt.

Một gương mặt tái nhợt đột nhiên xuất hiện ở trước mắt hắn!

Đây là một khuôn mặt không có bất cứ màu máu gì, cách Lý Mộ cực gần, đã sắp dán ở trên mặt hắn, một đôi mắt màu trắng đang nhìn chằm chằm hắn…

"Con mẹ nó!"

Đột nhiên gặp kinh hãi cỡ này, toàn thân Lý Mộ phát lạnh, ngay cả trái tim cũng ngừng một nhịp, theo bản năng bước nhanh lui về phía sau, kéo giãn khoảng cách với khuôn mặt quỷ kia.

Trong đêm đen, khuôn mặt quỷ đó nhếch miệng cười, bỗng nhiên hướng phía trước thổi khí.

Lý Mộ chỉ cảm thấy một trận gió lạnh ập tới, tựa như mang linh hồn của hắn cũng đông lạnh. Hắn muốn thoát đi, lại ngay cả đơn giản bước ra bước chân cũng không thể làm được…

Lý Mộ ý thức được, hắn thật sự gặp quỷ rồi.

Không phải âm linh cấp thấp nhất, một con này, là ác quỷ có thể khống chế âm khí công kích…

Lý Mộ không thể khống chế thân thể, nhìn quỷ vật kia chậm rãi đến gần, trong lòng lo lắng vô cùng, ngay lúc này, hắn bỗng nhiên cảm giác được ngực ấm áp một trận.

Nơi đó có một lá bùa giấy Lý Thanh giao cho hắn, Lý Mộ nghe lời nàng, luôn mang theo bên người.

Chỗ ngực truyền đến dòng nước ấm tràn vào thân thể hắn, đuổi đi hàn ý trong cơ thể hắn, cũng khiến hắn trở về đạt được quyền chi phối thân thể.

Lý Mộ không chút do dự, dùng tốc độ nhanh nhất cuộc đời này của hắn, tung chân hướng huyện nha chạy như điên.

Hư ảnh kia đứng ở phía sau Lý Mộ, nhếch miệng cười nói: "Ngươi chạy không thoát…"

…

Trong đêm đen, Lý Mộ hướng về phía huyện nha liều mạng chạy như điên.

Quỷ vật có chút đạo hạnh, đều không phải người thường có thể địch nổi, người thường có bảy phách hộ thể, quỷ vật bình thường không dám tới gần, hắn lại cái gì cũng không có.

Huống chi, có thể phun âm khí công kích, nói rõ đối phương ít nhất cũng là ác quỷ cấp bậc oán linh, Lý Mộ vừa mới bước vào giới tu hành, chưa có bất cứ thủ đoạn nào đối phó.

Mặc dù biết mình không địch lại, Lý Mộ vẫn đã đã đánh giá thấp sự lợi hại của quỷ vật kia.

Hắn chỉ chạy ra hơn mười bước, liền cảm thấy cả người phát lạnh lần nữa, không thể động đậy chút nào.

Quỷ vật đó bay tới trước mặt hắn, âm trầm nói: "Thế mà lại gặp được một người không có bảy phách, không có bảy phách, ngươi cũng không sống được bao lâu, hôm nay ta nuốt ba hồn của ngươi, giúp đạo hạnh ta tiến một bước nữa…"

"A Di Đà Phật…"

Khi Lý Mộ lòng như lửa đốt, dốc sức giãy dụa, bên tai bỗng nhiên truyền đến một tiếng phật hiệu.

Thiền âm lọt vào tai, Lý Mộ bỗng phát hiện, hắn lại nắm giữ chủ quyền thân thể, hắn ngẩng đầu nhìn phía trước, dưới ánh trăng, một hòa thượng tay trái cầm bát, tay phải cầm một cây thiền trượng, đang hướng bên này chậm rãi đi tới.

Lý Mộ nhanh chóng chạy đến bên cạnh hòa thượng này, từ thủ đoạn gã vừa rồi phá giải hiểm cảnh của mình có thể nhìn ra, hòa thượng này nhất định có mấy chiêu, ít nhất lợi hại hơn mình nhiều.

Quỷ vật nhìn thấy hòa thượng đó, trên mặt lộ ra nét dữ tợn, âm trầm nói: "Dã hòa thượng ở đâu ra, dám có gan phá hỏng chuyện tốt của ta!"

Hòa thượng từ từ nói: "A Di Đà Phật, bần tăng Huyền Độ, đến từ chùa Kim Sơn, không phải dã hòa thượng."

Chùa Kim Sơn cái tên này, nghe đã có một loại cảm giác an toàn không tên, trong đầu Lý Mộ không khỏi hiện ra một hòa thượng áo trắng biết niệm "Đại uy thiên long".

Ngay lúc này, chung quanh bỗng nhiên nổi lên một trận gió âm, nhiệt độ không khí đột nhiên giảm, tiếng quỷ vật càng thêm âm trầm: "Quản ngươi là chùa Kim Sơn chùa Ngân Sơn, hôm nay ngươi nếu phá chuyện tốt của ta, ta ngay cả hồn phách của ngươi cũng nuốt!"

Lý Mộ bị trận gió âm này thổi thân hình không vững. Thân thể hòa thượng nguy nga bất động, thương xót nói: "Nhân có nhân đạo, quỷ có quỷ đồ, ngươi vì bản thân tu luyện, đoạt hồn phách người ta, thiên đạo không tha, đã phạm nghiệp chướng, không bằng để bần tăng độ ngươi một lần, tiêu trừ nghiệp chướng, cũng dễ vãng sinh cực lạc…"

Quỷ vật đó tựa như biết hòa thượng này không dễ chọc, sau khi rít lên một tiếng, trong thân thể bỗng tuôn ra một đám sương đen, bao phủ thân hình nó, sương mù đen quay cuồng bất định, lấy tốc độ cực nhanh hướng ra phía ngoài lan tràn, trong chớp mắt đã mang Lý Mộ cùng hòa thượng kia bao phủ ở trong đó.

Chỉ là, khi sương mù đen này sắp va chạm vào bọn họ, lại như là gặp cái gì trở ngại, không thể tiến về phía trước mảy may.

Hòa thượng một tay nâng bình bát, một tay cầm thiền trượng, thất vọng nói: "Ngươi thật sự không muốn để bần tăng độ ngươi sao?"

"Vậy thì xem ngươi có bản lãnh này hay không!" Trong sương mù đen truyền đến thanh âm sắc nhọn.

Hòa thượng thở dài một tiếng, mang bình bát trong tay giao cho Lý Mộ, nói: "Tiểu thí chủ, có thể thay bần tăng bảo quản một lát hay không?"

Sương mù đen quay cuồng bất định, Lý Mộ có bao giờ gặp loại trận thế này, sinh mệnh lần thứ hai của hắn đến không dễ, trông chờ hết ở trên thân hòa thượng này.

Hắn không chút do dự tiếp nhận cái bình bát này, chỉ là cái bình bát này không biết là chất liệu gì, so với hắn tưởng tượng còn nặng hơn nhiều, Lý Mộ lập tức không cầm chắc, suýt nữa rời tay, gian nan nâng nó lên, hoàn toàn không giống hòa thượng một tay nâng bát thoải mái như vậy.

Hết chương 16.

Chương 17. Hòa thượng (2)

Hòa thượng nắm thiền trượng, nhìn về phía sương mù đen, cuối cùng hỏi: “Bần tăng hỏi lại ngươi một câu, ngươi rốt cuộc để cho bần tăng độ ngươi hay không?”

Trong sương mù đen chưa truyền đến bất cứ thanh âm gì, nhưng quay cuồng càng thêm kịch liệt, từng móng vuốt đen do sương mù ngưng tụ, hướng trên người hòa thượng và Lý Mộ chộp tới.

Bình bát trong tay Lý Mộ bỗng tản mát ra hào quang màu vàng nhạt, móng vuốt vươn về phía hắn dễ dàng sụp đổ.

Lý Mộ lại nhìn hòa thượng kia, chỉ thấy loại vẻ mặt thương trời xót người kia trên mặt gã không còn nữa, ngược lại có chút hổn hà hổn hển, hai tay cầm lấy thiền trượng, lao vào trong sương mù đen.

Sau đó, Lý Mộ liền nghe được trong sương mù đen vang một đợt rầm rầm, cùng với hòa thượng tức giận mắng.

“Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt!”

“Lão… , bần tăng là đã nể mặt ngươi đúng không?”

“Cái đồ nể mặt mà không biết điều!”

“Cũng chưa ra ngoài hỏi thăm xem danh hiệu Huyền Độ ta, bần tăng muốn độ ngươi, đó là nể mặt ngươi, bao nhiêu người cầu bần tăng độ bần tăng cũng không độ, đừng có nể mặt mà không biết điều…”

“Lúc này bần tăng giữ một mạng chó của ngươi trước, lát nữa ngươi nếu còn ngoan cố, bần tăng khiến ngươi hồn phi phách tán…”

…

Lý Mộ hai tay nâng bình bát, mắt thấy sương mù đen kia từ trạng thái sôi trào quay cuồng dần dần bình ổn, tiêu tán…

Sương mù đen tan đi, bóng người hòa thượng lần nữa hiển hiện ra, gã một tay cầm thiền trượng, trên mặt lại khôi phục vẻ

mặt xót xa cho đời, đi đến bên người Lý Mộ, tiếp nhận bình bát, mỉm cười nói: "Đa tạ thí chủ."

Lý Mộ nuốt ngụm nước bọt, lẩm bẩm: "Không, không có gì…"

Hòa thượng lại niệm một tiếng phật hiệu, "A Di Đà Phật, thí chủ không cần lo lắng, ác quỷ kia đã bị bần tăng thu phục, bần tăng sẽ dùng phật pháp độ hóa nó, dẫn đường nó đi lên chính đạo…"

Dứt lời, gã liền xoay người rời khỏi, chưa đi được hai bước, lại như là nhớ tới cái gì, quay đầu, mang một chuỗi phật châu trên cổ tay lấy xuống, đưa cho Lý Mộ, nói: "Bần tăng thấy thí chủ bảy phách mất hết, nhưng thân thể lại ẩn chứa tình cảm buồn vui, xác nhận tu công pháp đạo môn, nhưng thí chủ pháp lực thấp, không trấn được đám yêu ma quỷ quái kia, chuỗi phật châu này tặng cho thí chủ, có thể bảo đảm thí chủ không bị tà mị yêu vật tầm thường tới gần…"

Lý Mộ lúc này mới phản ứng lại, vội vàng tiếp nhận phật châu, khom người nói: "Đa tạ ân cứu mạng của đại sư…"

"A Di Đà Phật, giúp người tức là giúp ta…"

Tiếng hòa thượng nhỏ dần, cuối cùng hoàn toàn biến mất.

Lý Mộ đứng ở trên đường không có một bóng người, ác quỷ không còn, sương mù đen không còn, hòa thượng cũng không còn, nếu không phải chuỗi phật châu kia còn ở trên tay, hắn thậm chí cho rằng vừa rồi đã sinh ra ảo giác.

Ác quỷ là thật, sương mù đen là thật, hòa thượng cũng là thật, thiếu chút nữa không còn nữa là hắn.

Vừa tới thế giới này chưa được mấy ngày, Lý Mộ liền lại một lần nữa trải qua nguy cơ sinh tử hung hiểm, tình huống tối nay khiến hắn ý thức được, hắn không thể tiếp tục như vậy nữa.

Không có bảy phách, ở trong mắt quỷ vật, hắn là hải đăng liên tục sáng lên.

Ở trước khi ngưng tụ ra bảy phách, sự tình hôm nay rất có thể sẽ xảy ra lần nữa.

Một lần này hắn trùng hợp gặp được hòa thượng gặp chuyện bất bình, lần sau, lần sau nữa thì sao?

Hắn không có khả năng mỗi lần đều có vận khí tốt như vậy, ngày mai phải hỏi Lý Thanh một chút, có biện pháp gì hay không, có thể để hắn nhanh chóng tăng cường thực lực, lần sau nếu lại gặp bọn yêu quỷ, cũng không đến mức không có chút sức chống cự nào.

Hắn từ ngực lấy ra tờ giấy bùa kia, trải qua chuyện vừa rồi, pháp lực ẩn chứa trong lá bùa đã tiêu hao gần hết. Lý Mộ cất nó đi, sau đó mang chuỗi phật châu kia đeo ở trên cổ tay, đi về phía nhà…

Một đêm không ngủ.

Sắc trời vừa sáng, Lý Mộ liền từ trên giường bò dậy, sau khi rửa mặt đơn giản, đứng ở cửa chờ đợi.

Lý Thanh có thói quen luyện tập buổi sáng, con đường bên cửa này là đường nàng phải qua, chỉ là hôm nay sáng sớm có sương mù, ngoài mấy chục bước là một mảng trắng xoá, trên đường một người đi đường cũng không có, cũng không biết nàng hôm nay còn có thể đến hay không.

Lý Mộ đứng một lúc, chưa đợi được Lý Thanh, cửa sân cách vách trái lại đã mở ra.

Nữ tử tên là Liễu Hàm Yên mang một chậu nước bẩn hắt ở cửa, vẫn không cho Lý Mộ chút hoà nhã nào, sau khi hừ lạnh một tiếng, lại trở về nhà, đóng cửa sân thật mạnh.

Lý Mộ bây giờ căn bản không có tâm tư khiêu khích cơn giận của nàng, tối hôm qua kinh hồn táng đảm, hắn một đêm không ngủ, sợ trước giường lại xuất hiện âm linh lệ quỷ gì, sáng sớm ngồi ở bậc đá chỗ cửa, cơn mệt mỏi trái lại ập tới từng cơn.

Không biết qua bao lâu, lòng hắn sinh ra cảm ứng, chậm rãi ngẩng đầu, nhìn thấy trong sương mù dày đặc đã dần dần tiêu tán, rốt cuộc xuất hiện một bóng người mảnh khảnh…

Lý Mộ đứng lên, vội vàng nói: “Đầu nhi!”

Lý Thanh hôm nay hiếm thấy mặc một cái váy màu trắng, một tay cầm kiếm, một tay khác cầm quyển sách, nghiêng đầu nhìn Lý Mộ một cái, bước chân chạy chậm chậm rãi dừng lại, hỏi: "Ngươi ở chỗ này chờ ta?"

Lý Mộ sắc mặt nghiêm túc, đi thẳng vào vấn đề nói: "Đầu nhi, ta tối hôm qua lại gặp quỷ."

Lý Thanh kinh ngạc nói: "Lại có âm linh tìm ngươi hỗ trợ?"

"Không phải."

Lý Mộ lắc lắc đầu, mang tình hình tối hôm qua gặp phải ác quỷ kia miêu tả kỹ một lần.

Sắc mặt Lý Thanh hơi ngưng trọng, không tin tưởng nói: "Nó có thể khống chế âm khí công kích, thậm chí có thể dùng âm khí ngưng tụ vuốt quỷ?"

"Đó là ta tận mắt nhìn thấy." Lý Mộ gật gật đầu, lại hỏi: "Đầu nhi, ta đêm qua là gặp oán linh sao?"

Thông qua Lý Thanh, hắn đại khái hiểu biết cấp bậc của quỷ vật cùng quỷ tu, quỷ vật cấp thấp nhất, đó là âm linh giống Trương Vương thị, chúng nó thực lực thấp kém, chỉ có thể duy trì trạng thái linh thể, không thể đả thương người, thậm chí không thể hiện ra trước mặt người ta.

Trên âm linh, là oán linh, oán linh đã có được thực lực nhất định, có thể khống chế âm khí đả thương người, trong vụ án hàng năm của huyện nha, có không ít cái là oán linh quấy phá.

"Là oán linh." Lý Thanh gật gật đầu, nói: "Nhưng không phải oán linh tầm thường, có thể khống chế âm khí ngưng tụ thành vuốt quỷ, đạo hạnh nó đã cực cao, chỉ kém một bước, thì có thể trở thành ác linh cảnh giới thứ ba…"

"Ác linh!"

Lý Mộ bị dọa giật mình, oán linh tuy có thể đả thương người, nhưng người bình thường có bảy phách hộ thể, cũng không sợ gì, ác linh lại khác, đó là quỷ vật cấp cao có thể ngưng tụ thực thể, tạo thành thương tổn thực tế đối với con người, mỗi một lần xuất hiện ác linh, huyện nha đều sẽ vạn phần coi trọng.

Lý Thanh bỗng nhiên nhìn về phía Lý Mộ, nói: “Để ta nhìn xem chuỗi phật châu kia.”

Lý Mộ cầm phật châu trong tay tháo xuống đưa cho nàng.

Hết chương 17.

Chương 18. Đạo thuật

Lý Thanh cầm lấy chuỗi phật châu đó, cảm ứng một phen, nói: “Chỉ luận pháp lực, chỉ sợ cho dù ta, cũng không phải đối thủ của oán linh kia, may mà có vị cao nhân phật môn kia, bằng không, ngươi hôm nay đã không gặp được ta.”

Ở trong mắt Lý Mộ, Lý Thanh đã là cao nhân trong truyền thuyết rồi, ngay cả nàng cũng không phải đối thủ của quỷ vật đó, điều này làm lòng hắn lập tức chìm đến đáy vực.

Hắn có chút chưa từ bỏ ý định hỏi: “Chẳng lẽ không có biện pháp khắc chế những quỷ vật đó sao?”

“Có, mặc kệ là phật môn hay đạo môn, đều có phương pháp khắc chế yêu quỷ.” Lý Thanh nhìn hắn, nói: “Nhưng pháp lực của ngươi quá mức thấp kém, không học tập được bất cứ thần thông nào, mà đạo thuật…”

Lý Thanh lắc lắc đầu, nói: “Thi triển đạo thuật tuy không cần pháp lực thâm hậu cỡ nào, nhưng đạo thuật ở bất cứ tông phái nào, cũng là bí thuật chỉ có số rất ít người mới có thể nắm giữ, ta cũng không hiểu, hơn nữa phàm người học tập đạo thuật, đều phải phát lời thề đạo, đạo thuật bổn môn không thể lén truyền ra ngoài, thề đạo khác với lời thề của người phàm, mà là tương tự loại thần thông nào đó, trái với thề đạo, nhất định chịu trời phạt, là một trong những chuyện người tu hành kiêng kị nhất.”

Con đường này xem như đi không thông, Lý Mộ nghĩ nghĩ, lại hỏi: “Vậy có cách nào nhanh chóng tăng cường pháp lực không?”

Lý Thanh bỗng nhìn về phía hắn, vẻ mặt trở nên cực kỳ nghiêm túc, hầu như là răn dạy nói: “Ngươi phải nhớ kỹ, tu hành không có bất cứ đường tắt nào, một mặt theo đuổi tốc độ tu hành, không phải hại người khác, chính là hại chính ngươi.”

Đây vẫn là lần đầu tiên Lý Thanh dùng loại giọng điệu này nói chuyện với hắn, Lý Mộ sau khi ngẩn ra một phen, liền gật đầu nói: “Ta biết rồi.”

Lý Thanh nhìn nhìn hắn, giọng điệu thả lỏng chút, nói: "Ta chỉ là không muốn ngươi lầm đường lạc lối, đường tu hành, gian khổ dị thường, có vô số người tu hành, không chịu nổi tu hành tịch mịch, đi lên tà đạo, bọn họ vì tu hành, không từ thủ đoạn, đoạt hồn phách người ta, lấy tinh huyết người ta, loại tà tu này, ở giới tu hành, ai cũng có thể giết, mặc kệ bọn họ tu vi cao bao nhiêu, cũng khó thoát được chế tài. Một tháng trước, một tà tu Động Huyền cảnh, bị cao thủ hai phái phật đạo liên thủ diệt sát, ngay cả hồn phách cũng không thể lưu lại…"

Lý Mộ vỗ vỗ ngực, cam đoan nói: "Đầu nhi yên tâm, ta tuy thực lực thấp kém, nhưng vĩnh viễn cũng sẽ không làm những chuyện thương thiên hại lí này."

Tu hành đã không có đường tắt, cùng lắm thì từ hôm nay trở đi, hắn ăn ở đều tại huyện nha, hắn cũng không tin những thứ quỷ kia dám vào huyện nha hại người?

Dù sao đã làm tốt tính toán tệ nhất, Lý Mộ trong lúc nhất thời cũng không để ý yêu quỷ gì, một lần nữa nhìn về phía Lý Thanh, hỏi: "Đầu nhi, đạo thuật là cái gì?"

Thần thông Lý Mộ biết, gánh núi ngăn nước, mượn gió bày sương, ẩn hình dáng giấu tung tích, những thứ này đều thuộc loại thần thông đạo gia, khi pháp lực bản thân tích lũy đến cảnh giới nhất định, có thể tu tập những thần thông uy lực bất phàm này, mà đạo thuật, hắn vẫn là lần đầu tiên nghe nói.

"Thần thông và đạo thuật, thật ra đều là pháp thuật." Lý Thanh giải thích: "Chẳng qua, thần thông là người tu hành lấy pháp lực bản thân thi triển pháp thuật, người tu hành pháp lực càng thâm hậu, thì thần thông uy lực càng lớn, mà đạo thuật, là dẫn lực lượng trời đất làm phép, yêu cầu đối với đạo hạnh người tu hành cũng không cao, uy lực lại cường đại hơn."

Đạo thuật so sánh với thần thông, yêu cầu đối với pháp lực thấp hơn, uy lực lớn hơn, Lý Mộ đương nhiên càng muốn học tập thứ trước hơn, chẳng qua Lý Thanh vừa rồi cũng nói, ngay cả nàng cũng không biết đạo thuật, Lý Mộ cũng liền không nhớ mãi nữa.

“Là ta cân nhắc không chu toàn, mới để ngươi gặp được nguy hiểm.” Lý Thanh nghĩ nghĩ, đưa bội kiếm của mình cho Lý Mộ, nói: “Cầm lấy.”

Lý Mộ ngẩn ra một phen, ở trong trí nhớ của hắn, thanh kiếm này, nàng cho tới bây giờ chưa từng rời khỏi người.

Lý Thanh nói: “Kiếm tên Thanh Hồng*, là một pháp khí, mang theo nó, yêu quỷ tầm thường, ngươi liền không cần sợ hãi nữa.”

(*: cầu vồng xanh da trời)

“Vậy thì ngại lắm…”

“Cầm lấy.”

Giọng điệu Lý Thanh không cho phép nghi ngờ, Lý Mộ đành phải tiếp nhận bội kiếm của nàng.

“Quyển sách này cũng cho ngươi.” Lý Thanh lại mang sách trong tay đưa cho hắn, nói: “Trên đây ghi lại một ít chuyện của giới tu hành, ngươi có thời gian xem một chút, đây đều là thứ ngươi nên biết đến.”

Trong nói chuyện với Lý Thanh, Lý Mộ ý thức được, hắn đối với chuyện của giới tu hành, biết vẫn là quá ít, sau khi tiễn Lý Thanh, hắn lập tức tựa vào trên cửa, sốt ruột không chờ nổi mở ra quyển sách trên tay.

Tu hành chín cảnh giới, hạ tam cảnh, trung tam cảnh, thượng tam cảnh, hạ tam cảnh chính là Luyện Phách, Ngưng Hồn, Tụ Thần, trung tam cảnh là Thần Thông, Tạo Hóa, Động Huyền…

Thần hành phù, dẫn lôi phù, tầm quỷ phù, con diều truyền tin, tiên nhân chỉ lộ…

Hô phong chú, dẫn lôi chú, huyết sát chú…

《đạo kinh》, đạo hiệt (hiệt: trang sách), đạo thuật…

…

Trong quyển sách này, không chỉ có ghi lại chi tiết cảnh giới tu hành của đạo môn, còn có mấy phù triện, thủ ấn chưởng

quyết các thứ tác dụng đặc thù, cùng với lịch sử phát triển của đạo môn…

Hơn ngàn năm trước, trăm nhà tranh phong, đạo môn chỉ là một nhà trong đó, sau lại vì đạo môn truyền thừa cùng phát triễn, tiền bối đạo môn sớm nhất hợp sức biên soạn ra một bộ 《 đạo kinh 》 , kinh này ẩn chứa vô số bí điển đạo môn, cũng trở thành cương lĩnh của người tu hành đạo môn sau này.

《 đạo kinh 》 chia ra hai thiên nội ngoại, ngoại thiên nội dung pha tạp, đề cập phù lục, luyện đan, trận pháp, bói toán, thần thông… , là căn cơ các chi nhánh lớn của đạo môn hôm nay, 《 đạo kinh 》 nội thiên, ghi lại là đạo gia chân ngôn thật sự có uy lực lớn, phối hợp thủ ấn thi triển, chỉ cần pháp lực mỏng manh, liền có thể dẫn phát trời đất cộng hưởng, hậu nhân xưng là đạo thuật.

《 đạo kinh 》 ngoại thiên truyền lưu đời sau rộng rãi, mỗi người đều có thể tu tập, cũng không phải bí mật gì, mà nội thiên ghi lại rất nhiều đạo thuật, lại bị các tông của đạo môn che giấu, chưa bao giờ dễ dàng xuất hiện trước mặt người khác.

Cho nên, mặc dù là đạo môn thủ ấn truyền lưu cực lớn, phi thường dễ dàng đạt được, nhưng không biết nội thiên chân ngôn, không thể dẫn động trời đất cộng hưởng, cũng là uổng công.

Lý Mộ thở dài, 《 đạo kinh 》 hắn chưa từng thấy, 《 Đạo Đức Kinh 》 trái lại có thể thuộc vài câu, không biết tên sách kém một chữ, nội dung còn hữu dụng hay không?

Ma xui quỷ khiến, hắn mang quyển sách đó đặt ở một bên, bắt chước thủ ấn đạo thuật nào đó trên sách miêu tả, mang một tia pháp lực mỏng manh kia vận chuyển tới tay, nhỏ giọng nói thầm: “Đạo…”

Hết chương 18.

Chương 19. Đoán (1)

“Oành!”

Hắn chỉ nói ra một chữ, một lực lượng cường đại khó có thể hình dung, bỗng nhiên từ trong hư không trào ra, Lý Mộ phun ra một ngụm máu tươi, sau đó trước mắt tối sầm, cái gì cũng không biết nữa…

Cùng thời điểm, Dương Khâu huyện nha, Lý Thanh bỗng tay ôm ngực, cảm nhận được một loại tim đập nhanh khó hiểu.

Chu bộ đầu từ nha phòng đi ra, trên mặt hiện ra nét mê mang.

Thôn xóm hẻo lánh ngoài huyện, một lão đạo lôi thôi đang biểu diễn “giấy trắng sinh chữ” cho mấy người phụ nữ nông thôn, thân thể bỗng nhiên chấn động, ngẩng phắt đầu lên, nhìn bầu trời, mắt lộ ra nét kinh hãi.

Bắc quận, Bạch Vân sơn.

Đạo môn hiện nay, tổng cộng có ba phái ba tông, trong đó tổ đình của Phù Lục phái ở đỉnh Bạch Vân sơn.

Bạch Vân sơn, ngàn đỉnh núi khoe sắc, mây mù lượn lờ, từng dãy kiến trúc rộng lớn như cung điện, ở trong mây mù như ẩn như hiện, trong ly cung, bóng người mơ hồ có thể phân biệt…

Ông!

Một tiếng chuông ngân đột ngột đánh vỡ yên tĩnh, mây mù trong núi cũng bắt đầu quay cuồng bất định, tựa như sôi trào.

Các điện xôn xao, không bao lâu, từng bóng người liền từ các nơi đạo cung bay ra, tập trung ở ngọn núi chính cao nhất.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Chuông đạo vì sao vô cớ mà ngân?”

“Chẳng lẽ có đạo thuật mới chào đời, không biết là vị sư thúc nào?”

…

Khi mọi người ùn ùn nghị luận, một lão giả râu tóc bạc trắng, tiên phong đạo cốt bỗng dưng xuất hiện ở trước mắt mọi người.

“Ra mắt chưởng giáo.”

Sau khi lão giả xuất hiện, mọi người lần lượt chắp tay hành lễ.

Một đạo sĩ trung niên đi lên trước, nghi hoặc hỏi: “Chưởng giáo, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chuông đạo vì sao bỗng nhiên ngân vang…”

Lão giả lật tay, một trang sách phong cách cổ xưa bỗng nhiên lơ lửng ở trên không lòng bàn tay lão.

Mọi người thấy trang sách đó, trên mặt đều lộ ra nét kính sợ, trang này chính là 《đạo kinh》 tàn thiên, trên đó ghi lại rất nhiều chân ngôn đạo thuật, là cơ sở lập giáo Phù Lục phái, được xưng là “đạo hiệt” …

Chỉ là, đạo hiệt ngày thường bọn họ tôn sùng là thánh vật, giờ phút này lại vang ào ào, tựa như là đang run rẩy, dẫn tới thiên địa linh khí nơi đây tràn đầy hỗn loạn…

Vô số người mặt lộ vẻ kinh ngạc, rốt cuộc là cái gì, thế mà có thể khiến đạo hiệt một mạch truyền thừa với 《đạo kinh》 run rẩy?

Chuông đạo vô cớ mà ngân, đạo hiệt đột ngột sinh hiện tượng lạ, loại cảnh tượng quỷ dị này, hoàn toàn vượt qua mọi người tưởng tượng…

Không biết qua bao lâu, lực lượng trời đất hỗn loạn chung quanh chậm rãi bình ổn, trang sách đạo trong tay lão giả cũng dần dần bình tĩnh. Ánh mắt lão xa xăm nhìn phương xa, lẩm bẩm: “Đạo kinh run rẩy, chưa từng nghe nói, không biết là phúc hay họa…”

Huyện Dương Khâu, huyện thành.

Liễu Hàm Yên cùng tiểu nha hoàn đi ra khỏi cửa, ánh mắt tiểu nha hoàn liếc nhẹ, chỉ vào mặt đất bên cạnh cửa, kinh

ngạc nói: “Tiểu thư, nơi đó có người nằm…”

Một căn phòng tràn ngập hương thơm, Liễu Hàm Yên đứng ở trước giường, nhìn nhìn Lý Mộ nằm ở trên giường, quay đầu hỏi: “Đại phu, hắn làm sao vậy?”

“Kỳ quái, thật kỳ quái…” Lão giả thu hồi ngón tay đặt trên cổ tay Lý Mộ, nghi hoặc nói: “Vị công tử này mạch đập trầm ổn mạnh mẽ, không giống có bệnh…”

Liễu Hàm Yên kinh ngạc nói: “Nhưng hắn sao lại hộc máu té xỉu?”

“Nhìn từ trên mạch tượng, thân thể hắn quả thực không việc gì, chỉ là có chút thiếu máu khí hư.” Lão giả nghĩ nghĩ, nói: “Người bị thiếu máu khí hư, choáng váng chính là chuyện thường, trong cơ thể tích tụ hộc máu, cũng không phải hoàn toàn là chuyện xấu, nếu không như vậy, lão phu kê trước cho hắn đơn thuốc dưỡng khí bổ huyết, đợi sau khi hắn dùng hai thang, lại xem hiệu quả…”

Liễu Hàm Yên gật gật đầu, nói: “Cũng chỉ đành như vậy.”

Lão giả vuốt vuốt chòm râu, lại hỏi: “Như vậy xin hỏi cô nương, đơn thuốc này, lão phu là kê đơn thuốc thượng đẳng, trung đẳng, hay là hạ đẳng?”

Liễu Hàm Yên hỏi: “Có khác nhau sao?”

“Tự nhiên là có.” Lão giả giải thích: “Đơn thuốc thượng đẳng dùng, đều là dược liệu quý báu, dược liệu đơn thuốc trung đẳng, dược hiệu thấp hơn một chút, đơn thuốc hạ đẳng lại một chút nữa, đương nhiên, đơn thuốc càng tốt, giá cũng càng đắt đỏ.”

Liễu Hàm Yên nhìn Lý Mộ một cái, đôi mắt đẹp chớp chớp, nói: “Vậy đơn thuốc thượng đẳng đi, càng đắt càng tốt. Vãn Vãn, ngươi theo đại phu đi hiệu thuốc bốc thuốc…”

…

Khi Lý Mộ tỉnh lại, đầu còn vô cùng đau đớn.

Hắn nhớ mang máng, hắn ở lúc dùng 《 Đạo Đức Kinh 》 thay thế 《 đạo kinh 》, thử thi triển đạo thuật, đã xảy ra một

chút ngoài ý muốn.

Hắn ngay cả câu đầu tiên "đạo khả đạo" cũng chưa thể nói ra, đã bị cắn trả mãnh liệt, hộc máu té xỉu ở cửa nhà.

Mà chỗ hắn bây giờ ở, cũng không giống như là đường cái.

Lý Mộ cố sức mở mắt, phát hiện hắn nằm ở trên giường, cả giường có được chăn hồng nhạt hương thơm thoang thoảng, một nữ nhân xinh đẹp đứng ở trước giường, mặt không cảm xúc nhìn hắn.

Liễu Hàm Yên bình tĩnh nhìn Lý Mộ, nói: "Ngươi tỉnh rồi."

Lý Mộ từ trên giường ngồi dậy, hỏi: "Sao ta lại ở chỗ này?"

Liễu Hàm Yên nói: "Ngươi vừa rồi ngất xỉu ở bên ngoài, chúng ta giúp ngươi gọi đại phu."

Lý Mộ từ trên giường xuống, chân thành cảm tạ nói: "Đa tạ cô nương…"

Hắn vốn tưởng Liễu Hàm Yên bụng dạ hẹp hòi, không ngờ được lòng dạ của nàng thế mà quảng đại như bộ ngực, có thể không tính toán hiềm khích trước đó, ra tay cứu giúp, trái lại mình lòng tiểu nhân, điều này làm Lý Mộ xấu hổ đến cực điểm.

Liễu Hàm Yên xua xua tay: "Chung quy không thể thấy chết mà không cứu."

Lý Mộ chắp tay lần nữa: "Vẫn phải cảm ơn cô nương."

"Một chút việc nhỏ, không đáng nhắc đến." Liễu Hàm Yên lắc lắc đầu, lại nói: "Nhưng, tiền đại phu chẩn bệnh cùng tiền thuốc, vẫn cần tự ngươi trả, ta vừa rồi đã giúp ngươi trả tiền rồi, ngươi trực tiếp cho ta là được."

"Nên vậy." Lý Mộ từ bên hông lấy ra túi tiền, hỏi: "Bao nhiêu tiền?"

Liễu Hàm Yên nói: "Tiền chẩn bệnh một chỉ."

Một chỉ bạc cũng không tính là đắt, Lý Mộ từ trong túi tiền lấy ra một khối bạc vụn, ước chừng hơn một chỉ, đặt ở trên ngăn tủ đầu giường.

Lý Mộ lại hỏi: “Tiền thuốc bao nhiêu?”

Liễu Hàm Yên không biết từ nơi nào lấy ra một cái bàn tính bạch ngọc, sau khi gạt lách cách một trận, nói: “Tiền thuốc mười lượng ba chỉ, số lẻ trừ cho ngươi, ngươi đưa ta mười lượng là được.”

Lý Mộ ngây ra một lúc, cho rằng mình nghe lầm, không tin tưởng nói: “Bao nhiêu?”

“Mười lượng.” Liễu Hàm Yên mang mấy bao thuốc đưa cho hắn, lại đưa cho hắn một phương thuốc, nói: “Đây là phương thuốc, ngươi nếu không tin, có thể đi hiệu thuốc hỏi.”

Vẻn vẹn mấy bao thuốc thế mà đòi mười lượng bạc, Lý Mộ tiếp nhận phương thuốc, khó có thể tin nói: “Mấy thang thuốc sao có khả năng đắt như vậy, Liễu cô nương, ngươi sẽ không bị người ta lừa chứ…”

“Ta ngược lại muốn nhìn xem thuốc gì đắt như vậy, không phải là sâm núi già trăm năm, linh chi năm mươi năm, chóp nhung hươu cực phẩm, thủ ô bảy mươi năm…”

Lý Mộ nhìn phương thuốc, thanh âm dần dần nhỏ đi.

Hết chương 19.

Chương 20. Đoán (2)

“Tên bán thuốc xấu bụng chết tiệt!”

Trong lòng Lý Mộ tức giận mắng một câu, hắn rốt cuộc biết vì sao mấy thang thuốc này đắt như vậy rồi, trong này hầu như đều là dược liệu quý báu, không đắt mới gặp quỷ!

Rất hiển nhiên, nhất định là vị đại phu kia thừa dịp Lý Mộ hôn mê, bất tỉnh nhân sự, mượn cơ hội tiếp thị những dược liệu quý báu này.

Đại phu vô lương cùng thương nhân thuốc xấu bụng cấu kết, chuyên môn lừa Liễu Hàm Yên loại nữ tử đơn thuần tâm địa thiện lương, người ngốc tiền nhiều này, không cẩn thận đã rơi vào cái hố bọn họ đào sẵn.

Vấn đề ở chỗ, Liễu Hàm Yên có tiền, Lý Mộ không có, phàm là hắn lúc ấy có một tia ý thức, hắn cũng sẽ không đốt tiền như vậy…

Tuy nàng là mang lòng tốt làm chuyện xấu, nhưng Lý Mộ lại không thể trách nàng, trên mặt hắn lộ ra vẻ mặt xấu hổ, nói: “Liễu cô nương, ta bây giờ không có nhiều bạc như vậy…”

“Không sao.” Liễu Hàm Yên phất phất tay, vẻ mặt không sao cả, “Ngươi có thể viết trước một tờ giấy nợ, ngươi là người trong nha môn, hẳn là sẽ không quỵt nợ chứ?”

“Đương nhiên sẽ không.”

Trong lòng Lý Mộ âm thầm thở dài, hắn vốn đã nghèo khổ rách áo ôm rồi, không cẩn thận lại nợ bên ngoài mười lượng, lấy bổng lộc hắn mỗi tháng năm trăm đồng, bản thân ăn mặc chi tiêu cũng không đủ, không biết khi nào mới có thể trả được…

Liễu Hàm Yên mang bút mực tới, Lý Mộ thở dài, cầm bút viết giấy nợ.

Giấy nợ một nội dung chia hai phần, Lý Mộ sau khi viết xong, còn ấn dấu tay mình, một phần giao cho Liễu Hàm Yên, một phần khác tự mình bảo quản.

Nội dung đại khái của giấy nợ là, Lý Mộ mượn hàng xóm Liễu Hàm Yên mười lượng bạc, ngày quy định một năm trả hết. Lý Mộ vốn muốn tính lợi tức cho nàng, nhưng Liễu Hàm Yên từ chối, điều này làm Lý Mộ càng thêm hổ thẹn, thật sự là một cô nương thiện lương, hành vi của hắn lúc trước, ngược lại có chút tiểu nhân.

Từ nhà họ Liễu đi ra, Lý Mộ đầu tiên là đi hiệu thuốc một chuyến, xem xem chỗ thuốc bổ này có thể trả lại hay không.

Mấy thứ này tuy tốt, nhưng hắn căn bản không dùng được.

Tiểu nhị hiệu thuốc bất đắc dĩ lắc lắc đầu, nói: "Khách quan, không phải chúng ta không cho trả, là những dược liệu này đều trộn cùng một chỗ, căn bản không trả được…"

Lý Mộ cau mày, nói: "Các ngươi đây là hành vi lừa gạt ác ý, tin hay không ta bẩm báo nha môn…"

"Khách quan, lời cũng không thể nói như vậy…" Một lão giả đi lên phía trước, giải thích: "Lão phu lúc ấy nói cho vị cô nương kia, hiệu thuốc có thuốc thượng đẳng, thuốc trung đẳng, thuốc hạ đẳng, là vị cô nương đó nhất định đòi chọn thượng đẳng, còn nói càng đắt càng tốt. Tiệm ta làm ăn giữ chữ tín, sẽ tuyệt đối không làm loại việc lừa gạt này…"

"…"

…

Lý Mộ mang theo thuốc, sắc mặt khó coi đi ra khỏi hiệu thuốc.

Trả thù, đây là trả thù trắng trợn.

Liễu Hàm Yên là cố ý, cố ý mua những dược liệu đắt đỏ này, chính là vì chơi hắn một vố, dù sao đến cuối cùng, toàn bộ tiêu phí, vẫn phải do Lý Mộ tự mình thanh toán.

Lý Mộ vẫn đã đánh giá thấp lòng dạ của nàng, hại người không lợi mình, đây là chuyện người lòng dạ hẹp hòi cỡ nào mới có thể làm được.

Số tiền này, phải mau chóng nghĩ cách trả, nếu không, ở trước mặt Liễu Hàm Yên, hắn liền vĩnh viễn sẽ thấp hơn một

cái đầu.

Chuyện bạc, Lý Mộ tạm thời không nghĩ nữa. Hắn về nhà, đóng cửa sân, ngồi ở trên ghế đá trong sân, lâm vào trầm ngâm.

Hắn cũng chưa quên, đầu sỏ gây nên tạo thành tất cả cái này, thật ra chính là bản thân hắn.

Nói càng xác thực hơn, là hắn dùng 《Đạo Đức Kinh》 thay thế 《đạo kinh》, ý đồ thi triển đạo pháp, mà bị cắn trả.

Trên sách nói, đạo thuật uy lực có mạnh có yếu, càng là đạo thuật lợi hại, yêu cầu đối với tu vi người tu hành càng cao, nếu là cố thi triển, nhẹ thì bị thương, nặng thì bất đắc kỳ tử, đạo hạnh không đủ, bị nó hại ngược.

Tuy vừa rồi dạo qua một vòng ở quỷ môn quan, nhưng ít ra đã nói lên một vấn đề.

"Đạo" của hai thế giới này, ở trên loại mức độ nào đó là tương thông, 《Đạo Đức Kinh》 hoàn toàn có thể thay thế đạo kinh chân ngôn, dẫn phát trời đất cộng hưởng, chẳng qua Lý Mộ bây giờ thực lực quá yếu, còn không thể hiểu thấu đáo huyền bí trong đó.

Thực tiễn là tiêu chuẩn duy nhất kiểm nghiệm chân lý, nhưng cho dù cho Lý Mộ mười cái gan nữa, hắn cũng không dám dùng 《Đạo Đức Kinh》 tìm chết nữa.

Không biết trừ《Đạo Đức Kinh》, kinh điển khác của đạo gia, có hiệu quả của chân ngôn hay không…

Đối với đạo giáo cùng Phật giáo, Lý Mộ cũng không phải hoàn toàn không có hiểu biết, dù sao thời gian đó ở trên giường bệnh, hắn chuyện duy nhất có thể giết thời gian chính là đọc sách, các kinh điển tối nghĩa khó hiểu kia của Phật giáo đạo giáo, hắn tuy chưa từng xem, nhưng nhận biết đối với phật đạo, cũng không chỉ giới hạn ở niệm vài câu "Lâm binh đấu giả giai trận liệt tiền hành" "Thái Thượng Lão Quân cấp cấp như luật lệnh" "Đại uy Thiên Long, Đại La pháp chú" …

Trong kinh điển đạo giáo, Lý Mộ có thể gọi tên, còn có 《Thái Thượng Lão Quân thuyết thường thanh tĩnh kinh》, 《

Thái thượng tam động thần chú 》, 《 Thái Nhất bạt tội trảm yêu hộ thân chú 》, đương nhiên nội dung trong đó hắn đã sớm quên, nhưng cái này đối với hắn bây giờ mà nói, cũng không phải vấn đề lớn.

Lá bùa Lý Thanh lần trước cho hắn còn chưa mất đi hiệu lực, Lý Mộ mang nó lấy ra, dán ở trên trán, một cơn mát lạnh qua đi, một số ký ức nào đó đã quên đi liền bắt đầu hiện lên.

Không biết phù triện này khi nào mất đi hiệu lực, Lý Mộ vội vàng cầm lấy giấy bút, bắt đầu múa bút thành văn.

"Đại đạo vô hình, sinh dục thiên địa; đại đạo vô tình, vận hành nhật nguyệt; đại đạo vô danh, trường dưỡng vạn vật; ngô bất tri kỳ danh, cường danh viết đạo. Phu đạo giả…"

"Thiên địa vô cực, kiền khôn tá pháp; pháp do tâm sinh, sinh sinh bất tức…"

"Thiên địa huyền tông, vạn khí chi căn. Nghiễm tu vạn kiếp, chứng ngô thần thông…"

…

Chép xong 《 Thái Thượng Lão Quân thuyết thường thanh tĩnh kinh 》, 《 Thái Nhất bạt tội trảm yêu hộ thân chú 》, 《 Thái thượng tam động thần chú 》 chỉ chép một phần ba, lá bùa trên trán Lý Mộ bỗng nhiên rơi xuống, khi dán lên lần nữa, đã không còn hiệu quả vừa rồi.

Lý Mộ day day cổ tay đau mỏi, mang lá bùa linh lực hao hết kia cất đi, bùa này với hắn mà nói có tác dụng thật lớn, lần sau từ chỗ Lý Thanh đòi thêm mấy tấm, hoặc là dứt khoát tự mình học tập vẽ bùa, đối với phương diện này, Lý Mộ cũng có sự tò mò thật lớn.

Chép là chép xấp xỉ rồi, rốt cuộc dùng cái nào để thực nghiệm, là một vấn đề còn chờ suy xét.

Ở một thế giới khác, 《 Đạo Đức Kinh 》 có thể xưng là giáo lí đạo giáo, ngay cả nó cũng chưa thể giết mình, dựa theo lẽ thường, cho dù là hắn chép những kinh điển này, cũng có tác dụng tương tự với chân ngôn, hẳn là cũng sẽ không có nguy hiểm quá lớn.

Nhưng để ngừa vạn nhất, hắn vẫn làm chút chuẩn bị trước.

Hết chương 20.

Chương 21. Uy lực chân ngôn (1)

Lý Mộ nghĩ nghĩ, chạy đến phòng bếp bận rộn một trận, lại ở trong sân đốt lửa lên, rất nhanh, trong sân nho nhỏ liền tràn ngập mùi thịt nướng.

Không bao lâu, trên tường sân cách vách liền mọc ra một cái đầu.

Bà con xa không bằng láng giềng gần, hàng xóm phải hỗ trợ nhau yêu nhau, nhất là đối với hàng xóm mới vừa mới đến không lâu, càng phải cho các nàng cảm nhận được tình hàng xóm nồng đậm.

Lý Mộ mặt treo nụ cười, ngẩng đầu nhìn thiếu nữ xinh xắn kia, hỏi: "Vãn Vãn cô nương, ăn cơm chưa?"

Đối với chuyện Lý Mộ mời nàng cùng nhau ăn cơm, nữ tử không có chút do dự liền đồng ý.

Tiểu thư cần giữ dáng, hôm nay lại là nàng một mình ở bên ngoài ăn cơm, nàng vừa rồi đã ở đầu tường thèm thuồng rất lâu, tự nhiên không thể từ chối dụ hoặc của thức ăn ngon.

Tuy tiểu thư từng nói, càng là nam nhân ưa nhìn lại càng biết gạt người, nhưng hắn vô luận thấy thế nào cũng không giống kẻ lừa gạt, hơn nữa là một hàng xóm duy nhất sẽ mời nàng ăn cơm, cũng không biết tiểu thư vì sao không thích hắn…

Lý Mộ vừa nướng thịt, vừa nói chuyện phiếm với nàng.

"Vãn Vãn, ngươi năm nay bao nhiêu?"

"Mười sáu."

"Nhà là nơi nào?"

"Quên rồi."

"Ngươi từ bao giờ bắt đầu đi theo tiểu thư nhà ngươi?"

"Năm tuổi."

…

Thiếu nữ mười sáu tuổi, chỉ nhỏ hơn Lý Mộ hai tuổi, thoạt nhìn có chút ngốc, cơ bản là Lý Mộ hỏi một câu, nàng đáp một câu, mắt không chớp, luôn nhìn chằm chằm thịt nướng ở phiến đá.

Lý Mộ nói chuyện phiếm với nàng mấy câu, sau khi tăng tiến cảm tình, rút ngắn khoảng cách, mới nói: "Vãn Vãn, ngươi ăn trước, lát nữa nếu ta xảy ra chuyện gì, có thể phiền toái ngươi đi huyện nha tìm Lý Thanh cô nương tới đây hay không…"

Đây mới là mục đích thật sự Lý Mộ để nàng tới, dù sao thực nghiệm của hắn là có phiêu lưu, nhỡ đâu xuất hiện đường rẽ, bên người không có ai nhìn, vô luận hắn xảy ra chuyện gì, cũng sẽ không có ai biết.

Thiếu nữ ngẩng đầu nhìn hắn, nghi hoặc nói: "Sẽ xảy ra chuyện gì?"

"Hộc máu này té xỉu này vân vân…" Lý Mộ giải thích: "Ngươi hôm nay không phải thấy rồi sao, cơ thể của ta không tốt lắm, ta lo lắng lát nữa lại ngất xỉu…"

"Ồ…"

Thiếu nữ gật gật đầu, lại bắt đầu chuyên chú vào món ngon trước mắt. Lý Mộ đi đến bên cạnh bàn đá, mở ra bộ sách nhập môn kia Lý Thanh cho hắn, lật đến một tờ nọ ghi lại thủ ấn.

Thần thông cùng đạo thuật, đều cần thông qua thủ ấn cùng chưởng quyết để thi triển, trong đó thần thông thủ ấn càng thêm rườm rà, thường thường cần hai thủ ấn trở lên sắp hàng tổ hợp, mà đại đạo chí giản, đạo thuật bình thường đều là một thủ ấn, hơn nữa đạo thuật thủ ấn chỉ có ba mươi sáu cái, nhiều nhất thử ba mươi sáu lần liền có thể có kết quả.

Nếu không, nếu là con số ba mươi sáu thủ ấn sắp hàng tổ hợp, đó sẽ là một con số thiên văn vô cùng khổng lồ, Lý Mộ thử từng cái, đời này cũng đừng nghĩ thử ra…

Lý Mộ nhìn nhìn thủ ấn thứ nhất, thở sâu, tay phải duỗi ngang năm ngón tay, đầu ngón tay hướng về phía trước, ngón áp út cùng ngón giữa gấp khúc hướng vị trí lòng bàn tay, thấp

giọng niệm: “Thiên địa vô cực, kiền khôn tá pháp; pháp do tâm sinh, sinh sinh bất tức…”

Chung quanh chưa xuất hiện bất cứ hiện tượng lạ nào, Lý Mộ cũng chưa cảm giác được nơi nào không khoẻ.

Hắn tiếp tục thử một cái sau, một lát sau, lắc lắc đầu, nói: “Vẫn là không đúng…”

Liên tiếp thử hơn mười cái, đều chưa có phản ứng gì, Lý Mộ lại thay đổi một thủ ấn tên là “Bắc Đẩu Ấn”, thấp giọng nói: “Thiên địa vô cực, kiền khôn tá pháp; pháp do tâm sinh, sinh sinh bất tức…”

Oành!

Trong hư không đột nhiên xuất hiện lực lượng cường đại, khiến cả người hắn chấn động, sắc mặt nháy mắt tái nhợt không còn chút máu, thân thể ngã xuống thẳng tắp…

Thiếu nữ đang chuyên tâm ăn thịt nướng, nghe được tiếng vang lạ phía sau, quay đầu nhìn, khuôn mặt xinh xắn biến sắc, vội vàng mang thức ăn trong mồm nuốt xuống, la lớn: “Tiểu thư, không xong rồi, Lý công tử lại ngất!”

Liễu Hàm Yên vội vàng từ cách vách chạy tới, nhìn nhìn Lý Mộ nằm ở trên mặt đất không biết sao trăng gì, bất chấp hỏi nha hoàn của mình vì sao lại ở chỗ này, vội vàng nói: “Vãn Vãn, nhanh đi mời đại phu lại đây…”

“Không cần!”

Lý Mộ gian nan từ trên mặt đất bò dậy, nói: “Ta không sao, tuyệt đối đừng mời đại phu…”

Mời đại phu một lần đã khiến hắn mắc nợ mười lượng, mời thêm vài lần nữa, mang hắn bán cho Liễu Hàm Yên cũng không trả hết.

Liễu Hàm Yên nhìn hắn, kinh nghi nói: “Ngươi thực không có việc gì?”

Lý Mộ xua tay, nói: “Không sao, một chút bệnh vặt…”

“Ngất xỉu cũng là bệnh vặt?”

“Quen là ổn, quen là ổn…”

Liễu Hàm Yên đánh giá hắn thật lâu, đột nhiên hỏi: “Ngươi chẳng lẽ mắc bệnh nặng nào đó sao?”

Lý Mộ vốn muốn phủ nhận, lại bỗng nhiên từ trên người Liễu Hàm Yên cảm nhận được một loại cảm xúc độc đáo, hắn mang pháp lực vận chuyển tới mắt, nhìn thấy trên thân thể của nàng tản mát ra ánh sáng trắng nhàn nhạt.

Bảy tình cảm bảy màu sắc, màu đỏ là mừng, màu xám là giận, màu xanh là sợ, không màu là yêu, màu đen là ác, màu vàng là dục, mà màu trắng, đại biểu là ai.

Bi thương, bi thống, thương tiếc, thương hại, đều có thể sinh ra ai tình — chẳng lẽ Liễu Hàm Yên cho rằng hắn mắc bệnh nan y, sinh ra sự thương xót đối với hắn?

Tước Âm sinh bởi ai tình, thân là một nam nhân, trong bảy phách, Lý Mộ có thể không cần Thi Cẩu, không cần Thôn Tặc, nhưng tuyệt đối không thể không có Tước Âm.

Hắn từ bỏ ý niệm phủ nhận, kịp thời mang một tia ai tình kia dẫn đường tới, ở dưới Liễu Hàm Yên nhìn chăm chú, khẽ thở dài, chậm rãi cúi đầu, nói: “Vẫn là bị ngươi nhìn ra…”

Liễu Hàm Yên môi run rẩy, khó có thể tin: “Ngươi, ngươi thật sự…”

Lý Mộ gật gật đầu, sau đó góc bốn mươi lăm độ nhìn lên bầu trời, bình tĩnh nói: “Ta nhiều nhất chỉ có nửa năm để sống.”

“Sao có khả năng!” Liễu Hàm Yên khẽ biến sắc, nói: “Nhưng đại phu rõ ràng nói ngươi mạch đập trầm ổn, thân thể khỏe mạnh…”

“Một người thân thể khỏe mạnh sẽ một ngày ngất xỉu hai lần sao?” Lý Mộ tự giễu cười cười, nói: “Thật ra ta buổi sáng không phải ham ngủ, chỉ là ốm đau khiến ta đêm không thể ngủ, mỗi ngày thời điểm tiếp cận bình minh mới có thể ngủ, cho nên cũng sẽ dậy trễ một chút…”

Nương cơ hội này, hắn còn hướng Liễu Hàm Yên giải thích chuyện hắn buổi sáng không dậy được.

Liễu Hàm Yên nhớ tới chuyện hồi sáng ngày hôm qua, trên mặt hiện ra nét tự trách, nói: “Xin lỗi nha, ta ngày hôm qua không phải cố ý…”

“Không sao.” Lý Mộ không thèm để ý nói: “Ai cũng phải chết một lần, ta đã sớm nghĩ thông, nếu chúng ta không thể thay đổi, cũng chỉ có thể lựa chọn tiếp nhận, cố gắng sống tốt mỗi một ngày kế tiếp, nhưng ngươi yên tâm, ở ta trước khi chết, mười lượng bạc nợ ngươi, ta nhất định sẽ trả lại ngươi…”

Liễu Hàm Yên mở miệng, cuối cùng cúi đầu, áy náy nói: “Thật ra ta là bảo đại phu dùng những dược liệu quý báu đó, mười lượng bạc kia, ngươi không cần trả…”

Hết chương 21.

Chương 22. Uy lực chân ngôn (2)

"Về sau nếu có gì khó khăn, có thể tới tìm ta, ta sẽ tận lực giúp ngươi." Không đợi Lý Mộ mở miệng, Liễu Hàm Yên liền đứng lên, sau khi hành một lễ với Lý Mộ, lôi kéo tiểu nha hoàn còn không nguyện trở về vội vàng rời khỏi.

Lý Mộ nhìn bộ dáng nàng áy náy rời khỏi, trong lòng âm thầm thở dài.

Hắn cũng từng là thanh niên năm điều tốt thành thực giữ chữ tín, lại bị vận mệnh chết tiệt này ép thành tra nam vô sỉ dùng lý do thân mắc bệnh nan y để tranh thủ nữ nhân đồng tình…

Cảm thán thì cảm thán, đồng tình nên kiếm vẫn phải kiếm.

Dù sao, ai tình so với vui sướng và phẫn nộ càng thêm khó có thể đạt được hơn, nếu muốn ngưng tụ Tước Âm phách, trọng chấn bản sắc nam nhi, không tách rời được nữ hàng xóm có được lòng trắc ẩn.

Sau khi chủ tớ Liễu Hàm Yên rời khỏi, Lý Mộ đóng cửa sân, thu thập tâm tình, hai tay một lần nữa kết thành Bắc Đẩu Ấn, nhưng chưa mở miệng nữa.

Hắn vừa rồi đã chứng minh, trừ《Đạo Đức Kinh》,《Thái Nhất bạt tội chém yêu hộ thân chú》đạo giáo một thế giới khác, kết hợp Bắc Đẩu Ấn, cũng có thể dẫn phát trời đất cộng hưởng, nhưng hắn trước mắt pháp lực quá mức thấp kém, cố thi triển, ắt gặp cắn trả.

Nếu không phải vừa rồi hắn thấy tình hình không đúng, lập tức thu hồi thủ ấn, chỉ sợ lại sẽ là kết cục hộc máu hôn mê.

Pháp lực tăng trưởng không có đường tắt có thể đi, mặc dù là tốc độ tu luyện của hắn, so với người tu hành bình thường nhanh hơn một ít, nhưng muốn có thể thừa nhận những chân ngôn này cắn trả, còn không biết phải đợi tới khi nào.

Sau khi suy nghĩ một lát, hắn vẫn quyết định tiếp tục thực nghiệm, nhiều chân ngôn và thần chú như vậy, nhất định có thứ hắn giai đoạn này có thể khống chế.

Lý Mộ sưu tầm ký ức, lẩm bẩm: “Kế tiếp phải thử cái nào đây, nếu không thử Cửu Tự Chân Ngôn một chút?”

Ba ngày thời gian, nhoáng lên một cái trôi qua.

Bạch Vân sơn, Phù Lục phái, đỉnh núi chính.

Ông!

Một tiếng chuông nặng nề vang lên, mấy bóng người khoanh chân ngồi ở chung quanh chuông cổ ngẩng phắt đầu lên.

“Lại tới rồi, lại tới rồi!”

“Đây là lần thứ mấy vang lên của chuông đạo, lão phu mấy chục năm qua, số lần nghe chuông đạo vang, cũng không nhiều bằng ba ngày nay!”

“Mười tám lần, trong ba ngày qua, chuông đạo vang cả thảy mười tám lần!”

“Cái chuông nát này hẳn sẽ không là hỏng chứ, không có khả năng có nhiều đạo thuật mới như vậy đồng thời chào đời, nhất định là chuông đạo hỏng rồi…”

Mọi người cạnh chuông cổ mắt đầy tơ máu, ba ngày qua, tinh thần bọn họ cực độ căng thẳng, toàn bộ nỗi lòng, đều bị chuông đạo trước mặt tác động.

Trong ba ngày qua, bọn họ gặp được cảnh tượng tu hành mấy chục năm cũng chưa từng gặp.

Trang sách đạo run rẩy, chuông đạo tự ngân không dừng, trong thời gian ba ngày, chuông đạo ba năm trước đây đều sẽ không ngân vang, vang cả thảy mười tám lần, chịu tiếng chuông ảnh hưởng, thiên địa linh khí sơn môn Phù Lục phái tràn đầy hỗn loạn, các đệ tử cũng đều hốt hoảng kinh hãi, từ khi Phù Lục phái lập phái tới nay, cũng chưa từng trải qua hiện tượng lạ như thế…

Nếu không phải chuông đạo hỏng rồi, vậy là có bậc đại năng tu vi thông thiên, ở trong ba ngày này, không ngừng sáng tạo đạo thuật mới trên đạo kinh chưa có…

Điều này sao có khả năng!

Ong…

Trong lúc mọi người ở đây kinh hoảng bất định, chuông đạo trước mặt bọn họ, lần nữa phát ra tiếng ngân…

…

Ánh trăng sáng tỏ, Lý Mộ khoanh chân ngồi ở chính giữa sân, ngũ tâm hướng thiên, tiếp tục luyện hóa Nộ tình cùng Ai tình từ chỗ Liễu Hàm Yên hấp thu.

Trong ba ngày qua, hắn đều chưa nghe được Liễu Hàm Yên buổi sáng ở trong sân luyện giọng, ở sau khi biết được Lý Mộ mắc bệnh nặng, sắp tới không còn sống lâu, thái độ Liễu Hàm Yên đối với Lý Mộ thay đổi hẳn, thậm chí còn bảo tiểu nha hoàn tặng cho hắn hai lần bánh ngọt mứt quả.

Như vậy, Lý Mộ trái lại cũng không tiện chọc giận nàng thu gặt Nộ tình nữa, đợi sau khi luyện hóa cảm xúc hai ngày trước hấp thu, còn phải nghĩ phương pháp khác.

Thời gian đã tới giờ Tý (23h-1h sáng), ánh trăng như nước, chủ tớ Liễu Hàm Yên cách vách sớm ngủ, chung quanh Lý Mộ lại là một mảng yên tĩnh.

Một khắc nào đó, Lý Mộ ngồi xếp bằng ở trong sân bỗng nhiên mở mắt.

Từ sau khi luyện hóa tình cảm vui sướng của Trương Vương thị, cảm giác của hắn liền sâu sắc hơn rất nhiều, huống chi, giờ phút này, phật châu trên tay hắn đang tản mát ra hào quang mỏng manh, Thanh Hồng kiếm bên cạnh người cũng đang ong ong không thôi.

Ánh mắt của hắn nhìn về phía cửa, chỉ thấy dưới ánh trăng, một mảng sương mù đen dày đặc như mực, từ trong khe cửa nhanh chóng tiến vào, ở trong sân ngưng tụ thành một bóng người.

Sương mù đen ngưng tụ thành bóng người quay cuồng bất định, phát ra thanh âm oán hận đến cực điểm.

“Ba ngày, ngươi có biết ba ngày qua ta là sống như thế nào không!”

“Hòa thượng chết tiệt kia, để ta nghe hắn niệm kinh ba ngày!”

“Ba ngày đó, ta nghe suốt ba ngày, ngươi có biết đó là cảm nhận gì không?”

“May mắn đạo hạnh của ta lại có đột phá, thừa dịp hòa thượng kia không chú ý trốn thoát…”

“Nếu không phải ngươi, tất cả cái này cũng sẽ không xảy ra, tối nay hồn phách của ngươi ta nuốt chắc rồi, hòa thượng đó không cứu được ngươi, chuỗi hạt châu nát kia càng không cứu được ngươi!”

…

Trong sương mù đen kia sau khi phát ra vài tiếng rít, liền hướng về Lý Mộ dâng trào đến, từ khí tức nó tản mát ra đến xem, tựa như so với mấy ngày hôm trước còn mạnh hơn.

Phật châu trong tay Lý Mộ bỗng bừng lên ánh vàng, Thanh Hồng kiếm bên cạnh rung động càng thêm kịch liệt, nhìn sương mù đen ập tới, Lý Mộ vẫn chưa đứng dậy, chỉ làm một động tác.

Hắn khoanh chân chưa động, hai tay mười ngón đan chặt, ngón trỏ vươn ra nối tiếp.

Cùng lúc đó, trong miệng hô khẽ một tiếng, “Lâm!”

Oành!

Vừa dứt lời, màn đêm trong sân đột nhiên biến thành ban ngày, một tia sét chói nháy mắt đánh xuống, mang một mảnh đất nhỏ ngay phía trước sương mù đen bổ ra một cái hố đất cháy đen.

Lý Mộ mở mắt, nhìn viên gạch vỡ vụn, buồn bực nói: “Đệch, lại đánh trật…”

Sương mù đen mãnh liệt ập tới yên lặng ở giữa không trung, sau nháy mắt yên tĩnh, bên trong liền truyền đến thanh âm run rẩy, “Xin lỗi, vừa rồi nhận lầm người, tiểu quỷ bây giờ cáo lui, không quấy rầy ngài tu hành nữa…”

Trong sương mù đen truyền đến thanh âm run rẩy, sau đó liền lấy thế sét đánh không kịp bưng tai, thổi quét rời khỏi sân nhà Lý Mộ.

Lý Mộ chậm rãi đứng lên, nhưng chưa đuổi theo ra.

Thứ nhất là sương mù quỷ kia tốc độ cực nhanh, hắn căn bản đuổi không kịp, thứ hai là vì hắn đối với một chân ngôn này nắm giữ còn chưa đủ hoàn toàn, nếu không, vừa rồi một đòn đó, có thể đủ khiến quỷ vật kia hồn phi phách tán.

Mấy ngày nay bế quan, Lý Mộ cẩn thận thử rất nhiều kinh điển đạo giáo, cuối cùng thế mà thật sự để hắn tìm được đạo pháp hắn giai đoạn này có thể khống chế.

Hết chương 22.

Chương 23. Công việc

Chỉ là, ngay cả hắn cũng không ngờ, chữ đầu tiên của Cửu Tự Chân Ngôn, kết hợp Lục Đinh Ngọc Nữ Ấn, thế mà có thể phóng thích lôi pháp.

Lôi pháp trong toàn bộ thần thông đạo thuật cũng thuộc loại pháp thuật thượng thừa, yêu quỷ tà mị các thứ, bản thân là vật âm tà, không có con nào không úy kỵ thiên lôi, sấm sét đối với chúng nó trời sinh có tác dụng khắc chế, chỉ tiếc Lý Mộ nắm giữ đối với thuật này còn chưa đủ thuần thục, xa chưa thể làm được chỉ đâu đánh đó, đánh bia cố định cũng lao lực, huống chi bia di động.

Nhưng, cho dù là nhất thời bổ không chuẩn, dùng để uy hiếp cũng là đủ rồi.

Quan trọng nhất là, ở lúc đối mặt yêu tà quỷ mị, hắn rốt cuộc có một chút sức tự bảo vệ mình, không đến mức giống lần trước, chỉ có thể mặc cho con quỷ xâm lược.

Đạo giáo Cửu Tự Chân Ngôn chính là "Lâm" "Binh" "Đấu" "Giả" "Giai" "Trận" "Liệt" "Tiền" "Hành", lấy pháp lực mỏng manh của Lý Mộ trước mắt, chỉ nắm giữ chữ thứ nhất, mấy chữ chân ngôn phía sau rốt cuộc có tác dụng gì, hắn tạm thời còn chưa thể nào biết được.

Tuy chỉ học được một chiêu lôi pháp, nhưng tự bảo vệ mình vậy là đủ rồi, thuật pháp đạo môn, có thứ chú ngữ rất dài, căn bản không thích hợp chính diện đấu pháp, Cửu Tự Chân Ngôn chỉ có một chữ tinh giản, thích hợp nhất hắn giai đoạn này.

Kế tiếp, hắn liền không cần lo lắng bị yêu quỷ mơ ước, mang toàn bộ tinh lực dùng ở trên thu thập bảy loại tình cảm ngưng tụ bảy phách.

Lý Mộ nhìn về phía trong sân, nơi sương mù đen kia vừa rồi tồn tại, giờ phút này có hào quang màu xanh nhạt lóe lên.

Đây là "Cụ*" tình vừa rồi con quỷ kia vật lưu lại, thất tình rời cơ thể, có thể thấy được lôi pháp tạo thành kinh sợ đối với nó rốt cuộc lớn bao nhiêu, Lý Mộ mang những sự sợ hãi đó

dẫn đường đến trong cơ thể của mình, không lãng phí chút nào.

(*: sợ)

Uy lực lôi pháp ra ngoài hắn dự đoán, chỉ là hắn còn phải luyện tập nhiều hơn, lần sau lại gặp được mấy thứ này, sẽ không dễ dàng để bọn nó chạy mất.

Một đêm không mơ gì, khó được ngủ một giấc an ổn, sáng sớm hôm sau, Lý Mộ sớm rời giường, vừa rửa mặt xong, bên ngoài liền truyền đến tiếng đập cửa.

Lý Mộ mở cửa sân, nhìn thấy nha hoàn Vãn Vãn của Liễu Hàm Yên đứng ở ngoài cửa.

Thiếu nữ mang một cái hộp thức ăn đưa cho Lý Mộ, nói: “Lý công tử còn chưa ăn sáng nhỉ, ta vừa rồi ra ngoài mua đồ ăn sáng, không cẩn thận mua nhiều, tiểu thư bảo ta chia cho Lý công tử một chút “

Từ sau khi biết mình “mắc bệnh nan y”, Liễu Hàm Yên làm hàng xóm liền ở trên sinh hoạt chiếu cố hắn khắp nơi.

Lý Mộ mời Vãn Vãn ăn cơm xong, biết tiểu nha hoàn này nhìn ngốc nghếch, lượng cơm ăn so với hắn còn lớn hơn, đồ ăn sáng mua nhiều nữa cũng không có khả năng còn thừa, đây là Liễu Hàm Yên vì chiếu cố mặt mũi hắn, cố ý tìm lý do.

Dù sao, Lý Mộ ở trong mắt nàng, trừ mạng không còn lâu nữa, còn là một bộ khoái nghèo ngay cả thuốc cũng mua không nổi.

Lý Mộ cũng chưa từ chối, mà là hào phóng tiếp nhận hộp thức ăn trong tay thiếu nữ, cười nói: “Vừa lúc muốn đi ăn sáng, thay ta cảm ơn Liễu cô nương “

Nàng cũng là một phen ý tốt, Lý Mộ không tiện từ chối, dù sao làm hàng xóm, về sau thời gian ở chung còn nhiều, ngày sau sẽ có cơ hội báo đáp nàng.

Lý Mộ ngồi ở trong sân bên cạnh bàn đá ăn sáng, Vãn Vãn thì ở bên cạnh chờ hắn ăn xong, sau đó cầm hộp thức ăn về.

Vài ngày ở chung, nàng và Lý Mộ đã sớm quen thuộc.

Tiểu nha hoàn một tay chống má, vừa nhìn Lý Mộ ăn cơm, vừa lải nhải với Lý Mộ thời tiết Bắc quận không tốt, mấy ngày nay mỗi ngày buổi tối đều có sét đánh, nàng bị làm tỉnh lại vài lần.

Ăn xong bữa sáng, cáo biệt Vãn Vãn, Lý Mộ đi thẳng tới huyện nha.

Bảy phách chưa ngưng, vẫn luôn là tảng đá không buông xuống được trong lòng hắn, Lý Mộ vốn định đi chỗ lão Vương hỏi một chút, xem xem có việc gì, tìm cơ hội thu thập thất tình, vừa mới đi vào nha môn, liền thấy được Trương Sơn đang ngáp.

Sáng sớm đến nha môn, Trương Sơn đang mắt buồn ngủ mông lung, uể oải, khi nhìn thấy Lý Mộ, nhất thời tinh thần tỉnh táo, lập tức ghé lên, nhỏ giọng nói: “Hôm nay sao đến sớm như vậy, muốn cược hai ván hay không?”

Lý Mộ liếc nhìn hắn: “Sáng sớm bài bạc, ngươi không sợ đầu nhi?”

Trương Sơn cười hề hề, nói: “Yên tâm, đầu nhi không có mặt, hình như là bị tông môn triệu trở về rồi, từ nơi này đến Bạch Vân sơn, như thế nào cũng phải hai ngày lộ trình “

Hắn nói xong, ánh mắt lơ đãng liếc qua, phát hiện Lý Mộ đã thay bội đao, sau khi cẩn thận phân biệt một phen, giật mình nói: “Kiếm của đầu nhi sao lại ở trong tay ngươi?”

“Hai ngày trước trêu chọc một số thứ không sạch sẽ, đầu nhi cho ta mượn dùng để phòng thân.” Lý Mộ thuận miệng giải thích một câu, nói: “Không nói những thứ này nữa, đi, cược hai ván.”

Trước mắt đối với Lý Mộ mà nói, dễ dàng thu hoạch nhất, chính là tình cảm vui sướng, mà từ trong tình cảm vui sướng sinh ra, là phách thứ nhất Thi Cẩu, luyện hóa Thi Cẩu, có thể tính cảnh giác của khiến hắn đề cao rất nhiều, có năng lực biết trước nguy hiểm, cái này với hắn mà nói cực kỳ quan trọng.

Trương Sơn nghe vậy, vui vẻ ra mặt: “Đi đi đi, đi phòng trực của chúng ta.”

Trương Sơn đề nghị lắc xúc xắc, Lý Mộ không chút suy nghĩ đã đồng ý.

Các loại cách đánh cược thông thường trên phố Trương Sơn đều biết, đặc biệt tinh thông xúc xắc, gã có thể tùy ý lắc ra con số gã muốn, cũng có thể căn cứ động tác, thanh âm người khác lắc xúc xắc, phán đoán chuẩn xác xúc xắc lớn nhỏ.

Hai người thay phiên làm nhà cái, Lý Mộ thua nhiều thắng ít, lại luôn mỉm cười, tựa như thua tiền cũng chưa ảnh hưởng tâm tình của hắn.

Nụ cười trên mặt Trương Sơn càng thêm sáng lạn, chỉ là ngẫu nhiên chống hông một chút, khó hiểu hỏi: "Lý Mộ, vì sao mỗi lần đánh bạc với ngươi đều mệt như vậy, cược với ngươi một lần, ta buổi tối cũng không còn sức đóng thuế, bây giờ bà vợ nhà ta cả ngày hoài nghi ta ở bên ngoài nuôi nữ nhân, ta đêm qua dùng hơn phân nửa đêm chứng minh bản thân trong sạch "

Lý Mộ thản nhiên nhìn hắn một cái, nói: "Ngươi nếu mệt, hôm nay chỉ đến nơi đây đi."

Trương Sơn liên tục xua tay: "Đừng đừng đừng, ta còn có thể, ta còn có thể."

Trong nha môn, nguyện ý đánh bạc với hắn chỉ ba người, Lý Tứ là quỷ nghèo, dựa vào ăn cơm mềm* không có lý tưởng, lão Vương gần đây không biết mở một khiếu nào, đổ thuật đề cao trên diện rộng, vận khí cũng tốt quá phận, hầu như đánh bạc tất thắng, sau vài lần, Trương Sơn liền không muốn chơi với lão nữa.

(*: nữ nhân nuôi)

Chỉ có Lý Mộ người ngốc tiền nhiều, thua tiền cũng không giận, hơn nữa nguyện ý thua mãi, chơi với hắn, cho dù khổ chút mệt chút cũng không có gì

Khi Trương Sơn thắng tiền thắng quên cả trời đất, một bóng người khập khiễng từ bên ngoài đi vào, nhìn thấy cảnh tượng trong phòng trực, lập tức ghé lên, nói: "Chơi gì thế, thêm ta một chân, thêm ta một chân."

Hết chương 23.

Chương 24. Quỷ ảnh (1)

“Không chơi nữa không chơi nữa.” Trương Sơn nhìn thấy lão Vương, nhất thời giật mình một cái, mang xúc xắc thu lại, nói: “Ta hôm nay chơi mệt rồi, lần sau, lần sau.”

Lão Vương không để ý tới hắn nữa, lập tức ngồi ở trước bàn, nói: “Ngươi không chơi với ta, ta chơi với Lý Mộ.”

Lý Mộ xua tay, nói: “Ta cũng không muốn ngay cả ván quan tài của ngươi cũng thắng.”

Trương Sơn ra ngoài tuần tra, trong phòng trực chỉ còn Lý Mộ cùng lão Vương, hắn vốn không muốn cược với lão Vương, nhưng không chịu nổi đối phương nhõng nhẽo cứng rắn, cuối cùng vẫn đáp ứng.

Một mặt, là Lý Mộ về sau còn cần nhờ lão, một mặt khác, là lão Vương không có con cái, cũng không thành thân, lão thích bài bạc, thật ra càng nhiều là muốn tìm người trò chuyện.

Về phần từ lão Vương nơi này hấp thu cảm xúc, là chuyện Lý Mộ chưa từng nghĩ. Trương Sơn đang tuổi tráng niên, khí huyết tràn đầy, hút một chút cũng không có gì, lão Vương tuổi già cơ thể yếu, tỷ lệ đại khái chịu không nổi.

“Nghe nói ngươi đang theo Thanh cô nương tu hành?” Lão Vương vừa lắc xúc xắc, vừa hỏi.

“Đầu nhi dạy ta một ít cơ sở tu hành.” Lý Mộ gật gật đầu, cũng chưa bao giờ giải thích nhiều.

Lão Vương tặc lưỡi, nói: “Mấy kẻ đó, đều tâm cao khí ngạo, trong nha môn cũng chỉ Thanh cô nương đối đãi thủ hạ tốt, không nói thực lực, chỉ nhìn diện mạo, hai người các ngươi cũng là là trai tài gái sắc, ngươi ngày sau tu hành cho tốt, có lẽ có thể kết thành song tu đạo lữ với nàng ấy.”

Lý Mộ không để ý tới lão nói đùa, nghĩ đến con đường thu thập bảy thứ tình cảm còn chưa giải quyết, lại nhắc nhở lão Vương: “Đừng quên chuyện ta kính nhờ ngươi đấy.”

“Không quên được không quên được.” Lão Vương liếc hắn, nói: “Nếu gặp được công việc đơn giản còn không có gì nguy hiểm, ta tìm ngươi đầu tiên.”

Lão Vương là phụ trách sửa sang lại hồ sơ vụ án của huyện nha, có người đến huyện nha báo án, trừ vụ án mấu chốt, cũng phải qua chỗ lão trước.

Trong tay lão nắm giữ tư liệu trực tiếp vụ án của huyện nha, ngày thường đi lại với lão gần gũi chút, Lý Mộ mới có nhiều cơ hội làm việc hơn, đây là con đường thu thập bảy thứ tình cảm trực tiếp nhất, cũng là nhanh nhất của hắn.

Cược với lão Vương mấy ván, cố ý thua vài đồng, Lý Mộ đang định ra ngoài tuần tra, Trương Sơn từ bên ngoài bước nhanh vào, vội vàng nói: “Lý Mộ, đừng chơi nữa, có việc.”

Bộ khoái của huyện nha, làm nhân viên công vụ có biên chế của Đại Chu triều, đồng thời kiêm chức trách của công an cùng cảnh sát hình sự.

Nhỏ đến quê nhà tranh cãi, lớn đến trọng án án mạng, đều ở trong phạm vi chức trách của bọn họ.

Ngày thường không có án kiện gì quan trọng, các bộ khoái đều ở khu trực thuộc mình tuần tra, duy trì bảo vệ khu trực thuộc yên ổn, khi có việc cần bọn họ hành động tập thể, liền nói lên có vụ án sự kiện trọng đại đã xảy ra.

Lý Mộ vừa chạy chậm, vừa hỏi Trương Sơn nói: “Chuyện gì, gấp như vậy?”

“Không biết.” Trương Sơn bước chân như bay, lắc đầu nói: “Họ Hàn triệu tập chúng ta qua, vẫn là đi nhanh chút đi, đầu nhi không có mặt, đi chậm lại bị hắn mắng “

Trương Sơn nói “họ Hàn”, là thanh niên lần trước Lý Mộ chết mà sống lại, cầm la bàn lượn ở bên người hắn vài vòng, cũng là một trong mấy người tu hành của huyện nha.

Những người tu hành này đều là đến từ danh môn đại phái, vào huyện nha là vì rèn luyện, thường thường không coi trọng gì Lý Mộ cùng Trương Sơn những người thường này, đương

nhiên, Lý Mộ và Trương Sơn đối với bọn họ cũng không có hảo cảm gì.

Lý Thanh không có mặt, Lý Mộ và Trương Sơn tạm thời thuộc về hắn điều khiển.

Sự kiện tầm thường, bộ khoái bình thường có thể xử lý, lần này huyện nha xuất động một người tu hành, nghĩ hẳn là không phải vụ án bình thường.

Một thanh niên quần áo hoa đứng ở ngoài huyện nha, liếc Trương Sơn cùng Lý Mộ vội vàng đi ra, hừ lạnh nói: "Hai người các ngươi nhanh lên, đừng dài dòng nữa, chỉ chờ hai người các ngươi."

Nhận một trận răn dạy, trong miệng Trương Sơn nói thầm một câu, hẳn là không phải lời tốt đẹp gì, Lý Mộ thì không để ở trong lòng.

Hắn để ý là, đây rốt cuộc là một vụ án như thế nào, mình có thể từ trong đó tìm được cơ hội thu hoạch bảy loại tình cảm hay không.

Bao gồm Lý Mộ, Trương Sơn cùng Lý Tứ, huyện nha lần này xuất động sáu bộ khoái, đoàn người ở dưới Hàn Triết dẫn dắt, rất nhanh đã đi tới trước một chỗ phủ đệ trong huyện thành.

Cửa phủ trước mắt thoạt nhìn rất cao lớn, nơi này thuộc về khu nam huyện thành, có thể ở nơi này, không giàu có thì tôn quý, phóng mắt nhìn lại, kéo dài không dứt đều là nhà cao cửa rộng, chỗ đỉnh đầu mọi người, trên một tấm bảng hiệu nạm vàng, viết hai chữ to "Triệu phủ".

Hàn Triết đi đến trước cửa Triệu phủ, nói: "Gõ cửa."

Trương Sơn đi đến phía trước, đang muốn gõ cửa, cửa chính Triệu phủ bỗng nhiên từ bên trong mở ra, mấy người bộ dáng hòa thượng cùng đạo sĩ, bị hạ nhân Triệu phủ từ trong phủ đuổi ra.

"Mù mắt chó các ngươi, đến lừa Triệu phủ chúng ta!"

"Mau cút cho ta, nếu không cút đánh gãy chân chó của các ngươi!"

…

Mấy đạo sĩ hòa thượng kia vừa lăn vừa bò chạy đi, Hàn Triết nhìn về phía một quản gia trung niên phúc hậu của Triệu phủ, hỏi: “Là các ngươi báo án?”

Nhìn thấy quần áo của bọn họ, quản gia trung niên sửa lại thái độ vừa rồi, lập tức cười lấy lòng nói: “Tiên sư đại nhân, mời theo ta vào…”

Hàn Triết bước vào Triệu phủ, hỏi: “Vừa rồi những kẻ đó là loại người nào?”

Trên mặt quản gia trung niên lộ ra vẻ khinh rẻ, nói: “Đám hòa thượng đạo sĩ chết tiệt kia, giả mạo cao nhân tu hành, lừa đến Triệu phủ ta, tiên sư không cần để ý tới, lão gia cùng phu nhân đã ở nhà trong chờ…”

Khi quay đầu nhìn về phía đám người Lý Mộ, đầu của hắn lại ngẩng lên, lạnh lùng nói: “Mấy người các ngươi, ở chỗ này chờ trước!”

Nhìn hai người đi vào bên trong, Trương Sơn bĩu môi, khinh thường nói: “Không phải là đu bám được quận thừa sao, có gì đặc biệt hơn người…”

Đại Chu ba mươi sáu quận, mỗi một quận, lấy quận thủ là chính, quận thừa là phụ, Lý Mộ từ trong miệng Trương Sơn tìm hiểu được, công tử Triệu phủ, may mắn được quận thừa Bắc quận coi trọng, sắp cùng con gái quận thừa định ra hôn ước, địa vị Triệu phủ tự nhiên cũng nước lên thì thuyền lên, đừng nói bọn họ đám bộ khoái nho nhỏ này, sợ là Trương huyện lệnh đích thân tới, cũng phải nể mặt Triệu gia vài phần.

Trương Sơn bỗng nhìn về phía Lý Tứ, nói: “Lão Lý, nếu không ngươi chịu thiệt, mang con gái quận thừa câu dẫn, như vậy chúng ta cũng liền có chỗ dựa…”

Lý Tứ thản nhiên nhìn hắn một cái, không buồn để ý.

Ăn cơm mềm cũng là một loại bản lãnh, Lý Mộ cũng chưa bởi vậy xem thường Triệu gia, cái đó không liên quan với hắn, hắn để bụng là chuyện thu thập bảy loại tình cảm, nhìn về phía vài tên bộ khoái, hỏi: “Triệu gia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Hết chương 24.

Chương 25. Quỷ ảnh (2)

Một bộ khoái nhìn trái nhìn phải, nhỏ giọng nói: “Triệu gia công tử không biết như thế nào trúng tà, hắn cùng thiên kim quận thừa hôn sự sắp tới rồi, chuyện này nếu xử lý không tốt, quận thừa đại nhân nhất định sẽ trách tội, Trương huyện lệnh đối với án này cực kỳ coi trọng…”

Trong lúc mấy người nói chuyện, có mấy bóng người từ nhà trong đi ra.

Đi tuốt đàng trước là Hàn Triết, một đôi vợ chồng trung niên đi theo phía sau hắn, hai người đều là sắc mặt thấp thỏm lo âu, thường thường quay đầu liếc phía sau một cái.

Một thanh niên chỉ mặc đồ bên trong đi theo phía sau bọn họ, thanh niên bộ dáng tuấn tú, nhưng trên mặt lại treo nụ cười si ngốc, khóe miệng nước miếng cũng không chùi, chỉ lo ngây ngô cười hề hề…

Trương Sơn cả kinh, nhỏ giọng nói thầm: “Thật đúng là trúng tà, ta trước kia ở trên đường từng gặp hắn, khi đó hắn cũng không phải là như vậy…”

Ánh mắt Lý Mộ hơi ngưng tụ, hắn tuy nhìn không thấu ba hồn bảy vía người ta, nhưng căn cứ trên bộ sách nhập môn kia miêu tả, Triệu gia công tử rõ ràng là đã đánh mất một hồn.

Con người có ba hồn, một tên Thai Quang, hai tên Sảng Linh, ba tên U Tinh.

Hồn thứ nhất Thai Quang, là tiên thiên chi chân tính; hồn thứ hai Sảng Linh chính là thức thần, chủ tư duy tâm trí; hồn thứ ba U Tinh, chủ xu hướng tính thú.

Trong ba hồn, Thai Quang là mệnh hồn, Thai Quang rời cơ thể, người ta lập tức sẽ mất đi ý thức, lâm vào hôn mê; Sảng Linh chủ tâm trí, mất đi Sảng Linh, người ta sẽ trở nên si ngốc dại ra, tâm trí giống như trẻ con ba tuổi; mà mất đi hồn thứ ba U Tinh, sẽ đối với bất cứ sự vật nào cũng mất đi hứng thú, Triệu gia công tử không biết sao trở nên ngu si, hiển nhiên là mất đi hồn thứ hai.

Mà nguyên nhân ba hồn rời cơ thể, bình thường có hai loại khả năng, thứ nhất là bị kinh hãi tự động rời cơ thể, thứ hai, là bị người hoặc yêu quỷ câu dẫn, không biết Triệu gia công tử là thuộc về một loại nào.

Hàn Triết xoay người, nói với trung niên vợ chồng: "Lấy chu sa cùng bút lông đến."

Vợ chồng trung niên tuy không biết Hàn Triết muốn làm cái gì, vẫn rất nhanh dặn dò hạ nhân chuẩn bị tốt thứ hắn muốn.

Một bộ khoái đứng xa xa nhìn, nhỏ giọng nói: "Đầu nhi lại sắp vẽ bùa rồi."

Chiêu hồn cũng không phải pháp thuật gì phức tạp, đạo môn và phật môn đều có nhiều loại phương pháp, chỉ trên quyển sách kia Lý Thanh cho hắn ghi lại, đã có nhiều tới ba bốn loại.

Hàn Triết chọn, rõ ràng là đơn giản nhất.

Hắn dùng bút lông chấm chu sa, ở trên trán Triệu gia công tử vẽ một phù văn kỳ quái, sau đó liền hai tay bấm tay niệm chú, môi tựa như là đang rung, nhưng nghe không rõ đang nói cái gì.

Thi triển thần thông và đạo thuật cần chú ngữ cùng chân ngôn, cũng không nhất định phải niệm ra tiếng, người tu hành có thể thông qua mệnh hồn trực tiếp làm được cấm ngôn niệm chú, vì phòng ngừa người ngoài học trộm, ở các môn phái lớn, đạo thuật đều là không cho phép lấy miệng thi triển.

"Hồn hề, trở về!"

Hàn Triết bỗng quát một tiếng, khiến mọi người ở đây bị dọa giật mình.

Lý Mộ có chút tiếc, chiêu hồn loại chuyện này, hắn cũng có thể làm được, nếu để hắn đến, có lẽ còn có thể thuận tiện thu hoạch một ít niềm vui cảm kích của Triệu gia, đáng tiếc cơ hội khó được này lãng phí vô ích ở trong tay Hàn Triết.

Nhưng, sự tình phát triển, tựa như cũng không giống Lý Mộ đoán trước.

"Hồn hề, trở về!"

“Hồn hề, trở về!”

“Triệu Vĩnh chi hồn, trở về!”

…

Hàn Triết đứng ở trước người Triệu Vĩnh si ngốc, liên tục niệm vài lần dẫn hồn chú, cũng chưa thể mang hồn thứ hai của Triệu Vĩnh gọi tới.

Xuất hiện tình huống như vậy, hoặc là hồn thứ hai của Triệu Vĩnh đã tan, hoặc là là khoảng cách quá xa, vượt qua phạm vi dẫn hồn thuật có thể ảnh hưởng.

Kỳ quái là, ba hồn trừ mệnh hồn Thai Quang, hai hồn còn lại đều là không có ý thức, Sảng Linh hoặc là U Tinh sau khi rời cơ thể, bình thường sẽ không đi quá xa, mà là sẽ ở chung quanh thân thể hoạt động vô ý thức, dẫn hồn chú ít nhất cũng có thể ảnh hưởng phạm vi mười dặm, nếu hồn thứ hai của Triệu Vĩnh chưa tan, đó là đã rời khỏi thân thể ngoài mười dặm.

Sự tình hiển nhiên ra ngoài hắn đoán trước, Hàn Triết nhăn mặt lại, thấp giọng nói: “Hắn hồn thứ hai còn chưa tan, vừa rồi lúc chiêu hồn, ta có thể cảm ứng được nó tồn tại, nhưng lại không biết vị trí cụ thể…”

Nam tử trung niên vội nói: “Tiên sư, kế tiếp phải làm sao bây giờ?”

Hàn Triết nghĩ nghĩ, nói: “Lấy một tờ giấy vàng, lại lấy một sợi tóc của Triệu Vĩnh.”

Nam tử trung niên vội bảo người mang tới giấy vàng, lại tự mình từ trên đầu con trai nhổ mấy sợi tóc, cung kính đưa cho Hàn Triết.

Hàn Triết mang tóc Triệu Vĩnh đặt ở lòng bàn tay, ngón tay nhẹ nhàng vân vê, mấy sợi tóc đó bỗng nhiên tự cháy lên, rất nhanh liền hóa thành một dúm tro tàn.

Hắn mang tro tàn sợi tóc và chu sa trộn lẫn với nhau, sau đó mang giấy vàng đặt lên bàn, thở sâu, nhấc bút lông, thoăn thoắt, trên giấy hành văn liền mạch lưu loát vẽ một phù triện phức tạp.

“Tiên Nhân Chỉ Lộ.”

Lý Mộ hơi động tâm, hắn ở trên quyển sách kia từng thấy loại phù triện này, loại bùa Tiên Nhân Chỉ Lộ này, có thể tìm yêu, tìm quỷ, không ngờ được còn có thể dùng để tìm hồn.

Vẽ xong phù triện, Hàn Triết mang nó gấp thành hình dạng một con hạc giấy, sau khi đưa vào pháp lực, con hạc giấy đó chậm rãi kích động cánh, vòng quanh Triệu Vĩnh bay một vòng, liền hướng bên ngoài Triệu phủ bay đi.

Đám người Triệu phủ xem mà chậc chậc lấy làm kỳ, Hàn Triết nhìn đám người Lý Mộ một cái, dặn dò: “Mấy người các ngươi, đi theo nó!”

…

Trên đường, một con hạc giấy lơ lửng ở không trung, chậm rãi tiến lên, mấy tên bộ khoái theo ở phía sau, dẫn tới không ít dân chúng quan sát.

Lý Mộ biết nguyên lý của bùa Tiên Nhân Chỉ Lộ, vừa rồi Hàn Triết mang tóc Triệu Vĩnh trộn vào chu sa, trong phù triện này đã ẩn chứa khí tức của Triệu Vĩnh, loại khí tức này cùng hồn phách Triệu Vĩnh hấp dẫn nhau, sẽ dọc theo quỹ tích hoạt động hồn thứ hai của hắn, tìm được vị trí hồn thứ hai.

Phù triện chia ra thiên, địa, huyền, hoàng bốn phẩm, mỗi một phẩm lại chia ba bậc thượng trung hạ, tổng cộng bốn phẩm mười hai bậc, phù triện phẩm giai càng cao, tác dụng càng tốt, uy lực cũng càng lớn.

Con hạc giấy này tốc độ phi hành cực chậm, nhìn qua là biết phù triện hoàng phẩm hạ giai thấp nhất, lấy loại tốc độ này, không biết khi nào mới có thể tìm được hồn của Triệu Vĩnh.

Một nhóm mấy người đi theo con hạc giấy kia, ở trong huyện thành lượn cả buổi, hạc giấy kia lại vòng ra khỏi cửa thành, đi mãi về hướng tây.

Hạc giấy tốc độ cực chậm, lại ở huyện thành đi vòng vèo hồi lâu, mắt thấy trời cũng sắp tối, bọn họ cũng đã rời khỏi huyện thành hơn mười dặm, trừ Hàn Triết, trên mặt mọi người đều có sự mỏi mệt cùng không kiên nhẫn.

Hết chương 25.

Chương 26. Ta đẹp không?

Một khắc nào đó, một bộ khoái bỗng nhiên nói: “Xem, con hạc giấy này không đi nữa!”

Lý Mộ giương mắt nhìn lên, quả nhiên nhìn thấy hạc giấy bay ở không trung không tiến lên nữa, mà là đảo quanh ở tại chỗ.

Cái này nói lên hồn của Triệu Vĩnh ngay tại phụ cận, chẳng qua, hắn vừa mới bước ra một bước, cảnh sắc trước mắt bỗng nhiên thay đổi hẳn.

Một cái chớp mắt trước, bầu trời còn chỉ là hơi âm trầm đi, bỗng nhiên biến thành một mảng tối đen, đưa tay không thấy năm ngón, ngẩng đầu, cũng không thấy sao trăng đầy trời, bên tai càng không nghe được bất cứ thanh âm nào.

“Thủ thuật che mắt!”

Trong lòng Lý Mộ cả kinh, vội vàng mang pháp lực vận chuyển tới mắt, ngay sau đó, bóng tối trước mắt đột nhiên biến mất, hắn nhìn thấy đám người Trương Sơn Lý Tứ mặt lộ vẻ sợ hãi, vươn hai tay, vừa ở trên không sờ soạng, vừa xoay quanh ở tại chỗ.

Hai mắt Hàn Triết lóe ra ánh sáng âm u, hừ lạnh một tiếng: “Ta biết ngay, hồn của Triệu Vĩnh khó hiểu rời khỏi cơ thể, là có yêu tà quấy phá, yêu nghiệt phương nào, còn không mau mau hiện hình!”

Tiếng của Hàn Triết như ẩn chứa lực lượng kỳ dị nào đó, vài tên bộ khoái nghe được, sau khi trước mắt hoa lên, liền lại thấy được đồng nghiệp bên người.

Cùng lúc đó, bọn họ cũng thấy được phía trước cách đó không xa, một bóng người hư ảo đang lẳng lặng đứng ở nơi đó.

Nháy mắt bóng người hư ảo kia xuất hiện, tựa như ngay cả nhiệt độ chung quanh cũng giảm xuống vài phần.

“Oán linh!”

Trong lòng Lý Mộ cả kinh, nhìn từ khí tức hư ảnh kia tản mát ra, là quỷ vật không thể nghi ngờ, hơn nữa không phải âm linh giống Trương Vương thị, âm khí bên ngoài thân thể nàng ngưng mà không tiêu tan, tuy không lợi hại như con ác quỷ kia Lý Mộ trước đó từng gặp hai lần, nhưng cũng không bình thường.

Hàn Triết nhìn nữ quỷ kia, lạnh lùng nói: "Nghiệp chướng, còn không mau mang hồn Triệu Vĩnh giao ra đây!"

Nữ quỷ chưa nói năng gì, phun ra một ngụm âm khí, âm khí đó ở giữa không trung hóa thành mấy con rắn đen, hướng trước mặt Hàn Triết lao tới.

Về phần Lý Mộ cùng Trương Sơn bọn vài tên bộ khoái, nàng căn bản không để ý tới.

Lý Mộ đứng ở một bên, vẫn chưa ra tay.

Hắn mặc dù có thủ đoạn khắc chế nữ quỷ này, nhưng không thích hợp hiển lộ trước mặt người khác, hơn nữa hắn còn không biết cấm thanh niệm chú, càng không thể triển lộ lôi pháp ở trước mặt Hàn Triết.

Khi nữ quỷ đó xuất hiện, phật châu trên cổ tay Lý Mộ chỉ hơi nóng lên, nói lên nữ quỷ này đạo hạnh không cao, Hàn Triết đủ để ứng phó.

"Chút tài mọn!"

Đối mặt rắn đen âm khí hướng hắn đánh đến, Hàn Triết chỉ hừ lạnh một tiếng, một gợn sóng vô hình quanh quẩn, mấy con rắn đen kia thế mà lại bị trực tiếp chấn động tan rã, một lần nữa hóa thành âm khí, cũng không cách nào ngưng tụ nữa.

Đám bộ khoái thấy một màn này tinh thần rất phấn chấn, trong lòng Lý Mộ cũng âm thầm kinh ngạc, một tiếng hừ lạnh này của Hàn Triết, pháp lực dao động quanh thân rõ ràng, chỉ sợ thấp nhất cũng là tu vi cảnh giới thứ hai Ngưng Hồn, tuy nói oán linh cũng thuộc quỷ tu cảnh giới thứ hai, nhưng ở hạ tam cảnh, dưới cảnh giới ngang nhau, yêu quỷ căn bản không thể so sánh với người tu hành, nữ quỷ này thực lực lại không bằng con kia Lý Mộ gặp được, sau khi rắn đen kia bị đánh tan, bóng người của nàng cũng hư ảo đi rất nhiều.

Tựa như biết không phải đối thủ của người trước mắt, thân hình nữ quỷ nhanh chóng lui về phía sau, chỗ ban đầu thì xuất hiện một đám sương đen đậm đặc, bao phủ đám người Lý Mộ ở trong, sương mù đen theo mọi người di động mà di động, luôn bao vây bọn họ ở trong, nhất thời không thể đi ra.

Thân ở trong sương đen, đưa tay không thấy năm ngón, Hàn Triết hai tay kết ấn, trầm giọng nói: "Phong xuất cấn giác, địa hộ bài binh, tốn phương tiền lộ, hô sát mãnh phong, cấp cấp như luật lệnh… Gió đến!"

Một câu cuối cùng của hắn hạ xuống, chung quanh mọi người bỗng nhiên cuồng phong gào thét, trong nháy mắt, sương mù đen liền bị thổi tan hết.

Sau khi sương mù tan đi, phía trước cũng không có bóng người nữ quỷ kia.

Hàn Triết chỉ phía trước, nói: "Ả chạy không được bao xa, đuổi!"

Dưới đại đa số tình huống, sự sợ hãi của con người đều bắt nguồn từ không biết, chính là vì không hiểu biết quỷ vật, người bình thường mới sẽ sinh ra sợ hãi đối với chúng nó.

Ở trong mắt Lý Mộ, quỷ vật người thường nghe là biến sắc, đã sớm rút đi cái khăn che mặt thần bí.

Cái gọi là quỷ vật, đơn giản chính là kết quả ba hồn dung hợp của người ta sau khi chết, âm linh cấp thấp nhất, không có bất cứ năng lực đặc thù nào, thậm chí không thể hiện ra trước mặt người ta, oán linh lợi hại một chút nữa, cũng chỉ có thể khống chế âm khí, dùng một ít thuật che mắt.

Chỉ cần đối phương không phải ác linh cảnh giới thứ ba, đối với Hàn Triết mà nói, hẳn là không có vấn đề gì.

Sau khi sương mù quỷ tan đi, Hàn Triết liền từ trong lòng lấy ra một tấm phù triện, dán ở trên chân, thân hình như gió, giây lát đã biến mất ở trước mắt đám người Lý Mộ.

Đây là một trong các đặc điểm của Phù Lục phái, tu vi không đủ, phù triện góp vào, một tấm "Thần Hành Phù", liền có thể làm tốc độ người ta tăng vọt mấy lần.

Đám người Lý Mộ, là thảnh thơi đi ở phía sau.

Phàm là đề cập đến sự kiện yêu quỷ, bọn họ có thể làm, cũng chỉ có chạy chân, đuổi theo hạc giấy, chuyện hàng yêu trừ ma, vẫn phải giao cho những người tu hành chuyên nghiệp kia.

Trương Sơn đi ở bên cạnh Lý Mộ, nhìn nhìn ánh trăng đỉnh đầu, oán giận nói: "Lúc này cũng đi đến nơi nào rồi, rừng núi hoang vắng, cũng không biết khi nào mới có thể trở về…"

Một bộ khoái nói: "Phía trước mới đến vịnh Bích Thủy, chúng ta ra khỏi thành chỉ mười mấy dặm, nửa canh giờ là có thể trở về."

Vịnh Bích Thủy cái tên này, Lý Mộ luôn cảm thấy quen thuộc, nhớ lại một phen mới nhớ ra, hắn từng nghe lão Vương đề cập, có vài người đánh cá đến nha môn báo án, nói là trong vịnh Bích Thủy có thủy quỷ quấy phá, chẳng lẽ chính là vừa rồi nữ quỷ kia?

Vịnh Bích Thủy ở giữa hai ngọn núi, một dòng suối chảy qua huyện Dương Khâu, ở nơi này thay đổi tuyến đường, dòng nước hội tụ ở đây, hình thành một chỗ thuỷ vực diện tích rộng lớn, nơi này dòng nước thong thả, sản phẩm ngư nghiệp phì nhiêu, nuôi sống mấy chục hộ gia đình bên bờ.

Dân gian có truyền thuyết, những người nhảy xuống sông tự sát hoặc là bất ngờ chết đuối kia, linh hồn sẽ bồi hồi ở nơi chết đuối, chịu âm khí hồ nước nuôi dưỡng, linh hồn sẽ biến thành thủy quỷ.

Thủy quỷ bởi nước mà chết, sẽ ở dưới nước kiên nhẫn chờ đợi, dụ dỗ, hoặc là trực tiếp cưỡng ép kéo người sống rơi xuống nước để chết đuối, do đó đảm đương thế thân của mình để mong đầu thai luân hồi, mà người bị thủy quỷ hại chết, thì sẽ trở thành thủy quỷ mới, lặp đi lặp lại một quá trình này…

Hết chương 26.

Chương 27. Ảo cảnh (1)

Đương nhiên, truyền thuyết chỉ là truyền thuyết, thuyết luân hồi xưa nay đã có, lại cho tới bây giờ chưa từng có ai chứng thật, người ta sau khi chết thành quỷ, quỷ lại chết một lần, đó là thật sự hồn phi phách tán, thủy quỷ hại người để mong đầu thai, thuần túy là tiểu thuyết bịa đặt, mục đích chân thật của chúng nó, chẳng qua là nuốt hồn phách người ta tu luyện, để cầu đạo hạnh tinh tiến mà thôi.

Mặc kệ thủy quỷ đầu thai xác thực hay không, thủy thuần âm, một khi nữ quỷ đó xuống nước, liền không dễ dàng bắt được nữa.

Đám người Lý Mộ đi về phía trước hơn trăm bước, bên tai liền truyền đến tiếng nước róc rách.

Tối nay ánh trăng cực sáng, chiếu vào trên mặt nước, mang bờ nước chiếu rọi càng thêm sáng.

Phía trước bọn họ cách đó không xa, một đám sương đen nồng đậm đang hướng bờ nước đi nhanh.

“Nghiệp chướng, chạy đâu!”

Hai tay Hàn Triết biến ảo thủ ấn, nâng tay, một tia sáng vàng đánh vào sương mù đen, trong sương mù đen truyền đến một tiếng kêu thê lương thảm, bóng người nữ quỷ kia từ trong sương đen ngã ra, rơi ở trên mặt cỏ bờ nước.

Thân thể của nàng so với vừa rồi càng thêm hư ảo, giãy giụa vài lần, cũng chưa thể một lần nữa đứng thẳng lên, rõ ràng đã ở bên bờ vực sụp đổ.

Hàn Triết từ trong lòng lấy ra một tấm gương bát quái, hướng nữ quỷ kia nhẹ nhàng nhoáng lên một cái, một hư ảnh từ trong thân thể nữ quỷ chia lìa ra, mơ hồ có thể phân biệt là bộ dáng một nam tử.

Đó là hồn thứ hai của Triệu Vĩnh, Sảng Linh không có ý thức của mình, nhìn qua đần độn mờ mịt.

Hàn Triết ở cao hướng xuống nhìn nữ quỷ, giọng lạnh lùng nói: “Ngươi hóa thành quỷ tu không dễ, tu hành vào cảnh giới thứ hai càng thêm khó được, hôm nay thế mà vì tu hành, làm ra chuyện câu hồn phách con người, giữ ngươi trên đời cũng là tai họa, hôm nay, ta liền phải thay trời hành đạo…”

Hắn lấy ra một tấm phù triện, cách quá xa, sắc trời lại tối, Lý Mộ thấy không rõ là phù triện gì, đoán hẳn là loại tru quỷ trừ yêu.

Các loại phù triện của Phù Lục phái, đối với yêu quỷ đều có tác dụng khắc chế, nữ quỷ này đã bị Hàn Triết gây thương tích, đạo phù triện này đánh vào trên thân thể của nàng, nàng chỉ có kết cục hồn phi phách tán.

Hàn Triết run lên cổ tay, phù triện kia lập tức tự cháy lên, hắn vừa muốn có động tác, bỗng nhiên từ mặt hồ thổi tới một trận gió nhẹ.

Gió khẽ thổi qua, phù triện thiêu đốt trong tay Hàn Triết đột nhiên tắt.

Cùng lúc đó, phật châu trên cổ tay Lý Mộ bỗng nhiên nở rộ ánh vàng, Thanh Hồng kiếm trong tay cũng rung động không thôi, phát ra tiếng ong ong thanh thúy.

Bùa tru tà thiêu đốt bỗng nhiên tắt, một màn này khiến Hàn Triết hơi sửng sốt, lửa phù triện không phải phàm hỏa, sao có thể bị gió đêm thổi tắt?

“Đầu, đầu nhi, nước, trong nước!”

Ngay lúc này, một bộ khoái thanh âm run run vang lên.

Ánh mắt Hàn Triết nhìn về phía mặt nước, nhìn thấy một nữ tử áo trắng tóc dài, từ trong nước chậm rãi đi tới.

Nữ tử mặc váy trắng, tóc dài ngang lưng, nước sông mới đầu chỉ là không quá bên hông của nàng, theo mặt nước nhộn nhạo gợn sóng, nữ tử áo trắng từng bước một từ trong nước đi ra, theo đó mà đến, là một đợt hương thơm thoang thoảng.

Theo nữ tử đi tới gần, một trận gió âm ập tới, cảm giác mát lạnh khắc cốt, phật châu trên cổ tay Lý Mộ cùng Thanh Hồng kiếm có động tĩnh lạ càng thêm kịch liệt.

Sự cảnh giác trong lòng Lý Mộ, đã tăng lên tới cực điểm, mặc dù là lần thứ hai nhìn thấy ác quỷ đạo hạnh tăng lên kia, phật châu trên cổ tay hắn cũng không có phản ứng kịch liệt như vậy.

Đây lại là một quỷ vật, hơn nữa nữ quỷ trước mắt, so với con ác quỷ kia còn cường đại hơn nhiều.

Lúc này, nữ tử áo trắng hướng phía Lý Mộ nhìn thoáng qua, Lý Mộ chỉ cảm thấy đến một trận lạnh lẽo thấu xương, phật châu trên cổ tay nháy mắt ảm đạm, Thanh Hồng kiếm trong tay cũng bình tĩnh như lúc ban đầu.

Nữ tử uyển chuyển đi đến bên bờ, hướng mọi người nhoẻn miệng cười, dịu dàng hỏi: "Ta đẹp không?"

Nữ tử áo trắng thanh âm mềm mại đáng yêu đến cực điểm, trong lòng người nghe không khỏi rung động, tâm thần có nháy mắt thất thủ.

Ngay tại nháy mắt tâm thần hắn thất thủ, trong mắt Lý Mộ, cảnh sắc đột ngột thay đổi.

Cây cối bên cạnh không thấy, suối nước phía trước không thấy, hắn xuất hiện ở một thung lũng hoa tươi nở rộ, trong thung lũng chim hót véo von, bướm bay múa, mà ở trước mặt hắn, còn có mười mấy nữ tử mặc váy lụa mỏng, nhẹ nhàng uốn éo vòng eo, linh hoạt nhảy múa.

Những nữ tử này oanh oanh yến yến, dáng người bộ dạng đều không giống nhau, nhưng mỗi một vị đều là nhân gian tuyệt sắc, các nàng hoặc thanh thuần, hoặc quyến rũ, hoặc hào phóng, hoặc uyển chuyển hàm xúc, hoặc nhiệt tình, hoặc cao ngạo lạnh lùng…

Càng quan trọng là, theo các nàng nhảy múa, váy lụa mỏng trên người các nữ nhân vốn mỏng manh, cũng tuột xuống từng món…

Theo những nữ tử này động tác càng lúc càng lớn mật, trong lòng Lý Mộ, dục vọng nào đó bắt đầu điên cuồng nảy sinh, như thế nào cũng không áp chế được…

"Ảo cảnh!"

Lý Mộ đột nhiên cảnh tỉnh, thầm nghĩ không ổn, một tay bấm tay niệm chú, trong lòng lập tức mặc niệm: “Tâm nhược băng thanh, thiên tháp bất kinh; vạn biến do định, thần di khí tĩnh; trần cấu bất triêm, tục tương bất nhiễm; hư không nịnh mật, hồn nhiên vô vật; vô hữu tương sinh, nan dịch tương thành…”

Ảo cảnh không phải là chỉ là cảnh tượng hư ảo, ảo cảnh cao thâm, tựa như ác mộng, có thể vô hạn phóng đại chỗ thiếu hụt trong lòng người đi vào giấc mộng, dẫn động dục niệm chỗ sâu nhất trong lòng bọn họ, thậm chí có thể trực tiếp mang nó cụ thể hóa ra.

Một khi bản tâm thất thủ, trầm luân ảo cảnh, sẽ bị kẻ chế tạo ảo cảnh bài bố.

Kẻ giỏi về ảo cảnh, thậm chí có năng lực vượt cảnh giới giết địch.

Đạo gia 《Thanh Tâm Quyết》 tuy không có uy lực lớn như Cửu Tự Chân Ngôn, nhưng thắng ở mặc niệm liền có thể phát huy tác dụng, Lý Mộ mặc niệm vài lần Thanh Tâm Quyết, khi lại mở mắt ra, một tia dục vọng rung động kia trong lòng đã biến mất không dấu vết.

Mà vũ nữ trước mặt, lại cũng không cách nào khiến trong lòng hắn sinh ra chút dao động nữa.

Nhưng lòng hắn, lại chìm đến đáy vực.

Trong ảo cảnh, không phải là một mình hắn, Trương Sơn Lý Tứ, thậm chí ngay cả Hàn Triết cũng bị kéo vào.

Lúc này, Trương Sơn đang mặt đầy nụ cười, cùng một nữ tử dáng người đẫy đà nhẹ nhàng nhảy múa, mấy tên bộ khoái còn lại cũng như thế, ngay cả Hàn Triết, ở sau khi vẻ mặt giãy giụa thời gian ngắn ngủi, cũng bị điểm hỏa dục vọng trong lòng, ôm một nữ tử lạnh lùng, mặt lộ vẻ sung sướng, hoàn toàn trầm luân ở trong ảo cảnh, ba gã bộ khoái bên cạnh hắn, thậm chí đã bắt đầu cởi quần…

Ở nháy mắt bọn họ chạm vào đai lưng, cả người liền bỗng nhiên ngã cắm xuống đất, sau đó biến mất ở trong ảo cảnh.

Hết chương 27.

Chương 28. Ảo cảnh (2)

Trong nháy mắt, trong ảo cảnh chỉ còn lại có hai người.

Lý Tứ nhìn trái nhìn phải, nghi hoặc nhìn Lý Mộ: “Ta đang nằm mơ?”

Lý Mộ nhìn Lý Tứ, vẻ mặt ngạc nhiên.

Những nữ tử này tràn ngập dụ hoặc, bản thân Lý Mộ cũng suýt nữa mắc bẫy, ngay cả Hàn Triết Ngưng Thần cảnh cũng ngã ở trong ảo cảnh, Lý Tứ háo sắc nhất trong mọi người thế mà còn có thể bảo trì lý trí, không chỉ có thế, ánh mắt hắn nhìn về phía những nữ tử này như giếng cổ không gợn sóng, so với ánh mắt ngày thường nhìn Trương Sơn cùng với lão Vương không có gì khác nhau.

Lý Mộ chấn động nhìn hắn, hỏi: “Ngươi không có việc gì?”

Lý Tứ hỏi ngược lại: “Ta có thể có chuyện gì?”

Lý Mộ khó có thể tin nói: “Ngươi không động lòng?”

“Động lòng…”

Lý Tứ nhìn các nữ nhân đã không mảnh vải, kỹ thuật nhảy cũng càng lúc càng lớn mật, khóe miệng giật giật, khinh thường nói: “Chỉ cái này?”

Theo Lý Tứ mở miệng, động tác của những nữ tử kia bỗng nhiên dừng lại, sau đó, đám đông nữ tử trước mắt hai người bỗng nhiên biến mất.

Thay thế vào đó, là một thiếu nữ bộ dạng thanh tú.

Thiếu nữ mặc váy dài màu trắng, mang thân thể bọc kín kẽ, so sánh với các nữ tử vừa rồi quần áo hở hang, không kích dậy nổi chút sắc dục nào của nam nhân.

Nhưng ngay tại nháy mắt thiếu nữ này xuất hiện, vẻ mặt trên mặt Lý Tứ bỗng nhiên ngưng trệ.

Lý Mộ biến sắc, tuy không biết thiếu nữ kia là ai, nhưng hiển nhiên, tình huống Lý Tứ rất không ổn, lúc nào cũng có khả năng trầm luân ở trong ảo cảnh.

Chấp niệm hoặc là dục vọng ở sâu trong nội tâm gã, bị nữ tử từ trong hồ đi ra cụ thể hóa ra.

“Thanh Thanh…”

Lý Tứ kinh ngạc nhìn thiếu nữ kia, ánh mắt dần dần dại ra, chậm rãi hướng phía thiếu nữ đó đi đến.

Lý Mộ muốn ngăn hắn, lại phát hiện thân thể của mình tựa như bị cái gì giam cầm.

Hắn trơ mắt nhìn tay Lý Tứ chạm vào khuôn mặt thiếu nữ kia, sau đó cả người biến mất ở trong ảo cảnh.

Mảnh thung lũng này, cuối cùng chỉ còn lại một mình Lý Mộ.

Mà những nữ tử kia vừa rồi biến mất, lần nữa xuất hiện ở trước mắt Lý Mộ, kỹ thuật nhảy của các nàng càng thêm uyển chuyển, động tác so với vừa rồi càng thêm lớn mật, thậm chí cũng dán ở trên người Lý Mộ…

Lý Mộ mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, trong lòng mặc niệm 《Thanh Tâm Quyết》, ánh mắt bình tĩnh, không chứa chút tạp niệm.

Cuối cùng một nữ tử đầy đặn gần sát Lý Mộ, hướng hắn nhẹ nhàng phun ra một ngụm hương thơm, cả người mềm nhũn ngã ở trong lòng hắn, dịu dàng hỏi: “Ta xinh đẹp không?”

Lý Mộ bình tĩnh nói: “Xin lỗi, ta người này mù mặt, không biết ngươi có xinh đẹp hay không…”

Căn bản phá vỡ ảo cảnh, chính là thủ vững bản tâm, chỉ cần không bị dục vọng sai khiến, mặc dù là chủ nhân ảo cảnh, cũng không làm gì được hắn.

Chỉ cần ra khỏi ảo cảnh, Lý Mộ liền có được sức tự bảo vệ mình.

Huống chi, lấy tình trạng thân thể Lý Mộ hôm nay, nàng cho dù là lẳng lơ quyến rũ nữa, cũng không câu dẫn được hắn.

“Công tử thật biết nói đùa…” Nữ tử kia nằm ở trong lòng Lý Mộ, hai tay ôm lấy cổ hắn, thở khí như lan, dịu dàng nói: “Là ta xinh đẹp, hay là nương tử nhà ngươi xinh đẹp?”

“Thật ngại quá, tại hạ chưa lấy vợ…”

“…”

Nữ tử kia tựa như cũng bị Lý Mộ quấy rầy tiết tấu, lặng lẽ một cái chớp mắt, một bàn tay vuốt ve ngực Lý Mộ, tiếp tục cười quyến rũ hỏi: “Nơi này phong cảnh hợp lòng người, công tử có nguyện ý cùng mấy người tỷ muội ta làm một ít chuyện vui vẻ hay không?”

Trong lòng Lý Mộ âm thầm thở dài, người ta sinh ra đã thích làm những chuyện vui vẻ đó, nhưng bây giờ là không đúng lúc.

Thứ nhất, hắn biết rõ ràng, nơi này núi là giả, nước là giả, mỹ nhân trong lòng cũng là giả, một khi hắn đáp ứng, trong lòng lộ ra sơ hở, kết cục sẽ giống hệt Trương Sơn Lý Tứ.

Thứ hai, cho dù tất cả cái này đều là thật, nhưng hắn bảy phách mất hết, Tước Âm phách đến bây giờ còn chưa có hy vọng ngưng tụ, buổi sáng còn thường xuyên không dậy được, cũng không có khả năng vui vẻ với nhiều người như vậy, nhiều lắm kiên trì hai ba người mà thôi…

Đối mặt nữ tử câu dẫn, Lý Mộ lắc lắc đầu, trịnh trọng mở miệng:

“Cô nương xin tự trọng.”

“…”

Trên mặt nữ tử bỗng nhiên lộ ra vẻ giận dữ, lớn tiếng nói: “Ta không tin!”

“Nam nhân đều là kẻ sắc dục đen lòng, sao có thể có người ngồi trong lòng mà không loạn, ngươi nhất định là đang gạt ta!”

Nàng nói xong, bỗng nhiên đưa tay thò xuống phía dưới, sau đó trên mặt liền lộ ra nét khó có thể tin, chấn động nói: “Sao có khả năng, ngươi…”

Thân thể Lý Mộ bỗng nhiên khôi phục khống chế, sắc mặt hắn đỏ lên, đẩy nữ tử kia ra.

Chịu nhục nhã vô cùng, Lý Mộ nổi trận lôi đình, trong lòng lửa giận bốc lên, Lục Đinh Ngọc Nữ Ấn trên tay cũng đã kết một nửa, chữ "Lâm" càng phun đến yết hầu…

Đột nhiên, trước mắt hắn hoa lên, thung lũng không thấy nữa, biển hoa không thấy nữa, những nữ tử nhảy múa kia cũng không thấy, hắn lại thấy được mặt nước soi bóng trăng.

Vịnh Bích Thủy, bên bờ, nữ tử áo trắng tóc dài hướng Lý Mộ uyển chuyển thi lễ, xin lỗi: "Thiếp thân cho rằng nam tử thế gian đều là hạng người phụ lòng bạc tình, trong mắt chỉ có tình dục nhục dục, không ngờ được, trên đời còn có công tử người mỹ nhân ngồi lòng mà không loạn như vậy, vừa rồi là thiếp thân không đúng, thiếp thân ở đây bồi tội với công tử…"

Lý Mộ mở miệng ngập ngừng, cảm giác nữ quỷ này đang mắng hắn, lại không có chứng cớ.

Hắn thủ ấn cũng kết xong rồi, nàng bỗng lại trở nên khách khí, khiến hắn nửa vời, khó chịu nói không nên lời.

Cuối cùng Lý Mộ vẫn vụng trộm thu hồi thủ ấn, dù sao, đưa tay không đánh quỷ khuôn mặt tươi cười, quan trọng nhất là, có thể phóng ra ảo cảnh ngay cả Hàn Triết cũng không ngăn cản được, thực lực nữ quỷ trước mắt, rất có khả năng đã đạt tới cảnh giới thứ ba, thậm chí là cảnh giới thứ tư, cho dù là có Cửu Tự Chân Ngôn, Lý Mộ cũng không phải đối thủ của nàng.

Hắn nhìn nhìn quanh, thấy đám người Trương Sơn Lý Tứ cùng Hàn Triết nằm ngang nằm dọc cả một mảng, nhưng đều chỉ là hôn mê, hẳn là không có gì đáng ngại lắm, cũng không biết nữ quỷ áo trắng này ngăn trở bọn họ phá án, rốt cuộc là vì cái gì.

"Thiếp thân Tô Hòa… , không biết công tử xưng hô như thế nào?"

"Lý Mộ."

…

Nữ quỷ này thoạt nhìn giống người giảng đạo lý, sau khi giới thiệu lẫn nhau, Lý Mộ nhìn nhìn mấy người ngã ở trên

mặt đất, thử hỏi: “Tô cô nương có thể buông tha những đồng nghiệp này của ta hay không?”

Nữ quỷ tên là Tô Hòa cười cười, nói: “Thiếp thân ở vịnh Bích Thủy này hai mươi năm, chưa bao giờ hại mạng người, bọn họ chỉ là hôn mê mà thôi, ngày mai liền có thể thức tỉnh.”

Trong lòng Lý Mộ nhất thời hiểu rõ, nữ quỷ hai mươi năm đạo hạnh, Hàn Triết không phải đối thủ của nàng cũng rất bình thường.

Hết chương 28.

Chương 29. Dị tượng

Tuy nói đám yêu vật tinh quái tu hành, so với nhân loại gian nan hơn nhiều, nhưng quỷ vật lại khác với yêu tinh, chúng nó vốn là là linh hồn con người chuyển hóa mà thành, ở trên tu hành, có ưu thế yêu vật tinh quái, thậm chí là nhân loại cũng không bằng.

Trong các nàng có số rất ít, thậm chí ở thời điểm vừa mới chuyển thành linh thể, đã có thể so sánh người tu hành trung tam cảnh.

Lý Mộ nhìn nàng, lại hỏi: "Không biết cô nương vì sao ngăn trở chúng ta diệt trừ oán quỷ câu hồn phách con người này?"

Tô Hòa thở dài, nhẹ nhàng nói: "Công tử chỉ biết 'quả' nàng câu hồn, lại không biết 'nhân' nàng đoạt hồn."

Lý Mộ ngây ra một lát: "Chẳng lẽ trong đó còn có ẩn tình?"

Hắn vừa rồi đã cảm thấy nữ quỷ đó có chút kỳ quái, trên thân thể của nàng, mặc dù có âm khí của quỷ vật, nhưng lại không cho người ta cảm giác hung sát, mà quỷ vật câu hồn phách người ta tu luyện, thường thường đều sát khí ngập trời.

Tô Hòa nhìn nhìn nữ quỷ bóng người hư ảo đến cực điểm, ở bên bờ sụp đổ, hỏi: "Công tử biết nàng là người nào không?"

Lý Mộ lắc lắc đầu.

Tô Hòa nói ra lời kinh người: "Nàng là thê tử chưa cưới của Triệu Vĩnh."

"Thê tử chưa cưới của Triệu Vĩnh, không phải con gái quận thừa…" Lý Mộ kinh ngạc mở miệng, sau đó như là ý thức được cái gì, nhướng mày, cảm giác sự tình không đơn giản.

Tô Hòa ảm đạm nói: "Nàng tên Lâm Uyển, từ nhỏ có hôn ước với Triệu Vĩnh, vốn hai người sang năm sẽ thành hôn, thẳng đến mấy tháng trước, Triệu Vĩnh bị quận thừa nhìn trúng…"

Chuyện đã xảy ra kế tiếp, giống hệt Lý Mộ đoán.

Đại Chu chỉ có ba mươi sáu quận, trong một quận, lấy quận thủ đứng đầu, dưới quận thủ là quận thừa, nếu có thể tạo quan hệ với quận thừa, tiền đồ tự nhiên tràn ngập sáng sủa.

Triệu Vĩnh được quận thừa nhìn trúng, ngại là bản thân đã có hôn ước, Triệu gia ở huyện Dương Khâu, coi như là gia tộc có uy tín danh dự, vì lấy con gái quận thừa, ruồng bỏ hôn ước, không chỉ có bị người ta mắng chửi, còn có thể mang con đường tấn thăng thật không dễ gì có được bịt chặt.

Vì thế hắn lựa chọn hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng, lấy cớ hẹn Lâm Uyển du lịch, khiến nàng chết đuối ở trong vịnh Bích Thủy, xác chết chôn ở bên bờ.

Lâm Uyển cha mẹ mất sớm, trong nhà chỉ một mình nàng, sau khi nàng chết, việc hôn ước tự nhiên cũng không có ai nhắc tới nữa.

Tô Hòa truyền một tia âm khí cho Lâm Uyển bên bờ tiêu tán, nói: "Ngày ấy ta thấy bên bờ oán khí ngập trời, thật lâu không tiêu tan, liền ở trước khi hồn phách nàng tiêu tán, ngưng tụ ba hồn của nàng, lại giúp nàng tu hành, truyền nàng thuật pháp, để nàng báo thù, chỉ là nàng tu hành quá nông cạn, chỉ bắt được một hồn của Triệu Vĩnh…"

Vì tiền đồ, tự tay giết hại vợ chưa cưới của mình, đây căn bản không phải chuyện con người có khả năng làm ra.

Lý Mộ nhìn hồn Triệu Vĩnh lơ lửng ở một bên, cố kiềm nén lại ý niệm một đạo lôi pháp đánh chết gã.

Sau khi hít sâu, cảm xúc của hắn dần dần bình tĩnh.

Đây dù sao chỉ là lời nói của một phía Tô Hòa, không thể tin hết, Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói: "Nếu chuyện này là thật, ta sẽ báo cáo nha môn, trả nàng một sự công bằng."

Lý Mộ bảy phách mất hết, muốn ngưng tụ phách thứ nhất Thi Cẩu, không thể thiếu cần thu hoạch người khác cảm kích.

Vô luận là giúp người giúp quỷ hay là giúp yêu, đều là con đường thu hoạch niềm vui cảm kích.

Nhưng hắn làm như vậy, trái lại cũng không phải vì thu hoạch Lâm Uyển cảm kích, càng nhiều là khó chịu đối với

hành vi cầm thú của Triệu Vĩnh.

Làm bộ khoái, giải oan cho dân, trừ bạo an dân, cũng là việc thuộc bổn phận của hắn.

Tô Hòa nhìn hắn, hỏi: “Vì sao phải giúp nàng?”

Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói: “Vì chính nghĩa.”

Tô Hòa nhìn vào mắt hắn, hồi lâu mới thở dài, nói: “Trên đời này, người như công tử đã không nhiều nữa, đáng tiếc, Lâm Uyển lại không nhìn thấy kết cục của tên cầm thú kia…”

Lý Mộ kinh ngạc nói: “Vì sao?”

Tô Hòa nhìn nữ quỷ càng thêm hư ảo, nói: “Đạo hạnh của nàng, là bị ta cưỡng ép kéo lên, căn cơ vốn không vững, vừa rồi lại bị người nọ đánh trọng thương, nhiều nhất một khắc đồng hồ, sẽ hoàn toàn tiêu tán.”

Lý Mộ nhíu mày hỏi: “Ngay cả ngươi cũng không cứu được nàng sao?”

Tô Hòa lắc đầu nói: “Ta tu là quỷ đạo, đả thương người dễ, cứu người khó, nàng căn cơ đã hủy, trừ phi có cao nhân phật môn, tụng kinh phổ độ, chữa trị căn cơ cho nàng, nếu không vô lực vãn hồi.”

Nàng vươn một bàn tay ra, chỗ lòng bàn tay hiện ra một quầng lửa âm u, nói với Lâm Uyển: “Ngươi đã không nhìn thấy Triệu Vĩnh đền tội, ta liền đốt hắn một hồn trước, như vậy cho dù hắn may mắn sống tạm, cũng nhất định si ngốc cả đời, cũng tính là hắn báo ứng…”

“Chậm đã!”

Lý Mộ kịp thời ngăn nàng, nói: “Triệu Vĩnh đã định ra hôn ước với con gái quận thừa, vụ án của hắn, huyện lệnh đại nhân cực kỳ coi trọng, nếu là Tô cô nương tiêu diệt một hồn này của hắn, liền tương đương trực tiếp hướng huyện nha tuyên chiến, hướng triều đình tuyên chiến. Triều đình cao thủ vô số, một khi truy tra, mặc kệ ngươi đạo hạnh sâu bao nhiêu, cũng khó thoát được truy trách nhiệm…”

Tổ Châu vốn là nơi yêu quỷ và nhân loại cùng tồn tại, thái độ của triều đình đối với những ngoại tộc này, là ngươi không phạm ta, ta không phạm ngươi, mà một khi những yêu quỷ này nguy hại sự an toàn của dân chúng, triều đình sẽ lập tức phái người diệt trừ, làm bộ khoái, Lý Mộ rất rõ kết cục nàng làm như vậy.

Tô Hòa lại hoàn toàn không sợ, cười lạnh nói: "Vậy để bọn họ đến!"

Đây tựa như cũng là một nữ quỷ cứng rắn, Lý Mộ nghe vậy đau đầu một trận, chỉ có thể nói sang chuyện khác: "Chúng ta vẫn là nghĩ biện pháp, cứu Lâm cô nương trước đi."

Tô Hòa lắc lắc đầu, nói: "Trừ phi ngươi có pháp lực phật môn, biết phật gia pháp kinh, có thể hiện ra phổ độ phật quang, nếu không không cứu được nàng."

Mấy ngày nay, Lý Mộ từng cẩn thận nghiên cứu việc tu hành, cũng tăng trưởng không ít tri thức.

Pháp thuật thần thông phật môn cùng đạo môn, tuy đều có uy lực rất lớn, nhưng phương thức tu hành khác nhau, pháp lực trên bản chất cũng là khác nhau.

Pháp thuật đạo gia, tận hết thiên địa biến hóa, huyền bí quỷ dị, tu tới chỗ cao thâm, có thể khu quỷ thông thần, cực hết việc tạo hóa.

Mà thần thông phật môn, tuy biến hóa không đủ, nhưng có thể cương, có thể nhu, cương có thể khu quỷ, nhu có thể độ quỷ, chỉ cần tụng niệm pháp kinh, liền có phật quang xuất hiện, về phần là khu quỷ hay độ quỷ, đều ở một ý niệm của người tụng kinh.

Tổng thể mà nói, phật đạo hai nhà, đều có sở đoản, sở trường riêng.

Lý Mộ đi tuy là con đường tu hành đạo môn, nhưng trong phật châu hòa thượng kia đưa cho hắn lại ẩn chứa pháp lực phật môn, chỉ cần mượn một chút, thì có thể thi triển thần thông phật môn.

Vấn đề lớn nhất là hắn không hiểu pháp kinh phật môn, cho dù có thể mượn một chút pháp lực phật môn, cũng là uổng công.

Hết chương 29.

Chương 30. Ta quản chắc rồi!

Lý Mộ nghĩ lại một chút, pháp kinh chính là kinh Phật, nếu 《Đạo Đức Kinh》 có thể thay thế 《đạo kinh》, kinh điển phật môn khác, cũng chưa hẳn không thể thay thế pháp kinh. Hắn suy nghĩ một lát, nói: "Nếu không, để ta thử chút đi…"

Tô Hòa kinh ngạc nói: "Ngươi hiểu phật pháp?"

Lý Mộ nói: "Không hiểu, nhưng có thể thử chút."

Lý Mộ tuy từng xem không ít kinh Phật, nhưng không có tấm phù triện kia, 《Kim Cương Kinh》 《Bàn Nhược Kinh》 các kinh thư, hắn là một câu cũng không nhớ được, duy nhất nhớ rõ, chỉ có 《Tâm Kinh》.

Sở dĩ nhớ rõ 《Tâm Kinh》, là vì kinh này không chỉ có là một trong các kinh điển Phật giáo truyền lưu rộng nhất, hơn nữa nhỏ bé nhanh nhẹn, dài có ưu điểm của dài, ngắn cũng có chỗ tốt của ngắn.

Chính là vì 《Tâm Kinh》 quá ngắn, cả thiên chỉ có hơn hai trăm chữ, rất dễ dàng có thể học thuộc, rất nhiều người không phải Phật tử cũng có thể thuận miệng thuộc vài câu "Sắc tức là không, không tức là sắc" …

Sau khi hạ quyết tâm, Lý Mộ mang chuỗi phật châu kia cầm ở trong tay, mang một tia pháp lực trong đó dẫn đường vào trong cơ thể của mình, sau đó khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt ngưng thần, thấp giọng niệm: "Quan tự tại bồ tát, hành thâm bàn nhược ba la mật đa thì, chiếu kiến ngũ uẩn giai không, độ nhất thiết khổ ách. Xá lợi tử, sắc bất dị không, không bất dị sắc, sắc tức thị không, không tức thị sắc…"

Trong đêm đen, bên vịnh Bích Thủy, chỉ có tiếng tụng kinh ngân nga của Lý Mộ.

Đột nhiên, sắc mặt Tô Hòa biến đổi hẳn, phất mạnh ống tay áo, cuốn lên hồn của Lâm Uyển, lui ra phía sau mấy trượng.

Nàng đứng xa xa nhìn Lý Mộ, mặt lộ vẻ chấn động.

Giờ phút này, Lý Mộ khoanh chân ngồi ở trên mặt cỏ, phía sau dần dần hiện ra một bánh xe ánh sáng màu vàng.

Đêm khuya, trong các nơi chùa miếu Bắc quận, vô số hòa thượng đang ở phật điện niệm kinh chợt ngẩng đầu lên.

Chỉ thấy kim thân phật tượng đỉnh đầu bọn họ bỗng nhiên phật quang bừng sáng, mang cả tòa phật điện chiếu rọi như ban ngày.

…

Niệm xong một lần 《Tâm Kinh》, vẫn như cũ chưa phát hiện hiện tượng lạ gì, Lý Mộ cảm thấy có chút thất vọng, khi mở mắt, bỗng nhiên bị một luồng ánh sáng mạnh chói không mở được mắt, không khỏi kinh hãi nói: "Cái gì sáng như vậy?"

Lý Mộ vừa mở mắt, liền bị ánh sáng mạnh đâm cho hai mắt không thể nhìn thẳng.

Trong lòng hắn cả kinh, tưởng hai nữ quỷ kia thừa dịp hắn chưa chuẩn bị làm động tác nhỏ nào đó, đang chuẩn bị bắt ấn phòng bị, cúi đầu, mới phát hiện sáng lên là chính hắn.

"Tình huống gì vậy?"

Lý Mộ cả kinh trực tiếp đứng lên, lúc này ánh vàng trên người hắn càng tăng lên, như ở trong một quầng sáng, hai mắt khó có thể nhìn vật, thân thể còn có một loại cảm giác ấm áp.

Tô Hòa đứng xa xa nhìn hắn, giật mình nói: "Ngươi còn nói ngươi không hiểu phật pháp!"

Thẳng đến giờ phút này, nàng mới ý thức được, từ vừa mới bắt đầu, nàng đã xem nhẹ người trẻ tuổi trước mắt này.

Hắn không chỉ có tâm chí dị thường kiên định, không bị sắc dục dụ hoặc, trên người lại có phật môn đại thần thông, linh thể vốn là thuần âm, trời sinh bị đạo pháp phật quang khắc chế, ánh sáng vàng trên người Lý Mộ, ẩn chứa lực lượng ngay cả nàng cũng sợ hãi không thôi.

Cái này ý nghĩa, phật môn pháp kinh hắn vừa rồi niệm, tuyệt đối không phải phật pháp bình thường.

Trong mắt nàng lóe lên ánh sáng âm u, tựa như muốn nhìn thấu Lý Mộ, nhưng chỉ có thể nhìn thấy một mảng mơ hồ.

Mở mắt nhìn thấy đều là ánh vàng, Lý Mộ cảm giác mình sắp mù, vội vàng nhắm mắt, hỏi: "Ánh sáng này khống chế như thế nào?"

Tô Hòa ngẩn ra một phen, có chút khó có thể tin, hỏi: "Ngươi không hiểu?"

Lý Mộ bất đắc dĩ nói: "Vừa mới nói ta chỉ là thử chút…"

"…"

Tô Hòa trầm mặc một lát, mới nói: "Ngươi tán đi một đạo pháp lực phật môn kia trong cơ thể."

Lý Mộ quyết đoán tán đi pháp lực từ trong phật châu dẫn đường tới, ánh vàng trên người quả nhiên dần dần biến mất, mắt hắn lại có thể nhìn thấy rồi.

Không ngờ được kinh Phật của một thế giới khác, lại có thể thay thế pháp kinh nơi này, Lý Mộ cảm thấy con đường của bản thân hắn lại rộng rồi.

Uy lực của Tâm Kinh, so với hắn tưởng tượng còn lớn hơn, nếu hắn có pháp lực phật môn, chẳng phải là một nguồn sáng biết đi, nơi đi đến, vạn quỷ khuất phục, bầy yêu tránh lui…

Tô Hòa dùng ánh mắt cực độ nghi hoặc nhìn hắn, hỏi: "Ngươi sao lại biết thần thông phật môn?"

"Cái này không quan trọng." Lý Mộ nhìn Lâm Uyển thân thể càng thêm hư ảo, hỏi: "Ta nên như thế nào mới có thể cứu Lâm cô nương?"

Tô Hòa thu hồi nghi hoặc, nói: "Phật môn tu tâm, phật quang có thể đuổi quỷ, cũng có thể độ quỷ, chỉ cần trong lòng ngươi không có sát niệm, liền sẽ không thương tổn tới nàng, ngươi thử một lần nữa, chậm rãi dùng phật quang bao vây linh thể của nàng…"

Lý Mộ lần nữa từ trong phật châu dẫn đường ra một đạo pháp lực, thấp giọng tụng niệm 《Tâm Kinh》, rất nhanh, trên người liền lại tản mát ra phật quang.

Hắn thử khống chế chúng nó, tâm niệm khẽ động, liền có một đạo hào quang từ bên ngoài cơ thể phân ra, chậm rãi bao vây linh thể Lâm Uyển, khi Lý Mộ dùng toàn bộ phật quang hoàn toàn bao bọc Lâm Uyển, thân thể bỗng nhiên như là bị vét sạch, mềm nhũn ngã xuống.

Phật quang này tuy là lấy pháp lực trong phật châu dẫn dắt, nhưng tiêu hao sau đó, lại là pháp lực của chính Lý Mộ, mà pháp lực của hắn vốn không nhiều, vừa rồi đã lãng phí một lần, sau khi dùng một lần nữa ở trên người Lâm Uyển, liền hoàn toàn khô kiệt.

Hắn cũng chưa ngã xuống đất, mà là ngã xuống trong một vòng tay mềm mại thơm tho.

Tô Hòa đỡ hắn, quan tâm nói: "Ngươi không sao chứ?"

"Không sao, chỉ là có chút mệt, nghỉ ngơi chút là tốt rồi." Dù sao cũng là lần đầu tiên cùng nữ quỷ tiếp xúc khoảng cách bằng 0, Lý Mộ muốn đứng lên, dưới chân lại không có chút sức nào.

"Không sao." Tô Hòa mỉm cười nói: "Ta đã không phải nhân loại, không có đề phòng nam nữ."

"Đa tạ ân công!" Thân thể Lâm Uyển đã hoàn toàn ngưng thực, nàng quỳ gối trước mặt Lý Mộ, cảm kích nói: "Ân cứu mạng của ân công, Lâm Uyển không biết lấy gì để báo…"

"Không cần cảm tạ." Lý Mộ khoát tay áo, nói: "Để Lâm cô nương chịu oan khuất này, cũng là nha môn thất trách, là chúng ta thất trách."

Đồng thời hắn ở trong lòng thầm than, quả nhiên đạo hạnh càng sâu, bảy loại tình cảm liền càng cường đại, niềm vui cảm ơn từ oán linh Lâm Uyển sinh ra, so với Trương Vương thị lớn hơn đâu chỉ gấp mười…

Tô Hòa đã có thể ngưng tụ thành thực thể, ít nhất cũng là tu vi cảnh giới thứ ba, lực lượng bảy tình cảm càng cường đại, chỉ tiếc, như loại tồn tại đạo hạnh sâu đậm này, bảy loại tình cảm bình thường không hiện ra ngoài, lấy đạo hạnh nhỏ nhoi của Lý Mộ, căn bản không dẫn đường được.

Oán linh kiểu Lâm Uyển, hẳn đã là cực hạn của Lý Mộ.

Hết chương 30.

Chương 31. Không có lựa chọn nào khác (1)

Tô Hòa nhìn về phía Lâm Uyển, hỏi: “Ngươi kế tiếp có tính toán gì không?”

Lâm Uyển cúi đầu, nói: “Ta muốn tới U Đô.”

Lý Mộ đã biết, thế giới hắn ở có mười châu ba đảo, chính là chỗ Nhân tộc cùng yêu quỷ, tinh quái cùng nhau tụ cư, mà U Đô Quỷ Vực, thì hoàn toàn là địa giới của quỷ vật, trừ quỷ vật linh thể, không phải người có đại thần thông không thể vào, nơi đó hàng năm bị sương mù quỷ bao phủ, chỉ có đêm tối, không có ban ngày, thích hợp nhất cho linh thể sinh tồn cùng tu hành.

Tô Hòa nhìn nàng: “Ngươi không báo thù nữa?”

Lâm Uyển lắc lắc đầu, nói: “Triệu gia đã có quan hệ với quận thừa, ở Bắc quận không ai có thể động vào, ân công đã cứu ta một mạng, ta không thể hại ân công.”

Ánh mắt Lý Mộ kiên định: “Chuyện này, ta nhất định quản.”

Lâm Uyển từ bỏ báo thù, còn có thể tới U Đô, lấy một loại hình thái khác sinh tồn.

Lý Mộ không ngưng tụ được bảy phách, chỉ còn đường chết, ngay cả cơ hội cùng nhau thành quỷ với nàng cũng không có.

Hắn chung quy không thể mỗi ngày đều canh giữ ở trên đường đỡ bà cụ qua đường, cũng không thể vặt lông dê một mình Trương Sơn. Bảy loại tình cảm của oán linh cường đại cỡ nào, đợi cho hắn giúp Lâm Uyển sửa lại án xử sai oan khuất, có lẽ có thể mượn dùng nàng, một hơi ngưng tụ thành phách thứ nhất.

Cơ hội lần này tới không dễ, hắn nói cái gì cũng không thể bỏ qua.

Lâm Uyển không muốn liên lụy hắn, kiên định tương tự nói: "Ta không báo thù nữa."

Sắc mặt Lý Mộ nghiêm túc, nói: "Thiếu nợ trả tiền, giết người đền mạng, cho dù là ngươi không báo thù, ta cũng nhất định phải khiến Triệu Vĩnh đền tội."

Lâm Uyển có chút cuống lên, "Ân công, ngài vì sao…"

"Bởi vì ta là bộ khoái." Lý Mộ nhìn hai nàng, hiên ngang lẫm liệt nói: "Ta phải xứng đáng với bộ quần áo này ta mặc trên người, ngươi không cần nói thêm nữa, Triệu Vĩnh ta nhất định bắt, quận thừa cũng không bảo vệ được hắn!"

"Ân công…"

Lâm Uyển quỳ ở trên đất, im lặng không tiếng động, chỉ có hai hàng nước mắt dọc theo khuôn mặt chảy xuống, tiêu tán ở trong thiên địa.

Thân thể Lý Mộ chấn động, Lâm Uyển một lần phát ra quá nhiều cảm kích, thân thể hắn có chút không chống đỡ được…

Tô Hòa đã bị Lý Mộ hoàn toàn thuyết phục, dùng ánh mắt sùng kính nhìn hắn, cảm khái nói: "Nếu là thiên hạ quan lại đều có thể như công tử, thế gian này lại có thể bớt đi bao nhiêu oan hồn?"

Khuôn mặt Lý Mộ có chút phát sốt, bởi vì hắn còn xa mới hiên ngang lẫm liệt như thoạt nhìn, hắn sở dĩ giúp Lâm Uyển báo thù, đã là vì công, cũng là vì tư, vì trả Lâm Uyển một sự công bằng, cũng vì mạng nhỏ của mình.

Tô Hòa đỡ Lý Mộ, hỏi: "Ta có cái gì có thể giúp công tử không?"

Lý Mộ nói: "Hồn thứ hai của Triệu Vĩnh, trước hết buông tha, nếu không, rất có khả năng kinh động bên trên, phái ra cường giả lợi hại hơn đến xử lý vụ án này, đến lúc đó, chúng ta cho dù có lý cũng nói không rõ, về phần Lâm cô nương, ngươi trước đừng lộ diện, mấy ngày này tạm thời đi theo bên cạnh Tô cô nương, đến lúc đó, có lẽ còn cần ngươi tự mình ra mặt…"

Tô Hòa gật gật đầu, nói: "Nghe hết theo công tử an bài."

Lâm Uyển cũng ngẩng đầu, kiên định nói: “Ta nghe ân công hết.”

Lúc này, Tô Hòa lại nghĩ đến một chuyện, nhìn về phía Lý Mộ, hỏi: “Công tử không biết phép cấm ngôn sao?”

Lý Mộ lắc lắc đầu.

Các đại tông vì phòng ngừa đạo thuật hoặc pháp kinh tiết ra ngoài, cấm ngôn làm phép hầu như là thần thông bắt buộc của phật đạo hai nhà, chỉ là Lý Thanh chưa dạy hắn, Lý Mộ cũng không biết đi đâu học.

Tô Hòa nghĩ nghĩ, nói: “Công tử nếu cần, thiếp thân có thể dạy ngươi…”

Lý Mộ tuy con bài chưa lật rất nhiều, nhưng không hiểu cấm ngôn làm phép, lo lắng nhất đó là chiêu số của mình bị người ta học mất, nghe vậy trong lòng vui vẻ, vội vàng nói: “Vậy thì đa tạ cô nương rồi…”

Bên vịnh Bích Thủy, Lý Mộ hướng Tô Hòa chắp chắp tay, nói: “Đa tạ Tô cô nương truyền pháp.”

Ánh mắt Tô Hòa nhìn về phía hắn, nói: “Sau khi Triệu Vĩnh đền tội, công tử có thể lại tới nơi này, thiếp thân còn có một vật tặng cho.”

Lý Mộ nghi hoặc nói: “Vật gì?”

Tô Hòa mỉm cười, “Đến lúc đó liền biết.”

…

Khi Hàn Triết tỉnh lại, đầu còn vô cùng đau đớn.

Trong đầu còn sót lại tin tức cuối cùng, là khi hắn đả thương căn cơ nữ quỷ kia, đang muốn tiêu diệt nàng, trong hồ lại xuất hiện một quỷ vật, mang tất cả bọn họ kéo vào trong ảo cảnh.

Cuối cùng hắn không chống lại được ảo cảnh dụ hoặc, hoàn toàn trầm luân bị lạc ở trong dục vọng.

Hắn nhìn nhìn xung quanh, phát hiện sắc trời đã sáng rõ, vài tên bộ khoái ở bên người hắn nằm ngang nằm dọc, cũng đều còn thở.

Bọn họ thế mà đều chưa chết, chỉ là mê man cả đêm, điều này ra ngoài Hàn Triết đoán trước rất nhiều.

Dù sao, nhìn từ thực lực tối hôm qua nữ quỷ kia biểu hiện ra, chỉ cần nàng thoáng động sát tâm, tất cả bọn họ những người này đều phải chết ở chỗ này.

Sau khi tự hỏi một phen, Hàn Triết liền hiểu được bọn họ vì sao thoát chết.

Giết hại quan lại triều đình chính là tội nặng, nếu là bọn họ những người này tất cả đều chết ở chỗ này, triều đình nhất định sẽ không bỏ qua, vô cùng có khả năng phái ra cường giả trung tam cảnh, đến lúc đó, mặc kệ nữ quỷ kia đạo hạnh sâu nữa, cũng chỉ còn đường chết, mặc dù nàng đã từng chết một lần.

Khi hắn đứng lên, thấy được hồn thứ hai của Triệu Vĩnh, sau khi thu hồi nó, dùng chân đá đá tên bộ khoái kia nằm ở trên mặt đất, nói: "Đừng ngủ nữa, tỉnh hết đi…"

Tên bộ khoái kia sau khi tỉnh lại, lại đánh thức vài tên đồng nghiệp khác.

Trương Sơn sờ đũng quần, quay đầu nói với Lý Mộ: "Lý Mộ, ta đêm qua nằm mơ cả một đêm, thật sướng…"

Trên mặt vài tên bộ khoái khác cũng lộ ra nụ cười hiểu ý, chỉ có Lý Tứ dựa lưng vào cây ngồi ở nơi đó, bốn mươi lăm độ nhìn lên bầu trời, không nói một lời, không biết đang nghĩ cái gì.

Nghe mọi người nghị luận, Hàn Triết cũng sờ sờ đũng quần, trong lòng biết tối hôm qua ở trong ảo cảnh tổn thất không ít tinh nguyên, không biết bao lâu mới có thể bù lại, sắc mặt trầm xuống, nói với mọi người: "Còn ngây ra ở nơi đó làm gì, về huyện nha!"

Lúc mấy người đi ra khỏi cánh rừng, dọc theo đường cái trở về thành, nhìn thấy một đám người vội vàng đi lên núi.

Những người này nhìn đều là dân chúng bình thường, vẻ mặt vội vàng, lại khó có thể che giấu vui sướng cùng kích động trên mặt.

Căn cứ tố chất nghề nghiệp, có bộ khoái cản một người, hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì, các ngươi đây là muốn đi đâu?"

"Đi chùa Cam Tuyền!" Người nọ chỉ sườn núi, nói: "Các ngươi không biết sao, đêm qua trong chùa Phật tổ hiển linh, phật quang mang cả bầu trời chiếu sáng, phải nhanh chân đi lạy, để Phật tổ phù hộ ta sang năm sinh con trai…"

Lý Mộ bây giờ đã nghĩ ra, ở thế giới này, phật môn đạo môn tín ngưỡng khác nhau, hệ thống tu hành khác nhau, ảnh hưởng cũng khác nhau.

Hết chương 31.

Chương 32. Không có lựa chọn nào khác (2)

Đạo môn chú ý vô vi, các tông của đạo môn, đều là thành lập ở tiên sơn động phủ linh khí dư thừa, tiếp xúc rất ít với dân chúng tầng dưới chót, chỉ là ngẫu nhiên sẽ phái đệ tử xuống núi rèn luyện, hàng yêu trừ ma, lại có không ít thường trú nha môn các quận, bởi vậy được triều đình tôn kính.

Phật môn tuy chú ý vô dục, nhưng ở dân gian có rất nhiều chùa miếu, thu nạp nhiều khách hành hương, sức ảnh hưởng ở trong dân chúng lớn hơn đạo môn.

Hàn Triết là đệ tử đạo môn, nhìn thấy các tín đồ phật môn này cuồng nhiệt như thế, trong lòng tất nhiên là không vui, đợi mấy người đó đi rồi, hừ lạnh một tiếng, nói: "Một đám ngu dân, những con lừa trọc đó đoạn tình tuyệt dục, chính mình cũng không sinh được con, sao có thể phù hộ bọn họ…"

"Đầu nhi nói đúng…"

Ba gã bộ khoái dưới trướng Hàn Triết liên tục lên tiếng phụ họa.

Bản thân Lý Mộ làm con cái Hoa Hạ, tự nhiên càng thích tôn giáo bản thổ nhà mình, đương nhiên, hắn đối với phật môn nơi này cũng không có ác cảm gì, dù sao hòa thượng Huyền Độ chùa Kim Sơn từng cứu mạng của hắn, còn tặng cho hắn pháp bảo phòng thân, hắn không có lý do chán ghét hòa thượng.

Huống chi, hai tầng thuộc tính của phật môn thần thông, cũng khiến Lý Mộ cực kỳ hâm mộ không thôi, không biết có thể phật đạo song tu hay không, đến lúc đó hắn tay trái đạo môn thủ ấn, tay phải phật môn pháp quyết, yêu quỷ nào thấy cũng phải trốn tránh.

Nhưng trước mắt chưa có con đường tu hành thần thông phật môn, Lý Mộ chỉ có thể mang loại ý tưởng này tạm thời áp chế.

Trương Sơn đi ở bên cạnh Lý Mộ, khó hiểu hỏi: “Ngươi nói nữ quỷ kia vì sao không hại chúng ta?”

Lý Mộ thuận miệng nói: “Có thể là sợ nha môn truy cứu đi.”

“Điều này cũng đúng.” Trương Sơn gật gật đầu, nói: “Nhưng hắn vì sao phải khiến chúng ta nằm mơ như vậy, đêm qua ta giày vò mười mấy lần, bây giờ chân cũng mềm nhũn…”

Nghĩ đến ảo cảnh ngày hôm qua, ánh mắt Lý Mộ liền không khỏi nhìn về phía Lý Tứ.

Hắn vốn tưởng Lý Tứ là kẻ háo sắc nhất trong mọi người, nhất định là chịu không nổi sắc dục dụ hoặc trước hết, sự thật lại là, Lý Tứ háo sắc nhất, ở lúc đối mặt sắc đẹp dụ hoặc, so với tất cả bọn họ, bao gồm Hàn Triết loại người tu hành này cũng kiên định hơn.

Nếu Lý Mộ không hiểu 《Thanh Tâm Quyết》, kết cục sẽ không tốt hơn đến đâu so với bọn Trương Sơn.

Mà theo Lý Mộ biết, Lý Tứ từ trước tới giờ đều chưa từng tu hành, như vậy, chuyện đã xảy ra trong ảo cảnh đêm qua, liền khiến hắn nghĩ mãi mà không hiểu.

Từ khi tỉnh lại bắt đầu, Lý Tứ đã không nói một câu nào, Lý Mộ đi qua, nghi hoặc hỏi: “Ngày hôm qua trong ảo cảnh kia, ngươi làm như thế nào?”

Lý Tứ liếc hắn, thản nhiên nói: “Lầu xanh huyện Dương Khâu, ta so với nhà mình còn quen hơn, nhắm mắt lại cũng có thể đi, lão tử trường hợp nào chưa từng thấy, tư thế nào chưa từng chơi, cũng chỉ các ngươi đám chưa trả đời này mới có thể bị dụ hoặc…”

Lý Mộ nhất thời thế mà không có lời nào để chống đỡ.

Lý Tứ lại như là nghĩ tới cái gì, trên mặt hiện ra một tia kinh ngạc, nói: “Không đúng, ngày hôm qua ngươi cũng chưa trúng chiêu, ngươi một tên non nớt, ở dưới loại trường hợp đó, sao có khả năng khống chế được, chẳng lẽ… , chẳng lẽ ngươi không được?”

“…”

Lý Mộ thẹn quá hóa giận, hỏi: “Ngươi cho rằng ngươi không bị dụ hoặc?”

Lý Tứ lạnh nhạt nói: “Sự thật đã chứng minh.”

Lý Mộ hỏi: “Thanh Thanh là ai?”

…

Thân thể Lý Tứ chấn động, sau đó liền cúi đầu, lâm vào lặng lẽ.

Trương Sơn kéo Lý Mộ đến một bên, trách cứ nói: “Đang yên đang lành, ngươi nhắc Thanh Thanh làm cái gì?”

Lý Mộ nghi hoặc nói: “Thanh Thanh là ai?”

Trương Sơn kinh ngạc nói: “Ngươi quên rồi?”

Lý Mộ nói: “Ta nên nhớ sao?”

“Ta quên mất chuyện ngươi lúc đó…” Trương Sơn vỗ vỗ đầu, cuối cùng nhớ tới Lý Mộ từng mất trí nhớ, lại nói: “Tóm lại, tuyệt đối không thể ở trước mặt Lý Tứ nhắc tên “Thanh Thanh”, thậm chí liên quan chữ “Thanh”, mang âm “Thanh” cũng không thể nhắc…”

“Vậy Lý Thanh thì sao?”

“Ngươi dám trước mặt đầu nhi gọi tên nàng?”

“Không dám.”

…

Lý Tứ đi ở phía trước, Trương Sơn cố ý tụt lại sau hắn vài bước, sau đó mới thở dài, nói với Lý Mộ: “Thật ra hắn trước kia không phải thế này, trước kia đi ngang qua lầu xanh, hắn cũng sẽ không nhìn dù chỉ một cái…”

Lý Mộ hỏi: “Có liên quan cô nương tên Thanh Thanh kia?”

Trương Sơn gật gật đầu, nói: “Thanh Thanh là vị hôn thê thanh mai trúc mã của hắn, bọn họ từ nhỏ cùng nhau lớn lên, lúc còn rất nhỏ đã định ra hôn ước, về sau, về sau…”

“Về sau Thanh Thanh chạy theo kẻ có tiền?”

Trương Sơn kinh ngạc nói: “Ngươi nhớ ra rồi à…”

Không phải Lý Mộ nhớ ra, mà là thế gian lộ số cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi, một hai vị hôn thê không chạy mất, thiếu niên Lý Tứ từng ngây thơ lại nào sẽ tính tình thay đổi hẳn, trở thành bộ dáng hôm nay.

Không có ai trời sinh đã cặn bã, mỗi một nam nữ nát bét về cảm tình, thường thường đều từng có thời điểm chuyên tình nhất.

Tuy Lý Tứ đi lầu xanh giống như là về nhà, nhưng ở trong mắt Lý Mộ, gã vẫn như cũ so với Triệu Vĩnh vì tiền đồ, liền giết hại vị hôn thê cao thượng hơn mấy trăm một ngàn lần.

Nghĩ đến Triệu Vĩnh, Lý Mộ liền có chút đau đầu.

Hắn sở dĩ muốn giúp Lâm Uyển, một là thật sự thương xót nàng, hai là vì mạng nhỏ của mình, nói vài câu hiên ngang lẫm liệt đơn giản, nhưng chuyện này thực sự đi làm, lại cực kỳ gian nan.

Nếu Lâm Uyển chỉ muốn báo thù, vậy trực tiếp diệt hồn thứ hai của Triệu Vĩnh, Triệu Vĩnh tuy sẽ không chết, nửa đời sau cũng chỉ có thể làm một kẻ ngốc.

Nhưng hậu quả làm như vậy chính là, nàng và Tô Hòa, đều sẽ bị triều đình truy nã, không có kết cục gì tốt.

Thông qua luật pháp để báo thù, nhìn qua hợp tình hợp lý, nhưng Lý Mộ làm bộ khoái, biết rõ luật pháp Đại Chu, nhìn từ bề ngoài, là bảo hộ kẻ yếu, trên thực tế, luật pháp có thể trừng phạt, cũng chỉ có kẻ yếu.

Đại Chu các quận tự trị cao độ, trưởng quan một quận, đối với dân chúng bản quận có được quyền sinh quyền sát, muốn trừng phạt Triệu Vĩnh, thì không tránh được quận thừa, loại vụ án này, chỉ sợ ngay cả huyện lệnh đại nhân cũng không dám tiếp…

Hắn tối hôm qua tiếp, là một phiền toái to lớn.

Chỉ là hắn không có lựa chọn nào khác.

Như thế nào để Triệu Vĩnh đền tội, trả Lâm Uyển công bằng, còn cần bàn bạc kỹ hơn. Lý Mộ theo đám người Hàn Triết một lần nữa trở lại Triệu gia, vợ chồng họ Triệu nghe nói

hồn Triệu Vĩnh đã tìm về, vui mừng quá đỗi, chỉ tiếc bọn họ cảm kích là nhằm vào Hàn Triết, Lý Mộ không nhìn thấy, cũng không dẫn đường được cảm xúc của bọn họ.

Hàn Triết đứng ở trước mặt hai người, nói: "Hồn của lệnh công tử, là bị một nữ quỷ câu dẫn, nữ quỷ đó đêm qua bị ta đả thương căn cơ, bây giờ hẳn là đã hồn phi phách tán, ta bây giờ mang hồn Triệu Vĩnh đẩy vào thân thể hắn."

Hết chương 32.

Chương 33. Khó bề phân biệt

Hàn Triết lật tay, trên tay liền xuất hiện một quả cầu hồn, hắn một tay bắt một cái pháp ấn, môi rung động vài lần, nói giật giọng: “Sảng Linh quy vị!”

Quả cầu hồn kia nhập vào mi tâm Triệu Vĩnh, biến mất không thấy.

“Quỷ!”

Hồn thứ hai vào cơ thể, nét si ngốc trên mặt Triệu Vĩnh rất nhanh biến mất, ngược lại hiện ra vẻ mặt hoảng sợ đến cực điểm, hai tay vung lung tung, hét lớn: “Tránh ra, tránh ra, đừng giết ta, đừng giết ta…”

Hàn Triết lật tay thành đao chém ngất Triệu Vĩnh, lại lấy ra một tấm phù triện đưa cho vợ chồng họ Triệu, nói: “Hắn bị kinh hãi, trước để hắn ngủ một giấc, tấm phù triện này có công hiệu tĩnh tâm an thần, sau khi tỉnh lại, để hắn mang theo bên mình…”

“Đa tạ Hàn tiên sư!”

“Triệu Phúc, đi chuẩn bị một phần tạ lễ thật hậu hĩnh, tặng cho Hàn tiên sư!”

Việc Triệu gia từ đây giải quyết, khi Hàn Triết đi ra khỏi Triệu phủ, quay đầu nhìn Lý Mộ một cái, ánh mắt dừng lại một cái chớp mắt ở trên thân Thanh Hồng kiếm trong tay hắn, hỏi: “Kiếm của Thanh cô nương, sao có thể ở chỗ ngươi?”

Trương Sơn đi lên phía trước, giải thích: “Lần trước hắn gặp yêu tà, là đầu nhi bảo Lý Mộ tạm thời phòng thân.”

Hàn Triết không nói gì nữa, lại liếc Lý Mộ một cái, xoay người rời đi.

Trương Sơn khóe miệng giật giật, nói: “Họ Hàn thích đầu nhi, nhưng đầu nhi căn bản không quan tâm hắn, Lý Mộ ngươi thêm chút sức, ta cảm thấy ngươi so với họ Hàn có hi vọng hơn…”

Lý Mộ không tiếp lời, hắn bây giờ, chuyện quan trọng nhất là giữ mạng, nào có tâm tư đi cân nhắc những việc này.

Cho dù thật sự muốn cân nhắc, cũng không nhất định chỉ có một cái lựa chọn là Lý Thanh.

Tuy nàng bộ dạng xinh đẹp, nhưng Liễu cô nương cách vách cũng không kém, các nàng một người đẹp chân dài khí chất tiên, một người ngực lớn giọng ngọt lại có tiền, thực sự bảo Lý Mộ từ trong đó chọn một, thật đúng là không dễ quyết định…

Lý Thanh là có thực lực, thời điểm mấu chốt có thể bảo hộ mình, nhưng Liễu Hàm Yên là chọn một tặng một, tuy nàng lớn hơn mình hai ba tuổi, nhưng nữ hơn ba ôm gạch vàng…

Lý Mộ bỗng ý thức được mình nghĩ nhiều rồi, lắc lắc đầu, mang những ý tưởng không thực tế đó loại khỏi đầu óc.

Trương Sơn quay đầu nhìn Lý Mộ, hỏi: “Ngươi lắc đầu cái gì?”

Lý Mộ nghĩ nghĩ, hỏi Trương Sơn: “Nếu có hai nữ tử cho ngươi chọn, một người biết võ nghệ đạo pháp, có thể bảo hộ ngươi, một người khác rất tiền, ngươi chọn người nào…”

“Có tiền bao nhiêu?”

“Nhiều đến mức ngươi cả đời cũng xài không hết.”

Trương Sơn chép chép miệng, nói: “Nam nhân sao có thể để nữ nhân bảo hộ, ta chọn người có tiền…”

Lý Mộ lại nhìn về phía Lý Tứ, hỏi: “Ngươi chọn người nào?”

Lý Tứ nhìn hắn một cái, hỏi ngược lại: “Ta vì sao phải chọn?”

…

Triệu phủ, sau khi mấy tên bộ khoái rời khỏi, một người phụ nữ mang thuốc đã đun xong đưa đến phòng, nói: “Vĩnh nhi, uống thuốc, đây là đơn thuốc an thần dưỡng khí, mẹ cố ý bỏ thêm đường bên trong, con nhân lúc còn nóng uống đi…”

Triệu Vĩnh từ trên giường bò dậy, hỏi: “Mẹ, ác quỷ kia đã chết rồi sao?”

“Nói gì vậy.” Người phụ nữ liếc hắn, nói: “Quỷ vốn chính là vật chết, còn có cái gì chết hay không…”

Triệu Vĩnh vội vàng nói: “Con là nói, ác quỷ đó có phải bị đánh hồn phi phách tán, về sau sẽ không bao giờ nữa xuất hiện hay không?”

Người phụ nữ gật gật đầu, nói: “Người của huyện nha là nói như vậy.”

Triệu Vĩnh lo lắng nói: “Nhưng nhỡ đâu ả chưa chết, có thể lại tới tìm con hay không?”

Người phụ nữ nhìn hắn, hỏi: “Đang yên đang lành, nữ quỷ đó vì sao quấn lấy con không tha?”

Ánh mắt Triệu Vĩnh có chút trốn tránh, nói: “Mẹ, mẹ cũng biết, con là hành hỏa chi thể, những yêu quỷ kia đều muốn hồn phách con…”

Người phụ nữ buông thuốc xuống, sụp mí mắt, thản nhiên nói: “Uyển Nhi là vợ chưa cưới của con, con cũng thực hạ được quyết tâm!”

Sắc mặt Triệu Vĩnh tái nhợt, sau khi thở sâu, lại trở nên âm trầm, nghiến răng nói: “Con đây cũng là vì Triệu gia!”

Người phụ nữ trầm mặc một lát, chậm rãi nói: “Tuy người huyện nha nói cô ta đã hoàn toàn hồn phi phách tán, nhưng để ngừa vạn nhất, chúng ta vẫn phải làm chút an bài, vô luận như thế nào, hôn sự của con đều không thể xuất hiện bất cứ sai lầm nào…”

…

Chuyện công tử Triệu gia ly hồn giải quyết viên mãn, Triệu gia vô cùng cảm kích đối với nha môn, còn chuẩn bị một phần tạ lễ hậu hĩnh, đương nhiên đều là của Hàn Triết, không có liên quan gì với Lý Mộ đám bộ khoái nho nhỏ này.

Về phần chuyện nữ quỷ trong hồ, Hàn Triết chưa nhắc dù chỉ nửa chữ.

Thứ nhất là nói ra mất mặt, thứ hai, nhân quỷ đều có đường riêng, chỉ cần đối phương chưa làm việc gì thương thiên hại lí, thái độ của huyện nha đối với bọn họ bình thường là chỉ kính trọng nhìn từ xa, rất ít đi trêu chọc.

Đi ra khỏi Triệu gia, Trương Sơn vẻ mặt thấp thỏm nói với Lý Mộ: "Lý Mộ, chuyện huyện nha bên kia giao cho ngươi, ta về nhà trước một chuyến, ngày hôm qua cả đêm không về, bà vợ nhà ta khẳng định điên rồi, ta phải trở về giải thích…"

Lý Tứ nói: "Ta cũng có chút việc cần làm…"

"Đi đi."

Lý Mộ gật gật đầu, nhìn Trương Sơn chạy như điên về nhà, Lý Tứ rẽ vào lầu xanh gần nhất, một mình hướng phía huyện nha đi đến.

Vụ án Triệu gia chấm dứt, còn cần về nha môn lập hồ sơ ghi lại, loại chuyện rườm rà này Hàn Triết tự nhiên sẽ không làm. Lý Mộ trở lại nha môn, tìm được lão Vương ở phòng trực ngủ gà ngủ gật.

Lão Vương từ trên bàn bò dậy, day day mắt nhập nhèm buồn ngủ, nói: "A, Lý Mộ về rồi, muốn làm hai ván hay không?"

Lý Mộ xua tay, nói: "Có thời gian nói sau, án Triệu gia xong rồi, ngươi nhanh lập hồ sơ ghi lại một phen, làm xong ta còn muốn về nhà ngủ bù…"

Lão Vương ngáp một cái, nói: "Ngươi giúp ta đi hộ phòng điều hồ sơ của Triệu Vĩnh lại đây…"

Lý Mộ đi hộ phòng trước một chuyến, điều đến hồ sơ của Triệu Vĩnh, giao cho lão Vương, sau đó mang chuyện đã xảy ra ngày hôm qua tóm tắt một lần, đương nhiên, về chuyện bọn Hàn Triết sau đó ngất xỉu, hắn lựa chọn giấu diếm.

Khi Lão Vương ghi lại, chép chép miệng, nói: "Triệu Vĩnh này, có chút thú vị nha, khó trách bị quỷ vật câu hồn…"

Lý Mộ ngẩn ra một phen, hỏi: "Có ý tứ gì?"

Lão Vương chỉ vào ngày sinh tháng đẻ của Triệu Vĩnh, nói: "Triệu Vĩnh sinh năm Bính Ngọ, trong bát tự, ngũ hành thiếu tứ hành, hành hỏa độc đại, mặc dù có chút chỗ thiếu hụt, nhưng cũng là hỏa hành chi thể khó được, nếu là tu hành, so với người thường, nhất định làm ít được nhiều, mà hồn phách của hắn, đối với yêu quỷ cũng là vật đại bổ, chỉ tiếc ngày xưa không có ai dẫn đường hắn bước vào tu hành…"

"Hỏa hành chi thể, vật đại bổ…"

Lý Mộ nhăn mày, ý niệm trong lòng vốn đã nhận định lại có chút dao động, rốt cuộc là Lâm Uyển cùng Tô Hòa đang nói dối, hay ngũ hành chi thể của Triệu Vĩnh chỉ là trùng hợp?

Vụ án này, ở trong lòng hắn, bắt đầu trở nên khó bề phân biệt…

Hết chương 33.

Chương 34. Phó thác

Tuy quen biết với Tô Hòa cùng Lâm Uyển thời gian không dài, nhưng nếu là các nàng nói dối, vì sao Lâm Uyển sẽ ngăn trở Lý Mộ điều tra Triệu Vĩnh, cũng chưa ở ngay lúc đó nuốt hồn phách Triệu Vĩnh — trực giác nói cho hắn, các nàng không nói dối.

Đương nhiên, chỉ dựa vào lời nói một phía của các nàng, Lý Mộ cũng không thể nhận định Triệu Vĩnh có tội.

Tất cả đều phải chờ sau khi hắn tự mình điều tra, mới có thể làm quyết định.

Giúp đỡ lão Vương làm xong ghi chép, Lý Mộ liền rời khỏi huyện nha, đi thẳng về nhà, khi sắp đến cửa nhà, nhìn thấy một bóng người nho nhỏ, ngồi ở trên bậc thang cửa ngủ gật, bên cạnh đặt hộp thức ăn Lý Mộ đã cực kỳ quen thuộc…

Không biết là xuất phát từ áy náy hay thương xót, buổi sáng mỗi ngày bảo tiểu nha hoàn đến đưa đồ ăn sáng, đã là một trong những việc Liễu Hàm Yên ngày nào cũng làm.

Nghe được bên cạnh truyền đến bước chân, thiếu nữ đứng lên, dụi dụi mắt, ngạc nhiên lẫn vui mừng nói: “Lý công tử, ngươi đã trở lại…”

Lý Mộ xách lên hộp thức ăn trên bậc thang, hỏi: “Đồ ăn sáng lại mua nhiều rồi?”

Tiểu nha hoàn ngốc nghếch gật gật đầu.

Lý Mộ cười cười, nói: “Tiến vào cùng nhau ăn đi.”

Lý Mộ đã quen mỗi ngày cùng nàng ăn bữa sáng, ăn xong một vỉ bánh bao, một bát cháo, hắn đã no bảy phần, nhìn tiểu nha hoàn chưa hết thèm, hỏi: “Chưa ăn no?”

Vãn Vãn xoa xoa bụng, khẽ lắc đầu.

Lượng cơm ăn của tiểu nha hoàn so với mình còn lớn hơn, đây là chuyện Lý Mộ đã sớm ý thức được, hắn thu thập xong hộp thức ăn, lắc đầu đi vào phòng bếp.

Năm chỉ mỡ heo, một thìa tương dầu, một thìa muối tinh, một thìa hành, bỏ vào nước sôi nóng bỏng, nước sôi thả mỳ, nấu chín vớt ra, để vào trong bát, trong bát lại đặt một quả trứng chần nước sôi, một bát mỳ mùa xuân đơn giản đã làm xong.

Lý Mộ bưng mỳ đến bên ngoài, đặt ở trước mặt của nàng, nói: "Ăn đi."

Nhìn nàng một bát mỳ xuống bụng, lại mang canh trong bát húp sạch, còn chưa hết thèm liếm liếm môi, Lý Mộ thậm chí nghĩ, cần nói cho Liễu Hàm Yên, bảo nàng về sau không cần đưa đồ ăn sáng qua mãi hay không.

Chuyện bữa sáng, vốn hắn đi trên đường, mấy đồng tiền mua vài cái bánh bao là có thể giải quyết, bây giờ lại phải đích thân xuống bếp, không phải làm một bát mỳ mùa xuân, chính là làm một bát cơm rang trứng, phải biết rằng trứng gà cũng không rẻ, là Lý Mộ thật không dễ dàng hạ quyết tâm bổ sung dinh dưỡng cho mình…

Tiểu nha hoàn ăn xong lau sạch miệng, xách hộp thức ăn lên, nói: "Lý công tử, ta về đây…"

"Đi đi…"

Lý Mộ phất phất tay, chờ sau khi nàng rời khỏi, đóng lại cửa sân, chuẩn bị trở về ngủ bù.

Ngày hôm qua bọn Trương Sơn thật ra nhàn rỗi, Lý Mộ lại bận rộn hơn nửa đêm, vì cứu Lâm Uyển, thân thể cạn kiệt nghiêm trọng, cũng không biết bao lâu mới có thể bù lại được.

Sân nhà bên kia, Liễu Hàm Yên nhìn khóe miệng tiểu nha hoàn lưu lại vết dầu mỡ, gõ gõ ở trên trán nàng, nói: "Nói bao nhiêu lần rồi, đưa cơm xong thì về, đừng luôn ở chỗ người ta ăn chực…"

Tiểu nha hoàn cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Lý công tử nấu mỳ ngon lắm…"

Liễu Hàm Yên chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: "Ngươi trừ ăn, còn biết cái gì…"

Thiếu nữ nhìn mũi chân mình, nắm góc áo, không nói một lời.

Liễu Hàm Yên nhìn bộ dáng này của nàng, trong lòng cơn tức lớn nữa cũng hết giận, chỉ có thể bất đắc dĩ nói: "Vậy ngươi cũng không thể mỗi ngày đều ăn của người khác, người ta một tháng bổng lộc cũng không nhiều, tất cả đều bị ngươi ăn rồi…"

Thiếu nữ nghĩ nghĩ, nói: "Vậy muội mang bạc muội tích cóp cho hắn…"

Liễu Hàm Yên nói: "Đó không phải ngươi tích lũy đồ cưới cho bản thân sao?"

Thiếu nữ thấp giọng nói: "Đồ cưới về sau có thể góp tiếp…"

"Được rồi được rồi, coi như ngươi thắng…" Liễu Hàm Yên bất đắc dĩ thở dài, xoay người đi ra khỏi tòa nhà, gõ vang cửa sân cách vách.

Lý Mộ vừa mới ngủ, liền nghe được tiếng đập cửa bên ngoài.

Mấy ngày qua, hắn hấp thu không ít tình cảm vui sướng, linh giác so với người thường cao hơn không ít, đợi phách thứ nhất hoàn toàn ngưng tụ thành, ngũ cảm không biết sẽ sâu sắc thành bộ dạng gì.

Hắn xuống giường, xuyên qua sân, mở ra cửa sân, khi nhìn thấy Liễu Hàm Yên đứng ở cửa, kinh ngạc nói: "Liễu cô nương, có việc sao?"

Liễu Hàm Yên nhìn bộ dáng "suy yếu" của Lý Mộ, trong lòng lại thêm vài phần đồng tình, sau đó có chút xấu hổ nói: "Có chuyện, muốn kính nhờ Lý công tử."

"Chuyện gì?"

Lý Mộ nhất thời tinh thần tỉnh táo, hắn đang lo không có cơ hội báo đáp nàng chiếu cố, nàng kính nhờ đúng lúc rồi.

Liễu Hàm Yên nói: "Là như vậy, ta ban ngày cần bận chuyện cửa hàng, Vãn Vãn ở nhà một mình, bản thân nó

không biết xuống bếp, có thể để nó ở chỗ ngươi ăn cơm hay không, ta có thể trả ngươi bạc…”

Lý Mộ còn tưởng là chuyện gì, nghe vậy không hề nghĩ ngợi nói: “Bạc thì không cần, ta về sau sẽ làm thêm đồ ăn cho một… , mấy người…”

“Không được không được.” Liễu Hàm Yên thái độ rất kiên quyết, nói: “Một mình Vãn Vãn có thể ăn rất nhiều, ta mỗi tháng cho ngươi mười lượng bạc, coi như là tiền cơm của nó…”

Cuộc sống của kẻ có tiền Lý Mộ quả nhiên không thể hội được, hắn mỗi tháng mới kiếm năm trăm đồng, một đồng cũng phải tiêu tiết kiệm, các nàng một tháng tiền cơm đã là mười lượng.

Thiếu nữ mười lăm mười sáu tuổi, cho dù ăn khỏe nữa, một tháng cũng ăn không hết mười lượng bạc, đây hiển nhiên lại là Liễu Hàm Yên đang thương xót hắn.

Ai biết cho rằng nàng là đang thương xót mình, không biết còn tưởng Lý Mộ được nàng bao nuôi.

Lý Mộ tuy nghèo, nhưng người nghèo có tôn nghiêm, hắn từ chối đề nghị mười lượng bạc của Liễu Hàm Yên, nói: “Một lượng bạc là đủ rồi, nếu tiêu không hết, ta lại trả cho ngươi.”

Hắn cũng không giả bộ hào phóng từ chối toàn bộ, lượng cơm ăn của Vãn Vãn lớn bao nhiêu, Lý Mộ rõ hơn bất cứ ai khác, lấy bổng lộc một tháng năm trăm đồng của hắn, thật đúng là nuôi không nổi nàng.

Liễu Hàm Yên cảm kích nói: “Cảm ơn Lý công tử, nếu không đủ, ngươi lại mở miệng là được.”

Giữ Vãn Vãn ở nơi này ăn cơm, chẳng qua là chuyện thêm một đôi đũa, với lại Liễu Hàm Yên cũng không muốn dùng miễn phí, Lý Mộ trái lại cũng không tổn thất cái gì, tất cả coi như báo đáp ân tình của nàng.

Tiễn bước Liễu Hàm Yên, Lý Mộ một lần nữa đóng lại cửa sân, trở lại trong phòng, còn chưa nằm xuống, bên ngoài lại truyền đến tiếng đập cửa.

Lý Mộ mở ra cửa sân, nghi hoặc nói: “Liễu cô nương, còn có chuyện gì sao?”

Trương Sơn đứng ở ngoài cửa, kinh ngạc hỏi: “Liễu cô nương nào?”

“Không có gì, một người hàng xóm…”

Lý Mộ giải thích một câu, khi ánh mắt nhìn về phía Trương Sơn, đầu tiên là sửng sốt, sau đó liền kinh ngạc nói: “Mặt ngươi làm sao vậy?”

Chẳng qua là gần nửa canh giờ không gặp, mặt Trương Sơn, so với vừa nãy lớn hơn cả một vòng, bên trái mặt còn có vài vết máu, nhìn qua thê thảm vô cùng.

Hết chương 34.

Chương 35. Âm thầm điều tra (1)

“Đừng nói nữa…”

Nói đến việc này, Trương Sơn liền không truy hỏi chuyện Liễu Hàm Yên nữa, thở dài, nói: “Ta đêm qua không phải không về nhà sao, buổi sáng lúc trở về, bà vợ nhà ta hỏi, ta liền nói chuyện đêm qua, nói mấy người chúng ta gặp yêu tà, trúng yêu pháp, ngất đi, ở trong núi một đêm, buổi sáng mới tỉnh lại…”

Lý Mộ hỏi: “Nàng không tin?”

Trương Sơn nói: “Nàng bảo ta chứng minh.”

Lý Mộ nói: “Chứng minh như thế nào?”

Trương Sơn giận dữ nói: “Nàng bảo ta chứng minh ta đêm qua không phải cùng Lý Tứ đi lầu xanh lêu lổng…”

Lý Mộ dùng ánh mắt thương hại nhìn Trương Sơn, hắn rốt cuộc hiểu vết máu trên mặt Trương Sơn là ở đâu ra, đêm qua hắn trầm luân ở trong ảo cảnh, cùng mười mấy tiểu tỷ tỷ ảo tưởng ra chơi vận động nhiều người, tổn thất lượng lớn tinh nguyên, trong một tháng này, một giọt cũng đừng nghĩ ép ra được…

Trương Sơn nhìn Lý Mộ, chờ mong nói: “Ngươi theo ta đi nhà ta một chuyến, bây giờ chỉ có ngươi có thể chứng minh sự trong sạch của ta…”

Lý Mộ vốn là muốn ngủ bù, bất đắc dĩ chỉ có thể thay đổi kế hoạch.

Vô luận như thế nào, ân một đêm không thể quên, Lý Mộ cũng không thể quên, ở thời điểm hắn khốn cùng thất vọng nhất, là Trương Sơn Lý Tứ cho hắn mượn tiền qua ngày.

Hắn đóng lại cửa sân, bất đắc dĩ nói: “Đi thôi…”

Một khắc đồng hồ sau, ở một tòa trạch viện bình thường trong huyện thành, Lý Mộ nhìn người phụ nữ trong sân, giải thích: “Tẩu tử lần này thật sự là oan uổng hắn, ngày hôm qua mấy người chúng ta ra ngoài tra án, gặp quỷ vật lợi hại, trúng

quỷ thuật, thật không dễ gì mới nhặt về cái mạng, hắn sao có khả năng lại đi lầu xanh lêu lổng?”

Phụ nhân hiển nhiên tương đối tin tưởng lời Lý Mộ nói, lại vẫn dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Trương Sơn, hỏi: “Vậy phía dưới ông là xảy ra chuyện gì?”

Lý Mộ ho khẽ một tiếng, giải thích: “Hắn bị nữ quỷ đó hút khô dương khí, trong một tháng này, cũng không thể làm việc vợ chồng nữa…”

Mắt thấy sắc mặt người phụ nữ dịu đi, Trương Sơn thở ra một hơi, nói: “Tôi nói bao nhiêu lần rồi, nói ta không theo Lý Tứ lêu lổng, bà còn không tin…”

Người phụ nữ trừng mắt nhìn hắn một cái, hung tợn nói: “Lý Tứ không phải thứ tốt, nhìn xem Lý Mộ người ta, đều là họ Lý, cái chênh lệch này sao mà lớn như vậy, ông về sau cách Lý Tứ xa một chút cho tôi…”

Giải quyết xong phiền toái của Trương Sơn, Lý Mộ tính ra khỏi thành điều tra chuyện Lâm Uyển, vừa mới đi tới cửa, lại bị Trương Sơn túm cánh tay.

Trương Sơn nhìn hắn, khẩn trương hỏi: “Ngươi đi đâu?”

Lý Mộ nói: “Có vụ án cần tra.”

Trương Sơn vội vàng nói: “Ta đi cùng ngươi.”

Lý Mộ lắc đầu nói: “Ngươi vẫn là ở nhà tĩnh dưỡng cho tốt đi.”

Vụ án Lâm Uyển, liên lụy đến Triệu gia, liên lụy đến quận thừa, Lý Mộ sở dĩ điều tra, không chỉ là vì quán triệt chính nghĩa trong lòng, càng là vì tài sản tính mạng của hắn, Trương Sơn thì không có bất cứ lý do gì bị liên lụy.

Trương Sơn nghiến răng, hạ giọng nói: “Ngươi không biết, việc này còn chưa chấm dứt, ngươi vừa đi, nàng lát nữa lại muốn ta chứng minh, ta thật sự không chứng minh được, một giọt cũng không chứng minh được…”

Lý Mộ bất đắc dĩ mở miệng: “Ta thật sự có vụ án phải tra.”

Trương Sơn kiên định nói: “Ta đi cùng ngươi.”

“Vụ án này rất nguy hiểm, ngươi đi theo ta, rất có thể sẽ vứt bỏ tính mạng.” Lý Mộ nghiêm túc nhìn hắn, nói: “Ta bây giờ cho ngươi hai lựa chọn, thứ nhất, ở nhà giải thích hẳn hoi với nương tử ngươi, thứ hai…”

“Thứ hai, ta chọn thứ hai!”

Lý Mộ vừa dứt lời, Trương Sơn liền lập tức mở miệng, chém đinh chặt sắt, không chút do dự.

Nửa canh giờ sau, một thôn xóm ngoài huyện Dương Khâu.

Lý Mộ cuối cùng vẫn không thể ngăn được Trương Sơn, chỉ có thể để hắn đi cùng tới.

Trương Sơn đứng ở cửa thôn, nhìn Lý Mộ, kinh ngạc nói: “Đây cũng không phải khu trực thuộc của ngươi, ngươi tới nơi này tra án gì?”

Lý Mộ chưa lập tức trả lời, ánh mắt nhìn về phía một căn nhà xơ xác ở cửa thôn.

Lâm Uyển lúc còn sống ở ngay nơi này, hơn mười năm trước, Lâm gia cùng Triệu gia đều là phú hộ bản địa, hôn ước của hai người, cũng là khi đó định ra.

Sau đó Lâm gia làm ăn thất bại, dần dần suy tàn, Triệu gia làm ăn lại phát triển, gia nghiệp mở rộng mười mấy lần, ở toàn bộ huyện Dương Khâu, cũng tính là nhà giàu có.

Trương Sơn đứng ở cạnh Lý Mộ, còn đang than thở: “Kỳ quái, ngươi nói muốn tra án, lại không mặc công phục, cũng không để ta mặc, còn nói vụ án này rất nguy hiểm, nơi này có gì nguy hiểm…”

Lý Mộ cũng chưa giải thích quá nhiều cho Trương Sơn, chỉ là nói: “Ngươi cái gì cũng đừng nói, cái gì cũng đừng hỏi, theo bên cạnh ta là được…”

“Được rồi được rồi, hôm nay ngươi đã cứu ta, ngươi định đoạt…” Trương Sơn nhún vai, quả nhiên không nói gì nữa.

Lý Mộ đi đến trước căn nhà xơ xác kia, sân bị một vòng hàng rào vây quanh, trong sân đã mọc cỏ dại, cửa sân cũng cài khóa, hiển nhiên đã rất lâu không có ai tới.

“Kẹt…”

Đang lúc Lý Mộ tính tìm người hỏi, cửa phòng cách vách bỗng mở ra, một lão giả đi đến trong sân, nhìn thấy hai người xa lạ đứng bên ngoài, nghi hoặc nói: “Các ngươi là ai, tới làm gì?”

Lý Mộ đi lên phía trước, cười nói: “Lão nhân gia, ta là bà con xa của Lâm Uyển, xin hỏi Lâm Uyển biểu muội là ở nơi này sao?”

“Ngươi là thân thích của Uyển Uyển à…” Lão nhân nghe vậy, sắc mặt dịu đi rất nhiều, lại thở dài, nói: “Hai tháng trước, Uyển Uyển đã không thấy tăm hơi, Triệu gia về sau cũng từng tìm đến, đến bây giờ cũng chưa tìm được, ai cũng không biết nàng đi nơi nào…”

Lý Mộ làm ra bộ dáng giật mình, hỏi: “Biểu muội mất tích rồi?”

Lão nhân tiếc nuối nói: “Nếu Uyển Uyển còn, sắp tới sẽ gả đến Triệu gia, gả đến Triệu gia đó, nửa đời sau đều là hưởng phúc, đáng tiếc, đáng tiếc, cũng không biết nàng bây giờ ở nơi nào, còn sống hay không…”

Lý Mộ không cần hỏi tiếp, hắn đ đã biết điều hắn muốn biết.

Lâm gia và Triệu gia quả thực có hôn ước, đến bây giờ, hắn từ trong miệng lão giả này nghe được, cùng Lâm Uyển nói, tất cả đều ăn khớp.

Nói cách khác, chuyện Triệu Vĩnh vì đu bám quận thừa cái cây to này, giết hại vợ chưa cưới, tám chín phần mười là thật.

Lý Mộ cũng không ở lâu nơi đây, cáo biệt lão giả, rời khỏi nơi này.

Trước mắt khó nhất, là như thế nào trả Lâm Uyển một sự công bằng.

Để nàng lấy thân phận quỷ hồn đi nha môn giải oan, tự nhiên là không được, không nói vụ án này nha môn có dám tiếp hay không, cho dù tiếp, trình bẩm đến bên trên, tỷ lệ đại khái vẫn là sẽ bị ép xuống.

Chỉ cần quận thừa nguyện ý che chở Triệu gia, ở Bắc quận, Triệu gia liền không ai có thể động vào.

Trước mắt, Lý Mộ còn chưa nghĩ ra biện pháp giải quyết thích hợp.

Lý Mộ chỉ lo trầm ngâm đi đường, Trương Sơn đi theo phía sau hắn, rốt cuộc nhịn không được hỏi: “Lý Mộ, ngươi từ bao giờ có biểu muội, trước kia sao chưa từng nghe nói?”

Hết chương 35.

Chương 36. Âm thầm điều tra (2)

Lý Mộ thuận miệng nói: “Vừa nhận…”

Trương Sơn nhất thời nổi hứng thú: “Bộ dạng xinh đẹp không?”

“Cũng được…”

“So với đầu nhi thế nào?”

“Không so được.”

“Tương đối là được rồi, đầu nhi tuy bộ dạng xinh đẹp, nhưng người ta một lòng chỉ vì tu hành, cùng ngươi không phải người chung đường, ngươi cũng không thể luôn nghĩ tới đầu nhi, cuối cùng giống Lý Tứ đau lòng khổ sở như vậy…”

Khi hai người câu không câu có nói chuyện phiếm, Lâm gia thôn, một nam tử dáng người thấp bé đứng ở trước nơi ở cũ của Lâm Uyển, hỏi lão giả cách đó không xa: “Lão nhân gia, Lâm Uyển cô nương có ở nhà không?”

Lão nhân gãi gãi đầu, nói: “Hôm nay sao nhiều người tìm đến Uyển Uyển như vậy?”

Nam tử thấp bé kia khẽ nhíu mày, hỏi: “Còn có người đi tìm nàng sao?”

Lão giả gật đầu nói: “Vừa rồi có hai người, nói là bà con của Uyển Uyển, mới vừa đi…”

Trên mặt gã lùn lộ ra nụ cười, nói: “Chúng ta vốn đi cùng nhau, hai ngày trước không cẩn thận tách ra, bọn họ vừa rồi chạy đi đâu?”

Lão giả chỉ vào một con đường bên trái, nói: “Hướng này, mới vừa đi không lâu, ngươi bây giờ nếu đuổi theo, hẳn là còn có thể đuổi kịp.”

“Đa tạ lão nhân gia.” Nam tử lùn cười cười với lão, xoay người hướng phương hướng lão chỉ đuổi theo.

Lão giả nhìn bóng người hắn đột ngột biến mất, lẩm bẩm: “Chân nhìn rất ngắn, chạy sao lại nhanh như vậy…”

…

Trên đường về huyện thành, Trương Sơn rốt cuộc không nhẫn nại được nghi hoặc trong lòng, hỏi Lý Mộ nói: “Ngươi rốt cuộc muốn tra vụ án gì?”

Đã không thể giấu được Trương Sơn, Lý Mộ dứt khoát nói: “Vụ án Lâm Uyển mất tích.”

“Ngươi sao lại bỗng nhiên muốn tra cái này?” Trương Sơn vẫn là nghi hoặc khó hiểu: “Nơi này không phải khu trực thuộc của ngươi, xảy ra án cũng không thuộc về ngươi quản, hơn nữa loại án mất tích này, hàng năm có rất nhiều, đại bộ phận đều có liên quan với yêu tà quỷ vật, đầu nhi bây giờ không ở đây, chúng ta muốn tra như thế nào?”

“Không nhất định có liên quan với yêu quỷ.” Lý Mộ hỏi: “Còn nhớ rõ vừa rồi lão đầu kia nói cái gì không?”

“Nói cái gì?”

“Lâm Uyển cùng Triệu Vĩnh có hôn sự.”

“Có hôn sự làm sao vậy…” Trương Sơn mờ mịt hỏi một câu, sau đó như là ý thức được cái gì, vội vàng nói: “Đợi một chút, Triệu Vĩnh, Triệu Vĩnh nào?”

Lý Mộ nói: “Triệu Vĩnh kia ngươi vừa mới gặp.”

Trương Sơn ngạc nhiên nói: “Hắn không phải sắp kết thân với con gái quận thừa sao?”

Lý Mộ gật gật đầu, nói: “Đúng vậy.”

Xét cho cùng là bộ khoái, nhìn quen lòng người, Trương Sơn rất nhanh đã ý thức được cái gì, lẩm bẩm: “Lâm Uyển vừa mới mất tích, Triệu Vĩnh liền kết thân với con gái quận thừa, chẳng lẽ Lâm Uyển biến mất, là Triệu gia làm?”

Lý Mộ gật gật đầu, nói: “Ta cũng hoài nghi như vậy.”

Trương Sơn nghĩ nghĩ, vẻ mặt bỗng nhiên trở nên nghiêm nghị, nói: “Ngươi hẳn không phải muốn quản chuyện này chứ, đừng trách ta không nhắc nhở ngươi, chúng ta chỉ là bộ khoái nho nhỏ, quản chuyện trộm cắp lông gà vỏ tỏi, coi như xứng với bộ quần áo này rồi, vụ án này, không phải chúng ta có thể

quản, đừng nói chúng ta, huyện lệnh đại nhân cũng không dám quản…”

Nếu có thể an an ổn ổn ngồi ở huyện nha lăn lộn qua ngày, Lý Mộ cũng không muốn dùng bát cơm thậm chí là sinh mệnh của mình đi mạo hiểm.

Chỉ tiếc, trả Lâm Uyển công bằng, không chỉ liên quan cửa ải trong lòng Lý Mộ, còn liên quan đến số mệnh của hắn.

Lâm Uyển là mấu chốt hắn ngưng tụ phách thứ nhất, lực lượng cảm xúc của một oán linh, bằng với Lý Mộ đỡ mấy trăm hơn một ngàn bà cụ, thời gian đối với Lý Mộ mà nói chính là sinh mệnh, hắn không thể mang đại bộ phận thời gian lãng phí trên việc đỡ bà cụ qua đường.

Vụ án này hung hiểm dị thường, Lý Mộ không muốn liên lụy bất cứ một người nào.

Hắn nhìn Trương Sơn, lắc đầu nói: “Ngươi về đi, đừng nhúng tay chuyện này nữa.”

Trương Sơn giật mình nói: “Ngươi thật sự muốn quản?”

“Không quản không được.”

Trương Sơn nhìn hắn hồi lâu, mới chậm rãi nói: “Có đôi khi ta thật sự hoài nghi, ngươi còn có phải Lý Mộ kia ta quen biết hay không, giống như từ sau lần trước từng chết một lần, ngươi liền thay đổi rất nhiều, trước kia ngươi nhát gan nhất, mặc kệ gặp vụ án nào, đều là có thể trốn thì trốn, chưa bao giờ sẽ chủ động đi trêu chọc những thứ này…”

Lý Mộ nói: “Chính vì từng chết một lần, ta mới biết, rốt cuộc nên sống như thế nào…”

Hắn vừa dứt lời, một giọng nói âm trầm bỗng nhiên từ phía sau vang lên.

“Đã từng chết một lần, vì sao còn không quý trọng tính mạng, cứ phải đi động vào thứ các ngươi không thể động?”

Phía sau đột ngột truyền đến thanh âm, Lý Mộ xoay phắt người lại, nhìn thấy một nam tử dáng người thấp bé, bộ dạng

cực xấu, đứng ở phía sau bọn họ cách đó không xa, đang dùng ánh mắt âm u nhìn bọn họ.

Trong lòng hắn cả kinh, lấy linh giác hắn hôm nay, thế mà không biết người này là tới gần lúc nào, có thể thấy được đối phương nhất định là người tu hành che giấu khí tức, pháp lực so với Lý Mộ chỉ cao hơn chứ không thấp hơn.

Mà căn cứ lời nói mới rồi của gã, Lý Mộ cũng nháy mắt liền đoán được thân phận của gã, không ngờ được Triệu gia thế mà cẩn thận đến thế, nhanh như vậy đã làm ra hành động, vì che giấu chuyện Lâm Uyển, thế mà mời tới người tu hành.

Sắc mặt Trương Sơn cảnh giác, hỏi: "Ngươi là ai?"

"Là người Triệu gia phái." Sau khi gã lùn xuất hiện, Lý Mộ liền biết việc hôm nay không thể êm đẹp giải quyết. Hắn yên lặng rút ra Thanh Hồng kiếm trong tay, đứng ở trước người Trương Sơn, nói: "Ngươi đi trước, về nha môn tìm người…"

Đối mặt tên lùn này, bản thân Lý Mộ trái lại không sợ, trong ba ngày đó, hắn cân nhắc ra không ít thứ, tên lùn trước mắt cho hắn cảm giác, thực lực cũng chỉ xấp xỉ với Hàn Triết, so với Lý Thanh yếu hơn một chút. Hắn có pháp khí nơi tay, còn có mấy chiêu bí pháp áp đáy hòm, chỉ cần không gặp cao thủ trung tam cảnh, cho dù không làm được giết địch, cũng có thể tự bảo vệ mình.

Nghe xong Lý Mộ nói, Trương Sơn không do dự xoay người bỏ chạy, ở lại chỗ này, sẽ chỉ trở thành gánh nặng của Lý Mộ, làm bộ khoái nhiều năm, nhiều lần thân hãm hiểm cảnh, hắn biết rõ lúc này nên làm cái gì.

"Chạy, các ngươi có thể chạy đi đâu?"

Thân thể gã lùn nhoáng lên một cái, liền xuất hiện ở trước người Trương Sơn, ngăn cản đường đi của hắn.

Trương Sơn tránh không kịp, gã lùn nâng tay, một phù triện màu vàng đánh ra, dán ở ngực Trương Sơn, sau đó, hắn liền cảm giác nâng lên một chân nặng tựa ngàn quân, thân thể tựa như bị cái gì giam cầm, ngay cả ngón tay cũng không thể động đậy.

Không chỉ có thế, thị giác, thính giác của hắn, cũng tựa như bị phong bế, trước mắt một mảng tối đen, trong tai không nghe được bất cứ tiếng động nào nữa.

Gã lùn giở lại trò cũ, lại hướng Lý Mộ ném ra một lá bùa, phù triện đó tốc độ cực nhanh, nhưng Lý Mộ sớm có phòng bị, Thanh Hồng kiếm trong tay nhẹ nhàng vung lên, mang lá bùa kia ở không trung chém làm hai đoạn.

Hết chương 36.

Chương 37. Lần đầu đấu pháp

Tuy nói hắn đạo hạnh không cao, nhưng ở sau khi hoàn toàn quen thuộc thân thể này, thân thủ cơ bản làm bộ khoái vẫn còn.

Một đòn không trúng, gã lùn kia cũng chưa tức giận, mà là đứng ở tại chỗ, dùng ánh mắt tham lam nhìn Thanh Hồng trong tay Lý Mộ, nhịn không được liếm liếm môi, nói: "Không ngờ được ngươi một tên tiểu lại, trong tay lại có pháp khí như thế, vụ làm ăn này lãi to rồi…"

Lý Mộ vẫn chưa mở miệng, nắm chặt Thanh Hồng kiếm trong tay, sức chú ý ở hết trên thân gã lùn này.

Nhìn từ phương thức chiến đấu của gã, gã lùn này hẳn cũng là người tu đạo, pháp thuật thần thông đạo môn đủ loại, phù lục càng diệu dụng vô cùng, không cẩn thận sẽ mắc bẫy gã, phải vạn phần cẩn thận.

Gã lùn thấy pháp khí trong tay Lý Mộ lợi hại, trái lại cũng chưa thả lỏng cảnh giác, giữ khoảng cách nhất định với hắn. Tu đạo không đến trung tam cảnh, chưa tu luyện ra nguyên thần, thì có khả năng bị phàm nhân giết chết, nếu như bị thanh kiếm kia đâm chém, gã hôm nay chỉ sợ phải thiếu tay mất chân.

Ánh mắt gã lùn nhìn chằm chằm Lý Mộ, bỗng nhiên từ trong một cái túi bên hông lấy ra một trang giấy màu đen, hướng trên người Lý Mộ giơ lên…

Nhìn chăm chú, mới phát hiện những thứ này tất cả đều là người giấy màu đen, trên thân người giấy lượn lờ sương đen, thế mà lại tản mát ra quỷ khí âm u, lơ lửng ở không trung, nháy mắt đã bao vây Lý Mộ.

"Tà tu!"

Trong lòng Lý Mộ cảnh giác, thủ đoạn của gã lùn này, hiển nhiên không phải đạo môn chính tông, tuy không biết sự lợi hại của những người giấy này, nhưng nhất định không thể để chúng nó áp sát.

Lý Mộ từng thấy hòa thượng Huyền Độ ra tay, trong lòng biết đối phó loại kỹ xảo quỷ thuật này, không có gì so với phật môn thần thông càng thích hợp hơn.

Miệng hắn khẽ động, dùng cấm ngôn thần thông tụng niệm 《Tâm Kinh》, trên người lập tức tản mát ra ánh vàng, những người giấy kia chạm vào ánh vàng, sương đen quay cuồng sôi trào, thế mà từng cái tự cháy lên, trong nháy mắt, tất cả đều biến thành tro tàn.

"Phật quang!"

Nhìn thấy ánh vàng trên người Lý Mộ, gã lùn kia lui lại mấy bước, trên mặt lộ ra sự chấn động, bật thốt lên nói: "Ngươi thế mà biết chiêu số của đám lừa trọc đó!"

Gã tuy khinh thường đám đầu trọc kia, nhưng cũng không thể phủ nhận, thần thông phật môn, đối với yêu quỷ cùng bọn gã đám tà tu này có tác dụng khắc chế trời sinh. Gã không ngờ, tiểu lại trước mắt thế mà biết thần thông phật môn, như vậy, đại bộ phận thủ đoạn quỷ vực của gã liền đều không dùng được nữa.

Vốn tưởng đối phó chỉ là hai tên tiểu lại, lại không ngờ trong đó có một kẻ không dễ đối phó. Gã lùn nhìn Lý Mộ, trên mặt bỗng nhiên hiện ra một tia hung ác, hai tay nhanh chóng kết ấn, trong miệng thấp giọng tụng niệm.

Lý Mộ mơ hồ nghe được, gã niệm là: "Thiên ảnh thần kỳ, huyết sát tinh quân, huyết nhận tinh quân, huyết độc tinh quân, huyết kiếm tinh quân, tứ tinh hạo đại, nhật nguyệt trường minh…"

Vẻ mặt trên mặt hắn hơi kinh ngạc.

Chú ngữ này Lý Mộ cũng không xa lạ, đây là đạo môn "Huyết Sát Chú", là một pháp thuật ghi lại ở trên quyển sách nhập môn kia.

Thuật này uy lực rất mạnh, sau khi thi triển xong, có thể làm máu toàn thân kẻ chịu thuật nháy mắt sôi trào, mất mạng tại chỗ.

Nó tuy là pháp thuật đạo môn, hơn nữa uy lực thật lớn, nhưng bởi nó quá mức ác độc, vẫn luôn bị chính tông đạo môn vứt bỏ, cũng chỉ có các tà tu cấp thấp kia mới sẽ tu tập.

Sở dĩ chỉ có tà tu cấp thấp mới sẽ tu luyện, là vì thuật này chú ngữ cực dài, thần thông pháp thuật tầm thường, chỉ có mấy câu chú ngữ, đạo thuật chân ngôn càng ngắn gọn đến vài chữ, chú ngữ "Huyết Sát Chú" lại có mười mấy câu, hơn ba trăm chữ, căn bản không thể dùng cho đấu pháp chính diện cùng cấp bậc.

Tình huống bình thường nghĩ, chú này chỉ dùng cho đánh lén có chuẩn bị, hoặc là công kích hạng người thực lực thua xa mình.

Rất hiển nhiên, gã lùn này vẫn chưa mang Lý Mộ để vào mắt, hoặc là nói, gã không cho rằng Lý Mộ có được thực lực giết chết gã.

Lý Mộ không nhanh không chậm mang Thanh Hồng kiếm thu trở về, đứng ở tại chỗ, lẳng lặng nhìn gã lùn này niệm chú.

Chú ngữ của "Huyết Sát Chú" hơn ba trăm chữ, một hơi căn bản niệm không hết, gã lùn này hôm nay có thể sử dụng chú ngữ ba trăm chữ chú giết hắn, Lý Mộ liền mang Thanh Hồng kiếm ăn ngay tại chỗ.

Ánh mắt gã lùn nhìn chằm chằm Lý Mộ, thấy hắn chưa có động tác gì, trong lòng yên tâm hẳn, sau khi thở hổn hển một hơi, môi lần nữa nhanh chóng rung động: "Mộc lang nhất chí, phích lịch oanh phi. Ngã kim hữu sắc, bất đắc cửu đình…"

Chú ngữ của Huyết Sát Chú Lý Mộ đã sớm thuộc nằm lòng, ngay tại lúc gã lùn này niệm tới vài câu cuối cùng, Lý Mộ không chút hoang mang bắt một cái thủ ấn, nhẹ nhàng mở miệng.

"Lâm."

ĐOÀNG!

Gã lùn chưa niệm xong chú ngữ, một tia sét màu trắng bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống, chuẩn xác bổ vào trên đầu của gã.

Dưới sấm sét, thân thể gã bị đốt thành than, linh hồn cũng ở nháy mắt tiêu tán.

Một trận gió thổi qua, thi thể gã lùn hóa thành tro bụi, hoàn toàn biến mất ở trong thiên địa.

Lý Mộ thu hồi động tác, nhẹ nhàng thở ra.

Đạo thuật thần thông, một tấc ngắn, một tấc mạnh.

Rất nhiều thời điểm, ngắn, chưa chắc là một chuyện xấu.

Sau khi dùng lôi pháp tru sát gã lùn này, tâm tình Lý Mộ cũng không có dao động quá lớn.

Cũng không phải hắn trời sanh tính máu lạnh vô tình, mà là người này đạo pháp quỷ dị, tràn ngập khí âm tà, tu luyện tuyệt đối không phải pháp môn tầm thường, không biết đã giết hại bao nhiêu sinh linh, mới có thể tu đạo hạnh hôm nay, lại vì huyết án Triệu gia, đối với hắn cùng Trương Sơn nhiều lần ra chiêu sát thủ, đủ thấy bản tính gã, giết gã, coi như là trừ hại cho dân, thay trời hành đạo.

Lý Mộ thở sâu, sau khi bình phục tâm tình, xoay người đi đến trước mặt Trương Sơn, mang phù triện dán ở ngực hắn bóc xuống.

Thân không thể động, mắt không thể thấy, tai không thể nghe thật lâu, khi trong lòng Trương Sơn kinh sợ vô cùng, bỗng nhiên phát hiện thân thể chợt nhẹ, lại khôi phục hành động.

Hắn nhìn trái nhìn phải, sau đó khẩn trương nhìn Lý Mộ, hỏi: “Tên lùn vừa rồi đâu?”

Lý Mộ chỉ chỉ tro đen trên mặt đất, nói: “Hắn muốn giết ta, nhưng không biết như thế nào, trên trời bỗng nhiên có một tia sét, mang hắn bổ thành tro bụi…”

Trương Sơn ngẩn ra một phen, hỏi: “Tên lùn đó bị đánh chết rồi?”

Lý Mộ gật gật đầu, nói: “Có thể làm nhiều chuyện xấu, ngay cả ông trời cũng nhìn không được, một tia sét đánh chết hắn, cũng có thể là làm phép xảy ra sai lầm, đưa tới cắn trả,

tóm lại hắn đã chết, vừa rồi ngươi không thấy, tia sét đó đánh rất chuẩn…”

Trương Sơn vừa rồi là đưa lưng về phía bên này, lại bị cấm thân thể cùng ngũ cảm, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, biết được tên lùn đó bị trời phạt, hung hăng nhổ một bãi nước bọt, nghiến răng nói: “Đáng đời!”

Hết chương 37.

Chương 38. Sơn nhân tự có diệu kế

Sau khi nhổ xong, gã lại nhìn về phía Lý Mộ, hỏi: “Chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: “Ta còn chưa nghĩ ra biện pháp.”

Nếu nói Lý Mộ lúc trước còn trong lòng có hoài nghi đối với vụ án Triệu gia cùng Lâm Uyển, ở sau khi tên lùn này xuất hiện, một tia hoài nghi kia cũng theo đó tan thành mây khói.

Rất hiển nhiên, Triệu gia cũng không hoàn toàn tin tưởng hồn phách Lâm Uyển hoàn toàn tiêu tán, hôm nay mới có gã lùn xuất hiện.

Hắn thật ra cũng không phải không nghĩ ra biện pháp, trái lại, trong lòng hắn đã có mấy loại kế hoạch, chỉ là đều không chu toàn.

Lúc này, Trương Sơn bỗng nhiên nói: “Nếu không, ta đi thăm dò giọng điệu huyện lệnh đại nhân?”

Lý Mộ kinh ngạc hỏi: “Trương huyện lệnh dám quản chuyện Triệu gia?”

Nếu huyện lệnh đại nhân là quan tốt không sợ cường quyền, vậy chuyện này liền đơn giản hơn quá nhiều rồi, chỉ tiếc Lý Mộ đối với vị huyện lệnh đại nhân này hiểu biết không nhiều, Trương Sơn so với Lý Mộ ở huyện nha nhiều hơn vài năm, hẳn là rõ tính nết huyện lệnh.

“Không dám.” Trương Sơn lắc lắc đầu, nói: “Nếu là ngày trước, Triệu gia tính là gì, nhưng bây giờ Triệu gia sắp kết thân với quận thừa, Trương huyện lệnh nhát như chuột, nào dám quản chuyện của quận thừa…”

Lý Mộ nói: “Vậy nói cho Trương huyện lệnh có ích gì?”

Trương Sơn nói: “Ở huyện nha nhiều năm như vậy, ta hiểu đại nhân, huyện lệnh đại nhân tuy bình thường nhát gan sợ phiền phức, nhưng trong lòng vẫn rất có chính khí, cho dù là hắn không dám tự mình động thủ, cũng có thể ra chủ ý cho chúng ta…”

Nếu nói chỉ là để Triệu Vĩnh chết, vậy cũng đơn giản, Lý Mộ một tia sét có thể khiến gã xuống địa ngục.

Khó là để Triệu Vĩnh đền tội, đồng thời còn có thể khiến mọi người nhận rõ con người gã, trả Lâm Uyển sự công bằng.

Lý Mộ nghĩ nghĩ, nhìn về phía Trương Sơn, nói: "Ngươi thử trước xem."

…

Dương Khâu huyện nha.

Trương huyện lệnh đang ở sảnh trước uống trà, một bộ khoái gõ cửa đi đến.

Hắn nâng mắt nhìn, phát hiện là bộ khoái Trương Sơn. Tuổi Trương Sơn không tính là quá lớn, nhưng cũng là người ở huyện nha lâu rồi, thông minh, lại có chút ánh mắt, mấy năm qua chạy trước chạy sau làm không ít chuyện cho hắn.

Trương huyện lệnh nhấp một ngụm trà, hỏi: "Mặt ngươi làm sao vậy?"

Trên mặt Trương Sơn lộ ra nét xấu hổ, nói: "Không cẩn thận vấp ngã."

Trương huyện lệnh liếc hắn, nói: "Không phải ta nói ngươi, tốt xấu ngươi cũng họ Trương, Trương của hiêu trương (kiêu ngạo), lại bị bà vợ trong nhà bắt nạt thành như vậy, thật sự là mất mặt Trương gia chúng ta…"

Trương Sơn đỏ mặt lên, vội vàng chuyển hướng đề tài, nói: "Đại nhân, thuộc hạ có vụ án quan trọng muốn hướng ngài bẩm báo."

Trương huyện lệnh buông chén trà, hỏi: "Án gì?"

Trương Sơn nói: "Lâm gia thôn có một nữ tử mất tích, thuộc hạ trải qua điều tra, hoài nghi nàng là bị hại."

Nghe được trong khu trực thuộc xuất hiện án mạng, vẻ mặt Trương huyện lệnh trở nên nghiêm túc, hỏi: "Chuyện rốt cuộc là thế nào, nói kỹ ra."

Trương Sơn sửa sang lại một chút suy nghĩ, mở miệng lần nữa nói: “Hai tháng trước, Lâm gia thôn có một nữ tử mất tích, mà vị hôn phu tế có hôn ước với nàng, lại ở dưới tình huống nàng không rõ tung tích, kết thân với người khác, cái này về tình về lý, đều nói không thông, trừ phi…”

“Trừ phi hắn biết nữ tử kia đã không về được nữa!” Trương huyện lệnh đập bàn, cả giận nói: “Lập tức mang nam tử đó đưa tới huyện nha cho ta, bản quan muốn đích thân thẩm vấn!”

Trương Sơn chuyển hướng, lại nói: “Nhưng mà, người nọ là Triệu gia thành tây…”

“Thành tây Triệu gia, Triệu gia thành tây trưởng tử làm quan ở Trung Châu?” Trương huyện lệnh nghe vậy ngẩn ra một phen, sau đó lập tức nói: “Chuyện bắt người tạm thời không vội, án này còn cần cẩn thận điều tra…”

“Không phải Triệu gia kia…”

“Mạng người liên quan to lớn, sao có thể trì hoãn, ngay bây giờ đưa người đến cho ta!”

Trương huyện lệnh một lần nữa ngồi ngay ngắn, trừng mắt nhìn Trương Sơn, hừ lạnh nói: “Khốn kiếp, cho dù là Triệu gia kia thì thế nào, giết người đền mạng, ngươi cho rằng bản quan sẽ hướng cường quyền khuất phục sao?”

“Đại nhân cương trực công chính, tự nhiên sẽ không, nhưng Triệu gia này gia tài bạc triệu…”

“Ý của ngươi là bản quan sẽ bị mua chuộc?”

“Thuộc hạ tuyệt đối không có ý này.”

“Vậy ngươi còn chờ cái gì!”

“Nhưng chuẩn nhạc phụ của họ Triệu rất có quyền thế…”

Chỉ cần không phải Triệu gia kia, ở huyện Dương Khâu này, hắn có thể làm chủ tất cả, Trương huyện lệnh vung tay áo: “Bản quan mặc kệ chuẩn nhạc phụ của hắn là ai, nếu dám ngăn trở, mang về huyện nha luôn!”

“Sợ là không mang về được…”

“Vì sao?”

“Bởi vì chuẩn nhạc phụ của hắn là quận thừa đại nhân…”

“Ngươi nói là Triệu Vĩnh?”

“Đúng vậy.”

“…”

Trương huyện lệnh mang nước trà trong chén uống một hơi cạn sạch, trên mặt bỗng nhiên lộ ra nụ cười, ôn hòa nhìn Trương Sơn, hướng hắn vẫy vẫy tay, nói: “Qua đây, ngươi qua đây, bản quan có chuyện muốn nói với ngươi.”

Trong sảnh trước huyện nha truyền đến một trận tiếng vang trầm trầm kéo dài, Trương Sơn ôm cái mông tràn đầy dấu chân, kêu to: “Đại nhân tha mạng, đại nhân tha mạng!”

Trương huyện lệnh ngực phập phồng, chỉ vào hắn, mắng to: “Cút, lập tức cút cho lão tử, cút xa vào, mấy ngày nay bản quan đều không muốn nhìn thấy ngươi nữa!”

Trương Sơn vừa lăn vừa bò tới cửa, phía sau bỗng nhiên truyền đến thanh âm, “Đứng lại!”

Trương huyện lệnh đứng ở trong sảnh, hỏi: “Thực sự có việc này?”

Trương Sơn trịnh trọng gật gật đầu, nói: “Thuộc hạ từng tự mình điều tra, vô cùng chính xác, đại nhân nếu không tin, có thể phái người đến Lâm gia thôn hỏi.”

Trương huyện lệnh trầm mặc một lát, đội thẳng mũ quan, thản nhiên nói: “Tiểu thư hai ngày nữa muốn mời bạn thân khuê mật của nó đến huyện Dương Khâu du ngoạn, bạn của nó chính là thiên kim trong lòng bàn tay quận thừa đại nhân. Ngươi tìm hai người, bảo hộ bên người bọn họ an toàn, nếu xuất hiện sơ suất gì, bản quan chém đầu chó của ngươi, nghe rõ chưa?”

Trương Sơn đứng thẳng, nghiêm nghị nói: “Nghe rõ!”

“Nghe rõ thì cút cho lão tử, lập tức, ngay bây giờ!”

…

Trương Sơn thở hổn hển chạy ra khỏi sảnh trước, Lý Mộ đứng ở cửa phòng trực, thấy gã tuy đầy người vết giày, nhưng nụ cười trên mặt lại tách đến tận mang tai, kinh ngạc hỏi: "Trương huyện lệnh đáp ứng rồi?"

Trương Sơn lắc đầu nói: "Chưa đáp ứng, còn đánh ta một trận."

"Vậy ngươi còn cao hứng như vậy…" Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: "Thôi, ta vẫn là dùng biện pháp của mình đi."

Trương Sơn phất phất tay: "Không cần."

Lý Mộ khẽ nhíu đuôi lông mày: "Ngươi có biện pháp?"

Trương Sơn cười thần bí, "Sơn nhân tự có diệu kế."

Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

Muốn đối phó Triệu Vĩnh, đầu tiên phải hiểu gã.

Thông qua ở phụ cận Triệu gia cắm điểm, cùng với ngoài sáng trong tối điều tra, Lý Mộ và Trương Sơn đối với Triệu Vĩnh có hiểu biết bước đầu.

Hết chương 38.

Chương 39. Kế hoạch Ất

Triệu gia ở huyện Dương Khâu, xem như thân hào nông thôn tương đối thượng tầng, Triệu Vĩnh làm con trai độc nhất của Triệu gia, cũng không nhiễm thói quen của đám công tử quần là áo lụa tầm thường, hắn đã không ức hiếp người lương thiện, cũng không hại dân, tái lại, hắn chịu khổ chịu khó hiếu học, nghiêm khắc kiềm chế bản thân, ngày thường trừ ở nhà học tập, rất ít ra ngoài.

Loại người tự hạn chế tới cực điểm này, nếu không phải biết gã rốt cuộc đã làm chuyện táng tận thiên lương gì, Lý Mộ đối với gã có thể còn có thể có chút khâm phục.

Trong miệng Trương Sơn ngậm một cây cỏ đuôi chó, nói: "Loại người này thật ra đáng sợ nhất, bọn họ nổi hung lên là hung thật sự, ác đối với mình, đối với người khác càng ác hơn, may mà hắn cũng có nhu cầu…"

Trải qua ba ngày cắm điểm cùng theo dõi, ở trên người Triệu Vĩnh, Lý Mộ và Trương Sơn phát hiện một ít chuyện không tầm thường.

Triệu Vĩnh ba ngày này, hầu như mỗi ngày đều phải đi lầu xanh một lần, tần suất cũng sắp vượt qua Lý Tứ rồi.

Lý Mộ mặt lộ vẻ khó hiểu, hỏi: "Ngươi nghe được tin tức có thể sai không, không phải nói Triệu Vĩnh Bình ngày ngày chịu khổ chịu khó hiếu học, nghiêm khắc kiềm chế bản thân, rất ít ra khỏi cửa nhà sao?"

"Cái này ngươi không hiểu rồi." Trương Sơn phun ra cỏ đuôi chó trong miệng, nói: "Hắn sắp tới sẽ kết thân với con gái quận thừa, về sau cũng không có cơ hội đến loại địa phương này nữa, đương nhiên phải ở trước khi mất đi tự do phóng túng thỏa sức, hơn nữa ta nghe nói, con gái quận thừa quận chúng ta, bộ dạng rất, rất cái kia, bằng không, đến lượt ai cũng không đến lượt Triệu Vĩnh, Triệu Vĩnh chỉ sợ cũng biết, cho nên mới muốn ở trước khi thành hôn càn rỡ hưởng thụ một phen…"

Gã vừa dứt lời, nhìn Lý Mộ, cười tủm tỉm nói: “Ngươi nói, nếu con gái quận thừa đại nhân thấy một màn như vậy, sẽ nghĩ như thế nào?”

Trương huyện lệnh sở dĩ không dám dễ dàng động vào Triệu gia, nguyên nhân xét đến cùng, vẫn là vì quận thừa một tầng quan hệ đó, nếu không có một tầng quan hệ này, Triệu gia ở huyện Dương Khâu, căn bản không tính là cái gì.

Lý Mộ thừa nhận, hắn bắt đầu nhìn với cặp mắt khác xưa đối với Trương Sơn.

Tên mập ngồi không mà hưởng này, trong đầu chứa cũng không phải tất cả đều là tiền.

Trương Sơn nhìn nhìn cửa lầu xanh, cười hề hề, nói: “Triệu Vĩnh cần một khắc đồng hồ sau mới sẽ xuất hiện, bây giờ còn có chút thời gian, nếu không chúng ta cược hai ván?”

…

Huyện Dương Khâu, trên đường, hai nữ tử kết bạn mà đi.

Một nữ tử dáng người thon gầy quay đầu lại, hỏi: “Triệu gia công tử kia hôm nay sẽ xuất hiện sao?”

Trương Sơn mặc thường phục nhìn nữ tử thon gầy, cười ha ha nói: “Yên tâm đi tiểu thư, ta cũng hỏi thăm rõ ràng rồi, công tử Triệu gia kia mỗi ngày lúc này, đều sẽ ra ngoài tản bộ, lập tức có thể thấy…”

Nữ tử thon gầy nhìn một nữ tử khác bên cạnh, cười nói: “Trần tỷ tỷ không cần lo lắng, tuy ta chưa từng gặp Triệu gia công tử, nhưng cũng nghe nói, hắn bộ dạng tuấn tú lịch sự, lại chăm học, làm người chính phái… , tóm lại ngươi lát nữa thấy là biết.”

Trần Diệu Diệu chỉ thẹn thùng cười, biểu cảm trên mặt lại tràn ngập chờ mong.

Thiếu nữ nào không hoài xuân, đối với chồng tương lai của mình, trong lòng nàng cũng tràn ngập khát khao, bởi vậy, mặc dù là không phải quá thân quen với con gái Trương huyện lệnh, ở lúc thu được lời mời của nàng, nàng đã cân nhắc thời gian rất ngắn, liền đáp ứng.

Chuyến này danh là du ngoạn, thật ra là muốn sớm nhìn thấy Triệu gia công tử sắp kết thân với nàng.

Mà đối với loại hành vi quá rõ ràng, muốn đu bám phụ thân nàng kẻ làm quận thừa Bắc quận này của Dương Khâu huyện lệnh, nàng cũng coi như nhìn không ra. Hai bên chẳng qua là theo như nhu cầu mà thôi.

Lý Mộ cũng mặc thường phục, đi ở chỗ phía sau ba người vài bước, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn một cái.

Hai nữ tử phía trước, vị dáng người thon gầy, tên là Trương Y Y, là con gái Trương huyện lệnh, một vị khác dáng người đầy đặn, là con gái quận thừa đại nhân, chuyến này được Trương Y Y mời, đến huyện Dương Khâu du ngoạn.

Nói thân thể của nàng đầy đặn, là Lý Mộ dùng từ bảo thủ, thật ra thân thể của nàng đã có thể xưng là mập mức độ nặng, mặc dù là nàng ngẩng đầu, Lý Mộ cũng không nhìn thấy cổ của nàng.

Nếu lấy dáng người Lý Thanh làm tiêu chuẩn, vị thiên kim này của quận thừa đại nhân, ít nhất cũng bằng được với bốn Lý Thanh.

Cái này cũng giải một nghi hoặc trong lòng Lý Mộ, con gái quận thừa thân phận cao quý cỡ nào, người theo đuổi đúng ra nên vô số, lại vì sao sẽ hạ mình gả cho Triệu gia, bây giờ nghi hoặc trong lòng hắn rốt cuộc cởi bỏ.

Chỉ sợ trừ Triệu Vĩnh, cũng không có bao nhiêu người nguyện ý kết thân với quận thừa…

Dựa theo kế hoạch của Lý Mộ cùng Trương Sơn, con gái quận thừa một quận, nuông chiều từ bé, lòng dạ cao ngạo, cố ý đến huyện Dương Khâu nhìn lén chồng tương lai, nếu nhìn thấy Triệu Vĩnh đi chơi lầu xanh, còn không trở mặt tại chỗ, hôn sự này tự nhiên cũng liền thất bại.

Mấy ngày nay, bọn họ đã sớm thăm dò thói quen nghỉ ngơi của Triệu Vĩnh, một canh giờ sau bữa trưa, chính là thời điểm hắn ra ngoài mua vui.

Quả nhiên, mấy người vào một chỗ trà lâu, vừa mới ngồi xuống không lâu, Trương Sơn liền chỉ vào con đường phía dưới, nói: "Hai vị tiểu thư, vị kia chính là Triệu gia công tử…"

Trần Diệu Diệu nghe vậy, vội vàng đứng dậy, từ cửa sổ nhìn hướng phía dưới.

Chỉ thấy một nam tử trẻ tuổi bộ dạng tuấn lãng đi qua trên đường, đi thẳng vào một tòa lầu các đối diện, dưới lầu các đó, mấy nữ tử trang điểm đậm dựa vào trên lan can ở cửa, vừa phe phẩy khăn trong tay, vừa cười nói: "Đại gia, công tử, tiến vào chơi chút nha…"

Biểu cảm trên mặt Trần Diệu Diệu có chút xấu hổ, nhìn Trương Sơn một cái, nói: "Ngươi sẽ không nhận lầm người chứ…"

"Không có…" Trương Sơn kiên định nói: "Hai ngày trước chúng ta còn từng gặp hắn ở Triệu gia, sẽ không nhận lầm."

Trương Y Y đứng lên, hòa giải một phen, nói: "Ngươi nhất định là nhìn lầm rồi, Triệu công tử không phải người như vậy…"

Trên mặt Trần Diệu Diệu nặn ra một nụ cười miễn cưỡng, nói: "Hắn là nam nhân, đi những chỗ yên hoa đó cũng bình thường, huống chi, chúng ta còn chưa thành hôn…"

Lý Mộ cùng Trương Sơn liếc nhau, đều nhìn ra sự kinh ngạc trong mắt hai người.

Sự tình phát triển không như hai người đoán trước, tính nết vị thiên kim quận thừa này hoàn toàn khác với bọn họ tưởng tượng, nàng thế mà lại dễ dàng như vậy đã tha thứ Triệu Vĩnh?

Sau khi tận mắt thấy Triệu Vĩnh vào lầu xanh, cảm xúc Trần Diệu Diệu liền hạ thấp, Trương Sơn tính thời gian, một khắc nào đó, đứng dậy nói: "Hai vị tiểu thư, trà cũng uống xong rồi, chúng ta lại xuống đi dạo đi…"

Trần Diệu Diệu đã không còn chút hứng thú du ngoạn, Trương Y Y lại đứng lên, nói: "Ta biết phụ cận nơi này có một cửa hàng son phấn không tệ, ta dẫn tỷ tỷ đi xem đi…"

Hết chương 39.

Chương 40. Ta không xứng

Trần Diệu Diệu không có tâm tình du ngoạn, nhưng không chịu nổi Trương Y Y thịnh tình, đành phải theo nàng đi xuống lầu, khi đi đến trên đường, vừa lúc nhìn thấy Triệu Vĩnh từ lầu xanh đi ra.

Một nữ tử lẳng lơ kéo tay Triệu Vĩnh, dịu dàng nói: "Triệu công tử, trừ đôi vòng tay kia, người ta còn nhìn trúng một khối ngọc bội…"

Triệu Vĩnh ở bộ vị nào đó rất cong trên người nàng sờ một cái, nói: "Buổi tối hôm nay mang bản công tử hầu hạ thư thái, ngày mai liền mua cho ngươi…"

Nữ tử lẳng lơ "Ưm" một tiếng, nũng nịu nói: "Vậy người ta buổi tối chờ ngươi tới…"

Triệu Vĩnh sau khi tìm vui xong, rời khỏi lầu xanh, đi đến trên đường, thấy được một nữ tử dáng người cực độ mập mạp.

Nhìn thấy nữ tử này, liền khiến hắn nhớ tới con gái quận thừa, nghĩ đến hắn nửa đời sau là phải sống với nữ nhân như vậy, trong lòng Triệu Vĩnh liền khó chịu một trận.

Hắn dùng ánh mắt chán ghét nhìn nữ tử này một cái, trực tiếp xoay người rời đi.

Trần Diệu Diệu sâu sắc nhận ra sự chán ghét trong ánh mắt Triệu Vĩnh, sắc mặt không khỏi tái nhợt, nói với Trương Y Y: "Ta muốn đi một mình…"

Trương Y Y có chút lo lắng nói: "Ta đi cùng ngươi…"

"Không cần." Trần Diệu Diệu lắc lắc đầu, lại nói với vài tên hộ vệ khác nơi xa: "Các ngươi cũng đừng đi theo."

Nhìn Trần Diệu Diệu một mình rời khỏi, Lý Mộ lắc lắc đầu, cảm thán nói: "Thật sự là cô nương thiện lương."

Làm con gái quận thừa, tính cách Trần Diệu Diệu khiến Lý Mộ rất bất ngờ, nàng tính cách dịu dàng, còn có một chút tự ti ai cũng có thể nhìn ra.

Đương nhiên, Trần Diệu Diệu chưa trở mặt với Triệu Vĩnh, kế hoạch vốn không chút sơ hở của hắn cùng Trương Sơn cũng tuyên bố thất bại.

"Kế hoạch Giáp thất bại." Trương Sơn thở dài, nói: "Xem ra chỉ có chấp hành kế hoạch Ất."

Lý Mộ ngẩn ra một phen, hỏi: "Ngươi từ bao giờ có kế hoạch Ất?"

"Ta vốn không muốn vận dụng đòn sát thủ này." Trương Sơn thở dài, nói: "Bây giờ xem ra, không dùng là không được rồi."

Huyện Dương Khâu, đường chính.

Lầu xanh nơi nào đó, nữ tử diêm dúa lòe loẹt theo một thanh niên đi ra, từ trong tay áo lấy ra một đôi vòng tay, nhét ở trong lòng hắn, nói: "Cái này cầm đi mua rượu uống, ngày mai huynh tới, muội lại cho ngươi một miếng ngọc bội, thích huynh cứ mang ở trên người, không thích cũng cầm đi cầm đồ."

Nam tử chưa nhận lấy vòng ngọc, xua tay, nói: "Muội đeo chơi đi."

Nhìn hắn đi đến trên đường, nữ tử diêm dúa lòe loẹt kia vội vàng hỏi: "Vậy huynh ngày mai lại đến chứ?"

Nam tử quay đầu lại, thản nhiên nói: "Xem tình huống."

Lý Tứ vừa mới từ lầu xanh đi ra, liền bị người ta một trái một phải đè lại bả vai.

Hắn nhìn lại, phát hiện là Trương Sơn cùng Lý Mộ, nghi hoặc hỏi: "Các ngươi làm gì?"

Trương Sơn nghiêm nghị nói: "Tổ chức có một nhiệm vụ phi thường quan trọng muốn giao cho ngươi."

"Nhiệm vụ gì?"

"Đi cứu lại một nữ tử."

"Nói cụ thể."

"Để nữ tử đó yêu ngươi "

Lý Tứ xua tay, nói: “Tình yêu thứ này, ta chưa bao giờ chạm vào, các ngươi mời người cao minh khác đi.”

Trương Sơn cầm lấy cánh tay hắn, nói: “Cái này đề cập đến một án mạng, bây giờ chỉ có ngươi có thể giúp chúng ta.”

“Lý Tứ ta đời này, cái gì cũng động vào, chỉ không động vào tình yêu.” Lý Tứ thái độ kiên quyết nói: “Ta chưa bao giờ làm chuyện vi phạm nguyên tắc của mình, các ngươi nghĩ cách khác.”

Trương Sơn đột nhiên hỏi: “Còn nhớ Thanh Thanh là như thế nào rời khỏi ngươi không?”

Thân thể Lý Tứ chấn động, hai mắt đỏ đậm nhìn hắn, hít thở dần dần nặng nề.

“Có một nữ tử tình huống rất giống với ngươi.” Trương Sơn tiếp tục nói: “Khác nhau là, Thanh Thanh là vì bạc rời khỏi ngươi, mà phu quân chưa cưới của nữ tử đó, vì tiền đồ của mình, vì thành thân với con gái quận thừa, không tiếc tàn nhẫn giết hại nàng, vứt xác nơi hoang dã, không chỉ có thế, tên súc sinh kia, còn mời người tu hành mang hồn phách của nàng đánh tan.”

“Chúng ta bây giờ phải làm, chính là để súc sinh kia đền tội.” Trương Sơn nhìn vào mắt Lý Tứ, hỏi: “Cô nương đáng thương như vậy, ngươi thật sự không muốn giúp nàng sao?”

Gân xanh nổi lên trán Lý Tứ, trong mắt che kín tơ máu, hắn nhắm mắt, hồi lâu sau mới mở ra, hỏi: “Nói, muốn ta làm cái gì?”

Lý Tứ đã rời khỏi, Lý Mộ nhìn Trương Sơn, hỏi: “Hắn được không?”

“Trừ cái “không” kia.” Trương Sơn vô cùng khẳng định nói: “Nữ nhân huyện Dương Khâu, mặc kệ là thiếu nữ hay thiếu phụ, dưới đến mười tám, trên đến tám mươi, không có ai hắn không xử lý được. Hắn đi lầu xanh, những nữ nhân này cho dù mất tiền ngược, cũng hy vọng hắn lần sau lại đến “

Từ sau sự kiện ảo cảnh lần trước, Lý Mộ đã nhìn bằng cặp mắt khác xưa đối với Lý Tứ, cũng không phải hoài nghi gã.

Chỉ là, hắn thật sự không nghĩ ra, Lý Tứ bộ dạng chỉ là trình độ trung bình khá, nhìn qua còn có chút suy sút hậm hực, rốt cuộc là có cái 'nhất nghệ tinh*' gì, mới có thể đồng thời đạt được nhiều nữ nhân ưu ái như vậy.

(*: giỏi về một nghề)

Hắn nếu học được loại bản lãnh này của Lý Tứ, lo gì không thu thập được Dục tình?

Chuyện này dù sao liên quan tính mạng hắn, tìm một cơ hội, còn phải lãnh giáo Lý Tứ một chút.

Trần Diệu Diệu mất hồn mất vía đi ở đầu đường, nàng từ trước tới giờ đều không ngờ tới, chuyến đi huyện Dương Khâu một lần này, thế mà sẽ là kết cục như thế.

Phu quân tương lai bản tính thấp kém như thế, nghĩ hẳn cũng là nhìn trúng quyền thế của phụ thân, mới đáp ứng hôn sự với nàng, là bản thân nàng quá ngây thơ rồi, trên đời này sao có thể có người thích nữ tử như nàng?

Nghĩ đến đây, trong lòng của nàng liền buồn rầu một trận.

Phành!

Nàng chỉ lo cúi đầu đi đường, không cẩn thận đụng vào một người.

Thân thể Trần Diệu Diệu chỉ là run lên, người nọ lại bị đánh bay ra ngoài, ngã xuống đất.

Trần Diệu Diệu sắc mặt bối rối, đang muốn tiến lên hỏi, người trẻ tuổi bị nàng đánh ngã lại nhanh chóng từ trên mặt đất bò dậy, chạy đến bên cạnh nàng, quan tâm hỏi: "Vị cô nương này, ngươi không sao chứ?"

"Không sao." Trần Diệu Diệu lắc lắc đầu, khi nhìn về phía thanh niên đó, vẻ mặt sửng sốt.

Bởi vì dáng người của nàng, trừ cha mẹ, trong ánh mắt mọi người nhìn nàng, hoặc nhiều hoặc ít đều mang theo một tia khác thường.

Trong ánh mắt bọn họ có kinh ngạc, có cười nhạo, có khinh rẻ, lại chưa từng có một ai, ánh mắt như người trẻ tuổi trước

mắt.

Trong sốt sắng, lo lắng mang theo một tia quan tâm, ngoài ra, đó là một mảng trong suốt.

Người trẻ tuổi thấy nàng không có việc gì, mỉm cười hỏi: “Ta tên Lý Sơn, xin hỏi phương danh cô nương?”

Ở dưới tình huống không biết thân phận nàng, từ trước tới giờ chưa có ai dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với nàng. Trần Diệu Diệu cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Trần, Trần Diệu Diệu.”

Hết chương 40.

Chương 41. Trảm quyết (1)

Ba ngày sau.

Cửa huyện nha, Trương Y Y kinh ngạc nhìn Trần Diệu Diệu, hỏi: “Trần tỷ tỷ sớm như vậy muốn đi sao?”

Trên mặt Trần Diệu Diệu tràn đầy không nỡ, lại vẫn lắc đầu nói: “Ba ngày đã rất lâu, muộn nữa, phụ thân liền muốn phái người tới đón ta.”

Trương Y Y tiếc nuối nói: “Lần này từ biệt, không biết khi nào mới có thể gặp lại.”

Trần Diệu Diệu bỗng nhiên cầm tay nàng, nói: “Y Y, cảm ơn muội.”

Trương Y Y nghi hoặc nói: “Cảm ơn muội cái gì?”

Trần Diệu Diệu mỉm cười nói: “Bởi vì muội, ta mới có thể đến nơi này, mới có thể gặp được hắn.”

“Hắn?” Trương Y Y ngẩn ra một phen, hỏi: “Là Triệu Vĩnh sao?”

“Không phải.” Trần Diệu Diệu lắc lắc đầu, nói: “Hắn là một người rất đặc biệt, chỉ có hắn không chê diện mạo cùng dáng người của ta, hắn nói chỉ có như ta, mới có thể lấp đầy trái tim hắn, không chứa nổi người khác nữa, hắn là thật tâm thích ta.”

Trương Y Y lúc này mới rõ, cô mấy ngày nay đi sớm về muộn, hơn nữa không cho mình đi cùng, thì ra là lén gặp một nam tử khác.

Nàng nhìn Trần Diệu Diệu, nói: “Trần tỷ tỷ, tỷ không phải bị người nào lừa chứ?”

Trần Diệu Diệu cúi đầu nhìn dáng người mình, cười cười, nói: “Ta không giống với muội, ta có cái gì có thể bị hắn lừa?”

Trương Y Y quay đầu nhìn thoáng qua Trương Sơn cùng Lý Mộ, mím mím môi, không nói gì thêm.

Trần Diệu Diệu hít thật sâu, nói: “Lần này sau khi trở về, ta muốn nói cho phụ thân, ta không gả cho Triệu Vĩnh nữa, ta

muốn chờ hắn, hắn nói ba năm sau, chờ hắn hết thời gian giữ đạo hiếu, hắn sẽ tới nhà ta cầu thân.”

Trương Y Y thở dài, nói: “Thật lòng hy vọng Trần tỷ tỷ gặp phu quân của tỷ.”

Trần Diệu Diệu đi rồi, Lý Mộ và Trương Sơn cũng từ trong miệng Trương Y Y biết được, sau khi nàng trở về, sẽ hủy bỏ hôn sự với Triệu gia.

Lý Mộ thầm than, nữ nhân ở trong tình yêu, chỉ số thông minh quả nhiên giảm xuống thẳng tắp, Lý Tứ chỉ dùng một cái tên giả, một thân phận giả, đã lừa được trái tim của nàng.

Trương Y Y khẽ thở dài, nói: “Thật không biết chúng ta làm như vậy là sai hay đúng.”

Lý Mộ nghĩ nghĩ, mở miệng nói: “Nếu cô ấy thật sự gả cho Triệu Vĩnh cầm thú như vậy, mới là bi ai lớn nhất, chúng ta làm là chuyện tốt.”

Trương Y Y ngẩng đầu nhìn hắn, kinh ngạc nói: “Lý Mộ, ngươi thay đổi rồi nha.”

“A?” Lý Mộ vẻ mặt nghi hoặc: “Cái gì thay đổi?”

Trương Y Y nhìn hắn, nói: “Ngươi trước kia, không nói ra được lời như vậy.”

Lý Mộ cười cười, nói: “Con người sẽ luôn thay đổi, sau khi chết một lần, cũng đã nghĩ thông một số chuyện.”

“Ngươi thật sự là thay đổi rồi, trở nên có đảm đương rồi.” Trương Y Y tán thưởng nhìn hắn một cái, nói: “Chờ vụ án này chấm dứt, ta đi chỗ cha ta thỉnh công cho các ngươi.”

Sau khi Trương Y Y rời khỏi, nơi này chỉ còn lại có ba người bọn Lý Mộ.

Lý Tứ dựa chéo vào tường, trong miệng ngậm một cây cỏ, góc bốn mươi lăm độ nhìn lên bầu trời, không biết đang nghĩ cái gì.

Lý Mộ tựa vào trên tường bên cạnh hắn, hỏi: “Ngươi làm như thế nào?”

“Cái gì?”

“Để một nữ tử ở trong vòng ba ngày thích ngươi.”

“Muốn học?”

“Muốn học.”

Lý Tứ mang cọng cỏ trong miệng nhổ ra, nói: “Lòng lang chỉ có thể đổi lấy dạ sói, để một nữ nhân trả giá thật lòng đối với ngươi, biện pháp tốt nhất, chính là ngươi đối với nàng cũng trả giá thật lòng, thật lòng, chỉ có thể dùng thật lòng đến đổi.”

Lý Mộ nhìn hắn, hỏi: “Ngươi trả giá thật lòng đối với Trần cô nương?”

Lý Tứ nói: “Ta đối với mỗi vị cô nương đều trả giá thật lòng.”

Lý Mộ lắc đầu nói: “Vậy thật lòng của ngươi cũng thật không đáng tiền.”

Khóe miệng Lý Tứ giật giật, tự giễu nói: “Thật lòng vốn là không đáng tiền.”

Lý Mộ trầm mặc chốc lát, vỗ vỗ bờ vai hắn, nói: “Có một số người gặp lại không bằng không gặp, có một số người hoài niệm không bằng quên đi.”

Lý Tứ bỗng nhiên nhìn về phía hắn, nói: “Tiểu thư nói rất đúng, Lý Mộ ngươi thật sự thay đổi rồi, một con gà non ngay cả tay nữ nhân cũng chưa từng nắm, thế mà sẽ nói những thứ này với ta.”

Lý Mộ lười tranh cãi với hắn, hỏi: “Ba năm sau ngươi tính làm thế nào, thật sự đi phủ quận thừa cưới nàng sao?”

“Nàng là cô nương tốt.” Trên mặt Lý Tứ hiện ra nụ cười, lắc đầu nói: “Là ta không xứng.”

Bắc quận, quận thành.

Trong phủ quận thừa, một nam tử trung niên đang uống trà ở sảnh đứng lên, kinh ngạc hỏi: “Nói như thế nào không gả nữa thì không gả nữa?”

Thanh niên nửa quỳ ở trên mặt đất ngẩng đầu nói: "Bẩm đại nhân, tiểu thư lần này tới huyện Dương Khâu, du ngoạn là giả, thật ra là muốn thấy Triệu Vĩnh trước, nhưng không ngờ, bản tính Triệu Vĩnh kia, kém thanh danh hắn quá nhiều, ngày ngày lưu luyến lầu xanh, hơn nữa không đến một khắc đồng hồ đã đi ra…"

Nam tử trung niên buông chén trà, nói: "Một khắc đồng hồ, cũng không ngắn…"

Thanh niên nói: "Một khắc đồng hồ, là từ hắn tiến vào lầu xanh đến đi ra, có thể còn phải cộng thêm tắm rửa…"

"Vậy là có chút ngắn…"

Thanh niên nghĩ nghĩ, lại nói: "Tiểu thư ở huyện Dương Khâu, đã gặp một nam tử, tựa như là thích hắn rồi…"

"Ồ?" Nam tử trung niên vuốt vuốt bộ râu ngắn trên cằm, nói: "Khó trách nó lần này trở về vui vẻ như vậy, nam tử đó thế nào?"

Thanh niên nói: "Đối với tiểu thư rất tốt, thời điểm tiểu thư và hắn ở cùng một chỗ, vẫn chưa có hành vi gì vượt lễ, thuộc hạ thấy tiểu thư vui vẻ, cũng liền không ngăn trở."

"Chỉ cần Diệu Diệu vui vẻ là tốt rồi." Nam tử trung niên lắc lắc đầu, có chút tiếc nuối nói: "Triệu Vĩnh kia chính là hỏa hành chi thể, cùng Diệu Diệu thể chất tương sinh, bản quan tìm rất lâu mới tìm được, nếu là hai người bọn nó kết hợp, liền có thể bù lại chỗ thiếu hụt bẩm sinh của Diệu Diệu, để nó đi lên con đường tu hành, đáng tiếc…"

Nói xong, hắn chuyển đề tài, lại hỏi: "Nam nhân đó thân phận thế nào, có hôn phối không?"

Thanh niên nói: "Dương Khâu huyện nha, bộ khoái Lý Tứ, vẫn chưa có hôn phối, khi hắn cùng tiểu thư ở chung một chỗ, che giấu tên thật cùng thân phận, còn cùng tiểu thư định ra ước hẹn ba năm. Đại nhân, người này nên xử trí như thế nào…"

Người trung niên nói: "Diệu Diệu đã định ra ước hẹn ba năm với hắn, vậy thì chờ hắn ba năm."

Thanh niên ngẩng đầu, hỏi: “Nếu ba năm sau hắn không đến…”

Người trung niên phất phất tay, nói: “Hẹn là chính hắn định ra, đến lúc đó, tới hay không cũng không do hắn.”

Thanh niên lại hỏi: “Vậy Triệu gia…”

Người trung niên không thèm để ý nói: “Diệu Diệu đã có người trong lòng, chuyện Triệu gia, vậy thôi đi, bảo người ta đi thông báo bọn họ. Mặt khác, nói cho Dương Khâu huyện lệnh, bảo hắn hơn hai năm tới đây chiếu cố Lý Tứ kia một chút, tu hành hay không không quan trọng, Diệu Diệu gặp được người mình thích đã không dễ dàng…”

Thanh niên nghĩ nghĩ, lo lắng nói: “Đại nhân, người nọ có thể là có mưu đồ hay không?”

“Mưu đồ?” Người trung niên mỉm cười, nói: “Mưu đồ lại như thế nào, chỉ cần Diệu Diệu thích hắn, chỉ cần hắn có thể làm Diệu Diệu vui vẻ, tài phú, quyền thế, hắn muốn cái gì, bản quan cho hắn cái đó…”

Hết chương 41.

Chương 42. Trảm quyết (2)

Huyện Dương Khâu, Triệu phủ.

“Chưa tìm được?” Triệu Vĩnh nghe hạ nhân báo cáo, chau mày, cả giận nói: “Tên lùn chết tiệt kia, có thể cầm tiền chạy mất rồi hay không?”

Hắn ở trong phòng không ngừng đi qua đi lại, tuy nói chuyện đó hắn làm bí ẩn, không có ai biết, nhưng vì để ngừa vạn nhất, hắn vẫn mời một cao nhân biết đạo pháp đi Lâm gia thôn nhìn chằm chằm, không ngờ cao nhân đó sau khi cầm tiền đặt cọc, liền không còn xuất hiện nữa, Triệu Vĩnh nhịn không được hoài nghi, hắn có phải gặp kẻ lừa gạt rồi hay không.

Khi trong lòng hắn bực bội, lại có một hạ nhân vội vã chạy vào, nói: “Thiếu gia, lão gia phu nhân bảo ngươi đi ra, người phủ quận thừa tới…”

Nghe nói người phủ quận thừa tới, Triệu Vĩnh vội vàng đi ra, lại thấy trong sảnh trước không có khách nhân, trái lại cha mẹ hắn đứng ở nơi đó, vẻ mặt hoảng hốt, sắc mặt tái nhợt.

Triệu Vĩnh nhìn bọn họ, nghi hoặc nói: “Cha, mẹ, làm sao vậy, người phủ quận thừa đâu?”

Gia chủ Triệu gia hung hăng tát một cái ở trên mặt hắn, nghiến răng nói: “Đồ khốn kiếp, ngươi đã làm cái gì!”

Triệu Vĩnh ôm mặt, ngạc nhiên một trận: “Con làm sao vậy?”

Gia chủ Triệu gia mặt âm trầm nói: “Hôn sự của ngươi cùng thiên kim quận thừa hủy bỏ rồi.”

“Cái gì!”

Sắc mặt Triệu Vĩnh biến đổi hẳn, tuy hắn đã sớm nghe được, thiên kim quận thừa chính là gái xấu nổi tiếng, nhưng vì tiền đồ, hắn khẽ cắn môi cũng tiếp nhận, thậm chí vì thế giết vợ chưa cưới ban đầu của hắn, bây giờ nói cho hắn hôn sự hủy bỏ, bảo hắn tiếp nhận như thế nào?

Triệu Vĩnh vừa sợ vừa vội, hỏi: “Vì sao?”

Gia chủ Triệu gia mang một phong thư ném ở trên mặt hắn, nói: “Thiên kim quận thừa hai ngày trước tới huyện Dương Khâu du ngoạn, thấy ngươi ngày ngày lưu luyến lầu xanh, trở về liền báo cho quận thừa đại nhân, hủy bỏ hôn ước của các ngươi…”

Thân thể Triệu Vĩnh run lên, tựa như là nghĩ tới cái gì, sắc mặt hoàn toàn tái nhợt đi.

Phụ nhân kia vẻ mặt hối hận, nói: “Sớm biết như vậy, đã không…”

Gia chủ Triệu gia hỏi: “Đã không cái gì?”

Ánh mắt phụ nhân trốn tránh, lắc đầu nói: “Không có gì.”

Gia chủ Triệu gia mặt lộ vẻ hoài nghi, hỏi: “Các ngươi là có chuyện gì giấu ta phải không?”

“Sao có khả năng.” Phụ nhân cười gượng hai tiếng, nói sang chuyện khác: “Hôn ước hủy bỏ thì hủy bỏ đi, nghe nói con gái quận thừa mập mạp, lại xấu vô cùng, cưới cô ta là ủy khuất Vĩnh Nhi của chúng ta. Đến, lão gia, uống chén trà, xin bớt giận…”

Lời của bà vừa mới hạ xuống, một hạ nhân từ bên ngoài chạy vào, nói: “Lão gia, phu nhân, không xong rồi, người huyện nha tới, nói là thiếu gia liên lụy đến một vụ án mạng, muốn dẫn hắn đi huyện nha hỏi…”

Bốp!

Chén trà trong tay phụ nhân rơi xuống, vỡ nát.

Thân thể Triệu Vĩnh mềm nhũn, ngã bệt xuống đất.

…

Trương huyện lệnh so với Triệu gia biết tin tức Triệu Vĩnh cùng thiên kim quận thừa hủy bỏ hôn sự sớm hơn, bởi vì người phủ quận thừa, sau khi tới huyện Dương Khâu, là đi huyện nha trước.

Bọn họ mới từ Triệu gia rời khỏi, Trương huyện lệnh liền phái người mang Triệu Vĩnh bắt lại.

Vụ án Lâm Uyển, huyện nha cố kỵ, chẳng qua là quận thừa nhúng tay, hôm nay Triệu gia và phủ quận thừa đã không còn quan hệ, Trương huyện lệnh cũng không có băn khoăn nữa.

Trên công đường, Triệu Vĩnh từ chối không thừa nhận, lớn tiếng nói: "Ta không giết người, Uyển Nhi là vợ chưa cưới của ta, ta sao có khả năng giết nàng ấy?"

Mẹ của Triệu Vĩnh đứng ở phía sau hắn, khóc kể: "Đại nhân, oan uổng, Uyển Uyển chỉ là mất tích…"

Trương huyện lệnh thản nhiên nhìn bà ta một cái, nói: "Chúng ta đã tìm được thi thể Lâm Uyển cô nương."

Phụ nhân ngẩn ra một phen, sau đó liền đau lòng khóc nói: "Con dâu đáng thương của ta, con chết thật thảm. Đại nhân, ngài nhất định phải làm chủ cho chúng ta, mang hung thủ tróc nã quy án…"

Trương huyện lệnh vỗ kinh đường mộc*, lớn tiếng nói: "Triệu Vĩnh, ngươi thật sự không giết Lâm Uyển?"

(*: miếng gỗ hay để trên bàn của quan lại, vỗ dùng để trấn áp tinh thần, khi mất trật tự…)

Triệu Vĩnh quỳ rạp trên đất, cao giọng nói: "Đại nhân, oan uổng!"

Trương huyện lệnh nhìn hắn một cái, nói: "Ngẩng đầu lên, nhìn xem nàng là ai."

Triệu Vĩnh ngẩng đầu, một khuôn mặt nữ tử, ở trước mặt hắn chậm rãi hiện lên.

"Quỷ!"

Sắc mặt Triệu Vĩnh nháy mắt tái nhợt không còn màu máu, trực tiếp ngất đi.

Phụ nhân kia ôm đùi gia chủ Triệu gia, thê lương nói: "Lão gia, cứu Vĩnh Nhi, chúng ta chỉ có một đứa con này thôi!"

“Hắn là một cái mạng người, người khác cũng là một mạng người, là ta chưa dạy tốt nó…” Hai hàng nước mắt từ trên mặt nam tử trung niên chảy xuống, ông nhìn Triệu Vĩnh một cái cuối cùng, thấp giọng nói: “Gieo nhân nào, gặt quả nấy. Vĩnh Nhi, kiếp sau làm người tốt đi…”

Mẹ của Triệu Vĩnh thân thể run lên, dùng ánh mắt cực độ oán độc cùng phẫn hận nhìn ba người bọn Lý Mộ cùng Trương Sơn, sau đó liền trực tiếp trước mắt tối sầm, ngất đi.

Chán ghét, phẫn hận, đều thuộc về “Ác” tình, Triệu Vĩnh đáng chết, mẫu thân của hắn cũng không phải người tốt gì, đối với loại người này, Lý Mộ chút tình cảm cũng không lưu.

Ở sau khi Lý Mộ mang hồn Lâm Uyển mời đến, án này đã không có bất cứ sự hồi hộp nào nữa, thẩm vấn Triệu Vĩnh, chỉ là đi một lần lưu trình nên có.

Theo luật lệ Đại Chu, kẻ giết người đền mạng, Trương huyện lệnh vung bút son lên, lập tức định ra tội chết của Triệu Vĩnh. Huyện lệnh tuy không có quyền trực tiếp quyết định sự sống chết của người ta, nhưng chỉ cần đưa công văn đi quận thủ phủ, sau khi trải qua duyệt lại cuối cùng, liền có thể chấp hành.

Đại Chu các quận tự trị, Trung quận triều đình, bình thường sẽ không nhúng tay công việc các quận, chuyện lớn nhỏ trong quận, đều do quận thủ quyết định.

Lấy khoảng cách của huyện Dương Khâu cùng quận thành, một đi một về, chậm nhất chỉ cần ba ngày thời gian.

Triệu Vĩnh từ luận tội phán định hình phạt, đến quận thủ duyệt lại đưa về hồ sơ, chỉ dùng hai ngày thời gian.

Ba ngày sau, Triệu Vĩnh sẽ ở chợ bán thức ăn trảm quyết.

Huyện Dương Khâu vốn không lớn, Triệu gia ở trong huyện cũng có vài phần danh vọng.

Ngày Triệu Vĩnh bị chém, huyện Dương Khâu muôn người đều đổ xô ra đường.

Trương huyện lệnh tự mình giám sát việc chém đầu, đao phủ đã ở trên đài đợi lệnh, đao trong tay hắn cũng là vật phi

phàm, một đao hạ xuống, trừ đầu người rơi xuống đất, ba hồn bảy vía phạm nhân cũng sẽ bị cùng nhau chém chết, đây là vì phòng ngừa phạm nhân sau khi chết hóa thành lệ quỷ, tiếp tục làm hại.

Trương huyện lệnh ném một thẻ lệnh, trầm giọng nói: "Canh giờ đã đến, hành hình!"

Ánh đao hiện lên, đầu Triệu Vĩnh lăn lông lốc.

Trong tiếng kinh hô của đám người chợ bán thức ăn, Trương huyện lệnh nhìn hư vô bên cạnh, áy náy nói: "Lâm cô nương, điều bản huyện có thể làm, cũng chỉ có những thứ này. Triệu Vĩnh đã chết, hy vọng ngươi ngày sau đừng lòng mang oán niệm, đi lên tà đạo, gây hại nhân gian…"

"Cảm ơn đại nhân, Lâm Uyển ghi nhớ đại nhân dạy bảo…"

Chỗ hư vô chỉ nghe tiếng, không thấy hình.

"Bản huyện hổ thẹn, không đảm đương nổi cô nương cảm ơn, muốn cảm ơn, thì cảm ơn bọn Lý Mộ đi." Trương huyện lệnh lắc lắc đầu, quay đầu nói với lão Vương đứng phía sau ngủ gà ngủ gật: "Đừng ngủ nữa, bảo người ta nhặt xác tẩy rửa đi…"

Hết chương 42.

Chương 43. Ngưng phách

Ngày Triệu Vĩnh bị chém, huyện Dương Khâu còn đã xảy ra một chuyện dẫn tới người ta bàn luận sôi nổi.

Gia chủ Triệu gia, ở một ngày này, bán hết nhà cửa, cửa hàng, đuổi nha hoàn người hầu, cũng mang toàn bộ gia sản quyên hết ra, chuyển khỏi huyện Dương Khâu, từ đó về sau không biết tung tích.

"Triệu lão gia trái lại là người tốt, chỉ tiếc sinh một tên súc sinh như vậy."

"Ài, ngày lễ ngày tết, hắn còn phát cháo cho người ăn xin…"

"Nghiệp chướng…"

…

Một chỗ quán trà bên đường, dân chúng rảnh rỗi nghị luận, một nam tử cao gầy dựa vào cửa chính quán trà, hỏi: "Mấy bộ khoái nho nhỏ kia cũng có dũng khí, tên là gì?"

Tiểu nhị quán trà nghĩ chút, nói: "Lý Mộ, Trương Sơn, Lý Tứ, hình như là mấy người này…"

"Cảm tạ."

Nam tử cao gầy gật gật đầu, xoay người biến mất ở trong dòng người chật chội.

Hôm nay là ngày Triệu Vĩnh bị xử quyết, cân nhắc đến cảnh chém đầu hẳn là rất tanh máu, Lý Mộ cũng không đi xem.

Liễu Hàm Yên và Vãn Vãn tựa như đi xem náo nhiệt, Vãn Vãn lúc trở về, khuôn mặt nhỏ trắng bệch, nhìn thấy Lý Mộ đang nhúng máu vịt ăn, hiếm thấy chưa ghé lên, che miệng xoay người bỏ chạy…

Sắc mặt Liễu Hàm Yên so với nàng tốt hơn một chút, chỉ là dùng ánh mắt hơi khác thường nhìn Lý Mộ.

Nàng đi đến bên cạnh Lý Mộ, hỏi: "Ta nghe những bộ khoái kia nói, là ngươi tiếp vụ án đó, thiết kế để Triệu Vĩnh đền tội,

trả Lâm cô nương sự công bằng?”

Lý Mộ lắc đầu nói: “Là hai vị đồng nghiệp của ta, ta chỉ bỏ ra một chút sức.”

Đây là lời trong lòng hắn, sự thật cũng chính là như thế, vụ án Lâm Uyển, là hắn tiếp nhận, nhưng không có Trương Sơn cùng Lý Tứ hỗ trợ, Triệu Vĩnh tuyệt đối không có khả năng nhanh như vậy đền tội.

Liễu Hàm Yên trước kia chỉ biết Lý Mộ là bộ khoái, lại không biết, hắn là một bộ khoái có tâm huyết như thế. Sau khi Triệu gia đu bám quận thừa, ở huyện Dương Khâu không ai dám chọc đến, ngay cả huyện lệnh cũng phải kính ba phần, một bộ khoái nho nhỏ, thế mà mang công tử Triệu gia đưa lên đạo trường, cái này cần dũng khí cỡ nào?

Cái này không khỏi làm nàng nhìn với cặp mắt khác xưa đối với Lý Mộ.

Nàng đứng ở trong sân, tựa như có chút nghĩ không thông, hỏi: “Ngươi chẳng lẽ không sợ Triệu gia, không sợ quận thừa sao?”

Ở trước mặt Liễu Hàm Yên phải duy trì thiết lập nhân vật người sắp chết, Lý Mộ vẻ mặt không sợ nói: “Vì sao phải sợ, dù sao ta cũng không còn bao lâu thời gian để sống, ở trước khi ta chết, có thể giết thêm mấy tên cầm thú, làm thêm cho dân chúng chút chuyện tốt, cũng không uổng sống một chuyến ở trên đời này…”

“Lý Mộ, mau ra đây, huyện lệnh đại nhân thưởng cho chúng ta hai tháng bổng lộc…” Khi Liễu Hàm Yên mặt lộ vẻ khâm phục, Trương Sơn nụ cười đầy mặt từ bên ngoài đi vào, nhìn thấy nữ tử xa lạ trong sân, ngẩn người, hỏi: “Vị này là…”

“Vị này là Liễu cô nương, hàng xóm của ta.” Lý Mộ trả lời một câu, ánh mắt nhìn như nhìn Trương Sơn, thực ra nhìn là Lâm Uyển phía sau Trương Sơn.

Nàng cũng chưa hiển lộ trước mặt người khác, Trương Sơn và Liễu Hàm Yên đều không nhìn thấy nàng.

“Ta về trước…” Thấy trong nhà Lý Mộ có người xa lạ tới, Liễu Hàm Yên liền tính rời khỏi, lúc gần đi, lại nghĩ tới cái gì, nói: “Ta quen biết một vị lão đại phu, chuyên trị các bệnh hiểm nghèo, muốn mời hắn giúp ngươi khám hay không, có lẽ hắn sẽ có biện pháp…”

Trương Sơn nghe vậy, đánh giá Lý Mộ, kinh ngạc nói: “Lý Mộ, ngươi sinh bệnh, sinh bệnh gì, chuyện khi nào, sao ta cho tới bây giờ cũng chưa từng nghe nói?”

Liễu Hàm Yên ngẩn ra một phen, sau đó liền quay đầu nhìn Lý Mộ.

Tuy Lý Mộ lần trước ngất xỉu hộc máu, là nàng tận mắt thấy, nhưng trừ hai lần đó, hắn ngày thường nhìn qua cũng không khác gì người thường, lời của Trương Sơn, lại gọi lên hoài nghi trong lòng nàng.

Tâm tư Lý Mộ căn bản không ở trên người Trương Sơn cùng Liễu Hàm Yên, thậm chí chưa nghe hiểu thứ bọn họ nói.

Toàn bộ sức chú ý của hắn đều ở chỗ Lâm Uyển.

“Triệu Vĩnh đã đền tội, cảm ơn ân công trả Lâm Uyển sự công bằng…”

Lâm Uyển quỳ ở trên mặt đất, cung kính hướng Lý Mộ dập đầu ba lượt.

Mà lúc này, ở trong mắt Lý Mộ, trên thân thể của nàng, bỗng nhiên toát ra ánh sáng màu đỏ loá mắt.

Mặc kệ là người hay yêu quỷ, thực lực càng cường đại, lực lượng cảm xúc liền càng cường đại.

Lý Mộ lập tức triển khai thuật dẫn đường, chỉ trong nháy mắt, liền cảm giác thân thể bị cái gì lấp đầy, mà niềm vui cảm kích của Lâm Uyển còn đang cuồn cuộn không ngừng ùa vào.

Nếu nói thân thể hắn là một hồ nước, tình cảm vui sướng của Trương Sơn giống như gáo nước, lực lượng cảm xúc của âm linh Trương Vương thị như là dòng chảy nhỏ giọt, mà lực lượng cảm xúc của Lâm Uyển, tựa như Hoàng Hà vỡ đê…

Lý Mộ muốn dừng dẫn đường, lại phát hiện mình căn bản không dừng được.

Phốc…

Hắn trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi, ngất đi.

…

Khi Lý Mộ lần nữa tỉnh lại, phát hiện hắn nằm ở trên giường nhà mình, Liễu Hàm Yên vẻ mặt lo lắng đứng ở trước giường, Trương Sơn ở trong phòng đi tới đi lui, Lâm Uyển ẩn nấp ở trong góc trước hết phát hiện hắn tỉnh lại, trên mặt nhanh chóng hiện ra nét vui mừng.

Lý Mộ chống đỡ thân thể muốn ngồi dậy, Liễu Hàm Yên nhìn thấy, vội vàng đỡ hắn dậy, hỏi: "Ngươi không sao chứ?"

Vẻ mặt của nàng có lo lắng cũng có áy náy, lo lắng thân thể hắn, áy náy là vì vừa rồi nàng còn hoài nghi hắn có thể là đang giả bệnh hay không…

Lý Mộ lắc đầu, nói: "Không sao, đã sớm ngất quen rồi."

Sắc mặt Trương Sơn phức tạp đi tới, hỏi: "Ngươi, ngươi thật sự chỉ có nửa năm…"

Lý Mộ nói: "Nếu vận khí tốt, cũng có thể không chết được."

"Đầu nhi biết không?"

"Biết."

Trương Sơn mở miệng ngập ngừng, cuối cùng cúi đầu, nói: "Đầu nhi nhất định sẽ có biện pháp…"

Trên người Trương Sơn cùng Liễu Hàm Yên, giờ phút này đều có ai tình nồng đậm, nhưng Lý Mộ lại chưa hấp thu, chỉ cười cười, nói: "Các ngươi đi về trước đi, ta muốn một mình nghỉ ngơi một lát."

Sau khi Trương Sơn cùng Liễu Hàm Yên rời khỏi, Lâm Uyển mới từ trong góc đi tới, lẩm bẩm: "Ân công, thân thể ngài…"

Lý Mộ cười cười, nói: "Không sao."

Quỷ vật thuộc về linh thể, phi thường mẫn cảm đối với linh hồn, mà bảy phách thuộc về thân thể, chúng nó nhìn không ra vấn đề thân thể hắn, chỉ là bản năng cảm thấy hắn so với người có bảy phách dễ dàng tới gần hơn.

Đến bây giờ Lý Mộ cũng chưa nghĩ thông, con ác quỷ kia, là như nào nhìn ra hắn bảy phách mất hết?

Chuyện tạm thời không nghĩ ra hắn liền không đi nghĩ nữa, một lần nữa nhìn về phía Lâm Uyển, hỏi: "Triệu Vĩnh đã chết, kế tiếp ngươi có tính toán gì không, đi U Đô sao?"

Lâm Uyển gật gật đầu, nói: "Nơi đó mới là nơi ta nên đi."

Lý Mộ gật gật đầu, nói: "Đi đi."

"Kiếp sau làm trâu làm ngựa, lại báo đáp ân tình ngài…" Lâm Uyển cuối cùng hướng hắn dập đầu ba lần, bóng người hư ảo tới biến mất.

Sau khi Lâm Uyển rời khỏi, toàn bộ căn phòng trở nên vô cùng yên tĩnh.

Hết chương 43.

Chương 44. Thư phù (1)

Lý Mộ khoanh chân ngồi ở trên giường, ngũ tâm hướng thiên, có thể cảm nhận được tình cảm vui sướng mãnh liệt mênh mông trong cơ thể.

Trên mặt hắn hiện ra một tia kích động, nhắm mắt, vừa dẫn đường pháp lực vận chuyển, vừa thấp giọng lẩm bẩm: "Tố khí cửu hồi, chế phách tà gian, thiên thú thủ môn, kiều nữ chấp quan, bảy phách hòa nhu, dữ ngã tương an, bất đắc vọng động, khán sát hình nguyên…"

Sau một lát, mắt hắn đột nhiên mở, mở miệng nói: "Thi Cẩu, ngưng!"

Chữ "Ngưng" hạ xuống, vô số ánh sáng đỏ trong cơ thể hắn đều biến mất trong thân thể, cùng lúc đó, Lý Mộ chỉ cảm thấy trong thân thể tựa như có thêm cái gì, lại tựa như cái gì cũng không có.

Nhưng pháp lực trong cơ thể hắn, lại ở vừa rồi trong nháy mắt đó, tăng trưởng mấy lần.

Cái này nói rõ hắn phách thứ nhất đã ngưng, tác dụng của Thi Cẩu là cảnh giác, có thể khiến hắn ở dưới bất cứ tình huống nào, đều có thể phát hiện nguy hiểm tiếp cận.

Không chỉ có thế, pháp lực tăng trưởng trong cơ thể khi ngưng phách, cũng có thể khiến hắn có thể thi triển đạo thuật trước kia không thể thi triển. Lý Mộ nghĩ nghĩ, một tay bắt một cái ấn quyết, thấp giọng mở miệng.

"Thiên địa vô cực, kiền khôn tá pháp; pháp do tâm sinh, sinh sinh bất tức…"

《Thái Nhất Bạt Tội Trảm Yêu Hộ Thân Chú》 Lý Mộ vẫn còn không thể nắm giữ, cưỡng ép thi triển, khẳng định còn có thể lọt vào cắn trả.

Nói tới những đạo pháp kia hắn tạm thời còn chưa thể nắm giữ, dưới đại đa số tình huống, mặc dù thủ thế chính xác, Lý Mộ cũng cần niệm xong một câu hoặc là mấy câu, mới có cảm

ứng, chỉ có 《Đạo Đức Kinh》, hắn ngay cả một chữ cũng không niệm ra được.

Tựa như là có cái gì có thể nhìn thấu suy nghĩ trong lòng hắn, phối hợp thủ ấn, tụng niệm riêng một chữ "Đạo", cũng không có hiện tượng lạ xảy ra, nhưng nếu là khi trong lòng Lý Mộ nghĩ "đạo khả đạo", lại thử, lập tức sẽ bị cắn trả, quả thực tà môn đến cực điểm.

Lý Mộ tạm thời còn chưa dám thử cái này, bấm tay niệm chú lần nữa, thấp giọng nói: "Binh."

Keng!

Bên tai hắn, bỗng nhiên truyền đến một tiếng kiếm ngân lên thanh thúy.

Cùng lúc đó, Thanh Hồng kiếm Lý Mộ đặt lên bàn bỗng ra khỏi vỏ, lơ lửng ở không trung, thân kiếm ong ong không thôi. Lý Mộ tâm niệm khẽ động, kiếm này ở không trung kéo một cái kiếm hoa, sau đó theo ý niệm của Lý Mộ, lúc trước lúc sau, chợt trái chợt phải…

Lý Mộ duỗi tay, liền mang nó nắm trong tay.

Cửu Tự Chân Ngôn, chữ thứ nhất là lôi pháp, tác dụng của chữ thứ hai, thế mà lại là ngự khí.

Đạo môn có một thần thông tên là "Chiêu Lai Nhĩ Khứ", tên như ý nghĩa, thần thông này có thể cách không khống chế đồ vật, cần Ngưng Hồn cảnh mới có thể thi triển.

Mà trống rỗng khống chế phi kiếm pháp bảo, càng chỉ có người tu hành cảnh giới thứ ba trở lên mới có thể nắm giữ.

Chữ chân ngôn thứ hai tồn tại, trực tiếp giúp Lý Mộ xóa đi lạch trời của một cảnh giới này.

Không được hoàn mỹ là, lấy cảnh giới hắn hôm nay, khống chế pháp bảo cực kỳ tiêu hao pháp lực, chỉ nháy mắt vừa rồi, hắn đã cảm giác pháp lực trong cơ thể bị đều rút sạch, đầu cũng có chút choáng váng, Lý Mộ thuận thế nằm ở trên giường, rất nhanh đã ngủ say.

Một khắc nào đó, trong lúc ngủ mơ Lý Mộ đột nhiên bừng tỉnh, từ trên giường nhảy dựng lên, mang một bóng người thừa dịp hắn ngủ say, vụng trộm tới gần hắn bắt lấy, đè ở trên giường, tất cả cái này đều dựa vào bản năng, sau khi bắt được người nọ, Lý Mộ mới cảm giác được xúc cảm không đúng.

Chỗ một tay của hắn đè chặt mềm mại trắng mịn, chỗ một tay khác ấn tròn tròn vểnh lên, Lý Mộ tập trung nhìn vào, mới phát hiện bị hắn đè ở trên giường, thế mà lại là Liễu Hàm Yên…

Lý Mộ bị dọa giật mình, vội vàng giải thích: "Xin lỗi, ta còn tưởng là có người đánh lén…"

Liễu Hàm Yên lấy một tư thế khuất nhục bị hắn khống chế ngược lại ở trên giường, giãy giụa hai lần chưa giãy thoát, cả giận nói: "Còn không mau buông tay, ngươi làm đau ta rồi!"

Trong phòng ngủ của Lý Mộ, Liễu Hàm Yên ngồi ở trước giường, lông mày nhíu lại, nhẹ nhàng xoa cổ tay vừa rồi bị Lý Mộ bắt lấy, bây giờ có chút phát xanh.

Lý Mộ sắc mặt xấu hổ, giải thích: "Xin lỗi nha Liễu cô nương, ta không phải cố ý…"

"Thôi…"

Bộ khoái tính cảnh giác cao cũng là bình thường, Liễu Hàm Yên chỉ vào một hũ canh trên bàn, nói: "Vãn Vãn sinh bệnh, ta đun cho nó chút canh gà, cũng đưa tới một bát cho ngươi, ngươi thân thể yếu, uống bồi bổ thân thể."

"Đa tạ Liễu cô nương."

Đây là đi lại bình thường giữa hàng xóm, Lý Mộ cũng không chối từ.

Lý Mộ bưng bát ăn canh, Liễu Hàm Yên thì ngồi ở một bên, chờ hắn húp xong, mang hũ canh về.

Lý Mộ nếm một ngụm, phát hiện canh gà này hương vị thế mà cũng không tệ, hắn vốn tưởng Liễu Hàm Yên là loại tiểu thư khuê các mười ngón không dính nước mùa xuân kia, không ngờ được nàng trừ ca hát dễ nghe, lại còn có tay nghề nấu canh tốt.

Uống mấy ngụm, Lý Mộ ngẩng đầu hỏi: “Vãn Vãn làm sao vậy?”

Đối với tiểu nha đầu kia thường xuyên ở chỗ hắn ăn chực, Lý Mộ vẫn rất quan tâm.

“Còn không phải bản thân nó nhát gan…” Liễu Hàm Yên thở ra một hơi, có chút bất đắc dĩ nói: “Buổi sáng còn quấn quít lấy ta muốn đi xem náo nhiệt, kết quả thật sự thấy loại trường hợp đó, bị dọa, trở về liền bắt đầu sốt, nếu ngày mai còn không khỏi, sợ là phải mời đại phu, nhưng nó lại không thích uống thuốc…”

Căn cứ Liễu Hàm Yên miêu tả, Vãn Vãn hẳn là lần đầu tiên nhìn thấy hành hình, tâm thần bị kinh hãi.

Loại tình huống này, dược vật tầm thường có thể tạo được tác dụng rất nhỏ rất nhỏ, trái lại phù lục đạo gia, đối với an tâm ngưng thần rất hữu dụng.

Lý Thanh từng cho hắn một phù triện như vậy, ngoài đuổi quỷ trừ tà, còn có tác dụng định thần tĩnh tâm, đáng tiếc ở thời điểm gặp phải con ác quỷ kia, đã hết sạch pháp lực.

Sau khi Liễu Hàm Yên rời khỏi, Lý Mộ cũng đi ra khỏi cửa nhà.

Hắn hôm nay phách thứ nhất ngưng tụ thành, pháp lực có sự tăng trưởng, cũng đã xem như bước đầu nhìn thấy con đường tu hành, có năng lực viết một ít phù lục đơn giản.

Ở trong thần thông pháp thuật đạo môn, phù lục là một chi nhánh lớn quan trọng, chủ yếu lấy phù văn câu thông thiên địa, có công hiệu giải bệnh tiêu tai, triệu thần hặc quỷ, trấn ma hàng yêu.

Phù triện cấp thấp, có thể trị bệnh tiêu tai, ngưng thần tĩnh khí, phù triện cấp cao, thì có uy năng to lớn không thua đạo thuật, đạo môn lục tông, Phù Lục phái cũng chiếm một chỗ.

Lý Mộ ra ngoài, mua bút mực, chu sa, giấy vàng, chuẩn bị vẽ đạo phù lục thứ nhất trong cuộc đời của hắn.

Hắn chọn là một phù lục tên “Định Thần Phù”, tác dụng chủ yếu của phù lục này, đó là an tâm ngưng thần, đối với người

tâm thần chấn kinh rất có kỳ hiệu.

Theo trên quyển sách kia nói, vẽ bùa chủ yếu có ba điểm quan trọng.

Hết chương 44.

Chương 45. Thư phù (2)

Thứ nhất, muốn vẽ bùa, trước phải tịnh tâm, chỉ có ở dưới tình huống thanh trừ tạp niệm, tư tưởng chuyên chú, mới có thể thành công tiến vào trạng thái viết bùa.

Thứ hai, đó là phù lục phải liền mạch lưu loát, trong phù văn phức tạp, có rất nhiều chỗ yêu cầu một nét bút viết thành, bất cứ tạm dừng hoặc gián đoạn nào, cũng có thể dẫn tới phù lục không có hiệu quả.

Thứ ba, đó là phải mang pháp lực rót vào phù văn, pháp lực nhiều một tia, thiếu một tia, viết bùa đều sẽ thất bại.

Lý Mộ là lần đầu tiên viết bùa, Lý Thanh không có mặt, hắn cũng không có chỗ thỉnh giáo, chỉ có thể tự mình chậm rãi mò mẫm.

Điều đầu tiên hắn phải làm, là quen thuộc phù văn "Định Thần Phù", phù văn này do điểm cùng đường không chút quy luật tạo thành, nếu muốn liền mạch lưu loát viết hoàn thành, cũng không phải một chuyện dễ dàng, cần luyện tập lượng lớn.

Lý Mộ đầu tiên là dùng giấy trắng cùng mực nước bình thường luyện tập viết phù văn, phù lục này phẩm giai không cao, nhưng phù văn lại phi thường rườm rà, nhìn hoa cả mắt, hắn tốn hơn nửa canh giờ, mới miễn cưỡng có thể một hơi vẽ xong phù văn.

Sau đó phải làm, đó là ở cùng lúc vẽ phù văn, ở ngòi bút rót vào pháp lực, trong lúc đó, cường độ pháp lực, khi vận dụng ngòi bút tạm dừng gián đoạn hay không, đều là mấu chốt viết bùa có thể thành công hay không.

Chuyện này, nghĩ chút thì khó, thực tế thao tác càng khó, đầu óc nhớ kỹ, ánh mắt cũng xem hiểu, tay lại luôn không nghe sai bảo.

Lần trước xem Lý Thanh viết bùa đơn giản, Hàn Triết cũng là một lần thành công, khi đến lượt chính hắn động thủ, tình huống lại không giống chút nào cả.

Một lát thời gian, hắn đã liên tục vẽ hỏng mười tấm.

Phương pháp phán đoán phù lục thành công hay là thất bại rất đơn giản, sau khi vẽ xong, phù lục có thể lưu lại pháp lực, đó là phù lục thành công, phù lục pháp lực tiêu tán, không khác gì giấy rác.

Lý Mộ tổng kết một lần nguyên nhân thất bại, ra kết luận là lúc viết bùa, tâm thần hắn không thể hoàn toàn chuyên chú, không thể hoàn toàn tiến vào trạng thái viết bùa.

Tâm thần không thể thủ nhất, động tác viết bùa khó nối liền, pháp lực sẽ càng sinh ra dao động, dẫn tới chế bùa thất bại.

Cũng không phải Lý Mộ không muốn chuyên chú, chỉ là hắn ở cùng lúc viết bùa, vừa phải nhớ lại phù văn, vừa phải duy trì pháp lực, hai thứ đều phải phân tâm, lại nào có thể làm được chuyên chú?

Hắn càng muốn viết bùa thành công, trong lòng liền càng không thể bình tĩnh, trong lòng càng thấp thỏm, viết bùa liền càng dễ thất bại… , hắn tựa như tiến vào một vòng lẩn quẩn mâu thuẫn.

Những người giỏi về phù triện, chỉ sợ quen thuộc đối với phù văn, đã sớm làm được cơ bắp ghi nhớ, Lý Mộ trước mắt, còn xa chưa làm được một điểm này.

Lý Mộ nhìn một đống giấy bỏ trên mặt đất, bỗng nhiên nghĩ tới một biện pháp.

Hắn một tay bấm tay niệm chú, trong lòng mặc niệm: “Tâm nhược băng thanh, thiên tháp bất kinh…”

Niệm xong Thanh Tâm Quyết, Lý Mộ sắc mặt bình tĩnh, trong lòng không chút dao động, đã tiến vào hình thức hiền giả*.

(*: theo baidu, như tên gọi cho thấy, là một tình huống mà cõi tinh thần của mình có thể thăng hoa bằng cách đi vào mức độ vô vọng và không ham muốn. Khi ở trạng thái này, bạn sẽ bình tĩnh và khách quan về mọi thứ …)

Hắn nâng bút chấm mực, ngòi bút trên giấy nhanh chóng lướt đi, mây trôi nước chảy, một lát thời gian, lại một lá bùa thành hình ở trong tay hắn.

Tấm phù triện này nhìn như tầm thường, không khác gì bùa bỏ đi trên mặt đất, nhưng cầm trong tay, liền có thể cảm nhận được pháp lực lưu chuyển trong những phù văn kia, hắn hiển nhiên đã viết bùa thành công.

Chế bùa vốn là một chuyện hao tâm tốn sức, liên tiếp thất bại mười mấy lần mới thành công, pháp lực vốn không nhiều trong cơ thể Lý Mộ gần như bị tiêu hao hết, đầu cũng choáng váng một trận, vô lực tê liệt ngã xuống trên giường.

"Vãn Vãn hôm nay muốn ăn sủi cảo, ta gói chút, ngươi có muốn ăn một chút hay không…"

Liễu Hàm Yên từ bên ngoài đi vào, nhìn giấy bỏ đi đầy đất, cùng với Lý Mộ xụi lơ ở trên giường, ngạc nhiên nói: "Ngươi vừa rồi đang làm gì?"

Ngay sau đó, nàng liền phản ứng lại, sắc mặt đầu tiên là đỏ lên, sau đó liền trở nên xấu hổ và giận dữ.

Lý Mộ đang tuổi tinh lực tràn đầy, làm một số việc tuổi này nên làm, nàng có thể lý giải, nhưng hắn giữa trưa mới mạo phạm mình, buổi chiều liền… , cái này không thể không khiến Liễu Hàm Yên hoài nghi đối tượng hắn ảo tưởng rốt cuộc là ai?

Mắt thấy sắc mặt Liễu Hàm Yên từ đỏ chuyển sang trắng từ trắng chuyển thành xanh, Lý Mộ biết nàng khẳng định hiểu lầm cái gì, vội vàng từ trên giường bò dậy, nói: "Đừng hiểu lầm, ta vừa rồi là đang chế bùa…"

Liễu Hàm Yên hồ nghi nói: "Chế bùa?"

Lý Mộ vội vàng giải thích: "Vãn Vãn không phải tâm thần bị sợ hãi sao, phương thuốc tầm thường vô dụng đối với cô ấy, ta liền vẽ một tấm Định Thần Phù, sau khi hòa thành nước bùa uống vào, lập tức có thể thấy hiệu quả…"

Liễu Hàm Yên nhất thời quên chuyện Lý Mộ vừa rồi có phải đang thủ dâm hay không, kinh ngạc nói: "Ngươi biết vẽ bùa?"

Lý Mộ nhún vai, nói: "Bệnh của ta ngươi cũng biết, vì sống sót, phương pháp nào cũng phải thử chút…"

Hắn mang tấm Định Thần Phù thật không dễ gì vẽ xong kia giao cho Liễu Hàm Yên, nói: "Lá bùa này ngươi mang về, sau khi hòa thành nước bùa, để Vãn Vãn uống, bệnh của cô ấy rất nhanh sẽ khỏi."

Liễu Hàm Yên vì giữ dáng, từng thử rất nhiều biện pháp, từng tới đạo quan, cũng từng đi chùa miếu, cái gọi là nước bùa cũng từng uống vài lần, nhưng không có một lần hữu hiệu.

Sự từng trải của bản thân, làm nàng đối với các vật như bùa chú xưa nay đều cười nhạt.

Ngại bởi mặt mũi Lý Mộ, nàng vẫn nhận phù triện, lại không muốn thử ở trên người Vãn Vãn.

Nhưng sáng sớm hôm sau, Vãn Vãn sốt cao vẫn chưa giảm đi, Liễu Hàm Yên vốn tính ra ngoài mời đại phu, chạy tới cửa sân, lại ma xui quỷ khiến lấy lá bùa kia ra.

Nàng tuy không tin phù lục, nhưng tín nhiệm Lý Mộ.

Nàng nghĩ chút, vẫn mang lá bùa này hòa thành nước bùa, bưng đến trước giường Vãn Vãn, nói: "Vãn Vãn, uống cái này."

Thiếu nữ nằm ở trên giường, yếu ớt nói: "Tiểu thư, đây là cái gì?"

"Thuốc…" Liễu Hàm Yên đỡ nàng dậy, nói: "Nhanh uống nó, uống nó xong bệnh của ngươi liền khỏi."

Thiếu nữ mở miệng, không tình nguyện uống xong bát "nước thuốc" đen tuyền này, sau đó Liễu Hàm Yên liền thấy được một màn vô cùng kinh ngạc.

Vãn Vãn lúc trước còn suy yếu vô cùng, ngay cả bò cũng không bò dậy được, ở sau khi uống xong bát nước bùa kia, lập tức liền trở thành sinh long hoạt hổ, một hơi uống ba bát cháo hoa, ăn năm cái bánh bao…

Liễu Hàm Yên đưa tay sờ sờ cái trán của nàng, phát hiện cái trán của nàng cũng không nóng nữa…

Hết chương 45.

Chương 46. Tặng kiếm

Sáng sớm, Lý Mộ rời giường sớm, rửa mặt xong, đang chuẩn bị đi nha môn, bên ngoài vang lên tiếng đập cửa.

Hắn mở cửa sân, nhìn thấy Liễu Hàm Yên đứng ở bên ngoài.

Nàng mang một hộp thức ăn đưa cho Lý Mộ, mỉm cười nói: "Còn chưa ăn sáng nhỉ, ta giúp ngươi mua chút, ngươi ăn xong lại đi nha môn."

Lý Mộ nghi hoặc nhìn Liễu Hàm Yên, tuy nói nàng mấy ngày nay rất chiếu cố mình, nhưng đưa cơm loại chuyện này, bình thường đều là Vãn Vãn làm, hôm nay nàng lại tự mình tới nhà, điều này làm Lý Mộ không thể không hoài nghi nàng có dụng tâm khác.

Nhưng, nhận ân huệ người khác nhiều như vậy, cho dù là nàng thực có dụng tâm gì, Lý Mộ cũng sẽ không từ chối.

Lý Mộ trực tiếp nhìn vào mắt của nàng, nói: "Liễu cô nương có chuyện gì cứ việc nói thẳng đi, chỉ cần ta có thể làm được, liền sẽ tuyệt đối không chối từ."

Liễu Hàm Yên cũng không vòng vo với Lý Mộ, lập tức hỏi: "Phù triện có phải có rất nhiều loại hay không?"

Lý Mộ gật gật đầu, phù triện đạo môn đủ loại, tác dụng lại rộng khắp, chữa bệnh cứu tế, đuổi quỷ trừ yêu loại đó, đại khái chỉ chiếm không đến một phần mười trong đó.

Liễu Hàm Yên chờ mong hỏi: "Có loại bùa nào sau khi dùng, ăn như thế nào cũng ăn không mập hay không?"

Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói: "Cái này ta thật ra không rõ, nhưng có một loại tên là "Trú Nhan Phù", có thể làm dung nhan người ta không già, giữ mãi thanh xuân hẳn là cũng có tác dụng giữ dáng…"

Hắn hiểu biết đối với phù lục không nhiều, giới hạn bởi quyển sách kia Lý Thanh cho hắn, rất nhiều phù lục cấp cao, chỉ có đệ tử Phù Lục phái mới có thể học tập, mà người tu

hành, vốn là có năng lực trú nhan, đối với loại bùa phụ trợ này cũng không coi trọng.

"Dung nhan không già, giữ mãi thanh xuân…"

Trong đôi mắt đẹp của Liễu Hàm Yên nở rộ ra hào quang, bắt lấy tay Lý Mộ, kích động nói: "Ta muốn…"

Dung nhan không già, giữ mãi thanh xuân chuyện này, đối với nữ nhân có dụ hoặc như bùa mê.

Liễu Hàm Yên dưới sự kích động, túm tới mức cổ tay Lý Mộ cũng xanh một khối, Lý Mộ nghiêm trọng hoài nghi nàng có phải đang mượn cơ hội trả thù hay không.

Trú Nhan Phù quả thật là có, ngoài ra, còn có thuật trú nhan, một ít nữ tu tương đối để ý đối với bề ngoài của mình, đều sẽ tu luyện thuật này, cho nên ở giới tu hành, rất khó thông qua bộ dạng một nữ tử, phán đoán ra nàng rốt cuộc là mười tám tuổi hay là tám mươi tuổi.

Lý Mộ đại để biết Liễu Hàm Yên vì sao kích động như thế.

Nàng khác với Vãn Vãn, nhìn từ thói quen sinh hoạt hằng ngày của nàng, nàng tựa như là loại thể chất dễ béo uống miếng nước cũng sẽ thêm thịt kia, bởi vậy nàng mới ăn uống điều độ thời gian dài, giữ dáng.

Loại hành vi gần như tự ngược này, Lý Mộ không tán đồng.

Cuộc đời khổ ngắn, ăn, mặc ở, đi lại là nhu cầu bắt buộc của cuộc sống, nếu ngay cả ăn cũng không thể tùy tiện ăn, vậy đời người còn có ý tứ gì?

"Ta muốn loại bùa đó…" Liễu Hàm Yên cầm lấy tay Lý Mộ, bức thiết nói: "Ngươi ra giá, bao nhiêu cũng được…"

Lý Mộ chưa quên, mình còn nợ Liễu Hàm Yên mười lượng bạc, nợ nhân tình của nàng, càng không thể dùng tiền tài để cân nhắc, hắn mang tay mình giãy ra, nói: "Nói tới tiền thì không cần, chờ ta buổi tối có rảnh, thử giúp ngươi vẽ một chút…"

Trấn an xong Liễu Hàm Yên, Lý Mộ đóng cửa sân lại, đi về phía huyện nha.

“Lý Mộ, làm không tệ…”

“Trương đại nhân ngày hôm qua chính mồm khen thưởng ba người các ngươi, đáng tiếc ngươi không có mặt.”

“Ngay cả Triệu gia cũng dám động vào, ngươi có ciu, bội phục…”

…

Vụ án Triệu Vĩnh, là thời khắc Lý Mộ cùng Trương Sơn Lý Tứ tỏa sáng, Lý Mộ đi vào nha môn, không ít bộ khoái sai dịch chủ động chào hỏi với hắn.

Ở bên ngoài nán lại thêm chốc lát, hàn huyên vài câu với mọi người, Lý Mộ mới đi vào phòng trực của mình.

Hôm nay phòng trực yên tĩnh hiếm thấy, lão Vương không có mặt, Trương Sơn không chơi xúc xắc, thành thành thật thật ngồi ở chỗ của mình, Lý Tứ càng hiếm thấy không ghé vào trên bàn ngủ bù…

Lý Mộ đang cảm thấy nghi hoặc, bỗng từ phía sau truyền đến một làn gió thơm thoang thoảng.

Ngửi được hương thơm quen thuộc này, Lý Mộ quay đầu lại, kinh hỉ nói: “Đầu nhi, ngươi trở về lúc nào vậy?”

Mỗi lần nhìn thấy Lý Thanh, hắn liền không hiểu sao thấy yên lòng, tựa như chỉ cần có nàng, thì không có vấn đề không giải quyết được, sự thật cũng chính là như thế.

Vô luận là phương pháp ngưng hồn, chữa bệnh trừ tà, hay là sưu tầm ký ức, phàm là Lý Mộ gặp chuyện gì, nàng luôn có thể cho ra phương pháp giải quyết.

“Vừa trở về.” Lý Thanh nhìn hắn, trên mặt bỗng nhiên hiện lên một tia lạ, nói: “Ngươi theo ta ra ngoài.”

Trương Sơn nghi hoặc nhìn Lý Mộ theo Lý Thanh ra ngoài, lẩm bẩm: “Đầu nhi rốt cuộc muốn nói gì với Lý Mộ, vì sao phải tránh chúng ta?”

Gã nghĩ lại một chút, lập tức liền đoán được nguyên do.

Lý Mộ mắc bệnh nặng nào đó, trùng hợp đầu nhi trở về tông môn một chuyến, tất nhiên là tìm kiếm phương pháp giải cứu cho hắn, trong mấy người tu hành của huyện nha, cũng chỉ có nàng mới sẽ để bụng như vậy đối với cấp dưới.

Nghĩ đến bệnh của Lý Mộ, gã liền từ từ thở dài, nói: "Hy vọng đầu nhi có thể có biện pháp…"

Lý Thanh đi đến ngoài phòng trực, nói với Lý Mộ: "Đưa tay cho ta."

Lý Mộ không cần nghĩ ngợi vươn tay.

Lý Thanh đặt hai ngón tay lên cổ tay hắn, dẫn đường pháp lực tuần hoàn một vòng ở trong cơ thể hắn, lúc này mới buông tay ra, có chút bất ngờ nói: "Lúc này mới vài ngày, pháp lực của ngươi đã tinh tiến nhiều như vậy, chẳng lẽ ngươi đã thành công ngưng tụ một phách…"

Lý Mộ cười cười, nói: "May có Lâm Uyển cô nương, bằng không phách thứ nhất ngưng tụ không nhanh như vậy."

Lý Thanh nhìn hắn, trong mắt hiện ra nét tán thưởng, nói: "Vụ án đó ta nghe nói rồi, các ngươi làm không tồi."

Lý Mộ xấu hổ nói: "Nên vậy mà, duy trì chính nghĩa, vì dân giải oan, là chức trách của chúng ta."

Nói xong, hắn cầm Thanh Hồng kiếm trong tay đưa cho Lý Thanh, nói: "Thanh kiếm này đầu nhi thu về đi, ta bây giờ đã có sức tự bảo vệ mình nhất định, chuyện ngươi ngày thường gặp càng nguy hiểm hơn, so với ta càng cần nó hơn."

Lý Mộ hôm nay con bài chưa lật rất nhiều, cũng không cần pháp khí này phòng thân, trái lại Lý Thanh, vụ án nàng bình thường phải xử lý, nguy hiểm hơn nhiều so với bọn Lý Mộ gặp được, thiếu Thanh Hồng kiếm, thực lực của nàng phải giảm hẳn.

Lý Thanh tiếp nhận Thanh Hồng kiếm, lại nói: "Ngươi chờ một chút."

Nàng đi vào phòng trực, rất nhanh lại đi ra, mang một cây kiếm khác có chút tương tự với Thanh Hồng giao cho Lý Mộ, nói: "Thanh kiếm này tặng ngươi, đây là kiếm ta Luyện Phách

cảnh sử dụng, thích hợp ngươi bây giờ, có nó, nếu lại gặp được oán linh tầm thường, ngươi có thể một kiếm chém nó, còn có một quyển kiếm phổ, ta đặt ở trên bàn phòng trực, ngươi nhớ phải chăm chỉ luyện tập.”

“Cảm ơn đầu nhi.”

Lý Mộ cũng không nói thêm, hắn tuy không muốn nợ người ta cái gì, nhưng cũng sẽ không từ chối tâm ý của người khác.

Hết chương 46.

Chương 47. Quá cảo (1)

(*: soát lại bản thảo, kiểm tra lỗi)

So với màu mè từ chối, không bằng thản nhiên tiếp nhận, sau đó mang phần tình nghĩa này nhớ ở trong lòng, ngày sau tìm cơ hội chậm rãi báo đáp, hắn đối với Liễu Hàm Yên như thế, đối với Lý Thanh cũng là như thế.

Chẳng qua, luận thân phận, Lý Thanh cao hơn hắn, luận thực lực, mười Lý Mộ cũng không phải đối thủ của nàng, trong thời gian ngắn, Lý Mộ không nghĩ ra cơ hội báo đáp nàng.

"Đi tuần tra đi." Lý Thanh vẫn chưa nói thêm gì, chỉ là ở lúc rời khỏi, lại quay đầu bổ sung một câu.

"Kiếm tên Bạch Ất."

…

Tuy Lý Thanh tặng chỉ là vật cũ của bản thân, nhưng trong lòng Lý Mộ vẫn ngọt ngào hí hửng.

Bạch Ất kiếm so với Thanh Hồng kiếm có điều không bằng, càng thêm thích hợp Lý Mộ bây giờ, so sánh với Lý Thanh, hắn pháp lực thấp kém, không phát huy ra uy lực thật sự của Thanh Hồng kiếm.

Huống chi, pháp khí là cần ôn dưỡng, quyết định pháp khí mạnh yếu, thường thường không phải bản thân pháp khí, mà là chủ nhân pháp khí, chỉ cần Lý Mộ thường xuyên dùng pháp lực bồi đắp nó, nó sớm hay muộn sẽ trở nên giống Thanh Hồng kiếm.

Phách thứ nhất đã ngưng, Lý Mộ đã không cần tình cảm vui sướng nữa, lúc tuần phố, tâm tình cũng thoải mái hơn rất nhiều, ánh mắt không liếc lung tung trên thân những bà già kia nữa.

Tuần tra một vòng, cũng chưa phát hiện cái gì khác thường, Lý Mộ về nhà thay thường phục, sau đó một lần nữa rời nhà.

Lần trước sau khi đưa bản thảo 《liêu trai》, hắn liền bị vụ án Lâm Uyển tác động tâm thần, mãi chưa đi tiệm sách hỏi, thẳng cho tới hôm nay mới có cơ hội.

Sở dĩ thay thường phục, là vì thân phận bộ khoái, thật sự không phù hợp thiếp lập nhân vật thư sinh, lấy viết sách mà sống, đều là những người đọc sách nghèo túng, mặc keo kiệt một chút, tương đối phù hợp hình tượng thư sinh nghèo túng.

Đương nhiên, còn có một điểm quan trọng nhất, quan lại Đại Chu không thể kinh thương, viết sách tuy không tính là kinh thương, nhưng ít nhiều cũng sát đường biên một chút, vẫn là thu mình khiêm tốn chút thì tốt hơn.

Lý Mộ trước đi vào tiệm sách đầu tiên, đi đến quầy, nói: "Giúp ta tra một chút bản thảo ta lần trước đưa có được chọn dùng hay không."

Chưởng quầy liếc hắn, hỏi: "Tên họ?"

Lý Mộ nói: "Bồ Tùng Linh."

Chưởng quầy ở trên một quyển sổ thật dày lật hồi lâu, rốt cuộc tìm được một dòng, lắc đầu nói: "Tiểu thuyết của ngươi, không phù hợp yêu cầu của chúng ta, ngươi vẫn là đi nhà khác xem đi…"

Bị tiệm sách đầu tiên từ chối bản thảo, cũng không ra ngoài Lý Mộ đoán trước.

Dù sao, thế giới này tiểu thuyết loại chí quái phong phú, tác phẩm nổi tiếng một thế giới khác ai cũng khoái, ở nơi này chưa chắc có thể phục chế huy hoàng.

Với lại, ánh mắt, khẩu vị người đánh giá bản thảo, đều sẽ ảnh hưởng kết quả cuối cùng.

Cho nên hắn chưa mang trứng gà đặt ở trong cùng một giỏ, mà là đồng thời đưa đi mấy tiệm sách, đi ra khỏi tiệm sách đầu tiên, Lý Mộ lại đi hướng tiệm thứ hai, thứ ba, thứ bốn, thứ năm…

"Mỗi một chương hồi đều ngắn như vậy, mới mấy trăm chữ, ngươi viết là tiểu thuyết sao, có tiểu thuyết ngắn như của ngươi sao, ta vừa mới bắt đầu đọc, đã kết thúc rồi…"

“Đầu mối chính đâu, đầu mối chính của ngươi đâu, ngay cả đầu mối chính cũng không có, ngươi bảo độc giả đọc cái gì?”

“Tên sách này của ngươi không được, nội dung cũng lộn xộn, vẫn là đi nhà khác xem đi…”

“Thật ngại quá, bản thảo của ngài, tạm chưa đạt tới tiêu chuẩn chúng tôi thu dùng.”

“Chúng tôi đề nghị chính là cắt, thứ này, viết xuống chỉ thuần là lãng phí thời gian…”

…

Không biết bị từ chối bản thảo bao nhiêu lần, Lý Mộ từ một tiệm sách cuối cùng đi ra, nhìn mặt trời nóng rực ở đỉnh đầu, trong lòng thầm than, viết tiểu thuyết quả nhiên chỉ còn đường chết…

Hình thức chuyện xưa của Liêu trai, tựa như cũng không được những tiệm sách này tán thành, xem ra chuyện kiếm tiền, hắn còn phải nghĩ biện pháp khác.

Lý Mộ đang muốn đi về, chưởng quầy một tiệm sách cuối cùng bỗng nhiên vội vã đuổi theo ra, thấy hắn còn chưa rời khỏi, nhất thời nhẹ nhàng thở ra, vội vàng nói: “Vị công tử này, xin dừng bước!”

Vân Yên các.

Lý Mộ ngồi ở trên vị trí khách nhân trong nhã gian, chưởng quầy tiệm sách vẻ mặt nịnh nọt dâng trà, khách khí nói: “Công tử mời uống trà.”

Lý Mộ nhấp một ngụm nước trà, hương trà mát lạnh, miệng đầy vị ngọt trở lại, hiển nhiên là trà ngon thượng đẳng, so sánh với trà nơi này, trà lão Vương ở nha môn mời hắn uống so với nước sôi nấu cỏ không có gì khác nhau.

Chưởng quầy trung niên đứng lên, đầu tiên là vái một cái đối với hắn, nói: “Vừa rồi là tiểu nhân có mắt không tròng, suýt nữa khiến minh châu long đong, còn xin công tử đừng trách tội.”

Vân Yên các là một tiệm sách cuối cùng Lý Mộ đến, vốn cũng là bị trực tiếp từ chối bản thảo, nhưng không biết như thế nào, ngay tại lúc Lý Mộ chuẩn bị rời khỏi, chưởng quầy này lại đuổi theo ra, thái độ hoàn toàn trái ngược với vừa rồi.

Chẳng lẽ là gã rốt cuộc phát hiện giá trị của《 liêu trai 》, lại chuẩn bị bàn chuyện hợp tác với hắn?

Chưởng quầy mặt đầy nụ cười, giải thích: "Sách của công tử, tiểu nhân vừa rồi đã xem, quả thực là từng chữ châu ngọc, cảm động lòng người, khiến người ta tỉnh ngộ, không biết công tử có hứng thú hợp tác cùng Vân Yên các chúng ta hay không?"

Trừ tiệm sách này, nhà khác không phải chỉ đạo Lý Mộ viết sách như thế nào, chính là đề nghị hắn trực tiếp cắt, Lý Mộ căn bản không có lựa chọn nào khác.

Hắn trực tiếp hỏi ra đề tài để ý nhất, "Thù lao là tính như thế nào?"

Chưởng quầy giải thích: "Vạn chữ một quyển, mỗi quyển hai chỉ đến một lượng bạc, sau khi khắc bản, trừ phí dụng khắc bản, nhân công, đoạt được lợi nhuận, chia bốn sáu, công tử lấy bốn phần trong đó. Ngoài ra, công tử cũng có thể lựa chọn trực tiếp bán cho chúng ta, giá là mười lượng bạc một quyển, phiêu lưu khắc bản do tiệm sách gánh vác, nhưng lợi nhuận từ nay về sau, cũng thuộc về tiệm sách hết, đương nhiên, công tử còn có thể bán trước một quyển, về sau lại làm quyết định, chúng ta cung cấp cho ngài nhiều loại lựa chọn…"

Trước khi đưa bản thảo, Lý Mộ đã từng tìm hiểu kỹ giá thị trường nghề này.

Cái giá chưởng quầy Vân Yên các đưa ra cho hắn, không thể nói là không cao, giá mười lượng bạc một quyển, chỉ có danh gia từng viết ra tác phẩm bán chạy mới có thể lấy được, giống hắn mới vừa vào nghề như vậy, tay mơ chưa có tác phẩm tiêu biểu, vất vả viết một vạn chữ, cũng chỉ kiếm được mấy chỉ bạc.

Chẳng lẽ, chưởng quầy này thật sự có một đôi tuệ nhãn, nhìn ra 《 liêu trai 》 nhất định sẽ bán chạy?

Lý Mộ nghĩ nghĩ, vẫn là quyết định bán ra một quyển trước thử xem.

Trực tiếp chia lợi nhuận có phiêu lưu, nếu sau khi in ra một quyển, lượng tiêu thụ không tốt, có lẽ sẽ bị tiệm sách trực tiếp chém eo, khi đó, hắn chỉ có thể lấy được hai chỉ tới một lượng bạc, ngay cả tiền tài liệu vẽ bùa cũng không đủ.

Hết chương 47.

Chương 48. Quá cảo (2)

Nhưng nếu trực tiếp lấy giá mười lượng bạc một quyển bán hết, nhỡ đâu sách bán chạy, hắn lại sẽ thiệt rất nhiều.

Biện pháp tốt nhất, chính là bán ra một quyển trước, quan sát một chút, sau khi trải qua thị trường kiểm nghiệm, lại quyết định sau.

Sau khi cân nhắc rõ ràng, Lý Mộ nhìn chưởng quầy Vân Yên các, nói: "Vậy thì bán ra một quyển trước đi."

Chưởng quầy gật gật đầu, nói: "Tiểu nhân bây giờ đi soạn khế ước…"

Liêu trai quyển đầu tiên bán mười lượng bạc, thật ra đã ra ngoài Lý Mộ đoán trước rất nhiều, chưởng quầy kia là người biết hàng, mấy tiệm sách khác, không phải hỏi hắn đòi đại cương đầu mối chính, thì trực tiếp bảo hắn cắt…

Mười lượng bạc này, Lý Mộ tính trả lại trước cho Liễu Hàm Yên, anh em ruột còn tính toán rõ ràng, nhân tình có thể ngày sau chậm rãi trả, bạc vẫn là trả hết sớm một chút thì tốt hơn.

Ký kết xong khế ước, trong lòng Lý Mộ nhét mười lượng bạc, tính đi về nấu cơm trước.

Liễu Hàm Yên mang Vãn Vãn phó thác cho hắn, đã đáp ứng nàng, thì phải nói mà giữ lời.

Vân Yên các, sau khi Lý Mộ rời khỏi, chưởng quầy kia chậm rãi đi đến trên lầu, gõ gõ cửa phòng trong, nói: "Cô nương, đều an bài tốt rồi, cho hắn giá cao nhất…"

Xuyên thấu qua cửa sổ, có thể nhìn thấy trong phòng có một bóng người yểu điệu, nữ tử kia đứng ở trước cửa sổ, nhìn bóng người trên đường phía dưới, nói: "Về sau hắn có yêu cầu gì, tận lực thỏa mãn, về phần bản thảo, hắn muốn nộp khi nào thì nộp, không cần đi thúc giục hắn."

"Rõ." Chưởng quầy thở dài, nhịn không được nói: "Nhưng như thế, chúng ta sẽ thiệt thòi không ít…"

Nữ tử không cho phép nghi ngờ nói: “Cứ dựa theo ta nói làm đi.”

Chưởng quầy trung niên chỉ có thể bất đắc dĩ đáp ứng.

Dù sao, hắn cũng chỉ là một người làm thuê, mà cả tiệm sách này đều thuộc về nàng, đừng nói cho thư sinh nghèo kia ưu đãi, chỉ cần nàng muốn, cho dù là mang cửa hàng tặng cho hắn cũng được.

Chỉ là, khiến hắn không nghĩ ra là, nếu là cô nương từng xem văn chương thư sinh đó viết còn chưa tính, nhưng nàng ngay cả xem cũng chưa xem, đã bảo mình đuổi theo kéo hắn về, cho hắn ưu đãi tốt nhất… , chẳng lẽ, cô nương coi trọng, thật ra là bản thân thư sinh kia?

Cẩn thận ngẫm lại, cũng không phải không có khả năng này, dù sao đối phương văn chương tuy viết bình thường, nhưng bộ dáng quả thực tuấn tú, nhỡ đâu cô nương nhìn trúng hắn…

Trong lòng chưởng quầy âm thầm nói cho bản thân, về sau đối với vị kia nhất định phải khách khí một chút, nếu không ngày sau hắn ở bên người cô nương thổi chút gió gối đầu, hắn sợ là phải cuốn gói về nhà…

Lý Mộ hôm nay vận khí không tệ, chỉ liêu trai quyển thứ nhất đã bán mười lượng bạc, cho dù là về sau thị trường hưởng ứng không tốt, hắn cũng có thể chép chút thứ khác.

Hắn đầu tiên là về nhà một chuyến, sau đó cùng Vãn Vãn ra ngoài, mua một ít đồ ăn, lại mua một con cá, một con gà, lúc này mới trở về nhà.

Liễu Hàm Yên ban ngày cần bận việc cửa hàng, buổi chiều mới có thể trở về. Lý Mộ phát tài một khoản nho nhỏ, tính buổi tối làm một bữa ngon, để cảm tạ mấy ngày qua nàng chiếu cố đối với mình.

Giữa trưa Lý Mộ cùng Vãn Vãn nấu chút mỳ sợi đơn giản, Lý Mộ ăn một bát, Vãn Vãn ăn ba bát.

Tiểu nha hoàn sức ăn lớn như vậy, thật ra cũng không xưng là thon thả, mặt trứng ngỗng tròn tròn, béo vừa đủ, dù vậy, cũng đủ Liễu Hàm Yên hâm mộ.

Nàng là thời gian dài ăn uống điều độ, mới có tỉ lệ dáng người hôm nay, một khi buông ra ăn, dáng người chỉ sợ cũng khó có thể duy trì.

Đây cũng là nguyên nhân nàng chấp nhất như thế đối với Trú Nhan Phù, ngày hôm qua lúc vẽ bùa cho Vãn Vãn, còn lại không ít tài liệu, Lý Mộ về phòng, mang chu sa cùng mực, mở ra quyển sách kia, tìm được Trú Nhan Phù một tờ đó, trong lòng mặc niệm Thanh Tâm Quyết.

Trong quá trình vẽ bùa ngày hôm qua, Lý Mộ đã tìm được lại một diệu dụng của Thanh Tâm Quyết.

Trừ có thể giúp hắn thanh tâm quả dục, chống đỡ ảo cảnh dụ hoặc, khi hắn mặc niệm Thanh Tâm Quyết, ở thời gian hiền giả tuyệt đối, tinh thần sẽ vô cùng tập trung, rất khó bị ngoại vật phân tâm.

Loại trạng thái tinh thần cực độ tập trung này, ở lúc nhớ văn tự, phù văn, gần như có thể làm được đã gặp qua là không quên.

Lý Mộ nhìn phù văn Trú Nhan Phù, mang từng nét bút, từng điểm từng đường ghi lại trong đầu, sau khi nhắm mắt hồi lâu, lại mở mắt, nâng bút viết như bay trên giấy, sau thời gian chén trà nhỏ, trên tay hắn liền có thêm một lá bùa ẩn chứa pháp lực.

Ngày hôm qua hắn vẽ "Định Thần Phù", dùng suốt một canh giờ, thất bại vô số lần, hôm nay khi vẽ "Trú Nhan Phù", chỉ thất bại ba lần, thời gian chủ yếu tiết kiệm ở giai đoạn học tập cùng quen thuộc phù văn.

Các loại chân ngôn pháp chú đạo gia trong đầu diệu dụng vô cùng, về sau còn phải chậm rãi mò mẫm.

Cơm nước xong, Vãn Vãn chủ động thu thập bát đũa, Lý Mộ thì trực tiếp trở về nha môn.

Buổi chiều thời tiết oi bức, bọn họ bình thường sẽ ở lại phòng trực, Lý Mộ tiếp tục xem quyển sách nhập môn tu hành kia, Lý Thanh có nhiệm vụ không ở nha môn, Trương Sơn đi phòng trực lão Vương rửa nhục, Lý Tứ ngày đêm điên đảo thì theo lệ thường nằm úp sấp ở trên bàn ngủ gà ngủ gật.

Trên quyển sách này ghi lại, chỉ là chút cơ sở tu hành dễ hiểu, pháp thuật thần thông càng thêm cao thâm, ở các tông môn lớn được tôn sùng là bí điển, không phải dễ dàng tiếp xúc như vậy.

Nhưng, lấy đạo hạnh nhỏ nhoi của hắn bây giờ, cũng chỉ có thể thi triển một ít pháp thuật dễ hiểu, trước mắt quan trọng nhất, vẫn là ngưng phách giữ mạng.

Sau khi hết giờ làm, Lý Mộ vốn muốn mời Trương Sơn cùng Lý Tứ về nhà ăn cơm, Lý Tứ lấy có việc cần làm để từ chối, Trương Sơn thì phải về nhà với lão bà, Lý Mộ chỉ đành trở về một mình.

Hắn vừa đi, vừa cân nhắc chuyện tu hành.

Hôm nay phách thứ nhất đã ngưng tụ thành, hẳn có thể làm chuẩn bị cho ngưng tụ phách thứ hai, mà phách thứ hai rốt cuộc ngưng tụ cái nào, trong lòng Lý Mộ sớm đã có quyết định.

Tô Hòa người nói vô tâm, Lý Mộ người nghe có ý, bốn chữ "tọa hoài bất loạn*" này, hắn về sau không muốn từ trong miệng bất luận kẻ nào nghe được nữa.

(*: người đẹp ngồi trong lòng mà tâm không loạn)

Đối với một nam nhân mà nói, bị nói hình dung như vậy, là sỉ nhục lớn nhất.

Chỉ là Tước Âm sinh ra ở trong ai tình, khiến người khác cảm kích mình dễ, nhưng như thế nào để đa số người cảm xúc sinh ra bi thương, bi thống, thương tiếc, thương hại đối với hắn?

Chung quy không thể luôn ở trước mặt Liễu Hàm Yên giả bộ đáng thương, trước kia lúc không quen, Lý Mộ còn có thể hút nàng một chút, bây giờ hai người thân quen như vậy, Lý Mộ ngược lại có chút không tiện xuống tay.

Lúc sắp đi đến cửa nhà, Lý Mộ vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy có một bóng người quen thuộc đứng ở cửa, nhìn phương hướng nha môn, kiễng chân chờ mong.

Hết chương 48.

Chương 49. Theo dõi

Nhìn Liễu Hàm Yên xa xa vẫy tay đối với hắn, trong lòng Lý Mộ thế mà có chút xúc động.

Nếu mỗi chiều hết giờ làm, đều có thể có một nữ tử làm sẵn đồ ăn chờ hắn về nhà như vậy, như vậy ở bên ngoài khổ chút mệt chút, cũng sẽ không tính là gì.

Chỉ tiếc, nữ tử như nàng, nháy mắt kiếm mấy chục lượng bạc, nhất định sẽ không sắm vai nhân vật cô vợ nhỏ.

Lý Mộ đi tới cửa, Liễu Hàm Yên nhìn hắn đi tới, mỉm cười nói: "Đồ ăn đã làm xong rồi, mau vào ăn cơm đi…"

Trở về trong nhà, Lý Mộ nhìn thức ăn bày đầy một bàn, lại nhìn nhìn Liễu Hàm Yên, khó có thể tin nói: "Những thứ này đều là ngươi làm?"

Vãn Vãn nuốt một ngụm nước bọt, nói: "Đương nhiên, tiểu thư nhà ta lên được sảnh đường, xuống được phòng bếp, giỏi ca múa, còn tinh thông mười tám loại nhạc khí, những món ăn này đều là tiểu thư vừa rồi làm, ăn ngon lắm…"

Vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo, Liễu Hàm Yên không gian không đạo, tự nhiên là có việc nhờ.

Sau sự kinh ngạc ngắn ngủi, Lý Mộ liền hiểu nguyên nhân nàng ân cần như vậy.

Hắn từ trong tay áo lấy ra Trú Nhan Phù gấp sẵn, đưa cho Liễu Hàm Yên.

Liễu Hàm Yên sau khi nhận lấy, trên mặt hiện ra một tia vui mừng, lập tức liền hướng phòng bếp chạy đi.

Lý Mộ đang muốn thay quần áo công sai, lại ý thức được cái gì, chạy đến cửa phòng bếp, vừa lúc nhìn thấy Liễu Hàm Yên bưng lên một bát nước uống một hơi cạn sạch.

Lý Mộ mở miệng ngập ngừng, nói: "Trú Nhan Phù không phải dùng như vậy…"

Liễu Hàm Yên đã buông bát xuống, kinh ngạc nói: “Vậy dùng như thế nào?”

“Gấp lá bùa lại, mang theo bên người là được…”

“Oe…”

…

Nguyên lý tác dụng của Trú Nhan Phù khác với Định Thần Phù, một cái là từ ngoài vào trong, một cái là từ trong ra ngoài.

Nguyên lý khác nhau, phương thức sử dụng bùa cũng khác nhau.

Định Thần Phù là từ trong ra ngoài, cần đốt thành nước bùa nuốt dùng, Trú Nhan Phù là từ ngoài vào trong, chỉ cần mang theo bên người, tự mình sẽ tụ tập linh khí, tẩm bổ thân thể.

Liễu Hàm Yên sau khi nôn xong, sắc mặt tái nhợt nhìn Lý Mộ, nhỏ giọng hỏi: “Còn không?”

Lý Mộ chỉ có thể lại lấy ra giấy bút, một lần nữa vẽ một tấm Trú Nhan Phù, gấp lại giao cho nàng, nói: “Bùa này dùng được ba ngày, ba ngày sau, ta lại vẽ cái mới cho ngươi.”

Liễu Hàm Yên cẩn thận đặt lá bùa ở vị trí sát bên người, lúc này mới mỉm cười nói: “Ăn cơm trước đi, đồ ăn cũng sắp nguội rồi, trong nhà không có đồ làm bếp, liền mượn phòng bếp nhà ngươi…”

Lý Mộ cầm lấy đũa, gắp lên miếng thức ăn đầu tiên bỏ vào trong miệng, liền biết Vãn Vãn vừa rồi đánh giá đối với Liễu Hàm Yên cũng không khoa trương.

Lý Mộ tự mình ra tay, đơn giản cũng chỉ là vài loại đồ chấm thịt nướng, cùng với một bát mỳ mùa xuân, mà giờ phút này mấy món ăn trên bàn, có mặn có chay, mỗi một món, thế mà đều có một phen phong vị khác.

Liễu Hàm Yên giương mắt nhìn hắn, hỏi: “Đã lâu chưa xuống bếp, tay nghề khó tránh khỏi gượng gạo, những món này còn hợp khẩu vị chứ?”

Lý Mộ phát ra từ trong lòng nói: “Tay nghề làm bếp của Liễu cô nương, Lý Mộ xấu hổ không bằng.”

Bình thường mà nói, nữ tử giỏi ca múa, gia cảnh bình thường đều không thấp, đồng thời còn có thể có loại tay nghề làm bếp này, thì cực kỳ khó có được.

Liễu Hàm Yên mỉm cười, nói: “Vãn Vãn lại đối với tay nghề làm bếp của ngươi khen không dứt miệng.”

“Ta cũng chỉ biết nấu mấy bát mỳ mà thôi.” Lý Mộ khiêm tốn một câu, mang mười lượng bạc hôm nay kiếm được lấy ra, đặt ở trên bàn trước mặt, nói: “Đây là tiền thuốc ngày đó, Liễu cô nương xin nhận lấy.”

Liễu Hàm Yên cũng không từ chối, sau khi nhận lấy bạc, nói: “Ta lát nữa bảo Vãn Vãn đưa giấy nợ tới.”

Không nợ nần gì toàn thân nhẹ nhàng, tuy nói thùng vàng đầu tiên của hắn tất cả đều dùng cho trả nợ, nhưng nếu《liêu trai》 có thể được tán thành, cho dù hắn không thể một bộ sách mà giàu to, cuộc sống về sau cũng sẽ cải thiện rất nhiều.

Ăn xong bữa tối, Liễu Hàm Yên đi về trước, Vãn Vãn thì lưu lại giúp Lý Mộ thu thập bát đũa.

Lý Mộ đối với Liễu Hàm Yên vẫn rất tò mò, trên người nàng đã có cao quý lãnh diễm của tiểu thư khuê các, lại có bình dị gần gũi của cô nương nhà bên, hát một bài hay, làm đồ ăn ngon, một nữ tử yếu ớt, một mình mang theo một tiểu nha hoàn, liền dám ở nơi xa lạ xông pha, phần dũng khí cùng quyết đoán này, rất nhiều nam nhân cũng không có, ở trên người thiếu nữ càng thêm hiếm thấy.

Lúc cùng nhau rửa bát, Lý Mộ hỏi Vãn Vãn: “Vãn Vãn, ngươi cùng tiểu thư nhà ngươi trước kia sống ở nơi nào, vì sao sẽ đến Bắc quận?”

“Trước kia ở Trung quận.” Vãn Vãn mang bát rửa xong đặt ở một bên, nói: “Tiểu thư nói cuộc sống ở Trung quận quá mệt mỏi, ăn cơm đắt, nhà cửa đắt, son phấn đắt, cái gì cũng đắt, vì thế chúng ta liền chuyển đến Bắc quận.”

Lý Mộ lại hỏi: “Tiểu thư nhà ngươi không có người nhà sao?”

Vãn Vãn nói: “Người nhà của tiểu thư chính là ta.”

Lý Mộ nói: “Ta là nói, phụ mẫu, huynh đệ tỷ muội nàng…”

“Không có.” Vãn Vãn lắc đầu nói: “Lúc ta được tiểu thư nhặt về, tiểu thư đã độc thân, về sau nghe phường chủ nói, tiểu thư là bị bán vào nhạc phường, người trong nhà hẳn là đã sớm tìm không thấy…”

Lý Mộ cho rằng Liễu Hàm Yên hẳn là xuất thân nhà quyền quý, không ngờ nàng lại có sự từng trải như vậy, khó trách nàng hát khúc tốt như vậy, các loại nhạc khí đều tinh thông, sau đó lại nghĩ đến cái gì, kinh ngạc nhìn Vãn Vãn, “Ngươi là được nàng nhặt về?”

Vãn Vãn xấu hổ thè lưỡi, nói: “Lúc chạy nạn, cha mẹ chê ta ăn nhiều, liền mang ta vứt ở trên đường, là tiểu thư mang ta nhặt về, nếu không phải tiểu thư, ta lúc năm tuổi đã chết đói rồi…”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó tiểu thư ở trên đài ca hát, diễn tấu cho người ta, ta giặt quần áo cho các tỷ tỷ của nhạc phường, chậm rãi gom tiền, gom đủ tiền chuộc thân cho tiểu thư cùng tiền mở cửa hàng, thì đến nơi đây…”

“Vốn là có rất nhiều công tử muốn giúp tiểu thư chuộc thân, nhưng tiểu thư nói, dựa vào người khác không bằng dựa vào chính mình, ngay cả cha mẹ người thân cũng không đáng tin cậy, huống chi là những kẻ kia nhìn trúng sắc đẹp của nàng, đợi nàng già rồi, khó coi, sẽ bị một cước đá văng ra…”

Nghe xong Vãn Vãn nói, Lý Mộ không khỏi sinh lòng kính nể đối với Liễu Hàm Yên, cũng không phải toàn bộ nữ tử đều có phần tự lập này, mặc dù là thời đại chỗ hắn, nữ tử như Liễu Hàm Yên, cũng là cọc tiêu của nữ giới độc lập thời đại mới.

Vãn Vãn nói một lúc, bỗng nhiên chuyển đề tài, hỏi: “Tiểu thư có cái bùa gì đó, có phải vĩnh viễn sẽ không già đi hay không?”

Trú Nhan Phù tóm lại không phải thuật trú nhan, tác dụng có mức trần, Lý Mộ nói: “Cũng không phải vĩnh viễn sẽ không già đi, nhưng tối thiểu mười mấy hai mươi năm sau, nàng vẫn là bộ dáng bây giờ.”

Hết chương 49.

Chương 50. Trả thù (1)

Vãn Vãn cúi đầu, vân vê góc áo của mình, nhỏ giọng nói: “Lá bùa kia, có thể cũng cho ta một cái hay không, ta cũng muốn giống tiểu thư, ta, ta có thể mang tiền riêng của ta cho ngươi hết…”

Tiểu nha đầu lừa đảo có thể có bao nhiêu tiền riêng, Lý Mộ cười cười, nói: “Ta lát nữa vẽ cho ngươi một tấm, tiền riêng của ngươi, vẫn là tự giữ lại mua mứt quả đi…”

Mắt thiếu nữ cong lên, nói: “Một trăm lượng có thể mua rất nhiều mứt quả…”

Lý Mộ ngẩn ra một chút, “Bao nhiêu?”

Thiếu nữ nói: “Một trăm lượng, ta gom rất lâu rất lâu đó…”

…

May mà Trú Nhan Phù không phải phù triện cao cấp gì, tiêu hao không bao nhiêu pháp lực, Lý Mộ sau khi vẽ xong, mang nó giao cho Vãn Vãn, thấy nàng vui vẻ rời khỏi, trong lòng âm thầm thở dài.

Làm một bộ khoái mỗi tháng chỉ có năm trăm đồng, hắn vĩnh viễn không tưởng tượng được kẻ có tiền rốt cuộc có tiền bao nhiêu, hắn chỉ cho rằng Liễu Hàm Yên là phú bà, không ngờ ngay cả nha hoàn của phú bà cũng là phú bà…

Nếu hắn có một trăm lượng, còn viết tiểu thuyết cái lông, bị nói không đầu mối chính thì thôi, còn luôn bị mắng vừa bôi chữ vừa ngắn… , không phải cuộc sống bức bách, ai muốn chịu phần tủi thân và uất ức này?

Ngày mai là ngày nghỉ, không cần đi nha môn, cũng không cần tuần tra, Lý Mộ sáng sớm rời giường, luyện kiếm nửa canh giờ, sau khi cùng nhau ăn sáng với Vãn Vãn, rời khỏi gia môn, đi thẳng ra khỏi huyện thành.

Ngày đó Tô Hòa từng nói, đợi tới sau khi Triệu Vĩnh đền tội, bảo hắn lại đi bên vịnh Bích Thủy, nàng có một vật muốn tặng.

Lý Mộ tuy không biết cụ thể là cái gì, nhưng thứ người khác tặng không nhận thì uổng không nhận. Trực giác nói cho hắn, Tô Hòa tặng, nhất định là thứ tốt.

Nghĩ hắn tuy đã đặt chân giới tu hành, nhưng so sánh với đám đệ tử danh môn kia, thua kém thật sự quá xa.

Người khác tu hành có sư phụ dạy, muốn tài nguyên gì cũng có thể từ tông môn thu hoạch, hắn là công pháp dựa vào dùng ké, trang bị dựa vào tặng, tuyệt không thể bỏ qua bất cứ một cơ hội xài miễn phí nào hết.

Đi mãi ra khỏi huyện thành, dọc theo đường cái đi thẳng, non nửa canh giờ, liền đến vịnh Bích Thủy.

Lý Mộ đi một mình ở trên đường, khi cách vịnh Bích Thủy chỉ có khoảng cách không xa, bỗng dừng bước, xoay người nhìn về phía một cái cây to phía sau, trầm giọng nói: "Ai ở nơi đó!"

Từ sau khi phách thứ nhất ngưng tụ, sự cảnh giác của Lý Mộ đã đề cao rất nhiều, ngay tại vừa rồi, hắn từ phía cái cây to kia, đã nhận ra một khí tức làm người ta dựng cả lông tóc lên.

Hắn đã miễn cưỡng tính là người tu hành, sẽ không vô duyên vô cớ xuất hiện cảm giác như vậy.

Cái cây to kia đứng lặng ở tại chỗ, chưa có bất cứ động tĩnh nào.

Ánh mắt Lý Mộ nhìn chằm chằm cái cây to đó không tha, không bao lâu, một bóng người cao gầy, liền từ trên thân cây bóc ra, vẻ mặt bất ngờ nhìn Lý Mộ.

Bóng người đó cao lớn, nhưng cực gầy, khi dán ở trên thân cây, màu sắc làn da cùng với quần áo nhất trí với màu sắc thân cây, giờ phút này từ trên thân cây bóc ra, quần áo trên người biến thành một bộ áo dài màu xanh bình thường, làn da cũng từ nâu xám khôi phục thành bộ dáng bình thường…

"Không ngờ được, ngươi cũng là người tu hành." Nam tử cao gầy nhìn Lý Mộ một cái, thản nhiên nói: "Xem ra sư đệ không nên thân kia của ta, chính là chết bởi tay ngươi nhỉ?"

Chết ở trong tay Lý Mộ, chỉ có tên lùn kia Triệu gia mời đến, không ngờ đối phương thế mà còn có một sư huynh. Ánh mắt Lý Mộ từ trên người nam tử cao gầy này đảo qua, khi tầm mắt xẹt qua mắt hắn, trong lòng bỗng nhiên căng thẳng.

Mắt người này không giống người thường, trong con mắt, thế mà lại là một đôi con ngươi dựng thẳng!

Người bình thường không có khả năng có con ngươi như vậy, hầu như là nháy mắt, Lý Mộ đã đoán được nguyên do, bật thốt lên nói: "Yêu vật biến hóa!"

Yêu tu cửu cảnh, cảnh giới thứ nhất tên là Khai Thức, yêu vật một cảnh giới này, chỉ có thể sinh ra linh trí cơ sở, chỉ số thông minh như đứa bé ba tuổi; Khi yêu vật tu hành tới cảnh giới thứ hai Tố Thai, linh trí đã không khác gì người thường, có thể thông nhân tính, nói tiếng người, hành động mau lẹ, tuy vẫn là thân thể dã thú, nhưng thân thể đã xảy ra lột xác, đại bộ phận dã thú trong núi rừng, đều không phải đối thủ của yêu vật Tố Thai.

Con cáo trắng kia Lý Mộ cứu, đó là một cảnh giới này, nhưng nàng có thể chỉ là vừa mới Tố Thai, nếu không sẽ không bị cạm bẫy của thợ săn bắt được.

Cảnh giới thứ ba Hóa Hình, là một giai đoạn thực lực yêu tu tăng vọt.

Tu hành giả nhân loại, vô luận là tu đạo hay tu Phật, lần đầu tiên thực lực lột xác nhảy vọt, đều là ở thời điểm hạ tam cảnh bước vào trung tam cảnh.

Nhưng yêu tu khác, chúng nó tu hành so với nhân loại gian nan hơn nhiều, nhưng ở sau khi hóa hình, liền có thể thật sự thay da đổi thịt, thân thể kiên cường dẻo dai vô cùng, lại thêm thần thông chủng tộc, khó chơi hơn xa so với quỷ vật.

Cho dù là người tu hành tu vi cảnh giới thứ ba Tụ Thần, gặp phải yêu vật hóa hình, cũng phải đau đầu.

Lý Mộ chỉ cô đọng một phách, nếu không phải có Cửu Tự Chân Ngôn có thể so với đạo thuật, không có khác biệt quá lớn với người thường, đối phó yêu vật Tố Thai cảnh cũng lao lực, huống chi là Hóa Hình.

Nam tử cao gầy đánh giá Lý Mộ, trên mặt hiện ra một tia nghi ngờ, nói: “Sư đệ đó của ta tuy không nên thân, nhưng cũng có tu vi Ngưng Hồn, pháp lực dao động trên người ngươi nhỏ bé như thế, nhiều nhất luyện hóa một phách, là như thế nào giết chết hắn?”

Lý Mộ chưa trả lời.

“Không nói?” Nam tử cao gầy nhìn Lý Mộ, nhếch miệng cười, nói: “Bây giờ không nói, đợi lát nữa ta mang ngươi lột da rút gân, sưu hồn của ngươi, thì cái gì cũng biết…”

Ngay lúc này, môi Lý Mộ khẽ động, bật khẽ một âm tiết.

ĐOÀNG!

Một tia sét đột ngột bổ xuống, bổ vào đỉnh đầu nam tử cao gầy.

Lý Mộ nhẹ nhàng thở ra, ở sau khi ý thức được đối phương là yêu tu Hóa Hình, trong lòng hắn đã nâng lên toàn bộ sự cảnh giác.

Trong Cửu Tự Chân Ngôn, chữ thứ nhất lôi pháp, là sát chiêu lớn nhất, cũng là duy nhất của hắn trước mắt, ở lúc đối mặt đối thủ so với hắn cường đại hơn quá nhiều, hắn phải hết sức chăm chú, tập trung tinh thần, cam đoan một đòn giết chết nó.

Nếu không, chết chính là bản thân hắn.

Ánh mắt Lý Mộ nhìn phía nam tử kia, con ngươi đột nhiên co lại.

Lúc tia sét đó đánh xuống, nam tử cao gầy đối diện, cũng không giống tên lúc kia, biến thành than đen.

Bóng người gã biến mất vào hư không, chỉ để lại tại chỗ một lá bùa màu vàng.

Phốc…

Lá bùa đó sau khi rơi xuống đất, liền tự mình cháy lên, hóa thành tro tàn.

Bóng người nam tử cao gầy xuất hiện ở một phương hướng khác, lúc này, gã sớm không còn sự lạnh nhạt vừa rồi, sắc mặt tái nhợt, trên mặt tràn ngập kinh sợ, chấn động nói: “Lôi pháp!”

Hết chương 50.

Chương 51. Trả thù (2)

Lôi pháp là thần thông người tu hành trung tam cảnh mới có thể dùng, nếu người trẻ tuổi đối diện là cao thủ trung tam cảnh, gã hôm nay chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ.

Trên thực tế, nếu không phải Thế Thân Phù kia gã hai năm trước trả giá cao mua một tấm, thay hắn cản một phát thiên lôi vừa rồi, gã bây giờ đã chết.

Thân thể nam tử cao gầy run run, kinh hoảng nói: "Lôi pháp, ngươi một người ngay cả bảy phách cũng chưa luyện hóa, sao có khả năng biết lôi pháp… , không, đây không phải lôi pháp, lôi pháp thi triển không nhanh như vậy, đây là đạo thuật, đây là đạo thuật!"

Đừng nói Luyện Phách, cho dù là người tu hành Tụ Thần cảnh, cũng không có khả năng nắm giữ lôi pháp, chỉ có đạo thuật trong truyền thuyết, mới có thể lấy pháp lực nhỏ nhoi, ở trong thời gian ngắn như vậy, dẫn động lực lượng trời đất.

ĐOÀNG!

Lại là một tia sét bổ xuống, nhưng nam tử cao gầy sớm có chuẩn bị, linh hoạt tránh ra.

ĐOÀNG!

ĐOÀNG ĐOÀNG!

ĐOÀNG ĐOÀNG ĐOÀNG!

Từng tia sét bổ xuống, mang mặt đất phụ cận bổ ra từng cái hố đất cháy đen, nhưng không có một tia sét nào bổ vào trên người nam tử cao gầy kia.

Nam tử cao gầy từ ngay từ đầu kinh hoảng, dần dần trở nên kinh ngạc, lạnh nhạt, cuối cùng dùng ánh mắt trêu tức nhìn Lý Mộ, nói: "Bổ đi, ngươi bổ tiếp đi, cho dù là ngươi hiểu được đạo thuật lại như thế nào, chờ ta sưu hồn của ngươi, lôi pháp đạo thuật này chính là của ta rồi…"

Trái ngược với nam tử cao gầy, vẻ mặt Lý Mộ lại càng lúc càng ngưng trọng.

Thẳng đến giờ phút này, hắn mới ý thức được, ở sau khi dùng lôi pháp dọa đi ác quỷ, đánh chết tên lùn, hắn đã sinh ra nhận biết sai lầm đối với thực lực của bản thân.

Ở trên tu hành, hắn như là một đứa trẻ con, cho dù là tay cầm vũ khí sắc bén, cũng không phải đối thủ của một người trưởng thành tay không.

Theo pháp lực dần dần khô kiệt, sắc mặt hắn chậm rãi trở nên tái nhợt, cuối cùng không cách nào phóng thích tia sét nữa.

Nam tử cao gầy vẫn giữ khoảng cách với Lý Mộ, một khắc nào đó, hắn bỗng nhiên mở mồm, một đầu lưỡi màu xanh biếc từ trong miệng phun ra, tựa như dây leo, quấn về phía cổ Lý Mộ.

Ngay tại lúc đầu lưỡi dài mấy trượng kia sắp quấn về phía Lý Mộ, Lý Mộ bỗng nhiên lật bàn tay, trong lòng bàn tay xuất hiện một lá bùa màu vàng, thuận tay dán ở trên đầu lưỡi nam tử cao gầy vươn ra.

Đây chính là lá bùa ngày đó tên lùn kia định thân Trương Sơn.

Đầu lưỡi nam tử cao gầy vươn ra dừng ở không trung, thân thể cũng cố định trong một chớp mắt, nhưng ngay sau đó, đầu lưỡi kia liền lại bắt đầu vặn vẹo, hiển nhiên, lá bùa đó, cũng không thể hoàn toàn định thân nó.

Nhưng đối với Lý Mộ mà nói, một chớp mắt đủ rồi.

ĐOÀNG!

Một tia sét, bổ thẳng vào đỉnh đầu nam tử cao gầy.

Quần áo gã hóa thành tro bụi, thân thể cũng ở trong phút chốc biến thành than đen.

Một cái bóng âm u nhàn nhạt từ trên xác chết như than đen của nó chậm rãi bay ra, đó là một con thằn lằn thật lớn, nó lơ lửng ở không trung, đôi mắt to bằng nắm tay, nhìn chằm chằm Lý Mộ, vô cùng giận dữ quát: “Huyết thực* thấp hèn, ngươi dám hủy cơ thể của ta, ta muốn từng miếng một nhai nát hồn phách của ngươi…”

(*: thức ăn máu thịt, thường mang hàm nghĩa vật hiến tế)

Thân thể bị hủy, nó nổi giận đến cực điểm, từ trong hư không hướng Lý Mộ lao tới.

Lý Mộ chắp hai tay, môi rung động, trên người dần dần tản mát ra ánh vàng.

Hư ảnh thằn lằn bị ngăn cản ở ngoài ánh vàng, mỗi lần muốn tới gần, đều sẽ bị thiêu đốt lui về.

Nó lơ lửng ở không trung, lạnh lùng nhìn Lý Mộ, âm trầm nói: "Biết pháp kinh Phật môn lại như thế nào, ta trái lại muốn xem, pháp lực của ngươi có thể chống đỡ tới khi nào!"

Trên người Lý Mộ ánh vàng lập lòe, trái tim đã chìm đến đáy vực.

Vừa rồi vô số tia sét đã hao hết pháp lực của hắn, lại vẫn chưa hoàn toàn tiêu diệt con thằn lằn tinh này, giờ phút này hắn dựa vào, chỉ có pháp lực trong chuỗi Phật châu kia.

Lý Mộ có thể cảm thụ được, Phật châu trong tay hắn, pháp lực đã tới gần khô kiệt.

Vịnh Bích Thủy ngay phía trước cách đó không xa, Lý Mộ nghiến răng, hướng phía trước sải bước chạy đi.

Linh hồn thằn lằn tinh đi theo phía sau hắn, lạnh lùng nói: "Ta xem ngươi có thể chạy đi đâu, hôm nay ai cũng không thể cứu được ngươi!"

Phành!

Lý Mộ chỉ chạy ra hơn mười bước, Phật châu trong tay liền hao hết pháp lực, ầm ầm vỡ vụn.

Cùng lúc đó, Phật quang trên người hắn, cũng ở nháy mắt tiếp theo biến mất.

Lý Mộ chỉ cảm thấy trời đất xoay chuyển một trận, sau đó trước mắt tối sầm, ngã xuống đất, không biết gì nữa.

Hư ảnh thằn lằn chờ giờ khắc này đã lâu, thấy vậy nhếch miệng điên cuồng cười một tiếng, mở cái miệng rộng, hướng Lý Mộ ngã xuống đất lao đi.

Nhưng, dưới cú bổ nhào, chỉ thấy bốn vuốt của gã ở không trung vung không ngừng, thân thể lại không nhúc nhích.

Thằn lằn tinh vặn vẹo thân thể, nhìn thấy phía sau cách đó không xa, một nữ tử áo trắng bay ở không trung, một tay cầm lấy cái đuôi nó.

Cái tay kia nhìn cực kỳ nhỏ nhắn, lại như có lực lượng to lớn vạn quân, khiến nó không thể giãy thoát.

Cảm nhận được khí tức của nữ tử áo trắng, trong mắt nó toát ra cực độ sợ hãi, run giọng nói: "Tha, tha…"

Nữ tử áo trắng ánh mắt hờ hững, nhẹ nhàng hít vào một hơi, linh hồn thằn lằn tinh liền trực tiếp sụp đổ, hóa thành một đám sương mù, bị nàng hít vào thân thể.

Trên mặt Tô Hòa lộ ra vẻ mặt hài lòng, bóng người tung bay xuống, bế ngang Lý Mộ lên, biến mất ở sâu trong rừng rậm bờ sông…

Khi Lý Mộ lần nữa tỉnh lại, phát hiện mình nằm ở trên giường.

Đây tựa như là một căn nhà gỗ, trong phòng bố trí cực kỳ đơn giản, một giường, một bàn, một ghế, một giá sách, ngoài ra, đó là một cái giá bố trí đồ vật, tuy đơn giản, nhưng cực kỳ sạch sẽ.

Ký ức cuối cùng của hắn là, hắn cùng tên thằn lằn tinh Hóa Hình kỳ kia đấu pháp, thiết kế giết thân thể gã, nhưng đối phương mặc dù mất đi thân thể, linh hồn vẫn cường đại như cũ, cuối cùng Lý Mộ hao hết pháp lực hôn mê, mơ hồ nhìn thấy hồn của thằn lằn tinh kia lao tới…

Lý Mộ từ trên giường ngồi dậy, lẩm bẩm: "Ta chết rồi?"

Tô Hòa từ bên ngoài đi vào, nói: "Nếu ta đến muộn một khắc, ngươi có thể thật sự sẽ chết trong tay súc sinh kia."

Lý Mộ ngẩn ra một phen, sau đó liền kinh hỉ nói: "Tô cô nương!"

"Uống nước đi." Tô Hòa đưa một chén trà cho Lý Mộ, sau đó hỏi: "Ngươi sao lại trêu chọc vào yêu vật hóa hình?"

Lý Mộ bưng chén nước thấm ướt môi, sau đó nói: “Vì giấu diếm chuyện Lâm Uyển, Triệu gia từng mời một tà tu, khi ta cùng đồng nghiệp điều tra vụ án này, bị gã phát hiện, gã vốn muốn giết chúng ta diệt khẩu, về sau bị ta may mắn đánh chết, con yêu vật kia, nói mình là sư huynh của tà tu đó, hẳn là tới trả thù…”

Hết chương 51.

Chương 52. Nửa bộ đạo thư

Tô Hòa dùng ánh mắt khác biệt nhìn hắn, nói: "Ngươi vừa mới tu hành không lâu, đã có thể mang yêu vật hóa hình đánh bị thương đến loại trình độ này, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, thật sự rất khó làm người ta tin tưởng…"

Lý Mộ cười khổ nói: "Ta chỉ là dùng một chút mưu kế mà thôi, yêu vật cảnh giới thứ ba quá cường đại, ta căn bản không phải đối thủ, nếu không phải ngươi, chỉ sợ ta bây giờ ngay cả cặn cũng không còn."

Nghĩ đến thằn lằn tinh kia, Lý Mộ nhìn về phía Tô Hòa, hỏi: "Đúng rồi, yêu tinh đó đâu?"

Tô Hòa nhẹ nhàng bâng quơ nói: "Chết rồi, ta đã nuốt hồn nó."

Lý Mộ vốn tưởng, Tô Hòa chỉ là ác linh cảnh giới thứ ba, bây giờ xem ra, hắn vẫn đánh giá thấp thực lực của nàng.

Thằn lằn tinh kia là yêu tu cảnh giới thứ ba, cho dù thân thể gã tiêu tán, linh hồn cũng sẽ không yếu hơn ác linh cảnh giới thứ ba, dù vậy, vẫn chết vào tay Tô Hòa, chỉ sợ tu vi của nàng đã sớm vào trung tam cảnh.

Quỷ tu hạ tam cảnh chỉ có thể xưng là "linh", âm linh, oán linh, ác linh, đều thuộc về linh thể, linh thể thuần âm, bị lôi pháp Phật quang các thứ khắc chế, người tu hành hai tông Phật đạo, cho dù là đạo hạnh không cao thâm bằng chúng nó, vẫn có thể bằng vào thủ đoạn Phật đạo chính tông, lấy yếu thắng mạnh.

Quỷ tu trung tam cảnh lại được xưng là "Hồn" cảnh, quỷ vật một cảnh giới này, đã rút đi thân thể âm linh, thành tựu hồn thể, có thể ngưng tụ thân thể bất cứ lúc nào, hơn nữa không sợ hãi Phật quang nữa, hoặc là thủ đoạn khác nhằm vào quỷ vật, người tu hành đấu pháp với nó, sẽ không có bất cứ ưu thế nào nữa.

Về phần thượng tam cảnh, đó là "Quỷ" cảnh thật sự, pháp lực thông huyền, có thể điên đảo âm dương, quay vần tạo hóa,

mặc dù là ở U Đô Quỷ Vực, cũng là tồn tại có thể thống ngự trăm vạn âm hồn, như quân lâm thiên hạ.

Khó trách ở lúc Lý Mộ đề cập triều đình, nàng hoàn toàn không sợ, oán linh ác linh các thứ, triều đình giết thì giết, mà đối với quỷ tu trung tam cảnh, có thể ngồi xuống nói chuyện hẳn hoi, bên trên sẽ tuyệt đối không vận dụng vũ lực.

Tô Hòa nói xong, một lần nữa nhìn về phía Lý Mộ, nói: "Ta ở nơi đó đã nhận ra khí tức lôi pháp, hơn nữa không phải lấy lá bùa dẫn dắt, mà là lôi pháp thuần khiết trực tiếp, lôi pháp là pháp thuật người tu hành Thần Thông cảnh mới có thể tu tập, ngươi pháp lực nông cạn, không có khả năng thi triển ra lôi pháp thần thông, chẳng lẽ là dùng đạo thuật?"

Lấy đạo hạnh Lý Mộ hôm nay, trừ mượn lực trời đất, căn bản không có năng lực vượt cảnh giới giết địch, hắn gật gật đầu đối với Tô Hòa, cũng chưa phủ nhận.

Tô Hòa dùng ánh mắt kỳ quái nhìn hắn, khó hiểu nói: "Pháp kinh đạo thuật, đều là bí thuật của Phật môn đạo môn, chỉ truyền đệ tử hạch tâm. Ngươi biết pháp kinh, lại thông đạo thuật, nhưng pháp lực lại thấp kém như thế, đối với chuyện tu hành, hiểu biết cũng không nhiều…"

Lý Mộ vẻ mặt xấu hổ, loại chuyện này, căn bản không có cách nào giải thích với nàng, chung quy không thể nói có một năm mùa đông, một hòa thượng cùng một đạo sĩ ngất xỉu ở cửa nhà hắn…

Tô Hòa cũng chưa tiếp tục truy hỏi, chỉ nói: "Mà thôi, mỗi người đều có cơ duyên, nhưng ngươi phải nhớ, ở trước khi ngươi có thực lực bảo hộ bản thân, tốt nhất đừng để người khác biết, nếu không, cái này có thể mang đến họa sát thân cho ngươi."

Lý Mộ gật gật đầu, nói: "Ta biết rồi."

Tô Hòa từ trên giá sách góc tường lấy ra một quyển sách, nói: "Cái này cho ngươi, đối với ngươi hẳn là hữu dụng, xem như cảm tạ ngươi trả cho Lâm Uyển sự công bằng."

Lý Mộ nhớ tới lần trước nàng từng nói, nếu hắn có thể giải quyết chuyện Lâm Uyển, thì tặng hắn một món đồ, chẳng lẽ

chính là thứ này?

Hắn tiếp nhận quyển sách vốn không có bìa này, mở ra một tờ, thấy bên trên rậm rạp viết vô số chữ nhỏ.

"Phong xuất cấn giác, địa hộ bài binh, tốn phương tiền lộ, hô sát mãnh phong, cấp cấp như luật lệnh…"

"Tứ hải hỗn nguyên, ngũ nhạc khu bôn. Thạch liệt cự nghịch, cảm hữu trương lân. Hành vân bố khí, tụ chất luyện chân. Lục đinh lục giáp. Cấp cấp như luật lệnh…"

"Đông giáp kiền nguyên hanh, chính khí tốc lưu hành. Ngô thụ trường sinh mệnh, thiên địa chưởng trung hoành. Ẩn phục tùy ngô chú, dụng tắc lôi vũ đằng… , cấp hàng cấp cấp hàng, cấp tốc hiện chân hình. Cấp cấp như luật lệnh!"

…

Lý Mộ mặt lộ vẻ kinh ngạc, trên quyển sách này ghi lại, thế mà tất cả đều là pháp thuật thần thông đạo môn.

Tá phong bố vụ, kỳ tình đảo vũ, chiêu lai nhĩ khứ, lý thủy tọa hỏa, nhập thủy ngự phong, truy hồn nhiếp phách, ẩn hình nặc tung, ngoài ra, còn có nhiều loại chú ngữ lôi pháp, khu quỷ diệt yêu…

Hắn lật vài tờ, phát hiện sách này chỉ có nửa bộ, ghi lại từ Luyện Phách đến Thần Thông cảnh, mấy chục loại thần thông pháp thuật đạo môn.

Uy lực của đạo thuật vô cùng cường đại, mặc dù là người pháp lực mỏng manh, cũng có thể thông qua đạo thuật mượn sức mạnh trời đất, thi triển ra pháp thuật cường đại, đạo môn vì phòng ngừa chúng nó rơi vào trong tay người mang lòng bất chính, nguy hại nhân gian, đối với đạo thuật xưa nay là giữ bí mật mà bất truyền.

Những pháp thuật thần thông này, tuy không bí mật mà bất truyền giống đạo thuật, nhưng cũng không phải con đường thường quy có thể dễ dàng đạt được.

Nếu nói Lý Thanh đưa cho hắn quyển sách kia, chỉ là nhập môn phổ cập khoa học, như vậy sách này, là giáo trình tiến

giai, có thể khiến Lý Mộ thông suốt tu hành đến cảnh giới thứ bốn.

Tô Hòa nói: "Mười mấy năm trước, có một đạo sĩ cùng yêu vật ở trên không vịnh Bích Thủy đấu pháp, hắn đạo hạnh không bằng yêu vật kia, bị nuốt thân thể cùng hồn phách, nửa bộ đạo thư này, chính là từ trên người hắn rơi xuống, ta vốn chỉ là âm linh trong đầm này, có được sách này, học chút phép dẫn đường, hơn mười năm qua, đứt quãng tu hành, mới có đạo hạnh hôm nay."

Lý Mộ cũng không chối từ, mang nửa bộ đạo thư này cất đi. Tô Hòa mỉm cười, nói: "Xem ra ngươi quả nhiên là tự mình tu hành."

Lý Mộ ngẩng đầu, nói: "Không dối cô nương, sách này đối với ta có tác dụng lớn, cô nương ngày sau nếu có gì cần, Lý Mộ nhất định dốc sức báo đáp."

Tô Hòa đối với hắn không chỉ có ân tặng sách, còn có ân cứu mạng, địa vị ở trong lòng hắn, là có thể đặt song song với hòa thượng kia.

Tô Hòa lắc lắc đầu, nói: "Ta tặng ngươi sách này, chỉ là cảm tạ việc ngươi làm cho Lâm Uyển, lại không phải để ngươi báo đáp ta. Vịnh Bích Thủy này hẻo lánh, hàng năm không thấy bóng người, ngươi nếu có chút lòng, thời gian rảnh rỗi tới nơi này trò chuyện với ta, kể một chút chuyện bên ngoài cho ta nghe, ta đã rất vui vẻ rồi."

Lý Mộ cười cười, nói: "Đương nhiên có thể."

"Nói rồi nha." Tô Hòa cười cười, lại nói: "Ngươi sau khi trở về, giúp ta hỏi thăm một người."

Lý Mộ hỏi: "Người nào?"

Tô Hòa nói: "Hắn tên Thôi Minh, hai mươi năm trước, từng làm huyện lệnh Dương Khâu."

Hết chương 52.

Chương 53. Có duyên với Phật (1)

Chỉ dựa vào tên một người, người trùng tên trùng họ rất nhiều, hỏi thăm tự nhiên tốn sức, nhưng từng làm huyện lệnh Dương Khâu, hẳn là cũng chỉ có một người như vậy, ở phòng hộ tịch huyện nha có thể tra được.

Lý Mộ gật gật đầu, nói: "Ta trở về liền giúp ngươi tra."

Căn nhà nhỏ của Tô Hòa ở bờ sông, bị nàng dùng ảo thuật che giấu đi. Nàng đưa Lý Mộ đi ra, nói: "Nếu là ngày sau ngươi gặp kẻ địch mạnh không đối phó được, có thể dẫn hắn tới nơi này, chỉ cần các ngươi tới gần vịnh Bích Thủy, ta liền có thể cảm ứng được."

Quỷ tu Hồn cảnh, ở toàn bộ Bắc quận cũng tính là cường giả, Lý Mộ lần này thu hoạch lớn nhất không phải nửa bộ đạo thư kia, mà là có thêm một chỗ dựa.

Bọn họ đi đến nơi Lý Mộ vừa rồi cùng thằn lằn tinh kia đấu pháp, trên mặt đất trừ một con thằn lằn đã biến thành than đen, còn có một cái túi.

Cũng không biết cái túi này là dùng cái gì làm ra, ở dưới thiên lôi, thế mà cũng chưa tổn hại. Lý Mộ nhặt lên vật ấy, Tô Hòa nói: "Hình như là túi dưỡng hồn của tà tu, bên trong hẳn là đựng hồn phách gã bắt tới."

Lý Mộ vốn định thả ra những oan hồn đó, mở ra miệng túi, một đám sương đen bỗng nhiên từ trong túi trào ra.

Sương đen kia xoay quanh ở không trung, hóa thành một quỷ ảnh, cười to nói: "Thằn lằn chết tiệt, lão tử ra rồi, lần trước ngươi thừa dịp lão tử chưa chuẩn bị mới thành công, có bản lãnh ngươi bắt lão tử một lần nữa!"

Trong tiếng cười điên cuồng, nó cúi người nhìn về phía mặt đất, cái nhìn đầu tiên liền thấy được một bóng người quen thuộc.

Nháy mắt nhìn thấy Lý Mộ, tiếng cười của nó im bặt, kinh hãi nói: "Sao lại là ngươi!"

Lại nhìn thấy ác quỷ đó, Lý Mộ cũng sửng sốt.

Sau đó hắn liền nhớ tới cái gì, lập tức nói: "Tô cô nương, bắt lấy nó, tuyệt đối đừng để nó chạy!"

Ngay sau khi nhận ra Lý Mộ, ác quỷ kia liền nhớ tới tia sét kia khiến gã kinh hãi, không kịp nghĩ nhiều, lập tức hóa thành một làn sương mù, hướng phía sau trốn xa.

Chỉ là một lần này, nó chưa chạy thoát.

Bóng người Tô Hòa biến mất ở tại chỗ, ngay lập tức liền xuất hiện ở phía trước sương mù, nàng đưa tay thò vào sương mù, rất nhanh liền từ trong sương mù bắt lấy một quỷ ảnh, đó là bộ dáng một nam tử thanh niên, hắn giờ phút này vẻ mặt đầy hoảng sợ, ánh mắt nhìn về phía Tô Hòa, so với nhìn Lý Mộ còn hoảng sợ hơn gấp trăm lần.

Trên thân người trẻ tuổi khiến gã sợ hãi, chỉ có tia sét kia, nhưng nữ tử áo trắng trước mắt, lại khiến gã từ sâu trong linh hồn cảm nhận được kinh hoàng.

Tô Hòa liếc con oán linh này một cái, lại nhìn về phía Lý Mộ, hỏi: "Các ngươi quen nhau?"

"Quen." Lý Mộ mỉm cười đi tới, nói: "Ta có vài câu quan trọng muốn hỏi hắn."

Ác quỷ kia toàn thân run rẩy, run run nói: "Trước kia là tiểu quỷ mạo phạm ngài, ngài đại nhân có đại lượng, đại nhân không tính toán lỗi tiểu nhân, mang tiểu quỷ coi là cái rắm đi…"

Lý Mộ đầu tiên là mang tình cảm sợ hãi trên thân nó dẫn đường tới, sau đó mới hỏi: "Lúc đó, ngươi là như thế nào biết ta không có bảy phách?"

Chuyện này Lý Mộ nghĩ mãi không thông, bảy phách khác với ba hồn, phách thuộc thân thể, tu hành không đến trung tam cảnh, căn bản nhìn không thấu phách của thân thể, ngay cả Tô Hòa cũng nhìn không ra, Lý Thanh càng cần thông qua rất nhiều bệnh trạng của Lý Mộ để phán đoán, một oán linh nho nhỏ, sao lại có loại bản lãnh này?

“Ta nói, ta nói…” Ác quỷ kia vội vàng nói: “Tiểu quỷ vốn chỉ là một âm linh, ở trong hang dưới cầu, có một ngày, hai oán linh ở trên cầu đánh nhau, không biết như thế nào, liền đồng quy vu tận, tiểu quỷ hút tàn hồn bọn họ, tăng trưởng chút đạo hạnh, còn có thêm chút ký ức, trong trí nhớ của một oán linh trong đó, có một thần thông, tên là Thiên Nhãn Thông, tiểu quỷ sau khi học, liền có thể nhìn thấu ba hồn bảy vía con người…”

Lý Mộ nhìn nó, hỏi: “Ngươi có phải thấy ta dễ lừa hay không, nào có loại thần thông này, tin hay không ta một tia sét đánh ngươi!”

“Thật sự có!” Ác quỷ đó kinh hoảng nói: “Không tin ta nói cho ngươi, ngươi thử chút là biết!”

Thật ra Lý Mộ cũng không phải không tin, thần thông pháp thuật sớm nhất, cũng đều là các tiền bối đạo môn sáng tạo, mặc dù là bây giờ, cũng thường có hạng người kinh tài tuyệt diễm tự nghĩ ra thần thông, thậm chí là đạo thuật, Lý Mộ chỉ là muốn từ trong miệng ác quỷ này kiếm miễn phí thần thông này.

Bị Lý Mộ dọa, ác quỷ này liền như moi hết gan ruột, mang mọi thứ nó biết đến đều nói ra.

Lý Mộ mới đầu còn lo lắng hắn pháp lực không đủ, sau khi thử mới phát hiện, môn thần thông tên là “Thiên Nhãn Thông” này, đối với pháp lực yêu cầu cũng không cao lắm, chỉ là một loại diệu dụng của pháp lực, kèm theo một đoạn chú ngữ ngắn gọn, liền có thể thi triển.

Sau khi thi triển Thiên Nhãn Thông, thế giới ở trong mắt Lý Mộ liền thay đổi bộ dáng, trên thân ác quỷ kia âm khí lượn lờ, nhìn qua là biết vật âm quỷ. Lý Mộ nhìn về phía Tô Hòa, phát hiện nàng vẫn là bộ dáng ban đầu, trên người biến hóa gì cũng không có.

Nghĩ hẳn là hắn đạo hạnh quá mức thấp kém, nhìn không thấu tồn tại đạo hạnh cao hơn hắn quá nhiều.

Tô Hòa nhìn hắn, hỏi: “Bảy phách của ngươi là chuyện gì xảy ra?”

Nhắc tới việc này, Lý Mộ liền có chút phiền não, mở miệng nói: "Hẳn là bị tà vật gì câu dẫn, ta đang nghĩ cách một lần nữa ngưng tụ."

"Ta nhớ trên sách từng nhắc, ngưng tụ bảy phách, tựa như so với luyện hóa khó hơn nhiều, nếu không thành công, sẽ thật sự thân tử hồn tan…" Tô Hòa nhìn nhìn hắn, bỗng nhiên nói: "Còn không bằng chuyển thành quỷ tu, có ta giúp ngươi, bảo đảm ngươi trong hai ba mươi năm, tiến vào trung tam cảnh…"

Lý Mộ kiên quyết lắc đầu: "Ta còn chưa thành thân đâu…"

"Cái này có gì?" Tô Hòa cười nói: "Cho dù là trở thành quỷ tu, cũng có thể tìm một nữ quỷ, linh hồn song tu, chờ sau khi ngươi tiến vào trung tam cảnh, liền có thể ngưng tụ thân thể bất cứ lúc nào, không khác gì người sống…"

Nếu có điều kiện, Lý Mộ tìm lão bà vẫn muốn cân nhắc nữ tử nhân loại trước, mặc dù là quỷ tu có thể ngưng tụ thân thể, vậy cũng vẫn là quỷ vật, hắn cũng không phải Ninh Thải Thần*, đối với sinh tử chi giao còn không tiếp nhận quá tốt.

(*: nhân vật chính trong phim Thiến Nữ U Hồn, có tình yêu với một ma nữ)

Lý Mộ còn chưa trả lời, ác quỷ kia liền hỏi dò: "Ta có thể đi rồi chứ?"

"Ai nói ngươi có thể đi?" Lý Mộ liếc nó một cái, nhìn về phía Tô Hòa, nói: "Quỷ này trước đây hai lần muốn hại tính mạng ta, hôm nay rơi vào trên tay của ta, so với dùng lôi pháp bổ nó, thay trời hành đạo, còn không bằng để Tô cô nương nuốt hồn phách nó, tăng tiến đạo hạnh…"

"Không không không…" Ác quỷ kia bị dọa thân thể cũng hư ảo đi một chút, cầu xin tha thứ nói: "Vị cô nương này, tha ta đi, mọi người đều là quỷ, quỷ cần gì phải khó xử quỷ chứ…"

Hết chương 53.

Chương 54. Có duyên với Phật (2)

Lý Mộ nhân cơ hội thu gặt sự sợ hãi của nó, loại ác quỷ trình độ này, lực lượng cảm xúc phi thường khổng lồ, so với Lý Mộ từ trên thân người thường hấp thu hữu có hiệu suất hơn nhiều.

Chỉ tiếc quỷ này đạo hạnh tuy sâu hơn Lâm Uyển không ít, cảm xúc lại xa xa không bằng, chủ yếu là bởi vì Lâm Uyển chết, bắt nguồn từ Triệu Vĩnh, chấp niệm cùng oán khí của nàng, cũng đều có liên quan với Triệu Vĩnh, bởi vậy khi Lý Mộ khiến Triệu Vĩnh đền tội, nàng mới có thể bộc phát ra tình cảm cảm kích vô cùng khổng lồ.

Mà con ác quỷ này, đơn giản là tham sống sợ chết, lo lắng Tô Hòa nuốt hồn phách nó mà thôi, sự sợ hãi sinh ra cũng không mãnh liệt.

"A Di Đà Phật…"

Lý Mộ đang không gián đoạn thu thập sự sợ hãi của ác quỷ kia, bên tai bỗng nhiên truyền đến một tiếng Phật hiệu quen thuộc. Lý Mộ quay đầu nhìn phía sau, nhìn thấy một hòa thượng một tay cầm bát, một tay cầm trượng, hướng bên này chậm rãi đi tới.

Chính là Huyền Độ.

Huyền Độ chậm rãi đi đến gần, nhìn ác quỷ kia, nói: "Bần tăng độ hóa còn chưa thành công, ngươi đã vội rời khỏi, để bần tăng tìm một phen thật mệt…"

Ác quỷ đó nhìn thấy hòa thượng Huyền Độ, đầu tiên là ngẩn ra một phen, sau đó liền lập tức kêu to lên.

"Hòa thượng, ngươi thu ta đi, ta không bao giờ chạy nữa!"

"Để ta nghe ngươi niệm kinh, ta thích nghe ngươi niệm kinh!"

"A Di Đà Phật, thiện tai thiện tai, như thế ta nghe thấy… , ngươi xem ta cũng thuộc rồi!"

"Mau tới độ ta, ngươi mau tới độ ta đi!"

…

Hòa thượng Huyền Độ đi đến trước mặt Lý Mộ, mỉm cười hỏi: “Tiểu thí chủ, có thể mang oán quỷ này giao cho bần tăng độ hóa hay không, lần trước bần tăng vô ý để nó chạy, lần này nhất định cẩn thận trông giữ…”

Huyền Độ đối với hắn có ân cứu mạng, gã đã mở miệng, Lý Mộ đành phải gật đầu nói: “Vậy thì giao cho đại sư.”

Huyền Độ nhìn ác quỷ kia một cái, nói: “Nghiệp chướng, còn không tiến vào?”

Ác quỷ đó mừng như điên hóa thành sương đen, chui vào bình bát trong tay hắn.

Huyền Độ dùng ánh mắt ngoài ý muốn đánh giá Lý Mộ, nói: “Mấy ngày trước, khi bần tăng cùng thí chủ gặp nhau, thí chủ bảy phách mất hết, không ngờ được mấy ngày sau, tiểu thí chủ đã ngưng tụ Thi Cẩu, xem ra tiểu thí chủ ngày thường tất nhiên cứu khốn phò nguy nhiều, làm nhiều việc thiện, thiện tai, thiện tai…”

Nhãn lực của hòa thượng Huyền Độ khiến Lý Mộ than thở không thôi, Lý Thanh nói không sai, gã ít nhất cũng là cường giả Phật gia trung tam cảnh.

Lý Mộ chỉ là mỉm cười, nói: “Ta là bộ khoái, trừng cường trừ ác, giúp đỡ chính nghĩa, là chức trách của ta.”

Huyền Độ hiền lành cười cười, ánh mắt lại nhìn về phía Tô Hòa.

Lý Mộ lo lắng gã lên cơn nghiện độ quỷ, lại muốn dùng sức mạnh độ Tô Hòa, lấy tính tình kiên cường đó của gã, hai người nhất định sẽ đánh nhau, vội vàng giải thích: “Vị này là Tô cô nương, nàng tuy là âm linh chi thể, nhưng chưa từng hại người…”

“A Di Đà Phật.” Huyền Độ niệm một tiếng Phật hiệu, nói: “Một thân pháp lực của cô nương, so với bần tăng không kém là bao, hy vọng cô nương về sau có thể bảo trì bản tâm, một lòng hướng thiện, đừng làm hại nhân gian…”

Tô Hòa đối với nam nhân khác vẫn chán ghét như cũ, hừ lạnh một tiếng, nói: "Hòa thượng, quản tốt chính ngươi."

Huyền Độ cũng không tức giận, ánh mắt lại chuyển qua trên người Lý Mộ, sau khi đánh giá cao thấp mấy lần, ngạc nhiên nói: "Mấy ngày không gặp, khí tức Phật môn trên người thí chủ, sao nồng đậm như thế…"

Lý Mộ giải thích: "Có lẽ, là vì đại sư tặng ta chuỗi Phật châu kia đi…"

Nói tới chuỗi Phật châu đó, Lý Mộ liền có chút đau lòng, ở trong quá trình giằng co cùng thằn lằn tinh kia, món đồ môi giới này hắn thi triển thần thông Phật môn, đã hủy diệt rồi.

"Không." Huyền Độ lắc lắc đầu, nói: "Phật châu chỉ là ngoại vật, nghĩ hẳn là thí chủ có duyên với Phật, trời sinh tuệ căn, không biết tiểu thí chủ có nguyện ý hay không xuất gia, quy y ngã Phật…"

Lý Mộ liên tục xua tay, nói: "Không được không được…"

Huyền Độ cũng không bắt buộc, chỉ là từ trong lòng lấy ra một quyển sách ố vàng, đưa cho Lý Mộ, nói: "Quyển kinh thư này tặng cho tiểu thí chủ, nếu là tiểu thí chủ về sau đổi ý, có thể đến chùa Kim Sơn tìm ta…"

Thay đổi ý tưởng là không có khả năng, Lý Mộ rất hài lòng đối với chất tóc của gã, đang muốn từ chối, lại nhìn thấy Tô Hòa hướng hắn dùng mắt ra dấu.

Lý Mộ lập tức hiểu ý, tiếp nhận kinh thư, nói: "Đa tạ đại sư."

"Thường xuyên tụng niệm kinh này, có thể giúp tiểu thí chủ minh lý trí tuệ, tiêu trừ nghiệp chướng, thanh tịnh lục căn…" Huyền Độ khẽ gật đầu, nói: "Đến, thỉnh thí chủ tụng niệm theo bần tăng, 'Như ta nghe thấy' …"

"Như ta nghe thấy…"

Lý Mộ chỉ niệm theo Huyền Độ một câu, thân thể bỗng nhiên có ánh sáng vàng chợt lóe rồi biến mất, nhưng loại ánh sáng vàng này so với lúc hắn niệm Tâm Kinh, tựa như đom đóm cùng mặt trời, căn bản không bị Lý Mộ để ở trong lòng.

Nhưng Huyền Độ lại mặt lộ vẻ kinh ngạc, lẩm bẩm: “Tiểu thí chủ cùng ngã Phật có duyên phận lớn, ngươi thật sự không muốn quy y ngã Phật sao?”

Lý Mộ không chút do dự nói: “Không muốn.”

Huyền Độ vẻ mặt tiếc nuối, lại vẫn nói: “Nếu tiểu thí chủ không muốn, bần tăng cũng không miễn cưỡng, nếu tiểu thí chủ ngày sau đổi ý, bần tăng ở chùa Kim Sơn chờ ngươi…”

Huyền Độ thu ác quỷ kia, tặng cho Lý Mộ kinh thư, thấy Lý Mộ không muốn quy y, cũng không miễn cưỡng, như lần trước, tiêu sái xoay người rời đi.

Lý Mộ cầm kinh Phật, nhớ tới ánh mắt Tô Hòa vừa rồi nhắc nhở hắn, nghi hoặc nói: “Kinh thư này chẳng lẽ có gì huyền diệu?”

Tô Hòa nhìn thoáng qua phương hướng Huyền Độ rời đi, nói: “Đệ tử cửa Phật lúc mới vào tu hành, đó là lấy một quyển pháp kinh nào đó làm cơ sở, ngày đêm tụng niệm, nếu ta không đoán sai, hòa thượng kia muốn lấy cái này để kiểm tra tuệ căn của ngươi.”

Lý Mộ nghi nói: “Tuệ căn?”

“Đây chỉ là cách nói những hòa thượng đó lừa gạt người ngu ngốc.” Tô Hòa thản nhiên nói: “Cái gọi là tuệ căn, đó là thiên phú tu hành Phật pháp của ngươi, tụng niệm pháp kinh, tương tự đạo môn dẫn đường, kẻ thiên phú đạo pháp trác tuyệt, dẫn đường mấy lần, liền có thể dẫn khí thành công, pháp kinh cơ sở cũng tương tự, kẻ thiên phú Phật pháp trác tuyệt, chỉ niệm vài lần, sẽ có Phật quang dị tượng, kẻ thiên phú bình thường, thì cần mấy ngày, kẻ không có thiên phú, niệm cũng là niệm vô ích…”

Tô Hòa dùng ánh mắt cổ quái nhìn Lý Mộ, nói: “Ngươi chỉ niệm một câu, liền có Phật quang xuất hiện, hiển nhiên là có thiên phú tu hành Phật pháp cực cao, lại tu hành đạo pháp…”

Bản thân Lý Mộ cũng không tin hắn có thiên phú Phật pháp gì, tỷ lệ đại khái vẫn là vì 《Tâm Kinh》.

Nhưng cái này không phải thứ hắn quan tâm, Lý Mộ nhìn về phía Tô Hòa, hỏi ra vấn đề hắn quan tâm nhất: “Phật pháp cùng đạo pháp có thể đồng thời tu luyện sao?”

Hết chương 54.

Chương 55. Phật đạo kiêm tu

"Tự nhiên có thể." Tô Hòa nói: "Nếu là phương thức tu hành của nhà khác, có lẽ không được, nhưng đạo gia tu đan điền, Phật môn tu thân thể, hai thứ cũng không xung đột, chỉ là tu hành không dễ, chỉ tu một đường, đã rất khó, cực ít người Phật đạo kiêm tu, ngươi cũng đừng quá tham lam."

Thật ra không phải Lý Mộ tham, chỉ là Phật đạo hai nhà, ai cũng có sở trường, sở đoản, nếu là hai nhà kiêm tu, liền có thể lấy thừa bù thiếu, khi đấu pháp với người ta, con bài chưa lật tự bảo vệ mình cũng sẽ nhiều hơn một chút.

Nếu Lý Mộ chỉ tu đạo pháp, hoặc là chỉ tu Phật pháp, ở trong đấu pháp vừa rồi cùng thằn lằn tinh kia, căn bản không chống đỡ đến lúc Tô Hòa chạy tới.

Hắn cũng không nhất định phải mang Phật pháp tu đến mức cao thâm, chỉ cần thân có một chút pháp lực Phật môn, hắn liền có thể phát huy bộ phận uy lực của Tâm Kinh, ở lúc gặp được yêu quỷ âm tà, có thể công có thể thủ, hai tầng bảo đảm.

Phật môn nhập môn tu hành, so với đạo môn đơn giản hơn một chút.

Một cái chỉ cần tụng niệm pháp kinh, một cái khác, thì cần vất vả luyện phách, nhưng cái này cũng không đại biểu tu hành Phật môn đơn giản hơn so với đạo môn.

Đạo gia hạ tam cảnh, Luyện Phách, Ngưng Hồn, Tụ Thần, là đặt nền móng cho về sau tu hành, Phật môn nhập môn tu hành đơn giản, lại khó ở phía sau tu tâm, đặc điểm trước dễ sau khó đúng là thích hợp Lý Mộ, dù sao, hắn vốn đi là con đường tu đạo, cũng chưa nghĩ mang pháp lực Phật môn cũng tu đến mức rất cao thâm.

Cất đi đạo thư cùng kinh Phật, Lý Mộ cáo biệt với Tô Hòa, dọc theo đường cái đi về phía huyện thành.

Vịnh Bích Thủy cách huyện thành không gần cũng không xa, Lý Mộ bình thường đi đường, đại khái cần non nửa canh

giờ, nếu hắn biết vẽ Thần Hành Phù, liền có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian đi đường.

Đáng tiếc phù lục hắn biết chỉ có ít ỏi vài cái, lấy pháp lực thấp kém hôm nay, có thể vẽ ra càng ít, Thần Hành Phù cần tu vi Ngưng Hồn cảnh mới có thể khắc, trước mắt Lý Mộ căn bản không thể làm được.

Đấu pháp cùng thằn lằn tinh này, xem như cho Lý Mộ một đòn cảnh cáo.

Trước kia hắn tu vi thấp kém, ỷ vào mình biết một chiêu lôi pháp, khắc chế yêu quỷ âm tà, liền trong mắt không có quỷ, cũng không mang yêu vật để vào mắt, dẫn tới kết quả chính là, nếu không có Tô Hòa xuất hiện, thân thể hắn, đã sớm bị thằn lằn tinh kia coi là huyết thực, ngay cả linh hồn cũng sẽ bị cắn nuốt.

Lần từng trải hung hiểm này nhắc nhở Lý Mộ, hắn trước mắt, chính là một con gà con vừa mới bước vào giới tu hành, ở trước khi có thực lực tuyệt đối, nhất định phải thu mình chút…

Sau khi về tới trong nhà, Lý Mộ mang những việc thượng vàng hạ cám đó tất cả đều ném đến sau đầu, một lòng tự hỏi chuyện ngưng phách.

Hắn đã ngưng tụ phách thứ nhất Thi Cẩu, cái thứ hai cần ngưng, là phách thứ ba Tước Âm.

Tước Âm sinh bởi ai tình, bi thương, đau buồn, thương tiếc, thương xót, đều thuộc về ai tình, hắn nên như thế nào để người khác sinh ra cảm xúc này đối với hắn?

Nói từ trên lý luận, viết sách là cách đơn giản nhất điều động tình cảm của đại đa số người, người đọc sau khi thay vào, sẽ căn cứ hướng đi của kịch tình, hoặc mừng hoặc giận, hoặc ai hoặc bi, hơn nữa tiểu thuyết càng hot, người đọc càng nhiều, lực lượng cảm xúc liền càng khổng lồ, nhưng muốn thông qua con đường này ngưng phách, lại khó có thể đi thông.

Lý Mộ hấp thu cảm xúc người nào đó, cần mặt đối mặt với đối phương, vượt qua khoảng cách nhất định, thuật dẫn đường liền vô dụng.

Tuy đường này không thông, nhưng ý nghĩ đại để là đúng, Lý Mộ theo ý nghĩ này, rất nhanh đã nghĩ tới một phương pháp.

Rất nhanh, Lý Mộ liền tới cửa Vân Yên các.

Vân Yên các là một chuỗi nhà sách, kinh doanh không chỉ có là làm ăn bán sách.

Nói chính xác, nó là một thương hiệu, dưới cờ có tiệm sách, nhạc phường, hí lâu, trà lâu, tiệm sách sát trà lâu, đối diện trà lâu là nhạc phường, bên cạnh nhạc phường lại là hí lâu, bốn cửa hàng, đều tên Vân Yên các.

Thoại bản* hút khách của tiệm sách, sẽ có người kể chuyện của trà lâu lại tiến hành suy diễn, do nhạc phường biên khúc phối nhạc, ở hí lâu cải biên thành tác phẩm hí kịch, điều này làm cho Lý Mộ không thể không bội phục chưởng quầy Vân Yên các.

(*:một hình thức tiểu thuyết Bạch thoại phát triển từ thời Tống, chủ yếu kể chuyện lịch sử và đời sống xã hội đương thời, thường dùng làm cốt truyện cho các nghệ nhân sau này)

Loại lý niệm giải trí vượt thời đại này, ở thế giới này cũng không gặp nhiều, người nhìn xa trông rộng cỡ này, ngày sau có cơ hội có thể làm quen một chút.

Lý Mộ bước vào tiệm sách, chưởng quầy trung niên đang ở trong quầy tính sổ ngẩng đầu liếc một cái, lập tức chạy đến, tha thiết hỏi: “Công tử, ngài sao lại đến đây, 《 liêu trai 》 còn đang khắc, cần mấy ngày nữa mới có thể khắc bản đưa ra thị trường…”

Lý Mộ lắc đầu nói: “Ta không phải vì việc này.”

Chưởng quầy nói: “Công tử còn có chuyện gì, cứ dặn dò…”

Thái độ của chưởng quầy khiến Lý Mộ có chút kỳ quái, theo hắn điều tra, thái độ của tiệm sách đối với tác giả dưới cờ, cũng không coi là hữu hảo cỡ nào, dù sao những thư sinh nghèo kia, ba ngày thì hai bữa kéo dài hoặc đứt chương, chưởng quầy các tiệm sách lớn hận không thể mang đao đặt ở

trên đầu bọn họ ép bọn họ viết bản thảo, rất ít thân mật như vậy.

Nhưng người khác thái độ tốt, Lý Mộ cũng sẽ không thích ngược đãi không thoải mái, cười nói: “Quả thực có chuyện muốn kính nhờ chưởng quầy.”

Dù sao cũng là nam nhân cô nương nhìn trúng, không thể chậm trễ, chưởng quầy trung niên vội vàng nói: “Công tử cứ nói đừng ngại.”

Lý Mộ hỏi: “Không biết trà lâu cách vách thiếu người thuyết thư* hay không…”

(*: biểu diễn các loại như đánh giá sách, kể chuyện…)

Chưởng quầy hỏi: “Công tử muốn thuyết thư?”

Lý Mộ gật đầu nói: “Ta muốn thử chút.”

Thuyết thư cùng viết tiểu thuyết có chỗ tương tự nhất định, tuy thính giả của người thuyết thư chỉ cực hạn ở chỗ quán trà, nhưng khoảng cách với bọn họ, cũng chỉ có một bức rèm, Lý Mộ có thể thuận tiện dẫn đường cảm xúc của bọn họ.

Chưởng quầy nghe xong yêu cầu của Lý Mộ, lập tức nói: “Lập tức an bài cho ngài.”

Lý Mộ cho dù trì độn nữa, giờ phút này cũng ý thức được chỗ nào không đúng, từ lần trước bắt đầu, thái độ của chưởng quầy này đối với hắn là tốt quá phận, ra sách cho hắn ưu đãi đặc biệt thì không nói nữa, bây giờ lại cứ có yêu cầu là đáp ứng, không biết còn tưởng Lý Mộ mới là chưởng quầy…

Hắn nhìn chưởng quầy này, hỏi: “Chưởng quầy, ngươi có phải có chuyện gì giấu ta hay không?”

Trong lòng chưởng quầy lộp bộp một cái, cười lấy lòng nói: “Sao có khả năng…”

Khi gã nói chuyện, ánh mắt mơ hồ, vẻ mặt khẩn trương, ngược lại khiến Lý Mộ khẳng định hoài nghi, hỏi: “Ngươi rốt cuộc có chuyện gì giấu ta?”

“Ta…”

Chưởng quầy ấp a ấp úng, không dám ngẩng đầu nhìn hắn.

Hết chương 55.

Chương 56. Thuyết thư lang (1)

“Được rồi, Hoàng chưởng quầy, ngươi đi xuống đi.”

Lúc này, một thanh âm Lý Mộ nghe quen thuộc bỗng nhiên từ phía trên lầu các truyền đến.

Liễu Hàm Yên từ trên lầu đi xuống, nhìn Lý Mộ, nói: “Có vấn đề gì hỏi ta là được, đừng làm khó Hoàng chưởng quầy.”

Lý Mộ kinh ngạc nhìn nàng, sau đó liền giật mình nói: “Thì ra là ngươi…”

Khi Liễu Hàm Yên từ trên lầu đi xuống, Lý Mộ cái gì cũng hiểu rồi.

Hắn biết vì sao lần trước ở dưới tình huống đã bị từ chối bản thảo, chưởng quầy kia bỗng nhiên đuổi theo ra, thái độ đã xảy ra biến hóa một trăm tám mươi độ, không do dự nữa thông qua bản thảo của hắn, hơn nữa cho hắn nhiều ưu đãi như vậy.

Thì ra “Yên” của Vân Yên các, đó là “Yên” của Liễu Hàm Yên.

Lý Mộ cho rằng hắn đã bằng sự cố gắng của mình kiếm tiền, không ngờ vẫn là dựa vào Liễu Hàm Yên thương xót.

Nói cách khác, hắn là đang ăn cơm mềm.

Tuy trong lòng có một tia không thoải mái như vậy, nhưng không thể phủ nhận là, cơm mềm này ăn vào — còn rất ngon.

Vân Yên các.

Chưởng quầy kia bưng tới trà ngon, hai người sau khi ngồi xuống, Liễu Hàm Yên có chút nghi hoặc nhìn Lý Mộ, hỏi: “Ngươi sao lại muốn đi thuyết thư?”

Mặc kệ nàng liên tưởng như thế nào, đều không thể mang bộ khoái cùng người thuyết thư liên hệ cùng một chỗ.

Lý Mộ chung quy không thể nói cho nàng, hắn là vì sớm ngày ngưng tụ Tước Âm, trọng chấn hùng phong nam nhi, đành phải nói: “Bộ khoái lương tháng năm trăm đồng, chỉ đủ ăn cơm…”

Liễu Hàm Yên ngây ra một lát, sau đó liền nhớ tới cái gì, áy náy nói: “Xin lỗi, ta quên ngươi còn cần giúp ta vẽ bùa, nếu không ta cho ngươi bạc…”

“Không cần.” Lý Mộ khoát tay áo, nói: “Nếu không phải ngươi, cũng không có tiệm sách nào nguyện ý khắc bản sách của ta, ngươi ngày thường đối với ta đã rất chiếu cố, ta sao có thể lấy bạc của ngươi nữa?”

Liễu Hàm Yên hỏi: “Nhưng ngươi vừa muốn làm bộ khoái, vừa muốn viết sách, còn vừa muốn thuyết thư, làm nổi không?”

“Không sao.” Lý Mộ cười cười, nói: “Nếu Vân Yên các không tiện, ta lại đi nơi khác hỏi một chút.”

Liễu Hàm Yên lo lắng hắn hiểu lầm, bất đắc dĩ nói: “Nếu ngươi nguyện ý, có thể ở nơi này thử xem, ta mỗi tháng cho ngươi mười lượng bạc tiền công, bạc khách nhân thưởng, cũng tất cả đều về ngươi…”

Ở trong lòng nàng, Lý Mộ hiển nhiên đã trở thành hình tượng vất vả bị ép bởi áp lực sinh tồn, cần một người làm ba phần việc, mà một bộ phận áp lực trong đó, còn là nàng tạo ra.

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: “Ta cũng nghe ngóng rồi, thuyết thư tiên sinh nơi này tốt nhất, một tháng mới hai lượng, khách nhân thưởng, cũng chỉ có thể được chia một nửa. Liễu cô nương, ta biết ngươi chiếu cố ta, nhưng ta vẫn muốn thông qua bản thân ta cố gắng kiếm tiền, mà không phải dựa vào người khác bố thí…”

Liễu Hàm Yên lo lắng mình kiên trì sẽ thương tổn tới tự tôn yếu ớt của Lý Mộ, chỉ có thể gật gật đầu, nói: “Vậy được rồi…”

Mười lượng bạc tiền công, Lý Mộ không phải không động lòng, ai sẽ có thù với bạc chứ, chỉ là hắn nợ Liễu Hàm Yên đã quá nhiều, thản nhiên tiếp nhận cứu tế của nàng, so với được nàng bao nuôi có gì khác nhau?

Tuy trong lòng luôn có một thanh âm nói cho hắn, đáp ứng nàng, đáp ứng nàng, như vậy thì không cần cố gắng nữa, nhưng tự tôn nam nhân cuối cùng vẫn lấy được thắng lợi.

Liễu Hàm Yên đứng lên, nói: “Ngươi ở chỗ này chờ một chút, ta đi an bài.”

Vân Yên các bốn cửa hàng, nhạc phường làm ăn là tốt nhất, sau đó là hí lâu, lại sau đó là tiệm sách, cuối cùng là trà lâu.

Dù sao, ở loại nơi tiêu phí này, đều là những người trẻ tuổi có thời gian rảnh cùng tiền nhàn rỗi, xem các cô nương xinh đẹp hát khúc nhảy múa, chung quy thú vị hơn so với nghe thuyết thư lão nhân ở nơi đó tự nói một mình.

Nhưng, nghề thuyết thư, cũng có không ít fan cố định, khi Lý Mộ đi vào trà lâu, liền nhìn thấy mười mấy khách nhân, vừa uống trà, vừa nghe lão giả trên đài kể chuyện xưa.

Nghe chuyện xưa là không thu tiền, nhưng khách nhân tới nơi này, lúc nghe chuyện xưa, đều là cần gọi một ấm trà, mấy món ăn nhẹ, thu nhập của quán trà, đều là đến từ thứ này.

Ngẫu nhiên cũng có khách nhân hào phóng, nghe tới chỗ nổi hứng, liền móc túi tiền, thưởng chút bạc, quán trà sẽ khấu trừ một nửa, còn lại, coi như thu nhập thêm vào của người thuyết thư.

Một lát sau, lão giả nói xong một đoạn, phía dưới liền có khách nhân hô lớn: “Hôm nay thời gian còn sớm, đến một đoạn nữa!”

Lúc này, một tiểu nhị lên đài đến bên tai lão giả, thấp giọng thì thầm vài câu, lão giả liền đứng dậy, hướng phía dưới đài chắp tay, cười nói: “Tiểu lão nhân hôm nay thân thể không khoẻ, chỉ kể đến nơi đây, hôm nay bản điếm có một thuyết thư lang mới tới, không ngại nghe hắn kể một đoạn cho mọi người…”

Lão giả vừa dứt lời, trong khách nhân dưới đài liền truyền đến một trận rối loạn.

“Người mới?”

“Người mới có gì đáng nghe, trong những người này, chỉ lão Tống đầu ngươi kể đủ vị.”

“Đi rồi đi rồi…”

…

Sau khi lão giả xuống đài, lập tức liền có mấy người tính tiền rời khỏi. Chưởng quầy quán trà nhìn nhìn Liễu Hàm Yên, khó xử nói: “Cô nương, cái này…”

Liễu Hàm Yên lắc lắc đầu, nói: “Nghe tiếp.”

Mấy khách nhân lưu lại, hoặc là nước trà vừa mới bưng lên, hoặc là đồ ăn sáng còn chưa ăn xong, tuy còn ngồi ở nơi đó, tầm mắt lại từ trên đài dời đi.

Thẳng đến lúc hai tiểu nhị mang một tấm bình phong chuyển đến trên đài, mọi người mới ngoài ý muốn liếc một cái.

“Làm cái gì?”

“Sao còn che chắn?”

“Thần thần bí bí, lại đang giở trò gì, uống nhanh chút đi, uống xong ấm trà này, đi đối diện nghe khúc…”

Lý Mộ từ hậu đài đi lên, ngồi ở trên ghế phía sau bình phong.

Làm bộ khoái, hắn mỗi ngày ở trên đường tuần tra, không nói mọi người huyện Dương Khâu đều nhận ra hắn, nhưng ít ra đại bộ phận mọi người trên đường Vị Ương, đều có thể lăn lộn quen mặt với hắn.

Cho nên hắn hướng Liễu Hàm Yên đòi một tấm bình phong, che chắn chút.

Ngồi ở trên ghế sau bình phong, Lý Mộ đằng hắng cổ họng, mở miệng nói: “Chuyện xưa hôm nay kể, tên là 《Hóa Điệp》.”

“Thời tiền triều, Bắc quận huyện Dương Khâu Chúc gia trang, có Anh Đài con gái Chúc viên ngoại, xinh đẹp thông minh, từ nhỏ theo huynh trưởng học tập thi văn, thích đọc sách, nhưng ngại là nhà không có thầy giỏi, một lòng muốn hướng Trung quận cầu học…”

Vì thu gặt ai tình của những người này, Lý Mộ kể, là《Lương Chúc》bản cải biên.

Làm một trong bốn bi kịch tình yêu lớn của cổ đại, cái buồn của《Lương Chúc》, thật đúng là bi đến tận xương tủy, còn nhớ Lý Mộ lúc ấy mười hai mười ba tuổi, mối tình đầu, còn không biết yêu là gì, lần đầu tiên xem phim Lương Chúc, khóc nước mắt nước mũi tèm nhem…

Hôm nay cho dù đang ngồi đều là mãnh nam, chỉ cần trong lòng bọn họ còn có tình cảm nhân loại, Lý Mộ có thể thu gặt ai tình của bọn họ.

Hết chương 56.

Chương 57. Thuyết thư lang (2)

“Trên đường cầu học, Anh Đài gặp gỡ bất ngờ thư sinh Lương Sơn Bá cũng đi Trung quận cầu học, hai người vừa gặp như đã quen từ lâu, cùng học tập thật vui, ở trên Thảo Kiều đình bốc đất làm hương, kết nghĩa “huynh đệ” …”

Dưới đài, động tác uống trà của mấy khách nhân dần dần chậm lại.

“Nữ giả nam trang?”

“Có chút thú vị…”

“Cái này cũng nhìn không ra, nữ tử kia ngực là phẳng bao nhiêu?”

…

Tuy vị thuyết thư lang mới này, kỹ xảo không bằng thuyết thư tiên sinh khác, nhưng câu chuyện của hắn lại rất thú vị, tươi mát mà rõ nét, bọn họ sau khi thử nghe xong một đoạn, thế mà nghe lọt.

Bởi nữ chính nữ giả nam trang mà dẫn phát một loạt chuyện xưa không biết nên khóc hay cười, cũng khiến mấy người đang ngồi liên tiếp nhếch khóe miệng lên, hai khách nhân chuẩn bị rời đi, yên lặng bảo tiểu nhị thêm ấm trà.

“Thú vị.”

“Câu chuyện này mới mẻ độc đáo, cũng rất buồn cười…”

“Buồn cười là buồn cười, nhưng tựa như không có liên quan với《 Hóa Điệp 》, tên này đặt lạc đề rồi…”

Mọi người vừa nghe, vừa hứng thú thảo luận, thẳng đến lúc Lý Mộ kể đến Lương Sơn Bá đi Chúc gia cầu hôn, lại biết Chúc phụ đã mang Anh Đài gả cho Mã Văn Tài con trai quận thủ Nam quận, nhân duyên mỹ mãn, đã thành thương ảnh. Hai người ban công gặp gỡ, hai mắt đẫm lệ nhìn nhau, buồn bã mà chia tay…

Sắc mặt mấy người khách kia dần dần trở nên nghiêm túc, nhưng cũng biết, đây chính là chiêu trò những người thuyết thư kia quen dùng, muốn nâng lên thì đè xuống trước, muốn đè xuống thì nâng lên trước, sau đó câu chuyện phát triển, tất nhiên là hai người vượt qua tầng tầng trở ngại, hạnh phúc mỹ mãn sống cùng nhau…

Nhưng, sau bình phong, giọng của thuyết thư lang kia từ từ truyền đến: "Sơn Bá u buồn thành bệnh, không lâu thì chết, Anh Đài nghe thấy tin dữ của Sơn Bá, thề muốn chết cùng…"

"Chết, chết rồi?"

"Điều đó không có khả năng, quỷ hồn của hắn nhất định còn đang chờ đợi…"

"Chúc Anh Đài sẽ làm như thế nào, chẳng lẽ hai người muốn người quỷ yêu nhau sao…"

Dưới đài, mọi người mặt lộ vẻ nôn nóng, trái tim Liễu Hàm Yên cũng thắt lại.

Giờ phút này, Lý Mộ đứng ở sau bình phong, nhíu mày.

Ngay tại lúc hắn kể đến một đoạn bi tình nhất này của Lương Chúc, muốn dẫn đường tình cảm bi ai của mọi người, lại phát hiện một tia cũng không dẫn đường được.

Hắn vốn cho rằng những người này thật sự đều là ý chí sắt đá, thẳng đến lúc hắn dùng Thiên Nhãn Thông xuyên qua bình phong quan sát, mới phát hiện hầu như trên thân mọi người đều tràn ngập bi ai nhàn nhạt, chỉ là những cảm xúc bi ai đó, đều không thể bị hắn dẫn đường tới.

Mà Lý Mộ không dùng thần thông Thiên Nhãn, thì cái gì cũng không nhìn thấy.

Xuất hiện loại tình huống này, chỉ có một khả năng, đó chính là cảm xúc bi ai của bọn họ, không phải sinh ra đối với Lý Mộ.

"Tại sao có thể như vậy?" Lý Mộ chau mày, chẳng lẽ nói, cho dù là bởi vì hắn mà sinh ra cảm xúc, chỉ cần không phải nhằm vào hắn, đều không thể bị hắn dẫn đường?

Hắn sở dĩ không thể hấp thu cảm xúc bi ai của những người này, là bởi vì cảm xúc bi ai của bọn họ, nhằm vào là Lương Sơn Bá, là Chúc Anh Đài, mà không phải Lý Mộ hắn!

Vậy hắn thời gian dài như vậy chẳng phải là bận rộn vô ích?

Dưới đài, mọi người đang nghe tới chỗ khẩn trương, lại thấy sau bình phong thật lâu không có thanh âm truyền đến, nhịn không được nhao nhao thúc giục.

"Nói mau lên, kế tiếp làm sao vậy!"

"Thuyết thư đâu, ngủ rồi sao?"

"Ta tiền thưởng cũng cho rồi, tiếp tục nhanh lên!"

Hy vọng ngưng tụ Tước Âm bị vô tình dập tắt, trong lòng Lý Mộ đang buồn bực, không kiên nhẫn nói: "Phía dưới không còn nữa!"

Dưới đài lặng lẽ một chớp mắt, không khí liền ầm ầm nổ tung.

"Ngươi nói cái gì?"

"Rõ ràng còn chưa kể xong!"

"Nào có chuyện xưa chỉ kể một nửa!"

"Cẩu tặc, ngươi dám trêu chọc chúng ta!"

…

Nghe mọi người rống giận, cảm nhận được cảm xúc giận dữ mênh mông từ phía sau bình phong dẫn đường mà đến, Lý Mộ nhất thời ngẩn ra ở tại chỗ.

Cố ý cắm hoa hoa không nở, vô tâm trồng liễu liễu xanh rờn, hôm nay cảm xúc bi ai tuy chưa thu thập được, tiến độ thu thập cảm xúc phẫn nộ lại vượt qua Lý Mộ đoán trước rất nhiều.

Hắn hơi động tâm, lập tức có một chủ ý tuyệt diệu.

Lý Mộ từ sau bình phong nhảy xuống hậu trường, lớn tiếng nói: "Hôm nay hết rồi, muốn biết chuyện sau đó như thế nào, xin mời hồi sau phân giải…"

Mọi người dưới đài nghe vậy, nhất thời nổi giận.

“Khốn kiếp, quay lại cho lão tử!”

“Hôm nay không nói xong đừng nghĩ đi!”

“Dám chơi trò này, tin hay không lão tử đánh chết ngươi!”

Lý Mộ núp ở hậu đài, thở sâu, trên mặt lộ ra nét thỏa mãn.

Trước đài, có người vừa chửi mắng, vừa vịn vào cái bàn, uể oải nói: “Ai da, sao mệt như vậy, ta nghỉ ngơi trước, ai đi mang cẩu tặc kia bắt ra…”

Lý Mộ từ cửa sau Vân Yên các chuồn ra, trên mặt lộ ra biểu cảm hài lòng, chuồn thẳng về nhà mình.

Tuy thu thập cảm xúc bi ai không thuận lợi như hắn đoán trước, nhưng nếu có thể trước thông qua cảm xúc giận dữ ngưng tụ ra phách thứ hai Phục Thỉ, với hắn mà nói, cũng không tính là một chuyện xấu.

Dù sao mặc kệ một phách nào, ngưng sớm ngưng muộn đều phải ngưng, hắn một tên chó độc thân, cho dù là ngưng tụ Tước Âm, tạm thời cũng không có chỗ dùng.

Hôm nay hấp thu không ít cảm xúc giận dữ, xem như niềm vui bất ngờ, đáng giá ăn mừng. Lý Mộ hát điệu Lương Chúc, đang định xào hai món ăn ngon, khao bản thân một phen, cửa nhà bỗng nhiên bị người ta từ bên ngoài đẩy ra.

Lý Mộ bị dọa giật mình, còn tưởng là Liễu Hàm Yên tiết lộ địa chỉ của hắn, những người nghe sách kia ở quán trà giết tới cửa, nhìn kỹ, mới phát hiện chỉ có một mình Liễu Hàm Yên.

Lý Mộ thử nhìn nàng một cái, hỏi: “Có việc gì?”

Liễu Hàm Yên bước nhanh đi đến bên cạnh hắn, hỏi: “Sơn Bá bệnh chết rồi, Anh Đài thì sao, Anh Đài về sau thế nào?”

Lý Mộ còn tưởng xảy ra chuyện gì lớn, vừa rửa đồ ăn, vừa thuận miệng nói: “Khi Anh Đài bị ép xuất giá, đi đường vòng tới trước mộ Sơn Bá tế bái, ở dưới Anh Đài đau thương cảm ứng, mưa gió lôi điện mãnh liệt, phần mộ Sơn Bá nứt ra, Anh Đài nhẹ nhàng nhảy vào trong mộ, mộ khép lại, gió ngừng

mưa tạnh, cầu vồng treo cao, hai con bướm từ trong phần mộ bay ra, ở nhân gian uyển chuyển bay múa “

Liễu Hàm Yên kinh ngạc nhìn hắn, khó có thể tin nói: “Anh Đài tự tử sao, Sơn Bá không sống lại?”

Lý Mộ liếc nàng một cái, nói: “Ngươi cho rằng đây là những chí quái có bài vở kia à, nói chết thì chết, nói sống liền sống?”

Liễu Hàm Yên kiên định nói: “Không được, ngươi phải để Sơn Bá sống lại, sau đó cùng Anh Đài song túc song phi.”

“Bọn họ không phải đã biến thành con bướm song túc song phi rồi sao?”

“Cái này không giống!”

“Không thay đổi.”

Thái độ Lý Mộ kiên định tương tự, không có một tia đường sống thương lượng.

Hết chương 57.

Chương 58. Vô tâm cắm liễu

Lương Chúc sở dĩ là Lương Chúc, sở dĩ có thể truyền lưu thiên cổ, không phải vì nó là một chuyện xưa tình yêu bi kịch đẹp thê lương, nếu biến thành kết cục đại đoàn viên, vậy còn là Lương Chúc sao?

Đây là vũ nhục đối với chuyện cũ ban đầu của Lương Chúc, cũng là vũ nhục với Lý Mộ.

Liễu Hàm Yên chớp mắt to ngập nước nhìn hắn, cầu xin nói: "Xin ngươi đó."

Không ngờ được nàng cứng rắn không được thế mà lại chơi mềm, Lý Mộ suýt nữa bị ánh mắt của nàng hòa tan, vội vàng dời tầm mắt, nói: "Cho dù ngươi nhìn ta như vậy, ta cũng không sửa!"

Liễu Hàm Yên thu hồi ánh mắt, nổi giận nói: "Ngươi sao lại nhẫn tâm như vậy!"

"Việc thế gian, nào có nhiều tận thiện tận mỹ như vậy?" Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: "Không phải kết cục của toàn bộ tình yêu, đều có thể tốt đẹp giống mọi người kỳ vọng."

"Ngươi thật sự không thay đổi?"

"Không thay đổi, một chữ không thay đổi."

Liễu Hàm Yên tựa như là tức giận, ngực phập phồng rời khỏi, Lý Mộ trái lại không sao cả, nữ nhân vốn là cảm tính, kỳ vọng Lương Chúc có thể có một kết cục tốt đẹp, cũng không kỳ quái, chờ cảm xúc bản thân nàng bình ổn lại là được rồi.

Hắn tiếp tục hát tiểu khúc, nghĩ vừa rồi đi ngang qua chợ rau, thuận tay mua về con cá này là hấp tốt hay là chua ngọt tốt, Vãn Vãn hình như thích ăn khẩu vị chua ngọt, vậy làm chua ngọt là được.

Lý Mộ vừa mới chuẩn bị cạo vảy cá, bên người lại truyền đến tiếng bước chân.

Liễu Hàm Yên lại đi trở về, nghi hoặc hỏi: "Ngươi hát điệu gì thế, sao ta từ trước tới giờ chưa từng nghe."

Lý Mộ nói: “Hóa Điệp.”

Liễu Hàm Yên bất ngờ nói: “Hóa Điệp còn có khúc?”

Lý Mộ lấy lệ: “Ta tự hát lung tung.”

Liễu Hàm Yên nói: “Ngươi hát chút nữa ta nghe một chút.”

Lý Mộ kinh ngạc nói: “Ngươi không cần trông cửa hàng?”

“Cửa hàng của ta, ta muốn đi khi nào thì đi lúc đó.” Liễu Hàm Yên ngồi ở bên cạnh Lý Mộ, nói: “Mau hát vài câu nữa, khúc này có chút thú vị.”

Lý Mộ mang dao đưa cho nàng, nói: “Vậy ngươi giúp ta giết cá, ta còn có con gà muốn đun.”

Nữ tử khác có thể sẽ tương đối kháng cự đối với việc này, nhưng Lý Mộ rất rõ, Liễu Hàm Yên không phải là đại tiểu thư mười ngón tay không dính nước mùa xuân, thủ pháp giết cá của nàng, so với Lý Mộ còn thuần thục hơn, sau khi xử lý xong, còn ở hai bên thân cá rạch mấy dao, ở trong cá bụng nhét vào hành gừng tỏi, đặt ở một bên ướp.

Lý Mộ không phải chuyên nghề âm nhạc, điệu Lương Chúc không nhớ đầy đủ, nhưng cũng có thể hát một đoạn dài.

Liễu Hàm Yên sau khi nghe xong, ánh mắt kinh ngạc nhìn Lý Mộ, nói: “Khúc này tiết tấu có chậm có nhanh, làn điệu nhiều biến hóa, hơn nữa âm thầm phù hợp với chuyện xưa Hóa Điệp, tuyệt đối không phải ngươi hát lung tung.”

Lý Mộ lắc lắc đầu, không sao cả nói: “Không tin thì thôi.”

Liễu Hàm Yên đánh giá hắn vài lần, liền đi ra khỏi sân, chỉ chốc lát sau, Vãn Vãn liền chạy tới, nhìn thấy Lý Mộ ở phòng bếp bận rộn, ở bên còn có cá đã ướp, cao hứng nói: “Chúng ta hôm nay ăn cá à?”

Lý Mộ hỏi: “Ngươi muốn ăn khẩu vị gì, hấp, nấu, rán, nướng, hay là chua ngọt?”

Thiếu nữ suy nghĩ, nói: “Ăn hấp đi, tiểu thư thích ăn hấp.”

Lý Mộ mang cá hấp vào trong nồi, có Vãn Vãn ngồi ở trước bếp nhóm lửa, hắn tới trong sân, luyện hóa cảm xúc giận dữ

hôm nay hấp thu.

Một khắc nào đó, bên tai Lý Mộ bỗng nhiên truyền đến một đợt tiếng nhạc du dương.

Giai điệu quen thuộc, khiến Lý Mộ ngẩn ra một phen, suýt nữa cho rằng mình lại về tới kiếp trước.

Tiếng nhạc đến từ cách vách, là điệu Lương Chúc, tuy có chút khác với nguyên bản, nhưng chỉ nghe Lý Mộ hát một đoạn, liền có thể mang khúc phổ suy ngược trở lại tám chín phần mười, trình độ của Liễu Hàm Yên ở phương diện âm nhạc khiến Lý Mộ không thể không phục.

Có thể ở một thế giới lạ lẫm này, nghe được âm nhạc hắn vô cùng quen thuộc, giờ khắc này, trong lòng Lý Mộ thỏa mãn cùng sung sướng, không thể dùng lời nói mà hình dung được.

Tiếng nhạc dừng lại không bao lâu, Liễu Hàm Yên liền lại đi vào, hỏi Lý Mộ: "Khúc này, có khúc phổ đầy đủ không?"

"Tạm thời không có." Lý Mộ lắc lắc đầu, lại nói: "Chờ ta nghĩ ra đầy đủ, lại hát một lần cho ngươi thử xem."

Lá bùa Lý Thanh lần trước cho hắn đã mất đi tác dụng, tìm cơ hội xin một tấm nữa, đến lúc đó hắn liền có thể hát ra đầy đủ cả bài Lương Chúc.

"Ta có một ý tưởng." Liễu Hàm Yên nhìn hắn, dùng giọng điệu thương lượng nói: "Mấy ngày tới có thể kể thêm cho bọn họ một chút Hóa Điệp, nếu chuyện xưa Hóa Điệp được hoan nghênh, liền có thể cho tiệm sách khắc bản thành sách, nhạc phường cùng hí lâu, cũng có thể lấy nó làm nguyên hình soạn, hoặc là biên thành kịch."

Không thể không nói, Liễu Hàm Yên rất có đầu óc buôn bán, bây giờ đã muốn mang Lương Chúc tạo thành một cái ip, khai phá bản quyền nhiều tuyến.

Lý Mộ cần là bảy loại tình cảm, tuy hắn cũng không để ý giá trị buôn bán của nó, nhưng lời của Liễu Hàm Yên, trái lại khiến hắn nghĩ tới thu thập phương pháp cảm xúc bi ai.

Cảm xúc bi ai của mọi người, là nhằm vào Lương Sơn Bá cùng Chúc Anh Đài, Lý Mộ không thể hấp thu, nhưng nếu hắn

chính là Lương Sơn Bá thì sao?

“Những thứ này ngươi có thể tự mình làm chủ.” Lý Mộ nhìn Liễu Hàm Yên, nói: “Ta chỉ có một yêu cầu.”

Liễu Hàm Yên nói: “Ngươi yên tâm, thù lao nhất định sẽ khiến ngươi hài lòng.”

Lý Mộ lắc đầu nói: “Không phải vấn đề bạc.”

Liễu Hàm Yên nghi hoặc nói: “Vậy là cái gì?”

Lý Mộ nghiêm túc nói: “Sau khi chuyện xưa Hóa Điệp biên thành kịch, ta muốn diễn Lương Sơn Bá!”

Liễu Hàm Yên nói: “Ngươi biết diễn kịch?”

Lý Mộ nói: “Không biết, nhưng ta có thể học.”

Liễu Hàm Yên lắc đầu nói: “Trên đài một khắc đồng hồ, dưới đài mười năm công phu, ngươi không học được.”

Lý Mộ bỗng nhiên thở dài, nói: “Thật ra ta từ nhỏ đã có một giấc mơ diễn kịch, ta chỉ muốn ở trước khi ta chết, đứng trên cái vũ đài tha thiết ước mơ kia.”

“Được rồi được rồi.” Trong lòng Liễu Hàm Yên căng thẳng, vội vàng nói: “Không phải là diễn kịch sao, ta cho ngươi diễn là được.”

Nói dối một lần, thường thường phải dùng vô số nói dối để lấp đầy.

Bản thân Lý Mộ cũng không nhớ, rốt cuộc là từ khi nào bắt đầu, hắn ở trước mặt Liễu Hàm Yên nói dối, đã có thể làm được mặt không đỏ tim không đập nhanh, thuận miệng bịa ra.

Người khác lấy chân thành đối đãi, hắn lại che che giấu giấu, điều này làm trong lòng Lý Mộ cảm thấy rất không phải.

Hắn chỉ có thể an ủi mình, nam nhân khác lừa nữ hài tử, đơn giản là vì thân thể các nàng, mình lợi dụng Liễu Hàm Yên đồng tình, chỉ là vì ngưng phách, vì giữ mạng, cũng không phải tham thân thể của nàng, càng không muốn lừa bạc của nàng, cái này chỉ có thể xem như nói dối thiện ý.

Sau khi an ủi chính mình như vậy, quả nhiên liền trở nên yên tâm thoải mái.

Hết chương 58.

Chương 59. Cẩu tặc vô sỉ

Liễu Hàm Yên chưa về Vân Yên các, giữa trưa liền ở chỗ này ăn cơm, từ sau khi phát hiện Trú Nhan Phù kia thật sự hữu dụng, nàng liền không ăn uống điều độ nữa.

Nàng là trả tiền, cũng không tính là ăn chực, hơn nữa mấy món ăn trên bàn, có một nửa đều là nàng làm, Lý Mộ trái lại rất nguyện ý nàng giúp mình chia sẻ một ít, hơn nữa tay nghề làm bếp của Liễu Hàm Yên, so với hắn cao hơn vài tầng lầu đi, hắn càng thêm sẽ không khách khí.

Cao hứng nhất đương nhiên là Vãn Vãn, đồ ăn trong bát nàng đã chất đầy có ngọn, từ đầu tới cuối không nói một lời chuyên tâm lùa cơm.

Bộ dáng Liễu Hàm Yên ăn cơm thục nữ hơn nhiều, đều là sau khi mang đồ trong miệng nuốt xuống, mới sẽ nói chuyện với Lý Mộ.

"Vậy cứ nói như vậy, 《Hóa Điệp》 bản đầu ngươi tới viết, đến lúc đó ta lại bảo người ta đổi thành lời hát, nếu thu lợi, kịch nam là một lần cho ngươi đủ thù lao, bán sách ta đề nghị ngươi và tiệm sách cùng nhau chia sẻ lợi nhuận…"

"Ngươi cứ xem mà làm là được…"

Lý Mộ hứng thú đối với bạc kém xa Trương Sơn, hắn để ý là như thế nào thu hoạch cảm xúc của người nghe cùng với người xem, Liễu Hàm Yên cơm nước xong trở về cửa hàng, nàng cần bày ra một loạt công việc cải biên Lương Chúc.

Lý Mộ đầu tiên là ở trong sân luyện kiếm pháp một lúc, bản kiếm phổ kia Lý Thanh cho hắn, hắn phải làm quen trước một chút.

Pháp thuật tất nhiên lợi hại, nhưng thân thủ cũng phải theo kịp, người tu hành cấp thấp đấu pháp, đạo hạnh cao thấp, cũng không phải nhân tố mang tính quyết định, quyền cước công phu quan trọng tương tự.

Đến trung tam cảnh, tác dụng của vũ khí lạnh cùng với quyền cước công phu tầm thường, ở đấu pháp có thể tạo được

liền cực kỳ bé nhỏ.

Luyện tập kiếm pháp mấy lần, Lý Mộ về phòng, khoanh chân ngồi ở trên giường, lấy ra quyển pháp kinh cơ sở Huyền Độ cho hắn, bắt đầu thấp giọng tụng niệm.

Phật môn nhập môn tu hành, so với đạo môn đơn giản hơn nhiều.

Lý Mộ có thể cảm nhận được, ở lúc hắn tụng niệm quyển pháp kinh này, bên người có lực lượng thiên địa cực kỳ mỏng manh rung chuyển.

Người khác có lẽ không cảm thụ được, nhưng hắn là tìm chết mang tính thường xuyên, không biết bị thiên địa lực cắn trả bao nhiêu lần rồi, cảm ứng đối với thiên địa lực cực kỳ sâu sắc.

Cái này nói lên, pháp kinh cơ sở của Phật môn không thuộc về phạm trù thần thông, mà là có thể quy về hàng ngũ "đạo thuật", phù hợp quy luật thiên địa vận hành, xấp xỉ tương đương với《 Tâm Kinh 》yếu hơn vô số lần.

Niệm vài câu, Lý Mộ bỗng mở mắt, trong đầu toát ra một ý niệm.

Tụng niệm quyển pháp kinh cơ sở này đã có thể tăng trưởng pháp lực, như vậy tụng niệm Tâm Kinh thì sao?

Nói thử là thử, Lý Mộ lập tức liền buông quyển pháp kinh kia xuống, bắt đầu thấp giọng tụng niệm Tâm Kinh, quả nhiên phát hiện, tốc độ một tia pháp lực Phật môn kia di chuyển trong cơ thể nhanh hơn rất nhiều.

Cái này ý nghĩa, tụng niệm Tâm Kinh, tốc độ pháp lực hắn tăng trưởng cũng sẽ nhanh hơn.

Duy nhất không tốt là, khi tụng niệm Tâm Kinh, trên người hắn sẽ xuất hiện một bánh xe ánh sáng, tựa như mặt trời, lập lòe tỏa sáng, vì không để người ta phát hiện, hắn chỉ có thể ở phòng ngủ trong nhà mình yên lặng tu luyện, khiến hắn rất buồn bực.

Lý Mộ không biết hòa thượng khác có phải cũng là như thế hay không, lần sau có cơ hội, còn phải hỏi Huyền Độ một

chút.

Mấy ngày kế tiếp, huyện nha trái lại tường an vô sự, không có việc lớn gì xảy ra, khu trực thuộc Lý Mộ càng thêm bình tĩnh, ngay cả một vụ việc trị an nho nhỏ cũng chưa xảy ra.

Lý Mộ đại bộ phận thời gian đều ở phòng trực, khổ tâm nghiên cứu một pháp thuật duy nhất có thể tu tập ngoại trừ dẫn đường của Luyện Phách kỳ, Dược Nham Thuật.

Nói là pháp thuật, thật ra chính là khinh thân thuật, sau khi học được thuật này, thân nhẹ như yến, võ nghệ cao cường, đạp nước mà đi, đêm trèo tường nhà quả phụ các thứ, đều không phải vấn đề.

Nghe qua giống khinh công trong tiểu thuyết võ hiệp, Lý Mộ sau khi trải qua cẩn thận đối chiếu phát hiện, đây là khinh công.

Chẳng qua trong tiểu thuyết võ hiệp, thi triển khinh công cần là nội lực, nơi này cần pháp lực, nếu nhất định phải nói hai thứ có khác biệt gì trên bản chất, vậy chính là khinh công đại thành, ít nhất cần mười mấy năm thậm chí mấy chục năm công lực, mà Lý Mộ chỉ dùng ba ngày, đã nắm giữ bí quyết Dược Nham Thuật.

Hắn đứng ở trong sân nhà mình, chỉ cần nhẹ nhàng nhảy một cái, liền có thể nhảy đến sân nhà Liễu Hàm Yên.

Ngoài ra, dùng Dược Nham Thuật toàn lực chạy, tốc độ tuy không bằng Thần Hành Phù, nhưng cũng so được với xe ngựa.

Các bộ khoái hằng ngày tuần tra thật ra rất tự do, rất nhiều người đều là sau khi theo lệ thường tuần tra một vòng, liền đều tự làm chuyện của mình, ví dụ như Trương Sơn thích đi sòng bạc đánh mấy ván, Lý Tứ thì ngẫu nhiên đi vào một lầu xanh trên đường, đến thời gian ăn cơm, càng có thể tự do hoạt động…

Lý Mộ sau khi về nhà thay xong quần áo, liền vụng trộm đi tới Vân Yên các.

Vân Yên các, quán trà.

Ngày xưa lúc này, quán trà chỉ có thưa thớt vài khách nhân, hôm nay lại hầu như ngồi đầy.

Đây là vì quán trà mấy ngày trước đây có một vị thuyết thư lang mới tới, vị thuyết thư lang này tuy tuổi không lớn, nhưng kể chuyện lại rất mới mẻ độc đáo, có một phong cách riêng, rõ nét, kỹ xảo thuyết thư mới đầu còn rất trúc trắc, hai ba ngày sau, liền đột nhiên thuần thục hẳn lên, nghiễm nhiên đã không thua mấy người thuyết thư già của quán trà. Chỉ mấy ngày thời gian, đã hấp dẫn được không ít người nghe.

Chẳng qua, người này kể chuyện xưa tuy tốt, nhưng có một tật xấu làm người ta nghiến răng nghiến lợi.

Đó là hắn mỗi ngày lúc kể đến tình tiết đặc sắc nhất, sẽ im bặt mà dừng, để lại một câu "muốn biết chuyện sau đó như thế nào, mời nghe hồi sau phân giải", lưu lại khách nhân cả sảnh đường khó chịu…

Nếu không phải chuyện xưa của hắn thật sự đặc sắc, kể ngàn hồi trăm chuyển, dẫn động tâm hồn người ta, chỉ sợ quán trà này cũng sẽ bị khách nhân phẫn nộ lật tung lên rồi.

Sau cơm trưa, là thời gian thuyết thư cố định của vị thuyết thư lang đó.

Một khách nhân gọi ấm trà, ánh mắt nhìn lướt qua bình phong trên đài, hỏi tiểu nhị: "Tiểu nhị, biết vị thuyết thư lang kia trên đài ở nơi nào không, ta rất thích hắn kể chuyện xưa, muốn tặng chút quà cho hắn…"

Đây đã là khách nhân không biết thứ mấy cái hỏi thăm địa chỉ vị kia, tiểu nhị nghe vậy, bất đắc dĩ cười cười, nói: "Tiểu nhân không biết…"

Người nọ nghiến răng nghiến lợi nhìn bình phong trên đài một cái, nói: "Lão tử nói chuyện giữ lời, lần này hắn nếu dám trêu đùa chúng ta như thế, lão tử đánh gãy chân hắn!"

Hết chương 59.

Chương 60. Đường tắt (1)

Trên đài, sau bình phong, Lý Mộ mang lá bùa từ chỗ Lý Thanh một lần nữa xin được dán lên trán, một lát sau, chậm rãi mở miệng nói: “Một lão nhân, một vườn nho, nửa đêm tiếng hô mơ hồ bất định, trong nước quỷ ảnh mơ hồ mơ hồ, vì sao vườn nho một đêm biến thành hoang vu? Là ai khiến lão nhân nháy mắt sụp đổ? Hai thủy quỷ lại muốn như thế nào? Tất cả đáp án, đều ở trong chuyện xưa của tiểu Lý hôm nay…”

Thuyết thư lang tiêu chuẩn rất cao, thanh âm từ tính lại giàu kỹ xảo, rất nhanh đã mang mọi người thay vào chuyện xưa.

Đây là một chuyện xưa xảy ra ở huyện Dương Khâu, tiền triều, bên vịnh Bích Thủy có một lão giả, ở bờ sông trồng một vượ nho, bởi vì lão thường xuyên tưới, nho mọc rất tốt.

Một ngày, lão giả ban đêm ở dưới giàn nho bờ sông hóng mát, vô tình nghe được hai thủy quỷ giữa sông đối thoại, muốn mang một người trẻ tuổi ngày mai đi ngang qua bờ sông kéo xuống nước chết đuối, lão giả thiện tâm, hôm sau có một người trẻ tuổi đi ngang qua bờ sông, khi bị thủy quỷ kéo xuống nước, ra sức mang người trẻ tuổi kia kéo lên…

Người trẻ tuổi có thể sống sót, lão giả lại bởi vì cứu người trẻ tuổi, bản thân bị thủy quỷ quấn lấy, sau có một đạo sĩ tốt bụng đi ngang qua vịnh Bích Thủy, bởi nhận ân một bữa cơm của lão giả, chủ động giúp lão giả vây khốn hai thủy quỷ, cũng báo cho lão giả, ở sau khi hắn vây khốn thủy quỷ, chạy mãi về hướng tây, đừng quay đầu, đợi tới sau khi trời sáng gà gáy trở về…

Lý Mộ ngồi ở sau bình phong, trầm giọng nói: “Sau khi gà gáy, lão giả vẫn không dám trở về, thẳng đến giữa trưa, mặt trời treo cao, lão mới thấp thỏm trở về, nhưng, trở lại vịnh Bích Thủy, lại thấy được một màn khiến lão khó có thể tin…”

Mọi người nín thở ngưng thần, lẳng lặng chờ câu dưới.

Lý Mộ trầm mặc một lát, mở miệng lần nữa: “Muốn biết chuyện sau đó như thế nào, ngày mai cùng thời điểm, không

gặp không về…”

“Cẩu tặc vô sỉ!”

“Lại cái trò này!”

“Lão đầu kia rốt cuộc nhìn thấy gì, lăn ra đây cho lão tử, lão tử có tiền!”

…

Lý Mộ nhân cơ hội hấp thu một đợt cảm xúc giận dữ, lúc từ hậu đài chạy đi, phát hiện một đám người khí thế hùng hổ chặn ở phía sau cửa, đầu tiên là sửng sốt, trên mặt nháy mắt lộ ra nét giận dữ, hỏi: “Nhìn thấy cẩu tặc đó không?”

Người cầm đầu nhíu mày, hỏi: “Hắn không ở bên trong sao?”

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: “Không có, ta mới từ bên trong đi ra, hắn hẳn là còn chưa chạy, bây giờ đi vào chặn hắn còn kịp, cẩu tặc này, mỗi lần đều dừng ở chỗ đặc sắc, tuyệt đối đừng để ta bắt được hắn, bắt được đánh gãy chân chó của hắn…”

Mọi người từ cửa sau Vân Yên các ùa vào, Lý Mộ chậm rãi đi về phía nha môn.

Mấy ngày nay, hắn gặp một ít vấn đề ở trên tu hành.

Vốn tưởng tìm được phương pháp thu thập tình cảm giận dữ, hắn rất nhanh có thể ngưng tụ phách thứ hai, nhưng sự thật là, hắn góp nhặt cảm xúc giận dữ cực kỳ khổng lồ, lại khó có thể luyện hóa, cũng là một trong bảy loại tình cảm, cảm xúc giận dữ độ khó luyện hóa, là gấp tình cảm vui sướng mấy lần.

Lý Mộ không biết cái này bình thường hay không, hắn phải đi nha môn tìm Lý Thanh hỏi một chút.

Huyện nha Dương Khâu, Lý Thanh nghe xong nghi vấn của hắn, vẻ mặt không bất ngờ chút nào hết, nói: “Độ khó luyện hóa bảy phách cũng không giống nhau, Thi Cẩu, Tước Âm, Phi Độc, Thối Phế là thuận phách, so với Phục Thỉ, Thôn Tặc, Trừ Uế ba cái nghịch phách này dễ luyện hóa hơn nhiều, đây là vì hỉ, ai, ái, dục bốn tình cảm, đều là thuận tình, mà nộ, cụ,

ác ba tình cảm là nghịch tình, độ khó luyện hóa nghịch tình gấp mấy lần thuận tình “

Lý Mộ đại khái nghe hiểu, cảm kích, thương hại, tình yêu, dục tình, đều là cảm xúc chính diện chủ động, dễ dàng luyện hóa, mà phẫn nộ, sợ hãi, chán ghét, là cảm xúc tiêu cực bị động, khó có thể luyện hóa, như vậy, con đường hắn ngưng phách, độ khó so với trong dự đoán lập tức tăng lên mấy cấp bậc

Lý Thanh chỉ giải thích cho hắn vài loại cảm xúc khác nhau, cũng chưa đưa ra phương pháp giải quyết cho Lý Mộ, nói rõ ở trên chuyện này không có đường tắt có thể đi.

Nhưng cũng may ngưng tụ ra mỗi một phách, một hạng công năng nào đó của thân thể hắn liền có thể khôi phục, bảy phách chỉ cần ngưng tụ ra bốn cái, thân thể sẽ có biến hóa về chất, hắn sẽ không chết ở trong nửa năm nữa.

Lý Mộ đã ngưng tụ một phách, chỉ cần ngưng tụ ba phách nữa, liền có thể hóa giải sự vội vàng trong nửa năm.

Ái, ác, dục ba loại cảm xúc này khó có thể thu thập, Lý Mộ có thể chọn, chỉ có nộ, ai, cụ, lại không ngờ cảm xúc giận dữ cùng cảm xúc sợ hãi đều là nghịch tình, luyện hóa gian nan, như vậy, nửa năm thời gian, liền có chút khẩn trương.

“Cũng không cần quá lo lắng.” Lý Thanh nhìn nhìn hắn, an ủi: “Mặc dù là cảm xúc giận dữ khó có thể luyện hóa nữa, một tháng thời gian cũng là đủ rồi, ngươi cần nghĩ chút, trong nửa năm này, thu thập hai loại cảm xúc khác như thế nào.”

Chuyện xưa Tiểu Lý nhiều nhất nói tiếp nửa tháng, Lý Mộ có thể thu thập được đủ để cảm xúc giận dữ ngưng tụ phách thứ hai, mà đối với con đường thu hoạch cảm xúc bi ai cùng cảm xúc sợ hãi, hắn cũng đã có ý tưởng bước đầu.

Mang bảy cảm xúc trong cơ thể người khác dẫn đường ra, cũng sẽ không tổn thương thân thể bọn họ, sẽ chỉ tiêu hao thể lực của bọn họ, mặc dù có chút không đạo đức, nhưng vì mạng sống, Lý Mộ cũng không có lựa chọn nào khác.

Cái này so với phương thức tu luyện của yêu quỷ tà tu, thông qua đoạt hồn phách người ta, có khác biệt về trên bản

chất, bằng không, Lý Thanh ghét ác như thù, là sẽ không nhìn Lý Mộ làm như vậy.

Vì tiêu trừ cảm giác không khoẻ của mọi người, Lý Mộ mỗi lần chỉ từ trên thân mỗi người dẫn đường một bộ phận nhỏ, như vậy tuy sẽ dẫn tới thời gian thu thập cảm xúc giận dữ lâu thêm, nhưng đối với thân thể người khác hầu như không có ảnh hưởng gì, theo người nghe càng ngày càng đến, cảm xúc mọi người tụ tập lại, vẫn khổng lồ như cũ.

"Ta ra ngoài tuần tra." Lý Thanh đi tới cửa, lại bỗng nhiên dừng bước, hỏi: "Lão giả trồng nho, rốt cuộc đã nhìn thấy gì?"

Lý Mộ ngẩn ra một phen, lúng túng nói: "Đầu nhi ngươi…"

Lý Thanh xua xua tay, nói: "Ngươi là vì ngưng phách, chỉ cần không phải làm chuyện gì thương thiên hại lí, đều không có gì, nhưng…"

"Nhưng cái gì?"

"Lão giả trồng nho, rốt cuộc nhìn thấy gì?"

Lý Mộ ho nhẹ một tiếng, nói: "Hắn nhìn thấy hai thủy quỷ kia, người trẻ tuổi ngày đó đi ngang qua, cùng tên đạo sĩ kia, kết phường trộm sạch nho của lão."

"Nho?" Trong lòng Trương Sơn ôm một quyển sách, từ bên ngoài đi vào, hỏi: "Nơi nào có nho, Lý Mộ ngươi mua nho sao?"

"Không có nho, ngươi nghe lầm rồi nhỉ?"

Bóng người Lý Thanh đã không thấy nữa, Lý Mộ ngồi trở lại vị trí của mình, tiếp tục luyện hóa cảm xúc giận dữ trong thân thể.

Hết chương 60.

Chương 61. Đường tắt (2)

Trương Sơn thì ở cạnh một cái bàn khác, như có hứng thú lật quyển sách đó.

Một canh giờ sau, Lý Mộ đứng lên, cảm nhận được trong cơ thể chỉ luyện hóa một phần mấy chục cảm xúc giận dữ, bất đắc dĩ thở dài.

Trương Sơn vừa rồi ra ngoài tuần tra, quyển sách thật dày kia gã lúc vừa rồi tiến vào trong lòng ôm, liền đặt ở trên bàn bên cạnh Lý Mộ.

Lý Mộ chán đến chết, thuận tay cầm nó tới, tùy tiện lật vài tờ, phát hiện nội dung quyển sách này còn có chút ý tứ.

Trong quyển sách vốn tên là Thập Châu Yêu Vật Chí này, giới thiệu chi tiết một ít yêu quỷ tinh quái thường gặp trên mười châu ba đảo, cũng đối với tập tính đặc điểm của bọn nó đều thuyết minh chi tiết.

Lý Mộ tùy tay lật đến một tờ, là giới thiệu biên bức tinh*, trên sách nói, bức yêu hai mươi năm Khai Thức, năm mươi năm Tố Thai, trăm năm Hóa Hình, thích hút máu cả người lẫn vật, có thể dùng sóng âm công kích.

(*: yêu tinh dơi)

Năm Nguyên Phong thứ mười ba, Bắc quận Chu huyện bức yêu quấy phá, hại hơn mười người, ba đệ tử Phù Lục phái liên thủ chém nó.

Dơi nếu có thể sống đến hai mươi năm, sẽ dần dần sinh ra linh trí, năm mươi năm sau, linh trí thành thục, thân thể dần dần lột xác, trăm năm liền có thể hóa thành hình người, thiên phú thần thông là sóng âm công kích, hơn nữa chúng nó giỏi về phi hành tránh né, người tu hành bình thường rất khó là đối thủ của chúng nó.

Thổ long, chu cung các loại yêu quái, thường lấy lưỡi làm vũ khí, giỏi ẩn nấp, tiềm hành.

Thổ long cùng chu cung, là chỉ loài thằn lằn cùng tắc kè hoa, điều này làm Lý Mộ không khỏi nhớ tới con thằn lằn tinh kia, thế mà có thể thay đổi màu sắc bản thân, ngụy trang thành thân cây, nếu không phải hắn phách thứ nhất đã ngưng, ngày đó căn bản không phát hiện được nó.

Những yêu vật hóa hình này, bản thân đạo hạnh đã tương đương với người tu hành Tụ Thần cảnh, lại có thiên phú chủng tộc nhân loại không có, phi thường khó chơi, Lý Mộ lật vài tờ nữa, nhìn thấy một cái hắn cảm thấy hứng thú.

"Hồ tộc, trí tuệ nó đứng đầu đám yêu tinh, giỏi mị công, ảo thuật, có thể học đạo pháp thần thông, lên mỗi một cảnh giới, thì mọc thêm một đuôi, một tới ba đuôi là yêu hồ, bốn tới sáu đuôi là linh hồ, bảy tám đuôi là huyền hồ, cáo mọc chín đuôi, gọi là thiên hồ, đoạt thiên địa tạo hóa, nghịch âm dương càn khôn, là chí tôn trong yêu quái, có thể hiệu lệnh đám yêu quái."

"Đời sau của thiên hồ, có được huyết mạch thiên hồ, gọi là hồ tiên nhất tộc, chấp nhất nhân gian nhân quả, có ân tất báo, có thù tất trả, gặp nó có thể kết thiện nhân, tuyệt đối không thể gieo ác quả, nhớ lấy nhớ lấy."

Nhắc tới hồ tộc, Lý Mộ liền nhớ tới con hồ ly biết nói chuyện kia hắn từng cứu.

Lý Mộ lúc ấy chỉ lo băng bó chân cho nó, nhớ rõ nó tựa như chỉ có một cái đuôi, cũng không phải quá xác định, tuy nói đó chỉ là một con hồ ly, nhưng cũng là hồ ly cái, hắn không tiện nhìn chằm chằm mông người ta.

Con cháu thiên hồ có ân tất báo, cũng không biết nó có phải con cháu thiên hồ hay không, nếu đúng, nàng lại sẽ báo đáp Lý Mộ như thế nào, sẽ biến thành một cô nương tới báo ân hay không?

"Trương Sơn, ngươi có phải lại trộm sách của ta hay không?"

Lúc Lý Mộ miên man suy nghĩ, lão Vương khập khiễng từ ngoài cửa đi vào, tiếng kêu to cắt ngang ảo tưởng của Lý Mộ. Lý Mộ mang quyển sách đó khép lại, nói: "Sách ở đây."

“Trương Sơn đâu?” Lão Vương đi vào, nổi giận mắng: “Đồ chó này, thừa dịp ta vào nhà xí, lại tới trộm sách, hắn cũng không biết trộm bán bao nhiêu sách của huyện nha, nếu không xem ở trên phần ta chết còn cần hắn hỗ trợ lo liệu hậu sự, sớm bắt hắn đi gặp đại nhân rồi.”

Lão Vương phụ trách các loại hồ sơ trong nha môn, phòng trực của lão, so với tất cả mọi người còn lớn hơn, trừ đặt hồ sơ, còn trưng bày một ít tư liệu khác.

Ví dụ như quyển Thập Châu Yêu Vật Chí này trong tay lão, tra án rất nhiều thời điểm đều có thể dùng đến.

Nơi nào đó xảy ra vụ án yêu vật quấy phá, căn cứ sách này, liền có thể phán đoán vụ án là loại yêu vật nào gây nên, yêu vật này đặc điểm là cái gì, có thần thông gì, nên khắc chế như thế nào, sau khi điều tra rõ, huyện nha mới có thể làm ra đối sách thích hợp.

Nhìn thấy sách trong tay Lý Mộ, lão Vương vội vàng đi tới, nói: “Quyển sách này rất hữu dụng, không thể bán, bằng không, về sau các ngươi tra án liền khó khăn.”

Lý Mộ đưa quyển sách đó cho lão, thuận miệng hỏi: “Lão Vương, ngươi nơi đó có sách về đạo môn luyện phách hay không?”

“Ngươi tu hành cần dùng à, ta giúp ngươi tìm xem.” Lão Vương như bảo bối tiếp nhận quyển Thập Châu Yêu Vật Chí kia, khập khiễng lại đi trở về phòng trực của mình.

Lý Mộ đi theo phía sau hắn, nhìn lão Vương ở trên từng dãy giá sách lật đông tìm tây, hồi lâu mới từ góc rút ra một quyển, ném cho Lý Mộ, nói: “Ngươi xem xem trên đây viết hay không?”

Lý Mộ thổi thổi bụi trên sách, sau khi mở ra, phát hiện trên quyển sách mỏng này viết, còn thật là khẩu quyết cùng phương pháp luyện phách.

Chẳng qua, sách này là nhằm vào người tu hành bảy phách kiện toàn viết, Lý Mộ loại người cần ngưng phách trước này, căn bản không dùng được, hắn cũng chưa từ trong sách này

tìm được phương pháp nhanh chóng luyện hóa cảm xúc giận dữ.

Lý Mộ ném nó ở một bên, thở dài nói: "Chẳng lẽ tu hành liền thật sự không có đường tắt có thể đi?"

"Ai nói tu hành không có đường tắt có thể đi?" Lão Vương liếc hắn, nói: "Tu hành đầy đường tắt có thể đi, chẳng qua, đường tắt tu hành ngươi có thể nghĩ đến, đều viết ở trong luật pháp Đại Chu, có một số người ngại mình luyện phách quá chậm, liền đi đoạt phách người khác, có một số người ngưng hồn bất thành, liền bắt sinh hồn khác bổ sung, chỉ cần ngươi to gan, tu hành khắp nơi đều là đường tắt."

Đoạt hồn phách người ta tu luyện là tà tu, giới tu hành ai cũng có thể giết, ngay cả tà tu tu vi cảnh giới thứ sáu Động Huyền cũng khó thoát chết, huống chi là hắn một tên bộ khoái nho nhỏ?

Lý Mộ nhìn lão Vương, bất đắc dĩ nói: "Ngươi không thể chỉnh chút đường tắt ở ngoài luật pháp Đại Chu?"

Lão Vương gãi gãi mái tóc thưa thớt, nói: "Để ta đoán chút, ngươi có phải thời điểm luyện hóa Phục Thỉ, Thôn Tặc, hoặc là Trừ Uế, phát hiện không dễ dàng như luyện hóa Thi Cẩu cùng Tước Âm hay không?"

Lý Mộ kinh ngạc nói: "Ngươi sao lại biết!"

Lão Vương cũng không biết hắn bảy phách mất hết, bây giờ phải làm là ngưng phách mà không phải luyện phách, nhưng hắn đoán, xấp xỉ chính là khốn cảnh Lý Mộ bây giờ gặp phải.

Lão Vương cười ha ha, nói: "Chưa từng ăn thịt heo cũng từng thấy heo chạy, lão đầu ta tuy chưa từng tu hành, nhưng các ngươi tu đạo, người nào không phải như vậy, mấy năm nay trong nha môn người tu hành đến một đợt lại đi một đợt, ta thấy nhiều rồi, muốn nói luyện hóa ba nghịch phách này, thật sự có đường tắt ngoài luật pháp."

Hết chương 61.

Chương 62. Yêu tà quấy phá

Lý Mộ vội vàng hỏi: “Đường tắt nào?”

Lão Vương tuy chưa từng tu hành, nhưng sống đủ lâu, gặp đủ nhiều, nếu bàn về chuyện trên tu hành, chỉ sợ lão so với Lý Thanh còn rõ ràng hơn.

“Phách người ngươi không thể đoạt, chẳng lẽ còn không thể đoạt phách yêu?” Lão Vương cho hắn một ánh mắt, nói: “Ngươi cho rằng đám đệ tử nhập thế kia của đạo môn các tông trảm yêu trừ ma khắp nơi, thật sự là nhàn rỗi không có chuyện gì sao, sau khi giết những yêu vật đó, thuận tiện rút hồn lấy phách, lại luyện hóa thêm, chẳng phải là nhanh hơn nhiều so với tự mình thành thành thật thật tu hành?”

Lão Vương nói, tất nhiên là phương pháp đẩy nhanh tốc độ tu hành, nhưng ở trong mắt Lý Mộ, đoạt hồn phách yêu, cùng đoạt hồn phách người, không có khác biệt quá lớn.

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: “Người chia ra người tốt người xấu, yêu cũng có yêu thiện yêu ác, người vì mình tu hành, đi giết yêu lấy phách, cùng yêu vì tăng trưởng đạo hạnh, đi giết người đoạt hồn, lại có gì phân biệt?”

“Ta lại không bảo ngươi đi giết yêu tinh tốt.” Lão Vương liếc hắn, nói: “Ngươi có thể đi giết đám yêu quái ác làm nhiều việc ác, lấy phách chúng nó, đã có thể trừ hại cho dân, lại có thể giúp bản thân tu hành, cớ sao mà không làm?”

Lý Mộ cười cười, nhẹ nhàng lắc đầu.

Lão Vương kinh ngạc nói: “Ngươi không muốn đi đường tắt?”

Trong đầu Lý Mộ hiện ra cảnh báo của Lý Thanh, nói: “Dục vọng của con người là vô cùng vô tận, trên đời này vốn không có tà tu, có chỉ là người tu hành muốn đi đường tắt, có lẽ bọn họ ngay từ đầu nghĩ, cũng là tru sát ác yêu, trừ hại cho dân, đồng thời giúp bản thân tu hành, nhưng sau khi quen loại đường tắt này, bọn họ liền không thể chịu đựng được tốc độ tu hành tầm thường nữa, dần dần đưa tay vươn về phía yêu vật

chưa từng hại người, thậm chí là con người, đây là một con đường không lối về."

"Ngươi người này, vẫn đầu óc cứng giống như trước đây." Lão Vương lắc lắc đầu, thở dài nói: "Đường tu hành, vốn là nghịch thiên mà đi, ngươi đã đi lên con đường này, thì phải thích ứng quy tắc trên con đường này."

Lý Mộ hỏi: "Quy tắc của con đường này là cái gì?"

Lão Vương nhếch miệng cười: "Cá lớn nuốt cá bé, cá bé nuốt tôm thép, kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu, chỉ vậy mà thôi."

Lời của lão Vương thật ra không sai, lão ở huyện nha mấy chục năm, từng gặp quá nhiều người, quá nhiều chuyện, kiến thức tự nhiên không phải Lý Mộ có thể so sánh.

Lý Mộ chỉ là nhớ tới Lý Thanh cảnh báo đối với hắn, con đường tu hành, nếu chỉ nghĩ tìm kiếm đường tắt, cuối cùng chỉ có thể hại người hại mình.

Hắn đi ra khỏi phòng trực, nhìn thấy Lý Thanh hai tay ôm kiếm, tựa vào trên cột hành lang.

Lý Mộ ngẩn ra một phen, "Đầu nhi."

Lý Thanh thở ra một hơi, nói: "Ta vốn lo lắng, quá sớm tiếp xúc đến đường tắt tu hành, rất có khả năng sẽ làm ngươi lầm đường lạc lối, bây giờ xem ra, lo lắng của ta là dư thừa."

Nàng nhìn Lý Mộ, nói: "Đi theo ta."

Lý Mộ đi theo nàng vào phòng trực, Lý Thanh xoay người, nói: "Đưa tay cho ta."

Lý Mộ do dự một chớp mắt, chậm rãi vươn tay.

Lý Thanh bỗng nhiên nắm chặt tay hắn, Lý Mộ đang nghi hoặc, lại cảm nhận được một lực lượng tinh thuần, từ lòng bàn tay nàng tràn vào thân thể hắn.

Lực lượng đó sau khi tiến vào thân thể Lý Mộ, cảm xúc giận dữ vốn như băng cứng khó có thể luyện hóa trong cơ thể hắn, ở trong nháy mắt sau như băng tuyết tan, hoàn toàn biến mất ở trong thân thể hắn, cái này đại biểu cho, cảm xúc giận dữ tích góp trong cơ thể hắn đã luyện hóa toàn bộ.

Lý Thanh nhẹ nhàng nói: “Lần trước trên đường về tông môn, ta chém giết một con rết tinh gây hại dân chúng, rút ra phách lực của nó, phách sinh bởi tình, tình tan vào phách, rất nhiều người tu hành đạo môn đều sẽ dùng phương pháp như vậy, luyện hóa Phục Thỉ, Thôn Tặc, Trừ Uế ba nghịch phách khó có thể luyện hóa này, nhưng những kẻ tâm chí không kiên định đó, rất có khả năng sẽ từ nay về sau đi lên lạc lối, bởi vậy ta mới không nói cho ngươi những thứ này.”

Nàng nhìn Lý Mộ, nói: “Trảm yêu trừ ma vốn không có sai, chỉ cần ngươi có thể kiên trì bản tâm, khi tu hành đi chút đường tắt, không phải chuyện xấu.”

Lý Mộ giờ mới biết Lý Thanh dụng tâm lương khổ, mỉm cười, nói: “Đầu nhi yên tâm, lời ngươi lần trước nói, ta sẽ luôn nhớ kỹ.”

Chỉ là đáng tiếc bản thể con thằn lằn tinh kia, bị Lý Mộ một tia sét bổ thành tro bụi, bảy phách cũng ở trong nháy mắt đó tiêu tán.

“Lý Mộ.”

Trương Sơn từ ngoài cửa đi vào, nhìn thấy Lý Mộ cùng Lý Thanh nắm tay nhau, sau khi ngẩn ra một chớp mắt, mặt không đổi sắc, tiếp tục nói: “Lý Mộ, mau giúp ta thổi mắt chút, mắt ta tựa như có cát vào, bây giờ cái gì cũng không nhìn thấy.”

Trong phòng trực yên tĩnh hiếm thấy, kim rơi có thể nghe thấy, thẳng đến sau khi Lý Thanh rời khỏi, Trương Sơn mới nhanh chóng đi tới, chấn kinh hỏi: “Lý Mộ, ngươi vừa rồi đang cùng đầu nhi làm gì?”

“Tu hành.” Lý Mộ đã sớm nghĩ xong lí do thoái thác, “Đầu nhi đang giúp ta tu hành, nếu không, nửa năm sau, ngươi còn phải thay ta nhặt xác.”

Trương Sơn nghe vậy vui vẻ, hỏi: “Ngươi được cứu rồi?”

Lý Mộ nói: “Có hi vọng.”

“Quá tốt rồi!” Trương Sơn chà chà tay, nói: “Nếu không chúng ta cược hai ván chúc mừng một chút?”

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: “Ngươi đi chơi với lão Vương đi, ta còn có chút việc.”

Trương Sơn gãi gãi đầu, khó hiểu nói: “Mấy ngày hôm trước so với ta còn thích cá cược hơn, bây giờ sao lại thay đổi, nam nhân quả nhiên đều là giỏi thay đổi.”

Lý Mộ không muốn đánh bạc với gã, Trương Sơn cũng chưa đi tìm lão Vương, dù sao hắn bài bạc là vì thắng, không phải vì thua.

Lý Mộ ra khỏi phòng trực, lại đi tới chỗ lão Vương.

Lão Vương đang xem sách, ngẩng đầu nhìn hắn, hỏi: “Như thế nào, nghĩ thông rồi, muốn ta giúp ngươi tra một chút, gần đây nơi nào có yêu vật quấy phá hay không?”

Lý Mộ lắc đầu nói: “Không, ta muốn hỏi thăm ngươi một người.”

Hắn nhớ tới lần trước tách ra với Tô Hòa, Tô Hòa bảo hắn hỗ trợ tra một người, Lý Mộ vốn định để lão Vương hỗ trợ ở phòng hộ khẩu tra một chút, nhưng nghĩ lại, Tô Hòa nói, vị nam tử tên là Thôi Minh kia, hai mươi năm trước từng làm huyện lệnh Dương Khâu, lão Vương ở huyện nha không chỉ hai mươi năm, hẳn là đối với vị huyện lệnh kia có chút ấn tượng.

Lão Vương thản nhiên hỏi: “Người nào?”

Lý Mộ nói: “Thôi Minh, hai mươi năm trước, từng làm huyện lệnh Dương Khâu.”

“Hai mươi năm trước, đó là chuyện rất lâu rất lâu trước kia, ta nghĩ chút.” Lão Vương nheo mắt, tựa như là đang tự hỏi, rất lâu sau, ngay tại lúc Lý Mộ cho rằng lão đã đang ngủ, lão Vương bỗng mở mắt, nói: “Nhớ ra rồi, là có Thôi Minh người này, chẳng qua, hắn ở huyện Dương Khâu, chỉ làm huyện lệnh nửa năm, liền điều nhiệm rời khỏi.”

Lý Mộ hỏi: “Điều nhiệm đi nơi nào?”

Hết chương 62.

Chương 63. Nghe ta giải thích! (1)

Mắt lão Vương nheo lại lần nữa, không chắc chắn lắm nói: "Cửu Giang quận, Ngọc Sơn quận, hay là Vân Đài quận, nhớ không rõ, dù sao là thăng quan, ta nhớ hắn hình như là cưới con gái quận thủ nào."

Lý Mộ không biết Tô Hòa cùng Thôi Minh này là quan hệ gì, nhưng hắn vốn là giúp nàng hỏi thăm tin tức, nghe ngóng xong, nhiệm vụ của hắn cũng liền hoàn thành.

Chào lão Vương một tiếng, khi đang chuẩn bị rời khỏi, lại bị lão Vương gọi lại.

Lão Vương gãi gãi đầu, nói: "Trương gia thôn lại có hai nhà dân chúng gà bị cái gì cắn chết, máu toàn thân bị hút khô, hẳn là yêu vật quấy phá. Hàn Triết xin nghỉ, huyện nha chỉ có Thanh cô nương rảnh, nếu không các ngươi đi thăm dò một chút rốt cuộc là chuyện gì xảy ra."

Nhân loại tu hành có đường tắt, yêu vật cũng có.

Chúng nó có thể thông qua hút tinh huyết vật còn sống, sau khi luyện hóa huyết khí, tăng trưởng đạo hạnh của mình, nhưng, yêu vật biết hút máu tu hành, ít nhất cũng là cảnh giới Tố Thai, linh trí đã không thua gì nhân loại bình thường, biết hút máu người tu hành là tối kỵ, tuy đạo hạnh gia tăng nhanh hơn, nhưng chết cũng nhanh hơn, triều đình Đại Chu đối với loại yêu vật này, trước giờ đều là đuổi tận giết tuyệt.

Không dám đi hút máu người sống, thì chỉ có thể hút một ít gia cầm gia súc, như vậy mặc dù dân chúng báo án, nha môn cũng sẽ không quá mức coi trọng.

Lý Mộ ra khỏi nha môn, ở trên đường tìm được Lý Thanh, sau khi nói rõ vụ án, hai người liền rời huyện thành, hướng Trương gia thôn mà đi.

Trương gia thôn ở phía bắc huyện Dương Khâu, cách huyện thành hơn hai mươi dặm, nếu đi bộ, chỉ sợ cần trời tối mới có thể đi đến, cũng may Lý Mộ đã học xong Dược Nham Thuật,

cộng thêm Lý Thanh cho hắn Thần Hành Phù, chỉ hai khắc thời gian, đã đi tới Trương gia thôn.

Nếu Lý Mộ có thể tu đến Thần Thông hoặc là Tạo Hóa cảnh, đến lúc đó lấy đạo hạnh trung tam cảnh, liền có thể cưỡi mây đạp gió, ngày đi ngàn dặm.

Mà mang đạo pháp tu đến mức tận cùng, túng địa kim quang, súc địa thành thốn, một ngày thời gian, đi hết mười châu ba đảo, cũng không phải việc khó.

Nhưng những thứ này đối với Lý Mộ mà nói đều quá xa xôi, hắn đối với năng lực của hắn bây giờ đã rất hài lòng, tuy không thể cưỡi mây, nhưng cũng có thể trèo tường vượt mái, nhảy một cái xa mấy trượng, miễn cưỡng có thể đã ghiền đại hiệp một chút.

Trương gia thôn, lúc Lý Mộ cùng Lý Thanh đến, mấy thôn dân ở cửa thôn liên tục bước lên phía trước, dò hỏi: “Hai vị quan sai đại nhân, là tới bắt yêu tà kia sao?”

“Có phải yêu tà hay không, xem mới biết được.” Lý Mộ nói: “Nơi xảy ra chuyện ở đâu, dẫn chúng ta đi nhìn xem.”

Ở dưới mấy thôn dân dẫn dắt, hai người tới một hộ gia đình sát biên giới thôn.

Mấy con gà chết nằm ở trong sân, máu trong cơ thể sớm bị hút khô, trên cổ có dấu răng thú rõ ràng.

Nếu chỉ là chết gà, có khả năng là bị chồn hoặc hồ ly các thứ cắn, nhưng máu toàn thân bị hút khô, bình thường đều là yêu tà gây ra, chính là bởi vậy, nha môn mới sẽ phái người tu hành đến xử lý.

Lý Thanh hỏi: “Trước kia từng có tình huống tương tự không?”

Một thôn dân vội vàng nói: “Nhà ta mấy ngày hôm trước bị cắn chết hai con dê, nha môn cũng từng phái người tới, nói là sẽ điều tra, sau đó thì không có tin tức.”

Gà cùng dê hoàn toàn không phải cùng một hình thể, như là dơi hút máu, hoặc là chồn các loại yêu vật, bởi vì hình thể, bình thường sẽ không chọn gia súc cỡ lớn, chỉ có một số mãnh

thú, hoặc là xác sống, mới có thể xuống tay đối với gia súc cỡ lớn kiểu như bò dê.

Nếu là thứ sau, độ khó của vụ án này liền khác rồi.

Lý Mộ ngồi xổm bên cạnh con gà chết, cẩn thận quan sát, một khắc nào đó, trước mắt bỗng nhiên sáng ngời, vươn tay, từ trên cổ con gà kia lấy ra một sợi lông màu vàng.

Lý Mộ đứng lên, nói: "Đầu nhi, nhìn xem cái này."

Lý Thanh nhìn qua lông trong tay hắn, nói: "Là một yêu vật còn chưa hóa hình."

Chỉ dựa vào sợi lông tóc này, còn chưa thể phán đoán là yêu vật gì, Lý Thanh lấy ra một tấm Tiên Nhân Chỉ Lộ Phù, mang sợi lông yêu vật kia đặt cùng một chỗ với lá bùa, gấp thành một con hạc giấy, chỉ thấy nàng mang hạc giấy hướng không trung nhẹ nhàng ném đi, con hạc giấy đó liền vỗ cánh, hướng ngoài thôn bay đi.

Lý Mộ từng thấy Hàn Triết dùng pháp thuật Tiên Nhân Chỉ Lộ, nhưng tốc độ bay của con hạc giấy đó của Hàn Triết, còn xa mới có thể so sánh với Lý Thanh, con kia của Hàn Triết, chậm rì rì, người ta chờ sốt ruột, con trước mắt này, Lý Mộ cần bước chân nhanh hơn, mới có thể đuổi kịp tốc độ của nó.

Tuy nói phía trước có lẽ có một yêu vật lợi hại chờ, trong lòng Lý Mộ lại không sợ chút nào.

Nếu chỉ có chính hắn, có lẽ hắn sẽ lập tức về nha môn chuồn, dù sao, ở sau khi chiến một trận với thằn lằn tinh kia, đã khiến Lý Mộ nhận rõ bản thân, hắn đối phó quỷ vật, có lẽ có mấy chiêu như vậy, nhưng đối phó yêu vật, trừ phi bọn nó đứng ở nơi đó để hắn bổ, nếu không, một yêu quái Tố Thai cảnh chưa hóa hình, cũng có thể khiến hắn luống cuống tay chân một hồi lâu.

Lý Mộ đi theo phía sau Lý Thanh, hỏi: "Đầu nhi, đây là một yêu vật gì?"

Lý Thanh gắt gao đi theo hạc giấy, nói: "Chỉ dựa vào sợi lông đó không thể phán đoán, có lẽ là hoàng bì tử thành tinh,

có lẽ là hồ yêu, còn có thể là con báo, cụ thể là cái gì, lập tức sẽ biết.”

Hạc giấy bay khỏi Trương gia thôn, dọc theo đường nhỏ trên núi đi nhanh, may mắn Lý Mộ đã học được khinh thân Dược Nham Thuật, trái lại cũng không bị tụt lại.

Một khắc nào đó, con hạc giấy kia sau khi ở không trung xoay quanh một vòng, liền không tiến lên nữa.

Lý Mộ nhìn nhìn xung quanh, phát hiện trên đất trống phía trước cách đó không xa, lông gà phân tán đầy đất.

Nơi xa một chút nữa, có lửa trại đang hừng hực thiêu đốt.

Cạnh lửa trại, một con hoàng thử lang* cao bằng nửa người, hai chân đứng ở nơi đó như con người, hai chân trước đều cầm lấy một cây gậy, trên gậy xiên hai con gà, ở dưới ngọn lửa nướng, tràn ra mỡ màu vàng.

(*:một loài động vật có vú trong họ Chồn, bộ Ăn thịt. Từ nay sẽ gọi là chồn cho ngắn gọn)

Lý Mộ cảm thấy rất hoang đường, hắn thế mà lại nhìn thấy một con chồn đang nướng gà, hơn nữa nghe mùi vị cũng không tệ.

Con chồn đó đang chuyên tâm nướng gà, phát hiện phía sau truyền đến động tĩnh, quay đầu nhìn, phát hiện phía sau bỗng có thêm hai bóng người, sợ tới mức tay run lên, suýt nữa mang gà nướng ném vào trong lửa.

Nó mang gà nướng ném vào bụi cỏ, sau đó nhảy đến một bên, ánh mắt cảnh giác nhìn chằm chằm Lý Mộ cùng Lý Thanh, hỏi: “Các ngươi là người nào, tới nơi này làm gì?”

Nhìn một con chồn đứng ở nơi đó miệng nói tiếng người, Lý Mộ luôn có chút cảm giác kỳ quái, thật không dễ gì mới thích ứng, nhìn con chồn đó hỏi: “Là ngươi trộm gà của thôn dân Trương gia thôn, còn hút máu gia cầm tu hành?”

Hết chương 63.

Chương 64. Nghe ta giải thích! (2)

"Các ngươi là quan sai!"

Con chồn đó thấy rõ đồng phục bọn họ mặc trên người, trên mặt lộ ra nét kinh sợ, ngay cả gà nướng trong bụi cỏ cũng bất chấp nhặt, thân thể hóa thành một tàn ảnh, nháy mắt đã trốn vào trong bụi cỏ, không thấy bóng dáng.

Đó là chỗ khó chơi của yêu vật, cho dù là chưa hóa hình, nhưng yêu vật Tố Thai, tốc độ cũng nhanh hơn dã thú tầm thường nhiều, chúng nó nếu một lòng muốn chạy trốn, người tu hành còn thật sự không dễ dàng đuổi kịp.

Vừa rồi Lý Mộ trái lại có cơ hội một đạo thiên lôi bổ nó, nhưng gần nhất Lý Thanh ở đây, hắn sau khi thi triển lôi pháp không dễ giải thích, thứ hai yêu loại tu hành không dễ, con chồn này mấy chục năm mới có thể tu đạo hạnh bây giờ, cũng không cần phải vì mấy con gà liền đánh nó hình thần câu diệt.

Lúc này, Lý Thanh nhìn nhìn xung quanh, nói: "Còn có yêu khí."

Con hạc giấy kia lơ lửng ở không trung, sau khi lượn vài vòng, lại thay đổi phương hướng, hướng vách núi cách đó không xa bay đi.

Bên cạnh vách núi, cỏ dại rậm rạp, Lý Mộ sau khi đi vào, phát hiện một sơn động ẩn nấp ở dưới cỏ hoang.

Sơn động chỉ cao bằng nửa người, bên trong tối như mực, không biết có cái gì. Lý Mộ đang muốn đẩy ra bụi cỏ, Lý Thanh bỗng nhiên đẩy hắn ra.

"Cẩn thận!"

Nháy mắt Lý Mộ bị đẩy ra, một bóng đen từ bên cạnh hắn lóe lên, vừa rồi con chồn kia thế mà đi mà quay lại, thân thể nó so với vừa rồi tăng lên cả một vòng, đứng ở nơi đó, hai chân chuyển hướng, che cửa động, hai chân trước vươn ra, móng tay sắc bén phát ra ánh sáng lạnh lẽo âm u.

Lý Mộ rút ra Bạch Ất kiếm, sóng vai đứng chung một chỗ với Lý Thanh.

Yêu vật Tố Thai cảnh, tuy còn không biết pháp thuật thần thông, nhưng thân thể bọn hắn lại cực kỳ nhanh nhẹn, uy hiếp đối với con người, còn ở trên những dã thú linh trí không cao kia.

Đừng nhìn con chồn này hình thể không lớn, bản chất lại là yêu, không phải dã thú, hổ báo sài lang tầm thường trong núi, đều không địch nổi một trảo của nó.

Con chồn đó nhìn bọn họ, nghiến răng nói: "Nhân loại, rời khỏi nơi này!"

Lý Mộ nói: "Chẳng qua là chuyện mấy con gà, thành thành thật thật về huyện nha, lấy công bù tội, bồi thường tổn thất của các thôn dân kia là được rồi. Ngươi tu hành không dễ, cần gì ngoan cố chống lại?"

Chồn hừ lạnh nói: "Các ngươi đám nhân loại giảo hoạt này, còn không phải là vì hồn phách chúng ta, đi theo các ngươi, chỉ còn đường chết!"

Nó vừa dứt lời, liền lại lao lên.

Phương hướng nó bổ nhào là Lý Thanh, Lý Mộ hiển nhiên còn chưa được nó để vào mắt.

Keng!

Móng vuốt sắc bén của yêu vật này va chạm với Thanh Hồng kiếm, phát ra tiếng kim loại, tia lửa văng khắp nơi, Lý Thanh vẫn đứng ở tại chỗ, thân thể con chồn kia lại bay ra ngoài, va vào trên vách núi đá, trong miệng phun ra máu tươi.

Nhìn con chồn kia một chiêu bị đánh tan, mặt Lý Mộ lộ vẻ ngạc nhiên.

Theo lý thuyết, đạo hạnh yêu vật Tố Thai cảnh, hẳn là xấp xỉ với Lý Thanh, quả quyết sẽ không xuất hiện loại trường hợp một đòn đã tan vỡ này.

Lý Mộ giật mình, nhìn về phía Lý Thanh, hỏi: "Đầu nhi, ngươi đến Tụ Thần cảnh rồi sao?"

Lý Thanh gật gật đầu, cũng chưa phủ nhận, mà trong đôi mắt như hạt đậu xanh của con chồn kia đã tràn ra tuyệt vọng. Nó giãy giụa hai cái, chưa đứng dậy, vô lực tựa vào trên vách núi đá, lại vẫn gắt gao thủ cửa động.

Lúc này, trong sơn động dưới vách đá lại truyền đến tiếng sột soạt.

Một bóng xám từ trong sơn động bò ra, Lý Mộ nhìn kỹ, mới phát hiện đó lại là một con chồn.

Bộ lông trên thân con chồn này ảm đạm không ánh sáng, trong đôi mắt nhỏ hiện ra bi ai cùng tuyệt vọng, từ trong sơn động gian nan bò ra, sau khi tựa vào trên thân con chồn đầu tiên, liền nhắm mắt lại, không nhúc nhích

Khi con chồn đó từ trong hang bò ra, con chồn đầu tiên lại bỗng nhiên có khí lực, giãy dụa bò dậy, cắn nát chân trước mình, đưa vết thương đến bên miệng con chồn thứ hai.

Sau một lát, thân thể nó càng thêm suy yếu, quỳ ở trên mặt đất, cầu xin nói: “Chỗ gà đó đều là ta bắt, các ngươi muốn giết cứ giết ta, chuyện này không liên quan nàng.”

Lý Mộ thu hồi kiếm, hỏi: “Ai nói muốn giết ngươi?”

Con chồn đó ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn hắn, “Các ngươi không giết ta?”

“Vì sao phải giết ngươi?”

“Các ngươi không lấy hồn phách của ta sao?”

“Ta có từng nói muốn lấy hồn phách của ngươi sao?”

Nếu không phải con chồn này cứ muốn phản kháng, chịu thành thành thật thật theo bọn họ trở về, lại nào sẽ chịu những vết thương này. Lý Mộ liếc nó một cái, hỏi: “Ngươi hút tinh huyết gia cầm, là vì nó?”

Con chồn đó một lần nữa bò đến cửa động, đau thương nói: “Nàng bị một người tu hành đả thương, hủy căn cơ, ta chỉ là trộm chút gà, cho nàng bù một ít huyết khí, chưa từng hại người.”

Con chồn này cũng coi như có tình có nghĩa, nhân loại thân là vạn vật chi linh trưởng, còn sẽ vì tiền đồ, giết hại vợ chưa cưới của mình, một con súc sinh lông vàng, lại có thể vì đồng bạn, vứt bỏ đạo hạnh nhiều năm cùng tính mạng, chỉ một điểm này, đã đủ khiến Lý Mộ nhìn với cặp mắt khác xưa.

Lý Mộ đi đến cửa động, nói: "Ta xem chút."

Con chồn kia thấy vậy, ánh mắt tuy thay đổi, nhưng chưa làm ra hành động gì.

Nếu nhân loại trước mắt thật sự muốn giết chúng nó, vừa rồi đã có thể động thủ, không cần chờ tới bây giờ.

Lúc trước giúp Lâm Uyển chữa trị tàn hồn, Lý Mộ liền phát hiện chỗ tốt của pháp lực Phật môn, yêu vật quỷ vật, trên bản chất tuy khác nhau, nhưng Phật pháp là không có thuộc tính, đã có thể độ quỷ, nghĩ hẳn cũng có thể độ yêu.

Lý Mộ nghĩ nghĩ, vươn hai tay, không tiếng động tụng niệm vài câu trước của Tâm Kinh, trên tay dần dần xuất hiện ánh vàng.

Hắn dùng ánh sáng vàng bao bọc con chồn kia, rất nhanh, nó liền mở mắt lần nữa.

Lý Mộ phủi phủi tay, khi đứng lên, phát hiện Lý Thanh đang dùng ánh mắt bất ngờ nhìn hắn.

Lý Mộ cúi đầu nhìn nhìn tay mình, trong lòng lộp bộp một cái, vội vàng nói: "Đầu nhi, ngươi nghe ta giải thích!"

"Đa tạ tiên sư!"

"Đa tạ tiên sư!"

…

Hai con chồn quỳ ở trên mặt đất, dập đầu hành lễ với nhân loại, nhìn có chút quỷ dị, Lý Mộ lại không để ý tới cái này, đầy đầu óc đều là như thế nào giải thích cho Lý Thanh chuyện hắn có pháp lực Phật môn.

"Lần trước ta lại gặp vị cao tăng kia từng cứu ta, hắn nói ta có duyên với Phật, muốn ta xuất gia làm hòa thượng, ta chính nghĩa nghiêm khắc từ chối hắn, sau đó hắn tặng ta một quyển

pháp kinh, bảo ta lúc rảnh rỗi niệm thêm một chút, về sau ta phát hiện niệm quyển kinh thư đó, thân thể lại có thể sáng lên…”

Lý Mộ vẻ mặt nghiêm nghị nhìn Lý Thanh, nói: “Sự tình chính là như thế, đầu nhi nếu không tin, có thể đi chùa Kim Sơn tìm Huyền Độ đại sư kiểm chứng, ta không xuất gia, ta về sau còn muốn lấy vợ…”

Hết chương 64.

Chương 65. Hổ yêu hóa hình

Đạo môn và Phật môn dù sao cũng là hai nhà, hơn nữa ở trên hương khói tín đồ, Phật đạo mơ hồ đối lập, không thể để Lý Thanh hiểu lầm hắn chân đứng hai thuyền.

Càng không thể để nàng hiểu lầm hắn đã quy y Phật môn, tứ đại giai không.

Lý Thanh chỉ là có chút bất ngờ, cũng chưa từng có trách cứ hoặc bất mãn, nói: "Phật đạo chỉ là hình thức tu hành, ngươi lựa chọn bất cứ một đạo nào cũng được, chỉ là trước mắt đối với ngươi mà nói, quan trọng nhất là ngưng phách, đợi tới sau khi bảy phách đều ngưng tụ, vô luận ngươi lựa chọn một loại phương thức tu hành nào, đều là tự do của ngươi."

Lý Mộ giải thích: "Ta cũng không lãng phí quá nhiều thời gian, chỉ là lúc không có việc gì tùy tiện niệm chút, ta sẽ không làm hòa thượng, làm hòa thượng lại không thể thành thân…"

Sau khi giải thích xong chuyện này, Lý Mộ một lần nữa nhìn về phía hai con chồn tinh kia, nói: "Các ngươi tuy không hại người, nhưng trộm lũ gia cầm gia súc kia, cũng khiến dân chúng Trương gia thôn vô duyên vô cớ bị tổn thất, cần phải bồi thường bọn họ."

"Nên vậy, nên vậy!" Con chồn kia liên tục gật đầu, nói: "Tiểu yêu không có tiền bạc nhân loại, chỉ là những năm gần đây cất giữ chút linh chi dược liệu, không biết có thể dùng chúng nó thay thế hay không?"

Chẳng qua là chuyện mấy con gà hai con dê, dược liệu hai yêu tinh nhìn trúng, niên hạn khẳng định không thấp, bồi thường tổn thất của các thôn dân kia, dư dả.

Lý Mộ nhìn quét bọn nó một cái, nói: "Trước theo chúng ta về huyện nha đi, cụ thể bồi thường như thế nào, còn phải xem huyện lệnh đại nhân quyết đoán."

Nếu là một ít việc nhỏ trộm cắp trong khu trực thuộc, Lý Mộ tự mình điều giải một chút là xong, nhưng đề cập đến yêu

vật, hơn nữa đã ở trong thôn dân dẫn tới khủng hoảng, xử lý vụ án, liền phải phiền toái một chút, bản thân Lý Mộ là không làm chủ được.

Con chồn liên tục gật đầu, “Tiểu yêu nghe tiên sư.”

Lý Mộ quay đầu nhìn Lý Thanh, nói: “Đầu nhi, trời sắp tối rồi, chúng ta trở về đi.”

Hắn vừa mới bước ra một bước, lại bị Lý Thanh bắt lấy cổ tay.

Lý Thanh một tay nắm Thanh Hồng, nói với Lý Mộ: “Đứng ở phía sau ta.”

Lý Mộ nghi hoặc đi đến phía sau nàng, lúc này mới phát hiện, hai con chồn kia đã ghé vào trên mặt đất, run bần bật.

Mà không biết khi nào, quanh bọn họ biến thành một mảng yên tĩnh, bụi cỏ chỗ gần côn trùng kêu, nơi xa dã thú tru lên đều hoàn toàn biến mất.

Rống!

Sau một tiếng thét dài, bụi cỏ nơi xa run run một trận, một hán tử tinh tráng để trần thân trên, từ trong bụi cỏ đi ra.

Hắn sau khi hiện ra thân hình, một luồng khí thế vô hình đập vào mặt, Lý Mộ suýt nữa không thể đứng vững, hán tử phía trước cho Lý Mộ áp lực, thế mà so với thằn lằn tinh kia còn lớn hơn.

“Yêu vật hóa hình…”

Không hề nghi ngờ, người này cũng là một yêu vật hóa hình, hơn nữa đạo hạnh so với con thằn lằn tinh kia còn thâm hậu hơn, chỉ là không biết bản thể là cái gì, cách nhau xa như vậy, có thể cho Lý Mộ áp lực lớn như vậy.

Lý Mộ âm thầm thi triển Thiên Nhãn Thông, sau khi nhìn lần nữa, nhìn thấy không phải hán tử tinh tráng kia, mà là một con mãnh hổ trán trắng, con hổ này thân dài khoảng một trượng, uy mãnh vô cùng, yêu khí trên người càng ngút trời.

Hắn nhìn đám người Lý Mộ, nhếch miệng cười, liếm liếm răng nanh, nói: “Ta tưởng là cái gì, thì ra là hai con hoàng bì

tử, hai huyết thực nhân loại, hôm nay trái lại có thể ăn mặn rồi…”

Lý Thanh hỏi: “Ngươi từng ăn thịt người?”

Hổ yêu cười to hai tiếng, nói: “Mùi vị huyết thực nhân loại, so với đám sơn tinh dã quái kia ngon hơn nhiều, nhưng vị tiểu nương tử này nếu nguyện ý làm hổ phu nhân của ta, ta trái lại có thể tha ngươi một mạng…”

Gã còn chưa dứt lời, một đạo kiếm khí liền hướng vào đầu gã chém tới.

“Rống!”

Hổ yêu nổi giận gầm lên một tiếng, cười lạnh nói: “Ngươi đã không muốn, vậy ta liền ăn ngươi, đến lúc đó, đạo hạnh của ta tiến thêm một bước, nói không chừng có thể thăng cấp cảnh giới thứ bốn, không cần trốn trong núi sâu rừng già này nữa…”

Một tiếng hổ gầm, chấn động đầu Lý Mộ vang ong ong, hai con chồn kia càng tệ hơn, trực tiếp ngất đi.

Lý Mộ đứng ở nơi xa, xem Lý Thanh cùng hổ yêu kia đấu pháp, tuy trong lòng sốt ruột, nhưng không thể giúp gì.

Con hổ yêu này khác với con thằn lằn tinh kia Lý Mộ gặp, nó rất có khả năng đã đến Hóa Hình đỉnh phong, chỉ kém một bước, liền có thể tiến vào trung tam cảnh, đó là tương đương với người tu hành đạo môn cảnh giới Thần Thông, giơ tay nhấc chân đều có uy năng to lớn, loại yêu quỷ đạo hạnh đó, cho dù là Lý Mộ ra hết con bài chưa lật, cũng không được tích sự gì.

Lý Thanh tay cầm Thanh Hồng, vũ khí của hổ yêu kia là cái đuôi của gã, đánh nhau khoảng cách gần như thế, thuật pháp bùa chú nào cũng không thể thi triển, toàn bằng đều tự chiến đấu kỹ năng.

Chiến đấu trước mắt, Lý Mộ không giúp được chút nào cả.

Lôi pháp đạo thuật của hắn, trước mắt chỉ có thể đánh bia cố định, trừ phi hổ yêu kia đứng ở nơi đó bất động, nhưng cái này hiển nhiên là không có khả năng.

Lý Mộ xem chốc lát, dần dần nhìn ra một chút lề lối.

Hổ yêu kia da dày thịt béo, cái đuôi như roi thép, càng thêm linh hoạt, uy lực không thua pháp khí, nếu Lý Mộ bị cái đuôi của nó quét trúng một lần, không chết cũng phải gãy mấy cái xương.

Chẳng qua, hổ yêu này hung hãn thì hung hãn, nhưng đánh nhau lại không có kết cấu, dựa hết vào bản năng dã thú, Lý Thanh nhìn nhỏ yếu, trong kiếm pháp lại ẩn hàm lộ số, sau mấy chục chiêu, hổ yêu kia liền bị đâm mấy kiếm, nếu không phải gã da dày thịt béo, có thể đã sớm bị Lý Thanh chém ở dưới kiếm.

Rống!

Hổ yêu lần nữa nổi giận gầm lên một tiếng, từ trong mồm phun ra một đám khí đen, Lý Thanh lắc mình né tránh, trong tay áo bay ra một lá bùa, bùa ở không trung tự cháy, bốn phía bỗng cuồng phong gào thét, mang đám khí đen kia thổi tản ra.

Rống, rống, rống!

Hổ yêu liên tục rống ba tiếng, từ trên người gã bỗng nhiên bay ra vô số cái bóng âm u, những cái bóng âm u này có hình người, cũng có hình dạng các loại động vật, sau khi từ trong cơ thể hổ yêu bay ra, liền hướng về Lý Thanh đánh tới.

Trong tay Lý Thanh kiếm quang bay múa, mỗi một kiếm bổ xuống, liền có một cái bóng âm u bị đánh tan, nhưng ngay sau đó, chúng nó lại sẽ một lần nữa ngưng tụ, hung hãn không sợ chết tiếp tục lao lên.

Lý Thanh nhíu lại đôi lông mày thanh tú, những cái bóng âm u này đều là âm linh chi thể, nhưng không biết vì sao, lại giống như có bất tử thân, cuồn cuộn không ngừng, tuy không sinh ra được uy hiếp quá lớn đối với nàng, lại đang không ngừng tiêu hao thể lực cùng pháp lực của nàng.

Ngay lúc này, cổ tay nàng bỗng nhiên bị người ta bắt lấy.

“Đứng ở phía sau ta.”

Lý Mộ nắm cổ tay Lý Thanh, đi đến trước người nàng, trên người nở rộ ánh sáng màu vàng.

Hết chương 65.

Chương 66. Kim thân

Khi những cái bóng âm u kia tới gần ánh sáng vàng, trên thân thể sẽ toát ra khói đen, kêu thảm thiết không thôi, đành phải chạy ra xa xa, không dám tới gần.

Hổ yêu kia thấy những quỷ ảnh này vô dụng, hít mạnh một hơi, liền mang những cái bóng âm u đó một lần nữa hút vào trong cơ thể.

Cùng lúc đó, Phật quang trên người Lý Mộ cũng chậm rãi tiêu tán.

Đương nhiên, cái này không phải hắn chủ động tiêu tán, mà là 《Tâm Kinh》tiêu hao quá lớn đối với pháp lực, trong cơ thể Lý Mộ chỉ tu luyện ra một tia pháp lực Phật môn mỏng manh có thể xem nhẹ, nhiều nhất cũng chỉ kiên trì mấy chục giây như vậy mà thôi.

Hổ yêu lạnh lùng nhìn bọn họ, hai cánh tay bỗng nhiên biến thành vuốt hổ, móng tay vô cùng sắc bén, dưới ánh trăng lóe ánh sáng lạnh.

Ngay lúc này, có người ở sau lưng vỗ vỗ bờ vai của hắn.

Một móng vuốt của hổ yêu chụp hướng phía sau, không ngờ vồ hụt.

Gã quay phắt đầu lại, nhìn hòa thượng đứng ở phía trước, cả giận nói: “Dã hòa thượng ở đâu tới!”

“A Di Đà Phật.” Hòa thượng một tay hành một cái Phật lễ, nói: “Bần tăng Huyền Độ, đến từ chùa Kim Sơn, không phải dã hòa thượng…”

Hổ yêu liếm liếm môi, cười lạnh nói: “Xem ra hôm nay thật ra có thể ăn no rồi.”

Hòa thượng ngẩng đầu nhìn gã, mặt lộ vẻ thương xót, nói: “Nhân có nhân đạo, yêu có yêu đồ, ngươi vì bản thân tu luyện, liền muốn hại mạng người, thiên đạo không chứa chấp, đã phạm nghiệp chướng, không bằng để bần tăng độ ngươi một

lần, giúp ngươi tiêu trừ nghiệp chướng, cũng dễ vãng sinh cực lạc…”

Hòa thượng Huyền Độ luôn xuất hiện ở thời gian kỳ quái, trường hợp kỳ quái, Lý Mộ có lý do hoài nghi gã có phải đang theo dõi mình hay không.

Nhưng sau khi Huyền Độ xuất hiện, trái tim Lý Mộ thật ra hoàn toàn buông xuống rồi.

Tô Hòa là quỷ tu cảnh giới thứ tư, ngay cả nàng cũng cực kỳ kiêng kị đối với Huyền Độ, hòa thượng này ít nhất cũng là Phật môn cảnh giới thứ bốn Kim Thân cường giả, tương đương với cao thủ đạo gia Thần Thông, thu thập con hổ yêu này, còn không phải dễ như trở bàn tay.

Lý Mộ thậm chí muốn xem xem, Huyền Độ là như thế nào thu phục hổ yêu này, dù sao, hắn còn chưa từng thấy có ai sử dụng thần thông Phật môn hẳn hoi.

Sau khi thở phào nhẹ nhõm một hơi, hắn buông ra cổ tay Lý Thanh, trước giới thiệu với Lý Thanh: “Vị này chính là Huyền Độ đại sư ta từng đề cập với ngươi.”

Lý Thanh vừa rồi bị Lý Mộ kéo tới phía sau, giờ phút này hơi bước về phía trước một bước, đứng sóng vai cùng hắn, ánh mắt nhìn về phía Huyền Độ.

Hổ yêu nhìn hòa thượng xa lạ bỗng nhiên xuất hiện, hét lớn một tiếng, “Ngươi muốn độ ta?”

Tiếng gầm rống chấn động tai Lý Mộ ong ong không ngớt, Huyền Độ cách hổ yêu gần nhất, quần áo bị hổ gầm cuốn theo yêu phong thổi bay phất phới, nhưng thân thể lại nguy nga bất động, bình tĩnh nói: “Cuộc đời bần tăng độ người vô số, yêu vật giống ngươi, cũng từng độ không ít.”

“Vậy để ta xem xem bản lãnh của ngươi tên hòa thượng này!”

Hổ yêu tạm thời không để ý tới hai người Lý Mộ và Lý Thanh, gã có thể cảm nhận được hòa thượng này không dễ chọc, lăn một vòng ngay tại chỗ, lập tức hiện nguyên hình, chính là một con mãnh hổ trán trắng mắt xếch thân dài hơn

một trượng. Gã xa xa mở cái mồm rộng, hướng Huyền Độ đột nhiên rống một tiếng.

Rống!

Một luồng khí vô hình hướng về Huyền Độ thổi quét đến, mặt đất nhất thời cát bay đá chạy, thảm cỏ cũng bị nhấc lên, nhưng, ngoài thân thể Huyền Độ, lại như là có một lồng khí vô hình, khiến những cát đá kia không thể tới gần thân thể hắn.

Yêu vật Hóa Hình thường thường đều có thiên phú thần thông, lực lượng một tiếng rống của hổ yêu này không tầm thường.

Đầu óc Lý Mộ trống rỗng, chỉ còn lại có một tiếng hổ gầm liên miên không dứt, khiến hắn đau đầu muốn nứt, thẳng đến lúc hai bàn tay hơi mát lạnh bịt tai hắn, loại cảm giác đó mới biến mất.

Lý Thanh sau khi bịt tai Lý Mộ, liền mang tầm mắt lại ném về phía hổ yêu cùng hòa thượng kia.

Trong tiếng gầm rống, Huyền Độ bình tĩnh đứng ở nơi đó, chỉ là ở một khắc nào đó, hai tay chắp lại, niệm một tiếng Phật hiệu.

“A Di Đà Phật.”

Một làn sóng âm vô hình, theo hắn dứt lời khuếch tán ra ngoài, nhất thời, mặt đất cát đá cuốn ngược, mấy cái cây to kia giữa hắn cùng hổ yêu bị nhổ tận gốc, thân thể hổ yêu cũng bị hất bay, đè ở dưới một thân cây.

Thân thể hổ yêu nhảy dựng lên, hất văng cái cây to kia, bên tai bốn chữ “A Di Đà Phật” còn đang không ngừng vọng lại.

Mặt gã lộ vẻ kinh hãi, có chút khó mà tin nổi, thần thông hổ gầm gã đắc ý nhất, thế mà bị hòa thượng này dùng công phu sóng âm tương tự dễ dàng hóa giải!

Thân thể hổ yêu run lên, vô số cái bóng âm u từ trong thân thể lần nữa bay ra, hướng về Huyền Độ gào thét lao đi.

Huyền Độ lẳng lặng nhìn những cái bóng âm u đó, nháy mắt sau, nét thương xót trên mặt không còn nữa, ngược lại hiện ra

vài phần hung dữ.

Lý Mộ hơi động tâm, hắn là hiểu biết Huyền Độ, hòa thượng này bình thường thương trời trách người chỉ là bề ngoài, thật sự nổi máu lên, có thể so với hổ yêu này còn hung hãn hơn.

Không biết Huyền Độ sẽ dùng thần thông Phật môn nào, hắn mở to mắt, đã làm tốt chuẩn bị mở mắt.

Huyền Độ nhìn hổ yêu, giận dữ nói: “Yêu nghiệt lớn mật, không ngờ được ngươi lại hại nhiều mạng người vô tội như vậy!”

Hổ yêu hừ lạnh một tiếng, “Hôm nay còn phải thêm ba người các ngươi!”

Huyền Độ lạnh lùng nhìn hổ yêu kia, đưa tay nắm chặt, mới phát hiện hôm nay ra ngoài vội vàng, quên mang thiền trượng, dứt khoát cởi áo cà sa, xắn cổ tay áo, hướng hổ yêu kia lao đi.

Hổ yêu cũng nhảy dựng lên, vươn móng hổ thật lớn, hướng vào đầu Huyền Độ bổ tới.

Móng hổ kia thanh thế lớn, mang theo một chuỗi tiếng xé gió, nháy mắt đã tới đỉnh đầu Huyền Độ.

Phành!

Huyền Độ không né không tránh, tùy ý móng hổ kia vồ đến trên cái đầu trọc của hắn.

RẮC!

Sau một tiếng gãy xương thanh thúy, móng vuốt hổ yêu hướng về hướng trái ngược gấp khúc quỷ dị, rõ ràng là gãy rồi.

Cùng lúc đó, nắm tay Huyền Độ, cũng đã rơi ở trên đầu hổ yêu kia.

Răng trong mồm gã bay ra, thân thể bay ngược đi, va gãy mấy cái cây to, mới ngã xuống đất.

Lý Mộ nhìn một màn này trợn mắt cứng lưỡi, một trảo đó của hổ yêu nếu rơi ở trên đầu của hắn, hắn nhất định sẽ trực

tiếp bị mất mạng tại chỗ, đầu trọc của hòa thượng này là cứng bao nhiêu, thế mà có thể khiến móng hổ trực tiếp gãy!

Lý Thanh mang hai tay bỏ ra khỏi trên tai Lý Mộ, giải thích: "Phật môn tu thân thể, tới cảnh giới thứ tư Kim Thân, thân thể không thể phá vỡ, lực lượng thân thể cường đại, hơn xa yêu vật Hóa Hình…"

Lý Mộ nuốt một ngụm nước bọt, ánh mắt tiếp tục bám theo Huyền Độ.

Hết chương 66.

Chương 67. Chùa Kim Sơn (1)

Sau khi một đấm đánh bay hổ yêu, Huyền Độ vẫn chưa dừng lại, bóng người chợt lóe, liền lần nữa xuất hiện ở bên cạnh hổ yêu.

Phành!

Hắn lại nện xuống một cú đấm.

Phành phành phành!

Sau khi đấm không biết bao nhiêu cú, tựa như còn chưa giải hận, hắn lại ôm lấy một cái cây to, nện mạnh ở trên thân hổ yêu.

"Đại sư, tha mạng!"

"Tha mạng ơi đại sư, ngươi độ ta đi, ta nguyện ý bị ngươi độ, cầu ngươi độ ta đi!"

"Tha, tha mạng…"

Hổ yêu từ ban đầu rống giận, đến cuối cùng chỉ còn cầu xin tha thứ, thanh âm từng tiếng suy yếu đi, tiếng của Huyền Độ vẫn đầy trung khí như cũ.

"Độ cái đầu mẹ ngươi!"

"Ngươi bảo lão tử độ lão tử liền độ, ngươi cho rằng ngươi là ai, ngươi cho rằng lão tử là ai?"

"Giết hại nhiều sinh linh như vậy, còn muốn cầu xin tha thứ, lão tử hôm nay khiến ngươi hình thần câu diệt!"

…

Hồi lâu sau, một hư ảnh từ trên thân thể hổ yêu bay ra, vừa mới bay lên bầu trời, đã muốn hướng nơi xa chạy trốn.

Huyền Độ đứng lên, một tay kết một cái pháp ấn, hướng hư không trước mặt ấn xuống một chưởng.

Trên bầu trời, một thủ ấn màu vàng bỗng dưng xuất hiện, đè ở trên linh hồn hổ yêu kia, Lý Mộ chỉ nghe thấy một tiếng

rống bao hàm vô cùng kinh sợ cùng với không cam lòng, linh hồn hổ yêu kia hóa thành vô số điểm sáng tiêu tán.

Huyền Độ phất ống tay áo, liếc những cái bóng âm u kia chung quanh, tất cả đều bị hắn thu hồi.

"A Di Đà Phật." Hắn chắp hai tay, thấp giọng nói: "Sau khi trở về, bần tăng sẽ dùng Phật pháp siêu độ các ngươi, giúp các ngươi sớm ngày đầu thai…"

Lý Mộ mím mím môi có chút phát khô, thầm nghĩ, đây mới là bộ dáng mãnh nam đấu pháp nên có…

Lúc này, Huyền Độ đã mặc xong áo cà sa, đi đến trước mặt Lý Mộ cùng Lý Thanh, khách khí thi lễ, nói: "Duyên phận thật sự là tuyệt không thể tả, tiểu thí chủ, chúng ta lại gặp mặt rồi."

Lý Mộ phản ứng lại, lập tức nói: "Đa tạ Huyền Độ đại sư giải vây."

Huyền Độ cười cười, nói: "Yêu vật hại người cỡ này, ai cũng có thể diệt trừ."

Nói xong, gã lại nhìn về phía Lý Mộ và Lý Thanh, hỏi: "Bần tăng vừa rồi ở chùa Kim Sơn ngồi thiền, bỗng nhiên nhìn thấy nơi đây Phật quang ngập trời, xác nhận có cao nhân Phật môn ta ở đây, xin hỏi hai vị thí chủ, có thấy người này không?"

Từ Lý Mộ tụng niệm Tâm Kinh đến Huyền Độ tới nơi này, nhiều nhất cũng chỉ là một phút đồng hồ, có thể thấy được hòa thượng này đạo hạnh cao thâm, Lý Mộ cũng không muốn bại lộ ở trước mặt gã, lắc đầu nói: "Không có, chúng ta chưa nhìn thấy hòa thượng nào, đầu nhi ngươi có nhìn thấy không?"

Lý Thanh nhìn hắn một cái, lắc đầu nói: "Không có."

"Đáng tiếc." Huyền Độ than nhẹ một tiếng, nói: "Phật quang đó mạnh mẽ, ngoài mười dặm, rõ ràng có thể thấy được, nhất định là bậc đại thần thông Phật môn đi ngang qua, tiểu tăng vốn định hướng hắn thỉnh giáo Phật pháp, đáng tiếc, đáng tiếc…"

Lý Thanh lại nhìn Lý Mộ một cái, ánh mắt bao hàm thâm ý.

Huyền Độ sau khi than thở, một lần nữa nhìn về phía Lý Mộ, hỏi: “Không biết tiểu thí chủ cân nhắc xong chưa, có nguyện ý hay không quy y Phật môn ta…”

Lý Mộ lần này trái lại chưa trực tiếp từ chối, dù sao vừa rồi Huyền Độ biểu hiện thực sự đã chấn động hắn, nếu hắn có thể học được một chiêu này, ngày đó gặp được thằn lằn tinh, cũng không cần chật vật như vậy.

Hắn nghĩ nghĩ, nhìn về phía Huyền Độ, hỏi: “Quy y Phật môn, có thể để tóc không?”

Huyền Độ gật gật đầu, nói: “Có thể, cạo đầu chỉ là biểu tượng, nếu là bản thân ngươi có thể trừ tận gốc phiền não, như vậy cạo đầu hay không, lại có gì phân biệt?”

Lý Mộ lại hỏi: “Có thể không ăn chay không?”

Huyền Độ nói: “Rượu thịt trôi qua bụng, Phật tổ ở lại trong lòng, nếu trong lòng không có Phật, trai giới cũng vô dụng…”

Lý Mộ tiếp tục hỏi: “Vậy có thể lấy lão bà không?”

Huyền Độ lắc lắc đầu: “Không thể, Phật môn lục căn thanh tịnh, tứ đại giai không…”

“Cáo từ.”

Lý Mộ quyết đoán từ chối, nhìn về phía Lý Thanh, nói: “Đầu nhi, chúng ta đi…”

Đi hai bước, hắn lại quay về.

Huyền Độ mỉm cười hỏi: “Tiểu thí chủ chẳng lẽ là hồi tâm chuyển ý…”

Lý Mộ lắc lắc đầu, chỉ vào thi thể con hổ yêu kia, nói: “Ta chỉ là muốn hỏi một chút… , da hổ này đại sư còn cần hay không?”

Hổ yêu kia tuy đã chết, nhưng yêu vật Hóa Hình đã chết, đối với Lý Mộ cũng hữu dụng.

Hồn nó đã bị Huyền Độ đập tan, phách còn lưu lại ở trong thân thể, rút phách lực của nó, đối với Lý Mộ ngưng tụ ba nghịch phách kia có trợ giúp rất lớn.

Huyền Độ nghe vậy có chút thất vọng, lại vẫn nói: “Yêu vật này làm nhiều việc ác, chết chưa hết tội, da hổ của nó, bần tăng còn dùng tới, tiểu thí chủ nếu là muốn lấy phách lực của nó, có thể tự lấy.”

Lý Mộ đi đến bên người Lý Thanh, nhỏ giọng nói: “Đầu nhi, phách lực lấy như thế nào?”

Lý Thanh một tay bắt một ấn quyết, từ trong thân thể hổ yêu bị Huyền Độ chà đạp không thành hình kia chậm rãi bay ra một đám khí mờ mịt.

Phách lực của hổ yêu Lý Thanh cũng chưa trực tiếp cho hắn, phải chờ tới sau khi hắn hấp thu được đủ Nộ tình mới có tác dụng.

Huyền Độ nhìn nhìn sắc trời hoàn toàn tối rồi, nói với hai người: “A Di Đà Phật, nơi này cách huyện thành không gần, đường đêm khó đi, chùa Kim Sơn ngay tại phụ cận, hai vị thí chủ không ngại ở trong chùa nghỉ ngơi một đêm, ngày mai lại về.”

Lý Mộ nhìn về phía Lý Thanh, chờ nàng làm quyết định.

Lý Thanh sau khi nhìn hắn một cái, gật đầu nói: “Vậy thì quấy rầy đại sư rồi.”

Lý Thanh đã đồng ý, Lý Mộ tự nhiên cũng không có ý kiến gì, cảnh tối lửa tắt đèn này, tu vi của nàng cao thâm, đi đường tự nhiên không có vấn đề, đối với Lý Mộ mà nói, ở trong núi đi đường đêm còn có chút khó khăn.

Lý Mộ đánh thức hai con chồn tinh, con chồn kia sau khi tỉnh lại, chuyện thứ nhất đó là quỳ ở trên mặt đất, run rẩy nói: “Hổ đại vương tha mạng, tha mạng!”

Lão hổ trước khi thành tinh, chính là đại vương trong núi, sau khi thành tinh, bầy yêu càng phải trốn tránh, ngày thường ngay cả một chút yêu khí cũng không dám tràn ra, nếu không sẽ trở thành thức ăn trong miệng nó.

Nó vừa rồi cho rằng nhất định phải chết, không để ý được nhiều như vậy, chưa che giấu yêu khí trên người, lúc này mới

đưa tới hổ yêu, cho dù là hai con hóa hình bọn nó, cũng không phải đối thủ của hổ yêu, huống chi là bây giờ…

Trong lòng con chồn bi ai, không ngờ được may mắn không bị người tu hành nhân loại diệt sát, vừa phải chôn thân miệng cọp…

Lý Mộ liếc con chồn bị dọa vỡ mật kia, nói: “Đứng lên đi, hổ đại vương chết rồi.”

“Chết, chết rồi?”

Con chồn ngẩng đầu, nhìn thi thể hổ yêu phía trước cách đó không xa, sợ tới mức đặt mông ngồi bệt xuống đất.

Huyền Độ một tay xách thi thể hổ yêu, dọc theo đường núi đi về phía trước, Lý Mộ cùng Lý Thanh đi theo phía sau gã, hai con chồn cũng vội vàng bò dậy, đi theo.

Hết chương 67.

Chương 68. Chùa Kim Sơn (2)

Trên đường đi chùa Kim Sơn, trải qua dò hỏi, Lý Mộ biết con chồn này tên Hoàng Thử, là một con chồn tinh tu luyện năm mươi năm.

Mà con chồn bị thương kia, là vợ của nó.

Vợ của Hoàng Thử, ở một tháng trước, bị một người tu hành gây thương tích, người tu hành kia muốn lấy hồn phách nó tu hành, nó tuy liều mạng chạy thoát, nhưng căn cơ đã hủy, nếu không phải Lý Mộ ra tay, nó chỉ sợ sống không quá ba ngày.

Lý Mộ vừa rồi chữa trị một chút căn cơ của nó, muốn hoàn toàn khôi phục, còn cần thi triển Phật quang vài lần nữa.

Sau khi trải qua chuyện Lâm Uyển cùng lão bà của Hoàng Thử, Lý Mộ mơ hồ cảm thấy, hẳn là không phải toàn bộ Phật quang đều có loại tác dụng này, Tâm Kinh cũng có thể không chỉ một loại tác dụng này, chỉ là hắn còn chưa phát hiện mà thôi.

Huyền Độ nói chùa Kim Sơn cách nơi này không xa, ba người cũng đi ước chừng hai khắc đồng hồ.

Chùa miếu sừng sững ở sườn núi không tính là lớn, nhưng cũng không tính là nhỏ. Hai sa di thủ vệ thấy Huyền Độ trở về, lập tức chạy tới, cung kính nói: “Sư thúc…”

Huyền Độ nói: “Hai vị thí chủ này cần ở trong chùa dừng chân một đêm, an bài cho bọn họ hai gian thiền phòng.”

Tiểu sa di nhìn nhìn Lý Mộ cùng Lý Thanh, liên tục gật đầu.

Tuy trong chùa không có quy củ cho nữ thí chủ ngủ lại, nhưng Huyền Độ sư thúc có bao giờ từng giảng quy củ, cho dù là phương trượng đối với hắn cũng bất đắc dĩ.

Huyền Độ lại mang cái xác hổ kia ném xuống đất, nói: “Con hổ yêu này làm nhiều việc ác, lát nữa nâng vào, đặt ở phòng chứa củi, ngày mai giao cho thợ may dưới núi, bảo hắn làm cho phương trượng một bộ đệm giường da hổ…”

Hoàng Thử đứng ở bên ngoài, nhìn Lý Mộ, thấp thỏm nói: "Tiên sư, tiểu yêu không thể vào chùa miếu, ở bên ngoài chờ…"

Phàm là chùa miếu có người tu hành Phật môn chân chính, đều có Phật quang thêm vào, yêu quỷ khó vào, cho dù là vợ chồng Hoàng Thử đi vào, chỉ sợ cũng thấp thỏm lo âu. Lý Mộ gật gật đầu, nói: "Các ngươi có thể đi về trước, sáng mai ở chỗ này chờ chúng ta."

Hắn cũng không lo lắng hai con yêu vật chạy trốn, vợ Hoàng Thử căn cơ chưa khôi phục, nếu bỏ trốn, vẫn khó thoát khỏi cái chết, Hoàng Thử này tuy là yêu vật, thật ra cũng có tình có nghĩa, hẳn là sẽ không làm ra chuyện một mình chạy trốn.

Tiểu sa di tay chân lanh lẹ, rất nhanh đã dọn ra cho bọn họ hai gian thiền phòng sạch sẽ.

Lý Mộ vốn tưởng Lý Thanh sẽ hỏi hắn chút gì, nhưng nàng chỉ nói Lý Mộ nghỉ ngơi sớm một chút, sáng sớm ngày mai về nha môn, liền bước vào thiền phòng cách vách.

Giày vò già nửa ngày, Lý Mộ vốn đã có chút mệt mỏi, sau khi tới chùa Kim Sơn, ngược lại có tinh thần hẳn lên.

Trong thiền phòng có một loại mùi đàn hương, làm người ta ngửi mà tĩnh tâm ngưng thần. Khi Lý Mộ ngũ tâm hướng thiên, theo thói quen dẫn đường tu luyện, bỗng nhiên nghĩ đến, nơi này là thánh địa Phật môn, ở nơi này tu hành công pháp đạo môn, tựa như có chút mạo phạm, vừa lúc bên cạnh bồ đoàn đặt một quyển kinh Phật, Lý Mộ thuận tay cầm tới, tùy tiện lật vài tờ.

Kinh thư của Phật môn, chia làm hai loại.

Một loại là kinh thư bình thường, cũng là kinh thư các tín đồ hằng ngày tụng niệm, loại kinh thư này có thể tùy tiện tụng niệm, cũng sẽ không xuất hiện Phật quang dị tượng các thứ, một loại khác là pháp kinh, pháp kinh ẩn chứa Phật môn diệu pháp, tụng có thể tăng trưởng pháp lực, hoặc là thi triển thần thông, phổ độ Phật quang, đó là một loại thần thông thường thấy nhất của Phật môn.

Chùa Kim Sơn đương nhiên sẽ không đặt pháp kinh ở trong thiền phòng, trong tay Lý Mộ cầm, chỉ là một quyển kinh thư bình thường.

Mấy ngày trước, từ chỗ Lý Thanh một lần nữa cầu được mấy lá bùa, khi dùng để tìm kiếm ký ức, Lý Mộ liền phát hiện, trong mấy bộ kinh Phật số lượng không nhiều hắn từng đọc, có thể đưa tới Phật quang dị tượng, chỉ có 《Tâm Kinh》.

Hắn không giải thích ra nguyên do trong đó, nhưng cũng không tham lam như vậy, một bộ Tâm Kinh, đã khiến hắn mấy lần tìm được đường sống trong chỗ chết, theo pháp lực tăng trưởng, có lẽ còn có thể phát hiện diệu dụng gì khác.

Hắn khoanh chân ngồi ở trên bồ đoàn, bắt đầu dùng phương pháp cấm ngôn, mặc niệm Tâm Kinh.

Một lần này, trên người Lý Mộ cũng chưa có ánh sáng vàng hiện lên.

Hắn lúc trước đã cảm thấy, lúc hòa thượng tu hành, cũng không nên biến thành một nguồn sáng biết đi, đi đến nơi nào, chiếu sáng lên nơi đó, trên đường đến chùa Kim Sơn, Lý Mộ cố ý hỏi Huyền Độ mới biết được, thì ra khi tụng niệm pháp kinh, dẫn động Phật quang, là có phương pháp che giấu.

Huyền Độ một lòng muốn khuyên Lý Mộ quy y, khi nói tới phương pháp che giấu này cũng không keo kiệt, lập tức truyền thụ hắn, Lý Mộ về sau rốt cuộc có thể yên tâm tu hành phương pháp Phật môn, không cần lo lắng vấn đề phát sáng.

Cùng lúc Lý Mộ tụng kinh tu hành, chùa Kim Sơn, trên Phật điện.

Mấy tiểu sa di ngẩng đầu, trên mặt hình ảnh ánh sáng giao thoa, lúc sáng lúc tối.

Nhìn kỹ, liền sẽ phát hiện, lúc sáng lúc tối không phải mặt bọn họ, mà là tượng Phật kim thân thờ trong điện, đang chợt lóe chợt lóe phát ra ánh vàng.

Một tiểu sa di phản ứng lại, lập tức nói: “Nhanh đi nói cho phương trượng!”

Lý Mộ đang tu hành, bỗng nghe được bên ngoài thiền phòng bước chân hỗn độn, quấy nhiễu hắn không thể chuyên tâm, hắn tưởng chùa Kim Sơn cháy, khi mở cửa phòng, nhìn thấy Lý Thanh cũng từ thiền phòng cách vách đi ra.

Lý Mộ nghi hoặc nói: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Lý Thanh nhìn phía Phật điện, nói: "Nghe mấy tiểu hòa thượng đó nói, tượng Phật ở Phật điện vừa rồi vô cớ sáng lên."

Lý Mộ và Lý Thanh chỉ là khách, không tiện đi lung tung ở trong chùa, bởi vậy hắn tuy trong lòng tò mò, nhưng cũng không đến vô giúp vui, chỉ hỏi Lý Thanh: "Tượng Phật cũng có thể phát sáng?"

Lý Thanh giải thích: "Tượng Phật trong chùa Kim Sơn, hàng năm được khách hành hương cung phụng, sớm là hàng ngũ linh bảo, tượng Phật sẽ không vô cớ phát sáng, hẳn là bị cái gì dẫn dắt gây ra."

Trong lòng Lý Mộ lộp bộp một cái, bỗng nhiên nhớ tới một chuyện.

Đêm đó hắn lần đầu tiên dùng Tâm Kinh giúp Lâm Uyển, hình như trong chùa miếu phụ cận cũng có hiện tượng lạ xuất hiện, chẳng qua lúc ấy hắn cũng chưa nghĩ nhiều, nhưng lần thứ hai xuất hiện loại tình huống này, khả năng trùng hợp liền rất nhỏ.

Hắn nuốt ngụm nước bọt, hỏi: "Có thể là bởi có người tụng niệm pháp kinh hay không…"

"Hẳn là không phải." Lý Thanh lắc lắc đầu, nói: "Các đại sư chùa Kim Sơn ngày đêm tụng niệm pháp kinh, những tượng Phật này ở đây mấy chục năm hơn trăm năm, nếu có hiện tượng lạ, sớm đã có, sẽ không đợi tới hôm nay, trừ phi là có pháp kinh mới chào đời…"

Yết hầu Lý Mộ giật giật, nói: "Có lẽ, là có nguyên nhân khác…"

Hết chương 68.

Chương 69. Băn khoăn lại sinh

Lý Thanh nhìn về phía Phật điện, nói: “Nửa tháng trước, tổ đình Phù Lục phái cũng đã xảy ra rất nhiều hiện tượng lạ, đạo kinh run run, chuông đạo không ngừng kêu vang, như là có đạo thuật mới không ngừng được sáng tạo ra, đã dẫn tới vô số người tu hành chú ý, hôm nay ngay cả Phật môn, cũng xuất hiện hiện tượng lạ tương tự, Bắc quận nhất định là đã xảy ra chuyện gì…”

“…”

Lý Mộ ngây ngốc đứng ở tại chỗ, Lý Thanh phát hiện hắn khác thường, hỏi: “Làm sao vậy?”

Lý Mộ bỗng ngáp một cái, cười nói: “Ta bỗng có chút mệt mỏi, về phòng nghỉ ngơi trước, đầu nhi ngủ ngon…”

Sáng sớm, khi tiếng chuông sớm của chùa Kim Sơn vang lên, trong một gian thiền phòng, Lý Mộ từ trên giường bò dậy.

Tối qua sau khi nghe nói Phật điện chùa Kim Sơn xuất hiện hiện tượng lạ, dọa hắn cả đêm đều không tu luyện, trái lại ngủ một giấc ngon lành.

Nửa tháng trước, Lý Mộ đột phát ý tưởng lạ, dùng rất nhiều kinh điển đạo gia kiếp trước thay thế chân ngôn, ý đồ thi triển đạo thuật, truy tra chuyện Triệu Vĩnh ly hồn, gặp được Lâm Uyển, lại lần đầu dùng 《 Tâm Kinh 》 thay thế pháp kinh Phật môn, dẫn ra phổ độ Phật quang.

Mặc kệ là những kinh điển đạo gia kia, hay là 《 Tâm Kinh 》, đều là lần đầu tiên xuất hiện ở thế giới này, Lý Mộ cũng là hôm qua mới biết, thì ra những đạo thuật pháp kinh có thể dẫn động lực lượng thiên địa, ở lần đầu xuất hiện, sẽ bị một số tồn tại nào đó hoặc là vật phẩm đặc thù cảm giác, sinh ra một ít động tĩnh đặc thù.

Tô Hòa dặn dò, Lý Mộ còn nhớ kỹ ở trong lòng.

Thất phu vô tội, hoài bích có tội, đạo thuật pháp kinh, mặc dù là đại năng trung tam cảnh cũng sẽ mơ ước, Lý Mộ mang những bí mật này, người biết đến càng ít càng tốt, cho nên mặc

dù là đối với Lý Thanh tín nhiệm nhất, hắn cũng không tính nói cho.

Cửa truyền đến tiếng gõ cửa, Lý Mộ đi qua, mở ra cửa phòng, nhìn thấy một cái đầu trọc nho nhỏ.

Tiểu sa di đưa tới vật phẩm rửa mặt, bưng nó vào phòng, nói: "Tiểu thí chủ sau khi rửa mặt, có thể đến nhà ăn phía tây dùng bữa sáng."

"Đa tạ."

Lý Mộ khách khí một tiếng, luôn cảm thấy tiểu sa di này có chút kỳ quái, ở lúc gã rời khỏi, vụng trộm dùng Thiên Nhãn Thông quan sát một lần, không khỏi ngẩn ra ở tại chỗ.

Tiểu hòa thượng này, thế mà lại là một yêu vật, bản thể của gã, là một con kim điêu (đại bàng vàng).

Kỳ quái là, trên thân gã lại không có chút yêu khí, trong thân thể, còn có Phật quang ẩn hiện.

Điều này làm Lý Mộ rất bất ngờ, chùa Kim Sơn thật đúng là một nơi tà môn, yêu vật hóa hình này rõ ràng là tu Phật, không chỉ có thế, lúc cùng Lý Thanh tới nhà ăn, Lý Mộ kinh ngạc phát hiện, yêu vật hóa hình trong chùa, không chỉ một mình tiểu sa di kia.

Trừ yêu vật, thậm chí còn có quỷ vật trên người không có chút quỷ khí, ở hậu viện chẻ củi đun nước, bận túi bụi.

Trực giác nói cho Lý Mộ, những yêu quỷ này, nhất định có liên quan với Huyền Độ, hòa thượng kia thích nhất giảng đạo lý với yêu quỷ, giảng không lại thì động thủ, sau đó những yêu quỷ không muốn bị hắn độ liền khóc lóc cầu hắn độ…

Huyền Độ cũng không ở đây, Lý Mộ và Lý Thanh tìm một góc ngồi xuống, có tiểu sa di bưng đồ ăn cho bọn họ.

Bữa sáng của chùa Kim Sơn rất đơn giản, chỉ có bánh bao, rau xanh, cùng với một bát canh đậu phụ.

Lý Thanh ăn rất chậm, Lý Mộ đói bụng cả đêm, chỉ vài miếng đã ăn xong bữa sáng, vừa chờ nàng, vừa nghe hòa thượng bên cạnh nói chuyện phiếm.

“Đêm qua, tượng Phật của Phật điện lại phát sáng, sư phụ nói loại hiện tượng lạ này, trăm năm mới gặp một lần…”

“Ta nghe Huyền Độ sư thúc nói, là có người ngộ ra pháp kinh mới, kim thân trong Phật điện mới sẽ cộng hưởng. Hắn còn nói đêm qua, có một tiền bối Phật pháp cao thâm đi ngang qua chùa Kim Sơn, có lẽ chính là vì tiền bối đó…”

“Huyền Độ sư thúc đêm qua lại ra ngoài, lúc trở về, đánh chết một con hổ yêu làm nhiều việc ác, khi nào, chúng ta cũng có thể giống Huyền Độ sư thúc lợi hại như vậy, có thể giống hắn trừ hại cho dân…”

“Nói đến hổ yêu, chúng ta ăn nhanh lên, ăn xong bữa sáng, còn phải xuống núi mang da hổ đó giao cho thợ may. Huyền Độ sư thúc nói muốn dùng tấm da hổ này làm một bộ đệm da hổ cho phương trượng, lần trước phương trượng đại sư bao vây tiễu trừ tà tu kia, bị ác nhân kia đánh bị thương, đến bây giờ còn chưa khôi phục…”

…

Thấy hòa thượng chùa Kim Sơn cũng không hoài nghi mình, Lý Mộ cuối cùng là nhẹ nhàng thở ra, đồng thời cũng ở trong lòng hạ quyết tâm, về sau lúc tu hành, phải cách chùa miếu, đạo quan những nơi này xa một chút, ai biết lúc hắn tu hành, có thể còn có thứ gì vô cớ phát sáng hay không.

Chờ Lý Thanh cơm nước xong, hai người liền hướng Huyền Độ cáo từ.

Lý Mộ hướng Huyền Độ hành một Phật lễ, nói: “Đêm ngủ quý tự, quấy rầy nhiều, chúng ta còn có công việc, không quấy rầy Huyền Độ đại sư nữa.”

Huyền Độ mỉm cười, nói: “Tiểu thí chủ có duyên với Phật, cửa chùa Kim Sơn, vĩnh viễn mở rộng với ngươi.”

Lý Mộ lập tức nói: “Tại hạ lục căn không tịnh, sẽ không thêm phiền cho Phật môn…”

Cùng Lý Thanh ra khỏi chùa Kim Sơn, Lý Mộ thở phào.

Huyền Độ người này nhìn tao nhã, nhưng thật ra lại yêu thích bạo lực, hơn nữa không giảng đạo lý, nếu gã nhất định

bảo Lý Mộ ở lại chùa Kim Sơn, chỉ sợ Lý Thanh cũng không ngăn được.

Cũng may gã cũng chưa dùng sức mạnh đối với Lý Mộ, ngược lại ở trên tu hành Phật môn giải đáp rất nhiều nghi hoặc của Lý Mộ, lần này ra khỏi thành, Lý Mộ được lợi rất nhiều.

Vợ chồng Hoàng Thử đã sớm chờ đợi ở ngoài chùa Kim Sơn, sau lưng Hoàng Thử đeo một bao hành lý, căng phồng, đựng tất cả đều là dược liệu.

Hai con chồn đứng thẳng đi lại như người, rêu rao khắp nơi, có chút không ra thể thống gì, Lý Thanh cho chúng nó hai lá bùa ẩn thân, vợ chồng Hoàng Thử sau khi dán ở trên người, liền biến mất ở hư không trước mắt Lý Mộ.

Lý Mộ mang pháp lực vận hành đến mắt, cũng vẫn như cũ không nhìn thấy bóng người chúng nó.

Thẳng đến lúc hắn thi triển Thiên Nhãn Thông, hai yêu vật mới xuất hiện lần nữa ở trong mắt hắn.

Tác dụng của môn thần thông này, so với Lý Mộ đoán trước còn lớn hơn, lấy pháp lực hắn nhỏ nhoi như vậy, cũng có thể dễ dàng thi triển, tuy còn chưa thể xưng là đạo thuật, nhưng cũng là thần thông cực kỳ huyền diệu.

Một oán linh nho nhỏ, lại có thể biết loại thần thông này, thật sự là ngoài dự đoán của mọi người.

Lý Thanh nói: “Đây chỉ là Chướng Nhãn Phù (bùa che mắt) đơn giản, có thể lừa được mắt người thường, lừa không nổi người tu hành có chút đạo hạnh, chờ lúc ngươi đến Ngưng Hồn cảnh, liền có thể nhìn thấu.”

Lý Mộ hôm nay bảy phách chỉ ngưng tụ một phách, không biết khi nào mới có thể Ngưng Hồn, sau khi giải quyết vụ án Hoàng Thử, hắn còn phải đi Vân Yên các một chuyến, tiếp tục sắm vai thuyết thư lang của hắn.

Hết chương 69.

Chương 70. Cương thi (1)

Trên đường về huyện thành, Lý Mộ lại thi triển một lần Phật quang cho vợ của Hoàng Thử, giải mối nguy hiểm tính mạng của nó.

Tuy Lý Mộ đã ngưng tụ phách thứ nhất, nhưng hai yêu vật cảm kích đối với hắn sinh ra tình cảm vui sướng, Lý Mộ vẫn không lãng phí dẫn đường tới, những cảm xúc này sau khi luyện hóa, có thể khiến phách thứ nhất của hắn càng thêm sâu sắc.

Trở lại huyện thành, Lý Mộ vừa mới bước vào cổng huyện nha, trước mặt đụng phải Hàn Triết.

Sau lần trước từ vịnh Bích Thủy trở về, Hàn Triết đã xin nghỉ, nghe nói là tổn thất quá nhiều tinh nguyên, bế quan tu luyện một đoạn thời gian.

Khi nhìn thấy Lý Thanh, trên mặt Hàn Triết lộ ra nụ cười, hỏi: “Thanh cô nương trở về khi nào vậy?”

“Vài ngày trước.” Lý Thanh thản nhiên nói một câu, đi thẳng vào huyện nha.

Ánh mắt Hàn Triết đảo qua ở trên người Lý Mộ, thấy được trong tay hắn nắm Bạch Ất kiếm, lại quay đầu nhìn nhìn Thanh Hồng kiếm của Lý Thanh, hỏi Lý Mộ: “Kiếm của ngươi ở đâu ra?”

“Đầu nhi tặng.”

Lý Mộ cũng thản nhiên trả lời một câu, theo phía sau Lý Thanh đi ra.

Hàn Triết đứng ở cửa, trên mặt lộ ra nét kinh nghi, hai thanh kiếm đó ngoại hình cực kỳ tương tự, tuy điều này không thể đại biểu cái gì, nhưng nhìn thấy một bộ khoái nho nhỏ, cầm kiếm tương tự với người trong lòng hắn, trong lòng tóm lại có chút không thoải mái.

Nhưng không thoải mái này cũng chỉ là một chớp mắt, hắn và Lý Thanh đều là đệ tử Phù Lục phái, tuy không thuộc cùng

mạch, nhưng lại là đồng môn, huyện Dương Khâu nho nhỏ, cũng chỉ là một đoạn trong quá trình rèn luyện của bọn họ, Lý Mộ chỉ là một bộ khoái nho nhỏ, nhất định sẽ không có quá nhiều dính dáng tới bọn họ.

Hàn Triết lại quay đầu nhìn một lần, xoay người đi ra khỏi huyện nha.

Huyện nha, sảnh trước.

Trương huyện lệnh ngồi ở phía trên, liếc hai con chồn quỳ phía dưới, nói: "Hai con yêu nghiệt, các ngươi tuy chưa hại người, nhưng cũng khiến thôn dân Trương gia thôn hao tổn tài vật, bản quan bây giờ phạt các ngươi bồi thường gấp đôi tổn thất của bọn họ, các ngươi có gì dị nghị không?"

"Đều nghe đại nhân, đều nghe đại nhân!"

Hai con chồn quỳ ở trên mặt đất, dập đầu như giã tỏi, liên tục đáp ứng.

Lý Mộ đứng ở một bên, Trương huyện lệnh cũng chưa bởi vì vợ chồng Hoàng Thử là yêu vật, liền xử phạt nặng thêm đối với bọn họ, phán phạt vậy, hoàn toàn là theo luật Đại Chu, mà những dược liệu Hoàng Thử cất giữ kia, tùy tiện lấy một cây ra bán, đều có thể mua mấy trăm hơn một ngàn con gà vịt, đối với Hoàng Thử mà nói, loại trừng phạt này cũng không nghiêm trọng.

Loại vụ án tổn thất tài vật mức độ nhỏ này, nếu không phải đề cập đến hai con yêu vật, căn bản không cần Trương huyện lệnh ra mặt, Lý Mộ tự mình có thể xử lý.

Trương huyện lệnh nâng bút tính toán, nói: "Trương gia thôn tổng cộng tổn thất mười lăm con gà, hai con dê, mỗi con gà giá thị trường năm mươi đồng, gấp đôi là một trăm đồng, mười lăm con gà, phạt các ngươi một ngàn năm trăm đồng. Một con dê giá thị trường một ngàn đồng, gấp đôi là hai ngàn đồng, hai con dê bốn ngàn đồng, tổng cộng năm lượng năm chỉ, xử lý đối với bản án, ngươi còn có gì muốn nói?"

Hoàng Thử ngẩn người, nói: "Đại nhân, mười lăm con gà kia, là tiểu yêu gây nên, nhưng tiểu yêu chưa bao giờ trộm dê…"

Trương huyện lệnh nhíu mày nhìn nó, hỏi: “Hai con dê của Trương gia thôn bị cắn nát cổ, hút khô máu mà chết, ngươi dám nói không phải ngươi gây ra?”

“Đại nhân oan uổng.” Hoàng Thử ‘phốc’ một tiếng phủ phục dưới đất, nói: “Tiểu yêu từ trước tới nay chưa từng trộm dê, mùi dê quá gây, máu chúng nó, tiểu yêu ngửi đã ghê tởm…”

Trương huyện lệnh hồ nghi đứng lên, hỏi: “Không phải các ngươi, vậy sẽ là ai?”

Trên mặt Lý Mộ cũng lộ ra nét nghi hoặc, Hoàng Thử đã thừa nhận chuyện trộm gà, lại thêm hai con dê, đơn giản là đền thêm mấy lượng bạc, nếu máu hai con dê đó thật là nó hút, nó không cần phải phủ nhận.

Chẳng lẽ, vụ án Trương gia thôn, còn đề cập đến yêu vật khác?

Đúng lúc này, một trận bước chân dồn dập từ bên ngoài truyền đến, Trương Sơn thở hổn hển, bước nhanh chạy vào, nói: “Đại nhân, không xong rồi, Trương gia thôn đã xảy ra chuyện!”

Trương gia thôn.

Phủ viên ngoại.

Một xác đàn ông sắc mặt trắng bệch nằm ở trên mặt đất, một bên cổ thi thể có hai lỗ máu, máu trong cơ thể bị hút khô, sắc mặt dữ tợn hơn nữa kinh sợ, ở trước khi chết, hiển nhiên là chịu kinh hãi thật lớn.

Trương Sơn Lý Tứ cùng ba bộ khoái khác xa xa núp ở phía sau, Hàn Triết đứng ở cạnh thi thể, sắc mặt âm trầm.

Người chết là viên ngoại Trương gia thôn, sáng sớm hôm nay, bị người hầu trong nhà phát hiện, chết ở hậu viện nhà mình, đám người hầu ngay lập tức báo quan, sau khi biết được án này kỳ quái, rất có khả năng là yêu vật quấy phá, Trương huyện lệnh lập tức bảo Lý Thanh cùng Hàn Triết dẫn người đến điều tra.

Trương viên ngoại chết thê thảm, Lý Mộ cố nén cảm giác không khoẻ, đứng ở cạnh Lý Thanh, hỏi: "Đầu nhi, có thể nhìn ra là yêu vật nào gây nên hay không?"

Hàn Triết ngồi xổm xuống, vươn tay phải, dùng ngón cái và ngón trỏ đo lường khoảng cách lỗ máu trên cổ thi thể, sau đó đứng lên, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Không phải yêu, là thi."

Lý Mộ có thể cảm nhận được, ở sau khi Hàn Triết mở miệng, biểu cảm trên mặt Lý Thanh cũng ngưng trọng hơn không ít.

Nàng nhìn về phía Hàn Triết, hỏi: "Là cương thi cấp bậc nào?"

"Ít nhất cũng là khiêu cương." Hàn Triết thở sâu, kinh nghi nói: "Huyện Dương Khâu từ bao giờ xuất hiện khiêu cương, chẳng lẽ là từ Chu huyện tiếp giáp chạy tới?"

Lý Thanh nghĩ nghĩ, lắc đầu nói: "Chu huyện ở phía đông, Trương gia thôn ở phía tây, hẳn là không có khả năng đến từ Chu huyện."

"Mặc kệ có phải hay không, lần này chúng ta phiền toái lớn rồi." Hàn Triết trầm giọng nói: "Thứ này khác với yêu quỷ, bọn nó căn bản không có nhân tính, hại người một lần, nhất định sẽ hại lần thứ hai, phải mau chóng tìm được hơn nữa diệt trừ nó…"

Lý Mộ trước kia hiểu biết đối với cương thi, tất cả đều đến từ phim ảnh Hong Kong niên đại 80-90, một vị ngôi sao Hong Kong hắn thích nhất đó là cương thi đạo trưởng Lâm Chánh Anh, đối với phim cương thi của ông, có một thời đến trình độ si mê.

Cương thi của thế giới này, cũng không phải mặc quan phục đời Thanh nhảy tưng tưng cái loại đó, trong《Thập Châu Yêu Vật Chí》có ghi lại, cương thi, người ta sau khi chết thi thể biến thành, tập hợp oán khí uế khí trong trời đất sinh ra, bất lão, bất tử, bất diệt, mượn nguyệt khí, ứng tiết mà di chuyển không có chỗ ở cố định, thích ăn tinh huyết cả người lẫn vật…

Cương thi cấp thấp có bạch cương, hắc cương, khiêu cương, bạch cương cả người mọc đầy lông trắng, là thi thể vừa biến

thành cương thi không lâu, phi thường dễ đối phó, nó cực sợ ánh mặt trời, hành động chậm chạp, thường ở ban đêm đánh lén súc vật, không dám công kích con người.

Hết chương 70.

Chương 71. Cương thi (2)

Bạch cương nếu ăn no tinh huyết bò dê, mấy năm sau cả người rụng hết lông trắng, thay thế vào đó là một thân lông đen dài mấy tấc, gọi là hắc cương, hắc cương vẫn sợ ánh mặt trời cùng lửa nóng, hành động cũng chậm chạp như cũ, đuổi không kịp nhân loại bình thường.

Hắc cương nạp âm hút máu thêm mấy chục năm, lông đen mất đi, trở thành khiêu cương, hành động bắt đầu lấy nhảy là chính, bước nhảy tương đối nhanh mà xa, tuy vẫn sợ ánh sáng, nhưng cả người đã là mình đồng da sắt, binh khí tầm thường thậm chí là pháp khí cũng chưa thể thương tổn, nếu dựa theo loại cấp bậc này phân chia, cương thi trong đại bộ phận phim cương thi Lý Mộ xem, đều thuộc loại khiêu cương.

Cương thi phi nhân phi quỷ phi yêu, không có linh trí, dựa hết vào bản năng hành động, chính bởi vì như thế, nguy hại của chúng nó, cũng lớn hơn xa so với yêu quỷ.

Phàm là yêu quỷ có chút đầu óc, đều biết không thể tùy tiện hại người, nếu không sẽ trở thành đối tượng triều đình tiêu diệt, nhưng cương thi khác, chúng nó là thi thể con người sau khi chết biến thành, linh trí sớm theo ba hồn tiêu tán mà tiêu tán, bản năng duy nhất, chính là hút máu tiến hóa.

Ở trước khi tiến hóa đến phi cương, toàn bộ cương thi, chỉ có bản năng, không có linh trí.

Cái này liền khiến sự nguy hại của chúng nó nâng cao rất nhiều, gần như mỗi lần có tung tích cương thi xuất hiện, quan phủ đều sẽ ngay lập tức tiêu diệt, để tránh tạo thành nguy hại lớn hơn.

Hàn Triết rời khỏi phủ viên ngoại, nó với đám người Trương gia thôn chờ ở bên ngoài: “An bài vài người, lập tức mang thi thể Trương viên ngoại thiêu hủy.”

Một lão giả chống gậy đi ra, khó xử nói: “Quan sai đại nhân, thế này không ổn đâu, người chết rồi, cần mồ yên mả đẹp…”

Hàn Triết nhìn lão, hỏi: “Ngươi là?”

Lão giả nói: “Ta là tộc thúc của người chết Trương Đại Phú.”

“Đốt hay không, tùy tiện các ngươi.” Hàn Triết cười lạnh, nói: “Nhưng ta nói cho ngươi, hắn là bị cương thi cắn chết, buổi tối hôm nay sẽ biến thành xác sống, cho dù các ngươi chôn hắn, hắn cũng có thể từ dưới đất bò ra, xác sống có thể cảm ứng được người huyết mạch gần gũi với chúng nó, đến lúc đó cắn đầu tiên cũng là các ngươi…”

“Đốt, đốt ngay lập tức!” Lão giả nghiêm mặt, dộng gậy chống ở trên mặt đất, nói với hai tráng hán: “Trương Đại Trương Nhị, lập tức đi tìm củi lửa, mang thi thể đi đốt. Từng đứa một, sao đều không nghe lời quan sai đại nhân!”

Lão giả nói xong, lại như là nhớ tới cái gì, hoảng sợ nói: “Nửa tháng trước, ca ca kia của ta, cũng chính là phụ thân của Trương Đại Phú, mộ hắn bị người ta đào, thi thể cũng không biết đi đâu, có thể hay không là…”

Hàn Triết nhíu mày hỏi: “Ca ca ngươi đã chết bao lâu?”

Lão giả nói: “Cũng chỉ không đến một tháng.”

“Không có khả năng.” Hàn Triết lắc lắc đầu, nói: “Muốn trở thành khiêu thi, ít nhất cũng cần hai mươi năm đạo hạnh, Trương gia các ngươi, có ai đã chết hai mươi năm trở lên, đi xem phần mộ bọn họ có khác thường hay không…”

Lão giả chỉ vào mấy người, liên tục nói: “Mấy người các ngươi, còn không mau đi xem!”

Lý Mộ từ trong miệng Hàn Triết, nghe được một ít tri thức hắn quen thuộc, tò mò hỏi Lý Thanh: “Đầu nhi, cương thi thật sự sẽ hại chết người thân của mình trước sao?”

Lý Thanh gật gật đầu, giải thích: “Cương thi tu hành, trừ hấp thu âm khí nguyệt hoa, còn cần dựa vào tinh huyết nhân loại, huyết mạch người thân đồng tông đồng nguyên với bọn họ, đối với bọn họ mà nói, là hấp dẫn trí mạng.”

Lý Mộ lẩm bẩm: “Chú Anh không lừa ta…”

Lý Thanh hỏi: “Cái gì?”

“Không có gì.” Lý Mộ lắc lắc đầu, lại hỏi: “Vậy chúng ta cần chuẩn bị giấy bút mực đao kiếm hay không?”

Trương Sơn tới gần, nghi hoặc nói: “Giấy bút mực đao kiếm cái gì?”

“Giấy vàng, bút đỏ, mực đen, dao làm bếp, kiếm gỗ.” Hàn Triết đi tới, kinh ngạc nhìn Lý Mộ một cái, nói: “Không ngờ được, ngươi còn hiểu những thứ này.”

Lý Mộ nhớ lại bóng người một vị mặc đạo bào, nói: “Trước kia từng học một vị đạo trưởng.”

Hàn Triết không nói gì nữa, chỉ bảo thôn dân Trương gia thôn tìm đến một con gà, sau khi giết gà lấy máu, dùng máu gà cùng mực, lại dùng bút son vẽ ra một lá bùa, điểm hỏa lá bùa, tro bùa và máu gà trộn lẫn với nhau, nói với mấy tên bộ khoái bọn Trương Sơn: “Mấy người các ngươi, bôi chúng nó ở trên lưỡi đao, sau đó mang chút thôn dân, đi trên núi phụ cận tìm một chút, đặc biệt lưu ý mồ mả, bãi tha ma những chỗ này, vừa có phát hiện, lập tức trở về báo cáo…”

Một gã bộ khoái run rẩy đi lên, nói: “Đầu nhi, nếu gặp thứ đó nên làm cái gì bây giờ?”

Hàn Triết liếc hắn, nói: “Yên tâm đi, thứ đó sợ ánh mặt trời, ban ngày sẽ không xuất hiện, nhưng các ngươi nhất định phải trở về ở trước khi mặt trời lặn, nếu gặp chuyện ngoài ý muốn, thì bắn pháo hoa cầu cứu.”

Bạch Ất kiếm của Lý Mộ vốn là pháp khí, không cần bôi máu gà, hắn đang chuẩn bị cùng đám người Trương Sơn ra ngoài tìm tung tích cương thi kia, Lý Thanh bỗng nhiên mở miệng nói: “Lý Mộ lưu lại.”

Ở trong ánh mắt khác thường của Hàn Triết, Lý Mộ lại đi trở về, hỏi: “Đầu nhi, cần ta làm cái gì sao?”

Lý Thanh nói: “Ngươi ở lại chỗ này, để ý họ hàng trực hệ của Trương viên ngoại, đừng cho bọn họ chạy lung tung, nếu biến thành cương thi là tổ tiên Trương gia, như vậy nó nhất định còn có thể trở về…”

“Biết rồi.” Lý Mộ gật gật đầu, hỏi: “Cần chuẩn bị một ít gạo nếp hay không?”

Lý Thanh hỏi: “Chuẩn bị gạo nếp làm cái gì?”

Lý Mộ nghi hoặc nói: “Gạo nếp không phải có thể khắc chế cương thi sao?”

Hàn Triết hừ lạnh một tiếng, nói: “Đừng tưởng tùy tiện giang hồ thuật sĩ nào cũng biết đạo pháp thật sự, gạo nếp khắc chế cương thi, quả thực nghe cũng chưa từng nghe, dễ dàng tin những lời nói vô căn cứ đó như vậy, Thanh cô nương, ta phải thay ngươi quản giáo cho tốt đám thủ hạ này, tiếp tục như vậy, hắn không chỉ sẽ hại chết mình, còn có thể liên lụy đồng nghiệp…

“Người của ta, không cần ngươi tới quản giáo.”

Lý Thanh lạnh lùng nói một câu, lại nhìn về phía Lý Mộ, nói: “Gạo nếp khắc chế cương thi, trên sách chưa từng ghi lại, ngươi là từ nơi nào nghe được?”

“Một vị đạo trưởng.” Lý Mộ cười cười, nói: “Hắn họ Lâm, là một vị cao nhân đạo môn, một thân đạo pháp, chuyên khắc cương thi yêu quỷ, người ta gọi là cương thi đạo trưởng, nhất mi* đạo nhân, rất nhiều chuyện về cương thi, ta đều là thông qua hắn biết được, hắn nói gạo nếp có thể khắc chế cương thi, gặp được cương thi, chỉ cần nín thở, sẽ không bị nó phát hiện…”

(*: một lông mày, là vì 2 hàng lông mày của Lâm Chánh Anh trong phim nối liền thành một)

Sắc mặt Lý Thanh hơi kinh ngạc, nói: “Cương thi là vật chết, mắt không thể nhìn vật, tai không thể nghe thấy, bằng vào khí tức cảm giác phương vị người ta. Vị đạo trưởng kia có kiến thức này, hẳn là sẽ không nói năng tùy tiện, đạo pháp vô số, không ai có thể biết được toàn bộ, có lẽ đây là bí pháp của hắn, về phần rốt cuộc có tác dụng hay không, thử xong là biết…”

Hết chương 71.

Chương 72. Đánh đêm

Lý Thanh cũng chưa trực tiếp phủ nhận tác dụng của gạo nếp, Lý Mộ ở chỗ thôn dân Trương gia thôn mượn chút gạo nếp, rắc vào chung quanh từ đường Trương gia.

Mặc kệ gạo nếp đối với cương thi có tác dụng khắc chế hay không, làm thêm một tầng chuẩn bị, cũng không có chỗ hỏng gì.

Thôn dân Trương gia thôn giải tán, họ hàng trực hệ của Trương viên ngoại, bị hắn an bài ở trong từ đường.

Tuy nói cương thi không có linh trí nhân tính, hút máu cũng không bắt bẻ cả người lẫn vật, nhưng tinh huyết họ hàng trực hệ, có thể đẩy nhanh chúng nó tiến hóa, nếu giết chết Trương viên ngoại là tổ tiên Trương gia, chỉ cần Trương gia còn có huyết mạch, nó liền nhất định sẽ trở về.

Đây là bản năng của chúng nó, cho nên đám người Lý Mộ chỉ cần ở Trương gia thôn ôm cây đợi thỏ là được.

Nhưng, sau khi mấy thôn dân Trương gia thôn tới phần mộ họ Trương xem xét trở về, lại khiến Hàn Triết bắt đầu hoài nghi phỏng đoán của hắn vừa rồi.

Theo mấy thôn dân đó nói, mộ táng tổ tiên Trương gia cũng không có khác thường, nói rõ trong bọn họ không ai biến thành cương thi, Trương viên ngoại chết, có lẽ chỉ là một cái ngẫu nhiên.

Nếu là như thế, còn muốn tìm được tung tích cương thi kia, sẽ không dễ dàng như vậy.

Lý Mộ nhớ tới chuyện thi thể phụ thân Trương viên ngoại mất tích, nghi hoặc nói: “Chẳng lẽ thật là Trương lão viên ngoại?”

“Dưới tình huống bình thường, cái này căn bản không có khả năng.” Lý Thanh phủ nhận phán đoán của Lý Mộ, nói: “Thi thể cần phải có cơ duyên nhất định, mới có thể biến thành cương thi. Đầu tiên, mộ phụ thân Trương viên ngoại, phải là một mảnh đất dưỡng thi, nó mới có khả năng biến thành cương

thi. Tiếp theo, cho dù hắn biến thành cương thi, cũng là bạch cương cấp thấp nhất, cần ít nhất hai mươi năm, mới có thể tiến hóa thành khiêu cương, mà giết chết Trương viên ngoại, hiển nhiên là một con khiêu cương.”

Lý Mộ nghĩ nghĩ, hỏi: “Tình huống bình thường là như thế, vậy tình huống không bình thường thì sao?”

Lý Thanh nói: “Thi thể vừa mới chết không lâu, ở trong thời gian cực ngắn, hấp thu lượng lớn âm sát chi khí, đẩy nhanh quá trình tiến hóa, hoặc là có người tế luyện thi thể, cưỡng ép giúp chúng nó tiến hóa, lại hoặc là, phụ thân Trương viên ngoại, là bị phi cương cắn chết, nhưng theo nha môn điều tra, hắn là bệnh chết…”

Rất hiển nhiên, muốn biết con cương thi kia giết chết Trương viên ngoại rốt cuộc có lai lịch gì, xem nó hôm buổi tối nay tới nơi này hay không là được rồi.

Nếu không có gì bất ngờ, Lý Mộ buổi tối hôm nay lại không về nhà được, hai ngày qua, hắn cũng chưa có thời gian trở về nói cho Vãn Vãn một tiếng, Liễu Hàm Yên mỗi tháng một lượng tiền ăn uống đó, Lý Mộ cầm mà xấu hổ trong lòng.

Đám người Trương Sơn Lý Tứ ở trước khi trời tối, đã một lần nữa về tới Trương gia thôn.

Bọn họ tìm tòi mộ địa cùng bãi tha ma phụ cận Trương gia thôn, cũng chưa có phát hiện gì.

Hàn Triết mặt lộ vẻ nghi ngờ, lẩm bẩm: “Kỳ quái, cương thi kia chung quy sẽ không là bay tới, không có khả năng, nếu là phi cương, Bắc quận khẳng định đã xuất hiện hỗn loạn to rồi…”

Lý Mộ ở trên《 Thập Châu Yêu Vật Chí 》tìm hiểu được, thực lực khiêu cương, đại khái xấp xỉ người tu hành Tụ Thần cảnh, bởi vì thuộc tính bọn họ giống quỷ mà không phải quỷ, giống yêu mà không phải yêu, rất nhiều đạo pháp nhằm vào yêu quỷ đối với bọn họ không có hiệu quả, khiến khiêu cương thường thường so với ác quỷ và yêu vật hóa hình càng thêm khó chơi.

Nhưng, khó chơi thì khó chơi, khiêu cương mạnh nữa, cũng là vật chết không có linh trí, một ít dựa hết vào bản năng, thân thể cứng ngắc, chỉ có thể nhảy nhót đi lại.

Nhưng phi cương khác, một khi cương thi tiến hóa thành phi cương, thì có thể tạo thành uy hiếp đối với người tu hành trung tam cảnh, chúng nó không chỉ có sẽ sinh ra linh trí cơ sở, nhảy nhót như bay, hành động như người thường, còn có thể cách không hút tinh huyết hồn phách người ta, không để lại ngoại thương, nghe nói Chu huyện cách vách trước đó vài ngày xuất hiện một con phi cương, ngay cả quận thủ đại nhân cũng kinh động, họa loạn gây ra đến nay còn chưa bình ổn…

Con phi cương đó có vô số ánh mắt nhìn chằm chằm, không có khả năng từ Chu huyện chạy đến nơi đây, mà phi cương trở xuống, có Lý Thanh và Hàn Triết ở đây, không tạo thành hỗn loạn lớn được.

Sắc trời dần dần tối đi, Trương Sơn Lý Tứ bọn năm tên bộ khoái cầm binh khí bôi máu bùa, cảnh giới ở chung quanh từ đường. Lý Mộ ôm Bạch Ất, ngồi ở trong từ đường, nhìn mấy tộc nhân trực hệ Trương gia.

Lý Thanh không ở đây. Cương thi tuy không có bảy phách, nhưng thân thể cường đại đến cực hạn, cảm giác lại sâu sắc, Lý Thanh đã là tu vi Tụ Thần cảnh, nàng ở lại chỗ này, cương thi kia có thể sẽ kiêng kị, không dám xuất hiện.

Không biết cương thi đó sẽ đến hay không, Lý Mộ vừa chờ đợi, vừa mặc niệm Tâm Kinh tu luyện, bất tri bất giác, đã qua canh tư (1-3h sáng).

Giờ Sửu đã qua, quy đổi, cũng đã qua ba giờ đêm, trong từ đường Trương gia, mấy tộc nhân trực hệ kia đã ngủ mất, chỉ có hai người vẫn gắng gượng chống đỡ tinh thần, nhưng cũng dựa vào cột của từ đường, ngủ gà ngủ gật.

Phành, phành, phành!

Ngay tại lúc bản thân Lý Mộ cũng sắp sinh ra một tia buồn ngủ, ngoài từ đường bỗng nhiên vang lên tiếng đập cửa dồn dập.

Tinh thần Lý Mộ rung lên, nhất thời hoàn toàn không còn buồn ngủ, hắn rút Bạch Ất kiếm, đi đến sân ngoài từ đường, lớn tiếng hỏi: "Ai?"

"Là ta, mở cửa nhanh!" Ngoài cửa truyền đến tiếng của Trương Sơn.

Lý Mộ nhẹ nhàng thở ra, đi qua, mở ra cửa sân, nhìn Trương Sơn ngoài cửa, hỏi: "Làm sao vậy, có phát hiện gì không?"

"Đợi hơn nửa buổi tối, rắm cũng chưa phát hiện." Trương Sơn ôm mông, sốt ruột nói: "Hôm nay hình như ăn đồ hỏng, nhà xí ở nơi nào, ta sắp không nhịn được rồi…"

Lý Mộ chỉ chỉ một góc trong sân, Trương Sơn ôm mông, lập tức chạy vội qua.

Lý Mộ đóng cửa lại, còn chưa đi đến trong từ đường, viện cửa lại truyền đến tiếng gõ cửa.

Phành!

Phành phành!

Tiếng gõ cửa lần này, so với một lần trước càng thêm dồn dập.

Lý Mộ đang muốn đi qua, hai cánh cửa gỗ rắn chắc dày nặng kia, ở sau khi truyền đến hai tiếng trầm đục, liền ầm ầm sập xuống.

Một bóng người cao lớn đen sì xuất hiện ở cửa.

Ánh trăng chiếu vào trên bóng người đó, lộ ra một khuôn mặt người trắng bệch không có một tia màu máu, trên khuôn mặt đó che kín nếp nhăn khe rãnh, mắt hướng trong hốc mắt lõm xuống thật sâu, khóe miệng lại có hai cái răng nanh chìa xuống phía dưới. Hắn đứng ở cửa, xa xa đã có một luồng âm khí ập vào mặt.

"Đến rồi!"

Trong lòng Lý Mộ cả kinh, nháy mắt từ trong lòng lấy ra một ống trúc, không chút do dự điểm hỏa, một ánh lửa từ trong ống trúc bắn ra, nổ tung ở trong trời đêm.

Rống!

Trong yết hầu cương thi kia phát ra một tiếng trầm nặng, hướng Lý Mộ bổ nhào tới.

Hết chương 72.

Chương 73. Bị thương (1)

Đầu gối gã không gấp khúc, tốc độ lại cực nhanh, hầu như là kéo theo một tàn ảnh, trên mười ngón, móng tay dài cả tấc phát ra ánh sáng lạnh lẽo âm u, cắm thẳng vào cổ Lý Mộ.

"Nhanh như vậy!"

Lý Mộ bị dọa giật mình, hắn biết khiêu cương tuy hành động không linh hoạt, nhưng tốc độ vượt xa người thường, nhưng cũng không ngờ, tốc độ chúng nó thế mà nhanh đến loại tình trạng này.

Cũng may hắn sớm có chuẩn bị, lập tức thi triển Dược Nham Thuật, thân thể nhảy về phía sau xa hơn một trượng, né tránh một đòn của cương thi này.

Xèo!

Cương thi kia nhảy đến trên mặt đất, dưới chân lại bỗng nhiên dâng lên một làn khói đen, trên mặt gã lộ ra biểu cảm khổ sở dữ tợn, nháy mắt nhảy đến phía sau, không dám tiến thêm một bước nữa.

Lý Mộ nhìn một tầng gạo nếp trên mặt đất, phát hiện trên đó hiện ra một dấu chân cháy đen.

Hắn nhẹ nhàng thở ra, thầm nghĩ: "Ca ngợi chú Anh!"

Nhà xí góc từ đường, Trương Sơn từ bên trong chui ra, nghi hoặc nói: "Lý Mộ, cái gì cháy khét vậy… , má ơi, đó là cái gì!"

Nhìn thấy bóng đen ở cửa, thân thể Trương Sơn run run một cái, bị dọa hai chân mềm nhũn, ngã bệt xuống đất.

Cảm giác được khí tức Trương Sơn nơi đó, bóng đen nhảy xoay người, quay sang hướng Trương Sơn lao tới.

Chung quanh nhà xí cũng không rắc gạo nếp, Lý Mộ nhìn Trương Sơn, xa xa hô lớn: "Nín thở!"

Trương Sơn bịt mạnh cái mũi của mình, bóng người cương thi kia dừng lại, đứng ở tại chỗ, động tác lập tức chậm lại.

Thấy một màn như vậy, trong lòng Lý Mộ âm thầm nhẹ nhàng thở ra, cương thi kia không nhìn thấy Trương Sơn trước mắt, liền nói lên nó không nhìn được vật, nhiều nhất chỉ là một con khiêu cương lợi hại, Lý Thanh và Hàn Triết giải quyết không chút áp lực.

Hắn đưa tay về phía túi trong lòng, từ bên trong bốc ra một nắm gạo nếp, hướng trên thân cương thi đó ném đi.

Cương thi kia tuy không thể nhìn thấy gì, nhưng bản năng cảm giác được nguy hiểm, nhảy lần nữa, ngay tại một chớp mắt gã rơi xuống đất, một lá bùa từ phía trước bắn nhanh đến, dán ở trán gã.

Thân thể gã đứng thẳng bất động ở tại chỗ, không thể động đậy.

Bóng người Hàn Triết từ chỗ tối đi ra, khinh thường nhìn cương thi kia một cái, nói: "Khiêu cương nho nhỏ, thứ yêu không ra yêu quỷ không ra quỷ, có thể tạo ra sóng gió gì…"

"Cẩn thận!"

Lý Mộ mang pháp lực vận đến cực hạn, hầu như là nháy mắt xuất hiện ở bên cạnh Hàn Triết, một cước đá văng hắn, khiến mười cái móng tay sắc bén đâm vào cổ Hàn Triết hụt vào khoảng không.

Lá bùa trên trán cương thi kia bỗng tự cháy, hóa thành tro tàn rơi xuống, sau khi một đòn nhằm vào Hàn Triết trượt, mười ngón tay chuyển phương hướng, quay sang đâm vào ngực Lý Mộ.

Phành!

Một đòn tấn công này của gã vẫn chưa trúng, không chỉ có như thế, sau khi một đòn này trượt, toàn bộ thân thể gã cũng bay ngược ra ngoài.

Lý Thanh một chưởng đánh lui cương thi này, chắn Lý Mộ ở sau người, nói: "Nó giao cho ta, các ngươi đi bảo hộ tộc nhân Trương gia."

"Đầu nhi cẩn thận."

Lý Mộ dặn dò nàng một câu, nhanh chóng lui tới cửa từ đường, để ngừa cương thi này bỗng nhiên đánh lén.

Cương thi kia bị Lý Thanh đánh ngã, thân thể lại tự dưng đứng thẳng lên, nhưng lần này, gã chỉ là xa xa đứng ở nơi đó, chưa vội vã công kích.

Tuy gã không có linh trí, nhưng cũng có thể cảm nhận được, nữ tử vừa rồi đánh lui gã cường đại vô cùng.

Bỗng nhiên, thân thể cương thi kia bay lên không lần nữa, chẳng qua không phải khởi xướng công kích với Lý Thanh, mà là nhanh chóng lui về phía sau, sau vài cú nhảy, liền biến mất ở trong đêm tối mờ mịt…

"Chạy rồi?"

Lý Mộ không ngờ cương thi này lại nhát gan như vậy, bị Lý Thanh một chiêu đánh lui, liền quyết đoán rút đi, trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng tăm hơi.

"Hàn Triết, ngươi ở lại chỗ này, ta đi đuổi theo nó!" Mặc cho cương thi kia đào tẩu, nó nhất định sẽ hại người tiếp. Lý Thanh dặn dò Hàn Triết một câu, liền hướng phía cương thi đó biến mất đuổi theo.

Hàn Triết vừa rồi bị Lý Mộ một cước đạp bay, giờ phút này từ trên mặt đất bò dậy, sắc mặt có chút phức tạp, nhìn Lý Mộ một cái, nói: "Gạo nếp đối với cương thi thật sự có tác dụng khắc chế, trước kia là ta cô lậu quả văn, học nghệ không tinh…"

Lý Mộ thu hồi kiếm, nói: "Ta đi xem có ai bị thương không."

Lý Mộ đi ra khỏi từ đường, phát hiện Lý Tứ bọn vài tên bộ khoái đều ở vị trí ban đầu, xem ra cương thi kia đối với mục tiêu trái lại là chấp nhất, một lòng muốn hút tinh huyết tộc nhân nhà mình.

Hắn triệu tập mọi người, một lần nữa tới sân từ đường, dùng gạo nếp ở bên ngoài làm thành một vòng tròn.

Hàn Triết lại nhìn về phía Lý Mộ, nói: "Chuyện vừa rồi, cảm tạ."

“Không có gì.” Lý Mộ không thèm để ý nói: “Đổi là người khác, ta cũng sẽ cứu.”

Hàn Triết không mở miệng nữa, trong từ đường lại có một người trẻ tuổi chạy đến, hoảng sợ nói: “Là gia gia (ông), cương thi vừa rồi là gia gia!”

Hàn Triết nhíu mày lại, hỏi: “Cương thi đó là Trương lão viên ngoại, ngươi xác định ngươi không nhận lầm?”

Người trẻ tuổi run run nói: “Không có khả năng nhận lầm, thật là gia gia…”

“Điều này sao có khả năng!” Hàn Triết mặt lộ vẻ nghi ngờ, lẩm bẩm: “Trương lão viên ngoại chết mới bao lâu, sao có khả năng biến thành khiêu thi, nhất định có vấn đề…”

Hắn còn chưa dứt lời, lại bỗng nhiên trong lòng sinh ra cảnh báo, đột nhiên nhìn về phía cửa.

Hầu như là cùng lúc, Lý Mộ cũng nhìn về cùng hướng.

Chỉ thấy một bóng đen, lần nữa xuất hiện ở trước cửa sân từ đường.

Cương thi Trương lão viên ngoại biến thành đi mà quay lại, chỉ là Lý Thanh lại chưa đi theo phía sau hắn.

Một bộ khoái sắc mặt kinh hoảng, hét lớn: “Lại trở lại rồi, thứ đó lại trở lại rồi!”

Hàn Triết không ngờ cương thi này lại hiểu được điệu hổ ly sơn, sắc mặt càng thêm âm trầm, nói nhanh với vài tên bộ khoái: “Các ngươi về từ đường đi, đóng cửa chính lại, nghe được bất cứ động tĩnh gì cũng đừng đi ra!”

Mấy tên bộ khoái kéo người trẻ tuổi trở lại từ đường, trong sân, chỉ còn lại có Lý Mộ Hàn Triết, cùng với con cương thi kia.

Vừa rồi bị gạo nếp tổn thương, cương thi kia cũng chưa trực tiếp xông lên, trong miệng gầm nhẹ một tiếng, bỗng phun ra một đám sương mù đen, sương đen kia hướng phía Hàn Triết cùng Lý Mộ lan tràn đến, hai người không dám chậm trễ, nhảy về phía sau, liền nhảy tới cửa từ đường.

Sương đen đó vẫn chưa lan tràn tới, chỉ là ở mặt đất trong sân đảo qua, gạo nếp trên mặt đất, ở lúc tiếp xúc đến sương đen, ngay lập tức liền biến thành màu cháy đen.

"Không ổn!"

Hàn Triết vừa mới lên tiếng, cương thi kia liền lại nổi giận gầm lên một tiếng, bổ nhào tới, không còn gạo nếp khắc chế, bất cứ một chỗ nào trong sân y cũng có thể đặt chân.

Mục tiêu đầu tiên của nó là Lý Mộ, mười ngón mang theo ánh sáng lạnh lẽo, hướng Lý Mộ đâm thẳng đến.

Móng tay sắc bén chính là vũ khí của nó, chỉ cần bị nó đâm trúng, trên người Lý Mộ lập tức sẽ có thêm mười lỗ máu.

Hết chương 73.

Chương 74. Bị thương (2)

Có Hàn Triết, Lý Mộ không tiện thi triển lôi pháp, đương nhiên, cương thi này tốc độ cực nhanh, cho dù là Lý Mộ sử dụng lôi pháp, cũng không nhất định có thể đánh trúng, ngược lại sẽ bởi vì làm phép tạm dừng, bị nó áp sát.

Cũng may hắn khinh thân đề túng thuật đã cực kỳ thuần thục, cương thi này tuy tốc độ nhanh, tính linh hoạt lại kém hơn một chút, Lý Mộ né trái tránh phải, cũng thoải mái có thừa.

Khiến hắn buồn bực là, trong sân chỉ có hắn cùng Hàn Triết hai người, nhưng cương thi này cho dù đi ngang qua bên người Hàn Triết, cũng thờ ơ, quyết tâm công kích mình, như là nhận định Lý Mộ.

Bỗng nhiên, Lý Mộ nghĩ tới một khả năng.

Lý Thanh từng nói, hắn là thuần dương chi thể, hồn phách tinh huyết, đối với yêu tà mà nói, đều là vật đại bổ, chẳng lẽ cương thi này có thể cảm nhận được thân thể hắn khác biệt?

“Lý Mộ tránh ra!”

Bên tai truyền đến tiếng của Hàn Triết, Lý Mộ lăn một vòng ngay tại chỗ, vòng đến phía sau một cây cột hành lang, Hàn Triết một tay cầm kiếm gỗ, từ phía trước đâm vào thân thể cương thi kia.

Gỗ đào chính là tinh hoa của ngũ mộc, bản thân đã có tác dụng trừ tà chẩn tai, kiếm gỗ đào trong tay Hàn Triết, càng là một pháp khí từng bị tế luyện, cương thi kia đầu đồng tay sắt, thân thể đao kiếm khó thương tổn, cũng bị thanh kiếm gỗ này đâm vào thân thể, phát ra một tiếng rít gào khổ sở.

Theo một tiếng rít gào này, trong miệng nó trào ra càng nhiều khí đen, bao vây kiếm gỗ đào cắm ở ngực.

Nó dùng hai tay cầm thân kiếm, thế mà lại trực tiếp rút ra, “rắc” một tiếng, gãy thành hai đoạn.

Phành!

Hai cánh tay cương thi đó thuận thế quét ngang, Hàn Triết nâng cánh tay đón đỡ, thân thể trực tiếp bay ra ngoài.

Rống!

Sau khi bị thương, tựa như là càng thêm kích phát hung tính của cương thi này. Nó ngửa mặt lên trời liên tục rống vài tiếng, vài luồng ánh trăng màu trắng bị nó hút vào trong miệng, thân thể nó bành trướng lớn mạnh thêm một vòng, răng nanh trong miệng chìa ra khỏi khóe miệng, móng tay biến thành màu tím, so với vừa rồi lại dài thêm cả tấc.

Sau khi thân thể xảy ra một loạt biến hóa này, một khắc nào đó, thân thể nó nháy mắt biến mất khỏi chỗ ban đầu.

Trong lòng Lý Mộ kinh hoàng, một nguy cơ sinh tử mãnh liệt từ trong lòng dâng lên, theo bản năng thi triển khinh thân thuật, thân thể tự dưng hướng một bên lướt ngang một trượng.

Phốc!

Đầu vai hắn truyền đến một trận đau đớn, máu tươi từ áo công sai trào ra.

Cùng lúc đó, con cương thi kia, ở phương hướng hắn vừa rồi đứng thẳng xuất hiện, trên móng tay màu tím có giọt máu chậm rãi nhỏ xuống.

Lý Mộ ôm đầu vai, chỉ cảm thấy mê muội một trận, ngay sau đó, bóng người cương thi kia một lần nữa từ trong mắt Lý Mộ biến mất.

Phành!

Một bóng người trực tiếp bay ngược đi, cương thi kia bị Hàn Triết ngăn trở một lần, bóng người cũng hiện lên lần nữa. Hàn Triết từ trên mặt đất bò dậy, cầm trên tay một thanh kiếm gãy, lại từ trong lòng lấy ra một tấm gương bát quái, mặt gương nhằm vào cương thi kia, một luồng ánh sáng từ trong gương bắn ra, tạm thời bức lui nó.

Hắn lau vết máu khóe miệng, quay đầu nhìn Lý Mộ một cái, hỏi: “Không sao chứ?”

Lý Mộ điều động một tia pháp lực Phật môn kia trong cơ thể, vận hành đến miệng vết thương trên vai, vết thương vốn màu xanh đen, sau khi toát ra những tia khí đen, liền không đổ máu nữa, cảm giác mê muội của Lý Mộ cũng dần dần biến mất.

Hắn nắm Bạch Ất, lắc đầu nói: "Không sao."

Hàn Triết gắng chống đỡ thân thể đứng dậy, nói: "Đạo hạnh của nghiệt súc này, so với ta tưởng tượng còn cao hơn, ngươi tránh ra."

Lý Mộ nhìn bộ dáng của hắn, hiển nhiên đã là nỏ mạnh hết đà, hỏi: "Ngươi được không?"

Hàn Triết giật giật khóe miệng, không mở miệng nữa, mang nửa thanh kiếm gãy kia ném đi, chậm rãi đi đến dưới hành lang.

Cương thi kia hiển nhiên rất kiêng kị đối với gương bát quái trong tay Hàn Triết, lui về phía sau hai bước, cũng chưa lập tức đánh tới.

Hàn Triết đứng ở trong sân, hai tay ngón tay giao nhau, bỗng nhiên làm một cái động tác tay.

"Đạo thuật thủ ấn!"

Trong lòng Lý Mộ hơi kinh hãi, đồng thời cũng sâu sắc nhận thấy, lực lượng thiên địa chung quanh bỗng nhiên xảy ra biến hóa.

Rống!

Cương thi đó tựa như cũng phát hiện được không đúng, gầm nhẹ một tiếng, hướng Hàn Triết bổ nhào tới.

Chẳng qua, khi thân thể nó ở giữa không trung, liền lại bay ngược trở về.

Trước người Hàn Triết xuất hiện một hư ảnh nhàn nhạt.

Đó là hư ảnh một lão giả, râu tóc bạc trắng, mặc một cái đạo bào rộng thùng thình, lão thản nhiên nhìn cương thi đó, vươn một bàn tay, ngón trỏ ngón giữa duỗi thẳng, ngón cái đè ngón áp út cùng ngón út, bắt một cái kiếm quyết.

Tay lão nhẹ nhàng vung lên, bóng người dần dần tiêu tán.

Tất cả xảy ra ở trong thời gian rất ngắn, từ lão giả xuất hiện đến biến mất, tựa như biến hóa gì cũng chưa có, nhưng cương thi kia lại đứng ở tại chỗ, không nhúc nhích.

Phốc…

Sau một tiếng vang nhỏ, thân thể nó, từ giữa vỡ ra thành hai nửa, ngã ở trên mặt đất.

Hàn Triết sắc mặt tái nhợt, từ trong lòng lấy ra hai lá bùa, ném về phía hai mảnh thi thể đó.

Lá bùa tự cháy ở không trung, sau khi tiếp xúc đến thi thể, liền hừng hực cháy lên, rất nhanh, hai nửa thi thể trên mặt đất liền thiêu đốt gần hết, chỉ còn lại có hai đám tro đen.

Lý Mộ nhẹ nhàng thở ra, cảm giác mê muội lần nữa ập tới, thân thể lảo đảo ngã xuống.

Nơi xa một bóng người nháy mắt đến, Lý Mộ chưa ngã ở trên mặt đất, mà là ngã xuống trong lòng Lý Thanh.

"Đầu nhi…" Lý Mộ giãy dụa đứng dậy, Lý Thanh nhíu mày nói: "Đừng nhúc nhích, ngươi trúng thi độc rồi, ta giúp ngươi chữa thương trước."

Nàng nắm tay Lý Mộ, mang pháp lực của mình cuồn cuộn không ngừng đưa qua, Hàn Triết đứng ở nơi đó, cúi đầu nhìn cánh tay mình vừa rồi không cẩn thận bị cào bị thương, đi đến một bên, yên lặng vận chuyển pháp lực chữa thương…

Cương thi gây hại cho thôn bị diệt, thôn dân Trương gia thôn rốt cuộc yên tâm.

"Không ngờ được thật là Trương lão viên ngoại…"

"Những kẻ đó đều là con cháu Trương gia bọn hắn, hắn cũng hạ miệng được?"

"Chưa nghe tiên sư đại nhân nói sao, Trương lão viên ngoại đã biến thành cương thi, không có nhân tính, mặc kệ cái gì con cháu hay không…"

“Ta nhớ rõ Trương viên ngoại lúc trẻ tuổi, cũng ở trong đạo quan học đạo pháp một thời gian, đạo trưởng kia còn nói hắn là cái gì tư chất tốt, sao ngay cả chỉ cương thi cũng đấu không lại…”

“Ta cảm thấy vẫn là hòa thượng lợi hại, buổi tối hôm trước, nghe nói chùa Kim Sơn Phật tổ lại hiển linh!”

…

Sau khi trời sáng, thôn dân Trương gia thôn ngủ dậy vây quanh từ đường Trương gia chỉ trỏ, nghị luận không ngừng.

Trong thôn xảy ra loại chuyện này, rất nhiều người cả đêm không ngủ, trời vừa sáng, liền đánh bạo đến từ đường Trương gia hỏi thăm.

Hết chương 74.

Chương 75. Quan tâm

Hàn Triết tới mộ Trương lão viên ngoại điều tra đã trở về, vừa mới vào sân, liền nhịn không được mắng: "Trương gia chọn mộ cũng không tìm một thầy địa lý đáng tin, nói cái gì mộ táng phong thuỷ bảo địa, đó căn bản chính là một chỗ đất dưỡng thi thượng giai, trăm ngàn năm qua, không biết tích góp bao nhiêu sát khí oán khí, khó trách hắn vừa hạ táng đã thi biến, thời gian ngắn như vậy đã tiến hóa thành khiêu cương…"

Sự kiện cương thi Trương gia thôn, điểm đáng ngờ duy nhất, chính là Trương lão viên ngoại vừa mới chết không lâu, liền biến thành cương thi, hơn nữa đạo hạnh không cạn, suýt nữa khiến Hàn Triết cùng Lý Mộ đều ngã ở trong tay hắn.

Ở sau khi Hàn Triết tra xét kỹ một của hắn, mới rốt cuộc tìm được đáp án.

Địa điểm Trương lão viên ngoại hạ táng, không chỉ có không phải phong thuỷ bảo địa gì thích hợp an táng, còn là một chỗ mồ đại ác, dưới lòng đất tụ tập lượng lớn âm sát chi khí, thi thể chôn ở nơi đó, không cần mấy ngày sẽ thi biến, sau khi ở hấp thu nơi đó âm sát chi khí, trong khoảng thời gian ngắn thực lực sẽ tăng vọt, lại thêm hút tinh huyết thân tộc, mới có đạo hạnh khủng bố của cương thi kia.

Đến đây, cái chết của Trương viên ngoại, liền không có điểm đáng ngờ gì, có thể kết án từ đây.

Trương gia có thể nói là xui xẻo đến cực điểm, vừa mới chết lão viên ngoại, một tháng sau, lại chết viên ngoại mới, còn gặp phải loại tà sự này, mà đối với huyện nha cùng Trương gia thôn mà nói, tình thế chưa tiếp tục mở rộng, đã xem như may mắn.

Lý Mộ ngày hôm qua bị cương thi kia gây thương tích, giờ phút này sắc mặt còn có chút tái nhợt, cảm khái nói: "Cương thi đó mới tu luyện không đến một tháng, đã có đạo hạnh như thế, bằng với yêu vật cùng nhân loại khổ tu mấy chục năm, thật sự là không có đạo lý…"

“Giới tu hành chuyện không có đạo lý đâu chỉ một món này, thế này lại đã tính là gì…” Hàn Triết bĩu môi, nói: “Súc sinh này hấp thu nhiều âm sát chi khí như vậy, cũng mới tương đương với tu hành cảnh giới thứ ba, từng có người trước khi chết chứa đựng oán khí ngập trời, sau khi chết hóa thành lệ quỷ, thực lực áp sát cảnh giới thứ sáu, tùy ý làm hại thế gian, không biết bao nhiêu người tu hành chết ở trong tay ả. Một lần đó, triều đình xuất động đại năng thượng tam cảnh, mới triệt để chém giết ả…”

Nguồn gốc lực lượng của quỷ vật khác với người tu hành, Lý Mộ không hâm mộ được, cũng không cần hâm mộ.

Vụ án Trương gia thôn chấm dứt, Hàn Triết lưu lại hai bộ khoái thu thập tàn cục, trấn an lòng người, người còn lại thì về tới huyện nha.

Trong phòng trực, Lý Thanh lại truyền cho Lý Mộ một đạo pháp lực, nói: “Ngươi bị thương rồi, về nhà nghỉ ngơi dưỡng thương trước, tạm thời không cần phải quản chuyện nha môn.”

Lý Mộ gật gật đầu, liên tiếp hai ngày không nghỉ ngơi như thế nào, mặc dù hắn đã bước đầu tu hành, thân thể vẫn có chút không chịu được.

Hắn đi ra khỏi phòng trực, lúc chuẩn bị về nhà, lão Vương từ phòng trực cách vách thò đầu, nói: “Lý Mộ, hai ngày qua ngươi không có mặt, buổi sáng hôm nay, nha môn vừa mở cửa, có một cô nương đến huyện nha tìm ngươi…”

Lý Mộ ngẩn ra một phen, hỏi: “Cô nương, cô nương nào?”

Lão Vương nghĩ nghĩ, nói: “Tên ta quên rồi, nhưng mà cô nương đó bộ dạng rất đẹp, dáng người cũng tốt, ngực tấn công mông phòng thủ, Thanh cô nương ở trước mặt nàng, giống như là đứa nhỏ…”

Nghe lão Vương nói như vậy, Lý Mộ liền biết người đến là ai.

Liễu Hàm Yên sớm tới nha môn tìm hắn, là gặp phải phiền toái gì sao?

Lý Mộ một đường về nhà, tính đổi bộ quần áo trước, sau đó đi cách vách hỏi một chút. Hắn vừa mới lấy ra chìa khóa, cửa sân cách vách liền bỗng nhiên mở ra, Liễu Hàm Yên bước nhanh đi ra, khi nhìn thấy Lý Mộ, nhẹ nhàng thở ra, hỏi: "Hai ngày qua ngươi đi đâu?"

"Trong nha môn đã xảy ra hai vụ án, ta ra ngoài tra án." Lý Mộ giải thích một câu, lại hỏi: "Bọn họ nói ngươi đi nha môn tìm ta, là có chuyện gì sao?"

Liễu Hàm Yên lườm hắn, nói: "Là Vãn Vãn lo lắng ngươi, nằng nặng đòi ta đi huyện nha hỏi…"

Nàng nói xong, nhìn thấy vết máu đầu vai Lý Mộ, bước nhanh lên, vẻ mặt lo lắng hỏi: "Ngươi bị thương?"

Lý Mộ còn chưa kịp thay quần áo, chuẩn bị trở về lại xử lý vết thương, lắc đầu nói: "Một chút vết thương nhỏ."

Liễu Hàm Yên thấy áo đầu vai hắn rách thành mảnh vải, mơ hồ có thể nhìn thấy mấy vết thương khủng bố, sắc mặt hơi trắng bệch, hỏi: "Đây, đây là bị thương như thế nào?"

Nói là cương thi cào bị thương, Lý Mộ sợ dọa nàng, cười nói: "Không có gì đáng ngại, ta đi về thay quần áo trước."

Lý Mộ về trong nhà, cởi quần áo trên thân, Lý Thanh chỉ là giúp hắn khu trừ thi độc, ngoại thương trên vai vẫn còn, nhìn có chút dữ tợn khủng bố, cũng khiến trong lòng Lý Mộ phát lạnh một trận.

Móng tay cương thi kia thật sự là sắc bén, đêm qua hơi lệch chút, cả cánh tay hắn cũng sẽ bị cắt xuống.

"A!"

Lý Mộ đang định xử lý vết thương một phen, cửa bỗng nhiên truyền đến hai tiếng kinh hô.

Vãn Vãn sợ tới mức bịt mắt, Liễu Hàm Yên đầu tiên là xoay người, lại lập tức quay lại, nhìn thấy năm vết thương trên vai Lý Mộ, vội vàng nói: "Đại phu, mau vào!"

Nhìn một đại phu đeo hòm thuốc đi vào, Lý Mộ mới biết được nàng vừa rồi là đi mời đại phu cho mình.

Lão giả đó tiến lên vài bước, kinh ngạc nhìn bả vai Lý Mộ, hỏi: "Á, cái này hình như là bị cái gì cào bị thương, lại không giống mãnh thú. Liễu cô nương, lão phu điều phối trước cho hắn một ít thuốc trị thương, phiền ngươi trước giúp hắn rửa vết thương…"

Liễu Hàm Yên nhìn tiểu nha hoàn khuôn mặt nhỏ trắng bệch, sắp khóc rồi, nói: "Vãn Vãn, nhanh đi lấy chút nước nóng…"

Vãn Vãn nhanh chóng chạy ra, rất nhanh liền bưng một chậu nước ấm đi vào. Liễu Hàm Yên thấm ướt khăn mặt, khi ngồi ở trước giường, Lý Mộ vội vàng nói: "Ta tự mình làm đi, ta có thể…"

Tuy hắn giờ phút này chỉ lộ bả vai, nhưng rửa chung quanh vết thương, nhất định phải cởi áo, nam nữ có phòng bị, khi đó nàng còn ở nơi này, liền không thích hợp.

Thấy Lý Mộ một tay khác không bị thương, Liễu Hàm Yên đưa khăn mặt cho hắn, nói: "Vãn Vãn, chúng ta ra ngoài trước…"

Nàng ra khỏi phòng, vừa lúc nhìn thấy hai bóng người một béo một gầy từ bên ngoài đi vào.

Liễu Hàm Yên từng gặp một người trong đó, biết hắn cũng là bộ khoái huyện nha, hình như là họ Trương, tên cao gầy khác kia, tuy chưa từng gặp, nhưng nhìn hắn mặc quần áo công sai, hẳn cũng là một vị đồng nghiệp khác.

Ánh mắt Lý Tứ từ trên người Liễu Hàm Yên đảo qua, liền không nhìn nàng nữa, trên mặt Trương Sơn thì lộ ra nụ cười, nhiệt tình nói: "Liễu cô nương, ngươi cũng ở đây à…"

"Các ngươi là đến thăm Lý Mộ à, đại phu đang ở bên trong bôi thuốc cho hắn." Liễu Hàm Yên đối gật đầu với hai người, ý niệm xoay chuyển, lại hỏi: "Hai ngày qua hắn rốt cuộc là tra vụ án gì, sao có thể bị thương nặng như vậy?"

Hết chương 75.

Chương 76. Ôn nhu hương

Lý Tứ chưa trả lời, Trương Sơn lại như là mở máy hát, mặt mày vui vẻ nói: "Vụ án này có chút phức tạp, Trương gia thôn gà cùng dê bị hút máu, vốn chúng ta cho rằng, chỉ là hai con chồn tinh làm, nhưng ai ngờ được, lại còn có một con cương thi đã có thành tựu, đêm qua, chúng ta cùng cương thi đó đại chiến ba trăm hiệp, Lý Mộ chính là bị con cương thi đó cào bị thương…"

Liễu Hàm Yên sững sờ nhìn bọn họ, lẩm bẩm: "Yêu tinh, cương thi…"

Trương Sơn gật gật đầu, nói: "Thật ra lúc trước còn có một con lão hổ tinh, nhưng bị một hòa thượng đánh chết. Đúng rồi, đại phu bôi thuốc xong chưa, ta vào xem…"

Lý Tứ đá một phát ở trên chân hắn, nói: "Xem cái gì, đầu nhi nói, để Lý Mộ nghỉ ngơi cho khỏe, đừng quấy rầy hắn, ngươi đêm qua cả đêm không về, bây giờ còn không quay về nói một tiếng với bà vợ nhà ngươi?"

Trương Sơn nghe vậy, biến sắc, mang hoa quả xách trong tay buông xuống, lập tức nói: "Ta đi về trước, tối nay lại đến thăm Lý Mộ. Liễu cô nương, mấy thứ này phiền ngươi giúp chúng ta cầm vào…"

Đại phu kia sau khi giúp Lý Mộ bôi thuốc, băng bó bả vai đơn giản, liền thu thập đồ đạc rời khỏi.

Chỉ chốc lát sau, Liễu Hàm Yên cùng Vãn Vãn đi vào phòng, nàng nhìn Lý Mộ, môi giật giật, tựa như muốn nói gì, bộ dáng muốn nói lại thôi.

Lý Mộ tựa vào đầu giường, nói: "Tiền chẩn bệnh cùng tiền thuốc của đại phu, ta lát nữa cho ngươi."

Liễu Hàm Yên lắc lắc đầu, nói: "Ngươi bây giờ là thuyết thư lang của trà lâu, rất nhiều khách nhân chính là hướng về phía ngươi, trà lâu đều dựa vào ngươi kiếm tiền, một chút tiền khám bệnh cùng tiền thuốc, vẫn có thể trở được."

Nàng đã nói như vậy, Lý Mộ cũng không kiên trì nữa.

Vãn Vãn chạy chậm đến trước giường, dùng ánh mắt vô cùng sùng bái nhìn Lý Mộ, hỏi: “Công tử, ngươi thật là đi bắt yêu quái sao?”

Lý Mộ vừa mới nghe được bên ngoài truyền đến tiếng của Trương Sơn, nghĩ hẳn tên lắm mồm đó, chuyện gì cũng nói rồi, nói không chừng còn muốn thêm mắm thêm muối vài câu. Hắn cười cười, nói: “Yêu quái chưa bắt, trái lại thiếu chút nữa để yêu quái bắt…”

Vãn Vãn ngồi xổm trước giường, nói: “Hai ngày nay tiểu thư lo lắng ngươi đó…”

Liễu Hàm Yên liếc nàng một cái, “Ai lo lắng, hai ngày qua là ai mỗi ngày ghé vào đầu tường xem?”

Lý Mộ ngẩng đầu nhìn Liễu Hàm Yên, nói: “Xin lỗi nha, án trong nha môn nói đến là đến, rất nhiều thời điểm cũng không thể về nhà, để các ngươi lo lắng rồi.”

Liễu Hàm Yên rốt cuộc nhịn không được nói: “Làm bộ khoái nguy hiểm như vậy, thân thể của ngươi lại… , ngươi không thể từ chức bộ khoái, mặc kệ là viết sách cũng tốt, thuyết thư cũng thế, đều có thể an an ổn ổn, tiếp tục như vậy, ngươi sớm hay muộn sẽ mất mạng…”

Tuy biết thế giới này tồn tại yêu quỷ, nhưng cũng chỉ là nghe nói mà thôi, nàng luôn cho rằng, yêu vật, cương thi mấy thứ này, là chuyện cách nàng phi thường xa xôi, thẳng đến khi gặp được Lý Mộ…

Lý Mộ có thể nghe ra Liễu Hàm Yên quan tâm, sau khi hiểu lầm ban đầu giải trừ, đến bây giờ, hai người trừ là hàng xóm, cũng tính là bạn bè, những lời này của nàng, cũng là hoàn hoàn toàn toàn nghĩ cho Lý Mộ.

Chẳng qua, đối với Lý Mộ mà nói, thân phận bộ khoái, có thể giúp hắn ngưng phách tốt hơn, là như thế nào cũng sẽ không bỏ.

Huống chi, trong nha môn còn có Lý Thanh, không có nàng giúp, sinh mệnh Lý Mộ, tỷ lệ đại khái chỉ còn lại có không đến nửa năm.

Liễu Hàm Yên chỉ là một người bình thường, chi tiết tu hành, giải thích không rõ được với nàng, Lý Mộ cũng không nghĩ giải thích, chỉ là mỉm cười, nói: "Tính mạng tất nhiên quan trọng, nhưng nếu ngay cả bộ khoái cũng tham sống sợ chết như vậy, an nguy của các ngươi, an nguy của dân chúng, lại nên do ai đến thủ hộ?"

Hắn nhìn Liễu Hàm Yên, nghiêm túc nói: "Chính là vì sinh mệnh quan trọng, cho nên mới không thể sống lãng phí, con người cả một đời nên sống như vậy, khi hắn quay đầu nhìn lại chuyện cũ, không bởi lãng phí thời gian mà hối hận, cũng không bởi tầm thường vô vi mà cảm thấy thẹn, cho dù là sinh mệnh chỉ còn lại có nửa năm, trong nửa năm này, ta cũng muốn làm việc ta muốn làm, làm việc ta nên làm…"

…

Một lát sau, Liễu Hàm Yên cùng Vãn Vãn đi ra khỏi phòng Lý Mộ, Vãn Vãn quay đầu, nghi hoặc hỏi: "Tiểu thư, công tử nói là có ý tứ gì?"

Liễu Hàm Yên lặng lẽ hồi lâu, mới thở dài, nhẹ nhàng nói: "Ngươi còn nhỏ, nghe không hiểu những thứ này không sao, nhưng ngươi phải biết, thế giới này có rất nhiều yêu ma quỷ quái, chúng ta sở dĩ có thể ở nơi này an ổn sống, là vì có một số người giống như hắn, âm thầm yên lặng thủ hộ chúng ta…"

Vãn Vãn cái hiểu cái không gật gật đầu, nói: "Muội hiểu rồi, công tử ở trong bóng tối thủ hộ chúng ta, hắn bây giờ bị thương, tiểu thư, muội có thể lưu lại chiếu cố hắn hay không?"

Liễu Hàm Yên gật gật đầu, nói: "Ta đi đun chút canh bổ dưỡng dưỡng khí, ngươi lát nữa bưng qua cho hắn…"

…

Đây không phải lần đầu tiên Lý Mộ kiến thức được tay nghề làm bếp của Liễu Hàm Yên, nhưng khi Vãn Vãn đút từng thìa canh gà đến trong miệng Lý Mộ, Lý Mộ vẫn nhịn không được sinh ra một loại xúc động cưới Liễu Hàm Yên về nhà.

Như vậy hắn có thể mỗi ngày được uống loại canh ngon lành này.

Vãn Vãn chuyển một cái ghế tới, ngồi ở trước giường, đưa thìa đến bên miệng Lý Mộ, “Há mồm, a…”

Lý Mộ mở mồm, nàng chậm rãi mang ngụm canh đó đưa đến trong miệng Lý Mộ.

Lý Mộ vốn là muốn tự mình uống, nhưng vai phải hắn bị thương, sau khi bó thuốc, cả cánh tay đều không thể động đậy, Vãn Vãn thấy hắn tay trái ăn canh không tiện, liền bưng bát cho hắn ăn.

Từ sau khi Lý Mộ cai sữa, thì chưa từng có đãi ngộ được người ta hầu hạ như vậy nữa.

Tiểu nha hoàn vẫn rất hiểu lòng, mấy ngày này không thương nàng vô ích.

Vãn Vãn vừa cho Lý Mộ ăn canh, vừa tò mò hỏi: “Công tử, lão hổ tinh biết nói không, cương thi bộ dáng thế nào, trên sách nói cương thi sẽ hút máu người, đi đường nhảy cà tưng, có phải thật hay không…”

Lý Mộ từ từ nói: “Biết nói chuyện, không chỉ biết nói chuyện, còn có thể biến thành bộ dáng con người. Cương thi sẽ hút máu người và bò dê, đi đường không hoàn toàn là nhảy cà tưng, cương thi lợi hại không chỉ đi đường như con người, còn có thể bay…”

Lúc Lý Thanh đi vào phòng, nhìn thấy Lý Mộ lười biếng tựa vào đầu giường, một tiểu nha hoàn xinh đẹp đang cho hắn ăn từng thìa canh.

“Đầu nhi…”

Lý Mộ thiếu chút nữa bị sặc, đang muốn đứng dậy, Lý Thanh phất phất tay, nói: “Ngồi đi, ta đến thăm ngươi chút, thuận tiện cho ngươi một lá bùa, lát nữa ngươi mang nó hòa thành nước bùa uống, sau khi thương thế lành, thân thể sẽ không để lại sẹo.”

Lý Mộ tiếp nhận lá bùa Lý Thanh đưa qua, nói: “Cảm ơn đầu nhi.”

Lý Thanh lại nói: “Ngươi an tâm dưỡng thương trước, nha môn tạm thời không cần đi. Chuyện gạo nếp có thể khắc chế

cương thi, Trương đại nhân đã trình bẩm lên, hẳn là sẽ có trợ giúp đối với người tu hành Chu huyện, chờ tới khi nơi đó tai hoạ bình ổn, quận thủ đại nhân có thể sẽ ngợi khen ngươi.”

Hết chương 76.

Chương 77. Cố vấn (1)

Lý Mộ gật gật đầu, hỏi: “Vợ chồng Hoàng Thử đâu?”

Lý Thanh nói: “Trương huyện lệnh bảo người ta mang mấy cây dược liệu đổi bạc, đền cho mấy thôn dân, hai con yêu tinh kia, cũng thả bọn họ về núi rồi.”

Hai vụ án này giải quyết xong, Lý Mộ cũng không có gì phải vướng bận, bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, hỏi: “Đầu nhi, pháp thuật Hàn bộ đầu cuối cùng chém giết cương thi kia, là đạo thuật à?”

“Không hoàn toàn.” Lý Thanh nghĩ nghĩ, giải thích: “Ở Phù Lục phái, một nhánh đó chỗ hắn, từng xuất hiện cường giả thượng tam cảnh, tuy không thể tự nghĩ ra đạo thuật, nhưng để lại một thần thông tiếp cận đạo thuật cho hậu nhân, thi triển thuật này, có thể triệu hồi ra phân thân hư ảnh của hắn, hơn nữa sử dụng hư ảnh này dùng ra một chiêu thần thông. Hàn Triết Ngưng Hồn cảnh, thi triển thuật này, có thể gọi ra hư ảnh phân thân Thần Thông cảnh.”

Người tu hành nhân loại khác biệt lớn nhất với yêu quỷ tinh quái, chính là thần thông đạo pháp ùn ùn, Hàn Triết chỉ có cảnh giới thứ hai, lại có thể giết cương thi vô hạn tiếp cận cảnh giới thứ bốn, đối phó Lâm Uyển cũng là cảnh giới thứ hai càng không cần tốn nhiều sức. Lý Mộ tuy cũng có thể lấy tu vi Luyện Phách cảnh thi triển lôi pháp, nhưng không tiện như Hàn Triết, triệu hồi ra một phân thân hư ảnh, mình liền có thể đứng ở một bên xem kịch, hắn còn phải tiêu phí lượng lớn thời gian, đi luyện tập kỹ thuật bổ người…

Khi nào lôi pháp của hắn có thể làm được chỉ đâu đánh đó, dự đoán vị trí di chuyển của kẻ địch, chuẩn xác đánh trúng kẻ địch đang di động, mới xem như có chút thành tựu.

Ánh mắt Lý Thanh từ trên người Vãn Vãn đảo qua, nói với Lý Mộ: “Ngươi nghỉ ngơi trước đi, vụ án Trương gia thôn, còn có chút điểm đáng ngờ cần điều tra, ta về nha môn trước, hai ngày nữa lại đến thăm ngươi.”

Lý Mộ sâu sắc nhận ra ánh mắt Lý Thanh, giải thích: “Vãn Vãn là hàng xóm nhà ta, cố ý tới chiếu cố ta.”

Lý Thanh lúc gần đi, ánh mắt tín nhiệm kia, khiến Lý Mộ rất cảm động.

Cái này nói rõ làm thủ trưởng, nàng vẫn hiểu Lý Mộ, biết hắn khác với Lý Tứ, là chính nhân quân tử thật sự, sẽ không lừa gạt cảm tình cùng thân thể của thiếu nữ vô tri.

Lý Mộ cầm lấy lá bùa đó, nói: “Vãn Vãn, phiền ngươi giúp ta lấy một bát nước tới đây…”

…

Lá bùa kia Lý Thanh cho hắn có hiệu quả rất nhanh, vết thương bả vai Lý Mộ, lấy một loại tốc độ không thể tưởng tượng nhanh chóng khép lại, chỉ ba ngày, bả vai hắn vị trí bị thương đã kết vảy, hành động cũng chỉ có bất tiện rất nhỏ.

Ba ngày này, là ba ngày thoải mái nhất của Lý Mộ từ sau khi đến thế giới này.

Ở dưới sự chiếu cố của Vãn Vãn, hắn gần như là áo đến đưa tay cơm đến há mồm, trừ đi WC, chuyện gì cũng có người làm thay, Lý Mộ cuối cùng biết kẻ có tiền vì sao luôn phải nuôi mấy nha hoàn, loại cuộc sống này, quả thực là ôn nhu hương…

Nhưng, ôn nhu hương cũng là mộ anh hùng, Lý Mộ biết rõ một đạo lý này, sau khi hưởng thụ cuộc sống như thiếu gia ba ngày, hắn liền lại tới trà lâu Vân Yên các.

Trong nhã các, Liễu Hàm Yên nhìn hắn, khuyên giải: “Ngươi vẫn là nghỉ ngơi vài ngày nữa, chờ thương thế của ngươi khỏi hẳn trở về cũng không muộn.”

“Không cần.” Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: “Làm một người thuyết thư, người nghe thích ta chính là áo cơm cha mẹ, ta không thể để bọn họ chờ quá lâu…”

Liễu Hàm Yên thấy hắn khí sắc không tệ, cũng không miễn cưỡng nữa, chỉ là dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Lý Mộ, hỏi: “Vậy ngươi có ngại để áo cơm cha mẹ của ngươi biết ngươi ở

nơi nào hay không, bọn họ có rất nhiều người đều muốn tự mình tới nhà tặng quà ngươi…”

“Tuyệt đối đừng!” Lý Mộ liên tục xua tay, nói: “Ngươi biết, ta người này khiêm tốn hạ mình, chỉ muốn trải qua cuộc sống yên tĩnh, không muốn bị quá nhiều người quấy rầy…”

Vân Yên các, quán trà.

“Sau khi gà gáy, lão giả vẫn không dám trở về, thẳng đến giữa trưa, mặt trời trên đỉnh đầu, lão mới thấp thỏm trở về, nhưng, về tới vịnh Bích Thủy, lại thấy được một màn khiến lão khó có thể tin…”

“Lão nhìn thấy hai thủy quỷ kia, người trẻ tuổi ngày đó đi ngang qua, cùng tên đạo sĩ kia, kết phường trộm sạch nho của lão…”

…

Thời gian cách mấy ngày, thuyết thư lang trẻ tuổi rốt cuộc trở về, mọi người cũng như nguyện nghe được kết cục chuyện xưa thủy quỷ cùng lão giả, tuy có không ít người bị cú ngoặt bất ngờ không kịp đề phòng này làm kinh ngạc đập bàn tức giận mắng, lại không thừa nhận cũng không được, loại lộ số nghe cũng chưa từng nghe này, so với nghe người khác thuyết thư kích thích hơn nhiều.

Vị thuyết thư lang trẻ tuổi này, mỗi ngày sẽ kể ba năm câu chuyện xưa, khi kể đến một cái cuối cùng, vì giữ khách, sẽ cố ý ở chỗ đặc sắc nhất ngắt mất, mọi người tuy nhất thời phẫn nộ, nhưng cũng biết đây là cách giữ khách của người thuyết thư, nhiều nhất hùng hùng hổ hổ vài câu, lại thật sự sẽ không xông lên đài mang người nọ kéo ra đánh đau một trận.

“Vân Đài quận có một huyện lệnh họ Lý, trong nhà phi thường có tiền, nuôi bảy cơ thiếp tuyệt vời như hoa, trân bảo chồng chất như núi, một ngày, Lý huyện lệnh bỗng chết bất đắc kỳ tử, có một đạo sĩ tới nhà, công bố có thể khiến hắn chết mà sống lại…”

“Đạo sĩ cho lão bộc trong nhà Lý huyện lệnh một túi giấy, báo cho lão đến thời khắc nguy cấp lại xem, nói xong liền biến mất như bốc hơi, lão bộc về nhà, nhịn không được mở ra túi

giấy vụng trộm đọc nội dung, chỉ thấy trên tờ giấy đó thế mà lại viết…”

“Muốn biết trên giấy viết cái gì, ngày mai cùng thời điểm, không gặp không về…”

…

Chuyện xưa thu hút người ta, “muốn biết chuyện sau đó như thế nào, mời nghe lần tới phân giải” quen thuộc, những khách nhân dưới đài, phẫn nộ hô vài câu “Cẩu tặc” “Lại cái trò này” “Đánh gãy chân của ngươi” vân vân, liền hùng hùng hổ hổ giải tán.

Lý Mộ từ cửa sau chuồn khỏi Vân Yên các, đại khái tính toán một phen, dựa theo tốc độ như vậy, ngắn thì mười ngày, lâu là nửa tháng, Nộ tình hắn ngưng tụ phách thứ hai cần sẽ thu thập viên mãn, nếu có đủ lực lượng phách dùng để luyện hóa Nộ tình, phách thứ hai lập tức có thể luyện hóa thành công.

Không biết lực lượng phách con hổ yêu kia có đủ hay không, nếu không đủ, chỉ sợ còn phải tìm kiếm cơ hội khác.

Một bộ lý luận cá lớn nuốt cá bé đó của lão Vương, tuy rất tàn khốc, lại là pháp tắc sinh tồn hiện thực, Lý Mộ sẽ không vì tu hành mà giết yêu lấy phách, nhưng nếu là yêu vật làm nhiều việc ác bị phán xử ngay tại chỗ, hắn cũng sẽ không lãng phí lực lượng phách.

Con đường tu hành không phải không có đường tắt có thể đi, nhưng phải thủ vững bản tâm cùng điểm mấu chốt của mình, Lý Mộ lúc nào cũng dùng lời của Lý Thanh yêu cầu bản thân.

Hắn đi vào phòng trực, nhìn thấy Trương Sơn Lý Tứ cùng lão Vương đang vây quanh bàn ăn dưa hấu.

Hết chương 77.

Chương 78. Cố vấn (2)

Trương Sơn ngẩng đầu nhìn, kinh ngạc nói: “Lý Mộ, ngươi không dưỡng thương cho tốt, đến nha môn làm gì?”

Lý Mộ cầm lấy một miếng dưa hấu, nói: “Đầu nhi cho ta một lá bùa chữa thương, ta đã gần khỏi hẳn rồi.”

Trương Sơn lắc đầu nói: “Thương thế vừa khỏi đã tới đây, ngươi thật sự là càng ngày càng chịu khó…”

Lão Vương vừa cắn dưa hấu, vừa hỏi Lý Mộ: “Ngươi là từ nơi nào đọc được gạo nếp có thể khắc chế cương thi, ta lật mấy trăm quyển sách, cũng chưa tìm được ghi chép.”

Lý Mộ nói: “Lúc còn nhỏ một vị đạo trưởng nói cho ta biết, có thể là bí pháp độc môn của hắn.”

“Cũng có khả năng.” Lão Vương ném vỏ dưa hấu, nói: “Một điều này nên nhớ kỹ, ghi tạc trên《Thập Châu Yêu Vật Chí》, về sau ai gặp được cương thi, cũng có thể thêm biện pháp phòng thân.”

Hắn lau miệng, lại hỏi: “Đúng rồi, lực lượng phách của cương thi kia ngươi rút chưa?”

Lý Mộ ngẩn ra một phen, hỏi: “Cương thi cũng có phách lực?”

“Cương thi cũng đã chết lâu như vậy, phách đã sớm tan, đương nhiên không có.” Lão Vương lắc lắc đầu, lại nói: “Nhưng ngươi sẽ không cho rằng cương thi hại người, chỉ là hút máu người ta chứ?”

Lão Vương đọc nhiều sách vở, tri thức so với Lý Mộ rộng lớn hơn không biết bao nhiêu. Lý Mộ nhìn lão, hỏi: “Còn có gì?”

Lão Vương lại cầm lấy một miếng dưa hấu, nói: “Chỉ hút máu người, là bạch cương cùng hắc cương, chúng nó thành thi không lâu, chỉ có thể hút máu người, nhưng khiêu cương thì khác, chúng nó không chỉ có thể hút nguyệt hoa tu luyện, ở cùng lúc hút máu, sẽ mang phách người ta cũng cùng nhau hút

đi. Một con khiêu cương mấy chục năm đạo hạnh, trong cơ thể không biết tích góp bao nhiêu phách lực, so với yêu vật hữu dụng hơn nhiều…”

Lý Mộ đáng tiếc nói: “Ngươi sao không nói sớm…”

Lão Vương nhún vai: “Ngươi cũng không hỏi sớm.”

Lý Mộ thật sự không biết những điều này, nếu sớm biết, đã bảo Hàn Triết muộn một chút đốt cương thi kia, nhưng hắn nghĩ lại, Trương lão viên ngoại không giống với những khiêu cương mấy chục năm đạo hạnh kia, hắn chết mới không đến nửa tháng, cũng chỉ cắn một người hai dê, ở trong thân thể hẳn là không có bao nhiêu phách lực.

Nghĩ như vậy, trong lòng cũng không tiếc như thế nữa.

“Bây giờ biết cũng không muộn.” Lão Vương chỉ hai ba miếng ăn xong dưa hấu, nói: “Chu huyện bên kia họa cương thi còn chưa giải quyết, ngươi bây giờ đi Chu huyện, hẳn là còn có thể hấp thụ được không ít phách lực. Bắc quận rất nhiều người tu hành đều đi Chu huyện, trừ hỗ trợ bình định loạn cương thi, hẳn là cũng có loại chủ ý này.”

Cương thi của Chu huyện phách lực tuy đối với Lý Mộ có hấp dẫn rất lớn, nhưng Lý Mộ vẫn có thể cân nhắc cân lượng của mình, một con khiêu cương chỉ thiếu chút đã lấy mạng của hắn, Chu huyện là ngay cả phi cương cũng có, theo bên người Lý Thanh, giết mấy con tiểu yêu làm nhiều việc ác không thơm sao, không cần thiết vì đi một chút đường tắt mạo hiểm lớn như vậy.

Nhưng lão Vương có một điểm đã trái lại nhắc nhở hắn, đó chính là đọc nhiều sách là không sai, nếu Lý Mộ có kiến thức uyên bác như lão Vương, sẽ không lãng phí nhiều cơ hội như vậy.

Hắn nhìn về phía lão Vương, nói: “Ngươi gần đây đang đọc sách gì, đề cử cho ta mấy quyển xem xem.”

Lão Vương nghĩ nghĩ, nói: “《hái hoa bảo giám》, 《một rèm mộng xuân》, 《vạn yêu diễm hậu》, còn có một quyển tên 《liêu trai》, ngày hôm qua mới ra, thật sự là mở rộng tầm mắt lão phu, cái gì người cùng quỷ, người và yêu, người

và quỷ cùng yêu, có nữ quỷ, xà yêu, thế mà còn có long tộc, không thể không phục, người viết quyển sách này, thực con mẹ nó là một nhân tài…”

Trương Sơn nghe vậy, lập tức có tinh thần, nói: “Lão Vương, mấy quyển sách này ngươi xem xong cho ta mượn đọc chút…”

Hái hoa, mộng xuân, diễm hậu, nghe đã không phải sách nghiêm túc gì, cũng xứng đánh đồng cùng 《 liêu trai 》, một cái là thuần túy tiểu thuyết diễm tình, một cái khác có chiều sâu có nội hàm, hoặc vạch trần hắc ám phong kiến thống trị, hoặc phản kháng lễ giáo phong kiến trói buộc, thông qua tình yêu của yêu quỷ hồ mị với con người, biểu đạt tác giả theo đuổi đối với tình yêu lý tưởng, người đứng đắn nhìn thấy là đột phá đối với lễ giáo phong kiến, lão Vương loại già mà không đứng đắn này, thấy lại là sinh tử chi giao, thảo mãng anh hùng, rể hiền…

Đạo khác nhau không thể cùng nói chuyện, Lý Mộ xua xua tay, nói: “Quyển 《 Thập Châu Yêu Vật Chí 》 kia cho ta mượn hai ngày, ta đọc xong trả lại ngươi…”

Ngày đó《 liêu trai 》quyển thứ nhất khắc bản ra, Liễu Hàm Yên liền nói cho Lý Mộ, quyển sách này ở cổ đại từng là sách cấm, ở nơi này, Lý Mộ lại không lo lắng.

Thứ nhất là phong kiến lễ giáo nơi này trói buộc đối với lòng người cũng không sâu như vậy. Thứ hai, văn chương có khả năng đề cập đến chính trị mẫn cảm, Lý Mộ đều không chọn dùng, trong nguyên tác miêu tả tương đối rõ ràng, Lý Mộ cũng đều xóa hết.

《 Liêu trai 》hắn giao cho tiệm sách, trừ một ít chuyện lạ huyền bí, chủ đề đều là lấy tình yêu là chính, như là 《 tiểu thiến 》 《 anh ninh 》 《 liên thành 》 những thứ này, tràn ngập tấm lòng son, chân lý tình yêu, cùng khen ngợi đối với nhân gian chân tình, Vãn Vãn mỗi lần nghe Lý Mộ kể, đều hai mắt đẫm lệ lưng tròng…

Vãn Vãn là người đọc đầu tiên của Lý Mộ, hắn muốn ở trong sách làm nội dung sát đường biên, dạy hư tiểu cô nương

đơn thuần, Liễu Hàm Yên là người đầu tiên sẽ không tha cho hắn.

Lý Mộ còn ở ngày nghỉ dưỡng thương, hắn chỉ là đến huyện nha xem một chút, có cơ hội thu thập cảm xúc hay không, đã không có, hắn cũng không tính cùng bọn lão Vương bàn luận chuyện sinh tử chi giao.

Trước khi đi, Lý Mộ nói với lão Vương: "Lần sau nếu lại có loại chuyện này, nhớ rõ sớm nói cho ta biết…"

Chuyện rút lấy phách lực cương thi, ngay cả Lý Thanh cũng không biết, lão Vương sống đủ lâu, tri thức uyên bác, hoàn toàn có thể đảm đương cố vấn tu hành của hắn. Lý Mộ nhắc nhở lão một chút, miễn cho lão luôn phóng pháo sau ngựa.

Ra khỏi huyện nha, Lý Mộ liền trực tiếp về nhà.

Mấy ngày nay, hắn luôn ở nhà tĩnh dưỡng, người Tô Hòa bảo hắn hỏi thăm hắn tuy đã nghe ngóng được, nhưng vẫn chưa có cơ hội nói cho nàng.

Sau khi về nhà, Lý Mộ đầu tiên là nấu mỳ cho hắn cùng Vãn Vãn, ăn xong bữa trưa, lại tự mình xuống bếp, làm vài món ăn, đặt ở trong hộp thức ăn, lúc rời nhà đi ngang qua Vân Yên các, chọn mấy quyển thoại bản tiểu thuyết, ra khỏi thành hướng phía vịnh Bích Thủy mà đi…

Vịnh Bích Thủy, phòng nhỏ bên bờ nước bị ảo thuật che chắn.

Tô Hòa liếc Lý Mộ một cái, từ từ nói: "Còn nói có thời gian liền tới thăm ta, thời gian dài như vậy cũng không đến, ta cho rằng ngươi cũng quên ta rồi…"

Lý Mộ có chút xấu hổ nói: "Mấy ngày hôm trước, huyện nha có một vụ án mạng, ta lúc tra án, bị chút thương thế, đến bây giờ mới miễn cưỡng khôi phục."

Hết chương 78.

Chương 79. Vấn đề của Tô Hòa

Ánh mắt Tô Hòa không u oán nữa, nghi hoặc nói: “Tuy đạo hạnh ngươi không cao, nhưng lại hiểu được đạo thuật, Phật quang cũng chuyên khắc yêu quỷ, cái gì có thể đả thương ngươi?”

“Là một con khiêu cương.” Lý Mộ giải thích: “Lôi pháp của ta còn chưa hoàn toàn nắm giữ, ở trước mặt người ngoài, cũng không tiện thi triển.”

Hắn không tiếp tục đề tài này nữa, cầm hộp thức ăn trong tay đặt lên bàn, nói: “Ta trước khi đến, tự tay làm mấy món ăn, ngươi nếm thử.”

Tô Hòa nhất thời nổi hứng thú, bóng người bay tới bên cạnh bàn, nói: “Ta đã hai mươi năm chưa hưởng tư vị đồ ăn, coi như ngươi có lòng…”

Lý Mộ thật ra chỉ là cảm thấy tay không tới nhà không tốt, nhưng hắn nghèo rớt mồng tơi, lại không có gì có thể tặng, duy nhất có thể lấy ra tay, cũng chỉ chút tay nghề làm bếp này.

Tô Hòa tuy là âm quỷ chi thể, nhưng tu vi của nàng đã tới trung tam cảnh, ngưng tụ thân thể, cũng chỉ là chuyện một ý niệm, mặc dù ngưng tụ ra thân thể, cùng thân thể người sống có khác biệt trên bản chất, nhưng đại bộ phận công năng vẫn giống nhau.

Lý Mộ ngồi ở cạnh bàn, hỏi: “Mùi vị thế nào?”

Trong mắt Tô Hòa tia sáng kỳ dị chớp động, nói: “Cho dù ngươi nói ngươi không phải bộ khoái, là đầu bếp của tửu lâu, ta cũng tin tưởng.”

Lý Mộ cười cười, nói: “Nếu hợp khẩu vị của ngươi, lần sau ta lại mang chút tới.”

Tô Hòa vươn tay, nói: “Một lời đã định.”

Lý Mộ đưa tay đập tay với nàng, nói: “Một lời đã định.”

Tô Hòa chậm rãi ăn đồ, Lý Mộ nghĩ đến mục đích tới đây, nói: “Người lần trước ngươi bảo ta hỏi thăm, ta thăm dò được

rồi.”

Động tác gắp thức ăn của Tô Hòa dừng một chút, thản nhiên hỏi: “Hắn bây giờ còn ở huyện Dương Khâu sao?”

“Không.” Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: “Hắn chỉ ở huyện Dương Khâu làm huyện lệnh nửa năm, liền điều đến quận khác, nghe nói là thăng quan, còn cưới con gái quận thủ…”

Tô Hòa giật giật khóe miệng, “A, nam nhân…”

Lý Mộ hỏi: “Tô cô nương cùng Thôi Minh đó có thù oán?”

Trong mắt Tô Hòa hiện ra tàn khốc, nghiến răng nói: “Thù lớn sinh tử.”

Nàng không giải thích chi tiết, Lý Mộ cũng không hỏi nhiều, chỉ là mang Thôi Minh cái tên này nhớ ở trong lòng. Tô Hòa đối với hắn có ân cứu mạng, ngày sau nếu có cơ hội, gặp được kẻ thù của nàng, làm rõ ngọn nguồn trong đó, lại nghĩ cách giúp nàng báo thù.

Sắc mặt Tô Hòa rất nhanh liền khôi phục bình tĩnh, liếc Lý Mộ một cái, nói: “Ngươi không giống với những nam nhân kia, về sau không cần Tô cô nương Tô cô nương gọi ta, ta lớn hơn ngươi vài tuổi, ngươi gọi ta một tiếng tỷ tỷ không quá phận chứ?”

Lý Mộ thầm nghĩ nàng đâu chỉ lớn hơn mình vài tuổi, cho dù nàng lúc chết hơn mười tuổi, hai mươi năm trôi qua, bây giờ cũng hơn ba mươi rồi, hai người là chênh lệch cả bối phận đó…

Thấy Lý Mộ không nói lời nào, Tô Hòa nhìn về phía hắn, “Sao, ngươi không muốn sao?”

Lý Mộ nghĩ nghĩ, hỏi: “Không biết Tô cô nương lúc qua đời, tuổi vừa mới bao nhiêu?”

Tô Hòa nghe vậy đầu tiên là ngẩn ra, sau đó liền tức giận nói: “Lão nương vĩnh viễn mười tám!”

Yêu quỷ và con người khác nhau, tựa như không thể dựa theo phương thức nhân loại tính toán tuổi, Lý Mộ vội vàng nói: “Đệ không phải ý tứ này…”

“Vậy ngươi là có ý tứ gì!”

“Ý tứ của đệ là… , tỷ ăn no chưa, nếu chưa, đệ xuống hồ bắt cá nướng cho tỷ…”

…

Đơn thuần bắt cá để nướng, không có mùi vị gì, cũng may Lý Mộ nghĩ chu toàn, cân nhắc đến vấn đề khẩu vị của Tô Hòa, trước khi đến, đã ở đáy hộp thức ăn chuẩn bị chút gia vị, tuy chủng loại không nhiều, nhưng dùng để nướng cá vậy là đủ rồi.

Tô Hòa ăn xong đồ ăn Lý Mộ mang đến, lại ăn hai con cá nướng, trên mặt mới lộ ra vẻ mặt thỏa mãn.

Lý Mộ thì tới nơi xa, bắt đầu luyện tập lôi pháp.

Tô Hòa hiểu rõ đối với hắn, ở trên việc luyện tập đạo thuật, Lý Mộ không cần phải tránh nàng.

Hơn nữa nơi này rời xa huyện thành, ở đây luyện tập, sẽ không hấp dẫn người khác chú ý, Lý Mộ có thể yên tâm làm phép.

ĐOÀNG!

Một tia sét bỗng dưng bổ xuống, nhưng chưa đánh trúng mặt đất, mà là hướng Tô Hòa bay đi.

Lý Mộ bị dọa giật mình, khi nhìn thấy động tác vung tay áo của Tô Hòa, mới ý thức được là nàng chủ động dẫn tia sét kia đi.

Sét nhập vào thân thể Tô Hòa, nàng chỉ là thân thể run lên, sau đó liền nhìn về phía Lý Mộ, nói: “Đây quả nhiên không phải sấm sét bình thường, đạo thuật đệ thi triển, cũng không phải đạo thuật tầm thường, pháp kinh lần trước đệ cứu Lâm Uyển, cũng có chút không giống. Ba năm trước, từng có hòa thượng muốn độ ta, Phật quang của bọn họ, còn xa mới lợi hại như của đệ…”

Trong lòng Lý Mộ cảm thán, công kích mạnh nhất của hắn, cũng không thể thương tổn Tô Hòa mảy may, trung tam cảnh cùng hạ tam cảnh, thực lực chênh lệch quá lớn.

“Lôi pháp này không tầm thường, chờ lúc đệ đến Ngưng Hồn cảnh lại thi triển, cho dù là tỷ cũng không dám đón đỡ.” Tô Hòa bay tới, nói: “Chờ đệ thuần thục một chiêu lôi pháp này, dưới trung tam cảnh, đệ sẽ hiếm có địch thủ, đệ thử tiếp tục công kích tỷ…”

Có Tô Hòa làm bồi luyện, thỉnh thoảng chỉ điểm Lý Mộ vài câu, hắn vận dụng đối với “Lâm” tự quyết càng lúc càng thuần thục, từ ngay từ đầu nhiều lần đánh hụt, đến cuối cùng, đã có thể thông qua dự phán, đánh gãy tuyến đường tiến công của nàng.

Tuy vẫn không thể chuẩn xác đánh trúng nàng, nhưng chỉ cần Lý Mộ chăm chỉ luyện tập, đây cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Một lát sau, Lý Mộ hao hết pháp lực, ngồi ở trên mặt cỏ nghỉ ngơi, Tô Hòa lười biếng nằm nghiêng ở bên người hắn, bắt đầu lật xem thoại bản tiểu thuyết Lý Mộ mang đến cho nàng.

Mấy quyển lúc ban đầu, nàng sau khi lật vài tờ, liền ném ở một bên, những thư sinh kia, hai mươi năm rồi, lộ số chưa thay đổi chút nào, chuyện xưa bình thường thiếu niên kỳ ngộ, một đường trảm yêu trừ ma, trừ hại cho dân, cuối cùng nổi tiếng khắp thiên hạ, bên người các người đẹp vờn quanh, đi lên đỉnh phong cuộc đời, nàng hai mươi năm trước đã đọc chán rồi.

Duy chỉ có quyển tên là 《liêu trai》này, mỗi một chuyện xưa ngắn là ngắn chút, nhưng lại khiến người ta suy nghĩ sâu xa, trong chuyện xưa, vô luận là người, yêu, quỷ, đắp nặn đều sinh động, bất tri bất giác khiến nàng xem đến mê.

Trong những thoại bản kia trên chợ, yêu quỷ tinh quái, gần như đều là tà ác, bọn họ hút tinh huyết người ta, đoạt hồn phách người ta, làm hại nhân gian, nhân vật chính trong chuyện xưa, thường thường đều lấy hàng yêu trừ ma làm nhiệm vụ của mình, nhưng ở trong《liêu trai》này, yêu quỷ không là tà ác nữa, bọn họ cũng có cảm tình nhân loại, có tình có nghĩa, chí tình chí nghĩa…

Tác giả một quyển sách, thường thường sẽ ở trong sách biểu đạt tư tưởng cùng quan điểm của bọn họ, bởi vậy có thể thấy được, người tên là "Bồ Tùng Linh" này, đối với yêu quỷ, có một trái tim công chính.

Tô Hòa nhìn về phía Lý Mộ, hỏi: "Phía sau còn có không?"

Hết chương 79.

Chương 80. Dục tình (1)

Lý Mộ quay đầu, nói: “Trước mắt chỉ ra một quyển, quyển thứ hai không biết khi nào khắc bản, lần sau đệ lấy bản thảo phía sau cho tỷ.”

Tô Hòa hơi sửng sốt, nhìn hắn hỏi: “Đây là đệ viết?”

Lý Mộ ở trong lòng đối với Bồ Tùng Linh nói một tiếng xin lỗi, thế giới này không có Liêu Trai tiên sinh, ở trong mắt Liễu Hàm Yên cùng Vãn Vãn, Lý Mộ chính là Bồ Tùng Linh, hắn cũng không cần thiết phủ nhận ở trước mặt Tô Hòa, nếu không ngày sau chờ nàng biết, có lẽ còn có thể tự trách mình giấu diếm.

Hắn thuận miệng nói: “Bộ khoái bổng lộc không cao, lúc rảnh rỗi viết chút tiểu thuyết, kiếm chút tiền nhuận bút trợ cấp gia dụng.”

Tô Hòa cũng không phải không tin Lý Mộ, chỉ là cảm thấy bất ngờ đối với hắn làm bộ khoái, có thể viết ra chuyện xưa tinh tế, cảm động vô cùng như thế.

Sau khi tiếp nhận sự thực này, nàng mang《 liêu trai 》trong tay khép lại, nói: “Những chuyện xưa này tất nhiên tốt đẹp, nhưng trong hiện thực, cũng không có nhiều nam tử si tình như vậy…”

Lý Mộ biết nàng có thành kiến với nam tử, loại quan niệm này không phải trong khoảng thời gian ngắn có thể xoay chuyển, chỉ có thể nói: “Thế gian này, nam tử si tình tất nhiên không nhiều, nhưng cũng không hẳn tất cả đều là người phụ lòng.”

Tô Hòa nói: “Cũng chỉ có người tấm lòng son như đệ, mới có thể viết ra chuyện xưa như vậy.”

Lý Mộ nói: “Yêu quỷ không phải đều là tà vật làm hại nhân gian, đệ chỉ là viết ra suy nghĩ trong lòng.”

“Trong sách viết, đó là thứ trong lòng đệ nghĩ?”

“Tự nhiên.”

Tô Hòa gật gật đầu, nói: “Tỷ còn có một vấn đề.”

Lý Mộ nói: “Vấn đề gì?”

“Vì sao nhân loại trong sách, luôn muốn hoan hảo với nữ quỷ?” Tô Hòa nhìn vào mắt hắn, hỏi: “Chẳng lẽ đây cũng là suy nghĩ trong lòng đệ?”

Lý Mộ cầm Liêu Trai cho Tô Hòa, là muốn thay đổi thành kiến trong lòng nàng đối với nam tử, không phải để nàng rối rắm loại vấn đề nhàm chán này.

Lại càng không phải để nàng hiểu lầm, mình có phải là ám chỉ nàng cái gì hay không.

Lý Mộ mở miệng ngập ngừng, nói: “Cái này, cái này không quan trọng…”

Tô Hòa một lần nữa cầm lấy quyển sách đó, nói: “Nói tới, trong sách không chỉ có nữ quỷ, còn có các loại nữ yêu, thậm chí là long tộc, đệ không có ham thích gì kỳ quái chứ…”

“Đương nhiên không phải…” Lý Mộ vẻ mặt nghiêm túc, nói: “Đệ còn chưa thành thân, nguyên dương còn, sao có thể có loại sở thích đó, điều đệ muốn biểu đạt thật ra là, tình yêu là không có giới hạn, mặc kệ là người là yêu hay là quỷ, đều có quyền theo đuổi tình yêu…”

Tô Hòa không sao cả nói: “Cho dù là thực có cũng không có gì, nói như thế nào tỷ cũng là tỷ tỷ của đệ, muốn lần sau tỷ bắt nữ quỷ có thể ngưng hình tặng đệ hay không?”

“Nha môn đệ còn có việc, cáo từ…”

…

Đi ra khỏi vịnh Bích Thủy, Lý Mộ mới thở phào một hơi, lần đầu tiên gặp mặt, hắn đã biết Tô Hòa không phải đèn cạn dầu, sau khi quen thuộc, tốc độ xe của nàng, Lý Mộ đã có chút theo không kịp.

Nữ quỷ hai mươi năm đạo hạnh, quả nhiên không giống với Lâm Uyển loại âm linh vừa mới chết kia, lần sau vẫn là đừng mang cho nàng bộ phận phía sau của《Liêu Trai》, miễn cho nàng cho rằng Lý Mộ là là ám chỉ nàng cái gì, nhất thời nổi

hứng, mang Lý Mộ biến thành đồng loại của nàng, nàng đã không phải lần đầu tiên có loại cách nghĩ này rồi…

Lý Mộ mang nàng coi là bạn, nàng lại luôn muốn mạng của Lý Mộ.

Giao tình thì giao tình, lúc nên đề phòng nàng, vẫn phải đề phòng.

Trở lại huyện thành, lúc đi ngang qua tiệm sách, Lý Mộ xa xa nhìn thoáng qua, 《Liêu Trai》 chính thức bán ra đã được hai ngày, nhìn từ trên lượng tiêu thụ, không tính là quá cao, nhưng tiệm sách cũng sẽ không lỗ vốn, còn kiếm được chút ít.

Vân Yên các chỉ là một tiệm sách mới mở của huyện Dương Khâu, ảnh hưởng chỉ giới hạn trong huyện Dương Khâu, quần thể độc giả số lượng không nhiều, lại có tiệm sách khác cạnh tranh, muốn một quyển sách bỏng tay, thực hiện tự do tài chính là không có khả năng.

Cũng may người có thể biết chữ, gia cảnh bình thường đều khá giàu có, mỗi một tiệm sách đều có khách nhân cố định, Vân Yên các vừa mở không lâu, đang lúc hấp dẫn khách hàng, Liêu Trai tuy cũng là tiểu thuyết chí quái, nhưng nội dung bao hàm toàn diện, vô luận là muốn xem chuyện xưa tình yêu, đoạn ngắn khủng bố, kỳ văn dị sự, hay là ban đêm tịch mịch khó nhịn yy nữ quỷ nữ yêu, một quyển Liêu Trai, đều có thể thỏa mãn.

Lý Mộ chú ý tới, hôm nay khách nhân trong tiệm sách, so với bình thường nhiều hơn hai ba thành.

Chuyện xưa tiếp sau của Liêu Trai, hắn tính áp dụng phương thức chia phần trăm, như vậy tuy tiền một lần cầm về tay sẽ ít đi, nhưng có thu lợi liên tục ổn định, cộng thêm Liễu Hàm Yên cải biên nhạc khúc cùng kịch nam, cùng với hắn ở trà lâu thuyết thư kiếm tiền, phất nhanh tuy không có khả năng, nhưng cũng đủ để hắn thoát khỏi nghèo khó.

Nha môn không phải mỗi ngày đều có chuyện, Lý Mộ còn có nửa tháng nghỉ bị thương, nửa tháng này, hắn tính thu thập trước được đủ tình cảm Nộ, hắn đã nhắc nhở lão Vương, nha

môn bên kia nếu có vụ án thích hợp, thì bảo Trương Sơn tới thông báo hắn.

Mấy ngày kế tiếp, Lý Mộ trừ mỗi ngày cố định đi trà lâu thu gặt tình cảm Nộ, càng nhiều thời giờ, đều ở nhà tu hành.

Ngưng tụ mỗi một phách, pháp lực của hắn đều sẽ có một cái tăng trưởng trên diện rộng, nhưng quan trọng nhất, vẫn là khổ tu dẫn đường bình thường.

Ngoài ra, hắn mỗi ngày còn sẽ bỏ thời gian nhất định dùng pháp lực ôn dưỡng Bạch Ất kiếm, chất liệu pháp khí tất nhiên quan trọng, nhưng giai đoạn sau tăng lên, lại dựa hết vào chủ nhân, một món pháp khí bất phàm, cộng thêm "Binh" tự quyết của Lý Mộ, ở trong đấu pháp với yêu quỷ, có thể tạo được hiệu quả bất ngờ.

Ngay tại cùng lúc Lý Mộ bế quan tu hành, huyện thành Dương Khâu, một bộ thoại bản tiểu thuyết tên là 《Liêu Trai》, ở trên phố lặng yên truyền lưu ra.

Bộ tiểu thuyết này do Vân Yên các khắc bản, khác với chuyện xưa thoại bản bình thường, một quyển do mấy chục câu chuyện xưa tạo thành, những chuyện xưa này có dài có ngắn, ngắn thì hơn trăm chữ, dài là mấy ngàn, số lượng từ không có quy luật đáng nói, nội dung cũng thiên kì bách quái, pha tạp ngàn vạn.

Vài ngày mới đầu, chỉ là có độc giả xem cái mới lạ, trong mấy ngày sau, người mua sách này bỗng nhiên nhiều hẳn lên, cũng dẫn tới tiệm sách khác chú ý.

Bọn họ nghiêm túc phân tích tiểu thuyết này, cuối cùng phân tích ra hai nguyên nhân sách này sở dĩ có thể hot.

Thứ nhất là mới.

Mười mấy năm qua, thoại bản miêu tả yêu quỷ tinh quái vẫn luôn thịnh hành, lộ số thay đổi lại thay đổi, nhưng xét đến cùng, vẫn trốn không thoát trảm yêu trừ ma bốn chữ này.

Nhưng《Liêu Trai》khác, ở trong sách này, yêu quỷ tinh quái không hoàn toàn là tà vật hút tinh huyết người ta, câu hồn phách người ta, một bộ phận trong đó, có máu có thịt, có tình

có nghĩa, ở trên cảm tình, cũng không có gì khác với nhân loại.

Loại phương pháp sáng tác mới lạ này đã hấp dẫn không ít độc giả.

Hết chương 80.

Chương 81. Dục tình (2)

Thứ hai là rộng.

Liêu Trai sách này, là một tuyển tập chuyện xưa, không có chủ đề cố định.

Muốn xem chuyện xưa tình yêu, trong sách có 《Tiểu Thiến》, 《Anh Ninh》.

Muốn xem khôi hài trò cười, trong sách có 《Hồ Liên》, 《quỷ lệnh》.

Muốn xem kỳ văn dị sự, trong sách có 《thi biến》, 《người trong tai》.

Ban đêm tịch mịch khó nhịn, quỷ hồ trong sách có một phen phong tình khác.

Sau thời gian hiền giả*, đạo lý trong sách lại khiến người ta tỉnh ngộ.

(*: 1 cách nói trên mạng về thời gian sau khi QHTD của nam)

Tác giả sách này bút lực già đời, tưởng tượng thiên mã hành không, lại có nội hàm khắc sâu, cùng chiếu xạ cùng thảo luận đối với hiện thực. Người đọc sách này, chẳng phân biệt nam nữ, vô luận già trẻ, đều có thể từ trong đó tìm được thú vui của mình.

Tiệm sách nào đó, chưởng quầy vỗ đầu, hối hận nói: “Ai da, nhìn nhầm rồi!”

Một hiệu sách khác, có người vội vàng nói: “Nhanh đi tìm người tên Bồ Tùng Linh này, xem có thể dùng nhiều tiền mang hắn đào về hay không, người này là một nhân tài…”

Vân Yên các, Hoàng chưởng quầy vui vẻ ra mặt, nhìn Liễu Hàm Yên, nói: “Cô nương tuệ nhãn như đuốc, lão Hoàng bội phục, có 《Liêu Trai》, hiệu sách chúng ta, về sau có thể ở nơi này đứng vững gót chân rồi.”

Hầu như mỗi một tiệm sách, đều có vài tác giả được hoan nghênh, mấy thoại bản dễ bán làm mặt tiền cửa hàng, Vân Yên các vừa mở không lâu, độc giả cũng không nhiều, 《Liêu Trai》bán chạy bất ngờ, khiến bọn họ thu hoạch một lượng lớn độc giả, chỉ cần mỗi một quyển đến tiếp sau đều có thể giữ tiêu chuẩn, liền có thể mang những người này lưu lại, trở thành khách nhân cố định của cửa hàng.

Liễu Hàm Yên ho nhẹ một tiếng, không nói gì thêm.

Thật ra nàng lúc trước chỉ là cảm thấy Lý Mộ đáng thương, ngay cả hắn viết là cái gì cũng chưa xem, càng không ngờ, nàng lúc ấy một hành động nho nhỏ xuất phát từ thiện ý, sẽ mang đến cho hiệu sách thay đổi lớn như vậy.

Nàng cầm lấy một quyển Liêu Trai, nói với Hoàng chưởng quầy: "Ngươi trông cửa hàng, ta có một số việc, đi về trước."

…

Tiểu viện, Vãn Vãn ăn uống no đủ, vừa mới trở về, Lý Mộ nghỉ ngơi một lát, liền bắt đầu luyện tập quyển kiếm phổ kia Lý Thanh cho hắn.

Bạch Ất kiếm tuy là pháp khí, nhưng giống với đao kiếm tầm thường, phối hợp kiếm chiêu, mới có thể phát huy ra uy lực lớn nhất.

Lý Thanh lúc cùng hổ yêu kia đấu pháp, hổ yêu cậy vào, chỉ là một thân man lực, cùng bản năng chiến đấu của dã thú, Lý Thanh bằng vào thân pháp cùng kiếm chiêu linh hoạt, liền có thể ở dưới tình huống lực lượng không chiếm ưu thế, thoải mái có thừa áp chế hổ yêu kia. Khi đó, Lý Mộ đã kiên định ý tưởng củng cố những công phu cơ bản này.

Những công phu cơ sở này, không có khả năng tốc thành, chỉ kiếm chiêu cơ bản, đã có nhiều hơn mười loại, muốn luyện tập kiếm pháp phức tạp, trước hết mang những kiếm chiêu cơ bản này học được.

Xuyên kiếm, vân kiếm, phách (bổ) kiếm, quải (treo) kiếm, tảo (quét) kiếm, điểm kiếm…

Dưới ánh nắng chói chang, Lý Mộ từng lần một, không ngại phiền ở trong viện luyện tập những chiêu thức cơ bản này, cho đến khi toàn thân bị mồ hôi ướt đẫm, cánh tay không thể nâng lên, mới buông kiếm, cởi áo bào ngoài cùng áo trong, chỉ mặc một cái quần dài, mang một thùng nước mát giội vào đầu, cảm giác mát lạnh từ đỉnh đầu lan tràn tới toàn thân, cả người thoải mái nói không nên lời.

Sống lại một kiếp, Lý Mộ vẫn rất hài lòng đối với thân thể hắn.

Một kiếp trước, nằm giường rất lâu, thân thể hắn đã sớm bị ốm đau tra tấn không thành bộ dáng, bây giờ thân thể này, tuy cũng không phải cường tráng cỡ nào, nhưng rất khỏe mạnh, chỉ là không có bảy phách, buổi sáng lúc ngủ dậy, có chút không được hoàn mỹ.

Bởi vì bộ khoái thường xuyên tuần tra luyện công, hắn cởi quần áo, trên cánh tay cũng có thể rõ ràng nhìn thấy cơ bắp không khoa trương, cùng với cơ bụng sáu múi Lý Mộ kiếp trước phi thường hâm mộ.

Dáng người gần như tiêu chuẩn, ngay cả Liễu Hàm Yên ở bậc cửa nhìn thấy, cũng ngẩn ra một cái chớp mắt.

Ngay sau đó, nàng liền nhanh chóng che mắt, kinh hô: “Ngươi sao lại không mặc quần áo…”

“Ta vừa luyện công xong, tắm nước lạnh…” Lý Mộ giải thích một câu, bỗng nhiên sững ra ở nơi đó.

Liễu Hàm Yên tuy bịt mắt, nhưng tầm mắt vẫn từ trong kẽ ngón tay nhìn ra, không chỉ có thế, giờ phút này, ở trong mắt Lý Mộ, thân thể của nàng, thế mà lóe ra hào quang mỏng manh.

Hào quang màu vàng.

Bảy tình cảm bảy màu sắc, màu vàng — là Dục tình.

Lý Mộ thề, từ đầu tới cuối, hắn thật sự chỉ coi Liễu Hàm Yên là bạn, hoàn toàn không ngờ, hắn coi nàng là bạn, nàng thế mà lại muốn…

Lý Mộ vội vàng dẫn đường một tia Dục tình này tới, đây chính là tia Dục tình đầu tiên hắn thu thập được, nghĩ đến người khác tu hành dựa vào cố gắng, hắn lại cần nhờ thân thể, trong lòng không khỏi bi ai một trận…

Hào quang trên người Liễu Hàm Yên chỉ lóe chút liền biến mất, xấu hổ giận dữ nói: “Ngươi còn không mau mặc quần áo!”

Lý Mộ về phòng thay một bộ quần áo, khi đi ra lần nữa, tầm mắt ở trên người Liễu Hàm Yên quan sát thêm một lát, lại không còn nhìn thấy hào quang vừa rồi.

Cẩn thận nghĩ chút, hắn liền rõ nguyên do trong đó.

Nếu hắn cùng Liễu Hàm Yên trao đổi nhân vật, đổi là Lý Mộ nhìn thấy nàng trần truồng, chỉ sợ cũng sẽ có xúc động trong nháy mắt, như là bình thường đi ở trên đường, gặp được nữ hài tử bộ dạng xinh đẹp, hắn cũng sẽ theo bản năng nhìn thêm vài lần.

Một tia Dục tình này, là căn cứ vào bản năng, mà không phải Liễu Hàm Yên thật sự đối với hắn có suy nghĩ gì không an phận.

Lý Mộ có chút tiếc, nếu nàng thật sự đối với hắn có suy nghĩ gì không an phận trái lại tốt rồi, Dục tình liên quan đến một phách cuối cùng ngưng tụ, để nàng nhìn thêm đôi lần, vẫn tốt hơn so với bán rẻ thân thể.

Liễu Hàm Yên sắc mặt ửng đỏ nhìn Lý Mộ, muốn mang một cảnh tượng vừa rồi quên mất, nhưng nàng càng muốn quên, hình ảnh đó lại càng thêm rõ ràng.

Nàng ho nhẹ một tiếng, tầm mắt từ trên người Lý Mộ dời đi, nói sang chuyện khác: “Ta là tới hỏi hỏi ngươi, Liêu Trai quyển thứ hai viết xong chưa?”

Lý Mộ gật gật đầu, nói: “Viết xong rồi, ta lát nữa đưa cho ngươi.”

Liễu Hàm Yên nói: “Người thích Liêu Trai rất nhiều, quyển thứ hai về sau, ta đề nghị ngươi cùng tiệm sách dựa theo lợi nhuận phân phối, đến lúc đó, bỏ phí dụng khắc bản cùng nhân

công, ngươi có thể đạt được một nửa tổng lợi nhuận, đối với điều này ngươi có vấn đề gì không?”

Lý Mộ từng tìm hiểu giá thị trường, chia lợi nhuận sách, tác giả bình thường, chỉ có thể lấy được ba thành, danh tiếng lớn hơn một chút, có thể lấy được bốn thành, Liễu Hàm Yên cho hắn năm thành, đã là rất chiếu cố, tự nhiên không có vấn đề gì.

Liễu Hàm Yên cầm một quyển Liêu Trai, nói với Lý Mộ: “Ta có một vấn đề.”

Lý Mộ giương mắt nhìn về phía nàng: “Vấn đề gì?”

Hết chương 81.

Chương 82. Hồ ảnh

Liễu Hàm Yên dùng một loại ánh mắt kỳ quái đánh giá Lý Mộ, hỏi: "Vì sao ngươi viết trong sách, cùng nam tử nhân loại mến nhau, không phải nữ quỷ xinh đẹp, chính là nữ yêu hóa hình, có phải hay không…"

Không đợi nàng nói xong, Lý Mộ đã giải thích: "Đương nhiên là những độc giả kia thích xem, viết như vậy bọn họ mới sẽ mua, vì kiếm tiền, ta cũng không có cách nào, cái gì nữ quỷ nữ yêu, ta một chút hứng thú cũng không có, ta vẫn là thích nữ nhân xinh đẹp, ý tứ của ta là, ta vẫn thích nữ tử nhân loại."

Liễu Hàm Yên dùng ánh mắt khác thường nhìn hắn, nói: "Ta hiểu, ta hiểu."

Liễu Hàm Yên trước khi đi, ánh mắt nhìn Lý Mộ, khiến hắn rất buồn bực, hắn chỉ là muốn chép sách kiếm ít tiền mà thôi, bị người ta coi là biến thái nhìn thấy một nữ quỷ, một hồ ly đều sẽ động sắc tâm thì không có lời.

Lý Mộ than thở một tiếng, trở lại thư phòng, mở ra quyển Thập Châu Yêu Vật Chí kia bắt đầu đọc.

Liêu Trai chỉ là thư sinh nghèo YY, trong hiện thực đương nhiên không có chuyện xưa cứu một con hồ ly, đối phương liền biến thành nhân loại lấy thân báo đáp, trong Thập Châu Yêu Vật Chí, không có ghi lại hồ ly báo ân, trái lại viết chi tiết vài chuyện hồ ly báo thù.

Có liên quan với cái này, một vụ án gần nhất, xảy ra ở ba mươi năm trước, một gã huyện lệnh quận nào đó, vô cớ chém giết một ổ hồ ly, lột da hồ ly, làm thành áo lông da cáo, nhưng hắn không biết là, ổ hồ ly đó thật ra chạy thoát một con, hai mươi năm sau, hồ ly đó tu luyện có thành tựu, mang cả nhà già trẻ huyện lệnh đó, giết hết cả nhà, lột da rút cân, thi thể treo ở cửa huyện nha.

Tuy hồ ly kia cuối cùng vẫn bị triều đình diệt sát, nhưng cũng làm người ta có nhận thức khắc sâu đối với hồ tộc có thù tất báo.

Nhìn thấy chuyện có liên quan hồ ly, cũng không biết con hồ ly nhỏ kia hắn lần trước cứu thế nào, đừng lại trúng cạm bẫy người ta. Lý Mộ thất thần chốc lát, tiếp tục lật trang sách trên tay.

Ngoài huyện Dương Khâu, một chỗ u cốc trong núi hiếm thấy dấu chân người.

Mấy con hồ ly ở trong núi chạy nhảy chơi đùa, một bà lão đi vào thung lũng, đàn cáo lập tức chạy tới như bay.

"Mỗ mỗ mỗ mỗ, người đã trở lại!"

"Mỗ mỗ lần này mang thứ tốt gì cho chúng ta?"

"Là gà nướng, ta ngửi thấy mùi gà nướng rồi. Mỗ mỗ, con muốn ăn gà nướng."

Từng con hồ ly miệng nói tiếng người vây quanh bà lão, nhảy nhót không ngừng. Bà lão đặt một cái giỏ mang theo bên hông xuống, lấy ra mấy con gà nướng, chia cho chúng nó, đàn cáo miệng ngoạm gà nướng, nhanh chóng chạy xa.

Chỉ có một con cáo trắng còn ở lại tại chỗ, trông mong nhìn bà, nhỏ giọng nói: "Mỗ mỗ."

"Mỗ mỗ không quên ngươi." Bà lão cười cười, từ trong lòng lấy ra một quyển sách mỏng manh, nói: "Quyển sách này, là bán chạy nhất trong thành, ngươi nói ngươi, không thích gà nướng, lại đi thích mấy thứ này nhân loại viết, sớm biết, lúc trước đã không dạy ngươi biết chữ."

Ở trong tiếng nói đâu đâu của bà lão, tiểu hồ ly dùng miệng ngậm quyển sách đó, chạy đến dưới tàng cây, đặt quyển sách tên là Liêu Trai kia ở trên mặt đất, dùng móng vuốt nhỏ đẩy ra trang sách, bắt đầu đọc nghiêm túc.

Câu chuyện xưa tên là Tiểu Thiến khiến nó đọc mà hai mắt đẫm lệ lưng tròng, kết cục Tiểu Thiến cùng Ninh Thải Thần hạnh phúc sống với nhau, lại nín khóc mỉm cười.

Trong chuyện xưa Liên Hương, hồ ly tinh cùng nữ quỷ, như thế nào ở cùng nhân loại, yêu tinh cùng nữ quỷ, cũng có thể cùng nhân loại yêu nhau sao?

Lại đọc tới Hồ Liên, kể là hai hồ nữ mỹ nhân xông vào vườn của một thư sinh, thư sinh phi thường nghiêm túc bảo các nàng đi, hồ nữ nhạo báng thư sinh, ra một vế để hắn đối, câu đối đó chính là "Mậu thú đồng thể, phúc trung chích khiếm nhất điểm", thư sinh đối không được, hồ nữ sau khi nhạo báng một phen, tự mình đối ra vế dưới, nghênh ngang mà đi.

"Mậu thú đồng thể, phúc trung chích khiếm nhất điểm", hồ nữ đối là, "Kỷ tị liên tung, túc hạ hà bất song thiêu", tiểu hồ ly đảo mắt vài vòng, cũng không hiểu vế dưới là có ý tứ gì, không khỏi khâm phục đối với hồ nữ kia trong sách, cùng là hồ ly, người ta cũng có thể đối câu đối rồi, nàng ngay cả chữ cũng không biết hết.

*Mậu tuất đồng thể, phúc trung chỉ khiếm nhất điểm (Mậu Tuất cùng thể, trong bụng chỉ thiếu một điểm).

Kỷ tỵ liên tung, túc hạ hà bất song khiêu (Kỷ Tỵ liền vết, dưới chân sao chẳng hai khều?)

Đôi câu đối này có chỗ chơi chữ: trong Hán tự, chữ Mậu và chữ Tuất 戊戌, chữ Kỷ và chữ Tỵ 己巳có hình chữ gần như nhau, ngoài ra hai chữ "túc hạ" còn là một đại từ nhân xưng ngôi thứ hai số ít với ý nghĩa trang trọng. Hai hồ nữ có ý chế nhạo nhân vật nam không có "phong thái đàn ông" vì không chịu thân mật với họ.)

Nàng cắp sách, chạy chậm đến bên cạnh bà lão, tò mò hỏi: "Mỗ mỗ mỗ mỗ, song thiêu là có ý tứ gì?"

Lão ẩu đọc Hồ Liên một chút, gắt một tiếng, nói: "Không nên đọc mấy thứ linh tinh này, đi tu luyện đi."

Mỗ mỗ không nói cho nàng, tiểu hồ ly chỉ có thể cắp sách đi trở về, nhỏ giọng lẩm bẩm, "Đọc một đoạn nữa, đọc một đoạn nữa rồi đi tu luyện."

Nàng mở ra quyển sách kia lần nữa, lẩm bẩm: "Tiểu Thúy, kể là chuyện xưa hồ ly báo ân, hồ ly báo ân như thế nào đây?"

Vân Yên các, quán trà.

Buổi trưa là thời gian thuyết thư cố định của thuyết thư lang trẻ tuổi kia, mỗi ngày vừa đến buổi trưa, quán trà tất nhiên đầy khách, rất nhiều khách nhân đều là sớm non nửa canh giờ tới đây chiếm chỗ, tới muộn không có được vị trí, thì gọi một ấm trà, đứng ở trong góc hô.

Đối với bọn họ mà nói, uống trà cũng không quan trọng, quan trọng là nghe chuyện xưa.

Trời biết người trẻ tuổi lấy đâu ra nhiều chuyện xưa cổ quái như vậy, có khi gảy sợi dây trong lòng người ta, có khi khiến người ta suy nghĩ sâu xa, có khi lại khôi hài ôm bụng cười, mỗi lần đều làm người ta muốn ngừng mà không được, hôm nay hắn kể, là một chuyện xưa hồ ly báo ân.

"Ở Vân Đài quận, có một thợ săn, một ngày lên núi săn bắn, bắt được một con hồ ly, thấy nó đáng thương, không đành lòng giết nó, vì thế liền thả nó, nhưng làm người ta không ngờ là, từ sau khi hắn thả con hồ ly kia, chuyện kỳ quái đã xảy ra "

"Thợ săn mỗi ngày đi săn trở về, trong nồi đều có một bát cháo hoa nóng hôi hổi, thợ săn húp cháo hoa, liền đi lên núi săn bắn, thẳng đến nửa năm sau, một vị đạo sĩ nói cho thợ săn, yêu khí trên người hắn rất nặng, thợ săn nghĩ đến chuyện cháo hoa, liền bưng cháo tới cho đạo sĩ xem, đạo sĩ nói cho thợ săn, cháo này không thể ăn, là hồ ly tinh làm. Ngày hôm sau, thợ săn làm bộ ra ngoài, vụng trộm nấp ở trong đống củi ngoài cửa, khi nghe được trong phòng truyền đến động tĩnh quái dị, bỗng nhiên đẩy cửa mà vào, thế mà lại phát hiện…"

Hết chương 82.

Chương 83. Dựa vào

“Muốn biết chuyện sau đó, ngày mai cùng thời điểm, không gặp không về.”

“Cẩu tặc, ngươi lại thế!”

“Van ngươi, làm chút việc con người làm đi!”

Ở trong tiếng chửi mắng của mọi người, Lý Mộ nhảy xuống khỏi bệ, từ cửa sau chuồn ra, lại đi đến cửa trước, theo khách nhân quán trà mắng vài câu “chó cụt chương”, sau khi dẫn đường được đủ cảm xúc giận dữ, đi tới huyện nha.

Chỉ chốc lát, Trương Sơn từ bên ngoài đi vào phòng trực, tò mò hỏi: “Lý Mộ, ngươi từng nghe chuyện xưa người và hồ ly chưa, ngươi nói thợ săn đẩy cửa ra, rốt cuộc nhìn thấy gì?”

Lý Mộ nói: “Đương nhiên là hồ ly đang nấu cháo rồi.”

Trương Sơn ngẩn ra một phen: “Chỉ có vậy?”

Lý Mộ liếc gã, nói: “Bằng không thế nào, không phải nấu cháo, chẳng lẽ là hồ ly hướng cái nồi thủ dâm sao?”

Trương Sơn đứng ở nơi đó suy tư, Lý Mộ nhìn thấy ngoài cửa hiện lên một bóng người quen thuộc, lập tức đi ra khỏi phòng trực, đến bên người Lý Thanh, nói: “Đầu nhi, ta đã tích lũy đủ Nộ tình, ta nghĩ ta có thể bắt đầu ngưng tụ phách thứ hai rồi.”

Phách lực của hổ yêu hóa hình không phải tầm thường, Nộ tình mênh mông khó có thể luyện hóa trong cơ thể Lý Mộ, ở sau khi gặp được phách lực tinh thuần của hổ yêu, trong giây lát đã băng tuyết tan rã.

Sau khi mặt trời lặn, Lý Mộ khoanh chân ngồi ở trên giường, ngũ tâm hướng thiên, thấp giọng nói: “Tố khí cửu hồi, chế phách tà gian, thiên thú thủ vệ, kiều nữ chấp quan, bảy phách cùng cần, cùng ta tương an, không thể vọng động…”

Sau thời gian chén trà nhỏ, hắn đột nhiên mở mắt, mở miệng nói: “Phục Thỉ, ngưng!”

Trong thân thể Lý Mộ, ánh sáng màu xám đại biểu Nộ tình chợt lóe, từ ngoài thân biến mất đến chỗ sâu trong thân thể, biến mất không thấy.

Cùng lúc đó, Lý Mộ cũng lần nữa cảm nhận được cảm giác quen thuộc khi hắn ngưng tụ phách thứ nhất, pháp lực trong cơ thể, ở cùng lúc phách thứ hai ngưng tụ, trong nháy mắt đó nhảy vọt, bằng với hắn dẫn đường tu hành một tháng.

Lý Mộ thở ra một hơi, tuy bảy phách hắn mới ngưng tụ thứ hai, nhưng lại chỉ dùng hơn một tháng.

Chỉ cần hắn có thể ở trong thời gian bốn tháng kế tiếp ngưng tụ hai phách nữa, liền có thể đột phá kỳ hạn nửa năm theo như lời lão đạo kia.

Sau khi phách thứ hai ngưng tụ, Lý Mộ thử thi triển đạo thuật hắn lúc trước không thể thi triển, phát hiện tuy pháp lực tăng trưởng không ít, lại vẫn chỉ có thể nắm giữ hai chữ đầu của Cửu Tự Chân Ngôn, đơn giản là thời gian làm phép so với trước đó càng kéo dài hơn.

Kéo dài tóm lại là chuyện tốt, kế tiếp hắn phải làm, đó là làm chuẩn bị cho ngưng tụ phách thứ ba Tước Âm.

Ngưng tụ Tước Âm cần lượng lớn cảm xúc bi ai, phương pháp thu thập cảm xúc bi ai, Lý Mộ đã tìm được, chỉ là chỗ Liễu Hàm Yên, kịch nam《Hóa Điệp》còn chưa bố trí xong, Lý Mộ vội thế nào nữa cũng vô dụng.

Hắn vốn muốn hỏi Liễu Hàm Yên một chút, nhưng nàng ngày hôm qua chưa từng đến, nhưng hôm nay là ngày Trú Nhan Phù của nàng mất đi hiệu lực, Lý Mộ đã vẽ xong Trú Nhan Phù, chuẩn bị chờ lúc nàng tới lấy lại hỏi.

Nhưng Lý Mộ đợi mãi tới buổi tối, cũng chưa thể đợi được Liễu Hàm Yên.

Lý Mộ ở trong sân đốt than, mang xiên thịt đặt lên, không bao lâu, Vãn Vãn liền từ cách vách chạy tới, ngồi xổm bên người Lý Mộ nhìn.

Lý Mộ đưa cho nàng một xiên thịt ba chỉ nướng xong, hỏi: “Tiểu thư nhà ngươi đâu?”

Vãn Vãn vừa ăn, vừa nói: “Tiểu thư ở cửa hàng, còn chưa trở về.”

Lý Mộ hỏi: “Mấy ngày nay cửa hàng bận lắm sao?”

Vãn Vãn gật gật đầu, nói: “Trà lâu cùng tiệm sách có thêm rất nhiều khách nhân, nhất là tiệm sách, sách mới vừa mới in ra, đã bị tranh đoạt sạch, có mấy tiệm sách hỏi thăm Liêu Trai là người nào viết, tiểu thư không nói cho, còn có một tiệm sách, muốn mua Liêu Trai, tiểu thư cũng không đồng ý…”

Liễu Hàm Yên một nữ tử, mang theo một tiểu nha hoàn dám ở nơi xa lạ xông pha, cần chống lại áp lực đến từ các mặt, quả thực không dễ dàng.

Lý Mộ bảo Vãn Vãn mang Trú Nhan Phù về cho nàng, từ sau khi pháp lực hắn tăng lên, tác dụng của Trú Nhan Phù viết ra, cũng từ ba ngày, kéo dài đến sáu ngày trở lên.

Thời gian bùa có tác dụng, chủ yếu có liên quan với hai nhân tố.

Một là phẩm chất tài liệu sử dụng, chu sa, giấy vàng bình thường, pháp lực có thể chịu tải có hạn, mặc dù là người vẽ bùa pháp lực cao tới đâu, cũng không cách nào vẽ ra lá bùa vượt qua giới hạn của tài liệu.

Hai là đạo hạnh của người vẽ bùa, ở dưới tình huống phẩm chất tài liệu lá bùa cực cao, người vẽ bùa pháp lực càng sâu, uy lực cùng thời gian có tác dụng của lá bùa càng dài.

Đương nhiên, đây đều là đối với người tu hành bình thường mà nói, một ít người tu hành đạo hạnh cao thâm, thậm chí có thể hư không ngưng phù, đương nhiên, những thứ này không phải Lý Mộ giai đoạn bây giờ có thể tiếp xúc đến.

Sau khi ngưng tụ phách thứ hai, hắn về nha môn kết thúc nghỉ dưỡng thương, hằng ngày tuần tra ở phố Vị Ương.

Vân Yên các thì ở trên phố Vị Ương, lúc Lý Mộ mặc quần áo công sai, đi bộ đến quán trà, nghe được bên trong truyền đến tiếng ồn ào.

“Cẩu tặc mỗi ngày đứt chương kia đâu, hôm nay sao chưa đi ra?”

“Mau lên, gọi hắn đi ra, chúng ta đã ở đây đợi hơn nửa canh giờ rồi.”

“Ngày hôm qua chuyện hồ ly báo ân kia còn chưa kể rõ đâu, thợ săn đẩy cửa ra, rốt cuộc nhìn thấy cái gì!”

Tiểu nhị quán trà nhìn mọi người, bất đắc dĩ nói: “Vị thuyết thư lang kia đã rời khỏi quán trà, chúng ta cũng không biết hắn đi đâu…”

“Cái gì!”

“Đi rồi?”

“Sao có thể đi rồi, có phải các ngươi nơi này cắt xén tiền công của hắn hay không?”

“Mau gọi hắn ra cho ta, hôm nay hắn không ra, ta sẽ không đi nữa!”

…

Lý Mộ đứng ở cửa nghe một hồi, liền lắc đầu rời khỏi.

Phách thứ hai đã ngưng, hắn đã không cần thông qua đứt chương để thu thập cảm xúc giận dữ của bọn họ nữa, thân phận thuyết thư lang, tự nhiên cũng dừng ở đây, một lần nữa trở về nghề chính bộ khoái.

Đi ra khỏi quán trà, ngang qua hiệu sách, nghe được bên trong truyền đến thanh âm quen thuộc, bước chân Lý Mộ hơi dừng một chút.

Hiệu sách, khuôn mặt xinh đẹp của Liễu Hàm Yên chứa sương mù, nói với một nam tử trung niên: “Nhâm chưởng quầy, chuyện ngươi nói không có khả năng, mời trở về đi.”

Nam tử trung niên cười cười, nói: “Liễu chưởng quầy đây lại là làm gì thế, có làm ăn mọi người cùng nhau làm, ngươi một nữ tử yếu ớt, chống đỡ cửa tiệm lớn như vậy, chẳng lẽ không mệt sao, ta cũng là tố bụng giúp ngươi…”

Liễu Hàm Yên mặt lạnh, nói: “Không nhọc Nhâm chưởng quầy nhọc lòng.”

Nam tử trung niên lắc lắc đầu, nói: “Liễu chưởng quầy đã không muốn, ta cũng không miễn cưỡng, cáo từ.”

Lý Mộ từ bên ngoài đi vào, quay đầu nhìn thoáng qua, lại quay đầu hỏi: “Vừa rồi là người nào?”

“Chưởng quầy tiệm sách Tứ Hải.” Liễu Hàm Yên đi đến trước bàn, nói: “Muốn mua bản thảo tiếp theo của Liêu Trai, cùng nhau khắc bản với Vân Yên các, bị ta từ chối.”

Hết chương 83.

Chương 84. Cảnh giác (1)

Thế giới này không có bảo hộ bản quyền, sách của Vân Yên các, tiệm sách khác cũng có thể in, tương tự, Vân Yên các cũng có thể in sách của bọn họ.

Chẳng qua, không có bản thảo gốc, bọn họ cần phải chờ tới sau khi Vân Yên các bán thành sách, lại mang sách in xong mua về, một lần nữa điều khắc bản in, bản khắc tốn thời gian tốn sức, trong lúc đó sẽ trì hoãn lượng lớn thời gian, người khác đã sớm từ Vân Yên các mua được, bọn họ thật không dễ gì in ra, chỉ có thể kẹt ở trong tay.

Chỉ có ngay lúc đầu có được bản thảo gốc, mới có thể chiếm thị trường, đạt được lợi nhuận lớn nhất.

Liễu Hàm Yên có chút tức giận, nói: "Liêu Trai hôm nay là quyển sách hàng đầu của Vân Yên các, khách nhân mới trông hết vào nó để hấp dẫn, sao có khả năng bán cho bọn họ, huống chi, bọn họ ra giá, nào phải mua, rõ ràng chính là cướp… , bọn họ chính là bắt nạt ta mới đến, bên trên không có người."

Lý Mộ nhìn nàng một cái, nói: "Ai nói ngươi bên trên không có người?"

Liễu Hàm Yên nói: "Ta cùng Vãn Vãn đến nơi đây mới không đến hai tháng, căn bản không có thời gian chuẩn bị trên dưới, bên trên sao có thể có người?"

"Đừng không coi bộ khoái là quan." Lý Mộ bất mãn nhìn nàng một cái, nói: "Đừng quên, nơi này là khu trực thuộc của ta, việc lớn việc nhỏ xảy ra trên phố Vị Ương, đều về ta quản, người bên trên ngươi chính là ta…"

Liễu Hàm Yên liếc hắn, hỏi: "Bộ khoái tính là quan sao?"

"Không tính." Lý Mộ xoay người đi ra bên ngoài, nói: "Bộ khoái đã không tính là quan, về sau ngươi bị người ta bắt nạt, cũng đừng tìm ta…"

Liễu Hàm Yên vội vàng kéo hắn, nói: "Tính, tính, tính, Lý đại nhân, tiểu nữ tử mới đến, về sau phải dựa vào đại nhân chiếu cố, đại nhân ngồi, tiểu nữ tử giúp ngài pha trà…"

Nghiêm khắc mà nói, bộ khoái cũng không thể tính là quan, mà là lại.

Nhưng Đại Chu lại, cầm là bổng lộc quốc gia, cũng không đơn giản là nhân viên tạp vụ chạy chân làm việc, ở trên phố Vị Ương một mẫu ba phân đất này, xảy ra bất cứ sự kiện nào, mặc kệ là trộm cướp cướp bóc, lũng đoạn thị trường, hay là đùa giỡn dân nữ, hãm hại lừa gạt, Lý Mộ đều có quyền quản lý, sau chuyện chỉ cần trình lên một phần công văn cho Trương huyện lệnh là được.

Trong khu trực thuộc nếu xảy ra trọng án, Lý Mộ cũng phải gánh trách nhiệm.

Lý Mộ uống trà xong, ra ngoài tiếp tục tuần tra, Liễu Hàm Yên tự mình tiễn hắn ra ngoài.

Nhìn bóng người mặc quần áo công sai kia biến mất ở trong dòng người, Liễu Hàm Yên thu hồi tầm mắt, ánh mắt vẫn như cũ có chút thất thần.

Nàng bảy tuổi bị cha mẹ bán vào nhạc phường, mỗi ngày chỉ có thể ăn một bữa cơm, thời gian còn lại đều phải luyện đàn, khi ngón tay bị dây đàn cắt, chính nàng băng bó cho mình, khi bị nhạc sĩ lớn tuổi bắt nạt, chỉ có thể chịu đựng…

Nàng liều mạng luyện đàn, học xong toàn bộ nhạc cụ của nhạc phường, mỗi ngày diễn tấu sáu canh giờ trở lên, từ chối vô số nam nhân dụng tâm kín đáo giúp đỡ, sau khi gom đủ bạc chuộc thân, càng thêm liều mạng diễn tấu, lại kiếm tiền đến đây mở cửa hàng.

Tất cả cái này, đều là một mình nàng cố gắng, đói bụng tự mình nấu cơm, quần áo rách tự mình may vá, lẻ loi một mình, mang theo một tiểu nha hoàn, ngàn dặm xa xôi từ Trung quận đến nơi đây, làm bốn cửa hàng, chiêu mộ nhân thủ khắp nơi, bắt đầu kinh doanh Vân Yên các.

Mười mấy năm qua, nàng chưa bao giờ dựa vào bất luận kẻ nào.

Cho tới bây giờ nàng cũng không biết, sau lưng có người có thể dựa vào, rốt cuộc là cảm giác gì.

Bây giờ nàng thật muốn biết.

Liễu Hàm Yên tựa như đã ý thức được, phố Vị Ương khu vực này, là Lý Mộ đang bảo kê, hai ngày nay đối với hắn tốt bất ngờ.

Giữa trưa nàng không chỉ tự mình xuống bếp, làm đồ ăn cũng đều là thứ Lý Mộ thích ăn.

Nếu không phải nàng chưa tiến một bước hành động, Lý Mộ có lý do hoài nghi, có phải ngày đó nàng sau khi nhìn thấy thân thể của mình, sinh ra ý tưởng gì đối với hắn hay không.

Sau khi ăn uống no đủ, Liễu Hàm Yên đi bận việc cửa hàng, Lý Mộ tới thư phòng, lấy ra bút mực lá bùa, luyện tập vài loại bùa hắn mới học được.

Trừ đạo thuật, rất nhiều thần thông đạo môn, cùng với bùa, đều là công khai trong suốt, Lý Mộ không phải đệ tử Phù Lục phái, không học được bùa độc môn của Phù Lục phái, nhưng một ít bùa cơ sở, hắn lại có thể thông qua con đường khác đạt được.

Sau khi ngưng tụ phách thứ hai, Lý Mộ kính nhờ lão Vương, ở trong kho sách của lão tìm kiếm, thế mà thật sự tìm ra một quyển bách khoa toàn thư phù lục cơ sở đạo môn.

Trừ Định Thân Phù cùng Trú Nhan Phù, Lý Mộ ở trong quyển sách đó, còn tìm được vài loại phù lục hắn giai đoạn này có thể vẽ ra.

Một cái Tầm Quỷ Phù, công hiệu tương tự Tiên Nhân Chỉ Lộ, nhưng công năng không toàn diện như Tiên Nhân Chỉ Lộ, chỉ có thể thông qua cảm ứng âm khí để tìm quỷ vật, đương nhiên, công hiệu không được đầy đủ, hạn chế đối với pháp lực liền ít đi rất nhiều, lấy đạo hạnh nhỏ nhoi của Lý Mộ hôm nay, cũng có thể thoải mái khắc họa.

Tương đối với Tầm Quỷ Phù, là Mịch Yêu Phù, cũng là nguyên lý tương tự.

Người đạo hạnh cao thâm, có thể thông qua hai loại bùa này, tìm ra yêu quỷ trong phạm vi mấy chục dặm, Lý Mộ pháp lực có hạn, phạm vi bùa cảm ứng chỉ có mười mấy trượng.

Ngoài ra, hắn còn học được một cái Trừ Tà Phù, một cái Tru Quỷ Phù, về phần thần thông, lấy đạo hạnh hắn bây giờ, một cái cũng không học được, chỉ học được hai ba pháp thuật nhỏ loại phụ trợ.

Thật ra Lý Mộ muốn học nhất là Sưu Hồn Phù, cũng chính là bùa hắn dùng để tìm kiếm ký ức ngày xưa, nhưng bùa này đã không thuộc về cấp thấp nhất, cần tu vi Ngưng Hồn cảnh mới có thể viết.

Cũng may hắn lần trước từ chỗ Lý Thanh đòi vài tấm, cũng đủ hắn sử dụng một thời gian.

Lý Mộ cầm lấy một lá bùa, dán lên trán, bắt đầu sao chép nội dung tiếp sau của Liêu Trai, trong đó bộ phận có liên quan tên địa danh, chức quan, hắn còn phải sửa chữa chút, khiến nó phù hợp địa lý nhân tình mười châu ba đảo.

Lúc về huyện nha, đi ngang qua Vân Yên các, Lý Mộ nhìn thoáng qua, phát hiện khách tiệm sách so với hai ngày trước còn nhiều hơn.

Huyện Dương Khâu không lớn, người từng đọc sách biết chữ càng ít, nhưng ở Bắc quận, huyện Dương Khâu nằm ở đường giao thông quan trọng, là đầu mối then chốt kết nối các huyện, ngày xưa lưu lượng người không nhỏ, có thể cam đoan nguồn khách cuồn cuộn không ngừng, đây cũng là nguyên nhân Liễu Hàm Yên chọn cửa hàng ở huyện Dương Khâu.

《Liêu Trai》 cũng quả nhiên không làm Lý Mộ thất vọng, hắn từ nay về sau có thể đạt được một khoản thu nhập ổn định là một mặt, một mặt khác, Vân Yên các là tiệm mới, có thể có một bảng hiệu hấp dẫn khách nhân, ở trước rất nhiều hiệu sách cạnh tranh đứng vững gót chân, coi như là Lý Mộ báo đáp đối với Liễu Hàm Yên.

Hết chương 84.

Chương 85. Cảnh giác (2)

Một chỗ quán trà cách Vân Yên các không xa.

Nhìn tiệm sách Vân Yên các lưu lượng khách không ngừng, một nam tử trẻ tuổi nói: “Chưởng quầy, nữ nhân họ Liễu kia có chút bản lãnh, đến huyện Dương Khâu chỉ hơn một tháng, đã làm ăn làm tới loại tình trạng này, ngay cả khách nhân của chúng ta, cũng bị cô ta đoạt đi không ít.”

Nam nhân trung niên ngồi ở cạnh hắn cười cười, nói: “Cô ta vẫn quá trẻ tuổi, không hiểu đạo lý làm ăn, cô ta một nữ tử, mới đến, lại không có bối cảnh gì, làm như vậy, sẽ chọc giận không ít người.”

Nam tử trẻ tuổi hỏi: “Chúng ta cần cho cô ta biết điều một chút hay không?”

“Không cần.” Nam nhân trung niên khoát tay áo, nói: “Ngày hôm qua ta thấy họ Nhâm của tiệm sách Tứ Hải đi Vân Yên các, hình như là muốn bàn điều kiện gì với Liễu chưởng quầy, cuối cùng như là không đàm phán thỏa đáng, họ Nhâm cũng không phải là người tốt gì, khách bị cướp, nhất định sẽ không quên đi như vậy.”

Người trẻ tuổi do dự nói: “Nhưng chúng ta bây giờ không ra tay, đến lúc đó, chỗ tốt để cho tiệm sách Tứ Hải chiếm hết…”

“Vội cái gì.” Nam nhân trung niên nói: “Trước nhìn kỹ rồi nói, một nữ nhân dám ở bên ngoài xông pha, ai biết phía sau cô ta có bối cảnh hay không, trước để tiệm sách Tứ Hải thử nước xem…”

Người trẻ tuổi nghĩ nghĩ, khâm phục hướng người trung niên chắp tay, “Vẫn là chưởng quầy nghĩ chu toàn…”

…

Lúc cùng nhau ăn cơm với Vãn Vãn, Lý Mộ bỗng nghĩ đến, hắn hình như có hai ba ngày chưa nhìn thấy Liễu Hàm Yên rồi.

Vân Yên các ở huyện Dương Khâu có bốn cửa hàng, trong đó hiệu sách làm ăn tốt nhất, sau khi Lý Mộ rời khỏi, trà lâu làm ăn có điều giảm bớt, Liễu Hàm Yên thương lượng với Lý Mộ, mời hắn lấy thân phận thuyết thư lang, mỗi bảy ngày đi trà lâu một lần, Lý Mộ đáp ứng không do dự.

Hắn rất nhiều chuyện xưa, không lo nói hết, tần suất bảy ngày một lần cũng không tính là nhiều, thu thập thêm một ít bảy loại tình cảm, không thiệt thòi gì.

Một bộ Liêu Trai, khiến hiệu sách ở huyện Dương Khâu đứng vững vàng gót chân, về phần nhạc phường cùng hí lâu, là vừa mới khởi bước, vừa lúc nhạc khúc cùng kịch nam《Hóa Điệp》đều đang bố trí, Liễu Hàm Yên bận những thứ này, hai ngày qua đều là ở cửa hàng nghỉ ngơi.

Vãn Vãn sau khi ăn xong, đáng thương nhìn Lý Mộ, hỏi: "Có thể nấu thêm một bát mỳ hay không, ta lát nữa đưa đi cho tiểu thư…"

Lý Mộ gật đầu nói: "Lát nữa ta phải đi huyện nha, tiện đường đưa cho nàng."

Hắn nhìn Vãn Vãn, hỏi: "Tiểu thư nhà các ngươi năm nay bao nhiêu?"

Thiếu nữ nghĩ nghĩ, nói: "Hai mươi mốt."

Liễu Hàm Yên vừa vặn lớn hơn Lý Mộ ba tuổi. Nữ tử Đại Chu xuất giá không sớm như vậy, nhưng thời điểm mười tám mười chín tuổi, bình thường cũng đều đã cân nhắc lập gia đình, hai mươi mốt tuổi còn chưa xuất giá, cũng không thường thấy.

Lý Mộ rất tò mò hỏi: "Nàng không nghĩ lập gia đình sao?"

Vãn Vãn nghi hoặc nói: "Vì sao phải lập gia đình?"

Lý Mộ nói: "Lập gia đình, liền có chỗ dựa…"

Vãn Vãn nói: "Tiểu thư nói, nàng không dựa vào nam nhân, chỉ dựa vào chính mình, nam nhân đều là thứ không đáng tin cậy."

Nghĩ nghĩ, nàng lại ý thức được cái gì, lập tức nhìn về phía Lý Mộ, nói: “Ta không phải nói công tử, công tử không phải thứ…”

Lý Mộ đại khái biết Liễu Hàm Yên vì sao sẽ hình thành tính cách như vậy, cha mẹ bán rẻ, tạo thành thương tổn thật lớn đối với tâm linh của nàng, dẫn tới sau khi trưởng thành, nàng sẽ không dễ dàng tin tưởng bất cứ một người nào.

Đương nhiên, còn có một nguyên nhân quan trọng chính là, nàng vốn là phú bà, trên thế giới này, thứ không thể dùng tiền mua được không nhiều, nàng cũng không cần dựa vào người khác, người khác dựa vào nàng còn xấp xỉ.

Khi Lý Mộ đưa cơm đến Vân Yên các, Liễu Hàm Yên đang ở nhạc phường biên khúc.

Lý Mộ không hiểu nhạc khúc, chỉ có thể dựa vào ký ức hát lung tung, Liễu Hàm Yên cần ở trên cơ sở giữ lại kết cấu chủ thể《 Lương Chúc 》, tiến hành sáng tác lần nữa, cũng không phải một chuyện dễ dàng.

Lý Mộ thấy nàng khí sắc có chút tiều tụy, đặt hộp thức ăn lên bàn, nói: “Cơm nước xong nghỉ ngơi một chút đi, còn tiếp tục như vậy, Trú Nhan Phù cũng không có hiệu quả.”

Liễu Hàm Yên gật gật đầu, ánh mắt lại chưa rời khỏi khúc phổ.

Lý Mộ phất phất tay: “Nhớ phải ăn cơm, ta đi tuần tra…”

Một lát sau, Liễu Hàm Yên buông khúc phổ, tựa vào trên ghế, duỗi cái lưng mỏi một phát, trong bụng bỗng nhiên truyền đến một trận tiếng vang.

Nàng lúc này mới nhớ ra, từ sáng sớm đến bây giờ, nàng luôn sửa khúc《 Hóa Điệp 》, còn chưa ăn gì.

Nàng mở ra hộp thức ăn trên bàn, trong hộp thức ăn bát mỳ mùa xuân kia còn bốc ra từng tia khí nóng, một quả trứng chần nước sôi nằm ở trong bát, tản mát ra mùi thơm mê người.

Liễu Hàm Yên dâng lên cơn thèm ăn, cầm đũa, rất nhanh đã ăn xong một bát mỳ, thậm chí ngay cả canh cũng húp sạch sẽ.

Không thể không nói, Vãn Vãn thích ăn mỳ hắn nấu, cũng không phải không có nguyên nhân.

Ăn xong, nàng day day mi tâm tê mỏi, nhớ tới Lý Mộ dặn dò, vốn định nghỉ ngơi một phen, nhưng nghĩ đến hai ngày qua chỉ cần ngủ, sẽ gặp cơn ác mộng khủng bố kia, sau khi do dự một cái chớp mắt, một lần nữa cầm lấy khúc phổ…

…

Bóng đêm yên tĩnh, Lý Mộ khoanh chân ngồi ở trên giường, theo lệ thường dẫn đường tu hành.

Một khắc nào đó, đôi mắt nhắm chặt của hắn bỗng nhiên mở.

Ngay tại vừa rồi, trong lòng Lý Mộ bỗng dâng lên một tia cảnh giác, sự cảnh giác này rất vi diệu, nếu không phải hắn giờ phút này tâm thần thủ nhất, chuyên tâm tu luyện, bình thường chưa chắc có thể phát hiện.

Người tu hành luyện hóa phách thứ nhất Thi Cẩu, liền có thể sinh ra linh giác ở ngoài ngũ cảm, sâu sắc phát hiện nguy hiểm sắp đến.

Sự cảnh giác này vi diệu như thế, nói rõ nguy hiểm không phải nhằm vào Lý Mộ, lại hoặc là, thứ dẫn động một tia cảnh giác này quá mức nhỏ yếu, đối với mình không sinh ra được uy hiếp quá lớn.

Có lẽ là hắn quá mức mẫn cảm, Lý Mộ một lần nữa nhắm mắt lại, nhưng không lâu sau, hai mắt hắn mở lần nữa, đột nhiên đứng lên, ánh mắt nhìn phía nào đó bên cạnh người.

Ngay tại vừa rồi, trong lòng hắn lại sinh ra cảnh giác, mà ngọn nguồn khiến hắn sinh ra loại cảm giác này, thế mà lại là nhà Liễu Hàm Yên cùng Vãn Vãn!

Mà cùng lúc đó, Tầm Quỷ Phù hắn đặt lên bàn, cũng phát ra pháp lực dao động yếu ớt…

Lý Mộ ra khỏi phòng, tới dưới tường sân, nhẹ nhàng nhảy, cả người liền phi thân lên, đáp ở sân nhà cách vách.

Lúc này đã là đêm khuya, Liễu Hàm Yên cùng Vãn Vãn sớm đã ngủ, toàn bộ phòng đèn đuốc cũng đã tắt.

Lý Mộ đi đến cửa phòng ngủ của Liễu Hàm Yên, nghe được trong phòng truyền đến hai tiếng hít thở, cũng cảm nhận được hai khí tức quen thuộc.

Một là của Liễu Hàm Yên, một cái khác thuộc về Vãn Vãn.

Còn có một khí tức khác, tràn ngập ý âm sát, không thuộc về nhân loại.

Hết chương 85.

Chương 86. Ban đêm xông vào

Cửa phòng đống chặt, nhưng cửa sổ lại mở một khe nhỏ, hẳn là Liễu Hàm Yên mở ra vì ban đêm thông gió.

Lý Mộ mở cửa sổ ra, trèo cửa sổ mà vào, thi triển Thiên Nhãn Thông, ánh mắt nhìn phía giường.

Liễu Hàm Yên cùng Vãn Vãn ngủ ở trên giường, một cái bóng hư ảo bay ở phía trên các nàng, từng tia âm khí, từ trên thân hư ảnh đó lan tràn ra, quấn quanh ở trên người Liễu Hàm Yên.

Trong giấc mơ, Liễu Hàm Yên tựa như là mơ thấy cái gì đáng sợ, nhíu chặt đôi lông mày thanh tú, thân thể cuộn mình lại một chỗ, khẽ run rẩy.

Trong phòng bỗng nhiên có thêm một bóng người, con oán linh kia cũng quay đầu nhìn lại.

Nàng không biết người này đêm khuya xâm nhập khuê phòng hai nữ tử, rốt cuộc ý đồ như thế nào, bóng người chậm rãi bay qua, bay tới phía trước Lý Mộ, nghiêng đầu nhìn hắn.

Nữ quỷ này tóc tai bù xù, sắc mặt tái nhợt không có màu máu, trong đôi mắt như cá chết chỉ có tròng trắng mắt, không có con ngươi, môi lại đỏ yêu dị, nếu là ở một tháng trước, gặp con quỷ vật này, Lý Mộ nhất định sẽ bị dọa.

Giờ phút này, hắn không chỉ không có chút sợ hãi, ngược lại nhẹ nhàng cười với nữ quỷ, hỏi kia: “Nhìn đủ chưa?”

Bóng người nữ quỷ lập tức lui về phía sau, như là bị kinh hãi thật lớn, giọng the thé nói: “Ngươi nhìn thấy được ta!”

Lý Mộ lạnh lùng nói: “Quỷ vật phương nào, cũng dám ở nơi này làm càn, là ai cho ngươi tới nơi này!”

Quỷ vật kia chưa trả lời, phương hướng bên giường, lại truyền đến một tiếng hô bối rối.

Liễu Hàm Yên không biết khi nào đã tỉnh lại, một tay che chở Vãn Vãn, một tay quấn chăn, lớn tiếng nói: “Ngươi là người nào, vì sao ở nơi này, mau rời khỏi, còn không rời khỏi

ta liền hô người, hàng xóm của ta là bộ khoái, hắn rất lợi hại…”

Lý Mộ bất đắc dĩ nói: “Là ta.”

Nghe được tiếng của Lý Mộ, Liễu Hàm Yên thoáng yên tâm, lại vẫn dùng chăn gắt gao bao lấy thân thể, khẩn trương hỏi: “Ngươi ở đây làm gì?”

“Bây giờ không phải lúc nói những thứ này.” Lý Mộ nhìn quỷ vật kia, thấy bộ dáng nàng tựa như là muốn chạy, vung tay, một lá bùa bay ra, dán trên cửa, quỷ vật đó vốn định xuyên cửa mà chạy, lại trực tiếp bị bắn trở về.

Nàng lại lao về phía cửa sổ, lại là một lá bùa bay ra, Lý Mộ dùng liền nhau năm tấm Trừ Tà Phù, dán ở bốn phương hướng của phòng, ngay cả nóc nhà cũng dán một tấm, hoàn toàn phong kín đường đi của nữ quỷ kia.

Liễu Hàm Yên lui ở góc giường, kinh hoảng hỏi: “Ngươi đang làm gì?”

Nàng vừa mới từ trong ác mộng bị bừng tỉnh, liền nhìn thấy một bóng đen đứng ở trong phòng, bị kinh hãi thật lớn, khi nghe được giọng Lý Mộ, tuy yên tâm chút, nhưng nhìn thấy hắn hành động kỳ quái như thế, vẫn có chút kinh hoảng.

Làm một nam tử, nửa đêm, xâm nhập phòng ngủ của nàng, nếu không phải trong lòng cực kỳ tín nhiệm đối với Lý Mộ, giờ phút này nàng đã bắt đầu lớn tiếng gọi người.

Lý Mộ búng nhẹ ngón tay, đèn đuốc trong phòng ngủ được thắp sáng, mang căn phòng chiếu sáng lên.

Ánh đèn khiến trong lòng Liễu Hàm Yên rất yên ổn, khi nhìn thấy Lý Mộ, lại lập tức cúi đầu, run giọng nói: “Ngươi, ngươi rốt cuộc muốn làm gì “

Lý Mộ cúi đầu nhìn nhìn, mới phát hiện hắn vừa rồi lo lắng Liễu Hàm Yên cùng Vãn Vãn gặp nguy hiểm, đi vội, thậm chí chưa kịp mặc quần áo, giờ phút này thân trên vẫn cởi trần.

Bình thường loại tình hình này, bày rõ là tới hái hoa, nếu là ở trên công đường, Lý Mộ ngay cả cơ hội giải thích cũng không có.

Vì tránh cho Liễu Hàm Yên hiểu lầm, hắn nghĩ chút, bước đến trước giường Liễu Hàm Yên.

“Ngươi, ngươi muốn làm gì!”

“Ngươi đừng qua đây!”

“Lý Mộ, ngươi sao lại có thể như vậy!”

…

Lý Mộ vẫn chưa giải thích cái gì, tay phải bày ra một cái thủ ấn, sau khi vận chuyển pháp lực, ngón trỏ điểm ở mi tâm Liễu Hàm Yên.

“Đừng, ngươi tránh ra…”

Liễu Hàm Yên che chở Vãn Vãn, thanh âm phát run, bọc chăn rúc ở góc giường, cũng không thấy Lý Mộ có động tác một bước tiếp theo, nàng ngẩng đầu, nhìn thấy Lý Mộ vẫn đứng ở bên giường.

Mà góc phòng nàng, còn một bóng người áo trắng đứng.

Nữ tử kia tóc tai bù xù, môi đỏ mọng như máu, mắt chỉ có tròng trắng, giống như đúc nữ quỷ hai ngày nay xuất hiện trong mơ của nàng.

“Quỷ!”

Sắc mặt nàng nháy mắt tái nhợt, dùng chăn che đầu, tránh ở góc giường run bần bật, kinh hãi nói: “Lý Mộ, có quỷ, có quỷ!”

Nữ quỷ đó bị bùa chắn đường, trong lòng biết người này có chút đạo hạnh, thân thể bay lên, hướng Lý Mộ lao tới.

Ngay sau đó, trong mắt của nàng liền xuất hiện một mảng ánh sáng vàng.

Khi hai tay của nàng va chạm vào ánh vàng đó, liền lập tức sụp đổ. Nữ quỷ kêu thảm một tiếng, liên tục lui về phía sau, lui ở góc tường, hoảng sợ nhìn Lý Mộ, thét to: “Đừng tới đây, ngươi đừng tới đây!”

Lý Mộ ép nữ quỷ kia tới góc tường, vừa hấp thu cảm xúc sợ hãi, vừa lạnh lùng hỏi: “Yêu nghiệt lớn mật, dám ở trong

huyện thành hại người, nói, là ai sai sử ngươi!”

Vãn Vãn từng nói, Liễu Hàm Yên hai ngày nay thường xuyên gặp ác mộng, Lý Mộ vốn tưởng là nàng quá mức mệt nhọc, khi nhìn thấy nữ quỷ này, mới ý thức được, thì ra là cô ta đang quấy phá…

Con oán linh này, năm lần bảy lượt thi triển quỷ thuật kỹ xảo ở trên người Liễu Hàm Yên, sẽ dẫn tới thân thể nàng bị âm khí xâm nhập, nhẹ thì suy yếu một thời gian, nếu là nghiêm trọng, sẽ bệnh nặng một trận, nguy hiểm cho sinh mệnh.

Nữ quỷ đó co lại ở góc tường, cúi đầu không dám nhìn thẳng Lý Mộ, run giọng nói: “Tiểu quỷ chỉ là chịu người ta sai sử, người nọ câu một hồn của tiểu quỷ, nếu tiểu quỷ không làm theo hắn nói, hắn sẽ đánh tan hồn của tiểu quỷ…”

Lý Mộ hỏi: “Người nào?”

Nữ quỷ lắc đầu nói: “Tiểu quỷ không biết, hắn chỉ nói sau khi xong việc, sẽ tìm đến tiểu quỷ…”

Lý Mộ tiếp tục hỏi: “Hắn bảo ngươi làm cái gì?”

Nữ quỷ nói: “Hắn chỉ nói ta quấn lấy vị cô nương này…”

…

Đối với một người bảy phách kiện toàn mà nói, lấy đạo hạnh của oán linh, không thể trực tiếp hại người, chỉ có thể thông qua một ít thủ đoạn, tra tấn tinh thần bọn họ, sử dụng âm khí xâm nhập thân thể bọn họ, thông qua loại phương pháp gián tiếp này, nửa tháng một tháng sau, tinh thần cùng thân thể người bị hại sẽ ở bên bờ vực sụp đổ, ở trong khoảng thời gian ngắn sau đó mất mạng…

Cách nói thông tục của mọi người đối với việc này, là bị thứ dơ bẩn bám lấy, nếu không mời người trừ tà, thì sống không lâu nữa.

Một ít bọn bịp bợm giang hồ, đó là lợi dụng loại tâm lý này của mọi người đi lừa, trong đó có một số kẻ to gan, thậm chí sẽ đích thân nuôi một tiểu quỷ, sử dụng con tiểu quỷ này đi hại người, ở lúc người kia bị tra tấn hấp hối, lại lấy hình tượng cao

nhân xuất hiện, biểu diễn ra tiết mục tróc quỷ trừ tà, từ trong đó thu phí dụng kếch xù.

Những người này, xưa nay đều là đối tượng nha môn nghiêm khắc đả kích.

Hết chương 86.

Chương 87. Bảo hộ bên người

Liễu Hàm Yên mới đến, đã có người mời tiểu quỷ hại nàng, Lý Mộ không cần đoán cũng biết, nhất định là bởi vì chuyện trên làm ăn, nhưng cụ thể là người nào làm, tạm thời còn không thể biết được.

Nhưng cũng không cần sốt ruột, bọn họ đã làm như vậy, tất nhiên là có mưu đồ, nhất định sẽ xuất hiện ở thời điểm nên xuất hiện.

Lý Mộ quay đầu nhìn nhìn Liễu Hàm Yên, phát hiện nàng tuy che đầu ở trong chăn, lại vẫn xốc lên một góc chăn, kinh hoảng đánh giá bên ngoài.

Lý Mộ nhìn thoáng qua nữ quỷ đó, nói: "Ngươi, xoay lại, quay mặt vào tường đứng!"

Lý Mộ gặp yêu quỷ nhiều rồi, ngay cả cương thi cũng từng đấu, tự nhiên không sợ bộ dáng của cô ta, nhưng người bình thường nhìn thấy bộ dáng quỷ của cô ta, vẫn tránh không được sợ hãi.

Nữ quỷ nghe lời xoay người, đứng quay mặt vào tường. Lý Mộ đi đến bên giường, nói với Liễu Hàm Yên: "Nữ quỷ đó đã bị ta chế phục, không sao rồi."

Vãn Vãn bị động tĩnh trong phòng đánh thức, từ trong chăn bò ra, day day mắt nhập nhèm buồn ngủ, khi nhìn thấy Lý Mộ, ngẩn ra một phen, nghi hoặc nói: "Công tử, ngươi sao lại ở đây…"

Nàng nhìn Lý Mộ, khóe mắt thoáng nhìn hư ảnh màu trắng ở góc tường, vừa lúc nữ quỷ đó thấp thỏm quay đầu nhìn xung quanh, bắt gặp tầm mắt của nàng.

"Quỷ, quỷ!"

Thiếu nữ từ trên giường nhảy bắn lên, bổ nhào vào trong lòng Lý Mộ, "Oa" một tiếng khóc lên.

Lý Mộ quay đầu lại, lạnh lùng liếc nữ quỷ đó một cái, cả giận nói: "Quay đi, dám quay đầu nữa, ta khiến ngươi hình

thần câu diệt!”

Luôn ở trần cũng không ra sao, Vãn Vãn cùng Liễu Hàm Yên tốt xấu còn mặc yếm, Lý Mộ buổi tối ngủ không có thói quen mặc quần áo. Hắn trấn an xong Vãn Vãn, thu bùa, mang nữ quỷ kia đuổi tới sân nhà mình, sau đó dùng túi dưỡng hồn lần trước từ chỗ thằn lằn tinh nhặt được thu cô ta, mặc quần áo, lần nữa tới cách vách.

Hai nàng đã mặc xong quần áo, Liễu Hàm Yên sắc mặt còn có chút trắng bệch, Vãn Vãn khuôn mặt nhỏ nước mắt chưa khô, lui ở góc giường run rẩy, hiển nhiên là bị nữ quỷ đó dọa.

Liễu Hàm Yên nhìn Lý Mộ, áy náy nói: “Xin lỗi, ta vừa rồi còn cho rằng…”

“Không sao.” Lý Mộ xua tay, nói: “Ta vừa rồi cảm ứng được nơi này có âm khí, lo lắng các ngươi có nguy hiểm, đi ra vội vàng, có thể dọa đến các ngươi.”

Liễu Hàm Yên có chút khiếp đảm nhìn nhìn chung quanh, hỏi: “Nữ, nữ quỷ kia đâu?”

Lý Mộ nói: “Bị ta thu rồi, ngày mai đưa tới huyện nha thẩm vấn tiếp.”

Hắn lại nhìn về phía Liễu Hàm Yên, nói: “Nữ quỷ đó nói, ả là bị người khác sai sử, ngươi có đối tượng hoài nghi hay không?”

Liễu Hàm Yên lắc lắc đầu, nói: “Vân Yên các làm ăn càng ngày càng tốt, tác động lợi ích của quá nhiều người, ta cũng không biết sẽ là ai.”

Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói: “Ngày mai ta mang việc này báo cáo huyện lệnh trước. Ngươi yên tâm, mặc kệ là ai ở phía sau giở trò quỷ, chúng ta đều sẽ mang hắn bắt ra, xử trí theo lẽ công bằng.”

Nữ quỷ đó đã bị thu phục, lúc này đã là đêm khuya, Lý Mộ ở lại chỗ này tiếp cũng không quá thích hợp, nói: “Khuya rồi, các ngươi nghỉ ngơi trước, chuyện này, ngày mai ta sẽ xử lý.”

Lý Mộ xoay người chuẩn bị rời khỏi, Liễu Hàm Yên túm chặt tay hắn, kinh hoảng nói: “Đừng đi!”

Giờ phút này, thứ nàng có chỉ là sự yếu ớt của nữ tử, không còn khí thế của nữ chưởng quầy.

Vãn Vãn nhanh chóng chạy tới, ôm cánh tay Lý Mộ, thanh âm mang theo tiếng nức nở, "Công tử, ta sợ."

Đêm hôm khuya khoắc, cô nam quả nữ ở chung một phòng còn ra sao. Lý Mộ suy nghĩ một lát, nói: "Nếu không như vậy đi, ta dán mấy tấm Trừ Tà Phù ở bên ngoài, như vậy cho dù còn có quỷ vật nào, cũng không sao tiến vào."

Liễu Hàm Yên run giọng nói: "Còn có quỷ sẽ đến sao?"

Lý Mộ cũng không thể xác định, chỉ có thể an ủi nàng nói: "Hẳn là, sẽ không có nữa đâu."

Liễu Hàm Yên nháy mắt với Vãn Vãn, tiểu nha hoàn ôm cánh tay Lý Mộ lắc lắc, cầu xin nói: "Công tử, ta sợ, ngươi đừng đi được không."

Nếu chỉ là Liễu Hàm Yên, Lý Mộ còn miễn cưỡng có thể khống chế được.

Nhưng Vãn Vãn cùng hắn sớm chiều ở chung, ngay cả ăn cơm cũng ở trên cùng một bàn, lần đó Lý Mộ bị thương, nàng vừa bưng trà rót nước, vừa đấm lưng bóp vai, nhìn bộ dáng khuôn mặt nhỏ tái nhợt của nàng, Lý Mộ căn bản không nói ra được lời từ chối.

Lý Mộ do dự một chớp mắt, gật đầu nói: "Vậy các ngươi ngủ đi, ta canh ở bên ngoài."

Dù sao hắn buổi tối cũng là tính tu hành, trong sân trống trải, hiệu quả tu hành càng tốt.

"Điều này sao có thể, Vãn Vãn, đi ôm một bộ đệm chăn lại đây." Liễu Hàm Yên lắc lắc đầu, nhìn về phía Lý Mộ, nói: "Đêm nay phiền ngươi ngủ ở dưới đất."

"Không cần." Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: "Ta ở bên ngoài là được rồi."

Nhìn Lý Mộ đi ra ngoài, Liễu Hàm Yên ngồi ở đầu giường, ánh mắt dao động, không biết đang nghĩ cái gì.

Vãn Vãn ôm chăn, rất nhanh đã lần nữa tiến vào mộng đẹp, trên khuôn mặt nhỏ lộ ra nụ cười ngọt ngào.

Liễu Hàm Yên xoa đầu của nàng, ánh mắt nhìn ngoài cửa, tuy không nhìn thấy bóng người Lý Mộ, trong lòng vẫn yên ổn nói không nên lời.

Tựa như chỉ cần có hắn ở bên ngoài, mặc dù là có ác quỷ khủng bố nào tới nữa, cũng không còn đáng sợ như vậy.

Sau khi từ chối đề nghị của Liễu Hàm Yên, Lý Mộ đi đến ngoài cửa, đóng cửa phòng, ngồi ở bên cạnh bàn đá trong sân.

Tối nay trăng rất tròn, ánh trăng sáng ngời, Lý Mộ cũng chưa lập tức tu hành, mà là ngắm trăng xuất thần.

Đến nơi đây gần hai tháng, bởi vì Phi Độc phách còn chưa ngưng tụ thành, hắn đến ban đêm, rất khó đi vào giấc ngủ, chỉ có thể thông qua dẫn đường tu hành để giết thời gian. Đêm dài đằng đẵng, hắn thường xuyên sẽ nhớ tới chuyện kiếp trước, tuy thân thể hôm nay không cần bị bệnh đau tra tấn nữa, nhưng thế giới kia, vẫn còn có rất nhiều thứ đáng giá hắn quyến luyến.

Liễu Hàm Yên chậm rãi đi tới, mang một cái áo choàng trùm vai khoác ở trên vai Lý Mộ, hỏi: “Nghĩ cái gì thế?”

Lý Mộ từ trên mặt trăng thu hồi tầm mắt, nói: “Nghĩ sự tình, người nhà, bạn bè trước kia.”

Liễu Hàm Yên ngồi ở bên cạnh hắn, hai tay ôm đầu gối, nhìn ánh trăng trên đỉnh đầu, nói: “Ta cũng quên người nhà bộ dáng thế nào rồi.”

Lý Mộ còn nhớ rõ bộ dáng cha mẹ, sau khi có Sưu Hồn Phù, những ký ức đó của hắn liền càng thêm rõ ràng. Hắn nhìn Liễu Hàm Yên, nói: “Ta có một loại bùa, có thể khiến ngươi tìm về ký ức trước kia.”

“Không cần.” Liễu Hàm Yên lắc lắc đầu, nói: “Thật không dễ dàng gì đi đến bây giờ, ta cũng không muốn nhớ lại sự tình trước kia, trên đời này sao có thể có loại bùa kỳ quái này.”

Lý Mộ cũng không tiếp tục đề tài này, hỏi: “Sao còn không đi ngủ?”

Liễu Hàm Yên nói: “Không ngủ được.”

Lý Mộ hỏi: “Bị nữ quỷ đó dọa?”

Liễu Hàm Yên nhìn hắn, kinh ngạc nói: “Ngươi không sợ quỷ sao?”

“Trước kia sợ.” Lý Mộ thở ra một hơi, nói: “Về sau gặp nhiều rồi, thì không sợ nữa, âm quỷ, không có gì ngoài những kỹ xảo đó, thủ đoạn của ngươi lợi hại hơn bọn nó, nên sợ chính là chúng nó.”

Hết chương 87.

Chương 88. Truyền đạo (1)

Liễu Hàm Yên thở dài, nói: “Tuổi của ngươi rõ ràng không lớn, lại đã trải qua nhiều như vậy, làm bộ khoái rất không dễ dàng nhỉ?”

Lý Mộ cười cười, nói: “Trên đời này không có chuyện gì là dễ dàng, với ta mà nói, bắt quỷ dễ dàng, kinh doanh cửa hàng ngược lại rất khó, đổi ta là ngươi, nhất định đi không đến một bước này của ngươi hôm nay.”

Lý Mộ nói xong, bên cạnh bỗng nhiên không còn phản ứng, hắn đang muốn quay đầu, liền cảm giác được bả vai trầm xuống, Liễu Hàm Yên tựa vào trên vai của nàng, đã ngủ.

Nàng mấy ngày nay bị oán quỷ kia quấn thân, tối nay lại bị loại kinh hãi này, là nên nghỉ ngơi thật tốt, Lý Mộ bế ngang nàng lên, trở lại phòng, đặt nàng ở trên giường, đắp chăn kỹ, lại rời khỏi, đóng lại cửa phòng.

Khi Liễu Hàm Yên cùng Vãn Vãn rời giường, mở cửa, nhìn thấy Lý Mộ cũng không ở ngoài cửa, trong lòng không biết sao hoảng loạn một trận.

Ngay lúc này, một bóng người bay qua tường sân, đáp xuống ở trong sân.

Vãn Vãn mở to mắt nhìn, chấn động nói: “Công tử biết bay!”

“Các ngươi tỉnh rồi.” Lý Mộ nhìn các nàng, nói: “Ta làm xong bữa sáng rồi, tới đây ăn đi.”

Bữa sáng rất đơn giản, Lý Mộ chỉ là nấu chút cháo, làm hai món ăn kèm cháo. Vãn Vãn liên tục húp ba bát cháo, buông bát xuống, lau miệng, đáng thương nhìn Lý Mộ, nói: “Công tử, ngươi có thể dạy ta bắt quỷ hay không?”

Lý Mộ nhìn nàng, cười hỏi: “Như thế nào, ngươi không sợ quỷ nữa sao?”

“Sợ.” Vãn Vãn rụt cổ, một lát sau, lại cố lấy dũng khí nói: “Nhưng, ta muốn bảo hộ tiểu thư.”

Liễu Hàm Yên cưng chiều nhìn nàng, rồi nhìn về phía Lý Mộ, hỏi: “Chúng ta có thể tu hành hay không?”

Lý Mộ gật gật đầu, nói: “Mỗi người đều có thể tu hành, nhưng mỗi người tư chất khác nhau, thiên phú tu hành khác nhau, tu hành khó dễ cũng khác nhau. Nhưng, chỉ cần chịu cố gắng, học đạo pháp hai ba năm, dù thiên phú kém nữa, đối phó loại quỷ vật kia giống đêm qua, vẫn là dư dả.”

Liễu Hàm Yên do dự một lát, rốt cuộc cố lấy dũng khí, hỏi Lý Mộ: “Ngươi có thể dạy ta tu hành hay không?”

Nói xong, nàng lại vội vàng nói: “Ta biết yêu cầu này có thể có chút quá phận, nếu môn phái các ngươi không cho phép thì thôi.”

“Cái này có gì không thể.” Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: “Ta không có môn phái gì, ngày thường đều là tự mình tu hành, ngươi nếu muốn học, ta có thể dạy ngươi.”

Liễu Hàm Yên mặt lộ vẻ vui sướng: “Ta muốn!”

Lý Mộ buông đũa, nói: “Chờ ta buổi tối trở về, ta muốn đi nha môn trước một chuyến, xử lý chuyện của nữ quỷ kia.”

Liễu Hàm Yên gật gật đầu: “Ta chờ ngươi!”

Nha môn huyện Dương Khâu.

Trương huyện lệnh ngồi ở sảnh trước, nói: “Vân Yên các, bản quan có chút ấn tượng, là cửa hàng mới mở hơn một tháng trước ở bản huyện, nghe nói bọn họ làm ăn vô cùng tốt, đến cuối năm, tất nhiên là tiệm lớn nộp thuế, ngươi nói Vân Yên các làm sao vậy?”

Lý Mộ nói: “Chưởng quầy Vân Yên các, hôm nay gặp một chút chuyện.”

Có người sử dụng âm quỷ hại người, so với cướp bóc trộm cướp loại hành vi phạm tội này ác liệt hơn nhiều, Trương huyện lệnh nghe xong Lý Mộ bẩm báo, vỗ mạnh bàn, cả giận nói: “Buồn cười, ở trong huyện Dương Khâu ta, thế mà có loại cả gan làm loạn như thế!”

“Lý Mộ!”

“Có thuộc hạ!”

Trương huyện lệnh trầm giọng nói: “Đây là án xảy ra ở khu trực thuộc người, bản quan lệnh ngươi bảo hộ bên người chưởng quầy Vân Yên các kia, cần phải bảo vệ nàng chu toàn, nếu có chút sơ xuất, bản quan chỉ hỏi ngươi!”

Lý Mộ chắp tay: “Thuộc hạ tuân mệnh!”

Ở Đại Chu, trị an cùng thu nhập từ thuế là tiêu chuẩn quan trọng khảo hạch quan viên địa phương. Liễu Hàm Yên là chưởng quầy Vân Yên các, Vân Yên các có bốn cửa hàng, là nhà giàu nộp thuế của huyện Dương Khâu, bởi vậy Trương huyện lệnh đối với án này đặc biệt coi trọng, lệnh Lý Mộ bảo hộ sát người nàng.

Cũng may nàng vốn là hàng xóm của mình, Lý Mộ sau khi về huyện nha bẩm báo, nhận được mệnh lệnh của Trương huyện lệnh, liền lại về tới nhà.

Liễu Hàm Yên cùng Vãn Vãn còn chưa rời khỏi, trải qua chuyện ngày hôm qua, các nàng không dám về nhà mình, một người ở phòng bếp rửa chén, một người giúp đỡ Lý Mộ dọn phòng. Liễu Hàm Yên trải giường cho Lý Mộ xong, quay đầu nhìn thấy hắn đi vào phòng, kinh ngạc nói: “Ngươi sao nhanh như vậy đã trở lại?”

Lý Mộ nói: “Huyện lệnh đại nhân rất coi trọng án này, bảo ta bảo hộ sát bên đối với ngươi, hai ngày nay ta sẽ luôn ở bên cạnh ngươi.”

“Quá tốt rồi.” Trên mặt Liễu Hàm Yên hiện ra nụ cười, nóng lòng muốn thử nói: “Vậy ngươi dạy ta tu hành trước đi!”

Lý Mộ hiểu được hai loại phương pháp tu hành, một loại là đạo môn, một loại là phật môn, phương pháp tu hành của đạo môn, là Lý Thanh dạy cho hắn, về sau trong nửa bộ đạo thư kia Tô Hòa cho hắn, cũng có ghi lại chi tiết.

Phương pháp tu hành của Phật môn, bắt nguồn từ một quyển pháp kinh kia Huyền Độ cho hắn, một quyển đó chỉ là pháp kinh nhập môn, không có nối tiếp sau, cũng không thích hợp dạy cho Liễu Hàm Yên, hơn nữa chưa trải qua Huyền Độ cho phép, hắn cũng không tiện tùy tiện dạy cho người khác.

Đạo môn tu hành, không có bí mật đáng nói, một ít yêu vật tinh quái, tôn trọng đạo pháp, cũng sẽ tu hành pháp môn đạo gia, Lý Thanh truyền cho Lý Mộ, Lý Mộ lại dạy cho Liễu Hàm Yên, cũng không có gì không ổn.

Trong lòng hạ quyết tâm, Lý Mộ nhìn nàng, nói: "Lên giường."

Liễu Hàm Yên sững sờ nhìn hắn, hỏi: "Cái gì, cái gì?"

Lý Mộ bổ sung một câu: "Cởi giày là được."

Liễu Hàm Yên có chút do dự, tuy chỉ là cởi giày, nhưng chân nữ tử, cũng không tiện để trừ bỏ nam nhân khác ngoài chồng nhìn thấy. Nàng ngẩng đầu nhìn Lý Mộ, hỏi: "Không cởi được không?"

Lý Mộ lắc đầu nói: "Dẫn đường tu hành, cần ngũ tâm hướng thiên, ngũ tâm chính là lòng bàn chân, lòng bàn tay, cùng với đỉnh đầu, cần giữ tư thế đặc biệt, ngươi lần đầu tu hành, tư thế nhất định phải chính xác…"

Liễu Hàm Yên nghĩ đến ác mộng mấy ngày qua, cùng với nữ quỷ kia khủng bố, lòng tu hành lập tức kiên định, yên lặng cởi giày, ngồi ở trên giường.

Liễu Hàm Yên hai chân trắng nõn, tinh tế mà cân xứng, ngón chân tinh xảo mượt mà, Lý Mộ theo bản năng nhìn thêm đôi lần. Liễu Hàm Yên lần đầu tiên chân trần ở trước mặt nam tử, cảm nhận được tầm mắt Lý Mộ, khuôn mặt xinh đẹp ửng hồng, vội vàng dùng làn váy che đi.

Lý Mộ ho khẽ một tiếng, dời tầm mắt, nói: "Ngươi mang chân trái đề tới gốc đùi phải, chân phải đặt gốc đùi trái, khiến hai lòng bàn chân hướng lên trời, hai lòng bàn tay hướng lên trời, đặt trên hai chân, dẫn khí vào mũi, lại chậm rãi vào bụng, mãi xuống phía dưới, lúc cảm thấy ngột ngạt, lại chậm rãi từ trong miệng phun ra…"

Đường tu hành của Lý Mộ, là Lý Thanh dẫn vào, lưu trình giúp người khác dẫn đường nhập môn, hắn đã sớm ngựa quen đường cũ.

Ở cùng lúc Liễu Hàm Yên thử thổ nạp, Lý Mộ vươn ngón trỏ, nhẹ nhàng điểm ở mi tâm của nàng, mang một tia pháp lực mỏng manh đưa vào thân thể của nàng.

Hết chương 88.

Chương 89. Truyền đạo (2)

Hắn nhìn Liễu Hàm Yên, hỏi: “Có cảm nhận được một dòng nước ấm hay không?”

Liễu Hàm Yên gật gật đầu, kinh ngạc nói: “Tựa như có cái gì tiến vào cơ thể của ta…”

Lý Mộ vừa khống chế pháp lực di chuyển ở trong cơ thể nàng, vừa nói: “Tập trung chú ý, thủ kỹ tâm thần, nhớ kỹ tuyến đường một tia pháp lực này tuần hoàn ở trong cơ thể ngươi, thử dùng ý niệm đi dẫn đường…”

Vì giúp nàng nhớ kỹ tuyến đường pháp lực vận chuyển, Lý Mộ ước chừng để một tia pháp lực này ở trong cơ thể nàng tuần hoàn nửa khắc đồng hồ, mới chậm rãi thu hồi ngón tay điểm ở mi tâm Liễu Hàm Yên, sắc mặt tái nhợt nói: “Ta để lại một tia pháp lực ở trong thân thể của ngươi, ngươi chỉ cần ở lúc dẫn đường, mang nó dựa theo tuyến đường vừa rồi vận chuyển là được, đợi ngươi tu hành ra pháp lực của mình, ta sẽ dạy ngươi luyện phách như thế nào…”

Một tia pháp lực này sẽ không tồn tại quá lâu ở trong cơ thể Liễu Hàm Yên, nếu nàng thiên phú bình thường, hoặc là lười biếng buông lỏng, đợi tới lúc một tia pháp lực này tan đi, vẫn chưa tu hành ra pháp lực của mình, sau vài lần, vẫn như thế, liền nói lên nàng vô duyên với tu hành, Lý Mộ cũng không giúp được nàng cái gì.

Liễu Hàm Yên lấy ra khăn tay, lau mồ hôi ở trán Lý Mộ, cảm kích nói: “Cảm ơn ngươi.”

“Không có gì.” Lý Mộ phất phất tay, nói: “Ta nghỉ ngơi trước một lát, lại đi giúp Vãn Vãn.”

Sau khi dạy Liễu Hàm Yên dẫn đường, Lý Mộ tới bên ngoài, nhìn Vãn Vãn ngồi dưới tàng cây đong đưa xích đu, nhớ tới việc tối hôm qua, nghi hoặc hỏi: “Vãn Vãn, đêm qua con nữ quỷ đó, ngươi là làm sao thấy được?”

Đêm qua con oán linh đó cũng chưa chủ động hiện hình, nếu không phải Lý Mộ khai nhãn cho Liễu Hàm Yên, nàng

căn bản không nhìn thấy, nhưng Lý Mộ đối với Vãn Vãn chưa làm gì cả, nàng là làm sao thấy được?

Nói về con nữ quỷ kia đêm qua, khuôn mặt nhỏ của Vãn Vãn liền nhịn không được tái nhợt, từ trên xích đu nhảy xuống, túm tay áo Lý Mộ, lắc đầu nói: "Ta, ta cũng không biết…"

Lý Mộ nhất thời không nghĩ ra, tính lúc về nha môn hỏi lão Vương một phen.

Hắn tạm thời không nghĩ chuyện này nữa, nói: "Theo ta vào phòng đi, ta dạy cho ngươi tu hành, chờ ngươi tu hành có thành tựu, về sau liền có thể tự mình bắt quỷ…"

Nghe Lý Mộ muốn dạy nàng tu hành, Vãn Vãn lon ton theo hắn đi vào phòng, Lý Mộ đi đến trước giường, nói: "Cởi giày ra, lên giường."

Vãn Vãn không nhăn nhó như Liễu Hàm Yên, rất nhanh đã tháo giày tất, leo đến trên giường.

Lý Mộ đứng ở trước giường, nói: "Ngươi gác chân trái đến gốc đùi phải, sau đó gác chân phải đến gốc chân trái."

Vãn Vãn ôm lấy bàn chân mập mạp, sau khi cố gắng một lát, buồn rầu nói: "Không bẻ được…"

Động tác ngũ tâm hướng thiên, đối với tính mềm dẻo của thân thể có yêu cầu nhất định, người bình thường cũng không dễ dàng làm ra. Vãn Vãn chân ngắn, không thon dài như hai chân của Liễu Hàm Yên, cố gắng thật lâu, cũng chưa làm ra động tác ngồi xếp bằng.

Nàng phía dưới váy chính là chân, Lý Mộ không tiện giúp nàng, chỉ có thể xoay người, nói: "Ngươi thử dùng sức, đây là tư thế cố định của tu hành, phải làm như vậy…"

Vãn Vãn ôm bàn chân, dùng sức bẻ bẻ, khóc nói: "Đau…"

Lý Mộ an ủi: "Kiên nhẫn một chút, lập tức không đau nữa."

Một lát sau, trong thanh âm tiểu nha hoàn mặt mang theo nức nở: "Vẫn đau…"

Trong chốc lát ngắn ngủn này, Liễu Hàm Yên ở ngoài cửa thò đầu ba lần, Lý Mộ thật sự chịu không nổi, đi đến ngoài cửa, nói: "Ngươi tới giúp nàng…"

Non nửa canh giờ sau, Lý Mộ đi đến trong sân, thở phào, dạy các nàng tu hành, so với đấu pháp cùng yêu quỷ còn mệt hơn, nhưng cuối cùng là ở trong cơ thể chủ tớ hai người các nàng đều đưa qua một tia pháp lực, kế tiếp, phải dựa vào bản thân các nàng.

Dạy Liễu Hàm Yên cùng Vãn Vãn tu hành, đối với Lý Mộ mà nói, chỉ là cái nhấc tay.

Cụ thể có thể thành công hay không, còn cần dựa vào thiên phú cùng sự cố gắng của các nàng.

Cho dù là các nàng chỉ có một chút thiên phú tu hành, như vậy tu hành một ít thời gian, cũng có thể có chút đạo hạnh nho nhỏ, thêm một ít thực lực tự bảo vệ mình, Lý Mộ không thể luôn ở bên người các nàng, hai nữ tử yếu đuối, một mình ở bên ngoài, nếu là một chút thủ đoạn cũng không có, thật sự quá nguy hiểm.

Nữ quỷ bám lấy Liễu Hàm Yên, bị Lý Mộ tạm thời nhốt ở trong túi dưỡng hồn, nó cùng người sau lưng vụ án này là liên hệ một tuyến, lúc này, đối phương căn bản không biết nữ quỷ này đã rơi vào tay Lý Mộ.

Sau khi ăn cơm trưa, vì không để người phía sau màn hoài nghi, Lý Mộ bảo Liễu Hàm Yên đi cửa hàng trước, mình sau đó mới rời nhà.

Tuy Trương huyện lệnh bảo hắn bảo hộ bên người đối với Liễu Hàm Yên, nhưng để tránh rút dây động rừng, Lý Mộ vẫn giữ khoảng cách nhất định với nàng.

Hắn đi ở trên đường, hai người Trương Sơn Lý Tứ đang ở bên đường ăn mỳ, xa xa liếc thấy Lý Mộ, Trương Sơn phất phất tay với Lý Mộ, nói: "Lý Mộ, nơi này!"

Lý Mộ đi qua, Trương Sơn hướng chủ sạp vẫy vẫy tay, nói: "Ông chủ, cho bát mỳ nữa."

Lý Mộ khoát tay: "Không cần, ta ăn ở nhà rồi."

Hôm nay giữa trưa là Liễu Hàm Yên xuống bếp, chỉ có đồ ăn là Lý Mộ rửa.

Trương Sơn kỳ quái nói: “Làm sao vậy, ngươi cũng đã lâu chưa cùng nhau ăn cơm với chúng ta, ngươi là trong nhà có người hay là như thế nào…”

Lý Mộ ngồi xuống cạnh gã, nói: “Bớt nói lời thừa, cơm nước xong đi theo ta, có vụ án cần các ngươi…”

Vân Yên các.

Liễu Hàm Yên trở lại cửa hàng không bao lâu, Hoàng chưởng quầy liền đi lên, nói: “Cô nương, Nhâm chưởng quầy tiệm sách Tứ Hải đến đây.”

Tiệm sách Tứ Hải là tiệm sách muốn hợp tác với Vân Yên các khắc bản Liêu Trai, về sau bị Liễu Hàm Yên từ chối, Liễu Hàm Yên đứng lên, nói: “Mời hắn vào.”

Một lát sau, một vị nam nhân trung niên đi lên, nhìn nhìn Liễu Hàm Yên, giả vờ bất ngờ nói: “Mấy ngày không gặp, Liễu chưởng quầy sao tiều tụy đi nhiều như vậy?”

Liễu Hàm Yên mỉm cười, nói: “Trong cửa hàng có rất nhiều việc cần bận, có lẽ là mấy ngày nay quá bận không nghỉ ngơi tốt.”

Nam nhân trung niên lắc lắc đầu, nói: “Không phải ta nói, Liễu chưởng quầy còn trẻ tuổi, làm ăn tất nhiên quan trọng, nhưng so ra không quan trọng bằng thân thể, làm ăn có thể làm ít đi, thân thể lại không thể suy sụp nha.”

Liễu Hàm Yên nhìn gã một cái, nói: “Nhâm chưởng quầy nói đúng lắm.”

Nam nhân trung niên lại cười, nói: “Hiệu sách Vân Yên các làm ăn nếu là nặng nề, tiệm sách Tứ Hải ta, không ngại giúp Liễu chưởng quầy chia sẻ một chút.”

Liễu Hàm Yên lắc đầu nói: “Đây là chuyện bản thân Vân Yên các ta, không nhọc Nhâm chưởng quầy phí tâm nữa.”

Nhâm chưởng quầy thở dài, nói: “Chỉ sợ Liễu chưởng quầy tiếp tục như vậy, thân thể sẽ chịu không nổi, người ta nếu quá

mức mệt nhọc, buổi tối liền dễ dàng gặp ác mộng, mơ thấy ác quỷ đòi mạng các thứ.”

Hết chương 89.

Chương 90. Tất cả đều lấy

Liễu Hàm Yên chợt nhìn hắn, hỏi: “Là ngươi làm?”

Nhâm chưởng quầy lắc lắc đầu, nói: “Cái gì là ta làm, ta cái gì cũng chưa làm, Liễu chưởng quầy cũng không nên tùy tiện vu oan.”

Liễu Hàm Yên thở sâu, lại nhìn về phía Nhâm chưởng quầy, nói: “Chỉ cần ngươi có thể khiến ta không gặp loại ác mộng đó, ta đáp ứng điều kiện ngươi lần trước nói!”

“Ta không biết ác quỷ gì.” Nhâm chưởng quầy cười cười, nói: “Nhưng, ta nghĩ Liễu cô nương có thể là bởi vì quá mức mệt nhọc, cho nên mới sẽ thường xuyên gặp loại ác mộng đó, không bằng để tiệm sách Tứ Hải chúng ta giúp các ngươi chia sẻ chút áp lực, tự nhiên cũng sẽ không gặp loại ác mộng này.”

Liễu Hàm Yên lạnh lùng nhìn hắn một cái, nói: “Việc đã đến nước này, ngươi nếu vẫn che che giấu giấu, vậy chúng ta liền không có gì phải bàn bạc nữa!”

Nhâm chưởng quầy nhìn nàng, nụ cười trên mặt dần dần biến mất, trào phúng nói: “Đúng lại như thế nào, Liễu chưởng quầy ngươi mới đến, cũng không biết tình huống huyện Dương Khâu, đã muốn chia một chén canh in sách, không khỏi có chút quá mức ngây thơ rồi nhỉ?”

Liễu Hàm Yên hỏi: “Ngươi không sợ ta báo quan?”

“Ngươi cho rằng ta chưa từng điều tra ngươi, ngươi một người nơi khác tới, mang theo một nha hoàn, mới đến huyện Dương Khâu bao lâu, sau lưng không có ai, ngươi dám báo quan?” Nhâm chưởng quầy bĩu môi, nói: “Với lại, báo quan có ích gì, nói là ta làm, ngươi có chứng cớ gì sao?”

Liễu Hàm Yên nhìn hắn, bỗng nhiên cười.

Sắc mặt Nhâm chưởng quầy ngưng trọng, hỏi: “Ngươi cười cái gì?”

Liễu Hàm Yên nói: “Ngươi có một câu nói sai rồi.”

Nhâm chưởng quầy hồ nghi nói: “Cái gì?”

Liễu Hàm Yên nói: “Sau lưng ta có người.”

Nhâm chưởng quầy đang kinh nghi khó hiểu, một sợi xích sắt lạnh lẽo đã buộc ở trên cổ gã.

Trương Sơn đá một cước vào trên mông hắn, cả giận nói: “Phản rồi, báo quan vô dụng, ngươi coi nha môn là nhà ngươi mở sao?”

Lý Mộ cầm xích sắt, nhìn Nhâm chưởng quầy bối rối đến cực điểm, bình tĩnh nói: “Mang đi.”

Tiệm sách Tứ Hải cùng Vân Yên các là quan hệ cạnh tranh, có động cơ gây án.

Khi Nhâm chưởng quầy thừa nhận có liên quan với việc này, Lý Mộ, Trương Sơn, Lý Tứ ở đây, cũng có nhân chứng.

Nhưng, người này ở trên đường nói sạo mọi cách, đến công đường, càng thề thốt phủ nhận, khi đối mặt Trương huyện lệnh đưa ra nghi vấn, kiên định nói: “Đại nhân, thảo dân oan uổng, thảo dân xưa nay tuân thủ pháp luật, sao có thể làm loại chuyện này.”

Trương huyện lệnh mặt không cảm xúc, nói: “Ngẩng đầu nhìn ta.”

Nhâm chưởng quầy ngẩng đầu nhìn về phía Trương huyện lệnh, khi ánh mắt hai người đối diện, vị chưởng quầy tiệm sách Tứ Hải này, thân thể bỗng khựng lại, cùng lúc đó, Lý Mộ cũng nhận thấy, đôi mắt Trương huyện lệnh tựa như biến thành một hồ sâu, chỉ nhìn một cái, ánh mắt hắn liền như là sắp rơi vào.

Hắn vội vàng dời tầm mắt.

Lúc này, Trương huyện lệnh nhìn Nhâm chưởng quầy, thản nhiên hỏi: “Chưởng quầy Vân Yên các gần đây bị ác quỷ quấn thân, có phải ngươi gây ra hay không?”

Nhâm chưởng quầy máy móc gật gật đầu: “Vâng.”

Trương huyện lệnh tiếp tục hỏi: “Ngươi vì sao phải làm như vậy?”

Nhâm chưởng quầy nói: “Vân Yên các đoạt việc làm ăn của tiệm sách Tứ Hải chúng ta, chưởng quầy của bọn họ là một nữ tử, từ nơi khác vừa tới huyện Dương Khâu không lâu, không có bối cảnh, ta muốn ép cô ấy nhường ra một bộ phận lợi nhuận.”

“Ác quỷ đó là người phương nào sai khiến?”

“Ta ở đầu đường tìm một đạo sĩ, bỏ mười lượng bạc, mời hắn giúp.”

“Đạo sĩ đó ở đâu?”

“Miếu thổ địa thành tây.”

Người tu hành không chịu quan phủ quản hạt, nhưng nếu là trong đó có kẻ vi phạm pháp lệnh, cũng khó thoát khỏi pháp luật chế tài, triều đình đối với việc người tu hành mượn dùng đạo pháp hại người, xưa nay đều không dễ dàng tha thứ, kẻ giết hại mạng người, giết; Kẻ sai quỷ hại người, để đạt tới mục đích nào đó, phạt một trăm roi, phế bỏ đạo hạnh toàn thân, đuổi.

Hàn Triết dẫn người đến thẳng miếu thổ địa thành tây, quả nhiên đã tìm được một đạo sĩ tha phương.

Đạo sĩ đó chỉ có tu vi Luyện Phách, bị Hàn Triết phong ấn đạo hạnh, đưa tới nha môn, sau khi trải qua Nhâm chưởng quầy chỉ ra và xác nhận, Trương huyện lệnh tự mình phế đi đạo hạnh của gã, hủy đan điền gã, đoạn tuyệt khả năng hắn ngày sau lại tu hành hại người.

Về phần chưởng quầy tiệm sách Tứ Hải, làm kẻ đứng phía sau màn, tự nhiên cũng khó thoát khỏi chế tài, sau khi bị phạt năm mươi roi, liền chỉ còn lại có nửa cái mạng, ngoài ra, tiệm sách Tứ Hải đóng cửa ba tháng, phạt một trăm lượng bạc, làm bồi thường đối với chưởng quầy Vân Yên các.

Về phần con oán linh kia, tiêu diệt có chút đáng tiếc, Lý Mộ đơn giản hướng Trương huyện lệnh xin, đưa cô ta tới chùa Kim Sơn, dù sao Huyền Độ thích nhất độ quỷ độ yêu, coi như là Lý Mộ trả hắn một cái thuận nước giong thuyền.

Họ Nhâm bị hai bộ khoái nâng đi, Liễu Hàm Yên nhìn Lý Mộ, nói: “Cảm ơn.”

Lý Mộ khoát tay áo, nói: “Cảm ơn cái gì, cái này vốn chính là án xảy ra ở khu trực thuộc ta.”

Liễu Hàm Yên cũng không khách khí nữa, nói: “Vậy ta đi về trước, buổi tối nhớ trở về ăn cơm.”

Sau khi Liễu Hàm Yên rời khỏi, Hàn Triết luôn chú ý phương hướng này lại gần, hỏi Lý Mộ: “Ngươi quen nữ chưởng quầy của Vân Yên các?”

Lý Mộ nói: “Nàng là hàng xóm của ta.”

Hàn Triết nhìn hắn, hỏi: “Chỉ là hàng xóm?”

Lý Mộ hỏi: “Bằng không thế nào?”

Hàn Triết lại hỏi: “Hàng xóm này của ngươi đã lập gia đình chưa?”

Lý Mộ liếc gã: “Ngươi hỏi cái này làm gì?”

Hàn Triết thử hỏi: “Nàng bộ dạng xinh đẹp như vậy, lại chưa thành thân, ngươi đối với nàng, chẳng lẽ không có một chút ý tưởng khác?”

Lý Mộ không kiên nhẫn nói: “Ngươi rốt cuộc muốn nói cái gì?”

Hàn Triết nói: “Ta chỉ muốn hỏi một chút, nếu ở giữa nàng cùng Thanh cô nương chọn một, ngươi sẽ chọn ai?”

Lý Mộ khó hiểu nhìn hắn, hỏi: “Ta vì sao phải chọn?”

Nhìn bóng lưng Lý Mộ rời khỏi, Hàn Triết sờ sờ cằm, lâm vào trầm ngâm, kết quả tốt nhất, đương nhiên là Lý Mộ cùng Liễu chưởng quầy kia bên nhau, như vậy, giữa hắn cùng Lý Thanh liền không còn có tồn tại chướng mắt.

Nhưng lời hắn mới rồi nói là có ý tứ gì?

Vì sao phải chọn, ý tứ câu này, rốt cuộc là một người cũng không chọn, hay là hai người đều muốn?

Trong phòng trực, lão Vương nhìn nhìn Lý Mộ, không tin tưởng nói: “Tất cả đều muốn?”

Lý Mộ gật gật đầu: “Tất cả đều muốn.”

Lão Vương nhìn mấy quyển sách Lý Mộ chọn ra, hỏi: “Trong những sách này đều là tri thức cơ sở trước khi tu hành, ngươi lại không dùng đến, cần chúng nó làm cái gì?”

Lý Mộ nói: “Ta có chỗ khác dùng tới, dù sao những quyển sách này cũng không có ai đọc, không bằng cho ta mượn vài ngày, vài ngày nữa ta lại trả lại cho ngươi.”

Lý Mộ tuy không cần những quyển sách này, nhưng Liễu Hàm Yên cùng Vãn Vãn mới bước lên con đường tu hành, vẫn là cần đặt nền móng mở rộng kiến thức, chuyện có liên quan tu hành, Lý Mộ giải thích từng thứ một với các nàng, có chút không thực tế, còn không bằng ném cho các nàng mấy quyển sách, để các nàng tự mình xem.

Hết chương 90.

Chương 91. Trời sinh một đôi

Lão Vương gật gật đầu, nói: “Được rồi, xem xong nhớ trả.”

Lão Vương đọc nhiều sách vở, kiến thức rộng rãi, Lý Mộ nhớ tới chuyện của Vãn Vãn, hỏi: “Đúng rồi lão Vương, người thường có thể nhìn thấy oán linh không?”

“Không thể.”

Lão Vương lắc lắc đầu, nói: “Trừ phi oán linh tự mình hiện hình, hoặc là có người tu hành mở Thiên Nhãn cho bọn họ.”

Lý Mộ bổ sung nói: “Oán linh đó chưa hiện hình, cũng không có người tu hành mở Thiên Nhãn cho nàng.”

Lão Vương nhìn hắn, nói: “Vậy chỉ có một khả năng.”

Lý Mộ hỏi: “Cái gì?”

Lão Vương đạo: “Người này trời sinh linh đồng*.”

(*: đồng 瞳 ở đây mang nghĩa con mắt, con ngươi)

Lý Mộ ngẩn ra một chút: “Cái gì là trời sinh linh đồng?”

“Ngươi có thể lý giải là thiên phú nào đó.” Lão Vương giải thích: “Chẳng qua loại thiên phú này, ở trên thân Yêu tộc càng thường thấy hơn, lấy ví dụ, yêu tinh dơi trời sinh biết công kích sóng âm, mà những độc trùng kia hóa thành yêu vật, cực giỏi dùng độc, long tộc sinh ra, đã có thực lực trung tam cảnh, những thứ này đều có thể quy kết là thiên phú, nhân loại ngẫu nhiên cũng sẽ xuất hiện loại tình huống này, trời sinh linh đồng, tương đương lúc nào cũng mở ra Thiên Nhãn, có thể nhìn thấy thứ người thường không nhìn thấy, cũng rất bình thường.”

Lý Mộ không hỏi tiếp, tự hỏi khả năng Vãn Vãn trời sinh linh đồng.

Lấy lá gan nàng, nhìn thấy một nữ quỷ cũng sẽ bị dọa khóc, nếu trời sinh linh đồng, mình sao chưa phát hiện?

Lý Mộ lại nghĩ chút, lại cảm thấy loại chuyện này xảy ra ở trên người Vãn Vãn rất bình thường.

Thế giới này mặc dù có yêu có quỷ, nhưng ở dưới triều đình che chở, yêu quỷ cùng Nhân tộc, phần lớn nước giếng không phạm nước sông, người thường cho dù là cả đời, cũng không tiếp xúc đến mấy thứ này.

Mà dưới tình huống bình thường, âm linh cùng oán linh, cũng đều là bộ dáng người thường, quỷ là con người biến thành, cũng có tôn nghiêm cùng thẩm mỹ, không phải tình huống đặc thù, ai muốn mang mình biến thành dữ tợn đáng sợ…

Lấy loại tính cách mơ màng đó của Vãn Vãn, cho dù là thực thấy quỷ, chỉ sợ cũng không nhận ra.

Cái này không khỏi khiến Lý Mộ nhớ tới lúc hắn mới gặp Trương Vương thị, cũng chỉ coi nàng là người phụ nữ bình thường.

Trong lúc Lý Mộ suy tư, lão Vương đã từ trong góc giá sách tìm được một quyển sách, thổi thổi một tầng bụi thật dày bên trên, ném cho Lý Mộ, nói: “Trên đây có ghi chép liên quan linh đồng, tự ngươi cầm xem đi.”

Lão Vương nơi này thật đúng là sách nào cũng có, Lý Mộ đặt quyển sách đó với mấy quyển khác cùng một chỗ, rời nha môn, lại ở trên đường mua một ít lá bùa cùng chu sa.

Sau khi phách thứ hai ngưng tụ, bùa hắn có thể viết lại nhiều thêm mấy tấm, hơn nữa là trừ tà tru quỷ vân vân loại tương đối thực dụng kia. Những lá bùa này đợi tới lúc dùng lại vẽ, hiển nhiên không kịp, cần chuẩn bị trước, thường xuyên mang ở trên người.

Sau khi về nhà, Lý Mộ liên tiếp vẽ mười mấy tấm, thẳng đến khi pháp lực tiếp cận khô kiệt mới dừng lại.

Ăn cơm xong, hắn đưa hai tấm Trừ Tà Phù cho Liễu Hàm Yên, nói: “Hai lá bùa này có tác dụng trừ tà, ngươi cùng Vãn Vãn mang theo bên người, quỷ vật bình thường, về sau khó tiếp cận các ngươi nữa. Những quyển sách kia trong thư phòng ta, ngươi lát nữa cầm về đọc, trên đó đều là chuyện có liên quan tu hành, ngươi có thể tìm hiểu một chút.”

Quyển sách về linh đồng kia, Lý Mộ chưa cho nàng, hắn tính chờ mình nghiên cứu rõ ràng trước rồi nói sau.

Liễu Hàm Yên nhận lấy lá bùa, Lý Mộ lại hỏi: “Một tia pháp lực kia ta đưa vào trong cơ thể ngươi còn không?”

Liễu Hàm Yên gật gật đầu, nói: “Còn.”

Người thiên phú bình thường, thường thường cần mấy tháng dẫn đường, mới có thể ở trong cơ thể sinh ra tia pháp lực đầu tiên, nếu có người tu hành giúp đỡ, giúp bọn họ quen thuộc tuyến đường pháp lực vận chuyển, thời gian này liền có thể rút ngắn lại rất nhiều, dù vậy, những người có chút thiên phú đó, cũng cần người tu hành khác giúp mấy lần, mới có thể ngưng tụ pháp lực.

Lý Mộ là thuần dương chi thể, thiên phú cực tốt, cho nên rất dễ dàng lưu lại pháp lực Lý Thanh đưa vào trong cơ thể hắn, Lý Mộ vừa rồi tra xét thân thể Vãn Vãn, phát hiện pháp lực hắn buổi sáng đưa vào thân thể nàng đã tiêu tán.

Hắn vốn tưởng Liễu Hàm Yên cũng sẽ như thế, cần thử thêm vài lần, không ngờ pháp lực trong cơ thể nàng, đến nay còn chưa tiêu tán.

Lý Mộ nhìn nàng, kinh ngạc nói: “Đưa tay cho ta.”

Liễu Hàm Yên vươn tay, Lý Mộ nắm tay nàng, sắc mặt Liễu Hàm Yên hơi đỏ lên, lại vẫn tùy ý hắn nắm.

Lý Mộ chia ra một tia pháp lực, tiến vào trong cơ thể của nàng, sau khi tuần hoàn một vòng, kinh ngạc phát hiện, pháp lực buổi sáng hắn để lại trong cơ thể Liễu Hàm Yên, không chỉ chưa biến mất, ngược lại tăng trưởng một tia…

Tuy chỉ là tăng trưởng có thể bỏ qua, nhưng cũng nói lên thiên phú tu hành của nàng không kém gì Lý Mộ.

Liễu Hàm Yên thấy sắc mặt hắn khác thường, thấp thỏm nói: “Làm sao vậy?”

Lý Mộ như là nhớ tới cái gì, nhìn nàng hỏi: “Bát tự của ngươi là cái gì?”

Trừ nói tới hôn nhân, Liễu Hàm Yên không nghĩ ra còn có thời điểm nào cần hỏi bát tự, nghi hoặc nói: “Ngươi hỏi cái này làm gì?”

Lý Mộ nói: “Ngươi nói trước cho ta biết, cái này rất quan trọng.”

Liễu Hàm Yên nghĩ nghĩ, nói: “Ất Sửu, Tân Tị, Đinh Mão, Quý Mão.”

Lý Mộ bấm ngón tay tính toán, nhìn về phía Liễu Hàm Yên, mặt lộ vẻ chấn động.

Lý Mộ cầm tinh rồng, bát tự là Mậu Thìn, Canh Ngọ, Bính Ngọ, Nhâm Thìn, tứ trụ vừa lúc thuần dương.

Liễu Hàm Yên cầm tinh trâu, lớn hơn hắn ba tuổi, bát tự là Ất Sửu, Tân Tị, Đinh Mão, Quý Mão, ngược với Lý Mộ, tứ trụ vừa lúc thuần âm.

Thuần dương, thuần âm, ngũ hành chi thể, hồn phách cùng thân thể, là vật đại bổ yêu quỷ cùng tà tu đều sẽ mơ ước, nhưng cũng là thể chất thượng giai thích hợp tu hành.

Lý Mộ từng cho rằng hắn là thuần dương chi thể, tu hành sẽ nhanh chóng như dùng hack, nhưng trong khoảng thời gian gần đây hắn phát hiện, tốc độ hắn dẫn đường tu hành, tuy cũng không tính là chậm, nhưng so ra kém xa trong sách đối với miêu tả thuần dương chi thể, hắn sở dĩ có thể ở trong thời gian ngắn như vậy ngưng tụ ra hai phách, là vì hắn thu thập bảy loại tình cảm rất nhanh, con đường tu hành khác với người khác.

Lý Mộ từng tự hỏi vấn đề này, hơn nữa rất nhanh đã nhận được đáp án.

Thân thể hắn, tuy còn thuộc loại thuần dương, nhưng hồn phách của hắn, lại thuộc về mình một kiếp trước, chính bởi vì như thế, tốc độ tu hành của hắn, so với người hồn phách cùng thân thể đều là thuần dương, mới sẽ chiết khấu nhiều.

Nhưng Liễu Hàm Yên khác, nàng là hoàn toàn thuần âm chi thể, luận tốc độ bình thường tu hành, ngay cả Lý Mộ cũng kém nàng.

Lý Mộ sững sờ nhìn Liễu Hàm Yên, nàng cùng Vãn Vãn, một người thuần âm chi thể, một người trời sinh linh đồng, đây rốt cuộc là chủ tớ gì vậy?

Liễu Hàm Yên thấy vẻ mặt hắn kỳ quái, trong lòng cũng có chút bất an, hỏi: “Có vấn đề gì sao?”

Hết chương 91.

Chương 92. Thẳng thắn gặp nhau

Lý Mộ hoàn hồn, hắn chẳng thể nghĩ tới, Liễu Hàm Yên vậy mà lại giống như hắn, là loại thể chất hiếm thấy này. Hắn nhìn về phía Liễu Hàm Yên, hỏi: "Có ai từng nói, ngươi là thuần âm chi thể hiếm thấy hay không?"

Hắn vừa dứt lời, thân thể Liễu Hàm Yên run lên, sắc mặt lập tức tái nhợt đi.

Lý Mộ ngẩn ra một chút, hỏi: "Làm sao vậy?"

Liễu Hàm Yên cúi đầu, sắc mặt bình tĩnh, nói: "Lúc còn bé, cha mẹ từng tìm người tính, thầy bói đó nói, thuần dương, thuần âm chi thể, đều là thiên sát Cô Tinh, sẽ mang đến tai hoạ cho người thân. Cha mẹ cho rằng ta điềm xấu, liền bán ta vào nhạc phường…"

Thuần dương, thuần âm chi thể, tuy không có thiên sát Cô Tinh loại cách nói này, nhưng bọn họ quả thực sẽ dễ dàng hấp dẫn tà vật mơ ước, nói từ trên trình độ nào đó, bọn họ sẽ mang đến tai hoạ cho người chung quanh, cũng không có sai.

Nguyên nhân cái chết chủ nhân cũ thân thể Lý Mộ, chỉ sợ cũng là vì vậy.

Hắn chỉ có thể an ủi Liễu Hàm Yên nói: "Thầy bói đó nhìn qua là biết bọn bịp bợm giang hồ, không cần để ở trong lòng…"

Liễu Hàm Yên ngẩng đầu cười cười, nói: "Ngươi không cần an ủi ta, thiên sát Cô Tinh lại như thế nào, nhiều năm như vậy, không phải vẫn sống qua được?"

"Căn bản không có cái gì thiên sát Cô Tinh, ta cũng là thuần dương chi thể, nhưng cho tới bây giờ chưa từng có ai nói ta như vậy." Lý Mộ từ thư phòng lấy ra Lý Thanh quyển cơ sở tu hành kia đưa cho hắn, mở ra một tờ, nói: "Thuần âm chi thể, không chỉ không phải thiên sát Cô Tinh, ngược lại là thiên tài tu hành… , ngươi tự xem."

"Thật?"

Liễu Hàm Yên tiếp nhận quyển sách đó, tràn ngập chờ mong nhìn qua.

Trên trang sách ố vàng, viết vài câu như vậy.

Người thuần dương, thuần âm chi thể, hồn phách khác hẳn với người thường, dễ bị tà vật mơ ước, nếu là tu hành, tốc độ của họ cũng gấp mấy lần người thường, nam tử thuần dương, nữ tử thuần âm, chính là một đôi trời sinh, có thể cùng kết song tu đại đạo, âm dương hòa hợp, thành tựu lẫn nhau…

Liễu Hàm Yên ngẩng đầu nhìn Lý Mộ, hồ nghi nói: "Sách này… , sẽ không là ngươi viết chứ?"

Lý Mộ nhìn lướt qua nội dung trang đó, liền biết câu phía sau khiến nàng hiểu lầm, không khỏi nàng cho rằng mình là là ám chỉ cái gì, Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: "Đừng hiểu lầm, ngươi không phải loại hình ta thích…"

Lý Mộ đối với Liễu Hàm Yên là có chút thưởng thức.

Thưởng thức nàng làm nữ tử độc lập, tự cường, mang theo một tiểu nha hoàn, từ Trung quận không sợ xa xôi ngàn dặm đến nơi đây, trong thời gian ngắn như vậy, làm Vân Yên các có quy mô bây giờ.

Trừ thưởng thức, còn có chút tham.

Đương nhiên không phải tham thân thể của nàng, mà là tài làm bếp của nàng.

Lý Mộ không phủ nhận, vô luận nhìn từ phương diện nào, Liễu Hàm Yên cũng là một nữ tử phi thường ưu tú, dung mạo, dáng người, tay nghề làm bếp, tài sản, tính cách… , sợ là có vô số nam tử, nằm mơ cũng muốn cưới nàng về nhà.

Nhưng đối với Lý Mộ mà nói, người như vậy làm bạn còn được, làm vợ, hắn thích là loại em gái mềm mại dịu dàng săn sóc, nhu thuận, biết làm nũng biết chiếu cố người ta, không quá thích quá mức cường thế.

Làm nam nhân, hắn càng thích bảo hộ nữ nhân của mình, mà không phải được nữ nhân bảo hộ, hoặc là được nữ nhân bao nuôi.

Cho dù Liễu Hàm Yên là thuần âm chi thể, cùng hắn trời sinh xứng đôi, nhưng cảm tình loại chuyện này, xem là cảm giác, không phải thể chất.

"Không, không phải loại hình ngươi thích?"

Cho dù Liễu Hàm Yên từ trước tới giờ chưa từng nghĩ cùng Lý Mộ phát triển chút gì, nhưng từ trong miệng hắn nghe được câu trả lời này, vẫn chịu đả kích, làm nữ tử, nàng có thân thể, có dung mạo, có tay nghề làm bếp, hơn nữa còn có tiền, hắn có lý do gì không thích?

Nàng liếc Lý Mộ một cái, không phục hỏi: "Vậy ngươi thích kiểu nào?"

Vì để Liễu Hàm Yên yên tâm, Lý Mộ nói thật: "Đáng yêu, nghe lời, nhu thuận, biết chiếu cố người ta, tuổi à, tốt nhất so với ta nhỏ hơn một chút…"

Đáng yêu, nghe lời, nhu thuận, biết chiếu cố người ta…

Liễu Hàm Yên cảm thấy mình rất phù hợp miêu tả như vậy, chỉ là tuổi lớn hơn hắn ba tuổi, nhưng lớn hơn ba tuổi làm sao vậy, tục ngữ nói, nữ lớn hơn ba, như ôm gạch vàng, huống hồ ôm nàng, cũng không chỉ là ôm một khối, mà là một đống gạch vàng, đủ để cho hắn nửa đời sau ăn ngon mặc đẹp, cuộc sống không lo…

Hắn chẳng lẽ là đang chê tuổi mình?

Điều này làm trong lòng nàng nhất thời nóng giận.

Cũng không phải nàng thích Lý Mộ, chỉ là một nữ tử đối với dung mạo dáng người các loại điều kiện của mình đều có tự tin tuyệt đối, lại bị một nam nhân không nhìn không thèm như thế, khiến nàng trong lúc nhất thời khó có thể tiếp nhận.

Nàng mở miệng, muốn phản bác, bỗng như là nhớ tới cái gì, ánh mắt nhìn về phía Vãn Vãn ở trong sân dưới tàng cây chơi xích đu.

"Đáng yêu, nghe lời, nhu thuận, biết chiếu cố người ta, tuổi so với ngươi nhỏ hơn chút…" Nàng bỗng nhiên nhìn về phía Lý Mộ, cảnh giác nói: "Ngươi có phải đang có ý với Vãn Vãn hay không?"

Liễu Hàm Yên không đề cập tới, Lý Mộ còn không nghĩ tới, trải qua nàng nhắc nhở, Lý Mộ bỗng nhiên phát hiện, nếu Vãn Vãn lớn thêm hai tuổi, chẳng phải chính là loại lý tưởng của hắn?

Khó trách hắn thích Vãn Vãn như vậy, luôn không tự giác đối tốt với nàng…

Hắn thu hồi những tâm tư này, hướng Liễu Hàm Yên lắc lắc đầu, nói: "Nếu vận khí không tốt, ta cũng chỉ còn mấy tháng để sống, nào có tâm tư suy nghĩ những việc này?"

Liễu Hàm Yên thành công bị Lý Mộ dời đi chủ ý, hỏi: "Ngươi không phải người tu hành sao, chẳng lẽ còn không có cách nào chữa bệnh?"

"Nói chính xác, ta mắc không phải bệnh." Liễu Hàm Yên cũng đã đặt chân tu hành, chuyện lúc trước không tiện giảng kỹ với nàng, giờ phút này trái lại có thể giải thích rồi.

Quyết định thẳng thắn thành khẩn với nàng, Lý Mộ tiếp tục nói: "Ta bước vào tu hành, vốn chính là vì mạng sống. Người ta có ba hồn bảy phách, hai tháng trước, bảy phách của ta bị yêu tà đoạt đi, chỉ có ở trong nửa năm, ngưng tụ ra bốn phách, mới có cơ hội sống sót…"

Liễu Hàm Yên nghe nghiêm túc, hỏi: "Vậy ngươi bây giờ ngưng tụ ra mấy phách rồi?"

Lý Mộ nói: "Hai phách."

Liễu Hàm Yên vội vàng nói: "Vậy ngươi mau ngưng tụ hai phách khác đi…"

"Ngưng phách không đơn giản như vậy." Lý Mộ thuận tiện phổ cập tri thức tu hành cho Liễu Hàm Yên, chậm rãi nói: "Bảy phách của người ta trời sinh đã có, bảy phách sinh từ hỉ, nộ, ai, cụ, ái, ác, dục bảy loại tình cảm này, nếu muốn một lần nữa ngưng tụ bảy phách, thì phải tích lũy lượng lớn bảy loại tình cảm, bảy loại tình cảm này, cần người khác sinh ra với ta, cái này nói dễ hơn làm…"

"Tích lũy bảy loại tình cảm…" Liễu Hàm Yên nghĩ nghĩ, giật mình nói: "Ta hiêu rồi, ngươi sở dĩ cần ở trà lâu thuyết

thư, mỗi lần đều ở chỗ đặc sắc cắt ngang, chính là muốn thu thập cảm xúc tức giận của khách nhân?”

Lý Mộ gật gật đầu.

Hết chương 92.

Chương 93. Hồi báo (1)

Liễu Hàm Yên tiếp tục hỏi: "Vậy ngươi lần trước cố ý ở trong sân nướng thịt, thật ra là đang chọc ta tức giận, sau đó cướp lấy cảm xúc giận dữ của ta…"

"…"

Lý Mộ xấu hổ cười cười, giải thích: "Ta cũng là vì sống sót, cái này ngươi hẳn là có thể lý giải chứ?"

Liễu Hàm Yên trừng mắt nhìn hắn một cái, nhưng chưa truy cứu, liên tưởng đến một việc khác, hỏi: "Ngươi muốn diễn Lương Sơn Bá, là muốn hấp thu cảm xúc bi ai của khách nhân à?"

Lý Mộ gật đầu nói: "Đúng vậy."

Liễu Hàm Yên dùng ánh mắt u oán nhìn hắn, nói: "Ngươi còn nói đó là giấc mộng của ngươi, miệng nam nhân, quỷ gạt người…"

Lý Mộ xấu hổ nói: "Lúc ấy cũng là tình thế bắt buộc…"

Liễu Hàm Yên nghĩ nghĩ, tiếp tục hỏi: "Hỉ nộ ai cụ đều rất dễ dàng đạt được, ái tình hòa dục tình làm sao bây giờ?"

Đây cũng là điều Lý Mộ đau đầu, bất đắc dĩ nói: "Trước ngưng tụ bốn phách phía trước, sống qua nửa năm rồi nói sau…"

Liễu Hàm Yên gật gật đầu, nói: "Hí lâu nơi đó, ta sẽ tự mình đi thúc giục, bảo bọn họ mau chóng mang kịch bản sửa ra."

Lý Mộ chắp tay nói: "Đa tạ."

Liễu Hàm Yên xua tay: "Cảm tạ cái gì, ta còn chưa cảm ơn ngươi dạy ta tu hành đâu."

Nói đến tu hành, Lý Mộ nghĩ tới một chuyện, sắc mặt trở nên nghiêm nghị, nói: "Có chuyện, ngươi nhất định phải cẩn thận chú ý."

Liễu Hàm Yên thấy hắn vẻ mặt nghiêm túc, cũng nghiêm túc hẳn lên, hỏi: “Chuyện gì?”

Lý Mộ nói: “Thuần âm, thuần dương chi thể, tất nhiên thích hợp tu hành, nhưng hồn phách cùng thân thể chúng ta, đối với yêu quỷ tà vật mà nói, cũng là thứ đại bổ, không chỉ có dễ dàng hấp dẫn yêu quỷ, còn có thể đưa tới tà tu mơ ước, về sau ngày sinh tháng đẻ của ngươi, tuyệt đối không thể nói cho bất luận kẻ nào, càng không thể để bất luận kẻ nào biết ngươi là thuần âm chi thể.”

Liễu Hàm Yên gật gật đầu, trịnh trọng nói: “Ta biết rồi.”

Thuần dương, thuần âm, cùng với ngũ hành chi thể, thông qua bề ngoài là nhìn không ra, trừ phi có người biết được ngày sinh tháng đẻ cảu bọn họ, hoặc là tiếp xúc khoảng cách gần cùng tà vật tương đối mẫn cảm đối với loại thể chất này.

Ngày đó buổi tối ở Trương gia thôn, cương thi kia không đuổi Hàn Triết, chỉ đuổi Lý Mộ, chính là vì nguyên nhân này.

Liễu Hàm Yên khép lại quyển sách nhập môn này, nói: “Quyển sách này ta mượn đọc chút.”

Quyển sách này có thể khiến nàng hiểu biết hơn việc tu hành, Lý Mộ gật gật đầu, nói: “Ngươi cầm đi, trong thư phòng còn có mấy quyển sách cũng cùng nhau cầm đi, xem xong nhớ phải trả ta.”

Tuy nói quyển sách này đối với Lý Mộ đã không có ích gì, nhưng xét cho cùng là thứ Lý Thanh tặng, đưa cho người khác tóm lại không tốt.

Liễu Hàm Yên về trong nhà, mang quyển sách đó đặt ở dưới gối, nói với tiểu nha hoàn: “Vãn Vãn, ngươi đi hí lâu một chuyến, nói cho các sư phụ, bảo bọn họ trong vòng ba ngày, mang kịch bản《 Hóa Điệp 》biên ra, tiền công tháng này gấp đôi…”

…

Nhâm phủ.

Tiệm sách Tứ Hải bị phạt đóng cửa ba tháng, bồi thường một trăm lượng bạc cho chưởng quầy Vân Yên các, chưởng

quầy cũng bị đánh năm mươi trượng, trong Nhâm phủ, bọn hạ nhân mặt u sầu, trong một gian phòng nội viện, truyền đến một rồi lại một tiếng kêu rên của Nhâm chưởng quầy…

Một người trẻ tuổi vào trong phòng, Nhâm chưởng quầy nhìn thấy hắn, lập tức nói: "Viễn nhi, con phải báo thù cho cha!"

Người trẻ tuổi sắc mặt trầm xuống, nói: "Không phải nói nữa, bảo cha làm ăn vững vàng hẳn hoi, đừng làm những thứ đường ngang ngõ tắt kia, cha thực cho rằng những người tu hành kia trong nha môn là bất tài sao?"

Nhâm chưởng quầy hối hận nói: "Cha cho rằng nữ nhân đó mới đến, không có bối cảnh gì, ai ngờ được sau lưng cô ta có người…"

"Được rồi, chuyện này cứ tính như vậy, cha ở nhà dưỡng thương cho tốt, đừng trêu vào nha môn nữa." Người trẻ tuổi đi đến trước giường, vươn bàn tay, đặt ở trên lưng Nhâm chưởng quầy, trên bàn tay hắn ánh sáng trắng chợt lóe rồi biến mất, Nhâm chưởng quầy từ trên giường bò dậy, ngạc nhiên lẫn vui mừng nói: "Không đau nữa…"

Người trẻ tuổi thản nhiên nói: "Chỉ là tiêu trừ đau đớn của cha, vết thương vẫn phải dưỡng, cha ở trong nhà hẳn hoi, trong mắt đừng luôn nghĩ tới bạc, chờ con tu vi có thành tựu, mấy thứ kia, còn không phải muốn bao nhiêu có bấy nhiêu?"

Nhâm chưởng quầy một lần nữa nằm úp sấp về trên giường, nói: "Con đi theo sư phụ đó của con tu hành cho tốt, chờ tu vi con có thành tựu, kiếm được cả đống tiền, mang toàn bộ tiệm sách huyện Dương Khâu đều mua hết…"

Người trẻ tuổi ra khỏi phòng, đi đến sân chỗ sâu nhất Nhâm phủ, nói với hai hạ nhân ở cửa: "Ta muốn tĩnh tâm tu hành, không phải chuyện lớn bằng trời, đừng quấy rầy ta…"

Lý Mộ đang ở trong sân luyện kiếm, Liễu Hàm Yên mang một quyển sổ mỏng manh đặt ở trên bàn đá trong sân, nói: "Đây là kịch bản《Hóa Điệp》, ngươi rút thời gian đọc chút, mau chóng học thuộc lời kịch."

Lý Mộ buông kiếm, kinh ngạc nói: "Nhanh như vậy?"

Vãn Vãn đứng ở một bên, nói: "Đương nhiên nhanh, vì đốc xúc bọn họ đuổi kịch bản, tiểu thư đã liên tục hai buổi tối đều không ngủ…"

Lý Mộ ngẩng đầu nhìn, thấy khuôn mặt vốn tinh xảo của Liễu Hàm Yên, giờ phút này có chút tiều tụy, lông mày như con tằm cũng so với hai ngày trước càng thêm rõ ràng, trong lòng có chút cảm động, hai tay ôm kiếm, nói: "Đại ân không lời nào cảm tạ hết được, ngày sau có cơ hội lại báo đáp."

Liễu Hàm Yên lườm hắn, nói: "Đừng có ngày sau nữa, ngay bây giờ, ngươi nếu không có việc gì, dạy ta vẽ bùa đi, chờ sau khi ta học được, có thể tự mình vẽ Trú Nhan Phù."

Lúc này, thời gian cách Lý Mộ dạy Liễu Hàm Yên tu hành chỉ trôi qua hai ngày.

Đêm qua, ở dưới sự trợ giúp của Lý Mộ, nàng đã thành công luyện hóa phách thứ nhất.

Người so với người tức chết người, Lý Mộ vì ngưng phách, hao hết thiên tân vạn khổ, học làm việc tốt, vừa là đỡ bà cụ qua đường, vừa là cắt rau hẹ Trương Sơn, vừa giúp Lâm Uyển rửa oan, thu thập tình cảm vui sướng khắp nơi, thật không dễ gì mới ngưng tụ ra một phách, Liễu Hàm Yên chỉ dùng hai ngày, đã làm được chuyện Lý Mộ một tháng mới có thể làm được.

Trong đó tất nhiên có nguyên nhân Lý Mộ mang phách lực hổ yêu lần trước ngưng phách còn thừa truyền cho nàng, thiên phú của thuần âm chi thể ở trên tu hành, tạo ra tác dụng lớn hơn nữa.

Đương nhiên, không có phách lực của yêu vật, nàng luyện hóa phách phía sau không có nhanh như vậy.

Liễu Hàm Yên nhớ tới đêm qua loại cảm giác tu hành nhanh chóng tăng lên đó, nhịn không được liếm liếm môi, nhìn Lý Mộ hỏi: "Đêm qua, thứ ngươi đưa vào ta thân thể còn hay không?"

"Không có, một giọt cũng không có nữa."

Lý Mộ nhìn nàng, vô cùng nghiêm túc nói: “Tu hành cần từng bước vững vàng, đừng luôn nghĩ đi đường tắt, bằng không, tu đến cuối cùng, không phải hại người khác, chính là hại chính ngươi!”

Ở trên tu hành, Liễu Hàm Yên luôn nghe theo Lý Mộ, bị hắn răn dạy một câu, cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Ta biết rồi…”

Hết chương 93.

Chương 94. Hồi báo (2)

Sau khi luyện hóa một phách, pháp lực Liễu Hàm Yên đã có thể viết hai loại bùa cơ sở nhất, một cái là Định Thân Phù, một cái khác là Trú Nhan Phù, Lý Mộ trước bảo nàng vẽ phù văn hai lá bùa, có thể liền mạch lưu loát vẽ ra phù văn, là bước đầu tiên của vẽ bùa.

Liễu Hàm Yên tinh thông nhiều loại nhạc khí, bản thân đã có được một đôi tay khéo léo, thi họa loại chuyện này, đối với nàng mà nói không phải việc khó.

Nàng vẽ bùa khó khăn là ở, cần bài trừ tất cả tạp niệm, mang pháp lực rót vào trên phù văn, người mới học, không có thời gian dài luyện tập, là không có khả năng vẽ bùa thành công, mặc dù là người đối với điều này có chút thiên phú, cũng cần mười ngày nửa tháng mới có thể luyện thành, người tư chất bình thường, luyện tập mấy tháng mới có thể nắm giữ cũng là chuyện thường.

Liễu Hàm Yên đã thất bại mấy lần, pháp lực cạn kiệt, sắc mặt tái nhợt, lại vẫn còn kiên trì.

Lý Mộ từ chuyện vẽ bùa, liền có thể nhìn ra sự bướng bỉnh trong tính cách nàng.

Nàng một khi nhận định chuyện nào đó, tuyệt đối là loại húc đầu vào tường cũng không quay đầu.

Lý Mộ nhìn nàng, khuyên giải an ủi: “Nếu không, ngày mai lại thử đi…”

Liễu Hàm Yên vẻ mặt kiên định, nói: “Ta nhất định có thể, chỉ thiếu chút nữa…”

Lý Mộ lo lắng nàng kiên trì tiếp sẽ kiệt sức, đoạt bút trong tay nàng, nói: “Niệm theo ta, tâm nhược băng thanh, thiên tháp bất kinh; vạn biến do định, thần di khí tĩnh…”

Sau khi dạy Liễu Hàm Yên, Lý Mộ lại nhắc nhở nàng: “Pháp quyết này, tự ngươi nhớ kỹ là được, đừng nói cho người khác.”

《 Thanh Tâm Quyết 》 không thuộc phạm trù đạo thuật, nhưng cực kỳ hữu hiệu đối với trường hợp cần tĩnh tâm, hết sức chăm chú, sau khi học xong Thanh Tâm Quyết, Liễu Hàm Yên chỉ thất bại một lần, đã thành công vẽ ra một tấm Trú Nhan Phù.

Ở thế giới này, 《 Thanh Tâm Quyết 》 là bí pháp độc môn chỉ có Lý Mộ mới biết, khác với thuật dẫn đường, nếu không phải xem ở trên phần Liễu Hàm Yên thức đêm giúp hắn biên kịch bản, Lý Mộ sẽ không hào phóng như vậy dạy cho nàng.

Dùng thật lòng đổi thật lòng, đây là điều Lý Tứ dạy cho Lý Mộ.

Tuy Lý Tứ lúc ấy nói là tán gái, nhưng dùng ở trường hợp khác cũng được.

Nói tới, hắn không thể nặng bên này nhẹ bên kia, đã dạy cho Liễu Hàm Yên, tìm một cơ hội, cũng phải dạy cho Lý Thanh.

Liễu Hàm Yên tuy đối với hắn cũng có ân, nhưng không bằng một hai phần mười ân tình Lý Thanh đối với hắn, mà ở chỗ Lý Thanh, Lý Mộ chỉ có đòi lấy, chưa từng hồi báo cái gì.

Khi Lý Mộ ở phòng trực tìm được Lý Thanh, nàng đang nhắm mắt tu hành.

Tu đạo hạ tam cảnh, phân biệt là Luyện Phách, Ngưng Hồn, Tụ Thần.

Luyện Phách, đó là luyện hóa bảy phách, để người tu hành có thể hoàn toàn khống chế thân thể.

Ngưng Hồn, thật ra cũng là luyện hồn, là quá trình người tu hành từng bước nắm giữ ba hồn, một cảnh giới này, linh hồn người tu hành dần dần lớn mạnh, có thể tự do ra vào thân thể, hơn nữa ở trạng thái ly hồn, còn có thể giữ được bộ phận thực lực.

Tụ Thần là một cảnh giới cuối cùng của tu hành hạ tam cảnh, đến một cảnh giới này, người tu hành ba hồn hòa hợp một thể, hoàn toàn chuyển hóa thành nguyên thần, cho dù là thân thể chết, cũng có thể nguyên thần xuất khiếu, tiến vào

thân thể mới sống lại, chỉ cần nguyên thần bất diệt, bọn họ liền sẽ không thật sự chết.

Người tu hành Tụ Thần cảnh, một thân tu vi đều ở nguyên thần, cho dù là thân thể chết, chỉ còn nguyên thần, thực lực cũng sẽ không yếu bớt quá nhiều.

Một điểm này, tương tự với yêu vật hóa hình, thằn lằn tinh cùng hổ yêu kia, thân thể tuy chết, hồn phách vẫn cường đại như cũ, chỉ là chúng nó sau khi biến thành thân thể hồn phách, đối với lôi pháp, phật quang các thứ, sẽ càng thêm sợ hãi.

Lý Mộ đi vào phòng trực, Lý Thanh chậm rãi mở mắt, hỏi: "Là trên tu hành gặp được chuyện gì sao?"

"Không có." Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: "Ta ngẫu nhiên có được một pháp quyết, có thể thanh tâm quả dục, cố thủ tâm thần, ở lúc vẽ bùa thi triển, có thể làm người ta tâm thần thủ nhất, đề cao xác xuất vẽ bùa thành công."

Hắn mang một tờ giấy đưa cho Lý Thanh, nói: "Đây là pháp quyết đó."

Lý Thanh cũng chưa nhận, lắc đầu nói: "Đạo môn phép tĩnh tâm thanh tâm quyết không ít, lại không một cái nào có tác dụng này, cho dù là ở tổ đình sáu tông phái, quyết này cũng xưng được là pháp quyết thượng thừa, quý giá dị thường, ta không thể thu."

Lý Mộ đặt tờ giấy ở trên bàn trước mặt Lý Thanh, nói: "Đầu nhi dạy ta tu hành, cứu mạng ta, lại tặng sách tặng kiếm cho ta, một pháp quyết nho nhỏ này, lại đã tính là cái gì?"

Cái gì đạo thuật pháp kinh, Lý Mộ nơi này còn có không ít, Thanh Tâm Quyết chỉ là tác dụng ít rõ ràng nhất trong đó, không phải Lý Mộ không muốn cho nàng thứ tốt, lấy ân tình của Lý Thanh đối với hắn, cho dù là bảo Lý Mộ lấy thân báo đáp, cũng không tính là quá phận.

Thật sự là Cửu Tự Chân Ngôn, bản thân Lý Mộ còn chưa làm rõ, nếu là cứ như vậy lấy ra, hắn ngay cả cái cớ cũng không dễ bịa.

Một cái Thanh Tâm Quyết nho nhỏ, tuy không thể báo đáp một phần vạn ân tình của Lý Thanh, nhưng bọn họ mỗi ngày đều ở dưới một mái hiên, cơ hội ở chung rất nhiều, ngày sau là có cơ hội chậm rãi báo đáp.

Dù sao còn nhiều thời gian.

Đặt tờ giấy đó lên bàn, Lý Mộ mỉm cười với Lý Thanh, nói: "Đầu nhi tiếp tục tu hành, ta ra ngoài tuần tra…"

"Đợi một chút."

Lý Thanh nhìn thoáng qua tờ giấy trên bàn, không nói gì thêm, chỉ là nhìn Lý Mộ hỏi: "Ngươi đã ngưng tụ Thi Cẩu cùng Phục Thỉ, phách tiếp theo chuẩn bị ngưng tụ cái nào?"

Lý Mộ xấu hổ nói: "Tước Âm."

Lý Thanh tiếp tục hỏi: "Nghĩ xong thu thập cảm xúc bi ai như thế nào rồi sao?"

Lý Mộ gật gật đầu, mang ý nghĩ của mình nói cho nàng.

"Một biện pháp hay như vậy, ngươi thế mà nghĩ ra được." Lý Thanh mỉm cười, nói: "Đi đi, chuyện trong nha môn, ta sẽ giao cho Trương Sơn cùng Lý Tứ, ngươi chỉ để ý ngưng phách là được."

Lý Mộ đứng ở cửa, chưa lập tức đi ra ngoài.

Lý Thanh nhìn Lý Mộ đứng ở cửa, hỏi: "Còn có chuyện gì sao?"

Lý Mộ cười cười, nói: "Đầu nhi, ngươi cười lên thật đẹp, ngươi ngày thường nên cười nhiều chút…"

Lý Thanh ngẩn ra một chút, sau đó ánh mắt dao động một cái chớp mắt, nói: "Đi tuần tra đi."

Trương Sơn vừa mới tuần tra trở về, chuẩn bị ở phòng trực nghỉ ngơi một chút, đứng ở ngoài cửa, mở to hai mắt nhìn.

Một lát sau, đầu phố Vị Ương, gã nắm bả vai Lý Mộ, chấn động nói: "Lý Mộ, ngươi điên rồi sao, ngay cả đầu nhi cũng dám đùa giỡn, ngươi không sợ đầu nhi tức giận?"

Lý Tứ đi ở bên cạnh gã, nói: “Một nữ nhân, vĩnh viễn sẽ không bởi vì ngươi khen nàng đẹp mà tức giận.”

Trương Sơn hỏi ngược lại: “Đầu nhi là nữ nhân bình thường sao?”

Lý Tứ nhìn hắn, nói: “Tiên nữ cũng là nữ nhân.”

Hết chương 94.

Chương 95. Chỗ khó

Lý Tứ nói về đạo lý lớn hết bộ này tới bộ khác, lại khiến Lý Mộ không thể không chịu phục, vừa rồi hắn cũng là đầu óc nóng lên, thuận miệng liền mang lời trong lòng nói ra, cũng không biết nàng sẽ tức giận hay không.

Khi đi đến cửa hí lâu Vân Yên các, Lý Mộ tạm thời mang tâm tư về Lý Thanh ép xuống, chuyên tâm cân nhắc chuyện ngưng tụ Tước Âm.

Với hắn mà nói, thứ sắp ngưng tụ, không chỉ có là phách thứ ba.

Còn có tôn nghiêm của nam nhân.

Kịch bản Hóa Điệp, Lý Mộ đã sớm mượn dùng Thanh Tâm Quyết học thuộc, Liễu Hàm Yên bảo hắn có rảnh thì đến hí lâu tập luyện.

Trên đài một phút đồng hồ, dưới đài mười năm công phu, ở trước khi chính thức lên đài, mọi người phải mang kịch bản học thuộc làu, trước đó diễn thử không có sai lầm, mới có thể từ phía sau màn đi đến trước đài.

Hoàng chưởng quầy nhìn thấy Lý Mộ, ân cần chạy tới, nói: “Công tử đến rồi, ngài thay trang phục biểu diễn trước, lát nữa chúng ta lại bắt đầu dựng kịch.”

Lý Mộ cần người xem sinh ra cảm xúc bi ai đối với hắn, nhân vật diễn tự nhiên càng thảm càng tốt, nhân tuyển Lương Sơn Bá, ngoài hắn còn ai.

Nhưng, thật ra hắn cũng không phải quá xác định, thông qua phương thức này, có thể thu thập được cảm xúc bi ai hay không, nếu không thể, hắn liền bảo Lý Thanh đánh gãy hai chân hắn, đóng giả thành ăn xin, ở cửa thành đặt bát ăn xin.

Nam nhân nên ác với chính mình một chút, mạng sống vĩnh viễn là vị trí số một, tôn nghiêm cái gì, ở trước mặt sinh mệnh, đều có thể vứt bỏ.

Bởi vì chỉ là tập luyện, Lý Mộ thay xong trang phục biểu diễn, trên mặt cũng chưa trang điểm. Hắn ngồi ở hậu trường, không bao lâu, liền nhìn thấy Hoàng chưởng quầy đi theo một thư sinh tuấn tú khác mặc trang phục biểu diễn đi tới.

Lý Mộ ở trên mặt thư sinh tuấn tú kia đánh giá một phen, thấy thế nào quen thuộc như thế đó, lại không nhớ ra từng gặp ở nơi nào.

Thư sinh tuấn tú khoanh hai tay trước ngực, hỏi: "Như thế nào, không nhận ra ta?"

Lý Mộ nhìn Liễu Hàm Yên, kinh ngạc nói: "Ngươi sao lại đóng giả thành bộ dạng này?"

"Bởi vì ta diễn Anh Đài mà." Liễu Hàm Yên đắc ý nhìn hắn, hỏi: "Thế nào, giống không?"

Không nói thì thôi, bộ dạng Liễu Hàm Yên vốn xinh đẹp, sau khi nữ đóng giả nam, lập tức liền biến thành tiểu sinh anh khí, nếu đi đến trên đường, chỉ sợ cũng có thể mê ngã không ít thiếu nữ vô tri.

"Quả thật rất giống." Lý Mộ gật gật đầu, lại nghĩ tới cái gì, hỏi: "Đợi một chút, ngươi biết diễn kịch sao?"

Chúc Anh Đài làm nữ chính của Lương Chúc, ở trong kịch là có lượng lớn đất diễn cùng lời thoại, diễn tạp đối với nàng mà nói, đơn giản là tổn thất mấy người khách, nhưng đối với Lý Mộ mà nói, tổn thất chính là một gốc rau hẹ, không, tổn thất là hy vọng ngưng tụ Tước Âm, trở thành một nam nhân chân chính của hắn, cái này cũng không phải là để nàng tùy tiện chơi đùa.

Liễu Hàm Yên liếc hắn, nói: "Nếu ngươi không tin ta, ta có thể cho ngươi ai bài một lần nữa người diễn Anh Đài. Vương đại nương tuy hơn năm mươi tuổi, nhưng công phu cơ bản vững chắc, diễn nữ tử trẻ tuổi hơn hai mươi tuổi cũng không có vấn đề "

Lý Mộ không chút do dự nói: "Ta đương nhiên tin tưởng ngươi."

Lương Chúc ở trong kịch là người yêu, tuy không có cảnh gì hạn chế, nhưng nắm tay, ôm ấp cũng là khó tránh khỏi, nếu ở giữa Vương đại nương cùng Liễu Hàm Yên hai người chọn một, Lý Mộ vẫn muốn chọn nàng.

Điều duy nhất hắn lo lắng là, Chúc Anh Đài là cần nữ đóng giả nam, nếu để Lý Thanh đến diễn, đạo cụ gì cũng không dùng, trang phục biểu diễn rộng thùng thình khoác lại, ai cũng nhìn không ra.

Nhưng Liễu Hàm Yên khác, nàng nữ đóng giả nam, trừ phi người xem đều là người mù, nếu không liếc một cái có thể nhìn ra.

Lý Mộ theo bản năng nhìn về phía nàng, phát hiện bộ ngực vốn căng phồng của nàng biến thành bằng phẳng vô cùng, sau khi ngẩn ra một chút, nhịn không được hỏi: "Ngươi bó không khó chịu sao?"

Liễu Hàm Yên cúi đầu nhìn nhìn, xấu hổ giận dữ nói: "Ai cần ngươi lo!"

Lý Mộ cũng là lo lắng nàng bó hỏng mất, vì đã ghiền diễn một chút, làm hỏng thân thể thì không tốt rồi.

Nhưng Liễu Hàm Yên cũng không để ý, hắn cũng không tiện lắm miệng nữa, nói: "Ngươi đã chuẩn bị tốt, chúng ta liền bắt đầu diễn với nhau đi."

Khi hai người diễn với nhau, một bên khác của hí lâu, mấy diễn viên tụ tập ở nơi đó, ánh mắt đánh giá hai bóng người cách đó không xa.

Một người trong đó khó hiểu nói: "Hóa Điệp vở hay như vậy, cô nương sao lại tìm một người mới đến diễn nhân vật chính, thế này không phải làm bừa sao!"

Một người bên cạnh nhìn hắn, nói: "Đúng vậy, ta còn tưởng, ngươi sẽ diễn Lương Sơn Bá cơ, đây chính là cơ hội nở mày nở mặt khó có được, không biết cô nương nghĩ như thế nào."

Người nọ nghe đài từ vụng về của Lý Mộ, than thở một tiếng, nói: "Ta thật sự không phục, ta rốt cuộc có chỗ nào kém hắn."

Liễu Hàm Yên là xuất thân chính quy đúng tiêu chuẩn, không chỉ có tinh thông nhạc khí, ngón giọng cũng không nói chơi, Lý Mộ thì hoàn toàn là thường dân, hai người sau khi khớp lời kịch với nhau một lần, Liễu Hàm Yên lắc lắc đầu, nói: "Ngươi như vậy là không thể trực tiếp lên đài, sư phụ thật sự có diễn xuất, hiểu được điều động cảm xúc của khách nhân, bọn họ diễn người xấu, có thể khiến khách nhân hận đến ngứa răng, thậm chí quên đây là diễn, xông lên đài chửi mắng, bọn họ diễn người tốt, lại có thể thu hoạch khách nhân đồng tình, để khách nhân vì bọn họ rơi lệ, diễn xuất của ngươi quá cứng ngắc, cho dù là diễn Sơn Bá, cũng không thể đả động khách nhân, không thể đạt được cảm xúc bi ai của bọn họ."

Cảm xúc bi ai liên quan trọng đại, Lý Mộ cũng nghiêm túc hẳn lên, nói: "Ta sẽ cẩn thận cân nhắc."

Liễu Hàm Yên lắc lắc đầu, nói: "Một sư phụ sân khấu kịch tốt, mười năm nhập môn, hai mươi năm đăng đường, ba năm mươi năm sau, mới có thể trở thành đại sư, nghề này, không có sư phụ dạy, bản thân là rất khó ngộ ra cái gì."

Lý Mộ hỏi: "Không có phương pháp gì tốc thành sao?"

"Kỹ năng diễn xuất tăng lên, không có phương pháp tốc thành, chỉ có thể chăm chỉ luyện tập." Liễu Hàm Yên nghĩ nghĩ, nói: "Buổi tối ngươi đến trong phòng ta, chúng ta cố gắng khớp thoại thêm mấy lần."

Một bên khác của hí lâu, tên thanh niên vừa rồi cúi đầu, nói: "Ta phục rồi."

Lý Mộ cho rằng sắm vai Lương Sơn Bá có thể thu hoạch cảm xúc bi ai của mọi người, sau khi thật sự tìm hiểu nghề diễn viên này, hắn mới phát hiện mình quá mức ngây thơ rồi.

Diễn viên kiệt xuất, biểu diễn ưu tú, thực sự có thể đủ đả động nội tâm khách nhân, chủ đạo cảm xúc của bọn họ, nhưng những người này, không một ai không phải là lão sư phụ có kinh nghiệm biểu diễn mười năm trở lên, diễn kịch, căn bản không phải chuyện mặc một bộ trang phục biểu diễn, học thuộc chút lời kịch.

Không nói thần thái động tác, chỉ bản lĩnh đài từ, đối với Lý Mộ mà nói, đã là một điểm mấu chốt trong khoảng thời gian ngắn không bước qua được.

Hết chương 95.

Chương 96. Ngưng tụ Tước Âm (1)

Đêm đã khuya, Lý Mộ tựa vào đầu giường Liễu Hàm Yên, cảm thán nói: “Thật khó.”

Liễu Hàm Yên che miệng ngáp một cái, nói: “Mỗi một nghề đều không dễ dàng, muốn đạt tới cảnh giới của các sư phụ, không có mười năm khổ công, là không có khả năng.”

“Xin lỗi, liên lụy luyện cùng ta đến khuya như vậy.” Lý Mộ đứng lên, nói: “Ngươi sớm đi nghỉ ngơi đi, ta trở về.”

Liễu Hàm Yên gật gật đầu, lại hỏi: “Nếu diễn kịch đi không thông, kế tiếp ngươi tính làm sao bây giờ?”

“Còn có thể làm sao bây giờ?” Lý Mộ thở dài một tiếng, nói: “Chỉ có thể đánh gãy chân mình, đi bên ngoài xếp bát ăn xin, tranh thủ mọi người đồng tình.”

Liễu Hàm Yên ngây ra một lúc, hỏi: “Ngươi đối với bản thân ác như vậy sao?”

Lý Mộ bất đắc dĩ nói: “Không ác với mình một chút, mạng liền không còn.”

“Con người có bảy phách, còn có hai phách, sinh ra ở ái tình cùng dục tình.” Liễu Hàm Yên tựa như là nghĩ tới cái gì, tiếp tục hỏi: “Ái tình ngươi làm sao bây giờ, chung quy không thể đi tai họa nhiều nữ tử như vậy chứ?”

Lý Mộ ngay cả ai tình cũng chưa thu thập được, huống chi là ái tình, chỉ có thể nói: “Cái này, chờ ngày sau lại nói.”

Liễu Hàm Yên tiếp tục hỏi: “Ái tình thì thôi, dục tình ngươi tính làm sao bây giờ?”

Lý Mộ cúi đầu nhìn nhìn thân thể của mình, lại nhìn nhìn Liễu Hàm Yên, lắc đầu nói: “Cái này, cũng chờ ngày sau lại nói.”

Lại nghiên cứu đài từ cả đêm, sáng sớm hôm sau, Lý Mộ nhớ tới đã mấy ngày chưa đi vấn an Tô Hòa, tự mình xuống bếp làm vài món ăn, một lần nữa đi tới vịnh Bích Thủy.

Tô Hòa vừa ăn, vừa nói: “Lần sau nhớ xách giúp tỷ một vò rượu, tửu quán kia ở thành đông còn có hay không, Thu Lộ Bạch nhà bọn họ tỷ rất thích, có hai mươi năm chưa uống rồi.”

Nàng nói xong, thấy Lý Mộ một bộ dạng mất tập trung, hỏi: “Làm sao vậy, có tâm sự, trong nha môn lại có vụ án khó giải quyết?”

Lý Mộ lắc lắc đầu, mang vấn đề khó hai ngày qua gặp được nói cho nàng.

Tô Hòa nhìn hắn, cười nói: “Cái này cũng quá bình thường, vô luận nghề này cũng tương tự, đệ chung quy sẽ không muốn dùng ba năm ngày hứng thú của đệ, đi so bì bản lãnh kiếm cơm của người ta mấy chục năm?”

Lý Mộ thở dài, nói: “Nếu thật sự không được, chỉ có đi cửa thành ăn xin.”

“Thật ra cũng không cần.” Tô Hòa buông đũa, nói: “Con hát lợi hại, sắm vai người trong kịch, có thể làm được giống hình giống thần, nhưng chung quy chỉ là diễn kịch, diễn không ra mười phần thần vận. Nếu đệ vốn đã là người trong kịch, lại nào cần đi diễn?”

Lý Mộ nghi hoặc nói: “Vốn đã là người trong kịch có ý tứ gì?”

“Đệ có thể tự mình thôi miên mình, quên Lý Mộ, quên thân phận bộ khoái, cho rằng chính đệ là người trong kịch, chờ sau khi đệ thật sự lừa gạt chính mình, đệ liền thật là người trong kịch rồi.” Tô Hòa giải thích một câu, nhìn Lý Mộ, hỏi: “Đây là một loại ảo thuật, muốn học không?”

Lý Mộ nuốt ngụm nước bọt, nói: “Muốn.”

Tô Hòa khoanh hai tay trước ngực: “Gọi tiếng tỷ tỷ, tỷ liền dạy đệ.”

Chẳng qua chỉ là gọi một tiếng tỷ tỷ mà thôi, chỉ cần có thể để hắn thu thập được ai tình, ngưng tụ Tước Âm, đừng nói tỷ tỷ, cho dù là gọi nương tử Lý Mộ cũng sẽ không chút do dự đáp ứng.

Trong lòng hắn mừng thầm, nhìn Tô Hòa, bật thốt lên nói: "Nương tử!"

Tô Hòa ngẩn ra một phen, hỏi: "Cái gì?"

Nàng nghiêng đầu nhìn Lý Mộ, "Nương tử?"

"Phi!"

Vừa rồi quá mức kích động, nhất thời nói sai, Lý Mộ đỏ mặt lên, vội vàng nói: "Xấu hổ quá gọi sai rồi, Tô cô nương, Tô tỷ tỷ, kính nhờ tỷ đó!"

Tô Hòa liếc hắn, tiếp tục nói: "Ảo thuật là pháp thuật mị hoặc lòng người, không cho phép dùng để mị hoặc người khác, cũng có thể dùng để mị hoặc chính mình…"

Phép mị hoặc lòng người, là một loại quỷ thuật, ở trong tiểu thuyết chí quái trên chợ, thường có kiểu đoạn thư sinh bị nữ quỷ mị hoặc, hút khô dương khí tinh huyết.

Khác nhau là, Lý Mộ mị hoặc là bản thân.

Hắn biết được chuyện xưa Lương Chúc, chỉ cần thôi miên mình, nói cho mình, hắn chính là Lương Sơn Bá, tự nhiên có thể đắm chìm đến trong tình cảnh của Lương Chúc, trở thành bản thân nhân vật, mà không phải đơn thuần biểu diễn.

Lý Mộ dùng phương pháp Tô Hòa dạy hắn, sau khi thất bại mấy lần, rốt cuộc đã tìm được bí quyết, rất nhanh có thể thoải mái tiến vào kịch tình.

"Đa tạ Tô tỷ tỷ…" Lý Mộ hướng nàng ôm quyền, nói: "Chờ đệ ngưng tụ phách thứ ba, lại cảm ơn tỷ hẳn hoi."

"Phi!"

Tô Hòa gắt một tiếng, hỏi: "Phách thứ ba là Tước Âm, sau khi ngưng tụ Tước Âm, đệ muốn cảm tạ ta như thế nào?"

"Đương nhiên là làm — đồ ăn rồi!"

Lý Mộ ý thức được lỗ hổng trong lời vừa rồi, vội vàng giải thích: "Lần sau tỷ muốn ăn cái gì, cứ nói cho ta biết, ta nhất định mang cho tỷ…"

Tô Hòa cho hắn một cái trừng mắt, lại có chút tiếc nuối nói: “Thực muốn xem bộ dáng đệ ở sân khấu kịch diễn kịch, đáng tiếc…”

“Đáng tiếc cái gì?” Lý Mộ kinh ngạc nói: “Tỷ có thể đi xem mà, đến lúc đó ta giữ lại vị trí tốt cho tỷ.”

Tô Hòa đã tính là quỷ tu, mà không phải quỷ vật cấp thấp, cho dù là hành tẩu ở nhân gian, chỉ cần nàng không chủ động hại người, quan phủ cũng sẽ không đi trêu chọc nàng.

“Ta sẽ không đi.” Tô Hòa mỉm cười, cho hắn một ánh mắt ý vị sâu xa, nói: “Chúc đệ sớm ngày ngưng tụ Tước Âm, sớm ngày trở thành nam nhân đích thực đội trời đạp đất…”

Lý Mộ thu thập xong hộp tức ăn, nói: “Vậy đệ đi rồi, ngày khác lại đến thăm tỷ.”

“Đợi một chút.” Tô Hòa bỗng nhiên gọi hắn lại.

“Còn có chuyện gì?” Lý Mộ quay đầu hỏi.

Tô Hòa hướng hắn cười tươi, nói: “Vừa tặng 《Liêu Trai》, vừa hô nương tử, đệ nếu thật sự đối với tỷ có ý tưởng gì, không bằng tỷ giúp đệ trở thành quỷ tu, như vậy không phải có thể…”

Lý Mộ biết nàng là theo thói quen đùa giỡn mình, không sao cả nói: “Nếu ngày nào đó đệ thật sự chết rồi, hồn phách không tan, thì tới vịnh Bích Thủy làm bạn với tỷ…”

Mỗi lần đến Tô Hòa nơi này đều có thu hoạch, Lý Mộ quyết định về sau phải thường xuyên đến.

Hắn từ vịnh Bích Thủy trở về, khi đi ở trên đường, xa xa nhìn thấy Liễu Hàm Yên bồi hồi ở cửa.

Liễu Hàm Yên nhìn hộp thức ăn trong tay hắn xách, nghi hoặc nói: “Ngươi đi đâu?”

Lý Mộ nói: “Thăm một người bạn.”

Liễu Hàm Yên cũng không hỏi nhiều, nói: “Ngươi trở lại thì tốt rồi, chúng ta tiếp tục tập luyện đi, sớm một ngày luyện tốt, thì có thể sớm một ngày lên đài, ngươi cũng có thể sớm một ngày thoát ly nguy hiểm sinh mệnh…”

Ở trên chuyện ngưng phách này, Liễu Hàm Yên tựa như so với hắn còn sốt ruột hơn, Lý Mộ về nhà thay bộ quần áo, liền cùng nàng ở trong sân đối đáp.

Liễu Hàm Yên rất nhanh đã tiến vào nhân vật Chúc Anh Đài, nắm tay hắn, quay đầu, giọng đau thương nói: "Lương huynh, Anh Đài kiếp này không thể hôn phối với chàng, chỉ chờ kiếp sau lại kết lương duyên đi!"

Hết chương 96.

Chương 97. Ngưng tụ Tước Âm (2)

Lý Mộ thi triển thuật mị hoặc đối với chính mình, hóa thân Lương Sơn Bá, che miệng ho khan vài tiếng, bi thương nói: "Thiên địa vô tình, nhân gian vô lễ, thôi thôi, kiệu hoa nâng nàng đi Mã gia, gió thu đưa ta tới suối vàng…"

Liễu Hàm Yên sững sờ nhìn Lý Mộ, trong lúc nhất thời không biết nên tiếp từ như thế nào.

Thật ra không phải nàng tới lúc thì quên từ, mà là một đêm thời gian, kỹ năng diễn xuất của Lý Mộ bỗng nhiên xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, lúc trước hắn đài từ còn có chút đông cứng, biểu diễn tỏ ra hơi khoa trương, nhưng giờ phút này, hắn đài từ trôi chảy, động tác thuần thục, so với các lão sư phụ mấy chục năm kia chỉ có hơn chớ không kém, suýt nữa khiến Liễu Hàm Yên cho rằng hắn chính là Lương Sơn Bá.

Lý Mộ thật không dễ dàng tiến vào trạng thái, bị Liễu Hàm Yên tạm dừng đánh gãy, hắn từ trong trạng thái mị hoặc đi ra, nhìn nàng hỏi: "Làm sao vậy?"

Liễu Hàm Yên ngẩng đầu nhìn hắn, kinh ngạc nói: "Mới qua một đêm, ngươi tiến bộ sao lại lớn như vậy?"

Lý Mộ nói: "Có thể là đêm qua, ta ngộ được bản chất của diễn kịch."

Liễu Hàm Yên nghi hoặc nói: "Là cái gì?"

"Chân thật." Lý Mộ giải thích: "Khi ta không phải đang biểu diễn Lương Sơn Bá, mà là mang Lương Sơn Bá chân thật hiện ra ở trước mắt mọi người, không có bất cứ bóng dáng nào của diễn kịch, tự nhiên cũng sẽ không làm người ta cảm thấy đông cứng."

"Đạo lý này ai cũng biết, nhưng làm lại không dễ dàng như vậy." Liễu Hàm Yên dùng một loại ánh mắt không tên nhìn hắn, nói: "Lý Mộ, ngươi thật sự là thiên tài, không đi diễn kịch đáng tiếc…"

Giấc mộng của Lý Mộ là trở thành nam nhân đích thực, không phải là làm một con hát, lắc đầu nói: "Không nói những

thứ này nữa, chúng ta tiếp tục…”

…

Dân chúng huyện Dương Khâu, ngày thường cũng không có bao nhiêu hạng mục giải trí.

Những người từng đọc sách, biết được mấy chữ, lúc nhàm chán, còn có thể thông qua các loại thoại bản tiểu thuyết, để an ủi phiền muộn trong lòng, tuyệt đại đa số mọi người, chỉ có thể uống trà, nghe một chút chuyện xưa hoặc là khúc, sống xa xỉ một chút, mới nguyện ý dùng thêm mấy đồng, đi hí lâu nghe kịch một chút.

Ngoài hí lâu Vân Yên các, một đám khách nhân kết bạn đi vào.

Hí lâu hôm nay đẩy ra một vở diễn mới, tên là 《Hóa Điệp》, bởi vì chuyện xưa《Hóa Điệp》trước đó đã ở trà lâu thịnh hành một thời gian, về sau tiệm sách lại ra sách, đại bộ phận dân chúng huyện Dương Khâu, cho dù là chưa từng xem, cũng từ trong miệng người khác nghe được.

Lần này hí lâu trước khi đẩy ra hí kịch《Hóa Điệp》, đã sớm mấy ngày làm tuyên truyền, rất nhiều người từng nghe chuyện xưa《Hóa Điệp》, sớm mấy ngày đã mua vé sẵn, chờ xem lần đầu tiên diễn xuất của vở diễn mới.

“Hai người đáng thương, sao lại không có kết quả tốt?”

“Mã gia kia thực không ra làm sao, toàn làm những chuyện phá đôi uyên ương!”

“Lương Chúc Hóa Điệp, ta đọc mà trong lòng khó chịu…”

…

Mặc dù là đã sớm biết được nội dung chuyện xưa, nhưng nghe thấy cùng nhìn thấy sinh ra cảm xúc lại hoàn toàn khác nhau, các diễn viên bao hàm cảm tình suy diễn, mang chuyện xưa tình yêu đẹp này suy diễn sống động như thật, vô cùng nhuần nhuyễn…

Khi nhìn thấy Sơn Bá bệnh chết, Anh Đài ở trên đường xuất giá nhảy vào phần mộ, hai người biến thành con bướm bay đi,

trong lòng mọi người càng tràn ngập ra bi ai nồng đậm, một ít quần chúng cảm tính, thậm chí đã rơi nước mắt.

Tấm màn lớn chậm rãi kéo xuống, 《 Hóa Điệp 》 lần đầu biểu diễn, đến đây chấm dứt.

Khán giả ngồi ở dưới đài, bị ai tình đẹp thê lương cảm nhiễm, đau lòng rơi lệ.

Lý Mộ đứng ở trên đài, hấp thu ai tình cuồn cuộn không ngừng, cười không khép được miệng.

Ý tưởng của hắn quả nhiên là đúng, đơn thuần mang Lương Chúc coi là chuyện xưa để kể, không hấp thu được ai tình của người khác.

Nhưng nếu là chính hắn hóa thân Lương Sơn Bá, dùng kỹ năng diễn xuất cao thâm, để người xem thay vào trong tình cảnh, cho rằng hắn chính là bản thân Lương Sơn Bá, tự nhiên có thể hấp thu cảm xúc của người khác.

Thích hợp dẫn đường cảm xúc của người khác là tu hành, quá độ đoạt lấy đó là thải bổ, trải qua vô số lần thí nghiệm, Lý Mộ đã tìm được một điểm cân bằng, ở dưới tình huống cam đoan nhu cầu của mình, không tạo thành bất cứ tổn hại nào đối với thân thể những người đó.

Cứ như vậy, theo khách nhân tăng nhiều, nhiều nhất chỉ cần mười ngày, hắn liền có thể tích lũy được đủ ai tình, một hơi ngưng tụ Tước Âm.

《 Hóa Điệp 》 ở huyện Dương Khâu, vốn là chuyện xưa ai cũng khoái, ở sau khi Vân Yên các đưa nó đến sân khấu kịch, khách nhân chen chúc tới, mặc dù là Vân Yên các mỗi ngày an bài hai buổi, cũng không cách nào thỏa mãn nhu cầu của toàn bộ khách nhân.

Thẳng đến mười ngày sau, đại bộ phận mọi người đều xem một lần thậm chí hai lần hí kịch 《 Hóa Điệp 》, lưu lượng khách hí lâu mới dần dần thưa thớt.

…

Sáng sớm.

Lý Mộ từ trên giường bật dậy, theo bản năng đưa tay hướng trong chăn thò đi.

Giờ khắc này, hắn có một loại xúc động muốn khóc.

Trong mười ngày qua, hắn hướng Lý Thanh xin nghỉ, cùng Liễu Hàm Yên mỗi ngày biểu diễn hai buổi, hấp thụ cảm xúc mấy trăm hơn một ngàn người, dùng suốt mười ngày, mới thu thập được đủ ai tình, ở đêm qua, thành công ngưng tụ ra phách thứ ba.

Phách thứ ba Lý Mộ tâm tâm niệm niệm đã lâu.

Buổi sáng hôm nay, hắn lại tìm về tôn nghiêm nam nhân.

Hai tháng qua, tích tụ trong lòng quét sạch, Lý Mộ mở cửa sân, cảm giác thế giới cũng đẹp hơn rất nhiều.

Kẹt…

Cửa sân bên cạnh mở ra, Liễu Hàm Yên bưng một chậu nước đi ra, khi nhìn thấy Lý Mộ, rõ ràng ngẩn ra một phen, sau đó liền kinh ngạc nói: “Hôm nay sao dậy sớm như vậy?”

Lý Mộ thở ra một hơi, nói: “Về sau buổi sáng đều có thể dậy rồi*…”

(*: khởi vừa mang ý nghĩa dậy, vừa mang ý nghĩa dựng…)

“Không phải là dậy sớm một ngày sao, đắc ý như vậy làm cái gì?”

Liễu Hàm Yên liếc liếc hắn, bỗng nhiên nói: “Đúng rồi, một phách kia từ trong ai tình sinh ra hình như tên Tước Âm, nghe qua rất kỳ quái, một phách này là làm cái gì?”

Lý Mộ khua tay, nói: “Cô nương, hỏi nhiều như vậy làm gì…”

Không đến ba tháng thời gian, Lý Mộ đã ngưng tụ ra ba phách.

Bảy phách có bốn, trong vòng nửa năm, liền sẽ không bởi vì thân thể suy bại mà chết, hôm nay Lý Mộ chỉ thiếu một phách, có thể hoàn toàn thoát khỏi lời tiên đoán nửa năm của lão đạo kia.

Ba phách trước đã ngưng, bốn phách sau, có liên quan vợi "Cụ (sợ)" "Ái (yêu)" "Ác (ghét)" "Dục", Lý Mộ cẩn thận nghĩ nghĩ, đầu tiên bài trừ "Yêu" cùng "Dục" .

Ngưng phách cần cảm xúc phi thường khổng lồ, ít nhất cần hấp thụ mấy trăm thậm chí hơn một ngàn người, Lý Mộ cho dù đối với mặt của hắn tự tin nữa, cũng không có khả năng làm được để nhiều nữ tử như vậy đồng thời yêu hắn.

Hết chương 97.

Chương 98. Nghi án

Giảm bớt số lượng, đề cao chất lượng trái lại là một biện pháp tốt, nếu có một vị người tu hành Tụ Thần cảnh, yêu hắn yêu đến khăng khăng một mực, hơn nữa nguyện ý chủ động kính dâng ra "Ái" tình, như vậy chỉ cần một người, trong ba năm ngày, Lý Mộ có thể ngưng phách thành công.

Nhưng nữ tu Tụ Thần, cũng không phải là dễ tìm như vậy.

Loại nữ tử tu vi này, Lý Mộ chỉ quen biết một mình Lý Thanh, hơn nữa nàng một lòng tu hành, thanh tâm quả dục, căn bản không có khả năng sinh ra loại cảm xúc này đối với hắn.

Huống chi, tình yêu không thể miễn cưỡng, con đường này cơ bản đi không thông.

Về phần "Dục" tình, khiến Lý Mộ càng thêm đau đầu.

Tính đến nay, hắn cũng chỉ từng thấy ở trên người Liễu Hàm Yên, hơn nữa chỉ có một lần đó, hắn chung quy không thể mỗi ngày ở trần lượn lờ trước mắt nàng — Nghĩ đến đây, trong đầu Lý Mộ bỗng nhiên linh quang chợt lóe.

Đã không thể trực tiếp bắt được trái tim một vị nữ tu Tụ Thần, vì sao không tự mình bồi dưỡng một người?

Liễu Hàm Yên là thuần âm chi thể, tốc độ tu hành kinh người, nếu có thể khiến nàng sớm thích mình, đợi ngày nàng Tụ Thần, chẳng phải là "Ái" tình cùng "Dục" tình thu hoạch kép?

Liễu Hàm Yên đang ngồi ở đối diện Lý Mộ ăn sáng bỗng nhiên có điều phát hiện, ngẩng đầu nhìn về phía Lý Mộ, hỏi: "Vì sao nhìn ta như vậy?"

Lý Mộ quên Liễu Hàm Yên đã ngưng tụ phách thứ nhất, cảm giác kinh người, lập tức dời tầm mắt, chuyên tâm ăn cơm.

Đồng thời hắn cũng đánh mất ý tưởng vừa rồi, dưỡng thành cái gì, xấu hổ quá, nếu để Liễu Hàm Yên biết trong lòng hắn

có loại chủ ý này, chỉ sợ chuyện thứ nhất sau khi nàng Tụ Thần, chính là liều mạng với Lý Mộ.

"Cụ" tình tạm thời không có cách nào thu gặt lượng lớn, Lý Mộ từng nghĩ tới, nếu có thể thông qua diễn kịch để thu thập ai tình, nếu là diễn một nhân vật tội ác chồng chất khiến người ta hận, "Ác" tình, tương tự cũng có thể thu thập được.

Nhưng thông qua phép mị hoặc để mình thay vào nhân vật, tương đương Lý Mộ từng lần một trải qua cuộc đời của Lương Sơn Bá, người xem bi ai, trong lòng Lý Mộ càng thêm bi ai.

Diễn xong mỗi một lần, Lý Mộ đều cần dùng Thanh Tâm Quyết điều chỉnh thật lâu, mới có thể từ trong loại trạng thái đó hoãn lại.

Nếu không phải quyết tâm ngưng tụ Tước Âm thật sự quá mức kiên định, hắn chỉ sợ không kiên trì được mười ngày.

Còn có một điểm rất quan trọng là, khi diễn, hắn luôn nói cho mình, hắn chính là Lương Sơn Bá, Chúc Anh Đài là nữ tử hắn thích, mà Liễu Hàm Yên là Chúc Anh Đài đang diễn, như vậy số lần nhiều, Lý Mộ ở ngoài lúc diễn ở cùng Liễu Hàm Yên một chỗ, ngẫu nhiên cũng sẽ có sự xúc động nào đó.

Tiếp tục dùng phương pháp như vậy sắm vai người khác, Lý Mộ lo lắng mình thật sự sẽ tinh thần phân liệt, không phân biệt được trong diễn ngoài diễn.

Đến lúc đó, tuy bảy phách là ngưng tụ, nhưng người cũng điên rồi…

…

Ăn xong bữa sáng, Lý Mộ chậm rãi hướng huyện nha đi đến.

Hơn mười ngày qua, hắn vì thu thập ai tình, luôn ở hí lâu, nha môn một lần cũng chưa từng đi, còn không đi nữa, chỉ sợ Lý Thanh nơi đó cũng không cách nào ép xuống được.

Trong nha môn, Chu bộ đầu đầu tiên là giúp Lý Mộ xóa nghỉ, nói: "Nghe Thanh cô nương nói ngươi sinh bệnh, thế nào, thân thể tốt lên nhiều chưa?"

“Tốt hơn nhiều rồi.” Lý Mộ cười cười, vẫn chưa nhiều lời, hỏi: “Đầu nhi đâu?”

“Thanh cô nương bọn họ vừa rời khỏi nha môn, ngươi bây giờ đuổi theo hẳn là còn đuổi kịp.” Chu bộ đầu lắc lắc đầu, nói: “Mấy ngày nay, huyện Dương Khâu thật sự là không yên ổn, đầu tiên là có cương thi, hôm qua ngoài thành lại đã xảy ra một án mạng kỳ quái, Thanh cô nương cùng Hàn Triết dẫn người đi tra án rồi…”

Lý Thanh không có mặt, Trương Sơn Lý Tứ cũng không có mặt, một mình Lý Mộ ở phòng trực không có ý tứ gì, từ chỗ Chu bộ đầu hỏi thăm phương hướng bọn họ rời đi, liền thi triển khinh thân thuật đuổi theo.

Lý Mộ một đường đuổi theo ra khỏi huyện thành, cũng chưa đuổi kịp Lý Thanh cùng Hàn Triết, trái lại đuổi kịp Trương Sơn cùng Lý Tứ trước, cùng với hai bộ khoái khác.

Trương Sơn đang chạy chậm, thở hổn hển, nghe được phía sau truyền đến động tĩnh, quay đầu nhìn một lần, hỏi: “Lý Mộ, ngươi mấy ngày nay đi làm gì…”

Lý Mộ hỏi: “Đầu nhi đâu?”

Trương Sơn chỉ chỉ phía trước, nói: “Ở phía trước, bọn họ đi quá nhanh, chúng ta đuổi không kịp…”

Lý Mộ không đi cùng bọn Trương Sơn, thân hình lướt đi vài cái, liền biến mất ở trong tầm mắt của mấy người.

Trương Sơn thở dài, nói: “Từ khi Lý Mộ theo đầu nhi tu hành, liền càng ngày càng lợi hại, chênh lệch của chúng ta cùng hắn cũng càng ngày càng lớn…”

Lý Tứ nhìn phía trước, nói: “Ngươi có cảm thấy Lý Mộ gần đây thay đổi rất nhiều hay không?”

Trương Sơn gật gật đầu, nói: “Là đã thay đổi rất nhiều, lá gan lớn hơn, trước kia gan hắn so với ta còn nhỏ hơn, bây giờ cũng dám đấu cương thi, ngươi nói người ta sau khi chết một lần, có phải thật sự nhìn rộng ra hay không…”

Lý Tứ liếc hắn, nói: “Ta lại chưa từng chết, ta làm sao biết?”

Lý Mộ đi vội một lát, xa xa đã nhìn thấy hai bóng người phía trước.

Lý Thanh cùng Hàn Triết đứng ở trên sơn đạo, một bên của sơn đạo đặt hai thi thể.

Hàn Triết liếc Lý Mộ một cái liền dời đi tầm mắt, Lý Thanh cúi xuống, sau khi kiểm tra hai thi thể, nói: "Nhìn từ trên vết thương, hẳn là yêu vật gây ra."

Lý Mộ đi lên phía trước, phát hiện hai thi thể đều là xác đàn ông, một người đại khái bốn mươi tuổi, một người nhìn chỉ khoảng hai mươi tuổi.

Cổ hai người, không biết bị cái gì cắn đứt, máu cả người bị hút khô, nhìn qua là biết yêu loại gây nên.

Lý Thanh đứng lên, hỏi: "Thân phận người chết điều điều tra xong chưa?"

Hàn Triết nói: "Điều tra rõ rồi, là cha con thợ săn trong núi, hai ngày trước lên núi săn thú, buổi sáng hôm nay, thi thể bị tiều phu đốn củi phát hiện, liền lập tức đến huyện nha báo án."

Lý Thanh nghĩ nghĩ, lại hỏi: "Tiều phu đó điều tra sao?"

Hàn Triết gật gật đầu, nói: "Ta dùng pháp khí tra xét rồi, không có vấn đề."

Hắn quay đầu nhìn về phía hai thi thể trên mặt đất, nói: "Hiện trường không lưu lại bất cứ dấu vết nào của yêu vật đó, nên đi thăm dò như thế nào?"

Huyện nha tra án, phải có manh mối, ví dụ như vụ án con chồn kia, lấy lông nó lưu lại hiện trường, liền có thể sử dụng bùa dễ dàng truy tung được nó, mà sự kiện cương thi Trương gia thôn, chỉ cần biết được tập tính của cương thi, cũng có thể ở tại chỗ ôm cây đợi thỏ, chờ cương thi đó chui đầu vô lưới, loại án không có bất cứ manh mối nào như này, tra cũng không có đầu mối gì.

"Chỉ có thể từ yêu vật phụ cận bắt đầu điều tra trước." Lý Thanh lấy ra một tấm Mịch Yêu Phù, ném lên không trung, lá bùa đó bay ở không trung, lắc trái lắc phải, một lát sau, lại nhẹ nhàng rơi xuống.

Hàn Triết lắc đầu nói: “Mịch Yêu Phù không có phản ứng, phụ cận phạm vi mười dặm đều không có yêu vật, xem ra yêu vật đó đã sớm chạy.”

Hết chương 98.

Chương 99. Tà tu (1)

Đạo môn có rất nhiều pháp thuật thần kỳ, đều có thể dùng ở trong quá trình tra án, như chưởng quầy tiệm sách Tứ Hải kia, cho dù là lúc trước phủ nhận nữa, sau khi bị Trương huyện lệnh nhiếp tâm thần, vẫn thành thực thổ lộ ra tiếng lòng.

Mà căn cứ manh mối hiện trường xảy ra vụ án để lại, thông qua bùa hoặc pháp thuật tìm kiếm hung thủ, càng là thủ pháp phá án thường dùng.

Dù vậy, huyện nha hàng năm, vẫn có đại bộ phận án không thể phá án và bắt giam.

Ánh mắt Lý Mộ từ trên hai thi thể kia đảo qua, rất nhanh tầm mắt lại dời về, trên mặt hiện ra nghi ngờ.

Thiên Nhãn Thông của hắn có thể nhìn thấu bảy phách con người, nhìn không thấu Lý Thanh cùng Hàn Triết, là bởi vì bọn họ đã sớm luyện hóa bảy phách, không có lý do nhìn không thấu hai người thường này.

Khả năng duy nhất, chính là bảy phách của hai thi thể này đã tan mất.

Người ta sau khi chết, ba hồn sẽ lập tức tiêu tán, nhưng bảy phách tiêu tán, lại cần tận bảy ngày.

Cho dù là hai cha con thợ săn này đã ngộ hại hai ngày, ít nhất cũng nên có năm phách lưu lại, mà khi Lý Mộ dùng Thiên Nhãn Thông tra xét, lại phát hiện trên thân hai người, một phách cũng không có.

Hắn nghĩ nghĩ, nhìn về phía Lý Thanh, hỏi: “Đầu nhi, thời điểm yêu vật hút tinh huyết nhân loại, sẽ ngay cả bảy phách cũng cùng nhau hút đi sao?”

Lý Thanh lắc lắc đầu, nói: “Sẽ không, bảy phách thuộc thân thể, yêu vật cấp thấp nếu muốn đạt được phách lực của người ta, trừ phi mang người ta coi như huyết thực ăn hết.”

Lý Mộ chỉ vào hai thi thể kia, nghi hoặc nói: “Vậy bảy phách của bọn họ vì sao không còn?”

Lý Thanh nhìn hắn, nghi hoặc hỏi: “Ngươi có thể nhìn thấy bảy phách của con người?”

Bảy phách khác với ba hồn, mặc dù là người tu hành trung tam cảnh, cũng không nhất định có thể liếc một cái nhìn thấu, lấy tu vi Tụ Thần cảnh của Lý Thanh, còn chưa làm được một điểm này.

Lý Mộ gật gật đầu, nói: “Ta từng trong lúc vô ý học được một môn thần thông, có thể nhìn thấu ba hồn bảy vía con người.”

Hắn nhìn Hàn Triết một cái, đi đến cạnh Lý Thanh, ở bên tai nàng nhỏ giọng nói vài câu.

Hàn Triết tuy rất muốn biết thần thông này rốt cuộc là cái gì, nhưng Lý Mộ rõ ràng không muốn để hắn nghe được, hắn chỉ có thể đứng xa xa ở một bên.

Thiên Nhãn Thông chỉ là một loại diệu dụng đối với pháp lực, Lý Thanh sau khi dùng phương pháp Lý Mộ dạy nàng thi triển, ánh mắt nhìn về phía Lý Mộ, thấy trong thân thể hắn lóe ra ba loại màu sắc đỏ, xám, trắng, kinh ngạc nói: “Ngươi đã ngưng tụ Tước Âm?”

Lý Mộ gật gật đầu, nói: “Đêm qua vừa mới ngưng tụ.”

Ánh mắt Lý Thanh lại nhìn về phía hai thi thể trên mặt đất, quả nhiên phát hiện, hai người này không chỉ ba hồn không còn, ngay cả bảy phách cũng đều mất đi.

Biểu cảm trên mặt nàng trở nên nghiêm túc, nói: “Đây không phải sự kiện yêu vật hại người đơn giản, bảo người ta mang thi thể nâng về nha môn trước…”

Nha môn huyện Dương Khâu.

Trương huyện lệnh hôm nay không ở nha môn, Chu bộ đầu đi thong thả, nói: “Người ta sau khi chết, ba hồn tiêu tán, chính là chuyện thường, nhưng bảy phách tiêu tán nhanh như vậy, nhất định có kỳ quái.”

“Có hay không loại khả năng này.” Hàn Triết nghĩ nghĩ, nói: “Yêu vật đó trước hại một đôi cha con này, sau đó, lại có người lấy đi bảy phách của bọn họ…”

Chu bộ đầu lắc lắc đầu, nói: “Tuy nói không bài trừ có khả năng như vậy, nhưng ta cảm thấy, hai người này chết, càng có thể là con người làm, về phần vết thương trên người bọn họ, là về sau làm, chính vì để chúng ta nghĩ lầm, bọn họ chết bởi yêu vật…”

“Đây là thủ đoạn tà tu thường xuyên dùng.” Hàn Triết nhìn về phía hắn, hỏi: “Chu bộ đầu hoài nghi là tà tu làm?”

Chu bộ đầu gật gật đầu, nói: “Có thử tìm hồn bọn họ hay không?”

Lý Thanh nói: “Từng tìm rồi, Tiên Nhân Chỉ Lộ Phù không có phản ứng.”

“Nếu thật là tà tu gây ra, chỉ sợ hồn bọn họ đã bị luyện hóa, dấu vết tồn tại cũng hoàn toàn biến mất.” Chu bộ đầu nhíu mày, nói: “Hắn ở ngoài sáng, chúng ta trong tối, trừ phi hắn lần sau động thủ, nếu không chúng ta căn bản không thể nắm giữ động hướng của hắn, án này phiền toái rồi…”

“Cũng không nhất định.”

Một thanh âm từ cửa truyền đến, lão Vương tựa vào trên khung cửa, nói: “Hồn lực con người tiêu tán không nhanh như vậy, cho dù là bị người ta luyện hóa, chỉ cần thời gian không lâu, vẫn có thể bị bùa cảm ứng được, chẳng qua, lúc này, liền không thể dùng bùa bình thường…”

Chu bộ đầu nghi hoặc hỏi: “Vậy nên dùng bùa gì?”

Lão Vương lắc lắc đầu, nói: “Không biết, ta nhớ tựa như từng thấy trên quyển sách nào, cụ thể là một quyển nào quên rồi…”

Lão Vương không hổ là hoá thạch trong nha môn, ở trên giá sách phòng trực của lão, sau khi tìm kiếm hơn một canh giờ, vậy mà thật sự tìm ra một quyển đạo thư thiên môn*.

(*: ám chỉ những thứ chi nhánh, không chính thống)

Lá bùa vô danh đó, ghi lại trên bản đạo thư thiên môn này.

Khác với nguyên lý của Tiên Nhân Chỉ Lộ Phù, bùa này, không cần sinh hồn làm chỉ dẫn, chỉ cần hồn lực người chết

còn có một tia lưu lại, thì có thể bị bùa cảm ứng được.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là một tia hồn lực đó, ở trong phạm vi cảm ứng của bùa.

Ngoài ra, bùa đó đã thuộc về phạm trù bùa trung giai, cần tu vi Tụ Thần cảnh trở lên, mới có thể hoàn thành vẽ bùa.

Chu bộ đầu nhìn về phía Lý Thanh, nói: "Trong nha môn có tu vi cảnh giới thứ ba, chỉ có ngươi cùng Trương đại nhân. Trương đại nhân không có mặt, việc vẽ bùa, phải kính nhờ Thanh cô nương rồi…"

Hàn Triết nhìn nhìn lá bùa đó, nhíu mày nói: "Bùa này phù văn quá phức tạp, không có thời gian mấy ngày, căn bản không có khả năng học được, đến lúc đó, chỉ sợ hồn lực còn sót lại của bọn họ cũng đã sớm tiêu tán."

Lý Thanh không nói thêm gì, gật đầu nói: "Chọn mấy sợi tóc của bọn họ, chuẩn bị tài liệu lá bùa, ta thử chút đi."

Hàn Triết cùng Chu bộ đầu đối với điều này không ôm hy vọng gì, chỉ có Lý Mộ tràn đầy lòng tin đối với Lý Thanh.

Phù lục phù văn càng phức tạp, thì càng khó khắc họa, bởi vì còn cần rót vào pháp lực, phù văn phức tạp gấp đôi, cuối cùng thành bùa khó khăn, đó là tăng trưởng như cấp số nhân, nhưng có Thanh Tâm Quyết, loại bùa trình độ này không đáng kể chút nào.

Lý Thanh cẩn thận đánh giá phù văn lá bùa đó, sau một lát, đặt quyển sách đó xuống.

Nàng nhấc bút, chấm chu sa, nhắm mắt một lát, mắt chậm rãi mở ra.

Lý Mộ chỉ nhìn thấy ngòi bút như mây trôi nước chảy múa ở trên lá bùa, bỗng nhiên, một lá bùa đã thành hình ở dưới tay Lý Thanh.

Lý Thanh buông bút, nói: "Xong rồi."

"Nhanh như vậy?"

"Thành công rồi?"

Chu bộ đầu vẻ mặt khó có thể tin, Hàn Triết càng trừng lớn hai mắt. Làm đệ tử Phù Lục phái, hắn rõ hơn bất cứ ai khác, là bùa vừa rồi khó vẽ bao nhiêu, sao có khả năng có người một lần là thành công?

Hắn mím mím môi, nhìn Lý Thanh hỏi: “Thanh cô nương trước kia từng học bùa này?”

Hết chương 99.

Chương 100. Tà tu (2)

“Không có.”

Lý Thanh cũng chưa bao giờ giải thích nhiều, lại vẽ một lá bùa vô danh, mang hai lá bùa gấp thành hình dạng hạc giấy, ném lên không trung.

Hai con hạc giấy lơ lửng ở không trung, vòng quanh đỉnh đầu mọi người bay múa không ngừng.

Thấy hạc giấy không có ý tứ rời khỏi, Chu bộ đầu thở dài, lắc đầu nói: “Xem ra…”

Hắn còn chưa dứt lời, hai con hạc giấy lướt ra một đường cong, bỗng nhiên hướng bên ngoài huyện nha bay đi.

“Quả nhiên hữu dụng!” Trên mặt Chu bộ đầu hiện ra một tia vui mừng, nói: “Các ngươi mau theo sau!”

Chu bộ đầu ở lại gác huyện nha, Lý Mộ Lý Thanh Hàn Triết ba người, theo hạc giấy kia ra khỏi huyện nha.

Bình thường mà nói, lấy hồn phách người ta tu luyện, đều là tà tu cảnh giới Luyện Phách hoặc là Ngưng Hồn, chỉ có người tu hành hai cảnh giới này, mới có khát cầu lớn như vậy đối với hồn lực cùng phách lực người khác.

Hồn phách người phàm, tuy đối với người tu hành cấp cao cũng có tác dụng, nhưng trừ phi là giống Lý Mộ hoặc Liễu Hàm Yên thể chất thuần dương, thuần âm như vậy, hồn phách bình thường, cần đạt tới một số lượng khổng lồ, mới có thể có trợ giúp đối với bọn họ tu hành.

Sẽ một mình chọn lựa dân chúng xuống tay, thực lực bình thường đều không phải quá mạnh.

Hạc giấy kia bay ra khỏi huyện nha, lấy tốc độ cực nhanh, đi xuyên qua huyện thành.

Hạc giấy không có sinh mệnh, tự nhiên cũng không có linh trí, chỉ biết ở không trung phi hành thẳng tắp, nếu không phải Lý Mộ khinh thân thuật đã tiểu thành, có thể đạp nóc nhà hành

tẩu, thật sự không nhất định có thể đuổi kịp bước chân Lý Thanh cùng Hàn Triết.

Hạc giấy bay một khắc đồng hồ, liền vào một trạch viện hào môn, biến mất không thấy.

Lý Mộ dừng ở cửa trạch viện này, giương mắt nhìn lên, nhìn thấy trên tấm biển trước cổng chính, viết "Nhâm phủ" hai chữ to dát vàng.

Luật Đại Chu có quy định, quan lại không thể tùy tiện xông vào nhà dân. Hàn Triết tiến lên đập cửa, Nhâm phủ rất nhanh đã có hạ nhân thò đầu ra, không kiên nhẫn nói: "Làm gì làm gì…"

Hàn Triết lạnh lùng nhìn hắn một cái, nói: "Chúng ta hoài nghi trong phủ các ngươi chứa chấp phạm nhân quan trọng, lập tức mở cửa tiếp nhận điều tra!"

Hạ nhân kia vừa thấy người bên ngoài là quan sai, vội vàng chạy về. Hàn Triết đẩy cửa mà vào, Lý Thanh và Lý Mộ theo phía sau hắn bước đi.

Bọn họ vừa mới vào Nhâm phủ, liền có một người từ nhà sau chạy đến, kinh hoảng nói: "Đại nhân, sự tình lần trước, là ta không đúng, nhưng các ngươi đánh cũng đánh rồi, phạt cũng phạt rồi, tiệm sách Tứ Hải của ta cũng đóng cửa hàng rồi, các ngươi sao còn tới…"

Lý Mộ nhìn thấy vị chưởng quầy tiệm sách Tứ Hải này, cũng có chút bất ngờ.

"Nhâm chưởng quầy." Hàn Triết hiển nhiên cũng nhận ra hắn, hỏi: "Nơi này là nhà ngươi?"

"Là phủ của thảo dân." Nhâm chưởng quầy liên tục gật đầu, vẻ mặt đau khổ hỏi: "Các vị quan sai đại nhân, lần này lại là vì chuyện gì, tiểu dân những ngày qua đều là ngoan ngoãn ở nhà, ngay cả cửa cũng chưa bước ra…"

Lý Thanh nhìn nhìn phía trước, nói: "Ở bên trong."

"Có một trọng phạm chạy trốn tới nơi này, chờ chúng ta điều tra nói sau." Hàn Triết nói một câu với Nhâm chưởng quầy, liền đi nhanh vào bên trong.

“Trọng phạm!” Nhâm chưởng quầy nghe vậy, sắc mặt cũng biến đổi, lập tức nói: “Đại nhân nhất định phải điều tra cẩn thận, tuyệt đối đừng bỏ sót nơi nào…”

Chỗ sâu nhất của Nhâm phủ, trước một sân vườn đơn độc, cửa sân đóng chặt.

Hai con hạc giấy ở trước cửa sân bay múa không ngừng, Lý Thanh vẫy vẫy tay, hai con hạc giấy bay trở về trong tay áo của nàng.

Hàn Triết đứng ở cửa sân, hỏi: “Ai ở trong này?”

Nhâm chưởng quầy thành thật nói: “Là khuyển tử, nó trước đó vài ngày mới bái một vị tiên sư tu hành, luôn ở trong nhà tu luyện, phạm nhân hẳn là sẽ không chạy đến nơi đây.”

Hàn Triết đi lên trước, nói: “Đi vào xem sao.”

Kẹt…

Cửa sân bị người ta từ bên trong đẩy ra, một thanh niên từ trong sân đi ra, thanh niên khuôn mặt tuấn lãng, làn da trắng nõn, trong lòng ôm một con mèo đen, đứng ở cửa sân, nhìn ba người bọn Lý Mộ, hỏi: “Ba vị quan sai đại nhân, có chuyện gì sao?”

Ngay sau đó, hai con hạc giấy từ trong tay áo Lý Thanh bay ra, không ngừng đảo quanh ở đỉnh đầu thanh niên kia.

Bùa có phản ứng, nói rõ thanh niên này, chính là tà tu luyện hóa hồn phách hai người bị hại kia.

Hàn Triết rút đao bên hông, giận dữ nói: “Thì ra là ngươi!”

Sắc mặt thanh niên lần đầu đã xảy ra biến hóa, ném mạnh con mèo đen trong lòng, lui trở lại trong sân, cửa sân đột nhiên đóng lại.

“Cẩn thận!”

Hàn Triết đang muốn đuổi theo vào, Lý Mộ nhắc nhở một tiếng, một cước đá vào trên mông gã, thân thể Hàn Triết lảo đảo một cái, lao về một bên.

Meo!

Trước mắt lóe lên một bóng đen, Hàn Triết chỉ cảm thấy trên mặt tê rần, đưa tay sờ sờ, trên ngón tay lập tức xuất hiện vài vết máu.

Con mèo đen kia sau khi bị thanh niên ném xuống đất, lại đột nhiên bắn lên, nếu không phải một cước đó của Lý Mộ, mắt Hàn Triết cũng đã bị nó móc xuống.

Mèo đen cào một phát không trúng, quay sang tấn công Lý Mộ.

Vù!

Trước mắt Lý Mộ hiện lên một đạo kiếm quang, con mèo đen kêu thảm một tiếng, thân thể một phân thành hai, hai mảnh xác mèo rơi xuống đất.

Lý Thanh dứt khoát thu kiếm, ba người vào sân, thanh niên kia đứng ở trong sân, bắt một cái ấn quyết, Lý Mộ bỗng nhiên trước mắt tối sầm, cái gì cũng không nhìn thấy.

“Trận pháp!”

Ngay sau đó, bên tai hắn liền truyền đến tiếng Hàn Triết kinh hô.

Hai mắt không thể thấy vật, cũng không thể phân rõ phương hướng, chỉ cảm thấy chung quanh tràn ngập quỷ khí, nguy cơ bốn bề. Trong lòng Lý Mộ không có một chút cảm giác an toàn, cũng bất chấp mọi thứ, sau khi mặc niệm 《Tâm Kinh》, trước mắt rất nhanh đã thấy được ánh sáng.

Lý Thanh từng thấy một lần loại trường hợp này, bởi vậy cũng không kỳ quái.

“Phật quang!”

Hàn Triết đầu tiên là sửng sốt, sau đó liền vẻ mặt ngạc nhiên lẫn vui mừng nhìn Lý Mộ, cao hứng hỏi: “Ngươi xuất gia rồi?”

“Ngươi xuất gia từ bao giờ, bái ở chùa miếu nào, sao chưa cạo đầu, khi nào cạo đầu, người xuất gia có phải không thể cưới lão bà hay không?”

Nhìn thấy trên người Lý Mộ tản mát ra phật quang, Hàn Triết vẻ mặt hưng phấn, hỏi như pháo liên châu.

“Ngươi nghĩ quả đào!”

Là lúc nào rồi, Hàn Triết lại còn quan tâm vấn đề hắn có xuất gia hay không, Lý Mộ lười giải thích với gã, ánh sáng vàng trên người càng tăng lên, mang một phạm vi nhỏ bên cạnh ba người hoàn toàn chiếu sáng lên.

Ngoài ánh sáng vàng, nơi xa hơn, vẫn là một mảng bóng tối.

Hàn Triết nghi hoặc hỏi: “Quả đào cái gì?”

Thấy Lý Mộ không để ý tới hắn, hắn lại nói: “Đây là trận pháp, mọi người nắm tay nhau, ở lại tại chỗ, đừng tùy ý đi lại, một khi tản ra, có lẽ không thể gặp nhau nữa.”

Hàn Triết giải thích một câu, sau đó đưa tay về phía Lý Thanh.

Lý Mộ thuận thế nắm tay Hàn Triết, đưa tay mình cho Lý Thanh, như vậy, đó là Hàn Triết bên trái, Lý Thanh bên phải, Lý Mộ ở giữa, phân biệt nắm hai người.

Hết chương 100.

Chương 101. Thần thông

Hàn Triết trừng mắt nhìn hắn một cái, lại cũng không nói gì, từ trong lòng lấy ra một lá bùa, ném lên không trung.

Lý Mộ ngẩng đầu, chỉ thấy trong bóng tối ở ngoài ánh sáng vàng, lôi quang lóe lên, vang lách tách một trận, có vô số tia sét bắn ra, hình thành một tấm lưới sét.

Lôi pháp là thần thông lợi hại người tu hành trung tam cảnh mới có thể tiếp xúc đến, nhưng đặc điểm của Phù Lục phái chính là lợi dụng bùa, phóng ra pháp thuật vượt xa tu vi trước mắt của người tu hành.

Chẳng qua, Hàn Triết thông qua bùa phóng thích lôi pháp, uy lực cũng không cường đại bằng "Lâm" tự quyết của hắn.

Sau khi lưới sét nổ tung, Lý Mộ nghe được ngoài trận pháp truyền đến một tiếng kêu đau đớn, ngay cả bóng tối chung quanh cũng loãng đi một ít, nhưng trận pháp này vẫn chưa phá.

Trận pháp cũng là một chi nhánh quan trọng của thần thông pháp thuật đạo môn, Linh Trận phái cùng Phù Lục phái giống nhau, đều là một trong sáu tông phái của đạo môn.

Vô luận là phù lục hay trận pháp, đều là một loại phương thức người tu hành mượn dùng ngoại lực, tăng cường thực lực bản thân, bùa hoặc là trận pháp lợi hại, có thể dễ dàng san bằng chênh lệch trên cảnh giới.

Tựa như cùng đứa trẻ, dưới tình huống bình thường, không thể chiến thắng người trưởng thành.

Nhưng nếu là người trưởng thành tay không tấc sắt, trong tay đứa bé cầm một khẩu AK, thắng bại phải nói riêng.

Trận pháp bình thường, sẽ mượn dùng trận kỳ vân vân các vật phẩm phụ trợ, vây khốn kẻ địch tu vi cao hơn mình, là một việc phi thường đơn giản, thậm chí không cần người bày trận khống chế bên ngoài.

Một tấm lôi phù của Hàn Triết chưa tạo ra tác dụng quá lớn, Lý Thanh nhắm mắt một lát, mở mắt lần nữa, chỉ vào phương hướng nào đó, nói: "Mắt trận ở nơi đó, cùng nhau ra tay!"

Lý Mộ buông tay, nắm Bạch Ất, vận chuyển pháp lực.

Trên trường đao trong tay Hàn Triết cũng bắt đầu lóe ra ánh sáng trắng.

Vù! Vù! Vù!

Ba đạo kiếm quang, đồng thời đánh về phía Lý Thanh chỉ.

Rắc!

Trong tai Lý Mộ nghe được một tiếng tương tự đồ sứ vỡ vụn, ngay sau đó, bóng tối trước mắt hắn bỗng nhiên biến mất, ba người một lần nữa hiện ra ở giữa sân.

Vị trí góc tường, một khối ngọc thạch vỡ thành mấy khối.

Cùng lúc đó, một bóng người vượt qua tường sân, hướng nơi xa nhanh chóng chạy trốn.

Lý Thanh bay lên tường sân, nói với Hàn Triết: "Không thể ở trong thành đấu pháp, đừng đuổi quá gấp, trước để hắn rời khỏi huyện thành, để tránh hắn chó cùng rứt giậu, nguy hại đến dân chúng."

"Rõ."

Hàn Triết gật gật đầu, bóng người cũng lướt đi.

Lý Thanh cùng Hàn Triết đuổi theo thanh niên kia, Lý Mộ thì ở lại tại chỗ.

Thanh niên đó tu vi cao hơn hắn, tốc độ cực nhanh, khi liều mạng bỏ chạy, Lý Mộ là không có khả năng đuổi kịp.

Nhâm chưởng quầy vẻ mặt mờ mịt đi vào, lẩm bẩm: "Đã, đã xảy ra chuyện gì?"

Lý Mộ vừa lúc lưu lại tìm hiểu tình huống, hắn nhìn Nhâm chưởng quầy, hỏi: "Con ngươi là từ khi nào bắt đầu tu hành?"

Nhâm chưởng quầy giờ phút này tựa như cũng ý thức được cái gì, run giọng nói: "Hơn hai, hai tháng trước…"

Lý Mộ nhíu mày hỏi: “Hắn trước kia chưa từng tu hành?”

Nhâm chưởng quầy sắc mặt tái nhợt lắc lắc đầu: “Không, không có.”

Thanh niên đó cho Lý Mộ cảm giác, so với Lý Thanh không kém bao nhiêu, chỉ hơn hai tháng thời gian, từ một người bình thường, tu hành đến cảnh giới thứ ba, cho dù là hắn thiên phú mạnh nữa cũng không có khả năng.

Trừ phi ở hai cảnh giới đầu Luyện Phách cùng Ngưng Hồn, gã luôn đi đường tắt, mà đường tắt nhanh nhất hai cảnh giới này có thể đi, chính là cướp lấy hồn phách người khác để tu hành.

Chỉ mấy tháng, huyện Dương Khâu cũng không có lượng lớn án giết người xảy ra, nhưng có thể khẳng định là, người này tu hành đến loại cảnh giới này, người chết ở trong tay hắn, nhất định không ít.

Hai tháng, ở dưới sự trợ giúp của Lý Thanh cùng Liễu Hàm Yên, Lý Mộ dốc hết toàn lực, mới ngưng tụ ba phách, đã xem như tốc độ tu hành cực nhanh.

Mà con trai của Nhâm chưởng quầy, chỉ bằng vào chính gã, cho dù là có lượng lớn hồn lực cùng phách lực, cũng không có khả năng ba tháng liên tục đột phá hai cảnh giới, sau lưng nhất định có người khác dẫn đường chỉ điểm.

Lý Mộ nhìn Nhâm chưởng quầy, trầm giọng hỏi: “Vụ án này quan hệ trọng đại, hắn là như thế nào bước vào tu hành, ngươi một năm một mười nói cho ta biết…”

Nhâm chưởng quầy nuốt một ngụm nước bọt, thấp thỏm nói: “Vào một ngày hơn hai tháng trước, Viễn nhi ra ngoài du ngoạn, gặp được một vị tiên sư, nói tiên sư đó nói nó là cái gì mộc hành chi thể, có thiên phú tu hành rất cao, hỏi Viễn nhi có nguyện ý theo hắn tu hành hay không, Viễn nhi lúc ấy đồng ý…”

“Sau, sau Viễn nhi về nhà nói cho ta biết, ta cảm thấy tu hành cũng không phải chuyện gì xấu, liền, liền đồng ý…” Nhâm chưởng quầy kinh hoảng nhìn Lý Mộ, hỏi: “Đại, đại nhân, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Lý Mộ nhìn hắn, nói: “Con ngươi vì bản thân tu hành, đã giết hại rất nhiều người vô tội.”

“Điều đó không có khả năng!” Thân thể Nhâm chưởng quầy run lên, vội vàng nói: “Đại nhân, các ngươi nhất định là nghĩ sai rồi, Viễn nhi từ nhỏ đã nhát gan, ngay cả gà cũng không dám giết, sao có khả năng giết người…”

Người nhát gan, cũng sẽ không mang miêu yêu Tố Thai cảnh coi là vật cưng, cũng sẽ không ở sau khi nhìn thấy ba người bọn Lý Mộ, bày ra trận pháp, chạy trối chết.

Con người là sẽ thay đổi, nhất là ở sau khi bước vào tu hành, theo thực lực bản thân tăng lên, tâm tính cũng sẽ xảy ra biến hóa thật lớn, nhất là khi hắn thử dùng hồn phách người sống tu hành, sẽ hoàn toàn biến thành tà tu, coi mạng người là cỏ rác, mang hồn phách nhân loại, xem là công cụ hắn tu hành…

Mà căn cứ Lý Mộ đoán, vị gọi là tiên sư kia, đối với Nhâm Viễn, chỉ sợ cũng không phải có ý niệm thu đồ đệ.

Có thể mặc cho Nhâm Viễn dùng phương thức này tu hành, nhanh chóng tăng lên thực lực, nói rõ người này vô cùng có khả năng cũng là một tà tu.

Một gã tà tu, ở lúc gặp được mộc hành chi thể, nghĩ đến, tuyệt đối sẽ không là thu đồ đệ…

Ngũ hành chi thể, tuy không hiếm thấy bằng thuần dương, thuần âm chi thể, nhưng đối với tà tu, vẫn là có tác dụng phi thường đặc thù.

Lý Mộ ở trên sách từng đọc được, rất nhiều tà tu, sẽ mang ngũ hành chi thể coi là lô đỉnh, dẫn đường bọn họ tu hành, ở trong thời gian cực ngắn, nhanh chóng đề cao tu vi của bọn họ, sau đó lại cắn nuốt hồn phách hoặc là nguyên thần của bọn họ, dùng cho đột phá cảnh giới của mình.

Lý Mộ một lần nữa nhìn về phía Nhâm chưởng quầy, hỏi: “Sư phụ của Nhâm Viễn ở đâu?”

Nhâm chưởng quầy lắc đầu nói: “Hắn đến vô ảnh đi vô tung, chỉ là ngẫu nhiên sẽ đến phủ chỉ đạo Viễn nhi tu hành, đã

hơn một tháng chưa xuất hiện, bình thường chỉ có hắn tìm chúng ta, chúng ta không tìm được hắn…”

Gã nuốt nuốt nước bọt, hỏi Lý Mộ nói: “Đại nhân, chẳng lẽ vị tiên sư kia có vấn đề?”

Hết chương 101.

Chương 102. Nguy cơ

Lý Mộ lạnh lùng nói: “Tiên sư là giả, yêu tà là thật, hắn thu con ngươi làm đồ đệ, cũng không phải ôm tâm tư tốt đẹp gì.”

“Không thể vậy!” Trên mặt Nhâm chưởng quầy hiện ra sự nghi hoặc, nói: “Tiên sư đó là có bản lãnh thực sự, ta từng tận mắt thấy, hắn có thể lý thủy tọa hỏa*, thuận gió mà đi, còn có thể miệng phun lửa cháy, ở dưới mí mắt ta tàng hình biến mất…”

(*: đi trên nước, ngồi trong lửa)

“Lý thủy tọa hỏa, thuận gió mà đi?” Thân thể Lý Mộ chấn động, ánh mắt đột nhiên nhìn về phía Nhâm chưởng quầy, hỏi: “Ngươi nói cái gì!”

Đi trên nước, ngồi trong lửa, cưỡi gió, phun lửa, tàng hình… , những thứ này đều là thần thông pháp thuật người tu hành Thần Thông cảnh mới có thể tu tập, hắn cho rằng tà tu kia nhiều lắm là tu vi Tụ Thần, không ngờ gã lại đã tiến vào trung tam cảnh…

Lý Thanh chỉ là cảnh giới thứ ba Tụ Thần, Hàn Triết càng là Ngưng Hồn, hai người bọn họ liên thủ, vô luận như thế nào, cũng không có khả năng là đối thủ của người tu hành trung tam cảnh!

Nhâm chưởng quầy bị Lý Mộ dọa giật mình, sững sờ gật gật đầu, nói: “Không chỉ có ta, khi tiên sư đó triển lãm những thần thông này, trong phủ rất nhiều hạ nhân cũng có mặt, đại nhân nếu là không tin, có thể hỏi bọn họ…”

Lý Mộ không có thời gian xác nhận, nhặt lên hạc giấy trên mặt đất, bóng người biến mất ở tại chỗ, hướng phía Lý Thanh cùng Hàn Triết đuổi theo.

Nhâm Viễn có một sư phụ Thần Thông cảnh, đó là cường giả đã tiến vào trung tam cảnh, có thể tu tập mấy chục loại thần thông cấp cao, cho dù bọn họ chưa gặp phải sư phụ của Nhâm Viễn, nhưng người tu hành trung tam cảnh, tùy tiện giao

cho Nhâm Viễn một vài thứ, cũng không phải bọn họ có thể ứng phó.

Hắn phải nhắc nhở bọn họ cẩn thận…

Ngoài huyện Dương Khâu, hoang dã không người.

Nhâm Viễn sau khi đi vội hồi lâu, bước chân dừng lại, quay đầu, nhìn Lý Thanh cùng Hàn Triết truy kích đến, lạnh lùng nói: "Các ngươi tính đuổi tới khi nào?"

Hàn Triết há mồm thở hổn hển, gập người chỉ vào hắn, lớn tiếng nói: "Tà ma yêu đạo, ai cũng có thể giết, cho dù ngươi chạy đến chân trời góc biển, cũng, cũng trốn không thoát…"

Nhâm Viễn sắc mặt âm u, âm thầm mang một miếng ngọc thạch trong tay bóp nát, một tia sáng trắng từ trong ngọc thạch bay ra, nháy mắt đi xa.

Làm xong những thứ này, hắn lại từ trong lòng lấy ra một cây cờ lệnh màu đen, ném lên không trung, lá cờ lệnh đó tuôn ra một đám sương đen, hướng phía Hàn Triết cùng Lý Thanh bao phủ, nháy mắt mang hai người bao vây ở bên trong.

Hai tay Hàn Triết bấm tay niệm chú, trong miệng nhanh chóng mặc niệm: "Phong xuất cấn giác, địa hộ bài binh, tốn phương tiền lộ, hô sát mãnh phong, cấp cấp như luật lệnh!"

Bên cạnh hắn bỗng nổi lên một trận cuồng phong, chỉ là sương đen kia cũng không giống sương mù bình thường, cuồng phong thổi quần áo hai người bay phất phới, lại thổi không tan sương mù đen này.

Hàn Triết bất đắc dĩ, chỉ có thể lại ném ra một tấm Dẫn Lôi Phù, chỉ thấy trong sương đen, lôi quang lóe lên không ngừng, sương mù này hiển nhiên thuần âm, ở dưới sấm sét, không ngừng bốc lên co rút lại, cuối cùng hoàn toàn biến mất.

Nhâm Viễn móc trong lòng, lại ném ra hai lá cờ lệnh, hóa thành sương đen, mang hai người bao phủ lần nữa.

"Hắn đang kéo dài thời gian." Trong sương đen, Lý Thanh trầm giọng nói: "Người này tuy có đạo hạnh Tụ Thần cảnh, nhưng tựa như cũng không biết bao nhiêu đạo pháp, đừng trì hoãn thời gian nữa…"

Trong sương đen lôi quang lóe lên lần nữa, thỉnh thoảng truyền đến Hàn Triết gầm lên, một lát sau, sương mù đen đi, Hàn Triết khoanh chân ngồi, trên mặt lượn lờ sương đen.

Nhâm Viễn biến sắc, đưa tay thò vào trong lòng, nhưng không móc ra cờ lệnh nữa.

Ánh mắt Lý Thanh nhìn về phía Nhâm Viễn, khi hướng gã chậm rãi đi đến, bước chân bỗng dừng lại, con ngươi hơi co rụt lại.

Một bóng người không biết xuất hiện khi nào, toàn thân bao phủ ở trong áo bào đen, lẳng lặng đứng ở phía sau Nhâm Viễn.

Người áo bào đen lẳng lặng đứng ở nơi đó, một cái áo bào đen, mang toàn thân đều bọc kín, khuôn mặt càng che giấu ở dưới một đám sương mù đen.

Trên người gã không có chút khí tức tràn ra, lại khiến nàng cảm nhận được cực độ nguy hiểm.

"Lại một kẻ tới!"

Hàn Triết đứng lên, khí đen trên mặt đã biến mất không thấy, đứng xa xa nhìn người áo bào đen bỗng nhiên xuất hiện, lạnh lùng nói: "Ngươi là người nào!"

"Sư phụ!" Quay đầu nhìn thấy người áo bào đen, trên mặt Nhâm Viễn lộ ra hưng phấn, chỉ Lý Thanh cùng Hàn Triết, nói: "Giết chết bọn chúng, con muốn nuốt hồn phách bọn chúng…"

Hàn Triết cầm kiếm đứng, cười lạnh nói: "Vậy phải xem xem các ngươi có bản lãnh này hay không!"

…

Lý Mộ đi theo hạc giấy kia, một đường chạy như điên, rất nhanh đã ra khỏi huyện thành, tới một chỗ hoang dã ngoài thành.

Trong cơ thể Nhâm Viễn có hồn lực còn chưa luyện hóa, theo hạc giấy, thì có thể tìm được bọn Nhâm Viễn cùng Lý Thanh.

Lý Mộ liếc một cái liền thấy được Nhâm Viễn, gã tựa như là bị thương, ở trên đất ngồi thiền điều tức.

Lý Thanh cùng Hàn Triết, cùng một bóng người toàn thân đều bao phủ ở trong áo bào đen đánh nhau, nói là chiến đấu, thật ra càng như là trêu chọc.

Dưới Lý Thanh và Hàn Triết toàn lực công kích, người áo bào kia đen chỉ tránh né, đao kiếm trong tay bọn họ, căn bản không thể đụng tới một mảng góc áo của gã.

Hàn Triết thở hổn hển lui đến một bên, sau giao thủ ngắn ngủi, hắn đã biết bọn họ xa xa không phải đối thủ của người này, trong mắt hiện ra một tia hung hăng, hai tay mười ngón đan nhau, tạo một cái thủ ấn.

Làm xong tất cả cái này, pháp lực trong cơ thể hắn hao hết, mềm nhũn gục xuống đất.

Lực lượng trời đất dao động một trận, trước người Hàn Triết, xuất hiện hư ảnh một lão giả.

Lão giả râu tóc bạc trắng, mặc một cái đạo bào rộng thùng thình, sau khi một tay bắt một cái kiếm quyết, hướng người áo bào đen nhẹ nhàng phất tay, một đạo kiếm khí vô hình bỗng chém ra.

Keng!

Người áo bào đen hai cánh tay đan xen, đối kháng với kiếm khí vô hình kia, thân thể lui ra hơn mười trượng mới dừng lại.

Hai cánh tay hắn ống tay áo xé rách, lộ ra bên ngoài, trên cánh tay như củi khô kia xuất hiện một vết máu nhàn nhạt, rất nhanh liền biến mất.

Người áo bào đen đứng ở tại chỗ, dùng giọng khàn khàn nói: “Phù Lục phái nội tình quả nhiên thâm hậu, một chiêu thần thông này, đã chạm đến rìa của đạo thuật…”

Hàn Triết sắc mặt khó coi, lòng đã sớm trầm xuống, một chiêu thần thông này, là sát chiêu mạnh nhất hắn có thể thi triển ra, đủ để chém giết yêu quỷ cảnh giới thứ ba, nhưng bất đắc dĩ là tà tu trước mắt, thực lực đã đạt cảnh giới thứ tư, lạch

trời của pháp lực, ngay cả đạo thuật cũng không cách nào bù lại.

Thấy một chiêu thần thông này của Hàn Triết không có kết quả, Lý Thanh rất quyết đoán, túm cổ áo sau gáy Hàn Triết, bóng người nháy mắt lui về phía sau, khi đến bên người Lý Mộ, ném cho hắn một tấm Thần Hành Phù, giật giọng nói: "Đi!"

Hết chương 102.

Chương 103. Nhập vào người

Lý Mộ không chút do dự dán Thần Hành Phù ở trên người, đồng thời tăng pháp lực lên tới cực hạn, cùng Lý Thanh hướng phương hướng lúc tới đây nhanh chóng bỏ chạy.

Nếu là tà tu Ngưng Hồn hoặc Tụ Thần cảnh, Lý Mộ còn có thể bất ngờ cho y một tia sét nếm thử, nhưng đạo hạnh đối phương đã tới trung tam cảnh, trừ chạy, không có biện pháp khác.

Dưới tình huống bình thường, tà tu này cho dù là tội ác chồng chất, cũng không dám dễ dàng hạ tử thủ đối với người tu hành nha môn, vô luận là tông môn sau lưng bọn họ, hay là triều đình, đều không phải thứ những tán tu này có thể đắc tội.

Lý Mộ dán lên Thần Hành Phù, cùng lúc nhanh chóng chạy đi, quay đầu nhìn một cái.

Một cái nhìn này, khiến trong lòng hắn lộp bộp, trái tim vừa mới đặt xuống lại treo lên.

Chỉ thấy người áo bào đen kia xách Nhâm Viễn, thế mà gắt gao đuổi ở phía sau bọn họ, tốc độ so với bọn họ sử dụng Thần Hành Phù còn nhanh hơn một ít.

Lấy loại tốc độ này, chỉ sợ không đợi được bọn họ chạy về trong thành, sẽ bị người này đuổi kịp.

Lý Mộ rất quyết đoán, trầm giọng nói: “Như vậy không được, tách ra chạy!”

Hắn đưa lưng về phía Lý Thanh, trong tay kết một ấn quyết, chỉ nghe “ĐOÀNG” một tiếng, một tia sét từ trên trời giáng xuống, bổ vào phía trước người áo bào đen kia.

Một đòn này tuy chưa đánh trúng gã, nhưng cũng khiến thân hình gã dừng lại, cái tạm dừng ngắn ngủn này, ba người phía trước, đã hướng về hai phương hướng khác nhau chạy trốn.

Người áo bào đen không tự hỏi bao lâu, liền chọn một phương hướng đuổi theo.

Lý Thanh cảm nhận được khí tức áo bào đen kia biến mất, biến sắc, ném Hàn Triết, nói: “Ngươi về huyện nha trước!”

Nói xong, nàng liền xoay người, hướng phía Lý Mộ biến mất đuổi theo.

Lý Mộ đang cấp tốc đi vội, cảm nhận được khí tức phía sau nhanh chóng tới gần, toàn lực thúc giục pháp lực, thân hình lại nhanh thêm vài phần.

Sau khi quyết định tách ra chạy, hắn cũng không cho Lý Thanh cơ hội lựa chọn, thay đổi phương hướng, hướng về một cái phương hướng rời xa huyện thành mà đi.

Người áo bào đen sẽ đuổi theo hắn, cũng ở trong dự đoán của Lý Mộ.

Mặc dù là tà tu Thần Thông cảnh, cũng không dám ở trong huyện thành làm càn, bọn Lý Thanh chạy về phía trong thành, Lý Mộ lại rời xa huyện thành, tà tu này chỉ cần không ngu, nên biết đuổi theo ai.

Đương nhiên, Lý Mộ hôm nay, còn chưa có khả năng là đối thủ của tà tu Thần Thông cảnh.

Cho nên phương hướng hắn lựa chọn, là hướng vịnh Bích Thủy.

Nơi này cách vịnh Bích Thủy không xa, Lý Mộ có nắm chắc, ở trước khi người áo bào đen này đuổi kịp hắn, chạy tới chỗ Tô Hòa.

Vịnh Bích Thủy một mặt khác là vách núi, Nhâm Viễn bị người áo bào đen xách, nhìn Lý Mộ đã sắp chạy đến dưới vách núi, cười nhạo nói: “Phía trước không còn đường, ngươi còn có thể chạy đến nơi nào?”

Lý Mộ dừng bước chân, đứng ở bờ sông.

Nhâm Viễn cười lạnh đi tới, vừa mới bước ra một bước, bỗng cảm giác cả người chợt lạnh, đất bằng nổi lên một trận gió âm.

Không biết khi nào, trên mặt nước phía trước nổi lên một trận sương mù màu trắng, sương mù đó lan tràn cực nhanh, rất

nhanh đã tràn ngập phạm vi mấy chục trượng, trong phạm vi một trượng trước mắt, không thể thấy gì.

Bóng người Tô Hòa bỗng dưng xuất hiện ở bên người Lý Mộ, nhìn về phía người áo bào đen trong sương mù, hỏi: "Chuyện gì thế?"

"Gặp được một tên tà tu Thần Thông cảnh, thật không dễ dàng mới chạy đến nơi đây." Lý Mộ giải thích một câu, trực tiếp hỏi: "Thần Thông cảnh, đánh thắng được không?"

Hắn vừa dứt lời, bóng người Tô Hòa đã biến mất ở tại chỗ.

Chung quanh vô duyên vô cớ nổi lên một trận sương mù, Nhâm Viễn đứng ở bên cạnh người áo bào đen, nhíu mày hỏi: "Sương trắng này ở đâu ra?"

Người áo bào đen chưa mở miệng, chỉ là bỗng nhiên nghiêng người, trong sương mù, một bàn tay trắng nõn đánh về phía sau lưng gã đánh vào khoảng không.

Người áo bào đen giọng khàn khàn nói: "Thì ra là một quỷ vật."

Trong sương mù truyền đến nữ tử hừ lạnh: "Ngươi mới là quỷ vật, cả nhà ngươi đều là quỷ vật!"

Vừa dứt lời, chợt có vô số tóc đen từ trong sương trắng bắn nhanh đến, tốc độ cực nhanh, tựa như kim thép, đâm về phía thân thể người áo bào đen cùng Nhâm Viễn.

Người áo bào đen phất ống tay áo, áo bào đen kia liền thành một mảng, biến thành cứng rắn như sắt, tóc đen không thể xuyên thấu, cuốn ngược mà quay về, người áo bào đen búng ngón tay, một đám lửa bỗng dưng xuất hiện, khi chạm đến tóc đen kia, lập tức cháy hẳn lên.

"Tam muội chân hỏa!"

Trong sương trắng phát ra một tiếng kinh hô, sợi tóc kia bỗng nhiên đứt, chưa để lửa tiếp tục lan tràn.

Ngay sau đó, bóng người Tô Hòa bay ra, trong tay có thêm hai thanh kiếm xương, hướng vào đầu người áo bào đen đâm tới.

Người áo bào đen tay trái bấm tay niệm chú, tay phải khép lại ngón giữa ngón trỏ, tạo hình kiếm chỉ, chợt có ba thước hào quang màu trắng từ đầu ngón tay phun ra, gã lấy ngón tay làm kiếm, đón đầu kiếm xương của Tô Hòa.

Hào quang màu trắng kia sắc bén đến cực điểm, va chạm vài lần với kiếm xương, trên thân kiếm hai thanh kiếm xương liền đã xuất hiện vài vết mẻ.

Người áo bào đen từ đầu tới cuối đều nhẹ nhàng bâng quơ, sắc mặt Tô Hòa trở nên cực kỳ ngưng trọng, thu hồi kiếm xương, thân hình lui về phía sau đến trong sương trắng, sương trắng trở nên càng thêm dày, ngoài một bước, đã không thấy rõ bất cứ thứ gì.

…

Lý Mộ đứng ở tại chỗ, chỉ nhìn thấy sương trắng phía trước kịch liệt quay cuồng, trong đó thỉnh thoảng truyền đến tiếng vang kim loại, cùng với từng đợt pháp lực dao động mãnh liệt, một lát sau, sương mù trước mắt bỗng nhiên biến mất, Lý Mộ chỉ nhìn thấy người áo bào đen kia cùng Tô Hòa đấu một chưởng, thân thể người áo bào đen loạng choạng, bóng người Tô Hòa bay ngược về, sau khi rơi xuống đất liên tục lui về phía sau, Lý Mộ vội bước lên phía trước đỡ lấy nàng, hỏi: “Không sao chứ?”

Tô Hòa ngẩng đầu nhìn người áo bào đen kia, sắc mặt trở nên ngưng trọng trước nay chưa từng có, trầm giọng nói: “Hắn không phải Thần Thông cảnh bình thường, so với hòa thượng kia lợi hại hơn nhiều, hơn nữa có nhiều loại thần thông khắc chế tỷ…”

Lý Mộ không ngờ tà tu này lợi hại như vậy, biến sắc, hỏi: “Vậy làm sao bây giờ?”

“Tỷ là hồn thể, sẽ bị hắn khắc chế.” Tô Hòa nghĩ nghĩ, nói: “Mượn thân thể của đệ dùng một chút.”

Lý Mộ ngây ra một lúc, hỏi: “Mượn như thế nào?”

Hắn vừa dứt lời, liền nhìn thấy bóng người Tô Hòa khẽ động, trực tiếp tiến vào thân thể hắn.

Cùng lúc đó, trong đầu hắn truyền đến tiếng của Tô Hòa: “Thân thể của đệ giao cho ta trước, đừng kháng cự.”

Lý Mộ lúc này mới ý thức được, hắn bị Tô Hòa nhập vào rồi.

Quỷ vật là linh thể, kẻ đạo hạnh cao thâm, cũng không úy kỵ bảy phách của người sống, có thể xâm nhập thân thể con người, tiến tới khống chế hành động của người ta, cũng chính là “quỷ thượng thân” mọi người thường nói.

Chẳng qua, khác với quỷ thượng thân bình thường, Tô Hòa tiến vào thân thể hắn, chỉ là vì mượn dùng thân thể hắn, thi triển thần thông nàng làm hồn thể, không thi triển được.

Hết chương 103.

Chương 104. Sinh tử chi giao (1)

Bị Tô Hòa nhập vào, Lý Mộ trừ trong lòng có chút quái dị, cũng không có gì không khoẻ.

Trái lại, hắn chưa bao giờ cảm giác được, mình có sự cường đại giống như bây giờ.

Bởi vì nàng không phải chiếm hữu thân thể Lý Mộ, mà là cùng hưởng.

Nàng có thể mượn thân thể Lý Mộ, Lý Mộ cũng có thể mượn pháp lực của nàng.

Lý Mộ có thể rõ ràng cảm nhận được, pháp lực mãnh liệt mênh mông trong cơ thể, nếu thằn lằn tinh kia, cương thi kia xuất hiện lần nữa ở trước mặt hắn, hắn chỉ cần một ý niệm, có thể dễ dàng mang bọn chúng tiêu diệt.

Nhưng giờ phút này, hắn cũng không thể cùng Tô Hòa tranh đoạt quyền khống chế thân thể.

Ý thức của hắn lui về trong não hải, mang thân thể hoàn toàn giao cho Tô Hòa.

Loại cảm giác này rất kỳ quái, hắn rõ ràng rất tỉnh táo, lại như là người đứng xem, nhìn thân thể hắn làm ra động tác hắn căn bản chưa từng nghĩ làm…

Tô Hòa khống chế thân thể Lý Mộ, làm một pháp quyết phức tạp, đỉnh đầu người áo bào đen, một tia sét bỗng nhiên đánh xuống.

Nàng là hồn thể, cho dù tu là công pháp đạo môn, cũng phải mượn dùng thân thể Lý Mộ, mới có thể phóng ra những thần thông thuật pháp chính đạo khắc chế yêu quỷ.

Tốc độ tia sét cực nhanh, người áo bào đen cũng không né tránh, nhưng ở sau khi tia sét đó đánh xuống, thân thể hắn, vẫn chưa có bất cứ dị biến nào, mà một cái cây to nơi xa lại bỗng nhiên nổ tung, toát ra khói đen cuồn cuộn.

“Thế thân!”

Lý Mộ ở trong cơ thể nhìn mà tâm tình nặng nề, trung tam cảnh cùng hạ tam cảnh, là hai cảnh giới một trời một đất, hoàn toàn khác nhau.

Hạ tam cảnh pháp lực mỏng yếu, trừ bùa cùng trận pháp, chỉ có thể sử dụng một ít pháp quyết cơ sở, mà sau khi đến trung tam cảnh, có thể tu tập các loại thần thông đạo pháp thần kỳ, đi trên mặt nước ngồi trong đống lửa, xuống nước cưỡi gió, nuốt đao phun lửa, ẩn hình nặc tung, ở lúc bị công kích, còn có thể sử dụng thế thân thuật dời đi thương tổn, hạ tam cảnh cùng thượng tam cảnh loại lạch trời giữa cảnh giới lớn này hầu như không thể bù lại.

Lôi pháp đánh trượt, Tô Hòa tay cầm Bạch Ất, phi thân tiến lên, cùng người áo bào đen kia chính diện đánh nhau.

Kiếm xương kia của nàng thuộc về vật âm quỷ, người tu hành Thần Thông cảnh, có các loại pháp môn chém yêu diệt quỷ, đối với vật âm quỷ có khắc chế rất lớn, mà Bạch Ất là pháp khí đúng tiêu chuẩn, có thể khiến nàng ở trên pháp khí không chịu khắc chế.

Nhưng, vô luận là đạo pháp thần thông, hay là áp sát đấu pháp, người áo bào đen này đều thoải mái có thừa, rõ ràng còn có không ít dư lực, điều này làm Lý Mộ không thể không hoài nghi, gã rốt cuộc có phải Thần Thông cảnh hay không, có lẽ, đạo hạnh của gã còn cao hơn…

Sau giao phong ngắn ngủi, Tô Hòa khống chế thân thể Lý Mộ, lần nữa bị bức lui.

Bả vai Lý Mộ đang đổ máu, hắn vừa rồi không cẩn thận bị kiếm khí của người áo bào đen kia thương tổn, nếu không phải Tô Hòa thấy tình thế vội vàng thối lui, chỉ sợ cánh tay này của hắn đã bước rập khuôn theo Dương Quá.

Cùng lúc đó, tiếng của Tô Hòa vang lên ở trong đầu Lý Mộ lần nữa.

“Đạo hạnh của người này, tuy chỉ là Thần Thông, nhưng hắn tuyệt đối không phải tu sĩ Thần Thông!”

“Có lẽ hắn cách Tạo Hóa chỉ có một bước, lại có lẽ, hắn vốn là là cảnh giới thứ năm Tạo Hóa, chỉ là cảnh giới ngã

xuống…”

“Người này chúng ta không thể chiến thắng, tỷ chỉ có thể dốc hết toàn lực bảo vệ đệ…”

…

Lý Mộ nghe hiểu ý tứ của Tô Hòa, người áo bào đen này Tô Hòa đánh không lại, nhưng đối phương cũng tương tự không có khả năng thắng, loại đấu pháp cấp bậc này, trong khoảng thời gian ngắn không có khả năng dễ dàng phân ra thắng bại.

Mà người áo bào đen này, ngay từ đầu, khi đấu pháp với Lý Thanh Hàn Triết, đã chỉ là phòng thủ, về sau tuy một đường đuổi theo Lý Mộ, nhưng trên đường cũng chưa thi triển thần thông đạo pháp gì, đánh với Tô Hòa, gã cũng chỉ phòng ngự, chưa từng chủ động tiến công.

Lý Mộ đoán không ra suy nghĩ của người này, giống như là nhìn không thấu khuôn mặt dưới áo bào đen của gã.

Hắn lấy pháp lực lúc này thi triển Thiên Nhãn Thông, có thể nhìn thấy trên người Nhâm Viễn oán khí cùng sát khí lượn lờ, người áo bào đen kia thì bình tĩnh như một đầm nước, không chút gợn sóng, lại sâu không thấy đáy.

Sự chấn động trong lòng Lý Mộ càng đậm hơn, giờ phút này pháp lực trong cơ thể hắn là pháp lực của Tô Hòa, tuy Lý Mộ không thể mượn toàn bộ, nhưng cũng đủ để thực lực của hắn vô hạn tiếp cận cảnh giới thứ tư, cho dù như vậy, hắn vẫn không thể nhìn thấu người áo bào đen này…

Đợi chút… Lý Mộ bỗng nhiên sửng sốt.

Pháp lực hắn bây giờ có thể điều động đã không kém gì cảnh giới thứ ba Tụ Thần, nếu Tô Hòa buông ra pháp lực, tùy ý Lý Mộ sử dụng, đạo hạnh hắn bây giờ, chẳng phải là cảnh giới thứ bốn Thần Thông, không yếu hơn người áo bào đen kia bao nhiêu?

Trong đầu Lý Mộ linh quang chợt lóe, bỗng sinh ra một ý tưởng lớn mật.

Hắn hôm nay chỗ thiếu hụt lớn nhất, chính là đạo hạnh quá nông cạn, pháp lực không đủ, không thể thi triển những thần

thông pháp thuật uy lực to lớn kia.

Không biết lấy tu vi cảnh giới thứ tư, thi triển đạo thuật là bộ dáng gì, những thần thông đó hắn trước kia bởi vì đạo hạnh không đủ, mà không thể thi triển, có phải cũng có thể thi triển rồi hay không?

Người áo bào đen kia lợi hại nữa, cũng chỉ là cảnh giới thứ tư mà thôi.

Khi chỉ có pháp lực Luyện Phách cảnh, người áo bào đen này một ngón tay có thể nghiền chết hắn, Lý Mộ tiếp nhận.

Sau khi bị Tô Hòa nhập vào, bây giờ hắn cũng có được đạo hạnh cảnh giới thứ tư, nếu pháp lực Tô Hòa có thể cho hắn sử dụng, hắn muốn cho người áo bào đen này biết, cái gì là tàn nhẫn thật sự…

Muốn điều động pháp lực của Tô Hòa, cần nàng hoàn toàn buông ra tâm thần.

Lý Mộ không hiểu như thế nào truyền âm cho Tô Hòa, trực tiếp mở miệng nói: “Tô tỷ tỷ, tỷ buông ra toàn bộ pháp lực, đệ đến khống chế thân thể.”

Tô Hòa hỏi: “Đệ muốn làm cái gì?”

“Lát nữa tỷ sẽ biết.” Dù sao chưa từng thử, trong lòng Lý Mộ cũng không nắm chắc gì, nói: “Lát nữa nếu tình huống không đúng, tỷ lại đoạt lại quyền khống chế thân thể…”

Tô Hòa chưa đáp, Lý Mộ lại cảm giác được, hắn một lần nữa lấy được quyền khống chế thân thể, mà hắn cùng lúc có thể khống chế, còn có pháp lực mênh mông trong cơ thể.

Hắn nhìn người áo bào đen kia, tay kết Lục Đinh Ngọc Nữ Ấn, im lặng nói: “Lâm!”

Đoàng đoàng đoàng!

Bên tai Lý Mộ truyền đến một trận nổ vang, vô số tia sét, từ đỉnh đầu người áo bào đen kia đột ngột đánh xuống!

Những tia sét đó đều là là màu trắng, trong đó còn kèm theo mấy tia sét màu tím, giây lát đã mang người áo bào đen đó bao

phủ, mặt đất tro bụi văng khắp nơi, bị sét đánh ra một cái hố to cháy đen, Nhâm Viễn bị dư âm hất bay, trực tiếp ngất đi.

Hết chương 104.

Chương 105. Sinh tử chi giao (2)

Sấm sét tan đi, đáy cái hố to kia, người áo bào đen thân thể run rẩy đứng lên.

Áo bào đen trên người gã đã biến thành những mảnh vải, dán ở trên người, có một số nơi còn đang thiêu đốt, trên người gã nổ lên một đám sương đen, mang thân thể hoàn toàn bao phủ, lôi hỏa trên người mới dần dần tiêu tán…

Lý Mộ có thể cảm giác được rõ ràng, sau một đòn, khí tức của người áo bào đen này lập tức uể oải đi không ít.

Hắn thay đổi một thủ ấn, mặc niệm: "Binh!"

KENG!

Bạch Ất kiếm tự động ra khỏi vỏ, hóa thành một luồng hào quang, nháy mắt đã xuất hiện ở trên sương mù đen, thân kiếm 'ong' một tiếng, không trung vô số kiếm quang đan nhau, chém về phía đám sương mù đen kia!

Lấy đạo hạnh cô đọng ba phách của Lý Mộ, chỉ có thể miễn cưỡng cách không sai khiến Bạch Ất kiếm, tốc độ cực chậm, hơn nữa không thể kéo dài.

Nhưng pháp lực của Tô Hòa, so với hắn thâm hậu hơn đâu chỉ gấp trăm lần ngàn lần, giờ phút này, nơi tâm niệm Lý Mộ tới, chỗ kiếm tới, hắn cách không khống chế kiếm, từng đạo kiếm khí sắc bén vô cùng chém vào trong sương mù đen.

Chỉ nghe trong sương mù đen truyền đến một đợt tiếng kim loại vang lên, một lát sau, sương mù đen tan đi, bóng người người áo bào đen lần nữa hiện ra.

Gã quần áo tả tơi, tuy thoạt nhìn có chút chật vật, nhưng kiếm khí chém ở trên người gã, chỉ có đốm lửa bắn tung tóe, căn bản không thể thương tổn gã mảy may.

"Khí cấm!"

Sắc mặt Lý Mộ ngưng trọng, rốt cuộc cảm nhận được người áo bào đen này khó chơi. Khí cấm thuật, cũng là một môn thần thông đạo gia cao thâm, sau khi tu thành, thân thể có thể cấm

thủy, cấm hỏa, cấm yêu tà, cấm quỷ mị, tu tới chỗ cao thâm, pháp bảo chém không bị thương, đâm không thủng…

Thần thông thân thể này, có thể so sánh phật môn kim thân.

Chỉ là khí cấm thuật, giống với thế thân thuật, mặc dù ở trung tam cảnh, cũng là pháp thuật tương đối lợi hại, thần thông tu sĩ bình thường khó có thể luyện thành.

"Chút bản lãnh này, vẫn là không đủ."

Người áo bào đen đứng ở nơi đó, tùy ý kiếm khí chặt chém, giọng tuy khàn khàn, nhưng lại rất bình tĩnh.

Gã thậm chí không có ý tứ công kích Lý Mộ, chỉ là lẳng lặng đứng ở nơi đó, tựa như là muốn thử hắn còn có bản lãnh gì.

Cửu Tự Chân Ngôn đã ra hai cái, "Đấu" tự quyết thứ ba, Lý Mộ tạm thời còn chưa nắm giữ, giờ phút này không tiện tùy tiện dùng ra.

Hắn nhìn về phía người áo bào đen, pháp quyết trên tay biến ảo lần nữa, niệm không phát ra tiếng: "Thiên Địa Vô Cực, Càn Khôn tá pháp; pháp do tâm sinh, sinh sinh bất tức. Thái ất thiên tôn, cấp cấp như luật lệnh!"

Một chữ cuối cùng niệm xong, Lý Mộ hơi sửng sốt.

Chú ngữ ngày xưa hắn căn bản niệm không xong, một lần này thế mà lại thành công niệm xong.

Cùng lúc đó, trong lòng hắn bỗng sinh ra một loại cảm giác huyền diệu.

Lý Mộ vươn tay vẫy một cái, Bạch Ất kiếm bay ngược quay về, lơ lửng ở đỉnh đầu hắn.

KENG!

Sau một tiếng kiếm ngân, Bạch Ất kiếm một hóa hai, hai hóa bốn, bốn hóa tám… , trong nháy mắt, liền hóa thành bóng kiếm đầy trời, sắp hàng chỉnh tề ở phía sau Lý Mộ.

Phía sau Lý Mộ, từng hàng bóng kiếm lóe lên, trên mỗi một thanh kiếm đều tản ra lực lượng làm người ta sợ hãi.

Đây không phải pháp lực của Lý Mộ, mà là thiên địa lực.

Sau khi Lý Mộ lấy lại tinh thần, nhìn về phía người áo bào đen kia, mỉm cười, hỏi: "Đủ chưa?"

"Đi!"

Hắn đưa tay chỉ, vô số bóng kiếm rậm rạp kia mang theo lực lượng hủy thiên diệt địa, lập tức hướng người áo bào đen bắn nhanh đi.

Người áo bào đen không còn sự lạnh nhạt vừa rồi, hóa thành một luồng hào quang, hướng phương xa lùi nhanh.

Nhưng tốc độ của gã nhanh nữa, cũng không nhanh bằng kiếm quang, vô số đạo kiếm quang từ trong cơ thể gã xuyên qua, thân thể gã nháy mắt tàn phá hủy diệt, nguyên thần vừa mới chạy ra, bóng kiếm phía sau đã tới, lập tức liền bước rập khuôn theo thân thể, hóa thành một mảng điểm sáng, chậm rãi tiêu tán.

"Chết rồi sao?"

Chiến đấu chấm dứt trong thời gian ngắn, Lý Mộ đứng ở tại chỗ, cúi đầu nhìn nhìn tay mình, có chút sững sờ.

Tà tu Thần Thông cảnh ngay cả Tô Hòa cũng không thể chiến thắng, cứ như vậy bị hắn diệt sát, Lý Mộ trong lúc nhất thời thậm chí có chút khó mà tin nổi.

Nhưng, giờ phút này trong cơ thể pháp lực mênh mông tràn đầy, lại nói cho hắn, hắn bây giờ, đã không phải gà con Luyện Phách cảnh kia, mà là có được thực lực có thể chém giết người tu hành Thần Thông cảnh.

Ngay sau đó, bóng người Tô Hòa từ trong thân thể Lý Mộ đi ra.

Thân thể Lý Mộ run lên, bỗng trở nên vô cùng trống rỗng.

So sánh với bây giờ, hắn vẫn càng thích cảm giác vừa rồi hơn.

Tô Hòa nhìn hắn, ánh mắt bao hàm thâm ý, hỏi: "Trên người đệ rốt cuộc có bao nhiêu bí mật…"

Lý Mộ xấu hổ cười cười, nói: “Về sau chậm rãi nói cho tỷ.”

Nếu nói trên thế giới này, Lý Mộ còn có người nào có thể tín nhiệm, nàng tuyệt đối tính là một vị.

Tô Hòa cũng chưa truy hỏi, ánh mắt nhìn về phía người áo bào đen bị tiêu diệt, nhíu mày nói: “Người áo bào đen kia, so với ta tưởng tượng càng cường đại hơn, nếu hắn chỉ là Thần Thông cảnh bình thường, dưới chiêu lôi pháp thứ nhất của ngươi vừa rồi, hắn đã chết…”

Lý Mộ hỏi: “Chẳng lẽ hắn là Tạo Hóa cảnh?”

Tô Hòa liếc hắn, nói: “Sau trung tam cảnh, một cảnh giới một tầng trời, nếu hắn là Tạo Hóa cảnh, chúng ta sớm đã hồn phi phách tán.”

Nàng nhìn nơi thân thể cùng nguyên thần người áo bào đen tiêu tán, nói: “Bây giờ ngẫm lại, mặc dù hắn không phải Tạo Hóa, hẳn là cũng chỉ kém một bước, cho dù là tỷ khống chế thân thể của đệ, cũng không cách nào chiến thắng hắn, hắn nếu toàn lực ra tay, đệ sẽ chết, tỷ sẽ hồn tiêu, lần này chúng ta thật sự xem như sinh tử chi giao…”

Lý Mộ cười cười, nói: “Mặc kệ hắn là cảnh giới gì, dù sao hắn đã chết.”

Tô Hòa suy nghĩ một lát, nói: “Còn có một điểm rất kỳ quái.”

Lý Mộ hỏi: “Một điểm nào?”

Tô Hòa nói: “Đệ vừa rồi một chiêu đạo pháp cuối cùng, tuy cường đại, có thể nháy mắt hủy diệt thân thể của hắn, nhưng hẳn là không có năng lực chém chết nguyên thần của hắn…”

Tuy trong lòng Tô Hòa còn có nghi ngờ, nhưng bọn họ cũng là tận mắt thấy, người áo bào đen ở dưới vạn đạo bóng kiếm của Lý Mộ hoàn toàn hóa thành tro bụi, một điểm này không giả.

Trong lòng Lý Mộ còn có việc, nhìn Tô Hòa, nói: “Tô tỷ tỷ, tỷ lại nhập vào đệ một lần thử xem.”

Tô Hòa giương mắt nhìn hắn, hỏi: “Tà tu đó đã chết, đệ còn muốn làm gì?”

Lý Mộ nói: “Đệ còn muốn thử một chiêu đạo pháp, cần mượn dùng pháp lực của tỷ.”

Tô Hòa không nói gì thêm, tiến lên một bước, một lần nữa tiến vào thân thể Lý Mộ.

Lại một lần nữa cảm nhận được pháp lực mênh mông dâng trào trong cơ thể, Lý Mộ thong thả nhắm mắt, hai tay kết ấn, mặc niệm: “Đạo, khả…”

Chỉ nói ra hai chữ, Lý Mộ bỗng cảm thấy thân thể trống rỗng một trận, bóng người Tô Hòa lần nữa xuất hiện ở trước mặt hắn, vẻ mặt kinh sợ nhìn hắn, hỏi: “Đệ đây là đạo pháp gì!”

Hết chương 105.

Chương 106. Nổi giận

Lý Mộ vẻ mặt kinh ngạc: “Làm sao vậy?”

Tô Hòa vỗ vỗ bộ ngực đầy đặn, lòng còn sợ hãi nói: “Vừa rồi nếu đệ tiếp tục niệm, hồn của ta chỉ sợ sẽ trực tiếp tan biến…”

Lý Mộ khẽ biến sắc, xem ra mặc dù là hắn tu đến cảnh giới thứ tư, vẫn không thể nắm giữ lực lượng của《Đạo Đức Kinh》, hắn đánh mất ý nghĩ thử, nói: “Xin lỗi, thiếu chút nữa hại tỷ…”

Ánh mắt Tô Hòa vẫn chấn động như cũ, khó có thể tin nói: “Sao có thể có đạo thuật ngay cả tu vi cảnh giới thứ tư cũng không thể thi triển, thuật này nếu thành công dẫn động, không biết sẽ có uy lực lớn cỡ nào, cưỡng ép dẫn động, ắt gặp cắn trả, đệ về sau tuyệt đối đừng tùy tiện thử…”

Lý Mộ gật gật đầu, nói: “Đệ biết rồi.”

Tô Hòa áp chế rung động trong lòng, nhìn Nhâm Viễn đã ngất đi, hỏi: “Người này xử trí như thế nào?”

Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói: “Trước phế đi đạo hạnh của hắn, sau đó dẫn hắn về nha môn.”

Tô Hòa nâng tay, một luồng ánh sáng màu trắng đánh vào đan điền Nhâm Viễn, nói: “Tỷ đã phế đi pháp lực của hắn, đi thôi, tỷ đưa đệ rời khỏi…”

Lý Mộ vác Nhâm Viễn đã ngất, khi cùng Tô Hòa đi ra khỏi vịnh Bích Thủy, u cốc trong núi cách nơi đây mấy chục dặm, một cái bóng âm u bỗng dưng hiện lên.

Dưới áo bào đen, bóng người đó mỉm cười, nói: “Thú vị…”

Bên vịnh Bích Thủy, Lý Mộ vác Nhâm Viễn đã ngất, nói với Tô Hòa: “Nếu không tỷ theo đệ trở về đi, đệ có thể mỗi ngày nấu cơm cho tỷ, tỷ cũng không cần một mình ở nơi này…”

Hắn đưa ra đề nghị này, cũng không phải có ý gì đối với Tô Hòa, mà là sau khi bọn họ hợp thể, loại lực lượng cường đại

đó, khiến Lý Mộ nhớ mãi không thôi.

Lý Mộ tuy chỉ có cảnh giới thứ nhất, nhưng sau khi bị Tô Hòa cảnh giới thứ tư nhập vào, lại có thể phát huy ra thực lực vượt xa cảnh giới thứ tư.

Mà Tô Hòa làm hồn thể, sau khi có được thân thể, cũng có thể thi triển pháp thuật chính đạo nàng trước kia không thể thi triển.

Hai người bọn họ chung một chỗ, vừa lúc lấy thừa bù thiếu, ưu thế bù cho nhau.

Tô Hòa lắc lắc đầu, lại cũng chưa giải thích cái gì, nói: "Tỷ không thể rời khỏi nơi này, đệ nhớ thường đến thăm tỷ là được rồi."

Lý Mộ có chút thất vọng, lại cũng không miễn cưỡng, sau khi từ biệt với nàng, đi ra khỏi vịnh Bích Thủy.

Hắn đi một khắc đồng hồ, phía trước liền có một bóng người nhanh chóng đến, khi Lý Thanh nhìn thấy hắn, lập tức hỏi: "Ngươi không sao chứ?"

Lý Mộ lắc lắc đầu: "Không sao."

Lý Thanh nhẹ nhàng thở ra, lúc này mới hỏi: "Tà tu kia đâu?"

"Chết rồi."

Lý Mộ ném Nhâm Viễn xuống đất, nói: "Hắn thời điểm vừa rồi đuổi giết ta, vừa lúc có một người tu hành chính nghĩa đi ngang qua, giết tên tà tu kia, cứu ta…"

Lý Thanh nhìn nhìn hắn, hỏi: "Vị tiền bối đó ở đâu?"

Lý Mộ chỉ vào một phương hướng, nói: "Mới vừa đi."

Người áo bào đen bị tru sát, Nhâm Viễn cũng bị bắt, Lý Thanh nhẹ nhàng thở ra, đồng thời sắc mặt lại lạnh đi, nhìn về phía Lý Mộ, hỏi: "Vừa rồi ai cho ngươi tự chủ trương?"

Lý Mộ mở miệng ngập ngừng: "Ta…"

Hắn còn chưa nghĩ ra trả lời như thế nào, lại có mấy bóng người xuất hiện ở phía sau, rất nhanh đã đến bên cạnh bọn họ.

Chu bộ đầu dẫn mấy người khác, khẩn trương hỏi: “Tà tu kia đâu?”

“Bị một tiền bối đi ngang qua giết rồi.” Lý Mộ chỉ chỉ Nhâm Viễn trên mặt đất, nói: “Người này là hung thủ giết hại cha con thợ săn, đã bị tiền bối kia phế đi tu vi, hắn ở trong hai tháng, liên tiếp vượt qua hai cảnh giới Luyện Phách cùng Ngưng Hồn, chỉ sợ người vô tội chết ở trong tay hắn, không chỉ cha con thợ săn…”

Chu bộ đầu mặt âm trầm, nói: “Trước mang hắn về nha môn, lại thẩm vấn kỹ sau.”

An bài xong tất cả cái này, hắn mới nhìn Lý Mộ, hỏi: “Ngươi không sao chứ?”

“Ta không sao.” Lý Mộ cười cười, nói: “May có vị tiền bối đó…”

Chuyện có liên quan Tô Hòa, Lý Mộ cũng không tính nói chi tiết cho Chu bộ đầu, nhưng gã cũng không hỏi nhiều, tà tu không đi chính đạo, nghịch thiên làm việc, ai cũng có thể giết, lý do của Lý Mộ tuy trùng hợp một chút, nhưng gã không thể không tin.

Bằng không, gã căn bản không thể giải thích, lấy đạo hạnh nhỏ nhoi của Lý Mộ, là như thế nào từ trong tay tên tà tu Thần Thông kia chạy thoát.

Người tu hành nha môn huyện Dương Khâu vốn không nhiều, Thần Thông cảnh càng là một người cũng không có, Trương huyện lệnh không có mặt, hai người tu hành khác ngoài Lý Thanh và Hàn Triết, ở ba tháng trước đã bị điều tạm đến Chu huyện, nhất thời không rút ra được nhiều nhân thủ hơn.

Ở sau khi nhận được tin tức, Chu bộ đầu ở trong thời gian ngắn nhất, liên hệ mấy người tu hành khác trong huyện chạy tới, vốn đã làm tốt chuẩn bị ác chiến một trận, lại không ngờ dễ dàng như vậy đã xong việc.

Nha môn huyện, lão Vương làm xong ghi chép, nhìn Lý Mộ, tặc lưỡi, nói: “Tiểu tử ngươi vận khí cũng thật sự là tốt,

thế mà có thể từ trong tay tà tu Thần Thông cảnh chạy thoát…”

Lý Mộ nói: “Có thể mệnh ta tương đối tốt…”

Lão Vương che miệng ho khan vài tiếng, nói: “Cũng đúng, mệnh thứ này, thật đúng là nói không chắc được, nhưng, ngươi thoát được một phiền toái, lại trốn không thoát một cái khác…”

Lý Mộ kinh ngạc nói: “Ta còn có phiền toái gì?”

Lão Vương liếc xéo bên ngoài, ánh mắt Lý Mộ nhìn qua, nhìn thấy Lý Thanh ôm kiếm đứng ở nơi đó, khuôn mặt lạnh lùng, tựa như một khối hàn băng ngàn năm.

Trên đường trở về, nàng liền không nói một câu nào với Lý Mộ, Lý Mộ biết nàng là tức giận.

Hắn đi ra khỏi phòng trực, tới cạnh Lý Thanh, cúi đầu nói: “Đầu nhi, ta sai rồi…”

Lý Thanh nhìn cũng không thèm nhìn hắn, lạnh lùng nói: “Ngươi có cái gì sai?”

Lý Mộ nói thực: “Ta không nên tự chủ trương, chưa được ngươi cho phép đã tách ra chạy trốn.”

Ánh mắt Lý Thanh rốt cuộc nhìn về phía hắn, giọng điệu vẫn lạnh như băng: “Ngươi có phải cho rằng, ngưng tụ ba phách, đã rất lợi hại, có thể chống lại tà tu Thần Thông cảnh hay không?”

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: “Không phải.”

Lý Thanh trong thanh âm mang theo tức giận: “Vậy ngươi dựa vào cái gì dẫn dắt gã rời đi?”

Lý Mộ chưa trực tiếp trả lời, mà là hỏi ngược lại: “Nếu đầu nhi là ta, ngươi sẽ làm như thế nào?”

Môi Lý Thanh giật giật, phát hiện nàng không thể phản bác Lý Mộ, lạnh lùng nói: “Ngươi là đầu nhi hay ta là đầu nhi, từ khi nào đến lượt ngươi tới hỏi ta?”

Lý Mộ thở dài nói: “Là ngươi.”

Lý Tứ có một câu nói đúng, tiên nữ cũng là nữ nhân.

Đã là nữ nhân, thì có đặc tính của nữ nhân.

Ví dụ như khi nàng phát hiện, giảng đạo lý giảng không lại, sẽ lựa chọn không giảng đạo lý.

Hắn ngẩng đầu nhìn Lý Thanh, nói: "Tình huống lúc đó, nếu chúng ta cùng nhau chạy trốn, không đợi được chạy về huyện thành, sẽ bị hắn đuổi kịp, cùng nhau chạy, chỉ có đường chết, tách ra chạy, một bên khác mới có cơ hội sống sót, ta cho rằng lựa chọn của ta không có sai."

Lý Thanh nói: "Cho nên ngươi liền mang cơ hội nhường cho ta?"

Hết chương 106.

Chương 107. Tâm ma (1)

Lý Mộ nhìn mắt của nàng, không kiêu không nịnh nói: "Mạng của ta là đầu nhi cứu, tu hành là đầu nhi dẫn vào cửa, ngay cả Bạch Ất kiếm cũng là đầu nhi cho, nếu gặp nguy hiểm, ta mặc kệ đầu nhi tự mình chạy, vậy ta còn là người sao?"

Ánh mắt Lý Thanh cùng hắn đối diện, Lý Mộ không chút lùi bước.

Lý Thanh nhìn vào mắt Lý Mộ, cuối cùng dời tầm mắt đi, nói: "Về sau chưa được ta đồng ý, không được tự tiện làm chủ trương, nếu không, ta không có ngươi tên thủ hạ này…"

Cái này ý nghĩa chuyện hôm nay trôi qua rồi, Lý Mộ nhẹ nhàng thở ra, nghiêm túc nói: "Ta về sau đều nghe đầu nhi, đầu nhi bảo ta hướng đông, ta tuyệt không đi hướng tây, đầu nhi bảo ta đánh chó, ta tuyệt không đuổi gà…"

"Phi!" Hàn Triết xa xa xùy một tiếng, nổi giận mắng: "Không biết xấu hổ!"

Lý Thanh đi thẩm vấn Nhâm Viễn, Lý Mộ hát tiểu khúc, xem ra nữ nhân vẫn thích nghe nói ngọt, cho dù là tiên nữ cũng không ngoại lệ.

Hắn hừ vài câu, bỗng nhiên lòng có cảm giác, ánh mắt nhìn về phía bên kia, phát hiện Hàn Triết đứng ở nơi đó, đang dùng ánh mắt khinh rẻ nhìn hắn.

Hàn Triết đứng xa xa nhìn Lý Mộ, khinh thường nói: "Đối với nữ tử khúm núm như thế, ngươi còn có là nam nhân hay không?"

Nếu là ngày hôm qua, nghe được Hàn Triết hỏi như vậy, Lý Mộ có thể còn có chút chột dạ, bây giờ hắn có thể thẳng sống lưng đứng ở chỗ này, lớn tiếng nói cho gã, hắn là nam nhân, nam nhân thật sự.

Lý Mộ cười cười, nói: "Đại trượng phu co được duỗi được, chỉ biết duỗi cổ về phía trước, vậy gọi là mãng phu."

Hàn Triết biết Lý Mộ là đang châm chọc chuyện gã hôm nay thiếu chút nữa bị miêu yêu cào, hừ lạnh một tiếng, nói: "Hôm nay ngươi cứu ta một lần, chờ ta về sau cứu ngươi một lần, coi như huề nhau…"

Lý Mộ lười cùng Hàn Triết ở nơi này lãng phí thời gian, hắn còn cần đi hình phòng, từ trong miệng Nhâm Viễn lôi ra tin tức người áo bào đen kia.

Hàn Triết đứng ở dưới hành lang, buồn bực nói: "Luận thực lực, luận thân phận, ta rốt cuộc một điểm nào kém hắn, Thanh cô nương vì sao lại đối với hắn tốt như vậy, nữ chưởng quầy Vân Yên các kia cũng mắt đi mày lại đối với hắn…"

Lão Vương từ cửa sổ phòng trực thò đầu, nói: "Ngươi tuy thực lực mạnh hơn hắn, thân phận cao hơn hắn, nhưng có một điểm, ngươi lại kém hắn."

Hàn Triết quay đầu nhìn lão Vương, không phục nói: "Một điểm nào?"

Lão Vương nói: "Ngươi không bộ dạng đẹp bằng hắn."

Hàn Triết hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói: "Nông cạn!"

Lão Vương lắc lắc đầu, lại rụt đầu về, cảm thán nói: "Bây giờ đám trẻ con này, tu hành đều tu ngốc rồi, đối đãi nữ hài tử, bất khuất chút, dỗ chút sao được, còn tưởng chỉ ngây ngốc đứng ở nơi đó thì có nữ hài tử dán ngược lại, ngươi cho rằng ngươi là Lý Tứ sao?"

Hàn Triết tâm tình buồn bực về tới phòng trực, nhìn thấy một thủ hạ của mình, hướng hắn vẫy vẫy tay.

Bộ khoái đó vội vàng chạy tới, hỏi: "Đầu nhi, chuyện gì?"

Hàn Triết nói: "Ta hỏi ngươi một việc, ngươi trả lời thật."

Bộ khoái đó lập tức nói: "Đầu nhi ngươi nói, ta nhất định thành thật trả lời."

Hàn Triết sờ sờ cằm mình, hỏi: "Ta cùng Lý Mộ, ai bộ dạng ưa nhìn hơn?"

"Lý Mộ?" Bộ khoái đó ngẩn ra một phen, nghĩ nghĩ Lý Mộ, lại nhìn nhìn Hàn Triết, lắc đầu nói: "Đầu nhi, đừng nói giỡn

nữa…”

Thời điểm Lý Mộ cùng Lý Thanh đi ra khỏi hình phòng, Hàn Triết đang đuổi theo một bộ khoái dưới trướng đánh.

Lý Mộ không có tâm tư để ý tới Hàn Triết, Nhâm Viễn sau khi bị Tô Hòa phế đi đạo hạnh, không có gì khác với người thường, mà người thường ở dưới thẩm vấn đặc thù của huyện nha, không có bất cứ bí mật nào đáng nói.

Nguyên nhân Nhâm Viễn tu hành, không có gì khác với Nhâm chưởng quầy nói.

Hơn hai tháng trước, lúc hắn ra ngoài du ngoạn, gặp được một đạo sĩ, đạo sĩ đó sờ căn cốt của hắn, lại hỏi hắn bát tự, thấy Nhâm Viễn là mộc hành chi thể khó được, liền nổi lên ý niệm thu đồ đệ.

Nhâm Viễn mới đầu không tin, nhưng ở sau khi lão đạo kia triển lãm một phen đạo pháp thần kỳ, lập tức quỳ xuống dập đầu bái sư.

Đạo sĩ kia đối với Nhâm Viễn tu hành cực kỳ để bụng, thường xuyên mang Nhâm Viễn tiến vào núi sâu, giết một ít tiểu yêu Khai Thức hoặc là Tố Thai cảnh lấy phách, khiến Nhâm Viễn ở trong nửa tháng đã ngưng tụ bảy phách.

Tốc độ tu hành của Lý Mộ đã không chậm, nhưng hơn hai tháng, cũng mới ngưng tụ ba phách, xa xa không thể so sánh với Nhâm Viễn.

Sau khi ngưng phách, lão đạo đó liền biến mất một đoạn thời gian.

Ở trong khoảng thời gian này, Nhâm Viễn mượn dùng pháp khí lão đạo cho hắn, cùng với vài loại tà pháp dạy hắn, lục tục lại giết không ít yêu vật, lấy hồn phách chúng nó tu hành, chỉ dùng một tháng, ba hồn cũng đã luyện hóa hai cái.

Điều này làm Lý Mộ nhớ tới vợ chồng Hoàng Thử, lấy thời gian Nhâm Viễn gây án để phán đoán, lão bà của Hoàng Thử bị thương, vô cùng có khả năng đó là Nhâm Viễn gây ra.

Sau khi luyện hóa hai hồn, tiểu yêu phụ cận nơi này, không phải bị hắn giết, chính là nghe tin chạy xa, Nhâm Viễn không

có nguồn hồn mới bổ sung, rốt cuộc mang mục tiêu từ yêu chuyển dời đến người.

Mục tiêu mới đầu của hắn, chỉ là người qua đường đi ngang qua huyện Dương Khâu, sau khi giết người lấy hồn, mang họ ném đến u cốc núi sâu, chỗ vết chân hiếm thấy, tự có dã thú gặm ăn thi thể.

Theo đạo hạnh tăng lên, lá gan hắn cũng càng ngày càng lớn, cuối cùng đưa tay vươn về phía dân chúng phụ cận.

Vì không để quan phủ hoài nghi, hắn trước lấy hồn phách cha con thợ săn, sau đó lệnh yêu miêu nuôi dưỡng hút tinh huyết bọn họ, tạo thành biểu hiện giả dối yêu vật hại người, nếu không phải Thiên Nhãn Thông có thể nhìn thấu bảy phách con người, nếu không phải lão Vương trùng hợp biết có một loại bùa như vậy, chỉ sợ huyện nha đến nay sẽ không hoài nghi đến trên người hắn.

Nhâm Viễn trong thời gian ngắn tu hành đến cảnh giới như thế, người vô tội chết ở trong tay hắn, đã nhiều tới mười mấy.

Điều này làm Lý Mộ sinh lòng cảm thán, tu hành không phải không có đường tắt có thể đi, đường tắt tuy nhanh, nhưng nếu là một lòng nghĩ đường tắt, liền rất dễ dàng mất đi nhân tính.

Vụ án này đã xong, lão Vương ở phòng trực sửa sang lại tư liệu hồ sơ tương quan vụ án, chờ sau khi Trương huyện lệnh trở về, trình hồ sơ đến quận thành, sau khi do quận thủ phê chỉ thị, Nhâm Viễn tất nhiên giống với Triệu Vĩnh, là kết cục thân tử hồn tiêu.

Nghĩ đến Triệu Vĩnh cũng là bởi vì cái gọi là hỏa hành chi thể kia được quận thừa nhìn trúng, cuối cùng làm ra chuyện người và thần cùng phẫn nộ cỡ này, Nhâm Viễn nếu không phải bởi vì mộc hành chi thể, vĩnh viễn không có khả năng tiếp xúc đến tu hành, cuối cùng cũng sẽ không rơi vào kết cục như thế.

Lý Mộ thậm chí nghĩ tới mình, nhưng hắn khác với Triệu Vĩnh Nhâm Viễn, hắn tuy là thuần dương chi thể, nhưng vẫn

chưa làm chuyện hại người nào cả, lại vẫn gặp tai bay vạ gió…

Hết chương 107.

Chương 108. Tâm ma (2)

Hắn bắt đầu lý giải, Liễu Hàm Yên nói thiên sát Cô Tinh là có ý tứ gì.

Loại thể chất đặc thù trời ban này, đối với bọn họ mà nói, là phúc cũng là họa, đối với người bên cạnh cũng như thế.

Lão Vương lắc lắc đầu, nói: "Việc thế gian, vốn chính là như thế, phúc hay họa, họa hay phúc, lại có ai có thể nói rõ được đâu?"

Lý Mộ thở dài, chậm rãi đi ra khỏi phòng trực lão Vương.

Đi đến trong sân, hắn bỗng nghĩ tới một chuyện.

Nếu những người đó đều là Nhâm Viễn giết, người áo bào đen kia, cũng chính là sư phụ của Nhâm Viễn, ở trong cả chuyện, tuy cũng có tội, nhưng tội không đến mức chết.

Gã sau khi vỡ lòng Nhâm Viễn tu hành, liền không còn xuất hiện.

Người áo bào đen giết, chỉ là mấy con yêu vật, mặc dù là những yêu vật đó, cũng chưa làm xằng làm bậy hại tính mạng người ta, nhưng Đại Chu luật bảo hộ là dân chúng Đại Chu, chưa bao giờ sẽ bởi vì có người giết nhiều mấy con yêu vật, liền đánh cho hắn thân thể hủy diệt, hồn phi phách tán.

Mặc dù là đã bước vào tu hành, trở thành hàng ngũ "tiên sư" trong mắt người thường, Lý Mộ cũng chưa từng cảm thấy mình cao cao tại thượng, có thể tùy ý đoạt lấy sinh mệnh người khác.

Nếu người áo bào đen kia chưa từng hại người thì sao?

Vừa nghĩ tới đây, trong lòng Lý Mộ bỗng sinh ra một loại rung động không tên, đây là rung động hắn khi chém giết tên lùn kia, chém giết thằn lằn tinh kia cũng không có.

Theo trong lòng rung động, pháp lực trong cơ thể hắn cũng đã xảy ra một trận hỗn loạn.

Cảm nhận được pháp lực dao động khác thường trong sân, Hàn Triết từ trong phòng trực thò đầu ra, Lý Thanh bước nhanh từ trong phòng đi ra, khi phát hiện ngọn nguồn pháp lực dao động, bóng người nháy mắt xuất hiện ở bên cạnh Lý Mộ, lo lắng hỏi: "Làm sao vậy?"

Lý Mộ lắc lắc đầu, tim đập nhanh hơn, pháp lực dao động trong cơ thể cũng càng thêm kịch liệt.

Hàn Triết chạy tới, biến sắc, nói: "Tâm ma!"

Sắc mặt Lý Thanh cực kỳ nghiêm túc, chăm chú nhìn Lý Mộ, hỏi: "Ngươi đang nghĩ cái gì?"

Lý Mộ mặc niệm một lần Thanh Tâm Chú, rung động trong lòng giảm bớt đi rất nhiều, thấp giọng nói: "Người áo bào đen kia, sư phụ của Nhâm Viễn, hắn cũng chưa giết người…"

"Chỉ cái này?"

Hàn Triết kinh ngạc nhìn hắn, nói: "Ngươi hẳn sẽ không là vì vậy mới sinh ra tâm ma chứ?"

Lý Mộ nói: "Nếu hắn chưa từng hại người, như vậy ta…, vị tiền bối kia đã giết người không nên giết, chỉ nhìn chuyện Nhâm Viễn, hắn tất nhiên có tội, nhưng tội không đến mức chết."

Hàn Triết dùng ánh mắt khác thường nhìn hắn, nói: "Tiểu tử, ngươi vẫn quá trẻ tuổi, ngươi có biết hay không, phàm đệ tử chính thống đạo môn lục tông, vì sao không cho phép tự tiện giết yêu rút hồn lấy phách không?"

"Vì sao?"

"Dục vọng."

Hàn Triết nhìn hắn, nói: "Dục vọng nếu động, chỉ có khác biệt của không lần nào cùng vô số lần, những yêu vật Hóa Hình cùng Tố Thai kia nào có tội, người áo bào đen vì Nhâm Viễn tu luyện, có thể không kiêng nể gì chém giết chúng nó, ngươi cho rằng hắn tu hành đến Thần Thông cảnh, bản thân sẽ chưa từng giết người, nếu hắn không có ý hại người, lại vì sao sẽ che chở hắn, vì sao sẽ đuổi giết chúng ta?"

Lý Mộ chậm rãi bình ổn tim đập nhanh, pháp lực dao động cũng trở về bình tĩnh.

Hàn Triết tiếp tục nói: "Dục vọng không có chừng mực, người tu hành Luyện Phách Ngưng Hồn giết yêu lấy hồn lực phách lực, cuối cùng đều sẽ đi lên hai con đường, thứ nhất, trảm yêu trừ ma, tìm yêu vật làm nhiều việc ác, làm hại nhân gian, giết nó, rút hồn lấy phách; Thứ hai, chính là giống Nhâm Viễn, đi ngã ba đường, hoàn toàn rơi vào tà đạo, hóa thành tà tu, nguy hại nhân gian…"

Hàn Triết vỗ vỗ bả vai Lý Mộ, cảm thán nói: "Tuy ngươi kiến thức không nhiều, nhưng tâm tính không tệ, nếu không cũng sẽ không sinh ra loại tâm ma này, bộ khoái nghề này rất thích hợp ngươi…"

"Người áo bào đen kia có thể nuôi dưỡng ra Nhâm Viễn, bản thân tất nhiên cũng là tà tu, chết chưa hết tội, không cần thương xót hắn, trong quá trình tu hành, tâm ma không lỗ nào không vào, nếu là không thể chế phục tâm ma, về sau tu hành sẽ càng thêm gian nan, thậm chí sẽ rơi vào ma đạo…" Lý Thanh an ủi Lý Mộ một câu, nói: "Theo ta về phòng trực, ta giúp ngươi bình ổn pháp lực…"

Hàn Triết lập tức nói: "Thanh cô nương ngươi nghỉ ngơi, vẫn là ta giúp hắn bình ổn đi, pháp lực của ta đã khôi phục…"

Lý Thanh lắc lắc đầu, nói: "Hắn là thuộc hạ của ta, vẫn là ta tự mình làm đi."

Nhìn Lý Thanh cùng Lý Mộ đi vào phòng trực, trên mặt Hàn Triết hiện ra nét ảo não, một lát sau, hắn đảo tròng mắt, đi vào một phòng khác.

Chu bộ đầu đang thẩm duyệt sổ sách, ngẩng đầu hỏi: "Hàn bộ đầu có chuyện gì sao?"

Hàn Triết đi đến trước mặt hắn, nói: "Chu bộ đầu, Lý Mộ cũng đã bước vào tu hành, dựa theo lệ thường, hắn có phải có thể thăng bộ đầu hay không?"

Trong huyện nha, Chu bộ đầu là tổng bộ đầu, Hàn Triết Lý Thanh là phân bộ, một khi bộ khoái thăng thành phân bộ, sẽ

giống Hàn Triết, trở thành tiểu đầu lĩnh, dưới trướng có ba bộ khoái.

Chu bộ đầu nhìn hắn, kinh ngạc nói: “Ngươi sao bỗng nhiên nhắc tới cái này?”

Hàn Triết cười cười, nói: “Ta đây chẳng phải nghĩ cho Lý Mộ sao, thăng bộ đầu, lương tháng của hắn cũng càng cao…”

Chu bộ đầu nghĩ nghĩ, lắc đầu nói: “Lý Mộ mới tu hành vài ngày, ít nhất phải chờ tới sau khi hắn Ngưng Hồn đi…”

…

Trong phòng trực, Lý Mộ và Lý Thanh lòng bàn tay quay vào nhau, sau một lát, Lý Thanh thu hồi tay, Lý Mộ nói: “Cảm ơn đầu nhi.”

Lý Thanh vẫn chưa khách khí, chỉ nhìn hắn, nói: “Con đường tu hành, dị thường gian khổ, thường xuyên sẽ có tâm ma sinh ra, ngươi dạy ta Thanh Tâm Quyết, bản thân ngày thường cũng cần thường xuyên tụng niệm.”

Lý Mộ gật gật đầu, nói: “Ta biết rồi.”

Hắn cũng là lần đầu tiên cảm nhận được tâm ma đáng sợ, trong lòng Lý Mộ chỉ là có một tia hoài nghi, liền bị nó phóng đại vô hạn, thậm chí ảnh hưởng đến phán đoán cơ sở, nếu không phải Hàn Triết và Lý Thanh, Lý Mộ về sau tu hành rất khó thông thuận.

Lúc này, Hàn Triết từ bên ngoài đi vào, mang một miếng ngọc thạch ném cho Lý Mộ, nói: “Cái này cho ngươi.”

Lý Mộ tiếp nhận ngọc thạch, hỏi: “Đây là cái gì?”

Hàn Triết nói: “Phách lực ta mấy tháng qua trừ yêu thu được, ngươi từng cứu ta một lần, coi như là ta trả ngươi nhân tình…”

Hàn Triết cũng đã nói như vậy, Lý Mộ cũng không tiện từ chối, nhận lấy ngọc thạch, nói: “Cảm tạ…”

“Đừng khách sáo.” Trên mặt Hàn Triết hiện ra một tia đau thịt, cắn răng khoát tay áo, dặn dò Lý Mộ: “Ngươi tu hành cho tốt, tranh thủ sớm ngày Ngưng Hồn…”

Hồn lực cùng phách lực tinh thuần, đối với người tu hành mà nói, có sự hấp dẫn rất lớn.

Người tu hành cảnh giới Luyện Phách cùng Ngưng Hồn, có thể mượn nó nhanh chóng đột phá cảnh giới, người tu hành cấp cao, cũng có thể dùng chúng nó tăng cường thân thể cùng hồn phách nguyên thần bản thân. Ngọc thạch chính là linh vật, có thể dùng để chứa đựng hồn lực phách lực thậm chí là pháp lực, cũng là một trong những tài liệu bày trận.

Hết chương 108.

Chương 109. Tâm tư của Vãn Vãn

Lý Mộ còn lại bốn phách chưa ngưng, trong đó hai phách là thuận phách, hai phách là nghịch phách, thời điểm luyện hóa cụ tình cùng ác tình cần lượng lớn phách lực, đây cũng là nguyên nhân hắn không từ chối Hàn Triết.

Trải qua một trận ác chiến, lại suýt nữa bị tâm ma xâm nhập, Lý Mộ một buổi chiều đều ở trong phòng trực điều tức, khi tan ca mới trở về.

Hôm nay lại là cả ngày bên ngoài, Vãn Vãn giữa trưa cũng không biết ăn cái gì.

Lý Mộ đi ở trên đường, xa xa đã nhìn thấy Vãn Vãn ngồi ở trên bậc cửa, chơi quên cả trời đất với một con chó nhỏ, con chó nhỏ đó vây quanh nàng xoay vòng, mỗi khi Vãn Vãn muốn ôm nó, lại sẽ nhanh chóng chạy đi.

Người đi đường ngẫu nhiên từ trên đường đi ngang qua, đều dùng ánh mắt kỳ quái nhìn nàng.

Lý Mộ đoán không sai, lấy tính cách nhát gan của nha đầu này, cho dù là thật sự gặp quỷ, cũng sẽ không nghĩ tới nơi đó.

Con chó nhỏ này chỉ là một linh thể, có lẽ bản thân nó cũng không biết nó đã chết, chỉ là thiên sinh sợ hãi bảy phách người sống, tuy muốn chơi đùa với Vãn Vãn, cũng không dám tới gần.

Vãn Vãn nhìn thấy Lý Mộ, lập tức đứng lên, phủi phủi mông, cao hứng nói: “Công tử, ngươi đã trở lại…”

Lý Mộ hỏi: “Ngươi sao lại một mình ở đây, tiểu thư nhà ngươi đâu?”

“Tiểu thư bận ở cửa hàng.” Vãn Vãn vui vẻ nhìn Lý Mộ, nói: “Công tử, nơi này có con chó nhỏ, chơi vui lắm… , ồ, con chó nhỏ đâu?”

“Vừa chạy ra ngoài rồi.” Lý Mộ đi tới cửa, nói: “Chúng ta đi vào nấu cơm trước đi, chờ tiểu thư nhà ngươi trở về.”

Liễu Hàm Yên sau khi thân quen với Lý Mộ, liền thường xuyên cùng nhau ăn cơm.

Trong nhà của nàng không có đồ làm bếp, xài chung một bộ với Lý Mộ, nếu Lý Mộ về sớm, là Lý Mộ nấu cơm, nếu Vân Yên các không bận, Lý Mộ lúc về nhà, thường thường đã có một bàn đồ ăn nóng hôi hổi.

Hai người không giống hàng xóm, trái lại như là cùng nhau kết nhóm sống qua ngày.

Hôm nay mệt mỏi một ngày, Lý Mộ tính ăn lẩu đơn giản, Vãn Vãn thích nhất chính là thịt nướng cùng lẩu, chạy trước chạy sau chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn.

Chuẩn bị xong nguyên liệu nấu ăn, Liễu Hàm Yên còn chưa trở về, hẳn là không về ăn cơm.

Lý Mộ cũng không lo đồ ăn sẽ ăn không hết, có Vãn Vãn, ngay cả một cây rau xanh, một hạt đậu cũng sẽ không còn.

Vãn Vãn ngồi xổm bên cạnh bếp lò chờ nước sôi, Lý Mộ đi vào thư phòng, hướng nàng vẫy vẫy tay, nói: “Vãn Vãn, lại đây.”

Vãn Vãn nhìn thoáng qua nồi sắp sôi, không nỡ chạy qua, hỏi: “Công tử, có việc sao?”

Trời sinh linh đồng, là người tu hành tha thiết ước mơ, theo tu vi tăng lên, một đôi linh đồng đó sẽ tiến hóa ra thiên phú thần thông khủng bố, nhưng đối với Vãn Vãn trước mắt mà nói, lại không phải chuyện tốt gì.

Bắc quận không thể so với Trung quận, nơi này yêu quỷ càng thêm thường thấy, người bình thường không nhìn thấy chúng nó thì thôi, nếu là vì có thể nhìn thấy chúng nó, khiến chúng nó chú ý, ngược lại sẽ trêu vào phiền toái.

Trong quyển sách kia lão Vương cho hắn, có phương pháp tạm thời che chắn linh đồng.

Lý Mộ nhìn nàng, nói: “Nhắm mắt.”

Vãn Vãn ngẩn ra một phen, trên khuôn mặt nhỏ dâng lên một tia đỏ ửng, sau đó liền nhu thuận nhắm mắt lại, kiễng mũi

chân, hơi ngẩng đầu.

Tay phải Lý Mộ tạo vài cái pháp quyết, ngón trỏ ngón cái khép lại, vận chuyển pháp lực, ở trên mắt nàng nhẹ nhàng miết một cái, nói: “Được rồi, có thể mở rồi.”

Vãn Vãn nghi hoặc mở mắt, nhỏ giọng nói: “Nhưng còn chưa hôn mà…”

“Hôn cái gì?”

Liễu Hàm Yên đứng ở cửa, nhìn nhìn Vãn Vãn kiễng chân ngửa đầu, lại nhìn nhìn Lý Mộ đối diện nàng, hồ nghi hỏi.

Thẳng đến lúc ăn cơm, nghi ngờ trong lòng Liễu Hàm Yên còn chưa tiêu trừ, dùng ánh mắt đánh giá Lý Mộ thật lâu.

Vãn Vãn mang thịt nấu chín phân biệt gắp đến trong bát Lý Mộ cùng Liễu Hàm Yên, vừa gắp, vừa nhỏ giọng nói thầm: “Tiểu thư một miếng, ta một miếng, công tử một miếng, ta một miếng, bản thân ta lại một miếng…”

Lý Mộ mang thịt trong bát mình gắp hết cho nàng, lắc đầu nói: “Cho ngươi ăn hết nha, ta thích ăn đậu phụ.”

Thịt Lý Mộ càng thích nướng ăn hơn, ăn lẩu chủ yếu là vì ăn rau. Liễu Hàm Yên giống hắn, mang thịt trong bát cho Vãn Vãn hết, cùng Lý Mộ nếm đậu phụ chín trong nồi.

Thấy Vãn Vãn trong bát còn chưa ăn hết, đũa lại vươn vào trong nồi, Liễu Hàm Yên nhịn không được nhắc nhở: “Ăn ít thịt chút, cẩn thận ăn thành một đứa mập, về sau không lấy chồng được!”

Lý Mộ nhịn không được nói chuyện thay Vãn Vãn, “Nàng không giống với ngươi, ăn như vậy cũng không phải ngày một ngày hai rồi, ăn không mập.”

Liễu Hàm Yên liếc hắn, “Ngươi bảo vệ nó như vậy à, nó đến lúc đó không lấy chồng được, ngươi chịu trách nhiệm sao?”

Lý Mộ nghi hoặc nói: “Vãn Vãn không phải cùng nhau gả đi với ngươi sao, sao có thể không gả được?”

Liễu Hàm Yên nhìn về phía hắn, hỏi: “Vãn Vãn vì sao phải cùng nhau gả với ta?”

Lý Mộ cho rằng Vãn Vãn là thiếp thân nha hoàn của Liễu Hàm Yên, khi nàng lập gia đình, Vãn Vãn cũng có thể sẽ cùng nhau thông phòng, chỉ cần Liễu Hàm Yên có thể gả được, Vãn Vãn liền có thể gả được.

Bây giờ xem ra, Liễu Hàm Yên tựa như không có quyết định này.

Như vậy, ở giữa nàng cùng Lý Thanh, cán cân nào đó trong lòng Lý Mộ, vô hình trung liền sắp xảy ra một chút nghiêng lệch.

Hắn mang một miếng đậu cuối cùng nhường cho Liễu Hàm Yên, nói: “Ta cho rằng các ngươi sẽ cả đời bên nhau…”

“Ta lại không phải Vãn Vãn, vài năm trước đã bắt đầu gom góp đồ cưới cho mình.” Liễu Hàm Yên hừ lạnh một tiếng, nói: “Một mình không tốt sao, vì sao phải lập gia đình, ta làm sao biết hắn có phải hướng tới tiền của ta hay không?”

Liễu Hàm Yên nói rất có đạo lý, nếu là một nam nhân cưới nàng, không phải hướng tới thân thể của nàng, chính là hướng tới tiền của nàng.

Bởi vì nàng thật sự quá mức có tiền.

Liễu Hàm Yên nhìn Lý Mộ, đột nhiên hỏi: “Ngươi vì sao cảm thấy ta cùng Vãn Vãn sẽ cùng nhau gả cho người ta?”

Lý Mộ không có khả năng nói cho nàng là vì hắn từng ảo tưởng như vậy, chỉ có thể nói: “Ta… Đoán.”

Không đợi Liễu Hàm Yên tiếp tục truy hỏi, hắn liền buông đũa, nói: “Ta no rồi, các ngươi tiếp tục…”

Liễu Hàm Yên nhìn bóng lưng hắn rời khỏi, lại nhìn nhìn Vãn Vãn vùi đầu ăn cơm, bỗng nhiên nói: “Vãn Vãn, đợi hai năm nữa, ta mang muội gả cho Lý Mộ thế nào?”

“Ặc…”

Vãn Vãn bị nghẹn, vỗ vỗ ngực mình, ngạc nhiên lẫn vui mừng hỏi: “Tiểu thư, thực, thực sao?”

Liễu Hàm Yên ngạc nhiên nhìn nàng, hỏi: “Ngươi sẽ không thật sự muốn gả cho Lý Mộ chứ?”

“Vì sao sẽ không…” Vãn Vãn cúi đầu, ngượng ngùng nói: “Công tử biết làm nhiều đồ ăn ngon như vậy, còn có thể bắt quỷ, đánh yêu tinh, có thể bảo hộ muội, muội, muội muốn gả cho hắn…”

Không ngờ được tiểu nha hoàn của mình lại thật sự có loại tâm tư này, Liễu Hàm Yên buông đũa, vẻ mặt không ham sống nữa…

Hết chương 109.

Chương 110. Cụ tình chi đạo (1)

Trương huyện lệnh sau khi mang hồ sơ vụ án Nhâm Viễn nộp lên, không đến ba ngày, liền thu được quận thủ phán quyết.

Nhâm Viễn vì tu hành, giết hại dân chúng vô tội, rút hồn lấy phách, pháp lý thiên đạo không dung, phán trảm lập tức hành quyết.

Kết cục của Nhâm Viễn, không ra ngoài Lý Mộ đoán trước.

Triều đình đối với loại sự kiện ác tính này, gần như là không bao giờ chứa chấp, bắt được một tên giết một tên, ngay cả tà tu cảnh giới thứ sáu Động Huyền cũng bởi vậy bị tiêu diệt, huống chi là Nhâm Viễn cưỡng ép tu đến cảnh giới thứ ba.

Ngày đó Nhâm Viễn bị trảm quyết, Lý Mộ đã đi xem.

Đao phủ một đao xuống, trừ đầu người rơi xuống đất, ba hồn bảy vía của hắn, cũng ở trong nháy mắt đó tiêu tán.

Nhâm chưởng quầy quỳ ở trên mặt đất, ôm thi thể không đầu của Nhâm Viễn, nước mắt giàn giụa, bi thương nói: “Tu tiên tu tiên, kết quả là mang mạng mình tu mất luôn, đây rốt cuộc là tu cái gì tiên vậy…”

Lý Mộ khẽ thở dài, lắc đầu rời khỏi.

Con đường tu hành, từ trước tới nay đã không là một con đường bằng phẳng.

Lão Vương nói đúng, cá lớn nuốt cá bé, là pháp tắc duy nhất của giới tu hành.

Đi lên con đường này, phải đấu với trời, đấu với chính mình, không cẩn thận, sẽ gặp tâm ma xâm nhập, một bước đi nhầm, lầm đường lạc lối, liền không còn đường quay đầu nữa.

Trên con đường này, tràn ngập dụ hoặc, cùng với hung hiểm.

Nhâm Viễn tuy là ngũ hành chi thể, thiên phú dị bẩm, nhưng nếu là hắn chưa đi lên con đường này, mà là lựa chọn

làm một người bình thường, có lẽ cũng có thể an an ổn ổn làm phú ông gia cả đời, sẽ không giống hôm nay, rơi vào kết cục đầu rơi xuống đất, hồn phi phách tán.

Khi về nhà, trong lòng Lý Mộ vẫn cảm khái rất nhiều.

Nhớ lại tình huống hắn tu hành ba tháng nay, có mấy lần đều rơi vào nguy cơ sinh tử, hắn có thể sống đến bây giờ, vận khí chiếm một bộ phận rất lớn.

Nhưng hắn không có khả năng mỗi lần đều có vận khí hóa nguy thành an.

Lý Mộ thậm chí đang nghĩ, nên nghe lời Liễu Hàm Yên hay không, đợi tới sau khi ngưng tụ bảy phách, thoát khỏi nguy cơ sinh tử, dứt khoát không làm bộ khoái, cũng không tu hành nữa, cưới một người vợ giống Liễu Hàm Yên, bình an khoái hoạt sống cả đời, lại có cái gì không tốt?

Lý Mộ nhìn Liễu Hàm Yên đang bưng đồ ăn đến trên bàn, ý niệm này trong lòng càng thêm mãnh liệt.

Có vợ dịu dàng hiền lành như thế, cuộc đời còn cầu gì nữa?

Nếu mỗi ngày về nhà, đều có thể thấy một màn như vậy…

Liễu Hàm Yên bởi vì chuyện Lý Mộ trộm đi trái tim Vãn Vãn, đã nổi giận mấy ngày, thấy hắn chỉ ngây ngốc đứng ở nơi đó, mắt chớp cũng không chớp nhìn chằm chằm mình, trong lòng dâng lên ngọn lửa không tên, cả giận nói: “Nhìn cái gì, còn không lại đây giúp ta, nhìn nữa móc mắt ngươi xuống!”

Lý Mộ ngẩn ra một phen: “A?”

Liễu Hàm Yên mang bát đũa đặt mạnh ở trên bàn, cả giận nói: “A cái gì mà a, còn không mau đi bưng thức ăn, hôm nay nghỉ, lại không cần đi nha môn, còn trở về muộn như vậy, không biết trong nhà có người chờ ngươi ăn cơm sao…”

Lý Mộ nhìn nhìn Liễu Hàm Yên, âm thầm nuốt một ngụm nước bọt.

Nếu mỗi ngày về nhà, đều có thể thấy một màn như vậy…

Cưới vợ cái gì, hắn vẫn là quyết định tu tiên cho tốt.

Bảy phách đã ngưng ba, trong ba tháng kế tiếp, chỉ cần ngưng tụ ra một phách nữa, Lý Mộ có thể miễn đi nguy hiểm tính mạng.

Sau khi châm chước suy xét rất lâu, Lý Mộ vẫn là quyết định ngưng tụ phách thứ tư Thôn Tặc trước.

Thôn Tặc phách, có liên quan với hệ thống miễn dịch, người mất đi một phách này, phi thường dễ dàng sinh bệnh, Lý Mộ có bùa trừ tà, thật ra có thể thay thế tác dụng của Thôn Tặc, trừ bệnh tránh họa, nhưng lại là phương pháp trị phần ngọn không trị phần gốc.

Nếu thời gian quá lâu chưa ngưng tụ Thôn Tặc, đến cuối cùng tác dụng Trừ Tà Phù có thể tạo được cũng sẽ cực kỳ bé nhỏ.

Thôn Tặc sinh bởi cảm xúc sợ hãi, cảm xúc sợ hãi Lý Mộ lúc trước thật ra từ trên thân yêu quỷ gặp được hấp thu được không ít, nhưng cách ngưng phách còn kém rất xa.

Hắn cũng từng thử, dùng phương thức kể chuyện quỷ, dẫn đường cảm xúc sợ của khách nhân trà lâu hãi.

Nhưng kết quả cuối cùng, lại như lúc ấy muốn dẫn đường cảm xúc bi ai của người nghe, cảm xúc sợ hãi của khách nhân, hắn không thể dẫn đường.

Nguyên nhân tự nhiên là những cảm xúc sợ hãi này chỉ là nhằm vào hình ảnh chuyện xưa bọn họ tưởng tượng, mà không phải nhằm vào Lý Mộ, nếu muốn ngưng tụ Thôn Tặc, còn phải tìm phương pháp khác.

Lý Mộ tới huyện nha, phát hiện Lý Thanh không có mặt, Trương Sơn cùng một bộ khoái dưới trướng Hàn Triết đang đánh bạc, lão Vương ở bên cạnh quan sát.

Lý Mộ từ phía sau vỗ vỗ bả vai Trương Sơn, Trương Sơn nhảy dựng lên, quay đầu thấy là Lý Mộ, mới vỗ vỗ ngực, thở phào cả giận: “Là ngươi à Lý Mộ, ta còn tưởng là đầu nhi đến đây, làm ta sợ muốn chết…”

Cảm xúc sợ hãi của Trương Sơn, Lý Mộ tự nhiên không lãng phí dẫn đường toàn bộ.

Cảm xúc hấp dẫn, cần mặt đối mặt như vậy, hơn nữa sinh ra đối với Lý Mộ mới có tác dụng, nhưng Lý Mộ suy nghĩ rất lâu, cũng chưa nghĩ ra được, có nghề nào, có thể thuận tiện hù dọa người ta.

Đã không thể tham khảo, không ngại tự mình sáng tạo một cái.

Trong đầu Lý Mộ chợt lóe sáng, bỗng nhiên có chủ ý.

Hắn đang chuẩn bị ra khỏi phòng trực, về tìm Liễu Hàm Yên thương lượng, khi xoay người, trước mắt bỗng tối sầm.

Không phải hắn váng đầu, cũng không phải sắc trời trở tối, mà là một bóng người chắn cửa phòng trực, gần như mang cửa phòng trực ngăn trở toàn bộ.

Người này thân hình cao lớn, hơn nữa dị thường mập mạp, Lý Mộ từng gặp con gái quận thừa Trần Diệu Diệu, ở trước mặt gã, cũng có thể tính là chim nhỏ nép vào người.

Lý Mộ nhớ lại một chút, liền nhớ ra, người này tên là Ngô Ba, là một trong mấy người tu hành của huyện nha, chẳng qua ở ba tháng trước đã bị điều tạm rời khỏi, tham dự chuyện bình định nạn cương thi ở Chu huyện, hôm nay lại xuất hiện ở nha môn.

"Tránh ra!"

Ngô Ba từ bên ngoài chen vào, thô lỗ đẩy Lý Mộ ra, hỏi: "Lý sư muội đâu?"

Trương Sơn thu hồi xúc xắc, nói: "Đầu nhi không có đây."

Ánh mắt Ngô Ba ở trong phòng trực nhìn quét một cái, lại nghênh ngang đi ra ngoài.

Chờ sau khi hắn rời khỏi, Trương Sơn nhếch miệng, nói: "Ba Béo không phải đi huyện lân cận bắt cương thi sao, sao nhanh như vậy đã trở lại?"

"Suỵt…" Tên bộ khoái kia dưới trướng Hàn Triết làm một cái ra dấu im lặng đối với hắn, nói: "Nói nhỏ chút, bị hắn nghe được ngươi gọi hắn như vậy, cẩn thận ngươi chịu không nổi!"

“Ta sẽ sợ hắn nghe được sao?” Trương Sơn đè thấp thanh âm, nhỏ giọng nói: “Hắn là như thế nào thành như vậy, heo nhà ta cũng không béo như hắn…”

Lão Vương cười ha ha, nói: “Hắn thành như vậy, không phải do hắn…”

Mặt Trương Sơn lộ vẻ kinh ngạc: “Nói như thế nào?”

Hết chương 110.

Chương 111. Cụ tình chi đạo (2)

“Người bình thường là không ăn đến béo như vậy.” Lão Vương điều chỉnh một cái tư thế ngồi thoải mái, nói: “Có một loại thể chất, tên là thổ hành chi thể, loại người này ngũ hành tất cả đều là thổ, dễ dàng hấp dẫn địa khí, lớn rồi lớn liền trở thành như vậy.”

Trương Sơn chép miệng, nói: “Đây là thể chất vớ vẩn gì vậy?”

“Cái này không phải là thể chất vớ vẩn gì.” Lão Vương lắc lắc đầu, nói: “Béo là béo chút, nhưng tu hành, cũng nhanh hơn người bình thường, bao nhiêu người tu hành, đối với loại thể chất này cầu còn không được. Đừng nhìn hắn béo, ở trong huyện nha, nếu Trương huyện lệnh không dùng bảo vật của triều đình, cũng không phải đối thủ của hắn…”

Trương Sơn ngẩn ra một phen, hỏi: “Đầu nhi của chúng ta cũng đánh không lại hắn?”

Lão Vương gật gật đầu, hỏi: “Bây giờ biết loại thể chất này lợi hại rồi chứ?”

Trương Sơn cúi đầu nhìn nhìn cái bụng nhô ra của hắn, nói với lão Vương: “Ta cũng rất béo, ngươi xem xem ta có phải thể chất lợi hại gì hay không, có thể tu hành hay không?”

Lão Vương cười cười, “Buổi tối đi ngủ sớm một chút, trong mơ tất cả đều có khả năng…”

…

Lý Mộ ở cửa nghe hai câu, nếu theo lão Vương nói, Trần Diệu Diệu hẳn cũng là thổ hành chi thể, đây có lẽ chính là nguyên nhân thân thể nàng mập mạp.

Lại liên tưởng đến hỏa hành chi thể của Triệu Vĩnh, Lý Mộ tựa như đã hiểu, vì sao quận thừa muốn định ra một hôn sự như vậy cho hắn.

Ngũ hành tương sinh lại tương khắc, mộc sinh hỏa, hỏa sinh thổ, thổ sinh kim, kim sinh thủy, thủy sinh mộc, Triệu Vĩnh là

hỏa hành chi thể, nếu là cùng Trần Diệu Diệu thổ hành chi thể kết hợp, đối với Trần Diệu Diệu có chỗ cực tốt.

Chỉ cân nhắc thể chất, không cân nhắc cái khác, bọn họ xác thực tính là một đôi trời sinh.

Tựa như Lý Mộ và Liễu Hàm Yên.

Khác nhau là, hỏa hành chi thể cùng thổ hành chi thể bên nhau, chỉ có lợi đối với người sau.

Lý Mộ nếu song tu cùng Liễu Hàm Yên, vậy mới là thật sự âm dương tương hợp, đối với hai người đều rất có lợi.

Nhìn từ tình huống của Lý Mộ mấy tháng qua, ngũ hành chi thể tuy hiếm thấy, nhưng lại không đến trình độ khan hiếm, trước có Triệu Vĩnh Nhâm Viễn, sau có Ngô Ba, ba người thể chất giống nhau, vận mệnh lại hoàn toàn trái ngược.

Thể chất hiếm thấy như bọn họ, ở trong đạo môn, cực được hoan nghênh.

Có một số tông môn, thậm chí sẽ tính sẵn thời gian, phái đệ tử xuống núi tìm hiểu, phụ cận có trẻ con mới sinh ra hay không, nếu trùng hợp phát hiện trẻ mới sinh canh giờ đặc thù, sẽ hẹn sẵn với cha mẹ đứa bé, chờ khi nó vừa tới năm sáu tuổi, liền lên núi tu hành, trong nhà đứa trẻ này cũng sẽ nhận được rất nhiều bồi thường.

Mà thái độ của triều đình đối với cái này, lại hoàn toàn trái ngược.

Tuy bọn họ hàng năm đều sẽ mời chào lượng lớn người tu hành, nhưng vì duy trì thống trị cùng yên ổn, triều đình cũng không hy vọng xuất hiện quá nhiều người tu hành.

Thứ nhất cái này sẽ tạo thành dân cư cố định địa phương xói mòn, thứ hai, người tu hành không chịu triều đình quản hạt, hơn nữa thường thường làm ra chuyện vi phạm lệnh cấm, nhiễu loạn xã hội yên ổn, bọn họ số lượng càng nhiều, càng bất lợi cho triều đình thống trị ổn định.

Bởi vậy, ở trên loại chuyện này, triều đình tuy không ngăn cản đạo môn, nhưng cũng không phối hợp.

Nếu không, chỉ cần để nha môn địa phương, mang hộ tịch toàn bộ dân chúng khu trực thuộc đều sàng chọn một lần, liền có thể không sót một ai mang những người có tu thiên phú hành này tìm ra.

Ở địa giới Đại Chu, lực ảnh hưởng của các tông phái đạo môn tự nhiên không bằng triều đình, triều đình không ủng hộ, hơn chín phần mười thiên tài tu hành, đều sẽ như Lý Mộ, như Liễu Hàm Yên mai một như vậy.

Nếu là không có cơ duyên, bọn họ cả đời này, đều sẽ không bước lên con đường tu hành.

Nếu không có lần đó ngoài ý muốn, Lý Mộ làm bộ khoái, có lẽ sẽ cưới vợ sinh con, tầm thường sống hết một đời, lại có lẽ, sẽ hi sinh vì nhiệm vụ, trên thực tế, nếu không phải Lý Mộ hồn phách sống lại, hắn đã hi sinh vì nhiệm vụ.

Lúc tới cửa Vân Yên các, Lý Mộ không nghĩ việc này nữa, vừa rồi ở nha môn, hắn chịu Trương Sơn dẫn dắt, đã tìm được cách thu thập cảm xúc sợ hãi.

Nếu hắn có thể dọa được Trương Sơn, thu gặt cảm xúc sợ hãi, tự nhiên cũng có thể dọa người khác.

Hắn có thể ở huyện Dương Khâu mở một nhà ma, tự mình giả quỷ dọa người, nhà ma làm ăn càng tốt, tốc độ hắn thu thập cảm xúc sợ hãi liền càng nhanh.

Lý Mộ căn bản không lo lắng vấn đề khách nhân, thời đại này, hạng mục có thể tiêu khiển giải trí không nhiều, nơi các nam nhân thích tiêu khiển nhất tự nhiên là lầu xanh, nhưng không phải mọi người đều có thận đao thương bất nhập như Lý Tứ, có thể mang lầu xanh coi là nhà mình…

Lui một vạn bước, cho dù là bọn họ thân thể ai cũng là làm bằng sắt, mỗi ngày đi cũng tiêu phí không nổi, dù sao bọn họ không giống với Lý Tứ, không thể khiến nữ tử lầu xanh dán ngược lại.

Chính là vì không có quán bar, không có ktv, không có rạp chiếu phim, hiệu sách, trà lâu, hí lâu, nhạc phường làm ăn mới có thể tốt như vậy.

Lý Mộ hẳn là người đầu tiên ở nơi này mở nhà ma, đến lúc đó, hắn có thể lấy giá cực thấp, thậm chí là miễn phí để hấp dẫn khách hàng, dù sao hắn chỉ là muốn cảm xúc sợ hãi, cũng không phải muốn dựa vào cái này kiếm tiền.

Chuyện mở cửa hàng, Lý Mộ không sở trường, vẫn cần tìm Liễu Hàm Yên hỗ trợ.

Vân Yên các, Liễu Hàm Yên nghe xong ý tưởng của Lý Mộ, do dự nói: "Cách nghĩ của ngươi thật ra được đấy thể, nhưng thật sự sẽ có người trả tiền đi để người ta giả quỷ dọa mình sao?"

"Thử trước một chút đi."

Người ta ở sau khi ăn uống no đủ, điều kiện vật chất thỏa mãn thật lớn, liền thích tìm kiếm kích thích trên tinh thần, Disneyland vé vào cửa đắt như vậy, mỗi ngày còn không phải có người nối đuôi nhau?

Lý Mộ nói: "Chuyện mở cửa hàng ta không hiểu, liền kính nhờ ngươi, cần tiêu phí, trừ từ trong phần trăm của ta."

Liễu Hàm Yên gật gật đầu, nói: "Nhâm chưởng quầy của tiệm sách Tứ Hải, hôm nay mang tiệm sách bán cho chúng ta, nơi đó vị trí không tệ, ở nơi đó mở cửa hàng, làm ăn hẳn là sẽ tốt hơn chút…"

Sau khi Lý Mộ rời khỏi, Hoàng chưởng quầy đi lên phía trước, nói: "Cô nương, ngươi không phải mới vừa nói, chuẩn bị mang tiệm sách Tứ Hải biến thành chi nhánh của Vân Yên các chúng ta sao?"

"Chi nhánh về sau nói sau, chuyện này tương đối quan trọng." Liễu Hàm Yên khẽ thở dài, lẩm bẩm: "Vãn Vãn, đây đều là vì hạnh phúc về sau của muội…"

Nhà ma từ lập ra kế hoạch xây dựng, đến trang hoàng, lại đến bố trí, nhanh nhất cũng cần thời gian nửa tháng trở lên.

Nhưng thời gian nửa năm chỉ trôi qua một nửa, Lý Mộ cũng không cần sốt ruột.

Hết chương 111.

Chương 112. Kết oán

Yên tâm giao chuyện này cho Liễu Hàm Yên, Lý Mộ là càng thêm cố gắng tu hành, hắn cảnh giới Luyện Phách, như là một đứa bé cầm đại đao, binh khí trong tay tất nhiên sắc bén, nhưng sức của đứa bé quá nhỏ, đao sắc bén nữa, ở trong tay hắn cũng là lãng phí.

Pháp lực quá yếu, đạo hạnh quá thấp, là sở đoản lớn nhất của Lý Mộ trước mắt.

Nếu hắn có đạo hạnh của Tô Hòa, phối hợp các loại đạo thuật huyền diệu, không nói vô địch trung tam cảnh, ít nhất cảnh giới thứ sáu Động Huyền trở xuống cũng có thể đi ngang.

Đáng tiếc Tô Hòa không muốn sống cùng Lý Mộ, bằng không, lúc gặp được nguy hiểm, hắn chỉ cần để Tô Hòa nhập vào hắn, yêu quỷ tà tu cái gì, ở trước mặt hắn, hết thảy đều quỳ nói chuyện.

Bây giờ hắn chỉ có thể cố gắng chuẩn bị thêm một ít Thần Hành Phù, thấy tình thế không ổn liền chạy đi vịnh Bích Thủy, không thể không nói, đạo môn mấy tông phái này, Phù Lục phái là một cái đặc thù nhất.

Luận luyện đan thuật, bọn họ kém Đan Đỉnh phái, luận trận pháp, cũng không tinh thông bằng Linh Trận phái, luận thần thông đạo thuật, không bằng nam tông bắc tông cùng huyền tông, ưu điểm lớn nhất của Phù Lục phái là, đạo hạnh không đủ, bùa đắp vào.

Không có ai biết, Phù Lục phái rốt cuộc có bao nhiêu loại bùa.

Cũng không có ai biết, uy lực bùa của bọn họ có thể mạnh bao nhiêu.

Khi đấu pháp với đệ tử Phù Lục phái, rất khó từ mặt ngoài phán đoán ra thực lực của bọn họ, một tiểu tu Luyện Phách cảnh tay cầm bùa thiên phẩm, có thể dễ dàng tiêu diệt cao thủ trung tam cảnh.

Đương nhiên, bùa thiên phẩm, tỷ lệ thành bùa cực thấp, cần cao thủ thượng tam cảnh, thử mấy ngàn lần, mới có thể vẽ thành một tấm.

Loại bùa này, mặc dù là ở Phù Lục phái cũng rất hiếm thấy, một năm sẽ không ra mấy tấm, chỉ có số rất ít người có thể có được.

Trừ Tà Phù, Định Thân Phù các thứ, là bùa hoàng giai cấp thấp nhất, có chút pháp lực là có thể thi triển, Thần Hành Phù đã thuộc về huyền giai, vẽ bùa ít nhất cần tu vi Luyện Hồn cảnh.

Lá bùa này có thể nói là chuẩn bị để chạy, lấy tu vi Tụ Thần của Lý Thanh vẽ bùa, người tu hành Thần Thông cảnh bình thường cũng không nhất định có thể đuổi kịp.

Mặc kệ gặp được nguy hiểm gì, chỉ cần Lý Mộ có thể chạy đến vịnh Bích Thủy, hắn sẽ đứng ở thế bất bại.

Cho nên hắn tính từ chỗ Lý Thanh xin thêm mấy tấm, chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.

Lúc Lý Mộ đi vào phòng trực, chỉ nhìn thấy một mình Lý Thanh, hắn đi vào phòng trực, nói: “Đầu nhi…”

Nhìn thấy Lý Mộ tiến vào, Lý Thanh phất phất tay, cửa phòng trực trực tiếp đóng lại.

Lý Mộ hơi ngẩn ra, kinh ngạc nói: “Đầu nhi, ban ngày ban mặt đóng cửa làm cái gì?”

Lý Thanh đứng lên, vẻ mặt nghiêm nghị nhìn hắn, hỏi: “ “Thanh Tâm Quyết” ngươi dạy ta, là từ nơi nào có được?”

Lý Mộ thấy nàng vẻ mặt nghiêm túc, cẩn thận hỏi: “Cái này, cái này rất quan trọng sao?”

Lý Thanh thở sâu, nói: “Ta vốn tưởng, quyết này có thể tiết kiệm thời gian ghi nhớ phù văn, ngày hôm qua lúc vẽ bùa mới phát hiện, nó thế mà có thể đề cao xác xuất thành công vẽ bùa, ngươi có biết điều này ý nghĩa cái gì không?”

Lý Mộ kinh ngạc nói: “Cái gì…”

Lý Thanh nghiêm nghị nói: “Càng là bùa cấp cao, liền càng khó vẽ thành công, bùa thiên giai, thường thường cần viết mấy ngàn lần, mới có thể thành công một lần, toàn bộ tổ đình Phù Lục phái, bùa thiên giai một năm sinh ra, cũng không vượt qua mười tấm…”

Lý Mộ biết điều này ý nghĩa cái gì.

Ý nghĩa người Phù Lục phái, nếu biết Thanh Tâm Quyết, có thể sản xuất lượng lớn bùa thiên giai.

Bùa thiên giai, ở giới tu hành, là tồn tại như vũ khí hạt nhân.

Nó chỉ có cường giả cảnh giới thứ bảy trở lên mới có thể viết, có thể ở trong bùa phong tồn một chiêu thần thông của bọn họ.

Bùa phẩm giai càng cao, tỷ lệ thành bùa liền càng thấp, toàn bộ Phù Lục phái, bùa thiên giai hàng năm sinh ra, hai bàn tay cũng có thể đếm được.

Nếu bùa thiên giai có thể sản xuất lượng lớn, đến lúc đó, người Phù Lục phái cầm một lá bùa thiên giai, Luyện Phách giết Thần Thông, Tụ Thần diệt Động Huyền, đơn giản như ăn cơm uống nước, Phù Lục phái sẽ xưng bá mười châu, không ai có thể ngăn cản…

Lý Thanh chậm rãi nói: “Nếu việc này truyền ra, sẽ mang đến một trường hạo kiếp cho đạo môn, đến lúc đó, mặc kệ là ngươi hay là ta, đều không thể chạy thoát, Thanh Tâm Quyết này, ngươi còn có nói cho người khác hay không?”

Phản ứng của Lý Mộ đối với cái này, cũng không lớn như Lý Thanh.

Thanh Tâm Quyết tính là hạo kiếp cái gì, nếu hắn mang Cửu Tự Chân Ngôn, đem 《Đạo Đức Kinh》 phát tán ra ngoài, đó mới là hạo kiếp thật sự của đạo môn.

Nếu lại thêm 《Tâm Kinh》, ngay cả phật môn cũng chạy không thoát.

Liễu Hàm Yên là người một nhà, đáng giá tín nhiệm, vì không để Lý Thanh lo lắng, Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: “Không có, trên thế giới này, chỉ có ta và ngươi biết.”

Ở trước mặt một nữ nhân, giấu diếm một nữ nhân khác, điều này làm trong lòng Lý Mộ sinh ra một loại cảm giác kỳ quái,

Lý Thanh nghi hoặc nói: "Vậy ngươi là như thế nào có được?"

Lý Mộ chưa từng giải thích nhiều, chỉ nói: "Tóm lại đầu nhi tin tưởng ta, Thanh Tâm Quyết tuyệt đối sẽ không truyền ra."

Ánh mắt Lý Thanh nhìn về phía hắn, trong lòng như có phán đoán, cũng không hỏi nhiều nữa, nói: "Ngươi phải nhớ kỹ lời của ta, quyết này một khi tiết lộ, sẽ đưa tới họa sát thân cho ngươi."

Một cái Thanh Tâm Quyết nàng đã khẩn trương thành như vậy, nếu mang Cửu Tự Chân Ngôn dạy cho nàng, chỉ sợ phản ứng của nàng sẽ lớn hơn nữa.

Lý Mộ đành phải mang ý tưởng ban đầu tạm thời gác lại, nói: "Đầu nhi, có thể giúp ta vẽ mấy lá bùa hay không?"

Thần Hành Phù và Sưu Hồn Phù đối với Lý Thanh mà nói không có gì khó khăn, nàng trực tiếp vẽ một xấp cho Lý Mộ, Lý Mộ cất Sưu Hồn Phù đi, Thần Hành Phù thì mang theo bên người.

Hai loại bùa này, Lý Mộ phải chờ tới lúc Ngưng Hồn cảnh mới có thể viết.

Hắn cùng Lý Thanh đi ra khỏi phòng trực, trước mặt đụng tới một núi thịt.

Nhìn thấy Lý Thanh, trên khuôn mặt cực lớn của Ngô Ba lộ ra nụ cười, "Lý sư muội, đã lâu không gặp…"

Lý Thanh thản nhiên nói: "Ngô sư huynh đã lâu không gặp."

Ngô Ba cười cười, nói: "Sắp đến buổi trưa rồi, Lý sư muội muốn cùng ta đi ăn cơm trưa hay không?"

"Không cần." Lý Thanh từ chối Ngô Ba, nói: "Ta còn cần tuần tra, Ngô sư huynh tự mình ăn đi."

Ngô Ba thở dài, nói: “Lý sư muội, chúng ta cùng thuộc một mạch, ngươi cần gì phải mỗi một lần đều từ chối sư huynh ở ngoài ngàn dặm, ngươi biết, ta là thổ hành chi thể, ngươi ta nếu có thể song tu, trong vòng năm năm, ngươi nhất định có thể tiến vào trung tam cảnh…”

Lý Thanh sắc mặt lạnh lùng, nói: “Xin lỗi Ngô sư huynh, ta thích một mình tu hành.”

Nói xong, nàng liền không để ý Ngô Ba, đi thẳng ra ngoài.

Lý Mộ ở trong lòng cười lạnh một tiếng, thổ hành chi thể có gì ghê gớm, vô luận là tốc độ tu hành, hay là lợi ích của song tu, cũng không thể so sánh với thuần dương chi thể.

Hết chương 112.

Chương 113. Họa thủy đông dẫn (1)

Lý Thanh nếu quả thật là người ham chỗ tốt của song tu, Lý Mộ đã sớm bị nàng chà đạp, còn đến lượt tên mập này sao?

Trừ thể trọng, hắn một điểm nào hơn được mình?

Lý Thanh đi ra khỏi huyện nha, Lý Mộ đang muốn rời khỏi, Ngô Ba bỗng nhiên nói: "Đứng lại."

Lý Mộ dừng bước, nhìn hắn một cái, hỏi: "Ngô bộ đầu có việc sao?"

Ngô Ba nhìn Bạch Ất trong tay hắn, nói: "Kiếm của ngươi ở đâu ra, ta nhớ thanh kiếm này là Lý sư muội trước kia dùng."

Lý Mộ nói: "Đây là đầu nhi tặng cho ta."

"Xem ra Lý sư muội rất coi trọng đối với ngươi." Ngô Ba cười vỗ vỗ bả vai Lý Mộ, nói: "Không tệ, người Lý sư muội coi trọng, nhất định có chỗ nào hơn người…"

Ngô Ba cười rời khỏi, Lý Mộ đứng ở cửa nha môn, sắc mặt lại âm trầm xuống.

Ngay tại vừa rồi, lúc Ngô Ba vỗ bả vai hắn, đưa một tia âm sát chi khí vào trong cơ thể hắn.

Người thường, thậm chí người tu hành Luyện Phách cảnh, có thể chỉ có thể phát hiện trong cơ thể chợt lóe qua một tia cảm giác mát lạnh, nhưng Lý Mộ có pháp lực phật môn, cực kỳ mẫn cảm đối với âm khí sát khí, cho dù Ngô Ba làm bí ẩn, lại mang một tia âm sát chi khí này giấu cực sâu, vẫn chưa thể tránh được cảm giác của Lý Mộ.

Ngô Ba người này, tuy là người tu hành, tâm địa lại cực kỳ ác độc tàn nhẫn.

Nếu Lý Mộ chỉ là một bộ khoái bình thường, bị một tia âm sát chi khí này xâm nhập, sẽ ở trong mấy ngày kế tiếp bệnh nặng một hồi, nếu hắn đơn thuần chỉ có đạo hạnh luyện hóa ba phách, một tia âm sát chi khí này giấu ở trong cơ thể, cũng sẽ trở thành trở ngại ngày sau tu hành, phi thường dễ dàng ở thời

điểm hắn đột phá tu vi bùng nổ, khiến hắn thất bại trong gang tấc.

Trong cơ thể Lý Mộ chợt lóe ánh sáng vàng, một tia âm sát chi khí kia liền bị hắn đuổi ra khỏi thân thể.

Làm xong tất cả cái này, Lý Mộ chưa về nhà, mà là lại quay trở về nha môn.

Hàn Triết đang ở phòng trực đọc sách, nhìn thấy Lý Mộ đi vào, vội vàng mang quyển《Một rèm mộng xuân》kia giấu đến dưới bàn, ngẩng đầu hỏi: "Ngươi tới nơi này làm gì?"

Đã kết oán với Ngô Ba, Lý Mộ đương nhiên cần sớm hỏi thăm chi tiết của gã.

Hắn và Hàn Triết tuy cũng không hợp gì, nhưng tốt xấu cũng là chiến hữu cùng nhau từng đánh cương thi, từng đuổi tà tu, Lý Thanh, Hàn Triết cùng Ngô Ba đều đến từ tổ đình Phù Lục phái, Lý Mộ không tiện đến hỏi Lý Thanh, Hàn Triết là một cửa đột phá rất tốt.

Hắn nhìn Hàn Triết, hỏi: "Ngươi hiểu biết đối với Ngô bộ đầu không?"

"Ngươi nói Ngô Ba?" Hàn Triết liếc hắn, hỏi: "Ngươi hỏi thăm hắn làm gì?"

Lý Mộ nói: "Tò mò."

Hàn Triết trái lại cũng không tiếp tục truy hỏi, nói: "Chúng ta đều đến từ tổ đình Phù Lục phái, hắn và Thanh cô nương là sư huynh muội cùng một mạch, ông của hắn là trưởng lão một mạch đó, có tu vi Tạo Hóa cảnh…"

Hàn Triết nói mấy câu đơn giản, liền mang tin tức quan trọng của Ngô Ba đều nói cho Lý Mộ.

Sau đó, hắn lại hồ nghi nhìn Lý Mộ một cái, nhắc nhở: "Ngô Ba người này, lòng dạ cực nhỏ, trừng mắt nhất định báo thù, ngươi tốt nhất đừng đi trêu chọc hắn…"

"Ta trêu vào hắn làm cái gì, ta đánh không lại hắn…" Lý Mộ xua tay, nói: "Ngươi vừa rồi đọc sách gì vui vẻ như vậy, ta mượn xem chút…"

Hàn Triết nghiêm mặt, ngồi thẳng người, nói: “Quyển đạo thư này rất thâm ảo, ngươi xem không hiểu…”

Từ chỗ Hàn Triết rời khỏi, Lý Mộ lại đi tới phòng trực của lão Vương.

Lão Vương cũng không ở trong phòng trực, Lý Mộ tìm một vòng, rốt cuộc ở phòng hộ tịch tìm được lão.

Lão Vương đang sửa sang lại tư liệu hộ tịch, Lý Mộ đi vào, hỏi: “Lão Vương, có sách nào nói về ngũ hành chi thể hay không?”

Lý Mộ hiểu biết đối với bản thân còn chưa đủ, trong quyển cơ sở tu hành kia Lý Thanh cho hắn, mặc dù có nhắc tới thuần âm, thuần dương, cùng với ngũ hành chi thể, nhưng cũng chỉ là nói vài câu lướt qua, vẫn chưa xâm nhập thuyết minh.

Lão Vương vùi đầu ở đôi cao cao công văn khố trong, đầu cũng không nâng, nói: “Chính ngươi đi tìm tìm xem.”

Lý Mộ tới phòng trực của lão Vương, sách lão cất giữ cực kỳ phong phú, Lý Mộ tìm kiếm từng giá sách, tìm non nửa canh giờ, mới từ trong góc tìm được một quyển 《Thần Dị Lục》.

Quyển sách này có chút tương tự với 《Thập Châu Yêu Vật Chí》, khác nhau là, trong yêu vật chí miêu tả, đều là yêu tà quỷ mị, mà trong quyển sách này ghi lại, đều là dị nhân.

Cái gọi là dị nhân, là chỉ người khác với người bình thường.

Thuần âm, thuần dương, ngũ hành chi thể, tính ở hàng ngũ dị nhân.

Đại thiên thế giới, không gì lạ không có, ngoài ra, còn có người lưng mọc hai cánh, người có thể trời sinh khống hỏa, khống thủy, cùng với người trời sinh linh đồng, vân vân, đều tính là dị nhân…

Những người này so sánh với người thường, trời sinh đã có thiên phú đặc thù nào đó, nếu là làm một phàm nhân, thì cũng không có gì khác thường, một khi bước vào tu hành, sẽ triển lộ ra thiên phú thật sự.

Ví dụ như người trời sinh linh đồng, chưa tu hành, chỉ là có thể nhìn thấy vật âm quỷ, nếu tu hành có thành tựu, một đôi linh đồng, có thể hút tâm thần người ta, biến người khác thành con rối của mình, tà dị vô cùng.

Về phần ngũ hành chi thể, trừ hành thổ, bốn hành còn lại, trước khi tu hành không khác gì người thường, thổ hành chi thể bởi vì một nguyên nhân nào đó, đều là hình thể mập mạp, trình độ mập mạp, mỗi người một khác.

Mà thuần dương thuần âm, là thể chất cực tốt thích hợp tu hành, ưu thế chủ yếu thể hiện ở trên tốc độ hấp thu thiên địa linh khí, cũng là lô đỉnh song tu tốt nhất.

Song tu với người thuần âm thuần dương, đối với tu hành có chỗ tốt to lớn.

Đương nhiên, nếu là nam nhân thuần dương chi thể, cùng nữ tử thuần âm chi thể song tu, chỗ tốt càng lớn khó có thể tưởng tượng, trong sách này giữa những hàng chữ miêu tả đối với cái này, thậm chí Lý Mộ sinh ra một loại áy náy.

Tựa như hắn không song tu với Liễu Hàm Yên, chính là cực độ lãng phí đối với tài nguyên trời ban.

Dù sao, thể chất thích hợp, giới tính thích hợp, tuổi thích hợp, lại vừa vặn là hàng xóm, loại trùng hợp này, có thể khai thiên tích địa tới nay chỉ một lần như vậy.

Quyển sách này vẫn là không mang về, miễn cho Liễu Hàm Yên lơ đãng nhìn thấy, còn tưởng là sự ám chỉ nào đó của Lý Mộ.

Căn cứ trên《Thần Dị Lục》miêu tả, Lý Mộ đối với trình độ quý giá của những thể chất đặc dị này cũng có tiến một bước hiểu biết.

Vãn Vãn trời sinh linh đồng, cùng với một ít người thiên phú thần thông khác sinh ra đã có, thuộc về biến dị, số lượng là thưa thớt nhất.

Thuần âm, thuần dương chi thể, trong vạn người mới tìm được một, huyện Dương Khâu dân cư hơn mười vạn, có thể

chỉ có mấy thuần âm thuần dương chi thể, hơn nữa bọn họ cả đời sẽ không biết.

Hết chương 113.

Chương 114. Họa thủy đông dẫn (2)

Ngũ hành chi thể tuy không hiếm thấy như hai kẻ trước, nhưng thường thường trong mấy trăm hơn một ngàn trẻ con mới sinh, mới có một người như vậy, thật sự có thể được các tông phái đạo môn phát hiện, hấp thu vào tông môn, đã ít lại càng ít.

Bình thường mà nói, ngũ hành chi thể, hắn mỗi ngày ở trên đường tuần tra, có lẽ có thể gặp được một hai người, chỉ là ngay cả chính bọn họ cũng không biết mà thôi.

Lý Mộ đang xem say sưa, khi mở ra một tờ, phát hiện một tờ này và trang tiếp theo không nối tiếp nhau.

Nội dung về thuần âm, thuần dương, cùng với ngũ hành chi thể còn chưa nói hết, đã cắt ngang, ngược lại nói về một loại thể chất khác, Lý Mộ cầm lấy sách nhìn nhìn, phát hiện ở giữa có một tờ bị người ta xé mất.

Kẻ lúc trước đọc sách, không yêu quý bộ sách chút nào cả, Lý Mộ lắc lắc đầu, mang quyển sách này thả lại chỗ cũ, lại ở trên giá sách của lão Vương lật một chút, bất ngờ ở trên quyển sách nào đó đào được một pháp thuật nhỏ thực dụng.

Liễm Tức Thuật làm pháp thuật cấp thấp thường gặp, học không khó, tác dụng lại rất lớn.

Nó có thể hữu hiệu che giấu pháp lực dao động trên thân người tu hành, chỉ cần tu vi không phải cao hơn mình quá nhiều, cho dù là mở Thiên Nhãn, cũng nhìn không thấu chi tiết của mình.

Lại tốn hơn nửa canh giờ, sau khi học xong Liễm Tức Thuật, Lý Mộ rời khỏi huyện nha, tới Vân Yên các, tính cùng Liễu Hàm Yên xâm nhập thảo luận vấn đề trù hoạch kiến lập nhà ma.

Liễu Hàm Yên đối với loại chỗ ăn chơi kiểu mới này không có khái niệm gì, Lý Mộ đời trước từng đi vài lần, đại khái rõ ràng cấu tạo trong đó, hai người sớm một ngày định ra phương

án, thì có thể sớm một ngày khởi công, sớm một ngày ngưng phách.

Thương lượng với Liễu Hàm Yên xong chi tiết cụ thể, đã là buổi chiều, Lý Mộ thuận tiện thay quần áo, ở trà lâu thuyết thư một canh giờ.

Một mặt, là hắn đã đáp ứng Liễu Hàm Yên, nên giữ lại khách nhân cho trà lâu, một mặt khác, hấp thụ thêm một chút cảm xúc giận dữ, đối với hắn cũng không có gì xấu.

"Bạch Tố Trinh bởi vì xúc phạm thiên điều, ở sau khi sinh đứa nhỏ, bị Pháp Hải thu vào trong bát, trấn áp dưới tháp Lôi Phong…"

Lý Mộ hôm nay kể là 《Bạch Xà Truyện》, sửa chữa đối với tên địa danh trong đó, chùa Kim Sơn cũng sửa thành chùa miếu khác, để tránh lần sau gặp Huyền Độ, không dễ ăn nói.

《Bạch Xà Truyện》 Lý Mộ nửa tháng trước đã kể, chẳng qua chưa kể xong, chuyện xưa kể đến đoạn mấu chốt, hắn theo lệ thường cắt ngang, sau đó từ hậu đài chuồn khỏi cửa.

Từ cửa sau quán trà đi ra, là một ngõ nhỏ không người, Lý Mộ đang định vụng trộm chuồn đến phố trước, bên tai bỗng nhiên truyền đến một thanh âm.

"Bạch Tố Trinh cùng Hứa Tiên về sau thế nào?"

Lý Mộ ngẩng đầu, theo phương hướng thanh âm truyền đến nhìn lại, nhìn thấy một thiếu nữ áo trắng mười lăm mười sáu tuổi, ngồi ở đầu tường, đong đưa cẳng chân, nghiêng đầu nhìn hắn.

Lý Mộ nói: "Chuyện xưa hôm nay đã kể xong, cô nương nếu còn muốn nghe, lần sau lại tới."

Thiếu nữ lắc lắc đầu, bất mãn nhìn Lý Mộ, nói: "Không được, ta muốn nghe ngay bây giờ."

Lúc nói chuyện, đôi mắt long lanh trong suốt kia của nàng bỗng nhiên biến thành một đôi con ngươi xanh biếc dựng thẳng.

Yêu vật hóa hình!

Trong lòng Lý Mộ căng thẳng, lập tức thi triển Thiên Nhãn Thông, nháy mắt đã nhìn thấu bản thể của thiếu nữ này.

Thiếu nữ áo trắng ngồi ở đầu tường, thế mà lại là một con xà yêu!

Yêu vật hóa hình, Lý Mộ khẳng định đánh không lại, hắn trầm mặc một lát, sau khi trong lòng làm một phen cân nhắc, nói: "Nếu cô nương muốn nghe, vậy ta liền kể cho ngươi một chút đi…"

Thiếu nữ nói: "Ngươi kể từ đầu đi, phía trước ta chưa nghe."

Lý Mộ không ngờ mình thế mà có một ngày bởi vì đoạn chương mà bị người nghe bắt được tại trận, ngại là xà yêu này hắn không phải đối thủ, chỉ có thể đằng hắng cổ họng, chậm rãi mở miệng.

"Bạch Tố Trinh là xà yêu tu luyện ngàn năm, vì báo đáp ân cứu mạng kiếp trước của thư sinh Hứa Tiên, hóa thành hình người, gả làm vợ Hứa Tiên…"

"Pháp Hải kể với Hứa Tiên Bạch Tố Trinh chính là xà yêu, Hứa Tiên nửa tin nửa ngờ. Về sau Hứa Tiên theo biện pháp của Pháp Hải ở tết Đoan Ngọ bảo Bạch Tố Trinh uống rượu có chứa hùng hoàng, Bạch Tố Trinh không thể không hiện ra nguyên hình, lại mang Hứa Tiên hù chết, Bạch Tố Trinh lên thiên đình đào trộm tiên thảo linh chi, mới cứu sống Hứa Tiên…"

"Pháp Hải mang Hứa Tiên lừa tới trong chùa cũng giam lỏng, Bạch Tố Trinh và Tiểu Thanh cùng nhau đấu pháp với Pháp Hải, nước dâng lên dìm chùa núi, lại bởi vậy thương tổn sinh linh khác. Bạch Tố Trinh bởi vì xúc phạm thiên điều, ở sau khi sinh con bị Pháp Hải thu vào trong bát, trấn áp ở dưới tháp Lôi Phong."

"Hứa Sĩ Lâm đỗ kỳ thi lớn, được phong quan lớn, cứu ra phụ thân cùng mẫu thân của mình, rốt cuộc một nhà đoàn viên…"

…

Thiếu nữ xà yêu hừ lạnh một tiếng: “Hứa Tiên này, ngay cả nương tử mình cũng hại, thật sự là kẻ không biết tốt xấu!”

Lý Mộ miệng khô lưỡi khô, mím môi, hỏi: “Cô nương, chuyện xưa kể xong rồi, ta có thể đi rồi chứ?”

“Đợi chút.” Thiếu nữ từ trên tường nhảy xuống, nói: “Ta muốn hỏi thăm ngươi một người.”

Thấy xà yêu này như không có ác ý gì, Lý Mộ thoáng nhẹ nhàng thở ra, hỏi: “Người nào?”

Thiếu nữ hỏi: “Ngươi có từng thấy một người bộ dạng rất cao hay không?”

Xà yêu này bộ dạng thật ra rất xinh đẹp, chỉ là có chút thiếu tâm kế, Lý Mộ nói: “Người bộ dạng rất cao có rất nhiều, ta phải biết hắn bộ dáng thế nào, mới có thể trả lời vấn đề của ngươi.”

“Ồ…”

Thiếu nữ như có chút suy nghĩ, một lát sau, vươn bàn tay, ở trên không nhẹ nhàng miết một cái, trước mắt Lý Mộ, liền xuất hiện một mảng hình ảnh ánh sáng.

Trong hình ảnh ánh sáng đó hiện ra bộ dáng một nam tử cao gầy.

Trái tim Lý Mộ điên cuồng nhảy lên thình thịch, nam tử cao gầy hiện ra trong hình ảnh kia, chính là tên thằn lằn tinh kia chết ở trong tay Lý Mộ.

Thiếu nữ tới gần Lý Mộ, bỗng nhiên nói: “Tim của ngươi đập rất nhanh, ngươi từng gặp hắn, phải không?”

Lý Mộ vẻ mặt “chấn động”, nhìn thiếu nữ kia, hỏi: “Đây, đây là pháp thuật sao, ngươi là tiên nữ?”

Ở dưới tác dụng của Liễm Tức Thuật, chỉ cần xà yêu này chưa đến cảnh giới thứ tư, cho dù là mở Thiên Nhãn, cũng nhìn không thấu tu vi của Lý Mộ. Giờ phút này ở trong mắt nàng, Lý Mộ chính là một người thường, bị chiêu này kinh đến, hợp tình hợp lý.

Huống chi, nửa tháng đó ở hí lâu, kỹ năng diễn xuất của Lý Mộ đề cao rất nhiều, tuy còn không làm được hồn nhiên thiên thành không chút sơ hở, nhưng ứng phó loại trường hợp nhỏ này không thành vấn đề.

Thiếu nữ chưa phủ nhận, cũng chưa thừa nhận, chỉ là không hoài nghi Lý Mộ nữa, hỏi: "Hắn là thủ hạ của ta, ngươi từng gặp hắn sao?"

Lý Mộ lắc đầu nói: "Bẩm tiên tử, không có."

Hết chương 114.

Chương 115. Nhặt mót

Thiếu nữ phất tay lần nữa, hình ảnh ở không trung biến ảo, lại hiện ra một khuôn mặt người, nàng lại hỏi: “Vậy ngươi từng thấy người này không?”

Lý Mộ nhìn gương mặt tên lùn kia, lắc lắc đầu, “Cũng chưa.”

Trong lòng Lý Mộ âm thầm kêu khổ, giết tên lùn, đến thằn lằn tinh, giết thằn lằn tinh, lại tới xà yêu, xà yêu này hiển nhiên là tới cửa báo thù cho tên lùn cùng thằn lằn tinh, dưới tình huống bình thường, Lý Mộ không có khả năng là đối thủ của xà yêu hóa hình này, tuyệt đối không thể bại lộ mình.

Thiếu nữ nhìn mắt Lý Mộ, con ngươi dựng thẳng hiện lên lần nữa, nhẹ nhàng hỏi: “Thật sự chưa?”

Trong lòng Lý Mộ rung động, nếu không phải kịp thời tụng niệm Thanh Tâm Quyết, chỉ sợ sẽ bị nàng mê hoặc. Trong lòng hắn một mảng bình tĩnh, trên mặt lại hiện ra nét mê mang, lẩm bẩm: “Chưa…”

“Xem ra, chỉ có thể lại tìm người khác hỏi một chút…”

Xà yêu không để ý tới Lý Mộ nữa, chậm rãi đi ra khỏi ngõ nhỏ, tới phố chính.

Một xà yêu hóa hình, ở trong huyện thành không biết sẽ gặp phải nhiễu loạn gì, phải sớm một chút bẩm báo lên.

Lý Mộ đi theo nàng đến phố chính, xa xa nhìn thấy một núi thịt đang ở trên đường di động, bỗng linh cơ khẽ động, nói: “Kia là bộ đầu huyện nha chúng ta, ngươi đi hỏi hắn chút, có lẽ hắn sẽ biết…”

Thiếu nữ nghe xong Lý Mộ nói, quả nhiên hướng Ngô Ba đi đến.

Lý Mộ thì nhân cơ hội này nhanh chóng chuồn đi, xa xa, hắn đã cảm nhận được phía sau truyền đến hai đạo pháp lực dao động mãnh liệt, sau đó, một bóng trắng liền từ trên đỉnh đầu Lý Mộ xẹt qua, hướng phía ngoài thành mà đi.

“Yêu nghiệt, chạy đâu!”

Ngô Ba thân thể mập mạp, nhưng động tác lại không chậm một chút nào, theo sát sau xà yêu kia, đuổi theo ra ngoài thành.

Ngô Ba tuy cũng là cảnh giới thứ ba, nhưng hắn là cháu của trưởng lão Phù Lục phái, nhất định hiểu được mấy chiêu đạo thuật, có mấy lá bùa lợi hại, cho dù là yêu tu cảnh giới thứ tư, gặp hắn, cũng không nhất định có thể kiếm được quá nhiều lợi ích.

Trong lòng Lý Mộ chờ mong, tốt nhất để Ngô Ba thu yêu tinh kia, miễn cho nàng về sau lại tìm mình làm phiền.

Tên lùn giúp Triệu gia làm ác, cùng với thằn lằn tinh kia, đều không phải thứ gì tốt, xà yêu đó cùng hội với bọn họ, nhất định không phải yêu quái hiền lành gì, Lý Mộ cũng sẽ không thương hương tiếc ngọc.

Lý Mộ về tới huyện nha, nửa canh giờ sau, mới nhìn thấy Ngô Ba vẻ mặt âm trầm trở về.

Quần áo hắn có chút rách nát, đi đường khập khiễng, nửa bên mặt xanh tím, rõ ràng là trúng độc.

Hắn vừa đi, vừa nổi giận mắng: “Xà yêu chết tiệt, đừng để ta gặp được nữa, nếu không ta lột da của ngươi ra, lấy thịt của ngươi đun canh húp!”

Quân tử báo thù, từ sớm tới muộn.

Nhìn thấy bộ dạng thê thảm của Ngô Ba, trong lòng Lý Mộ thư thái hơn không ít.

Tên béo chết tiệt này dám hạ độc thủ với hắn, còn dám tranh với hắn…

Lý Mộ ho một tiếng, vội vàng mang loại ý tưởng đó ném ra sau đầu.

Chu bộ đầu từ trong phòng đi ra, khi nhìn thấy Ngô Ba, cả kinh, hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì, ngươi sao lại chật vật như thế?”

Ngô Ba mặt âm trầm, nói: “Gặp một xà yêu hóa hình, ta đuổi tới ngoài thành, đấu với ả nửa ngày, cuối cùng vẫn để ả

trốn thoát!”

Chu bộ đầu biết thực lực Ngô Ba, không khỏi cả kinh nói: “Xà yêu đó có chỗ nào lợi hại, có thể ở dưới tay của ngươi chạy thoát?”

“Trước không nói cái này.” Ngô Ba nhìn về phía Chu bộ đầu, nói: “Độc rắn của xà yêu kia không tầm thường, cho dù là ta cũng không thể cứng rắn đối kháng, trong nha môn còn đan dược trừ độc chữa thương có hay không, xà yêu đó cũng bị ta đánh bị thương nặng, không chạy được bao xa, nhất định tránh ở nơi nào đó chữa thương, chờ ta khu trừ độc rắn trong cơ thể, lại đi tìm nó, sau khi tìm được nó, nhất định phải tự tay mang nó rút hồn luyện phách!”

Xà yêu đó thế mà có thể từ trong tay Ngô Ba chạy thoát, ngược lại có chút ra ngoài Lý Mộ đoán trước.

Hắn trở lại phòng trực, cẩn thận phân tích khả năng xà yêu kia tra tới trên người hắn.

Tuy nói chuyện hắn giết thằn lằn tinh kia, chỉ có Tô Hòa biết, nhưng nếu thằn lằn tinh có thể thông qua chuyện Triệu gia, cuối cùng tra tới trên người hắn, xà yêu này cũng chưa chắc không thể.

Lý Mộ cũng không có bản lãnh của Ngô Ba, ở dưới tình huống Tô Hòa không ở bên người, hắn căn bản không phải đối thủ của xà yêu hóa hình.

Tục ngữ nói, thừa dịp nàng bệnh, lấy mạng nàng, xà yêu kia bị Ngô Ba đả thương, chính là lúc suy yếu, nếu Lý Mộ có thể tìm được nàng, đã có thể trừ hại cho dân, cũng có thể thanh trừ tai hoạ ngầm cho mình, còn có thể lấy phách lực của nàng tu hành, quả thực là một cục đá hạ ba con chim…

Ngô Ba đánh nhau, Lý Mộ nhặt mót, để tránh đợi cho Ngô Ba sau khi thương thế lành, hời cho gã.

Xà yêu dưới trạng thái toàn thịnh, Lý Mộ tự nhiên không phải đối thủ, nhưng xà yêu trọng thương, thì không nhất định.

Cho dù là đánh không lại, Lý Mộ còn có thể chạy.

Kiểm tra một phen Thần Hành Phù tồn kho, Lý Mộ chuồn khỏi nha môn, dọc theo phương hướng vừa rồi xà yêu chạy trốn, một đường đuổi theo ra huyện thành.

Mịch Yêu Phù trong tay hắn phát ra hào quang nhàn nhạt, dẫn đường Lý Mộ đi tới một chỗ rừng cây ngoài thành.

Trong rừng cây một mảng hỗn độn, nơi nơi đều là cây to ngã xuống, trên mặt đất là có vô số hố to, còn đang bốc ra từng làn khói đen.

Rất hiển nhiên, không lâu trước đó, nơi này vừa mới xảy ra một trận đại chiến kịch liệt.

Tấm Mịch Yêu Phù này đến nơi đây liền không còn tác dụng, đi tiếp về phía trước, đó là núi sâu kéo dài trăm dặm, trong núi yêu vật cấp thấp vô số, Mịch Yêu Phù bình thường, không thể chính xác tìm được xà yêu bị thương.

Lý Mộ ở trên mặt đất tìm kiếm một phen, cuối cùng bị hắn tìm được một cái vảy màu trắng.

Cái vảy này cực nhỏ, Lý Mộ mang miếng vảy rắn này bao bọc ở trong Mịch Yêu Phù, gấp lá bùa thành hình dạng hạc giấy, vứt lên không trung, hạc giấy liền chậm rãi vỗ cánh, hướng phương hướng nào đó trong núi bay đi.

Không có vảy xà yêu, ở loại địa phương yêu vật cấp thấp rất nhiều này, Mịch Yêu Phù sẽ mất đi tác dụng.

Nhưng sau khi có xà yêu vảy, nó có thể tập trung khí tức xà yêu, tìm được vị trí của nàng.

Lý Mộ theo Mịch Yêu Phù, đi qua trong núi rừng, chỉ cần không vào quá sâu, sẽ không lo lắng gặp phải yêu vật lợi hại.

Căn cứ Ngô Ba nói, xà yêu đó bị hắn đánh trọng thương, chạy không được bao xa, nếu không phải Ngô Ba trúng độc, không dám trì hoãn, hôm nay cũng không tới lượt Lý Mộ nhặt mót.

Mịch Yêu Phù chỉ bay một khắc đồng hồ, liền lơ lửng ở nơi nào đó trong núi.

Lý Mộ dừng bước, trong lòng tập trung toàn bộ sự cảnh giác, mang hai tấm Thần Hành Phù lặng yên dán ở trên chân.

Hắn đứng ở trên một thân cây, ánh mắt hướng phía dưới đánh giá, sau khi nhìn quét mấy vòng, rốt cuộc ở trong bụi cỏ phát hiện một bóng trắng.

Hết chương 115.

Chương 116. Hiểu lầm (1)

Lý Mộ cẩn thận đi qua, nhìn thấy thiếu nữ kia vừa nãy thấy nằm ở trong bụi cỏ, không nhúc nhích.

Hắn nắm chặt Bạch Ất kiếm, di chuyển qua từng bước nhỏ, thiếu nữ trong bụi cỏ vẫn không nhúc nhích.

Lý Mộ giơ kiếm, lại thật lâu chưa hạ xuống.

Tuy biết đối phương là một xà yêu, nhưng trong mắt nhìn thấy, lại là thiếu nữ tuổi tác xấp xỉ với Vãn Vãn, kiếm trong tay Lý Mộ như thế nào cũng không thể hạ xuống.

Tính mạng con người là tính mạng, tính mạng của yêu cũng là tính mạng.

Lý Mộ làm bộ khoái, không thể lấy mạng người bừa bãi, tương tự cũng không thể coi rẻ tính mang yêu.

Hắn vẫn là quyết định hỏi rõ ràng rồi nói sau.

Nếu nàng thật sự là ác yêu làm nhiều việc ác, lại trừ cũng không muộn.

Lý Mộ một lần nữa nhặt lên cành cây kia, chọc chọc mông thiếu nữ, nói: “Tỉnh tỉnh…”

Thiếu nữ nhíu đôi lông mày thanh tú, chậm rãi mở mắt, khi nhìn thấy Lý Mộ, vẻ mặt giận dữ, lớn tiếng nói: “Thì ra là ngươi, ngươi gạt ta!”

Nàng dùng hai tay chống đỡ thân thể, giãy dụa muốn ngồi dậy, lại ngã xuống ở trong bụi cỏ.

Thấy nàng thật sự là bị thương nặng, ngay cả đứng lên cũng khó. Lý Mộ nhẹ nhàng thở ra, nói: “Ta hỏi ngươi vấn đề.”

Thiếu nữ dùng ánh mắt hung tợn nhìn Lý Mộ, lạnh lùng nói: “Muốn giết thì giết, bớt nói nhảm!”

Lý Mộ nghĩ nghĩ, uy hiếp nói: “Ngươi nếu không nói, ta trước hết cởi sạch quần áo của ngươi…”

Câu này, hiển nhiên uy hiếp so với giết nàng còn lớn hơn, trên mặt thiếu nữ hiện ra một tia e ngại, cả giận nói: “Ngươi dám!”

Lý Mộ không nói lời thừa quá nhiều với nàng, trực tiếp hỏi: “Ngươi tìm tên lùn cùng thằn lằn tinh kia làm gì?”

“Ngươi quả nhiên từng thấy bọn họ!” Thiếu nữ nghiến răng, oán hận nói: “Phụ thân nói không sai, nhân loại đều là kẻ lừa gạt, ta không nên tin ngươi!”

Lý Mộ liếc nàng một cái: “Nói mau!”

Thiếu nữ hiển nhiên lo lắng Lý Mộ sẽ làm chuyện gì quá phận đối với nàng, nhắm mắt lại, nói: “Bọn họ là thủ hạ của ta, lại hỏng quy củ dưới trướng ta, hại người khắp nơi, ta muốn tìm được bọn họ, thanh lý môn hộ…”

Lý Mộ ngẩn ra một phen, nói: “Ngươi còn muốn gạt ta…”

Thiếu nữ khinh thường nhìn hắn một cái, nói: “Chỉ có nhân loại các ngươi mới sẽ gạt người.”

Lý Mộ hồ nghi nói: “Ngươi thực không gạt ta?”

Thiếu nữ hừ lạnh một tiếng: “Lừa ngươi ta là chó.”

Lý Mộ nói: “Ngươi thề.”

Lo lắng Lý Mộ thật sự cởi quần áo của nàng, thiếu nữ nâng tay chỉ trời, nói: “Ta vừa rồi nói nếu có một câu nói dối, để ta biến thành chó.”

Con người có bảy phách, sau khi tu hành luyện hóa, bảy phách cùng bảy loại tình cảm mới có thể ẩn nấp trong thân thể, không hiện ra ngoài, yêu vật tuy cũng có phách, nhưng bởi vì chúng nó không hiểu luyện phách, mặc dù là cảm xúc của yêu vật hóa hình, Lý Mộ cũng có thể nhìn thấy.

Lúc thiếu nữ thề, Lý Mộ thi triển Thiên Nhãn Thông, chưa phát hiện cảm xúc của nàng có bất cứ dao động nào.

Cái này nói lên nàng không nói láo.

Lý Mộ xấu hổ thu hồi Bạch Ất, nuốt ngụm nước bọt, nói: “Cô nương, nếu ta nói, đây đều là hiểu lầm…”

Thiếu nữ chưa đáp lại, sau khi cùng Lý Mộ nói mấy câu, nàng liền hao hết toàn bộ khí lực, ngất lần nữa.

"Nghiệp chướng…"

Suýt nữa oan uổng yêu tốt, Lý Mộ hận không thể vả mình một cái tát, khẽ thở dài, đi qua, bế thiếu nữ lên, chậm rãi đi về phía ngoài núi…

Vịnh Bích Thủy, trong phòng nhỏ bị ảo cảnh che đậy.

Tô Hòa đang đọc sách, nhìn thấy Lý Mộ bế một nữ tử tiến vào, kinh ngạc nói: "Đệ làm gì con rắn này vậy?"

"Đừng nói nữa…"

Lý Mộ đặt thiếu nữ này ở trên giường, nói: "Đều là đệ trước đó chưa điều tra rõ ràng, thiếu chút nữa hại chết nàng."

Tô Hòa đi tới, nhìn thiếu nữ đó một cái, nói: "Cô ấy bị thương rất nặng."

Lý Mộ nắm tay thiếu nữ, mặc niệm 《Tâm Kinh》, đưa phật quang đến trong cơ thể của nàng, phật quang《Tâm Kinh》dẫn động, khác với pháp kinh khác, đối với chữa thương có kỳ hiệu nào đó.

Phật quang cuồn cuộn không ngừng ùa vào thân thể, lông mày nhíu chặt của thiếu nữ dần dần giãn ra, sau khi lông mi run rẩy, mắt chậm rãi mở ra.

Mở mắt liền nhìn thấy Lý Mộ, nàng bị dọa giật mình, cuộn người lại, lui đến góc tường, hai tay che ngực, ánh mắt hoảng sợ nhìn hắn, "Ngươi muốn làm gì!"

Lý Mộ vừa lui về phía sau, vừa xua tay, nói: "Yên tâm, ta không phải Hứa Tiên, không có hứng thú đối với rắn."

Thiếu nữ vẫn như cũ chưa buông xuống cảnh giác, cắn răng nói: "Nhân loại các ngươi đều là kẻ lừa gạt!"

Lý Mộ thở dài, lần này thật là hắn làm nhân loại mất mặt.

Chuyện người áo bào đen, là vì quá mức cẩn thận, lo lắng giết lầm mạng người, thiếu chút nữa khiến hắn bị tâm ma xâm nhập, rơi vào cạm bẫy.

Xà yêu lần này, lại là vì không đủ cẩn thận, thiếu chút nữa ngộ sát yêu tốt, còn để nàng bởi vì mình, hiểu lầm toàn bộ nhân loại…

Lý Mộ đứng ở bên giường, nhìn nàng, giải thích: "Tên lùn kia muốn giết ta, bị ta giết chết, thằn lằn tinh muốn báo thù cho tên lùn, cũng chết vào tay ta, ta cho rằng ngươi giống với thằn lằn tinh kia, đều là ác yêu, mới lừa ngươi đi trêu chọc người nọ, tất cả cái này đều là hiểu lầm."

Tín nhiệm giữa hai người đã sớm sụp đổ, thiếu nữ đối với Lý Mộ cảnh giác như cũ: "Ta không tin!"

Lý Mộ một tay kết ấn chỉ trời, nói: "Ta có thể phát lời thề đạo, nếu lời nói vừa rồi có nửa câu giả dối, thì để ta biến thành chó!"

Thiếu nữ kinh ngạc nhìn hắn, vẻ cảnh giác trong mắt tiêu tán một chút.

Nàng tuy là yêu, nhưng cũng biết, người tu hành nhân loại, không dám trái với lời thề đạo, huống chi hắn phát lời thề nặng như vậy, hẳn là không phải đang gạt mình.

Lý Mộ thấy nàng có sự tin tưởng, rèn sắt khi còn nóng nói: "Đưa tay cho ta, ta giúp ngươi chữa thương trước."

Thiếu nữ nghĩ nghĩ, có chút nhớ lại cảm giác vừa rồi, thử vươn tay, Lý Mộ một lần nữa cầm lấy, tay nàng cực kỳ lạnh lẽo, Lý Mộ lần nữa dẫn phật quang, tiếp tục đưa vào thân thể của nàng.

Trên mặt thiếu nữ lộ ra vẻ mặt thoải mái, phát giác thương thế trong cơ thể cũng đang thong thả khôi phục.

Một lát sau, Lý Mộ buông tay, nói: "Lần này ngươi hẳn là tin tưởng, ta không phải muốn hại ngươi rồi chứ?"

"Muốn cho ta tin tưởng…" Thiếu nữ đảo mắt, nói: "Trừ phi ngươi tiếp tục chữa thương cho ta."

Trong cơ thể Lý Mộ, pháp lực phật môn không nhiều, vừa rồi đã dùng hơn phân nửa, giờ phút này có chút mỏi mệt, nhưng thiếu nữ này đã mở miệng, hắn vẫn vươn tay lần nữa.

Dù sao, tai họa là hắn gây ra, thiếu chút nữa khiến nàng mất mạng, Lý Mộ thua thiệt đối với nàng quá nhiều, cho dù là vắt cạn một tia pháp lực cuối cùng của hắn, cũng phải khiến nàng hài lòng.

“Thật thoải mái.”

“Ấm áp…”

“Tiếp tục, đừng có ngừng…”

Một lát sau, thiếu nữ đắm chìm trong phật quang, ngủ ngon lành.

Lý Mộ lau mồ hôi trên trán, khi đứng lên, dưới chân mềm nhũn, suýt nữa ngã xuống.

Tô Hòa kịp thời đỡ lấy hắn, nói: “Đệ đúng là quá thiện lương.”

Hết chương 116.

Chương 117. Hiểu lầm (2)

"Tự mình gây họa, mắt rơm rớm cũng phải có trách nhiệm đối với cô ấy." Lý Mộ thở dài, nhìn Tô Hòa, hỏi: "Có tiện để cô ấy ở chỗ tỷ dưỡng thương hay không?"

Tô Hòa xua tay: "Có cái gì không tiện, ở một mình lâu, tỷ đang muốn có người bạn."

Lý Mộ lại hỏi: "Có thể có ai bằng vào Mịch Yêu Phù tìm được cô ấy hay không?"

Tô Hòa nói: "Yên tâm đi, ảo cảnh này có tác dụng che lấp khí tức, cho dù là có vật thể trên người cô ấy, cũng tìm không thấy nơi này."

Có Tô Hòa, Lý Mộ liền hoàn toàn yên tâm.

Sắc trời đã không còn sớm, hắn cáo biệt với Tô Hòa, sử dụng Thần Hành Phù, vượt ở trước khi trời tối, về tới trong nhà.

Chuyện đã xảy ra hai ngày qua, cho Lý Mộ rất nhiều cảnh báo.

Quyền lực nếu không thêm ước thúc, thì tương đương mãnh thú nước lũ.

Làm Đại Chu lại, có thể gián tiếp khống chế sự sống chết của người khác, hắn phải luôn cẩn thận chặt chẽ, hơn nữa đối với bất cứ sinh mệnh nào cũng bảo trì kính sợ. Làm như vậy, cũng không đơn giản là vì bảo vệ luật pháp, càng là vì bảo vệ nội tâm Lý Mộ.

Vết xe đổ của Nhâm Viễn ngay tại trước mắt, khi một người tu hành không kính sợ sinh mệnh nữa, liền rất dễ dàng đi lên con đường giống với gã.

Mặc kệ là mạng người hay là mạng yêu.

Sáng sớm hôm sau, khi Lý Mộ tỉnh lại, bất ngờ phát hiện, pháp lực trong cơ thể hắn lại có một chút tăng trưởng, hầu như bằng với hắn khổ tu một tháng.

Buổi sáng theo lệ thường ở trên đường tuần tra một vòng, mới về tới huyện nha.

Lý Mộ vào phía trước nha môn, liền nhìn thấy Ngô Ba như một núi thịt, đứng ở trong sân của phía trước nha môn, dưới chân là một đống xác rắn màu sắc rực rỡ.

Chỗ góc xa hơn, còn ném một con mãng xà đã chết.

Hàn Triết nói không sai, kẻ này quả nhiên trừng mắt tất báo, rất hiển nhiên, hắn chưa tìm được xà yêu đó, liền bắt một ít rắn bình thường xả giận.

Gã cầm lên một con rắn, lấy ra mật rắn ném vào miệng, nổi giận mắng: "Chết tiệt, xà yêu kia bị ta đánh trọng thương, không có khả năng đào tẩu, chẳng lẽ là có ai nhặt tiện nghi của ta?"

Lý Mộ yên lặng về tới phòng trực, trong phòng trực không có ai, hắn đi bộ một vòng, tới chỗ lão Vương.

Lão Vương bác học nói cho Lý Mộ, đọc nhiều sách là không có gì hại cả, trên giá sách phòng trực của lão chứa rất nhiều sách, tuy đại bộ phận trong đó đều không có tác dụng gì, nhưng Lý Mộ ngẫu nhiên cũng có thể đào được thứ tốt.

Pháp môn tu hành mênh mông như biển, không ai có thể biết được toàn bộ, đạo pháp chứa trong thiên địa, những người tu hành hôm nay, chẳng qua là đang dọc theo đường của tiền nhân không ngừng mò mẫm, biết càng nhiều, liền càng rõ mình vô tri.

Ở chỗ lão Vương đọc sách đến tan ca, Lý Mộ làm một bàn đồ ăn, để lại một bộ phận, chờ sau khi Vãn Vãn ăn xong, đựng một bộ phận khác ở trong hộp thức ăn, ra khỏi thành tới vịnh Bích Thủy.

Sau khi có Thần Hành Phù, hắn lui tới huyện thành cùng vịnh Bích Thủy, so với trước đây tiện hơn rất nhiều.

Thiếu nữ xà yêu đối với Lý Mộ đã thả lỏng cảnh giác, hôm qua Lý Mộ cạn kiệt pháp lực giúp nàng chữa thương, hôm nay nàng đã có thể xuống giường, đang dùng tay bốc đồ trong hộp thức ăn, ngửa đầu nhét vào miệng.

Lý Mộ nhìn nàng, hỏi: “Mùi vị thế nào, nếu không hợp khẩu vị, cần hay không ta giúp ngươi bắt chút cóc, ếch, chuột linh tinh…”

“Phi!” Thiếu nữ xà yêu hung tợn trừng mắt nhìn hắn một cái, nói: “Ngươi mới ăn những thứ ghê tởm đó!”

Lý Mộ mang món ăn nàng từng lấy tay bốc lấy ra, bưng mấy món khác đến trên bàn, thiếu nữ một lát sau liền ăn xong món đó của mình, đi đến bên cạnh cái bàn thấp, lại đưa tay đi bốc mấy món còn lại.

Lý Mộ ở trên mu bàn tay nàng vỗ nhẹ nhẹ một cái, đưa cho nàng một đôi đũa.

Nàng dùng một tay cầm lấy đũa, lại không biết sử dụng thế nào, học bộ dáng Lý Mộ cùng Tô Hòa, vẫn là một miếng cũng chưa gắp lên được, tức giận ném đũa sang một bên, cả giận nói: “Nhân loại đúng là phiền toái!”

Lý Mộ mang một bộ phận đồ ăn gạt đến trong bát của nàng, để nàng tự lấy tay đi bốc, sau đó nói: “Ngươi ăn nhanh lên, ăn xong ta giúp ngươi trị thương, sau khi thương thế lành, ngươi liền rời khỏi nơi này…”

Thương thế của nàng là vì Lý Mộ mà chịu, Lý Mộ có nghĩa vụ cũng có trách nhiệm giúp nàng trị thương, đợi sau khi nàng thương thế lành, Lý Mộ đi đường Dương Quan của hắn, nàng qua cầu độc mộc của nàng, một người một yêu liền không có liên lụy nữa.

Thiếu nữ hừ nhẹ một tiếng, nói: “Ta không rời khỏi nơi này, ta thật không dễ gì mới từ trong nhà trốn ra…”

Lý Mộ ngẩn ra một phen, hỏi: “Ngươi không phải nói ngươi ra ngoài là vì thanh lý môn hộ sao?”

Thiếu nữ liếc nhìn hắn, hừ lạnh nói: “Ta thuận tiện thanh lý môn hộ không được sao?”

Lý Mộ nhún vai, nói: “Đến lúc đó ngươi thích đi nơi nào thì đi nơi đó, không quan hệ với ta.”

Thiếu nữ buông bát, liếm liếm ngón tay, nhìn Lý Mộ, nói: “Ta chưa ăn no, muốn nữa.”

Lý Mộ yên lặng xuống sông bắt hai con cá, đặt ở bên bờ nướng.

Tô Hòa đứng ở phía sau hắn, giọng ghen nói: “Bình thường cũng không thấy đệ hướng vịnh Bích Thủy chạy chịu khó như vậy, nam nhân các người, quả nhiên là có người mới, quên người cũ…”

“Cái này không phải đệ nợ cô ấy sao…” Lý Mộ bất đắc dĩ nói: “Cái gì người mới người cũ, cô ấy chỉ là một người ngoài… yêu ngoài, chờ sau khi cô ấy thương thế lành, liền lập tức đuổi cô ấy đi.”

Thiếu nữ xà yêu từ trong cửa sổ thò đầu ra, hừ lạnh nói: “Ta nghe thấy hết đấy!”

Tô Hòa vung tay lên, cửa sổ từ bên ngoài đóng lại, thiếu nữ tựa như là cụng đầu, “Ai u” một tiếng không còn động tĩnh.

Tô Hòa lúc này mới một lần nữa nhìn về phía Lý Mộ, hài lòng nói: “Cô ấy là người ngoài, vậy tỷ chính là người trong?”

Nói đúng ra hẳn là quỷ trong, nhưng từ này nghe qua không êm tai gì cả, Lý Mộ cũng chưa tiếp lời Tô Hòa, nữ quỷ hai mươi năm độc thân, trêu người hết bộ này tới bộ khác, người bình thường căn bản không trêu vào nổi.

Lý Mộ thành khẩn nói: “Chúng ta là sinh tử chi giao, là con rắn nhỏ kia có thể so sánh sao?”

Cửa sổ phòng nhỏ từ bên trong mở ra, thiếu nữ xà yêu không phục nói: “Nói ai nhỏ thế, ta biến thành nguyên hình, so với ngươi còn lớn hơn!”

Sau lại một lần nữa cạn kiệt pháp lực giúp xà yêu chữa thương, Lý Mộ kéo thân thể mỏi mệt về nhà.

Nàng bị thương tuy không nhẹ, nhưng thân thể yêu vật, sức khôi phục vốn là kinh người, lại thêm Lý Mộ dốc lòng chữa thương, ngắn thì nửa tháng, lâu là một tháng, nàng có thể khôi phục đến bộ dáng trước khi bị thương.

Như vậy áy náy trong lòng Lý Mộ cũng sẽ giảm đi rất nhiều.

Trong thời gian kế tiếp, Lý Mộ vừa cùng Liễu Hàm Yên trù hoạch kiến lập nhà ma, vừa rút thời gian đến vịnh Bích Thủy giúp xà yêu kia chữa thương, huyện nha bên kia, trái lại không rảnh để ý tới gì.

Hết chương 117.

Chương 118. “U Đô”

Cũng may có Lý Thanh bảo kê, chỗ Chu bộ đầu cũng sẽ không nói cái gì.

Ở dưới Lý Mộ cùng Liễu Hàm Yên bận rộn bất kể ngày đêm, nửa tháng sau, tất cả công việc của nhà ma đã chuẩn bị xong.

Bảng hiệu “Tiệm sách Tứ Hải” đã bị tháo xuống, đổi thành hai chữ to “U Đô”.

Hai chữ “U Đô” này, là Liễu Hàm Yên chuyên môn mời người viết, thể chữ tà mị yêu dị, làm người ta nhìn một cái, trong lòng liền có chút dựng cả lông tóc, cũng dẫn tới không ít dân chúng dừng chân.

Đại đa số dân chúng, đối với hai chữ “U Đô” này đều là không xa lạ.

Dù sao, trong chuyện xưa thần tiên ma quái bọn họ từ nhỏ đến lớn nghe, “U Đô Quỷ Vực”, là một địa danh tần suất xuất hiện cực cao.

Lời đồn, ở phía tây bắc Tổ châu, chỗ địa thế tiếp cận thấp hơn ba ngàn sáu trăm dặm, nơi mặt trời lặn xuống, có nơi tám hướng âm u, tên là “U Đô”, U Đô diện tích hai mươi vạn dặm, hàng năm bị quỷ vụ bao phủ, là quốc gia của quỷ.

Miêu tả về U Đô, vô luận là chuyện xưa quỷ quái trong miệng dân chúng đời đời tương truyền, hay là tiểu thuyết chí quái trên phố truyền lưu, đều có đề cập.

Trong cửa chính mở rộng của cửa hàng một mảng tối đen, tựa như thật sự đi thông nơi âm quỷ đó, phối hợp hai chữ “U Đô” quỷ dị kia, rất nhiều người nhìn thoáng qua, trong lòng sẽ sợ hãi.

Xem náo nhiệt là thiên tính của con người, một cửa hàng kỳ quái trên đường mới mở, tự nhiên hấp dẫn đến không ít tầm mắt.

Không ít người tụ tập ở cửa của cửa hàng, vừa hướng bên trong quan sát, vừa nhỏ giọng nghị luận.

"Đây là tiệm gì, trước kia sao chưa từng thấy?"

"Cửa hàng hẳn hoi, sao lại đặt cái tên tà môn như vậy…"

"Ta nhớ nơi này trước kia là tiệm sách, về sau ông chủ tiệm sách có con trai chết, liền bán tiệm sách…"

"Tiệm này rốt cuộc là làm gì, có ai biết không?"

…

Trong lúc mọi người nghị luận, mấy tiểu nhị từ bên trong chuyển ra một cái bàn, lại mang một thỏi bạc đặt lên bàn, nói với mọi người: "Các ngươi có ai dám vào tiệm đi một vòng, thỏi bạc này liền là của các ngươi."

Lời vừa nói ra, đám người lần nữa xôn xao.

"Thật chứ?"

"Thật hay giả?"

"Bạc này sợ là phải mười lượng, vào tiệm dạo một vòng liền cho mười lượng bạc, trong hồ lô của chưởng quầy cửa hàng này rốt cuộc bán thuốc gì?"

…

Mười lượng bạc không phải món tiền nhỏ, đủ dân chúng tầm thường chi tiêu một năm còn dư không ít, có không ít người lập tức nóng mắt hẳn lên.

Chẳng qua, động lòng thì động lòng, ai cũng biết, tiền này không phải dễ lấy như vậy, không có ai sẽ vô duyên vô cớ mang một món bạc lớn như vậy tặng người ta, trong đó nhất định có ẩn khuất.

Một thỏi bạc trắng bóng kia hấp dẫn được không ít người, khiến dân chúng vây xem càng lúc càng nhiều, lại vẫn như cũ không ai dám vào.

"Ta đến!"

Một khắc nào đó, một tráng hán tách đám người đi ra, hỏi tiểu nhị ở cửa nói: "Ta từ bên trong lượn một vòng, mười

lượng bạc này liền là của ta?”

Tiểu nhị gật gật đầu, nói: “Đây là chưởng quầy của chúng ta nói.”

Tráng hán quay đầu, nói với mọi người: “Cái này là chính mồm bọn họ nói, chỉ cần ta từ bên trong đi ra, mười lượng bạc này chính là của ta, mời mọi người làm chứng cho ta!”

“Vào đi, vào đi!”

“Xem xem bên trong rốt cuộc có cái gì!”

Ở trong tiếng ồn ào của mọi người, tráng hán sải bước đi vào cửa hàng.

Trong cửa hàng một mảng tối như mực, mọi người ở bên ngoài nhìn không ra chiêu trò gì, chỉ nghe bên trong thường thường truyền đến đại hán hò hét, kéo theo làm trái tim bọn họ cũng thắt lại.

Tuy biết mười lượng bạc này không dễ kiếm, nhưng bên trong rốt cuộc có cái gì, có thể khiến tráng hán bảy thước kêu thảm thiết liên tục, trong lòng mọi người rất tò mò, lại không ai dám vào xem.

Một lát sau, đại hán run rẩy từ bên trong đi ra, sắc mặt cực kỳ tái nhợt, vịn cái bàn mới có thể đứng vững.

Hắn uể oải nhìn tên tiểu nhị kia, hỏi: “Mười lượng bạc này ta có thể cầm đi chưa?”

Tiểu nhị nhún vai, nói: “Nó là của ngươi rồi.”

Đại hán cầm bạc, lập tức bị đám người kích động bao vây.

“Trong đó rốt cuộc có cái gì, nói xem…”

“Ngươi vừa rồi kêu là gì?”

“Bên trong rốt cuộc có cái gì…”

Đại hán bị mọi người vây quanh, thẳng sống lưng, nói: “Không có gì, mấy tiểu nhị giả thần giả quỷ dọa người, cũng chỉ dọa những kẻ nhát gan…”

Có người không tin hỏi: “Thật sự không có gì dọa người?”

Đại hán lắc đầu nói: “Không có.”

“Không có chân ngươi run run cái gì?”

…

Đại hán cầm bạc tách đám người ra, nghênh ngang rời đi, khi đi đến hí lâu Vân Yên các, nhìn trái nhìn phải, thấy không có ai chú ý, lập tức lắc mình đi vào.

Cửa “U Đô”, mọi người ở lại tại chỗ, đánh giá bên trong cửa hàng.

Rốt cuộc có kẻ to gan đi lên, hỏi tiểu nhị kia: “Ta đi vào lượn một vòng, còn có mười lượng bạc không?”

Tiểu nhị lắc lắc đầu, nói: “Không có mười lượng, sau người thứ nhất đi vào, chỉ cần có thể tự mình đi ra, thưởng cho một đồng.”

“Xì, mới một đồng!”

“Khinh thường ai chứ!”

“Đi thôi đi thôi!”

Nghe nói không có mười lượng bạc thưởng, đại đa số mọi người đều lập tức giải tán, vừa rồi đại hán kia kêu thảm như vậy, trong lòng bọn họ cũng sợ, mười lượng bạc còn đáng giá mạo hiểm, một đồng tiền vẫn là quên đi…

Đại bộ phận dân chúng vây xem giải tán, nhưng cũng có một bộ phận nhỏ ở lại.

Bọn họ cũng không phải ham một đồng kia, thuần túy là lòng hiếu kỳ quấy phá, ngày thường trừ xem diễn nghe khúc, thì không có bao nhiêu hạng mục giải trí, cửa hàng tên “U Đô” này, cũng không biết đang làm trò gì, cho người ta tràn đầy cảm giác mới lạ.

Rốt cuộc vẫn có người nhịn không được tò mò trong lòng, đi vào cửa hàng, cửa sổ trong tiệm đã sớm bị che lại, mặc dù là ban ngày, trong cửa hàng cũng là một mảng tối tăm, đưa tay không thấy năm ngón, chỉ có cách mỗi vài bước một ngọn nến, tản ra ánh sáng yếu ớt.

Một người ôm tâm lý tò mò, đi hai bước, chợt có một khuôn mặt quỷ xuất hiện ở trước mắt.

Quỷ kia mặt xanh nanh vàng, dữ tợn khủng bố, đầu lưỡi vươn ra ba tấc, suýt nữa dọa mất linh hồn nhỏ bé của hắn, đang kinh hoảng, lập tức đánh một quyền tới, nện tới trước mặt con quỷ mặt xanh kia, chỉ nghe con quỷ đó "Ai u" một tiếng, ôm mặt kêu rên không dứt.

Người nọ ngẩn ra một phen: "Là người?"

Quỷ mặt xanh ôm mặt, nói: "Khách quan, ngài hạ thủ cũng quá nặng rồi…"

Người nọ lúc này mới nhớ tới vừa rồi hán tử kia nói, giật mình nói: "Thì ra là đóng giả quỷ…"

Biết trong tiệm này đều là quỷ giả, lá gan hắn lập tức lớn hơn rất nhiều, nghênh ngang đi về phía trước, chỉ chốc lát sau, liền lại gặp quỷ treo cổ, quỷ chết đuối, quỷ không đầu, còn có cương thi khóe miệng chìa răng nanh…

Cho dù là trong lòng sớm có chuẩn bị, nhưng khi những "quỷ quái" này từ trong bóng tối nhảy ra, hắn vẫn bị dọa giật mình, khi đi ra khỏi cửa hàng, chân đã có chút nhũn ra.

Hết chương 118.

Chương 119. Nhị yêu

Một tiểu nhị đứng ở cửa, cười hỏi: “Khách quan, cảm giác thế nào, kích thích không?”

Người nọ lau mồ hôi lạnh trên trán, nói: “Thực con mẹ nó kích thích…”

Tuy hắn bị quỷ quái bên trong dọa rất nhiều lần, nhưng không thừa nhận cũng không được, đều là chuyện rùng mình một cái, ở trong “U Đô” này đi một vòng, quả thực cảm nhận được kích thích lầu xanh kỹ viện các nơi không thể nghiệm được.

Trước kia nghe được quỷ quái yêu ma, ai mà không kinh hồn táng đảm, bọn họ ngày thường đối với yêu quỷ vật chỉ dám nhìn từ xa, vẫn là lần đầu tiên tiếp xúc gần như thế.

Tuy biết những thứ này đều là giả, nhưng nháy mắt bị dọa, vẫn có một loại cảm giác kích thích mới mẻ.

Trong “U Đô”, Lý Mộ mặc áo trắng, tóc tai bù xù, sau khi mang một khách nhân dọa chạy đánh mất giày, trên “mặt quỷ” tái nhợt hiện ra nụ cười.

Trong cơ thể hắn đã tụ tập không ít cảm xúc sợ hãi, nói lên phương pháp dùng đóng giả quỷ dọa người để hấp thu cảm xúc sợ hãi, là có thể làm.

Tuy hôm nay khách nhân không nhiều, nhưng chỉ cần cửa hàng tuyên truyền nhiều chút nữa, hô lên khẩu hiệu khai trương đại hạ giá, miễn phí du lịch “U Đô”, tin tưởng không cần tới vài ngày, cảm xúc sợ hãi của hắn liền có thể viên mãn.

Đến lúc đó, chỉ cần có được đủ phách lực, hắn có thể trực tiếp ngưng phách, hoàn toàn thoát khỏi lão đạo đầu đường kia nguyền rủa tử vong.

Vừa nghĩ đến đây, Lý Mộ liền tràn đầy nhiệt tình, bóng người nhoáng lên một cái, xuất hiện ở bên cạnh một thiếu nữ vừa mới tiến vào nhà ma, nhếch miệng cười, điềm nhiên nói: “Ta chết thật thảm, đền mạng ta…”

“Oa!”

Thiếu nữ bị dọa sụp đổ khóc to, sau khi thân thể run run một trận, mu bàn chân Lý Mộ ướt sũng một mảng…

“U Đô” làm ăn, so với Liễu Hàm Yên dự đoán tốt hơn rất nhiều.

Nàng căn bản không nghĩ ra, vì sao có nhiều người như vậy, thích tìm kiếm kích thích, nguyện ý để người khác đóng giả quỷ dọa bọn họ, nàng cùng Vãn Vãn chỉ đi vào một lần, liền không còn tới gần nơi đó nữa.

Ở loại địa phương khủng bố đó đi một lần, cho dù là cho nàng tiền, nàng cũng không muốn thử.

Cách vách truyền đến tiếng Lý Mộ luyện kiếm, Liễu Hàm Yên bước chân điểm nhẹ, cả người liền bay lên, lướt qua tường sân, vững vàng đáp ở trong sân nhà Lý Mộ.

Sau khi Lý Mộ giáo dạy Dược Nham Khinh Thân Thuật, nàng liền không thích đi cửa nữa.

Liễu Hàm Yên đứng ở trong sân, nhìn Lý Mộ hỏi: “Cảm xúc sợ hãi ngươi thu thập thế nào rồi?”

Lý Mộ thu hồi kiếm, nói: “Xấp xỉ rồi.”

“U Đô” khai trương đại hạ giá, miễn phí suốt mười ngày, mỗi ngày đều có khách nhân nối liền không dứt, lực lượng cảm xúc của người thường tuy mỏng manh, nhưng thắng ở số lượng nhiều, cảm xúc sợ hãi trong cơ thể Lý Mộ tích góp đã đủ, nếu không phải phách lực Hàn Triết đưa cho hắn không đủ, không đủ để luyện hóa cảm xúc sợ hãi hắn thu thập được, hắn bây giờ đã có thể ngưng tụ phách thứ tư.

“Vậy có phải có thể lấy tiền rồi hay không?” Liễu Hàm Yên khẽ nhíu đuôi lông mày, nói: “Những ngày qua, cửa hàng nhìn làm ăn rất tốt, nhưng thật ra luôn bù tiền vào.”

Mục đích thu thập cảm xúc của Lý Mộ đã đạt tới, đối với điều này không sao cả, nói: “Ngươi là bà chủ, ngươi quyết định.”

Hắn trở về phòng thay quần áo, nói với Liễu Hàm Yên: “Ta có việc ra ngoài một chuyến, buổi tối không cần chờ ta ăn cơm.”

Liễu Hàm Yên nhìn hắn đi ra khỏi cửa, bĩu môi, nói: “Nam nhân đều là không có lương tâm, cửa hàng cũng không phải một mình ta, hút đủ cảm xúc sợ hãi thì chạy, ngay cả câu cảm ơn cũng không có.”

Vãn Vãn đứng ở bên cạnh nàng, nhỏ giọng nói: “Đó là công tử không coi tiểu thư là người ngoài.”

“Ta cũng không phải người gì của hắn, hắn dựa vào cái gì không coi ta là người ngoài?” Liễu Hàm Yên hừ nhẹ một tiếng, nói: “Đi, đi cửa hàng xem, nam nhân đều như nhau, vẫn là bạc đáng tin.”

Vãn Vãn nói: “Không giống nhau, công tử đáng tin.”

Liễu Hàm Yên vỗ nhẹ nhẹ một cái trên đầu nàng, nhắc nhở: “Về sau cho dù muội gả cho hắn, cũng phải giữ lại một chút trong lòng. Muội ngốc như vậy, bị người ta bán cũng sẽ giúp người ta đếm tiền.”

“Công tử sẽ không bán muội.”

“Nha đầu chết tiệt này, hết cứu được rồi.”

Lý Mộ rời nhà, ra khỏi thành, dán Thần Hành Phù, theo lệ thường hướng vịnh Bích Thủy mà đi.

Mấy ngày nay, hắn vừa phải ở nhà ma đóng giả quỷ, vừa phải đến vịnh Bích Thủy chữa thương cho xà yêu kia, buổi tối về nhà, pháp lực khô kiệt, tinh lực cạn kiệt, động cũng không muốn động.

Cũng may công phu không phụ người khổ tâm, xà yêu kia khôi phục rất nhanh, nhiều nhất hai ba ngày, là có thể đuổi nàng đi rồi.

Lý Mộ nhanh chóng tới gần vịnh Bích Thủy, xa xa đã cảm nhận được ba luồng pháp lực dao động cường đại.

Trong đó một đạo Lý Mộ cực kỳ quen thuộc, thuộc về Tô Hòa, hai đạo khác, trên khí tức bất phân cao thấp với Tô Hòa,

tản ra yêu khí ngập trời.

Yêu vật cảnh giới thứ tư!

Lý Mộ biến sắc, tốc độ tăng vọt lần nữa, một lát sau, ba bóng người liền xuất hiện ở trong mắt hắn.

Tô Hòa tay cầm hai thanh kiếm xương, đánh với hai người khác.

Hai người đó đều là tráng hán dáng người khôi ngô, một người tay cầm hai cái vòng thép, một người khác thì dùng một thanh đại đao, va chạm với kiếm xương trong tay Tô Hòa, phát ra tiếng vang của kim loại, hiển nhiên cũng không phải binh khí tầm thường.

Lý Mộ thi triển Thiên Nhãn Thông, lại chỉ có thể nhìn thấy trên thân hai người yêu khí tràn ngập, nhìn không thấu bản thể của bọn họ.

Hai yêu vật này đạo hạnh không kém Tô Hòa, hai người liên thủ, Tô Hòa đánh với bọn họ, gần như là liên tiếp bại lui.

Sắc mặt Lý Mộ trầm xuống, vừa hướng phía Tô Hòa lao nhanh, vừa lớn tiếng nói: “Tô tỷ tỷ, nơi này!”

Tô Hòa ném ra hai thanh kiếm xương, tạm thời đánh lui hai yêu vật, thân hình cấp tốc lui về phía sau, khi tới bên người Lý Mộ, nhanh chóng hợp hai làm một cùng hắn.

Trong nháy mắt này, Lý Mộ lần nữa cảm nhận được loại lực lượng dư thừa kia.

Đoàng!

Hai yêu vật ngẩn ra ở tại chỗ, còn chưa hoàn hồn, trên đỉnh đầu, bỗng nhiên có vô số sấm sét nổ vang.

Sét này mang theo màu tím, tản mát ra khí tức khủng bố, một tráng hán trong đó, hầu như là không chút do dự, mang vòng thép trong tay ném tới đỉnh đầu, vòng thép đó hình thành một vòng bảo hộ, gắt gao bảo vệ hai yêu vật.

Đoàng đoàng đoàng!

Từng tia sét bổ xuống, chung quanh hai yêu vật hoàn toàn trở thành biển sấm sét.

Trong mắt hai con yêu vật đều hiện lên sự hoảng sợ, một chiêu lôi pháp này, làm bọn họ từ đáy lòng cảm nhận được sợ hãi, nhất là sét màu tím trong đó, khí tức càng thêm kinh hãi, nếu là bị nó đánh trúng, không chết cũng phải bị thương nặng.

Vòng thép kia thế mà lại là một pháp bảo phòng hộ không tồi, Lý Mộ thu lôi pháp, tâm niệm khẽ động, Bạch Ất kiếm vù một tiếng, hướng hai yêu vật chém tới.

Hết chương 119.

Chương 120. Tế đàn đáy nước (1)

Hai yêu vật gấp gáp cầm lấy binh khí ngăn cản, lại căn bản theo không kịp tốc độ lấy tâm niệm ngự kiếm của Lý Mộ, trên thân thể nháy mắt đã bị cắt vài vết rách, lại lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được khép lại.

Thân thể yêu vật cảnh giới thứ tư quả nhiên cường hãn, Bạch Ất loại pháp khí này, thế mà chỉ có thể cắt bị thương da chúng nó.

Hai yêu vật liếc nhau, đồng thời hét lớn một tiếng, thân hình nhanh chóng xảy ra biến hóa.

Lý Mộ tập trung nhìn, chỉ thấy tráng hán tay cầm vòng thép kia hóa thành một con trâu xanh hình thể thật lớn, mà một hán tử khác, thì biến thành một con mãnh hổ sặc sỡ, khí tức so với con kia Huyền Độ đánh chết cường đại hơn rất nhiều.

Lý Mộ hỏi: “Bọn hắn là đang làm gì?”

Tô Hòa hừ lạnh một tiếng, truyền âm nói: “Không biết, bọn hắn đến nơi đây liền trực tiếp động thủ với ta, đừng tìm bọn hắn nói lời thừa, đánh phục trước nói sau!”

Lý Mộ cũng không nói thêm nữa, mặc niệm pháp quyết, Bạch Ất kiếm hóa thành ngàn vạn, vây kín hai con yêu vật.

Toàn bộ đường lui của hai yêu vật đều bị phong kín, cảm nhận được khí tức cường đại trên những bóng kiếm kia, trong con mắt to lớn của yêu vật rốt cuộc hiện ra nét tuyệt vọng.

Không hề nghi ngờ, nữ quỷ kia sau khi hợp thể với người trẻ tuổi bỗng nhiên xuất hiện, có thực lực chém giết chúng nó.

“Đừng đánh nữa!”

Một bóng trắng từ trong rừng cây chạy đến, khi nhìn thấy hai yêu vật kia, ngạc nhiên lẫn vui mừng nói: “Hai vị thúc thúc, các thúc sao lại đến đây!”

Thấy xà yêu đó tựa như quen biết hai yêu vật, Lý Mộ thu đạo pháp, hai yêu vật lại biến thành hình người, nhìn xà yêu kia, mừng rỡ nói: “Tiểu thư, ngươi không có việc gì!”

“Ta đương nhiên không có việc gì.” Thiếu nữ nhìn bọn họ, hỏi: “Là phụ thân bảo các thúc tới tìm cháu sao?”

Ngưu yêu kia gật gật đầu, nói: “Lần này ngươi bỗng nhiên rời nhà, cha ngươi rất lo lắng, ngươi không hiểu thế giới bên ngoài, nhân loại dụng tâm hiểm ác nhất, rất dễ dàng sẽ bị bọn họ lừa gạt, nếu ngươi xảy ra chuyện gì thì làm sao bây giờ “

Thiếu nữ xà yêu liếc Lý Mộ một cái, vô cùng đồng ý nói: “Nhân loại xấu xa nhất!”

Tô Hòa từ trong thân thể Lý Mộ đi ra, một trận cảm giác trống rỗng theo đó ập tới, khiến Lý Mộ cảm giác được tất cả đều nhàm chán vô vị.

Thiếu nữ xà yêu chạy đến bên người Tô Hòa, giới thiệu: “Tô tỷ tỷ, hai vị này là thúc thúc trong nhà muội.”

Nàng lại nói với hai yêu vật: “Đây là Tô tỷ tỷ, cháu những ngày qua, chính là ở chỗ tỷ ấy dưỡng thương.”

Hai yêu vật hướng Tô Hòa chắp tay thi lễ, hổ yêu áy náy nói: “Vừa rồi là chúng ta lỗ mãng, đắc tội phu nhân, còn xin phu nhân không lấy làm phiền lòng.”

Sắc mặt Tô Hòa lạnh đi, vẫn chưa để ý tới hắn.

Yêu tinh trâu xanh kia trừng mắt nhìn hổ yêu một cái, cười nói: “Tiểu thư ở chỗ cô nương dưỡng thương, có quấy rầy nhiều, nếu có chỗ nào đắc tội, mong cô nương thứ lỗi.”

Lý Mộ ở một bên xem chậc chậc lấy làm kỳ.

Yêu cùng yêu, thật đúng là không giống nhau.

Trước có thằn lằn tinh cùng bạch hổ tinh kia, khiến Lý Mộ cho rằng yêu vật chính là như vậy, trời sanh tính hung ác, tính cách thô lỗ.

Thanh Ngưu tinh cùng hổ yêu này, nho nhã lễ độ, tâm tư tinh tế, so với một số nhân loại còn giống nhân loại hơn.

Hổ yêu bỗng nghĩ tới một chuyện, nhìn thiếu nữ xà yêu, hỏi: “Ngươi vừa rồi nói có người đả thương ngươi, rốt cuộc là người nào?”

Thiếu nữ tức giận nói: “Là một bộ khoái béo.”

“Buồn cười!” Hổ yêu mặt lộ vẻ giận dữ, nói: “Chúng ta cùng quan phủ xưa nay nước giếng không phạm nước sông, Dương Khâu huyện nha nho nhỏ, thế mà lại có người dám đả thương ngươi, ta đi tìm huyện lệnh của bọn họ lý luận!”

“Thôi!” Thiếu nữ hừ nhẹ một tiếng, nói: “Lần này là cháu kỹ năng không bằng người, cháu phải về tu luyện cho tốt, chờ cháu tu luyện tốt rồi, lại tự mình báo thù!”

Thanh Ngưu tinh cảm khái nói: “Tiểu thư, ngươi rốt cuộc biết tu luyện cho tốt rồi, trước kia ngươi luôn lười biếng các kiểu, bằng không, lấy thiên phú huyết mạch của ngươi, đã sớm ngưng tụ thành yêu đan.”

Thiếu nữ đỏ mặt lên, không để ý tới hai yêu vật nữa, liếc Lý Mộ một cái, nói: “Ngươi, còn thất thần làm gì, vào phòng chữa thương cho ta.”

Trong phòng nhỏ bên bờ nước, Lý Mộ nắm tay thiếu nữ xà yêu, mang phật quang dẫn độ vào thân thể của nàng.

Thiếu nữ thoải mái nằm ở trên giường, trên mặt lộ ra vẻ mặt thỏa mãn sung sướng, trong miệng thậm chí còn hát khúc nhạc ngắn không biết tên.

Lý Mộ hoài nghi nghiêm trọng vết thương của nàng đã khỏi hẳn, bây giờ là đang chơi mình miễn phí.

Phật quang《Tâm Kinh》dẫn phát, đối với yêu quỷ, tựa như là có chỗ tốt, yêu quỷ chùa Kim Sơn, theo bên người Huyền Độ, quanh năm tu phật, yêu khí quỷ khí trong cơ thể bị hoàn toàn tinh lọc, một ít thần thông thuật pháp khắc chế yêu quỷ, đối với chúng nó đã vô dụng.

Lý Mộ nhìn thiếu nữ xà yêu, hỏi: “Thoải mái sao?”

Thiếu nữ gật gật đầu: “Thoải mái.”

“Thương thế của ngươi đã khỏi hẳn rồi nhỉ?”

“Đã sớm khỏi hẳn…”

Lý Mộ thu hồi tay, cảm nhận được loại cảm giác tê tê, ấm áp kia trong thân thể bỗng nhiên biến mất, thiếu nữ mở mắt,

nhíu mày nói: “Ngươi vì sao dừng lại?”

Lý Mộ lau mồ hôi trên trán, nói: “Ta làm như vậy là vì giúp ngươi chữa thương, ngươi đã khỏi hẳn, ta không cần làm như vậy nữa.”

Đã quen loại cảm giác thoải mái này, vừa nghĩ đến về sau cũng không cách nào cảm nhận được nữa, trong lòng thiếu nữ không biết sao thấy bực bội.

Nàng đảo mắt, chợt có sáng kiến, bỗng nhiên nói: “Nếu không, ngươi làm tướng công ta đi, tựa như Hứa Tiên cùng Bạch Tố Trinh như vậy, như vậy ngươi có thể mỗi ngày đều giúp ta làm như vậy…”

Trải qua hơn mười ngày ở chung, Lý Mộ đối với nàng đã rất hiểu biết.

Xà yêu nhỏ này đạo hạnh tuy sâu, nhưng từng trải xã hội cơ bản là số không, nàng có thể căn bản không biết, làm tướng công của nàng ý nghĩa cái gì.

“Không cần.” Lý Mộ không chút suy nghĩ, quyết đoán dứt khoát từ chối.

“Vì sao?” Thiếu nữ nhíu mày, chất vấn.

“Bởi vì ta không thích ngươi…”

“Ngươi vì sao không thích ta?”

“Ta là người, ngươi là yêu.”

“Vậy Hứa Tiên cùng Bạch Tố Trinh vì sao có thể?”

…

Thanh Ngưu tinh đã ở ngoài cửa đợi rất lâu, rốt cuộc nghe không nổi nữa, nhịn không được thò đầu vào, nói: “Tiểu thư, chúng ta phải đi rồi.”

Thiếu nữ chỉ Lý Mộ, nói: “Muốn ta trở về cũng được, mang hắn cùng nhau bắt về cho ta.”

Thanh Ngưu tinh cùng hổ yêu nhìn về phía Lý Mộ, thân thể đồng thời run rẩy một cái.

Vừa rồi một khắc đó bị vạn đạo kiếm quang bao vây, bọn họ thiếu chút nữa cho rằng phải hồn phi phách tán, trăm năm đạo hạnh hủy hoại chỉ trong chốc lát, dẫn tới bây giờ nhìn thấy người trẻ tuổi, trong lòng liền có chút sợ.

Thanh Ngưu tinh bất đắc dĩ nói: “Tiểu thư, đừng quậy nữa…”

Sau khi ý thức được nàng không thể mang Lý Mộ trở về, thiếu nữ xà yêu rốt cuộc tiếp nhận sự thật.

Hết chương 120.

Chương 121. Tế đàn đáy nước (2)

Nàng một lần nữa nhìn về phía Lý Mộ, nói: “Ta muốn ăn đồ ăn lần trước, rất nhiều đồ ăn đặt ở trong nồi nấu cái loại đó.”

Nửa tháng qua, Lý Mộ hầu như là mang nàng hầu hạ như bà cô, biết được nàng lập tức phải đi, trong lòng vui vẻ vô cùng, lập tức trở lại huyện thành, mua đến đồ ăn làm lẩu cho nàng.

Đồ làm bếp lần trước ba người cùng nhau ăn lẩu còn ở nơi này, Lý Mộ cố ý mua một bộ, không mang về.

Sau khi ăn lẩu một lần, thiếu nữ xà yêu đã có thể rất thuần thuộc luyện sử dụng đũa, ở dưới Tô Hòa khống chế, nồi đồng chậm rãi lơ lửng ở không trung, một ngọn lửa ở đáy nồi bình tĩnh thiêu đốt.

Thiếu nữ dùng đũa ở trong nồi lật qua lật lại, bất mãn nói: “Ài, hôm nay sao không có thịt bò?”

Thanh Ngưu tinh đứng ở cửa ho nhẹ một tiếng.

Tuy Lý Mộ từng mời, nhưng hai yêu vật lại chưa vào bàn, chỉ đứng ở cửa chờ đợi.

Ba người ngồi ở trên chiếu, vây quanh một cái kỷ trà, Lý Mộ cùng Tô Hòa khoanh chân mà ngồi, thiếu nữ xà yêu nằm nghiêng ở đối diện Lý Mộ, phần eo trở xuống, không an phận xoay qua xoay lại.

Lý Mộ nhìn mà phiền lòng, nói: “Ngươi có thể đừng uốn éo nữa hay không?”

Thiếu nữ xà yêu trừng mắt nhìn hắn một cái, “Ta thích uốn éo, ngươi quản ta!”

Lý Mộ lười cãi nhau với nàng, dù sao bữa tiệc này đã là cơm chia tay, sau khi cơm nước xong, hắn cùng xà yêu này, nhà ai người đó về, mẹ ai người ấy tìm, có thể cả đời cũng sẽ không gặp lại nữa.

Cơm nước xong, thiếu nữ xà yêu mặc dù là không tình nguyện nữa, cũng vẫn theo hai yêu vật rời khỏi.

Trước khi đi, nàng kéo tay Tô Hòa, nói: “Tô tỷ tỷ, chờ muội tu vi có thành tựu, muội sẽ trở về thăm tỷ.”

Hổ yêu kia cười cười với Lý Mộ, nói: “Vị tiểu huynh đệ này, về sau đến Hổ Đầu sơn của ta, ta bày tiệc chiêu đãi ngươi.”

Thanh Ngưu tinh cũng hướng Lý Mộ lộ ra nụ cười, “Về sau tiểu huynh đệ nếu đến Thanh Ngưu sơn, có thể tới tìm ta.”

Hổ Đầu sơn, Thanh Ngưu sơn, Lý Mộ nghe cũng chưa từng nghe nói, có thể không ở Bắc quận.

Thiếu nữ xà yêu hung tợn nhìn Lý Mộ một cái, nói: “Kẻ lừa gạt, ta tên Bạch Ngâm Tâm, ngươi nhớ kỹ cho ta, ta sẽ còn về tìm ngươi!”

Lý Mộ hướng nàng phất tay, nói: “Tạm biệt.”

Tuy ngoài miệng nói tạm biệt*, nhưng Lý Mộ ước gì nàng vĩnh viễn cũng không về.

(*: Hán việt là tái kiến, cũng mang ý nghĩa là gặp lại)

Hóa Hình kỳ Lý Mộ đã không trêu vào nổi, đợi nàng thành công ngưng tụ thành yêu đan, thăng cấp trung tam cảnh, chẳng phải là sẽ lên trời?

Hai yêu vật mang theo tiểu xà yêu đi xa, cuối cùng biến mất ở trong tầm mắt của Lý Mộ.

Tô Hòa thở dài, nói: “Lúc có muội ấy, thật ra rất tốt, bên cạnh ít nhất có người có thể nói chuyện…”

Lý Mộ liếc nàng, “Đệ không phải người sao?”

Tô Hòa giật giật khóe miệng, hỏi: “Sau khi muội ấy đi rồi, đệ còn có thể mỗi ngày tới sao?”

Nàng đây là đang trách Lý Mộ, lúc xà yêu kia ở đây, ngày nào cũng đến.

Nữ quỷ đạo hạnh hai mươi năm, thế mà ghen với cả một con rắn, Lý Mộ giải thích: “Đệ mỗi ngày tới nơi này, là vì cô ấy bị thương là đệ làm hại, với lại, đệ bảo tỷ đi theo đệ, tỷ cũng không muốn…”

Tô Hòa lắc lắc đầu, nói: “Không phải tỷ không muốn, là tỷ không có cách nào rời khỏi.”

Lý Mộ kinh ngạc nói: “Vì sao?”

Tô Hòa chưa trả lời, chỉ là yên lặng hướng nơi xa đi đến, Lý Mộ nghi hoặc đi theo phía sau nàng.

Nàng đi đến nơi nào đó rời xa vịnh Bích Thủy, bước chân dừng lại, chậm rãi hướng phía trước vươn tay.

Ngón tay nàng, ở sau khi vượt qua không gian nơi nào đó, chậm rãi biến mất.

Sắc mặt Lý Mộ chấn động, hỏi: “Đây là có chuyện gì?”

Tô Hòa thu hồi tay, ngón tay một lần nữa ngưng tụ, nàng xoay người hướng phòng nhỏ đi đến, giải thích: “Ta không thể rời khỏi nơi này quá xa, nếu không, hồn thể của ta sẽ tiêu tán.”

Lý Mộ nhìn nàng hỏi: “Vì sao sẽ như vậy?”

Lấy tu vi cảnh giới thứ tư của Tô Hòa, thiên hạ to lớn, đều có thể đi, nàng không thể rời khỏi vịnh Bích Thủy, nhất định có nguyên nhân nào tầng sâu hơn nữa.

Tô Hòa đi đến bên mặt nước, nói: “Đệ xuống nước nhìn chút sẽ biết.”

Đạo môn có một thần thông, tên là “Nhập Thủy”, có thể lặn sâu mà không chết đuối, ở trong sông suối hồ biển tự do đi qua, chỉ là đây là thần thông người tu hành Thần Thông cảnh mới có thể nắm giữ.

Phù Lục phái tuy có bùa tránh nước, nhưng trên người hắn lại không có.

Nhưng, lấy tu vi Lý Mộ bây giờ, nín thở nửa khắc đồng hồ vẫn là rất đơn giản, hắn cởi áo bào ngoài, tung người nhảy xuống nước.

Vịnh Bích Thủy là do khúc ngoặt của con sông nào đó ở nơi này hội tụ thành một hồ sâu, nước hồ xanh âm u, chỗ sâu nhất tới mười mấy trượng, Lý Mộ lặn xuống đầm nước, phát hiện nước nơi này băng hàn thấu xương, hắn vận chuyển pháp lực, mới vừa đủ chống lại sự rét lạnh này.

Nước đầm trong suốt, nhưng tầm nhìn không xa, Lý Mộ hướng chỗ sâu trung tâm đầm nước lặn đi, phát hiện đáy nước phía trước, loáng thoáng có một kiến trúc kỳ quái.

Đó tựa như là một đài cao, phạm vi khoảng mấy trượng, đại bộ phận bị giấu trong bùn cát đáy nước, chỉ có một bộ phận lộ ra.

Trên đài cao, có khe rãnh giăng khắp nơi, như là phù văn nào đó, từng luồng hào quang lưu động ở trong khe rãnh, Lý Mộ rất nhanh đã ý thức được, đó thế mà lại là thiên địa linh khí ngưng tụ thành thực chất!

Chẳng lẽ đài cao giấu ở đáy nước này, thế mà có tác dụng ngưng tụ thiên địa linh khí?

Nói là đài đá, thật ra như là một tòa tế đàn, chỉ là không biết người phương nào bố trí, lại có tác dụng gì.

Ánh mắt Lý Mộ đánh giá tế đàn, rất nhanh, tầm mắt đã bị một bóng trắng trên tế đàn hấp dẫn.

Đó tựa như là một nữ tử, lẳng lặng nằm ở trên tế đàn, cách quá xa, Lý Mộ thấy không rõ, hắn bơi gần một ít, miễn cưỡng có thể thấy rõ bộ dáng của nữ tử kia.

Khụ!

Nháy mắt thấy rõ khuôn mặt của nữ tử kia, sắc mặt Lý Mộ biến đổi hẳn, uống ngụm nước, suýt nữa bị sặc.

Khuôn mặt nữ tử trên tế đàn kia, thế mà lại giống Tô Hòa như đúc!

Theo tầm mắt Lý Mộ nhìn lại, ngay sau đó, nữ tử hai mắt nhắm nghiền, tựa như là lâm vào ngủ say kia, đôi mắt đột nhiên mở ra.

Tế đàn đáy nước, nữ tử có khuôn mặt tương tự với Tô Hòa, đột nhiên mở đôi mắt, nhìn Lý Mộ, nhẹ nhàng hít hít cái mũi.

Trong đầu Lý Mộ nổ vang, hắn cảm giác máu của hắn, linh hồn của hắn, cùng với ba phách hắn vừa mới ngưng tụ, đều sắp bị hít ra bên ngoài cơ thể.

Ngay sau đó, một lực hút từ phía trên truyền đến, thân thể hắn nhanh chóng bay lên, một chớp mắt đó lao ra khỏi mặt nước, Lý Mộ nhìn thấy nữ tử trên tế đàn, hai mắt lại chậm rãi nhắm lại.

Lý Mộ chật vật rơi xuống đất, nhìn Tô Hòa, khó có thể tin nói: "Cô ấy là…"

"Là tỷ."

Tô Hòa nhìn thoáng qua đầm nước, thản nhiên nói: "Nói chính xác, là thân thể của tỷ, bây giờ đứng ở trước mặt đệ, là hồn thể của tỷ."

Hết chương 121.

Chương 122. Trận pháp

Lý Mộ cho rằng Tô Hòa chỉ còn lại có hồn thể, không ngờ thân thể của nàng còn, hơn nữa còn quỷ dị xuất hiện ở trên tế đàn đáy nước, vừa rồi một cái liếc mắt khủng bố đó, tựa như muốn mang tinh huyết hồn phách của hắn toàn bộ hút đi, Lý Mộ bây giờ nghĩ đến lòng còn sợ hãi.

Điều này làm hắn không khỏi nhớ tới ghi chép về cương thi trong《Thập Châu Yêu Vật Chí》.

Khiêu cương thông qua cắn người, để hấp thụ tinh huyết cùng phách lực của con người.

Một khi khiêu cương tiến hóa đến phi thi, cũng gọi là phi cương, có thể cách không hút tinh huyết hồn phách người ta, "Tô Hòa" đáy nước, tuyệt đối là một phi thi đã có thành tựu.

Người ta sau khi chết, hồn phách tiêu tán, thi thể ở dưới xác suất nhất định, sẽ biến thành cương thi, cương thi cấp thấp không có linh trí, nhưng tiến hóa đến phi cương, có thể sinh ra linh trí thuộc về mình.

Cương thi sinh ra linh trí, đã không có bất cứ quan hệ gì với chủ nhân ban đầu, thuộc loại cá thể độc lập.

Liền ví dụ như Tô Hòa cùng nữ thi đáy nước kia, tuy đồng căn đồng nguyên, nhưng một bên kế thừa tinh thần cùng ý chí, cùng với toàn bộ ký ức, tình cảm của Tô Hòa, một bên khác, thì chỉ kế thừa thân thể của nàng.

Đương nhiên, căn cứ quan niệm phổ biến của mọi người, giờ phút này đứng ở trước mặt Lý Mộ, mới là Tô Hòa thật sự, vị kia đáy nước, chỉ là tà vật không có nhân tính mà thôi.

Hắn nhìn Tô Hòa, hỏi: "Nàng ấy đã sinh ra linh trí?"

Tô Hòa gật gật đầu, nói: "Hai mươi năm trước, lúc tỷ chết, thân thể chìm vào trong sông, bị đài đá kỳ quái kia hấp dẫn, linh hồn dưới cơ duyên mới trốn thoát, lại từ đó về sau không thể rời khỏi vịnh Bích Thủy quá xa, mà cơ thể của tỷ, ở trong hai mươi năm này, được linh khí đài đá ẩn chứa không ngừng

tẩm bổ, dần dần sinh ra linh trí, nếu không phải cô ấy không thể rời khỏi đài đá này, tỷ đã bị cô ấy cắn nuốt…”

Lý Mộ nhíu mày, Tô Hòa không thể rời khỏi vịnh Bích Thủy quá xa, hẳn chính là vì đài đá này.

Hắn nhìn Tô Hòa hỏi: “Khe rãnh hoa văn trên đài đá kia, tỷ còn nhớ rõ không?”

Tô Hòa gật đầu nói: “Tỷ vẽ cho đệ.”

Khi Lý Mộ rời khỏi vịnh Bích Thủy, sắc trời đã khuya, hắn tính lúc ngày mai đi nha môn, hỏi lão Vương một chút, có lẽ lão biết huyền diệu của tế đàn này.

Nội sự không quyết hỏi Lý Tứ, ngoại sự không quyết hỏi lão Vương, đây là kinh nghiệm Lý Mộ sau khi qua lại thân quen với bọn họ tổng kết ra.

Vấn đề trên cảm tình, Lý Tứ luôn có thể có giải thích độc đáo.

Mà lão Vương bác học, mặc kệ là chăm sóc heo sau khi sinh, hay là vấn đề trong quá trình tu hành phải chú ý, lão đều có thể êm tai mà bàn luận.

Trong lòng nhớ mãi chuyện Tô Hòa, sáng sớm hôm sau, Lý Mộ sớm tới nha môn, tìm được lão Vương.

Lão Vương đang ở phòng giấy tờ sửa sang lại hộ tịch, Lý Mộ đưa một tờ giấy vẽ các loại phù văn giăng khắp nơi cho lão, hỏi: “Lão Vương, ngươi có thể nhìn ra được đây là cái gì không?”

Lão Vương buông sổ hộ tịch xuống, cầm lấy tờ giấy kia, nhìn ngang nhìn dọc, nhìn trái nhìn phải, hồi lâu sau, mới nhìn về phía Lý Mộ, hỏi: “Thứ này ngươi từ nơi nào có được?”

“Cái này ngươi đừng quản.” Lý Mộ đứng ở bên cạnh lão, nói: “Có thể nhìn ra được nội dung gì không?”

Lão Vương đặt tờ giấy đó lên bàn, nói: “Đây là một trận pháp, trận pháp phi thường phức tạp, năm trận pháp khác nhau khảm cùng một chỗ, tạo thành một đại trận công năng rất

nhiều, người có thể nghĩ ra trận pháp này phi thường cao minh.”

Lý Mộ vội vàng hỏi: “Trận pháp này là dùng làm gì?”

Lão Vương nói: “Dưỡng thi.”

Lão đứng lên, đi đến phòng trực của mình, ở trước một loạt giá sách bồi hồi một lát, từ phía trên rút ra một quyển sách, mở ra, lật vài tờ, chỉ vào một ký hiệu kỳ quái bên trên, lại ở trên tờ giấy kia vòng ra một khu vực, nói: “Ngươi xem xem, tác dụng của một bộ phận trận văn này, là dưỡng thi.”

Lý Mộ cẩn thận đối chiếu một phen, quả nhiên phát hiện, một bộ phận kia trên giấy lão Vương vòng ra, phi thường tương tự với ký hiệu kỳ quái trên sách.

Trên quyển sách kia, có thuyết minh đối với ký hiệu này.

Bùa này là một loại trận văn, tác dụng chủ yếu là bảo trì thi thể không thối rữa, khắc nó lên quan tài, có thể bảo tồn thi thể thời gian dài.

Lão Vương vuốt vuốt chòm râu, giải thích: “Loại trận pháp này, ở một ít bộ tộc có phong tục mai táng đặc thù rất thường thấy, Bắc quận không có phong tục như vậy, quan phủ cũng cấm dân gian dưỡng thi, thi thể thời gian dài không thối rữa, dễ thi biến, người không hiểu được đạo pháp, một mình dưỡng thi, chính là tìm chết.”

Lý Mộ rốt cuộc hiểu, vì sao Tô Hòa đã chết hai mươi năm, thân thể còn giống thiếu nữ mười tám mười chín tuổi, tỷ lệ đại khái chính là tác dụng của trận pháp này.

Hắn lại chỉ chỉ bộ phận khác phù văn trên giấy, hỏi: “Vậy những thứ này thì sao?”

Lão Vương giải thích: “Đây là một trận pháp tổ hợp, mỗi một bộ phận của trận văn đều có tác dụng khác nhau, trận văn góc dưới bên trái tác dụng là dưỡng thi, nhưng trận văn này nếu không có linh khí tiếp tế tiếp viện, tác dụng sẽ không lâu dài, bởi vậy người bày trận, lại ở trên cơ sở này thêm một cái tụ linh trận, chính là mấy nét bút này phía trên bên trái, dùng

để tụ lại linh khí, cung cấp cho dưỡng thi trận này, duy trì trận này vận chuyển lâu dài."

Lý Mộ nhớ tới linh khí lưu động, như thực chất trên tế đàn đó, đối với lão Vương bội phục sát đất.

Hắn không khỏi thay giọng điệu thỉnh giáo: "Vậy hai cái này bên phải thì sao?"

"Góc trên bên phải đây là phong ấn, phòng ngừa thi thể dưỡng xong chạy trốn, về phần cái này góc dưới bên phải…" Lão Vương vuốt vuốt chòm râu lần nữa, nói: "Nếu ta dự liệu không sai, trận pháp này, ứng đối là bố trí ở đáy nước."

Trong lòng Lý Mộ chấn động, trên mặt lại chưa có bất cứ biến hóa nào, hỏi: "Vì sao?"

Lão Vương nói: "Hắn hẳn là lo lắng người khác phá hư trận này, lại thêm vào bố trí một cái phòng hộ trận, trận này cần lấy ra thủy mạch một vùng, muốn phá hư toàn bộ trận pháp này, nhất định phải phá đi thủy mạch này, hoặc là chờ thi thể trong trận pháp thực lực đủ, tự mình phá vỡ trận pháp đi ra…"

Trong lòng Lý Mộ nghi hoặc, trận pháp này vây khốn là thân thể Tô Hòa, vì sao ngay cả hồn phách của nàng cũng sẽ chịu ảnh hưởng?

Hắn nghĩ nghĩ, lại hỏi: "Nếu thi thể này hồn thể vẫn còn thì sao?"

"Vậy nàng khẳng định không thể rời khỏi trận pháp này quá xa." Lão Vương chỉ chỉ tờ giấy kia, nói: "Nhìn thấy trận văn ở giữa này chưa, một trận văn này, kết hợp với góc dưới bên trái, hình thành một cái phong ấn phi thường lợi hại, tuy chủ yếu là vây thi, nhưng hồn thể và thân thể cùng nguồn gốc, cũng không thể rời khỏi trận pháp này quá xa, nếu không sẽ trực tiếp tiêu tán…"

Mắt lão Vương lộ ra tán thưởng, nói: "Người bố trí trận pháp này, là thiên tài, năm đạo trận văn, hỗ trợ lẫn nhau, từng lòng đan vào nhau, không tồi, không tồi…"

Hết chương 122.

Chương 123. Họa cương thi

Lý Mộ không có hứng thú đối với người lúc ban đầu bố trí trận pháp, tế đàn này trước đó đã tồn tại, Tô Hòa rơi vào tế đàn đó, hắn chỉ là trùng hợp.

Điều Lý Mộ nghĩ, là như thế nào giải cứu Tô Hòa, dựa theo lão Vương nói, phải từ bên ngoài phá hỏng trận pháp, hoặc là thân thể của nàng từ bên trong phá vỡ, Tô Hòa mới có thể tự do.

Từ bên ngoài phá hỏng trận pháp, thì phải phá thủy mạch, cũng chính là thay đổi hướng đi của con sông kia chảy qua vịnh Bích Thủy, đây là chuyện không có khả năng, thủy mạch một huyện, chính là quan trọng trong quan trọng, chỉ sợ Lý Mộ còn chưa đào, đã bị đồng nghiệp của mình bắt về nha môn.

Mà chờ thân thể của nàng cường đại đến mức đủ để phá hỏng trận pháp, còn không biết phải đợi tới khi nào, cho dù nàng có thể đi ra, đối với Tô Hòa mà nói, cũng không phải một chuyện tốt.

Dứt bỏ những thứ này không nói, phong ấn trong tế đàn kia chính là một con phi cương, phi cương có thể cách không hút tinh huyết hồn phách người ta, nạn cương thi của Chu huyện, chính là vì một con phi cương dựng lên, đến bây giờ cũng chưa bình ổn, nếu huyện Dương Khâu lại có thêm một con phi cương, còn không biết phải chết bao nhiêu người.

Lý Mộ tâm sự nặng nề rời khỏi phòng trực của lão Vương, chuyện về Tô Hòa, còn cần tính toán cho lâu dài.

Hắn đi đến dưới hành lang, ngẩng đầu nhìn thoáng qua, phát hiện một tiểu hòa thượng mười lăm mười sáu tuổi, cầm một cái thiền trượng so với hắn còn cao hơn, đứng ở trong sân nha môn.

Lý Mộ nhớ lại một chút, liền nhớ ra thân phận tiểu hòa thượng.

Ở trước khi Lý Mộ tu hành, huyện nha Dương Khâu, trừ Trương huyện lệnh, Chu bộ đầu, còn có bốn người tu hành.

Trong bốn người này, Lý Thanh, Hàn Triết, Ngô Ba, là đệ tử đạo môn, đến từ tổ đình Phù Lục phái, còn có một người, đến từ Tâm tông của phật môn tứ tông.

Phật môn đạo môn và triều đình đều có hợp tác, cụ thể biểu hiện ở, hai tông đều sẽ phái đệ tử trẻ tuổi, đóng quân ở các nơi nha môn, một là vì đệ tử rèn luyện, hai là vì giúp triều đình thống trị địa phương.

Người tu hành tuy tự xưng là phương ngoại chi nhân, nhưng bọn họ muốn ở trong địa giới Đại Chu khai tông lập phái, thu nạp tín đồ rộng rãi, cũng phải lấy ra thành ý cần thiết cho triều đình.

Ngô Ba đứng ở đối diện tiểu hòa thượng, dưới chân là một đống xác rắn.

Hàn Triết nói người này có thù nhất định báo, không khuếch đại chút nào cả, tên mập này từ sau khi chịu thiệt bởi xà yêu, trong lòng tức mãi không thôi, mấy ngày nay, các loại rắn chết ở trong tay hắn, không dưới mấy trăm con.

Tiểu hòa thượng nhìn xác rắn đầy đất, nhíu mày, nói với Ngô Ba: "Ngô bộ đầu, ngươi cớ gì lạm sát sinh linh?"

Ngô Ba khinh thường nói: "Mấy con rắn chưa khai thức mà thôi, giết thì giết, người khác giết gà giết vịt ngươi mặc kệ, quản ta làm cái gì?"

"A Di Đà Phật." Tiểu hòa thượng niệm tiếng phật hiệu, thương xót nói: "Gà vịt là gia cầm, người giết gà vịt làm thức ăn, còn sẽ tích lũy ác báo, ngươi giết rắn, hoàn toàn là vì ác niệm trong lòng, ngày sau nhất định chịu ác quả…"

Ngô Ba cười lạnh một tiếng, nói: "Ngươi làm sao biết ta giết rắn không phải vì ăn, thịt rắn hương vị rất không tệ, ta hôm nay còn ăn canh rắn, cần chia ngươi một bát hay không?"

Tiểu hòa thượng tức xanh cả mặt, liên tục niệm vài tiếng phật hiệu, mới bình phục tâm tình, chậm rãi nói: "Ngô bộ đầu, biển khổ vô biên, quay đầu là bờ, hy vọng ngươi đừng sai tiếp nữa…"

Ngô Ba vẻ mặt khinh thường, nói: “Thật ngại quá, ta tu đạo, không tin cái biển khổ vô biên đó của các ngươi…”

Chu bộ đầu từ bên trong đi ra, thấy hai người giương cung bạt kiếm, đau hết cả đầu, vội vàng nói: “Hai vị đừng tranh cãi nữa, huyện lệnh đại nhân có chuyện quan trọng triệu tập, chỉ chờ các ngươi, mau vào đi…”

Lý Mộ ở cửa phòng trực xem náo nhiệt một lát, hai người liền bị Chu bộ đầu gọi vào tiền nha.

Tiểu hòa thượng này cũng là tính tình tốt, nếu là Huyền Độ, nhắm chừng Ngô Ba bây giờ đã quỳ ở trên mặt đất cam đoan, về sau không bao giờ sát sinh nữa.

Ở trong trí nhớ của Lý Mộ, bốn người tu hành của nha môn rất ít có lúc tụ tập đủ, không biết đã xảy ra chuyện gì, khiến bốn người tu hành tập trung huyện nha. Hắn trở về phòng trực, tò mò hỏi: “Nha môn xảy ra việc lớn gì sao?”

“Không biết.” Trương Sơn lắc lắc đầu, nói: “Đầu nhi vừa rồi cũng bị huyện lệnh đại nhân triệu đi, đã xảy ra chuyện gì, chờ nàng đi ra là biết.”

Lão Vương đi vào ngồi chơi, nói: “Ta trái lại đã nghe được một chút tin tức, nghe nói là cương thi Chu huyện không khống chế được, thi tai lan tràn đến huyện chúng ta, đêm qua, thôn giáp với Chu huyện, đã có vài người bị cắn…”

Nghe được lời của lão Vương, sắc mặt Lý Mộ hơi kinh hãi, hỏi: “Thi tai lan tràn đến huyện chúng ta?”

Chỉ một con khiêu cương, đã khiến nha môn đau đầu không thôi, có thể tưởng tượng, nếu huyện Dương Khâu bạo phát cương thi, hậu quả sẽ là thế nào.

Họa cương thi của Chu huyện, trước sau đã tạo thành mấy trăm hơn một ngàn người chết.

Ba tháng trước, quận thủ đại nhân tự mình ra mặt, thả lưới vô số cao thủ, cũng chưa khống chế được thế cục, luân hãm tiếp một huyện Dương Khâu, tình thế chỉ sợ sẽ hoàn toàn mất khống chế.

Dù sao, cương thi khác với yêu vật quỷ vật bình thường, ở dưới tình huống không có triều đình hoặc là người tu hành can thiệp, bọn chúng có thể cuồn cuộn không ngừng mang người thường biến thành đồng loại.

Thi thể bị khiêu cương cắn bị thương, sau khi thi biến, bộ khoái bình thường đã không thể chế phục, phi cương càng có thể vô hạn chế tạo khiêu cương, trong《Thập Châu Yêu Vật Chí》có ghi lại, mấy trăm năm trước, họa cương thi nghiêm trọng nhất, là một linh thi gây ra.

Con linh thi này, trực tiếp khiến cho một quốc gia nhỏ trở thành quốc gia của cương thi.

Phi cương chỉ là một cách nói không rõ ràng, cương thi một đẳng cấp này, thực lực đại khái tương đương với người tu hành trung tam cảnh.

Thực lực linh thi còn ở trên phi cương, áp sát tu hành thượng tam cảnh, loại cương thi này, hẳn có thể xưng là thi tu, bọn họ linh trí không kém gì người thường, biết thuật pháp, có thể dùng thần thông, toàn thân mình đồng da sắt, lôi điện bất nhập, pháp bảo khó thương, có thể chống lại người tu hành cảnh giới thứ bảy.

Năm đó con linh thi kia gây ra động tĩnh to lớn, cuối cùng ép Linh Trận phái xuất động mấy vị trưởng lão, mang toàn bộ quốc gia nhỏ đó dùng trận pháp che đậy, lại xuất động vô số người tu hành cấp cao, mới bình định mối họa lần đó.

Nếu thi tai Bắc quận ồn ào quá lớn, chỉ sợ triều đình sẽ áp dụng phương pháp tương tự, trực tiếp vứt bỏ Bắc quận, để giải tình thế nguy hiểm chỉnh thể.

“Huyện, huyện chúng ta cũng có nạn cương thi?”

Trương Sơn nghe vậy, mặt cũng bị dọa tái đi. Vụ án Trương gia thôn, sự sợ hãi của gã đối với cương thi, đến nay còn chưa tiêu tán.

Hết chương 123.

Chương 124. Truyền thụ (1)

Lão Vương cười ha ha, nói: “Yên tâm, Bắc quận là chỗ tổ đình Phù Lục phái, sự tình ầm ĩ đến nước này, bọn họ sẽ không mặc kệ, Phù Lục phái nếu nghiêm túc hẳn lên, đừng nói một hai con phi cương, cho dù là linh thi đến, cũng không nhấc lên nổi sóng gió gì…”

Một lát sau, Lý Thanh từ bên ngoài đi vào, thấy mấy người đều có mặt, nói: “Có một việc quan trọng, cần thông báo các ngươi.”

Nàng sắc mặt nghiêm túc mở miệng: “Họa cương thi ở Chu huyện, đã có xu hướng lan tràn về phía huyện Dương Khâu, huyện lệnh đại nhân ra lệnh cho chúng ta, muốn thông báo đến toàn bộ thôn trang trong huyện, bảo bọn họ tổ chức dân tráng, ban đêm đừng ra ngoài, các ngươi cũng phải thông báo dân chúng khu trực thuộc, để bọn họ đề cao cảnh giác…”

Khu trực thuộc của Lý Mộ ở trong huyện thành, nếu ngay cả nơi này cũng xuất hiện cương thi, như vậy toàn bộ huyện Dương Khâu, cũng xấp xỉ luân hãm.

Lý Mộ thông báo từng nhà dân chúng trên phố Vị Ương, cương thi uy hiếp là cực lớn, sau một ngày, dọc phố liền có một bộ phận nhỏ cửa hàng đóng cửa, người đi đường trên đường cũng ít đi rất nhiều, Vân Yên các vốn lưu lượng khách không ngừng, cũng là trước cửa có thể giăng lưới bắt chim.

Liễu Hàm Yên dứt khoát đóng cửa hàng, ở dưới sự nhắc nhở của Lý Mộ, tích trữ lượng lớn gạo nếp, cùng Vãn Vãn ở nhà, không bước ra khỏi cửa nhà một bước.

Tuy nói khả năng huyện thành xuất hiện cương thi rất nhỏ, nhưng các nàng một người là thuần âm chi thể, một người là trời sinh linh đồng, là loại mà cương thi gặp được đều sẽ cắn trước đó, vì để ngừa vạn nhất, vẫn làm thêm một ít chuẩn bị.

Lúc ăn cơm, Liễu Hàm Yên nhìn về phía Lý Mộ, hỏi: “Đám cương thi đó khi nào mới có thể bị tiêu diệt, cửa hàng mỗi

ngày đều đang tổn thất, tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp…”

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: “Không biết, trong khoảng thời gian này, cửa hàng tạm thời đừng mở, đợi tới lúc có thể mở cửa, ta sẽ nói cho ngươi.”

Liễu Hàm Yên liếc hắn, nói: “Ngươi cũng không phải chưởng quầy, đương nhiên không vội, nếu một tháng không có khách nhân, không biết có bao nhiêu cửa hàng sẽ đóng cửa, Vân Yên các nếu đóng cửa, ngươi nuôi ta cùng Vãn Vãn sao?”

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: “Ta một tháng bổng lộc mới năm trăm đồng, nuôi không nổi.”

Vãn Vãn lập tức nhìn Lý Mộ, nói: “Ta rất dễ nuôi, ta có thể mỗi lần chỉ ăn một bát cơm, tiểu thư rất dễ nuôi, nàng mỗi ngày chỉ ăn một chút xíu…”

Liễu Hàm Yên bất đắc dĩ nhìn Vãn Vãn một cái, lại nói với Lý Mộ: “May mắn nhà ma đã sớm xây xong rồi, bằng không, chỉ sợ sẽ trì hoãn chuyện của ngươi.”

Lý Mộ cười cười, nói: “Yên tâm đi, đám cương thi kia không nhảy nhót được bao lâu nữa.”

Tổ đình Phù Lục phái ngay tại Bắc quận, lúc trước bọn họ sở dĩ chưa ra tay, là tin tưởng quan phủ Bắc quận có thể giải quyết chuyện này.

Hôm nay tình thế xuất hiện khuếch tán, quan phủ ứng phó có chút cố sức, Phù Lục phái cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn nữa.

Hai ngày qua, lục tục đã có không ít đệ tử Phù Lục phái xuống núi, tham dự bình định hoạn cương thi lần này.

Mà lần này, bản thân Lý Mộ cũng muốn phiêu lưu chút.

“Cụ” tình (cảm xúc sợ hãi) là nghịch tình, khó có thể luyện hóa, cần lượng lớn phách lực, Lý Mộ vốn là tính đi Chu huyện một chuyến, từ trên thân những cương thi kia thu hoạch phách lực hắn cần, đợi mối họa lần này bình định, hắn có thể đủ trực tiếp ngưng phách.

Từ trong cơ thể cương thi cướp lấy phách lực, khác với rút lấy phách lực của yêu vật, Lý Mộ tính đi chỗ lão Vương trước, tìm kiếm phương pháp thu hoạch phách lực của cương thi.

Trong phòng trực của lão Vương, hắn từ trong giá sách lật ra một quyển sách ném cho Lý Mộ, hỏi: "Ngươi luyện hóa phách thứ mất rồi?"

Lý Mộ mang pháp quyết rút lấy phách lực của cương thi ghi nhớ, nói: "Đến phách thứ tư rồi."

Lão Vương lắc lắc đầu, nói: "Tu vi phách thứ tư, đối phó bạch cương hắc cương còn được, đối phó khiêu cương thì quá cố sức, bản thân ngươi cẩn thận một chút, tốt nhất vẫn là để Thanh cô nương giúp ngươi lấy phách, nàng vừa rồi cũng tới hỏi ta phương pháp lấy phách lực của cương thi…"

Lý Mộ ngẩn ra một phen, hỏi: "Đầu nhi từng tới?"

Lão Vương chép chép miệng, nói: "Thanh cô nương đối với ngươi, thật đúng là tốt không biết phải nói sao, nàng không nhất định chỉ coi ngươi là cấp dưới, người trẻ tuổi, phải nắm lấy cơ hội nha…"

Có người so với chính hắn còn quan tâm mình hơn, điều này làm trong lòng Lý Mộ dâng lên sự ấm áp.

Lý Mộ tới phòng trực, Lý Thanh đang xem 《Thập Châu Yêu Vật Chí》, mở ra là một tờ có liên quan tập tính cương thi.

Nhìn thấy Lý Mộ đi vào, nàng ngẩng đầu, nói: "Ta từng tra, trong cơ thể cương thi, sẽ có lượng lớn phách lực còn sót lại, hai ngày nữa chúng ta cần đi Chu huyện một chuyến, đến lúc đó ta sẽ giúp ngươi lấy một ít, như vậy ngươi có thể mau chóng ngưng tụ phách thứ tư."

Lý Mộ đi lên phía trước, đột nhiên hỏi: "Đầu nhi, ngươi vì sao đối với ta tốt như vậy?"

Lý Thanh ngẩn ra một phen, sau đó lạnh nhạt nói: "Ngươi là cấp dưới của ta, ta tự nhiên phải có trách nhiệm với tính mạng của ngươi."

Lý Mộ hỏi: "Chỉ vì vậy sao?"

Lý Thanh nhìn hắn, hỏi: “Bằng không thế nào?”

Đổi làm người khác, Lý Mộ có lẽ sẽ cho rằng ham thuần dương chi thể của hắn muốn song tu cùng hắn, nhưng Lý Thanh xưa nay là nghĩ cái gì liền nói cái đó.

Sự kiện cương thi lần này, hoàn toàn khác Trương gia thôn lần trước, khiêu cương vô số, càng là ngay cả phi cương cũng có, cho dù là tu hành Thần Thông cảnh cuốn vào trong đó, cũng không thể chỉ lo thân mình.

Lý Thanh chỉ có tu vi Tụ Thần, cần mạo hiểm phiêu lưu thật lớn, giúp hắn thu thập phách lực.

Lý Mộ không thể yên tâm thoải mái nhìn nàng mạo hiểm vì mình.

Hắn nghĩ nghĩ, nói: “Đầu nhi, ngươi theo ta ra ngoài một chút, ta có chuyện quan trọng muốn nói cho ngươi.”

Lý Thanh hỏi: “Không thể nói ở trong phòng trực sao?”

Lý Mộ lắc lắc đầu: “Nơi này không phải chỗ nói chuyện.”

Hắn xoay người đi ra khỏi phòng trực, Lý Thanh nghĩ nghĩ, buông quyển sách trên tay xuống, cũng đi theo ra ngoài.

Ra khỏi phòng trực, Lý Mộ lại đi thẳng ra khỏi huyện nha, trên mặt Lý Thanh hiện ra một tia nghi hoặc, vẫn đi theo phía sau Lý Mộ.

Ngô Ba đứng ở cửa một gian phòng trực khác, nhìn bóng lưng hai người rời khỏi, trên khuôn mặt thịt béo chất đống hiện lên một tia âm u.

Lý Mộ đi ra khỏi huyện nha, lại đi ra khỏi huyện thành, thi triển Khinh Thân Thuật, tới một chỗ núi rừng không người.

Lý Thanh dừng ở bên cạnh hắn, vẻ mặt trên mặt cũng trở nên nghiêm túc, hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cần ở nơi này nói?”

Lý Mộ quay đầu nhìn nàng, tay kết Lục Đinh Ngọc Nữ Ấn, trong miệng bật khẽ một tiếng.

“Lâm!”

Một tia sét màu trắng bỗng dưng xuất hiện, rơi ở trên một cái cây to phía trước, cái cây to đó trực tiếp bị bổ nổ tung, lôi hỏa bay tán loạn, mảnh vỡ văng khắp nơi.

Hết chương 124.

Chương 125. Truyền thụ (2)

“Lôi pháp…”

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Lý Thanh lộ ra vẻ khó có thể tin, ngay sau đó, như là ý thức được cái gì, chấn động nói: “Không, đây là đạo thuật!”

Có oán tất báo, có ân tất trả, là tôn chỉ làm người của Lý Mộ.

Ân cứu mạng, ân truyền thụ đạo pháp, ân tặng bảo, cùng với ân nàng trong cuộc sống hằng ngày chiếu cố đối với Lý Mộ, cái nào cũng không phải một cái 《Thanh Tâm Quyết》 có thể trả hết.

Nếu Lý Thanh có ý, cho dù là bảo Lý Mộ lấy thân báo đáp, dùng thuần dương chi thể trả bằng thịt, cũng không phải không thể cân nhắc.

Liên quan một chiêu lôi pháp này, thật ra Lý Mộ đã sớm muốn truyền thụ cho Lý Thanh.

Chỉ là hắn vẫn chưa nghĩ ra lý do, chung quy không thể mỗi lần đều nói trong lúc vô ý có được, như vậy mặc cho ai cũng sẽ nổi lên sự nghi ngờ.

Lần này cần bình ổn họa cương thi, còn cần thu thập phách lực cho mình, hung hiểm dị thường, lúc nào cũng có thể có nguy hiểm tính mạng, không cho phép Lý Mộ nghĩ nhiều nữa.

Hắn nhìn Lý Thanh sững sờ ở tại chỗ, nói: “Đầu nhi, Lục Đinh Ngọc Nữ Ấn, kèm theo chân ngôn chữ “Lâm”, là một chiêu lôi pháp đạo thuật này, ngươi mau chóng thuần thục nó, cho dù là gặp phi cương, cũng có thể khắc chế.”

Lý Mộ lấy tu vi Luyện Phách cảnh, dùng chân ngôn này, có thể nháy mắt giết chết yêu tu quỷ vật cảnh giới thứ ba.

Tuy nói cảnh giới thứ tư so với cảnh giới thứ ba, đã có lột xác trên bản chất, nhưng pháp lực của Lý Thanh, không biết so với Lý Mộ thâm hậu hơn bao nhiêu, mượn dùng một đạo thuật này, vượt qua một cảnh giới giết địch, không phải việc gì khó.

Phi cương tuy không phải yêu không phải quỷ, nhưng cũng thuộc loại tà vật, bị lôi pháp khắc chế, Lý Thanh gặp chúng nó, cho dù không thể đánh chết, cũng có thể tự bảo vệ mình.

Lý Thanh nhìn mắt Lý Mộ, rốt cuộc biết, hắn vì sao phải dẫn mình tới nơi này.

Lôi pháp uy lực to lớn, ở trong toàn bộ pháp thuật, cũng thuộc loại thượng thừa.

Lôi pháp đạo thuật, phi thường thưa thớt.

Lôi pháp đạo thuật chỉ có một chữ chân ngôn, trình độ quý hiếm của nó có thể thấy được phần nào.

Đạo thuật thần thông, chân ngôn của nó càng ngắn càng tốt, chân ngôn càng ngắn, tốc độ thi triển pháp thuật liền càng nhanh, cái này ở trong đấu pháp tạo ra tác dụng cực kỳ quan trọng.

Lý Mộ nhìn nàng, nói: "Đầu nhi, ngươi thử trước xem."

Lý Thanh không nói thêm cái gì nữa, dời tầm mắt, tay kết Lục Đinh Ngọc Nữ Ấn, mặc niệm: "Lâm!"

Phía trước lại xuất hiện một tia sét, mang mặt đất đánh ra một cái hố đất cháy đen.

Khác với tia sét màu trắng của Lý Mộ, tia sét Lý Thanh phóng ra, là màu tím.

Hai lần trước bị Tô Hòa nhập vào, Lý Mộ cũng triệu hồi ra tia sét màu tím, không hề nghi ngờ, uy lực tia sét màu tím, so với màu trắng càng lớn hơn nữa.

Lý Thanh lần nữa mặc niệm "Lâm" tự quyết, trên bầu trời xuất hiện rậm rạp mấy chục tia sét màu trắng, mang một ụ đất nhỏ phạm vi cả trượng san thành bình địa.

Rất hiển nhiên, sét màu tím uy lực lớn hơn, tiêu hao pháp lực cũng nhiều, sét màu trắng so với màu tím, nhu cầu đối với pháp lực tương đối ít, có thể tạo thành đả kích quần thể.

Lý Thanh thở sâu, nói: "Một đạo thuật này, ta sẽ luyện tập nhiều hơn."

Lý Mộ vốn đã nghĩ sẵn lí do thoái thác, lại không ngờ Lý Thanh căn bản không hỏi hắn.

Hắn ngẩn ra một phen, nhìn về phía Lý Thanh, hỏi: “Đầu nhi, ngươi sao không hỏi ta, một đạo thuật này là do đâu mà có?”

Lý Thanh bình thản nói: “Mỗi người đều có bí mật của mình, ngươi có cơ duyên cùng bí mật của ngươi, ta cần gì phải mỗi chuyện đều truy hỏi đến cùng?”

Tâm tính của nàng quả nhiên đạm bạc, Liễu Hàm Yên thì khác, lòng hiếu kỳ so với mèo còn nặng hơn, chuyện gì đều phải đánh vỡ nồi đất hỏi đến cùng, Lý Mộ ngày nào đó về muộn, nàng cũng phải nói bóng nói gió Lý Mộ đã đi đâu.

Nói cách khác, đây cũng là biểu hiện Lý Thanh tín nhiệm đối với hắn.

Lý Thanh chưa hỏi hắn, Lý Mộ cũng không cần giải thích, ánh mắt hai người đối diện, tất cả đều ở không lời.

Khi trở lại huyện thành, đã là giữa trưa, Lý Mộ biết, Lý Thanh bình thường đều là ăn cơm một mình, nàng thích ăn mỳ, thường xuyên chiếu cố một quán mỳ bên đường, quán mỳ đó là một phụ nữ ở goá mở, bọn Lý Mộ và Trương Sơn từng ăn vài lần, hương vị quả thực không tồi.

“Đầu nhi, muốn đi nhà ta ăn cơm hay không?” Trong nhà có Vãn Vãn, bản thân Lý Mộ là cần về nhà nấu cơm, lúc hai người sắp tách ra, hắn theo lễ phép hỏi một câu.

Lý Thanh dừng bước chân, sau khi nghĩ một chút, gật đầu nói: “Được.”

Lý Mộ hơi sửng sốt, không ngờ nàng thật sự đáp ứng.

Nàng từ trước tới giờ đều là độc lai độc vãng, Hàn Triết và Ngô Ba nhiều lần mời nàng cùng ăn cơm, đều bị nàng trực tiếp từ chối.

Lý Mộ cũng chỉ ngẩn ra một chút, liền gật đầu nói: “Vậy đầu nhi muốn ăn cái gì, ta làm cho ngươi.”

Lý Thanh nói: “Tùy tiện đi.”

Nữ nhân khác nói "tùy tiện", có thể có vô số loại đọc hiểu, Lý Thanh nếu nói tùy tiện, vậy chính là thật sự tùy tiện.

Lý Mộ nghĩ nghĩ, cân nhắc đến sở thích của Lý Thanh, vẫn là làm mỳ mùa xuân hắn sở trường nhất, Vãn Vãn cũng rất thích ăn, mỗi lần ít nhất đều có thể ăn ba bát, nếu phát huy vượt qua bình thường, năm bát cũng không phải vấn đề.

Phố Vị Ương, một quán mỳ.

Trương Sơn 'sụp soạt' húp mỳ, thiếu chút nữa bị bỏng miệng, vội vàng hít mấy hơi, ánh mắt lơ đãng liếc, nhìn phía con đường phía trước, nói: "Đó không phải đầu nhi sao, Lý Mộ cũng có mặt…"

Lý Tứ chậm rãi ăn mỳ, ngẩng đầu, khi nhìn thấy Lý Thanh đi vào trong nhà Lý Mộ, động tác trên tay cũng dừng một chút.

Trương Sơn buông đũa, kinh ngạc nói: "Đầu nhi theo Lý Mộ về nhà, sao ngay cả cửa cũng đóng lại!"

Lý Tứ liếc hắn, nói: "Hớt ha hớt hải, ăn cơm của ngươi…",

Tửu lâu nơi nào đó bên đường, vị trí lầu hai sát cửa sổ, một bóng người cực kỳ mập mạp ngồi ở nơi đó, nhìn hai bóng người đi qua trên đường phía dưới, ánh mắt lóe lên, không biết đang nghĩ cái gì.

…

Về nhà, Lý Mộ đưa Lý Thanh tới thư phòng, nói: "Đầu nhi ngươi ngồi trước một chút, ta đi làm cơm."

Sau khi Lý Mộ rời khỏi, Lý Thanh lại chưa ngồi xuống, nghỉ chân ở trước một giá sách, sách trên giá sách này cũng không nhiều, đều là một ít sách tu hành đạo môn cơ sở, cùng với một ít tạp thư, như 《Thần Dị Lục》, 《Thập Châu Yêu Vật Chí》 các thứ.

Trên bàn sách mở ra một xấp giấy, chỗ đầu trang có hai chữ to《Liêu Trai》.

Bộ 《Liêu Trai》 này, ở huyện Dương Khâu đã thịnh hành hơn một tháng, Lý Thanh có nghe nói, chỉ là nàng ngày

thường không đọc những sách này, chỉ biết là sách này ở tiệm sách bán rất chạy, không biết nội dung cụ thể.

Đây hiển nhiên là bản thảo còn chưa tuyên bố, Lý Thanh đi đến trước bàn, nhìn thấy góc bàn xếp không ít loại bản thảo này.

Hết chương 125.

Chương 126. Lần đầu gặp

Ngoài ra, nàng còn ở trên bàn thấy được một cái trâm cài.

Cái trâm cài này chế tạo cực kỳ tinh xảo đẹp đẽ, đầu trâm là một con phượng hoàng trông rất sống động, hiển nhiên là vật của nữ tử.

Ngoài thư phòng có bước chân truyền đến, sau đó đó là giọng nữ tử dễ nghe êm tai.

“《Liêu Trai》quyển thứ năm viết xong chưa, ta ngày hôm qua hình như để trâm ở chỗ ngươi, ngươi giúp ta tìm xem…”

Liễu Hàm Yên bước vào thư phòng, chưa nhìn thấy Lý Mộ, lại thấy được một nữ tử xa lạ.

Nữ tử kia dung mạo xuất chúng, dáng người cao gầy, mặc quần áo công sai giống với Lý Mộ, có một tia anh khí của nam tử, cái nhìn đầu tiên đã khiến Liễu Hàm Yên mắt sáng ngời.

Nàng sau khi ngẩn ra một phen, hỏi: “Ngươi là đến tìm Lý Mộ?”

Lý Thanh tự nhiên liếc một cái liền nhìn ra nữ tử trước mắt cũng là người tu hành, nhưng tu vi không cao, bộ dáng chỉ là luyện hóa hai phách.

Nàng nhìn Liễu Hàm Yên, gật gật đầu, nói: “Ta là đồng nghiệp của Lý Mộ.”

Ở dưới ánh mắt đối diện, Liễu Hàm Yên có một loại cảm giác toàn thân bị nhìn thấu, trong lòng không biết sao hoảng hốt, nói: “Ta, ta là hàng xóm của hắn… , hắn không ở nhà sao?”

Khi Vãn Vãn chạy vào phòng bếp, Lý Mộ liền biết Liễu Hàm Yên hẳn là cũng đến rồi.

Hắn ra khỏi phòng bếp, thấy nàng không ở trong sân, khi đi đến cửa thư phòng, quả nhiên thấy được nàng.

Vụ án Vân Yên các lần trước, thời điểm Liễu Hàm Yên đi huyện nha, Lý Thanh vừa lúc không có mặt, hai người là lần đầu tiên gặp mặt.

Lý Mộ đi vào thư phòng, giới thiệu với Liễu Hàm Yên: "Vị này là Lý Thanh bộ đầu, là thủ trưởng của ta."

Sau đó, hắn lại nói với Lý Thanh: "Vị này là Liễu Hàm Yên Liễu cô nương, là hàng xóm của ta."

"Ra mắt Lý bộ đầu."

"Chào Liễu cô nương."

…

Sau khi giới thiệu lẫn nhau cho các nàng, Lý Mộ liền lại về tới phòng bếp. Vãn Vãn ở phòng bếp giúp Lý Mộ, Liễu Hàm Yên cùng Lý Thanh song song đi tới trong sân.

Lý Thanh tính tình lạnh nhạt, khi ở cùng với người quen thuộc, cũng rất ít nói chuyện, Liễu Hàm Yên tuy khéo léo, giờ phút này cũng không biết nói gì.

Chỉ chốc lát sau, Vãn Vãn từ phòng bếp chạy ra, khi nhìn thấy Lý Thanh đứng ở trong sân, kinh ngạc nói: "Ồ, bộ khoái tỷ tỷ, tỷ hôm nay cũng ở nhà chúng ta ăn cơm sao?"

Liễu Hàm Yên vội vàng giải thích: "Đừng nghe nó nói bậy, cả ngày ở nơi này ăn chực, nó đã mang nơi này coi là nhà mình."

Lý Thanh cười nhẹ, vẫn chưa nói gì, ánh mắt nhìn về phía Liễu Hàm Yên, nói: "Liễu cô nương cũng là người tu hành nhỉ."

"Ta tính là người tu hành cái gì…" Liễu Hàm Yên cười cười, nói: "Chỉ là theo Lý Mộ tùy tiện học một ít mà thôi."

Lý Thanh mỉm cười, nói: "Liễu cô nương thiên phú tu hành rất tốt, trong thời gian ngắn như vậy có thể ngưng phách, về sau thành tựu không thể đong đếm."

Liễu Hàm Yên còn nhớ Lý Mộ dặn dò, về chuyện nàng thuần âm chi thể cùng với thiên phú tu hành, đừng nhắc tới với bất luận kẻ nào, nàng không tiếp tục đề tài này, ánh mắt một

lần nữa nhìn về phía Lý Thanh, tán thưởng: “Lý bộ đầu bộ dạng xinh đẹp, tu hành lại lợi hại như vậy, thực làm người ta hâm mộ.”

“Liễu cô nương cũng rất đẹp…”

…

Lúc Lý Mộ bưng hai bát mỳ đi ra, nghe được Liễu Hàm Yên và Lý Thanh đang thổi phồng nhau.

Trước khi ăn, các nàng tựa như tán gẫu còn được, lúc ăn, lại đều không nói một lời, không khí có chút lạnh lùng.

Các nàng một người là bộ đầu huyện nha, một người là chưởng quầy cửa hàng, không có bao nhiêu tiếng nói chung, Lý Mộ có ý sinh động không khí một chút, lại cũng không biết nói gì, nghĩ nghĩ, hỏi Lý Thanh nói: “Đầu nhi, lần này mấy người tu hành huyện nha, có phải muốn đi Chu huyện hay không?”

Lý Thanh gật gật đầu, nói: “Quận thủ đại nhân đã hạ lệnh, Bắc quận mười ba huyện, toàn bộ người tu hành của huyện nha, phải ở trong vòng ba ngày chạy tới Chu huyện, giúp Chu huyện bình định họa loạn lần này.”

Lý Mộ nghĩ nghĩ, hỏi: “Vậy ta cần đi hay không?”

Lý Thanh nói: “Ngươi còn chưa ngưng hồn, cứ ở lại huyện nha đi.”

Ngày thường, ba người ăn cơm đều là vô cùng náo nhiệt, hôm nay có thêm một vị, ngược lại có chút lạnh lẽo.

Lý Thanh cơm nước xong liền rời khỏi, lúc có người ngoài, Vãn Vãn xấu hổ ăn nhiều, chỉ ăn hai bát, bây giờ mới bắt đầu ăn bát thứ ba.

Liễu Hàm Yên vừa giúp Lý Mộ thu dọn bát đũa, vừa hỏi: “Lý bộ đầu là cảnh giới gì?”

Lý Mộ nói: “Cảnh giới thứ ba Tụ Thần.”

Liễu Hàm Yên vừa mới luyện hóa phách thứ hai, nghe vậy kinh ngạc nói: “Cao như vậy?”

Lý Mộ gật gật đầu, nói: “Họ từ nhỏ đã tu hành, chúng ta mới tu hành vài ngày, đương nhiên không so bì được.”

Nói từ trên thiên phú, Lý Mộ cùng Liễu Hàm Yên, đều tốt hơn Lý Thanh.

Nhưng Lý Thanh từ nhỏ đã ở Phù Lục phái tu hành, hơn mười năm khổ tu, không phải Lý Mộ và Liễu Hàm Yên loại gà con mới vào tu hành này có thể đuổi kịp.

Liễu Hàm Yên vẻ mặt hâm mộ nói: “Ông trời thật sự là chiếu cố Lý bộ đầu, nàng bộ dạng xinh đẹp, cảnh giới tu hành cũng cao như vậy, ta khi nào mới có thể lợi hại giống nàng…”

Lý Mộ liếc nàng một cái, nói: “Câu này người khác có thể nói, ngươi có tư cách gì nói?”

Nếu nói ông trời thật sự sẽ chiếu cố một số người, như vậy lão chiếu cố đối với Liễu Hàm Yên, tuyệt đối nhiều hơn so với Lý Thanh rất nhiều.

Nàng không chỉ có dung mạo xuất chúng, dáng người ngạo nhân, thiên phú tu hành cao, là thuần âm chi thể trong vạn người không có một, còn có tiền như vậy — nghĩ chút, ngay cả Lý Mộ cũng bắt đầu hâm mộ.

Liễu Hàm Yên nghe ra ý ở ngoài lời của Lý Mộ, trong lòng hơi đắc ý, nói: “Lý bộ đầu hình như đối với ngươi rất không tệ, đây cũng là ngươi lần đầu tiên dẫn người trở về ăn cơm.”

Lý Mộ gật gật đầu, nói: “Trên thế giới này, nàng là người đối với ta tốt nhất.”

Lý Mộ đời trước lẻ loi một mình, sau khi đến nơi đây, vẫn là cô độc.

Bởi vì có rất ít ai tốt với hắn, cho nên người khác tốt với hắn, Lý Mộ từng cái một đều ghi nhớ ở trong lòng.

Lý Thanh dẫn hắn tu hành nhập môn, tặng hắn Bạch Ất, giúp hắn vẽ bùa, ở trước mặt nàng, Lý Mộ hầu như có cầu tất ứng.

Liễu Hàm Yên và hắn không thân chẳng quen, chỉ là vì quan hệ hàng xóm, liền liên tục thức đêm ba ngày, giúp hắn

sửa kịch bản 《 Hóa Điệp 》 , vì Lý Mộ có thể thu thập cảm xúc sợ hãi, từ bỏ chi nhánh Vân Yên các đã quy hoạch sẵn. Nàng thích bạc nhất, lại tình nguyện bỏ qua lợi nhuận tiệm sách, giúp hắn chuẩn bị nhà ma… , những thứ này Lý Mộ đều nhớ rõ.

Hắn buông bát, nói: “Phách lực trong cơ thể cương thi, đối với ngưng phách có giúp đỡ, ta lần này đi Chu huyện, giúp ngươi thu thập một ít, lấy thiên phú của ngươi, rất nhanh có thể đến Ngưng Hồn cảnh, không cần hâm mộ bất luận kẻ nào…”

Sau khi cẩn thận cân nhắc, Lý Mộ vẫn là tính tự mình đi Chu huyện.

Hết chương 126.

Chương 127. Đi Chu huyện

Thứ nhất, hắn không yên lòng Lý Thanh, thứ hai, Lý Mộ cũng muốn thông qua thực chiến, để rèn luyện mình, người tu hành chỉ biết tu hành dẫn đường, không khác gì đóa hoa trong nhà kính, thật sự đấu pháp với người ta, chỉ là một bộ động tác đẹp mà thôi.

Chu huyện mặc dù có nguy hiểm, nhưng cũng là một cơ hội rèn luyện khó có được.

Đối phó cương thi loại tà vật này, Lý Mộ đánh có thể đánh không lại, nhưng chạy tuyệt đối chạy thoát được.

Một nguyên nhân cuối cùng là, Lý Mộ cũng muốn giúp Liễu Hàm Yên và Vãn Vãn thu thập một ít phách lực, chuyện phương diện tu hành, trừ có Lý Thanh giúp hắn, còn có thể thỉnh giáo lão Vương, Liễu Hàm Yên và Vãn Vãn, sau lưng chỉ có một mình Lý Mộ.

Liễu chưởng quầy đối với hắn tốt như vậy, Vãn Vãn lại ngoan như vậy, trừ việc tu hành, Lý Mộ ngày thường cũng không có bao nhiêu cơ hội báo đáp nàng.

Liễu Hàm Yên bên cạnh chưa đáp lại, khi Lý Mộ xoay người, mới phát hiện nàng không biết từ khi nào đã đi rồi.

Cách một cái sân, trong phòng Liễu Hàm Yên, nàng hừ lạnh một tiếng, cả giận nói: “Vãn Vãn, muội nói ta đối với hắn tốt không?”

Vãn Vãn ngẩng đầu, nghi hoặc nói: “Ai cơ?”

Liễu Hàm Yên nói: “Còn có ai, đương nhiên là công tử muội mỗi ngày đều treo ở ngoài miệng!”

Vãn Vãn nói: “Tiểu thư đối với công tử rất tốt, tiểu thư cho tới bây giờ cũng chưa từng đối với ai tốt như vậy…”

Liễu Hàm Yên quay đầu, hừ nhẹ nói: “Hừ, ta nào có tốt với hắn như Lý bộ đầu!”

Vãn Vãn kéo kéo tay áo của nàng, nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, đừng tức giận nữa…”

“Ta không tức giận.” Liễu Hàm Yên xua tay, nói: “Ta sao có thể tức giận vì nam nhân, nam nhân đều là móng giò…”

“Móng giò…” Yết hầu Vãn Vãn không khỏi giật giật, lẩm bẩm: “Tiểu thư, buổi tối bảo công tử ninh móng giò cho chúng ta đi…”

Liễu Hàm Yên đưa tay gõ gõ ở trên trán nàng, tức giận nói: “Ăn ăn ăn, ngươi chỉ biết ăn thôi, khi nào tướng công bị người ta đoạt đi rồi cũng không biết!”

Vãn Vãn chấn động, khẩn trương nói: “Ai muốn đoạt công tử!”

“Ngươi còn chưa gả đâu…” Liễu Hàm Yên xoa xoa đầu của nàng, bất đắc dĩ thở dài, nói: “Xong rồi, giống ngu ngươi, đấu lại ai chứ, cho dù gả cho người ta rồi, cũng là số phận bị bắt nạt…”

Vãn Vãn cúi đầu, xấu hổ nói: “Tiểu thư thông minh, muội theo tiểu thư là được rồi…”

Liễu Hàm Yên nói: “Ngươi bây giờ là theo ta, có thể theo ta cả đời sao?”

Vãn Vãn nói: “Có thể…”

“Ngươi gả cho người ta rồi còn đi theo ta như thế nào?”

“Gả cho người ta rồi cũng có thể…”

Liễu Hàm Yên ngẩn ra một phen, sau đó liền véo tai tiểu nha đầu, cả giận nói: “Nha đầu chết tiệt, ngươi nghĩ cái gì thế…”

Cơm nước xong, Lý Mộ trở lại huyện nha, mang ý nghĩ của mình nói cho Lý Thanh.

Lý Thanh bất ngờ nói: “Ngươi muốn đi Chu huyện?”

Lý Mộ gật gật đầu, nói: “Ta đã ngưng tụ ba phách, có thể đối phó cương thi bình thường, cho dù là đánh không lại, tự bảo vệ mình cũng dư dả, vừa lúc có thể thừa dịp cơ hội này rèn luyện bản thân một phen.”

Lý Thanh nghĩ đến lôi pháp đạo thuật của Lý Mộ, cùng với phật quang khắc chế tà vật, sau khi suy nghĩ một lát, gật gật đầu, nói: “Như vậy cũng tốt, đến lúc đó, ngươi theo bên cạnh ta là được.”

Nàng nhìn nhìn Lý Mộ, đột nhiên hỏi: “Ở trên chợ quyển sách《Liêu Trai》này rất được hoan nghênh, là ngươi viết sao?”

Lý Mộ xấu hổ nói: “Bổng lộc quá ít, đều là vì cuộc sống, hẳn là không trái với quy định của nha môn chứ?”

“Không có.” Lý Thanh lắc lắc đầu, lại nói: “Nhưng có chuyện, ta hy vọng ngươi có thể nói thật cho ta biết…”

Lý Mộ nghĩ đến vấn đề của Tô Hòa và Liễu Hàm Yên sau khi đọc xong《Liêu Trai》, vội vàng giải thích: “Đầu nhi ngươi tuyệt đối đừng hiểu lầm, ta đối với những nữ quỷ, nữ yêu, nữ hồ ly tinh kia các thứ không có hứng thú, ta chỉ là muốn nói, vạn vật có linh, mặc kệ là nhân loại, hay yêu quỷ tinh quái, đều có quyền theo đuổi tình yêu…”

Lý Thanh lắc lắc đầu: “Ta hỏi không phải cái này.”

Lý Mộ nghi hoặc nói: “Vậy là cái gì?”

Lý Thanh nhìn hắn, hỏi: “Liễu cô nương, cũng biết《Thanh Tâm Quyết》chứ?”

“…”

Sớm biết Lý Thanh và Liễu Hàm Yên có một ngày gặp mặt này, hơn nữa nàng có thể liếc một cái nhìn thấu Liễu Hàm Yên biết Thanh Tâm Quyết hay không, Lý Mộ lúc ấy đã không nên bịa lời nói dối đó.

Lúc ấy nói cho nàng, chung quy tốt hơn bây giờ bị nàng trực tiếp vạch trần.

Lý Mộ mở miệng ngập ngừng, cuối cùng gật đầu nói: “Biết.”

Nhưng hắn lập tức bổ sung một câu, “Nhưng đầu nhi yên tâm, nàng tuyệt đối sẽ không tiết lộ ra ngoài, ta, ta lần trước không phải cố ý muốn lừa ngươi.”

Lý Thanh cũng không để ý, lắc lắc đầu, nói: “Đây là thứ của ngươi, ngươi muốn cho ai thì cho người đó, không cần giải thích với ta.”

Lý Mộ nhẹ nhàng thở ra: “Ngươi không tức giận là tốt rồi?”

Lý Thanh nhìn hắn một cái: “Ta vì sao phải tức giận?”

Về chuyện này, Lý Thanh tựa như vẫn chưa trách cứ hắn, nói xong câu này, liền ra ngoài tuần tra.

Lý Mộ quay đầu, nhìn thấy cửa sổ phòng trực lão Vương mọc ra ba cái đầu.

Lão Vương nhìn hắn, lắc đầu nói: “Chậc chậc…”

Lý Tứ dùng ánh mắt kỳ quái nhìn hắn, như là đang nhìn một kẻ ngốc.

Trương Sơn vẻ mặt mê mang, hiển nhiên còn chưa biết đã xảy ra chuyện gì.

Lý Mộ đánh giá xung quanh một phen, xác định bọn họ là đang nhìn mình, tới phòng trực của lão Vương, hỏi: “Các ngươi nhìn ta làm gì?”

Lý Tứ thản nhiên nói: “Khi một nữ nhân nói nàng tức giận, nàng thường thường không tức giận, mà khi một nữ nhân nói nàng không tức giận, nàng nhất định là tức giận rồi.”

Lão Vương vỗ vỗ tay, tán thưởng: “Sâu sắc!”

Lý Mộ nhìn hắn, hỏi: “Ngươi là nói tức giận?”

Liễu Hàm Yên tức giận rất dễ dàng phán đoán, cảm xúc của nàng đều viết ở trên mặt, khi tức giận, như là Lý Mộ nợ nàng mấy vạn lượng bạc không trả, cảm xúc của Lý Thanh chưa bao giờ hiện ra ngoài, Lý Mộ rất khó bằng vào vẻ mặt cùng giọng điệu phán đoán tâm tình của nàng.

Lý Tứ ở phương diện này so với Lý Mộ hiểu hơn nhiều, hắn nói Lý Thanh tức giận, nàng tám chín phần mười là tức giận thật.

Nhưng, nàng rốt cuộc là tức giận Lý Mộ mang Thanh Tâm Quyết nói cho Liễu Hàm Yên, hay tức giận mình không mang

chuyện dạy Liễu Hàm Yên Thanh Tâm Quyết nói cho nàng?

Tâm tư nữ nhân, hắn thật sự đoán không ra.

Lý Tứ vỗ vỗ bờ vai hắn, nói: “Ta nói cho ngươi vô dụng, loại chuyện này, tự ngươi chậm rãi thể hội.”

Trương Sơn cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng nghe được Lý Mộ muốn đi Chu huyện, nói: “Ta nghe được ngươi muốn đi Chu huyện, ngươi mới tu hành bao lâu, thể hiện cái gì chứ, đó là nơi ngươi có thể đi sao?”

Lý Mộ nói: “Yên tâm đi, có đầu nhi, không có gì nguy hiểm.”

Lão Vương từ từ nói: “Trời có gió mây khó lường, người có họa phúc sớm tối, Lý Mộ ngươi cũng không nên xảy ra chuyện gì, ta còn chờ các ngươi ở bên ta lúc lâm chung, cũng đừng để ta người đầu bạc tiễn người đầu xanh…”

Hết chương 127.

Chương 128. Công đức (1)

“Phi!” Trương Sơn hung hăng nhổ một bãi, nói: “Lão bất tử, ngươi không thể nói dễ nghe chút?”

Nói xong, hắn lại ý thức được cái gì, nhìn về phía lão Vương, giận dữ nói: “Chúng ta ở bên ngươi lúc lâm chung? Lão Vương chết tiệt, ta coi ngươi là bạn, ngươi coi chúng ta là con?”

Hắn tạo thế muốn bóp cổ lão Vương, lão Vương ho khan hai tiếng, nói: “Ngươi cẩn thận một chút, nếu mang ta bóp chết, còn phải dùng tiền ngươi giấu riêng mua quan tài cho ta…”

“Nghĩ hay quá!” Trương Sơn buông tay, liếc nhìn lão, nói: “Nhiều nhất hai mảnh chiếu cuốn một phát, ở bãi tha ma đào cái hố cho ngươi, tùy tiện lấp chút đất…”

Lão Vương thất vọng lắc lắc đầu, nói: “Ngươi muốn nói như vậy, chút tiền kia ta mấy năm nay tích góp, liền phải cho Lý Mộ cùng Lý Tứ hết rồi…”

“Ngươi còn gom tiền?” Trương Sơn nghe vậy, lập tức ghé lên, nói: “Quan tài ngươi thích gỗ thông hay là gỗ sam, bao ở trên người ta, cam đoan sau khi ngươi chết an bài thỏa đáng cho ngươi…”

Lão Vương nghĩ nghĩ, nói: “Gỗ lim tơ vàng, thật sự không được, gỗ đàn hương cũng có thể…”

Trương Sơn tức giận mắng một tiếng: “Cứt, loại gỗ đó, mang ta bán đi cũng mua không nổi, ngươi vẫn là nằm mơ đi, trong mơ cái gì cũng có…”

Lý Mộ đi ra khỏi phòng trực lão Vương, nhìn thấy Ngô Ba khiêng một cái xác rắn thật lớn từ bên ngoài đi vào.

Tiểu hòa thượng Tuệ Viễn đi theo phía sau hắn, cả giận nói: “Ngô bộ đầu, con rắn này đã sinh ra linh trí, thiếu một bước liền có thể Tố Thai, cũng chưa bao giờ làm việc hại người, ngươi vì sao vô cớ hại tính mạng nó?”

Ngô Ba cười lạnh một tiếng, nói: “Ngươi làm sao biết nó chưa từng hại người, rắn cũng không phải ăn cỏ, con rắn này lại lớn như vậy, không biết bao nhiêu sinh linh mất mạng trong mồm nó, ta giết nó, cũng là thay trời hành đạo.”

Tiểu hòa thượng cả giận: “Ngươi đây là già mồm át lẽ phải!”

Ngô Ba trào phúng nói: “Chẳng lẽ ta nói có sai sao?”

“A Di Đà Phật…” Tuệ Viễn thở sâu, nói: “Người đang làm, trời đang nhìn, ác giả ác báo, Ngô bộ đầu, ngươi tự giải quyết cho tốt…”

Trương Sơn thò đầu nhìn thoáng qua, nhỏ giọng nói: “Họ Ngô này, ngay cả hòa thượng cũng bắt nạt, sớm hay muộn gặp báo ứng.”

“Cái thế đạo này, nào có báo ứng gì…” Lão Vương ngồi ở trong phòng trực, lắc đầu nói: “Chỉ có người tốt đoản mệnh, ác nhân ngàn năm, giết người phóng hỏa, ăn thơm uống cay, xây cầu làm đường, thi cốt vô tồn…”

Trương Sơn lắc lắc đầu, nói: “Ngô Ba ăn nhiều rắn như vậy, nói không chừng ngày nào đó bị xà yêu lợi hại hơn ăn.”

Lão Vương mở ra một quyển sách, cười nói: “Ngươi xem trên sách viết, nào có yêu ăn thịt người, khắp trời đều là người ăn thịt người, nếu muốn không bị ăn, cũng chỉ có ăn người khác…”

…

Từ sau lần trước ăn cơm xong, Lý Mộ hai ngày cũng chưa từng thấy Liễu Hàm Yên, chỉ có Vãn Vãn từng tới hai lần.

Nhưng nàng ngày thường tương đối bận, phải biên khúc, dựng kịch, chuyện liên tục vài ngày ở cửa hàng nghỉ ngơi cũng không phải chưa từng xảy ra, chỉ là lát nữa Lý Mộ phải xuất phát đi Chu huyện, không kịp nói lời từ biệt với nàng.

Hắn viết một từ lời nhắn, từ khe cửa nhét vào, về trong nhà, mang Thần Hành Phù, Tru Tà Phù… đều mang ở trên người, lại thu thập mấy bộ quần áo, lúc đi ra khỏi cửa, cửa sân cách vách vẫn đóng chặt.

Lý Mộ lắc lắc đầu, xoay người rời khỏi.

Không bao lâu, một bóng người sôi nổi từ xa xa chạy tới, trong tay Vãn Vãn xách hai cái móng heo, tới cửa nhà Lý Mộ, đang muốn gõ cửa, lại nhìn thấy khóa trên cửa sân, quay đầu lại, nói: "Tiểu thư, công tử không có nhà…"

"Không có nhà thì không có nhà, như là ai muốn nhìn thấy hắn…"

Liễu Hàm Yên chép môi, mở ra cửa sân nhà mình, đang muốn rảo bước tiến lên, ánh mắt lơ đãng liếc một cái, bỗng nhiên khom lưng xuống, từ trên mặt đất nhặt lên một tờ giấy.

Trên tờ giấy chỉ có hai hàng chữ ngắn gọn.

"Ta đi Chu huyện, ngươi và Vãn Vãn ở nhà chú ý an toàn, buổi tối đóng kỹ cửa sổ, bùa nhớ rõ mang theo bên người."

Liễu Hàm Yên biến sắc, hỏi: "Chu huyện không phải có rất nhiều cương thi sao, hắn tới đó làm gì?"

Vãn Vãn ngẩng đầu lên, nói: "Công tử ngày hôm qua nói, ở trong thân thể cương thi, có cái gì, có thể giúp chúng ta tu hành…"

"Ai cần hắn giúp…"

Sắc mặt Liễu Hàm Yên tái nhợt, nắm chặt tờ giấy đó, nghiến răng nói: "Tên ngốc này!"

Sảnh trước nha môn huyện.

Lý Mộ, Lý Thanh, Hàn Triết, Ngô Ba cùng với tiểu hòa thượng tên là Tuệ Viễn đứng ở trong sân.

Chu bộ đầu nhìn mọi người, nói: "Lần này đi Chu huyện bình loạn, nguy hiểm trùng trùng, các vị nhất định phải chú ý an toàn, mặc kệ gặp tình huống gì, tự bảo vệ mình cũng là quan trọng nhất."

Đối với chuyện Lý Mộ muốn theo tới Chu huyện, Lý Thanh vẫn chưa ngăn trở.

Chuyện này mặc dù có nguy hiểm, nhưng cũng là một cơ hội rèn luyện bản thân.

Tuy nàng lần trước tựa như thật sự có chút tức giận, nhưng sau đó, liền không còn đề cập chuyện đó.

Đây là khác biệt lớn nhất của Lý Thanh cùng Liễu Hàm Yên, nàng vĩnh viễn sẽ không làm loại tư thái tiểu nữ nhi đó, cũng không có nhỏ nhen như Liễu Hàm Yên.

Chu bộ đầu dặn dò một phen với mọi người, lại cố ý nhìn về phía Lý Mộ, nói: "Lý Mộ ngươi đạo hạnh thấp nhất, bất cứ thời điểm nào, cũng phải đi theo bên cạnh mấy vị bộ đầu, không thể chạy xa."

Lý Mộ gật gật đầu, nói: "Cảm ơn Chu bộ đầu, ta biết rồi."

Chu bộ đầu lại nhìn quét mọi người một cái, nói: "Ngô bộ đầu tu vi cao nhất, trên đường, hy vọng mọi người đều có thể nghe theo Ngô bộ đầu an bài, ta ở nha môn chờ mọi người thắng lợi mà về."

Chu huyện là huyện giáp với huyện Dương Khâu, từ huyện thành Dương Khâu, đến nơi hai huyện giáp nhau, đối với người tu hành đám Lý Mộ mà nói, chỉ cần nửa ngày thời gian.

Ra khỏi huyện thành, bốn người bọn Lý Mộ đều là sử dụng Thần Hành Phù chạy đi, tiểu hòa thượng Tuệ Viễn chỉ là đơn thuần bằng vào hai cái chân, thế mà cũng có thể vững vàng theo bên cạnh bọn họ.

Lý Mộ đi ở cạnh Tuệ Viễn, tò mò hỏi: "Tuệ Viễn tiểu sư phụ, ngươi đây là thần thông gì?"

Tuệ Viễn cười cười, giải thích: "Đây là Như Ảnh Tùy Hình Thối, dùng để đi đường cũng rất không tệ."

Ở thế giới này, người tu hành đạo môn, thích mượn dùng phù lục, trận pháp các thứ, bù lại chỗ thiếu hụt trên pháp lực, phật môn chủ tu là thần thông thân thể, có được vô số loại tuyệt kỹ thân thể, Lý Mộ luôn muốn học, đáng tiếc chưa có cơ hội.

Tuệ Viễn đánh giá Lý Mộ, đột nhiên hỏi: "Lý thí chủ cho tiểu tăng cảm giác rất thân thiết, có phải cũng kiêm tu pháp lực phật môn hay không?"

Lý Mộ gật gật đầu, nói: “Huyền Độ đại sư từng tặng cho ta một quyển pháp kinh.”

“Thì ra là Huyền Độ sư thúc.” Trên mặt Tuệ Viễn lộ ra nụ cười, nói: “Có thể lọt mắt xanh Huyền Độ sư thúc, Lý thí chủ nhất định tràn đầy phật duyên.”

Lý Mộ khiêm tốn nói: “Nào có nào có, cũng chỉ là lúc không có việc gì tùy tiện niệm một chút…”

Hết chương 128.

Chương 129. Công đức (2)

Đi đường nhàm chán, Lý Thanh không thích nói chuyện phiếm, Lý Mộ và Ngô Ba Hàn Triết lại không có gì để nói, sau khi kéo gần quan hệ với tiểu hòa thượng Tuệ Viễn, rất nhanh đã bắt đầu tán gẫu.

Lý Mộ tuy luôn tụng niệm 《Tâm Kinh》 tu hành, hiểu biết đối với việc tu hành phật môn lại không sâu.

Trên giá sách của lão Vương, toàn là đạo thư, không có một quyển nào về phật môn.

Ở trong nói chuyện phiếm với Tuệ Viễn, Lý Mộ nói bóng nói gió không ít tin tức trước kia không biết.

Ví dụ như, ba cảnh giới đầu của tu phật, phân biệt là Kham Phá, Quan Chiếu, Duyên Giác; đối ứng cảnh giới đạo gia là Luyện Phách, Ngưng Hồn, Tụ Thần.

Tu hành hạ tam cảnh, đạo môn luyện bảy phách, phật môn tu lục căn, thật ra cũng có chút tương tự.

Cảnh giới của tiểu hòa thượng Tuệ Viễn hôm nay là cảnh giới thứ hai Quan Chiếu, Lý Mộ miễn cưỡng xem như mới vào Kham Phá cảnh, trừ biết hai chiêu phật quang, thần thông phật môn nào cũng không biết.

Hai người vừa đi, vừa tán gẫu, đoàn người ở trước khi mặt trời lặn rốt cuộc đến Chu huyện.

Một thôn nhỏ Chu huyện và huyện Dương Khâu giáp nhau, tụ tập không ít người.

Những người này đại bộ phận đều là dân chúng quần áo tả tơi, sắc mặt tiều tụy, còn có một bộ phận, là người tu hành, tu vi đều không quá cao.

Trên thân người trong thôn nhỏ đều có vết thương, nhìn từ trên vết thương bọn họ lộ ra bên ngoài, hiển nhiên là đã trúng thi độc.

Lý Mộ nhìn thấy, một người tu hành, từ trong túi mang theo bên người bốc một nắm gạo nếp, đắp lên miệng vết thương

trên cánh tay, vết thương nhất thời toát ra một làn khói đen, người tu hành đó nghiến chặt răng, sắc mặt dữ tợn, thế mà lại trực tiếp bị đau đến ngất đi.

"A Di Đà Phật." Tuệ Viễn dời tầm mắt, không đành lòng niệm một tiếng phật hiệu.

Mấy người vừa mới vào thôn, đã được một lão lại đi vào đón.

Lão lại vừa đi, vừa hỏi: "Các vị là đồng nghiệp huyện Dương Khâu à?"

Hàn Triết gật gật đầu, hỏi: "Tình huống Chu huyện thế nào?"

"Tốt hơn nhiều rồi." Trên mặt lão lại lộ ra nụ cười, nói: "Viện thủ các huyện đều đến rồi, Phù Lục phái cũng có không ít tiên sư xuống, ngay cả phi cương cũng đã chém giết một con, mấy thôn trấn phía trước, đã không có gì quá đáng ngại, bây giờ ở nơi này, đều là ở phía trước bị thương…"

Từ trong miệng lão lại này, đám người Lý Mộ đã biết được tình huống đại khái của Chu huyện.

Mấy ngày trước, họa cương thi Chu huyện đã đến bên bờ vực mất khống chế, có xu thế hướng các huyện chung quanh lan tràn, quận thủ rơi vào đường cùng, đành phải triệu tập lực lượng toàn bộ Bắc quận trấn áp cương thi Chu huyện, lại hướng Phù Lục phái cầu viện, ở trong vòng mấy ngày ngắn ngủn, đã khống chế được thế cục.

Phù Lục phái cường giả vô số, vừa tới Chu huyện, đã chém giết một con phi cương, nếu không phải ba tháng qua, trong đám cương thi lại sinh ra mấy con phi cương, họa cương thi lần này đã giải quyết hơn phân nửa.

Nhưng, ở dưới loại lực lượng chưa từng có này, giải quyết mối họa lần này, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Vị trí đám người Lý Mộ ở, ở hậu phương lớn, một ít người tu hành bị thương cùng dân chúng được an trí ở đây, đi tiếp về phía trước, chính là thôn gặp tai hoạ nghiêm trọng, dân chúng lấy thôn làm đơn vị, tụ tập một chỗ, một hộ hoặc là mấy hộ rải

rác ở bên ngoài cũng bị yêu cầu chuyển đến trong thôn gần nhất.

Cương thi tàn phá Chu huyện, không phải bạch cương cùng hắc cương tự nhiên hình thành, dân chúng sau khi bị phi cương cùng khiêu cương cắn, biến thành cương thi, so với bạch cương hắc cương càng nguy hại lớn hơn, chúng nó ban ngày trốn ở nơi không có ánh mặt trời, ban đêm sẽ ra ngoài làm hại.

Chu huyện địa chất kỳ lạ, dưới lòng đất có không ít hang động, trước kia là cảnh quan quý trọng hiếm thấy, lần này thì trở thành nơi đám cương thi kia ẩn thân.

Ban ngày vốn là thời cơ tốt nhất tiêu diệt những cương thi này, nhưng địa hình hang động dưới lòng đất cực kỳ phức tạp, chúng nó tránh ở dưới lòng đất, người tu hành mặc dù tìm được cửa vào, cũng không dám xâm nhập, chỉ có thể chờ buổi tối chúng nó ra ngoài lại tiêu diệt.

Lão lại đưa bọn họ tới một chỗ sân nhà, nói: “Ban đêm nguy hiểm, ủy khuất mấy vị ở nơi này nghỉ tạm trước một đêm, nếu muốn tiếp tục đi về phía trước, tốt nhất đợi tới sáng sớm ngày mai lại lên đường.”

Ban đêm cương thi hành động thành đàn, cho dù là người tu hành Tụ Thần cảnh gặp, cũng khó chống đỡ, những người tu hành Chu huyện, thường thường đều là ôm đoàn hành động.

Sân nhà này rất xơ xác, chỉ có ba gian phòng, Lý Thanh là nữ tử duy nhất, tự nhiên cần chiếm một gian, hai gian còn lại, Ngô Ba và Hàn Triết một gian, Lý Mộ với tiểu hòa thượng Tuệ Viễn một gian.

Trong phòng hai người Lý Mộ, chỉ có một cái giường tấm gỗ, hắn sau khi buông hành lý xuống, phát hiện Tuệ Viễn không ở phòng. Lý Mộ ra bên ngoài, nhìn thấy Tuệ Viễn ngồi xổm bên cạnh một người dân bị thương, hai tay ẩn hiện phật quang, chậm rãi đưa vào vết thương của người nọ.

Theo phật quang màu vàng ùa vào, miệng vết thương trên cánh tay người nọ dần dần toát ra một tia khí đen.

Đó là thi khí trong cơ thể hắn.

Thi khí này không trừ, sẽ lan tràn đến toàn bộ thân thể, cuối cùng khiến linh trí của bọn họ biến mất, trở thành cương thi.

Đây cũng là chỗ phiền toái của cương thi, chỉ cần là bị bọn họ cào bị thương cắn bị thương, cho dù là lúc ấy chưa chết, nếu thanh trừ thi độc trễ, cuối cùng vẫn sẽ biến thành đồng loại của bọn họ.

Gạo nếp khu trừ thi độc mặc dù hiệu quả, nhưng quá trình quá mức thống khổ, mà pháp lực phật môn, đối với chữa thương khư độc có kỳ hiệu nào đó.

Lý Mộ đi đến bên Tuệ Viễn, ngồi xổm xuống, vươn bàn tay, ánh sáng vàng chỗ lòng bàn tay hiện lên, hắn mang phật quang đưa vào thân thể một người khác, trước ngực người nọ, sau khi tràn ra một tia khí đen, sắc mặt lập tức hồng nhuận hơn rất nhiều.

Tuệ Viễn nhìn ánh vàng trong lòng bàn tay Lý Mộ, cười nói: "Lý thí chủ quả nhiên trời sinh tuệ căn, mới tu hành mấy tháng, đã có bản lĩnh như thế, nếu có thể quy y ngã phật, phật môn tương lai nhất định sẽ xuất hiện một vị cao tăng…"

Lý Mộ xua tay: "Cái này về sau nói sau…"

Mặc kệ là lão hòa thượng hay tiểu hòa thượng, đều muốn để hắn xuất gia, nhưng Lý Mộ là tục nhân, tuy nói tu đạo tu phật, đều là tu hành, nhưng sau khi xuất gia, thì không thể cưới vợ, Phật tổ lại không thể giúp hắn giải quyết vấn đề cá nhân, tu đạo thì không tồn tại những thứ này, muốn cưới lão bà thì cưới lão bà, muốn cưới mấy người thì cưới, so với làm hòa thượng mê người hơn nhiều…

Lui một vạn bước, tu hành phật môn thần thông, cũng không nhất định phải xuất gia, như bây giờ thế này, chẳng phải là rất tốt?

Lý Mộ gọi tới lão lại kia, mang dân chúng cùng người tu hành bị cương thi gây thương tích gọi ra, cùng Tuệ Viễn, giúp bọn họ thanh trừ thi độc.

Hết chương 129.

Chương 130. Nỗi băn khoăn

Thi độc bị xua tan, thân thể lập tức sẽ thoải mái hơn rất nhiều, mọi người liên tục cảm ơn đối với bọn họ.

“Cảm ơn tiểu sư phụ.”

“Đa tạ vị sư phụ này.”

Bởi vì có thể dùng phật quang, Lý Mộ cũng bị nhận lầm thành hòa thượng để tóc tu hành, hắn sau khi giải thích vài lần, cũng liền lười giải thích.

Lý Mộ lại cứu một người dân, quay đầu, nhìn thấy tiểu hòa thượng Tuệ Viễn ngơ ngác nhìn hắn.

Lý Mộ sờ sờ mặt mình, hỏi: “Trên mặt ta có cái gì?”

Tuệ Viễn lắc lắc đầu: “Không có.”

“Vậy ngươi nhìn ta làm gì?”

Tuệ Viễn sờ sờ cái đầu trọc của mình, hỏi: “Lý thí chủ, ngươi không cần công đức sao?”

“Công đức?” Lý Mộ ngẩn ra một phen, hỏi: “Công đức gì?”

Tuệ Viễn chắp hai tay, nói: “Kinh Phật có nói: có thể phá sinh tử, có thể được niết bàn, có thể độ chúng sinh, gọi là công. Công này là hắn việc thiện tăng đức, gọi là công đức…”

Lý Mộ nhìn hắn, nói: “Có thể nói mấy thứ người bình thường có thể nghe hiểu hay không?”

Tuệ Viễn gãi gãi đầu, nói: “Làm bố thí, xây chùa, tạc tượng, phóng sinh, cứu khổ các loại việc thiện nhiều, có thể được công đức, công đức có giúp chúng ta tu hành… , Lý thí chủ không biết sao?”

Lý Mộ hiểu biết rất có hạn đối với phật môn tu hành, lúc ấy Huyền Độ chỉ ném cho hắn một quyển kinh Phật, cho tới bây giờ chưa có ai nói cho Lý Mộ còn có công đức thứ này.

Sau khi nghe Tuệ Viễn giải thích, Lý Mộ mới hiểu.

Nói thông tục, công đức là ở lúc làm việc thiện, từ trên thân đối tượng làm việc thiện thu hoạch một loại lực lượng.

Lý Mộ dẫn đường cảm xúc của người khác, tựa như cũng là như thế này.

Nhưng rất hiển nhiên, công đức và bảy loại tình cảm không phải cùng một thứ, Lý Mộ nhìn thấy bảy loại tình cảm, lại không nhìn thấy công đức.

Lý Mộ rất nhanh lại nghĩ đến một điểm, nếu công đức là đến từ đối tượng làm việc thiện, như vậy bố thí, phóng sinh, cứu khổ có thể thu hoạch công đức, Lý Mộ còn có thể lý giải, công đức xây chùa, tạc tượng, lại từ đâu đến?

Hắn mơ hồ cảm thấy, chuyện công đức, hẳn là không đơn giản như vậy.

Bây giờ không phải thời điểm đi tìm nguồn gốc, Lý Mộ để ý là một việc khác, một lần nữa nhìn về phía Tuệ Viễn, hỏi: "Công đức giúp chúng ta tu hành như thế nào?"

Tuệ Viễn thấy Lý Mộ là thật sự không hiểu, giải thích: "Lý thí chủ nhắm mắt, dụng tâm đi cảm thụ chung quanh ngươi."

Lý Mộ không biết là cách dụng tâm như thế nào, dứt khoát mặc niệm Thanh Tâm Quyết, đơn thuần dùng linh giác đi cảm thụ.

Sau khi tĩnh tâm, hắn quả nhiên cảm nhận được, ở chung quanh hắn có cái gì tồn tại. Thứ đó rất mỏng manh, nếu không phải tĩnh tâm để cảm thụ, căn bản không phát hiện được.

Mà sau khi Lý Mộ mở mắt, lại cái gì cũng không cảm ứng được, cho dù là hắn thi triển Thiên Nhãn Thông, cũng không cách nào nhìn ra cái gì khác thường.

Bởi vậy thuyết minh, công đức và bảy loại tình cảm, hoàn toàn là hai thứ khác nhau.

Hắn một lần nữa nhắm mắt, rất nhanh liền lần nữa cảm nhận được thứ đó mỏng manh tồn tại.

Tuệ Viễn tiếp tục nói: "Ngươi thử mang những công đức này hấp dẫn đến trong cơ thể."

Lý Mộ trực tiếp thi triển thuật dẫn đường, những thứ phiêu tán ở chung quanh đó đều bị hắn hút vào trong cơ thể, cùng lúc đó, Lý Mộ cũng rõ ràng nhận thấy, một tia pháp lực phật môn kia trong cơ thể tốc độ vận chuyển đã nhanh hơn.

Hắn rốt cuộc hiểu, Huyền Độ vì sao nói "giúp người cũng là giúp ta", hơn nữa thích độ người khác như vậy.

Người tu hành Phật môn, có thể trực tiếp lợi dụng công đức tu hành, có lẽ Lý Mộ lúc ấy, chính là bị hắn coi là rau hẹ thu gặt "công đức" .

Cẩn thận ngẫm lại, hắn lúc ấy cũng không có gì không khoẻ, nguồn gốc của "công đức" này, cũng không biết là cái gì.

Công đức rốt cuộc là cái gì, bản thân Lý Mộ không nghĩ ra, tính trở về lại hỏi lão Vương một chút.

"Thì ra làm việc thiện còn có loại chỗ tốt này…"

Lý Mộ lẩm bẩm một câu, nói như vậy, hắn trước kia đỡ bà cụ qua đường, đưa phụ nữ lạc đường về nhà, thu thập tình cảm vui sướng, thật ra cũng có thể thuận tiện thu hoạch công đức, chỉ là hắn lúc ấy không biết, lãng phí cơ hội vô ích.

Tuệ Viễn lại lắc lắc đầu, nói: "Chúng ta làm việc thiện, không phải vì công đức, Lý thí chủ đừng điên đảo nhân quả…"

Lý Mộ cười cười, nói: "Giống nhau, giống nhau…"

Mặc kệ là vì công đức làm việc thiện, hay là làm việc thiện thuận tiện thu hoạch công đức, quá trình đều là giống nhau.

Vì tu hành, Lý Mộ quyết định về sau mỗi ngày một việc thiện, như vậy pháp lực phật môn của hắn rất nhanh có thể theo kịp.

Ở dưới sự cố gắng của Lý Mộ cùng Tuệ Viễn, toàn bộ người bị thương tụ tập trong thôn nhỏ, thi độc trong cơ thể đều bị thanh trừ hết.

Mặc dù là mỗi lần khu trừ thi độc, pháp lực cần không nhiều, nhưng liên tiếp giúp mấy chục người, Lý Mộ vẫn đủ

mệt, sau khi về phòng, liền ngồi ở trên giường ngồi thiền điều tức.

Tuệ Viễn không biết từ nơi nào tìm được một cái bồ đoàn, hắn ngồi xếp bằng ở trên bồ đoàn, mang thiền trượng của hắn lau lập lòe tỏa sáng như cái đầu.

Sau khi chà lau xong thiền trượng một lần, hắn liền tự mình ngồi xếp bằng, nhắm mắt lại.

Màn đêm dần dần bao phủ toàn bộ thôn nhỏ.

Bóng đêm yên tĩnh, đột nhiên, Lý Mộ khoanh chân ngồi ở trên giường, trong lòng nổi lên sự cảnh giác, mắt đột nhiên mở ra, từ trong lòng lấy ra một tấm Trừ Tà Phù, trên lá bùa đó, có ánh huỳnh quang nhàn nhạt lóe lên.

Tuệ Viễn ngồi ở bồ đoàn trên mặt đất, sau khi vành tai giật giật, mắt cũng bỗng nhiên mở ra, cầm thiền trượng thật lớn kia.

“Có nguy hiểm!”

Hai người đồng thời đứng dậy, chạy ra khỏi phòng, chỉ nhìn thấy hai bóng người đã sớm bay ra khỏi sân.

Lý Mộ cùng Tuệ Viễn lao ra khỏi sân, nhìn thấy mười mấy bóng đen, xuất hiện ở phía cửa thôn, đang hướng thôn chạy tới.

Chúng nó hành động không giống cương thi Lý Mộ lần trước gặp nhảy tưng tưng như vậy, mà là cứng ngắc chạy, tốc độ lại không cách nào so sánh với con kia ở Trương gia thôn.

Mấy người không kịp cân nhắc, vì sao hậu phương Chu huyện còn có thể xuất hiện cương thi, ngay lập tức lên đón đầu.

Hàn Triết ném ra một lá bùa, lá bùa đó dán ở trên thân một con xác sống (xác sống), liền trực tiếp tự cháy lên, con xác sống kia chỉ kịp phát ra một tiếng gầm nhẹ, toàn bộ thân thể liền bị ngọn lửa bao phủ, ở trong khoảng thời gian ngắn hóa thành tro tàn.

Trên thân thể tiểu hòa thượng Tuệ Viễn mơ hồ phát ra ánh vàng, trong tay vung thiền trượng thật lớn, nện ở trên đầu của một con xác sống.

Đầu của xác sống kia bị đập nát bét, thân thể lại không chịu ảnh hưởng, Tuệ Viễn lại một chiêu thiền trượng đập bay nó, nhanh chóng lao tới, mấy phát thiền trượng hạ xuống, xác sống kia đã bị đập lún vào lòng đất, không nhúc nhích.

Hàn Triết lại ném ra một lá bùa, trong mắt Lý Mộ lần nữa xuất hiện ánh lửa hừng hực.

Hết chương 130.

Chương 131. Cảnh giác (1)

Trong thời gian ngắn ngủn, đã có năm sáu con xác sống, ở dưới tay bọn họ hóa thành tro bụi.

Lý Mộ xem mà mí mắt giật giật, xác sống công kích thôn tổng cộng mới mười mấy con như vậy, đảo mắt đã bị bọn họ tiêu diệt một nửa, trực tiếp hóa thành tro bụi, cái gì cũng không còn lại, hắn còn lấy phách lực của cương thi như thế nào?

Không khỏi càng nhiều cương thi hơn gặp độc thủ của bọn họ, Lý Mộ đang muốn gia nhập chiến đoàn, Lý Thanh nâng tay, mấy lá bùa bay ra, cách không dán ở trên trán những xác sống kia, mấy tên xác sống lập tức không nhúc nhích.

"Chẳng qua chỉ là mấy con xác sống cấp thấp, cần hưng sư động chúng như vậy sao…" Ngô Ba ngáp từ trong phòng đi ra, sau khi nhìn thoáng qua, lại xoay người đi trở về.

Hàn Triết lấy ra lá bùa, đang muốn thiêu hủy chúng nó, Lý Thanh mở miệng nói: "Đợi một chút."

Hàn Triết ngẩn ra một phen, hỏi: "Giữ chúng nó làm cái gì?"

Lý Thanh đi đến cạnh một con xác sống, tạo một cái ấn quyết, một luồng hào quang đánh vào trên thân xác sống kia, đợi hồi lâu, thi thể lại chưa có bất cứ phản ứng gì.

Nàng đứng ở phía trước xác sống, nhíu mày.

Lý Mộ đi đến bên cạnh nàng, cũng phát hiện khác thường.

Lý Thanh vừa rồi dùng, quả thật là phương pháp lấy phách từ trong cơ thể cương thi từ chỗ lão Vương tìm được, nhưng cũng chưa từ trong cơ thể xác sống này dẫn ra phách lực.

Hoặc là trong cơ thể xác sống này không có phách lực, hoặc là phương pháp lão Vương cho có sai sót.

Lý Mộ nghĩ nghĩ, cảm thấy khả năng cái sau không lớn.

Lão Vương tuy lớn tuổi, cả đống bệnh vặt, nhưng loại thời khắc mấu chốt này, là tuyệt đối đáng tin, hẳn là trong cơ thể xác sống này không có phách lực.

Lý Mộ nhìn về phía Lý Thanh, nói: "Có lẽ là hắn còn chưa hại được người, đổi một con thử chút đi."

Lý Thanh hiển nhiên cũng nghĩ tới khả năng này, gật gật đầu, đi về phía một xác sống khác.

Nàng một lần nữa tạo ấn quyết, nhưng xác sống kia vẫn chưa có phản ứng.

Nàng lại đi hướng con thứ ba, con thứ tư…

Thử hết xác sống còn lại, hai người phát hiện, trong cơ thể toàn bộ xác sống, ngay cả một tia phách lực cũng không có.

Nếu chỉ là một hai con, còn có thể dùng chúng nó đúng dịp chưa từng hại người giải thích, nhưng trong cơ thể toàn bộ xác sống đều không có phách, lý do này liền nói không thông.

Nhất là mấy con phía sau, khóe miệng còn lưu lại vết máu khô cạn, hiển nhiên đã từng hút tinh huyết hồn phách con người.

Nhưng Lý Mộ thi triển Thiên Nhãn Thông, cũng chưa ở trong cơ thể chúng nó nhìn thấy phách lực tồn tại.

Lý Mộ vẻ mặt nghi hoặc, khó hiểu nói: "Tại sao có thể như vậy?"

Nếu trong cơ thể toàn bộ cương thi đều không có phách, kế hoạch hắn thông qua lấy phách lực cương thi, để luyện hóa phách thứ tư liền phải thất bại.

Lý Thanh nhìn những xác sống đó một cái, nói: "Trước mang bọn nó thiêu hủy đi, buổi sáng ngày mai, chúng ta lại đi thôn khác nhìn xem…"

Sáng sớm hôm sau, mấy người bọn Lý Mộ từ biệt với lão lại kia, tiếp tục hướng chỗ sâu trong Chu huyện tiến lên.

Xác sống đêm qua xuất hiện ở nơi này, uy hiếp không lớn, cho dù bọn Hàn Triết không ra tay, người tu hành tụ tập ở trong thôn nhỏ cũng có thể dễ dàng giải quyết chúng nó.

Nguy hiểm thật sự của Chu huyện, còn ở phía trước.

Nơi thi tai nghiêm trọng nhất, kết đội hành động, không phải loại xác sống cấp thấp này, mà là khiêu cương, cho dù là người tu hành tu vi Tụ Thần gặp được, không lưu ý, cũng phải nuốt hận tại chỗ.

Nhưng trước mắt, điều Lý Mộ lo lắng, trái lại không phải uy hiếp bắt nguồn từ khiêu cương, mà là phách lực trong cơ thể những cương thi này đều đi đâu rồi?

Nếu không thể từ trong cơ thể những cương thi này thu hoạch đủ phách lực, như vậy chuyến đi Chu huyện lần này của hắn liền không có ý nghĩa lớn bao nhiêu…

Ra khỏi thôn nhỏ, đi mãi về phía trước, đều là thôn xóm hoang vu rách nát.

Những thôn xóm này không có bất cứ sinh cơ nào, phòng ốc mở rộng cửa chính, nóc nhà sụp, vách tường tàn phá, trên tường lưu lại dấu tay thật sâu, làm người ta nhìn mà ghê người.

Đứng ở trước hoang thôn tĩnh mịch này, đám người Lý Mộ mới biết được họa cương thi Chu huyện rốt cuộc nghiêm trọng đến trình độ nào.

Các thôn xóm lớn hơn một chút kia còn tốt, giống loại thôn nhỏ chỉ có mười mấy hộ gia đình này, thường xuyên cả thôn biến thành cương thi, dân chúng vô tội chết trong lần tai hoạ này, đã có ngàn người trở lên.

Xảy ra chuyện như vậy, huyện lệnh Chu huyện không thể không có trách nhiệm, đã bị quận thủ cách chức điều tra, toàn bộ Chu huyện, cũng bị bên trên trực tiếp tiếp quản.

“Rống!”

Một bóng đen, đột nhiên từ trong tường sập lao ra, hướng đám người Lý Mộ bổ nhào đến.

Đó là một con chó mực, nói chuẩn xác, là một con thi cẩu, đầu của nó đã hư thối bộ phận, lộ ra xương trắng bệch, mở ra cái miệng rộng tanh máu, phun ra một mùi tanh làm người ta ngửi mà buồn nôn, hung hăng cắn về phía Ngô Ba.

Cũng không phải chỉ có nhân loại mới có thể biến thành cương thi, bò dê, heo chó các loại động vật từng bị cương thi cắn, cũng có tỷ lệ nhất định thi biến, biến thành loại tà vật khát máu này.

Hình thể một mình Ngô Ba, so với Lý Mộ, Lý Thanh, Hàn Triết cùng tiểu hòa thượng Tuệ Viễn cộng lại còn khổng lồ hơn, tự nhiên cũng thành mục tiêu chủ yếu của con thi cẩu này.

Ngô Ba hừ lạnh một tiếng, Lý Mộ chỉ cảm thấy trước mắt lóe lên một tia sáng trắng, thân thể thi cẩu kia, liền từ giữ bị chia làm hai nửa, sau khi rơi ở trên mặt đất, không còn động tĩnh.

Ánh mắt Lý Mộ hơi ngưng trọng, tu vi gã béo này đã là Tụ Thần đỉnh phong, tuy hình thể khổng lồ, nhưng động tác lại không chậm chút nào cả, Lý Mộ căn bản không nhìn thấy gã ra tay, con xà yêu nhỏ kia có thể từ dưới tay của gã chạy thoát, coi như là bản lĩnh không tầm thường.

"A Di Đà Phật…" Tuệ Viễn không đành lòng niệm một tiếng phật hiệu, nhìn hai mảnh xác chó, thương xót nói: "Hy vọng ngươi có thể vãng sinh cực lạc, kiếp sau đầu thai tốt…"

Ngô Ba cười trào phúng, nói: "Những tà vật này, vô hồn vô phách, sợ là không đầu thai được…"

Tuệ Viễn dùng thiền trượng đào một cái hố đất, chôn cái xác chó kia vào, mấy người mới tiếp tục đi về phía trước.

Trên đường, bọn họ lại gặp mấy thôn xóm không người, cũng không hoang vắng giống như vừa rồi, trên cửa phòng trong thôn đều treo khóa, các thôn dân hẳn là tạm thời lánh họa, đã đi nơi khác.

Lúc bình thường, dân chúng ở cực kỳ phân tán, tình huống trước mắt đặc thù, vì dễ dàng cho quản lý, quận thủ Bắc quận rất sớm đã hạ lệnh, bảo dân chúng Chu huyện đều tụ tập cùng một chỗ.

Trừ nơi tụ tập, nơi khác của Chu huyện, đã không còn bóng người.

Trên đường, trừ con thi cẩu kia, mấy người còn gặp mấy con xác sống, cùng với một con khiêu cương tránh ở chỗ âm u.

Khiêu cương không thích ánh mặt trời, ở ban đêm sức chiến đấu mạnh hơn, thực lực ban ngày có thể phát huy bị cắt giảm nhiều.

Hết chương 131.

Chương 132. Cảnh giác (2)

Hàn Triết một chiêu thần thông, liền khiến nó đầu xác chia lìa, mà ở trong cơ thể nó, vẫn chưa thể dẫn đường ra phách lực.

Một chiêu thần thông triệu hồi đó của Hàn Triết, khiến Lý Mộ thèm thuồng thật lâu.

Hắn tuy là tu vi Ngưng Hồn, bằng vào một chiêu đó, có thể thoải mái chém giết Tụ Thần.

Chỉ tiếc, loại thần thông tiếp cận đạo thuật này, ngay cả Lý Thanh cũng không biết, ở tổ đình Phù Lục phái, cũng chỉ có số rất ít người mới có thể tu tập.

Huống hồ, các môn các phái, đối với đạo thuật đều cực kỳ coi trọng, căn bản sẽ không truyền đệ tử không phải bổn môn.

Không biết chân ngôn, mặc dù là biết thủ thế, cũng không cách nào thi triển, trừ phi sưu hồn đối với đệ tử hạch tâm các phái hiểu được đạo thuật.

Mà con đường này, xưa nay đều là đường tắt chịu chết của tà tu.

Không nói đến vì phòng ngừa đạo thuật truyền ra ngoài, đệ tử được truyền thụ đạo thuật, trừ phát lời thề đạo không thể truyền ra ngoài, còn phải học được chống lại thuật pháp sưu hồn, lui một vạn bước, cho dù là có tà tu sưu hồn thành công, tập được đạo thuật thượng thừa, cũng khó từ trong cường giả tông môn đuổi giết chạy thoát.

Đối với tà tu chém giết thiên tài tông môn, học trộm đạo thuật, cường giả đạo môn lục tông sẽ mang tro cốt bọn họ cũng hủy diệt.

Tà tu chưa động loại tâm tư này, trốn trốn tránh tránh, còn có thể sống tạm.

Một khi động loại tâm tư này hơn nữa đi hành động, cuộc đời bọn họ, cũng liền tiến vào đếm ngược.

Lý Mộ không thèm thuồng thần thông của Hàn Triết nữa, mấy người dựa theo lão lại kia chỉ dẫn, đi tiếp về phía trước mấy chục dặm, rốt cuộc nhìn thấy một thôn xóm cỡ lớn.

Bên ngoài thôn đó bị tường đá vây lại, trên tường đá, cách mỗi một khoảng cách, đều xây một đài quan sát. Đám người Lý Mộ sau khi đến gần, phát hiện bên ngoài tường đá còn trải một tầng gạo nếp.

Công sự chắc chắn như thế, hành thi bình thường căn bản không thể công phá, cho dù là khiêu cương, cũng có thể ngăn cản một chút.

"Là Hàn sư đệ phải không?"

Theo mấy người đi vào, trên tường đá bỗng nhiên truyền đến một thanh âm ngạc nhiên lẫn vui mừng.

Hàn Triết ngẩng đầu nhìn, trên mặt cũng lộ ra nụ cười, nói: "Là Tần sư huynh a, Tần sư huynh đã lâu không gặp."

Một nam tử từ trên tường đá nhảy xuống, đánh giá cao thấp Hàn Triết một phen, cười nói: "Hàn sư đệ nửa năm không gặp, tu vi tinh tiến không ít, hẳn là rất nhanh có thể Tụ Thần nhỉ?"

"Còn kém xa." Hàn Triết xấu hổ cười cười, đánh giá cao thấp Tần sư huynh một lần, bất ngờ nói: "Sư huynh tiến cảnh mới nhanh, năm trước vừa mới Tụ Thần, bây giờ ta nhìn không thấu chút nào cả, sẽ lập tức đột phá đến trung tam cảnh nhỉ?"

"Nào có nhanh như vậy, ta lại không có thiên phú của các ngươi, chỉ là khổ tu nửa năm…"

Tần sư huynh cười cười, không tiếp tục đề tài này nữa, nhìn về phía Ngô Ba và Lý Thanh, nói: "Ta nhớ rõ ngươi ở huyện nha Dương Khâu rèn luyện, hai vị này hẳn chính là Lý sư muội cùng Ngô sư đệ của Tử Vân phong nhỉ, hai vị này lại là…"

Hàn Triết giới thiệu cho hắn nói: "Vị này là Tuệ Viễn tiểu sư phụ, đến từ phật môn Tâm tông, vị này là Lý Mộ, là đồng nghiệp của ta ở huyện nha."

Tổ đình Phù Lục phái tổng cộng có bảy nhánh, lần này phái không ít đệ tử xuống núi bình loạn, ở thôn này trấn thủ, vừa lúc là sư huynh một nhánh kia của Hàn Triết.

Mấy người từ cổng chính đi vào thôn, nhìn thấy tình hình thôn này, so với lúc trước gặp được tốt hơn rất nhiều.

Trên đất trống ở ngoài nhà dân chật ních lán cỏ lâm thời dựng, trong lều cỏ là dân chúng tạm thời di chuyển tới.

Mọi người tụ tập ở nơi này, tuy nhìn qua hoặc nhiều hoặc ít đều có chút mỏi mệt, nhưng trên mặt lại không có bao nhiêu sợ hãi cùng lo lắng, ngoài thôn xóm dựng tường cao, cùng người tu hành đóng quân ở nơi này, cho bọn họ cảm giác an toàn rất lớn.

Hàn Triết vừa đi, vừa hỏi: "Tình huống nơi này thế nào?"

Tần sư huynh lắc lắc đầu, nói: "Lũ cương thi kia ban ngày tránh ở dưới lòng đất, mặt trời lặn sẽ đi ra, công kích thôn dân chúng tụ tập, ban ngày còn tốt, đến buổi tối, nhân thủ của chúng ta vẫn có chút không đủ…"

Nhìn mấy người bọn Lý Mộ, trên mặt hắn một lần nữa lộ ra nụ cười, nói: "Nếu không các ngươi cứ ở lại chỗ này đi, có các ngươi, thì không có gì phải sợ nữa, trong thi đàn phụ cận, trừ mấy con khiêu cương lợi hại, xác sống còn lại đều không đủ gây sợ hãi…"

Tình huống của Chu huyện là, càng đi vào trong, càng tới gần huyện thành, thi đàn càng dày đặc, thực lực cương thi cũng càng mạnh.

Thần Thông cảnh, cùng với đại bộ phận người tu hành Tụ Thần cảnh do Phù Lục phái và quận thủ triệu tập, đều trấn thủ ở huyện thành, ngoài huyện thành, nơi thi tai không quá nghiêm trọng, có một vị Tụ Thần cảnh trấn thủ là đủ.

Ngô Ba tu vi cao nhất, nói từ trên lý luận, lần này mấy người hành động, đều phải nghe Ngô Ba an bài.

Dọc theo đường đi, hắn vẫn chưa hành sử quyền lực này, đối với ý tưởng của Tần sư huynh, cũng chưa đưa ra dị nghị.

Nhưng, hắn càng im lặng, cho Lý Mộ cảm giác lại càng không thoải mái, nhất là ánh mắt hắn thỉnh thoảng đảo qua Lý Mộ, khiến Lý Mộ có một loại cảm thụ bị rắn độc nhằm vào.

Tuy nói Lý Mộ cũng chưa có chỗ nào đắc tội hắn, nhưng Ngô Ba người này, lòng dạ hẹp hòi, tính cách thô bạo, không thể lấy người thường để tính toán, bị một người tu hành Tụ Thần cảnh nhằm vào, không phải một chuyện tốt, trong lòng Lý Mộ, đối với hắn đã đề cao lên đủ cảnh giác…

Tần sư huynh dẫn bọn họ vào một căn nhà, nói: "Chỉ có thể ủy khuất các ngươi ở nơi này nghỉ ngơi trước."

Ngô Ba đi vào phòng mình, quay đầu thản nhiên nhìn mọi người một cái, nói: "Không có việc gì, đừng quấy rầy ta."

Hàn Triết nhìn bóng lưng Ngô Ba, mắt lộ ra bất mãn, nói với Tần sư huynh: "Họ Ngô chính là kiểu này, sư huynh đừng để bụng, không cần để ý tới hắn là được."

Tần sư huynh cười cười, nói: "Sao có thể chứ, Ngô sư đệ thiên phú tốt, lại là cháu nội của Ngô trưởng lão, so với chúng ta đám đệ tử bình thường này ngạo khí hơn một chút, cũng có thể hiểu được…"

Thôn đám người Lý Mộ bây giờ đang ở, gọi là thôn Thanh Hà.

Thôn Thanh Hà có gần trăm hộ dân, ở Chu huyện thuộc loại thôn lớn, lại bởi vì bố cục thôn cực kỳ chặt chẽ, dễ dàng cho xây dựng công sự phòng ngự, liền trở thành lựa chọn hàng đầu cho dân chúng phụ cận tránh họa.

Bên ngoài thôn Thanh Hà, phạm vi hai mươi dặm, đã không có vật còn sống, cương thi muốn hút máu, chỉ có thể công kích nơi này.

Trong ba ngày kế tiếp, thôn Thanh Hà, tổng cộng đã trải qua mấy lần thi triều.

Chỉ đêm qua, đã có ba đợt cương thi tìm tới nơi này.

Nhưng, trong những cương thi đó, chủ yếu lấy xác sống cấp thấp là chính, chúng nó động tác chậm chạp, nhảy cũng không cao, chỉ tường đá bên ngoài, đã có thể ngăn trở bọn nó.

Hết chương 132.

Chương 133. Huyệt động dưới lòng đất

Thật sự khó giải quyết, là mấy con khiêu cương trong mỗi một đợt thi triều.

Khiêu cương nhảy một cái, là mấy trượng, tung người nhảy, cao nhất có thể vượt qua nóc nhà, tường đá như vậy không ngăn được chúng nó.

Lấy đội hình thôn Thanh Hà hôm nay, nói từ trên lý luận, không có phi cương, thi triều nhiều nữa, cũng đều là đến tặng phách lực.

Nhưng, bí ẩn kia quấy nhiễu Lý Mộ cùng Lý Thanh, đến nay cũng chưa cởi bỏ.

Trong ba ngày này, cương thi chết ở trong tay bọn họ, cũng có mấy chục con, nhưng mặc kệ là hành thi cấp thấp, hay là khiêu cương đã có thành tựu, trong cơ thể chúng nó, đều không có một tia phách lực tồn tại.

Điều này làm Lý Mộ thậm chí hoài nghi sự chuyên nghiệp của lão Vương, chẳng lẽ trong cơ thể cương thi, vốn đã không có phách lực?

Nếu tin tức này có sai sót, chuyến đi Chu huyện lần này của Lý Mộ, nhất định là một chuyến tay không.

Không chỉ có thế, hắn còn lãng phí thời gian mấy ngày qua, chẳng bằng ở lại huyện nha, thành thật luyện hóa cảm xúc sợ hãi.

Sư huynh của Hàn Triết, ở sau ba lần thi triều tối hôm qua, đã đưa ra một đề nghị.

So với mỗi ngày bị động phòng thủ, không bằng thừa dịp ban ngày, đám cương thi lâm vào ngủ say, hành động không tiện, chủ động tấn công, mang chúng nó một hơi tiêu diệt hết, nhọc một lần sướng cả đời.

Hàn Triết cùng Ngô Ba sau khi thương thảo, tỏ vẻ tán đồng đối với ý tưởng của Tần sư huynh.

Tính cả Tần sư huynh ở trong, nơi này có ba vị Tụ Thần, Tuệ Viễn và Hàn Triết, cũng đều có tu vi Ngưng Hồn, hơn nữa đều mang thần thông, tổ hợp như vậy, cho dù là gặp phi cương, cũng có thực lực cứng đối cứng.

Lý Thanh đi tới, nói với Lý Mộ: "Tu vi của ngươi quá thấp, lần này ở lại thôn chiếu cố dân chúng đi."

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: "Ta đi theo các ngươi."

Lý Thanh không yên tâm Lý Mộ, Lý Mộ cũng không yên tâm nàng.

Họa cương thi Chu huyện khác với Trương gia thôn, người tu hành Tụ Thần giống với Lý Thanh cũng có ngã xuống, không ở bên cạnh nàng, Lý Mộ căn bản không yên tâm.

Lý Thanh đã ngưng hồn, ba hồn tụ thành nguyên thần, nếu thực gặp nguy hiểm không giải quyết được, chỉ cần Lý Mộ ở bên cạnh nàng, nàng lúc nào cũng có thể nguyên thần ly thể, bám vào trên người Lý Mộ, để Lý Mộ mượn pháp lực của nàng.

Đạo hạnh của nàng tuy không bằng Tô Hòa, nhưng đối với Lý Mộ mà nói đã đủ, mượn dùng đạo thuật, có thể cho hắn ở trong thời gian ngắn, phát huy ra thực lực Thần Thông cảnh trở lên.

Huống chi, căn cứ kinh nghiệm của Lý Mộ, loại thời điểm này, đi ra ngoài thường thường càng an toàn hơn so với lưu lại.

Lý Thanh cũng chưa đáp ứng, nói: "Chúng ta muốn xuống lòng đất, tìm kiếm huyệt động cương thi, nơi đó quá nguy hiểm, ngươi vẫn là ở lại chỗ này đi."

Lý Mộ hướng nàng làm ra thủ thế Lục Đinh Ngọc Nữ Ấn, cười nói: "Yên tâm đi, ta có chừng mực."

Lý Thanh thấy hắn kiên trì, môi giật giật, cuối cùng vẫn gật đầu đồng ý.

Lôi pháp là khắc tinh của yêu quỷ tà vật, lấy đạo hạnh bây giờ của hắn, có thể nháy mắt triệu hồi ra tia sét, mặc kệ là hành thi hay khiêu cương, ở dưới lôi pháp, đều sẽ hóa thành tro bụi.

Đi ra ngoài tuy nguy hiểm, nhưng làm một người tu hành, về sau phải đối mặt càng nhiều yêu ma quỷ quái hơn, trải qua thêm một chút nguy hiểm, với hắn mà nói, cũng không phải chuyện xấu.

Tần sư huynh nghĩ nghĩ, lại nói: "Tuy chúng ta trước khi trời tối sẽ trở về, nhưng vì để ngừa vạn nhất, trong thôn tốt nhất thêm một người nữa ở lại canh, để tránh trong thôn xuất hiện biến cố."

Hắn nhìn Hàn Triết, nói: "Hàn sư đệ, nếu không ngươi lưu lại đi."

Hàn Triết nghĩ nghĩ, gật đầu nói: "Ba vị các ngươi đều là Tụ Thần, nếu liên thủ, cho dù là gặp phi cương cũng có thể đấu. Tuệ Viễn tiểu sư phụ thực lực mạnh hơn ta, tác dụng lớn hơn, vậy ta lưu lại đi."

Thôn Thanh Hà tuy còn có một chút người tu hành, nhưng cũng đều là Luyện Phách Ngưng Hồn bình thường, Hàn Triết tuy còn chưa Tụ Thần, nhưng hắn có một chiêu thần thông kia, có thể so với Tụ Thần, có hắn trấn thủ, đủ để cam đoan thôn không đáng ngại.

Tần sư huynh gật gật đầu, có chút kinh ngạc nhìn Lý Mộ, hỏi: "Lý Mộ bộ khoái cũng muốn đi sao?"

Lý Mộ cười cười, nói: "Yên tâm, ta sẽ không thành cho gánh nặng của các ngươi, đối phó cương thi, ta cũng có một chút bí thuật."

Lý Mộ nói như vậy, Tần sư huynh cũng không tiện nói cái gì nữa, nhìn nhìn mặt trời trên đỉnh đầu, nói: "Việc này nên sớm không nên muộn, giờ phút này dương khí đang thịnh, thời cơ vừa lúc, chúng ta nhanh chóng xuất phát đi."

Hàn Triết ở lại thôn Thanh Hà, Lý Thanh, Ngô Ba, Tần sư huynh, Lý Mộ cùng với Tuệ Viễn tiểu hòa thượng, tiếp nhận trọng trách trừ thi.

Bạch cương, hắc cương, khiêu cương, cùng với xác sống bị cương thi cắn bị thương, bởi vì thi biến mà hình thành, đều là cương thi cấp thấp, ánh mặt trời không thể giết chết chúng nó,

nhưng cũng có thể làm chúng nó sợ hãi, giảm xuống rất nhiều thực lực của chúng nó.

Bởi vậy, lúc ban ngày, chúng nó sẽ tránh ở sơn động, mộ huyệt những góc âm u, sau khi mặt trời lặn, lại ra hại người.

Sơn động, mộ địa, thôn xóm của Chu huyện, tất cả các nơi có khả năng có cương thi ẩn nấp, đều từng bị những người tu hành tra xét, cương thi nấp ở nơi này cũng đã sớm bị tiêu diệt.

Chỉ có các hang động trong lòng đất, bởi vì địa hình phức tạp, hơn nữa quanh năm không thấy ánh mặt trời, cho dù là người tu hành Tụ Thần cảnh, cũng không dám quá mức xâm nhập.

Cách thôn Thanh Hà hơn mười dặm, sườn núi nơi nào đó.

Đám người Lý Mộ đứng ở sườn núi, đối mặt một cửa động thật lớn.

Tần sư huynh lấy ra một tấm bản đồ, nói: “Phụ cận thôn Thanh Hà, chỉ có một chỗ hang động dưới lòng đất này, đám cương thi kia, vô cùng có khả năng nấp ở trong này, đây là bản đồ địa hình thôn dân trước kia vẽ, mọi người nhớ rồi chứ, một khi có biến, lập tức rút về.”

Lý Thanh ghi nhớ bản đồ, quay đầu nói với Lý Mộ: “Ngươi lát nữa đi theo bên cạnh ta, đừng rời khỏi quá xa.”

Tần sư huynh lại lấy ra mấy lá bùa, nói: “Những lá bùa này, có thể thu liễm khí tức của chúng ta, sẽ không dễ dàng bị chúng nó phát hiện, mọi người đều cất đi, mang theo bên người.”

“Vẻn vẹn mấy con súc sinh không có linh trí, cần sợ đầu sợ đuôi như vậy sao?” Ngô Ba thản nhiên nói một câu, thân mình mập mạp dẫn đầu đi vào hang.

Tuệ Viễn đặt thiền trượng ở ngoài động, trên tay chỉ cầm một cái bình bát.

Trong hang động địa hình phức tạp, thiền trượng của hắn quá mức to lớn, ở rất nhiều nơi không vung được, ngược lại sẽ trở thành trói buộc.

Lý Mộ không nghĩ ra dùng bình bát đánh nhau như thế nào, chung quy sẽ không là trực tiếp dùng đập như gạch, nhưng ngẫm lại Huyền Độ, lại cảm thấy cái này cũng không phải không có khả năng.

Mấy người vô thanh vô tức đi vào hang động, trước mắt dần dần trở nên tối đi, sau khi lần rẽ, mấy chục bước, liền cũng không nhìn thấy bất cứ ánh sáng nào nữa.

Hết chương 133.

Chương 134. Biến cố (1)

Người tu hành Tụ Thần có thể dùng nguyên thần cảm giác, bóng tối không ảnh hưởng được bọn họ. Ở sâu trong mắt Tuệ Viễn, có hào quang màu vàng nhạt lóe lên, tựa như cũng không chịu bóng tối ảnh hưởng.

Lý Mộ thi triển Thiên Nhãn Thông, liền thấy rõ tình hình trong hang động.

Bọn họ đi ở trong một thông đạo chật hẹp, thông đạo này cực kỳ chật chội, chỉ chứa được mấy người đi thông, một mình Ngô Ba, có thể mang thông đạo chặn lại hết.

Hai bên thông đạo, có dấu vết tương tự đao chém rìu bổ, cẩn thận phân biệt, sẽ phát hiện những dấu vết này đều là năm đạo chỉnh tề, càng giống dùng móng tay cào ra.

Càng đi vào trong, mặt đất liền càng trơn ẩm, mọi người bước chân cực nhẹ, tiếng giọt nước trên vách đá rơi xuống rõ ràng có thể nghe thấy.

Đi tiếp không biết bao xa, Ngô Ba dừng bước chân, thản nhiên nói: “Có thi khí.”

“Quả nhiên ở đây.”

Tần sư huynh vẻ mặt ngưng trọng, nói: “Thi đàn hẳn là ở ngay phía trước, bây giờ dương khí thịnh nhất, chúng nó hẳn là đều đang ngủ say, mọi người cẩn thận một chút, nhất định phải thu liễm khí tức, đừng đánh thức bọn nó…”

Ở trong loại thông đạo chật hẹp này, người tu hành không thể phát huy toàn bộ thực lực, mà đám cương thi mình đồng da sắt, hơn nữa hung hãn không sợ chết, có thể tạo thành phiền toái không nhỏ cho bọn họ.

Mặc dù là biết cương thi không nghe được thanh âm, Lý Mộ vẫn thả nhẹ bước chân.

Đi tiếp về phía trước hơn trăm bước, trước mắt đột ngột thoáng đãng.

Thông đạo quanh co khúc khuỷu này thông hướng một huyệt động thật lớn, bốn phía huyệt động, còn có thông đạo khác, không biết thông hướng nơi nào.

Lý Mộ không biết huyệt động này rốt cuộc lớn bao nhiêu, nhưng ở dưới Thiên Nhãn Thông, đứng thẳng trong huyệt động này, là thi thể rậm rạp, hắn nhìn mà da đầu phát tê.

Những thi thể này, ít nhất cũng có hơn trăm, mặc quần áo rách nát, trên người tản ra thi khí nồng đậm.

Lý Mộ kịp thời ngừng thở, tránh cho bởi vì hút vào thi khí mà trúng độc.

Ánh mắt ở trong thi đàn nhìn quét một cái, Lý Mộ nhíu mày.

Bóng tối ảnh hưởng rất nhỏ đối với hắn, ở dưới Thiên Nhãn Thông, hắn có thể rõ ràng nhìn thấy, hang này, mặc kệ là xác sống cấp thấp, hay là khiêu cương, trong cơ thể chúng nó, đều không có phách lực.

Lão Vương từng nói, cương thi cấp thấp tiến hóa, chủ yếu dựa vào chính là tinh huyết cùng phách lực, chẳng lẽ lão Vương sai rồi?

Không đúng, tuy trong cơ thể tuyệt đại đa số cương thi đều rỗng tuếch, nhưng mấy con khiêu cương chính giữa, trên người lại tản mát ra phách lực mỏng manh.

Ánh mắt Lý Mộ tiếp tục nhìn quét, ngay sau đó, sức chú ý của hắn, liền bị bóng đen trên một khối đá lớn chính giữa huyệt động hấp dẫn.

Không chỉ có là vì, trong huyệt động này, toàn bộ cương thi đều là đứng, chỉ có nó là nằm.

Còn bởi vì trong cơ thể nó tràn ngập phách lực nồng đậm đến cực điểm.

Những phách lực kia, ở trong mắt Lý Mộ cực kỳ lóng lánh…

Mà theo ngực nó phập phồng, phách lực số lượng không nhiều lắm trong cơ thể mấy con khiêu cương kia cũng rời cơ

thể, tiến vào trong cơ thể bóng đen kia.

Lý Mộ rốt cuộc biết, vì sao trong cơ thể toàn bộ cương thi đều không có phách lực tồn tại.

Bởi vì phách lực chúng nó, đều bị cương thi trên tảng đá khổng lồ kia hút hết.

Cương thi đó mặc dù lâm vào ngủ say, nằm ở nơi đó, cho Lý Mộ áp lực, cũng cường đại hơn xa so với Trương lão viên ngoại lúc trước.

Tần sư huynh nhìn tảng đá lớn trung tâm huyệt động, khẽ biến sắc, thấp giọng nói: "Không ổn, thực lực thi này, cho dù không bằng phi cương, cũng phi thường tiếp cận, mọi người thu liễm khí tức, đừng đánh thức nó, dưới tình huống bình thường, mặt trời chưa lặn, nó sẽ không dễ dàng thức tỉnh…"

Hắn từ trong lòng lấy ra một xấp bùa đã sớm chuẩn bị tốt, nói: "Đây là Định Thi Phù, chúng ta định cương thi khác trước, cuối cùng lại hợp sức đối phó con kia trên tảng đá, một khi tình huống có biến, lập tức rút lui, ở nơi này động thủ, đối với chúng ta cực kỳ bất lợi…"

Trong tay Lý Mộ cũng chia mười mấy lá bùa, trên phù lục này là một phù văn phức tạp, phía dưới viết mấy chữ to "Đại tướng quân đến vậy".

Tập tính của cương thi là ngày nghỉ đêm ra, thừa dịp chúng nó giờ phút này lâm vào ngủ say, trước vô thanh vô tức định thân thi đàn, lại liên thủ đối phó con cương thi có thành tựu kia trên tảng đá, miễn cho lát nữa nó đánh thức thi đàn, mang bọn họ vây ở đây.

Cương thi trong thi đàn, tuy thực lực không cao, nhưng số lượng thật sự quá nhiều, sau khi thức tỉnh, có thể mang đến phiền toái rất lớn cho bọn họ.

Lý Thanh, Ngô Ba cùng Tần sư huynh, chỉ cần nâng tay, lá bùa liền có thể chuẩn xác dán ở trên trán những cương thi kia, một chiêu này, thật ra đã đề cập đến thần thông khống vật Chiêu Lai Nhĩ Khứ, Lý Mộ tạm thời còn không biết.

Hắn chạy ở bên cạnh thi đàn, mang từng lá bùa dán ở trên thân cương thi.

Nhưng sức chú ý của hắn, luôn luôn ở trên thân con cương thi chính giữa kia.

Con cương thi đó hấp thu phách lực của toàn bộ cương thi nơi này, nếu có thể rút phách lực của nó, hắn có thể một hơi ngưng tụ phách thứ tư, thậm chí còn thừa không ít, có thể chia cho Liễu Hàm Yên cùng Vãn Vãn.

Lý Mộ nín thở tập trung tinh thần, nghiêm túc dán bùa, nhìn từng cương thi trước mắt, trong lòng không khỏi cảm thán.

Mấy tháng trước, những cương thi này, cũng đều là dân chúng Chu huyện sống sờ sờ, có thể an ổn bình tĩnh sống cả đời, bây giờ lại biến thành tà vật không có ý thức, như yêu mà không phải yêu, như quỷ mà không phải quỷ.

Thế giới yêu quỷ hoành hành này, lần đầu tiên ở trước mặt Lý Mộ triển lộ sự tàn khốc của nó.

Tuy trong lòng cảm khái, nhưng bây giờ không phải lúc thương hại, Lý Mộ lắc lắc đầu, cầm lấy một lá bùa cuối cùng, khi muốn dán ở trán một cương thi, đôi mắt nhắm chặt của cương thi kia bỗng nhiên mở ra.

Trong bóng đêm trước mắt hắn xuất hiện hai luồng ánh sáng xanh lét.

Hầu như là ở trong cùng tích tắc, Lý Mộ ở các phương hướng bên cạnh hắn đều cảm nhận được nguy cơ mãnh liệt.

“Không tốt!”

Lý Mộ luôn thu liễm khí tức, không biết vì sao, cương thi đang ngủ say chung quanh hắn bỗng nhiên thức tỉnh, Định Thi Phù trong tay chỉ còn lại có một lá, vô luận định thân một con nào, đều sẽ bị con khác công kích.

Lý Mộ không kịp nghĩ nhiều, mang một lá Định Thi Phù cuối cùng, trực tiếp dán ở trên trán mình.

Móng vuốt sắc bén của mấy con cương thi chung quanh vươn về phía hắn, bỗng nhiên dừng ở không trung.

Chúng nó theo bản năng cảm nhận được, phía trước có thứ khiến chúng nó không vui hơn nữa sợ hãi.

Lúc này, cương thi bị định thân trong thi đàn chỉ có một nửa, sau khi mấy con cương thi Lý Mộ nơi này bị đánh thức, trong huyệt động thật lớn dưới lòng đất đột nhiên xuất hiện mấy chục đôi mắt xanh lét.

Những cương thi chưa bị định thân kia, chịu khí tức mấy con cương thi này dẫn đường, đồng thời thức tỉnh.

Hết chương 134.

Chương 135. Biến cố (2)

Mà trên tảng đá lớn kia chính giữa huyệt động, bóng đen ngủ say nọ, khí tức cũng trở nên cực không ổn định, tựa như có thể tỉnh lại bất cứ lúc nào.

Hơn mười con khiêu cương thức tỉnh trước hết, ở trong huyệt động này, bọn nó tựa như có thể cảm ứng được mọi người tồn tại, lập tức liền hướng năm người bổ nhào đến. Xác sống còn lại, cũng thành thế bao vây, vây mọi người cùng một chỗ.

Huyệt động này tuy rộng lớn, nhưng dưới lòng đất tối tăm, lại tràn ngập thi khí, ở nơi này chiến đấu, cực kỳ bất lợi đối với bọn họ, mà đối với những cương thi này lại không có bất cứ ảnh hưởng nào cả.

Dị biến đột nhiên xảy ra, sắc mặt Tần sư huynh biến đổi hẳn, đồng thời lập tức nói: “Nơi này không phải chỗ động thủ, mọi người rút lui trước!”

Dứt lời, hắn liền dẫn đầu lao về phía cửa động, Tuệ Viễn tiểu hòa thượng theo sát phía sau hắn.

Trên hai chân Lý Mộ, Thần Hành Phù chợt lóe hào quang, thân thể hắn liền hóa thành một tàn ảnh, nhanh chóng tới gần phương hướng cửa động.

Lý Thanh quay đầu nhìn thoáng qua, thấy Lý Mộ cách cửa động tuy xa, nhưng lấy tốc độ Thần Hành Phù, ở trước khi những cương thi kia vây lại, đủ để an toàn chạy thoát. Nàng một kiếm bức lui hai con khiêu cương, lắc mình tiến vào thông đạo lúc đến, quay đầu nói: “Đi mau!”

Tốc độ Lý Mộ lần nữa đẩy nhanh, cửa động nháy mắt là đến.

Nhưng, đang lúc hắn chuẩn bị tiến vào thông đạo kia, trước mắt bỗng nhiên tối sầm, một bóng người thật lớn, trước hắn một bước tiến vào.

Ngô Ba giành trước tiến vào cửa động, thân hình có nháy mắt tạm dừng.

Cái tạm dừng này rất ngắn, ngắn đến mức lúc bình thường có thể xem nhẹ, nhưng ở thời điểm mấu chốt này, lại ép thân hình Lý Mộ, cũng không thể không hiện ra tạm dừng ngắn ngủi.

Mà cái tạm dừng ngắn ngủi này, đủ để mấy con khiêu cương đuổi kịp.

Đường phía trước bị Ngô Ba chặn, Lý Mộ đã ngửi thấy thi khí nồng đậm từ phía sau phun trào, tiếp tục ở lại tại chỗ, căn bản chính là tìm chết, hắn chỉ có thể hướng một bên quay cuồng, né tránh mấy con khiêu cương đó công kích.

Bóng người Ngô Ba, sau một cái tạm dừng, liền lắc mình vào thông đạo, trên mặt hiện lên một tia cười lạnh.

Lý Mộ chưa thể thoát đi, hai con khiêu cương đánh về phía hắn, mấy con khác, thì nhanh chóng đuổi theo vào thông đạo.

Lục tục có thi đàn tràn vào thông đạo, giờ phút này lại xông vào, trước sau kẹp đánh, nhất định là chỉ còn đường chết.

Hai tay hắn nhanh chóng kết ấn, một tia sét màu trắng chói mắt, mang toàn bộ huyệt động chiếu sáng lên, lại chưa bổ trúng bất cứ một con khiêu cương nào.

Lấy thực lực Lý Mộ hôm nay, lôi pháp có thể phóng ra đã phi thường khó được, khiêu cương hành động nhanh nhẹn, Lý Mộ rất khó bổ chuẩn chúng nó.

Tuy chưa bổ trúng, nhưng chúng nó vẫn theo bản năng lui về phía sau vài bước, không công kích Lý Mộ nữa, lại sai xác sống chung quanh trào lên.

Ở dưới mấy con khiêu cương sai khiến, lá bùa trên trán Lý Mộ, đối với xác sống cũng không có chấn nhiếp.

Lý Mộ thầm mắng, ai nói cương thi không có đầu óc, mấy con khiêu cương có thành tựu này, rõ ràng là muốn tiêu hao pháp lực của Lý Mộ, ở dưới tình huống chung quanh đều là cương thi, nếu pháp lực của hắn bị tiêu hao sạch, chỉ sợ Lý Thanh cũng chỉ có ở buổi tối trong thi đàn công kích thôn Thanh Hà mới có thể nhìn thấy hắn.

Hắn không lãng phí pháp lực nữa, tay cầm Bạch Ất, mang xác sống tới gần hắn chém bay từng con…

Trong thông đạo, sắc mặt Lý Thanh lạnh như băng, nhìn Ngô Ba, lạnh lùng nói: "Tránh ra!"

Ngô Ba lắc lắc đầu, đáng tiếc nói: "Lý sư muội, hắn chưa đuổi kịp, cũng không có cách nào cả, tình hình trong động ngươi không phải không biết, giờ phút này đi vào, ngươi rất có thể sẽ toi mạng…"

"Tránh ra!"

Ngô Ba đứng bất động, kiên định nói: "Ta là sư huynh của ngươi, không thể để ngươi mạo hiểm."

Đoàng!

Một tia sét màu tím, ở trong thông đạo chật hẹp này đột nhiên xuất hiện, bổ vào dưới chân Ngô Ba.

Lý Thanh lạnh lùng nói: "Tránh ra, hoặc là chết."

Ngô Ba lui về phía sau một bước, da đầu phát tê, mồ hôi lạnh nháy mắt ướt đẫm phía sau lưng.

Ngay tại vừa rồi, hắn thật sự ngửi được hương vị tử vong.

"Đạo thuật!"

Hắn ở nháy mắt nghiêng người ra, nhường ra một thông đạo, vẻ mặt hoảng sợ, run giọng nói: "Ngươi từ nơi nào học được đạo thuật!"

Lý Thanh vẫn chưa để ý tới hắn, thân hình nhanh chóng lao vào huyệt động.

Tuệ Viễn tay cầm bình bát, quay về, lạnh lùng nói: "Ngô bộ đầu, đừng cho rằng ta không biết, vừa rồi con cương thi đó, là ngươi đánh thức, ngươi không để ý mọi người an nguy, cố ý hãm hại đồng nghiệp, ta sau khi trở về, sẽ bẩm báo theo sự thật…"

Dứt lời, hắn liền đuổi theo về phía Lý Thanh.

Ngô Ba không ngờ động tác nhỏ của hắn thế mà lại bị nhìn thấu, sắc mặt âm trầm, quay đầu nhìn một cái, lạnh lùng nói:

“Một khi đã như vậy, các ngươi đều đi chết đi!”

Hắn hừ lạnh một tiếng, không quay đầu lại hướng ngoài thông đạo phóng đi.

Tần sư huynh chạy ở trước nhất, quay đầu nhìn thoáng qua, kinh ngạc nói: “Bọn họ đâu?”

Ngô Ba mặt âm trầm nói: “Bọn họ muốn chịu chết, không trách được người khác!”

Trong huyệt động dưới lòng đất, Lý Mộ đang chém giết xác sống, bên tai bỗng nhiên truyền đến một trận sét vang oành đùng đùng, vài tia sét từ trên trời đánh xuống, mấy con xác sống bên người hắn trực tiếp bị đánh thành tro tàn.

Khi Lý Mộ quay đầu, mắt sáng ngời, ngạc nhiên lẫn vui mừng nói: “Đầu nhi!”

Bóng người Lý Thanh tung bay đến, đáp ở bên người Lý Mộ, cầm lấy cổ tay hắn, nói: “Đi!”

Chỗ cửa hang, thân thể Tuệ Viễn tản ra ánh vàng nhàn nhạt, nơi nó tới, đàn thi tránh lui.

Hắn chậm rãi đi đến bên cạnh hai người, nói: “Thông đạo đã bị thi đàn ngăn chặn, nơi đó quá hẹp, chúng ta chỉ sợ không thể dễ dàng rời khỏi.”

Rống!

Hắn vừa dứt lời, bên tai ba người, bỗng nhiên truyền đến một tiếng rống giận.

Giữa huyệt động, cương thi trên tảng đá lớn kia rốt cuộc hoàn toàn thức tỉnh.

Nhưng, nó chỉ nhìn ba người bọn Lý Mộ một cái, liền trực tiếp nhảy xuống khỏi tảng đá, bóng người biến mất ở chỗ cửa hang.

Trong lòng Lý Mộ cả kinh, thấp giọng nói: “Hắn có linh trí!”

Không bao lâu, Lý Mộ chỉ nghe thấy trong thông đạo kia truyền đến vài tiếng rống phẫn nộ, hai bóng người chật vật, từ

trong cửa hang bay ra, xuất hiện lần nữa ở trước mắt bọn họ.

Cương thi kia từ trong thông đạo chậm rãi đi ra, đảo mắt, nhìn quét qua lại ở trên thân mấy người Lý Mộ.

Lý Mộ cho rằng cương thi kia là muốn buông tha ba người bọn họ, không ngờ, nó là muốn mang bọn họ một lưới bắt hết.

Ngô Ba cùng Tần sư huynh đã rời khỏi, lại bị nó ép trở về.

Tần sư huynh lui tới bên cạnh ba người, sắc mặt nghiêm túc, nhắc nhở: "Nó đã sắp tiến hóa thành phi cương, là vương của những cương thi này, mọi người tuyệt đối phải cẩn thận!"

Theo con cương thi vương kia trở về, cương thi trong huyệt động cũng xao động hẳn lên, bắt đầu không để ý tất cả công kích mọi người.

Hết chương 135.

Chương 136. Biến cố (3)

Đoàng!

Lý Thanh hai tay kết ấn, lại là vài tia sét bổ xuống, bổ vào trên thân mấy con khiêu cương, nhưng khiêu cương kia lại chưa bị bổ thành tro bụi, trên người bốc khói đen, vẫn hung hãn không sợ chết lao tới.

Lý Mộ rõ ràng cảm giác được, mấy tia sét này, so với vài tia trước đó uy lực nhỏ đi hơn nhiều.

Dưới tình huống bình thường, dưới lôi pháp, những khiêu cương này chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ.

Sắc mặt Lý Thanh trở nên nghiêm túc, nói: "Huyệt động này tràn ngập thi khí, ngăn cách với bên ngoài, linh khí không thể bổ sung vào, không thể dùng lôi pháp nữa, nếu không linh khí nơi này sẽ bị hao hết, không thể thi triển thần thông khác nữa."

Nàng rút ra Thanh Hồng kiếm, kiếm quang chợt lóe, liền có một cương thi tới gần bọn họ đầu xác chia lìa.

Tuệ Viễn thu hồi ánh vàng trên người, một tay cầm bình bát, hướng trên đầu một xác sống đập tới.

Phành!

Đầu của xác sống kia trực tiếp bị đập nổ, ngã ở trên mặt đất, co giật vài cái liền không còn động tĩnh.

Lý Mộ từ trong lòng lấy ra mấy lá bùa, ném về phía một con xác sống hướng hắn lao tới, lá bùa ở không trung không có lửa mà tự cháy, sau khi tiếp xúc xác sống, thứ sau lập tức hóa thành ngọn lửa hừng hực, mang toàn bộ huyệt động dưới lòng đất chiếu sáng lên.

Trong tay Tần sư huynh cầm một xấp bùa, sau vài lần giơ tay, liền có mấy xác sống hóa thành quả cầu lửa.

Ngô Ba mấy lần muốn từ thông đạo lúc tới đây thoát đi, đều bị cương thi vương kia ép trở về.

Nó cũng không chiến đấu quấn lấy Ngô Ba, chỉ khống chế cương thi khác trong huyệt động vây công bọn họ.

Rống!

Cương thi vương kia lại rống một tiếng giận dữ, trong huyệt động, gió âm nổi lên, một nửa xác sống lúc trước bị đám người Lý Mộ định thân, Định Thi Phù trên trán rơi xuống từng tấm, lại thêm một đợt xác sống, Lý Mộ nhất thời áp lực gấp bội.

Không chỉ có thế, ở dưới cương thi vương đó triệu hồi, trong thông đạo huyệt động bốn phía rất nhiều này, lại có cương thi mới không ngừng tràn vào. Những cương thi này tuy thực lực không mạnh, nhưng số lượng rất nhiều, còn tiếp tục như vậy, mấy người bọn họ phải bị vây chết tươi ở chỗ này.

Con cương thi vương này, hiển nhiên đã sinh ra linh trí cơ sở, bản thân nó vẫn chưa ra tay, luôn dùng những cương thi cấp thấp này tiêu hao bùa cùng pháp lực của bọn họ.

Tần sư huynh sắc mặt trắng bệch, nói: “Tiếp tục như vậy không phải biện pháp, pháp lực của chúng ta sớm hay muộn sẽ bị hao hết.”

“A Di Đà Phật…”

Tuệ Viễn bỗng niệm một tiếng phật hiệu, chung quanh thân thể, ánh sáng màu vàng bừng lên, hình thành một màn hào quang, mấy con xác sống chung quanh hắn, thân thể sau khi chạm đến ánh vàng, toát ra khói trắng, lập tức hoảng sợ lui về phía sau.

Mặc dù là mấy con khiêu cương kia, cũng dừng công kích, đứng ngoài ánh sáng màu vàng do dự.

Tuệ Viễn nhìn nhìn mấy người bọn Lý Mộ, nói: “Mọi người tụ tập ở bên người ta, chúng nó không dám tới gần.”

Lý Mộ và Lý Thanh cách hắn gần nhất, lập tức tới trong ánh sáng màu vàng, Tần sư huynh cùng Ngô Ba, ở sau khi đánh chết mấy con cương thi, cũng thành công hội hợp cùng một chỗ với bọn họ.

Đàn thi sợ hãi ánh sáng màu vàng, không dám tới gần, cương thi vương rống giận liên tục, chung quanh thân thể xuất hiện lượng lớn khí đen, hướng về ánh sáng màu vàng áp bách đến.

Khí đen cùng ánh vàng va chạm, lập tức quay cuồng sôi trào hẳn lên, trên trán Tuệ Viễn dần dần xuất hiện mồ hôi lấm tấm.

Lý Mộ thấy hắn duy trì phật quang cực kỳ vất vả, nói: "Tuệ Viễn tiểu sư phụ, mang pháp lực của ngươi cho ta mượn một chút."

Tuệ Viễn quay đầu nhìn nhìn hắn, một tay bắt lấy cổ tay hắn, Lý Mộ cảm nhận được pháp lực phật môn cuồn cuộn không ngừng ùa vào thân thể, tụng niệm Tâm Kinh không phát ra tiếng, ở ngoài thân thể nhanh chóng xuất hiện ánh sáng màu vàng, so với phật quang của Tuệ Viễn sáng ngời hơn mấy lần.

Tuệ Viễn ngẩn ra một phen, lập tức hiểu, tuy Lý Mộ tu vi không bằng gã, nhưng pháp kinh hắn tu hành nhất định bất phàm, tuệ căn cũng thâm hậu hơn mình nhiều, dứt khoát thu thần thông của mình, mang pháp lực trong cơ thể, toàn tâm toàn ý chuyển vận đến trong cơ thể Lý Mộ.

Ánh vàng ngoài thân thể Lý Mộ càng tăng lên, nhưng chưa hướng ra ngoài khuếch tán, mà là hướng về trong co rút lại.

Màn hào quang màu vàng càng thêm ngưng thực, mang thân thể bốn người hoàn toàn bao phủ, chỉ có Ngô Ba nơi đó xuất hiện một chỗ hổng hình người, mang hơn phân nửa thân thể gã đều lộ ở bên ngoài.

Lý Mộ hướng gã cười dữ tợn, nói: "Thật ngại quá, pháp lực có hạn, Ngô bộ đầu ngươi nếu gầy chút nữa thì tốt rồi…"

Lý Thanh nhìn Lý Mộ một cái, không nói gì thêm.

Tuệ Viễn nhịn cười, tiếp tục vận chuyển pháp lực.

Ngô Ba hơn phân nửa thân thể lộ ở ngoài ánh sáng màu vàng, lập tức trở thành đối tượng công kích của những cương thi kia, mấy con khiêu cương bổ nhào tới, móng tay màu tím dài cả tấc cắm thẳng vào thân thể gã.

Chỗ hổng hình người trên màn hào quang màu vàng, hiển nhiên là cố ý nhằm vào hắn. Sắc mặt Ngô Ba lập tức âm trầm, dùng ánh mắt oán độc nhìn Lý Mộ một cái, chủ động rời khỏi màn hào quang, đối với mấy con khiêu cương kia ném ra một nắm bùa.

Bùa đó ném ra, hình thành một lưới sét đầy trời, mang mấy con khiêu cương đó bao vây ở bên trong.

Lôi quang lóe lên, mấy con khiêu cương bị lưới sét bao vây, thân thể rung động vài cái, liền không còn động tĩnh.

Loại thiên lôi trong lôi phù ẩn chứa, hiển nhiên không bằng lôi pháp thật sự, nhưng cũng mang mấy con khiêu cương này khắc chế gắt gao.

Lý Mộ ở trong màn hào quang, ánh mắt lạnh nhạt nhìn Ngô Ba.

Tuệ Viễn tiểu hòa thượng, vừa rồi đã mang nguyên nhân những xác sống kia bỗng nhiên thức tỉnh nói cho hắn.

Ngô Ba người này, tâm địa độc ác đến cực điểm, khi mới gặp Lý Mộ, đã động tay chân ở trên người hắn, vừa rồi cố ý đánh thức xác sống, ở thời khắc mấu chốt Lý Mộ chạy trốn, chặn thông đạo hắn chạy trốn, hiển nhiên là muốn để Lý Mộ chết ở chỗ này.

Lý Mộ cùng gã ngày xưa không oán, gần đây không thù, gã lại xuống tay ác như vậy với Lý Mộ, thù này không báo, Lý Mộ tâm niệm không thông.

Gã so với người áo bào đen kia, càng thêm đáng hận.

Muốn Lý Mộ chết, như vậy gã cũng đừng nghĩ sống tốt.

Ngô Ba không hổ là người tu hành Tụ Thần, bản thân lại là con cháu trưởng lão Phù Lục phái, làm đệ tử hạch tâm, tài nguyên ở Phù Lục phái, so với Lý Thanh yếu hơn rất nhiều.

Gã căn bản không cần tự mình động thủ, chỉ là các loại bùa từ trên người lấy ra, xác sống đã gần như chật ních huyệt động, cũng không thể tới gần bên cạnh gã.

Sau khi ném không biết bao nhiêu lá bùa, Ngô Ba đưa tay thò vào trong lòng, đã không móc ra bùa nữa.

Bùa khác trên người, hoặc là không thích hợp trường hợp này, hoặc là quá mức quý giá, gã không nỡ sử dụng, Ngô Ba lần nữa hung tợn nhìn phía đám người Lý Mộ một cái, lớn tiếng nói: "Các ngươi trốn ở nơi đó làm gì, còn không qua đây hỗ trợ!"

Hết chương 136.

Chương 137. Phi cương

Lý Thanh lạnh lùng nhìn hắn một cái, không để ý tới.

Tuệ Viễn bĩu môi, nói: “Đáng đời.”

Tần sư huynh cười khổ lắc lắc đầu, đi ra khỏi màn hào quang, nói: “Ta đi giúp hắn.”

Hắn rút kiếm chém ngã vài tên xác sống, nhanh chóng tới cạnh Ngô Ba, cùng gã cùng nhau đối mặt khiêu cương chung quanh.

Trong huyệt động, có cương thi cuồn cuộn không ngừng lao tới, cương thi vương kia cũng còn chưa ra tay. Ngô Ba cắn răng một cái, từ trong tay áo lại lấy ra một lá bùa, nói với Tần sư huynh: “Giúp ta hộ pháp!”

Ngô Ba hướng lá bùa đó bắt một cái ấn quyết, Lý Mộ từ trên lá bùa đó, cảm nhận được một loại linh khí dao động cường đại.

“Là bùa địa giai!”

Sắc mặt Tần sư huynh vui vẻ, nói: “Ngô sư đệ thế mà có bùa địa giai, ta giúp ngươi hộ pháp, ngươi mau thúc giục chút, mang những tà vật này một hơi tiêu diệt hết.”

Bùa địa giai uy lực to lớn, cần một đoạn thời gian thúc giục.

Ngô Ba giao sau lưng cho Tần sư huynh, hai tay biến ảo pháp quyết, toàn lực thúc giục bùa này.

Phốc…

Sau một tiếng vang nhỏ, động tác trên tay gã khựng lại.

Ngô Ba chậm rãi cúi đầu, nhìn thấy một cái tay máu, từ chỗ ngực gã vươn ra, trong lòng bàn tay, còn nắm một trái tim đang nhảy lên.

Cái tay máu dùng sức nắm chặt, trái tim kia liền bị trực tiếp bóp nổ.

Ngô Ba ngực bị xuyên thủng, trái tim bị bóp nát, gian nan quay đầu, nhìn Tần sư huynh, giọng khàn khàn nói: "Ngươi…"

Phía sau gã, Tần sư huynh nhếch môi, cười nói: "Ngay cả bùa địa giai cũng có, không hổ là đệ tử hạch tâm, con cháu trưởng lão, tài sản quả nhiên phong phú, thật sự là làm người ta hâm mộ…"

Biến cố thình lình xảy ra, không chỉ khiến Ngô Ba khó có thể tin, trên mặt Lý Mộ cũng lộ ra nét chấn động.

Ngay tại vừa rồi, hắn thấy được một màn như thế nào cũng không ngờ tới.

Đều là Tần sư huynh đệ tử Phù Lục phái, thừa dịp Ngô Ba thúc giục bùa địa giai, từ sau lưng đánh lén, một bàn tay đâm thủng ngực, bóp nát trái tim gã.

Lý Mộ đầu tiên nghĩ đến là, Tần sư huynh và Ngô Ba có thù oán, nhưng ở trước đó, bọn họ chưa biểu hiện ra ngoài một chút nào.

Bên người đột nhiên sinh biến cố, Lý Thanh theo bản năng tiến lên một bước, che ở trước người Lý Mộ.

Tuệ Viễn tiểu hòa thượng sau khi phục hồi tinh thần, nhìn Tần sư huynh, sắc mặt nghiêm nghị, lẩm bẩm: "Không ngờ được, Tần thí chủ đã rơi vào ma đạo…"

Tần sư huynh từ trong ngực Ngô Ba rút tay, khi lau vết máu trên cánh tay, trên mặt còn treo nụ cười thản nhiên, lắc đầu nói: "Các ngươi đám đệ tử hạch tâm, con cháu trưởng lão này, luyện phách có tông môn cung cấp phách lực, ngưng hồn có tông môn cung cấp hồn lực, lại có trưởng bối cho các ngươi phù lục quý giá…"

Hắn nhìn nhìn bàn tay dính máu của mình, nói: "Như chúng ta những đệ tử bình thường này, cho dù là chăm chỉ nữa, cố gắng tu hành nữa, lại có ích gì, vẫn sẽ bị các ngươi dễ dàng đuổi kịp và vượt qua, chúng ta nếu muốn trở nên nổi bật, cũng chỉ có thể bằng vào hai tay của mình…"

Trái tim Ngô Ba bị bóp nát, sắc mặt tái nhợt vô cùng, thân thể lại chưa ngã xuống, nghiến răng nói: "Ngươi là cố ý dẫn chúng ta tới nơi này!"

Tần sư huynh xưa nay hiền lành, trên mặt rốt cuộc lộ ra một tia cười dữ tợn, nói: "Ngươi cố ý hãm hại đồng bạn, giống ta, cũng không phải thứ gì tốt, chết rồi cũng không đáng tiếc, ngược lại không bằng thành toàn ta…"

Ở lúc hắn nói những lời này, cương thi vương kia chỉ là thản nhiên nhìn, khiêu cương chung quanh cũng chưa công kích.

Tần sư huynh hướng cương thi vương kia xa xa vái một cái, lớn tiếng nói: "Thi Vương các hạ, dựa theo ước định của chúng ta, người này tinh phách về ngài, nguyên thần về ta…"

Cương thi vương đó đảo mắt, hướng thân thể Ngô Ba hít mạnh một hơi.

Lý Mộ chỉ cảm thấy hồn phách trong cơ thể không vững, suýt nữa rời cơ thể, lập tức tâm thần thủ nhất, mang hồn phách gắt gao khống chế ở trong cơ thể.

Có thể cách không hút tinh huyết hồn phách người ta, cương thi vương này, cách phi cương chỉ thiếu một tia, tuy còn chưa phải phi cương, nhưng đã có bộ phận năng lực của phi cương.

Lý Mộ chỉ là bị lan đến, còn như thế, nguyên thần Ngô Ba, lại còn vững vàng ở lại trong cơ thể, mà vết thương ngực gã, cũng đang tản mát ra ánh sáng trắng nhàn nhạt, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được nhanh chóng khép lại.

Không chỉ có thế, trong lồng ngực ban đầu trống trơn của gã, thế mà lại xuất hiện một trái tim mới, đang mạnh mẽ nhảy lên.

"Không có khả năng!"

Sắc mặt Tần sư huynh thay đổi hẳn, sau đó mới ý thức được cái gì, chấn động nói: "Ngươi thế mà có bùa thiên giai!"

Trong nháy mắt, vết thương ở ngực Ngô Ba đã khép lại toàn bộ, mà một lá bùa trên tay, linh khí hao hết, hóa thành tro bụi.

Sắc mặt gã âm trầm vô cùng, lá bùa thiên giai này, có thể làm mọc lại chi cụt, chặt đầu nối lại, xấp xỉ tương đương với có được hai lần sinh mệnh, là một lá bùa thiên giai duy nhất của gã, quý giá dị thường, gã căn bản không nghĩ đến, sẽ ở loại thời điểm này dùng đến.

Gã cầm bùa địa giai trong tay ném lên không trung, lá bùa đó sau khi dừng lại trên không trung, ánh sáng màu trắng bừng sáng, mang huyệt động này hoàn toàn chiếu sáng lên.

"Ngươi đáng chết!" Ngô Ba nhìn chằm chằm Tần sư huynh, hận ý trong mắt đã ngập trời.

Lá bùa đó hóa thành ánh sáng trắng, cuối cùng ngưng tụ thành một bóng kiếm, treo ở không trung, tản mát ra khí tức khủng bố.

Ngô Ba chỉ Tần sư huynh, oán độc nói: "Đi chết đi!"

Bóng kiếm hóa thành một luồng hào quang, đến thẳng Tần sư huynh.

Bùa địa giai kém cỏi nhất, cũng đủ để chém giết người tu hành Thần Thông, Tần sư huynh bị đạo kiếm quang này khóa mục tiêu, sắc mặt biến đổi hẳn, cao giọng nói: "Thi Vương các hạ, cứu ta!"

Gã vừa dứt lời, một bóng đen bỗng dưng xuất hiện ở trước mặt gã.

KENG!

Đạo kiếm quang kia, bổ vào trên thân cương thi vương này, tia lửa văng khắp nơi.

Sau một kiếm, kiếm quang biến mất.

Mặc dù là cương thi vương mình đồng da sắt, trên lưng cũng xuất hiện một vết thương thật sâu, toàn bộ thân thể, suýt nữa trực tiếp bị chém thành hai nửa.

Phách lực mênh mông trong cơ thể hắn lưu chuyển, vết thương trên lưng dần dần mấp máy, khép lại.

Tần sư huynh nhẹ nhàng thở ra, lập tức nói: "Đa tạ Thi Vương các hạ… A!"

Hắn một câu còn chưa dứt lời, liền im bặt.

Cương thi vương kia vươn hai tay, móng tay sắc bén cắm vào cổ hắn, tinh huyết trong cơ thể Tần sư huynh, ở trong nháy mắt, đã bị hút vào trong cơ thể cương thi vương, thân thể hắn héo rũ, nguyên thần hoảng sợ chạy ra, khủng hoảng nói: "Thi Vương các hạ, ngươi…"

Soạt…

Cương Thi Vương hướng nguyên thần hắn hít vào một hơi, nguyên thần Tần sư huynh trực tiếp sụp đổ, biến thành nhiều điểm sáng, bị cương thi vương kia hít vào thân thể.

Người tu hành Tụ Thần cảnh, nguyên thần vừa mới ngưng tụ, cũng có thể thi triển đại đa số thần thông, thực lực sẽ không yếu bớt quá nhiều.

Hết chương 137.

Chương 138. Cái chết của Ngô Ba (1)

Nhưng bất đắc dĩ cương thi vương này vốn là hút máu hồn phách tu luyện, vừa lúc khắc chế hồn thể nguyên thần, Tần sư huynh làm người tu hành Tụ Thần cảnh, cứng đối cứng với nó, còn có hi vọng chạy thoát, nhưng hắn bị tập kích đột ngột, thân thể hủy diệt, nguyên thần cũng khó thoát một kiếp.

Sau khi hút tinh phách nguyên thần của Tần sư huynh, vết thương sau lưng cương thi vương kia đã hoàn toàn khỏi hẳn, khí tức trong cơ thể hắn cũng nháy mắt tăng vọt, tóc như cỏ khô dần dần trở lại màu đen, sinh ra hào quang, làn da khô quắt, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được trở nên đầy đặn hồng nhuận…

Mà thi khí trên người hắn, thì biến mất vô tung vô ảnh…

Trong nháy mắt, bề ngoài thi này liền biến không khác gì người bình thường.

Hắn lột quần áo Tần sư huynh, mặc ở trên người mình, hóa thành bộ dáng một nam nhân trung niên, dùng con ngươi màu xám trắng nhìn về phía Ngô Ba, tham lam liếm liếm khóe miệng.

“Phi cương…”

Lý Thanh nắm chặt Thanh Hồng kiếm, thấp giọng nói: “Cẩn thận, nó đã tiến hóa thành phi cương.”

Cương thi vừa mới tiến hóa thành phi cương, có được thực lực sánh với người tu hành cảnh giới thứ tư Thần Thông, thân thể Ngô Ba sau khi lấy lại được sinh cơ, khí tức so với vừa rồi uể oải hơn nhiều.

Thân hình gã nháy mắt lướt ngang đến bên cạnh đám người Lý Thanh, lớn tiếng nói: “Nó đã tiến hóa thành phi cương, không dễ đối phó, mọi người cùng nhau ra tay!”

Kiếm quang trong tay Lý Thanh càng tăng lên, Tuệ Viễn cũng một lần nữa giơ bình bát.

Đối đầu kẻ địch mạnh, không phải lúc so đo ân oán vừa rồi.

Ngô Ba lóe tới phía sau hai người, lại bỗng lấy ra một lá bùa mặt ngoài linh lực lưu chuyển, dán ở trên trán mình.

Mặt ngoài lá bùa linh quang chợt lóe, thân thể gã trực tiếp trốn vào lòng đất, biến mất trong huyệt động này.

Tuệ Viễn nhìn lại, phát hiện đã không thấy bóng dáng Ngô Ba, cả giận nói: “Là thổ độn thuật, Ngô bộ đầu hắn một mình bỏ chạy rồi!”

Ngũ hành độn thuật, đều là pháp thuật chỉ có đến Thần Thông cảnh mới có thể tu hành, Ngô Ba không hổ là đệ tử hạch tâm Phù Lục phái, bùa trong tay ùn ùn. Sau khi gã lâm trận bỏ chạy, ba người bọn Lý Mộ, liền phải trực diện con cương thi vương vừa mới tiến hóa trở thành phi cương này.

Lý Mộ thầm mắng một câu, toàn lực thúc giục phật quang trong cơ thể.

Lý Thanh hai tay kết ấn, linh lực trong huyệt động dâng trào, cương thi vương kia tựa như là cảm nhận được nguy hiểm, theo bản năng lui về phía sau một bước.

Con mắt xám trắng của gã chuyển động không ngừng, tựa như là đang cân nhắc, ngay sau đó, liền bỏ qua ba người bọn Lý Mộ, bay vào một chỗ thông đạo.

Phía trước chỗ thông đạo đó, có một đạo khí tức đang nhanh chóng thoát đi.

Ngô Ba lợi dụng thổ độn thuật rời khỏi lòng đất, khi nhìn thấy ánh mặt trời, thở phào một hơi.

Gã như thế nào cũng không ngờ, chuyến đi lòng đất lần này, vậy mà sẽ hung hiểm như thế, không chỉ có cương thi vương tiến hóa thành phi cương, còn gặp phản đồ Phù Lục phái, suýt nữa để gã chết ở đây.

Nếu không phải có tổ phụ ban cho mấy lá bùa giữ mạng, chỉ sợ gã đã chết ở phía dưới.

Sau trận này, gã tuy giữ được tính mạng, nhưng bùa giữ mạng trên người, cũng đã tiêu hao hết.

Gã không muốn mạo hiểm liều mạng với phi cương kia, vì thế bỏ qua đồng nghiệp, dùng thổ độn phù đào tẩu.

Làm ra loại chuyện này, Chu huyện và huyện Dương Khâu là không ở lại nổi nữa, chỉ có trở lại tổ đình, trước cầu tổ phụ che chở.

Tâm niệm gã xoay chuyển nhanh chóng, đang muốn trốn khỏi nơi này, một bóng đen bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống…

Trong huyệt động dưới lòng đất, sau khi không còn cương thi vương, áp lực của ba người Lý Mộ nhất thời giảm hẳn.

Lý Thanh và Tuệ Viễn toàn lực đối phó mấy con khiêu cương còn lại, Lý Mộ thì vừa dùng phật quang hộ thể, vừa dọn sạch xác sống chung quanh.

Động còn lại mấy con khiêu cương số lượng không nhiều, cùng với xác sống không có sức chiến đấu gì, rất nhanh đã bị bọn họ tiêu diệt hết.

Đáng tiếc là, phách lực trong cơ thể những cương thi này, đều bị cương thi vương kia hút đi, dùng để tiến hóa thành phi cương, Lý Mộ một chút chỗ tốt cũng chưa kiếm được.

Sau khi giải quyết những phiền toái này, huyệt động dưới lòng đất vừa rồi còn ồn ào dị thường bỗng nhiên trở nên an tĩnh.

"A Di Đà Phật…"

Tuệ Viễn đi đến cạnh xác Tần sư huynh, thở dài, nói: "Con đường tu hành, Tần thí chủ cuối cùng không ngăn được dụ hoặc…"

Biến cố của Tần sư huynh, Lý Mộ cũng không ngờ.

Tuy quen biết với hắn thời gian không dài, nhưng ấn tượng của Lý Mộ đối với hắn lại cực kỳ không tệ.

Hắn tâm tính bình thản, đối với ai cũng là một vẻ mặt ôn hoà, mấy lần bị Ngô Ba mạo phạm, cũng không tức giận, Lý Mộ như thế nào cũng không ngờ, hắn lại có cấu kết với con

cương thi vương sinh ra linh trí này, ám hại người tu hành tới đây trừ thi.

Đường đường đệ tử Phù Lục phái, thế mà cũng trở thành tà tu, làm người ta cảm thán lại đáng tiếc.

Sự tàn khốc của giới tu hành, lại một lần nữa, vô cùng nhuần nhuyễn bày ra ở trước mắt Lý Mộ.

Lý Thanh vất vả tu hành mấy năm, mới đến cảnh giới Tụ Thần, Nhâm Viễn lấy hồn phách người ta tu hành, có thể mang thời gian này rút ngắn lại đến nửa tháng thậm chí là mười ngày — loại dụ hoặc này, cũng không phải mỗi người đều có thể trải qua được.

Lý Mộ càng ngày càng cảm thấy, lão Vương nói đúng, bản chất tu hành, chính là cá lớn nuốt cá bé, bản thân Lý Mộ có thể không đi hại người, nhưng không thể cam đoan người khác cũng sẽ không hại hắn.

Tần sư huynh cho hắn sự cảnh tỉnh rất lớn, khi gặp được người tu hành, cho dù là đối phương không có ác ý, hắn cũng phải bảo trì cẩn thận cảnh giác, không thể dễ dàng tin tưởng người khác.

Trong lúc Lý Mộ thất thần, trong một thông đạo bỗng nhiên truyền đến động tĩnh, Lý Mộ khẽ biến sắc, ánh vàng trên người càng sáng hơn, nháy mắt sau, một bóng người xuất hiện ở cửa thông đạo.

Cái đầu trọc của Huyền Độ ở dưới phật quang chiếu rọi đặc biệt bắt mắt, ánh mắt hắn ở hang nhìn quét một vòng, khi nhìn thấy Lý Mộ, đầu tiên là sửng sốt, sau đó trên mặt liền lộ ra nét mừng rỡ, lẩm bẩm: “Tuệ căn của Lý thí chủ thế mà thâm hậu như thế, bần tăng lần trước cũng nhìn nhầm rồi…”

Nhìn thấy Huyền Độ, Lý Mộ vội vàng thu phật quang, để tránh bị hắn phát hiện cái gì.

Tuệ Viễn ngạc nhiên lẫn vui mừng nói: “Huyền Độ sư thúc, ngài cũng đến đây…”

“Là Tuệ Viễn sư điệt à…” Huyền Độ xoa xoa cái đầu trọc của Tuệ Viễn, nói: “Ngày hôm qua ta vừa lúc đi ngang qua nơi

này, phát hiện dưới lòng đất thi khí ngập trời, liền đi xuống xem chút, không ngờ ở trong động này lạc đường, theo phật quang mới tìm tới đây…”

“Chúng ta cũng là đến trừ thi.” Tuệ Viễn cười cười, sau đó lại nghĩ đến cái gì, khẩn trương nói: “Sư thúc, nơi này có một con cương thi, đã tiến hóa thành phi cương đào tẩu. Chúng ta mau diệt trừ nó, bằng không sẽ có nhiều dân chúng vô tội hơn gặp họa…”

Hết chương 138.

Chương 139. Cái chết của Ngô Ba (2)

Huyền Độ nhìn quanh, nói: “Ra ngoài trước rồi nói sau.”

Trước khi đi, Lý Thanh ném ra mấy lá bùa, mang cương thi trong hang này, tính cả thi thể Tần sư huynh, đốt thành tro tàn.

Thi độc của phi cương, so với khiêu cương càng dữ dội hơn, hắn chết bởi tay phi cương, chỉ có đốt ngay tại chỗ, mới sẽ không thi biến chế tạo phiền toái.

Làm xong tất cả cái này, bốn người mới dọc theo thông đạo lúc tới, đi ra phía ngoài.

Huyền Độ trên đường, đều lải nhải đối với Lý Mộ.

“Lý thí chủ, lấy tuệ căn của ngươi, không tu phật đáng tiếc, ngươi thật sự không cân nhắc chút nữa sao?”

“Xin lỗi, không cân nhắc.”

“Ngươi có điều kiện gì, có thể đưa ra chúng ta đều có thể thương lượng.”

“Không cạo đầu có thể chứ?”

“Có thể.”

“Không ở chùa miếu có thể chứ?”

“Đương nhiên cũng có thể.”

“Cưới lão bà có thể chứ?”

“Cái này… Thật sự không thể.”

“Vậy không có gì để thương lượng…”

…

Mặc kệ Huyền Độ lưỡi nở hoa sen như thế nào, cũng vẫn chưa thể thuyết phục Lý Mộ.

Đi ra khỏi thông đạo, một khắc đó lại thấy ánh mặt trời, Huyền Độ thở phào, nói: “Người đời đều bị che mắt, Lý thí chủ ngươi tuệ căn thâm hậu như thế, chẳng lẽ cũng không thể ngoại lệ sao?”

Lý Mộ nói: “Đại sư nhìn lầm rồi, ta không có tuệ căn gì, chỉ là một tục nhân.”

Huyền Độ mở mồm muốn nói cái gì, Lý Thanh thản nhiên nhìn gã một cái, nói: “Hắn không muốn xuất gia, còn xin đại sư đừng làm khó người ta.”

Huyền Độ nhìn nhìn Lý Thanh, lại nhìn nhìn Lý Mộ, như đã hiểu cái gì, thở dài thật dài, nói: “Một khi đã như vậy, bần tăng về sau không bao giờ miễn cưỡng tiểu thí chủ nữa…”

Lý Mộ thở ra một hơi, hắn đối với Huyền Độ giảng đạo lý giảng không lại thì thích chơi cứng, vẫn có chút kiêng kị.

Huyền Độ không nhắc chuyện bảo Lý Mộ xuất gia nữa, lại nói: “Bần tăng còn có một chuyện muốn nhờ, mong tiểu thí chủ đáp ứng.”

Hòa thượng này dù sao có ân cứu mạng với hắn, Lý Mộ nói: “Chỉ cần không phải xuất gia, mọi việc đều dễ thương lượng.”

Huyền Độ mỉm cười, nhìn về phía Lý Mộ, hỏi: “Pháp kinh tiểu thí chủ tu hành, hẳn là không phải bản pháp kinh cơ sở kia nhỉ?”

Đã không giấu được, Lý Mộ đơn giản thẳng thắn, dứt khoát nói: “Đó là một mùa đông tuyết lớn trắng trời, một lão hòa thượng…”

Lý Thanh liếc Lý Mộ một cái, chưa mở miệng.

Sau một lát, Huyền Độ lắc lắc đầu, nói: “Bần tăng không phải là mơ ước pháp kinh của tiểu thí chủ, chỉ là bần tăng vừa rồi thấy pháp kinh này dẫn động phật quang không tầm thường, phương trượng chùa Kim Sơn ta, mấy tháng trước, bị một tà tu gây thương tích, bị hủy căn cơ tu hành, trong phật quang này ẩn chứa lực lượng huyền diệu, bần tăng cũng nhìn không thấu, có lẽ có thể giúp hắn chữa trị căn cơ, thanh trừ bệnh cũ…”

Huyền Độ cứu hắn một mạng, nương cơ hội này, Lý Mộ vừa lúc có thể trả lại ân tình.

Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói: “Cứu người tự nhiên có thể, chỉ là pháp lực của ta thấp kém, có thể sẽ làm đại sư thất vọng.”

Huyền Độ cười cười, nói: “Đến lúc đó, tiểu thí chủ có thể mượn pháp lực bần tăng, cho dù là bất thành, chùa Kim Sơn cũng nợ ngươi một nhân tình.”

Lý Mộ gật gật đầu, nói: “Vậy chờ ta trở lại huyện nha, lại đi chùa Kim Sơn bái phỏng.”

Tuệ Viễn gãi gãi cái đầu trọc của mình, nói: “Pháp kinh này lợi hại như thế, mùa đông đó, Lý thí chủ gặp được, nhất định là cao tăng phật môn…”

Huyền Độ mỉm cười, cũng không nói chuyện.

Ngày đó Lý Mộ vào ở chùa Kim Sơn, tượng phật trong chùa vô cớ sáng lên, biểu thị có pháp kinh mới chào đời, chuyện đó đến bây giờ còn quấy nhiễu tăng lữ trong chùa, giờ phút này, trong lòng Huyền Độ đã có đáp án.

Nhưng hắn cũng không hỏi nhiều, cũng không nhiều lời, chỉ là trong ánh mắt nhìn về phía Lý Mộ ngẫu nhiên lộ ra tiếc hận.

Lý Mộ đứng ở lối vào hang động dưới lòng đất, nhìn quanh, phát hiện nơi này khác biệt rất lớn với lúc bọn họ vào.

Mặt đất nơi bọn họ đứng, khắp nơi đều là vết cháy đen, cây cối chung quanh cũng bốc ra từng làn khói đen, như là vừa mới trải qua một cuộc đại chiến thảm thiết.

Nơi đây lưu lại pháp lực dao động, cùng với thiên địa linh khí hỗn loạn, cũng đã chứng thật một điểm này.

Ánh mắt Lý Mộ nhìn quét bốn phía, ở dưới một thân cây, thấy được một bóng người quen thuộc.

Ngô Ba nằm dưới cái cây đó, ngoài thân thể tràn đầy lỗ máu, hình thể so với vừa rồi mất nước ít nhất một nửa, tinh huyết trong cơ thể bị hút khô, thân thể không còn phách lực, nguyên thần cũng không biết chạy đi đâu rồi.

Hắn hiển nhiên giống với Tần sư huynh, bị cương thi kia hút thành thây khô.

Tuệ Viễn lẩm bẩm hỏi: “Ngô bộ đầu còn sống không?”

Người tu hành Tụ Thần cảnh, cần mang ba hồn tụ thành nguyên thần, sau khi nguyên thần ngưng tụ, chỉ cần nguyên

thần bất diệt, cho dù là thân thể tổn hại, cũng có thể mượn xác sống lại.

Lý Thanh lấy ra một tấm Tiên Nhân Chỉ Lộ Phù, Lý Mộ ngầm hiểu, tiến lên vài bước, từ trên người Ngô Ba giật xuống một sợi tóc, quấn quanh ở trên Tiên Nhân Chỉ Lộ Phù, sau đó mang lá bùa kia ném lên không trung.

Lấy tu vi Tụ Thần của Lý Thanh vẽ Tiên Nhân Chỉ Lộ Phù, có thể cảm ứng được phạm vi cực lớn, chỉ cần nguyên thần Ngô Ba còn, thì có thể dẫn tới lá bùa phản ứng.

Tiên Nhân Chỉ Lộ Phù gấp thành hạc giấy, vỗ cánh, bay đến không trung, sau khi xoay một vòng ở tại chỗ, liền thẳng tắp rơi xuống, đáp ở trên thi thể Ngô Ba.

Trong thời gian ngắn như vậy, nguyên thần Ngô Ba, không có khả năng chạy ra ngoài phạm vi Tiên Nhân Chỉ Lộ Phù cảm ứng.

Phù lục không có bất cứ phản ứng nào, nói rõ nguyên thần của gã cũng tiêu tán rồi.

Nói cách khác, Ngô Ba đã chết, chết rất triệt để.

Hồn phi phách tán, thân tử đạo tiêu.

Tuệ Viễn nhìn thi thể Ngô Ba, hai tay chắp lại, thương xót nói: “Nếu là Ngô bộ đầu không một mình đào tẩu, cũng sẽ không rơi vào kết cục hôm nay.”

“A Di Đà Phật.” Huyền Độ một tay hành một phật lễ, nói: “Mỗi thứ đều có số phận định sẵn, vận mệnh hắn đã như vậy, chẳng trách người ngoài.”

Ngô Ba đã chết, trong lòng Lý Mộ không khổ sở một chút nào.

Lý Mộ và gã không oán không thù, gã lại liên tiếp hạ sát thủ với Lý Mộ, cho dù cương thi kia chưa giết gã, Lý Mộ sớm hay muộn cũng phải tìm cơ hội giết chết gã.

Hắn cũng không hiếu sát, nhưng đối với người muốn lấy mạng mình, cũng sẽ không nương tay.

Phi cương vừa mới tiến hóa kia, ở giữa thuần dương chi thể cùng thổ hành chi thể, tựa như đối với người sau càng thêm thiên vị, bằng không, vừa rồi gặp phiền toái lớn chính là Lý Mộ.

Huyền Độ nhắm mắt cảm thụ một phen, nhìn phương hướng nào đó, nói: "Cương thi kia chạy về phía tây, bần tăng phải đuổi theo hắn, để tránh hắn gây họa càng nhiều dân chúng hơn…"

Lý Mộ nhìn bóng lưng hắn rời khỏi, nhắc nhở: "Thi này đã tiến hóa thành phi cương, Huyền Độ đại sư cẩn thận."

Hết chương 139.

Chương 140. Đả kích

Vừa mới tiến hóa phi cương, có thể lực địch đạo môn Thần Thông, phật môn Kim Thân cảnh, cảnh giới của Huyền Độ là kim thân, hắn đối phó yêu vật Hóa Hình tự nhiên có thể thoải mái nghiền áp, nhưng gặp phi cương, chưa chắc có thể kiếm được chỗ tốt gì.

Tuệ Viễn mỉm cười, nói: "Lý thí chủ yên tâm, Huyền Độ sư thúc đã tiến vào Kim Thân nhiều năm, có thể đối phó con phi cương này."

Nghe Tuệ Viễn nói như vậy, Lý Mộ liền không lo cho Huyền Độ nữa.

Hắn nhìn về phía Lý Thanh, hỏi: "Đầu nhi, chúng ta làm sao bây giờ?"

Lý Thanh nghĩ nghĩ, nói: "Về thôn Thanh Hà trước."

Bọn họ lúc đến, một nhóm năm người, lúc trở về, lại chỉ còn lại có ba người. Đây là điều bọn họ trước khi đến, vô luận như thế nào cũng không ngờ tới.

Thi đàn là tiêu diệt rồi, nhưng chạy mất một con phi cương, phách lực chưa thu thập được, còn tổn hại hai người tu hành Tụ Thần cảnh, tựa như cũng không thể nói là bọn họ thắng.

Lúc trở lại thôn Thanh Hà, Hàn Triết xa xa chào đón, hỏi: "Các ngươi sao nhanh như vậy đã trở lại, thế nào, thi đàn tiêu diệt rồi sao?"

Lý Mộ gật gật đầu, nói: "Tiêu diệt rồi, chạy mất một con phi cương, Huyền Độ đại sư của chùa Kim Sơn đã đuổi theo."

Hàn Triết nhìn trái nhìn phải, hỏi: "Ngô Ba cùng Tần sư huynh đâu, bọn họ cũng đi đuổi theo phi cương rồi sao?"

Lý Mộ nói: "Ngô Ba đã chết."

"Cái gì!"

Mắt Hàn Triết lập tức trợn tròn xoe, khó có thể tin nói: "Ngô Ba sao có khả năng sẽ chết, ai giết hắn?"

Lý Mộ nói: “Con phi cương đó.”

Cái chết của Ngô Ba, khiến trong lòng Hàn Triết chấn động không thôi, nhưng cũng chỉ là chấn động.

Hắn cùng Ngô Ba tuy đều là đệ tử Phù Lục phái, nhưng không thuộc về cùng mạch, cũng không có giao tình gì, ngược lại còn có chút thù hận, đối với hành vi ngày thường của Ngô Ba đã sớm không vừa mắt.

Dù vậy, tin tức hắn chết ở trong tay phi cương, vẫn khiến Hàn Triết chấn động thật lâu chưa phục hồi tinh thần.

Một lát sau, hắn mới tiếp nhận sự thật này, lại hỏi: “Tần sư huynh đâu, hắn sao chưa trở về?”

Lý Mộ có thể nhìn ra, Hàn Triết cùng Tần sư huynh quan hệ rất tốt, trong lúc nhất thời không biết nên trả lời như thế nào.

Cuối cùng vẫn là Tuệ Viễn thở dài, nói: “Tần sư huynh cấu kết cùng cương thi kia, dụ dỗ chúng ta đi xuống lòng đất chịu chết, Ngô bộ đầu thiếu chút nữa chết ở trong tay hắn, Tần sư huynh về sau bị phi cương đó hút tinh phách nguyên thần, đã chết ở trong hang dưới lòng đất…”

“Không có khả năng!”

Sắc mặt Hàn Triết biến đổi hẳn, túm áo Tuệ Viễn, giận dữ nói: “Tần sư huynh sao có khả năng làm loại chuyện này, ngươi đang nói bậy!”

“A Di Đà Phật…”

Tuệ Viễn niệm một tiếng phật hiệu, chưa nói gì, yên lặng cúi đầu, tùy ý Hàn Triết túm áo.

“Hắn nói đều là thật.” Lý Thanh nhìn Hàn Triết, nói: “Tần sư huynh sớm đã trở thành tà tu, hắn dẫn người tu hành tiến vào lòng đất, là vì để cương thi kia hút phách.”

Sắc mặt Hàn Triết tái nhợt, chậm rãi buông ra cái tay túm áo Tuệ Viễn, lẩm bẩm: “Không có khả năng, điều đó không có khả năng, Tần sư huynh không có khả năng là người như vậy, hắn không có khả năng làm loại chuyện này…”

Hắn vừa lắc đầu, vừa lui về phía sau, cuối cùng biến mất ở trong tầm mắt ba người bọn Lý Mộ.

Tuệ Viễn tiến lên một bước, lại bị Lý Mộ giữ chặt.

Lý Mộ thở dài, nói: "Để hắn một mình yên lặng một chút đi."

Lúc Ngô Ba còn sống, chính là người ghét chó chê, gã chết không có ai để ý, nhưng cái chết của Tần sư huynh, đả kích rất lớn đối với Hàn Triết.

Hai canh giờ sau, khi Lý Mộ tìm được hắn, hắn đang ngồi ở nóc nhà chỗ cao nhất trong thôn, mắt sưng đỏ như quả đào.

Lý Mộ ngồi ở bên cạnh hắn, hỏi: "Khóc?"

Hàn Triết lau mắt, nghiến răng nói: "Không có!"

Lý Mộ nói: "Còn nói không có, ngay cả giọng cũng khàn rồi."

Hàn Triết tức giận nhìn hắn, hỏi: "Lý Mộ, ngươi rõ ràng đáng ghét như vậy, vì sao Thanh cô nương, Liễu cô nương, còn có tiểu cô nương kia đều thích ngươi như vậy?"

Lý Mộ nhún vai, nói: "Có thể bởi vì ta bộ dạng đẹp đi."

Hàn Triết quay đầu nhổ bãi nước bọt: "Ta nhổ vào!"

Lý Mộ vẻ mặt không sao cả: "Ngươi nhổ cũng không thay đổi được sự thực này."

Hàn Triết nhìn hắn, trên mặt bỗng nhiên lộ ra nét giật mình, nói: "Ta biết vì sao các nàng đều thích ngươi rồi…"

"Vì sao?"

"Bởi vì ngươi không cần mặt (không biết xấu hổ)."

Lý Mộ lạnh nhạt nói: "Cây không cần vỏ, nhất định phải chết không thể nghi ngờ, người không biết xấu hổ, thiên hạ vô địch, có thể nữ hài tử thích ta loại không biết xấu hổ này."

Hàn Triết nói: "Ta nhớ ngươi trước kia không phải như thế."

Lý Mộ nhìn hắn, nói: "Con người sẽ luôn thay đổi."

Hàn Triết cúi đầu, một lát sau mới nói: “Đúng vậy, ngươi sẽ thay đổi, ta sẽ thay đổi, Tần sư huynh cũng sẽ thay đổi. Hắn trước kia là người ở một nhánh đó của chúng ta, cố gắng nhất, khắc khổ nhất, tu hành chăm chỉ nhất — Ngươi nói hắn sao lại biến thành tà tu chứ?”

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: “Hắn nói hắn khắc khổ như thế nào nữa, cố gắng như thế nào nữa, vẫn sẽ bị người khác đuổi kịp và vượt qua… , cho nên hắn không muốn cố gắng nữa.”

Lão Vương từng nói với Lý Mộ, việc tu hành, vốn là không công bằng.

Có người thiên phú bình thường, người khác tu hành một năm đã có cảnh giới, bọn họ cần tu hành mười năm thậm chí mấy chục năm.

Còn có người bối cảnh bình thường, thiên phú tương tự, người khác có tông môn cùng trưởng bối ủng hộ, trên đường tu hành không thiếu tài nguyên, tu hành một năm, vẫn bằng với bọn họ mười năm mấy chục năm.

Ở dưới loại hiện thực tàn khốc này, thoáng ngăn không được dụ hoặc, một bước đi nhầm, sẽ trở thành đám người Tần sư huynh.

Người tu hành như Lý Thanh Hàn Triết, có thể chịu được tịch mịch, gian khổ, không một ai không phải là có tâm tính cứng cỏi, pháp lực bọn họ khổ tu ra, trình độ ngưng thực của nó, cũng xa xa không phải đám tà tu tốc thành kia có thể so sánh.

Hàn Triết ngẩng đầu, nói: “Tần sư huynh hắn luôn đối đãi ta rất tốt, hắn như là huynh trưởng của ta, chỉ dẫn ta tu hành, khi ta bị sư huynh đệ khác bắt nạt, cũng là hắn ra mặt cho ta…”

Tần sư huynh tuy đã trở thành tà tu, nhưng hắn tốt với Hàn Triết, Lý Mộ đều thấy.

Hắn đưa tất cả bọn họ dẫn tới hang động dưới lòng đất kia, chỉ có để Hàn Triết ở lại chỗ này, chính là không hy vọng gã cuốn vào.

Hàn Triết thở dài, nói: “Chuyện Tần sư huynh, ta thật sự không biết nên nói với các sư huynh đệ như thế nào.”

Lý Mộ vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói: “Xảy ra chuyện như vậy, ai cũng không muốn, nén đau vượt qua đi.”

“Nén đau vượt qua, nói nhẹ nhàng…”

Hàn Triết lắc lắc đầu, nói: “Tần sư huynh là người dẫn đường ta tu hành, ta lần đầu tiên tụ khí, chính là ở dưới sự trợ giúp của Tần sư huynh mới thành công, trên thế giới này, trừ cha mẹ cùng sư phụ, hắn là người đối với ta tốt nhất, ngươi không có người dẫn đường tu hành, không thể hội được loại cảm thụ này…”

Hết chương 140.

Chương 141. Về nha môn

Lý Mộ nhìn hắn một cái, nói: “Ai nói ta không có?”

Hàn Triết ngẩn ra một phen, tựa như là nghĩ tới cái gì, vẻ mặt trở nên càng thêm cay đắng.

Lý Mộ nhìn nhìn hắn, hỏi: “Ngươi sao không hỏi ai là người dẫn đường ta tu hành?”

“Ta không biết, cũng không muốn biết!”

Hàn Triết ngoài cay đắng, trên mặt hiện ra nét tức giận, nói: “Ngươi đi, ta không muốn nhìn thấy ngươi nữa!”

Lý Mộ cười cười, nói: “Dẫn đường ta bước lên tu hành, là đầu nhi nhà chúng ta…”

“Ta hỏi ngươi sao!” Hàn Triết giận dữ nói: “Cút cho ta, lập tức, lập tức!”

Sau khi trải qua Lý Mộ “an ủi”, trạng thái của Hàn Triết thoạt nhìn tốt hơn nhiều.

Cảm xúc của Lý Mộ ngược lại có chút hạ thấp.

Lần hành động trừ thi này, Ngô Ba cùng Tần sư huynh, đã cho Lý Mộ một bài học thật tốt.

Cương thi đáng sợ, nhưng so với cương thi càng đáng sợ hơn, là lòng người phức tạp.

Thế giới bên ngoài quá phức tạp, rời nhà ba ngày, Lý Mộ bắt đầu nhớ Liễu Hàm Yên, nhớ Vãn Vãn, nhớ Trương Sơn Lý Tứ, nhớ lão Vương…

Hàn Triết đã bình ổn cảm xúc, từ nóc nhà nhảy xuống, nói: “Ta muốn về tông môn một chuyến, mang tin tức Tần sư huynh cùng Ngô Ba về, nơi này liền giao cho các ngươi.”

Trừ con phi cương chạy trốn kia, toàn bộ cương thi trong hang động dưới lòng đất đều bị đám người Lý Mộ tiêu diệt, thôn Thanh Hà, đã không có gì nguy hiểm nữa, có mấy người tu hành đóng quân, đã đủ để ứng đối các loại tình huống.

Sau khi tới gần chạng vạng, Huyền Độ mới về tới thôn Thanh Hà.

Hắn nhìn qua có chút mỏi mệt, lắc đầu nói: “Phi cương chạy quá nhanh, bần tăng đuổi không kịp nó…”

Phi cương sở dĩ gọi là phi cương, chính là vì nó có thể phi thiên độn địa, thực lực không ở một cấp bậc với khiêu cương, người tu hành phật môn hoặc là đạo môn cảnh giới thứ tư, có lẽ có thực lực diệt sát chúng nó, nhưng muốn bắt được chúng nó, lại muôn vàn khó khăn.

Lý Mộ thở dài, phách lực tới tay, cứ như vậy bay mất rồi.

Phách lực của các hành thi, khiêu cương phụ cận, đều bị cương thi vương kia hút đi, dùng cho tiến hóa, Lý Mộ nếu muốn thu phách lực, chỉ có thể tiếp tục xâm nhập.

Nhưng như vậy, phiêu lưu cũng sẽ tăng gấp bội.

Trên mặt Lý Mộ hiện ra nét suy nghĩ, hắn đang do dự, nguy hiểm này, rốt cuộc có nên mạo hay không.

Huyền Độ nhìn hắn, bỗng nhiên hỏi: “Tiểu thí chủ muốn lấy phách cương thi, dùng cho bản thân tu hành phải không?”

Lý Mộ gật gật đầu, không phủ nhận.

“Bần tăng mấy ngày nay, đã diệt không ít cương thi, trái lại cũng thu thập được không ít phách lực, vốn là muốn rèn giũa thân thể, nghĩ đến tiểu thí chủ càng cần hơn, liền tặng cho ngươi đi.” Huyền Độ từ trong lòng lấy ra một viên ngọc thạch, nói: “Không biết chỗ này có đủ hay không?”

“Thế này thật ngại quá…”

Lý Mộ vội vàng từ trong tay Huyền Độ tiếp nhận ngọc thạch, sau khi tra xét một phen, phát hiện phách lực trong ngọc này chất chứa không ít, hẳn là đủ hắn luyện hóa cảm xúc giận dữ, còn có thể còn lại không ít, trên mặt lộ ra nụ cười, nói: “Đủ rồi đủ rồi, đa tạ Huyền Độ đại sư.”

Huyền Độ cười cười, nói: “Không có gì, bần tăng dù sao cũng cần nhờ tới ngươi…”

Hàn Triết đã về tổ đình Bạch Vân sơn, Lý Mộ từ Huyền Độ nơi này, cũng đạt được phách lực mình cần.

Sau khi thương lượng với Lý Thanh, nàng quyết định để Lý Mộ về huyện nha trước, mang chuyện Ngô Ba trình báo lên.

Dù sao Ngô Ba trên danh nghĩa vẫn là bộ đầu huyện nha Dương Khâu, hắn ở Phù Lục phái bối cảnh không yếu, bất ngờ chết ở chỗ này, nha môn chỉ sợ cũng phải cho Phù Lục phái một câu trả lời.

Chuyện nơi này, Lý Mộ không thể giúp được gì, mục đích lớn nhất của hắn đã đạt tới, cũng không cần thiết ở lại Chu huyện.

Huyền Độ chắp hai tay, nói: "Bần tăng còn cần ở lại nơi này chút thời gian, đợi sau khi trở lại huyện Dương Khâu, lại đi huyện nha mời tiểu thí chủ."

Sau khi cương thi trong hang động lòng đất bị tiêu diệt sạch sẽ, thôn Thanh Hà nghênh đón một đêm bình tĩnh, không có một cương thi nào đến xâm phạm, sáng sớm hôm sau, Lý Mộ cáo biệt cùng Lý Thanh Tuệ Viễn, dùng Thần Hành Phù chạy mấy canh giờ, buổi chiều lúc trời sắp tối, mới đến huyện nha.

Trương huyện lệnh nghe Lý Mộ nói xong, kinh ngạc tới mức từ trên ghế nhảy dựng lên, khó có thể tin nói: "Cái gì, ngươi nói Ngô Ba đã chết?"

Lý Mộ gật gật đầu, nói: "Ngô bộ đầu chết ở trong tay một con phi cương."

"Không nên nha…" Trương huyện lệnh nhíu mày, nói: "Ngô Ba người này tuy đáng ghét, nhưng thực lực là có, sao có khả năng dễ dàng chết như vậy?"

Thật ra Lý Mộ cũng có cảm giác tương tự.

Tuy hắn không thích Ngô Ba, nhưng không thừa nhận cũng không được, Ngô Ba rất mạnh, gã tuy là Tụ Thần, nhưng người tu hành Thần Thông, ở trong tay gã, cũng rất khó đạt được chỗ tốt.

Mặc dù là bị Tần sư huynh từ sau lưng đánh lén, bóp nát trái tim, gã cũng có thể tìm được đường sống trong chỗ chết,

đường đường đệ tử hạch tâm Phù Lục phái, còn có một tổ phụ Tạo Hóa cảnh, không biết có bao nhiêu tuyệt chiêu giữ mạng, gã chết quả thật có chút qua loa.

Hoặc là Ngô Ba miệng cọp gan thỏ, thực ra là bao cỏ, hoặc là phi cương kia thực lực quá mạnh, nhưng vô luận như thế nào, sự thực Ngô Ba đã chết, như thế nào cũng không thay đổi được.

Trương huyện lệnh thở dài, lẩm bẩm: "Lần này phiền toái rồi nha, chết lúc nào không chết, chết lúc này, bản huyện ăn nói với Phù Lục phái như thế nào?"

Lý Mộ hỏi: "Đại nhân sợ Phù Lục phái làm khó huyện nha sao?"

"Sợ, bản huyện từng sợ ai?" Trương huyện lệnh hừ lạnh một tiếng, nói: "Sau lưng bản huyện là triều đình Đại Chu, sẽ sợ Phù Lục phái bọn họ sao?"

Hắn ho nhẹ một tiếng, nói: "Nhưng bản huyện gần đây bận rộn việc công, không rảnh dây dưa với bọn họ, nếu người Phù Lục phái tới, các ngươi cứ nói ta không có mặt…"

Phù Lục phái cùng triều đình Đại Chu, tuy có nhiều hợp tác, nhưng cũng không phải thân mật khăng khít.

Triều đình không thích Phù Lục phái bàng quan không chịu quản chế, Phù Lục phái bất mãn triều đình không phối hợp bọn họ tuyển nhận đệ tử, ngoài hợp tác, lại có nhiều hiềm khích.

Từ họa cương thi Chu huyện lần này có thể nhìn ra.

Nếu Phù Lục phái toàn tâm toàn ý muốn giúp triều đình, chỉ cần phái ra một vị người tu hành Tạo Hóa hoặc Động Huyền, một người liền có thể giải nguy Chu huyện, mà không phải chỉ phái ra các đệ tử Tụ Thần cùng Thần Thông kia, dẫn tới tai họa Chu huyện chậm chạp không thể bình định.

Lý Mộ đi ra khỏi tiền nha, Trương Sơn chờ ở bên ngoài, sốt ruột không dằn nổi hỏi: "Ba Béo thật sự đã chết?"

Lý Mộ gật gật đầu, nói: "Bị cương thi cắn, chết hẳn rồi, ta tự tay đốt thi thể."

Trương Sơn mở to mắt, lẩm bẩm: “Ta đã nói ác có ác báo mà, lão Vương còn không tin…”

Lý Mộ còn có chút vấn đề muốn thỉnh giáo lão Vương, hỏi: “Lão Vương đâu, ta vừa rồi ở phòng trực không thấy lão.”

Trương Sơn nói: “Lão Vương xin nghỉ rồi, buổi sáng hôm nay mới vừa đi.”

Hết chương 141.

Chương 142. Bình định (1)

Lý Mộ ngẩn ra một phen, hỏi: “Xin nghỉ, đi đâu?”

“Nói là đi nơi khác thăm người thân.” Trương Sơn thở dài, tiếc nuối nói: “Lão Vương thế mà còn có thân thích, ngươi nói lão chết rồi, sẽ mang tiền để lại cho thân thích hay không…”

Lão Vương không ở huyện nha, cũng không biết khi nào mới có thể trở về, Lý Mộ mang vấn đề trong lòng đè xuống, đành phải về nhà trước.

Đêm qua, hắn thuận tiện mang cảm xúc sợ hãi trong cơ thể luyện hóa, thành công ngưng tụ ra phách thứ tư.

Sau khi thoát khỏi nguyền rủa tử vong của lão đạo, Lý Mộ cảm giác được thoải mái trước nay chưa từng có.

Thân thể không có bảy phách, sẽ nhanh chóng suy bại, hôm nay Lý Mộ đã ngưng tụ bốn phách, tốc độ suy bại của thân thể, so ra kém xa xa tốc độ tu hành, ví dụ như một cái ao, đồng thời thêm nước cùng xả nước, trước khi ngưng tụ bốn phách, tốc độ thêm nước không theo kịp tốc độ xả nước, sau khi ngưng tụ bốn phách, thì sẽ đảo lại.

Ba phách còn lại, tạm thời không vội ngưng tụ, Lý Mộ có thể đi ngưng hồn trước, ngày sau lại tìm cơ hội ngưng phách.

Luyện phách cùng ngưng hồn, đã là cảnh giới tu hành, cũng là phương thức tu hành, trước luyện phách sau ngưng hồn, hoặc là trước ngưng hồn sau luyện phách đều có thể, có chút người tu hành đi con đường hoang dã, không luyện phách, không ngưng hồn, không tụ thần, chỉ bằng luyện khí tu hành, cũng có thể tu hành đến trung tam cảnh.

Chẳng qua người như vậy rất ít, dù sao pháp môn tu hành của đạo môn rất dễ dàng đạt được, trước luyện phách, lại ngưng hồn, cuối cùng tụ thần, cũng là một loại phương thức tu hành khoa học nhất, có thể đề cao thực lực người tu hành ở trình độ lớn nhất, có một thân pháp lực, lại không có nguyên thần ngưng tụ, hồn lực mỏng yếu, một khi thân thể bị hủy, trừ chuyển thành quỷ tu, không còn con đường nào khác.

Tối hôm qua sau khi ngưng phách, trong miếng ngọc thạch kia Huyền Độ cho hắn, còn lại một bộ phận nhỏ phách lực, đủ Vãn Vãn và Liễu Hàm Yên đều tự luyện hóa một phách.

Khi Lý Mộ sắp đi đến cửa nhà, nhìn thấy Vãn Vãn ngồi ở trên bậc cửa, một tay chống má, nhàm chán nhìn người đến người đi trên đường.

Lý Mộ đi đến bên cạnh nàng ngồi xuống, hỏi: "Nghĩ cái gì thế?"

"Công tử!"

Thân thể Vãn Vãn run lên, nhảy dựng lên, ngạc nhiên lẫn vui mừng nói: "Công tử, ngươi về rồi, mấy ngày nay tiểu thư cũng lo lắng ngươi muốn chết!"

Trong sân truyền đến tiếng bước chân dồn dập, khi tới cửa, lại trở thành thong thả, Liễu Hàm Yên đẩy cửa đi ra, nói: "Ta cũng không lo cho hắn, chỉ là sợ hắn bị cương thi cắn, về sau ngươi không có chỗ ăn chực nữa…"

Trong giọng Liễu Hàm Yên mang theo oán khí, không biết nàng là lần trước chưa tan cơn tức, hay là tức giận Lý Mộ không từ mà biệt, Lý Mộ xoa xoa bụng, nói sang chuyện khác: "Có gì để ăn hay không, chạy một ngày, sắp chết đói rồi…"

Liễu Hàm Yên trừng mắt nhìn hắn một cái, nói: "Đi thay quần áo rửa tay, ta vừa mới nấu mỳ…"

Liễu Hàm Yên nấu mỳ hương vị cũng rất không tệ, Lý Mộ một hơi ăn ba bát.

Nàng liếc Lý Mộ, hỏi: "Ngươi từ bao giờ biến thành giống Vãn Vãn?"

Lý Mộ mang canh trong bát cũng húp sạch sẽ, lau miệng, từ trong lòng lấy ra một khối ngọc thạch, đưa cho Liễu Hàm Yên.

Liễu Hàm Yên đưa tay tiếp nhận, lườm hắn, nói: "Đừng tưởng tặng miếng ngọc ta có thể tha thứ ngươi, lần sau ngươi nếu lại không từ mà biệt, ta coi như không có ngươi người bạn này…"

Lý Mộ giải thích: “Đây không phải ngọc bình thường, ngươi không phải ngại mình tốc độ tu hành chậm sao, phách lực trong ngọc này, có thể giúp ngươi cùng Vãn Vãn luyện phách.”

Liễu Hàm Yên giật mình, hỏi: “Đây là mục đích ngươi đi Chu huyện?”

Lý Mộ gật gật đầu, lại nói: “Nhưng, chuyện tu hành, tốt nhất từng bước vững vàng, đừng luôn nghĩ đường tắt, pháp lực khổ tu ra, cùng pháp lực mưu lợi ra chênh lệch rất lớn, đối với tâm tính con người, cũng có rèn giũa rất lớn.”

Cho dù Lý Mộ tin tưởng Liễu Hàm Yên, nhưng vẫn nói với nàng ví dụ về Tần sư huynh.

Là Lý Mộ dẫn đường nàng đi lên con đường tu hành, hắn có trách nhiệm nhắc nhở nàng, để nàng đừng lạc lối.

Liễu Hàm Yên nói: “Yên tâm đi, cho dù phải đi đường tắt, ta cũng sẽ không đi loại đường tắt này.”

Lý Mộ nói: “Trừ cái này, tu hành không có đường tắt, đương nhiên, ngươi khác, ngươi còn có đường tắt khác…”

Liễu Hàm Yên mắt sáng ngời, hỏi: “Đường tắt nào?”

Đã rất quen thuộc với Liễu Hàm Yên, Lý Mộ ăn ngay nói thật: “Ngươi là thuần âm chi thể, tìm một thuần dương chi thể song tu, không có đường tắt nào nhanh hơn cái này.”

Liễu Hàm Yên gắt một tiếng: “Phi, ngươi nghĩ hay quá!”

“Ta lại chưa nói là ta.” Lý Mộ nhìn nàng, an ủi: “Yên tâm đi, ta không phải nói rồi sao, ngươi không phải loại hình ta thích.”

Liễu Hàm Yên thở sâu, cố gắng để mình bảo trì mỉm cười, hỏi: “Lý bộ đầu là loại hình ngươi thích à?”

“Cũng không hẳn…”

Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói: “Nếu một nữ tử, có thực lực của đầu nhi, có tính cách của Vãn Vãn, có tiền như ngươi…”

Liễu Hàm Yên hừ lạnh một tiếng: “Nằm mơ đi!”

Liên tiếp ăn ba bát mỳ, Lý Mộ có chút khát, hỏi Liễu Hàm Yên: “Có nước trà không?”

Liễu Hàm Yên thu hồi bát đũa, lạnh lùng nói: “Nước rửa nồi uống không!”

…

Liễu Hàm Yên thật là một nữ nhân thích tức giận, đáng tiếc nàng đã luyện hóa phách thứ hai, cảm xúc giận dữ không hiện ra ngoài, Lý Mộ cũng không hấp thụ được nữa.

Người tu hành trong huyện nha đều đã đi Chu huyện, lão Vương lại đi nơi khác thăm người thân, huyện nha nhân thủ thiếu thốn nghiêm trọng, Lý Mộ bị tạm thời điều tạm đến hộ phòng, tiếp nhận công việc của lão Vương.

Trong huyện nha, thật ra công tác văn thư của lão Vương mới là bận nhất.

Trương Sơn Lý Tứ tuần tra xong rồi, hoặc là ở phòng trực ngủ, hoặc là ở lầu xanh ngủ, công việc của lão Vương lại không thoải mái như vậy.

Lý Mộ mấy ngày nay, vừa phải sửa sang lại tư liệu vụ án ngày xưa, vừa phải quản lý hộ tịch hồ sơ, còn cần phối hợp xử lý vụ việc báo lên huyện nha, ban ngày bận tới mức ngay cả thời gian đọc sách cũng không có.

“Ta cảm thấy làm văn thư rất tốt.” Liễu Hàm Yên nghĩ khác với Lý Mộ, sau khi ăn cơm xong, ngồi ở trong sân, vừa cầm một cây quạt nhỏ quạt gió, vừa nói: “Không cần tuần tra, không cần đi đánh cương thi, bắt yêu quái, mỗi ngày ngồi ở trong phòng trực là được, hai năm nữa lại kiếm lão bà, an an ổn ổn không tốt sao?”

Lý Mộ đang đọc sách, thuận miệng nói: “Vậy cũng phải chờ kiếm được lão bà rồi nói sau.”

Liễu Hàm Yên nói thật ra rất có đạo lý, người thường cả đời, không phải là tìm sự an ổn, lão Vương ngồi ở vị trí này cả đời, tuy chưa bước vào tu hành, nhưng thời gian lão sống, so với Ngô Ba và Tần sư huynh cộng lại còn lâu hơn.

Liễu Hàm Yên thử nói: “Ngươi cảm thấy Vãn Vãn nhà chúng ta thế nào?”

Lý Mộ lật trang sách, mí mắt cũng không nâng lên, hỏi: “Cái gì thế nào?”

Liễu Hàm Yên nói: “Vãn Vãn năm nay mười sáu, qua hai năm nữa mười tám, vừa lúc là tuổi lập gia đình, đến lúc đó, ta mang Vãn Vãn gả cho ngươi thế nào?”

Hết chương 142.

Chương 143. Bình định (2)

Lý Mộ buông sách xuống, nghi hoặc nói: “Vậy còn ngươi?”

Liễu Hàm Yên trừng mắt nhìn hắn một cái: “Ngươi mơ cái gì thế?”

Lý Mộ giải thích: “Ý tứ của ta là, Vãn Vãn lập gia đình, bên cạnh ngươi không phải không có người hầu hạ?”

“Ta một mình cũng có thể sống rất tốt, không cần người khác hầu hạ.” Liễu Hàm Yên nói: “Với lại, Vãn Vãn là muội muội của ta, ta chưa từng coi nó là nha hoàn.”

Nàng nhìn Lý Mộ, nói: “Đừng nói sang chuyện khác, ngươi cảm thấy Vãn Vãn thế nào?”

Lý Mộ một lần nữa mở sách, nói: “Rất tốt.”

Tiểu nha đầu tuy hổ chút, ngây người chút, nhưng nhu thuận nghe lời, bây giờ nhìn có chút ngây thơ, nhưng nữ mười tám tuổi thay đổi, hai năm nữa sẽ trưởng thành bộ dáng gì, ai biết được…

Liễu Hàm Yên hỏi: “Ý ngươi là, ngươi đồng ý lấy Vãn Vãn?”

Vãn Vãn tuy dịu dàng nhu thuận, nhưng Lý Mộ đối với nàng, cho tới bây giờ đều cưng chiều như muội muội, chưa từng có tâm tư phương diện kia, trái lại thường xuyên lấy Liễu Hàm Yên cùng Lý Thanh mang ra so sánh.

Cũng chỉ là so sánh mà thôi, mấy tháng qua, hắn cả đầu óc nghĩ đều là như thế nào sống sót, chưa từng thật sự cân nhắc đến chuyện này.

Hắn không phải Lý Tứ, thần kinh chưa lớn đến mức nhiều nhất chỉ còn sống được mấy tháng, còn có nhàn hạ thoải mái đi nói chuyện yêu đương.

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: “Ta tạm thời chỉ muốn tu hành, chưa từng nghĩ những việc này.”

Liễu Hàm Yên nói: “Trước kia là trước kia, bây giờ ngươi đã ngưng tụ bốn phách, có thể nghĩ rồi, cuộc đời không chỉ là tu hành, ngươi chẳng lẽ chưa từng nghĩ tới về sau sao?”

“Về sau?”

Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói: “Về sau ta muốn kiếm rất nhiều tiền, đổi một căn nhà lớn.”

“Sau đó thế nào?”

“Thuê một ít nha hoàn hạ nhân, thể nghiệm một phen cảm giác được người ta hầu hạ…”

“Sau đó nữa thì sao?”

“Lại cưới mấy lão bà xinh đẹp…”

Lý Mộ có đôi khi cũng sẽ hoài nghi, có phải ông trời cảm thấy hắn kiếp trước sống quá khổ, cho nên mới lại cho hắn một kiếp bù lại hay không.

Nếu quả thật là như vậy, vậy khẳng định phải nghĩ một số thứ trước kia không dám nghĩ.

Nếu điều kiện cho phép, hắn muốn lấy một người tu vi cao, một người dịu dàng, một người có tiền, nhàm chán người một nhà còn có thể tập trung một bàn mạt chược giết thời gian, thuận tiện giúp hắn viên mãn ái tình cùng dục tình, chẳng phải đẹp sao…

Liễu Hàm Yên cười nhạt đối với giấc mộng của Lý Mộ, lưu lại một câu “Ài, nam nhân”, liền nhẹ nhàng rời đi.

Sau khi Phù Lục phái nhúng tay, tình huống Chu huyện xảy ra nghịch chuyển, trong lòng dân chúng huyện Dương Khâu cũng không khủng hoảng nữa, cửa hàng trên đường lại lần nữa khai trương, bởi vì dân chúng tiêu phí mang tính báo thù, làm ăn càng hơn ngày xưa, nàng có công việc bận không xong.

Mỗi ngày đều sẽ có tin tức liên quan Chu huyện hội tụ ở huyện nha.

Hàn Triết truyền tin nói, sau khi biết được tin Ngô Ba chết, Ngô trưởng lão mạch thứ bảy nổi giận, tự mình xuống núi,

mang theo rất đông người tu hành của mạch thứ bảy, mang toàn bộ Chu huyện đều lật một lần.

Cường giả Tạo Hóa cảnh dưới cơn thịnh nộ, họa cương thi Chu huyện, hầu như là không có gì hồi hộp đã kết thúc.

Mặc kệ cái gì bạch cương, hắc cương, khiêu cương, ngay cả thi mới còn ở trong phần mộ, vừa có thi khí ngưng tụ, đều bị đào ra thiêu.

Sau sự kiện lần này, Chu huyện nhắm chừng thời gian rất lâu cũng sẽ không sinh ra cương thi nữa.

Lúc này, Ngô trưởng lão đang đuổi giết con phi cương kia hại chết Ngô Ba, hai con phi cương khác của Chu huyện, sớm ở ba ngày trước, đã chết ở trong tay của lão.

Đám cương thi không có thủ lĩnh, rất dễ dàng bị người tu hành khác diệt trừ.

Nhìn từ một loại góc độ khác, Ngô Ba chết, cũng không phải hoàn toàn không có ý nghĩa, ít nhất, dân chúng Chu huyện, bởi vì hắn chết mà được phúc, nếu không phải Ngô Ba chết, Phù Lục phái cũng sẽ không phái ra cao thủ Tạo Hóa cảnh.

Nạn cương thi của Chu huyện tạm thời có một cái kết, Lý Mộ đang muốn viết bố cáo, đợi lát nữa để Trương Sơn cùng Lý Tứ dán ở đầu phố.

Bố cáo là Trương huyện lệnh bảo viết, nội dung là khuyên nhủ dân chúng, trong nhà nếu có tang sự, phải báo cáo cho quan phủ, sau khi do quan phủ xem xét nơi mộ táng, lại an táng, cấm tùy ý an táng người chết, ai làm trái bị phạt nặng.

Dù sao, trước có Trương gia thôn Trương viên ngoại mang lão cha chôn ở đất dưỡng thi, tặng tính mạng mình vô ích, sau có Chu huyện thi triều lan tràn, dân chúng thương vong mấy nghìn người, ở các huyện Bắc quận tạo thành khủng hoảng thật lớn, những thứ này đều gõ vang cảnh báo cho Trương huyện lệnh.

Bãi tha ma ngoài thành, chọn cực kỳ chú ý, nơi đó địa thế đặc thù, sẽ không tích lũy một tia sát khí, thi thể chôn ở nơi

đó, khả năng thi biến bằng 0.

Một ít dân chúng nghèo khổ không mời nổi phong thuỷ sư, đều sẽ lựa chọn ở nơi đó mai táng người chết.

Nhưng nếu là không hiểu phong thuỷ đạo pháp, không khéo mang người thân của mình chôn ở nơi không nên chôn, hậu quả thiết nghĩ không chịu nổi, Trương viên ngoại chính là vết xe đổ.

Lý Mộ lấy ra một tấm bố cáo, ở bên trên viết xuống hai hàng chữ, dùng để cảnh tỉnh dân chúng.

"Mộ huyệt thiên vạn tọa, an toàn đệ nhất tọa, tang sự bất quy phạm, thân nhân lưỡng hành lệ lệ…"

…

Lão Vương không ở nha môn, phòng trực của lão, tạm thời thành của Lý Mộ.

Lý Mộ từ trên giá sách tìm một quyển sách về phong thuỷ mộ táng, nghiêm túc nghiên cứu đọc.

"Khí gặp gió thì tan, giới thủy thì dừng, cổ nhân tụ nó khiến không tan, sử dụng nó, gọi là phong thủy. Phép phong thủy, được thủy là đứng đầu, tàng phong đứng sau…"

"Mộ huyệt thập kỵ: một kỵ hậu đầu bất lai, hai kỵ tiền diện bất khai, ba kỵ triêu thủy phản cung, bốn kỵ ao phong tảo huyệt, năm kỵ long hổ trực khứ…"

"Bát long lập hướng quyết: điểm huyệt lập hướng tu quán thông, bát long thuận nghịch yếu phân thanh, hỏa long thiết mạc tạo thủy khắc, mộc cục sinh trợ hỏa long hưng…"

…

Dân chúng bốc mộ hoặc hạ táng, cần báo cho nha môn, tất nhiên có thể giảm bớt tai hoạ ngầm, nhưng lượng công việc của nha môn cũng liền lớn, hơn nữa phải có nhân sĩ chuyên nghiệp hiểu được phong thuỷ mộ táng học.

Đây cũng là một môn học vấn rất sâu, trong nha môn, trừ lão Vương, tựa như cũng chỉ Hàn Triết có đọc lướt qua.

Lý Mộ mang những quy củ cùng cấm kỵ này đều ghi nhớ, nói không chừng về sau có chỗ dùng tới.

Hắn đọc thêm một lát, nghe được ngoài phòng trực truyền đến một trận thanh âm hơi ồn ào, cùng lúc đó, hắn cũng cảm giác được vài luồng khí tức quen thuộc.

Lý Mộ ra khỏi phòng trực, nhìn thấy Lý Thanh, Hàn Triết, cùng với Tuệ Viễn đứng ở trong sân.

Lý Mộ đi đến trong sân, mỉm cười nói: "Đầu nhi, ngươi đã trở lại…"

Hàn Triết nhìn Lý Mộ, hỏi: "Ngươi không nhìn thấy chúng ta sao?"

Tuệ Viễn niệm một tiếng phật hiệu, cảm thán: "Đáng tiếc Ngô bộ đầu không về được."

Hàn Triết hừ lạnh một tiếng: "Hắn có gì đáng tiếc, hãm hại đồng nghiệp, bán đứng đồng bạn, cặn bã như thế, chết không đáng tiếc!"

Hết chương 143.

Chương 144. Lão đạo

"Các vị vất vả rồi." Chu bộ đầu từ trong phòng đi ra, lắc đầu nói: "Thiện có thiện báo, ác có ác quả, Ngô bộ đầu đã chết, vẫn là đừng nghị luận về hắn nữa."

Lý Mộ hỏi Tuệ Viễn: "Chu huyện tình huống thế nào rồi?"

Trên mặt tiểu hòa thượng lộ ra nụ cười, nói: "Cương thi tà vật Chu huyện, đều đã bị tiêu diệt sạch sẽ, dân chúng tụ tập, cũng bắt đầu trở lại thôn ban đầu của mình, tai hoạ lần này đã bình ổn."

Lý Mộ lại hỏi: "Con phi cương kia bắt được chưa?"

Lý Thanh lắc lắc đầu, nói: "Ngô trưởng lão vẫn luôn tìm nó."

Chuyện này đã trôi qua hơn mười ngày, cường giả Tạo Hóa cảnh, không có khả năng ngay cả một con phi cương nho nhỏ cũng không làm gì được, Lý Mộ nghi hoặc nói: "Cương thi đó lợi hại như vậy sao?"

Lý Thanh giải thích: "Nếu là chính diện đánh nhau, nó đương nhiên không phải đối thủ của Ngô trưởng lão, nhưng tốc độ phi cương, so với ngự khí còn nhanh hơn, cường giả Tạo Hóa cảnh muốn bắt được nó, cũng không dễ dàng."

Con phi cương còn sót lại đó, tự có quận thủ cùng cao thủ Phù Lục phái quan tâm, Lý Mộ không nghĩ nữa, mỉm cười nói: "Mặc kệ nó, các ngươi an toàn trở về là tốt rồi…"

Lý Thanh mắt lộ ra nét suy nghĩ, bộ dáng tựa như là có tâm sự.

Lý Mộ hỏi: "Đầu nhi, còn có chuyện gì sao?"

Lý Thanh nói: "Ta luôn cảm thấy, có chỗ nào không quá thích hợp."

Lý Mộ ngẩn ra một phen, hỏi: "Chỗ nào không thích hợp?"

"Không biết." Lý Thanh lắc lắc đầu, nói: "Có lẽ là ta nghĩ nhiều rồi."

Thật ra Lý Mộ cũng cảm thấy có chút không quá thích hợp, ngay từ đầu, phi cương kia đã chưa từng quan tâm ba người bọn Lý Mộ như thế nào, mà là đuổi cùng cắn tận đối với Ngô Ba, Ngô Ba hai lần chạy trốn, một lần bị đuổi trở về, một lần khác, càng trực tiếp lĩnh cặp lồng đựng cơm*…

(*: có thể hiểu là diễn viên quần chúng, khi hết vai, sẽ được phát hộp cơm, thường gặp ở các phim trường)

Hơn nữa, ở sau khi giết Ngô Ba, phi cương kia lựa chọn bỏ chạy, mà không phải quay về hang động tiếp tục giết chóc, cũng có chút nói không thông.

Cái sau còn có thể dùng phi cương kia kiêng kị Huyền Độ để giải thích, cái trước… , không có đạo lý Lý Mộ một tên thuần dương chi thể đứng ở nơi đó, nó không thèm để ý, ngược lại để ý như vậy đối với thổ hành chi thể.

Chẳng lẽ nói, thổ hành chi thể, đối với nó có gì đặc biệt hấp dẫn?

Đối với điều này, giới tu hành tạm thời còn chưa có ý kiến gì, nhưng, giống như bọn họ trước kia cũng không biết gạo nếp đối với cương thi có tác dụng khắc chế, đại thiên thế giới, chuyện nhân loại không biết còn có rất nhiều, có lẽ Lý Mộ trong lúc vô ý lại phát hiện một quy luật tự nhiên.

Đáng tiếc lão Vương không có mặt, bằng không, Lý Mộ trái lại có thể ở vấn đề này, xâm nhập tham thảo một chút với lão.

Lý Mộ khẽ thở dài, đáng tiếc tương tự, còn có phách lực của phi cương kia, nếu có thể có được phách lực của phi cương đó, hẳn là cũng đủ chống đỡ hắn tu hành đến Ngưng Hồn cảnh.

…

Bắc quận.

Ngọc huyện.

Ngọc huyện là một huyện tận cùng phía đông của Bắc quận, còn cách mấy huyện với Chu huyện, bởi vậy chuyện nạn cương thi của Chu huyện, đối với Ngọc huyện, cũng không có bao nhiêu ảnh hưởng.

Đến nay, Ngọc huyện cũng chưa xuất hiện một chuyện cương thi đả thương người nào.

Ngọc huyện, thôn xóm hẻo lánh nơi nào đó, một lão giả râu bạc mặc đạo bào, từ trong lòng lấy ra một lá bùa, cười cười với mấy người phụ nữ thôn xóm, nói: "Dùng bùa của ta, bảo đảm các ngươi ngày sau đều có thể sinh tiểu tử to béo. Thế nào, một lá bùa chỉ cần hai đồng, hai đồng ngươi mua không thiệt, hai đồng ngươi mua không mắc mưu…"

Đạo sĩ này mặc cực kỳ lôi thôi, trên đạo bào, không chỉ có tràn đầy vết bẩn, còn có mấy lỗ thủng, một bộ miệng lưỡi bọn bịp bợm giang hồ.

Nhưng, mấy thôn phụ kia ở cửa thôn, lại đối với lời lão nói tin không nghi ngờ.

Nguyên nhân không có gì khác, các nàng ngay từ đầu, cũng là mang người này coi là bọn bịp bợm giang hồ, nhưng sau khi lão lộ một chiêu bản lãnh thần kỳ "giấy trắng hiện chữ", lập tức không hoài nghi nữa đối với lời của lão.

Với lại, hai đồng cũng không nhiều, bị lừa thì bị lừa, nhưng nhỡ đâu lời lão nói là thật, chẳng phải là kiếm lớn?

Nếu có thể sinh một tiểu tử to béo, về sau ở trong thôn, đi đường cũng có thể ngẩng đầu.

Lão già đạo bào chia bùa cho mọi người, vui vẻ thu hồi mấy đồng tiền, lại nhìn về phía một người phụ nữ, nói: "Vị tiểu nương tử này, ngươi hai ngày tới tốt nhất đừng ra ngoài, nhìn từ trên tướng mạo, ngươi sắp tới có huyết quang tai ương…"

"Phi phi phi, ngươi miệng quạ đen!"

Người phụ nữ đứng ở một mâm xem náo nhiệt, chưa mua bùa của lão xùy một tiếng, mắng lão hai câu, liền chuẩn bị trở về nấu cơm, đi hai bước, dưới chân bỗng nhiên bị vấp, cả người ngã nhào xuống đất, bàn tay bị mặt đất cát sỏi cọ ra vết máu.

"Nha, ngươi tính thực chuẩn!"

"Ta cũng mua một tấm, ta cũng mua một tấm!"

“Để cho ta một tấm, ta về nhà lấy tiền!”

Thấy một màn như vậy, nàng dâu mới tiểu phụ nhân vốn chỉ ở một bên quan sát lập tức tin, nhao nhao từ trong tay lão đạo mua bùa.

Chỉ chốc lát sau, lão đạo lại bán đi một xấp, phân biệt là Trừ Tà Phù, Khu Quỷ Phù, Bảo Thai Phù, bùa sinh tiểu tử to béo vân vân…

Lão đạo hí hửng đếm tiền, bỗng ngẩng đầu, nhìn phía bầu trời, một bóng đen, ở bầu trời nhanh chóng xẹt qua.

“Nơi này sao có thể có phi cương?” Trên mặt lão đạo lộ ra nét nghi hoặc, gấm ngón tay tính toán, nghi hoặc trên mặt biến thành bất ngờ, kinh ngạc nói: “Sao có thể không tính đến…”

Không bao lâu, lại có một bóng người cưỡi gió mà đến, dừng ở cửa thôn.

Đó là một lão giả, trên mặt lão giả nếp nhăn không nhiều, có một mái tóc đen trắng giao nhau, phụ nhân cửa thôn thấy vậy, lập tức kinh hô “Tiên sư đại nhân” .

Bắc quận là chỗ tổ đình của Phù Lục phái, dân chúng nhìn thấy tiên sư từ trên trời giáng xuống, cũng sẽ không quá mức kinh ngạc thất thố.

Lão giả sau khi hạ xuống đất, phất ống tay áo, trong hư không trước mặt, hiện ra một hình ảnh yên lặng, trong hình ảnh đó, là một nam tử trung niên sắc mặt tái nhợt.

Lão nhìn mọi người một cái, hỏi: “Các ngươi có từng thấy người này hay không?”

“Không có.”

Mọi người nhao nhao lắc đầu.

Lão giả vung tay lần nữa, hình ảnh ở không trung biến mất, lão thản nhiên nhìn lão đạo lôi thôi kia một cái, nói với mấy thôn phụ: “Bùa chính là đạo câu thông thần quỷ, đừng tự tiện sử dụng, lại càng đừng dễ tin lời bọn bịp bợm giang hồ…”

“Cái gì, kẻ lừa gạt?”

“Bùa sinh con của ta là giả?”

“Kẻ lừa gạt, trả tiền!”

Lão đạo từ trên trời giáng xuống, tiên phong đạo cốt, đạo bào bay bay, hiển nhiên so với lão đạo lôi thôi này càng giống tiên sư hơn. Lão vừa mở miệng, phụ nhân vừa rồi mua bùa lập tức tin lời lão, túm áo lão đạo lôi thôi kia, ồn ào muốn trả tiền.

Hết chương 144.

Chương 145. Sức mạnh lòng người (1)

Lão đạo lôi thôi nhất thời cuống lên, chỉ vào lão giả đó, bất mãn nói: “Mọi người đều là đồng nghiệp, ngươi làm gì thế!”

Lão giả liếc lão, cũng không quan tâm, thân thể lần nữa bay lên không, muốn rời khỏi, lại bị lão giả đó bắt được mắt cá chân.

“Ngươi xuống dưới cho ta, Phù Lục phái ghê gớm à, Tạo Hóa cảnh ghê gớm à!” Lão đạo lôi thôi một tay cầm lấy cổ chân lão, cả giận nói: “Ta nói cho ngươi, hôm nay ngươi không nói rõ ràng, đừng nghĩ đi được nữa!”

Lão giả không ngờ lão thế mà bị lão đạo này túm xuống, hơn nữa đối phương một lời đã nói ra cảnh giới của lão, mà lão lại hoàn toàn nhìn không thấu lão đạo này.

Cái này nói rõ tu vi của đối phương còn ở trên lão.

Sắc mặt lão hoảng sợ, từ trong tay một phụ nhân cầm lấy một lá bùa, sau khi vào tay, mới phát hiện linh khí trong lá bùa này chứa mà không tiêu tan, không phải bùa phàm, lập tức hướng lão đạo kia chắp tay hành một lễ, nói: “Vãn bối mắt kém, xin tiền bối đừng trách tội…”

Lão đạo hừ lạnh một tiếng, nói: “Ngươi lặp lại lần nữa, bùa của lão phu có phải giả hay không?”

Trán lão giả toát mồ hôi lạnh, vội vàng nói: “Là thật, là thật!”

Mắt thấy những phụ nhân kia vừa rồi còn nói giỡn với lão, dùng ánh mắt sợ hãi nhìn lão, lão đạo bất mãn nhìn lão giả, than thở một câu: “Xen vào việc của người khác…”

Tay lão đặt ở trên vai lão giả, bóng dáng hai người biến mất ở tại chỗ, chỉ để lại thôn dân chấn động chỗ ban đầu.

Chỗ vài dặm ngoài thôn, bóng người hai người lại hiện ra.

Một chiêu di hình này, thế mà một lần là xa vài dặm, sắc mặt Ngô trưởng lão trắng bệch, ánh mắt nhìn về phía lão đạo lôi thôi càng thêm tôn kính.

Lão đạo lôi thôi hỏi: “Ngươi đang đuổi theo con phi cương đó?”

Ngô trưởng lão vội vàng nói: “Nó hại vô số dân chúng Chu huyện, cháu nội của vãn bối cũng chịu khổ nó giết hại, kẻ này không diệt trừ, Bắc quận sẽ không thể an bình.”

Lão đạo lôi thôi nhìn lão một cái, nói: “Thôi, chưởng giáo đời trước của Phù Lục phái có ân với lão phu, hôm nay lão phu liền giúp ngươi tính một lần.”

Lão bấm ngón tay tính toán, một lát sau, lắc đầu nói: “Ngươi nếu tiếp tục đuổi theo, chết ở trong tay nó, sẽ không chỉ cháu nội của ngươi.”

Nhìn thấy động tác bấm ngón tay của lão đạo, Ngô trưởng lão liền biết lão tất là Động Huyền không thể nghi ngờ.

Ý tứ của Động Huyền, đó là động sát thế gian huyền diệu (thấy rõ thế gian huyền diệu).

Người tu hành Động Huyền, có thể xem tinh tượng, biết thời vận, bói toán đoán trước, tìm lành tránh dữ, lão đã nói như vậy, liền nói rõ hắn nếu tiếp tục đuổi theo, chỉ sợ dữ nhiều lành ít.

Ngô trưởng lão khó có thể tin nói: “Phi cương kia, chẳng qua là vừa vừa mới tiến hóa…”

Lão đạo lôi thôi cũng không nhiều lời, tay áo vung lên, trong hư không hiện ra một màn ảnh.

So sánh với hình ảnh ánh sáng của Ngô trưởng lão vừa rồi, màn ảnh này càng thêm rõ ràng, hơn nữa không phải là yên lặng, mà là động thái.

Trong hình ảnh ánh sáng, là một chỗ rừng rậm.

Một bóng người, chậm rãi đi ở trong rừng rậm tràn ngập sương mù, chính là phi cương kia.

Phi cương đang hành tẩu bỗng nhiên ngẩng đầu, ánh mắt như là xuyên thấu hình ảnh ánh sáng này, nhìn thấy lão đạo lôi thôi cùng Ngô trưởng lão.

Ngay sau đó, màn ảnh đó trực tiếp tan vỡ thành vô số mảnh.

“Nó phá huyền quang thuật của ngài!” Sắc mặt Ngô trưởng lão biến đổi hẳn, run giọng nói: “Sao có thể như thế?”

Lão đạo lôi thôi ánh mắt thâm thúy, nói: “Ngay cả ta cũng tính không ra lai lịch của nó, muốn diệt trừ nó, vẫn là mời thủ tọa các đỉnh núi của các ngươi đến đây đi…”

Chuyện Chu huyện chấm dứt, Ngô Ba cũng chết ở trong tay phi cương, Lý Mộ rảnh rỗi hiếm thấy.

Mấy tháng qua, án huyện Dương Khâu một cái tiếp một cái, hiếm có lúc rảnh rỗi như vậy.

Thừa dịp không có chuyện gì làm, Lý Mộ vừa lúc có thể tĩnh tâm để tự hỏi chuyện tu hành của mình.

Thời kì thượng cổ, đã có nhân loại bắt đầu tu hành, đạo môn sinh ra chỉ ngàn năm, ở trước đạo môn, pháp môn tu hành rất nhiều, có thể xưng là đủ loại, cho đến ngày nay, ở ngoài phật đạo, còn có không ít phương pháp tu hành.

Chẳng qua, thần thông thuật pháp đạo môn huyền bí khó lường, là giới tu hành công nhận, pháp môn tu hành khác, theo thời gian trôi qua, dần dần bị đào thải, hoặc trở thành tiểu chúng.

Cơ sở tu hành của đạo môn, là khống chế thân thể của mình, bởi vậy mới có cái gọi là luyện phách cùng ngưng hồn.

Trình tự luyện phách cùng ngưng hồn có thể điên đảo, thậm chí nhảy qua luyện phách, trực tiếp ngưng hồn, cũng không phải không thể.

Luyện phách là vì nắm giữ thân thể tốt hơn, ở trong quá trình luyện phách, pháp lực cũng sẽ có bảy lần tăng trưởng nhảy vọt, bằng được một tháng thậm chí mấy tháng dẫn đường luyện khí, bởi vậy có rất ít người tu hành nhảy qua bộ sậu này.

Nhưng Lý Mộ khác với bọn Liễu Hàm Yên những người bình thường đó.

Trong cơ thể các nàng vốn đã có phách, trực tiếp luyện hóa là được. Lý Mộ phách tan, cần một lần nữa ngưng tụ, lúc trước bốn phách ngưng tụ, đã muôn vàn khó khăn, ba phách sau cần

từ trong ác tình, ái tình cùng dục tình sinh ra, so với người bình thường luyện phách khó hơn nhiều.

Ba phách cuối cùng này cần tính toán kỹ hơn, Lý Mộ có thể lựa chọn ngưng hồn trước, đợi đến lúc thời cơ chín mùi, lại mang ba phách này bù lại.

Chỉ là như vậy, ở trước khi hoàn toàn hoàn thiện bảy phách, đường tu hành của hắn luôn có chỗ thiếu hụt, pháp lực cũng không thâm hậu như người bình thường luyện hóa bảy phách.

Nhưng, đây cũng là chuyện không có cách nào, Lý Mộ sau khi cân nhắc kỹ càng, quyết định tiến hành tu hành phía sau trước.

Ngưng hồn tương tự với luyện phách, là quá trình từng bước luyện hóa ba hồn của mình, đợi mang ba hồn luyện hóa toàn bộ, là có thể thử dung hợp chúng nó, hóa thành nguyên thần, trùng kích Tụ Thần cảnh.

Lý Mộ mở ra đạo thư trong tay, trang thứ hai liền viết phương pháp cùng khẩu quyết ngưng hồn.

“Mặt trời lặn của ngày thứ ba, mười ba, hai mươi ba trong tháng, lúc này, ba hồn bất định, Sảng Linh phù du, Thai Quang phóng hình, U Tinh nhiễu hoán…”

“Thái vi huyền cung, u hoàng thủy thanh, nội luyện tam hồn, Thai Quang an ninh, thần bảo ngọc thất, dữ ngã câu sinh, bất đắc vọng động…”

Thời cơ tốt nhất luyện hóa bảy phách, là ở đêm nguyệt sóc, nguyệt vọng, nguyệt hối của mỗi tháng, mà thời cơ luyện hóa ba hồn, phân biệt là chạng vạng mùng ba, mười ba, hai mươi ba mỗi tháng, hôm nay là mùng năm, vừa lúc bỏ lỡ thời cơ ngưng hồn tốt nhất, cần đợi thêm bảy ngày.

Lý Mộ tìm kiếm ở trên giá sách của lão Vương, muốn xem có phương pháp gì, có thể để hắn nhanh chóng thu thập được ái tình cùng dục tình, không ngờ, lại thật sự để hắn tìm được rồi.

Trên một quyển đạo thư không chính thống ghi lại, có một số người tu hành, cảm thấy luyện hóa ba phách sau quá chậm,

sẽ lựa chọn trực tiếp tan đi chúng nó.

Hết chương 145.

Chương 146. Sức mạnh lòng người (2)

Sau đó, bọn họ dấn thân vào thế tục, chuyên môn câu dẫn thiếu nữ vô tri, trong khoảng thời gian ngắn sau khi lừa cảm tình cùng thân thể của các nàng, lại vô tình vứt bỏ họ, để những nữ tử này chán ghét bọn họ, cứ như vậy, bọn họ có thể đồng thời sưu tập được ái tình, dục tình cùng ác tình, một hơi ngưng tụ ra ba phách cuối cùng.

Lý Mộ lắc lắc đầu, cảm khái nói: "Thế này cũng quá cặn bã rồi."

Tuy làm như vậy, không mưu tài không hại mạng, nhưng không biết đùa bỡn cảm tình bao nhiêu thiếu nữ vô tri, lương tâm Lý Mộ không cho phép hắn làm như vậy.

Nhưng không như vậy, phương thức thu hoạch ái tình cùng dục tình, chỉ còn lại có một con đường.

Chẳng lẽ đây là ông trời ám chỉ đối với hắn, ám chỉ hắn cưới thêm mấy lão bà?

Lý Mộ ngồi ở trong phòng trực tự hỏi vấn đề này, hai cái đầu trọc xuất hiện ở cửa phòng trực, đầu trọc nhỏ là Tuệ Viễn, đầu trọc lớn là Huyền Độ.

Lý Mộ nhớ ra, hắn đã đáp ứng Huyền Độ, phải giúp phương trượng chùa Kim Sơn trị liệu, đứng lên, nói: "Huyền Độ đại sư phái một tiểu sa di thông truyền một tiếng là được rồi, không cần tự mình đến…"

Huyền Độ mỉm cười, hỏi: "Tiểu thí chủ bây giờ có thời gian đi chùa Kim Sơn một chuyến không?"

Lý Mộ gật gật đầu, nói: "Ta đi nói một tiếng với đầu nhi."

Lý Mộ đi phòng trực báo cho Lý Thanh muốn đi chùa Kim Sơn, phát hiện nàng không ở nha môn, đành phải nói một tiếng với Chu bộ đầu, từ Tuệ Viễn đi cùng nhau lên núi.

Tuệ Viễn gọi Huyền Độ là sư thúc, nhưng lại không phải hòa thượng chùa Kim Sơn.

Đạo môn có sáu phái, phật môn có bốn tông.

Nói đúng ra, vô luận là đạo môn sáu phái, hay là phật môn bốn tông, cũng không là một tông môn, mà là một loại đảng phái bè cánh.

Phù Lục phái sở trường bùa, trừ tổ đình, còn có vô số đạo quan, đều thuộc về chi nhánh Phù Lục phái.

Phật môn bốn tông khác nhau ở chỗ bọn họ tu hành pháp kinh khác nhau, tổng giáo lí các tông khác biệt không lớn, nhưng thờ phụng pháp kinh khác nhau, thói quen tu hành, cũng là một trời một vực.

Tâm tông cho rằng vạn vật như mộng như ảo, tất cả đều là không, người tu hành cần làm được quên tình dục, vượt qua chính mình.

Niết tông thờ phụng thuyết niết bàn, giảng liễu khước sinh tử, minh tâm kiến tính.

Khổ tông và Ngôn tông, một cái đề xướng khổ hạnh, kiềm chế nghiêm bản thân, một cái siêu nhiên thế ngoại, pháp không truyền ra ngoài, không tiếp xúc với người ta, ảnh hưởng kém xa hai tông trước.

Tổ đình Tâm tông thuộc về Tâm tông, chùa Kim Sơn cũng thuộc về Tâm tông, bọn họ tu hành, là pháp kinh giống nhau, tất cả mang pháp kinh này tôn sùng là kinh điển, đều là chi nhánh của Tâm tông.

Chùa Kim Sơn và tổ đình Tâm tông đồng tông đồng nguyên, Tuệ Viễn với Huyền Độ, tự nhiên cũng thân cận hơn chút.

Đây là lần thứ hai Lý Mộ đến chùa Kim Sơn, chẳng qua lần trước đến là buổi tối, lần này là ban ngày.

Chùa Kim Sơn ở phụ cận cực có danh tiếng, tiếng tăm này chủ yếu là Huyền Độ đánh ra, phụ cận nơi nào có yêu quỷ hại người, nơi đó liền có hắn tồn tại, sau khi trải qua hắn độ hóa vật lý một phen, bây giờ yêu quỷ chùa Kim Sơn, so với người còn nhiều hơn.

Đã vào chùa miếu, tự nhiên là phải vào phật điện vái một chút.

Lý Mộ theo phía sau Huyền Độ, dọc đường gặp không ít khách hành hương, trên bồ đoàn trong phật điện, nam nữ thành tâm tụng kinh càng không ít, chỉ có ít ỏi mấy bồ đoàn bỏ trống.

Lý Mộ đứng ở trong phật điện, nhìn mọi người tụng kinh, luôn có chút cảm giác quen thuộc.

Khi nghĩ đến một tia quen thuộc này bắt nguồn từ nơi nào, hắn nhắm mắt, yên lặng cảm thụ, quả nhiên phát hiện, một tia công đức lực, từ trên người những tín đồ khách hành hương kia lan tràn ra, tiến vào trong thân tượng phật kia.

Tuệ Viễn từng nói, bố thí, xây chùa, tạc tượng, phóng sinh, cứu khổ nhiều, có thể được công đức.

Dựa theo Lý Mộ lúc trước lý giải, công đức chính là làm việc tốt, bây giờ xem ra, công đức, tựa như là một loại lực lượng bắt nguồn từ lòng người, những tượng phật này chỉ là lẳng lặng đứng ở nơi đó, dân chúng sẽ cống hiến ra "lực lượng công đức" .

Đi ra khỏi đại điện, Huyền Độ niệm một tiếng phật hiệu, hỏi: "Lý thí chủ tò mò đối với công đức phải không?"

Lý Mộ gật gật đầu, nói: "Lực lượng này rất thần kỳ, không biết có huyền diệu gì."

Huyền Độ cười cười, nói: "Lực lượng này phật môn xưng là công đức, đạo môn xưng là niệm lực, triều đình mang nó coi là quốc vận, nó có thể giúp tu hành giả tu hành, cũng có thể giúp quốc gia ngưng tụ quốc vận, là lực lượng tín ngưỡng, cũng là lực lượng lòng người."

Lý Mộ nghe hiểu đại khái, mặc kệ là đạo môn phật môn, hay là một quốc gia, nếu muốn kéo dài lớn mạnh, không thể tránh khỏi cần ngưng tụ lòng người.

Kẻ được lòng dân được thiên hạ.

Một chùa miếu, không có khách hành hương, tự nhiên sẽ dần dần suy bại.

Một quốc gia, mất lòng dân, cũng cách mất nước không xa.

Lý Mộ cân nhắc ý tứ câu nói kia của Huyền Độ, theo hắn xuyên qua vài hành lang dài, tới trước một chỗ sương phòng, một tiểu sa di nói: "Huyền Độ sư thúc, phương trượng vừa mới nghỉ ngơi…"

Huyền Độ nhìn về phía Lý Mộ, áy náy nói: "Có thể phải phiền Lý thí chủ chờ thêm một lát."

"Không sao." Lý Mộ xua tay, tỏ vẻ mình cũng không ngại gì, lại hỏi: "Không biết phương trượng đại sư tu hành đến cảnh giới nào?"

Huyền Độ nói: "Phương trượng sư thúc, mười mấy năm trước, đã tu thành kim thân pháp tướng."

"Pháp tướng!"

Lý Mộ mặt lộ vẻ chấn động, phật môn tứ phẩm Kim Thân, ngũ phẩm Pháp Tướng, Pháp Tướng cảnh, thân thể đã tu luyện đến cảnh giới cực kỳ cường đại, có thể địch lại người tu hành Tạo Hóa cảnh, là Lý Mộ trước mắt nghĩ cũng không dám nghĩ.

Rốt cuộc là loại người nào, mới có thể làm cao tăng phật môn như vậy bị thương nặng?

Huyền Độ nói: "Đả thương phương trượng sư thúc, là một tà tu Động Huyền cảnh, nhưng tà tu đó cũng đã bị người tu hành chính đạo vây giết, hồn phi phách tán."

Người tu vi cao thâm nhất Lý Mộ từng gặp chính là Huyền Độ, Động Huyền đã là đỉnh phong của trung tam cảnh, đạo pháp thông huyền, hướng lên trên một bước nữa, chính là thượng tam cảnh, người trong thần tiên chân chính, tà tu Động Huyền cảnh, trên đường tu hành, không biết từng giết bao nhiêu người, nghĩ chút thôi cũng đáng sợ…

Hai người chưa tán gẫu được mấy câu, liền có một tiểu hòa thượng đi tới, nói: "Huyền Độ sư thúc, phương trượng tỉnh rồi…"

Lần trước đến chùa Kim Sơn, Lý Mộ từng gặp phương trượng một lần.

Lão hòa thượng râu tóc bạc trắng, mặt mũi hiền lành, chỉ là thân hình có chút gầy gò, ngồi xếp bằng ở trên một tấm bồ

đoàn bên trong thiền phòng.

Thân thể lão nhìn suy yếu, một đôi mắt lại sáng ngời có thần, tựa như có thể nhìn thấu trong lòng người ta.

Huyền Độ tiến lên, giới thiệu: “Sư thúc, vị này là Lý Mộ tiểu thí chủ.”

Lý Mộ chắp hai tay, nói: “Ra mắt phương trượng đại sư.”

“Tiểu thí chủ không cần đa lễ.” Phương trượng cười hiền lành, nói: “Nắm xương già này của ta, phải phiền toái tiểu thí chủ rồi.”

Hết chương 146.

Chương 147. Thối thể

(thối thể: rèn luyện cơ thể)

“Huyền Độ đại sư có ân với ta, đây là điều nên làm mà.” Lý Mộ khách khí một câu, cũng không nói nhiều, nói: “Chúng ta bắt đầu luôn bây giờ đi.”

Trên bồ đoàn, phương trượng đưa lưng về phía Lý Mộ ngồi xếp bằng, Lý Mộ đứng ở trước giường, vươn tay phải, để ở lưng ông.

Hắn nhắm mắt, dùng phương pháp cấm ngôn mặc niệm 《Tâm Kinh》, trong tay dần dần hiện ra ánh vàng, theo Lý Mộ tụng niệm, ánh vàng cuồn cuộn không ngừng đưa vào trong cơ thể phương trượng.

Một lát sau, theo pháp lực Lý Mộ khô kiệt, ánh sáng vàng trên tay hắn dần dần trở nên ảm đạm.

Lúc này, Huyền Độ vươn tay, dán ở trên vai Lý Mộ, Lý Mộ chỉ cảm thấy một luồng pháp lực phật gia tinh thuần, từ bả vai tràn vào thân thể, xông vào tứ chi bách hải của hắn.

Pháp lực này bình thản mà ổn định, tùy ý Lý Mộ điều động.

Ánh sáng vàng ảm đạm trên tay Lý Mộ đột nhiên trở nên chói mắt, phương trượng chùa Kim Sơn, cả người đều bao phủ ở trong một quầng phật quang.

Một khắc đồng hồ sau, Lý Mộ mở mắt, phật quang trong tay hoàn toàn ảm đạm đi.

Ở dưới sự toàn lực thúc giục của hắn, pháp lực của Huyền Độ cũng tiếp cận khô kiệt.

Lúc này, Lý Mộ mới ngửi thấy một mùi kỳ quái, hắn cúi đầu nhìn vết bẩn màu đen bám vào trên làn da, kinh hãi nói: “Đây là cái gì?”

Huyền Độ cười cười, nói: “Đây là tạp chất sau khi ngươi rèn luyện cơ thể, Kham Phá cảnh tu thành mỗi một thức, đều sẽ đẩy ra tạp chất như vậy, nó có thể khiến thân thể của ngươi trở nên càng thêm bền bỉ…”

Lý Mộ biết đây là Huyền Độ cố ý giúp hắn, ôm quyền nói: "Đa tạ đại sư."

Huyền Độ mỉm cười, nói với một tiểu hòa thượng bên ngoài: "Dẫn Lý thí chủ đi tắm đi."

Trên người dinh dính, thối hoắc, cực kỳ khó chịu, Lý Mộ tắm hơn nửa canh giờ, mới cảm giác được trên người đã không có mùi.

Hắn còn thuận tiện thưởng thức một lần thân thể của mình, phát hiện da hắn so với trước kia trắng hơn, nõn hơn, quan trọng nhất là, Lý Mộ có thể cảm nhận được khí lực mênh mông trong cơ thể, trước đó chưa từng có, khiến hắn sinh ra một loại ảo giác có thể một quyền đánh chết một con trâu.

Điều này càng khiến Lý Mộ kiên định ý niệm tu hành công pháp phật môn.

Nếu có thể luyện đến mức tận cùng, có thể lớn có thể nhỏ, có thể mềm có thể cứng, khi gặp cương thi hoặc yêu vật, Lý Mộ cũng có thể giống Huyền Độ, dùng nắm tay có thể đập chết chúng nó.

Quần áo công sai hắn mặc trên người đã bẩn, không thể mặc nữa, Huyền Độ bảo tiểu sa di chuẩn bị cho hắn một bộ tăng bào, kích thước vừa người, Lý Mộ sau khi thay xong, mở cửa, phát hiện Huyền Độ đứng ở bên ngoài.

Huyền Độ tinh thần hơi phấn chấn, nhìn Lý Mộ, nói: "Phật quang của pháp kinh kia dẫn ra quả nhiên có kỳ hiệu chữa thương, thương thế của phương trượng sư thúc đã khôi phục một chút, nhưng nếu muốn khỏi hẳn, chỉ sợ còn cần trị liệu thêm vài lần."

Lý Mộ gật gật đầu, nói: "Vậy ta liền đến thêm vài lần đi."

"Làm phiền Lý thí chủ rồi." Huyền Độ nói: "Ta bảo bếp chuẩn bị cơm chay, Lý thí chủ đi dùng bữa trước đi."

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: "Không được, trong nhà ta còn có việc, đi về trước."

Đồ chay chùa Kim Sơn, Lý Mộ từng ăn, cơm canh đạm bạc, hương vị bình thường, hôm nay vừa lúc đến lượt Liễu Hàm

Yên nấu cơm, Lý Mộ từ buổi sáng bắt đầu đã thèm.

Nhìn ra được tâm tư của Lý Mộ, Huyền Độ gật gật đầu, cũng không miễn cưỡng, nói: “Một khi đã như vậy, bần tăng đưa ngươi xuống núi.”

Lý Mộ khoát tay nói: “Không cần, ta và Tuệ Viễn cùng nhau về nha môn là được.”

Trước khi đi, Lý Mộ nghĩ tới một chuyện, nói với Huyền Độ: “Đúng rồi, ta còn có cái yêu cầu quá đáng…”

Huyền Độ nói: “Lý thí chủ cứ nói đừng ngại.”

Sau khi cảm nhận được lực lượng thân thể tăng lên, Lý Mộ ăn tủy biết vị, thuận tiện từ chỗ Huyền Độ hỏi được pháp môn tu hành Kham Phá cảnh.

Đạo môn cảnh giới thứ nhất, bình thường sẽ luyện bảy phách, luyện hóa mỗi một phách, pháp lực đều sẽ có tăng trưởng rất lớn.

Phật môn cảnh giới thứ nhất, tu là lục thức, mắt, tai, mũi, lưỡi, thân, ý, tu thành mỗi một thức, lực lượng thân thể cũng sẽ tăng trưởng trên diện rộng.

Tu đến cảnh giới Kim Thân, lực lượng thân thể đã có thể so sánh với yêu tu cảnh giới thứ tư, tu đến Pháp Tướng cảnh, thân thể có thể phóng to thu nhỏ trình độ nhất định, càng phi thường lợi hại.

Sau khi Lý Mộ mở miệng, Huyền Độ vẫn chưa chối từ, hào phóng mang pháp môn tu hành cảnh giới thứ nhất của phật môn nói cho hắn.

Sau khi tu thành lục thức, thị giác, thính giác, khứu giác, vị giác các thứ đều sẽ có tăng lên trên diện rộng, Lý Mộ rất chờ mong đối với điều này.

Trở lại huyện nha, Lý Thanh còn chưa trở về, Hàn Triết đang muốn rời khỏi nha môn nhìn thấy Lý Mộ, ngẩn người, mừng rỡ nói: “Lý Mộ, ngươi rốt cuộc xuất gia rồi sao!”

Lý Mộ cúi đầu nhìn nhìn tăng bào của mình, lắc lắc đầu, vô tình đoạn tuyệt hy vọng của Hàn Triết.

“Đáng tiếc.” Hàn Triết vẻ mặt tiếc hận nhìn hắn, nói: “Bộ quần áo này, ngươi mặc rất đẹp.”

Hắn đứng ở cửa nha môn, ánh mắt đánh giá Lý Mộ, trên mặt dần dần hiện ra nét hồ nghi.

Không biết có phải hắn ảo giác hay không, hắn luôn cảm thấy Lý Mộ hôm nay, tựa như cùng trước kia có chút khác biệt, tựa như trở nên càng thêm ưa nhìn.

Lý Mộ thản nhiên nhìn hắn một cái, “Ngươi nhìn ta làm gì?”

“Không có gì…”

Hàn Triết cảm thấy mình nhất định là điên rồi, thế mà sẽ cảm thấy Lý Mộ đẹp, không kiên nhẫn phất phất tay, xoay người rời khỏi.

Lão Vương không có mặt, những ngày qua thay thế lão, Lý Mộ mới biết, lão Vương mới là trụ cột vững vàng trong nha môn, làm văn thư, việc lớn việc nhỏ trong nha môn, lão đều phải qua tay, mỗi ngày từ sớm bận đến muộn, từ trong bận đến ngoài.

Lý Mộ lại ở nha môn bạn một lúc, mới cầm quần áo bẩn về nhà.

Liễu Hàm Yên đứng ở trong sân, khi Lý Mộ đến gần, nàng bỗng bịt mũi, nhíu mày nói: “Cái gì thối như vậy, ngươi rơi xuống hố phân, đây là quần áo gì?”

Lý Mộ giơ giơ lên quần áo bẩn trong tay, nói: “Bộ quần áo công sai này bẩn rồi, lâm thời thay một bộ quần áo.”

Liễu Hàm Yên bịt mũi, từ trong tay hắn cầm lấy quần áo, vứt trong chậu, dùng nước sạch giội mấy lần, dứt khoát ngồi ở nơi đó, bắt đầu giặt giúp Lý Mộ.

Lý Mộ có chút xấu hổ, nói: “Ngươi đặt đó, lát nữa ta tự mình giặt đi.”

“Ta sợ ngươi giặt không sạch.” Liễu Hàm Yên than thở một câu, nói: “Thật không biết, ngươi là như thế nào mang quần áo làm cho thối như vậy…”

Liễu Hàm Yên ngồi ở nơi đó giặt quần áo, Lý Mộ cũng không tiện nhàn rỗi, mang đồ ăn phòng bếp lấy ra, xắn tay áo, ngồi xổm bên cạnh nàng, mang đồ ăn hôm nay muốn ăn rửa sạch.

Nàng vừa dùng sức chà quần áo, vừa nói: “Hiệu sách hôm nay lại móc được mấy quyển sách cũ, ta đặt ở thư phòng ngươi.”

Lý Mộ mang đồ ăn rửa xong đặt ở một bên, nói: “Ta có thời gian lại đọc.”

Hết chương 147.

Chương 148. Sư thúc

Tiệm sách Vân Yên các, hôm nay là một tiệm sách làm ăn tốt nhất huyện Dương Khâu, trừ bán sách, cũng thu sách cũ, xem xem có khả năng tái bản hay không.

Ngày thường gặp được sách thú vị, hoặc là đạo thư không chính thống ở dân gian, Liễu Hàm Yên đều sẽ giúp Lý Mộ mang về.

Liễu Hàm Yên giặt một chút, bỗng nhiên ngừng động tác trong tay, ánh mắt nhìn chằm chằm cánh tay Lý Mộ.

Lý Mộ kỳ quái nhìn về phía nàng, hỏi: "Ngươi làm sao vậy?"

Liễu Hàm Yên buông quần áo, dùng cái tay ướt bắt lấy cánh tay Lý Mộ, lăn qua lộn lại nhìn mấy lần, nói: "Sao ta cảm giác ngươi trắng lên, làn da cũng tốt lên rồi, sáng như vậy, mịn như vậy…"

Nàng bỗng nhiên nhìn về phía Lý Mộ, hỏi: "Ngươi sẽ không là giấu chúng ta, tu hành pháp môn trú nhan gì chứ?"

Nói từ trên nguyên tắc, chỉ cần Lý Mộ dựa theo pháp môn Huyền Độ cho hắn tu luyện, không ngừng khu trừ tạp chất của thân thể, da hắn sẽ càng ngày càng tốt.

Phật môn vốn là lấy rèn luyện thân thể làm chủ, bao gồm Tuệ Viễn ở trong, những hòa thượng kia của chùa Kim Sơn, người nào không phải da non thịt mềm?

Nhìn ánh mắt nghi ngờ của Liễu Hàm Yên, Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: "Đương nhiên không có."

Lý Mộ không tính để nàng cũng phật đạo kiêm tu, nàng mỗi ngày dẫn linh khí vào cơ thể, lại có bùa, vốn đã có thể tạo được tác dụng trú nhan, không cần thiết dệt hoa trên gấm nữa.

Nguyên nhân càng quan trọng hơn là, Lý Mộ thật sự tưởng tượng không ra, Liễu Hàm Yên toàn thân tỏa ánh sáng vàng, dùng đàn tranh hoặc là tỳ bà đập người, sẽ là bộ dáng thế nào…

“Ngươi trước kia đã như vậy?”

Liễu Hàm Yên vẫn không tin, nhưng cũng không xác định, bởi vì nàng trước kia chỉ từng thấy thân thể Lý Mộ, cũng chưa tận tay sờ.

Tay nàng ở trên cánh tay Lý Mộ vuốt ve qua lại, quái dị nói không nên lời, Lý Mộ hất tay nàng ra, nói: “Trước kia đã là như thế này, chỉ là ngươi chưa phát hiện mà thôi.”

Liễu Hàm Yên cẩn thận quan sát đôi mắt hắn, luôn cảm thấy da hắn so với trước kia trắng nõn non mịn hơn nhiều rồi.

Nhìn chút, liền cảm thấy Lý Mộ còn rất ưa nhìn, sắc mặt nàng không khỏi đỏ lên, khẽ ‘xùy’ một tiếng: “Trước kia chưa phát hiện, bộ dạng ngươi… , thật đúng là bộ người dạng chó.”

Lý Mộ không cam lòng chịu nhục, cười nói: “Như nhau thôi.”

Luận giá trị nhan sắc, Lý Mộ là có thể ganh đua dài ngắn với Liễu Hàm Yên, hai người đứng chung một chỗ, coi như là Kim Đồng Ngọc Nữ trai tài gái sắc, Liễu Hàm Yên mắng Lý Mộ chẳng khác nào mắng chính nàng.

Sau khi ăn cơm xong, Lý Mộ bắt đầu luyện tập pháp môn tu luyện lục thức Huyền Độ dạy cho hắn.

Trong quá trình tu hành, luyện phách và tu thức, không phải bắt buộc.

Đơn thuần dẫn đường luyện khí, hoặc là tụng niệm pháp kinh, đều có thể tăng trưởng pháp lực, cũng không ảnh hưởng cảnh giới đột phá, vô luận là luyện bảy phách hay tu lục thức, đều là vì khai phá thân thể lớn nhất hóa.

Người tu hành cảnh ngang nhau giới, luyện hóa Thi Cẩu, linh giác sâu sắc hơn xa xa so với chưa luyện hóa.

Mà tu thành lục thức, ngũ cảm và linh giác, cũng hơn xa chưa tu thành.

Lý Mộ tu thức thứ nhất là nhãn thức, sau khi thức này tu thành, mắt có thể rõ ràng nhìn thấy cảnh tượng ngoài vài dặm, thật ra có chút giống thiên lý nhãn thuận phong nhĩ vân vân,

theo tu vi tăng lên, phạm vi một thần thông này có thể nhìn thấy, nghe được, cũng sẽ xa hơn.

Huyền Độ lúc ấy có thể liếc một cái nhìn thấu Lý Mộ không có bảy phách, hẳn chính là vì vậy.

Tu hành một canh giờ, Lý Mộ lại cầm mấy mũi tên, ở trong sân luyện tập ném thẻ vào bình rượu.

"Lâm" pháp tuy lợi hại, nhưng pháp lực Lý Mộ quá thấp, không thể hoàn toàn khống chế, luôn không thể chính xác đả kích mục tiêu, ở trong hang động đã lãng phí không ít cơ hội, sau khi từ Chu huyện trở về, Lý Mộ chuẩn bị tăng mạnh một phen năng lực phương diện này.

Từ ném thẻ vào bình rượu bắt đầu luyện tập cơ sở, đợi tới sau khi thuần thục, lại tiến hành luyện tập bắn tên hoặc là phi tiêu.

Ở trước khi pháp lực hắn tăng trưởng đến mức có thể hoàn toàn khống chế một chiêu lôi pháp này, cũng chỉ có thể thông qua phương thức như vậy để nâng cao thực lực.

Sau khi từ Chu huyện trở về, Lý Mộ tiếp nhận vị trí của lão Vương, mỗi ngày bận tối mày tối mặt, không có thời gian đi vịnh Bích Thủy, hai ngày nay mới rảnh rỗi một chút, sáng sớm hôm sau, Lý Mộ liền đi tới vịnh Bích Thủy.

Trong phòng nhỏ bên bờ nước, Tô Hòa thản nhiên liếc Lý Mộ một cái, nói: "Con rắn nhỏ kia vừa đi, đệ quả nhiên không tới nữa…"

Lý Mộ bất đắc dĩ nói: "Đừng quậy nữa, lần này là thật có việc lớn xảy ra, đoạn thời gian trước đi Chu huyện một chuyến, sau khi trở về, trong nha môn lại một đống việc, vừa có rảnh, đệ liền tới thăm tỷ…"

Tô Hòa không trách hắn nữa, vừa ăn, vừa hỏi: "Cương thi Chu huyện bình định rồi sao?"

"Xem như bình định rồi." Lý Mộ giúp nàng xiên vài miếng thịt bò, nói: "Chạy mất một con phi cương, nhưng cao thủ Phù Lục phái đã đuổi theo, giải quyết nó hẳn cũng chỉ là vấn đề thời gian."

Nhắc tới phi cương, Lý Mộ không khỏi nhớ tới thi thể trong hồ.

Rất hiển nhiên, đó cũng là một phi cương, ở đáy nước được linh khí thấm đẫm hai mươi năm, đạo hạnh khẳng định không thấp.

Hơn nữa, cương thi khác, đều là tập hợp oán khí uế khí thiên địa sinh ra, thuộc loại vật âm tà, nàng lại là ngâm mình ở trong linh khí trưởng thành, trên người không có một chút thi khí nào, quỷ biết sẽ xảy ra biến dị gì hay không, có lẽ sẽ càng thêm khó chơi.

Hắn có chút lo lắng nói: "Đệ từng hỏi, tế đàn đáy nước kia, là một tòa trận pháp tinh diệu, từ bên ngoài phá vỡ, hầu như là không có khả năng, chỉ có đợi nàng ấy thực lực đủ, từ bên trong đi ra, nhưng khi đó, đệ lo lắng tỷ sẽ có nguy hiểm."

Nữ thi đáy nước đồng căn đồng nguyên với nàng, một cái thân thể, một cái hồn phách, lấy tập tính phi cương, chỉ sợ chuyện thứ nhất sau khi nàng đi ra, chính là cắn nuốt Tô Hòa.

Tô Hòa không thèm để ý nói: "Vậy để cô ta thử xem, lão nương cũng không phải ăn chay."

Lý Mộ bỗng sinh ra một sự tưởng tượng, hỏi: "Nếu chúng ta diệt linh thức của cô ta, tỷ chiếm cứ thân thể của cô ta, có thể sống lại không?"

"Không thể."

Tô Hòa lắc lắc đầu, nói: "Hồn thể không phải nguyên thần, không thể mượn xác sống lại, hồn chính là hồn, thi chính là thi, cho dù là kết hợp một thể, cũng là vật âm tà…"

Sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, giới hạn của sinh mệnh, ở trong lòng Lý Mộ, đã sớm mơ hồ không rõ.

Nếu nói có ý thức của mình, đều tính là sinh mệnh, như vậy vô luận là người, quỷ, hay là cương thi đã sinh ra ý thức, đều là sinh mệnh, chỉ là hình thái tồn tại khác nhau.

Nhưng mặc kệ thế nào, hắn đều không thể nhìn Tô Hòa bị thi thể đó cắn nuốt.

Hết chương 148.

Chương 149. Thiếu một tờ (1)

Hắn lấy ra mấy lá bùa, lại từ trên đầu mình giật xuống mấy sợi tóc, nói: "Nếu nữ thi đó có dấu hiệu phá trận mà ra, tỷ liền thúc giục bùa này, đệ sau khi nhìn thấy, sẽ mau chóng chạy tới."

Đây là một tấm Tiên Nhân Chỉ Lộ Phù Lý Mộ từ chỗ Lý Thanh cầu được.

Bùa này cũng có tác dụng truyền tin, sau khi dính khí tức tóc của Lý Mộ, sẽ tìm kiếm đến bản thân Lý Mộ, hắn nhìn thấy bùa này, liền biết Tô Hòa nơi này gặp phiền toái.

Bản thân Lý Mộ đương nhiên không phải đối thủ của nữ thi kia, nhưng hắn tràn đầy lòng tin đối với hai người sau khi hợp thể.

Cho dù đối mặt là đối thủ Tạo Hóa cảnh, hắn cũng có lòng tin phân cao thấp.

Từ vịnh Bích Thủy đi ra, Lý Mộ dùng Thần Hành Phù nhanh chóng trở lại huyện thành, sau đó mới chậm rãi đi bộ về phía huyện nha.

Huyện nha ước thúc đối với người tu hành rất nhỏ, Lý Thanh và Hàn Triết tới muộn về sớm cái gì, đều không phải vấn đề, từ sau khi Lý Mộ bước vào tu hành, Chu bộ đầu rõ ràng cũng không quản hắn nữa.

Hơn nữa xem bộ dáng Chu bộ đầu, tựa như có ý tứ để hắn tấn thăng bộ đầu, nhưng gã ám chỉ vài lần, đều bị Lý Mộ uyển chuyển từ chối.

Dù sao, nếu hắn cùng cấp với Lý Thanh, về sau liền không có lý do đi theo phía sau nàng.

Tới cửa huyện nha, Lý Mộ đang định đi vào, nhìn thấy một người đầu trọc bồi hồi ở cửa huyện nha, ánh sáng mặt trời chiếu ở trên đầu hắn, tỏa sáng.

Thấy hắn ở cửa nha môn đi tới đi lui, Lý Mộ đi qua, phi thường có lễ phép hỏi: "Đại sư, có chuyện gì sao?"

“Đại sư?”

Nam tử đầu trọc quay đầu, vẻ mặt phẫn nộ nhìn Lý Mộ, hỏi: “Ngươi con mắt nào nhìn thấy ta giống hòa thượng?”

Lý Mộ chỉ chỉ đầu mình.

Nam tử trung niên sờ sờ cái đầu trơn bóng, ngực phập phồng vài cái, giận dữ nói: “Lão tử là trọc, là trọc, không phải con lừa trọc!”

Lý Mộ nhìn kỹ, lúc này mới phát hiện, phía dưới đầu hắn, vẫn là có chút tóc, chỉ là đỉnh đầu so với Huyền Độ cùng Tuệ Viễn còn trọc hơn, Lý Mộ nhìn cái đầu tiên sẽ nhận sai cũng không kỳ quái.

Hắn ở trong lòng nói thầm, trọc thành như vậy, còn không bằng trực tiếp làm hòa thượng.

Nam tử đầu hói hồ nghi nhìn hắn: “Ngươi đang nói thầm cái gì thế, có phải cười ta hay không?”

Lý Mộ nghiêm mặt, nói: “Không có.”

Nam nhân hói đầu này cho hắn cảm giác rất cường đại, ít nhất cũng là cao thủ Thần Thông cảnh, không phải Lý Mộ có thể trêu chọc.

Hắn nghiêm túc nhìn nam tử đầu hói, hỏi: “Ngươi tới huyện nha có chuyện gì sao?”

Nam tử đầu hói nói: “Ta tìm Lý Thanh.”

Lý Mộ ngẩn ra một phen, thử hỏi: “Xin hỏi ngài là?”

Nam tử đầu hói mặt âm trầm, nói: “Ta đến từ tổ đình Phù Lục phái, ngươi đi vào tìm Lý Thanh, nói Mã sư thúc tìm nàng.”

Thì ra là người Phù Lục phái tới, trên mặt Lý Mộ lộ ra nụ cười, nói: “Thì ra là Mã sư thúc, mời vào mời vào, đầu nhi hẳn là ở bên trong, ta dẫn ngươi đi vào…”

Lý Mộ dẫn hòa thượng này đi vào phòng trực, cũng chưa nhìn thấy Lý Thanh, hẳn là đi tuần tra.

Lý Mộ nói với nam tử đầu hói: “Mã sư thúc ở nơi này nghỉ ngơi trước một lát, đầu nhi hẳn là một lát sẽ trở lại.”

Nam tử đầu hói xua tay, nói: “Thôi, nó không có mặt, ta tìm huyện lệnh của các ngươi cũng tương đương.”

Lý Mộ bỗng nhiên nghĩ đến, tên trọc này đến từ tổ đình Phù Lục phái, lại hiển nhiên là một nhánh của Lý Thanh, chẳng lẽ là đến khởi binh vấn tội đối với cái chết của Ngô Ba?

Trương huyện lệnh từng cố ý dặn dò Lý Mộ, nếu người Phù Lục phái tới, cứ nói hắn không có mặt. Lý Mộ cười cười, nói: “Xin lỗi, huyện lệnh đại nhân bây giờ không ở huyện nha.”

“Không ở?”

Mã sư thúc nhướng mày, hỏi: “Vậy hắn khi nào trở về?”

Lý Mộ lắc lắc đầu, “Không biết.”

Trương Sơn từ sảnh trước đi ra, khi nhìn thấy Lý Mộ, vẫy vẫy tay, nói: “Lý Mộ, ngươi chạy đi đâu thế, huyện lệnh đại nhân tìm ngươi cả sáng rồi, nơi đó có mấy hồ sơ chờ ngươi sửa sang lại…”

Hắn nhìn thấy Mã sư thúc bên cạnh Lý Mộ, ngẩn ra một phen, hỏi: “Đây là hòa thượng ở đâu ra?”

Mã sư thúc chỉ vào Trương Sơn, lớn tiếng nói: “Ngươi mới là hòa thượng, cả nhà ngươi đều là hòa thượng!”

“Ngươi hòa thượng này, nói cái gì thế?” Trương Sơn trừng mắt nhìn hắn một cái, nói: “Không thấy ta có tóc sao?”

Mã sư thúc xắn tay áo, cả giận nói: “Ngươi nói ai không có tóc!”

Trương Sơn tuyệt không yếu thế, trừng mắt nói: “Thế nào, nơi này là huyện nha, ngươi hòa thượng này, còn muốn động thủ?”

“Mã sư thúc, ngài sao lại đến đây?”

Một thanh âm lạnh nhạt, vang lên đúng lúc ở cửa nha môn.

Một lát sau, Mã sư thúc ngực phập phồng, nhìn Trương Sơn tránh ở cửa, bất mãn nói với Lý Thanh: “Ngươi nên quản thủ

hạ của ngươi một chút, quá mức không có quy củ…”

Lý Thanh giúp hắn rót chén trà, hỏi: “Mã sư thúc đến huyện nha, là có chuyện gì quan trọng sao?”

Mã sư thúc mang nước trà uống một hơi cạn sạch, nói: “Ngô Ba đã chết, mạch thứ năm của chúng ta tổn thất không nhỏ, tuy không trách huyện nha, nhưng hắn tóm lại cũng là chết ở trên việc công, huyện nha dù sao cũng phải cho câu trả lời…”

Mã sư thúc nói hiên ngang lẫm liệt, nhưng Lý Mộ lại cũng chưa nhìn ra hắn có bao nhiêu đau lòng cùng phẫn nộ. Hắn liên tục uống vài chén trà, bỗng nhiên nói: “Chuyện này, ta phải tìm huyện lệnh của các ngươi nói, ngươi dẫn ta đi tìm hắn…”

Trương huyện lệnh vốn không muốn gặp người tới từ Phù Lục phái, nhưng bất đắc dĩ Trương Sơn trong lúc vô ý bán đứng hắn, cũng không thể trốn tránh nữa.

Lúc Trương Sơn đi ra, trên mông có một dấu chân thật to, vẻ mặt xui xẻo nói với Mã sư thúc: “Huyện lệnh đại nhân cho mời…”

Sảnh trước huyện nha, Trương huyện lệnh mặt đầy nụ cười đi ra đón, nói: “Khách quý giá lâm, bản huyện chưa từ xa tiếp đón…”

Phù Lục phái ở Bắc quận thế lực tuy lớn, nhưng toàn bộ Bắc quận này, đều là quốc thổ Đại Chu, Mã sư thúc cũng không ra vẻ, mỉm cười nói: “Huyện lệnh đại nhân khách khí, khách khí…”

Trương huyện lệnh nói: “Nạn cương thi Chu huyện, thiếu chút nữa lan tràn đến bản huyện, may có cao nhân Phù Lục phái.”

Mã sư thúc nói: “Đều là việc nên làm mà, người tu hành, tự nhiên yêu quý bảo vệ dân chúng…”

Trương huyện lệnh đứng lên, giúp hắn thêm nước trà, nói: “Khách quý ở xa tới, không bằng nếm thử trà ngon bản huyện sưu tầm.”

Mã sư thúc vừa rồi đã uống vài chén trà, nhưng lại khó có thể từ chối Trương huyện lệnh nhiệt tình, vài chén trà xuống bụng, bụng đã có chút căng lên, hắn có ý muốn nhắc tới việc Ngô Ba, lại nhiều lần bị Trương huyện lệnh ngắt lời.

Trương huyện lệnh kéo đông kéo tây, chỉ dâu mắng hòe, luôn để hắn không thể vào đề tài chính.

Lại là một chén trà xuống bụng, Mã sư thúc rốt cuộc nhịn không được, nói thẳng: "Thực không dám giấu, huyện lệnh đại nhân, ta lần này là vì cái chết của Ngô sư điệt mà đến."

Hết chương 149.

Chương 150. Thiếu một tờ (2)

Trương huyện lệnh mặt lộ vẻ bi ai, nói: “Ngô bộ đầu chết, bản huyện cũng rất tiếc hận, đây không chỉ là tổn thất của Phù Lục phái, cũng là tổn thất của Dương Khâu huyện nha ta, mấy ngày nay, mỗi khi nghĩ đến việc này, bản quan liền vô cùng đau đớn, hận không thể mang cương thi kia nghiền xương thành tro…”

Mã sư thúc kinh ngạc nhìn Trương huyện lệnh, nếu là người không rõ, nhìn thấy bộ dáng này của hắn, chỉ sợ sẽ không cho rằng Ngô Ba là đệ tử của Phù Lục phái, mà là người thân nhất của Trương huyện lệnh…

Điều này làm những lời hỏi trách kia của hắn, cũng có chút nói không nên lời.

Nhưng mục đích chủ yếu hắn tới nơi này, vốn cũng không phải hỏi trách. Hắn vỗ vỗ bả vai Trương huyện lệnh, an ủi: “Thế sự vô thường, huyện lệnh đại nhân cũng không cần quá khó chịu, nén đau vượt qua, nén đau vượt qua nha…”

Trương huyện lệnh khóe mắt rưng rưng: “Bản quan đau lòng, đây đều là lỗi của bản quan, bản quan lúc ấy không nên để hắn đến Chu huyện…”

Mã sư thúc vội vàng nói: “Đây không phải lỗi của huyện lệnh đại nhân, huyện lệnh đại nhân không cần tự trách…”

Trương huyện lệnh thu hồi nước mắt, nói: “Không nói những chuyện đau lòng này nữa, đến, Mã đạo hữu, uống trà…”

“Không thể uống nữa, không thể uống nữa.” Mã sư thúc liên tục xua tay, nói: “Trương đạo hữu, tại hạ lần này đến huyện Dương Khâu, thật ra là có một chuyện muốn nhờ.”

Bị Trương huyện lệnh quấy lên như vậy, chuyện Ngô Ba, đã bị hắn hoàn toàn quên ở sau đầu.

Trương huyện lệnh mỉm cười hỏi: “Không biết Mã đạo hữu vì chuyện gì?”

Mã sư thúc thở dài, nói: “Tư chất của Ngô Ba, Trương đạo hữu cũng biết, chúng ta một nhánh này, là mang hắn coi như hạt giống trọng điểm bồi dưỡng, bây giờ hắn ngã xuống rồi, đối với chúng ta mà nói, là tổn thất rất lớn, ta lần này xuống núi, thật ra là muốn nhờ Trương đạo hữu giúp ta tìm vài hạt giống tốt…”

“Việc này, xin thứ cho bản quan lực bất tòng tâm.” Trương huyện lệnh nghe vậy, nghiêm mặt, thân thể cũng ngồi thẳng, nói: “Mã đạo hữu không thể không biết, đây là triều đình nghiêm lệnh cấm chỉ chứ?”

Mã sư thúc đương nhiên biết một điểm này, quan hệ của Phù Lục phái cùng Đại Chu triều đình, sở dĩ chẳng thân cận thế nào, chính là vì, triều đình ở trên chuyện này, chưa bao giờ tạo điều kiện cho bọn họ.

Đương nhiên, triều đình cũng có cân nhắc của triều đình, ngày sinh tháng đẻ, tuy chỉ có tám chữ đơn giản, nhưng ở trong mắt người tu hành, chúng nó không chỉ là con số, thông qua ngày sinh tháng đẻ của một người, gián tiếp lấy mạng hắn, là việc rất đơn giản.

Huống chi, nếu những người thể chất đặc thù kia bị tà tu biết ngày sinh tháng đẻ, nhất định tính mạng khó bảo toàn, cho nên, triều đình Đại Chu mới nghiêm lệnh cấm người ngoài quan phủ tiếp xúc hộ tịch.

Hắn không chút hoang mang từ trong lòng lấy ra một phong thư, đưa cho Trương huyện lệnh, nói: “Đây là thư của quận thủ đại nhân, Trương đạo hữu có thể xem trước.”

Trương huyện lệnh mở thư, đầu tiên xem là con dấu quận thủ chỗ lạc khoản, hắn đưa tay đặt ở bên trên, nhắm mắt cảm thụ một phen, sau khi xác nhận không có lầm, mới nhìn về phía nội dung bức thư.

Mã sư thúc mỉm cười nói: “Không chỉ có huyện Dương Khâu, lần này, Bắc quận mười ba huyện, quận thủ đại nhân đều mở trường hợp đặc biệt. Ta nghĩ, Phù Lục phái chúng ta cùng quận thủ đại nhân, Trương đạo hữu không đến mức cũng không tin chứ?”

Trương huyện lệnh cẩn thận đọc thư, nội dung trên thư này, giống hệt Mã sư thúc nói.

Có lẽ là vì lần này họa cương thi Chu huyện bình định, Phù Lục phái bỏ sức rất lớn, quận thủ đại nhân cố ý ở trong thư nói rõ, ở trên chuyện này, bảo hắn tạo điều kiện cho người Phù Lục phái một chút.

Mệnh lệnh của quận thủ, hắn không thể không theo.

Trương huyện lệnh nghĩ nghĩ, nói: "Phù Lục phái tuy có công đối với yên ổn Bắc quận, nhưng bản huyện chỉ có thể cho các ngươi tra hộ tịch ba năm, trong vòng ba năm, trong trẻ con mới sinh của huyện Dương Khâu, nếu có ai thể chất đặc thù, bản huyện có thể báo cho các ngươi, vượt qua thời hạn ba năm, bản quan sẽ không tra nữa."

Mã sư thúc gật gật đầu, nói: "Ba năm đủ rồi."

Trương huyện lệnh lại bổ sung nói: "Hơn nữa, xem xét tư liệu hộ tịch, chỉ có thể là bộ khoái Dương Khâu huyện nha ta, Lý bộ đầu cùng Hàn bộ đầu, đều không thể tham gia."

Đối với người tu hành mà nói, bát tự bị người khác biết được, hoặc là tra xét bát tự người khác, đều là tối kỵ, Mã sư thúc đối với điều này cũng không có dị nghị, cười nói: "Tất cả nghe Trương đạo hữu an bài."

…

Lý Mộ hôm nay chỉ ở nha môn hai canh giờ, liền lại đi bộ về nhà.

Cũng không phải hắn lười, mà là Trương huyện lệnh cho toàn bộ người tu hành trong huyện nha nghỉ, chỉ để lại Trương Sơn Lý Tứ bọn vài tên bộ khoái chưa từng tu hành đi phòng sổ sách, mang cửa sổ phòng sổ sách đóng chặt, thần thần bí bí, không biết đang làm chuyện gì.

Lý Mộ đối với việc này cũng không tò mò, cực kỳ hưởng thụ đối với loại rảnh rỗi khó được này.

Hắn mở cửa, đi đến trong sân, chỉ chốc lát sau, Liễu Hàm Yên liền từ một đầu khác của tường sân bay qua, nghi hoặc nói: "Hôm nay sao lại hết giờ làm sớm như vậy?"

Lý Mộ mang sách trong thư phòng chuyển ra phơi nắng, nói: “Hôm nay việc của nha môn không nhiều.”

Liễu Hàm Yên nói: “Ta cùng Vãn Vãn lát nữa muốn giặt quần áo, ngươi có quần áo bẩn hay không, ta giúp ngươi cùng nhau giặt.”

Lý Mộ lấy ra hai bộ quần áo bẩn, đưa cho nàng, nói: “Cảm ơn.”

Hắn cũng không khách khí với Liễu Hàm Yên, ngày thường, Liễu Hàm Yên và Vãn Vãn ngẫu nhiên sẽ giúp hắn giặt quần áo, các nàng gặp được việc nặng chuyển đồ các thứ, thì sẽ tìm đến Lý Mộ.

Liễu Hàm Yên xua tay, cầm quần áo bẩn của Lý Mộ, bay trở về sân nhà mình.

Lý Mộ chuyển ra một cái ghế dựa, thoải mái ngồi ở bên trên, vừa phơi nắng, tùy tay từ trên bàn đá cầm lấy một quyển sách để đọc.

Thời gian qua, huyện Dương Khâu cũng không yên ổn, thẳng đến ngày gần đây, mới rốt cuộc an bình chút.

Lý Mộ phơi nắng, cách vách truyền đến tiếng Liễu Hàm Yên cùng Vãn Vãn giặt quần áo, tất cả là hài hòa như vậy, mấy ngày nay đã trải qua không ít khúc chiết, sự thoải mái khó có được này, khiến Lý Mộ không khỏi cảm nhận được một tia hiện thế an ổn, năm tháng yên bình tốt đẹp…

Ánh mắt hắn nhìn phía trên sách, phát hiện nội dung trên sách rất quen thuộc.

Lý Mộ lật trang bìa, mới phát hiện bên trên viết ba chữ《Thần Dị Lục》.

Quyển sách này Lý Mộ ở huyện nha đã xem, hắn vốn định buông xuống, động tác trên tay lại dừng một chút.

Hắn nhớ rõ, huyện nha bản 《Thần Dị Lục》kia, ở giữa thiếu một tờ, lúc ấy Lý Mộ đang đọc say sưa, đối với một điểm này ký ức hãy còn mới mẻ.

Vân Yên các không biết từ đâu thu được quyển sách này, tuy cũ chút, nhưng cũng may không thiếu trang, Lý Mộ lật đến vài tờ đó, một lần nữa đọc.

Vài tờ này là giảng thân thể âm dương ngũ hành, cùng một nhịp thở với Lý Mộ và Liễu Hàm Yên, Liễu Hàm Yên hiển nhiên là từng đọc quyển sách này, còn đánh dấu ở bên trên.

Hết chương 150.

Chương 151. Ngũ hành

Chỗ nàng đánh dấu, vừa lúc là thuần âm thuần dương chi thể, chính là thể chất song tu trời sinh, tác giả còn ở nơi này biểu lộ quan điểm của mình.

Ý tứ đại khái là, thuần âm thuần dương chi thể, trong vạn người không gặp được một, giới tính, tuổi thích hợp, càng thêm hiếm thấy, nếu gặp, dứt khoát cùng nhau song tu đi, bằng không chính là cô phụ ông trời ban ân…

Liễu Hàm Yên giặt xong quần áo, lúc tới, vừa lúc nhìn thấy Lý Mộ đang xem một tờ kia.

Hai người ánh mắt đối diện, không khí có chút xấu hổ.

Lý Mộ ho nhẹ một tiếng, chủ động đánh vỡ xấu hổ, nói: "Song tu loại chuyện này, phải xem cảm tình…"

Tuy Liễu Hàm Yên cũng chưa từng nghĩ những thứ này, nhưng lúc này rõ ràng là chán ghét, nàng khẽ hừ một tiếng, nói: "Nhiều năm trôi qua như vậy, ngươi tìm được cảm tình của mình chưa?"

Một tên chó độc thân thế mà lại cười nhạo một tên chó độc thân khác, Lý Mộ hỏi lại: "Ngươi không phải cũng chưa tìm được?"

"Ta đó là không muốn tìm."

"Ta cũng là không muốn tìm."

Lý Mộ bỗng nhìn về phía Liễu Hàm Yên, nói: "Ngươi nói qua mấy năm, hai chúng ta nếu vẫn là một người chưa gả, một người chưa cưới, vậy…"

Liễu Hàm Yên nhíu mày: "Vậy thì như thế nào?"

Lý Mộ thở dài nói: "Vậy chúng ta cũng quá thảm rồi…"

Nhưng sau đó hắn liền phủ nhận khả năng này, nói: "Ngay cả Trương Sơn cũng có thể lấy được lão bà, ta hẳn là không đến mức…"

Lý Mộ cảm thán một câu, tiếp tục đọc sách.

Phía dưới một tờ này, là một tờ thiếu ở quyển kia của huyện nha.

Thứ Lý Mộ lần trước đọc được, nội dung thân thể có liên quan âm dương ngũ hành, cuối cùng đã tiếp nối rồi.

“Thuần âm, thuần dương, ngũ hành, bảy loại tiên thiên thể chất này, trời sinh tụ khí, tu hành một ngày, có thể bằng công phu mấy ngày của người thường. Hồn phách của ngũ hành âm dương, cũng có lực lượng tạo hóa, Động Huyền nếu có thể tập hợp đủ, kèm theo ngàn vạn hồn phách người sống, luyện hóa cho mình, có một tia cơ hội Siêu Thoát…”

Siêu Thoát, là xưng hô đối với cảnh giới thứ bảy của đạo gia.

Câu này nói là, người tu hành Động Huyền, nếu có thể tập hợp đủ hồn phách âm dương ngũ hành, lại kèm theo lượng lớn hồn lực phách lực, có một tia hy vọng, có thể thăng cấp Siêu Thoát cảnh.

Nhưng loại phương pháp này thật sự quá mức ác độc, không chỉ có cần tập hợp đủ hồn phách âm dương ngũ hành, còn cần giết lượng lớn vô tội người, lấy lực lượng hồn phách của họ, là hành vi của tà tu, khó trách trong quyển sách đó của huyện nha mang một tờ này xé đi.

Lui một bước mà nói, phép này tuy nghịch thiên, nhưng độ khó cũng không nhỏ.

Tà tu giết một người, cũng sẽ bị quan phủ truy nã, giết ngàn vạn, đã sớm bị chính đạo tiêu diệt, nào còn có mạng thăng cấp.

Hơn nữa, tập hợp đủ hồn phách âm dương ngũ hành, có dễ như nói?

Tính đến nay, trong người hắn biết đến, cũng không có mấy ai loại thể chất này.

Bản thân Lý Mộ là thuần dương.

Liễu Hàm Yên là thuần âm.

Triệu Vĩnh là hỏa hành chi thể, nhưng đã chết.

Nhâm Viễn là mộc hành chi thể, cũng bởi vì biến thành tà tu, đầu người rơi xuống đất.

Ngô Ba là thổ hành chi thể, thi thể còn là Lý Mộ tự tay thiêu.

Lý Mộ ngẩn ra một phen, bỗng ý thức được, thể chất đặc thù hắn quen biết cũng không ít, hơn nữa trừ hắn cùng Liễu Hàm Yên, chưa có ai có kết quả tốt…

Nghiêm khắc mà nói, bản thân Lý Mộ, cũng đã từng chết một lần.

Ở trong mấy tháng gần đây, chỉ bên người Lý Mộ, đã có thuần dương, hỏa, mộc, thổ hành chi thể, bởi vì đủ loại nguyên nhân, thân tử hồn tán.

Mặt trời trên đỉnh đầu dữ dội, Lý Mộ lại bỗng nhiên cảm giác được chung quanh thổi tới một trận gió âm, khiến cả người hắn cũng rùng mình một cái.

Liễu Hàm Yên nhìn trên cánh tay hắn nổi một tầng da gà nhỏ dày, ngẩng đầu nhìn mặt trời, nghi hoặc nói: “Ngươi lạnh lắm sao?”

Liễu Hàm Yên thấy Lý Mộ sắc mặt khác thường, đi tới hỏi: “Làm sao vậy?”

“Không có gì.” Lý Mộ lại nhìn một lần miêu tả trên《Thần Dị Lục》, sau đó có chút buồn cười lắc lắc đầu.

Triệu Vĩnh sẽ chết, là vì gã vì đu bám quận thừa, giết chết vợ chưa cưới, dựa theo luật pháp Đại Chu, đáng chém.

Nhâm Viễn sẽ chết, là vì gã tu hành lạc lối, hại mạng người ta, cũng bị xử trảm theo luật.

Hai người này, đều là ở chợ bán thức ăn xử trảm, một đao hạ xuống, hồn phi phách tán.

Về phần Ngô Ba, gã là chết ở trong tay phi cương, Lý Mộ tự tay đốt thi thể.

Mà tiền thân của Lý Mộ, bởi vì hắn nhập vào sống lại, nha môn cũng không xâm nhập điều tra.

Bốn người bọn họ chết, không chút liên hệ, cũng rất khó nhấc lên quan hệ với tà tu Động Huyền.

Là hắn thần kinh quá mức mẫn cảm.

Hắn mang 《Thần Dị Lục》 đặt ở một bên, một lần nữa cầm lấy một quyển sách xem.

Một khắc đồng hồ sau, Lý Mộ buông sách trong tay xuống, lại cầm lấy 《Thần Dị Lục》, quyển sách vừa rồi, hắn một chữ cũng không đọc vào.

Hắn mở ra 《Thần Dị Lục》 một tờ đó, lại bắt đầu đọc.

Cuối cùng Lý Mộ thở sâu, từ trên ghế đứng lên, mặc dù là nhận định cái này chỉ là trùng hợp, hắn cuối cùng vẫn tính đi nha môn xem một chút.

Liễu Hàm Yên nhìn hắn vội vàng ra ngoài, đuổi theo ra ngoài cửa, lớn tiếng hỏi: "Không phải đã hết giờ làm rồi sao, ngươi lại đi làm gì, buổi tối còn trở về ăn cơm hay không?"

Lý Mộ chạy tới trên đường, nhớ tới một chuyện quan trọng, lại rẽ quay về, nói với Liễu Hàm Yên: "Đi theo ta."

Liễu Hàm Yên nghi hoặc nói: "Đi đâu?"

Lý Mộ nói: "Đi huyện nha."

Liễu Hàm Yên nhíu mày nói: "Đi huyện nha làm gì?"

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: "Đừng hỏi nhiều như vậy, đi theo ta đi."

Liễu Hàm Yên không biết mục đích Lý Mộ bảo nàng đi nha môn, do dự một chớp mắt, vẫn gật gật đầu, nói: "Vậy ngươi đợi một chút, ta nói cho Vãn Vãn một tiếng…"

Lý Mộ sở dĩ dẫn theo Liễu Hàm Yên, là vì hắn biết Liễu Hàm Yên là thuần âm chi thể, âm dương ngũ hành có bảy, đã chết bốn, nếu thật sự có loại khả năng đó, như vậy tình cảnh của nàng sẽ phi thường nguy hiểm.

Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.

Chỉ có dẫn nàng theo bên người, Lý Mộ mới có thể yên tâm.

Lý Mộ và Liễu Hàm Yên đi vào huyện nha, nhìn thấy Hàn Triết, Lý Thanh, cùng với Mã sư thúc đứng ở trong sân.

Khi Hàn Triết nhìn thấy hắn, ngẩn ra một phen, hỏi: "Ngươi sao lại trở lại?"

Lý Thanh nhìn thấy Liễu Hàm Yên, sau sự kinh ngạc ngắn ngủi, hướng nàng mỉm cười, gật đầu ra hiệu.

Liễu Hàm Yên cũng mỉm cười đáp lễ.

Lý Mộ không để ý tới Hàn Triết, cùng Lý Thanh ánh mắt đối diện, xem như bắt chuyện, sau đó liền mang theo Liễu Hàm Yên đi tới phòng trực của lão Vương.

Phòng trực của lão Vương, một nửa là thư phòng, một nửa là kho công văn.

Liễu Hàm Yên đứng ở trong phòng trực, nghi hoặc hỏi: "Ngươi bảo ta đến huyện nha, rốt cuộc có chuyện gì?"

Lý Mộ từ trên giá sách ôm xuống một xấp hồ sơ, nói: "Ngươi ở nơi này ngồi trước một lát, chuyện khác đợi lát nữa nói sau."

Hết chương 151.

Chương 152. Âm dương (1)

Nếu sau lưng một loạt chuyện này có liên hệ, thật là có người đang thu thập hồn phách âm dương ngũ hành tu luyện, như vậy liền tuyệt đối không thể thiếu kim hành chi thể cùng thủy hành chi thể.

Ngũ hành chi thể vốn đã hiếm thấy, ở trong thời gian ngắn như vậy, năm người có loại thể chất quý hiếm này, trùng hợp tất cả đều chết, xác suất loại chuyện này xảy ra gần như không tồn tại.

So sánh với loại chuyện này, khả năng có tà tu đang thu thập hồn phách âm dương ngũ hành tu hành lớn hơn một chút.

Một xấp hồ sơ này, là án huyền bí huyện Dương Khâu trong nửa năm nay, nha môn còn chưa giải quyết, từ trong những hồ sơ này, có thể dễ dàng biết, rốt cuộc có người nào, ở trong nửa năm qua, bởi vì nguyên nhân ly kỳ tử vong.

Liễu Hàm Yên thấy Lý Mộ vẻ mặt nghiêm túc, cũng chưa hỏi nhiều, lẳng lặng ngồi ở một bên.

Lý Mộ thì mang những hồ sơ này đặt tới trước mặt mình, mở ra từng cái một, căn cứ tin tức bát tự của người chết, suy tính bọn họ có phải âm dương cùng ngũ hành chi thể hay không.

Liễu Hàm Yên ngồi ở bên hắn, nghiêng đầu, tò mò nhìn.

Trong viện, ánh mắt Hàn Triết luôn ở trên người Lý Thanh.

Trong một khắc ngắn ngủn này, tầm mắt Lý Thanh, đã hướng phòng trực kia nhìn hơn mười lần.

Khóe miệng Hàn Triết cong lên mỉm cười, thầm nghĩ, Lý Mộ ơi Lý Mộ, lại ngu xuẩn đến mức mang nữ nhân khác đến huyện nha, xem bộ dáng Lý Thanh, rõ ràng là rất để ý…

Xem hắn lát nữa giải thích như thế nào với Lý Thanh, nghĩ đến đây, Hàn Triết không khỏi có chút vui sướng khi người gặp họa, nụ cười trên mặt cũng càng thêm rạng rỡ.

Cười cười, tựa như là nghĩ thông chuyện gì, hắn nhìn nhìn Lý Thanh, lại nhìn nhìn chỗ phòng trực kia, tâm tình bỗng nhiên thấp xuống.

Ở giờ khắc này, chính hắn cũng không biết, Lý Mộ mang nữ nhân khác đến huyện nha, hắn là hy vọng Lý Thanh để ý, hay là không để ý…

Trong phòng trực, Lý Mộ đã tính toán qua, trong nửa năm qua, trong người bất ngờ chết bởi các loại sự kiện của huyện Dương Khâu, không có một vị nào là thể chất đặc thù.

Điều này làm hắn nhẹ nhàng thở ra, tảng đá trong lòng cũng hạ xuống.

Quả nhiên vẫn là mình nghĩ nhiều.

Liễu Hàm Yên thấy Lý Mộ vừa rồi luôn luôn bấm ngón tay, hỏi: "Ngươi đang tính cái gì?"

Lý Mộ nói: "Căn cứ bát tự, suy tính thể chất bọn họ."

Liễu Hàm Yên nhớ ra, Lý Mộ chính là sau khi hỏi bát tự của nàng, mới biết được nàng là thuần âm chi thể, nhất thời có hứng thú, nói: "Tính như thế nào, dạy ta nha…"

Lý Mộ đưa quyển sách kia cho nàng, nói: "Trên đây có ghi, tự ngươi xem đi."

Liễu Hàm Yên bĩu môi, tiếp nhận 《Thần Dị Lục》, bắt đầu tự mình xem.

Xem một lát, nàng bắt đầu dùng hồ sơ Lý Mộ vừa rồi tính tiến hành thử, những thứ này Lý Mộ đều đã kiểm nghiệm, không có một ai thể chất đặc thù, hắn từ trên cái giá một bên khác, lấy ra mấy phần hồ sơ, giao cho Liễu Hàm Yên, nói: "Ngươi thử xem mấy phần này…"

Mấy phần hồ sơ này, đều là hồ sơ nha môn đã kết án, không tồn tại điểm đáng ngờ, nào Lý Mộ cũng liền không xem tiếp. Triệu Vĩnh và Nhâm Viễn hồ sơ đều ở trong, hẳn là có thể để Liễu Hàm Yên tìm được cảm giác thành tựu học được tri thức mới.

Sau khi mang những hồ sơ này giao cho Liễu Hàm Yên, Lý Mộ tựa vào trên ghế, thở phào một hơi.

Vừa rồi ở nhà, hắn là thật sự bị miêu tả trên《 Thần Dị Lục 》dọa.

Cái gì Động Huyền tà tu, cái gì thăng cấp Siêu Thoát, vừa là âm dương ngũ hành, vừa là hồn phách vạn người, Lý Mộ xem mà kinh hồn táng đảm, lông tơ dựng thẳng.

Ngũ hành chi thể cũng không thông thường, Lý Mộ sở dĩ gặp được nhiều như vậy, là vì thân phận bộ khoái của hắn.

Triệu Vĩnh chết, là gã gieo gió gặt bảo, chẳng trách người khác.

Cuộc đời của gã, bởi hỏa hành chi thể dựng lên, cũng bởi hỏa hành chi thể mà ngã.

Nhâm Viễn cũng là tự cam rơi vào tà đạo, mới rơi vào kết cục hồn phi phách tán.

Mộc hành chi thể, khiến gã đi lên con đường tu hành, cũng đưa gã đến chợ bán thức ăn, dưới đao của đao phủ.

Mà Ngô Ba, gã chết trong tay phi cương kia, gã chết, cũng không có gì băn khoăn.

Mấy người này, vô luận như thế nào cũng không liên hệ đến cùng nhau.

Hắn dựa lưng ghế dựa, tự hỏi chốc lát giải thích với Lý Thanh như thế nào — nếu không mời nàng về nhà ăn lẩu, hoặc là ma lạt năng*?

(*:là món lẩu đường phố phổ biến tại Trung Quốc có nguồn gốc từ Tứ Xuyên)

Liễu Hàm Yên cầm những hồ sơ đó, bấm ngón tay, như có hứng thú tính, sau một lát, nàng cao hứng nói: “Ta tính ra rồi, kẻ tên Nhâm Viễn này, là mộc hành chi thể…”

“Kẻ tên Triệu Vĩnh này, là hỏa hành chi thể.”

“Kẻ tên Ngô Ba này, là thổ hành chi thể.”

“Người tên Trương Đại Phú này, là kim hành chi thể.”

“Người tên Vương Tiểu Tuệ này, là thủy hành chi thể…”

…

Liễu Hàm Yên nhíu mày, dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn Lý Mộ, nói: “Ta mới tính mấy cái, sao ngũ hành đều đầy đủ hết, trên sách này có phải viết lung tung hay không?”

Rầm!

Lý Mộ từ trên ghế đứng bật dậy, lại bởi vì biên độ động tác quá lớn, cả người lẫn ghế ngã xuống đất.

Nháy mắt kế tiếp sau khi ngã xuống đất, Lý Mộ liền từ trên mặt đất bò dậy, vội vàng hỏi: “Kim hành chi thể cùng thủy hành chi thể ở nơi nào?”

Liễu Hàm Yên đưa hai hồ sơ cho hắn, nói: “Nè, ngươi xem.”

Lý Mộ cầm lấy hồ sơ, ánh mắt nhìn qua.

Trương Đại Phú, Trương Đại Phú là người nào, nghe qua có chút quen tai…

Trương viên ngoại!

Trong đầu Lý Mộ, một thanh âm nổ vang, vụ án Trương gia thôn, nháy mắt hiện lên trong lòng.

Lúc ấy, sau khi phụ thân của Trương viên ngoại chết, trùng hợp bị chôn ở một nơi dưỡng thi, ở trong một tháng, biến thành cương thi, cắn chết Trương viên ngoại, thôn dân Trương gia thôn đến huyện nha báo án.

Con cương thi đó, về sau bị Hàn Triết diệt sát, vụ án Trương gia thôn cũng theo đó kết án, không có ai chú ý nữa.

Nhưng Trương viên ngoại sao có khả năng là kim hành chi thể?

Lý Mộ nhìn bát tự của Trương viên ngoại, bấm ngón tay tính toán, sắc mặt có chút trắng bệch.

Liễu Hàm Yên không tính sai, Trương viên ngoại thật sự là kim hành chi thể.

Lý Mộ cũng nhớ ra, thôn dân Trương gia thôn từng nói, Trương viên ngoại lúc trẻ tuổi, được một đạo trưởng nhìn trúng, ở đạo quan học đạo pháp hai năm, đây tất nhiên cũng bởi hắn là kim hành chi thể.

Giống loại ngũ hành chi thể này, nếu ly kỳ tử vong, huyện nha nhất định sẽ ngay lập tức điều tra, là khả năng tà tu hoặc yêu quỷ quấy phá.

Nhưng, Trương viên ngoại là bị phụ thân biến thành cương thi của hắn cắn chết, mà tập tính của cương thi, đó là sẽ cắn huyết mạch chí thân trước, hắn cắn chết Trương viên ngoại, hợp tình hợp lý, cũng hợp quy luật thiên đạo.

Hết chương 152.

Chương 153. Âm dương (2)

Như vậy, cái chết của Trương viên ngoại, liền không có bất cứ điểm đáng ngờ nào, hắn bị biến thành cương thi, đánh mất nhân tính làm hại chí thân, không có ai sẽ nhàn rỗi nhàm chán, lại suy tính một lần ngày sinh tháng đẻ của hắn.

Đây là có người đang cố ý che giấu, che giấu sự thực Trương viên ngoại là kim hành chi thể, hắn đang cố ý dời đi sức chú ý của đám người Lý Mộ!

Nếu Lý Mộ đoán là thật, chỉ sợ Trương lão viên ngoại chết, cùng với hắn biến thành cương thi, đều không phải ngoài ý muốn!

Có người ở sau lưng chủ đạo tất cả cái này, hắn tạo thành biểu tượng Trương viên ngoại bị cha đẻ giết chết, mục đích chân thật, từ đầu tới cuối, chỉ có hồn phách của Trương viên ngoại!

"Còn có Vương Tiểu Tuệ…"

Lý Mộ nhìn về phía phần hồ sơ thứ hai, sau khi tính toán, phát hiện Vương Tiểu Tuệ cũng thật là thủy hành chi thể, nhưng nguyên nhân cái chết của nàng là bệnh chết, nha môn sở dĩ chưa tra kỹ nguyên nhân, là vì…

Là vì sau khi nàng chết, hồn phách tìm được Lý Mộ cùng Lý Thanh, cầu bọn họ hỗ trợ, mang con của nàng, giao cho ca ca của nàng.

Vương Tiểu Tuệ, chính là Trương Vương thị.

Âm linh đầu tiên Lý Mộ sau khi tới thế giới này gặp được.

Đến tận đây, ngũ hành chi thể đã đầy đủ hết, cộng thêm Lý Mộ, âm dương ngũ hành bảy loại hồn phách, đã có sáu, chỉ thiếu thuần âm. Trong thời gian ngắn ngủn, huyện Dương Khâu đã chết nhiều người thể chất đặc thù như vậy, huyện nha lại chưa phát hiện chút nào, nhìn như không thể tưởng tượng, nhưng nếu nghĩ kỹ, mỗi một cái lại đều hợp tình hợp lý.

Triệu Vĩnh và Nhâm Viễn, là Trương huyện lệnh xin, quận thủ lạc ấn, kéo tới chợ bán thức ăn chém đầu, có ai sẽ hoài nghi phương diện này có vấn đề?

Trương viên ngoại chết, chết bởi phụ thân biến thành cương thi của hắn, tương tự sẽ không khiến người ta hoài nghi.

Cái chết của Ngô Ba càng không cần phải nói, gã chết ở Chu huyện, chết ngoài ý muốn ở trong tay con phi cương vừa mới tiến hóa kia, ai sẽ hoài nghi, gã chết, sẽ có liên hệ với Triệu Vĩnh Nhâm Viễn, cùng với Trương viên ngoại.

Trương Vương thị là bệnh chết, Lý Mộ cùng Lý Thanh tự mình giúp nàng xử lý hậu sự, âm linh của chính nàng cũng chưa kêu oan, huyện nha tự nhiên cũng sẽ không điều tra kỹ.

…

Lý Mộ chỉ cảm thấy cả người phát lạnh, tuy trong lòng hắn còn có mấy bí ẩn chưa giải được, nhưng không hề nghi ngờ, mấy vụ án này, nhìn như không có quan hệ, sau lưng lại có ngàn vạn luồng liên hệ.

Có người dùng mấy tháng, thậm chí thời gian lâu hơn nữa, ở huyện Dương Khâu, làm một bố cục rất lớn.

Hắn ở dưới tình huống chưa dẫn tới bất luận kẻ nào chú ý, thu thập được hồn phách âm dương ngũ hành, bày ra một bố cục này, mang tất cả bọn họ đều tính kế ở cùng một chỗ.

Thậm chí ngay cả huyện nha, cũng thành công cụ hắn thu liễm linh hồn.

Mà mục đích cuối cùng của hắn, trên《Thần Dị Lục》nói rất rõ ràng.

Hắn là cường giả Động Huyền cảnh giới thứ sáu.

Hắn muốn thăng cấp Siêu Thoát.

Mấy tháng qua, sự kiện vụ án to nhỏ Lý Mộ trải qua, sau lưng đều có một đôi tay vô hình đang quấy động tất cả.

Càng làm hắn nghĩ kỹ mà sợ là, nếu chủ nhân ban đầu thân thể này chết, vốn là một khâu trong kế hoạch này, Lý Mộ sau

khi mượn xác sống lại, người sau màn này, chẳng phải là luôn chú ý hắn?

Nghĩ đến đây, một luồng khí lạnh, từ xương sống Lý Mộ xộc thẳng lên, khiến toàn thân hắn cũng có chút mê muội, thân thể loạng choạng, vịn bàn mới đứng vững.

Liễu Hàm Yên lo lắng nhìn hắn, khẩn trương nói: "Lý Mộ, ngươi không sao chứ, rốt cuộc đã xảy ra cái gì, ngươi đừng làm ta sợ nha…"

Lý Mộ nếu nói cho nàng đã xảy ra chuyện gì, mới là kinh hãi thật sự, nhưng Liễu Hàm Yên bám mãi không nhả, kiên định nói: "Mặc kệ đã xảy ra chuyện gì, chúng ta cùng nhau gánh vác…"

Lý Mộ rơi vào đường cùng, thở dài, mở ra 《Thần Dị Lục》, chỉ vào nội dung một tờ đó.

Liễu Hàm Yên vốn là thông minh, sau khi đọc được miêu tả về âm dương ngũ hành chi thể kia, lại liên tưởng đến thứ mình vừa rồi tính đến, sắc mặt lập tức trở nên tái nhợt.

Nàng túm lấy ống tay áo Lý Mộ, thấp thỏm nói: "Cái này, cái này có thể chỉ là trùng hợp, không phải nói, còn muốn, còn muốn thuần âm thuần dương chi thể sao… , a, bảy phách của ngươi trước đó cũng đã đánh mất…"

Lý Mộ thở ra một hơi, nói: "Chỉ sợ hắn thiếu, chỉ có thuần âm chi thể."

"Có thể là trùng hợp hay không…" Liễu Hàm Yên vẫn không thể tin được, lẩm bẩm: "Trên sách nói, trừ hồn phách âm dương ngũ hành, còn cần lượng lớn hồn phách người sống, nơi nào sẽ chết mấy ngàn hơn vạn người, quan phủ sẽ không phát…"

Nàng đang nói, tự dưng im bặt, ánh mắt hai người nhìn nhau, trong mắt đồng thời lộ ra chấn động, bật thốt lên nói: "Chu huyện!"

Dân chúng bởi nạn cương thi Chu huyện mà chết, nhân số đã hơn một ngàn, nếu là hồn phách bọn họ bị người ta lấy đi, vừa lúc thỏa mãn một yêu cầu cuối cùng của phương pháp kia.

Liên tưởng đến trong cơ thể những xác sống đó không có phách lực gì, con phi cương kia, hai lần mặc kệ đám người Lý Mộ không để ý, tựa như là nhận định Ngô Ba, nỗi băn khoăn trong lòng Lý Mộ lại phá giải được một cái.

Chỉ sợ lúc đó, thứ người sau lưng kia cần, chỉ còn Ngô Ba hồn phách thổ hành chi thể này.

Như vậy, một điểm đáng ngờ duy nhất trong cái chết của Ngô Ba cũng có thể giải thích thông.

Cả người Liễu Hàm Yên rét run, cầm lấy tay Lý Mộ, run giọng nói: "Lý Mộ, ta, ta có chút sợ…"

Đừng nói Liễu Hàm Yên, ngay cả Lý Mộ trong lòng cũng rất sợ, nhưng hắn chỉ có thể nắm chặt tay nàng, an ủi: "Không sao, không có ai biết ngày sinh tháng đẻ của ngươi, không sao…"

Lý Thanh từng nói, mặc dù là người tu hành, không biết bát tự, cũng không có khả năng liếc một cái nhìn thấu thể chất khác.

Nếu là những thể chất đặc thù này dễ dàng bị tìm được như vậy, Phù Lục phái cũng sẽ không tốn bao nhiêu công xin giúp đỡ quan phủ địa phương.

Đây cũng là một bí ẩn lớn nhất trong lòng Lý Mộ trước mắt.

Trừ Ngô Ba, độc thủ màn này sau, là như thế nào biết những người này là thể chất đặc thù, chẳng lẽ cường giả Động Huyền, có được năng lực phỏng đoán bát tự của người khác?

Cửa phòng trực truyền đến hai tiếng bước chân.

Lý Thanh cùng Hàn Triết đứng ở cửa, nhìn thấy Lý Mộ cùng Liễu Hàm Yên hai tay nắm chặt.

Hàn Triết ngẩn ra một phen, lập tức xoay người, nói: "Xin lỗi, quấy rầy các ngươi rồi."

Ánh mắt Lý Thanh đảo qua ở trên thân hai người, vẻ mặt chưa thay đổi, yên lặng xoay người rời khỏi.

Hàn Triết xoay người, hát điệu hát dân gian, hỏi Lý Mộ nói: "Ngươi quả nhiên lựa chọn Liễu cô nương rồi sao?"

Lý Mộ không có tâm tư trả lời hắn, chậm rãi đi ra khỏi phòng trực, ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Bầu trời đỉnh đầu mặt trời chói chang, cũng chưa thể mang tới cho Lý Mộ một tia ấm áp.

Hết chương 153.

Chương 154. Bố cục (1)

Người khác trong huyện nha cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, Trương Sơn và Lý Tứ đi ra khỏi phòng hồ sơ, vừa nói vừa cười trò chuyện, Hàn Triết nhìn nhìn Lý Mộ, lại nhìn nhìn Liễu Hàm Yên còn nắm chặt bàn tay hắn, mặt lộ vẻ vui mừng…

Thấy Trương Sơn cùng Lý Tứ đi ra, Mã sư thúc đi lên phía trước, vội vàng hỏi: "Thế nào, có phát hiện sao?"

Trương Sơn nói: "Đã tìm được một thuần âm chi thể, còn là nữ."

"Ở đâu!" Mã trưởng lão mặt lộ vẻ mừng như điên, lập tức hỏi.

Thuần âm thuần dương chi thể, so với ngũ hành chi thể quý giá hơn nhiều, chỉ cần tìm được một vị thuần âm chi thể, nhiệm vụ của hắn lần này, liền xem như viên mãn rồi.

Trương Sơn lắc lắc đầu: "Đáng tiếc…"

Trong lòng Mã trưởng lão lộp bộp một cái, hỏi: "Đáng tiếc cái gì?"

Trương Sơn lắc lắc đầu, nói: "Ba tháng trước, chết non rồi…"

Lý Mộ sải bước lao tới trước mặt Trương Sơn, hỏi: "Ngươi nói cái gì?"

Trương Sơn bị dọa giật mình, lẩm bẩm: "Một bé gái thuần âm chi thể huyện chúng ta, chết non rồi…"

Thân thể Lý Mộ loạng choạng, chỉ cảm thấy trời đất xoay chuyển một trận, Liễu Hàm Yên bên cạnh vội vàng đỡ lấy hắn.

Đến tận đây, âm dương ngũ hành, đã đầy đủ hết.

Lý Mộ tiền thân là thuần dương chi thể.

Trương viên ngoại là kim hành chi thể.

Nhâm Viễn là mộc hành chi thể.

Trương Vương thị là thủy hành chi thể.

Triệu Vĩnh là hỏa hành chi thể.

Ngô Ba là thổ hành chi thể.

Ba tháng trước, bé gái chết non, là thuần âm chi thể.

Bảy người bọn họ, giới tính khác nhau, tuổi khác nhau, thân phận khác nhau, nguyên nhân cái chết khác nhau, nhìn ở mặt ngoài, không có bất cứ liên hệ nào, âm thầm lại đã tập trung đủ âm dương ngũ hành.

Lại có nạn cương thi Chu huyện, dân chúng tử vong hơn ngàn, tích lũy lượng lớn hồn phách người sống.

Mang những hồn phách này, dùng Âm Dương Ngũ Hành Luyện Hồn Đại Trận luyện hóa, có thể khiến người tu hành Động Huyền cảnh, có một tia cơ hội Siêu Thoát.

Tâm tình Lý Mộ giờ phút này khó có thể dùng lời nói mà hình dung được, hắn mở miệng mãi, ngay cả thanh âm cũng không phát ra được.

Động Huyền…

Hai chữ này, tựa như tảng đá lớn ngàn cân, đè ở trong lòng hắn.

Liễu Hàm Yên gắt gao nắm tay hắn, ngẩng đầu, sắc mặt tái nhợt nhìn hắn.

Lý Mộ biết rõ bất cứ sự sợ hãi nào cũng là vô dụng, hắn thở sâu, mặc niệm Thanh Tâm Quyết, nhìn Liễu Hàm Yên, nói: “Thuần âm đã có, không cần lo nữa, ngươi về nhà trước đi.”

Liễu Hàm Yên biết mình không thể giúp gì, gật gật đầu, nói: “Ngươi nhất định phải chú ý an toàn, ta ở nhà chờ ngươi.”

Nàng nhìn Lý Mộ một cái cuối cùng, xoay người rời khỏi.

Trong sân huyện nha, Trương Sơn và Lý Tứ đang nói chuyện phiếm, Mã sư thúc vỗ đùi thở dài thở ngắn, Hàn Triết chờ xem náo nhiệt của Lý Mộ, Lý Mộ đi đến trong phòng trực, đóng cửa phòng lại.

Trong khoảng thời gian ngắn, tiếp nhận lượng lớn tin tức, một mình hắn không thể thừa nhận.

Ở thế giới này, người hắn có thể tín nhiệm, tín nhiệm nhất, chỉ có Lý Thanh.

Lý Thanh đang ngồi ở bên cạnh bàn, im lặng đọc sách, ngẩng đầu nhìn Lý Mộ một cái, hỏi: "Liễu cô nương đi rồi?"

"Đi rồi." Lý Mộ đi tới, nhìn nàng, nhắc nhở: "Đầu nhi, ngươi cầm sách ngược rồi."

Lý Thanh bất động thanh sắc chỉnh sách lại, hỏi: "Có chuyện gì sao?"

Lý Mộ mang 《Thần Dị Lục》 lật đến một tờ đó, nói: "Đầu nhi, ngươi xem xem nơi này."

Ánh mắt Lý Thanh nhìn qua, nghĩ nghĩ, nhìn về phía Lý Mộ, hỏi: "Ngươi muốn tìm một nữ tử thuần âm chi thể song tu?"

Không đợi Lý Mộ trả lời, nàng liền nhíu mày nói: "Đây là điều triều đình không cho phép, cho dù là bọn Trương Sơn tra được nữ tử thuần âm chi thể, cũng không thể nói cho ngươi, với lại, cho dù có thể tìm được, tuổi các ngươi cũng không nhất định thích hợp…"

Nàng xem là âm dương song tu một đoạn đó, Lý Mộ bất đắc dĩ nói: "Không phải câu này, là phía dưới, câu phía dưới kia…"

Lý Thanh dời ánh mắt xuống, thấy trên sách viết, "Hồn phách ngũ hành âm dương, có lực lượng tạo hóa, Động Huyền nếu có thể tập hợp đủ, kèm theo ngàn vạn hồn phách người sống, luyện hóa cho mình, có một tia cơ hội Siêu Thoát…"

"Ngươi lo lắng bị tà tu đoạt phách?"

Lý Thanh nhìn hắn một cái, nói: "Yên tâm đi, không biết ngày sinh tháng đẻ, không ai có thể biết thể chất của ngươi…"

Lý Mộ đặt hồ sơ đám người Triệu Vĩnh ở trên bàn trước mặt nàng, nói: "Trương Sơn vừa mới tra được, ba tháng trước, huyện Dương Khâu chết non một bé gái thuần âm chi thể, còn

có nạn cương thi Chu huyện, cái chết của Ngô Ba, những thứ này không có khả năng tất cả đều là trùng hợp…”

Lý Thanh đọc từng hồ sơ, sắc mặt dần dần trở nên nghiêm nghị, nói: “Âm dương ngũ hành, chỉ thiếu thuần dương…”

Vừa dứt lời, nàng bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Lý Mộ.

Trên mặt Lý Mộ lộ ra một nụ cười khổ, nói: “Không thiếu một ai.”

Lý Thanh đứng bật dậy, sau đó trên mặt lại hiện ra một tia nghi hoặc, nói: “Nếu thật sự có tà tu cần hồn phách âm dương ngũ hành, vì sao ba hồn của ngươi vẫn còn?”

Lý Mộ nhìn nàng, thở sâu, nói: “Việc tới nước này, có một số việc, ta cũng không thể giấu đầu nhi nữa.”

Trên mặt Lý Thanh lộ ra nét khó có thể tin: “Chẳng lẽ ngươi…”

“Không sai.”

Lý Mộ gật gật đầu, nói: “Vốn ta đã chết, nhưng ba hồn lại được một tiền bối cao nhân cứu, tiền bối đó thấy ta là thuần dương chi thể, nói ta cùng hắn có duyên thầy trò, truyền ta rất nhiều đạo thuật thần thông, sau đó liền nhẹ nhàng rời đi, nói ngày sau có duyên còn có thể gặp lại, hơn nữa báo cho ta, bảo ta đừng lộ ra thân phận của hắn…”

Lý Thanh nhẹ nhàng thở ra,

Nàng không phải chưa từng hoài nghi Lý Mộ, hắn sau khi chết một lần, tính tình bỗng nhiên thay đổi hẳn, từ lúc trước nhát gan sợ phiền phức, gặp chuyện có thể trốn thì trốn, trở nên có trách nhiệm, có đảm đương, khiến nàng nhìn với cặp mắt khác xưa, còn hiểu các loại thần thông cùng đạo thuật thần kỳ…

Loại biến hóa này, trái lại giống như bị người ta đoạt xá.

Nhưng, ở mấy tháng trước, các nàng đã trải qua nhiều tầng nghiệm chứng, đã sớm bài trừ khả năng này.

Mặc dù là người tu hành đạo hạnh cao tới đâu, cũng không có khả năng ở trong thời gian ngắn như vậy hoàn toàn nắm giữ thân thể người khác, càng đừng nói tránh thoát pháp khí tra xét. Cách nói của Lý Mộ, mặc dù ly kỳ, nhưng cũng là lý do duy nhất có thể giải thích thông những biến hóa xảy ra trên người hắn.

Giờ phút này, Lý Mộ chết giả, cùng với sau khi hắn thức tỉnh, bỗng nhiên hiểu được các đạo thuật, pháp kinh kia, đều có giải thích hợp lý.

Cho tới nay, một số điểm đáng ngờ nào đó tồn tại trong lòng Lý Thanh, cũng theo đó thoải mái.

Lý Mộ cũng lặng yên nhẹ nhàng thở ra.

Thừa dịp cơ hội này, vừa lúc đánh mất hoài nghi trong lòng Lý Thanh, mới là mục đích thật sự của hắn.

Dù sao, một người chết mà sống lại, bỗng nhiên hiểu được nhiều đạo thuật thần thông như vậy, người bình thường đều sẽ cảm thấy trong đó có vấn đề.

Hết chương 154.

Chương 155. Bố cục (2)

Nếu không phải bọn họ đã sớm nghiệm rõ đúng người đối với Lý Mộ, chỉ sợ Lý Mộ đã bị coi là tà tu để xử lý.

Việc đến nay, Lý Mộ vẫn không biết, ở trên người hắn đã xảy ra chuyện gì, nhưng không hề nghi ngờ là, biến hóa trên người hắn, so với đoạt xá trọng sinh cao cấp hơn nhiều…

Sức chú ý của Lý Thanh về tới bản thân chuyện này, vô cùng nghiêm túc nói: "Chuyện này, phải lập tức nói cho huyện lệnh đại nhân…"

Lý Mộ nghĩ nghĩ, hỏi: "Đầu nhi, có thể trên quyển sách này nói là giả hay không?"

Lý Thanh lắc lắc đầu, nói: "Cho dù sách này nội dung là giả, nhưng có người đang lợi dụng quyển sách này bố cục, lại không có khả năng giả."

Nàng nhìn Lý Mộ, lo lắng nói: "Nếu người nọ cần hồn phách thuần dương, vậy nhất định sẽ không bỏ qua ngươi, hắn còn có thể trở về…"

Trong lòng Lý Mộ rất rõ, người sau lưng kia đã chiếm được mọi thứ y muốn, thở dài một tiếng, nói: "Chuyện này, không phải chúng ta có thể quyết định, vẫn là lập tức bẩm báo huyện lệnh đại nhân đi…"

Huyện Dương Khâu chỉ là một huyện thành nhỏ, Trương huyện lệnh cũng chỉ có tu vi cảnh giới thứ ba Tụ Thần.

Mà có tư cách bày âm dương ngũ hành luyện hồn trận, ít nhất cũng là Động Huyền đỉnh phong.

Cảnh giới thứ sáu Động Huyền, kém một bước, liền có thể thật sự bước vào tồn tại thượng tam cảnh, đừng nói Trương huyện lệnh, cho dù là quận thủ Bắc quận, trong mắt hắn, cũng như con kiến.

Sảnh trước huyện nha, Trương huyện lệnh đang nhàn nhã uống trà.

Mấy tháng qua, huyện Dương Khâu rất không yên ổn, án mạng một cái tiếp một cái.

Vừa là cương thi, vừa là tà tu, ngay cả đệ tử hạch tâm Phù Lục phái cũng đã chết một người, hắn làm huyện lệnh, cả ngày lo lắng đề phòng, cũng may gần một tháng qua, trong huyện cuối cùng thái bình hơn không ít, chưa thêm cho hắn nhiễu loạn gì.

Nếu không có công lớn gì, chiến tích năm nay là không trông cậy vào, nhưng cũng may cũng chưa xảy ra sai lầm gì lớn, không đến mức đội sổ ở mười ba huyện Bắc quận, ít nhất mạnh hơn Chu huyện nhiều.

Ngoài sảnh truyền đến tiếng đập cửa, Trương huyện lệnh buông chén trà, nói: "Tiến vào."

Hai bóng người từ bên ngoài đi vào, Trương huyện lệnh giương mắt nhìn, hỏi: "Thanh cô nương, Lý Mộ, là Trương Sơn Lý Tứ bọn họ lại tra được thể chất gì đặc thù phải không?"

Lý Mộ lắc lắc đầu.

Trương huyện lệnh ngồi ngay ngắn, cảnh giác nói: "Là trong huyện lại đã xảy ra án mạng phải không?"

Lý Mộ tiếp tục lắc đầu.

Trương huyện lệnh nhẹ nhàng thở ra, một lần nữa nâng chén trà lên, nói: "Không phải xảy ra án mạng thì tốt rồi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì…"

Lý Mộ nhìn hắn dáng vẻ khẩn trương, nghĩ đến Trương huyện lệnh nhát gan, ho nhẹ một tiếng, nói: "Đại nhân, nếu không ngài ngồi vững trước…"

"Nói gì vậy!" Trương huyện lệnh nhướng mày, ngồi đường hoàng tựa vào ghế, nói: "Ngươi cho rằng bản quan là bị dọa mà lớn lên sao, bản quan là ai, trường hợp nào chưa từng gặp, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nói!"

Lý Mộ nói: "Chúng ta tra được một ít manh mối, vô cùng có khả năng, có một tà tu Động Huyền đỉnh phong, ở huyện chúng ta, tập hợp đủ hồn phách âm dương ngũ hành chi thể, lại

ở Chu huyện sử dụng cương thi giết hại dân chúng, thu thập hồn phách, muốn luyện hóa chúng nó, thăng cấp Siêu Thoát…”

Phốc…

Trương huyện lệnh phun ra một ngụm nước trà, chén trà đánh rơi trong lòng, cả người từ ghế dựa trượt xuống đất.

Đũng quần hắn ướt sũng một mảng, cũng bất chấp lau, cuống quít từ trên mặt đất bò dậy, hỏi: “Ngươi nói cái gì, lặp lại lần nữa?”

Lý Mộ mang mấy phần hồ sơ vụ án đặt lên bàn, nói: “Trong nửa năm qua, trong huyện Dương Khâu, bảy vị có huyết mạch thuần âm thuần dương, cùng với ngũ hành chi thể, đều bởi vì các loại nguyên nhân tử vong, mà cái chết của bọn họ, cũng đều có kỳ quái, chúng ta hoài nghi, sau lưng có người đang khống chế…”

Thuần âm, thuần dương, ngũ hành chi thể, gom đủ không sót một cái nào, không cần đầu để nghĩ, cũng biết điều này ý nghĩa cái gì.

Trương huyện lệnh cười ha ha, nói: “Trùng hợp, nhất định là trùng hợp!”

Lý Thanh nghiêm nghị nói: “Đại nhân, không có khả năng có nhiều trùng hợp như vậy, những trùng hợp này gom lại một chỗ, sau lưng nhất định có người thúc đẩy.”

Trương huyện lệnh chỉ vào mấy phần hồ sơ, nói: “Các ngươi nhìn đi, Trương Vương thị là bệnh chết, cái này là qua tay hai người các ngươi, Triệu Vĩnh và Nhâm Viễn, đều là bản quan tự mình giám trảm, Trương viên ngoại là bị lão cha cương thi của hắn cắn chết, về phần Ngô Ba, vậy càng nói nhảm, hắn là bị phi cương cắn chết, chuyện liên quan gì tà tu quan Động Huyền?”

Lý Mộ đã lần rõ mạch lạc việc này, giải thích: “Vụ án Nhâm Viễn lộ ra kỳ quái, tựa như là có người cố ý dẫn hắn tu hành, cố ý để hắn rơi vào tà đạo, mượn tay nha môn, đạt được hồn phách của hắn, như vậy, mặc dù Nhâm Viễn là mộc hành chi thể, cũng không có ai sẽ hoài nghi cái khác, mà ở Chu huyện,

Ngô Ba cùng hơn một ngàn người dân Chu huyện chết, cũng không phải ngẫu nhiên…”

Trương huyện lệnh vẫn không tin, hỏi: “Đao phủ một đao hạ xuống, hắn liền hồn phi phách tán, tà tu kia làm sao đạt được hồn phách của hắn?”

Lý Thanh nói: “Đối với người tu hành Động Huyền mà nói, ở trước khi đao phủ hành hình, liền rút ra hồn phách của bọn họ, không phải việc khó.”

Lý Mộ nói tiếp: “Nhâm Viễn và Trương viên ngoại giống nhau, đều là vì một lý do chính đáng, để chúng ta xem nhẹ thể chất đặc thù của bọn họ, trong đó, thầy địa lý giúp Trương lão viên ngoại chọn mộ huyệt, còn có sư phụ của Nhâm Viễn, nhất định có vấn đề…”

Nghĩ đến người áo bào đen kia, Lý Mộ đã bắt đầu hoài nghi, một ngày đó, hắn và Tô Hòa hợp thể, rốt cuộc có thật sự giết chết y hay không.

Trương huyện lệnh lắc lắc đầu, lại hỏi: “Vậy thuần dương thuần âm đâu?”

Lý Mộ nói: “Trương Sơn và Lý Tứ vừa mới điều tra ra, ba tháng trước, huyện Dương Khâu có một bé gái thuần âm chi thể chết non, trẻ con chết non, là chuyện rất thông thường, người nhà của nó không báo án, nha môn cũng không điều tra.”

Trương huyện lệnh lại nói: “Thuần dương đâu?”

Lý Mộ nói: “Chính là ta.”

Trương huyện lệnh bỗng nhiên lui về phía sau hai bước, kinh nghi nói: “Ngươi không phải khỏe mạnh đứng ở chỗ này sao?”

Lý Mộ nhìn Trương huyện lệnh, nói: “Mấy tháng trước, từng có yêu tà muốn thu lấy hồn phách của ta, ta dưới cơ duyên mới may mắn sống sót, ba hồn tuy trở về thân thể, nhưng mất đi bảy phách…”

Trương huyện lệnh xụi lơ ở trên ghế, vẻ mặt không ham sống nữa.

Thật ra hắn ngay từ đầu đã tin, chỉ là không muốn tiếp nhận sự thật.

Vô duyên cớ vô cớ bị một vị tà tu Động Huyền cảnh nhằm vào, ở trong khu trực thuộc của hắn, bày ra một ván cờ to lớn như vậy, mang tất cả mọi người bao gồm hắn ở bên trong cũng trở thành quân cờ, tùy ý bài bố…

Hắn ôm mặt, bi ai nói: "Ta đây là tạo nghiệt gì vậy, con bà nó, sớm biết, lúc trước đã không làm cái chức huyện lệnh nát này, ai thích làm kẻ đó làm, chuyện tốt không có, chuyện xấu toàn để ta đụng phải…"

Hết chương 155.

Chương 156. Bố cục (3)

Lý Mộ bất đắc dĩ nhìn hắn, nói: “Trương đại nhân, bây giờ không phải lúc hối hận, chúng ta nên suy nghĩ, kế tiếp làm sao bây giờ…”

Trương huyện lệnh thở sâu, bỏ hai tay từ trên mặt ra, sắc mặt khôi phục nghiêm nghị, ánh mắt cũng trở nên sắc bén.

Hắn trải ra những hồ sơ này, nói: “Án này cho tới bây giờ, còn có mấy điểm đáng ngờ.”

Trương huyện lệnh đầu tiên chỉ vào hồ sơ của Triệu Vĩnh, nói: “Triệu Vĩnh bị quận thừa nhìn trúng, vì tiền đồ, giết hại vợ chưa cưới Lâm Uyển, ném xác vịnh Bích Thủy, sau đó Lâm Uyển hóa thành oán linh báo thù, lúc các ngươi tra án, sau khi biết được Lâm Uyển oan khuất, xâm nhập điều tra, mới có về sau Triệu Vĩnh án phát, bị trảm quyết ở chợ bán thức ăn, án này, không có khả năng là con người làm.”

Lý Mộ gật gật đầu, nói: “Cái chết của Triệu Vĩnh, quả thực không có dấu vết người khác can thiệp.”

Trương huyện lệnh tiếp tục nói: “Tạm thời cho rằng, có người có thể ở trước khi đao phủ giết người, lấy đi hồn phách của bọn họ, nhưng người này là như thế nào biết, bọn họ là thể chất đặc thù?”

Vấn đề của Trương huyện lệnh chỉ thẳng trung tâm, đây tương tự cũng là nghi hoặc của Lý Mộ.

Hắn nghĩ nghĩ, nói: “Động Huyền cảnh, có thể xem tinh tượng, bói mệnh lý, có lẽ có phương pháp nào đó, có thể suy tính ra những thứ này, đương nhiên, còn có một khả năng.”

Trương huyện lệnh hỏi: “Ngươi hoài nghi trong nha môn có nội quỷ?”

Phương pháp đơn giản nhất, cũng là trực tiếp nhất, có thể biết ngày sinh tháng đẻ của dân chúng huyện Dương Khâu, chính là tra xem hộ tịch của bọn họ.

Khả năng trong nha môn có nội quỷ không lớn, bao gồm Lý Mộ ở trong, toàn bộ bộ khoái, nha dịch trong nha môn, đều là lão nhân ở huyện nha hai năm trở lên, hơn nữa, bọn họ cũng không có quyền vào phòng sổ sách tra xem hộ tịch.

"Không bài trừ khả năng này." Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói: "Nhưng cũng có thể, là hắn xâm nhập phòng sổ sách, xem xét lượng lớn hồ sơ hộ tịch, phân thần ly thể, ẩn hình nặc tung loại chuyện này, đối với tu sĩ Động Huyền mà nói, hẳn là phi thường đơn giản."

Sau khi Tụ Thần, nguyên thần có thể rời khỏi cơ thể, chung quanh huyện nha bố trí trận pháp, linh thể bình thường, không thể xâm nhập, nhưng tuyệt đối không ngăn được Động Huyền.

Trương huyện lệnh nghĩ nghĩ, nói: "Cũng đúng, trừ lão Vương, không ai có thể nhìn thấy hộ tịch của dân chúng, lão Vương ở nha môn cả đời, ai có vấn đề lão cũng không có khả năng có vấn đề…"

Hắn cuối cùng nhìn về phía Lý Mộ, nói: "Ngươi nói ngươi là thuần dương chi thể?"

Lý Mộ gật gật đầu.

Trương huyện lệnh mở miệng hỏi: "Hồn phách của thuần dương chi thể, là một vòng mấu chốt nhất vận dụng phép này, nhưng hồn phách của ngươi còn ở trong cơ thể, chẳng phải là nói rõ tà tu kia đoạt hồn thất bại?"

Lý Mộ đối với thứ này sớm có lí do thoái thác, nói: "Lúc ta bị đoạt hồn, vừa lúc có một vị tiền bối đã cứu ta, hồn phách may mắn mới có thể trở lại thân thể."

"Tiền bối?" Trương huyện lệnh hồ nghi nói: "Vị tiền bối nào, hắn tên là gì?"

Lý Mộ nói: "Hắn nói hắn tên Lão Tử, không chỉ có đã cứu ta, còn truyền ta một ít thần thông đạo thuật."

Trương huyện lệnh nhíu mày nói: "Lão Tử?"

Lý Mộ sửa đúng phát âm của hắn, nói: "Lão Tử."

Trương huyện lệnh hỏi: "Ngươi có thể chứng minh không?"

Lý Mộ nhìn về phía Lý Thanh, nói: “Đầu nhi có thể chứng minh.”

Lý Thanh gật gật đầu, nói: “Chúng ta mấy tháng trước đã từng tra xét, Lý Mộ không bị người ta đoạt xá, hơn nữa hắn quả thực biết một ít thần thông đạo thuật.”

Ánh mắt Trương huyện lệnh từ trên người Lý Mộ dời đi, không hoài nghi nữa, mặc kệ là đoạt xá hay nhập vào, trong khoảng thời gian ngắn, đều không có khả năng hoàn toàn phù hợp thân thể người khác, cho dù là người tu hành Động Huyền, cũng không cách nào làm được đoạt xá hoàn mỹ, có bị đoạt xá hay không, dùng pháp khí đơn giản có thể kiểm nghiệm ra.

Trương huyện lệnh sờ sờ râu ngắn trên cằm, nói: “Nói như vậy, hắn còn chưa đạt được hồn của thuần dương chi thể, rất có khả năng sẽ về tìm ngươi?”

Lý Mộ gật gật đầu, nói: “Nhưng cũng không bài trừ, hắn đã tìm được một thuần dương chi thể khác.”

Trương huyện lệnh thở ra một hơi, nói: “Việc này liên lụy quá lớn, các ngươi tạm thời đừng lộ ra, âm thầm điều tra, đợi hoàn toàn điều tra rõ, lại làm quyết định cuối cùng.”

Hắn nhìn Lý Mộ một cái, dặn dò: “Mặt khác, chuyện ngươi thuần dương chi thể, đừng gặp ai cũng nói, là ngại mình sống lâu sao?”

Lý Mộ có chút tủi thân và uất ức: “Ta đây cũng không phải vì phá án…”

Trương huyện lệnh phất phất tay, nói: “Hai người các ngươi hcái, lập tức bắt tay vào làm điều tra tất cả án kiện, bản quan cho các ngươi ba ngày thời gian, nhất định phải mang toàn bộ manh mối đều điều tra rõ…”

Trương huyện lệnh xét cho cùng vẫn ôm một tia may mắn, thật ra Lý Mộ cũng vậy.

Hắn chỉ cần vừa nghĩ tới, có một vị cường giả Động Huyền đỉnh phong, mấy tháng qua, luôn luôn âm thầm nhìn trộm hắn, trong lòng hắn liền phát lạnh một trận, tóc gáy dựng đứng.

Lý Thanh nhìn hắn, an ủi: “Đừng lo lắng, nếu thật sự có tà tu Động Huyền, Phù Lục phái sẽ không ngồi xem mặc kệ, nhất định sẽ phái thủ tọa các đỉnh núi xuống núi diệt trừ…”

Lý Mộ ngay cả bảy phách cũng chưa luyện hóa, Động Huyền… , đây là cảnh giới hắn nhìn cũng không nhìn thấy.

Cho dù hắn cùng Tô Hòa hợp thể, cũng sẽ không là đối thủ của Động Huyền đỉnh phong.

Nhưng, vô luận lo âu cùng sợ hãi như thế nào, nên đối mặt, vẫn phải đối mặt.

Lý Mộ thu thập tâm tình, nói: “Đi điều tra mấy vụ án này trước đi…”

Hai người không trì hoãn thời gian, sau khi từ chỗ Trương huyện lệnh rời khỏi, lập tức ra khỏi huyện nha.

Hàn Triết đứng ở trong sân, nhìn bóng lưng hai người rời khỏi, gãi gãi đầu mình, lẩm bẩm: “Chỉ có vậy?”

Hắn vốn tưởng Lý Mộ mang nữ nhân về nha môn, sẽ trở thành một cửa ải hắn không qua được ở chỗ Lý Thanh, như thế nào cũng không ngờ, bọn họ còn có thể như chuyện gì cũng chưa xảy ra…

Hàn Triết bỗng ý thức được, hắn không hiểu nữ nhân chút nào hết.

Hay là Lý Mộ thủ đoạn quá cao minh, hắn không tưởng tượng đến?

Hắn nghĩ đi nghĩ lại, đi đến bên cạnh Lý Tứ, hỏi: “Ngươi nói, như thế nào mới có thể giống Lý Mộ, được nữ tử thích?”

Lý Tứ nhìn hắn, nói: “Đầu tiên, ngươi bề ngoài ưa nhìn như hắn…”

Hàn Triết nhíu mày, nói: “Nếu bộ dạng không ưa nhìn như hắn thì sao?”

Lý Tứ nghĩ nghĩ, nói: “Hoặc là ngươi có rất nhiều tiền…”

“Nếu ta cũng không có tiền thì sao?”

“Ha ha…”

…

Rời khỏi huyện nha, nơi đầu tiên Lý Mộ cùng Lý Thanh đi, là Vương gia thôn thành tây.

Sau khi Trương Vương thị chết, mang con của nàng, giao cho ca ca của nàng nuôi nấng.

Bây giờ nhớ lại, Lý Mộ cùng Lý Thanh, là tận mắt thấy linh hồn Trương Vương thị tiêu tán, lại nào có khả năng sẽ hoài nghi, cái chết của nàng có ẩn tình khác.

Không hề nghi ngờ, linh hồn Trương Vương thị tiêu tán, cũng không phải thật sự tiêu tan, tất cả cái này, đều là làm cho Lý Mộ cùng Lý Thanh xem.

Độc thủ sau màn, thế mà cẩn thận đến vậy, tâm cơ thâm trầm, quả thực làm người ta giận sôi!

Hết chương 156.

Chương 157. Bố cục (4)

Vương Đông ca ca của Trương Vương thị còn nhớ bọn họ, trong lòng ôm một đứa trẻ con, đi đến trong sân, nghi hoặc nói: “Hai vị đại nhân sao lại đến đây…”

Lý Thanh không giỏi nói chuyện với người khác, Lý Mộ chủ động đi lên phía trước, hỏi: “Nha môn gần đây đang duyệt lại vụ án xảy ra năm nay, chuyện về lệnh muội, chúng ta muốn tìm hiểu một ít chi tiết.”

Nói tới Trương Vương thị, Vương Đông lộ ra bi ai, thở dài: “Muội muội đáng thương đó của ta, vừa thành hôn không bao lâu, trượng phu chạy đi làm hòa thượng, lúc nó còn mang thai, cha mẹ chồng cũng buông tay đi rồi, đáng thương một mình nó lo liệu trong nhà, thân thể lúc này mới sẽ mệt đến sụp đổ, tên em rể chết tiệt đó của ta, hắn sao mà nhẫn tâm…”

Tình huống của Trương Vương thị quả thực đáng thương, nhưng đây lại không phải trọng điểm Lý Mộ cùng Lý Thanh chú ý.

Hắn nhìn Vương Đông, hỏi: “Thân thể của cô ấy trước nay không tốt sao?”

“Vẫn luôn không tốt.” Vương Đông gật gật đầu, nói: “Ta lúc ấy khuyên nó tái giá, một lần nữa tìm nam nhân chiếu cố, nhưng nó không chịu. Ài, sớm biết như vậy, ta nói cái gì cũng sẽ không để nó một mình ở lại Trương gia…”

Đi ra khỏi Trương gia thôn, vẻ mặt Lý Mộ phiền muộn.

Cái chết của Trương Vương thị, thoạt nhìn, không có bất cứ điểm đáng ngờ nào, một nữ tử vốn cơ thể yếu ớt, một mình mang theo đứa nhỏ, vất vả lâu ngày thành tật, bệnh chết ở trong nhà, đây là chuyện hợp nhận biết của mọi người, không có ai, bao gồm chính nàng, cũng chưa sinh ra hoài nghi đối với cái chết của mình.

Cho dù là nha môn tra được nàng là thủy hành chi thể, chỉ sợ cũng sẽ cho rằng là trùng hợp.

Chỉ có mang cái chết của nàng, cùng mấy vụ án không chút quan hệ kia nối liền lại, lại kết hợp 《Thần Dị Lục》, mới có thể ngửi được sự không bình thường sau lưng nó.

Đường đường người tu hành Động Huyền, tồn tại có thể giả hình phun hóa, biết thời tinh số, kém một bước có thể bước vào thượng tam cảnh, có thể ở đại địa mười châu đi ngang, thế mà cẩn thận như thế, cẩu thả đến cực điểm, quả thực là không có thiên lý…

Lý Mộ nhịn không được lải nhải một phen, còn phải tiếp tục điều tra.

Bé gái thuần âm chi thể kia, sinh ở Trần gia thôn, cách Vương gia thôn không xa.

Trần gia thôn, cửa thôn, Lý Mộ cản một vị thôn phụ, hỏi: "Đại tỷ, ta muốn hỏi một chút, nhà ai ba tháng trước, chết non một bé gái?"

Thôn phụ đưa tay chỉ, nói: "Nhà kia kìa, bé gái đó thật đáng thương…"

Lý Mộ cùng Lý Thanh tìm được nhà dân do phụ nhân kia chỉ, gõ gõ cửa gỗ, chỉ một lát sau, trong sân đã vang lên tiếng bước chân.

Một phụ nhân mở ra cửa sân, khi nhìn thấy Lý Mộ cùng Lý Thanh mặc quần áo công sai, ngẩn ra một phen, hỏi: "Hai vị quan sai đại nhân, có chuyện gì sao?"

Lý Mộ nói: "Có vụ án, cần ngươi phối hợp điều tra."

Phụ nhân vẻ mặt nghi hoặc, hỏi: "Án gì?"

Lý Mộ áy náy nói: "Xin lỗi, tuy cái này có thể sẽ nhắc tới việc đau lòng của ngươi, nhưng án này liên quan trọng đại, hy vọng ngươi có thể trả lời theo sự thật."

Phụ nhân gật gật đầu, nói: "Ta biết rồi, đại nhân hỏi đi."

Lý Mộ cùng Lý Thanh đi đến trong sân, trong phòng, lại có một nam tử cùng bà lão đi ra.

Lý Mộ nhìn phụ nhân, hỏi: "Chúng ta muốn hỏi một chút, con gái của ngươi, là chết non như thế nào?"

Trên mặt phụ nhân lộ ra nét bi thương, thấp giọng nói: “Đứa con gái đáng thương đó của ta, là bệnh chết…”

Từ trong miệng phụ nhân này, Lý Mộ tìm hiểu được, bốn nguyệt trước, bé gái đó mắc bệnh, người nhà không có tiền trị liệu, chỉ là dùng một ít thảo dược phương thuốc địa phương, nhưng không có hiệu quả gì, sau khi chịu khổ một tháng, nó liền chết non.

Người nhà bé gái, chỉ dùng chiếu bọc thi thể của nó, chôn ở hậu viện, sau đó đi nha môn báo cáo một phen, việc này liền coi như xong.

Ở thế giới này, tỷ lệ sống sót của trẻ con vốn không cao, chết non một hai đứa, cũng không có ai sẽ đi miệt mài truy cứu nguyên nhân.

Lý Mộ thở dài, nói: “Lại là một vụ án không có điểm đáng ngờ.”

Bé gái chết, nhìn đơn lẻ, là không có điểm đáng ngờ gì.

Nhưng âm dương ngũ hành chi thể của huyện Dương Khâu, ở trong nửa năm, hoàn toàn đều không có điểm đáng ngờ tử vong, đó là điểm đáng ngờ lớn nhất.

Hắn đang muốn rời khỏi, Lý Thanh bỗng mở miệng: “Đợi một chút.”

Lý Mộ ngẩn ra một phen, nhìn nàng, hỏi: “Đầu nhi phát hiện cái gì sao?”

Lý Mộ tiến lên vài bước, nhìn bà lão kia, hỏi: “Bé gái đó không phải bệnh chết, có phải hay không?”

Bà lão ánh mắt trốn tránh, ngay sau đó lại ngẩng đầu, nói: “Ngươi cái tiểu cô nương này, nói chuyện kiểu gì vậy, đứa lỗ vốn kia, không phải bệnh chết còn có thể là chết như thế nào?”

Ánh sáng âm u chợt lóe trong mắt Lý Thanh, thân thể bà lão run lên, vẻ mặt dần dần dại ra.

Lý Thanh nhìn vào mắt của bà, lại hỏi: “Nó là chết như thế nào?”

Bà lão vẻ mặt dại ra, lẩm bẩm: “Là, là thầy tướng số, thầy tướng số nói nó là thiên sát Cô Tinh, sẽ khắc chết cha mẹ người thân, ta tra sách, trên sách cũng nói như vậy, vì thế ta liền bỏ thuốc giết nó…”

Trong sân, trên mặt nam tử kia lộ ra nét khó có thể tin, run giọng nói: “Mẹ, thật là mẹ, là mẹ hại chết Niếp Niếp…”

Phụ nhân khuôn mặt tái nhợt, thân thể run run, mất hồn mất vía đi tới, cầm lấy cánh tay bà lão, đau đớn khóc nói: “Bà trả con cho tôi, bà trả con cho tôi…”

Bà lão theo tiếng mà ngã gục, hôn mê, không biết gì nữa.

Ánh sáng âm u biến mất trong mắt Lý Thanh, mặt như sương lạnh, lạnh lùng nói: “Ngu phụ!”

Lý Mộ nhìn cái tay cầm kiếm của Lý Thanh, vội vàng cầm lấy cổ tay nàng, nói: “Đầu nhi, bình tĩnh, chuyện này, chờ sau khi chúng ta trở về trở báo lên nha môn, Trương đại nhân sẽ xử lý…”

Tuy Lý Mộ cũng hận không thể một tia sét đánh chết bà lão này, nhưng muốn trừng phạt bà ta, vẫn phải căn cứ luật pháp Đại Chu, bọn họ không có quyền dùng hình phạt riêng.

Huống hồ, bọn họ còn có chuyện quan trọng hơn phải làm.

Lý Mộ nhìn phụ nhân mất hồn mất vía kia, nói: “Ngươi yên tâm, nha môn nhất định sẽ trả lại ngươi sự công bằng…”

Lúc ra khỏi Trần gia thôn, Lý Mộ thu thập tâm tình, khẽ thở ra, nói: “Thầy bói…”

Giống với thầy địa lý chọn mộ cho Trương lão viên ngoại, người áo bào đen sư phụ Nhâm Viễn, vị thầy bói này đến Trần gia thôn, cũng có hiềm nghi rất lớn.

Hắn căn bản không cần tự mình động thủ, một câu “Thiên sát Cô Tinh”, đã khiến bé gái thuần âm chi thể này sớm chết non, dùng một loại phương thức sẽ không bị người ta hoài nghi, dễ dàng chiếm được hồn phách của nó.

Người phía sau màn, không chỉ có thực lực cực mạnh, làm việc cẩn thận, cũng mang lòng người đùa bỡn đến cực hạn.

Một người tu hành Động Huyền đỉnh phong, vì không để người ta chú ý, lặng yên không một tiếng động thu thập được hồn phách âm dương ngũ hành, thế mà nhọc lòng bày ra một bố cục như vậy.

Thật sự là chó má mà…

Hết chương 157.

Chương 158. Ngọn nguồn (1)

Nơi thứ ba Lý Mộ cùng Lý Thanh đi, là Trương gia thôn.

Thôn dân Trương gia thôn còn nhớ hai người, lo lắng hỏi Lý Mộ, có phải lại có cương thi chạy đến hại người hay không, Lý Mộ trấn an tốt thôn dân, đi tới phủ viên ngoại.

Trương lão viên ngoại và Trương viên ngoại đều đã hóa thành tro bụi, chủ sự phủ viên ngoại, là con trai Trương viên ngoại, Trương tiểu viên ngoại.

Viên ngoại phủ, Lý Mộ hỏi Trương tiểu viên ngoại nói: "Tổ phụ của ngươi là qua đời như thế nào?"

Trương tiểu viên ngoại nói: "Tổ phụ tuổi tác đã cao, là hết tuổi thọ chết già."

Lý Mộ tiếp tục hỏi: "Hắn lúc trước thân thể có khỏe mạnh hay không?"

Trương tiểu viên ngoại lắc lắc đầu, nói: "Tổ phụ tuổi già, tuy không có bệnh nặng gì, cũng không khỏe mạnh gì cả."

Trương lão viên ngoại hơn bảy mươi tuổi, nếu không bước vào tu hành, cực ít có người thường sẽ sống đến tuổi này, cho dù là qua đời, cũng là hỉ tang, nghĩ đến Trương viên ngoại cũng sẽ không mời người khám nghiệm tử thi kiểm tra xem cha hắn là chết như thế nào.

Thân thể Trương lão viên ngoại đã sớm biến thành cương thi, lại bị Hàn Triết biến thành tro bụi, Lý Mộ có muốn điều tra, cũng không biết phải tra từ đâu.

Hắn lại hỏi: "Phụ thân của ngươi, Trương viên ngoại Trương Đại Phú, từng tu hành đạo pháp?"

Trương tiểu viên ngoại gật gật đầu, nói: "Phụ thân lúc trẻ tuổi, từng theo đạo trưởng Bạch Lộc quan tu hành hai năm, cuối cùng bởi vì chịu không nổi tu hành tịch mịch, không bỏ được sản nghiệp trong nhà, mới xuống núi về nhà, đạo trưởng đó còn nói đáng tiếc tư chất của phụ thân, nói cha là kim cái gì…"

“Kim hành chi thể.”

“Đúng đúng đúng, chính là kim hành chi thể.”

Lý Mộ thở dài, lại hỏi: “Mộ của Trương lão viên ngoại, là mời vị thầy địa lý nào?”

Vụ án Trương viên ngoại, xét đến cùng, ở vị thầy địa lý kia, chỉ sợ thi thể Trương lão viên ngoại, không chỉ bị chôn ở đất dưỡng thi, còn từng bị người ta tế luyện, mới có thể ở trong thời gian ngắn như vậy biến thành khiêu cương.

Kết hợp nạn cương thi Chu huyện, không khó tưởng tượng, tên tà tu Động Huyền sau lưng kia, nhất định giỏi về luyện thi.

Trương tiểu viên ngoại lắc lắc đầu, nói: “Không phải mời, là vị thầy địa lý đó tới nhà, nói tính miễn phí cho chúng ta, phụ thân vừa nghe không cần tiền, liền đáp ứng…”

“Thầy địa lý đó bộ dáng thế nào?”

“Râu tóc bạc trắng, tiên phong đạo cốt…”

Lý Mộ cũng không hỏi nhiều nữa, tu sĩ Động Huyền, đã có thể tu tập thần thông biến hóa, thân thể biến hóa, hoặc nam hoặc nữ, hoặc lớn hoặc nhỏ, thông qua bề ngoài, không thể hỏi tin tức gì hữu dụng.

Hắn dứt khoát nói: “Dẫn chúng ta đi mộ huyệt gia gia ngươi.”

Từ Trương gia thôn đi ra, Lý Mộ hầu như có thể xác định, thầy địa lý Trương gia, cùng sư phụ của Nhâm Viễn, thầy bói Trần gia thôn, người áo bào đen từng đuổi giết Lý Mộ, cho dù không phải cùng người, cũng có ngàn vạn mối liên hệ.

Mộ của Trương lão viên ngoại, Hàn Triết đã từng xem, Lý Mộ muốn xem một lần nữa.

Một lần trước, hắn cái gì cũng không hiểu, trong khoảng thời gian này, vì phối hợp Trương huyện lệnh tuyên truyền mai táng văn minh, hắn bù lại không ít tri thức phong thuỷ, cho dù là không làm bộ khoái, ra ngoài cũng có thể làm thầy địa lý, tính mộ huyệt, chọn nhà cho người ta, kiếm miếng cơm ăn.

Mộ Trương lão viên ngoại, ở trên núi phía trước Trương gia thôn.

Sườn núi, trên một mảnh đất tương đối phẳng phiu, hố mộ đã bị san phẳng, mơ hồ có thể thấy được một ít nguyên trạng.

Lý Mộ nhìn nhìn hướng đi của mộ huyệt, lại nhìn nhìn một ngọn núi cách đó không xa, lắc đầu nói: "Bạch hổ quá đường…"

Lý Thanh hỏi: "Cái gì bạch hổ quá đường?"

Lý Mộ chỉ chỉ dấu vết hố mộ trên mặt đất, nói: "Hố mộ này, sau khi quan tài đặt xuống, hướng đầu đuôi, vừa lúc là chính bắc cùng chính nam, dãy núi phía tây mộ huyệt, xuyên qua mộ huyệt, hướng đông nam kéo dài, đây là "Bạch hổ quá đường" ."

"Giới phong thuỷ có câu nói, gọi là bạch hổ quá đường, cửa nát nhà tan." Lý Mộ giải tiếp tục giải thích: "Xây dựng phòng ốc, cần tránh loại bố cục phong thuỷ này, mộ huyệt cũng tương tự, lựa chọn mộ huyệt có thập bất hướng, nhất bất hướng dòng nước đi thẳng, nhị bất hướng núi cao vạn trượng, tam ất hướng hoang đảo quái thạch, tứ bất hướng bạch hổ quá đường, quan tài Trương lão viên ngoại vừa lúc phương hướng chính nam, hình thành thế bạch hổ quá đường, đây là mộ đại hung…"

Mặc dù là người tu hành, cũng không có khả năng tinh thông toàn bộ lĩnh vực, Lý Thanh đối với mộ huyệt phong thuỷ, chỉ là có chút hiểu biết cơ sở.

Nàng kinh ngạc nhìn Lý Mộ một cái, hỏi: "Ngươi học những thứ này từ bao giờ?"

Lý Mộ nói: "Mấy ngày hôm trước nhàm chán, xem mấy quyển sách phong thuỷ học."

Hắn chỉ vào mặt đất trụi lủi dưới chân, lắc đầu nói: "Trương viên ngoại hai năm đó, rốt cuộc đã học những gì, nơi đây không có một ngọn cỏ, là đất âm sát quá rõ ràng, lại cố ý để quan tài đặt hướng nam bắc, hình thành bạch hổ quá đường, thi thể Trương lão viên ngoại, không biến thành cương thi mới kỳ quái…"

Lý Thanh nói: “Cho nên, thầy địa lý kia, chính là người phía sau màn?”

Lý Mộ gật đầu nói: “Chỉ sợ thầy địa lý này, người tính mệnh bé gái, cùng sư phụ của Nhâm Viễn, là cùng một người.”

“Ngươi là nói người áo bào đen kia?” Lý Thanh nhớ lại chuyện đó, nói: “Nhưng nó không phải đã bị chém giết rồi sao?”

Lý Mộ nhẹ nhàng thở ra, nói: “Chỉ sợ chưa chắc…”

Lần trước ở Nhâm phủ, Lý Mộ đã hỏi Nhâm chưởng quầy, chuyện về người áo bào đen kia, xuất phát từ bảo hiểm, Lý Mộ vẫn đi một lần, đạt được manh mối, giống hệt lần trước.

Nhâm Viễn là ở trong một lần ra ngoài du ngoạn, quen biết người áo bào đen kia.

Người áo bào đen liếc một cái liền nhìn ra hắn là mộc hành chi thể, cũng thu Nhâm Viễn làm đệ tử, chỉ đạo hắn tu hành.

Lý Mộ lúc trước đoán, người áo bào đen kia hẳn là nhìn trúng hồn phách Nhâm Viễn, muốn chờ sau khi hắn tu vi có thành tựu, lại giết Nhâm Viễn, rút hồn lấy phách.

Bây giờ xem ra, người áo bào đen kia muốn hồn phách Nhâm Viễn không giả, nhưng quá trình, lại không giống với Lý Mộ nghĩ.

Hắn căn bản chưa từng nghĩ tự mình động thủ, mà là bồi dưỡng Nhâm Viễn thành tà tu, mượn lực lượng quan phủ, đạt được hồn phách Nhâm Viễn.

Như vậy, cái chết của Nhâm Viễn, liền là sự kiện bình thường, không có ai sẽ hoài nghi, sau lưng cái này còn có người đang khống chế.

Duy nhất khiến Lý Mộ không hiểu là, vụ án Nhâm Viễn, người áo bào đen hoàn toàn có thể không hiện ra, hắn đã đạt tới mục đích của hắn, vì sao còn phải lộ diện, mạo hiểm thân phận bại lộ, đuổi giết Lý Mộ?

Cái này không hợp với sự cẩn thận trước nay của hắn, nhất định có nguyên nhân nào tầng sâu hơn nữa.

Nháy mắt suy nghĩ này xẹt qua ở trong đầu Lý Mộ, thân thể hắn liền khẽ run lên, cái trán có mồ hôi lạnh nháy mắt toát ra.

Trên người Lý Mộ, có rất nhiều bí mật, nhưng bí mật lớn nhất của hắn, là hắn đến từ một thế giới khác.

Hết chương 158.

Chương 159. Ngọn nguồn (2)

Bí mật này, cho tới nay, đều bị Lý Mộ chôn thật sâu ở trong lòng, ngay cả Lý Thanh cũng không biết.

Lý Mộ thế giới này đã chết, bây giờ trong thân thể hắn, là một linh hồn hoàn toàn mới.

Trừ bản thân Lý Mộ, trên thế giới này, có chỉ có một người, biết bí mật này.

Đó là hung thủ giết chết Lý Mộ.

Lý Mộ rốt cuộc biết, người áo bào đen kia đối với hắn, vì sao trước sau không có sát ý.

Gã đang thử.

Lấy tính tình cẩn thận của gã, nhìn thấy thuần dương chi thể bị gã rút hồn đoạt phách, chết mà sống lại, nhất định sẽ muốn làm rõ trong đó rốt cuộc đã xảy ra cái gì.

Đổi làm Lý Mộ là người phía sau màn, chỉ sợ cũng sẽ không yên lòng.

Và nghĩ đến sau lưng có một đôi mắt, không có lúc nào không nhìn chăm chú vào mình, Lý Mộ liền cảm thấy không rét mà run.

Một tà tu Động Huyền cảnh, tồn tại đứng đầu thế gian này, là cẩn thận, có kiên nhẫn như thế, tốn gần nửa năm thời gian, bày ra một bố cục như vậy, đây là khủng bố cỡ nào?

Hắn thật sự không nghĩ ra, nhịn không được nói: "Đầu nhi, ngươi nói hắn đây là làm gì, một cường giả Động Huyền, cần để ý như vậy sao?"

Lý Thanh nhìn phương xa, nói: "Đối với chúng ta mà nói, cảnh giới Động Huyền phi thường cường đại, nhưng ở trong mắt cường giả thượng tam cảnh, bọn họ cùng chúng ta nhỏ yếu giống nhau, vô luận là triều đình, hay phật môn đạo môn, đều có tồn tại thượng tam cảnh, gặp bọn họ, cho dù là tà tu Động Huyền, cũng sẽ thân tử đạo tiêu…"

Nàng nhìn Lý Mộ, tiếp tục nói: “Ta từng nói cho ngươi, nửa năm trước, đã có một tà tu Động Huyền, ở dưới phật đạo hai tông liên thủ, hồn phi phách tán.”

Lý Mộ nhớ tới lão phương trượng chùa Kim Sơn, chẳng lẽ, ông chính là bị tà tu kia đả thương?

Hắn thở sâu, bây giờ không phải lúc nghĩ những thứ này.

Theo lý mà nói, Lý Mộ phát hiện quá muộn, mặc kệ là hồn phách âm dương ngũ hành, hay là hồn lực phách lực của lượng lớn người thường, tà tu kia đều đã chiếm được, lấy tính cách cẩn thận chặt chẽ đó của gã, hẳn là sẽ chạy đến một chỗ, vụng trộm luyện hóa thăng cấp, tuyệt đối sẽ không trở về.

Cũng chính là nói, thứ nên xảy ra đã xảy ra, huyện Dương Khâu sẽ không có nguy hiểm nữa.

Nhưng chuyện Lý Mộ chết mà sống lại, người phía sau màn so với Lý Mộ còn rõ ràng hơn, nếu gã thật sự thăng cấp thành công, trở thành cao thủ thượng tam cảnh, chỉ sợ vẫn sẽ trở về tìm hắn.

Một tên Động Huyền, đã là tồn tại Lý Mộ nhìn lên cũng không nhìn thấy, cảnh giới thứ bảy Siêu Thoát — đây là một chuyện nghĩ một chút thôi cũng làm hắn tuyệt vọng.

Trương huyện lệnh cho Lý Mộ cùng Lý Thanh thời gian ba ngày điều tra, hai người chỉ dùng ba canh giờ.

Điều tra và giải quyết mấy vụ án này, Lý Mộ cùng Lý Thanh đều có tham dự trong đó, lần điều tra lại này, chỉ là xác nhận một ít chi tiết bọn họ trước kia chưa từng để ý.

Bảy vụ án, bảy người chết.

Nhìn từ mặt ngoài, bảy vụ án này, không có bất cứ liên hệ nào, cũng đều đã kết án.

Trừ Lý Mộ, sáu người còn lại, hoặc chết bệnh chết non, hoặc bởi liên lụy đến mạng người bị xử trảm theo luật, hoặc chết bởi việc ngoài ý muốn tìm không thấy điểm đáng ngờ, nếu không phải 《Thần Dị Lục》, nếu không phải Lý Mộ trùng hợp phát hiện bọn họ đều là thể chất đặc thù, mấy vụ án đã chấm dứt này, sẽ mãi mãi phong tồn ở nha môn, không có

ai biết, cái chết của bọn họ có liên hệ lẫn nhau, cũng không có ai biết, loạn cương thi Chu huyện chấn động toàn bộ Bắc quận, không phải thiên tai, mà là nhân họa.

Độc thủ phía sau màn, có thể ở trong lặng yên không một tiếng động hoàn thành tất cả cái này.

Sự liễu phất y khứ, thâm tàng thân vu danh.

(Bài thơ Hiệp khách hành:

Việc xong rũ áo ra đi

Xoá nhòa thân thế, kể gì tiếng tăm)

Trong huyện nha, Trương huyện lệnh ngồi ở trên sảnh, nhịn không được đập bàn, cả giận nói: "Rốt cuộc là kẻ nào, mới có thể làm ra loại chuyện phát rồ này!"

Hắn nghĩ nghĩ, nói: "Vụ án này liên quan trọng đại, bản quan cần lập tức viết một phong thư mật, bẩm báo quận thủ đại nhân."

Trương huyện lệnh đứng lên, lại nhìn về phía Lý Thanh, nói: "Thanh cô nương cũng cần báo cho Phù Lục phái, mời bọn họ phái cao thủ xuống núi tiếp viện, nếu sau lưng việc này, thật sự là tà tu Động Huyền đang khống chế, chỉ sợ chỉ dựa vào lực lượng quan phủ Bắc quận, không thể bình ổn…"

Lý Thanh gật gật đầu, nói: "Ta bây giờ đi nói cho Mã sư thúc."

Trương huyện lệnh ra ngoài cửa, lại đi vào, nổi giận đùng đùng nói: "Đừng quên, sáng mai, bảo người ta mang lão bất tử Trần gia thôn kia bắt đến nha môn, ngu phụ chết tiệt đó, tức chết bản quan rồi!"

"Mặt khác, bảo thầy bói, thầy địa lý phụ cận, trong vòng ba ngày, đều đến huyện nha đưa tin, về sau bọn họ ai còn dám nói bậy tính bừa, bản quan cắt lưỡi bọn họ!"

…

Sắc trời đã muộn, Mã sư thúc còn đứng ở trong sân nha môn, chờ kết quả của phòng hộ tịch.

Hắn lần này xuống núi, là mang theo nhiệm vụ tuyển nhận đệ tử mà đến, tổ đình Phù Lục phái, tuy cũng là tông môn tiếng tăm lừng lẫy Tổ châu, nhưng bồi dưỡng một đệ tử Tụ Thần, cũng không dễ dàng gì.

Lần này ở Chu huyện, trực tiếp tổn hại hai vị, nhất là cháu của Ngô trưởng lão, khiến bọn họ một nhánh này tổn thất thê thảm nặng nề.

Vì thế bọn họ đành phải phái người xuống núi, từ chỗ quận thủ Bắc quận đòi một đạo mệnh lệnh, ở Bắc quận tuyển nhận một ít đệ tử thiên phú cao, bù lại tổn thất.

Chỉ tiếc, thật không dễ gì phát hiện một vị thuần âm chi thể, còn bị chết non, nếu hắn đến sớm mấy tháng, cũng không đến mức lãng phí một hạt giống tốt như vậy.

Vừa nghĩ đến bé gái thuần âm chết non kia, trái tim hắn liền bắt đầu mơ hồ đau.

Lý Thanh đi đến trong sân, nói: “Mã sư thúc, có một việc phi thường quan trọng.”

“Chuyện gì?” Mã sư thúc sờ sờ cái đầu trọc của mình, tinh thần rung lên, hỏi: “Có phải lại phát hiện hạt giống tốt hay không?”

Lý Thanh lắc đầu nói: “Chuyện này liên lụy trọng đại, chỉ sợ cần phiền toái sư thúc về tổ đình một chuyến…”

Một lát sau, thân thể Mã sư thúc run lên một cái, run giọng nói: “Động, Động Huyền đỉnh phong, ngươi nói giỡn à!”

Lý Thanh nói: “Chúng ta đã điều tra, mấy tháng nay, huyện Dương Khâu quả thực có âm dương ngũ hành chi thể tử vong, mà sau lưng những vụ án này, cũng có kỳ quái, bao gồm họa cương thi Chu huyện, hẳn cũng là tà tu vi kia thu thập hồn phách dân chúng bình thường, cố ý chế tạo ra.”

“Xong rồi xong rồi…”

Sắc mặt Mã sư thúc biến đổi hẳn, tựa vào cột hành lang, nói: “Phi cương đó quả nhiên có vấn đề, Ngô trưởng lão vừa mới trở về tổ đình một chuyến, mời thủ tọa ra tay, diệt trừ phi

cương kia, nếu tà tu đó là Động Huyền đỉnh phong, bọn họ chẳng phải là có nguy hiểm?”

“Không được không được…”

Hắn tạm thời không rảnh để ý chuyện tuyển nhận đệ tử, nói: “Ngươi ở lại chỗ này, ta phải lập tức về núi, có việc lớn rồi, có việc lớn rồi!”

Hết chương 159.

Chương 160. Ngọn nguồn (3)

Vừa dứt lời, hắn sờ trong lòng, lấy ra một pháp khí to bằng bàn tay.

Mã sư thúc ném pháp khí đó lên không trung, đánh ra một đạo pháp quyết, pháp khí kia lập tức bành trướng phóng to, biến thành bộ dáng một con thuyền nhỏ.

Hắn tung người nhảy lên, liền nhảy tới trên chiếc thuyền bay đó.

Dưới bóng đêm, thuyền bay hóa thành một luồng hào quang, đảo mắt đã biến mất ở phía chân trời.

Lý Mộ đứng ở trong sân, nhìn Mã sư thúc ngồi thuyền bay, biến mất ở trong trời đêm, trong lòng an tâm một chút.

Tổ đình Phù Lục phái, là một trong mấy tông môn lớn nhất Tổ châu, tu là pháp môn chính đạo, sẽ không dễ dàng cho phép tà tu như vậy làm loạn ở dưới mí mắt bọn họ.

Tốt nhất là Phù Lục phái có thể xuất động cao thủ thượng tam cảnh, lấy thủ đoạn sấm sét, mang tà tu kia trực tiếp trấn sát, để cho gã mang theo bí mật của Lý Mộ cùng nhau xuống suối vàng.

Mã sư thúc đi rồi, Trương huyện lệnh cũng ở ngay sau đó phát ra thư mật cầu viện.

Lý Mộ rời khỏi nha môn, một mình đi về nhà.

Mấy tháng qua, sau lưng hắn, vẫn luôn có một đôi mắt đang nhìn trộm, đi ở trong đêm tối, Lý Mộ vốn nên sợ hãi, nhưng tâm tình chân thật lại vô cùng bình tĩnh.

Không nói Động Huyền đỉnh phong, cho dù là Động Huyền bình thường, hoặc là Tạo Hóa tu sĩ, với hắn mà nói, cũng không có gì khác nhau.

Thật phải gặp, hắn căn bản chạy không thoát.

Nghĩ như vậy, tựa như cũng không có gì phải sợ.

Hắn chỉ là thấy lòng người quá mức đáng sợ, Lý Mộ sống hai đời, chưa từng gặp phải loại tồn tại này.

Rõ ràng tu vi đã đứng ở đỉnh phong, lại vẫn cẩn thận quá phận, nhọc lòng bày ra một bố cục như vậy, thiếu chút nữa đã giấu diếm được tất cả mọi người.

Lý Mộ đi tới cửa, cửa phòng cách vách mở ra, Liễu Hàm Yên từ bên trong đi ra, lo lắng hỏi: "Ngươi không sao chứ?"

"Không sao." Lý Mộ nhìn nhìn nàng, hỏi: "Ngươi sao còn chưa ngủ?"

Liễu Hàm Yên liếc hắn, nói: "Xảy ra chuyện lớn như vậy, ta có thể ngủ được sao?"

Vãn Vãn đã ngủ, Liễu Hàm Yên hiển nhiên chưa ăn cái gì, Lý Mộ cả ngày cũng chưa ăn hẳn hoi, đến phòng bếp làm cho hai người mỗi người một bát mỳ, Liễu Hàm Yên cầm đũa, hỏi: "Động Huyền cảnh, rất lợi hại sao?"

Nàng từng đọc không ít sách tu hành, biết cảnh giới Động Huyền rất lợi hại, nhưng rốt cuộc lợi hại bao nhiêu, lại không có khái niệm gì.

Lý Mộ gật gật đầu, nói: "Phi thường lợi hại."

Đạo môn tu hành, Luyện Phách, Ngưng Hồn, Tụ Thần, Thần Thông, Tạo Hóa, Động Huyền.

Động Huyền là một cảnh giới cuối cùng của trung tam cảnh, gánh núi ngăn nước, phân thân biến hóa, biết ngũ hành độn thuật, có thể khiến sông ngòi chặn dòng, bọn họ biết được quy luật vận hành của thiên đạo, bấm ngón tay tính toán liền có thể thấy rõ thiên cơ, đã là hàng ngũ thần tiên trong mắt người đời.

Chỉ dùng hai chữ "lợi hại", căn bản không đủ để hình dung bọn họ.

Lý Mộ nhìn Liễu Hàm Yên, nói: "Nhưng ngươi cũng không cần lo lắng, hắn đã chiếm được hồn phách thuần âm chi thể, sẽ không tới tìm ngươi nữa."

Liễu Hàm Yên trừng mắt nhìn hắn một cái, nói: "Ta là lo cho ngươi, hồn của ngươi, không phải còn chưa bị hắn câu đi

thì sao?”

Lý Mộ cười cười, nói: “Có lẽ hắn đã tìm được một thuần dương chi thể khác thì sao.”

Liễu Hàm Yên và Lý Thanh lo lắng giống nhau, bọn họ đều cho rằng, tà tu kia còn chưa đạt được hồn phách thuần dương chi thể, trái lại, hồn phách thuần dương, là thứ đầu tiên gã đạt được.

Đám người Trương viên ngoại, Nhâm Viễn, đều có các kiểu chết, người nọ là mất một phen tâm tư.

Chỉ có đối với Lý Mộ, đơn giản thô bạo.

Nếu không phải linh hồn đến từ một thế giới khác chiếm cứ thân thể Lý Mộ sống lại, chỉ sợ nguyên nhân cái chết của hắn, sẽ là hi sinh vì nhiệm vụ, nha môn lúc tra xem ngày sinh tháng đẻ của hắn, có lẽ sẽ phát hiện hắn là thuần dương chi thể, tiến tới tăng thêm cường độ điều tra, cuối cùng bắt được một yêu vật hoặc quỷ vật bị đẩy ra làm che giấu, qua loa kết án.

Căn cứ phong cách gây án của tà tu kia, Lý Mộ cảm thấy gã ngay từ đầu rất có khả năng chính là tính toán như vậy.

Người vốn nên chết đi lại sống lại, chỉ sợ gã cũng bị dọa không nhẹ.

“Hù chết thằng cháu ngươi!”

Lý Mộ ở trong lòng ác ý nghĩ.

Tà tu Động Huyền đỉnh phong, thổi một hơi cũng có thể thổi chết Lý Mộ, tập hợp lực lượng toàn bộ Bắc quận, chỉ sợ cũng khó có thể diệt trừ, hắn chỉ có thể gửi hy vọng vào viện binh Phù Lục phái có thể tích cực một chút, tuyệt đối đừng để người nọ trở về tìm hắn…

Liễu Hàm Yên nghĩ nghĩ, nói: “Nếu không ngươi chạy đi, rời khỏi huyện Dương Khâu, rời khỏi Bắc quận, như vậy tà tu kia liền tìm không thấy ngươi.”

Lý Mộ lắc lắc đầu, nếu tà tu đó thật sự theo dõi hắn, trừ phi hắn chạy đến tổ đình Phù Lục phái, hoặc là tổ đình Tâm tông nơi như vậy, nếu không, vẫn tránh không khỏi.

Tu sĩ Động Huyền cảnh, có một chiêu thần thông, tên là Thủ Nguyệt, lại gọi là Huyền Quang Thuật.

Khi thi triển thuật này, sẽ ở vách tường, hoặc là trên không xuất hiện một hình ảnh dạng vầng trăng, thông qua hình ảnh này, có thể nhìn thấy người hoặc vật bản thân người thi thuật muốn nhìn thấy.

Giống như một máy quay mọi phương vị không có góc chết, vô luận Lý Mộ chạy đến nơi nào, cũng không thể tránh né.

"Sẽ có biện pháp." Nghĩ nhiều vô ích, Lý Mộ thở ra một hơi, nói: "Ngươi đi nghỉ ngơi trước đi, có lẽ, hắn sẽ không trở về."

Lý Mộ không quá tin tưởng tà tu kia sẽ không trở về, chỉ là an ủi Liễu Hàm Yên mà thôi.

Sáng sớm hôm sau, Lý Mộ theo lệ thường tới nha môn.

Vì tránh cho dẫn tới khủng hoảng, Trương huyện lệnh không công khai chuyện đó, trong nha môn vẫn như bình thường.

Hàn Triết hôm nay đổi một bộ quần áo, chải mái tóc rất chỉnh tề, còn cắt sửa tóc mai, nhìn qua khá giống người.

Lý Thanh đang đọc sách, Trương Sơn ở phòng trực lắc xúc xắc tự tiêu khiển, Lý Tứ buổi tối quá mức vất vả, ghé vào trên bàn ngủ bù.

Thời điểm Lý Mộ chào hỏi với Lý Thanh, tới một phòng trực khác, bất ngờ phát hiện, lão Vương đã trở lại, đang tựa vào trên ghế phòng trực ngủ gật.

Trong phòng trực, lão Vương dựa vào lưng, cổ ngửa ra sau, hiển nhiên đang ngủ mà không phải ngủ, hai chân trước của ghế dựa nhếch lên, cả cái ghế dựa đều đang lay động rất khẽ.

Một khắc nào đó, cái ghế dựa kia mất đi cân bằng, lão Vương cả người lẫn ghế ngã về phía sau.

Lý Mộ kịp thời đỡ ghế dựa lưng, bộ xương già này của lão mới chưa tan vỡ.

Lão Vương bị bừng tỉnh, khi nhìn thấy Lý Mộ, lau nước miếng khóe miệng, nói: “Lý Mộ à, đã lâu không gặp…”

Lý Mộ kê lại ghế dựa, hỏi: “Hơn nửa tháng qua, ngươi đi nơi nào thăm người thân?”

“Ngay huyện bên cạnh.” Lão Vương đi đến cạnh cái giá góc tường, vốc nước rửa mặt, nói: “Một ông bạn già lúc trẻ tuổi quen biết đi rồi, ta đi phúng viếng một chút…”

Lý Mộ ngồi ở trên ghế, nói: “Nén bi thương.”

“Nén cái gì bi…” Lão Vương nhếch miệng cười cười, nói: “Hắn cũng sống đến sáu mươi rồi, tội nên chịu đã chịu, phúc nên hưởng cũng đều hưởng rồi, có cái gì bi thương.”

Hết chương 160.

Chương 161. Ngọn nguồn (4)

Lão ngồi trở lại vị trí của mình, tiếp tục nói: "Sớm muộn gì ta cũng phải có một ngày như vậy, còn cần các ngươi giúp ta xử lý hậu sự, đến lúc đó, ngươi nên giúp ta để ý Trương Sơn một chút, đừng để hắn ở trên quan tài ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu của ta, các ngươi nếu dám cuốn một cái chiếu mang ta đi chôn, ta thành quỷ cũng quấn lấy các ngươi…"

Lý Mộ xua tay, nói: "Thân thể của ngươi, muốn chết còn phải hai năm nữa, đến lúc đó đợi kiếm được tiền, mua cho ngươi quan tài gỗ lim tơ vàng…"

Lão Vương vội vàng nói: "Nói rồi nha, không được đổi ý…"

"Yên tâm đi, chúng ta quan hệ thế nào…"

Không phải là một cái quan tài gỗ lim tơ vàng sao, Lý Mộ nếu mang tâm tư đặt ở trên kiếm tiền, không tới hai năm, hắn có thể biến thành lắm tiền như Liễu Hàm Yên, một cái vàng quan tài gỗ lim tơ, đáng bao nhiêu chứ.

Sau khi hứa với lão quan tài gỗ lim tơ vàng, hỏi lão vấn đề cũng yên tâm thoải mái.

Lý Mộ chuyển ghế dựa đến đối diện lão, nói: "Ngươi hiểu biết Động Huyền cảnh không?"

"Ngay cả đi cũng chưa học, đã muốn bay?" Lão Vương liếc hắn, nói: "Ngươi vẫn là thành thành thật thật, làm đến nơi đến chốn, trước Luyện Phách, lại Ngưng Hồn, bớt thăm dò thứ không nên thăm dò, một khi hỏng tâm cảnh, đường tu hành của ngươi sẽ hỏng…"

Lý Mộ nói: "Ta chỉ là tò mò hỏi một chút, nói, Huyền Quang Thuật của người tu hành Động Huyền, có phải muốn thấy cái gì có thể thấy cái đó hay không?"

Lão Vương nhìn hắn, hỏi: "Tiểu tử ngươi nghĩ cái gì thế, có phải muốn nhìn lén cô nương trẻ tuổi tắm rửa hay không?"

Lý Mộ lắc đầu nói: “Ta không có, chỉ hỏi một chút, ngươi rốt cuộc có biết hay không?”

“Huyền Quang Thuật đương nhiên không phải muốn thấy cái gì thì có thể thấy cái đó.” Lão Vương nhếch miệng, nói: “Cái gọi là Huyền Quang Thuật, thật ra chính là mang bộ dáng một chỗ, chiếu đến một chỗ khác, đầu tiên cần khoảng cách đủ gần, Huyền Quang Thuật mới có tác dụng. Tiếp theo, còn phải tính, tính không được vị trí người khác, cũng huyền không ra cái gì, cuối cùng, Huyền Quang Thuật vô dụng đối với người tu hành Tạo Hóa cảnh trở lên, bởi vì bọn họ có thể cảm nhận được có ai nhìn trộm bọn họ hay không, rất nhẹ nhàng có thể phá Huyền Quang Thuật của bọn họ, cho nên, đây là một thần thông gân gà, trừ phi ngươi dùng nó để nhìn lén cô nương cách vách tắm rửa…”

Lý Mộ chưa từng nghĩ nhìn lén Liễu Hàm Yên tắm rửa, hắn chỉ là muốn tìm hiểu thêm một chút chuyện về Động Huyền.

Hắn nghĩ nghĩ, lại hỏi: “Nghe nói Động Huyền bấm ngón tay tính toán, có thể tính hết thiên cơ, có phải thật không?”

“Cái này trái lại không giả, nhưng cũng không mơ hồ như vậy.” Lão Vương chép miệng, nói: “Thiên cơ thứ này, hư vô mờ mịt, ai dám nói mình có thể tính hết thiên cơ…”

Cái mồm này của lão Vương, bản lãnh khác không có, giải nén trái lại là có thủ đoạn.

Nghe lão nói như vậy, Lý Mộ nhất thời cảm thấy, Động Huyền hình như cũng không đáng sợ như vậy.

Hắn còn muốn tìm hiểu nhiều thêm, Trương Sơn từ bên ngoài đi vào, nói: “Lý Mộ, bên ngoài có hòa thượng tìm ngươi.”

Lý Mộ nhớ ra, hắn còn hẹn Huyền Độ chữa thương cho lão phương trượng, đành phải mang một chút nghi hoặc khác trong lòng ép xuống, đi ra khỏi phòng lão Vương.

Huyền Độ đứng ở trong sân, hướng Lý Mộ thi lễ, nói: “Lý thí chủ, lại phải làm phiền ngươi rồi.”

Lý Mộ mỉm cười, nói: “Không phiền, chúng ta đi thôi.”

Hai người vừa mới đi đến ngoài nha môn, bầu trời nơi xa, bỗng nhiên xuất hiện mấy luồng hào quang, hào quang đó nháy mắt đã tới, đáp xuống cửa huyện nha, hiện ra mấy bóng người trong đó.

Trong ánh sáng có ba người, một người trong đó, chính là Mã sư thúc Lý Mộ từng gặp.

Lúc này, hắn đang cung kính đứng ở phía sau hai người khác.

Trong hai người còn lại, một người là một nam tử trung niên, mặc đạo bào, đeo một cây kiếm lớn, khóe mắt có vài nếp nhăn, nói lên tuổi của hắn, hẳn là so với thoạt nhìn còn lớn hơn một chút.

Một người khác, là một mỹ phụ, nhìn qua chỉ hơn ba mươi tuổi, cầm trong tay một cây phất trần.

Hai người này đứng ở nơi đó, trên người không có bất cứ pháp lực dao động gì, ở trong mắt Lý Mộ, không khác gì người thường.

Huyền Độ chắp hai tay, hành một lễ đối với nam tử trung niên kia, nói: “Tiểu tăng Huyền Độ, ra mắt Huyền Chân Tử đạo trưởng.”

Nam tử trung niên hỏi: “Huyền Độ của chùa Kim Sơn?”

Huyền Độ gật gật đầu: “Đúng là tiểu tăng.”

Nam tử trung niên nhìn hắn, hỏi: “Phổ Tể đại sư khỏe không?”

Huyền Độ nói: “Nhọc đạo trưởng quan tâm, phương trượng thân thể rất khỏe.”

Trên mặt nam tử trung niên hiện ra một tia tiếc nuối, nói: “Lần trước từ biệt, chưa từng gặp lại, Phổ Tể đại sư bị Thiên Huyễn Thượng Nhân kia tổn thương căn cơ, một thân đạo hạnh hủy hết, vốn tưởng tà tu kia đã hồn phi phách tán, thân tử đạo tiêu, lại không ngờ, vẫn bị phân hồn của hắn chạy thoát…”

“Cái gì?” Huyền Độ biến sắc, hỏi: “Thiên Huyễn Thượng Nhân còn chưa chết?”

Nam tử trung niên thở dài, nói: “Không chỉ có chưa chết, còn bị hắn tập hợp đủ hồn phách âm dương ngũ hành, cùng với lượng lớn hồn lực người sống, chỉ sợ hắn bây giờ đã khôi phục đạo hạnh, so với một lần trước càng thêm khó chơi…”

“Tin tức có thật không?” Huyền Độ vẫn như cũ vẻ mặt không tin, nói: “Lần đó cao thủ bao vây tiễu trừ hắn nhiều như vậy, phật môn đạo môn, đều có một vị cao nhân cảnh giới thứ sáu, lại có mười mấy người tu hành cảnh giới thứ năm, hắn sao có khả năng chạy thoát?”

“Thiên Huyễn Thượng Nhân kia, là một trong mười đại trưởng lão Ma Tông, đạo pháp thông huyền, sở trường nhất, chính là phân hồn thuật, lần trước bị hắn trốn ra một luồng phân hồn, ẩn nhẫn ở đây, một tay mưu tính nạn cương thi Chu huyện, chiếm được lượng lớn hồn phách người sống, mà hắn đã tập hợp đủ hồn phách âm dương ngũ hành, chỉ cần lợi dụng trận pháp luyện hóa, thì có thể khôi phục đến đỉnh phong ngày xưa.”

Nam tử trung niên nhìn Huyền Độ, nói: “Lần này, có một đệ tử Phù Lục phái bỏ mình, chưởng giáo chân nhân tự mình bói một quẻ, xác định hắn là chết bởi tay Thiên Huyễn Thượng Nhân.”

Chưởng giáo tổ đình Phù Lục phái, là đại năng thượng tam cảnh, hắn bói toán, không có khả năng mắc lỗi.

“A Di Đà Phật.” Huyền Độ niệm một tiếng phật hiệu, mặt lộ vẻ thương xót, nói: “Phạm tội nghiệt như thế, kẻ này không trừ, thiên lý khó dung…”

Lý Thanh và Hàn Triết từ trong nha môn đi ra, khi nhìn thấy nam tử trung niên này, lập tức khom mình hành lễ.

“Ra mắt Huyền Chân Tử thủ tọa.”

“Ra mắt thủ tọa!”

…

Lý Mộ không ngờ, nam tử trung niên thoạt nhìn thường thường không có gì lạ này, lại là một trong các thủ tọa Phù Lục phái.

Tổ đình Phù Lục phái, có bảy nhánh, tổng cộng có bảy thủ tọa, mỗi một vị đều là cường giả Động Huyền.

Huyền Chân Tử khẽ gật đầu ra hiệu đối với bọn họ, nhìn mỹ phụ trung niên kia, nói: "Vị này là huyền tông Diệu Trần đạo trưởng."

Hai người hành lễ nói: "Ra mắt Diệu Trần đạo trưởng."

Hết chương 161.

Chương 162. Diệt sát (1)

Lý Mộ đánh giá thêm mỹ phụ này hai lần, huyền tông cùng Phù Lục phái giống nhau, đều là một trong đạo môn lục tông, tuy không tinh thông phù lục, nhưng đạo pháp thần thông huyền diệu, là năm tông còn lại cộng lại đều không so sánh được.

Huyền Chân Tử nhìn Hàn Triết, nói: "Mang chúng ta đi gặp huyện lệnh Dương Khâu."

Hàn Triết tuy không rõ nguyên do, vẫn ngay lập tức nghe lời đi tới cửa, nói: "Mời thủ tọa, mời Diệu Trần đạo trưởng."

Huyền Độ cũng theo hai người vào huyện nha, Lý Mộ tạm thời không cần đi chùa Kim Sơn, nhìn Lý Thanh bên cạnh, hỏi: "Đầu nhi, ngươi từng nghe Thiên Huyễn Thượng Nhân không?"

Lý Thanh gật gật đầu, nói: "Ngươi còn nhớ hay không, ta từng nói với ngươi, mấy tháng trước, một tà tu Động Huyền cảnh, bị cao thủ hai phái phật đạo liên thủ cém giết, Thiên Huyễn Thượng Nhân, chính là tên tà tu Động Huyền kia."

Lý Mộ mặt lộ vẻ giật mình, lẩm bẩm: "Thì ra là hắn…"

Ở lúc hắn lần đầu tiên hỏi Lý Thanh, tu hành có đường tắt hay không, nàng là dùng tà tu Động Huyền kia đưa ví dụ cho Lý Mộ, suýt nữa khiến Lý Mộ đoạn tuyệt ý niệm đi đường tắt.

Đả thương phương trượng chùa Kim Sơn là hắn, giết chết Lý Mộ là hắn, tính số mệnh cho bé gái thuần âm là hắn, sau lưng vụ án sự kiện Trương Vương thị, Triệu Vĩnh, Nhâm Viễn, Trương viên ngoại, Ngô Ba, không một cái nào không có bóng dáng hắn.

Cương thi Chu huyện, cũng là hắn đang khống chế.

Hắn là phong thuỷ sư Trương gia thôn, là thầy bói Trần gia thôn, cũng là người áo bào đen dạy Nhâm Viễn tu hành.

Mục đích hắn làm những việc này, là vì chữa thương.

Nửa năm trước, một hồi bao vây tiễu trừ kia nhằm vào Thiên Huyễn Thượng Nhân, mới là ngọn nguồn của tất cả cái này.

Vì triệt để tiêu diệt Thiên Huyễn Thượng Nhân, Phù Lục phái lần này phái ra thủ tọa mạch thứ năm cùng mạch thứ bảy, hai vị cường giả Động Huyền.

Huyền Chân Tử là thủ tọa mạch thứ năm, thủ tọa mạch thứ bảy Ngọc Tuyền Tử, mấy ngày trước đã đuổi theo phi cương kia.

Mà bên cạnh thủ tọa thứ năm mạch Huyền Chân Tử, mỹ phụ trung niên kia, cũng có tu vi Động Huyền.

Theo Mã sư thúc nói, nếu không phải thủ tọa mấy mạch khác ra ngoài vân du, trong khoảng thời gian ngắn không chạy về được, người lần này bao vây tiễu trừ tà tu kia sẽ càng nhiều.

Trong lòng Lý Mộ thở phào, hắn không tin, ba vị cao thủ Động Huyền, còn không diệt được một tà tu Động Huyền cảnh giới tương đương…

Dương Khâu huyện nha, Huyền Chân Tử sau khi xem hồ sơ Lý Mộ và Lý Thanh sửa sang lại ra, nói: “Xem ra, con phi cương kia Mã trưởng lão đuổi theo, chính là Thiên Huyễn Thượng Nhân.”

Diệu Trần đạo trưởng mở miệng nói: “Việc này không nên chậm trễ, chúng ta vẫn sớm đi hội hợp với Ngọc Tuyền Tử đạo hữu, một khi chờ Thiên Huyễn Thượng Nhân hoàn toàn khôi phục đạo hạnh, chỉ sợ một mình hắn, không đối phó được.”

Huyền Chân Tử gật gật đầu, nghĩ tới một chuyện, lại nhìn về phía Trương huyện lệnh, hỏi: “Trong vụ án này, đề cập đến vị thuần dương chi thể kia, là người phương nào?”

Trương huyện lệnh nhìn về phía Lý Mộ, Lý Mộ đứng ra, nói: “Là ta.”

Ánh mắt Huyền Chân Tử nhìn về phía Lý Mộ, con ngươi bỗng biến thành màu vàng.

Lý Mộ bị dọa giật mình, nhưng rất nhanh, ánh mắt đối phương liền khôi phục bình thường.

Huyền Chân Tử mặt lộ vẻ kinh dị, nói: “Có thể từ trong tay Thiên Huyễn Thượng Nhân chạy thoát, tiểu hữu phúc duyên thâm hậu, không biết có hứng thú vào Phù Lục phái ta hay không?”

Lý Thanh nghe vậy, trong mắt hiện lên ánh sáng lạ, trên mặt Hàn Triết thì hiện lên một tia khẩn trương.

Lúc này, Diệu Trần đạo trưởng cười cười, lại nói: “Nếu không thích Phù Lục phái, ngươi cũng có thể gia nhập huyền tông ta, huyền tông có ngàn vạn đạo pháp, mặc ngươi chọn lựa…”

Huyền Chân Tử bất đắc dĩ nói: “Diệu Trần đạo hữu, nào có cướp người như ngươi?”

Diệu Trần đạo trưởng nói: “Ta chỉ là nói thật, trong huyền tông ta, có rất nhiều đạo pháp, đều thích hợp thể chất của hắn, vốn thích hợp hơn so với Phù Lục phái ngươi.”

Huyền Chân Tử chỉ là lắc đầu cười, không nói gì nữa.

Trong lòng Lý Mộ yên tâm hẳn, vừa rồi Huyền Chân Tử hiển nhiên là đang tra xét mình có bị đoạt xá hay không, khiến Lý Mộ lo lắng một chớp mắt, bây giờ xem ra, cho dù là người tu hành Động Huyền, cũng nhìn không thấu linh hồn của hắn.

Đối với lời mời của hai người, hắn chỉ cười cười, nói: “Đa tạ ý tốt của hai vị đạo trưởng, ta tạm thời không muốn gia nhập tông môn.”

Ở trên tu hành, Lý Mộ có đạo thư Tô Hòa tặng cho hắn, đủ để cho hắn tu hành đến Thần Thông cảnh, mà chính hắn, cũng không thiếu thần thông đạo pháp, chỉ là hắn trước mắt pháp lực thấp kém, không thể thi triển mà thôi.

Phù Lục phái và huyền tông, tuy có thể cung cấp càng nhiều tài nguyên tu hành cho hắn, nhưng trong sơn môn bọn họ, cũng nhất định có cao thủ thượng tam cảnh, nhỡ đâu có người có thể nhìn thấu hồn phách của hắn, đến lúc đó hối hận cũng không kịp.

Đối với Lý Mộ từ chối, hai người đều không nói gì thêm, thuần dương chi thể tuy hiếm lạ, nhưng hắn đã bỏ lỡ tuổi tốt

nhất bắt đầu tu hành, giá trị bồi dưỡng không lớn, làm cường giả Động Huyền, một thuần dương chi thể, cũng sẽ không dẫn tới bọn họ chú ý lớn bao nhiêu.

Hàn Triết thở phào một hơi, trong mắt Lý Thanh, thì có cái gì sáng ngời, lại ảm đạm đi.

Hai vị cao nhân Động Huyền hóa thành một luồng hào quang, biến mất ở chân trời. Huyền Độ nhìn Lý Mộ, mỉm cười nói: "Lý thí chủ, chúng ta đi thôi."

Phương trượng chùa Kim Sơn bị Thiên Huyễn Thượng Nhân đả thương căn cơ, mặc dù là 《Tâm Kinh》 đối với chữa thương có hiệu quả kỳ lạ, cũng không phải một ngày hai ngày có thể khỏi hẳn, Lý Mộ ít nhất còn cần đến năm lần nữa.

Đến chùa Kim Sơn, Lý Mộ theo lệ thường vào phật điện bái một chút.

Không biết thế giới này có thần phật thật sự hay không, nếu có, thì phù hộ cao thủ Phù Lục phái có thể hoàn toàn tiêu diệt tà tu Động Huyền kia, tiêu trừ nỗi lo về sau của Lý Mộ, để hắn có thể an tâm làm bộ khoái nho nhỏ của hắn.

Huyền Độ đưa Lý Mộ về nha môn, bỗng nhiên nói: "Tiểu Lý thí chủ có thể cân nhắc gia nhập Tâm tông, đến lúc đó, bần tăng có thể dẫn tiến ngươi vào tổ đình Tâm tông, cho dù là Thiên Huyễn Thượng Nhân còn mơ ước hồn phách của ngươi, cũng không dám đi tìm ngươi nữa."

Trong lòng Lý Mộ bất đắc dĩ, hòa thượng này, ý định khuyên hắn xuất gia, quả nhiên còn chưa chết.

Nhưng trên mặt hắn vẫn lộ ra nụ cười, uyển chuyển từ chối: "Có ba vị cường giả Động Huyền, tà tu kia khó thoát chết, Huyền Độ đại sư lo lắng là dư thừa…"

Sau khi cáo biệt Huyền Độ, Lý Mộ một lần nữa về phòng trực, Trương Sơn và Lý Tứ cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, ở trong góc cùng lão Vương dùng xúc xắc chơi đoán tờ giấy dán lớn nhỏ.

Hết chương 162.

Chương 163. Diệt sát (2)

Nhìn bọn họ chơi vui vẻ, Lý Mộ thầm thở phào.

Có đôi khi, vô tri cũng là một loại hạnh phúc.

Bởi vì bọn họ cái gì cũng không biết, cũng căn bản không cần đi đối mặt phần sợ hãi này.

Lý Thanh ngồi ở trên ghế, ngẩng đầu nhìn hắn, thuận miệng hỏi: "Ngươi vì sao không muốn gia nhập tông môn, cái này đối với ngươi về sau tu hành, có chỗ tốt rất lớn."

Lý Mộ cười cười, nói: "Ta cảm thấy như bây giờ rất tốt."

Lý Mộ không phải một người thích thay đổi, hắn vừa mới tiếp nhận thế giới này, thích ứng cuộc sống làm bộ khoái.

Mỗi ngày đọc chút sách, tuần tra một chút, nha môn có tam hai người bạn tốt, về nhà có nha đầu ngốc nghếch dễ thương, nếu không bị tà tu để ý, ngày tháng như vậy, vô cùng thích ý.

Ngược lại là trong tông môn, vì tài nguyên, chuyện lục đục với nhau nhìn mãi quen mắt, có chút vô ý, sẽ bị thiết kế ám toán, mặc kệ là Tần sư huynh, hay là tà tu Động Huyền kia, tạo thành bóng ma tâm lý cho Lý Mộ, đến nay chưa tán.

Lão Vương nói không sai, thế giới của người tu hành, chính là cá lớn ăn cá nhỏ, cá nhỏ ăn tôm tép, quá mức tàn khốc, Lý Mộ càng nguyện ý ở lại thế tục hơn.

Hắn ngẫu nhiên thuyết thư chút, xem kịch chút, về nhà nấu cơm, sau khi ăn xong Vãn Vãn giúp hắn đấm lưng bóp vai, đồng thời nghe Liễu Hàm Yên đánh đàn hát khúc, thú vị hơn nhiều so với ẩn nấp ở trong núi khổ tu.

Lý Thanh không nói gì nữa, chỉ là khi cúi đầu, trong mắt hiện ra một tia thất vọng, rất nhanh đã tiêu tán.

Ba vị cường giả Động Huyền đuổi giết tà tu kia, khiến Lý Mộ có thể tạm thời thở phào một hơi, hắn rời khỏi phòng trực, tới chỗ lão Vương, tùy tiện tìm một quyển sách xem.

Một lát sau, lão Vương từ bên ngoài đi vào, hỏi: “Phách thứ tư luyện hóa rồi?”

Lý Mộ gật gật đầu, nói: “Luyện hóa rồi.”

Lão Vương ngồi ở trên ghế, nói: “Ba phách sau luyện hóa không dễ dàng, ta dạy cho ngươi biện pháp hay, có thể cho ngươi nhanh chóng luyện hóa ba phách cuối cùng, có muốn học không?”

Lý Mộ vội vàng hỏi: “Chủ ý hay gì?”

Lão Vương cười đáng khinh, nói: “Bảy phách sinh bởi bảy loại tình cảm, hỉ nộ ai cụ ái ác dục, ba phách cuối cùng, từ trong ái tình, ác tình, dục tình sinh ra, ngươi có thể tán đi ba phách cuối cùng, sau đó tìm một ít nữ tử, lừa gạt cảm tình cùng thân thể của bọn họ, như vậy, các nàng sẽ đối với ngươi trước yêu sau hận, ở giữa lại có dục, cho ngươi trực tiếp ngưng tụ ba phách này, miễn bộ sậu luyện hóa.”

Lý Mộ còn tưởng lão có thể ra ý kiến gì hay, lắc lắc đầu, nói: “Ngươi cho rằng ta là Lý Tứ sao?”

Lão Vương lắc lắc đầu, nói: “Chính vì ngươi không phải Lý Tứ, cho nên mới có thể, nữ nhân từng ngủ với Lý Tứ, cho tới bây giờ đều không hận hắn, hắn không hấp thu được ác tình.”

Đối với đề nghị của lão Vương, Lý Mộ quả quyết từ chối nói, “Loại chuyện táng tận thiên lương, bị thiên lôi đánh này, ta sẽ không làm, ta vẫn là tự mình chậm rãi luyện đi.”

Muốn hắn lừa gạt cảm tình cùng thân thể của nhiều nữ hài tử như vậy, Liễu Hàm Yên sẽ nhìn hắn thế nào, Vãn Vãn sẽ nhìn hắn thế nào, Lý Thanh sẽ nhìn hắn thế nào?

So với như thế, Lý Mộ tình nguyện kiếm tiền cưới thêm mấy lão bà, dù sao cũng là hợp tình hợp pháp.

“Chuyện có thể động não, ngươi lại cứ đòi dùng man lực.” Lão Vương lắc lắc đầu, tiếc nuối nói: “Cái này lại không phạm pháp, phí cái khuôn mặt này của ngươi…”

Lừa gạt cảm tình cùng thân thể của nữ hài tử, tất nhiên không phạm pháp, nhưng ở tầng diện đạo đức, lại là ở tầng

dưới chót không hề nghi ngờ, chỉ sợ ngay cả Lý Tứ cũng sẽ xem thường hắn.

Lý Mộ vẫn không tính đi đường tắt, thành thành thật thật kiếm tiền cưới vợ không tốt sao, vận khí tốt cưới được một người tu cao hơn hắn, ví dụ như Lý Thanh, một người là đủ rồi.

So sánh với ngưng phách tu hành, giờ phút này Lý Mộ quan tâm nhất, vẫn là tà tu kia.

Không biết ba người tu hành Động Huyền liên thủ, có thể mang gã hoàn toàn diệt sát hay không…

Vân Đài quận.

Trên không núi rừng rậm rạp nơi nào đó, một nam tử trung niên đang đạp không mà đi.

Sau khi bước vào mảng núi rừng đó, bước chân hắn có nháy mắt tạm dừng, ngay sau đó, sắc mặt hắn đột nhiên thay đổi hẳn, thân thể hóa thành một luồng hào quang, nhanh chóng hướng nơi xa chạy đi.

Ngay lúc này, từ trong rừng cây bên dưới, bỗng nhiên dâng lên mười mấy cột sáng tận trời.

Mơ hồ có thể nhìn thấy, trong cột sáng đó, có bóng dáng những lá bùa.

Cột sáng này vô cùng thô to, trong nháy mắt liền liên kết với nhau, hình thành một màn hào quang thật lớn, mang hắn bao phủ trong đó.

Cùng lúc này, ba khí tức cường đại, cũng xuất hiện ở ngoài màn hào quang.

Ba bóng người, hai nam một nữ lơ lửng ở không trung, phụ nhân mỹ mạo kia tay cầm phất trần, một nam tử trung niên thân đeo kiếm lớn, một lão giả cuối cùng, trước người lơ lửng một tấm gương bát quái.

Sau khi ba người hiện thân, liền mang pháp lực cuồn cuộn không ngừng đưa vào trong màn hào quang, khiến ánh sáng của màn hào quang kia càng thêm chói mắt.

Trong màn hào quang, nam tử trung niên ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng rống giận, từ trong thân thể bộc phát ra thi khí nồng đậm, nháy mắt liền tràn ngập màn hào quang, mơ hồ chống lại ánh sáng vàng kia.

Mặt Huyền Chân Tử lộ nụ cười, nhìn mỹ phụ đạo bào kia, nói: "Thuật bói toán của Diệu Trần đạo hữu đã tới hóa cảnh, có thể tính ra đường hắn phải qua, đạo pháp huyền tông, quả nhiên thần diệu…"

Mỹ phụ trung niên khẽ cười một tiếng, nói: "Đạo bùa chú của quý tông, mới làm ta mở rộng tầm mắt, có thể lấy phù làm trận, vây khốn thi này, nếu không, hắn nếu một lòng muốn chạy trốn, chúng ta chưa chắc có thể lưu lại hắn, phù trận này, đã không kém gì trận pháp đỉnh cấp của Linh Trận phái…"

Một lão giả cuối cùng, khống chế gương đồng trước mắt, mang pháp lực thông qua gương đồng, đưa vào trong cột sáng, trầm giọng nói: "Huyền Chân sư đệ, Diệu Trần đạo hữu, khống chế tốt đại trận, thương thế của hắn còn chưa hoàn toàn khôi phục, nhân cơ hội này, mang hắn triệt để luyện hóa, kẻ này cho dù có một luồng phân hồn chạy ra, cũng sẽ lại gây thành một trận hạo kiếp!"

Trên đại trận, pháp lực dao động mãnh liệt, hướng về bốn phía không ngừng khuếch tán.

Phạm vi mấy chục dặm, vô luận là dã thú chưa khai hóa, hay là yêu vật Khai Thức Tố Thai, tất cả đều nằm úp sấp dưới đất, run bần bật.

Mặc dù là yêu vật Hóa Hình, cũng khó bình ổn kinh sợ trong lòng.

Yêu tu đã bước vào trung tam cảnh, trong cơ thể kết thành yêu đan, đều đang ra sức rời xa một khu vực này, bọn họ có thể cảm nhận được, nơi này có khí tức bọn họ không thể trêu vào.

Hết chương 163.

Chương 164. Lão Vương (1)

Vân Đài quận, vô số người tu hành cũng cảm ứng được luồng pháp lực dao động này.

Chẳng qua, Vân Đài quận thủ đã sớm báo cho bọn họ, đừng tới gần khu vực đó, mang phạm vi năm mươi dặm nơi đây cắt làm cấm khu của người tu hành.

Pháp lực dao động trong cấm khu giằng co suốt ba ngày.

Ba ngày sau, ở trong nháy mắt nào đó, tất cả bỗng nhiên bình ổn.

Qua mấy canh giờ nữa, mới có người tu hành to gan cẩn thận phi hành hướng tới.

Đến bên cạnh cấm khu, bọn họ chấn động phát hiện, trung tâm cấm khu, phạm vi vài dặm, cây cối héo rũ, núi đá vỡ nát, không thấy bất cứ vật còn sống nào, cũng không có bất cứ thiên địa linh khí nào.

Tựa như một vùng đất chết…

Huyện nha Dương Khâu.

Lý Mộ thấp thỏm ba ngày, mới rốt cuộc từ trong miệng Trương huyện lệnh, biết được một tin tức khiến hắn mừng rỡ như điên.

Ba ngày trước, ba vị đại năng Động Huyền của Phù Lục phái cùng huyền tông, truy tung được Thiên Huyễn Thượng Nhân chạy trốn tới Vân Đài quận, vì phòng ngừa hắn lại phân thần chạy thoát, ba người liên thủ, sau khi dùng trận pháp vây khốn, tốn ba ngày thời gian, mang Thiên Huyễn Thượng Nhân luyện hóa sống.

Một lần này, tà tu làm nhiều việc ác này, rốt cuộc thật sự hồn phi phách tán.

Lý Mộ thở ra một hơi thật dài, tảng đá trong khoảng thời gian này đè nặng trong lòng, rốt cuộc buông xuống.

Trong huyện nha, Trương huyện lệnh mặt đầy hồng quang, nhìn Lý Mộ, nói: "Lý Mộ, lần này ngươi lập công lớn, đợi quận thủ đại nhân xử lý xong chuyện Chu huyện, ngợi khen của ngươi hẳn là cũng liền xuống…"

Một lần này, huyện Dương Khâu đã xảy ra chuyện lớn như vậy, hắn vị huyện lệnh này cũng khó thoát trách nhiệm.

Cũng may Lý Mộ kịp thời nhìn thấu âm mưu của Thiên Huyễn Thượng Nhân, khiến đại năng Phù Lục phái có thể truy tung được gã, hoàn toàn diệt sát gã, đây cũng là công lao của Dương Khâu huyện nha, hắn làm huyện lệnh, có thể ưu khuyết điểm bù trừ cho nhau.

Lý Mộ đối với ngợi khen cái gì, cũng không phải quá để ý.

Vị kia chính là tà tu Động Huyền đỉnh phong, cao thủ chính đạo Phù Lục phái giết hắn hai lần, mới hoàn toàn giết chết hắn, có thể từ trong tay hắn chạy thoát, Lý Mộ đã rất hài lòng.

Sau khi biết được tin tức này, hắn liền sốt ruột không chờ nổi về nhà nói cho Liễu Hàm Yên.

Liễu Hàm Yên ngạc nhiên lẫn vui mừng nói: "Thật?"

Lý Mộ gật gật đầu, nói: "Thật, hắn lợi hại nữa, cũng không có khả năng lấy một địch ba, lần này may có quyển sách kia của ngươi, bằng không, chỉ sợ không ai có thể biết âm mưu của tà tu kia…"

Chuyện này, Lý Mộ bây giờ nhớ lại, lòng còn sợ hãi.

Nếu Lý Mộ chưa nhìn thấy《 Thần Dị Lục 》một tờ đó, căn bản sẽ không nghĩ tới sẽ có âm dương ngũ hành luyện hồn trận loại này tồn tại, Thiên Huyễn Thượng Nhân âm thầm thu thập được hồn phách âm dương ngũ hành, cho dù là không thể thăng cấp Siêu Thoát, cũng sẽ khôi phục đạo hạnh ban đầu.

Đến lúc đó, chỉ sợ cũng là thời điểm gã tìm đến Lý Mộ.

Bây giờ tốt rồi, gã đã bị ba cường giả Động Huyền liên thủ luyện hóa, hồn phi phách tán, Lý Mộ cũng không cần lo lắng, bí mật hắn sống lại sẽ bị tiết lộ ra.

Thiên Huyễn Thượng Nhân bị diệt sát, Liễu Hàm Yên tựa như so với Lý Mộ còn cao hứng hơn, kéo Lý Mộ ra ngoài mua cả một bàn lớn đồ ăn, còn mua một vò rượu, lúc từ chợ đi ra, vừa lúc gặp được Trương Sơn cùng Lý Tứ chuẩn bị đi quán mỳ ăn mỳ.

Khi Trương Sơn nhìn thấy hai người, ngẩn ra một phen, lặng lẽ nháy mắt mấy cái với Lý Mộ, nói: "Lý Mộ, Liễu cô nương, khéo như vậy à…"

Liễu Hàm Yên hôm nay tâm tình hiển nhiên rất tốt, cười cười với hai người, mời nói: "Hai vị bộ khoái đại nhân, muốn cùng đi trong nhà ăn cơm hay không?"

Trương Sơn nhìn nhìn gà cùng cá Lý Mộ xách trong tay, lại nhìn nhìn quán mỳ cách đó không xa, yết hầu giật giật, cao hứng nói: "Được!"

Lý Tứ lắc đầu nói: "Không phiền, chúng ta ăn mỳ."

Trương Sơn nhíu mày nói: "Có gà có cá, ăn mỳ cái gì…"

Liễu Hàm Yên cười nói: "Không có gì phiền toái, các ngươi mỗi ngày tuần tra vất vả như vậy, đều là vì dân chúng huyện Dương Khâu chúng ta, lại nói các ngươi lại là bằng hữu của Lý Mộ, đi thôi…"

Lý Tứ còn muốn từ chối, Trương Sơn đã từ trong tay Lý Mộ tiếp nhận gà cùng cá, cười nói: "Ta cầm, ta cầm!"

Đi hai bước, hắn bỗng nhìn phía phía trước, nói: "Phía trước không phải đầu nhi sao, muốn mang đầu nhi cũng gọi luôn hay không?"

Liễu Hàm Yên cũng thấy Lý Thanh, nàng nghĩ nghĩ, bước nhanh đi lên phía trước, nói hai câu với Lý Thanh, hai người liền cùng nhau trở về, hiển nhiên là Lý Thanh đồng ý lời mời của nàng.

Vốn chuẩn bị là đồ ăn cho ba người, sau khi ở trên đường đi dạo một vòng, bây giờ cần chuẩn bị của sáu người.

Trương Sơn xung phong nhận việc giết gà giết cá, Lý Mộ và Liễu Hàm Yên ở phòng bếp chuẩn bị, Lý Thanh đi vào, hỏi: "Ta có thể giúp việc gì không?"

Lý Mộ nhìn trái nhìn phải, nói: “Đầu nhi nếu không có việc gì, có thể thái chỗ rau này.”

Nấu cơm đối với Lý Thanh mà nói, có thể có chút khó, nhưng thái rau loại chuyện này, không làm khó được nàng chút nào, con dao kia ở trong tay nàng, Lý Mộ chỉ có thể nhìn thấy tàn ảnh, đậu phụ nàng cắt ra, kích thước đều đều, như là một khuôn mẫu khắc ra.

Phòng bếp không lớn, nếu ba người đứng, tỏ ra có chút chật chội, có Lý Thanh và Liễu Hàm Yên, Lý Mộ đi ra khỏi phòng bếp, tới trong sân.

Trương Sơn đang xử lý con cá kia, ngẩng đầu nháy nháy mắt với Lý Mộ, hỏi: “Thu được rồi?”

Lý Mộ hỏi: “Thu cái gì?”

“Còn giả bộ hồ đồ với ta…” Trương Sơn vụng trộm hướng phòng bếp nhìn thoáng qua, nhỏ giọng nói: “Đương nhiên là Liễu cô nương, còn có thể thu cái gì?”

“Ngươi hiểu lầm rồi.” Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: “Chúng ta là quan hệ hàng xóm bình thường?”

“Bình thường?”

Trương Sơn bĩu môi, nói: “Hàng xóm bình thường nào cùng nhau ra phố mua đồ ăn, ăn cơm ở trong một nồi?”

Lý Mộ nhún nhún vai, nói: “Tin hay không tùy ngươi.”

“Thực không có?”

“Thực không có.”

“Còn muốn gạt ta…” Trương Sơn vẻ mặt không tin, nói: “Ngươi hỏi Lý Tứ một chút, ngươi và Liễu cô nương, giống hai vợ chồng hay không?”

“Không giống.” Lý Tứ ánh mắt hờ hững, nói: “Liễu chưởng quầy phòng thủ tâm lý rất sâu, Lý Mộ tạm thời còn chưa đi đến trong lòng của nàng, bọn họ chỉ có thể nói là bằng hữu quan hệ rất tốt, còn chưa nói tới thích.”

Lý Mộ nhìn Trương Sơn một cái, nói: “Thấy chưa, đây là khác biệt của ngươi cùng Lý Tứ, chúng ta chính là bằng hữu rất thuần khiết…”

Nói đến thuần khiết, Lý Mộ có thể cam đoan, mình đối với Liễu Hàm Yên là rất thuần khiết, nhưng Liễu Hàm Yên đối với mình, lại không nhất định.

Hết chương 164.

Chương 165. Lão Vương (2)

Dù sao, nàng từng động dục tình với Lý Mộ, còn ở trên cánh tay hắn sờ đi sờ lại, có lẽ thật sự rắp tâm bất lương đối với hắn.

“Không có ai so với ta càng hiểu nữ nhân hơn, giữa nam nữ, nào có hữu tình thuần khiết.” Lý Tứ liếc Lý Mộ một cái, nói: “Như các ngươi, cho dù không nhất kiến chung tình, sớm hay muộn cũng sẽ lâu ngày sinh tình…”

“Cái này không nhất định.” Trương Sơn cười nhạt đối với lời của Lý Tứ, nói: “Ta cùng lão bà của ta, lâu như vậy cũng chưa sinh tình…”

Lý Tứ nhìn hắn, hỏi: “Lão bà ngươi cũng tính là nữ nhân?”

Trương Sơn ngẩn ra một phen, theo bản năng muốn mở miệng phản bác, lại không biết phải nói gì, nhất thời bi ai, cúi đầu, chuyên tâm giết cá.

Lý Tứ nhìn Vãn Vãn ở trong sân chạy tới chạy lui, chốc lát chạy đến phòng bếp xem Lý Thanh thái rau, chốc lát chạy tới xem Trương Sơn giết cá, nói: “Liễu chưởng quầy không biết trong lòng nghĩ như thế nào, nhưng tiểu nha hoàn này, là thật sự thích đối với Lý Mộ, loại tiểu cô nương tuổi này, dễ lừa nhất…”

Lý Mộ đối với Vãn Vãn, cho tới bây giờ cũng chưa từng lừa gạt.

Tiểu nha đầu đại khái là lúc còn nhỏ bị đói ra bóng ma tâm lý, ai có thể cho nàng ăn no, nàng liền thích người đó.

Lý Mộ mỗi ngày đều cho nàng ăn, Vãn Vãn cũng biết bánh ít đi, bánh quy lại, mỗi ngày giúp Lý Mộ dọn phòng, quét sân, như là đấm lưng bóp vai loại này, càng là chuyện thường.

Nàng bây giờ, xấp xỉ cũng trở thành nha hoàn chung của Lý Mộ cùng Liễu Hàm Yên rồi.

Lúc này, Lý Tứ lại nhìn nhìn phía phòng bếp, nói: “Còn có đầu nhi, gần đây, ánh mắt nhìn ngươi, có chút…”

Lý Mộ hỏi: “Đầu nhi làm sao vậy?”

Nhìn Lý Thanh từ phòng bếp đi ra, Lý Tứ lắc lắc đầu, nói: “Không có gì…”

Đồ ăn hôm nay, đều là Liễu Hàm Yên làm, Trương Sơn lúc ăn cơm, đối với tay nghề làm bếp của Liễu Hàm Yên khen không dứt miệng, vừa lùa cơm, vừa nói: “Không ngờ Liễu cô nương tay nghề làm bếp tốt như vậy, vị kia nhà ta nếu có một nửa tay nghề làm bếp của ngươi, ta chết cũng đáng, về sau nam nhân nào nếu cưới ngươi, thật sự là tổ tiên tích đức tám đời…”

Liễu Hàm Yên mỉm cười, khiêm tốn nói: “Nào có nào có…”

Trương Sơn gắp miếng đồ ăn, nói: “Thật sự, bây giờ có một số nữ hài tử, nữ công không biết, xuống bếp không được, múa đao lộng kiếm trái lại người nào cũng lợi hại, giống Liễu cô nương như vậy không nhiều, người đẹp, tay nghề làm bếp tốt, còn có tiền…”

“Khụ!” Lý Mộ ho nhẹ một tiếng.

“Sao, ta nói không đúng sao?” Trương Sơn liếc Lý Mộ một cái, nói: “Nữ tử thì phải giống Liễu cô nương… , ai, Lý Tứ ngươi đá ta làm gì!”

Lý Tứ cho hắn một ánh mắt, nói: “Lúc ăn cơm yên tĩnh một chút!”

Trương Sơn theo phương hướng ánh mắt Lý Tứ, thấy được Lý Thanh.

Hắn như nghĩ tới cái gì, biến sắc, lập tức nói: “Đầu nhi ngươi đừng hiểu lầm, ta không phải nói ngươi chỉ biết múa đao kiếm, cũng không phải nói ngươi kém Liễu cô nương…”

“Không sao.” Lý Thanh sắc mặt lạnh nhạt, cũng không để ý, nói: “Ăn cơm đi.”

Có Trương Sơn sinh động không khí, bữa cơm này ăn phi thường náo nhiệt. Liễu Hàm Yên uống chút rượu, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, sau khi ăn xong theo Lý Mộ cùng nhau thu thập

bát đũa, khóe miệng còn mang theo nụ cười, nói: “Bộ khoái béo kia rất biết nói chuyện…”

Sáng sớm hôm sau, lúc Lý Mộ tới huyện nha, từ trong miệng Lý Tứ biết được, Trương Sơn bởi vì buổi sáng lúc vào nha môn, mũ không đội ngay ngắn, bị Lý Thanh phạt tuần phố ba ngày, trong ba ngày này, hắn phải từ sáng đến tối tuần tra khu trực thuộc của ba người bọn họ, có Trương Sơn tuần tra thay, Lý Mộ cùng Lý Tứ có thể ở phòng trực nghỉ ngơi.

Lý Mộ cũng vui vẻ thanh nhàn, vừa lúc có thể lợi dụng thời gian này tiếp tục đọc sách học tập.

Từ sau khi Thiên Huyễn Thượng Nhân bị tiêu diệt, mọi thứ trong huyện nha đều khôi phục bình thường, Lý Mộ cũng như trút được gánh nặng.

Bây giờ nhớ lại, mấy tháng qua, vẫn luôn có một vị tà tu Động Huyền âm thầm nhìn trộm hắn, lông tóc trên người hắn vẫn sẽ nhịn không được dựng thẳng lên.

May mà Thiên Huyễn Thượng Nhân đã chết, vị tà tu Động Huyền này, ở lúc mư đồ hồn phách âm dương ngũ hành, trình độ cẩn thận tỉ mỉ của gã, quả thực làm người ta giận sôi.

Gã là tỉ mỉ như thế, dẫn tới Lý Mộ bây giờ ngẫm lại, còn cảm thấy gã chết quá mức dễ dàng, không hợp với phong cách hành sự trước đó của gã.

Nhưng, lại cẩn thận nghĩ một chút, cho dù là gã cẩn thận nữa, gặp phải ba cao thủ cùng cấp bậc, xác suất có thể sống sót cũng cực kỳ xa vời.

Lý Mộ hoàn toàn yên tâm, không lo lắng nữa, tới phòng trực của lão Vương, từ trên giá sách tìm một quyển sách phong thuỷ mộ táng để đọc.

Lão Vương nhìn nhìn hắn, hỏi: “Thiên Huyễn Thượng Nhân chết rồi sao?”

Lý Mộ nói: “Chết rồi, bị cường giả Phù Lục phái luyện hóa rồi.”

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt…” Lão Vương gật gật đầu, tiếp tục bận rộn.

Lão hôm nay hiếm thấy không ngủ trưa, chịu khó khiến Lý Mộ kinh ngạc.

Lão mang mặt đất phòng trực quét sạch sẽ, mang sách trên giá sách chuyển ra, dùng khăn lau cẩn thận lau mỗi một giá sách, thẳng đến khi toàn bộ góc đều không có tro bụi, mới mang những quyển sách này đặt lại tại chỗ.

Sau đó, lão lại mang toàn bộ hồ sơ đều sửa sang lại, dựa theo thời gian, đặt chỉnh tề ở trên cái giá.

Làm xong tất cả cái này, phòng trực vốn hỗn độn đã rực rỡ hẳn lên.

Lý Mộ nhìn trái nhìn phải, nghi hoặc nói: "Ngươi hôm nay làm sao vậy, chịu khó như vậy?"

Lão Vương duỗi người một cái, nói: "Cần rời xa nhà một chuyến, trước khi đi, mang nơi này sửa sang lại một chút, sách, hồ sơ đặt tới vị trí chúng nó nên đặt, miễn cho người tới sau tìm không thấy…"

"Rời xa nhà?" Lý Mộ nghi hoặc nói: "Đi đâu?"

"Rất xa." Lão Vương cười cười, bỗng nhìn về phía Lý Mộ, nói: "Mấy tháng qua, ta vẫn luôn có vấn đề muốn hỏi ngươi."

Lý Mộ buông sách xuống, nói: "Ngươi không biết, ta sao có thể biết?"

"Không, ngươi biết." Lão Vương nhìn Lý Mộ, mặt lộ nụ cười mỉm.

"Vấn đề gì?" Lý Mộ nhìn lão Vương, luôn cảm thấy lão Vương hôm nay có chút xa lạ.

Lão Vương hỏi: "Ngươi làm như thế nào?"

Lý Mộ nghi nói: "Làm được cái gì?"

Lão Vương mỉm cười với hắn, hỏi: "Ngươi là làm như thế nào, chiếm cứ thân thể Lý Mộ, mà không bị bọn họ phát hiện?"

Lý Mộ ngẩng đầu nhìn lão Vương, không khỏi khắp cả người phát lạnh.

Bí mật lớn nhất của hắn, cứ như vậy bại lộ trước người khác.

Ngay cả Lý Thanh hắn tín nhiệm nhất, cũng không biết bí mật này của hắn, trừ Lý Mộ, một người duy nhất biết trong cơ thể hắn, không còn linh hồn Lý Mộ chủ nhân ban đầu của thân thể, chỉ có một người.

Hung thủ giết hại chủ nhân ban đầu của thân thể.

Thiên Huyễn Thượng Nhân.

Hết chương 165.

Chương 166. Thiên Huyễn (1)

Nhưng gã đã chết, bị ba cường giả Động Huyền dùng đại trận vây khốn, luyện hóa sống, thân tử đạo tiêu, hồn phi phách tán.

Lý Mộ muốn đứng dậy, lại phát hiện thân thể hắn bị một đạo khí tức tập trung, không thể làm ra động tác đứng lên.

Đôi mắt vốn đục ngầu của lão Vương trở nên thanh minh, mặt lộ vẻ nghi hoặc nhìn Lý Mộ, nói: "Ta quan sát ngươi mấy tháng, hồn phách của ngươi, chỉ là hồn phách phàm nhân bình thường, lại làm được chuyện ngay cả người tu hành thượng tam cảnh cũng không làm được, không ai có thể đoạt xá không chút dấu vết, không bị pháp khí nghiệm hồn kiểm nghiệm ra, ngươi là kẻ đầu tiên ta từng gặp."

Lý Mộ nhìn lão Vương, bình tĩnh hỏi: "Ngươi là ai?"

Lão Vương cười cười, nói: "Ngươi đoán không ra ta là ai sao?"

Lý Mộ nói: "Thiên Huyễn Thượng Nhân chưa chết?"

"Ở trong mắt tất cả mọi người, hắn quả thực đã chết, về sau thế gian này, không có Thiên Huyễn nữa." Lão Vương cười tủm tỉm nói: "Nhưng, đây chẳng phải là điều ta muốn sao?"

Lý Mộ nhìn lão Vương quen thuộc lại xa lạ trước mắt, phát hiện mình không có lời nào để nói.

Thiên Huyễn Thượng Nhân bày ra một bố cục, giết hại vô số dân chúng vô tội, bị cao thủ chính đạo liên thủ tiêu diệt.

Lý Mộ cho rằng hắn đã phá bố cục của đối phương, không ngờ mình vẫn ở trong cuộc.

Đây là một bố cục trong bố cục.

Ở trong mắt mọi người, Thiên Huyễn Thượng Nhân đã chết, từ nay về sau, gã liền có thể hoàn toàn nhạt ra khỏi tầm mắt của mọi người, vô luận gã làm cái gì, cũng sẽ không có ai hoài nghi đến gã nữa, đây mới là mục đích chân thật của gã.

Hắn rốt cuộc biết, vì sao độc thủ phía sau màn, có thể ở trong thời gian ngắn như vậy, chuẩn xác tìm được những thân thể âm dương ngũ hành kia.

Không có ai lẻn vào huyện nha, gã luôn ở huyện nha.

Gã là người quản lý hộ tịch, có thể công khai, quang minh chính đại lợi dụng cơ hội sửa sang lại hộ tịch, xem xét ngày sinh tháng đẻ toàn bộ dân chúng huyện Dương Khâu.

Lúc Triệu Vĩnh cùng Nhâm Viễn hành hình, gã cũng ở hiện trường, thu hồn phách bọn họ không khó.

Gã là thầy bói Trần gia thôn, cũng là thầy địa lý Trương gia thôn, là sư phụ của Nhâm Viễn, cũng là người áo bào đen Lý Mộ gặp được kia.

Lão Vương đã muốn đã chết, từ ngay từ đầu, Lý Mộ nhận thức, chính là Thiên Huyễn Thượng Nhân.

Mấy tháng qua, gã luôn ở bên người Lý Mộ, bài bạc với Lý Mộ, nói giỡn cùng Lý Mộ, Lý Mộ coi lão là bằng hữu số lượng không nhiều, coi là lão sư tu hành…

Khi chưa nhìn thấy Thiên Huyễn Thượng Nhân, trong lòng Lý Mộ sẽ thường xuyên sợ hãi.

Giờ phút này, nhìn lão Vương đối diện, tâm tình của hắn ngược lại dị thường bình tĩnh.

Bối rối và sợ hãi, không giải quyết được bất cứ vấn đề gì, hắn phải bảo trì trấn định, mới có đầu óc rõ ràng đi tự hỏi đối sách.

Hắn nhìn lão Vương, hỏi: “Ngươi ở huyện nha đã bao lâu?”

Lão Vương nói: “Không bao lâu, nửa năm mà thôi.”

Lý Mộ hỏi: “Giết nhiều người vô tội như vậy, ngươi có thể yên tâm thoải mái như thế?”

“Không có ai là vô tội.” Lão Vương nhìn Lý Mộ, nói: “Ta đã dạy ngươi, pháp tắc của thế giới này, chính là kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu, kẻ yếu, không có quyền lựa chọn…”

Lý Mộ khẽ thở dài, hỏi: “Ngươi đã đạt tới mục đích, vì sao còn muốn về tìm ta?”

“Thứ nhất là tò mò.”

Lão Vương dùng ánh mắt cổ quái nhìn hắn, nói: “Ta đến bây giờ còn chưa nghĩ thông, ngươi rốt cuộc là như thế nào làm được tất cả cái này, không chỉ có thể không có dấu vết mượn xác sống lại, hơn nữa khiến người ta không thể tính được mệnh cách, nếu không phải ta biết ngươi đã chết, ngay cả ta cũng sẽ không hoài nghi ngươi có phải Lý Mộ thật hay không…”

“Thứ hai thì sao?”

“Ta muốn thân thể của ngươi.”

Lão Vương nhìn chăm chú vào Lý Mộ, trong ánh mắt không chút nào che giấu, chậm rãi nói: “Thân thể trẻ tuổi, thuần dương chi thể, đương nhiên so với bộ xương già này tốt hơn nhiều, vốn muốn dạy ngươi sớm ngày ngưng phách, đáng tiếc ngươi không muốn, chỉ có thể sau khi chiếm thân thể của ngươi, lại nghĩ biện pháp khác…”

Lý Mộ nhìn lão, hỏi: “Ngươi muốn đoạt xá ta sao?”

Lão Vương nói: “Ngươi có thể lý giải như vậy.”

Lý Mộ nhẹ nhàng thở ra, nói: “Dùng loại phương pháp kia ngươi dạy ta ngưng phách, ta chẳng phải là giống ngươi?”

Lão Vương cười cười, nói: “Đừng quên, ta không phải lão Vương, ngươi cũng không phải Lý Mộ, ngươi cùng ta, là giống nhau.”

“Chúng ta không giống nhau.”

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: “Ta sẽ không giống ngươi, ngay cả trẻ con mấy tháng cũng không buông tha.”

“Nó không phải ta giết.” Lão Vương bình tĩnh nói: “Ta chỉ là ăn ngay nói thật mà thôi, thuần âm chi thể, vốn chính là thiên sát tai tinh, dễ trêu chọc yêu quỷ, khắc cha mẹ người thân, ta không giết nó, giết nó, là người nhà của nó…”

“Còn có Triệu Vĩnh kia, hắn vì đu bám, giết hại vợ chưa cưới, chém hắn là triều đình, ta chẳng qua là trùng hợp phát hiện, thuận tay lấy hồn phách của hắn, hắn chết, có quan hệ gì với ta đâu?”

“Ta dạy Nhâm Viễn tu hành, chưa dạy hắn giết người lấy phách, là tự hắn không chống lại được dụ hoặc, chết chưa hết tội.”

“Còn có Trương viên ngoại kia, hắn ỷ vào có quyền thế, ức hiếp dân chúng, cướp dân nữ, chết có gì oan?”

“Ngô Ba tâm địa độc ác, làm hết việc ác, hãm hại đồng nghiệp, mấy lần gia hại ngươi, muốn dồn ngươi vào chỗ chết, hắn chẳng lẽ không đáng chết sao?”

…

Lão Vương nhìn Lý Mộ, mỉm cười nói: “Ta nói rồi, thế đạo này, không giống ngươi nghĩ, người tốt thường thường đoản mệnh, ác nhân mới sống được lâu, đây là một thế đạo người ăn thịt người, nếu muốn không bị ăn, cũng chỉ có ăn người khác…”

“Trương Vương thị thì sao, trăm ngàn dân chúng vô tội Chu huyện chết ở dưới tay cương thi thì sao?” Lý Mộ cười lạnh, nói: “Ngươi trong lòng có ác, nhìn thấy đều là ác, tất cả cái này chẳng qua ngươi tìm cớ cho việc làm ác của mình…”

Lão Vương khoát tay áo, nói: “Những thứ này đều không quan trọng…”

Lão ngồi ở trên ghế, dùng ánh mắt ôn hòa nhìn Lý Mộ, nói: “Thật ra ngươi rất thú vị, đáng tiếc quá mức ngây thơ, không thích hợp đi lên con đường tu hành, không bằng trở thành một huyễn trong thiên huyễn của ta đi…”

Lão vừa dứt lời, thân thể ngồi ở trên ghế chậm rãi nhắm mắt lại, đầu hướng một bên vẹo đi.

Sau đó, một cái bóng âm u, từ trong thân thể lão bay ra.

Một lát sau, Lý Mộ đi ra khỏi phòng trực, lập tức rời khỏi nha môn.

Hết chương 166.

Chương 167. Thiên Huyễn (2)

Lý Thanh đứng ở cửa phòng trực, nhíu mày, đợi tới lúc nàng chạy tới cửa nha môn, trong mắt sớm mất đi bóng người Lý Mộ.

Lại là nửa canh giờ, Trương Sơn đầu đầy mồ hôi bước vào nha môn, vừa đi, vừa nói thầm: "Không phải là mũ không đội ngay ngắn, đầu nhi cần đến mức chuyện bé xé ra to như vậy sao, mệt chết ta rồi…"

Trên tay hắn xách một túi giấy, đi vào phòng trực của lão Vương, nói: "Lão Vương, ngươi buổi sáng bảo ta mang bánh bao cho ngươi, ta mang về rồi, tổng cộng mười hai đồng…"

Thấy lão Vương tựa vào trên ghế, như là đang ngủ, Trương Sơn đi qua, đẩy bờ vai của lão, nói: "Già rồi già rồi còn thích ngủ như vậy, đừng ngủ nữa, dậy ăn cơm…"

Thân thể lão Vương hơi nghiêng, mềm nhũn ngã xuống.

Trương Sơn ngẩn ra một phen, tựa như là nghĩ tới cái gì, đưa tay thăm dò dưới mũi lão, ngay sau đó, sắc mặt hắn liền trở nên cực kỳ tái nhợt, lớn tiếng nói: "Người đâu, người đâu mau tới!"

Theo hắn hò hét, trong nha môn lập tức vang lên bước chân hỗn độn.

Một lát sau, Chu bộ đầu đưa tay từ trên cổ tay lão Vương dời đi, thở dài, lắc đầu nói: "Lão Vương, đã đi rồi…"

Mặt Trương Sơn lộ vẻ cực kỳ bi ai, lẩm bẩm: "Đang yên đang lành, sao có thể…"

Chu bộ đầu nói: "Lão Vương lớn tuổi rồi, thân thể cũng không tốt, sớm nên về nhà dưỡng lão. Lão ở nha môn cả đời, cứ như vậy không có thống khổ rời đi khi đang ngủ, đã là kết quả rất tốt, nén bi thương đi…"

Lý Tứ đứng ở phía sau đám người, nhìn trái nhìn phải, hỏi: "Lý Mộ đâu?"

“Hắn là đi tuần tra.” Một bộ khoái thở dài lắc lắc đầu, nói: “Lý Mộ ngày thường cùng lão Vương đi lại gần nhất, ta vẫn là đi tìm hắn đi…”

Ở ngoài huyện thành.

Trong một cánh rừng kín đáo.

Mấy tảng đá lớn hợp thành một trận pháp, bên trong trận pháp, một bóng người khoanh chân ngồi.

Đó là một người trẻ tuổi mặc quần áo bộ khoái, hắn cúi đầu nhìn nhìn hai tay mình, mỉm cười nói: “Một canh giờ sau, ta chính là ngươi, ngươi chính là ta…”

“Ngươi chỉ là một đạo phân hồn của hắn, không có chân lực Động Huyền.” Người trẻ tuổi nói xong một câu, liền mở miệng lần nữa, nhìn có chút kỳ quái.

Mà ngoài thân thể hắn, cũng xuất hiện hai cái bóng đan xen.

“Dùng để luyện hóa hồn phách của ngươi, vậy là đủ rồi.” Một cái bóng khác một lần nữa đoạt lại quyền khống chế, nói: “Có thân thể của ngươi, ta rất nhanh có thể khôi phục đến Động Huyền, trong vòng mười năm, có hi vọng thăm dò được bí mật Siêu Thoát…”

“Trong khoảng thời gian này, ta là thực coi ngươi làm bằng hữu, thiệt cho ta tin tưởng ngươi như vậy…”

“Tất cả vấn đề ngươi hỏi ta, ta cũng không lừa ngươi.”

“Ngươi lừa gạt cảm tình của ta.”

“Ta cũng từng giúp ngươi không ít.”

…

Lý Mộ và Thiên Huyễn Thượng Nhân dùng chung cùng thân thể, lẩm bẩm một trận, cảm giác mình như là một kẻ ngốc.

Khác với Tô Hòa nhập vào Lý Mộ, Lý Mộ lúc này, một cơ thể hai linh hồn, tuy hồn thể Thiên Huyễn Thượng Nhân cường đại hơn, nhưng Lý Mộ là chủ, gã là khách, ở trước khi hoàn toàn luyện hóa hồn của Lý Mộ, trừ phi Lý Mộ buông ra

quyền khống chế, nếu không gã không thể hoàn toàn khống chế thân thể Lý Mộ.

Thiên Huyễn Thượng Nhân một lần nữa đoạt lại quyền khống chế thân thể, nói: “Thật ra ta đối với bí mật của ngươi càng thêm tò mò, ngươi là đoạt xá như thế nào, hai loại đạo thuật kia lại là cái gì, ngươi đã không muốn nói cho ta biết, ta chỉ có thể sau khi dung hợp hồn của ngươi, lại tự mình tìm kiếm…”

Ngay lúc này, Lý Mộ bỗng thở dài một tiếng, nói: “Ta nói, chúng ta không giống nhau, ngươi đây lại là làm gì thế?”

Thiên Huyễn Thượng Nhân đang suy nghĩ ý tứ câu này, khối thân thể này gã và Lý Mộ xài chung bỗng nhiên nâng tay, làm một cái động tác.

Đó là thủ ấn đạo môn, Bắc Đẩu Ấn.

Lý Mộ ở trong nháy mắt, đoạt lại quyền khống chế thân thể, nhanh chóng niệm một câu.

“Đạo, khả đạo, phi thường đạo.”

Một luồng lực lượng thiên địa vô cùng khổng lồ, hướng về chỗ trận pháp phun trào đến, trận pháp này bẻ gãy nghiền nát, liền bị lực lượng thiên địa này phá hủy.

Thiên Huyễn Thượng Nhân phát hiện một trận nguy cơ sinh tử mãnh liệt, trong lòng kinh hãi, muốn rời khỏi thân thể Lý Mộ, nhưng bị Lý Mộ lấy hồn lực, cuốn lấy một chớp mắt.

Một chớp mắt bé nhỏ không đáng kể này, luồng thiên địa lực kia đã ầm ầm mà tới.

Phốc!

Trong miệng Lý Mộ máu tươi điên cuồng phun ra, cả người trực tiếp bay ngược ra ngoài.

Phân hồn trong cơ thể hắn thuộc về Thiên Huyễn Thượng Nhân, ở trong nháy mắt, liền bị lồ thiên địa khổng lực này lau đi.

“Ta không cam lòng!”

Phân hồn Thiên Huyễn Thượng Nhân trước khi tiêu tán, chỉ kịp truyền ra một tiếng rống giận không cam lòng tới cực điểm…

Lý Mộ một khắc cuối cùng hôn mê, cảm nhận được khí tức Thiên Huyễn Thượng Nhân biến mất, khóe miệng lộ ra nụ cười.

Lần đầu tiên bị Tô Hòa nhập vào, hắn đã thử dùng pháp lực của Tô Hòa dẫn động Đạo Đức Kinh.

Kết quả là thiếu chút nữa khiến Tô Hòa hồn phi phách tán, cũng làm Lý Mộ ý thức được, ở dưới điều kiện tiên quyết thực lực của hắn còn chưa thể dẫn động câu chân ngôn này, cưỡng ép thi triển, sẽ lọt vào cắn trả mãnh liệt.

Hồn thể trong cơ thể hắn càng cường đại, gặp lực lượng cắn trả cũng càng lớn.

Lý Mộ hồn thể nhỏ yếu, chịu cắn trả không lớn, nguyên thần của Thiên Huyễn Thượng Nhân, so với hắn cường đại hơn không biết bao nhiêu, ở dưới lực lượng này, hoàn toàn tán loạn.

Thân thể Lý Mộ bị hất bay mấy chục trượng, trực tiếp ngất đi.

Trước khi mất đi ý thức, hắn mơ hồ nhìn thấy, trước mắt có một bóng trắng chợt lóe qua…

Hết chương 167.

Chương 168. Cáo trắng

Ngoài huyện Dương Khâu, trong một chỗ rừng cây rậm rạp.

Lý Mộ ngửa mặt nằm trong bụi cỏ, cả người đau đớn, trong thân thể tựa như tràn ngập cái gì, muốn nổ vỡ ra, hắn cảm thấy mình như là một quả bóng bay, có thể phát nổ bất cứ lúc nào.

"Ân công, ân công…"

Ngay lúc này, bên tai hắn bỗng truyền đến vài tiếng gọi lo lắng.

Trên mặt truyền đến từng đợt cảm giác ấm áp, Lý Mộ cố sức mở mắt, nhìn thấy một tiểu hồ ly màu trắng đang liếm mặt hắn.

Tiểu hồ ly đứng ở bên cạnh Lý Mộ, vui vẻ nói: "Ân công, ngươi tỉnh rồi…"

"Là ngươi…"

Lý Mộ nhận ra con tiểu hồ ly này, lúc mới đến thế giới này, hắn từ trong tay thợ săn cứu nó, còn suýt nữa bị nó dọa chết khiếp, không ngờ lần này lại gặp nó.

Hắn nhớ tới trước khi hôn mê nhìn thấy một bóng trắng kia, một lần này, Lý Mộ tự nhiên sẽ không bị nó dọa nữa, lấy đạo hạnh của hắn, rất dễ dàng có thể nhìn ra, đây là một tiểu yêu Tố Thai cảnh, hơn nữa là vừa Tố Thai không lâu, so sánh với hồ ly bình thường, đại khái chỉ là hơn chút linh trí, hành động nhanh nhẹn một chút, biết nói tiếng người mà thôi.

Bây giờ không rảnh quan tâm con tiểu hồ ly này, Lý Mộ nhịn đau từ trên mặt đất bò dậy, khoanh chân ngồi xuống, xem xét tình huống trong cơ thể của mình.

Thiên Huyễn Thượng Nhân muốn luyện hóa linh hồn của Lý Mộ, đoạt xá thân thể hắn, nhưng gã tính hết tất cả, chỉ có chưa tính đến, Lý Mộ còn có một chiêu này.

Đạo Đức Kinh tuy Lý Mộ cũng không dám niệm bừa, nhưng ở dưới tình huống có người đoạt xá, cố niệm ra, hắn

nhiều lắm bị thương, Thiên Huyễn Thượng Nhân mất lại là mạng.

Sau khi cẩn thận kiểm tra thân thể một lần, tâm tình Lý Mộ liền trở nên nặng nề.

Tuy Thiên Huyễn Thượng Nhân đã chết, nhưng tình huống bản thân Lý Mộ, cũng không tính là quá tốt.

Trong phân hồn của Thiên Huyễn Thượng Nhân ẩn chứa quá nhiều hồn lực, lúc này tất cả đều dành dụm ở trong cơ thể Lý Mộ, Lý Mộ thử nhiều loại phương pháp, đều không có cách nào mang nó phát tiết ra.

Còn tiếp tục như vậy, chỉ sợ không cần tới nửa canh giờ, thân thể Lý Mộ sẽ nổ tung như bóng bay.

Hắn cố gắng chống đỡ thân thể lên, từ trên mặt đất đứng dậy, cảm nhận được chung quanh tựa như có gì khác thường, sau khi thi triển Thiên Nhãn Thông, phát hiện ở chung quanh hắn, tràn ngập lực lượng cảm xúc nồng đậm.

Lực lượng cảm xúc này là màu đen, chính là cảm xúc chán ghét ngưng tụ phách thứ sáu cần.

Những cảm xúc này, đến từ Thiên Huyễn Thượng Nhân hận đối với Lý Mộ.

Gã ẩn núp ở huyện nha, thấp thỏm lo âu, tỉ mì cẩn thận, tiêu phí vô số tâm tư, dùng nửa năm thời gian, bày ra một bố cục trong bốc cục như vậy, chính là vì giờ khắc này.

Lý Mộ chỉ dùng mấy chữ, đã phá hủy mọi thứ của gã.

Loại đả kích mang tính hủy diệt này, khiến một vị cường giả trung tam cảnh bảy loại tình cảm đã sớm không hiện ra ngoài, ở trước khi chết, cũng không khống chế được xuất hiện hận ý ngập trời này, hình thành lực lượng cảm xúc mênh mông này, một lần nữa hời cho Lý Mộ.

Lý Mộ bước đầu nhắm chừng, cảm xúc chán ghét bởi Thiên Huyễn Thượng Nhân hận với hắn mà sinh ra, đủ hắn ngưng phách mười lần tám lần.

Người tu hành cấp cao đúng là người tu hành cấp cao, lực lượng cảm xúc của mình gã, bằng được với hơn vạn người thường.

Mang những cảm xúc chán ghét này không chút nào lãng phí thu thập hết, Lý Mộ mới từ trong lòng lấy ra một tấm Thần Hành Phù, dán ở trên người, nhanh chóng hướng phía nào đó chạy đi.

"Ân công, đợi ta một chút…"

Tiểu hồ ly thấy Lý Mộ muốn đi, cũng nhanh chóng đi qua theo.

Vịnh Bích Thủy, Lý Mộ vừa chạy hướng phòng nhỏ ẩn nấp ở bên dòng nước, vừa sốt ruột hô: "Tô tỷ tỷ, mau ra đây!"

Ngoài phòng có bóng người chợt lóe, Tô Hòa xuất hiện ở ngoài phòng.

Không đợi Lý Mộ mở miệng, nàng liền biến sắc, cầm lấy cổ tay hắn, nói rất nhanh: "Trong thân thể của đệ có quá nhiều hồn lực, nếu không phát tiết ra, đệ sẽ chết…"

Lực lượng trong cơ thể quá mức khổng lồ, Lý Mộ chống đỡ đến nơi đây, ý thức đã có chút mơ hồ, nghiến răng nói: "Phát, phát tiết như thế nào…"

Nói xong mấy chữ này, thân thể hắn liền mềm nhũn, ngất lần nữa.

Tô Hòa kịp thời đỡ lấy hắn, muốn hấp thu hồn lực mênh mông trong cơ thể hắn, lại phát hiện hồn lực này cùng linh hồn hắn dây dưa cùng một chỗ, phép dẫn đường, không thể mang nó dẫn ra.

Tùy ý những hồn lực này tàn phá tiếp, hắn chỉ còn đường chết.

Nàng cúi đầu nhìn Lý Mộ, trên mặt hiện ra một tia do dự, sau đó lại biến thành bất đắc dĩ, sau khi làm quyết định nào đó, ôm thân thể Lý Mộ, cúi đầu hôn.

Lý Mộ chỉ cảm thấy lực lượng mênh mông trong cơ thể, bỗng nhiên tìm được cửa phát tiết, bắt đầu nhanh chóng giảm

bớt.

Cùng lúc đó, loại cảm giác muốn nổ tung kia của thân thể hắn, cũng dần dần giảm bớt, biến mất không thấy.

Lý Mộ mở mắt, bắt gặp một đôi mắt quen thuộc.

Môi Tô Hòa có chút lạnh, nhưng xúc cảm lại rất mềm mại, hồn lực cuồn cuộn không ngừng, từ thân thể Lý Mộ, bị hút vào trong miệng của nàng.

Tô Hòa mang hồn lực trong cơ thể Lý Mộ hút hơn phân nửa, sau đó buông ra Lý Mộ, u oán nói: "Không ngờ được, lần đầu tiên của tỷ, thế mà sẽ cho đệ."

Lý Mộ thở dài, nói: "Đệ cũng là lần đầu tiên…"

Tô Hòa khẽ nhíu đôi lông mày thanh tú, hỏi: "Đệ thở dài là có ý tứ gì, cảm thấy mình ủy khuất sao?"

"Không có…" Lý Mộ liên tục lắc đầu.

Tô Hòa không tiếp tục so đo nữa, nhìn Lý Mộ, hỏi: "Trong cơ thể đệ sao có thể có nhiều hồn lực như vậy?"

Lý Mộ mím mím môi, nói: "Việc này kể ra thì dài…"

Ngay cả Huyền Chân Tử bọn họ ba người tu hành Động Huyền cảnh, cũng chưa diệt được Thiên Huyễn Thượng Nhân, Lý Mộ có thể giết chết gã, chỉ là ngẫu nhiên.

Chủ yếu vẫn là chịu Tô Hòa lần trước dẫn dắt, nếu không, chỉ sợ gã bây giờ đã luyện hóa hồn phách của Lý Mộ, hoàn toàn thay thế Lý Mộ, có thể lấy một cái thân phận hoàn toàn mới, tiếp tục hại người.

"Tà tu Động Huyền…"

Tô Hòa nhíu mày, nàng tuy chưa trải qua, nhưng từ trong miêu tả của Lý Mộ, cũng có thể cảm nhận được hung hiểm trong đó.

Lý Mộ cũng lòng còn sợ hãi nói: "May mắn gã là muốn đoạt xá đệ, mà không phải trực tiếp tiêu diệt hồn phách của đệ, nếu không đệ đã không gặp được tỷ."

Hắn sau khi nói xong, phát hiện khí tức Tô Hòa có chút không ổn, quan tâm hỏi: “Tỷ làm sao vậy?”

Tô Hòa mang hồn lực chạy đi trong cơ thể phong tỏa lại, nói: “Tỷ từ trong cơ thể đệ hấp thu quá nhiều hồn lực, phải lập tức bế quan luyện hóa, nếu không ngày sau sẽ sinh ra tai hoạ ngầm. Đệ đi về trước đi, tỷ cần bế quan một đoạn thời gian.”

Lý Mộ hỏi: “Tỷ phải bế quan bao lâu?”

Tô Hòa nói: “Ít thì nửa tháng, lâu thì mấy tháng.”

Lý Mộ gật gật đầu, nói: “Vậy được rồi, nửa tháng sau, đệ lại đến thăm tỷ.”

Hết chương 168.

Chương 169. Báo ân (1)

Tô Hòa hấp thu quá nhiều hồn lực, cần bế quan luyện hóa, Lý Mộ cũng rời khỏi vịnh Bích Thủy, hướng huyện thành đi đến.

Thiên Huyễn Thượng Nhân tính hết mọi thứ, kết quả là, vẫn là cẩn thận mấy cũng có sai sót, tặng tính mạng, Lý Mộ bởi họa được phúc, không chỉ diệt trừ một đại địch, còn đạt được lợi ích khổng lồ.

Đại bộ phận hồn lực trong cơ thể hắn đều bị Tô Hòa hút đi, lại còn để lại một bộ phận nhỏ.

Thiên Huyễn Thượng Nhân từng là Động Huyền, mặc dù là phân hồn, hồn lực cũng phi thường tinh thuần, một bộ phận nhỏ hồn lực này, đủ để Lý Mộ mang ba hồn hoàn toàn cô đọng, một hơi tiến vào Tụ Thần kỳ.

Mà cảm xúc chán ghét gã trước khi chết lưu lại, cũng đủ Lý Mộ ngưng tụ phách thứ sáu Trừ Uế.

Cứ như vậy, trong bảy phách, hắn cũng chỉ có phách thứ năm cùng phách thứ bảy sinh ra từ trong ái tình và dục tình chưa ngưng tụ, bảy phách đã có năm cái, hai phách cuối cùng này, liền chẳng quan trọng như thế nữa, ngày sau có thể chậm rãi lại ngưng.

Đi ra khỏi vịnh Bích Thủy, tuy cả người vô cùng đau đớn, trong lòng Lý Mộ, lại là thoải mái trước nay chưa từng có.

Thiên Huyễn Thượng Nhân lần này là thật sự chết, chết ngay cả cặn cũng không còn, hắn cũng không cần lo lắng sẽ bị cường giả Động Huyền nấp trong bóng tối đoạt hồn nữa, cũng không lo lắng có người sẽ tiết lộ bí mật hắn trọng sinh.

Hắn hát giai điệu nhẹ nhàng, đi ở trên đường, bỗng nhiên một con hồ ly từ trong bụi cỏ nhảy ra.

Lý Mộ nhìn con cáo trắng đó, kinh ngạc nói: “Ngươi sao còn chưa đi?”

“Ân công lần trước cứu ta một mạng, ta muốn báo đáp ân công.” Tiểu hồ ly miệng nói tiếng người, thanh âm thanh thúy êm tai như thiếu nữ.

Lý Mộ xua tay, nói: “Ta làm việc tốt chưa bao giờ mong báo đáp, ngươi đi đi.”

Một tiểu hồ ly vừa mới Tố Thai, cách hóa hình còn sớm, có cái gì có thể báo đáp hắn, Lý Mộ lúc ấy cứu nó, thuần túy là thấy nó đáng thương, cũng không nghĩ nhiều như vậy.

Huống chi, trải qua chuyện lão Vương, hắn ngay cả người cũng sẽ không dễ dàng tin tưởng, huống chi là yêu.

“Không được không được…” Tiểu hồ ly liên tục lắc đầu, nói: “Mỗ mỗ nói, thiên hồ nhất tộc có ân tất báo, bằng không, sẽ ảnh hưởng về sau tu hành…”

Lý Mộ giật mình nhìn nó, “Ngươi là thiên hồ nhất tộc?”

Trong《Thập Châu Yêu Vật Chí》có ghi lại, thiên hồ nhất tộc, chấp nhất nhân quả nhân gian, có ân tất báo, có oán tất trả, nếu là kết thù với chúng nó, chúng nó cho dù là yên lặng ẩn núp mấy chục năm, cũng sẽ tìm cơ hội báo thù, mà nếu là có ân đối với chúng nó, chúng nó cũng nhất định phải nghĩ cách trả lại ân tình, đây là phương thức tu hành riêng của chúng nó.

Lý Mộ quả thật không có chỗ cần nó hỗ trợ, nhưng gặp được thiên hồ nhất tộc, liên tục từ chối chúng nó báo ân, cũng sẽ không khiến chúng nó thay đổi chủ ý.

Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói: “Ngươi có thảo dược quý báu nhiều năm tuổi các thứ hay không, đưa ta một ít, coi như là báo ân.”

Tiểu hồ ly lắc lắc đầu, nói: “Không có…”

Xem ra tiểu hồ ly này so với Hoàng Thử còn nghèo hơn, ngay cả cây dược liệu cũng không kiếm được, Lý Mộ chỉ có thể nói: “Vậy ngươi tùy tiện đưa ta một món đồ đi, về sau chúng ta liền không thiếu nợ nhau…”

Tiểu hồ ly vẫn lắc đầu, nói: “Ân công cứu tính mạng của ta, sao có thể tùy tiện đưa một món đồ, như vậy không báo đáp được ân tình của ân công đối với ta.”

Lý Mộ không có cách nào, bất đắc dĩ nói: “Vậy ngươi nói, ngươi muốn báo ân như thế nào đi.”

Tiểu hồ ly bỗng cúi đầu, trong đôi mắt như đá quý hiện ra một mảng ngượng ngùng, thấp giọng nói: “Trên, trên sách nói, ân cứu mạng, phải lấy thân báo đáp…”

Lý Mộ vẻ mặt ngạc nhiên, từng có một mỹ nữ xà muốn gả cho hắn, Lý Mộ chưa đáp ứng, bây giờ lại chạy đến một con hồ ly, còn là chưa hóa hình, cứu nó một mạng liền muốn lấy thân báo đáp. Hắn từng cứu Liễu Hàm Yên, nàng sao không có loại giác ngộ này…

Hơn nữa, muốn gả cho hắn, vì sao trừ rắn chính là hồ ly, chẳng lẽ hắn không xứng sống với nhân loại sao?

Trong lòng Lý Mộ khó chịu, ngồi xổm xuống, nghiêm túc nhìn tiểu hồ ly, nói: “Ngươi còn trải đời chưa sâu, không hiểu lòng người hiểm ác, đừng bị đám tác giả vô lương kia viết sách lừa…”

Tiểu hồ ly lắc đầu nói: “Hắn, hắn không phải tác giả vô lương…”

Lý Mộ hừ lạnh một tiếng, nói: “Ngươi đọc là sách gì, ta trái lại muốn biết, ai dám nói hươu nói vượn như vậy…”

Tiểu hồ ly nói: “《Liêu Trai》…”

Lý Mộ đi ở trên đường cái, quay đầu nhìn nhìn tiểu hồ ly nhắm mắt theo đuôi đi theo phía sau hắn, nhịn không được thở dài một tiếng: “Nghiệp chướng!”

Thời buổi này, ngay cả hồ ly cũng đọc sách biết chữ sao?

Sớm biết sẽ có loại chuyện phiền toái này, hắn lúc trước còn viết《Liêu Trai》cái gì?

Với lại, hồ ly tinh của Liêu Trai báo ân, đó đều là hóa hình, nàng cách hóa hình ít nhất còn thiếu mấy chục năm đạo hạnh, chờ nàng hóa hình, vậy phải chờ tới khi nào.

Lý Mộ vẫn ý đồ khuyên phục nó, nói: “Ngươi trở về đi, ta thật sự không cần ngươi báo ân.”

Tiểu hồ ly đi theo phía sau hắn, cầu xin nói: “Ân công đừng đuổi ta đi, ta nhất định sẽ cố gắng tu hành, sớm ngày hóa hình.”

“Cái này không phải ngươi vấn đề hóa hình hay không.” Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói: “Ta đã có vợ.”

Vì khuyên bảo con hồ ly này hết hy vọng, Lý Mộ không ngại nói một ít lời nói dối thiện ý.

“Ta có thể làm thiếp.” Tiểu hồ ly không thèm để ý nói: “Tựa như bên trong《Liêu Trai》như vậy.”

Nó ngẩng đầu nhìn Lý Mộ, nói: “Hơn nữa ân công đang gạt ta, ân công còn chưa thành gia đâu.”

Lý Mộ ngẩn ra một phen, “Cái này cũng có thể nhìn ra?”

Tiểu hồ ly e lệ gật gật đầu: “Có thể…”

Lý Mộ thay đổi góc độ, lại hỏi: “Ngươi chẳng lẽ không có người nhà sao, ngươi đi theo ta, người nhà của ngươi làm sao bây giờ?”

Tiểu hồ ly nói: “Ta sống cùng mỗ mỗ, nói một tiếng với bà ấy là được, mỗ mỗ cũng hy vọng ta báo ân sớm một chút.”

Con tiểu hồ ly này bướng khiến Lý Mộ không có cách nào, chỉ có thể nói: “Cho dù là muốn báo ân, cũng phải đợi tới sau khi ngươi hóa hình chứ, nếu không chờ ngươi hóa hình rồi lại tới tìm ta?”

Tiểu hồ ly kiên định nói: “Ta bây giờ có thể làm rất nhiều chuyện, ta có thể giúp ân công quét phòng, giúp ân công giặt quần áo, giúp ân công ấm giường…”

Lý Mộ quét phòng có Vãn Vãn, giặt quần áo có Liễu Hàm Yên, ấm giường trái lại chưa có, nhưng để một con hồ ly làm ấm giường tính là chuyện gì?

Hắn một đường đi, một đường khuyên, chưa khuyên nổi tiểu hồ ly này, trái lại thiếu chút nữa bị nàng dụ hoặc.

Sau khi vào thu, mắt thấy hôm nay là càng ngày càng lạnh, tiểu hồ ly này lông xù, tiến vào ổ chăn nhất định rất ấm áp, cũng sẽ không rụng lông…

Dọc đường, Lý Mộ đối với sự chấp nhất của tiểu hồ ly đã có nhận thức khắc sâu.

Hết chương 169.

Chương 170. Báo ân (2)

Mặc dù Lý Mộ là người nó muốn báo ân, cũng không có khả năng khuyên bảo nó từ bỏ báo ân.

Nghĩ thông suốt một điểm này, Lý Mộ liền không khuyên nữa, nhiều nhất để nó làm ấm giường vài ngày, làm thỏa mãn tâm nguyện của nó, sau đó liền đuổi nó đi.

Nghĩ đến đây, Lý Mộ nhìn nó, hỏi: "Ngươi là muốn theo ta về nhà sao?"

Tiểu hồ ly ngẩng đầu, hỏi: "Ta, ta có thể nói một tiếng với mỗ mỗ hay không?"

Lý Mộ gật gật đầu, nói: "Đi đi, ta ở chỗ này chờ ngươi."

Tiểu hồ ly chạy vài bước, lại quay đầu nói: "Ân công ngươi nhất định phải chờ ta nha…"

Lý Mộ xua tay, nói: "Đi đi…"

Nhìn nó biến mất ở sâu trong rừng rậm, Lý Mộ đứng ở ven đường, vẫn chưa rời khỏi.

Thiên hồ nhất tộc rốt cuộc có bao nhiêu chấp nhất, bên trên 《Thập Châu Yêu Vật Chí》 viết rất rõ, ở trong nhận biết của chúng nó, ân cứu mạng, là nhân quả lớn, phải kết, ngăn cản chúng nó báo ân, so với cắt đứt con đường tu hành của chúng nó không có gì khác nhau.

Đối với những yêu vật mở ra linh trí này mà nói, tu hành, so với bất cứ chuyện gì cũng quan trọng hơn.

Tiểu hồ ly đi rồi, Lý Mộ đầu tiên là mang áo bào ngoài của mình cởi xuống, sau đó đi đến bên dòng nước, mang mấy mảng vết máu bắn tới trên quần áo công sai chà đi, để tránh lúc trở về khiến người ta chú ý.

Lúc bị Thiên Huyễn Thượng Nhân đoạt xá, vì tự bảo vệ mình, Lý Mộ là căn cứ ý tưởng đả thương địch thủ một ngàn tự tổn hại tám trăm.

Ở dưới luồng lực lượng thiên địa khổng lồ này, Thiên Huyễn Thượng Nhân bị trực tiếp gạt bỏ, Lý Mộ cũng bị thương không nhẹ, ít nhất cần tĩnh dưỡng mấy tháng, nhưng nói tóm lại, bị thương vậy rất đáng giá.

Không chỉ giết chết cường địch, đạt được đủ cảm giác chán ghét cho hắn ngưng phách, cùng với hồn lực tinh thuần của người tu hành trung tam cảnh, ngoài ra, trong đầu Lý Mộ, còn có thêm rất nhiều ký ức hỗn độn khó phân.

So với nói là ký ức của Thiên Huyễn Thượng Nhân, không bằng nói là ký ức của lão Vương.

Thiên Huyễn Thượng Nhân đi cũng không phải con đường tu hành luyện phách ngưng hồn của đạo môn, mà là một loại pháp môn tà đạo tên là "Thiên Huyễn Công".

Công pháp này, không chú trọng thân thể, mà là lấy nguyên thần là chính.

Tà tu tu hành thuật này, có thể chia nguyên thần làm mấy hồn thể, chỉ cần có một cái chạy thoát, thì có thể mượn xác sống lại, lấy thân phận mới, tiếp tục xuất hiện, sau khi thu được đủ hồn lực, thì có thể trở về đỉnh phong.

Thiên Huyễn Thượng Nhân cả đời làm việc cẩn thận, mọi sự giữ lại một chiêu, ở trước khi bị phật môn cùng đạo môn liên thủ tiêu diệt, đã phân ra một đạo hồn thể, ẩn náu ở huyện Dương Khâu.

Ngay tại lúc cao thủ chính đạo đều cho rằng đã diệt trừ gã, gã chiếm xác sống lại ở trên người lão Vương, luyện hóa linh hồn của lão, lấy thân phận lão Vương, ẩn náu ở huyện nha.

Trong đầu Lý Mộ, bắt đầu không ngừng có đoạn ngắn lóe về.

Một huyệt động dưới lòng đất tối tăm, thân thể mập mạp của Ngô Ba, ở trong thông đạo chật hẹp chật vật chạy trốn.

Trần gia thôn, thầy bói gõ mở cửa sân gia đình nào đó.

Trương gia thôn, Trương viên ngoại mặt đầy ý cười mời một thầy địa lý vào phủ viên ngoại.

Nhâm gia, Nhâm Viễn dập đầu quỳ lạy với một người áo bào đen.

Chợ bán thức ăn, lão Vương đứng ở phía sau Trương huyện lệnh, nheo mắt, nhìn đao trong tay đao phủ bổ về phía đầu Triệu Vĩnh.

Thành bắc, một chỗ nhà dân lụi bại, hồn ảnh Trương Vương thị vừa mới tiêu tán, liền ở một chỗ khác, lại bị ngưng tụ với nhau.

Cuối ký ức, là ở một ngõ tối hẻo lánh, một bóng người Lý Mộ đã quá quen thuộc, mặc quần áo công sai đi vào, không còn đi ra nữa…

…

Sau khi những đoạn ngắn ký ức này lóe về, liền dần dần tiêu tán, trong nháy mắt ngắn ngủn, Lý Mộ liền lấy thị giác lão Vương, đi qua lịch trình mấy tháng qua của lão.

Thiên Huyễn Thượng Nhân làm việc cẩn thận, trừ con phi cương kia ở Chu huyện, gã còn âm thầm để lại một chiêu.

Cho dù là kế hoạch kia thất bại, cũng chỉ là tổn thất phân hồn nhập ở trên thân con phi cương kia, hồn phách âm dương ngũ hành, gã có thể tập hợp đủ lần đầu tiên, thì có thể tập hợp đủ lần thứ hai, đến lúc đó, còn có ai sẽ hoài nghi?

Tưởng tượng rất tốt đẹp, sự thật lại quá tàn khốc.

Đáng tiếc là, gã gặp Lý Mộ, một đời tà tu Động Huyền, cuối cùng vẫn rơi vào kết cục thân tử hồn tiêu.

Lý Mộ thu thập tâm tình, tựa vào trên một thân cây, chờ tiểu hồ ly kia trở về.

Nguy cơ đã tiêu trừ, hắn ngẩng đầu nhìn, thời tiết vốn có chút tối tăm, không biết từ khi nào, đã biến thành vạn dặm trời quang.

Một bóng trắng từ nơi xa chạy tới, thấy Lý Mộ còn đứng ở chỗ này, cao hứng nói: “Ân công, mỗ mỗ đồng ý rồi, chúng ta đi thôi…”

Tuy đồng ý để con tiểu hồ ly này tạm thời đi theo hắn, nhưng trên đường trở về, có một số nơi phải chú ý, Lý Mộ vẫn phải nói rõ ràng trước với nó.

Hắn vừa đi, vừa nói: "Thứ nhất, chưa được ta cho phép, ngươi chỉ có thể ngoan ngoãn ở nhà, không thể tùy tiện chạy ra ngoài."

Một điều này, chủ yếu là nghĩ cho nó.

Huyện Dương Khâu tuy không có người tu hành lợi hại nào, nhưng một con hồ ly vừa mới Tố Thai, tốt nhất vẫn là đừng đi lung tung ở trên đường, nhỡ đâu bị người tu hành rắp tâm bất lương nhìn thấy, khó tránh khỏi sẽ không nổi lên ác niệm nào đối với nó.

Tiểu hồ ly nghiêm túc gật gật đầu, nói: "Ta sẽ ngoan ngoãn ở nhà."

Lý Mộ lại nói: "Thứ hai, ở trước mặt người ngoài, không cho phép nói chuyện."

Tiểu hồ ly vội vàng nói: "Ta biết rồi, ta sẽ không tùy tiện nói chuyện."

Con tiểu hồ ly này tuy cứng đầu, nhưng cũng may rất nghe lời, phía sau dẫn theo một con hồ ly, khiến người ta chú ý, sau khi vào huyện thành, Lý Mộ liền bế nó vào trong lòng.

Tiểu hồ ly tránh ở trong lòng Lý Mộ, đánh giá mọi thứ chung quanh, trong đôi mắt như đá quý lóe ra hào quang tò mò.

Lý Mộ đi đến cửa nhà, một bộ khoái đứng ở nơi đó chờ đợi nhìn thấy hắn, lập tức lên đón, nói: "Lý Mộ, ngươi chạy đi đâu thế, ta tìm ngươi khắp nơi…"

Lý Mộ hỏi: "Làm sao vậy?"

Bộ khoái đó nhìn Lý Mộ, có chút do dự nói: "Có chuyện, ta không biết nói cho ngươi như thế nào, tóm lại ngươi mau đi nha môn đi!"

Lý Mộ đuổi tiểu hồ ly về trong nhà, sau đó rời nhà, hướng nha môn đi đến.

Hắn vừa mới bước vào nha môn, Trương Sơn liền đi tới, bi thương nói: “Lý Mộ, ngươi rốt cuộc đã trở lại, lão Vương, lão Vương đi rồi…”

Trong phòng trực của lão Vương, thi thể lão được an trí ở trên một cái giường nhỏ, hai tay đặt ở bụng, vẻ mặt cực kỳ an tường.

Trên thực tế, đây chỉ là một trong những kế hoạch ve sầu lột xác của Thiên Huyễn Thượng Nhân.

Lão Vương thật sự, ở mấy tháng trước đã chết rồi.

Nếu kế hoạch của Thiên Huyễn Thượng Nhân thành công, bây giờ đứng ở chỗ này, không phải Lý Mộ, mà là gã.

Hết chương 170.

Chương 171. Lại gặp (1)

Kế sau lão Vương, Lý Mộ sẽ trở thành đối tượng đoạt xá thứ hai của gã, lấy thân phận Lý Mộ, tiếp tục sinh hoạt ở huyện nha, có lẽ sẽ một lần nữa thu thập hồn phách âm dương ngũ hành lần thứ hai.

Gã sẽ thay thế Lý Mộ, làm việc ở dưới trướng Lý Thanh, hưởng thụ Lý Thanh đối tốt với hắn, sẽ cùng Liễu Hàm Yên trở thành hàng xóm, để Vãn Vãn đấm lưng bóp vai cho gã, thậm chí tiểu hồ ly Lý Mộ cứu, sau khi hóa hình, cũng sẽ tìm gã báo ân…

Quả thực không thể tha thứ!

Lý Mộ cũng chưa nói cho bọn Trương Sơn việc này, vô luận như thế nào, Thiên Huyễn Thượng Nhân đã chết, có kết quả này đã đủ rồi.

Bằng không, Lý Mộ khó giải thích, hắn là như thế nào giết chết Thiên Huyễn Thượng Nhân, cái này liên lụy đến quá nhiều bí mật của hắn, chẳng bằng để bọn họ cho rằng, lão Vương chính là hết tuổi thọ, mà Thiên Huyễn Thượng Nhân, cũng đã sớm chết ở dưới cao thủ Phù Lục phái bao vây tiễu trừ.

Hắn tín nhiệm đối với lão Vương, chỉ kém Lý Thanh cùng Liễu Hàm Yên, lại không ngờ, người hắn tín nhiệm như thế, chính là độc thủ phía sau màn luôn âm thầm nhìn trộm hắn.

Không thể không nói, lão Vương, hoặc là nói Thiên Huyễn Thượng Nhân, dùng hành động thực tế, cho Lý Mộ một bài học rất tốt.

Gã không chỉ dạy Lý Mộ rất nhiều tri thức tu hành, còn dạy hắn, tu hành, đừng dễ dàng tin tưởng bất luận kẻ nào, gã mang sự tàn khốc của giới tu hành, máu chảy đầm đìa hiện ra ở trước mắt Lý Mộ.

Ở trong tu hành sau này, hắn phải càng thêm cẩn thận.

Trương Sơn cuối cùng vẫn chưa tham di sản của lão Vương, mà là lấy ra toàn bộ tiền riêng của mình, cùng tích tụ của lão

Vương đặt cùng một chỗ, tính đặt làm cho lão một cái quan tài tốt nhất.

Quan tài gỗ lim tơ vàng, Lý Mộ là mua không nổi, một cái quan tài gỗ lim tơ vàng, có thể ở huyện Dương Khâu mua được một tòa trạch viện có năm sân.

Hắn cho Trương Sơn một ít bạc, cũng đủ mua cho lão Vương một cái quan tài cây lim thượng hảo.

Lý Mộ trở lại phòng trực, khi nhìn thấy Lý Thanh, đang muốn mở miệng, Lý Thanh thản nhiên nói: "Đóng cửa phòng lại, ta có lời muốn nói với ngươi."

Lý Mộ xoay người đóng lại cửa phòng trực, hỏi: "Đầu nhi, có chuyện gì sao?"

Keng!

Ánh sáng trắng chợt lóe trước mắt Lý Mộ, trên cổ truyền đến một cảm giác lạnh lẽo, hắn cúi đầu nhìn Thanh Hồng kiếm đặt trên cổ, lại nhìn nhìn Lý Thanh, mặt lộ vẻ nghi hoặc.

Ánh mắt Lý Thanh nhìn thẳng vào hắn, lạnh lùng nói: "Ngươi rốt cuộc là ai!"

Giờ phút này, Thanh Hồng kiếm cách cổ Lý Mộ, ngay cả 0,01 cm cũng chưa tới.

Trên cổ truyền đến xúc cảm lạnh lẽo sắc bén, Lý Mộ có thể cảm nhận được, một đạo kiếm khí sắc bén, đã khóa mục tiêu hắn.

Chỉ cần Lý Thanh một ý niệm, liền có thể lấy tính mạng hắn.

Lý Thanh vô duyên vô cớ sẽ không như thế, Lý Mộ nhìn nàng, hỏi: "Đầu nhi, ngươi làm sao vậy?"

"Đừng gọi ta đầu nhi!" Khuôn mặt Lý Thanh lạnh như băng, trong mắt ẩn hiện lo lắng, nhìn Lý Mộ, lạnh lùng nói: "Vừa rồi rời khỏi huyện nha, không phải Lý Mộ, ngươi rốt cuộc là ai?"

Lúc rời khỏi huyện nha, Lý Mộ bị Thiên Huyễn Thượng Nhân hoàn toàn khống chế thân thể, lấy đạo hạnh của gã, Lý

Thanh chỉ có tu vi Tụ Thần, là không có khả năng nhìn thấu.

Nhưng hiển nhiên, Lý Thanh lúc đó, đã phát hiện khác thường.

Lý Mộ nhìn vào mắt Lý Thanh, nói: "Ta là Lý Mộ."

Ánh mắt Lý Thanh cùng hắn nhìn nhau, hắn ánh mắt trong suốt, cũng làm Lý Thanh quen thuộc.

Có lẽ có người có thể đủ đoạt xá Lý Mộ, nhưng không bắt chước được ánh mắt của hắn, trong mắt của nàng dần dần hiện ra mê mang, tay cầm kiếm cũng thả lỏng xuống.

Lý Mộ nhẹ nhàng thở ra, nói: "Nhưng vừa rồi rời khỏi huyện nha, cơ thể của ta bị người ta khống chế, suýt nữa bị đoạt xá, thật không dễ gì mới chạy thoát."

Từ vừa mới bắt đầu, Lý Mộ đã luôn luôn cố gắng chống đỡ thân thể, không muốn bị người ta nhìn thấu, giờ phút này là không cần che giấu nữa, sau khi lơi lỏng xuống, khí tức lập tức liền uể oải đi.

"Ngươi bị thương rồi!" Lý Thanh buông kiếm, bước nhanh đi tới, truyền pháp lực vào trong cơ thể hắn, hỏi: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Chúng ta đều sai rồi." Lý Mộ thở dài, nói: "Các tiền bối Phù Lục phái, tiêu diệt con phi cương kia, chỉ là phân hồn thế thân Thiên Huyễn Thượng Nhân dùng hồn phách âm dương ngũ hành cùng lượng lớn tinh huyết hồn lực người sống bồi dưỡng ra, gã thật sự, thật ra ngay tại huyện nha, luôn ở bên người chúng ta."

Lý Thanh nháy mắt đã hiểu ý tứ Lý Mộ, trong lòng phát lạnh một trận, chấn động nói: "Ngươi là nói, lão Vương!"

Lý Mộ gật gật đầu, nói: "Lão Vương chính là Thiên Huyễn Thượng Nhân, mấy tháng trước, lão đã bị Thiên Huyễn Thượng Nhân đoạt xá, ẩn núp ở nha môn, chỉ có lão, có thể tự do tìm đọc tư liệu hộ tịch dân chúng, gã âm thầm chế tạo tất cả cái này, ở sau khi bị chúng ta phát hiện, lại không tiếc bỏ qua một khối phi cương phân thân kia, gã vừa rồi muốn đoạt xá ta, lại bị ta giết chết…"

Lý Thanh kinh ngạc nhìn hắn, hỏi: “Ngươi, giết Thiên Huyễn Thượng Nhân?”

Lý Mộ một tay chỉ trời, nói: “Ta lấy lời thề đạo thề, nếu vừa rồi nói, có nửa câu nói dối, để ta ngũ lôi oành đỉnh, không được…”

“Ngươi không cần thề, ta tin tưởng ngươi.” Lý Thanh đưa tay che miệng của hắn, lắc đầu nói: “Khó trách nhìn thấy lão chết, ngươi không đau lòng chút nào cả, thì ra ngươi sớm đã biết…”

Lý Mộ thở dài, nói: “Thật ra ta cũng không muốn tin tưởng, nhưng sự thật như thế, gã làm việc cẩn thận cẩn thận đến cực điểm, nếu không phải gã muốn đoạt xá cơ thể của ta, ta cũng cho rằng gã đã chết.”

Lý Thanh khó có thể tin nói: “Người này thế mà gian trá giảo hoạt như thế…”

Lý Mộ nhìn Lý Thanh, nói: “Đầu nhi, chuyện này, có thể đừng bẩm báo lên hay không?”

Lý Thanh hỏi: “Vì sao?”

“Nếu bên trên biết, khẳng định lại sẽ hỏi ta là như thế nào giết chết Thiên Huyễn Thượng Nhân, cái này sẽ đưa tới rất nhiều phiền toái không cần thiết.” Lý Mộ giải thích nói: “Dù sao Thiên Huyễn Thượng Nhân đã chết, không cần phải sinh ra những khúc chiết này nữa.”

Lý Thanh nghĩ nghĩ, khẽ gật đầu, nói: “Ta giúp ngươi chữa thương trước.”

Thật ra Lý Mộ về nhà tự mình dùng 《Tâm Kinh》 chữa thương tốt nhất, nhưng hắn vẫn tùy ý Lý Thanh nắm tay hắn, truyền pháp lực của nàng vào thân thể của mình.

Lý Thanh cũng chưa hỏi Lý Mộ là giết chết Thiên Huyễn Thượng Nhân như thế nào, Lý Mộ chủ động giải thích: “Ta có một chiêu thần thông, có thể phòng ngừa người khác tiến hành đoạt xá đối với ta, người đoạt xá ta đạo hạnh càng sâu, bị cắn trả liền càng lớn, phân hồn Thiên Huyễn Thượng Nhân, chính là bị một chiêu thần thông kia cắn trả tiêu tán. Gã trước khi

chết, hận ý ngập trời đối với ta hóa thành cảm xúc chán ghét, đợi tới sau khi thương thế lành, ta có thể ngưng tụ phách thứ sáu.”

Hết chương 171.

Chương 172. Lại gặp (2)

Lý Thanh nghĩ nghĩ, nói: “Như vậy, ngươi liền chỉ còn lại có phách thứ năm cùng phách thứ bảy chưa ngưng, ngươi nghĩ được biện pháp ngưng tụ chúng nó chưa?”

Lý Mộ giật mình, phách thứ năm cùng phách thứ bảy phân biệt sinh ra từ ái tình cùng dục tình, biện pháp thu thập hai loại cảm xúc này, Lý Mộ trái lại đã nghĩ tới, nhưng hắn nên nói như thế nào với Lý Thanh đây?

Nói thẳng hắn tính cưới thêm mấy lão bà, lâu ngày sinh tình?

Lý Mộ quyết đoán lắc lắc đầu, nói: “Chưa.”

Lý Thanh thu hồi tay, nói: “Nếu là người phàm, bảy phách vô luận thiếu một phách nào, đều sẽ nguy hiểm cho tính mạng, nhưng ngươi là người tu hành, cho dù là thiếu hai phách, cũng không có gì đáng ngại lắm, có thể đi ngưng hồn trước, đợi tới ngày sau có cơ hội, lại ngưng tụ hai phách này cũng không muộn.”

Lý Mộ cười cười, nói: “Ta cũng nghĩ như vậy, vừa lúc Thiên Huyễn Thượng Nhân trước khi chết, còn để lại cho ta một ít hồn lực tinh thuần, ta hẳn là rất nhanh có thể ngưng hồn.”

Lý Thanh nhắc nhở hắn: “Lợi dụng hồn lực người khác ngưng hồn, tất nhiên là đường tắt, nhưng cũng đừng toàn bộ ỷ lại những thứ này, nếu không, pháp lực ngươi tu ra không đủ ngưng thực, sẽ như Nhâm Viễn, có cảnh giới, không có thực lực xứng đôi với cảnh giới, về sau đấu pháp với người ta, rất dễ dàng rơi vào hạ phong…”

“Biết rồi.”

Tu hành không chỉ là dẫn đường luyện khí, nếu Lý Thanh không học bùa, không học võ nghệ, không học thần thông, cảnh giới nàng bây giờ, tuyệt đối không chỉ Tụ Thần.

Nhâm Viễn tốc độ tăng lên tuy nhanh, nhưng nếu là thật sự đấu pháp, có lẽ còn không bằng một đệ tử Luyện Phách của

Phù Lục phái.

Vì không để người khác hoài nghi, Lý Mộ chưa dừng lại ở nơi này bao lâu, liền ra khỏi phòng trực, cùng Trương Sơn Lý Tứ cùng nhau xử lý hậu sự của lão Vương.

Cái chết của lão Vương, Lý Mộ biểu hiện, cũng không bi thương như Trương Sơn.

Hắn không phải Lý Mộ ban đầu, thời gian ở chung với lão Vương, chỉ có ngắn ngủn mấy tháng qua. Mấy tháng nay, hắn mang lão Vương bị Thiên Huyễn Thượng Nhân nhập vào coi là bằng hữu thật sự, mà đối phương…

Lý Mộ chỉ cần vừa nghĩ tới việc này, còn sẽ nhịn không được cả người phát lạnh.

Bận rộn mãi đến sắp hết giờ làm, hắn mới ra khỏi nha môn, kéo thân thể mỏi mệt, hướng trong nhà bước đi.

Trên đường, một nam tử trung niên quần áo hoa lệ, bắt lấy cánh tay một đạo sĩ lôi thôi, kích động nói: “Lão thần tiên, lần trước ta ăn thuốc ngươi cho ta, không tới hai tháng, nương tử nhà ta liền mang thai, ngài nhất định phải về trong nhà ngồi một chút, để cả nhà chúng ta cảm tạ ngài hẳn hoi…”

Lão đạo vung ống tay áo, nói: “Thuốc là ngươi dùng tiền mua, không cần cảm tạ ta…”

Lão thu thập sạp bói trên mặt đất, đang chuẩn bị rời khỏi, ánh mắt liếc một cái, nhìn thấy một người trẻ tuổi từ trước mặt đi tới, cảm thấy có chút quen mặt, sau khi nhớ lại một phen, kinh ngạc nói: “Ngươi thế mà còn chưa chết!”

Lý Mộ vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy lão đạo sĩ lúc trước khẳng định hắn chỉ có nửa năm để sống.

Lão đạo vây quanh Lý Mộ xoay vài vòng, chép chép miệng, bất ngờ nói: “Không chỉ có chưa chết, lại còn ngưng tụ bốn phách, phách thứ sáu cảm xúc chán ghét cũng thu thập đủ. Tiểu tử, ngươi rốt cuộc phạm chuyện gì người người oán trách, bị người ta hận thành như vậy, sẽ không là đi gây họa cô nương nhà người khác chứ…”

Lý Mộ sau khi ngây người ngắn ngủi, hướng lão giả ôm quyền khom người, nói: "Đa tạ ân tiền bối ngày đó nhắc nhở."

Lão đạo không thèm để ý nói: "Cảm tạ cái gì, ta ngày đó thu ngươi tám trăm đồng, nhắc nhở ngươi một câu, ngươi không nợ ta, ta cũng không nợ ngươi…"

Lý Mộ đã không phải gà con ngày đó ngay cả tu hành cũng chưa tiếp xúc, tự nhiên cũng sẽ không mang lão giả này coi là bọn bịp bợm giang hồ.

Có thể nhìn một cái đã nhìn thấu bảy phách, thậm chí là cảm xúc tích góp trong cơ thể Lý Mộ, tu vi của lão, cho dù không phải Động Huyền, ít nhất cũng là Tạo Hóa.

Lão giả đánh giá Lý Mộ một phen, lại nói: "Ta thấy ngươi không giống ác nhân, hai phách cuối cùng này, ngươi đã nghĩ ngưng tụ như thế nào chưa?"

Lý Mộ lập tức nói: "Còn xin tiền bối giải thích nghi hoặc."

"Chúng ta có thể ở đây gặp gỡ, chính là duyên phận, thôi, lần này liền miễn phí chỉ điểm ngươi vài câu." Lão đạo khoát tay áo, nói: "Phách thứ năm Phi Độc sinh bởi yêu, phách thứ bảy Thối Phế sinh bởi dục, ngươi chỉ cần bám vào một nữ tu tu vi Tụ Thần, kết thành đạo lữ song tu, hai loại này không phải đầy đủ hết?"

Phương pháp này, Lý Mộ không phải chưa từng nghĩ, hắn lắc lắc đầu, nói: "Nữ tu Tụ Thần, nào có dễ tìm như vậy…"

"Vậy chỉ có thể cưới thêm mấy lão bà phàm nhân…" Lão giả nhìn Lý Mộ vài lần, nói: "Lấy bộ dạng của ngươi, cái này cũng không phải việc khó, thật sự không được, cũng có thể đi nơi thanh lâu hoa liễu nhiều một chút mà, tìm không thấy tình yêu, dục tình vẫn là muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, cô nương nơi đó, chỉ thích ngươi loại bề ngoài tuấn tú này…"

Lý Mộ nụ hôn đầu tiên đã giao cho Tô Hòa, một cái khác nói thế nào cũng không thể mất ở loại địa phương đó, muốn đi lầu xanh bán rẻ thân thể thu thập dục tình, hắn chết cũng không thèm một phách đó.

Lão giả khiêng lên lá cờ "thần cơ diệu toán" của lão, nói: "Có thể ngưng phách hay không, xem tạo hóa của ngươi. Lão phu đi đây, có duyên gặp lại…"

Lý Mộ nhìn theo vị cường giả Tạo Hóa hoặc là Động Huyền này đi xa, cũng chưa có nhiều tiếp xúc với lão.

Lão đạo lôi thôi tuy tu vi rất cao, nhưng tính tình cũng rất cổ quái, đã trải qua chuyện Thiên Huyễn Thượng Nhân, Lý Mộ đối với những cao thủ này, phòng bị rất sâu.

Xuất phát từ bảo hiểm, vẫn là đừng cùng những người này nhấc lên quan hệ gì.

Hắn về trong nhà, vừa mới mở ra cửa sân, một bóng trắng liền xuất hiện ở trước mắt.

Tiểu hồ ly đứng ở trong sân, thanh âm thanh thúy nói: "Ân công, ngươi đã về rồi…"

Hai bóng người từ bên cạnh đi tới, Liễu Hàm Yên nhìn trái nhìn phải, nghi hoặc nói: "Ngươi vừa rồi đang nói chuyện với ai?"

Lý Mộ lắc đầu nói: "Không có nha."

Liễu Hàm Yên nghi hoặc nói: "Sao ta nghe được có thanh âm nữ tử, hơn nữa không phải Lý bộ đầu, ngươi mang nữ nhân về nhà?"

"Sao có khả năng." Lý Mộ nói: "Có thể là ngươi nghe lầm đi…"

Vãn Vãn liếc một cái liền thấy được tiểu hồ ly trong sân, cao hứng chạy vào, nói: "Tiểu thư, con chó nhỏ này thật đáng yêu…"

Tiểu hồ ly cúi đầu, tủi thân và uất ức nói: "Người ta, người ta không phải chó…"

"A, con chó nhỏ này biết nói!"

"Lý Mộ, có, có yêu quái!"

Vãn Vãn bị dọa giật mình, Liễu Hàm Yên tái nhợt khuôn mặt xinh đẹp, một trái một phải, ôm chặt cánh tay Lý Mộ,

tránh ở phía sau hắn.

Hết chương 172.

Chương 173. Tiểu Bạch

Trong đình viện.

Liễu Hàm Yên và Vãn Vãn đứng ở phía sau Lý Mộ, nhìn tiểu hồ ly trước người cách không xa, mặt có nét sợ hãi.

Tiểu hồ ly cúi đầu, như là phạm vào sai lầm, thỉnh thoảng ngẩng đầu, đáng thương nhìn Lý Mộ.

Bộ dáng đáng thương này, khiến Lý Mộ ngay cả lời trách cứ cũng nói không nên lời.

"Được rồi được rồi…" Lý Mộ đưa cánh tay từ ngực các nàng rút ra, khoát tay áo, nói: "Vị này là Liễu Hàm Yên Liễu cô nương, vị này là Vãn Vãn, ngươi làm quen trước một chút, về sau ở trước mặt các nàng, không cần nín nữa."

Lý Mộ lại chỉ vào tiểu hồ ly, hướng Liễu Hàm Yên giới thiệu, "Đây là…"

Hắn ngẩn ra một phen, nhớ ra còn chưa hỏi tên của nó, lại lần nữa nhìn về phía tiểu hồ ly, hỏi: "Ngươi tên là gì?"

"Tiểu Bạch."

"Đây là Tiểu Bạch, một con tiểu hồ ly, ta trước kia từ trong tay thợ săn cứu nó, nó là tới báo ân."

Ấn tượng của Liễu Hàm Yên đối với yêu vật, chỉ tồn tại trong tiểu thuyết cùng kịch, so sánh với những yêu vật tinh quái động cái là ăn thịt người kia, con tiểu hồ ly này, tựa như cũng không đáng sợ như vậy.

Huống chi, có Lý Mộ ở đây, một tia sợ hãi kia của nàng vừa rồi, rất nhanh đã biến mất vô tung vô ảnh, có chút tò mò hỏi: "Nó muốn báo ân như thế nào?"

Lý Mộ nhún vai, tỏ vẻ mình cũng không biết.

Tiểu hồ ly lập tức nói: "Ta có thể giúp ân công đấm chân, quét dọn nhà cửa, còn có thể làm ấm giường!"

Trên mặt Vãn Vãn lộ ra vẻ mặt ngây ngốc, cũng không sợ hãi, bất mãn nói: "Ngươi làm những thứ này, vậy ta làm cái

gì…”

Tuy đây là một con hồ ly, nhưng lại là một con hồ ly cái, vì chứng minh mình trong sạch, Lý Mộ hướng Liễu Hàm Yên giải thích: “Có ân tất báo là truyền thống của tộc chúng nó, nếu không cho nó báo ân, nó về sau tu hành sẽ xuất hiện vấn đề…”

Lý Mộ mỗi ngày đối với nàng đều coi như không thấy, Liễu Hàm Yên tự nhiên sẽ không hoài nghi Lý Mộ đối với một con hồ ly cái có ý tưởng gì, nhìn con tiểu hồ ly đáng yêu này, tò mò cuối cùng chiến thắng sợ hãi đối với yêu vật, ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng hỏi: “Tiểu Bạch, trừ nói chuyện, ngươi còn biết cái gì…”

Tiểu hồ ly có chút tự ti cúi đầu, nàng chỉ là một tiểu yêu vừa mới Tố Thai, trừ học nhân loại nói chuyện, pháp thuật gì cũng không biết.

Nhưng rất nhanh nó liền lấy lại lòng tin, hít hít cái mũi, ngẩng đầu nói: “Bây giờ ta còn không biết cái gì, chờ sau khi ta hóa hình, ta sẽ báo đáp ân công hẳn hoi!”

“Hóa hình, hóa thành hình người sao…” Liễu Hàm Yên cúi đầu nhìn nhìn tiểu hồ ly, lại nhìn nhìn Lý Mộ, hỏi: “Ngươi muốn báo đáp như thế nào?”

Tiểu hồ ly nghiêm túc nói: “Nếu ân công không chê, ta có thể lấy thân báo đáp…”

Lý Mộ nhìn ánh mắt bao hàm thâm ý của Liễu Hàm Yên, hiểu ý tứ của nàng, giải thích: “Cái này không phải ta dạy nó… …”

Tiểu hồ ly cũng gật gật đầu, nói: “Cái này không phải người khác dạy ta, đây là ta từ trong《Liêu Trai》đọc được.”

Lý Mộ không muốn nói cái gì nữa, xua tay, nói: “Các ngươi tán gẫu, ta đi nấu cơm…”

Thiên Huyễn Thượng Nhân đã chết, uy hiếp lớn nhất đã trừ, Lý Mộ cũng rốt cuộc có thể khôi phục cuộc sống bình thường.

Tiểu hồ ly tuy là tới báo ân, nhưng Lý Mộ cũng coi nó như khách, hỏi: “Ngươi bình thường đều ăn cái gì?”

Tiểu hồ ly nói: “Ăn quả dại trong núi, mỗ mỗ có đôi khi tìm được dược liệu, cầm đến trong thành bán, bán được tiền sẽ mua gà nướng cho chúng ta.”

Lý Mộ nghĩ nghĩ, hồ ly hình như là động vật ăn tạp, không có gì chú ý, lúc ăn cơm, tìm một cái bát sạch sẽ, múc chút đồ ăn, lại nhét vào một cái đùi gà, đặt ở trên mặt đất.

Cơm nước xong, Liễu Hàm Yên cùng Vãn Vãn giúp hắn rửa xong bát đũa rời khỏi, Lý Mộ nói với tiểu hồ ly: “Ta muốn ra ngoài một chuyến, ngươi cứ ở nhà, đừng chạy lung tung.”

Tiểu hồ ly liên tục gật đầu: “Ân công yên tâm, ta sẽ trông nhà thật tốt.”

Lý Mộ ra ngoài, đóng lại cửa sân, tiểu hồ ly ở trong sân chạy vài vòng, còn đang nhớ lại hương vị món kia vừa rồi.

Một lát sau, nó chạy đến góc sân, dùng miệng cắp lên một cái chổi, cố sức quét sân.

Quét sân xong, nó lại tìm được một cái khăn lau, sau khi thấm ướt, mang bàn tủ trong phòng lau sạch sẽ, khi quét dọn đến thư phòng của Lý Mộ, nó nhìn giá sách tràn đầy sách, trong ánh mắt cũng đang tỏa sáng, ngơ ngác nói: “Trong nhà ân công thật nhiều sách nha…”

Đi đến trước giá sách, hâm mộ một lát, nó mới nhảy lên ghế dựa, lại trèo lên bàn sách, nghiêm túc lấy khăn lau trong tay lau mặt bàn.

Trên bàn có mấy bản thảo còn chưa viết xong, nó đang chuẩn bị dùng móng vuốt nâng lên, lau phía dưới, động tác lại bỗng dừng lại, nhìn nội dung trên bản thảo, lẩm bẩm: “《Liêu Trai》, còn tựa như chưa ra đến một quyển này…”

…

Lý Mộ rời khỏi cửa nhà, đi mãi ra khỏi thành.

Thương thế của Phổ Tể phương trượng chùa Kim Sơn, đại khái trị liệu một lần nữa, thì có thể hoàn toàn khỏi hẳn.

Trong cơ thể của bản thân Lý Mộ còn có vết thương, hắn vốn muốn nghỉ ngơi một chút, nhưng nghĩ đến lúc hắn trị liệu

phương trượng, Huyền Độ mỗi lần đều mang toàn thân pháp lực truyền cho mình, mượn pháp lực của gã, khôi phục sẽ nhanh hơn tiện hơn.

Chùa Kim Sơn, Huyền Độ đứng ở cửa chùa, mỉm cười nói: "Bần tăng đã chờ Lý thí chủ lâu rồi."

Lý Mộ cười cười, nói: "Xin lỗi, trong nha môn có một số việc trì hoãn."

"Không sao."

Huyền Độ nói một câu, sau đó liền nhíu mày, hỏi: "Lý thí chủ bị thương?"

Lý Mộ nói: "Một chút vết thương nhỏ, không sao."

Huyền Độ từ trong lòng lấy ra một cái bình nhỏ, đưa cho Lý Mộ, nói: "Trong bình này có mấy hạt linh dược bần tăng từ Đan Đỉnh phái cầu đến, có thể tăng tiến pháp lực, đối với trị liệu thương thế cũng có kỳ hiệu, Lý thí chủ nhận lấy đi."

Đan Đỉnh phái giống với Phù Lục phái, đều là một trong đạo môn lục tông.

Phù Lục phái am hiểu lấy bùa giết địch, Đan Đỉnh phái thì giỏi về luyện đan, đan dược của bọn họ, tác dụng rộng khắp, có thể tăng tiến pháp lực, có thể trị bệnh chữa thương, cũng có thể coi như vũ khí, dùng để đối địch.

Lý Mộ không khách khí với Huyền Độ, sau khi tiếp nhận bình sứ, từ bên trong đổ ra một viên, ném vào trong miệng.

Đan dược vào miệng lập tức tan, dược lực tinh thuần nháy mắt liền tan vào thân thể hắn, Lý Mộ sâu sắc nhận thấy, pháp lực trong cơ thể hắn cũng tăng trưởng một tia.

Mà thương thế của hắn, tuy chưa hoàn toàn khỏi hẳn, nhưng cũng tốt lên tương đối.

Sự cắn trả của một chiêu kia vẫn quá mức mãnh liệt.

Đạo phân hồn kia của Thiên Huyễn Thượng Nhân thừa nhận cho Lý Mộ tuyệt đại bộ phận lực lượng cắn trả, còn lại một bộ phận nhỏ, vẫn khiến Lý Mộ bị thương không nhẹ.

Về sau không đến thời điểm vạn bất đắc dĩ, tính mạng nguy cấp, vẫn là không thể dùng thuật này bừa bãi.

Hết chương 173.

Chương 174. Ưu sầu của Vãn Vãn (1)

Loại công kích kiểu tự bùng nổ này, đả thương địch thủ một ngàn, tự tổn hại tám trăm, vô ý một cái, hắn liền phải đồng quy vu tận với kẻ địch.

Thương thế còn lại, bản thân Lý Mộ có thể khôi phục, không lãng phí đan dược nữa, hắn thu bình nhỏ lại, đan dược này đối với hắn tác dụng không lớn, nhưng dùng ở trên người Liễu Hàm Yên cùng Vãn Vãn, lại vừa lúc thích hợp.

Khí sắc phương trượng chùa Kim Sơn, so với trước kia đã tốt hơn rất nhiều, bản thân ông là cao tăng phật môn cảnh giới thứ năm đỉnh phong, trừ cao thủ tổ đình Phù Lục phái, ở Bắc quận hiếm có địch thủ, đáng tiếc gặp Thiên Huyễn Thượng Nhân.

Ông là vì diệt trừ tà tu mà bị thương, gặp nhiều người tu hành vì tu hành mà chìm đắm vào tà đạo, đối chiếu, lão phương trượng càng làm người ta tôn kính hơn.

Ba người khoanh chân mà ngồi, Huyền Độ đưa tay đặt ở trên lưng Lý Mộ, Lý Mộ đặt ở lưng phương trượng, trúc trắc tụng niệm Tâm Kinh, từ ngoài thiền phòng, cũng có thể nhìn thấy ánh sáng trắng nhàn nhạt.

Trong phật điện, đối với tượng phật đang mơ hồ sáng lên, không chỉ có hòa thượng chùa Kim Sơn, ngay cả khách hành hương trong điện, cũng đã quen.

Mấy ngày qua, mấy bức tượng phật này, ngày nào cũng đang lóe sáng.

Cái này trực tiếp dẫn tới khách hành hương gần đây đến chùa Kim Sơn dâng hương, so với trước kia tăng vọt mấy lần, tiền dầu vừng quyên ra, càng so với bình thường nhiều hơn không biết bao nhiêu.

Trong thiền phòng, Lý Mộ chậm rãi thu tay, khí sắc so với vừa rồi tốt hơn nhiều.

Vừa rồi lúc đang chữa thương cho phương trượng, bản thân Lý Mộ cũng ăn một chút tiền boa nho nhỏ, mượn pháp lực

hùng hậu của Huyền Độ, mang vết thương chính hắn cũng chữa tốt.

"A Di Đà Phật…"

Phương trượng đứng lên, hướng Lý Mộ làm một cái phật lễ, nói: "Mấy ngày nay, đa tạ Lý thí chủ."

Lý Mộ mỉm cười, nói: "Phương trượng đại sư khách khí rồi, Thiên Huyễn Thượng Nhân làm nhiều việc ác, ta cũng suýt nữa gặp độc thủ của gã, đại sư tiêu diệt gã, là trừ hại cho dân, so sánh với đại sư, ta làm những thứ này, lại đã được tính là cái gì."

Phương trượng không nói gì nữa, chỉ là hiền lành nhìn Lý Mộ, nói: "Lão nạp căn cơ bị hủy, nếu không có Lý thí chủ ra tay cứu giúp, không chỉ có tu vi khó khôi phục, ngay cả tuổi thọ cũng sẽ không còn lại mấy năm, ân lớn như thế, chùa Kim Sơn ngày sau tất báo."

Lý Mộ nói: "Huyền Độ đại sư đối với ta có ân hai lần cứu, cứ coi như ta đang trả lại ân tình của hắn."

"Huyền Độ là Huyền Độ, lão nạp là lão nạp…" Phương trượng bỗng nắm cổ tay Lý Mộ, nói: "Lão nạp thấy Lý thí chủ phật đạo song tu, liền giúp ngươi một tay đi…"

Ông vừa dứt lời, Lý Mộ chỉ cảm thấy một luồng pháp lực so với Huyền Độ tinh thuần hơn mấy lần, từ cổ tay ùa vào thân thể hắn.

Luồng pháp lực này, hùng hậu hơn nữa cường đại, thân thể Lý Mộ, lại chưa có bất cứ cảm giác gì không khoẻ.

Trái lại, hắn còn cảm giác ấm áp, cực kỳ thoải mái.

Một tia vật chất màu đen, dần dần từ trong cơ thể Lý Mộ đẩy ra ngoài thân.

Lý Mộ đã biết, những thứ này là tạp chất trong thân thể hắn, lần trước Huyền Độ từng giúp Lý Mộ rèn luyện cơ thể một lần, không ngờ được lần này vẫn có thể đẩy ra nhiều như vậy.

Phương trượng buông tay, nói: "Lý thí chủ bảy phách còn thiếu hai phách, lần rèn luyện cơ thể này, có thể khiến thân thể

ngươi không bị hai phách mất đi này liên lụy nữa.”

Đạo môn luyện phách là vì thân thể, phật môn là trực tiếp tu thân thể, Lý Mộ có thể cảm nhận được lực lượng cường đại trong thân thể, ngay cả cảm giác không khoẻ bởi vì thiếu mất hai phách mà sinh ra cũng biến mất.

Trong lòng hắn vui vẻ, nói với phương trượng: “Đa tạ phương trượng đại sư.”

Phương trượng cười nói: “Nên cảm tạ hẳn là lão nạp.”

Rèn luyện cơ thể tất nhiên tốt, nhưng mỗi một lần, quần áo Lý Mộ đều sẽ bị dơ, lúc từ chùa Kim Sơn rời khỏi, hắn lại thay một bộ tăng bào.

Cửa nhà, Liễu Hàm Yên nghi hoặc nhìn Lý Mộ, hỏi: “Ngươi sao lại mặc thành như vậy?”

Lý Mộ nhún vai, nói: “Quần áo công sai bẩn rồi.”

Liễu Hàm Yên bịt mũi, từ trong tay hắn tiếp nhận quần áo bẩn, khi nhìn thấy tay Lý Mộ, cầm quần áo ném sang một bên, túm chặt tay Lý Mộ, kinh ngạc nói: “Da của ngươi sao lại tốt lên rồi…”

“Không đúng!” Nàng ngẩng đầu nhìn Lý Mộ, nói: “Mỗi lần ngươi ăn mặc như vậy, da thịt đều sẽ tốt lên, ngươi rốt cuộc đã vụng trộm làm cái gì, mau thành thật khai ra…”

Nữ nhân đối với một số phương diện nào đó dị thường mẫn cảm.

Liễu Hàm Yên luôn có thể phát hiện biến hóa thân thể của Lý Mộ, ví dụ như hắn có phải trắng lên hay không, làn da có phải trở nên nhẵn nhụi hay không, thấy rốt cuộc không giấu được nữa, Lý Mộ dứt khoát thừa nhận: “Là vì ta còn đang tu hành công pháp phật môn, hơn nữa có cao tăng dùng pháp lực giúp ta thối thể.”

Liễu Hàm Yên không tin nói: “Tu hành công pháp phật môn, da thịt có thể trở nên giống với ngươi?”

Lý Mộ gật đầu nói: “Phật môn tu hành thân thể, ở trong quá trình tu hành, tạp chất trong thân thể sẽ bị không ngừng đẩy ra,

làn da tự nhiên sẽ tốt lên.”

Trong mắt Liễu Hàm Yên lóe lên tia sáng kỳ dị, hỏi: “Ta có thể tu hành công pháp phật môn hay không?”

Lý Mộ nói: “Đương nhiên, nếu ngươi không ngại thân thể xảy ra một ít biến hóa.”

Liễu Hàm Yên truy hỏi: “Biến hóa gì?”

Lý Mộ đánh giá cao thấp nàng một phen, nói: “Ví dụ như toàn thân đầy cơ bắp , cũng có lẽ sẽ rụng tóc các thứ…”

Liễu Hàm Yên sờ sờ mái tóc đen nhánh của mình, ảo tưởng một phen bộ dáng mình toàn thân đầy cơ bắp, quyết đoán lắc lắc đầu, nói: “Thôi thôi, ta không học nữa, ngươi nói thối thể là cái gì?”

Lý Mộ giải thích: “Nếu có một vị người tu hành phật môn đạo hạnh cao thâm, nguyện ý hao phí pháp lực, mạnh mẽ giúp ngươi bức ra tạp chất trong thân thể, cho dù là không tu hành công pháp phật môn, thân thể cũng có thể trở nên giống như ta, đương nhiên, ngoài ra, còn có một loại phương pháp…”

Liễu Hàm Yên truy hỏi: “Phương pháp gì?”

Lý Mộ xua tay, nói: “Quên đi…”

Nói xong, hắn bước vào cửa nhà.

Liễu Hàm Yên đang muốn đuổi theo vào, bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, bước chân lại dừng lại.

Nàng nhớ ra loại phương pháp đó là cái gì rồi.

Âm dương tương hợp, nước sữa hòa nhau, không chỉ có thể trên diện rộng tăng lên tốc độ cùng hiệu suất tu hành, đối với thân thể người thuần âm thuần dương, cũng có lợi ích to lớn.

Biện pháp có thể khiến nàng trở nên càng thêm trẻ tuổi xinh đẹp, làn da nhẵn nhụi sáng bóng, chính là cùng Lý Mộ âm dương song tu, mỗi ngày làm những việc đó, chính là tu hành.

Ở chung mấy tháng qua, nàng tuy coi Lý Mộ là người tín nhiệm nhất, trên thế giới này, trừ Vãn Vãn, chỉ thân cận nhất

đối với hắn, nhưng thân cận và thân nhiệt, lại hoàn toàn khác nhau.

Ở nhạc phường mười mấy năm, nàng từng thấy sắc mặt quá nhiều nam nhân, đã sớm hạ quyết tâm, đời này chỉ vì mình, không vì bất cứ một người nam nhân nào mà sống.

Hết chương 174.

Chương 175. Ưu sầu của Vãn Vãn (2)

Lý Mộ là một người đáng giá phó thác, Liễu Hàm Yên hy vọng có thể mang Vãn Vãn phó thác cho hắn, về phần chính nàng, cùng bọn họ làm hàng xóm cả đời, đã rất thỏa mãn.

Lý Mộ đã trở về sân, lại đi ra, Liễu Hàm Yên thấy hắn mở mồm muốn nói cái gì, lập tức nói: "Ta đời này cũng không muốn gả cho ai, ngươi bớt có ý đồ với ta!"

Lý Mộ từ trong lòng lấy ra một bình sứ, đổ ra hai viên đan dược cho nàng, nói: "Ngươi cùng Vãn Vãn mỗi người một viên, ăn có thể tăng tiến pháp lực."

Một lần nữa cất bình sứ, hắn mới nói với Liễu Hàm Yên: "Cho dù thể chất của ngươi xứng đôi với ta, nhưng ngươi không phải loại hình ta thích, câu này ngươi còn muốn ta nói bao nhiêu lần?"

Chuyện tu hành, Lý Mộ luôn nhớ tới các nàng, trong lòng Liễu Hàm Yên vừa mới dâng lên cảm động, lại không hiểu sao nổi giận.

Nữ nhân xinh đẹp, luôn tự phụ, vô luận là diện mạo, dáng người, tay nghề làm bếp, hay là tài lực, nàng đối với mình đều rất tự tin.

Những năm gần đây, nam tử theo đuổi nàng, không có một trăm cũng có tám mươi, lại luôn bị Lý Mộ ghét bỏ, có đôi khi, Liễu Hàm Yên không thể không hoài nghi ánh mắt nhìn người của hắn.

Nàng cuối cùng vẫn nhịn không được, nhìn Lý Mộ, tự mình hoài nghi hỏi: "Ta không xinh đẹp sao?"

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: "Xinh đẹp."

"Ta dáng người không tốt sao?"

"Tốt."

"Ta đánh đàn có dễ nghe hay không?"

"Dễ nghe?"

“Ta nấu cơm ngon không?”

“Ngon.”

“Ta không có tiền sao?”

“Có.”

Làm một nữ nhân, Liễu Hàm Yên tự cho là nàng đã rất ưu tú, hầu như có toàn bộ ưu điểm một nữ nhân nên có được, nàng khoanh hai tay trước ngực, nhìn Lý Mộ, hỏi: “Ta như vậy ngươi cũng không thích, vậy ngươi thích thế nào?”

Lý Mộ nghĩ nghĩ, mở miệng hỏi.

“Ngươi có nghe lời như Vãn Vãn không?”

“…”

“Ngươi có biết đánh nhau như đầu nhi của chúng ta không?”

“…”

“Ngươi có…”

“Đừng nói nữa!”

Liễu Hàm Yên thu hồi đan dược, nhìn cũng không thèm nhìn Lý Mộ, quay đầu bước đi, đầu cũng không quay lại.

Lý Mộ lắc lắc đầu, bật khẽ một câu: “Ài, nữ nhân…”

Không để Lý Mộ có ý đồ là nàng, hy vọng Lý Mộ có ý đồ vẫn là nàng, Liễu Hàm Yên lúc dịu dàng rất dịu dàng, thời điểm không thể nói lý, cũng rất không thể nói lý.

Quả nhiên vẫn là Vãn Vãn cùng đầu nhi tốt, một người nhu thuận nghe lời, một người thẳng tuột trực tiếp, chưa bao giờ sẽ giống Liễu Hàm Yên, nhận đồ của hắn, ngay cả câu cảm ơn cũng không có.

Nói tới Lý Thanh, lần trước Lý Tứ nói, hai tháng nay, ánh mắt Lý Thanh nhìn hắn không đúng, rốt cuộc không đúng chỗ nào?

Tìm một cơ hội phải hỏi Lý Tứ, Lý Mộ đi đến trong sân, đang muốn về phòng, bước chân bỗng nhiên dừng lại.

Sân hôm nay sạch sẽ bất ngờ, Vãn Vãn có đôi khi cơm nước xong, cũng sẽ giúp Lý Mộ quét sân, nhưng cũng chưa từng quét sạch như vậy.

Trong thư phòng còn có thanh âm truyền đến, Lý Mộ khi đi tới cửa, nhìn thấy tiểu hồ ly đứng bằng chân sau, dùng chân trước cầm lấy một cái khăn lau, đang lau giá sách.

Trên giá sách của hắn, sách vốn chỉ là đặt lung tung, bây giờ thì chỉnh tề bày ở trên giá sách, đồ vật trên bàn, hiển nhiên cũng bị tỉ mỉ sửa sang lại, mặt bàn không dính một hạt bụi, vết mực Lý Mộ lần trước không cẩn thận đánh rơi bên trên, vẫn không quản, cũng đã được lau.

Tiểu hồ ly nghe thấy cửa truyền đến động tĩnh, quay đầu nhìn một cái, cao hứng nói: "Ân công, ngươi đã trở lại!"

Lý Mộ nhìn nhìn sân, lại nhìn thư phòng, hỏi: "Những thứ này đều là ngươi làm?"

Tiểu hồ ly vươn chân trước, lau trán, nói: "Ta một mình ở nhà, cũng không có chuyện gì để làm…"

Lý Mộ không ngờ, nó nói báo ân, thế mà thật sự không phải nói ngoài miệng mà thôi.

Người khác có cô nương trong ốc, hắn có cô nương hồ ly, chỉ là cô nương hồ ly của hắn còn chưa thể biến thành người mà thôi.

Tiểu hồ ly nhìn giá sách, chờ mong hỏi Lý Mộ nói: "Ân công, sách nơi này, ta có thể đọc hay không?"

Lý Mộ không sao cả nói: "Ngươi muốn đọc thì tùy tiện đọc đi."

Hắn nghĩ nghĩ, từ trong bình sứ kia đổ ra một viên đan dược, đặt ở lòng bàn tay, ngồi xổm xuống, đưa tay đặt ở bên miệng nó, nói: "Mang cái này ăn vào."

Tiểu hồ ly dùng đầu lưỡi linh hoạt liếm liếm lòng bàn tay Lý Mộ, mang viên đan dược kia nuốt vào, sau đó hỏi: "Ân công, đây là cái gì?"

Lý Mộ nói: “Đan dược tăng trưởng pháp lực, có thể tăng tiến ngươi tu hành.”

Cảm nhận được dược lực tan ra trong thân thể, ánh mắt tiểu hồ ly như có chút suy nghĩ, ngẩng đầu, nghiêm túc nói với Lý Mộ: “Ân công yên tâm, ta nhất định sẽ cố gắng tu hành, tranh thủ sớm ngày hóa hình…”

Trước có Bạch Ngâm Tâm, sau có tiểu hồ ly.

Lý Mộ phát hiện, những tiểu yêu luôn ở trong núi tu hành, chưa tiếp xúc với đời như thế nào, tâm tư đều dị thường đơn thuần.

Loại tiểu yêu tinh chỉ số thông minh này, cho dù là sau khi hóa hình, cũng là loại bị người ta bán còn muốn hỗ trợ đếm tiền.

Để nó đi theo mình một đoạn thời gian cũng tốt, một là báo ân là truyền thống thiên hồ nhất tộc chúng nó, vì thế, thiên hồ nhất tộc bình thường đều là ở trong núi sâu tu hành, không tiếp xúc với ai, cũng không lây dính nhân quả, nhưng một khi lây dính, chúng nó cho dù là liều chết cũng phải hoàn lại.

Không cho nó báo ân, chính là chặt đứt con đường tu hành của nó, cho dù Lý Mộ đuổi nó đi, nó cũng sẽ không đi.

Thứ hai, Lý Mộ cũng thuận tiện đề cao một phen tâm tính của nó, so sánh với nhân loại, những yêu vật chỉ biết tu hành này, tâm tính thuần khiết tựa như đóa hoa trắng, ở trong núi tu hành còn tốt, sau khi tiến vào xã hội nhân loại, tâm tính như vậy là phải thiệt thòi lớn.

Tiểu hồ ly nhìn nhìn bản thảo trên bàn, hỏi: “Ân công, 《Liêu Trai》 là ngươi viết sao?”

Lý Mộ nhớ tới chuyện tự mình đào hầm, lập tức nói: “Đó đều là chuyện xưa trong sách, ngươi phải phân rõ chuyện xưa cùng hiện thực, ân cứu mạng, không nhất định đều cần lấy thân báo đáp…”

Tiểu hồ ly khâm phục nói: “Ân công thật lợi hại, có thể viết ra nhiều chuyện xưa đẹp như vậy.”

Nói xong, nó lại nói: “Ta có thể hỏi ân công một vấn đề hay không…”

Lý Mộ nói: “Vấn đề gì?”

Tiểu hồ ly nghi hoặc nói: “Trong《 hồ liên 》 “Song thiêu” là có ý tứ gì, ta hỏi mỗ mỗ, mỗ mỗ không nói cho ta biết…”

Lý Mộ phất phất tay, nói: “Trẻ con đừng hỏi nhiều vấn đề như vậy…”

Răn dạy tiểu hồ ly một câu, Lý Mộ liền trở lại phòng mình, bắt đầu luyện hóa những cảm xúc chán ghét kia, làm chuẩn bị cho ngưng tụ phách Trừ Uế.

Về phần hồn lực Thiên Huyễn Thượng Nhân lưu lại ở trong cơ thể hắn, Lý Mộ tạm thời còn chưa động vào.

Chỗ hồn lực này cực kỳ tinh thuần, luyện hóa toàn bộ, đủ để cho ba hồn của hắn cô đọng đến trình độ nhất định, thậm chí có thể trực tiếp Tụ Thần, nhưng cũng chính bởi vì hồn lực này quá mức tinh thuần, độ khó luyện hóa cũng theo đó tăng thêm, hắn vẫn là tính luyện hóa cảm xúc chán ghét trước.

Hết chương 175.

Chương 176. Ván cược (1)

Thư phòng, tiểu hồ ly ghé vào trên bàn sách, nghiêm túc đọc bản thảo tiếp theo của Liêu Trai còn chưa khắc bản.

Nó vừa xem, vừa lẩm bẩm: “《Liêu Trai》 là ân công viết, ân công nhất định là chê ta còn không thể hóa hình…”

Một bóng người từ bên ngoài sôi nổi tiến vào, “Công tử, ta đến giúp ngươi quét dọn thư phòng…”

Vãn Vãn chạy vào thư phòng, chỉ nhìn thấy tiểu hồ ly cúi ở trên bàn, cũng chă nhìn thấy Lý Mộ, hỏi: “Công tử đâu?”

Tiểu hồ ly ngẩng đầu, nói: “Ân công ở trong phòng tu hành, Vãn Vãn cô nương có chuyện gì sao?”

Vãn Vãn đứng ở cửa thư phòng, trong lòng bỗng nhiên có chút khổ sở.

Vốn cúi người ở nơi đó, nên là nàng, nhà này rõ ràng là nàng đến trước, bây giờ lại như là khách nhân, con tiểu hồ ly này không đáng yêu chút nào cả, căn bản không hiểu cái gì gọi là thứ tự đến trước và sau…

Nó còn nói sau khi biến thành người muốn lấy thân báo đáp, hừ, công tử sẽ không lấy một con hồ ly.

Công tử nói, thích nhu thuận nghe lời như nàng.

Nghĩ nghĩ, trên mặt tiểu nha hoàn lại lộ ra vẻ lo lắng.

Tiểu hồ ly tựa như cũng rất nhu thuận nghe lời, về sau sớm muộn gì cũng sẽ biến thành người.

Quan trọng nhất là, nó ăn rất ít, mới ăn nửa bát đã no rồi, mà mình một bữa ít nhất phải ăn ba bát…

Công tử có thể giống cha mẹ nàng, bởi vì nàng ăn quá nhiều, sẽ không cần nàng nữa không?

Thiếu nữ thở dài, tâm tình bỗng nhiên ưu sầu hẳn lên…

“Ài.”

“Ài…”

Trên xích đu trong sân, hai nữ nhân một lớn một nhỏ đồng thời thở dài.

Liễu Hàm Yên nghiêng đầu nhìn nhìn Vãn Vãn, hỏi: “Ngươi thở dài cái gì?”

Vãn Vãn tự mình hoài nghi hỏi: “Tiểu thư, muội có phải ăn có hơi nhiều hay không?”

“Không có.”

“Không có sao?”

“Không phải “có hơi” .” Liễu Hàm Yên nhìn nàng, nói: “Không phải có hơi, là phi thường nhiều, bây giờ cũng không phải trước kia, không bao giờ phải đói bụng nữa, ngươi cần gì còn ăn nhiều như vậy, mỗi lần đều ăn tròn vo…”

Vãn Vãn cúi đầu, nói: “Muội sợ đói…”

Liễu Hàm Yên khẽ thở dài, ôm nàng vào trong lòng, nói: “Yên tâm đi, về sau sẽ không bao giờ bị đói nữa.”

Vãn Vãn vẫn có chút lo lắng, hỏi: “Nhưng công tử có thể ghét muội ăn nhiều, liền không muốn muội nữa hay không. Tiểu Bạch ăn ít như vậy, đợi Tiểu Bạch biến thành người, hắn liền thích Tiểu Bạch…”

Nhắc tới Lý Mộ, Liễu Hàm Yên liền tức, lại vẫn an ủi nàng nói: “Hắn sao có thể không muốn ngươi nữa, hắn ước gì tất cả đều có…”

Liễu Hàm Yên đối với giấc mộng tương lai của Lý Mộ, ký ức hãy còn mới mẻ.

Kiếm rất nhiều tiền, mua tòa nhà lớn, cưới mấy lão bà xinh đẹp, Vãn Vãn rất có thể chính là một trong “mấy người” hắn nói.

Có lẽ vị bộ đầu Lý Thanh kia cũng được hắn tính ở bên trong.

Duy chỉ có không có mình, Liễu Hàm Yên không biết nàng rốt cuộc thua ở nơi nào.

Rốt cuộc là nàng đối với Lý Mộ không có một chút sức hấp dẫn, hay là hắn muốn lấy lui làm tiến, gài mình?

Liễu Hàm Yên cẩn thận suy nghĩ rất lâu, cảm thấy Lý Mộ sẽ không là loại người thứ hai.

Điều này làm trong lòng nàng càng thêm buồn bực, tuy nàng đối với Lý Mộ không có ý gì, nhưng bị hắn không nhìn cùng ghét bỏ như vậy, cũng là một chuyện phi thường tổn thương tự tôn.

Tâm tình Vãn Vãn tốt hơn chút, lại ngẩng đầu nhìn về phía Liễu Hàm Yên, hỏi: "Tiểu thư, ngươi lại thở dài cái gì?"

Liễu Hàm Yên tự mình hoài nghi nói: "Ta không xinh đẹp sao, dáng người không tốt sao, tay nghề làm bếp không tốt sao, tài nghệ không nhiều sao, không có tiền sao?"

Vãn Vãn nói: "Tiểu thư bộ dạng xinh đẹp, vóc người lại đẹp, làm đồ ăn ngon, đa tài đa nghệ lại có tiền…"

Liễu Hàm Yên lẩm bẩm: "Vậy hắn dựa vào cái gì không thích ta?"

Vãn Vãn ngẩn ra một phen, hỏi: "Tiểu thư nói là công tử sao, tiểu thư cũng thích công tử?"

"Không thích."

"Vậy tiểu thư vì sao cần công tử thích ngươi chứ?"

…

"Đúng vậy, vì sao?"

Liễu Hàm Yên bỗng nhiên cảm thấy, Vãn Vãn nói đúng, nàng lại không muốn gả cho Lý Mộ, vì sao cần hắn thích mình?

Nàng sao có thể như vậy, thật không biết xấu hổ nha…

Khi Liễu Hàm Yên ngồi ở trên xích đu, tâm tình rối rắm, Vãn Vãn nhảy xuống khỏi xích đu, chạy đến cách vách, lại tới thư phòng của Lý Mộ.

Tiểu hồ ly đang đọc sách, ngẩng đầu, hỏi: "Vãn Vãn cô nương, còn có chuyện gì sao?"

Vãn Vãn chuyển một cái ghế tới, ngồi ở đối diện bàn sách, hỏi: “Tiểu Bạch, ngươi năm nay mấy tuổi?”

Tiểu Bạch nói: “Mười sáu tuổi.”

“Ta cũng mười sáu tuổi, ngươi là tháng mấy?”

“Tháng sáu.”

Vãn Vãn cười nói: “Ta là tháng năm, lớn hơn ngươi một tháng, ngươi phải gọi ta tỷ tỷ.”

Mắt Tiểu Bạch cong lên, nói: “Vãn Vãn tỷ tỷ…”

Hai vị tiểu tỷ tỷ ở cách vách, hiển nhiên quan hệ rất thân mật với ân công, nó ở trước mặt các nàng cũng phải ngoan một chút.

Vãn Vãn lại hỏi: “Ngươi thích đọc sách sao?”

Tiểu Bạch gật đầu nói: “Trong sách có thể tìm hiểu được thế giới nhân loại, trong núi trừ cây, cái gì cũng không có.”

“Ngươi thích thế giới nhân loại à.” Vãn Vãn nghĩ nghĩ, nói: “Lần sau ta mang ngươi đi cửa hàng nhà chúng ta xem kịch nghe hát, chờ ngươi có thể biến thành người, ta lại dẫn ngươi mua quần áo cùng trang sức đẹp…”

Thế giới nhân loại, nó chờ mong đã lâu, trong mắt tiểu hồ ly lóe lên hào quang lấp lánh, xoa xoa một đôi móng vuốt nhỏ phía trước, cúi đầu nói: “Vãn Vãn tỷ tỷ, ngươi đối với ta thật tốt.”

Vãn Vãn xoa xoa đầu nó, nói: “Ngươi phải biến thành người nhanh chút, chúng ta có thể cùng nhau chơi…”

Tiểu hồ ly tuy còn chưa thể biến thành người, nhưng làm việc, lại không thua nhân loại chút nào.

Trong sân sạch sẽ, trong thư phòng chỉnh tề, Lý Mộ cũng thư thái hơn rất nhiều.

Buổi chiều ăn cơm, hắn hỏi tiểu hồ ly, biết được nó năm nay mười sáu tuổi, bằng tuổi Vãn Vãn.

Tuổi thọ của hồ ly bình thường chỉ mười đến mười lăm năm, mà sau khi chúng nó mở linh trí, hiểu được tu hành, tuổi

thọ sẽ thậtkéo dài rất nhiều.

Cha mẹ của Tiểu Bạch, đều là yêu vật Tố Thai, bởi vậy nó sinh ra, đã khác với hồ ly khác, tuổi thọ cũng không ngắn hơn nhân loại, mười sáu tuổi của nó, cũng xấp xỉ tương đương với nhân loại mười sáu tuổi.

Yêu vật hóa hình, cũng là càng sớm càng tốt, nếu là nó bây giờ hóa hình, chính là bộ dáng thiếu nữ thanh xuân mười sáu tuổi, nếu đợi thêm mấy chục năm, như vậy nó hóa hình ra, sẽ là bà lão tuổi già.

Thêm một con hồ ly ở nhà, khắp nơi đều quét tước sạch sẽ, sửa sang lại gọn gàng ngăn nắp, Lý Mộ ngược lại ở thư thái.

Duy nhất khiến hắn phiền não là, vấn đề nó buổi tối ngủ ở nơi nào.

Lý Mộ ở là tứ hợp viện bình thường, nhà giữa là phòng ngủ của hắn, bên cạnh hai nhĩ phòng, hai gian sương phòng chất đống một ít tạp vật, đồ đạc, một gian dùng làm phòng bếp, một gian khác bị Lý Mộ cải tạo thành thư phòng.

Lý Mộ nghĩ nghĩ, tính để ra một nhĩ phòng, tạm thời làm phòng của nó.

Hết chương 176.

Chương 177. Ván cược (2)

Sau khi có phòng của mình, tiểu hồ ly vẫn kiên trì ở trước khi Lý Mộ ngủ giúp hắn ấm giường xong lại đi, trên người nó cũng không có mùi gì kỳ quái, ngược lại còn có chút thơm, nghe nói đây là tính chất đặc biệt của con cháu thiên hồ.

Cửu Vĩ Thiên Hồ, có thể so với người tu hành cảnh giới thứ chín, là vương trong yêu vật, ở sau khi tu thành cửu vĩ, thân thể chúng nó sẽ xảy ra lột xác, mặc dù là cách nhau mấy trăm năm, con cháu huyết mạch chúng nó, cũng sẽ kế thừa một ít đặc tính của thiên hồ.

Ngủ ổ chăn thơm tho ấm áp, Lý Mộ bỗng nhiên cảm thấy, trong nhà có một hồ ly ấm giường, tựa như cũng không phải chuyện gì xấu.

Sáng sớm hôm sau, Lý Mộ tới nha môn, Trương Sơn vốn ngồi ở vị trí của mình, vì lão Vương chết mà bi thương, sau khi ù ù cạc cạc hít mấy hơi, theo mùi tới bên người Lý Mộ, kinh ngạc nói: "Lý Mộ, trên người ngươi sao lại thơm như vậy?"

Lý Mộ cúi đầu ngửi ngửi trên người mình, cái gì cũng chưa ngửi được, hồ nghi nói: "Có sao?"

"Có." Trương Sơn khẳng định gật gật đầu, nói: "Mùi này thơm quá, ta ngửi thấy cũng xúc động…"

Lý Tứ đi tới, nhẹ nhàng ngửi ngửi, nói: "Là mùi nữ nhân, chỉ có mùi thơm cơ thể trời sinh của nữ nhân, mới có loại mùi này."

Trương Sơn kinh ngạc nói: "Lý Mộ ngươi đã tìm nữ nhân, lão Vương vừa mới chết, còn chưa hạ táng, ngươi đã tìm nữ nhân!"

"Đừng nói bừa." Lý Mộ liếc hắn, nhìn Lý Thanh đi vào, nói: "Đầu nhi đến rồi…"

Lý Thanh đi vào phòng trực, khi hướng vị trí của mình đi đến, bước chân dừng một chút, hỏi: "Mùi gì vậy, sao có thể thơm như vậy?"

Sớm biết mùi này kéo dài không tiêu tan, Lý Mộ ngày hôm qua đã không cho tiểu hồ ly giúp hắn ấm giường, hắn nhìn về phía Lý Thanh, giải thích: “Mấy tháng trước, ta cứu một con tiểu hồ ly, ngày hôm qua lại ở bên ngoài đụng phải, nó cứ đòi đi theo ta về nhà, nói là muốn báo ân…”

“Hồ ly báo ân?” Trên mặt Trương Sơn lộ ra vẻ mặt cảm thấy hứng thú, hỏi: “Báo ân như thế nào, ta thấy trên sách nói, các nàng sẽ biến thành người, giúp ngươi, giúp ngươi cái gì đó, có phải thật hay không?”

Lý Mộ liếc hắn, nói: “Ngươi xem đều là sách linh tinh gì vậy…”

Trương Sơn nói: “Chính là 《Liêu Trai》, cái này cũng không phải là sách linh tinh gì, ta lần trước thấy đầu nhi cũng đọc…”

“Coi như ta chưa nói.” Lý Mộ khoát tay áo, giải thích: “Chỉ là một con tiểu hồ ly mở linh trí, biết quét rác, lau bàn các thứ, không biến được thành người, cũng sẽ không giúp ta cái gì đó… …”

“Thì ra trên sách nói đều là giả…” Trương Sơn nghe vậy, nhất thời mất đi hứng thú đối với thứ này, ra ngoài tuần tra.

Lý Thanh nhìn Lý Mộ, hỏi: “Tiểu hồ ly?”

Lý Mộ nói: “Một tiểu yêu vừa mới Tố Thai, mấy tháng trước, không cẩn thận trúng cạm bẫy thợ săn, là ta cứu nó ra.”

“Hồ ly cái sao?”

“Ừm…”

Lý Thanh thản nhiên nói: “Yêu vật tâm tư khó đoán, lời nói không thể tin hết, tự ngươi cẩn thận một chút.”

Nói xong, nàng lại đi ra khỏi phòng trực, rời khỏi nha môn.

Lý Tứ nhìn bóng lưng Lý Thanh rời đi, vẻ mặt có chút khó có thể tin, lẩm bẩm: “Sao có khả năng?”

“Cái gì sao có khả năng?” Lý Mộ nhớ tới hắn còn có vấn đề muốn hỏi Lý Tứ, quay đầu nhìn gã, nghi hoặc nói: “Ngươi lần

trước nói, ánh mắt đầu nhi nhìn ta không đúng, không đúng chỗ nào?”

Lý Tứ nói: “Đó không phải ánh mắt nhìn cấp dưới.”

Lý Mộ hỏi: “Đó là ánh mắt gì?”

Lý Tứ khẽ thở ra, nói: “Đầu nhi hình như thích ngươi.”

Lý Mộ ngẩn ra một phen, sau đó liền xua tay nói: “Sao có khả năng…”

Lý Tứ ánh mắt thâm trầm nói: “Vẻ mặt một người có thể gạt người, lời nói có thể gạt người, nhưng ánh mắt trong lơ đãng toát ra, sẽ không gạt người. Ánh mắt đầu nhi nhìn ngươi, có vấn đề rất lớn, hơn nữa, ngươi chẳng lẽ không cảm thấy, nàng đối với ngươi quá tốt rồi sao?”

Lý Mộ cẩn thận nghĩ nghĩ, Lý Thanh là đối với hắn rất tốt, nhưng cái này chẳng lẽ không bởi vì, Lý Mộ vốn không còn sống bao lâu, nàng làm đầu nhi, đang hết sức giúp Lý Mộ kéo dài tính mạng sao?

Liễu Hàm Yên đối với hắn cũng rất tốt, chẳng lẽ nàng cũng thích mình, đây là chuyện không có khả năng.

Lý Mộ nhìn Lý Tứ một cái, hỏi: “Chẳng lẽ đầu nhi đối với các ngươi không tốt sao?”

“Cái này khác.”

“Có cái gì khác như vậy?”

Lý Tứ khinh thường cười, hỏi: “Dám cược không?”

Lý Mộ nói: “Cược cái gì?”

“Cược cùng một việc, đầu nhi đối với ngươi cùng đối với chúng ta, có phải khác nhau hay không.” Lý Tứ nhìn hắn, nói: “Nếu ngươi thua, giúp ta tuần phố một tháng, nếu ta thua, liền giúp ngươi tuần phố một tháng. Như thế nào, có dám cược hay không?”

Lý Mộ khinh thường cười cười tương tự: “Có gì không dám?”

Hai người ra khỏi nha môn, nhìn thấy Trương Sơn chưa đi tuần tra, mà là ngồi xổm góc đường, cầm bánh bao bẻ nát, ném cho một con mèo mướp hoang, vừa ném, vừa nhỏ giọng nói thầm: "Ngươi là mèo đực hay mèo cái, biết nói hay không, có thể biến thành người không…"

"Meo meo…"

"Meo meo là có ý tứ gì, rốt cuộc là có thể hay không thể, nếu có thể, mau biến cho ta một cái…"

Lý Tứ xa xa vẫy vẫy tay với Trương Sơn, nói: "Lão Trương, lại đây, có việc cần ngươi giúp một chút."

Trương Sơn ngẩng đầu nhìn một cái, nói: "Ta bận, không rảnh!"

Lý Tứ từ trong lòng lấy ra một đồng tiền, cầm quơ quơ ở trước mắt hắn.

Trương Sơn khinh thường cười: "Một đồng đã muốn thu mua ta?"

Lý Tứ lại lấy ra một đồng.

Trương Sơn nháy mắt từ trong tay hắn đoạt đồng tiền, bỏ vào trong lòng mình, nói: "Việc gì?"

Đầu đường, Lý Thanh đang tuần tra, Trương Sơn bỗng từ phía sau đuổi tới, ôm trán, nói: "Đầu nhi, ta cảm giác đầu có chút choáng váng, ta hình như bị bệnh rồi."

Lý Thanh lấy ra một lá bùa đưa cho hắn, nói: "Hóa thành một bát nước bùa, phong hàn phát sốt bình thường, uống là khỏi."

"Cảm ơn đầu nhi." Trương Sơn cầm lá bùa, chạy đến một chỗ góc đường phía sau, nhìn Lý Tứ, nghi hoặc nói: "Ngươi vì lừa bùa à, ngươi trực tiếp đi tìm đầu nhi xin, đầu nhi cũng sẽ cho."

Lý Mộ nhìn Lý Tứ, hỏi: "Cái này có thể nói lên cái gì, lần trước ta sinh bệnh, đầu nhi cũng cho ta một lá bùa."

Lý Tứ nói: "Ngươi lại đi thử xem."

Lý Mộ kỳ quái nhìn hắn một cái, đi ra khỏi góc đường, Lý Thanh xa xa nhìn thấy hắn, lại cũng chưa để ý hắn.

Lý Mộ chủ động đi qua, nói: "Đầu nhi, ta hình như sinh bệnh rồi, cảm giác đầu có chút váng, thân thể rất không thoải mái."

Lý Thanh đưa tay sờ sờ trán hắn, lại cầm tay hắn, dùng pháp lực tra xét một lần, nhíu mày nói: "Không nóng nha, thân thể cũng không có vấn đề gì."

Nơi xa, Trương Sơn kinh ngạc nhìn Lý Thanh mang Lý Mộ sờ tới sờ lui, lại nhìn nhìn lá bùa nhẹ tênh trong tay mình, giật mình nói: "Quả nhiên khác!"

Một lát sau, Lý Mộ vẻ mặt hoảng hốt đi đến góc đường, Lý Tứ thản nhiên liếc hắn, nói: "Một tháng."

Lý Mộ vẫn có chút khó hiểu, hỏi: "Ngươi là nói, đầu nhi thật sự thích ta?"

Hết chương 177.

Chương 178. Phương pháp ái dục

Lý Tứ nói: “Có lẽ chỉ là có một chút hảo cảm, có thích hay không còn đợi kiểm tra, nhưng đầu nhi đối với ngươi cùng đối với chúng ta, quả thực không giống nhau, tóm lại, ngươi thua rồi.”

Trên mặt Lý Mộ lộ ra nét suy nghĩ, lẩm bẩm: “Đầu nhi vì sao sẽ thích ta?”

Lý Tứ thản nhiên hỏi: “Thích một người cần lý do sao?”

“Không cần sao?”

“Cần sao?”

“Không cần sao?”

Muốn nói ai hiểu nữ nhân hơn, mười Lý Mộ cũng kém Lý Tứ, gã nói Lý Thanh có thể thích hắn, vậy chính là thật sự có khả năng.

Trong lòng Lý Mộ giả định trước có khả năng này, lại cẩn thận ngẫm lại, ngay từ đầu Lý Thanh đối với hắn, còn không có khác biệt quá lớn với Trương Sơn Lý Tứ, về sau ở sau khi biết được hắn là thuần dương chi thể, nàng đối với Lý Mộ liền càng ngày càng tốt.

Nàng rốt cuộc là có hảo cảm với mình, hay là đang thèm thân thể hắn?

Lý Mộ từng đọc không ít sách, hiểu được tri thức không ít, lại không biết hiểu tâm tư của phụ nữ.

Liễu Hàm Yên là hạ quyết tâm độc thân cả đời, khả năng âm dương song tu đã vô hạn tiếp cận số 0, nếu ở bên Lý Thanh đã Tụ Thần, bảy phách của Lý Mộ rất nhanh sẽ viên mãn, thấy thế nào, nàng cũng là lựa chọn tốt nhất của Lý Mộ.

Nếu nàng thật sự có hảo cảm với Lý Mộ, chỉ cần trong cuộc sống kế tiếp, lại bồi dưỡng cảm tình thêm một chút, hai người rất có khả năng tu thành chính quả.

Nhưng, lấy tính cách nàng, coi tu hành vô cùng quan trọng, cũng không nhất định sẽ để ý tới tình yêu nam nữ.

Hơn nữa, hai người nếu bên nhau, chỉ sợ giấc mộng kiều thê mỹ thiếp tòa nhà lớn của Lý Mộ liền phải ngâm nước nóng.

Lý Tứ nhìn hắn một cái, nói: "Có đầu nhi còn muốn hát hoa ngắt cỏ, ngươi là ngại mình sống lâu sao?"

Lý Mộ không khỏi chấn động: "Cái này ngươi cũng có thể nhìn ra?"

Lý Tứ nói: "Ta hiểu nữ nhân, cũng hiểu nam nhân."

Lý Tứ rốt cuộc là có mấy chiêu, vậy mà có thể nhìn ra suy nghĩ trong lòng hắn, những thứ này Lý Mộ cho dù là dùng Thiên Nhãn Thông cũng nhìn không ra.

Nhưng, Lý Thanh đối với hắn rốt cuộc ôm tâm tư gì, Lý Mộ cũng không thể xác định, hắn vẫn tính từ bên cạnh quan sát một chút.

Hắn một lần nữa đi đến trên đường, đuổi theo Lý Thanh, hỏi: "Đầu nhi, hôm nay giữa trưa muốn đi nhà ta ăn cơm hay không?"

"Không cần." Lý Thanh lần này trực tiếp từ chối, hỏi: "Ngươi thân thể tốt hơn chưa?"

Lý Mộ lắc đầu nói: "Đã không có việc gì, có thể là bởi còn có ba phách chưa ngưng tụ."

Đi ở bên cạnh Lý Thanh, trong đầu Lý Mộ linh quang chợt lóe, bỗng nhiên nghĩ đến một phương pháp kiểm tra Lý Thanh rốt cuộc có hảo cảm đối với hắn hay không.

Hắn nhìn về phía Lý Thanh, bỗng nhiên nói: "Đầu nhi, ta nghĩ ra biện pháp ngưng tụ hai phách cuối cùng rồi."

Lý Thanh thầm nhíu mày, hỏi: "Ngươi muốn thu thập "Ái tình" cùng "Dục tình" như thế nào?"

Lý Mộ nói: "Ta ở trên sách nhìn thấy, có một số người tu hành, sẽ trực tiếp tan đi ba phách phía sau, sau đó đi khắp nơi đùa bỡn cảm tình của nữ tử."

Mắt thấy Lý Thanh nhíu mày lại, Lý Mộ vội vàng giải thích: "Ta đương nhiên sẽ không dùng loại phương pháp này, cặn bã đùa bỡn cảm tình nữ hài tử, quả thực so với Lý Tứ còn đáng giận hơn."

Hàng lông mày ngài của Lý Thanh lại giãn ra.

Lý Mộ nhân cơ hội nói: "Nhưng ta có thể cưới thêm mấy vị nương tử, từ trên thân nương tử của mình thu hoạch hai loại cảm xúc cuối cùng, lại không xúc phạm luật pháp, cũng không tồn tại vấn đề đạo đức gì, cái này chung quy được rồi chứ."

"Ài, đầu nhi, ngươi đừng đi."

Lý Thanh tựa như thật sự tức giận, từ sau khi Lý Mộ nói cho nàng hắn muốn cưới thêm mấy lão bà, nàng đã ba ngày chưa nói chuyện với Lý Mộ.

Nàng thậm chí ngay cả phòng trực cũng chưa từng tiến vào, một mình ở phòng trực cũ của lão Vương, không biết đang làm những gì.

Lý Thanh thế này, khiến trong lòng Lý Mộ có chút hoảng hốt, nghĩ nên chủ động đi xin lỗi cho xong hay không, bỗng có tiếng bước chân từ cửa truyền đến, sau đó hắn liền lại ngửi thấy mùi thơm lâu rồi không gặp.

Lý Thanh đặt một quyển sách ở trên bàn trước mặt hắn, mở ra một tờ, nói: "Ái chia ra đại ái tiểu ái, dục cũng không phải chỉ có tình dục, ngươi ngưng tụ hai phách sau, còn có biện pháp khác."

Lý Mộ đứng lên, cười lấy lòng nói: "Ngày đó ta chỉ là đùa một chút."

Lý Thanh bình tĩnh nói: "Ta không nói giỡn với ngươi."

Thấy nàng hình như là nghiêm túc, Lý Mộ lập tức cũng nghiêm túc hẳn lên, cẩn thận đọc nội dung một tờ này.

Trên quyển sách không chính thống liên quan tu hành này, ghi lại thế mà lại là phương pháp người đánh mất bảy phách, như thế nào một lần nữa ngưng tụ bảy phách.

Thì ra Lý Thanh ba ngày qua, chính là đang giúp Lý Mộ tìm những thứ này.

Điều này làm Lý Mộ sinh ra cảm động, đồng thời cũng hối hận không thôi, ba ngày trước, thật sự không nên vì thử, mà cố ý đùa kiểu đó với nàng.

Hắn trước mang tâm tư khác thu lại, nghiêm túc nghiên cứu quyển sách này.

Trong bảy thứ tình cảm, ái tình, cũng không đơn giản chỉ tình yêu giữa nam nữ, Lý Mộ lúc trước lý giải có chút hẹp.

Trừ yêu của nam nữ, còn có tình thương của mẹ, tình thương của cha, tình anh em, Lý Mộ không có cha mẹ, cũng không có huynh đệ tỷ muội, nhữn tình yêu này, tự nhiên cũng không có chỗ thu hoạch.

Nhưng những thứ kể trên, đều là yêu nhỏ, còn có một loại yêu, được xưng là yêu lớn.

Yêu nhỏ vô ngân, yêu lớn vô cương, loại yêu lớn này, chỉ là nhân ái đối với chúng sinh.

Yêu chúng sinh, tự nhiên cũng sẽ được chúng sinh yêu, đây là một loại yêu khác khác với tình yêu, yêu cha mẹ, yêu anh chị em.

Lý Mộ thấy thế nào, cảm thấy như thế đó cái gọi là “yêu lớn” này, phi thường tương tự với công đức phật gia, niệm lực đạo gia, công đức cùng niệm lực, là một loại lực lượng thông qua làm việc thiện cứu người, hoặc là thu nạp tín đồ, từ trong lòng người thu hoạch.

Không chỉ đạo môn phật môn, cho dù là quốc gia, cũng cần loại lực lượng này.

Đại Chu ở mỗi một quận, mỗi một huyện, đều xây dựng quốc miếu, cho dân chúng bái lạy, cũng mang quốc miếu phồn vinh cùng lạnh lùng, cùng quốc vận hưng thịnh và suy sụp liên hệ chặt chẽ với nhau.

Loại hiện tượng này, thật ra có thể từ hai loại góc độ khác nhau giải thích.

Công đức và niệm lực, đều là lực lượng thần bí chân thật tồn tại, mặc kệ là cường giả phật môn hay đạo môn, đều có thể thông qua trực tiếp hấp thu niệm lực để tu hành, đối với triều đình cùng hoàng thất, cũng là đạo lý tương tự.

Càng nhiều niệm lực, cần càng nhiều dân chúng, thực lòng thực ý bái lạy đạo quan, phật điện, hoặc là quốc miếu, mới có thể sinh ra.

Cho nên vô luận là đạo môn, hay phật môn đều sẽ tích cực nhập thế, thông qua ổn định địa phương, để thu nạp lòng dân, đạt được tín ngưỡng lực của bọn họ.

Hết chương 178.

Chương 179. Đề bạt (1)

Triều đình cũng phải duy trì các quận ổn định và hoà bình lâu dài, để dân chúng có cuộc sống an cư lạc nghiệp, mới có thể làm bọn họ thực lòng chiêm ngưỡng quốc miếu.

Đổi một loại góc độ để nhìn, nếu là các quận ổn định và hoà bình lâu dài, dân chúng an cư lạc nghiệp, tự nhiên không có nhiều người làm việc gian ác, càng miễn bàn tạo phản làm loạn, toàn bộ hệ thống Đại Chu duy trì hơn nữa ổn định vận chuyển, lại nào không phải biểu hiện của quốc vận thịnh vượng?

Lý Mộ cần, chính là đạt được loại tín ngưỡng này của dân chúng, cũng chính là đại ái.

Nhưng muốn đạt được dân chúng tín ngưỡng, hiển nhiên so với cưới mấy lão bà khó hơn nhiều, còn không bằng, Lý Mộ ngẩng đầu nhìn Lý Thanh, cuối cùng vẫn không dám mang lời trong lòng nói ra.

"Ái" tình có cách thay thế, về phần "Dục" tình, cũng không phải đến mức tình dục.

Lục dục tương tự lục căn lục thức, phân biệt là kiến dục, thính dục, hương dục, vị dục, xúc dục, ý dục, tình dục thật ra không khác mấy ý dục, nếu là không có, cũng có thể dùng ngũ dục khác thay thế.

Kiến dục, là chỉ ham sắc đẹp kỳ vật, nếu có người ham sắc đẹp của Lý Mộ, hắn liền có thể hấp thu kiến dục của đối phương.

Thính dục, chỉ là ham âm thanh hay lời khen ngợi.

Hương dục, vị dục, là dục của mùi cùng ăn uống, Lý Mộ chung quy không thể để người ta ăn mình.

Xúc dục, tên như ý nghĩa, là nhục thể chi dục ngoài việc nam nữ, Liễu Hàm Yên luôn thích sờ thân thể hắn, đó là thể hiện của xúc dục.

Chỉ tiếc, Lý Mộ từ trên thân thể của nàng không hấp thu được ái tình, đây cũng là nguyên nhân Lý Mộ xác định nàng không thích mình.

Lý Thanh nhìn hắn, thản nhiên nói: “Hai loại cảm xúc cuối cùng, có rất nhiều phương pháp thu thập, ngươi cũng không cần miễn cưỡng mình, nhất định phải cưới mấy vị thê tử.”

Lý Mộ thật ra cũng không cảm thấy miễn cưỡng, ngược lại còn có chút chờ mong, nhưng nhìn thấy vẻ mặt của Lý Thanh, vẫn ho nhẹ một tiếng, nói: “Ta bây giờ chỉ muốn tu hành, không muốn cân nhắc nhiều việc nam nữ như vậy.”

Lý Mộ bây giờ, còn chưa đến mười chín, quả thực không phải thời điểm cân nhắc những thứ này.

Nhanh chóng luyện hóa những cảm xúc chán ghét kia, ngưng tụ một phách nữa, sau đó tiếp tục luyện hóa hồn lực Thiên Huyễn Thượng Nhân để lại ở trong cơ thể hắn, sớm ngày mang ba hồn tụ thành nguyên thần, bước về phía trung tam cảnh, mới là điều trước mắt hắn phải làm.

Chỉ có tiến vào cảnh giới Thần Thông, hắn mới có thể bắt đầu học tập các thần thông pháp thuật huyền bí quỷ dị kia, thật sự tính là bước vào cánh cửa tu hành.

Trong sân ngoài phòng trực bỗng truyền đến một trận động tĩnh, Lý Mộ đi ra ngoài phòng trực, nhìn thấy mấy người mặc đồng phục, đứng ở giữa sân của huyện nha.

Quần áo công sai trên người bọn họ, hơi khác với quần áo công sai của bọn Lý Mộ, tinh xảo hơn, cũng khí phái hơn.

Một nam tử cầm đầu ngang đầu, lớn tiếng hỏi: “Huyện lệnh Dương Khâu ở đâu?”

Trương Sơn đứng ở cửa, kinh ngạc nói: “Đã xảy ra chuyện gì, người của quận nha sao lại đến đây?”

Lý Mộ hỏi: “Đó là người của quận nha?”

Trương Sơn gật gật đầu, nói: “Quần áo công sai trên người bọn họ mặc, ta từng thấy vài lần, đây là quần áo công sai của quận nha.”

Hắn nhìn mấy người, nói: “Huyện Dương Khâu thuộc về Bắc quận quản lý, người quận nha tới, nhất định là được quận thủ đại nhân phái đi. Những người này không có việc gì cũng sẽ không đến huyện nha, không phải có chuyện gì, thì có chuyện xấu.”

Chuyện tốt chuyện xấu đều không quan hệ với Lý Mộ, hắn đánh cược thua Lý Tứ, phải thay gã tuần tra một tháng, Lý Mộ thua tâm phục khẩu phục, dám đánh bạc dám chịu thua.

Chẳng qua là lúc tuần tra, đi thêm một con phố.

Trừ dám đánh bạc dám chịu thua, Lý Mộ còn có một chút tâm tư của chính hắn.

“Ái” tình thu thập, chẳng phân biệt đại ái tiểu ái, Lý Mộ không thể để Liễu Hàm Yên yêu hắn, nhưng có thể làm dân chúng kính yêu hắn, hai loại yêu này trên bản chất khác nhau, tác dụng tạo ra đối với ngưng phách, lại là giống nhau.

Chẳng qua, khi hắn vừa mới đi ra khỏi nha môn, tính đi tuần tra, đã bị Trương Sơn gọi lại.

Lý Mộ hỏi: “Còn có chuyện gì?”

Trương Sơn từ phía sau đuổi theo, nói: “Tạm thời đừng đi, huyện lệnh đại nhân tìm ngươi.”

“Huyện lệnh đại nhân tìm ta?” Trên mặt Lý Mộ hiện ra một tia nghi ngờ, hỏi: “Đại nhân tìm ta làm gì?”

Trương Sơn lắc lắc đầu, nói: “Không biết, có thể là có liên quan với mấy người kia đến từ quận nha.”

Lý Mộ tới sảnh trước huyện nha, nhìn thấy Lý Tứ cũng có mặt, Trương huyện lệnh cùng mấy sai dịch quận nha trò chuyện với nhau rất vui vẻ.

Lý Mộ đi vào, hỏi: “Đại nhân, có chuyện gì sao?”

Trương huyện lệnh đi lên phía trước, cười cười, nói: “Mấy tháng qua, ngươi vì dân chúng làm không ít việc, lại vạch trần âm mưu của tên tà tu Động Huyền kia, khiến Bắc quận tránh được một trường hạo kiếp, bản quan đều thấy ở trong mắt, lần

này, Ngô bộ đầu bất hạnh hi sinh vì nhiệm vụ, bản quan vốn muốn cho ngươi tiếp nhận vị trí của hắn…”

Lý Mộ nghe vậy, vội vàng nói: “Đại nhân cân nhắc, thực lực của ta quá kém, ngay cả bảy phách cũng chưa hoàn toàn luyện hóa, chỉ sợ không đảm đương nổi trọng trách như vậy.”

Lý Mộ đối với mình có mấy cân mấy lượng vẫn là rất rõ ràng, có thể làm bộ đầu, ít nhất cũng là tu vi Ngưng Hồn, Tụ Thần cũng không hiếm thấy, bọn họ thường thường đều giống Lý Thanh Hàn Triết, còn có Tuệ Viễn đệ tử danh môn như vậy, không chỉ có tu vi cao, còn mang các loại tuyệt kỹ, Lý Mộ trước mắt, kém bọn họ rất xa.

Trương huyện lệnh lắc lắc đầu, nói: “Tuy bản huyện rất coi trọng ngươi, nhưng bây giờ, cho dù là bản quan muốn ủy thác ngươi trọng trách như vậy, chỉ sợ cũng không được.”

Mặt Lý Mộ lộ vẻ nghi ngờ, không hiểu ý tứ của gã.

Trương huyện lệnh chỉ vào ba quan sai kia, nói: “Mấy vị này, là phụng mệnh lệnh quận thủ đại nhân, đến huyện nha truyền công văn.”

Lý Mộ loáng thoáng ngửi được khí tức không ổn, hỏi: “Công văn gì?”

Trương huyện lệnh nói: “Khi Trương gia thôn có cương thi, là ngươi đưa ra gạo nếp có thể khắc chế cương thi, bản quan mang cách này báo cho quận thủ đại nhân, đại nhân sau khi sai người thi hành xuống, trên trình độ rất lớn ức chế nạn cương thi Chu huyện lan tràn, bằng không, một lần họa loạn đó, người chết của Chu huyện sẽ càng nhiều.”

“Lần này chuyện Thiên Huyễn Thượng Nhân, lại là ngươi phát hiện đầu tiên, kịp thời bẩm báo, cao thủ Phù Lục phái mới có thể nhanh chóng ra tay, hoàn toàn tiêu diệt kẻ này, ngươi tuy chưa trực tiếp tham dự, nhưng công lao là không xóa đi được.”

Lý Mộ hỏi: “Cho nên…”

Trương huyện lệnh cười nói: “Cho nên, quận thủ đại nhân không chỉ ban cho ngươi phách lực cùng hồn lực dùng tu

hành, còn chuẩn bị điều nhiệm ngươi quận nha, ở nơi đó, lương tháng của ngươi sẽ là gấp đôi bây giờ, bản quan ở nơi này chúc mừng ngươi trước.”

Hết chương 179.

Chương 180. Đề bạt (2)

Đại Chu quốc thổ diện tích rộng lớn, lại chỉ có ba mươi sáu quận.

Bắc quận cực lớn, diện tích huyện Dương Khâu, cũng so với khu hành chính cấp huyện đời sau lớn hơn nhiều.

Huyện thành Dương Khâu cách quận thành Bắc quận, ít nhất cũng có mấy trăm dặm, nhà Lý Mộ ở huyện Dương Khâu, bạn bè cũng ở huyện Dương Khâu, không đáng vì mỗi tháng thêm năm trăm đồng tiền, chạy đến nơi xa như vậy.

Từ sau khi đu bám… , gặp gỡ Liễu Hàm Yên, Lý Mộ như là thiên lý mã gặp Bá Nhạc, vô luận là ra sách hay mở tiệm, đều cực kỳ thuận lợi, nháy mắt mấy trăm đồng, càng không cần thiết đi quận thành.

Hắn thử hỏi: "Có thể chỉ cần ban thưởng, không đi quận thành hay không?"

Lý Mộ chính là thời khắc mấu chốt ngưng phách cùng ngưng hồn, hồn lực và phách lực vẫn là cần, có thể không lãng phí thì không lãng phí.

Một quan sai của quận nha nghe vậy, hừ lạnh một tiếng, nói: "Ngươi coi mệnh lệnh của quận thủ đại nhân là cái gì, có thể chọn một nửa giữ một nửa sao?"

Lý Mộ xua tay, nói: "Vậy đều từ bỏ hết."

Bộ khoái nghề này, vốn đã không phải chuyện gì tốt, Liễu Hàm Yên đã sớm khuyên Lý Mộ từ chức, theo nàng làm ăn.

Nếu không phải ở cùng lúc cung cấp tiện lợi tu hành, cũng có thể thật sự làm một số chuyện cho dân chúng, trừng cường trừ ác, giúp đỡ chính nghĩa, hắn đã sớm ôm chặt đùi Liễu Hàm Yên, cầu nàng dẫn dắt bay lên…

Quan sai kia liếc Lý Mộ một cái, nói: "Mệnh lệnh của quận thủ đại nhân, chúng ta là đến truyền đạt, hạn ngươi một tháng sau, đến quận nha đưa tin, quá hạn không đến, tự gánh lấy hậu quả…"

Dứt lời, ba người liền trực tiếp phất tay áo rời đi.

Trương huyện lệnh nhìn Lý Mộ, khó hiểu nói: "Huyện Dương Khâu chung quy vẫn là quá nhỏ, cái này đối với ngươi mà nói, là một cơ hội tốt, đối với ngươi về sau tu hành có lợi cực lớn, ngươi vì sao không muốn đi quận thành?"

Lý Mộ thở dài, nói: "Thuộc hạ có cảm tình với nơi này."

"Cảm tình?"

Trương huyện lệnh nghĩ nghĩ, bỗng giật mình, nói: "Bản quan hiểu rồi, ngươi có cảm tình không phải huyện nha, là người trong huyện nha, nhưng Thanh cô nương là đệ tử Phù Lục phái, quận thủ đại nhân không có quyền mệnh lệnh, ngươi là quan lại Đại Chu ta, chỉ cần ngươi còn ở huyện nha một ngày, thì phải nghe quận thủ đại nhân điều khiển, trừ phi ngươi không làm bộ khoái…"

Lý Mộ chưa lập tức trả lời, nói: "Chuyện này, để ta nghĩ chút nữa đi…"

Lý Tứ đứng ở nơi đó đã một lúc, rốt cuộc nhịn không được hỏi: "Đại nhân, nơi này hẳn là không có chuyện của ta nhỉ?"

"Không có chuyện của ngươi, bản quan gọi ngươi tới làm gì?" Trương huyện lệnh liếc hắn, nói: "Ngươi giống Lý Mộ, một tháng sau, đi quận nha đưa tin…"

"Ta vì sao phải đi?" Lý Tứ khó hiểu nói: "Ta lại không có công lao gì, quận thủ đại nhân thăng là Lý Mộ, cũng không phải ta."

Trương huyện lệnh nói: "Hạ đạo mệnh lệnh này cho ngươi, không phải quận thủ đại nhân, là quận thừa đại nhân…"

Lý Tứ sau khi ngẩn ra một phen, quyết đoán nói: "Đại nhân, ta muốn từ chức."

Trương huyện lệnh hỏi: "Ngươi từ chức ăn cái gì dùng cái gì, chẳng lẽ có thể dựa vào nữ tử lầu xanh tiếp tế mãi, ăn cơm mềm cả đời?"

Lý Tứ gật gật đầu, nói: "Đại phu nói ta dạ dày không tốt, đời này chỉ có thể ăn cơm mềm…"

Trương huyện lệnh mỉm cười, nói: “Ngươi cho dù là từ chức cũng vô dụng, ý tứ của quận thừa đại nhân là, ngươi đi cũng phải đi, không đi cũng phải đi, bày ở trước mặt ngươi chỉ có hai lựa chọn.”

Lý Tứ vội vàng hỏi: “Còn có một lựa chọn là cái gì?”

Trương huyện lệnh nói: “Ngươi có thể lựa chọn tự mình đi, hoặc là bị người ta trói đi…”

Chợt nghe thấy tin dữ, Lý Tứ như là cà phơi sương, sau khi rời khỏi sảnh trước, liền uể oải ngồi ở trong phòng trực.

Trương Sơn nghe nói việc này, thở dài nói: “Đều là lỗi của ta, lúc trước nếu không phải ta tìm ngươi hỗ trợ, cũng sẽ không có chuyện bây giờ.”

Lý Tứ lắc lắc đầu, nói: “Triệu Vĩnh loại cầm thú đó, chết một nghìn lần một vạn lần cũng không đủ, nếu có thể lặp lại một lần, ta vẫn muốn giết chết hắn.”

Trương Sơn hỏi: “Vậy ngươi tính làm sao bây giờ?”

Lý Tứ nghĩ nghĩ, nói: “Đi một bước tính một bước đi…”

Trương Sơn lại nhìn về phía Lý Mộ, hỏi: “Lý Mộ ngươi thì sao, ngươi tính làm sao bây giờ?”

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: “Chưa nghĩ ra.”

Dứt bỏ nhân tố cảm tình không nói chuyện, đi quận thành, đối với hắn lợi lớn hơn hại.

Huyện Dương Khâu chỉ là một huyện nhỏ, theo tu vi Lý Mộ tinh tiến, tài nguyên tu hành hắn có thể từ nơi này thu hoạch, cũng sẽ càng ngày càng ít.

Mà quận thành là thủ phủ một quận, tài nguyên tu hành tự nhiên không thể đánh đồng.

Lý Mộ còn có hai phách chưa ngưng, tới quận thành, sẽ có nhiều cơ hội hơn.

Nhưng, loại chuyện này, là không có khả năng vứt lại nhân tố cảm tình.

Đi làm không thấy Lý Thanh, tan ca không thấy Liễu Hàm Yên cùng Vãn Vãn, cũng không thể thường xuyên đi thăm Tô Hòa, cuộc sống như vậy, không có một chút thú vị nào…

Trương Sơn thở dài, nói: "Đáng tiếc, quận thủ đại nhân không bảo ta đi, ở quận thành, tiền lương một tháng là tăng gấp bội đó…"

Lý Mộ hỏi: "Quận thành cách nơi này mấy trăm dặm, lão bà ngươi không cần nữa?"

Trương Sơn bất đắc dĩ nói: "Lão bà đương nhiên cần, nhưng cũng phải kiếm tiền chứ, huyện nha bổng lộc thật sự quá ít, nuôi hai người chúng ta còn được, sao có thể sinh con…"

Lý Mộ cùng Lý Tứ, một người ăn no, cả nhà không đói bụng.

Trương Sơn yêu tiền như mạng, là vì sau lưng hắn có một gia đình.

Lý Mộ nghĩ, sau khi trở về, nên thương lượng cùng Liễu Hàm Yên một chút hay không, giúp gã tìm một con đường làm ăn, coi như là tận hết tình nghĩa bằng hữu.

Về phần có đi quận nha hay không, hắn còn muốn tự hỏi chút nữa.

Nếu đi, hắn phải một lần nữa thích ứng cuộc sống xa lạ, nơi đó mặc dù có càng nhiều gặp gỡ hơn, nhưng cũng kèm theo nguy hiểm lớn hơn nữa.

Nếu không đi, làm một tiểu lại huyện nha, cãi mệnh lệnh quận thủ, con đường bộ khoái của hắn, cũng xấp xỉ đến điểm cuối rồi.

Lý Mộ thật ra không phải nhất định cần làm bộ đầu, nhưng thân phận tiểu lại, có thể khiến hắn xâm nhập dân chúng, càng dễ đạt được dân chúng kính yêu, tiện đà thu hoạch được niệm lực.

Hắn giờ phút này đối mặt, là một cái vấn đề lấy hay bỏ.

Lý Thanh đi vào phòng trực, như có tâm sự, ngồi ở vị trí của mình, ánh mắt có chút tan rã.

Một lát sau, nàng quay đầu nhìn về phía Lý Mộ, hỏi: “Ta nghe Trương đại nhân nói, quận thủ đại nhân muốn đề bạt ngươi đi quận thành, cái này đối với ngươi là một cơ hội khó được, quận nha có rất nhiều tài nguyên tu hành, linh ngọc, phù lục, đan dược, pháp bảo, thần thông, đều có thể thông qua công lao để thu hoạch…”

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: “Ta không muốn đi.”

Lý Thanh hỏi: “Vì cái gì?”

Lý Mộ nói: “Ta quen đi theo đầu nhi, ngươi không đi, ta cũng không đi.”

Ánh mắt Lý Thanh có nháy mắt thất thần, sau đó liền lắc đầu nói: “Nửa tháng sau, rèn luyện của ta ở huyện nha Dương Khâu đã kết thúc.”

Lý Mộ ngẩn ra một phen, hỏi: “Ngươi phải về tông môn?”

Hết chương 180.

Chương 181. Ly biệt

Lý Thanh khẽ gật đầu, nói: “Ta rèn luyện ở huyện nha đã chấm dứt, nửa tháng sau, môn phái sẽ phái tới đệ tử mới.”

Đệ tử Phù Lục phái, không có khả năng ở lại quan phủ địa phương mãi, Lý Mộ sớm biết một ngày này sẽ tới, lại không ngờ đến nhanh như vậy.

Lý Thanh nhìn hắn, nói: “Sau khi ta đi, bản thân ngươi một mình phải cẩn thận.”

Sau khi Lý Mộ lấy lại tinh thần, cười cười, nói: “Đầu nhi yên tâm đi, ta cũng đã sớm không phải ta trước kia.”

Lý Thanh lặng lẽ một chớp mắt, nói: “Mấy tháng qua, ngươi cùng trước kia như hai người khác nhau, ta có đôi khi cũng đang hoài nghi, trong thân thể của ngươi, có phải có một linh hồn khác hay không.”

Lý Mộ thở ra một hơi, nói: “Lý Mộ trước kia, quả thực đã chết, bây giờ đứng ở trước mặt ngươi, là Lý Mộ sống lại, nếu không phải Thiên Huyễn Thượng Nhân để ta chết một lần, có lẽ ta cũng sẽ không có những sự thay đổi này.”

“Ngươi bây giờ, có đảm đương hơn, có chính nghĩa hơn, quả thực so với ngươi trước kia tốt hơn nhiều.” Lý Thanh lại trầm mặc một lát, lần nữa nhìn về phía hắn, hỏi: “Ngươi sẽ đi quận nha sao?”

Một khắc đồng hồ trước, Lý Mộ đối với không đi quận nha, có lý do vô cùng đầy đủ.

Giờ phút này, lý do của hắn, tựa như chẳng đầy đủ như vậy nữa.

Lý Mộ nghĩ nghĩ, gật đầu nói: “Sẽ đi, nơi đó dù sao có nhiều cơ hội hơn, ta muốn sớm đi mang hai phách khác ngưng tụ ra.”

“Cũng tốt.” Lý Thanh nhìn hắn, dặn dò: “Quận thành không thể so với huyện thành, án nơi đó sẽ càng thêm khó giải quyết, gặp phạm nhân cũng lợi hại hơn, ngươi tất cả cẩn thận…”

…

Nửa tháng này, là nửa tháng trôi qua nhanh nhất sau khi Lý Mộ tới thế giới này.

Mấy tháng trước, trong huyện án mạng án quan trọng không ngừng, gần đây là ngay cả án trộm cướp nho nhỏ cũng không có, mười lăm ngày thời gian, liền ở trong bình tĩnh như vậy qua đi.

Lý Mộ sáng sớm tới phòng trực, nhìn thấy Trương Sơn cùng Lý Tứ đứng ở cửa, tai dán cửa phòng, lén lút, không biết đang làm gì.

Hắn đi qua, đang muốn dò hỏi, Trương Sơn bỗng nhiên làm một cái ra dấu im lặng với hắn, chỉ chỉ trong phòng trực, chưa lên tiếng.

Lý Mộ chậm rãi đi đến cạnh bọn họ, cũng chưa dán sát cửa, người tu hành, ngũ cảm sẽ đề cao rất nhiều, mà hắn cũng đã bắt đầu tu luyện lục thức, đứng ở chỗ này, có thể rất rõ ràng nghe được đối thoại trong phòng trực.

Trong phòng, Lý Thanh đứng lên, nhìn Hàn Triết, hỏi: “Hàn bộ đầu có chuyện gì sao?”

Mặt Hàn Triết lộ vẻ cười khổ, nói: “Lý sư muội, cho dù chúng ta không phải cùng mạch, nhưng coi như là đồng môn, ngươi gọi ta một tiếng sư huynh, hẳn là cũng không quá phận nhỉ?”

Lý Thanh trầm mặc một lát, nói: “Hàn sư huynh có chuyện gì cứ nói thẳng ra đi.”

Hàn Triết hỏi: “Lý sư muội mấy năm nay, ở Luyện Phách cùng Ngưng Hồn cảnh dừng lại rất lâu, hẳn là đang kiên cố trụ cột, muốn chờ sau khi tới Tụ Thần, dùng thời gian ngắn nhất trùng kích Thần Thông cảnh nhỉ?”

Lý Thanh gật gật đầu, chưa phủ nhận.

“Nói như thế, Lý sư muội sau khi về núi, hẳn là cần bế quan tu hành.” Hàn Triết thở sâu, bỗng nhiên nói: “Có câu, thật ra ta đã sớm muốn nói với Lý sư muội, bây giờ không nói, chỉ sợ sau khi trở lại sơn môn, liền càng thêm không có cơ hội.”

Hắn nhìn vào mắt Lý Thanh, cố lấy dũng khí mở miệng: "Lý sư muội, thật ra ta thích muội rất lâu rồi, muội, muội có nguyện ý cùng ta kết thành song tu đạo lữ hay không…"

Lý Thanh không do dự lắc lắc đầu, nói: "Xin lỗi, Hàn sư huynh."

Sắc mặt Hàn Triết tái nhợt, sau đó liền nghiến răng một cái, hỏi: "Có phải bởi vì Lý Mộ hay không, muội thích Lý Mộ đúng không?"

Lý Thanh lắc lắc đầu, nói: "Trong lòng ta chỉ có tu hành."

Không bao lâu, Hàn Triết mất hồn mất vía từ phòng trực đi ra, nhìn Lý Mộ một cái, trực tiếp rời khỏi.

Trương Sơn vỗ vỗ bả vai Lý Mộ, khẽ thở dài.

Lý Mộ đi vào phòng trực, nhìn thấy Lý Thanh đã thu thập xong một bọc hành lý, hỏi: "Đầu nhi hôm nay đi luôn sao?"

"Lát nữa đi." Lý Thanh gật gật đầu, nói: "Ngươi về sau đừng gọi ta đầu nhi nữa…"

Lý Mộ cười cười, nói: "Gọi quen rồi, nhất thời không sửa lại được."

Hắn đi đến bên người Lý Thanh, bỗng nhiên nói: "Thật ra, ta cũng có một câu, muốn nói với đầu nhi rất lâu."

Ở sâu trong ánh mắt Lý Thanh hiện lên một tia bối rối, bình tĩnh hỏi: "Nói cái gì?"

Lý Mộ nói: "Cảm ơn ngươi."

Lý Thanh nhẹ nhàng thở ra, hỏi: "Cám ơn ta cái gì?"

Lý Mộ nói: "Cảm ơn đầu nhi dạy ta tu hành, trong khoảng thời gian này quan tâm ta, bảo hộ ta, tặng ta Bạch Ất, thu thập phách lực cho ta…"

"Ta nói rồi, ngươi là thuộc hạ của ta." Lý Thanh nói: "Nếu ngươi về sau có thuộc hạ của mình, cũng phải có trách nhiệm với bọn họ."

"Ta sẽ." Lý Mộ cười cười, nói: "Ta đi ra ngoài trước, lúc ngươi đi, ta tiễn ngươi."

Lý Thanh nhìn bóng lưng hắn ra ngoài, trên mặt hiện lên một tia do dự, cúi đầu nhìn nhìn Thanh Hồng trong tay, ánh mắt dần dần lại trở nên kiên định.

Lúc Lý Mộ đi ra khỏi phòng trực, Hàn Triết đứng ở trong sân, nói với hắn: "Hôm nay ta cũng phải về tông môn, về sau còn không biết có duyên phận gặp lại hay không."

Lý Mộ cùng Hàn Triết tuy không nhìn nhau thuận mắt gì, nhưng tốt xấu cũng là chiến hữu từng cùng nhau kề vai chiến đấu nhiều lần, Lý Mộ ở trên vai hắn nhẹ nhàng đấm một cái, nói: "Bảo trọng."

Hàn Triết thở dài, nói: "Ta tuy thua, nhưng ngươi cũng chưa thắng."

Lý Mộ lắc đầu nói: "Ta cũng chưa đánh cược gì với ngươi."

Hàn Triết nhìn nhìn hắn, nói: "Về sau có thể là không gặp lại nữa, đi ra ngoài uống chút?"

Nói như thế nào cũng từng cùng nhau trải qua sinh tử, sắp phân biệt, hơn nữa về sau có thể không có cơ hội gặp lại, Hàn Triết ở tửu lâu tốt nhất huyện Dương Khâu mời khách, Lý Mộ không do dự gì, đáp ứng luôn.

Trương Sơn chưa bao giờ sẽ bỏ lỡ trường hợp này, dù sao cái này có thể tiết kiệm hắn tiền cơm một bữa, kéo Lý Tứ cùng nhau tới ăn chực.

Hàn Triết đối với điều này cũng không nói gì, sau khi hai chén rượu vào bụng, cả người liền có chút ngất ngây, hướng Lý Tứ giơ ngón tay cái, nói: "Ở nha môn này, người khác ta đều không bội phục, ta bội phục nhất chính là ngươi, cô nương lầu xanh, muốn ngủ người nào ngủ người đó, còn không cần trả tiền…"

Hắn tu vi không thấp, tửu lượng lại rất bình thường, sau khi uống hai chén, liền bắt đầu nói đâu đâu không ngừng.

"Thật ra lúc ở tông môn, ta rất sớm đã chú ý tới Lý sư muội…"

"Nàng ở một nhánh đó của các nàng, tu hành khắc khổ nhất, nghiêm túc nhất, so với Tần sư huynh còn nghiêm túc hơn…"

“Ta sớm nên biết, trong lòng của nàng chỉ có tu hành, ta thua, Lý Mộ ngươi cũng không thắng, ha ha…”

Vài chén rượu xuống, Hàn Triết liền nằm gục ở trên bàn, bất tỉnh nhân sự.

Trương Sơn dùng cánh tay húc Lý Mộ, nói: “Đầu nhi sắp đi rồi, ngươi thực không tính ở trước khi nàng đi, bày tỏ với nàng tâm ý của mình, ngay cả Hàn Triết cũng…”

Hết chương 181.

Chương 182. Nghiện (1)

“Ngươi bớt ra chủ ý linh tinh.” Lý Tứ mang một cái đùi gà nhét vào trong miệng của hắn, bịt miệng của hắn, nói: “Ngươi còn không hiểu đầu nhi sao, đầu nhi đã quyết định muốn đi, Lý Mộ làm cái gì nói cái gì cũng vô dụng.”

Lý Mộ cười cười, bưng lên chén rượu uống một hơi cạn sạch.

Ở chung lâu như vậy, hắn biết tính cách Lý Thanh hơn bất cứ ai khác.

Nếu hắn thật sự giống Hàn Triết, sẽ chỉ làm ly biệt tốt đẹp biến thành ly biệt không ra sao.

Hắn đối với cảm tình của Lý Thanh, có thưởng thức, có cảm ơn, nhưng muốn nói là thích hoặc là tình yêu giữa nam nữ, chỉ sợ còn chưa tới loại trình độ đó.

Nếu thời gian hai người ở chung lâu một chút nữa, có lẽ sẽ đột phá một tầng quan hệ đó, đáng tiếc không có cơ hội nữa.

Lý Tứ nhấp ngụm rượu, cảm thán: “Đáng tiếc, đáng tiếc…”

Hàn Triết uống say rồi, hai người Lý Tứ và Trương Sơn dìu hắn đi nha môn, Lý Mộ về nhà, phát hiện Vãn Vãn ôm Tiểu Bạch, ở trong sân chơi xích đu.

Nữ hài tử trong lúc đó hữu nghị, luôn tới đặc biệt mau, chẳng sợ một cái là nhân, một cái là hồ ly, chỉ cần nó là một cái mẫu hồ ly.

Liễu Hàm Yên ở cửa hàng, chưa trở về, Lý Mộ nấu cho các nàng hai bát mỳ, Tiểu Bạch chưa hóa hình, không thể sử dụng đũa, bản thân Vãn Vãn ăn một miếng, lại cho nó ăn một miếng…

Nhìn các nàng ở chung hòa hợp như vậy, Lý Mộ cũng yên tâm.

Hắn ban ngày ở huyện nha, Liễu Hàm Yên ở cửa hàng, trước kia chỉ có một mình Vãn Vãn ở nhà, bây giờ thêm một

con tiểu hồ ly có thể nói chuyện, một người một thú, trái lại cũng có thể làm bạn với nhau.

Huyện nha, Lý Tứ và Trương Sơn đỡ Hàn Triết về chỗ của hắn, trở lại phòng trực.

Lý Thanh nhìn nhìn bọn họ, nói: "Về sau thời gian làm việc, tối nhất không uống rượu, bộ đầu mới tới, có lẽ sẽ so với ta đối với các ngươi càng nghiêm khắc hơn."

Trương Sơn vội vàng nói: "Chỉ một lần này, chỉ một lần này."

Lý Tứ bỗng nhiên nhìn về phía Lý Thanh, hỏi: "Đầu nhi thật sự nghĩ xong rồi sao?"

Lý Thanh hỏi: "Nghĩ xong cái gì?"

Lý Tứ nói: "Tu hành cùng cảm tình, rốt cuộc cái nào quan trọng hơn?"

Trương Sơn khó hiểu nhìn Lý Tứ, hỏi: "Ngươi đang nói cái gì?"

Lý Tứ lắc lắc đầu, cảm thán: "Ở trên cảm tình, lui một bước, vĩnh viễn dễ dàng hơn so với tiến một bước, bây giờ lui một bước, về sau nếu hối hận, muốn tiến, đã không chỉ là một bước, chờ lúc ngươi hối hận, có lẽ, có người đã sớm đi tới phía trước của ngươi…"

Lý Thanh nắm chặt Thanh Hồng kiếm, đốt ngón tay bởi vì dùng sức mà hơi trắng bệch, trong đầu hiện lên mấy tháng qua, một vài hình ảnh hai người trải qua, cuối cùng nàng thở sâu, ánh mắt khôi phục bình tĩnh.

Trong bình tĩnh này, ẩn chứa một tia kiên định, một tia đau đớn, cùng một tia giấu ở chỗ sâu nhất, cho tới bây giờ chưa có ai phát hiện, thù hận…

Nàng cúi đầu, ở trong lòng yên lặng nói: "Chờ ta…"

…

Cửa huyện nha, Trương huyện lệnh tự mình tiễn Lý Thanh và Hàn Triết ra khỏi huyện nha.

Hắn hướng hai người chắp tay khom người, nói: "Lý bộ đầu, Hàn bộ đầu, bản quan đại biểu huyện nha, đại biểu dân chúng huyện Dương Khâu, cảm tạ hai vị những ngày qua làm ra cống hiến đối với huyện Dương Khâu, hy vọng hai vị về sau tu hành thuận lợi…"

Hàn Triết chắp tay đáp lễ: "Đa tạ Trương đại nhân."

Lý Mộ và Trương Sơn Lý Tứ đứng chung một chỗ, mỉm cười nói với Lý Thanh: "Đầu nhi, tạm biệt."

Ánh mắt của Lý Thanh từ trên người bọn họ đảo qua, cuối cùng dừng lại ở trên mặt Lý Mộ, nói: "Tạm biệt."

Hai bóng người dần dần biến mất ở trong tầm mắt Lý Mộ, mọi người đã giải tán, Trương Sơn vỗ vỗ bả vai Lý Mộ, nói: "Trở về…"

Lý Tứ đi đến trước mặt Lý Mộ, an ủi: "Đầu nhi cùng chúng ta, không phải người của cùng một thế giới, quên nàng đi, thật ra Liễu cô nương cũng không tệ, nàng so với đầu nhi càng thích hợp ngươi hơn, thật sự không được, còn có tiểu nha đầu kia…"

Liễu Hàm Yên lên được sảnh, xuống được bếp, giỏi ca múa, lắm tài nhiều tiền, so với Lý Thanh tiên khí, nhiều hơn một ít khí tức nhân gian khói lửa.

Nhưng nàng đời này cũng không tính lập gia đình.

Thời điểm Lý Mộ tan ca về nhà, nàng đã làm xong đồ ăn, còn dùng một chồng sách lót ghế cho Tiểu Bạch, để nó có thể ghé vào trên ghế, cùng nhau ăn cơm với bọn họ.

Kết bạn ăn cơm lâu như vậy, hắn và Liễu Hàm Yên có một cái ăn ý.

Nếu là Lý Mộ nấu cơm, việc rửa nồi rửa bát, là nàng đến làm, nếu là nàng nấu cơm, thì Lý Mộ rửa nồi bát.

Lý Mộ chuyển bát đũa đến phòng bếp, Liễu Hàm Yên đi tới theo, đứng ở cửa phòng bếp, hỏi: "Lúc ăn cơm đã không nói gì, cơm cũng chưa ăn mấy miếng, ngươi có tâm sự?"

Lý Mộ nói: "Đầu nhi đi rồi."

Liễu Hàm Yên bất ngờ nói: “Lý bộ đầu đi rồi, đi đâu?”

“Về tông môn.”

“Còn trở về không?”

“Không về nữa.”

…

Liễu Hàm Yên sững sờ, đi vào phòng bếp, xắn ống tay áo, nói: “Nếu không ta đến rửa đi, ngươi đi nghỉ ngơi…”

Lý Mộ lắc lắc đầu: “Không sao.”

Liễu Hàm Yên thả ống tay áo xuống, nghĩ nghĩ, một lần nữa nhìn về phía Lý Mộ, nói: “Vậy muốn ta uống với ngươi một chút hay không?”

Liễu Hàm Yên ngày thường lúc vui vẻ, cũng sẽ uống một chút rượu, nhưng uống không nhiều.

Thấy Lý Mộ cơm chiều không ăn bao nhiêu, nàng còn cố ý một lần nữa làm hai món nhắm rượu cho Lý Mộ.

Nàng rót cho Lý Mộ chén rượu, nói: “Chân trời nơi nào không có cỏ, lấy điều kiện của ngươi, bộ dáng thế nào không tìm được, ngẫm lại tòa nhà lớn của ngươi, ngươi không phải còn muốn cưới mấy lão bà sao, sao có thể bởi vì chút suy sụp này liền không gượng dậy nổi…”

Lý Mộ chẳng qua là vì Lý Thanh rời khỏi có chút sầu não, cũng không phải thất tình giống Hàn Triết, Liễu Hàm Yên hiển nhiên là hiểu lầm rồi.

Khó được nàng đối với mình săn sóc như vậy, Lý Mộ giơ lên chén rượu, cụng với nàng, nói: “Sự tình không giống như ngươi nghĩ.”

“Ta biết.” Liễu Hàm Yên tất cả đều theo Lý Mộ, nói: “Cô nương nhạc phường cùng diễn lâu, vừa trẻ tuổi vừa xinh đẹp, chỉ cần ngươi không chê thân phận các nàng, ta giúp ngươi giật dây bắc cầu…”

Vãn Vãn từ bên ngoài chạy vào, kinh hãi nói: “Tiểu thư!”

Liễu Hàm Yên hướng nàng nháy mắt một cái, tiểu nha hoàn không tình nguyện lại đi ra ngoài.

Liễu Hàm Yên tiếp tục nói: “Ngươi nếu không thích các nàng, hai năm nữa ta mang Vãn Vãn gả cho ngươi, dù sao lòng của nó đều ở trên người ngươi…”

Lý Mộ bất đắc dĩ nói: “Ngươi thật sự hiểu lầm rồi.”

“Không nói nữa…” Liễu Hàm Yên rót đầy chén rượu của hắn, nói: “Buổi tối hôm nay chúng ta không say không thôi…”

Tửu lượng của Lý Mộ tuy so với Hàn Triết tốt hơn chút, nhưng cũng chỉ là bình thường, Liễu Hàm Yên tửu lượng tựa như so với Lý Mộ còn tốt hơn, nhưng cũng tốt hơn không bao nhiêu, ở dưới nàng cố ý giúp Lý Mộ “mượn rượu giải sầu”, một vò rượu nhỏ kia nàng mang đến, rất nhanh đã thấy đáy.

Lý Mộ không biết hắn là khi nào mất đi ý thức, chỉ biết là hắn cùng Liễu Hàm Yên hai người đều uống không ít.

Hết chương 182.

Chương 183. Nghiện (2)

Khi tỉnh lại, hắn đã ở trên giường của mình.

Kỳ quái là, hắn rõ ràng không cố ý tu hành, pháp lực trong cơ thể hắn, lại đang lấy một loại tốc độ cực nhanh vận chuyển, thậm chí so với lúc Lý Mộ chủ động tu hành còn nhanh hơn.

Hắn mở mắt, nhìn thấy hắn cùng Liễu Hàm Yên mặt đối mặt ngủ ở trên giường.

Hai người quần áo đều rất đầy đủ, Liễu Hàm Yên giày còn ở trên chân, hẳn là chưa xảy ra chuyện gì không nên đã xảy ra.

Điều này làm Lý Mộ thoáng nhẹ nhàng thở ra, sau đó hắn mới bắt đầu tìm kiếm nguyên nhân pháp lực vận chuyển khác thường.

Rất nhanh, Lý Mộ đã phát hiện ngọn nguồn tạo thành tất cả cái này.

Hai tay hắn cùng Liễu Hàm Yên, không biết khi nào, đã nắm lấy nhau, mười ngón đan chặt.

Pháp lực trong cơ thể Lý Mộ tự vận chuyển, từ tay trái hắn, truyền tới tay phải Liễu Hàm Yên, lại từ tay trái Liễu Hàm Yên, truyền về thân thể hắn, quá trình truyền này, tốc độ pháp lực vận chuyển rất nhanh, cái này đại biểu cho tốc độ pháp lực tăng trưởng, cũng sẽ so với hắn tu hành một mình còn nhanh hơn.

Không hề nghi ngờ, cái này tất nhiên là bởi vì bọn họ một thuần dương, một thuần âm, âm dương hút nhau.

Tu hành một ngày như vậy, ít nhất so được với Lý Mộ tự mình tu hành ba ngày.

Đối diện Lý Mộ, Liễu Hàm Yên đang ngủ mơ, lông mi run rẩy, bỗng nhiên mở mắt.

Vừa mới tỉnh ngủ, ánh mắt của nàng còn có chút mê mang, nhưng khi nhìn thấy Lý Mộ đối diện, lại bỗng nhiên tỉnh táo.

Ngay sau đó, nàng liền nhớ lại chuyện đã xảy ra đêm qua.

Người trong lòng Lý Mộ rời khỏi, vì an ủi hắn thất tình, mình cố ý uống rượu với hắn — sau đó liền uống đến trên giường?

Cũng may thân thể của nàng chưa có gì khác thường, quần áo cũng rất hoàn hảo, thậm chí ngay cả giày cũng chưa cởi, hẳn là chỉ đơn thuần ngủ ở trên một cái giường.

Tuy chưa xảy ra cái gì, nhưng ngón tay nàng, lại cắm ở kẽ ngón tay hắn, cùng tay hắn gắt gao nắm nhau.

Liễu Hàm Yên theo bản năng rút tay, ngay sau đó liền nhíu mày.

Khi hai người mười ngón đan chặt, trong thân thể của hắn, sẽ có một loại cảm giác rất thoải mái, mà sau khi nàng rút tay về, loại cảm giác này liền lập tức biến mất.

Tương phản mãnh liệt, khiến nàng buồn bã như mất mát.

Vì thế nàng yên lặng mang ngón tay lại cắm về, lần nữa cảm nhận được loại cảm giác thoải mái đó.

Nàng mở to hai mắt nhìn Lý Mộ, hỏi: “Đây là chuyện gì?”

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: “Ta cũng không biết.”

Liễu Hàm Yên cũng có thể cảm nhận được pháp lực tăng trưởng trong cơ thể, nghĩ nghĩ, kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ đây là song tu?”

Lý Mộ nói: “Có thể.”

Tuy hắn cũng không phải quá xác định, nhưng giờ phút này pháp lực trong cơ thể hắn, tốc độ vận chuyển quả thực so với bình thường còn nhanh hơn, loại tình huống này, cùng trong sách miêu tả đối với khi âm dương song tu, pháp lực tăng trưởng, không có khác biệt quá lớn.

Duy nhất khác nhau là, song tu trong sách, là cần hai người linh hồn thể xác giao dung, kết hợp một thể mới có tác dụng.

Có lẽ là vì Lý Mộ và Liễu Hàm Yên không phải song tu thật sự, chỉ là tay nắm tay, tốc độ pháp lực tăng trưởng, cũng không khoa trương như song tu thật sự trong sách miêu tả.

Liễu Hàm Yên khó hiểu nói: “Nhưng, trên sách không phải nói, song tu cần cái kia sao?”

Lý Mộ nói: “Có thể, đây cũng là một loại phương pháp song tu, chỉ là không có cái hiệu quả kia đi…”

“Công tử, tiểu thư, các ngươi tỉnh rồi…” Vãn Vãn từ bên ngoài chạy vào, nói: “Đêm qua các ngươi uống nhiều, tay nắm tay ngủ ở trên giường, muội như thế nào cũng không kéo ra được, chỉ có thể để tiểu thư ở nơi này ngủ cả đêm…”

Vãn Vãn nói đến một nửa liền im bặt, nhìn hai tay Lý Mộ cùng Liễu Hàm Yên gắt gao đan nhau, khó có thể tin nói: “Tiểu thư, công tử, các ngươi…”

Liễu Hàm Yên vội vàng buông tay ra, từ trên giường xuống, nói: “Chúng ta cái gì cũng chưa xảy ra, lần sau ngươi liền trực tiếp đánh thức ta…”

Vãn Vãn tủi thân và uất ức nói: “Muội gọi rồi, nhưng mà như thế nào cũng không tỉnh.”

Liễu Hàm Yên day day mi tâm, nói: “Trở về đi, trong cửa hàng còn có rất nhiều chuyện cần làm đấy…”

Vãn Vãn cùng Liễu Hàm Yên rời khỏi, Tiểu Bạch cắp một cái khăn mặt ướt nhẹp, từ bên ngoài chạy vào, hướng Lý Mộ “Ô ô” hai tiếng.

Lý Mộ từ trong miệng nó tiếp nhận khăn mặt, tùy tiện lau lau mặt, Tiểu Bạch lại cắp khăn mặt đi.

Hắn ngồi ở trên giường, cảm nhận được pháp lực tăng trưởng khác thường trong cơ thể đêm qua, liếm liếm môi, có một loại cảm giác chưa hết thèm.

Đời người chỉ thích đi đường tắt, chuyện có thể sử dụng càng ít thời gian, càng ít tinh lực, dễ dàng làm được, không có ai hy vọng tốn nhiều công.

Đây cũng nguyên nhân là giới tu hành vì sao chưa bao giờ thiếu tà tu, bởi vì đây vốn chính là điểm yếu của nhân tính.

Không chỉ con người, phàm là sinh mệnh có chút linh trí, cũng khó chống lại loại dụ hoặc này.

So sánh với hại tính mạng người ta, thông qua công đức, niệm lực, tất nhiên cũng có thể tạo được tác dụng tăng tốc tu hành, nhưng quá trình lại gian nan hơn nhiều, dù sao, làm một chuyện tốt không khó, khó là mỗi ngày làm chuyện tốt, cái này so với bình thường dẫn đường tu hành còn vất vả hơn.

So sánh với những thứ này, ưu điểm của song tu quả thực quá nhiều rồi.

Đã không cần hại mạng người, cũng không cần ngày ngày làm việc thiện, tốc độ pháp lực tăng trưởng nhanh, quá trình còn rất thoải mái, Lý Mộ chỉ là cùng Liễu Hàm Yên tay nắm tay, đã có loại hiệu quả này, nếu cùng nàng làm việc song tu thật sự, vậy tốc độ tu hành nhanh thành bộ dáng gì nữa?

Khó trách trên sách kia nói, thuần âm thuần dương chi thể, nếu gặp được, không song tu, là cực độ lãng phí đối với tài nguyên thiên địa, sau khi thể nghiệm một lần, ngay cả Lý Mộ cũng cảm thấy có chút đáng tiếc.

Liễu Hàm Yên đi rồi, hắn ngồi ở trên giường, chỉ cảm thấy cả người khó chịu, trong lòng cũng là rung động từng đợt.

“Tại sao có thể như vậy?”

Trong lòng Lý Mộ cả kinh, lập tức nghĩ đến một khả năng.

Hắn sẽ không là nghiện đối với Liễu Hàm Yên rồi chứ?

Vừa nghĩ tới đây, Lý Mộ lập tức vận chuyển pháp lực, niệm Thanh Tâm Quyết, rung động trong lòng mới dần dần bình ổn.

Cùng lúc đó, Vân Yên các, nhạc phường.

Liễu Hàm Yên ở trong phòng đàn, cũng có chút đứng ngồi không yên.

Nàng lúc thì đứng dậy, ở trong phòng nôn nóng đi qua đi lại, lúc thì lại ngồi xuống, sau khi vận chuyển mệt mỏi mặc niệm Thanh Tâm Quyết, thật không dễ gì mới bình tĩnh trở lại.

Nàng một lần nữa ngồi xuống, gảy dây đàn, muốn dùng tiếng đàn để khiến mình tĩnh tâm, nhưng rất nhanh, tiếng đàn của nàng liền rối loạn.

“Tại sao có thể như vậy!”

Liễu Hàm Yên ôm mặt, tuyệt vọng ghé vào trên đàn, trong đầu của nàng, sao vẫn luôn có bóng người Lý Mộ xuất hiện?

Nàng dùng sức lắc lắc đầu, cũng chưa thể mang Lý Mộ lắc ra khỏi đầu óc…

Hết chương 183.

Chương 184. Âm dương hút nhau (1)

Dương Khâu huyện nha, Lý Mộ ngồi ở trên ghế, khép lại quyển sách trên tay, trong đầu thỉnh thoảng hiện lên bóng người Liễu Hàm Yên, khiến hắn không thể tập trung sức chú ý, non nửa canh giờ qua đi, sách trong tay chỉ lật hai trang.

Lý Mộ tự nhẹ nhàng tát mình một cái, lẩm bẩm: "Ta nhất định là điên rồi…"

Buổi sáng hôm nay, hắn luôn không khống chế được nghĩ tới Liễu Hàm Yên, số lần nghĩ tới Liễu Hàm Yên, so với số lần nghĩ tới Lý Thanh hơn đâu chỉ gấp đôi…

Lý Thanh vừa mới đi, hắn đã bắt đầu nghĩ tới nữ nhân khác, điều này làm Lý Mộ thậm chí sinh ra tự mình hoài nghi, chẳng lẽ, hắn trên bản chất, là giống với Lý Tứ?

Lý Mộ vội vàng lắc đầu, mang ý tưởng đáng sợ này đuổi khỏi đầu óc, ngồi ở trong phòng trực của lão Vương, bắt đầu toàn tâm toàn ý luyện hóa cảm xúc chán ghét đến từ Thiên Huyễn Thượng Nhân.

Ngô Ba đã chết, Lý Thanh và Hàn Triết về tới Phù Lục phái, lão Vương ở trong mắt mọi người cũng là hết tuổi thọ, ở trước khi bộ đầu mới tới, nhân thủ trong huyện nha rõ ràng không đủ.

Trương huyện lệnh mang công việc hộ tịch cùng hồ sơ tạm thời giao cho Lý Mộ, dù sao hắn trước kia từng phụ trách một đoạn thời gian, đối với điều này tương đối quen thuộc.

Nhưng mấy ngày này, trong huyện không xảy ra vụ án lớn nào cả, Lý Mộ không có gì phải bận, mà hắn tuy thua ván cược với Lý Tứ, nhưng sau khi Lý Thanh đi rồi, Lý Tứ cũng chưa từng nhắc lại việc này.

Như vậy, Lý Mộ liền có đủ thời gian làm chuyện của hắn.

Quận thủ đại nhân ban cho không ít phách lực, cất giữ trong ngọc, vừa lúc có thể cho Lý Mộ luyện hóa cảm xúc chán ghét.

Lý Mộ ở nha môn đợi tới giờ Ngọ một khắc, liền chuẩn bị về nhà.

Cái này so với thời gian hắn bình thường về nhà, đã sớm hơn hai khắc đồng hồ.

Không biết như thế nào, hắn hôm nay đặc biệt muốn sớm một chút nhìn thấy Liễu Hàm Yên.

Đi ra khỏi phòng trực, khi nhìn thấy Liễu Hàm Yên đứng ở trong sân nha môn, Lý Mộ thiếu chút nữa cho rằng bởi vì nghĩ về Liễu Hàm Yên quá nhiều, mà xuất hiện ảo giác.

Khi nhìn thấy Lý Mộ, tâm tình xao động cả buổi sáng của Liễu Hàm Yên bỗng nhiên yên ổn xuống.

Nàng làm bộ như không có việc gì nhìn Lý Mộ một cái, nói: "Ta vừa lúc đi ngang qua huyện nha, liền vào xem chút, ngươi xong việc chưa, muốn cùng nhau trở về hay không?"

Lý Mộ gật gật đầu, nói: "Đi thôi, trong nhà tựa như chưa có đồ ăn, thuận tiện đi chợ mua một ít."

Nhìn hai người sóng vai ra khỏi nha môn, Trương Sơn chép chép miệng, nói: "Thực hâm mộ Lý Mộ nha, mỗi ngày đều có thể ăn đồ ăn Liễu cô nương làm…"

Trên mặt Lý Tứ lộ ra vẻ hiểu ra, lắc đầu nói: "Ta nói mà, ngươi không cần, sẽ có người cướp…"

Lý Mộ tâm thần không yên cả buổi sáng, lúc nhìn thấy Liễu Hàm Yên, trong lòng bỗng nhiên bình tĩnh trở lại.

Đây là chuyện trước kia chưa từng có.

Không hề nghi ngờ, cái này khẳng định có liên quan với chuyện kia xảy ra đêm qua.

Hắn quay đầu nhìn Liễu Hàm Yên, hỏi: "Cửa hàng Vân Yên các cách nhà gần hơn, ngươi sao có thể đi ngang qua huyện nha?"

Liễu Hàm Yên tự nhiên sẽ không nói cho Lý Mộ là vì nhớ hắn nhớ tới tâm thần không yên, nhịn không được đến nhìn chút, mắt của nàng nhìn loạn chung quanh, như không có việc gì nói: "Ta tản bộ đi ngang qua không được sao?"

Lý Mộ nhìn ánh mắt nàng lóe ra, tựa như ý thức được cái gì, kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ, ngươi cũng…”

Liễu Hàm Yên nói: “Ta cũng cái gì?”

Lý Mộ đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Ngươi buổi sáng có phải luôn nghĩ tới ta ta hay không?”

“Đừng có nằm mơ, ta sao có thể nhớ ngươi, căn bản không có chuyện đó…” Liễu Hàm Yên trào phúng nói một câu, bỗng nhiên nhìn về phía Lý Mộ, hỏi: “Chẳng lẽ ngươi cũng…”

Lý Mộ gật gật đầu.

Liễu Hàm Yên vẻ mặt mờ mịt: “Vì sao sẽ như vậy?”

Lý Mộ nói: “Ta nghĩ, có thể là bởi vì chuyện đêm qua.”

Thuần âm chi thể cùng thuần dương chi thể bên nhau, trừ có thể song tu tăng trưởng pháp lực, còn sẽ xảy ra cái gì, trên sách cũng chưa nói rõ, dù sao, nam nữ hai loại thể chất này, xác suất gom lại một chỗ vốn đã cực thấp, khả năng trùng hợp làm hàng xóm sớm chiều ở chung, lại trùng hợp uống rượu cùng ngủ một cái giường, vô hạn tiếp cận bằng 0.

Lý Mộ cùng Liễu Hàm Yên loại tình huống này, có thể trước kia cho tới bây giờ chưa từng có ai gặp phải.

Thẳng đến giờ phút này, Lý Mộ mới khắc sâu cảm nhận được, trên sách nhắc tới, “trời sinh một cặp”, rốt cuộc là có ý tứ gì.

Như là hai khối nam châm, mặc dù cách nhau rất xa, cảm ứng giữa thể chất âm dương, cũng sẽ mang bọn họ gắt gao hút cùng một chỗ, chỉ là ở trên một cái giường nằm một buổi tối, đã không tự chủ được nhớ nàng mấy trăm lần, thời gian lâu, Lý Mộ chỉ sợ thật sự sẽ khăng khăng một mực yêu nàng.

Liễu Hàm Yên hiển nhiên cũng ý thức được tính nghiêm trọng của sự tình, lo lắng hỏi: “Vậy làm sao bây giờ?”

Lý Mộ tự hỏi một lát, nói: “Lúc nhớ ta, ngươi liền mặc niệm Thanh Tâm Quyết đi.”

Liễu Hàm Yên nhíu mày nói: “Vậy ta cũng không thể lúc nào cũng đều niệm Thanh Tâm Quyết chứ?”

Lý Mộ kinh ngạc nói: “Ngươi lúc nào cũng nhớ ta?”

Liễu Hàm Yên nổi giận trừng mắt nhìn hắn một cái, nói: “Tại ngươi hết, cứ phải uống rượu làm gì!”

Lý Mộ nhất thời thế mà không có lời nào để chống đỡ, tuy đêm qua đề xuất uống rượu là Liễu Hàm Yên, nhưng nàng cũng là vì Lý Mộ, Lý Mộ lúc này trách nàng, không khỏi có chút quá không phải người.

Hắn trước đó cũng không đoán trước được, âm dương chi thể thế mà tà môn như thế, chỉ là tay trong tay tu hành một lần, đã có thể nghiện.

Hắn nghĩ nghĩ, nói: “Không có khả năng sẽ như vậy mãi, chỉ cần duy trì một đoạn thời gian không gặp mặt, hẳn là khỏi.”

Liễu Hàm Yên lườm hắn, nói: “Ngươi cho rằng ta muốn mỗi ngày nhìn thấy ngươi à, hàng xóm láng giềng, sao có khả năng không thấy mặt?”

Lý Mộ nói: “Qua nửa tháng nữa, ta phải bị điều đi quận nha, khi đó, ngươi liền không cần nhìn thấy ta nữa.”

Lý Thanh đi rồi, Lý Mộ nghĩ kỹ, cuối cùng vẫn là quyết định rời khỏi.

Thập châu thế giới lớn như vậy, cả đời đều ở huyện Dương Khâu nho nhỏ, không khỏi có chút đến uổng một chuyến này.

Vô luận là ngưng tụ hai phách sau, hay là tài nguyên tu hành sau khi ngưng hồn, huyện Dương Khâu, đều đã không thể thỏa mãn nhu cầu của hắn.

Liễu Hàm Yên ngẩn ra một phen, hỏi: “Ngươi phải đi?”

Lý Mộ gật gật đầu, nói: “Đây là mệnh lệnh của quận thủ đại nhân, nửa tháng trước đã hạ xuống.”

Liễu Hàm Yên không nói một tiếng đi theo Lý Mộ một đoạn, mới nói: “Chúc mừng nha, Lý đại nhân, thăng quan rồi.”

Lý Mộ nói: “Nửa tháng tới, ta sẽ mang 《Liêu Trai》 viết xong, nhà ma nơi đó, về sau liền giao cho ngươi.”

Liễu Hàm Yên bĩu môi, nói: “Nói như trước kia không phải giao cho ta.”

Hết chương 184.

Chương 185. Âm dương hút nhau (2)

Lý Mộ mang một khối ngọc thạch đưa cho nàng, nói: “Đây là quận thủ đại nhân thưởng ta, ta chưa dùng hết, bên trong còn thừa phách lực, cũng đủ ngươi ngưng tụ một phách nữa, nhưng, tu hành tốt nhất vẫn là bớt mượn dùng ngoại lực một chút, pháp lực tự mình tu thành, sẽ càng thêm ngưng thực, có thể phát huy ra uy lực cũng lớn hơn nữa…”

Liễu Hàm Yên không kiên nhẫn nói: “Biết rồi biết rồi…”

Thời gian màn đêm, Lý Mộ khoanh chân ngồi ở trong sân, Tiểu Bạch nằm ở bên cạnh hắn, một tia linh khí, từ trong hư không chung quanh bị tách ra, tiến vào thân thể một người một yêu.

Một khắc nào đó, đôi mắt nhắm chặt của Lý Mộ chậm rãi mở ra, mặc niệm: “Tố khí cửu hồi, chế phách tà gian, thiên thú thủ môn, kiều nữ chấp quan… , Trừ Uế, ngưng!”

Ngay sau đó, hắn liền phát hiện thân thể đã xảy ra một số biến hóa vi diệu nào đó, pháp lực trong cơ thể cũng có tăng trưởng rõ rệt.

Trải qua gần nửa năm, bảy phách của hắn, đã ngưng tụ năm phách.

Quận thủ ban cho phách lực, Lý Mộ chỉ dùng một bộ phận, đã thành công ngưng tụ ra phách Trừ Uế, hai tình hai phách kế tiếp, đều là thuận tình và thuận phách, không cần phách lực phụ trợ, cũng có thể thoải mái luyện hóa, khó chủ yếu ở thu thập.

Lý Mộ ngưng tụ pháp lực năm phách, không yếu hơn người tu hành ngưng tụ bảy phách chút nào, sau khi ngưng tụ phách Trừ Uế, pháp lực của hắn, đã xấp xỉ với người tu hành mới vào cảnh giới thứ hai.

Hắn thử viết bùa trước kia không thể viết ra, phát hiện như là Sưu Hồn Phù, Thần Hành Phù, Tiên Nhân Chỉ Lộ loại bùa này, hắn đã có thể thành công viết ra.

Mà chữ thứ ba của Cửu Tự Chân Ngôn, trước mắt, hắn vẫn không thể nắm giữ.

Nhưng, theo pháp lực tăng trưởng kiểu nhảy vọt, cùng với hắn ngày thường luyện tập, hắn nắm giữ đối với "Lâm" tự quyết, đã không thể đánh đồng với trước kia.

Nếu bây giờ lại gặp khiêu cương, mặc dù là bọn nó hành động mau lẹ, Lý Mộ cũng có nắm chắc một đòn tất sát.

Mà chờ sau khi hắn mang ba hồn cô đọng đến trình độ nhất định, tụ hồn thành thần, vậy một chiêu lôi pháp, còn có thể xảy ra một lần lột xác nữa, từ sét màu trắng, tiến hóa thành sét màu tím, cho dù là người tu hành Thần Thông cảnh, cũng không dám đón đỡ.

Nửa tháng qua, Lý Mộ từng đi vịnh Bích Thủy hai lần, cũng chưa thể gặp được Tô Hòa.

Phòng nhỏ bên dòng nước vẫn còn, Tô Hòa lại không ở trong đó, hẳn là ở nơi kín đáo nào đó luyện hóa hồn lực của Thiên Huyễn Thượng Nhân.

Cũng không biết nàng luyện hóa toàn bộ cần bao lâu, chỉ sợ trước khi Lý Mộ rời đi, cũng không thể gặp lại nàng một lần.

Liễu Hàm Yên mấy ngày nay cảm xúc không cao, Vãn Vãn cũng luôn mặt mày đau khổ, tâm sự nặng nề, ngày nào đó lúc ăn cơm, rốt cuộc nhịn không được nhìn Lý Mộ, nhỏ giọng hỏi: "Công tử, ngươi đi rồi, còn có thể trở về không?"

Lý Mộ vuốt tóc tiểu nha hoàn, cười nói: "Đương nhiên, ta ít nhất một tháng trở về thăm ngươi một lần."

Lấy tu vi hắn hôm nay, lại thêm Thần Hành Phù, khoảng cách mấy trăm dặm, đại khái hơn nửa ngày một chút có thể chạy về.

Được Lý Mộ hứa hẹn, tâm tình Vãn Vãn lúc này mới tốt lên một chút.

Lý Mộ lại nhìn về phía Tiểu Bạch, nói: "Hai ngày nữa, ta sẽ đưa ngươi về núi."

Tiểu Bạch ngẩng đầu, kiên định nói: “Ân ta còn chưa báo xong đâu, ân công đi nơi nào, ta liền đi nơi đó.”

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: “Quận thành không thể so với huyện thành, nơi đó người tu hành đạo hạnh cao thâm rất nhiều, ngươi đi sẽ có nguy hiểm, với lại, ta lúc trước cứu ngươi, cũng chỉ là cái nhấc tay, mấy ngày nay, ân ngươi nên báo cũng đã báo…”

Tiểu Bạch hiếm thấy không thuận theo Lý Mộ, nói: “Có lẽ đối với ân công mà nói, đây chỉ là nhấc tay, nhưng nếu không phải ân công, ta đã chết ở trong tay thợ săn, cái nhấc tay của ân công, là ân cứu mạng của ta, không phải quét rác lau bàn có thể báo…”

Tiểu hồ ly lúc nghe lời rất nghe lời, khi quật cường cũng rất quật cường, đây là khác biệt lớn nhất của nó cùng Vãn Vãn ngoại trừ lượng cơm ăn.

Lý Mộ không thể trực tiếp từ chối, nói: “Ngươi bây giờ, cũng không báo đáp được ta cái gì, chờ sau khi ngươi hóa hình, lại đến quận thành tìm ta đi.”

Có chuyện gì trước khi hóa hình không thể làm, cần sau khi hóa hình mới có thể làm, Liễu Hàm Yên cẩn thận nghĩ nghĩ, sau đó ngẩng đầu, ném cho Lý Mộ một ánh mắt khinh rẻ.

Lý Mộ coi như không thấy, quận thành là nơi nào, là thủ phủ Bắc quận, trong thành đóng quân vô số người tu hành, không phải nơi nó một tiểu yêu cảnh giới Tố Thai nên đi.

Cho dù là nó yên tâm, Lý Mộ cũng không yên tâm.

Ân công cũng không phải đuổi nó đi, chỉ là chán ghét nó tu vi quá nông cạn, không thể hóa hình. Tiểu hồ ly nghĩ nghĩ, chỉ có thể ngoan ngoãn gật đầu nói: “Ân công yên tâm, ta sẽ ở trong núi tu hành cho tốt, tranh thủ sớm một chút đi ra tìm ân công…”

Lý Mộ nhẹ nhàng thở ra, Tiểu Bạch thiên phú tuy không tệ, nhưng tuổi quá nhỏ.

Nếu không có kỳ ngộ gì, chờ nàng hóa hình, ít nhất cũng là mấy năm hoặc là mười mấy năm sau, cho dù nàng đến lúc đó

còn có thể tìm được mình, cũng là chuyện khi đó.

Hôm nay đồ ăn vẫn như cũ là Liễu Hàm Yên làm, Lý Mộ cơm nước xong, liền một mình đi phòng bếp rửa bát.

Liễu Hàm Yên tựa vào cửa phòng bếp, hỏi: “Khi nào đi?”

Lý Mộ nói: “Mấy ngày nữa.”

Liễu Hàm Yên nói: “Vậy là không vội đi rồi.”

Lý Mộ nghe ra nàng trong lời còn có thâm ý, hỏi: “Ngươi muốn làm gì?”

Liễu Hàm Yên hỏi: “Muốn lại cùng nhau tu hành một lần hay không?”

Lý Mộ đã cảm nhận được cái gì gọi là âm dương hút nhau, chính hắn một mình tu hành rất buồn tẻ, nhưng nếu là cùng Liễu Hàm Yên tu hành, lại sẽ nghiện, cùng nhau tu hành một lần, sẽ muốn lần thứ hai, lần thứ ba…

Thật không dễ gì mới quên loại cảm thụ đó, Lý Mộ có chút do dự, nói: “Ngươi quên cảm thụ sau khi lần trước tu hành xong?”

Liễu Hàm Yên đã khắc chế vài ngày, tức giận nói: “Dù sao ngươi vài ngày nữa phải đi, làm một lần cuối cùng, ngươi liền nói có hay không đi.”

Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói: “Ngươi chờ ta rửa bát xong…”

Liễu Hàm Yên đi vào, nói: “Ta giúp ngươi.”

Một lát sau, trong phòng Lý Mộ, hai người khoanh chân ngồi ở trên giường, hai tay áp vào nhau, Lý Mộ mang pháp lực trong cơ thể vận chuyển tới trong cơ thể Liễu Hàm Yên, sau khi di chuyển một vòng, lại trở lại thân thể hắn.

Loại song tu không hoàn toàn này, pháp lực vận hành một chu thiên như thế, băng với hắn một mình tu hành ba chu thiên.

Nhưng, phép này tuy sẽ đẩy nhanh tốc độ tu hành, nhưng một ngày kế tiếp, Lý Mộ cả đầu óc đều là Liễu Hàm Yên, nghĩ hẳn nàng cũng giống với mình.

Ngày hôm sau.

Sau khi ăn cơm xong, Liễu Hàm Yên nhìn Lý Mộ một cái, hỏi: “Tới hay không?”

Lý Mộ ngạc nhiên nói: “Ngày hôm qua không phải nói, đó là một lần cuối cùng…”

Liễu Hàm Yên liếc hắn, nói: “Bớt nói nhảm, tới hay không?”

Hết chương 185.

Chương 186. Trong núi biến đổi to lớn

Thật sự là một nữ nhân không có định lực, trong lòng Lý Mộ lải nhải một câu, nói: “Đến.”

Ngày thứ ba.

Lý Mộ đứng ở trong sân luyện kiếm, Liễu Hàm Yên từ bên ngoài đi vào, hỏi: “Đến?”

Lý Mộ buông kiếm, gật đầu nói: “Đến.”

Ngày thứ tư.

Liễu Hàm Yên từ tường sân bên kia bay qua, cho Lý Mộ một ánh mắt.

Lý Mộ trả lại nàng một ánh mắt, yên lặng hướng phòng ngủ đi đến.

Ngày thứ năm.

Lý Mộ chưa tiến hành song tu không hoàn toàn với Liễu Hàm Yên, bởi vì hắn ngày mai phải đi, hôm nay muốn đưa Tiểu Bạch về núi.

Lý Mộ dán Thần Hành Phù, ôm tiểu hồ ly, đi qua trong rừng rậm rạp trên núi.

Căn cứ Tiểu Bạch nói, cha mẹ nó, nó vừa sinh ra không bao lâu, đã bị yêu vật lợi hại hơn giết chết, là mỗ mỗ nuôi nấng nó lớn lên.

Cùng nhau lớn lên với nó, còn có mấy con tiểu hồ ly đồng tộc.

Lý Mộ ôm nó, hỏi: “Nhà của ngươi ở nơi nào?”

Tiểu Bạch dùng móng vuốt chỉ phía trước, nói: “Ở ngay thung lũng phía trước.”

Hồ tộc ở trong yêu vật, xem như một tộc yếu thế, chúng nó hình thể không tính là khổng lồ, cũng không có răng sắc vuốt nhọn, ở đoạn cuối của chuỗi thức ăn, bởi vậy ở lúc tu hành, phải tránh mãnh thú yêu vật khác.

Trong tộc đàn của Tiểu Bạch, chỉ có mỗ mỗ là yêu hồ tam vĩ Hóa Hình, còn lại, đều chỉ là tiểu hồ yêu Tố Thai.

Thung lũng này coi như kín đáo, Lý Mộ ôm Tiểu Bạch, khi đi vào chỗ cửa thung lũng, Tiểu Bạch từ trong lòng hắn nhảy ra, vừa chạy về phía thung lũng, vừa cao hứng kêu lên: "Mỗ mỗ mỗ mỗ, con đã trở về…"

Thân hình Lý Mộ chợt lóe, nháy mắt liền xuất hiện ở phía trước nó.

Thân thể Tiểu Bạch đột nhiên tạm dừng, nghi hoặc nói: "Ân công, làm sao vậy?"

Lý Mộ vẻ mặt nghiêm túc, nói: "Cẩn thận một chút, nơi này không quá thích hợp, đến chỗ ta…"

Tuy chung quanh không có bất cứ động tĩnh lạ nào, nhưng hắn vẫn theo bản năng nhận ra nguy hiểm, đây là khác biệt lớn nhất của người tu hành đã luyện hóa phách thứ nhất cùng chưa luyện hóa phách thứ nhất.

Tiểu Bạch nhẹ nhàng nhảy một cái, liền nhảy tới trên vai Lý Mộ.

Lý Mộ nắm Bạch Ất, chậm rãi đi vào thung lũng phía trước.

Vừa mới bước vào thung lũng, hắn liền ngửi thấy một mùi máu tanh nồng đậm, Lý Mộ giương mắt nhìn lên, liếc một cái liền thấy được thi thể một con hồ ly.

Ánh mắt lại di động về phía trước, hầu như xa mấy bước, liền có một con hồ ly chết đi, khu vực mắt hắn nhìn thấy, ít nhất cũng có nhiều tới hơn mười con.

Máu trên người những hồ ly này đã sớm khô cạn, hiển nhiên chết đi đã lâu.

Một bóng trắng trên vai từ Lý Mộ nhảy xuống, chạy về phía cạnh thi thể một con hồ ly, run giọng nói: "Oanh Oanh tỷ tỷ, ngươi làm sao vậy, ngươi mau tỉnh lại…"

"Yên Yên tỷ tỷ…"

"Nhân Nhân tỷ tỷ!"

“Các ngươi làm sao vậy, các ngươi mau tỉnh lại…”

…

Nó nhảy lên không ngừng cạnh thi những thể hồ ly này, thanh âm run run, gần như sụp đổ. Lý Mộ nhìn một cái xác cáo dưới chân, nhíu mày nói: “Vết thương do kiếm…”

Vết thương trên người chúng nó, bằng phẳng mà bóng loáng, đều là một kiếm trí mạng.

Yêu vật sẽ không lưu lại vết thương như vậy, chúng nó vô cùng có khả năng là chết ở trên tay người tu hành nhân loại.

Lý Mộ như nghĩ tới cái gì, vận chuyển pháp lực, thi triển Thiên Nhãn Thuật, nhìn thấy trong cơ thể chúng nó không có bất cứ một phách nào, phách của yêu vật cũng sẽ không tan nhanh như vậy, mà thời gian chúng nó tử vong, sẽ không vượt qua ba ngày.

Lý Mộ trước tiên nghĩ đến, chính là có người tu hành giết yêu lấy phách.

Đạo hạnh của Nhâm Viễn sở dĩ tiến triển thần tốc, chính là Thiên Huyễn Thượng Nhân dùng hồn phách vô số yêu vật giúp hắn tích lũy ra.

Nhìn thấy thi thể nhiều đồng tộc như vậy, Tiểu Bạch đã xụi lơ dưới đất, đau đớn khóc: “Mỗ mỗ, người ở đâu…”

Lý Mộ thở dài, hỏi: “Nơi này có vật của mỗ mỗ ngươi không, có lẽ có thể bằng vào bùa tìm được nó.”

Tiểu Bạch hướng một hang núi xa xa chạy tới, Lý Mộ ở vị trí nó dừng lại, đã tìm được một cái bồ đoàn, Tiểu Bạch vươn chân trước lau mắt, nức nở nói: “Mỗ mỗ thường xuyên ở nơi này tu hành…”

Lý Mộ cúi xuống, từ trên bồ đoàn nhặt lên mấy sợi lông cáo.

Lông cáo này trong màu vàng lại ngả màu trắng, không có hào quang, nhìn qua là biết hồ ly già lưu lại.

Lý Mộ từ trong lòng lấy ra một tấm Tiên Nhân Chỉ Lộ Phù, kẹp lông cáo vào, gấp thành hình dạng hạc giấy, hắn ném hạc

giấy lên không trung, hạc giấy chậm rãi đập cánh, hướng ngoài cái hang bay đi.

Lý Mộ ôm lấy Tiểu Bạch, nói: “Đi, nó hẳn là ngay tại phụ cận không xa.”

Hắn thúc giục Thần Hành Phù, đi vội rời hang, hướng về phương hướng nào đó chạy như điên.

Nơi nào đó âm u trong rừng, mấy con sói xám đang công kích một con hồ ly già.

Hồ ly già có bộ lông xám trắng, trên người bị một vết thương do kiếm xuyên qua, khí tức cực kỳ uể oải.

Mà lũ sói xám kia, hành động cực kỳ nhanh nhẹn, khi công kích, vuốt sắc vung lên, mơ hồ có tiếng xé gió, dù vậy, chúng nó cũng không cách nào thương tổn được con hồ ly già kia.

Nhưng móng vuốt của hồ ly già rơi xuống trên người chúng nó, cũng không cách nào tạo thành thương tổn trí mạng đối với chúng nó.

Một con sói xám nhe răng nanh trắng nhởn, cười lạnh nói: “Lão hồ ly, không ngờ nhỉ, ngươi cũng có hôm nay, chờ ta nuốt thân thể của ngươi, có thể trùng kích Hóa Hình rồi…”

Hồ ly già nhìn năm con sói xám này, trong mắt tràn đầy tuyệt vọng cùng bi ai.

Nếu là nó chưa bị thương, tự nhiên sẽ không để mấy con lang yêu (yêu tinh sói) chưa đến Hóa Hình này vào mắt, nhưng nó bị tu hành giả nhân loại kia đánh bị thương nặng, đã dầu hết đèn tắt, ba ngày qua, tín niệm duy nhất, đó là kiên trì đợi Tiểu Bạch trở về, lại không ngờ, nó đang bị thương nặng, vẫn bị mấy con lang yêu này tìm tới.

Nó cố gắng điều động một tia pháp lực, một cái vuốt cáo nổi lên ánh sáng âm u, đập lên đầu một con sói xám công kích nó.

PHÀNH!

Đầu con sói xám kia bị trực tiếp đập nát, ngã xuống đất run rẩy hai lần, liền không có động tĩnh.

Mà hồ ly già kia cũng xụi lơ dưới đất, ngay cả sức để đứng lên cũng không có.

Trong mắt sói xám cầm đầu hiện ra một tia vui sướng, nói: "Cùng lên, giết nó, thịt con hồ ly già này là thứ tốt!"

Ngửi được mùi tanh trong mồm sói phun trào đến, hồ ly già thở dài, tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Nó cuối cùng, vẫn không đợi được Tiểu Bạch của nó.

ẦM!

Một tiếng sét bỗng nhiên nổ vang ở bên tai nó, cùng lúc đó, nó cũng cảm nhận được một khí tức quen thuộc.

Nó mở mắt, nhìn thấy một tia sét màu trắng, giáng xuống trên đầu con lang vương kia, lang vương liền bị bổ thành than đen ngay lập tức, hồn phi phách tán.

Sói xám còn lại bị biến cố bất thình lình chấn trụ, sau khi phục hồi tinh thần lại, theo bản năng muốn chạy trốn, lại nhìn thấy trước mắt lóe lên một tia sáng trắng, ngay sau đó, đầu chúng nó, liền thấy được thân thể chạy như bay của chúng nó.

Bốn con sói xám, ở trong nháy mắt, đầu thân chia lìa.

Hết chương 186.

Chương 187. Dã quỷ vùng hoang vu (1)

Lý Mộ vươn tay, Bạch Ất kiếm không dính một chút máu tươi nào chủ động bay trở về trong tay của hắn, hắn hôm nay, nắm giữ đối với lôi pháp cùng ngự kiếm thuật đã lô hỏa thuần thanh, mấy con yêu vật Tố Thai, phất tay liền có thể tiêu diệt.

"Mỗ mỗ!"

Tiểu Bạch nhìn thấy con hồ ly già kia, nhanh chóng chạy vội qua.

Trong mắt hồ ly già tràn đầy vui mừng, cười nói: "Không thể ngờ được trước khi chết, còn có thể nhìn thấy ngươi."

"Mỗ mỗ, người sẽ không chết, sẽ không chết!" Tiểu Bạch bỗng nhiên từ trong miệng phun ra một viên đan dược, nói: "Mỗ mỗ, người mau ăn viên đan dược này, ăn vào người sẽ khỏe…"

Lý Mộ lắc lắc đầu, mặc dù nó mang viên đan dược chưa tự mình dùng đó đút cho hồ ly già, cũng không làm nên chuyện gì.

Hồ ly già này lực lượng hồn phách đã phi thường suy yếu, suy yếu đến cực hạn có thể sống sót, nó sở dĩ bây giờ còn chưa chết, dựa hết vào một luồng niệm lực trong lòng đang chống đỡ.

Tay Lý Mộ tỏa ánh vàng, đưa vào thân thể hồ ly già, ánh sáng vàng nhập vào cơ thể rồi lại ra, không có bất cứ tác dụng gì.

Lý Mộ thu tay, lắc đầu nói, nói: "Còn có lời gì, nắm chặt thời gian nói đi…"

Hồ ly già tinh thần tốt hơn chút, hướng Lý Mộ khẽ gật đầu, nói: "Đa tạ ân nhân."

Lý Mộ đi đến một bên, mang phách lực trong cơ thể mấy con lang yêu chết bởi Bạch Ất kiếm rút ra

Tiểu Bạch ôm hồ ly già, trong đôi mắt như ngọc trai đen lóe ra nước mắt, khóc lóc nói: "Mỗ mỗ, Oanh Oanh tỷ tỷ đã chết,

Yên Yên tỷ tỷ đã chết, Nhân Nhân tỷ tỷ cũng đã chết…”

Hồ ly già dùng móng vuốt vuốt ve đầu nó, nói: “Bọn nó là bị tu hành giả nhân loại giết chết, đáp ứng mỗ mỗ, ở trước khi ngươi đủ tu vi, đừng giúp chúng nó báo thù…”

Hồ ly già hất móng vuốt, trong đầu Tiểu Bạch hiện ra một hình dáng tu hành giả nhân loại.

Nó lau nước mắt, nghiến răng nói: “Mỗ mỗ yên tâm, ta nhất định sẽ báo thù cho chúng nó!”

Hồ ly già ho khan vài tiếng, khí tức càng thêm mỏng manh.

Nó dùng một tia khí lực cuối cùng, quay đầu, nhìn Lý Mộ, trong mắt tràn đầy hào quang cầu xin.

Nó chưa mở miệng, Lý Mộ lại biết nó muốn nói gì, hắn gật gật đầu, nói: “Ngươi yên tâm, ta sẽ chiếu cố tốt Tiểu Bạch.”

Hồ ly già tâm nguyện duy nhất đã xong, nó dùng chân trước nắm lấy Tiểu Bạch, vui mừng nói: “Ngươi phải nghe lời ân nhân, đi theo bên cạnh ân nhân, hầu hạ hắn cho tốt…”

Tiểu Bạch nghẹn ngào gật gật đầu, bi ai nói: “Mỗ mỗ…”

Con ngươi của hồ ly già bắt đầu tan rã, nó ở một khắc cuối cùng sinh mệnh trôi đi, mang hồn lực phách lực trong cơ thể, tất cả đều rót đến trong cơ thể Tiểu Bạch.

Ở dưới lực lượng cường đại này ập vào, Tiểu Bạch nháy mắt ngất đi.

Thung lũng không tên.

Tiểu Bạch quỳ gối trước mấy nấm mồ nhô lên, như là mất đi linh hồn.

Da lông vốn trắng bóc của nó biến thành có chút trong suốt lấp lánh. Con hồ ly già kia hóa hình đã lâu, vài năm nữa, có lẽ có thể ngưng tụ thành yêu đan, trở thành yêu tu cảnh giới thứ bốn, đại bộ phận hồn lực cùng phách lực của nó đều được phong tồn trong cơ thể Tiểu Bạch, chờ sau khi nó hoàn toàn hấp thu luyện hóa, chính là thời điểm nó hóa hình.

Lý Mộ lẳng lặng đứng ở bên cạnh nó, yên lặng bầu bạn nó.

Không biết qua bao lâu, nó rốt cuộc đứng lên, cái mũi sụt sịt, nhìn những nấm mồ kia một lần cuối cùng, nói: “Ân công, chúng ta đi thôi.”

Lý Mộ khom người ôm lấy nó, chậm rãi đi ra ngoài núi.

Hắn vốn là muốn đưa nó về nhà, nhưng không đoán trước được sẽ xảy ra chuyện như vậy.

Cả tộc chết thảm, người thân duy nhất cũng chết ở trước mắt nó, Lý Mộ vô luận như thế nào, cũng không có khả năng để nó một mình ở trong núi tu luyện.

Nhưng hắn sắp tới quận nha, đó là một nơi hoàn toàn xa lạ, bản thân Lý Mộ còn không biết có thể chiếu cố tốt chính mình hay không, càng đừng nói mang theo nó một tiểu yêu tinh.

Cho dù muốn mang nó theo bên người, cũng cần sau khi Lý Mộ đứng vững gót chân trước ở quận thành, có được thực lực bảo hộ nó.

Lúc về trong nhà, Tiểu Bạch còn đắm chìm ở trong bi thương, một mình yên lặng trở về phòng.

Chỉ chốc lát sau, Liễu Hàm Yên liền từ cách vách đi tới, khi đi đến trong sân, nhìn Lý Mộ một cái.

Lý Mộ biết ý tứ của nàng, nói: “Ta hai ngày nữa phải đi, sau khi ta đi, có chuyện muốn kính nhờ ngươi.”

“Cửa hàng cũng không quản, tiền bán sách cũng không quan tâm, bảo ta giữ tạm thay ngươi, chuyện ngươi nhờ ta còn ít sao?” Liễu Hàm Yên lườm hắn, nói: “Nói đi, chuyện gì?”

Trong sân, Lý Mộ nhìn Liễu Hàm Yên, nói: “Sau khi ta đi, hy vọng ngươi có thể giúp ta chiếu cố Tiểu Bạch một chút.”

Liễu Hàm Yên ngẩn ra, kinh ngạc nói: “Ngươi không phải đưa Tiểu Bạch trở về rồi sao?”

Lý Mộ thở dài, nói: “Đã xảy ra một số chuyện, tộc nhân cùng mỗ mỗ của Tiểu Bạch đều đã qua đời, chỉ còn lại có một mình nó, ta lo nó một mình ở trong núi, nhưng mang theo nó đi quận thành, cũng sẽ có nguy hiểm.”

Liễu Hàm Yên khó có thể tin nói: “Tại sao có thể như vậy…”

Tuy ở chung với Tiểu Bạch thời gian không dài, nhưng nàng đối với con tiểu hồ ly đáng yêu này vẫn là rất thích, hôm nay lúc Lý Mộ đưa nó rời khỏi, còn cùng Vãn Vãn khó chịu một lát, không ngờ ở trên người nó thế mà xảy ra chuyện như vậy.

Nàng nhìn nhìn Lý Mộ, hỏi: “Ta nếu không đi thăm nó chút?”

Lý Mộ lắc đầu nói: “Để nó tự yên lặng một chút đi.”

Liễu Hàm Yên thở dài, sau đó nói: “Ngươi yên tâm đi, ta cùng Vãn Vãn sẽ chiếu cố tốt nó.”

Lý Mộ lấy ra một khối ngọc thạch giao cho nàng, nói: “Trong này có phách lực của mấy con lang yêu, chúng nó từng vây công mỗ mỗ của Tiểu Bạch, đợi vài ngày nữa, ngươi giao nó cho Tiểu Bạch đi.”

Liễu Hàm Yên nhận lấy ngọc thạch, nói: “Bạc ngươi để ở chỗ ta, ta ngày mai đổi thành ngân phiếu, ngươi lúc đi quận thành mang theo, sẽ có chỗ dùng tới.”

Một mình Lý Mộ tiêu dùng không lớn, lợi nhuận cửa hàng và tiền nhuận bút hiệu sách cùng với phần trăm, đều để Liễu Hàm Yên gom giúp hắn, cũng không biết gom được bao nhiêu.

Sáng sớm hôm sau, Liễu Hàm Yên liền lấy mấy tấm ngân phiếu đưa cho Lý Mộ, nói: “Đây là năm trăm lượng, ngươi mang theo bên người, đừng đánh mất, còn có một chút bạc vụn, ta bảo Vãn Vãn giúp ngươi thu thập ở trong túi quần áo.”

“Biết rồi biết rồi…”

Trong lòng Lý Mộ rất rõ, hắn khoảng thời gian này kiếm tiền tuy cũng không ít, nhưng cũng xa xa không đến năm trăm lượng.

Nhưng hắn cũng không nói thêm gì, nhận lấy ngân phiếu, từ trong tay Vãn Vãn tiếp nhận hành lý, nói: “Ta đi rồi, trong nhà liền nhờ ngươi.”

Vãn Vãn không nỡ nhìn hắn, nói: “Công tử, ngươi nhất định phải thường xuyên về thăm.”

Lý Mộ xoa đầu của nàng, nói: “Sẽ.”

Hắn lại cúi đầu nhìn Tiểu Bạch, nói: “Ở nhà phải nghe lời Liễu tỷ tỷ, tu hành cho tốt.”

Tiểu hồ ly nghiêm túc gật gật đầu, nói: “Ta sẽ cố gắng tu hành, chờ ân công trở về.”

Lý Mộ hướng Liễu Hàm Yên phất phất tay, nói: “Tạm biệt.”

Liễu Hàm Yên khoát tay áo, nói: “Tạm biệt.”

Hết chương 187.

Chương 188. Dã quỷ vùng hoang vu (2)

Nàng nhìn Lý Mộ đi ra khỏi cửa nhà, cố gắng khắc chế xúc động bản thân cùng nhau đi qua.

Sau đó trong lòng của nàng đột nhiên cả kinh, ngay tại vừa rồi, nàng thế mà lại thật sự sinh ra ý tưởng theo Lý Mộ cùng nhau rời khỏi.

Bởi vì theo Lý Mộ rời khỏi, bọn họ có thể mỗi ngày tay nắm tay song tu, loại cảm giác đó, khiến nàng say mê trong đó…

"Không nên không nên…"

Liễu Hàm Yên lắc lắc đầu, mang một số suy nghĩ hỗn loạn nào đó đuổi khỏi đầu óc, nàng biết mình không thể tiếp tục như vậy…

Còn tiếp tục như vậy, chỉ sợ nàng đời này, đều không rời được Lý Mộ.

Tuy loại cảm giác đó thật sự rất thoải mái rất thoải mái, nhưng nàng không thể trầm luân tiếp, tuyệt đối không thể.

Liễu Hàm Yên không ngừng mặc niệm Thanh Tâm Quyết, ánh mắt dần dần trở nên kiên định.

Vãn Vãn phát hiện nàng khác thường, quay đầu hỏi: "Tiểu thư, ngươi làm sao vậy?"

Liễu Hàm Yên thở dài một hơi, nhìn Vãn Vãn, hỏi: "Ngươi nói, chúng ta đi quận thành mở thêm mấy chi nhánh thế nào?"

…

Cửa huyện nha.

Trương huyện lệnh vỗ nhẹ nhẹ bả vai Lý Mộ và Lý Tứ, nói: "Quận nha không thể so với huyện nha, các ngươi sau khi đến nơi đó, nhất định phải làm việc khiêm tốn thu mình, cẩn thận một chút, mặc kệ khi nào, mạng nhỏ cũng là quan trọng nhất, thật sự không được thì trở lại, huyện nha vĩnh viễn có chỗ của các ngươi."

Lý Tứ nghĩ nghĩ, hỏi: “Đại nhân, ta có thể trở lại luôn bây giờ không?”

Trương huyện lệnh cười cười, nói: “Xe ngựa đến rồi, các ngươi xuất phát nhanh lên đi.”

Lý Mộ đi đến trước mặt Trương Sơn, nói: “Sau khi ta đi, Vân Yên các bên kia, ngươi hỗ trợ chiếu cố một chút.”

Trương Sơn vỗ bộ ngực mình vang phành phành, nghiêm túc nói: “Ngươi yên tâm đi quận thành đi, từ hôm nay trở đi, ta mang Liễu cô nương tôn kính như mẹ, ai dám bắt nạt nàng, chính là bắt nạt mẹ ta, xem lão tử không mang đầu chó của hắn vặt xuống làm cầu đá…”

Lý Mộ lúc trước cùng từng đề cập với Liễu Hàm Yên, nếu tiện, an bài một tài lộ cho Trương Sơn.

Trương Sơn là bộ khoái, dựa theo luật Đại Chu, không thể làm ăn, nhà ma của Lý Mộ, cũng chỉ là âm thầm tham gia cổ phần, bề ngoài là Liễu Hàm Yên đang vận hành thao tác, an bài một tài lộ cho hắn, cũng không dễ dàng.

Liễu Hàm Yên dứt khoát mang lão bà của Trương Sơn kéo vào Vân Yên các, mỗi tháng cho không ít tiền công, sau đó nàng liền ù ù cạc cạc có thêm đứa con trai.

Trương Sơn làm việc, Lý Mộ là tin được, toàn bộ huyện nha, hắn theo Trương huyện lệnh lâu nhất, tuy luôn bị đạp, nhưng cũng là chó săn hàng đầu của huyện lệnh đại nhân, xảy ra chuyện gì, sau lưng cũng là Trương huyện lệnh ở đó.

Dặn dò xong việc này, hắn mới đi đến cạnh xe ngựa, nói với Lý Tứ: “Thời gian không còn sớm nữa, đi thôi.”

Nếu là một mình Lý Mộ, sử dụng Thần Hành Phù, cũng chỉ là thời gian hơn nửa ngày một chút, có thể đến quận thành.

Nhưng Lý Tứ chỉ là một người bình thường, không thể dùng pháp lực thúc giục Thần Hành Phù, hai người chỉ có thể lựa chọn ngồi xe ngựa, tuy thời gian sẽ lâu một chút, nhưng thắng ở thoải mái.

Mọi thứ ở huyện Dương Khâu, xấp xỉ đã an bài tốt, tiếc nuối duy nhất, chính là chưa gặp được Tô Hòa một lần.

Trước khi rời đi, Lý Mộ lại đi vịnh Bích Thủy một chuyến, vẫn chưa thể nhìn thấy Tô Hòa.

Cũng không biết nàng khi nào mới có thể bế quan chấm dứt, luyện hóa có thể thuận lợi hay không, còn có nữ thi đáy nước kia, khi nào sẽ ra…

Lý Mộ ở trong phòng nhỏ để lại một phong thư, nói rõ hướng đi của hắn, chờ sau khi Tô Hòa bế quan chấm dứt, có thể nhìn thấy.

Lý Tứ dựa vào thùng xe ngựa, ánh mắt từ trên mặt Lý Mộ đảo qua, nói: "Không ngờ được trừ đầu nhi cùng Liễu cô nương, ngươi còn có nữ nhân khác có thể nhớ."

Lý Mộ bất ngờ nói: "Ngươi sao biết ta nghĩ về nữ nhân khác?"

Lý Tứ thản nhiên nói: "Ngươi lúc nhớ đầu nhi, vẻ mặt sẽ tương đối nặng nề, lúc nhớ Liễu cô nương, khóe miệng luôn mang theo nụ cười, nữ nhân ngươi vừa rồi nhớ, hiển nhiên không phải bất cứ một ai trong các nàng, ngươi đang lo cho nàng, nàng có nguy hiểm sao?"

Lý Mộ chưa trả lời, chỉ là cảm khái nói: "Ngươi không làm thầy tướng số, thật sự đáng tiếc."

Lý Tứ thở dài, nói: "Đáng tiếc ta có thể tính được mệnh người khác, lại không tính được mệnh của mình."

Lý Mộ là vì hai công lao kia, bị quận thủ đề bạt, mà người điểm danh Lý Tứ, là quận thừa.

Nguyên nhân hắn điểm danh Lý Tứ không cần hoài nghi, nhất định là vì chuyện Trần Diệu Diệu.

Mấy tháng trước, vì lôi Triệu Vĩnh ra công lý, Trương huyện lệnh giả mượn tay con gái, mời tới con gái quận thừa Trần Diệu Diệu, sau đó kế hoạch của Lý Mộ cùng Trương Sơn thất bại, là Lý Tứ xuất động mỹ nam kế, bắt được trái tim Trần Diệu Diệu, một lần hành động nghịch chuyển thế cục.

Chuyện này, hiển nhiên không giấu được quận thừa đại nhân.

Nhưng, nếu quận thừa sẽ bởi vì việc này giận chó đánh mèo, như vậy mặc kệ là Trương Sơn Lý Tứ, hay Lý Mộ, thậm chí là huyện lệnh đại nhân, không một ai có thể thoát được can hệ.

Nhưng nửa năm qua, phủ quận thừa luôn gió êm sóng lặng.

Không khó đoán, quận thừa đại nhân đề bạt Lý Tứ, rốt cuộc là vì cái gì.

Đây nào phải đang chiêu bộ khoái, rõ ràng là đang kén rể…

Lý Mộ ôm quyền với Lý Tứ, nói: "Chúc mừng nha…"

Lý Tứ không thèm để ý hắn, tựa vào trên thùng xe, góc bốn mươi lăm độ nhìn lên bầu trời ngoài cửa sổ xe.

Tốc độ xe ngựa, so ra kém Lý Mộ sử dụng Thần Hành Phù, ngựa kéo xe không thể đi mãi, trên cơ bản đi mỗi hơn một canh giờ, thì phải dừng lại nghỉ một chút, lộ trình vốn chỉ cần nửa ngày, bây giờ cần một ngày rưỡi.

Đang lúc hoàng hôn, xa phu dừng xe ngựa, vén màn xe, nói: "Hai vị đại nhân, nơi này cách quận thành còn có một nửa khoảng cách, mười dặm phía trước, chỗ rẽ đường cái, có một khách sạn, đi tiếp về phía trước, khách sạn gần nhất, cũng ở ngoài mấy chục dặm, chúng ta nên hay không ở nơi đó nghỉ ngơi một đêm, ngày mai sáng sớm lại lên đường, ngựa cũng cần ăn uống…"

Lý Mộ gật gật đầu, nói: "Vậy cứ ở nơi đó một đêm đi."

Có thể có giường ngủ, Lý Mộ cũng không muốn màn trời chiếu đất, huống chi còn có Lý Tứ, dù sao lộ phí dọc theo đường đi, đều là huyện nha chi trả.

Khách sạn giữa sơn dã, quy cách tự nhiên kém huyện thành, nhưng cũng có nơi che gió chắn mưa.

Ba người đặt ba phòng, xa phu đưa xe ngựa đỗ trong sân, lại tháo ngựa xuống, dắt đến chuồng, cho ăn một ít cỏ khô nước sạch.

Lý Tứ tâm tình không tốt, dọc theo đường đi cũng chưa nói chuyện gì, tới khách sạn, vào phòng mình, liền không còn đi

ra.

Khách sạn có chuẩn bị đồ ăn, nhưng Lý Mộ lại không dùng.

Hắn trước khi đi, Liễu Hàm Yên đã giúp hắn chuẩn bị tốt đồ ăn, đặt ở trong hộp thức ăn, chỉ cần làm nóng lên là có thể ăn.

Nàng thậm chí còn tri kỷ giúp Lý Mộ vẽ một lá bùa, Lý Mộ dán lá bùa đó trên hộp thức ăn, sau khi thúc giục, đợi một khắc đồng hồ, mở ra hộp thức ăn, đồ ăn bên trong liền bốc hơi nóng.

Hết chương 188.

Chương 189. Cứu người (1)

Lý Mộ có chút cảm thán, ngày thường hắn và Liễu Hàm Yên tuy không thiếu đấu võ mồm, nhưng ở trong lòng hắn, Liễu Hàm Yên đã là nữ nhân hết sức hoàn mỹ.

Nàng không nghe lời như Vãn Vãn, không có thực lực như Lý Thanh, nhưng Vãn Vãn và Lý Thanh, phương diện không bằng nàng càng nhiều hơn, nếu là có ai có thể cưới được nàng, là phúc tu luyện ba đời.

Chỉ tiếc, nữ nhân như vậy, lại không thích nam nhân.

Lý Mộ cơm nước xong, cất hộp thức ăn đi, nằm ở trên giường, mặc cả đồ mà ngủ.

Buổi tối hôm nay hắn cũng chưa ngồi thiền tu hành, ngày mai đến quận thành, còn không biết sẽ có chuyện gì, hắn cần nghỉ ngơi dưỡng sức.

Khách sạn nơi này ở sơn dã hoang vắng, tối nay khách nhân cũng không nhiều, chỉ có ít ỏi mấy gian phòng, sáng đèn.

Sau khi vào đêm, theo thời gian trôi qua, đèn đuốc các phòng dần dần tắt, qua giờ Tý, chỉ có đèn lồng trên hành lang còn sáng.

Lúc vạn vật đều yên tĩnh, trên hành lang ngoài cửa phòng Lý Mộ, nến trong đèn lồng bỗng nhiên lay động một lần.

Hai cái bóng không nhìn thấy được xuyên qua cửa phòng, nhẹ nhàng tiến vào.

Một quỷ ảnh trực tiếp bay tới phía trước cửa sổ của Lý Mộ, nhìn Lý Mộ đang ngủ say, kinh ngạc than thở: “Tỷ tỷ ngươi mau đến xem, người này bộ dạng thật tuấn tú…”

Một quỷ ảnh khác bất mãn nói: “Đừng dại trai nữa, nhanh hút dương khí của hắn, trở về chậm, phải bị mắng…”

Quỷ ảnh trước giường bay tới trên thân thể Lý Mộ, cúi đầu nhìn nhìn, vẫn nhịn không được nói: “Tỷ tỷ, hắn thật sự bộ dạng rất tuấn tú, da non thịt mềm, ta cũng không nỡ hút hắn…”

Vừa dứt lời, hồn ảnh của nàng bỗng quơ quơ, lẩm bẩm: “Tỷ tỷ, sao ta có chút choáng…”

“Bảo ngươi làm việc gì cũng làm không tốt, ta tự mình đến!” Một quỷ ảnh khác bay đến, tức giận nói một câu, khi cúi xuống, cũng ngẩn ra một phen, nhịn không được nói: “Đừng nói, người này thật đẹp mắt… , ai da, sao ta cũng có chút choáng rồi…”

Dục tình Lý Mộ có thể thu thập, trừ tình dục, còn có kiến dục, thính dục, xúc dục các thứ.

Chỉ cần ở trong lục dục, đều có thể giúp hắn tu hành.

Hắn vốn cho rằng những thứ này, chỉ có từ trên thân nhân loại mới có thể hấp thu được, không ngờ quỷ vật cũng được.

Hai nữ quỷ này vụng trộm lẻn vào khách sạn, muốn hút dương khí hắn, ham bề ngoài của hắn, ngược lại bị hắn hút kiến dục.

Kiến dục là một loại của lục dục, giống lục tình còn lại, khi ẩn chứa ở thân thể, không có cảm thụ gì đặc thù. Nhưng nếu là bị rút ra, sẽ có một loại cảm giác thân thể bị vét sạch.

Một điểm này, mặc kệ là người là yêu hay quỷ, đều là giống nhau.

Dương khí do bảy phách con người sinh ra, ẩn chứa ở bên trong, đối với quỷ vật và yêu vật, có lợi rất lớn.

Nhân loại bị hút dương khí, sẽ có một đoạn thời gian suy yếu, sau đó dương khí lại sẽ từ bảy phách tự động bổ sung.

Nếu là một lần hút quá nhiều, hoặc là dương khí thường xuyên bị hút, cũng có khả năng đi đời nhà ma.

So sánh mà nói, trực tiếp câu hồn đoạt phách, so với hấp thu dương khí càng thêm hữu hiệu, nhưng sẽ trực tiếp dẫn tới chết người, đưa tới quan phủ truy tra, bởi vậy, một ít quỷ vật có tà tâm không có tặc đảm, không dám gây ra chết người, sẽ ở lúc người ta ngủ say, vụng trộm hấp thụ dương khí của bọn họ.

Chỉ cần hút không nhiều, người bị hút dương khí, nhiều nhất là ngày hôm sau lúc tỉnh lại có chút váng đầu mệt mỏi, rất

nhanh có thể khôi phục, cũng sẽ không nổi lên nghi ngờ gì.

Còn chưa hút được dương khí, bản thân đã suy yếu trước, hai nữ quỷ cấp bậc oán linh đứng ở bên giường Lý Mộ, có chút không biết làm sao.

Các nàng chưa từng gặp được tình huống như vậy.

Một lát sau, nữ quỷ lớn tuổi nghĩ nghĩ, hỏi: "Muốn cùng nhau thử một lần nữa hay không?"

Hai quỷ liếc nhau, đồng thời cúi người, hướng Lý Mộ, nhẹ nhàng hút một cái.

Trên giường, Lý Mộ đang ngủ mơ, mắt bỗng nhiên mở, hai tay từ trong chăn thò ra, mang hai lá bùa dán ở trên người các nàng.

Hai quỷ vật vẫn duy trì tư thế khom lưng, cứng ngắc ở nơi đó, không thể động đậy, vẻ mặt tràn đầy hoảng sợ.

Lý Mộ từ trên giường xuống, hừ lạnh một tiếng, nói: "Hút dương khí người ta tu luyện, các ngươi hai quỷ vật này, to gan lắm!"

Có thể dùng bùa, hầu như đều là người tu hành, tiêu diệt oán linh như các nàng dễ như trở bàn tay, nữ quỷ lớn tuổi thân thể run run, cầu xin: "Tiên sư tha mạng, tiên sư tha mạng, chúng ta chỉ là hút một chút dương khí, chưa từng hại mạng người, tiên sư tha mạng!"

Lý Mộ liếc các nàng một cái, nói: "Ngươi cho rằng các ngươi nếu từng hại người, bây giờ còn có thể nói chuyện hẳn hoi với ta?"

Quỷ vật tự mình tu hành, cùng quỷ vật thông qua hại người tu hành, khác biệt cực lớn.

Quỷ vật tu hành, dựa vào là âm khí, cùng với linh khí.

Quỷ vật lấy luyện hóa âm khí, tăng trưởng đạo hạnh của mình, trên người âm khí ngập trời.

Quỷ vật lấy dẫn đường linh khí tu hành, như Tô Hòa loại này, là linh khí bức người.

Nhưng nếu là quỷ vật dựa vào hút tinh phách nhân loại, để nhanh chóng tăng trưởng đạo hạnh, trên người oán khí sát khí ngút trời, chỉ tới gần, cũng sẽ làm người ta sinh ra cảm giác rất không thoải mái.

Phân chia yêu vật cùng cương thi, cũng là đạo lý tương tự.

Tiểu Bạch cùng xà yêu kia, yêu khí trên người cực kỳ thuần khiết, mà yêu vật từng ăn máu thịt nhân loại, trong yêu khí, sẽ có huyết khí không sạch sẽ.

Cương thi Chu huyện hút máu người, cùng thi thể dưới vịnh Bích Thủy, được linh khí nuôi dưỡng, cũng là một trời một vực.

Hai nữ quỷ này, trên người chỉ có âm khí, không có sát khí, hiển nhiên chưa từng hại mạng người, nếu không, Lý Mộ vừa rồi lấy ra, sẽ không là bùa định quỷ, mà là bùa diệt quỷ.

Lý Mộ vung tay, bùa trên thân hai nữ quỷ liền tự động bay xuống, bay trở về trong tay Lý Mộ.

Sau khi pháp lực tăng trưởng trên diện rộng, hắn lại học được hai thần thông, một là Chiêu Lai, một là Nhĩ Khứ, cũng chính là thần thông cách không khống vật.

Tuy trước mắt, Lý Mộ chỉ có thể khống chế một ít vật thể trọng lượng cực nhẹ, nhưng uy năng của thần thông này là không có giới hạn, hắn chỉ có thể cách không khống phù, do tu hành giả thượng tam cảnh thi triển ra, lại có thể dời non lấp biển, khiến sông ngồi đứt dòng…

Tuy đã khôi phục hành động, hai nữ quỷ vẫn không dám rời khỏi, đứng ở bên giường, run bần bật.

Lý Mộ nhìn các nàng một cái, nói: “Hút dương khí người ta, tuy sẽ không hại mạng người, nhưng cũng không phải chính đạo, niệm các ngươi tu hành không dễ, ta hôm nay tha các ngươi một con đường sống, về sau nếu dám tái phạm, nhất định không dễ dàng tha cho!”

Nữ quỷ tuổi còn nhỏ tựa như là muốn nói gì, nữ quỷ lớn tuổi kia kéo kéo nàng, vội vàng nói: “Đa tạ tiên sư, đa tạ tiên sư, tiểu quỷ về sau không dám nữa…”

Lý Mộ phất phất tay, nói: “Nhớ kỹ lời ta, đi đi.”

Nữ quỷ lớn tuổi khom mình hành lễ lần nữa, nói: “Tiểu quỷ cáo lui…”

Dứt lời, nàng liền kéo nữ quỷ còn lại chạy trối chết.

Hết chương 189.

Chương 190. Cứu người (2)

Hai nữ quỷ đi rồi, Lý Mộ vẫn chưa ngủ, cầm lấy Bạch Ất, kiểm tra một lần bùa trên người, đi ra khỏi khách sạn, tung một tấm Mịch Quỷ Phù, bóng người đi theo bùa này, rất nhanh biến mất ở phương hướng nào đó.

Đêm đã khuya, trong rừng núi hoang vắng, hai cái bóng âm u ở trong sơn dã bay đi rất nhanh.

Chính là hai nữ quỷ một lớn một nhỏ kia.

Tiểu nữ quỷ đi một lúc, rốt cuộc nhịn không được hỏi: "Tỷ tỷ, vừa rồi ngươi vì sao không nói cho tiên sư, để hắn cứu chúng ta?"

Đại nữ quỷ nhìn nàng một cái, lắc đầu nói: "Tiên sư nhân từ, không truy cứu tội chúng ta mạo phạm, thả chúng ta một con đường sống, chúng ta làm sao có thể liên lụy hắn?"

Tiểu nữ quỷ vẻ mặt đau khổ nói: "Nhưng chúng ta hôm nay chưa hút được dương khí, trở về nhất định sẽ bị đại vương trách phạt…"

Đại nữ quỷ nói: "Trách phạt thì trách phạt đi, dù sao cũng không chết được."

Tiểu nữ quỷ thấp giọng nói: "Nhưng chúng ta đã chết…"

Đại nữ quỷ cả giận nói: "Ta là nói chết một lần nữa, ngươi sao nhiều lời như vậy, mau trở về đi!"

Hai nữ quỷ một đường tiến lên, chưa hề ý thức được, ở phía sau các nàng cách đó không xa, một bóng người ẩn nấp toàn bộ khí tức, đang lặng yên không một tiếng động đi theo các nàng.

Lý Mộ nghe được các nàng đối thoại dọc đường, cảm thấy hai nữ quỷ này cũng là có tình có nghĩa, không uổng công hắn vừa rồi tha các nàng một mạng.

Vừa rồi ở trong phòng, Lý Mộ đã nhận thấy, hai nữ quỷ này có chuyện gì gạt hắn, bây giờ xem ra, quả nhiên như thế, các

nàng là bị thứ gọi là "đại vương" kia, vô cùng có khả năng là quỷ vật đẳng cấp cao khống chế.

Lý Mộ không biết cấp bậc quỷ vật đó, nhưng nghĩ hẳn là không đến trung tam cảnh.

Quỷ tu hồn cảnh, làm việc sẽ không lén lút, giấu diếm như vậy, Tô Hòa chính là ví dụ rõ ràng nhất.

Bọn họ tu vi cường đại, căn bản khinh thường hấp thu dương khí phàm nhân để tăng trưởng đạo hạnh, chỉ có gà mờ đạo hạnh chưa đến trung tam cảnh mới sẽ ham chút dương khí phàm nhân này.

Tuy ra ngoài, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, nhưng làm bộ khoái, nửa năm qua dưỡng thành thói quen nghề nghiệp, vẫn khiến Lý Mộ nhịn không được bám theo.

Nếu là quỷ vật làm ác thực lực bình thường, vậy trực tiếp diệt trừ, coi như là trừ hại cho dân, không có lỗi với bộ quần áo này của mình.

Nếu là quỷ vật làm ác thực lực quá mạnh, Lý Mộ cũng đã võ trang hạng nặng, chuẩn bị chạy trốn bất cứ lúc nào, đợi tới sau khi về quận nha, lại mang việc này bẩm báo lên.

Nhưng nghĩ hẳn, rừng núi hoang vắng này, cũng sẽ không có quỷ vật hồn cảnh, trái lại cũng không có gì sợ hãi.

Hai nữ quỷ một đường bay đi, ước chừng hai khắc đồng hồ, liền tới một chỗ mộ hoang.

Lý Mộ bám theo, trước mắt mất đi bóng dáng hai con quỷ.

Hắn nhìn trái nhìn phải, phát hiện nơi này địa thế hỗ trũng, là một mảnh đất tụ âm, quỷ vật yêu vật bình thường, sẽ thích mang loại địa phương này coi là sào huyệt.

Một cây cổ thụ thô to, cô đơn đứng ở nơi đó, dưới rễ cây có một cái hang lớn, hai nữ quỷ, chính là ở phụ cận cửa hang biến mất.

Lý Mộ tiếp tục thi triển Liễm Tức Thuật, để tránh tình huống xấu, lại dán ở trên người hai tấm Liễm Tức Phù.

Dưới rễ cây, cửa động kia chỉ cho phép hai người sóng vai đi thông, dọc theo cửa động đi vào, sau mấy chục bước, trước mắt chợt thoáng đãng.

Nhìn từ bên ngoài, nơi này chỉ là một chỗ đất hoang, dưới lòng đất lại có động thiên khác.

Trong động ánh nến sáng sủa, một ác quỷ bộ mặt dữ tợn, ngồi ở trên một cái ghế đá trong hang, hai nữ quỷ run rẩy quỳ gối dưới chân hắn.

Trong huyệt động, còn có hơn mười con quỷ hồn, phân tán đứng ở bốn phía.

Ác quỷ nhìn xuống họ, lạnh lùng hỏi: "Dương khí các ngươi hút được đâu?"

Tiểu nữ quỷ quỳ rạp trên mặt đất, thân thể run rẩy, một câu cũng nói không nên lời.

Đại nữ quỷ ngẩng đầu, thấp thỏm nói: "Bẩm đại vương, chúng, chúng ta chưa gặp được người sống, khách, khách sạn kia hôm nay không có khách…"

Ác quỷ kia thản nhiên nói: "Tay không mà về, các ngươi biết sẽ thế nào chứ?"

Hắn vươn tay, trên tay trào ra một đám khí đen, giây lát liền ngưng tụ thành một cái bóng roi, hắn quật một roi lên thân đại nữ quỷ kia, thân thể nữ quỷ này run lên, ngay cả hồn ảnh cũng hư ảo đi một ít.

Ác quỷ đó lại quật một roi về phía tiểu nữ quỷ, đại nữ quỷ nhào vào trên thân tiểu nữ quỷ, thay nàng cản một roi, nén đau nói: "Muội ấy còn nhỏ, đại vương trừng phạt ta là được…"

"Ngươi cũng tốt bụng…"

Ác quỷ đó lại vung tay quật mấy roi, lúc này mới nói: "Cút sang một bên, lần sau nếu còn vô dụng như vậy, bổn vương liền trực tiếp nuốt các ngươi, miễn cho phiền toái!"

Tiểu nữ quỷ đỡ đại nữ quỷ, tựa vào trên vách động, mang hồn lực trong cơ thể mình truyền cho nàng một ít, thân thể của nàng mới hơi ngưng thực hơn so với vừa rồi.

Lúc này, lại có hai quỷ vật chạy lên, nâng một thiếu niên hôn mê, nịnh nọt: "Đại vương, chúng ta hôm nay bắt được một người sống, cho ngài hưởng dụng…"

Ác quỷ kia nhìn thiếu niên nhân loại này, ánh mắt hài lòng.

Hắn phất tay đánh ra hai luồng khí đen, tiến vào thân thể hai quỷ vật kia, thân thể hai quỷ vật càng thêm ngưng thực, quỳ rạp xuống, liên tục dập đầu nói: "Cảm ơn đại vương, cảm ơn đại vương!"

Ác quỷ đi đến trước mặt thiếu niên nhân loại kia, miệng nhếch lên, nói: "Nuốt hồn phách máu thịt mấy người sống nữa, ta liền có thể hướng hồn cảnh trùng kích, đến lúc đó, nhất định có thể được điện hạ trọng dụng…"

"Ăn từ nơi nào trước đây?" Hắn chậm rãi tới gần thiếu niên này, vươn cánh tay, trên cánh tay khí đen dâng trào, dần dần biến ảo thành một quỷ trảo, chậm rãi vươn về phía cổ thiếu niên.

Ngay một khắc trước khi quỷ trảo kia sắp chạm vào thiếu niên, trong huyệt động, chợt có một tia sáng bạc hiện lên.

Một cái móng vuốt quỷ khí tràn ngập bị cắt đứt tận gốc, rơi trên mặt đất.

Ác quỷ đó bộ mặt dữ tợn, ôm chỗ cụt tay, cả giận nói: "Là ai!"

Bạch Ất kiếm bay đi quay về, rơi vào trong tay Lý Mộ, Lý Mộ hiển hiện ra thân hình, từ cửa động chậm rãi đi ra.

Giống với Lý Mộ đoán, cảnh giới quỷ này, còn chưa đến hồn cảnh, hắn cũng không cần ẩn nấp nữa.

Tiểu nữ quỷ nhìn thấy Lý Mộ, kinh ngạc nói: "Tiên sư!"

Chỗ cụt tay của ác quỷ kia đã lại sinh ra một quỷ trảo, mắt quỷ nhìn chằm chằm Lý Mộ, điềm nhiên nói: "Tu hành giả nhân loại!"

Nó rất kiêng kị đối với Bạch Ất trong tay Lý Mộ, nhìn thoáng qua quỷ hồn trong động, lạnh lùng nói: "Giết hắn cho ta, để lại hồn hắn!"

Được mệnh lệnh của ác quỷ này, trừ hai nữ quỷ kia, hơn mười quỷ hồn còn lại trong động hướng Lý Mộ ùa lên.

Lý Mộ tâm niệm khẽ động, Bạch Ất kiếm bay ra lần nữa, các quỷ vật chỉ có cảnh giới oán linh kia bị Bạch Ất đâm thủng ngực, linh thể trực tiếp sụp đổ, khi lần nữa ngưng tụ cùng một chỗ, đã hư ảo hơn phân nửa, không có một con nào dám xông lên nữa.

Hết chương 190.

Chương 191. Tru quỷ

Con ác quỷ kia thấy vậy, rống một tiếng, cầm hai thanh xiên thép, hướng Lý Mộ bổ nhào đến.

Lý Mộ nâng kiếm đón, trong sơn động truyền đến từng đợt tiếng binh khí va chạm, trên cái xiên thép kia, quỷ khí âm u, hiển nhiên cũng không phải binh khí tầm thường, chỉ là ác quỷ này đánh nhau thật sự không có kết cấu gì, thường thường bị Lý Mộ chém một kiếm, tuy gã đạo hạnh cao thâm, rất nhanh có thể khôi phục, nhưng cũng bị chọc tức kêu to oa oa.

Lý Mộ giờ phút này mới biết, Lý Thanh lương khổ dụng tâm đối với hắn.

Hạ tam cảnh đấu pháp, đạo hạnh hoặc pháp lực sâu cạn, cũng không phải nhân tố quyết định mang tính thủ thắng, con ác quỷ này đạo hạnh tuy thâm hậu, giờ phút này lại không chiếm được một chút ưu thế nào.

Ác quỷ cận thân đấu không lại Lý Mộ, thân thể dứt khoát trực tiếp nổ tung ra, hình thành một đám sương quỷ nồng đậm đến cực điểm, nháy mắt liền tràn ngập toàn bộ sơn động.

Lý Mộ đứng ở tại chỗ chưa hành động, hắn biết quỷ này trốn trong sương mù đen, chờ cho hắn một đòn trí mạng.

Miệng hắn khẽ nhúc nhích, thân thể tản mát ra ánh vàng chói mắt, mang sương mù đen này bài xích ngoài một trượng.

“Thì ra là hòa thượng!”

Ác quỷ đó kinh hô một tiếng, tựa như cũng ý thức được Lý Mộ không dễ chọc, ở trong sương mù hô: “Hòa thượng ngươi nghe, ta chính là quỷ tướng dưới trướng Sở Giang Vương, người sống này ngươi mang đi, chúng ta nước giếng không phạm nước sông, như thế nào?”

Tiếng của ác quỷ bại lộ vị trí của gã, vừa dứt lời, một tia sét, từ phương hướng thanh âm gã truyền đến nổ vang.

Sau khi pháp lực gia tăng mãnh liệt, Lý Mộ vận dụng đối với lôi pháp, đã đến mức nghe tiếng phân biệt vị trí.

Hắn giận dữ nói: “Ngươi mới là hòa thượng, cả nhà ngươi đều là hòa thượng!”

Sấm sét qua đi, sương mù đen qua đi, ác quỷ đó nhũn ra ở trên mặt đất, khí tức trên người uể oải đến cực điểm.

Trong lòng Lý Mộ hơi kinh ngạc, vừa rồi một đòn sấm sét kia, rõ ràng đã đánh trúng, nhưng chưa khiến gã hồn tử linh tán, ác quỷ này, coi như là có chút bản lãnh…

Nhưng cũng không sao, chỉ là chuyện bổ một tia sét nữa.

Hắn cầm kiếm, hướng phía quỷ này đi đến.

Ác quỷ này đầy mặt hoảng sợ, lớn tiếng nói: “Ta chính là tọa hạ Sở Giang Vương, ngươi dám giết ta, Sở Giang Vương sẽ không tha cho ngươi!”

ĐOÀNG!

Lại là một tia sét bổ xuống, rơi ở trên thân ác quỷ này.

Gã ngay cả kêu thảm cũng chưa kịp phát ra một tiếng, quỷ thể liền trực tiếp sụp đổ.

Đại vương bị tu hành giả nhân loại bỗng nhiên xâm nhập, một cái đối mặt đã hồn phi linh tán, mười mấy quỷ vật còn lại trong động, trong lúc nhất thời bị dọa chạy trốn chung quanh.

Ở dưới Thiên Nhãn Thông của Lý Mộ, những quỷ vật này, trên thân đều mang theo oán khí sát khí, nhìn qua là biết không phải quỷ tốt, Lý Mộ thủ ấn chưa tán, trong động lôi quang lóe lên, rất nhanh, mười mấy con oán linh nơi này liền biến mất ở trong mắt hắn, trong huyệt động, chỉ có lượng lớn hồn lực lưu lại.

Hai nữ quỷ kia gắt gao ôm nhau, run bần bật.

Lý Mộ thu hồi thủ ấn, cắm Bạch Ất về vỏ kiếm, nhìn hai nữ quỷ này, nói: “Thì ra là con ác quỷ này sai khiến các ngươi…”

Thân thể tiểu nữ quỷ không ngừng run rẩy, run giọng nói: “Tiên, tiên sư…”

“Không cần sợ, các ngươi chưa từng hại người, ta sẽ không giết các ngươi.” Lý Mộ xua tay, hỏi: “Các ngươi sao lại làm

việc dưới trướng con quỷ này?”

Đại nữ quỷ thấy Lý Mộ không có ý tứ giết các nàng, thoáng yên tâm, nói: “Bẩm ân công, chúng ta vốn là cô hồn trong núi này, bị ác quỷ này bắt đến, bảo chúng ta thay hắn hấp thụ dương khí của phàm nhân tu hành, đa tạ ân công giết chết ác quỷ này, để chúng ta có thể giải thoát…”

Lý Mộ gật gật đầu, nghĩ đến lời của ác quỷ kia trước khi chết, lại hỏi: “Sở Giang Vương là ai?”

Đại nữ quỷ lắc lắc đầu, nói: “Chúng ta chỉ biết, ác quỷ này tự xưng là quỷ tướng thứ mười tám dưới trướng Sở Giang Vương, không biết Sở Giang Vương là người phương nào…”

“Quỷ tướng thứ mười tám…”

Quỷ tướng này thực lực thật ra không kém, nếu không phải gặp Lý Mộ, tu hành giả Ngưng Hồn cảnh hoặc là Tụ Thần cảnh tầm thường, không có thủ đoạn đặc thù, cũng rất khó đối phó nó.

Quỷ vật lợi hại như vậy, thế mà mới xếp thứ mười tám…

Sở Giang Vương này, chỉ sợ ít nhất cũng có tu vi trung tam cảnh, mặc kệ hắn là người hay quỷ hay là yêu, đều không phải Lý Mộ trước mắt có thể chống lại.

Lý Mộ tạm thời không đi nghĩ việc này nữa, thu hồn lực những quỷ vật này lưu lại, nói với hai nữ quỷ: “Các ngươi đi đi, tìm một chỗ yên tĩnh tu hành, đừng làm chuyện hút dương khí con người nữa, lần sau nếu bị tu hành giả khác gặp được, cũng không dễ dàng buông tha các ngươi như lần này.”

Đại nữ quỷ mặt lộ vẻ cảm kích, cam đoan: “Chúng ta hướng tiên sư thề, chúng ta về sau nhất định sẽ không hại người nữa.”

Tiểu nữ quỷ ngẩng đầu, hỏi: “Tỷ tỷ, chúng ta còn có thể đi nơi nào, ta sợ lại bị bắt…”

Lý Mộ nhìn hai nữ quỷ, những cô hồn dã quỷ này, sinh tồn quả thực không dễ.

Tu hành giả chính đạo, muốn diệt trừ các nàng.

Tà tu hoặc ma tu, sẽ bắt các nàng luyện chế pháp khí.

Ngay cả đồng loại lợi hại chút, cũng muốn nuốt các nàng, tăng tiến đạo hạnh.

Hai nữ quỷ này tâm tính còn không tệ, nhưng thực lực không cao, mặc kệ các nàng du đãng, nhất định không có kết cục gì tốt.

Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói: "Nếu các ngươi chưa có chỗ để đi, ta có thể đề cử các ngươi một nơi để đi."

Vị tiên sư trẻ tuổi này chưa giết các nàng, khẳng định cũng sẽ không hại các nàng, trên mặt đại nữ quỷ toát ra sự vui mừng, vội vàng kéo tiểu nữ quỷ, hướng Lý Mộ liên tục dập đầu, nói: "Cảm ơn tiên sư, cảm ơn tiên sư…"

Lý Mộ nói: "Các ngươi từ nơi này, dọc theo đường cái, một đường hướng đông, trước khi trời sáng, hẳn là có thể chạy tới huyện Dương Khâu, đến huyện Dương Khâu, các ngươi đi vịnh Bích Thủy, tìm một vị cô nương tên Tô Hòa, cứ nói là Lý Mộ bảo các ngươi tìm nàng…"

Nghĩ đến Tô Hòa có lẽ còn chưa xuất quan, Lý Mộ lại bổ sung nói: "Nơi đó rất an toàn, các ngươi đến nơi đó, nếu nàng chưa xuất hiện, các ngươi cứ kiên nhẫn chờ, nàng sẽ chủ động tìm các ngươi."

Tô Hòa một người… , một quỷ ở vịnh Bích Thủy, trống trải tịch mịch, phía trước có con rắn làm bạn với nàng, sau khi Bạch Ngâm Tâm đi rồi, liền không có ai nói chuyện với nàng nữa, nàng từng không ít lần oán giận số lần Lý Mộ thăm nàng quá ít.

Lý Mộ đưa hai quỷ qua, các nàng đều là quỷ, Tô Hòa có thể có bạn, hai quỷ này cũng có thể tìm một chỗ dựa, không đến mức trở thành cô hồn dã quỷ, có thể nói là vẹn toàn đôi bên.

Đại nữ quỷ nghĩ nghĩ, lại dập đầu với Lý Mộ, cảm kích nói: "Cảm ơn tiên sư, chúng ta bây giờ đi luôn."

Các nàng cô hồn dã quỷ như vậy, cho dù là trốn tới trong núi sâu rừng già, cũng có khả năng bị yêu quỷ lợi hại phát hiện.

Hết chương 191.

Chương 192. Không ra làm sao (1)

Nàng không biết sau khi đến vịnh Bích Thủy sẽ như thế nào, nhưng nhất định tốt hơn so với tiếp tục du đãng ở bên ngoài.

Hai nữ quỷ sau khi khấu tạ Lý Mộ, nhẹ nhàng rời đi.

Lý Mộ đi đến bên cạnh thiếu niên trên mặt đất, cúi người đẩy bờ vai của hắn, nói: "Tỉnh tỉnh."

Thiếu niên giật giật lông mi, trên mặt bỗng lộ ra nét hoảng sợ, hét lớn: "Quỷ, có quỷ…"

Lý Mộ thản nhiên nói: "Những ác quỷ kia đã bị ta chém giết, ngươi có thể về nhà rồi."

Thiếu niên sợ hãi nhìn trái nhìn phải, quả nhiên phát hiện, những quỷ vật đáng sợ kia trong động đã biến mất.

Ở trước mặt hắn, có một người trẻ tuổi đứng.

Hắn khuôn mặt tuấn lãng, tay cầm trường kiếm, trên người mặc đồng phục bộ khoái, cho hắn cảm giác an toàn thật lớn, khiến lòng hắn dần dần yên ổn.

Hắn nhìn Lý Mộ, nhỏ giọng hỏi: "Là ngài đã cứu ta sao?"

Lý Mộ nói: "May mắn ta hôm nay buổi tối tương đối nhàn rỗi, bằng không, ngươi đã bị ác quỷ kia ăn chỉ còn cặn…"

Hắn chậm rãi hướng ngoài động đi ra, thiếu niên kia từ trên mặt đất bò dậy, nhắm mắt theo đuôi đi theo phía sau hắn.

Lý Mộ đi ra khỏi cửa động, hỏi: "Nhà ngươi ở đâu?"

Hơn nửa đêm, để thiếu niên này một mình trở về, trên đường nếu lại gặp yêu vật quỷ vật, Lý Mộ liền phải bận rộn một hồi uổng công.

Thiếu niên nói: "Nhà ta ở quận thành."

"Quận thành?" Lý Mộ không ngờ khéo như vậy, cầm lấy bả vai thiếu niên kia, nói: "Vậy đi theo ta đi, ngày mai tiện đường đưa ngươi trở về."

Thân thể thiếu niên bay lên trời, bị Lý Mộ mang theo, hướng phía khách sạn mà đi.

Trên đường về khách sạn, Lý Mộ không khỏi sinh ra cảm thán, mấy tháng trước, hắn cũng là bị Lý Thanh túm bả vai đi đường như vậy.

Lúc đó, một oán linh nho nhỏ, đã có thể lấy mạng hắn.

Hôm nay, hắn đã có thể một mình một người, chém giết ác quỷ cảnh giới thứ ba, thật sự một mình đảm đương một phía.

Lý Mộ mang theo thiếu niên kia về tới khách sạn, đã là sau nửa đêm, cửa sớm đóng, hắn bảo thiếu niên kia ngủ ở trên giường, bản thân ngồi khoanh chân, luyện hóa hồn lực những quỷ vật kia sau khi chết biến thành.

Phương pháp tu hành đạo môn cảnh giới thứ hai, chính là không ngừng mang ba hồn cô đọng lớn mạnh, trừ ở mỗi tháng ngày cố định luyện hồn, còn có thể mượn dùng hồn lực người khác, trên lý luận, chỉ cần đủ phách lực cùng hồn lực, ở trong một tháng luyện phách ngưng hồn, cũng không có vấn đề gì.

Chẳng qua, cảnh giới đề cao như vậy, tốt mã dẻ cùi, pháp lực cũng là động tác võ thuật đẹp như Nhâm Viễn, đấu pháp với tu hành giả cùng cấp bậc, chính là tự tìm đường chết.

Lý Mộ không tính ngưng hồn quá sớm, hắn tính sau khi hoàn toàn mang những hồn lực này luyện hóa đến mức tận cùng, hoàn toàn hóa thành của mình, lại làm chuẩn bị cho Tụ Thần.

Thiếu niên ngồi ở trên giường, hỏi Lý Mộ: “Ngài là bộ khoái quận thành sao?”

Lý Mộ gật gật đầu, nói: “Xem như vậy đi.”

Thiếu niên nằm xuống ở trên giường, rất nhanh đã truyền đến tiếng hít thở vững vàng.

Lý Mộ cúi đầu nhìn nhìn, bộ quần áo này trên người hắn, ở rất nhiều thời điểm, vẫn có thể cho người ta cảm giác an toàn.

Ở Đại Chu, bộ khoái từ trước tới giờ đều không phải nghề nghiệp thấp hèn, bọn họ cầm bổng lộc thấp nhất, làm chuyện

nguy hiểm nhất, thường xuyên cần trực diện tử vong, yên lặng thủ hộ dân chúng an toàn.

Đó là nguyên nhân dân chúng tín nhiệm đối với bọn họ.

Lý Mộ ngay từ đầu, đối với thân phận bộ khoái, thật ra là không để ý.

Mục đích lúc ban đầu của hắn, là vì ở lại huyện nha, ở lại bên người Lý Thanh, giữ mạng nhỏ của hắn.

Nhưng khi nhìn thấy một sinh mệnh vốn nên trôi đi, ở trong tay hắn lấy lại được cuộc sống mới, loại cảm giác thỏa mãn đó, lại là lúc hắn thuyết thư, diễn kịch chưa từng thể hội được.

Có lẽ, đây là ý nghĩa của nghề nghiệp này.

Sáng sớm, lúc Lý Mộ đẩy ra cửa phòng, Lý Tứ cũng từ cách vách đi ra.

Hắn day day đầu, tựa cửa phòng, kinh ngạc nói: "Kỳ quái, ta ngày hôm qua ngủ lâu như vậy, sao vẫn mệt như vậy…"

Lý Mộ lấy ra bình sứ Huyền Độ cho hắn, bên trong còn lại một viên đan dược cuối cùng, ném cho Lý Tứ.

Lý Tứ sau khi tiếp nhận, hỏi: "Đây là cái gì?"

Đan dược này đối với Lý Mộ đã không có tác dụng lớn bao nhiêu, Lý Mộ thuận miệng nói: "Bổ thân thể."

Lý Tứ từ trong bình sứ đổ ra đan dược, ném vào trong miệng, một lát sau, ngạc nhiên nhìn Lý Mộ, hỏi: "Thứ này không tệ, còn hay không?"

"Không có." Lý Mộ phất phất tay, nói: "Thu thập một phen, chuẩn bị xuất phát đi."

Một lát sau, Lý Tứ đứng ở dưới lầu, nhìn thấy thiếu niên theo Lý Mộ đi ra, kỳ quái nói: "Hắn ở đâu ra?"

Lý Mộ nói: "Đêm qua nhặt được, tiện đường đưa hắn về quận thành."

Lý Tứ đánh giá thiếu niên này vài lần, cũng chưa hỏi nhiều, sau khi lên xe ngựa, an vị ở trong góc, vẻ mặt u sầu.

Cách quận thành càng gần, u sầu trên mặt hắn lại càng sâu.

Trên đường đi quận thành, Lý Mộ đơn giản hỏi thiếu niên này vài câu, biết được hắn họ Từ, tên một chữ Hạo, trong nhà ở quận thành làm ăn nho nhỏ, ngày hôm qua hắn một mình từ trong nhà chuồn ra, ra thành chơi đùa, bất tri bất giác chơi đến trời tối, không cẩn thận lạc đường, trùng hợp gặp hai quỷ vật, liền bị bắt đi, thiếu chút nữa trở thành thức ăn của ác quỷ đó.

Xe ngựa đi mấy canh giờ, ở buổi trưa, rốt cuộc đến quận thành.

Làm thủ phủ Bắc quận, quận thành chỉ từ bên ngoài nhìn lại, đã khí phái hơn so với huyện Dương Khâu thành nhiều, tường thành cao ngất, cửa thành có thể chứa hai chiếc xe ngựa song song đi thông, cửa thành người đi đường nối liền không dứt.

Xa phu đánh xe ngựa vào quận thành, Lý Mộ xốc màn xe, nói với thiếu niên kia: "Đến quận thành rồi, ngươi mau trở về đi, về sau đừng chạy lung tung một mình, lần sau lại gặp được thứ đó, cũng không ai cứu được ngươi."

Thiếu niên hướng Lý Mộ khom người nói cảm ơn, nhảy xuống xe ngựa, chạy vào trong dòng người.

Xa phu chặn đường hỏi một người đi đường, hỏi ra vị trí quận nha, liền lại đánh xe ngựa.

Quận thành Bắc quận, do quận thủ trực tiếp quản lý, trong thành chỉ có một quận nha, trong nha môn, có quận thủ, quận thừa, quận úy ba vị chủ quan, trong đó quận thủ phụ trách toàn bộ công việc trong quận, chức trách của quận thừa là phụ tá quận thủ, mà quận úy, chủ yếu phụ trách trị an một quận.

Lý Tứ tựa vào thùng xe ngựa, lại từ từ thở dài.

Lý Mộ nói: "Ngươi lần trước không phải nói, Trần cô nương là cô nương tốt sao, bây giờ lại than thở cái gì?"

"Nàng là cô nương tốt, nhưng ta cũng chưa nói ta sẽ cưới nàng." Lý Tứ thở dài một tiếng, nói: "Quy hoạch cuộc đời của ta không phải như thế."

Lý Mộ bất ngờ nói: "Ngươi còn có quy hoạch cuộc đời?"

Lý Tứ liếc hắn, nói: “Ngay cả quy hoạch cuộc đời cũng không có, sống còn có gì thú vị?”

Ngay cả Lý Tứ cũng có quy hoạch cuộc đời, Lý Mộ nghĩ nghĩ, cảm thấy hắn cũng phải quy hoạch cho tốt cuộc đời của mình.

Hết chương 192.

Chương 193. Không ra làm sao (2)

Hắn quy hoạch ngắn hạn đối với cuộc đời mình, là cực kỳ rõ ràng, hắn phải mang hai phách cuối cùng ngưng tụ ra, trở thành một người đầy đủ, bù lại chỗ thiếu cuối cùng hụt trên đường tu hành.

Trong khoảng thời gian này, hắn luôn bị kỳ hạn nửa năm làm khó, trái lại không có thời gian kế hoạch cuộc đời về sau.

Hắn nhìn về phía Lý Tứ, hỏi: "Quy hoạch cuộc đời của ngươi là cái gì?"

Lý Tứ nói: "Ta muốn chơi vài năm nữa, đợi tới lúc ba mươi tuổi, liền tìm một cô nương thật thà cưới…"

"Cô nương thật thà nơi nào đắc tội ngươi?" Lý Mộ xì một tiếng, nói: "Thực không ra làm sao!"

Lý Tứ liếc hắn, trào phúng: "Ngươi cho rằng ngươi so với ta tốt hơn đến đâu?"

Lý Mộ hỏi: "Ta làm sao vậy?"

Lý Tứ hừ lạnh một tiếng, nói: "Ngươi nếu không thích một nữ tử, thì không nên quá tốt với nàng, nếu không món nợ tình này, đời này cũng không trả hết. Đầu nhi, Liễu cô nương, tiểu nha hoàn kia, còn có nữ tử ngươi lúc gần đi nhớ, ngươi tính xem ngươi thiếu nợ bao nhiêu?"

Lý Tứ dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Lý Mộ, nói: "Ta cùng với những nữ tử lầu xanh kia, chẳng qua là gặp dịp thì chơi, chỉ có tiến vào thân thể các nàng, chưa bao giờ tiến vào cuộc sống của các nàng, mà ngươi thì sao, đối với những nữ tử này tốt quá phận, lại không chủ động, không từ chối, không hứa hẹn, không chịu trách nhiệm… , hai người chúng ta, rốt cuộc ai không ra làm sao?"

Lý Tứ thế mà cho rằng mình ngay cả hắn cũng không bằng, điều này làm Lý Mộ có chút khó có thể tiếp nhận.

Hắn nhìn Lý Tứ hỏi: "Đầu nhi tốt với ta, ta tốt với nàng, có sai sao?"

Lý Tứ nói: “Không sai.”

Lý Mộ lại nói: “Liễu cô nương đối với ta cũng có ân, nàng tốt với ta, ta tốt với nàng, có sai sao?”

Lý Tứ lắc đầu nói: “Cũng không sai.”

Lý Mộ mở miệng lần nữa: “Ta coi Vãn Vãn là muội muội, ta tốt với muội muội, có sai sao?”

Lý Tứ nhìn hắn, thản nhiên mở miệng.

“Ngươi muốn nhìn thấy đầu nhi gả cho người ta sao?”

“Ngươi muốn nhìn thấy Liễu cô nương gả cho người ta sao?”

“Ngươi muốn thấy muội muội ngươi gả cho người ta sao?”

…

Lý Mộ nghiêm túc nghĩ nghĩ, áy náy nhìn Lý Tứ, nói: “Xin lỗi, ta không ra sao cả.”

Lý Tứ vỗ vỗ bờ vai hắn, lời nói thấm thía: “Ta khuyên ngươi quý trọng người trước mắt, ở lúc họ còn có thể bên cạnh ngươi, quý trọng cho tốt, đừng chờ đến mất đi, mới hối tiếc không kịp…”

Lý Mộ nghĩ một lát, hỏi: “Ý của ngươi là, ta lúc ấy nên hướng đầu nhi bày tỏ tâm ý?”

Lý Tứ lắc lắc đầu, nói: “Vô dụng, cảm tình của ngươi cùng đầu nhi, còn chưa tới một bước đó, đầu nhi sẽ không lưu lại vì ngươi, ngươi cũng không giữ nổi nàng…”

Lý Mộ khẽ thở dài, một điểm này, thật ra hắn so với Lý Tứ càng thêm rõ ràng.

Hắn lại hỏi: “Cho nên ý của ngươi là, muốn ta quý trọng Liễu cô nương?”

“Ta bảo ngươi quý trọng ta!” Lý Tứ cầm lấy cánh tay hắn, nói: “Ta nếu xảy ra chuyện, ai còn sẽ quản chuyện tình cảm của ngươi?”

Lý Mộ trước kia tự mình cảm giác cũng không tệ là Lý Tứ luôn ở bên cạnh nhắc nhở hắn, để hắn nhận rõ bản thân.

Lý Tứ nói có đạo lý, Lý Mộ hai kiếp đều chưa từng yêu, nếu thiếu Lý Tứ, hắn sẽ thiếu một vị đạo sư tình cảm.

Nhưng trứng chọi đá, quận thừa sẽ làm gì với Lý Tứ, hắn cũng vô năng vô lực.

Hắn chỉ có thể an ủi Lý Tứ nói: "Cuộc sống tựa như cái gì đó, đã không thể phản kháng, vậy nhắm mắt lại hưởng thụ đi…"

Vừa dứt lời, xa phu xốc màn xe, nói: "Hai vị đại nhân, đến quận nha rồi."

Lý Mộ nhảy xuống xe ngựa, lại mang Lý Tứ cũng kéo xuống, sau khi ở cửa nha môn đưa ra điều lệnh của hai người, nha dịch đó cười nói: "Là đồng nghiệp mới tới à, bây giờ đi vào, hẳn là còn có thể kịp…"

Lý Mộ hỏi: "Kịp cái gì?"

Nha dịch kia cười thần bí, nói: "Đi vào thì biết."

Lý Mộ cùng Lý Tứ ở dưới sự dẫn dắt của người này, tới cửa chính quận nha, đi vào một sân phi thường rộng lớn.

Trong sân, hơn mười người đứng chỉnh tề, những người này đều là nam tử, trên người đều mặc quần áo công sai, Lý Mộ liếc một cái, phát hiện bọn họ thế mà đều là cảnh giới Ngưng Hồn.

Một nam tử trung niên mặc quần áo công sai màu tím tận cùng phía trước, thế mà có tu vi Tụ Thần.

Nha dịch kia đi đến cạnh nam tử trung niên kia, chỉ chỉ Lý Mộ cùng Lý Tứ, nói: "Triệu bộ đầu, hai vị này, là đồng nghiệp từ huyện Dương Khâu điều đến, vừa tới quận nha, muốn để bọn họ cùng nhau tham dự lần khảo nghiệm nhập chức này hay không?"

Nam tử trung niên nhìn hai người một cái, nói: "Hai người các ngươi, đứng vào trong đội ngũ!"

Lý Mộ và Lý Tứ tuy còn không biết khảo nghiệm nhập chức là cái gì, nhưng vẫn thành thật cùng hơn mười người kia đứng chung một chỗ.

Nam tử trung niên đó, từ đầu tới cuối cũng chỉ nói một câu, đợi tới sau khi Lý Mộ và Lý Tứ đứng vào đội ngũ, hắn từ trong lòng lấy ra một tấm gương đồng phong cách cổ xưa, rót pháp lực vào trong gương đồng, trong gương đồng nhất thời bắn ra một tia sáng màu trắng.

Hắn giơ gương đồng, để ánh sáng trắng đó lóe lên ở trước mắt mọi người, Lý Mộ chỉ cảm thấy hào quang chói mắt, theo bản năng nhắm mắt, khi lại mở, cảnh tượng bên người đã xảy ra biến hóa.

"Ảo thuật?"

Lý Mộ không phải lần đầu tiên bị kéo vào trong ảo thuật, sau bất ngờ ngắn ngủi, liền bắt đầu đánh giá hoàn cảnh chung quanh.

Hắn ở trong một căn phòng xa lạ, phòng này không có cửa, bốn phía có cửa sổ, trước mặt Lý Mộ đặt một cái rương thật lớn.

Hắn không biết cái gọi là khảo nghiệm nhập chức là gì, kiên trì lấy bất biến ứng vạn biến, lẳng lặng đứng ở nơi đó, không nhúc nhích.

RẦM!

Lý Mộ đứng ở tại chỗ bất động, cái rương trước mặt hắn lại bỗng nhiên mở ra.

Ánh mắt Lý Mộ nhìn qua, phát hiện trong cái rương này chất đống cả rương bạc.

Một thanh âm trong lòng nói cho hắn, bước ra, bước ra, chỉ cần bước ra một bước, chỗ bạc này liền đều là của hắn, có thể khiến hắn nửa đời sau ăn ngon mặc đẹp, hưởng hết vinh hoa phú quý…

Theo thanh âm này vang lên, trong lòng Lý Mộ bắt đầu xuất hiện một tia rung động, cùng lúc đó, hắn phát hiện sức chống cự của mình đối với tiền tài đang dần dần thấp đi.

Lý Mộ rốt cuộc biết, khảo nghiệm nha dịch kia nói là cái gì.

Trong ảo cảnh, tâm thần vốn đã dễ dàng thất thủ, nhân gian đủ loại dụ hoặc, ở nơi này, đều sẽ bị phóng đại vô hạn, kẻ tâm chí không kiên định, sẽ trầm luân ở trong dụ hoặc.

Chẳng qua, loại dụ hoặc trình độ này, Lý Mộ cũng không cần niệm Thanh Tâm Quyết, đã có thể thoải mái chống lại.

Gần mực thì đen, gần đèn thì rạng, theo bên người Liễu Hàm Yên lâu, hắn căn bản không đến mức bị một rương bạc dụ hoặc.

Liễu Hàm Yên ngọn núi vàng này, mỗi ngày ở trước mắt Lý Mộ lắc qua lắc lại, cũng không thấy hắn động lòng, huống chi là một rương bạc này?

Bạc trong rương, lúc ở trước mắt Lý Mộ biến thành vàng, lúc lại biến thành châu báu, Lý Mộ mặt không biểu cảm nhìn nó đổi tới đổi lui, cảm thấy có chút nhàm chán.

Hết chương 193.

Chương 194. Khảo nghiệm

Lúc này, trong sân huyện nha, trong hơn mười người, có không ít người, trên mặt đều lộ ra nét do dự.

Cuối cùng, có hai người nhịn không được hướng về phía trước bước ra một bước.

Bước ra một bước, thân thể hai người run lên, bỗng mềm nhũn ngã xuống đất.

Triệu bộ đầu lạnh lùng nhìn bọn họ một cái, nói: "Không thể chống lại tiền tài dụ hoặc, cho dù là làm bộ khoái, cũng là ác lại* làm hại dân chúng. Người đâu, dẫn hai người bọn hắn đi, trở lại nguyên quán, vĩnh viễn không thu dùng."

(*: quan lại, sai nha hung ác)

Ánh mắt hắn nhìn quét một vòng, ở trên mặt ba người, dừng lại một chút.

Một thiếu niên trong đó, sắc mặt luôn kiên nghị, chưa bị tiền tài dụ hoặc.

Hai người khác, là hai bộ khoái vừa mới từ huyện Dương Khâu đến.

Vị bộ dạng tuấn tú một chút kia, vẻ mặt trước sau không có gì biến hóa, tựa như chỗ bạc này, căn bản không dẫn lên nổi hứng thú của hắn.

Điều này làm Triệu bộ đầu mặt lộ vẻ kinh ngạc, thiếu niên kia tuy cũng chưa bị dụ hoặc, nhưng hắn hiển nhiên là đang cố gắng khắc chế, mà người trẻ tuổi này, thì căn bản là không có hứng thú đối với tiền tài…

Về phần một vị cuối cùng, hắn tựa như có chút không yên lòng, mặt lộ vẻ u sầu, không biết đang nghĩ cái gì, Triệu bộ đầu thậm chí hoài nghi, hắn rốt cuộc có nhìn thấy cái rương báu huyễn hóa ra kia hay không…

Lý Mộ thân ở ảo cảnh, nhìn thứ trong rương đổi tới đổi lui, đang lúc nhàm chán, trước mắt bỗng nhoáng lên, lần nữa xuất hiện ở trong sân.

Hắn quay đầu nhìn nhìn, phát hiện người vừa rồi đứng ở bên trái hắn không thấy nữa, nghĩ hẳn là không chống lại được tiền tài dụ hoặc, khảo nghiệm thất bại, bị dẫn xuống.

Mọi người còn lại cũng phát hiện bên cạnh thiếu hai người, trong lòng âm thầm nhẹ nhàng thở ra, vừa rồi ở trong ảo cảnh, bọn họ cũng không hơn gì, suýt nữa đã không thể chống lại được dụ hoặc…

Triệu bộ đầu nhìn Lý Mộ, hỏi: "Vàng bạc tài bảo trong rương báu, đủ để ngươi giàu có cả đời, ngươi vì sao không hề động tâm?"

Lý Mộ nói: "Ta không có hứng thú với tiền."

"Trái lại là một tên kỳ quái…" Triệu bộ đầu lắc lắc đầu, lại nhìn về phía thiếu niên kia, hỏi: "Ngươi thì sao?"

Thiếu niên sắc mặt kiên nghị, nói: "Quan lại Đại Chu, nên làm tấm gương tốt, không bắt hối lộ, không nhận hối lộ, không nhận bất nghĩa tiền tài."

"Không sai, thân là bộ khoái, phải chống lại được tiền tài dụ hoặc." Triệu bộ đầu mắt lộ ra tán dương gật gật đầu, ánh mắt cuối cùng nhìn về phía Lý Tứ, hỏi: "Ngươi lại là nguyên nhân gì?"

Lý Tứ phục hồi tinh thần lại, hỏi: "Nguyên nhân gì?"

Triệu bộ đầu hỏi: "Vàng bạc tài bảo trong rương báu kia, chẳng lẽ ngươi không có một khắc động lòng?"

Lý Tứ ngẩn ra một phen, hỏi: "Rương báu nào, tài bảo nào?"

Triệu bộ đầu bất ngờ nhìn gã, hắn từng kiểm tra vô số người mới, trong những người này, có tâm chí kiên định, không bị vàng bạc dụ hoặc chút nào, cũng có tâm chí không kiên định, hoàn toàn trầm luân ở trong, hắn vẫn là lần đầu tiên gặp được kẻ thất thần ở trong ảo cảnh.

Nhưng vô luận như thế nào, không bị tiền tài dụ hoặc, một cửa ải này, xem như gã đã qua.

Triệu bộ đầu cũng không cho rằng gã có thể thông qua cửa thứ hai, khảo nghiệm nhập chức của bộ khoái quận nha, cửa thứ nhất khảo nghiệm tiền tài, cửa thứ hai khảo nghiệm nữ sắc.

Trên thân người này dương khí không đủ, thận khí trống trải, ngày thường nhất định vô cùng háo nữ sắc, trước kia người như vậy, sẽ ở cửa thứ hai bị đào thải đầu tiên.

Hắn nhìn mọi người thông qua cửa thứ nhất, nói: "Chúc mừng các ngươi, thông qua khảo nghiệm cửa thứ nhất, hy vọng các ngươi ở trong quá trình làm việc về sau, cũng có thể trải qua được tiền tài dụ hoặc, luôn giữ một trái tim công chính."

Hắn đằng hắng cổ họng, nói tiếp: "Kế tiếp, các ngươi phải tiến hành là khảo nghiệm cửa thứ hai, nếu có thể thông qua cửa thứ hai, các ngươi có thể chính thức trở thành bộ khoái của quận nha."

Triệu bộ đầu cầm lấy tấm gương đồng kia, lần nữa ở trước mắt mọi người nhoáng lên một cái.

Cảnh tượng trước mắt Lý Mộ lại thay đổi, hắn phát hiện mình xuất hiện ở trong một căn phòng tràn ngập sương mù hồng nhạt.

Đối diện hắn, một nữ tử khoác lụa mỏng, đang mắt lim dim nhìn hắn.

Nữ tử mềm mại nâng cánh tay, hướng Lý Mộ vẫy vẫy tay, thổ khí như lan, dịu dàng nói: "Công tử, đến đi…"

Thân ở ảo cảnh, sức chống cự đối với sắc đẹp sẽ hạ thấp xuống rất nhiều.

Ở dưới tình huống không niệm Thanh Tâm Quyết, trong lòng Lý Mộ, bắt đầu nảy sinh ra xúc động hướng phía trước bước ra một bước.

Lúc này, trong đầu hắn, bất tri bất giác hiện ra bóng người Liễu Hàm Yên.

Nhớ tới Liễu Hàm Yên, lại nhìn về phía nữ tử kia, Lý Mộ bỗng cảm thấy nhàm chán vô vị.

Vô luận là dung mạo hay dáng người, hai người đều chênh lệch khá xa, không so sánh còn tốt, vừa so sánh, hắn nhất thời xúc động gì cũng không có…

Trong sân quận nha, Triệu bộ đầu đứng ở phía trước mọi người, cẩn thận quan sát vẻ mặt mọi người.

Đại bộ phận mọi người còn lại, trên mặt đều lộ ra vẻ giãy dụa, đây là bọn hắn đang đấu tranh cùng dục vọng trong lòng, sau một lát, lại có hai người nhịn không được bước ra một bước, thân thể mềm nhũn ngã xuống đất.

Trên mặt Triệu bộ đầu lộ ra nét tiếc nuối, phất tay nói: "Nâng xuống."

Mấy sai dịch tiến lên, nâng hai người đó xuống.

Triệu bộ đầu khi đi đến trước mặt thiếu niên kia, thấy hắn sắc mặt đỏ bừng, vẻ mặt lại vẫn kiên nghị như cũ, ánh mắt lại lộ ra nét tán thưởng.

Y đi đến trước mặt Lý Mộ, thấy hắn sắc mặt như thường, cũng chưa bị ảo cảnh ảnh hưởng mảy may.

Không chỉ có thế, trên mặt hắn, còn có một tia hồi ức…

Trong lòng Triệu bộ đầu khen ngợi, vị bộ khoái trẻ tuổi đến từ huyện Dương Khâu này, tâm trí kiên định, khác hẳn với người thường, vô luận là tiền tài dụ hoặc, hay sắc đẹp dụ hoặc, đều không thể đánh động hắn chút nào.

Loại người này, làm quan làm lại, đều là một dòng nước trong sạch.

Không biết hắn lại đang nhớ lại cái gì, chẳng lẽ là nương tử hắn?

Thế mà có thể nghĩ ra loại phương pháp này để bài trừ ảo cảnh, trái lại cũng là kẻ si tình…

Triệu bộ đầu nhìn Lý Mộ, trong lòng vui mừng không thôi.

Vị bộ khoái trẻ tuổi này đến từ huyện Dương Khâu, tâm chí kiên định, tu vi không thấp, có thể trực tiếp trọng dụng.

Mà thiếu niên kia tâm trí cũng không tệ, là tài năng có thể đào tạo, bồi dưỡng thêm chút, cũng có thể đảm đương trọng dụng.

Hắn cuối cùng nhìn về phía Lý Tứ, trên mặt lộ ra nét kinh ngạc.

Hắn vốn tưởng người này sẽ chịu không nổi sắc đẹp dụ hoặc trước hết, không ngờ y lại có thể kiên trì lâu như vậy, trên mặt không chỉ chưa do dự giãy dụa, ngược lại còn trào phúng, tựa như rất khinh thường đối với dụ hoặc trong ảo cảnh…

Triệu bộ đầu thu ảo cảnh, dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Lý Tứ một cái, mới nói với mọi người còn lại: "Chúc mừng các ngươi, thông qua khảo nghiệm cửa thứ hai, làm quan làm lại, không chỉ phải được chịu tiền tài khảo nghiệm, còn phải có thể trải qua được sắc đẹp dụ hoặc, các ngươi biểu hiện rất tốt, từ giờ trở đi, liền chính thức là bộ khoái quận nha."

Hết chương 194.

Chương 195. Thông qua

Mọi người hoàn toàn nhẹ nhàng thở ra, trên mặt lộ ra nét thoải mái.

Lúc này, Triệu bộ đầu lại nói: “Nhưng, ở trước khi vào nha môn, ta còn muốn tiến hành khảo nghiệm thứ ba đối với các ngươi, có thể thông qua khảo nghiệm lần thứ ba, ai biểu hiện ưu tú, có thể trở thành phó thủ của ta, miễn đi trách nhiệm tuần phố.”

Lý Mộ nghe xong có chút động lòng, tuần phố là một chuyện rất tốn thời gian, nếu có thể miễn tuần phố, hắn liền có đủ thời gian đi làm chuyện của mình, cũng không biết khảo nghiệm thứ ba này là cái gì.

Nếu là không thể tự mình vượt qua, cũng chỉ có thể mượn dùng Thanh Tâm Quyết.

Triệu bộ đầu giơ lên gương đồng lần nữa, trước mắt Lý Mộ bỗng nhiên một mảng tối đen.

Một cái mặt quỷ dữ tợn đáng sợ từ trong bóng đêm xuất hiện, hướng Lý Mộ bổ nhào đến.

Ảo cảnh này có thể vô hạn phóng đại sự sợ hãi của hắn, Lý Mộ theo bản năng nắm chặt Bạch Ất, sau đó liền ý thức được đây chỉ là ảo cảnh, tùy ý mặt quỷ kia từ trên thân thể hắn xuyên qua.

Cùng lúc đó, mấy bóng người trong sân, ở một khắc kia quỷ ảnh lao tới, nhịn không được lui về phía sau một bước, trực tiếp rời khỏi ảo cảnh.

Ác quỷ đó ít nhất là quỷ vật cảnh giới thứ ba, trong lòng bọn họ dưới sự kinh sợ, hành động không chịu khống chế.

Đợi rời khỏi ảo cảnh, quan sát tình hình chung quanh, mọi người mới thở phào, lại vẫn lòng còn sợ hãi.

Chu bộ đầu nhìn bọn họ, nói: “Làm bộ khoái, trừ cần có thể chống lại các loại dụ hoặc, cũng phải có được dũng khí nhất định, người tham sống sợ chết, là không có khả năng trở thành

một bộ khoái tốt, các ngươi tâm trí coi như kiên định, nhưng dũng khí còn cần tôi luyện.”

Mấy người mặt lộ vẻ áy náy, nhìn về phía người khác còn đứng ở tại chỗ, mặt lộ vẻ kính nể.

Lý Mộ thân ở trong bóng đêm, từ chung quanh hắn không ngừng nhảy ra các lộ yêu quỷ, có đôi khi là ác quỷ mặt mũi đáng ghét, có đôi khi là cương thi sát khí ngập trời, có đôi khi là yêu vật hung diễm cuồn cuộn…

Ở trong ảo cảnh, khí tức của những yêu quỷ tà vật này cực độ chân thật, ở dưới tình huống nỗi sợ của mình bị phóng đại, thậm chí sẽ không phân biệt rõ hư ảo cùng hiện thực.

Nhưng, vô luận là yêu tu ngưng đan, hay là khiêu cương ác linh, thậm chí ngay cả nguyên thần tà tu Động Huyền, Lý Mộ đều từng giao thủ, những ảo thuật này, căn bản không thể nhiễu loạn tâm cảnh của hắn.

Theo thời gian trôi qua, lại có mấy người bị ảo cảnh dọa lui, chỉ có ba người còn đứng ở tại chỗ.

Một người trong đó, là thiếu niên nọ, hắn tuy mặt có nét sợ hãi, nhưng vẻ mặt vẫn kiên nghị như cũ.

Một người khác, là một thanh niên dáng người gầy yếu, khuôn mặt có chút tái nhợt. Hắn vẻ mặt đờ đẫn, nhưng cũng không giống bị yêu quỷ trong ảo cảnh dọa, ngược lại là bộ dáng nhìn thấu sinh tử…

Một người cuối cùng, vẻ mặt cực kỳ bình tĩnh, tựa như căn bản không sợ những yêu quỷ kia.

Ở dưới mọi người nhìn chăm chú, hắn không chỉ có không lui, ngược lại hướng phía trước bước ra một bước, trực tiếp bước ra khỏi ảo cảnh.

Triệu bộ đầu thu gương đồng, ánh mắt tán thưởng nhìn Lý Mộ, nói: “Thật can đảm, chẳng lẽ lúc ở huyện Dương Khâu, ngươi từng có tiếp xúc với những tà vật này?”

Lý Mộ gật gật đầu, không phủ nhận.

Yêu vật quỷ vật trong ảo cảnh, cũng chỉ là cảnh giới thứ ba, cương thi chỉ là khiêu cương, Lý Mộ từng gặp yêu vật cảnh giới thứ tư, từng thấy quỷ tu hồn cảnh, còn từng thấy phi cương, lại nào có thể bị mấy thứ kia dọa.

Lúc này, Lý Tứ cùng thiếu niên kia cũng từ trong ảo cảnh tỉnh lại.

Thân thể thiếu niên đã bị mồ hôi ướt nhẹp, sắc mặt cũng cực kỳ tái nhợt, đứng ở nơi đó, há mồm thở dốc.

Triệu bộ đầu vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói: "Lấy tu vi của ngươi, có thể kiên trì lâu như vậy, đã rất không tệ rồi."

Ánh mắt hắn cuối cùng nhìn về phía Lý Tứ, nếu nói hai người trước, đều là tu hành giả tâm chí kiên định, không sợ dụ hoặc, cũng không sợ yêu quỷ, nhưng người này chỉ là một phàm nhân, Triệu bộ đầu đến bây giờ còn chưa làm rõ, quận nha vì sao sẽ mang một người như vậy từ huyện nha địa phương đề bạt lên…

Nhưng chính là một phàm nhân như thế, lại không chút gợn sóng liên tục xông qua ba ải, cũng không bị tiền tài sắc đẹp dụ hoặc, dũng khí lại đủ, thông qua khảo nghiệm đại bộ phận tu hành giả Ngưng Hồn cũng không thể thông qua, cũng từ khía cạnh thuyết minh, hắn tựa như không bình thường như vậy.

Triệu bộ đầu mặt lộ vẻ nghi ngờ, hỏi Lý Tứ: "Ngươi chẳng lẽ không sợ chết sao?"

Lý Tứ mặt không biểu cảm, nói: "Chết có cái gì phải sợ, dù sao ta cũng không muốn sống nữa…"

Triệu bộ đầu đánh giá Lý Tứ đã lâu, cũng nhìn không ra trên người hắn có chỗ gì bất phàm, cũng không biết ba cửa ải này, đối phương rốt cuộc là thông qua, hay là chưa thông qua.

Hắn sau khi suy nghĩ thật lâu, đi đến trong một sảnh, nói với một nam tử: "Quận úy đại nhân, người này nên xử lý như thế nào?"

Nam tử đó nói: "Để hắn lưu lại đi."

Triệu bộ đầu do dự nói: "Nhưng hắn chỉ là một người bình thường, dựa theo quy củ…"

Nam tử đó nói: “Hắn là quận thừa đại nhân điểm danh muốn.”

Triệu bộ đầu ngẩn ra một phen, sau khi lấy lại tinh thần, liền không hỏi nữa.

Tuy dựa theo quy củ, từ huyện nha địa phương chọn lựa lên, đều là người nổi bật trong bộ khoái địa phương, còn cần trải qua quận nha khảo nghiệm, mới có thể chính thức làm việc ở quận thành.

Nhưng quận thừa đại nhân đã mở miệng, mở một trường hợp đặc biệt cho một người thường chưa từng tu hành, cũng không phải việc khó.

Trong sân quận nha, mọi người đứng chung một chỗ, chậm rãi đợi kết quả.

Lý Tứ bỗng nhiên lòng có cảm giác, nhìn về phía Lý Mộ, hỏi: “Nếu ta vừa rồi chưa thông qua khảo nghiệm, có phải có thể trở về hay không?”

Lý Mộ gật gật đầu, nói: “Trên nguyên tắc là như thế.”

Lý Tứ vỗ đùi, hối hận nói: “Ta vừa rồi sao không nghĩ tới!”

Triệu bộ đầu lần nữa đi ra, nói với mọi người: “Chúc mừng các ngươi, thông qua khảo nghiệm trước khi nhập chức, ta dẫn các ngươi đi chỗ ở của các ngươi.”

Lý Tứ bỗng nhiên đi lên phía trước, nói: “Vị bộ đầu đại nhân này, ta người này tham tài, rất dễ dàng bị tiền tài dụ hoặc, chỉ sợ không thể đảm đương trách nhiệm lớn…”

Triệu bộ đầu cười cười, nói: “Về sau có thể chậm rãi sửa.”

Lý Tứ ngẩn ra một phen, lại nói: “Ta còn ham nữ sắc, mỗi ngày không đi lầu xanh cả người không thoải mái.”

Triệu bộ đầu chắp tay nói: “Tinh lực dư thừa là chuyện tốt.”

Lý Tứ tiếp tục nói: “Ta nhát gan, nhìn thấy yêu quỷ tà vật sẽ chạy trốn.”

Triệu bộ đầu tán dương: “Bộ khoái cũng phải quý trọng tính mạng của mình, đánh thắng được thì đánh, đánh không lại bỏ

chạy, đây là biểu hiện rất sáng suốt.”

Lý Tứ dứt khoát không giả vờ nữa, hỏi: “Ngươi rốt cuộc như thế nào mới sẽ đuổi ta đi?”

Triệu bộ đầu cười nói: “Ngươi thông qua ba lượt khảo nghiệm, ta vì sao phải đuổi ngươi đi, huyện nha là một đại gia đình, về sau liền mang nơi này coi như nhà mình, tuyệt đối đừng khách khí…”

Hết chương 195.

Chương 196. U Minh Thánh Quân

Phủ quận thừa.

Một thanh niên, đang đứng ở giữa phòng, báo cáo cho một nam tử trung niên.

Nam tử trung niên dùng ngón trỏ gõ mặt bàn, nói: "Ngươi nói hắn thông qua ba khảo nghiệm, tiền tài, sắc đẹp, đều không dụ hoặc được hắn, cũng không bị đạo ảo cảnh thứ ba dọa?"

Thanh niên gật gật đầu, bất ngờ nói: "Hắn chỉ là một người bình thường, thế mà có thể thông qua ba khảo nghiệm này…"

"Không hổ là người Diệu Diệu nhìn trúng…" Nam tử trung niên lộ ra nụ cười, nói: "Bảo hắn tới gặp ta."

Được Triệu bộ đầu đưa tới chỗ ở, bao gồm Lý Mộ ở trong, tất cả mọi người đều có chút há hốc mồm.

Đây là một căn phòng diện tích không lớn, nhìn từ bố cục, rõ ràng là phòng trực sửa thành.

Dựa vào hai bên vách tường, phân biệt là một bên giường chung có thể chứa được năm người ngủ, bên trong vách tường, là một cái tủ đứng, trên ngăn tủ vừa lúc có mười ô vuông, là dùng để đặt đồ.

Mười người thông qua khảo hạch nhập chức, vừa lúc ở đầy gian phòng này.

Lý Mộ có chút không dám tin, điều kiện dừng chân của quận nha vậy mà đơn sơ như thế, tuy hắn ngay từ đầu cũng chưa nghĩ, sau khi đến nơi này, có thể có một căn nhà nhỏ có sân nhà, nhưng cũng không ngờ, hắn phải ở chung một gian với chín người khác.

Triệu bộ đầu nhìn thấy vẻ mặt của bọn họ, nói: "Quận nha vốn là không cung cấp dừng chân, nhưng quận thủ đại nhân thông cảm mọi người, cải tạo phòng trực thành phòng ngủ, nha môn điều kiện chính là như thế, các ngươi nếu không muốn ở đây, cũng có thể tự mình ở bên ngoài thuê ở…"

Câu này thật ra là nói lời thừa, những bộ khoái này một tháng bổng lộc, cũng mới chỉ có một lượng bạc, mặc kệ là thuê phòng hay ở khách sạn đều không đủ.

Bộ khoái huyện nha địa phương, đều sinh trưởng ở bản địa, mặc dù nghèo nữa, cũng có chỗ ở của mình, nhưng quận thành khác, nơi này rất nhiều bộ khoái đều đến từ nơi khác, không có cách nào tự mình giải quyết vấn đề chỗ ở.

Thiếu niên kiên nghị kia yên lặng mang hành lý của mình đặt ở trong một ngăn tủ, chọn vị trí sát tường, bắt đầu sửa sang lại giường của mình.

Mọi người còn lại, trên mặt lộ ra nét do dự.

Ở huyện nha, hiển nhiên sẽ rất nghẹn khuất, hơn nữa không có sự riêng tư, nhưng nếu dọn ra ngoài, lại tiêu một khoản bạc lãng phí, cho dù là bọn họ đến quận nha không phải vì bổng lộc, cũng vẫn cảm thấy đau lòng.

Sau khi nhìn thấy tình hình nơi đây, Lý Mộ liền không tính ở huyện nha, trên người hắn quá nhiều bí mật, hơn nữa tu hành cũng cần đủ không gian, hắn tính thuê một tòa nhà ở gần, hắn bây giờ, sớm không phải bộ khoái nghèo nửa năm trước ngay cả hai mươi đồng cũng phải dựa vào mượn.

Lý Tứ đặt hành lý xuống, vẻ mặt không sao cả.

Lấy hiểu biết của Lý Mộ đối với hắn, hắn về sau số lần trở về ngủ, có thể sẽ không nhiều.

Lý Tứ vừa mới ngồi xuống, một thanh niên áo trắng từ bên ngoài đi vào.

Triệu bộ đầu nhìn thấy thanh niên áo trắng, lập tức khom mình hành lễ, hỏi: “Là quận thừa đại nhân có gì dặn dò phải không?”

Thanh niên áo trắng nói: “Ta tìm Lý Tứ.”

Ánh mắt hắn nhìn về phía Lý Tứ ngồi ở bên giường, nói: “Đi theo ta, quận thừa đại nhân muốn gặp ngươi.”

Lý Tứ thở dài, chậm rãi đứng lên, tựa như đã sớm đoán trước được sẽ có một khắc như vậy.

Hắn nhìn Lý Mộ một cái, nói: “Nếu ta không về, nhớ mang tin tức của ta về, đi Quần Phương lâu, Hồng Hạnh viện, Xuân Phong các, nói cho Hương Hương, A Cẩm, Tiểu Tuệ, Bình Nhi, còn có Thúy Hoa, ta yêu các nàng…”

Lý Tứ nói xong, trên mặt lộ ra nét kiên quyết, đầu cũng không quay lại bước ra ngoài.

Lý Mộ nhìn bóng lưng hắn rời khỏi, chỉ có thể ở trong lòng chúc mừng hắn, cùng Diệu Diệu cô nương bạch đầu giai lão, sớm sinh quý tử…

Sau khi thanh niên dẫn theo Lý Tứ rời khỏi, lại có một nha dịch đi vào, thì thầm vài câu với Triệu bộ đầu.

“Bộ khoái huyện nha chúng ta?” Triệu bộ đầu nghi hoặc nhìn đám người Lý Mộ một cái, nói với mọi người: “Mọi người lát nữa lại thu dọn đồ đạc, theo ta ra ngoài trước.”

Chín người từ trong phòng đi ra, một lần nữa trở lại sân tiền nha.

Lý Mộ đi vào sân, vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy vị thiếu niên kia hắn đêm qua cứu, đứng ở trong sân, bên cạnh hắn, còn có một nam tử trung niên.

Thiếu niên nhìn thấy Lý Mộ, bước nhanh chạy tới, đứng ở bên cạnh hắn, nói: “Chính là vị bộ khoái ca ca này cứu ta.”

Nam tử trung niên đi nhanh lên, nắm cổ tay Lý Mộ, nói: “Đa tạ vị đại nhân này ra tay cứu giúp, Từ mỗ chỉ một đứa con trai như vậy, nếu nó xảy ra chuyện gì, Từ mỗ thật sự không biết làm thế nào mới tốt…”

Lý Mộ mỉm cười, nói: “Thân là bộ khoái, chém giết quỷ vật làm hại dân chúng, là chức trách, không cần khách khí.”

Triệu bộ đầu kinh ngạc nói: “Là ngươi cứu con trai Từ chưởng quầy?”

Lý Mộ gật gật đầu, nói: “Đêm qua ở một khách sạn hoang dã nghỉ ngơi, gặp được hai nữ quỷ hút dương khí người ta, ta âm thầm đi theo, đuổi tới một ổ ác quỷ, sau khi diệt trừ một ổ ác quỷ đó, thuận tiện cứu hắn.”

Nam tử trung niên cảm kích nói: “Đại nhân bảo vệ hương khói duy nhất của Từ gia ta, đối với Từ gia có ân tình to lớn. Từ mỗ chuẩn bị một phần lễ mọn, hy vọng ngài có thể nhận lấy…”

Lý Mộ xua tay, nói: “Tâm ý của Từ chưởng quầy ta nhận, nhưng quà thì không cần, đây vốn là chức trách của ta, nếu có tiền lệ này, chỉ sợ sẽ mang đến ảnh hưởng không tốt cho nha môn.”

Hắn một không thiếu tiền, hai không thiếu cái gì, không cần lễ mọn cảm tạ.

Nam tử trung niên khuyên hai câu nữa, thấy Lý Mộ kiên trì, đành phải nói: “Đại nhân đã không muốn nhận, vậy Từ mỗ liền quyên nó cho quận nha đi.”

Hắn nắm tay thiếu niên kia, nói: “Từ mỗ bất tài, ở quận thành làm ăn nho nhỏ, đại nhân về sau nếu có chỗ dùng đến Từ mỗ, cứ việc dặn dò xuống, chuyện Từ mỗ có thể, nhất định sẽ không chối từ.”

Từ chưởng quầy lại cảm tạ một phen, mới kéo Từ Hạo rời khỏi.

Triệu bộ đầu dùng ánh mắt ngoài ý muốn nhìn Lý Mộ, nói: “Ta vốn tưởng, ngươi chỉ là dùng phương pháp gì, mới có thể chống lại ảo cảnh dụ hoặc, bây giờ xem ra, ngươi là thật sự không có hứng thú đối với tiền bạc, Từ chưởng quầy tặng cho ngươi một ngàn lượng bạc, thế mà cứ như vậy từ chối…”

Lý Mộ trợn to mắt: “Một ngàn lượng?”

Trong lòng Lý Mộ cực độ hối hận, sớm biết là một ngàn lượng, hắn vừa rồi tất nhiên không thể khách khí.

Một ngàn lượng, cũng đủ ở quận thành mua một tòa nhà có sân, hắn khách khí lần này, đã vứt đi một tòa nhà ở quận thành.

Hắn vất vả làm công cho Liễu Hàm Yên hơn nửa năm, viết sách, thuyết thư, diễn kịch, giả quỷ… , thật không dễ gì mới kiếm được năm trăm lượng, trong đó còn có mấy chục lượng quan tâm của Liễu Hàm Yên, đêm qua công phu thuận tay, đã thiếu chút nữa kiếm một ngàn lượng.

Vị Từ chưởng quầy này rốt cuộc là làm ăn nhỏ cái gì, nhỏ đến một ngàn lượng chỉ có thể xem như lễ mọn?

Hết chương 196.

Chương 197. Cưới đi (1)

"Từ chưởng quầy là phú thương nổi tiếng quận thành, làm ăn trải rộng Bắc quận, hắn thường xuyên cúng đồ chay bố thí cơm, cứu tế người nghèo, một ngàn lượng đối với hắn, cũng không phải con số lớn gì cả." Triệu bộ đầu giải thích một câu, hỏi: "Làm sao vậy, ngươi hối hận rồi?"

"Không có…"

Nước đổ khó hốt, Lý Mộ hối hận cũng đã muộn, chỉ có thể ở trong lòng ca thán một tiếng.

Tùy tiện một phần lễ mọn, đã là một ngàn lượng bạc trắng, người có tiền nhất Lý Mộ quen chính là Liễu Hàm Yên, chỉ sợ cho dù Liễu Hàm Yên, cũng còn xa mới có tiền bằng vị Từ chưởng quầy này.

Nhớ tới Liễu Hàm Yên, trong lòng Lý Mộ liền bắt đầu ngứa ngáy, tay cũng bắt đầu ngứa…

Loại tình hình này, hai ngày qua thường xuyên xảy ra, không hề nghi ngờ, trải qua mấy lần song tu, Lý Mộ đã nghiện đối với Liễu Hàm Yên, Thanh Tâm Quyết chỉ có thể quản nhất thời, không thể quản một đời.

Phương pháp cai nghiện "Yên", chỉ có hai.

(chữ Yên còn mang nghĩa thuốc lá)

Một là hai người ở nơi khác nhau, thời gian dài, tự nhiên sẽ không nhớ nữa.

Hai là bọn họ dọn đến cùng nhau, lúc nhớ có thể gặp mặt, lúc nào cũng có thể đi vào trạng thái song tu, tự nhiên cũng sẽ không xuất hiện loại tình huống "muốn mà không được", ngáy ngáy trong lòng khó chịu này.

Lý Mộ yên lặng niệm Thanh Tâm Quyết, bình phục tâm tình, nhớ tới ác quỷ đêm qua chém giết, hỏi Triệu bộ đầu: "Triệu bộ đầu, ngươi có biết Sở Giang Vương không?"

"Tự nhiên biết." Triệu bộ đầu thở ra một hơi, nói: "Hắn là một quỷ tu cực kỳ lợi hại, nghe nói dưới trướng có mười tám

tên quỷ tướng, đại bộ phận đều là tu vi hồn cảnh…”

Lý Mộ chấn động nói: “Ngay cả quỷ tướng dưới trướng cũng có tu vi hồn cảnh, đạo hạnh của hắn, chẳng phải là càng cao?”

Triệu bộ đầu nói: “Mười tám tên quỷ tướng kia, đại bộ phận tu vi đều không kém gì tu sĩ Thần Thông, bản thân Sở Giang Vương, càng có thể so với Tạo Hóa, bọn chúng là một mối họa lớn của Bắc quận, quận thủ đại nhân cũng đau đầu không thôi…”

Lý Mộ nghi hoặc nói: “Sở Giang Vương chỉ tương đương với cảnh giới thứ năm, chẳng lẽ ngay cả quận nha cũng đấu không lại hắn?”

Theo lý thuyết, quan phủ Bắc quận, cho dù đấu không lại tà tu hoặc quỷ tu cảnh giới thứ sáu, nhưng thu thập một tên Sở Giang Vương cảnh giới thứ năm, hẳn là không phải vấn đề.

Triệu bộ đầu lắc đầu nói: “Không phải đấu không lại, mà là bọn quỷ tu này ngày thường ẩn náu, rất khó tìm được tung tích của bọn chúng, huống hồ, Sở Giang Vương dễ chọc, U Minh Thánh Quân sau lưng hắn, lại không dễ chọc…”

Lý Mộ kinh ngạc nói: “U Minh Thánh Quân lại là người nào?”

Triệu bộ đầu hỏi: “Thiên Huyễn Thượng Nhân từng nghe nói chưa?”

Trong lòng Lý Mộ nhảy dựng, gật đầu nói: “Từng nghe nói.”

Triệu bộ đầu tiếp tục nói: “Ma Tông tổng cộng có mười phân tông lớn, cũng có mười đại trưởng lão, Thiên Huyễn Thượng Nhân là trưởng lão Thi Tông, U Minh Thánh Quân là trưởng lão Hồn Tông, bọn họ đều có tu vi cảnh giới thứ sáu đỉnh phong, Sở Giang Vương kia, chính là dưới trướng U Minh Thánh Quân, ở trong mười điện Diêm La đứng thứ hai…”

Lý Mộ nuốt một ngụm nước bọt, trái tim kinh hoàng nhảy lên phốc phốc.

Bóng ma tâm lý Thiên Huyễn Thượng Nhân tạo thành cho hắn còn chưa hoàn toàn tiêu trừ, lại toát ra một tên U Minh Thánh Quân.

Hắn một bộ khoái nho nhỏ, sao luôn nhấc lên quan hệ với loại quái vật này?

Triệu bộ đầu nhìn Lý Mộ, hỏi: "Ngươi bỗng nhiên hỏi cái này làm gì?"

Lý Mộ xua tay, trên mặt nặn ra nụ cười, nói: "Không có gì, ta chỉ tùy tiện hỏi chút…"

Bình tĩnh lại nghĩ nghĩ, Lý Mộ lại cảm thấy, hắn tựa như không có gì cần lo lắng.

U Minh Thánh Quân tuy khủng bố, nhưng nghĩ đến hắn một tên trưởng lão Ma Tông, hẳn là sẽ không để bụng vì một thủ hạ dưới trướng, chỉ sợ ác quỷ kia chết, căn bản truyền không đến lỗ tai hắn.

Mà ác quỷ đó, chỉ là một trong số mười tám quỷ tướng dưới trướng Sở Giang Vương, Sở Giang Vương chưa chắc sẽ coi trọng nó.

Lui một vạn bước, cho dù là Sở Giang Vương coi trọng đối với nó, cũng không biết là ai giết nó, Lý Mộ là an toàn.

So sánh với bản thân Lý Mộ, ngược lại là Lý Tứ càng đáng lo hơn.

Quận thủ cùng quận thừa ở trong thành có phủ đệ của mình, cũng không ở quận nha, Lý Tứ hẳn là bị mang đi phủ quận thừa, cũng không biết bây giờ thế nào…

Phủ quận thừa.

Lý Tứ đứng ở trong một thư phòng sáng ngời, thanh niên áo trắng lui tới cửa, nam tử trung niên ngồi ở trước bàn sách, nhấp một ngụm nhỏ nước trà trong chén.

Không khí yên tĩnh quỷ dị.

Nam tử trung niên uống xong nước trà, đặt mạnh chén trà lên bàn, lạnh lùng nói: "Lý Tứ lớn mật, ngươi đáng tội gì!"

Lý Tứ ngẩng đầu, nói: “Tiểu lại không biết, xin quận thừa đại nhân chỉ rõ.”

Trần quận thừa hừ lạnh một tiếng, nói: “Việc ngươi làm ở huyện Dương Khâu, cho rằng bản quan không biết sao?”

Lý Tứ thở dài, cúi đầu, nói: “Quận thừa đại nhân muốn ta thế nào, cứ việc nói thẳng đi.”

Trên mặt Trần quận thừa lộ ra nét nghiền ngẫm, nói: “Ngươi không sợ bản quan giết ngươi?”

Lý Tứ đi đến cạnh một cái ghế ngồi xuống, nói: “Sống có gì vui, chết có gì sợ, ngươi nếu muốn giết ta, ta không ngăn cản được, sợ có tác dụng gì?”

Trần quận thừa nhìn hắn, nói: “Ngẩng đầu lên, bản quan chỉ hỏi ngươi một câu.”

Lý Tứ ngẩng đầu nhìn về phía hắn, hai mắt Trần quận thừa, như là biến thành một hồ sâu, mang toàn bộ tâm thần của gã đều hấp dẫn vào.

Trần quận thừa chậm rãi hỏi: “Ở trong lòng ngươi, Diệu Diệu là người thế nào?”

Mắt Lý Tứ lộ ra nét hồi ức, nói: “Nàng là nữ tử đơn thuần nhất, thiện lương nhất ta từng gặp.”

Sắc mặt Trần quận thừa dịu đi, hỏi: “Ngươi không cảm thấy nó xấu sao?”

Lý Tứ nói: “Đẹp xấu chỉ là bề ngoài, ở trong lòng ta, nàng so với bất luận kẻ nào cũng đẹp hơn.”

Trần quận thừa nhìn Lý Tứ, bỗng nhiên cười phá lên.

Hắn cười một lát, một lần nữa nhìn về phía Lý Tứ, nói: “Bản quan cho ngươi hai lựa chọn.”

“Thứ nhất, bầu bạn với Diệu Diệu, để nó nửa đời sau vui vẻ, ngươi muốn cái gì, bản quan cho ngươi cái đó, tiền tài, quyền lực, hay là tu hành, bản quan đều có thể thỏa mãn ngươi…”

Lý Tứ nghĩ nghĩ, hỏi: “Thứ hai thì sao?”

Trần quận thừa nói: “Hàng năm thanh minh, bản quan sẽ sai người ở mộ phần của ngươi đốt thêm mấy nén hương.”

Lý Tứ đứng lên, hướng hắn cung kính hành một lễ, nói: “Nhạc phụ đại nhân tại thượng, xin nhận tiểu tế một lạy!”

…

Lý Mộ ở quận nha đợi non nửa canh giờ, Lý Tứ liền tự mình từ bên ngoài đi đến.

Lý Mộ đứng dậy hỏi: “Thế nào?”

Lý Tứ ngẩng đầu nhìn trời, nói: “Hương Hương, A Cẩm, Tiểu Tuệ, Bình Nhi, còn có Thúy Hoa, vĩnh biệt…”

“Ngươi gặp Diệu Diệu cô nương rồi?”

Lý Tứ lắc lắc đầu, nói: “Nàng không ở quận thành, nửa tháng sau mới trở về.”

Lý Mộ hỏi: “Thực tính hồi tâm rồi?”

Lý Tứ thở dài, nói: “Đi một bước tính một bước đi.”

“Hồi tâm cũng tốt.” Lý Mộ an ủi hắn: “Nữ nhân bên ngoài nhiều nữa, cũng không bằng trong nhà có một vị tri kỷ.”

Lý Tứ hỏi: “Vậy còn ngươi?”

“Ta?”

Trong đầu Lý Mộ, khi thì hiện ra khuôn mặt Lý Thanh, khi thì lại hiện ra bóng người Liễu Hàm Yên, hắn nghĩ nghĩ, phất tay nói: “Nói sau đi…”

Hết chương 197.

Chương 198. Cưới đi (2)

Quận nha lần này từ trên địa phương tổng cộng đề bạt mười bộ khoái.

Trừ Lý Tứ, chín người còn lại, đều là tiểu lại địa phương trong họa cương thi lần này biểu hiện xuất sắc, lấy được công lao nhất định.

Trong những người này, cũng không có đệ tử các tông môn lớn, ở huyện nha địa phương, đệ tử đến từ hai tông phật đạo, là chủ lực của nha môn, mà trong quận nha, thì đều là Đại Chu lại chân chính.

Chức vị của bọn họ, hoặc là do tổ tông truyền xuống, hoặc là huyện nha ở địa phương tuyển nhận, yêu cầu gia thế trong sạch, tổ tiên ba đời không có ai vi phạm pháp lệnh, hơn nữa nhất định không phải đệ tử tông phái.

Trong mười người, trừ Lý Mộ, Lý Tứ, cùng thiếu niên kia, tuổi của người còn lại, đều ở hai mươi lăm tuổi trở lên, tuy có được tu vi Ngưng Hồn, nhưng lấy loại tư chất này, chỉ sợ cuộc đời này có thể tu đến Tụ Thần đã khó được, không có khả năng tiến một bước nữa.

Toàn bộ quận nha, có sáu bộ đầu cảnh giới Tụ Thần, trực tiếp chịu trách nhiệm đối với quận úy.

Sáu bộ đầu, phụ trách khu vực khác nhau trong quận thành, vụ án huyện nha địa phương Bắc quận mười ba huyện giải quyết không được, bọn họ cũng có trách nhiệm giúp giải quyết.

Mười người lần này thông qua khảo nghiệm, có ba người về dưới trướng Triệu bộ đầu, phân biệt là Lý Mộ, Lý Tứ, còn có vị thiếu niên kia.

Lý Mộ ở trong khảo nghiệm thứ ba biểu hiện bắt mắt nhất, thuận lợi trở thành phó thủ của Triệu bộ đầu, tuy chức phó thủ này không có quyền lực gì thực tế, nhưng không cần tuần phố một điểm này, làm Lý Mộ rất hài lòng.

Triệu bộ đầu cho bọn họ thời gian ba ngày quen thuộc quận thành, xử lý việc cá nhân, trong ba ngày này, Lý Mộ ở tạm khách sạn, lấy hồn lực quận thủ ban cho, cùng với chính hắn về sau tru sát ác quỷ thu thập được luyện hóa toàn bộ.

Quận thành không thể so với huyện thành, công việc nơi này càng thêm nguy hiểm, hắn phải tận khả năng tăng lên thực lực của chính mình trước.

Lý Tứ ở trong ba ngày này đã dọn đến phủ quận thừa, Lý Mộ hâm mộ không nổi, chỉ có thể bảo người nha môn giúp hắn tìm kiếm tòa nhà cho thuê phụ cận quận nha.

Hắn đã xem mấy căn, đều chưa thấy hài lòng, nghĩ nếu vài ngày nữa còn không tìm được, thì tùy tiện chọn một cái cho xong.

Trong quận nha, Triệu bộ đầu trải một tấm bản đồ ở trên bàn, nói: "Quận thành khu thành đông, cùng với Dương huyện, Ngọc huyện phía đông, đều tính là khu trực thuộc của chúng ta, trong thành mỗi ngày đều cần an bài người đi tuần tra, Dương huyện cùng Ngọc huyện, chỉ có gặp chuyện địa phương không xử lý được, mới sẽ hướng quận nha cầu viện, các ngươi ngày thường phải làm, chính là bảo vệ trị an trong đông thành, phụ trách mấy chục thôn trang ngoài thành đông an toàn…"

Chức trách của Lý Mộ, thật ra không có biến hóa quá lớn so với lúc ở huyện Dương Khâu.

Khác nhau là khi đó, hắn chỉ cần theo phía sau Lý Thanh, bây giờ thì cần xông lên phía trước.

Cả buổi sáng đều không có việc gì, mắt thấy đến giữa trưa hết giờ làm, khi Lý Mộ chuẩn bị ra ngoài ăn cơm, một nha dịch cửa gác đi vào phòng trực, nói: "Lý bộ khoái, có người tìm ngươi."

Trừ cha con Từ gia, Lý Mộ ở quận thành không quen biết người nào, chẳng lẽ là Từ chưởng quầy cảm thấy quyên cho quận nha tạ lễ, không đủ để biểu đạt lòng biết ơn đối với mình, tới đưa lễ mọn?

Lý Mộ chờ mong ra ngoài, nhìn thấy Trương Sơn đứng ở bên ngoài quận nha, thất vọng nói: “Sao là ngươi?”

Trương Sơn nhíu nhíu mày: “Ngươi đây là vẻ mặt gì?”

Lý Mộ đi lên, nghi hoặc nói: “Ngươi sao lại đến quận thành?”

Trương Sơn nói: “Ta đến đưa người.”

Lý Mộ hỏi: “Đưa người nào?”

Trương Sơn chỉ chỉ xe ngựa đỗ ở cửa nha môn, Liễu Hàm Yên vén màn xe, từ trên xe ngựa nhảy xuống, sau đó nhảy xuống là Vãn Vãn, trong lòng còn ôm một con tiểu hồ ly…

Vãn Vãn nhanh chóng chạy tới, cao hứng nói: “Công tử!”

Trong mắt Tiểu Bạch cũng có ý cười.

Lý Mộ nhìn các nàng, kinh ngạc hỏi: “Các ngươi sao lại đến quận thành?”

Vãn Vãn cười hì hì nói: “Tiểu thư nói, muốn tới quận thành mở chi nhánh…”

Lý Mộ tính toán, các nàng giữa trưa hôm nay đến quận thành, lấy tốc độ của xe ngựa, hẳn là buổi sáng ngày hôm qua đã xuất phát.

Nói cách khác, từ lúc Lý Mộ rời khỏi bắt đầu tính, Liễu Hàm Yên từ quyết định mở chi nhánh, an bài tốt mọi thứ ở huyện Dương Khâu đến thu thập đồ đạc xuất phát, chỉ dùng ba ngày thời gian.

Hắn đi đến bên cạnh Liễu Hàm Yên, hỏi: “Ngươi muốn ở đây mở chi nhánh?”

Liễu Hàm Yên liếc hắn, nói: “Huyện Dương Khâu làm ăn, đã không còn bao nhiêu không gian mở rộng, quận thành nhiều người, kẻ có tiền cũng nhiều, làm ăn dễ làm…”

Lý Mộ hỏi: “Ngươi chọn vị trí cửa hàng chưa?”

Liễu Hàm Yên lắc đầu nói: “Chưa.”

“Thuê người chưa?”

“Chưa.”

“Tìm được chỗ ở chưa?”

“Chưa…”

Lý Mộ cạn lời: “Cái gì cũng chưa, ngươi dám như vậy đến quận thành?”

“Ngươi sao nói nhảm nhiều như vậy, ngươi biết làm ăn hay là ta biết làm ăn…” Liễu Hàm Yên trừng mắt nhìn hắn một cái, nói: “Đi ăn cơm trước đi, Vãn Vãn cũng sắp chết đói rồi…”

Dứt lời, nàng liền không để ý tới Lý Mộ nữa, một lần nữa lên xe ngựa.

Lý Tứ từ trong nha môn đi ra, ý vị sâu xa nói: “Còn do dự cái gì, gặp được như vậy, cứ cưới đi…”

Liễu Hàm Yên làm ra quyết định đến quận thành mở chi nhánh, là ở bốn ngày trước.

Nàng dùng thời gian ba ngày, an bài tốt mọi thứ ở huyện Dương Khâu, Trương Sơn sau khi từ trong miệng lão bà biết được việc này, lo lắng chủ tớ các nàng trên đường gặp nguy hiểm, liền chủ động hộ tống các nàng tới đây.

Trong lòng Lý Mộ rất rõ, Liễu Hàm Yên nói muốn ở quận thành mở chi nhánh, chỉ là lấy cớ.

Có một số việc, sau khi bắt đầu lần đầu tiên, sẽ có vô số lần.

Trong ba ngày này, Lý Mộ cũng vô số lần muốn trở lại huyện Dương Khâu, hàng đêm song tu cùng nàng, dù sao, cái này so với một mình mình gian khổ tu luyện thoải mái hơn nhiều.

Chuyện mở chi nhánh, nàng chỉ là nhất thời nổi hứng, còn cái gì cũng chưa chuẩn bị, đầu tiên cần giải quyết là vấn đề ở,

Cái này đối với nàng mà nói, cũng quá đơn giản.

Sau khi cơm nước xong, nàng liền đi chỗ môi giới, mua một tòa nhà có hai sân, cho người môi giới kia mười lượng bạc làm tạ ơn, người môi giới đó ở trong vòng một canh giờ liền giúp

nàng xử lý xong toàn bộ thủ tục sang tên, hơn nữa mời người mang trong ngoài căn nhà đó đều quét tước sạch sẽ.

Trương Sơn lúc mang từng cái rương từ xe ngựa hướng trong sân chuyển đi, nhịn không được thở dài: "Có tiền thật tốt, ta khi nào, mới có thể mua được một tòa nhà như vậy…"

Lý Tứ tính toán, nói: "Cũng không cần quá lâu, nếu ngươi ở huyện nha, không ăn không uống, một năm có thể gom được năm lượng bạc, hai trăm năm có thể mua được một tòa, nếu ngươi nguyện ý đến quận nha, chỉ cần khoảng một trăm năm…"

Liễu Hàm Yên bỗng nhiên nói: "Trương Sơn đại ca nếu không làm bộ khoái, nguyện ý đến Vân Yên các, ta bảo đảm ngươi trong vòng mười năm có thể mua được tòa nhà như vậy."

Hết chương 198.

Chương 199. Quận thành ở chung

Lý Tứ cũng nói theo: “Ngươi không phải vừa nói, điều lệnh của Trương đại nhân cũng xuống rồi sao, hắn lập tức sẽ rời khỏi huyện Dương Khâu, đến lúc đó, ngươi ở huyện nha cũng không có gì thú vị, không bằng tới quận thành…”

Bạc dụ hoặc đối với Trương Sơn tuy lớn, nhưng vẫn sầu lo nói: “Ta ở nơi này lạ nước lạ cái…”

Lý Tứ vỗ vỗ ngực, nói: “Sợ gì, ngươi cứ yên tâm đến, ta bảo kê ngươi.”

“Ngươi?” Trương Sơn bĩu môi, nói: “Ngươi mới đến quận thành vài ngày, có thể bảo kê được ai?”

Lý Mộ nhìn Trương Sơn một cái, nói: “Hắn thực bảo kê được.”

Lý Tứ bây giờ ngay cả ở cũng ở phủ quận thừa, quận thành to như vậy, không có mấy ai là hắn không bảo kê được, thậm chí ngay cả Lý Mộ cũng phải dựa vào hắn bảo kê.

Trương Sơn vẫn có chút do dự, nói: “Ta nghĩ chút nữa.”

Lý Tứ một châm thấy máu hỏi: “Ngươi muốn ở lại huyện Dương Khâu với lão bà sao?”

Nét do dự trên mặt Trương Sơn mất hết, kiên định nói: “Ta nghĩ xong rồi!”

Trương Sơn sau khi tổng hợp lại cân nhắc, vẫn là quyết định từ chức.

Thứ nhất là sau khi Trương huyện lệnh điều nhiệm, hắn ở huyện nha mất đi chỗ dựa, ngày tháng về sau, chưa chắc sẽ sống tốt như trước.

Thứ hai, nghề bộ khoái, đối với hắn là người thường mà nói, thật sự quá nguy hiểm, không cẩn thận, sẽ vứt bỏ tính mạng, nhất là tình huống non nửa năm qua, khiến hắn đã sớm bắt đầu sinh ý rút lui.

Một điểm quan trọng nhất, là dụ hoặc phấn đấu ít đi hai trăm năm.

Hôm nay sắc trời đã muộn, Trương Sơn không tiện trở về, tính sáng mai xuất phát.

Liễu Hàm Yên nói: “Nhà mới rất nhiều phòng, Trương Sơn đại ca nếu không ngại, cứ ở nơi này một đêm đi.”

Trương Sơn chuẩn bị đáp ứng, dù sao ở khách sạn cần tiêu nhiều tiền, Lý Tứ lắc lắc đầu, nói: “Phòng mới không có đệm chăn, chuẩn bị rất phiền toái…”

Trương Sơn nói: “Ta có thể ngủ đất, không sao.”

Lý Tứ nắm cả bờ vai hắn, nói: “Ngươi từ thật xa chạy tới, ta sao có khả năng để ngươi ngủ đất, buổi tối ngươi ngủ cùng ta, giường của ta rất lớn rất thoải mái…”

Trương Sơn bị hắn cứng rắn lôi đi rời khỏi, trước khi đi, Lý Tứ còn quay đầu nhìn Lý Mộ một cái, ánh mắt ý vị sâu xa.

Liễu Hàm Yên cũng cho Lý Mộ một ánh mắt, một ánh mắt Lý Mộ rất quen thuộc.

Yết hầu Lý Mộ giật giật, nuốt nước bọt, nói: “Ta, ta buổi tối phải về khách sạn.”

Liễu Hàm Yên hỏi: “Ngươi ở khách sạn?”

Lý Mộ gật đầu nói: “Ta còn chưa tìm được chỗ thuê ở.”

Liễu Hàm Yên chỉ chỉ sương phòng đông tây, nói: “Nơi này nhiều phòng như vậy, ngươi tùy tiện chọn một cái ở là được, ngày sau cũng tiện… tiện tu hành.”

Không đợi Lý Mộ mở miệng, nàng lại bổ sung nói: “Ngươi nếu cảm thấy không tiện, ta mang tòa nhà cách vách cũng mua luôn, ngươi có thể lựa chọn ở cách vách, mỗi tháng cho ta tiền thuê là được.”

“Mua một tòa nữa quá phiền toái, ta đi khách sạn lấy hành lý…”

Lý Mộ cẩn thận nghĩ nghĩ, ngay cả Liễu Hàm Yên cũng không cảm thấy có cái gì, hắn còn có cái gì phải lo lắng.

Trong ba ngày qua, cách Liễu Hàm Yên, thật ra hắn cũng không quen.

Sau khi tan ca, không có đồ ăn ngon nàng làm ở nhà chờ hắn, buổi tối cũng không có ai có thể song tu… , Liễu Hàm Yên tới quận thành, Lý Mộ tuy chưa biểu hiện ra ngoài, nhưng trái tim trống vắng lập tức phong phú hẳn lên.

Lý Mộ về khách sạn một chuyến, thu thập hành lý, khi trả phòng trở về, Vãn Vãn đã giúp hắn sửa sang lại phòng, trải giường xong.

Chăn trên giường không phải mới, có một mùi thơm thoang thoảng, Vãn Vãn tiếp nhận hành lý của Lý Mộ, nói: "Chăn là tiểu thư trước kia từng đắp, tiểu thư nói ngày mai ra ngoài mua cái mới cho công tử…"

Lý Mộ xua tay nói: "Không cần, chăn cũ cũng không sao cả, có thể đắp là được."

Lý Mộ thu thập xong hành lý, nghe được phía sau tiếng bước chân từ xa tới gần.

Liễu Hàm Yên tựa vào trên cửa, nhìn Lý Mộ một cái, "Đến?"

Một lát sau, trên giường.

Lý Mộ và Liễu Hàm Yên khoanh chân ngồi đối diện, bàn tay áp vào nhau, pháp lực nhanh chóng tuần hoàn vận chuyển ở trong cơ thể hai người.

Lý Mộ bây giờ đã có chút lý giải, vì sao những tà tu kia một khi bắt đầu hại người, sẽ ở trên con đường này càng đi càng xa, vì sao những danh môn chính phái kia, đối với đệ tử tu hành đi đường tắt, sẽ nghiêm khắc hạn chế.

Lý Mộ tự nhận là tâm tính coi như kiên định, cũng rất khó ngăn được dụ hoặc pháp lực tăng trưởng nhanh chóng như vậy.

Đương nhiên, hắn chỉ là không chống lại được song tu với Liễu Hàm Yên, chưa từng có ý niệm rút hồn lấy phách hại người.

Về phần Liễu Hàm Yên, nàng hiển nhiên so với Lý Mộ càng thêm không kiên định.

Lý Mộ đột nhiên có ý tưởng, Liễu Hàm Yên sốt ruột không chịu nổi từ huyện Dương Khâu chạy tới, có tính là đối với hắn cũng có loại nào đó hay không?

Hắn dùng phương pháp dẫn đường cảm xúc thử một phen, thế mà thật sự từ trên người nàng hấp thu được dục tình.

Lý Mộ mở mắt, ngạc nhiên nhìn Liễu Hàm Yên, không biết hắn hấp thu là kiến dục, xúc dục, hay là?

Liễu Hàm Yên nhắm mắt chuyên tâm tu hành, mắt bỗng mở ra, cảm nhận được trong thân thể truyền đến một loại cảm giác quen thuộc, ánh mắt đột nhiên nhìn về phía Lý Mộ, giận nói: "Ngươi có phải lại hút ta hay không?"

Lý Mộ vội vàng dừng lại, Liễu Hàm Yên lại hừ lạnh một tiếng, nói: "Ngươi cho rằng chỉ ngươi biết hút?"

Nàng vừa dứt lời, Lý Mộ liền cảm giác trong cơ thể của mình một mảng trống rỗng. Hắn cúi đầu nhìn nhìn, phát hiện trong cơ thể mình, có một loại cảm xúc màu vàng bị nàng hấp dẫn qua.

Màu vàng là dục tình, đây là dục tình của hắn đối với Liễu Hàm Yên…

Lý Mộ ngây ra tại chỗ, chẳng lẽ, hắn đối với Liễu Hàm Yên cũng có?

Pháp lực của hắn cao thâm hơn Liễu Hàm Yên nhiều, có thể tùy thời chặt đứt nàng dẫn đường, nhưng điều này sẽ làm bị thương đến nàng, Lý Mộ dứt khoát mặc nàng đi dẫn đường, đồng thời cũng không cam lòng yếu thế tiếp tục hấp thụ dục tình trong cơ thể nàng.

Không bao lâu, hai người đồng thời ngã trên giường, Liễu Hàm Yên uể oải nói: "Không chơi nữa, mệt quá…"

Sau đó nàng nhìn Lý Mộ, chất vấn: "Ngươi, ngươi thế mà đối với ta có!"

Lý Mộ nói: "Ngươi không phải cũng thế?"

Liễu Hàm Yên giải thích: “Ta là vì tu hành.”

Lý Mộ nói: “Ta cũng vậy.”

Liễu Hàm Yên lười mở miệng nữa, nằm ở trên giường, ngực phập phồng, khôi phục thể lực.

Lý Mộ nhớ tới lời của Lý Tứ, bỗng nhiên nói: “Ngươi nói, chúng ta cô nam quả nữ, buổi tối mỗi ngày như vậy, ngươi không lo lắng ngươi về sau không gả ra được?”

Liễu Hàm Yên không để ý nói: “Ta lại không muốn lập gia đình.”

Lý Mộ nói: “Ta lại muốn lấy vợ.”

Liễu Hàm Yên quay đầu tức giận nhìn hắn, hỏi: “Ngươi có ý tứ gì?”

Lý Mộ giải thích: “Ý tứ của ta là, dù sao chúng ta cũng như vậy rồi, ai cũng không tách rời được ai, dứt khoát ở chung cho xong, cũng không lãng phí thể chất thuần âm cùng thuần dương…”

Hết chương 199.

Chương 200. Ngươi đừng như vậy…

Liễu Hàm Yên ngẩn ra một phen, hỏi: “Ngươi không phải nói ta không biết đánh như Lý bộ đầu, không nghe lời như Vãn Vãn, ta không phải loại hình ngươi thích sao?”

Lý Mộ: “…”

Liễu Hàm Yên từ trên giường bò dậy, cảnh giác nhìn Lý Mộ, hỏi: “Ngươi sao lại đột nhiên thay đổi chủ ý, nói, ngươi có phải mưu đồ bạc của ta hay không?”

Thiện ác có báo, thiên đạo luân hồi.

Lý Mộ không ngờ hắn sẽ có báo ứng, càng không ngờ cái báo ứng này tới nhanh như vậy.

Hắn trước kia chê Liễu Hàm Yên không biết đánh như Lý Thanh, không nghe lời như Vãn Vãn, nàng thế mà đều nhớ ở trong lòng.

Hắn nhìn Liễu Hàm Yên, mở miệng, lại không có lời nào để chống đỡ.

Không khí trên giường có chút xấu hổ, Liễu Hàm Yên đi xuống giường, xỏ giày, nói: “Ta về phòng…”

Lý Mộ vốn muốn giải thích, hắn không mưu đồ tiền của nàng, ngẫm lại vẫn là thôi, dù sao bọn họ cũng ở cùng một chỗ, ngày sau là có cơ hội chứng minh bản thân.

Chứng minh hắn cũng không mưu đồ tiền của nàng, chỉ là đơn thuần mưu đồ thân thể của nàng.

Sau khi tới quận thành, Lý Tứ một câu bừng tỉnh người trong mộng, khiến Lý Mộ nhận rõ bản thân, đồng thời cũng bắt đầu nhìn thẳng vào việc cảm tình.

Trong nửa năm qua, Lý Mộ một lòng ngưng phách sống sót, không có quá nhiều thời giờ cùng tinh lực đi tự hỏi mấy vấn đề này.

Ở dưới loại tình hình này, vẫn có hai nữ tử đi vào trong lòng hắn.

Lý Thanh là người dẫn đường hắn tu hành, dạy hắn tu hành, giúp hắn ngưng phách, khắp nơi bảo vệ hắn, mấy lần cứu hắn ở lúc tính mạng nguy cấp.

Liễu Hàm Yên tuy tu vi không cao, nhưng nàng tâm địa thiện lương, lại săn sóc tỉ mỉ, trên người vô số điểm lóe sáng, gần như thỏa mãn toàn bộ ảo tưởng của nam nhân đối với người vợ lý tưởng.

Đối với Lý Mộ mà nói, sự hấp dẫn của nàng xa không chỉ như thế.

Thuần âm cùng thuần dương, trời sinh đã thích hợp song tu, sau khi mới nếm thử tư vị, hai người đã ai cũng không tách rời được ai.

Khi nghĩ đến Lý Thanh, Lý Mộ vẫn sẽ có chút tiếc nuối, nhưng hắn rất rõ, hắn không thể thay đổi quyết tâm tầm đạo của Lý Thanh.

Lý Tứ nói phải quý trọng người trước mắt, tuy nói là chính hắn, nhưng Lý Mộ nghĩ, lại là Liễu Hàm Yên.

Hôm nay ở cửa nha môn quận, lúc Lý Mộ nhìn thấy nàng, thật ra đã có quyết định.

Chẳng qua, Liễu Hàm Yên không phải Vãn Vãn, muốn tiến công chiếm đóng nàng, cũng không dễ dàng như vậy.

Chuyện tình cảm không thể nóng vội, dù sao nàng đã đến quận thành, trong khoảng thời gian ngắn cũng không tính rời khỏi, bọn họ còn nhiều thời gian.

Đợi ngày mai đi quận nha, lại thỉnh giáo Lý Tứ một chút.

Lý Mộ thu thập tâm tình, Tiểu Bạch từ bên ngoài chạy vào, nhảy đến trên giường, nhu thuận nói: “Ân công…”

Tu vi của nó so với mấy ngày trước tinh tiến không ít, chủ yếu là bởi vì hồ ly già trước khi chết truyền thụ, trước mắt, nó còn chưa hoàn toàn tiêu hóa chỗ hồn lực đó, nếu không nó đã có thể hóa hình.

Nhưng, chính bởi vì tu vi tăng trưởng, yêu khí trên người nó cũng càng thêm rõ ràng.

Trong quận thành người tu hành rất nhiều, tổng bộ đầu huyện nha, tu vi chỉ là Ngưng Hồn, mà quận nha sáu phân bộ, tất cả đều là người tu hành Tụ Thần, quận úy càng đạt tới trung tam cảnh Thần Thông, nó ở quận thành, phiêu lưu bại lộ rất lớn.

Mặc dù nó chưa bao giờ hại người, yêu khí trên người thanh mà thuần, nhưng yêu vật chung quy là yêu vật, nếu bại lộ ở trước mắt người tu hành, không thể bảo đảm bọn họ sẽ không sinh ác ý.

Lý Mộ nhẹ nhàng xoa đầu của nó, Tiểu Bạch tựa vào trên người Lý Mộ, đôi mắt như đá quý cong thành trăng non, trong mắt tràn đầy thích ý.

Lý Mộ suy nghĩ một lát, trên cái tay kia vuốt ve nó, dần dần tản mát ra ánh sáng màu vàng.

Phật quang có thể khu trừ yêu khí trên thân yêu vật, trong chùa Kim Sơn, yêu quỷ không ít, nhưng trên thân chúng nó, lại không có một tia quỷ khí cùng yêu khí, chính là vì quanh năm tu phật.

Lý Mộ dùng 《Tâm Kinh》 dẫn động phật quang, thời gian dài, có thể khu trừ yêu khí trên người nó, lúc trước con rắn nhỏ kia, chính là bị Lý Mộ dùng loại phương pháp này trừ đi yêu khí, phép này không chỉ có thể khiến yêu khí trong cơ thể nó nội liễm không tiết ra ngoài, còn có thể khiến nó về sau tránh bị phật quang thương tổn.

Phật quang vào cơ thể, Tiểu Bạch chỉ cảm thấy toàn thân ấm áp, cực kỳ thoải mái, nhịn không được phát ra một tiếng rên rỉ.

Hồn lực trong cơ thể nó, ở dưới phật quang này dần dần tan vào thân thể nó, nó dùng đầu cọ cọ tay Lý Mộ, hai mắt có chút mê say.

Nó đã có thể cảm giác được, nó cách hóa hình không xa nữa…

Nội viện, trong phòng Liễu Hàm Yên, còn sáng đèn.

Nàng ngồi ở trước bàn, một tay chống cằm, ánh mắt mê ly, lẩm bẩm: “Hắn rốt cuộc là có ý tứ gì, cái gì gọi là ai cũng

không tách rời được ai, dứt khoát ở cùng một chỗ đi, đây là nói hắn thích ta sao…”

Lý Mộ từng không chỉ một lần bày tỏ chê bai đối với nàng.

Chê nàng không có tu vi cao như Lý Thanh, không có nhu thuận đáng yêu như Vãn Vãn, tự tin đối với bản thân của Liễu Hàm Yên đã sớm bị phá hủy không sót lại chút nào, bây giờ hắn còn nói ra lời khiến nàng không ngờ được, chẳng lẽ hắn giống mình, cũng trúng độc song tu rồi?

Ba ngày qua Lý Mộ rời khỏi, cả người nàng mất hồn mất vía, tựa như ngay cả tim cũng thiếu một khối, đây mới là nguyên nhân quan trọng nhất thôi thúc nàng tới quận thành.

Nếu thời gian có thể trôi ngược, Liễu Hàm Yên tuyệt đối sẽ không chủ động cùng Lý Mộ uống mấy chén rượu đó.

Không có buổi tối ngày đó uống cùng, thì không có khốn cảnh hôm nay.

Đáng tiếc, không có nếu như.

Nhưng, nghĩ đến Lý Mộ thế mà sinh ra dục tình đối với nàng, tâm tình của nàng lại không hiểu sao tốt lên, giống như tìm về tự tin ngày xưa mất đi.

Nàng trước kia chưa từng cân nhắc chuyện lập gia đình, lúc này cẩn thận ngẫm lại, lập gia đình, tựa như cũng không có đáng sợ như vậy.

Lý Mộ trừ có một trái tim muốn cưới rất nhiều lão bà, không có khuyết điểm gì rõ ràng, nếu là gả cho hắn — hình như cũng không phải không thể tiếp nhận.

Khóe miệng nàng cong lên một tia độ cong, đắc ý nói: “Bây giờ biết chỗ tốt của ta rồi, muộn rồi, về sau thế nào, còn phải xem biểu hiện của ngươi…”

“Phi phi phi!”

Suy nghĩ này vừa mới hiện lên, Liễu Hàm Yên liền âm thầm xùy xùy mấy tiếng, xấu hổ giận dữ nói: “Liễu Hàm Yên ơi Liễu Hàm Yên, ngươi rõ ràng chưa từng muốn lập gia đình,

ngươi ngay cả nam nhân của Vãn Vãn cũng muốn cướp sao…”

…

Trương Sơn đêm qua cùng Lý Tứ ngủ ở phủ quận thừa, hôm nay thời điểm Lý Mộ và Lý Tứ đưa hắn rời khỏi quận thành, vẻ mặt hắn còn có chút hoảng hốt.

Hắn trước khi lên xe ngựa, vẫn khó có thể tin nhìn Lý Tứ, nói: “Ngươi thật sự muốn vào phủ quận thừa à?”

Lý Tứ phiền muộn nói: “Ta còn có lựa chọn khác sao?”

Hết chương 200.

Chương 201. Nữ yêu rừng trúc (1)

Trương Sơn không nói gì nữa, chỉ là vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói: “Ngươi cũng đừng quá khó chịu, chỗ Hương Hương, A Cẩm, Tiểu Tuệ, Bình Nhi, còn có Thúy Hoa, ta sẽ thay ngươi giải thích.”

Lý Tứ nhìn phía huyện Dương Khâu, dõi mắt trông về phía xa, thản nhiên nói: “Ngươi nói cho bọn họ, nói ta đã chết rồi…”

Lãng tử Lý Tứ, quả thực đã chết.

Ở dưới áp lực của quận thừa đại nhân, hắn không có khả năng lãng nữa.

Lý Mộ cũng chuẩn bị nhìn thẳng vào cảm tình với Liễu Hàm Yên, sau khi về quận nha, khiêm tốn hướng Lý Tứ thỉnh giáo kinh nghiệm theo đuổi nữ tử.

Lý Tứ hai tay gối sau gáy, tựa vào trên ghế của huyện nha, nói: “Theo đuổi nữ tử, mỗi người khác nhau, không có kinh nghiệm gì đặt ở trên người bất luận kẻ nào cũng áp dụng, nhưng có một điểm là không thay đổi.”

Lý Mộ nói: “Thật lòng.”

Lý Tứ gật gật đầu, nói: “Phương pháp theo đuổi nữ tử có vô số loại, nhưng vạn biến không rời thật lòng, trên thế giới này, thật lòng không đáng tiền nhất, nhưng cũng đáng giá nhất…”

Lý Mộ nói: “Ngươi có thể nói cụ thể một chút hay không?”

Lý Tứ tiếp tục nói: “Liễu cô nương thân thế thê thảm, dựa vào chính nàng cố gắng, mới từng bước một đi cho tới hôm nay, nữ tử như vậy, thường thường sẽ mang nội tâm của mình phong bế lại, sẽ không dễ dàng tin tưởng người khác, ngươi cần dùng thật lòng của ngươi, đi mở ra nội tâm phong bế của nàng…”

Mấy ngày nay ở quận nha, Lý Mộ phát hiện, nơi này so với huyện nha còn nhàn rỗi hơn.

Dù sao cũng là thủ phủ một quận, yêu quỷ tà vật không có chút đạo hạnh, căn bản không dám ở phụ cận làm càn, trong nha môn cũng tương đối nhàn rỗi.

Nghe xong Lý Tứ dạy, Lý Mộ sớm tan ca về nhà, đi chợ rau mua chút đồ ăn Liễu Hàm Yên thích ăn, lúc ăn cơm, Liễu Hàm Yên ngồi xuống ở đối diện Lý Mộ, cầm lấy đũa, ở trên bàn cơm nhìn quét một cái, sau khi phát hiện đồ ăn hôm nay Lý Mộ làm tất cả đều là nàng thích ăn, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Lý Mộ, hỏi: "Ngươi có phải có chuyện gì cầu ta hay không?"

Lý Mộ lắc đầu nói: "Không có."

Lý Mộ phủ nhận, Liễu Hàm Yên cũng không hỏi nhiều, sau khi cơm nước xong, chuẩn bị thu thập rửa bát.

Đây là sự ăn ý nàng cùng Lý Mộ khi ở huyện Dương Khâu đã dưỡng thành, nếu là một người nấu cơm, như vậy một người khác phải cọ nồi nửa bát.

Lý Mộ đứng lên, thu dọn bát đĩa, nói với Liễu Hàm Yên: "Để đó ta làm đi."

Liễu Hàm Yên hồ nghi nhìn Lý Mộ: "Ngươi thật sự không có chuyện cầu ta?"

Lý Mộ bất đắc dĩ nói: "Đã nói không có…"

Một lát sau, Liễu Hàm Yên ngồi ở trong sân, thỉnh thoảng liếc phòng bếp một cái, mặt lộ vẻ nghi hoặc.

Hành vi của Lý Mộ hôm nay có chút khác thường, khiến trong lòng nàng có chút thấp thỏm.

Nghĩ đến lời của hắn đêm qua, Liễu Hàm Yên càng thêm chắc chắn, mấy ngày nay nàng không ở bên người Lý Mộ, nhất định là đã xảy ra chuyện gì.

Lý Mộ rửa bát xong, lại chủ động gọt một quả táo, đi đến trước mặt Liễu Hàm Yên, đưa cho nàng.

Liễu Hàm Yên nhìn trái nhìn phải, không tin tưởng nói: "Cho ta?"

Lý Mộ hỏi: "Nơi này còn có người khác sao?"

Nhìn Lý Mộ lần đầu tiên gọt táo cho nàng, Liễu Hàm Yên cũng không cảm động, vẻ mặt thấp thỏm nói: “Ngươi đừng như vậy, ta sợ…”

Lý Mộ mang quả táo gọt xong đó chia cho Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch, tự mình trở về phòng.

Hắn thật sự là không hiểu tâm tư nữ nhân trưởng thành, vẫn là Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch đáng yêu đơn giản.

Hắn tính trước đặt xuống chuyện của Liễu Hàm Yên, hai ngày qua hấp thu không ít dục tình, Lý Mộ sau khi luyện hóa nó, bắt đầu tiếp tục tu phật môn lục thức.

Thời cơ ngưng hồn tốt nhất, là ở buổi tối mùng ba, mười ba, hai mươi ba mỗi tháng, trừ ba ngày này, hiệu quả ngưng hồn cực kỳ bình thường, nhưng tu lục thức thì chẳng phân biệt thời gian nào.

Lý Mộ đã tu thành thức thứ nhất nhãn thức, yêu quỷ đạo hạnh tầm thường, trong mắt hắn, không có chỗ nào ẩn nấp.

Nhãn thức tu đến chỗ cao thâm, có thể nhìn thấu tất cả hư ảo, không bị ảo cảnh, trận pháp vây khốn, đây là điều mà pháp thuật Thiên Nhãn Thông cũng không thể so sánh.

Liễu Hàm Yên buổi tối đến lúc, lại đi tới trong phòng Lý Mộ, cũng không nhắc lại chuyện tối hôm qua, hai người hiểu trong lòng mà không nói ra khoanh chân ngồi đối mặt, thẳng đến hai canh giờ sau, nàng mới xuống giường rời khỏi.

Sáng sớm hôm sau, Lý Mộ vừa mới tới huyện nha, ghế dựa còn chưa ngồi nóng, Triệu bộ đầu đã đi vào, nói: “Nha môn hôm qua nhận được thôn dân báo án, Quách gia thôn ngoài thành, đã xảy ra một việc lạ, ta hoài nghi là có yêu quỷ đang quấy phá, ngươi đi xem đi.”

Trừ Lý Mộ, thủ hạ của Triệu bộ đầu, mọi người đều ra ngoài tuần phố, Lý Mộ hỏi rõ phương hướng Quách gia thôn, một mình từ cửa thành phía đông đi ra, đi hướng Quách gia thôn.

Trước khi đi, hắn đã hỏi rõ, Quách gia thôn cũng chưa xuất hiện án mạng nào.

Hắn vừa mới vừa tới quận nha, những trọng án kia, Triệu bộ đầu cũng sẽ không giao cho hắn.

Quách gia thôn cách quận thành không gần, Lý Mộ dùng Thần Hành Phù, cũng tốn gần hai khắc thời gian.

Hắn tới Quách gia thôn, tìm một thôn dân hỏi rõ tình huống, gõ mở cửa sân một hộ gia đình.

Mở cửa là một nông phụ, khi nhìn thấy quần áo của Lý Mộ, trên mặt lộ ra nét vui mừng, nói: "Đại nhân ngài rốt cuộc đến rồi, mau cứu trượng phu ta đi!"

Lý Mộ đi vào sân, hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Nông phụ nói: "Trượng phu của ta không biết làm sao, mấy ngày nay, mỗi ngày buổi tối ra ngoài, ban ngày trở về, cắm đầu liền ngủ, gọi cũng không gọi tỉnh được."

Đây là biểu hiện dương khí không đủ, Lý Mộ nghĩ nghĩ, hỏi: "Trượng phu của ngươi ở nơi nào?"

Phụ nhân chỉ chỉ trong phòng, nói: "Hắn ban ngày cả một ngày đều ở nhà ngủ."

Lý Mộ đi vào trong phòng, nhìn thấy một nam tử ngửa mặt nằm ở trên giường, tiếng ngáy rung trời.

Hắn hốc mắt hãm sâu, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, ánh mắt Lý Mộ chợt lóe ánh sáng vàng, liền thấy trên thân người nọ dương khí cực độ thiếu thốn, bảy phách tuy đều trong cơ thể, nhưng đều ảm đạm không ánh sáng, không có tác dụng gì.

Ham ngủ khó tỉnh, đó là biểu hiện sau khi hai phách Phi Độc cùng Thi Cẩu mất đi tác dụng, Lý Mộ cũng từng trải qua.

Chẳng qua, hắn là vì bảy phách thiếu mất, mà nam nhân trên giường, là vì bị cái gì hút đi dương khí.

Đám yêu quỷ cấp thấp tâm thuật bất chính, nhưng lại không có can đảm hại tính mạng người ta, việc thích làm nhất, chính là hút dương khí người ta.

Phụ nhân nhìn Lý Mộ, lo lắng nói: "Đại nhân, vậy rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ "

Lý Mộ nhìn nam tử hôn mê bất tỉnh, nói: “Chờ sau khi hắn tỉnh, ngươi cái gì cũng đừng nói, cái gì cũng đừng hỏi, hắn buổi tối nếu lại ra ngoài, ta sẽ đi theo phía sau hắn.”

Làm bộ khoái, Lý Mộ từng cẩn thận nghiên cứu Đại Chu luật.

Hết chương 201.

Chương 202. Nữ yêu rừng trúc (2)

Luật pháp Đại Chu, đều là chỉ định cho con dân Đại Chu, nhưng đối với yêu quỷ tinh quái sinh hoạt ở cảnh nội Đại Chu, thậm chí với người tu hành, cũng làm ước thúc.

Đối với án nhỏ bình thường, ví dụ như vợ chồng Hoàng Thử, chỉ là trộm mấy con gà của thôn dân, triều đình cũng sẽ không dồn bọn họ vào chỗ chết, theo luật pháp, bồi thường gấp đôi là được.

Mà đối với yêu tà quỷ vật hại mạng người, luật pháp không lưu tình chút nào, diệt cỏ tận gốc, thẳng đến bọn họ hồn phi phách tán mới bỏ qua.

Hút dương khí người ta tu hành, xen vào giữa hai thứ, tuy không dẫn tới cái chết, nhưng trừng phạt cũng không nhẹ, thấp nhất cũng sẽ phế bỏ mười năm đạo hạnh, các yêu vật đạo hạnh không sâu kia, có thể trực tiếp sẽ bị từ Hóa Hình đánh rớt Tố Thai, cần một lần nữa tu hành.

Lý Mộ về nha môn trước một chuyến, mang tình huống Quách gia thôn bẩm báo lên.

Triệu bộ đầu nghe vậy nói: “Buổi tối hôm nay, ta phái hai bộ khoái Ngưng Hồn cảnh đi cùng ngươi.”

“Không cần.” Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: “Thứ cần thông qua hút dương khí người ta tu hành, đạo hạnh sẽ không quá cao, một mình ta ứng phó được, nếu nhiều người, chỉ sợ sẽ rút dây động rừng.”

Triệu bộ đầu nhớ tới Lý Mộ biểu hiện ở trong ảo cảnh thứ ba, biết thực lực của hắn hẳn là không chỉ Ngưng Hồn, gật đầu nói: “Vậy ngươi tất cả cẩn thận, nếu như có gì không đúng, lập tức rút đi.”

Hắn đi vào trong phòng trực, lấy ra một lá bùa, đưa cho Lý Mộ, nói: “Bùa này cho ngươi, thời khắc mấu chốt, có thể bảo đảm ngươi đường lui không lo.”

Lý Mộ tiếp nhận lá bùa, phát hiện đây là một tấm Thần Hành Phù.

Nhưng linh lực ẩn chứa trong lá bùa này, hơn so với Thần Hành Phù Lý Mộ tự mình viết rất nhiều.

Bùa phẩm giai càng cao, uy lực càng lớn, loại Thần Hành Phù phẩm giai này, chỉ sợ thấp nhất cũng là ra từ tay tu sĩ Thần Thông cảnh, tốc độ cực hạn có thể phát huy ra cũng sẽ tăng lên rất nhiều.

Có bùa này, cho dù là gặp yêu quỷ trung tam cảnh, cũng có thể thoải mái rút đi.

Loại bùa phẩm giai này, giá trị xa xỉ, quận nha quả nhiên giàu nứt đố đổ vách, bùa huyền giai, cũng có thể trang bị cho bộ khoái bình thường khi làm nhiệm vụ.

Lý Mộ từng hỏi nông phụ kia, chồng cô, buổi tối mỗi ngày, sẽ ở trước khi trời tối ra ngoài, bây giờ cách lúc trời tối còn sớm, Lý Mộ cũng không vội mà đi.

Hắn tới một căn phòng chất đầy sách của quận nha, từ trên giá sách lấy ra một quyển sách, ngồi xuống bắt đầu đọc.

Mặc kệ là huyện nha hay quận nha, đều có tàng thư các tồn tại.

Sách trong đó, là chuẩn bị cho người tu hành trong nha môn, người tu hành của quận nha, không có tông môn, tu hành dựa vào đều là tài nguyên triều đình cung cấp.

Những sách này chủng loại rất tạp, bùa, đan dược, trận pháp, cùng với các loại đạo thư không chính thống đều có, tuy đều là sách cơ sở, không có khả năng chạm đến cơ yếu trung tâm của Phù Lục phái, Đan Đỉnh phái, Linh Trận phái, nhưng dùng cho người vừa mới bước vào tu hành mở rộng kiến thức, vậy là đủ rồi.

Lý Mộ đọc sách ai đến cũng không từ chối, mặc kệ là sách không chính thống bao nhiêu, cũng không quản bây giờ có thể dùng đến hay không, hắn đều không bắt bẻ.

Thiên Huyễn Thượng Nhân dạy Lý Mộ, không chỉ có cẩn thận, đừng dễ dàng tin tưởng người khác, còn dạy Lý Mộ đạo lý đọc sách nhiều nhất định không sai.

Buổi chiều, Lý Mộ rời huyện nha, về nhà trước một chuyến.

Liễu Hàm Yên đang chuẩn bị ra ngoài mua đồ ăn, hỏi: "Hôm nay ta nấu cơm, ngươi muốn ăn cái gì?"

Lý Mộ nói: "Hôm nay có vụ án phải làm, ăn cơm không cần chờ ta."

Bước chân của Liễu Hàm Yên dừng một chút, hỏi: "Vậy đêm còn trở về không?"

Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói: "Hẳn là sẽ trở về."

Lý Mộ về nhà thay một bộ thường phục, sau khi nói một tiếng với Liễu Hàm Yên, liền trực tiếp rời khỏi.

Vãn Vãn từ trong sân bên trong chạy ra, nói: "Tiểu thư, muội ra ngoài mua đồ ăn với người nha."

"Thôi, không mua nữa." Liễu Hàm Yên buông giỏ trúc, nói: "Hôm qua còn còn lại không ít đồ ăn, làm nóng lên, ăn tạm đi."

Quách gia thôn.

Sau khi mặt trời biến mất từ phía tây, sắc trời dần dần tối đi.

Một bóng người lén lút từ trong thôn đi ra, khi đi đến cửa thôn, nhìn trái nhìn phải, thấy không có ai đi theo, mới yên tâm bước nhanh rời khỏi.

Một bóng người khác, từ trên cây hòe cửa thôn, nhẹ nhàng đáp xuống, chính là Lý Mộ chờ đã lâu.

Trên người Lý Mộ dán một tấm Chướng Nhãn Phù, đi theo phía sau nam nhân kia, hướng trên núi đi đến.

Chướng Nhãn Phù chỉ có thể che giấu hình thể, lừa gạt mắt người thường, rất dễ dàng bị người tu hành cảm ứng được khí tức, nhưng dùng để theo dõi một phàm nhân, vậy là đủ rồi.

Lý Mộ theo gã đi vào một rừng trúc, ở sâu trong rừng trúc, ẩn giấu một gian nhà trúc.

Nam nhân kia đi đến trước nhà trúc, đẩy cửa mà vào, cười dâm nói: "Tiểu nương tử, ta lại tới rồi."

Ánh mắt Lý Mộ chợt lóe ánh sáng vàng, nhìn thấy phía trên nhà trúc kia tràn ngập yêu khí nhàn nhạt.

Yêu khí này tuy không thanh thuần như Tiểu Bạch, nhưng cũng không tính là không sạch sẽ, nói rõ yêu này không phải lấy nhân loại làm thức ăn, nhìn từ trình độ yêu khí, hẳn là yêu vật hóa hình.

Lý Mộ lại thi triển Thiên Nhãn Thông, chồng chất với ánh vàng trong mắt, ánh mắt xuyên thấu qua nhà trúc, thấy được hai cái bóng trong phòng.

Một trong số đó, là tên nam tử kia, hắn nằm ngang ở trên mặt đất, từng tia khí trắng, từ trong hơi thở của hắn chậm rãi bay ra, bị một cái bóng khác hút vào trong cơ thể.

Nhìn từ động tác nam tử kia nằm ở trên mặt đất, thân thể run rẩy, gã hẳn là trầm mê ở trong ảo cảnh.

Yêu vật này, thông qua ảo cảnh, mê hoặc tâm trí người này, nhân cơ hội hấp thụ dương khí của gã tu hành.

Yêu vật Hóa Hình, Lý Mộ nếu không dùng lôi pháp, rất khó chiến thắng.

Nhưng sử dụng lôi pháp, lại sẽ làm nó hóa thành tro bụi, như vậy, nha môn nơi đó, liền không có gì để bàn giao. Huống chi, lấy hành vi của nó, mặc dù có tội, lại tội không đến mức chết.

Lý Mộ nghĩ nghĩ, bỗng nhiên sinh ra một kế, để lại Bạch Ất trong rừng trúc, chậm rãi đi về phía nhà trúc.

Trong nhà trúc, một nữ tử mặc váy xanh biếc, đang hấp thu dương khí của nam tử kia trên mặt đất, bỗng nhiên biến sắc, ánh mắt nhìn phía cửa.

Cửa căn nhà trúc truyền đến một đợt tiếng bước chân rất nhỏ.

Một người trẻ tuổi đẩy ra cửa nhà trúc, nói: “Quách lớn mật, ta nói ngươi mấy ngày nay lén lút chạy ra, là đang làm chuyện xấu gì, thì ra là ở trong núi nuôi một nữ nhân, ngươi nếu không cho ta chút chỗ tốt, ta trở về nói cho nương tử nhà ngươi, nàng sẽ trực tiếp đánh gãy chân của ngươi.”

Nữ tử váy màu xanh lục nghe vậy, vẻ mặt dịu đi, trên mặt lộ ra nụ cười quyến rũ, bước sen nhẹ nhàng, sau khi đóng lại cửa

nhà trúc, cười yêu kiều nói: “Công tử đừng mà, ngươi muốn chỗ tốt gì, ta cho ngươi là được.”

Hết chương 202.

Chương 203. Thanh xà

Lúc nàng nói chuyện, trong miệng phun ra một làn sương mù màu hồng, người trẻ tuổi sau khi hít vào sương mù, vẻ mặt dần dần mê ly.

Hắn si ngốc nhìn nữ tử váy màu xanh lục, lẩm bẩm: “Ta muốn ngươi.”

Nữ tử váy màu xanh lục phất ống tay áo, nam tử nằm ở trên mặt đất bay đến góc nhà trúc, ngất đi, nàng đặt một tay lên ngực người trẻ tuổi, thân thể uốn éo, nói: “Công tử, ngươi thật hư.”

Người trẻ tuổi vẻ mặt dại ra, nàng từng bước một đỡ hắn đến bên giường, đánh giá bộ dáng của hắn, nhỏ giọng nói: “Bộ dáng còn rất tuấn tú, cũng có chút không nỡ.”

Nàng nhẹ nhàng đè người trẻ tuổi ở trên giường, bản thân cũng leo lên giường, ở bên người hắn không ngừng vặn vẹo, từng tia khí trắng, từ trên thân người trẻ tuổi bay ra, bị nàng hút vào thân thể.

Một lát sau, động tác của nữ tử váy màu xanh lục dừng lại, trên mặt lộ ra nét nghi hoặc.

Người trẻ tuổi sau khi đi vào, tuy dương khí trong cơ thể rất thịnh, nhưng nàng mất sức thật lớn, cũng mới hút được một chút, ngược lại là trong cơ thể của mình, tựa như có cái gì bị rút sạch.

Điều này làm đầu của nàng choáng váng một trận, hai chân như nhũn ra, vô lực ngã về trên giường.

Nàng đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Lý Mộ, chấn động nói: “Ngươi, ngươi không phải…”

Tay trái Lý Mộ bấm tay niệm chú, ngoài phòng chợt lóe ánh sáng trắng, Bạch Ất kiếm từ bên ngoài bay tới, bị hắn nắm trong tay, Lý Mộ kiếm chỉ nữ tử kia, lạnh lùng nói: “Yêu nghiệt lớn mật, ta liếc một cái đã nhìn ra ngươi không phải người!”

Lúc sớm ở bên ngoài, Lý Mộ đã nhìn ra, bản thể nữ tử này, chính là một con rắn xanh.

Nam tử Quách gia thôn dương khí liên tiếp bị hút, chính là con xà yêu Hóa Hình này đang quấy phá.

Nữ tử bị Bạch Ất chỉ vào, trên mặt lộ ra nét cực kỳ tức giận, cả giận nói: “Chết tiệt, ngươi là người tu hành!”

Lý Mộ lạnh lùng nói: “Ngươi không đi chính đạo, nên dự đoán được sẽ có một ngày như vậy!”

Nữ tử váy màu xanh lục hừ lạnh một tiếng: “Vậy xem của ngươi bản lãnh!”

Nàng vừa dứt lời, bỗng nhiên bỗng dưng mất đi bóng dáng, trên giường chỉ để lại một bộ quần áo màu xanh lục.

“Chạy đi đâu!”

Lý Mộ từ trên giường nhảy xuống, tay cầm Bạch Ất, đuổi về phía một cái bóng màu xanh nhanh chóng chạy trốn tới cửa.

Bản thể của xà yêu này, chính là một con rắn xanh dài hơn một trượng, trên người che kín vảy nhỏ mà dày, Lý Mộ vừa mới đuổi theo ra khỏi nhà trúc, bên tai liền vang lên một tiếng xé gió.

Một bóng đen bổ vào đầu.

Lý Mộ vươn cánh tay đón đỡ, thân thể lùi lại mấy bước, mới đứng vững thân hình.

Dù vậy, trên cánh tay hắn, vẫn là một mảng tê dại.

Yêu vật lợi hại nhất, là thân thể chúng nó, nếu không phải Lý Mộ kiêm tu phật đạo, thân thể lại được Huyền Độ cùng phương trượng chùa Kim Sơn trước sau rèn luyện hai lần, xà yêu kia vừa rồi quật đuôi một cái, có thể khiến Lý Mộ gãy cánh tay.

Nhưng, vừa rồi chính diện đối đầu, cũng khiến Lý Mộ đối với lực lượng thân thể hắn có nhận biết rõ ràng.

Một đòn vừa rồi, xà yêu này tuy hơi chiếm thượng phong, nhưng cái đuôi nó cũng đang run nhè nhẹ, nói lên cường độ

thân thể Lý Mộ, đã không kém yêu thân của nó bao nhiêu.

Lý Mộ dứt khoát thu Bạch Ất, hắn muốn bằng vào thân thể đánh phục xà yêu Hóa Hình này.

Huyền Độ lúc đó dũng mãnh, Lý Mộ ký ức hãy còn mới mẻ.

Xà yêu một đòn chưa tạo ra hiệu quả, lấy đuôi làm dùi, hướng ngực Lý Mộ đâm tới.

Lý Mộ ra tay như tia chớp, bắt lấy cái đuôi nó, dùng sức vung, xà yêu bị hắn ném ra ngoài, nện thật mạnh ở trên một thân cây.

Thân thể xà yêu kia mơ hồ phát đau, trong lòng cũng âm thầm chấn động, thân thể người tu hành nhân loại này, so với yêu vật bọn nó cũng không kém bao nhiêu.

Nó quấn quanh ở trên cây, thanh âm tức giận nói: "Người tu hành nhân loại chết tiệt, ta và ngươi không oán không thù, ngươi vì sao cứ phải đối đầu với ta!"

Lý Mộ nói: "Ngươi hút dương khí con người tu luyện, đã xúc phạm luật pháp, thành thật theo ta về nha môn chịu phạt, còn có thể bảo vệ tính mạng ngươi."

"Đừng hòng!"

Xà yêu hừ lạnh một tiếng: "Vào nha môn các ngươi, ta còn có đường sống sao, rút hồn luyện phách, lấy mật rắn, ăn thịt rắn, không phải chuyện nhân loại các ngươi thích làm nhất?"

Lý Mộ nói: "Vậy phải xem bản lĩnh rồi!"

Xà yêu thè lưỡi rắn trong miệng, mượn lực cái cây, thân thể hướng Lý Mộ bổ nhào đến, nhanh tới mức Lý Mộ chỉ có thể nhìn thấy một tàn ảnh.

Lý Mộ hai tay nắm đấm, chợt hướng phía trước đánh ra, vừa lúc nện ở trên đầu nó, phát ra một tiếng vang nặng nề.

Lý Mộ nắm tay phát tê, xà yêu thì bị đập bay ra, thân thể giãy giụa vài cái, vẫn chưa thể bò dậy.

Nó chấn động bởi khí lực cùng thân thể của Lý Mộ, nhịn xuống đau đớn cùng mê muội, nghiến răng nói: “Nếu không phải ngươi hút khô khí lực của ta, ngươi căn bản không phải đối thủ của ta!”

Đoàng!

Một tia sét màu trắng, mang một khối đất bên cạnh nó đánh ra một cái hố đất.

Xà yêu hai mắt trợn lên, nàng từ trong tia sét màu trắng này, cảm nhận được nguy cơ sinh tử mãnh liệt.

Một tia sét này nếu đánh ở trên thân thể của nàng, thân thể của nàng nhất định sẽ hóa thành tro bụi, ngay cả linh hồn cũng rất khó chạy thoát.

Lý Mộ thấy xà yêu này bị dọa đứng ở tại chỗ, cũng không tiếp tục bức bách, nói: “Chúng ta đánh cuộc như thế nào, nếu ngươi cược thắng, ta thả ngươi đi, nếu ngươi thua cuộc, liền thành thành thật thật theo ta về quận nha, tiếp nhận luật pháp chế tài, nhưng ta có thể cam đoan, tội ngươi phạm, không đến mức chết.”

Vừa rồi một tia sét đó đã chứng minh, người này có năng lực giết nàng, người là dao thớt, ta là thịt rắn, nàng không có cơ hội lựa chọn.

Nàng quấn người dựng dậy, hỏi: “Đánh cược gì?”

Lý Mộ nói: “Cược ngươi có thể loạn định lực của ta hay không, ngươi nếu có thể loạn định lực ta, ta thả ngươi rời khỏi.”

Thanh xà yêu do dự một lát, nói: “Ngươi chờ ta mặc quần áo.”

Nàng trườn vào trong nhà trúc, khi đi ra, đã hóa thành hình người, mặc cái váy màu xanh biếc kia.

Nàng đi đến bên người Lý Mộ, ánh mắt bảy phần sợ hãi, ba phần nghi hoặc đánh giá hắn.

Nhưng rất nhanh, nàng liền hừ nhẹ một tiếng, nam nhân bình thường, ở dưới mị công của nàng khiêu khích, là không

có khả năng giữ được định lực.

Lý Mộ đứng ở nơi đó, xà yêu kia hạ thân hiện nguyên hình, nhẹ nhàng quấn quanh hai chân Lý Mộ, ôm cổ hắn, từ bên cạnh ghé sát vào bên tai hắn, nhẹ nhàng thở ra, nói: “Một mình tu hành nhàm chán bao nhiêu, không bằng, để chúng ta đến làm một ít chuyện vui vẻ hơn đi.”

Miệng nàng nói như vậy, trong lòng lại nghĩ, muốn trực tiếp hiện nguyên hình, một hơi nuốt chửng hắn cho xong hay không.

Suy nghĩ này chỉ chợt lóe ở trong lòng, đã bị nàng trực tiếp phủ nhận.

Thứ nhất, nàng còn chưa từng ăn thịt người, thứ hai, đạo hạnh người này, nàng nhìn không thấu chút nào cả, chỉ sợ còn chưa chờ nàng đi hành động, đã chết ở dưới tay của hắn.

Hết chương 203.

Chương 204. Hai

Huống hồ, người tu hành nhân loại này tuy đáng giận, nhưng bộ dạng rất tuấn tú, nếu có thể chế phục hắn, mỗi ngày hút dương khí của hắn tu hành, lấy không hết dùng không kiệt, chẳng phải là phương thức tu hành tốt hơn.

Dưới tiếp xúc gần gũi như thế, Lý Mộ tim đập như thường, tâm tình xà yêu này lại loạn hẳn lên

Nàng hút dương khí con người, từ trước tới giờ đều là thông qua ảo cảnh, từng khi nào dùng thân thể của mình làm mồi.

Khí chất dương cương đập vào mặt, thuộc về nam nhân này, khiến nàng trong lúc nhất thời có chút tâm viên ý mã, ngay cả thân thể cũng mềm nhũn, không có sức quấn lấy Lý Mộ nữa.

Rất nhanh, nàng liền ý thức được, trong thân thể của nàng, quả thực có lực lượng cuồn cuộn không ngừng trào ra.

Nàng lập tức buông Lý Mộ ra, hoảng sợ nói: “Ngươi đã làm cái gì đối với ta!”

Lý Mộ chậm rãi mở mắt, nhẹ nhàng thở ra.

Không ngờ được có một ngày, hắn vẫn lưu lạc đến mức cần dựa vào thân thể tu hành.

Con xà yêu Hóa Hình này cung cấp dục tình, so với hai nữ quỷ kia cùng Liễu Hàm Yên cộng lại còn nhiều hơn, thu thập bảy loại tình cảm, quả nhiên là đạo hạnh càng cao càng hữu dụng.

“Ngươi thua rồi.” Ánh mắt Lý Mộ nhìn về phía nàng, hướng về xà yêu đi đến, nói: “Theo ta về quận nha đi.”

Hắn đi vài bước, bước chân bỗng khựng lại, ngẩng đầu nhìn bên ngoài rừng trúc.

Nơi đó có một luồng yêu khí cường đại phóng lên trời, đang hướng trong rừng trúc nhanh chóng tới gần.

Luồng yêu khí đó, so với con rắn xanh này cường đại hơn rất nhiều, nhất định là yêu vật trung tam cảnh đã ngưng tụ

thành yêu đan.

Thanh xà cũng cảm nhận được luồng yêu khí này, trên mặt hiện ra nét vui mừng, lớn tiếng nói: “Tỷ tỷ, cứu ta!”

Cảm nhận được yêu khí cường đại đó, Lý Mộ mặc kệ con rắn xanh này, không chút do dự lấy ra tấm Thần Hành Phù kia, lao vào nhà trúc, xách thân thể nam nhân kia, từ một phương hướng khác, cấp tốc chạy khỏi rừng trúc

Lấy thực lực hắn bây giờ, đánh với thanh xà thời kì toàn thịnh, không mượn dùng Cửu Tự Chân Ngôn, cũng không phải đối thủ, nếu không phải nàng ngay từ đầu bị Lý Mộ hút không ít dục tình, trong giao thủ sau đó, Lý Mộ cũng rất khó chiếm được tiện nghi.

Nếu là gặp yêu vật ngưng đan, hắn trừ chạy, không có con đường thứ hai.

Bóng người Lý Mộ nhanh chóng biến mất, một bóng trắng từ ngoài rừng trúc đạp không mà đến, đáp ở bên cạnh thanh xà kia.

Thanh xà ngẩng đầu nhìn nàng, chỉ phương hướng Lý Mộ rời đi, nghiến răng nói: “Tỷ tỷ, mau đi mang người tu hành nhân loại kia bắt về!”

Nữ tử áo trắng nhìn thanh xà xụi lơ dưới đất, hừ nhẹ một tiếng, nói: “Đừng cho rằng ta không biết ngươi hút trộm dương khí nhân loại tu hành, ta lần này đi ra, chính là bắt ngươi trở về!”

Thanh xà từ trên đất bò dậy, nói: “Vậy ta bị nhân loại bắt nạt ngươi cũng không quản sao?”

Nữ tử áo trắng xách tai của nàng, nói: “Đó cũng là ngươi đáng đời, nếu bị quan phủ biết, ta xem ngươi trở về ăn nói với phụ thân như thế nào!”

Nghĩ đến tên người tu hành nhân loại vừa rồi, hình như chính là quan phủ, trong lòng thanh xà lộp bộp một cái, ở mặt ngoài vẫn không phục nói: “Ngươi không lâu trước đó không phải trộm đi ra ngoài, sao chỉ nói ta, không nói chính ngươi?”

“Còn dám tranh luận, xem ta trở về thu thập ngươi như thế nào!” Nữ tử áo trắng trừng mắt nhìn nàng một cái, cuốn lên một trận yêu phong, mang theo thanh xà, rất nhanh đã biến mất ở trong rừng trúc.

Dưới núi, Lý Mộ mang theo nam nhân hôn mê kia, ở trên sơn đạo đi vội, bên tai chỉ có tiếng gió vù vù.

Tốc độ Thần Hành Phù này vượt qua hắn dự tính xa xa, con yêu vật ngưng đan kia cũng không theo kịp.

Lý Mộ không biết yêu vật đó cùng thanh xà có quan hệ hay không, nhưng khẳng định không quan hệ với hắn, nhỡ đâu nó có ác ý, đợi nó đuổi tới, mình có thể không có cơ hội thoát đi nữa.

Cẩn thận cẩn thận, đánh thắng được thì đánh, đánh không lại thì chạy, là chuẩn tắc số một của làm việc.

Nếu không phải thủ đoạn của hắn đều không thể dễ dàng xuất hiện trước người ta, Lý Mộ như thế nào cũng phải tìm thêm mấy trợ thủ.

Đến Quách gia thôn, Lý Mộ lướt qua tường sân một nhà, ném nam tử đó vào trong sân.

Người phụ nữ kia vội vàng chạy ra, kinh hoảng nói: “Đại nhân, đây là làm sao vậy?”

Lý Mộ nhìn thoáng qua nam nhân nằm ở trên mặt đất, nói: “Hắn bị yêu vật mê tâm trí, buổi tối mỗi ngày chạy ra cho yêu vật đó hút dương khí, mới sẽ ban ngày ham ngủ khó tỉnh, chỉ cần ngươi coi chừng hắn, không cho hắn ra ngoài nữa, loại chuyện này sẽ không xảy ra nữa.”

Phụ nhân kia thấp thỏm nói: “Yêu vật kia sẽ tìm tới hay không?”

Lý Mộ xua tay, nói: “Sẽ không, ngươi trông kỹ nam nhân nhà mình là được.”

Lá gan con xà yêu kia hiển nhiên chưa lớn như vậy, nếu không, nàng chính là lấy nhân loại làm thức ăn, hoặc là đi chung quanh dụ dỗ nam tử, mà không phải ôm cây đợi thỏ trong căn nhà trúc kia.

Xét đến cùng, vẫn là nam nhân này tự mình không ngăn được dụ hoặc, mới cho yêu vật này cơ hội có thể thừa dịp.

"Đa tạ đại nhân." Phụ nhân cúi xuống, vác nam nhân trên vai, nói: "Ta mang hắn trói ở nhà, hắn nếu dám chạy ra, ta liền đánh gãy chân hắn!"

Lý Mộ rời khỏi Quách gia thôn, mang Thần Hành Phù trên đùi đổi thành bùa cấp thấp tự mình vẽ.

Lá bùa cấp cao này, tốc độ so với hắn vẽ không biết nhanh hơn bao nhiêu, thời khắc mấu chốt có thể dùng để giữ mạng, đợi tới thời khắc nguy cấp lại dùng.

Hắn đầu tiên là trở về nha môn, mang chuyện thanh xà yêu báo cho bộ đầu trực ban đêm.

Lý Mộ chỉ là một tiểu bộ khoái mới vào Ngưng Hồn, liên lụy đến chuyện yêu vật Hóa Hình, hắn liền không có tư cách xử lý, huống chi là yêu tu trung tam cảnh giới kết thành yêu đan, nha môn tự sẽ phái người lợi hại hơn điều tra.

Thanh xà kia tuy chưa bắt được, nhưng dục tình của nàng, lại bị Lý Mộ hút sướng.

Loại yêu vật đạo hạnh này, lực lượng cảm xúc phi thường khổng lồ, nếu là nữ tử bình thường, Lý Mộ có thể phải hít hơn một ngàn vị, mới có khả năng ngưng phách, nhưng nếu là mỗi ngày hút con thanh xà kia một lần, chỉ sợ không đến một tháng, dục tình của hắn đã có thể viên mãn.

Vừa rồi thật ra không nên đánh cược với thanh xà kia, nên trực tiếp mang nàng bắt về, mỗi ngày hút dục tình giúp hắn tu hành.

Theo dõi họ Quách kia thật lâu, lại cùng thanh xà đại chiến một phen, còn phải về nha môn bẩm báo, hắn về nhà, đã là giờ Tý, Liễu Hàm Yên các nàng đã ngủ.

Lý Mộ buổi chiều chưa kịp ăn cơm, chuẩn bị nấu bát mỳ cho mình, vừa mới đi đến trong sân, Liễu Hàm Yên liền xách đèn lồng, từ trong sân đi ra.

Lý Mộ kinh ngạc nói: "Ngươi sao còn chưa ngủ?"

Liễu Hàm Yên ngáp một cái, nói: “Có chút đói, ngủ không được, ta muốn nấu bát mỳ ăn, ngươi muốn cùng không?”

Lý Mộ nói: “Vậy thuận tiện giúp ta cũng nấu một bát đi.”

Hết chương 204.

Chương 205. Thiên Huyễn Ma Công (1)

Rất nhanh, Liễu Hàm Yên đã nấu xong hai bát mỳ chay canh suông, hai người ăn ở trong phòng Lý Mộ.

Trừ mấy cây rau xanh làm đẹp, trong bát Lý Mộ còn có hai quả trứng chần nước sôi, cơn thèm ăn của hắn tăng vọt, hai ba miếng ăn xong mỳ, ngay cả canh cũng uống sạch sẽ, khi buông bát, nhìn thấy Liễu Hàm Yên còn chưa động vào mỳ trong bát.

Hắn ngẩn ra một phen, hỏi: "Ngươi sao không ăn?"

Liễu Hàm Yên một tay chống cằm, nói: "Bỗng nhiên lại không đói nữa, ngươi nếu còn có thể ăn được, thì mang của ta cũng ăn đi."

Lý Mộ nhìn nhìn nàng, bưng lên mỳ trước mặt nàng, Liễu Hàm Yên tựa như thấy được bỗng nhiên cầm lấy cổ tay hắn, vén tay áo, hỏi: "Tay ngươi làm sao vậy?"

Lý Mộ cúi đầu nhìn nhìn, phát hiện trên cổ tay hắn có một vết xanh tím, hẳn là vừa rồi bị thanh xà kia dùng cái đuôi quật.

Thân thể hắn tuy cũng rất mạnh, nhưng xét cho cùng vẫn là không thể so sánh với yêu vật.

Hắn vừa cúi đầu ăn mỳ, vừa nói: "Buổi tối ra ngoài phá án, tra tới trên người một yêu vật, thời điểm chiến đấu với cô ta bị thương."

"Sao không cẩn thận như vậy" Liễu Hàm Yên nhíu mày, nói: "Làn da vốn trắng trẻo nõn nà, biến thành như vậy khó coi bao nhiêu, ta đi lấy rượu thuốc "

Thân thể Lý Mộ kiên cường dẻo dai, sức khôi phục cũng kinh người, loại sưng bầm trình độ này, nhiều nhất hai ngày có thể tự mình tiêu trừ, nhưng Liễu Hàm Yên cứ đòi giúp hắn bôi rượu thuốc, Lý Mộ có lý do hoài nghi, nàng có phải chỉ là muốn mượn cơ hội này, sờ mình một chút hay không.

Nhưng một lần này, hắn cũng chưa ở trên người Liễu Hàm Yên phát hiện dục tình.

Lý Mộ rất nhanh ăn xong bát mỳ thứ hai, Liễu Hàm Yên thu dọn bát đũa, hỏi: “Buổi tối hôm nay còn tu hành không?”

Lý Mộ nói: “Ta thế nào cũng được, xem ngươi.”

Liễu Hàm Yên thu hồi bát đi ra ngoài, rất nhanh lại đi vào, cởi giày, ngồi xếp bằng ở trên giường.

Lý Mộ cũng lên giường, ngồi đối mặt với nàng, bắt đầu song tu thông thường.

Liễu Hàm Yên nhắm mắt, bỗng nhiên nói: “Ngươi nếu muốn hút cảm xúc của ta thì hút đi, dù sao chỉ cần muốn song tu cùng ngươi sẽ có dục tình, ngươi mỗi ngày hấp thu một chút, rồi sẽ có lúc có thể ngưng phách.”

So sánh với dục vọng của thanh xà, chút dục tình này của Liễu Hàm Yên ít đến đáng thương, Lý Mộ lắc đầu nói: “Không cần, ta về sau tìm cơ hội từ trên thân người khác hít đi “

“Ngươi muốn hút ai?” Liễu Hàm Yên lập tức mở to mắt, hỏi: “Ngươi có phải còn muốn cưới mấy lão bà hay không?”

Lý Mộ nhìn Liễu Hàm Yên, hỏi: “Làm sao vậy?”

Lý Tứ từng dạy hắn, theo đuổi nữ tử, không thể một mặt đuổi cùng giết tận, như vậy sẽ chỉ giảm bớt lợi thế của mình ở trong lòng nàng.

Thời điểm thích hợp, cũng phải lúc nóng lúc lạnh, như gần như xa, để nàng sinh ra cảm giác nguy cơ cùng cảm giác gấp gáp.

Dù sao hai người đến bây giờ cũng chưa xác định bất cứ quan hệ nào, Lý Mộ theo pháp luật hưởng quyền tự do cưới lão bà.

Liễu Hàm Yên hiển nhiên cũng ý thức được, Lý Mộ chỉ là khách trọ kiêm đồng bạn song tu của nàng, nàng tựa như không quản được chuyện hắn tương lai muốn cưới mấy lão bà.

Nàng nghĩ nghĩ, giải thích: “Ta là hỏi cho Vãn Vãn, nó thích ngươi bao nhiêu, ngươi cũng không phải không biết, ngươi như vậy, nó sẽ rất đau lòng.”

Muốn cho Liễu Hàm Yên sinh ra cảm giác nguy cơ, nhưng cũng không thể quá phận, Lý Mộ nói: “Ta trước mắt chỉ muốn cưới một.”

Trong lòng Liễu Hàm Yên có chút hài lòng, nhưng rất nhanh liền ý thức được, cái này tựa như cũng không phải đáp án tốt nhất.

Nếu Lý Mộ thật sự muốn cưới nàng, vậy Vãn Vãn làm sao bây giờ?

Trước hết thích Lý Mộ là Vãn Vãn, nếu bị nàng đoạt, Vãn Vãn sẽ đau lòng bao nhiêu?

Nàng không thể để Vãn Vãn đau lòng, sau khi cẩn thận nghĩ nghĩ, nhìn Lý Mộ, nói: “Ta nghĩ, nếu ngươi muốn cưới hai người, Vãn Vãn cũng có thể tiếp nhận.”

Lý Mộ nhìn Liễu Hàm Yên, tựa như hiểu ý tứ của nàng.

Tuy nàng ngoài miệng cũng chưa nói, nhưng thật ra Lý Mộ và nàng đều rất rõ.

Hai người bọn họ cả đời này, hẳn là không rời nhau được.

Liễu Hàm Yên vừa rồi câu nói kia ý tứ là, nếu hắn về sau muốn cưới hai, nàng cũng có thể tiếp nhận.

Vãn Vãn là nha hoàn thông phòng, hẳn là không thể tính là một danh ngạch.

Nàng là ám chỉ Tiểu Bạch?

Tiểu Bạch đã không nhà để về, sau khi hóa hình, khẳng định còn có thể ở lại bên người Lý Mộ báo ân, nhưng nàng vừa rồi nói là người, mà Tiểu Bạch là yêu, hiển nhiên cũng không thể tính

Chẳng lẽ, nàng ám chỉ là Lý Thanh?

Đến quận thành chỉ mấy ngày, Lý Mộ có thể nói thu hoạch rất dày.

Vốn tưởng hai phách cuối cùng, cần ngày sau gặp được thời cơ mới có thể ngưng tụ, không ngờ nhanh như vậy đã thu thập được dục tình tổng lượng không ít.

Càng quan trọng hơn, là hắn đã tìm được một con đường thu thập dục tình.

Vô luận là người, quỷ, hay yêu, chỉ cần các nàng ham thứ trên người Lý Mộ, dương khí, hồn phách, mỹ mạo, thân thể các thứ, đều sẽ sinh ra cảm xúc dục vọng.

Bây giờ nghĩ đến, ngày hôm qua không nên hút quá mức đối với thanh xà kia, bị nàng phát hiện.

Nếu hắn làm bộ như một người thường bị nàng mị hoặc, mỗi ngày cống hiến một chút dương khí, hấp thu một chút dục tình, nhiều nhất hai tháng, có thể tích lũy được đủ cảm xúc hắn ngưng phách.

Vẫn là qua loa rồi.

Sáng sớm tới nha môn, Triệu bộ đầu lại tự mình hỏi Lý Mộ tình huống cụ thể đêm qua, Lý Mộ mang chuyện thanh xà kia bẩm báo theo sự thật.

Triệu bộ đầu sầu lo nói: “Một hóa hình, một ngưng đan, cái này không dễ đối phó, hy vọng yêu vật ngưng đan kia đừng tạo ra nhiễu loạn gì nữa.”

Một lát sau, hắn đi sau nha môn một chuyến, lúc đi ra, trên tay đã có thêm một khối ngọc thạch.

Hắn đưa ngọc thạch cho Lý Mộ, nói: “Đây là linh ngọc, trong ngọc có linh khí, có thể trực tiếp dùng cho tu hành. Ngươi tuy chưa thể mang xà yêu đó về, nhưng từ trong tay ả cứu ra người dân kia, coi như là hoàn thành công việc, khối linh ngọc này là thưởng.”

Lý Thanh từng đề cập với Lý Mộ, trong quận nha, tài nguyên tu hành cực kỳ phong phú, có thể thông qua hoàn thành công việc, đạt được như là linh ngọc, bùa, đan dược, pháp bảo, thậm chí là thần thông bí pháp vân vân

Những thứ này, mới là nhân tố quan trọng nhất hấp dẫn một số người tu hành góp sức cho triều đình.

Không có tông môn, không có gia tộc cung cấp tài nguyên tu hành cho bọn họ, con đường này, hầu như là một phương

pháp duy nhất có thể liên tục ổn định, hơn nữa ở trong phạm vi luật pháp cho phép, thu hoạch tài nguyên tu hành.

Linh ngọc là một loại ngọc thạch bên trong chứa linh khí, cũng là tài nguyên tu hành bình thường nhất, cơ sở nhất.

Chúng nó vốn chỉ là ngọc thạch bình thường, bởi vì đặc tính có thể chứa đựng linh khí của nó, nếu là ở nơi linh khí sung túc, tích lũy tháng ngày, trong ngọc sẽ chứa đựng lượng lớn linh khí.

Hết chương 205.

Chương 206. Thiên Huyễn Ma Công (2)

Linh ngọc phẩm chất và thể tích khác nhau, ẩn chứa linh khí chênh lệch cũng cực lớn, linh ngọc trong tay Lý Mộ rất nhỏ, linh khí bên trong ẩn chứa, đại khái tương đương với hắn dẫn đường tu hành bảy tám ngày.

Loại công việc này, vừa có thể hấp thu được dục tình, vừa có thể đạt được tài nguyên tu hành, quả thực vẹn toàn đôi bên.

Sau khi hấp thu xong linh khí trong linh ngọc, Lý Mộ nhẹ nhàng bóp, ngọc thạch trong tay liền hóa thành bột mịn.

Hắn chưa đọc sách, tĩnh tọa ở trong phòng trực, dùng Sưu Hồn Phù để tìm tòi ký ức trong đầu.

Lần này hắn tìm kiếm, không phải ký ức của mình, mà là của Thiên Huyễn Thượng Nhân.

Lần trước Thiên Huyễn Thượng Nhân đoạt xá Lý Mộ thất bại, ý thức bị lực lượng thiên địa gạt bỏ, ký ức lại giữ lại ở trong cơ thể Lý Mộ.

Lúc ấy những ký ức đó, sau khi ở trong đầu Lý Mộ lóe trở lại một lát, rất nhanh đã tiêu tán, Lý Mộ cho rằng những ký ức đó hoàn toàn biến mất rồi, trong lúc vô ý sử dụng Sưu Hồn Phù mới phát hiện, những ký ức tiêu tán đó, thật ra còn lưu lại ở trong đầu hắn.

Khiến Lý Mộ ngạc nhiên lẫn vui mừng là, hắn thông qua Sưu Hồn Phù có thể nhìn thấy, không chỉ là ký ức mấy tháng đó Thiên Huyễn Thượng Nhân chiếm cứ thân thể lão Vương, còn có ký ức thuộc về Thiên Huyễn Thượng Nhân đích thực.

Thiên Huyễn Thượng Nhân là một trong mười đại trưởng lão Ma Tông, cường giả Động Huyền, ký ức của gã, so với tàng thư các của nha môn tác dụng đối với Lý Mộ còn lớn hơn nữa.

Tuy Lý Mộ trước mắt chỉ tìm kiếm được một bộ phận ký ức cực ít của gã, nhưng bộ phận nội dung này, lại khiến kiến thức của Lý Mộ cực kỳ mở rộng.

Thi Tông là một trong mười đại phần tông Ma Tông, Thiên Huyễn Thượng Nhân làm trưởng lão Thi Tông, phi thường am hiểu luyện chế thi thể.

Trương lão viên ngoại chết chưa tới nửa tháng, đã bị gã lấy bí pháp luyện thành khiêu cương có mấy chục năm đạo hạnh.

Sau đó, gã lại lấy Âm Dương Ngũ Hành Luyện Hồn Đại Trận, mang thực lực phi cương kia cưỡng ép tăng lên tới có thể so với Động Huyền, trực tiếp lừa gạt ba vị người tu hành Động Huyền của Phù Lục phái cùng huyền tông.

Bây giờ nghĩ đến, cũng khó trách gã quen thuộc như thế đối với tế đàn dưới vịnh Bích Thủy, đối với Thi Tông trưởng lão mà nói, loại dưỡng thi trận đó, chẳng qua là trò trẻ con.

Trong trí nhớ của gã, còn có rất nhiều ma đạo bí thuật tàn nhẫn tanh máu, trừ Âm Dương Ngũ Hành Luyện Hồn Trận, còn có Thập Bát Âm Ngục Đại Trận, Thập Quỷ Khốn Thần Trận vân vân các trận pháp tà đạo, đối với những thứ này, Lý Mộ chỉ là thô sơ giản lược đảo qua, cũng không tìm hiểu kỹ càng.

Thiên Huyễn Thượng Nhân tu hành "Thiên Huyễn Ma Công", có thể chế tạo ra phân hồn có toàn bộ ký ức của gã, thông qua đoạt xá thân thể người khác, đạt được cuộc sống mới, để đạt tới bất tử bất diệt, Lý Mộ tuy không tính tu tập loại công pháp ma đạo này, nhưng mặc kệ là pháp môn ma đạo hay chính đạo, có chút tính chung, là có thể tham khảo.

Hắn có thể tham khảo phương pháp phân hồn của Thiên Huyễn Ma Công, để lại một kỹ năng giữ mạng cho mình.

Ký ức cả đời Thiên Huyễn Thượng Nhân, Lý Mộ trong khoảng thời gian ngắn không có khả năng tất cả đều tiêu hóa hết, tìm tòi thời gian rất ngắn, đầu hắn đã có chút căng lên.

Khi hắn tháo Sưu Hồn Phù xuống, tính nghỉ ngơi một lát, một nha dịch từ bên ngoài đi vào, nói: "Lý Mộ, nơi này có thiệp mời của ngươi."

Lý Mộ tiếp nhận thiệp mời, mở ra xem qua, phát hiện là Từ chưởng quầy đưa tới.

Buổi tối hôm nay, hắn ở Từ phủ bày tiệc, mở tiệc chiêu đãi một ít bạn bè, cũng thuận tiện mời Lý Mộ, cảm tạ ân cứu mạng của Lý Mộ đối với Từ Hạo.

Lý Mộ còn chưa nghĩ ra có đi hay không, so sánh với sơn trân hải vị Từ phủ, hắn vẫn càng thích món ăn gia đình Liễu Hàm Yên làm.

Liễu Hàm Yên hai ngày gần đây tâm tình không tốt, kế hoạch xây dựng chi nhánh Vân Yên các tựa như cũng không thuận lợi.

Trương Sơn về huyện Dương Khâu chưa được mấy ngày, liền lại tới quận thành, hỗ trợ kế hoạch xây dựng Vân Yên các mới.

Trương huyện lệnh làm huyện lệnh Dương Khâu rất nhiều năm, tư cách và sự từng trải đã sớm đủ, trong chuyện Thiên Huyễn Thượng Nhân, tuy về sau mới biết chuyện, nhưng một trong mười đại trưởng lão Ma Tông, Thiên Huyễn Thượng Nhân chết, Dương Khâu huyện nha lập công lớn, hắn làm huyện lệnh, công lao tự nhiên cũng không nhỏ, mượn cơ hội này, được triều đình đề bạt cùng trọng dụng.

Trương Sơn sớm đã có ý từ chức, hôm nay Trương huyện lệnh rời khỏi, hắn cũng mượn cơ hội này, từ chức bộ khoái, tính giúp Liễu Hàm Yên ở quận thành xây dựng Vân Yên các mới, trong mười năm mua được nhà của mình.

Liễu Hàm Yên tuy rất có năng lực, nhưng lại là một nữ tử, ở trên một số chuyện nào đó, không thích hợp xuất đầu lộ diện.

Lý Mộ sau khi hỏi Trương Sơn biết, quận thành lợi ích nghề này, đã sớm bị các thương nhân lớn chia cắt xong rồi, cửa hàng mới muốn chặn ngang một chân, chia một ly canh, hầu như là chuyện không có khả năng.

Trương Sơn nhìn Lý Mộ, hỏi: “Cần nhờ Lý Tứ hỗ trợ hay không?”

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: “Không cần.”

Lý Tứ dù sao cũng là ở phủ quận thừa ăn cơm mềm, tuy quận thành không ai có thể bắt nạt được hắn, nhưng bảo hắn đi

ỷ thế hiếp người, cũng không quá thực tế.

Lý Mộ đi đến nội viện, Liễu Hàm Yên ngồi ở bên cạnh bàn đá, một tay chống má, khuôn mặt u sầu.

Lý Mộ đi đến đối diện nàng ngồi xuống, hỏi: "Ngươi tính làm sao bây giờ?"

Liễu Hàm Yên nói: "Hiệu sách, nhạc phường, diễn lâu những ngành nghề này, đã bị những người đó chiếm cứ chặt chẽ, hắt nước không lọt, thật sự không được, thì không mở chi nhánh nữa, dù sao huyện Dương Khâu bốn cửa hàng cũng đủ chúng ta tiêu cả đời."

"Không nghĩ những thứ này nữa." Nàng lắc lắc đầu, đứng lên, nói: "Ngươi muốn ăn gì, ta đi nấu cơm."

So với Từ phủ mời tiệc, Lý Mộ vẫn thích ăn ở nhà, hắn tùy tay ném thiệp mời ở trên bàn, nói: "Tùy tiện đi, ngươi làm cái gì ta ăn cái đó."

Ánh mắt Liễu Hàm Yên lơ đãng liếc một cái, thấy thiệp mời này rất tinh xảo đẹp đẽ, mở ra nhìn nhìn, kinh ngạc nói: "Từ gia sao có thể mời ngươi?"

Lý Mộ kinh ngạc nói: "Ngươi biết Từ gia?"

"Đương nhiên." Liễu Hàm Yên cầm thiệp mời, nói: "Bọn họ còn là nhà buôn khổng lồ của quận thành, nếu bọn họ đồng ý hỗ trợ, chuyện chi nhánh, căn bản không tính là gì."

Liễu Hàm Yên chờ mong nhìn Lý Mộ, hỏi: "Từ gia bày tiệc thế mà lại mời ngươi, còn là Từ chưởng quầy tự mình mời, ngươi và hắn rất quen thuộc sao?"

Lý Mộ gật gật đầu, nói: "Cũng chỉ từng gặp một lần thôi."

Nhìn thấy vẻ mặt của Liễu Hàm Yên, Lý Mộ liền biết bữa tiệc này là không tránh được rồi.

Lý Mộ và Từ chưởng quầy, tuy chỉ gặp mặt một lần, nhưng sau bữa tiệc, Lý Mộ chỉ là nhắc tới với ông, chuyện hắn có người bạn muốn ở quận thành mở cửa hàng, ông vẫn bày tỏ ra ý chiếu cố mãnh liệt.

Hết chương 206.

Chương 207. Lớn nhỏ (1)

Ở trên làm ăn, Từ gia không thể nghi ngờ là địa đầu xà của quận thành, chỉ dùng nửa ngày, ông đã giúp Vân Yên các đả thông tất cả quan hệ, thậm chí ngay cả địa chỉ cửa tiệm cũng hỗ trợ chọn xong rồi.

Cái này không thể nghi ngờ là đang nói cho mọi người, sau lưng Vân Yên các có Từ gia chống lưng, bất luận kẻ nào muốn có tâm tư lệch lạc gì, đều không thể không cân nhắc Từ gia.

Lý Mộ cũng không có đoán trước đến, hắn lúc trước nhấc tay chi lao, sẽ đổi lấy hôm nay Từ gia to lớn tương trợ.

Liễu Hàm Yên buổi sáng xem cửa hàng trở về, nhìn nhìn Lý Mộ, nói: “Cảm tạ “

Lý Mộ phất phất tay: “Người một nhà, không cần khách khí.”

Liễu Hàm Yên cũng không nhiều lời, nhìn thoáng qua phương hướng phòng ngủ Lý Mộ.

Lý Mộ đi vào phòng ngủ, Liễu Hàm Yên đi vào theo, thuận tiện đóng lại cửa phòng.

Vãn Vãn ôm Tiểu Bạch, đứng trước cửa vòm, lẩm bẩm: “Tiểu thư cùng công tử có lời gì, mỗi ngày phải nói ở trong phòng?”

Vài ngày sau đó, Liễu Hàm Yên bận cả ngày công việc khai trương cửa hàng, buổi tối liền đến phòng Lý Mộ song tu.

Từ lúc vừa tới quận thành mỗi ngày hai canh giờ, đến về sau, nàng dứt khoát cả đêm đều ở trong phòng Lý Mộ, trời sáng mới trở về.

Nàng thời gian tu hành so với Lý Mộ còn ít hơn, bây giờ lại đã ngưng tụ bốn phách, chỉ ít hơn Lý Mộ một phách, trong đó có một bộ phận là vì thuần âm chi thể, một bộ phận khác, là vì hai người song tu.

Sáng sớm, Lý Mộ mở mắt, Liễu Hàm Yên khoanh chân ngồi ở đối diện hắn, lông mi thật dài rung động, mắt cũng rất

nhanh mở ra.

Hai người khoanh chân ngồi đối diện, hai tay đặt trước người, gắt gao nắm nhau.

Ngay từ đầu song tu, bọn họ vẫn là hai bàn tay áp vào nhau, về sau Liễu Hàm Yên cảm thấy giơ hai tay quá mệt, liền đề nghị Lý Mộ đổi một tư thế.

Hai người đã thử rất nhiều tư thế, cuối cùng vẫn cảm thấy một loại này tối tiết kiệm sức nhất.

Lý Mộ phát hiện biến hóa vi diệu trên người Liễu Hàm Yên, kinh ngạc nói: "Ngươi luyện hóa phách thứ năm rồi?"

Liễu Hàm Yên hơi đắc ý, nói: "Ta bây giờ giống ngươi."

Lý Mộ thầm than, nàng là hoàn toàn thuần âm chi thể, dưới tình huống bình thường, tốc độ tu hành vốn đã nhanh hơn Lý Mộ một ít.

Hơn nữa nàng bảy phách đầy đủ, lại có Lý Mộ thu thập phách lực cho nàng, tiến cảnh có thể nói ngày đi ngàn dặm.

Trước mắt, dục tình cùng ái tính của chính hắn viên mãn xa xa không hẹn, Liễu Hàm Yên nhất định sẽ luyện hóa bảy phách sớm hơn so với hắn.

Nhưng, từ trước mắt mà nói, cũng là luyện hóa ngũ phách, pháp lực hai người lại chênh lệch khá xa, thật sự động thủ, Lý Mộ chấp nàng một tay, cũng có thể ở trong thời gian rất ngắn, khiến nàng nằm ở trên mặt đất cầu xin tha thứ.

Hắn duỗi người một phen, nói: "Hôm nay ngươi về nhà sớm một chút, ta dạy cho ngươi một chiêu đạo thuật."

"Đạo thuật?" Liễu Hàm Yên giật mình nói: "Không phải nói đạo thuật không thể truyền người ngoài sao?"

"Những đạo thuật tông môn chính đạo kia không thể ngoại truyền, đạo thuật của ta, không phải đến từ bọn họ." Lý Mộ giải thích một câu, lại nói: "Hơn nữa, ngươi cũng không phải người ngoài."

Trong lòng Liễu Hàm Yên hơi ngọt ngào, lại ma xui quỷ khiến hỏi: "Trừ ta, ngươi còn dạy cho ai?"

Lý Mộ ngẩn ra một phen, sau đó nhanh chóng xuống giường, nói: “Sắp muộn rồi, ta đi nha môn trước.”

Liễu Hàm Yên nhìn bóng người hắn nhanh chóng biến mất, trong lòng đã có đáp án.

Trong lòng nàng hiện ra bóng người một nữ tử, thở dài, trong lòng hơi ghen.

Sau đó nàng mới cảm nhận được một sự ghen tuông sâu hơn nữa.

Liễu Hàm Yên quay đầu nhìn về phía cửa, nhìn thấy Vãn Vãn đứng ở nơi đó, cầm trên tay đồ dùng rửa mặt của Lý Mộ, vẻ mặt trên khuôn mặt nhỏ rất phức tạp.

Trong lòng Liễu Hàm Yên không biết sao thấy hoảng hốt, lập tức giải thích: “Chúng ta chỉ là tu hành.”

Vãn Vãn đi vào, nói: “Muội biết, tiểu thư cũng thích công tử.”

“Nói bừa, ta sao có thể thích hắn.”

“Tiểu thư yên tâm, muội sẽ không tức giận.” Vãn Vãn đi đến bên giường, nhỏ giọng nói: “Nếu không có tiểu thư, muội đã sớm chết đói, mạng của muội là tiểu thư cứu, thứ của muội chính là thứ của tiểu thư.”

Liễu Hàm Yên xoa xoa đầu của nàng, bất đắc dĩ nói: “Ngươi sao lại ngốc như vậy.”

Trên khuôn mặt nhỏ của Vãn Vãn lộ ra nụ cười ngây thơ, “Muội muốn cùng tiểu thư, cùng công tử, vĩnh viễn bên nhau.”

Liễu Hàm Yên thở dài, nói: “Ngươi nha, nhất định là trước kia ăn chực, bị hắn trút thuốc rồi.”

Vãn Vãn bĩu môi nói: “Vậy tiểu thư nhất định cũng đã uống, công tử vừa mới rời khỏi, người đã đuổi tới nơi này, tiểu thư so với muội còn vội hơn.”

“Tiểu nha đầu, ngươi càng ngày càng không lớn không nhỏ!”

“Muội có lớn nhỏ, tiểu thư là lớn, muội là nhỏ.”

Lý Mộ ngay cả ăn sáng cũng chưa ăn, đã chuồn ra khỏi nhà.

Ngay cả Lý Thanh nữ tử đạm mạc như vậy, cũng sẽ bởi vì Lý Mộ truyền Thanh Tâm Quyết cho Liễu Hàm Yên mà tức giận, nếu là hắn nói cho Liễu Hàm Yên, "Lâm" tự quyết hắn truyền Lý Thanh trước mà không phải nàng, chỉ sợ nàng buổi tối hôm nay sẽ không sẽ lên giường của Lý Mộ.

Hắn tùy tiện ở trên đường mua hai cái bánh bao, sau khi lót dạ chút, tới nha môn.

Bởi vì khảo hạch nhập chức ưu tú, Lý Mộ ngày thường không cần vất vả tuần phố, gian phòng trực kia, đại bộ phận thời gian đều là một mình Lý Mộ.

Hắn vốn định cân nhắc ký ức Thiên Huyễn Thượng Nhân chút nữa, sau khi đi vào phòng trực, phát hiện Triệu bộ đầu cũng có mặt.

"Chào buổi sáng Triệu bộ đầu." Lý Mộ đi vào phòng trực, bắt chuyện cùng hắn.

Triệu bộ đầu đi tới, nói: "Không còn sớm nữa, ta là chuyên môn chờ ngươi."

Lý Mộ hỏi: "Lại có chuyện gì sao?"

Triệu bộ đầu gật gật đầu, nói: "Vốn chuyện này ta tính an bài người khác đi điều tra, nhưng vừa lúc ngươi tới quận nha, ta nghĩ, vẫn là ngươi đi thích hợp nhất."

Lý Mộ hỏi: "Công việc gì?"

Triệu bộ đầu nói: "Còn nhớ ngươi từng hỏi ta chuyện Sở Giang Vương chứ?"

Lý Mộ vừa mới chém giết một quỷ tướng dưới trướng Sở Giang Vương, mà U Minh Thánh Quân sau lưng Sở Giang Vương, cùng Thiên Huyễn Thượng Nhân đều là mười đại trưởng lão Ma Tông, hắn sao có khả năng quên.

Lý Mộ thử hỏi: "Chẳng lẽ công việc này, có liên quan với Sở Giang Vương?"

Triệu bộ đầu cười cười, nói: "Yên tâm, không phải bảo ngươi đi bắt Sở Giang Vương, chỉ là muốn bảo ngươi đi điều

tra một chỗ, nơi này, có thể đề cập đến một quỷ tướng dưới trướng Sở Giang Vương.”

Nếu chỉ là quỷ tướng còn tốt, lấy tu vi Lý Mộ hôm nay, gặp quỷ vật cảnh giới thứ tư, cho dù không địch lại, cũng có thể toàn thân mà lui.

Triệu bộ đầu cho rằng hắn còn có băn khoăn, lại nói: “Ngươi yên tâm, công việc này cũng không có nguy hiểm lớn bao nhiêu, nếu không phải quận úy đại nhân muốn điều tra rõ, sau lưng Sở Giang Vương có âm mưu gì không, đã sớm tự mình động thủ, lấy thực lực của ngươi, hẳn là có thể thoải mái ứng phó.”

Hết chương 207.

Chương 208. Lớn nhỏ (2)

Lý Mộ nói: “Rốt cuộc là công việc gì, còn xin Triệu bộ đầu nói tỉ mỉ một chút.”

Triệu bộ đầu gật gật đầu, nói: “Chúng ta cần ngươi đi điều tra một lầu xanh, lầu xanh đó, có khả năng có liên quan với một quỷ tướng dưới trướng Sở Giang Vương, chém giết tên quỷ tướng kia rất dễ dàng, nhưng quận úy đại nhân muốn thông qua tên quỷ tướng kia, tra ra bí mật của Sở Giang Vương.”

Lý Mộ nghi hoặc nói: “Sở Giang Vương sẽ có bí mật gì?”

Triệu bộ đầu thở ra một hơi, nói: “Dưới trướng U Minh Thánh Quân, có mười điện Diêm La, Sở Giang Vương ở trong mười điện Diêm La, thực lực đứng thứ hai, đạo hạnh đã tới cảnh giới thứ năm đỉnh phong. Hắn rời khỏi Hồn Tông, tới Bắc quận xa xôi, nhất định có mục đích gì.”

Lý Mộ vẫn nghi hoặc: “Trong nha môn đồng nghiệp tu vi cao hơn ta, có cả đống người, vì sao sẽ lựa chọn ta?”

Triệu bộ đầu nhìn hắn, nói: “Thứ nhất, người khác trong nha môn, đều là gương mặt quen thuộc, dễ bại lộ, mười người các ngươi vừa tới nha môn, ngay cả đồng nghiệp trong nha môn cũng không quá quen, huống chi là người ngoài.”

“Thứ hai, người làm việc này, cần phải có định lực rất mạnh, cần có thể chống lại được sắc đẹp dụ hoặc, luôn giữ đầu óc tỉnh táo, cũng cần có dũng khí lâm nguy không sợ.”

Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói: “Chuyện này, thật ra Lý Tứ thích hợp hơn ta.”

Triệu bộ đầu thở dài, nói: “Ta cũng từng nghĩ Lý Tứ, hắn không có tu vi, lại càng sẽ không dẫn tới hoài nghi, nhưng chính là vì không có tu vi, nếu có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, hắn cũng không bảo vệ được chính mình, hắn nếu gặp chuyện, quận thừa đại nhân nơi đó trách tội xuống, ai cũng không gánh vác nổi.”

Hắn nhìn về phía Lý Mộ, nói: “Ngươi khác, tuy chỉ có tu vi Ngưng Hồn, nhưng có thể đấu lại yêu vật Hóa Hình, từ trong tay yêu vật ngưng đan chạy thoát, xử lý công việc này, là quá thích hợp.”

Lý Mộ mặt lộ vẻ do dự, nếu chỉ là một quỷ tướng còn tốt, nhưng Sở Giang Vương này, là quỷ tu cảnh giới thứ năm, so với Tô Hòa còn mạnh hơn, thuộc loại đối thủ trước mắt Lý Mộ bật hack cũng đánh không lại.

Triệu bộ đầu bổ sung nói: “Lầu xanh đó ngay trong quận thành, nhiều nhất có một vị quỷ tướng cảnh giới thứ tư, thậm chí không đến cảnh giới thứ tư, sau khi hoàn thành công việc, ngươi có thể đạt được một phần thưởng hậu hĩnh.”

Lý Mộ nghĩ nghĩ, hỏi: “Hậu hĩnh bao nhiêu?”

Triệu bộ đầu nói: “Ngươi có thể lựa chọn ba mươi khối linh ngọc, còn có thể lựa chọn pháp bảo, bùa các thứ giá trị tương đương với nó.”

Ba mươi khối linh ngọc, bằng với hắn dẫn đường tu hành nửa năm. Lý Mộ nghiêm mặt, nói: “Thưởng hay không thưởng không quan trọng, quan trọng là trừ hại cho dân.”

Hắn rất nhanh lại nghĩ tới một chuyện, hỏi Triệu bộ đầu: “Nếu tru sát quỷ tướng dưới trướng Sở Giang Vương, nha môn có ban thưởng hay không?”

Triệu bộ đầu nói: “Mười tám quỷ tướng dưới trướng Sở Giang Vương, tiêu diệt bất cứ một kẻ nào, đều có thể được trọng thưởng, hơn nữa quỷ tướng thực lực càng mạnh, ban thưởng càng hậu hĩnh.”

Hắn nói xong mới ý thức được cái gì, nhìn về phía Lý Mộ, hỏi: “Ngươi giết quỷ tướng dưới trướng Sở Giang Vương?”

Lúc này, Lý Mộ cũng không cần che giấu nữa, nói: “Con trai Từ chưởng quầy, đó là bị một quỷ tướng dưới trướng Sở Giang Vương bắt, bị ta thuận tay chém chết.”

Triệu bộ đầu ngẩn ra một phen, hỏi: “Cho nên, ngươi khi đó mới hỏi ta chuyện Sở Giang Vương?”

Lý Mộ gật gật đầu.

Triệu bộ đầu kinh ngạc nhìn hắn, nói: “Ta mang ngươi đi gặp quận úy đại nhân.”

Lý Mộ ở quận nha cũng đã mấy ngày thời gian, nhưng lại chưa từng gặp quận thủ cùng quận thừa, bọn họ đều có phủ đệ của mình, không có việc lớn, sẽ không đến quận nha, quận úy trái lại thường xuyên ở quận nha, nhưng cũng chưa từng lộ mặt.

Triệu bộ đầu dẫn Lý Mộ tới một căn phòng rộng rãi.

Lý Mộ đứng ở cửa, còn chưa bước vào, đã ngửi thấy một mùi rượu nồng đậm.

Mấy vò rượu bị tùy ý ném ở trên mặt đất, ngã trái ngã phải, một nam tử ngồi bệt ở trên ghế, trong tay còn cầm một vò rượu, ngửa đầu trút rượu.

Triệu bộ đầu lắc lắc đầu, đi lên phía trước, nói: “Đại nhân, thuộc hạ có việc bẩm báo.”

Hắn thấp giọng nói vài câu, nam tử đó bỗng nhiên mở to mắt, men say trong mắt mất hết, ánh mắt nhìn chằm chằm Lý Mộ, hỏi: “Ngươi giết quỷ tướng dưới trướng Sở Giang Vương?”

Lý Mộ gật gật đầu, nói: “Trùng hợp mà thôi.”

Nam tử vung tay lên, không trung trước mặt Lý Mộ nhất thời hiện ra không ít quỷ ảnh, nam tử đó hỏi: “Một tên nào?”

Lý Mộ liếc một cái liền nhận ra con ác quỷ kia hắn chém giết, chỉ vào một vị cuối cùng trong những quỷ ảnh đó, nói: “Là hắn.”

“Không sai.” Nam tử nhìn Lý Mộ một cái, nói với Triệu bộ đầu: “Dẫn hắn đi phòng chữ Huyền, chọn bất kỳ một món đồ.”

Khi Lý Mộ đi ra ngoài, nghi hoặc nhìn Triệu bộ đầu, hỏi: “Quỷ tướng đó chết, quận úy đại nhân biết, chẳng lẽ…”

Triệu bộ đầu cười cười, nói: “Ngươi cho rằng Sở Giang Vương ở Bắc quận lâu như vậy, các đại nhân sẽ không có phòng bị sao?”

Lý Mộ ngạc nhiên nói: “Chẳng lẽ dưới trướng Sở Giang Vương, có nằm vùng của chúng ta?”

Triệu bộ đầu không nói thêm nữa, dẫn dắt Lý Mộ tới một chỗ lầu các, lên thẳng lầu hai, nói: “Đây là phòng chữ Huyền, bùa, pháp bảo trong này, ngươi có thể chọn bất cứ một món nào, hoặc là đổi nó thành linh ngọc.”

Lý Mộ nhìn lại, nhìn thấy trong phòng này, bày những cái giá gỗ.

Giá gỗ hàng đầu tiên, bày chỉnh tề mấy chục loại bùa.

Hàng giá gỗ thứ hai, là các loại pháp bảo, có gương đồng, ngọc trâm, đoản kiếm, trường kiếm các thứ.

Trên hàng giá gỗ thứ ba, bày đầy linh ngọc.

Triệu bộ đầu đi giữa hàng giá gỗ đầu tiên, chỉ vào một lá bùa, nói: “Ta đề nghị ngươi chọn lá Dẫn Lôi Phù này, lá bùa này, có thể tru sát yêu quỷ tà tu cảnh giới thứ tư trở xuống, thời khắc mấu chốt, có thể giữ mạng.”

Lý Mộ mỉm cười, ánh mắt đảo qua ở trên những lá bùa này.

Lôi phù với hắn mà nói, hoàn toàn là phù chú gân gà*, uy lực không cường đại như “Lâm” tự quyết, còn là vật phẩm tiêu hao dùng một lần.

(*: giữ thì nhạt nhẽo mà bỏ thì tiếc, như ăn gân gà_

Hắn vốn muốn chọn linh ngọc, khi đi ngang qua giá gỗ bày các loại pháp bảo, bước chân bỗng khựng lại.

Ánh mắt của hắn đảo qua gương đồng, các loại binh khí, cuối cùng dừng lại ở trên một cây trâm ngọc.

Cây trâm ngọc này cực kỳ mộc mạc, toàn thân bạch ngọc, không có một tia màu tạp, đỉnh chóp cây trâm khảm một đóa châu hoa, nhìn chỉ là một cây trâm bạch ngọc bình thường.

Lý Mộ đứng trước cái giá này, suy nghĩ một lát, nói: “Ta muốn cái này.”

Từ ngôi lầu nhỏ đi xuống, Lý Mộ ngẩng đầu hướng bên trên nhìn thoáng qua.

Ngôi lầu này tổng cộng có bốn tầng, trên mỗi một tầng đều có một tấm biển gỗ ngay ngắn, từ trên xuống dưới, phân biệt là “Thiên” “Địa” “Huyền” “Hoàng” .

Đây là tàng bảo các của quận nha, dùng để đặt phần thưởng của quận nha.

Hết chương 208.

Chương 209. Ghen

Căn cứ công việc cống hiến, sẽ ban thưởng chia làm bốn cấp bậc, tầng càng cao, pháp bảo trong đó, phẩm giai càng cao, nghe nói trong lầu chữ Thiên, có bùa thiên giai, pháp bảo thiên giai, ban thưởng cấp bậc đạo thuật.

Đương nhiên, loại vật phẩm cấp bậc này, sẽ không gửi ở đây, cần xin chỉ thị triều đình, do hoàng đế tự mình phê chuẩn, lại do triều đình phát xuống.

Công lao cấp Thiên, Lý Mộ ngay cả nghĩ cũng không cần nghĩ, trừ phi hắn một mình chém giết Thiên Huyễn Thượng Nhân hoặc là U Minh Thánh Quân loại cấp bậc trưởng lão Ma Tông đó, hoặc là lấy sức một người, tiêu diệt phân tông nào đó của Ma Tông.

Người có thể làm được tất cả cái này, không để ý những phần thưởng này, người để ý những phần thưởng này, lại không có năng lực đạt được nó.

Lý Mộ không đi hy vọng xa vời những thứ này nữa, nghĩ đến một màn vừa rồi ở sảnh sau, nghi hoặc hỏi Triệu bộ đầu: "Quận úy đại nhân, tựa như phi thường thống hận Sở Giang Vương."

Triệu bộ đầu thở dài, lắc đầu nói: "Quận úy đại nhân cùng Sở Giang Vương có huyết hải thâm cừu, cha mẹ vợ con hắn, đều là chết bởi tay Sở Giang Vương."

Nghĩ đến bộ dáng vừa rồi của quận úy, Lý Mộ mặt lộ vẻ kinh ngạc, Triệu bộ đầu tiếp tục nói: "Quận úy đại nhân lúc vừa tới Bắc quận, là tấm gương cho binh sĩ, gặp được chuyện nguy hiểm, hắn luôn một mình xông lên phía trước mọi người, mười tám quỷ tướng dưới trướng Sở Giang Vương, ở Bắc quận mười ba huyện không chuyện ác nào không làm, bị quận úy đại nhân ở trong nửa tháng liên tiếp chém giết năm tên, ngay cả đệ nhất quỷ tướng Sở Giang Vương coi trọng nhất, cũng bị quận úy đại nhân đánh hồn tiêu linh tán."

Không ngờ được quận úy còn có chuyện cũ như thế, Lý Mộ nhớ tới con ma men vừa rồi, căn bản không thể mang hắn cùng loại hình tượng dũng mãnh này liên hệ với nhau.

Triệu bộ đầu mặt lộ vẻ đau thương, nói: "Năm tên quỷ tướng bị giết, Sở Giang Vương giận dữ, tự mình ra tay, diệt cả nhà quận úy đại nhân, từ đó về sau, đại nhân liền biến thành bộ dáng bây giờ, hắn hận thấu xương đối với Sở Giang Vương, nếu không, lấy công lao chém giết một ác linh của ngươi, còn chưa thể ở phòng chữ Huyền chọn lựa tài nguyên."

Trong lòng Lý Mộ thở dài, đồng thời cũng nhắc lên đủ cảnh giác.

Làm bộ khoái, chức trách của hắn là thủ hộ dân chúng khu trực thuộc an toàn, thường xuyên phải liều mạng với đám yêu quỷ tà vật kia, cho dù là bản thân hắn không sợ, cũng phải đề phòng bọn hắn hạ thủ đối với người khác bên cạnh.

Đề cao thực lực của bọn Liễu Hàm Yên cùng Vãn Vãn, là việc lửa sém lông mày.

Hắn từ cửa sau huyện nha rời khỏi, trong một đoạn thời gian kế tiếp tương đối dài, công việc của Lý Mộ, chính là điều tra bí ẩn của lầu xanh tên là "Xuân Phong các" kia.

Vì không khiến người ta chú ý, hắn sẽ không cần đến nha môn nữa.

Lúc từ phố sau vòng đến phố chính, đi ngang qua một cửa hàng trang sức, Lý Mộ do dự một chớp mắt, đi vào, mua một cây trâm nữa.

Sau đó hắn đi chợ rau, mua móng giò Vãn Vãn thích, gà nướng Tiểu Bạch thích, mang theo về nhà.

Liễu Hàm Yên hôm nay bất ngờ không ra ngoài, nhìn thấy Lý Mộ, kinh ngạc nói: "Hôm nay sao sớm như vậy?"

"Hôm nay nha môn không có việc." Lý Mộ đặt đồ ở phòng bếp, hỏi: "Ngươi không đi cửa hàng?"

"Có Trương Sơn, sẽ không xảy ra vấn đề gì." Liễu Hàm Yên liếc hắn, nói: "Với lại, không phải ngươi bảo ta trở về sớm một chút sao?"

Lý Mộ không nói gì nữa, mang cái trâm ngọc kia lấy ra, đưa cho nàng, nói: “Cái này cho ngươi.”

Liễu Hàm Yên chưa lập tức đưa tay đi tiếp, hỏi: “Ngươi bỗng nhiên tặng đồ cho ta làm cái gì?”

Nàng nhìn Lý Mộ một cái, thấy hắn vẻ mặt như thường, trong lòng hồ nghi, hắn rốt cuộc có biết, nam tử tặng nữ tử vật phẩm kiểu trâm cái, ý nghĩa cái gì hay không?

Lý Mộ nói: “Nếu ngươi không cần, ta liền cho Vãn Vãn.”

Liễu Hàm Yên rốt cuộc đưa tay tiếp nhận, Lý Mộ nhìn tiểu nha hoàn ở bên lộ ra nét thất vọng, đi qua, cười nhéo nhéo mặt của nàng, nói: “Đương nhiên cũng có của ngươi.”

Hắn từ trong tay áo lấy ra một hộp gấm, đưa cho nàng, nói: “Nhìn xem có thích hay không.”

Trên mặt tiểu nha hoàn lại nở rộ ra nụ cười, vội vàng tiếp nhận hộp gấm, sau khi mở ra, nhất thời ngẩn ra ở nơi đó.

Trong hộp gấm, lẳng lặng nằm một cây thoa ngọc.

Cái thoa ngọc này chế tác tinh xảo đẹp đẽ, trên thân thoa khắc hoa văn đẹp, đỉnh chóp là một đóa châu hoa xinh đẹp, phía dưới còn để tua rua đẹp.

Thấy thế nào, cây thoa ngọc này, đều phải so với cái vừa rồi đẹp hơn nhiều.

So sánh với cái thoa ngọc này, cái kia của Liễu Hàm Yên chỉ là một cây bạch ngọc bình thường, mặt sau khảm một hạt châu.

Vãn Vãn cúi đầu, do dự một chớp mắt, cầm cây thoa ngọc đó đi đến trước mặt Liễu Hàm Yên, nói: “Tiểu thư, cái này cho người.”

Liễu Hàm Yên cũng nhéo nhéo mặt của nàng, nói: “Đã là cho ngươi, ngươi cầm đi.”

Lý Mộ biết Vãn Vãn và Liễu Hàm Yên cảm tình rất sâu, nếu không phải Liễu Hàm Yên thu lưu, nàng đã sớm bởi vì bị cha mẹ vứt bỏ, chết đói nơi hoang dã, cho nên nàng luôn muốn

đồ tốt nhất cho Liễu Hàm Yên, nhìn thấy cây trâm của mình đẹp hơn cô ấy, nghĩ đầu tiên là đối với cô.

Liễu Hàm Yên coi nàng là muội muội, trong lòng chính nàng, lại vẫn luôn tự cho mình là nha hoàn.

Tiểu Bạch tuy hâm mộ Liễu Hàm Yên cùng Vãn Vãn có quà, nhưng cũng biết, ở trước khi nó hóa hình, những quần áo, trang sức xinh đẹp kia, chỉ có thể nhìn.

Sau khi ăn cơm xong, nó liền sốt ruột không chờ nổi trở lại phòng tu luyện.

Lý Mộ và Liễu Hàm Yên cùng nhau rửa bát, nói: "Theo ta ra khỏi thành một chuyến."

Liễu Hàm Yên hỏi: "Ra khỏi thành làm gì?"

Lý Mộ nói: "Lát nữa ngươi sẽ biết."

Dặn dò xong Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch ở nhà trông nhà, Lý Mộ và Liễu Hàm Yên ra khỏi cửa nhà, trực tiếp ra khỏi thành.

Liễu Hàm Yên dọc theo đường đi đều chưa nói mấy câu, Lý Mộ biết trong lòng nàng nghĩ chuyện gì, giải thích: "Cây trâm của ngươi, không giống với cây thoa của Vãn Vãn."

"Ta biết không giống nhau." Liễu Hàm Yên bĩu môi, nói: "Ngươi thích Vãn Vãn cùng Lý bộ đầu mà, có cái gì tốt đều cho bọn họ trước, họ chọn còn thừa mới cho ta, dù sao ta không biết đánh như Lý bộ đầu, cũng không nhu thuận nghe lời như Vãn Vãn, không phải loại hình ngươi thích."

Nếu có thể trở lại mấy tháng trước, Lý Mộ nhất định sẽ hung hăng tát vào mặt mình.

Bây giờ, hắn chỉ có thể ho nhẹ một tiếng, nói: "Thật ra đó chỉ là nói đùa, đầu nhi trừ biết đánh hơn ngươi, Vãn Vãn trừ nghe lời hơn ngươi, còn có cái gì so được với ngươi. Ngươi đa tài đa nghệ, lên được sảnh đường xuống được phòng bếp, lại xinh đẹp có tiền, thiên phú tu hành còn cao, nam nhân nào không thích người như ngươi."

Trong đôi mắt đẹp của Liễu Hàm Yên hiện lên một tia sáng: "Ngươi thật nghĩ như vậy?"

Lý Mộ đưa tay chỉ trời, nói: “Ta lấy đạo tâm thề.”

Liễu Hàm Yên cúi đầu, nói: “Xì, ai bảo ngươi thề.”

Hết chương 209.

Chương 210. Xuân Phong các (1)

Lý Mộ mỉm cười, hỏi: “Bây giờ không ghen nữa rồi chứ, thật là, ghen với cả Vãn Vãn.”

Liễu Hàm Yên đỏ mặt lên, hừ nhẹ nói: “Ai, ai ghen.”

Lý Mộ ý thức được, hắn trước kia nhận biết đối với Liễu Hàm Yên, vẫn có chút sai lầm, nàng đáng yêu hẳn lên, cũng không thua Vãn Vãn chút nào, mà lấy thiên phú của nàng, vượt qua Lý Thanh, chỉ là vấn đề thời gian.

Lúc trước một lòng nghĩ ngưng phách, thật sự là mù mắt chó của hắn.

Không biết khi nào, hai người đã rời khỏi đường cái, mọi nơi không có một bóng người.

Nếu là người khác, Liễu Hàm Yên tự nhiên sẽ không theo họ tới loại địa phương hoang vắng này.

Nàng chỉ là nghi hoặc nhìn Lý Mộ, hỏi: “Ngươi dẫn ta tới nơi này làm gì?”

Lý Mộ sau khi xác định bốn phía không có ai, nói: “Ngươi mang cây trâm kia lấy ra, ta từng nói, cây trâm của các ngươi khác nhau, nhưng không phải như ngươi nghĩ.”

Liễu Hàm Yên lấy ra cây trâm, Lý Mộ tay bắt “Binh” tự quyết, tâm niệm khẽ động, cây trâm đó liền từ trong tay Liễu Hàm Yên bay ra, ở không trung bay múa không ngừng. Lý Mộ tâm niệm động tiếp, trâm này ở không trung xẹt qua một tàn ảnh, đâm thẳng hướng một cái cây to cách đó không xa.

“Phốc” một tiếng, trên thân cái cây kia xuất hiện một lỗ nhỏ xuyên thủng.

Liễu Hàm Yên khẽ hé đôi môi đỏ mọng, kinh ngạc nói: “Đây là pháp bảo sao?”

Lý Mộ triệu hồi cây trâm kia, hỏi: “Còn ghen không?”

Liễu Hàm Yên ửng đỏ mặt, ở bên hông hắn véo một cái, nói: “Không cho nhắc nữa!”

Lý Tứ từng nói, thời điểm nữ tử bắt đầu không kiêng kị loại tiếp xúc cơ thể này, cho dù là ngược đãi, cũng nói rõ khoảng cách của hai người, đã kéo gần lại một bước dài.

Nếu là một nữ tử không thích ngươi, nàng ngay cả nhìn cũng lười nhìn ngươi.

Lý Mộ day day thịt mềm bên hông mình, trong lòng hơi vui sướng, tiếp tục nói: "Ta trước dạy ngươi phép cấm ngôn, lại dạy ngươi một chiêu đạo thuật này, ngươi ngày thường luyện tập nhiều hơn, về sau gặp nguy hiểm, có thể ra tay bất ngờ."

Tác dụng của "Binh" tự quyết, là dùng cực ít pháp lực, thúc giục pháp bảo, một thần thông này, vốn chỉ có người tu hành Thần Thông cảnh trở lên mới có thể nắm giữ.

Ngọc trâm của Liễu Hàm Yên, so với Bạch Ất kiếm của Lý Mộ càng thêm nhẹ nhàng linh hoạt, cũng càng thêm ẩn nấp, bản thân cây trâm này chính là pháp bảo, nếu xuyên thấu trái tim hoặc là não bộ người ta, có thể làm được một đòn tất sát.

Mặc dù là người tu hành Tụ Thần, chưa chuẩn bị, bị trâm này xuyên qua chỗ yếu hại, cũng sẽ ở nháy mắt tử vong.

Liễu Hàm Yên vụng về khống chế cây trâm, hỏi: "Cây trâm này ngươi từ đâu có được?"

Lý Mộ nói: "Ta lần trước chém giết một con ác quỷ, dùng công lao đổi ở nha môn."

Liễu Hàm Yên ánh mắt dao động, hỏi: "Ngươi, ngươi sao không đổi chút thứ khác?"

Lý Mộ chưa trả lời vấn đề này, nói: "Ngươi chuyên tâm luyện tập, một chiêu đạo pháp này, ta ngay cả đầu nhi cũng chưa dạy."

Ở sâu trong ánh mắt Liễu Hàm Yên hiện lên một tia vui mừng, ngoài miệng lại nói: "Ngươi dạy người khác hay không, có gì quan hệ với ta."

Nữ nhân luôn nghĩ một đằng nói một nẻo, lần trước Lý Thanh tức giận, cũng là nói như vậy.

Luyện tập một lát, thấy Liễu Hàm Yên đã có thể ổn định khống chế cây trâm này, Lý Mộ tay kết Lục Đinh Ngọc Nữ Ấn, nói: “Một chiêu thần thông này, ngươi xem cho kỹ, phối hợp ta vừa rồi dạy ngươi, có thể chém giết cảnh giới thứ ba.”

Đoàng!

Hắn vừa dứt lời, một tia sét từ không trung hạ xuống.

Trải qua Lý Mộ khoảng thời gian này cân nhắc, nghiên cứu cách dùng phối hợp ra “Lâm” tự quyết cùng “Binh” tự quyết.

Lấy ngọc trâm của Liễu Hàm Yên làm ví dụ, trước dùng “Binh” tự quyết, bất ngờ hủy thân thể kẻ địch, mặc kệ là yêu hay là người, bị xuyên qua chỗ yếu hại, sẽ ở nháy mắt tử vong.

Mà yêu vật cảnh giới thứ ba, cùng người tu hành Tụ Thần, ở sau khi thân thể tử vong, hồn phách còn có thể rời cơ thể tồn tại.

Sau “Binh” tự quyết, lại tiếp “Lâm” tự quyết, một cái hủy thân, một cái diệt hồn.

Loại tổ hợp này, sạch sẽ lưu loát, dưới tình huống bình thường, kẻ địch căn bản không có cơ hội phản ứng, đã có thể hồn phi phách tán.

Pháp lực Liễu Hàm Yên xét cho cùng không bằng Lý Mộ, chỉ luyện tập hơn mười lần, liền hao hết pháp lực, tựa vào cây, ngay cả đứng cũng đứng không vững nữa.

Lý Mộ đi đến bên nàng, nói: “Quên nói cho ngươi, đạo thuật tuy không tiêu hao pháp lực gì, nhưng pháp lực của ngươi vẫn là quá yếu, không thể luyện tập thời gian dài, tốt nhất từ bắn tên, ném thẻ vào bình rượu các thứ bắt đầu luyện.”

“Ngươi sao không nói sớm.” Liễu Hàm Yên tựa vào cây, ngực hơi phập phồng, bất mãn nói: “Ta bây giờ chân cũng mềm nhũn rồi, trở về như thế nào?”

Lý Mộ nghĩ nghĩ, hỏi: “Nếu không, ta cõng ngươi?”

Liễu Hàm Yên tuy ngoài miệng từ chối, nhưng thân thể lại rất thành thực.

Thể lực cùng pháp lực của nàng cạn kiệt nghiêm trọng, không để Lý Mộ hỗ trợ, cũng chỉ có thể bò về.

Lý Mộ cho nàng ba lựa chọn, hoặc là bế hoặc là cõng, hoặc là tự nàng bò về.

Nàng cân nhắc chốc lát, vẫn là lựa chọn để Lý Mộ cõng.

Nàng ghé vào trên lưng Lý Mộ, hai cánh tay ôm lấy cổ hắn, hồ nghi nói: "Ngươi là cố ý, vừa rồi một mực để cho ta luyện tập nhiều phải không?"

Lý Mộ nói: "Ngươi cho rằng ta muốn cõng ngươi sao, nặng như vậy."

Liễu Hàm Yên hừ nhẹ một tiếng, nói: "Ngươi biết cái gì, nữ tử cũng không phải càng nhẹ càng tốt."

Nàng câu này thật ra không sai, nữ tử thể trọng không quá năm mươi cân, không phải ngực phẳng chính là lùn, Liễu Hàm Yên ngực không phẳng, vóc dáng cũng không thấp, là là ám chỉ Lý Mộ nàng dáng người tốt ngực tấn công mông phòng thủ, thịt đều phát triển tới nơi nên phát triển.

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: "Ta làm sao biết, ta là lần đầu tiên cõng nữ nhân."

Liễu Hàm Yên bĩu môi: "Ta chẳng lẽ không phải lần đầu tiên bị người ta cõng sao?"

Lý Mộ cõng nàng, dọc theo đường cái đi thẳng. Liễu Hàm Yên tựa đầu gối lên trên lưng hắn, đột nhiên hỏi: "Ngươi lần trước nói câu kia, là thật sao?"

"Câu nào?"

"Chính là ngươi nói, hai năm nữa, nếu ngươi chưa lấy vợ, ta chưa gả chồng, chúng ta liền bên nhau."

Bước chân Lý Mộ dừng một chút, lại tiếp tục đi về phía trước, nói: "Đương nhiên là thật."

Liễu Hàm Yên nói: "Ngươi không phải nói, ta không phải loại hình ngươi thích sao?"

“Đó là ta mạnh miệng, ngươi như vậy, ai không thích?” Lý Mộ vừa đi, vừa hỏi: “Ngươi đồng ý?”

Khóe miệng Liễu Hàm Yên nhếch lên: “Xem ngươi ngày sau biểu hiện.”

Lý Mộ chờ câu này của nàng đã lâu rồi, trong lòng thở phào nhẹ nhõm một hơi, đồng thời bước chân cũng nhẹ nhàng hẳn lên.

Liễu Hàm Yên lại nói: “Nhưng, ta còn có điều kiện.”

Lý Mộ hỏi: “Điều kiện gì?”

Liễu Hàm Yên nói: “Ta cùng Vãn Vãn, cả đời cũng sẽ không tách ra.”

Lý Mộ hỏi: “Có ý tứ gì?”

Liễu Hàm Yên hừ nhẹ một tiếng, nói: “Ngươi bớt giả ngu, đừng cho rằng ta không biết, ngươi ngay từ đầu đã có loại ý đồ này, từ thời điểm ngươi dùng thịt nướng dụ dỗ Vãn Vãn, trong lòng đã nghĩ như vậy nhỉ?”

Hết chương 210.

Chương 211. Xuân Phong các (2)

Lý Mộ tự biện hộ: “Ta có thể thề với trời, lúc đó, ta đối với các ngươi một chút ý đồ cũng không có.”

Liễu Hàm Yên ghen: “Lúc đó, ngươi là có ý đối với Lý bộ đầu nhỉ?”

Lý Mộ biết, nàng lại bắt đầu ghen với Lý Thanh, nói sang chuyện khác: “Chúng ta khi nào có thể bắt đầu song tu thật sự?”

Liễu Hàm Yên quả nhiên bị vấn đề này dời đi chú ý, khẽ gắt nói: “Bây giờ đừng hòng, chờ ngươi lấy ta rồi nói tiếp.”

Lý Mộ thật ra cũng không muốn bây giờ, tu hành hạ tam cảnh, có quá nhiều tài nguyên có thể lợi dụng, hồn lực, phách lực, linh ngọc, cho dù không âm dương song tu, tốc độ tu hành cũng sẽ không quá chậm.

Sau khi đến trung tam cảnh, tác dụng những tài nguyên này có thể tạo được liền cực kỳ bé nhỏ, tác dụng của song tu thật sự mới có thể thể hiện.

Hơn nữa, lần đầu tiên song tu trên ý nghĩa thật sự cực kỳ quan trọng, bây giờ dung hợp nguyên dương cùng nguyên âm bọn họ tích góp nhiều năm, là lãng phí thật lớn.

Liễu Hàm Yên hao hết thể lực, ghé vào trên lưng Lý Mộ, lòng yên ổn vô cùng, rất nhanh đã ngủ.

Thẳng đến lúc Lý Mộ cõng nàng về nhà, nàng mới tỉnh lại.

Buổi tối hôm nay, nàng hẳn là không có sức song tu nữa. Lý Mộ cõng nàng đến trên giường phòng nàng, lúc đi ra cửa, nói với Vãn Vãn: “Vãn Vãn, ngươi theo ta đến trong phòng.”

Tiểu nha hoàn theo hắn vào trong phòng, cúi đầu, vân vê góc áo của mình, hỏi: “Công tử, chuyện, chuyện gì?”

Lý Mộ nói: “Còn nhớ ta từng nói với ngươi, mắt của ngươi, là linh đồng rất quý hiếm không?”

Vãn Vãn gật gật đầu, nói: “Nhớ.”

Lý Mộ xoa đầu nàng, nói: “Linh đồng tuy hiếm có, nhưng sẽ nhìn thấy thứ người thường không nhìn thấy, nhất là một ít âm linh quỷ vật, cho nên ta mang linh đồng của ngươi phong ấn lại. Bây giờ ngươi cũng đã có pháp lực, có thể tự mình khống chế linh đồng, ta giúp ngươi mở phong ấn, ngươi về sau có thể dựa theo phương pháp ta dạy cho ngươi tu luyện con mắt.”

Vãn Vãn nhu thuận gật gật đầu, nói: “Ta nghe công tử.”

Lão Vương từng cho Lý Mộ một quyển sách về tu luyện linh đồng, hắn ở trong trí nhớ của Thiên Huyễn Thượng Nhân, lại đạt được càng nhiều tin tức, có thể tìm được cho Vãn Vãn một con đường tu hành linh đồng chính xác.

Lý Mộ hai tay kết ấn, lau ở trên mắt Vãn Vãn một lần, khi nàng mở mắt lần nữa, đoi mắt trở nên càng thêm long lanh trong suốt, như lốc xoáy, như muốn mang toàn bộ tâm thần Lý Mộ đều hút vào.

Lý Mộ vội vàng dời tầm mắt, loại cảm giác đó mới biến mất.

Trong lòng hắn âm thầm chấn động, Vãn Vãn mới luyện hóa hai phách, vô ý thức vận dụng linh đồng, đã có thể khiến hắn tâm thần chấn động, đợi sau khi nàng học được vận dụng loại thiên phú này, vượt cảnh giới khống chế sợ không phải việc khó, hồn thể nguyên thần những thứ này, càng sẽ bị nàng gắt gao khắc chế.

Điều này làm Lý Mộ ý thức được, hắn nếu không cố gắng, đừng nói không theo kịp Liễu Hàm Yên, chỉ sợ ngay cả Vãn Vãn cũng có thể áp chế hắn.

Đợi công việc lần này hoàn thành, hắn tính cũng chọn cho Vãn Vãn một pháp bảo, không nhất bên trọng nhất bên khinh, miễn cho các nàng cho rằng mình bất công.

Sau khi Vãn Vãn rời khỏi, Tiểu Bạch từ cửa sổ nhảy vào, lại nhảy lên giường, im lặng bò đến bên cạnh Lý Mộ.

Mấy ngày nay Liễu Hàm Yên ở chỗ hắn qua đêm, Lý Mộ không có thời gian dùng phật quang loại trừ yêu khí trong cơ thể nó, yêu khí trên người nó lại rõ ràng hơn một ít.

Cái này tựa như không phải con đường lâu dài, Lý Mộ mỗi ngày buổi tối giúp nó như vậy, chỉ có thể giúp nó nhất thời, còn không bằng để nó tự tu hành.

Yêu vật thật ra tu hành tương thông với nhân loại, chúng nó có thể học thần thông đạo pháp của nhân loại, có rất nhiều yêu vật, cũng sẽ đi con đường tu hành của đạo môn hoặc là phật môn.

Thân thể chúng nó vốn cường hãn, càng thích hợp tu hành thần thông phật môn hơn, sau khi dùng phật pháp tẩy rửa yêu khí trong cơ thể, không chỉ có thân thể sẽ trở nên càng thêm mạnh mẽ, một ít đạo pháp thần thông nhằm vào yêu vật, đối với chúng nó cũng không có tác dụng nữ.

Nhưng, trước mắt Tiểu Bạch còn chưa hóa hình, cũng không cách nào tu hành công pháp nhân loại.

Cho dù là Lý Mộ muốn dạy nó, cũng phải chờ tới sau khi nó hóa hình.

Trước mắt đối với Lý Mộ mà nói, quan trọng nhất, là điều tra "Xuân Phong các" .

Căn cứ tình báo của nha môn, lầu này có khả năng thật lớn có liên hệ với Sở Giang Vương, xuất phát từ bảo hiểm, Lý Mộ vẫn là quyết định, ở trước khi chính thức điều tra, làm đầy đủ chuẩn bị trước.

Mấy ngày nay tạm thời không cần đi nha môn, Lý Mộ sau khi ngủ dậy, làm xong đồ ăn sáng, chờ bọn Liễu Hàm Yên tỉnh lại.

Liễu Hàm Yên đêm qua, thế mà lại là cùng nhau ngủ với Vãn Vãn, sau khi rời giường nhìn thấy Lý Mộ, kinh ngạc nói: "Ngươi hôm nay không cần đi nha môn sao?"

Lý Mộ nói: "Mấy ngày nay đều không cần đi."

Liễu Hàm Yên nói: "Vừa lúc, cơm nước xong chúng ta cùng đi cửa hàng nhìn xem."

Ở dưới sự trợ giúp của Từ gia, chi nhánh Vân Yên các tiến triển cực kỳ thuận lợi, Liễu Hàm Yên làm hai cửa hàng, cũng

chiêu mộ đủ nhân thủ, nếu thuận lợi, trong một tháng, cửa hàng có thể khai trương.

Vận hành thao tác nhạc phường cùng diễn lâu, cũng phải so với hiệu sách trà lâu càng thêm phiền toái, có lẽ là cảm thấy bốn cửa hàng quá phí tinh lực, nàng ở quận thành chỉ mở hiệu sách cùng trà lâu, không cần đi chiêu mộ nhạc sĩ cùng diễn viên nữa, như vậy, liền đơn giản hơn rất nhiều.

Lý Mộ cũng không hy vọng nàng quá mệt, hai cửa hàng giao cho chưởng quầy xử lý, nàng có thể có nhiều thời gian tu hành hơn, về sau ở nhà nấu cơm, chăm con cũng không tệ.

Lý Mộ cùng Vãn Vãn Liễu Hàm Yên đi ở trên đường, khi hai nàng đi ngang qua một cửa hàng trang sức, tính đi vào chọn vài món, Lý Mộ đứng ở bên ngoài chờ các nàng.

Đối diện tiệm trang sức là một lầu xanh, mấy nữ tử trang điểm phấn son đậm đang ra sức kiếm khách.

“Công tử, đến thăm chút.”

“Vương chưởng quầy, hôm qua trong tiệm lại tới một lô trà mới, ngài không đến nếm thử sao?”

“Tiền công tử, mấy vị cô nương chúng ta đều nhớ ngài đó.”

Ánh mắt Lý Mộ từ trên thân những nữ tử đó đảo qua, ngẩng đầu nhìn bảng hiệu.

Trong mắt hắn hiện lên một tia sáng vàng, chưa có gì khác thường.

Tú bà cùng kỹ nữ kéo khách ở cửa đều là nữ tử nhân loại, chung quanh Xuân Phong các, cũng không có quỷ khí yêu khí gì, tất cả đều rất bình thường, thấy thế nào, đây cũng là một lầu xanh bình thường.

Nam nhân đi ra từ Xuân Phong các, đều là khuôn mặt đen, bước chân phập phù, dương khí không đủ, cũng như là bộ dáng khách làng chơi bình thường.

Tựa như thấy ở cửa tiệm trang sức đối diện, người trẻ tuổi tuấn tú này nhìn chằm chằm vào các nàng, một nữ tử phong

trần lớn mật ghé lên, cười nói: “Vị công tử này, đứng ở bên ngoài nhìn lâu như vậy, muốn đi vào chơi chút hay không.”

Hết chương 211.

Chương 212. Ngầm điều tra lầu xanh

Lý Mộ còn chưa kịp trả lời, bên hông truyền đến một trận đau đớn.

Liễu Hàm Yên từ tiệm trang sức đi ra, kéo cánh tay Lý Mộ, cũng không thèm nhìn tới nữ tử phong trần kia, nói: “Vãn Vãn, chúng ta đi.”

Vãn Vãn thị uy trừng mắt nhìn nữ tử kia một cái, ưỡn bộ ngực nhỏ, kéo tay bên kia của Lý Mộ, cùng Liễu Hàm Yên một trái một phải, hầu như là xách Lý Mộ rời khỏi.

Nữ tử phong trần kia lắc lắc đầu, lại đi trở về, một lần nữa lôi kéo nam tử đi ngang qua.

Liễu Hàm Yên kéo Lý Mộ, lạnh lùng hỏi: “Thế nào, các nàng đẹp không?”

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: “Trang điểm như quỷ, không đẹp.”

Liễu Hàm Yên cắn răng nói: “Không đẹp ngươi còn nhìn lâu như vậy?”

Lý Mộ không thể cãi lại, chỉ có thể nói: “Ta chỉ tùy tiện nhìn một chút.”

“Nơi nào không đẹp, cứ nhìn loại địa phương đó, nam nhân các ngươi, quả nhiên đều như nhau hết.”

“Lần sau không nhìn nữa.”

“Còn có lần sau?”

“Không có lần sau.”

Lý Mộ đi ở trên đường, một cánh tay bị Liễu Hàm Yên kéo, một cánh tay khác bị Vãn Vãn kéo, trên đường, đưa tới vô số người ghé mắt, không biết bao nhiêu người bởi vì quay đầu mà va phải người khác.

Liễu Hàm Yên tựa như là quên buông tay, cứ như vậy kéo Lý Mộ, bên kia Vãn Vãn cũng không buông ra.

Xa xa, Lý Mộ nhìn thấy một bóng người quen thuộc, từ trước mặt đi tới.

Lý Tứ cũng không phải một mình, bên cạnh hắn, còn có một nữ tử.

Nữ tử kia cao năm thước, bề rộng ít nhất cũng có ba thước, vẻ mặt ngọt ngào kéo Lý Tứ.

Lý Tứ cùng nữ tử kia đứng chung một chỗ, cao sáu thước, tỏ ra có chút chim nhỏ nép vào người.

Lý Tứ hiển nhiên cũng thấy Lý Mộ, hắn nhìn nhìn Liễu Hàm Yên bên trái Lý Mộ, lại nhìn nhìn Vãn Vãn bên phải Lý Mộ, lại nhìn nhìn bên cạnh mình, ngẩng đầu nhìn bầu trời, cố gắng không cho nước mắt chảy xuống.

Trần Diệu Diệu nhận ra Lý Tứ khác thường, quay đầu, nghi hoặc hỏi: "Lý Sơn, ngươi làm sao vậy?"

Lý Tứ lau nước mắt, nói: "Không sao, hôm nay gió có chút lớn, mắt ta tựa như có cát vào."

Trần Diệu Diệu quan tâm nói: "Ta thổi giúp ngươi."

"Không cần." Lý Tứ nói: "Chảy nước mắt một chút là ổn."

Liễu Hàm Yên thấy được người quen, vội vàng buông ra cái tay kéo Lý Mộ, Vãn Vãn cũng theo nàng buông ra.

Lý Mộ nhìn Lý Tứ một cái, hướng Trần Diệu Diệu cười nói: "Diệu Diệu cô nương đã trở lại."

Trần Diệu Diệu nghi hoặc nhìn Lý Mộ, rất nhanh đã nhớ ra, mỉm cười nói: "Là ngươi à, chúng ta từng gặp ở huyện Dương Khâu."

Lý Mộ không muốn quấy rầy Lý Tứ cùng Trần Diệu Diệu cách xa lâu ngày gặp lại, cười cười, nói: "Chúng ta còn có một số việc, không quấy rầy nữa, các ngươi tiếp tục đi dạo đi…"

Từ sau khi gặp được Trần Diệu Diệu, trong thời gian kế tiếp, Vãn Vãn vẫn luôn tâm sự nặng nề.

Lý Mộ và Liễu Hàm Yên xem xong rồi cửa hàng còn chưa hoàn công, Vãn Vãn rốt cuộc nhịn không được, hỏi: "Tiểu thư,

muội về sau có thể cũng, cũng bộ dạng giống với vị Diệu Diệu cô nương kia hay không?”

“Ngươi cứ mang trái tim nho nhỏ của ngươi đặt vào trong bụng đi.” Liễu Hàm Yên vỗ nhẹ nhẹ chụp đầu của nàng, an ủi: “Diệu Diệu cô nương như vậy, cũng không phải nàng muốn, nàng còn chưa ăn nhiều bằng ngươi đâu.”

Nói xong, nàng lại nhìn về phía Lý Mộ, hỏi: “Lý Tứ thật sự ở bên Diệu Diệu cô nương?”

Lý Mộ từng nói với nàng vụ án Lâm Uyển, cũng từng nhắc tới chuyện Lý Tứ và Trần Diệu Diệu, gật đầu nói: “Chỉ sợ hắn không muốn ở bên cũng không được…”

Liễu Hàm Yên nói: “Như vậy cũng tốt, miễn cho hắn cả ngày không làm việc đàng hoàng, lưu luyến lầu xanh.”

“Thật ra hắn trước kia không phải như thế.” Nhận Lý Tứ rất nhiều ân huệ, Lý Mộ quyết định giải thích đôi câu cho gã.

“Hắn trước kia, giống với ta, đi ngang qua lầu xanh cũng sẽ không nhìn lấy một lần.”

“Hắn có một người vợ chưa cưới, tên là Thanh Thanh, Thanh Thanh và hắn thanh mai trúc mã, cả hai từ nhỏ vô tư, hắn mỗi ngày ăn dùng tiết kiệm, ăn bánh bao, uống nước lã, tích lũy bổng lộc, muốn gom đủ sính lễ cưới Thanh Thanh.”

Liễu Hàm Yên nghe nhập thần, hỏi: “Sau đó thì sao?”

Lý Mộ từ từ nói: “Về sau, khi hắn gom đủ sính lễ, Thanh Thanh đã gả cho kẻ có tiền làm thiếp, nàng ghét bỏ Lý Tứ quá nghèo, không cho được cuộc sống nàng muốn…”

Liễu Hàm Yên nhíu mày, nói: “Cuộc sống bản thân muốn, là cần dựa vào chính mình cố gắng, loại nữ tử này, không cưới cũng được, không có một chút lòng tự lập cùng tự trọng, xứng đáng cả đời đều chỉ phụ thuộc nam nhân, hắn sa đọa vì nữ tử như vậy, không đáng giá một chút nào…”

Lấy sự từng trải của bản thân Liễu Hàm Yên, khinh thường những nữ tử mê tiền kia cũng rất bình thường, Lý Mộ nói: “Nam nhân đều khó có thể quên đối với mối tình đầu, Thanh

Thanh là nữ tử đầu tiên Lý Tứ thích, dụng tình sâu bao nhiêu, thương tổn liền sâu bấy nhiêu…”

“Thanh Thanh, Thanh Thanh…” Liễu Hàm Yên như nghĩ tới cái gì, nhìn Lý Mộ, hỏi: “Nói như vậy, ngươi đối với Lý bộ đầu cũng khó quên?”

Lý Mộ nhìn trái nhìn phải, bỗng nhiên nói: “Vãn Vãn, ngươi có đói không, chúng ta đi ăn cơm đi…”

Phủ quận thừa.

Trần Diệu Diệu đưa Lý Tứ trở về phòng, nói: “Huynh còn có gì cần, cứ nói cho muội biết, muội bảo phụ thân đi chuẩn bị.”

Lý Tứ lặng lẽ một lát, quay đầu nhìn về phía nàng, nói: “Thật ra, có chuyện, ta luôn gạt muội.”

Trần Diệu Diệu ngẩn ra một phen, hỏi: “Chuyện gì?”

Lý Tứ nói: “Ta không tên Lý Sơn, ta tên Lý Tứ.”

Trần Diệu Diệu nghi hoặc nói: “Vậy, vậy lần đầu tiên gặp mặt, huynh vì sao phải nói huynh tên Lý Sơn?”

“Vì giấu diếm thân phận, cùng mục đích.” Trong mắt Lý Tứ hiện ra áy náy, nói: “Vì đưa Triệu Vĩnh ra công lý, ta không thể không lừa gạt muội…”

Sắc mặt Trần Diệu Diệu dần dần tái nhợt, lẩm bẩm: “Cho nên, huynh vẫn luôn lừa muội, huynh cũng chưa từng thích ta?”

Lý Tứ chưa trả lời thẳng, chỉ thở dài, nói: “Ngươi là cô nương tốt, gia thế tốt, tâm địa lại thiện lương, ta chỉ là một tiểu bộ khoái. Mỗi tháng chỉ có năm trăm đồng bổng lộc, thường xuyên lưu luyến lầu xanh, ta không tốt như ngươi tưởng tượng…”

Trần Diệu Diệu lắc đầu nói: “Muội không để ý quá khứ của huynh, cũng không để ý thân phận của huynh, muội chỉ để ý, huynh đối với muội có phải thật lòng hay không.”

Lý Tứ nói: “Ta nghèo ngay cả mình cũng nuôi không nổi, muội theo ta, sẽ không có hạnh phúc.”

Trần Diệu Diệu ngẩng đầu, nói: “Chỉ cần có thể ở cùng với người muội thích, muội đã hạnh phúc, huynh nếu là cảm thấy nơi này không được tự nhiên, chúng ta có thể về huyện Dương Khâu, huynh nuôi không nổi muội, vậy muội nuôi huynh, muội có thể cầm đồ hết những trang sức kia, đổi lấy bạc, đủ chúng ta sinh hoạt, chúng ta còn có thể làm ăn nho nhỏ, không cần phụ thân quan tâm, cũng có thể sống rất khá…”

Lý Tứ sững sờ nhìn nàng, trước mắt lần nữa hiện ra cảnh tượng, một nữ tử rúc vào trong lòng người khác, không để ý hắn đau khổ cầu xin, đóng lại cánh cửa màu son kia.

Hết chương 212.

Chương 213. Bắt cái hiện hành (1)

“Huynh chỉ là một tiểu bộ khoái, cả đời cũng không có tiền đồ gì, đi theo huynh, ta sẽ không hạnh phúc…”

Lời của nữ tử kia, đến nay còn khắc thật sâu vào trong lòng hắn.

Hắn nhìn Trần Diệu Diệu, bỗng nhiên cười lên.

Lý Tứ nâng tay, lau nước mắt của nàng, nói: “Toàn bộ lời ta từng nói với muội, đều là thật tâm.”

Trần Diệu Diệu nín khóc mỉm cười, nắm tay hắn, nói: “Muội cũng là thật lòng, muội nguyện ý theo huynh đi huyện Dương Khâu, nguyện cùng chịu khổ với huynh…”

Lý Tứ lắc lắc đầu, nói: “Muội nguyện ý chịu khổ cùng ta, nhưng ta không muốn để muội chịu khổ, chúng ta cứ ở lại quận thành đi…”

…

Mấy ngày qua, cảm tình của Lý Mộ cùng Liễu Hàm Yên, đang tăng nhiệt độ hằng ngày.

Tuy nàng thường thường sẽ hỏi ra một ít vấn đề tử vong, nhưng ở dưới Lý Tứ hun đúc cùng dạy dỗ, mỗi lần đều có thể đã hiểm lại càng hiểm hơn bình yên vượt qua.

Thời điểm lần nữa nhìn thấy Lý Tứ, Lý Mộ chấn động.

Ba ngày trước, hắn chỉ là một người thường không có pháp lực gì, ba ngày sau, hắn thế mà đã luyện hóa ba phách, bội đao bên hông, cũng đổi thành một cây bảo đao.

Hắn nhìn Lý Tứ, chấn động nói: “Ngươi thật sự quyết định rồi?”

Lý Tứ gật gật đầu, nói: “Ta nghĩ rồi, Diệu Diệu là cô nương tốt, ta không thể cô phụ nàng.”

Lãng tử quay đầu, Hải Vương* lên bờ, thật đáng mừng, Lý Mộ hướng hắn chắp tay, nói: “Chúc mừng.”

(*: bên TQ, ngôn ngữ mạng hay nói những người đàn ông bắt cá nhiều tay là hải vương)

Lý Tứ lắc lắc đầu, nói: “Nhưng, nhạc phụ đại nhân cũng có điều kiện, hắn muốn ta ít nhất tu hành đến cảnh giới Thần Thông, mới có thể thành thân với Diệu Diệu.”

Lý Tứ một mình tu hành, đến trung tam cảnh, chỉ sợ ít nhất cần hai mươi năm, nhưng lấy tốc độ một ngày luyện hóa một phách của hắn, nếu nhạc phụ có tiền có quyền kia của hắn, nguyện ý ở trên người hắn đập vô hạn tài nguyên tu hành, trong vòng hai năm, tu vi của hắn, có thể đến Thần Thông.

Tuy chiến lực của hắn không so được với Thần Thông tu sĩ bình thường, nhưng đạo hạnh, lại là trung tam cảnh thật sự.

Lý Tứ hỏi: “Chuyện của ngươi thế nào?”

Lý Mộ gật gật đầu, nói: “Thiếu chỉ là thời gian.”

“Ta nói rồi, các ngươi như vậy, sớm hay muộn sẽ lâu ngày sinh tình.” Lý Tứ vẻ mặt hiểu ra, lại hỏi: “Nhưng, ngươi thật sự cân nhắc tốt rồi sao, xác định về sau sẽ không hối hận?”

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: “Vì sao phải hối hận?”

Lý Tứ nhìn hắn, khẽ gật đầu, nói: “Quý trọng trước mắt có thể quý trọng, sự tình sau này, về sau nói sau.”

Hai người đi ở trên đường, lúc đi qua Xuân Phong các, Lý Tứ mắt không nhìn nghiêng, ánh mắt Lý Mộ liếc một cái.

Lý Tứ kinh ngạc nói: “Ngươi sẽ không cũng cảm thấy hứng thú đối với loại địa phương này chứ?”

“Ngươi cho rằng ta là ngươi à…” Lý Mộ lắc đầu nói: “Có vụ án rất quan trọng, có liên quan với lầu xanh này.”

Lý Tứ quay đầu nhìn về phía Xuân Phong các, một lát sau, gật đầu nói: “Lầu xanh này quả thực có vấn đề.”

Lý Mộ Thiên Nhãn Thông cộng thêm nhãn thức cũng chưa thể nhìn ra được vấn đề của lầu xanh này, hắn nhìn về phía Lý Tứ, kinh ngạc nói: “Ngươi đã nhìn ra cái gì?”

Lý Tứ nói: “Nữ tử nơi này, không phải nữ tử lầu xanh thật sự, ta ngày đầu tiên đi nơi này, các nàng thế mà lại thu tiền của ta.”

Lý Mộ hỏi: “Ngươi nói chuyện cuộc đời với các nàng rồi?”

Lý Tứ nói: “Nói chuyện rồi.”

“Quả nhiên có vấn đề.” Lý Mộ thấp giọng nói một câu, nhìn về phía Xuân Phong các, nói: “Ngươi đi trước đi, ta vào xem chút.”

“Bản thân ngươi cẩn thận.” Lý Tứ lập tức rời khỏi, Lý Mộ xoay người, đi vào Xuân Phong các.

Một bên khác của con đường, Trương Sơn nhìn Lý Tứ cùng Lý Mộ sóng vai đi tới, đang chuẩn bị chào hỏi, vừa mới nâng lên cánh tay, liền ngẩn ra ở nơi đó.

Hắn nhìn thấy Lý Tứ không dừng lại chút nào từ trên đường đi qua, Lý Mộ thì không chút do dự đi vào lầu xanh.

Hắn dụi dụi mắt, lẩm bẩm: “Con bà nó, hai ngày nay nhất định là quá mệt, ngay cả Lý Tứ và Lý Mộ cũng không phân biệt rõ.”

Liễu Hàm Yên từ tiệm sách nào đó nghiên cứu tìm hiểu đi ra, thấy Trương Sơn ngẩn ra ở cửa, hỏi: “Làm sao vậy?”

Trương Sơn lắc đầu nói: “Không có gì, là mắt ta có chút hoa…”

Xuân Phong các, Lý Mộ vừa mới đi vào, tú bà đã nghênh đón, cười nói: “Vị công tử này, có cô nương quen biết không, muốn ta giúp ngài đề cử một chút hay không?”

Lý Mộ nói: “Lần đầu tiên đến.”

Nụ cười trên mặt tú bà càng tăng lên: “Ô, là khách mới à, vậy hôm nay nên mang công tử hầu hạ cho tốt. Hương Hương, Xảo Xảo, Dung Dung, ba người các ngươi đều lại đây.”

Mấy nữ tử bị tú bà gọi tới, tú bà đến bên người Lý Mộ, cười hỏi: “Ba vị này, đều là người đứng đầu tiệm chúng ta, cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông, công tử ngài xem xem, thích người nào?”

Lý Mộ lui về phía sau một bước, giữ khoảng cách với tú bà, nhìn về phía ba nữ tử đối diện.

Ba người này, một người nhỏ nhắn đáng yêu, một người dáng người nóng bỏng, một người lạnh lùng. Lý Mộ nghĩ nghĩ, chỉ vào người thứ ba, nói: "Nàng ấy."

Tú bà nói: "Dung Dung, còn không dẫn công tử lên lầu?"

"Mời công tử."

Nữ tử cao ngạo lạnh lùng hướng Lý Mộ lạnh như băng nói một câu, liền tự mình xoay người lên lầu. Lý Mộ tuy là lần đầu tiên đến lầu xanh, nhưng cũng biết, thái độ nữ tử lầu xanh đối đãi khách nhân, không có khả năng là như vậy.

Loại lộ số này, Lý Tứ từng nói với Lý Mộ, chẳng qua là một trong các thủ đoạn kéo khách của các nàng.

Nữ tử này thật ra cũng không phải tính tình lạnh lùng, đây chẳng qua là thiết lập nhân vật của nàng, dù sao, khách nhân có thể chọn nàng, bình thường đều có một chút khuynh hướng chịu ngược, thích chính là loại hình lạnh lùng này, cái này sẽ làm cho bọn họ càng thêm hưng phấn.

Nữ tử mở ra cửa một gian phòng, dẫn Lý Mộ đi vào, liền ngồi ở bên giường, đóng giả một bộ dáng chớ ai lại gần.

Lý Mộ đi đến bên cạnh nàng, hỏi: "Biết đánh đàn không?"

Nữ tử ngạc nhiên một cái chớp mắt, lắc lắc đầu.

"Biết thổi tiêu không?"

Nữ tử tiếp tục lắc đầu.

"Tỳ bà đâu?"

Nữ tử vẫn lắc đầu.

Lý Mộ khoát tay, nói: "Cái này cũng không biết, cái kia cũng không biết, cũng không biết xấu hổ nói mọi thứ tinh thông, đi xuống nói cho tú bà, đổi một người biết những thứ này đi lên."

Nữ tử ngẩn ra một phen, sau đó liền đứng bật dậy, tức giận đi đến dưới lầu, nói với tú bà: "Có người kỳ quái tới, thứ nên

làm không làm, chỉ muốn nghe khúc, có bệnh à, ai tới lầu xanh nghe khúc, việc này ta không tiếp được, ai thích người đó đi.”

“Trên đời này, người sở thích nào cũng có, bình thường bảo ngươi luyện đàn chút, ngươi không nghe, bây giờ còn trách khách nhân.” Tú bà lắc lắc đầu, nói với nữ tử dáng người nóng bỏng đẫy đà kia: “Xảo Xảo, ngươi đi đi.”

Lý Mộ ngồi trong phòng chốc lát, nữ tử đẫy đà vừa rồi tú bà giới thiệu, tên là “Xảo Xảo” kia liền vặn vẹo vòng eo, đi đến.

Hết chương 213.

Chương 214. Bắt cái hiện hành (2)

Nàng ôm một cây đàn cổ, cười hỏi: “Công tử, ngài muốn nghe ta đánh khúc gì?”

Lý Mộ nói: “Ngươi biết cái gì thì đánh cái đó đi.”

Nữ tử mang đàn cổ đặt ở một bên, bắt đầu cởi quần áo của mình.

Lý Mộ ngẩn ra một phen, hỏi: “Đánh đàn thì đánh đàn, ngươi cởi quần áo làm gì?”

Nữ tử đẫy đà ngẩn ra, hỏi: “Muốn mặc để đánh sao?”

Lý Mộ phất phất tay, nói: “Mặc đi.”

Nữ tử kỳ quái nhìn hắn một cái, chỉ có thể ngồi xuống, hai tay vuốt dây, bắt đầu đánh.

Kỹ năng đánh đàn của nữ tử này chỉ có thể tính là nhập môn, nhưng có thể nghe chút, căn bản không thể so sánh với Liễu Hàm Yên loại đại gia này, Lý Mộ nghe quen Liễu Hàm Yên đánh đàn, lại nghe của nàng, liền có chút nhàm chán vô vị.

Nữ tử kia đánh một lúc, phát hiện bên giường không có động tĩnh, giương mắt nhìn lên, phát hiện khách nhân trẻ tuổi này, thế mà lại nằm ở trên giường ngủ.

Trong lòng nàng không khỏi rất kỳ quái, mấy tháng qua, khách nhân nàng từng hầu hạ không ít, vẫn là lần đầu gặp được hắn loại này.

Đến lầu xanh không tìm vui, chỉ nghe khúc, thế mà còn nghe đến ngủ luôn.

Nhưng, nàng cũng không quá mức kinh ngạc, nam nhân các loại sở thích nàng đều từng gặp, có một số người sở thích ở phương diện này, quả thực biến thái đến mức làm người ta giận sôi, nghe rợn cả người, so sánh mà nói, vị công tử trẻ tuổi này, căn bản không tính là cái gì.

Nàng gảy một lát, thấy đối phương đã lâm vào ngủ say, ngón tay rời khỏi dây đàn, đứng lên, bắt đầu đốt một cái lư hương.

Cùng lúc lư hương toát ra làn khói, một tia dương khí mỏng manh từ trong thân thể Lý Mộ phiêu tán ra, bị hút vào trong lư hương.

Làm xong những thứ này, nữ tử đi đến đầu giường, nhìn mặt Lý Mộ, lẩm bẩm: "Bộ dạng tuấn tú như vậy, ở nơi nào tìm không thấy nữ nhân, sao cũng sẽ tới loại địa phương này?"

Nàng nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Lý Mộ, thở dài: "Hay cho một công tử tuấn tú."

Nằm ở trên giường, Lý Mộ đã biết, lầu xanh này âm thầm làm hoạt động gì rồi.

Các nàng giống với con thanh xà kia, đều đang hút dương khí người ta.

Chẳng qua, thanh xà kia hiển nhiên đầu óc không đủ dùng, chỉ túm lấy một người hút mạnh, tự nhiên dễ dàng lộ ra sơ hở, bị quan phủ phát hiện.

Mà cũng là hút dương khí người ta, lầu xanh này thủ đoạn cao minh hơn nhiều.

Khách nhân tới nơi này, vốn chính là tới mua vui, mà vừa lúc, phương thức bọn họ mua vui, cũng cực kỳ hao phí thể lực cùng tinh lực.

Như vậy, mặc dù là hao tổn một ít dương khí, cũng sẽ không có ai nhìn ra.

Dương khí không đủ, cùng thận khí không đủ biểu hiện ra ngoài không có khác nhau quá lớn.

Các nàng căn bản không cần ở trên thân một người hấp thụ quá nhiều, chỉ cần lầu xanh mở mãi, thì có nguồn khách cuồn cuộn không ngừng, dương khí lấy không hết, dùng không kiệt.

Nữ tử này không phải yêu quỷ, cũng không phải người tu hành, nàng hút dương khí người ta, chủ yếu dựa vào là lư hương cổ quái kia.

Lý Mộ vì không dẫn tới hoài nghi, chủ động thả ra một tia dương khí để nàng hấp thụ, cũng chưa hấp thu dục tình của nữ tử này quá phận, sẽ không khiến nàng cảm nhận được chút không khoẻ nào.

Trong quá trình làm việc, hắn cũng mãi không quên vặt lông dê, dù sao, dục tình có thể thu thập viên mãn, thành công ngưng tụ phách thứ sáu hay không, ở một lần hành động này.

Dương khí lư hương này hấp thu rốt cuộc đi đâu, Lý Mộ tạm thời còn không biết, hắn hôm nay chỉ là đến thăm dò, khoảng thời gian này, hắn chỉ sợ sẽ trở thành khách quen nơi đây.

Dù sao, thứ quận nha muốn, không phải phá huỷ nơi đây, mà là muốn thông qua âm thầm điều tra, tra ra bí mật của Sở Giang Vương.

Dục tình hấp thu xấp xỉ rồi, hút tiếp, nữ tử này sẽ có phát hiện. Lý Mộ thở ra một hơi, chậm rãi mở mắt.

“Công tử tỉnh rồi.” Nữ tử kia ngồi ở bên giường, mỉm cười nói: “Muốn ta hầu hạ công tử tắm rửa hay không?”

“Không cần, ta chỉ muốn ngủ một lát.” Lý Mộ nói: “Mấy ngày nay giấc ngủ không tốt lắm, nghe xong khúc của ngươi, cảm giác tốt hơn nhiều, lần sau đến còn tìm ngươi.”

Nữ tử kia sững sờ nhìn Lý Mộ xuống giường, xỏ giày đi ra ngoài, ngồi ở bên giường, ngạc nhiên nói: “Chỉ vậy?”

“Chỉ vậy?”

Dưới lầu, Lý Mộ nhìn tú bà kia, hỏi: “Nghe một đoạn khúc, đã cần một lượng bạc?”

Tú bà cười nói: “Một lượng bạc coi như rẻ, công tử nếu đi nhạc phường, gọi những đại gia kia, một lần càng đắt hơn đó.”

Lý Mộ không nói lời thừa với tú bà, dứt khoát móc bạc, hắn biết loại địa phương này tiêu phí đắt đỏ, không ngờ đắt như vậy, số tiền này, sau chuyện nhất định phải tìm nha môn chi trả.

Nữ tử đẫy đà từ trên lầu đi xuống, nói: “Vị công tử này thật kỳ quái, chỉ là nghe xong khúc, ngủ một giấc.”

Tú bà không thèm để ý nói: “Trên đời này người nào cũng có, gặp nhiều rồi không kỳ quái nữa.”

Bà ta nói xong, lại không đầu không đuôi hỏi một câu: “Không quên chứ?”

Nữ tử đẫy đà gật gật đầu, nói: “Không quên.”

Tú bà nói: “Vậy thì tốt, ra ngoài kéo khách đi.”

Lý Mộ đi ra khỏi Xuân Phong các, chưa đi nha môn, cũng chưa về nhà, đầu tiên là ở phụ cận vòng vo một hồi, quan sát có ai theo dõi hắn hay không.

Một nam nhân bình thường, đi lầu xanh nghe khúc, rất khó không dẫn tới một chút hoài nghi nào.

Nhưng đây cũng là chuyện không có cách nào.

Ý tứ của Triệu bộ đầu là, bảo hắn diễn trò diễn nguyên bộ, làm một tên nằm vùng chuyên nghiệp, diễn giả làm thật, đạn thật súng thật.

Lý Mộ đương nhiên không có khả năng tiếp nhận.

Vì một lần nhiệm vụ, đánh mất nguyên dương hắn bảo tồn mười chín năm, căn bản chính là làm ăn lỗ vốn.

Nguyên dương của hắn, là muốn giữ lại cho Liễu Hàm Yên.

Đầu đường quận thành, cửa một quán trà, Liễu Hàm Yên nhìn cửa Xuân Phong các, hỏi Trương Sơn: “Lý Mộ vừa rồi có phải từ bên trong đi ra hay không?”

Trương Sơn nhanh chóng lắc đầu, nói: “Không có, ta không thấy, nhất định là ngươi nhận lầm người rồi.”

Khi Lý Mộ về nhà, Liễu Hàm Yên ngồi ở trong sân, đưa lưng về phía hắn.

Vãn Vãn đứng ở cạnh nàng, không ngừng nháy mắt với Lý Mộ.

Liễu Hàm Yên xoay người nhìn hắn, hỏi: “Ngươi giữa trưa đi đâu?”

Lý Mộ nói: “Chưa làm gì cả.”

“Chưa làm gì?” Liễu Hàm Yên đứng lên, ánh mắt nhìn hắn, thất vọng nói: “Ta cùng Vãn Vãn tận mắt thấy ngươi từ lầu xanh đi ra!”

Lý Mộ giật mình, giải thích: “Ta…”

Liễu Hàm Yên đau lòng nói: “Ngươi cái gì mà ngươi, ngươi đừng nói cho ta, ngươi đi lầu xanh, không phải vì cái khác, chỉ là vì nghe khúc?”

Lý Mộ trầm mặc một lát, nhìn nàng, bất đắc dĩ nói: “Nếu ta nói, ta thật sự chỉ là nghe thủ khúc, ngươi sẽ tin sao?”

Liễu Hàm Yên không nói gì, Lý Mộ không ngờ hắn làm chuyện hẳn hoi cũng sẽ bị bắt quả tang.

Trước khác nay khác, đổi là trước kia, hắn căn bản không cần giải thích với Liễu Hàm Yên, nhưng bây giờ khác, nếu không giải thích, lão bà hắn sắp theo đuổi được có thể chạy mất.

Hết chương 214.

Chương 215. Tiếng quỷ dưới giếng (1)

Lý Mộ xin giúp đỡ nhìn về phía tiểu hồ ly ở bên, nói: “Tiểu Bạch, bây giờ chỉ có ngươi có thể chứng minh sự trong sạch của ta.”

Tiểu Bạch sau khi hiểu ý, nhảy đến trên bàn, nói với Liễu Hàm Yên: “Liễu tỷ tỷ hiểu lầm rồi, ân công thật sự chưa xảy ra cái gì.”

Liễu Hàm Yên cả giận nói: “Là lúc nào rồi, ngươi còn nói giúp hắn!”

“Không phải, ta không thiên vị ân công.” Tiểu Bạch ghé sát tai Liễu Hàm Yên, nhỏ giọng nói vài câu.

Liễu Hàm Yên ngạc nhiên một chớp mắt, không tin nói: “Cái này cũng có thể nhìn ra?”

Tiểu Bạch gật gật đầu, nói: “Đây là thiên phú của tộc chúng ta, ân công, ân công hắn nguyên dương vẫn còn.”

Lý Mộ nhìn Liễu Hàm Yên, nói: “Ta thề, ta hôm nay đi lầu xanh, chỉ là vì công việc, nghe xong một đoạn khúc thì về, ngay cả những nữ tử lầu xanh kia cũng chưa động vào.”

Liễu Hàm Yên đã tin, vẫn là mạnh miệng nói: “Công việc gì cần đi lầu xanh?”

Lý Mộ chưa trả lời, chỉ lắc lắc đầu, nói: “Ngươi thế mà không tín nhiệm ta, làm ta quá thất vọng rồi.”

Hắn không để ý tới Liễu Hàm Yên nữa, trực tiếp về tới phòng mình.

Chỉ chốc lát sau, Liễu Hàm Yên liền từ bên ngoài đi vào, nhỏ giọng nói: “Là ta sai rồi.”

Lý Mộ liếc nàng một cái: “Sai nơi nào?”

Liễu Hàm Yên cúi đầu nói: “Ta không nên không tín nhiệm ngươi.”

Lý Mộ hừ lạnh một tiếng, nói: “Một câu sai rồi là đủ sao?”

Liễu Hàm Yên nghĩ nghĩ, bổ ngã hắn ở trên giường, ở trên môi hắn như chuồn chuồn lướt nước hôn một cái, hỏi: "Ta mang nụ hôn đầu tiên cho ngươi, đủ chưa?"

Lý Mộ mím mím môi, nói: "Ngươi lần sau có thể sai thêm vài lần."

"Nghĩ hay quá." Liễu Hàm Yên một lần nữa ngồi thẳng, hỏi: "Đây cũng là nụ hôn đầu tiên của ngươi sao?"

Lý Mộ nghĩ nghĩ, gật đầu nói: "Ngươi cũng là nữ nhân ta lần đầu tiên hôn."

Liễu Hàm Yên là nữ nhân đầu tiên, cũng là duy nhất Lý Mộ từng hôn.

Tô Hòa là quỷ, không thể tính là người.

Hơn nữa lúc ấy Lý Mộ tính mạng nguy cấp, thiếu chút nữa bị hồn lực của Thiên Huyễn Thượng Nhân căng phồng chết tươi, cũng ở trong hôn mê, căn bản không có tâm tư đi nghĩ những thứ đâu đâu.

Nhớ tới Tô Hòa, cũng không biết nàng xuất quan hay chưa, thu được hai nữ quỷ Lý Mộ gửi cho nàng chưa.

Liễu Hàm Yên sâu sắc nhận ra một vài thứ, hỏi Lý Mộ: "Ngươi nghĩ cái gì thế?"

Lý Mộ vội vàng hoàn hồn, nói: "Ngươi vừa rồi hôn quá nhanh, ta còn chưa chuẩn bị, muốn làm một lần nữa hay không."

"Nằm mơ đi."

Liễu Hàm Yên đỏ mặt vội vàng rời khỏi, trong lòng Lý Mộ nhẹ nhàng thở ra.

Nóng vội không ăn được đậu phụ nóng, cũng không ăn được Liễu Hàm Yên, nàng có thể chủ động hôn Lý Mộ, đã là quan hệ giữa hai người tiến một bước lớn, Lý Mộ được một tấc lại muốn tiến một thước, ngược lại sẽ tạo ra hiệu quả trái ngược.

Tất cả thuận theo tự nhiên, một ngày nào đó, hai người đều có thể hoàn toàn triệt để mang mình giao cho đối phương.

Chuyện đi lầu xanh, bị Liễu Hàm Yên bắt tại trận cũng tốt, về sau hắn là có thể quang minh chính đại ra vào Xuân Phong các, không cần lo lắng Liễu Hàm Yên tức giận nữa.

Ban ngày chỉ nhìn ra lầu xanh này đang lợi dụng dụng cụ nào đó, hấp thu dương khí của khách làng chơi, buổi tối Lý Mộ lại tới Xuân Phong các, vẫn gọi một nữ tử đánh đàn, bản thân ở trên giường ngủ một giấc.

Nữ tử kia thấy Lý Mộ ngủ say, tiếng đàn dần dần từ nhanh đến chậm, dần dần dừng lại.

Nàng nhìn thoáng qua Lý Mộ nằm ở trên giường ngủ say, nâng lư hương, rời phòng.

Lúc nàng đi, vẫn chưa phát hiện, một con người giấy chỉ to bằng ngón út của nàng, dính vào đế giày của nàng, bị nàng dẫn theo ra ngoài.

Tiếng đóng cửa vang lên, Lý Mộ nằm ở trên giường, sớm tiến vào ngủ say, mắt chậm rãi mở ra.

Người giấy là một loại bí thuật của Phù Lục phái, vốn chỉ có đệ tử Phù Lục phái mới có thể chế tác, Lý Mộ từ trong trí nhớ của Thiên Huyễn Thượng Nhân tìm được phương pháp chế tác người giấy.

Người giấy thông qua phương pháp bùa chế tạo ra, có thể thay thế chủ nhân làm một số chuyện, cũng có thể dùng để tra xét địa phương nguy hiểm, tác dụng cực kỳ rộng khắp.

Mượn dùng người giấy kia, hắn có thể nghe được thanh âm chung quanh nữ tử này.

Trong tai hắn, trừ tiếng bước chân nhẹ nhàng, thỉnh thoảng truyền đến từng đợt nam nữ rên rỉ, theo nữ tử kia đi xuống lâu, tới hậu viện, lỗ tai Lý Mộ mới thanh tịnh.

Xuân Phong các, hậu viện.

Nữ tử cầm lư hương, tới trước một cái giếng cổ.

Tú bà Xuân Phong các canh giữ ở miệng giếng, nữ tử chậm rãi đi qua, đưa lư hương cho bà ta.

Tú bà tiếp nhận lư hương, nói: “Ngươi canh ở đây, đừng để người ngoài tới đây.”

Nữ tử cung kính gật gật đầu, đứng ở miệng giếng.

Tú bà ôm lư hương, nhìn trái nhìn phải, thấy trong sân không có ai, thế mà trực tiếp nhảy xuống giếng.

Lý Mộ nằm ở trên giường trong phòng, không biết chung quanh nữ tử kia đã xảy ra cái gì, sau khi tiếng của tú bà biến mất, liền không còn thanh âm truyền đến nữa.

Mượn dùng người giấy, phạm vi có thể nghe được có hạn, mà Lý Mộ cách nữ tử này lại quá xa, nhĩ thức không thể phát huy tác dụng.

Hắn nghĩ nghĩ, từ trên giường xuống, vòng đến cửa sau, chợt lóe vào hậu viện, ôm bụng, chạy lung tung khắp nơi.

Nữ tử kia phát hiện hắn, kinh hoảng nói: “Công tử, ngươi sao lại xuống dưới.”

Sắc mặt Lý Mộ đỏ bừng, nói: “Nhà xí, nhà xí ở đâu.”

Nữ tử kia chỉ góc, nói: “Nhà xí ở nơi đó.”

Lý Mộ ba bước cũng chỉ bước hai bước, chạy vào một nhà xí lâm thời dựng góc sân. Nữ tử kia nhìn nhà xí một cái, lại nhìn nhìn miệng giếng, mang một cái thùng gỗ chậm rãi buông xuống.

Lý Mộ đóng lại cửa nhà xí, mặc niệm Thanh Tâm Quyết, bài trừ tất cả quấy nhiễu, rốt cuộc dùng nhĩ thức loáng thoáng nghe được một ít thanh âm.

Thanh âm này từ dưới lòng đất truyền đến, Lý Mộ nhớ tới cái giếng cạn kia trong sân, trong lòng khẳng định, cái giếng này nhất định có vấn đề.

“Quỷ tướng, mạt vị, hiến tế, dương khí.”

Thanh âm từ dưới lòng đất truyền đến cực kỳ mỏng manh, Lý Mộ chỉ có thể nghe đại khái, lo lắng nán lại lâu sẽ bị phát hiện, ảnh hưởng kế hoạch sau này, hắn nghe một lát, liền rời nhà xí, sau khi để lại một lượng bạc, rời khỏi Xuân Phong các.

Một lát sau, hậu viện Xuân Phong các, nữ tử kia mang thùng gỗ kéo lên, thân thể tú bà từ trong giếng chậm rãi bay ra.

Bà ta nhìn nhìn nữ tử kia, hỏi: “Không có ai tới gần nơi này chứ?”

Nữ tử lắc lắc đầu.

Nét khẩn trương trên mặt tú bà tiêu trừ, uốn éo thân thể rời khỏi.

Nữ tử cũng theo đó rời khỏi, người giấy lòng bàn chân, theo nàng đi, dần dần phong hóa thành tro, biến mất không thấy.

Nửa tháng thời gian, nhoáng lên một cái mà qua.

Nửa tháng qua, Xuân Phong các tất cả bình thường, duy nhất khác với trước đây là, mỗi ngày đều có một công tử trẻ tuổi tới nơi này, gọi một cô nương, chỉ nghe khúc rồi ngủ, không làm việc nam nữ thích làm.

Hết chương 215.

Chương 216. Tiếng quỷ dưới giếng (2)

Ngay từ đầu, mọi người còn có chút kỳ quái, thời gian dài, cũng liền thấy quái mà không quái nữa.

Khách nhân tới nơi này, rất nhiều kẻ đều có chút sở thích kỳ kỳ quái quái.

Có người chú ý đối với chân của nữ tử, có người thích bị các cô nương cầm roi quật, còn có người thích mặc quần áo bên người của các cô nương, so sánh với bọn họ, sở thích của vị công tử trẻ tuổi kia không đáng kể chút nào.

Dương Khâu huyện nha.

Lý Mộ khoác áo choàng, từ cửa sau tiến vào, tới phòng trực.

Nửa tháng qua, hắn mỗi ngày đi Xuân Phong các, âm thầm tra xét được một ít tin tức, đồng thời cũng tích lũy được không ít dục tình.

Những nữ tử phong trần kia của Xuân Phong các, hầu như bị hắn hút hết rồi.

Hắn ngồi ở trong phòng trực một lát, không bao lâu, Triệu bộ đầu liền từ bên ngoài đi vào. Hắn đi đến trước người Lý Mộ, hỏi: “Tra thế nào rồi?”

Lý Mộ gật đầu nói: “Trải qua ta hơn nửa tháng âm thầm tìm hiểu, phát hiện sau lưng Xuân Phong các, thật là một quỷ tướng dưới trướng Sở Giang Vương khống chế, nơi ẩn thân của ả, ngay tại trong giếng hậu viện Xuân Phong các.”

Triệu bộ đầu nói: “Quỷ khí giấu trong giếng, khó trách từ bên ngoài nhìn không ra bất cứ gì khác thường.”

Lý Mộ tiếp tục nói: “Tú bà cùng kỹ nữ Xuân Phong các, hẳn là đã sớm bị ả mê hoặc tâm trí, để ả sử dụng, âm thầm hấp thu cho ả dương khí của khách nhân, cho ả tu hành.”

Yêu quỷ không chỉ có thể ăn thịt người, mê hoặc lòng người, càng là người bọn chúng am hiểu, bị bọn chúng mê hoặc, sẽ hoàn toàn trở thành nô lệ của chúng, không hề sinh ra hai lòng.

Triệu bộ đầu hỏi: “Con quỷ này vì sao sẽ mạo hiểm ở quận thành làm loạn, tra được nguyên nhân chưa?”

“Tra được rồi.” Lý Mộ gật đầu nói: “Mười tám quỷ tướng dưới trướng Sở Giang Vương, cũng không phải cố định không thay đổi, quỷ tốt khác dưới trướng hắn, chỉ cần thực lực đủ, lúc nào cũng có thể thay thế vị trí của bọn họ, không chỉ có thế, Sở Giang Vương còn thiết lập một quy củ tàn khốc cho mười tám quỷ tướng đó.”

Triệu bộ đầu nghi hoặc nói: “Quy củ gì?”

Lý Mộ tiếp tục nói: “Ở trong thời gian nhất định, quỷ tướng vị trí cuối chưa thăng cấp hồn cảnh, sẽ bị coi là tế phẩm, lau đi linh trí, hiến tế ra hồn thể của bản thân. Hậu viện Xuân Phong các, nữ quỷ dưới giếng kia, thực lực là ác linh đỉnh phong, thiếu chút nữa có thể tiến vào hồn cảnh, ả hấp thu dương khí những người này, chính là vì thăng cấp, thành công thăng cấp hồn cảnh, ả liền miễn đi nỗi lo hiến tế.”

Quỷ tướng ác linh đỉnh phong, thực lực tuy ở trong mười tám quỷ tướng dưới trướng Sở Giang Vương xếp hạng gần cuối, nhưng cũng không phải cuối cùng.

Đầu sỏ tạo thành nữ quỷ kia khẩn trương như thế, thật ra là Lý Mộ.

Trước khi hắn giết quỷ tướng kia, quỷ tướng kia ở trong mười tám quỷ tướng xếp hạng cuối cùng. Sau khi hắn giết quỷ tướng đó, nữ quỷ đó liền thành một vị cuối cùng, ả nếu không cố gắng, cũng chỉ có bị lau đi linh trí, trở thành chất dinh dưỡng của người khác.

Có thể nghĩ ra phương pháp như vậy để khích lệ nhân viên dưới trướng, Sở Giang Vương này, thật ra cũng là quỷ tài.

Triệu bộ đầu hỏi: “Có tra được bí mật về Sở Giang Vương hay không?”

“Chưa.” Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: “Nếu Sở Giang Vương thật sự có bí mật, chỉ sợ cũng không phải mười tám quỷ tướng này có thể biết được.”

“Điều này cũng đúng.” Triệu bộ đầu gật gật đầu, nói: “Ngươi trước tiếp tục tra xét, có tin tức, lập tức về huyện nha báo cáo.”

Lý Mộ mặt lộ vẻ khó xử.

Triệu bộ đầu hỏi: “Có chuyện gì khó xử sao?”

Lý Mộ nói: “Xuân Phong các kia tiêu phí thật sự quá đắt, trước sau, đã tiêu mười mấy lượng bạc, ta cũng không thể ứng ra như vậy mãi, nếu không nha môn dự chi trước một ít.”

Triệu bộ đầu kinh ngạc nói: “Không phải nói ngươi đu bám một nữ tử có tiền, ở tòa nhà lớn, mặc quần áo cũng là chất vải thượng đẳng.”

Lý Mộ ngẩn ra một phen, cả giận nói: “Là ai để lộ, là ai truyền lời đồn!”

Triệu bộ đầu cười cười, nói: “Ta cũng chỉ là nghe nói mà thôi, bạc này, nha môn là nên ứng ra, ta lát nữa đi phòng kho cho ngươi lãnh.”

Triệu bộ đầu rời khỏi phòng trực, rất nhanh lại trở về, giao cho Lý Mộ ba mươi lượng bạc, nói: “Ba mươi lượng này ngươi cầm trước, không đủ lại đến nha môn lãnh.”

Lý Mộ nhận lấy bạc, thầm nghĩ hôm nay có thể xa xỉ một phen, một lần gọi hai cô nương, một đánh đàn, một thổi tiêu, làm một cú cầm tiêu hợp minh, dù sao có nha môn chi trả, vượt dự toán cũng có thể xin tiếp.

Triệu bộ đầu nói xong, lại lấy ra một vật, đưa cho Lý Mộ, nói: “Nữ quỷ ác linh đỉnh phong, thực lực không thể xem nhẹ, nhỡ đâu sự tình có biến, ngươi sợ là phải chính diện xung đột với ả, pháp bảo này ngươi thu, dùng xong lại trả về.”

Lý Mộ cúi đầu đánh giá, thứ trên tay hắn, nhìn giống một cành cây mềm mại, nhẹ như không có gì. Hắn nhìn về phía Triệu bộ đầu, hỏi: “Đây là cái gì?”

Triệu bộ đầu giải thích: “Vật này tên là Đả Hồn Tiên, là do cành liễu ngàn năm chế thành, có thể tạo thành thương tổn rất lớn đối với hồn thể nguyên thần, một roi hạ xuống, âm linh oán linh tầm thường, sẽ trực tiếp hồn tử linh tán, cho dù là ác

linh, chịu một roi, cũng không chịu nổi, chỉ cần ngươi dùng roi này bám trụ nữ quỷ đó một lát, kịp thời truyền tin, viện thủ của nha môn sẽ lập tức chạy tới."

Trong mắt Lý Mộ toát ra ánh sao, roi này khắc chế đối với hồn thể, so với Bạch Ất kiếm của hắn còn mạnh hơn, sau khi dùng xong, nghĩ biện pháp, xem có thể kiếm tới tay hay không, đưa cho Vãn Vãn phòng thân cũng không tệ.

Triệu bộ đầu thấy được hào quang trong mắt hắn, ho nhẹ một tiếng, nói: "Đây là vật của nha môn, chỉ là cho ngươi mượn tạm, dùng xong phải trả."

Lý Mộ cười cười, nói: "Hiểu, hiểu."

Hắn cất Đả Hồn Tiên đi, nghĩ nghĩ, lại hỏi: "Đồ của nha môn, nếu ở trong quá trình làm việc, hỏng hoặc là đánh mất, cần đền không?"

Nếu có thể chơi không trả tiền, Lý Mộ đương nhiên không muốn lãng phí cơ hội chọn lựa phần thưởng.

Nhưng đáng tiếc, Triệu bộ đầu vô tình nói cho hắn, đồ của nhà nước, làm hỏng đánh mất, đều phải bồi thường theo giá.

Giá trị mỗi một món pháp bảo đều không thể dùng tiền tài thế tục đi cân nhắc, nếu thế nào cũng phải đổi thành bạc, chỉ sợ ít nhất cũng cần hơn ngàn lượng bạc trắng.

Liễu Hàm Yên tuy không thiếu một ngàn lượng này, nhưng khẳng định cũng sẽ không cho phép Lý Mộ phá của như vậy.

Lý Mộ chỉ có thể tạm thời từ bỏ ý tưởng 'ăn' pháp bảo này.

Hắn cất Đả Hồn Tiên, vật ấy chỉ cần hắn không thúc giục, liền không có bất cứ khí tức nào tiết ra ngoài, cũng không sợ bị ác quỷ đó cảm ứng được.

Xuân Phong các.

Thời điểm Lý Mộ đi vào lần nữa, tú bà chào đón, ngựa quen đường cũ nói: "U, công tử, lần này có phải vẫn gọi Xảo Xảo hay không?"

Hết chương 216.

Chương 217. Phú quý cầu trong nguy hiểm

Lý Mộ vừa mới cầm tiền làm việc từ nha môn, hào phóng nói: “Lần này gọi hai người, ngươi xem mà an bài.”

Tú bà nói: “Nếu hai người, là phải thêm tiền.”

Dù sao này tiền tiêu không hết vẫn phải trả lại, gọi thêm một người, có thể hút thêm một người. Lý Mộ vung tay lên, nói: “Thêm tiền thì thêm tiền, bản công tử là người thêm không nổi tiền sao?”

“Đương nhiên không phải.” Trên mặt tú bà chất đầy nụ cười, đưa tay vẫy vẫy hai nữ tử, nói: “Hoa Hoa, Hoan Hoan, hai người các ngươi, theo công tử đi lên.”

Vào phòng, Lý Mộ bảo một nữ tử đánh đàn, một nữ tử bóp chân, qua một lúc, lại bảo các nàng trao đổi, nữ tử bóp chân đi đánh đàn, nữ tử đánh đàn đến bóp chân.

Như vậy, hắn có thể đều đều hơn nữa duy trì hấp thu dục tình của hai người.

Không thể không nói, túi da này, quả thực là vũ khí sắc bén thu gặt dục tình, mỗi ngày nằm bất động đã có thể tu hành.

Lý Mộ nhắm mắt, tựa như là đang thích ý hưởng thụ, tâm thần lại đã theo tú bà, tiến vào đáy giếng.

Bạc hắn vừa rồi giao cho tú bà đã sớm bị hắn động tay chân, đáy bạc dán một người giấy, lại quét một tầng bột bạc, chỉ cần không cố ý cạo tầng bột bạc đó, liền không phát hiện được người giấy kia.

Tú bà mang theo bạc bên người, một lần này, Lý Mộ thông qua người giấy nghe được tiếng, cực kỳ rõ ràng.

Xuân Phong các hậu viện, dưới giếng.

Cái giếng này trong giếng khô cạn không có nước, có không gian khác, trong một phương không gian nhỏ dưới giếng, bàn tủ, mọi thứ không thiếu.

Một phụ nhân áo đỏ lười biếng nằm ở trên giường, trên tủ trước giường đặt mấy cái lư hương, phụ nhân áo đỏ nhẹ nhàng hít vào một hơi, trong lư hương có khói màu trắng dâng lên, chậm rãi bị nàng hít vào trong mũi.

Sau khi hít khói vào, trên mặt của nàng lộ ra nét thỏa mãn.

Tú bà cung kính đứng ở trước giường, đợi sau khi nàng hít hết khói, lấy lư hương cầm trong tay, mang một cái lư hương khác thay thế.

Phụ nhân áo đỏ hít mạnh mấy hơi, nói: "Về sau không cần cho lư hương xuống nữa, lư hương trong phòng, cũng có thể bỏ đi."

Tú bà nghe vậy, trên mặt lộ ra nét vui mừng, hỏi: "Phu nhân rốt cuộc sắp tấn thăng rồi sao?"

Phụ nhân áo đỏ phun ra một hơi, nói: "Không còn kịp nữa."

Tú bà kinh ngạc nói: "Sao có thể không kịp?"

Phụ nhân áo đỏ nói: "Ba ngày sau, điện hạ sẽ triệu tập toàn bộ quỷ tướng, căn cứ tin tức ta nhận được, một tháng trước, Thanh Diện Quỷ không biết bị người nào giết, chỉ còn lại có mười bảy quỷ tướng, không còn hắn, ta là xếp hạng cuối cùng trong các quỷ tướng, nếu ở trong vòng ba ngày này không thể tấn thăng hồn cảnh, sẽ trở thành tế phẩm của điện hạ."

Tú bà vội vàng nói: "Vậy phu nhân tính như thế nào?"

Phụ nhân áo đỏ đi xuống giường, nói: "Cũng may ta cách hồn cảnh chỉ thiếu một bước, chỉ cần hút dương khí hồn phách của toàn bộ nam nhân trong lầu này, liền có thể lập tức tấn thăng."

Tú bà lo lắng nói: "Nhưng nếu là phu nhân làm như vậy, chỉ sợ không giấu được bao lâu, nha môn rất nhanh sẽ biết."

Phụ nhân áo đỏ nói: "Những nam nhân phụ lòng chỉ biết dùng nửa thân dưới để tự hỏi này, chết chưa hết tội, sau khi hút bọn hắn, ta sẽ rời khỏi nơi này, các ngươi cũng đều tự chạy trốn đi."

Xuân Phong các, trên giường một gian phòng lầu hai, Lý Mộ đột nhiên mở mắt.

Nữ tử đang bóp chân cho hắn kinh ngạc nói: “Công tử, là ta làm đau ngươi sao?”

Lý Mộ nói: “Chuyện không liên quan các ngươi, các ngươi đi xuống trước đi, ta muốn ngủ một mình.”

Hai người đứng lên, yên lặng lui ra ngoài.

Một chớp mắt đó cửa phòng đóng lại, Lý Mộ từ trên giường dậy, không chút do dự bóp nát một miếng ngọc phù truyền tin.

Trải qua hắn mấy ngày nay điều tra, cùng với nha môn mấy năm qua sưu tập được tình báo về Sở Giang Vương cùng mười tám quỷ tướng, nấp ở Xuân Phong các, hấp thu dương khí của những khách làng chơi này, là một ác quỷ được xưng là “Nhân” dưới trướng Sở Giang Vương.

Mà kẻ kia Lý Mộ giết chết, có danh hiệu “Thanh Diện Quỷ”, Nhân và Thanh Diện Quỷ, ở trong mười tám quỷ tướng, xếp hạng cực kỳ thấp, Lý Mộ còn tưởng kẻ này sẽ thành thật chậm rãi hấp thu dương khí, không ngờ hắn giết chết Thanh Diện Quỷ, trực tiếp ép người ta đến tuyệt cảnh.

Ba ngày sau, Sở Giang Vương triệu tập quỷ tướng, đến lúc đó, Nhân không thể thăng cấp hồn cảnh, phải chết một lần nữa.

Cho nên ả chuẩn bị được ăn cả ngã về không, dùng khách làng chơi trong lầu này giờ phút này, đổi lấy cơ hội tấn thăng cho ả.

Lầu xanh này ở dưới khống chế của ả, mặc dù là khách nhân chết hết ở trong lầu, ít nhất cũng phải tới muộn chút, thậm chí là hôm sau, mới có thể bị người ta phát hiện.

Mà ngọc phù truyền tin, đến viện binh chạy tới, cũng cần thời gian, khoảng thời gian này, chỉ sợ người ta đã hút khô không ít người.

Lý Mộ không có thời gian do dự, trực tiếp đẩy cửa xuống lầu.

Hắn đi xuống cầu thang, nhìn thấy một phụ nhân áo đỏ, đi theo tú bà, từ hậu viện đi ra.

Phụ nhân áo đỏ khuôn mặt bình thường, nhìn như người phụ nữ bình thường, cho Lý Mộ cảm giác lại cực kỳ nguy hiểm.

Ý niệm nhanh chóng vận chuyển trong đầu Lý Mộ, ngay sau đó, liền đi tới trước mặt tú bà kia, nói: "Đến các ngươi nơi này nhiều lần như vậy, hôm nay ta không nghe khúc nữa, muốn ăn mặn."

Tú bà tự nhiên biết ăn mặn là có ý tứ gì, cười nói: "Công tử nhìn trúng ai, ta đi an bài cho ngươi."

Lý Mộ chỉ phụ nhân áo đỏ kia, nói: "Ta muốn nàng!"

Tú bà biến sắc, cười gượng nói: "Cái này, cái này không được."

Lý Mộ ném qua một thỏi bạc, nói: "Sao không được, các ngươi nơi này, còn không muốn kiếm bạc?"

Lão ẩu đang muốn mở miệng, phụ nhân áo đỏ kia lại tiếp nhận bạc, cười nói: "Chỉ cần công tử không chê thiếp thân hoa tàn ít bướm, thiếp thân tự nhiên nguyện ý bồi công tử một lần xuân phong."

Phụ nhân áo đỏ mở miệng, môi tú bà giật giật, vẫn không dám nói ra cái gì.

Lý Mộ hướng phụ nhân áo đỏ kia cười cười, nói: "Đi thôi."

Nhìn hai người một trước một sau lên cầu thang, tú bà lắc lắc đầu, nói: "Tuấn tú như vậy, đáng tiếc."

Bà ta thở dài một câu, nói với một nữ tử bên cạnh: "Bảo tất cả mọi người đứng ở bên ngoài, hôm nay mời chào thêm một ít khách."

Lầu hai, Lý Mộ dẫn phụ nhân áo đỏ tiến vào, xoay người đóng lại cửa phòng.

Vì không để nữ quỷ này hại chết người khác, hắn chỉ có thể lấy thân mạo hiểm.

Nhưng, phú quý cầu trong nguy hiểm, nữ quỷ này muốn hút dương khí của Lý Mộ, Lý Mộ lại há không muốn hút dục tình của ả.

Con thanh xà kia khiến Lý Mộ ăn tủy biết vị, đã sớm muốn tìm một yêu quỷ lợi hại chút thu gặt, kẻ này chỉ thiếu một bước liền tới hồn cảnh, hút dục tình của ả, hơn nữa trong khoảng thời gian này, Lý Mộ ở lầu xanh thu hoạch, hẳn là đủ khiến hắn mang phách thứ bảy ngưng tụ.

Như vậy, trong bảy phách, hắn thiếu, chỉ còn lại có phách thứ năm Phi Độc.

Hết chương 217.

Chương 218. Sở phu nhân (1)

Phụ nhân áo đỏ đi đến bên giường, khẽ tựa đầu giường, nói: “Công tử, ngài cần phải thương tiếc thiếp thân.”

Lý Mộ đi đến bên giường, làm bộ như cởi đai lưng.

Phụ nhân áo đỏ nhẹ nhàng hút một cái, dương khí trong cơ thể Lý Mộ tràn ra, bị ả hút vào thân thể.

Ả ham dương khí của Lý Mộ, thì tất nhiên sẽ sinh ra dục tình đối với Lý Mộ.

Lý Mộ thở sâu, lực lượng dục tình nồng đậm, khiến hắn say mê trong đó,

Vì để ả sinh ra càng nhiều dục tình hơn, Lý Mộ khống chế dương khí, cuồn cuộn không ngừng từ trong thân thể trào ra.

Hắn đã luyện hóa ngũ phách, lại là thuần dương chi thể, dương khí trong cơ thể phi thường đầy đủ, chút tổn thất này không đáng kể chút nào.

Phụ nhân áo đỏ mắt lộ ra nét kinh ngạc, dương khí cảu người trước mắt, hoàn toàn khác với những nam tử dương khí kia, không chỉ có cuồn cuộn không ngừng, như sẽ không khô kiệt, hơn nữa tạo ra tác dụng đối với ả tu hành, cũng hơn xa nam nhân tầm thường.

Trên mặt của ả lộ ra một tia tham lam, đẩy nhanh tốc độ hấp thụ.

Đai lưng Lý Mộ vẫn còn chưa cởi bỏ, tốc độ hấp thu dục tình cũng đột nhiên nhanh hơn.

Bỗng nhiên, trên mặt phụ nhân áo đỏ kia hiện ra một tia nghi ngờ.

Hấp thu nhiều dương khí như vậy, ả không chỉ có chưa cảm nhận được phấn chấn, ngược lại có chút suy yếu.

Lý Mộ đã hấp thu đủ dục tình, thấy quỷ này đã nổi lòng nghi ngờ, không chút do dự nâng tay, một bóng roi từ trong tay áo vung ra, quật ở trên thân phụ nhân áo đỏ.

Phụ nhân áo đỏ căn bản không kịp tránh né, trên người nháy mắt đã đã trúng một roi.

Xèo!

Đả Hồn Tiên quật ở trên thân thể của ả, trên thân thể của ả lập tức xuất hiện một dấu ấn màu đen, từng tia quỷ khí, từ trên dấu ấn kia tràn ngập ra.

"Ngươi là người tu hành!"

Trên mặt phụ nhân lộ ra nét giận dữ, sau khi kinh ngạc, hai quỷ trảo chợt đâm vào thân thể Lý Mộ.

Lý Mộ sớm có chuẩn bị, thân hình cấp tốc lui về phía sau, đồng thời lại là vung một roi, trên tay phụ nhân lại xuất hiện một dấn ấn đen, bộ mặt ả dữ tợn vô cùng, phát ra một tiếng gầm rú phẫn nộ, lại không dây dưa với Lý Mộ nữa, hóa thành một đám sương đen, phá cửa sổ mà ra, thế mà lại trực tiếp bỏ chạy.

Lý Mộ đi đến phía trước cửa sổ, cảm nhận được một khí tức cường đại, đuổi sát phụ nhân.

Quận úy đại nhân đã ra tay, Lý Mộ liền không còn cần thiết đuổi theo ra.

Hắn đi đến ngoài cửa, mang tú bà nghe được động tĩnh trong phòng, đang chuẩn bị tiến vào xem xét chặt một đòn đao tay đánh ngất.

Đám đông bộ khoái từ cửa trào vào, mang nữ tử lầu xanh còn không biết đã xảy ra chuyện gì khống chế hết.

Triệu bộ đầu đi vào, nói: "Quận úy đại nhân tự mình đi đuổi theo ả, ả trốn không thoát, ngươi sao bỗng nhiên sẽ nổi xung đột với ả, chẳng lẽ bị ả phát hiện?"

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: "Sở Giang Vương ba ngày sau muốn triệu tập toàn bộ quỷ tướng, Nhân không muốn bị hiến tế, chuẩn bị được ăn cả ngã về không, mang toàn bộ người trong lầu xanh giết chết, hút dương khí tinh huyết của bọn họ, ta không có cách nào, chỉ có thể dụ dỗ ả vào phòng, đồng thời truyền tin cho các ngươi."

Triệu bộ đầu vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói: “Làm không sai, chờ trở lại quận nha, thưởng không thể thiếu của ngươi, có thể mang Đả Hồn Tiên trả về trước hay không?”

Lý Mộ tiếc nuối giao Đả Hồn Tiên cho Triệu bộ đầu, khi cảm nhận được dục tình sung túc trong cơ thể, tâm tình lại tốt hẳn lên.

Đối với Sở phu nhân mà nói, không thể ở trong vòng ba ngày tấn thăng hồn cảnh, ả sẽ bị hiến tế cho Sở Giang Vương.

Cho nên, ả đối với hấp thụ dương khí của Lý Mộ, có dục vọng vô cùng bức thiết.

Loại dục vọng giữa sống chết này, vừa lúc thành tựu Lý Mộ, hắn có thể cảm nhận được, dục tình trong cơ thể đã viên mãn, lúc nào cũng có thể ngưng phách.

Trong Xuân Phong các, hai cô gái Xảo Xảo cùng Dung Dung phẫn nộ nhìn Lý Mộ, nghiến răng nói: “Là ngươi hại phu nhân!”

Lý Mộ hơn nửa tháng qua, số lần gọi các nàng nhiều nhất, cũng quen thuộc nhất với hai người. Hắn thở dài, nói: “Xin lỗi, ta là bộ khoái.”

Rất nhiều nữ tử phong trần của lầu xanh, bao gồm tú bà ở trong, đã sớm bị Sở phu nhân mê hoặc tâm trí, trong lòng mang ả coi là chủ nhân, cần người tu hành nha môn tiến hành can thiệp cưỡng chế tâm lý đối với họ, mới có thể một lần nữa trở về làm người thường.

Triệu bộ đầu nhìn mọi người, dặn dò: “Trước mang họ đưa về nha môn đi.”

Các bộ khoái đè chặt những nữ tử lầu xanh này, chậm rãi tới quận nha, dẫn tới vô số người qua đường liếc nhìn, lúc đi ngang qua Vân Yên các, ngay cả Liễu Hàm Yên cũng chạy ra xem náo nhiệt.

Nàng liếc một cái liền thấy được Lý Mộ đi tuốt đàng trước, chạy tới hỏi: “Đây là chuyện gì?”

Lý Mộ nói: “Sau lưng Xuân Phong các, là một nữ quỷ khống chế, những người này đều là nữ tử lầu xanh bị ả mê

hoặc, bây giờ phải dẫn họ về nha môn, giải trừ nữ quỷ kia mê hoặc đối với họ, bây giờ ngươi chung quy nên tin tưởng, ta đi lầu xanh là có việc nghiêm túc cần làm rồi chứ?”

Liễu Hàm Yên lườm hắn, nói: “Ta lại không ở bên cạnh ngươi, ai biết ngươi ở bên trong làm cái gì.”

Lý Mộ liếc nàng, nói: “Ngươi cho rằng ta sẽ ngốc như vậy sao, mang nguyên dương trân quý mười chín năm tặng miễn phí cho những nữ tử phong trần kia, nguyên dương của ta là muốn để lại cho ngươi.”

Sắc mặt Liễu Hàm Yên đỏ bừng, vội vàng bịt miệng Lý Mộ, từ sau lần trước nàng chủ động hôn hắn, hắn nói chuyện ở trước mặt nàng liền càng lúc càng lớn mật.

Các bộ khoái cách đó không xa chưa nghe thấy Lý Mộ nói cái gì, nhưng thấy động tác thân mật của được hai người.

Một bộ khoái thở dài: “Đều nói Lý Mộ bám vào một nữ tử vừa trẻ tuổi xinh đẹp, vừa có tiền, ta còn không tin, bây giờ tin rồi.”

Một bộ khoái khác lắc đầu nói: “Lý Mộ người ta bộ dạng tuấn tú, năng lực lại mạnh, rất được Triệu bộ đầu cùng quận úy đại nhân coi trọng, tiền đồ vô lượng, chúng ta hâm mộ không được đâu.”

Lý Mộ nhĩ lực tốt lắm, lời của những người đó, không sót một câu truyền vào trong tai hắn.

Hắn có chút buồn bực, thở dài nói: “Bọn họ đều nói ta nhìn trúng tiền của ngươi, mới ở bên ngươi.”

Liễu Hàm Yên nói: “Chẳng lẽ không đúng sao?”

“Nông cạn, ngươi cho rằng ta là Trương Sơn sao, trong mắt chỉ có tiền?” Lý Mộ nhìn nàng, nói: “Ta là nhìn trúng ngươi có tri thức hiểu lễ nghĩa, dịu dàng hào phóng, thiện lương săn sóc, độc lập tự cường, thiên tư tuyệt sắc, xinh đẹp đoan trang.”

“Ngươi đối với những nữ tử lầu xanh kia có phải cũng là nói như vậy hay không?” Liễu Hàm Yên liếc Lý Mộ một cái, cổ tay lại không tự chủ ôm lấy hắn.

Vân Yên các hai ngày nữa mới có thể chính thức khai trương, nàng vừa lúc không có chuyện gì làm, kéo Lý Mộ, theo hắn đến huyện nha.

Mấy bộ đầu mang những nữ tử lầu xanh kia tụ tập ở trong một phòng, giải trừ cho họ nữ quỷ mị hoặc tâm linh đối với họ.

Hết chương 218.

Chương 219. Sở phu nhân (2)

Một khắc đồng hồ sau, những nữ tử này mới từ trong phòng đi ra, tuy sắc mặt có chút tái nhợt, nhưng ánh mắt lại thiếu một ít cứng nhắc, thêm một ít linh động.

Mấy nữ tử đi tới, hướng Lý Mộ thi lễ, cảm kích nói: "Đa tạ đại nhân giải cứu, nếu không có đại nhân, chúng ta cả đời đều sẽ bị ác quỷ kia mê hoặc."

Lý Mộ phất phất tay, nói: "Ta là bộ khoái, những thứ này là ta nên làm."

Tú bà Xuân Phong các càng thêm kích động, chạy tới, nói với Lý Mộ: "Nếu không phải đại nhân, Xuân Phong các chúng ta liền xong rồi, đại nhân về sau đến Xuân Phong các, muốn gọi ai thì gọi người đó, muốn gọi mấy người thì gọi, ta cam đoan không thu một đồng nào."

Lý Mộ có chút cảm khái, không ngờ được có một ngày, hắn ở trong lầu xanh, cũng có thể có đãi ngộ của Lý Tứ.

Sau đó hắn liền cảm giác nhiệt độ chung quanh đột nhiên hạ xuống, một cảm giác lạnh lẽo từ trong lòng đột nhiên dâng lên.

Vẻ mặt hắn nghiêm túc, nói: "Cái này không cần."

Tú bà cho rằng Lý Mộ không tin, vội vàng nói: "Đại nhân hôm nay có thể tới, ta để Xảo Xảo cùng Dung Dung ngươi ngày thường thích nhất cùng nhau hầu hạ ngươi, Xảo Xảo, Dung Dung, các ngươi còn không lại đây."

Triệu bộ đầu nhìn hai nữ tử đi tới, ý vị sâu xa nói với Lý Mộ: "Một lạnh lùng ngạo nhân, một xinh đẹp vô song, ngươi thật đúng là biết chọn nha."

Liễu Hàm Yên mỉm cười nhìn Lý Mộ, hỏi: "Thì ra ngươi thích như vậy, không biết hai vị cô nương Xảo Xảo cùng Dung Dung, ngươi thích người nào hơn nha?"

Đây là vấn đề tử vong chỉ có một đáp án chính xác.

Xảo Xảo dáng người ngạo nhân, Dung Dung lạnh lùng cao ngạo, Lý Mộ nếu dám nói hắn thích lạnh lùng cao ngạo hơn,

hắn buổi tối hôm nay nhất định phải ngủ một mình.

Hắn đằng hắng cổ họng, đang muốn mở miệng, tú bà liền giành trước nói: “Ta cảm thấy đại nhân là càng thích Dung Dung hơn, hắn lần đầu tiên tới, liếc một cái liền coi trọng Dung Dung.”

Liễu Hàm Yên nhìn Lý Mộ một cái, nói: “Ta đi về trước.”

Triệu bộ đầu không rõ nguyên do, Lý Tứ vỗ vỗ bả vai Lý Mộ, nói: “Ma quỷ giấu ở trong chi tiết, ngươi đáng đời nha.”

Lúc mấy nữ tử lầu xanh rời khỏi nha môn, còn lưu luyến không rời nhìn Lý Mộ, nói: “Đại nhân, chúng ta ở Xuân Phong các chờ ngươi.”

Lý Mộ có chút có thể cảm nhận được cảm giác trước đây của Lý Tứ, nhưng hắn không muốn loại cảm giác này, đang muốn đi đuổi theo Liễu Hàm Yên, một bóng người từ bên ngoài đi tới.

Trầm quận úy tới nha môn, một tay nắm một sợi xích sắt thô to, một đầu khác của xích sắt, là một nữ tử tóc tai bù xù. Lý Mộ cẩn thận phân biệt, mới nhận ra được ả chính là Sở phu nhân.

Chẳng qua lúc này, ả chật vật đến cực điểm, quần áo rách nát, tóc rối tung, ngay cả thân thể vốn cực kỳ ngưng thực, cũng hư ảo hơn rất nhiều.

Sợi xích sắt này xuyên qua xương tỳ bà của ả, khiến ả không thể hóa thành hồn thể nữa, càng không cách nào giãy thoát.

Trầm quận úy hờ hững nhìn ả, hỏi: “Nói, Sở Giang Vương tới Bắc quận, rốt cuộc có âm mưu gì?”

Sở phu nhân dùng ánh mắt hung lệ nhìn chằm chằm hắn, không nói một lời.

Trên mặt Trầm quận úy hiện ra một nụ cười, giọng điệu nghiêm khắc nói: “Không nói phải không?”

Lý Mộ đi ra khỏi sân nha môn, vẫn như cũ có thể nghe được Sở phu nhân kêu thảm thiết thê lương đến cực điểm.

Không ngờ được, Trầm quận úy một người nhã nhặn, thủ đoạn lại tàn khốc như thế.

Phương pháp gã bức bách Sở phu nhân mở miệng, ngay cả Lý Mộ cũng có chút nhìn không được, chỉ có thể tạm thời tránh.

Triệu bộ đầu theo hắn đi ra, thở dài, nói: “Cha mẹ vợ con quận úy đại nhân, đều bị Sở Giang Vương giết chết, nỗi hận của hắn đối với Sở Giang Vương, chúng ta không thể tưởng tượng.”

Khi tiếng kêu thảm thiết trong sân dừng lại, Lý Mộ lần nữa đi tới, hồn thể của Sở phu nhân đã suy yếu đến cực điểm, ở bên bờ vực tiêu tán.

Trầm quận úy nhìn Lý Mộ một cái, nói: “Ngươi còn chưa ngưng hồn, hồn lực của ả hữu dụng đối với ngươi, để lại cho ngươi xử trí đi.”

Lý Mộ chắp tay, nói: “Đa tạ quận úy đại nhân.”

Xem ra, hắn từ trong miệng Sở phu nhân, vẫn chưa hỏi ra tình báo gì hữu dụng.

Dù sao, Sở phu nhân không phải hồn cảnh, cũng sẽ không được Sở Giang Vương coi trọng, ở trong quỷ tướng dưới trướng Sở Giang Vương xếp hạng thứ mười bảy, chỉ so với Thanh Diện Quỷ kia hạng mười tám kia mạnh hơn một xíu mà thôi.

Trầm quận úy từ bên hông cởi hồ lô xuống, ngửa đầu dốc một ngụm rượu, cô đơn rời khỏi.

Lý Mộ nhìn Sở phu nhân một cái, vẫn chưa động thủ, cho dù là hắn không động thủ, một khắc đồng hồ sau, quỷ này cũng sẽ hồn tiêu linh tán.

Nguyên nhân Lý Mộ sở dĩ chưa tự mình động thủ, là trên người Sở phu nhân, âm khí cực thanh cực thuần, hiển nhiên, ở trước vụ án Xuân Phong các, ả cũng chưa từng hại mạng người.

Nhưng ả chung quy là đã động sát tâm đối với con người, Lý Mộ có năng lực cứu chữa ả, nhưng không tính cứu ả.

Sở phu nhân nằm nghiêng ở trên mặt đất, hồn thể ở bên bờ sụp đổ, bỗng nhiên cười lên.

Lý Mộ nhìn xuống ả, hỏi: “Ngươi cười cái gì?”

Trên mặt Sở phu nhân lộ ra một tia châm chọc, nói: “Ta cười thế đạo này, người tốt khó được hồi báo tốt, ác nhân ngồi an ổn trên vị trí cao. Các ngươi cái gọi là nha môn này, quan sai làm chủ cho dân, cũng chỉ là một đám bắt nạt kẻ yếu, khiếp sợ kẻ lớn áp bức kẻ nhỏ.”

Lý Mộ cười khẩy một tiếng, nói: “Ngươi hút dương khí người ta, hại tính mạng người ta, lại tính là lương thiện cái gì?”

Hồn thể Sở phu nhân đã tiêu tán đến cực điểm, nàng chưa trả lời Lý Mộ, dùng hết khí lực cuối cùng, khàn cả giọng nói: “Thôi Minh, ngươi không chết được tử tế!”

Nàng nhắm mắt, hồn thể sắp tiêu tán.

Ngay sau đó, một mảng ánh sáng vàng ùa vào thân thể của nàng, khiến hồn thể của nàng ngưng thực hơn không ít.

Lý Mộ cúi người nhìn nàng, hỏi: “Ngươi vừa rồi nói ai?”

Lý Mộ đối với Thôi Minh cái tên này, không thể nói là không quen thuộc.

Kẻ thù của Tô Hòa, là có cái tên này, tuy nàng chưa nói cho Lý Mộ, nhưng căn cứ Lý Mộ đoán, hai mươi năm trước, cái chết của Tô Hòa, nhất định có liên quan với Thôi Minh.

Sở phu nhân đã tiếp nhận số phận, nhắm mắt, nói: “Muốn giết cứ giết, cho ta cái thống khoái đi.”

Lý Mộ hỏi: “Ngươi nói Thôi Minh, là Dương Khâu huyện lên hj Thôi Minh hai mươi năm trước phải không?”

Sở phu nhân đột nhiên mở mắt, lạnh lùng nói: “Ngươi cũng biết hắn, hắn là gì của ngươi!”

Lý Mộ bình tĩnh nói: “Kẻ thù.”

Hắn nhìn Sở phu nhân, hỏi: “Ngươi cũng có thù với hắn?”

Trên mặt Sở phu nhân lộ ra thù hận thấu xương, nghiến răng nói: “Thù lớn sống chết, ta hận không thể mang hắn thiên đao vạn quả, ăn sống nuốt tươi!”

Lý Mộ đứng lên, nói: “Nói một chút đi, nếu ngươi nói là thật, ta có thể tha cho ngươi một mạng.”

Hết chương 219.

Chương 220. Kiếm linh

Sở phu nhân giãy dụa ngồi dậy, nói: “Hắn từng là vị hôn phu của ta, gia tộc của ta dốc hết sức toàn tộc, giúp hắn ngưng tụ nguyên thần, mới để hắn ngồi lên vị trí Dương Khâu huyện lệnh, nhưng hắn vì đu bám, lên làm huyện lệnh không bao lâu, đã mang ta giết chết ngâm xác, giết sạch toàn tộc ta, cưới con gái Cửu Giang quận thủ.”

Sự từng trải của Tô Hòa, cực kỳ tương tự với Sở phu nhân, căn cứ Lý Mộ đoán, Tô Hòa chết, có lẽ là vì Sở phu nhân, mà Sở phu nhân chết, lại là vì con gái Cửu Giang quận thủ.

Hành vi của Thôi Minh, tương tự với Triệu Vĩnh, so với Triệu Vĩnh còn ác liệt hơn.

Sở phu nhân cười thảm một tiếng, nói: “Ta may mắn có thể lấy hồn thể tồn tại trên đời, hai mươi năm qua, đau khổ tu hành, không tiếc gia nhập dưới trướng Sở Giang Vương, chính là vì một ngày kia, có thể báo thù này, đáng tiếc, trước khi chết, ta lại ngay cả hắn ở nơi nào cũng không biết “

“Hắn ở Trung quận.”

Trầm quận úy tựa vào trên tường, cầm lấy hồ lô dốc một ngụm rượu, nói: “Thôi Minh, nguyên vị hôn phu con gái quận thủ Cửu Giang quận, mười hai năm trước, bởi vạch trần chuyện Cửu Giang quận thủ cấu kết Ma Tông, được tiên đế đề bạt trọng dụng, đảm nhiệm Đại Lý tự thiếu khanh, sau kết bạn Vân Dương công chúa, trở thành phò mã, ba năm trước, đã quan tới tây đài thị lang.”

“Ha, ha ha!” Sở phu nhân cười thê thảm, “Hắn lúc ấy diệt cả tộc Sở thị ta, dùng là lý do cấu kết tà tu, Cửu Giang quận thủ dẫn sói vào nhà, thì nên sẽ có một ngày này, báo ứng, báo ứng mà.”

Lý Mộ nghe mà trong lòng phát lạnh, lịch sử lên chức của Thôi Minh, là một đường giẫm thi cốt nhà vợ đi lên, hạng người vô tình bất trung bất nghĩa này, cũng có thể đi vào đầu

mối quyền lực triều đình, cũng khó trách Sở phu nhân trước khi chết có loại cảm khái đó.

Lý Mộ nhìn nhìn Trầm quận úy, nói: "Đại nhân, cô ta nên xử trí như thế nào?"

Trầm quận úy nói: "Bản quan đã mang cô ta giao cho ngươi, là giết hay giữ lại, tự ngươi quyết định đi."

Lý Mộ thật ra cũng không biết xử trí như thế nào, trong tay Sở phu nhân chưa có mạng người, cũng chưa tạo thành hậu quả nghiêm trọng cỡ nào, theo luật tội không đến mức chết, nhưng nàng mê hoặc dân chúng, hút dương khí người ta, cũng không có khả năng cứ như vậy thả nàng đi.

Sở phu nhân nhìn Bạch Ất bên hông Lý Mộ, trong mắt bỗng lộ ra kiên định, nói: "Thôi Minh không chết, ta chết không nhắm mắt, ta nguyện ý trở thành linh trong kiếm của đại nhân, về sau thường hầu hạ bên cạnh đại nhân."

Hàng ngũ linh thể hồn thể, có thể ký thác ở trên pháp bảo, gia tăng uy lực của pháp bảo.

Có một số người tu hành cấp cao, sẽ bắt một ít yêu quỷ hồn phách cường đại, cưỡng ép luyện hóa vào trong pháp bảo, để tăng lên uy lực của pháp bảo.

Lý Mộ trước kia chưa từng nghĩ làm như vậy, dù sao, không có ai nguyện ý bị luyện hóa vào trong pháp bảo, kiếm còn hồn còn, kiếm hủy hồn vong, đại bộ phận pháp bảo chi linh, đều là bị bắt buộc.

Sở phu nhân tự mình nguyện ý trở thành kiếm linh, không phải là người khác bức bách.

Nếu là trong Bạch Ất có một kiếm linh hồn cảnh, nàng có thể tự mình khống chế Bạch Ất, so với Lý Mộ tự mình khống kiếm linh hoạt hơn nhiều, tương đương khi đối địch, tự dưng có thêm trợ thủ trung tam cảnh.

Không chỉ có thế, tác dụng lớn nhất của nàng, là ở thời khắc mấu chốt, cho Lý Mộ mượn pháp lực.

Chỉ cần hắn tay cầm Bạch Ất kiếm, pháp lực của hắn, có thể ở trong khoảng thời gian ngắn đạt tới cảnh giới thứ tư, mặc dù

là pháp lực Sở phu nhân không bằng Tô Hòa, cũng có thể khiến Lý Mộ thoải mái chém giết cảnh giới thứ tư Thần Thông, lực địch cảnh giới thứ năm Tạo Hóa, dưới cảnh giới thứ sáu Động Huyền, cho dù là không thể chiến thắng, cũng có thể tự bảo vệ mình.

Lý Mộ không thể từ chối dụ hoặc như vậy, nhìn về phía Sở phu nhân, hỏi: "Ngươi nghĩ kỹ chưa?"

Sở phu nhân vẻ mặt kiên định, nói: "Bằng lực lượng một mình ta, đời này cũng không cách nào báo thù. Ta chỉ hy vọng, có một ngày, có thể tận mắt thấy Thôi Minh tên ác đồ kia, chết ở dưới thanh kiếm này."

Bạch Ất đã được Lý Mộ nhận chủ, nàng hóa thành kiếm linh, cũng sẽ trở thành người hầu của Lý Mộ.

Chấp niệm duy nhất của Sở phu nhân, chính là tìm Thôi Minh báo thù, mà thù của Tô Hòa, Lý Mộ cũng nhất định sẽ báo cho nàng.

Thôi Minh táng tận thiên lương, tội đáng chết vạn lần, về tư về công, Lý Mộ đều không thể tha cho gã.

Hắn rút Bạch Ất, nói: "Tự ngươi vào đi."

Hồn thể Sở phu nhân hóa thành một làn khói, hòa vào trong Bạch Ất, Lý Mộ dùng lưỡi kiếm cắt qua đầu ngón tay, lấy máu tươi ở trên thân kiếm vẽ ra một bùa, một tay kết ấn, một đạo linh lực đánh ra, bùa máu tươi trên thân kiếm nháy mắt bị hấp thu vào kiếm.

Làm xong tất cả cái này, Lý Mộ cắm về vỏ kiếm, nói: "Ngươi tạm ở lại bên trong, lúc muộn chút, ta sẽ giúp ngươi chữa thương."

Trầm quận úy nhìn hắn một cái, nói: "Vụ án Xuân Phong các, ngươi ẩn núp nửa tháng, cứu mạng vô số người, công lao lớn nhất, đồ của phòng chữ Huyền, có thể tùy ý chọn lựa hai kiện, bảo Triệu bộ đầu dẫn ngươi đi đi."

Lý Mộ chờ giờ khắc này đã rất lâu, ôm quyền nói: "Đa tạ quận úy đại nhân."

Một lát sau, Triệu bộ đầu mang theo Lý Mộ lên tàng bảo các lầu hai, cảm thán: “Ngươi mới đến huyện nha một tháng, đã vào tàng bảo các hai lần, đại bộ phận bộ khoái nơi này, một năm cũng không nhất định có thể vào một lần, nhưng, cũng chưa từng có bộ khoái giống ngươi không cần mạng như vậy, vừa mới ngưng phách, đã dám đấu yêu quỷ cảnh giới thứ ba.”

Đi lên lầu hai, Triệu bộ đầu nói: “Những thứ này, ta sẽ không giới thiệu với ngươi, tự ngươi xem đi, ngươi có thời gian một khắc đồng hồ, nhớ ở trong vòng một khắc đồng hồ chọn xong thứ ngươi muốn.”

Lý Mộ chỉ muốn Đả Hồn Tiên, dùng roi này đối địch, một roi ba hồn ra khỏi cơ thể, hai roi hồn tiêu linh tán, linh đồng của Vãn Vãn vốn có thể khống chế hồn thể, cho nàng dùng thích hợp nhất.

Hắn nhìn Triệu bộ đầu, nói: “Ta có thể chọn Đả Hồn Tiên hay không?”

Triệu bộ đầu nhìn hắn một cái, nói: “Ngươi sao còn đau đáu đồ của nha môn.”

Lý Mộ mỉm cười nói: “Mấy thứ này, ta chỉ nhìn trúng Đả Hồn Tiên.”

Chỉ sợ lần này không cho hắn, hắn về sau sẽ thèm thuồng mãi, Triệu bộ đầu cuối cùng bất đắc dĩ nói: “Đó không phải thứ ta có thể làm chủ, ta đi giúp ngươi hỏi quận úy đại nhân một chút.”

Triệu bộ đầu ra khỏi tàng bảo các, rất nhanh bước về, nói: “Quận úy đại nhân đồng ý rồi, ngươi có thể lấy đi Đả Hồn Tiên, nhưng ngươi chỉ có thể lựa chọn Đả Hồn Tiên, nếu là bỏ qua Đả Hồn Tiên, ngươi có thể lựa chọn hai loại, cụ thể chọn như thế nào, tự ngươi cân nhắc.”

Lý Mộ không chút do dự nói: “Ta chọn Đả Hồn Tiên.”

Hết chương 220.

Chương 221. Hồn cảnh (1)

Triệu bộ đầu từ trong tay áo lấy ra Đả Hồn Tiên, đưa cho hắn, nói: “Vận khí của ngươi rất tốt, hai quỷ tướng của Sở Giang Vương đều ngã ở trong tay ngươi, bởi vậy đại nhân mới cho ngươi ngoại lệ, tiếp tục cố gắng lên, có lẽ trong vòng hai năm, ngươi có thể ngồi ngang hàng với ta.”

Lý Mộ thu hồi Đả Hồn Tiên, cười nói: “Ta chỉ muốn làm chút việc cho dân chúng, chưa từng nghĩ những thứ này.”

Triệu bộ đầu phất phất tay, nói: “Đi thôi.”

Lý Mộ nhìn nhìn xung quanh, nói: “Hai cái đổi một cái, có chút không có lãi nha, có thể bù thêm mấy khối linh ngọc hay không.”

Lúc về nhà, Lý Mộ cân nhắc mấy khối linh ngọc nặng trịch trong tay áo, tính toán thu hoạch lần này.

Nha môn cho hắn ba mươi lượng tài chính làm việc, đại khái còn lại mười mấy lượng, Triệu bộ đầu chưa hỏi, Lý Mộ cũng chưa nhắc tới.

Trừ bạc, hắn còn thu hoạch một cây Đả Hồn Tiên, bảy khối linh ngọc, tuy chỉ là cấp thấp nhất, hắn và Liễu Hàm Yên không dùng được, nhưng cho Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch quả thực có thể tạo ra tác dụng lớn.

Ngoài ra, hắn dục tình cũng đã viên mãn, có thể ngưng tụ phách thứ bảy bất cứ lúc nào.

Thu hoạch lớn nhất, đương nhiên là thu phục một nữ quỷ sắp bước vào hồn cảnh, khiến thực lực chỉnh thể của hắn hướng về phía trước bước mấy bậc thang, ở lúc gặp người tu hành cấp cao, có được đủ thực lực tự bảo vệ mình.

Cẩn thận tính toán, công việc lần này, quả thực là kiếm đầy bồn đầy chậu.

Về trong nhà, vừa mới vào sân, liền nhìn thấy Liễu Hàm Yên ngồi ở trên ghế đá.

Nàng nhìn Lý Mộ một cái, lại xoay đầu đi, hiển nhiên là còn chưa nguôi giận.

Lý Mộ đi qua, cười lấy lòng nói: “Ta đã trở về.”

Liễu Hàm Yên bĩu môi nói: “Còn về làm cái gì, sao không đi tìm Dung Dung của ngươi, mọi người đều nói không thu tiền của ngươi.”

Lý Mộ nói: “Vậy là vì chuyện gì, về sau ta khẳng định sẽ không đi loại địa phương đó nữa.”

Liễu Hàm Yên xoay đầu đi, vẫn không quan tâm hắn.

Lý Mộ biết, nàng tức giận không phải hắn đi lầu xanh, mà là hắn thời điểm lần đầu tiên đi, chọn Dung Dung lạnh lùng cao ngạo, cái này nhất định sẽ làm nàng liên hệ tới một số việc khác.

Hắn lúc ấy cũng chỉ là tùy ý chọn, căn bản không nghĩ nhiều như vậy.

Nếu chính diện giải thích chuyện này, chỉ sợ sẽ càng tẩy càng đen.

Lý Mộ nghĩ nghĩ, tâm niệm khẽ động, mang vỏ Bạch Ất kiếm lặng lẽ hướng ra phía ngoài rút ra một chút.

Một làn khói từ trong Bạch Ất bay ra, hóa thành một nữ quỷ áo đỏ, xuất hiện ở bên cạnh Liễu Hàm Yên.

Trong lòng Liễu Hàm Yên đang sinh hờn dỗi, phát hiện bên cạnh khác thường, khi quay đầu, vừa lúc cùng một gương mặt tái nhợt không có màu máu đối đầu.

Nữ tử áo đỏ kia, tóc tai bù xù, sắc mặt trắng bệch, trên người quỷ khí âm trầm.

Liễu Hàm Yên lao mạnh về phía Lý Mộ, ôm chặt hắn, run giọng nói: “Có, có quỷ!”

Lý Mộ một tay ôm vòng eo mảnh khảnh của nàng, một tay nhẹ nhàng vuốt bả vai của nàng, an ủi: “Có ta ở đây, đừng sợ.”

Lý Mộ ôm Liễu Hàm Yên, an ủi nói: “Đừng sợ, nàng là kiếm linh ta vừa mới thu.”

Liễu Hàm Yên rốt cuộc ý thức được cái gì, đẩy ra Lý Mộ, cả giận nói: “Ngươi là cố ý phải không!”

“Ta chỉ là muốn để các ngươi làm quen một lần, vị này là Sở phu nhân, bây giờ là kiếm linh của Bạch Ất.” Lý Mộ giới thiệu một câu với Liễu Hàm Yên, lại nhìn về phía Sở phu nhân, nói: “Đây là Liễu Hàm Yên, ngươi gọi nàng Liễu cô nương là được.”

Sở phu nhân hướng Liễu Hàm Yên uyển chuyển thi lễ, nói: “Ra mắt chủ mẫu.”

Liễu Hàm Yên gắt: “Ai là chủ mẫu của ngươi…”

Lý Mộ kéo tay nàng, nói: “Bây giờ còn không phải, sớm muộn gì đều sẽ đúng.”

Hắn từ trong tay áo lấy ra một khối linh ngọc đưa cho nàng, nói: “Cái này cho ngươi.”

Liễu Hàm Yên bị tạm thời dời đi chú ý, hỏi: “Đây là cái gì?”

Lý Mộ nói: “Linh ngọc, bên trong ẩn chứa linh lực, có thể trực tiếp dẫn đường ra tu hành, ngươi cầm trước, còn có mấy khối, ta cho Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch.”

Lý Mộ thu Sở phu nhân về trong kiếm, từ chỗ Liễu Hàm Yên lấy cớ rời khỏi.

Hắn lau mồ hôi lạnh trên trán, thở phào. Lý Tứ nói không sai, ma quỷ thường thường giấu ở trong chi tiết, thứ hắn cần học tập Lý Tứ còn có rất nhiều.

Lần sau nếu có cơ hội đi lầu xanh, người đầu tiên nhất định chọn gợi cảm xinh đẹp.

Mang Đả Hồn Tiên cho Vãn Vãn, nhìn thấy thiếu nữ dễ thương cầm roi, Lý Mộ thấy thế nào cảm thấy không quá thích hợp như thế đó, tựa như Liễu Hàm Yên thích hợp hơn, nhưng nghĩ lại, nếu mang Đả Hồn Tiên cho Liễu Hàm Yên, chỉ sợ nàng ngày sau cơ hội quật mình sẽ tương đối nhiều, vẫn là giao cho Vãn Vãn tương đối an toàn.

Dù sao, tuy Liễu Hàm Yên ưu điểm có rất nhiều, nhưng luận nhu thuận, nghe lời, không ghen lung tung, nàng vĩnh viễn kém Vãn Vãn.

Bảy khối linh ngọc, một khối cho Liễu Hàm Yên ăn tươi, ba khối cho Vãn Vãn, ba khối cho Tiểu Bạch.

Lý Mộ và Liễu Hàm Yên vốn là thể chất dễ dàng hấp dẫn linh khí, lại hàng đêm song tu, có linh ngọc hay không, thật ra khác biệt cũng không lớn, đối với Tiểu Bạch và Vãn Vãn mà nói, linh khí ẩn chứa trong một khối linh ngọc, ít nhất bằng với các nàng tu hành một tháng.

Vãn Vãn tâm lý ham chơi vẫn khá lớn, mỗi ngày nghĩ càng nhiều, có thể là buổi sáng ăn cái gì, giữa trưa ăn cái gì, buổi chiều ăn cái gì, buổi tối ăn cái gì, nửa đêm đói bụng ăn cái gì…

Tiểu Bạch tu hành cực kỳ khắc khổ, mỗi ngày trừ sau khi ăn xong cơm chiều, sẽ ở trong phòng Lý Mộ nghỉ ngơi chốc lát, đợi sau khi Liễu Hàm Yên tới lại rời khỏi, thời gian khác, đều ở trong phòng nhỏ của mình tu hành.

Cả tộc nó chết thảm ở trong tay người tu hành nhân loại, đối với thiên hồ mà nói, đây là huyết hải thâm cừu không thể không báo.

Lý Mộ từng hỏi nó, người tu hành giết hại cả tộc nó là người nào, Tiểu Bạch cũng không nói ra được, hồ ly già trước khi chết, chỉ mang bộ dáng người tu hành đó huyễn hóa ra ở trong đầu của nó.

Từ phòng Tiểu Bạch đi ra, khi từ phòng Liễu Hàm Yên đi qua, Lý Mộ đi vào, nhịn không được hỏi: “Ngươi sao không hỏi thêm hỏi ta chuyện về Sở phu nhân?”

Lấy tính tình Liễu Hàm Yên, ai cũng phải ghen đôi lần, không nên bình tĩnh như vậy.

Liễu Hàm Yên lườm hắn, nói: “Ta tín nhiệm ngươi.”

Trong lòng Lý Mộ có chút cảm động, Liễu Hàm Yên vẫn hiểu hắn.

Tuy hắn thừa nhận mình có đôi khi muốn tất cả, nhưng cũng không tới mức tùy tiện nhìn thấy nữ quỷ nữ yêu nào cũng động sắc tâm, vô luận là bộ dạng hay thực lực, Sở phu nhân đều kém xa Tô Hòa.

Tô Hòa tu vi cao thâm, thoạt nhìn chỉ lớn hơn Liễu Hàm Yên hai ba tuổi, Sở phu nhân làm mẹ Liễu Hàm Yên cũng đủ.

Hắn về phòng, rút ra vỏ Bạch Ất kiếm, lại thả Sở phu nhân đi ra.

Nàng bị Trầm quận úy đả thương căn cơ, hồn thể suýt nữa tiêu tán, tuy Lý Mộ ở thời khắc mấu chốt bảo vệ nàng, nhưng chỉ là khiến nàng không đến mức tiêu tán, hồn thể của nàng, vẫn như cũ cực kỳ suy yếu.

Hết chương 221.

Chương 222. Hồn cảnh (2)

Lý Mộ niệm Tâm Kinh, một mảng ánh sáng vàng bao lấy Sở phu nhân, một khắc đồng hồ sau, ánh vàng tán đi, thời điểm nàng lại hiển lộ ra thân hình, thân thể vẫn cực kỳ ngưng tụ.

Lý Mộ lúc trước giúp con rắn trắng kia chữa thương, pháp lực trong cơ thể còn rất thấp, hôm nay, hắn đã khác xưa, có thể phát huy ra tốt hơn tác dụng của《Tâm Kinh》.

Sở phu nhân thương thế diệt hết, Lý Mộ từ trong lòng lấy ra một khối ngọc thạch, nói: "Nơi này có một ít hồn lực ta thu thập, ngươi mau chóng luyện hóa, tấn thăng hồn cảnh."

Chỗ hồn lực này, Lý Mộ vốn là tính dùng mình ngưng hồn, nhưng trước mắt, mang tu vi Sở phu nhân đẩy lên trung tam cảnh, so với chính hắn ngưng hồn có ý nghĩa hơn nhiều. Lý Mộ sau khi cẩn thận cân nhắc, vẫn mang cơ hội này tặng cho nàng.

Sở phu nhân phúc thân, nói: "Tạ chủ nhân."

(*: động tác hơi nhún đầu gối, đặt tay một bên người, cúi đầu, xuất hiện ở thời cổ)

Nàng hút toàn bộ hồn lực trong ngọc thạch kia, lần nữa tiến vào trong thân kiếm.

Lý Mộ cắm vỏ kiếm, đặt Bạch Ất ở một bên, bắt đầu luyện hóa dục tình trong cơ thể.

Đêm khuya, giờ Tý vừa qua, Lý Mộ khoanh chân ngồi ở trên giường, mắt bỗng nhiên mở ra.

Ngoài thân hắn hiện ra một mảng hào quang màu vàng, sau đó liền hoàn toàn biến mất ở trong thân thể.

Lý Mộ thở ra một hơi, trằn trọc hơn nửa năm, hắn mất đi bảy phách, đã một lần nữa ngưng tụ sáu phách, chỉ thiếu phách thứ năm Phi Độc.

Hỉ nộ ai cụ ái ác dục thất tình, sáu tình còn lại, Lý Mộ đều đã viên mãn, chỉ có tình yêu, đến nay, chưa thu thập được một

tia nào, cho dù là từ trên người Liễu Hàm Yên, Lý Mộ cũng chưa từng thấy.

Như vậy, bảy phách của hắn muốn viên mãn, có thể trông cậy vào, cũng chỉ có đạt được đại ái.

Loại đại ái này, cần dân chúng kính yêu phát ra từ trong lòng, Lý Mộ chỉ là một tiểu lại, không phải quan phụ mẫu tạo phúc một phương, muốn đạt được loại nhân gian đại ái này càng thêm gian nan.

Nhưng, bảy phách chỉ còn một phách cuối cùng, ngưng tụ hay không, thật ra cũng không có ý nghĩa quá lớn.

Phàm nhân mất đi một phách, cũng có thể sống sót, hắn là người tu hành, một phách mất đi này, ảnh hưởng đối với thân thể hắn cực kỳ bé nhỏ, chỉ là Lý trong lòng Mộ vẫn khát vọng bảy phách có thể đầy đủ.

Liễu Hàm Yên buổi tối chưa đến, Lý Mộ một mình cũng lười tu hành, tính hoàn toàn buông ra thể xác và tinh thần ngủ một giấc.

Ngay lúc này, hắn cảm nhận được trong Bạch Ất kiếm truyền đến kêu gọi mãnh liệt.

Bạch Ất kiếm sớm bị Lý Mộ luyện hóa, tâm niệm tương thông với hắn, Lý Mộ rất nhanh đã ý thức được, là Sở phu nhân đã hóa thành kiếm linh đang kêu gọi hắn.

Lý Mộ vươn tay vẫy một cái, Bạch Ất kiếm liền bay đến trong tay hắn. Hắn lấy ra vỏ kiếm, sau một trận sương mù, bóng người Sở phu nhân xuất hiện lần nữa.

Lúc này, trên người nàng đã không còn chút quỷ khí oán khí, đứng ở trước mặt Lý Mộ, nhìn qua chỉ là một phụ nhân bình thường yếu ớt.

Nữ quỷ có thể cho Lý Mộ loại cảm giác này, trừ Sở phu nhân, chính là Tô Hòa.

Cái này đại biểu cho nàng đã chính thức bước vào hồn cảnh, trở thành quỷ tu trung tam cảnh.

Chẳng qua, Sở phu nhân là vừa bước vào trung tam cảnh, khi Lý Mộ mới gặp Tô Hòa, nàng ở cảnh giới thứ tư đã dừng lại thời gian rất dài, so với Sở phu nhân bây giờ cường đại hơn rất nhiều.

Lý Mộ nhìn nàng, nói: "Chúc mừng ngươi, thành công tiến vào hồn cảnh."

Sở phu nhân cảm kích nói: "Nếu không phải chủ nhân, ta đã sớm hồn phi linh tán."

Quỷ tu cảnh giới thứ tư, đã được tính là cường giả, khó gặp một lần, dưới trướng Sở Giang Vương, thế mà đã có mười mấy vị, nếu không phải quận nha phát hiện, Sở phu nhân hôm nay, sẽ trở thành quỷ tướng hồn cảnh thứ mười bảy dưới trướng hắn.

Lý Mộ hỏi: "Sở Giang Vương ở Bắc quận mấy năm nay, có phải thật sự có mưu đồ gì hay không?"

Sở phu nhân lắc lắc đầu, nói: "Nô tỳ không biết, ta chỉ biết, Sở Giang Vương luôn tìm kiếm cùng bồi dưỡng quỷ tu hồn cảnh, trong quỷ tướng dưới trướng hắn, có rất nhiều trước kia là cô hồn dã quỷ, sau khi bị hắn thu vào dưới trướng, nếu là không thể ở trong thời gian hắn định ra thăng cấp hồn cảnh, thì phải mang hồn lực của mình hiến tế cho quỷ tướng khác…"

Một tên Sở Giang Vương cảnh giới thứ năm đỉnh phong, mười mấy quỷ tướng cảnh giới thứ tư, đã tính là thế lực cực kỳ khổng lồ, nếu không có tổ đình Phù Lục phái, thế lực Sở Giang Vương, so với quan phương Bắc quận chỉ cao hơn chứ không thấp hơn.

Tổ đình Phù Lục phái tuy cường đại, nhưng trừ sẽ phái đệ tử cấp thấp nhập thế tu hành, cũng sẽ không quá mức nhúng tay việc thế tục, trừ phi là giống Thiên Huyễn Thượng Nhân loại cá lớn ma đạo đó, vượt qua năng lực xử lý của quan phủ Bắc quận, mới có thể dẫn động siêu cấp cường giả của Phù Lục phái ra tay, Sở Giang Vương loại tiểu nhân vật này, căn bản không hấp dẫn được cường giả tổ đình chú ý.

Sở Giang Vương không ngừng ở Bắc quận làm loạn, là uy hiếp lớn nhất của Bắc quận, về sau cơ hội giao tiếp với gã, hắn

là còn có không ít.

Lý Mộ bây giờ, tuy còn không phải đối thủ của Sở Giang Vương, nhưng cũng không đến mức sợ gã.

Hắn nhìn về phía Sở phu nhân, nói: “Ngươi tiến vào trong kiếm, thử mang pháp lực của ngươi thông qua Bạch Ất truyền cho ta.”

Một lát sau, cảm nhận được pháp lực trong cơ thể mênh mông sắp tràn ra, trong lòng Lý Mộ hào hùng vạn trượng.

Thực lực Sở phu nhân, tuy thua xa Tô Hòa, nhưng cũng là cảnh giới thứ tư thật sự, nàng đã nhận Lý Mộ làm chủ, cam nguyện trở thành kiếm linh của Bạch Ất, lấy liên hệ của hai người, Lý Mộ không cần bị nhập vào, cũng có thể mượn pháp lực của nàng.

Chỉ cần Bạch Ất trong tay, hắn có thể tiến vào cảnh giới thứ tư bất cứ lúc nào, mượn dùng các chiêu đạo thuật, phát huy ra thực lực cảnh giới thứ năm.

Đương nhiên, lực lượng của người khác chung quy là của người khác, bản thân hắn tu hành, cũng không thể lơi lỏng bất cứ lúc nào.

Đợi tới lúc hắn lấy lực lượng bản thân, tấn thăng trung tam cảnh, hắn mới có thể thật sự có được tiền vốn đặt chân ở thế giới yêu quỷ hoành hành, cường giả vô số này.

Lý Mộ cho rằng tốc độ tu hành của mình đã rất nhanh, khi hắn lần nữa nhìn thấy Lý Tứ, phát hiện bảy phách của gã đã luyện hóa toàn bộ.

Luyện phách và ngưng hồn không có gì khó khăn, chỉ cần có đủ phách lực cùng hồn lực, trong nửa tháng vượt qua hai cảnh giới cũng không phải việc khó.

Nhưng cái này cần hao phí lượng lớn tài nguyên, một người thường không có bất cứ bối cảnh gì, muốn thu thập được những tài nguyên này, độ khó so với từng bước tu hành lớn hơn rất nhiều.

Nhưng, Lý Mộ cũng không hâm mộ gã.

Cùng lúc tu vi Lý Tứ nhanh chóng tăng lên, sức nặng đè nặng trên người cũng không nhẹ.

Trên đời này không có bữa trưa miễn phí, muốn đạt được thứ nào đó, nhất định phải mất đi một thứ khác.

Gã có được tiền tài, quyền thế, nữ nhân, lại mất đi tự do.

Hết chương 222.

Chương 223. Ý kiến của Lý Tứ

Nhưng, Lý Tứ đối với điều này tựa như không thèm để ý, Lý Mộ thường xuyên nhìn thấy gã và Trần Diệu Diệu có đôi có cặp xuất hiện, nụ cười trên mặt cũng nhiều hơn trước kia rất nhiều, giống như biến thành một người khác.

Xem ra, gã là thật sự tìm được tình yêu của mình.

Nói tới tình yêu, trong lòng Lý Mộ liền có chút mê mang, trong thất tình, hắn còn thiếu, chỉ có ái tình, nhưng loại cảm tình này, tính đến nay, hắn chưa ở trên thân bất luận kẻ nào cảm nhận được.

Ngay cả Liễu Hàm Yên cũng không ngoại lệ.

Lý Mộ thậm chí có chút hoài nghi, nàng thật ra cũng không thích mình, chỉ là đơn thuần tham thân thể hắn?

Chính hắn không nghĩ ra vấn đề này, tính đi thỉnh giáo Lý Tứ.

"Cái gì là ái tình?" Lý Tứ tựa vào trên ghế, lắc lắc đầu với Lý Mộ, nói: "Vấn đề này rất thâm ảo, cũng không chỉ có một đáp án, cần tự ngươi đi phát hiện."

Lý Mộ hỏi: "Chẳng lẽ hai người thích nhau ở bên nhau, cũng không tính là yêu?"

Lý Tứ vỗ vỗ bờ vai hắn, ý vị sâu xa nói: "Thích là thích, yêu là yêu, thích là chiếm hữu, yêu là trả giá, thích là làm càn cùng tùy hứng, yêu là khắc chế cùng bao dung, chờ sau khi ngươi cùng Liễu cô nương thành hôn, lại ở chung vài năm, ngươi tự nhiên sẽ hiểu."

Lý Mộ đã hiểu ý tứ của Lý Tứ.

Mới gặp là thích, lâu ngày mới có thể sinh yêu.

Nếu bộ dạng Liễu Hàm Yên không xinh đẹp như vậy, dáng người không tốt như vậy, không phải chưởng quầy Vân Yên các, không có thuần âm chi thể, cũng không đa tài đa nghệ như vậy, Lý Mộ còn có thể trước sau như một thích nàng, vậy đó thật là tình yêu.

Bây giờ giữa hai người bọn họ, còn chỉ là thích.

Sau khi ở chung lâu ngày, mới có thể sinh ra tình yêu.

Tình yêu sinh ra, không phải công sức một sớm một chiều, vẫn cần bồi dưỡng cảm tình với nàng nhiều hơn.

Trong nha môn không có việc gì để làm, Lý Mộ lấy cớ cơ hội ra ngoài tuần tra, đi tới Vân Yên các.

Vân Yên các ở quận thành chỉ có hai chi nhánh, một hiệu sách, một trà lâu lấy thuyết thư làm chủ.

Ở dưới Từ gia giúp đỡ, hai chi nhánh, không gặp bất cứ trở ngại nào thuận lợi khai trương, tuy làm ăn tạm thời vắng vẻ, nhưng có Liêu Trai Tử Bất Ngữ… mấy quyển sách dễ bán lúc ở huyện Dương Khâu làm nền, hiệu sách rất nhanh có thể sôi nổi hẳn lên.

Trái lại trà lâu, làm ăn phi thường bình thường, không có chuyện xưa hay cùng thuyết thư tiên sinh tài nghệ thuyết thư cao minh, sẽ cực ít có ai cố ý tới nơi này uống trà.

Lý Mộ đi hiệu sách trước, Trương Sơn nói cho hắn, Liễu Hàm Yên ở trà lâu, Lý Mộ tới trà lâu, nhìn thấy trong trà lâu thưa thớt ngồi mấy vị khách, thuyết thư tiên sinh trên đài, cảm xúc cũng không cao gì.

Liễu Hàm Yên ngồi ở trong góc, nhíu mày trầm ngâm.

Lý Mộ đi qua, ngồi ở bên cạnh nàng.

Liễu Hàm Yên theo bản năng hướng một bên xê dịch, sau khi quay đầu phát hiện là Lý Mộ, mông lại dịch trở về.

Trong trà lâu cực kỳ yên tĩnh, nàng nhỏ giọng hỏi: “Sao ngươi lại tới đây.”

Lý Mộ nắm tay nàng, nói: “Nhớ ngươi.”

Hào quang lan ra trên mặt Liễu Hàm Yên, tùy ý Lý Mộ nắm tay nàng, nhìn nhìn thuyết thư tiên sinh trên đài, nói: “Quận thành làm ăn thực không dễ làm, trà lâu bây giờ mỗi ngày đều đang lỗ vốn.”

Khách nhân đến trà lâu, rất ít là thật sự đến uống trà, đại đa số, đều chỉ là vì nghe chút chuyện xưa mới lạ, giết thời gian.

Trước khi Vân Yên các dọn đến, thị trường trà lâu quận thành đã bị mấy nhà chia cắt, muốn từ trong tay bọn họ cướp đoạt nguồn khách cố định, không phải là chuyện dễ.

Lý Mộ cười cười, nói: "Thời điểm mấu chốt, vẫn phải dựa vào ta nhỉ?"

Lúc ở huyện Dương Khâu, nếu không phải Lý Mộ, hiệu sách Vân Yên các không có khả năng sôi trào như vậy, khách nhân, trà lâu cũng đều là Lý Mộ dùng từng câu chuyện xưa không đi con đường tầm thường, từng lần đứt chương đặc sắc, mạo hiểm tính mạng đổi lấy.

Người khác đều cho rằng hắn đu bám Liễu Hàm Yên, nhưng không có mấy ai biết, hắn mới là nam nhân sau lưng Liễu Hàm Yên.

Liễu Hàm Yên ở bên hông hắn nhẹ nhàng véo một cái, nói: "Còn nói mát, mau nghĩ cách, còn tiếp tục như vậy, trà lâu sẽ phải đóng cửa, đến lúc đó, ta liền không nuôi nổi ngươi nữa."

Trong trà lâu, mấy khách nhân số lượng không nhiều có chút hứng thú rã rời.

Trà lâu mới mở này, hương vị nước trà rất ngon, chuyện xưa của người thuyết thư lại nhàm chán vô vị, có hai người uống trà xong, lập tức rời đi, lúc mấy người khác chuẩn bị uống trà xong rời khỏi, nhìn thấy thuyết thư lão giả trên đài đi xuống.

Có tiểu nhị mang một tấm bình phong chuyển lên đài, không bao lâu, sau bình phong, liền có thanh âm trẻ tuổi bắt đầu kể.

"Thủy quỷ, người trẻ tuổi, lão đầu trồng nho."

"Tựa như có chút thú vị."

Câu chuyện người trẻ tuổi kể rất thú vị, một khách nhân đã đứng dậy, chuẩn bị rời khỏi, sau khi đứng nghe chốc lát, lại ngồi xuống, hơn nữa thêm một ấm trà.

Lý Mộ lúc ở huyện Dương Khâu đã thăm dò rõ, thích nghe chuyện, nghe khúc, nghe diễn, thật ra đều có một nhóm nhỏ hẹp.

Rượu thơm không sợ ngõ nhỏ sâu, chỉ cần có chuyện, khúc, kịch hay, được số ít khách nhân tán thành, bọn họ truyền miệng nhau, không cần tới vài ngày, danh tiếng Vân Yên các sẽ gây dựng ra.

Chi nhánh trà lâu quận thành, từ khách nhân một bàn tay cũng đếm được, đến giai đoạn đỉnh cao hơn phân nửa vị trí ngồi đầy, chỉ dùng năm ngày.

Một ngày này, trong quán trà càng ngồi đầy khách, bởi vì hai ngày qua, một câu chuyện thuyết thư tiên sinh kia kể, đã kể đến phần đặc sắc nhất.

Sau khi mọi người ngồi vào chỗ của mình, sau bình phong, thuyết thư tiên sinh trẻ tuổi chậm rãi mở miệng.

"Lần trước kể đến, Trương Lư Nhi muốn Thái bà bà mang Đậu Nga gả cho hắn không được, bỏ thuốc độc ở trong canh, muốn độc chết Thái bà bà, kết quả độc chết lầm vợ hắn. Trương Lư Nhi quay sang vu cáo Đậu Nga, huyện lệnh hoa mắt ù tai kia, nhận chỗ tốt của Trương Lư Nhi, mang án này làm thành án oan, muốn mang Đậu Nga xử trảm."

Vụ án oan Đậu Nga cảm động thiên địa này, tác động tiếng lòng rất nhiều khách nhân, làm dân chúng tầng dưới chót, bọn họ đối với cảnh ngộ của Đậu Nga có thể cảm động lây, cũng bức thiết hy vọng có người có thể vì nàng mở rộng chính nghĩa, trừng trị tà ác.

"Kẻ lương thiện nghèo túng mệnh ngắn, tạo ác hưởng phú quý lại thọ lâu. Thiên địa cũng sợ cứng rắn mà bắt nạt mềm, thì ra cũng xuôi dòng đẩy thuyền như vậy. Đất, ngươi chẳng phân biệt được tốt xấu như thế nào? Trời, ngươi nhìn lầm hiền ngu uổng làm trời!"

"Trước khi Đậu Nga chết, đã phát ra ba lời thề nguyện, máu nhuộm lụa trắng, trời giáng tuyết lớn, đại hạn ba năm, nàng bi phẫn kêu khóc, cảm động ông trời, trên không pháp trường, bỗng nhiên mây đen dày đặc, sắc trời đột nhiên tối đi, mặt trời

chói chang của tháng sáu biến mất, bầu trời run rẩy bay xuống những bông tuyết lông ngỗng, huyện quan kinh sợ, mệnh lệnh đao phủ lập tức hành hình, chỗ đao qua, đầu người rơi xuống đất, một bầu máu nóng của Đậu Nga, quả nhiên thẳng tắp phun lên vải trắng treo cao cao, không có một giọt nào rơi xuống đất, ba năm từ đó về sau, cảnh nội huyện Sơn Dương hạn hán không mưa."

Hết chương 223.

Chương 224. Hóa hình (1)

Khi Lý Mộ từ hậu đài đi ra, khách nhân ngồi dưới đài còn đều ngẩn ra ngồi ở nơi đó, không một ai rời khỏi.

Một lần này, hắn chưa ở lúc câu chuyện phấn khích nhất bỗng nhiên cắt ngang, phách Phục Thỉ đã ngưng, cảm xúc giận dữ của những người này, tác dụng đối với hắn không lớn như trước kia.

Lý Mộ đứng ở cửa trà lâu, chưa đi ra ngoài, bởi vì bên ngoài có mưa.

Vừa rồi lúc hắn ở trên đài thuyết thư, bên ngoài bỗng nhiên có từng trận tiếng sấm, có mưa to, giờ phút này thế mưa đã nhỏ đi rất nhiều, dưới mái hiên cửa hàng bên đường, đều là người đi đường trú mưa.

Cũng có người qua đường không kịp né tránh, toàn thân ướt sũng, hùng hùng hổ hổ đi qua trên đường.

Trong góc mái hiên trà lâu, có hai bóng người cuộn mình, một vị là một lão giả gầy như que củi, một vị khác, là một thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi, hai người quần áo tả tơi, trong tay thiếu nữ kia còn cầm một cái bát vỡ, hẳn là ăn xin ở nơi này tạm thời trú mưa, tựa như ghét bọn họ quá bẩn, người qua đường trú mưa chung quanh cũng không muốn cách bọn họ quá gần, né tránh xa xa.

Lý Mộ từ trong lòng lấy ra một cục bạc vụn, bỏ vào trong cái bát đó, hai người vội vàng cảm ơn.

Thời tiết hai ngày trước đã chuyển lạnh, hai người lại dính mưa. Lý Mộ thấy bọn họ cuộn mình ở trong góc run rẩy, lại đi vào, cầm một ấm trà nóng, hai cái bát, đưa cho bọn họ, nói: “Uống chén trà, làm ấm người, không cần tiền.”

Thiếu nữ ngẩn ra một phen, nàng vừa rồi trốn ở bên ngoài nghe lén, thanh âm của người thiện tâm trước mắt này, rõ ràng giống người thuyết thư kia như đúc.

Nàng rất nhanh phản ứng lại, quỳ xuống đất dập đầu vài cái với hắn, nói: “Cảm ơn ân công, cảm ơn ân công.”

Lý Mộ phất phất tay, mở ô, đi về phía huyện nha.

Mấy vị bộ khoái tuần tra chật vật đi vào nha môn, than thở: "Cơn mưa này sao nói rơi là rơi, không có lấy một chút dấu hiệu báo trước."

Ở ngoài quận thành.

Mấy người phụ nữ ở bên dòng suối giặt quần áo, bị một trận mưa to đột ngột làm ướt quần áo, quần áo biến thành bán trong suốt, mơ hồ lộ ra dáng người mập mạp.

Một đạo sĩ lôi thôi quần áo rách nát, xen lẫn giữa các nàng, vừa nói giỡn với các nàng, ánh mắt vừa ngắm lung tung chung quanh, mấy người phụ nữ cũng không kiêng dè hắn, còn thường thường vắt quần áo, mở lời trêu đùa vài câu.

Lão đạo nhìn một lát, liền thấy nhàm chán vô vị.

Mưa còn đang rơi, lão ngẩng đầu nhìn bầu trời tối tăm, bấm ngón tay tính toán, kinh ngạc nói: "Ôi mẹ ơi, cơn mưa này, không quá thích hợp nha."

"Hôm nay không nên có mưa nha."

"Trong mưa này, thế mà lại ẩn chứa lực lượng thiên địa, cái này là ai dẫn động?"

"Bà nội cái chân, Bắc quận này thật đúng là ngọa hổ tàng long, xem ra lão phu còn phải ở lâu một ít thời gian, quan sát một chút nữa."

Lão đạo bấm ngón tay nhìn trời, lẩm bẩm, một người phụ nữ nói: "Lão sắc quỷ, ngươi nói thầm cái gì thế?"

Lão đạo thu hồi suy nghĩ, trên mặt lại lộ ra nụ cười, nói: "Bùa ta vừa rồi nói, các ngươi rốt cuộc có mua không, rất hữu hiệu, người dùng xong đều nói tốt."

Lý Mộ đi vào quận nha, không bao lâu, Triệu bộ đầu liền đi vào phòng trực.

"Cơn mưa này không thích hợp." Hắn lau nước mưa trên mặt, nói: "Quận úy đại nhân nói, mấy ngày nay không nên có mưa, nhất định là có chuyện gì đã xảy ra."

Lý Mộ nghi nói: “Chuyện gì có thể ảnh hưởng đến ông trời đổ mưa?”

Triệu bộ đầu nói: “Nhiều, người tu hành Ngưng Hồn có thể mượn gió phun sương, Tụ Thần càng có thể cầu mưa nắng, mỗi khi có đạo thuật thần thông mới ra đời, cũng sẽ có thiên địa dị tượng hiện ra.”

Trong lòng Lý Mộ đột nhiên cả kinh, lúc này mới ý thức được một vấn đề.

Thiên địa của thế giới này, không phải là bầu trời đại địa mắt hắn nhìn thấy.

Lời thề đạo của người tu hành, chính là phát đối với thiên địa, nếu làm trái, ắt gặp trời phạt.

Nói cách khác, người đang làm, thật sự có trời đang nhìn.

Vừa rồi hắn còn mượn chuyện xưa Đậu Nga, mắng thiên địa này bắt nạt kẻ yếu, chẳng phân biệt tốt xấu, nhìn lầm hiền ngu uổng làm trời cái gì, trận mưa này, sẽ không là vì nguyên nhân này mới có chứ?

Hắn càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng này, tựa như bên ngoài bắt đầu sét đánh chớp lóe, lúc mưa lớn nhất, chính là lúc hắn kể đến Đậu Nga phát nguyện.

Lý Mộ lập tức kiên định tâm niệm, câu lời kịch kia phải sửa, mắng tham quan ô lại thì được, tốt nhất đừng chuyện gì cũng nhắc lên thiên địa.

Nhỡ đâu ông trời bất mãn hắn mắng, một tia sét đánh xuống, hắn hối hận đã muộn.

Cũng may trận mưa này không rơi bao lâu, Lý Mộ trở lại huyện nha, chỉ một khắc đồng hồ, trời đã trong vắt lần nữa, bầu trời xanh như được gội rửa, ngay cả một đám mây cũng không có, nếu không phải chỗ vũng trên mặt đất còn có vết ẩm ướt, chỉ sợ sẽ không có ai cho rằng vừa rồi từng có một trận mưa.

Lúc Triệu bộ đầu rời khỏi phòng trực, dặn Lý Mộ: “Ngươi cứ ở đây, đừng rời khỏi nha môn, lát nữa mọi người đều phải theo quận úy đại nhân đi tham bái quốc miếu.”

Đại Chu mỗi một quận, mỗi một huyện, đều xây dựng quốc miếu, lúc Lý Mộ ở huyện Dương Khâu, cũng từng đi một lần, nhưng quốc miếu huyện Dương Khâu, hoàn toàn không thể so sánh với quận thành.

Đây là một đại điện diện tích cực lớn, tuy chỉ có một tầng, nhưng cao ít nhất cũng ba trượng, đi vào quốc miếu, đầu tiên nhìn thấy, là ba pho tượng thật lớn nguy nga sừng sững, làm người ta bước đầu tiên bước vào quốc miếu, sẽ sinh ra một loại xúc động quỳ bái.

Bồ đoàn trong điện ước chừng có mấy trăm cái, trên đó quỳ đầy chỉnh tề dân chúng Bắc quận.

Dân chúng xếp hàng, từ cửa đi vào, sau khi bái lạy xong, lại từ cửa đi ra.

Lý Mộ chú ý tới, hầu như trên 90% mọi người, ở lúc bái lạy ba pho tượng kia, trong cơ thể đều sẽ sinh ra một tia niệm lực, bị ba pho tượng đó từ từ hút vào trong cơ thể.

Quốc miếu giống với chùa miếu đạo quan, chỉ cần mọi người thành tâm bái lạy, sẽ có niệm lực sinh ra, những kẻ niệm lực chưa sinh ra, trong lòng nhất định đối với triều đình, hoặc là quan phủ địa phương có sự bất mãn nào đó.

Đây là điều khó tránh, mặc dù là quốc miếu, cũng không có cách nào bức bách dân chúng thờ phụng, nói từ trên trình độ nào đó, tỉ lệ dân chúng sinh ra niệm lực, đại biểu cho lòng dân của triều đình.

Dân chúng một địa khu, khi tham quan bái lạy quốc miếu, tỷ lệ số người sinh ra niệm lực, là chỉ tiêu quan trọng khảo hạch chiến tích của quan viên địa phương.

Nếu là một vùng trị an tốt, dân chúng an cư lạc nghiệp, tự nhiên cũng sẽ tràn ngập lòng tin đối với triều đình.

Mà nếu là quan viên một địa phương, làm quan bất nhân, vơ vét dân chúng, dẫn tới dân chúng tiếng oán than dậy đất, dân chúng lầm than, thì không có quá nhiều niệm lực sinh ra.

Người quận nha, tham quan bái lạy quốc miếu, một là vì tham quan bái lạy, hai là vì quan sát lòng dân địa phương.

Hết chương 224.

Chương 225. Hóa hình (2)

Nhìn từ tình huống hiện trường, chỉ có số rất ít dân chúng, trên người không có niệm lực sinh ra, cái này cũng nói lên, dân chúng đối với quan phủ Bắc quận, là cực kỳ tín nhiệm.

Lý Mộ nhìn ba pho tượng trong đại điện, hỏi: "Ba vị này là ai?"

Triệu bộ đầu nhìn hắn một cái, hỏi: "Ngươi trước kia chưa từng tới nơi này sao?"

Lý Mộ lắc lắc đầu: "Chưa."

Triệu bộ đầu kinh ngạc nói: "Cho dù chưa từng tới, cũng nên từng thấy bức họa Thái Tổ, Võ Tông, đế chứ?"

Trải qua Triệu bộ đầu nhắc nhở, Lý Mộ rốt cuộc ở trong đầu sưu tầm được tin tức có liên quan ba pho tượng này.

Thái Tổ hoàng đế, là khai quốc hoàng đế của Đại Chu, hắn đánh ra ranh giới Đại Chu, mang Đại Chu phân chia thành ba mươi sáu quận.

Võ Tông hoàng đế, trong lúc tại vị, lấy thủ đoạn thiết huyết, dọn sạch rung chuyển trong nước, mang láng giềng chấn nhiếp không dám xâm chiếm, triều đại Võ Tông, quốc lực Đại Chu nhanh chóng tăng trưởng, uy hiếp bốn phương.

Một vị đế cuối cùng, trong năm mươi năm tại vị, chăm lo việc nước, nghiêm túc triều đình, khiến Đại Chu ba mươi sáu quận lòng dân an ổn, trời yên biển lặng, nổi tiếng "đế chi trị", ảnh hưởng mãi đến nay.

Ba vị này, đều là đế vương công huân lớn lao trong lịch sử Đại Chu, có tư cách ở trong quốc miếu lập tượng, tiếp nhận dân chúng Đại Chu cung phụng.

Một bộ khoái nhìn thánh tượng ba vị đế vương, nhịn không được sinh ra kính ngưỡng, sau đó trên mặt lại hiện ra một tia không cam lòng, thấp giọng nói: "Thái Tổ, Võ Tông, đế, người tài cỡ nào, hoàng triều họ Tiêu kéo dài mấy trăm năm, kết quả là lại bị một nữ tử họ khác đánh cắp."

“Ngươi câm miệng cho ta!” Triệu bộ đầu hung hăng vả một phát ở trên đầu gã, nói: “Lời gì cũng dám nói, tự ngươi muốn chết, cũng đừng kéo theo chúng ta!”

Lý Mộ ngẩng đầu nhìn thoáng qua thánh tượng ba vị, trong lòng thật ra không có cảm thụ gì đặc biệt.

Đương kim bệ hạ, là vị nữ hoàng đầu tiên từ khi Đại Chu lập nước tới nay, điều này ở trong lòng một số người dân nào đó của Đại Chu, không khác nghịch chuyển luân lý cương thường, đến nay vẫn là một chuyện không thể tiếp nhận.

Nhưng đối với Lý Mộ mà nói, nữ nhân làm hoàng đế, xưa nay không phải không có, cũng không phải một chuyện khó có thể tiếp nhận.

Hắn theo quận úy đại nhân, cũng không thành tâm bái hết ba vị thánh tượng, sau khi trở lại nha môn, từ trong miệng Triệu bộ đầu biết được công việc mới.

Vừa rồi ở trong quá trình thăm viếng quốc miếu, dân chúng một khu vực nào đó, trên người vẫn chưa có niệm lực sinh ra.

Quận nha sau khi điều tra, phát hiện những người này tất cả đều đến từ Dương huyện.

Bọn họ từ trong miệng những người này biết được, mấy thôn trang Dương huyện bùng nổ ôn dịch, quan phủ Dương huyện lại chưa có bất cứ hành vi nào, tùy ý ôn dịch lan tràn, dẫn tới dân chúng Dương huyện lòng người hoảng sợ.

Dương huyện và Ngọc huyện, vừa lúc là hai huyện thủ hạ của Triệu bộ đầu quản lý, sáng sớm hôm sau, hắn muốn dẫn vài người đi Dương huyện điều tra tình huống, Lý Mộ cũng cần cùng nhau đi qua.

Dương huyện tuy cách quận thành không xa, nhưng cân nhắc đến thời gian làm việc cần, buổi tối ngày mai, không nhất định có thể chạy về.

Lúc ăn cơm, Lý Mộ mang chuyện ngày mai đi công tác nói cho Liễu Hàm Yên, sau khi ăn cơm xong, nàng giúp Lý Mộ thu thập một bọc hành lý nhỏ, nói: “Không biết bao lâu mới có thể trở về, ta giúp ngươi thu thập hai bộ quần áo tắm rửa, đến

lúc đó, ngươi mang quần áo bẩn thay ra mang về là được, ở bên ngoài tất cả cẩn thận.”

Lý Mộ không lo lắng cho sự an toàn của mình chút nào, có Bạch Ất trong tay, trừ phi là Sở Giang Vương đích thân tới, yêu quỷ tà tu bình thường, đối với hắn không cấu thành uy hiếp quá lớn.

Trái lại hắn có chút không yên lòng các nàng, tuy hắn đã dạy Liễu Hàm Yên lôi pháp cùng ngự khí, nhưng nàng thiếu kinh nghiệm đối địch, gặp nguy hiểm, chưa chắc có thể phát huy ra toàn bộ thực lực.

Nhưng, trong quận thành, hẳn là cũng sẽ không xảy ra chuyện gì, Lý Mộ đã dặn Lý Tứ lưu ý các nàng, lại dặn dò Tiểu Bạch ở lại phòng mình, đừng chạy lung tung khắp nơi, nàng bây giờ ở thời khắc mấu chốt hóa hình, trong cơ thể yêu khí hỗn loạn, Lý Mộ ở ngoài phòng của nàng dán Liễm Tức Phù, buổi tối mỗi ngày, dùng pháp lực phật môn giúp nàng chải vuốt thân thể, mới có thể thu liễm yêu khí của nàng.

Vì thế, hắn đã vài ngày chưa song tu với Liễu Hàm Yên.

Sáng sớm, Lý Mộ mở mắt, từ trên giường ngồi dậy.

Ngày hôm qua giúp Tiểu Bạch áp chế yêu khí đến khuya, hắn hầu như hao hết pháp lực, cũng chưa tu hành, mà là trực tiếp mặc cả quần áo mà ngủ.

Lý Mộ chuẩn bị xuống giường, tay phải lại trong lúc vô tình đụng đến một thân thể bóng loáng.

Suy nghĩ đầu tiên của Lý Mộ, là Liễu Hàm Yên đêm qua thừa dịp hắn ngủ, đã làm chuyện gì với hắn, nhưng hắn cúi đầu nhìn nhìn, phát hiện quần áo hắn mặc hẳn hoi, giống như đúc ngày hôm qua trước khi ngủ.

Hắn chậm rãi quay đầu, thấy được một thiếu nữ xa lạ, không một mảnh vải nằm ở trên giường hắn.

Thiếu nữ mười mấy tuổi, có một mái tóc đen nhánh, dung mạo tuyệt đẹp, mặc dù là nhắm mắt, toàn thân cao thấp, cũng khắp nơi đều lộ ra quyến rũ động lòng người.

Lý Mộ ngồi ở trên giường, đầu óc lập tức trống rỗng.

“Ngươi sao còn chưa rời giường, không phải còn cần đi Dương huyện sao” Liễu Hàm Yên đi tới cửa, trực tiếp dùng pháp lực mở ra cửa phòng, khi nhìn thấy một màn trên giường, cả người cứng ngắc ở tại chỗ.

Lý Mộ nhìn nhìn nữ tử xa lạ trên giường, lại nhìn nhìn Liễu Hàm Yên đứng ở cửa, hốc mắt rưng rưng, môi giật giật, muốn giải thích, lại không biết nên mở miệng như thế nào.

Người và tang vật đều bắt được, bắt gian ở giường, hắn còn có thể giải thích cái gì?

Tuy cho dù là bản thân Lý Mộ, cũng không biết thiếu nữ này vì sao sẽ xuất hiện ở trên giường của hắn.

Liễu Hàm Yên cũng chưa nói gì, lau nước mắt, xoay người chạy đi.

Theo đuổi lão bà tương lai quan trọng hơn, Lý Mộ cũng bất chấp thiếu nữ trên giường gái rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, ngay cả giày cũng chưa xỏ, nhanh chóng đuổi theo.

Liễu Hàm Yên vừa mới chạy đến trong sân, đã bị Lý Mộ đuổi theo, từ phía sau ôm lấy.

Lý Mộ ôm chặt nàng, vội vàng nói: “Ngươi đừng vội tức giận, nghe ta giải thích.”

Liễu Hàm Yên không giãy dụa, hai hàng nước mắt nhịn không được chảy xuống, nức nở nói: “Ta tận mắt thấy rồi, ngươi còn giải thích cái gì, ngươi ở bên ngoài làm cái gì còn chưa đủ, thế mà mang nàng đưa tới trong nhà.”

Lý Mộ cười khổ nói: “Ta, ta cũng không biết nàng là ai, ta buổi sáng vừa mở mắt đã nhìn thấy nàng.”

“Ngươi nói những thứ này, chính ngươi tin không?”

“Ta…”

Lý Mộ không biết nên giải thích như thế nào, phía sau bỗng nhiên truyền đến một thanh âm hàm hồ.

Thiếu nữ ở trần, chân trần từ trong phòng đi ra, dụi dụi mắt nhập nhèm mắt buồn ngủ, nhìn Lý Mộ cùng Liễu Hàm Yên,

nghi hoặc nói: “Ân công, Liễu tỷ tỷ, các ngươi đang làm cái gì?”

Hết chương 225.

Chương 226. Dịch chuột

Nghe được thanh âm quen thuộc đến cực điểm này, Lý Mộ quay đầu lại, ngẩn ra ở tại chỗ, ngạc nhiên nói: “Tiểu Bạch?”

Ngay sau đó, trước mắt hắn liền tối sầm, bị Liễu Hàm Yên từ phía sau bịt kín mắt.

Liễu Hàm Yên sắc mặt đỏ bừng, xấu hổ giận dữ nói: “Tiểu Bạch, mau vào trong phòng đi!”

Thiếu nữ nhìn nàng, nghi hoặc nói: “Vì sao ạ?”

Liễu Hàm Yên đỏ mặt nói: “Ngươi cúi đầu nhìn xem.”

Thiếu nữ cúi đầu nhìn thoáng qua, sau ngây người ngắn ngủi, liền phát ra một tiếng thét kinh hãi, bóng người nháy mắt biến mất ở tại chỗ.

Sau một lát, Lý Mộ và Liễu Hàm Yên đứng ở trong phòng, nhìn thiếu nữ tự mình dùng chăn quấn lại, lẩm bẩm: “Ngươi, ngươi sao lại hóa hình rồi.”

“Ta, ta cũng không biết.” Sắc mặt thiếu nữ đỏ rực, nói: “Hôm qua, đêm qua, ta chỉ là muốn thử chút, sau đó liền ngủ mất, sau khi tỉnh lại liền biến thành như vậy.”

Lý Mộ nhìn Liễu Hàm Yên, nói: “Lần này ngươi chung quy nên tin tưởng ta rồi chứ?”

Liễu Hàm Yên có chút xấu hổ vô cùng, nói: “Ta đi giúp muội ấy tìm một bộ quần áo.”

Thân thể Tiểu Bạch sau khi hóa hình, dáng người tuy không cao gầy bằng Lý Thanh, nhưng so với Vãn Vãn cao hơn nửa cái đầu.

Quần áo của Vãn Vãn, nàng mặc không thích hợp, chỉ có thể mặc tạm của Liễu Hàm Yên.

Trong phòng Liễu Hàm Yên, nàng đứng ở phía sau Tiểu Bạch, vừa giúp cô chải tóc, vừa đánh giá dung nhan thiếu nữ trong gương đồng.

Mặc dù là nàng mười phần tự tin đối với dung mạo của mình, nhưng khi nhìn thấy thiếu nữ trước mắt, cũng vẫn khó tránh khỏi sinh ra một loại cảm giác xấu hổ.

Thiếu nữ trước mắt, thật là nữ tử xinh đẹp nhất nàng từng gặp, không có 'một trong những'.

Cho dù cùng là nữ tử, nàng khi nhìn thấy cô ấy, cũng sẽ nhịn không được tim đập nhanh hơn.

"Tiểu…" Miệng nàng giật giật, bỗng phát hiện, trước kia khi cô là một tiểu hồ ly, gọi cô Tiểu Bạch còn không có cảm giác gì, nhưng giờ phút này lại gọi cô Tiểu Bạch, trong lòng sẽ có chút kỳ quái.

Nàng lại vụng trộm đánh giá cô một lần, hỏi: "Tiểu Bạch, tên ngươi là gì, chúng ta về sau chung quy không thể gọi ngươi Tiểu Bạch nữa nhỉ."

Thiếu nữ mỉm cười nói: "Muội họ Tô, Liễu tỷ tỷ về sau vẫn gọi muội Tiểu Bạch là được."

Liễu Hàm Yên giúp cô chải tóc, nhịn không được nói: "Tiểu Bạch thật xinh đẹp."

Tiểu Bạch ngượng ngập nói: "Liễu tỷ tỷ mới xinh đẹp."

Lý Mộ đứng ở cửa, nói: "Các ngươi ở nhà ngoan, ta đi đây."

Cho dù Tiểu Bạch hóa hình là một việc vui, nhưng Lý Mộ hôm nay cần đi Dương huyện, chung quy không thể để Triệu bộ đầu bọn họ tất cả chờ một mình hắn.

Liễu Hàm Yên buông lược, nói: "Tiểu Bạch, muội ngồi trước một lát, ở nhà, ta tiễn hắn ra ngoài."

Tiểu Bạch nhu thuận gật gật đầu.

Lý Mộ đi đến trong sân, nói: "Nơi này cách nha môn chỉ vài bước, không cần tiễn."

Liễu Hàm Yên đi tới, giúp hắn sửa sang lại áo một chút, hỏi: "Tiểu Bạch hóa hình, ngươi có phải rất vui vẻ hay không?"

Lý Mộ lòng còn sợ hãi nói: “Vui vẻ cái gì, ta thiếu chút nữa bị muội ấy hù chết, cũng thiếu chút bị ngươi hù chết.”

Liễu Hàm Yên giọng điệu chua xót nói: “Muội ấy xinh đẹp như vậy, lại toàn tâm toàn ý muốn tìm ngươi báo ân, lấy thân báo đáp…”

Lý Mộ liếc nàng một cái, nói: “Ngươi chẳng lẽ không xinh đẹp sao, đối với bản thân có chút lòng tin được không.”

Liễu Hàm Yên cúi đầu nói: “Ta biết ta không xinh đẹp bằng Tiểu Bạch, muội ấy là nữ hài tử xinh đẹp nhất ta từng gặp.”

Lý Mộ vươn hai cánh tay, ôn nàng vào trong lòng, nói: “Ở trong mắt ta, ngươi xinh đẹp nhất, vô luận so với ai, đều là ngươi xinh đẹp nhất, vĩnh viễn đừng hoài nghi một điểm này.”

“Ừm.” Liễu Hàm Yên khẽ ừm, kiễng mũi chân, ở trên mặt hắn nhẹ nhàng hôn một cái, nói: “Sớm một chút trở về, chúng ta ở nhà chờ ngươi.”

Lý Mộ hôi lại nàng một cái, sau đó mới rời khỏi gia môn, vội vàng hướng nha môn đi đến.

Tiểu Bạch đột nhiên hóa hình, đánh hắn không kịp trở tay, còn thiếu chút khiến Liễu Hàm Yên hiểu lầm, cũng may hữu kinh vô hiểm, để hắn an toàn vượt qua.

Duy nhất đáng tiếc là, Tiểu Bạch sau khi hóa hình, hắn liền không thể thường xuyên ôm nàng vào trong lòng, đùa nàng như đùa mèo.

Sau khi Lý Mộ rời khỏi không lâu, trong tay Vãn Vãn xách hộp thức ăn, trong hộp thức ăn đặt bữa sáng mua về, hoạt bát từ bên ngoài chạy vào, khi nhìn thấy thiếu nữ xa lạ trong sân, ngẩn ra một chút, nghi hoặc hỏi: “Tiểu tỷ tỷ, ngươi tìm ai thế?”

Cửa nha môn quận, Lý Mộ đến muộn, nhìn thấy đám người Triệu bộ đầu đứng ở cửa nha môn, vội vàng nói: “Xin lỗi, có chút việc trì hoãn.”

Mấy bộ khoái phía sau Triệu bộ đầu nhìn Lý Mộ, vẻ mặt hâm mộ.

Triệu bộ đầu chỉ chỉ mặt Lý Mộ, lắc đầu nói: “Thực hâm mộ các ngươi những người trẻ tuổi này.”

Lý Mộ ý thức được cái gì, đưa tay lau dấu môi son trên mặt, lúng túng nói: “Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta mau xuất phát đi.”

Lần này tới Dương huyện, trừ Lý Mộ, Triệu bộ đầu còn dẫn theo bốn người.

Một người trong đó, là thiếu niên kiên nghị ngày đó cùng Lý Mộ Lý Tứ cùng nhau trải qua ba khảo nghiệm, tên là Lâm Việt, ba người khác, đều là người cũ của quận nha.

Lấy tốc độ của người tu hành Ngưng Hồn cảnh sử dụng Thần Hành Phù, Dương huyện cách quận thành, là hơn hai giờ cước trình.

Trên đường, mọi người cũng cần nghỉ ngơi, lúc chạy tới Dương huyện, đã qua buổi trưa.

Sau khi tìm đến Dương huyện, bọn họ vẫn chưa đi hướng nha môn huyện thành, mà là trực tiếp đi thôn nào đó truyền ra ôn dịch.

Người tu hành luyện hóa bảy phách, bách bệnh bất xâm, vạn tà bất nhập, mặc dù có chút khuếch đại, nhưng trên 99% tật bệnh của phàm nhân, bọn họ đều có thể miễn dịch.

Sáu người tới cửa thôn, gõ mở cửa một nhà thôn dân, đang còn muốn hỏi tình huống cụ thể thôn hắn, còn chưa mở miệng, thôn dân đó bỗng nhiên ngã vật xuống đất, hôn mê bất tỉnh.

Một bộ khoái sờ sờ trán hắn, kinh hô: “Nóng quá.”

Triệu bộ đầu nói: “Trước dìu hắn đi vào.”

Hai người đỡ thôn dân đó đến trong phòng, Triệu bộ đầu bảo vợ thôn dân kia lấy một bát nước, mang một lá bùa hóa thành nước bùa, bóp miệng thôn dân kia, rót nước bùa vào trong bụng hắn.

Nước bùa vào bụng, sắc mặt thôn dân đó tốt hơn một ít, lại vẫn như cũ chưa tỉnh lại.

Triệu bộ đầu nhíu mày, nói: “Sao lại không có tác dụng.”

Lý Mộ đi lên phía trước, nói: “Ta đến thử xem.”

Bùa tuy thường thường đều có được lực lượng thần bí khó lường, nhưng cũng không phải vạn năng, Khư Bệnh Phù đối với phàm nhân đau đầu nhức óc, phong hàn đi tả các tật bệnh tầm thường, có thể bùa đến bệnh trừ, nhưng tật bệnh không thể tạo ra hiệu quả cũng có rất nhiều.

Tay hắn nổi lên ánh vàng, ở trong ánh mắt kinh ngạc của đám người Triệu bộ đầu, đưa ánh sáng vàng đến trong thân thể người này.

Sắc mặt tái nhợt của người này dần dần chuyển thành hồng nhuận, hít thở cũng tiếp cận bình thản. Một bộ khoái lại sờ sờ trán hắn, kinh ngạc than thở: “Không nóng nữa.”

Lý Mộ nhẹ nhàng thở ra, Tâm Kinh tuy còn chưa thể trực tiếp tăng lên thực lực của hắn, nhưng ở phương diện trị bệnh cứu người này, quả thực trước nay đều thuận lợi.

Hết chương 226.

Chương 227. Công đức niệm lực

Triệu bộ đầu nhìn thôn dân kia, lẩm bẩm: “Rốt cuộc là ôn dịch gì, ngay cả Khư Bệnh Phù cũng không có tác dụng?”

Thiếu niên tên là Lâm Việt bỗng nhiên thò tay, lật xem mí mắt thôn dân này, lại nhìn nhìn bựa lưỡi của gã, cuối cùng cúi xuống ngực gã nghe ngóng chút, sắc mặt dần dần trở nên nghiêm túc, nói: “Là dịch chuột.”

“Dịch chuột?”

Nghe được Lâm Việt nói, Triệu bộ đầu nghe vậy, trong lòng lộp bộp một cái, sắc mặt nhất thời liền trầm xuống, “Ngươi xác định?”

Lý Mộ rõ ràng cảm nhận được Triệu bộ đầu khẩn trương, cũng biết nguyên nhân hắn khẩn trương như vậy.

Người tu hành sáng tạo ra các loại thần thông đạo pháp, bùa chú đan dược, có thể giải bách bệnh, cứu vạn nạn, nhưng bọn họ cũng không phải không gì không làm được.

Như là dịch chuột vân vân một ít dịch bệnh nhân loại, bản thân người tu hành tuy sẽ không mắc, nhưng gặp cũng bất lực, bọn họ chỉ có thể trơ mắt nhìn bệnh tình của người bệnh tăng thêm chết đi, phương pháp triều đình trước kia đối đãi dịch chuột, là mang khu dịch bệnh hoàn toàn phong bế, đợi tất cả người bị bệnh đều chết đi, tình hình bệnh dịch tự nhiên cũng sẽ không lan tràn nữa.

Lâm Việt trịnh trọng gật gật đầu, nói: “Xác định là dịch chuột, ta trước kia theo sư phụ làm nghề y, từng gặp được.”

Triệu bộ đầu vội vàng hỏi: “Có phương pháp cứu chữa không?”

Lâm Việt lắc lắc đầu, nói: “Bùa vô dụng đối với bệnh này, người mắc bệnh này, có thể sống sót hay không, dựa hết vào ý trời, trừ phi gặp được đại năng y dược, hoặc là dùng bùa thiên giai, giúp bọn họ đúc lại thân thể.”

Lý Mộ cũng không ngờ, dịch chuột lại khó giải quyết đến loại trình độ này.

Bùa thiên giai có lực lượng tạo hóa, Ngô Ba lúc ấy bị Tần sư huynh bóp nát trái tim, cũng có thể trọng sinh, trị bệnh cứu người tự nhiên không phải vấn đề gì, vấn đề là dân chúng Dương huyện mắc bệnh, mỗi người một lá bùa thiên giai, căn bản không thực tế.

Đừng nói mỗi người một tấm, cho dù là một tấm cũng không có khả năng đạt được.

Mà từ sau khi phật đạo phát triển, như là y gia, hoạ gia, nhạc gia loại lưu phái tu hành này dần dần xuống dốc, đến bây giờ ngay cả giữ được đạo thống cũng là vấn đề, nào phải dễ dàng gặp được như vậy.

Triệu bộ đầu nhìn Lý Mộ, khẩn trương hỏi: "Ngươi có thể cứu bọn họ không?"

Lý Mộ đối với phật quang của Tâm Kinh có đầy đủ lòng tin, nói: "Ta hết sức thử một lần đi, nghĩ cho hôm nay, là mau chóng mang thôn xảy ra tình hình bệnh dịch cách ly, không cho phép ra vào, lại mang dân chúng bị bệnh tập trung đến cùng một chỗ, tận lực tránh cho càng nhiều dân chúng hơn lây nhiễm."

Lâm Việt liên tục gật đầu, nói: "Lý đại ca nói rất đúng, trừ những thứ này, còn phải diệt chuột nhanh một chút, phòng ngừa dịch chuột tiến một bước lan tràn."

Triệu bộ đầu đầu tiên là dặn dò một bộ khoái về quận nha bẩm báo tình huống, sau đó liền sai người tìm đến thôn chính, bịt đường đầu thôn cùng cuối thôn, nghiêm cấm bất luận kẻ nào ra vào.

Sau đó, hắn mới bắt đầu điều tra tình hình bệnh dịch của thôn này.

Hai bộ khoái khác, thì tiếp nhận chức trách diệt chuột.

Lâm Việt bảo bọn họ ở trong thôn đào một hố to, lại mang hố dẫn đầy nước, đổ vào một loại thuốc bột không biết tên,

thuốc bột đó sau khi tan, thế mà phát ra một loại hương thơm thoang thoảng.

Rất nhanh, bên tai mọi người liền truyền đến tiêng sột soạt.

Từng con chuột hoặc màu xám hoặc màu đen, từ trong các loại xó góc của thôn xuất hiện, tranh nhau, nối liền không dứt nhảy xuống hố nước.

Sau kh nhảy vào hố nước, chúng nó cũng không giãy dụa, im lặng trôi nổi ở trên mặt nước, chỉ chốc lát sau, trong hố nước đã tràn đầy chuột nổi, chung quanh cũng không còn chuột chạy ra nữa.

Một bộ khoái ném ra một lá bùa, trong hố nước bốc lên ánh lửa hừng hực, toàn bộ xác chuột đều bị đốt cháy gần hết.

Muốn hoàn toàn tiêu diệt dịch chuột, thì phải chặt đứt ngọn nguồn của bọn nó.

Mấy người sau khi điều tra, phát hiện thôn này lây nhiễm không nghiêm trọng lắm, chỉ có mười mấy thôn dân nhiễm bệnh, Triệu bộ đầu mang mười mấy người này tập trung lại một chỗ, Lâm Việt ra ngoài một lần, không biết tìm được thảo dược gì, đun thành một nồi, mang thuốc chia cho thôn dân chưa mắc bệnh uống.

Lý Mộ cũng không nhàn rỗi, mười người đó sau khi bị hắn dùng phật quang tẩy rửa thân thể, bệnh trạng trên người dần dần tiêu trừ.

Lý Mộ từ trên người bọn họ thu hoạch được không ít công đức, nhưng pháp lực cũng tiêu hao không ít, điều này làm hắn bắt đầu hâm mộ phật môn, đạo môn cùng hoàng thất.

Hắn muốn thu hoạch công đức hoặc niệm lực, cần đích thân làm, cạn kiệt pháp lực, trị bệnh cứu người, cứu tử phù thương, mà bọn họ, chỉ cần xây dựng đạo cung, chùa miếu, quốc miếu, lập vài pho tượng hoặc là tấm bia đá, thì có thể đạt được niệm lực cùng công đức dân chúng cung phụng.

Ở Đại Chu, cũng chỉ có phật đạo hai tông này cùng triều đình có đặc quyền này.

Nếu là người hoặc là thế lực khác, dám một mình xây dựng miếu thờ, tiếp nhận dân chúng cung phụng, hấp thu công đức niệm lực, trong nháy mắt sẽ bị coi là tà tu để tiêu diệt.

Cho nên hắn cũng chỉ có thể ở trong lòng hâm mộ chút.

Sau khi cứu chữa xong những người này, Lý Mộ ngồi ở một bên nghỉ ngơi, có lẽ là bọn họ phát hiện sớm, thôn này trước mắt còn chưa có ai chết bởi dịch bệnh, vì không trì hoãn thời gian, một khắc đồng hồ sau, bọn họ cần tới thôn kế tiếp.

Lâm Việt thừa dịp rảnh rỗi đi tới, hỏi: "Lý đại ca, ngươi là phật đạo song tu sao?"

Lý Mộ cũng là vừa mới biết được, thiếu niên này thế mà lại là truyền nhân y gia, hướng hắn gật gật đầu, chưa phủ nhận.

Lâm Việt lại hàn huyên hai câu với Lý Mộ, chủ yếu là tò mò đối với phật quang của hắn, sau khi nghi hoặc hỏi Lý Mộ mấy vấn đề, liền không nói gì nữa, lẳng lặng ngồi ở trong góc, từ trong tay áo lấy ra một cái bao vải.

Hắn mở ra bao vải đó, Lý Mộ nhìn thấy trong bao vải cắm kim bạc dài ngắn to bé không đồng nhất, nhiều tới mấy chục cây.

Lâm Việt lấy ra một cây kim bạc, đưa pháp lực vào, sau đó mang cây kim này cắm ở trên huyệt vị nào đó ở cổ tay hắn.

Rất nhanh, hắn đã ở trên người mình cắm hơn mười cây kim bạc.

Trên đời này phương pháp tu hành đủ loại, cũng không chỉ phật gia và đạo gia, có thứ hắn chưa từng thấy, cũng rất bình thường.

An bài xong mọi thứ thôn này, mấy người không trì hoãn, lập tức chạy tới thôn kế tiếp.

Lúc tới cửa thôn, nhìn thấy dân chúng trong thôn, đang cùng hơn mười bộ khoái giằng co.

Những bộ khoái này tất cả đều dùng vải đen bịt miệng mũi, tay cầm binh khí, xa xa chỉ vào những thôn dân kia, lớn tiếng nói: "Thôn các ngươi lây nhiễm ôn dịch, chúng ta phụng mệnh

lệnh huyện lệnh đại nhân, phong tỏa thôn này, bất luận kẻ nào, cũng không cho phép ra vào!”

Một đám người tụ tập ở cửa thôn, sắc mặt bi phẫn, một lão giả cầm đầu run giọng nói: “Mấy chục hộ gia đình trong thôn, các ngươi mặc kệ bệnh nhân, chỉ phong tỏa thôn, đây là ép người toàn thôn chúng ta chết à!”

Hết chương 227.

Chương 228. Thần y (1)

Bộ khoái đó lớn tiếng nói: “Huyện lệnh đại nhân nói, bỏ qua một thôn các ngươi, đổi lấy dân chúng toàn bộ Dương huyện an toàn, là đáng giá, các ngươi chẳng lẽ muốn liên lụy Dương huyện, thậm chí toàn bộ Bắc quận sao?”

“Đồ khốn kiếp!”

Triệu bộ đầu một cước đạp bay bộ khoái kia, cả giận nói: “Các ngươi là đối đãi dân chúng như thế này?”

Bộ khoái đó từ trên mặt đất bò dậy, giận dữ nói: “Ngươi là người nào, dám cản trở chúng ta làm việc!”

“Mắt chó của ngươi mù à!” Phía sau Triệu bộ đầu, một lão bộ khoái quận nha đạp hắn ngã xuống đất lần nữa, nói: “Cút qua một bên, nơi này không có chỗ cho ngươi nói chuyện, đi gọi đại nhân của các ngươi tới!”

Bộ khoái đó đang muốn mắng tiếp, nhìn thấy quần áo mấy người, vội vàng mang lời thô tục phun đến yết hầu lại nuốt trở về.

Người của quận nha, đại nhân trêu vào nổi, hắn một bộ khoái nho nhỏ không thể trêu vào.

Sau khi từ trên mặt đất bò dậy, hắn liền vừa lăn vừa bò dẫn theo mọi người bỏ chạy.

Triệu bộ đầu đi đến cửa thôn, nói với lão giả kia: “Chúng ta là bộ khoái của quận nha, chuyên môn vì ôn dịch lần này mà đến, lão nhân gia, tình huống trong thôn thế nào?”

Nghe được người quận nha tới, thôn dân vội vàng đón mấy người vào thôn.

Vừa rồi ở một thôn trước, mấy người đã thương lượng ra một loạt lưu trình khống chế tình hình bệnh dịch.

Đầu tiên, vì phòng ngừa tình hình bệnh dịch lan tràn, thôn phải phong tỏa, nhưng dân chúng bị bệnh cũng không thể mặc kệ, cần làm tốt cách ly, cứu chữa người đã bị bệnh, cũng cần phòng ngừa người lây nhiễm mới xuất hiện.

Mấy người phân công rõ ràng, đám người Lâm Việt phụ trách diệt chuột, Lý Mộ phụ trách cứu người.

May mắn là, thôn này, tính đến nay, cũng còn chưa có người tử vong.

Đây là một tin tức tốt, theo Lâm Việt nói, dịch chuột chỉ là một cách gọi đối với ôn dịch do chuột truyền bá, dưới đó đã phát hiện, còn có hơn mười loại hình, mỗi một loại hình, tỷ lệ dẫn tới tử vong khác nhau, nguy hại đối với thân thể khác nhau, dược vật dùng để trị liệu cũng khác nhau.

Mà một loại dịch chuột này, người lây nhiễm đến nay không một ai tử vong, nói lên nó nguy hại không lớn như vậy, ít nhất người mắc bệnh sẽ không tử vong trong thời gian ngắn, để lại cho bọn họ cũng thời gian cứu chữa.

Lý Mộ vừa rồi cứu mười người, pháp lực tiêu hao một ít, giờ phút này còn chưa hoàn toàn khôi phục.

Thôn này số người lây nhiễm càng nhiều hơn, ước chừng có hai mươi sáu người, Lý Mộ lại cứu chữa mười mấy người, liền cảm giác pháp lực có chút cạn kiệt, khi đứng lên, thân thể loạng choạng, suýt nữa ngã xuống.

Triệu bộ đầu vội vàng đỡ hắn, nói: “Ngươi nghỉ ngơi trước một lát đi, chúng ta một lần này, trông hết vào ngươi đó.”

Lý Mộ cũng muốn nghỉ ngơi, nhưng từ hắn cứu chữa người đầu tiên bắt đầu, công đức niệm lực cuồn cuộn không ngừng, liền từ trên thân những người bệnh, từ thân thuộc bọn họ, từ dân chúng thôn này trào ra, tốc độ pháp lực trong cơ thể Lý Mộ vận chuyển chưa bao giờ nhanh như vậy.

Đây là sự thật, lực lượng thần kỳ có thể tăng lên tốc độ tu hành, một khi bắt đầu, hắn liền không muốn dừng lại.

Lý Mộ khẽ cắn môi, kiên định nói: “Đỡ ta dậy, ta còn có thể cứu.”

Lý Mộ cố gắng cứu mấy người nữa, rốt cuộc một giọt pháp lực cũng không ép ra được.

Triệu bộ đầu đỡ hắn ngồi xuống, đưa cho hắn một khối linh ngọc, nói: “Còn lại đều là người bệnh trạng tương đối nhẹ,

trong thời gian ngắn không có nguy hiểm tính mạng, ngươi khôi phục pháp lực trước, lúc muộn chút lại cứu cũng không muộn."

Lý Mộ tay cầm linh ngọc, ngồi xuống điều tức, đồng thời cũng đang quan sát niệm lực trong cơ thể hắn.

Những lực lượng này, không phải giống hồn lực cùng phách lực, sẽ bị hắn trực tiếp luyện hóa, mà là tiềm tàng ở trong thân thể hắn.

Hắn nghỉ ngơi một lát, một đám người chậm rãi từ ngoài thôn đi tới.

Thôn này đã bị hoàn toàn phong bế, một lão lại quận nha đứng ở cửa thôn, lạnh lùng nói: "Người tới dừng lại!"

Một nam tử phúc hậu mặc quan phục nhìn hắn, nói: "Bản quan chính là huyện lệnh Dương huyện, Triệu bộ đầu đến chưa?"

Triệu bộ đầu ra ngoài, hướng nam tử phúc hậu đó ôm ôm quyền, nói: "Ra mắt Trần huyện lệnh."

Trần huyện lệnh cười cười, nói: "Chút việc nhỏ này, nào cần làm phiền Triệu bộ đầu tự mình đi một chuyến."

Triệu bộ đầu lạnh lùng nói: "Ta nếu không tự mình đi một chuyến, Trần huyện lệnh đã mang dân chúng cả thôn này đều phong kín ở trong thôn nhỉ?"

Trần huyện lệnh lắc lắc đầu, nói: "Xảy ra chuyện như vậy, mọi người đều không muốn, ôn dịch một khi lan tràn ra ngoài, sẽ tạo thành tai nạn lớn hơn nữa, thân là huyện lệnh, hơn một trăm mạng người, so sánh với cùng một ngàn một vạn, không tính là gì, bản quan phải lấy đại cục làm trọng, tin tưởng cho dù là triều đình, cũng có thể lý giải cách làm của bản quan."

Triệu bộ đầu không nói nhiều, nghiêm khắc mà nói, chuyện này, Trần huyện lệnh cũng không làm sai, nhưng bất cứ quan phụ mẫu một địa phương nào, chỉ cần lương tâm còn, sẽ không mang hơn trăm mạng người dưới quyền, coi là một con số lạnh như băng.

Trong mắt hắn, chỉ sợ chỉ có chiến tích.

Triệu bộ đầu bình tĩnh nói: “Thôn này tình hình bệnh dịch đã khống chế, dịch chuột không phải là không có phương pháp giải cứu, tình hình bệnh dịch Dương huyện, quận nha sẽ xử lý, các ngươi không cần quản nữa.”

Trần huyện lệnh cười cười, nói: “Như vậy tự nhiên tốt nhất, Triệu bộ đầu nếu là có chỗ nào cần hỗ trợ, cứ việc dặn dò.”

Dứt lời, hắn liền mang theo một đám nha dịch rời khỏi.

Các thôn dân quỳ rạp xuống đất, hướng đám người Lý Mộ dập đầu vang vọng mấy lần. Thôn chính kia thở phào một hơi, nói: “Cảm tạ ân cứu mạng của các đại nhân, bằng không, huyện lệnh đại nhân thật sự sẽ để dân chúng cả thôn chúng ta đi tìm chết.”

Lý Mộ khôi phục pháp lực, bắt đầu tiếp tục cứu người.

Trong quá trình cứu người, hắn tìm hiểu được, huyện lệnh Dương huyện, đánh giá ở trong huyện tựa như không tốt, dân chúng đối với hắn rất phê bình kín đáo.

Triệu bộ đầu thở dài, nói: “Dương huyện xuất hiện một vị quan phụ mẫu như vậy, thật sự là khổ dân chúng Dương huyện.”

Lý Mộ vừa rồi nghe loáng thoáng, Trần huyện lệnh ở Dương huyện, bỏ bê việc chính tiêu cực, bóc lột dân chúng, lại hết bài này tới bài khác, thậm chí còn từng hại mạng người, hắn vừa dùng phật quang cứu người, vừa hỏi: “Quận thủ đại nhân chẳng lẽ không quản sao?”

“Quản không được.” Triệu bộ đầu lắc lắc đầu, nói: “Hắn ở triều đình có người, quận thủ đại nhân cũng từng hướng triều đình phản ánh mấy lần, nhưng đều bị đè ép xuống.”

Một điểm này Lý Mộ trái lại có thể lý giải, huyện lệnh chức quan này, muốn nói lớn đi, cũng không lớn, nhưng muốn nói nhỏ, tựa như cũng không nhỏ, ít nhất chủ quan một quận, là không có quyền nhận đuổi huyện lệnh, quyền lực này chỉ triều đình mới có.

Cho dù chỉ là một huyện lệnh nho nhỏ, chỉ cần bên trên có người, dù là quận thủ cũng không thể dễ dàng động vào hắn.

Hết chương 228.

Chương 229. Thần y (2)

Cứu xong một người cuối cùng, Triệu bộ đầu nói với Lý Mộ: “Ngươi ở nơi này nghỉ ngơi trước đi, ta cùng bọn họ đi thôn phía trước nhìn xem.”

Lý Mộ nói: “Không sao, ta còn có thể.”

Tuy hắn cũng rất muốn nghỉ ngơi, nhưng cứu người quan trọng hơn, thôn phía trước, chính là ngọn nguồn dịch chuột truyền ra, tình hình bệnh dịch càng thêm nghiêm trọng, lúc nào cũng có thể có bệnh nhân chết đi.

So sánh với mạng người, chút mệt mỏi này của hắn, căn bản không tính là gì.

Triệu bộ đầu khuyên vài câu, thấy Lý Mộ kiên trì, cũng không khuyên hắn nữa.

Mấy người an bài xong tất cả, rời khỏi thôn này, tình huống về mấy thôn phía trước, thật ra trong lòng đã làm tốt sự chuẩn bị nào đó.

Nhưng khi bọn họ tới thôn kế tiếp cách mấy dặm, cảnh tượng trước mắt, lại ra ngoài mọi người đoán trước.

Trong thôn cũng chưa thấy ôn dịch khẩn trương cùng khủng hoảng, chỗ đầu thôn dựng một cái nồi to, trong nồi nước thuốc đen tuyền sôi sục, thôn dân của thôn này, đang trật tự xếp hàng, mỗi người từ trong nồi múc một bát nước thuốc.

Triệu bộ đầu đi đến bên cạnh một thôn dân, hỏi: “Ôn dịch trong thôn thế nào rồi?”

Trên mặt người nọ lộ ra nụ cười, nói: “Vốn hơn phân nửa số người đều bị bệnh rồi, mọi người đều cho rằng thôn xong rồi, may mà có một vị thần y tới, nói chúng ta đây là dịch chuột, cho chúng ta một phương thuốc kỳ diệu, chúng ta dựa theo đơn này bốc thuốc, mới chữa khỏi cho mọi người.”

Lâm Việt nghĩ nghĩ, tò mò nói: “Có thể để ta xem phương thuốc này không?”

Thôn dân đó mặt lộ vẻ khó xử, nghĩ nghĩ, nói: “Cái này, ta phải đến hỏi thần y một chút.”

Hắn bước đi, rất nhanh lại trở về, xấu hổ nói: “Thần y nói, phương thuốc này chỉ nhằm vào một loại dịch chuột này, nếu là không đúng bệnh, thuốc giải sẽ biến thành thuốc độc, một khi truyền lưu ra ngoài, bị đám lang băm kia dùng bừa, sẽ gây thành họa lớn.”

Lâm Việt mặt lộ vẻ áy náy, nói: “Là ta đường đột rồi.”

Hắn đi đến trước cái nồi to ở cửa thôn nhìn nhìn, lại xếp hàng múc một bát canh, sau khi nếm một chút, đi đến trước mặt đám người Lý Mộ, nghi hoặc nói: “Kỳ quái, những thứ này đều là thuốc thanh nhiệt giải độc cơ sở nhất, thường gặp nhất, sao có thể hữu dụng đối với dịch chuột.”

Triệu bộ đầu cười cười, nói: “Trên đời này phương thuốc nhiều như vậy, ngươi còn có thể biết toàn bộ à, mặc kệ là thông thường hay không thông thường, chỉ cần có thể giải quyết ôn dịch, chính là thuốc tốt.”

Hắn tựa vào trên một thân cây cửa thôn, thở phào một hơi, nói: “Không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi.”

Vừa rồi Lý Mộ đã hỏi thăm, bởi vì thần y này xuất hiện, mấy thôn phía trước lây nhiễm dịch chuột, dân chúng nhiễm bệnh đã chữa khỏi toàn bộ, không một ai tử vong.

Vị thần y này kịp thời xuất hiện, khiến công việc của hắn sớm hoàn thành, nói không chừng trong hôm nay có thể về quận thành.

Có chút đáng tiếc là, người bệnh mấy thôn này, nếu do Lý Mộ tự mình đi cứu, như vậy công đức niệm lực hắn có khả năng đạt được sẽ vô cùng khổng lồ.

Lý Mộ tựa vào trên một cái cây to đầu thôn nghỉ ngơi, bỗng nhiên nhận ra một loại lực lượng dao động quen thuộc.

Là dao động của công đức niệm lực.

Hắn mặc niệm Thanh Tâm Quyết, ở trên người toàn bộ thôn dân, đều cảm nhận được loại lực lượng này.

Chẳng qua, những công đức niệm lực này không thuộc về hắn, Lý Mộ cũng không cách nào hấp thu.

Chúng nó từ trên thân những thôn dân này sinh ra, hướng về một chỗ ùa đi.

Ánh mắt Lý Mộ nhìn qua, nhìn thấy một nam tử trung niên mặc trường bào màu xám, ở dưới mọi người vây quanh, đi ra cửa thôn.

Mấy thôn dân hỏi: “Thần y, ngài muốn đi sao?”

Nam tử trung niên đó gật gật đầu, nói: “Nơi này ôn dịch đã giải quyết, mạng người liên quan to lớn, ta còn cần đi thôn khác, để tránh càng nhiều dân chúng hơn gặp nạn.”

Thôn chính đi lên, cầm một cái túi vải, nói: “Ân cứu mạng của thần y, dân chúng Chu gia thôn không biết lấy gì để báo đáp. Chúng ta gom một ít lộ phí, bày tỏ tâm ý, xin thần y nhất định phải nhận lấy.”

Nam tử trung niên lắc đầu cười, nói: “Y giả nhân tâm, ta trị bệnh cứu người, không phải vì những thứ này, ngân lượng này, các ngươi thu về đi.”

Thôn chính kiên trì vài lần, đều bị thần y từ chối.

Thôn chính chỉ có thể bỏ cuộc, quay đầu lại, hướng một đám thôn dân nói: “Thần y không thu lộ phí, mọi người dập đầu tạ ơn cho thần y.”

Hắn vừa dứt lời, đầu thôn Chu gia thôn, vô luận nam nữ già trẻ, thôn dân ùn ùn quỳ xuống, đối mặt thần y, cung kính dập đầu ba cái.

Lý Mộ chú ý tới, càng nhiều công đức niệm lực hơn, từ trong thân thể bọn họ phiêu tán ra, tràn vào thân thể thần y kia.

Một màn này hắn nhìn mà có chút hâm mộ, nhưng lại không ghen tị.

Cứu tử phù thương, không lấy thù lao, vị thần y này y giả nhân tâm, xứng với bọn họ quỳ lạy.

Vị thần y này phẩm tính cao thượng, cho Lý Mộ cảm giác, như là người tu hành.

Lý Mộ theo thói quen dùng Thiên Nhãn Thông quan sát một phen, sau đó không khỏi sửng sốt.

Trên thân thần y kia, yêu khí lượn lờ, thế mà lại là một yêu vật.

Chẳng qua, yêu khí trên người hắn, thanh mà thuần, không có chút khí đục, đi là con đường tu hành chính đạo.

Yêu vật ở trong mắt dân chúng, là ngoại tộc hại người, nhưng thật ra rất nhiều yêu vật, tâm tính đều cực kỳ thuần lương, tôn sùng phật đạo, so với nhân loại còn thiện lương hơn, ngược lại là lòng người, làm người ta càng thêm e sợ.

Thần y này đạo hạnh hiển nhiên mạnh hơn Lý Mộ không ít, ít nhất cũng là yêu tu cảnh giới thứ tư, Lý Mộ có thể nhìn thấy yêu khí của hắn, nhưng nhìn không thấu bản thể hắn.

Trong lòng hắn tò mò, tay cầm Bạch Ất, âm thầm câu thông Sở phu nhân, bảo nàng thông qua vỏ kiếm truyền cho Lý Mộ một bộ phận pháp lực.

Một lát sau, cảm nhận được trong cơ thể tràn đầy pháp lực, Lý Mộ thi triển Thiên Nhãn Thông lần nữa, nhìn phía thần y kia.

Chỉ thấy phía trước đám người Chu gia thôn, có một yêu vật mặc áo xám đứng.

Yêu vật đó có thân hình nhân loại, mọc một cái đầu chuột.

Thần y cứu tử phù thương, là một yêu vật, đây cũng không phải một chuyện sẽ làm Lý Mộ cảm thấy kỳ quái.

Hắn đối với yêu quỷ không có thành kiến gì.

Vô luận là Tiểu Bạch, con rắn nhỏ kia, hay là ngưu tinh, hổ yêu Lý Mộ từng gặp, đều là yêu vật, nhưng bọn họ đều không làm chuyện gì hại người.

Nhưng, thần y giải quyết dịch chuột này, là một con thử yêu.

Vậy thì có chút ý vị sâu xa rồi.

Thần y kia đã đi xa, Lâm Việt bỗng nhiên nói: “Ta cảm thấy, thần y này có vấn đề.”

Triệu bộ đầu ngẩn ra một phen, hỏi: “Có vấn đề gì?”

Lâm Việt nhìn cái nồi to kia, nói: “Ta thấy dược liệu trong nồi kia, tất cả đều là một ít thanh nhiệt giải độc, nếu dược liệu này có thể trị liệu dịch chuột, những đại dịch từng xảy ra kia, sẽ không phải chết người nhiều như vậy.”

Triệu bộ đầu kinh ngạc nói: “Ý ngươi là nói, những người dân này thật ra chưa được chữa khỏi?”

Hết chương 229.

Chương 230. Thử yêu

(thử: chuột)

Lâm Việt lắc lắc đầu, nói: “Ta đã xem những người dân này, bọn họ quả thực đã khỏi hẳn, nhưng bọn họ có thể khỏi, không phải vì một nồi dược thảo này, mà là vì nguyên nhân khác, mặc kệ thế nào, thần y kia tuyệt đối không đơn giản như nhìn từ mặt ngoài.”

Lý Mộ nghĩ nghĩ, cũng mở miệng nói: “Ta cũng cảm thấy, chúng ta nên quan sát một chút nữa, cho dù thần y kia không có vấn đề gì, nhưng nhỡ đâu ôn dịch tái phát, chỉ sợ lại phải đến một lần.”

“Nói cũng đúng.” Triệu bộ đầu gật đầu nói: “Hôm nay mọi người đều vất vả rồi, nhất là Lý Mộ, chúng ta đi huyện thành ở lại trước, đợi thêm mấy ngày xem xem.”

Đến huyện thành Dương huyện, Triệu bộ đầu tìm một khách sạn, đặt mấy gian phòng cho bọn họ.

Bao gồm Triệu bộ đầu ở trong, mọi người đều là hai người một gian, Lý Mộ một mình một gian, đây là vì để hắn nghỉ ngơi cho tốt, nhỡ đâu tình hình bệnh dịch tái phát, còn cần dựa vào hắn trị bệnh cứu người.

Ban đêm “Thái vi huyền cung, u hoàng thủy thanh, nội luyện tam hồn, thai quang an ninh”, Lý Mộ khoanh chân ngồi ở trên giường, trong miệng niệm pháp quyết ngưng hồn.

Hôm nay chính là đêm mùng ba, là thời cơ thích hợp ngưng hồn nhát.

Giờ Tý vừa qua, Lý Mộ mở mắt, một cái bóng âm u từ trong thân thể hắn bay ra.

Hắn tâm niệm khẽ động, cái bóng đó lại bay trở về trong cơ thể.

Trước đêm nay, pháp lực của hắn tuy có thể so với ngưng hồn, nhưng thẳng đến vừa rồi, hắn mới luyện hóa hồn Thai

Quang, khiến nó trở nên càng thêm ngưng tụ, có thể tự do ra vào thân thể.

Mà pháp lực trong cơ thể hắn, theo hồn thứ nhất luyện hóa, cũng vượt qua một bậc thang.

Pháp lực tăng trưởng trên diện rộng, hắn cảm thấy mình có thể thử thi triển chân ngôn chữ thứ ba.

Một tay Lý Mộ bày ra một cái thủ ấn, yên lặng niệm chân ngôn chữ "Đấu".

Chung quanh chưa có hiện tượng lạ gì xảy ra, Lý Mộ lại nhạy cảm cảm giác được, thân thể hắn, tựa như đã xảy ra một ít biến hóa vi diệu.

Hắn cầm lấy Bạch Ất, theo bản năng múa một cái kiếm hoa, các kiếm chiêu trước kia từng học, bỗng nhiên ở trong đầu hiện lên lần nữa, nối tiếp mượt mà với nhau. Thân thể Lý Mộ không chịu khống chế vung kiếm, như mây trôi nước chảy, mang những kiếm chiêu đó lần lượt xâu chuỗi lại.

Giờ phút này, trong lòng Lý Mộ không hiểu sao xuất hiện một ý niệm.

Cho dù là đấu kiếm với Lý Thanh, hắn cũng có nắm chắc thủ thắng.

Uy lực "Đấu" tự quyết tuy không hiện ra ngoài, nhưng lại mang bản năng cùng ý thức chiến đấu của Lý Mộ tăng lên tới một cái cực hạn.

Lý Mộ chưa từng nghe qua, có thần thông hoặc là đạo pháp nào có thể làm được một điểm này, đối với sáu chữ chân ngôn phía sau càng thêm chờ mong.

Chẳng qua, hắn đã sớm phát hiện, Cửu Tự Chân Ngôn càng về sau càng khó thi triển, chữ tiếp theo, có lẽ phải chờ tới sau khi hắn Tụ Thần mới có thể nắm giữ.

Hắn sở dĩ có thể ở tối nay luyện hóa hồn thứ nhất, đại bộ phận là bởi chỗ công đức niệm lực kia ban ngày hấp thu, điều này làm Lý Mộ không khỏi nhớ tới con thử yêu* kia.

(*: yêu tinh chuột)

Đối với yêu vật mà nói, loại lực lượng này, cũng có trợ giúp tu hành.

Con yêu tinh chuột kia yêu khí thanh thuần, chưa từng ăn thịt nhân loại, trên người không có chút khí oán sát, cũng chưa từng dính mạng người, nhưng nếu là dịch chuột này vốn chính là nó rải ra, lại hóa thân thần y, tự đạo tự diễn một trò hay, dùng để hấp thụ phách lực của dân chúng, mặc dù là chưa gây ra chết người, cũng đã xúc phạm luật pháp Đại Chu, không được quan phủ cho phép.

Đương nhiên, đây chỉ là Lý Mộ đoán, thần y kia rốt cuộc có vấn đề hay không, còn đợi quan sát.

Ra ngoài, không có Liễu Hàm Yên song tu, cũng không thể vuốt ve Tiểu Bạch, bận rộn một ngày, thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, Lý Mộ cũng chưa tiếp tục ngồi thiền, mặc cả quần áo đi vào giấc ngủ.

Hôm sau, tên bộ khoái kia bị Triệu bộ đầu sai về quận nha bẩm báo đi mà quay lại, bên cạnh còn có thêm hai người.

Hai người này là hai trong sáu bộ đầu của quận nha, một vị họ Tiền, một vị họ Tôn.

Dịch chuột không phải đùa giỡn, mỗi lần bùng nổ, đều sẽ có vô số dân chúng tử vong, quận úy đại nhân hiển nhiên cực kỳ coi trọng, quận nha sáu vị bộ đầu, đã đến đây ba vị.

Triệu bộ đầu từ trên lầu đi xuống, nói với hai người: “Các ngươi đến vừa lúc, chuyện Dương huyện có chút kỳ quái, ta hoài nghi sau lưng ôn dịch này không đơn giản như vậy “

Một lát sau, Tiền bộ đầu nhíu mày, hỏi: “Ý ngươi là, có người chế tạo trận ôn dịch này?”

Triệu bộ đầu gật gật đầu, nói: “Thần y đó bộ dạng đáng ngờ, đáng giá lưu ý, hơn nữa, dịch chuột này xuất hiện đã mấy ngày, nhưng chưa có một người dân tử vong, ngươi từng thấy lần nào bùng nổ dịch chuột, không có dân chúng tử vong?”

Tôn bộ đầu vuốt bộ râu ngắn ở cằm, nói: “Nói như vậy, là có chút kỳ quái, hai ngày nay, trước theo dõi chặt hành tung thần y kia, xem hắn còn có thể làm chuyện gì.”

Hai ngày kế tiếp, cảnh nội Dương huyện, lại có dân chúng ba thôn lây nhiễm dịch chuột.

Tuy đám người Lý Mộ trước đó làm tốt cách ly, phòng ngừa dịch chuột lan truyền ở trình độ lớn nhất, nhưng cân nhắc đến người mắc sẽ có thời kỳ ủ bệnh, có lẽ ở trước khi bọn họ đến, thôn khác đã có người mang theo bệnh khuẩn.

Trùng hợp là, mỗi khi một thôn ôn dịch bùng nổ, tên thần y kia liền sẽ xuất hiện, sau khi cứu trị dân chúng trong thôn, sẽ tới thôn kế tiếp.

Hắn dọc theo đường cái thẳng tắp tiến lên, dịch chuột cũng bùng nổ thẳng tắp, một đường bùng nổ, được hắn một đường chữa khỏi.

Nếu lúc này, mọi người còn chưa phát hiện khác thường trong đó, cũng uổng làm bộ khoái.

Ôn dịch bùng nổ, bình thường là lấy nơi khởi nguyên làm trung tâm, hướng về bốn phía lan tràn, không có khả năng xuất hiện loại tình huống bùng nổ đường thẳng này.

Hơn nữa, dịch chuột tỉ lệ tử vong cực cao, mấy ngày qua, huyện Dương Khâu hơn mười thôn cảm nhiễm, lại không một ai tử vong, đây càng là một chuyện không có khả năng.

Không hề nghi ngờ, ngọn nguồn dịch chuột này, chính là tên thần y kia.

Hắn phát tán dịch chuột này, lại một đường cứu trị dân chúng, vì, bắt đầu từ trên người dân chúng hấp thu công đức niệm lực, để giúp mình tu hành.

Lý Mộ không thể không cảm thán, nhân ngoại hữu nhân, yêu ngoại hữu yêu (núi cao còn có núi cao hơn).

Dùng loại phương pháp này tu hành, không chỉ không cần giết người, còn có thể kiếm được một cái thanh danh tốt, so với đám tà tu chỉ biết giết người rút hồn lấy phách kia, không biết cao minh hơn bao nhiêu.

Đáng tiếc là, loại phương pháp này, cũng là đường ngang ngõ tắt.

Triệu bộ đầu nói: “Xem ra, muốn hoàn toàn bình ổn trận ôn dịch này, vẫn phải bắt được tên thần y kia.”

Lý Mộ vốn muốn nhắc nhở bọn họ, đối phương là một yêu vật cảnh giới thứ tư, nhưng cẩn thận nghĩ, ngay cả Triệu bộ đầu cũng chưa thể nhìn ra, hắn nếu mở miệng, hai người khác tin hay không không nói, chính hắn cũng không dễ giải thích.

Hết chương 230.

Chương 231. Ẩn tình (1)

Hắn nghĩ nghĩ, chỉ có thể nói: “Người này có thể lặng yên không một tiếng động phát tán ôn dịch, nghĩ hẳn đạo hạnh sâu, vẫn nên cẩn thận là trên hết.”

Triệu bộ đầu mỉm cười nói: “Yên tâm đi, chúng ta ba người liên thủ, cho dù là Thần Thông cũng có thể chiến một trận, người nọ chung quy không thể là cường giả Tạo Hóa chứ?”

Triệu bộ đầu đã nói như vậy, Lý Mộ liền không tiện lo lắng nữa.

Một khắc đồng hồ sau, ba vị bộ đầu Triệu Tiền Tôn, Lý Mộ, Lâm Việt, cùng với một lão lại khác ngưng tụ ba hồn rời khỏi khách sạn, ra khỏi thành mà đi.

Dương huyện, Từ gia thôn.

“Cảm tạ ân cứu mạng của thần y.”

“Thần y đi thong thả!”

Ôn dịch Từ gia thôn vừa mới bình ổn, các thôn dân quỳ ở trên mặt đất, nhìn theo một nam tử trung niên mặc áo xám đi xa.

Nam tử trung niên đeo hòm thuốc, rời khỏi Từ gia thôn, tới trong một chỗ rừng, thân thể loạng choạng, tựa vào cây mới không ngã xuống.

Khoanh chân ngồi xuống một lát, khí sắc hắn tốt hơn một chút, ở trong rừng tìm kiếm một lát, rốt cuộc bị hắn tìm được vài gốc dược thảo.

Hắn đi đến trước mấy gốc dược thảo đó, xắn ống tay áo, chỉ thấy trên cổ tay chỉnh tề sắp hàng mười mấy vết rạch, có cái đã kết vảy, có cái còn là vết thương mới.

Hắn không để ý những vết sẹo đó, dùng móng tay ở trên cổ tay lại vạch ra một vết thương mới, máu tươi theo vết thương chảy xuống, nhỏ ở trên dược thảo kia, rất nhanh đã bị dược thảo hấp thu.

Hắn mang dược thảo nhổ tận gốc, sau khi phủi đi bùn đất, thu ở trong hòm thuốc.

Sau đó, hắn đi ra khỏi rừng cây, dọc theo đường cái, lại đến một chỗ thôn khác.

Thôn này cũng có dịch chuột bùng nổ, đã ngã bệnh hai mươi mấy người, có người đứng ở cửa thôn nhìn xung quanh, khi nhìn thấy hắn, ngạc nhiên lẫn vui mừng nói: "Là thần y, thần y đến rồi, chúng ta được cứu rồi!"

Nam tử trung niên đi vào thôn, từ trong hòm thuốc lấy ra vài gốc dược thảo, lại viết xuống một phương thuốc, giao cho thôn chính, nói: "Dựa theo đơn này bốc thuốc, lại thêm mấy gốc dược thảo này, nấu thành một nồi, uống có thể khỏi hẳn."

"Cảm ơn thần y, ta lập tức bảo người đi bốc thuốc!"

Nam tử trung niên ở lại trong thôn nửa ngày, thẳng đến sau khi thôn dân uống thuốc xong khỏi hẳn, mới ở trong tiếng cảm tạ của thôn dân, rời khỏi thôn.

Các thôn dân tụ tập ở cửa thôn, quỳ ở trên mặt đất, nhìn theo hắn rời đi, chưa có ai phát hiện, mấy trăm con chuột, từ các góc trong thôn chui ra, rời khỏi thôn.

Rời xa thung lũng thôn xóm, đàn chuột ở nơi này một lần nữa tụ tập, vây quanh ở bên cạnh nam tử trung niên.

Nam tử trung niên hút vào một hơi, từng tia khí đen từ trong đàn chuột tràn ra, bị hắn hút vào trong cơ thể. Hắn phất phất tay với đàn chuột, nói: "Giải tán đi."

Đàn chuột "chít chít" một trận, ở bên cạnh hắn vòng vo vài vòng, tản ra rời khỏi thung lũng.

Nam tử trung niên cảm nhận được niệm lực dư thừa trong cơ thể, trong mắt hiện ra mong chờ nồng đậm, lẩm bẩm: "Hẳn là đủ rồi."

Ngay lúc này, một luồng hào quang màu trắng bỗng nhiên xuất hiện ở trên mặt hắn.

Sắc mặt hắn lập tức cảnh giác, chợt nhìn phía sau thung lũng.

Mấy bóng người từ sau thung lũng đi ra, Triệu bộ đầu tay cầm một tấm gương đồng, gương đồng chiếu nam tử trung niên, lại hiện ra một yêu vật thân người đầu chuột. Triệu bộ đầu nhìn về phía nam tử trung niên đó, nói: "Thì ra là con yêu tinh chuột, tự mình phát tán ôn dịch, tự mình đóng vai thần y, lừa gạt dân chúng, hấp thụ niệm lực, ngươi rất biết chơi đấy."

Đàn chuột từ thôn rút đi, theo nam tử trung niên đến nơi đây, bị đám người Lý Mộ nấp ở chỗ tối thấy rõ ràng.

Đến đây, chân tướng tất cả đã rõ ràng, ôn dịch Dương huyện là do con yêu tinh chuột này cố ý phát tản. Hắn phát tán ôn dịch, lại đóng giả thần y, tự đạo tự diễn một trò hay, là vì lừa gạt dân chúng, hấp thụ niệm lực của bọn họ tu hành.

Nam tử trung niên nhìn mọi người bỗng nhiên xuất hiện, sắc mặt biến hóa.

Hắn nhìn về phía Triệu bộ đầu, ý đồ giải thích, "Việc này là ta làm, nhưng ta chưa từng hại một mạng người nào."

"Nhưng hành vi của ngươi, đã nhiễu loạn Dương huyện yên ổn." Triệu bộ đầu nói: "Dùng loại phương pháp này cướp lấy niệm lực của dân chúng, không được triều đình cho phép, theo chúng ta đi quận nha một chuyến đi."

Nam tử trung niên nói: "Ta sẽ đi nha môn tự thú, nhưng không phải bây giờ."

Vừa dứt lời, hắn liền hướng một phương hướng nhanh chóng bỏ chạy.

Nhưng, hắn chỉ chạy mấy bước, lại có một bóng người từ sau cái cây phía trước đi ra.

Hắn thay đổi một phương hướng, vẫn bị người ta chặn trở về.

Ba vị bộ đầu Triệu Tiền Tôn, lấy thế hợp vây, mang con yêu tinh chuột này chặn ở trong thung lũng.

Lý Mộ, Lâm Việt, cùng với một gã lão lại khác, chặn ở một lối ra cuối cùng của thung lũng, hoàn toàn phong kín đường lui của gã.

Nam tử trung niên cũng biết hôm nay không thể dễ dàng chạy thoát, trực tiếp hướng phía Tiền bộ đầu lao đi.

Tôn Triệu hai vị bộ đầu cũng vội vàng đuổi theo qua, ba người hợp sức, đánh với con yêu tinh chuột kia.

Dưới tình huống bình thường, ba người tu hành Tụ Thần, chính diện chiến đấu, vô luận như thế nào cũng không phải đối thủ của yêu vật cảnh giới thứ tư.

Nhưng ba vị bộ đầu quận nha, đều không phải Tụ Thần bình thường, bọn họ không giống với Ngô Ba loại Tụ Thần cảnh tông môn bồi dưỡng ra này, thân trải trăm trận, kinh nghiệm chiến đấu cực kỳ phong phú, bằng vào ưu thế pháp bảo, trái lại cũng có thể đánh ngang tay với con yêu tinh này.

Lý Mộ âm thầm thi triển Đấu tự quyết, động tác của Triệu Tiền Tôn ba vị bộ đầu, trong mắt hắn, đột nhiên chậm lại, hơn nữa nháy mắt đã bị hắn nhìn ra vài sơ hở.

Trong lòng hắn kinh ngạc than thở quyết này thần kỳ, đồng thời, cũng nhìn ra một ít thứ khác.

Khí tức trên thân yêu tinh chuột này tựa như có chút uể oải, hơn nữa vô tâm ham chiến, chỉ thủ chứ không công, luôn tìm kiếm đường lui.

Nếu không phải vì nguyên nhân này, ba người Triệu bộ đầu, chỉ sợ chưa chắc có thể bất phân thắng bại với hắn.

Gương đồng trong tay Triệu bộ đầu, là một món pháp bảo lợi hại, yêu tinh chuột kia mỗi lần bị ánh sáng gương đồng phản xạ chiếu đến, thân thể đều sẽ có nháy mắt tạm dừng, lúc này, Tiền Tôn hai vị bộ đầu sẽ thừa cơ mà lên.

Pháp bảo trong tay bọn họ, đều là một sợi xích sắt thô to.

Xích sắt này ở trong tay bọn họ, như có sinh mệnh, cực kỳ linh hoạt, có thể công có thể thủ, thừa dịp yêu tinh chuột lại bị gương đồng chiếu đến, thân thể khựng lại một cái chớp mắt đó, hai sợi xích sắt vung ra, trói chặt thân thể hắn.

Ba vị bộ khoái, phân biệt bắt được đầu đuôi ba đoạn của hai sợi xích sắt, Triệu bộ đầu lớn tiếng nói: “Mau tới hỗ trợ!”

Lâm Việt tốc độ rất nhanh, nhặt lên một đoạn cuối cùng của xích sắt, bốn người phân biệt đứng thẳng ở bốn phương hướng, gắt gao hạn chế nam tử trung niên kia hành động.

Hết chương 231.

Chương 232. Ẩn tình (2)

Trong miệng nam tử trung niên phát ra một tiếng gầm rú, Lý Mộ nhìn thấy trong miệng hắn, một vật thể hình tròn phát ra hào quang mãnh liệt, sau đó, hình thể hắn nháy mắt tăng vọt một vòng, trên người cũng sinh trưởng ra rất nhiều lông màu xám.

Hắn dùng cánh tay thô to nắm xích sắt, giật mạnh một phát, Tiền Tôn hai vị bộ đầu liền bị hắn trực tiếp túm bay, hắn lại dùng sức, xích sắt trong tay Triệu bộ đầu và Lâm Việt cũng trực tiếp rời tay.

Lực lượng nhân loại, xét cho cùng không thể so sánh với yêu vật. Nam tử trung niên giãy thoát xích sắt, liền hướng về ngoài thung lũng chạy như điên, tốc độ so với vừa rồi tăng vọt mấy lần.

Phương hướng hắn lao đi, vừa lúc là phương hướng Lý Mộ cùng lão lại kia.

Vù!

Một đạo kiếm quang từ trong tay Lý Mộ phát ra, thoáng ngăn trở nam tử trung niên kia một cái chớp mắt.

Một cái chớp mắt này, cũng đủ ba vị bộ đầu đuổi kịp, một lần nữa cuốn lấy nam tử trung niên.

Nam tử trung niên ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng rống giận, “Ta chưa hại một mạng người nào, các ngươi cớ gì đau khổ ép nhau?”

Triệu bộ đầu nói: “Chúng ta chỉ là làm việc theo luật, ngươi xúc phạm luật pháp Đại Chu, chúng ta không thể cứ như vậy thả ngươi đi.”

“Vậy thì đắc tội rồi!”

Nam tử trung niên khàn khàn nói một câu, thân thể xảy ra biến hóa lần nữa.

Bộ lông trên người hắn sinh trưởng lần nữa, đầu người biến thành đầu chuột, hai tay cũng biến thành vuốt sắc, tỏa sáng âm

u lạnh lẽo.

Yêu vật tuy đều tôn trọng hóa thành hình người, nhưng thật ra chỉ có ở dưới trạng thái bản thể, bọn họ mới có thể phát huy ra toàn bộ thực lực.

Trong nháy mắt, nam tử trung niên này liền hóa thành một con chuột khổng lồ.

Vù!

Ngay sau đó, bóng người hắn, biến mất trong mắt mọi người ở đây.

Phốc!

Thân thể Tiền bộ đầu run lên, ngực xuất hiện vài vết máu.

Máu tươi từ trong vết thương chảy ra, rất nhanh liền biến thành màu đen.

“Cẩn thận, có độc.” Hắn chỉ kịp nhắc nhở một câu, cả người liền ngã xuống đất, không biết gì nữa.

Triệu bộ đầu kinh hãi nói: “Không ổn, độc này ngay cả nguyên thần cũng không thể chống lại!”

Hắn vừa dứt lời, ngực liền truyền đến một trận đau đớn.

Hắn cúi đầu, nhìn ngực chảy ra máu đen, một giây cuối cùng ý thức biến mất, nhìn thấy một bóng đen lao thẳng tới Tôn bộ đầu.

Tôn bộ đầu cảm nhận được cực độ nguy hiểm, theo bản năng muốn né tránh, nhưng không nhanh bằng bóng đen kia.

Hắn tránh được ngực, trên cánh tay lại phun ra ánh sáng màu máu, nguyên thần hắn vừa mới rời cơ thể một nửa, liền lại bị hút vào, ngã xuống đất, không một tiếng động nào nữa.

Phốc! Phốc!

Sau hai tiếng vang lạ, Lâm Việt cùng tên lão lại kia cũng ngã xuống đất.

Vù!

Bóng đen đó lao thẳng tới Lý Mộ.

Lý Mộ đứng ở tại chỗ, chưa có bất cứ động tác nào.

KENG!

Bạch Ất trên tay hắn bỗng nhiên bay ra khỏi vỏ kiếm, một hư ảnh ở không trung ngưng thực, Sở phu nhân đẩy ngang một kiếm, trên thân kiếm ánh lửa bắn tung tóe, bóng đen đó bị bức lui, rốt cuộc hiển hiện ra thân hình.

Cảm nhận được khí tức trên người Sở phu nhân, trong mắt như hạt đậu xanh của con chuột khổng lồ kia hiện ra một mảng kinh hãi.

Sở phu nhân nhìn yêu tinh chuột trước mắt, hỏi: "Công tử, yêu tinh này xử trí như thế nào?"

Nàng ngay từ đầu là gọi Lý Mộ chủ nhân, sau lại Lý Mộ cảm thấy loại cách gọi này quá mức xấu hổ, liền bảo nàng sửa lại xưng hô.

Yêu tinh chuột này khí tức uể oải, không ở đỉnh phong, lại đánh với ba vị bộ đầu lâu như vậy, giờ phút này đã không phải đối thủ của Sở phu nhân.

Hắn nhìn thoáng qua yêu tinh chuột kia, nói: "Bắt sống là được, đừng hại tính mạng hắn."

"Tuân mệnh."

Sở phu nhân nắm chặt Bạch Ất, nghênh đón.

Lý Mộ đứng ở một bên, nhìn một yêu một quỷ đánh nhau.

Quỷ tu hồn cảnh pháp lực đỉnh phong, gặp được yêu vật cùng cấp bậc thực lực tổn hại hơn phân nửa, hầu như là không có gì hồi hộp khống chế thế cục, trong nháy mắt, yêu tinh chuột này phải bị thua.

Lúc này, Lý Mộ bỗng lòng có cảm giác, quay đầu, nhìn về phương xa.

Ở phía sau hắn, hai đạo yêu khí nồng đậm, đang không hề che giấu, hướng về bên này nhanh chóng tiếp cận.

Hai đạo yêu khí này, không kém gì yêu tinh chuột, hiển nhiên cũng là hai yêu tu cảnh giới thứ tư.

Vẻ mặt Lý Mộ rốt cuộc đã xảy ra biến hóa, Sở phu nhân vừa mới vừa thăng cấp hồn cảnh, đối phó một con yêu tinh chuột, đã là cực hạn của nàng, đến thêm hai yêu vật cảnh giới thứ tư, nàng nhất định không phải đối thủ.

Sở phu nhân hiển nhiên cũng đã nhận ra hai luồng yêu khí kia, không chiến đấu quấn chân yêu tinh chuột nữa, lập tức lui về bên người Lý Mộ.

Địch đông ta ít, Lý Mộ vốn nên tẩu là thượng sách.

Nhưng đám người Triệu bộ đầu còn nằm ở trên mặt đất, hắn không có khả năng vứt bỏ bọn họ một mình chạy trốn.

Lý Mộ trầm giọng nói: "Ngươi đến trong kiếm, cho ta mượn pháp lực."

Sở phu nhân đối với Lý Mộ mà nói, chính là một cục sạc công suất lớn, có thể bù lại bất cứ lúc nào pháp lực không đủ của hắn.

Khi cảm nhận được trong cơ thể tràn đầy pháp lực, hai đạo yêu khí kia cũng đã tới gần nơi này.

Lúc này, Lý Mộ mới phát hiện, hai đạo yêu khí này, tựa như có chút quen thuộc.

Thẳng đến lúc hai tráng hán từ trên trời giáng xuống, đáp ở bên cạnh yêu tinh chuột kia, trên mặt Lý Mộ mới lộ ra nét ngạc nhiên, nói: "Sao là các ngươi?"

Thanh Ngưu tinh cùng hổ yêu hiển nhiên cũng không ngờ, lại ở chỗ này gặp được Lý Mộ, kinh ngạc nói: "Lý Mộ huynh đệ, sao là ngươi?"

Lý Mộ nhìn nhìn bọn họ, lại nhìn nhìn thử yêu kia, hỏi: "Các ngươi quen nhau?"

Thử yêu một lần nữa hóa thành hình người, nhìn về phía hai yêu tinh, hỏi: "Nhị ca Tam ca, các ngươi sao lại đến đây?"

"Tới bắt ngươi về!" Hổ yêu đó trừng mắt nhìn hắn một cái, nói: "Những chuyện ngươi làm, chúng ta đều đã biết."

Thử yêu ngẩng đầu, nói: "Ta chưa tổn hại một mạng người nào, ta chỉ là muốn lấy chút niệm lực cứu nàng, chờ nàng khỏe

rồi, ta sẽ đi nha môn tự thú.”

“Tầm nhìn hạn hẹp!” Hổ yêu nghiến răng nói: “Ngươi cho rằng lừa chút niệm lực, có thể cứu nàng sao, đó chỉ là nàng an ủi ngươi, ngươi chẳng lẽ nghe không hiểu?”

Thân thể thử yêu chấn động, như là bị rút sạch toàn bộ lực lượng, xụi lơ dưới đất, sắc mặt dại ra, không ngừng lắc đầu nói: “Điều đó không có khả năng, điều đó không có khả năng.”

Thanh Ngưu tinh nhìn đám người nằm ở trên mặt đất, đã ý thức được đã xảy ra chuyện gì, áy náy nói với Lý Mộ: “Xin lỗi, đều là chúng ta quản giáo không nghiêm, thêm phiền toái cho quan phủ các ngươi, những người này chỉ là trúng độc, không có gì đáng ngại lắm, lát nữa ta bảo hắn giải độc cho bọn họ.”

Trong lòng Lý Mộ tràn đầy nghi hoặc, nhìn thoáng qua thử yêu đã sụp đổ, hỏi: “Chuyện này rốt cuộc là thế nào?”

Thanh Ngưu tinh thở dài, nói: “Việc này kể ra thì dài.”

Hết chương 232.

Chương 233. Ra tay

Câu chuyện của yêu tinh chuột, kể ra cũng không dài.

Một tháng trước, thê tử hắn bị thương nặng, thân thể cùng linh hồn đều đã bị thương nặng, thời gian không còn nhiều.

Nàng biết mình không sống được bao lâu, mới bịa ra lời nói dối niệm lực có thể trị liệu nàng, vì, là ở trong mấy ngày này, cho hắn một tia hy vọng, không cho hắn quá phận đắm chìm ở trong bi thương.

Bởi vậy, mới có chuyện yêu tinh chuột này phát tán ôn dịch, lừa gạt thôn dân, thu niệm lực.

Hắn làm như vậy, không phải vì tu hành, mà là vì cứu thê tử hắn.

Con yêu tinh chuột này, khiến hắn nghĩ tới Hoàng Thử.

Không ngờ được, con chuột qua đường mỗi người kêu đánh, thế mà cũng có chân tình như vậy.

Thanh Ngưu tinh nhìn yêu tinh chuột, nói: “Trước giúp bọn họ giải độc đi.”

Yêu tinh chuột hướng đám người Triệu bộ đầu hít vào một hơi, từ trong cơ thể bọn họ, chậm rãi bay ra một đám khí đen, bị hắn hút vào trong cơ thể.

Thực lực yêu vật trung tam cảnh triển lộ không bỏ sót, cho dù là yêu tinh chuột suy yếu, nghiêm túc hẳn lên, Triệu Tiền Tôn ba vị bộ đầu, cũng xa xa không phải đối thủ.

Mấy người sau khi tỉnh dậy, cảm nhận được hai luồng yêu khí cường đại khác, sắc mặt biến đổi hẳn, đang muốn cầm lấy binh khí, Lý Mộ vội vàng giải thích: “Hai vị này không có ác ý, không cần khẩn trương.”

Mấy người nhìn trái nhìn phải, thấy hai yêu tinh này không có ý tứ động thủ, vẻ kinh sợ trên mặt dần dần chuyển thành nghi hoặc.

Thanh Ngưu tinh chủ động nói: “Thêm phiền toái cho các vị rồi, việc sai lầm huynh đệ này của ta phạm phải, qua chút thời gian nữa, ta sẽ tự mình dẫn hắn đi nha môn nhận tội, hôm nay còn xin các vị tạo điều kiện.”

Ba vị bộ đầu đều chưa mở miệng, tuy bọn họ rất muốn mang con yêu tinh chuột này về ngay bây giờ, nhưng người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, một yêu vật cảnh giới thứ tư, có thể làm bọn họ toàn quân bị diệt, nơi này là có tới ba con.

Nếu đối phương có ác ý, bọn họ hôm nay một người cũng chạy không được.

Trong lòng Triệu bộ đầu buồn bực, từ bao giờ, Bắc quận yêu vật cảnh giới ngưng đan nhiều như vậy…

Sau đó, hắn như là nghĩ tới cái gì, đột nhiên nhìn về phía Thanh Ngưu tinh, hỏi: “Ba vị là thủ hạ Bạch Yêu Vương phải không?”

Thanh Ngưu tinh gật gật đầu, nói: “Đúng vậy.”

Ba vị bộ đầu Triệu Tiền Tôn nghe vậy, lập tức đứng lên, Triệu bộ đầu đứng thẳng người, ôm quyền nói: “Thì ra là thủ hạ Bạch Yêu Vương, thất kính, thất kính…”

Vì bày tỏ tôn kính đối với cường giả, mọi người bình thường sẽ mang yêu tu cảnh giới thứ năm xưng là Yêu Vương, yêu tu cảnh giới thứ sáu có thể so với đạo môn Động Huyền, thì có danh xưng Yêu Hoàng.

Có thể được gọi là Yêu Vương, ít nhất cũng là cường giả cảnh giới thứ năm.

Lý Mộ không khó liên tưởng đến, Bạch Yêu Vương trong miệng Triệu bộ đầu, chính là phụ thân của Bạch Ngâm Tâm.

Không ngờ được phụ thân của con rắn nhỏ kia, thế mà lại là yêu tu cảnh giới thứ năm, may mắn Lý Mộ lúc ấy chưa hạ sát thủ đối với nàng, hắn lúc đó, còn không gánh nổi Yêu Vương giận dữ.

Làm không tốt, toàn bộ huyện Dương Khâu, đều sẽ bị hắn liên lụy.

Thanh Ngưu tinh nhìn đám người Triệu bộ đầu, nói: "Huynh đệ này của ta phạm sai lầm như thế, không phải là bổn ý, mong các vị sau khi trở về, có thể nói rõ tình huống với quận úy đại nhân, trong một tháng, ta sẽ tự mình dẫn hắn đi quận nha nhận tội."

Biết được thân phận đối phương, Triệu bộ đầu gật đầu nói: "Đã như vậy, hôm nay chúng ta liền cáo từ."

Hổ yêu kia nhìn về phía Lý Mộ, hỏi: "Lý huynh đệ bây giờ ở quận nha sao?"

Lý Mộ gật gật đầu, nói: "Vừa mới điều tới đây không lâu."

Hổ yêu thở dài, nói: "Mấy ngày nay không quá tiện, chờ mấy ngày nữa, Lý huynh đệ nếu rảnh, có thể đến Hổ Đầu sơn uống rượu."

Triệu bộ đầu lại chắp tay hành một lễ với ba yêu tinh, nói với đám người Lý Mộ: "Chúng ta đi."

Lúc này, yêu tinh chuột từ vừa mới bắt đầu, đã không nói được một lời, bỗng nhiên rút ra Bạch Ất trong tay Lý Mộ.

Hắn đưa ngang kiếm quét về phía cổ, cười nói: "Đã không cứu được nàng, ta liền xuống bồi nàng…"

Nhưng hắn một kiếm này cũng chưa cứa được, Thanh Ngưu tinh tay cầm mũi kiếm, Lý Mộ lặng yên buông ra thủ ấn.

Hổ yêu đó tức giận nhìn yêu tinh chuột, hét lớn: "Ngươi làm gì, ngươi điên rồi sao!"

Triệu bộ đầu thở dài, lắc đầu nói: "Chúng ta đi thôi."

Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói: "Các ngươi đi về trước, ta muốn đi xem, có lẽ thê tử hắn còn cứu được."

Triệu bộ đầu nghĩ đến một màn Lý Mộ cứu chữa bệnh nhân, suy nghĩ một chớp mắt, nói: "Nếu ngươi muốn đi, ta đi cùng ngươi."

Thanh Ngưu tinh đột nhiên nhìn về phía Lý Mộ, ngạc nhiên lẫn vui mừng nói: "Lý huynh đệ, ngươi có biện pháp sao?"

Tuy Lý Mộ thoạt nhìn chỉ là Ngưng Hồn cảnh, nhưng Thanh Ngưu tinh lại chưa quên, mấy tháng trước, gã và hổ yêu hai người, ở huyện Dương Khâu, thiếu chút nữa chết ở trong tay hắn.

Lý Mộ nói: “Phải xem mới biết được.”

Nói chung, đối với yêu quỷ mà nói, hồn thể hoặc nguyên thần căn cơ bị hủy, chỉ có một đường chờ chết.

Nhưng Lý Mộ bản lãnh khác không có, chuyên trị căn cơ bị hủy.

Chỉ cần không phải giống con hồ ly già kia, vốn là kẻ sắp chết, hoàn toàn dựa vào một chấp niệm chống đỡ, cho dù là mạng ngàn cân treo sợi tóc, Lý Mộ cũng có thể từ quỷ môn quan kéo nàng trở về.

Yêu tinh chuột kia cầm lấy cổ tay Lý Mộ, mở to mắt, nói: “Nếu ngươi có thể chữa khỏi cho nàng, từ nay về sau, mạng này của ta chính là của ngươi!”

Lãng phí thêm một khắc, thì thêm một khắc phiêu lưu, Lý Mộ nói: “Việc này không nên chậm trễ, chúng ta vẫn là mau đi thôi.”

Hai bộ đầu khác, mang theo hai người bọn Lâm Việt về khách sạn trước, Triệu bộ đầu không yên tâm Lý Mộ một mình, theo hắn cùng đi sào huyệt yêu tinh chuột này.

Trên đường, Lý Mộ sau khi hỏi Triệu bộ đầu, hiểu biết càng nhiều chuyện hơn có liên quan Bạch Yêu Vương.

Vị Yêu Vương này, là một con rắn trắng tu hành có thành tựu, dưới trướng cường giả vô số, chỉ yêu tu cảnh giới thứ tư, đã có nhiều tới mười mấy vị.

Ở Bắc quận, thế lực của hắn, không kém gì Sở Giang Vương.

Khác với Sở Giang Vương làm nhiều việc ác, vị Bạch Yêu Vương này, không chỉ ước thúc thủ hạ của mình không được hành hung làm ác, còn chấn nhiếp yêu vật khác Bắc quận, không dám tùy ý hại người, đối với duy trì Bắc quận yên ổn làm ra cống hiến không nhỏ.

Cũng chính bởi vì như thế, mặc dù là quan phủ Bắc quận, đối với hắn cũng cực kỳ khách khí.

Có cha thế nào thì có con thế đó, Lý Mộ bây giờ mới biết, Bạch Ngâm Tâm trời sinh chính nghĩa kia là do đâu mà có.

Thanh Ngưu tinh nói: “Tiểu thư là thường xuyên nhắc tới ngươi, nếu nàng biết ngươi ở đây, nhất định sẽ rất vui.”

Lý Mộ vội vàng nói: “Vẫn là đừng nói cho nàng ta ở đây…”

Con rắn kia rõ ràng nghiện đối với phật quang, trước kia ở chỗ Tô Hòa, mỗi lần đều sẽ mang Lý Mộ vắt cạn mới có thể thả hắn rời khỏi, Lý Mộ không hy vọng gặp lại nàng.

Hết chương 233.

Chương 234. Oan gia ngõ hẹp (1)

Nhất là sau khi từ trong miệng Thanh Ngưu tinh nghe nói, nàng đã thành công ngưng tụ thành yêu đan, tấn thăng cảnh giới thứ tư.

Hang ổ yêu tinh chuột cách nơi này không xa, ở dưới tình huống sử dụng Thần Hành Phù, chỉ có nửa canh giờ cước trình.

Nơi này ở mặt ngoài nhìn qua, là một thôn trại giấu ở trong núi, có mười mấy gian nhà cỏ tranh đơn sơ, Lý Mộ từ trong đó cảm nhận được khí tức mấy yêu tu hóa hình, nhưng đại bộ phận, đều là chút yêu vật Tố Thai.

Tận cùng bên trong một gian nhà cỏ dặm, có một đạo suy nhược đến cực điểm yêu khí.

Những yêu vật đó thấy yêu tinh chuột trở về, cung kính quỳ ở trên mặt đất, miệng hô "Đại vương" .

Yêu tinh chuột không để ý bọn họ, chạy thẳng tới một gian nhà cỏ gần tận cùng bên trong, Lý Mộ theo hắn đi vào, nhìn thấy trong nhà cỏ, trên một cái giường gỗ, có một người phụ nữ nằm.

Phụ nhân bộ dạng tầm thường, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, khí tức cực độ suy yếu, tựa như đã lâm vào trạng thái hôn mê, nhìn từ yêu khí trên người nàng phát ra, hẳn là chỉ có tu vi Hóa Hình.

Ngay lúc đầu tiên Lý Mộ nhìn thấy nàng, trong lòng liền nhẹ nhàng thở ra.

Có thể giữ trạng thái Hóa Hình, liền nói lên nàng còn chưa đến mức dầu hết đèn tắt, so với tình huống của hồ ly già kia tốt hơn nhiều.

Yêu tinh chuột kia khẩn trương vô cùng nhìn Lý Mộ, hỏi: "Thế nào, có thể cứu không?"

Lý Mộ đi đến trước giường, nói: "Ta thử xem."

Hắn nắm cổ tay phụ nhân kia, trước đưa vào một đạo pháp lực, tra xét thân thể của nàng.

Con yêu tinh chuột này, quả thực bị thương rất nặng, nhất là linh hồn, đã ở bên bờ vực sụp đổ.

Cũng may chỉ cần chưa sụp đổ, Lý Mộ có thể cứu nàng trở về, tình huống Sở phu nhân ngày đó, so với nàng còn nguy cấp hơn.

Trên tay phải Lý Mộ dần dần tỏa ra ánh vàng, theo ánh vàng tiến vào thân thể phụ nhân này, hồn lực của nàng, lấy một loại tốc độ phi thường rõ ràng, bắt đầu củng cố ngưng thực.

Triệu bộ đầu nhìn một màn này, chậc chậc lấy làm kỳ, Thanh Ngưu tinh cùng hổ yêu mặt lộ vẻ vui mừng, về phần yêu tinh chuột kia, đã sớm mặt lộ vẻ mừng như điên, thân thể run run không thôi, nếu không phải lo lắng sẽ quấy rầy đến Lý Mộ, đã sớm xông lên.

Một lát sau, Lý Mộ thu hồi tay, phụ nhân trên giường sắc mặt khôi phục một chút hồng nhuận, mắt chậm rãi mở ra.

Yêu tinh chuột kia lập tức xông lên phía trước, nắm tay nàng, ánh mắt dịu dàng hỏi: “Nàng cảm giác thế nào?”

Trên mặt phụ nhân lộ ra mỉm cười, vuốt ve mặt hắn, nói: “Ta tốt hơn nhiều rồi, chàng đừng lo lắng…”

Lý Mộ nhìn vợ chồng yêu tinh chuột, giờ khắc này, tựa như đã hiểu lời Lý Tứ nói.

Giữ hắn cùng Liễu Hàm Yên, chỉ là thích.

Đây mới là tình yêu.

Yêu tinh chuột kia cảm nhận được hồn lực thê tử khôi phục, quỳ gối trước mặt Lý Mộ, phành phành phành dập đầu vang vài cái, nói: “Đa tạ ân công, từ nay về sau, mạng này của ta, chính là của ngài!”

Lý Mộ cười cười, nói: “Thử* huynh khách khí rồi, ta cùng hổ huynh ngưu huynh là bằng hữu, nên làm vậy mà.”

(*thử: chuột)

Thanh Ngưu tinh mặt mang mỉm cười, hổ yêu kia thì dùng sức vỗ vỗ ngực mình, nói với Lý Mộ: "Từ giờ trở đi, Hổ Lực ta nhận ngươi vị huynh đệ này!"

Lý Mộ bỗng nhiên nhìn về phía phụ nhân kia, hỏi: "Ngày đó đả thương ngươi, là một người tu hành nhân loại phải không?"

Phụ nhân gật gật đầu, nói: "Là nhân loại."

Lý Mộ thở sâu, hỏi: "Là nhân loại thế nào?"

Ngay tại vừa rồi, hắn ở trong cơ thể yêu tinh chuột này, cảm nhận được một tia khí tức mỏng manh, hầu như sắp biến mất.

Khí tức này, cùng thứ trong cơ thể bà của Tiểu Bạch, con hồ ly già đó, giống nhau như đúc.

Người phụ nữ vươn tay, ở trước mắt nhẹ nhàng lau một cái.

Trong hư không, hiện ra hư ảnh một nam tử nhân loại.

Lý Mộ mang bộ dáng người này nhớ ở trong lòng, trong mắt thử yêu kia, thì tràn đầy hào quang thù hận.

Lý Mộ vẫn chưa nói thêm gì, mang toàn bộ pháp lực phật môn trong cơ thể, chuyển đổi thành phật quang Tâm Kinh, mang thương tổn nguyên thần của phụ nhân này hoàn toàn chữa trị.

Thử yêu này chỉ là đạo hạnh Hóa Hình, lại thêm pháp lực Lý Mộ đã khác xưa, hiệu quả trị liệu, so với lúc trước chữa cho con rắn nhỏ kia tốt hơn rất nhiều.

Lý Mộ nói với thử yêu kia: "Nàng đã không có gì đáng ngại, từ nay về sau tĩnh tâm dưỡng thương, mấy tháng sau có thể khôi phục như thường."

Thử yêu vẻ mặt vui sướng, quỳ xuống lần nữa, kích động nói: "Đa tạ ân nhân!"

Lý Mộ chỉ là mỉm cười, thử yêu này tuy làm việc sai lầm, lại hợp tình hợp lý, huống hồ gã tình nguyện tổn hại tinh huyết đạo hạnh của mình, cũng không hại một mạng người, nếu gã không phải tuân thủ nghiêm ngặt điểm mấu chốt, lại chí tình chí nghĩa, Lý Mộ cũng sẽ không giúp gã.

Thê tử của thử yêu đã không còn đáng ngại lắm, Lý Mộ còn nhớ Liễu Hàm Yên cùng Tiểu Bạch, đề xuất cáo từ với ba yêu tinh.

Thử yêu vội vàng nói: “Ân nhân không ngại ở nơi này mấy ngày, cũng để ta tận tình địa chủ một chút.”

Hổ yêu cũng khoác bả vai Lý Mộ, nói: “Đúng vậy, Lý huynh đệ, ta còn muốn uống vài chén với ngươi đó!”

Lý Mộ cười nói: “Nha môn bận rộn việc công, các đồng nghiệp của ta còn ở trong thành chờ, lần sau có cơ hội nhất định.”

“Một khi như vậy, Lý huynh đệ đi về trước đi.” Thanh Ngưu tinh cười cười, nói: “Mấy ngày nữa, khi ta dẫn hắn đi nha môn thỉnh tội, lại chè chén cũng không muộn.”

Thử yêu nghĩ nghĩ, bỗng nhiên từ trong cơ thể bức ra một quầng sáng, nói: “Nhận ân lớn này, tiểu yêu không biết lấy gì để báo đáp, xin ân nhân nhận lấy vật ấy.”

Quầng sáng này, chính là niệm lực hắn từ trên thân dân chúng mấy thôn thu hoạch.

Lý Mộ suy xét một lát, cũng vẫn chưa từ chối, nhận lấy quầng sáng kia.

Một là loại lực lượng này quả thực hữu dụng với hắn, hai là nhận lấy vật ấy, nhân quả của thử yêu này cùng hắn cũng có thể chấm dứt.

Nhỡ đâu thử yêu nhất tộc cũng có quy củ phải hoàn lại ân tình, về sau có một con chuột tìm tới hắn lấy thân báo đáp, Liễu Hàm Yên còn phải ghen một lần nữa.

Với lại, trong nhà hắn đến bây giờ còn có một con hồ ly vừa mới hóa hình chờ báo ân đấy.

Lý Mộ nhận niệm lực, hai yêu tinh tự mình tiễn Lý Mộ ra ngoài.

Lý Mộ vừa mới đi ra khỏi nhà cỏ, phía trước cách đó không xa, bỗng nhiên có ba bóng người từ trên trời giáng xuống.

Một người trong đó, là một văn sĩ áo trắng, bề ngoài cực kỳ anh tuấn, bộ dạng trung niên, khí chất văn nhã, trên người không có bất cứ khí tức nào lộ ra ngoài, tựa như phàm nhân.

Hai bên trái phải hắn, có hai nữ tử đứng.

Một người bên trái, mặc áo trắng, dung mạo thanh tú, Lý Mộ thấy, trong lòng lộp bộp một cái, chính là Bạch Ngâm Tâm mấy tháng không gặp.

Một người bên phải, mặc váy lục, dung mạo cũng rất tú lệ, có một đôi mắt hoa đào dụ người, càng khiến sắc mặt Lý Mộ biến hóa.

Hết chương 234.

Chương 235. Oan gia ngõ hẹp (2)

Bạch Ngâm Tâm khi nhìn thấy Lý Mộ, đầu tiên là sửng sốt, sau đó liền ngạc nhiên lẫn vui mừng nói: “Ngươi sao lại ở đây?”

Mà nữ tử váy màu lục kia, ánh mắt đầu tiên nhìn thấy Lý Mộ, trên mặt liền lộ ra vẻ mặt nghiến răng nghiến lợi, rút kiếm xông lên, lạnh lùng nói: “Tiểu tặc, để mạng lại!”

Oan gia ngõ hẹp, Lý Mộ ở trên con đường hẹp này, gặp một lần là hai vị.

Bạch Ngâm Tâm còn tốt, hai người tuy ngay từ đầu có chút hiểu lầm, nhưng cuối cùng cũng tiêu tan hiềm khích trước đó, Lý Mộ chỉ là bị nàng vắt cạn quá nhiều lần, dẫn tới nhìn thấy nàng liền theo bản năng nhũn cả chân.

Mà con rắn xanh này, là có thù sâu hận lớn với Lý Mộ, lần trước nàng bị Lý Mộ hút nhũn cả nhân, lại vô cớ ăn một trận đòn, chính là kẻ thù gặp nhau, hết sức đỏ mắt.

Lý Mộ lại liên tưởng, mới ý thức được, yêu vật ngưng đan buổi tối ngày đó xuất hiện, hẳn chính là Bạch Ngâm Tâm, khó trách hắn sau chuyện cảm giác yêu khí kia không hiểu sao quen thuộc.

Con rắn xanh này thế mà lại là muội muội của Bạch Ngâm Tâm, chẳng phải là nói, nàng cũng là con gái Bạch Yêu Vương?

Không cần đoán cũng biết, văn sĩ trung niên đứng ở giữa hai người bọn họ, là người nào.

Tình huống lúc này, đã không cho phép Lý Mộ nghĩ nhiều, bởi vì con rắn xanh kia đã cầm một thanh kiếm hình rắn lao tới.

Một tháng trước, nếu là thật sự liều mạng, ở dưới tình huống không dùng lôi pháp, Lý Mộ rất khó là đối thủ của nàng.

Nhưng hôm nay, tình huống đã hoàn toàn khác.

Con rắn xanh này đuổi theo Lý Mộ chém lung tung một trận, lại căn bản không chạm tới góc áo của hắn, động tác của nàng, ở trong mắt Lý Mộ thật sự quá chậm, hơn nữa tràn đầy sơ hở.

Trong mắt Thanh Ngưu tinh hiện ra một tia ngạc nhiên, gã mơ hồ đoán được, gã cùng hổ yêu lần trước thiếu chút nữa chết bởi tay hắn, chủ yếu vẫn là vì nữ quỷ bờ hồ kia nhập vào.

Nhưng giờ phút này nhìn thấy hắn một tu hành giả cảnh giới thứ hai, có thể ở dưới thế công sắc bén của nhị tiểu thư, thoải mái có thừa, chỉ sợ thực lực bản thân hắn cũng không thể xem nhẹ.

Triệu bộ đầu nhìn mà âm thầm kinh hãi, ý thức được gã vẫn đã xem nhẹ Lý Mộ, đạo hạnh hắn tuy không cao, nhưng kinh nghiệm chiến đấu vậy mà phong phú như thế, chỉ sợ cho dù chính gã đấu với Lý Mộ, cũng không nhất định có thể chiếm được ưu thế gì.

Thử yêu đứng ở một bên, xem mà sốt sắng, có ý ngăn cản, nhưng một vị là ân nhân, một vị là cháu gái, trong lúc nhất thời cũng không biết nên làm như thế nào.

Một lát sau, hắn nghiến răng, đang muốn tiến lên ngăn trở, văn sĩ trung niên kia cười cười, nói: “Trước xem đi, người trẻ tuổi này không đơn giản như vậy, vừa lúc để nó mài giũa tính tình một chút…”

Thanh xà kia đấu với Lý Mộ một trận, lại ngay cả góc áo hắn cũng chưa chạm tới, bản thân ngược lại mệt thở hồng hộc, không khỏi cả giận nói: “Tiểu tặc, ngươi chẳng lẽ cũng chỉ biết đánh lén cùng chạy trốn sao, có chim chính diện đấu với ta đi!”

Lý Mộ thầm mắng một câu, tượng đất cũng có ba phần hỏa khí, thanh xà này nhiều lần được đằng chân lân đằng đầu, hắn cũng không tính nhịn nữa.

BỐP!

Khi thanh xà kia tấn công lần nữa, thân hình Lý Mộ nhoáng lên một cái, né tránh kiếm của nàng, lại nâng tay, dùng vỏ kiếm quật ở trên mông của nàng.

Thanh xà một tay ôm mông, vẻ mặt xấu hổ và giận dữ, giận dữ nói: “Tiểu tặc chết tiệt, ta muốn giết ngươi!”

BỐP!

BỐP BỐP!

BỐP BỐP BỐP!

Sau mấy hiệp, nàng liền ném kiếm, dùng hai tay ôm mông, tức giận nhìn Bạch Ngâm Tâm, nói: “Tỷ tỷ, muội bị bắt nạt, tỷ còn không tới giúp muội!”

Bạch Ngâm Tâm liếc nàng một cái, nói: “Đáng đời, hút dương khí người ta, ngươi còn có lý sao?”

Lý Mộ bắt đầu có chút hảo cảm đối với tiểu bạch xà này, nàng tuy chỉ số thông minh thấp một chút, nhưng tam quan* rất ngay chính, tỷ tỷ thiện lương như thế, sao sẽ có loại muội muội chẳng phân biệt được đúng sai này.

(*: nhân sinh quan, giá trị quan, thế giới quan)

Thanh xà nhặt kiếm, đang muốn xông lên lần nữa, thấy Lý Mộ nâng vỏ kiếm, thân thể run lên, chạy thẳng đến bên người văn sĩ trung niên, ôm cánh tay hắn, bất mãn nói: “Phụ thân, người cũng không giúp con!”

Văn sĩ trung niên nói: “Đây vốn chính là lỗi của con, đi xin lỗi vị tiểu huynh đệ này.”

Thanh xà trợn mắt: “Con, xin lỗi hắn?”

Văn sĩ trung niên nhìn nàng, hỏi: “Cha bình thường là dạy con như thế nào, phải khắc khổ tu luyện, không thể hại người. Con hút dương khí người ta, vốn đã có lỗi, còn ra tay đối với quan sai, con còn không biết con sai ở nơi nào sao?”

Thanh xà không dám tranh luận nữa, phẫn nộ đi đến bên người Lý Mộ, nói: “Ta sai rồi.”

Lý Mộ thản nhiên nhìn nàng một cái, hỏi: “Ngươi sai nơi nào?”

Thanh rắn nghiến răng nói: “Ta không nên hút dương khí người ta, không nên động thủ với ngươi, được rồi chứ?”

Lý Mộ nói: “Ngươi đây là thái độ nhận sai sao?”

Thanh xà rốt cuộc nhịn không được, cả giận nói: “Ta cũng nói ta sai rồi, ngươi đừng quá phận!”

Nam tử trung niên nói: “Thính Tâm.”

Thanh xà lại cúi đầu, vặn vẹo thân thể, nói: “Người ta sai rồi, ngươi tha cho người ta đi…”

Lý Mộ căn bản không ăn trò này của nàng, không để ý tới nàng nữa, hướng văn sĩ trung niên kia chắp tay, nói: “Ra mắt Bạch Yêu Vương.”

“Không cần khách khí.” Văn sĩ trung niên mỉm cười, nói: “Còn cần cảm ơn tiểu huynh đệ lần trước nương tay, tha cho tiểu nữ, lần này lại cứu đệ muội của ta, bổn vương nợ ngươi hai nhân tình.”

Thật ra lần trước Lý Mộ không muốn buông tha thanh xà kia, chẳng qua khi đó hắn đánh không lại yêu vật ngưng đan mà thôi, hắn xua tay, nói: “Nhấc tay mà thôi, không đáng nói tới.”

Văn sĩ trung niên nghĩ nghĩ, nhìn hắn, hỏi: “Tiểu huynh đệ biết như thế nào để chữa tổn thương nguyên thần?”

Lý Mộ gật đầu nói: “Biết một chút…”

Thanh Ngưu tinh rốt cuộc ý thức được cái gì, nhìn văn sĩ trung niên, kích động nói: “Lý huynh đệ có thể chữa được đệ muội, chẳng lẽ cũng có thể chữa…”

Trong mắt văn sĩ trung niên hiện ra một tia sáng, ánh mắt sáng quắc nhìn Lý Mộ, nói: “Thực không dám giấu, ta có một chuyện muốn nhờ…”

Bắc quận, trong một mảng dãy núi kéo dài không dứt.

Trong núi núi non trùng điệp, cây cối xanh um tươi tốt, ba bóng người, từ phía trên dãy núi lướt qua.

Lý Mộ dưới chân giẫm Bạch Ất, vững như Thái Sơn, tốc độ tuyệt không thua Bạch Yêu Vương cùng Thanh Ngưu tinh.

Tu hành giả cần sau khi tới Thần Thông cảnh, mới có thể nắm giữ thần thông ngự phong hoặc ngự kiếm, Bạch Ất có kiếm linh, không cần Lý Mộ khống chế, cũng có thể ngự kiếm mà đi, dựa vào là pháp lực của Sở phu nhân.

Nghiêm khắc mà nói, đạo hạnh chân thật của Lý Mộ, còn không bằng thanh kiếm này dưới chân hắn.

Bạch Yêu Vương ở không trung tản bộ, đi mỗi một bước, liền có thể bước qua khoảng cách hơn mười trượng, hắn nghiêng đầu nhìn Lý Mộ một cái, nói: “Lý huynh đệ tuổi còn trẻ, đã có bản lĩnh như thế, về sau thành tựu không thể đong đếm.”

Hết chương 235.

Chương 236. Tạ lễ

Lý Mộ chỉ mỉm cười, hỏi: “Yêu Vương là muốn ta cứu người nào sao?”

Bạch Yêu Vương gật gật đầu, nói: “Nếu Lý huynh đệ có thể cứu nàng, Bạch mỗ tất có thâm tạ, cho dù không thể, Bạch mỗ cũng sẽ chuẩn bị một phần lễ mọn, tuyệt không cho ngươi đi tay không một chuyến.”

Lý Mộ cảm thấy, hắn nếu là làm đại phu, chỉ sợ so với bộ khoái có tiền đồ hơn nhiều.

Tuy hắn không thông y thuật dược lý, nhưng phật quang có thể trị bách bệnh, rất nhiều hòa thượng, chính là thông qua loại phương pháp này làm nghề y cứu người, để thu hoạch công đức.

Không thể trở thành một đời công sai nổi tiếng, trở thành một đời danh y, hành y cứu đời, có lẽ cũng có thể đạt được dân chúng đại ái, để hắn ngưng tụ ra một phách cuối cùng kia.

Lý Mộ vừa tự hỏi khả năng này, vừa chạy đi, ba người ở trên dãy núi phi hành nửa canh giờ, đáp ở trên một ngọn núi hiểm trở.

Phía trước cách đó không xa, có một cửa hang, chỗ cửa hang có hai yêu vật đứng gác.

Lý Mộ liếc một cái nhìn không thấu bản thể bọn họ, hẳn cũng là hai yêu tu ngưng đan.

Hai yêu vật đi lên phía trước, hành một lễ với Bạch Yêu Vương cùng Thanh Ngưu tinh, nói: “Đại ca, nhị ca.”

Lý Mộ theo tứ yêu vào hang núi, chỉ thấy trên vách hang, cách mỗi vài bước, được khảm một viên minh châu, tản mát ra ánh sáng, mang toàn bộ huyệt động chiếu sáng lên.

Huyệt động rất sâu, ước chừng đi gần trăm bước, hẳn là đã đi tới trung tâm ngọn núi này.

Đi tiếp về phía trước hơn mười bước, nhiệt độ không khí hang đột nhiên hạ xuống, bỗng nhiên trở nên rét lạnh.

Một lát sau, Lý Mộ theo bốn yêu vật, đi vào một băng động rét lạnh.

Diện tích băng động này, đại khái chỉ có mấy trượng phạm vi, trên vách động treo đầy sương trắng, bùn đất dưới chân cũng đông lạnh cực kỳ cứng ngắc, nhiệt độ trong động cực thấp, Lý Mộ cần vận chuyển pháp lực, mới có thể chống lạnh.

Trong băng động có một đài đá, trên đài đá đặt một cái quan tài băng, quan tài băng đó trong suốt lấp lánh, trong quan tài tựa như có người nào nằm.

Bạch Yêu Vương bay lên đài đá, nói: "Lý huynh đệ cũng lên đây đi."

Lý Mộ điểm nhẹ mũi chân, nhẹ nhàng nhảy lên đài đá.

Ánh mắt hắn nhìn về phía quan tài băng, chỉ thấy một nữ tử nằm trong quan tài băng, nữ tử nhìn qua, bộ dáng chỉ hơn hai mươi tuổi, dung mạo có chút tương tự với Bạch Ngâm Tâm, nhìn kỹ, phát hiện khuôn mặt thanh xà kia, tựa như cũng có bóng dáng của nàng.

Khác với họ là, đỉnh đầu nữ tử này mọc hai cái sừng, giống như sừng hươu, lại tựa như không phải sừng hươu.

Bạch Yêu Vương nhìn nữ tử trong quan tài băng, nhẹ nhàng nói: "Nàng là mẫu thân của Ngâm Tâm cùng Thính Tâm, mười mấy năm trước, nguyên thần bị tổn thương thật lớn, ta chỉ có thể phong ấn nàng trong quan tài băng này, mới có thể bảo vệ được một tia nguyên thần cuối cùng của nàng."

Lý Mộ hỏi: "Yêu Vương bảo ta cứu, chính là nàng sao?"

Bạch Yêu Vương gật gật đầu, hỏi: "Lý huynh đệ có biện pháp không?"

Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói: "Ta thử đi."

Trước mắt mà nói, phật quang Tâm Kinh dẫn động, đối với chữa trị hồn thể cùng nguyên thần bị hao tổn có kỳ hiệu, nhưng Lý Mộ cũng không biết, người đã hôn mê hơn mười năm, còn có thể bị đánh thức hay không.

Hắn đặt một bàn tay ở trên quan tài băng, ý đồ để ánh sáng vàng xuyên qua quan tài băng.

Nhưng, quan tài băng này đối với ánh sáng màu vàng tựa như có ngăn cản nào đó, Lý Mộ toàn lực thúc giục, cũng không cách nào khiến hào quang màu vàng thẩm thấu vào quan tài băng, căn bản không thể chạm đến thân thể của nàng.

Lý Mộ thu tay, hỏi: "Quan tài băng này có thể mở ra hay không?"

Bạch Yêu Vương lắc lắc đầu, nói: "Quan tài băng này là pháp bảo ta trong lúc vô ý đạt được, tác dụng của quan tài này, là bảo hộ nguyên thần, nguyên thần của nàng đã suy yếu đến mức tận cùng, mở ra quan tài băng, nguyên thần của nàng sẽ lập tức tiêu tán, ta từng mời cao tăng phật môn cảnh giới Pháp Tướng thậm chí Tự Tại, khi đó quan tài này còn có thể mở ra, bây giờ thì không được…"

Ngay cả cao tăng cảnh giới thứ năm cảnh giới thứ sáu cũng không có cách nào, Lý Mộ thở dài, nói: "Xin lỗi, ta cũng bất lực."

Ngọn lửa hy vọng trong mắt Bạch Yêu Vương tắt, hướng Lý Mộ ôm quyền, nói: "Dù vậy, vẫn đa tạ ngươi. Nhị đệ, ngươi đưa tiểu huynh đệ trở về đi, ta muốn một mình ở lại đây một lát."

Lý Mộ cùng Thanh Ngưu tinh đi ra khỏi hang núi, Thanh Ngưu tinh thở dài, nói: "Phiền Lý huynh đệ chạy một chuyến vô ích."

"Không sao." Lý Mộ khoát tay, nói: "Có lẽ Yêu Vương về sau có thể tìm được biện pháp khác đánh thức phu nhân."

Thanh Ngưu tinh lắc lắc đầu, nói: "Mười mấy năm qua, đại ca từng thử vô số loại phương pháp, cao nhân đạo môn, phật môn mời tới không ít, nhưng bọn họ đều bất lực, hắn kỳ vọng vô số lần, thất vọng vô số lần, quan tài băng này, nhiều nhất còn có thể bảo vệ thần hồn đại tẩu năm năm, năm năm sau, ài…"

Trong lòng Lý Mộ cũng thầm than một tiếng, chuyện này, lâm vào một tử cục.

Bởi vì có quan tài băng kia tồn tại, Lý Mộ không cứu được mẫu thân của Bạch Ngâm Tâm.

Nhưng nếu không có quan tài băng đó bảo hộ, nguyên thần của nàng lại sẽ lập tức tiêu tán.

Nếu Lý Mộ có thể ở trong năm năm tấn thăng thượng tam cảnh, có lẽ còn có một tia khả năng, nhưng cho dù hắn là thuần dương chi thể, cùng Liễu Hàm Yên hàng đêm song tu, cũng không có khả năng ở trong năm năm liên tục tấn thăng năm cảnh giới.

Huống chi, dẫn động phật quang cứu người, cần là pháp lực phật môn, pháp lực phật môn của Lý Mộ, còn dừng lại ở cảnh giới thứ nhất.

Trở lại sào huyệt thử yêu, Triệu bộ đầu còn ở nơi đó chờ.

Tỷ muội Bạch Ngâm Tâm cũng còn ở lại chỗ này.

Hai tỷ muội hiển nhiên còn không biết đã xảy ra chuyện gì, thử yêu dùng ánh mắt chờ mong nhìn Thanh Ngưu tinh một cái, Thanh Ngưu tinh lắc lắc đầu, thử yêu than nhẹ một tiếng, không mở miệng nữa.

Bạch Ngâm Tâm đi tới, hỏi Lý Mộ: “Cha ta bảo ngươi hỗ trợ cái gì?”

Bạch Yêu Vương đã chưa nói cho các nàng, Lý Mộ cũng không tính lắm miệng, nói: “Ngươi trở về có thể hỏi Bạch Yêu Vương.”

Bạch Ngâm Tâm bĩu môi, nói: “Hỏi cha cha cũng sẽ không nói, nhiều năm như vậy đều là như thế. Đúng rồi, Tô tỷ tỷ có khỏe không…”

Lý Mộ nói: “Vẫn ổn.”

Bạch Ngâm Tâm bỗng nhiên mím môi, nói: “Ngươi…”

Nhìn thấy động tác mím môi của nàng, trong lòng Lý Mộ run lên, nàng trước kia hút pháp lực của hắn, sẽ làm động tác này.

Lý Mộ lập tức nói: “Thời gian không còn sớm, ta phải về, Triệu bộ đầu, chúng ta đi…”

Nhìn Lý Mộ đi như chạy trốn, Bạch Ngâm Tâm chà chà chân, trên mặt hiện ra một tia buồn bực.

Thanh xà kia đi tới, nhìn nàng, nói: “Tỷ cũng nhìn hắn không vừa mắt nhỉ, nếu không chúng ta đuổi theo đi, hung hăng đánh hắn một trận, tỷ nếu lo lắng bị phát hiện, chúng ta có thể che mặt…”

“Lời phụ thân vừa rồi nói muội chưa nghe thấy à?” Bạch Ngâm Tâm véo tai của nàng nói: “Muội trở về tu luyện hẳn hoi cho ta, tu hành không đến ngưng đan kỳ, không cho phép ra ngoài!”

Hết chương 236.

Chương 237. Sinh con (1)

Khi Lý Mộ cùng Triệu bộ đầu trở lại khách sạn Dương huyện, đã là buổi tối.

Tuy chưa thể mang thử yêu kia về, nhưng bọn họ cũng không phải bận rộn một hồi vô ích, ít nhất ôn dịch Dương huyện đã bình ổn, hơn nữa không có một người dân nào tử vong, trở về cũng có thể báo cáo kết quả công tác.

Bạch Yêu Vương ở Bắc quận, thế lực ngập trời, không kém gì Sở Giang Vương, hơn nữa hắn khác với Sở Giang Vương, chấn nhiếp yêu vật Bắc quận, trên trình độ rất lớn giúp quan phủ rất nhiều việc, cho dù là quận nha, cũng không thể không nể mặt hắn.

Bận rộn một ngày, Triệu bộ đầu đề nghị ở Dương huyện nghỉ ngơi một đêm, sáng mai lại trở về.

Lý Mộ tuy sốt ruột trở về, cũng chỉ có thể vâng theo quyết định của đa số người.

Vừa mới luyện hóa hồn thứ nhất, Lý Mộ khoanh chân ngồi ở trên giường, củng cố cảnh giới, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng đập cửa.

Lý Mộ đi xuống giường, nhìn thấy Triệu bộ đầu cùng Thanh Ngưu tinh đứng ở ngoài cửa.

Thanh Ngưu tinh mang một hộp gỗ đưa cho Lý Mộ, nói: “Đây là món quà cảm ơn Yêu Vương tặng cho ngươi.”

Nếu là hắn có thể cứu nữ tử quan tài băng kia, món quà này cũng liền thu, sự tình chưa hoàn thành, Lý Mộ cũng xấu hổ nhận quà, nói: “Chưa giúp được Yêu Vương cái gì, món quà cảm ơn này ta không thể nhận.”

Thanh Ngưu tinh mang cái hộp gỗ đó cứng rắn nhét vào trong lòng hắn, nói: “Cầm đi, chỉ là mấy chục khối linh ngọc mà thôi, thứ Yêu Vương tặng ra, là sẽ không thu hồi. Mặt khác, Yêu Vương còn có một thỉnh cầu, ngươi nếu không thu, ta cũng xấu hổ mở miệng.”

Lý Mộ vốn muốn từ chối, nghe được mấy chục khối linh ngọc, lại mang lời nói sắp bật thốt lên thu về, hỏi: “Thỉnh cầu gì?”

Thanh Ngưu tinh nhìn nhìn một bóng người phía sau, nói: “Thính Tâm chất nữ bất hảo, Yêu Vương đau đầu không thôi, nó trước đó vài ngày hút dương khí người ta, gây ra chuyện sai lầm, Yêu Vương muốn để nó đi theo cạnh ngươi, làm chút chuyện cho dân chúng Bắc quận, lấy công chuộc tội…”

Lý Mộ lúc này mới chú ý tới, sau lưng Thanh Ngưu tinh, thanh xà kia đang bày ra một khuôn mặt thối, hung tợn nhìn hắn.

Lý Mộ quyết đoán mang hộp gỗ kia đưa cho Thanh Ngưu tinh, nói: “Không có công không nhận lộc, món quà này ta thực sự không thể thu!”

Đối với yêu cầu vô lý của Bạch Yêu Vương, Lý Mộ không chút do dự từ chối.

Hắn là bộ khoái, không phải trưởng vườn bách thú, đừng rắn rết chuột bọ gì cũng đưa tới bên người hắn.

Nếu là hắn dục tình chưa viên mãn, mang theo thanh xà này cũng được, có việc hay rảnh rỗi đều có thể hút một chút, có trợ giúp tu hành, nhưng phách dục tình của hắn đã sớm ngưng tụ, cần nàng làm gì?

Nghĩ đến thanh xà này cả ngày ở trước mắt hắn lúc ẩn lúc hiện, Lý Mộ liền phiền lòng không thôi.

Thanh xà tức giận nhìn Lý Mộ, nghiến răng nói: “Ngươi cho rằng ta muốn đi theo ngươi sao, nếu không phải phụ thân ép ta, ta nhìn cũng không muốn nhìn thấy ngươi, ta…”

“Khéo, ta cũng vậy.”

Lý Mộ không kiên nhẫn nghe nàng nói hết, nhìn Thanh Ngưu tinh, nói: “Xin lỗi, ngưu đại ca, chuyện này, ta là thật sự không tiện lắm.”

Thanh Ngưu tinh thở dài, cũng không miễn cưỡng, nói: “Yêu Vương đã quyết định để nó đi quận nha chuộc tội, nếu là

Lý huynh đệ không tiện mang theo nó, bình thường quan tâm nó thêm một chút cũng tốt.”

Triệu bộ đầu tiến lên một bước, nói: “Việc này ta sẽ chuyển lời quận úy đại nhân, quận úy đại nhân đồng ý hay không, thì không thể cam đoan.”

Thanh Ngưu tinh giao một phong thư cho hắn, nói: “Đây là thư Yêu Vương cho Trầm quận úy, còn xin chuyển giao thay.”

Lúc hắn rời khỏi, vẫn mang chỗ linh ngọc kia để lại, Lý Mộ nhiều lần từ chối không có kết quả, chỉ có thể tạm thời nhận lấy.

Cầm tiền tài người ta, thay người ta tiêu tai, tuy chỗ linh ngọc này, là Bạch Yêu Vương cảm tạ hắn chạy tới hang núi một chuyến, không quan hệ với thanh xà này, nhưng nàng nói như thế nào cũng là con gái Bạch Yêu Vương, Lý Mộ nhiều nhất ở lúc gặp nguy hiểm, bảo vệ cái mạng rắn của nàng.

Sáng sớm hôm sau, mọi người ở khách sạn dùng xong bữa sáng, liền chuẩn bị khởi hành về quận thành.

Con thanh xà kia đêm qua ở lại, buổi sáng vẫn không có vẻ mặt hoà nhã đối với Lý Mộ.

Bộ dáng này của nàng, trái lại khiến Lý Mộ rất yên tâm, như vậy, Liễu Hàm Yên tuyệt đối sẽ không hiểu lầm cái gì, căn bản không cần Lý Mộ cố ý giữ khoảng cách với nàng.

Lý Mộ lên lầu thu thập xong hành lý, vừa mới bước ra khỏi khách sạn, bên tai liền truyền đến một tiếng rống giận.

“Ngươi tên ăn xin này, thật sự đã nể mặt rồi mà không chịu, thiếu gia nhìn trúng ngươi là phúc của ngươi, theo thiếu gia, không tốt hơn so với làm ăn mày?”

Lý Mộ quay đầu, nhìn thấy bên đường cách đó không xa, một nam tử trang phục hạ nhân, đứng ở bên người một công tử quần áo đẹp đẽ quý giá, ngang ngược lớn tiếng tức giận mắng.

Chỗ góc đường, có hai người ăn xin một già một trẻ, thiếu nữ ăn xin ngã trên mặt đất, ôm mặt, trong mắt tràn đầy hoảng sợ.

Công tử lụa là nhìn thiếu nữ ăn xin kia một cái, nói: “Bẩn là bẩn chút, trái lại cũng là mầm móng mỹ nhân, mang ả về phủ, tắm rửa, lại đưa đến trong phòng ta.”

Lão ăn xin ôm chân công tử hoa quý, cuống lên cầu xin tha thứ, bị hắn một cước đá văng.

Công tử hoa quý kia còn muốn đạp hai cước trút giận, trên mông bỗng nhiên truyền đến một lực lượng khổng lồ, cả người hắn đều bay ra ngoài, mặt chạm đất trước, ngay cả răng cửa cũng rụng mất một cái.

Hắn phun ra một ngụm máu, phẫn nộ nhìn phía sau, nhìn thấy một người trẻ tuổi đứng ở nơi đó.

Công tử trẻ tuổi che miệng, chỉ vào Lý Mộ, cả giận nói: “Đều thất thần làm gì, đánh đến chết cho ta!”

Vài tên hạ nhân nhìn nhìn Lý Mộ, lại không dám xông lên.

Dù sao, mấy người đó đều mặc công phục quận nha, nhìn là biết không thể trêu vào, có kẻ tinh mắt, đã vụng trộm trốn về, đi tìm viện binh.

Làm bộ khoái lâu rồi, Lý Mộ không thể nhìn nhất, chính là loại chuyện này, hắn nâng lão ăn xin dậy trước, lại nâng thiếu nữ kia dậy, hỏi: “Không sao chứ?”

Lão giả miễn cưỡng đứng thẳng người, lắc lắc đầu, nói: “Cảm ơn ân nhân, chúng ta không sao.”

Lý Mộ lúc này mới phát hiện, một đôi già trẻ này, chính là cha con người ăn xin ngày đó ở cửa trà lâu trú mưa.

Triệu bộ đầu đi lên, lạnh lùng nhìn công tử trẻ tuổi kia một cái, cả giận nói: “Đồ khốn kiếp, rõ như ban ngày, dùng sức mạnh bắt dân nữ, ai cho ngươi cái mật chó này!”

“Tránh ra tránh ra!”

Mấy bộ khoái huyện nha chen đám người ra, một bộ đầu trung niên hướng đám người Lý Mộ chắp tay, nói: “Để mấy vị đại nhân của quận nha chê cười rồi, chuyện kế tiếp, liền giao cho chúng ta xử lý.”

Hắn nhìn thoáng qua công tử trẻ tuổi còn nằm ở trên mặt đất, nói với hai bộ khoái phía sau: “Mang hắn về!”

Hai bộ khoái lập tức đi lên phía trước, đỡ công tử trẻ tuổi kia rời khỏi.

Hết chương 237.

Chương 238. Sinh con (2)

Bộ đầu trung niên kia lại nhìn về phía Triệu bộ đầu, nói: "Các vị đại nhân giải quyết ôn dịch Dương huyện, huyện lệnh đại nhân cực kỳ cảm tạ, buổi trưa ở tửu lâu bày tiệc khoản đãi, hy vọng mấy vị đại nhân nể mặt."

Triệu bộ đầu khoát tay áo, nói: "Không cần."

Bộ đầu trung niên cũng không miễn cưỡng, nói: "Vậy chúng ta cáo lui trước."

Trên mặt Lâm Việt lộ ra nét khó chịu, nói: "Vừa rồi người nọ đùa giỡn nữ tử, những bộ khoái này ngay tại chỗ xa nhìn, đợi tới sau khi chúng ta giáo huấn người này, bọn họ lập tức chạy tới, rõ ràng là đang giải vây cho gã, loại người này, sao có thể lên làm bộ khoái."

Triệu bộ đầu thở dài nói: "Thượng bất chính hạ tắc loạn, có huyện lệnh thế nào, thì có thủ hạ thế đó."

Lâm Việt khó hiểu nói: "Chẳng lẽ cứ như vậy tha cho gã?"

Triệu bộ đầu lắc lắc đầu, nói: "Nơi này là Dương huyện, không phải quận nha, chưa xảy ra việc gì lớn là tốt rồi."

Thanh xà kia đứng ở bên cạnh Lý Mộ, cười lạnh một tiếng, nói: "Đây là nhân loại à, luật của các ngươi pháp, ngay cả bản thân nhân loại các ngươi cũng không quản được, dựa vào cái gì đến quản chúng ta?"

Lý Mộ không để ý tới nàng, lấy ra bạc vụn trên người, đặt tới trong tay lão giả kia, nói: "Chỗ tiền này các ngươi cầm đi, rời khỏi Dương huyện, đừng tới nơi này nữa."

Lão giả và cô gái quỳ lạy khấu tạ, Lý Mộ tiện đường đưa bọn họ ra khỏi thành, mới phất tay rời khỏi.

Lâm Việt dọc đường đều rất trầm mặc, Triệu bộ đầu nhìn hắn một cái, nói: "Trong lòng có lời gì, cứ nói ra đi."

Lâm Việt cúi đầu, nói: "Bộ khoái vốn là mở rộng chính nghĩa, trừng cường trừ ác cho dân chúng, nhưng thông đồng

làm bậy với ác nhân, ta không biết, chúng ta làm bộ khoái còn có ý nghĩa gì.”

Triệu bộ đầu vỗ vỗ bờ vai hắn, nói: “Chính là vì có những người đó tồn tại, các ngươi làm bộ khoái, mới càng có ý nghĩa, nếu ngay cả các ngươi những người này cũng không có, bộ khoái liền thật sự không có ý nghĩa nữa.”

Trên mặt thanh xà lộ ra biểu cảm tự hỏi, một lát sau, hỏi Lý Mộ: “Hắn nói có ý tứ gì?”

Lý Mộ chưa giải thích, chỉ nói: “Ngươi về sau sẽ biết.”

Sau khi về tới huyện nha, Triệu bộ đầu mang tình huống Dương huyện, làm báo cáo đối với Trầm quận úy.

Hắn cũng thuận tiện nói ra một chút việc Bạch Yêu Vương.

Đối với chuyện để con thanh xà này ở quận nha chuộc tội, Trầm quận úy cũng không từ chối, thể diện Bắc quận Yêu Vương, quận nha vẫn phải nể.

Khéo mà cũng không khéo, hắn vừa lúc an bài Bạch Thính Tâm ở dưới trướng Triệu bộ đầu, cùng đám người Lý Mộ phụ trách chung một khu trực thuộc.

Lý Mộ tuy đối với việc này rất đau đầu, nhưng cũng may con rắn này chỉ ở huyện nha một tháng, một tháng sau, nàng liền thích đi đâu thì đi.

Chuyến đi Dương huyện lần này, tất cả mọi người đều có công lao không nhỏ, Lâm Việt cùng lão lại kia, được cho phép vào phòng chữ Hoàng, lựa chọn một phần thưởng, hai người đều lựa chọn linh ngọc trợ giúp tu hành.

Lý Mộ công lao lớn nhất, có thể tiến vào phòng chữ Huyền.

Hắn đối với phòng chữ Huyền đã ngựa quen đường cũ, hôm nay Liễu Hàm Yên cùng Vãn Vãn đều có pháp bảo của mình, Lý Mộ cũng không thiếu linh ngọc. Hắn nghĩ nghĩ, chọn một thanh kiếm thích hợp Tiểu Bạch dùng.

Nàng bây giờ đã hóa hình, có thể học tập đạo pháp nhân loại, cũng có thể dùng binh khí nhân loại.

Khi Lý Mộ về nhà, Liễu Hàm Yên không có mặt, Vãn Vãn cùng một thiếu nữ xinh đẹp ở trong sân chơi xích đu.

Ở trong ấn tượng của Lý Mộ, Tiểu Bạch vẫn là con tiểu hồ ly đáng yêu kia, không có việc gì có thể ôm vào trong lòng vuốt ve, nàng không có bất cứ điềm báo gì biến thành người, Lý Mộ trong lúc nhất thời còn chưa thể hoàn toàn thích ứng.

Một nguyên nhân khác hắn không thể thích ứng là, nàng sau khi hóa hình, thật sự là quá đẹp.

Yêu vật cũng không thể lựa chọn bộ dạng hóa hình, bộ dáng sau khi hóa hình của các nàng, có liên quan với rất nhiều nhân tố, quan hệ chặt chẽ nhất, là chủng tộc của bọn họ, cùng với bộ dạng đặc thù trước khi hóa hình.

Một điểm này, ở trong Thập Châu Yêu Vật Chí cũng có ghi lại.

Lấy tiêu chuẩn thẩm mỹ của nhân loại, loài cáo đại khái là giá trị nhan sắc cao nhất trong yêu vật hóa hình. Hồ yêu hóa hình, nhiều tuấn nam mỹ nữ, trong chí dị chuyện xưa dân gian miêu tả, lấy sắc đẹp câu dẫn nhân loại, cũng lấy hồ ly tinh chiếm đa số.

Xà yêu hóa hình, dung mạo bình thường cũng sẽ không kém, dáng người càng là tuyệt đỉnh, một điểm này, từ trên người tỷ muội Bạch Ngâm Tâm có thể thể hiện.

Không nói bộ dạng các nàng, chỉ nói vòng eo nhỏ nhắn yểu điệu kia, đã rất ít nữ tử so được với, xưa nay đã có cách nói "xà yêu giỏi múa", không có ai so với các nàng càng biết lắc hông hơn.

So sánh với hồ tộc, xà tộc, thử yêu hóa hình, đều là lấm la lấm lét, không ưa nhìn thế nào, hổ yêu ngưu yêu, vô luận sống mái, thân thể đều rất cường tráng, cái này cũng không cách nào tránh được.

Vẻ đẹp của Tiểu Bạch, Lý Mộ dùng từ ngữ đã không thể miêu tả.

Nữ tử đẹp đến trình độ nhất định, thì không có phân chia cao thấp.

Ví dụ như Lý Thanh, ví dụ như Liễu Hàm Yên, thậm chí là tỷ muội Bạch Ngâm Tâm, chỉ có thể nói xuân lan thu cúc, mỗi người mỗi vẻ, thích tính tình lạnh lùng một chút, sẽ càng thích Lý Thanh hơn, trên người Liễu Hàm Yên tràn đầy hương vị nữ nhân, tỷ muội bạch xà thanh xà, dáng người dụ người, căn bản không thể nói rõ được ai đẹp hơn một chút.

Nhưng nếu là thêm Tiểu Bạch, chỉ sợ cán cân trong lòng rất nhiều người sẽ xảy ra nghiêng lệch.

"Công tử!"

"Ân công!"

Lý Mộ từ bên ngoài đi vào, hai nàng cũng không chơi xích đu nữa, nhanh chóng chạy tới.

Lý Mộ hỏi: "Tiểu thư đâu?"

Vãn Vãn cao hứng nói: "Tiểu thư ở cửa hàng, ta đi tìm nàng, hai ngày nay tiểu thư lo lắng cho công tử, mỗi ngày đi nha môn mấy lần.

Dứt lời, nàng liền nhanh chóng chạy ra ngoài.

Lý Mộ thật không dễ gì mới thích ứng bộ dáng bây giờ của Tiểu Bạch, đưa thanh kiếm kia cho nàng, nói: "Thứ này tặng cho ngươi, coi như làm quà hóa hình của ngươi đi."

Tiểu Bạch tiếp nhận kiếm, nói: "Cảm ơn ân công."

Sau đó nàng ngẩng đầu nhìn Lý Mộ, nói: "Ân công lúc trước nói, chờ sau khi ta hóa hình, lại báo đáp ngươi, bây giờ ta đã hóa hình, ân công muốn ta báo đáp như thế nào?"

Lý Mộ lúc ấy chỉ là kế kéo dài, ai biết nàng hóa hình hóa nhanh như vậy, hắn xua tay, nói: "Trừ lấy thân báo đáp, cái gì cũng được."

Tiểu Bạch nghĩ nghĩ, nói: "Vậy ta giúp ân công sinh con đi, trong Liêu Trai, có một vị hiệp nữ chính là báo ân như vậy."

Ánh mắt Lý Mộ liếc Liễu Hàm Yên đi tới cửa, nghiêm túc nhìn Tiểu Bạch, nói: "Đáp ứng ta, về sau không bao giờ đọc Liêu Trai nữa."

Tiểu Bạch hóa hình thành công, phiền não của Lý Mộ cũng theo đó mà đến.

Trước khi hóa hình, nàng chỉ là muốn lấy thân báo đáp, bây giờ đã muốn sinh con cho Lý Mộ.

Hết chương 238.

Chương 239. Biến động to lớn của Dương huyện

Liễu Hàm Yên đứng ở ngay bên cạnh, Lý Mộ lời nói thấm thía nói với Tiểu Bạch: “Thật ra, phương thức báo ân có rất nhiều loại, không nhất định cứ phải lấy thân báo đáp, hoặc là sinh con cái gì, ta từng cứu ngươi một mạng, về sau ngươi cũng có thể cứu ta, ngươi bây giờ nhiệm vụ là, tu luyện cho tốt, tương lai báo thù cho mỗ mỗ.”

Tiểu Bạch bị hắn dời đi đề tài, nghĩ đến mỗ mỗ cùng tộc nhân chết đi, nghiêm túc gật gật đầu, kiên định nói: “Ta sẽ tu luyện thật tốt, báo thù cho mỗ mỗ!”

Lý Mộ thấy được ý cười khóe miệng Liễu Hàm Yên, thực sự nên để nàng xem chút, hắn lúc ấy là chính nghĩa từ chối hai con rắn kia như thế nào.

Xa cách ngắn ngày còn hơn đêm tân hôn, sau khi ăn cơm xong, Liễu Hàm Yên rất sớm đã tới phòng Lý Mộ.

Hai người tay trong tay ngồi ở trên giường, Liễu Hàm Yên đột nhiên hỏi: “Ngươi về sau tính đối đãi Tiểu Bạch như thế nào?”

Lý Mộ nói: “Cô ấy bây giờ không nhà để về, tạm thời để cô ấy ở lại trong nhà trước đi, thiên hồ nhất tộc sau khi báo ân, sẽ rời khỏi, đây cũng là truyền thống của bọn họ.”

Liễu Hàm Yên nói: “Báo ân như thế nào, chẳng lẽ ngươi thật sự muốn muội ấy sinh con cho ngươi sao?”

Lý Mộ lại ngửi thấy một tia ghen tuông, cười nói: “Ta muốn để ngươi sinh cho ta.”

Liễu Hàm Yên quả nhiên từ ghen chuyển sang xấu hổ, nhẹ nhàng véo Lý Mộ một cái, nói: “Vẫn là để Vãn Vãn sinh cho ngươi đi, nó thích nhất trẻ con.”

Sau khi từ Dương huyện trở về, cuộc sống của Lý Mộ khôi phục yên bình khó có được.

Trong nha môn không có việc, hắn mỗi ngày chỉ cần đọc sách, chịu đựng tới lúc tan ca, về nhà cùng Liễu Hàm Yên làm bếp, song tu, cuộc sống rất thư thái.

Duy nhất không được hoàn mỹ là, nha môn nhàn rỗ, không có việc gì để làm, con rắn kia liền ở trước mắt Lý Mộ lúc ẩn lúc hiện, hắn thấy mà phiền lòng.

Hắn có thể cảm giác được, con rắn này hận ý đối với hắn chưa tiêu, trong lòng không chừng đang có chủ ý xấu xa gì.

Hắn vừa mới ngồi xuống không bao lâu, đọc mấy trang sách, Bạch Thính Tâm liền lại từ bên ngoài nhoáng lên tiến vào, hỏi: "Ngươi cùng tỷ tỷ ta là quen biết như thế nào, ta luôn cảm thấy quan hệ của các ngươi không quá thích hợp, tỷ ấy sau lần trước về nhà, liền thường xuyên mất hồn mất vía."

Lý Mộ nói: "Trùng hợp quen biết."

"Trùng hợp như thế nào?"

"Trở về hỏi tỷ tỷ ngươi."

Trên mặt Bạch Thính Tâm lộ ra nghi ngờ, ở trước mặt Lý Mộ đi tới đi lui, nói: "Các ngươi đều không nói cho ta biết, nhất định có vấn đề!"

Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói: "Nói tới tỷ tỷ ngươi, ta cũng có vấn đề."

Bạch Thính Tâm nói: "Vấn đề gì?"

Lý Mộ hỏi: "Vì sao cha ngươi là bạch xà, tỷ tỷ ngươi là bạch xà, ngươi lại là thanh xà, ngươi hẳn sẽ không là từ bên ngoài nhặt được chứ?"

Bạch Thính Tâm cả giận nói: "Ngươi mới là từ bên ngoài nhặt được!"

Nàng không để ý tới Lý Mộ nữa, đi một mình ra bên ngoài, trên mặt cũng hiện ra nét hoài nghi.

Sau khi hỏi ra vấn đề kia, Lý Mộ hai ngày đều không thấy Bạch Thính Tâm, ngay tại thời điểm hắn cho rằng yêu vật này chịu không nổi huyện nha nhàm chán, chạy về trong núi, lại nhìn thấy nàng xuất hiện ở phòng trực.

Bạch Thính Tâm nhìn Lý Mộ, nói: “Ta nói cho ngươi, ta đương nhiên là cha mẹ ta sinh ra, mỗ mỗ ta là một con thanh xà, ta không giống cha ta, giống mỗ mỗ ta.”

Lý Mộ không rõ quy luật di truyền của xà tộc các nàng, chỉ là muốn trải qua hai ngày yên tĩnh, bây giờ thời gian yên tĩnh của hắn hết rồi.

Cả buổi sáng, nàng đều ở trước mắt Lý Mộ lắc lư qua lại, cố ý không để hắn yên tĩnh đọc sách.

Lý Mộ buông sách xuống, nói: “Ngươi có thể yên tĩnh một lát hay không?”

Bạch Thính Tâm nói: “Không thể.”

Lý Mộ nói: “Nếu không ta kể chuyện cho ngươi, ngươi về sau đừng phiền ta?”

Bạch Thính Tâm chuyển cái ghế dựa tới, ngồi ở đối diện Lý Mộ, nói: “Ngươi nói trước.”

“Ngày xưa có con thanh xà.”

“Kế tiếp thế nào?”

“Nàng rất thích làm phiền người ta.”

“Sau đó thế nào?”

“Sau đó nàng liền chết.”

Bạch Thính Tâm hiển nhiên rất không hài lòng đối với câu chuyện này, vì thế Lý Mộ ném cho nàng một quyển Bạch Xà Truyện Vân Yên các xuất bản, để nàng tự xem.

Bạch Yêu Vương ở trên việc giáo dục con cái hiển nhiên làm không tệ, thanh xà này thế mà cũng biết chữ, cầm quyển sách này, đọc say sưa.

Vì để nàng không đến phiền mình, Lý Mộ dứt khoát mang Liêu Trai toàn tập cũng đưa đến cho nàng, rất nhanh, Bạch Thính Tâm liền trầm mê, không thể rút ra được, bên tai Lý Mộ rốt cuộc thanh tịnh hơn rất nhiều.

Bạch Thính Tâm đọc xong một bộ Liêu Trai cuối cùng, hỏi Lý Mộ: “Nhân loại các ngươi đều nói ái tình ái tình, ái tình là

cái gì?”

Lý Mộ không có hứng thú đàm luận tình yêu cùng nàng, nói: “Chờ ngươi trưởng thành liền hiểu.”

Bạch Thính Tâm khép sách lại, nói: “Tình yêu thật sự tốt như vậy sao, ta cũng muốn tìm một người yêu đương.”

Nàng đi ra khỏi phòng trực, sau khi ở nha môn dạo qua một vòng, lại quay lại, nói: “Trong nha môn này, chỉ ngươi bộ dạng dễ coi nhất, ngươi cùng ta yêu nhau thế nào?”

Lý Mộ không cần nghĩ ngợi nói: “Không ra sao cả, ta có người mình thích rồi.”

Bạch Thính Tâm liếc hắn, nói: “Không yêu thì không yêu, ai thèm ngươi, xem ta tìm một người so với ngươi càng ưa nhìn hơn.”

Nàng vừa dứt lời, bên ngoài lại có thanh âm truyền đến.

“Liễu cô nương đến đây à.”

“Lý Mộ ở phòng trực, ngươi vào đi.”

Liễu Hàm Yên đi đến phòng trực, khi nhìn thấy Bạch Thính Tâm, hơi ngẩn ra một chút, hỏi Lý Mộ: “Sắp tan ca rồi nhỉ?”

Nàng có đôi khi sẽ đến nha môn, chờ Lý Mộ cùng nhau về nhà, Lý Mộ đứng lên, nói: “Đi thôi.”

Tuy còn chưa đến thời gian tan ca, nhưng hắn ở nha môn cũng không có việc gì, sớm một khắc hai khắc trở về, Triệu bộ đầu cũng sẽ không nói gì.

Bạch Thính Tâm nhìn Liễu Hàm Yên, hỏi: “Nàng chính là người ngươi thích?”

Liễu Hàm Yên nhìn về phía Bạch Thính Tâm, hỏi: “Vị này là?”

Lý Mộ nói: “Không cần để ý cô ấy, chúng ta đi.”

Bạch Thính Tâm đảo tròng mắt, bỗng nhiên ôm cánh tay Lý Mộ, uốn éo thân thể nói: “Ngày đó buổi tối ở trên giường, còn nói thích người ta nhất, bây giờ có niềm vui mới, liền không để ý người ta nữa.”

Lý Mộ rút cánh tay từ ngực nàng ra, nắm tay Liễu Hàm Yên, ở trong ánh mắt vui sướng khi người gặp họa của Bạch Thính Tâm, lạnh nhạt đi ra ngoài.

Hắn cùng Liễu Hàm Yên ở chung lâu như vậy, trải qua bao nhiêu hiểu lầm, giữa hai người, sao có khả năng ngay cả chút tín nhiệm này cũng không có.

Liễu Hàm Yên cùng hắn tay trong tay rời quận nha, mới nhìn Lý Mộ hỏi: "Ngươi đắc tội cô ấy như thế nào?"

Lý Mộ nói: "Một con yêu tinh rắn, chịu thiệt dưới tay ta một chút, từ đó về sau liền kết thù."

Liễu Hàm Yên kinh ngạc nói: "Xà yêu sao có thể ở huyện nha?"

Lý Mộ nói: "Chuyện này kể ra thì dài, trở về chậm rãi nói."

Hết chương 239.

Chương 240. Ngẩng đầu ba thước có thần linh (1)

Nói tới Bạch Thính Tâm, liền không thể không nói tới Bạch Ngâm Tâm, nhắc tới quá trình Lý Mộ cùng Bạch Ngâm Tâm quen biết, lại không thể không nói tới Tô Hòa, thẳng đến sau bữa chiều, Lý Mộ mới mang cả câu chuyện nói rõ ràng với Liễu Hàm Yên.

Liễu Hàm Yên sau khi nghe xong, điểm chú ý đã không ở Bạch Thính Tâm, hỏi Lý Mộ: "Ngươi còn có một vị bằng hữu xà yêu khác, cùng một vị bằng hữu nữ quỷ?"

Lý Mộ lập tức giải thích: "Ngươi đừng có hiểu lầm cái gì, tâm ý của ta đối với ngươi, trời đất chứng giám, cùng các nàng chỉ là bằng hữu, nếu có nửa câu nói dối, để ta thiên lôi đánh xuống…"

Đoàng đoàng đoàng!

Vừa dứt lời, một trận tiếng vang trầm trầm, bỗng nhiên từ đỉnh đầu Lý Mộ truyền đến.

Hắn bị dọa giật mình, khi ngẩng đầu nhìn, phát hiện bầu trời vốn sáng sủa, ở trong thời gian ngắn ngủn, bỗng nhiên bắt đầu có mây đen.

Trong mây đen, ánh điện lóe lên, sau đó liền truyền đến từng trận tiếng nổ vang.

Lý Mộ nhìn nhìn Liễu Hàm Yên, yết hầu giật giật, nói: "Tin tưởng ta, ta không có bản lãnh này."

"Ta cũng chưa nói không tin ngươi." Liễu Hàm Yên nắm tay hắn, bỗng nhiên cảm giác trên mặt chợt lạnh, khi ngẩng đầu, ngạc nhiên lẫn vui mừng nói: "Tuyết rơi rồi."

Lý Mộ ngẩng đầu nhìn trời, nhìn thấy bông tuyết bay lả tả, từ bầu trời bay xuống.

Mùa đông Bắc quận, tuy rét lạnh, nhưng trước kia rất ít có tuyết.

Năm nay trận tuyết này, rơi đặc biệt sớm, hơn nữa quỷ dị, không có bất cứ dấu hiệu nào, chỉ qua một khắc đồng hồ, mây đen trên trời đã không hiểu sao tan đi, bông tuyết rơi ở trên mặt đất cũng tan rã không thấy bóng dáng.

Nếu không phải trên mặt đất còn có từng mảng vết ẩm, không có ai biết vừa mới có trận tuyết.

Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch đã hưng phấn chạy ra, chuẩn bị nặn người tuyết, tuyết lớn bỗng nhiên tạnh, lại thất vọng đi trở về phòng.

Sáng sớm hôm sau, Lý Mộ tới nha môn, phát hiện không khí trong phòng trực cực kỳ ngưng trọng.

Hắn vừa mới đi vào phòng trực, Triệu bộ đầu liền lập tức nói: "Chuẩn bị một phen, nửa canh giờ sau, chúng ta phải đi Dương huyện."

Lần trước Dương huyện ôn dịch, bọn họ vừa mới trở về chưa được mấy ngày, liền lại phải đi Dương huyện, hơn nữa vội như vậy, Lý Mộ nghi hoặc hỏi: "Dương huyện đã xảy ra chuyện gì?"

Triệu bộ đầu nghiêm nghị nói: "Đêm qua, Dương huyện xuất hiện một lệ quỷ, giết cả nhà huyện lệnh Dương huyện, hơn mười bộ khoái của huyện nha, cùng với cha con phú thương nào đó của Dương huyện."

Lý Mộ nhất thời kinh ngạc, mệnh quan triều đình bị giết cả nhà, huyện nha bị huyết tẩy, Đại Chu đã bao nhiêu năm, chưa từng xuất hiện loại vụ án ác liệt này?

Hắn theo bản năng hỏi: "Là Sở Giang Vương làm?"

"Không phải." Triệu bộ đầu lắc lắc đầu, nói: "Dương huyện truyền đến tin tức, nói là huyện lệnh Dương huyện, tính cả cha con phú thương kia, quan và thương nhân cấu kết, khiến một nữ tử bị oan tới chết, lại không ngờ, nữ tử kia trước khi chết, chứa đựng oán khí ngập trời, đêm đó liền hóa thành tuyệt thế hung quỷ, mang người từng hãm hại nàng, giết hại hết."

Lấy lực lượng phòng ngự của huyện nha, cho dù là quỷ vật cảnh giới thứ tư, cũng không có khả năng công phá, mà người

bình thường sau khi chết, nhiều nhất hóa thành âm linh, oán khí cực nặng, giống Lâm Uyển loại đó, bị oan khuất thật lớn mà chết, ở dưới sự trợ giúp của Tô Hòa, cũng chỉ là oán linh cảnh giới thứ hai. Lý Mộ khó có thể tin nói: "Hung quỷ đó cảnh giới gì?"

Triệu bộ đầu trầm mặc một lát, nói: "Cảnh giới thứ năm."

Vẻ mặt Lý Mộ khó có thể tin, bật thốt lên nói: "Cái này sao có khả năng!"

Sở Giang Vương đã tu hành bao nhiêu năm, cũng mới cảnh giới thứ năm, sao có khả năng sẽ có người vừa mới chết, đã có thể lập tức có được đạo hạnh cảnh giới thứ năm?

Triệu bộ đầu nói: "Theo bộ khoái huyện nha may mắn còn sống nói, nữ tử kia trước khi chết, ngửa mặt lên trời thê lương, hô lên một câu."

Trong lòng Lý Mộ bỗng nhiên dâng lên một loại dự cảm không ổn, hỏi: "Lời gì?"

Triệu bộ đầu nhớ lại một lát, nói: "Người làm việc thiện chịu nghèo khổ mệnh càng ngắn, làm việc ác hưởng phú quý lại thọ lâu. Đất, ngươi chẳng phân biệt tốt xấu như thế nào, trời, ngươi nhìn lầm hiền ngu uổng làm trời."

Lý Mộ ngây ngốc đứng ở tại chỗ, trong đầu vang ong ong.

"Người làm việc thiện chịu nghèo khổ mệnh càng ngắn, làm việc ác hưởng phú quý lại thọ lâu. Đất, ngươi chẳng phân biệt tốt xấu như thế nào, trời, ngươi nhìn lầm hiền ngu uổng làm trời."

Nữ tử kia trước khi chết hô lên một câu này, chính là nội dung trong Đậu Nga oan.

Đậu Nga oan Lý Mộ chỉ từng kể ở Vân Yên các một lần, sau lo lắng chỉ trời chửi mắng bị sét đánh, cũng không dám kể nữa, sao có khả năng từ trong miệng một nữ tử Dương huyện nói ra?

Lý Mộ nghĩ đến đầu tiên, là nữ tử này đến từ thế giới giống với hắn.

Rất nhanh, hắn liền ý thức được điều gì, đột nhiên nhìn về phía Triệu bộ đầu, hỏi: “Nữ tử chết oan kia, là người ăn xin kia chúng ta ở Dương huyện từng gặp được phải không?”

Triệu bộ đầu lắc lắc đầu, nói: “Tạm thời còn chưa điều tra rõ ràng.”

Lý Mộ lẩm bẩm nói: “Nhất định đúng.”

Hắn giờ phút này rốt cuộc hiểu, ngày đó quận thành trận mưa to khó hiểu kia, rốt cuộc là do đâu mà có.

Ở một thế giới khác, Đậu Nga oan là hư cấu, người chết oan uổng mạng, đa phần đều không có ngày rửa oan, càng không có trước khi chết phát thề nguyện, liền có thể cảm động trời đất, lời thề lần lượt ứng hiện.

Nhưng đây là một thế giới huyền bí quỷ dị, thế giới này, có các loại lực lượng thần kỳ khó mà giải thích.

Thiên đạo của thế giới này, có quy luật vận hành độc đáo, tuy khó lý giải, lại chân thật tồn tại.

Vô luận là thần thông hay đạo thuật, đều là lấy chú ngữ hoặc chân ngôn câu thông thiên địa, có thể vận dụng loại lực lượng thần kỳ đó.

Tu hành giả lấy lời thề đạo câu thông thiên địa, nếu là vi phạm lời thề, thật sự sẽ bị trời đất trừng phạt.

Ở nơi này, ngẩng đầu ba thước có thần linh, nói chuyện phải cẩn thận, trời đất càng không thể mắng lung tung.

Hai câu nói đó, nhất định có một câu nào, giống với chân ngôn đạo thuật, có thể câu thông lực lượng thiên địa, dẫn tới trời đất cộng hưởng, mạnh mẽ mang một âm linh, tăng lên tới loại cảnh giới khủng bố này.

Lý Mộ sở dĩ chưa thể giống nữ tử kia, là vì hắn không có oán khí, oán khí ngập trời, cộng thêm trời đất cộng hưởng, mới tạo nên một vị tuyệt thế hung linh như vậy.

Khi Lý Mộ nỗi lòng khó yên, chợt có một vị bộ khoái nghi hoặc nói: “Kỳ quái, hai câu này sao quen thuộc như vậy.”

Đột nhiên, hắn vỗ đầu, nói: “Ta nhớ ra rồi, ngày đó ta ở quán trà mới mở của quận thành nghe sách, câu này là thuyết thư lang kia nói, đầu sỏ gây nên vụ án này, là thuyết thư lang kia. Đầu nhi, chúng ta nên mang thuyết thư lang đó bắt tới trước hay không?”

Hết chương 240.

Chương 241. Ngẩng đầu ba thước có thần linh (2)

“Bắt bắt bắt, trảo cái đầu mẹ ngươi à!”

Triệu bộ đầu nhịn không được ở trên đầu hắn hung hăng gõ một cái, nổi giận mắng: “Trọng điểm là thuyết thư lang kia sao, trọng điểm là nữ tử kia bị oan mà chết, oán khí kinh động thiên địa, đạt được trời đất tán thành, ngươi còn dám bắt người lung tung, là muốn tạo một hung linh nữa, diệt quận nha sao?”

Bộ khoái đó run rẩy một phen, ôm đầu, không dám nhiều lời nữa.

Triệu bộ đầu thở sâu, nói: “Huyện lệnh Dương huyện làm hết việc ác, tự có trời thu thập, nhưng chung quy là mệnh quan triều đình, Lý Mộ, Lâm Việt, hai người các ngươi chuẩn bị một chút, lát nữa theo hai vị đại nhân tới Dương huyện “

Lý Mộ hỏi: “Chúng ta cần đi diệt trừ hung linh kia không?”

Triệu bộ đầu thở dài, nói: “Ai diệt trừ ai, còn không nhất định, chúng ta cần phải đề phòng, là Sở Giang Vương, hung linh như thế xuất thế, Sở Giang Vương nhất định sẽ cực lực lôi kéo, một khi cô ta bị Sở Giang Vương thu phục, điều này đối với cả Bắc quận mà nói, cũng là một trận hạo kiếp “

Lý Mộ nghĩ đến đôi mắt trong suốt của cô bé ăn xin kia, nắm tay liền không khỏi nắm chặt.

Kẻ thiện chịu nghèo khổ mệnh ngắn, kẻ làm ác hưởng phú quý sống lâu, Thiên Huyễn Thượng Nhân cũng từng nói lời tương tự với hắn, lúc đó Lý Mộ cười nhạt đối với điều này, giờ phút này mới khắc sâu cảm nhận được, thế giới nhìn như quang minh này, vẫn luôn che giấu bóng tối không muốn ai biết.

Xưa nay đều là như thế.

Huyện lệnh một huyện bị diệt môn, huyện nha cũng bị huyết tẩy, loại chuyện này, tự Đại Chu lập nước tới nay, cũng

chưa từng xảy ra mấy lần, nhất định sẽ dẫn tới triều đình cực độ coi trọng.

Bắc quận là không đè nổi chuyện này, quận nha đã mang tin tức do dịch quán truyền hướng Trung quận, tin tưởng triều đình rất nhanh sẽ làm ra phản ứng.

Hung linh làm loạn, huyện nha Dương huyện đã hủy, một lần này, quận thừa, quận úy Bắc quận, sẽ dẫn dắt sáu đại bộ đầu, cùng với hơn mười bộ khoái, tới Dương huyện, duy trì Dương huyện yên ổn.

Thứ bọn họ phải đối kháng, không chỉ hung linh kia, còn có Sở Giang Vương cùng với quỷ tướng dưới trướng hắn vô cùng có khả năng sẽ nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của.

Lý Mộ chỉ có nửa canh giờ thời gian, hắn phải về nhà nói cho Liễu Hàm Yên một tiếng.

Một lát sau, Liễu Hàm Yên đứng ở trong sân, bất mãn nói: “Vừa mới về nhà chưa được mấy ngày, sao lại phải đi.”

Lý Mộ nắm tay nàng, giải thích: “Dương huyện bỗng nhiên xảy ra một vụ án lớn, phải lập tức chạy qua, nếu không, có thể sẽ có nhiều dân chúng hơn lâm vào nguy hiểm.”

Liễu Hàm Yên hỏi: “Vậy lần này đi mấy ngày?”

Lý Mộ nói: “Còn chưa biết, nhưng chỉ cần chuyện Dương huyện giải quyết, ta sẽ lập tức trở về.”

Liễu Hàm Yên thở dài, yên lặng giúp Lý Mộ thu thập hành lý, nhẹ nhàng ôm hắn, tựa đầu vào ngực hắn, nói: “Chú ý an toàn.”

Sau khi ôn tồn với Liễu Hàm Yên một lát, Lý Mộ liền lấy tốc độ nhanh nhất đi quận nha, lần này quận thừa đại nhân cùng quận úy đại nhân đều phải tới Dương huyện, không thể muộn như lần trước.

Khi hắn một lần nữa chạy về huyện nha, người còn chưa đến đủ.

Khiến hắn bất ngờ là, Lý Tứ cũng đứng ở trong đám người.

Lý Tứ chỉ chỉ mặt hắn, hướng Lý Mộ ánh mắt ra hiệu một phen.

Lý Mộ lau dấu môi son trên mặt, cũng chỉ chỉ mặt Lý Tứ, trên mặt gã hai bên trái phải, đều có một dấu môi son thật lớn.

Lý Tứ đưa tay lau mặt, Lý Mộ hỏi: "Ngươi cũng phải đi Dương huyện?"

Lý Tứ khẽ thở dài, nói: "Nhạc phụ đại nhân nói, đạo hạnh của ta đến quá nhanh, bảo ta đi ngoài nhiều tôi luyện một chút, về sau mới có thể bảo hộ Diệu Diệu."

Pháp lực của Lý Tứ, đều là dựa vào phách lực cùng hồn lực cưỡng ép tăng lên, có pháp lực Ngưng Hồn, nhưng không có thực lực Ngưng Hồn, miệng cọp gan thỏ, quả thực cần tôi luyện.

Một bóng người từ bên ngoài đi vào, thanh xà kia khi nhìn thấy một màn trong sân, kinh ngạc nói: "Các ngươi sắp đi đâu?"

Lý Mộ nói: "Dương huyện."

"Ta cũng muốn đi!" Mặt nàng lộ vẻ vui mừng, nói: "Rốt cuộc có chuyện có thể làm rồi, những ngày qua, ta cũng nhàm chán muốn chết."

Triệu bộ đầu đi lên phía trước, nói: "Lần này đi Dương huyện, nguy hiểm trùng trùng, có thể sẽ có nguy hiểm tính mạng, vì an toàn của Thính Tâm cô nương, ngươi vẫn là ở lại quận nha đi."

Bạch Thính Tâm nhíu mày, hỏi: "Ngươi có ý tứ gì, ngươi là nói ta thực lực quá yếu sao?"

Triệu bộ đầu bất đắc dĩ nói: "Ta không có ý tứ này."

Bạch Thính Tâm hừ một tiếng, liếc Lý Mộ một cái, nói: "Lý Mộ sẽ bảo hộ ta, ngươi từng đáp ứng cha ta."

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: "Bản thân ta cũng khó bảo đảm, càng không bảo vệ được ngươi."

Bạch Thính Tâm nhìn hắn một cái, nói: "Ngươi lúc ở trên giường cũng không phải là nói như vậy."

Lý Mộ bịt miệng của nàng, nói: “Ngươi muốn đi thì đi, nếu thực gặp cái gì nguy hiểm, ta chỉ có thể bảo vệ ngươi một cái mạng rắn, đến lúc đó thiếu tay thiếu chân, tự ngươi gánh vác hậu quả.”

Hai con rắn một xanh một trắng này, quả thực là hai cực đoan.

Cùng là một mẹ sinh ra, Bạch Ngâm Tâm đơn thuần như một đóa hoa trắng nhỏ, sao muội muội của nàng lại trà xanh như vậy?

Bạch Thính Tâm bỏ tay Lý Mộ ra, cả giận nói: “Lần sau bịt miệng ta nữa, ta liền cắn ngươi, độc chết ngươi!”

Lý Mộ liếc nàng một cái: “Ngươi lần sau bớt nói lung tung.”

Xà yêu này hiển nhiên không biết lễ nghĩa liêm sỉ, động cái chính là trên giường như thế nào, người không biết, còn tưởng hắn người và yêu tinh đều không chê, sau khi đu bám Liễu Hàm Yên, lại đu bám Bạch Yêu Vương.

Bạch Thính Tâm sau khi ở chỗ Lý Mộ quậy một lát, thì không để ý đến hắn nữa, ở trong sân đi tới đi lui, khi thì dừng lại ở trước mắt đám bộ khoái, cẩn thận đánh giá.

Mọi người bị nàng nhìn mà trong lòng sợ hãi, ngại bởi bối cảnh của nàng, cũng không dám nói cái gì.

Bạch Thính Tâm vừa nhìn, vừa cẩn thận nói thầm.

“Người này quá già rồi.”

“Người này quá xấu.”

“Người này vừa già vừa xấu.”

“Người này quá béo.”

“Người này quá gầy.”

Sau khi ở trong sân dạo qua một vòng, nàng lần nữa tới bên cạnh Lý Mộ cùng Lý Tứ.

Nàng đầu tiên là nhìn Lý Tứ một cái, lắc đầu nói: “Bộ dạng thật ra cũng được, chỉ là quá gầy, dương khí cũng không đủ,

nhìn qua đã là không được rồi.”

Nàng cuối cùng tới trước người Lý Mộ, xoay vòng ở bên người hắn, lúc thì chọc chọc ở trên cánh tay hắn, lúc lại vỗ vỗ ngực hắn, nói: “Không cao không gầy lại có thịt, dương khí so với bọn họ cộng lại còn nhiều hơn, nguyên dương khẳng định còn.”

Nàng liếm liếm môi, nói với Lý Mộ: “Nếu không ngươi vứt bỏ nữ nhân ngực bự kia, ở bên ta đi, nhà ta có vô số linh ngọc, ngươi muốn dùng bao nhiêu thì dùng bấy nhiêu, cha ta còn có rất nhiều bảo vật, ngươi tùy tiện chọn.”

Nếu để Liễu Hàm Yên nghe được câu này, Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch hôm nay có thể sẽ được ăn canh rắn.

Hết chương 241.

Chương 242. Tuyệt thế hung linh (1)

Lý Mộ mỉm cười, ghé sát vào bên tai của nàng, nói: “Xin lỗi, ta chỉ thích nữ nhân ngực to.”

Bạch Thính Tâm cúi đầu, nhìn nhìn sân bay của mình, không cam lòng nói: “Nữ nhân kia có cái gì tốt, trừ ngực lớn một chút, chẳng được cái gì cả.”

Lý Mộ không quan tâm nàng nữa, chỗ tốt của Liễu Hàm Yên, chính hắn biết là được rồi, không cần nói với ‘rắn’ ngoài.

Mọi người ở trong sân quận nha đợi một khắc đồng hồ nữa, hai bóng người từ bên ngoài đi vào.

Một vị chính là Trầm quận úy Lý Mộ đã quen thuộc, một vị nam tử trung niên khác, trên người tuy không có pháp lực dao động, cho Lý Mộ cảm giác lại sâu không lường được.

Thân phận của hắn không cần đoán, Trần quận thừa, phụ thân của Trần Diệu Diệu, nhạc phụ của Lý Tứ, một trong hai vị cường giả Tạo Hóa cảnh của quận nha, thực lực so với Trầm quận úy còn cao hơn một cảnh giới.

Triệu bộ đầu đầu tiên là mang chuyện Bạch Thính Tâm nói cho Trầm quận úy, Trầm quận úy nhìn nàng một cái, vẫn chưa nói cái gì.

Trần quận thừa giơ tay lên, một tia sáng trắng từ trong tay áo bắn ra, hóa thành một chiếc thuyền bay thật lớn, lơ lửng ở trên đầu mọi người nói: “Đều đi lên đi.”

Mọi người ùn ùn nhảy lên thuyền bay. Trần quận thừa tay kết pháp ấn, Lý Mộ phát hiện, bên ngoài thuyền bay xuất hiện một cái lồng khí vô hình, sau đó con thuyền bay này liền lao vút lên trời, hướng thẳng ngoài thành mà đi.

Lý Mộ đứng trên thuyền bay, phi thường vững vàng, cảnh vật dưới chân đang nhanh chóng lui về phía sau. Tốc độ con thuyền bay này, so với Thần Hành Phù cấp cao, còn nhanh hơn gấp đôi có thừa.

Non nửa canh giờ sau, Dương huyện, thuyền bay từ trên trời hạ xuống, đáp ở huyện nha Dương huyện.

Hôm nay ánh mặt trời rất tốt, mọi người đứng ở trong sân huyện nha Dương huyện, lại có chút không rét mà run.

Trước mắt đám người Lý Mộ, đặt chỉnh tề mười chín thi thể.

Thi thể mười ba bộ khoái, huyện lệnh Dương huyện một nhà bốn người, cha con phú thương Vương thị, đều ở đây.

Những người này đều là hai mắt trợn lên, miệng mở lớn, sắc mặt cực độ hoảng sợ, trước khi chết hiển nhiên bị kinh hãi thật lớn.

Mười chín người chết không nhắm mắt, kinh sợ nhìn trời, cảnh tượng đáng sợ, một ít bộ khoái từng trải không đủ, sau khi nhìn một lần, liền đều cúi đầu, không dám nhìn lần thứ hai nữa.

Ngay cả thanh xà xưa nay không sợ trời không sợ đất, cũng trốn tới phía sau Lý Mộ, sắc mặt có chút trắng bệch.

Lý Mộ dùng Thiên Nhãn Thông xem xét một phen, nhìn thấy mười chín người này trong cơ thể trống rỗng, không hồn không phách, nhìn từ vẻ mặt bọn họ, hẳn là ở nháy mắt nhìn thấy nữ quỷ kia, đã bị hút ba hồn bảy vía, mới để lại loại thảm trạng trước khi chết này.

Huyện lệnh Dương huyện, đạo hạnh tuy không cao, nhưng cũng có tu vi Tụ Thần, nguyên thần hắn, trước mặt tuyệt thế hung linh kia, tương tự cũng không thể chống đỡ qua một chớp mắt.

Trần quận thừa mặt trầm như nước, liếc những thi thể này một cái, lớn tiếng nói: “Huyện nha Dương huyện bây giờ ai đang quản sự?”

Dương huyện cùng huyện Dương Khâu giống nhau, chỉ là huyện nhỏ, có lệnh không thừa cũng không úy, sau khi Trần quận thừa dứt lời, một tiểu lại chạy lên, vội vàng nói: “Bẩm đại nhân, huyện lệnh đại nhân cùng bộ đầu đại nhân đều đã

chết vào tay hung linh kia, tiểu lại là ngục tốt huyện nha, ngài có cái gì, hỏi tiểu lại là được."

Trần quận thừa hít sâu, nói: "Mang tiền căn hậu quả việc này, nói đúng sự thật cho bản quan!"

Tiểu lại rùng mình một cái, run giọng nói: "Là như vậy, cha con Vương viên ngoại, ngày thường quan hệ rất thân với huyện lệnh đại nhân, cha con Vương thị, ngày lễ ngày tết, hiếu kính cho huyện lệnh đại nhân cũng không ít, huyện lệnh đại nhân cũng quan tâm rất nhiều đối với bọn họ. Hôm qua, công tử Vương gia kia, ở bên ngoài bắt hai nữ tử về phủ, một vị trong đó, là con gái một nhà nông của Dương huyện, một vị khác, là một đứa trẻ ăn xin bộ dạng xinh xắn…"

Hắn nuốt ngụm nước miếng, tiếp tục nói: "Công tử Vương gia sau khi mang con gái nhà nông đó bắt về trong nhà, muốn thực thi gian dâm, lại không cẩn thận lỡ tay đánh chết nàng. Nông hộ đó tố cáo lên huyện nha, cha con Vương thị đã sớm cho huyện lệnh đại nhân một khoản lợi ích cực lớn, mang cái chết của nữ tử kia, giá họa ở trên người tiểu khất cái kia…"

Ngục tốt kia sắc mặt tái nhợt, run giọng nói: "Bọn họ, bọn họ âm thầm đánh chết phụ thân tiểu khất cái kia, chôn ở bãi tha ma, lại muốn ở trong đại lao xử tử tiểu khất cái đó, làm thành bộ dáng nàng sợ tội tự sát, mang án này làm thành vụ án với bằng chứng không thể lật lại. Tiểu khất cái kia trước khi chết, chỉ trời mắng chửi kêu oan, sau khi nàng chết, bên ngoài bỗng nhiên chớp lóe sấm rền, trời giáng tuyết lớn, sau đó, nàng liền hóa thành ác quỷ lấy mạng, cả nhà huyện lệnh đại nhân, cha con Vương thị, còn có những bộ khoái kia, tất cả đều chết ở trong tay nàng…"

Trần quận thừa siết chặt nắm tay, giận dữ nói: "Khốn kiếp!"

Hắn vừa dứt lời, ngoài nha môn, bỗng nhiên truyền đến một trận rối loạn.

Một bộ khoái chạy vào, cuống quít nói: "Đại nhân, không xong rồi, có rất nhiều dân chúng xông vào…"

Trần quận thừa đi ra một bước, dân chúng xông vào huyện nha, trước mặt bỗng nhiên như có thêm một bức tường vô

hình, không thể tiến lên một bước nữa.

Sắc mặt Trần quận thừa không giận tự uy, nhìn bọn họ, hỏi: "Bản quan chính là quận thừa Bắc quận, các ngươi ban ngày ban mặt, xông vào huyện nha, rốt cuộc muốn như thế nào?"

Nghe nói là quan viên quận thành, mọi người nghị luận một phen, nhao nhao quỳ xuống.

"Đại nhân, thảo dân có oan tình muốn cáo!"

"Thảo dân cũng có oan!"

"Cầu xin đại nhân làm chủ cho chúng ta!"

Trần quận thừa nhìn trường hợp hỗn loạn, mở miệng lần nữa, thanh âm vang dội quanh quẩn ở giữa mọi người, "Các ngươi dựa theo trình tự xếp hàng, từng người nói một."

Đám người từ quận thành vừa mới tới Dương huyện, không đoán trước được, bọn họ sau khi tới Dương huyện, đầu tiên phải đối mặt, lại là tình cảm quần chúng như thủy triều.

Mười chín thi thể được tạm thời đặt ở trong sảnh, Trần quận thừa tự mình mở công đường, để dân chúng Dương huyện kêu oan.

Một người trung niên đầu tiên đi đến trong sảnh, sau khi quỳ xuống, cao giọng nói: "Đại nhân, thảo dân muốn tố cáo Vương thị Vương Luân, huyện lệnh Dương huyện Trần Xuyên, một năm trước, Vương Luân sai người bắt con gái thảo dân vào trong phủ, làm bẩn sự trong sạch của tiểu nữ, tiểu nữ không chịu nổi nhục, lao đầu xuống giếng tự sát, tiểu dân cáo trạng Vương Luân lên nha môn, huyện lệnh Dương huyện Trần Xuyên, không chỉ không làm chủ cho thảo dân, còn đánh thảo dân hai mươi gậy, nói thảo dân vu hãm người tốt, mang con gái thảo dân, tuyên bố là trượt chân ngã xuống giếng…"

Trần quận thừa nhìn thoáng qua Triệu bộ đầu, hỏi: "Ghi chưa?"

Triệu bộ đầu ở bên buông bút, nói: "Ghi rồi."

Trần quận thừa lại nhìn về phía người trung niên kia, nói: "Án này bản quan sau khi điều tra rõ, sẽ trả lại ngươi công

bằng, người kế tiếp.”

Hết chương 242.

Chương 243. Tuyệt thế hung linh (2)

Một lão giả đi lên, nói: “Thảo dân muốn tố cáo Vương thị Vương Bác, Dương huyện huyện lệnh Trần Xuyên, Vương gia xâm chiếm ruộng đất của tiểu lão Nhị, huyện lệnh đại nhân lại mang ruộng sản xuất của thảo dân cắt cho Vương gia…”

Trần quận thừa gật gật đầu, nói: “Người kế tiếp.”

“Thảo dân tố cáo vợ Dương huyện huyện lệnh Trần Xuyên…”

“Thảo dân tố cáo con gái Dương huyện huyện lệnh Trần Xuyên…”

“Thảo dân tố cáo con trai Dương huyện huyện lệnh Trần Xuyên…”

“Thảo dân tố cáo Dương huyện bộ đầu Tề Ngọc.”

“Thảo dân tố cáo Dương huyện bộ khoái Ngụy Bằng.”

…

Sảnh trước huyện nha, Trần quận thừa hỏi, Triệu bộ đầu ở một bên ghi lại, Lý Mộ đứng ở trong công đường nghe một lát, liền đi ra ngoài.

Kẻ dân chúng Dương huyện cáo trạng, không có gì ngoài cha con Vương gia, cả nhà huyện lệnh Dương huyện, cùng với các bộ khoái Dương huyện đã chết kia.

Những người này lấy huyện lệnh Dương huyện Trần Xuyên làm chỗ dựa, khi nam phách nữ, không chuyện ác nào không làm, trong đó thế mà liên lụy đến mười mấy vụ án mạng, tính mạng dân chúng Dương huyện, ở trong mắt bọn hắn, không khác gì cỏ rác.

Những người này, ở trong sự kiện hôm qua, không có ngoại lệ, tất cả đều chết.

Trong huyện nha Dương huyện, may mắn sống sót, đều là đám sai dịch bình thường.

Bạch Thính Tâm mặt tái nhợt đi ra theo, nói: “Nhân loại các ngươi đáng sợ, ta về sau không bao giờ hút dương khí nhân loại nữa…”

Dân chúng Dương huyện kêu oan, kéo dài mãi đến buổi chiều, bên ngoài huyện nha, còn có không ít người đang xếp hàng.

Trần quận thừa sau khi hỏi xong một người, liền đóng cửa nha môn, lệnh người còn lại ngày mai lại đến.

Triệu bộ đầu nhìn một chồng hồ sơ vụ án ghi lại thật dày, day day cổ tay tê mỏi vô cùng, nói: “Người có thể ức hiếp, trời không thể lừa dối, bọn họ chết, chính là thiên lý báo ứng, chết không đáng tiếc…”

Trần quận thừa hỏi: “Có tin tức hung linh kia chưa?”

Trầm quận úy nói: “Hôm nay ban ngày, Dương huyện lại có mấy người tử vong, đều là ác bá điêu dân các nơi làm nhiều việc ác, mục đích của hung linh kia tựa như rất rõ ràng…”

Hắn thở dài, nói: “Cô ta làm việc vốn nên là triều đình chúng ta làm.”

Trần quận thừa lắc đầu nói: “Việc Dương huyện, triều đình rất nhanh sẽ biết được, thê tử của Trần Xuyên, chính là em gái của Lại bộ thị lang, hai năm nay, nếu không phải người này chống đỡ, vị trí huyện lệnh của Trần Xuyên đã sớm mất rồi, cũng sẽ không ở Dương huyện làm xằng làm bậy, gây ra mầm tai vạ như thế…”

Bao gồm đám người Lý Mộ ở trong, dân chúng Dương huyện, không có ai đồng tình những người chết này.

Nhưng triều đình cũng tuyệt đối sẽ không cho phép hung linh kia tồn tại.

Tuy triều đình dưới tình huống bình thường không muốn trêu chọc cường giả cảnh giới thứ năm, nhưng giết hại cả nhà mệnh quan triều đình, huyết tẩy nha môn, chuyện này, đã chạm đến giới hạn của triều đình.

Bên trên sẽ không, cũng không có khả năng tha cho nàng.

Hung linh kia chưa rời khỏi Dương huyện, còn đang tiếp tục giết người, tuy giết đều là người đại gian đại ác, quan phủ Bắc quận lại cũng không thể khoanh tay đứng nhìn.

Trần quận thừa cũng là cảnh giới thứ năm, sáng sớm hôm sau liền rời khỏi huyện nha, đi tìm hung linh kia, lại luôn chậm hơn nàng một bước.

Hung linh cảnh giới thứ năm, nếu là cố ý ẩn nấp khí tức bản thân, tu hành giả cùng cảnh giới rất khó phát hiện.

Huyện lệnh Dương huyện vừa chết, huyện nha do người quận nha tới tiếp quản, dân chúng trước kia nhận hết ức hiếp, liền không còn lo lắng cùng cố kỵ.

Mấy ngày nay, dân chúng đến nha môn kêu khổ kêu oan nối liền không dứt, đám người Lý Mộ, hầu như đều ở nha môn xử lý việc này.

Những người này lấy huyện lệnh Trần Xuyên cầm đầu, phạm phải tội lỗi chồng chất, ở trong quá trình ghi lại, Lý Mộ tức đến mức có chút đau đầu.

Hắn không cảm thấy hung linh kia làm sai cái gì, ngược lại cảm thấy thống khoái, những người này chết không đáng tiếc, luật pháp Đại Chu quản không được, triều đình không thu, tự có trời thu.

Từ góc độ nào đó mà nói, bọn họ cũng không phải chết bởi tay hung linh kia, mà là chết bởi trời phạt.

Lực lượng mới ban đầu của quỷ vật, đến từ oán khí.

Oán khí càng nặng, sau khi chết hóa thành quỷ hồn, thực lực càng mạnh.

Nếu là oán khí của họ có thể kinh thiên động địa, dẫn tới trời đất cộng hưởng, có xác suất cực thấp, ở trong thời gian cực ngắn sau khi chết hóa thành tuyệt thế hung linh.

Tiểu khất cái kia bị thiếu gia độc ác bắt đi, vốn là người bị hại, lại ngược lại bị vu oan trở thành hung thủ giết người, oan khuất trên người phải chịu có thể so với Đậu Nga, trước khi chết oán khí ngập trời, lại trùng hợp hô lên câu nói kia có tác

dụng chân ngôn, dẫn tới thiên địa dị tượng, thành tựu tuyệt thế hung linh…

Lý Mộ thật ra có chút hoảng hốt, nếu là truy cứu kỹ, vị hung linh này, thật ra là hắn tạo nên.

Nếu triều đình muốn tính sổ, Vân Yên các cùng hắn, đều trốn không thoát quan hệ.

Nhưng, nếu là có cơ hội lựa chọn một lần nữa, Lý Mộ đại khái vẫn sẽ kể ra câu chuyện Đậu Nga.

Nếu là không có 《oan Đậu Nga》, không có một trận mưa đó ở quận thành, không có tiểu khất cái kia ở bên ngoài Vân Yên các trú mưa, thế gian này có lẽ sẽ bớt đi một hung linh, nhưng sẽ thêm một oan hồn uổng mạng, mà những kẻ vốn nên xuống địa ngục kia, lại có thể tiếp tục làm hại thế gian.

Trong mấy ngày nay, hung linh đó còn đang không ngừng hành động, nơi khác của Dương huyện, việc quỷ vật quấy phá, cũng dần dần nhiều hẳn lên.

Rất hiển nhiên, có một bàn tay thúc đẩy phía sau màn, ý đồ mang thế cục Dương huyện thậm chí toàn bộ Bắc quận hoàn toàn đảo loạn.

Triều đình phản ứng đối với việc này, so với Lý Mộ dự đoán còn nhanh hơn.

Chỉ qua năm ngày, liền có khâm sai, từ Trung quận tới Dương huyện, hơn nữa mang đến một tin tức.

Phàm tu hành giả Đại Chu, ai có thể tiêu diệt ác quỷ này, có thể đạt được một lá bùa thiên giai, hoặc một viên đan dược thiên phẩm, cũng có thể lựa chọn một món pháp bảo địa giai.

Loại ban thưởng này, đủ để Bắc quận và các quận xung quanh, vô số tu hành giả lâm vào điên cuồng.

“Ngu xuẩn!”

Huyện nha Dương huyện, Trần quận thừa lạnh lùng nhìn một gã nam tử âm nhu, nói: “Quỷ tướng dưới trướng Sở Giang Vương cũng đang tìm kiếm ác quỷ đó, hành động này của

triều đình, là muốn hoàn toàn đẩy hung linh này hướng Sở Giang Vương sao?”

Nam tử âm nhu cười lạnh một tiếng, nói: “Vẻn vẹn tiểu quỷ cảnh giới thứ năm, cũng dám xưng vương, mặc kệ nữ tử kia có nguyên nhân gì, giết mệnh quan triều đình, huyết tẩy huyện nha, đều đã xúc phạm điểm mấu chốt cùng tôn nghiêm của triều đình, nhất định phải khiến ả hồn phi phách tán!”

Trần quận thừa phất tay áo đi ra, hai người tan rã trong không vui.

Triệu bộ đầu đi lên phía trước, hỏi: “Đại nhân, chúng ta làm sao bây giờ?”

Trần quận thừa nói: “Mang hồ sơ cáo trạng của dân chúng Dương huyện sửa sang lại, đưa đến quận nha, phái người đi trấn áp ác quỷ làm loạn các nơi Dương huyện, cẩn thận đề phòng thủ hạ của Sở Giang Vương.”

Hết chương 243.

Chương 244. Không thể nhịn được nữa

Trầm quận úy đi lên phía trước, nói: “Cô ta tuy là oan khuất đến chết, nhưng cũng thật sự xúc phạm điểm mấu chốt của triều đình, nếu không thể bắt cô ta quy án, là Bắc quận thất trách, triều đình nơi đó, không dễ ăn nói.”

“Ta lo lắng là Sở Giang Vương.” Trần quận thừa sắc mặt nghiêm túc, nói: “Sở Giang Vương đến Bắc quận, nhất định có mục đích nào đó, hắn ở nơi này thời gian càng dài, mưu tính liền càng lớn, hôm nay, thủ hạ của hắn đã có mười sáu tên quỷ vật hồn cảnh, nếu là ngay cả vị hung linh này cũng thu phục, thế lực của hắn tất nhiên tăng vọt.”

“Là phải cẩn thận đề phòng hắn.” Trầm quận úy gật gật đầu, lại hỏi: “Nghe nói bọn họ xin giúp đỡ tổ đình Phù Lục phái, có hồi âm chưa?”

“Bị từ chối.”

Trần quận thừa hừ lạnh một tiếng, nói: “Hung linh cảnh giới thứ năm, nhất định cần xuất động thủ tọa các đỉnh núi mới có thể thu phục, Phù Lục phái nghe nói nữ tử này là vì hàm oan mà chết, trước khi chết dẫn động trời đất cộng hưởng, mới hóa thành hung linh, từ chối ra tay, bọn họ ngay cả sơn môn cũng chưa thể đi vào.”

Mấy ngày nay, nhiệm vụ của Lý Mộ ở huyện nha Dương huyện chính là sửa sang lại hồ sơ, mỗi ngày đều sẽ nghe được chuyện có liên quan hung linh kia.

Trần quận úy vẫn luôn đuổi theo nàng, nhưng trước sau chưa đuổi kịp.

Triều đình cũng phái tới khâm sai, giám sát quan phủ Bắc quận, diệt trừ ác quỷ này xúc phạm thể diện cùng điểm mấu chốt của triều đình, hơn nữa treo giải thưởng lớn, dùng để hấp dẫn tu hành giả Bắc quận.

Một bộ phận tu hành giả rất lớn, đều đồng tình cảnh ngộ của hung linh kia, không muốn ra tay, nhưng treo giải thưởng hậu hĩnh, cũng quả thực hấp dẫn được một lượng lớn người.

Chẳng qua, bọn họ liên thủ bao vây tiễu trừ hung linh kia nhiều lần, nhưng chưa có một lần thành công.

Phàm là tu hành giả bao vây tiễu trừ hung linh đó, đều bị hút khô pháp lực, tuy tính mạng có thể giữ lại, nhưng căn cơ tu hành lại bị hủy, về sau chỉ có thể trở thành phàm nhân.

Nghe nói triều đình từng phái người hướng Bạch Vân sơn xin giúp đỡ, nhưng bị tổ đình Phù Lục phái từ chối.

Đạo môn tu hành, chú ý thuận theo thiên đạo, tự nhiên sẽ không ra tay đối với oan hồn được thiên đạo tán thành, Phù Lục phái không ra tay, ở Bắc quận này, tạm thời không ai có thể làm gì được hung linh kia.

Mà theo kẻ ác chết ở dưới tay nàng càng ngày càng nhiều, lại thêm hấp thu pháp lực của những tu hành giả đó, thực lực của nàng, cũng đang càng ngày càng tăng.

Khâm sai kia đã phái người đi cầu viện, nghĩ hẳn không lâu sau, sẽ có tu hành giả lợi hại hơn chạy tới nơi này.

Bạch Thính Tâm mấy ngày nay yên tĩnh hơn rất nhiều, đối với mọi người bên cạnh đều rất đề phòng, chuồn vào phòng trực chỗ, Lý Mộ thấp thỏm hỏi: “Ngươi nói, hung linh kia sẽ tìm đến ta hay không?”

Lý Mộ ngẩng đầu nhìn nàng một cái, hỏi: “Cô ta tìm ngươi làm gì?”

Bạch Thính Tâm lo lắng nói: “Các ngươi không phải nói, nàng mấy ngày nay, giết rất nhiều người xấu sao. Ta, ta trước kia cũng từng hút dương khí người, cô ấy có thể tới giết ta không?”

Lý Mộ cuối cùng biết nguyên nhân nàng mấy ngày nay sợ hãi, an ủi: “Yên tâm đi, cô ấy sẽ không tìm đến ngươi.”

Bạch Thính Tâm thoáng yên tâm, lại hỏi: “Vì sao?”

Lý Mộ nói: “Những người đó cô ấy giết, đều là ác nhân hành vi phạm tội chồng chất, bọn hắn vốn đã đáng chết, ngươi tuy cũng phạm sai lầm, nhưng tội không đến mức chết.”

Bạch Thính Tâm yên tâm hơn rất nhiều, lại tò mò hỏi: “Cô ấy làm sao biết người nào là ác nhân, người nào là người tốt?”

Lý Mộ giải thích: “Kẻ từng hại mạng người, trên người sẽ có sát khí, oán khí, huyết khí quấn quanh, cũng nhất định thiếu chính khí, quỷ vật đối với những thứ này mẫn cảm nhất, tự nhiên nhận ra, trên thân ngươi nếu là có những thứ này, ngày đó buổi tối ở rừng trúc…”

Lý Mộ chưa nói hết, Bạch Thính Tâm truy hỏi: “Ngày đó buổi tối ở rừng trúc như thế nào?”

Lý Mộ buông hồ sơ, hướng nàng lộ ra một nụ cười ý vị sâu xa, nói: “Ngươi nói xem?”

Nếu nàng thật sự là một ác yêu, ngày đó ở rừng trúc, Lý Mộ đã lấy mạng nàng.

Bạch Thính Tâm lĩnh hội được đáp án của Lý Mộ, sắc mặt trắng bệch, vội vàng chạy ra ngoài.

Lý Mộ một lần nữa cầm lấy hồ sơ, khẽ thở dài.

Nếu là tiểu khất cái kia hóa thành hung linh, sau khi báo huyết hải thâm cừu, liền rời khỏi Dương huyện, tới U Đô cũng tốt, đi một nơi không có ai tìm được tu hành cũng thế, chung quy có thể lấy một loại hình thức khác, tiếp tục tồn tại.

Nhưng nàng lại lựa chọn con đường này, mặc dù nàng giết đều là người đáng chết, nhưng triều đình vì tôn nghiêm cùng mặt mũi, vẫn sẽ mang nàng triệt để xóa đi.

Dương huyện, trên sơn đạo nơi nào đó hẻo lánh.

Mười mấy tu hành giả, vây quanh một đám sương mù màu đen.

“Hung linh đó ở ngay bên trong!”

“Mọi người cùng lên đi!”

“Cùng nhau chém giết quỷ này, chia đều phần thưởng!”

Những tu hành giả này rống một tiếng rồi lên, các loại phù lục pháp bảo, thần thông thuật pháp, đánh vào trong sương đen.

Sương đen thừa nhận những công kích này, mặt ngoài quay cuồng bất định, như sôi trào, khi mọi người đang muốn triển khai đợt công kích thứ hai, sương đen này bỗng nhiên khuếch tán ra, mang bọn họ bao phủ trong đó.

Sơn đạo ồn ào, nháy mắt liền yên tĩnh lại.

Sương mù đen kia cắn nuốt tất cả, kịch liệt quay cuồng, sau một lát, lại co rút trở về.

Mười mấy người nằm ở trên mặt đất, hôn mê bất tỉnh, trên người hoàn toàn không còn pháp lực.

Cách đó không xa, một hòa thượng trên thiền trượng vừa mới phát ra ánh sáng màu vàng, ngay lập tức lại tiêu tán.

Trong sương mù đen hiện ra hai điểm sáng đỏ như máu, sau đó liền truyền đến một thanh âm không chứa bất cứ cảm tình nào: "Ngươi cũng muốn giết ta sao?"

"A Di Đà Phật." Hòa thượng đó sờ sờ cái đầu trọc lốc, nói: "Cô nương ngài hiểu lầm rồi, bần tăng là muốn hỏi đường, xin hỏi một chút, huyện thành Dương huyện đi như thế nào?"

Trong sương mù đen không có tiếng động truyền đến nữa, không để ý tới hòa thượng kia, nháy mắt đi xa.

"Oán khí thật nặng." Hòa thượng kia mặt lộ vẻ thương xót, lẩm bẩm: "Còn tiếp tục như vậy, tâm trí của cô ấy, chỉ sợ sẽ bị lạc, hoàn toàn rơi vào ma đạo."

Hắn nhìn thoáng qua phương hướng sương đen kia biến mất, chưa đuổi theo, chậm rãi hướng dưới núi mà đi.

Sau khi bóng người hắn biến mất một khắc đồng hồ, một bóng người áo bào đen bỗng nhiên xuất hiện ở nơi này.

Bóng đen đó nhìn mười mấy tu hành giả phía trước ngất ngã xuống đất, khóe miệng nhếch lên, thân thể hóa thành một đám sương đen, lập tức bổ nhào tới.

Huyện nha Dương huyện.

Lý Mộ vừa mới biết được, có mười mấy tu hành giả, chết ở trong tay hung linh kia.

Đây là lần đầu tiên nàng hạ sát thủ đối với tu hành giả bao vây tiễu trừ nàng, trước đó, nàng chỉ là sẽ hút khô pháp lực của bọn họ.

Hết chương 244.

Chương 245. Thỉnh cầu (1)

“Nhìn đi, đây là hung linh các ngươi đồng tình?” Nam tử âm nhu kia chỉ vào Trần quận thừa cùng Trầm quận úy, mắng to: “Đừng cho rằng ta không biết, khi bao vây tiễu trừ hung linh kia, các ngươi căn bản không muốn bỏ sức, bây giờ chết mười lăm người, các ngươi hài lòng chưa?”

Trần quận thừa mặt trầm như nước, thấp giọng nói: “Oán khí trên người cô ta quá nặng, giết chóc quá nhiều, chỉ sợ đã bị lạc tâm trí.”

Trầm quận úy lắc lắc đầu, thở dài nói: “Như vậy, phải sớm ngày bắt giữ cô ta.”

Nam tử âm nhu hừ lạnh một tiếng, nói: “Ta hạn các ngươi thời gian ba ngày, ba ngày sau, còn không bắt được hung linh đó, ta sẽ mang mọi thứ nơi này bẩm lên triều đình “

“A Di Đà Phật.”

Mọi người bên tai bỗng nhiên truyền đến một tiếng phật hiệu, một vị hòa thượng từ bên ngoài đi vào, nói: “Mười lăm người đó chết, không phải là hung linh này gây ra.”

Nam tử âm nhu nhìn hắn, lạnh lùng hỏi: “Ngươi là ai?”

Trầm quận úy đi lên phía trước, nhìn hòa thượng đó, hỏi: “Huyền Độ đại sư, chẳng lẽ trong đó có ẩn tình khác?”

Huyền Độ nhìn thấy Lý Mộ, đầu tiên là hướng hắn khẽ gật đầu chào, sau đó mới giải thích: “Bần tăng tận mắt thấy, hung linh kia chỉ là hút pháp lực mười lăm người, vẫn chưa hại tính mạng bọn họ, kẻ hại người, hẳn là kẻ khác.”

Nam tử âm nhu nhíu mày nói: “Bản quan dựa vào cái gì tin lý do một phía của ngươi?”

Huyền Độ nói: “Bần tăng có thể lấy danh nghĩa Phật tổ thề.”

“Bớt cái trò đó, bản quan không tin Phật tổ, ngươi dùng Phật tổ thề cũng vô dụng.” Nam tử âm nhu nhìn về phía Trần quận thừa, nói: “Bản quan chỉ cho ngươi thời gian ba ngày, ba

ngày sau, hung linh đó chưa bắt, các ngươi nghĩ sẵn giải thích với triều đình như thế nào.”

Huyền Độ lại niệm một tiếng phật hiệu, nói: “Oan oan tương báo tới khi nào, hung linh đó thực lực rất mạnh, nếu là có thể dẫn đường cảm hóa…”

Nam tử âm nhu phất phất tay, nói: “Đây là việc triều đình, không tới lượt ngươi một hòa thượng xen mồm.”

Huyền Độ nhìn hắn, nói: “Xin đừng ngắt lời bần tăng nói chuyện.”

Nam tử âm nhu mắt lạnh lùng nói: “Ngắt lời lại như thế nào?”

Huyền Độ nói: “Bần tăng đang giảng đạo lý với ngươi.”

Nam tử âm nhu nói: “Bản quan không có đạo lý để giảng với ngươi.”

“Bần tăng không thích nhất, chính là người không giảng đạo lý.” Huyền Độ lắc lắc đầu, không nhìn nam tử âm nhu nữa, đi đến bên người Lý Mộ, nói: “Lý thí chủ, phiền toái giúp bần tăng cầm thiền trượng một chút.”

Sau đó hắn lại nhìn về phía Bạch Ngâm Tâm bên cạnh Lý Mộ, nói: “Xà yêu cô nương, phiền giúp bần tăng cầm bình bát một chút, cảm ơn.”

Trần quận thừa không biết khi nào, đã đi tới trong phòng.

Trầm quận úy ngẩng đầu nhìn trời, không biết đang nghĩ cái gì.

Khi Lý Mộ ngẩng đầu, Huyền Độ đã biến mất ở trước mắt hắn.

Sau đó, bên tai hắn liền truyền đến tiếng từng quyền đến thịt, cùng với Huyền Độ tức giận mắng quen thuộc.

“Mẹ ngươi, nể mặt rồi mà không cần phải không!”

“Ta nói cho ngươi, lão tử nhịn ngươi lâu lắm rồi!”

“Triều đình làm sao vậy, triều đình ghê gớm lắm à, triều đình là có thể không để ý dân chúng chết sống, triều đình là có

thể không phân tốt xấu?”

Lý Mộ đối với tính cách Huyền Độ, sớm đã có hiểu biết.

Ở lúc hắn còn muốn giảng đạo lý, tốt nhất giảng đạo lý cùng hắn.

Đợi tới khi hắn không muốn giảng đạo lý, cho dù cầu xin hắn như thế nào nữa cũng vô dụng, hắn sẽ lựa chọn dùng nắm tay nói cho đối phương, cái gì là đạo lý thật sự.

Lúc này, Trần quận thừa không thấy bóng người, Trầm quận úy thần du vật ngoại.

Bộ khoái vốn đứng ở trong sân, cũng đều lựa chọn né tránh.

Bạch Thính Tâm cầm bình bát, mở mắt, ngơ ngác nhìn một màn trước mắt, bình bát trên tay từ trong tay tuột ra, nện ở trên chân của nàng, cũng hoàn toàn không biết.

Chỉ nháy mắt, nam tử âm nhu kia đã nằm ở trên mặt đất, không nhúc nhích.

“Ngã phật từ bi.”

Huyền Độ lau vết máu trên tay, trên mặt đã khôi phục vẻ mặt thương xót, thấp giọng nói: “Làm người không thể không giảng đạo lý.”

Trần quận thừa biến mất không biết khi nào lại xuất hiện ở trong sân, một tay hướng Huyền Độ thi lễ, nói: “Mời Huyền Độ đại sư.”

Huyền Độ từ trong tay Lý Mộ cầm lại thiền trượng, lại từ trên mặt đất nhặt lên bình bát, hướng Lý Mộ mỉm cười, tới đại sảnh huyện nha.

Nam tử âm nhu đã ngất, thì được người ta khiêng về.

Lý Mộ đang muốn về phòng trực, bên tai bỗng nhiên truyền đến một tiếng kêu đau.

Thanh xà kia vịn bả vai Lý Mộ, nâng lên một chân, nước mắt cũng sắp chảy ra, thống khổ nói: “Chân của ta.”

Bình bát của Huyền Độ là một món pháp bảo, trọng lượng không nhẹ, một người trưởng thành vận dụng lực lượng toàn

thân, mới miễn cưỡng cầm nổi, bình bát đó vừa rồi rơi xuống nện ở trên chân của nàng, xem ra đập nàng không nhẹ.

Lý Mộ thấy nàng vẻ mặt thống khổ, ngay cả trán cũng chảy ra mồ hôi lạnh, hỏi: "Đau lắm sao?"

Thanh xà nghiến răng nói: "Nói lời thừa, đập ngươi một cái thử xem!"

Lý Mộ không sao cả lắc lắc đầu: "Vậy tự ngươi đau đi."

Nói xong, liền xoay người đi về phía phòng trực, trên mặt thanh xà kia lộ ra nét oán hận, khập khiễng theo vào phòng trực.

Trong sảnh lớn huyện nha, Trần quận thừa nhìn Huyền Độ, cười nói: "Nhiều ngày không gặp, Huyền Độ đại sư pháp lực lại tinh tiến không ít."

Huyền Độ mỉm cười, hỏi: "Người vừa rồi không giảng đạo lý, là người nào vậy?"

Trần quận thừa nói: "Là khâm sai triều đình đến, phụ trách đốc thúc chuyện huyện lệnh Dương huyện bị diệt môn."

Huyền Độ nhíu mày nói: "Triều đình chẳng lẽ sa đọa đến tận đây, người thiện ác không rõ, thị phi chẳng phân biệt được cỡ này, cũng có thể đảm nhiệm khâm sai?"

Trần quận thừa lắc đầu nói: "Quan trường phức tạp, vượt xa Huyền Độ đại sư có khả năng tưởng tượng, vợ của huyện lệnh Dương huyện kia, chính là em gái của Lại bộ thị lang, lần này chỉ sợ là hắn ở sau lưng ra sức. Ta đã mang vạn dân thư của dân chúng Dương huyện chuyển giao quận thủ đại nhân, quận thủ đại nhân sẽ đích thân tới Trung quận, gặp mặt bệ hạ."

Huyền Độ chắp hai tay lại, nói: "Kẻ được lòng dân được thiên hạ, hy vọng triều đình có thể trả cô nương kia một sự công bằng, trả dân chúng Dương huyện một sự công bằng."

"Vẫn xin đại sư tin tưởng triều đình, tin tưởng bệ hạ." Trần quận thừa thở ra một hơi, nói: "Trước mắt quan trọng nhất, là tìm được hung linh kia, không thể để cô ấy tiếp tục làm bậy nữa, cũng phải bắt được độc thủ phía sau màn, trả Dương huyện một cái an bình."

Trần quận thừa nói xong, lại bỗng nhiên nói: “Không biết Phổ Tể đại sư có thể ra tay, độ hóa hung linh này hay không?”

Huyền Độ nói: “Sư thúc tháng trước đã bế quan, tìm hiểu Tự Tại, không biết khi nào mới có thể xuất quan.”

Trần quận thừa thở dài, nói: “Phổ Tể đại sư phật pháp cao thâm, nếu ông ấy có thể ra tay, nhất định có thể tiêu trừ âm sát chi khí của hung linh kia, độ hóa cho cô ấy. Nếu là triều đình lại phái người đến, chỉ sợ cô ấy tránh không được hồn tiêu linh tán.”

Hết chương 245.

Chương 246. Thỉnh cầu (2)

Trong phòng trực chỗ Lý Mộ, hắn buông bút, day day mi tâm, đầu vang lên ong ong.

Bạch Thính Tâm bị bình bát của Huyền Độ đập vào chân, tựa như có chút nghiêm trọng, nàng đau tới mức ghé vào trên bàn khóc lên, Lý Mộ nghe tiếng khóc phiền lòng không thôi.

Vốn nàng một xà yêu hóa hình, cho dù là gãy chân đứt chân, cũng sẽ không như thế, vấn đề là bình bát kia của Huyền Độ không phải vật phàm, chịu phật quang hun đúc không biết bao nhiêu năm, bị bình bát kia đập trúng, cho dù là nàng vận chuyển pháp lực chữa thương cũng không có tác dụng.

Lý Mộ bị nàng ồn ào đau đầu, dứt khoát đi ra khỏi phòng trực, nhắm mắt làm ngơ.

Một lát sau, Lý Tứ cũng từ phòng trực đi ra, nhìn hắn một cái, hỏi: "Ngươi không giúp cô ấy một chút?"

Lý Mộ kinh ngạc nói: "Không phải ngươi nói, nếu là không thích một nữ nhân, thì đừng đối với nàng quá tốt, tốt nhất đừng đi trêu chọc sao. Hơn nữa, ta cùng nàng đi lại quá gần, trở về giải thích với Hàm Yên như thế nào?"

Khác với lúc ở huyện Dương Khâu, Lý Mộ bây giờ, đã tính là nửa nam nhân có vợ, ở bên ngoài gặp nữ nhân khác, phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, trong lòng lúc nào cũng nghĩ Liễu Hàm Yên, hơn nữa ghi nhớ Lý Tứ dạy bảo.

Lý Tứ day day mi tâm, nói: "Chủ yếu là cô ấy làm ta đau đầu, hơn nữa, cô ấy còn khóc tiếp như vậy, bị người khác nhìn thấy, sẽ cho rằng ngươi làm gì cô ấy, ngươi cho rằng như vậy ngươi có thể giải thích?"

Lý Mộ cẩn thận nghĩ nghĩ, cảm thấy Lý Tứ nói có đạo lý, nếu tùy ý nàng khóc tiếp như vậy, chỉ sợ thật sự sẽ có người hiểu lầm.

Vốn đã có người hiểu lầm hắn đu bám Bạch Yêu Vương, như vậy, chuyện hắn cùng con rắn này, liền càng thêm nói không rõ.

Vì thế Lý Mộ đi vào phòng trực, hướng Bạch Thính Tâm đang nức nở nói: “Ngươi có thể đi chỗ khác khóc hay không, ngươi như vậy ta không có cách nào xem hồ sơ.”

Bạch Thính Tâm ngẩng đầu, hai mắt đẫm lệ nhìn hắn một cái, khóc lớn hơn nữa.

Lý Mộ bịt tai, nghiến răng nói: “Coi như ta sợ ngươi rồi!”

Hắn trực tiếp ngồi xổm xuống, cầm mắt cá chân Bạch Thính Tâm.

Cảm nhận được trên chân truyền đến cảm giác đau đớn mãnh liệt, nước mắt Bạch Thính Tâm rơi như mưa, mắng to: “Ta cũng như vậy rồi, ngươi còn bắt nạt ta, Lý Mộ, ngươi không phải người!”

Sau khi mắng xong, nàng liền cảm giác được trên chân truyền đến cảm giác tê tê, tựa như cũng không đau thế nào nữa.

Loại cảm giác này, khiến nàng thoải mái đến tận xương tủy, thiếu chút nữa nhịn không được rên rỉ ra.

Sau mấy hơi thở ngắn ngủn, cảm giác đau của nàng liền hoàn toàn biến mất.

Ánh sáng màu vàng trên tay Lý Mộ biến mất, đứng lên, thản nhiên nhìn Bạch Thính Tâm một cái, nói: “Ta là người, ngươi không phải.”

Nơi bị đập trúng không còn đau như vậy, Bạch Thính Tâm không tin tà đứng lên nhảy nhảy, phát hiện vô luận như thế nào cũng không đau.

Đương nhiên, loại cảm giác khiến nàng say mê thoải mái đó, cũng không cảm thụ được nữa.

Nàng đảo đảo mắt, một lần nữa ngã về trên ghế, nhíu mày nói: “Ai u, đau quá!”

Cái trán Lý Mộ hiện lên mấy đường màu đen, đầu óc con rắn này khẳng định có chút vấn đề, cho dù là mình dùng phật quang chữa khỏi vết sưng bầm của nàng, cũng không chịu nổi nàng giày vò như vậy.

Đây là nàng tự làm tự chịu, Lý Mộ không tính giúp nàng nữa, vừa mới tính ngồi trở lại vị trí của mình, bên tai lại truyền đến tiếng khóc chói tai.

Lý Mộ đưa tay bịt kín miệng của nàng, Bạch Thính Tâm trợn to mắt, đồng thời trên tay Lý Mộ bỗng nhiên đau xót.

Hắn vội vàng rút tay, Bạch Thính Tâm hung tợn nói: "Ta nói rồi, ngươi chạm vào miệng ta nữa, ta liền cắn ngươi."

Sau đó, nàng lại ý thức được cái gì, hỏi Lý Mộ: "Ngươi vừa rồi dùng cái tay nào động vào chân nàng?"

Lý Mộ giơ giơ lên cái tay kia bị nàng cắn, Bạch Thính Tâm ngẩn ra một chớp mắt, che miệng chạy ra ngoài.

Nàng chạy so với lúc chưa bị thương còn nhanh hơn, Lý Mộ lập tức ý thức được, nàng vừa rồi là giả vờ.

Một đôi tỷ muội này, tuy tính cách khác biệt rất lớn, nhưng tính tình thích chơi không trả tiền, lại là giống nhau.

Triệu bộ đầu từ bên ngoài đi vào, quay đầu nhìn thoáng qua Bạch Thính Tâm che miệng chạy đi, giật mình nhìn Lý Mộ nói: "Không thể nào?"

Lý Mộ hỏi: "Sẽ không cái gì?"

Triệu bộ đầu chấn động nói: "Thính Tâm cô nương mang thai rồi, Bạch Yêu Vương biết không?"

Lý Mộ thật không dễ gì mới giải thích rõ ràng với hắn, Triệu bộ đầu nghe xong có chút thất vọng, nói: "Ta còn tưởng các ngươi cái kia, nếu thật là như vậy, quan hệ của quận nha và Bạch Yêu Vương liền càng thân mật hơn, nói không chừng hắn lần này cũng sẽ giúp chúng ta "

Lý Mộ không tính tiếp tục đề tài này, hỏi: "Tình huống Dương huyện thế nào?"

"Không lạc quan." Triệu bộ đầu lắc đầu nói: "Mạng người trên tay hung linh kia càng ngày càng nhiều, tuy cô ta giết, đều là hạng đại gian đại ác, nhưng còn tiếp tục như vậy, sát khí trên thân cô ta sẽ càng ngày càng nặng, cuối cùng có thể sẽ ảnh hưởng thần trí của cô ta. Một hung linh không có thần trí,

sẽ chẳng phân biệt được thiện ác tốt xấu, uy hiếp so với Sở Giang Vương đối với Bắc quận còn lớn hơn."

Sắc mặt hắn nghiêm túc, tiếp tục nói: "Lại càng không tốt là, Dương huyện lần nguy cơ này, đã bị Sở Giang Vương chú ý tới, mười mấy tu hành giả kai chết, chính là người của Sở Giang Vương gây ra, mục đích của chúng nó, là mang nước Dương huyện quấy đục hơn nữa, bức bách hung linh kia hoàn toàn đứng ở mặt đối lập quan phủ, đến lúc đó, hung linh kia có thể thật sự sẽ đứng chung một chỗ với Sở Giang Vương, trở nên càng thêm khó có thể đối phó."

Lý Mộ nghĩ nghĩ, hỏi: "Nếu hung linh đó rơi vào tay triều đình, kết quả sẽ thế nào?"

Triệu bộ đầu nói: "Cho dù cô ta có oan khuất to lớn, nhưng cũng đã phạm tội nghiệt không thể tha thứ, huyện lệnh Dương huyện bọn đầu sỏ gây nên đã chết, bản thân cô ta cũng khó thoát được hồn tiêu linh tán."

Hắn thở dài, nói: "Việc hung linh kia, không phải chúng ta có thể quan tâm, quận thừa đại nhân tự sẽ xử lý, đám ác quỷ làm loạn kia dưới trướng Sở Giang Vương, phải mau chóng diệt trừ, ở đây nhân thủ không đủ, ngươi cùng Thính Tâm cô nương, phụ trách mấy thôn phía đông Dương huyện."

Tình thế Dương huyện, trong mấy ngày qua, liên tục biến hóa.

Tính tới trước mắt, hung linh đó ngược lại không phải khó giải quyết nhất, mạng người trên tay nàng tuy nhiều, giết đều là những kẻ gian ác đáng chết, nhưng Sở Giang Vương đục nước béo cò thì khác, đã có không ít tu hành giả chết ở trong tay bọn họ, giá họa cho hung linh kia.

Nhân cơ hội thu gặt hồn lực tu hành giả, đồng thời bọn họ hiển nhiên cũng muốn kéo hung linh kia đến trận doanh mình.

Triệu bộ đầu sau khi dặn dò xong nhiệm vụ Lý Mộ, Huyền Độ từ bên ngoài đi vào, một tay hành một lễ với Lý Mộ, cười nói: "Lý thí chủ, đã lâu không gặp."

Hết chương 246.

Chương 247. Chủ động xuất kích (1)

Lý Mộ nói: “Huyền Độ đại sư đã lâu không gặp, phương trượng thân thể khỏe không?”

Huyền Độ nói: “Nhận được Lý thí chủ cứu giúp, phương trượng sư thúc đã hoàn toàn khôi phục, thường xuyên nhắc tới Lý thí chủ.”

Bị Huyền Độ cùng phương trượng chùa Kim Sơn nhắc tới, cũng không phải chuyện tốt, Lý Mộ cười cười, nói sang chuyện khác: “Huyền Độ đại sư cũng là vì hung linh kia mà đến?”

Huyền Độ nói: “Bần tăng vốn định độ hung linh đó về chùa Kim Sơn, lấy phật pháp cảm hóa cho nàng, lại không ngờ, đạo hạnh của nàng thế mà sâu như vậy, bần tăng không phải đối thủ của nàng, đến lúc đó, nếu là có thể vây khốn nàng, chỉ sợ còn cần Lý thí chủ ra tay độ hóa.”

Lý Mộ chưa lập tức trả lời, mà là nhìn về phía Huyền Độ, nói: “Ta muốn Huyền Độ đại sư đáp ứng ta một việc.”

Huyền Độ nói: “Chuyện gì?”

Lý Mộ khẽ thở ra, nói: “Cô nương đó lúc còn sống nhận hết khổ sở oan khuất, mặc dù là hóa thành lệ quỷ, cũng chưa từng thương tổn người vô tội, ta hy vọng đại sư có thể ra tay bảo vệ nàng.”

Huyền Độ không do dự bao lâu, hai tay chắp lại, nói: “A Di Đà Phật, bần tăng đáp ứng ngươi.”

“Lý Mộ chết tiệt, ngươi thế mà chạm qua chân của ta lại chạm vào miệng của ta, ngươi…” Bạch Thính Tâm từ bên ngoài nổi giận đùng đùng đi vào, chỉ vào Lý Mộ, đang muốn mở miệng, bỗng nhiên thấy được Huyền Độ đứng ở bên cạnh Lý Mộ.

Huyền Độ mặt lộ vẻ từ bi, hướng nàng mỉm cười.

“A!” Bạch Thính Tâm hét lên một tiếng, xoay người nhanh chóng chạy ra ngoài.

Huyền Độ tựa như để lại bóng ma tâm lý rất lớn cho Bạch Thính Tâm, nàng thời điểm lần thứ hai đến phòng trực, đầu tiên là ở bên ngoài thò đầu nhìn xung quanh một phen, thấy chỉ có một mình Lý Mộ, mới yên tâm đi vào.

"Hòa thượng kia đi rồi?"

"Đi rồi."

Bạch Thính Tâm vỗ vỗ bộ ngực lép, nói: "Hòa thượng kia quá đáng sợ rồi, ta chán ghét hòa thượng, cũng chán ghét bát của hòa thượng."

Nàng chuyển một cái ghế tới, ngồi ở phía trước Lý Mộ, vươn chân, nói: "Chân ta còn đau, ngươi giúp ta chữa một lần nữa."

Yêu vật tựa như đều rất hưởng thụ cảm giác phật quang nhập thể, Bạch Ngâm Tâm là như thế, Bạch Thính Tâm là như thế, ngay cả Tiểu Bạch cũng rất thích rúc vào trong lòng Lý Mộ, để Lý Mộ dùng phật quang khu trừ yêu khí cho nàng.

Đương nhiên, nàng sau khi hóa hình, liền không hưởng thụ được đãi ngộ này.

"Ta không phải đại phu của ngươi, nếu còn đau, tự ngươi vận chuyển pháp lực chữa thương." Lý Mộ rất dứt khoát từ chối con thanh xà này, nói: "Ta còn có việc, ngươi tự ở nơi này chơi một mình đi."

Thủ hạ Sở Giang Vương, thừa dịp sự kiện lần này, ở Dương huyện làm hại, Lý Mộ cần phụ trách mấy thôn yên ổn.

Triệu bộ đầu vốn là để hắn và Bạch Thính Tâm cùng nhau phụ trách, hai người có thể có một cái chiếu cố lẫn nhau, nhưng Lý Mộ có Bạch Ất trong tay, trừ phi Sở Giang Vương đích thân tới, quỷ tướng dưới trướng hắn, căn bản không sợ.

Mang theo Bạch Thính Tâm, ngược lại là một sự trói buộc.

Thấy Lý Mộ một mình rời khỏi, Bạch Thính Tâm vội vàng đuổi theo ra, lớn tiếng nói: "Họ Triệu nói, để ta và ngươi đi cùng nhau, ngươi đợi ta một chút…"

Huyện nha Dương huyện, nội nha.

Nam tử âm nhu từ trên giường tỉnh lại, cảm nhận được xương cốt cả người giống như tan rã, giận dữ hét: “Hòa thượng chết tiệt kia ở đâu, người đâu, bắt hắn cho ta!”

Hai bóng người từ ngoài cửa đi vào đến,: “Đại nhân, ngài tỉnh rồi.”

Nam tử âm nhu nhìn hai tu hành giả Thần Thông cảnh, giận dữ nói: “Các ngươi bây giờ mới trở về, vừa rồi chạy đi đâu?”

Hai người liếc nhau, nói: “Không phải đại nhân bảo chúng ta đi bắt hung linh kia…”

Nam tử âm nhu cố sức bò dậy, hỏi: “Hung linh kia bắt được chưa?”

Một tu hành giả Thần Thông nói: “Chưa, lấy thực lực hai người chúng ta, không phải đối thủ của ả.”

Nam tử âm nhu nghiến răng nói: “Phế vật, mặc kệ âm linh kia, đi bắt hòa thượng kia cho ta, hắn dám mưu hại mệnh quan triều đình, bản quan muốn đầu hắn rơi xuống đất!”

Một tu hành giả Thần Thông khác nói: “Hòa thượng đó không thể bắt, hắn là đệ tử Tâm Tông, hơn nữa đã tu thành Kim Thân, chúng ta đánh không lại, cũng không bắt được…”

Nam tử âm nhu hít sâu mấy hơi, mới bình ổn tâm tình, nói: “Vô luận như thế nào, chuyện này, phải cho thị lang đại nhân một câu trả lời. Tra, tra cho ta, mang chân tướng hung linh kia sinh ra, đều điều tra rõ cho ta!”

…

Dương huyện, thôn xóm nào đó phía đông.

Một đám sương đen từ trong thôn chạy trốn ra, bị một đạo kiếm quang từ phía sau đánh tới chém rụng.

Lý Mộ một kiếm chém giết một oán linh gây họa dân chúng, mang hồn lực phiêu tán thu thập lại, một phương hướng khác, còn có một đám sương đen, đã sắp chạy đi phương xa.

Lý Mộ đang muốn truy kích, phía sau liền truyền đến tiếng của Bạch Thính Tâm, “Ngươi đừng động, để ta tới!”

Nàng rất nhanh đuổi tới, đánh ra một đạo hào quang, hào quang kia tiến vào sương đen, sương đen bốc lên một trận, dần dần bình ổn.

Nàng từ trong sương đen rút ra hồn lực, ngưng tụ nó thành một quả cầu nhỏ, chạy đến bên người Lý Mộ, nói: "Cho ngươi."

Lý Mộ nói: "Bản thân ta cũng có thể giải quyết nó."

Bạch Thính Tâm vươn bàn tay ra, nói: "Ta mặc kệ, dù sao con quỷ kia là ta giết."

Lý Mộ nhận lấy hồn cầu, cũng không nói lời thừa với nàng, bàn tay tản mát ra ánh sáng màu vàng, vươn tay tiếp xúc với Bạch Thính Tâm.

Bạch Thính Tâm nhắm mắt lại, trên mặt lộ ra vẻ mặt thỏa mãn, một lát sau, Lý Mộ thu hồi bàn tay.

Mắt của nàng mở, bất mãn nói: "Ngươi sao nhanh như vậy, vài lần trước thời gian so với lần này lâu hơn."

Lý Mộ nói: "Con quỷ này hồn lực quá ít, chờ ngươi lần sau bắt được con lợi hại, thời gian tự nhiên liền lâu."

Sở Giang Vương nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, mấy ngày qua, Dương huyện xuất hiện rất nhiều quỷ vật, quấy tới mức cả thôn gà chó không yên.

Đám người Lý Mộ phụng lệnh quận thừa đại nhân, diệt trừ những quỷ vật này, Lý Mộ còn ở giai đoạn Ngưng Hồn, đám tiểu quỷ làm ác này hồn lực tuy không nhiều, nhưng có chút ít còn hơn không, tích tiểu thành đại, vẫn có chút tác dụng.

Bạch Thính Tâm thấy Lý Mộ cần những hồn lực này, vì thế liền chủ động đề xuất, giúp Lý Mộ giết quỷ lấy hồn, đương nhiên, không phải không ràng buộc.

Nàng giết mỗi một con quỷ, kính dâng một phần hồn lực đối với Lý Mộ, đều yêu cầu Lý Mộ dùng phật quang để nàng thoải mái một chút. Lý Mộ sau khi cẩn thận cân nhắc, phát hiện đây là một vụ làm ăn nhất định có lãi.

Hắn chỉ cần trả giá một chút pháp lực, có thể đạt được một đứa ở miễn phí, cớ sao mà không làm.

Hai người hợp tác, cứ như vậy vui vẻ tiến hành, đại đa số thời điểm, Lý Mộ chỉ cần đứng ở một bên nhìn, Bạch Thính Tâm sẽ giúp hắn giết quỷ lấy hồn, mang hồn lực ngưng tụ xong đưa tới.

Hết chương 247.

Chương 248. Chủ động xuất kích (2)

Đây là lần đầu tiên Lý Mộ cảm thấy, bị con rắn này theo bên người, tựa như cũng không phải là một chuyện hoàn toàn xấu.

Chỉ tiếc, những quỷ vật này thực lực quá yếu, nếu có thể giết một quỷ vật hai hồn cảnh, hắn là đủ khiến hắn mang hai hồn còn lại cũng ngưng tụ ra.

Lý Mộ bỗng nhiên nghĩ tới một chuyện, trong lòng toát ra một ý tưởng lớn mật, truyền âm Sở phu nhân nói: "Ngươi biết mười tám quỷ tướng dưới trướng Sở Giang Vương, đều ở nơi nào không?"

Quỷ tướng dưới trướng Sở Giang Vương, cũng không phải đều tụ tập một chỗ, mà là như Thanh Diện Quỷ cùng Sở phu nhân như vậy, có sào huyệt của mình, Lý Mộ hôm nay, ở dưới sự trợ giúp của Sở phu nhân, đối phó những quỷ vật cảnh giới thứ tư này, quả thực là dễ như trở bàn tay.

Sở Giang Vương đã có thể phái thủ hạ đi ra làm ác, Lý Mộ cũng có thể chủ động tấn công, đi tìm bọn họ.

Sở phu nhân nói: "Không biết toàn bộ, bọn họ phân bố ở các nơi mười ba huyện Bắc quận, ta chỉ biết mấy tên số lượng không nhiều."

Lý Mộ tuy không muốn bị Sở Giang Vương để ý, nhưng dù sao cũng đã từng giết quỷ tướng dưới trướng hắn, giết một cũng là giết, giết hai cũng là giết, dứt khoát lợi dụng bọn họ, để hắn viên mãn ngưng hồn.

Hạ quyết tâm, Lý Mộ đứng lên, nói với Bạch Thính Tâm: "Ngươi về huyện nha trước, ta ra ngoài làm chút việc."

Bạch Thính Tâm nói: "Ta không đi, ta muốn đi cùng ngươi."

Lý Mộ nói: "Nghe lời, chờ ta trở về, cho ngươi thoải mái một canh giờ."

"Một lời đã định." Vừa dứt lời, Bạch Thính Tâm lấy một loại tốc độ không thể tưởng tượng, biến mất ở trước mắt Lý

Mộ.

Bớt đi nàng cái gánh nặng này, Lý Mộ liền không cố kỵ nhiều như vậy, tâm niệm khẽ động, Bạch Ất từ vỏ kiếm bay ra, Lý Mộ nhảy lên thân kiếm, hóa thành một luồng hào quang, rất nhanh biến mất ở phía chân trời.

Dương huyện, thung lũng nào đó bắc bộ.

Thung lũng nơi này, quanh năm bị chướng khí bao phủ, có rất ít người tiếp cận.

Lời đồn trong thung lũng này, có ác quỷ ăn thịt người, tuy cho tới bây giờ chưa có ai bị ăn, nhưng dân chúng phụ cận đi đến nơi đây, đều sẽ đi đường vòng, ngay cả thợ săn tiều phu, cũng sẽ không đến gần nơi này.

Ngoài thung lũng, một bóng người bỗng nhiên từ không trung hạ xuống.

Lý Mộ cảm nhận được âm khí trong thung lũng này nồng đậm đến cực điểm, nói: "Cũng rất biết chọn chỗ."

Sở phu nhân hiển lộ ra thân hình, nói: "Xích Phát Quỷ* kia, ở ngay nơi này."

(*: quỷ tóc đỏ)

Nàng mang khí tức của mình tản mát ra, chỉ chốc lát sau, trong thung lũng sương mù dày đặc quay cuồng, một nam tử dáng người thấp bé, từ trong sương mù dày đặc đi ra.

Nam tử dáng người thấp bé, đầu chỉ tới lưng Lý Mộ, có một mái tóc đỏ bắt mắt, khi nhìn thấy Sở phu nhân, chấn động, nói: "Sở phu nhân, ngươi chưa chết!"

Hắn đánh giá Sở phu nhân đôi lần, mừng rỡ nói: "Không chỉ chưa chết, còn tấn thăng đến hồn cảnh, ngươi tìm đến ta làm gì, chẳng lẽ là nghĩ thông, đồng ý linh hồn song tu với ta?"

Sở phu nhân chưa trả lời, nghênh đón nam tử này, là một thanh kiếm sắc bén lập lòe ánh sáng lạnh.

Nam tử thấp bé cả kinh, nói: "Ngươi làm gì, ngươi điên rồi, không sợ điện hạ trừng phạt sao!"

Hắn gấp gáp né tránh, bị Sở phu nhân chém mấy kiếm, trên mặt lộ ra nét tức giận, lớn tiếng nói: “Được, ngươi muốn chơi, vậy ta liền chơi với ngươi!”

Hắn một bàn tay cắm vào ngực, thế mà từ trong thân thể túm ra một cây lang nha bổng thật lớn, hai tay nắm, vung mỗi một lần, đều có khí thế sấm sét.

Nam tử tóc đỏ sau khi có binh khí, Sở phu nhân liền không chiếm được thượng phong gì.

Lý Mộ trốn trong chỗ tối nhìn, tuy đều là cảnh giới thứ tư, nhưng Sở phu nhân vừa mới thăng cấp không lâu, pháp lực không bằng Xích Phát Quỷ này.

Cùng cảnh giới, thực lực chênh lệch cũng sẽ rất lớn, người Lý Mộ quen biết, như Tô Hòa cùng Huyền Độ, cùng với Trầm quận úy, đó là đứng ở cảnh giới thứ tư đỉnh phong, hổ yêu cùng Thanh Ngưu tinh kém hơn chút, Sở phu nhân loại vừa mới thăng cấp này, ở dưới tay bọn họ không chống đỡ được bao lâu.

Căn cứ Sở phu nhân nói, Xích Phát Quỷ này, là một quỷ tu hồn cảnh, ở trong mười tám quỷ tướng dưới trướng Sở Giang Vương xếp hạng mười bốn, lấy đạo hạnh Sở phu nhân, chỉ sợ không cần bao lâu sẽ bị thua.

Lý Mộ từ sau cái cây đi ra, tay kết pháp ấn.

Đoàng!

Một tia sét từ trên trời giáng xuống, trúng đỉnh đầu Xích Phát Quỷ kia.

Tóc của hắn tất cả đều dựng thẳng lên, tuy chưa trực tiếp bị bổ hồn tiêu, nhưng khí tức trên người, lại ở nháy mắt uể oải đi, hồn thể vốn ngưng thực lập tức hư ảo đi một chút.

Lý Mộ ở lúc Luyện Phách cảnh, có thể lấy lôi pháp đánh chết yêu vật cảnh giới thứ ba, hôm nay hắn đã ngưng hồn, tuy còn chưa thể nháy mắt giết chết cảnh giới thứ tư, nhưng một chiêu này dùng để đánh lén, cũng có thể ra tay bất ngờ, tạo thành thương tổn không nhỏ đối với quỷ vật cảnh giới thứ tư.

Lý Mộ đánh lén thành công, hồn thể Xích Phát Quỷ trở thành phai nhạt, khí tức uể oải, Sở phu nhân nháy mắt liền đảo ngược thế cục.

Xích Phát Quỷ hổn hển, nhìn Lý Mộ, hướng Sở phu nhân giận dữ nói: "Ngươi thế mà lại cấu kết nhân loại, điện hạ sẽ không tha cho ngươi!"

Đoàng!

Lại là một tia sét trúng đỉnh đầu của hắn, Xích Phát Quỷ không kịp tránh né, thân thể càng thêm suy yếu. Trong lòng hắn vừa tức vừa sợ, trốn về trong sương mù, Sở phu nhân không lãng phí cơ hội, không chút do dự rút kiếm đuổi theo vào.

Lý Mộ chỉ cảm thấy trong sương mù dày đặc truyền đến từng trận pháp lực dao động, một lát sau, Sở phu nhân từ trong sương mù dày đặc đi ra, trong lòng bàn tay lơ lửng một hồn cầu vô cùng ngưng thực.

Quỷ tướng thứ mười bốn dưới trướng Sở Giang Vương, chết!

Sở phu nhân mang hồn cầu kia hiến cho Lý Mộ, nói: "Quỷ tướng thứ mười hai dưới trướng Sở Giang Vương, cũng ở Dương huyện, mặt khác, còn có La Sát Quỷ, Trường Thiệt Quỷ* kia, ở Ngọc huyện giáp với Dương huyện…"

(*: quỷ lưỡi dài)

Dương huyện, bắc bộ.

Một bóng người từ trên trời giáng xuống, đáp ở trên một vách núi cao dốc đứng khoảng trăm trượng.

Trong Bạch Ất kiếm trào ra một đám sương mù, Sở phu nhân hiển hiện ra thân hình, nói với Lý Mộ: "Dưới trướng Sở Giang Vương, có một quỷ tướng, tên là Đại Đầu Quỷ*, ở trong mười tám quỷ tướng đứng thứ mười hai, thực lực so với Xích Phát Quỷ kia còn thắng hơn một bậc, ở trong một hang đá dưới tuyệt bích này."

(*: quỷ đầu to)

Lý Mộ nhìn vách núi phía dưới, nói: “Ngươi đi xuống mang hắn dẫn lên, ta ở bên trên mai phục.”

Sở phu nhân gật gật đầu, phi thân bay xuống vách núi.

Nàng hạ xuống mấy chục trượng, phía trên vách núi, hiển lộ ra một cửa động tối như mực.

Cửa động đó che giấu ở dưới cỏ dại, nếu không cẩn thận tìm kiếm, rất khó chú ý tới.

Hết chương 248.

Chương 249. Nội quỷ

Trong cửa động, quỷ khí âm trầm, Sở phu nhân cầm kiếm xâm nhập, rất nhanh, trong động liền truyền đến một trận pháp lực dao động, không bao lâu, Sở phu nhân có chút chật vật từ trong động chạy ra, bay về phía trên vách núi.

Một quỷ ảnh có cái đầu cực to từ trong động đuổi tới.

Con quỷ này cái đầu cực lớn, thân thể chỉ được một nửa cái đầu, mắt như đèn lồng, trên mặt mọc một cái miệng khổng lồ như ki hót rác, từng tia chất lỏng màu đen từ khóe miệng chảy xuống.

Hắn nhếch cái mồm khổng lồ khủng bố, tặc lưỡi nói: "Thế mà lại là Sở phu nhân, còn thăng cấp hồn cảnh, nếu có thể nuốt ả, thực lực của ta, liền có thể đi vào năm hạng đầu trong quỷ tướng, được điện hạ trọng dụng…"

Đại Đầu Quỷ này ngẩng đầu nhìn thoáng qua, nhanh chóng phi thân đuổi theo.

Nhưng, hắn vừa mới bay lên vách núi, một tia sét màu tím liền từ trên trời giáng xuống, bổ vào trên đầu hắn.

Sở phu nhân không thấy nữa, một người trẻ tuổi trong tay nắm thanh kiếm nàng vừa rồi cầm, đang mỉm cười nhìn hắn.

Đây là ý thức cuối cùng của Đại Đầu Quỷ, tia sét màu tím kia trực tiếp lau đi linh trí của hắn, khiến thân thể hắn hoàn toàn hóa thành hồn lực.

Lý Mộ vươn tay, hồn lực của Đại Đầu Quỷ biến thành một hồn cầu, bị hắn thu vào trong cơ thể.

Pháp lực Sở phu nhân, so với Tô Hòa lúc đó, kém hơn không chỉ một chút.

Dưới tình huống bị Tô Hòa nhập vào, lôi pháp cùng các loại thần thông của Lý Mộ có thể địch nổi Tạo Hóa, mà mượn pháp lực Sở phu nhân, Lý Mộ đại khái chỉ có thể làm được vô địch cảnh giới thứ tư, đây là hắn thông qua vài lần thực chiến, đối với thực lực của mình ra đánh giá chuẩn xác nhất.

Mượn dùng đạo thuật, hắn có thể phát huy ra một tia lực lượng cảnh giới thứ năm, chém giết cảnh giới thứ tư bình thường không có vấn đề, nếu là gặp tồn tại cảnh giới thứ năm thật sự, vẫn không đủ sức.

Loại thực lực này, đối phó Sở Giang Vương đủ khổ, nhưng đối phó quỷ tướng dưới trướng gã thì dễ dàng.

Theo Sở phu nhân nói, dưới trướng Sở Giang Vương, trừ quỷ tướng số một, quỷ tướng còn lại, mạnh nhất, cũng chỉ có cảnh giới thứ tư đỉnh phong, mà quỷ tướng thứ nhất, nửa năm trước, ở dưới Sở Giang Vương ra sức bồi dưỡng, vừa mới thăng cấp U Hồn cảnh.

Quỷ tu trung tam cảnh, phân biệt là Hung Hồn, U Hồn, Nguyên Hồn, đối ứng đạo môn Thần Thông, Tạo Hóa, Động Huyền, phật môn Kim Thân, Pháp Tướng, Tự Tại.

Sở phu nhân, Xích Phát Quỷ, Đại Đầu Quỷ, là hung hồn.

Tô Hòa là Hung Hồn cực kỳ tiếp cận U Hồn.

Quỷ tướng U Hồn cảnh, Lý Mộ trước mắt bằng vào lực lượng bản thân, gần như không thể chiến thắng.

Hắn thu thập suy nghĩ, nhìn về phía Sở phu nhân, nói: “Tên kế tiếp.”

Sở phu nhân nghĩ nghĩ, nói: “Cách nơi này năm mươi dặm, cảnh nội Ngọc huyện, có một căn nhà cổ hoang phế, La Sát Quỷ ở nơi đó, hắn ở trong mười tám quỷ tướng, xếp hạng chín…”

Cảm nhận được hồn lực mênh mông trong cơ thể, giết một Hung Hồn nữa, liền đủ để hắn mang ba hồn tất cả đều ngưng thực, Lý Mộ ánh mắt nóng cháy, nói: “Đi!”

Ngọc huyện.

Thôn nào đó không biết tên, một nam tử tướng mạo hung hãn, quỳ mọp ở trên mặt đất, thân thể run như cầy sấy, run giọng nói: “Quỷ gia gia tha mạng, quỷ gia gia tha mạng, ta về sau không dám nữa, không dám nữa…”

Ở phía trước hắn, lơ lửng một đám sương đen hình người.

Sương đen chỉ có thể mơ hồ nhìn ra một hình người, vị trí phần đầu con mắt bóng người, có hai luồng hào quang đỏ như máu, tựa như có thể hút hồn người, làm người ta không dám nhìn thẳng.

Dân chúng trong thôn quỳ ở trên mặt đất, tuy sắc mặt đều rất tái nhợt, nhưng trong ánh mắt nhìn về phía nam tử hung hãn kia lại ẩn chứa khoái ý.

Nam tử hung hãn quỳ ở trên mặt đất, không còn hung tính ngày xưa, thân thể không ngừng phát run, dưới thân truyền đến một mùi khai thối.

"Ngươi đáng chết."

Trong sương mù đen truyền đến một thanh âm không chứa cảm tình nhân loại, vừa dứt lời, trong thân thể nam tử hung hãn kia bay ra ba hư ảnh, hóa thành các đốm sáng, bị sương đen kia hấp thu, sau khi hấp thu những điểm sáng này, đỉnh chóp sương đen, hào quang đỏ như máu kia tựa như càng thêm chói mắt…

Sương đen thổi quét đi, dân trong thôn còn quỳ gối tại chỗ.

Qua một khắc đồng hồ nữa, mới có nam nhân to gan đứng dậy, chạy đến bên cạnh nam tử hung hãn kia nhìn nhìn, lớn tiếng nói: "Chết rồi, hắn chết rồi!"

Mọi người nghe vậy, lập tức phấn chấn hẳn lên.

"Cuối cùng đã chết!"

"Chúng ta về sau có thể có ngày lành rồi!"

"Ông trời có mắt, chết tốt, chết tốt…"

Một tia sợ hãi cuối cùng của bọn họ đối với hung linh kia, theo nam tử kia chết, biến mất không dấu vết, ùn ùn quỳ ở trên mặt đất, hướng phía sương mù đen kia biến mất lễ bái không ngừng…

Sương mù đen kia bay mãi đi, ở nơi nào đó hẻo lánh trong núi, bị một bóng người áo bào đen ngăn cản đường đi.

Dưới áo bào đen rất nhanh truyền đến thanh âm: "Ta chính là đệ nhất quỷ tướng dưới trướng Sở Giang Vương, các hạ giết

nhiều người như vậy, triều đình nhất định sẽ phái ra cường giả đến diệt trừ ngươi, các hạ cho dù tu vi cao tới đâu, cũng đấu không lại triều đình Đại Chu, không bằng quy thuận Sở Giang Vương điện hạ, điện hạ tự sẽ bảo vệ ngươi không lo…"

"Cút."

Không đợi hắn nói xong, trong sương mù đen liền truyền đến một đạo thanh âm băng lạnh vô tình.

Người áo bào đen nói: "Các hạ cần phải nghĩ cho kỹ…"

Khí tức trong sương mù đen trở nên cực thiếu ổn định, người áo bào đen biến sắc, lập tức tránh ra.

Nhìn sương mù đen kia mơ hồ đi xa, dưới áo bào đen, nét kiêng kị trên mặt hắn mới dần dần biến mất.

"Sao có thể có loại chuyện này…" Trên mặt hắn lộ vẻ khó có thể tin, lẩm bẩm: "Chỉ mấy ngày, cô ta đã có tu vi khủng bố như thế, còn tiếp tục như vậy, chỉ sợ không cần bao lâu, ngay cả điện hạ cũng không phải đối thủ của cô ta…"

Trong rừng, lại có hai quỷ ảnh bay ra, một trong đó run giọng nói: "Uy áp quỷ này, so với điện hạ cho ta còn đáng sợ hơn…"

Người áo bào đen nhìn hắn một cái, nói: "Đó là bởi vì cô ta không hiểu phương pháp tu hành, còn tiếp tục như vậy, chỉ sợ linh trí của cô ta sẽ bị sát khí đồng hóa, hoàn toàn trở thành một hung linh chỉ biết giết chóc, đến lúc đó, Bắc quận liền thú vị rồi…"

Một quỷ ảnh cũng cười lên, nói: "Nếu như vậy, chẳng lẽ không phải càng thêm có lợi cho chúng ta…"

Người áo bào đen vươn tay, trên hai bàn tay, phân biệt ngưng tụ ra một hồn cầu.

Hắn mang hồn cầu đó đánh vào thân thể hai con quỷ, nói: "Thanh Diện Quỷ đã chết, Sở phu nhân mất tích, mười tám quỷ tướng chỉ còn lại có mười sáu, đây là hồn lực tu hành giả ta mấy ngày nay thu thập, hai người các ngươi cách hồn cảnh chỉ kém một tia, sau khi trở về, luyện hóa cho tốt, tranh thủ sớm ngày thăng cấp hồn cảnh."

Hết chương 249.

Chương 250. Đuổi giết

“Cảm ơn đại nhân!”

Hai quỷ kích động hồn thể run rẩy, quỳ xuống đất cảm ơn.

Ngay lúc này, lại có một hồn ảnh, từ phía sau lao nhanh đến, bóng người chưa đến, đã lớn tiếng kêu lên: “Đại nhân, không xong rồi, không xong rồi!”

Người áo bào đen lạnh lùng nói: “Đã xảy ra chuyện gì, hoảng hốt, hung linh kia bị bắt?”

“Không, không phải…” Hồn ảnh đó run giọng nói: “Xích Phát Quỷ, Đại Đầu Quỷ, La Sát Quỷ, họ, bọn họ… , bọn họ bị người ta giết rồi!”

“Cái gì!”

Người áo bào đen nghe vậy, biến sắc, hắn bóp cổ hồn ảnh kia, cả giận nói: “Ngươi nói cái gì, lặp lại lần nữa!”

Hồn ảnh đó kinh hãi nói: “Bọn, bọn họ hồn đăng tắt rồi…”

Hắn vừa mới nói xong, chung quanh thân thể người áo bào đen, có sương mù đen không ngừng trào ra, đó là biểu hiện hắn nổi giận đến cực điểm, pháp lực không chịu khống chế.

Ba quỷ tướng hồn cảnh, là bọn họ hao phí vô số tài nguyên, thật không dễ gì mới đắp ra, loại quỷ tướng cấp bậc này, bọn họ năm năm mới chế tạo mười lăm người…

Ba quỷ tướng này chết, tương đương một năm cố gắng của bọn họ uổng phí…

“Người nọ vì sao sẽ biết bọn họ ở nơi nào…” Thanh âm người áo bào đen lành lạnh vô cùng, thanh âm đè nén đến cực điểm: “Nhất định là trong chúng ta xuất hiện nội quỷ…”

Ngọc huyện.

Sơn dã cổ mộ nơi nào đó.

Một đám sương mù màu xám tràn ngập phạm vi mấy chục trượng, hai tay Lý Mộ kết ấn, chung quanh bỗng nhiên cuồng

phong gào thét, sương mù xám dần dần tan đi.

Vù!

Một cái đầu lưỡi đỏ như máu, bỗng nhiên từ trong sương mù bay ra, tốc độ cực nhanh, nhấc lên một trận tiếng xé gió, chỉ thẳng đầu Lý Mộ.

Keng!

Lý Mộ chém ra một kiếm, Bạch Ất kiếm chém vào trên cái lưỡi dài kia, phát ra tiếng kim loại, trên cái lưỡi đó ánh lửa bắn tung tóe, đột nhiên rụt trở về, sương mù bị cuồng phong hoàn toàn thổi tan, hiển lộ ra một quỷ ảnh gầy gò bên trong.

Mười tám quỷ tướng dưới trướng Sở Giang Vương, trừ Sở phu nhân, có bốn con phân biệt ở Dương huyện cùng Ngọc huyện.

Xích Phát Quỷ cùng Đại Đầu Quỷ của Dương huyện, đã bị Lý Mộ chém giết.

Mấy canh giờ trước, La Sát Quỷ ẩn nấp ở trong một căn nhà cổ bỏ hoang của Ngọc huyện, cũng chết ở dưới Bạch Ất kiếm.

Một con Trường Thiệt Quỷ cuối cùng này, ở trong cổ mộ núi non hoang dã, thực lực không kém, ở trong mười tám quỷ tướng đứng thứ bảy, đã ở dưới tay Lý Mộ ngoan cố chống lại rất lâu.

Quỷ ảnh gầy gò kia toàn thân tràn ngập khí đen, chỉ lộ ra hai con mắt, trong mắt bắn ra hung quang, nhìn Sở phu nhân, cả giận nói: “Chết tiệt, Sở phu nhân, ngươi thế mà lại phản bội điện hạ, ngươi có nghĩ tới kết cục của ngươi hay không!”

Sở phu nhân bay ở phía trên, lạnh lùng nói: “Trước lo lắng kết cục của chính ngươi đi.”

Nói xong, nàng liền thúc giục Bạch Ất, nghênh đón.

Trường Thiệt Quỷ lấy lưỡi làm vũ khí, đầu lưỡi kia linh hoạt đến cực điểm, có thể cứng có thể mềm, thế mà cũng có thể đánh ngang tay với Sở phu nhân cầm Bạch Ất.

Đây còn là dưới tình huống nó bị Lý Mộ tiêu hao hơn phân nửa pháp lực, dù sao, làm quỷ tướng thứ bảy, thực lực vốn cao

hơn so với Sở phu nhân mấy bậc.

Lý Mộ đứng xa xa, thỉnh thoảng đánh xuống một tia sét, tuy phần lớn đều bị Trường Thiệt Quỷ né tránh, nhưng cũng khiến nó luống cuống tay chân một trận, Sở phu nhân bắt lấy cơ hội, dần dần chiếm thượng phong.

Trường Thiệt Quỷ mấy lần muốn chạy thoát, đều bị Lý Mộ lấy lôi pháp ép trở về.

Hắn lại trúng một kiếm của Sở phu nhân, không khỏi vừa vội vừa giận, hỏi: "Chết tiệt, ngươi có dám không tìm trợ thủ, đấu pháp một trận thật sự với ta hay không?"

Sở phu nhân cười lạnh một tiếng, kiếm thế càng hung hiểm hơn.

Pháp lực trong cơ thể Trường Thiệt Quỷ đã tổn hại hơn nửa, dần dần không địch lại Sở phu nhân, sau khi lại bị đâm trúng mấy kiếm, không cẩn thận trúng một tia sét, hồn thể đã hư ảo đến cực điểm.

Khi trong lòng hắn gần như tuyệt vọng, chân trời nơi xa bỗng nhiên truyền đến một luồng sát khí ngập trời, sau đó, là một thanh âm phẫn nộ đến cực điểm.

"Các ngươi muốn chết!"

Cảm nhận được thanh âm quen thuộc đến cực điểm này, Trường Thiệt Quỷ nhẹ nhàng thở ra, mừng rỡ nói: "Hồn đại nhân, cứu ta!"

Sở phu nhân khi cảm nhận được khí tức cường đại vô cùng này, sắc mặt biến đổi hẳn, thừa dịp nháy mắt Trường Thiệt Quỷ thả lỏng, một kiếm đâm thủng ngực hắn, mang hồn lực của hắn hấp thụ toàn bộ, sau đó liền nhanh chóng bay tới bên người Lý Mộ, vội vã nói: "Ân công, đi mau, hắn là đệ nhất quỷ tướng dưới trướng Sở Giang Vương, đã sớm tấn thăng U Hồn!"

U Hồn, cũng liền tương đương với tu hành giả Tạo Hóa cùng Kim Thân cảnh, nhìn từ trên khí thế, so với Phổ Tể đại sư của chùa Kim Sơn yếu hơn một chút.

Lý Mộ một tay nắm Bạch Ất, một tay kết ấn, mặc niệm: "Thiên Địa Vô Cực, Càn Khôn tá pháp; pháp do tâm sinh, sinh sôi bất tức. Thái Ất Thiên Tôn, cấp cấp như luật lệnh!"

Bạch Ất kiếm ong một tiếng, sau lưng Lý Mộ, xuất hiện vô số bóng kiếm, vạn kiếm cùng động, hướng bóng đen nơi xa chém tới.

Thân thể bóng đen kia bỗng nhiên nổ tung ra, hóa thành vô số khí đen, đợi sau khi bóng kiếm kia chém qua, lần nữa ngưng tụ cùng một chỗ.

"Phân hồn chi thuật!"

Trong lòng Lý Mộ cả kinh, trong trí nhớ của Thiên Huyễn Thượng Nhân, có môn bí thuật Ma Tông này, hồn tu tu thành thuật này, có thể ở lúc tính mạng bị uy hiếp, mang hồn thể xé chẵn ra lẻ, mượn nó né tránh công kích quần thể của kẻ địch.

Lý Mộ không chút do dự ngự kiếm bỏ chạy, Trảm Yêu Hộ Thân Chú là chiêu số mạnh nhất hắn trước mắt có thể phát huy ra, cũng không làm gì được đệ nhất quỷ tướng này, trừ chạy trốn, không có lựa chọn thứ hai.

Lấy "Binh" tự quyết ngự kiếm, tốc độ cực nhanh, trong thời gian ngắn đã xuất hiện ở ngoài trăm trượng, hướng về phương hướng nào đó lao nhanh đi.

"Ngươi chạy không thoát!"

Tận mắt thấy Trường Thiệt Quỷ bị giết, ngắn ngủn mấy tháng, mười tám quỷ tướng chỉ còn lại có mười hai, bóng đen được xưng là Hồn đại nhân kia, trong lòng nổi giận đến cực điểm, hướng về phương hướng Lý Mộ thoát đi cấp tốc đuổi theo, thanh âm âm hàn đến cực điểm quanh quẩn ở trong thiên địa.

"Ta muốn mang ngươi nghiền xương thành tro, rút hồn luyện phách, để linh hồn của ngươi, mỗi ngày chịu khổ quỷ hỏa thiêu đốt."

Lý Mộ nghe đệ nhất quỷ tướng kia phía sau uy hiếp, tốc độ chạy trốn càng nhanh hơn, lại cùng bóng đen kia kéo giãn một khoảng cách.

Đánh tuy đánh không lại đối phương, nhưng hắn cũng đừng nghĩ dễ dàng đuổi kịp.

Giết bốn quỷ tướng của Sở Giang Vương, đệ nhất quỷ tướng kia hiển nhiên phẫn nộ đến cực điểm, vừa đuổi theo, vừa mắng, không biết, còn tưởng Lý Mộ đào mộ hắn, vứt tro cốt hắn.

Lý Mộ thúc giục pháp lực, khoảng cách rút ngắn lại giữa hai người bị kéo giãn lần nữa.

Hắn hướng phía sau nhìn một cái, lắc đầu nói: “Không phải là chết bốn tên quỷ tướng, cần tới mức liều mạng như vậy sao.”

Hết chương 250.

Chương 251. Tâm tư tỷ muội (1)

Sở phu nhân nghĩ nghĩ, nói: “Sở Giang Vương tựa như rất coi trọng mười tám quỷ tướng, năm năm qua, hắn luôn muốn mang tất cả chúng ta đều tăng lên tới hồn cảnh trở lên, mang toàn bộ hồn lực đạt được đều cho chúng ta.”

“Mười tám vị hồn cảnh…” Lý Mộ nghĩ nghĩ, bỗng nhiên cả kinh nói: “Hắn sẽ không là muốn bày Thập Bát Âm Ngục Đại Trận chứ?”

Mấy ngày nay, Lý Mộ mang ký ức Thiên Huyễn Thượng Nhân lưu lại tiêu hóa không ít, đối với một ít thủ đoạn ma đạo, cũng có hiểu biết.

Thập Bát Âm Ngục Đại Trận, là một loại trận pháp ma đạo uy lực rất mạnh, do mười tám quỷ tu cảnh giới Hung Hồn bày, lại thêm Sở Giang Vương chủ đạo, có thể vây chết cảnh giới thứ sáu Động Huyền.

Mười tám quỷ tướng, vừa lúc đối ứng mười tám địa ngục, Sở Giang Vương nhọc lòng bồi dưỡng ra mười tám quỷ tướng, nếu không phải có bệnh rối loạn ám ảnh cưỡng chế, chính là muốn gom đủ Thập Bát Âm Ngục Đại Trận.

Đương nhiên, mười tám quỷ tướng của hắn, có năm tên đã chết ở trong tay Lý Mộ, một tên cũng thành quỷ của Lý Mộ, mười tám quỷ tướng chỉ còn lại có mười hai con, nhiều nhất bày ra Thập Quỷ Khốn Thần Trận, còn dư ra hai con dự bị.

Kém tám quỷ tướng, uy lực của trận pháp liền phải tổn hại hơn phân nửa, đại khái chỉ còn lại có không đến ba thành.

Khó trách quỷ tướng này muốn tìm hắn liều mạng, đổi làm bản thân Lý Mộ cũng không nhịn được.

Phía sau có U Hồn đuổi theo không tha, trong lúc nhất thời không thể thoát khỏi, Lý Mộ thay đổi phương hướng, hướng dãy núi nơi xa bay đi.

Sớm ở ngay lúc bị đệ nhất quỷ tướng này đuổi giết, trong lòng hắn đã có đối sách.

Đệ nhất quỷ tướng sát khí ngập trời, Lý Mộ lập tức bay về phía một ngọn núi quen thuộc, ở lúc quỷ tướng kia sắp tiếp cận ngọn núi, bỗng nhiên từ trong núi này truyền ra một luồng yêu khí cường đại, sau đó là một tiếng hừ lạnh.

"Cút!"

Quỷ tướng kia thân thể phanh gấp lại, nhìn đỉnh núi đó, lộ ra nét kiêng kị nồng đậm.

Ở Bắc quận, có thể có yêu khí như thế, chỉ có một vị.

Hắn lơ lửng ở không trung, đối với phía dưới ôm ôm quyền, nói: "Ra mắt Bạch Yêu Vương, tại hạ chính là đệ nhất quỷ tướng dưới trướng Sở Giang Vương, không có ý quấy rầy Yêu Vương, người này giết bốn quỷ tướng của ta, còn xin Yêu Vương mang hắn giao cho ta."

Trong núi truyền đến một thanh âm không có cảm tình: "Ba hơi thở sau, còn chưa cút, thì vĩnh viễn lưu lại đi."

"Yêu Vương vẫn là không nên đối nghịch với điện hạ."

"Một."

"Bạch Yêu Vương ngươi…"

"Hai."

Chữ "ba" chưa ra khỏi mồm, quỷ này liền cuốn theo một mảng sương mù đen, đầu cũng không quay lại nhanh chóng rời đi.

Lý Mộ đáp ở nơi nào đó trong núi, ôm quyền với nam tử trung niên trước mặt, nói: "Đa tạ Bạch Yêu Vương cứu."

Bạch Yêu Vương hỏi: "Ngươi là như thế nào trêu vào Sở Giang Vương?"

Lý Mộ nói: "Sở Giang Vương sai khiến thủ hạ ở Dương huyện làm ác, ta giết mấy quỷ tướng dưới trướng hắn."

Bạch Yêu Vương mặt lộ vẻ kinh ngạc, nói: "Quỷ tướng dưới trướng Sở Giang Vương, đều là cảnh giới thứ tư, ngươi có thể lấy cảnh giới thứ hai giết họ, bổn vương quả nhiên không nhìn lầm."

Lý Mộ xấu hổ cười cười.

Bạch Yêu Vương không nhắc lại việc này, nói: “Mấy ngày nay, Thính Tâm thêm phiền toái cho ngươi rồi.”

“Không phiền.” Ở trước mặt Bạch Yêu Vương, Lý Mộ tự nhiên không thể chán ghét con gái hắn, nói: “Mấy ngày qua, Thính Tâm cô nương cũng trừ hại cho dân, chém giết mấy quỷ vật làm ác.”

“Thính Tâm tính tình không tốt, ủy khuất tiểu huynh đệ rồi.” Bạch Yêu Vương nhìn về nơi xa, nói: “Quỷ vật đó còn chưa rời khỏi, ta bảo Nhị đệ Tam đệ hộ tống ngươi trở về.”

Bạch Ngâm Tâm từ phía sau chạy ra, nói: “Con cũng muốn đi!”

Khi nhìn thấy Bạch Ngâm Tâm, Lý Mộ phản xạ có điều kiện có chút nhũn cả chân.

Bạch Yêu Vương hỏi: “Con đi làm cái gì?”

Bạch Ngân Tâm nói: “Thính Tâm ở bên ngoài con không yên tâm, con muốn đi bảo hộ nó.”

Bạch Yêu Vương cuối cùng vẫn đã đáp ứng Bạch Ngâm Tâm, để nàng cùng nhau đi theo, điều này làm Lý Mộ có chút chột dạ, bởi vì ánh mắt hai tỷ muội này nhìn hắn không có gì khác nhau.

Bạch Ngâm Tâm bây giờ đã là yêu tu ngưng đan, thực lực không kém, ở dưới Bạch Yêu Vương bày mưu đặt kế, cùng Thanh Ngưu tinh, hổ yêu, thử yêu cùng nhau, hộ tống Lý Mộ về huyện thành Dương huyện.

Thanh Ngưu tinh cùng hổ yêu đã sớm ngưng đan nhiều năm, hai người liên thủ, ngay cả Tô Hòa lúc đó cũng có thể áp chế, lại có Bạch Ngâm Tâm cùng thử yêu hai yêu vật ngưng đan, trên đường, đệ nhất quỷ tướng kia không còn xuất hiện.

Tuy nói hắn là U Hồn cảnh giới thứ năm, chưa chắc sợ mấy người liên thủ, nhưng chung quy vẫn kiêng kị Bạch Yêu Vương.

Bạch Thính Tâm ở cửa huyện nha chờ trông mòn con mắt, khi nhìn thấy Bạch Ngâm Tâm, kinh ngạc nói: "Tỷ tỷ, sao tỷ lại tới đây?"

Bạch Ngâm Tâm hừ một tiếng, hỏi: "Muội không hy vọng tỷ tới sao?"

Bạch Thính Tâm vội vàng nói: "Không có không có…"

Thanh Ngưu tinh và hổ yêu theo Lý Mộ cùng đi huyện nha, một là hộ tống, hai là mang thử yêu này đến nhận tội. Nếu là yêu vật khác, ở Bắc quận phát tán ôn dịch, lừa gạt niệm lực dân chúng, chỉ sợ kết cục sẽ không tốt lắm, nhưng Trần quận thừa dù sao cũng phải nể mặt Bạch Yêu Vương.

Thử yêu ở lại huyện nha, giống với Bạch Thính Tâm, lấy công chuộc tội.

Lý Mộ tìm Triệu bộ đầu, hỏi: "Giết một quỷ tướng Hung Hồn cảnh, tính là công lao lớn bao nhiêu, có thể vào phòng chữ Địa chọn bảo bối không?"

"Cảnh giới thứ tư Hung Hồn?" Triệu bộ đầu lắc lắc đầu, nói: "Dựa theo quy củ, chém giết yêu quỷ cảnh giới thứ tư làm ác, có thể ở phòng chữ Huyền chọn một bảo vật, hai lần trước ngươi có thể vào phòng chữ Huyền, là bởi quận úy đại nhân ngoại lệ."

Lý Mộ lại hỏi: "Giết một con không được, bốn con thì sao?"

Triệu bộ đầu ngẩn ra một phen, nói: "Cái này, ta phải đến hỏi quận úy đại nhân."

Không bao lâu, hắn liền từ trước sảnh trước đi ra, nói: "Quận úy đại nhân bảo ngươi đi vào."

Lý Mộ đi vào sảnh trước huyện nha, ôm quyền nói: "Ra mắt quận úy đại nhân."

Trầm quận úy cầm hồ lô, ngửa đầu trút một ngụm rượu, nói: "Ngươi nếu có thể chém giết một quỷ tướng Hung Hồn cảnh dưới trướng Sở Giang Vương, trở lại quận nha, bản quan ngoại lệ cho phép ngươi vào phòng chữ Địa chọn một vật."

Trong lòng Lý Mộ vui vẻ, hỏi: “Nếu ta có thể giết bốn tên, có phải có thể chọn bốn món bảo bối hay không?”

Trầm quận úy liếc hắn, nói: “Bản quan nhất ngôn cửu đỉnh, ngươi nếu có thể chém giết Sở Giang Vương, bản quan mang phòng chữ Địa tặng ngươi.”

Câu này quận thủ đại nhân nói còn xấp xỉ, hắn một quận úy, chưa có loại quyền hạn này.

Nhưng Lý Mộ cũng không muốn giết Sở Giang Vương, hắn thả Sở phu nhân ra, nói: “Lấy chứng cớ cho đại nhân xem.”

Sở phu nhân đưa tay ở trước mặt quét một cái, trong hư không hiện ra bốn hình ảnh.

Hết chương 251.

Chương 252. Tâm tư tỷ muội (2)

Tu vi Tụ Thần cảnh, có thể khiến cảnh tượng từng trải qua lấy hình ảnh tái hiện, tựa như hiện trường tự chụp, Huyền Quang Thuật của Động Huyền tu hành giả lại lợi hại, có thể vượt qua không gian, quan sát trực tiếp cảnh tượng hình ảnh một chỗ khác.

Lý Mộ chỉ vào bốn hình ảnh đó, lần lượt nói: "Đây là Xích Phát Quỷ, quỷ tướng thứ mười bốn dưới trướng Sở Giang Vương, đây là Đại Đầu Quỷ, quỷ tướng thứ mười hai dưới trướng Sở Giang Vương, đây là La Sát Quỷ, quỷ tướng thứ chín dưới trướng Sở Giang Vương, đây là Trường Thiệt Quỷ, quỷ tướng thứ bảy dưới trướng Sở Giang Vương…"

Trầm quận úy phun ra một ngụm rượu, giật mình nói: "Ngươi lại giết bốn tên nữa?"

Lý Mộ mỉm cười nói: "Sở phu nhân vừa vặn biết chỗ bốn quỷ tướng này, dù sao bọn chúng đều làm nhiều việc ác, liền thuận tay giết bọn chúng."

"Tốt!" Trầm quận úy từ trên ghế đứng lên, nói: "Bản quan quả nhiên không nhìn lầm ngươi, chờ trở lại quận nha, bản quan cho phép ngươi ở phòng chữ Địa chọn bốn món bảo vật…"

"Đa tạ đại nhân!"

Lý Mộ hài lòng từ sảnh trước đi ra, đến quận nha, hắn mới chính thức cảm nhận được niềm vui của bộ khoái.

Đã có thể trừ hại cho dân, còn có thể thu hoạch hồn lực, trở lại huyện nha, còn có phần thưởng xa xỉ, thu hoạch gấp đôi, vui vẻ gấp đôi.

Đi đến trong sân, cũng thấy được hai con rắn.

Bạch Thính Tâm nhìn Lý Mộ một cái, nói: "Ngươi nói, một canh giờ."

Vì không để thanh xà này làm gánh nặng cho hắn, Lý Mộ là từng đáp ứng nàng, sau khi trở về, để nàng hưởng thụ phật

quang một canh giờ, giờ phút này cũng không tiện đổi ý.

Hắn đi đến trước mặt Bạch Thính Tâm, nói: “Đi thôi.”

Bạch Ngâm Tâm hồ nghi hỏi: “Cái gì một canh giờ?”

Bạch Thính Tâm ở bên tai nàng nhỏ giọng nói vài câu.

“Không được!” Bạch Ngâm Tâm lắc lắc đầu, quả quyết nói: “Muội đã hóa hình thành thành nhân loại, phải học tập lễ nghi nhân loại, chẳng lẽ chưa từng nghe nói nam nữ thụ thụ bất thân sao?”

Lý Mộ rất tán đồng lời của Bạch Ngâm Tâm, trong cơ thể hắn tích góp hồn lực của bốn quỷ tướng, đang muốn ngay lập tức luyện hóa chúng nó, sớm một chút ngưng tụ ba hồn, có thể không ở trên người Bạch Thính Tâm lãng phí thời gian, cố gắng không cần lãng phí.

Bạch Thính Tâm lắc đầu nói: “Muội mặc kệ, muội lại không phải người, muội không thèm học lễ nghi của bọn họ.”

Bạch Ngâm Tâm bắt lấy cổ tay hắn, nói: “Ta là tỷ tỷ của muội, ta có trách nhiệm thay phụ thân quản giáo muội.”

“Đừng mà tỷ tỷ…” Bạch Thính Tâm đáng thương nhìn nàng, nói: “Đây là muội giúp hắn bắt rất nhiều quỷ mới vất vả đổi lấy, muội chờ lâu lắm lâu lắm rồi…”

Bạch Ngâm Tâm kiên quyết nói: “Không được, ta nói không được thì không được!”

Bạch Thính Tâm ôm cánh tay của nàng, nhẹ nhàng lắc lắc, nói: “Nếu không, muội chia cho tỷ nửa canh giờ?”

Bạch Ngâm Tâm trừng mắt nhìn nàng một cái: “Muội cho rằng ta sẽ bị muội dụ hoặc sao?”

Một lát sau, Lý Mộ đi vào phòng trực, quay đầu hỏi: “Hai người các ngươi ai đến trước?”

Bạch Thính Tâm nói: “Tỷ là tỷ tỷ, tỷ trước.”

Bạch Ngân Tâm nói: “Tỷ tỷ nên nhường muội muội, muội trước.”

Lý Mộ nghĩ nghĩ, trưng cầu ý kiến các nàng nói: “Nếu không các ngươi cùng nhau?”

Tỷ muội các nàng hai người mỗi người nửa canh giờ, vẫn sẽ trì hoãn một canh giờ, chẳng bằng cùng nhau, như vậy còn có thể tiết kiệm nửa canh giờ cho hắn.

Phương diện quản lý thời gian, Lý Mộ vẫn rất nghiêm túc.

Sau khi hai xà yêu xanh trắng thương lượng, cảm thấy như vậy thì không có khác biệt ai trước ai sau, cũng không đưa ra dị nghị.

Lý Mộ vốn định ngay tại phòng trực cho xong, Bạch Thính Tâm lại nói muốn đi khách sạn nàng ở, như vậy nàng có thể nằm, nằm hiển nhiên thoải mái hơn so với ngồi.

Lý Mộ bản không muốn phiền toái như vậy, nghĩ lại một chút, huyện nha nhiều người phức tạp, không chừng sẽ có người ở sau lưng nghị luận, vẫn là đi bên ngoài tốt hơn.

Hắn gật gật đầu, nói: “Vậy đi chỗ ngươi đi.”

Nhìn ba người ra khỏi huyện nha, một bộ khoái quận nha từ phòng trực thò đầu, nói: “Chậc chậc, trẻ tuổi thật tốt.”

Một bộ khoái khác bổ sung nói: “Chỉ là trẻ tuổi vô dụng, còn phải có bề ngoài tuấn tú.”

Lại có một bộ khoái nói: “Trẻ tuổi tuấn tú cũng không đủ, nữ tử bây giờ, còn thích có thực lực.”

“Vừa trẻ tuổi tuấn tú, vừa có thực lực, được quận úy đại nhân coi trọng… , không phải mỗi người đều là Lý Mộ sao.”

“Cho nên nói, Lý Mộ đã thu thập hai con gái của Bạch Yêu Vương rồi?”

“Cái này không phải rất rõ ràng sao?”

…

Dương huyện, huyện thành.

Trên đường, Lý Tứ khoác bả vai Trương Sơn, hỏi: “Sao ngươi lại tới đây?”

Trương Sơn nói: “Còn không phải Liễu cô nương lo lắng Lý Mộ, đi nhiều ngày như vậy, ngay cả một chút tin tức cũng không có, ta liền qua đây nhìn xem.”

“Lý Mộ có thể có chuyện gì, ta dẫn ngươi tới huyện nha tìm hắn.” Lý Tứ vừa mới mở miệng, bỗng nhiên phát hiện cái gì, đưa tay chỉ chỉ phía trước, nói: “Không cần đi huyện nha nữa, kia không phải hắn sao…”

“Lý…”

Trương Sơn nâng tay, vung vung với Lý Mộ, nhìn thấy hắn cùng hai nữ tử trẻ tuổi đi vào khách sạn, ngẩn ra một chớp mắt, khó có thể tin nói: “Lý Mộ thế mà lại dẫn nữ nhân khác đi khách sạn đặt phòng, còn là hai người!”

Nửa canh giờ sau, Lý Mộ từ trong phòng trên lầu hai khách sạn đi ra, khi đi xuống cầu thang, hai chân như nhũn ra một trận, suýt nữa ngã xuống.

May mắn có một đôi tay từ bên cạnh vươn ra, kịp thời đỡ hắn.

Lý Mộ quay đầu, đang muốn cảm ơn, khi nhìn thấy người nọ, cũng không khỏi sửng sốt, hỏi: “Sao ngươi lại tới đây?”

Trương Sơn lắc đầu nói: “Lý Mộ, ngươi làm ta thất vọng quá rồi, ngươi có biết không, Liễu cô nương lo lắng cho ngươi bao nhiêu, ngươi thế mà, thế mà đưa nữ nhân tới loại địa phương này…”

Lý Mộ giải thích: “Ngươi hiểu lầm rồi, các nàng không phải người.”

Trương Sơn nói: “Ta tận mắt thấy, ngươi không cần gạt ta, tuy ta làm việc ở dưới trướng Liễu cô nương, nhưng chúng ta là huynh đệ, một lần này ta giấu giúp ngươi, lần sau không được viện dẫn lẽ này nữa…”

Lý Mộ bất đắc dĩ nói: “Sự tình thực không phải như ngươi nghĩ.”

Trương Sơn thở dài nói: “Ngươi có phải cho rằng ta rất dễ lừa hay không, hay là ngươi cùng hai vị cô nương kia ở trong phòng nửa canh giờ, chỉ là ngồi uống trà nói chuyện phiếm?”

Trên thực tế, Lý Mộ thật sự chỉ là ngồi nửa canh giờ, ngay cả trà cũng chưa uống.

Hắn không muốn cố sức giải thích nữa, lắc đầu nói: “Ngươi trở về nói cho các nàng, chuyện Dương huyện, còn cần một ít thời gian, đợi sự tình giải quyết, ta sẽ trở về.”

Lầu hai khách sạn, trong một gian phòng khách thượng đẳng, trên mặt tỷ muội Bạch Ngâm Tâm đồng thời lộ ra vẻ mặt thỏa mãn.

Bạch Thính Tâm thoải mái rên rỉ một tiếng, nói: “Tỷ tỷ, muội cảm giác tu vi của muội cũng tăng lên một ít, nếu không chúng ta mang hắn bắt về, mỗi ngày đều giúp chúng ta tăng lên tu vi đi!”

Bạch Ngâm Tâm liếc nàng một cái, nói: “Đừng có nằm mơ, phụ thân sẽ không để muội làm như vậy.”

Hết chương 252.

Chương 253. Kế của Huyền Độ (1)

"Có biện pháp nào có thể mỗi ngày như vậy đây?" Bạch Thính Tâm một tay chống cằm, bỗng nhiên nói: "Dứt khoát gả muội cho hắn đi, muội gả cho hắn, có thể mỗi ngày bên nhau."

Bạch Ngâm Tâm liếc nàng một cái, nàng từng cũng giống muội muội, có loại ý tưởng ngây thơ này, cho đến ngày nay, nàng đã biết, lập gia đình không phải tùy tiện nói, mỗi khi nghĩ đến tình hình lúc đó, chỉ hận không thể tìm cái kẽ đất chui vào.

Mấy tháng qua, nàng cực kỳ hoài niệm tình hình đoạn thời gian đó, hoài niệm căn phòng nhỏ bên bờ nước kia, liên quan số lần nghĩ đến Lý Mộ cũng nhiều hơn rất nhiều.

Nàng nhìn về phía Bạch Thính Tâm, nói: "Gả cho hắn, cũng không chỉ mỗi ngày như vậy, muội còn phải giặt quần áo nấu cơm cho hắn, còn phải ngủ với hắn, sinh con cho hắn…"

"A, thì ra lập gia đình phiền toái như vậy à, vậy muội vẫn là không lấy chồng nữa…" Bạch Thính Tâm nhất thời thay đổi chủ ý, lại nói: "Thôi, cho dù muội muốn gả cho hắn, hắn cũng không thích muội, hắn đã có nữ nhân mình thích rồi."

Bạch Ngâm Tâm ngẩn ra một phen, hỏi: "Cái gì, hắn có người trong lòng rồi?"

Bạch Thính Tâm kinh ngạc nói: "Tỷ ngạc nhiên như vậy làm cái gì?"

Không biết vì sao, trong lòng Bạch Ngâm Tâm bỗng nhiên dâng lên một loại cảm giác chua xót, hỏi: "Nữ nhân hắn thích bộ dáng thế nào?"

Trên mặt Bạch Thính Tâm hiện ra nét ghen tị, nói: "Bộ dạng rất đẹp, ngực to mông vểnh, nam nhân sao đều thích như vậy, muội nếu là con hồ ly thì tốt rồi, hồ ly tinh dáng người đều rất tốt, mê cũng có thể mê chết hắn… …"

Sau khi dưới trướng Sở Giang Vương lại chết bốn gã quỷ tướng, rốt cuộc yên tĩnh hơn rất nhiều.

Dương huyện và xung quanh nó, không thấy ác quỷ làm hại dân chúng nữa, mà hung linh kia, cũng đã rời khỏi Dương huyện, bắt đầu ở Ngọc huyện liên tiếp hiện thân, ngắn ngủn hai ngày thời gian, trên tay lại có thêm tính mạng của mấy kẻ ác.

Lý Mộ sau khi tiễn Trương Sơn rời khỏi Dương huyện, trở lại huyện nha, lại nhận được một tin tức.

Cường giả Triều đình phái tới đã đến Bắc quận, nghe nói có tu vi Tạo Hóa cảnh, giờ phút này, đã tới Ngọc huyện, đi đuổi giết hung linh kia.

Triệu bộ đầu đang muốn rời khỏi nha môn, lại nói: "Cường giả triều đình phái tới đã đi Ngọc huyện, chúng ta đang muốn theo quận thừa đại nhân đi qua, ngươi muốn đi theo hay không, loại đấu pháp cấp bậc này, ngày thường cũng không thường gặp, vừa lúc có thể tăng thêm kiến thức."

Lý Mộ gật gật đầu, theo hắn ra khỏi huyện nha, lên thuyền bay, đến thẳng Ngọc huyện.

Ngọc huyện giáp với Dương huyện, ước chừng hai khắc thời gian, thuyền bay đã lơ lửng ở không trung, Trần quận thừa đứng ở đầu thuyền, cúi người nhìn về phía xa.

Lý Mộ phát hiện, xa xa trên cánh đồng bát ngát, truyền đến từng trận pháp lực dao động mãnh liệt.

Nơi đó có hai đạo khí tức, đều mạnh mẽ vô cùng, trong đó một đạo sát khí ngút trời, mặc dù là cách nhau xa như vậy, cũng làm trong lòng người ta phát lạnh, mà một đạo khác từ trên khí thế, cũng không thua nửa phần.

Thuyền bay ở xa xa đáp xuống đất, Lý Mộ nhìn thấy một người áo xanh lơ lửng ở không trung, đối diện hắn, một đám sương đen tản mát ra khí tức khủng bố.

Đỉnh đầu người áo xanh, một thanh trường kiếm lóe ra hào quang, bay múa bất định, ở trên không chém một phát, liền có một đạo kiếm khí chém về phía sương mù màu đen kia.

Lý Mộ xa xa, cũng có thể cảm nhận được kiếm khí kia sắc bén.

Kiếm khí kia chém về phía sương mù đen, sương mù đen tuy sẽ tiêu tán một bộ phận, nhưng khí tức trong đó, cũng trở nên càng lúc càng thô bạo.

Trần quận thừa khẽ biến sắc, nói: "Còn tiếp tục như vậy, chỉ sợ cô ta sẽ hoàn toàn mất đi linh trí, trừ khi mang cô ta hoàn toàn gạt bỏ, không có cách nào khác."

Lý Mộ nhìn sương mù đen kia, thở dài.

Mười ngày trước, nàng còn chỉ là một thiếu nữ hoa quý, hôm nay lại biến thành bộ dáng này, huyện lệnh Dương huyện cùng đám thủ hạ độc ác của gã, chết không đáng tiếc.

Sương mù đen tiêu tán một bộ phận, tựa như cũng kích phát hung linh kia tức giận, hướng về người áo xanh càn quét.

Người áo xanh một tay kết ấn, hướng sương mù đen kia chỉ một phát, nhẹ nhàng nói: "Định."

Thời gian chung quanh như dừng trôi, sương mù đen càn quét đến bỗng nhiên dừng ở giữa không trung.

Người áo xanh lật tay ép về phía trước, trong hư không, ngưng tụ thành một bàn tay trong suốt cực lớn, hướng về sương mù đen vỗ tới.

Sương mù đen sụp đổ, nhưng trong thời gian ngắn lại ngưng tụ cùng một chỗ, chỉ là khí tức so với vừa rồi yếu đi một chút.

Trầm quận úy lắc lắc đầu, nói: "Pháp lực của cô ta tuy cường đại, nhưng không hiểu thuật âm quỷ, nếu không căn bản sẽ không dễ dàng bị đánh tan như vậy."

Trần quận thừa mắt lộ ra lo lắng, nói: "Oán khí trên thân cô ta quá nặng, oán khí càng nặng, thực lực của cô ta càng mạnh, bức bách tiếp như vậy, có lẽ sẽ xảy ra biến cố gì…"

Trong mắt Lý Mộ hiện lên ánh sáng màu vàng, khi nhìn phía sương mù đen kia lần nữa, phát hiện trong đó màu máu càng đậm.

Lúc này, người áo xanh kia tay bắt pháp quyết, trên phi kiếm, hào quang nở rộ, ở không trung ngưng tụ thành một thanh kiếm hào quang thật lớn. Hắn phất phất tay, thanh kiếm

lớn đó liền lấy thế sấm sét, hướng về sương mù đen chém xuống.

Trong sương mù đen chưa có biến hóa, dưới lòng đất, lại bỗng nhiên xuất hiện một mảng khí đen nồng đậm.

Khí đen đó ngưng tụ thành một cây đao khổng lồ, đón đầu bóng kiếm thanh quang.

Đao kiếm va chạm, ngay lập tức hủy diệt trong vô hình.

Một luồng khí mãnh liệt, từ trung tâm va chạm khuếch tán ra, quần áo mọi người nơi xa, bị luồng khí thổi bay phất phới.

Lý Mộ nhìn bóng người áo bào đen xuất hiện bên cạnh hung linh kia, không lộ dấu vết lui đến phía sau Trần quận thừa cùng Trầm quận úy.

Đệ nhất quỷ tướng cũng chưa chú ý tới Lý Mộ, mà là nhìn hung linh kia, nói: “Nhìn thấy rồi chứ, đây chính là miệng lưỡi triều đình, bọn họ sẽ không quản ngươi chịu bao nhiêu oan khuất, cẩu quan hại ngươi, bọn họ trơ mắt nhìn, ngươi giết cẩu quan báo thù, bọn họ muốn ngươi hồn phi linh tán. So với chết ở trong tay bọn họ, không bằng theo chúng ta, phản kháng thế đạo dối trá bất công này…”

Trầm quận úy nhìn người áo bào đen, chậm rãi đi ra, trong ánh mắt tràn đầy sát ý.

Ngay sau đó, bước chân hắn bỗng nhiên khựng lại.

Cùng lúc đó, mọi người ở đây, đều phát hiện, nhiệt độ chung quanh, tựa như giảm xuống một ít.

Ầm ầm ầm!

Bọn họ ngẩng đầu nhìn lên đỉnh đầu, phát hiện trên bầu trời phía trên, có mây đen đang nhanh chóng tụ tập, ánh điện lóe lên hỗn loạn, trong mây đen, như có vô số tia sét ấp ủ.

Tuyết lớn như lông ngỗng từ bầu trời bay xuống, mang đến là một trận cảm giác lạnh lẽo thấu xương.

Sắc mặt Trần quận thừa cùng người áo xanh kia bỗng nhiên trở nên cực kỳ nghiêm túc.

Đoàng!

Một tia sét màu tím thô to vô cùng, bỗng nhiên từ không trung bổ xuống, bổ thẳng tắp về phía người áo xanh kia.

Hết chương 253.

Chương 254. Kế của Huyền Độ (2)

Tia sét tốc độ cực nhanh, người áo xanh trong lúc gấp gáp, triệu hồi phi kiếm ngăn cản, phi kiếm kia ở dưới tia sét màu tím, bị phách thanh quang ảm đạm, thân hình người áo xanh rơi nhanh xuống, lúc rơi xuống đất, khóe miệng tràn ra một sợi tơ máu.

Đệ nhất quỷ tướng sau khi ngẩn ra một chớp mắt, mừng rỡ nói: "Chính là như thế!"

Trần quận thừa mắt lộ ra chấn động, lẩm bẩm: "Đạo thuật…"

Trong sương mù đen, hào quang màu đỏ rực trào ra, truyền ra thanh âm lạnh lẽo không giống nhân loại: "Các ngươi… , đều phải chết!"

Mặt Trần quận thừa lộ vẻ tiếc nuối, nói: "Cô ta đã hoàn toàn không còn linh trí."

Sau khi trời đất xảy ra hiện tượng lạ, khí tức hung linh kia đang rất nhanh kéo lên, người áo xanh nhìn Trần quận thừa một cái, cả giận nói: "Ngươi còn đang chờ cái gì!"

Trần quận thừa xuất hiện ở bên cạnh hắn, nói: "Nếu không phải ngươi kích phát oán khí của cô ta, sao có thể như thế?"

Người áo xanh lạnh lùng nói: "Bây giờ nói những thứ này đã vô dụng, ả đã mất đi nhân tính, hôm nay không trừ, hậu hoạn vô cùng, ngươi ta liên thủ, mau chóng diệt ả."

Quỷ tướng kia cười khặc khặc, nói: "Các ngươi thử xem…"

Trong nháy mắt, trong mây đen kia lại hạ xuống hai tia sét, trong tay áo người áo xanh bay ra một cái chuông đồng, chụp vào đỉnh đầu của hắn, sét rơi ở trên chuông đồng, chỉ phát ra một tiếng chuông ngân, liền bị diệt trừ trong vô hình.

Trong tay Trần quận thừa, thì xuất hiện một cái khiên cổ, hắn ném tấm khiên cổ ra, tấm khiên này nhanh chóng phóng to, sét đánh ở trên tấm khiên, cũng như trâu đất xuống biển, không có động tĩnh.

Mây đen kia lan tràn phạm vi thật lớn, cũng có mấy tia sét, hướng đỉnh đầu đám người Lý Mộ bổ tới.

Sét này chỉ là màu trắng, uy lực thua xa công kích người áo xanh và Trần quận thừa, Trầm quận úy bắt một cái pháp quyết, tại chỗ xuất hiện một màn hào quang bán trong suốt, sét màu trắng đánh ở trên màn hào quang, bị màn hào quang hấp thu.

Lý Mộ ngẩng đầu nhìn sét ngoài màn hào quang, trong lòng bỗng nhiên sinh ra một loại cảm giác huyền diệu.

Tựa như chỉ cần một ý niệm của hắn, những tia sét này sẽ tiêu tán.

Vì thế hắn thật sự nghĩ như vậy.

Mấy tia sét, còn chưa đánh trúng màn hào quang, liền bỗng nhiên tiêu tán, như là từ trước tới giờ đều chưa từng xuất hiện.

Triệu bộ đầu vẻ mặt nghi hoặc, gãi gãi đầu, hỏi: “Sao lại tan rồi?”

Trầm quận úy đang ở toàn lực duy trì màn hào quang bỗng nhiên xoay người, nhìn Lý Mộ, mắt lộ ra kỳ dị cùng kinh ngạc.

Lý Mộ nhìn mây đen trên bầu trời, loại cảm giác huyền diệu đó dâng lên lần nữa. Tựa như chỉ cần hắn động ý niệm, mây đen chiếm cứ cả mảng lớn bầu trời cũng sẽ hoàn toàn tan đi.

Lý Mộ nhìn về phía tên quỷ tướng kia đang cùng Trần quận thừa đấu pháp, trong lòng dâng lên một ý niệm, một tia sét màu tím tráng kiện bỗng nhiên giáng xuống, bổ thẳng tắp về phía đỉnh đầu quỷ tướng kia.

Quỷ này thân thể xé chẵn ra lẻ, lại lần nữa ngưng tụ cùng một chỗ, né tránh một tia sét đủ khiến hắn bị thương nặng, quay đầu nhìn sương mù đen kia, giận dữ nói: “Ngươi đang làm gì!”

Sương mù đen sôi sục một trận, trong sương mù, hai con mắt đỏ như máu đột nhiên nhìn về phía Lý Mộ.

Nháy mắt nhìn thấy Lý Mộ, sương mù đen kia bắt đầu kịch liệt quay cuồng, tựa như sôi trào, ngay sau đó, mây đen trên

trời tiêu tán, sương mù đen kia thế mà nháy mắt đi xa, ra ngoài mọi người đoán trước.

Quỷ tướng kia thấy vậy, sau khi ngẩn ra một chớp mắt, liền không chút do dự nhanh chóng bỏ chạy.

Hung linh này đào tẩu, chỉ còn lại có một mình hắn, không có khả năng là đối thủ của hai tu hành giả Tạo Hóa này.

Trần quận thừa cùng người áo xanh kia cũng chưa truy kích, đứng ở tại chỗ, biểu cảm trên mặt có chút kinh ngạc.

Một lát sau, Trần quận thừa lắc đầu nói: "Hung linh này thực lực quá mạnh, lại có quỷ tướng kia giúp đỡ, chỉ dựa vào hai người chúng ta, không thể thu phục cô ta, về huyện nha trước, bàn bạc kỹ hơn."

Vừa mới trở lại huyện nha, Lý Mộ ghế dựa cũng chưa ngồi nóng, Triệu bộ đầu đã đi vào, nói: "Đại nhân tìm ngươi."

Lý Mộ biết chuyện vừa rồi đã dẫn tới Trầm quận úy chú ý, tuy hắn không muốn để người khác biết, hung linh này sở dĩ sẽ sinh ra, căn nguyên thật ra ở hắn, nhưng hắn cũng rõ, nha môn sở dĩ còn chưa tra chuyện này, là vì chuyện hung linh này còn chưa giải quyết.

Đợi chuyện Dương huyện giải quyết, bọn họ nhất định sẽ tra tới Vân Yên các.

Đến lúc đó, nếu Lý Mộ không chủ động đứng ra, Liễu Hàm Yên sẽ phải gánh vác toàn bộ trách nhiệm.

Triệu bộ đầu dẫn Lý Mộ tới, bản thân lui ra ngoài. Lý Mộ đi vào sảnh trước, phát hiện Trầm quận úy cùng Trần quận thừa đều có mặt.

Trầm quận úy nhìn hắn, nói: "Ngồi."

Lý Mộ tìm một cái ghế ngồi xuống, hắn hiểu Trần quận thừa cùng Trầm quận úy, so với đợi triều đình tra được, chẳng bằng thẳng thắn cùng bọn họ trước.

Trầm quận úy đi thẳng vào vấn đề hỏi: "Chuyện vừa rồi…"

Lý Mộ nói thẳng: "Là ta."

Trần quận thừa kinh ngạc nói: “Ngươi sao có thể khống chế đạo thuật của hung linh kia, trừ phi đạo thuật này là ngươi sáng tạo…”

Lý Mộ một năm một mười nói: “Chuyện xưa oan《Đậu Nga》, là ta kể ở trà lâu, lúc ấy ta cũng không biết, một câu lời thoại đó, sẽ dẫn phát thiên địa dị tượng, càng có thể sáng tạo ra loại đạo thuật này…”

“Quả nhiên như thế.” Trên mặt Trầm quận úy lộ ra nét hiểu ra, nói: “Ngươi tuy chưa sáng tạo ra một chiêu đạo thuật này, nhưng đạo thuật này, lại là bởi ngươi mà sáng tạo, hung linh kia, thật ra cũng là bởi vì ngươi mà sinh…”

Lý Mộ hỏi: “Triều đình sẽ bởi vậy mà truy cứu ta không?”

Trần quận thừa nghĩ nghĩ, nói: “Quận thủ đại nhân đã vào kinh diện thánh, còn chưa có kết quả, việc này tuy bởi ngươi dựng lên, nhưng không sai ở ngươi, nếu là triều đình thật sự truy trách, quận nha sẽ hết sức bảo vệ ngươi.”

“Bần tăng trái lại có một kế sách vạn toàn.” Lúc này, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến một thanh âm.

Huyền Độ từ bên ngoài đi vào, nhìn Lý Mộ nói: “Lý thí chủ nếu là ở chùa Kim Sơn xuất gia làm tăng, liền là đệ tử cửa Phật, hung linh kia tuy bởi ngươi mà sinh, nhưng không phải lỗi của ngươi, triều đình nếu muốn truy cứu trách nhiệm, phật môn ta có thể dốc hết sức đối kháng…”

Trầm quận úy nghĩ nghĩ, nói: “Cách này rất hay, Lý Mộ ngươi có thể cân nhắc một chút, cho dù là quận nha không bảo vệ được ngươi, Tâm Tông nhất định có thể bảo vệ ngươi, chờ tránh thoát một kiếp này, ngươi có thể hoàn tục, không ảnh hưởng lập gia đình.”

Huyền Độ nhìn Trầm quận úy thêm hai cái, cuối cùng vẫn chưa nói ra cái gì.

Trần quận thừa lắc lắc đầu, nói với Lý Mộ: “Ngươi không cần quá mức lo lắng, mấy ngày nay, việc hung linh này, đã truyền khắp các quận, ai đúng ai sai, trong lòng dân chúng đều có một cái cân, hôm nay quan trọng nhất, là độ hóa hung linh kia, nếu là linh trí của cô ta hoàn toàn bị sát khí ăn mòn, vì an

nguy dân chúng Bắc quận, liền chỉ có thể diệt trừ cô ta, cô ta bây giờ, còn có thể cứu.”

Hết chương 254.

Chương 255. Người cởi chuông

Trầm quận úy nhắc nhở: "Oán khí của cô ta càng cường đại, thực lực cũng càng mạnh, chúng ta ép cô ta quá, ngược lại sẽ tạo hiệu quả ngược."

Trần quận thừa nghĩ nghĩ, nhìn về phía Lý Mộ, nói: "Cởi chuông còn cần người buộc chuông, hung linh kia bởi Lý Mộ mà sinh, chỉ sợ cũng chỉ có ngươi có thể độ hóa cô ta."

Lý Mộ gật gật đầu, nói: "Ta thử đi."

"Việc này không nên chậm trễ, phải vượt ở trước khi triều đình phái ra càng nhiều cường giả hơn, bình ổn việc này, sự tình ầm ĩ tiếp, không phải chúng ta có thể thu xếp được." Trần quận thừa mở miệng lần nữa nói.

Huyền Độ tiến lên một bước, nói: "Bần tăng nguyện cùng Lý thí chủ, đi tìm hung linh kia."

Liên quan hung linh kia, Trần quận thừa, Trầm quận úy, đã đạt thành nhất trí với Lý Mộ Huyền Độ, Trần quận thừa ở lại huyện nha, kéo chân vị cao thủ Tạo Hóa cảnh kia của triều đình, Lý Mộ, Huyền Độ và Trầm quận úy, rời huyện nha, đi tìm hung linh kia.

Ba người đứng ở trên thuyền bay, Trầm quận úy cảm thán một tiếng, nói: "Mấy chục năm trước, cũng có người trước khi chết chứa đựng oán khí ngập trời, sau khi chết hóa thành lệ quỷ, thực lực áp sát cảnh giới thứ sáu Động Huyền, nhưng cô ta sau khi báo thù lớn sinh tử, cũng chưa dừng tay, mà là gây hại thế gian, mấy ngàn người dân vô tội chết thảm bởi tay cô ta, một lần đó, ngay cả đại năng Siêu Thoát cũng bị kinh động, tự mình ra tay, diệt sát cô ta."

"Chuyện này, bần tăng cũng có nghe nói." Huyền Độ nói: "Lấy oán khí phàm nhân, sau khi chết nhiều nhất hóa thành ác linh, nữ tử kia bị quan phủ giết oan, hóa thành lệ quỷ, thực ra là bị Ma Tông khống chế, mới có tu vi khủng bố như thế, một lần này hoàn toàn khác, phàm nhân trước khi chết chỉ trời

mắng chửi, thế mà được trời đất tán thành, có được tu vi cảnh giới thứ năm, quả thực nghe cũng chưa từng nghe.

"Kẻ thiện chịu nghèo khổ mệnh ngắn, kẻ làm ác hưởng phú quý sống lâu." Trầm quận úy nhìn Lý Mộ, nói: "Hai câu nói này máu chảy đầm đìa, giật xuống tấm màn che giấu rất nhiều người trên triều đình. Bọn họ ở địa vị cao, lại không thấy rõ bằng một vị tiểu lại, nên xấu hổ."

"Bắt nạt kẻ yếu, chẳng phân biệt tốt xấu, nhìn lầm hiền ngu." Huyền Độ nhìn Lý Mộ, tán thưởng: "Chỉ trời mắng đất, trên đời hiện nay, tu hành giả có dũng khí như vậy, chỉ một mình Lý thí chủ."

Lý Mộ lúng túng nói: "Đại sư quá khen, quá khen."

Hắn không cao thượng như vậy, cũng không phẫn thanh như vậy.

(phẫn thanh: chủ yếu đề cập đến thanh niên Trung Quốc, những người thể hiện một mức độ cao của chủ nghĩa dân tộc Trung Quốc)

Hắn lúc ấy chẳng qua là muốn giúp Vân Yên các kiếm thêm chút làm ăn, nào sẽ ngờ được, vẻn vẹn hai câu nói, thế mà sẽ dẫn tới hậu quả nghiêm trọng như vậy, trêu chọc phiền toái to lớn cho mình.

Trầm quận úy tiếc nuối nói: "Ta vốn tưởng, chuyện đó mấy chục năm trước, có thể khiến bọn họ hấp thụ được một chút giáo huấn, không ngờ được, mấy chục năm sau, một màn tương tự, còn có thể trình diễn ở Bắc quận."

"A Di Đà Phật." Huyền Độ lắc lắc đầu, nói: "Người đời ngu muội, bọn họ một lần lại một lần lặp lại sai lầm tương tự, bần tăng nhiều năm qua, độ người độ quỷ độ yêu vô số, cuối cùng phát hiện, yêu quỷ dễ độ, chỉ người khó độ."

Ra khỏi huyện thành, Trầm quận úy lấy ra một cái la bàn, kim đồng hồ trên la bàn nhanh chóng vận chuyển, cuối cùng chỉ về một phương hướng.

Quỷ tu hồn cảnh, có thể che giấu khí tức của mình, tránh thoát bùa cùng pháp bảo tra xét, nhưng hung linh kia oán khí

ngút trời, lại giết rất nhiều người, quanh thân quay cuồng huyết khí sát khí, mặc dù là cách mấy chục dặm, cũng có thể bị dễ dàng phát hiện.

Thuyền bay về phía trước vài dặm, cuối cùng hạ xuống ở một chỗ núi hoang.

Nơi này hiển nhiên là một bãi tha ma, bốn phía nơi nơi đều là nấm mồ nhô lên, có một số nấm mồ, phía trước dựng bia gỗ, nhưng đại bộ phận đều là những đống đất cô đơn.

Trước một chỗ đống đất, nổi lơ lửng một đám sương mù màu đen.

Sương mù kia quay cuồng không ngừng, mặt ngoài hiện ra vô số mặt người, những người đó mặt mũi hung ác, hướng ba người bọn Lý Mộ rít gào không thành tiếng.

"A Di Đà Phật." Huyền Độ mặt lộ vẻ từ bi, nói: "Cô nương, bể khổ vô biên, quay đầu là bờ."

Trong sương mù đen truyền đến một thanh âm đau khổ: "Ta đã không quay đầu được nữa."

Sau khi thanh âm này truyền ra, ngữ điệu lại vội chuyển, hai tia sáng đỏ từ trong sương mù đen bắn ra, âm trầm nói: "Chết, chết, chết, các ngươi đều phải chết!"

Trầm quận úy lắc đầu nói: "Những sát khí này, đã ăn mòn tâm trí của cô ta, cô ta rất nhanh sẽ hoàn toàn biến thành hung linh chỉ biết giết chóc."

Huyền Độ buông thiền trượng, nói: "Nếu muốn cứu cô ta, phải xua tan sát khí ngoài thân thể cô ta."

Nhìn sương mù đen kia hướng bên này thổi quét đến, Lý Mộ đi về phía trước một bước, sương mù đen đó chợt dừng lại ở giữa không trung.

Trong sương mù đen lần nữa truyền đến thanh âm đau khổ: "Không, không được, ta không thể thương tổn ân công!"

"Chính là bây giờ!"

Huyền Độ bỗng nhiên mở miệng, thân thể nở rộ ánh sáng màu vàng, Trầm quận úy hướng bốn phía ném ra mấy lá cờ,

những lá cờ này cắm thật sâu vào mặt đất, mặt cờ hào quang chợt lóe, liên kết thành một trận pháp, mang sương mù đen kia vây ở bên trong.

Sương mù đen vừa chạm đến ánh vàng, liền phát ra tiếng vang "Xẹt" "Xẹt", trong sương mù đen truyền đến rít gào đau khổ, ngay sau đó, trên không đỉnh đầu ba người, ánh chớp lóe lên, mây đen tụ tập lần nữa, có bông tuyết bắt đầu bay xuống.

Lý Mộ ngẩng đầu nhìn một cái, phất ống tay áo, trên bầu trời mây đen tiêu tán, ánh chớp cũng tiêu tán.

Hắn thở dài, bàn tay tỏa ra ánh sáng vàng nhàn nhạt, vươn tay với sương mù đen kia, nói: "Dừng tay đi, còn tiếp tục như vậy, thì thật sự không thể quay đầu "

Ánh sáng màu đỏ lập loè, sương mù đen kịch liệt quay cuồng, tựa như là đang giãy dụa.

"Ân công…"

Cuối cùng, một bàn tay run run, từ trong sương mù đen vươn ra, chậm rãi nắm lấy tay Lý Mộ.

Ánh vàng dọc theo cái tay nắm nhau của hai người, tràn vào trong sương mù đen, chậm rãi xua tan sương mù đen, hiện ra một thiếu nữ trong đó, chính là tiểu khất cái Lý Mộ từng gặp hai lần.

Trên thân thể nàng sát khí cùng huyết khí quay quanh, chậm rãi quỳ rạp xuống trước mặt Lý Mộ, đau đớn khóc nói: "Phụ thân đã chết, ta cũng đã chết, ta giết người nhiều như vậy, ân công, ta nên làm cái gì bây giờ?"

Lý Mộ ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng vuốt ve tóc nàng, nói: "Ngươi không sai, là chúng ta có lỗi ngươi, là triều đình có lỗi ngươi."

"Oa!"

Thiếu nữ nhào vào trong lòng Lý Mộ, nước mắt tràn mi mà ra, khóc đau lòng muốn chết, khổ không muốn sống nữa.

Nàng là hồn thể, nước mắt vừa mới chảy xuống, liền tiêu tán ở không trung.

Trầm quận úy ngẩng đầu nhìn bầu trời, thở thật dài, trên mặt lộ ra nét áy náy.

Hết chương 255.

Chương 256. Thánh chỉ định luận (1)

Huyền Độ niệm một tiếng phật hiệu, mặt lộ vẻ đau khổ, hắn nhìn Lý Mộ, nói: “Cô ấy nếu là theo các ngươi trở về, nhất định khó thoát khỏi triều đình truy cứu trách nhiệm, khí hung sát trên người cô ấy quá nặng, không phải một buổi một ngày có thể trừ, không bằng để bần tăng mang cô ấy về chùa Kim Sơn, lấy phật pháp của chúng tăng, chậm rãi khu trừ huyết khí sát khí trong cơ thể cô ấy, giúp cô ấy siêu độ.”

Sát khí trên người nàng quá nặng, Lý Mộ dùng Tâm Kinh cũng không thể một lần khu trừ, theo Huyền Độ về chùa Kim Sơn, dùng phật pháp chậm rãi độ hóa, đối với nàng mà nói, là lựa chọn tốt nhất.

Lý Mộ nhìn thiếu nữ kia, hỏi: “Ngươi nguyện ý đi theo Huyền Độ đại sư trở về không?”

Thiếu nữ gật gật đầu, nói: “Ta nghe ân công hết.”

Lý Mộ nhìn nàng, nói: “Sát khí trên người ngươi quá nặng, những sát khí này sẽ ảnh hưởng tâm trí của ngươi, đối với ngươi về sau tu hành cũng không có lợi, ngươi theo Huyền Độ đại sư trở về trước, hắn có thể khu trừ sát khí trong cơ thể ngươi, cũng có thể bảo vệ ngươi.”

Thiếu nữ nhìn nấm mồ dưới chân, nói: “Ta muốn lập một bia mộ cho phụ thân.”

Trầm quận úy phất phất tay, mang một tảng đá lớn nơi xa đưa tới.

Lý Mộ tâm niệm khẽ động, Bạch Ất bay ra, sau mấy phát kiếm, tảng đá lớn này liền biến thành một tấm bia đá.

Ở dưới yêu cầu của thiếu nữ, Lý Mộ ở trên bia mộ dùng Bạch Ất khắc xuống hai hàng chữ.

Tiên phụ Từ công chi mộ.

Bất hiếu nữ Tiểu Ngọc lập.

Từ Tiểu Ngọc, đây là tên của thiếu nữ.

Thiếu nữ quỳ gối trước mộ bia, không tiếng động dập đầu vài cái, sau khi đứng dậy, lại quỳ gối trước mặt Lý Mộ, cung kính dập đầu ba cái, nói: "Ân tái tạo của ân công, Tiểu Ngọc ngày sau lại báo."

"A Di Đà Phật." Huyền Độ cầm lấy thiền trượng, nói: "Tiểu Ngọc cô nương, chúng ta đi thôi."

Tiểu Ngọc hướng Lý Mộ bái lạy, theo Huyền Độ rời khỏi.

Huyền Độ cuối cùng còn quay đầu nhìn Lý Mộ một cái, dặn dò: "Nếu là triều đình làm khó Lý thí chủ, cổng chùa Kim Sơn vĩnh viễn mở rộng với ngươi."

Nhìn Huyền Độ rời đi, Trầm quận úy đưa tay đặt lên trên vai Lý Mộ, nói: "Lý Mộ ơi Lý Mộ, ngươi thật sự khiến bản quan nhìn với cặp mắt khác xưa, ta rất chờ mong, ngươi về sau nếu đến Trung quận, sẽ nhấc lên bọt sóng thế nào."

Lý Mộ thở dài, nói: "Chuyện này qua đi, chỉ sợ ta cũng không làm được bộ khoái bao lâu nữa."

"Sẽ không." Trầm quận úy khẳng định: "Nếu là không có ngươi loại người này, triều đình Đại Chu, sẽ là một đầm nước chết triệt để, kẻ thiện chịu nghèo khổ mệnh ngắn, kẻ làm ác hưởng phú quý sống lâu, bao nhiêu người có thể nhìn thấu một điểm này, nhưng dám chỉ trời mắng chửi, lớn tiếng nói ra như ngươi, lại có mấy ai?"

Có thể vãn hồi tiểu khất cái, trong lòng Lý Mộ thở phào một hơi, nghĩ đến một chuyện quan trọng, hỏi: "Đại nhân, vì sao một chiêu đạo thuật kia, Tiểu Ngọc có thể thi triển, ta lại không thể?"

Trầm quận úy ánh mắt thâm thúy, nói: "Đạo thuật thần thông, huyền diệu mênh mông, đến nay cũng không ai có thể dò xét toàn bộ ảo diệu. Một chiêu đạo thuật đó, tuy bởi ngươi mà sáng tạo, nhưng muốn thi triển, lại là phải lấy oán khí câu thông trời đất, ngươi không có oán khí của cô ấy, tự nhiên không thi triển được."

Lý Mộ có chút mất mát, uy lực một chiêu đạo thuật kia, so với "Lâm" tự quyết còn mạnh hơn, chỉ sợ ngay cả Tiểu Ngọc

cũng chưa thi triển ra toàn bộ uy lực, làm ra thứ mạnh như vậy, chính hắn lại không dùng được

Khi hai người ngồi thuyền bay của Trầm quận úy trở lại huyện nha, Trần quận thừa đi ra sảnh trước, ánh mắt đối diện Trầm quận úy.

Trầm quận úy nhìn Lý Mộ một cái, khẽ gật đầu với hắn.

Trên mặt Trần quận thừa lộ ra nụ cười, lần nữa đi vào sảnh trước, nói với người áo xanh kia: "Là thời điểm đi tìm hung linh kia rồi."

Người áo xanh và Trần quận thừa rời khỏi nha môn, một canh giờ sau, lại đi mà quay lại.

Trần quận thừa đi vào nha môn, tiếc nuối nói: "Bắc quận mười ba huyện đều không có tung tích của cô ta, cô ta không phải đã rời khỏi Bắc quận, chính là bị cường giả đi ngang qua diệt sát, đáng tiếc, cô ta cũng là người đáng thương."

Khuôn mặt người áo xanh lộ ra khinh thường, nói: "Đây là việc xấu xa của Bắc quận các ngươi, ngươi than thở cái gì, nếu là các ngươi cai trị nghiêm cẩn, lại nào gây thành bi kịch như thế?"

Trần quận thừa hỏi: "Đạo hữu ở lâu Trung quận, chẳng lẽ còn không biết, có một số việc, chúng ta cũng bất lực."

Người áo xanh cười lạnh một tiếng, nói: "Trước đó bất lực, sau chuyện trái lại lừa trên gạt dưới."

Trần quận thừa khó hiểu nói: "Đạo hữu đây là ý gì?"

"Việc này, không quan hệ với ta, chỉ cần hung linh kia không làm hại nữa, nhiệm vụ của ta đã hoàn thành." Người áo xanh không tiếp tục đề tài này, nói: "Ta nhận lệnh triều đình, tiến đến diệt hung linh này, hôm nay họa hung linh đã bình ổn, ta cũng cần về Trung quận phục mệnh, sau này còn gặp lại."

Hắn hướng Trần quận thừa ôm ôm quyền, cưỡi mây lao lên, trong nháy mắt biến mất ở bầu trời.

Trầm quận úy đi ra, hỏi: "Hắn có phải đã nhìn ra hay không?"

“Ai biết được?” Trần quận thừa cười cười, nói: “Có một số việc, khó được hồ đồ.”

Hậu nha truyền đến một trận tiếng bước chân vội vàng, nam tử âm nhu kia chạy ra, lo lắng hỏi: “Người đâu?”

Trầm quận úy nhìn nam tử âm nhu trên mặt vết sưng bầm chưa tan, nói: “Đi rồi.”

“Án này còn chưa tra rõ, hắn sao có thể đi trước!” Trên mặt nam tử âm nhu lộ ra nét oán giận, nói: “Bản quan đã tra ra, Bắc quận sở dĩ sẽ xuất hiện con hung linh đó, là vì một tòa trà lâu tên là Vân Yên các, bản quan mệnh lệnh địa phương Bắc quận các ngươi, mang tất cả người của Vân Yên các kia liên quan vụ án, tất cả đều bắt lại, chờ xử lý “

Trần quận thừa thản nhiên nhìn hắn một cái, hỏi: “Trà lâu đó làm sao vậy?”

Nam tử âm nhu lạnh lùng nói: “Trà lâu đó kể một câu chuyện xưa.”

“Kể chuyện xưa cũng có tội?”

“Chuyện xưa bình thường tự nhiên vô tội, nhưng chuyện xưa này, tạo nên một tuyệt thế hung linh, khiến huyện lệnh Dương huyện cả nhà chịu khổ diệt môn, khiến Dương huyện nhiều dân chúng vô tội như vậy gặp họa, các ngươi có từng nghĩ hay không, trà lâu đó kể câu chuyện xưa này có mục đích gì, sau lưng lại có người nào sai sử, động cơ của bọn họ là cái gì, chuyện xưa đó là đang châm chọc ai, muốn đảo điên cái gì, phá hư cái gì, ánh xạ cái gì?”

Nam tử âm nhu sắc mặt âm trầm, nói: “Kẻ thiện chịu nghèo khổ mệnh ngắn, kẻ làm ác hưởng phú quý sống lâu, người cả gan làm loạn cỡ nào, thế mà nói ra loại cuồng ngôn này, tùy tiện nghị luận triều chính, dị nghị triều đình, không giết không đủ để lập uy!”

“Hung linh kia chính là trời đất tạo nên, chẳng lẽ, Phùng lang trung còn muốn hủy thiên diệt địa hay sao?”

Một thanh âm bình tĩnh từ cửa huyện nha truyền đến, nam tử âm nhu quay đầu, nhìn thấy một lão giả tóc hoa râm, từ bên

ngoài đi vào.

Hết chương 256.

Chương 257. Thánh chỉ định luận (2)

Nam tử âm nhu giật mình, kinh hãi nói: “Tề ngự sử, ngươi sao lại tới nơi này?”

Lão giả thản nhiên nói: “Bản quan phụng mệnh bệ hạ, vì việc hung linh Bắc quận mà đến.”

Lý Mộ ngồi ở trong phòng trực, cùng tỷ muội Bạch Ngâm Tâm ánh mắt gặp nhau.

Hắn đã có thể xác định, yêu vật dễ dàng nghiện đối với phật quang Tâm Kinh dẫn động, như là Lý Mộ nghiện song tu với Liễu Hàm Yên.

Hắn dùng pháp kinh bình thường ở trên người các nàng làm thực nghiệm, từ trên phản ứng của tỷ muội Bạch Ngâm Tâm ra kết luận, nhân tố quyết định khiến các nàng nghiện, ở chỗ Tâm Kinh, mà không phải phật quang.

Đời trước lúc đầu bệnh nặng, mẫu thân vì hắn, đạo quan nào chùa miếu nào cũng sẽ bái, thậm chí còn mua một đống điển tịch Phật học, mình mỗi ngày tụng kinh không nói, còn bảo Lý Mộ theo bà.

Những kinh Phật àny, Lý Mộ kiên trì đọc một bộ phận nhỏ, về sau mẫu thân bất ngờ qua đời, hắn liền không còn đọc nữa.

Trong mấy tháng qua, Lý Mộ trải qua vô số lần thử, trong toàn bộ kinh thư hắn nhớ, phát hiện chỉ có Tâm Kinh, có thể ở thế giới này dẫn tới trời đất cộng hưởng.

Mà cho tới bây giờ, hắn còn chưa hiểu thấu đáo toàn bộ huyền bí của Tâm Kinh.

Hai tỷ muội bạch xà thanh xà nhìn Lý Mộ, trong mắt đều lộ ra khát vọng.

Lý Mộ không chút dao động, trừ Liễu Hàm Yên, bất cứ nữ nhân, nữ quỷ, nữ yêu nào nghiện đối với hắn, đều là phiền toái.

Khi Bạch Thính Tâm môi giật giật, tựa như là rốt cuộc nhịn không được muốn nói gì với Lý Mộ, Triệu bộ đầu cao hứng

phấn chấn từ bên ngoài đi vào, nói: “Lý Mộ, người triều đình tới, ngươi đừng vội thu dọn đồ đạc, lần này là chuyện tốt!”

Triệu bộ đầu ngăn lại ý tưởng chạy trốn của Lý Mộ, nói: “Ngự sử lần này đến, là phụng mệnh bệ hạ, đạo thánh chỉ thứ nhất của bệ hạ, chính là miễn đi tội trạng trách nhiệm của tiểu cô nương kia, không chỉ có thế, nàng* còn bảo quan phủ Bắc quận, lập tượng cho huyện lệnh Dương huyện và cả nhà hắn, để pho tượng bọn họ quỳ gối trước nha môn, nhận dân chúng mắng chửi, cảnh tỉnh quan lại Dương huyện sau này.”

(*: hoàng đế Đại Chu là nữ)

Triệu bộ đầu nước miếng bay tứ tung nói xong, sùng kính nói: “Nữ hoàng vạn tuế.”

Lý Mộ chỉ quan tâm một việc, hỏi: “Trong thánh chỉ không nói đến ta chứ?”

Triệu bộ đầu lắc lắc đầu, nói: “Không có.”

Lý Mộ nhẹ nhàng thở ra, đồng thời ngoài cửa bỗng nhiên có tiếng bước chân, sau đó liền có ba người từ bên ngoài đi vào.

Một vị là Trầm quận úy, một vị là Trần quận thừa, một người cuối cùng, là một lão giả tóc hoa râm, Lý Mộ chưa từng gặp, nhưng khi hắn nhìn thấy lão giả kia, ánh mắt cũng không khỏi co lại.

Lão giả này ở trong mắt Lý Mộ, rõ ràng không có tu vi gì, nhưng trên thân lão, lại luôn khiến Lý Mộ cảm nhận được một loại khí tức quen thuộc.

Đó là khí tức của niệm lực.

Lý Mộ cẩn thận cảm thụ, ở chung quanh thân thể lão giả kia, phát hiện niệm lực nồng hậu hầu như ngưng tụ thành thực chất.

Lão giả su khi đi vào phòng trực, tỷ muội Bạch Ngâm Tâm nhíu mày, chỉ cảm thấy cả người không khoẻ, rất nhanh liền đi ra ngoài.

Trầm quận úy đi lên phía trước, nhìn nhìn lão giả kia, nói với Lý Mộ: “Vị này là Tề ngự sử, phụng lệnh bệ hạ, đến giải

quyết việc hung linh Bắc quận.”

Lý Mộ đứng lên, chắp tay nói: “Ra mắt Tề ngự sử.”

Tề ngự sử nhìn Lý Mộ, nói: “Không ngờ được, có thể nói ra một phen ngôn luận kinh thiên động địa này, thế mà lại là một người trẻ tuổi như thế, thật sự là làm chúng ta xấu hổ.”

Vị ngự sử đến từ Trung quận này, tựa như cũng không có ý tứ truy cứu trách nhiệm, Lý Mộ thoáng yên tâm.

Tề ngự sử vẫn chưa nói thêm gì với Lý Mộ, chỉ là bảo hắn mang chuyện xưa gốc oan Đậu Nga chép một phần, Lý Mộ sau khi chép xong, giao cho Trầm quận úy, hỏi: “Dương huyện đã không còn việc gì, ta có thể về quận thành rồi chứ?”

Trầm quận úy gật gật đầu, nói: “Nơi này không có việc gì của ngươi nữa, ngươi đi về trước đi.”

Bởi vì chuyện Tiểu Ngọc cô nương, mấy ngày nay, trong lòng Lý Mộ vẫn luôn rất áp lực, người chết rồi không thể sống lại, kết cục bây giờ, đã xem như tốt nhất.

Thánh chỉ của nữ hoàng bệ hạ, định luận việc này, nàng bị Huyền Độ mang về chùa Kim Sơn siêu độ, đám người huyện lệnh Dương huyện, sẽ bị vĩnh viễn đóng đinh ở trên cây cột sỉ nhục của lịch sử.

Lý Mộ dẫn đường Tiểu Ngọc quay đầu, còn thuận tiện chém giết bốn quỷ tướng dưới trướng Sở Giang Vương, đạt được đủ hồn lực, trong nửa tháng, thì có thể mang ba hồn hoàn toàn cô đọng, tiến vào Tụ Thần.

Với hắn mà nói, ba hồn cô đọng, không cần đi hao hết tâm tư thu thập cảm xúc, xa không có phức tạp như bảy phách, thời gian dùng, cũng ngắn hơn luyện phách nhiều.

Hắn về phòng trực thu thập đồ đạc xong, Bạch Thính Tâm tựa vào trên cửa, hỏi: “Ngươi phải đi rồi?”

Bạch Thính Tâm bởi vì trước kia hút dương khí người ta, bị Bạch Yêu Vương phạt ở quận nha lập công chuộc tội, bây giờ hết kỳ hạn phạt, cũng có thể về núi rồi.

Lý Mộ đeo hành lý lên, hướng nàng phất phất tay, nói: “Có duyên gặp lại.”

“Đợi chút.” Bạch Thính Tâm lập tức chạy vào, nói: “Dù sao ngươi cũng phải đi rồi, nếu không…”

Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói: “Một lần cuối cùng.”

Bạch Thính Tâm vui vẻ ra mặt, nói: “Ngươi đợi một chút, ta đi gọi tỷ tỷ!”

Bạch Yêu Vương có ân với Lý Mộ, một lần cuối cùng này, xem như hoàn lại ân tình của hắn.

Tiêu hao một bộ phận pháp lực, thỏa mãn nguyện vọng của Bạch Thính Tâm, Lý Mộ một khắc cũng không muốn ở thêm, sau khi ra khỏi huyện thành Dương huyện, liền ngự kiếm mà đi, đến thẳng quận thành.

Trong phòng trực, Bạch Thính Tâm vươn tay, quơ quơ ở trước mắt Bạch Ngâm Tâm, hỏi: “Tỷ, tỷ làm sao vậy?”

Bạch Ngâm Tâm đứng lên, nói: “Không có gì, chúng ta cũng trở về đi.”

Bạch Thính Tâm kéo tay nàng, đi ra khỏi huyện nha, nói: “Tu hành trong núi thật nhàm chán, chúng ta mấy ngày nữa ra ngoài tìm Lý Mộ chơi đi.”

Hai người ra khỏi huyện nha, chỉ chốc lát sau, nam tử âm nhu cũng đi ra khỏi cửa chính, nói: “Về Trung quận.”

Một tu hành giả Thần Thông phía sau hắn hỏi: “Cứ như vậy trở về, thị lang đại nhân nơi đó, chỉ sợ không dễ ăn nói.”

Nam tử âm nhu nhếch mép, nói: “Bệ hạ phái ngự sử đến, bản quan có biện pháp nào, thị lang đại nhân trách tội cũng trách không đến trên đầu chúng ta, ai bảo em rể hắn kích lên dân oán chứ.”

Bắc quận, trong núi sâu hoang vắng nơi nào đó.

Người áo bào đen cúi đầu quỳ gối một chỗ cửa động quỷ khí âm trầm, không biết qua bao lâu, cái hang mới truyền đến một thanh âm mơ hồ, “Chuyện gì?”

Người áo bào đen cúi đầu thấp hơn nữa, nói: “Điện hạ, thuộc hạ làm việc bất lợi, chưa mời chào thành công hung linh kia.”

Trong hang trầm mặc một lát, mới có thanh âm truyền ra, “Hung linh đó vốn không ở trong kế hoạch, có cô ta càng tốt, thiếu cô ta cũng không đáng ngại, chỉ cần mười tám quỷ tướng có thể tề tựu là được.”

Hết chương 257.

Chương 258. Dân ý kéo lên

Thân thể người áo bào đen run rẩy, nói: “Mười tám, mười tám quỷ tướng, xảy ra một ít ngoài ý muốn.”

Thanh âm trong hang núi đột nhiên trầm xuống: “Trừ Thanh Diện Quỷ cùng Sở phu nhân, còn có cái gì ngoài ý muốn?”

Thanh âm người áo bào đen càng thêm run run: “Xích Phát Quỷ, Đại Đầu Quỷ, La Sát Quỷ, Trường Thiệt Quỷ, bị một tu hành giả nhân loại chém giết.”

Trong hang núi trầm mặc hồi lâu, mới có thanh âm nói: “Nói cách khác, mười tám quỷ tướng của bổn vương, chỉ còn lại có mười hai vị. Ngươi có biết, kế hoạch năm năm của bổn vương, vì là cái gì hay không?”

Người áo bào đen quỳ rạp dưới đất, vội vàng nói: “Điện hạ yên tâm, thuộc hạ nhất định mau chóng gom đủ mười tám quỷ tướng, xin điện hạ cho thuộc hạ thêm nửa năm thời gian nữa.”

“Không còn thời gian.” Trong động truyền đến một tiếng thở dài, đột nhiên hỏi: “Ngươi theo bên cạnh bổn vương đã bao lâu?”

Người áo bào đen lập tức nói: “Có năm năm rồi.”

Thanh âm trong hang nói: “Năm năm, thật là có chút không nỡ mà.”

Người áo bào đen ngẩn ra một phen, sắc mặt thay đổi hẳn, hóa thành một đám sương mù đen, không chút do dự xoay người bỏ chạy.

Nhưng ngay sau đó, trong hang liền truyền đến một lực hút khủng bố, mang đám sương mù đen kia, tất cả đều hút vào.

Ở sâu trong trong, hai luồng ánh sáng âm u lóe lên, thở dài nói: “Cộng thêm hồn lực của ngươi, hẳn là đủ để bù đủ mười tám quỷ tướng rồi.”

Sau khi về tới quận thành, Lý Mộ cuối cùng được sống vài ngày thanh tịnh.

Phàm là bộ khoái lần này tới Dương huyện, sau khi trở về, đều có nửa tháng nghỉ. Một tháng qua, đại bộ phận thời gian đều đi công tác bên ngoài, Lý Mộ rốt cuộc có đủ thời gian, ở nhà bầu bạn hẳn hoi với Liễu Hàm Yên cùng Vãn Vãn.

Nhưng, sau khi hắn nhàn rỗi, Liễu Hàm Yên lại bắt đầu bận.

Vân Yên các mấy ngày qua đặc biệt bận, trà lâu từ sáng đến tối, khách nhân nối liền không dứt.

Nửa tháng qua, sự tích Dương huyện hung linh giáng thế, huyết tẩy huyện nha, tru cẩu quan, sát ác lại, đã sớm truyền khắp toàn bộ Bắc quận.

Quan phủ Bắc quận đối với việc này cũng không cố ý giấu diếm, dân chúng không khó nghe được nội tình trong đó.

Tục truyền, hung linh kia chỉ là một nữ tử bình thường, là vì ở quận thành trà lâu Vân Yên các nghe xong Đậu Nga oan, bị cẩu quan Dương huyện kia oan uổng, trước khi chết, noi theo Đậu Nga, chỉ trời mắng chửi, phát thề nguyện sau khi chết hóa thành lệ quỷ báo thù.

Oán khí của nàng, cộng thêm câu thề nguyện kia, đã cảm động trời đất, dẫn tới trời đất rủ lòng thương, thế mà thật sự để nàng hóa thành lệ quỷ, báo mối thù máu này, quả thực sảng khoái lòng người.

Sau khi tin tức truyền ra, vô số dân chúng tràn vào Vân Yên các, điểm danh muốn nghe nỗi oan Đậu Nga. Lý Mộ vốn còn có cố kỵ, nhưng Triệu bộ đầu tự mình tìm tới Vân Yên các, truyền đạt mệnh lệnh của quận thủ đại nhân.

Bắc quận không chỉ muốn ra sức tuyên truyền chuyện xưa nỗi oan Đậu Nga, còn muốn mang nó cải biên thành hí khúc truyền xướng, nghe nói, sau lưng việc này, có ý tứ của nữ hoàng bệ hạ.

Lý Mộ từ trong đó, nhìn ra vị nữ hoàng bệ hạ này quyết tâm nghiêm túc quan trường lại trị.

Nàng muốn lấy nỗi oan Đậu Nga cùng việc Từ Tiểu Ngọc, chấn nhiếp quan phủ địa phương ba mươi sáu quận của Đại Chu, để đám quan viên cha mẹ địa phương này, lúc nào cũng

bảo trì kính sợ đối với sinh mệnh dân chúng, giảm bớt án oan án sai xảy ra.

Hành động này có lợi cho ngưng tụ lòng dân, cũng có lợi cho ngưng tụ niệm lực dân chúng.

Mà huyện lệnh Dương huyện, cũng bị nàng tạo thành một phản diện điển hình.

Tượng đá quỳ dưới đất của gã, bị dựng ở trước huyện nha Dương huyện, bị dân chúng thóa mạ, cũng sẽ bị lịch sử vĩnh viễn ghi khắc.

Hành động này, khiến triều đình ở Dương huyện, thậm chí ở Bắc quận, dân ý kịch liệt kéo lên, đến một độ cao trước nay chưa từng có.

Quốc miếu của quận thành, dân chúng mỗi ngày đến thăm viếng, từ cửa quốc miếu, xếp hàng dài tới vài dặm, có dân chúng thậm chí buổi tối hôm trước đã thủ ở bên ngoài, chỉ vì hôm sau có thể tiến vào đầu tiên.

Gần đây, hương khói quốc miếu cường thịnh, vượt qua bất cứ một chùa miếu đạo quan nào.

Mà Lý Mộ, cũng cảm nhận được tư vị nổi tiếng.

Quan phủ Bắc quận, hiển nhiên phải bám sát thánh ý, mang việc này ra sức tuyên dương ra ngoài.

Nhưng việc này nếu là truy cứu nguyên nhân, thật ra là việc xấu của Bắc quận thậm chí triều đình, dù sao, chuyện này xảy ra ở Bắc quận, nghiêm khắc mà nói, là quận thủ quận thừa cai trị bất lực, nếu quận thành có thể sớm đi ước thúc huyện lệnh Dương huyện, căn bản không có loại án oan này xảy ra.

Vì thế bọn họ chỉ có thể tìm lối tắt khác, đẩy Lý Mộ ra, đắp nặn ra một hình tượng tiểu lại chính trực không sợ cường quyền, có gan phản kháng hắc ám, đấu tranh với thế lực đáng ghê tởm, dời đi tiêu điểm vừa đủ.

Nỗi oan Đậu Nga là Lý Mộ kể.

Hung linh kia là vì nỗi oan Đậu Nga mà sinh.

Trùng hợp Lý Mộ là bộ khoái quận nha, là người triều đình, có thể đại biểu quận nha, cũng có thể đại biểu triều đình.

Như vậy, chỉ cần triều đình xử lý thích đáng đối với án này, không dẫn lên dân oán quá lớn, quầng sáng Lý Mộ, có thể bao phủ bóng tối huyện nha Dương huyện.

Thậm chí, vụ án này vốn là sai lầm của Bắc quận, chỗ bẩn của triều đình, ngược lại biến thành ưu điểm đáng giá quảng cáo rùm beng, cũng là thủ đoạn tụ lại lòng người.

Lý Mộ vốn không muốn nổi bật, nhưng khi hắn đi ở trên đường, dân chúng chung quanh đều hướng hắn ném đến ánh mắt kính nể, không cần hắn chủ động dẫn đường, cũng có niệm lực cuồn cuộn không ngừng ngưng tụ trên người hắn, hắn liền không có lời nào có thể nói nữa.

Loại niệm lực này, bắt nguồn từ dân chúng tín nhiệm, nếu có thể duy trì thời gian dài, sẽ là một lực lượng phi thường cường đại.

Mặc dù là phàm nhân, có niệm lực cường đại như thế, cũng có thể làm yêu tà tránh lui.

Lý Mộ đi đến cửa quận nha, hai nha dịch nhìn thấy hắn, lập tức nói: “Ra mắt Lý bộ đầu!”

Sau khi trở lại quận nha, Trầm quận úy liền thăng chức Lý Mộ, trước mắt dưới trướng hắn cũng không dẫn dắt bộ khoái, trực tiếp chịu trách nhiệm đối với Trầm quận úy.

Lý Mộ hướng hai người mỉm cười chào, đi vào nha môn.

Một nha dịch nhìn hắn, kính nể nói: “Lý bộ đầu ngày đầu tiên vào quận nha, ta đã biết hắn có dũng khí, nhưng lại không biết, hắn thế mà có gan như vậy, mắng triều đình thì thôi, ngay cả trời đất cũng dám mắng.”

Một nha dịch khác hâm mộ nói: “Lý bộ đầu thật là người thắng trong cuộc đời, mới đến nha môn hai ba tháng, đã thăng bộ đầu, bên người còn có nhiều mỹ nhân như vậy làm bạn, nghe nói nữ chưởng quầy Vân Yên các, hai con gái của Bạch Yêu Vương, đều là nữ nhân của hắn.”

Lý Mộ đi vào tiền đường, Trầm quận úy không có gì bất ngờ đang uống rượu. Hắn ngẩng đầu nhìn thấy Lý Mộ, tinh thần có chút phấn chấn, vẫy tay nói: “Lý Mộ đến đây, tới uống với ta một chút.”

Hết chương 258.

Chương 259. Bạn cũ gặp lại (1)

“Không được không được.” Lý Mộ liên tục xua tay, nói: “Ta đến thật ra là lĩnh thưởng.”

“Ngươi không nói ta cũng đã quên.” Trầm quận úy buông bầu rượu, nói: “Ngươi giết bốn quỷ tướng dưới trướng Sở Giang Vương, ta đã bẩm báo quận thủ đại nhân, cho phép ngươi vào phòng chữ Địa chọn lựa bốn món đồ. Ta đoán triều đình hẳn là cũng sẽ đối với việc này có ban thưởng, nhưng chỉ sợ còn phải chờ mấy ngày nữa.”

Tàng bảo các của quận nha, phòng chữ Huyền Lý Mộ đã ngựa quen đường cũ, phòng chữ Địa vẫn là lần đầu tiên đến.

Đồ trong này, so với phòng chữ Huyền ít hơn rất nhiều.

Trên giá đồ đặt bùa, chỉ có ít ỏi mấy tấm, đều là bùa địa giai.

Dưới tình huống bình thường, tu hành giả Tạo Hóa cùng Động Huyền mới có thể viết ra bùa địa giai, mà bùa địa giai, lại chia ra ba bậc thượng trung hạ, bùa nơi này, đều là địa giai hạ phẩm.

Trầm quận úy lần lượt giới thiệu: “Một tấm này là Tử Tiêu Lôi Phù, trong đó phong ấn một chiêu lôi pháp, có thể đánh chết yêu quỷ cảnh giới thứ tư, tác dụng đối với ngươi hẳn là không lớn, dù sao, ngươi không dựa vào bùa, cũng có thể đánh chết quỷ tướng Hung Hồn cảnh.”

Luyện hóa hồn lực bốn quỷ tướng kia, ba hồn của Lý Mộ đã cực kỳ cô đọng, có thể tiến giai Tụ Thần bất cứ lúc nào, đến lúc đó, lấy pháp lực bản thân hắn, cũng có thể phóng ra tia sét màu tím, đương nhiên sẽ không mang cơ hội dùng ở trên tấm Tử Tiêu Lôi Phù này.

Trầm quận úy tiếp tục nói: “Đây là kiếm phù, bên trong phong ấn một chiêu kiếm quyết, có một đòn của cường giả Tạo Hóa cảnh, tương tự có thể đánh chết cảnh giới thứ tư, ngươi hẳn là cũng không cần cân nhắc.”

“Đây là một tấm Ngũ Hành Độn Phù, kích phát bùa này, có thể thi triển Ngũ Hành Độn Thuật một canh giờ.”

“Đây là Thần Hành Phù địa giai, lấy tu vi Tụ Thần thúc giục, tốc độ ngự phong, có thể so với Động Huyền, nhưng chỉ có thể duy trì nửa canh giờ.”

Trầm quận úy lần lượt giới thiệu, Lý Mộ sau khi cẩn thận cân nhắc, chọn tấm Thần Hành Phù địa giai kia.

Bùa địa giai loại hình công kích, có thể phát huy ra sức mạnh một đòn của cường giả Tạo Hóa, có thể nháy mắt giết chết cảnh giới thứ tư, nhưng Lý Mộ mượn dùng Sở phu nhân, cũng có thể lực áp cảnh giới thứ tư, toàn bộ bùa công kích, với hắn mà nói, đều là gân gà.

Trái lại Thần Hành Phù địa giai này, tác dụng thật lớn đối với hắn.

Ngày ấy nếu có bùa này trong người, hắn cũng sẽ không bị đệ nhất quỷ tướng kia đuổi theo lâu như vậy, cần cầu viện Bạch Yêu Vương mới có thể thoát vây.

Chọn bùa xong, Lý Mộ lại nhìn về phía một hàng pháp bảo nọ.

Giá trị của pháp bảo địa giai, cao hơn bùa cùng đan dược cùng cấp, dù sao thứ sau đều là dùng một lần, pháp bảo nếu là yêu quý một chút, có thể đi theo mấy đời chủ nhân.

Bởi vậy, pháp bảo đặt ở phòng chữ Địa, thật ra chỉ là huyền giai thượng phẩm.

Đương nhiên, pháp bảo phẩm cấp này, đã tốt hơn Bạch Ất của Lý Mộ không ít, Bạch Ất chỉ là pháp khí huyền giai hạ phẩm, nhưng ý nghĩa của nó đối với Lý Mộ, lại không thể dùng phẩm giai cân nhắc.

Lý Mộ không lựa chọn binh khí, mà là lựa chọn một pháp bảo thuyền bay mang tính phụ trợ.

Ngự kiếm tuy tiêu sái, nhưng không thể chở người. Thuyền bay tốc độ không chậm, có thể lớn cũng có thể nhỏ, là một loại pháp khí thay đi bộ cực kỳ được tu hành giả yêu thích.

Nghĩ đến thời gian rảnh rỗi, có thể dùng nó chở Liễu Hàm Yên và Vãn Vãn Tiểu Bạch du sơn ngoạn thủy, mệt nhọc còn có thể ngủ ở trên thuyền, Lý Mộ không chút do dự lựa chọn nó.

Trầm quận úy đi đến cạnh một giá gỗ tiếp theo, tiếp tục giới thiệu: "Những đan dược này, đại khái có thể chia làm bốn loại, loại thứ nhất là cố bản bồi nguyên, tăng tiến pháp lực; Loại thứ hai bình thường dùng để chữa thương; loại đan dược thứ ba dùng cho đấu pháp, sau khi phát nổ, uy lực bất phàm; Một loại cuối cùng, đều là chút tác dụng đặc thù, Dưỡng Hồn Đan, Hóa Yêu Đan vân vân, ngươi càng không dùng được."

Lý Mộ cầm lấy một bình sứ màu trắng ngà, hỏi: "Hóa Yêu Đan là cái gì?"

Trầm quận úy giải thích: "Đan này có thể hóa đi yêu khí trên thân yêu vật, tu hành giả không cố ý mở ra Thiên Nhãn, không phát hiện được thân phận yêu vật của họ, một ít quan to hiển quý trong quận, có người thích yêu vật, sẽ để họ ăn vào đan này, để tránh bị tu hành giả ngộ thương."

Lý Mộ thu lại đan dược này, nói: "Cái này ta muốn."

Có đan này, yêu khí trên người Tiểu Bạch, có thể hoàn toàn hóa đi, nàng cũng không cần mỗi ngày đều che giấu khí tức ở nhà, có thể vui vẻ theo Vãn Vãn ra ngoài dạo phố nghe khúc.

Trầm quận úy nhìn hắn một cái, nói: "Ngươi nếu cần, một viên chỉ sợ không đủ nhỉ?"

"Đủ rồi đủ rồi…"

Loại đan dược này, chỉ có Tiểu Bạch dùng tới, Lý Mộ nhìn quét lượng lớn bình sứ trên giá một lần, hỏi: "Quận nha có loại đan dược có thể giúp quỷ vật ngưng tụ thân thể hay không?"

Trầm quận úy nhìn hắn một cái, vẻ mặt như có chút suy nghĩ, một lát sau hỏi: "Trong nhà ngươi ngay cả quỷ cũng có?"

Lý Mộ nói: "Ta chỉ hỏi một chút, hỏi một chút…"

Ánh mắt Trầm quận úy như có thâm ý, nói: "Quỷ vật ngưng tụ thân thể không cần đan dược, cảnh giới thứ ba Hung Linh, đã có thể tự mình ngưng tụ thực thể, quỷ tu hồn cảnh, thân thể

ngưng tụ ra, đã không khác gì người thường. Nghe nói quỷ vật đến cảnh giới thứ chín Thiên Quỷ, có thể nghịch chuyển sinh tử, đúc lại thân thể, nhưng ta cũng chỉ là nghe nói, chưa từng thấy…”

“Vậy thì thôi.”

Lý Mộ vốn nghĩ, nếu là thực có loại đan dược đó, có thể giữ một viên cho Tô Hòa, nếu không có, cũng không cần lãng phí cơ hội lựa chọn một lần này.

Bùa, pháp bảo, đan dược, hắn đều chọn một thứ, một lần cơ hội cuối cùng, Lý Mộ toàn bộ chọn linh ngọc phẩm chất cao.

Bùa cùng pháp bảo là của hắn, Hóa Yêu Đan là cho Tiểu Bạch, những linh ngọc này, lưu cho Liễu Hàm Yên cùng Vãn Vãn, mỗi người đều có phần.

Trầm quận úy nhìn nhìn mấy cái giá, nói: “May mắn triều đình đưa cho ngươi ban thưởng, không cần quận nha bỏ ra, nếu không Địa tự các này, chỉ sợ sẽ bị ngươi dọn sạch…”

Đeo linh ngọc nặng trịch về nhà, Lý Mộ khắc sâu ý thức được, Trương huyện lệnh lúc ấy khuyên hắn đến quận nha, thật là suy nghĩ cho hắn.

So với huyện nha, quận nha thật là giàu nứt đố đổ vách, không chỉ có mình có thể thỏa mãn tài nguyên tu hành, còn có thể nuôi sống cả một gia đình lớn.

Nếm được ngon ngọt thật lớn, Lý Mộ đã bắt đầu nhớ thương mười hai vị quỷ tướng còn sót lại dưới trướng gã.

Hồn lực bốn quỷ tướng kia, Lý Mộ ngưng hồn không dùng hết, còn thừa một ít, đã thành công giúp Liễu Hàm Yên cô đọng ra hồn thứ nhất, giết thêm hai quỷ tướng, hai người có thể song song thăng cấp Tụ Thần.

Đợi pháp lực bọn họ đều đạt tới Tụ Thần đỉnh phong, là có thể bắt đầu song tu thật sự, mượn dùng nguyên dương cùng nguyên âm của thuần dương thuần âm chi thể, một hơi đột phá đến trung tam cảnh.

Hết chương 259.

Chương 260. Bạn cũ gặp lại (2)

Lý Mộ mang một nửa linh ngọc cho Liễu Hàm Yên, nói: "Vân Yên các giao cho Trương Sơn là được, ngươi tu hành cho tốt, tranh thủ sớm ngày Tụ Thần…"

Liễu Hàm Yên tay cầm linh ngọc tu hành, Lý Mộ đi đến phòng Tiểu Bạch, đưa bình sứ kia cho nàng, nói: "Trong này là một viên Hóa Yêu Đan, ngươi sau khi ăn, yêu khí trong cơ thể sẽ bị hóa hết, sẽ không bị tu hành giả nhìn thấu, về sau có thể theo Vãn Vãn ra ngoài đi chơi rồi."

Lý Mộ vốn muốn chờ sau khi Tiểu Bạch hóa hình, dạy nàng pháp kinh phật môn, sau mới biết được, thiên hồ nhất tộc, có pháp môn tu hành độc đáo của các nàng, phương pháp các nàng tu hành, đủ để các nàng tấn thăng cảnh giới thứ chín, căn bản không cần tu tập những thứ bàng môn này.

Phật, đạo, yêu, quỷ bốn đạo này, đều có thể hoàn chỉnh tu hành tới cảnh giới thứ chín, về phần đủ loại đạo tu hành còn lại, hoặc bởi vì thiếu pháp môn tu hành đến tiếp sau, hoặc bởi vì chỗ thiếu hụt của mình, đã sớm bị giới tu hành đào thải.

Hồ yêu nhất tộc, tuy cũng là yêu loại, nhưng các nàng đi, lại không phải yêu đạo.

Tộc loại có thể độc lập ngoài phật, đạo, yêu, quỷ, có truyền thừa cửu cảnh thuộc về mình, đều cực kỳ bất phàm, một khi có hồ yêu có thể thăng cấp thượng tam cảnh, nhất định sẽ dẫn tới giới tu hành chấn động.

Tiểu Bạch khoanh chân ngồi ở trên giường, tiếp nhận bình sứ, nhu thuận nói: "Cảm ơn ân công."

Lý Mộ nói: "Ngươi bây giờ ăn vào đi, ta giúp ngươi hộ pháp."

Đan dược phẩm giai càng cao, linh lực ẩn chứa bên trong càng mạnh, dùng sẽ có nguy hiểm nhất định, cần có người ở một bên hộ pháp.

Tiểu Bạch nuốt vào Hóa Yêu Đan, khí tức trong cơ thể bắt đầu kích động. Lý Mộ khoanh chân ngồi ở sau lưng nàng, đưa

tay đặt ở trên lưng của nàng, dùng pháp lực của mình, giúp nàng bình ổn linh lực kích động trong cơ thể.

Linh khí trong cơ thể nàng dần dần bình ổn, yêu khí cũng dần dần phai nhạt, cuối cùng biến mất không thấy.

Lý Mộ từ trên thân thể của nàng, phát không hiện được một tia yêu khí, không dùng Thiên Nhãn Thông hoặc mở ra nhãn thức, cũng không cách nào nhìn thấu bản thể của nàng.

Từ sau khi hóa hình, Tiểu Bạch tu hành càng thêm chăm chỉ, Lý Mộ biết nguyên nhân nàng tu hành vất vả như vậy.

Tu hành giả nhân loại đả thương thê tử của yêu tinh chuột, có tu vi Thần Thông cảnh, nàng chỉ có tu luyện ra cái đuôi thứ tư, mới có hy vọng báo thù.

Hắn mang linh ngọc còn lại để lại một nửa cho nàng, xoa xoa đầu của nàng, nói: “Tu hành phải có căng có giãn, đừng vất vả như vậy.”

Đầu Tiểu Bạch cọ cọ ở trên đầu Lý Mộ, thuận thế cuộn mình ở trong lòng hắn.

Khi nàng còn chưa hóa hình, thích nhất nằm như vậy ở trong lòng Lý Mộ, được Lý Mộ nhẹ nhàng vuốt ve da lông, Lý Mộ cũng sớm thành thói quen, giờ phút này, bị một thiếu nữ nũng nịu như vậy dựa sát vào, Lý Mộ cũng không thể giống như trước nữa.

Tiểu Bạch tựa như cũng ý thức được cái gì, ngay sau đó, Lý Mộ chỉ cảm thấy trong lòng chợt nhẹ, trong lòng liền chỉ còn lại có một bộ quần áo, một cái đầu nhỏ màu trắng từ dưới quần áo chui ra.

Tiểu Bạch nhỏ giọng nói: “Như vậy Liễu tỷ tỷ sẽ không cãi nhau với ân công.”

Tuy nói thiếu nữ cùng tiểu hồ ly đều là nàng, nhưng Liễu Hàm Yên hiển nhiên sẽ không ghen đối với một con hồ ly, Tiểu Bạch trưởng thành, khiến Lý Mộ bất ngờ lại đau lòng.

Hắn như mọi khi, nhẹ nhàng vuốt ve da lông của nàng, Tiểu Bạch nhắm mắt lại, im lặng rúc vào trong lòng hắn.

Không bao lâu, Liễu Hàm Yên từ bên ngoài đi vào, nhìn thấy Tiểu Bạch trong lòng Lý Mộ, kinh ngạc nói: “Tiểu Bạch sao lại biến trở về rồi, đến, để ta ôm một cái…”

Tiểu Bạch ngoan ngoãn từ trong lòng Lý Mộ đi ra, nhảy đến trong lòng của nàng.

Liễu Hàm Yên ôm nàng, trìu mến xoa đầu, mới nói với Lý Mộ: “Vừa rồi người nha môn tới, nói ngươi đi quận nha một chuyến.”

Lý Mộ cho rằng có vụ án nào xảy ra, tới nha môn, lập tức đi đến tiền đường, hỏi Trầm quận úy nói: “Đại nhân, đã xảy ra chuyện gì?”

Trầm quận úy nấc rượu một cái, đi mãi tới hậu đường, nói: “Không có chuyện gì, chỉ là có người muốn gặp ngươi, tự ngươi gặp đi.”

Lý Mộ đi đến hậu đường, thấy được một bóng lưng quen thuộc, sau khi hơi sửng sốt, bước lên, hỏi: “Ngươi sao lại ở đây?”

Vừa dứt lời, ánh mắt hắn liền chờ mong hướng bốn phía nhìn quét.

Hàn Triết lắc đầu nói: “Đừng nhìn nữa, nàng không ở đây.”

Lý Mộ thu hồi tầm mắt, đấm một cái ở trên vai Hàn Triết, hỏi: “Ngươi sao lại xuống núi?”

Hàn Triết liếc hắn, nói: “Còn không phải bởi vì ngươi.”

Lý Mộ ngẩn ra một chút, “Ta?”

Hàn Triết nhìn nhìn hắn, nói: “Ta lần này xuống núi, là phụng lệnh chưởng giáo cùng thủ tọa, tới gặp ngươi.”

Lý Mộ không tin tưởng nói: “Ngươi là nói, Phù Lục phái thủ chưởng giáo, bảo ngươi tới gặp ta?”

Theo Lý Mộ biết, thủ tọa Phù Lục phái, chính là cường giả Siêu Thoát, đại năng thượng tam cảnh thật sự, đối với Lý Mộ mà nói, Thiên Huyễn Thượng Nhân cường đại không thể chiến thắng, ở trước mặt cường giả Siêu Thoát, cũng chỉ là con kiến cường tráng một chút.

Tồn tại như vậy, thế mà có thể biết mình?

"Ngươi không cần hoài nghi, ta thật sự là phụng mệnh lệnh chưởng giáo chân nhân, cố ý đến quận nha gặp ngươi." Hàn Triết nhìn hắn, nói: "Không chỉ chưởng giáo chân nhân, toàn bộ Bạch Vân sơn, tổ đình Phù Lục phái, không có ai không biết tên ngươi, ở giới tu hành, người dám chỉ trời mắng đất, trừ ngươi, không có người thứ hai."

Lý Mộ liếc hắn, nói: "Bớt nói nhảm, chưởng giáo Phù Lục phái, tìm ta rốt cuộc có chuyện gì?"

Hàn Triết hỏi: "Ngươi có muốn trở thành đệ tử Phù Lục phái không?"

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: "Không muốn."

Mấy tháng trước, lúc ở huyện Dương Khâu, Huyền Chân Tử đạo trưởng thủ tọa mạch thứ năm tổ đình Phù Lục phái, cùng với Diệu Trần đạo trưởng của huyền tông, đều từng mời Lý Mộ một lần, nhưng lại bị hắn từ chối, lúc đó, Lý Mộ muốn tự do, một lần này, tuy lý do từ chối của hắn khác, nhưng kết quả là giống nhau.

Hàn Triết không đoán trước được, Lý Mộ phản ứng lại sẽ bình tĩnh như thế, ngạc nhiên nói: "Vì sao?"

Lý Mộ nói: "Ta ở quận nha rất tốt, đối với gia nhập bất cứ tông môn nào cũng không có hứng thú."

Hàn Triết nhìn hắn, hỏi: "Ngươi không muốn gặp nàng sao?"

Lý Mộ trần mặc một lát, hỏi: "Nàng có khỏe không?"

Hàn Triết lắc lắc đầu, nói: "Ta cũng không biết, Lý sư muội sau khi thăng cấp Thần Thông, đã rời khỏi tông môn."

Lý Mộ không ngờ Lý Thanh nhanh như vậy có thể thăng cấp Thần Thông, cũng không ngờ, nàng sẽ rời khỏi Phù Lục phái.

Hàn Triết thở dài nói: "Ta chưa bao giờ thấy có tu hành giả cố gắng như nàng, đệ tử trẻ tuổi, tu vi của nàng, có thể xếp vào năm hạng đầu, nhưng sự cố gắng tu hành của nàng, là hoàn

toàn xứng đáng thứ nhất, ta đến bây giờ cũng không biết, nàng cố gắng tu hành như vậy, rốt cuộc vì cái gì…”

“Nàng cũng không nói đã đi đâu sao?”

Hết chương 260.

Chương 261. Vang danh Đại Chu

“Không, tông môn đối với đệ tử Thần Thông cảnh không có quá nhiều ước thúc, mỗi người đều có tạo hóa của mình, Lý sư muội một lòng hướng đạo, có lẽ là đi tìm cơ hội tấn thăng…”

“Không nói những thứ này nữa.” Hàn Triết khoát tay áo, nói: “Nói về ngươi đi, ta vừa rồi nghe đám bộ khoái kia nói, ngươi đu bám một nữ tử có tiền, còn có hai tỷ muội rắn…”

Lý Mộ xua tay nói: “Đừng nghe bọn họ nói bừa.”

Hàn Triết nói: “Ta thấy bọn hắn họ nói như thật, không giống giả.”

Một thiếu nữ từ bên ngoài đi vào, dùng ánh mắt tò mò đánh giá Lý Mộ, hỏi Hàn Triết: “Hàn sư huynh, hắn chính là vị bằng hữu sáng tạo ra đạo thuật kia của ngươi sao?”

Hàn Triết gật gật đầu, lại giới thiệu với Lý Mộ: “Vị này là Tần sư muội, là em gái ruột Tần sư huynh, lần này cứ đòi theo ta xuống núi.”

Nói tới Tần sư huynh, Hàn Triết không khỏi có chút thương cảm. Lý Mộ vỗ vỗ bờ vai hắn, nói: “Ta đi gọi Trương Sơn cùng Lý Tứ, ra ngoài uống mấy chén.”

Trên mặt Hàn Triết lộ ra nụ cười, hỏi: “Bọn họ cũng ở quận thành?”

Bạn cũ gặp lại, là một chuyện đáng giá chúc mừng.

Giữa Lý Mộ cùng Hàn Triết, tuy từng có chút không thoải mái, nhưng sau khi cùng nhau trải qua vài lần nguy cơ sinh tử, cũng có quá mệnh giao tình.

Trương Sơn bình thường đều ở Vân Yên các, lát nữa đi Vân Yên các tìm hắn là được. Lý Tứ tuy là bộ khoái của quận nha, nhưng rất ít tới nơi này, cả ngày cùng Trần Diệu Diệu dính lấy nhau.

Ba người tới phủ quận thừa, bảo thủ vệ ở cửa đi vào thông truyền một tiếng, chỉ chốc lát sau, Trần Diệu Diệu liền kéo Lý Tứ, từ bên trong đi ra.

Hàn Triết nhìn nhìn Lý Tứ, lại nhìn nhìn Trần Diệu Diệu, sau khi ngẩn ra một chớp mắt, ở sâu trong ánh mắt, tựa như có cái gì sụp đổ.

Trần Diệu Diệu đưa Lý Tứ tới cửa, nói: "Chàng đi làm việc đi, thiếp ở nhà chờ chàng."

Lúc bốn người hướng Vân Yên các đi đến, Hàn Triết khó có thể tin hỏi: "Vừa rồi vị cô nương đó là…"

Lý Tứ nói: "Nàng tên Diệu Diệu, là vợ chưa cưới của ta."

Hàn Triết ngạc nhiên một hồi lâu, mới lắc đầu nói: "Thật sự là không thể ngờ được, ngươi thế mà tìm một vị cô nương như vậy, lấy bản lãnh của ngươi, ta cho rằng ngươi sẽ, sẽ…"

Lý Tứ cảm khái nói: "Ta trước kia cũng chưa từng nghĩ, có lẽ đây là duyên phận đi."

Hàn Triết phát ra một tiếng cảm thán: "Mới mấy tháng không gặp, các ngươi đều có gia có thất, chỉ có ta vẫn là một mình."

Tần sư muội luôn đi theo bên cạnh hắn ngẩng đầu liếc hắn, lại cúi đầu, không nói gì.

Lý Tứ nghĩ nghĩ, hỏi: "Nếu không ta giúp ngươi giới thiệu mấy người?"

Hàn Triết cao hứng nói: "Được!"

Lý Tứ nói: "Diệu Diệu còn có mấy biểu muội."

Hàn Triết biến sắc, nhìn về phía Lý Mộ, nói: "Lý Mộ, bên cạnh ngươi nhiều nữ nhân xinh đẹp, nếu không ngươi giúp ta giới thiệu một người, không cần xinh đẹp giống Liễu cô nương, giống Tần sư muội như vậy là được rồi."

Tần sư muội cắn chặt răng, hừ nhẹ một tiếng.

Bên cạnh Lý Mộ nữ nhân xinh đẹp tuy nhiều, nhưng Liễu Hàm Yên là của hắn, Vãn Vãn là của hắn, Tiểu Bạch cũng là của hắn, có thể giới thiệu cho Hàn Triết, cũng chỉ có đám Hương Hương Dung Dung của Xuân Phong các, nhưng Hàn Triết khẳng định là sẽ không lấy nữ tử phong trần.

Hắn lắc lắc đầu, nói: “Ta không quen nữ nhân xinh đẹp thích hợp ngươi.”

Hàn Triết nghĩ nghĩ, nói: “Nếu không có nữ nhân, nữ yêu cũng được, hai con rắn kia của ngươi có biểu tỷ biểu muội gì không, loại có thể hóa hình, ta nghe nói xà yêu đều giỏi nhảy múa, ta thích giỏi ca múa.”

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: “Không có.”

Hàn Triết thất vọng nhìn hắn một cái, nói: “Ngươi vẫn là nhỏ mọn như vậy.”

Tần sư muội hừ lạnh một tiếng, chà chà chân, một mình đi về phía trước.

Hàn Triết thở dài, nói: “Ngươi nói ta bộ dạng không xấu, tu vi cũng không kém, sao lại không tìm được đạo lữ song tu chứ?”

Lý Tứ vỗ vỗ bờ vai hắn, nói: “Bây giờ tìm không thấy không quan trọng, kiếp sau còn có cơ hội.”

Nơi mấy người ăn cơm, chọn ở một tòa tửu lâu bên cạnh Vân Yên các.

Tửu lâu này là sản nghiệp Từ gia, sản nghiệp Từ gia trải rộng quận thành, Vân Yên các từ khi khai trương đến nay, Từ chưởng quầy cho bọn họ rất nhiều chiếu cố.

Hàn Triết sau khi ngồi xuống, nghiêm túc nói với Lý Mộ: “Chuyện ta vừa rồi nói, ngươi cân nhắc nghiêm túc một chút. Trở thành đệ tử Phù Lục phái, đối với ngươi về sau tu hành có lợi cực lớn, mấy năm nay, cơ hội chưởng giáo tự mình mở miệng, chỉ có một lần như vậy.”

Lý Mộ cười cười, nói: “Ta đã cân nhắc rất rõ ràng rồi.”

Một phách cuối cùng ngưng tụ, cần hắn đặt chân bên trong dân chúng, hơn nữa, so với thanh đăng cổ tự, khổ tu trong núi, Lý Mộ càng thích ở lại nha môn hơn.

Hàn Triết thở dài, lắc đầu nói: “Ta đã biết ta không mời nổi ngươi, chưởng giáo nên sớm một chút phái Lý sư muội đến.”

Lý Mộ giơ chén rượu, nói sang chuyện khác: “Không nói cái này nữa, uống rượu, uống rượu.”

Hàn Triết tửu lượng không cao, đây là chuyện mấy người bọn Lý Mộ sớm đã biết.

Sau khi uống mấy chén, máy hát của hắn liền hoàn toàn mở ra.

“Lý Mộ ơi Lý Mộ, ta trước kia cho rằng ngươi nhát gan nhất, bây giờ mới phát hiện ta sai rồi.”

“Chỉ trời mắng đất, giới tu hành Đại Chu, ai có gan to như ngươi, ngươi không biết, một vị sư huynh mạch thứ ba, học ngươi dùng đạo thuật đó mắng trời mắng đất, kết quả bị sét đánh ngay lập tức, một thân tu vi phế đi hơn phân nửa, thiếu chút nữa không cứu lại được.”

“Tên của ngươi, đã truyền khắp bảy mạch, chúng ta đều cảm thấy, ngươi là nam nhân có chim nhất Bắc quận, không, là toàn bộ Đại Chu.”

Mười châu ba đảo các tộc các loại, đối với trời đất đều có sùng bái tự nhiên, trong đó lại lấy tu hành giả là nhất.

Đạo thuật thần thông, yêu pháp quỷ thuật, đều là mượn lực trời đất, vô luận là yêu quỷ tinh quái, hay là tu hành giả nhân loại, đối với trời đất, đều giữ tâm lý kính sợ.

Phàm nhân gặp vận mệnh bất công, thường xuyên mắng trời xanh không có mắt, trời đất vô tâm, nhưng không có mấy tu hành giả dám làm như vậy.

Dù sao, lực lượng của bọn họ chính là thiên địa ban cho, bất kính với thiên địa, cực kỳ dễ dàng lọt vào trời phạt.

Lý Mộ lúc ấy căn bản không nghĩ tới những thứ này, nghĩ hẳn là không có bao nhiêu tu hành giả thiếu đầu óc sẽ noi theo hắn.

Ở ngoài quận thành, trong ngôi miếu đổ nát nơi nào đó, lão đạo lôi thôi mặc đạo bào bẩn, một tay kết ấn, một tay chỉ trời, lớn tiếng nói: “Đất, ngươi chẳng phân biệt được tốt xấu như thế nào, trời, ngươi…”

Đoàng!

Một tia sét màu tím đen từ trong tầng mây đánh xuống, bóng người lão đạo biến mất ở tại chỗ, miếu đổ nát kia ở trong tiếng vang ầm ầm sụp đổ, ở tại chỗ chỉ để lại một mảng hoang tàn, cùng với một cái hố to cháy đen bề sâu chừng mấy trượng.

Trên đất trống ngoài miếu đổ nát, hào quang chợt lóe, bóng người lảo đảo của lão đạo xuất hiện.

Hết chương 261.

Chương 262. Tranh đấu đảng phái cũ mới (1)

Trên bầu trời, mây đen vần vũ, lại là một tia sét hạ xuống, bổ về phía đỉnh đầu lão đạo.

Lão đạo ở trên đất trống nhảy lên nhảy xuống, cao giọng nói: “Sai rồi, ta sai rồi, đừng bổ ta nữa, ta về sau cũng không dám mắng nữa.”

Một mực giáng xuống mười mấy tia sét, mây đen trên bầu trời mới dần dần tiêu tán.

Lão đạo ngồi ở trong một cái hố đất cháy đen, mặt đầy chấn động, lẩm bẩm: “Đạo thuật đó, thế mà thật là đạo thuật, đáng tiếc không học được, còn phải bị bổ vô ích.”

Lão cảm khái vài câu, trên mặt lộ ra vẻ mặt cực độ hâm mộ, chua xót nói: “Vì sao không phải ta chứ, chết tiệt, người khác sáng tạo đạo thuật sao dễ dàng như vậy, lão phu rốt cuộc khi nào mới có thể Siêu Thoát.”

“Không được, lão phu phải đi thỉnh giáo một chút, trong đó có phải là có kỹ xảo gì hay không?”

Phía nam Bắc quận, Vân Đài quận.

Trong trà lâu nào đó của quận thành, truyền đến thanh âm đầy nhịp điệu của người thuyết thư: “Đậu Nga kia trước khi chết, phát ba chí nguyện to lớn, máu tươi lụa trắng, tháng sáu tuyết bay, đại hạn ba năm, trời đất cảm oan tình của nàng, ba lời thề của nàng, lần lượt ứng nghiệm.”

Trong trà lâu không còn chỗ ngồi, nhìn kỹ, trong đó không chỉ có dân chúng tầm thường, quận thủ, quận thừa, quận úy Vân Đài quận, cùng với huyện lệnh các huyện, thế mà đều đang ngồi.

Thuyết thư tiên sinh bên trên nào từng gặp loại trường hợp này, tâm cảnh run rẩy, trên trán mồ hôi lạnh túa ra, lại còn phải khống chế cảm xúc của mình, thành thật kể chuyện xưa.

Một đoạn oan Đậu Nga kể xong, tâm tình mọi người trong trà lâu nặng nề. Vân Đài quận thủ nhìn mọi người phía sau một cái, nói: "Việc Bắc quận Dương huyện, hy vọng các ngươi lấy làm cảnh báo, trên đất Vân Đài quận, tuyệt đối không cho phép xuất hiện loại chuyện này."

"Vâng!"

Mười mấy vị huyện lệnh, sắc mặt nghiêm nghị gật đầu.

Bắc quận hung linh kia trước khi xuất hiện, không có ai sẽ ngờ được, thế mà sẽ có chuyện như vậy, huyện lệnh Dương huyện cả nhà bị giết, huyện nha Dương huyện bị huyết tẩy, đều gõ vang chuông cảnh báo cho tất cả bọn họ.

Nhỡ đâu bởi vì hại mạng người, ở trong khu trực thuộc bọn họ xuất hiện một vị hung linh như vậy, chiến tích trái lại là thứ yếu, sợ là bị hung linh lấy mạng diệt môn, bị triều đình truy cứu trách nhiệm, cũng dựng tượng bọn họ ở trước nha môn, chịu vạn người thóa mạ, vậy thật sự là sống uổng phí một đời.

Một huyện lệnh cảm thán: "Chuyện xưa oan Đậu Nga này, mang sự thực quan lại một số địa phương nào đó ăn hối lộ trái pháp luật, tù oan ùn ùn không hết viết đến cực hạn, kể là chuyện xưa, ánh xạ lại là hiện thực, việc này ngươi ta biết trong lòng, lại không ai dám nói, không ngờ được, vẻn vẹn một gã tiểu lại của Bắc quận, lại có tâm huyết như thế."

Một huyện lệnh khác bổ sung nói: "Nghe nói hắn còn là một tu hành giả, tu hành giả thế mà dám chỉ vào trời đất mắng chửi, không biết là nên nói hắn còn trẻ không biết gì, hay là huyết khí phương cương."

Một lão huyện lệnh khác thở dài, nói: "Đế dùng năm mươi năm, mới tạo ra cho Đại Chu một cái thái bình thịnh thế, lòng dân niệm lực, đạt tới đỉnh phong lập nước, ngắn ngủn hơn mười năm này, đã phá huỷ một nửa công lao của Đế. Bệ hạ tuy có ý vãn hồi lòng dân, nhưng trong triều lực cản trùng trùng, chuyện Bắc quận lần này, như tuyên truyền giác ngộ, hy vọng có thể đánh thức lương tri của một số người, đừng vì tranh đấu trên triều đình, hủy cơ nghiệp mấy trăm năm của Đại Chu."

Chuyện hung linh Bắc quận, nhìn như là việc Bắc quận, nhưng ý nghĩa sau lưng nó, lại không hề bình thường.

Trong đó, có quyết tâm quét sạch lại trị của nữ hoàng bệ hạ, cũng có lực lượng các phe trong triều đình đánh cờ, tuy kết quả chưa biết, nhưng sự kiện này, lại là một bước ngoặt của thế cục trong triều, sẽ vĩnh viễn ghi vào sử sách.

Nam Dương quận, Vân Trung quận.

Hán Dương quận, Giang Âm quận.

Cửu Giang quận, Ngọc Sơn quận

Đại Chu ba mươi sáu quận, đều có chuyện xưa oan Đậu Nga truyền lưu, có lẽ có người đã quên tên tiểu lại Dương huyện kia, nhưng bọn họ lại sẽ không quên, cảnh nội Bắc quận, có một tiểu lại tâm huyết, dám trực diện bất công, chỉ trời mắng đất, dẫn tới trời đất cộng hưởng, dị tượng giáng thế.

Trung quận.

Hoàng cung Đại Chu.

Nữ quan trẻ tuổi đi vào cung điện sâu thẳm, đặt một phần hồ sơ ở trên bàn, nhẹ nhàng nói: “Bệ hạ, đây là hồ sơ Bắc quận đưa tới.”

Sau bàn, một bàn tay trắng noãn mảnh khảnh mở ra hồ sơ, nhẹ nhàng nói: “Lý Mộ…”

Trong cung điện sâu thẳm, im lặng không có một chút thanh âm, kim rơi có thể nghe thấy.

Giây lát sau, trong màn che sau bàn, có thanh âm uy nghiêm lần nữa truyền đến.

“Ngươi thấy thế nào?”

Nữ quan trẻ tuổi chắp tay đứng, nói: “Tuổi còn trẻ, đã có dũng khí như thế, có thể biện thị phi, phân đúng sai, nếu là bồi dưỡng thêm, có thể làm lương lại*, để hắn ở lại Bắc quận, có chút lãng phí rồi.”

(*: quan lại tốt)

Sau bàn, bàn tay mảnh khảnh kia đặt hồ sơ ở một bên, một lần nữa cầm lấy một phong tấu chương, nói: “Ngươi an bài đi.”

Nữ quan trẻ tuổi hai tay giao nhau, khom người nói: “Tuân chỉ.”

Quận thành Bắc quận, tửu lâu.

Khi Lý Mộ bưng lên chén rượu, liên tiếp hắt xì vài cái, day day cái mũi, ánh mắt nhìn phía đối diện, nhìn thấy Hàn Triết đã như một đống bùn nhão, gục ở trên bàn.

Trương Sơn Lý Tứ đỡ hắn ra khỏi tửu lâu, Lý Mộ nói với Tần sư muội: “Hắn giao cho ngươi.”

Tần sư muội gật gật đầu, lại hỏi Lý Mộ: “Ngươi thật sự không đi Phù Lục phái sao?”

“Không đi.” Lý Mộ mỉm cười, nói: “Thay ta cảm ơn ý tốt của chưởng giáo chân nhân.”

“Vậy được rồi.” Tần sư muội cõng Hàn Triết lên, nói: “Chúng ta đi.”

Lý Mộ nhìn theo hai người rời đi, bỗng nhiên có chút phiền muộn.

Lý Tứ hỏi: “Như thế nào, nhỡ đầu nhi?”

Lý Mộ chưa trả lời, Lý Tứ vỗ nhẹ bờ vai hắn, nói: “Càng là người không có được, lại càng không dễ dàng buông xuống. Ta khuyên ngươi một câu, đừng luôn nghĩ quá khứ, quý trọng trước mắt.”

Nhìn thấy Hàn Triết, Lý Mộ liền không khỏi nhớ tới Lý Thanh, nhưng không phải giống Lý Tứ nói như vậy, vì chứng minh hắn rất quý trọng trước mắt, Lý Mộ tự mình đun canh hai canh giờ, đưa đi cho Liễu Hàm Yên bận rộn ở Vân Yên các.

Liễu Hàm Yên đang kiểm tra bản thảo, đầu cũng không ngẩng, nói: “Ngươi đặt ở một bên trước, ta lát nữa uống.”

“Lát nữa nguội mất.” Lý Mộ cầm lấy thìa, đưa đến bên miệng nàng, nói: “Há mồm, ta đút cho ngươi.”

Liễu Hàm Yên há mồm uống ngụm canh, bỗng nhiên nhìn về phía Lý Mộ, hỏi: “Vì sao bỗng nhiên đối với ta tốt như vậy, ngươi có phải làm chuyện gì đuối lý hay không?”

Trong lòng Lý Mộ không hiểu sao có chút chột dạ, sau đó liền lắc đầu nói: “Ta có thể có chuyện gì đuối lý, tốt bụng đút cho ngươi, ngươi lại hoài nghi ta, còn lại ngươi tự uống đi.”

Hết chương 262.

Chương 263. Tranh đấu đảng phái cũ mới (2)

Từ chỗ Liễu Hàm Yên lừa dối qua ải, Lý Mộ về nhà, chuẩn bị bế quan mấy ngày, mang ba hồn hòa hợp một thể, hoàn toàn ngưng tụ thành nguyên thần.

Ba hồn cùng nguyên thần tuy đều thuộc về hồn thể, nhưng có khác biệt trên bản chất.

Trước khi tu thành nguyên thần, nếu là thân thể tử vong, thì chỉ có thể chuyển thành quỷ tu, không thể xưng là người, cho dù là ngày sau đạo hạnh cao thâm, đúc lại thân thể, cũng so với phàm thai thật sự, có khác biệt trên bản chất.

Quỷ vật bám vào trên thân người sống, gọi là phụ thân.

Nguyên thần cắn nuốt hồn phách người khác, lại có thể mượn xác sống lại, đối với tu hành giả tu thành nguyên thần mà nói, chỉ cần nguyên thần bất diệt, sẽ không tính là thật sự tử vong.

Lý Mộ dùng mấy ngày thời gian, rốt cuộc mang ba hồn hợp nhất, tụ thành nguyên thần, bước vào cảnh giới Tụ Thần.

Tu hành sau đó, liền không còn phức tạp như vậy, từng bước dẫn đường tu hành, đợi pháp lực tích lũy đủ, thì có thể xung kích trung tam cảnh.

Chỉ là quá trình này sẽ rất lâu, Lý Thanh tiến cảnh nhanh như vậy, là nàng ở trước khi Tụ Thần, đã có hơn mười năm tích lũy, tích lũy dày bùng nổ mạnh, dưới tình huống bình thường, lấy tốc độ tu hành của Lý Mộ, từ Tụ Thần sơ kỳ đến đỉnh phong, cũng cần mấy năm.

Trừ âm dương song tu, phương pháp tăng lên tốc độ tu hành nhanh nhất, chính là lợi dụng linh ngọc.

Lý Mộ chuẩn bị đi quận nha xem, có công việc nào thích hợp không, để hắn có thể sử dụng công lao đổi chút linh ngọc tu hành.

Ở cửa quận nha, Lý Mộ đụng phải một người ăn xin.

Cẩn thận nhìn, phát hiện người ăn xin này có chút quen mắt, Lý Mộ ngẩn ra một phen, hỏi: “Tiền bối, ngài ở đây làm cái gì?”

Lão đạo lôi thôi đẩy ra tóc rối trên trán, kinh ngạc nói: “Sao lại là ngươi?”

Lão nhìn nhìn Lý Mộ, tặc lưỡi nói: “Lão phu lần đầu tiên gặp ngươi, ngươi chỉ là một người bình thường, lần thứ hai gặp ngươi, ngươi đã sắp ngưng hồn, lúc này mới cách hai tháng, lần thứ ba gặp ngươi, ngươi thế mà ngay cả nguyên thần cũng ngưng tụ rồi, trên đường tu hành của ngươi, cơ duyên không nhỏ.”

“Nào có nào có.” Lý Mộ khách khí một câu, hỏi: “Tiền bối có chuyện gì sao?”

“Ngươi tới vừa lúc.” Lão đạo chỉ chỉ bên trong quận nha, nói: “Có kẻ tên Lý Mộ, có phải ở quận nha các ngươi hay không, ngươi mang hắn gọi ra, lão phu có chuyện muốn thỉnh giáo hắn.”

Lý Mộ ngẩn ra một phen, nói: “Chính là ta.”

Lão đạo mở to mắt nhìn hắn, hỏi: “Ngươi chính là Lý Mộ, tiểu tử chỉ trời mắng đất còn không có bị sét đánh?”

Lý Mộ gật đầu nói: “Là ta.”

“Đến đến đến!” Lão đạo kéo Lý Mộ tới trên bậc thềm cửa hông ngồi xuống, chờ mong nói: “Ngươi nói kỹ với ta, đạo thuật đó ngươi là như thế nào sáng tạo ra, có kinh nghiệm gì không truyền thụ lão phu một chút.”

Lý Mộ bị lão kéo ngồi ở trên bậc thềm, lắc đầu nói: “Không có kinh nghiệm gì, ta chỉ là kể câu chuyện xưa mà thôi.”

Lão đạo gãi gãi tóc, ảo não nói: “Bà nội cái chân, ngươi kể chuyện xưa có thể sáng tạo đạo thuật, lão phu mò mẫm hai mươi năm, ngay cả rắm cũng chưa mò ra, tặc lão…”

Lão chung quy là không dám mắng trời, che miệng, nói thầm hai câu, thở dài: “Không có thiên lý nha, không có thiên lý.”

Lý Mộ nghi hoặc nói: “Tiền bối muốn tự nghĩ ra đạo thuật sao?”

Lão đạo liếc liếc hắn, tức giận nói: “Không sáng tạo đạo thuật, Siêu Thoát như thế nào?”

Lý Mộ trước kia đoán, lão đạo này tu vi hẳn là Tạo Hóa trở lên, bây giờ hầu như có thể xác định, lão chính là cường giả Động Huyền, hơn nữa không phải Động Huyền bình thường, vô cùng có khả năng, là Thiên Huyễn Thượng Nhân loại tu hành giả Động Huyền đỉnh phong đó.

Động Huyền đến Siêu Thoát, là lột xác từ trung tam cảnh đến thượng tam cảnh.

Dẫn đường tu hành tầm thường, căn bản không thể vượt qua lạch trời này, chỉ có sáng lập ra đạo thuật thuộc về mình, đạt được trời đất tán thành, được thiên địa lực thối thể, mới có thể đâm thủng một tầng vách chắn Động Huyền đến Siêu Thoát.

Tiểu Ngọc cô nương vừa mới chết, đã có tu vi cảnh giới thứ năm, đó là bởi vì nguyên nhân này.

Đạo thuật này tuy bởi Lý Mộ mà sinh, nhưng lại không phải Lý Mộ tự mình cảm ngộ ra, đạo thuật kiểu Cửu Tự Chân Ngôn, Lý Mộ cũng chỉ là mượn, nếu không, tu vi hắn bây giờ, xa không chỉ Tụ Thần.

Nếu có một ngày, hắn có thể tu đến Động Huyền, cũng cần cảm ngộ ra đạo thuật thuộc về mình, mới có thể tiến thêm một bước, bước vào tu hành thượng tam cảnh.

Lý Mộ hướng lão đạo chắp tay, nói: “Chúc tiền bối sớm ngày cảm ngộ đạo thuật, thăng cấp Siêu Thoát.”

Lão giả thở dài một tiếng, nói: “Nán lại Bắc quận này, là không có gì thú vị nữa. Tiểu tử, lão phu đi đây, chúng ta có duyên gặp lại.”

Lão giả vừa dứt lời, thân thể ở trong mắt Lý Mộ dần dần phai nhạt, cuối cùng hoàn toàn biến mất.

Lý Mộ nhìn chỗ lão vừa rồi ngồi, vẻ mặt hâm mộ.

Tu hành hạ tam cảnh, chẳng qua là giai đoạn cơ sở nhất, lấy tu vi hắn tiến vào cảnh giới thứ ba, cũng chỉ là có thể cầu mưa phạm vi nhỏ, cách không hút vật, vẽ một ít bùa mà thôi.

Như vượt lửa qua sông, ngự phong phun lửa, khí cấm ẩn hình các loại thần thông thuật pháp, đều phải chờ tới Thần Thông cảnh mới có thể tu tập.

Nếu muốn rút ngắn thời gian thăng cấp Thần Thông, Lý Mộ phải lập công nhiều cho nha môn, mới có thể đạt được đủ linh ngọc.

Lý Mộ tới tiền đường, chỉ thấy Triệu bộ đầu, hắn nhìn trái nhìn phải, hỏi: "Trầm đại nhân đâu?"

Triệu bộ đầu nói: "Say rồi, ở hậu đường nghỉ ngơi, ngươi tìm đại nhân có việc?"

Lý Mộ nói: "Cũng không việc gì, ta chỉ muốn hỏi một chút, nha môn mấy ngày nay có công việc gì không."

Triệu bộ đầu cảm khái nói: "Người khác đều đối với công việc tránh không kịp, chỉ có ngươi sốt sắng như vậy, khó trách vị trí bộ đầu này, ta dùng hai mươi năm mới ngồi lên, ngươi lại chỉ dùng hai tháng, người với người không thể so sánh, không thể so sánh nha."

Lý Mộ nói: "Vận khí của ta chiếm một bộ phận rất lớn."

"Yên tâm, ta sẽ không đỏ mắt với ngươi." Triệu bộ đầu vỗ vỗ bờ vai hắn, lại nói: "Nhưng, ta nên nhắc nhở ngươi một câu, chuyện lần này, ngươi tuy đoạt hết nổi bật, nổi tiếng ở toàn bộ Đại Chu, nhưng cũng phải cẩn thận, có một số việc, ngươi phải biết."

Lý Mộ ngồi ở đối diện Triệu bộ đầu, hỏi: "Chuyện gì?"

Triệu bộ đầu hỏi: "Ngươi biết, triều đình vì sao phải ra sức tuyên dương chuyện Dương huyện không?"

Lý Mộ gật gật đầu, nói: "Là bệ hạ vì chấn nhiếp quan lại địa phương, ngưng tụ lòng dân."

Triệu bộ đầu lắc lắc đầu, nói: "Sự tình không đơn giản như ngươi nghĩ, cái này nhìn như là chuyện của Bắc quận chúng ta,

thật ra liên lụy đến, là hai đảng cũ mới tranh đấu.”

Lý Mộ vẫn luôn ở Bắc quận, đối với chuyện trong triều hiểu biết không nhiều, nghe vậy nói: “Hai đảng cũ mới nào?”

Hết chương 263.

Chương 264. Long tộc (1)

Triệu bộ đầu giải thích: “Đảng mới là đảng ủng hộ nữ hoàng bệ hạ, đảng cũ là quyền quý lấy tôn thất họ Tiêu cầm đầu, vẫn luôn muốn để bệ hạ trả vị trí cho họ Tiêu, mấy năm qua, hai đảng tranh đấu gay gắt, mang toàn bộ triều đình quấy chướng khí mù mịt, đối với địa phương cũng sinh ra ảnh hưởng không nhỏ, dân chúng bị hại rất sâu.”

Lý Mộ hỏi: “Cái đó và ta có gì quan hệ?”

“Cái này đương nhiên có quan hệ với ngươi.” Triệu bộ đầu nhìn hắn một cái, tiếp tục nói: “Bệ hạ nương chuyện này, ngưng tụ lòng dân Bắc quận, cũng chấn nhiếp quan viên địa phương của ba mươi sáu quận, tự nhiên là đảng cũ không muốn nhìn thấy, khâm sai lần đầu tiên đến Bắc quận, chính là đảng cũ sai khiến, bọn họ căn bản không để ý lòng dân Bắc quận, lòng dân triều đình càng tan rã, đối với bọn họ càng có lợi, đợi tới lúc bệ hạ hoàn toàn mất lòng dân, là thời điểm bọn họ bức bách bệ hạ trả lại ngai vị.”

Lý Mộ nhíu mày, nói: “Vì tranh đấu đảng phái, ngay cả dân chúng chết sống cũng không để ý.”

Triệu bộ đầu nói: “Nữ tử đăng cơ, vốn là địa vị bất chính, đảng cũ tuy không dám phản đối bệ hạ trắng trợn, nhưng âm thầm lại làm không ít chuyện, thực lực của bọn họ đan xen lẫn lộn, cắm rễ triều đình thật sâu, cho dù là bệ hạ cũng đành chịu.”

Hắn lại nhìn về phía Lý Mộ, nói: “Chuyện Dương huyện, trên trình độ rất lớn, thắng được lòng dân cho bệ hạ, đây là điều đảng cũ không muốn nhìn thấy, tuy bọn họ không có khả năng lớn trắng trợn động thủ đối với các ngươi, nhưng ngươi vẫn phải cẩn thận một chút.”

Lý Mộ mím mím môi, nói: “Ta chỉ là một bộ khoái nho nhỏ, không muốn tham dự những việc này.”

“Người ta sống trên đời, chuyện không thể tự làm chủ nhiều lắm.” Triệu bộ đầu lắc đầu nói: “Mặc kệ ngươi có nguyện ý

hay không, chuyện này qua đi, ở trong mắt bọn họ, ngươi chính là người của nữ hoàng bệ hạ rồi.”

Lý Mộ không thuộc về đảng mới đảng cũ, cũng không thuộc về nữ hoàng.

Nếu nhất định phải nói hắn là thuộc người nào, vậy cũng có thể là người của Liễu Hàm Yên.

Hắn chỉ là bị đảng mới lợi dụng, đạt thành mục đích chính trị nào đó cho nữ hoàng.

Tranh đấu đảng phái cũ mới, nhằm vào là vấn đề hoàng quyền thuộc về ai, mâu thuẫn chủ yếu tập trung ở Trung quận, cách xa Bắc quận vạn dặm, đảng cũ vươn tay dài nữa, cũng không vươn đến nơi đây.

Hắn cũng không hề lo lắng bị cuốn vào tranh đấu đảng phái ở ngoài vạn dặm, chỉ là có chút tò mò, Đại Chu không phải Đại Đường, cũng không phải là Vũ Chu, hoàng tộc họ Tiêu truyền thừa lâu như vậy, hoàng quyền sao có thể bỗng nhiên bị một nữ tử họ khác nắm giữ?

Chuyện này, trên sách sử cũng không miêu tả chi tiết, chỉ dùng ít ỏi vài câu lướt qua.

Trái lại tò mò đối với vị nữ hoàng này, không biết có phải đảng cũ đang cố ý rải rác hay không, dân gian xưa nay nghị luận không ngớt.

Ví dụ như, ở lúc nàng còn là thái tử phi, đã không được thái tử thích, tiên hoàng băng hà, thái tử đăng cơ, khi nàng ngồi trên vị trí hoàng hậu, vẫn là xử nữ.

Lại ví dụ như, sau khi thái tử đăng cơ không lâu, nàng liền dùng thủ đoạn ti tiện mưu hại thái tử, lại che trời qua biển, đạt được tổ miếu tán thành, chiếm được một luồng đế khí kia, thăng cấp Siêu Thoát, uy hiếp hoàng tộc họ Tiêu, từ trong tay bọn họ đoạt được hoàng quyền.

Mấy năm qua, dân gian đối với nữ tử làm đế, xưa nay dị nghị rất nhiều, nhưng có một sự thật, lại không thể phủ nhận.

Đó là trên Tổ châu đại địa, kẻ nắm giữ quốc gia cường đại nhất này, là một nữ tử trẻ tuổi.

Nữ hoàng Đại Chu hai mươi lăm tuổi đăng cơ làm đế, đến nay chỉ có ba năm, nàng chỉ lớn hơn Lý Mộ chín tuổi, lại đã là nữ nhân có quyền thế nhất trên mảnh đại lục này, đồng thời cũng là chí cường giả cảnh giới thứ bảy.

Lý Mộ nghe xong vẫn ổn, dù sao hắn còn trẻ tuổi, lão đạo lôi thôi nếu là nghĩ đến việc này, chỉ sợ tâm tính sẽ hoàn toàn sụp đổ.

Hắn không chú ý những chuyện không quan hệ với hắn nữa, nói với Triệu bộ đầu: "Trầm đại nhân tỉnh rồi, giúp ta xin nghỉ, ta muốn về huyện Dương Khâu một chuyến."

Triệu bộ đầu phất phất tay, nói: "Ta sẽ nói cho đại nhân, ngươi chú ý an toàn, hai ngày nay, có ba tu hành giả Tụ Thần chết ly kỳ, bên ngoài không hề thái bình…"

Vân Yên các ở huyện Dương Khâu có bốn cửa hàng, quận thành chỉ có hai gian.

Hôm nay cửa hàng quận thành đã đi lên quỹ đạo, Liễu Hàm Yên phải về huyện thành xem chút, Lý Mộ chủ động đề xuất đi cùng nàng.

Khi Liễu Hàm Yên thị sát cửa hàng, hắn vừa lúc có thể đi vịnh Bích Thủy thăm Tô Hòa.

Ba người một yêu, từ quận thành về huyện thành Dương Khâu, chiếc thuyền bay kia lần trước Lý Mộ ở Địa tự các đổi rốt cuộc có tác dụng. Liễu Hàm Yên và Vãn Vãn tuy đều đã tu hành mấy tháng, nhưng vẫn là lần đầu tiên lên trời, gắt gao ôm cánh tay Lý Mộ, mới dám từ bên trên quan sát phía dưới.

Thuyền bay tốc độ cực nhanh, lộ trình vốn cần già nửa ngày, lần này chỉ dùng hai canh giờ.

Liễu Hàm Yên đi cửa hàng kiểm toán, Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch đi theo nàng. Lý Mộ ra khỏi huyện thành, hướng vịnh Bích Thủy mà đi.

Vừa mới đi vào ảo cảnh Tô Hòa bày ra, Lý Mộ đã nhận ra hai đạo âm khí.

Hai nữ quỷ một lớn một nhỏ, ngồi xếp bằng ở bên ngoài nhà gỗ tu hành thổ nạp, khí tức trên người các nàng, so với Lý Mộ

lần trước gặp có tăng trưởng rõ rệt, chỉ sợ cách cảnh giới thứ ba cũng không xa nữa.

"Công tử, ngài đã tới!"

Cảm nhận được khí tức của Lý Mộ, nữ quỷ lớn tuổi chút lập tức từ trong tu hành bừng tỉnh, khi nhìn thấy Lý Mộ, đứng bật dậy, ngạc nhiên lẫn vui mừng mở miệng.

Lý Mộ vẫn chưa cảm nhận được khí tức của Tô Hòa, hỏi: "Nàng còn chưa xuất quan sao?"

Nữ quỷ kia nói: "Tô tỷ tỷ xuất quan một lần, dạy cho chúng ta một ít phương pháp tu hành, sau đó lại bế quan, nói là nàng còn cần mấy tháng mới có thể hoàn toàn xuất quan."

Thời gian bế quan của Tô Hòa lần này dài vượt quá đoán trước.

Thiên Huyễn Thượng Nhân cảnh giới quá cao, cho dù là hồn lực một đạo phân hồn ẩn chứa, cũng khổng lồ vô cùng. Tô Hòa vốn là tiếp cận cảnh giới thứ tư đỉnh phong, chỉ sợ đợi nàng luyện hóa hồn lực của Thiên Huyễn Thượng Nhân xuất quan, chính là cảnh giới thứ năm U Hồn.

Đệ nhất quỷ tướng dưới trướng Sở Giang Vương, cùng với Tiểu Ngọc cô nương hưởng thụ phúc lợi đạo thuật mới thành lập kia, chính là một cảnh giới này.

Chưa gặp được Tô Hòa, Lý Mộ có chút thất vọng, lại cũng không có cách nào. Hắn đi đến bờ nước, nhìn đầm nước xanh lét xuất thần.

Hắn cũng chưa quên, dưới đáy đầm này, còn có một uy hiếp đối với Tô Hòa mà nói là lớn nhất.

Thi thể nữ đáy đầm kia một khi đi ra, nhất định phải cắn nuốt Tô Hòa, để bản thân nàng viên mãn.

Tương tự, Tô Hòa nếu có thể luyện hóa linh trí thi thể kia sinh ra, sau khi có thân thể ký túc, thực lực cũng sẽ tăng gấp bội.

Hết chương 264.

Chương 265. Long tộc (2)

Lý Mộ hôm nay, so với khi đó không biết cường đại hơn bao nhiêu. Hắn lần nữa lặn vào đáy nước, tế đàn đáy nước, xuất hiện ở trong mắt hắn.

Sau khi tiêu hóa ký ức của Thiên Huyễn Thượng Nhân, phù văn trên tế đàn, trước kia hắn nhìn huyền ảo đến cực điểm, không còn có bất cứ bí mật nào đáng nói.

Đây là một trận pháp dưỡng thi tinh xảo, mượn dùng là thủy mạch này, mang thi thể trong tế đàn phong ấn ở nơi này.

Tế đàn này hiển nhiên đã dùng một lần, sau khi Tô Hòa chết, thân thể bất ngờ rơi vào, trận pháp khởi động lần nữa, hai mươi năm qua, thi thể trong trận pháp đã sinh ra linh trí, có được đạo hạnh cảnh giới thứ tư.

Tựa như là đã nhận ra Lý Mộ nhìn trộm, nữ thi lẳng lặng nằm ở trên tế đàn, mắt lần nữa mở ra.

Cùng lúc đó, Lý Mộ cảm nhận được, một lực hút cường đại, từ trong tế đàn bùng nổ, tựa như muốn mang hồn phách của hắn hút qua.

Nhưng, Lý Mộ lúc này, đã sớm không phải gà con lúc trước ngưng tụ một phách hai phách nữa.

Sáu phách của hắn đã hoàn toàn luyện hóa, ba hồn cũng hóa thành nguyên thần, lực hút này, căn bản không thể lay động chúng nó mảy may.

Nữ thi trợn tròn mắt, ánh mắt đối diện với Lý Mộ, một người một thi, đều rất bình tĩnh.

Lý Mộ không vào được.

Nàng cũng không ra được.

Trừ phi để thủy mạch này khô kiệt, vịnh Bích Thủy khô cạn, tế đàn không có linh lực ùa vào, tự nhiên sẽ mất đi hiệu lực, cũng là lúc nữ thi này ra khỏi trận.

Sau khi có được kinh nghiệm của Thiên Huyễn Thượng Nhân, Lý Mộ rất dễ dàng có thể nhìn ra, trận pháp này có thể vây khốn thi thể, mức giới hạn của thực lực chính là cảnh giới thứ năm. Khi nàng được linh lực tẩm bổ, tiến hóa thành cảnh giới thứ năm phi cương, không cần vịnh Bích Thủy khô héo, cũng có thể từ trong tế đàn đi ra.

Theo khí tức trên thân nữ thi kia, cùng với tốc độ tế đàn này tụ khí, nàng muốn tới cảnh giới thứ năm, đại khái còn cần mười năm.

Mà trong vòng nửa năm, Tô Hòa có thể tấn thăng cảnh giới thứ năm, đến lúc đó, trận pháp tế đàn này, liền cũng không vây được nàng nữa, nàng có thể rời khỏi nơi này bất cứ lúc nào.

Nữ thi đáy nước này, đối với Tô Hòa, đã không có gì uy hiếp nữa.

Từ đáy nước đi ra, dùng pháp lực hong khô quần áo, Lý Mộ chỉ điểm một lúc hai nữ quỷ kia tu hành, liền rời khỏi vịnh Bích Thủy.

Thiên Huyễn Thượng Nhân tuy là kiếp nạn của Lý Mộ, nhưng cũng là tạo hóa của hắn.

Gã thiếu chút nữa khiến Lý Mộ mất đi sinh mệnh lần thứ hai, nhưng cũng là gã, khiến Lý Mộ ở lúc Luyện Phách cảnh, đã có được kinh nghiệm cùng kiến thức tu hành giả Động Huyền.

Trong đầu hắn, trừ các pháp môn tà đạo kia, đối với việc phật, đạo, yêu, quỷ cũng biết không ít, chỉ đạo hai oán linh tu hành, nhẹ nhàng dễ dàng.

Rời khỏi vịnh Bích Thủy, Lý Mộ chưa về huyện thành, mà là đi tới chùa Kim Sơn.

Hắn bảo một tiểu hòa thượng thông truyền, sau một lát, Huyền Độ liền bước ra, cao hứng nói: “Lý thí chủ chẳng lẽ rốt cuộc nghĩ thông suốt, muốn quy y ngã phật…”

Lý Mộ nói: “Ta đến thăm Tiểu Ngọc cô nương.”

Huyền Độ có chút tiếc nuối, nói: “Tiểu Ngọc cô nương ở trong chùa rất tốt, chỉ là sát khí trong cơ thể nàng quá nặng,

còn cần một đoạn thời gian, mới có thể hóa giải…”

Hắn mang Lý Mộ tới trước phật điện, Lý Mộ nhìn thấy một thiếu nữ mặc tăng y, cùng rất nhiều sa di quỳ gối trên bồ đoàn, miệng tụng pháp kinh phật môn, nàng tụng niệm mỗi một lần, sát khí trong cơ thể sẽ giảm đi một tia.

Lúc tụng kinh, nàng bỗng nhiên lòng có cảm giác, chậm rãi quay đầu lại, nhìn thấy Lý Mộ, nhanh chóng chạy tới, cao hứng nói: “Ân công!”

Lý Mộ cười cười, hỏi: “Ở nơi này quen rồi chứ?”

Thiếu nữ gật gật đầu, nói: “Quen, đại sư cùng các tiểu sư phụ đều đối với ta rất tốt.”

Nhìn thấy bộ dáng Tiểu Ngọc hôm nay, Lý Mộ liền yên tâm hơn rất nhiều.

Trước khi đến, hắn còn lo lắng nàng không thể buông xuống thù hận, tiến tới sẽ ảnh hưởng tâm tính, bây giờ xem ra, để Huyền Độ mang nàng đến chùa Kim Sơn, là một quyết định phi thường chính xác.

Nàng trước khi chết, lấy oán khí bản thân, lần đầu tiên thi triển chiêu đạo thuật kia, từ trong đó đạt được lợi ích cực lớn, từ âm linh trực tiếp tấn thăng đến cảnh giới thứ năm, nếu tâm tính bị lạc, trở thành ma đạo, Lý Mộ cũng phải gánh vác một bộ phận tội nghiệt rất lớn.

Sau khi thăm Tiểu Ngọc, Lý Mộ lại truyền nàng một ít công pháp quỷ đạo. Nàng đạo hạnh tuy cao, nhưng không hiểu vận dụng, cũng không hiểu phương pháp tu hành, về sau pháp lực sẽ không tăng trưởng nữa, biết được con đường quỷ tu tu hành, nàng liền có thể tiếp tục tu hành.

Huyền Độ nhìn Lý Mộ, hỏi: “Chuyện Tiểu Ngọc cô nương, triều đình không làm khó Lý thí chủ nữa.”

“Không có.” Lý Mộ lắc đầu nói: “Bệ hạ cố ý muốn mượn việc này, chấn nhiếp quan phủ địa phương, khiến bọn họ ước thúc quyền lực trong tay, không dám làm việc thiên tư trái pháp luật, coi thường mạng người nữa.”

Huyền Độ chắp hai tay, vui mừng nói: “A Di Đà Phật, xem ra việc này, chung quy vẫn là đánh tỉnh một số người trong triều.”

Lý Mộ nhớ tới một chuyện, hỏi: “Phổ Tể đại sư không ở trong chùa sao?”

Huyền Độ cười nói: “Sư thúc đi tổ đình Tâm Tông, tìm hiểu cảnh giới Tự Tại, không biết khi nào trở về, Lý thí chủ có việc tìm sư thúc sao?”

Tự Tại là cảnh giới thứ sáu của phật môn, đối ứng đạo môn Động Huyền, cao thủ như vậy, ở tổ đình Tâm Tông, cũng chưa có mấy vị, khó trách địa vị chùa Kim Sơn ở Tâm Tông cao như thế.

Lý Mộ nói: “Có chuyện, muốn kính nhờ Phổ Tể đại sư, nếu phương trượng không có, đành phải làm phiền Huyền Độ đại sư.”

Huyền Độ nói: “Lý thí chủ mời nói.”

Bạch Yêu Vương từng giúp Lý Mộ không ít, chỉ là bị tỷ muội Bạch Ngâm Tâm hút vài lần, không đủ để báo đáp ân này.

Lý Mộ tu vi phật môn cực thấp, không thể mang phật quang đưa vào bên trong quan tài băng kia, nhưng Huyền Độ là cảnh giới thứ tư đỉnh phong, cách cảnh giới thứ năm Pháp Tướng cũng chỉ có một bước, có hắn giúp, có lẽ có thể có một tia khả năng.

Sau khi nghe xong Lý Mộ nói, Huyền Độ gật gật đầu, nói: “Thiện danh Bạch Yêu Vương, bần tăng đã nghe nhiều, đã là việc của Bạch Yêu Vương, bần tăng liền theo ngươi đi một chuyến đi.”

Lý Mộ cùng Huyền Độ tới Dương huyện, trước tìm được yêu tinh chuột kia, bảo hắn thông báo thay.

Nửa canh giờ sau, Bạch Yêu Vương liền cưỡi mây mà đến.

Huyền Độ chắp hai tay lại: “Ra mắt Bạch Yêu Vương.”

Bạch Yêu Vương đáp lễ nói: “Huyền Độ đại sư, ngưỡng mộ đại danh đã lâu…”

Nói xong, hắn nhìn về phía Lý Mộ, hỏi: “Tiểu huynh đệ có chuyện quan trọng gì phải không?”

Lý Mộ nói: “Ta lần này cùng Huyền Độ đại sư tới đây, là vì Yêu Vương phu nhân mà đến, Huyền Độ đại sư phật pháp cao thâm, có lẽ có biện pháp đánh thức thần hồn của nàng.”

Hết chương 265.

Chương 266. Cháu gái (1)

Trong mắt Bạch Yêu Vương lộ ra cảm động, lại vẫn lắc đầu nói: “Hơn mười năm qua, ta từng mời cao tăng Pháp Tướng cùng Tự Tại cảnh, nhưng ngay cả bọn họ cũng đành chịu…”

Lý Mộ cười cười, nói: “Thử một lần, tình huống chung quy sẽ không tệ hơn nữa.”

Bạch Yêu Vương nghĩ nghĩ, gật đầu nói: “Như thế thì làm phiền hai vị rồi.”

Không bao lâu, mấy người tới trong băng động kia, Huyền Độ nhìn thấy nữ tử trong quan tài băng kia, kinh ngạc nói: “Không ngờ được, Yêu Vương phu nhân, thế mà là long tộc…”

Lý Mộ lần trước đã thấy hai cái sừng đỉnh đầu nữ tử trong quan tài, chỉ là chưa hướng phương hướng long tộc suy nghĩ.

Loại chủng tộc trong truyền thuyết này, cách bọn họ, thật sự là quá xa xôi.

Nói không chút khoa trương, tứ hải long tộc, là chủng tộc cường đại nhất mười châu ba đảo, long tộc vừa mới sinh ra, đã có thực lực tương đương với nhân loại cảnh giới thứ tư, có thể đằng vân giá vũ, hô phong hoán vũ, tuy bởi vì số lượng quá thưa thớt, sinh sản khó khăn, thực lực chỉnh thể không bằng Nhân tộc, lại là bá chủ trong biển hoàn toàn xứng đáng.

Vợ của Bạch Yêu Vương, thế mà lại là một con rồng.

Huyền Độ đi đến dưới đài đá, nhìn quan tài băng kia, nói: “Quan tài này rất huyền diệu, trong quan tài ngoài quan tài, như là hai thế giới.”

Bạch Yêu Vương gật gật đầu, nói: “Đại sư tuệ nhãn, bên trong quan tài này, là một phương hồ thiên thế giới một đại năng Siêu Thoát mở ra, hoàn toàn ngăn cách với thế giới bên ngoài, nếu không phải như thế, thần hồn của nội tử*, đã sớm tan.”

(*: vợ)

Huyền Độ lắc đầu nói: “Nhưng như vậy, pháp lực người ngoài, cũng không cách nào xuyên quan tài mà vào.”

Hắn nhảy đến trên đài đá, nói: “Tạm để bần tăng thử một lần.”

Hắn đặt một tay ở trên quan tài, bàn tay tản mát ra ánh sáng màu vàng, lại bị quan tài này cách trở bên ngoài, không thể vào quan tài băng chút nào.

Một lát sau, Huyền Độ thu hồi bàn tay, nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

Cho dù Bạch Yêu Vương đã có chuẩn bị tâm lý, trên mặt vẫn khó tránh khỏi lộ ra nét thất vọng.

Lý Mộ đi lên đài đá, nói với Huyền Độ: “Phiền toái Huyền Độ đại sư mang pháp lực cho ta mượn.”

Hai người hợp tác như thế đã không phải lần đầu tiên, Huyền Độ đặt một bàn tay ở trên vai Lý Mộ, pháp lực cuồn cuộn không ngừng ùa vào thân thể Lý Mộ. Hắn pháp lực cảnh giới thứ tư đỉnh phong, so với Lý Mộ mạnh hơn gấp trăm lần ngàn lần, Lý Mộ mặc niệm Tâm Kinh, đưa tay đặt trên quan tài băng.

Từ Tâm Kinh dẫn động phật quang, vẫn như cũ bị quan tài băng bài trừ bên ngoài.

Lý Mộ tập trung tinh lực, bắt đầu thu nhỏ lại phạm vi ánh sáng màu vàng, mang ánh vàng toàn bộ bàn tay, dần dần co thành một điểm to bằng ngón cái.

Dưới đài đá, một đôi mắt trâu của Thanh Ngưu tinh đột nhiên trợn to.

Chỉ thấy ánh vàng kia vốn hoàn toàn bài xích ở ngoài nắp quan tài, thế mà thật sự đi vào một chút, tuy ngay cả nửa tấc cũng không đến, nhưng cũng là một đột phá thật lớn, từ không tới có.

Bạch Yêu Vương hít thở không khỏi thả chậm lại, trong mắt hiện ra mong đợi mãnh liệt.

Cách nắp quan tài đưa phật quang vào, cho dù là cao tăng cảnh giới thứ sáu Tự Tại cũng không thể làm được, lại ở trong tay Lý Mộ cảnh giới thứ ba trở thành hiện thực, có lẽ, hắn thật sự có thể sáng tạo kỳ tích

Tinh thần Lý Mộ tập trung cao độ, toàn lực mang pháp lực ngưng tụ ở trên một điểm, cuối cùng cũng chỉ có thể khiến ánh sáng màu vàng xâm nhập nắp quan tài khoảng một tấc, ngay cả một nửa khoảng cách cũng không đến.

Trán hắn tràn đầy mồ hôi, quần áo cũng sớm đã bị ướt đẫm, rốt cuộc ở một khắc nào đó đạt tới cực hạn, thân thể loạng choạng, suýt nữa ngã sấp xuống.

Bạch Yêu Vương lập tức đỡ lấy hắn, đưa vào trong cơ thể hắn một tia pháp lực, hỏi: “Tiểu huynh đệ, ngươi không sao chứ?”

“Không sao.” Lý Mộ nhìn quan tài băng kia, nói: “Nếu muốn xuyên thấu quan tài băng này, chỉ sợ ít nhất cần một vị cao tăng Pháp Tướng cảnh lấy pháp lực phật môn giúp đỡ.”

Sắc mặt Bạch Yêu Vương phấn chấn, nói: “Ta lập tức đi Tâm Tông, mặc kệ trả giá thế nào, cũng phải mời một vị cao tăng đến.”

“A Di Đà Phật.” Huyền Độ bỗng nhiên niệm một tiếng phật hiệu, nói: “Xin Yêu Vương cùng Lý thí chủ chờ bần tăng một lát, bần tăng đi một chút rồi trở lại.”

Dứt lời, hắn liền nhảy xuống đài cao, hướng ra phía ngoài bước đi.

Lý Mộ tựa vào trên vách hang nghỉ ngơi, bỗng nhiên cảm nhận được ngoài hang truyền đến pháp lực dao động mãnh liệt.

Hắn và Bạch Yêu Vương tìm đến ngoài động, nhìn thấy Huyền Độ ngồi khoanh chân ở trên đất trống ngoài hang, pháp ấn trong tay không ngừng biến ảo, một luồng thiên địa lực cường đại quay chung quanh hắn.

Bạch Yêu Vương kinh ngạc nói: “Huyền Độ đại sư sắp đột phá rồi!”

Hắn vừa dứt lời, thân thể Huyền Độ bỗng nhiên nở rộ ánh vàng, sau lưng xuất hiện một bánh xe ánh sáng, hào quang chói mắt, làm người ta không thể nhìn thẳng.

Không bao lâu, sau bánh xe ánh sáng đó, bỗng nhiên xuất hiện một hư ảnh màu vàng.

Hư ảnh đó cao khoảng mấy trượng, là hòa thượng ngồi xếp bằng, mơ hồ có thể nhìn thấy bộ dáng Huyền Độ.

Bạch Yêu Vương chấn động nói: “Pháp Tướng “

Hư ảnh thật lớn màu vàng rất nhanh đã ngưng thực, về sau chợt thu nhỏ lại, tiến vào trong cơ thể Huyền Độ.

Huyền Độ mở mắt, hai tia sáng vàng chói mắt từ đôi mắt bắn ra, lại dần dần tiêu tán.

Hắn chậm rãi đứng lên, nói với Lý Mộ: “Bây giờ có thể rồi.”

Bạch Yêu Vương hướng Huyền Độ chắp tay, nói: “Chúc mừng Huyền Độ đại sư, thăng cấp Pháp Tướng cảnh.”

Một lát sau, trên đài cao của băng động.

Huyền Độ lần nữa đặt tay phải ở trên vai Lý Mộ, một đạo pháp lực phật môn so với vừa rồi tinh thuần hơn không biết bao nhiêu lần, từ bàn tay hắn tràn vào thân thể Lý Mộ.

Ánh vàng trong tay Lý Mộ, bắt đầu hướng về trong quan tài băng chậm rãi lan tràn.

Một tấc.

Hai tấc.

Ba tấc

Một khắc nào đó, Lý Mộ cảm nhận được áp lực trên quan tài băng truyền đến giảm hẳn, ánh sáng màu vàng kia rốt cuộc hoàn toàn đột phá quan tài băng, chiếu vào thân thân nữ tử trong quan tài băng.

Sau khi duy trì một lát, lông mi nữ tử run rẩy, tựa như là sắp mở, cuối cùng vẫn chưa thể mở.

Trong cơ thể Lý Mộ đã hao hết, chỉ có thể tạm thời dừng lại, dựa vào quan tài băng nghỉ ngơi.

Huyền Độ nói: “Hồn lực của nàng đã không còn lại nhiều, Lý thí chủ tuy có thể ổn định nguyên thần của nàng, không đến mức tiêu tán, nhưng muốn đánh thức nàng, còn cần hồn lực khổng lồ.”

Bạch Yêu Vương nhìn nữ tử trong quan tài, vẻ mặt như có chút suy nghĩ.

“A Di Đà Phật.” Huyền Độ niệm một tiếng phật hiệu, nói: “Bần tăng biết Yêu Vương sốt ruột cứu vợ, nhưng cũng tuyệt đối không thể rơi vào tà ma ngoại đạo.”

Bạch Yêu Vương thở dài, nói: “Đại sư yên tâm, Bạch mỗ cả đời làm việc, ngửa không thẹn với trời, cúi không thẹn với đất, trong không thẹn với lòng, dù là hiến tế linh hồn của mình, cũng sẽ tuyệt đối không làm việc ma đạo.”

Hết chương 266.

Chương 267. Cháu gái (2)

Đạt được lượng lớn hồn lực, phương pháp đơn giản nhất, cũng là nhanh nhất, chính là như Thiên Huyễn Thượng Nhân, ở Chu huyện chế tạo họa cương thi, âm thầm thu gặt hồn lực hơn ngàn người dân.

Lấy giáo dục của Bạch Yêu Vương đối với tỷ muội Bạch Ngâm Tâm đến xem, hắn sợ không phải yêu vật như thế.

Nhưng như vậy, hắn liền không thu thập được nhiều hồn lực như vậy, trừ phi hy sinh mình, đổi lấy sinh cơ cho thê tử.

Trừ phi có biện pháp, có thể khiến hắn đã không cần làm chuyện thương thiên hại lí, lại có thể thu thập được đủ hồn lực. Trong đầu Lý Mộ linh quang chợt lóe, bỗng nhiên nói: "Ta có một biện pháp, có thể khiến Yêu Vương đạt được lượng lớn hồn lực."

Bạch Yêu Vương lập tức nhìn hắn, hỏi: "Biện pháp gì?"

Lý Mộ mỉm cười nói: "Dưới trướng Sở Giang Vương có mười hai quỷ tướng, bọn hắn ở Bắc quận không chuyện ác nào không làm, giết bọn hắn lấy phách, đã có thể trừ hại cho dân, lại có thể đạt được hồn lực "

"Mười hai quỷ tướng?" Huyền Độ kinh ngạc nói: "Bần tăng sao nghe nói, dưới trướng Sở Giang Vương có mười tám quỷ tướng."

Lý Mộ giải thích: "Bởi vì một ít nguyên nhân, bây giờ chỉ còn mười hai tên."

Huyền Độ lắc đầu nói: "Hồn lực của mười hai quỷ tướng, chỉ sợ không đủ."

"Nếu thêm một tên Sở Giang Vương thì sao?" Lý Mộ tiếp tục nói: "Sở Giang Vương là uy hiếp lớn nhất của Bắc quận, quận nha muốn diệt trừ hắn đã rất lâu rồi, nếu là Yêu Vương có ý trừ hắn, quận nha nhất định sẽ dốc sức ủng hộ, Sở Giang Vương thực lực mạnh nữa, chẳng lẽ có thể địch nổi Yêu Vương cùng quận nha liên thủ?"

Huyền Độ nghĩ nghĩ, nói: “Đây trái lại là một kế sách vẹn toàn đôi bên. Sở Giang Vương là mối hại lớn của Bắc quận, nếu là Yêu Vương và quận nha tính liên thủ tiêu diệt quỷ này, bần tăng cũng sẽ không ngồi xem.”

Bạch Yêu Vương trầm ngâm một lát, hướng Lý Mộ ôm ôm quyền, nói: “Quận nha nơi đó, còn cần kính nhờ Lý huynh đệ liên lạc.”

Lý Mộ gật đầu nói: “Đây là điều tất nhiên.”

Quận nha là so với Bạch Yêu Vương càng thêm hy vọng diệt Sở Giang Vương, có loại chuyện tốt này, Trầm quận úy chỉ sợ nằm mơ cũng sẽ cười tỉnh, lại nào sẽ không đồng ý.

Thực lực Sở Giang Vương mạnh nữa, cũng chỉ là cảnh giới thứ năm, Bạch Yêu Vương, Huyền Độ, Trần quận thừa, đều là cường giả cảnh giới thứ năm, đến lúc đó, quận thủ đại nhân khẳng định cũng sẽ ra tay, như vậy, bản thân Sở Giang Vương khó bảo toàn, nào còn để ý được chuyện Lý Mộ giết quỷ tướng của hắn.

Bạch Yêu Vương nhìn Lý Mộ, mặt lộ vẻ cảm kích, nói: “Lý huynh đệ giúp bổn vương nhiều như vậy, bổn vương thật sự không biết nên cảm tạ ngươi như thế nào.”

Lý Mộ phất phất tay, nói: “Yêu Vương có thể giúp quận nha, diệt trừ Sở Giang Vương, trả dân chúng Bắc quận một cái an bình, đã xem như cảm tạ ta rồi.”

Bạch Yêu Vương trầm mặc một lát, bỗng nhiên nói: “Ta có ý tưởng.”

Lý Mộ nói: “Yêu Vương mời nói.”

Bạch Yêu Vương nhìn nhìn Lý Mộ, lại nhìn nhìn Huyền Độ, nói: “Bạch mỗ muốn kết làm huynh đệ với hai vị, không biết các ngươi ý như thế nào?”

Lý Mộ nghe vậy cả kinh, không ngờ Bạch Yêu Vương lại sẽ đưa ra yêu cầu như vậy.

Hắn là Yêu Vương cảnh giới thứ năm, cường giả Bắc quận đều biết, có thể ngồi ngang hàng với quận thủ đại nhân, cùng

mình một bộ khoái nho nhỏ cảnh giới thứ ba kết làm huynh đệ, coi như là hạ thân phận tôn quý.

Lý Mộ còn chưa phản ứng lại, Huyền Độ liền cười ha ha, nói: “Yêu Vương chí tình chí nghĩa, bần tăng bội phục, có thể cùng Yêu Vương xưng hô huynh đệ, coi như một điều thú vị lớn của cuộc đời!”

Bạch Yêu Vương cũng cười lớn một tiếng, cuối cùng nhìn về phía Lý Mộ, hỏi: “Không biết ý tứ Lý huynh đệ?”

Lý Mộ ôm quyền khom người, nói: “Lý Mộ ra mắt hai vị huynh trưởng!”

Bạch Yêu Vương tuy là yêu vật, lại có trái tim nhân nghĩa, lại chí tình chí nghĩa, Lý Mộ kính nể không thôi.

Huyền Độ mặc dù có thời điểm rất bạo lực, còn luôn muốn để Lý Mộ xuất gia, nhưng hắn cương trực ghét dua nịnh, từ bi thời điểm nên từ bi, bạo lực thời điểm nên bạo lực, Lý Mộ cực kỳ thưởng thức tính cách của hắn.

Càng quan trọng hơn, hai người đều là cường giả cảnh giới thứ năm.

Lý Mộ chân trước vừa mới chọc Sở Giang Vương, sau lưng lại cuốn vào triều đình tranh đấu, hắn một bộ khoái nho nhỏ, không có thực lực, lại không có bối cảnh, chỉ có thể ở trong kẽ hở cẩn thận cầu sinh.

Bây giờ đã khác.

Ít nhất ở Bắc quận, hắn đồng thời có được hai chỗ dựa tin cậy, hơn nữa lần sau nhìn thấy tỷ muội Bạch Ngâm Tâm, vô duyên vô cớ liền tăng một bối phận, các nàng còn dám làm càn ở trước mặt mình?

Trong hai người một yêu, Bạch Yêu Vương tuổi lớn nhất, Huyền Độ đứng sau, Lý Mộ nhỏ nhất, có thể yên tâm thoải mái hưởng thụ hai vị huynh trưởng che chở.

Bạch Yêu Vương bỗng nhiên nhìn về phía sau, nói: “Đừng trốn nữa, ra đi.”

Hai bóng người cúi đầu từ trong hang núi đi ra, chính là tỷ muội Bạch Ngâm Tâm.

Bạch Thính Tâm nhìn Lý Mộ cùng Huyền Độ, nghi hoặc nói: "Phụ thân, người vì sao dẫn hắn cùng hòa thượng này tới nơi này, nơi này rốt cuộc có cái gì?"

"Không được vô lễ." Bạch Yêu Vương nhìn các nàng, nói: "Đây là Huyền Độ thúc thúc của con, đây là Lý Mộ thúc thúc của con, về sau nhìn thấy bọn họ, phải khách khí một chút."

Đôi mắt đẹp của hai tỷ muội đột nhiên trợn to, Bạch Thính Tâm nhìn Lý Mộ, khó có thể tin nói: "Hắn, thúc thúc?"

Lý Mộ vỗ vỗ đầu của nàng, mỉm cười nói: "Cháu gái ngoan."

Tỷ muội bạch xà thanh xà đối với bỗng nhiên nhiều ra thúc thúc, nhất là Lý Mộ tăng trưởng bối phận, tỏ vẻ khó có thể tiếp nhận.

Nhưng Bạch Yêu Vương ngày thường đối với các nàng rất nghiêm khắc, ở trước mặt phụ thân, các nàng nhất thời cũng không dám biểu hiện ra cái gì.

Ánh mắt Bạch Ngâm Tâm nhìn về phía quan tài băng trên đài đá, nghi hoặc nói: "Cha, cô ấy là ai, vì sao lại ở chỗ này?"

Bạch Yêu Vương ánh mắt nhu hòa nhìn nữ tử trong quan tài băng, nói: "Nàng là mẹ của con."

"Mẹ?"

Trên mặt hai tỷ muội đồng thời lộ ra nét chấn động.

Bạch Yêu Vương nói: "Các con đã tìm được nơi này, cha liền không dối các con nữa…"

Lý Mộ cùng Huyền Độ chủ động rời khỏi băng động, để lại không gian cho một nhà bọn họ.

Huyền Độ đi ra cửa hang, bỗng nhiên nói: "Tam đệ pháp kinh đó huyền diệu, vi huynh cuộc đời hiếm thấy, tâm, niết, khổ, ngôn phật môn bốn tông, rất nhiều pháp kinh, không gì hơn được nó, đệ nếu có ý sáng lập môn phái, trên Tổ châu này, sẽ xuất hiện phật môn tông thứ năm."

Huyền Độ đánh giá cao đối với 《 Tâm Kinh 》, vượt quá Lý Mộ đoán trước.

Trên Tổ châu đại địa, phật môn có tâm, niết, khổ, ngôn bốn tông.

Bốn tông này giáo nghĩa khác nhau, phương thức tu hành cũng có khác biệt rất lớn, nhưng chúng nó căn bản khác nhau, ở chỗ bốn tông thừa hành pháp kinh khác nhau, Tâm Tông lấy 《 Thiền Tâm Kinh 》 làm gốc, Niết Tông thừa hành 《 Niết Bàn Kinh 》, Khổ Tông cùng Ngôn Tông, phân biệt thừa hành 《 Giới Luật Kinh 》 cùng 《 Đại Nhật Kinh 》, bốn bộ kinh thư này, đều là đỉnh cấp pháp kinh, tổ sư bốn tông coi đây là cơ sở, sáng lập bốn loại phái phật môn.

Hết chương 267.

Chương 268. Nhớ mãi không quên

Ở trong mắt Huyền Độ, 《Tâm Kinh》huyền diệu, đã đến độ cao khai tông lập phái.

Lý Mộ xấu hổ cười cười, nói: "Đệ không có ý sáng lập môn phái, có thể làm một tiểu bộ khoái thật tốt, làm tốt việc thuộc bổn phận là đủ."

Trên mặt Huyền Độ lộ ra nét tiếc nuối. Lý Mộ tuy tu vi không cao, nhưng có thể sáng chế pháp kinh như thế, nếu là một lòng tu phật, có khả năng rất lớn sẽ trở thành tổ sư một tông, vài năm sau, phật môn có hi vọng xuất hiện tông thứ năm.

Không chỉ có thế, hắn chưa tới hai mươi, đã có thể lấy lời dẫn động trời đất cộng hưởng, ở trong đạo môn, cũng là trước đó chưa từng có.

Huyền Độ ngồi thiền ở cách đó không xa, củng cố cảnh giới vừa mới đột phá, Lý Mộ vừa rồi cưỡng ép mang kim quang đưa vào quan tài băng, thể lực có chút cạn kiệt, tựa vào dưới một thân cây nghỉ ngơi.

Không biết qua bao lâu, hắn cảm giác được trên mặt có chút ngứa, mở to mắt, nhìn thấy Bạch Thính Tâm không biết từ nơi nào tìm đến một cây cỏ đuôi chó, ở trên mặt hắn quét tới quét lui.

Lý Mộ trầm mặt, lạnh lùng nói: "Làm càn!"

Bạch Thính Tâm nhảy đến một bên, bĩu môi nói: "Đó chỉ là ý tứ của phụ thân, đừng mơ để ta gọi ngươi thúc thúc…"

Lý Mộ nhìn thanh xà ở tuổi nổi loạn này, nói: "Xem ra ta cần nói cho Bạch đại ca, để hắn quản giáo tốt một chút con gái của mình."

Thanh xà biến sắc, nói: "Ngươi dám!"

Lý Mộ cười cười, hỏi: "Ngươi đoán ta có dám hay không?"

Bạch Thính Tâm đảo tròng mắt, rất nhanh lại lộ ra nụ cười, ôm cánh tay hắn lắc lắc, nói: "Ta nói giỡn với ngươi thôi, Lý

Mộ thúc thúc, ngươi đừng để ý…”

Vỏ quýt dày có móng tay nhọn, xem ra muốn hàng phục thanh xà này, vẫn phải kéo ra Bạch Yêu Vương.

Lý Mộ liếc nàng một cái, nói: “Qua bên chơi, ta muốn nghỉ ngơi.”

Bạch Thính Tâm lại chưa rời khỏi, mà là hướng hắn vươn tay.

Lý Mộ hỏi: “Làm gì?”

Bạch Thính Tâm nói như lẽ đương nhiên: “Trưởng bối lần đầu tiên gặp vãn bối, không phải cần cho vãn bối quà sao, ngươi sẽ không là chưa chuẩn bị chứ?”

Lý Mộ lắc đầu nói: “Chúng ta cũng không phải lần đầu tiên gặp mặt.”

“Trước kia khác.” Bạch Thính Tâm giải thích: “Trước kia ta lại không gọi ngươi thúc thúc, ngươi nếu chưa chuẩn bị quà gì, thì mang một chiêu pháp thuật dùng sét đánh người đó dạy ta đi…”

Lý Mộ từ chối nói: “Đó là đạo thuật, chỉ truyền người một nhà, không truyền người ngoài.”

Lâm tự quyết Lý Mộ chỉ truyền cho Lý Thanh, Liễu Hàm Yên, Vãn Vãn, ngay cả Tiểu Bạch tạm thời cũng còn chưa dạy, huống chi là ‘rắn ngoài’ này.

Bạch Thính Tâm thất vọng nói: “Ta coi ngươi là thúc thúc, ngươi coi ta người ngoài?”

Lý Mộ nghĩ nghĩ, từ trong lòng lấy ra một khối linh ngọc, nói: “Khối linh ngọc này cho ngươi, coi như là quà gặp mặt.”

Bạch Thính Tâm nhìn hắn, hỏi: “Thúc thúc, ngươi có thể có chút thành ý hay không?”

Lý Mộ nghĩ đến sau khi kết bái với Bạch Yêu Vương, thanh xà này cũng không dám ở trước mắt hắn làm càn, không ngờ nàng không chỉ chưa thu liễm, ngược lại càng trầm trọng thêm.

Hắn nghĩ nghĩ, nói: “Ta không, chúng ta tính toán riêng, ta gọi cha ngươi đại ca, ngươi gọi ta Lý Mộ, chúng ta cũng xưng hô ngang hàng…”

“Cái này đương nhiên không được.” Bạch Thính Tâm kiên quyết nói: “Như vậy không phải rối loạn bối phận sao, ta gọi ngươi thúc thúc, thúc thúc giúp chất nữ tu hành thiên kinh địa nghĩa. Ta sắp ngưng tụ thành yêu đan, Lý Mộ thúc thúc nhất định sẽ giúp ta chứ?”

Lý Mộ biết Bạch Thính Tâm muốn cái gì, pháp lực trong cơ thể hắn cạn kiệt nghiêm trọng, vừa mới khôi phục một chút, giúp nàng một lần, lại sẽ bị vắt cạn.

Lý Mộ tựa vào cây đứng dậy, nói: “Không giúp được, cáo từ…”

Bạch Thính Tâm ấn Lý bả vai Mộ, Lý Mộ liền lại ngồi xuống.

Bạch Thính Tâm kinh ngạc nói: “Thì ra ngươi không còn sức à…”

Lý Mộ tựa vào cây, nói: “Ta là vì cứu mẹ ngươi mới cạn kiệt pháp lực, nếu ngươi còn có chút nhân tính, thì để ta nghỉ ngơi hẳn hoi.”

“Nhưng ta vốn không phải người mà…”

“Thính Tâm!”

Phía sau truyền đến tiếng của Bạch Yêu Vương, Bạch Thính Tâm biến sắc, lập tức đỡ Lý Mộ dậy, vẻ mặt thân thiết nói: “Ai da, Lý thúc thúc, ngươi không sao chứ, ta đỡ ngươi dậy…”

Bạch Yêu Vương đi lên phía trước, nói: “Tam đệ, quận nha nơi đó, giao cho ngươi.”

Lý Mộ cười nói: “Bạch đại ca yên tâm, quận nha cũng đã sớm muốn diệt trừ Sở Giang Vương, nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội lần này.”

Bạch Yêu Vương lại nhìn về phía Bạch Ngâm Tâm, nói: “Ngâm Tâm, con theo Lý thúc thúc cùng đi quận thành, nếu có tin tức, có thể ngay lập tức qua lại bẩm báo.”

Bạch Thính Tâm nghe vậy, lập tức nói: “Con cũng muốn đi.”

Bạch Yêu Vương nhìn nàng, nói: “Tỷ tỷ con là có chuyện quan trọng trong người, con đi làm cái gì?”

Bạch Thính Tâm chạy qua, kéo cánh tay Bạch Ngâm Tâm, nói: “Muội cũng sắp ngưng đan rồi, nếu là gặp phải chuyện gì, cũng có thể giúp tỷ tỷ…”

Bạch Yêu Vương nghĩ nghĩ, nói: “Con đi cùng cũng được, nhưng gặp bất cứ chuyện gì, cũng phải nghe lời tỷ tỷ cùng Lý thúc thúc, không thể tùy hứng làm bậy, nếu không về sau con cũng chỉ có thể ở trong núi tu luyện…”

Bạch Thính Tâm liên tục gật đầu: “Biết rồi biết rồi…”

…

Liễu Hàm Yên còn ở huyện Dương Khâu, Lý Mộ ngồi thuyền bay, cùng Huyền Độ ở ngoài thành tách ra, bên người chỉ còn lại có tỷ muội Bạch Ngâm Tâm.

Sau đó hắn ý thức được một vấn đề, tuy các nàng lần này đi theo mình, là có việc nghiêm chỉnh phải làm, nhưng hắn nên giải thích như thế nào với Liễu Hàm Yên, chuyện hắn chẳng qua là ra ngoài đi bộ một vòng, bên người liền có thêm hai con rắn…

Cẩn thận nghĩ, tín nhiệm giữa hắn cùng Liễu Hàm Yên, đã đến mức không cần nhiều lời.

Khi nhắc tới Lý Thanh, nàng vẫn như cũ sẽ ghen, nhưng ghen như thế nào nữa, cũng không đến mức ghen với cả cháu gái, nghĩ thông suốt một điểm này, Lý Mộ liền yên tâm hướng Vân Yên các đi đến.

Vãn Vãn và Tiểu Bạch ngồi ở trong trà lâu, trên bàn trước mặt bày đầy các loại bánh ngọt. Nàng vừa nâng mắt thấy Lý Mộ tiến vào, lập tức đứng lên, phất tay nói: “Công tử…”

Ánh mắt của nàng đảo qua tỷ muội Bạch Ngâm Tâm phía sau Lý Mộ, khi nhìn thấy Bạch Thính Tâm, khuôn mặt nhỏ tái nhợt, lập tức tránh ở phía sau Tiểu Bạch, sợ hãi nói: “Có rắn, một con rắn to quá…”

Bạch Thính Tâm giật mình nói: “Cô ấy sao có thể nhìn thấu ta…”

Theo thời gian tu hành càng ngày càng lâu, pháp lực càng thêm cao thâm, linh đồng của Vãn Vãn, cũng rốt cuộc có thể phát huy ra tác dụng loại thể chất này nên có.

Bạch Ngâm Tâm đã ngưng tụ thành yêu đan, yêu khí không hiện ra ngoài, nàng còn nhìn không ra, Bạch Thính Tâm còn chỉ là cảnh giới thứ ba, có thể bị nàng liếc một cái nhìn thấu.

Lý Mộ đi đến bên cạnh Vãn Vãn, an ủi: “Đừng sợ, cô ấy là người một nhà.”

Nói xong, hắn lại hỏi Tiểu Bạch: “Hàm Yên tỷ tỷ đâu?”

Tiểu Bạch từ trên người tỷ muội Bạch Ngâm Tâm thu hồi tầm mắt, nói: “Hàm Yên tỷ tỷ ở trên lầu.”

Hết chương 268.

Chương 269. Âm mưu của Sở Giang Vương (1)

Liễu Hàm Yên vừa lúc từ trên lầu xuống dưới, nàng từng gặp Bạch Thính Tâm một lần, chưa từng gặp Bạch Ngâm Tâm, có chút nghi hoặc hỏi: "Các nàng…"

Lý Mộ nhìn Liễu Hàm Yên, nói với tỷ muội Bạch Ngâm Tâm: "Đây là thẩm thẩm của các ngươi sau này…"

Bạch Ngâm Tâm hơi hé môi, cuối cùng chưa gọi ra, Bạch Thính Tâm thì cười hì hì nói: "Chào thẩm thẩm…"

Liễu Hàm Yên vẻ mặt mê mang, đành phải nói với Lý Mộ: "Ngươi theo ta đi lên."

Một lát sau, Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch ngồi ở lầu một ăn bánh ngọt, Bạch Thính Tâm nhéo một miếng bánh đậu xanh, đưa vào trong miệng, dùng khóe mắt liếc Tiểu Bạch bên cạnh bàn, ghé đến bên tai Bạch Ngâm Tâm, nhỏ giọng nói: "Vị cô nương này thật xinh đẹp, ngay cả muội nhìn cũng thích…"

Bạch Ngâm Tâm nhìn bên cạnh một cái, nói: "Hồ yêu đương nhiên xinh đẹp…"

"A, cô ấy cũng là yêu sao?" Trên mặt Bạch Thính Tâm lộ ra nét bất ngờ, nói: "Nhưng trên người cô ấy không có yêu khí mà…"

Bạch Ngân Tâm nói: "Ai bảo muội trước kia không tu hành cho tốt, nếu muội bây giờ ngưng đan, sao có thể nhìn không ra?"

Bạch Thính Tâm nghĩ nghĩ, bừng tỉnh đại ngộ nói: "Thì ra trong nhà hắn đã có một hồ ly tinh xinh đẹp, khó trách chúng ta trước kia không mê ngã được hắn…"

Bạch Ngâm Tâm nhìn nhìn nàng, nhắc nhở: "Đừng trách tỷ không nhắc nhở muội, nếu muội còn làm càn giống như trước, phụ thân sẽ không để muội đi ra nữa."

"Được rồi được rồi muội biết rồi…" Bạch Thính Tâm bất đắc dĩ thở dài, nói: "Hắn so với chúng ta cũng không lớn hơn

bao nhiêu, dựa vào cái gì phải gọi hắn thúc thúc, thật sự không cam lòng mà…”

Phòng lầu hai, Liễu Hàm Yên nhìn Lý Mộ, hỏi: “Hai đứa cháu gái này của ngươi là từ nơi nào toát ra…”

Vì thế Lý Mộ mang chuyện kết bái với Bạch Yêu Vương và Huyền Độ nói cho nàng, lại hỏi: “Tâm ý của ta đối với ngươi, trời đất chứng giám, ngươi sẽ không ghen với cả cháu gái chứ?”

Liễu Hàm Yên lườm hắn, hỏi: “Ngươi cảm thấy ta giống nữ nhân sẽ ghen bừa sao?”

Thật ra nàng vừa rồi thật sự có chút ghen, dù sao hai nữ tử này, ai cũng trẻ tuổi, ai cũng xinh đẹp, tuy dáng người không đầy đặn bằng nàng, nhưng vòng eo nhỏ nhắn kia, toàn bộ nữ nhân đều sẽ hâm mộ…

Ghen thì ghen, nhưng bị Lý Mộ nói thẳng ra như vậy, nàng đương nhiên không muốn thừa nhận.

Nghĩ đến chuyện Bạch Yêu Vương, nàng lại có chút cảm động, nói: “Bạch Yêu Vương đối với thê tử, thật là mối tình thắm thiết, ngươi nên học người ta cho tốt…”

Lý Mộ nói: “Ta đối với ngươi cũng là mối tình thắm thiết…”

Liễu Hàm Yên hừ nhẹ một tiếng nói: “Vậy Lý bộ đầu thì sao, ngươi vẫn luôn đeo thanh kiếm đó nàng tặng cho ngươi, ngươi có phải đối với nàng còn nhớ mãi không quên hay không…”

Bạch Ất kiếm vô tội trúng đạn, Lý Mộ không còn lời nào để chống đỡ.

Liễu Hàm Yên tuy sẽ luôn hỏi ra một số vấn đề ù ù cạc cạc, nhưng trên tổng thể thông tình đạt lý, sẽ không nắm mãi một vấn đề không nhả.

Lý Tứ từng nói, nữ nhân không ăn cơm có lẽ có, nhưng tuyệt đối không có nữ nhân không ghen, các nàng ghen đại biểu để ý, ngẫu nhiên ghen chút, cũng chưa hẳn là chuyện xấu.

Ở lại huyện Dương Khâu một buổi tối, giữa trưa hôm sau, Lý Mộ mang theo các nàng trở lại quận thành.

Sau khi đưa các nàng về nhà, Lý Mộ ngay lập tức tới nha môn.

Lần này về nha môn, hắn còn có trọng trách trong người.

Quận nha có thể liên thủ với Bạch Yêu Vương, diệt trừ Sở Giang Vương hay không, phải xem thái độ bên trên.

Triệu bộ đầu từ phòng trực thò đầu, nói: "Lý Mộ trở lại rồi à?"

Lý Mộ đi lên, hỏi: "Trầm đại nhân có đây hay không?"

Triệu bộ đầu nghĩ nghĩ, nói: "Nếu không phải chuyện gì quan trọng, tốt nhất đừng đi tìm Trầm đại nhân."

Lý Mộ kinh ngạc nói: "Vì sao?"

Triệu bộ đầu thở dài, nói: "Hôm nay là ngày giỗ cha mẹ vợ con của Trầm đại nhân, ngày này bốn năm trước, Sở Giang Vương giết cả nhà Trầm đại nhân, đại nhân ngày này mỗi năm, đều sẽ nhốt mình ở trong phòng, ai cũng không gặp."

Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói: "Nếu là như thế, ta càng cần gặp hắn."

Hắn tới trước cửa một phòng của hậu nha, nâng tay gõ gõ cửa.

Hồi lâu sau, trong phòng mới truyền đến thanh âm, "Bản quan hôm nay nghỉ, không có việc gì, đừng làm phiền ta."

Lý Mộ đứng ở cửa, nói: "Đại nhân hôm nay nếu là không tiện, Lý Mộ ngày mai lại đến, nhưng, đây có lẽ là cơ hội tốt nhất diệt trừ Sở Giang Vương, kéo dài lâu, không biết sẽ xảy ra biến cố hay không?"

Rầm!

Lý Mộ vừa dứt lời, đang muốn xoay người rời khỏi, chỉ nghe thấy trong phòng truyền đến một đợt tiếng cái bàn lộn một vòng, đồ sứ vỡ vụn, cửa phòng bỗng nhiên mở ra, Trầm quận úy dùng sức cầm lấy bờ vai của hắn, nói: "Vào nói!"

Trong phòng hỗn độn vô cùng, tràn đầy mùi rượu, Lý Mộ tìm một cái ghế ngồi xuống, nói: "Bạch Yêu Vương đã đáp ứng, giúp quận nha, diệt trừ Sở Giang Vương, Huyền Độ đại sư vừa mới thăng cấp cảnh giới thứ năm, cũng đáp ứng ra tay."

Trầm quận úy ánh mắt sắc bén, một tay vỗ ở trên bàn, hỏi: "Lời này thật không?"

"Thật." Lý Mộ gật gật đầu, lại nói: "Nhưng Bạch Yêu Vương có một điều kiện."

Trầm quận úy hỏi: "Điều kiện gì?"

Lý Mộ nói: "Hắn muốn hồn lực của Sở Giang Vương và quỷ tướng dưới trướng hắn."

Trầm quận úy vung tay lên, nói: "Việc này, bản quan có thể đại biểu quận nha đáp ứng hắn."

Quận nha muốn diệt Sở Giang Vương đã lâu, nhưng thứ nhất, bọn họ căn bản tìm không thấy nơi Sở Giang Vương ẩn nấp, trong mười tám quỷ tướng, từng gặp Sở Giang Vương, chỉ có đệ nhất quỷ tướng, cũng chỉ có hắn có thể trực tiếp tiếp xúc đến Sở Giang Vương.

Thứ hai, chỉ dựa vào lực lượng quận nha, cũng căn bản không làm gì được Sở Giang Vương.

Nhưng nếu là quận nha cộng thêm thế lực Bạch Yêu Vương, lực lượng Huyền Độ, tiêu diệt Sở Giang Vương, không có bất cứ sự hồi hộp nào.

Tỷ muội Bạch Ngâm Tâm đã đến, đại biểu chính là thành ý của Bạch Yêu Vương.

Sau khi từ chỗ Lý Mộ được biết ý nguyện hợp tác của Bạch Yêu Vương, Trầm quận úy không trì hoãn, lập tức đi tìm quận thủ và quận thừa bàn bạc.

Từ sau khi Lý Mộ giết bốn quỷ tướng dưới trướng Sở Giang Vương, Bắc quận mười ba huyện, sự kiện liên tục xảy ra, nhưng gặp chuyện không phải dân chúng tầm thường, mà là người tu hành.

Trong vài ngày ngắn ngủn, đã có mấy tu hành giả Tụ Thần ly kỳ mất tích.

Nửa canh giờ sau, Trầm quận úy lần nữa về tới quận nha, nói với Lý Mộ: "Chỉ cần Bạch Yêu Vương đáp ứng ra tay, hồn lực Sở Giang Vương và quỷ tướng dưới trướng y, hắn có thể lấy đi hết."

Ở trên chuyện đối phó Sở Giang Vương, quận nha cùng Bạch Yêu Vương có mục tiêu chung.

Bạch Yêu Vương cần hồn lực của Sở Giang Vương, quận nha muốn Bắc quận an bình, bọn họ đều muốn Sở Giang Vương chết.

Trầm quận úy tiếp tục nói: "Bạch Yêu Vương nơi đó, do ngươi phụ trách liên hệ, chúng ta sẽ mau chóng liên hệ cơ sở ngầm bố trí dưới trướng Sở Giang Vương, nghĩ cách tìm được nơi hắn ẩn nấp."

Lý Mộ gật gật đầu, nói: "Giao cho ta."

Hết chương 269.

Chương 270. Âm mưu của Sở Giang Vương (2)

“Có thể xúc tiến chuyện này, công ngươi không thể không có.” Trầm quận úy nhìn thoáng qua tỷ muội Bạch Ngâm Tâm trong phòng trực, nói với Lý Mộ: “Làm tốt lắm.”

“Ta “

“Không cần giải thích nữa.”

Trầm quận úy cười cười, nói: “Đây là bản lãnh của ngươi, người khác còn không hâm mộ được, nếu thật sự có thể diệt trừ Sở Giang Vương, ngươi liền lập một công lớn, triều đình ban thưởng đối với ngươi, sẽ không keo kiệt.”

Trầm quận úy còn phải nghĩ cách liên lạc cơ sở ngầm xếp vào ở bên người Sở Giang Vương, dặn dò Lý Mộ vài câu liền rời khỏi.

Ở trên chuyện này, Lý Mộ tạo ra là tác dụng kết nối quận nha cùng Bạch Yêu Vương, thật sự cần giải quyết phiền toái Sở Giang Vương, vẫn phải dựa vào bọn họ đám cường giả này.

Lý Mộ đi vào phòng trực, Bạch Thính Tâm lập tức hỏi: “Thúc thúc, ta cùng tỷ tỷ ở nơi nào.”

Lý Mộ lấy ra một thỏi bạc, đang muốn mở miệng, Bạch Thính Tâm liền nói: “Ngươi sẽ không là muốn để chúng ta ở khách sạn chứ, nơi đó vừa bẩn vừa loạn, đồ ăn cũng không thể ăn, ngươi nhẫn tâm cho các cháu gái đáng thương của ngươi ở loại địa phương đó sao?”

Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói: “Ta có thể giúp các ngươi tìm một gian khách sạn tốt chút.”

Bạch Thính Tâm lắc đầu nói: “Cha ta nếu biết ngươi đối với chúng ta như vậy, nhất định sẽ rất đau lòng.”

“…”

Nói lời lương tâm, Bạch Yêu Vương đối với Lý Mộ, là thật sự thành tâm thực lòng, nghĩ kỹ, cho dù là bà con xa thân thích đến, dựa theo lễ tiết, cũng không tiện an bài người ta ở khách sạn.

Nếu là để Bạch Yêu Vương biết được, cho dù ngoài miệng không nói, trong lòng cũng khó tránh khỏi có khúc mắc.

Lý Mộ bất đắc dĩ nói: "Vậy các ngươi trước hết theo ta về nhà đi."

Liễu Hàm Yên đối với tỷ muội Bạch Ngâm Tâm ở lại trong nhà mấy ngày cũng không có ý kiến gì, còn lấy thân phận nữ chủ nhân, phi thường nhiệt tình tự mình xuống bếp, làm một bàn đồ ăn, để Bạch Thính Tâm chưa từng hưởng mỹ vị nhân gian cắn phải đầu lưỡi của mình.

Biểu hiện của Bạch Ngâm Tâm, thì hoàn toàn là hai bộ dáng với lúc vừa quen biết Lý Mộ.

Lúc vừa mới quen biết Lý Mộ, biểu hiện của nàng, không thiện lương hơn Bạch Thính Tâm bao nhiêu.

Chẳng qua, sau khi ngưng tụ thành yêu đan, bước vào cảnh giới thứ tư, tâm tính của nàng, so với trước kia trưởng thành hơn rất nhiều.

Liễu Hàm Yên chuẩn bị cho các nàng hai gian sương phòng, hai tỷ muội chỉ cần một gian, đêm khuya, Bạch Thính Tâm đứng ở cửa, nhìn thấy Liễu Hàm Yên tiến vào Lý Mộ phòng, đóng cửa lại, thẳng đến sau khi tắt đèn cũng chưa đi ra, đi trở về phòng, lắc đầu nói: "Xong rồi, tỷ tỷ, phen này tỷ hoàn toàn không có cơ hội nữa."

Bạch Ngâm Tâm thản nhiên nhìn nàng một cái, hỏi: "Ngươi có phải lại ngứa da rồi hay không?"

Bạch Thính Tâm phiền muộn nói: "Ài, muội chỉ là nghĩ cho tỷ, tỷ trước kia chưa từng gặp nam nhân, thật không dễ gì gặp được một người, liền cho rằng hắn là tốt nhất trên đời, nhưng thiên hạ này nam nhân còn nhiều, về sau khẳng định còn có kẻ tốt hơn, tỷ không thể vì một cái cây, liền bỏ cả một cánh rừng rậm."

Bạch Ngâm Tâm liếc nàng, hỏi: “Ngươi lời này là từ nơi nào học được?”

Bạch Thính Tâm cởi giày, lăn đến trên giường, nói: “Muội tự cân nhắc, đợi muội cũng ngưng đan, chúng ta liền ra ngoài xông pha giang hồ, nói không chừng sẽ gặp được Hứa Tiên của chúng ta.”

Nàng một mình lăn lộn ở trên giường, bỗng nhiên bò dậy, hỏi: “Tỷ, tỷ sẽ không thật sự thích hắn chứ?”

Bạch Ngâm Tâm lắc lắc đầu, nói: “Tỷ không biết.”

Bạch Thính Tâm khẳng định: “Không biết chính là thích, ai bảo tỷ gặp được nhân loại đầu tiên chính là hắn.”

Nàng ôm cánh tay Bạch Ngâm Tâm, tựa đầu vào trên vai của nàng, nói: “Tỷ chính là gặp nam nhân quá ít, chờ thêm mấy tháng, muội dẫn tỷ đi bên ngoài Bắc quận xông pha một chút, gặp nhiều nam nhân, tỷ liền biết, Lý Mộ cũng chỉ có vậy mà thôi.”

Mấy ngày nay Tỷ muội Bạch Ngâm Tâm tạm ở trong nhà, Vãn Vãn và Tiểu Bạch mỗi ngày dẫn các nàng ra ngoài đi dạo, dùng tiền riêng của mình mua một đống quà cho các nàng, ba yêu một người kết hữu nghị tỷ muội thâm hậu.

Lý Mộ vừa mới tới quận nha, Triệu bộ đầu đã thông báo hắn nói: “Quận úy đại nhân nói, bảo ngươi vừa tới nha môn, đi tìm hắn ngay.”

Hắn tới sảnh trước, Trầm quận úy phất ống tay áo, đóng cửa chính lại, sau đó nói: “Cơ sở ngầm kia, quận nha đã liên hệ được.”

Lý Mộ nhìn Trầm quận úy, hỏi: “Cơ sở ngầm kia đáng tin không?”

Trầm quận úy gật gật đầu, nói: “Hắn vốn là quận nha xếp vào, chúng ta có biện pháp kiểm nghiệm hắn có đang nói dối hay không. Sở Giang Vương ở Bắc quận ngủ đông năm năm, quả nhiên có âm mưu.”

Lý Mộ khẽ nhướng đuôi lông mày, hỏi: “Âm mưu gì?”

Trầm quận úy trầm giọng nói: “Hắn bồi dưỡng mười tám quỷ tướng, là vì tạo thành một trận pháp, trận này pháp tên là Thập Bát Âm Ngục Đại Trận, là một đại trận cực kỳ ác độc của Ma Tông, hắn muốn mượn dùng trận pháp này, mang dân chúng một huyện thành luyện hóa sống, mượn nó để đột phá đến cảnh giới thứ sáu.”

Lý Mộ đối với việc này sớm đã có dự đoán, hắn có được ký ức Thiên Huyễn Thượng Nhân, đối với Thập Bát Âm Ngục Đại Trận cũng không xa lạ, Sở Giang Vương dùng thời gian lâu như vậy, tốn bao nhiêu công, bồi dưỡng ra mười tám quỷ tướng hồn cảnh, dụng tâm đã quá rõ ràng.

Hắn tiếp tục hỏi: “Sở Giang Vương lựa chọn huyện nào?”

Trầm quận úy nói: “Huyện Dương Khâu “

Huyện Dương Khâu thật là nhiều tai lắm nạn, trước có Thiên Huyễn Thượng Nhân, sau có Sở Giang Vương, tất cả đều mang mục tiêu chọn ở nơi này.

Nếu Lý Mộ không nhớ lầm, Trương huyện lệnh hẳn là còn cần một đoạn thời gian, mới có thể hoàn toàn hết nhiệm kỳ.

Trước khi hết nhiệm kỳ, lại gặp phải chuyện như vậy, không biết nên nói hắn may mắn, hay là xui xẻo.

Thập Bát Âm Ngục Đại Trận không thể xem nhẹ, trận pháp có thể khiến Sở Giang Vương dùng năm năm thời gian chuẩn bị, uy lực tự nhiên không tầm thường.

Mười tám Hung Hồn cảnh giới thứ tư, tạo thành Thập Bát Âm Ngục Đại Trận, có thể mượn thiên địa lực vô cùng khổng lồ, cho dù là cường giả Động Huyền, cũng phải bị vây chết tươi ở trong đó.

Trận này một khi thành, cho dù là mấy cường giả cảnh giới thứ năm hợp sức, cũng không cách nào từ ngoài trận phá vỡ, chỉ có từ nguồn cội ngăn cản, không cho Sở Giang Vương bày trận thành công, mới có thể phá hư kế hoạch của hắn.

Lý Mộ tiếp tục hỏi: “Sở Giang Vương tính khi nào động thủ, bảy ngày sau sao?”

Trầm quận úy kinh ngạc nói: “Sao ngươi biết?”

Lý Mộ giải thích: “Bảy ngày sau, vừa lúc là âm nguyệt âm nhật, Sở Giang Vương nhất định sẽ chọn giờ âm một ngày đó động thủ, Thập Bát Âm Ngục Đại Trận, ở thời điểm đó uy lực lớn nhất.”

Trầm quận úy bất ngờ nói: “Cơ sở ngầm của chúng ta chỉ nói thời gian địa điểm, cũng chưa nói cho nguyên nhân, ngươi đối với Thập Bát Âm Ngục Đại Trận này rất hiểu biết sao?”

Lý Mộ gật gật đầu, nói: “Ta ở trên một quyển sách đạo thư không chính thống đọc được, trận này uy lực rất mạnh, một khi bị Sở Giang Vương thành công bố trí, toàn bộ dân chúng huyện thành, đều sẽ trở thành tế phẩm của hắn.”

Hết chương 270.

Chương 271. Sở Giang Vương hiện

“Yên tâm đi, chúng ta đã biết trước, thì nhất định sẽ không để âm mưu của Sở Giang Vương thành công.” Trầm quận úy siết chặt nắm tay, trên mặt lộ ra một tia tàn khốc, nghiến răng nói: “Một lần này, bản quan nhất định phải chính tay đâm kẻ này!”

Từ quận nha trở về, Lý Mộ thông báo tỷ muội Bạch Ngâm Tâm, bảo các nàng mau chóng về núi, mang việc này báo cho Bạch Yêu Vương.

Quận nha không thể gióng trống khua chiêng tiếp xúc với Bạch Yêu Vương, điều này sẽ khiến Sở Giang Vương cảnh giác, hai thế lực liên thủ, cần âm thầm tiến hành.

Ngoài ra, bản thân Lý Mộ, cũng muốn về huyện Dương Khâu một chuyến nữa.

Hắn không chỉ cần thông báo Huyền Độ, còn cần thông báo Trương huyện lệnh một tiếng, để gã phối hợp quận nha, sớm làm chuẩn bị.

Loại chuyện này, quận úy và quận thừa không thể tự mình ra tay, bọn họ nếu rời khỏi quận thành, nhất định dẫn người ta chú ý, Lý Mộ một tiểu bộ đầu, không có ai sẽ cố ý chú ý.

Ngoài chùa Kim Sơn, Lý Mộ cùng Huyền Độ đứng ở trên một mảng đất trống, trên không đỉnh đầu, trời u ám, có ánh chớp ở trong đó lóe lên.

Trên bầu trời bỗng có tuyết lớn lông ngỗng bay xuống, hàn ý thấu xương, bông tuyết rơi ở trên người, Lý Mộ có một loại cảm giác ngay cả linh hồn cũng sắp bị đông lạnh.

Đây là ra từ Lý Mộ, nhưng chính hắn lại không cách nào thi triển đạo thuật.

Một chiêu đạo thuật này, không cần thủ thế, cũng không cần chân ngôn gì, lấy oán khí dẫn dắt, câu thông thiên địa, khác với bất cứ một chiêu đạo thuật nào Lý Mộ biết.

Lý Mộ thở dài, nhìn nữ tử lơ lửng ở không trung, trong lòng chua xót khôn kể.

Nếu là lần đầu tiên thi triển đạo thuật đó là hắn, chỉ sợ hắn bây giờ, cũng có tu vi cảnh giới thứ năm rồi.

Nhưng hắn lại không có khả năng có oán khí của Tiểu Ngọc, có một số việc, trong minh minh, tự có trời định.

Bóng người thiếu nữ từ không trung bay xuống, hiện tượng lạ trên bầu trời mới chậm rãi biến mất.

Nàng chậm rãi bay tới, nói: "Đến lúc đó, ta cũng đi cùng đại sư đi, ta bây giờ, hẳn là có thể giúp các ngươi điều gì đó."

Huyền Độ gật gật đầu, nói: "Cũng được."

Sau khi oán khí tiêu tán, thực lực Tiểu Ngọc mặc dù có điều giảm xuống, nhưng cũng là cảnh giới thứ năm chắc chắn, như vậy tính ra, quận nha tổng cộng có thể triệu tập năm cường giả cảnh giới thứ năm, Sở Giang Vương chắp cánh khó thoát.

Từ chùa Kim Sơn rời khỏi, Lý Mộ trực tiếp đến huyện nha.

Đi đến trước phòng trực nơi nào đó, bước chân Lý Mộ dừng lại, chậm rãi đi vào.

Trong phòng trực, vị trí vốn thuộc về Lý Thanh, có một bóng người ngồi.

Đó là một nữ tu, có tu vi Ngưng Hồn, nàng ngẩng đầu nhìn Lý Mộ, hỏi: "Ngươi có chuyện gì?"

Lý Mộ lần này đi ra, không mặc công phục. Hắn nhìn nữ tu đó, cười nói: "Ta tìm Trương huyện lệnh."

Nữ tu đó đứng lên, nói: "Trương đại nhân bận rộn việc công, ngươi nếu có oan khuất gì muốn tố cáo, có thể nói trước cho ta biết, nếu có cần thiết, ta sẽ chuyển lời đại nhân."

"Lý Mộ!"

Lý Mộ chưa trả lời, phía sau bỗng nhiên truyền đến một thanh âm quen thuộc.

Lý Mộ quay đầu, một nam tử trung niên trên mặt lộ ra nụ cười, nói: "Thật là ngươi à, ta cũng nghe nói, ngươi ở quận

nha mới hai tháng, đã thăng bộ đầu, thật sự là cho huyện nha chúng ta nở mày nở mặt nha."

Lý Mộ cười cười, ôm quyền nói: "Chu bộ đầu."

Nữ bộ đầu kia nhìn Lý Mộ, bất ngờ nói: "Đây là vị Lý bộ đầu mắng trời mắng đất mắng triều đình kia?"

Chu bộ đầu mặt lộ vẻ vui mừng, nói: "Đúng vậy, Lý bộ đầu chính là từ huyện nha chúng ta đi ra, thời điểm hắn điều đi, ngươi còn chưa đến."

Trở về huyện nha, lại đã cảnh còn người mất, Lý Mộ cười cười với Chu bộ đầu, nói: "Trương đại nhân có đây hay không, ta có chuyện quan trọng tìm hắn."

"Có." Chu bộ đầu vội vàng nói: "Đại nhân ngay tại hậu nha, ta đi thông truyền."

Một lát sau, sảnh sau huyện nha, Trương huyện lệnh rót chén trà cho Lý Mộ, cười nói: "Xem ra bản quan đề nghị ngươi đi quận nha là đúng, nhanh như vậy đã thăng bộ đầu. Đến, uống trà."

Lý Mộ nhấp ngụm trà, Trương huyện lệnh cũng nâng chén trà lên, nói: "Vẫn là Lý Mộ ngươi có lương tâm, trở về huyện thành thăm người thân, cũng không quên đến thăm bản quan, không giống Trương Sơn tên sói mắt trắng kia, bản quan còn chưa điều nhiệm đâu, hắn đã chạy trước."

Lý Mộ buông chén trà, cười nói: "Thật ra ta lần này đến, là có chuyện, muốn thông báo Trương đại nhân."

Trương huyện lệnh nhấp ngụm trà, nói: "Ngươi nói đi."

Lý Mộ chờ hắn uống trà xong, đặt chén trà xuống, mới nói: "Đại nhân ngài ngồi vững trước."

Trương huyện lệnh nghe vậy, đầu tiên là ngẩn ra một phen, sau đó liền lập tức đứng lên, nói: "Bản quan bỗng nhiên nhớ ra, triều đình hạn ta ngay hôm đó rời chức, bản quan bây giờ thu thập đồ đạc, núi cao đường xa, chúng ta có duyên gặp lại."

Lý Mộ bất đắc dĩ nói: "Đại nhân đừng vội thu thập đồ đạc, bây giờ thu thập cũng không còn kịp rồi."

Trương huyện lệnh tựa ghế dựa, ánh mắt sáng ngời nhìn hắn, hỏi: “Sẽ không là Thiên Huyễn Thượng Nhân còn chưa chết chứ?”

Lý Mộ lắc lắc đầu: “Sao có khả năng.”

Trương huyện lệnh lúc này mới ngồi xuống, thở phào một hơi, nói: “Ngươi đừng dọa bản quan, bản quan nhát gan, không chịu nổi dọa.”

Lý Mộ cười nói: “Yên tâm, lần này không phải việc gì lớn.”

Trương huyện lệnh tựa vào ghế, nói: “Rốt cuộc là chuyện gì?”

Lý Mộ hỏi: “Sở Giang Vương Trương đại nhân từng nghe chưa?”

Trong lòng Trương huyện lệnh bộp một cái, hỏi: “Sở Giang Vương làm sao vậy?”

Lý Mộ nói: “Sở Giang Vương ở bảy ngày sau, muốn hiến tế toàn bộ dân chúng Dương Khâu huyện thành, quận úy đại nhân bảo ta tới thông báo ngài một phen, để ngài sớm làm chuẩn bị.”

Trương huyện lệnh đứng bật dậy, nói: “Triều đình lệnh bản quan sớm ngày đi Trung quận nhậm chức, xe ngựa cũng chuẩn bị tốt rồi, chuyện này, ngươi nói cùng huyện lệnh nhiệm kỳ tiếp theo đi.”

Lý Mộ bổ sung nói: “Đại nhân yên tâm, lần này ít nhất có năm tu hành giả cảnh giới thứ năm sẽ ra tay, huyện Dương Khâu không có gì đáng lo cả, việc này nếu xử lý thỏa đáng, đại nhân lại có thể kiếm một công lao miễn phí.”

Trương huyện lệnh lại ngồi xuống, vuốt vuốt râu ngắn trên cằm, nói: “Bản quan nghĩ chút, bản quan chỉ cần còn ở huyện Dương Khâu một ngày, thì vẫn là quan phụ mẫu huyện Dương Khâu. Sở Giang Vương muốn hại dân chúng huyện Dương Khâu ta, trước hết từ trên thi thể bản quan bước qua!”

Lý Mộ ôm quyền nói: “Đại nhân cao thượng!”

Thập Bát Âm Ngục Đại Trận tuy uy lực rất mạnh, sau khi bày trận hoàn thành, có thể bao trùm toàn bộ huyện thành, nhưng thời gian chuẩn bị trước khi trận pháp bày thành, cũng rất dài lâu.

Sở Giang Vương muốn trận này phát huy ra uy lực lớn nhất, nhất định phải chọn ở tháng âm ngày âm giờ âm, ở dưới tình huống bị biết trước kế hoạch, Thập Bát Âm Ngục Đại Trận, không có khả năng bày thành.

Từ giờ trở đi, Trương huyện lệnh sẽ sai người chú ý mọi lúc các địa điểm quan trọng trong huyện thành, cho dù là Sở Giang Vương đẩy sớm thời gian, cũng có thể sớm phát hiện.

Chuyện kế tiếp, liền không quan hệ với Lý Mộ.

Hết chương 271.

Chương 272. Quận thành kinh biến (1)

Loại chiến đấu cấp bậc này, tu hành giả Tụ Thần cùng Thần Thông cảnh, cọ là bị thương, chạm lập tức chết, Lý Mộ chỉ cần ở quận nha chờ tin tức là được.

Bắc quận, đông nam núi sâu nơi nào đó.

"Cung nghênh điện hạ!"

Mười tám bóng người quỷ khí âm trầm, quỳ thành ba hàng, phía trước bọn họ, có một nam tử dáng người vĩ ngạn đứng.

Nam tử khuôn mặt lạnh lùng khắc nghiệt, mặc một bộ long bào màu đen thêu vàng, đầu đội mũ miện châu ngọc, trên người tản mát ra khí tức cường đại.

Sở Giang Vương nhìn mười tám quỷ ảnh này, phun ra một hơi, chậm rãi nói: "Năm năm rồi, bổn vương rốt cuộc đợi được một ngày này rồi."

"Cung chúc điện hạ việc lớn sắp thành!" Đám quỷ đều cao giọng mở miệng.

Ánh mắt Sở Giang Vương ở trên thân đám quỷ nhìn quét một cái, bỗng nhiên nhìn về phía một vị trong đó, hỏi: "Câu Hồn Quỷ, ngươi trở thành quỷ tướng của bổn vương, đã bao lâu?"

Trong đám quỷ, có một quỷ tướng ngẩng đầu, nhìn thấy trên mặt Sở Giang Vương tràn đầy trào phúng.

Trương huyện lệnh tuy nhát như chuột, nhưng chỉ cần nghiêm túc hẳn lên, làm việc liền cực kỳ kín đáo, hơn nữa đáng giá tin cậy.

Ba ngày trước, hắn từ huyện Dương Khâu truyền đến tin tức, trong huyện thành, quả nhiên xuất hiện tung tích quỷ vật hoạt động.

Bạch Yêu Vương ở hai ngày trước, đã bí mật chạy tới huyện Dương Khâu, tới chùa Kim Sơn, hội hợp với Huyền Độ.

Đêm hôm qua, Trần quận thừa và Trầm quận úy cũng âm thầm rời khỏi quận nha, ngay cả quận thủ đại nhân ngày thường không dễ dàng rời khỏi quận thành, cũng cùng nhau tới huyện Dương Khâu, đại biểu quyết tâm tiêu diệt Sở Giang Vương của quận nha.

Ba vị chủ quan đều không có mặt, Trầm quận úy trước khi rời đi, mang quận nha tạm thời giao cho Lý Mộ.

Hôm nay là ngày Sở Giang Vương hành động, Bắc quận nơi nguy hiểm nhất là huyện Dương Khâu, chung quanh quận thành, chỉ cần không xảy ra chuyện gì lớn, sáu bộ đầu lưu thủ ở nha môn có thể xử lý.

Hôm nay giờ âm là giờ Tuất, giờ phút này giờ Dậu đã qua một nửa, sớm đã vượt qua thời gian tan ca, Lý Mộ còn chưa rời khỏi nha môn.

Hắn ngồi ở trong phòng trực, có chút không yên lòng.

Tuy nói năm vị cường giả cảnh giới thứ năm, bắt một tên Sở Giang Vương, căn bản không có bất cứ sự hồi hộp nào, nhưng sau khi trải qua chuyện Thiên Huyễn Thượng Nhân, Lý Mộ đối với đám ma đạo tà tu kia có nhận biết càng thêm tinh tường.

Bọn họ coi phàm nhân là con kiến cỏ rác, tính mạng mấy ngàn thậm chí mấy vạn dân chúng, ở trong mắt bọn họ, chẳng qua là một cái con số lạnh như băng.

Những người này không chỉ làm việc tàn nhẫn, tính tình cũng đều là âm hiểm giả dối, không dễ dàng đối phó như vậy.

Thiên Huyễn Thượng Nhân thỏ khôn có ba hang, mang tất cả mọi người, bao gồm tu hành giả cùng cấp của Phù Lục phái và huyền tông coi là quân cờ, che trời qua biển, ve sầu lột xác, đến bây giờ còn có vô số người bị bịt tai che mắt.

Thủ hạ của Sở Giang Vương, nếu không phải có quận nha an bài nội quỷ, hắn chỉ cần nửa canh giờ, đã có thể mang dân chúng trong Dương Khâu huyện thành hiến tế, không lưu lại bất cứ thời gian phản ứng nào cho quận nha.

Lý Mộ đứng lên, đi đến trong sân, ánh mắt nhìn phương hướng nào đó.

Quận nha lần này đối với Sở Giang Vương có tâm lý nhất định phải giết, bọn họ nhất định sẽ đợi tới thời điểm Thập Bát Âm Ngục Đại Trận sắp hoàn thành, Sở Giang Vương không thể bứt ra, lui không thể lui mới ra tay.

Giờ Tuất lập tức tới, cũng không biết tình huống huyện Dương Khâu thế nào rồi?

Huyện Dương Khâu.

Trương huyện lệnh chắp tay với ba người trong huyện nha, nói: "Ra mắt ba vị đại nhân."

Một lão giả hỏi: "Tình huống huyện thành như thế nào?"

Trương huyện lệnh đi đến bên tường, chỉ vào một bản đồ huyện thành thật lớn, nói: "Bẩm quận thủ đại nhân, mấy ngày nay, hạ quan đã thăm dò chứ một ít địa điểm đáng ngờ, những nơi này, trong ba ngày, vẫn luôn có quỷ vật hoạt động, hạ quan lo lắng bứt dây động rừng, liền chưa tự tiện hành động."

"Làm rất khá."

Lão giả tán thưởng gật gật đầu, nói với Trần quận thừa: "Trần đại nhân, phiền ngươi cùng Trầm đại nhân đi tróc nã quỷ tướng ẩn nấp ở những địa điểm bày trận mấu chốt này, cố gắng đừng quấy nhiễu đến dân chúng."

Trần quận thừa ôm quyền, nói: "Hạ quan tuân mệnh."

Trầm quận úy nghĩ chút, ngẩng đầu nói: "Đại nhân, sau khi bắt Sở Giang Vương, có thể để hạ quan tự mình chính tay đâm kẻ này hay không?"

Lão giả gật gật đầu, nói: "Chúng ta sẽ để hắn cho ngươi xử trí."

Trầm quận úy quỳ một gối xuống đất, trầm giọng nói: "Đa tạ đại nhân."

Lão giả lại nhìn về phía Huyền Độ, Bạch Yêu Vương, cùng với một thiếu nữ phía sau Huyền Độ, nói: "Phiền toái ba vị cùng bản quan, mang Sở Giang Vương tìm ra."

Không bao lâu, trên không huyện nha, bỗng nhiên có bốn bóng người phóng lên cao.

Bốn người phân biệt bay về bốn phương hướng, đứng ở trên tường thành bốn phía đông tây nam bắc, bốn đạo pháp lực từ trên người bọn họ tràn ra, ở không trung hội tụ thành một điểm, bao phủ toàn bộ huyện thành.

Khí tức này dân chúng bình thường không cảm thụ được, tu hành giả trong huyện thành, lại đều sắc mặt biến đổi hẳn, trong lòng như là bị đè ép một tảng đá lớn, làm bọn họ không thở nổi.

Sau một lát, trên một bức tường thành, lão giả kia khẽ biến sắc, thấp giọng nói: “Sao có thể không có?”

Bốn bóng người một lần nữa tụ tập một chỗ, Bạch Yêu Vương lắc đầu nói: “Ta chưa cảm ứng được.”

Huyền Độ lắc lắc đầu, nói: “Bần tăng cũng chưa phát hiện khí tức U Hồn.”

Thiếu nữ ngẩng đầu nhìn trời, trên bầu trời có bông tuyết bay lả tả xuống. Nàng sau khi nhắm mắt cảm thụ một lát, một lần nữa mở mắt, nói: “Nơi này không có khí tức của U Hồn, cũng không có quỷ vật khác, chỉ có một Hung Hồn “

Nàng đưa tay chỉ chỉ một phương hướng, nói: “Hung Hồn đó rất suy yếu, hắn sắp tiêu tán rồi.”

Phành!

Nơi nào đó của huyện Dương Khâu, Trầm quận úy một cước đá văng một cửa sân, trong sân rỗng tuếch.

Hắn nhịn không được tức giận mắng một tiếng: “Chết tiệt, lại không có!”

Hai người đã dựa theo đánh dấu trên bản đồ kia, tìm mấy nơi, nhưng chưa có bất cứ phát hiện nào, quỷ tướng dưới trướng Sở Giang Vương, căn bản không ở nơi đó.

Trần quận thừa sắc mặt nghiêm nghị, nói: “Đi một chỗ tiếp theo.”

Hai người lại tìm đến sân nơi nào đó gần nhất, rốt cuộc ở trong phòng nơi nào đó, cảm nhận được khí tức của hồn lực.

"Ở nơi này!"

Trên mặt Trầm quận úy hiện ra một tia vui mừng, sau khi phá cửa mà vào, thấy được một hư ảnh suy yếu đến cực điểm.

Hư ảnh kia hiển nhiên là hồn thể, đã đến bờ vực tiêu tán, bờ vai, cổ tay, hai chân của hắn, phân biệt có mấy cái đinh sắt đỏ như máu, gắt gao đóng đinh hắn ở trên tường.

Trầm quận úy nhìn thấy cảnh này, trợn mắt muốn nứt, khàn cả giọng nói: "A Toàn, sao có thể là ngươi!"

Hồn ảnh kia ngẩng đầu, vô cùng suy yếu nói: "Đại nhân, ta, ta bị phát hiện, bọn, bọn chúng mục tiêu là quận thành."

Hết chương 272.

Chương 273. Quận thành kinh biến (2)

"Nguy rồi!"

Trần quận thừa nghe vậy, sắc mặt thay đổi hẳn, lớn tiếng nói: "Chúng ta trúng kế điệu hổ ly sơn của Sở Giang Vương!"

Đám người Huyền Độ từ bên ngoài bước nhanh vào, nghe lời ấy, sắc mặt đều thay đổi hẳn.

Bọn họ cho rằng sớm biết được kế hoạch của Sở Giang Vương, cường giả quận nha ra hết, tập trung huyện Dương Khâu, lại không ngờ đã trúng kế điệu hổ ly sơn của Sở Giang Vương.

Huyện Dương Khâu chỉ là ngụy trang hắn cố ý tung ra, mục tiêu thật sự của hắn, từ trước tới giờ đều là quận thành!

Toàn bộ cường giả quan phủ Bắc quận, bao gồm Bạch Yêu Vương và Huyền Độ, đều tụ tập ở huyện Dương Khâu, quận thành trống rỗng, không ai có thể ngăn cản Sở Giang Vương và quỷ tướng dưới trướng hắn.

Sở Giang Vương đã sớm phát hiện nằm vùng của quận nha, nhưng hắn không chỉ chưa vạch trần, ngược lại tương kế tựu kế, mang tất cả bọn họ đùa bỡn trong lòng bàn tay.

Hắn thậm chí chưa giết chết kẻ nằm vùng này, mà là lấy phương thức này, bày tỏ miệt thị đối với quan phủ Bắc quận!

"Ngâm Tâm và Thính Tâm còn ở quận thành." Sắc mặt Bạch Yêu Vương cực độ âm trầm, nói: "Chúng ta phải lập tức chạy về!"

Trần quận thừa sắc mặt tái nhợt, nói: "Không còn kịp rồi, từ nơi này đến quận thành, lấy tốc độ chúng ta, nhanh nhất cũng cần nửa canh giờ, khi đó, chỉ sợ trận pháp của Sở Giang Vương đã bày xong."

Thời gian nửa canh giờ, đủ để Sở Giang Vương mang dân chúng quận thành hiến tế toàn bộ, cho dù là bọn họ có thể chạy về, thời gian cũng đã muộn.

Sở Giang Vương đã tính kế sẵn tất cả cái này, hắn không chỉ muốn hiến tế dân chúng quận thành, còn muốn bọn họ những vị quan phụ mẫu này, thể hội loại cảm thụ tuyệt vọng vô cùng này.

Hắn muốn bọn họ trơ mắt nhìn dân chúng quận thành chết thảm

Lão giả kia rất quyết đoán, tung ra một chiếc thuyền bay, nói: "Lập tức về quận thành, hy vọng bọn họ có thể cầm chân một chút."

Trên thuyền bay, mọi người toàn lực thúc giục thuyền bay, thuyền bay hóa thành một luồng hào quang, nhanh chóng xẹt qua phía chân trời.

Giờ phút này, trong lòng mọi người đều cực kỳ nặng nề.

Vì tiêu diệt Sở Giang Vương, cao thủ quận nha đều xuất hiện, chỉ còn lại sáu bộ đầu Tụ Thần cảnh, lại nào có khả năng cầm chân được Sở Giang Vương?

Mặc dù là bọn họ chạy tới, cũng không phá nổi trận pháp, chỉ có thể ở ngoài thành nhìn bi kịch xảy ra.

Đợi Sở Giang Vương hiến tế dân chúng cả thành, cho dù bọn họ liên thủ, cũng rất khó là đối thủ của quỷ vật cảnh giới thứ sáu.

Không đi quận thành, dân chúng cả thành sẽ chết thảm.

Đi quận thành, không chỉ có không thể vãn hồi, có lẽ còn phải đặt vào chính bọn họ.

Đây là một cục diện chết.

Nhưng, biết rõ như thế, trên thuyền bay, cũng không có một ai lùi bước.

Huyền Độ truyền cho hồn thể sắp tiêu tán kia một luồng ánh sáng màu vàng, hồn thể suy yếu đến mức tận cùng đó ngưng thực chút, hắn sắc mặt đau buồn thê lương, áy náy nói: "Đều là lỗi của ta, là ta hại dân chúng quận thành."

Trầm quận úy lắc đầu nói: "Cái này không phải lỗi của ngươi, là Sở Giang Vương quá mức âm hiểm."

“Ngâm Tâm và Thính Tâm đều ở quận thành, Tam đệ cũng ở đó, ta lo lắng bọn họ.” Trên mặt Bạch Yêu Vương không còn nho nhã nữa, lộ ra nét hung bạo, nghiến răng nói: “Sở Giang cẩu tặc, bọn họ nếu có gì mất mát, bổn vương nhất định giết ngươi!”

Huyền Độ chắp hai tay, lẩm bẩm: “A Di Đà Phật, Phật tổ phù hộ.”

Quận thành.

Vân Yên các, trà lâu.

Trương Sơn nhìn tỷ muội Bạch Ngâm Tâm, lại nhìn nhìn Liễu Hàm Yên ngồi ở bên cạnh các nàng, trong mắt hiện ra cực độ kinh ngạc.

Sau kinh ngạc, hắn mới dần dần phục hồi tinh thần, vẻ mặt dần dần biến thành hâm mộ.

Bạch Ngâm Tâm vô tâm uống trà, thở dài, lẩm bẩm: “Cũng không biết phụ thân bọn họ bên kia thế nào?”

Bạch Thính Tâm bốc lên một miếng bánh ngọt, đút vào miệng của nàng, nói: “Yên tâm đi, Sở Giang Vương tính là cái gì, có nhiều cao thủ lợi hại như vậy, nhất định không có sơ xuất.”

Nàng vừa dứt lời, Bạch Ngâm Tâm bỗng nhiên khẽ nhíu mày, nhìn về phía cửa trà lâu.

Một bóng người mặc màu đen áo choàng, từ ngoài trà lâu đi ngang qua.

Bạch Thính Tâm nghi hoặc nói: “Làm sao vậy?”

Bạch Ngâm Tâm thu hồi tầm mắt, nói: “Không có việc gì, một quỷ tu lợi hại, đừng đi trêu chọc hắn là được.”

Bạch Thính Tâm không tò mò nữa, mang sức chú ý một lần nữa tập trung ở trên đài của trà lâu, lắc đầu nói: “Chuyện vớ vẩn gì vậy, còn không bằng kể Bạch Tố Trinh cùng Tiểu Thanh.”

Quận nha.

Lập tức sẽ đến giờ Tuất, sắc trời đã tối đi, Lý Mộ ở sân trước quận nha đi đi lại lại, có chút tâm thần bất an.

Giờ âm sắp đến, huyện Dương Khâu bên kia, mấy vị cường giả hẳn là đã sớm động thủ, không biết tình huống nơi đó rốt cuộc như thế nào.

Lấy năm địch một, hẳn là chiến đấu không có gì hồi hộp, chỉ cần Sở Giang Vương còn chưa thăng cấp, ngay cả cơ hội chạy thoát cũng không có.

Nghĩ như vậy, hắn mới hơi yên tâm.

Triệu bộ đầu từ trong phòng trực đi ra, nói: "Ngươi sao còn không trở về nhà, không cần bầu bạn Liễu cô nương?"

Lý Mộ nói: "Đợi một chút nữa đi."

Triệu bộ đầu cười cười, nói: "Yên tâm đi, giờ Tuất đã đến, ngươi sớm một chút trở về, ngày mai đến quận nha, có thể nghe được tin tức tốt."

Lý Mộ gật gật đầu, nói: "Vậy ta đi đây."

Hắn vừa dứt lời, trong mắt bỗng nhiên có ánh sáng màu đỏ hiện lên.

Toàn bộ sân quận nha, đều bị ánh sáng màu đỏ này chiếu sáng một cái chớp mắt.

Lý Mộ ngẩng phắt đầu lên, nhìn thấy bên trong quận thành, có mười tám cột sáng đỏ như máu phóng lên cao, ở không trung hội tụ, hình thành một màn hào quang thật lớn đỏ như máu, mang toàn bộ quận thành bao phủ.

Lý Mộ ngẩn ra một chớp mắt, liền ý thức được đã xảy ra chuyện gì.

Sắc mặt hắn khó coi đến cực điểm, nhịn không được buột mồm mắng to một câu.

"Sở Giang Vương, ta đcm ngươi!"

Triệu bộ đầu nhìn cột sáng mang toàn bộ quận thành vây lại, kinh hãi nói: "Đây là cái gì!"

Tình huống lúc này, đã không cho phép Lý Mộ tự hỏi, hắn rất quyết đoán nói: “Triệu tập tất cả bộ đầu, mau!”

Hôm nay tình huống đặc thù, trong quận thành không có cường giả trấn thủ, Triệu Tiền Tôn, Ngô Trịnh Vương sáu bộ đầu đều ở nha môn, Lý Mộ phải dùng thời gian nhanh nhất, mang toàn bộ chiến lực tụ tập một chỗ.

Năm bộ đầu khác, cũng ở ngay sau đó phát hiện quận thành biến hóa, đều từ trong phòng trực lao ra.

Nhưng thời gian đã muộn.

Ở ngoài nha môn bỗng nhiên truyền đến mười đạo âm khí, trên không quận nha xuất hiện một đám sương đen, sương đen nhanh chóng khuếch tán, hoàn toàn bao phủ quận nha.

Mười đạo âm khí kia, nhìn từ trên khí tức, bộ dáng chỉ khoảng cảnh giới thứ ba, Lý Mộ thân ở trong trận, lại có một loại cảm giác ngay cả pháp lực cũng bị áp chế.

“Thập Quỷ Khốn Thần Trận.”

Nháy mắt phát hiện trận pháp này, Lý Mộ liền nhìn ra ý đồ của Sở Giang Vương.

Hết chương 273.

Chương 274. Tình thế nguy hiểm

Rất hiển nhiên, bọn họ rất sớm đã nhằm vào quận nha, Thập Bát Âm Ngục Đại Trận một khi phát động, mười tám tên quỷ tướng hồn cảnh kia phải duy trì trận pháp vận chuyển, không thể vọng động, Sở Giang Vương có thể sử dụng, chỉ có tiểu quỷ dưới hồn cảnh, mang tất cả mọi người trong quận nha vây khốn, tiểu quỷ dưới trướng hắn, liền có thể ở quận thành muốn làm gì thì làm.

Bọn chúng sẽ mang dân chúng trong thành tập trung ở mười tám khu vực, sau đó vận chuyển Thập Bát Âm Ngục Đại Trận, hiến tế hồn phách cùng tinh huyết bọn họ, để giúp Sở Giang Vương đột phá cảnh giới.

Trước mắt quan trọng nhất, là phá vỡ Thập Quỷ Khốn Thần Trận này.

Trận này tuy chỉ có mười Ác Linh cảnh giới thứ ba chủ trì, lại có thể vây khốn vài tu sĩ cảnh giới thứ tư, dưới tình huống bình thường, tính cả Lý Mộ ở bên trong, bảy người tu hành Tụ Thần, không thể phá vỡ trận này.

Tâm niệm Lý Mộ xoay chuyển nhanh chóng, trầm giọng nói: “Lấy ta đứng giữa, Triệu bộ đầu, ngươi đứng vị trí Càn, Tiền bộ đầu, ngươi đứng vị trí Chấn, bốn bộ đầu còn lại, chia ra đứng vị trí Khảm, Khôn, Cách, Đoái.”

Ở ngoài quận nha, dân chúng trong thành, đã hoảng loạn thành một mảng.

Màn hào quang màu máu thật lớn, bao phủ toàn bộ quận thành, trong lòng mọi người kinh sợ, lại không biết đã xảy ra chuyện gì.

Quận nha bị một mảng sương đen bao phủ, từng quỷ ảnh từ các góc bay ra, truy đuổi đám người trên đường, dân chúng đã tránh ở trong nhà cũng bị đuổi ra, toàn bộ quận thành, tựa như quỷ vực.

Vân Yên các, trà lâu.

Các khách nhân sợ hãi rụt rè tránh ở trong trà lâu, mấy quỷ ảnh từ ngoài cửa tràn vào.

Bạch Ngâm Tâm chém ra một kiếm, mang hai hồn ảnh đánh tan, sắc mặt tái nhợt nói: "Địa điểm Sở Giang Vương chọn là quận thành, đám người phụ thân bị lừa rồi!"

Khuôn mặt nhỏ của Bạch Thính Tâm trắng bệch, "Xong rồi xong rồi, chúng ta có phải cũng sẽ bị hiến tế hay không?"

Một hồn ảnh thừa dịp các nàng không chú ý, từ một bên lao về phía đám người, thân thể lại bỗng nhiên quỷ dị dừng ở giữa không trung.

Trong mắt Vãn Vãn có hào quang lưu động, Tiểu Bạch bổ một kiếm vào trên thân hồn ảnh kia, hồn ảnh kia hóa thành một đám sương đen tiêu tán.

Một khách nhân tránh ở trong đám người run bần bật, run giọng nói: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, quan phủ sao còn chưa xuất hiện?"

Một khách nhân khác tuyệt vọng nói: "Bọn họ bây giờ bản thân khó bảo toàn, vừa rồi ta chính là từ quận nha chạy tới, quận nha bây giờ bị một đám sương đen bao phủ, căn bản không biết bên trong đã xảy ra tình huống gì."

"Lý Mộ…" Sắc mặt Liễu Hàm Yên trắng bệch, không chút do dự đi về phía ngoài cửa hàng.

Bạch Ngâm Tâm bắt lấy cổ tay nàng, hỏi: "Ngươi đi đâu?"

Liễu Hàm Yên nghiến răng nói: "Ta muốn đi tìm hắn!"

Bạch Ngâm Tâm trầm giọng nói: "Bên ngoài quá nguy hiểm, ở lại chỗ này, mới có thể đợi được hắn!"

Bước chân Liễu Hàm Yên khựng lại, chưa bước về phía trước nữa, đỉnh đầu chợt lóe ánh sáng bạc, một cây trâm ngọc bay ra, xuyên qua thân thể mấy con quỷ vật muốn xông vào, thân thể những quỷ vật này đột nhiên sụp đổ, quỷ vật phía sau thấy vậy, cũng không dám xông lên trước nữa."

Dân chúng kinh hoảng trên đường có sự phát hiện, ùn ùn tràn vào tiệm sách, những quỷ vật kia muốn điểu theo vào, vừa

mới tới gần, thân thể sẽ trực tiếp sụp đổ tản ra, sau khi có mấy con quỷ vật chết ở chỗ này, đám quỷ đi ngang qua nơi này, đều là vòng đi xa xa.

Quận nha.

Mười quỷ vật cảnh giới thứ ba, phân biệt đứng ở phương vị khác nhau, bay ở không trung.

Từng đợt sương đen từ trong cơ thể chúng nó trào ra, hoàn toàn bao phủ quận nha, thấy không rõ tình hình trong đó.

Một quỷ vật khống chế trận pháp, cười âm hiểm nói: "Điện hạ một chiêu này thật cao minh, quan phủ Bắc quận bị điện hạ đùa giỡn xoay vòng vòng, chờ bọn hắn đến huyện Dương Khâu, phát hiện mục tiêu của chúng ta là quận nha, chỉ sợ sẽ bị tức chết nhỉ?"

Một quỷ vật bên cạnh hắn cũng cười ha ha, nói: "Lũ ngu xuẩn đó, thực cho rằng điện hạ nhìn không ra Câu Hồn Quỷ là nằm vùng, những năm gần đây, điện hạ phát ra rất nhiều tin tức thật đối với hắn, để quan phủ kiếm lợi miễn phí, chính là vì bố cục hôm nay."

"Điện hạ anh minh!"

"Đây là tự nhiên, điện hạ vẫn luôn rất sùng bái Thiên Huyễn đại nhân, tự nhiên cũng học một chút phong cách làm việc của hắn."

"Đáng tiếc Thiên Huyễn đại nhân, thế mà bị Phù Lục phái cùng huyền tông liên thủ giết hại, hắn là có hi vọng thăng cấp Siêu Thoát nhất trong mười đại trưởng lão."

"Lấy tính tình Thiên Huyễn đại nhân, ta không tin hắn cứ như vậy đã chết, hắn nhất định nấp ở nơi nào đó, mưu tính chuyện lớn hơn nữa."

Khi đám quỷ khe khẽ nói nhỏ, một quỷ vật đầu lĩnh lạnh lùng nói: "Đều nghiêm túc một chút cho ta, mười tám vị quỷ tướng đại nhân cần khống chế trận pháp, không có cách nào phân thần, trong quận nha này, là có mấy nhân vật lợi hại, nếu để bọn hắn thoát ra, phá hỏng đại kế của điện hạ, chúng ta đều phải chết!"

Một quỷ vật nói: “Lão đại, Thập Quỷ Khốn Thần Trận này, chúng ta đã luyện nhiều năm, lợi hại bao nhiêu, ngươi còn không biết sao, đừng nói mấy tên Tụ Thần, dù là đến mấy vị cảnh giới thứ tư Thần Thông, cũng có thể vây khốn bọn họ vài canh giờ.”

Hắn vừa mới dứt lời, sương đen bao phủ ở trên không quận nha bỗng nhiên kịch liệt quay cuồng hẳn lên.

Phía dưới sương đen, có ánh vàng mãnh liệt từ trong sương mù lộ ra.

Mấy con quỷ vật kinh hãi, quỷ vật cầm đầu kia lập tức mở miệng: “Toàn lực khống chế trận pháp!”

Ngay sau đó, ánh vàng đó liền đột phá sương đen, mấy bóng người từ bên trong lao ra.

Đoàng!

Trên bầu trời, có sét bỗng nhiên giáng xuống, chuẩn xác vô cùng bổ vào đỉnh đầu mười con ác quỷ.

Mười con ác quỷ, ngay cả kêu thảm cũng chưa kịp phát ra một tiếng, liền trực tiếp hồn tử linh tán ở dưới tia sét.

Lý Mộ nháy mắt giết mười con ác quỷ, sáu bộ khoái nhìn mà kinh hãi, thời khắc đặc thù, lại cũng không dám hỏi nhiều.

Lý Mộ nói: “Quỷ tướng hồn cảnh dưới trướng Sở Giang Vương đều bị trận pháp kiềm chế, còn lại đều là chút oán linh ác linh, các ngươi ba người ba người hành động, nhất định phải chống đỡ tới lúc các đại nhân chạy về.”

Triệu bộ đầu hỏi: “Vậy còn ngươi?”

Lý Mộ nói: “Ta nghĩ cách, tận lực bám trụ Sở Giang Vương.”

Lấy khoảng cách huyện Dương Khâu đến quận thành, cho dù là quận thủ đại nhân phát hiện bị lừa, từ huyện Dương Khâu chạy về, ít nhất cần nửa canh giờ.

Ở trong nửa canh giờ này, cũng đủ Sở Giang Vương mang dân chúng quận thành hiến tế mấy lần.

Mấy bộ đầu liếc nhau, cũng không nhiều lời.

Dưới tình huống như vậy, bất cứ lời lẽ nào, cũng là lãng phí thời gian.

Sáu người chia làm hai tổ, hướng thẳng tới những tiểu quỷ kia. Lý Mộ đứng ở tại chỗ, hỏi: “Cảm nhận được Sở Giang Vương ở nơi nào chưa?”

Trong Bạch Ất kiếm truyền đến thanh âm run rẩy của Sở phu nhân: “Ta cảm nhận được hắn rồi, hắn ngay tại trung ương quận thành.”

Hết chương 274.

Chương 275. Lừa dối (1)

Trung tâm nhất của quận thành, là vị trí quốc miếu.

Lúc này, toàn bộ quốc miếu, đều bị bao phủ ở trong một trận pháp đỏ như máu, nam tử vĩ ngạn đầu đội mũ miện châu ngọc lơ lửng ở không trung, cười nói: "Chỉ bằng đám tượng đất này, cũng muốn bảo vệ nơi này?"

Trên quảng trường phía trước quốc miếu khắc bùa cực kỳ huyền diệu. Bóng người Sở Giang Vương hạ xuống, hỏi: "Chuẩn bị thế nào rồi?"

Một ác linh bay đến, nói: "Bẩm điện hạ, kế hoạch chỉnh thể rất thuận lợi, nhưng trong thành còn có mấy tu hành giả nhân loại, tạo thành phiền toái không nhỏ đối với chúng ta."

Quận thành, con đường nơi nào đó phía tây.

Một tu hành giả Tụ Thần cảnh, đang ra sức đánh quấn chân mấy con oán linh, phía sau hắn, là mấy chục người dân sắc mặt hoảng sợ.

Hắn không biết đã giết bao nhiêu quỷ vật, bùa đã hao hết, pháp lực trên người cũng không còn lại bao nhiêu.

Toàn lực bức lui mấy con oán linh, hắn đang muốn thở dốc, trước mắt bỗng nhiên xuất hiện một nam tử đầu đội mũ miện.

Nam tử dáng người vĩ ngạn, mặc trường bào màu đen, chỉ thản nhiên nhìn hắn một cái, tu hành giả Tụ Thần này liền miệng phun máu tươi, chết ngất đi.

Nam phố, phủ quận thừa.

Thanh niên áo trắng bảo vệ Lý Tứ cùng Trần Diệu Diệu, giết lui mấy con hung linh, một bóng người vĩ ngạn từ trên trời giáng xuống.

Bắc phố, Lâm Việt dẫn dắt mấy bộ khoái, đang cùng hơn mười oán linh chém giết, bỗng nhiên thân thể run lên, cùng vài bộ khoái khác hôn mê ngã xuống đất.

Những oán linh kia nhao nhao quỳ xuống đất, cao giọng nói: “Tham kiến điện hạ.”

Sở Giang Vương phất phất tay, nói: “Nâng xuống.”

Một tiểu quỷ bay đến, chỉ vào phía trước, nói: “Điện hạ, chỉ còn lại có một cửa hàng cuối cùng, rất nhiều huynh đệ đều chết ở nơi đó.”

Ánh mắt Sở Giang Vương nhìn phía nơi đó, nói: “Ba yêu vật, hai hóa hình, một ngưng đan, khó trách.”

Cửa Vân Yên các, Bạch Ngâm Tâm nhìn càng lúc càng nhiều quỷ vật tụ tập, lòng cũng trầm xuống.

Tuy những quỷ vật này đối với các nàng tạo thành uy hiếp không lớn bao nhiêu, nhưng nàng chưa quên, ở trong thành này, còn có một tồn tại khủng bố.

Nàng quay đầu nhìn Bạch Thính Tâm một cái, xoa đầu của cô, nói: “Chúng ta chỉ sợ không thể còn sống gặp được phụ thân rồi.”

Bạch Thính Tâm lau nước mắt, khóc kể: “Muội không đợi được mẹ tỉnh lại, muội còn chưa gặp được tình yêu, có ai tới cứu chúng ta hay không. Hu hu, cái gì anh hùng cứu mỹ nhân, trên sách viết đều là gạt người, muội thề, nếu bây giờ có người tới cứu chúng ta, muội liền gả cho hắn.”

Liễu Hàm Yên nắm tay Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch, hỏi: “Sợ không?”

Sắc mặt Vãn Vãn tuy tái nhợt, nhưng vẫn kiên định lắc lắc đầu, nói: “Ở cùng một chỗ với tiểu thư, Vãn Vãn cái gì cũng không sợ.”

Tiểu Bạch cúi đầu, nói: “Ta cũng không sợ, chỉ là không thể báo thù cho mỗ mỗ nữa.”

Lời của nàng vừa dứt, một nam tử đầu đội mũ miện, ở xa xa từ từ bay tới.

Bạch Ngâm Tâm nắm chặt bảo kiếm trong tay, nghiến răng nói: “Sở Giang Vương!”

“Hai con xà yêu…” Trên mặt Sở Giang Vương hiện ra một tia kinh ngạc, nói: “Các ngươi cùng Bạch Yêu Vương là quan hệ thế nào?”

Bạch Thính Tâm nghiến răng nói: “Bạch Yêu Vương là cha ta, ngươi dám thương tổn chúng ta, cha ta nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Trên mặt Sở Giang Vương lộ ra nụ cười, nói: “Tốt lắm, bổn vương cũng không tính buông tha hắn.”

Hắn vươn tay, thân thể các nàng chậm rãi bay lên không.

Hai tỷ muội ra sức giãy dụa, lại vẫn chậm rãi hướng về Sở Giang Vương bay đi.

Đoàng!

Một tia sét màu tím từ trên trời giáng xuống, bổ thẳng tắp về phía đỉnh đầu Sở Giang Vương.

Sở Giang Vương nâng tay ngăn trở, tia sét kia nhập vào trong tay hắn, biến mất không thấy.

Một tia sét này, tuy chưa tạo thành thương tổn đối với hắn, lại đánh gãy động tác vừa rồi của hắn.

Tỷ muội Bạch Ngâm Tâm khôi phục tự do, nhanh chóng lui về, cùng Liễu Hàm Yên, nhìn về phía con đường phía trước.

Trong bóng đêm bị ánh sáng màu máu chiếu rọi, một bóng người đang từ nơi đó chạy như điên mà đến.

Liễu Hàm Yên có thể cảm nhận được Sở Giang Vương cường đại, trên khuôn mặt xinh đẹp lộ ra nét tuyệt vọng, lớn tiếng nói: “Đi mau đi!”

Bóng người Lý Mộ, trong nháy mắt đã xuất hiện ở trước mắt các nàng, thấy bọn họ không sao, mới thở phào một hơi, nói: “Nơi này giao cho ta, các ngươi đi vào trước.”

Liễu Hàm Yên há mồm muốn nói gì, Lý Mộ lắc lắc đầu, ngắt lời nàng, nói: “Nghe lời.”

Hắn vươn hai cánh tay, một bên ôm Hàm Yên Vãn Vãn Tiểu Bạch, một bên ôm Bạch Ngâm Tâm Bạch Thính Tâm,

đẩy các nàng vào bên trong cửa hàng, sau đó đóng lại cửa hàng, thuận tay ở trên cửa dán một lá bùa, ngăn cách thanh âm bên ngoài.

Sở Giang Vương nhìn tu hành giả Tụ Thần trước mắt, cười nói: "Thú vị, mật đủ lớn, lại chưa cân nhắc thực lực của mình."

Lý Mộ xoay người, nhìn Sở Giang Vương, mỉm cười nói: "Mật lớn nữa, cũng không bằng Trương Đại Đảm* ngươi."

(*: Trương lớn mật)

Ánh mắt Sở Giang Vương co lại, nụ cười trên mặt lập tức thu liễm, hỏi: "Ngươi rốt cuộc là ai!"

Ánh mắt hắn nhìn chằm chằm Lý Mộ, Trương Đại Đảm cái tên này, hắn đã bỏ không dùng mấy chục năm, trừ thánh quân đại nhân, ngay cả người khác trong thập điện Diêm La cũng không biết.

Lý Mộ bình tĩnh nhìn hắn, hỏi: "Trương Đại Đảm, ngươi thật sự không biết bổn tọa sao?"

Lúc nói chuyện, khí chất trên người hắn cũng đã xảy ra một ít biến hóa vi diệu.

Sở Giang Vương rốt cuộc cảm nhận được cái gì, sắc mặt điên cuồng thay đổi, bật thốt lên nói: "Ngươi, ngươi là Thiên Huyễn đại nhân!"

Trên thế giới này, trừ Thiên Huyễn Thượng Nhân đã chết, không có ai so với Lý Mộ càng hiểu Thiên Huyễn Thượng Nhân hơn.

Bởi vì hắn có được ký ức của Thiên Huyễn Thượng Nhân, ở trong nửa năm qua, cùng lão Vương có tiếp xúc rất sâu, hắn hiểu lão Vương, càng hiểu Thiên Huyễn.

Bao gồm vẻ mặt thần thái, lời nói động tác của gã, gã nói chuyện ngắt nghỉ, trọng âm, Lý Mộ đều vô cùng quen thuộc, hơn nữa có thể bắt chước ra.

Cái này được lợi bởi sự từng trải của hắn ở hí lâu, cùng với Tô Hòa dạy cho hắn phương pháp tự mình thôi miên.

“Ta là Thiên Huyễn Thượng Nhân, ta là Thiên Huyễn Thượng Nhân.” Lý Mộ ở trong lòng liên thanh mặc niệm, vì thế khí tức trên người xảy ra biến hóa lần nữa.

Hắn dáng người không cao lớn bằng Sở Giang Vương, ngẩng đầu nhìn Sở Giang Vương, lại như là đang nhìn xuống.

Cảm nhận được khí tức kịch liệt biến hóa trên người Lý Mộ, vẻ mặt Sở Giang Vương đã xảy ra biến hóa trước nay chưa từng có, hầu như là thanh âm run rẩy nói: “Không, không có khả năng, Thiên Huyễn đại nhân đã bị Phù Lục phái diệt sát, ngươi không có khả năng là Thiên Huyễn đại nhân.”

Trên mặt Lý Mộ lộ ra nụ cười, nói: “Tốt lắm, xem ra ngay cả Ma Tông cũng cho rằng ta đã chết, phân thân kia, chết rất đáng giá.”

Trong lòng Sở Giang Vương kinh hoàng không thôi, hắn cực kỳ hiểu biết Thiên Huyễn Thượng Nhân, trong mười đại trưởng lão Ma Tông, vô luận là thực lực hay tâm kế, Thiên Huyễn Thượng Nhân đều là số một hoàn toàn xứng đáng, ngay cả chủ tử hắn U Minh Thánh Quân, cũng kém Thiên Huyễn Thượng Nhân không chỉ một bậc.

Hết chương 275.

Chương 276. Lừa dối (2)

Lần đầu tiên đồn đãi Thiên Huyễn Thượng Nhân bị cao thủ hai tông phật đạo liên thủ diệt sát, hắn đã cười khẩy.

Những người đó căn bản là không biết Thiên Huyễn Thượng Nhân, hắn làm người cẩn thận tỉ mỉ, công pháp tu hành, lại vừa vặn là ma công am hiểu phân hồn đoạt xá, trình độ khó chơi, không thua gì đại năng thượng tam cảnh.

Quả nhiên, thời gian cách nửa năm, liền lần nữa truyền đến tin tức Thiên Huyễn Thượng Nhân.

Hắn không chỉ chưa chết, còn âm thầm tập hợp đủ bảy loại hồn phách âm dương ngũ hành, một tay mưu tính thi triều Chu huyện, thành công khôi phục đến tu vi Động Huyền.

Nghe nói tin tức này, trong lòng Sở Giang Vương trừ bội phục, vẫn là bội phục.

Tuy sau đó lại truyền đến tin tức Thiên Huyễn Thượng Nhân bị Phù Lục phái diệt sát, nhưng Sở Giang Vương vẫn không thể nào tin được.

Lấy thực lực cùng tính cách Thiên Huyễn Thượng Nhân, rất khó tin tưởng gã sẽ bị hoàn toàn tiêu diệt.

Giờ phút này, trong lòng hắn không phải hoài nghi người này không phải Thiên Huyễn Thượng Nhân, mà là không muốn tin tưởng, cũng không dám tin tưởng.

Ở thời khắc mấu chốt hắn phát động Thập Bát Âm Ngục Đại Trận, Thiên Huyễn Thượng Nhân xuất hiện ở quận thành, mục đích ở đâu, có thể khiến đại kế hắn trù tính năm xảy ra biến cố hay không?

Cái tên Thiên Huyễn, ở Ma Tông tựa như thần linh, Sở Giang Vương áp chế kinh sợ trong lòng, hỏi: “Ngươi, ngươi thật là Thiên Huyễn đại nhân?”

Lý Mộ hừ lạnh một tiếng, hỏi: “Chẳng lẽ ngươi thật sự cho rằng bổn tọa bị Phù Lục phái hoàn toàn diệt sát sao?”

Trên thực tế, nếu không phải gặp Lý Mộ, Thiên Huyễn Thượng Nhân có thể thật sự sẽ bám vào trên thân người nào đó, Lý Mộ câu này nhìn như cuồng ngạo, nhưng phù hợp tính tình Thiên Huyễn Thượng Nhân, càng phù hợp thực lực của hắn.

Sở Giang Vương không dám hoài nghi, lập tức nói: "Tiểu quỷ không dám."

Không nói đến giọng điệu, thần thái người này, đều cực kỳ tương tự với Thiên Huyễn đại nhân quen thuộc hắn, tên ban đầu "Trương Đại Đảm" của hắn, chỉ có U Minh Thánh Quân biết được, người này nếu không phải Thiên Huyễn Thượng Nhân, làm sao biết được tên vốn có của hắn?

Trừ phi có người đoạt xá Thiên Huyễn Thượng Nhân, nhưng nếu người này có thể đoạt xá Thiên Huyễn Thượng Nhân, nghiền chết hắn một tên cảnh giới thứ năm U Hồn, như nghiền chết một con kiến, lại nào sẽ nói lời thừa nhiều như vậy với hắn?

Sở Giang Vương nghĩ nghĩ, rốt cuộc hỏi ra một nghi hoặc trong lòng: "Thiên Huyễn đại nhân vì sao phải cứu mấy người này?"

Cứu Liễu Hàm Yên cùng tỷ muội Bạch Ngâm Tâm, là sơ hở duy nhất của hắn, thật ra Lý Mộ căn bản tìm không ra lý do, cũng may lấy thân phận cùng địa vị Thiên Huyễn Thượng Nhân, hắn cũng không cần tìm lý do.

Bốp!

Lý Mộ tát một cái ở trên mặt Sở Giang Vương, thản nhiên nói: "Chuyện của bổn tọa, cũng là ngươi có thể hỏi?"

Sở Giang Vương cúi đầu, sợ hãi nói: "Tiểu quỷ lắm miệng!"

Một cái tát này hắn căn bản không có cảm giác, nhưng lại là nhục nhã rất lớn, nhưng, giờ phút này trong lòng Sở Giang Vương không có một tia phẫn hận hoặc không cam lòng, có chỉ là sợ hãi.

Ở trong mắt Thiên Huyễn đại nhân cường đại, thập điện Diêm La, chẳng qua là con kiến mà thôi.

Cho dù là hắn thăng cấp cảnh giới thứ sáu, cũng chỉ là miễn cưỡng có tư cách ngang hàng đối thoại với gã.

Gã bám vào trên thân người này, bảo vệ mấy người kia, nhất định có đạo lý của gã, trong đó, có lẽ liên lụy đến một âm mưu to lớn nào đó, một âm mưu mình chưa có tư cách biết đến.

Ở trước đó, Thiên Huyễn đại nhân chỉ dùng nửa năm thời gian, đã ở dưới tình huống chưa kinh động bất luận kẻ nào, lặng yên không một tiếng động gom đủ hồn phách thân thể âm dương ngũ hành, thành công dùng Âm Dương Ngũ Hành Luyện Hồn Trận, trở về Động Huyền, loại bố cục này, ở trong mắt hắn, có thể xưng là kinh diễm.

So sánh với Thiên Huyễn đại nhân chuyện, hắn tốn năm năm thời gian, bồi dưỡng ra mười tám quỷ tướng, dùng kế mang quan phủ Bắc quận trêu chọc, căn bản không đáng giá nhắc tới.

Lý Mộ tát Sở Giang Vương một cái, mới nói: “Mấy người này, là một khâu quan trọng trong đại kế nào đó của bổn tọa, mẫu thân hai con rắn kia, là long tộc, nếu có thể thành công tính kế long tộc, bổn tọa sẽ có hi vọng thăng cấp Siêu Thoát.”

Vì hoàn toàn lừa dối Sở Giang Vương, mỗi một câu Lý Mộ nói, đều phải phù hợp với tác phong Thiên Huyễn Thượng Nhân.

Đại kế, long tộc, Siêu Thoát, không có gì so với những thứ này càng thích hợp Thiên Huyễn Thượng Nhân hơn.

“Long tộc, Siêu Thoát.” Trong lòng Sở Giang Vương chấn động không thôi, sự cường đại của long tộc, ngay cả Ma Tông cũng không muốn tùy tiện trêu chọc, Thiên Huyễn đại nhân vì thăng cấp Siêu Thoát, thế mà ngay cả long tộc cũng dám tính kế.

Chính hắn mạo hiểm phiêu lưu thật lớn, làm ra động tĩnh lớn như vậy, chỉ là vì thăng cấp cảnh giới thứ sáu.

Trái lại Thiên Huyễn đại nhân, đầu tiên là dùng kế ve sầu lột xác, để mọi người cho rằng hắn đã chết, sau đó nhập vào trên thân một vị tiểu bộ khoái này, yên lặng triển khai kế hoạch to

lớn như thế, loại cẩn thận này, chỉ sợ hắn cả đời cũng không học được.

Lý Mộ nói xong, sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng nói: “Ngươi tên ngu xuẩn này, đã phá hủy kế hoạch của bổn tọa!”

Thấy Thiên Huyễn đại nhân tức giận, trong cơ thể Sở Giang Vương dâng lên cơn lạnh lẽo, đáy lòng sợ hãi, khiến hắn theo bản năng quỳ ở trên mặt đất, run giọng nói: “Tiểu quỷ vô tâm, xin Thiên Huyễn đại nhân tha mạng, xin Thiên Huyễn đại nhân tha mạng!”

Địa vị Thiên Huyễn Thượng Nhân ở trong lòng hắn, thật sự là quá cao, ở Ma Tông, loại sợ hãi này của hạ vị giả đối với thượng vị giả cắm rễ ở trong lòng mọi người, dẫn tới ở trong mắt Sở Giang Vương, người này tuy chỉ có tu vi Tụ Thần, nhưng ở dưới bóng ma Thiên Huyễn Thượng Nhân, hắn vẫn khom đầu gối của hắn.

Các oán linh hung linh nơi xa, vô cùng khiếp sợ nhìn một màn này.

Sở Giang Vương điện hạ cường đại vô cùng, thế mà sẽ quỳ xuống với một nhân loại?

Năm năm qua, hình tượng Sở Giang Vương thành lập ở trong lòng bọn họ ầm ầm sụp đổ.

Nhưng ngay sau đó, oán linh hung linh to nhỏ, liền đều đồng loạt quỳ xuống.

Ngay cả điện hạ cũng quỳ, bọn họ đám tiểu quỷ này, ai dám không quỳ?

Lý Mộ lạnh lùng nhìn Sở Giang Vương, nói: “Bổn tọa vì kế hoạch đó, đã mưu tính rất lâu, nếu không phải nể mặt U Minh, hôm nay nhất định phải cho ngươi hồn phi linh tán!”

Sở Giang Vương liên tục dập đầu, nói: “Tạ ân đại nhân không giết.”

Biện pháp duy nhất Lý Mộ có thể bám trụ Sở Giang Vương, chính là đóng giả Thiên Huyễn Thượng Nhân, chính diện động thủ, mặc dù là cộng thêm Sở phu nhân, hắn cũng không có khả năng chiến thắng Sở Giang Vương.

Hắn chỉ có thể tận lực kéo dài thời gian, kéo dài tới lúc mấy vị cường giả của huyện Dương Khâu chạy tới.

“Đứng lên đi.” Lý Mộ dùng Thanh Tâm Quyết bình tĩnh tâm tình, ngẩng đầu nhìn màn trời đỏ như máu, thản nhiên nói: “Thập Bát Âm Ngục Đại Trận, ngươi muốn mượn hồn phách tinh huyết dân chúng quận này, tấn thăng cảnh giới thứ sáu?”

Hết chương 276.

Chương 277. Sinh nghi

Sở Giang Vương khom người nói: “Thiên Huyễn đại nhân tuệ nhãn như đuốc, tiểu quỷ tư chất ngu dốt, đã dừng lại ở U Hồn cảnh rất lâu, mưu tính năm năm, chính là vì cơ hội hôm nay.”

Lý Mộ lạnh lùng nói: “Đáng tiếc ngươi chọn nhầm chỗ rồi.”

Sở Giang Vương ngẩng đầu, chấn động nói: “Vì sao?”

Lý Mộ nhìn lòng đất, nói: “Dưới đáy quận thành Bắc quận, lấy sinh khí dân chúng một thành, trấn áp một tuyệt thế hung quỷ cảnh giới thứ bảy, ngươi nếu hiến tế dân chúng một thành này, hung quỷ kia mất đi trấn áp, sẽ phá trận mà ra, đến lúc đó, cho dù ngươi thành công thăng cấp, cũng sẽ trở thành chất dinh dưỡng của hắn.”

Sở Giang Vương kinh hãi nói: “Thế mà có việc này, vì sao ta không biết?”

Lý Mộ hừ lạnh một tiếng, nói: “Ý của ngươi là, bổn tọa đang lừa ngươi?”

Sở Giang Vương lập tức nói: “Tiểu quỷ tuyệt đối không có ý này.”

Lý Mộ liếc hắn, từ từ nói: “Ngươi đương nhiên không biết, bởi vì trong đó đề cập đến một bí mật viễn cổ của Ma Tông ta, cho dù là mười đại trưởng lão, cũng không phải tất cả đều biết được.”

“Năm đó, vì phòng ngừa hung hồn kia làm hại, Thái tổ hoàng đế tự mình mang hung hồn kia phong ấn ở đây, lấy sinh khí mười vạn dân chúng quận thành trấn áp, nếu là hung hồn đó phá phong ấn mà ra, ngay cả bổn tọa cũng phải tránh đi mũi nhọn.”

Lý Mộ vừa phải sắm vai Thiên Huyễn Thượng Nhân, còn vừa phải vắt hết óc bịa chuyện lừa dối Sở Giang Vương, lúc nào cũng có phiêu lưu bị gã nhìn thấu.

Dù sao, Sở Giang Vương sở dĩ không dám hành động thiếu suy nghĩ, là vì kiêng kị Thiên Huyễn Thượng Nhân.

Một khi gã phát hiện, Lý Mộ chỉ là một tên hàng giả Tụ Thần cảnh, chỉ sợ sẽ lập tức trở mặt.

Một tên U Hồn cảnh giới thứ năm đỉnh phong, Lý Mộ căn bản không có khả năng chiến thắng.

Hắn chỉ có thể kéo dài thời gian trình độ lớn nhất, kéo dài tới lúc vài tên cường giả cảnh giới thứ năm từ huyện Dương Khâu chạy tới.

Sắc mặt Sở Giang Vương lúc sáng lúc tối, hắn không phải hoài nghi lời của "Thiên Huyễn đại nhân", chỉ là hắn mưu tính năm năm, chính là vì hôm nay, vì đột phá đến cảnh giới thứ sáu, trở thành trưởng lão, không phải dưới người khác nữa, thời khắc mấu chốt, muốn hắn cứ như vậy từ bỏ, hắn không cam lòng!

Lý Mộ nhìn ra Sở Giang Vương không cam lòng, một mặt bức bách tiếp, chỉ sợ sẽ hiệu quả ngược lại.

Hắn chắp hai tay sau lưng, thản nhiên nói: "Bổn tọa có thể giúp ngươi, phong ấn hung hồn kia nửa canh giờ, nhưng bổn tọa có một điều kiện."

Sở Giang Vương lập tức nói: "Thiên Huyễn đại nhân mời nói!"

Nếu là Thiên Huyễn Thượng Nhân ù ù cạc cạc giúp hắn, trong lòng Sở Giang Vương nhất định sẽ nâng lên cảnh giác cực cao, Thiên Huyễn Thượng Nhân lấy âm hiểm giả dối, quỷ kế đa đoan mà trứ danh, tuyệt đối sẽ không hào phóng như vậy, nói không chừng đã mang hắn cũng tính kế vào.

Điều kiện hắn đưa ra, ngược lại khiến Sở Giang Vương có điều yên tâm.

Lý Mộ nhìn Sở Giang Vương, từ từ nói: "Bổn tọa muốn ngươi sau khi tấn thăng, đến dưới trướng bổn tọa làm việc."

Sở Giang Vương mặt lộ vẻ khó xử, nói: "Nhưng thánh quân đại nhân nơi đó…"

Lý Mộ phất tay nói: "U Minh nơi đó, bổn tọa tự sẽ nói cho hắn một tiếng, ngươi cho rằng U Minh sẽ vì một thủ hạ, trở mặt với bổn tọa sao?"

Sở Giang Vương lập tức nói: "Tiểu vương nguyện ý dốc sức khuyển mã vì đại nhân!"

Đối với hắn mà nói, chuyện quan trọng nhất, chính là tấn thăng cảnh giới thứ sáu, về phần sau khi tấn thăng, còn phải khuất dưới người khác, cũng phải xem khuất là loại người nào.

U Minh Thánh Quân cũng chỉ là cảnh giới thứ sáu bình thường, hắn tự nhiên không muốn làm việc dưới trướng y, nhưng Thiên Huyễn Thượng Nhân, rất nhanh có thể thăng cấp Siêu Thoát, có thể góp sức cho cường giả Siêu Thoát, ngược lại là cơ duyên của hắn.

Lý Mộ chậm rãi hướng trung tâm quận thành đi đến, nói: "Hung hồn kia bị trấn áp ở dưới quốc miếu, bổn tọa sẽ dạy ngươi một trận pháp, trận này có thể vây khốn tạm thời hồn này nửa canh giờ, nửa canh giờ sau, y sẽ thoát vây mà ra, đến lúc đó, ha ha, chính là chuyện quan phủ Bắc quận cùng Phù Lục phái đau đầu."

Sở Giang Vương ôm quyền nói: "Đại nhân cao minh!"

Lý Mộ vừa dứt lời: "Trận này tuy lợi hại, nhưng…"

Sở Giang Vương vội vàng hỏi: "Nhưng cái gì?"

Lý Mộ nói: "Nhưng cần hồn lực đám tiểu quỷ kia dưới trướng ngươi, ngươi sẽ không không nỡ bỏ chứ?"

Sở Giang Vương không chút do dự nói: "Tiểu vương lập tức đi làm."

Hắn vươn bàn tay, trong lòng bàn tay bùng nổ ra một lực hút cường đại, tiểu quỷ phụ cận bị lực hút này xé rách, ùn ùn bay về phía bàn tay Sở Giang Vương, ở trong những tiếng kêu gào thê thảm, hóa thành hồn lực tinh thuần, bị Sở Giang Vương hút vào thân thể.

Lý Mộ vui mừng nhìn Sở Giang Vương, nói: "Tâm địa độc ác, làm việc quyết đoán, không tệ, bổn tọa rất thưởng thức ngươi."

Sở Giang Vương ôm quyền nói: “Đa tạ đại nhân khích lệ, tiểu vương cũng là nhận đại nhân hun đúc.”

Lý Mộ gật gật đầu, nói: “Người làm được việc lớn, phải có tâm địa tàn nhẫn, tu hành, kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu, ai thích nghi thì sinh tồn, cá lớn ăn cá nhỏ, cá nhỏ ăn tôm, trách chỉ trách bọn chúng quá yếu, kẻ yếu, không có quyền lựa chọn.”

Sở Giang Vương đối với thân phận Thiên Huyễn Thượng Nhân không hoài nghi nữa, cúi đầu nói: “Tiểu vương ghi nhớ.”

Bóng dáng hai người càng lúc càng xa, trong Vân Yên các, giọng Bạch Thính Tâm run run, nhỏ giọng hỏi: “Bên ngoài sao chưa có thanh âm?”

Ở thời khắc nguy cấp Sở Giang Vương buông xuống, Lý Mộ bỗng nhiên xuất hiện, mang bọn họ đẩy vào trong cửa hàng, đóng cửa lại, một mình đối mặt Sở Giang Vương, hắn không có khả năng là đối thủ của Sở Giang Vương, các nữ tử đã làm tốt chuẩn bị cùng chết, nhưng thời gian trôi qua rất lâu, bên ngoài cũng chưa có động tĩnh truyền đến.

Liễu Hàm Yên rốt cuộc nhịn không được, mở cửa tiệm, phát hiện bên ngoài không có một bóng người.

Sở Giang Vương không thấy nữa, Lý Mộ không thấy nữa, ngay cả các oán linh ác linh bên ngoài, tất cả cũng đều biến mất.

Trên đường không có một bóng người, đỉnh đầu là bầu trời màu máu, ngay cả ánh trăng cũng nhuộm thành màu máu, toàn bộ quận thành, đều bao phủ ở trong một tầng khủng hoảng màu máu.

Phía trước quốc miếu.

Bóng người cao lớn vĩ ngạn của Sở Giang Vương, ở trên đất trống trước quốc miếu bận rộn không ngớt.

Hắn dựa theo Lý Mộ dặn dò, trên mặt đất vẽ ra khe rãnh đan xen ngang dọc, coi là trận văn, mang hồn lực đám tiểu quỷ dưới trướng bỏ vào trong trận văn, hai tay kết ấn, trong trận văn kia bỗng nhiên tản mát ra một loại lực lượng huyền diệu,

Sở Giang Vương cẩn thận cảm thụ, xác nhận đó là lực lượng phong ấn.

Hắn nhìn về phía Lý Mộ, cẩn thận hỏi: “Đại nhân, như vậy đủ chưa?”

“Đương nhiên không đủ.” Lý Mộ thản nhiên nhìn hắn một cái, nói: “Hung hồn cảnh giới thứ bảy, cho dù là ở dưới quốc miếu trấn áp mấy trăm năm, thực lực cũng vẫn cường đại như cũ, một trận pháp nho nhỏ, đã muốn trấn áp hắn, ngươi không khỏi quá mức ngây thơ rồi, mặc dù là chỉ phong ấn hắn nửa canh giờ, cũng cần dùng trận đàn phụ trợ, mấy trận pháp hỗ trợ lẫn nhau, từng vòng đan vào nhau, uy lực không nhỏ hơn Thập Bát Âm Ngục Đại Trận.”

Hết chương 277.

Chương 278. Trở mặt (1)

Sở Giang Vương nhíu nhíu mày, hỏi: “Như vậy, thời gian có thể không đủ hay không?”

Lý Mộ nói: “Nửa canh giờ là đủ, sau khi bố trí tốt phong ấn, ngươi còn có thời gian nửa canh giờ, hiến tế những phàm nhân này, như thế nào, nửa canh giờ còn chưa đủ sao?”

Sở Giang Vương nói: “Thời gian tất nhiên là đủ, nhưng nửa canh giờ sau, chỉ sợ cường giả Bắc quận sẽ chạy tới.”

Lý Mộ ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm màu máu, hừ lạnh một tiếng, nói: “Thập Bát Âm Ngục Đại Trận, là mấy trăm năm trước, một vị trưởng lão kinh tài tuyệt diễm Ma Tông ta sáng chế, há là vài tên tiểu tu cảnh giới thứ năm có thể phá. Huống chi, còn có bổn tọa, bọn chúng có thể tạo ra được bọt sóng gì, ngươi tiếp tục dựa theo lời bổn tọa, bố trí phong ấn.”

Thiên Huyễn Thượng Nhân không chỉ am hiểu luyện thi, đối với trận pháp cũng cực kỳ tinh thông, Lý Mộ tùy tiện chọn một trận pháp phức tạp, để Sở Giang Vương bận rộn trước.

Cho dù là sau khi đám người Bạch Yêu Vương cùng Huyền Độ chạy tới, trong thời gian ngắn không phá được Thập Bát Âm Ngục Đại Trận, nhưng trước mắt, Lý Mộ đã không có lựa chọn nào khác.

Sở Giang Vương khắc trận văn một lát, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn Lý Mộ một cái, hỏi: “Không biết tu vi đại nhân khôi phục mấy thành rồi, nhỡ đâu lát nữa cường giả Bắc quận chạy tới, tiểu vương cần chiếu cố đại nhân hay không.”

Lý Mộ thầm nghĩ không ổn, hắn tuy lấy thân phận Thiên Huyễn Thượng Nhân chấn nhiếp Sở Giang Vương một đoạn thời gian, nhưng theo thời gian trôi qua, Sở Giang Vương bình tĩnh lại, sơ hở trên người hắn cũng sẽ dần dần hiện ra.

Lý Mộ dù sao chỉ là Tụ Thần, hắn có thể giả bộ khí chất Thiên Huyễn Thượng Nhân, nhưng không giả bộ được khí tức chí cường giả của gã.

Đối mặt Sở Giang Vương thăm dò, Lý Mộ mặt không đổi sắc, ngược lại châm chọc cười, hỏi: “Như thế nào, ngươi là đang thử bổn tọa sao, nếu là bổn tọa tu vi không đến Động Huyền, ngươi có phải chuẩn bị dùng Thập Bát Âm Ngục Đại Trận luyện hóa bổn tọa hay không?”

Sở Giang Vương lập tức cúi đầu, nói: “Tiểu quỷ không dám!”

Gã không nghi ngờ thân phận Thiên Huyễn Thượng Nhân, nhưng sau khi gã dần dần bình tĩnh lại, lại bắt đầu hoài nghi thực lực của hắn.

Thiên Huyễn Thượng Nhân là rất cường đại, ở trong nửa năm ngắn ngủn, có thể mang một luồng phân hồn tu lại đến cảnh giới Động Huyền, nhưng một phân hồn này, đã sớm bị cường giả Động Huyền của Phù Lục phái cùng huyền tông liên thủ diệt sát, giờ phút này đứng ở trước mắt gã, chỉ là một phân hồn khác sau khi Thiên Huyễn Thượng Nhân đoạt xá người khác.

Hai tháng qua, Bắc quận vẫn chưa xảy ra việc lớn gì, hắn không có khả năng ở trong hai tháng, mang một đạo phân thần này cũng tu hành đến Động Huyền.

Nếu là như thế, đây chẳng phải là cơ hội của gã?

Ở thời điểm Thiên Huyễn Thượng Nhân suy yếu nhất, cắn nuốt hắn, đạt được ký ức truyền thừa của hắn, lại thông qua Thập Bát Âm Ngục Đại Trận, tấn thăng cảnh giới thứ sáu, sau khi trở lại Ma Tông, gã liền có thể thay thế Thiên Huyễn Thượng Nhân, trở thành mười đại trưởng lão mới.

Loại ý niệm này sau khi từ trong lòng gã nảy sinh, liền cũng không cách nào áp chế nữa, thậm chí khiến tay gã khắc trận văn cũng có chút run rẩy.

Gã cũng chưa lập tức ra tay, con rết trăm chân, chết mà không ngã, sự cường đại của Thiên Huyễn Thượng Nhân, đã khắc thật sâu vào trong lòng gã, mặc dù là một đạo phân hồn còn chưa khôi phục thực lực, gã cũng không dám khinh thường.

Gã một lần nữa khắc một đạo trận văn, dựa theo Lý Mộ nói, sau khi rót hồn lực vào, dùng một tia pháp lực kích hoạt trận này.

Sau khi tay kết pháp ấn, ánh mắt Sở Giang Vương lóe lên vài cái, bỗng nhiên mang pháp lực tăng mạnh thêm mấy lần.

Một luồng xung kích cường đại, từ trong trận văn kia khuếch tán ra.

Thân thể Sở Giang Vương nguy nga bất động, thân thể Lý Mộ, ở dưới luồng xung kích này lùi lại mấy bước.

Sở Giang Vương quay đầu nhìn Lý Mộ, hỏi: "Thiên Huyễn đại nhân, chẳng lẽ pháp lực ngài còn chưa khôi phục đến trung tam cảnh?"

Lý Mộ cười cười, nói: "Không bằng ngươi thử xem?"

Sắc mặt Sở Giang Vương lúc sáng lúc tối, bóng ma Thiên Huyễn Thượng Nhân cho hắn thật sự quá lớn, thấy Lý Mộ bình tĩnh như thế, nhất thời cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, khom người nói: "Là tiểu vương vừa rồi vô ý, đại nhân chớ trách."

Gã vẫn là tính bố trí tốt trận pháp phong ấn trước, cho dù là gã có thể cắn nuốt vị Thiên Huyễn nhìn như nhỏ yếu này, nhưng trong thời gian ngắn, cũng không cách nào mang phân hồn của hắn hoàn toàn luyện hóa.

Nếu là thả ra hung hồn dưới lòng đất, mưu tính năm năm qua của gã sẽ thất bại trong gang tấc.

Nửa canh giờ, lặng yên trôi qua.

Sở Giang Vương kích hoạt một trận pháp cuối cùng, một lần nữa nhìn về phía Lý Mộ, hỏi: "Đại nhân, bây giờ được chưa?"

Mấy vị cường giả còn chưa chạy tới, trong lòng Lý Mộ đã có chút sốt ruột rồi.

Hắn vắt hết óc, mới bật ra một trận pháp này, mặt đất đã bị trận văn phủ kín, cho dù hắn nghĩ một trận pháp nữa, cũng không có vị trí trống.

Cưỡng ép dùng trận pháp kéo dài thời gian, sẽ chỉ làm Sở Giang Vương hoài nghi mục đích chân thật của hắn.

Lý Mộ gật gật đầu, nói: “Có thể rồi.”

Trên mặt Sở Giang Vương lộ ra một tia vui mừng, nói: “Rốt cuộc có thể bắt đầu hiến tế rồi.”

Lý Mộ vội vàng mở miệng: “Đợi một chút.”

Sở Giang Vương hỏi: “Đại nhân còn có chuyện gì?”

Vô luận như thế nào, cũng không thể để Sở Giang Vương hiến tế dân chúng toàn thành. Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói: “Bây giờ còn chưa tới lúc, một khắc đồng hồ cuối cùng của giờ âm, âm khí trong thiên địa mạnh nhất, sau đó mới từ cực âm chuyển thành cực dương, thời điểm đó, mới là thời điểm uy lực Thập Bát Âm Ngục Đại Trận mạnh nhất.”

“Còn phải chờ ba khắc đồng hồ?” Sở Giang Vương lắc lắc đầu, nói: “Chậm thì sinh biến, uy lực đại trận đã đủ, không cần chờ đến lúc đó.”

“Ba khắc mà thôi.”

“Thiên Huyễn đại nhân!”

Ánh mắt Sở Giang Vương nhìn chằm chằm Lý Mộ, nói: “Từ lúc vừa mới bắt đầu, ngươi đã luôn luôn kéo dài thời gian, ngươi là đang chờ người nào, hay là đang mưu tính cái gì?”

Bị Sở Giang Vương vạch trần mục đích, trong lòng Lý Mộ tuy đã có chút hoảng, nhưng ở mặt ngoài, vẫn duy trì trấn định.

Sắc mặt hắn trầm xuống, hỏi: “Ngươi dám hoài nghi bổn tọa?”

“Tiểu vương đương nhiên không dám hoài nghi Thiên Huyễn đại nhân…” Sở Giang Vương lui vài bước, giữ khoảng cách với Lý Mộ, nói: “Nhưng hành vi của Thiên Huyễn đại nhân, không thể trách tiểu vương không nghi ngờ, vì cơ hội lần này, ta đã mưu tính năm năm, năm năm đó, Thiên Huyễn đại nhân biết năm năm qua ta là sống như thế nào không?”

Lý Mộ lạnh lùng nói: “Làm càn!”

Trên mặt Sở Giang Vương hiện ra một mảng điên cuồng, cắn răng nói: “Kế hoạch của bổn vương, không cho phép bất luận kẻ nào phá hư, Thiên Huyễn đại nhân cũng không được!”

Sở Giang Vương không hoài nghi thân phận Thiên Huyễn Thượng Nhân của hắn, lại bắt đầu hoài nghi động cơ của hắn.

Hết chương 278.

Chương 279. Trở mặt (2)

Hắn vắt hết óc, bám trụ Sở Giang Vương nửa canh giờ, đã là cực hạn, vừa rồi ngăn trở, vẫn khiến Sở Giang Vương nổi lên lòng nghi ngờ.

Đây cũng là chuyện không có cách nào, dù sao, Lý Mộ không có khả năng trơ mắt nhìn Sở Giang Vương hiến tế dân chúng quận thành.

Sở Giang Vương vì hôm nay, không biết đã tiêu phí bao nhiêu thời gian cùng công phu, đừng nói Thiên Huyễn Thượng Nhân, chỉ sợ dù là cha đẻ ngăn trở, gã cũng sẽ liều mạng.

Sở Giang Vương nhìn Lý Mộ, bỗng nhiên nhếch miệng cười, hỏi: "Khối thân thể mới này của Thiên Huyễn đại nhân, hẳn còn chỉ là hạ tam cảnh nhỉ?"

Lý Mộ mặt không biểu cảm nói: "Ngươi thử chút chẳng phải sẽ biết…"

"Thiên Huyễn đại nhân đừng ra vẻ tạo thế với bổn vương nữa." Sở Giang Vương trào phúng cười cười, nói: "Bổn vương đã nhìn ra, ngươi chỉ là miệng cọp gan thỏ, không ngờ được, Thiên Huyễn đại nhân từng cao cao tại thượng, cũng sẽ rơi vào kết cục hôm nay như vậy…"

Lý Mộ đã nhìn ra, ở sau khi mò rõ chi tiết của hắn, Sở Giang Vương đã không để ý hắn có phải Thiên Huyễn Thượng Nhân hay không, một trưởng lão Ma Tông chỉ có cảnh giới thứ ba, đối với gã không sinh ra được bất cứ sự uy hiếp nào.

Dục vọng thăng cấp, chiến thắng nỗi sợ trong lòng gã đối với Thiên Huyễn Thượng Nhân.

Sở Giang Vương nhìn hắn, nói: "Ngươi bảo bổn vương thử xem, vậy bổn vương liền thử đi…"

Trên đỉnh đầu của hắn, bỗng nhiên có sương đen ngưng tụ thành hai cây trường mâu, hướng Lý Mộ bắn nhanh đến.

Đoàng!

Đoàng!

Lý Mộ đứng ở tại chỗ, hai tia sét từ trên trời giáng xuống, rơi ở trên trường mâu kia, trường mâu sụp đổ, một lần nữa hóa thành khí đen.

Sở Giang Vương thản nhiên nói: "Bổn vương trái lại muốn xem, ngươi còn có bản lãnh gì!"

Gã cũng không tới gần Lý Mộ, chỉ là khống chế quỷ khí công kích từ xa, trên bầu trời trước mặt Lý Mộ, lôi xà loạn vũ, mang toàn bộ công kích của Sở Giang Vương đều diệt trừ trong vô hình.

Hắn biết rõ, xuất phát từ kiêng kị đối với Thiên Huyễn Thượng Nhân, Sở Giang Vương còn đang thử.

Pháp lực những công kích này tiêu hao, đối với Sở Giang Vương mà nói là không đáng kể, nhưng thường xuyên sử dụng Lâm tự quyết, pháp lực trong cơ thể Lý Mộ lại ở bên bờ cạn kiệt.

Không chỉ có thế, ở trong Thập Bát Âm Ngục Đại Trận này, Lý Mộ phát hiện, uy lực những tia sét này, so với ngày thường suy yếu ít nhất ba thành, đây là vì ở lúc hắn thi triển đạo thuật, có một bộ phận thiên địa lực rất lớn, đều bị đại trận màu đỏ trên đỉnh đầu ngăn trở.

"Thiên địa vô cực, càn khôn tá pháp; pháp do tâm sinh, sinh sinh bất tức. Thái ất thiên tôn, cấp cấp như luật lệnh!"

Hắn mượn dùng pháp lực Sở phu nhân, thi triển Trảm Yêu Hộ Thân Chú lần nữa, Bạch Ất kiếm hóa thành ngàn vạn bóng kiếm, chém về phía Sở Giang Vương.

Sở Giang Vương dang hai tay, trong cơ thể tuôn ra vô số sương đen, những bóng kiếm này ùa vào trong sương đen, như trâu đất xuống biển, không còn bất cứ động tĩnh nào.

Bóng người của hắn từ trong sương đen đi ra, tán thưởng: "Không hổ là Thiên Huyễn đại nhân, hung hồn cảnh giới thứ tư bình thường, ở dưới một chiêu thần thông này, đã sớm hóa thành tro bụi, nhưng đại nhân có phải coi thường bổn vương rồi hay không?"

Trong lòng Lý Mộ cũng rất bất đắc dĩ, tu vi chân thật của hắn chỉ là cảnh giới thứ ba sơ kỳ, cho dù là dốc hết toàn lực, cũng không phải đối thủ của Sở Giang Vương đã bước nửa chân vào cảnh giới thứ sáu.

Huống chi, đạo thuật hắn gửi gắm kỳ vọng cao, bị Thập Bát Âm Ngục Đại Trận tiêu giảm, cũng không phát huy ra uy lực vốn có.

Lý Mộ đang muốn lấy ra một tấm Thần Hành Phù cấp cao kia, đấu với Sở Giang Vương một phen, trong đầu bỗng nhiên linh cơ khẽ động, chợt toát ra một ý niệm.

Hắn sở dĩ không thi triển ra bộ phận đạo pháp, không phải bởi pháp lực của hắn không đủ, là vì thân thể hắn, không thể thừa nhận thiên địa lực những đạo pháp đó dẫn động.

Mấy chữ sau của Cửu Tự Chân Ngôn, cùng với Đạo Đức Kinh, lấy hắn pháp lực bây giờ, cũng có thể cưỡng ép thi triển, đơn giản là hắn sẽ bị thiên địa lực khổng lồ cắn trả tới chết mà thôi.

Nhưng ở trong Thập Bát Âm Ngục Đại Trận này, thiên địa lực hắn thi triển đạo pháp dẫn động, sẽ bị trận này suy yếu một bộ phận, khi rơi xuống trên người hắn, cũng liền không phải khó có thể thừa nhận như vậy nữa.

Lý Mộ lập tức làm ra thủ ấn, mặc niệm thúc giục "Giả" tự quyết.

Cửu Tự Chân Ngôn, chân ngôn càng về sau, dẫn động thiên địa lực càng khổng lồ, chữ thứ tư Lý Mộ vốn cần tu hành mấy tháng, mới có thể thừa nhận, giờ phút này sau khi niệm ra, chỉ cảm thấy có một luồng lực lượng thiên địa tràn vào thân thể hắn, khiến pháp lực hắn vốn đã tiếp cận khô kiệt, một lần nữa trở nên dư thừa.

Trong Cửu Tự Chân Ngôn, "Lâm" là lôi pháp, "Binh" là ngự khí, "Đấu" là chiến đấu, "Giả" thế mà lại là trực tiếp dùng lực lượng thiên địa khôi phục pháp lực.

Tu hành giả đấu pháp với người ta, là sẽ tiêu hao pháp lực, ai hao hết pháp lực trước, người đó bước vào cục diện thất bại trước.

Có thể mang pháp lực khôi phục viên mãn bất cứ lúc nào, liền tương đương có được năng lực duy trì vô hạn, sẽ vô địch trong cùng cấp bậc.

Nhưng, ở lúc đối diện là Sở Giang Vương, phép này cũng không có bất cứ tác dụng gì.

Tốc độ khôi phục pháp lực của hắn nhanh nữa, cũng sẽ không vượt qua cảnh giới thứ ba.

Nhưng Thập Bát Âm Ngục Đại Trận này, lại là cơ hội khó được để Lý Mộ cảm ngộ đạo thuật, hắn nhanh chóng biến ảo thủ ấn, thể hội chân ngôn hắn tạm thời còn chưa học được.

Sở Giang Vương thấy hắn đứng ở tại chỗ bất động, trong lòng càng thêm cảnh giác, nhớ tới sự khủng bố của Thiên Huyễn Thượng Nhân, tiếp tục lùi lại mấy bước, hai hồn ảnh từ trong cơ thể hắn đi ra, hướng Lý Mộ bổ nhào tới.

Hai hồn ảnh biến ảo, đều có khí tức cảnh giới thứ tư đỉnh phong, hai tay đều cầm hai thanh hồn đao, hướng vào đầu Lý Mộ bổ tới.

Thân thể Lý Mộ, tựa như cá dưới nước, linh hoạt di chuyển ở giữa hai đạo hồn ảnh, bốn thanh hồn đao vung kín không kẽ hở, lại ngay cả góc áo Lý Mộ cũng không chạm đến.

“Đấu” tự quyết, có thể khiến Lý Mộ không cần tự hỏi, chỉ dựa vào bản năng chiến đấu, thông qua dự phán động tác của kẻ địch, làm ra một bước phản ứng tiếp theo.

Ngay sau đó, thân thể hắn bỗng nhiên dừng lại, tùy ý một cây hồn đao chém vào trước ngực hắn.

Hồn đao kia từ trong thân thể Lý Mộ xuyên qua, thân thể Lý Mộ cũng không có tình trạng lạ, một viên gạch dưới chân hắn lại trực tiếp vỡ vụn ra.

“Giai” tự quyết, là thuật thế thân, ta là vạn vật, vạn vật đều là ta, có thể dời đi thương tổn trình độ nhất định.

Bóng người Lý Mộ thối lui, thủ ấn lại thay đổi, hai hồn ảnh lao tới, thân thể quỷ dị dừng ở giữa không trung, sau đó liền trực tiếp sụp đổ, bị một đợt lực lượng thiên địa cường đại nghiền nát.

Hết chương 279.

Chương 280. Đuổi giết (1)

"Trận" tự quyết, là thuật vây địch, có thể vây khốn kẻ địch, lấy lực lượng thiên địa diệt sát.

Nháy mắt hai hồn ảnh biến mất, thân thể Sở Giang Vương đã biến mất ở chỗ ban đầu.

Nháy mắt tiếp theo, hắn liền xuất hiện ở phía sau Lý Mộ, một cái tay quỷ xuyên qua thân thể Lý Mộ, từ trước ngực hắn thò ra.

Lý Mộ quay đầu, mỉm cười với Sở Giang Vương, thân thể dần dần trở nên hư ảo, cuối cùng biến mất, phía trước cách đó không xa, một Lý Mộ khác đứng ở nơi đó, không mất một cọng lông tóc nào.

"Liệt" tự quyết, là thuật phân thân, có thể nháy mắt chế tạo ra một phân thân hư ảo, bản thể cùng phân thân di hình hoán ảnh, tránh thoát công kích trí mạng.

Có Thập Bát Âm Ngục Đại Trận ngăn cản, Lý Mộ lấy tu vi Tụ Thần, đã có thể thừa nhận lực lượng thiên địa cắn trả của chữ thứ bảy, chữ thứ tám cùng chữ thứ chín, hắn có thể cưỡng ép thi triển, nhưng nhất định sẽ bị thương.

Sở Giang Vương thu hồi tay, đứng xa xa nhìn Lý Mộ, sắc mặt trở nên cực kỳ âm trầm.

Đây là tu hành giả Tụ Thần mạnh nhất, cũng là khó giải quyết nhất gã gặp được.

Thực lực của hắn, đã không kém gì tu hành giả vừa mới bước vào cảnh giới thứ năm.

Không hổ là Thiên Huyễn Thượng Nhân, thần thông đạo thuật trên người ùn ùn không hết, cho dù tu vi hắn ngã xuống cảnh giới thứ ba, mình trong thời gian ngắn, cũng không làm gì được hắn.

Không chỉ có thế, lực lượng thiên địa bởi vì những đạo thuật này dẫn động, sẽ xuyên qua Thập Bát Âm Ngục Đại Trận, mười tám quỷ tướng, cần trực tiếp thừa nhận chỗ lực

lượng thiên địa này, thời gian ngắn ngủn này, mười tám cột sáng có sự ảm đạm, uy lực đại trận cũng bị suy yếu một thành, còn tiếp tục như vậy, uy lực trận này, còn có thể tiếp tục yếu bớt.

"Kiền khôn vô cực, phong lôi thụ mệnh; long chiến vu dã, thập phương câu diệt. Thái ất thiên tôn, cấp cấp như luật lệnh!"

Hai tay Lý Mộ kết ấn lần nữa, sử dụng là câu chú ngữ thứ hai của Trảm Yêu Hộ Thân Quyết, bên người Sở Giang Vương, bỗng nhiên phong lôi mãnh liệt, phong kia là màu xanh, tựa như muốn thổi tan hồn thể của hắn, lôi kia là màu tím, bổ ở trên người, lấy hồn thể cường hãn của gã, cũng không chịu nổi.

Nhưng cái này, hiển nhiên cũng còn chưa uy hiếp đến gã.

Gã vươn tay, trong tay ngưng tụ ra một cây xiên thép, cười âm lạnh nói: "Thiên Huyễn đại nhân, nếu ngài chỉ có chút bản lãnh này, hôm nay không nên trách tiểu vương…"

Thân thể Sở Giang Vương biến mất ở tại chỗ, cùng lúc đó, Lý Mộ cũng cảm nhận được nguy cơ sinh tử mãnh liệt.

Hắn không chút do dự lấy ra một lá bùa, dán ở trên người.

Một cây xiên thép từ trong hư không xuất hiện, nhưng Lý Mộ đã biến mất, ở tại chỗ chỉ để lại một tàn ảnh.

Thân thể Sở Giang Vương hiện ra, nhìn Lý Mộ nơi xa, mặt trầm như nước.

Vừa rồi một khắc đó, tốc độ của hắn, vượt qua cực hạn của tu hành giả Tụ Thần, đó là tốc độ chỉ có tu hành giả Động Huyền mới có.

"Chết tiệt, hắn rốt cuộc còn có bao nhiêu thần thông!" Gã từ trước tới giờ chưa từng gặp phải Tụ Thần khó chơi như vậy, trong lòng Sở Giang Vương thầm mắng một câu, cầm xiên thép, nhanh chóng đuổi theo qua.

Lý Mộ đứng ở trên Bạch Ất, lấy Thần Hành Phù địa giai ngự không mà đi. Sở Giang Vương xách xiên thép, ở phía sau đuổi theo không tha, mỗi khi khoảng cách của gã cùng Lý Mộ

có sự rút ngắn lại, Lý Mộ sẽ toàn lực thúc giục Thần Hành Phù, kéo giãn khoảng cách lần nữa.

Tác dụng của Thần Hành Phù này có thể duy trì nửa canh giờ, đủ để tiêu hao tới lúc bọn Huyền Độ cùng Bạch Yêu Vương tới.

Sở Giang Vương tựa như nhìn ra tâm tư của Lý Mộ, thân thể lơ lửng ở không trung, một lát sau, không quan tâm hắn nữa, đáp ở trên quảng trường phía trước quốc miếu.

Hắn nhìn phía trên Lý Mộ liếc mắt một cái, chuẩn bị trước hiến tế quận thành dân chúng, tăng lên tu vi.

Chờ hắn thành công tấn thăng cảnh giới thứ sáu Nguyên Hồn, mặc kệ Thiên Huyễn kia thần thông huyền diệu, cũng nhất định phải chết không thể nghi ngờ.

Lý Mộ đứng ở trên trời, cúi đầu nhìn Sở Giang Vương.

Thúc giục Thập Bát Âm Ngục Đại Trận, cần thời gian nửa chén trà nhỏ.

Ngay tại vừa rồi, hắn đã nghĩ xong đối sách.

Lý Mộ ngẩng đầu nhìn đại trận màu máu kia, trong lòng tràn đầy cảm giác an toàn.

Hắn chậm rãi đáp xuống đất, hai tay kết ấn, sau khi trong miệng bật khẽ vài chữ, nhấc chân chạy đi…

Trung tâm trận pháp, Sở Giang Vương đang toàn lực thúc giục Thập Bát Âm Ngục Đại Trận, bỗng nhiên cảm nhận được một cảm giác tim đập nhanh mãnh liệt.

Gã ngẩng đầu, nhìn thấy mười tám cột sáng nhanh chóng ảm đạm, đại trận màu máu kia, ở sau một chớp mắt kịch liệt run rẩy, ầm ầm sụp đổ…

Không đợi được gã thúc giục trận pháp, hiến tế dân chúng quận thành, đại trận gã tiêu phí vô số tâm tư bày ra không còn nữa…

Phốc…

Lý Mộ chạy đến một nửa, thân thể bỗng nhiên chấn động, một ngụm máu tươi phun ra, khí tức uể oải đi không ít.

Lực lượng thiên địa bởi hắn dựng lên, hắn chung quy vẫn là không thể tránh thoát cắn trả.

Thập Bát Âm Ngục Đại Trận của Sở Giang Vương giúp hắn chặn đại bộ phận lực lượng thiên địa tụng niệm Đạo Đức Kinh dẫn phát, chỉ có một bộ phận cực ít rơi ở trên người hắn.

Lý Mộ lúc này, so với thời điểm bị Thiên Huyễn Thượng Nhân đoạt xá cường đại hơn quá nhiều, đạo pháp cắn trả tuy vẫn khiến hắn bị thương không nhẹ, nhưng cũng không đến mức mất đi năng lực hành động.

Lý Mộ ngẩng đầu nhìn, màn trời màu máu kia đã biến mất, mười tám cột sáng, cũng không nhìn thấy một cái nào nữa.

Xem ra cho dù là Thập Bát Âm Ngục Đại Trận, cũng ngăn không được thiên địa lực hai câu đầu của Đạo Đức Kinh dẫn động.

Trải qua mấy tháng nay không ngừng thử tìm chết, Lý Mộ phát hiện, Đạo Đức Kinh toàn văn hơn năm ngàn chữ, chỉ có hai câu đầu, có thể dẫn động thiên địa lực.

Lấy tu vi Tụ Thần của hắn, dưới tình huống bình thường, ngay cả nửa câu cũng không cách nào niệm ra.

Vừa rồi vì không để Sở Giang Vương hiến tế dân chúng quận thành, xuất phát từ bảo hiểm, Lý Mộ lần đầu mang hai câu chân ngôn niệm hết ra.

Thập Bát Âm Ngục Đại Trận có thể vây chết cường giả Động Huyền, ở dưới thiên địa lực cường đại kia, chỉ kiên trì một chớp mắt ngắn ngủn, liền trực tiếp sụp đổ, một bộ phận lực lượng cắn trả còn lại cực ít, cũng khiến Lý Mộ bị thương nặng.

May mắn hai tháng qua hắn tiến cảnh nhanh chóng, nếu là hắn hai tháng trước, dưới sự cắn trả này, chỉ sợ cũng không còn nữa.

Phía trước quốc miếu, Sở Giang Vương ngẩng đầu nhìn bầu trời, vẻ mặt dại ra.

Tấm màn màu máu kia không còn, gã chưa cảm nhận được khí tức của mười tám quỷ tướng, nói rõ ở dưới thiên địa lực khổng lồ vừa rồi, bọn họ đã tính cả trận pháp, bị cùng nhau lau đi.

Kế hoạch tấn thăng cảnh giới thứ sáu của gã thất bại, năm năm cố gắng, hóa thành bụi đất.

Sở Giang Vương ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng thét dài, trong tiếng rống này tràn ngập không cam lòng nồng đậm, cùng với cực hạn oán hận.

Hết chương 280.

Chương 281. Đuổi giết (2)

Ở một khắc cuối cùng trận pháp tan vỡ, hắn đã nhận ra ngọn nguồn dẫn động lực lượng thiên địa.

Là tên tiểu bộ đầu kia, tiểu bộ đầu bị Thiên Huyễn Thượng Nhân nhập vào!

Trong lòng gã, không còn sợ hãi đối với Thiên Huyễn Thượng Nhân, có, chỉ là oán hận ngập trời.

"Ta muốn ngươi chết!"

Thân thể Sở Giang Vương hóa thành một đám sương đen, hướng về phía Lý Mộ càn quét đến.

Thương thế Lý Mộ không nhẹ, đã không thể thúc giục tấm Thần Hành Phù địa giai kia, Thập Bát Âm Ngục Đại Trận bị phá hỏng, chân ngôn đạo thuật hắn vừa mới cảm ngộ cũng không cách nào thi triển nữa.

Sương đen tới gần, khi hắn điều động lên pháp lực toàn thân, một tay kết ấn, chuẩn bị liều chết một phen, một bóng trắng bỗng nhiên từ một bên bay ra, ôm lấy Lý Mộ, nhanh chóng hướng về nơi xa bỏ chạy.

Lý Mộ nhìn Bạch Ngâm Tâm đột nhiên xuất hiện, không chút do dự mang tấm Thần Hành Phù kia dán ở trên thân thể của nàng, nói: "Thúc giục bùa này, hắn đuổi không kịp ngươi…"

Vừa dứt lời, tốc độ hai người đột nhiên tăng vọt.

Vù!

Trong sương đen phía sau hiện ra gương mặt Sở Giang Vương, gã ném cây xiên thép trong tay, vật ấy xé gió mà đến, nhấc lên một chuỗi tiếng nổ, tốc độ thế mà so với Thần Hành Phù còn nhanh hơn vài phần.

Xiên thép từ phía sau đâm vào bả vai Bạch Ngâm Tâm, sụp đổ thành sương đen. Bạch Ngâm Tâm ôm Lý Mộ, thân thể lảo đảo một cái, song song ngã ngã xuống đất.

Thân thể Sở Giang Vương nháy mắt tới, sau đó lại đột nhiên dừng lại.

Một luồng uy áp cường đại mà lại quen thuộc xuất hiện ở đỉnh đầu của gã, Sở Giang Vương đối với uy áp này cũng không xa lạ, Thập Bát Âm Ngục Đại Trận của gã, chính là hủy ở dưới uy áp này.

Ánh mắt gã oán độc nhìn chằm chằm Lý Mộ, nghiến răng nói: "Cưỡng ép thi triển đạo thuật ngươi còn chưa thể thi triển, không có đại trận ngăn cản, ngươi cũng phải chết!"

Lý Mộ đứng ở phía trước Bạch Ngâm Tâm, bình tĩnh nói: "Đi lên một bước, ngươi cũng phải chết."

Sở Giang Vương trầm giọng nói: "Ngươi không phải Thiên Huyễn đại nhân…"

Lý Mộ thản nhiên nói: "Thiên Huyễn đã chết, ta giết."

Trong lòng Sở Giang Vương sôi sục không thôi: "Ngươi rốt cuộc là ai?"

"Ngươi không có cơ hội biết."

Lý Mộ ôm Bạch Ngâm Tâm đã hôn mê, thân hình cấp tốc lui về phía sau, cùng lúc đó, vài đạo khí tức cường đại từ phía sau nhanh chóng tới gần.

Cảm nhận được vài đạo khí tức đó, sắc mặt Sở Giang Vương thay đổi hẳn, không để ý tới Lý Mộ được nữa, thân hình nhanh chóng lui về phía sau.

Thập Bát Âm Ngục Đại Trận bị hủy, gã thăng cấp thất bại, gặp mấy kẻ địch ngang cấp, nhất định phải chết không thể nghi ngờ.

Mấy bóng người đáp ở bên người Lý Mộ, một lão giả vội vàng hỏi: "Tình huống quận thành thế nào rồi?"

Lý Mộ nhìn quận thủ Bắc quận, nói ngắn gọn: "Thập Bát Âm Ngục Đại Trận đã phá, dân chúng không có thương vong, mau đuổi theo Sở Giang Vương!"

"Hảo tiểu tử, ngươi nghỉ ngơi trước, tất cả chờ lão phu trở về nói sau!"

Lão giả hoàn toàn nhẹ nhàng thở ra, cười ha ha hai tiếng, liền hướng phía Sở Giang Vương biến mất đuổi theo.

Huyền Độ, Tiểu Ngọc, cùng với Trần quận thừa, cũng không nhiều lời, theo lão giả rời khỏi.

Bạch Yêu Vương quan tâm nhìn Bạch Ngâm Tâm, hỏi: "Ngâm Tâm thế nào rồi?"

Tay phải Lý Mộ tản mát ra ánh sáng màu vàng, đặt ở trên vết thương của Bạch Ngâm Tâm, nói: "Bạch đại ca yên tâm, đệ sẽ chiếu cố tốt nó."

Bạch Yêu Vương hướng hắn gật gật đầu, thân thể biến mất ở tại chỗ, truy đuổi Sở Giang Vương.

Trầm quận úy ở lại tại chỗ, khó có thể tin nói: "Thập Bát Âm Ngục Đại Trận là phá như thế nào, ngươi lại là như thế nào bám trụ Sở Giang Vương lâu như vậy?"

Lý Mộ nói: "Bây giờ không phải thời điểm nói những thứ này, trong quận thành còn có một chút oán linh ác linh, Trầm đại nhân mau diệt trừ bọn chúng, ổn định lòng dân…"

Thập Bát Âm Ngục Đại Trận, cần mang dân chúng toàn thành đuổi hết tới địa điểm mười tám tên quỷ tướng kia, đến lúc đó đại trận phát động, tinh huyết hồn phách những người đó, đều sẽ bị đại trận rút lấy, bị Sở Giang Vương mắt trận sử dụng.

Lý Mộ vừa rồi lừa dối Sở Giang Vương, để gã tự mình giết đại bộ phận tiểu quỷ dưới trướng, còn có một bộ phận tiểu quỷ lưu lại xua đuổi dân chúng, ở một khắc đó Thập Bát Âm Ngục Đại Trận bị phá, mười tám quỷ tướng liền hồn phi linh tán. Trên thực tế, cho dù là hiến tế bình thường, mười tám quỷ vật hồn cảnh này, kết cục cuối cùng, cũng không có gì khác với dân chúng bị hiến tế.

Lúc này toàn bộ cường giả cảnh giới thứ năm đều đi đuổi theo vây giết Sở Giang Vương, trong quận thành cần một người chủ sự.

Sau khi Trầm quận úy rời khỏi, Lý Mộ toàn lực thúc giục pháp lực, chữa thương cho Bạch Ngâm Tâm.

Cây xiên quỷ kia Sở Giang Vương huyễn hóa ra, sau khi đả thương nàng, cũng mang lượng lớn khí âm quỷ lưu lại trong cơ thể của nàng, Lý Mộ thúc giục pháp lực đến cực hạn, từng tia khí đen dần dần từ trong cơ thể nàng bị áp bách ra.

Một lát sau, Bạch Ngâm Tâm run rẩy lông mi thật dài, mắt chậm rãi mở.

Lý Mộ đã bị vắt cạn một chút pháp lực cuối cùng, kiệt sức ngã xuống đất. Bạch Ngâm Tâm nâng hắn dậy, quan tâm nói: "Ngươi không sao chứ?"

"Không sao." Lý Mộ lắc lắc đầu, hỏi: "Ngươi cảm giác thế nào?"

Một tay Bạch Ngâm Tâm đỡ Lý Mộ, một tay khác ôm bả vai, nói: "Ta không sao, ngươi nói gì với Sở Giang Vương, hắn lúc đó thế mà lại chưa giết ngươi…"

"Trở về nói sau, đừng để các nàng lo lắng quá lâu."

Bạch Ngâm Tâm gật gật đầu, hai người đỡ nhau đứng dậy, chậm rãi đi về phía cửa hàng Vân Yên các, còn chưa đi đến, liền nhìn thấy mấy bóng người lo lắng hướng bên này chạy tới.

Bạch Ngâm Tâm yên lặng buông Lý Mộ ra.

Bạch Thính Tâm tu vi cao nhất, chạy cũng nhanh nhất, hầu như là ngay lập tức đã xuất hiện ở trước mặt Lý Mộ, nhảy đến trên người hắn, ở lúc môi của nàng sắp rơi ở trên mặt Lý Mộ, Lý Mộ kịp thời vươn tay, nàng chỉ hôn đến trong lòng bàn tay Lý Mộ.

Bạch Ngâm Tâm véo tai Bạch Thính Tâm, mang nàng từ trên người Lý Mộ túm xuống. Lý Mộ đi đến trước mặt Liễu Hàm Yên, nói: "Xin lỗi, để các ngươi lo lắng rồi…"

Lý Mộ chỉ cảm thấy ngực căng lên, liền bị Liễu Hàm Yên ôm chặt. Nàng ôm rất dùng sức, tựa như muốn mang thân thể hai người đều hòa vào một chỗ.

Giờ khắc này, Lý Mộ từ trên người Liễu Hàm Yên, cảm nhận được một loại cảm xúc hắn lần đầu cảm nhận được.

Cảm xúc này không có màu sắc, nhưng lại hơn màu sắc đẹp nhất trong mắt Lý Mộ.

Hắn đưa tay lau đi nước mắt trong mắt Liễu Hàm Yên, nói: "Yên tâm đi, không sao rồi…"

Quận thành Bắc quận, Thập Bát Âm Ngục Đại Trận bị phá, bộ khoái nha dịch quận nha ùn ùn đổ ra đường, trấn an dân chúng kinh hãi.

Hết chương 281.

Chương 282. Giải thích

Bạch Vân Sơn, tổ đình Phù Lục phái.

Đêm khuya, một tiếng chuông ngân văng vẳng, mang vô số tu hành giả tổ đình Phù Lục phái đánh thức.

Vài luồng hào quang xẹt qua bầu trời, đáp ở trên ngọn núi chính.

Mấy lão giả râu tóc bạc trắng đứng ở phía trước chuông đạo, liếc nhau, mở mồm mà không nói nên lời.

Chỉ thấy phía trước đại điện ngọn núi chính, trên chuông đạo bình yên treo ở đây, không biết đã bao nhiêu năm tháng, xuất hiện một vết nứt thật sâu…

Nửa năm trước, chuông đạo mấy năm cũng không vang một lần, mỗi ngày vang vài lần.

Thật không dễ gì yên tĩnh nửa năm, Dương huyện lại có nữ tử hàm oan mà chết, trước khi chết lấy oán khí ngập trời, dẫn động trời đất cộng hưởng, sinh ra đạo thuật mới, khiến chuông đạo lại một lần kêu vang.

Thời gian cách không lâu, khi chuông đạo vang lên lần nữa, thế mà sinh ra một vết nứt.

Loại chuyện này, từ khi Phù Lục phái lập phái tới nay, tuyệt đối không có.

Một lão giả râu tóc bạc trắng, đứng ở trước chuông đạo nứt ra một khe hở, ánh mắt thâm thúy, trầm mặc không nói.

Thủ tọa mạch thứ năm Huyền Chân Tử đi lên phía trước, trầm giọng hỏi: “Sư huynh, cái này…”

Lão giả chậm rãi nói: “Tiếng chuông đạo kêu vang, có liên quan với đạo thuật mạnh yếu, đạo thuật mới càng mạnh, thanh âm chuông đạo liền càng lớn, có thể khiến chuông đạo sinh ra vết rạn, chỉ sợ là có đạo thuật mạnh tới cực điểm sinh ra.”

“Lại là Bắc quận…” Vẻ mặt Huyền Chân Tử nghiêm nghị, nói: “Đây sợ không phải trùng hợp.”

Lão giả tiên phong đạo cốt nhìn về phía một người phụ nữ trang phục cung đình, nói: "Đạo thuật như thế, Bắc quận nhất định sẽ có hiện tượng lạ xuất hiện, sư muội, phiền ngươi xuống núi một chuyến, điều tra rốt cuộc là nguyên nhân gì?"

Bắc quận, ngoài thành.

Năm khí tức cường đại, từ năm phương hướng, mang Sở Giang Vương bao vây ở trung tâm.

Mũ miện châu ngọc đỉnh đầu Sở Giang Vương đã rơi xuống, tóc rối tung, khí tức trên người uể oải đến cực điểm.

Đối mặt năm cường giả cảnh giới ngang nhau, hắn không có một tia khả năng chạy trốn.

Quận thủ Bắc quận nhìn hắn, lạnh lùng nói: "Sở Giang Vương, bó tay chịu trói đi."

Sở Giang Vương há mồm thở dốc, nhìn trái nhìn phải, phát hiện toàn bộ đường lui đều bị bịt kín.

Trong lòng biết hôm nay đã không thể chạy thoát, hắn ngẩng đầu nhìn mọi người, lạnh lùng nói: "Nếu không phải kẻ lừa gạt kia, chỉ bằng các ngươi đám phế vật này, cũng muốn giết bổn vương?"

Mấy người im lặng không nói gì, bọn họ rất rõ, nếu không phải Lý Mộ bám trụ Sở Giang Vương, chỉ sợ bây giờ Sở Giang Vương đã hiến tế dân chúng toàn thành, thăng cấp cảnh giới thứ sáu, giờ phút này nhân cùng vật sẽ hoàn toàn đảo lại.

Cho tới bây giờ, bọn họ cũng không biết, Lý Mộ một tiểu tu cảnh giới thứ ba, là như thế nào bám trụ Sở Giang Vương lâu đến nửa canh giờ, lại là như thế nào phá đi Thập Bát Âm Ngục Đại Trận.

Bạch Yêu Vương nhìn Sở Giang Vương, thản nhiên nói: "Đáng tiếc, không có nếu như."

Quận thủ Bắc quận mở miệng nói: "Các vị, toàn lực ra tay, tiêu diệt kẻ này!"

Năm đạo khí tức xông lên trời, Sở Giang Vương đứng ở bên trong, ngửa mặt lên trời cười dài, "Không ai có thể giết bổn

vương, U Minh không được, Thiên Huyễn không được, các ngươi đám phế vật này càng không được!”

Gã vừa dứt lời, trong cơ thể bỗng nhiên truyền đến một trận khí tức dao động mãnh liệt.

Quận thủ Bắc quận sắc mặt thay đổi hẳn, lập tức nói: “Lui!”

Mọi người nhanh chóng lui về phía sau, từ vị trí Sở Giang Vương bùng nổ ra một lực lượng hủy diệt cường đại, phá hủy tất cả sinh cơ trong phạm vi mấy trăm trượng.

Quận thành.

Lý Mộ và Bạch Ngâm Tâm đều bị thương không nhẹ, Liễu Hàm Yên với Vãn Vãn trái phải đỡ Lý Mộ, Tiểu Bạch cùng Bạch Thính Tâm đỡ Bạch Ngâm Tâm, trở lại chỗ ở.

Lý Mộ nằm ở trên giường, Liễu Hàm Yên ngồi ở đầu giường, không nói một lời, yên lặng rơi lệ.

Đây là lần đầu tiên Lý Mộ thấy nàng rơi lệ, hắn nắm tay Liễu Hàm Yên, an ủi: “Đừng khổ sở nữa, ta đây không phải không có việc gì sao?”

Liễu Hàm Yên lau nước mắt, nức nở nói: “Nếu ngươi xảy ra chuyện gì, ta cùng Vãn Vãn làm sao bây giờ?”

Lý Mộ nhìn nàng, nghiêm túc hỏi: “Chẳng lẽ ngươi muốn ta bỏ lại các ngươi một mình chạy trốn sao?”

Hắn ôm Liễu Hàm Yên vào trong lòng, nói: “Có chút lòng tin đối với nam nhân của các ngươi được không, vẻn vẹn một tên Sở Giang Vương tính là gì, Thiên Huyễn Thượng Nhân lợi hại hơn hắn nhỉ, cuối cùng còn không phải ngã ở trên tay ta.”

Liễu Hàm Yên tựa vào ngực hắn, nhẹ nhàng đấm đấm ngực hắn, “Cũng lúc này rồi, còn thể hiện.”

Lý Mộ nhìn khuôn mặt xinh đẹp chưa khô nước mắt của nàng, nhẹ nhàng hôn ở trên mặt nàng, nói: “Tin tưởng ta, ta sẽ không để bất luận kẻ nào thương tổn các ngươi.”

Liễu Hàm Yên không dùng lời nói đáp lại Lý Mộ, nàng dùng môi mình, hôn lên môi Lý Mộ.

“Khụ!”

Bạch Thính Tâm ở cửa ho khan, Liễu Hàm Yên cuống quít từ trên người Lý Mộ bò dậy. Ở trước mặt người ngoài, da mặt của nàng vẫn có chút mỏng.

Nàng chật vật lau môi, nói: “Ta đi thăm Ngâm Tâm cô nương.”

Lý Mộ tức giận nhìn Bạch Thính Tâm, Liễu Hàm Yên thật không dễ gì có thời điểm chủ động nhiệt tình như vậy, lại bị con rắn này phá hủy bầu không khí.

Bạch Thính Tâm quay đầu nhìn nhìn, thấy Liễu Hàm Yên đã đi xa, phi thân lên giường, nhào vào trên người Lý Mộ, ở trên mặt hắn hôn mạnh không ngừng.

“Dừng miệng!”

Lý Mộ vận sức, bóp miệng của nàng, cả kinh nói: “Ngươi điên rồi sao?”

Bạch Thính Tâm cưỡi ở trên người hắn, hừ nhẹ một tiếng, nói: “Lúc đó ta đã thề, nếu ai có thể cứu ta, ta liền gả cho hắn. Ngươi cứu ta cùng tỷ tỷ từ Sở trong tay Giang Vương, ta muốn gả cho ngươi.”

“Bậy bạ!”

Lý Mộ trừng mắt nhìn nàng li một cái, nói: “Ngươi có từng hỏi ta hay không, có từng hỏi thẩm thẩm ngươi hay không.”

Bạch Thính Tâm nói: “Ta có thể làm thiếp.”

Lý Mộ cả giận nói: “Ta là thúc thúc của ngươi, ngươi đây là, mau xuống khỏi trên người ta!”

Bạch Thính Tâm cười hì hì, “Không xuống.”

Con rắn này là thật sự điên rồi, Lý Mộ cảm nhận được vài đạo khí tức quen thuộc nhanh chóng tới gần, nói: “Cha ngươi đến rồi, mau đi xuống!”

Bạch Thính Tâm bĩu môi nói: “Đừng nghĩ gạt ta, không xuống không xuống cứ không xuống.”

“Thính Tâm!”

Sau lưng truyền đến một thanh âm uy nghiêm, khiến thân thể nàng run lên, lập tức nhảy xuống giường, ngoan ngoãn đứng ở góc, cúi đầu nói: “Cha.”

Đám người Bạch Yêu Vương cùng Huyền Độ bước nhanh đi vào, quan tâm hỏi: “Tam đệ, đệ không sao chứ?”

“Yên tâm, chưa chết được.” Lý Mộ cười cười, lại hỏi: “Sở Giang Vương đâu?”

Trần quận thừa nói: “Sở Giang Vương biết không địch lại, tự bạo hồn thể, đáng tiếc Trầm đại nhân chưa có cơ hội tự tay báo thù.”

Lý Mộ nhìn về phía Bạch Yêu Vương, Bạch Yêu Vương biết hắn muốn nói gì, mỉm cười, nói: “Hồn lực còn sót lại của Sở Giang Vương cùng với mười tám quỷ tướng, ta đã thu.”

Lâm quận thủ đi lên phía trước, nói với Lý Mộ: “Lần này Bắc quận có thể tránh thoát trận hạo kiếp này, ngươi nên chiếm công đầu, bản quan sẽ đích thân dâng thư triều đình, thỉnh cầu phong thưởng cho ngươi.”

Hết chương 282.

Chương 283. Ngọc Chân Tử (1)

Lý Mộ mỉm cười, nói: “Thân là Đại Chu lại, chức trách của chúng ta chính là bảo hộ dân chúng, đây là điều nên làm.”

“Buổi tối hôm nay, ngươi là bám trụ Sở Giang Vương như thế nào?” Lâm quận thủ rốt cuộc hỏi ra nghi hoặc trong lòng, cũng là nghi hoặc trong lòng tất cả mọi người ở đây.

Lý Mộ đã sớm nghĩ sẵn giải thích, nói: “Ta lừa hắn nói, dưới quốc miếu quận thành, trấn áp một hung quỷ cảnh giới thứ bảy, nếu là Sở Giang Vương trực tiếp hiến tế dân chúng quận thành, hung quỷ kia sẽ phá phong mà ra, đến lúc đó, cho dù hắn tấn thăng cảnh giới thứ sáu, cũng vẫn phải bị hung quỷ đó cắn nuốt, chỉ còn đường chết.”

Mọi người mặt lộ vẻ kinh ngạc, hiển nhiên tỏ vẻ không thể lý giải đối với Sở Giang Vương dễ dàng tin tưởng Lý Mộ như thế.

Lý Mộ biết nghi hoặc của bọn họ, tiếp tục nói: “Hắn mới đầu không tin, về sau ta đóng giả Thiên Huyễn Thượng Nhân, Sở Giang Vương liền không hoài nghi nữa. Ta lừa hắn tiêu phí nửa canh giờ, chuẩn bị trận pháp trấn áp hung quỷ kia, mới kéo dài đến lúc các ngươi chạy tới.”

Trần quận thừa ngạc nhiên nói: “Ngươi, đóng giả Thiên Huyễn Thượng Nhân?”

Lý Mộ gật đầu nói: “Lúc ở huyện Dương Khâu, một luồng tàn hồn của Thiên Huyễn Thượng Nhân từng muốn đoạt xá ta, may được một vị tiền bối cao nhân ra tay cứu, tiêu diệt tàn hồn của Thiên Huyễn, cũng cho ta đạt được một ít ký ức còn sót lại của gã, trong trí nhớ này, có chuyện cũ năm xưa liên quan Sở Giang Vương, ta chính là dùng những thứ này lừa gạt hắn.”

Đoạn lời này, Lý Mộ nói nửa thật nửa giả, hắn là thuần dương chi thể, khi ở huyện Dương Khâu, Thiên Huyễn Thượng Nhân vốn là từng có tiếp xúc rất sâu với hắn, lại kết hợp chứng từ của Lý Mộ một lần trước, giải thích chuyện này cũng không khó.

Hiển nhiên, vô luận là Trần quận thừa, hay Lâm quận úy, đối với chuyện Thiên Huyễn Thượng Nhân mấy tháng trước, đều rất quen thuộc.

Hai người cũng đều biết, Lý Mộ là thuần dương chi thể, Thiên Huyễn Thượng Nhân từng ra tay với hắn, lại được một cao nhân đạo hiệu "Lão Tử" cứu, những thứ này đều viết ở trong hồ sơ vụ án kia.

Lâm quận thủ tán thưởng: "Thời khắc mấu chốt, có thể có phần nhạy bén này, thật sự khó được."

Hắn lại hỏi: "Thập Bát Âm Ngục Đại Trận, cũng là ngươi phá à?"

Lý Mộ không phủ nhận, nói: "Lúc ấy, Sở Giang Vương đã chuẩn bị hiến tế dân chúng toàn thành, nếu là không phá hỏng trận pháp đó, mấy vạn dân chúng quận thành, đều sẽ trở thành tế phẩm của Sở Giang Vương, ta dưới tình thế cấp bách, đành phải lấy chân ngôn chỉ trời chửi mắng, dẫn động lực lượng thiên địa, phá hư đại trận, thương thế của ta, thật ra đại bộ phận đều là bị lực lượng thiên địa cắn trả, nếu không phải Thập Bát Âm Ngục Đại Trận ngăn cản, chỉ sợ ta đã sớm bị luồng lực lượng thiên địa đó gạt bỏ."

Trần quận thừa sửng sốt, ngạc nhiên nói: "Vậy cũng được?"

Lý Mộ bất đắc dĩ nói: "Lúc ấy tình huống khẩn cấp, cũng không có cách khác, chỉ có thể mạo hiểm thử một lần, cũng may thành công."

Trần quận thừa ngạc nhiên nói: "Lực lượng thiên địa tuy cường đại, nhưng cũng không phải dễ dàng có thể dẫn động, chẳng lẽ là ông trời đối với ngươi có chiếu cố đặc thù?"

Nói từ trên ý nghĩa nào đó, Lý Mộ quả thực rất được ông trời chiếu cố, hắn mỗi lần niệm Đạo Đức Kinh, ông trời đều rất muốn cho hắn chết tại chỗ.

Lý Mộ nhìn nhìn Tiểu Ngọc phía sau Huyền Độ, nói: "Thật ra, ta cũng là bị việc của Tiểu Ngọc dẫn dắt."

Tiểu Ngọc lặng lẽ nhìn nhìn Lý Mộ, không nói gì.

Quận thủ cùng quận úy đại nhân rời khỏi trước, Sở Giang Vương tối nay ở quận thành dẫn phát rối loạn thật lớn, bọn họ cần đi yên ổn dân chúng.

Huyền Độ và Bạch Yêu Vương cũng tạm thời rời khỏi.

Trước khi đi, bọn họ đều đưa một tia pháp lực vào trong cơ thể Lý Mộ, dùng để chữa thương.

Tiểu Ngọc lúc đi, hướng Lý Mộ chớp chớp mắt, ý tứ là sẽ không vạch trần hắn, chỉ có nàng và Lý Mộ rõ, thật ra lực lượng thiên địa một chiêu đạo thuật kia dẫn động, là không đủ để phá đi Thập Bát Âm Ngục Đại Trận.

Nhưng, Đạo Đức Kinh là con bài chưa lật lớn nhất của Lý Mộ, hắn đã dựa vào nó, bình yên vượt qua hai lần cục diện nhất định phải chết, tuyệt đối không có khả năng lộ ra với người khác.

Hắn bịa lý do nửa thật nửa giả, mặc dù có chút sơ hở, nhưng người khác căn bản không thể nào kiểm chứng.

Trở lại quận nha, Trần quận thừa thở dài một hơi, nói: “Nguy hiểm thật, chúng ta mấy ngày nay, làm một việc chính xác nhất, chính là điều Lý Mộ đến quận nha, nếu không phải hắn nhanh trí, mắng trời phá trận, ngăn trở âm mưu của Sở Giang Vương, cứu toàn thành dân chúng, ngươi ta hai người, tối nay sau, còn có gì mặt đối mặt bệ hạ, đối mặt Bắc quận dân chúng?”

Lâm quận thủ nhìn về phía hắn, hỏi: “Trần đại nhân thật sự tin tưởng, Lý Mộ là mắng trời phá đi Thập Bát Âm Ngục Đại Trận của Sở Giang Vương sao?”

Trần quận thừa cười cười, nói: “Mỗi người đều có bí mật, nguy cơ quận thành đã trừ, hắn là phá trận như thế nào, quan trọng sao?”

Hai người nhìn nhau cười, Lâm quận thủ nói: “Mặc kệ Trần đại nhân tin hay không, bản quan là tin.”

Trần quận thừa cười ha ha, nói: “Bản quan cũng tin.”

Quận thành Bắc quận tối nay, vô luận là đối với quan phủ hay dân chúng, đều là một đêm không ngủ.

Màn trời màu máu kia, ác quỷ hoành hành, khiến vô số người nhớ tới, còn kinh hồn táng đảm.

Không có ai biết cụ thể đã xảy ra cái gì, chỉ là mơ hồ từ trong miệng người của quan phủ biết được, có một gã ma đạo, muốn huyết tế dân chúng quận thành, cuối cùng bị quan phủ ngăn cản, kế hoạch vẫn chưa thực hiện được, dân chúng toàn thành có thể tránh được một kiếp.

Hôm nay, ma đạo hung quỷ kia đã bị quận thủ đại nhân cùng quận thừa đại nhân liên thủ diệt sát, dân chúng trong thành, đã không còn nỗi lo về tính mạng.

Lý Mộ từ trên giường bò dậy, pháp lực trong cơ thể đã khôi phục một ít.

Chuyện tối nay, chỉ có số ít người biết chân tướng, quan phủ Bắc quận sẽ không mang chuyện hắn ngăn trở âm mưu của Sở Giang Vương, cứu dân chúng quận thành tuyên dương khắp nơi.

Đây là bảo hộ đối với hắn, nếu không, ở trong thời gian kế tiếp, Lý Mộ sẽ trở thành mục tiêu quan trọng của Ma Tông.

Hắn ra khỏi phòng, muốn mau chân đến thăm Bạch Ngâm Tâm, lại biết được tỷ muội Bạch Ngâm Tâm đã bị Bạch Yêu Vương mang đi.

Bạch Ngâm Tâm ở thời khắc mấu chốt cứu Lý Mộ, lại bởi Lý Mộ mà bị thương, tính cả lần trước hiểu lầm, đã là lần thứ hai bởi vì Lý Mộ mà bị thương nặng, điều này làm Lý Mộ cảm thấy thua thiệt, vốn định giúp nàng trị liệu một phen nữa, nàng lại đã rời khỏi.

Đêm đã khuya, ánh trăng sáng tỏ, trong sân, mọi người đều không buồn ngủ.

Lý Mộ ôm Tiểu Bạch hóa thành nguyên hình, Liễu Hàm Yên và Vãn Vãn một trái một phải kéo hắn, ngồi ở trong sân, ngắm ánh trăng trên đỉnh đầu.

Hết chương 283.

Chương 284. Ngọc Chân Tử (2)

Liễu Hàm Yên tựa đầu vào trên vai Lý Mộ, bỗng nhiên nói: "Chúng ta có phải quá yếu hay không, thời điểm mấu chốt, cũng không thể giúp ngươi chút việc nào cả."

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: "Là kẻ địch quá mạnh."

Giới tu hành cực kỳ tàn khốc, Luyện Phách gặp được kẻ địch cực ít sẽ là Luyện Phách, cảnh giới Tụ Thần, rất nhiều thời điểm cũng cần đối mặt cường giả Thần Thông, mặc dù là người thường, cũng có khả năng cuốn vào âm mưu của tu hành giả Tạo Hóa hoặc là Động Huyền, trở thành quỷ uổng mạng.

Nửa năm qua, Lý Mộ từng gặp rất nhiều chuyện như vậy.

Lời của Thiên Huyễn Thượng Nhân, thật ra có đạo lý nhất định, kẻ yếu, ở thế giới này, không có quyền lựa chọn.

Tu vi Liễu Hàm Yên thật ra không kém, đã so được với đám đệ tử tông môn như Hàn Triết, chỉ là gặp Sở Giang Vương mà thôi.

Đừng nói là nàng, cho dù là quan phủ Bắc quận có được hai cường giả Tạo Hóa, cũng suýt nữa ngã ở trong tay Sở Giang Vương.

Lý Mộ vỗ nhẹ bả vai của nàng, an ủi nói: "Đừng nghĩ nhiều quá, sớm một chút đi ngủ đi."

Đêm qua thật khuya mới ngủ, Liễu Hàm Yên và Vãn Vãn đều không ngủ ngon, Lý Mộ trái lại ngủ rất say sưa.

Tinh thần cùng thể lực hai tầng cạn kiệt, khiến hắn ngủ một giấc tới tận giữa trưa, sau khi tỉnh ngủ, thần thanh khí sảng, tuy thương thế trong cơ thể vẫn không nhẹ, nhưng kế tiếp chỉ cần tĩnh tâm điều dưỡng là được.

Liễu Hàm Yên xách cái giỏ đồ ăn ra ngoài, rất nhanh lại trở về, giỏ đồ ăn rỗng tuếch.

Nàng có chút buồn bực nói: "Trên đường không có một bóng người, cửa hàng đóng cửa, chợ cũng không bán đồ ăn."

Đêm qua xảy ra chuyện như vậy, dân chúng tuy chưa có thương vong thực tế, nhưng chỉ sợ đại đa số người đến nay còn chưa hết kinh hồn, ít nhất phải qua mấy ngày, trong thành mới có thể khôi phục trật tự vốn có.

Lý Mộ khi ra ngoài, nhìn thấy toàn bộ cửa hàng đều đóng chặt cửa, như Liễu Hàm Yên nói, đường phố vốn phồn hoa náo nhiệt, liếc một cái, cũng không nhìn thấy mấy người đi đường.

Dân chúng sống trong ở quận thành, an ổn cả đời, chỉ sợ đều là lần đầu tiên gặp phải loại chuyện này.

Đại Chu chỉ có ba mươi sáu quận, Sở Giang Vương dám đặt mục tiêu ở quận thành một quận, dưới mí mắt tổ đình Phù Lục phái, quả nhiên là mật quỷ trùm trời.

Có lẽ chính bởi vì quận thành quan trọng, cho nên trước đó, không có ai đoán gã sẽ lựa chọn quận thành, Sở Giang Vương đi ngược lại bình thường, một khi thành công tấn thăng, cho dù là Phù Lục phái muốn bắt hắn, cũng không dễ dàng như vậy.

Lý Mộ dọc theo con đường, đi thẳng tới quận nha.

Một phụ nhân trang phục cung đình, đi ở trên đường trống trải, ngăn lại một người qua đường, hỏi: “Nơi này đã xảy ra chuyện gì, vì sao cửa hàng dọc phố, không một cái nào mở cửa, trên đường cũng không thấy người đi đường.”

“Không biết.”

Người đi đường kia nhớ tới việc đêm qua, mặt lộ vẻ sợ hãi, sau khi lắc lắc đầu, liền nhanh chóng rời khỏi.

Phụ nhân cung trang nghi hoặc đánh giá xung quanh, bấm đốt ngón tay tính toán, lẩm bẩm: “Lực lượng thiên địa đầy hỗn loạn, cái gì cũng không tính được, xem ra căn nguyên chuông đạo bị nứt, ở ngay nơi này.”

Nàng đi một đoạn đường, mới gặp được một người qua đường khác, tiến lên ngăn lại, hỏi: “Xin hỏi quận thành rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì sao trong thành sẽ là bộ dáng như vậy?”

Phụ nhân cung trang trước mắt, hiển nhiên là người Phù Lục phái.

Ở trên ngực trái váy cung đình của nàng, có một bùa huyền diệu, đây là dấu ấn thuộc về Phù Lục phái.

Xem ra việc đêm qua đã kinh động Phù Lục phái, cho dù là Lý Mộ không nói cho nàng, nàng cũng có thể từ quận nha thăm dò được.

Tu vi phụ nhân này, Lý Mộ hoàn toàn nhìn không thấu, nói lên nàng ít nhất cũng là cường giả Tạo Hóa. Lý Mộ ho nhẹ một tiếng, nói: "Bẩm tiền bối, Sở Giang Vương một trong thập điện Diêm La dưới trướng Ma Tông U Minh Thánh Quân, đêm qua ở quận thành bày Thập Bát Âm Ngục Đại Trận, muốn hiến tế dân chúng quận thành, thăng cấp cảnh giới thứ sáu, dân chúng quận thành đêm qua bị Sở Giang Vương quấy nhiễu, mới sẽ khủng hoảng như thế."

"Thập Bát Âm Ngục Đại Trận!"

Trên mặt phụ nhân cung trang lộ ra sự chấn động, hỏi: "Thập Bát Âm Ngục Đại Trận, cần mười tám tên quỷ tu hồn cảnh mới có thể bố trí, trận pháp một khi bố trí thành công, có thể vây chết Động Huyền, đêm qua có người ở nơi này bày Thập Bát Âm Ngục Đại Trận?"

Lý Mộ gật gật đầu, nói: "Đêm qua tình huống quận thành cực kỳ hung hiểm, dân chúng cả thành, suýt nữa bị Sở Giang Vương hiến tế."

Phụ nhân cung trang vẻ mặt không tin, nói: "Nếu thực có người bày ra Thập Bát Âm Ngục Đại Trận, không có hai vị Động Huyền cường giả trở lên, tuyệt đối không có khả năng phá trận, quận nha là phá đi trận này như thế nào?"

Lý Mộ từ từ nói: "Cái này không thể không nhắc tới vị anh hùng vô danh kia."

Sau một lát, phụ nhân cung trang kia đã từ trong miệng Lý Mộ nghe được tình huống trong quận thành đêm qua. Hắn lấy ra một lá bùa đưa cho Lý Mộ, nói: "Đa tạ giải thích nghi hoặc, lá bùa này tặng ngươi."

Lý Mộ tiếp nhận lá bùa, mắt không khỏi sáng ngời.

Đây thế mà lại là một lá bùa địa giai, nhìn từ trên bùa này, đây là một tấm kiếm phù địa giai, tuy nhìn chỉ địa giai hạ phẩm, nhưng dưới Tạo Hóa cảnh, đều có thể một kiếm chém chết.

Lá bùa này tác dụng đối với Lý Mộ không lớn, có thể giữ lại cho Liễu Hàm Yên phòng thân.

Quả nhiên là cao nhân Phù Lục phái, so với quận nha ra tay hào phóng hơn nhiều. Lý Mộ đang muốn cảm ơn, vừa ngẩng đầu, phụ nhân cung trang kia đã biến mất không thấy.

Lý Mộ hí hửng thu hồi lá bùa, trước mặt nhìn thấy Lý Tứ cùng Trần Diệu Diệu dắt tay đi tới.

Lý Tứ tiến lên hỏi: "Ta nghe nhạc phụ đại nhân nói ngươi bị thương, không sao chứ?"

Lý Mộ nói: "Một chút vết thương nhỏ, không đáng ngại."

Trần quận thừa hiển nhiên chưa lộ ra nhiều chuyện hơn với Lý Tứ, ba người đi đến quận nha, còn chưa bước vào, đã nghe thấy trong sân truyền đến tiếng đối thoại.

Quận nha, trong tiền viện, Lâm quận thủ thi lễ với phụ nhân cung trang, nói: "Ra mắt Ngọc Chân Tử đạo trưởng."

Phụ nhân cung trang mỉm cười, mở miệng nói: "Quận thủ đại nhân đã lâu không gặp."

Hàn huyên qua đi, Lâm quận thủ hỏi: "Không biết Ngọc Chân Tử đạo trưởng giá lâm, là có chuyện gì quan trọng?"

Phụ nhân cung trang nói: "Bần đạo vừa rồi đã nghe nói việc quận thành đêm qua, lần này phụng mệnh chưởng giáo sư huynh xuống núi, là vì việc này mà đến."

Lâm quận thủ thở dài: "Chưởng giáo chân nhân đạo pháp thông huyền, xa ở Bạch Vân sơn, vậy mà cũng có thể tính được việc Bắc quận."

"Không phải là như thế." Phụ nhân cung trang lắc lắc đầu, nói: "Hôm qua trong Bắc quận, có đạo thuật mới sinh ra, dẫn phát vết rạn của chuông đạo. Bần đạo lần này xuống núi, là vì

chuyện chuông đạo tổn hại mà đến, bây giờ xem ra, chuông đạo đỉnh núi chính của Bạch Vân sơn tổn hại, hẳn là có liên quan với việc quận thành đêm qua.”

Hết chương 284.

Chương 285. Người trời phạt

Lý Tứ đứng ở cửa nha môn, quay đầu nhìn nhìn Lý Mộ, hỏi: "Ngươi đứng ở bên ngoài làm gì, không đi vào sao?"

Trên mặt Lý Mộ nặn ra nụ cười, nói: "Ngươi đi vào trước đi, ta bỗng nhiên nhớ ra, ta là ra ngoài mua đồ ăn, ta đi mua đồ ăn trước."

Lý Mộ từng nghe Lý Thanh nhắc tới, Bạch Vân sơn đỉnh núi chính có một cái chuông đạo.

Cái chuông đạo này, là một món trọng bảo của Phù Lục phái, từ lúc Phù Lục phái lập phái đã có, mỗi khi có đạo thuật mới được sáng tạo ra, dẫn động lực lượng thiên địa, vô luận cách nhau bao xa, đều có thể bị cái chuông đạo này cảm ứng được.

Từ trong miệng Lý Thanh biết được, hơn nửa năm trước, khi Lý Mộ ở huyện Dương Khâu tìm chết tiến hành thí nghiệm đạo thuật, cái chuông đạo kia ở đỉnh núi chính Bạch Vân sơn vang không ngừng.

Bây giờ thế mà trực tiếp nứt rồi.

Lý Mộ cũng nứt rồi.

Giá trị cái chuông đạo kia của Phù Lục phái không thể cân nhắc, bán Lý Mộ cũng không đền nổi, cũng không biết triều đình sẽ chịu trách nhiệm hay không.

Dù sao, món đồ kia Lý Mộ cũng không phải cố ý hư hao, hắn là vì mấy vạn dân chúng quận thành, Bạch Vân sơn nếu giảng đạo lý một chút, sẽ không bảo hắn đền, triều đình cho dù có một tia đạo nghĩa, sẽ không sẽ để anh hùng đổ máu lại tiêu pha.

Phù Lục phái cường đại cỡ nào, tránh được nhất thời, không tránh được cả đời, Lý Mộ quay đầu đi hai bước, lại xoay người đi trở về.

Lâm quận thủ nhìn Lý Mộ đi vào, nói với mỹ phụ cung trang: "Chuông đạo của quý phái bị hủy, chính là hủy ở trên

lực lượng thiên địa, hẳn là không trách người khác chứ?”

Mỹ phụ cung trang nói: “Quận thủ đại nhân hiểu lầm rồi, bần đạo lần này xuống núi, không phải vì truy cứu trách nhiệm, chỉ là phụng mệnh chưởng giáo sư huynh, tìm hiểu ngọn nguồn trong đó.”

Nghe được không cần mình đền chuông, trong lòng Lý Mộ nhẹ nhàng thở ra.

“Thì ra là thế.” Lâm quận thủ cười cười, chỉ vào Lý Mộ, nói với phụ nhân cung trang: “Ngọc Chân Tử đạo trưởng đã muốn tìm hiểu ngọn nguồn việc hôm qua, vẫn là trực tiếp hỏi Lý Mộ đi.”

Phụ nhân cung trang xoay người, bất ngờ nói: “Là ngươi?”

Lý Mộ cung kính khom người, nói: “Ra mắt Ngọc Chân Tử tiền bối.”

Ngọc Chân Tử bấm ngón tay tính toán, bất ngờ nói: “Thì ra ngươi chính là vị anh hùng vô danh kia.”

Lý Mộ hổ thẹn nói: “Không dám nhận, không dám nhận…”

Ngọc Chân Tử hỏi: “Thập Bát Âm Ngục Đại Trận, là ngươi phá?”

Lý Mộ đằng hắng cổ họng, mang một bộ lí do thoái thác kia của đêm qua lại đưa ra nói một lần nữa.

Ngọc Chân Tử nghĩ nghĩ, nói: “Bần đạo nhớ ra rồi, lần trước chỉ trời mắng chửi, dạy dỗ được một vị tuyệt thế hung linh, diệt cả nhà một huyện lệnh, cũng là ngươi nhỉ?”

Lý Mộ nói: “Vãn bối hổ thẹn.”

“Ngươi không cần hổ thẹn.” Ngọc Chân Tử nhìn hắn thêm hai cái, nói: “Từ xưa đến nay, người mắng trời oán đất có rất nhiều, nhưng mắng trời mắng đến loại cảnh giới này, ngươi là kẻ đầu tiên.”

Trong lòng Lý Mộ hơi vui vẻ, xem ra vị Ngọc Chân Tử đạo trưởng này, cũng rất dễ lừa gạt.

Nhưng ngay sau đó, phụ nhân cung trang liền đổi giọng, nói: "Thiên đạo tuy có linh, nhưng trừ lấy đạo thuật dẫn động, mặc dù là tu hành giả, chỉ trời mắng chửi, cũng rất ít được đáp lại, huống chi là dẫn động lực lượng thiên địa có thể hủy diệt Thập Bát Âm Ngục Đại Trận."

Lâm quận thủ khẽ nhíu đuôi lông mày, hỏi: "Ngọc Chân Tử đạo trưởng chẳng lẽ không tin?"

Ngọc Chân Tử nói: "Trừ phi hắn chứng minh lần nữa, nếu không, cái này rất khó làm người ta tin tưởng."

Nếu có thể chứng minh ở trước mặt Ngọc Chân Tử cùng Lâm quận thủ, như vậy chuyện hắn phá đi trận pháp Sở Giang Vương, liền cũng không có ai sẽ hoài nghi nữa.

Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói: "Chứng minh không khó, nhưng không còn Thập Bát Âm Ngục Đại Trận ngăn cản, lực lượng thiên địa cắn trả, một mình vãn bối không thể thừa nhận."

Ngọc Chân Tử nói: "Ngươi có thể tận tình chứng minh, ta sẽ bảo vệ ngươi."

Nàng tung ra một cái chuông đồng, chuông đồng quay tròn vài vòng, liền biến thành một cái chuông khổng lồ, lơ lửng ở đỉnh đầu Lý Mộ, cái chuông khổng lồ phát ra ánh vàng nhàn nhạt, bao phủ Lý Mộ trong đó.

Lý Mộ ngẩng đầu nhìn, cái chuông khổng lồ này cho hắn cảm giác an toàn không thua gì đại trận của Sở Giang Vương, phụ nhân cung trang này, chỉ sợ là cường giả Động Huyền của Phù Lục phái.

Lâm quận thủ tiến lên một bước, nói: "Ngọc Chân Tử đạo trưởng, là thủ tọa Bạch Vân phong, một thân tu vi đã tới Động Huyền đỉnh phong, ngươi nếu là tiện chứng minh, có thể mặc sức thử một lần, nếu là không tiện, nghĩ hẳn Ngọc Chân Tử đạo trưởng cũng sẽ không làm khó dễ ngươi một tiểu bối…"

Bạch Vân phong là Phù Lục phái đệ nhất mạch, Lý Mộ đoán phụ nhân cung trang này rất mạnh, lại không ngờ được, nàng lại là cường giả ngang cấp với Thiên Huyễn Thượng Nhân.

Ngọc Chân Tử nhìn Lý Mộ, nói: “Cái chuông này là thiên giai pháp bảo, có thể ngăn cản một đòn của cường giả Siêu Thoát, ngươi hoàn toàn có thể yên tâm.”

Đây là một cơ hội để hắn đánh tan hoài nghi của mọi người, Lý Mộ tự nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Hắn nghĩ nghĩ, một tay ở trong tay áo kết ấn, một tay chỉ trời, lớn tiếng nói: “Đất, ngươi chẳng phân biệt được tốt xấu là gì. Trời, ngươi nhìn lầm hiền ngu uổng làm trời…”

Cùng lúc đó, hắn ở trong lòng, dùng phương pháp cấm ngôn mặc niệm, “Đảo, khả đạo, phi thường đạo.”

Ông…

Vừa dứt lời, bên tai Lý Mộ bỗng nhiên truyền đến một tiếng chuông ngân. Tiếng chuông ngân thật lớn, chấn da đầu hắn phát tê, một đạo lực lượng cũng không phải rất mạnh tràn vào thân thể hắn, Lý Mộ bị thương nặng chưa lành, lần nữa phun ra một ngụm máu tươi.

Hắn lau khóe miệng, dùng ánh mắt u oán nhìn Ngọc Chân Tử, đã nói hắn có thể hoàn toàn yên tâm đâu?

Ngọc Chân Tử cũng ngây ra tại chỗ, nàng nhìn một vết rạn cực sâu trên cái chuông khổng lồ kia, trên mặt hiện ra nét đau thịt, nhưng rất nhanh phục hồi tinh thần, thu hồi cái chuông khổng lồ kia, đi lên trước, nắm cổ tay Lý Mộ.

Lý Mộ chỉ cảm thấy một lực lượng nhu hòa tràn vào thân thể hắn, thương thế trong cơ thể hắn, ở dưới lực lượng này nhanh chóng chuyển biến tốt, rất nhanh đã hoàn toàn khỏi hẳn.

Hắn còn đang lo lắng làm hỏng chuông của nàng, nàng có thể tức giận hay không, bây giờ xem ra, vị Ngọc Chân Tử đạo trưởng này, là người thông tình đạt lý.

Ngọc Chân Tử buông tay hắn, ngạc nhiên nói: “Sao có thể như thế, vì sao ngươi có thể dẫn tới lực lượng thiên địa mãnh liệt như thế, cái này không nên…”

Lý Mộ nhún vai, nói: “Ta cũng không biết, chẳng lẽ đây là thiên đạo chiếu cố?”

Ngọc Chân Tử dùng ánh mắt khác thường nhìn hắn, thể chất thuần dương, thuần âm, ngũ hành, hoặc là trời sinh linh đồng, trời sinh thần thông khống hỏa khống thuỷ, đây mới là thiên đạo chiếu cố thật sự, người thể chất này vừa sinh ra, đã có được thiên phú tu hành khác hẳn với người thường, tu hành làm ít hưởng nhiều.

Chỉ cần chỉ trời chửi mắng, sẽ đưa tới lực lượng thiên địa cắn trả cường đại như thế, cái này tính là chiếu cố gì?

Đây không phải thiên quyến (trời quan tâm), mà là thiên khiển (trời phạt).

Hết chương 285.

Chương 286. Một nhà đoàn viên (1)

Sẽ không có ai hy vọng được chiếu cố như vậy.

Nhưng, năng lực nhìn như phế vật này, lại cứu lại mấy vạn dân chúng Bắc quận.

Lực lượng thiên địa khổng lồ như thế, có thể từ bên ngoài, trực tiếp phá hủy Thập Bát Âm Ngục Đại Trận, cắt ngang tên quỷ tu kia hiến tế, nếu không, mặc dù là có tu hành giả Động Huyền ở đây, cũng không cách nào thay đổi kết cục mấy vạn dân chúng bị hiến tế.

Trong cõi, tất cả tựa như đều đã định sẵn.

Lâm quận thủ vốn cũng không tin, giờ phút này thấy một màn như vậy, ngẩn ra ở tại chỗ hồi lâu, lẩm bẩm: "Chẳng lẽ là bởi vì hắn mắng trời sáng tạo ra câu chân ngôn kia, bị thiên đạo nhằm vào rồi?"

"Cái này giải thích không thông…" Ngọc Chân Tử vẻ mặt nghi hoặc, "Đạo thuật tương tự, hung linh kia thi triển, uy lực vô cùng, hắn vị sáng tạo này, ngược lại sẽ lọt vào trời phạt, chẳng lẽ hắn là người trời phạt, thể chất trời phạt…"

Lý Mộ vẻ mặt không sao cả, chỉ cần có thể mang việc này lướt qua, nói hắn là người trời phạt hắn cũng nhận.

Ngọc Chân Tử cùng Lâm quận thủ đầy đầu óc nghi hoặc, Lý Mộ thì đầy bụng buồn bực.

Phù Lục phái cường giả vô số, triều đình cao thủ nhiều như vậy, nhưng vô luận là kế hoạch của Thiên Huyễn Thượng Nhân, hay là âm mưu của Sở Giang Vương, cuối cùng đều là dựa vào hắn một tiểu tu hạ tam cảnh giải quyết…

Khiến hắn khó chịu nhất là, sau khi giải quyết việc này, hắn còn cần bịa ra một lý do giải thích hợp lý, hơn nữa hướng mọi người chứng minh…

Liễu Hàm Yên từ bên ngoài đi vào, nhìn Lý Mộ, bất mãn nói: "Ngươi thân thể còn chưa khỏe, sao lại chạy đến…"

Ngọc Chân Tử cùng quận thủ chỉ để ý hắn là dùng biện pháp nào phá đi đại trận của Sở Giang Vương, chỉ có Liễu Hàm Yên sẽ để ý thân thể hắn. Lý Mộ nắm tay nàng, nói: "Về nhà."

Liễu Hàm Yên bị Lý Mộ dắt, lúc sắp ra khỏi quận nha, quay đầu nhìn Ngọc Chân Tử một cái.

Ngọc Chân Tử cũng quay đầu, dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Liễu Hàm Yên.

"Đợi chút." Ngọc Chân Tử bỗng nhiên mở miệng.

Lý Mộ dừng bước, hỏi: "Tiền bối còn có chuyện gì sao?"

Ngọc Chân Tử đi lên phía trước, đánh giá Liễu Hàm Yên, Liễu Hàm Yên cũng đánh giá Ngọc Chân Tử.

Phụ nhân cung trang trước mắt, khiến nàng có một loại cảm giác rất thân thiết.

Ngọc Chân Tử như ý thức được cái gì, trên mặt hiện ra một tia vui mừng, hỏi: "Ngươi là thuần âm chi thể?"

Bị phụ nhân cung trang liếc một cái nhìn thấu thể chất, Liễu Hàm Yên khẽ biến sắc, hướng phía sau Lý Mộ né tránh.

Lý Mộ sắc mặt khác thường, hắn lúc này đã biết, thể chất âm dương ngũ hành, trừ thổ hành chi thể đặc thù, sáu loại còn lại, đều không có đặc thù gì rõ ràng, cho dù là Động Huyền cường giả, cũng không có khả năng liếc một cái nhìn ra.

Lấy sự cường đại của Thiên Huyễn Thượng Nhân, cũng cần nằm vùng huyện nha, thông qua tìm đọc hộ tịch, mới có thể tìm được bọn họ.

Lòng người hiểm ác, thuần âm chi thể không thể bị người ngoài biết, nhưng vị cường giả Phù Lục phái này, bị Lý Mộ làm hỏng chuông cũng không cần hắn đền, cũng không có khả năng có tâm tư lệch lạc gì đối với Liễu Hàm Yên.

Lý Mộ giới thiệu với Liễu Hàm Yên: "Không cần lo, vị này là Ngọc Chân Tử đạo trưởng của Phù Lục phái, cường giả Động Huyền đỉnh phong, sẽ không làm gì đối với ngươi."

Liễu Hàm Yên lúc này mới hướng Ngọc Chân Tử hành một lễ, nói: “Ra mắt Ngọc Chân Tử đạo trưởng.”

Ngọc Chân Tử tiến lên một bước, nhẹ nhàng nắm cổ tay Liễu Hàm Yên, mặt có nét vui vẻ, nói: “Quả nhiên là thuần âm chi thể, ngươi nguyện bái vào môn hạ Phù Lục phái, theo ta cùng nhau tu hành hay không?”

Lý Mộ bảo vệ Liễu Hàm Yên ở sau người, nói: “Ý tốt của tiền bối, chúng ta tâm lĩnh, nàng là thê tử chưa lấy về của ta, không tính bái vào bất cứ môn phái nào.”

Tầm mắt Ngọc Chân Tử đảo qua Lý Mộ, cuối cùng nhìn về phía Liễu Hàm Yên, nói: “Nghĩ hẳn ngươi hẳn là cũng có thể cảm ứng được, bần đạo giống với ngươi, đều là thuần âm chi thể, lấy thể chất của ngươi, thuật dẫn đường bình thường, tu hành chỉ có thể nhanh hơn người ta mấy lần, nếu là nguyện ý kế thừa y bát của bần đạo, tu hành công pháp thuần âm, trong một năm, liền có thể vào trung tam cảnh, trong vòng mười năm, Tạo Hóa có hi vọng “

Ngọc Chân Tử đưa một khối ngọc thạch cho Liễu Hàm Yên, nói: “Bần đạo chờ ngươi ba ngày, trong vòng ba ngày này, mặc kệ ngươi làm ra quyết định thế nào, chỉ cần bóp nát linh ngọc này, bần đạo sẽ tìm đến ngươi.”

Lý Mộ sau khi cảm ơn đối với Ngọc Chân Tử, liền kéo Liễu Hàm Yên rời khỏi.

Đợi bọn họ bắt đầu thật sự song tu, trong vòng một năm, song song bước vào Thần Thông, cũng không phải việc gì khó.

Tuy nói đến trung tam cảnh, tăng lên mỗi một cảnh giới, cần dùng mười năm mấy chục năm, nếu tư chất không tốt, có thể cả đời chỉ có thể dừng lại Thần Thông, nhưng lấy thể chất bọn họ, ban ngày hấp thu linh ngọc, buổi tối âm dương song tu, song tu mười năm, cũng có một tia hy vọng thăng cấp Tạo Hóa

Trong sân quận nha, Lâm quận thủ hỏi: “Đạo trưởng là nổi lên ý thu đồ đệ phải không?”

Ngọc Chân Tử nhìn phía Liễu Hàm Yên rời đi, nói: "Thuần dương dễ tìm, thuần âm khó tìm, những ngu phụ ngu phu kia, sinh con gái thuần âm, liền cho rằng bọn họ là người mang điềm xấu, hoặc vứt bỏ, hoặc dìm chết, may mắn sống sót, khi còn bé cũng dễ dàng chết non, có thể gặp được một vị truyền nhân y bát, cực kỳ không dễ."

Khi Lý Mộ cùng Liễu Hàm Yên về trong nhà, Huyền Độ ngồi ở trong sân, đứng dậy nói: "Vi huynh về chùa Kim Sơn trước, đợi Tam đệ thương thế khỏi hẳn, lại đến chùa Kim Sơn tìm ta."

Sau khi Sở Giang Vương tự bạo, linh thức tiêu tán, chỉ còn sót lại hồn lực, bị Bạch Yêu Vương thu thập.

Mà một khắc đó Thập Bát Âm Ngục Đại Trận bị phá, mười tám quỷ tướng kia, cũng bị lực lượng thiên địa lau đi, chỉ để lại hồn lực.

Lý Mộ nói: "Không bằng bây giờ đi chỗ Bạch đại ca đi."

Huyền Độ lắc đầu nói: "Nhưng thương thế của đệ…"

Lý Mộ cười cười, nói: "Vừa rồi ở quận nha gặp Ngọc Chân Tử đạo trưởng, bà ấy đã hoàn toàn chữa khỏi thương thế của đệ."

Huyền Độ ngẩn ra một phen, hỏi: "Ngọc Chân Tử đạo trưởng của Phù Lục phái?"

Lý Mộ hỏi: "Nhị ca cũng biết bà ấy sao?"

"Đây là tất nhiên." Huyền Độ gật gật đầu, nói: "Năm mươi năm trước, Ngọc Chân Tử đạo trưởng đã nổi tiếng giới tu hành, bà ấy sở trường bùa chú, đạo pháp thông huyền, mười đại trưởng lão ban đầu của Ma Tông, có một vị, chết ở trong tay bà ấy. Tu vi bà ấy đã tới Động Huyền đỉnh phong, cách Siêu Thoát, chỉ có một bước."

Lý Mộ biết, Ngọc Chân Tử tu vi cao như thế, tuổi thực tế, tất nhiên không trẻ như nhìn bề ngoài, nhưng cũng không ngờ, bà năm mươi năm trước đã tung hoành giới tu hành, tuổi tác bây giờ, chỉ sợ không phải tám mươi cũng tới một trăm rồi.

Hết chương 286.

Chương 287. Một nhà đoàn viên (2)

Huyền Độ đặt một tay ở trên vai Lý Mộ, tra xét một phen thương thế trong cơ thể hắn, phát hiện thương thế của hắn quả nhiên đã khỏi hẳn, gật đầu cười nói: “Một khi đã như vậy, chúng ta vẫn là sớm đi tìm Bạch đại ca. Hắn đã đợi gần hai mươi năm, đừng để cho hắn đợi thêm nữa.”

Tiểu Ngọc tạm thời cũng ở lại quận thành, Lý Mộ nói với Liễu Hàm Yên: “Ta đi chỗ Bạch đại ca trước, muộn nhất ngày mai có thể trở về.”

Liễu Hàm Yên gật gật đầu, nói: “Ta ở nhà chờ ngươi.”

Lý Mộ cùng Huyền Độ rời khỏi, Liễu Hàm Yên trở về phòng, ngồi ở trước bàn, ánh mắt dần dần thất thần.

Đêm qua lúc Sở Giang Vương giáng xuống, loại cảm giác cực kỳ vô lực đó, lần nữa từ trong lòng tràn ra.

Lúc đó, nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn Sở Giang Vương bắt đi tỷ muội Bạch Ngâm Tâm, ở lúc Lý Mộ một mình đối mặt Sở Giang Vương, nàng cũng chỉ có thể tránh ở trong cửa hàng, lo lắng cho Lý Mộ.

Ngoài ra, nàng cái gì cũng không làm được.

Nàng trầm mặc một lát, vươn bàn tay, trong lòng bàn tay lẳng lặng đặt một khối linh ngọc.

Bắc quận, một ngọn núi vô danh.

Trong băng động, Huyền Độ đưa tay để ở bả vai Lý Mộ, Lý Mộ cái trán tràn đầy mồ hôi, toàn lực thúc giục pháp lực, đưa hào quang màu vàng vào quan tài băng.

Quan tài băng này kháng cự phật quang, nhưng lại không kháng cự hồn lực, Bạch Yêu Vương vừa mới lấy ra hồn lực Sở Giang Vương cùng mười tám quỷ tướng, liền bị hút vào trong quan tài, chỗ hồn lực này, dần dần bị nữ tử trong quan tài băng hấp thu, gương mặt vốn tái nhợt đến cực điểm của nàng dần dần khôi phục một tia hồng nhuận.

Bạch Ngâm Tâm đứng ở bên cạnh Lý Mộ, từ trong lòng lấy ra một cái khăn tay màu trắng, cẩn thận giúp hắn lau hết mồ hôi wro trán.

Bạch Thính Tâm nhìn nhìn, cũng lấy ra một cái khăn tay màu xanh, giúp hắn lau mồ hôi bên tóc mai.

Nữ tử trong quan tài đang chủ động hấp thu hồn lực vô chủ, theo hồn phách của nàng càng lúc càng ngưng thực, tác dụng phật quang có thể tạo được cũng càng lúc càng lớn.

Bạch Yêu Vương nhìn mặt nữ tử trong quan tài, vẻ mặt khẩn trương đến cực điểm.

Lông mi nữ tử rung động không thôi, rốt cuộc ở một khắc nào đó chậm rãi mở ra.

Bạch Yêu Vương kích động nói: “Nhã Nhi!”

Nắp quan tài băng chậm rãi mở ra, nữ tử từ trong quan tài ngồi dậy, mờ mịt trong ánh mắt dần dần biến mất, chậm rãi nhìn về phía Bạch Yêu Vương, lẩm bẩm: “Phu quân…”

Lý Mộ cùng Huyền Độ rời khỏi băng động đúng lúc. Một lát sau, mấy bóng người từ trong hang đi ra, nữ tử đầu mọc hai sừng hướng Lý Mộ cùng Huyền Độ chân thành thi lễ, nói: “Ra mắt hai vị tiểu thúc.”

Huyền Độ chỉ mỉm cười, Lý Mộ cũng cười nói: “Đều là huynh đệ nhà mình, đại tẩu không cần đa lễ.”

Mặt Bạch Yêu Vương lộ ra nụ cười, nói: “Nếu không phải Nhị đệ Tam đệ, ta cùng Nhã Nhi chỉ sợ không có duyên gặp lại, vợ chồng chúng ta thi lễ, các đệ nhất định phải nhận.”

Hai người nắm tay hướng Lý Mộ cùng Huyền Độ khom mình hành lễ, Bạch Yêu Vương lại nói với tỷ muội Bạch Ngâm Tâm: “Các con cũng cùng nhau cảm ơn hai vị thúc thúc.”

Hai tỷ muội đành phải hành lễ nói: “Cảm ơn hai vị thúc thúc.”

Hai tay Lý Mộ làm động tác nâng, cười nói: “Chúc mừng đại ca một nhà đoàn viên.”

“Đều là nhờ phúc các đệ.” Bạch Yêu Vương cười cười, nói: “Hôm nay là ngày tốt, để chúng ta uống cho sảng khoái.”

Pháp lực Lý Mộ tuy tăng lên nhanh, nhưng tửu lượng vẫn là bình thường, sau khi uống mấy chén với Thanh Ngưu tinh hổ yêu, cả người đã có chút ngất ngây.

Đây không phải rượu bình thường, bên trong ẩn chứa linh khí, uống có thể tăng trưởng pháp lực, lại cũng không thể dùng pháp lực tỉnh rượu.

Bạch Thính Tâm từ một bên chạy tới, rót đầy chén rượu của Lý Mộ. Lý Mộ xua tay, nói: “Không uống được nữa.”

Bạch Thính Tâm bưng chén rượu, đưa đến bên miệng Lý Mộ, nói: “Rượu này là hầu thúc thúc dùng linh quả sản xuất, uống có thể tăng trưởng pháp lực, uống nhiều một chút, uống nhiều một chút.”

Không bao lâu, Lý Mộ liền gục ở trên bàn, không nhúc nhích.

Bạch Thính Tâm đỡ Lý Mộ dậy, nói với Bạch Yêu Vương: “Phụ thân, Lý Mộ thúc thúc uống say rồi, con dìu thúc ấy đi nghỉ ngơi.”

Bạch Yêu Vương phất phất tay, nói: “Tam đệ tửu lượng thật sự là một lời khó nói hết, đi đi!”

Trên mặt Bạch Thính Tâm hiện ra một nụ cười gian kế thực hiện được, cõng Lý Mộ, tới một căn nhà trúc.

Nàng đặt Lý Mộ ở trên một cái giường có rèm màn màu xanh, cúi đầu nhìn nhìn, chỉ cảm thấy khuôn mặt này nhìn thế nào cũng đẹp, thật không dễ gì trút hắn quá chén, lần này không có ai khác ở đây, nàng có thể muốn làm gì thì làm rồi.

Bạch Thính Tâm bỉu môi, ghé đến bên miệng Lý Mộ, bỗng nhiên cảm giác tai đau xót, quay đầu, bất mãn nhìn Bạch Ngâm Tâm, hỏi: “Tỷ, tỷ làm gì?”

Bạch Ngâm Tâm véo tai của nàng, kéo nàng ra khỏi bên giường, nói: “Tỷ làm gì, muội còn muốn hỏi. Muội đang làm gì?”

“Muội đang hôn hắn mà.” Bạch Thính Tâm vẻ mặt như lẽ đương nhiên, “Tỷ không thấy sao?”

Bạch ngâm lòng dạ nói: “Làm nữ nhân, ngươi còn có hay không một điểm cảm thấy thẹn tâm?”

Bạch Thính Tâm nói: “Ta không phải nhân.”

Bạch ngâm lòng dạ ngực phập phồng một chút, lại nói: “Ngươi không phải nói, hắn cũng không gì hơn cái này, ngươi muốn đi trở thành giang hồ, kiến thức càng nhiều nam nhân sao?”

“Ta phát hiện ta sai lầm rồi” Bạch Thính Tâm nói: “Ra mắt càng nhiều nam nhân, ta mới phát hiện, hay là hắn tốt, có năng lực giúp chúng ta tu hành, có năng lực bảo hộ chúng ta “

Bạch Ngâm Tâm nói: “Muội mới gặp được mấy nam nhân?”

Bạch Thính Tâm lắc đầu nói: “Muội mặc kệ, dù sao muội đã thề, ai cứu chúng ta, muội gả cho người đó.”

Bạch Ngâm Tâm khuyên nhủ: “Cảm tình là chuyện của hai người, dưa hái xanh không ngọt, muội như vậy không được.”

Bạch Thính Tâm không sao cả nói: “Quản hắn ngọt hay không ngọt, muội hái trước nói sau.”

“Muội đi ra cho ta!” Bạch Ngâm Tâm véo tai của nàng, đưa nàng ra khỏi phòng, thuận tay đóng lại cửa phòng, nói: “Muội còn như vậy, ta liền nói cho cha, để ông phạt muội bế quan, mười năm sau lại ra!”

“Mười năm!” Bạch Thính Tâm bỗng nhiên nhìn nàng, hỏi: “Tỷ có phải muốn nhốt muội, sau đó một mình ăn mảnh hay không?”

Bạch Ngâm Tâm cả giận nói: “Ta thấy muội là ngứa da rồi, hôm nay ta phải quản giáo muội hẳn hoi.”

Khi Lý Mộ tỉnh lại thời, phát hiện mình nằm ở trên một cái giường mềm mại, trên người đắp chăn, có mùi trên người Bạch Thính Tâm.

Hắn mơ hồ nhớ, đêm qua, Bạch Thính Tâm tựa như luôn trút say hắn, Lý Mộ uống không ít, sau đó đã xảy ra cái gì, hắn cũng không biết.

Lý Mộ bị dọa giật mình, vội vàng từ trên giường ngồi dậy, phát hiện mình quần áo đầy đủ, không có chỗ nào không đúng, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, xem ra con rắn kia mặc dù có chút điên, nhưng còn chưa tới mức phát rồ.

Hắn sau khi rời giường, cửa phòng từ bên ngoài mở ra, Bạch Ngâm Tâm bưng tới nước ấm cho hắn, Bạch Thính Tâm đặt đồ ăn sáng lên bàn.

Hết chương 287.

Chương 288. Cầu hôn (1)

Lý Mộ sau khi rửa mặt đơn giản, thấy các nàng còn ngồi ở nơi đó, nói: “Ngồi đi.”

Bạch Ngâm Tâm ngồi xuống đối diện Lý Mộ, Bạch Thính Tâm sờ sờ mông, thành thật đứng ở tại chỗ.

Lý Mộ ngẩng đầu hỏi: “Ngươi không ngồi sao?”

Bạch Thính Tâm lắc lắc đầu: “Ta thích đứng.”

Lý Mộ nhìn về phía Bạch Ngâm Tâm, hỏi: “Thương thế của ngươi thế nào rồi?”

Bạch Ngâm Tâm ôm bả vai, nói: “Tốt hơn nhiều.”

Lý Mộ đứng lên, đi qua, nói: “Ta nhìn xem.”

Hắn đi đến phía sau Bạch Ngâm Tâm, dán tay phải trên vai của nàng, trên tay có ánh sáng màu vàng nổi lên, một đòn kia của Sở Giang Vương, nàng bị thương, thật ra so với Lý Mộ còn nặng hơn. Lý Mộ lúc ấy giúp nàng bức ra khí âm quỷ trong cơ thể, pháp lực đã hoàn toàn cạn kiệt, giờ phút này sau khi tra xét lần nữa mới biết được, vết thương của nàng vẫn không nhẹ.

Bạch Ngâm Tâm theo bản năng tránh né, nhưng khi tay Lý Mộ nổi lên ánh sáng màu vàng, loại cảm giác ấm áp, tê tê ngứa ngứa đó lần nữa truyền đến, sắc mặt của nàng đỏ lên, lẳng lặng ngồi ở nơi đó.

Bạch Thính Tâm hâm mộ nhìn Bạch Ngâm Tâm, nói với Lý Mộ: “Ta cũng bị thương rồi.”

Bạch Ngâm Tâm bị thương là vì Lý Mộ mà chịu, cùng nàng có khác biệt về bản chất. Lý Mộ phất phất tay, nói: “Pháp lực ta có hạn, chỉ có thể giúp một người, tự ngươi chậm rãi dưỡng đi.”

“Ngươi bất công!”

Bạch Thính Tâm hai tay chống nạnh, tỏ vẻ cực độ bất mãn đối với Lý Mộ.

Nhớ tới cảnh tượng Bạch Thính Tâm đêm qua ra sức trút say hắn, Lý Mộ lắc đầu nói: "Ngươi nếu nghe lời bằng một nửa tỷ tỷ ngươi thì tốt rồi."

Lúc hắn vừa quen biết Bạch Ngâm Tâm, nàng còn không tốt hơn Bạch Thính Tâm bao nhiêu, trong khoảng thời gian này cho Lý Mộ cảm giác, như là từ tiểu cô nương đơn thuần ngây thơ, lập tức biến thành đại cô nương hiểu chuyện nghe lời.

Hai bên so sánh, không thể nói Lý Mộ không bất công.

Một khắc đồng hồ sau, ở trong ánh mắt hâm mộ ghen tị của Bạch Thính Tâm, Lý Mộ thu hồi tay, khí sắc Bạch Ngâm Tâm cũng tốt hơn rất nhiều.

Lấy thể chất Yêu tộc, thương thế còn lại, tự nàng tĩnh dưỡng một đoạn thời gian, có thể hoàn toàn khỏi hẳn.

Ăn xong bữa sáng, Lý Mộ và Huyền Độ liền đề xuất cáo từ.

Tỷ muội Bạch Ngâm Tâm cả nhà vừa mới đoàn tụ, bọn họ hai người ngoài, vẫn là không quấy rầy tốt hơn.

Bạch Yêu Vương từ trong tay hổ yêu lấy ra một hộp ngọc, đưa cho Huyền Độ, nói: "Cái này tặng cho Nhị đệ, đáp tạ ân tình các đệ khiến vợ chồng ta đoàn tụ."

Huyền Độ vẫn chưa đưa tay đi đón, lắc đầu nói: "Bạch đại ca khách khí rồi, huynh đệ với nhau, nên vậy mà."

Bạch Yêu Vương nói: "Đây là xá lợi một vị cao tăng cảnh giới thứ bảy Bàn Nhược cảnh sau khi tọa hóa lưu lại, chúng ta tu là yêu đạo, đặt ở đây, cũng không có tác dụng gì."

Huyền Độ ngẩn ra một phen, đưa tay tiếp nhận, nói: "Như thế tiểu đệ liền nhận."

Xá lợi cao tăng cảnh giới thứ bảy, không những có thể coi là pháp bảo, cũng có thể dùng để cảm ngộ cảnh giới phật môn, nếu là ở trong tay Phù Lục phái, sẽ là tài liệu chế phù thượng đẳng, có thể rất dễ dàng chế tạo ra phù lục thiên giai.

Lý Mộ chậc chậc lấy làm kỳ, loại đồ vật này, ở phật môn là trọng bảo, xem ra tài sản vị đại ca này của hắn, phong phú hơn xa so với Lý Mộ tưởng tượng.

Lúc này, Bạch Yêu Vương lại từ trong tay Thanh Ngưu tinh lấy ra một cái hộp ngọc tinh xảo, đặt ở trong tay Lý Mộ, nói: "Trong này có một đôi pháp bảo, tặng cho Tam đệ cùng đệ muội."

Lý Mộ mở ra hộp ngọc, nhìn thấy trong hộp là một đôi nhẫn bạch ngọc.

Hai cái nhẫn thiết kế chạm rỗng, tạo hình tinh xảo, chi tiết lại hơi khác nhau, phù điêu trên một cái nhẫn, chính là một con rồng vàng, trên một cái khác thì quấn quanh một con thải phượng*, vừa thấy là biết một đôi pháp bảo tình lữ.

(*: chim phượng sặc sỡ)

Bạch Yêu Vương giải thích: "Đây là một đôi hồ thiên pháp bảo, không gian trong đó, to cỡ một gian phòng, ngày thường có thể dùng để trữ vật."

Lý Mộ cả kinh, vội vàng nói: "Cái này quá quý trọng rồi."

Hồ thiên chi thuật, là thần thông cường giả Siêu Thoát mới có thể tu hành, có thể thu nạp vạn vật, cũng có thể mở không gian hoặc động phủ, cường giả Siêu Thoát đỉnh phong, mới có thể dùng thuật này tạo ra pháp bảo. Hồ thiên pháp bảo, mỗi một cái đều là thiên giai, lễ vật này quý trọng đến mức, Lý Mộ không có cách nào yên tâm thoải mái nhận lấy.

Bạch Yêu Vương cười nói: "Nhận lấy đi, vẻn vẹn pháp bảo, không tính là cái gì."

Ở dưới sự kiên trì của hắn, Lý Mộ rốt cuộc nhận hộp ngọc.

Trên đường theo Huyền Độ rời khỏi, Lý Mộ nhịn không được cảm khái nói: "Tài sản của Bạch đại ca, thật sự là phong phú."

Trong ba huynh đệ, Huyền Độ một cây thiền trượng, một cái bình bát đi thiên hạ.

Thuyền bay của Lý Mộ là quận nha thưởng, Bạch Ất là Lý Thanh tặng, đồ toàn thân cao thấp trước kia, không phải dựa vào tặng, chính là dựa vào hưởng ké.

Trái lại Bạch Yêu Vương, thánh vật phật môn nói tặng là tặng, pháp bảo thiên giai tặng một lần chính là một đôi, so sánh với hắn, Lý Mộ và Huyền Độ thật sự là đệ đệ.

Huyền Độ cũng có chút cảm khái, nói: "Đều nói long tộc bảo vật rất nhiều, hôm nay xem ra, quả nhiên không giả."

Tỷ muội Bạch Ngâm Tâm phụ thân là rắn, mẫu thân là rồng, một con rắn, thế mà lại tán được một con rồng, cái này thấy thế nào cũng không phải chuyện vị Bạch đại ca này có thể làm ra.

Nói tới, tỷ muội các nàng cũng có được một nửa huyết mạch long tộc, không biết về sau có cơ hội hóa rồng hay không.

Sau khi về tới quận thành, Huyền Độ liền mang theo Tiểu Ngọc trở về chùa Kim Sơn, tiếp tục dùng phật pháp độ hóa sát khí trong cơ thể nàng.

Lý Mộ vốn có thể nương dưỡng thương, xin một kỳ nghỉ dài hạn, nhưng Triệu bộ đầu nói, quận thủ đại nhân bảo hắn đi quận nha lĩnh thưởng, Lý Mộ ngay lập tức tới quận nha.

Hai ngày không gặp Trầm quận úy, cả người hắn cho Lý Mộ cảm giác hoàn toàn khác.

Trầm quận úy trước kia, trên người luôn mang theo một mùi rượu, khí chất cũng luôn suy sút, lúc này, hắn tinh thần toả sáng, như một thanh kiếm sắc bén ra khỏi vỏ, mũi nhọn bức người.

Lý Mộ thử hỏi: "Đại nhân thăng cấp Tạo Hóa rồi?"

Trầm quận úy vẫn chưa phủ nhận, cười cười, nói: "Đi thôi, lần này là quận nha ban thưởng đối với ngươi, ngoài ra, triều đình ban thưởng, hẳn là cũng sẽ rất nhanh xuống."

Lý Mộ theo Trầm quận úy, một lần nữa tới Địa tự các.

Lấy phán đoán của hắn, lần này hắn cứu vớt dân chúng toàn thành, công lao so với tiêu diệt mấy con quỷ tướng lớn hơn nhiều, quận nha không cho hắn ở Địa tự các chọn lựa mười món tám món, đều không xứng với hắn trả giá.

Trầm quận úy nhìn quét mấy hàng giá gỗ Địa tự các một cái, nói: “Quận thủ đại nhân nói, trong vòng mười hơi thở, những thứ này, ngươi có thể lấy đi bao nhiêu, thì tính bấy nhiêu.”

Lý Mộ ngẩn ra một chút, hỏi: “Lời ấy thật sao?”

Trầm quận úy nói: “Quận thủ đại nhân đã nói như vậy, ngươi cứ yên tâm lấy đi.”

Hết chương 288.

Chương 289. Cầu hôn (2)

Quận thủ đại nhân không trực tiếp chỉ định hắn mấy món, nghĩ hẳn là cân nhắc đến hắn cống hiến quá lớn, nếu là nói ít, tỏ ra lão keo kiệt, nếu là nói nhiều, quận nha tổn thất lại quá lớn, cho Lý Mộ thời gian mười nhịp thở, hắn có thể lấy bao nhiêu, xem bản lãnh của chính hắn.

Lý Mộ cuối cùng hỏi: "Ý tứ quận thủ đại nhân là, trong vòng mười hơi thở, thứ ta có thể lấy được, đều là của ta?"

Trầm quận úy gật gật đầu, nói: "Ta đề nghị ngươi nhìn kỹ chút nữa, chọn thứ ngươi cần rồi hãy bắt đầu."

Lý Mộ lắc đầu nói: "Không cần, bây giờ có thể bắt đầu rồi."

Trầm quận úy nói: "Được, từ giờ trở đi, trong vòng mười hơi thở, trong Địa tự các này, thứ ngươi có thể lấy được, đều là của ngươi."

Lý Mộ sờ sờ nhẫn trên tay, trên nhẫn chợt lóe ánh sáng trắng, ngay sau đó, Địa tự các liền biến thành trống rỗng, những phù lục, đan dược, pháp bảo kia, cùng với linh ngọc chồng chất như núi, đều không thấy nữa.

Ngay cả giá gỗ đặt chúng nó, cũng cùng nhau biến mất.

"? ? ? ? ? ?" Trầm quận úy nhìn trái nhìn phải, ánh mắt cuối cùng nhìn về phía Lý Mộ.

Lý Mộ chà chà tay, xấu hổ nói: "Quận thủ đại nhân thật là quá khách khí rồi."

Quận thủ đại nhân tuy khách khí, nhưng Lý Mộ cũng không thể lòng tham không đáy.

Hắn cuối cùng vẫn trả lại một vài thứ, ví dụ như pháp bảo, đan dược, mấy tấm lôi phù hắn dùng không đến, cùng với cái giá đặt mấy thứ này.

Về phần các linh ngọc phẩm giai cao kia, hắn một khối cũng không trả lại.

Không bao lâu, Lâm quận thủ nghe tin chạy tới, nhìn Địa tự các trống rỗng, khó có thể tin nói: “Mười hơi thở, hắn cầm được nhiều như vậy?”

“Thật ra hắn chỉ dùng một hơi thở.” Trầm quận úy nói: “Ta cũng không ngờ, hắn có hồ thiên pháp bảo.”

Lâm quận thủ vỗ vỗ đùi, hối hận nói: “Sơ ý rồi, sơ ý rồi.”

“Thôi.” Trầm quận úy lắc lắc đầu, nói: “Mấy thứ này không còn, lại tìm triều đình đòi chút là được, nếu không có hắn, quận thành mấy vạn mạng người, đều đã chết vào tay Sở Giang Vương, cần những vật chết này lại có tác dụng gì?”

Lý Mộ về nhà, trước mặt Liễu Hàm Yên Vãn Vãn Tiểu Bạch, rào rào đổ ra một đống lớn linh ngọc. Liễu Hàm Yên giật mình nói: “Ngươi không phải đi quận nha sao, ngươi đánh cướp quận nha?”

Địa tự các xấp xỉ bị Lý Mộ dọn trống, nói là đánh cướp cũng có thể, nhưng lại là quận thủ đại nhân ngầm thừa nhận.

Mang đống linh ngọc này chia cho Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch, Liễu Hàm Yên kéo Lý Mộ vào phòng, sau khi do dự một lát, ngẩng đầu nhìn về phía mắt Lý Mộ, nói: “Ta muốn đi Bạch Vân sơn.”

Lý Mộ bất ngờ nhìn nàng, hỏi: “Vì sao?”

Liễu Hàm Yên cúi đầu, nói: “Ta không muốn mỗi lần gặp nguy hiểm, đều chỉ có thể đứng ở phía sau của ngươi.”

“Buổi tối ngày đó, ta muốn ra ngoài giúp ngươi cỡ nào, nhưng ta cái gì cũng không làm được.”

“Rõ ràng ta mới là thê tử tương lai của ngươi, lại chỉ có thể nhìn Bạch cô nương đi cứu ngươi.”

“Ta không muốn trở thành liên lụy của ngươi, mặc kệ gặp nguy hiểm gì, ta muốn cùng nhau đối mặt với ngươi.”

Lý Mộ nhìn Liễu Hàm Yên, lại không nói ra được lời khuyên giải an ủi gì.

Giờ khắc này, hắn từ trên thân thể của nàng, cảm nhận được ái tình nồng đậm.

Lý Mộ cũng chưa nhân cơ hội hấp thụ ái tình của nàng, mà là ôm nàng vào trong lòng, dịu dàng hỏi: “Nhưng như thế, chúng ta sẽ không thể thường xuyên gặp mặt.”

Liễu Hàm Yên ngẩng đầu, nói: “Một năm, ta chỉ theo Ngọc Chân Tử đạo trưởng tu hành một năm, một năm sau, chờ ta học xong phép tu hành thuần âm chi thể, ta sẽ xuống núi tìm ngươi, lúc đó, ngươi cưới ta.”

Lý Mộ nói: “Nhưng mà một năm này, chúng ta cũng không thể song tu buổi tối mỗi ngày.”

Liễu Hàm Yên gối đầu lên ngực hắn, nhẹ nhàng nói: “Một năm mà thôi, nhịn một chút, không có gì.”

Trong lòng Lý Mộ rõ, muốn nói khát vọng đối với song tu, Liễu Hàm Yên thật ra so với hắn càng khó cầm giữ hơn.

Nhưng chủ động đề xuất đi Bạch Vân sơn tu hành, lại cũng là nàng.

Trên người nàng tràn ngập ái tình, giờ khắc này, Lý Mộ rốt cuộc hiểu, câu nói kia của Lý Tứ, rốt cuộc là có ý tứ gì.

Thích là thích, yêu là yêu, thích là chiếm hữu, yêu là trả giá, thích là càn rỡ cùng tùy hứng, yêu là khắc chế cùng bao dung.

Lý Tứ từng nói, Lý Mộ cần sau khi thành hôn cùng Liễu Hàm Yên, lại ở chung vài năm, mới có thể hiểu chân lý của tình yêu.

Nguy cơ sinh tử Sở Giang Vương mang đến, mang thời gian này đẩy sớm vài năm.

Lý Mộ cúi đầu, cười hỏi: “Nàng không sợ một năm này nàng không ở, ta ở bên ngoài hát hoa ngắt cỏ, thích hồ ly tinh khác sao?”

Nước mắt trên mặt Liễu Hàm Yên còn chưa khô, ở bên hông Lý Mộ hung hăng véo một cái, cả giận nói: “Chàng dám!”

Lý Mộ lật bàn tay, trong lòng bàn tay liền xuất hiện một cái hộp ngọc.

Ở trong ánh mắt ngạc nhiên của Liễu Hàm Yên, hắn mở hộp ngọc ra, lấy ra nhẫn thải phượng bên trong, quỳ một gối xuống đất, ngẩng đầu nhìn nàng, hỏi: “Liễu Hàm Yên cô nương, nàng đồng ý gả cho ta không?”

Liễu Hàm Yên kinh ngạc nhìn Lý Mộ, nàng còn chưa bao giờ thấy có ai dùng phương thức này cầu thân.

Lý Mộ quỳ một gối ở trên mặt đất, thúc giục: “Mau nói nàng đồng ý đi.”

Liễu Hàm Yên đỏ mặt, nhỏ giọng nói: “Nào có ai thúc giục như chàng.”

“Nàng nếu không muốn, ta lại đi hỏi người khác một chút.”

“Chàng muốn chết à!”

Một lát sau, Liễu Hàm Yên rúc vào trong lòng Lý Mộ, Lý Mộ ôm vòng eo mảnh khảnh của nàng, hỏi: “Không đi không được à?”

Cảm tình hai người vừa mới thăng cấp, Lý Mộ thật sự là không nỡ phải tách ra.

“Ta cũng không muốn đi.” Liễu Hàm Yên khẽ thở dài, nói: “Cường giả Động Huyền đỉnh phong, không phải rất lợi hại rất lợi hại sao, nếu có thể theo bà ấy tu hành một năm, nhất định có thể học được rất nhiều thứ ở bên ngoài không học được. Đến lúc đó, nói không chừng chính là ta bảo hộ chàng.”

Câu này thật ra không sai, Phù Lục phái là một trong đạo môn lục tông, truyền thừa nội tình thâm hậu, có rất nhiều thần thông bất truyền, đều là chỉ có nội môn đệ tử mới có thể tu tập.

Lý Mộ cùng hắn âm dương song tu, tốc độ tu hành tuy không chậm, nhưng chỉ có ở danh môn đại phái, mới có thể đạt được hệ thống chỉ đạo tu hành, Lý Mộ trước mắt, cũng chỉ là tu hành giả con đường hoang dại mà thôi.

Chẳng qua con đường của hắn quá hoang dã, dã đến mức luôn bị trời phạt, dã đến mức đệ tử danh môn đại phái thấy, cũng muốn đi vòng.

Còn có một điểm, là Lý Mộ tương đối lo lắng.

Tốc độ tu hành của Liễu Hàm Yên, so với Lý Mộ còn nhanh hơn một chút, nếu có một tu hành giả Động Huyền đỉnh phong, mỗi ngày ở bên người chỉ đạo nàng tu hành, một năm sau, nàng vượt qua Lý Mộ là chuyện tất nhiên.

Có lẽ một năm sau nàng đã bước vào Thần Thông, Lý Mộ còn bồi hồi ở Tụ Thần.

Khi đó, địa vị gia đình của hắn, có thể sẽ hạ xuống một vị trí.

Hắn không nỡ bỏ Liễu Hàm Yên, nhưng cũng biết, không thay đổi được quyết định này của nàng.

Hết chương 289.

Chương 290. Chuông đạo

Nàng vốn không phải tính tình cam nguyện tránh ở sau lưng nam nhân nhận người ta bảo hộ, chuyện Sở Giang Vương, kích thích đến nàng thật sâu, thậm chí khiến nàng không tiếc làm ra quyết định tạm thời chia ly với Lý Mộ.

Một năm thời gian, nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn, đã không thể thay đổi, Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói: "Vậy ta mỗi tháng đi Bạch Vân sơn thăm nàng một lần."

Quận thành cách Bạch Vân sơn không tính là quá xa, một đi một về, cộng thêm thời gian ôn tồn, nhiều nhất ba năm ngày, mỗi tháng ba năm ngày nghỉ, quận thừa đại nhân là không thể không phê.

Liễu Hàm Yên bóp vỡ ngọc phù, nháy mắt sau, Ngọc Chân Tử liền xuất hiện ở trong sân.

Nàng nhìn Liễu Hàm Yên, hỏi: "Nghĩ xong chưa?"

Liễu Hàm Yên hỏi: "Trở thành đệ tử Phù Lục phái, có thể thành thân không?"

Ngọc Chân Tử gật gật đầu, nhìn Lý Mộ, nói: "Có thể, ngươi thậm chí có thể cùng hắn cùng nhau tiến vào tông môn, đáng tiếc, triều đình Đại Chu hẳn là sẽ không đồng ý."

Trước kia Huyền Chân Tử từng mời Lý Mộ, nhưng Lý Mộ từ chối.

Lúc đó, hắn nếu là từ đi công chức, bái vào Phù Lục phái, vẫn là không có lực cản gì.

Nay đã khác xưa, sau khi trải qua chuyện Tiểu Ngọc, Lý Mộ bây giờ, là đại sứ tuyên truyền hình tượng triều đình, không có khả năng tùy tùy tiện tiện gia nhập tông môn như vậy nữa.

Sau khi hiểu biết được những thứ này, Liễu Hàm Yên lại nói với Ngọc Chân Tử: "Con có thể ở lại vài ngày không?"

Ngọc Chân Tử nói: "Con muốn đi khi nào, thì đi lúc đó."

Ngọc Chân Tử đối với Liễu Hàm Yên cực kỳ khoan dung, bản thân nàng cũng là thuần âm chi thể, đối với loại thể chất này quen thuộc nhất. Liễu Hàm Yên theo bà tu hành, tự nhiên là tốt nhất, mấy chục năm kinh nghiệm của bà, có thể cho Liễu Hàm Yên bớt đi rất nhiều đường vòng.

Theo bà tu hành, thậm chí so với song tu cùng Lý Mộ càng thích hợp nàng hơn.

Đương nhiên, tình huống tốt nhất vẫn là, nàng theo Ngọc Chân Tử tu hành một năm, sau khi tạo cơ sở tốt, trở về song tu với Lý Mộ.

Ly biệt ngắn ngủi, chỉ là vì gặp nhau tốt hơn, một năm mà thôi

Lý Mộ chỉ có thể dùng lý do như vậy để an ủi mình.

Sau khi Ngọc Chân Tử rời khỏi, Liễu Hàm Yên nắm tay Lý Mộ, nói: “Mấy ngày nay, chàng tận khả năng hấp thu cảm xúc của ta, ngưng tụ ra một phách cuối cùng.”

Lý Mộ lúc này mới biết mục đích nàng cố ý lưu lại vài ngày.

Hắn ôm Liễu Hàm Yên, thở dài: “Sao nàng ngốc như vậy.”

Liễu Hàm Yên lắc đầu nói: “Lúc chàng một mình đối mặt Sở Giang Vương, không phải cũng rất ngốc sao?”

Ba ngày sau, Liễu Hàm Yên phải theo Ngọc Chân Tử đi Bạch Vân sơn. Liễu Hàm Yên cho Vãn Vãn hai lựa chọn, Vãn Vãn do dự rất lâu, vẫn là tính đi theo nàng.

Liễu Hàm Yên cũng cho Tiểu Bạch lựa chọn, nàng lựa chọn ở lại bên cạnh Lý Mộ.

Lý Mộ ôm Tiểu Bạch, xoa xoa đầu của nàng, nói: “Một năm sau này, cũng chỉ có hai chúng ta sống nương tựa lẫn nhau.”

Tiểu Bạch dùng đầu dụi dụi ở ngực Lý Mộ, nói: “Ta sẽ luôn theo ân công.”

Tiểu Bạch trừ làm bạn Lý Mộ, còn có một nhiệm vụ.

Chính là cam đoan bên người Lý Mộ, trừ chính nàng, không thể có hồ ly tinh khác.

Đây là nhiệm vụ Liễu Hàm Yên cho nàng.

Sau khi Liễu Hàm Yên rời khỏi, việc của Vân Yên các, liền phải do Trương Sơn một tay phụ trách.

Mấy ngày nay, hắn đã hoàn toàn dung nhập nhân vật chưởng quầy.

Theo Liễu Hàm Yên nói, Trương Sơn rất có thiên phú kinh thương, đối với sổ sách càng đặc biệt mẫn cảm, rõ ràng chưa từng đọc sách, khứu giác ở phương diện này, so với tiên sinh phòng thu chi cao minh nhất còn sâu sắc hơn.

Lúc cùng nhau uống rượu với Trương Sơn Lý Tứ, Lý Mộ từ trong miệng Lý Tứ bất ngờ biết được, Trần Diệu Diệu cũng muốn đi Phù Lục phái tu hành. Nàng dựa vào quan hệ của Trần quận thủ, nghe nói Trần quận thủ cùng một trưởng lão của mạch thứ ba kết giao tâm đầu ý hợp.

Lý Mộ kinh ngạc nói: “Nàng nỡ rời khỏi ngươi?”

Ngày thường Trần Diệu Diệu bất cứ lúc nào cũng dính lấy Lý Tứ, nghe được tin tức này, Lý Mộ thậm chí so với nghe được Liễu Hàm Yên muốn đi Bạch Vân sơn còn bất ngờ hơn.

Lý Tứ lắc lắc đầu, nói: “Buổi tối ngày đó, ở trước mặt Sở Giang Vương, chúng ta không có bất cứ sức chống trả gì. Diệu Diệu nói, nàng phải tu hành thật tốt, về sau trở về bảo vệ ta.”

Trương Sơn gặm giò heo, lắc đầu nói: “Cô nương này thật ngốc.”

“Ăn móng giò của ngươi đi.” Lý Mộ liếc hắn, nói: “Ngươi biết cái gì, cái này gọi là yêu.”

Lý Tứ thương hại nhìn Trương Sơn một cái, lắc đầu nói: “Nói chuyện này với hắn làm gì, hắn đời này hẳn là sẽ không hiểu.”

Bốn ngày sau, Bạch Vân sơn, Bạch Vân phong.

Bạch Vân phong là mạch thứ nhất tổ đình Phù Lục phái, cũng là một mạch thực lực mạnh nhất, Bạch Vân phong thủ tọa Ngọc Chân Tử, tu vi đã tới Động Huyền đỉnh phong, trong cùng thế hệ, chỉ hơi kém hơn chưởng giáo chân nhân.

Lý Mộ lần này cũng theo Ngọc Chân Tử tới cùng, đây là hắn lần đầu tiên đến tổ đình Phù Lục phái, sau khi nhận rõ sơn môn, ngày sau lại đến, liền ngựa quen đường cũ.

"Ra mắt thủ tọa sư bá."

Đỉnh Bạch Vân phong, trong một tòa đạo cung, mấy ông bà lão ùn ùn hướng Ngọc Chân Tử hành lễ.

Lý Mộ đứng ở trong điện, nhìn các cao thủ Tạo Hóa này, lúc lại nhìn hướng Ngọc Chân Tử, hầu như có thể xác định, tuổi của bà, tuyệt đối ở trăm tuổi trở lên.

Ngọc Chân Tử nắm tay Liễu Hàm Yên, nói với mọi người: "Đây là đệ tử bổn tọa lần này xuống núi mới thu."

Nói xong, nàng lại nói với Liễu Hàm Yên, "Những người này đều là sư huynh sư tỷ của ngươi."

Liễu Hàm Yên nhìn mấy người tóc trắng xoá, hành lễ nói: "Liễu Hàm Yên ra mắt các vị sư huynh sư tỷ "

Mấy người sau khi ngẩn ra một chớp mắt, lập tức nói: "Liễu sư muội không cần đa lễ, không cần đa lễ."

Lý Mộ trước khi đến, cũng chưa ý thức được một điểm này.

Ngọc Chân Tử ở Phù Lục phái bối phận cực cao, ngang hàng với chưởng giáo, còn ở trên trưởng lão Tạo Hóa cảnh các đỉnh núi.

Trở thành đệ tử của Ngọc Chân Tử, ý nghĩa nàng ngang hàng với trưởng lão các đỉnh núi, so với Lý Thanh và Hàn Triết đám đệ tử trẻ tuổi này cao hơn cả một thế hệ, nếu là Hàn Triết cùng Lý Thanh về sau gặp nàng, còn phải xưng hô một tiếng sư thúc.

Sau khi giới thiệu nhau một phen, Ngọc Chân Tử nói: "Hàm Yên mới đến Bạch Vân phong, các ngươi ai có thời gian, dẫn nó ở trên núi làm quen một chút."

Một bà lão nói: "Đệ tử vừa lúc rảnh rỗi."

Liễu Hàm Yên cùng các sư huynh sư tỷ so với nàng không biết lớn hơn bao nhiêu tuổi hiển nhiên rất không quen, vội vàng kéo Lý Mộ đi ra khỏi đạo cung.

Một đệ tử trẻ tuổi từ bên ngoài đi vào, khi nhìn thấy nàng, ngẩn ra một phen, nghi hoặc hỏi: “Vị sư muội này là mới tới sao, nhìn có chút xa lạ.”

“Càn rỡ!”

Một tiếng quát từ bên trong truyền đến, đệ tử trẻ tuổi kia nhìn một lão giả, run giọng nói: “Sư, sư phụ.”

Hết chương 290.

Chương 291. Món quà (1)

Lão giả mặt âm trầm, bước ra, nói: “Không được vô lễ, đây là Liễu sư thúc, còn không mau mau hành lễ.”

Đệ tử trẻ tuổi ngạc nhiên một chớp mắt, liền lập tức cúi đầu nói: “Ra mắt Liễu sư thúc “

“Miễn lễ miễn lễ.”

Liễu Hàm Yên phất phất tay, như chạy trốn kéo Lý Mộ đi ra ngoài, bỏ lại đệ tử trẻ tuổi kia ở tại chỗ, vẻ mặt mờ mịt lại chấn động.

Hai người được bà lão kia dẫn, ở Bạch Vân phong dạo qua một vòng, sau khi quen thuộc đỉnh núi này, bà lão lại chỉ vào một ngọn núi cao ngất trong mây phía trước, nói: “Đó là đỉnh núi chính của Phù Lục phái ta, Liễu sư muội muốn đi đỉnh núi chính ngắm một chút hay không?”

Ở trên Bạch Vân phong, được rất nhiều đệ tử cùng tuổi với nàng, hoặc là so với nàng còn lớn hơn gọi sư thúc, Liễu Hàm Yên cả người mất tự nhiên, nghe vậy gật gật đầu, nói: “Vậy thì đi đỉnh núi chính ngắm một chút đi.”

Bà lão gọi tới một đám mây lành, Lý Mộ cùng Liễu Hàm Yên bước lên mây lành, chậm rãi bay lên đỉnh núi chính.

Lý Mộ sau khi hạ xuống đất, vừa ngẩng đầu, liền thấy được một cái chuông khổng lồ treo ở không trung.

Phía trên cái chuông khổng lồ đó, có hoa văn phong cách cổ xưa, thoạt nhìn là vật cũ có chút năm tháng, một vết rạn thật sâu vắt ngang thân chuông, Lý Mộ nháy mắt liền ý thức được, đây chỉ sợ chính là cái chuông đạo kia của Phù Lục phái.

Hắn đang muốn đi theo bà lão kia cùng Liễu Hàm Yên đi đại điện phía trước, vừa mới bước ra một bước, bên tai bỗng nhiên truyền đến một tiếng vang rất nhỏ.

Lý Mộ ngẩng đầu, nhìn thấy cái chuông đạo kia bắt đầu kịch liệt lay động, tựa như là đang run rẩy.

Trên quảng trường trước đại điện, rất nhanh có đệ tử phát hiện một màn này.

“Chuông đạo lại làm sao vậy?”

“Sao lắc lư dữ dội như vậy?”

“Sao ta cảm thấy, chuông đạo là đang run rẩy, nó đang sợ cái gì sao?”

“Không có khả năng, cái gì, có thể khiến chuông đạo sợ hãi?”

Trong lòng Lý Mộ có chút chột dạ, hắn luôn cảm thấy, cái chuông đạo này chớp lên, tựa như có quan hệ với hắn.

Hắn mang tính thử nâng chân, còn chưa bước ra, liền thấy được một màn khiến hắn kinh ngạc vạn phần.

Cái chuông đạo kia treo ở không trung, ở trong nháy mắt Lý Mộ nhấc chân, run rẩy càng thêm kịch liệt, bỗng nhiên giãy thoát giá chuông, lập tức bay về phía chỗ sâu trong mây mù.

Các đệ tử ngơ ngác nhìn một màn này, hồi lâu, mới có người ngạc nhiên mở miệng.

“Chuông đạo, chạy rồi?”

Trên đỉnh núi chính Bạch Vân sơn, chuông đạo run rẩy một phen, bay thẳng tắp vào chỗ sâu trong mây mù, cả người Lý Mộ cũng nhìn mà choáng váng.

Đệ tử Phù Lục phái trước quảng trường cũng choáng váng.

Cảnh tượng bọn họ nhập phái mấy năm, mấy chục năm cũng chưa từng thấy, ở trong gần nửa năm này, tất cả đều đã gặp.

Nháy mắt chuông đạo chạy trốn, trên các đỉnh núi của Phù Lục phái liền có hào quang phóng lên trời, ẩn vào mây mù. Lý Mộ vội vàng đi đến bên cạnh Liễu Hàm Yên cùng bà lão kia, “chấn động” nói: “Đã xảy ra chuyện gì, cái chuông kia sao lại chạy?”

Bà lão sắc mặt nghiêm nghị, nói: “Chuông đạo có linh, không có khả năng vô duyên vô cớ sinh ra hiện tượng lạ, nhất

định là gặp cái gì khiến nó sợ hãi. Yêu nghiệt phương nào, to gan lớn mật, dám xâm nhập Bạch Vân sơn…”

Bà vừa dứt lời, trong mây mù quay cuồng một trận, cái chuông đạo kia xuất hiện lần nữa.

Mấy bóng người bảo vệ ở bên cạnh nó, trong đó đã có Huyền Chân Tử Lý Mộ từng gặp một lần, cùng với Ngọc Chân Tử, mấy người còn lại, khí tức trên người mờ mịt, hiển nhiên cũng là chí cường giả của tổ đình.

Một vị lão giả tiên phong đạo cốt, từ trong đạo cung đỉnh núi chính bay ra, bay tới cạnh chuông đạo, khẽ vuốt chuông đạo, tựa như đang nhỏ giọng nói cái gì.

Loại cảm giác này, như là tiểu bối bị bắt nạt, tìm được trưởng bối nhà mình chống lưng.

Trong lòng Lý Mộ dâng lên cảm giác không ổn, lặng lẽ tránh ở phía sau bà lão.

Lão giả tiên phong đạo cốt, sau khi nói vài câu với chuông đạo, ánh mắt bỗng nhiên nhìn phía dưới.

Cuối tầm mắt, chính là Lý Mộ.

Mấy cường giả Động Huyền kia, tầm mắt cũng hội tụ ở trên người Lý Mộ.

Ngọc Chân Tử nhìn nhìn Lý Mộ, lại nhìn nhìn chuông đạo, tựa như ý thức được cái gì, truyền âm vài câu với lão giả tiên phong đạo cốt kia, trong mắt lão giả hiện ra nét hiểu rõ, gật đầu nói: “Chuông đạo bởi hắn mà nứt, nghĩ hẳn là chung linh* đã nhận ra khí tức hắn, sinh ý sợ hãi…”

(*: linh hồn chuông)

Lý Mộ bị những người này nhìn tới mức cả người sợ hãi, trong lòng âm thầm lo lắng, đến địa bàn Phù Lục phái, bọn họ có thể ép mình đền chuông không, nơi này không phải quận nha, không có ai chống lưng ở sau lưng hắn…

Mọi người từ trên bầu trời hạ xuống, bà lão kia lập tức khom người nói: “Ra mắt chưởng giáo sư bá, ra mắt các vị sư thúc.”

Ngọc Chân Tử nhìn Liễu Hàm Yên, hướng mọi người giới thiệu: “Đây là đồ nhi ta lần này xuống núi mới thu.”

Liễu Hàm Yên vội vàng hành lễ: “Liễu Hàm Yên ra mắt chưởng giáo sư bá, ra mắt các vị sư thúc.”

Lão giả tiên phong đạo cốt nhìn về phía Ngọc Chân Tử, cười nói: “Chúc mừng sư muội rốt cuộc được như nguyện, tìm được truyền nhân y bát.”

Mấy người khác cũng nhao nhao chúc mừng: “Chúc mừng sư tỷ.”

Ngọc Chân Tử nhìn quét bọn họ một cái, hỏi: “Chỉ là chúc mừng sao?”

Một người trung niên ngẩn ra một phen, sau đó liền ý thức được cái gì, tay phải khẽ lật, trong lòng bàn tay xuất hiện một lá bùa. Hắn cười đưa lá bùa cho Liễu Hàm Yên, nói: “Lần đầu gặp mặt, đây là quà gặp mặt của sư thúc, Liễu sư điệt nhận lấy đi.”

Phía trên lá bùa này, linh lực vận chuyển, chỉ sợ so với lá bùa kia Ngô Ba từng dùng còn cao cấp hơn,

Liễu Hàm Yên nhìn nhìn Ngọc Chân Tử, Ngọc Chân Tử gật đầu nói: “Kim Giáp Thần Binh Phù này, có thể gọi ra thần binh cảnh giới thứ sáu, tuy chỉ là tiêu hao phẩm, nhưng cũng là tâm ý của Chính Dương Tử sư thúc, con hãy thu đi.”

Liễu Hàm Yên nhận lấy lá bùa, nói: “Cảm ơn Chính Dương Tử sư thúc.”

Ngọc Chân Tử nhìn về phía một nữ tử trẻ tuổi khác, nói: “Đây là Đan Hà phong Đan Dương Tử sư thúc, Đan Dương Tử sư thúc thuật luyện đan đăng phong tạo cực, không kém hơn Đan Đỉnh phái.”

Nữ tử trẻ tuổi duỗi tay, trong lòng bàn tay xuất hiện một cái hộp ngọc, cái hộp ngọc này trong suốt lấp lánh, mơ hồ có thể thấy được một viên đan dược nằm trong đó.

Nàng mỉm cười, nói: “Đan này là ta gần đây luyện thành, sau khi ăn vào, có thể khiến dung nhan vĩnh trú, thanh xuân bất lão, lại có tác dụng rèn luyện cơ thể, có thể đẩy ra tạp chất

hậu thiên trong cơ thể, từ nay về sau bách độc bất xâm, vạn tà bất nhiễu…”

Ngọc Chân Tử tiếp nhận hộp ngọc, đặt ở trong tay Liễu Hàm Yên, nói: “Đan Dương Tử sư thúc, một năm cũng không luyện chế được mấy viên đan dược thiên phẩm, còn không mau cảm ơn…”

Liễu Hàm Yên nhận lấy hộp ngọc, xấu hổ nói: “Cảm ơn Đan Dương Tử sư thúc.”

Hết chương 291.

Chương 292. Món quà (2)

Ngọc Chân Tử nhìn về phía một lão giả khác, nói: "Vị này là Ngọc Tuyền Tử sư thúc của Tử Vân phong, nghe nói hắn trước đó vài ngày đạt được một món bảo giáp thiên giai…"

Ngọc Tuyền Tử cười khổ một tiếng, trên tay chợt lóe ánh sáng trắng, trong lòng bàn tay xuất hiện một cái giáp mềm tơ bạc, nói: "Giáp này lấy từ Thiên Niên Tàm Yêu* của vùng đất khổ hàn Vạn Yêu quốc, có thể ngăn cản một đòn toàn lực của cảnh giới thứ sáu, tặng cho Liễu sư điệt phòng thân…"

(*: yêu quái tằm ngàn năm)

Tuy nói tặng giáp này, trong lòng hắn cũng cực kỳ đau thịt, nhưng sư tỷ đã điểm danh đòi, hắn cũng không thể không cho.

Nhỡ đâu chọc giận lão nhân gia, không có việc gì gọi mình đi ra, kiểm nghiệm một chút tiến cảnh tu vi của hắn, trước mặt các đệ tử, thỉnh thoảng đánh hắn một trận, cái mặt già của hắn còn đặt vào đâu?

Ngọc Chân Tử sư tỷ vì đệ tử y bát, đã hao phí không ít tinh lực, mấy năm nay, tìm không ít thuần âm chi thể, không phải giới tính không hợp, chính là tuổi quá lớn, càng nhiều, là bị cha mẹ bỏ đi cùng dìm chết, thật không dễ gì mới tìm được một vị, hôm nay dù là nhịn đau cũng phải cắt thịt.

Liễu Hàm Yên nhận lấy giáp mềm, nói: "Cảm ơn Ngọc Tuyền Tử sư thúc."

Ngọc Chân Tử lại nhìn về phía Huyền Chân Tử, nói: "Đây là Huyền Chân Tử sư thúc của Thanh Huyền phong. Huyền Chân Tử sư thúc là sư đệ đích hệ của vi sư, vi sư là nhìn hắn lớn lên, cũng là vi sư dẫn hắn tiến vào con đường tu hành…"

Huyền Chân Tử vốn đã lấy ra một lá bùa, nghe được lời ấy của Ngọc Chân Tử, lại yên lặng thu nó về, đốt ngón tay chợt lóe ánh sáng trắng, trên tay đã xuất hiện một thanh trường kiếm.

Ngọc Tuyền Tử giật mình nói: "Ngươi tính mang Thanh Huyền bảo kiếm tặng ra!"

Huyền Chân Tử lưu luyến nhìn Thanh Huyền kiếm, nói: "Sư tỷ tìm được đồ đệ tốt, sư đệ cao hứng cho tỷ ấy, một thanh kiếm, đã tính là gì…"

Ngọc Chân Tử từ trong tay hắn cầm lấy Thanh Huyền kiếm, nói: "Coi như ngươi còn có chút lương tâm. Hàm Yên, còn không mau cảm ơn Huyền Chân Tử sư thúc?"

Liễu Hàm Yên tiếp nhận bảo kiếm, nói: "Cảm ơn Huyền Chân Tử sư thúc…"

Lý Mộ âm thầm nuốt một ngụm nước bọt, mấy người này tặng mấy thứ này, thế mà không có món nào thấp hơn thiên giai. Đồ vật Lý Mộ từ Địa tự các quận nha dọn đi cộng lại, chỉ sợ cũng không đổi được một món trong đó.

Một chuyến này đi Bạch Vân sơn, quả nhiên không đến uổng.

Đồng thời, trong lòng hắn cũng có chút chua xót.

Phù Lục phái trọng nữ khinh nam, cũng không tránh khỏi quá mức rõ ràng, lúc trước Huyền Chân Tử mời hắn, chỉ là thuận miệng hỏi, sau khi bị Lý Mộ từ chối, cũng liền không có câu dưới.

Nếu là Lý Mộ lúc trước có đãi ngộ của Liễu Hàm Yên, chỉ sợ hắn bây giờ đã quang vinh trở thành một đệ tử Phù Lục phái.

Đáng tiếc Phù Lục phái không có một thủ tọa thuần dương chi thể, cần hắn đến kế thừa y bát, xác suất thuần dương chi thể cùng thuần âm chi thể sinh ra tuy xấp xỉ, nhưng bởi vì dân gian tư tưởng trọng nam khinh nữ, cùng với quan niệm ngu muội bát tự thuần âm là thiên sát Cô Tinh, sẽ khắc cha mẹ người thân, bé gái thuần âm chi thể, rất ít có thể tồn tại.

Ngọc Chân Tử cuối cùng nhìn về phía lão giả tiên phong đạo cốt kia, nói: "Vị này là chưởng giáo sư bá, hắn là chưởng giáo một tông, ra tay khẳng định sẽ hào phóng hơn các sư thúc thủ tọa…"

Lão giả lắc lắc đầu, lấy ra một viên ngọc thạch, nói: "Trong này in một trang sách đạo, sau khi xem qua một lần, sẽ biến

mất, có thể lĩnh ngộ ra đạo thuật hay không, xem tạo hóa của nó…”

Trang sách đạo… Trong lòng Lý Mộ âm thầm kinh hãi, hôm nay đạo môn lục tông truyền thừa, tất cả đều đến từ một quyển 《Đạo Kinh》, trang sách đạo, đó là trang sách trong Đạo Kinh.

Chưởng giáo Phù Lục phái nói trang sách đạo này có thể lĩnh ngộ ra đạo thuật, nghĩ hẳn là trang sách 《Đạo Kinh》 nội quyển.

Đạo thuật và thần thông tuy đều là pháp thuật, nhưng có khác biệt trên bản chất, thần thông cần tu tập lĩnh ngộ, là lấy pháp lực bản thân làm cơ sở, tư chất kém chút, cho dù cho hắn phương pháp tu hành thần thông, cũng không cách nào học được.

Đạo thuật là lực lượng thiên địa vận chuyển, không cần tu hành, chỉ cần nắm giữ chân ngôn thủ ấn, liền có được chìa khóa mở ra cánh cửa thiên địa.

Có thể để Liễu Hàm Yên lĩnh ngộ trang sách đạo, nói rõ lão thật sự mang nàng coi là nội môn đệ tử Phù Lục phái.

Ngọc Chân Tử nhận lấy ngọc thạch, nói với Liễu Hàm Yên: “Còn có mấy vị sư thúc vân du bên ngoài, đợi bọn họ trở lại, ta lại mang con lần lượt bái kiến.”

Liễu Hàm Yên sau khi lần lượt làm quen với mấy vị thủ tọa, mọi người ngẩng đầu nhìn về phía cái chuông đạo kia, chuông này còn lơ lửng ở trên trời, cảm nhận được tầm mắt Lý Mộ, lại né tránh về phía sau.

Lý Mộ vươn hai tay, nói: “Ta chưa làm cái gì cả…”

Lão giả kia bất đắc dĩ cười, nói: “Chuông đạo ở nơi này gần ngàn năm, sớm thai nghén ra linh trí, nó bởi ngươi bị thương, tự nhiên cũng sẽ e ngại ngươi, ngươi đối với nó hiền lành một chút, nó sẽ không sợ nữa…”

“Ta thử chút…” Lý Mộ gật gật đầu, nhìn chuông đạo kia, lộ ra một nụ cười hiền lành.

Ông!

Chuông đạo run rẩy vài cái, bay lên lần nữa, biến mất ở trong mây mù.

Nụ cười trên mặt Lý Mộ đọng lại. Lão giả kia lắc lắc đầu, nói: “Thôi, kệ nó đi đi.”

Bọn họ không để ý tới chuông đạo kia nữa, ngược lại mang ánh mắt nhìn về phía Lý Mộ, trong ánh mắt ẩn chứa lực lượng kỳ dị, điều này làm Lý Mộ cảm giác, hắn như bị lột hết quần áo, trần trụi đứng trước mặt người khác.

“Sao có thể có loại thể chất trời phạt này, quả thực nghe cũng chưa từng nghe.”

“Hắn còn là thuần dương chi thể, chẳng lẽ thuần dương chi thể mắng trời, sẽ lọt vào trời phạt?”

“Đã là trời phạt, vì sao có thể dẫn động chuông đạo ngân vang, thậm chí khiến chuông đạo bị rạn…”

“Chưởng giáo sư huynh không phải nói, chuông đạo quả thực cảm nhận được đạo thuật mới, nó không thừa nhận nổi lực lượng thiên địa đạo thuật đó dẫn động, mới sẽ nứt vỡ…”

…

Mọi người nhìn Lý Mộ, nghị luận không ngớt, cuối cùng vẫn là chưởng giáo Phù Lục phái phất phất tay, nói: “Được rồi, việc thiên địa, huyền diệu khó hiểu, mặc dù là chúng ta, cũng chỉ có thể dò xét một tia, chuông đạo nứt, sẽ tự chữa trị, đừng nghị luận việc này nữa.”

Mọi người nghe vậy, đều ngậm miệng.

Thiên uy khó dò, người tu đạo, cảm ngộ thiên đạo, thuận theo thiên đạo, đây cũng là nguyên nhân hung linh Bắc quận kia sau khi sinh ra, Phù Lục phái không muốn ra tay.

Chuông đạo rạn nứt, tự nhiên có nguyên nhân của nó, sau lưng có lẽ ngầm có ý quy luật thiên đạo nào đó, không thể tùy tiện thảo luận.

Mấy vị cường giả Động Huyền, ánh mắt nhìn Lý Mộ, đều rất kinh ngạc.

Mặc dù là tu hành mấy chục năm, tu vi thông huyền, bọn họ cũng là lần đầu tiên nghe được loại chuyện này.

Hết chương 292.

Chương 293. Tạm biệt (1)

Tuy nói hắn mỗi lần mắng trời đều sẽ lọt vào trời phạt, nhưng cái này coi như là thiên địa đáp lại đối với hắn.

Mà đây, là điều bọn họ những tu hành giả Động Huyền này tha thiết ước mơ.

Khi bọn họ cũng có thể như hắn, tùy tùy tiện tiện có thể sáng tạo ra đạo thuật, đưa tới thiên địa đáp lại, chính là lúc bọn họ thăng cấp Siêu Thoát.

Trời phạt, bọn họ cũng muốn…

Sau khi chưởng giáo chân nhân mở miệng, những người này tựa như cũng không có ý tứ để Lý Mộ đền chuông, cũng không nghiên cứu hắn vì sao luôn lọt vào trời phạt nữa.

Lý Mộ vì mình nhẹ nhàng thở ra, đồng thời cũng không cần lo lắng cho Liễu Hàm Yên nữa.

Tình huống Liễu Hàm Yên ở Bạch Vân sơn, hoàn toàn không giống với Lý Mộ dự đoán.

Hắn dự đoán được thuần âm chi thể sẽ tương đối thơm, nhưng cũng không ngờ thơm như vậy.

Nàng lắc mình biến hóa, trở thành sư thúc của một thế hệ đệ tử trẻ, thu lễ thu tới mức nhũn cả tay, ngay cả Lý Mộ nhìn thấy cũng hâm mộ không thôi.

Trên Bạch Vân phong, Liễu Hàm Yên mang tấm Kim Giáp Thần Binh Phù, băng tằm nhuyễn giáp, cùng với Thanh Huyền kiếm kia cùng nhau nhét vào trong tay Lý Mộ, nói: “Ta ở môn phái, mấy thứ này dùng không đến, cho chàng hết đó.”

Vẫn là nữ nhân của mình biết thương mình, nhưng Lý Mộ vẫn lắc lắc đầu, nói: “Những thứ này là quà thủ tọa các đỉnh núi tặng cho nàng, ta cầm không ổn lắm.”

Liễu Hàm Yên nói: “Đã là tặng cho ta, ta liền có quyền xử trí chúng nó. Ta ở tông môn tu hành, sẽ không gặp phải nguy hiểm gì, chàng khác, cả ngày giao tiếp với những yêu nha quỷ nha kia, ta không yên tâm.”

Vì để Liễu Hàm Yên yên tâm, Lý Mộ nhận lá bùa kia cùng giáp mềm, để Thanh Huyền kiếm lại, nói: “Thanh kiếm này tựa như rất quý trọng, nàng giữ ở bên người đi, nàng vừa lúc lại thiếu một cây bội kiếm.”

Lý Mộ tặng cho Liễu Hàm Yên trâm ngọc, chẳng qua là pháp bảo huyền giai, Thanh Huyền kiếm này, hiển nhiên là vật thiên giai, ngay cả Huyền Chân Tử tặng ra cũng phải đau thịt không thôi, Lý Mộ nếu mang đi, bị hắn biết, tóm lại không tốt.

Liễu Hàm Yên nhìn nhìn Bạch Ất trong tay Lý Mộ, bất mãn nói: “Không cần kiếm ta tặng cho chàng, lại cần thứ Lý bộ đầu tặng cho chàng.”

Lý Mộ giải thích: “Thanh kiếm này ta dùng thuận tay, với lại, bên trong nó còn có kiếm hồn. Thanh Huyền kiếm quá quý trọng, là bảo vật Phù Lục phái, ta nếu cầm đi, bị Huyền Chân Tử đạo trưởng biết, sẽ thấy thế nào?”

Liễu Hàm Yên không kiên trì nữa, lại nói: “Vừa lúc có cơ hội đến Phù Lục phái, chàng không tới thăm Lý bộ đầu sao?”

Lý Mộ nói: “Cô ấy đã sớm rời khỏi môn phái.”

Ánh mắt Liễu Hàm Yên nhìn về phía hắn, hỏi: “Chàng làm sao mà biết được?”

Lý Mộ giải thích: “Lần trước Hàn bộ đầu xuống núi, thuận tiện nhắc tới một câu.”

Liễu Hàm Yên bĩu môi nói: “Chuyện Lý bộ đầu, chàng luôn nhớ rõ như vậy.”

Lúc này, tốt nhất đừng thuận theo đề tài này, Lý Mộ lập tức nói: “Nàng cùng Vãn Vãn đi xem chỗ ở trước, đã đến Bạch Vân sơn, ta chung quy phải gặp Hàn Triết một lần.”

Hàn Triết ở mạch thứ năm, tương ứng Thanh Huyền phong. Đi ra khỏi đạo cung Bạch Vân phong, Lý Mộ nói với bà lão kia: “Vãn bối ở Thanh Huyền phong có một người bạn cũ, tiền bối có thể mang ta đi Thanh Huyền phong hay không?”

Bà lão gật gật đầu, cưỡi mây mang Lý Mộ tới một đỉnh núi khác.

Bà lão dẫn dắt Lý Mộ cùng Liễu Hàm Yên quen thuộc môn phái cũng có tu vi Tạo Hóa, cùng cấp với quận thủ quận thừa.

Phù Lục phái làm một trong đạo môn lục tông, nội môn cường giả vô số, chỉ cường giả Tạo Hóa của tổ đình Bạch Vân phong, đã có gần mười vị.

Thủ tọa bảy đỉnh núi, không một ai không phải Động Huyền, chưởng giáo chân nhân, càng là cảnh giới thứ bảy Siêu Thoát, cường giả nội môn che giấu, còn không biết có bao nhiêu.

Càng đừng nói, đây chỉ là tổ đình Phù Lục phái, ngoài tổ đình, còn có rất nhiều chi nhánh, đồng tông đồng nguyên với tổ đình.

So với triều đình Đại Chu, thực lực như vậy tỏ ra hơi kém, nhưng vô luận là Đại Chu hôm nay hay là tiền triều, đều không muốn tùy tiện đắc tội những tông môn này.

Sau khi tới Thanh Huyền phong, bà lão sai một đệ tử thông truyền, chỉ chốc lát sau, Hàn Triết liền từ trong một tòa đạo cung chạy đến, Tần sư muội nhắm mắt theo đuôi đi theo phía sau hắn.

“Ngươi sao lại tới nơi này?” Khi nhìn thấy Lý Mộ, Hàn Triết vẻ mặt vui mừng, hỏi: “Chẳng lẽ ngươi rốt cuộc nghĩ thông, muốn bái vào Phù Lục phái ta?”

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: “Ta chỉ là đến đưa Hàm Yên, thuận tiện đến thăm ngươi.”

“Chẳng lẽ là Liễu cô nương bái vào Phù Lục phái?” Hàn Triết kinh ngạc nói: “Nàng bái ở một đỉnh núi nào, môn hạ vị trưởng lão nào?”

Lý Mộ nói: “Bạch Vân phong, môn hạ Ngọc Chân Tử đạo trưởng.”

“Ngọc Chân Tử.” Hàn Triết sờ sờ cằm, nghi hoặc nói: “Mấy vị trưởng lão Bạch Vân phong, ta đều từng nghe, nào có ai tên Ngọc Chân Tử.”

Tần sư muội kinh ngạc khẽ hé môi, nói: “Ngọc Chân Tử, thủ tọa Bạch Vân phong, không phải là Ngọc Chân Tử sư bá

tổ?”

Hàn Triết rốt cuộc ý thức được cái gì, nhìn Lý Mộ, chấn kinh hỏi: “Liễu cô nương đã bái Ngọc Chân Tử sư bá tổ làm sư phụ?”

Lý Mộ gật gật đầu.

Vẻ mặt Hàn Triết khó có thể tin: “Vậy nàng chẳng phải đã là sư thúc của chúng ta?”

“Trên lý luận là như thế.”

Hàn Triết ngẩn ra một hồi lâu, mới tiếp nhận sự thực này, sau đó nói: “Thì ra bọn họ nói, ngươi bám vào vị nữ tử có tiền kia, chính là Liễu cô nương, ngươi chung quy vẫn là lựa chọn Liễu cô nương.”

Hắn thở dài một tiếng, nói: “Nhớ năm đó, ba người chúng ta vẫn là giống nhau, bây giờ Lý Tứ có Diệu Diệu cô nương, ngươi có Liễu cô nương, chỉ có bên cạnh ta…”

Lý Mộ nhìn Tần sư muội, nói: “Là bên người không phải còn có Tần sư muội sao?”

Sắc mặt Tần sư muội đỏ lên, cúi đầu nhìn mũi chân mình.

Nói tới cái này, Hàn Triết liền có chút buồn rầu, nói với Tần sư muội: “Tần sư huynh từng nói, bảo ta giám sát muội tu hành, muội mỗi ngày đều đi theo bên người ta như vậy, còn làm sao có thời gian tu hành, cái này không phải để ta cô phụ Tần sư huynh gửi gắm sao?”

Tần sư muội tức giận trừng mắt nhìn hắn một cái, nghiến răng nói: “Muội đi tu hành ngay đây!”

Nhìn bóng lưng Tần sư muội rời khỏi, Lý Mộ bất đắc dĩ lắc đầu.

Bà lão kia nhìn Hàn Triết một cái, mặt có nét lạ.

Tốt xấu bằng hữu một thời, Lý Mộ cuối cùng không đành lòng nhìn thấy hắn cô độc sống quãng đời còn lại, nhắc nhở: “Ý tứ của ta là, Tần sư muội làm song tu đạo lữ của ngươi thế nào?”

“Cái này ta còn thực sự chưa từng nghĩ.” Hàn Triết lắc lắc đầu, nói: “Tần sư huynh bảo ta chiếu cố muội ấy, ta sao có thể tìm nàng làm song tu đạo lữ, hơn nữa, cho dù ta nguyện ý, Tần sư muội cũng không nhất định nguyện ý.”

Lý Mộ nói: “Ngươi không hỏi làm sao biết nàng có nguyện ý hay không?”

Hết chương 293.

Chương 294. Tạm biệt (2)

Hàn Triết ngẩn ra một phen, hỏi: “Cái này còn có thể trực tiếp hỏi sao?”

“Vì sao không thể?”

“Nếu trực tiếp hỏi, có thể quá đường đột hay không, chẳng lẽ các ngươi bình thường đều là trực tiếp hỏi?”

“Bằng không thế nào?”

Hàn Triết từng trải cảm tình là con số 0, sau khi nghe xong Lý Mộ nói, như có chút hiểu ra, nghĩ nghĩ, nói: “Vậy ta đến hỏi Trịnh sư tỷ một chút, xem nàng có nguyện ý hay không.”

Lý Mộ thay đổi chủ ý, để Hàn Triết tìm được song tu đạo lữ, là bất công lớn nhất đối với người trí tuệ xúc cảm bình thường khác.

Lý Mộ không tính xen vào chuyện của bọn họ nữa, hai ngày kế tiếp, hắn ở dưới Hàn Triết cùng Tần sư muội tiếp khách, cùng Liễu Hàm Yên du ngoạn hai ngày, sáng sớm ngày thứ ba, liền chuẩn bị xuống núi về quận thành.

Hắn dù sao không phải đệ tử Phù Lục phái, không tiện ở lại nơi này lâu, nha môn nơi đó, cũng có công việc khác.

Trên Bạch Vân phong, Liễu Hàm Yên nắm tay Lý Mộ, nói: “Lúc ta không ở bên cạnh, không cho phép ở bên ngoài hát hoa ngắt cỏ, ta sẽ bảo Tiểu Bạch trông chàng.”

Lý Mộ cam đoan: “Yên tâm đi, trừ nàng, hoa hoa cỏ cỏ khác, ta nhìn cũng sẽ không nhìn lấy một cái.”

Liễu Hàm Yên ôm hắn, nói: “Ta không nỡ rời chàng.”

Lý Mộ nhẹ nhàng hôn một cái ở trên trán nàng, nói: “Ta rất nhanh sẽ đến thăm nàng.”

Tuy Lý Mộ cũng hy vọng hai người có thể song tu buổi tối mỗi ngày, nhưng nàng hiển nhiên không muốn vĩnh viễn tránh ở sau lưng Lý Mộ. Thuần âm chi thể, lại thêm lương sư chỉ

đạo, tài nguyên tu hành Phù Lục phái, có thể khiến nàng về sau ở trên đường tu hành đi được xa hơn.

Cáo biệt Liễu Hàm Yên lưu luyến không rời, Lý Mộ ngồi thuyền bay, đứng xa xa nhìn nàng cùng Vãn Vãn đứng ở trên Bạch Vân phong, cuối cùng biến mất ở trong mây mù.

Quận thành.

Lý Mộ đẩy cửa mà vào, trong sân trống trải vô cùng, thiếu Liễu Hàm Yên và Vãn Vãn, trong nhà lập tức thiếu đi một ít khí tức cuộc sống.

Lúc có các nàng, Lý Mộ cảm thụ còn chưa mãnh liệt như vậy, sau khi các nàng đi rồi, Lý Mộ mới phát giác, trong nhà có một vị nữ chủ nhân, là quan trọng cỡ nào.

"Ân công."

Một bóng trắng từ trong sân chạy đến, Lý Mộ cúi xuống, xoa xoa đầu Tiểu Bạch, nói: "Về sau ngươi có thể biến trở về thân người."

Cân nhắc đến cảm thụ của Liễu Hàm Yên, Tiểu Bạch ở trước mặt Lý Mộ, đại đa số thời điểm, đều là lấy nguyên hình xuất hiện, thật ra Lý Mộ biết, nàng rất thích hóa thành hình người, mặc quần áo đẹp, đeo trang sức đẹp.

Nhân loại là vạn vật linh trưởng, đây là sự thật toàn bộ tộc loại của thế giới này ngầm thừa nhận.

Bởi vậy, mặc kệ là yêu vật tinh quái gì, mục đích lúc ban đầu tu hành, đều là là hóa thành hình người.

Tiểu Bạch sau khi hóa thành hình người, mặc quần áo, Lý Mộ nói: "Ngươi đi tu hành đi, ta đi nấu cơm."

Tiểu Bạch đi lên, nói: "Ta theo ân công, chờ sau khi ta học được, thì có thể mình nấu cơm cho ân công rồi."

Ngay từ đầu, Tiểu Bạch định vị đối với nàng đã rất rõ ràng.

Nàng là tới trả lại Lý Mộ ân tình, giặt quần áo nấu cơm, ấm giường gấp chăn, những thứ này đều là nàng phải làm.

Lý Mộ thật ra không quen được người ta hầu hạ chu đáo như vậy, nhưng loại thói quen báo đáp ân tình này, cắm rễ ở trong huyết mạch thiên hồ nhất tộc, Tiểu Bạch cái gì cũng nghe hắn, duy chỉ có ở trên việc này khư khư cố chấp.

Thời gian dài, Lý Mộ cũng kệ nàng.

Buổi tối, Lý Mộ về phòng, Tiểu Bạch đã giúp hắn làm ấm chăn đệm. Lý Mộ đi vào phòng, nàng mới hóa thành nguyên hình, cầm quần áo gấp xong đặt ở đầu giường.

Nàng hóa hình không lâu, trí tuệ xúc cảm tuy còn kém nhân loại trưởng thành, nhưng tựa như cũng biết, lúc nàng hóa thành hình người, là không thể ngủ cùng một chỗ với Lý Mộ, Liễu tỷ tỷ sẽ không vui, nhưng chỉ cần hóa thành nguyên hình là được, cho dù là bị ân công vừa sờ vừa ôm cũng không sao.

Lý Mộ buổi sáng tỉnh lại, Tiểu Bạch đã sớm rời giường.

Nàng đặt nước ấm ở đầu giường Lý Mộ, nói: “Ân công sau khi rửa mặt, là có thể ăn sáng.”

Hơn nửa năm trước, Lý Mộ từ dưới tay người ta cứu nàng, như thế nào cũng sẽ không ngờ được, sẽ có hôm nay một màn này.

Nếu nói Vãn Vãn là nha hoàn của Liễu Hàm Yên, Tiểu Bạch chính là nha hoàn của hắn, hơn nữa còn là thiếp thân, giặt quần áo nấu cơm, ấm giường thị tẩm, chỉ cần nàng có thể nghĩ đến, Lý Mộ đều không cần quan tâm.

Sau khi ăn xong bữa sáng, Tiểu Bạch chủ động thu thập bát đũa, Lý Mộ thì đi quận nha.

Việc Dương huyện đã trôi qua lâu như vậy, phần thưởng của quận nha, Lý Mộ đã chọn, phần thưởng triều đình đáp ứng, lại còn chậm chạp chưa xuống.

Ngay từ đầu, vì tiêu diệt Tiểu Ngọc, người đảng cũ, đã đưa ra treo giải thưởng cao nhất phù lục thiên giai cùng đan dược thiên giai, về sau nữ hoàng bệ hạ tự mình hạ chỉ, miễn đi tội trạng của Tiểu Ngọc, đảng cũ treo giải thưởng, tự nhiên cũng liền trở thành rác rưởi.

Nhưng Tiểu Ngọc có thể lạc đường biết quay lại, Lý Mộ ở trong đó, cũng tạo ra tác dụng không nhỏ, hơn nữa đảng mới chưa trải qua Lý Mộ đồng ý, đã mang hắn tạo thành đại sứ hình tượng quan trường Đại Chu, ở ba mươi sáu quận tuyên dương khắp nơi, mời chào lòng dân, ngưng tụ dân ý, phí đại diện này như thế nào cũng phải thanh toán một lần chứ?

Đây còn chỉ là chuyện Dương huyện.

Sau đó Lý Mộ đấu trí với Sở Giang Vương, bản thân bị thương nặng, cứu mấy vạn dân chúng quận thành Bắc quận, cùng lúc cứu lại mấy vạn sinh mệnh, cũng vì Bắc quận, vì triều đình, tránh được một việc làm ác thật lớn xảy ra, lập công lao hiếm thấy trên đời.

Nếu là kế hoạch của Sở Giang Vương thành công, nhất định sẽ ở trong phạm vi ba mươi sáu quận nhấc lên sóng gió, thậm chí sẽ dao động địa vị căn bản của đương kim nữ hoàng.

Công lao như thế, Lý Mộ cũng lo lắng thay nữ hoàng bệ hạ, nàng rốt cuộc sẽ thưởng mình cái gì mới tốt?

Trên đường đi quận nha, trong lòng Lý Mộ nghĩ những việc này, bỗng nhiên xoay người, nhìn về phía sau.

Ngay tại vừa rồi, hắn bỗng ù ù cạc cạc sinh ra một loại cảm giác lông tóc dựng cả lên, như là bị mãnh thú nào đó nhằm vào, khi hắn quay đầu, loại cảm giác kia lại đã biến mất.

Hắn nâng cánh tay, nhìn thấy lông tơ trên cổ tay dựng thẳng.

Lý Mộ lắc lắc đầu, tiếp tục đi về phía trước.

Chẳng qua, hắn vẫn chưa tới quận nha, mà là bắt đầu tuần tra ở trên đường, một khắc đồng hồ sau, Lý Mộ tuần tra đến cửa thành, đi ra khỏi quận thành, lệch khỏi đường cái quỹ đạo, tới nơi hoang dã.

Một khắc đồng hồ nữa, hắn đã ở trong núi, chung quanh không có một bóng người.

Lý Mộ bỗng nhiên dừng bước, xoay người nhìn phía sau, thản nhiên nói: “Ra đi.”

Không gian phía trước dao động một trận, một lão giả gầy gò sau lưng đeo ba thanh trường kiếm đứng ở cách đó không xa, dùng ánh mắt khác thường nhìn hắn, hỏi: “Ngươi là như thế nào phát hiện?”

Hết chương 294.

Chương 295. Con rối

Lý Mộ thật ra cũng chưa phát hiện, chỉ là bản năng cảnh giác của thân thể hắn đối với nguy hiểm.

Hắn rời khỏi quận thành, đến nơi đây, chỉ là vì xác định.

Bây giờ xem ra, hắn cảnh giác không sai, quả nhiên có người đang âm thầm nhìn trộm hắn.

Lý Mộ hỏi: "Các ngươi là người nào?"

Lão giả nhếch miệng cười, nói: "Người chết là không cần biết nhiều như vậy."

Vừa dứt lời, không gian phía sau lão giả dao động quỷ dị một trận, xuất hiện bốn bóng người áo đen.

Trên thân bốn người này mặc giáp trụ kỳ dị, vẻ mặt đờ đẫn, cho Lý Mộ cảm giác không giống nhân loại, ngược lại như là dã thú, hơn nữa là dã thú không có cảm tình.

Trong miệng lão giả phát ra tiếng vang kỳ quái, bốn bóng người áo đen kia bỗng nhiên hướng Lý Mộ lao tới, tốc độ bốn người cực nhanh, thậm chí xuất hiện tàn ảnh ở tại chỗ.

Loại tốc độ này, đã vượt qua Thần Thông tu sĩ bình thường.

Bốn người này tựa như không có linh trí, trừ tốc độ nhanh chút, thủ đoạn công kích cực kỳ đơn nhất, nhưng, nhìn từ khí thế công kích của bọn họ, Lý Mộ cũng không thể cứng rắn đón đỡ.

Hắn lấy "Giả" tự quyết di chuyển ở giữa bốn người, trong đầu nhanh chóng vận chuyển.

Lý Mộ mới đầu cho rằng đây là bốn con phi thi, nhưng từ trong thân thể bọn họ, lại chưa cảm nhận được chút thi khí nào.

Hắn có ký ức của Thiên Huyễn Thượng Nhân, rất nhanh đã nghĩ tới bốn người này là gì.

"Con rối!"

Con rối rất giống với cương thi, nhưng lại có khác biệt trên bản chất. Cương thi không có linh hồn, là vật chết, con rối có được linh hồn, bị phong tồn trong cơ thể, cương thi có thể bằng vào bản năng công kích, con rối thì cần chủ nhân khống chế.

Cương thi sau khi sinh ra linh trí, cũng sẽ có tình cảm của nhân loại, biết sợ hãi.

Nhưng con rối khác, bọn họ mặc dù có linh hồn, nhưng lại không có ý thức của mình, không sợ không ngại, hung hãn không sợ chết, ma đạo mười tông, có một tông, tên là Khôi Lỗi Tông, giỏi về luyện chế các loại con rối, người ngoài rất thích từ trong tay bọn họ mua con rối, coi là tử sĩ để nuôi dưỡng.

Lão giả áo xám dáng người gầy gò đứng ở nơi xa, bất ngờ nói: "Tuổi không lớn, biết không ít nha."

Thân thể những con rối này, sau khi trải qua luyện chế đặc thù, bản thân đã có thể so với pháp bảo, Bạch Ất chỉ là pháp bảo huyền giai, rất khó thương tổn được bọn họ.

Bốn con rối, đều có thể so với tu sĩ Thần Thông, lấy thực lực chân thật trước mắt của Lý Mộ, muốn chiến thắng bọn họ, tương đối khó khăn, huống chi, còn có một lão giả cảnh giới không rõ, đứng ở nơi xa như hổ rình mồi, Lý Mộ không tính tiêu hao pháp lực quá độ.

Không đến vạn bất đắc dĩ, nguy cơ sinh tử, hắn cũng không tính mượn dùng pháp lực của Sở phu nhân, sử dụng đạo thuật.

Hắn lấy ra một lá bùa, sau khi dùng pháp lực thúc giục, lá bùa đó hóa thành một thanh kiếm nhỏ tỏa ánh vàng, chém về phía lão giả áo xám.

Con rối này do lão giả khống chế, kẻ khống chế chết, con rối sẽ mất đi năng lực hành động.

Bùa này là Lý Mộ cướp bóc tàng bảo các của quận nha có được, uy lực đại khái tương đương với một đòn của cường giả Tạo Hóa cảnh, có thể chém kẻ địch cảnh giới thứ năm trở xuống.

Đây là Lý Mộ thăm dò đối với thực lực lão giả.

“Kiếm phù bậc cao!”

Lão giả không ngờ, trong tay một bộ khoái nho nhỏ Bắc quận, thế mà có trọng bảo như vậy. Kiếm phù này tốc độ cực nhanh, hơn nữa phi thường linh hoạt, lão chật vật né tránh vài cái, thanh kiếm nhỏ màu vàng vẫn đuổi theo không tha.

Cuối cùng, lão giả nghiến răng, một tay bấm tay niệm chú, ở lúc thanh kiếm nhỏ kia đuổi kịp, đánh mạnh vào ngực mình, từ trong miệng lão phun ra một ngụm sương máu, sương máu bao vây kiếm phù, hào quang trên thân thanh kiếm nhỏ màu vàng nhanh chóng ảm đạm, cuối cùng hoàn toàn biến mất.

Sắc mặt lão giả trở nên cực độ tái nhợt, khí tức cũng uể oải hơn phân nửa.

Lão khẽ quát một tiếng, hai tay kết ấn, ba thanh trường kiếm trên lưng bỗng nhiên bay ra, lóe lên linh quang, hướng Lý Mộ nghiền ép.

Lý Mộ đã thăm dò rõ thực lực lão giả này, nhiều nhất chỉ là Thần Thông, không đến Tạo Hóa. Hắn không chút hoang mang lại lấy ra một tấm kiếm phù, thúc giục lá bùa, không trung lại xuất hiện một thanh kiếm nhỏ tỏa ánh vàng, chỉ nghe “Keng” “Keng” “Keng” vài tiếng vang, ba thanh phi kiếm của lão giả linh quang ảm đạm, bay ngược về, khí tức của lão giả lại uể oải đi vài phần.

Lão giả kinh hãi: “Ngươi còn có kiếm phù!”

Thanh kiếm nhỏ màu vàng đã bay đến trước mặt lão, lão giả không kịp do dự, cắn chót lưỡi, lại phun ra một ngụm tinh huyết, trên thân thanh kiếm nhỏ màu vàng dính máu bẩn, hào quang màu vàng ảm đạm, cuối cùng sụp đổ.

Mà lão giả kia, ở sau khi liên tục hai lần phun ra tinh huyết, khí tức trên người đã uể oải đến cực điểm. Lão dứt khoát ngồi ở trên mặt đất, toàn lực điều khiển bốn con rối kia.

Tốc độ bốn con rối tăng vọt, lấy thân thể cường hãn của bọn họ, nếu là bắt được Lý Mộ, chỉ sợ sẽ trực tiếp xé nát hắn.

Lão giả nghiến răng nói: “Ta ngược lại muốn xem, phù lục địa giai ngươi còn có mấy tấm!”

Lý Mộ lật tay, trong lòng bàn tay xuất hiện một xấp bùa. Hắn ném ra một tấm, đỉnh đầu bỗng nhiên xuất hiện một bàn tay khổng lồ hư ảo, bàn tay khổng lồ hướng về bốn con rối ấn xuống, trực tiếp mang bốn con rối ấn vào lòng đất.

Phốc!

Trong miệng lão giả điên cuồng phun máu tươi, dùng ánh mắt hoảng sợ đến cực điểm nhìn Lý Mộ.

Trong lòng lão tức giận mắng, ai nói mục tiêu lần này chỉ là một tiểu bộ khoái không có bối cảnh gì, tu vi cao nhất chỉ là Tụ Thần.

Tụ Thần quả thật là Tụ Thần, nhưng Tụ Thần này, cũng không tránh khỏi quá mức giàu có rồi.

Bùa địa giai ném hết tấm này tới tấm khác, cho dù là đệ tử hạch tâm Phù Lục phái, cũng sẽ không lãng phí như vậy.

Trên tay Lý Mộ một lần nữa cầm một kiếm phù, nhìn lão giả kia, hỏi: “Là ai sai sử ngươi tới?”

Lý Mộ là lần đầu tiên nhìn thấy lão giả này, tự nhiên cũng không có khả năng đắc tội lão, người này vừa thấy mặt đã mấy lấy mạng hắn, sau lưng nhất định có người sai sử.

Tin tức mục tiêu có sai lầm, phán đoán đối với thực lực thiếu sót nghiêm trọng, lão giả không ham chiến nữa, thân hình vội vàng thối lui. Lý Mộ tâm niệm khẽ động, Bạch Ất kiếm rời tay, bóng người Sở phu nhân xuất hiện, nhanh chóng đuổi theo.

Tu vi Sở phu nhân hôm nay, đã hoàn toàn củng cố ở hồn cảnh.

Lão giả áo xám kia, có lẽ đã là cảnh giới thứ tư đỉnh phong, nhưng ở dưới hai lá bùa địa giai của Lý Mộ tiêu hao, tinh huyết tổn hao nhiều, pháp lực trong cơ thể mười phần không còn được một, Sở phu nhân cũng đủ ứng đối.

Lý Mộ thu hồi một xấp bùa trong tay. Đây thật ra chính là nguyên nhân tu hành giả tông phái khác rất ít trêu vào đệ tử Phù Lục phái.

Mấy trăm hơn nghìn năm qua, Phù Lục phái nghiên cứu đối với bùa, đã đạt tới đỉnh cao.

Hết chương 295.

Chương 296. Thăng chức

Bọn họ hiểu được như thế nào dùng bùa dẫn động lực lượng thiên địa, hoặc là mang thần thông của trưởng bối phong ấn ở trong lá bùa, thời khắc mấu chốt lấy ra đối địch.

Như vậy, địch thủ nhìn như đối trận là đệ tử Phù Lục phái, thực ra đối trận là cường giả Phù Lục phái.

Nếu không phải phù lục cấp bậc càng cao, cần tài liệu càng trân quý, tỷ lệ thành bùa càng thấp, mặc dù là Phù Lục phái tập hợp lực lượng toàn tông, một năm cũng không vẽ ra được mấy lá bùa thiên giai, vị trí đứng đầu đạo môn lục tông, cũng không tới lượt huyền tông đến ngồi.

Sở phu nhân trở về rất nhanh, mà lão giả áo xám kia, cũng chỉ còn lại nguyên thần.

Lão giả nguyên thần tan rã, hoảng sợ đến cực điểm, không ngừng nói: “Tha mạng, đại nhân tha mạng!”

Lý Mộ lại hỏi: “Là ai bảo ngươi tới giết ta?”

Lão giả vội vàng giải thích: “Ta chỉ là nhận được nhiệm vụ, không biết chủ thuê phía sau màn là ai.”

Lý Mộ vẫn luôn ở Bắc quận, muốn nói từng đắc tội người hoặc thế lực nào, Ma Tông tính là một, dù sao, Thiên Huyễn Thượng Nhân và Sở Giang Vương, hoặc trực tiếp, hoặc gián tiếp chết ở trong tay hắn, nhưng hai chuyện này, chỉ có số ít mấy người biết, Ma Tông muốn tính sổ, cũng là tìm quận thủ quận thừa cùng quận úy, không tìm tới trên đầu Lý Mộ.

Ngoài ra, hắn đắc tội, cũng chỉ có đảng cũ của triều đình.

Huynh trưởng vợ huyện lệnh Dương huyện kia, thị lang nào đó của Lại bộ, chính là người trong đảng cũ.

Chuyện Dương huyện, bởi Lý Mộ dựng lên, lại bởi vì Lý Mộ, khiến âm mưu của đảng cũ thất bại, người trong đảng cũ ghi hận trong lòng, âm thầm phái ra sát thủ đến giải quyết Lý Mộ, là chuyện rất có khả năng.

Chỉ là dò hỏi, từ trong miệng lão giả này, hỏi không ra tin tức gì.

Lý Mộ nhìn lão, nói với Sở phu nhân: “Sưu hồn hắn.”

Sở phu nhân lắc đầu nói: “Đạo hạnh hắn cao thâm hơn ta, ta không sưu hồn hắn được.”

Lý Mộ nói: “Không sao, ta sẽ dạy ngươi.”

Dưới tình huống bình thường, sưu hồn loại chuyện này, chỉ có thể tu hành giả sưu phàm nhân, tu hành giả cấp cao sưu tu hành giả cấp thấp, nhưng cũng không phải tuyệt đối, dùng một ít phương pháp tà đạo, cũng có thể làm được ngoại lệ.

Đối với người muốn giết mình, Lý Mộ sẽ tuyệt đối không nương tay.

Hắn trực tiếp lau đi thần trí nguyên thần lão giả này, mang phương pháp sưu hồn Ma Tông trong trí nhớ của Thiên Huyễn Thượng Nhân, truyền cho Sở phu nhân.

Sở phu nhân hít thật sâu, nguyên thần không có linh trí của lão giả này liền bị nàng hít vào trong cơ thể. Sở phu nhân tiến vào Bạch Ất, Lý Mộ nhìn thoáng qua bốn con rối đã không thể hành động, thu bọn họ vào hồ thiên thế giới, sau đó hướng phía quận thành đi đến.

Lúc sắp đến cửa thành, Sở phu nhân thông qua Bạch Ất, mang một ít tin tức sưu hồn đạt được truyền cho Lý Mộ.

Trong đầu Lý Mộ xuất hiện một hình ảnh như vậy.

Hình ảnh là thị giác của lão giả áo xám, một bóng người mặc áo bào đen, đứng trước người lão giả, giọng khàn khàn nói: “Tiểu bộ khoái Bắc quận này, khiến chủ nhân nhà ta rất bất mãn, thứ ngươi muốn, cho ngươi một nửa trước, sau khi xong việc, lại cho ngươi một nửa còn lại.”

Lý Mộ thấy không rõ khuôn mặt bóng đen kia, chỉ nhìn ra lưng hắn có chút còng, thanh âm tương đối già nua.

Chỉ thông qua những tin tức này, không thể biết được thân phận của hắn, nhưng Sở phu nhân lại từ trong trí nhớ lão giả áo xám này, tìm kiếm ra lai lịch của hắn.

Lão giả áo xám này đến từ Trung quận thần đô, chỗ triều đường Đại Chu, phía sau màn hắn là người phương nào sai sử, đã không cần nói cũng biết.

Quận nha.

Lý Mộ đặt bốn con rối ở trong sân, sắc mặt ba vị đại nhân đều rất khó coi.

Hôm nay không biết là nguyên nhân gì, Lâm quận thủ, Trần quận thừa, cùng với Trầm quận úy đều ở quận nha.

Lâm quận thủ hỏi: "Hỏi rõ là người nào gây ra chưa?"

Lý Mộ lắc đầu nói: "Đây chỉ là mấy con rối không có ý thức, sát thủ thật sự đã chết, không hỏi ra ai là phía sau màn sai sử, chỉ biết người nọ đến từ Thần Đô, chịu người ta sai sử, đến Bắc quận ám sát ta."

"Thần Đô…" Trần quận thừa mặt âm trầm, nói: "Bọn họ đã cả gan làm loạn đến mức này rồi sao?"

Trầm quận úy từ từ nói: "Xem ra, chuyện Dương huyện, bệ hạ dân ý kéo lên, khiến một số người của đảng cũ rất bất mãn, không tiếc phái người, mấy ngàn dặm ám sát, may mắn bọn họ đã đánh giá thấp ngươi, chưa phái ra sát thủ Tạo Hóa cảnh."

Đi Bạch Vân sơn một chuyến, Lý Mộ giờ phút này, thân mang Kim Giáp Thần Binh Phù, cho dù là cao thủ Tạo Hóa cảnh đến, cũng chỉ là tặng đầu người mà thôi.

Chẳng qua, đảng cũ tuy có người bất mãn đối với hắn, nhưng nói đến cùng, Lý Mộ cũng chỉ là một tiểu bộ khoái, những người đó sẽ không nỡ lãng phí nhiều tài nguyên hơn ở trên người hắn, không có khả năng lớn sẽ phái ra cường giả Tạo Hóa.

Lâm quận thủ nói: "Việc này, ta sẽ dâng thư bẩm báo bệ hạ."

Nói xong, hắn từ trong tay áo lấy ra một bình ngọc, đưa cho Lý Mộ, nói: "Sứ giả của bệ hạ vừa mới đến Bắc quận, trong bình này có một viên Tạo Hóa đan, là phần thưởng bệ hạ cho ngươi."

Cái tên Tạo Hóa đan, Lý Mộ ở trên các loại điển tịch đã nhìn thấy mấy lần.

Đan này là thiên giai thượng phẩm, đoạt thiên địa tạo hóa, cứu sống người chết, xương trắng mọc thịt, vô luận người ta bị thương thế nặng cỡ nào, cũng vô luận bị thương là thân thể hay hồn phách nguyên thần, chỉ cần còn một hơi thở, ăn vào đan dược này, liền có thể chữa trị toàn bộ thương thế nguyên thần, là một trong mấy loại đan dược đỉnh cấp nhất.

Có được đan này, chẳng khác nào có được sinh mệnh lần thứ hai.

Nếu là ngày đó Lý Mộ có được đan dược cỡ này, mỗ mỗ của Tiểu Bạch, sẽ không bỏ nàng mà đi.

Chẳng qua, đan này tuy công hiệu nghịch thiên, nhưng tài liệu luyện chế đan này lại cực kỳ quý hiếm, rất nhiều thiên tài địa bảo, Tổ Châu căn bản không có, có thứ sinh trưởng ở U Đô Quỷ Vực, có thứ sinh trưởng ở Vạn Yêu Quốc, còn có thứ sinh trưởng ở đáy nước bốn biển, hoặc là vật độc đáo các châu khác mới có, cần tiêu phí tinh lực cùng trả giá thật lớn, mới có thể tập hợp đủ.

Không chỉ có tài liệu khó có thể tập hợp đủ, độ khó luyện chế đan này cũng cực lớn, luyện đan đại sư đỉnh cấp của Đan Đỉnh phái, trong mười lần luyện chế Tạo Hóa đan, có thể thành công một lần, đã cực kỳ khó được.

Đủ loại nguyên nhân hạn chế, dẫn tới Tạo Hóa đan cực kỳ thưa thớt, nói là vật báu vô giá cũng không đủ, Lý Mộ chỉ là ở trên sách nghe nói, chưa bao giờ thấy.

Hắn sốt ruột không chờ được mở ra bình ngọc, một làn hương thơm thuốc thấm vào ruột gan, từ trong bình tràn ra. Lý Mộ chú ý tới, ba người bọn Lâm quận thủ, không tự chủ được nuốt một ngụm nước bọt.

Lý Mộ lập tức thu nó vào hồ thiên không gian. Viên Tạo Hóa đan này, là thứ quý giá nhất trước mắt hắn có được, để bọn họ hít một ngụm đan hương, Lý Mộ cũng cảm thấy thiệt.

Hết chương 296.

Chương 297. Cân nhắc (1)

Nữ hoàng bệ hạ quả nhiên hào phóng, chỉ là chuyện Dương huyện, đã ban cho hắn một viên Tạo Hóa đan, hắn vì quận thành lập công lao, so với Dương huyện lớn gấp trăm lần ngàn lần, nàng lại sẽ ban cho mình cái gì?

Lý Mộ nghĩ nghĩ, phát hiện lấy kiến thức của hắn, căn bản không tưởng tượng được.

Hắn nhìn Lâm quận thủ, chờ lão công bố đáp án.

Lâm quận thủ bị hắn nhìn tới mức cả người không được tự nhiên, hỏi: "Trên mặt bản quan có cái gì sao?"

"Không có."

"Vậy ngươi vì sao nhìn chằm chằm bản quan?"

Lý Mộ hỏi: "Chuyện Sở Giang Vương, bệ hạ không có gì ban thưởng sao?"

Lâm quận thủ kinh ngạc nói: "Không phải đã ban cho ngươi Tạo Hóa Đan rồi sao?"

Lý Mộ kinh ngạc nói: "Tạo Hóa Đan không là vì công lao Dương huyện sao?"

"Dương huyện…" Lâm quận thủ lúc này mới ý thức được, Lý Mộ ở trong khoảng thời gian ngắn lập hai công lớn, giải thích: "Viên Tạo Hóa Đan này, là bệ hạ niệm ở ngươi cứu mấy vạn dân chúng quận thành, ban thưởng cho ngươi, chuyện Dương huyện, bệ hạ còn có ban thưởng khác."

Lý Mộ còn tưởng nữ hoàng bệ hạ khôn khéo đến mức muốn hai công lao cùng nhau thưởng, bây giờ xem ra, trái lại là hắn hẹp hòi, xem thường trí tuệ của nữ hoàng bệ hạ.

Hắn có chút chờ mong hỏi: "Ban thưởng khác là cái gì, lá bùa thiên giai, hay là pháp bảo thiên phẩm?"

"Đều không phải." Lâm quận thủ lắc lắc đầu, nhìn Lý Mộ, nói: "Chúc mừng ngươi, Lý Mộ, ngươi sắp thăng chức rồi."

"Thăng chức?"

Lý Mộ nghe vậy sửng sốt, hắn ở quận nha hai ba tháng, đã từ một tiểu bộ khoái, lên tới vị trí tổng bộ đầu, trong quận nha, chỉ có ba vị đại nhân địa vị trên hắn.

Hắn có chút khó có thể tin nói: "Bệ hạ chẳng lẽ để ta làm quận úy?"

"Ngươi nghĩ hay quá, chưa từng vào thư viện, cũng muốn làm quan." Trầm quận úy liếc hắn, nói: "Bệ hạ điều ngươi đi Thần Đô, cho ngươi làm đô nha tổng bộ đầu."

Thần Đô là quận thành của Trung quận, cũng là đô thành Đại Chu.

Phạm vi đô nha quản hạt, là trong Thần Đô, so với quận nha Bắc quận phạm vi chức quyền còn nhỏ hơn, quận nha quản mười ba huyện Bắc quận, đô nha chỉ để ý công việc trong Thần Đô.

Như vậy tính ra, Lý Mộ không phải thăng chức, mà là giáng chức.

Nhưng dưới chân thiên tử, phẩm cấp của quan lại, lại khác với địa phương, bộ đầu của đô nha, phẩm cấp không thấp hơn huyện lệnh Dương Khâu.

Vấn đề là Lý Mộ không muốn đi nơi xa như vậy, ở quận nha, hắn một tháng có thể gặp Liễu Hàm Yên một lần, đi Thần Đô, nửa năm cũng không nhất định có thể thăm nàng một lần.

Huống chi, Thần Đô là đại bản doanh của đảng cũ, mình xa ở Bắc quận, bọn họ cũng dám phái sát thủ đến, nếu đi Trung quận, những người đó chẳng phải là sẽ mang hắn ăn sống nuốt tươi?

Lâm quận thủ tựa như nhìn ra lo lắng của hắn, nói: "Vấn đề an toàn, ngươi trái lại không phải lo lắng. Ngươi xa ở Bắc quận, bọn họ mới dám dùng một ít thủ đoạn nhỏ, đến trước mặt bệ hạ, bọn họ ngược lại không dám hành động thiếu suy nghĩ, bọn họ cũng sợ bị bệ hạ bắt thóp."

Đối với vấn đề an toàn, Lý Mộ thật ra cũng không lo lắng cỡ nào, trừ phi bọn họ phái ra tu hành giả cảnh giới thứ sáu, nếu không đến một tên, Lý Mộ có thể lưu lại một tên.

Vấn đề là, trong quy hoạch đối với tương lai của hắn, cũng không có một đoạn này.

Thần Đô chính là nơi thị phi, Lý Mộ lại lạ nước lạ cái, tuy có thể cơ hội nhiều hơn, tài nguyên tu hành phong phú hơn, nhưng nguy hiểm cũng tất nhiên càng nhiều hơn, hắn cũng không muốn cuốn vào trong đấu tranh chính trị đảng mới cùng đảng cũ.

Lý Mộ nhìn Lâm quận thủ, hỏi: "Có thể không đi không?"

Lâm quận thủ thở dài, nói: "Người ta sống trên đời, thật ra rất nhiều chuyện đều không tự chủ được, mặc kệ ngươi có nguyện ý hay không, cũng không thay đổi được sự thật ngươi đã là người của bệ hạ, đảng cũ đã chú ý tới ngươi, cho dù ngươi không đi Thần Đô, phiền toái kế tiếp, cũng sẽ nối gót mà tới."

Đạo lý người ta sống trên đời, không thể tự chủ được, Lý Mộ đã nhận thức được.

Làm bộ khoái, trừng cường trừ ác, thủ hộ dân chúng, giúp đỡ chính nghĩa, là chức trách của hắn, vị trí hắn đứng, vốn là đối lập với các thế lực hắc ám kia.

Ngay cả hắn không có ý cuốn vào tranh đấu triều đình, nhưng việc hắn làm, lại vi phạm lợi ích đảng cũ, bị một số người nào đó giận chó đánh mèo, mặc dù là hắn không làm bộ khoái, cũng không thay đổi được sự thực này.

Lâm quận thủ nhìn Lý Mộ, hỏi: "Thế nào, hối hận sao?"

Hối hận là không có khả năng hối hận, Lý Mộ bình tĩnh nói: "Đại trượng phu đội trời đạp đất, có cái nên làm, có cái không nên làm, thân là Đại Chu lại, trừ gian vì dân, là chức trách của ta, có gì hối hận?"

Lâm quận thủ nói: "Không hối hận đắc tội đảng cũ?"

Lý Mộ cười lạnh nói: "Trời đất ta còn không sợ đắc tội, vẻn vẹn đảng cũ, lại tính là gì?"

Tuy đến thế giới này thời gian không dài, nhưng Lý Mộ coi như là người từng trải qua sóng to gió lớn, từng giết trưởng lão

Ma Tông, từng lừa gạt Sở Giang tiểu vương, hắn không muốn gây chuyện, nhưng cũng không sợ chuyện.

Hắn chỉ là không muốn đi Thần Đô, giờ phút này cẩn thận ngẫm lại, từ góc độ tu hành cân nhắc, tới Thần Đô, không thể nghi ngờ tốt hơn so với ở lại Bắc quận.

Kho báu quận nha đã bị hắn dọn trống, quận nha nhàm chán vô vị, hơn nữa đồ của Địa tự các, đối với hắn về sau tu hành tạo ra tác dụng cực kỳ bé nhỏ.

So sánh mà nói, ôm chặt đùi nữ hoàng, tất nhiên có thể đạt được chỗ tốt lớn hơn nữa.

Dù sao, ngay cả Tạo Hóa Đan quý giá đến cực điểm, cho dù là tu hành giả Động Huyền cũng sẽ đỏ mắt, nàng cũng nỡ tặng cho Lý Mộ, cái này ít nhất đã nói rõ hai điểm.

Thứ nhất, nàng là phú bà.

Thứ hai, nàng rất hào phóng.

Không có ai so với Lý Mộ càng rõ ràng hơn, một phú bà hào phóng rốt cuộc tốt bao nhiêu.

Trước khi quen biết Liễu Hàm Yên, hắn húp cháo hoa dưa muối, sau khi quen biết Liễu Hàm Yên, trên bàn cơm trong nhà ít nhất cũng là bốn món ăn một món canh, mặc là tơ lụa tốt nhất, ở là tòa nhà lớn, từ trước tới giờ chưa từng phát sầu vì tiền.

Nếu có thể trở thành tâm phúc của nữ hoàng, chỉ sợ hắn ở trên đường tu hành, ít nhất có thể phấn đấu bớt đi mấy chục năm.

Sau lưng Liễu Hàm Yên đã có một sư phụ Động Huyền đỉnh phong, trong một năm này, tốc độ tu hành khẳng định sẽ nhanh chóng tăng trưởng, một năm sau, vượt qua Lý Mộ là chuyện tất nhiên, điều này làm áp lực của hắn tăng gấp bội.

Liễu Hàm Yên không muốn trở thành chim trong lồng của Lý Mộ, luôn được hắn bảo hộ, Lý Mộ cũng không muốn luôn tránh ở phía sau nữ nhân của mình.

Ngẫu nhiên ở phía sau nàng là tình thú vợ chồng, luôn ở phía sau nàng, chính là ăn cơm mềm.

Hết chương 297.

Chương 298. Cân nhắc (2)

Hơn nữa, mục đích tranh đấu đảng phái cũ mới, tuy là vì quyền lực, nhưng ít ra nữ hoàng bệ hạ là thật sự để ý dân chúng, để ý dân ý, từ chuyện Dương huyện, có thể nhìn ra đảng mới cùng đảng cũ khác nhau.

Vì đạt được niệm lực, đạt được dân chúng kính yêu, Lý Mộ cũng cần đặt chân ở dân chúng.

Nếu nói như vậy, hắn quả thật là người phe nữ hoàng bệ hạ.

Cẩn thận liệt kê nhiều chỗ tốt như vậy, Lý Mộ rốt cuộc ý thức được, cái này với hắn mà nói, là một cơ hội khó được.

Sau khi cẩn thận phân tích lợi hại, Lý Mộ rất nhanh đã quyết định.

Hắn không chỉ cần đứng về phía nữ hoàng, còn phải cố gắng trở thành tâm phúc của nàng, một là vì quán triệt chính nghĩa trong lòng, hai là vì phấn đấu bớt đi mấy chục năm, không ai có thể ngăn cản dụ hoặc bớt đi mấy chục năm phấn đấu.

“Không hổ là người ngay cả trời đất cũng dám mắng.” Lâm quận thủ vui mừng nhìn Lý Mộ, nói: “Chuyện đảng cũ phái người ám sát ngươi, ta sẽ tấu rõ với bệ hạ, bệ hạ hẳn là sẽ phái người hộ tống ngươi đi Thần Đô. Đến Thần Đô rồi, những người đó liền không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa, trước đó, ngươi không cần đến quận nha nữa, xử lý tốt chuyện trước khi rời đi.”

Trước khi rời khỏi Bắc quận, việc đầu tiên Lý Mộ cần làm, tự nhiên là lại đi Bạch Vân sơn một chuyến, mang chuyện này báo cho Liễu Hàm Yên.

Bạch Vân phong, sau khi tách ra ba ngày, khi Liễu Hàm Yên lại nhìn thấy Lý Mộ, có chút không dám tin vào đôi mắt của mình.

Nàng chạy đến bên người Lý Mộ, kinh ngạc nói: “Chàng sao nhanh như vậy đã tới?”

Lý Mộ nắm tay nàng, nói: “Ta nhớ nàng.”

Liễu Hàm Yên nhìn nhìn mấy người trong điện, sắc mặt đỏ lên, nhỏ giọng nói: “Các sư huynh sư tỷ còn đó.”

Mấy ông bà lão trong điện đồng thời ngẩng đầu nhìn trời.

Nàng kéo Lý Mộ đi đến trong góc, trên mặt tuy tràn đầy ý mừng, lại vẫn trách cứ: “Về sau không thể như vậy, hai chúng ta đều phải cố gắng tu hành.”

Lý Mộ thở dài nói: “Về sau cho dù là ta muốn đến, cũng không thể thường đến nữa.”

Liễu Hàm Yên lập tức khẩn trương hẳn lên, hỏi: “Vì sao?”

Lý Mộ nói: “Ta sắp tới bị điều đi Thần Đô.”

Liễu Hàm Yên ngẩn ra một phen, hỏi: “Chàng phải đi Thần Đô?”

Lý Mộ gật gật đầu, nói: “Bệ hạ bảo ta đi làm bộ đầu của đô nha.”

Hắn lại nhìn về phía Liễu Hàm Yên, nói: “Nếu nàng không hy vọng ta đi, ta sẽ không đi nữa.”

Liễu Hàm Yên hỏi: “Vậy chẳng phải là kháng chỉ?”

Lý Mộ ôm nàng, nói: “Vì nàng, kháng chỉ tính là gì, cùng lắm thì không làm bộ khoái nữa.”

Khóe miệng Liễu Hàm Yên tràn ra ý cười, sau đó hỏi: “Chàng muốn đi không?”

Sau khi cẩn thận cân nhắc, tới Thần Đô, đối với Lý Mộ mà nói, lợi lớn hơn hại, hắn thở dài, nói: “Nếu là đi Thần Đô, thì không thể thường xuyên đến thăm nàng nữa.”

“Không sao, trong một năm này, ta đại bộ phận thời gian, hẳn là sẽ theo sư phụ bế quan, cho dù chàng tới Bạch Vân sơn, cũng chưa chắc gặp được ta.” Liễu Hàm Yên tựa đầu lên ngực hắn, nói: “Ta cùng Vãn Vãn từ nhỏ ở Thần Đô lớn lên, thật ra càng quen cuộc sống ở nơi đó hơn. Đến lúc đó, chúng ta trực tiếp đi Thần Đô tìm chàng.”

Nàng tuy cũng muốn mỗi tháng đều có thể gặp Lý Mộ, lại sẽ không đi can thiệp quyết định của hắn, tựa như hắn không can thiệp mình.

Vãn Vãn sau khi biết được tin tức về sau phải về Thần Đô, tỏ ra có chút hưng phấn, hỏi: "Tiểu thư, công tử, chúng ta một năm sau, thật sự muốn về Thần Đô sao?"

Lý Mộ cười hỏi: "Ngươi muốn về Thần Đô sao?"

Vãn Vãn gật gật đầu, nói: "Thần Đô cái gì cũng tốt, có rất nhiều đồ ăn ngon, chơi vui, ăn ngon, chỉ là luôn có một số kẻ đáng ghét, nếu không phải vì trốn bọn họ, chúng ta cũng sẽ không đến Bắc quận."

Một lần này rời khỏi, trong một năm, Lý Mộ liền rất ít có cơ hội trở về nữa.

Hắn ở lại Bạch Vân sơn bảy ngày, bầu bạn Liễu Hàm Yên cùng Vãn Vãn bảy ngày, trước khi đi, Liễu Hàm Yên kiên trì bảo hắn mang đi Thanh Huyền kiếm.

Bạch Ất kiếm đối với Lý Mộ bây giờ mà nói, lúc đối địch, đã có chút không đủ, nếu không phải có Sở phu nhân khống chế, kiếm này căn bản không đủ để ứng đối cường giả cảnh giới thứ tư.

Thanh Huyền kiếm là pháp bảo thiên giai cực phẩm, mấy con rối Bạch Ất kiếm không thể phá vỡ, ở dưới Thanh Huyền kiếm, so với đậu phụ không có gì khác nhau.

Lấy Thanh Huyền kiếm mượn dùng Trảm Yêu Hộ Thân Quyết phóng ra mưa kiếm, không biết lại sẽ có uy lực như thế nào.

Lý Mộ tạm thời để Thanh Huyền kiếm ở trong hồ thiên không gian, đợi tới khi gặp kẻ địch không thể chiến thắng lại dùng.

Lần này rời khỏi Bắc quận, trong khoảng thời gian ngắn, không có khả năng trở về, Lý Mộ còn muốn từ biệt một số người.

Hắn tới động phủ của Bạch Yêu Vương, lại chỉ gặp được Thanh Ngưu tinh.

Thanh Ngưu tinh lắc đầu nói: “Yêu vương cùng phu nhân, còn có hai vị tiểu thư, ba ngày trước đã rời khỏi Bắc quận, đi Vân Trung quận du ngoạn, có thể cần một tháng sau mới trở về.”

Chưa gặp được cả nhà bọn họ, Lý Mộ chỉ có thể bảo Thanh Ngưu tinh truyền tin tức thay, sau đó rời khỏi động phủ này, tới huyện Dương Khâu.

Dương Khâu huyện nha, Lý Mộ từ trong miệng Chu bộ đầu biết được, mấy ngày trước, không đợi huyện lệnh mới đến nhận chức, Trương huyện lệnh đã sốt ruột không chờ nổi đưa cả nhà rời khỏi.

Chuyện Sở Giang Vương, tuy không ở huyện Dương Khâu, nhưng cũng thật sự dọa gã rồi.

Trương huyện lệnh lần này phải đi Trung quận nhậm chức, Lý Mộ đi cũng là Trung quận, chẳng qua hai người phân biệt ở nha môn khác nhau.

Lý Mộ vẫn rất hoài niệm thời gian ở huyện Dương Khâu, Trương huyện lệnh tuy nhát như chuột, nhưng lúc không nên hàm hồ, tuyệt đối không hàm hồ, cũng không biết thượng quan đô nha là tính tình gì, hắn dù sao chỉ là làm việc sai lại, nếu là trưởng quan bất nhân, thời gian về sau cũng khó chịu.

Sau khi tới huyện nha, Lý Mộ tới chùa Kim Sơn.

Trong chùa, Huyền Độ nhìn hắn, cười nói: “Chúc mừng Tam đệ thăng quan.”

Lý Mộ lắc đầu nói: “Thần Đô mạch nước ngầm mãnh liệt, triều đình tranh đấu không ngừng, cũng không tính là việc vui gì.”

Huyền Độ mỉm cười, nói: “A Di Đà Phật, ta tin tưởng, lấy bản lãnh Tam đệ, nhất định có thể ở Thần Đô bình yên đặt chân.”

Hắn nói xong, lại nhìn về phía Tiểu Ngọc, hỏi: “Sát khí trong cơ thể Tiểu Ngọc cô nương đã độ hóa hết, ngươi kế tiếp có tính toán gì không?”

Thiếu nữ mê mang lắc lắc đầu, nói: “Ta cũng không biết, ta trước kia đều là đi theo phụ thân ăn xin khắp nơi.”

Huyền Độ nói: “Bệ hạ tuy miễn trừ tội trạng của ngươi, nhưng đảng cũ chỉ sợ sẽ không dễ dàng buông tha ngươi, một khi ngươi xuất hiện ở trong tầm nhìn của bọn họ, sẽ lâm vào nguy hiểm, ngươi nếu không chỗ nào để đi, bần tăng trái lại có một chỗ đề cử.”

Tiểu Ngọc hỏi: “Nơi nào?”

Hết chương 298.

Chương 299. Thần Đô (1)

Huyền Độ nói: “Phía tây bắc Tổ Châu, có một nơi hàng năm bị âm khí quỷ vụ bao phủ, tên là U Đô, là quốc gia của quỷ, nơi đó sinh hoạt vô số âm linh quỷ vật, ngươi sống ở nơi đó, sẽ tự tại hơn chút, hơn nữa hoàn cảnh nơi đây, cũng càng có lợi cho ngươi tu hành hơn.”

Lý Mộ đối với cái tên U Đô cũng không xa lạ, hắn cùng Liễu Hàm Yên ở huyện Dương Khâu mở nhà ma tên là U Đô, sau khi Triệu Vĩnh chết, Lâm Uyển báo được thù, nơi về sau đi, cũng là U Đô.

Tiểu Ngọc sau khi cẩn thận cân nhắc, quyết định nghe lời Huyền Độ, tới U Đô, trước khi rời đi, nàng quỳ ở trên mặt đất, lạy mấy lần đối với Lý Mộ cùng Huyền Độ, nói: “Cảm ơn ân công, cảm ơn đại sư.”

Huyền Độ chắp hai tay, nói: “Hy vọng ngươi về sau có thể giúp mọi người làm điều tốt, đừng gây họa nhân gian nữa.”

Tiểu Ngọc đứng lên, gật đầu nói: “Tiểu Ngọc nhớ kỹ.”

Thật ra Lý Mộ vốn là muốn mang theo Tiểu Ngọc bên người, nhưng thứ nhất, sau khi trải qua chuyện Dương huyện, mọi người đều cho rằng nàng đã hồn phi phách tán, nàng nếu là xuất hiện ở Thần Đô, bị người hữu tâm chú ý, sẽ đưa tới phiền toái lớn.

Thần Đô không phải Bắc quận, nơi đó cường giả như mây, một U Hồn cảnh giới thứ năm, căn bản không có tư cách tự bảo vệ mình.

Đừng nói là nàng, cho dù là Sở Giang Vương thành công thăng cấp cảnh giới thứ sáu, cũng không dám làm càn ở Thần Đô.

Thứ hai, Lý Mộ từng cam đoan với Liễu Hàm Yên, trong một năm này, trừ Tiểu Bạch, bên người hắn, sẽ không xuất hiện nữ nhân khác thời gian dài, nữ quỷ, nữ yêu bất cứ sinh vật nào có đặc thù giống cái.

Vịnh Bích Thủy.

Lý Mộ đứng ở bờ sông, hai nữ quỷ một lớn một nhỏ cung kính đứng ở phía sau hắn.

Lý Mộ hỏi: “Nàng còn chưa xuất quan sao?”

Đại nữ quỷ lắc lắc đầu, nói: “Chưa.”

Lý Mộ thở dài, nếu Tô Hòa còn không xuất quan, hắn chỉ sợ không đợi được lúc giáp mặt cáo biệt Tô Hòa.

Nhưng, kẻ thù của Tô Hòa ở Thần Đô, nàng nếu có thể thoát ly trận pháp đáy đầm vịnh Bích Thủy, khẳng định cũng sẽ tới Thần Đô, Lý Mộ chỉ cần ở Thần Đô chờ nàng là được.

Điều duy nhất hắn lo lắng là, lấy tính tình tâm cao khí ngạo đó của Tô Hòa, có thể sẽ một mình báo thù. Lý Mộ từ trong miệng Trầm quận úy biết được, Thôi Minh kia bây giờ là phò mã, bản thân cũng có tu vi cảnh giới thứ năm, bên người khẳng định cao thủ vờn quanh, một mình nàng, căn bản không thể báo thù.

Lý Mộ để lại một phong thư, dặn hai nữ quỷ, đợi tới sau khi Tô Hòa xuất quan, nhất định phải tự mình giao cho nàng.

Khi về tới quận thành, an bài trước khi rời khỏi, Lý Mộ đã làm tương đối rồi.

Việc làm ăn của Vân Yên các, có Trương Sơn để ý, hơn nữa, đối với Lý Mộ cùng Liễu Hàm Yên trước mắt mà nói, vàng bạc, cũng chỉ là con số mà thôi.

“Ngươi yên tâm đi Thần Đô đi, nơi này có ta.” Trương Sơn vỗ vỗ ngực, cam đoan: “Ta còn chờ khi nào các ngươi mang Vân Yên các mở đến Thần Đô, không biết nơi hoàng đế ở bộ dạng thế nào.”

Lý Tứ so với Trương Sơn biết càng nhiều nội tình hơn, ở trên vai Lý Mộ vỗ nhẹ nhẹ, nói: “Thần Đô nước sâu, cẩn thận một chút.”

Lần này đi Thần Đô, Tiểu Bạch là muốn đi theo hắn.

Tuy tu vi của nàng còn rất thấp, nhưng yêu khí trên người đã bị Hóa Yêu Đan khu trừ, ở Thần Đô, đây là ý tứ yêu này có chủ, sẽ rất ít ai động tâm tư gì khác nữa.

Hồ ly già ở trước khi chết, đã mang Tiểu Bạch giao cho hắn, Lý Mộ cũng đáp ứng bà, sẽ chiếu cố Tiểu Bạch thật tốt. Trải qua khoảng thời gian này ở chung, Lý Mộ đã sớm mang nàng hiểu chuyện lại nghe lời coi là người một nhà.

Buổi tối, hắn nằm trên giường, vuốt ve da lông bóng loáng của Tiểu Bạch, hỏi: "Tiểu Bạch, sau khi báo thù cho mỗ mỗ, ngươi có tính toán gì không?"

Thân thể Tiểu Bạch cứng đờ, lập tức nói: "Ân công đừng đuổi ta đi, ta sẽ ngoan ngoãn nghe lời, ta có thể vĩnh viễn không hóa thành hình người, cứ như vậy ở lại bên người ân công."

Lý Mộ nhẹ nhàng vuốt ve nàng, nói: "Ta sẽ không đuổi ngươi đi, không có ai đuổi ngươi đi, ngươi muốn hóa thành hình người thì hóa thành hình người, Liễu tỷ tỷ cũng sẽ không mất hứng."

Ghen là thiên tính của nữ nhân, nhưng Liễu Hàm Yên cũng không phải nữ nhân không giảng đạo lý, chính nàng không so đo những thứ này với Tiểu Bạch, ngược lại là Tiểu Bạch hiểu chuyện khiến Lý Mộ đau lòng, khi cùng Lý Mộ có tiếp xúc thân mật, sẽ chủ động biến thành hồ ly.

Tiểu Bạch cao hứng hỏi: "Thật sao?"

Lý Mộ gật gật đầu, nói: "Thật."

Sau đó hắn liền cảm giác trong lòng có thêm thân thể một thiếu nữ trơn mịn.

Lý Mộ bịt mắt, nói: "Ta nói có thể hóa thành hình người, không phải mọi lúc, lại càng không phải bây giờ."

Mọi người thường dùng hồ ly tinh để chỉ những nữ tử đối với nam nhân có sức hấp dẫn thật lớn, sau khi trong nhà thật sự có con hồ ly tinh, Lý Mộ mới ý thức được căn cứ của câu này.

Tiểu Bạch căn bản không ý thức được, lúc nàng biến thành người, là có sức quyến rũ cỡ nào, mặc quần áo còn khiến người ta không thể dời mắt đi, huống chi là ở trần.

Lý Mộ dùng chăn bọc nàng lại, một mình tới trong sân bình tĩnh, thuận tiện cân nhắc chuyện Tiểu Bạch.

Thù của mỗ mỗ Tiểu Bạch cùng toàn tộc không thể không báo, nhưng mà, đối với tên tu hành giả nhân loại kia, Lý Mộ cũng chỉ là biết bộ dáng, biển rộng tìm kim, căn bản không thể nào tìm kiếm.

Lần này đi Thần Đô, càng xa xôi ngàn dặm, cơ hội nàng có thể tìm được kẻ thù, phi thường xa vời.

Lý Mộ cố gắng không để nàng nhớ tới những chuyện bi thương đó, hai ngày nay đều dạy nàng làm bếp, thẳng đến khi Trầm quận úy tự mình tới nhà, dẫn theo, còn có ba nữ tử.

Trong ba nữ tử, một người khoảng hơn ba mươi tuổi, dung mạo bình thường, nhưng thực lực không kém, nhắm chừng bảo thủ là cường giả cảnh giới thứ năm.

Hai người khác, tuổi hơi trẻ, khoảng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, bộ dạng thanh tú, thực lực đều là Thần Thông.

Trầm quận úy giới thiệu: “Ba vị này, là nội vệ bên cạnh bệ hạ, lần này đến Bắc quận, là hộ tống ngươi đi Thần Đô.”

Bởi vì chuyện lần trước lọt vào ám sát, Lâm quận úy lo lắng một mình Lý Mộ tới Thần Đô, trên đường còn có thể lọt vào đảng cũ trả thù, vì thế liền mang việc này bẩm lên, không ngờ lại thật sự có người đến hộ tống Lý Mộ, hơn nữa là nội vệ.

Nội vệ là thiếp thân cấm vệ của nữ hoàng, không chịu triều đình quản hạt, trực tiếp nghe lệnh từ nữ hoàng, là nàng năm thứ hai sau khi đăng cơ mới thành lập, cách hiện nay chỉ một năm.

Hết chương 299.

Chương 300. Thần Đô (2)

Nội vệ của nữ hoàng, tựa như Cẩm Y vệ, đông xưởng tây xưởng các thứ Lý Mộ quen thuộc, chỉ nghe lệnh từ hoàng đế, thời gian thành lập mặc dù ngắn, quyền lực trong tay lại không nhỏ, có thể vượt qua tam tỉnh lục bộ, trực tiếp hành sử chức quyền.

Đương kim nữ hoàng, tuy là người thống trị Đại Chu, nhưng phương thức đăng cơ của nàng, vẫn bị rất nhiều người lên án, đến nay còn chưa hoàn toàn khống chế triều đình, triều chính đều là do đảng cũ nắm giữ, nội vệ tồn tại, trên trình độ rất lớn, là vì cản tay đảng cũ.

Đương nhiên, ở trong đảng cũ, thanh danh các nàng không hề tốt, bình thường đều sẽ bị coi là tay sai cùng nanh vuốt của nữ hoàng bệ hạ.

Trong ba nội vệ, nữ tử phong vận tuổi hơi lớn nhìn Lý Mộ, kinh ngạc nói: “Vậy mà trẻ tuổi như vậy.”

Trầm quận úy hướng nàng chắp tay, nói: “Hắn là Lý Mộ, chuyến đi Thần Đô lần này, kính nhờ các vị rồi.”

Phong vận cô gái nói: “Phụng mệnh làm việc, không cần khách khí.”

Nói xong nàng liền nhìn về phía Lý Mộ, nói: “Chúng ta khi nào xuất phát?”

Lý Mộ nói: “Chờ một lát.”

Hai ngày nay, thứ nên thu thập hắn đã thu thập xong rồi, lại làm chút sửa sang lại cuối cùng, thì có thể xuất phát.

Một canh giờ sau, ở dưới ba vị trưởng quan Bắc quận, cùng với mấy vị bộ đầu của quận nha tiễn, Lý Mộ lên một chiếc thuyền bay hoa lệ, hướng bọn họ phất phất tay, thuyền bay lên trời, lướt đi phía chân trời.

Bắc quận cách Thần Đô mấy ngàn dặm, tốc độ chiếc thuyền bay này tuy cực nhanh, nhưng toàn lực thúc giục, cũng cần thời gian mấy ngày.

Mặc dù là cường giả Tạo Hóa, thúc giục pháp khí thời gian dài, pháp lực cũng sẽ cạn kiệt.

Trong mấy ngày nay, mấy người cũng không phải luôn chạy đi, thường thường bay mấy canh giờ, liền phải dừng ở thành trì phía dưới nghỉ ngơi, buổi tối cũng sẽ tìm khách sạn tạm thời đặt chân.

Sáng sớm, sau khi ở tòa huyện thành nào đó của Giang Âm quận dùng xong bữa sáng, mấy người mới lại lên đường.

Lý Mộ lên thuyền bay, liền khoanh chân ngồi xuống, tay cầm linh ngọc, nhắm mắt, bắt đầu dẫn đường luyện khí.

Cô nam quả nữ, chung sống một thuyền, hắn luôn nhớ kỹ hứa đối với Liễu Hàm Yên hẹn, đối với hoa hoa cỏ cỏ bên ngoài, có thể không nhìn nhiều, thì cố gắng không nhìn nhiều.

Ba ngày đã trôi qua, thế mà không đợi được Lý Mộ chủ động nói một câu với các nàng, nữ tử phong vận có tu vi Tạo Hóa cảnh kia rốt cuộc nhịn không được, hỏi Lý Mộ: “Ngươi là sợ chúng ta ăn ngươi sao?”

Lý Mộ mở mắt, mới ý thức được nữ tử kia đang nói chuyện với hắn.

Trên mặt hắn hiện ra dấu chấm hỏi.

Nữ tử phong vận nói: “Còn không nói chuyện, ta liền cho rằng ngươi là câm điếc.”

Lý Mộ thu hồi linh ngọc, gãi gãi đầu, hỏi: “Sắp đến Thần Đô rồi sao?”

“Còn nửa ngày nữa.” Thấy Lý Mộ rốt cuộc mở miệng, nữ tử kia mới liếc hắn, nhìn về phía Tiểu Bạch trong lòng Lý Mộ, hỏi: “Đây là linh sủng của ngươi sao?”

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: “Không phải.”

Nữ tử kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ là thê tử của ngươi?”

Lý Mộ lại lắc đầu: “Cũng không phải.”

Nữ tử nhìn thoáng qua Tiểu Bạch, nhắc nhở Lý Mộ: “Bên trong Thần Đô rất loạn, một hồ yêu hóa hình, có thể bán được

giá cao, ngươi nếu để ý nàng, thì trông nàng cho kỹ.”

Lý Mộ ôm quyền nói: “Đa tạ nhắc nhở.”

Nữ tử hỏi: “Ngươi tên Lý Mộ phải không?”

Lý Mộ gật gật đầu.

Nữ tử tán thưởng nhìn hắn, nói: “Còn nhỏ tuổi, đã có gan dạ sáng suốt như vậy, rất không tệ, hy vọng ngươi đến Thần Đô, có thể không phụ bệ hạ đề bạt, không quên tâm nguyện ban đầu, trước sau như một làm một vị quan tốt, đừng giống tiền nhiệm, tiền tiền nhiệm, tiền tiền tiền nhiệm của ngươi.”

Lý Mộ nghi hoặc nói: “Những người đó làm sao vậy?”

Nữ tử nói: “Một người chết rồi, một người què rồi, một người mù rồi.

Lý Mộ ngẩn ra một chớp mắt, quyết đoán nói: “Quay đầu!”

Tuy Lý Mộ còn muốn về Bắc quận, nhưng thuyền bay vẫn đúng hạn đến Thần Đô.

Cách tường thành Thần Đô mười dặm, nữ tử kia liền khống chế thuyền bay hạ xuống, nói: “Thần Đô trong vòng mười dặm, không cho phép ngự không, từ nơi này đi bộ vào thành đi.”

Cách xa mười dặm, Lý Mộ đã nhìn thấy, trên đồng bằng mênh mông vô bờ đã xuất hiện một đường màu đen, mang đến cho nội tâm hắn một trận cảm giác áp bách rất mạnh.

Đó là tường thành Thần Đô cao tới mấy chục trượng, càng tới gần tường thành, loại cảm giác áp bách đó lại càng đủ, tường thành nguy nga sừng sững, đứng ở dưới tường thành, ngẩng đầu nhìn lên một cái, trong lòng sẽ không khỏi dâng lên một cảm giác thấp kém.

Tiểu Bạch trong lòng Lý Mộ không tự giác cúi đầu thấp xuống.

Nữ tử phong vận nhìn Lý Mộ một cái, nói: “Đi thôi.”

Thông qua cửa thành sâu thẳm, chiếu vào mi mắt, là một con đường cực kỳ rộng lớn, độ rộng là gấp hơn bốn lần phố

chính của Bắc quận, trên đường ngựa xe như nước, đầu người chi chít, hai bên cửa hàng san sát nối tiếp nhau, tiếng hò hét tiếng rao hàng nối liền không dứt. Đứng ở trung tâm đường, Lý Mộ mới chính thức cảm nhận được sức nặng của hai chữ "Thần Đô".

Nữ tử phong vận nói: "Đi thôi, đưa ngươi đi đô nha, nhiệm vụ của chúng ta lần này, cũng liền viên mãn."

Đưa Lý Mộ đến trước một nha môn, khi Lý Mộ quay đầu lại, ba bóng người đã biến mất.

Lý Mộ ngẩng đầu nhìn, đi lên bậc thang, hai nha dịch vươn tay, hỏi: "Người nào?"

Lý Mộ lấy ra lệnh ủy nhiệm của hắn, hai người sau khi xem qua, liếc nhau, khi lại nhìn về phía Lý Mộ, trong mắt đều hiện ra nét đồng tình.

Một nha dịch nói: "Thì ra là Lý bộ đầu mới tới, mau vào đi, ta dẫn ngài đi gặp đô úy đại nhân."

Thần Đô nha môn, có ba vị trưởng quan, phân biệt là Thần Đô lệnh, Thần Đô thừa, cùng với Thần Đô úy.

Bộ khoái lớn nhỏ trong đô nha, đều thuộc về Thần Đô úy quản lý, người này cũng là người lãnh đạo trực tiếp của Lý Mộ.

Tính tình cùng phương thức xử sự của người này, chung một nhịp thở với Lý Mộ về sau ở nha môn có dễ sống hay không.

Tên nha dịch kia dẫn Lý Mộ tới một chỗ sảnh bên, gõ gõ cửa, đi vào, nói: "Đô Úy đại nhân, vị này là Lý bộ đầu mới đến nhận chức của nha môn."

Lý Mộ bước vào sảnh bên, ngẩng đầu, khi nhìn nam nhân ngồi ở trên sách, há hốc miệng, kinh ngạc nói: "Trương đại nhân!"

Trương huyện lệnh mở to mắt, giật mình nói: "Lý Mộ, sao lại là ngươi!"

Hết quyển 2.

Hết chương 300.

Chương 301. Đừng gây chuyện (1)

Thần Đô nha môn, trong sảnh bên, Trương huyện lệnh rót chén trà cho Lý Mộ, kinh ngạc hỏi: “Ngươi sao lại đến Thần Đô?”

Lý Mộ nói: “Bởi vì chuyện Sở Giang Vương, bị điều đến.”

Hắn trả lời một câu, lại nhìn về phía Trương huyện lệnh, hỏi: “Đại nhân sao lại biến thành Thần Đô úy, ta nhớ ngươi là điều nhiệm đến huyện nào đó của Trung quận làm huyện lệnh.”

“Một lời khó nói hết.” Trương huyện lệnh thở dài, nói: “Bản quan còn chưa tới nhậm chức, nguyên Thần Đô úy đã bị cách chức điều tra, vào tù, triều đình không biết vì sao, để bản quan thế thân lên.”

Từ huyện Dương Khâu làm đến Thần Đô úy, nhìn từ trên phạm vi quản hạt, chênh lệch không lớn, thậm chí còn có điều thu nhỏ lại, nhưng đô nha là lệ thuộc trực tiếp triều đình, cấp bậc hành chính tương đương với cấp quận, Trương huyện lệnh ở huyện Dương Khâu ngủ đông mười năm, rốt cuộc ở hôm nay thực hiện nhảy quan ba cấp.

Lý Mộ chắp tay nói: “Chúc mừng đại nhân, chúc mừng đại nhân.”

“Chúc mừng cái rắm!” Trương huyện lệnh mang nước trà trong chén trà uống một hơi cạn sạch, tựa vào trên ghế, vẻ mặt không ham sống nữa, nói: “Vị trí này, nào là dễ ngồi như vậy, triều đình hàng năm phải đổi mấy Thần Đô úy, còn không bằng trước kia ở huyện Dương Khâu an ổn, bản quan cũng không muốn bước rập khuôn theo tiền nhiệm đâu.”

Hắn nhìn về phía Lý Mộ, đồng tình nói: “Ngươi vị trí này, cũng không dễ lăn lộn, ngươi có biết tiền nhiệm, tiền tiền nhiệm, tiền tiền tiền nhiệm của ngươi, kết cục như thế nào không?”

Lý Mộ nói: “Chết rồi, mù rồi, què rồi?”

Trương huyện lệnh ngẩn ra một phen, “Biết ngươi còn dám tới?”

Lý Mộ bất đắc dĩ thở dài, hỏi: “Ta cũng vừa biết, đại nhân có biết nội tình trong đó không?”

Trương huyện lệnh gật gật đầu, nói: “Cái này bản quan chỉ là có nghe nói, bộ đầu một nhiệm kỳ trước trước trước của đô nha, bởi vì ăn hối lộ trái pháp luật, hại mạng người, bị bệ hạ hạ lệnh chém đầu, bộ đầu nhiệm kỳ trước trước, mới nhận chức ba ngày, đã ngã gãy hai chân, tự mình từ chức, bộ đầu nhiệm kỳ trước, ở một ngày trước khi nhận chức, bỗng nhiên hai mắt bị mù.”

Lý Mộ kinh ngạc nói: “Tại sao có thể như vậy?”

Trương huyện lệnh thở dài, nói: “Cái đô nha này nghe thì ghê gớm, thực ra uất ức, trên danh nghĩa quản việc lớn nhỏ của Thần Đô, nhưng trong chuyện xảy ra ở Thần Đô, có ba phần chuyện không dám quản, có ba phần chuyện quản không được, đi nhầm một bước, không chỉ có vị trí dưới mông khó bảo toàn, đầu trên cổ cũng không an ổn.”

Lý Mộ nếu biết tiền nhiệm của hắn đều là loại kết cục này, đánh chết hắn cũng sẽ không đến loại địa phương quỷ quái này.

Bây giờ hắn đã chém với Liễu Hàm Yên cùng Vãn Vãn, một năm sau, phải ở Thần Đô lăn lộn ra trò, vẻ vang đón các nàng tới Thần Đô, bây giờ lâm trận bỏ chạy, thời gian đã muộn.

Trương huyện lệnh nhìn Lý Mộ, nói: “Tóm lại, ở nơi này làm việc, tất cả đều phải cẩn thận, tuyệt đối đừng gây chuyện.”

Lý Mộ lắc lắc đầu, hỏi: “Đại nhân thấy ta giống người sẽ gây chuyện sao?”

Kết cục mấy đời bộ đầu trước, khiến trong lòng Lý Mộ có chút buồn bực, nhưng lần này tới Thần Đô, gặp được cũng không chỉ có chuyện xấu.

Ít nhất, người lãnh đạo trực tiếp là người quen cũ, ít nhất cuộc sống của hắn ở nha môn sẽ tốt hơn rất nhiều, sẽ không bị

người ta làm khó dễ, Lý Mộ trước khi đến còn lo lắng, sẽ bị an bài ở dưới trướng người đảng cũ, giờ phút này có thể yên tâm rồi.

Lý Mộ ôm Tiểu Bạch, đi ra khỏi sảnh bên, tên bộ khoái vừa rồi đi lên, nói: "Lý bộ đầu, ta dẫn ngài đi chỗ ở của ngài."

Đô nha rất lớn, Lý Mộ làm bộ đầu, ở trong Thần Đô nha môn, cũng có chỗ ở riêng của mình.

Bộ khoái kia dẫn Lý Mộ xuyên qua vài cổng vòm, dẫn hắn đi vào một tiểu viện, nói: "Đây là chỗ ở của ngài, bọn thuộc hạ bên trong đã sớm giúp ngài quét tước tốt rồi."

Không nói đến công việc của bộ đầu đô nha như thế nào, ít nhất đãi ngộ này, so với quận nha tốt hơn rất nhiều.

Tuy chỉ có một gian phòng, sân cũng rất chật hẹp, nhưng ít nhất không cần cùng quá nhiều người chen chúc cùng một chỗ, Lý Mộ cùng Tiểu Bạch ở là đủ rồi.

Hắn lần này đến Thần Đô, trái lại mang theo không ít ngân phiếu, nhưng ở trong nha môn, hiển nhiên so với ở bên ngoài càng tiện hơn, cũng càng an toàn hơn.

Đợi về sau ở Thần Đô hoàn toàn đứng vững gót chân, lại ở trong đô thành mua một tòa nhà, chờ Liễu Hàm Yên cùng Vãn Vãn đến.

Bộ khoái kia giúp Lý Mộ bỏ hành lý vào phòng, lại mang chìa khóa cho hắn, nói: "Đệm chăn trên giường là cũ, Lý bộ đầu nếu chê, ta giúp ngươi ném chúng nó đi, ngài có thể ra tiệm may ngoài đường mua một bộ mới."

Lý Mộ không quen dùng đồ người xa lạ từng dùng, nói: "Vậy ném đi."

Bộ khoái kia ôm đệm chăn, nhanh chóng chạy đi, chỉ chốc lát sau, lại thở hồng hộc chạy về, hỏi: "Lý bộ đầu còn có cái gì dặn dò không?"

Tiểu bộ khoái này cũng có ánh mắt, Lý Mộ nghe khẩu âm gã, hẳn là dân bản xứ Thần Đô. Hắn mới tới Thần Đô, đối với tất cả còn chưa quen thuộc, vừa lúc cần một người quen thuộc nơi này.

Lý Mộ nhìn hắn, hỏi: “Ngươi tên là gì?”

Bộ khoái kia nói: “Thuộc hạ Vương Vũ.”

Lý Mộ tiếp tục hỏi: “Vương Vũ, ngươi ở đô nha bao lâu rồi?”

Vương Vũ cười cười, nói: “Thuộc hạ từ nhỏ lớn lên ở Thần Đô, năm năm trước thay thế lão cha, đến đô nha.”

Lý Mộ nói: “Vậy ngươi hẳn là rất quen thuộc với Thần Đô.”

Vương Vũ xấu hổ nói: “Không phải thuộc hạ thổi phồng, ở Thần Đô này, ngài nói một chỗ, cho dù là nhắm mắt lại, thuộc hạ cũng có thể tìm được.”

“Vậy vừa lúc.” Lý Mộ nói: “Ta là lần đầu tiên đến Thần Đô, ngươi dẫn ta ở Thần Đô đi dạo, thuận tiện mua một ít vật dụng hàng ngày.”

Vương Vũ lập tức đáp ứng. Gã đi ở phía trước Lý Mộ, ra khỏi nha môn, vừa lúc gặp được vài tên bộ khoái.

Vương Vũ đi lên phía trước, nói với mấy người: “Đây là Lý bộ đầu mới tới đô nha.”

Mấy người trong đó lập tức hướng Lý Mộ ôm ôm quyền, nói: “Ra mắt Lý bộ đầu.”

Chỉ có một bộ đầu trung niên mặt dài, chỉ nhìn Lý Mộ một cái, liền xoay đầu đi, ôm đao đứng ở một bên.

Lúc đi ra khỏi đô nha, Vương Vũ chủ động nói: “Vừa rồi vị kia, là Tôn phó bộ đầu, vốn mọi người đều cho rằng, sau khi bộ đầu nhiệm kỳ trước từ chức, vị trí bộ đầu này hẳn là do hắn đến ngồi, ngài tới đô nha, trong lòng hắn có thể có chút không phục, qua đoạn thời gian nữa là ổn.”

Lý Mộ chép chép môi, nói: “Công việc vớ vẩn này còn có người tranh cướp, hắn nếu nguyện ý, ta đối với hắn.”

Vương Vũ kinh ngạc nói: “Lý bộ đầu chẳng lẽ cũng biết, đây không phải một công việc tốt?”

Lý Mộ nói: “Các ngươi đều biết sao?”

Vương Vũ cười hề hề, nói: “Bộ đầu đô nha này, hai tháng thay đổi ba người, mọi người đều thấy cả, cũng chỉ Tôn phó bộ đầu óc cứng ngắc, nhớ mãi bổng lộc gấp năm, nhưng bổng lộc này có mạng kiếm, cũng phải có mạng để tiêu.”

Hết chương 301.

Chương 302. Đừng gây chuyện (2)

Lý Mộ nói: “Xem ra ngươi rất hiểu biết đối với bộ đầu phía trước, nói một chút đi, bọn họ đều là bởi vì chuyện gì mới rời chức.”

Vương Vũ nói: “Bộ đầu đời trước trước trước, là vì chọn sai đội ngũ, hắn đứng về phe đảng cũ, bao che người trong đảng cũ, ăn hối lộ trái pháp luật, hại mạng người, sau khi bị nội vệ tra ra, phán xử chém lập tức hành quyết.”

Vương Vũ luôn ở nha môn, nội tình biết được, so với Trương đại nhân vừa tới còn nhiều hơn một chút.

Lý Mộ lại hỏi: “Vậy hai vị khác thì sao?”

Vương Vũ đạo: “Hai vị khác, một vị đến nhận chức ba ngày, ngã một phát, ngã vỡ nát xương đùi của mình, một vị khác nhận chức trước một ngày, liền chọc mù hai mắt của mình, nhiệm kỳ tiếp theo chính là ngài.”

Vương Vũ nhìn trái nhìn phải, nhỏ giọng nói với Lý Mộ: “Thuộc hạ từng nghe sự tích Lý bộ đầu ngài chỉ trời mắng đất, trong lòng đối với ngài khâm phục không thôi, nhưng thuộc hạ còn phải nhắc nhở ngài, Thần Đô không giống với bên ngoài, đảng mới đảng cũ, đúng sai đen trắng cong thẳng, đều không đơn giản như tưởng tượng, nếu Lý bộ đầu không muốn bước rập khuôn theo mấy vị bộ đầu trước, thì phải vạn phần cẩn thận, mỗi ngày đi dạo phố, uống trà không thoải mái sao, có một số việc thấy, coi như chưa thấy, dù sao Thần Đô nha môn nhiều như vậy, đô nha cũng chỉ là bài trí, làm nhiều sai nhiều, không làm không sai.”

Lý Mộ nhìn hắn một cái, nói: “Ngươi trái lại thấy được rõ.”

Vương Vũ thở dài: “Cũng chính là ngài, đổi làm người khác, thuộc hạ căn bản sẽ không nói nhiều như vậy với hắn.”

Vương Vũ tận tình khuyên bảo một phen, Lý Mộ ghi tạc trong lòng.

Khó trách hắn có thể ở đô nha lâu như vậy, phần giác ngộ này, so với Trương đại nhân chỉ có hơn chứ không kém.

Nếu đảng mới đảng cũ, đúng sai đen trắng không dễ dàng nhìn thấu, như vậy hắn liền không nhìn nữa.

Làm một tiểu lại của Thần Đô, hắn chỉ cần làm tốt việc thuộc bổn phận của mình.

Hai người đi ở đầu đường, có người ở trên đường phóng ngựa qua, kinh động dân chúng bối rối một trận, Vương Vũ cuống quít kéo Lý Mộ tránh ở một bên.

Ngay cả huyện Dương Khâu cùng quận thành Bắc quận đều không cho phép phóng ngựa ở trên đường, Lý Mộ hỏi Vương Vũ: "Ngoài đường Thần Đô, cho phép phóng ngựa?"

"Không cho phép." Vương Vũ lắc lắc đầu, nói: "Việc này, Lý bộ đầu về sau sẽ biết."

Một bà lão gấp gáp né tránh, ngã xuống đất, người đi đường đi ngang qua, vội vàng từ bên cạnh bà đi qua, lại không một ai đỡ.

Lý Mộ đi qua, đỡ lão nhân dậy, hỏi: "Lão nhân gia, không sao chứ?"

Bà lão lắc lắc đầu, nói: "Ta không sao, cảm ơn ngươi, người trẻ tuổi."

Đỡ lão nhân đó ngồi ở ven đường nghỉ ngơi, Lý Mộ mới cùng Vương Vũ tiếp tục đi về phía trước. Lý Mộ thở dài, nói: "Nơi này thật là Thần Đô sao?"

"Cái này cũng không thể trách bọn họ." Vương Vũ lắc lắc đầu, nói: "Mấy tháng trước, có người ở đầu đường đỡ một người già bị ngã, lại bị người già đó vu cáo ngược, về sau bẩm báo đô nha, đô úy lúc đó, phán xử người nọ đỡ người già, phạt hai mươi gậy, còn phạt không ít bạc, bây giờ gặp loại chuyện này, trong lòng mọi người đều sợ."

Vương Vũ nói: "Ta biết Lý bộ đầu đến từ Bắc quận, nhưng Thần Đô không giống với Bắc quận, ngay từ đầu có thể sẽ không quen, về sau gặp nhiều rồi, cũng sẽ không kỳ quái nữa."

Lý Mộ hỏi: "Loại chuyện này, bệ hạ chẳng lẽ không quản?"

Vương Vũ lắc lắc đầu, nói: “Bệ hạ quản việc lớn ba mươi sáu quận, nào có rảnh quản những thứ này. Lý bộ đầu nếu không muốn đắc tội đảng cũ, cũng không muốn đắc tội đảng mới, thì mở một mắt nhắm một mắt, hoặc là dứt khoát mang hai con mắt đều nhắm lại.”

Lý Mộ vốn tưởng, việc Dương huyện, chỉ là trường hợp đặc biệt.

Dù sao, huyện Dương Khâu và quận thành, đều còn có công đạo cùng chính nghĩa, Thần Đô làm quốc đô Đại Chu, nhất định càng có trật tự hơn, bây giờ xem ra, có lẽ huyện Dương Khâu cùng quận thành, mới là trường hợp đặc biệt

Rất nhanh, Vương Vũ liền dẫn hắn tới một tiệm may, trong cửa hàng này, trừ giúp người ta đo người làm quần áo, cũng có bán đệm chăn có sẵn.

Tiệm may, một tiểu nhị trẻ tuổi, mang đệm chăn Lý Mộ chọn đựng vào một cái túi đặc chế, nói: “Tổng cộng một lượng sáu chỉ.”

Vương Vũ nói: “Đều là người quen cũ, rẻ chút đi.”

Chưởng quầy mập mạp cười nói: “Đây đều là bông mới năm nay, vị khách quan này chọn cũng đều là lụa tốt nhất, xem ở trên phần sai gia, tính cho ngài một lượng năm chỉ, thế nào?”

Về sau chỗ dùng Vương Vũ còn có rất nhiều, Lý Mộ ném một thỏi bạc cho hắn, nói: “Còn thừa ngươi giữ đi, tan ca, mua chút rượu cho các huynh đệ uống.”

Vương Vũ đón lấy bạc, cân nhắc ít nhất khoảng hai lượng, tiền thừa, bằng hai tháng bổng lộc của hắn, trong lòng vui vẻ, nói: “Cảm ơn đầu nhi.”

Nhìn thấy Vương Vũ bắt đầu tiếp tục cò kè mặc cả với chưởng quầy, Lý Mộ đi đến cửa tiệm may, nhìn đám người rộn ràng nhốn nháo trên đường.

Bổng lộc bộ khoái Thần Đô, so với huyện Dương Khâu cùng quận thành cao hơn nhiều, nhưng Thần Đô tiêu phí càng cao, lấy bổng lộc còm cõi của bọn họ, cuộc sống nghĩ hẳn cũng rất túng quẫn.

Tu hành giả trong nha môn, còn có triều đình trợ cấp riêng, như Vương Vũ loại người thường này, cũng chỉ có thể dựa vào bổng lộc sống qua ngày.

Vô luận là quận nha hay đô nha, tuy tu hành giả không ít, nhưng nhiều nhất, vẫn là loại bộ khoái bình thường này.

Rất nhanh, Vương Vũ liền ôm cái túi chứa đệm chăn đi ra, Lý Mộ đang chuẩn bị đi mua một ít thứ khác nữa, bỗng nhiên nghe được thanh âm kinh hoảng của nữ tử.

"Ngươi, ngươi hạ lưu!"

Lý Mộ quay đầu nhìn, nhìn thấy một nữ tử hai tay che ngực, xấu hổ và giận dữ nhìn một lão giả.

Lão giả vươn tay, đặt ở trên mặt ngửi ngửi, trên khuôn mặt tràn đầy nếp nhăn lộ ra một tia dâm tà, hỏi: "Là ngươi không cẩn thận va phải, ngược lại nói xấu lão phu hạ lưu, Thần Đô còn có vương pháp không?"

Nữ tử nhìn nhìn bộ dáng kiêu ngạo của lão giả, trong lòng sinh ra sợ hãi, liền muốn rời khỏi.

Lúc này, lão giả đó lại vươn tay ra, cản đường đi của nàng, nói: "Ngươi đụng phải ta, muốn cứ như vậy rời khỏi?"

Trên mặt nữ tử lộ ra nét sợ hãi, run giọng nói: "Ngươi, ngươi muốn làm cái gì?"

Lão giả ôm ngực, nói: "Ngươi đụng bị thương ta, hoặc là đền tiền, hoặc là cùng ta đi nha môn một chuyến."

Nữ tử cuống lên nói: "Rõ ràng là ngươi vừa rồi khinh bạc ta, mọi người phân xử, không phải ta húc vào lão!"

Trên đường, mấy người nghỉ chân quan sát, đều dời tầm mắt đi.

"Thấy chưa?" Lão giả trào phúng nhìn nàng, nói: "Còn muốn nói xấu, lão phu sống năm mươi hai năm, cái gì chưa từng gặp, sao có thể khinh bạc ngươi?"

"Ta nhìn thấy, là ngươi khinh bạc vị cô nương này, ngươi cố ý lấy tay chạm vào ngực của nàng."

Trong đám người, một hán tử hàm hậu đứng ra, chỉ vào lão giả nói.

Sắc mặt lão giả trầm xuống, nói: “Ngươi tính là cái quái gì, cũng dám ở nơi này nói lung tung?”

Hết chương 302.

Chương 303. Gây chuyện

Lão không thèm để ý tới hán tử kia, cầm lấy cánh tay nữ tử, nói: “Đi, theo ta đi gặp quan!”

Hán tử kia tiến lên ngăn cản, gạt tay lão giả từ trên cánh tay nữ tử ra, có lẽ là dùng sức quá lớn, lão giả đặt mông ngồi ở trên mặt đất, đầu va ở trên bậc thang bên đường, nhất thời máu chảy giàn giụa.

Lão giả bổ nhào tới, ôm chân hán tử, lớn tiếng nói: “Đánh người rồi, đánh người rồi!”

Hán tử kia mặt lộ vẻ sốt ruột, lại cũng không dám thế nào đối với lão giả này nữa, rất nhanh, liền có hai bóng người tách ra đám người đi vào, lớn tiếng hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Vương Vũ đứng ở phía sau Lý Mộ, nói: “Là người của Hình bộ.”

Trong Thần Đô, nha môn rất nhiều, Thần Đô nha, Hình bộ, Đại Lý tự, cùng với ngự sử đài, đều có chức quyền phá án, trong đó, Thần Đô nha, là một cái thiếu cảm giác tồn tại nhất.

Lão giả nhìn thấy hai sai dịch của Hình bộ, cả giận nói: “Các ngươi sao giờ mới đến, lão phu bị tên ngu ngốc này đánh, mau bắt hắn về Hình bộ xử trí, còn có nữ tử này, ả húc bị thương lão phu, còn nói xấu lão phu, cũng cùng nhau mang đi.”

Một sai dịch Hình bộ nhìn nhìn lão giả, nói khẽ với người còn lại: “Là ông cậu ba của Lưu chủ sự, làm sao bây giờ?”

Một sai dịch khác nhìn hán tử kia, đeo một sợi xích sắt lên trên cổ hắn, nói: “Ở ngoài đường bắt nạt người già yếu, trong mắt ngươi còn có vương pháp không, theo chúng ta về nha môn!”

Nữ tử kia khóc lóc kể lể: “Không phải như thế, không phải như thế!”

Sai dịch đó lạnh lùng nhìn nàng một cái, nói: “Cùng nhau mang đi!”

Lý Mộ chú ý tới, lúc hai người Hình bộ vừa mới xuất hiện, trong dân chúng vây xem, trong mắt một bộ phận số người, có hào quang toát ra, nhưng giờ phút này, hào quang trong mắt bọn họ nhanh chóng ảm đạm xuống.

Đám người đều cúi đầu, bắt đầu nhỏ giọng nói nhỏ.

"Không nên xen vào việc của người khác!"

"Bị bắt đến nha môn Hình bộ, ít nhất phải đánh hai mươi trượng."

"Chưa nghe người nọ vừa rồi nói sao, lão già này là thân thích của chủ sự Hình bộ, hán tử này xong rồi."

"Về sau tuyệt đối không thể cố ra mặt."

Hai gã sai dịch Hình bộ, đang muốn mang nữ tử cùng hán tử kia mang đi, phía sau bỗng nhiên truyền đến một thanh âm.

"Chậm đã."

Một người quay đầu, nhìn thấy một người trẻ tuổi, từ cửa hàng may đi ra, ánh mắt bình thản nhìn bọn họ.

Người trẻ tuổi một tay cầm kiếm, một tay ôm một con hồ ly, khả năng rất lớn là tu hành giả, nhưng ở Thần Đô, thường gặp nhất chính là tu hành giả. Hai gã nha dịch Hình bộ lạnh lùng nhìn Lý Mộ, một người hỏi: "Ngươi là người phương nào, dám ngăn trở Hình bộ làm việc?"

Tiểu Bạch nhảy đến đầu vai Lý Mộ, Lý Mộ từ trong lòng lấy ra một tấm yêu bài, nói: "Bộ đầu Thần Đô nha, Lý Mộ, án này, Thần Đô nha ta tiếp."

"Thần Đô nha?"

Một gã sai dịch Hình bộ nghe được lời của Lý Mộ, sau khi ngẩn ra một phen, liền nhịn không được bật cười, "Ngươi không nói, ta cũng quên, Thần Đô còn có một cái Thần Đô nha."

Ba chữ Thần Đô nha, nghe tựa như rất khí phách, nhưng thật ra chỉ là thơm lây hai chữ "Thần Đô".

Trung quận mười chín huyện, huyện lệnh bất cứ một huyện nào, cũng làm quan làm tự tại hơn so với Thần Đô.

Diện tích Thần Đô, tuy so với huyện thành tầm thường lớn hơn mấy lần, nhưng nếu tính cả toàn bộ khu trực thuộc một huyện, thì xa xa không bằng.

Ngoài ra, Thần Đô còn là chỗ hoàng thành, tam tỉnh lục bộ cửu tự các vệ phủ, tầm quan trọng của nha môn nào, cũng không phải Thần Đô nha có thể so sánh. Quan lại Thần Đô nha, nếu là rụt đầu còn tốt, nếu đui mù, chuyện gì cũng muốn quan tâm, chuyện trong vòng một tháng, liên tục đổi năm tên Thần Đô lệnh, trước kia cũng không phải chưa từng xảy ra.

Sai dịch kia nhìn Lý Mộ, hỏi: "Bộ đầu Thần Đô nha, tựa như vừa chết một tên, tàn hai tên, ngươi là mới tới?"

Vương Vũ đi lên phía trước, hướng Lý Mộ nháy mắt, sau đó nhìn hai người, mặt đầy nụ cười nói: "Hai vị đại ca, Lý bộ đầu là mới tới, không hiểu quy củ Thần Đô, người các ngươi mang đi, mang đi."

Người nọ nhìn Vương Vũ một cái, nói: "Nếu hắn không hiểu quy củ, thì dạy hắn cho cẩn thận, bằng không, về sau chết cũng không biết chết như thế nào."

Hắn phất phất tay, nói: "Mang đi!"

Keng!

Lý Mộ nâng tay, Bạch Ất lao khỏi vỏ kiếm, đặt ngang trên cổ tên nha dịch kia.

Lý Mộ nhìn nhìn nữ tử, tráng hán kia, cùng với lão giả mặt đầy máu, nói: "Có thể đi, người lưu lại."

Lão giả đó trợn to mắt, khó có thể tin nhìn một màn này.

Nữ tử cùng tráng hán kia, cũng ngây ra ở tại chỗ.

Dân chúng vây xem, vẻ mặt càng thêm ngạc nhiên, bộ đầu Thần Đô nha, đối đầu người Hình bộ, bọn họ khi nào gặp loại trường hợp này?

Sai dịch Hình bộ kia đã cảm nhận được trên Bạch Ất truyền đến cảm giác mát lạnh, sắc mặt càng thêm âm trầm, hỏi:

“Ngươi xác định muốn làm như vậy?”

Lý Mộ nói: “Án này là bản bộ đầu nhìn thấy trước, Hình bộ cũng muốn có cái đến trước nói sau.”

“Được!” Sai dịch Hình bộ kia nghiến răng một cái, lấy xích sắt từ trên người hán tử kia xuống, lạnh lùng nói: “Hy vọng ngươi lát nữa, cũng có thể kiên cường như vậy!”

Hai người hung hăng nhìn Lý Mộ một cái, sải bước rời khỏi.

Vương Vũ nhìn Lý Mộ, hoảng sợ nói: “Lý bộ đầu, ngươi mới đến ngày đầu tiên, đã gặp phải người Hình bộ, một đám người cấp tiến nhất trong đảng cũ, cũng ở ngay Hình bộ.”

Lý Mộ không sao cả nhún nhún vai, người trong đảng cũ, đã phái sát thủ ám sát hắn, hắn vô luận như thế nào, cũng không có khả năng hòa bình ở chung với bọn họ.

Một khi đã như vậy, đắc tội một lần nữa, lại có sao?

Huống chi, một chủ sự Hình bộ nho nhỏ, sợ cũng không thể đại biểu một đảng.

Làm bộ đầu nha môn Thần Đô, nếu hắn ngay cả một chuyện nho nhỏ này cũng không thể công chính xử lý, như vậy Thần Đô này, chỉ sợ đã nát triệt để từ trong gốc rễ, một mình hắn cũng không thay đổi được cái gì, càng miễn bàn hấp thu niệm lực dân chúng tu hành, Thần Đô không ở lại cũng được.

Còn không bằng về Bắc quận, bái đến môn hạ Phù Lục phái, cùng Liễu Hàm Yên song túc song phi.

Đến lúc đó, cái gì đảng cũ đảng mới, có quan hệ gì với hắn đâu, vương triều bị diệt, Phù Lục phái vẫn như cũ có thể sừng sững Bạch Vân sơn, cho dù Đại Chu này thay đổi, Bạch Vân sơn một mẫu ba phần đất kia, triều đình mới cũng không cách nào nhúng chàm.

Mới đến Thần Đô, chỉ từ trong miệng người khác, tin tức có thể thu hoạch có hạn, Lý Mộ cần thông qua một hoặc mấy chuyện, mới có thể thấy rõ một số chân tướng nào đó của Thần Đô.

Ngoài đám người, lấy Tôn phó bộ đầu cầm đầu, vài tên bộ khoái ngạc nhiên nhìn một màn này.

Bọn họ như thế nào cũng không ngờ được, bộ đầu mới tới này, nhìn trẻ tuổi đến cực điểm, làm việc lại là sắc bén như thế.

Hết chương 303.

Chương 304. Công nghĩa (1)

Lý Mộ nhìn bọn họ một cái, nói: “Còn thất thần làm gì, mang người đưa hết tới nha môn cho ta!”

Mấy tên bộ khoái liếc nhau, đều chưa hành động.

Ánh mắt Tôn phó bộ đầu nhìn về phía Lý Mộ có chút phức tạp, một lát sau, trong mắt hắn hiện ra một tia hổ thẹn, cắn răng nói: “Đứng ở chỗ này làm gì, chưa nghe thấy Lý bộ đầu nói sao, mang ba người này đưa tới nha môn!”

Mấy người lúc này mới chạy lên. Lão giả kia lau máu trên mặt, nói: “Các ngươi chờ xem!”

Lý Mộ đi đến trước mặt nữ tử cùng tráng hán, nói: “Đi thôi, đến nha môn, đại nhân tự sẽ trả lại các ngươi sự công bằng.”

Lúc mọi người đi về phía nha môn Thần Đô, dân chúng vây xem trên đường, một bộ phận trong đó, sau khi tự hỏi một lát, cũng chậm rãi đi theo phía sau bọn họ.

Vương Vũ vẻ mặt u sầu, lẩm bẩm: “Xong rồi xong rồi, đệm chăn đắt tiền như vậy, chỉ sợ cũng không đắp được mấy ngày.”

Hắn ngẩng đầu nhìn Lý Mộ, đang muốn mở miệng, Lý Mộ nhìn hắn, nói: “Việc này không quan hệ đảng tranh, ngươi chỉ cần nhớ, làm bộ khoái đô nha, ngươi phải làm những gì.”

“Nên làm chủ cho dân, duy trì bảo vệ chính nghĩa cùng công đạo.” Vương Vũ cúi đầu, nói: “Nhưng chúng ta chỉ là một ít tiểu nhân vật, những người đó bên trên, động ngón tay, là có thể nghiền chết chúng ta.”

Thần Đô nha môn, nguyên Dương Khâu huyện lệnh Trương Xuân vừa mới thăng nhiệm đô úy không bao lâu, đang ở sảnh bên uống trà.

Ở Thần Đô này, nơi lạ nước lạ cái, có thể gặp được thủ hạ ngày xưa, tuyệt đối tính là một việc vui, ít nhất khiến hắn từ trên tâm lý thu hoạch một chút an ủi.

Hắn vừa mới nâng chén trà lên, bỗng nhiên nghe được bên ngoài truyền đến một đợt tiếng xôn xao.

Trương Xuân buông chén trà, đi đến bên ngoài, nhìn thấy Lý Mộ cùng vài tên bộ khoái đi vào sân, ngoài sân, còn có vô số người, đang thò đầu quan sát.

Trương Xuân ngẩn ra một phen, hỏi: "Đây là làm sao vậy?"

Lý Mộ mang chuyện đã xảy ra vừa rồi nói cho hắn một lần.

Trương Xuân trợn to mắt nhìn hắn, thất thanh hỏi: "Ngươi mới đến Thần Đô hơn nửa canh giờ, đã đắc tội Hình bộ cho bản quan, ngươi không phải cam đoan với bản quan, tuyệt không gây chuyện sao!"

"Chuyện này, không quản không được." Lý Mộ chỉ vào dân chúng ở ngoài đô nha ngó nghiêng, nói: "Trước mặt nhiều người dân như vậy, đại nhân cảm thấy, ta có thể trơ mắt nhìn sao?"

Trương Xuân trầm mặc một lát, mới thở dài thật dài, nói: "Ngươi nói đúng, án này tuyệt đối không thể mặc kệ, Thần Đô, rất cần người như vậy, người tốt không thể không có hồi báo tốt, cái này không chỉ sẽ ủy khuất người tốt, còn có thể khiến dân chúng thất vọng đau khổ."

Lý Mộ nhìn hắn, nói: "Người giữ củi cho dân chúng, không thể để họ đông lạnh chen chúc trong gió tuyết, kẻ mở đường cho công đạo, không thể để họ khốn đốn trong bụi gai, chuyện này, đại nhân sẽ không mặc kệ chứ?"

Vụ án tráng hán cùng lão giả này, nhìn như rất nhỏ, chỉ là một vụ án dàn dựng vu hãm đơn giản.

Cho dù là tráng hán bị người của Hình bộ mang đi, nhiều nhất phạt chút bạc, chịu chút khổ da thịt, rồi cũng thả.

Vấn đề lớn nhất ở chỗ, một vụ án nhỏ này, lại liên quan công nghĩa lớn.

Nữ tử kia bị lão giả dâm loạn, ở lúc mọi người khoanh tay đứng nhìn, tráng hán này thấy việc nghĩa hăng hái mà làm, đứng ra, mang đến một chút ánh sáng cho Thần Đô thói đời ngày sau.

Nếu ngay cả một chút ánh sáng khó được này, cũng bị bóng tối nuốt chửng, về sau ai còn dám làm thấy việc nghĩa hăng

hái làm?

Bảo vệ tráng hán này, là đang bảo hộ điểm mấu chốt của luật pháp, bảo vệ một tia lương thiện kia trong lòng dân chúng Thần Đô.

Trương đại nhân làm huyện lệnh Dương Khâu nhiều năm, nhất định so với Lý Mộ càng rõ ràng đạo lý này hơn.

Trương Xuân bất đắc dĩ thở dài, quay về sảnh bên, khi lần nữa đi ra, đã đội lên mũ quan. Hắn hai tay chỉnh thẳng lại mũ quan, nói: "Để dân chúng bên ngoài vào, thăng đường!"

Ba người bị đưa tới trên công đường. Lý Mộ bảo Vương Vũ đi đến cửa nha môn, nói cho dân chúng bên ngoài, đô úy đại nhân đặc biệt cho phép bọn họ quan sát vụ án này, dân chúng vây xem nhất thời ùa vào, một số người không biết xảy ra chuyện gì, cũng vô giúp vui tiến vào theo, trong lúc nhất thời, trong sân trước công đường liền đứng đầy dân chúng, còn có người đứng xa xa bên ngoài vây xem.

Ở Thần Đô nhiều năm, bọn họ vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, nha môn Thần Đô có tình huống rộn ràng vậy.

"Lão cẩu này ta từng thấy, ỷ vào có thân thích ở Hình bộ, cả ngày ở ngoài đường khinh bạc dâm loạn cô nương, nếu là bị bắt, liền đảo điên trả đũa, không biết bao nhiêu cô nương đều chịu thiệt từ lão."

"Trước kia gặp loại chuyện này, lão đều dựa vào Hình bộ dẹp yên, hôm nay sao lại bị bắt đến đô nha?"

"Các ngươi vừa rồi không thấy, người thiếu chút nữa đã bị Hình bộ mang đi, bộ đầu trẻ tuổi kia, gác kiếm tại trên cổ người Hình bộ, cứng rắn đưa người về."

"Bộ đầu mới tới kiên cường như vậy sao, ngay cả Hình bộ cũng dám đắc tội?"

"Không biết, nghe nói đô úy đại nhân cũng là mới tới, xem hắn phán như thế nào đi."

Trên công đường.

Nữ tử kia quỳ ở trên mặt đất, khóc kể: “Đại nhân, tiểu nữ tử oan uổng!”

Trương Xuân nhìn nàng, hỏi: “Ngươi có gì oan khuất, lần lượt kể ra.”

Nữ tử chỉ vào lão giả kia, nói: “Tiểu nữ tử mới vừa rồi đi ở trên đường, người này ra tay khinh bạc dâm loạn đối với tiểu nữ tử, về sau lại vu cáo tiểu nữ tử, muốn dùng sức với tiểu nữ tử, may có vị đại ca này cứu giúp, xin đại nhân làm chủ cho tiểu nữ tử!”

“Đại nhân đừng nghe ả nói bừa!” Lão giả vẻ mặt giận dữ, nói: “Rõ ràng là ả húc phải ta, lại vu hãm ta khinh bạc ả!”

Tráng hán kia quỳ ở trên mặt đất, nói: “Thảo dân thấy rất rõ ràng, là lão khinh bạc vị cô nương này trước.”

Lão giả nói: “Ngươi và ảlà một hội!”

Trương Xuân nhìn dân chúng trong sân, hỏi: “Nếu là còn có nhân chứng khác, có thể trực tiếp đi đến công đường.”

Sau trầm mặc ngắn ngủi, có mấy người đã nâng lên bước chân, lại thu trở về.

Lão giả này có quan hệ Hình bộ, bọn họ tuy trong lòng cũng oán giận không thôi, nhưng cũng sợ bị liên lụy, dẫn lửa thiêu thân, cho nên không dám đứng ra.

Thấy không có ai làm chứng, lão giả lại ngẩng đầu lên, nói: “Thấy chưa, tội phỉ báng, theo luật nên phạt trượng tại chỗ.”

Trương Xuân bỗng nhiên nhìn vào mắt hắn, nói: “Sự thật ngọn nguồn như thế nào, thành thật khai ra cho bản quan!”

Lão giả gặp ánh mắt hắn, vẻ mặt trên mặt dần dần dại ra, lẩm bẩm: “Là, là ta thấy tiểu nương tử này rất có tư sắc, bộ ngực no đủ, liền cố ý đụng phải ngực của nàng.”

Lý Mộ nhìn thoáng qua mắt Trương đại nhân, phát hiện hai mắt hắn sâu thẳm vô cùng, làm cho ánh mắt người ta như là muốn rơi vào.

Lý Mộ từng thấy hắn thi triển nhiếp hồn thuật, lần này uy lực hơn xa lần trước, chỉ sợ tu vi hắn, cũng đã thăng cấp đến

cảnh giới thứ tư.

Hết chương 304.

Chương 305. Công nghĩa (2)

Cấp quan của quan viên trong triều, cũng không đối ứng với tu vi, có rất nhiều quan to đương triều, thật ra cũng chưa từng tu hành, nhưng tổng thể mà nói, một số chức vị quan trọng nào đó, ví dụ như quận thủ vân vân, tu vi đều sẽ không thấp hơn Tạo Hóa.

Đạo hạnh cảnh giới thứ tư, trên nguyên tắc có thể đảm nhiệm mọi chức quan.

Lão giả sau khi khôi phục thần trí, nhìn thấy ánh mắt mọi người nhìn lão, rất nhanh liền ý thức được đã xảy ra cái gì.

Lão cao giọng nói: "Ngươi đây là cố ý oan uổng, ta muốn cầu Hình bộ duyệt lại, ngươi không thể đối với ta như vậy."

Trương Xuân phất phất tay, nói: "Bên đường dâm loạn nữ tử, chối không nhận tội, nhiễu loạn công đường, mấy tội cùng phạt, kéo xuống, phạt hai mươi trượng."

Tôn phó bộ đầu mệnh lệnh hai người kéo lão xuống, rất nhanh, trong sân nha môn liền vang lên tiếng kêu thảm thiết.

Dưới luật pháp, mọi người bình đẳng, cũng sẽ không bởi vì người này tuổi già, liền miễn đi tội trạng của lão.

Bộ khoái hành hình đều là tu hành giả, biết như thế nào có thể khiến lão cảm thụ thống khổ trình độ lớn nhất, nhưng lại không đến mức bị thương nặng tới chết.

"Dừng tay!"

Một trượng cuối cùng đánh xong, mới có thanh âm cấp bách từ bên ngoài truyền đến.

Hai sai dịch Hình bộ Lý Mộ vừa mới gặp, đi cùng một người trung niên chạy vào. Người trung niên đi thẳng đến cạnh lão giả kia, phát hiện lão giả đã ngất đi.

Người trung niên sắc mặt âm trầm, nói: "Là ai đoạt người của Hình bộ ta?"

Hai gã sai dịch Hình bộ chỉ chỉ Lý Mộ.

Người trung niên lạnh lùng nói: “Ngăn trở Hình bộ phá án, mang đi cho ta!”

Trương Xuân đi tới, hỏi: “Ngươi là người phương nào?”

Người trung niên kiêu căng nói: “Bản quan chủ sự Hình bộ, Từ Trung.”

“Mấy phẩm?”

“Cái gì?”

Sắc mặt Trương Xuân trầm xuống, hỏi: “Bản quan hỏi ngươi, ngươi là quan mấy phẩm?”

Từ Trung ngẩn ra một phen, nói: “Cửu phẩm.”

Trương Xuân quát một tiếng dữ dội, hỏi: “Cửu phẩm tiểu quan, có tư cách gì ở trước mặt bản quan xưng bản quan?”

Từ Trung giật mình đứng ngây ra đó, tuy nói Thần Đô nha môn, ở Thần Đô không có cảm giác tồn tại gì, nhưng Thần Đô lệnh, là quan viên chính ngũ phẩm, Thần Đô úy, cũng có tòng lục phẩm, quả thực cao hơn hắn một tên chủ sự cửu phẩm nhiều lắm.

Không ngờ Thần Đô úy này thế mà một chút mặt mũi cũng không nể Hình bộ. Thời điểm Từ Trung mở miệng lần nữa, trên khí thế trước yếu đi hai phần, nói: “Đây là Hình bộ tra án trước.”

“Án này bản quan đã thẩm tra xử lí xong.” Trương Xuân chỉ lão giả đã ngất kia, nói: “Kẻ này già mà mất nết, bên đường dâm loạn nữ tử trước, nhiễu loạn công đường ở sau, bản quan đã phạt hắn hai mươi trượng. Hình bộ nếu là cảm thấy không đủ, có thể mang về Hình bộ phán lại.”

Từ Trung mở miệng ngập ngừng, nói: “Án này còn có điểm đáng ngờ, đô úy đại nhân nhanh như vậy đã phán xong, không cảm thấy có chút qua loa sao?”

Trương Xuân chỉ dân chúng trong sân, hỏi: “Lúc bản quan thẩm án, những người dân này đều có mặt, ngươi hỏi bọn hắn, án này có điểm đáng ngờ không?”

Từ Trung mặt âm trầm nhìn về phía dân chúng chung quanh, mọi người không khỏi lui về phía sau một bước.

Nhưng ngay sau đó, trong đám người, liền có thanh âm truyền đến.

“Không có điểm đáng ngờ!”

Ánh mắt Từ Trung nhìn qua, còn chưa tìm được người mở miệng, một phương hướng khác, lại có thanh âm truyền đến.

“Ta tận mắt thấy lão bất tử này khinh bạc vị cô nương kia!”

“Lão già này đã là phạm tội quen rồi!”

“Đại nhân phán hay lắm, đã sớm nên phán như vậy!”

Trong đám người truyền đến mấy đạo thanh âm, Trương Xuân nhìn quét mọi người lần nữa, hỏi: “Mọi người có điểm nào nghi ngờ hay không?”

“Không có!”

“Không có!”

“Không có!”

Một lần này, đám người trăm miệng một lời, thanh âm đều nhịp, tựa như muốn mang nóc đô nha hất tung.

Trên mấy con đường ngoài đô nha, những người đi đường đều ngẩng đầu, nghi hoặc nhìn phía đô nha.

Tình cảm quần chúng phẫn nộ, lỗ tai Từ Trung bị chấn động tới mức vang lên ong ong, chỉ có thể xám xịt rời khỏi, trước khi đi, còn dặn dò hai nha dịch Hình bộ kia, nâng lão giả đã ngất kia đi.

“Cảm ơn bộ đầu đại nhân, cảm ơn đô úy đại nhân!”

Nữ tử cùng tráng hán quỳ ở trên mặt đất, kích động hướng Lý Mộ cùng Trương Xuân dập đầu quỳ lạy.

Trương Xuân nhẹ nhàng nâng tay, một lực lượng nhẹ nhàng đỡ hai người lên, nói: “Không cần khách khí, đây là điều bản quan phải làm.”

Giờ khắc này, Lý Mộ từ trên thân hai người cùng dân chúng vây xem, cảm nhận được khí tức niệm lực quen thuộc.

Xem ra, đây quả nhiên là một con đường chính đáng tu hành, trong Thần Đô, chướng khí mù mịt, nếu có thể tiếp tục lấy được dân chúng tín nhiệm cùng kính yêu, hắn không chỉ có thể nhanh chóng mang bảy phách viên mãn, tốc độ tu hành, cũng sẽ không yếu hơn Liễu Hàm Yên ở Bạch Vân sơn.

Sau khi dân chúng giải tán, bao gồm Vương Vũ cùng Tôn phó bộ đầu ở trong, các bộ khoái trong nha môn, trên mặt còn mơ hồ có mảng ửng đỏ kích động.

Ở đô nha lâu như vậy, bọn họ có bao giờ từng có thời điểm nở mày nở mặt như thế?

Vừa nghĩ đến hình ảnh dân chúng vừa rồi trăm miệng một lời, tâm tình bọn họ vừa mới bình ổn, lại bắt đầu dâng trào lên.

Trương Xuân nhìn bọn họ, nói: “Các ngươi nhớ kỹ, khi các ngươi nguyện ý đứng ở phía sau dân chúng, dân chúng liền nguyện ý đứng ở phía sau các ngươi, lòng dân, mới là lực lượng cường đại nhất sau lưng nha môn.”

Giờ khắc này, Lý Mộ giống như từ trên người hắn, thấy được ánh sáng chính đạo.

Nhát thì nhát, lúc gặp việc lớn, hắn từ trước tới giờ chưa từng làm người ta thất vọng.

Sau khi các bộ khoái rời đi, Lý Mộ nghĩ nghĩ, hỏi: “Nếu Hình bộ hỏi trách làm sao bây giờ?”

Trương Xuân khinh thường nói: “Hình bộ một vị thượng thư, một vị thị lang, năm vị lang trung, năm vị viên ngoại lang, mười tên chủ sự, hắn tính là cái gì, ngươi cho rằng đám quan viên Hình bộ kia, cả ngày không có việc gì ăn no rửng mỡ, sẽ ra mặt thay một tên chủ sự nho nhỏ, bất nhập lưu?”

Lý Mộ lúc này mới hiểu, khó trách gã vừa rồi thái độ khác thường, khí phách lộ ra ngoài lại dõng dạc, thì ra là đoán chắc Hình bộ sẽ không ra mặt thay một tên chủ sự nho nhỏ.

Gã quả nhiên vẫn là Trương huyện lệnh Lý Mộ quen.

Lúc này, Trương Xuân nhắm mắt một phen, bỗng nhiên mở mắt, kinh ngạc nói: “Niệm lực của bản quan đâu, nhiều niệm lực như vậy của bản quan đi đâu rồi?”

Quan lại Đại Chu, ở sau khi chủ trì công đạo, làm chủ cho dân, lấy được dân chúng tín nhiệm, dân chúng tự nhiên sẽ sinh ra niệm lực đối với bọn họ.

Đây là ưu thế đạo môn cùng phật môn đều không có, cũng là căn bản một quốc gia có thể vững vàng đè ép các tông phái này một bậc.

Niệm lực trên thân những người dân kia sinh ra, đã bị Lý Mộ hấp thu toàn bộ. Trên mặt Lý Mộ lộ ra nét xấu hổ, nói: “Lần sau nhất định để lại một ít cho đại nhân.”

Hết chương 305.

Chương 306. Phần thưởng của nữ hoàng

Trương Xuân tức giận nhìn Lý Mộ, nói: “Bản quan bận rộn lâu như vậy, chỗ tốt cho ngươi lấy hết?”

Lý Mộ nói: “Lần này không khống chế được, lần sau nhất định chú ý, nhất định chú ý.”

“Còn muốn có lần sau?” Trương Xuân liên tục xua tay, nói: “Niệm lực bản quan không cần, ngươi cũng đừng gây chuyện cho bản quan nữa. Lần này bản quan còn có thể lo được, lần sau không nhất định.”

“Ta sẽ cố gắng.”

“Bản quan không cần cố gắng, bản quan muốn ngươi cam đoan!”

“Được được được, ta cam đoan.”

Lý Mộ lấy lệ cam đoan với hắn một câu, cam đoan đối với Liễu Hàm Yên là cam đoan, cam đoan đối với Trương đại nhân, Lý Mộ thật sự không thể cam đoan nhất định có thể cam đoan.

Dù sao, hắn có thể cam đoan không gây chuyện, nhưng không thể cam đoan chuyện không gây hắn.

Làm bộ đầu, thay dân chúng dẹp yên bất bình, trừng gian trừ ác, giải oan cho dân, đây là chức trách của hắn, căn bản không thể tính là gây chuyện.

Trương Xuân nghĩ nghĩ, vẫn là nói: “Không được, ngươi mới đến, rất nhiều chuyện còn không biết, bản quan vẫn phải nhắc nhở ngươi một chút, Thần Đô này, có những người cùng thế lực nào, tuyệt đối không thể trêu vào.”

Lý Mộ nghĩ nghĩ, hỏi: “Đảng cũ?”

Trương Xuân hỏi: “Ngươi cho rằng cái gì là đảng cũ?”

Đối với việc đảng mới đảng cũ, Lý Mộ là từ trong miệng Triệu bộ đầu nghe nói, nói: “Quyền quý lấy hoàng tộc họ Tiêu

cầm đầu, vẫn luôn muốn để nữ hoàng trả ngai vị cho họ Tiêu, tận sức khiến nữ hoàng mất đi lòng dân.”

Trương Xuân lắc lắc đầu, nói: “Đảng mới đảng cũ, đúng sai đen trắng, cũng không đơn giản như vậy, bản quan nói không rõ với ngươi được, ngươi về sau sẽ thấy. Tóm lại, mặc kệ ai đen ai trắng, người trong hai đảng này, vẫn là không trêu chọc tốt hơn, nhất là con em tôn thất hoàng tộc ngày trước, cùng với Chu gia chỗ đương kim nữ hoàng.”

“Trừ hai bên này, tam tỉnh lục bộ cửu tự, những nha môn này, đều không phải đô nha chúng ta có thể trêu vào, ngoài ra, còn có một cái tuyệt đối không thể trêu chọc, chính là bốn đại thư viện. Triều đình hiện nay, hơn phân nửa quan viên, đều ra từ thư viện, trêu chọc thư viện, chính là đối địch với toàn bộ triều đình.”

Lý Mộ nghe chút, rốt cuộc hiểu, làm bộ đầu Thần Đô nha, hắn có hai thứ không thể trêu chọc.

Cái này cũng không thể trêu chọc, cái kia cũng không thể trêu chọc.

Khó trách trong đô nha, ngày thường Thần Đô lệnh cùng Thần Đô thừa đều không thấy bóng dáng, bởi vì nếu là đô nha không xảy ra chuyện, bọn họ ở nơi này cũng vô dụng, nếu là đô nha xảy ra chuyện, bọn họ tỷ lệ đại khái cũng không gánh được, cho nên lưu lại một gã Thần Đô úy đến gánh tội thay.

Từ chỗ Trương đại nhân, Lý Mộ đối với thế cục Thần Đô, trái lại đã có nhận biết rõ ràng hơn.

Đảng cũ chỉ là một cái xưng hô không rõ ràng, trong đó, có tôn thất họ Tiêu muốn một lần nữa đoạt lại hoàng quyền, cũng có nguyên lão trọng thần công huân lớn lao, cùng với một số quan viên trẻ tuổi tư duy cấp tiến nào đó.

Bọn họ đều cảm thấy nữ tử làm hoàng đế không ổn, nhưng phương thức áp dụng, lại hoàn toàn khác nhau.

Có một số người bảo thủ, có một số người cấp tiến, kẻ bảo thủ hy vọng hòa bình đoạt quyền, kẻ cấp tiến, ở Thần Đô cùng ba mươi sáu quận khơi mào tranh chấp, ý đồ dùng phương

thức châm ngòi lòng dân, hủy diệt căn cơ chấp chính của nữ hoàng.

Về phần đảng mới, là thế lực quan viên trong triều lấy Chu gia cầm đầu.

Chu gia là mẫu tộc của nữ hoàng, lúc trước dựa thế để nữ hoàng thượng vị, Chu gia đã ở sau lưng bỏ không ít sức. Sau khi nữ hoàng thượng vị, càng nhảy vọt trở thành gia tộc hiển quý nhất Đại Chu, trong lúc nhất thời hấp dẫn không ít quan viên nịnh nọt, nhanh chóng lớn mạnh thế lực trong triều.

Đảng mới lấy Chu gia cầm đầu, trừ tuyệt đối ủng hộ nữ hoàng, còn muốn sau khi nữ hoàng thoái vị, mang ngôi vị hoàng đế truyền cho con em họ Chu, đây là mâu thuẫn kịch liệt nhất, cũng là không thể điều hòa nhất của đảng cũ cùng đảng mới.

Lý Mộ tuy đối với nữ tử làm hoàng đế loại chuyện này cũng không có gì ngạc nhiên, nhưng Võ Tắc Thiên cuối cùng cũng là trả ngai vị cho họ Lý, đương kim nữ hoàng chẳng qua là đoạt quyền, Chu gia lại là muốn cướp đoạt chính quyền.

Sau khi biết được những thứ này, Lý Mộ ngược lại có chút đồng tình vị nữ đế kia trong cung.

Nàng tuy là kẻ cầm quyền Đại Chu, nhưng thế lực trong triều, cơ bản bị hai đảng mới cũ chia cắt, đảng cũ phản đối nàng, đảng mới ủng hộ nàng, nhưng xét tới cùng nền tảng, là muốn mượn tay nàng, từ trong tay họ Tiêu cướp đoạt chính quyền

Trương Xuân thấy Lý Mộ có chút thất thần, ho nặng một tiếng, hỏi: “Nhớ kỹ lời bản quan vừa rồi nói chưa?”

Lý Mộ gật gật đầu: “Nhớ rồi.”

Trương Xuân nói: “Vậy ngươi nói một lần, ở Thần Đô này, những người cùng thế lực nào không thể trêu vào?”

Lý Mộ lặp lại một lần nói: “Tam tỉnh lục bộ cửu tự, bốn đại thư viện, hoàng tộc tôn thất, Chu gia, đều không thể trêu chọc.”

Trương Xuân gật gật đầu, trong lòng tạm thời nhẹ nhàng thở ra, nhưng không biết vì sao, Lý Mộ càng là cam đoan như thế, trong lòng hắn, ngược lại càng bất an.

Sau khi chủ sự Hình bộ kia rời khỏi, đô nha một mảng gió êm sóng lặng, chuyện gì cũng chưa xảy ra.

Trong lòng Lý Mộ nghi hoặc, lấy quyết tâm ngàn dặm đuổi giết của đảng cũ đối với hắn, khẳng định sẽ không bỏ qua cơ hội như vậy.

Hình bộ xem như phái cấp tiến của đảng cũ, nếu việc ám sát ở Bắc quận thật sự có liên quan với đảng cũ, Lý Mộ tuyệt đối là mục tiêu của Hình bộ, chỉ bằng hắn rút binh khí đối với người Hình bộ, đã có vô số góc độ mượn đề tài để nói chuyện của mình.

Nhưng Hình bộ chưa thể hiện điều gì hết, hắn mới đến Thần Đô, vốn muốn mang việc này coi là một cơ hội, thử chút đảng cũ, đồng thời thuận tiện kiểm tra thái độ của nữ hoàng.

Kết quả không chỉ đảng cũ chưa thử được, nữ hoàng cũng chưa chạm đến.

Lý Mộ sau khi cẩn thận tự hỏi, đoán nữ hoàng bệ hạ bận trăm công ngàn việc, căn bản không có khả năng biết những việc nhỏ này, nàng có lẽ đã quên, vừa mới mang một tiểu bộ khoái Bắc quận điều đến vương đô.

Cái này đối với hắn muốn ôm đùi mà nói, cũng không phải một chuyện tốt.

Hắn còn cần chờ cơ hội, cơ hội để nữ hoàng chú ý tới mình.

Hoàng cung.

Cung điện sâu thẳm nơi nào đó.

Sau rèm che, có thanh âm uy nghiêm nói: “Người giữ củi cho dân chúng, không thể để họ đông lạnh chen chúc trong gió tuyết, kẻ mở đường cho công đạo, không thể để họ khốn đốn trong bụi gai, đây là hắn nói?”

Nữ quan trẻ tuổi đứng trước tấm rèm, nói: “Hắn hôm nay vừa tới Thần Đô, chưa tới nửa canh giờ, đã từ dưới tay Hình

bộ đoạt vụ án này, có không ít dân chúng tận mắt thấy.”

“Nhìn chút nữa đi, thời điểm thích hợp, nhưng hấp dẫn hắn vào nội vệ.” Thanh âm uy nghiêm dừng một chút, hỏi: “Chuyện ám sát Bắc quận, tra như thế nào rồi?”

Nữ quan trẻ tuổi cúi đầu, chưa mở miệng.

Hết chương 306.

Chương 307. Một hòn đá ném bốn con chim (1)

Nữ hoàng hỏi: “Tra được rồi?”

Nữ quan trẻ tuổi nói: “Tra được rồi.”

Một ánh mắt từ phía sau màn che bắn ra, đảo qua ở trên mặt nữ quan trẻ tuổi, một lát sau, mới có thanh âm lạnh lùng chậm rãi truyền đến: “Nói cho bọn họ, có lần sau nữa, trẫm sẽ không lưu tình.”

Nữ quan trẻ tuổi khom người nói: “Tuân chỉ.”

Thanh âm phía sau màn che trầm mặc một lát, lại hỏi: “Tiểu lại đó tên Lý Mộ phải không?”

Nữ quan khoanh tay nói: “Vâng.”

Thanh âm phía sau màn nói: “Không sợ trời đất, không sợ quyền thế, trẫm hy vọng, hắn có thể là kẻ giữ củi lửa cho dân chúng, mở đường cho công đạo, truyền khẩu dụ trẫm.”

Thần Đô nha môn.

Trong sảnh bên, hai người đang thưởng thức trà.

Trương Xuân pha trà, hỏi: “Hương vị như thế nào?”

Lý Mộ tuy không hiểu trà, nhưng lại biết, ở lúc Trương đại nhân vẫn là Dương Khâu huyện lệnh, đã thích uống trà, trà của hắn, tự nhiên không thể là tục vật, nói: “Trà ngon!”

Thần Đô nha môn này, có ba vị trưởng quan, nhưng thường trú, chỉ có Thần Đô úy.

Cái này là vì, Thần Đô lệnh cùng Thần Đô thừa thay đổi quá thường xuyên, về sau dứt khoát do quan viên khác kiêm, những quan viên này bình thường bận công việc của mình, không muốn cũng sẽ không tới nơi này, chỉ chừa một tên Thần Đô úy ở đô nha, xử lý một ít việc vặt thông thường.

Thần Đô úy, nếu xem nhẹ hai chữ Thần Đô, ở quận khác, thật ra chính là một huyện úy nho nhỏ, việc khác trong huyện nha không cần phải quản, truy hung bắt cướp, thẩm án xử án,

loại công việc mệt nhọc này, bình thường đều là huyện úy đến làm.

Huyện Dương Khâu chỉ là một huyện nhỏ, không có huyện thừa, cũng không có huyện úy, Trương huyện lệnh khi đó, không có ai chia sẻ chức vụ, trừ phải quản thu nhập từ thuế, giáo hóa, kinh tế, còn phải quản trị an.

Sau khi điều đến Thần Đô, không phải chủ quan một huyện, hắn liền nhàn rỗi hơn rất nhiều, có rảnh thì kéo Lý Mộ cùng nhau thưởng thức trà.

Lý Mộ vừa uống trà, vừa nghe hắn oán giận.

"Thần Đô này nghe thì tốt, thật ra không bằng huyện Dương Khâu, ở huyện Dương Khâu, bản quan nói cái gì chính là cái đó, ở Thần Đô, gặp ai là phải đóng vai cháu nội."

"Không chỉ cần đóng vai cháu nội, đồ vật ở Thần Đô này, còn đắt muốn chết, một bát mỳ chay bình thường, thế mà cũng dám đòi mười đồng, bản quan vốn còn muốn chờ làm vài năm, ở Thần Đô mua một tòa nhà, tính toán mới biết được, lấy bổng lộc bản quan, làm vài năm, chỉ có thể mua cái nhà xí."

Lý Mộ bày tỏ đồng tình đối với hắn.

Ở Thần Đô loại địa phương tấc đất tấc vàng này, ngay cả Liễu Hàm Yên cũng không mua nổi tòa nhà, càng đừng nói quan viên chỉ cầm bổng lộc.

Tu hành giả muốn kiếm vàng bạc, cũng không tính là quá khó khăn, nhưng quan lại Đại Chu, lại bị triều đình hạn chế, chỉ có thể đoạn tuyệt ý niệm phát tài.

Lý Mộ một chén chưa uống xong, Tôn phó bộ đầu bỗng nhiên chạy vào bẩm báo, nói là người trong cung tới.

Hai người không dám chậm trễ, lập tức ra khỏi sảnh bên.

Trong sân đô nha, có một bóng người đứng.

Chính là nữ tử phong vận kia đưa Lý Mộ đến Thần Đô.

Nữ tử phong vận nhìn Lý Mộ một cái, nói: "Khẩu dụ bệ hạ, nghe cho kỹ."

Trương Xuân cùng Lý Mộ thẳng người, đứng ở trong sân.

Lý Mộ đang nghi hoặc, nữ hoàng bệ hạ sẽ truyền ý chỉ gì, có liên quan gì tới hắn hay không, liền nghe được nữ tử phong vận kia nói: "Thần Đô nha bộ đầu Lý Mộ, trừng gian trừ ác, giải oan cho dân, chỉnh lại phong trào không tốt ở Thần Đô, ban thưởng một tòa nhà, tám tỳ nữ."

Lý Mộ ngẩn ra một phen, hắn còn tưởng nữ hoàng bệ hạ cũng chưa chú ý tới hắn, không ngờ việc này vừa mới xảy ra không đến một canh giờ, lại ngay cả ban thưởng cũng xuống rồi.

Trương Xuân cũng ngẩn ra ở nơi đó.

Ngay cả Lý Mộ làm bộ đầu, cũng được ban thưởng hậu hĩnh như vậy, vừa là nhà, vừa là tỳ nữ, hắn làm đô úy, công thần thật sự của vụ án này, chẳng phải là sẽ ban thưởng nhiều hơn?

Hắn nín thở tập trung, sợ để sót một chữ của nữ tử kia.

Nhưng, nữ tử phong vận kia sau khi nói xong Lý Mộ, liền không mở miệng nữa.

Trương Xuân ngẩng đầu, nghi hoặc hỏi: "Phía dưới đâu?"

Nữ tử phong vận lắc lắc đầu, nói: "Hết rồi."

Trương Xuân có chút khó có thể tiếp nhận.

Phía dưới sao có thể không có nữa chứ?

Thần Đô úy là hắn, chủ trì công đạo cho dân chúng là hắn, một mình đối mặt áp lực Hình bộ cũng là hắn, nữ hoàng lại chỉ thưởng Lý Mộ, ngay cả nhắc cũng chưa nhắc tới hắn, sự tình không nên là như vậy, thiên lý ở đâu, công đạo ở đâu?

Cho dù là không cần tòa nhà, tám thị nữ cũng được mà.

Nghe xong nữ tử phong vận nói, trong lòng Lý Mộ vui vẻ.

Đương nhiên, hắn không phải cao hứng tám tỳ nữ kia, mà là hắn vừa tới Thần Đô hơn một canh giờ, liền được ban thưởng như vậy, nói rõ hắn đã đi vào tầm mắt của nữ hoàng, cách con đường ôm cái đùi này lại gần thêm một bước.

Lần này ban thưởng là tòa nhà tỳ nữ, một lần sau, có lẽ chính là tài nguyên tu hành.

Lý Mộ chắp tay khom người nói: “Tạ bệ hạ.”

Dân chúng bình thường gặp hoàng đế cần quỳ lạy, tu hành giả chỉ kính thiên địa, không quỳ hoàng quyền.

Sau đó hắn mới nói với nữ tử phong vận: “Vị tỷ tỷ này, có thể xin bệ hạ thu hồi mấy tỳ nữ kia hay không?”

Nữ tử phong vận liếc hắn, hỏi: “Sao, ngươi không muốn?”

Nếu để Liễu Hàm Yên biết, nàng ở Bạch Vân sơn khắc khổ tu hành, Lý Mộ ở Thần Đô nuôi tám thị nữ, chỉ sợ bình dấm chua* sẽ trực tiếp vỡ.

(*: ám chỉ việc ghen tuông)

Những ngày này ở Thần Đô, bên người Lý Mộ, có một mình Tiểu Bạch là đủ rồi.

Lý Mộ xấu hổ nói trong nhà quản nghiêm, đành phải nói: “Ta bổng lộc ít, trong nhà nuôi không nổi nhiều người như vậy.”

Nữ tử phong vận hỏi: “Tòa nhà cần hay không?”

Lý Mộ lập tức nói: “Cần, đương nhiên cần.”

Không có nhà, về sau Liễu Hàm Yên cùng Vãn Vãn đến đây, ở nơi nào, phần thưởng này, đã giải quyết cho Lý Mộ một vấn đề lớn.

Nữ tử phong vận gật gật đầu, nói: “Ta về cung sẽ báo cáo bệ hạ.”

Lý Mộ tiễn nàng ra khỏi đô nha, nữ tử phong vận bước chân bỗng nhiên khựng lại, hạ giọng nói: “Cẩn thận Chu gia.”

Lý Mộ nghe vậy ngẩn ra, đang muốn hỏi tiếp, nữ tử phong vận đã đi xa.

“Chu gia…”

Lý Mộ lẩm bẩm một câu, Chu gia là thân tộc của nữ hoàng, là gia tộc quyền thế thịnh nhất Thần Đô hôm nay, Chu gia

cùng quan viên dựa vào Chu gia sinh tồn, đánh cờ với đảng cũ mấy năm, gắt gao khống chế toàn bộ triều đình.

Nàng không có khả năng vô duyên vô cớ nhắc nhở Lý Mộ, cẩn thận Chu gia, trong đó nhất định có nguyên nhân gì.

Theo lý thuyết, Lý Mộ đắc tội đảng cũ, dẫn tới lọt vào ám sát, nàng cho dù là nhắc nhở Lý Mộ, cũng nên là nhắc nhở hắn cẩn thận đảng cũ, mà không phải Chu gia.

Trừ phi, Bắc quận ám sát, là Chu gia hoặc đảng mới làm.

Hết chương 307.

Chương 308. Một hòn đá ném bốn con chim (2)

Lý Mộ nhớ lại một màn trong trí nhớ của sát thủ kia, người áo bào đen thuê lão giả đó đến Bắc quận giết hắn, trong miệng nói "chủ nhân nhà ta", nói cách khác, chủ nhân người áo bào đen kia, chính là độc thủ phía sau màn thuê giết người Lý Mộ.

Lý Mộ mới đầu cho rằng đây là người trong đảng cũ gây nên, dù sao, Lý Mộ tạo thành tổn thất thật lớn cho bọn họ bọn họ có đủ động cơ cùng lý do gây án.

Nữ tử phong vận nhắc nhở, khiến ý tưởng của Lý Mộ đã xảy ra một ít thay đổi.

Nếu độc thủ màn này sau, là người Chu gia hoặc là đảng mới thì sao?

Dù sao, sau khi trải qua chuyện đó, Lý Mộ ở trong mắt mọi người, đều sẽ là nữ hoàng đảng kiên định, nếu hắn bị ám sát, không có ai sẽ hoài nghi đảng mới, mặc kệ có phải đảng cũ gây nên hay không, tiếng xấu này bọn họ muốn gánh cũng phải gánh, không muốn gánh cũng phải gánh.

Đến lúc đó, đảng mới lại mượn đề tài để nói chuyện của mình, rất dễ dàng nương việc này, cho đảng cũ một đòn đau.

Lý Mộ trước kia chưa từng nghĩ như vậy, sau khi trải qua nữ tử phong vận nhắc nhở, hắn mơ hồ cảm thấy, chuyện đó, có lẽ càng có thể là âm mưu của đảng mới.

Vương Vũ cùng Trương đại nhân nói quả nhiên không sai, nước Thần Đô, sâu không lường được

Thời điểm Lý Mộ trở lại trong sân đô nha, nhìn thấy Trương đại nhân còn đứng ở tại chỗ, vẻ mặt đờ đẫn.

Nhìn thấy bộ dáng của hắn, trong lòng Lý Mộ thật ra rất xấu hổ.

Dù sao, cả vụ án, thật ra hắn mới là người bỏ sức nhiều nhất.

Lý Mộ chỉ là mang người từ trong tay Hình bộ cướp về, cụ thể phán như thế nào, lại là chuyện của hắn.

Kết quả là, hắn thừa nhận áp lực lớn nhất, lại cái gì cũng chưa kiếm được, niệm lực, tòa nhà, thị nữ, đều là của Lý Mộ, đổi làm bất luận kẻ nào, chỉ sợ trong lòng cũng sẽ không cân bằng, lòng dạ hẹp hòi, về sau tránh không được muốn bắt nạt Lý Mộ.

Lý Mộ đi đến bên cạnh hắn, an ủi: "Đại nhân không cần nản lòng, lần sau bệ hạ nhất định sẽ nhớ tới ngươi."

Trương Xuân xoay người, nói: "Bản quan muốn yên tĩnh một mình, trong vòng hai canh giờ, đừng để bản quan nhìn thấy ngươi."

Đô Úy đại nhân muốn yên tĩnh, Lý Mộ đành phải rời khỏi đô nha, vừa lúc nhìn thấy Vương Vũ cùng một đám bộ khoái đi ra.

Mọi người nhao nhao khom mình hành lễ đối với Lý Mộ: "Chào đầu nhi!"

Lý Mộ hỏi: "Các ngươi đi đâu?"

Vương Vũ cười nói: "Chúng ta chuẩn bị ra ngoài ăn cơm, đầu nhi muốn đi cùng hay không?"

"Đi thôi." Lý Mộ phất phất tay, nói: "Hôm nay ta mời khách, chỗ các ngươi chọn, bao nhiêu tính hết cho ta."

"Đầu nhi hào phóng!"

"Phiêu Hương lâu, Phiêu Hương lâu!"

"Phải Phiêu Hương lâu!"

Các bộ khoái phát ra một đợt ồn ào, Tôn phó bộ đầu trầm mặt xuống, khiển trách: "Bổng lộc tất cả các ngươi cộng lại, cũng không đủ đi Phiêu Hương lâu ăn một bữa, quán mỳ đầu phố, thích ăn hay không."

Mọi người tuy ngoài miệng ồn ào Phiêu Hương lâu, nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn quán mỳ đầu phố.

Một bát mỳ mười đồng, so với Bắc quận đắt hơn không ít, nhưng mười mấy người cộng lại, cũng chỉ hơn một chỉ.

Lý Mộ cũng không hào phóng kiên trì Phiêu Hương lâu, không phải hắn tiếc tiền, mà là so với không khí tửu lâu, quán mỳ đầu đường, không có nhiều ước thúc như vậy, càng có thể tăng tiến rút ngắn khoảng cách lẫn nhau.

Hắn đến đô nha ngày đầu tiên, mời mọi người ăn cơm, vốn chính là muốn rút ngắn khoảng cách với đám bộ khoái dưới trướng.

Quận thành Bắc quận bộ đầu bộ khoái cộng lại, có mấy chục người, phạm vi quản hạt thực tế của Thần Đô nha, so với huyện Dương Khâu còn nhỏ hơn, số lượng bộ khoái xấp xỉ với huyện nha, có một bộ đầu, một phó bộ đầu, mười sáu bộ khoái, tính cả Lý Mộ cùng Tôn phó bộ đầu, có sáu tu hành giả, tu vi đều là Tụ Thần, mười người còn lại, như Vương Vũ, đều là người thường từ nhỏ lớn lên ở Thần Đô, kế thừa tổ nghiệp, chưa từng tu hành.

Tôn phó bộ đầu sau khi ngồi xuống, mặt lộ vẻ áy náy, hướng Lý Mộ chắp tay, nói: “Vừa rồi bất kính với Lý bộ đầu, Tôn mỗ ở nơi này bồi tội Lý bộ đầu, hy vọng ngài đừng để ý.”

Ngay từ đầu hắn đối với một bộ đầu từ trên trời rơi xuống của triều đình, đoạt vị trí vốn là của hắn, lòng còn mang khúc mắc, nhưng sau khi tận mắt thấy một màn vừa rồi, phần dũng khí này, hắn không thể không phục.

Đổi là hắn, hắn nhất định sẽ làm bộ không thấy, đô nha cùng Hình bộ, hoàn toàn không phải cùng một cấp bậc.

Lý Mộ nhẹ nhàng vuốt ve Tiểu Bạch trong lòng, cười nói với Tôn phó bộ đầu: “Quá khứ thì để nó qua đi.”

Tôn bộ đầu bưng bát, nói: “Thuộc hạ lấy trà thay rượu, kính Lý bộ đầu một ly.”

Bộ khoái khác chung quanh cũng nhao nhao hô lên.

“Đầu nhi thật nam nhân!”

“Chúng ta có khi nào từng mở mày mở mặt ở trước người Hình bộ?”

“Lúc đánh lão già kia, thật sự là sảng khoái lòng người, ta thấy mà cũng muốn động thủ!”

Bởi vì Thần Đô quan nha quá nhiều, đô nha ở Thần Đô, cảm giác tồn tại cực kỳ mỏng yếu, mỏng yếu đến mức rất nhiều người cũng đã quên còn có một nha môn như vậy tồn tại.

Bọn họ trước kia, gặp chuyện, đều là tránh còn không kịp, chưa từng thể hội cảm thụ đám đông dân chúng đứng ở phía sau bọn họ, trợ uy hò hét cho bọn họ.

Tuy tất cả cái này đều không phải bởi vì bọn họ, nhưng làm bộ khoái đô nha, không trở ngại bọn họ cùng chung phần vinh quang này.

“Mỳ đến rồi.”

Chủ quán mỳ mỉm cười bưng tới mấy bát mỳ, Vương Vũ cầm đũa, kỳ quái nói: “Hôm nay phân lượng mỳ sao đủ như vậy?”

Chủ quán mỳ cười nói: “Vừa rồi tiểu lão nhi ở đô nha, nhìn thấy các đại nhân trừng trị kẻ ác kia, trong lòng vui vẻ. Các đại nhân ăn hết mình, hôm nay mỳ này không thu tiền.”

Chủ tiệm thịt kho cách vách, bưng tới một chậu lớn thịt bò kho, cười nói: “Chỉ ăn mỳ, không có thịt sao được, trong nồi còn có thịt, các đại nhân không đủ lại đến lấy, hôm nay thịt này cũng không lấy tiền.”

Chỗ đầu phố này cách đô nha rất gần, vừa rồi người vào đô nha xem náo nhiệt không ít, một đám bộ khoái ngồi ở chỗ này, rất nhanh đã dẫn tới hàng quán chung quanh chủ ý.

“Đại nhân, đây là bánh ngọt mứt quả của tiểu điếm, các ngươi nhất định phải nếm thử!”

“Giỏ táo này, các đại nhân lát nữa đi thời chia một chút.”

“Tiểu nhị, nhanh đi đưa vài hũ rượu cho các đại nhân, vò Nữ Nhi Hồng hai mươi năm kia cũng đưa lên.”

Các bọn bộ khoái nhìn trên bàn chất đống tràn đầy thứ dân chúng xung quanh tự mình đưa lên, nhìn nhau.

Tôn phó bộ đầu sắc mặt xấu hổ, lắc đầu nói: “Hổ thẹn, đây vốn là việc nha môn nên làm, ở trong mắt dân chúng, ngược lại thành việc hiếm lạ.”

Lý Mộ cầm đũa, nói: “Ăn đi, về sau thời điểm làm việc, nhớ rõ nghĩ tới những người dân này.”

Hắn nhìn thấy, không chỉ có tâm ý người dây bày trên bàn.

Còn có niệm lực trên người bọn họ.

Người làm chủ cho dân, dân tin họ.

Lực lượng tín niệm của dân chúng, mới là đường tắt tu hành nhanh nhất.

Hết chương 308.

Chương 309. Lý phủ (1)

Các bộ khoái cúi đầu yên lặng ăn mỳ, không ai nói chuyện, vẻ mặt như có chút suy nghĩ.

Lý Mộ không chờ mong trải qua một chuyện này, đã khiến bọn họ biến thành sai nha ngay thẳng không sợ cường quyền, đây là chuyện không có khả năng, hắn chỉ là muốn làm bọn họ cảm nhận được, loại vinh dự thuộc về tập thể này, ở trong lòng bọn họ gieo xuống một hạt giống.

Ăn mỳ xong, Lý Mộ kiên trì trả tiền, nhưng không có một cửa hàng nào đồng ý thu.

Chủ quán mỳ lắc lắc đầu, nói: "Đại nhân, hôm nay tiền này, tiểu lão nhi thực không thể thu, bằng không, sẽ bị mọi người bóp chết."

Lý Mộ kiên trì không có kết quả, liền không kiên trì nữa, sau khi cảm ơn đối với mọi người, bế Tiểu Bạch, trở về đô nha, trước khi đi, còn bị chưởng quầy tửu quán cứng rắn nhét cho một hũ nhỏ Nữ Nhi Hồng.

Hai đảng cũ mới tranh đấu đảng phái ba năm, quấy Thần Đô chướng khí mù mịt, chịu khổ, chỉ là dân chúng tầng dưới chót.

Phần chính nghĩa vốn nên có này, ở trong mắt bọn họ, lại là quý giá như thế.

Làm bộ đầu Thần Đô nha, hắn phải làm chút thay đổi.

Vì chính nghĩa cùng công đạo, cũng vì tu hành.

Sau khi bước vào Tụ Thần, mặc dù là có linh ngọc phụ trợ, tốc độ tu hành của hắn vẫn đã chậm lại, thẳng đến hôm nay, thu hoạch được niệm lực dân chúng Thần Đô, pháp lực vận chuyển vốn trắc trở của hắn, mới có một tia dấu hiệu tăng tốc vận chuyển.

Mặc kệ đảng mới, cũng mặc kệ đảng cũ, hắn chỉ làm hắn làm việc bộ đầu Thần Đô nha nên làm.

Vì dân thỉnh mệnh, trừng cường trừ ác, duy trì bảo vệ chính nghĩa cùng công đạo, đây là điều hắn phải làm.

Chỉ cần làm tốt công tác của mình, thì có thể đạt được dân chúng kính yêu, ngưng tụ một phách cuối cùng.

Trong quá trình này, hấp thu niệm lực, đi lên đường tắt tu hành.

Thuận tiện giúp nữ hoàng bệ hạ ngưng tụ lòng dân, ôm cái đùi trắng nhất Đại Chu này.

Một hòn đá ném bốn con chim, chẳng phải tốt sao?

Tòa nhà nữ hoàng bệ hạ ban cho cũng không biết ở nơi nào, diện tích lớn bao nhiêu, khi nào thì cho, buổi tối hôm nay, Lý Mộ vẫn cùng Tiểu Bạch chen chúc ở trong phòng nhỏ đô nha.

Trở lại đô nha, Lý Mộ vừa mới vào sân, đã nhìn thấy Trương đại nhân từ sảnh bên đi ra, khi nhìn thấy Lý Mộ, lại quay đầu đi vào.

Hắn là anh hùng thật sự, không có hắn, một mình Lý Mộ là không thay đổi được cái gì.

Tuy trong lòng Lý Mộ, cũng tỏ bất bình cho vị anh hùng thật sự này, nhưng thánh tâm khó dò, chuyện thưởng hay không thưởng, hắn cũng không thể quyết định thay nữ hoàng.

Trở lại trong tiểu viện, đóng lại cửa sân, Tiểu Bạch trở lại phòng, hóa thành hình người, ở trong phòng bận rộn, rất nhanh đã trải xong đệm chăn, quét tước căn phòng không còn một hạt bụi.

Đây vốn là phòng một người ở, ngay cả giường cũng là giường nhỏ một người nằm, chỉ có thể miễn cưỡng để một người ngủ.

Cũng may Tiểu Bạch lúc ngủ, sẽ biến thành bản thể, cuộn mình ở bên cạnh Lý Mộ, không chiếm chỗ.

Lý Mộ vỗ vỗ cái đầu nhỏ của nàng, nói: “Ủy khuất vài ngày nữa, chúng ta rất nhanh sẽ có căn phòng lớn.”

Tiểu Bạch rúc vào trên người hắn, nhỏ giọng nói: “Ở cùng ân công, phòng lớn hay nhỏ ta đều nguyện ý.”

Tiểu Bạch vẫn ngây thơ, có chút bộ dáng lấy chồng theo chồng, gả chó theo chó, sắc trời đã muộn, ngày đầu tiên đến

Thần Đô, Lý Mộ không có tâm tư tu hành, rất sớm đã ôm Tiểu Bạch ngủ trên giường.

Sáng sớm hôm sau, Lý Mộ vừa mới rời giường, sau khi rửa mặt xong, ở đô nha lại gặp được nữ tử phong vận kia.

Nàng đưa một chồng giấy thật dày cho Lý Mộ, nói: "Đây là giấy tờ đất cùng giấy tờ nhà, ta bây giờ dẫn ngươi đi tòa nhà bệ hạ ban thưởng cho ngươi."

Lý Mộ mở ra giấy tờ nhà đọc chút, bất ngờ phát hiện, cái này thế mà lại là một tòa nhà lớn năm lớp sân.

Thần Đô tấc đất tấc vàng, có thể ở nơi này có được một tòa nhà ba lớp sân, đã tính là phú thương cự cổ, năm sân, không có thân phận địa vị nhất định, là không có khả năng có được.

Tòa nhà như vậy, đừng nói hắn cùng Tiểu Bạch ở, cho dù là sau khi thêm Liễu Hàm Yên cùng Vãn Vãn, còn có thể ở được không ít.

Hoàng thành ở chính giữa Thần Đô, bên cạnh là hai uyển (vườn) nam bắc, Nam Uyển có hoàng thất huân quý ở, bắc uyển là quan viên trong triều, vờn quanh ngoài hoàng thành, là hơn một trăm phường, là dân chúng bình thường ở lại.

Tòa nhà nữ hoàng thưởng cho Lý Mộ, ngay tại bắc uyển.

Lý Mộ vốn định mời Trương đại nhân cùng đi xem, gã không chút do dự từ chối.

Đi ở trên đường, Lý Mộ hỏi nữ tử phong vận kia: "Xin hỏi ngài xưng hô như thế nào?"

Quen biết cũng đã vài ngày, lời Lý Mộ từng nói với nàng, hai bàn tay là đếm hết, đến bây giờ chỉ biết nàng là nội vệ của nữ hoàng, nhiều hơn thì không rõ.

Nữ tử phong vận nói: "Ngươi có thể gọi ta Mai đại nhân."

Lý Mộ mỉm cười nói: "Đa tạ Mai tỷ tỷ dọc đường hộ tống."

Mai đại nhân nhìn hắn một cái, bất ngờ nói: "Lúc trước sao chưa phát hiện, cái miệng nhỏ của ngươi còn rất ngọt."

Một tiếng "tỷ tỷ", hiển nhiên đã kéo gần lại khoảng cách giữa hai người. Mai đại nhân nhìn hắn, hỏi: "Bệ hạ thưởng ngươi thị nữ, ngươi thật sự không cần?"

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: "Không cần."

Mai đại nhân nói: "Ngươi nghĩ cho kỹ, mấy tỳ nữ đó, bọn họ đều là nhân gian tuyệt sắc."

Lý Mộ nói: "Vậy càng không thể nhận."

Mai đại nhân kinh ngạc nói: "Chẳng lẽ, ngươi không thích nữ tử?"

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: "Sắc đẹp sẽ phân tán sự chú ý của ta đối với tu hành, ân điển của bệ hạ, Lý Mộ xin khắc trong lòng."

Mai đại nhân hiện ra nét kinh ngạc, nói: "Tuổi còn trẻ, đã có thể chống lại sắc đẹp dụ hoặc, bệ hạ quả nhiên không nhìn lầm người."

Sau khi quen biết Liễu Hàm Yên, Lý Mộ đối với sắc đẹp đã rất là miễn dịch, nhớ mãi thuần âm của Liễu Hàm Yên, hắn đối với nữ nhân khác, một chút ý tưởng cũng không có, mặc dù là tặng không tới cửa, hắn cũng không nỡ lãng phí nguyên dương.

Hắn nghĩ nghĩ, hỏi: "Mai tỷ tỷ ngày hôm qua nói, bảo ta cẩn thận Chu gia, là có ý tứ gì?"

Một lần này, Mai đại nhân cũng không nhiều lời nữa.

Lý Mộ tiếp tục hỏi: "Việc ám sát Bắc quận, là Chu gia cùng đảng mới sai sử à?"

Mai đại nhân vẫn không nói gì.

Nàng lúc này trầm mặc, liền đại biểu ngầm thừa nhận.

Đi một đoạn, thấy Lý Mộ trầm mặc không nói, Mai đại nhân nghĩ nghĩ, lại mở miệng lần nữa, nói: "Bệ hạ gửi gắm kỳ vọng cao đối với ngươi, chỉ cần bản thân ngươi làm được ngay thẳng, ở Thần Đô, mặc kệ xảy ra cái gì, bệ hạ đều sẽ che chở ngươi, ngươi là người của bệ hạ, mặc kệ là đảng mới hay đảng cũ, đều không động nổi vào ngươi."

Lý Mộ hơi kinh ngạc, hỏi: “Bệ hạ gửi gắm kỳ vọng cao đối với ta?”

Hắn chẳng qua là một tiểu bộ đầu, nữ hoàng bệ hạ, có thể gửi gắm cái kỳ vọng cao gì đối với hắn?

Hết chương 309.

Chương 310. Lý phủ (2)

Mai đại nhân gật gật đầu, nói: “Vô luận là việc Bắc quận, hay là việc ngươi vừa tới Thần Đô làm, đều khiến bệ hạ nhìn ngươi bằng ánh mắt khác. Đại Chu loạn trong giặc ngoài trùng trùng, bệ hạ hy vọng ngươi có thể trở thành kẻ ôm củi, kẻ mở đường công đạo cho dân chúng.”

Lý Mộ không ngờ nữ hoàng bệ hạ đối với hắn lại coi trọng như thế, cái này có phải nói lên, hắn đã ôm được cái đùi này hay không?

Chỉ cần nữ hoàng còn ngồi ở vị trí kia, thì không có ai dám động vào vị trí của Lý Mộ.

Như vậy, hắn liền không có nỗi lo ở sau, có thể yên tâm lớn mật đi làm.

Hắn ôm quyền, nói: “Lý Mộ nhất định không phụ bệ hạ kỳ vọng.”

Vì để Lý Mộ yên tâm, Mai đại nhân tiếp tục nói: “Chỉ cần ngươi có thể thủ vững bản tâm, trung với bệ hạ, tin tưởng không cần bao lâu, ngươi có thể trở thành nội vệ của bệ hạ, đến lúc đó, ngươi sẽ có được quyền thế lớn hơn nữa, cũng có thể có được vô số tài nguyên tu hành.”

Nội vệ là cận vệ của nữ hoàng, trở thành nội vệ, tự nhiên có thể ở trình độ lớn nhất thu hoạch tín nhiệm của nàng, do đó được càng nhiều lợi ích hơn.

Lý Mộ nghĩ nghĩ, lại ý thức được một vấn đề khác.

Nội vệ hắn gặp, đều là nữ tử, không có nam tử, điều này làm hắn có chút lo lắng, hỏi: “Trở thành nội vệ, cần tịnh thân sao?”

Nữ tử phong vận cười nhìn hắn, nói: “Nếu ngươi nguyện ý, cũng không phải là không thể.”

Sau khi từ chỗ Mai đại nhân nhận được đáp án chuẩn xác, Lý Mộ yên tâm, nội vệ quyền lực lớn hơn, việc có thể làm cũng càng nhiều, nếu có thể lập công lao, nói không chừng có

cơ hội tiến vào kho của nữ hoàng chọn lựa phần thưởng, hắn đối với những thứ này chờ mong không thôi.

Hắn vốn tưởng tới Thần Đô, nha môn ban thưởng sẽ càng thêm cao cấp, từ trong miệng Trương đại nhân biết được, đô nha ở Thần Đô địa vị cực thấp, trong tàng bảo các, chỉ có một chút lá bùa huyền giai, đan dược hoàng giai, pháp bảo tổn hại, cùng với linh ngọc cấp thấp.

Không ngờ, Thần Đô nha là khốn cùng như thế, thậm chí còn không bằng tài sản của Lý Mộ, may mắn sau lưng hắn còn có một vị phú bà giàu nhất Đại Chu, ra tay hào phóng vô cùng, chỉ cần có thể khiến nàng hài lòng, ngay cả Tạo Hóa Đan loại đan dược thiên giai này nàng cũng không chút keo kiệt, càng đừng nói là thứ khác.

Sau khi tới ở căn nhà này ở bắc uyển, Lý Mộ càng thêm khắc sâu cảm nhận được sự hào phóng của nàng.

Xưng là trạch viện, thật ra càng giống phủ đệ hơn, lấy Thần Đô giá, cùng với vị trí phủ đệ này, chỉ sợ lấy toàn bộ tài sản của Lý Mộ cùng Liễu Hàm Yên hôm nay, cũng mua không nổi một tòa nhà như vậy.

Đương nhiên, ở Thần Đô, tòa nhà bắc uyển, hầu như đều là biệt thự, cũng không phải chỉ dùng tiền thì có thể mua được.

Phủ đệ này trên cửa dán giấy niêm phong. Nữ tử phong vận phất phất tay, tờ giấy niêm phong cũ kỹ kia liền tự mình bong ra. Nàng nhìn Lý Mộ, giải thích: “Nơi này vốn là một tòa biệt thự, sau quan viên đó gặp chuyện, phủ đệ bị triều đình kê biên tài sản, đến nay đã hơn mười năm không có ai ở lại.”

Nữ hoàng bệ hạ thượng vị mới ba năm, hơn mười năm trước, hẳn là chuyện của triều cũ.

Mai đại nhân nói: “Trái lại cũng khéo, ngươi cũng họ Lý, chủ nhân ban đầu của biệt thự này cũng họ Lý, chẳng qua hắn kết cục không tốt lắm, hy vọng ngươi đừng bước rập khuôn theo hắn.”

Lý Mộ ngẩng đầu nhìn, phát hiện nơi này bảng hiệu vẫn còn, chỉ là đã có rất nhiều bụi đất, bên trên viết hai chữ to “Lý phủ”.

Mai đại nhân đứng ở trước cửa phủ, nói: “Được rồi, ta về cung trước, ngươi không cần những tỳ nữ kia, thì phải tự mình quét dọn phủ đệ lớn như vậy.”

Sau khi tiễn bước Mai đại nhân, Lý Mộ cùng Tiểu Bạch đi vào phủ đệ, thở dài một hơi, nói: “Nơi này về sau chính là nhà của chúng ta rồi.”

Suốt một ngày kế tiếp, Lý Mộ cùng Tiểu Bạch đều đang quét dọn nơi này.

Tòa nhà này bỏ hoang hơn mười năm, trong sân đã mọc đầy cỏ dại, trong phòng cũng tràn đầy tro bụi. Lý Mộ bảo Sở phu nhân sử dụng Bạch Ất làm cỏ, mình hai tay bấm tay niệm chú, trong sân bỗng nhiên nổi lên một trận gió nhẹ, mang bụi đất các góc quét tước sạch sẽ, sau đó thi triển thuật gọi mưa, mang cả tòa nhà rửa sạch một lần.

Tiểu Bạch cầm khăn lau, ở trong phòng bận rộn.

Tòa nhà này nhìn bẩn chút, nhưng lại không rách nát, giấy niêm phong triều đình dán ở nơi này, có thể bảo hộ nơi này trình độ lớn nhất không chịu mưa gió ăn mòn.

Trong tòa nhà, đồ gia dụng ở các phòng, cũng đều là chất gỗ thượng đẳng, mười năm không mục nát, sau khi lau chùi, giống như mới.

Như thế trái lại đỡ cho Lý Mộ đổi mới, ngay cả bảng hiệu bên ngoài, hắn cũng trực tiếp giữ lại.

Cùng Tiểu Bạch bận đến tối, ngay cả cơm cũng không ăn, mới rốt cuộc mang phủ đệ quét dọn triệt để một lần, trên dưới phủ đệ rực rỡ hẳn lên.

Ban ngày, Lý Mộ ra ngoài một chuyến, mua nồi niêu bát đũa các dụng cụ phòng bếp, lại mua chút gạo mỳ rau dưa, buổi tối xuống bếp làm vài món ăn, lại lấy ra vò Nữ Nhi Hồng kia chủ quán rượu tặng cho hắn, xem như cùng Tiểu Bạch ăn mừng thăng quan.

Tiểu Bạch ngày thường không uống rượu, buổi tối hôm nay cũng phá lệ uống một ít, khi mơ mơ màng màng chui vào ổ chăn của Lý Mộ, quên biến trở về nguyên hình.

Sáng sớm, Lý Mộ mở mắt, nhìn thấy Tiểu Bạch ghé vào ngực hắn, đang ngủ say.

Nàng bình thường dậy sớm hơn Lý Mộ, có lẽ là vì ngày hôm qua uống rượu, ngủ mãi đến bây giờ.

Lý Mộ nhìn bộ dáng ngủ say xinh đẹp của nàng, không muốn đánh thức nàng, đang muốn lặng lẽ xuống giường, lông mi của nàng run rẩy, chậm rãi mở mắt.

Nàng nhìn nhìn Lý Mộ, lại cúi đầu nhìn nhìn mình, vội vàng nói: "Xin lỗi ân công, ta đêm qua quên biến trở về."

Lý Mộ nói: "Được rồi được rồi, ngươi không muốn biến thì không cần biến nữa."

Tiểu Bạch ngẩn người, hỏi: "Ta có thể ngủ cùng một chỗ với ân công như vậy sao?"

Lý Mộ nói: "Nơi này nhiều phòng như vậy, ngươi muốn ngũ gian nào cũng được, lát nữa chúng ta ra đường, lại mua cho ngươi một bộ đệm chăn."

Tiểu Bạch cúi đầu, nói: "Ta buổi tối vẫn là biến trở về đi, như vậy có thể tiết kiệm bạc."

Ở Thần Đô, ở lại trong tòa nhà năm sân, hoặc là quan viên tứ phẩm trở lên, hoặc là hào môn đại tộc nhân khẩu thịnh vượng.

Lý Mộ cùng Tiểu Bạch chỉ có hai người, trong nhà không có nha hoàn hạ nhân, Tiểu Bạch buổi tối cũng muốn ngủ cùng Lý Mộ, chỉ chiếm cứ một phòng ngủ chính.

Trong nhà ban ngày không có người, Lý Mộ ở bốn phía tòa nhà, dùng linh ngọc bố trí một trận pháp đơn giản, phòng ngừa kẻ trộm hoặc là một ít người rắp tâm bất lương xâm nhập, mặc dù là tu hành giả, chỉ cần không đến trung tam cảnh, cũng sẽ bị nhốt ở trong trận.

Có ký ức của Thiên Huyễn Thượng Nhân, Lý Mộ trái lại biết một ít trận pháp lợi hại hơn, cao nhất có thể ngăn cản Động Huyền, như Thập Bát Âm Ngục Đại Trận, Thập Quỷ Khốn Thần Trận các thứ, nhưng giới hạn bởi tài liệu, hắn trước mắt không thể bố trí.

Hết chương 310.

Chương 311. Sóng ngầm

Nhưng, cho dù là có thể tập trung đủ nhiều quỷ vật như vậy, hắn cũng không thể ở Thần Đô bố trí loại trận pháp này.

Trận pháp phòng hộ uy lực có hạn, Lý Mộ không yên tâm để Tiểu Bạch ở nhà một mình.

Đảng mới vì tính kế đảng cũ, có thể ra tay với Lý Mộ lần đầu tiên, thì có thể có lần thứ hai.

Mà đảng cũ, Lý Mộ cũng quả thực tổn hại lợi ích của bọn họ, bọn họ trước kia chưa động thủ đối với Lý Mộ, không có nghĩa là về sau sẽ không.

Bản thân Lý Mộ trái lại không sợ bọn họ, hắn lo lắng là, bọn họ vòng qua hắn, ra tay đối với Tiểu Bạch.

Chỉ có mang theo Tiểu Bạch bên người, hắn mới có thể yên tâm.

Nhưng như vậy, hắn phải cho Tiểu Bạch một thân phận, hắn làm bộ đầu Thần Đô nha, bên người luôn dẫn theo một con hồ ly tinh, không ra thể thống gì.

Trừ phi Tiểu Bạch hóa thành nguyên hình, xuất hiện làm linh sủng của Lý Mộ. Ở Thần Đô, chuyện mang yêu vật coi là sủng vật nuôi dưỡng, cũng không hiếm thấy, rất nhiều hào môn đại tộc, đều sẽ trang bị linh sủng cho con em gia tộc, để cho những yêu vật này làm bạn bọn họ, đồng thời cũng cung cấp bảo hộ cho bọn họ.

Lý Mộ không muốn để Tiểu Bạch lấy thân phận linh sủng xuất hiện, hắn biết Tiểu Bạch càng thích hóa thành hình người hơn.

Sau khi tới đô nha, Lý Mộ từ chỗ Trương đại nhân lĩnh một bộ đồng phục bộ khoái, để cho Tiểu Bạch thay.

Mặc vào bộ quần áo này, nàng theo bên người Lý Mộ, tất nhiên không hút ánh mắt người ta như vậy nữa.

Đồng phục bộ khoái Thần Đô nha, so với huyện Dương Khâu và Bắc quận đẹp hơn nhiều, sắc điệu cũng không đơn

nhất, bên trên còn thêu hoa văn đồ án, mặc ở trên người Tiểu Bạch, tiểu hồ ly dịu dàng nhu thuận, lập tức liền biến thành nữ bộ khoái tư thế oai hùng hiên ngang.

Giờ khắc này, nhìn Tiểu Bạch, trong đầu Lý Mộ, nhịn không được hiện ra một bóng người khác.

Tiểu Bạch mặc vào bộ quần áo này, có vài phần tương tự với Lý Thanh.

Tiểu Bạch nắm vạt áo đồng phục, ở trước mặt Lý Mộ dạo qua một vòng, hiển nhiên rất hài lòng đối với quần áo này.

Lý Mộ mang một số cảm xúc nào đó ẩn sâu, nói: "Về sau lúc làm việc, ngươi cứ như vậy đi theo ta, ở trước mặt người ngoài, có thể gọi ta Lý bộ đầu."

Tiểu Bạch ưỡn ngực ngẩng đầu, nghiêm túc nói: "Vâng, ân công!"

Quan hệ giữa nàng cùng Lý Mộ, đã sớm thâm căn cố đế ở trong lòng, trong lúc nhất thời khó có thể sửa đổi, Lý Mộ không rối rắm xưng hô nữa, nói: "Theo ta ra ngoài tuần tra đi."

Muốn đạt được kính yêu cùng niệm lực của dân chúng, thì phải xâm nhập bên trong dân chúng, ngồi ở trong nha môn là vô dụng.

Khi Lý Mộ đi đến tiền viện, Trương Xuân từ sảnh bên thò đầu ra, hỏi: "Tòa nhà đó của ngươi thế nào?"

"Cũng được." Lý Mộ cười cười nói: "Vị trí ở bắc uyển, bên cạnh hoàng thành, chung quanh rất thanh tịnh, năm lớp sân, còn có một cái vườn hoa sau nhà, chỉ là quá lớn, quét tước không dễ dàng."

Phành!

Không đợi hắn nói xong, cửa sảnh bên liền đóng sập lại.

Lý Mộ lắc lắc đầu, cùng Tiểu Bạch ra khỏi nha môn.

Trong sảnh bên, một phụ nhân chỉ vào đầu hắn, thất vọng nói: "Ông xem xem người ta, ông lại nhìn ông đi, bộ đầu dưới trướng ông ở tòa nhà lớn năm sân, chúng ta cả nhà chen chúc ở nha môn, Y Y chỉ có thư phòng có thể ngủ."

Trương Xuân tựa vào trên ghế, nói: “Người ta sau lưng có bệ hạ, tòa nhà đó là dùng mạng đổi lấy, tôi có thể có biện pháp nào?”

Trong sảnh bên, Trương Y Y cũng khuyên phụ nhân kia: “Mẹ, con không sao, phụ thân vị trí này không dễ ngồi, nếu bệ hạ cũng ban thưởng cha tòa nhà lớn năm lớp sân, không biết có bao nhiêu ánh mắt sẽ nhìn chằm chằm vào cha, đây không phải là một chuyện tốt, chúng ta như bây giờ, mới là tốt nhất.”

Phụ nhân nói: “Thần Đô này không tốt chút nào cả, còn không bằng lúc ở huyện Dương Khâu.”

Trương Xuân thở dài, nói: “Ai nói không phải, tôi bây giờ chỉ hy vọng, bọn họ đừng trêu vào phiền toái cho tôi.”

Bắc uyển.

Nơi này rời xa phố chính, gần hoàng thành, là nơi các quan to quý nhân của Thần Đô ở lại, hai bên đường rộng lớn, đều là nhà giàu nhà cao cửa rộng, trên đường hiếm có người đi đường, thỉnh thoảng có xe ngựa hoa lệ chạy qua.

Một chiếc xe ngựa màn xe viền vàng lúc đi qua tòa nhà nơi nào đó, chợt có một đôi tay vén lên màn xe, quan viên ngồi ở trong xe nhìn cửa chính tòa nhà đã không còn giấy niêm phong, rực rỡ hẳn lên, kinh ngạc hỏi: “Lý trạch có người ở rồi?”

Xa phu đánh xe là một lão giả, lão nhìn tòa nhà đó một lần, nói: “Giấy niêm phong không còn nữa, trong nhà có khí tức trận pháp, hẳn là đã đổi chủ nhân.”

Quan viên trung niên kia nghi hoặc nói: “Bảng hiệu sao chưa đổi?”

Lão giả lắc lắc đầu, nói: “Có lẽ, chủ nhân mới cũng họ Lý.”

Quan viên trung niên buông màn xe, ngồi ở trong xe, thở dài một tiếng, nói: “Năm đó, Lý đại nhân cũng là quan thanh liêm hiếm thấy trong triều, chỉ tiếc. Ài, hôm nay nhà cũ đã đổi người mới, sợ là cũng không có ai nhớ hắn nữa.”

Xe ngựa từ cửa Lý trạch chậm rãi chạy qua, thời gian nửa ngày, trong bắc uyển, đã có không ít người chú ý tới biến hóa

nơi này.

“Tòa nhà này hoang phế mười mấy năm rồi nhỉ?”

“Chưa nghe nói có ai vào ở tòa nhà này.”

“Chẳng lẽ là vị quan to nào đó trong triều, bảo người ta điều tra một chút.”

Ở lại trong Bắc uyển, đều là quan to trong triều, Lý trạch hoang phế đã đổi chủ nhân mới, khiến không ít người phán đoán, nhất là mấy nhà chung quanh Lý trạch, càng phát động lực lượng, hỏi thăm tin tức chủ nhân mới của căn nhà này.

Người có thể ở nơi này, mánh khoé đều là thông thiên, Thần Đô đối với bọn họ mà nói, gần như không có bí mật.

Rất nhanh, đã có người hỏi thăm ra, chủ nhân mới tòa nhà này là ai.

Bộ đầu Thần Đô nha, Lý Mộ.

Đối với rất nhiều người mà nói, nghe được tên Thần Đô nha, còn phải phản ứng một chút, đây là nha môn nào của Thần Đô, bộ đầu nha môn này, tiểu lại không vào được phẩm cấp quan viên, có tư cách gì ở nơi này?

Nhưng đối với Lý Mộ cái tên này, đại đa số người đều không xa lạ.

Vở kịch oan Đậu Nga, ở Thần Đô truyền xướng đã lâu, phàm là quan viên trong triều, có người nào chưa từng xem chưa từng nghe, mà phàm là từng nghe oan Đậu Nga, đều biết Lý Mộ là người phương nào.

Người dám chỉ vào trời đất mắng chửi, ngầm trào phúng triều đình hắc ám, sao không làm người ta khắc sâu ấn tượng.

Bởi vì một câu nói đùa của hắn, đã dẫn phát sự kiện hung linh chấn động triều dã, mà bệ hạ nương việc này, ở ba mươi sáu quận, thu hoạch lớn một đợt lòng dân, dân ý đạt tới đỉnh phong đăng cơ ba năm qua.

Hắn lập công lao lớn như vậy cho bệ hạ, bệ hạ điều hắn đến Thần Đô, ban cho một tòa nhà như vậy, cũng liền không có gì kỳ quái.

Tuy không ít người đều cảm thấy, một tiểu lại, không có tư cách ở cùng một chỗ với bọn họ, nhưng đây là bệ hạ an bài, bọn họ cũng đành chịu.

Hết chương 311.

Chương 312. Bản quan không có đây! (1)

Nhưng, nghĩ đến nơi này, hắn cũng không ở lâu.

Bởi vì vở kịch đó của hắn, khiến rất nhiều cố gắng của đảng cũ hai năm qua thất bại.

Hắn nếu là thành thành thật thật ở lại Bắc quận, có lẽ còn có thể tường an vô sự, đến Thần Đô rồi, ở dưới mí mắt đảng cũ, ngay cả giữ tính mạng cũng khó.

Bắc uyển, thâm trạch nơi nào đó.

Có thanh âm trẻ tuổi nói: "Tên phế vật kia, thế mà thất bại rồi!"

Mà sau đó lại truyền đến thanh âm già nua: "Thiếu gia, muốn tiếp tục tìm người, ở Thần Đô diệt trừ hắn hay không?"

"Thôi." Người trẻ tuổi phất phất tay, nói: "Ở Thần Đô động thủ, khẳng định không thể giấu được nội vệ, có lẽ còn phải mang ta liên lụy vào, chỉ là đáng tiếc lần này cơ hội tốt nhất giá họa đảng cũ, phụ thân cùng bá bá bọn họ không thể mượn đề tài để nói chuyện của mình, chèn ép đảng cũ."

Thanh âm già nua nói: "Cho dù chúng ta không động thủ, có lẽ đảng cũ cũng sẽ nhịn không được động thủ."

Người trẻ tuổi khinh thường nói: "Ngươi cho rằng đảng cũ ngu xuẩn như ngươi, bọn họ nếu động thủ, há không phải cố ý cho chúng ta cơ hội?"

Lão giả cung kính nói: "Công tử cơ trí."

Một chỗ phủ đệ quan viên khác.

Một người trẻ tuổi gõ gõ cửa thư phòng nơi nào đó, đi vào, nói: "Cha, cha nghe nói chưa, bộ khoái hại chết cả nhà cô cô và dượng, bị điều đến Thần Đô rồi, thăng bộ đầu, còn ở bắc uyển."

Sau bàn sách, quan viên trung niên cúi đầu đọc sách, vẻ mặt bình tĩnh, như là chưa nghe thấy.

Người trẻ tuổi nhịn không được nói: “Thiên đường có lối hắn không đi, địa ngục không cửa cứ xông vào, con bây giờ đi tìm người xử lý hắn.”

Quan viên trung niên khép sách, ánh mắt nhìn về phía hắn, bình tĩnh nói: “Ngươi khiến ta rất thất vọng.”

Người trẻ tuổi ngạc nhiên nói: “Vì sao?”

Quan viên trung niên nói: “Đi ra ngoài đi, chờ chính ngươi khi nào nghĩ thông suốt, tự mình đến nói cho ta biết.”

Người trẻ tuổi không phục đi ra ngoài, rất nhanh lại trở về, cúi đầu nói: “Con đã hỏi mẹ, mẹ nói, nếu là bộ khoái đó gặp chuyện, mặc dù không phải chúng ta làm, cũng sẽ bị đảng mới giá họa, bị bọn họ mượn cơ hội chèn ép, nếu đảng mới tìm người ám sát hắn, giá họa cho chúng ta thì sao?”

Người trung niên nhìn hắn, hỏi: “Ngươi cho rằng nội vệ là làm cái gì, ở Thần Đô, chuyện gì có thể giấu diếm được bọn họ?”

Người trẻ tuổi nghiến răng nói: “Chẳng lẽ thù của cô cô chúng ta không báo sao?”

“Đương nhiên phải báo.” Người trung niên đứng lên, chậm rãi nói: “Nhưng không phải thông qua phương thức này, phương pháp giết chết một người có rất nhiều loại, ám sát là một loại cấp thấp nhất, chỉ có ngu xuẩn mới sẽ làm như vậy.”

Hắn cầm lấy một tờ giấy trên bàn, trên tờ giấy viết một câu.

Kẻ ôm củi cho dân chúng, không thể để họ đông lạnh chen chúc trong gió tuyết, kẻ mở đường cho công đạo, không thể để họ khốn đốn trong bụi gai.

Hắn giật giật khóe miệng, lộ ra một tia ý cười trào phúng, nói: “Kẻ ôm củi cho dân chúng, không thể để họ đông lạnh chen chúc trong gió tuyết, kẻ mở đường cho công đạo, không thể để họ khốn đốn trong bụi gai, ở thế đạo này, hắn muốn làm kẻ ôm củi, muốn làm người mở đường, thì phải làm tốt giác ngộ cái chết trước.”

Bản thân Lý Mộ cũng không biết, ngày đầu tiên hắn đến Thần Đô, đã ở trong thành dẫn lên những cơn sóng ngầm này.

Hắn vừa mới mua cho Tiểu Bạch một xiên mứt quả, dẫn theo nàng ở trên đường tuần tra, mỉm cười đáp lại mỗi một người dân Thần Đô chào hỏi hắn.

Sau khi trải qua chuyện hôm trước, ít nhất ở cửa nha môn trên nửa con đường này, hắn đã không ai không biết, không ai không hiểu, bước ra bước đầu tiên của tu hành niệm lực.

"Chào bộ đầu đại nhân!"

"Bộ đầu đại nhân, ăn quả lê đi!"

"Bộ đầu đại nhân, muốn đến tiểu điếm nghỉ chút, uống chén nước trà hay không?"

Lý Mộ trên đường, đều có dân chúng dọc phố nhiệt tình chào hỏi, lại có sạp bán lê, không cho phân trần mang hai quả lê nhét vào trong tay của hắn.

Lý Mộ cho Tiểu Bạch một quả, Tiểu Bạch cắn một miếng, liền sốt ruột không chờ nổi đưa quả lê trong tay đến bên miệng Lý Mộ, nói: "Lê này thật ngọt, ân công nếm thử!"

Lý Mộ cắn một miếng lê, quả nhiên ngọt lành nhiều nước như Tiểu Bạch nói, đồng thời, hắn cũng cảm nhận được trên người những người dân trên đường đó còn có niệm lực mỏng manh.

Thẳng đến rời xa con đường cửa nha môn, mới không còn niệm lực xuất hiện.

Đây là bởi vì dân chúng nơi này cũng không biết Lý Mộ, cũng chưa nhìn thấy chuyện đã xảy ra trên đường ngày đó.

Nhưng không quan trọng, vì tu hành, Lý Mộ sớm hay muộn phải cho dân chúng toàn bộ Thần Đô đều biết tên của hắn. Khi đó hắn vô luận đi đến đâu, đều có thể hấp thu được niệm lực của địa phương đó.

Hắn và Tiểu Bạch đi đến một con đường khác, đi chưa được xa mấy bước, phía sau liền truyền đến một trận tiếng vó ngựa dồn dập.

Giá!

Mấy con ngựa từ đầu đường lao nhanh tới, dân chúng trên đường nhao nhao trốn tránh, một tiểu cô nương không kịp né tránh, bị vấp ngã xuống đất, mắt thấy con ngựa dẫn đầu kia sắp lao tới, bóng người Lý Mộ nhoáng lên một cái, xuất hiện phía trước tiểu cô nương kia.

Hắn ngẩng đầu lạnh lùng nhìn, con ngựa đó nhất thời chấn kinh, móng trước nâng lên cao cao, suýt nữa mang nam tử trên lưng ngựa hất ngã.

"Muốn chết, dám chắn đường của ta!"

Công tử trẻ tuổi trên lưng ngựa mặt lộ vẻ giận dữ, giơ tay, roi ngựa trong tay hung hăng vụt về phía Lý Mộ.

Vù!

Roi ngựa xẹt qua không khí, phát ra một tiếng xé gió, quật về phía đầu Lý Mộ.

Tiểu Bạch hừ nhẹ một tiếng, đưa tay bắt lấy cái roi đó, nhẹ nhàng túm một cái, công tử trẻ tuổi trên lưng ngựa liền bị nàng túm xuống, quật ngã xuống đất.

Một màn này khiến dân chúng trên đường nhìn mà trợn mắt há hốc mồm, tuy nói triều đình cấm ở đầu đường phóng ngựa, kẻ vi phạm phải bị phạt roi, còn phải phạt bạc, nhưng các quan viên cùng con em quyền quý kia, từ trước tới nay đều không mang lệnh cấm này để trong lòng.

Bọn họ thường xuyên cưỡi ngựa, ở trên đường lao vun vút, việc húc bị thương dân chúng đã nhìn mãi quen mắt.

Những người này bối cảnh thâm hậu, phóng ngựa ngoài đường, nha môn không dám quản, cũng sẽ không quản, mặc dù là húc bị thương người ta, dùng bạc có thể thoải mái dẹp yên, đây còn là lúc bọn họ tâm tình tốt.

Nếu là tâm tình không tốt, sau khi húc người, mắng vài câu, nghênh ngang bỏ đi, người bị húc, cũng không chỗ nào để tố cáo.

Những người này kiêu ngạo quen rồi, dân chúng Thần Đô cũng sớm thành thói quen, nếu là gặp được, sẽ xa xa né tránh,

miễn cho chạm tới bọn họ, còn chưa bao giờ thấy có ai dám mang bọn họ từ trên ngựa lôi xuống.

Người trẻ tuổi từ trên ngựa ngã xuống, tuy chưa bị thương, nhưng cũng bị ngã thất điên bát đảo, mấy người phía sau ghì chặt cương ngựa, vừa vặn dừng lại ở bên người hắn.

"Chuyện gì vậy?"

"Người nào cản đường?"

"Ngươi không sao chứ?"

Hết chương 312.

Chương 313. Bản quan không có đây! (2)

Mấy người nhảy xuống ngựa, mồm năm miệng mười mở miệng. Người trẻ tuổi từ trên mặt đất bò dậy, mặt âm trầm nói: “Không sao!”

Nói xong, hắn liền dùng ánh mắt hung dữ nhìn Lý Mộ cùng Tiểu Bạch, nghiến răng nói: “Các ngươi là kẻ nào, dám cản đường chúng ta!”

“Bộ đầu Thần Đô nha.” Lý Mộ đi đến phía trước Tiểu Bạch, nhìn mấy người, lạnh lùng hỏi: “Đầu đường Thần Đô, ai cho phép các ngươi phóng ngựa?”

Người trẻ tuổi mới đầu còn lo lắng là người nào hắn không thể trêu vào, thấy đối phương chỉ là một bộ đầu nho nhỏ, yên tâm, đồng thời cơn giận cũng không thể ngăn chặn xông ra.

Ở đầu đường Thần Đô, hắn thế mà lại bị một tiểu lại vô danh, từ trên ngựa túm xuống?

Chỉ sợ qua hôm nay, việc này sẽ trở thành trò cười trong miệng người khác trong giới.

Hắn nhìn Lý Mộ, lạnh giọng hỏi: “Ngươi muốn thế nào?”

Lý Mộ chỉ chỉ mấy người phóng ngựa đầu đường, nói: “Mấy người các ngươi, theo ta đi nha môn một chuyến.”

Công tử trẻ tuổi nhìn hắn một cái, lạnh nhạt nói: “Đi.”

Tuy hắn căn bản không để một tiểu bộ đầu vào mắt, nhưng công khai đối nghịch với người của quan nha, là khiêu khích đối với triều đình, hắn còn chưa ngu xuẩn đến loại tình trạng này.

Đợi tới nha môn, người này liền sẽ biết, hắn một tên bộ đầu nho nhỏ, buồn cười bao nhiêu.

Sau khi trải qua một lần này, hắn sẽ biết, có một số người, không phải hắn có thể ngăn cản.

Nếu hắn còn có lần sau.

Mấy người nghe xong lời của công tử trẻ tuổi kia, lần lượt xuống ngựa, cũng không phản kháng, chỉ là dùng ánh mắt trào phúng nhìn Lý Mộ, đi theo phía sau công tử trẻ tuổi kia, hướng thẳng đô nha đi đến.

Lý Mộ biết con em quan lại Thần Đô kiêu ngạo, nhưng cũng không ngờ bọn họ thế mà kiêu ngạo đến loại tình trạng này.

Phóng ngựa bên đường không nói, sau khi bị Lý Mộ bắt được, thế mà đi ở phía trước hắn, nghênh ngang đi nha môn, hiển nhiên là đoán chắc đô nha không dám làm gì gã.

Dân chúng đầu đường cũng kinh ngạc nhìn một màn này, bọn họ sống ở Thần Đô nhiều năm, từng thấy đảng phái tranh đấu, từng thấy nữ hoàng đăng cơ, từng thấy nhà nghèo quật khởi, cũng từng thấy hào môn bị diệt, lại chưa từng thấy, một bộ đầu đô nha nho nhỏ, dám kéo đám con em quan lại kia xuống ngựa.

Tuy một màn này bọn họ thấy mà sảng khoái, nhưng trong lòng mọi người đều rõ, vị bộ đầu đô nha này, xem như xong rồi.

Một người dân cuối cùng không đành lòng, tới gần Lý Mộ, nói: “Đại nhân, ngài vẫn là đừng quản những việc này nữa, người nọ phóng ngựa, là con trai Lễ bộ lang trung, thủ hạ Lễ bộ lang trung, Lễ bộ viên ngoại lang, kiêm nhiệm là Thần Đô thừa.”

Lý Mộ hướng người dân đó ôm quyền, nói: “Đa tạ nhắc nhở.”

Khó trách người này kiêu ngạo như vậy, Lễ bộ lang trung, chức quan tòng ngũ phẩm, so với Thần Đô úy lớn hơn tận ba cấp.

Chức quan của Đại Chu, nói là cửu phẩm, thật ra nhất phẩm nhị phẩm đều là những chức suông hữu danh vô thật, tam phẩm chính là đỉnh phong quan viên có thể đạt tới, ngũ phẩm Lễ bộ lang trung, cấp bậc không thấp, là đứng hàng thứ ba trong Lễ bộ.

Chẳng qua, tuy Lý Mộ không có phẩm cấp, lại không sợ hãi chút nào cả.

Mai đại nhân đã nói cho hắn rất rõ ràng, chỉ cần chính hắn làm được đoan chính, nữ hoàng đại nhân sẽ luôn ở sau lưng hắn chống lưng, có câu này, ở Thần Đô này, Lý Mộ không sợ gì cả.

Phóng ngựa đầu đường, nguy hại an toàn của dân chúng, theo Đại Chu luật, cần phạt hai mươi roi trở lên, giam cầm bảy ngày, Lý Mộ chỉ là theo luật làm việc.

Đoàn người chậm rãi đi qua trên đường, rất nhanh đã dẫn tới dân chúng chú ý.

“Hôm nay làm sao vậy, những người này thế mà lại không cưỡi ngựa?”

“Bọn họ đây là tính đi nơi nào?”

“Lý bộ đầu sao ở phía sau, bọn họ chẳng lẽ là muốn đi đô nha?”

“Đó không phải Chu Thông sao, cha hắn là Lễ bộ lang trung, Lý bộ đầu mới trêu chọc Hình bộ, sao lại trêu vào Lễ bộ rồi?”

“Xong rồi, Lễ bộ viên ngoại lang kiêm nhiệm Thần Đô thừa, đó là thủ hạ của phụ thân Chu Thông, Lý bộ đầu không nên trêu chọc hắn.”

“Lý bộ đầu ai không dám trêu chọc, hắn ngay cả trời cũng dám mắng, nỗi oan Đậu Nga ngươi từng nghe chưa, đó chính là hắn viết, hắn ở bên trong mắng trời đất, mắng triều đình.”

“Nhưng lần này khác!”

Thần Đô nha.

Hậu nha, Trương Xuân một lần nữa pha trà cho bản thân, tựa vào trên ghế, vừa hát điệu hát dân gian, vừa đủng đỉnh nhấp một ngụm.

Tĩnh tâm cẩn thận ngẫm lại, hắn bỗng cảm thấy, Lý Mộ nói đúng.

Tòa nhà năm lớp sân tuy khí phái, nhưng quá lớn, quét tước, là vấn đề lớn.

Nếu bệ hạ thưởng hắn một tòa nhà có năm lớp sân, hắn chẳng phải là còn cần chiêu mộ chút nha hoàn hạ nhân, mới có thể xứng với thân phận tòa nhà năm lớp?

Chiêu mộ nha hoàn hạ nhân, thì phải trả được tiền công cho bọn họ, lại là một khoản chi tiêu lớn.

Lại tính cả phí dụng mua thêm đồ gia dụng, phí dụng sửa chữa nhà cũ, nói không chừng đã mang một năm bổng lộc của hắn đặt vào, nói như thế, bệ hạ không thưởng hắn, thật ra là một chuyện tốt.

Nghĩ như vậy một lát, trong lòng hắn quả nhiên thoải mái hơn nhiều rồi.

Đô nha tuy nhỏ, lại ở có cảm giác an toàn.

Tuy rất nhiều thời điểm, sẽ kẹp ở giữa các nha môn, khó xử, nhưng chỉ cần thủ hạ không gây chuyện cho hắn, nơi này không có bao nhiêu người chú ý, trái lại cũng thanh nhàn.

Một ly trà uống được một nửa, hắn khẽ nhíu đuôi lông mày, sâu sắc cảm giác được, tiền nha có chút dị động.

Hắn đi tới phòng, đi đến cửa tiền nha, nhìn thấy mấy người quần áo hoa lệ, sắc mặt kiêu căng đứng ở trong sân, nhìn từ quần áo thần thái bọn họ, không phải con em quan lại, chính là con em quyền quý.

Nhìn thấy Lý Mộ ở sảnh trước cùng sảnh bên tìm đông tìm tây, tựa như là đang tìm người nào, Trương Xuân nhất thời biến sắc.

Bóng người hắn chợt lóe, nháy mắt liền trở về hậu nha.

Vương Vũ từ trước mặt chạy bước nhỏ vào, khi nhìn thấy hắn, mắt sáng ngời, nói: “Đại nhân, ngài ở đây à, Lý bộ đầu tìm ngài khắp nơi đấy!”

“Suỵt!” Trương Xuân hướng hắn làm một cái ra dấu im lặng, nói: “Đi ra ngoài nói cho Lý Mộ, cứ nói bản quan không có đây!”

Một lát sau, Vương Vũ đi đến tiền nha, nhìn nhìn đám con em quan lại kia, lại nhìn nhìn Lý Mộ, vẻ mặt có chút khó xử.

Lý Mộ đi tới, hỏi: “Tìm được Trương đại nhân chưa?”

“Chưa.” Vương Vũ lắc lắc đầu, nói: “Đại nhân bảo ta nói cho ngươi, hắn không có đây.”

Thật ra Lý Mộ vừa rồi đã nhìn thấy Trương đại nhân, cũng đoán được hắn nhìn thấy trận thế này, có thể sẽ sợ sệt một phen.

Nhưng trước mặt nhiều người dân như vậy, người đã bắt về, hắn chung quy phải đứng ra, dù sao, Lý Mộ chỉ là một bộ đầu, chỉ có quyền lực bắt người, không có quyền lực thẩm án.

Lý Mộ đi đến hậu nha, vừa lúc nhìn thấy một bóng người muốn từ cửa sau chuồn đi.

Lý Mộ giơ tay, nói: “Đại nhân!”

Hết chương 313.

Chương 314. Không thể nhịn được nữa

Bây giờ chuồn đi đã không có khả năng nữa, Trương Xuân quay đầu lại, ho nhẹ một tiếng, mặt lộ vẻ nghiêm túc, nói: “Là Lý Mộ à, bản quan vừa trở về. Như thế nào, có việc sao?”

Lý Mộ đi thẳng vào vấn đề nói: “Mấy tên con em quan lại, ở đầu đường phóng ngựa, suýt nữa làm bị thương dân chúng, bị ta dẫn trở về, cần đại nhân thẩm tra xử lí.”

Trương Xuân nói: “Phóng ngựa đầu đường có cái gì phải thẩm tra xử lí, theo luật pháp, ba mươi trượng, nhốt bảy ngày, ngươi tự xem mà làm đi.”

Lý Mộ nói: “Ta chỉ là một bộ đầu, không có quyền phán phạt.”

Hắn vừa dứt lời, Vương Vũ bỗng nhiên chạy vào, nói: “Đại nhân, đô thừa đến đây.”

Trong ba quan viên của đô nha, Thần Đô lệnh cùng Thần Đô thừa bởi vì thay đổi quá mức thường xuyên, luôn do quan viên nha môn khác kiêm nhiệm, kiêm nhiệm Thần Đô thừa, là Lễ bộ viên ngoại lang.

Trương Xuân ra ngoài, một nam tử mặc quan phục nhìn về phía hắn, chắp tay nói: “Bản quan Trịnh Bân, vị này chính là đô úy đại nhân mới tới đô nha nhỉ?”

Trương Xuân chắp tay đáp lễ, nói: “Bản quan Trương Xuân, ra mắt Trịnh đại nhân.”

Hắn sau khi nói xong, chuyển đề tài, chỉ vào đám người trong sân nha môn, nói: “Vừa lúc, trong nha môn có một vụ án cần xử lý, Trịnh đại nhân đã đến rồi, lý ra nên do Trịnh đại nhân thăng đường.”

“Chỉ là phóng ngựa đầu đường loại việc nhỏ này, thì không cần thăng đường.” Trịnh Bân phất phất tay, nói: “Cảnh cáo một phen, bảo bọn họ lần sau đừng tái phạm là được.”

“Cái này chỉ sợ không ổn nhỉ.” Trương Xuân nhìn nhìn dân chúng vây quanh bên ngoài đô nha, nói: “Phóng ngựa đầu

đường, nguy hại dân chúng, theo luật pháp, nên đánh hai mươi trượng, nhốt bảy ngày, răn đe.”

Trịnh Bân nhíu mày, nghĩ nghĩ, nói: “Nếu chỉ là phóng ngựa, chưa thương tổn tới dân chúng, theo luật pháp, cũng có thể lấy bạc chuộc tội, hai mươi trượng, có thể lấy hai lượng bạc thay thế, giam cầm bảy ngày, có thể lấy bảy lượng bạc thay thế.”

Trương Xuân gật đầu nói: “Trong luật pháp quả thực có điều này, Trịnh đại nhân thật sự là nhạy bén.”

Trịnh Bân coi như chưa nghe hiểu ý ở ngoài lời của hắn, đi đến bên cạnh mấy người, nói: “Phóng ngựa đầu đường, theo luật pháp, phạt các ngươi mỗi người chín lượng bạc, về sau đừng tái phạm nữa.”

Nam nhân trẻ tuổi tên là Chu Thông mặt âm trầm, hạ giọng nói: “Ngươi biết, thứ ta muốn không phải cái này.”

Trịnh Bân trầm giọng nói: “Bên ngoài có dân chúng nhìn như vậy, nếu kinh động nội vệ, thì không phải chuyện phạt bạc nữa.”

Chu Thông tuy là con trai người lãnh đạo trực tiếp của hắn, nhưng loại chuyện này, Trịnh Bân cũng không muốn cứng rắn ra mặt thay gã.

Phóng ngựa đầu đường, vốn đã là chuyện vi phạm luật pháp, nếu là đô nha thế nào cũng phải theo nếp làm việc, bọn họ một trận roi, bảy ngày cơm thù là phải chịu, có thể lấy phạt bạc để việc nhỏ hóa không có, đã là kết cục tốt nhất.

Việc này vốn không quan hệ với hắn, nếu không phải thân phận Chu Thông, Trịnh Bân căn bản lười nhúng tay.

Thần Đô thế cục không rõ, mạch nước ngầm sôi sục, có thể giải quyết như vậy tốt nhất, nếu là làm ầm chuyện lên, cuối cùng không dễ kết thúc, hắn chẳng phải là gặp tai bay vạ gió?

Chu Thông cuối cùng trầm mặc, từ trong lòng lấy ra một tấm ngân phiếu, đưa tới trên tay hắn, nói: “Chỗ này là bạc phạt của mấy người chúng ta, không cần thối lại.”

Gã từ bên người Lý Mộ đi qua, hướng hắn nhếch miệng cười, nói: “Chúng ta sẽ còn gặp lại.”

Dứt lời, hắn liền cùng mấy người khác bước ra khỏi đô nha.

Trịnh Bân giao tấm ngân phiếu kia cho Trương Xuân, nói: “Bản quan cũng đi đây, trước khi đi, lại cho Trương đại nhân một câu nhắc nhở, chúng ta những người làm quan này, nhất định phải dạy dỗ tốt thủ hạ của mình, chuyện không nên quản đừng quản, lời không nên nói đừng nói, tuyệt đối đừng bị bọn họ liên lụy.”

Trương Xuân nhìn gã một cái, thản nhiên nói: “Thủ hạ của bản quan, bản quan dạy rất tốt, không nhọc Trịnh đại nhân phí tâm nữa.”

Trịnh Bân nhìn hắn một cái cuối cùng, xoay người rời khỏi.

Lý Mộ thở dài, nói: “Lại thêm phiền toái cho đại nhân nữa.”

Trương Xuân vỗ vỗ bờ vai hắn, an ủi: “Ngươi chỉ là làm việc một bộ khoái phải làm, ở vị trí nào, nghĩ cho vị trí đó, đây vốn chính là phiền toái của bản quan.”

“Ý tứ của đại nhân là không sợ ta trêu vào phiền toái?”

“Sợ, sau lưng ngươi có bệ hạ che chở, bản quan không có.”

Lý Mộ nói: “Đại nhân đây là đang oán giận bệ hạ?”

Trương Xuân nói: “Ta làm sao dám oán giận bệ hạ, bệ hạ xét rõ mọi việc, vì nước vì dân, trừ có chút bất công, nơi nào cũng tốt.”

Thật ra Lý Mộ cũng không muốn mang đến phiền toái cho Trương đại nhân, nhưng bất đắc dĩ hắn chỉ là một bộ khoái nho nhỏ, cho dù muốn chịu trách nhiệm thay gã, cũng không có tư cách này.

Hắn thở dài, nói: “Nếu ta có thể làm Thần đô úy thì tốt rồi.”

Trương Xuân nhìn hắn một cái, nói: “Ngươi làm Thần đô úy, bản quan làm cái gì?”

Lý Mộ giải thích: “Ta là nói nếu.”

“Ý tứ của nếu, chính là ngươi thật sự nghĩ như vậy.”

“Không có.”

Trương Xuân bỗng nhiên nhìn Lý Mộ, giật mình nói: “Bản quan hiểu rồi, ngươi có phải muốn thông qua không ngừng gây chuyện, sớm chút mang bản quan tiễn đi, như vậy ngươi liền có cơ hội thay thế bản quan hay không?”

Lý Mộ vội vàng nói: “Đại nhân hiểu lầm rồi, ta tuyệt đối không có ý này.”

Trương Xuân cả giận nói: “Chuyện ngươi dám chọc, bản quan một cái cũng không dám chọc, ngươi không cần gọi ta đại nhân nữa, ngươi là đại nhân của ta!”

Lý Mộ nghĩ nghĩ, đành phải nói: “Lão Trương, ngươi nghe ta nói.”

Trương Xuân trừng mắt nhìn hắn, nói: “Được nha, bản quan còn đây, ngươi đã ngay cả đại nhân cũng không gọi, ngươi có phải đã sớm không mang bản quan để vào mắt hay không?”

Giờ khắc này, Lý Mộ thật sự muốn tiễn gã đi.

Trương Xuân phẩy tay áo bỏ đi, đám bộ khoái lấy Vương Vũ cầm đầu, vẻ mặt bái phục nhìn Lý Mộ.

Lý Mộ nhìn về phía Vương Vũ, hỏi: “Thần Đô thật sự có luật pháp lấy bạc chuộc tội?”

Ở Bắc quận, phạt bạc là phạt bạc, hình phạt nên chịu, một thứ cũng không thể thiếu, Lý Mộ cũng là lần đầu tiên nhìn thấy, có thể dùng phạt bạc hoàn toàn thay thế hình phạt.

Vương Vũ gật gật đầu, nói: “Trừ phi là một ít án mạng trọng án, án khác, đều có thể thông qua phạt bạc để giảm bớt cùng miễn trừ hình phạt, đây là luật pháp thời kì tiên đế định ra, khi đó, quốc khố trống rỗng, tiên đế lệnh Hình bộ sửa chữa luật pháp, mượn việc này để lấp đầy quốc khố.”

Lý Mộ lắc lắc đầu, khó trách hoàng triều họ Tiêu từ sau Đế, năm sau không bằng năm trước, mặc dù là quyền quý hào tộc vốn đã hưởng thụ đặc quyền, nhưng vương triều trần trụi mang loại đặc quyền này bày ở bên ngoài, cuối cùng đều diệt vong đặc biệt nhanh.

Nhìn ở mặt ngoài, điều luật này là nhằm vào mọi người, chỉ cần có tiền, có thể lấy bạc chuộc tội.

Nhưng bạc chuộc tội, dân chúng bình thường, căn bản gánh vác không nổi, mà đối với nhà quan lại, quyền quý, chút bạc đó lại không tính là cái gì, lúc này mới dẫn tới bọn họ không kiêng nể gì như thế, tạo thành hiện tượng hỗn loạn của Thần Đô hôm nay.

Hết chương 314.

Chương 315. Kiêu ngạo một chút (1)

Lý Mộ đi đến ngoài nha môn, dân chúng vây ở bên ngoài, có một số còn chưa giải tán.

Một lần này, Lý Mộ chỉ từ trên người bọn họ, cảm nhận được niệm lực cực kỳ mỏng manh tồn tại, hoàn toàn không thể so sánh với ngày hôm trước trừng phạt lão giả kia.

Rất rõ ràng, mấy tên con em quan lại kia, tuy bị Lý Mộ đưa vào nha môn, nhưng về sau nghênh ngang từ nha môn đi ra ngoài, sẽ chỉ làm bọn họ thất vọng với nha môn, mà không phải tin phục.

Lý Mộ trở lại nha môn, bảo Vương Vũ tìm đến một quyển Đại Chu luật thật dày, sau khi cẩn thận lật xem, quả nhiên phát hiện một điều này.

Cái này căn bản chính là biến tướng để giai cấp đặc quyền hưởng thụ càng nhiều đặc quyền hơn, luật pháp vốn nên là bảo hộ dân chúng, ngược lại thành công cụ áp bách dân chúng, vương triều họ Tiêu suy sụp, không có gì bất ngờ.

Lý Mộ lật xem vài tờ nữa, phát hiện lấy bạc chuộc tội mấy điều này, từng bãi bỏ, mấy tháng sau, lại bị một lần nữa bắt đầu dùng.

Đối với điều này, trên sách chỉ là giản lược nói ra một câu, không thuyết minh nhiều.

Lý Mộ lại tra xét Chu luật sơ nghị, mới tìm được nguyên nhân.

Sách này là giải thích bổ sung đối với luật pháp, cũng sẽ ghi lại điều luật phát triển cùng biến cách. Trong sách ghi lại, hơn mười năm trước, một vị quan viên trẻ tuổi của Hình bộ, đề xuất luật pháp biến cách, một điều trong đó, đó là bãi bỏ lấy bạc chuộc tội, chỉ tiếc, lần biến pháp này chỉ duy trì mấy tháng, liền tuyên bố thất bại.

Đối với điều này, Lý Mộ cũng không bất ngờ, tên quan viên kia đưa ra các hạng biến cách, đều xuất phát từ góc độ dân

chúng, tổn hại lợi ích của giai cấp đặc quyền, tất nhiên sẽ gặp lực cản khó mà tưởng tượng.

Lúc Lý Mộ đi ra khỏi nha môn, trên mặt lộ ra một chút bất đắc dĩ.

Chỉ cần điều luật này còn, hắn liền không thể làm gì những người này, làm bộ đầu, hắn phải theo luật làm việc.

Một trận tiếng vó ngựa dồn dập từ phía trước truyền đến, tên công tử trẻ tuổi kia, từ trước mặt Lý Mộ lao qua, lại quay đầu ngựa trở về, nói: "Đây không phải Lý bộ đầu sao, ngại quá, ta lại phóng ngựa ở đầu đường rồi."

Trên mặt hắn lộ ra một tia trào phúng, ném một thỏi bạc, nói: "Ta là lương dân công chính thủ pháp, nơi này có mười lượng bạc, Lý bộ đầu giúp ta giao cho nha môn, một lượng còn lại, coi như là tiền vất vả của ngươi."

Mấy người phía sau hắn cười ném bạc xuống, lại cưỡi ngựa, nghênh ngang bỏ đi.

Trên mặt Vương Vũ lộ ra nét giận dữ, lớn tiếng nói: "Bọn vương bát đản này, quá kiêu ngạo rồi!"

Tôn phó bộ đầu lắc đầu nói: "Có thể có biện pháp nào, bọn họ không trái với luật pháp, chúng ta cũng không thể làm gì bọn họ?"

Lý Mộ áp chế cơn tức trong lòng, mang theo Tiểu Bạch, tiếp tục tuần tra.

Không bao lâu, phía sau lần nữa vang lên tiếng vó ngựa.

Lý Mộ quay đầu lại, công tử trẻ tuổi cưỡi ngựa, hướng hắn lao nhanh đến, ở lúc cách Lý Mộ chỉ có hai bước, ghì chặt cương ngựa, con tuấn mã kia móng trước chợt giơ lên, lại nặng nề hạ xuống.

"Khéo quá, Lý bộ đầu, chúng ta lại gặp mặt rồi."

Hắn thò tay vào ngực, lấy ra một tấm ngân phiếu, ném cho Lý Mộ, nói: "Đây là một trăm lượng, ta mua mười lần, còn lại, thưởng ngươi."

Một lần là trùng hợp, năm lần bảy lượt, đây hiển nhiên chính là vũ nhục trần trụi.

Vài tên bộ khoái đi theo Lý Mộ, sắc mặt đỏ lên, lại cũng không dám có động tác gì.

Vương Vũ nhìn Lý Mộ, nói: "Đầu nhi, nhịn một chút đi."

Lý Mộ lắc đầu nói: "Cái này thực sự không nhịn được."

Có một số việc có thể nhịn, có một số việc không thể nhịn, nếu bị người khác vũ nhục như vậy, còn có thể nén giận, lần sau hắn còn có mặt mũi nào đi gặp Huyền Độ, còn có tư cách gì xưng hô huynh đệ với gã?

Chu Thông ngồi trên lưng ngựa, trên mặt còn mang theo nét trào phúng, liền phát hiện trước ngực căng thẳng, bị người ta kéo bật xuống ngựa.

Tay phải Lý Mộ vẽ ra tàn ảnh, ở trên mặt Chu Thông hết trái lại phải, chỉ trong nháy mắt, đầu của gã đã lớn hơn tận một vòng.

Lý Mộ cuối cùng một cước đá văng gã, từ trong lòng lấy ra một thỏi bạc, ném ở trên người gã, "Ẩu đả đầu đường, phạt mười lượng bạc, còn thừa không cần thối lại, mọi người cũng quen thuộc như vậy rồi, tuyệt đối đừng tìm ta khách khí."

Vương Vũ chạy bước nhỏ qua, nhặt bạc trên người Chu Thông lên, lại đưa cho Lý Mộ, nói: "Đầu nhi, bạc phạt này có một nửa là của nha môn, hắn nếu nhận, phải đi nha môn một chuyến."

Lý Mộ lại mang thỏi bạc đó thu lại, tuy hắn không thiếu tiền, nhưng tiêu lãng phí như vậy, hắn cũng đau lòng.

Chu Thông hai con mắt lồi ra, chỉ vào Lý Mộ, hét lớn: "a a a…"

Gã bởi vì mặt sưng, nói chuyện căn bản không có ai nghe rõ.

Từ Chu Thông phóng ngựa tới, đến Lý Mộ kéo gã xuống dưới điên cuồng đánh, một màn này xảy ra rất nhanh, khi

người dân vây xem ý thức được, đầu Chu Thông đã biến thành đầu heo.

Lúc này, phía sau Chu Thông, mấy người cưỡi ngựa khác mới vội vàng tìm đến.

Một người trung niên đi theo sau ngựa, sắc mặt hơi thay đổi, từ trong lòng lấy ra một bình ngọc, ở trong bình đổ ra một viên đan dược, để Chu Thông ăn vào, đan dược vào miệng, mặt Chu Thông nhanh chóng hết sưng, rất nhanh liền khôi phục như thường.

Chu Thông chỉ vào Lý Mộ, giận dữ nói: "Đánh gãy chân hắn cho ta, lão tử có bạc để đền!"

Người trung niên có tu vi Tụ Thần, ánh mắt nhìn chằm chằm Lý Mộ, lại chưa động thủ.

Bộ đầu của đô nha, tất nhiên cũng là người tu hành, hơn nữa tu vi sẽ không thấp hơn Tụ Thần, gã không có nắm chắc thủ thắng.

Huống chi, sau lưng Chu Thông, có phụ thân hắn, Lễ bộ lang trung Chu Kỳ, hắn chẳng qua là hộ vệ Chu gia thuê, công khai công kích bộ đầu của đô nha, hậu quả sinh ra, hắn không thừa nhận nổi.

Một khi gặp chuyện, Chu gia tất nhiên sẽ không bảo vệ hắn.

Hắn nhìn Lý Mộ, nói: "Bộ đầu đại nhân, ra tay không khỏi có chút quá phận rồi."

Lý Mộ nhìn hắn, nói: "Chẳng lẽ Thần Đô này, chỉ cho phép con của lang trung phóng hỏa, không cho người khác đốt đèn, hắn có thể phạm luật trước lại lấy bạc để thay thế, bản bộ đầu có gì không thể?"

Lời tuy như thế, nhưng quá trình lại không phải như vậy.

Mặc dù là phạt bạc, cũng phải trải qua nha môn thẩm tra xử lí cùng phán phạt, Chu Thông cảm thấy mình đã đủ kiêu ngạo, không ngờ bộ đầu Thần Đô nha, so với hắn càng thêm kiêu ngạo.

Mạnh bạo xem ra là không được, nhưng mặt mũi mất đi, cũng không có khả năng cứ như vậy là xong.

Hắn nhìn Lý Mộ một cái cuối cùng, lạnh lùng nói: “Ngươi chờ đấy.”

Chu Thông dẫn đầu, một đám người dắt ngựa, nhanh chóng rời khỏi, trong dân chúng chung quanh bỗng nhiên bộc phát ra một trận hoan hô.

“Đánh tốt!”

“Đại nhân uy vũ!”

“Những kẻ coi trời bằng vung này, sớm nên đánh!”

Hết chương 315.

Chương 316. Kiêu ngạo một chút (2)

Cảm nhận được niệm lực nồng đậm của dân chúng, thúc đẩy pháp lực trong cơ thể hắn nhanh chóng vận chuyển, Lý Mộ chỉ hối hận không sớm động thủ, biện pháp tốt nhất đối phó những kẻ kiêu ngạo này, chính là so với bọn hắn càng kiêu ngạo hơn.

Vương Vũ đứng ở bên người Lý Mộ, lo lắng nói: "Xong rồi xong rồi, đầu nhi ngươi đsanh Chu Thông, trút giận thì trút giận, nhưng cũng chọc vào phiền toái rồi, Lễ bộ cùng Hình bộ quan hệ mật thiết, lần này Hình bộ liền có lý do truyền ngươi rồi."

"Bọn họ muốn truyền thì để bọn họ truyền, có cái gì phải sợ." Một thanh âm từ bên cạnh truyền đến, Lý Mộ nhìn thấy một nữ tử phong vận, từ trong đám người đi ra.

Lý Mộ kinh ngạc vui mừng hỏi: "Mai tỷ tỷ, sao tỷ ở đây?"

Mai đại nhân nói: "Trùng hợp đi ngang qua, nhìn thấy ngươi xung đột với người khác, liền qua đây xem, không ngờ ngươi đối với luật pháp còn rất hiểu biết."

Lý Mộ khiêm tốn nói: "Suy một ra ba mà thôi."

Chuyện lấy bạc thay tội, đám người Chu Thông làm được, Lý Mộ tự nhiên cũng làm, dù sao mọi người cũng không thiếu chút tiền ấy.

Nhưng, loại chuyện này, đối với ngưng tụ lòng dân, cùng với nữ hoàng thống trị cực kỳ bất lợi, Lý Mộ tuy gậy ông đập lưng ông, trong lòng lại không tán đồng điểm ấy.

Hắn nhìn về phía Mai đại nhân, nói: "Lấy bạc thay tội, tệ đoan trùng trùng, bệ hạ vì sao không sửa chữa hủy bỏ luật này?"

Mai đại nhân lắc đầu nói: "Điều luật này, là tiên đế thiết lập lúc còn sống, bệ hạ đăng cơ chưa tới ba năm, đã phủ định điều luật tiên đế định ra, ngươi cảm thấy triều thần sẽ nghĩ như thế nào, người trong thiên hạ sẽ nghĩ như thế nào?"

Lý Mộ có thể hiểu cho nữ hoàng, nữ tử làm đế, dân gian triều dã vốn đã dị nghị trùng trùng, mỗi một chính lệnh của nàng, đều phải cân nhắc càng nhiều hơn so với đế vương tầm thường.

Lý Mộ hít một tiếng, nói: "Nhưng luật này một ngày không thay đổi, loại hiện tượng bất công này của Thần Đô liền sẽ không biến mất, dân chúng đối với triều đình, đối với bệ hạ, cũng sẽ không hoàn toàn tín nhiệm, khó có thể ngưng tụ lòng dân."

Loại luật pháp này, sẽ không tạo ra tác dụng gì đối với công nghĩa, sẽ chỉ dẫn phát kẻ mạnh bóc lột lớn hơn nữa đối với kẻ yếu, kẻ có tiền có thế, có thể ở dưới luật này che chở, tùy ý làm bậy, người không quyền không thế, một khi phạm luật, lại phải đối mặt pháp luật chế tài vô tình.

Mai đại nhân nói: "Bệ hạ cũng muốn sửa, nhưng luật này, lập thì dễ dàng, sửa quá khó, lực cản lấy Lễ bộ đứng đầu, từng có rất nhiều người muốn lật đổ sửa chữa, cuối cùng đều thất bại."

Lý Mộ đang muốn nói cái gì, vài tên nha sai Hình bộ bỗng nhiên từ trước mặt đi tới.

Chu Thông đi ở phía sau mấy tên nha sai, chỉ Lý Mộ, nói: "Là hắn."

Một nha sai đi đến trước mặt Lý Mộ, nói: "Là ngươi ở bên đường đánh Chu công tử?"

Lý Mộ gật gật đầu, nói: "Là ta."

"Thừa nhận trái lại cũng thống khoái." Nha sai kia hừ lạnh một tiếng, nói: "Đã như vậy, theo chúng ta đi Hình bộ một chuyến đi."

Mai đại nhân nhìn Lý Mộ một cái, nói: "Bọn họ đã bảo ngươi đi, ngươi cứ đi đi."

Nói xong, nàng lại truyền âm nói: "Đừng quên ngươi là người của bệ hạ, đến Hình bộ, nói chuyện kiêu ngạo một chút, đừng làm mất mặt bệ hạ, xảy ra chuyện gì, nội vệ che chắn giúp ngươi."

Có câu này của nàng, Lý Mộ yên tâm hơn nhiều.

Xem ra, nội vệ tựa như là có ý tứ động vào Hình bộ, vừa lúc gặp cơ hội lần này.

Lý Mộ nhìn mấy tên sai dịch Hình bộ, nói: "Đi thôi."

Thấy Lý Mộ cực kỳ phối hợp, người Hình bộ cũng vẫn chưa thô bạo đối với hắn, Lý Mộ đủng đỉnh đi theo bọn họ đến Hình bộ.

Một bộ phận dân chúng ngoài đường cũng tò mò đến cửa Hình bộ.

Thần Đô rất nhiều quan nha, chức quyền cũng tương đối hỗn loạn, Thần Đô nha, Hình bộ, Đại Lý tự, Ngự Sử Đài, đều có thể thẩm án, chẳng qua hai cái sau, bình thường chỉ phụng lệnh vua làm việc.

Thần Đô nha những năm gần đây, cảm giác tồn tại mỏng yếu, án kiện lớn nhỏ trong Thần Đô, tám chín phần mười, đều là qua tay Hình bộ.

Trong Hình bộ, Hình bộ thượng thư một người, thị lang một người, hai người này, địa vị tôn sùng, có thể trực tiếp tham dự thảo luận chính sự, rất ít quản chuyện bên trong Hình bộ, ngày xưa án kiện lớn nhỏ Hình bộ, đều do hai vị Hình bộ lang trung thẩm tra xử lí.

Phía trên công đường Hình bộ, vị trí chính giữa để trống, Hình bộ lang trung ngồi ở vị trí bên cạnh, ánh mắt nhìn về phía Lý Mộ, hỏi: "Ngươi là Thần Đô nha bộ đầu Lý Mộ?"

Lý Mộ nói: "Đúng vậy."

Hình bộ lang trung gõ gõ kinh đường mộc, hỏi: "Tiểu lại lớn mật, ngươi biết tội chưa!"

Lý Mộ nói: "Xin hỏi đại nhân, ta có tội gì?"

Hình bộ lang trung nói: "Ngươi ở ngoài đường đánh con em quan lại, dám nói mình vô tội?"

Lý Mộ ngẩng đầu nhìn thẳng vào gã, không kiêu không nịnh nói: "Người này năm lần bảy lượt phóng ngựa ngoài đường, không lấy làm sỉ nhục, lại còn cho là vinh quang, tùy ý

chà đạp luật pháp, vũ nhục tôn nghiêm triều đình, chẳng lẽ không nên đánh sao?”

Hình bộ lang trung hừ lạnh nói: “Dù vậy, cũng nên do nha môn xử trí, ngươi vẻn vẹn một tên tiểu lại, có tư cách gì?”

Lý Mộ đưa tay chỉ vào gã, nói: “Người này chà đạp luật pháp, vũ nhục triều đình, ngươi tên cẩu quan này, không đi thẩm hắn, trái lại đến thẩm ta, ngươi có tư cách gì mặc bộ quan phục kia, có tư cách gì ngồi ở trên vị trí kia!”

Lý Mộ tiếng như sấm sét, vang dội ở trên công đường Hình bộ.

Mai đại nhân bảo Lý Mộ đến Hình bộ, cố gắng kiêu ngạo một chút, Lý Mộ không biết bộ dáng này của hắn có đủ kiêu ngạo hay không.

Nàng hiển nhiên là muốn mượn chuyện này, túm bím tóc Hình bộ, Lý Mộ tự nhiên phải phối hợp nàng.

Trên công đường, Chu Thông cùng mấy tên sai dịch Hình bộ đã nhìn mà choáng váng.

Kiêu ngạo, quá kiêu ngạo rồi!

Giờ phút này, Chu Thông bỗng nhiên cảm thấy, so sánh với bộ đầu này của Thần Đô nha, những việc kia hắn làm, căn bản không tính là cái gì.

Dám ở trên công đường Hình bộ, chỉ vào cái mũi Hình bộ lang trung mắng gã là cẩu quan, không xứng ngồi vị trí đó, không xứng mặc bộ quan phục kia, cho Chu Thông mười cái gan nữa, hắn cũng không dám làm như vậy.

Nhưng rất nhanh, trên mặt hắn liền lộ ra nụ cười.

Ở trên công đường Hình bộ còn dám kiêu ngạo như vậy, lần này xem hắn có chết hay không!

Lý Mộ không cố ý áp chế thanh âm, thậm chí còn vận dụng một chút pháp lực, tiếng hắn, xuyên qua công đường Hình bộ, truyền tới trong nha phòng khác của Hình bộ, thậm chí xuyên qua đại viện Hình bộ, truyền tới bên ngoài.

Các nơi nha phòng của Hình bộ, những chủ sự, chưởng cố, lệnh sử kia, đều gác lại công việc trong tay, ngạc nhiên đi ra khỏi nha phòng, nhìn phía công đường.

"Đây, đây là người phương nào?"

"Ở công đường Hình bộ, mắng to lang trung đại nhân?"

"Lá gan người này không khỏi quá lớn rồi nhỉ?"

Hết chương 316.

Chương 317. Thiếu niên cùng rồng (1)

Ở ngoài Hình bộ, khi tiếng Lý Mộ truyền đến, dân chúng trên đường đầy mặt ngạc nhiên, có chút không tin vào tai của mình.

"Đây, đây là vị bộ đầu vừa rồi?"

"Ở công đường Hình bộ, mắng quan Hình bộ, lá gan hắn cũng quá lớn rồi nhỉ?"

"Các ngươi còn không biết, vị Lý bộ đầu này, chính là vị kia viết nỗi oan Đậu Nga, hắn ngay cả trời cũng dám mắng, càng đừng nói là một quan viên Hình bộ."

"Nhưng hắn cũng xong rồi, trên công đường nhục mạ mệnh quan triều đình, đây là tội lớn, đô nha thật không dễ gì có một bộ đầu tốt, đáng tiếc…"

Phía trước đám người, trên mặt nữ tử phong vận lộ ra nụ cười, khẽ cười nói: "Không hổ là hắn."

"Buồn cười!" Trong Hình bộ, một tên viên ngoại lang nổi giận đùng đùng đi về phía công đường, khi xuyên qua sân, bị một bóng người đứng trong sân ngăn lại.

Tên viên ngoại lang kia vội vàng khom người, nói: "Thị lang đại nhân."

Người trong sân phất phất tay, nói: "Làm việc của chính ngươi đi."

Viên ngoại lang kia vội vàng vâng dạ lui ra.

Trên công đường, Hình bộ lang trung từ trong tức giận lấy lại tinh thần, đứng bật dậy, cả giận nói: "Lớn mật!"

"Kẻ lớn mật là ngươi!" Lý Mộ chỉ vào hắn, nổi giận mắng: "Đúng sai chẳng phân biệt được, điên đảo đen trắng, ngươi tên cẩu quan này, trong mắt còn có triều đình không, còn có bệ hạ không, còn có công đạo hay không!"

Hình bộ lang trung tức giận đến phát run, lớn tiếng nói: "Người đâu, mang hắn lôi xuống cho ta, đánh năm mươi roi

trước!”

Hắn vừa dứt lời, một bóng người từ ngoài công đường bước nhanh chạy vào, ghé tai hắn thì thầm vài câu.

Nghe xong người nọ nói, sắc mặt Hình bộ lang trung, từ xanh chuyển thành trắng lại chuyển xanh, cuối cùng hung hăng nghiến răng một cái, ngồi về vị trí ban đầu, nhìn Lý Mộ một lần, liền nhắm mắt lại nói: “Ngươi có thể đi rồi.”

Hình bộ lang trung trước sau tương phản, làm Lý Mộ nhất thời sửng sốt.

Ý tứ câu nói kia của Mai đại nhân, là bảo hắn ở Hình bộ kiêu ngạo một chút, do đó bắt thóp Hình bộ.

Chu Thông năm lần bảy lượt phóng ngựa ngoài đường, chà đạp luật pháp, cũng là vũ nhục đối với triều đình, nếu hắn không phạt Chu Thông, ngược lại phạt Lý Mộ, hậu quả có thể nghĩ mà biết.

Nếu Lý Mộ không có bối cảnh gì, gặp loại chuyện này, cũng chỉ có thể cắn răng nhịn.

Nhưng sau lưng hắn có nữ hoàng, có nội vệ, Hình bộ lang trung thật sự dám phán như vậy, gã liền xong rồi.

Có thể nói, chỉ cần bản thân Lý Mộ thẳng được sống lưng, ở Thần Đô này, hắn sẽ không phải sợ gì.

Thái độ của Hình bộ lang trung bỗng nhiên chuyển biến, đây hiển nhiên không phải kết quả Mai đại nhân muốn. Lý Mộ đứng ở trên sảnh lớn Hình bộ, nhìn Hình bộ lang trung, lạnh lùng nói: “Ngươi bảo ta tới ta liền tới, ngươi bảo ta đi ta liền đi, ngươi cho rằng sảnh lớn Hình bộ này là nơi nào?”

Một tiểu lại của đô nha, lại kiêu ngạo đến mức này, bất đắc dĩ bên trên có lệnh, sắc mặt Hình bộ lang trung đỏ lên, hít thở dồn dập, hồi lâu mới bình tĩnh trở lại, hỏi: “Vậy ngươi muốn thế nào?”

Lý Mộ nhìn hắn một cái, nói: “Chu Thông năm lần bảy lượt phóng ngựa ngoài đường, hơn nữa không nghe khuyên bảo, nguy hại nghiêm trọng an toàn của dân chúng Thần Đô, ngươi tính phán như thế nào?”

Hình bộ lang trung nhắm mắt, khi mở ra lần nữa, vẻ mặt đã khôi phục, nói: “Chu Thông ở trên đường Thần Đô phóng ngựa, nhiều lần khuyên răn mà vẫn phạm, phạt bốn mươi roi, phạt trăm lượng bạc. Lý Mộ bộ đầu Thần Đô nha, chấp pháp theo lẽ công bằng, tuy phương thức có sai sót, nhưng cũng là duy trì tôn nghiêm triều đình, không nên gánh tội, ngươi đi đi…”

Chu Thông mở miệng ngập ngừng, đang muốn mở miệng, bị Hình bộ lang trung trừng mắt một cái rụt về.

Lý Mộ hỏi: “Không đánh ta sao?”

Hình bộ lang trung nói: “Ngươi đi đi.”

Lý Mộ lắc đầu nói: “Ta không đi.”

Hốc mắt Hình bộ lang trung đã có chút đỏ lên, hỏi: “Ngươi rốt cuộc thế nào mới bằng lòng đi?”

Lý Mộ chỉ chỉ Chu Thông, nói: “Ta xem các ngươi đánh xong lại đi.”

Có đôi khi, một bàn tay là thật sự vỗ không vang, Lý Mộ cảm thấy mình đã đủ kiêu ngạo, ở trên công đường Hình bộ mắng người Hình bộ là cẩu quan, nhưng bất đắc dĩ đối phương không so đo chút nào cả, còn bắt đầu làm việc theo nếp, khiến hắn không bắt bẻ được một chút tật xấu nào nữa, nhiệm vụ Mai đại nhân giao cho hắn, sợ là không hoàn thành được.

Hình bộ lang trung thở sâu, chỉ vào Chu Thông, nói: “Mang hắn kéo ra ngoài, hành hình đi.”

Hình bộ lang trung và phụ thân hắn là bạn tốt, lại không lưu tình chút nào hết, Chu Thông hiển nhiên đã ý thức được cái gì, không dám hé răng nữa, tùy ý hai sai dịch mang ra ngoài.

Rất nhanh, trong sân liền truyền đến tiếng kêu thảm thiết.

Lý Mộ đi đến sân lớn của Hình bộ, khoanh hai tay, ở cao hướng xuống nhìn Chu Thông bị đánh, thái độ cực kỳ kiêu ngạo.

Chu Thông chỉ là một người bình thường, chưa tu hành, ở dưới hình trượng đau khổ kêu rên.

Ở Thần Đô, không ít con em quan lại cùng hào tộc đều chưa từng tu hành.

Cái này không phải bởi bọn họ không có điều kiện tu hành, chỉ cần những người này muốn, có thể ở trong khoảng thời gian ngắn, mang con cháu đẩy lên cảnh giới Tụ Thần, tựa như Nhâm Viễn.

Nhưng, tu hành, nếu không có thể chất đặc thù, hoặc là thiên phú dị bẩm, rất khó tu hành đến trung tam cảnh.

Mà những người này từ nhỏ hưởng hết phú quý nhân gian, cũng không chịu nổi tu hành vất vả, so với để bọn họ tiến vào giới tu hành tàn khốc, chẳng bằng mời người tu hành làm hộ vệ, bảo hộ bên cạnh bọn họ.

Con gái Trương huyện lệnh chưa tu hành, con gái Trần quận thừa Trần Diệu Diệu, có ngũ hành chi thể, ở trước khi tới Bạch Vân sơn cũng chưa từng tu hành, chính là vì nguyên nhân này.

Bởi vì có Lý Mộ ở bên cạnh nhìn, hai vị sai dịch Hình bộ hành hình cũng không dám quá mức nương tay.

Lấy thủ pháp hành hình nhiều năm của bọn họ, sẽ không đánh trọng thương Chu Thông, nhưng chút khổ sở da thịt này, lại là không thể tránh được.

Bốn mươi trượng đánh xong, Chu Thông đã ngất.

Hình bộ lang trung nhìn Lý Mộ, nghiến răng hỏi: “Đủ chưa?”

Lý Mộ biết, người Hình bộ đã làm tới loại trình độ này, việc hôm nay, sợ là phải dừng ở đây.

Bức bách tiếp, ngược lại là hắn mất công nghĩa.

“Cáo từ.”

Lý Mộ hướng Hình bộ lang trung chắp tay, cuối cùng nhìn Chu Thông một cái, bước ra ngoài.

Ở ngoài Hình bộ, hơn trăm người dân vây ở nơi đó, đều dùng ánh mắt sùng kính cùng khâm phục nhìn Lý Mộ.

Dám ở trên phố đánh con em quan lại, ở trên công đường Hình bộ, chỉ vào cái mũi quan viên Hình bộ mắng đau, cái này cần dũng khí cỡ nào, chỉ sợ cũng chỉ có hắn ngay cả trời đất cũng không sợ hãi mới có thể làm ra được loại chuyện này.

Không chỉ có thế, hắn cuối cùng còn có thể bức bách Hình bộ chấp pháp theo lẽ công bằng, không mất một cọng lông nào từ Hình bộ đi ra, quả thực không thể tưởng tượng, khiến vô số người kinh ngạc đến rớt cằm.

Hết chương 317.

Chương 318. Thiếu niên cùng rồng (2)

Lý Mộ đứng ở cửa Hình bộ, hít vào một hơi thật sâu, suýt nữa mê say trong niệm lực nồng đậm này.

Trong sân Hình bộ, Hình bộ lang trung trơ mắt nhìn Lý Mộ đi ra, suýt nữa phun ra một ngụm máu, nhìn về phía người bên cạnh, nghiến răng nói: "Thị lang đại nhân, ngài vì sao phải buông tha hắn?"

Hình bộ thị lang lắc đầu nói: "Có nội vệ ở bên ngoài, việc này xử lý không tốt, Hình bộ sẽ bị người ta bắt thóp, chỉ sợ nội vệ đã theo dõi Hình bộ. Việc hôm nay, ngươi nếu xử lý không tốt, chỉ sợ bây giờ đã ở trên đường đi hướng thiên lao của nội vệ."

Hình bộ lang trung nghe vậy, đầu tiên là ngẩn ra, sau đó liền rùng mình một cái, vội vàng nói: "Đa tạ đại nhân nhắc nhở, vẫn là đại nhân cân nhắc chu toàn."

"Giữ củi cho dân chúng, mở đường cho công đạo…"

Hình bộ thị lang nhìn ngoài cửa, trên mặt lộ ra một tia trào phúng, không biết là đang cười nhạo Lý Mộ, hay là đang cười nhạo mình.

Các nha của Hình bộ, đối với chuyện vừa rồi xảy ra ở công đường, các quan lại vẫn đang nghị luận không ngớt.

"Thần Đô nha, từ bao giờ xuất hiện một kẻ to gan lớn mật như vậy?"

"Lấy tính cách hắn, chỉ sợ không thể ở Thần Đô đứng vững được lâu."

"Kỳ quái, thị lang đại nhân thế mà lại buông tha hắn, thế này không giống thị lang đại nhân chút nào cả…"

Chỉ có một lão lại trong góc lắc lắc đầu, từ từ nói: "Giống chứ, thật giống…"

Một tiểu lại trẻ tuổi bên cạnh lão nghe xong hỏi: "Giống cái gì?"

Lão lại nói: “Bộ đầu Thần Đô nha kia, rất giống với thị lang đại nhân.”

Tiểu lại cười khẩy một tiếng, nói: “Lão Phùng, ngươi thật sự là mắt mờ rồi, hắn cùng thị lang đại nhân nơi nào giống, ta vừa rồi ở cửa phòng trực thấy được, tiểu tử đó bộ dạng rất tuấn tú, không giống thị lang đại nhân chút nào hết…”

Lão lại lắc lắc đầu, nói: “Mười mấy năm trước, Hình bộ có một vị viên ngoại lang trẻ tuổi, cũng là ở trên công đường, mắng to Hình bộ lang trung lúc đó là hôn quan cẩu quan…”

Tiểu lại ngẩn ra một phen, hỏi: “Viên ngoại lang nào, lá gan lớn như vậy, dám mắng lang trung đại nhân, hắn sau đó mất chức nhỉ?”

Lão lại cười cười, nói: “Viên ngoại lang lúc đó, chính là thị lang đại nhân bây giờ…”

…

Ngoài đường Thần Đô, Lý Mộ áy náy nói với nữ tử phong vận: “Xin lỗi, có thể ta vừa rồi vẫn là không đủ kiêu ngạo, chưa hoàn thành nhiệm vụ.”

Nữ tử phong vận lắc lắc đầu, nói: “Ta ở bên ngoài nghe thấy rồi, ngươi đã đủ kiêu ngạo, chưa làm bệ hạ mất mặt, lần này chưa tìm được cơ hội, còn có lần sau…”

Lý Mộ vẫn là lần đầu tiên cảm nhận được cảm giác sau lưng có người.

Khó trách đám con em quan lại, quyền quý, hào tộc kia ở Thần Đô luôn thích ỷ thế hiếp người, muốn bao nhiêu kiêu ngạo có bấy nhiêu kiêu ngạo, nếu kiêu ngạo không cần chịu trách nhiệm, như vậy ở trên tâm lý, thực sự có thể nhận được sung sướng cùng thỏa mãn rất lớn.

Những người này vừa sinh ra đã có được thứ rất nhiều người cả đời không thể có được.

Bọn họ không cần vất vả, đã có thể hưởng thụ ăn ngon mặc đẹp, không cần tu hành, bên người tự có người tu hành đi theo làm tùy tùng, ngay cả luật pháp cũng hộ giá hộ tống cho bọn họ, sự phong phú thật lớn trên tiền tài, quyền thế, vật chất,

khiến một ít người bắt đầu theo đuổi thỏa mãn bệnh hoạn trên tâm lý.

Nói từ trên trình độ nào đó, những người này đặc quyền quá độ đối với dân chúng, mới là căn nguyên Thần Đô mâu thuẫn kịch liệt như thế.

Nếu có thể giải quyết một vấn đề này, từ dân chúng trên người thu hoạch niệm lực, đủ khiến Lý Mộ bớt đi mấy năm khổ tu.

Sau khi về tới đô nha, Lý Mộ tìm đến 《Đại Chu luật》, 《Chu luật sơ nghị》, cùng với một ít sách khác có liên quan luật pháp. Lúc ở huyện Dương Khâu cùng Bắc quận, Lý Mộ chỉ để ý bắt người, thẩm án và phán phạt, là việc của huyện lệnh cùng quận úy.

Sau khi tới Thần Đô, Lý Mộ dần dần ý thức được, đọc thuộc các điều luật, là không có hại gì cả.

Muốn lật đổ điều luật lấy bạc chuộc tội, hắn đầu tiên cần hiểu biết phát triển biến thiên của điều luật này.

Luật này là ở thời tiên đế sáng chế, giai đoạn đầu, chỉ cần không phải tội mưu nghịch khi quân, mặc dù là giết người phóng hỏa, đều có thể dùng vàng bạc chuộc tội.

Về sau, bởi vì phạm vi chuộc tội quá lớn, giết người không cần đền mạng, nộp phạt một bộ phận vàng bạc là được, cảnh nội Đại Chu, hiện tượng hỗn loạn nổi lên khắp nơi, Ma Tông nhân cơ hội khơi mào phân tranh, kẻ thù bên ngoài cũng bắt đầu dị động, niệm lực của dân chúng giảm đến điểm thấp nhất mấy chục năm qua, triều đình mới khẩn cấp thu nhỏ lại phạm vi chuộc tội, mang trọng án mạng người các thứ bài trừ ở ngoài phạm vi lấy bạc chuộc tội.

Như vậy tuy tạm thời giảm xuống ảnh hưởng của việc này, nhưng luật này một ngày không bỏ, thì một ngày là bệnh trầm kha của Đại Chu.

Về sau, có không ít quan viên đều muốn thúc đẩy huỷ bỏ luật này, nhưng đều lấy thất bại chấm dứt.

Trong đó, một vị quan viên Hình bộ tên là Chu Trọng, từng chủ trương biến pháp, huỷ bỏ luật này mấy tháng ngắn ngủi, liền bị thế lực cũ đã được lợi vồ ngược, biến pháp thất bại.

Quan viên tên là Chu Trọng này, chủ trương lấy pháp trị quốc, cường điệu không phân biệt thân sơ, không phân biệt sang hèn, xử do luật, hình phạt không tránh đại thần, thưởng thiện không bỏ thất phu, hắn kiên trì luật pháp nên đối xử bình đẳng, huỷ bỏ lấy bạc chuộc tội các thứ…

Loại ý tưởng này, không mưu mà hợp với Lý Mộ có quan điểm pháp luật hiện đại.

Chẳng qua, ý tưởng của người này tuy đi trước thời đại, nhưng lại là đối nghịch với toàn bộ giai cấp thống trị, kết cục hẳn là sẽ không tốt lắm…

Lý Mộ thở dài, tính điều tra một chút vị quan viên tên là Chu Trọng này, về sau như thế nào.

Hắn đi đến bên ngoài, tìm Vương Vũ, hỏi: “Ngươi có biết một vị quan viên tên là Chu Trọng hay không?”

“Suỵt!” Vương Vũ nghe vậy, biến sắc, nói: “Đầu nhi, không thể gọi thẳng tục danh vị này…”

Lý Mộ mặt có nét lạ, hỏi: “Vì sao?”

Vương Vũ thấp thỏm nói: “Hắn là Hình bộ thị lang, trụ cột vững vàng của phái cấp tiến trong đảng cũ, hắn uổng cố* luật pháp, bè cánh đấu đá, mang Hình bộ tạo thành Hình bộ của đảng cũ, che chở không biết bao nhiêu người của đảng cũ, những người đó của đảng cũ sở dĩ dám ở Thần Đô kiêu ngạo, chính là có hắn, dân chúng âm thầm gọi hắn Chu diêm vương, diêm vương bảo ngươi canh ba chết, sẽ không lưu người đến canh năm…”

(*: mang hàm nghĩa trịch thượng, đặt cao bản thân)

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: “Chúng ta nói, khẳng định không phải cùng một người.”

Chu Trọng mà Lý Mộ nói, không sợ quyền quý, đặt chân dân chúng, thúc đẩy luật pháp biến cách, Vương Vũ nói Hình

bộ thị lang, là ô dù của thế lực ác đảng cũ, hai người này, sao có khả năng là cùng một người?

Lý Mộ nói: “Hắn trước kia là Hình bộ viên ngoại lang.”

Hết chương 318.

Chương 319. Câu cá (1)

Tôn phó bộ đầu đi tới, nói: “Hình bộ thị lang hiện nay, mười mấy năm trước, chính là Hình bộ viên ngoại lang.”

Lý Mộ ngẩn ra một phen, hỏi: “Hình bộ có hai viên ngoại lang tên là Chu Trọng sao?”

Tôn phó bộ đầu lắc đầu nói: “Chỉ có một.”

Lý Mộ ngẩn ra ở tại chỗ hồi lâu, vẫn có chút khó mà tin nổi.

Sau khi xác nhận mãi, Lý Mộ mới không thể không thừa nhận, bọn họ nói, thật sự là cùng một người.

Chu Trọng trước kia có gan khiêu chiến quyền thế, vì danh thỉnh lệnh, thúc đẩy pháp chế cải cách, chính là Chu diêm vương bây giờ đổi trắng thay đen, lẫn lộn phải trái, che chở thế lực ác, để dân chúng Thần Đô nghe “pháp” biến sắc.

Thiếu niên giết rồng năm đó, cuối cùng biến thành ác long.

Sau khi cảm khái một phen, Lý Mộ thu thập tâm tình, tự hỏi việc kế tiếp cần làm.

Về công về tư, trong Đại Chu luật, lấy bạc chuộc tội điều luật này, đều phải huỷ bỏ.

Về công, bãi bỏ điều này, là mở rộng công đạo chính nghĩa.

Về tư, nếu Lý Mộ về sau thật không dễ gì bắt được người của nha môn, đều có thể tùy tiện ném mấy tấm ngân phiếu, có thể nghênh ngang từ nha môn đi ra ngoài, dân chúng đối với hắn, đối với nha môn, làm sao tin phục được?

Không thể khiến dân chúng tin phục, tự nhiên cũng không có khả năng từ trên người bọn họ đạt được niệm lực.

Nhưng, mười mấy năm qua, không biết có bao nhiêu quan viên có kiến thức muốn bãi bỏ luật này, đều lấy thất bại chấm dứt, hắn lại phải làm như thế nào, mới có thể không lặp lại vết xe đổ của bọn họ?

Lý Mộ ở trong nha phòng tự hỏi, Trương Xuân chắp tay sau lưng, từ bên ngoài đi vào, hỏi: “Nghe nói ngươi đi Hình bộ đại

náo một hồi?”

Lý Mộ nói: “Sao có thể gọi là đại náo chứ, ta chỉ là phối hợp bọn họ, làm chút điều tra, điều tra xong rồi thì trở lại.”

Trương Xuân không sao cả nói: “Chỉ cần ngươi đừng mang phiền toái đưa tới nha môn, bên ngoài ngươi thích quậy như thế nào, thì quậy như thế đó.”

Lý Mộ khuyên hắn: “Có đôi khi, quậy một chút là có lợi, Trương đại nhân ngươi chẳng lẽ không muốn tòa nhà lớn?”

Trên mặt Trương Xuân hiện ra một tia hâm mộ, sau đó liền quả quyết nói: “Bản quan không muốn, tòa nhà lớn như vậy, quét tước phiền toái bao nhiêu.”

Lý Mộ nói: “Việc quét tước, có hạ nhân đi làm, bệ hạ cũng thưởng ngươi tòa nhà rồi, khẳng định cũng sẽ thưởng một ít nha hoàn hạ nhân, Trương đại nhân ngươi nghĩ xem, ngươi mỗi ngày tan ca, về trong nhà, thoải mái hướng ghế trên ngồi xuống, liền có nha hoàn xinh đẹp đấm lưng bóp vai, bưng trà rót nước cho ngươi.”

“Đừng nói nữa!”

Trên mặt Trương Xuân lộ ra nét kiên quyết, nói: “Ngươi cứ nói tung trời, bản quan cũng sẽ không theo ngươi càn quấy. Bản quan không có hứng thú đối với tòa nhà năm sân, đối với nha hoàn mỹ mạo!”

Bước đến ngoài cửa, nét kiên quyết trên mặt mới biến mất, thay vẻ mặt hâm mộ.

Hắn đang muốn rời khỏi, vừa ngẩng đầu, nhìn thấy mấy bóng người từ bên ngoài đi vào.

Đi tuốt đàng trước, chính là vị kia hắn từng gặp, một trong tám đại thống lĩnh nội vệ - Mai đại nhân.

Phía sau nàng dẫn theo mấy người, trong lòng ôm một đống đồ. Sắc mặt Trương Xuân vui vẻ, chẳng lẽ là bệ hạ sau khi thưởng Lý Mộ, rốt cuộc nhớ tới mình?

Hắn cười đi lên đón, nói: “Hạ quan ra mắt Mai đại nhân.”

Nữ tử phong vận nhìn về phía hắn, hỏi: “Lý Mộ có đây hay không?”

Nụ cười trên mặt Trương Xuân cứng đờ, một lát sau, mới chậm rãi gật đầu nói: “Có, có.”

Lý Mộ nhìn mấy người mang một đống đồ chuyển đến trong phòng hắn, hỏi Mai đại nhân: “Đây là cái gì?”

Mai đại nhân nói: “Đây là bệ hạ thưởng ngươi, có hai cuộn vải tốt nhất, hai hộp trà ngon Nam Dương quận tiến cống, những thứ này đều không quan trọng, hai món đồ khác, đối với ngươi mà nói có tác dụng lớn.”

Nàng mở ra một cái hộp gấm tinh xảo, trong hộp có một bộ quần áo màu trắng, vô cùng khinh bạc.

Lý Mộ nhìn nhìn Mai đại nhân, hỏi: “Băng tằm nhuyễn giáp?”

Mai đại nhân bất ngờ nói: “Ngươi nhận ra?”

Lý Mộ gật gật đầu, nói: “Từng gặp.”

Trên thực tế, giờ phút này trên người hắn đã mặc một bộ băng tằm nhuyễn giáp, chẳng qua, thứ trên người hắn, chất liệu tốt hơn bộ này, có thể thừa nhận mấy đòn của Động Huyền.

Mai đại nhân giải thích: “Đây là một bộ băng tằm nhuyễn giáp dùng tơ một con yêu tằm ba trăm năm đạo hạnh luyện chế, mặc ở trên người, có thể giúp ngươi thừa nhận vài lần công kích của tu hành giả cảnh giới thứ năm.”

Có thể thừa nhận cường giả cảnh giới thứ năm công kích mấy lần, bảo vật này đã có thể tính là địa giai pháp bảo, tuy trên người Lý Mộ có thứ tốt hơn, nhưng cũng không chối từ.

Hắn không dùng tới, còn có thể cho Tiểu Bạch.

Mai đại nhân lại từ trong một hộp gấm khác lấy ra một thanh kiếm, nói: “Thanh kiếm này là địa giai trung phẩm, cũng là bệ hạ thưởng ngươi, ngươi có thể đổi thanh kiếm trước kia.”

Lý Mộ nhìn Mai đại nhân, tựa như là ý thức được cái gì.

Thời điểm Dương huyện có nạn hung linh, ngay từ đầu, triều đình lấy ra ban thưởng, cũng chỉ là địa giai pháp bảo.

Lý Mộ chẳng qua là ở Hình bộ náo loạn một hồi, nàng pháp bảo địa giai đã tặng hai kiện, một món phòng thân, một món công kích, ý ở ngoài lời, cũng quá rõ ràng.

Xem ra cho dù là ở Thần Đô, làm người của nữ hoàng bệ hạ, cũng vẫn phải đối mặt nguy hiểm thật lớn.

Cũng may Lý Mộ tuy bất lực đối với chuyện trên triều chính, nhưng thân mang trọng bảo, tấm Kim Giáp Thần Binh Phù kia có thể triệu hồi ra thần binh cảnh giới thứ sáu trợ trận, tuy thời gian có tác dụng rất ngắn, hơn nữa là dùng một lần, nhưng nếu là thật sự có người muốn âm thầm động thủ với hắn, Lý Mộ nhất định có thể mang cho bọn hắn đủ niềm vui bất ngờ.

Mai đại nhân từ trong vẻ mặt của Lý Mộ, phán đoán ra hắn đã lĩnh ngộ được dụng ý của hai phần thưởng này.

Nàng nhìn Lý Mộ, nói: “Ngươi nếu là sợ, bây giờ đổi ý còn kịp, ta sẽ bảo người đưa ngươi về Bắc quận, ngươi có thể tiếp tục làm bộ khoái trên địa phương, rời xa Thần Đô, rời xa nguy hiểm.”

Câu này của nàng, nếu là nói lúc ở Bắc quận, Lý Mộ có thể căn bản sẽ không đến Thần Đô.

Nhưng hắn đã tới Thần Đô, hơn nữa nếm được ngon ngọt, thì sẽ không dễ dàng rời khỏi.

Rời khỏi Thần Đô, nơi nào có nhiều niệm lực như vậy, nơi nào có phú bà địa giai pháp bảo tùy tiện tặng?

“Không có gì phải sợ.” Lý Mộ nhìn thẳng Mai đại nhân, nói: “Chỉ cần bệ hạ không phụ ta, ta quyết không phụ bệ hạ.”

“Tốt lắm.” Mai đại nhân gật gật đầu, nói: “Nếu gặp được phiền toái gì không giải quyết được, có thể đến Nội Vệ ti tìm ta.”

Lý Mộ nói: “Phiền toái không giải quyết được, tạm thời chưa có, nhưng có một việc, ta cần Mai tỷ tỷ hỗ trợ.”

Mai đại nhân hỏi: “Chuyện gì?”

“Ta cần ngươi giúp ta đưa một phần sổ con.” Lý Mộ nhìn ra bên ngoài, nói: “Nhưng chuyện này, chỉ sợ còn cần Trương đại nhân ra tay.”

Hết chương 319.

Chương 320. Câu cá (2)

Một lát sau, Lý Mộ cầm hai hộp trà cống, đi đến trong sân, Trương Xuân còn ở trong sân đi thong thả, ánh mắt thường thường liếc phòng Lý Mộ một cái.

Lý Mộ mang hai hộp trà cống đưa cho Trương Xuân, nói: "Đây là trà bệ hạ ban cho ta, nghe nói là từ quận Nam Dương tiến cống, ta bình thường không có thói quen uống trà, biết Trương đại nhân thích trà, hai hộp trà này liền tặng cho đại nhân."

"Trà tiến cống của Nam Dương quận?" Trương Xuân chà chà tay, hai mắt tỏa sáng, nói: "Trà tiến cống của Nam Dương quận, nổi tiếng thiên hạ, bản quan còn chưa từng hưởng."

Hắn đưa tay đi đón, lại nghĩ tới cái gì, lại rụt tay về, hỏi: "Ngươi vì sao bỗng nhiên tặng ta trà ngon như vậy?"

Lý Mộ áy náy nói: "Ta đến Thần Đô chỉ vài ngày, đã thêm nhiều phiền toái như vậy cho đại nhân, trong lòng băn khoăn."

"Ngươi còn biết ngươi thêm rất nhiều phiền toái cho bản quan." Trương Xuân lúc này mới yên tâm nhận lấy trà, nói: "Ngươi đã nói như vậy, hai hộp trà tiến cống này, bản quan liền nhận."

Thấy hắn nhận lấy trà, Lý Mộ mới nói: "Thật ra ta còn có một chuyện nhỏ, muốn phiền đại nhân."

"Bản quan đã biết ngươi sẽ không tốt bụng như vậy." Trương Xuân liếc hắn, nhưng cũng luyến tiếc hai hộp trà tiến cống này, nói: "Phiền bản quan chuyện gì, nói đi."

"Cũng không phải việc gì lớn." Lý Mộ mỉm cười nói: "Ta muốn mời đại nhân viết một phong tấu chương, thỉnh cầu bãi bỏ điều luật lấy bạc chuộc tội."

"Không giúp được, cáo từ." Trương Xuân ôm hộp trà, cũng không quay đầu lại, quyết đoán rời khỏi.

Lý Mộ nói: "Sau khi việc thành, bệ hạ sẽ thưởng ngươi một tòa nhà."

Trương Xuân vẫn chưa quay đầu, bóng người rất nhanh biến mất.

Lý Mộ đứng ở tại chỗ tiếp tục chờ đợi.

Muốn đánh một trận, hắn đầu tiên cần làm rõ, kẻ địch của hắn là ai.

Muốn bãi bỏ điều luật này, hắn phải biết trước, trở ngại bắt nguồn từ phương nào.

Làm rõ một điểm này thật ra không khó, chỉ cần để một người đề xuất đề án bãi bỏ luật này, đưa đến trên triều đình thảo luận, những người đó sẽ tự mình nhảy ra.

Lý Mộ chỉ là một bộ đầu, ngay cả tư cách đưa ra đề nghị cũng không có. Nội vệ quyền thế tuy lớn, nhưng lại là cơ cấu chấp hành chuyên thuộc về bệ hạ, không trực tiếp tham dự việc triều đình.

Trương đại nhân tuy không có tư cách vào triều, nhưng có tư cách tham tấu, chỉ cần để Mai đại nhân thông qua nội vệ, mang sổ con của hắn đưa lên, kế hoạch của Lý Mộ liền có thể thi hành.

Về huỷ bỏ việc lấy bạc chuộc tội, thường xuyên bị nhắc tới, gã đưa ra phần sổ con này, cũng sẽ không quá thu hút ánh mắt của người ta.

Gã nếu không chịu hỗ trợ, kế hoạch của Lý Mộ liền phiền toái hơn rất nhiều.

Lý Mộ nhìn phương hướng Trương Xuân rời đi, tiếp tục chờ đợi.

Rất nhanh, bóng người Trương Xuân liền xuất hiện lần nữa, hỏi: “Một phong tấu chương, một tòa nhà?”

Lý Mộ gật gật đầu, cho dù là bệ hạ không thưởng, hắn mang những bảo bối từ quận nha vơ vét, lấy ra vài món bán, cũng phải giúp gã gom được một tòa nhà.

Trương Xuân từ trong tay áo lấy ra một phong tấu chương, đưa cho Lý Mộ, nói: “Bản quan tin ngươi một lần, ngươi đừng gạt ta.”

Khi tiễn bước Mai đại nhân, Lý Mộ thoáng nói ra một câu, Thần Đô nha môn Trương đô úy, theo lẽ công bằng chấp pháp, chính trực vì dân, một nhà ba người chen chúc ở trong tiểu viện nha môn, dù vậy, hắn còn để ý dân chúng, quả thật là hình mẫu của quan viên trong triều.

Trở lại chỗ ở trong nha môn, Tiểu Bạch tay cầm hai viên linh ngọc, khoanh chân ngồi ở trên giường tu hành.

Lý Mộ mang nhuyễn giáp tơ băng tàm cùng phi kiếm địa giai nữ hoàng ban cho lấy ra, đi đến bên giường, nói: "Nhuyễn giáp này ngươi mặc đi, thanh kiếm trước kia cũng có thể thay rồi."

Tiểu Bạch liên tục lắc đầu: "Không nên không nên, đây là hoàng đế bệ hạ ban cho ân công."

Lý Mộ nói: "Nghe lời, bảo ngươi cầm ngươi cứ cầm, ta còn có thứ tốt hơn."

Liễu Hàm Yên cùng Vãn Vãn ở Bạch Vân sơn, bảo vật tất nhiên là không thiếu, Tiểu Bạch toàn thân cao thấp, cũng chỉ có thanh kiếm kia Lý Mộ từ quận nha có được, tặng cho nàng.

Nữ hoàng bệ hạ lần này ban thưởng, vừa lúc giúp nàng thăng cấp trang bị một phen.

Lý Mộ mang thanh kiếm trước kia của Tiểu Bạch lấy ra, cùng phi kiếm địa giai này bổ vào nhau một lần, phi kiếm địa giai này hoàn hảo không tổn hao gì, trên thanh kiếm lúc trước, thì đã xuất hiện một vết mẻ.

Loại khác biệt trên phẩm chất pháp bảo này, là rất khó dùng sự ôn dưỡng ngày sau bù lại.

Tiểu Bạch nhu thuận mặc vào nhuyễn giáp, thu phi kiếm, nói: "Cảm ơn ân công."

Lý Mộ ngồi bên giường, vỗ vỗ đầu của nàng, nói: "Người một nhà nói cảm ơn cái gì."

Tiểu Bạch cọ cọ đầu ở trên tay Lý Mộ, Lý Mộ khoanh chân ngồi ở trên giường, cùng nhau tu hành với nàng.

Ở trước khi nội vệ bên kia có tin tức, điều hắn phải làm chỉ là chờ đợi, mà ở trong khoảng thời gian này, hắn tính lợi dụng niệm lực trong cơ thể tu hành trước.

Đến nay, đối với niệm lực, Lý Mộ đã cực kỳ hiểu biết.

Loại lực lượng này tồn tại trong cơ thể, có thể đẩy nhanh tốc độ hắn dẫn đường linh khí, mặc kệ là từ trong thiên địa dẫn đường, hay là từ trong linh ngọc hấp thu, đều gấp mấy lần khi không mượn dùng niệm lực.

Nói cách khác, đây là dùng ngày sau cố gắng, bù lại tư chất trời sinh không đủ.

Một ít tu hành giả tư chất bình thường, không có thể chất đặc thù, nếu có thể đạt được lượng lớn niệm lực ủng hộ, tốc độ tu hành sẽ không yếu hơn thuần âm thuần dương cùng ngũ hành chi thể.

Phương pháp thu hoạch niệm lực có rất nhiều, phật môn độ hóa người đời, đạo môn trảm yêu trừ ma, triều đình thống trị quốc gia, hoặc là giống Lý Mộ, trừng ác dương thiện, giải oan cho dân, đều có thể từ trong dân chúng đạt được niệm lực.

Cũng có một số tà môn ma đạo, tự lập giáo phái, thông qua phương thức lừa gạt dân chúng, thu nạp tín đồ rộng khắp lấy được niệm lực. Niệm lực nói đến cùng, chỉ là một loại lực lượng cảm xúc chủ quan nhân loại sinh ra, nếu là dân chúng bị tẩy não, trở thành tín đồ cuồng nhiệt của tà đạo, niệm lực bọn họ sinh ra, sẽ là gấp người thường mấy lần, thậm chí mấy chục lần.

Loại tín đồ tà đạo này là nguy hiểm nhất, chỉ cần hơi mê hoặc thêm, bọn họ có thể không để ý tính mạng bản thân, làm ra một ít chuyện cực độ nguy hiểm.

Bởi vậy, triều đình đối với loại tà tu tà đạo này, xưa nay là tận hết sức lực, đuổi tận giết tuyệt.

Ở dưới niệm lực thúc giục, mấy khối linh ngọc, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được, bị Lý Mộ hút hết linh khí chứa đựng, hóa thành bột mịn.

Lý Mộ tiến vào Tụ Thần đã có một đoạn thời gian, pháp lực cũng so với ngay từ đầu có sự tăng trưởng không nhỏ.

Nhưng hắn cách cảnh giới thứ tư, còn rất xa rất xa.

Hết chương 320.

Chương 321. Mỗi người phát biểu ý kiến của mình

Pháp lực thăng cấp Thần Thông cần, như là một cái động không đáy, lấy thể chất Lý Mộ, tu hành bình thường, cũng cần mấy năm, đây còn là ở dưới tình huống có linh ngọc chống đỡ.

Nếu là song tu với Liễu Hàm Yên, thời gian này có thể ngắn lại đến một năm.

Nếu có thể từ trên thân toàn bộ dân chúng Thần Đô thu hoạch niệm lực, thời gian cần có thể sẽ ngắn hơn.

Sau khi pháp lực có mức tăng trưởng nhỏ, Lý Mộ lại một lần nữa thử Cửu Tự Chân Ngôn, phát hiện hắn đã có thể thi triển "Giả" tự quyết.

Trong bốn chữ đầu của Cửu Tự Chân Ngôn, chữ "Lâm" là lôi pháp, Lý Mộ lấy tu vi Tụ Thần, nhiều nhất có thể phóng ra mấy đạo "Tử Tiêu Thần Lôi", dưới tình huống bình thường, tu hành giả Thần Thông cảnh, mới có cơ hội tiếp xúc lôi pháp, Tử Tiêu Thần Lôi, là lôi pháp tiến giai cường giả Tạo Hóa cảnh giới thứ năm thi triển.

Đạo thuật có thể vượt qua hai cấp bậc, ở trong toàn bộ đạo thuật, cũng thuộc loại thượng thừa.

Tuy loại sét màu tím này không thể tạo thành thương tổn lớn bao nhiêu đối với cường giả cảnh giới thứ năm, nhưng đối với cảnh giới thứ tư, lại là nghiền áp trên cấp bậc.

"Binh" tự quyết, "Đấu" tự quyết, Lý Mộ đã nắm giữ, hôm nay cũng có thể dễ dàng dùng "Giả" tự quyết, trực tiếp điều động lực lượng thiên địa, khôi phục pháp lực. Lúc ở quận thành, mượn dùng Thập Bát Âm Ngục Đại Trận của Sở Giang Vương, Lý Mộ đã thể nghiệm một lần mấy chiêu phía sau, nhưng thật sự bằng vào pháp lực của mình thi triển, chỉ sợ còn phải chờ tới sau khi Thần Thông.

Sáng sớm, Lý Mộ mang theo Tiểu Bạch, theo lệ thường ở trong Thần Đô tuần tra, lúc đi ngang qua cung thành, nhịn không được hướng bên trong nhìn vài lần.

Không có tình huống đặc thù, Đại Chu triều hội ba ngày một lần, cũng không biết tình huống trên triều đình hôm nay thế nào.

Tử Vi điện.

Triều hội hôm nay, vẫn như cũ là vũ đài của đảng cũ cùng đảng mới, quan viên hai phe ở sau khi nhằm vào vài triều sự, tiến hành tranh cãi kịch liệt, đều có thu hoạch, đều có mất mát.

Như mọi khi, nữ hoàng bệ hạ phía trước che ở trong rèm, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một bóng người, vẫn như cũ chưa mở miệng, triều hội vẫn là thiếp thân nữ quan của nàng chủ trì.

Giờ phút này, các triều thần đang nghị luận một sổ con.

Sổ con này là một viên quan nhỏ của Thần Đô nha, vòng qua Thượng Thư Tỉnh, thông qua nội vệ, trực tiếp đưa tới trong tay bệ hạ.

Bình thường mà nói, quan viên tứ phẩm trở lên, có tư cách trực tiếp trình tấu chương cho bệ hạ, dưới tứ phẩm, tấu chương đều là trước trình Thượng Thư Tỉnh, nếu có cần thiết, Thượng Thư Tỉnh mới sẽ trình hoàng đế.

Nhưng cũng có một số quan viên sẽ đầu cơ trục lợi, xuyên thấu qua đủ loại phương thức, trực tiếp trình sổ con cho bệ hạ, hy vọng được bệ hạ thưởng thức, tiến tới đi lên đường tắt quan trường, một bước lên trời, lên thẳng mây xanh.

Trong sổ con này viết, là hy vọng triều đình huỷ bỏ phương thức lấy bạc chuộc tội trong Đại Chu luật, chuyện này, ngẫu nhiên vẫn sẽ có quan viên đưa ra ở trên triều đường, nhưng cuối cùng đều không được việc gì.

Dù sao, đối với đại bộ phận người trên triều đình mà nói, luật này, đều hữu ích đối với bọn họ, một bộ phận cho dù là đồng ý huỷ bỏ, nhưng cân nhắc đến ích lợi của mình, cũng sẽ giữ im lặng.

Mấy quan viên của Ngự Sử Đài đứng ra đầu tiên.

“Khải tấu bệ hạ, thần cho rằng, phương pháp lấy bạc chuộc tội, cổ vũ phong trào không tốt, đã sớm nên phế.”

“Thần tán thành, xúc phạm luật pháp, chỉ là dùng bạc có thể chuộc tội, uy nghiêm của luật pháp ở đâu?”

“Nếu là luật này có thể phế, lòng dân nhất định càng thêm ngưng tụ, có lợi với quốc gia.”

Đề tài này sau khi đưa ra thảo luận, lập tức có vài quan viên đứng ra, tỏ vẻ đồng ý.

Không bao lâu, có một quan viên Hộ bộ đứng ra, nói: “Một bộ phận thu nhập của quốc khố, là bắt nguồn từ bạc chuộc tội, nếu là huỷ bỏ, chỉ sợ quốc khố sẽ có điều căng thẳng.”

Quan viên đứng ra sớm nhất kia nói: “Ngụy đại nhân chẳng lẽ không cảm thấy, lấy bạc chuộc tội, sẽ làm triều đình mất lòng dân?”

Quan viên Hộ bộ kia trái lại cũng chưa phủ nhận, nói: “Luật này mặc dù mất bộ phận lòng dân, nhưng thi hành nhiều năm như vậy, triều chính cũng vẫn luôn an ổn, trị quốc cũng không phải là xử án, không thể đơn thuần lấy đúng sai đen trắng để luận, chi bằng từ trong đó chọn một cái cân đối, nếu là bộ phận quốc khố hàng năm thu nhập thiếu, phí dụng tu sửa hoàng thành quan nha, bổng lộc các vị đại nhân, phí dụng cứu trợ thiên tai phát xuống các quận, lại kiếm đâu ra?”

Quan viên kia mở miệng ngập ngừng, lại không biết nên phản bác như thế nào.

Lúc này, lại có một quan viên Lễ bộ đứng ra, nói: “Chế độ bạc chuộc tội, là thời tiên đế còn sáng lập, sau đó trải qua mấy lần sửa chữa, đã mang đại bộ phận tội nặng bài trừ bên ngoài, đã cam đoan lòng dân, lại tăng thêm thu nhập quốc khố, mấy vị đại nhân chẳng lẽ cảm thấy, các ngươi so với tiên đế càng thánh minh hơn?”

Lời vừa nói ra, mấy quan viên vừa rồi đồng ý, lập tức ngậm miệng không lên tiếng nữa.

Lý do của quan viên Hộ bộ kia, bọn họ còn có thể phản bác một chút, lời của Lễ bộ lang trung này, ai dám phản bác?

Cho dù là vị kia phía sau rèm che, cũng không thể nói nàng so với tiên đế càng thêm thánh minh, huống chi là bọn họ đám

thần tử này, ai dám thừa nhận, chính là đại nghịch bất đạo.

Một quan viên Hộ bộ, một quan viên Lễ bộ, đã bịt miệng tất cả mọi người trên triều đình.

Mặc kệ là đảng mới hay đảng cũ, có thể xưng "đảng", ở Thần Đô, đều thuộc về thượng vị giả, bạc chuộc tội có lợi đối với bọn họ, lại có hai người này dẫn đầu, rất nhanh, đã có người lục tục đứng ra.

"Thần phản đối đề nghị này."

"Thần cũng phản đối."

"Thần tán thành."

Tử Vi điện, cạnh cột trụ tròn ở góc, nữ tử phong vận một tay cầm sổ, một tay cầm bút, không nhanh không chậm viết: "Hộ bộ viên ngoại lang, Lễ bộ lang trung, Hình bộ lang trung…"

Khi Lý Mộ trở lại đô nha, nhìn thấy Mai đại nhân đã ở trong nha môn chờ hắn.

Lý Mộ đi lên phía trước, hỏi: "Thế nào?"

"Giống như trước đây, quá nhiều người phản đối điều này, chỉ có thể tạm thời gác lại." Mai đại nhân lắc lắc đầu, mang một quyển sổ đưa cho hắn, nói: "Người dẫn đầu phản đối, đều ở trên đây."

Lý Mộ từ chỗ nàng thăm dò một chút tình huống trên triều đình hôm nay, cũng tìm hiểu được một ít tin tức chi tiết.

Lý do của Hộ bộ không có căn cứ gì, chỉ cần bạc và tội cùng phạt, hoặc là tăng thêm hạn mức, có thể giải quyết vấn đề thu nhập của quốc khố.

Vấn đề bạc chuộc tội không phải bạc phạt, mà là phạm tội, chỉ cần phạt bạc.

Nếu những người đó không để ý bạc, dứt khoát phạt nhiều một chút, thu nhập của quốc khố ở phương diện này, sẽ không giảm mà còn tăng.

Hết chương 321.

Chương 322. Ngươi nhìn cái gì! (1)

Về phần lý do của Lễ bộ, là thuần túy chụp mũ lung tung.

Nếu quy củ hoàng đế trước kia chỉ định, hậu nhân không thể sửa đổi, như vậy xã hội căn bản không có khả năng tiến bộ, đây đều là lý do bọn họ tìm.

Mai đại nhân nói: "Thật ra chuyện này, cũng không phải việc gì lớn, quan viên tứ phẩm trở lên, đều là không để ý, cũng không tham dự, thật sự phản đối, đều là đám quan viên ngũ lục phẩm, bọn họ chức quan không cao, nhưng rất khó chơi, ngươi có biện pháp nào không?"

Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói: "Biện pháp trái lại là có, chỉ là phải tiêu nhiều bạc một chút, không biết bệ hạ có thể chi trả cho ta hay không?"

Sau khi từ chỗ Mai đại nhân nhận được đáp án xác thực, Lý Mộ liền yên tâm.

Liễu Hàm Yên không ở bên người, tiền hắn phải tiêu tiết kiệm mới được, loại tiêu phí việc công này, phải tìm nữ hoàng chi trả.

Hắn đi đến phòng trực tiền nha, tìm được Vương Vũ.

Vương Vũ đứng dậy hỏi: "Đầu nhi, có chuyện gì sao?"

Lý Mộ nói: "Ngươi đối với con em quan lại cùng quyền quý Thần Đô, có quen thuộc hay không?"

Vương Vũ gật đầu nói: "Đương nhiên quen thuộc, làm nghề này của chúng ta, cái gì cũng có thể không có, chỉ là không thể không có nhãn lực. Người nào có thể trêu vào, người nào không thể trêu vào, trong lòng đều phải rõ, nhỡ đâu ngày nào đó đắc tội kẻ không nên đắc tội, bộ quần áo này liền không mặc được nữa."

Xem ra tìm Vương Vũ quả thực không tìm lầm người, Lý Mộ hỏi: "Hộ bộ viên ngoại lang biết không?"

Vương Vũ nói: "Hộ bộ ti có hai viên ngoại lang, độ chi, kim bộ, thương bộ tam ti dưới Hộ bộ còn có ba viên ngoại lang,

chức quan so với đô úy đại nhân của chúng ta còn cao hơn nửa cấp, đầu nhi hỏi là người nào?”

Mai đại nhân như đã sớm dự liệu được Lý Mộ sẽ có nghi hoặc này, còn tri kỷ ở sau Hộ bộ viên ngoại lang đánh một cái dấu móc, trong dấu móc viết một chữ “Ngụy”.

Lý Mộ nói: “Ngụy viên ngoại lang.”

Vương Vũ hiển nhiên rất quen thuộc đối với quan viên trong triều, lập tức nói: “Vậy chính là Hộ bộ ti Ngụy đại nhân.”

Lý Mộ lại hỏi: “Trong nhà hắn có người nào?”

Lần này, Vương Vũ suy nghĩ một lát, mới nói: “Trong nhà Ngụy viên ngoại lang, trừ hắn, còn có một chính thất phu nhân, hai tiểu thiếp, hắn không có con với chính thất phu nhân, tiểu thiếp phòng thứ hai sinh cho hắn con gái, tiểu thiếp phòng thứ ba sinh con trai cho hắn, Ngụy đại nhân rất thích đứa con trai đó, bình thường cưng chiều hắn như ông trời.”

Biết quan viên Hộ bộ, Lý Mộ cũng không bất ngờ, nhưng biết nhiều chuyện như vậy trong nhà hắn, thì có chút khó có thể tin.

Lý Mộ ngạc nhiên nhìn Vương Vũ, hỏi: “Ngươi làm sao quen thuộc như vậy đối với những thứ này?”

Vương Vũ lặng lẽ mò về phòng trực, rất nhanh lại chạy đến, trong lòng ôm một quyển sách thật dày, nói: “Đây là thứ ta những năm gần đây, thật không dễ gì mới thu gom được.”

Lý Mộ mở ra quyển sách này, nhất thời ngạc nhiên.

Quyển sách này, hiển nhiên là Vương Vũ tự mình viết, bên trong ghi lại chi tiết các quan nha lớn của Thần Đô, tam tỉnh lục bộ cửu tự nhị thập tứ ti, hầu như quan viên mỗi một quan nha, cùng với tình huống gia đình bọn họ, thậm chí đối với tính cách người nhà nha môn đều có phân tích, bao gồm điều động quan viên các quan nha lớn, đều ở bên trên.

Đây quả thực là ghi chép thực tế quan trường Đại Chu.

Lý Mộ hỏi: “Ngươi ghi mấy thứ này làm gì?”

Vương Vũ thở dài, nói: “Sợ đui mù đắc tội người không nên đắc tội, Thần Đô rất nhiều người, động tay một chút có thể nghiền chết chúng ta, cho nên ta liền thăm dò rõ ràng trước.”

Lý Mộ tán thưởng nói: “Ngươi thật đúng là một nhân tài.”

Vương Vũ sờ sờ đầu, xấu hổ nói: “Đầu nhi quá khen.”

Lý Mộ từ trong miệng Vương Vũ, rất nhanh đã tìm được cửa đột phá vị Hộ bộ viên ngoại lang này, hắn hỏi Vương Vũ: “Nói với ta, đứa con trai kia của Ngụy viên ngoại lang.”

Vương Vũ mang quyển sách trên tay mở ra vài tờ, nói: “Con trai Ngụy viên ngoại lang tên Ngụy Bằng, bởi vì là hương khói duy nhất của Ngụy gia, từ nhỏ nhận hết cưng chiều, cho nên tính tình hắn cũng tương đối quái đản, cho dù là một số con em quan lại khác, cũng không quá muốn chơi cùng hắn, hắn thích ăn ngon, tửu lâu thích đi nhất là Phiêu Hương lâu.”

Phiêu Hương lâu.

Mấy bộ khoái thèm nhỏ dãi với mấy món ăn trước mắt, Vương Vũ rốt cuộc nhịn không được, hỏi Lý Mộ: “Đầu nhi, những món ăn này, chúng ta có thể ăn không?”

Lý Mộ tự mình gắp một miếng thức ăn, nói: “Được chứ, vì sao không thể, dù sao là phí làm việc.”

Đám người Vương Vũ nhao nhao động đũa, tư thế muốn mang toàn bộ đồ ăn càn quét sạch sẽ.

Phiêu Hương lâu tuy không phải tửu lâu tốt nhất Thần Đô, nhưng đối với họ mà nói, cũng là nơi không tiêu phí nổi, một món ăn nơi này, so với một tháng bổng lộc của bọn họ còn nhiều hơn.

Lý Mộ nhìn bọn họ một cái, nói: “Ăn từ từ, đừng làm nha môn mất mặt.”

Ăn quen đồ ăn Liễu Hàm Yên làm, đồ ăn nơi này, đối với Lý Mộ mà nói nhàm chán vô vị.

Đơn giản chỉ là tài liệu đắt đỏ một chút, sắp đặt chú ý một chút, lượng ít đến đòi mạng, giá trái lại đắt muốn chết.

Nếu không phải con trai Hộ bộ viên ngoại lang thích tới nơi này ăn, Lý Mộ căn bản sẽ không đến loại địa phương này.

Phiêu Hương lâu, trong nhã gian tinh xảo của lầu hai.

Ngụy Bằng cùng mấy người bạn ăn cơm xong, đi ra khỏi nhã gian, từ cầu thang xuống dưới.

Một người vừa đi vừa nói: "Nghe nói Chu Thông ở Hình bộ ăn trận đòn, Hình bộ sao có thể động thủ đối với Chu Thông?"

Một người khác nói: "Ta trái lại từng nghe nói, mấy người bọn Chu Thông ở trên đường phóng ngựa, bị Thần Đô nha bắt ngoài đường. Hắn nộp bạc phạt, sau khi ra ngoài, trực tiếp cho bộ đầu kia một trăm lượng, nói là muốn lặp lại mười lần."

Hắn lắc lắc đầu, nói: "Chu Thông tên này, thực cho rằng cha hắn là Lễ bộ lang trung, thì có thể ở Thần Đô muốn làm gì thì làm, bình thường thì thôi, lần này kiêu ngạo quá mức rồi, không phải cưỡi ở trên đầu triều đình đi ỉa sao, Hình bộ không đánh hắn còn đánh ai."

Một người khác nói: "Lúc nên thu liễm, vẫn phải thu liễm, đối đầu với Thần Đô nha, chính là đối đầu với triều đình."

Ba người đi xuống lầu, Ngụy Bằng thấy một bộ khoái ngồi ở cửa ăn cơm luôn nhìn hắn, ánh mắt cũng dừng lại ở trên người hắn nhiều tới mấy lần.

Ngay sau đó, bộ khoái đó liền đập mạnh đũa ở trên bàn, đứng lên, nhìn Ngụy Bằng, lớn tiếng hỏi: "Ngươi nhìn cái gì?"

Mấy người ngẩn ra một phen, Ngụy Bằng càng là vẻ mặt không rõ nguyên do.

Hắn chẳng qua là nhìn đối phương một cái, đối phương liền bày ra một tư thái khiêu khích, tiểu bộ khoái này, tính tình so với hắn còn lớn hơn.

Hôm nay hắn tâm tình không tệ, cũng chưa phát hỏa, mà là trào phúng nhìn bộ khoái đó một cái, hỏi: "Nhìn ngươi làm sao vậy?"

Bộ khoái kia mặt lộ vẻ giận dữ, nói: "Ngươi nhìn một cái nữa thử xem!"

Hết chương 322.

Chương 323. Ngươi nhìn cái gì! (2)

Ngụy Bằng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy bộ khoái kiêu ngạo như vậy, khoanh hai tay, nói: “Ngươi muốn thế nào?”

Phành!

Bộ khoái kia dứt khoát đấm một phát ở trên mặt hắn, Ngụy Bằng lảo đảo một cái, bị đánh lui về phía sau, trên mắt xuất hiện một mảng xanh tím.

Ngụy Bằng ngẩn ra, người phía sau hắn ngẩn ra, khách nhân, chưởng quầy, tiểu nhị Phiêu Hương lâu, đều ngây cả người.

Chỉ là bởi vì nhìn hắn thêm một cái, liền dùng quyền cước đối với người khác, Thần Đô vậy mà còn có người kiêu ngạo như vậy?

Cho dù là đám con em quan lại quyền quý kia, lúc bắt nạt người ta, cũng có một lý do, lý do của bộ khoái này, có chút qua loa.

Nhưng, một cú đấm đó, không ít người ở đây, trong lòng trái lại rất đã nghiền.

Dù sao kẻ hắn đánh là Ngụy Bằng, mọi người ngày thường nhìn quen bộ dáng kiêu ngạo ương ngạnh của y, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy y bị người ta bắt nạt.

Mấy tên bộ khoái cũng ngẩn ra ở nơi đó, Vương Vũ căn bản không ngờ được, Lý Mộ hướng hắn hỏi thăm tin tức Ngụy viên ngoại lang, lại là vì cái này.

Trên mắt truyền đến đau đớn, khiến Ngụy Bằng sau khi tạm thời ngây người, liền tỉnh lại, sau đó liền rõ ràng ý thức được một việc.

Hắn bị người ta đánh rồi.

Hắn bị một tiểu bộ khoái đánh.

Lý do đối phương đánh hắn, là vì mình nhìn hắn thêm một cái.

Hắn ngày thường quen lấy quyền thế ép người, ra ngoài dẫn theo hai hộ vệ, mà lúc này, hai người kia cũng đã ý thức được, đưa tay hướng Lý Mộ chộp tới.

Hai người này, lại đều có tu vi Ngưng Hồn.

Lý Mộ chưa có động tác gì, chỉ nhìn bọn họ một cái.

Cái tay vươn tới của hai người dừng ở giữa không trung, cái trán lập tức có mồ hôi lạnh chảy ra, vẫn chưa công kích nữa, mà là lui đến bên cạnh Ngụy Bằng.

Hai người khác giật mình nhìn Lý Mộ, Lý ánh mắt Mộ nhìn về phía bọn họ, hỏi: "Các ngươi nhìn cái gì?"

Nghĩ đến kết cục của Ngụy Bằng, hai người lập tức dời tầm mắt, lắc đầu nói: "Không nhìn cái gì, không nhìn cái gì."

Ngụy Bằng ôm một con mắt, dùng một con mắt nhìn hai người đó, cả giận nói: "Các ngươi còn đứng ở chỗ này làm gì!"

Một hộ vệ nói: "Công tử, hắn là cảnh giới thứ ba, chúng ta không phải đối thủ."

Lý Mộ nhìn mấy người một cái cuối cùng, ở trong ánh mắt phẫn hận của Ngụy Bằng, chấn động của mọi người chung quanh, nghênh ngang bỏ đi.

Ba người trẻ tuổi phía sau Ngụy Bằng, vẻ mặt mờ mịt, nhất thời không biết nên làm cái gì bây giờ.

Dù sao, trước kia đều là bọn họ nắm giữ chủ động, nghênh ngang bỏ đi cũng là bọn họ.

Giờ phút này bị người khác bắt nạt, đánh cũng đánh không lại, nếu mắng, chỉ sợ còn phải chịu một trận đòn nữa.

Người nọ không giảng đạo lý đến cực điểm, cho dù là nhìn hắn thêm một cái, cũng sẽ ăn một đấm, mắng một câu, chỉ sợ cũng không phải chuyện một hai cú đấm.

Một người nhìn Ngụy Bằng, hỏi: "Chúng ta kế tiếp làm sao bây giờ?"

Ngụy Bằng mặt âm trầm, nói: "Đi Hình bộ!"

Lý Mộ ra khỏi tửu lâu, đủng đỉnh đi về phía đô nha.

Vương Vũ đi theo phía sau hắn, há hốc mồm hỏi: “Đầu nhi, ngài làm cái gì vậy?”

Lý Mộ lười giải thích với hắn, nói: “Ngươi lát nữa là biết.”

Vương Vũ cuống lên nói: “Còn lát nữa cái gì chứ, lát nữa người của Hình bộ hẳn là đến rồi, lần này chúng ta là không chiếm đạo lý.”

Vương Vũ dự đoán rất đúng, người Hình bộ đến rất nhanh, thậm chí so với Lý Mộ đến nha môn còn nhanh hơn.

Khi hắn trở lại nha môn, người Hình bộ đã chờ ở bên ngoài.

Vài tên sai dịch Hình bộ, Lý Mộ đã từng gặp hai lần, người cầm đầu cười lạnh nhìn hắn, nói: “Lý bộ đầu, chỉ sợ phải phiền toái ngươi đi cùng chúng ta một chuyến.”

Lý Mộ vẫn chưa kháng cự, nói: “Đi thôi.”

Tiểu Bạch từ trong nha môn chạy ra, nhỏ giọng hỏi: “Ân công, làm sao vậy?”

Lý Mộ nói: “Không sao, ngươi ở lại nha môn, ta lập tức trở về.”

Trên mặt sai dịch Hình bộ kia lộ ra nét trào phúng, lần trước là hắn chiếm đạo lý, ở dưới nội vệ uy hiếp, lang trung đại nhân không dám phán bừa, một lần này, là hắn đánh người khác trước, đạo lý ở Hình bộ, lang trung đại nhân chỉ cần công chính phá án, hắn liền phải đứng đi vào, nằm đi ra.

Lý Mộ vốn định để Tiểu Bạch ở lại nha môn, nhưng nàng cứ đòi đi theo, Lý Mộ cũng tùy tiện nàng đi.

Công đường Hình bộ Lý Mộ là lần thứ hai đến, Hình bộ lang trung ngồi ở bên trên, Ngụy Bằng cùng mấy tên bạn xấu của hắn đứng ở một bên, lạnh lùng nhìn Lý Mộ.

Hình bộ lang trung gõ gõ kinh đường mộc, hỏi: “Lý Mộ, Ngụy Bằng nói ngươi vô cớ đánh hắn, có việc này không?”

Lý Mộ giải thích: “Ai bảo hắn nhìn ta.”

Hình bộ lang trung trầm giọng nói: “Hắn chỉ nhìn ngươi một cái, ngươi liền muốn đánh hắn?”

Lý Mộ nhìn nhìn Ngụy Bằng, hỏi: “Loại chuyện này, bọn họ trước kia làm còn ít sao?”

Hình bộ lang trung lại gõ kinh đường mộc, nói: “Bản quan mặc kệ trước kia, chỉ hỏi bây giờ, vừa rồi ở Phiêu Hương lâu, ngươi là vô cớ đánh Ngụy Bằng đúng không?”

Lý Mộ gật gật đầu, nói: “Đúng.”

“Ngươi đã nhận tội, vậy thì không có gì phải thẩm nữa.” Hình bộ lang trung cười lạnh một tiếng, nói: “Người đâu, lôi hắn xuống, đánh hai mươi gậy thật nặng, lại nhốt vào đại lao Hình bộ, giam bảy ngày!”

Gã nhìn Lý Mộ, mặt lộ vẻ nét thống khoái.

Lần trước là có nội vệ ở, lại là Chu Thông phạm sai lầm trước, gã không có cách nào cả, chỉ có thể để hắn nghênh ngang đi ra khỏi nha môn.

Nhưng lần này khác.

Lần này là Lý Mộ đánh Ngụy Bằng trước, mà từ đầu tới cuối, Ngụy Bằng đều chưa động thủ, án này quá đơn giản.

Hôm nay cho dù là Thiên Vương lão tử đến đây, hắn cũng có tội!

Lúc hai tên sai dịch Hình bộ đi lên, Lý Mộ bỗng nhiên vươn tay, nói: “Đợi một chút!”

Hình bộ lang trung nói: “Ngươi còn có gì để nói?”

Lý Mộ ngẩng đầu, nói: “Căn cứ Đại Chu luật, quyển thứ hai, điều thứ mười ba, vô cớ đánh người khác, căn cứ trình độ nghiêm trọng của thương thế, có thể xử hai mươi roi trở xuống, phạt giam bảy ngày trở xuống. Ngụy Bằng mắt sưng bầm, chỉ là vết thương rất nhỏ, lang trung đại nhân phán ta hai mươi roi, giam bảy ngày, thuộc loại lạm dụng hình phạt, căn cứ Đại Chu luật, quyển thứ hai mươi lăm, điều thứ bốn mươi bảy, phàm quan viên lạm dụng hình phạt, nhẹ thì phạt một

tháng lương, nặng thì cách chức điều tra, lang trung đại nhân ngươi nghĩ kỹ rồi phán.”

Hình bộ lang trung nhìn Lý Mộ vẻ mặt lạnh nhạt, giảng Đại Chu luật với hắn, chỉ cảm thấy tựa như có một hơi nghẹn ở ngực, nuốt không trôi, nhưng cũng không phun ra được

Nguyên nhân khiến trong lòng Hình bộ lang trung buồn bực khó dẹp yên là, Lý Mộ nói nhiều như vậy, mỗi một câu đều có lý có chứng.

Căn cứ Đại Chu luật, đánh nhau loại chuyện này, chỉ cần không làm người ta bị thương nặng hoặc chết, nhiều nhất phán xử hai mươi roi, nhốt bảy ngày. Ngụy Bằng chẳng qua bầm một con mắt, xem như vết thương nhẹ trong vết thương nhẹ, nếu lấy tội ẩu đả nghiêm trọng nhất luận xử, chỉ sợ không thể thuyết phục mọi người.

Hết chương 323.

Chương 324. Công đạo ở đâu?

Gã không sợ không thể thuyết phục mọi người, gã sợ là không thể thuyết phục nội vệ.

Đây là lạm dụng chức quyền, tội nhẹ mà phạt nặng rõ ràng, nội vệ chính là một thanh kiếm sắc bén treo ở đỉnh đầu quan viên Thần Đô, thanh kiếm sắc bén này rơi xuống, đầu hắn có thể giữ được, vị trí dưới mông khẳng định không giữ được.

Nhưng nếu nhẹ nhàng bâng quơ bỏ qua việc này, cơn giận này trong lòng hắn lại nuốt không trôi.

Ngươi nói hắn một tên bộ đầu, bắt người mới là việc của hắn, đang yên đang lành đi nghiên cứu Đại Chu luật làm gì?

Hình bộ lang trung hít thật sâu, sau khi bình ổn tâm tình, nói: "Bản quan không bắt giam ngươi nữa, đánh ngươi mười roi, không xem như lạm dụng hình phạt chứ?"

Lý Mộ gật gật đầu: "Đương nhiên không tính."

Luật pháp dù sao chỉ là một cái tham khảo, không thể chính xác đến đánh bầm người khác một con mắt nên phán như thế nào, cụ thể cân nhắc mức hình phạt như thế nào, còn cần quan viên thẩm án theo tình huống thực tế, co giãn xử trí, đây là quyền hạn của quan viên thẩm án.

Hình bộ lang trung phất phất tay, nói: "Người đâu, kéo ra ngoài, hành hình!"

Nhốt có thể không nhốt, nhưng không thể không đánh.

Hôm nay không cho Lý Mộ này mất nửa cái mạng, khó có thể bình ổn mối hận trong lòng hắn hai lần chịu nhục.

Người này tuy là bộ đầu, nhưng tư cách và từng trải còn thấp, sợ là còn không biết, nha dịch Hình bộ, đã sớm luyện thành một thân bản lĩnh.

Bọn họ có thể đánh người trăm trượng, chỉ bị thương da thịt, cũng có thể trong mười trượng, làm người ta mất mạng.

Vô luận là mười trượng, hai mươi trượng, một trăm trượng, hoặc là hai trăm trượng, bọn họ đều có thể đánh ra hiệu quả tương tự.

Hình bộ lang trung cho hai nha dịch hành hình một ánh mắt, hai người sau khi hiểu ý, trong mắt hiện ra một tia dữ tợn.

"Chậm đã."

Lý Mộ đưa tay lần nữa.

Hình bộ lang trung cả giận nói: "Ngươi còn có chuyện gì!"

Lý Mộ chậm rãi nói: "Căn cứ Đại Chu luật quyển thứ hai điều thứ mười ba bổ sung, tội ẩu đả, có thể lấy bạc thay thế, lại căn cứ Đại Chu luật quyển thứ năm mươi, điều thứ nhất thuyết minh đối với bạc chuộc tội, một roi, có thể dùng một chỉ bạc đổi, mười roi, là một lượng bạc."

Lý Mộ từ trong lòng lấy ra một khối bạc vụn, đi đến trước bàn chỗ Hình bộ lang trung, đặt bạc vụn lên bàn, nói: "Bạc này một lượng có thừa, dư không cần thối lại…"

Hình bộ lang trung mở miệng ngập ngừng, lại không biết phản bác như thế nào.

Bạc chuộc tội là quy củ tiên đế định ra, tiếp tục sử dụng đến nay, hôm nay trên buổi chầu sáng, hắn còn đứng ra phản đối đề án hủy bỏ bạc chuộc tội.

Nói cách khác, hành vi của Lý Mộ, hợp luật pháp.

Nhưng điều luật này, xưa nay đều là Hình bộ dùng để bao che đồng đảng, có khi nào từng bị người ta dùng ở trên người mình?

Lý Mộ nhìn Hình bộ lang trung, hỏi: "Có vấn đề sao?"

Hình bộ lang trung chưa mở miệng.

Hắn không thể phủ nhận Lý Mộ, bởi vì phủ nhận Lý Mộ chính là phủ nhận chính hắn.

Vài canh giờ trước, hắn còn ở trên triều đình, dốc sức chứng minh bạc chuộc tội có lợi cho quốc gia, không phải công cụ mưu lợi cá nhân của một số đảng phái nào đó. Hắn giờ phút

này nếu là không cho phép Lý Mộ dùng bạc chuộc tội, chỉ sợ nội vệ sẽ lập tức khẳng định hắn lấy quyền lực mưu đồ cá nhân, như vậy hắn liền xong rồi.

Hình bộ lang trung lắc lắc đầu, nói: "Không có vấn đề."

Lý Mộ nói: "Nếu không thành vấn đề, ta về trước, lần sau gặp…"

Ngụy Bằng luôn đứng ở bên cạnh nhìn, giờ phút này rốt cuộc nhịn không được, chỉ vào Lý Mộ, chất vấn Hình bộ lang trung: "Cứ như vậy để hắn đi sao?"

Hình bộ lang trung đen mặt nói: "Theo luật pháp, hắn đã nộp bạc, có thể chuộc tội."

Ngụy Bằng nổi giận mắng: "Đây là luật pháp rắm chó tên ngu xuẩn này chế định, thiên lý ở đâu, công đạo ở đâu!"

Lý Mộ vốn một chân đã đi ra khỏi công đường Hình bộ, cái chân đã bước ra đó lại thu trở về.

Hắn xoay người đi trở về, nhìn Hình bộ lang trung, hỏi: "Ngươi nghe thấy chưa?"

Hình bộ lang trung ôm trán, lắc đầu nói: "Ta chưa nghe thấy cái gì hết."

"Ta nghe thấy rồi." Lý Mộ chỉ vào Ngụy Bằng, nói: "Hắn vừa rồi nói là luật pháp rắm chó tên ngu xuẩn nào chế định, luật lấy bạc chuộc tội, là tiên đế chế định, nhục mạ tiên đế, chính là tội đại bất kính, theo luật phải phạt trăm trượng…"

Đại bất kính, chỉ không tôn kính đối với quân chủ, bất kính các đời quân chủ Đại Chu, đều là đại bất kính.

Tội danh này, dưới không trừng trị, trên không ngừng phát triển, lúc nhỏ thì rất nhỏ, lúc lớn thì rất lớn.

Nếu là quân chủ tài đức sáng suốt, có thể cười trừ, nếu là một hoàng đế bụng dạ hẹp hòi, chỉ bằng mượn tội danh này, có thể phán xử trảm.

Đại bất kính, ở trong Đại Chu luật, phải phạt trăm trượng.

Một trăm trượng này hạ xuống, có người ngày hôm sau có thể xuống giường, có người sẽ bị mất mạng ngay lập tức, tình huống cụ thể, phải xem ý tứ quan viên phán phạt, sống hay chết, đều ở trong vòng luật pháp cho phép.

Ngụy Bằng nghe vậy sắc mặt biến đổi hẳn, nói: "Ta không biết đây là tiên đế chế định, ta nguyện ý lấy bạc chuộc tội…"

Hình bộ lang trung dùng ánh mắt nhìn kẻ ngốc nhìn hắn một cái, nói: "Giết người phóng hỏa, ngỗ nghịch phạm thượng, tội đại bất kính, không ở hàng ngũ chuộc tội."

Lúc trước bạc chuộc tội vừa xuất hiện, quốc khố là trong khoảng thời gian ngắn lấp đầy không ít, nhưng trong nước cũng nổi lên cảnh tưởng hỗn loạn khắp nơi, dân oán sôi trào, về sau tiên đế lại bảo Hình bộ sửa chữa đối với luật này, rất nhiều tội nặng bài trừ ở ngoài chuộc tội, mà đại bất kính, từ trước tới giờ không ở hàng ngũ lấy bạc chuộc tội.

Lý Mộ liếc Ngụy Bằng, hỏi Hình bộ lang trung: "Người này nhục mạ tiên đế, phạm vào tội đại bất kính, phải phạt một trăm roi, là đánh ở chỗ ngươi, hay là ta mang về đô nha đánh?"

Hình bộ lang trung nghiến răng nói: "Việc của Hình bộ, thì không làm phiền đô nha."

Một trăm trượng, có thể đánh chết tươi Ngụy Bằng, đến lúc đó, hắn ăn nói như thế nào với Ngụy viên ngoại lang, Ngụy viên ngoại lang trung niên mới có con, chỉ có một đứa con trai là Ngụy Bằng, nếu là chết ở đô nha, chỉ sợ y sẽ trực tiếp điên mất.

Lý Mộ gật gật đầu, nói: "Vậy bắt đầu đi, ta xem xong lại đi."

Hình bộ lang trung dùng mắt ra hiệu cho hai sai dịch, nói: "Ngụy Bằng bất kính tiên đế, theo luật phạt một trăm trượng, lập tức chấp hành."

Ở ngoài đại sảnh Hình bộ, rất nhanh đã truyền đến tiếng kêu thảm thiết của Ngụy Bằng.

Hắn nằm sấp trên một cái ghế phẳng, mỗi một trượng rơi ở trên mông hắn, đều sẽ truyền đến một trận đau đớn, tuy không

kịch liệt, nhưng chồng chất lại, cũng khiến hắn khó có thể chịu được.

Nhưng giờ phút này, so với đau đớn trên thân thể, trong lòng hắn càng thêm oan khuất.

Từ đầu tới cuối, hắn đều là người bị hại hoàn toàn triệt để, chỉ là bởi vì nhìn người nọ thêm một cái, bị hắn đấm một phát, đến Hình bộ, không chỉ có chưa nhận được công đạo, ngược lại lại bị phạt trăm roi.

Hết chương 324.

Chương 325. Muốn làm gì thì làm (1)

Thiên lý ở đâu, công đạo ở đâu, Thần Đô này còn có vương pháp không?

Ngụy Bằng cảm thấy hắn oan khuất, đã không thua Đậu Nga.

Trong công đường Hình bộ, Hình bộ lang trung nhìn Lý Mộ, hỏi: "Ngươi thật sự muốn đối địch với Hình bộ?"

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: "Ta chỉ là theo luật pháp làm việc, từ bao giờ đối địch với Hình bộ, lang trung đại nhân sai người đưa ta từ đô nha mang đến, vừa là hình roi, vừa là nhốt, bây giờ ngược lại nói ta đối địch với Hình bộ, chẳng phải là trả đũa?"

Hình bộ lang trung há miệng ngập ngừng, cẩn thận ngẫm lại, hình như là hắn nói như vậy.

Nhưng rõ ràng là Hình bộ mang hắn đến, hắn vì sao còn có một loại cảm giác bị người ta bắt nạt tới tận cửa?

Lý Mộ hướng Hình bộ lang trung phất phất tay, nói: "Đi đây, lần sau gặp."

Sau khi thầm chịu thiệt hai lần, nhìn Lý Mộ lại một lần nữa từ cổng Hình bộ đi ra ngoài, Hình bộ lang trung nuốt xuống một hơi, nghiến răng nói với thủ hạ: "Về sau đừng quản chuyện của hắn nữa!"

Hai lần sự kiện cho thấy, một bộ khoái hiểu luật pháp, là khó chơi cỡ nào.

Hình bộ lang trung đã biết đạo lý mời thần dễ tiễn thần khó, dứt khoát nhắm mắt làm ngơ, không xen vào chuyện của người khác nữa. Hộ bộ viên ngoại lang nếu là khó chịu vì con, có thể đi đại náo đô nha, cũng đỡ cho bản thân hắn chịu cơn tức này.

Ngoài cửa Hình bộ, Vương Vũ cùng mấy tên bộ khoái lo lắng chờ đợi, chỉ có Tiểu Bạch khóe miệng mỉm cười, thường thường liếc bên trong Hình bộ một cái.

Một ít khách nhân Phiêu Hương lâu, đồ ăn cũng chưa ăn xong, đã từ Phiêu Hương lâu chạy ra, muốn xem náo nhiệt.

Ngụy Bằng là khách quen của Phiêu Hương lâu, tính cách cực kỳ kiêu ngạo ương ngạnh, ở Phiêu Hương lâu từng nổi xung đột với người ta mấy lần, kết quả cuối cùng, là một bên rõ ràng chiếm đạo lý, ngược lại sẽ khúm núm xin lỗi hắn, mọi người nhìn hắn không vừa mắt đã lâu.

Một màn ở Phiêu Hương lâu hôm nay, quả thực sảng khoái lòng người.

Chỉ tiếc, Hộ bộ và Hình bộ, căn bản là quan hệ mật thiết, bộ khoái kia vào Hình bộ, chỉ sợ phải bị nâng ra.

Trong lòng mọi người nghĩ như vậy, quả nhiên nhìn thấy có một người bị từ Hình bộ nâng ra.

Tập trung nhìn vào, không phải Ngụy Bằng, lại là người nào?

Lại thấy bộ khoái kia sải bước từ Hình bộ đi ra, toàn thân cao thấp, nào có bộ dáng từng chịu phạt một trận, đám người không khỏi ngạc nhiên.

Việc hôm nay, tuy làm trong lòng bọn họ vui sướng, nhưng rất hiển nhiên, Ngụy Bằng ngày xưa làm việc ác không ít, hôm nay hoàn toàn là gặp tai bay vạ gió.

Sao đến Hình bộ, kẻ đánh người không mất một cọng lông, ngược lại là kẻ bị đánh, xem ra còn bị phạt nặng?

Tuy loại chuyện này, xảy ra ở Hình bộ không ngạc nhiên, nhưng trước kia, kẻ đánh người, đều là bọn Ngụy Bằng…

Chẳng lẽ bối cảnh của bộ khoái kia, so với Ngụy Bằng còn thâm hậu hơn?

Đám người Vương Vũ đã nhìn mà choáng váng, chạy lên, hỏi: “Đầu nhi, ngươi không sao chứ?”

Lý Mộ liếc hắn, hỏi: “Ta có thể có chuyện gì?”

Đám người Vương Vũ đánh giá cao thấp Lý Mộ một phen, liền bắt đầu dùng ánh mắt sùng kính nhìn hắn, đánh người của Hình bộ, còn có thể khiến Hình bộ mang người một nhà đánh

một lần nữa, cuối cùng từ Hình bộ bình yên đi ra, trừ hắn, còn có ai?

Mọi thứ xảy ra trong Hình bộ, đều chưa thể giấu được lỗ tai Tiểu Bạch. Nàng ngẩng đầu, trong ánh mắt nhìn Lý Mộ lóng lánh sao, nói: "Ẩn công nếu là hồ ly, nhất định là hồ ly thông minh nhất…"

Trong Hình bộ, Hình bộ lang trung ở trong sảnh đi qua đi lại, lẩm bẩm: "Không đúng, nhất định có chỗ nào không đúng!"

Một bóng người đứng ở cửa, hỏi: "Cái gì không đúng?"

Hình bộ lang trung ngẩng đầu, lập tức cung kính nói: "Thị lang đại nhân."

Hình bộ thị lang hỏi: "Không đúng chỗ nào?"

Hình bộ lang trung gãi gãi mái tóc của mình, nói: "Đánh người vô sự, bị đánh ngược lại chịu phạt roi, sai biến thành đúng, đúng biến thành sai…"

Hình bộ thị lang nhìn hắn một cái, thản nhiên nói: "Nếu dựa theo luật pháp, mọi người đều không sai, lại để đúng sai điên đảo, trắng đen lẫn lộn, như vậy kẻ sai, chính là luật pháp…"

Nghênh ngang đi ra khỏi Hình bộ, hưởng thụ ánh mắt dân chúng ngoài đường một phen, Lý Mộ cùng Tiểu Bạch về tới đô nha.

Nhưng chuyện xảy ra ở Phiêu Hương lâu, đã truyền bá ra ở trong phạm vi nhỏ.

"Nghe nói chưa, vừa rồi ở Phiêu Hương lâu, con trai Hộ bộ Ngụy viên ngoại lang, Ngụy Bằng bị người ta đánh!"

"Có loại chuyện này, ai to gan như vậy, chẳng lẽ là con em nhà khác?"

"Là bộ đầu Thần Đô nha, hai ngày trước, con trai Lễ bộ Chu lang trung, vừa mới chịu khổ ở trong tay hắn."

"Bộ đầu này là chuyên môn đối đầu với những người này sao, Hình bộ có thể buông tha hắn?"

“Chuyện tà môn còn ở phía sau, sau khi đến Hình bộ, Ngụy Bằng lại ăn một trận đòn, bộ đầu kia ngược lại không mất một cọng lông nào đi ra.”

Dân chúng thích nghe ngóng đối với loại chuyện này, bình thường bị những kẻ này cưỡi ở trên đầu ức hiếp, có bao giờ thấy lúc bọn họ bị người ta ức hiếp, chỉ nghĩ tới thôi, trong lòng đã vô cùng sảng khoái.

Một công tử trẻ tuổi, phía sau dẫn theo vài tên tùy tùng, đi ở trên đường Thần Đô.

Nghe người trên đường nghị luận, trên mặt hắn hiện ra ngạc nhiên, nói: “Ra ngoài du ngoạn vài ngày, Thần Đô thế mà đã xảy ra chuyện như vậy?”

Một tùy tùng phía sau hắn nói: “Ngụy viên ngoại lang cùng lão gia giao tình không cạn, ở Hình bộ, lão gia sao có khả năng để hắn chịu thiệt, nhất định là đám ngu dân này đồn bậy.”

Công tử trẻ tuổi gật gật đầu, nói: “Ta nghĩ cũng đúng, Thần Đô sao có khả năng sẽ có người kiêu ngạo như vậy, chỉ nhìn hắn một cái, liền dám động thủ đối với con em quan lại.”

Phành!

Hắn đi ở trên đường, không cẩn thận đụng vào một người đi tới trước mặt.

Rõ ràng là người đối diện cố ý va vào, Dương Tu nhíu nhíu mày, nhìn về phía người nọ.

Bộ khoái đó lạnh lùng nhìn hắn: “Ngươi nhìn cái gì?”

Dương Tu còn chưa phản ứng lại, một nắm tay, đã phóng đại trước mắt hắn.

Hai gã tùy tùng phản ứng cực nhanh, một người ngăn lại nắm tay bộ khoái kia, một người đánh về phía ngực hắn.

Bộ pháp dưới chân bộ khoái kia biến ảo, dễ dàng tránh thoát tên tùy tùng kia công kích, nắm tay cũng thay đổi phương hướng, rơi ở trên một con mắt khác Dương Tu, sau một trận đau đớn, trên mắt phải của hắn xuất hiện một mảng xanh bầm.

“Lớn mật!”

“Làm càn!”

Hai tên tùy tùng nhất thời nổi giận, đang muốn tấn công tiếp, bộ khoái đó trực tiếp rút kiếm, chỉ vào bọn họ, lạnh lùng nói: “Dám ở trên đường Thần Đô tấn công bộ khoái, các ngươi cân nhắc hậu quả chưa?”

Động tác của hai người khựng lại, tấn công bộ khoái là tội nặng, so với ẩu đả nghiêm trọng hơn nhiều.

Huống chi, từ trong hai động tác đơn giản vừa rồi của người nọ, khí tức trong lơ đãng tiết lộ ra, làm bọn họ cảm giác cực kỳ áp bách, người này ít nhất cũng là cảnh giới thứ ba, bọn họ cũng không phải đối thủ.

Hết chương 325.

Chương 326. Muốn làm gì thì làm (2)

Một gã tùy tùng xanh cả mặt, cả giận nói: “Ngươi vì sao vô cớ đánh người?”

Lý Mộ nói: “Ai bảo hắn vừa rồi trừng mắt nhìn ta!”

Mọt người khác khó có thể lý giải logic của hắn: “Trừng mắt nhìn ngươi ngươi liền đánh người?”

Lý Mộ hỏi ngược lại: “Nửa tháng trước, không phải cũng có người chỉ là cản đường hắn, liền bị các ngươi đánh đau một trận?”

“Ngươi!”

Tùy tùng đó chỉ vào Lý Mộ, nhất thời không còn lời nào.

Công tử dám làm như thế, là vì cha hắn là Hình bộ lang trung, bộ khoái nho nhỏ này, chẳng lẽ cũng có một người cha Hình bộ lang trung?

Đánh có thể đánh không lại, cũng không dám đánh, tùy tùng đó lạnh lùng nói: “Ngươi thân là bộ khoái, vô cớ ấu đả người khác, theo chúng ta đi Hình bộ chịu thẩm!”

Trên đường Thần Đô, bọn họ không dám tấn công bộ khoái, nhưng đến Hình bộ, thì lại khác.

Phụ thân của công tử, là Hình bộ lang trung, ở dưới tình huống bọn họ không chiếm lý, cũng có thể làm bọn họ thoát tội miễn phạt, huống chi, lần này còn là bọn họ chiếm lý.

“Đi thì đi.” Lý Mộ đút kiếm trở về, nghênh ngang đi về phía Hình bộ.

Tùy tùng đó nhìn về phía Dương Tu, hỏi: “Công tử, ngài không sao chứ?”

Vừa mới trở lại Thần Đô, đã trúng một đấm của người khác, Dương Tu ôm mắt, mặt đen sì, nói: “Về Hình bộ!”

Mấy tên tùy tùng đi theo phía sau Lý Mộ, lại kết hợp trang phục của bộ khoái Lý Mộ, không biết, còn tưởng phạm vào chuyện gì là bọn họ.

Bọn họ lúc này cũng ý thức được, người này, chỉ sợ chính là vị bộ đầu Thần Đô nha kia khiến Ngụy Bằng chịu thiệt.

Có thể ở Hình bộ khiến Ngụy Bằng chịu thiệt, nói rõ hắn cũng có vài phần bản lãnh.

Nhưng công tử nhà bọn họ khác với Ngụy Bằng, công tử nhà bọn họ, là con trai Hình bộ lang trung, đi Hình bộ như về nhà, còn có thể bị hắn bắt nạt ở Hình bộ?

Ngụy Bằng đi theo phía sau Lý Mộ, dùng ánh mắt hung tợn nhìn hắn, vài tên tùy tùng cũng là ánh mắt hung ác, giống như đã thấy được kết cục một lát nữa của hắn.

Hình bộ.

Hình bộ lang trung ở sảnh bên uống trà, buồn bực trong lòng còn chưa bình ổn.

Làm Hình bộ lang trung, ở địa bàn Hình bộ hắn, lại nhiều lần bị một tiểu bộ khoái trêu chọc, với hắn mà nói, quả thực là vô cùng nhục nhã.

Chỉ cần nghe được cái tên Lý Mộ kia, hắn liền đau đầu.

Thần Đô sao lại xuất hiện một tên điên như vậy?

Chỉ lát sau, có nha dịch báo, Lý Mộ kia lại tới nữa.

Hình bộ lang trung ngẩn ra một phen, đặt mạnh chén trà xuống, cả giận nói: “Hắn mới đi mấy canh giờ, sao lại tới nữa!”

Hắn biết Lý Mộ đến Hình bộ, nhất định không sợ hãi, đi ra ngoài ngược lại sẽ chọc mình tức giận, phất phất tay, nói: “Cứ nói bản quan không có đây, bảo hắn về đô nha của hắn đi!”

Nha dịch đó bất đắc dĩ nói: “Nhưng hắn lần này đánh thiếu gia.”

“Cái gì!”

Hình bộ lang trung đứng bật dậy, chạy đến sảnh trước, nhìn thấy con hắn đứng ở nơi đó, một con mắt vành mắt bày ra màu xanh tím, cơn giận trong lòng rốt cuộc nhịn không được, chỉ

vào Lý Mộ, lớn tiếng nói: “Họ Lý, ngươi rốt cuộc muốn làm gì!”

Lý Mộ thở dài, nói: “Xin lỗi, lang trung đại nhân, ta cái tính tình này bốc lên, có đôi khi chính mình cũng không khống chế được, ngươi nên phạt như thế nào thì phạt như thế đó, đây đều là việc ta làm.”

Dương Tu bịt mắt, lớn tiếng nói: “Cha, đánh hắn hai mươi trượng, nhốt hắn bảy ngày!”

Lý Mộ không khỏi nhìn y thêm một lần, không hổ là con Hình bộ lang trung, đối với Đại Chu luật hiển nhiên là quen thuộc.

Hình bộ lang trung nhìn Lý Mộ, mặt âm trầm nói: “Trong vòng một ngày, ngươi hai lần gây chuyện, thân là bộ khoái, biết pháp phạm pháp, tội thêm một bậc, bản quan đánh ngươi hai mươi trượng, không quá phận chứ?”

“Không quá phận.” Lý Mộ từ trong lòng lấy ra hai khối bạc vụn, nói: “Hai lượng bạc, đại nhân nhận lấy.”

Hình bộ lang trung mí mắt giật giật, nói: “Hôm nay ngươi đã dùng bạc chuộc tội một lần rồi.”

Lý Mộ cười nói: “Trong Đại Chu luật, cũng không có quy định mỗi ngày chỉ có thể chuộc một lần, chẳng lẽ, lang trung đại nhân là vì vụ án dính tới con mình, cho nên muốn lấy quyền lực mưu việc riêng?”

Hình bộ lang trung mí mắt điên cuồng giật lên, cơn giận trong lòng đã không thể áp chế.

Gã trước nay đều không cho rằng mình là người tốt gì, nhưng hôm nay, ở trước mặt Lý Mộ, gã mới biết được, cái gì mới là thế lực ác thật sự.

Loại hành vi lợi dụng luật pháp, liên tiếp chà đạp công đạo này, quả thực làm người ta hận không thể mang hắn nghiền xương thành tro.

Gã nhìn chằm chằm Lý Mộ, nghiến răng nói: “Ngươi thật sự cho rằng, có tiền thì có thể muốn làm gì thì làm?”

“Bạc phạt đã nộp, ta đi về trước.” Lý Mộ phất phất tay, nói: “Nếu không có gì bất ngờ, chúng ta còn có thể gặp lại.”

Khi đi tới cửa, hắn lại quay đầu lại, cười nói: “Xin lỗi, có tiền thật sự có thể muốn làm gì thì làm, các ngươi không phải luôn như thế sao?”

Dương Tu chỉ vào bóng lưng Lý Mộ rời khỏi, chất vấn: “Cha, cứ như vậy để cho hắn đi?”

Hình bộ lang trung hít thật sâu, trầm giọng nói: “Luật pháp như thế, ta có thể thế nào?”

Ngực Dương Tu phập phồng, cả giận nói: “Luật cái rắm chó gì…”

Lý Mộ đang muốn đi ra khỏi Hình bộ, bước chân hơi khựng lại.

Mắt thấy chân Lý Mộ sắp bước ra khỏi nha môn lại thu trở về, Hình bộ lang trung tát một cái ở ngoài miệng con mình, cả giận nói: “Câm miệng cho lão tử, luật này là tiên đế chế định, là ngươi có thể tùy tiện bàn luận?”

Lý Mộ thở dài, hoàn toàn bước ra khỏi Hình bộ.

Dương Tu ôm mặt, vẻ mặt vô tội.

Rõ ràng hắn cái gì cũng chưa làm, ở trên đường vô tội trúng một quyền, trở lại Hình bộ, người đánh hắn nghênh ngang bỏ đi, hắn ngược lại ăn một cái tát, giờ phút này ủy khuấttrong lòng hắn, đã không thể dùng lời nói mà hình dung được.

Ngực Hình bộ lang trung phập phồng, nắm tay siết chặt, một lát sau lại buông ra.

Phương pháp lấy bạc chuộc tội, hắn lúc bình thường dùng cực kỳ tiện tay, đám con em quan viên hoặc là quyền quý hào tộc kia phạm tội, hắn chung quy không thể thật sự dùng hình phạt đối với bọn họ, lấy bạc chuộc tội, rất dễ dàng miễn đi những phiền toái này.

Có điều luật rõ ràng, mặc dù là những người bị hại kia, cũng không có gì để nói.

Nhưng khi việc này rơi ở trên đầu bọn họ, cảm giác liền hoàn toàn khác, đây mới là căn nguyên trong lòng hắn luôn cảm thấy có chỗ nào không đúng.

Quy tắc vốn chỉ là chế định cho bọn họ, bị Lý Mộ coi là công cụ.

Nếu là người khác, hắn căn bản không cần giảng quy tắc với họ.

Nhưng nội vệ đứng sau lưng Lý Mộ, cho dù hắn mọi điều không muốn, cũng chỉ có thể làm việc ở trong vòng quy tắc, trừ phi bọn họ thành lập quy tắc mới.

Hắn trở lại sảnh bên, nghĩ chuyện này, chỉ chốc lát sau, lại có một sai dịch gõ cửa tiến vào.

Hết chương 326.

Chương 327. Không đội trời chung! (1)

Sai dịch Hình bộ đó vẻ mặt dại ra nhìn hắn, nói: "Đại nhân, cháu của Thái Thường tự thừa, ở trên đường bị người ta đánh, đánh người, vẫn là Lý Mộ kia."

Từ khi Lý Mộ rời khỏi Hình bộ, đến cháu của Thái Thường tự thừa bị đánh, đến Hình bộ báo án, chỉ trôi qua hai khắc đồng hồ.

Hình bộ lang trung hai tay ôm mặt, lẩm bẩm: "Hắn là điên rồi sao?"

Liên tiếp đánh con Lễ bộ lang trung, con Hộ bộ viên ngoại lang, con Hình bộ lang trung, cháu Thái Thường tự thừa, trừ kẻ điên, người bình thường không làm ra được loại chuyện này.

Một khắc nào đó, trong đầu Hình bộ lang trung, bỗng nhiên hiện lên một tia sáng.

Lễ bộ lang trung, Hộ bộ viên ngoại lang, Thái Thường tự thừa, cùng với chính hắn, đều là cực lực phản đối huỷ bỏ luật lấy bạc chuộc tội.

Lý Mộ cố tình lấy luật dùng bạc chuộc tội, làm bọn họ có nỗi khổ lại nói không nên lời, chẳng lẽ mục đích chân thật của hắn, ở luật lấy bạc chuộc tội?

Nhưng hắn chỉ là một bộ khoái nho nhỏ, huỷ bỏ luật lấy bạc chuộc tội, đối với hắn có chỗ tốt gì?

Không đúng, lần này trước hết đề nghị huỷ bỏ luật lấy bạc chuộc tội, là Thần đô úy, Lý Mộ vừa lúc là thủ hạ Thần đô úy, chẳng lẽ tất cả cái này, đều là Thần đô úy ở sau lưng sai sử?

Mục đích của hắn, chính là huỷ bỏ luật lấy bạc chuộc tội, để hắn ở chỗ bệ hạ lập được một công lao?

Hình bộ lang trung mặt lộ vẻ giật mình, gã rốt cuộc phát hiện chân tướng.

"Hắt xì!"

Trong Thần Đô nha, Trương Xuân hắt xì một cái, nâng chén trà lên nhấp môi, nhìn căn phòng chật chội, thở dài: “Tòa nhà bệ hạ đáp ứng, sao còn chưa tặng?”

Lý Mộ đi ở trên đường Thần Đô, Vương Vũ đi theo phía sau.

Luôn để Tiểu Bạch nhìn thấy hắn vô cớ đánh người khác, tổn hại hình tượng chính diện cao lớn vĩ ngạn của hắn ở trong cảm nhận của Tiểu Bạch, cho nên Lý Mộ để nàng ở lại nha môn tu hành, không để nàng theo bên người.

Vương Vũ theo phía sau Lý Mộ, ánh mắt sùng kính vô cùng.

Mấy ngày qua, hắn đối với vị bộ đầu mới tới này, đã hoàn toàn bái phục.

Giải oan cho dân, trừng gian trừ ác, thủ hộ công đạo, đây mới là bộ đầu của nhân dân.

Một số con em quan viên nào đó của Thần Đô ác, hắn liền so với bọn họ càng ác hơn, đi Hình bộ như uống nước ăn cơm, rõ ràng đánh người, cuối cùng còn có thể không tổn hao gì, nghênh ngang từ Hình bộ đi ra, thử hỏi Thần Đô này, có thể như hắn, còn có ai?

“Lý bộ đầu, đến ăn bát mỳ?”

“Lý bộ đầu, ăn quả lê?”

“Trong lầu có hai cô nương mới tới, Lý bộ đầu muốn đến chơi chút hay không?”

Mấy ngày nay, danh tiếng Lý Mộ, hoàn toàn vang dội ở Thần Đô.

Không phải vì hắn giải oan cho dân, cũng không phải bởi vì hắn bộ dạng tuấn tú, là vì hắn nhiều lần ở đầu đường động thủ với con em quan viên, còn có thể bình yên từ Hình bộ đi ra, cho dân chúng rất nhiều náo nhiệt để xem.

Vị bộ đầu Thần Đô nha này động thủ, đều là con em nhà quan lại ở Thần Đô kiêu ngạo ương ngạnh quen rồi, nhìn bọn

họ bị bắt nạt, còn không có một chút biện pháp nào đối với Lý bộ đầu, trong lòng dân chúng quả thực quá thống khoái.

Lý Mộ từ chối tú bà lầu xanh mời, ánh mắt nhìn phía trước, tìm kiếm kẻ tiếp theo.

Một khắc nào đó, mắt hắn sáng ngời, một bóng người quen thuộc chiếu vào trong mắt.

Chu Thông con Lễ bộ lang trung, Lý Mộ vừa tới Thần Đô chưa được hai ngày, vốn bởi vì chuyện phóng ngựa ngoài đường, kết thù kết oán với y, Chu Thông lần trước ở Hình bộ bị đánh mấy trượng, lúc này mới vài ngày, đã hoàn toàn khôi phục.

Chỉ sợ Ngụy Bằng bị đánh vô cùng tàn nhẫn, bây giờ cũng khôi phục tương đối rồi.

Trượng hình đối với dân chúng bình thường mà nói, có thể sẽ lấy cái mạng nhỏ, nhưng những người này tài sản giàu có, khẳng định không thiếu đan dược chữa thương, nhiều nhất chỉ là lúc chịu hình, chịu một ít khổ da thịt mà thôi.

Chu Thông cũng đã thấy Lý Mộ, sau khi nhìn hắn một cái, liền không dám nhìn lần thứ hai nữa.

Mấy ngày qua, y đã điều tra rõ, nội vệ đứng sau lưng Lý Mộ, là tay sai cùng nanh vuốt của nữ hoàng, Thần Đô tuy có không ít người trêu được vào hắn, nhưng tuyệt đối không bao gồm y phụ thân chỉ là Lễ bộ lang trung.

Y rất dứt khoát xoay người, tính chuồn trước cho nhanh.

Chu Thông vừa mới xoay người, Lý Mộ đã xuất hiện ở trước mắt y.

Lý Mộ nhìn Chu Thông, cười hỏi: “Đây không phải Chu công tử sao, vội như vậy, muốn đi đâu?”

Chu Thông cúi đầu, không dám nhìn Lý Mộ, nói: “Tùy tiện đi dạo.”

Lý Mộ nhíu mày, nói: “Ngươi vì sao không nhìn ta nói chuyện, ngươi có phải khinh thường ta hay không?”

Chu Thông lập tức ngẩng đầu, trên mặt lộ ra nét sầu thảm, nói: “Lý bộ đầu, trước kia đều là lỗi của ta, là ta có mắt không tròng, ta không nên phóng ngựa ngoài đường, không nên khiêu khích triều đình, ta về sau không dám nữa, xin ngài bỏ qua cho ta đi.”

“ “

Lý Mộ nhìn Chu Thông, nhất thời ngạc nhiên.

Nếu Chu Thông kiêu ngạo ương ngạnh như trước đây, đánh y một trận, cũng không có áp lực tâm lý gì.

Nhưng y bỗng nhiên lãng tử quay đầu, dứt khoát nhận sai, Lý Mộ động thủ lần nữa, thì có chút đuối lý.

Lãng tử quay đầu vô cùng quý giá, biết sai có thể sửa, là đại thiện, nếu y về sau thật có thể hối cải, hôm nay cũng có thể miễn cho y một trận đòn.

Lý Mộ phất phất tay, nói: “Về sau thu liễm một chút, đi đi.”

“Cảm ơn Lý bộ đầu.”

Chu Thông không chút do dự, bước nhanh rời khỏi. Lý Mộ tiếc nuối than thở một tiếng, tiếp tục tìm mục tiêu kế tiếp.

Đột nhiên, một trận vó ngựa dồn dập từ phía sau truyền đến.

Lý Mộ nhìn phía phía trước, nhìn thấy một công tử trẻ tuổi, ngồi trên lưng ngựa, đi ngang qua đầu đường, khiến dân chúng bối rối tránh né.

Trên đường Thần Đô, tình hình phóng ngựa ngoài đường mặc dù có, nhưng cũng không thường xuyên như vậy, đây là lần thứ hai Lý Mộ gặp, hắn đang muốn đuổi qua, bỗng nhiên cảm giác trên đùi có cái gì.

Hắn cúi đầu, nhìn thấy Vương Vũ gắt gao ôm đùi hắn.

Lý Mộ hỏi: “Ngươi làm gì?”

Vương Vũ vẻ mặt cay đắng nói: “Đầu nhi, không thể đi, người này, chúng ta không thể trêu vào.”

Lấy ánh mắt Vương Vũ, mấy ngày nay đi theo bên cạnh hắn, hẳn là sớm đã biết, người nào bọn họ trêu vào nổi, người

nào bọn họ không thể trêu vào, dưới tình huống như vậy, gã còn kiên quyết kéo Lý Mộ như thế, nói rõ người này bối cảnh thực sự không nhỏ.

Lý Mộ hỏi: “Hắn là kẻ nào?”

Vương Vũ đạo: “Con em Chu gia.”

Con em Chu gia, tuy chỉ có bốn chữ, ở trong lòng dân chúng Thần Đô, cùng với quan viên, quyền quý, đều nặng tựa vạn cân.

Tuy nói hoàng gia không thân, từ sau khi nữ hoàng đăng cơ, liên hệ với Chu gia liền không chặt chẽ bằng trước kia, nhưng Chu gia hôm nay, không hề nghi ngờ, là gia tộc số một Đại Chu.

Chu gia cùng với thế lực phụ thuộc Chu gia, nắm giữ nửa triều đình.

Hết chương 327.

Chương 328. Không đội trời chung! (2)

Lão tổ tông Chu gia, là cường giả cảnh giới thứ sáu đỉnh phong, gia tộc mời chào vô số cường giả, trong đó cũng có Động Huyền.

Ở Thần Đô, ngay cả họ Tiêu, cũng phải kém Chu gia ba phần.

Trương đại nhân từng báo cho Lý Mộ, trong người và thế lực không thể trêu nhất của Thần Đô, Chu gia xếp số một.

Đó là gia tộc mặc dù phía sau Lý Mộ có nội vệ, cũng không thể trêu chọc.

Vương Vũ ôm chặt chân Lý Mộ, nói: "Đầu nhi, nghe ta một câu, kẻ này thật sự không thể trêu chọc."

Lý Mộ rất rõ, hắn mượn danh nội vệ, có thể ở trước mặt con, cháu đám quan nhỏ ngũ lục phẩm kia kiêu ngạo một chút, nhưng tạm thời còn chưa có tư cách kiêu ngạo ở trước mặt những người này.

Nói đến cùng, ở trước khi có quyền lực tuyệt đối thực lực, hắn cũng là hạng người bắt nạt kẻ yếu mà thôi

Hắn đi vài bước, rất nhanh liền thấy được mục tiêu kế tiếp.

Đó là một người trẻ tuổi quần áo đẹp đẽ quý giá, tựa như là uống không ít rượu, say khướt đi ở trên đường, thường thường hướng nữ tử qua đường cười, dẫn tới các nàng phát ra tiếng kinh hô, cuống quít né tránh.

Một lão giả không xa không gần đi theo phía sau hắn, hẳn là hộ vệ.

Vương Vũ theo tầm mắt Lý Mộ nhìn thoáng qua, cái tay vốn đã buông đùi hắn ra, lại ôm lần nữa.

Hắn có chút bất đắc dĩ nói: "Đại nhân, kẻ này, kẻ này cũng không thể trêu vào!"

Khác với phóng ngựa trên đường, say rượu không phạm pháp, say rượu cười với nữ nhân cũng không phạm pháp, nếu

không phải người ngày thường ở Thần Đô kiêu ngạo ương ngạnh, ức hiếp dân chúng, Lý Mộ tự nhiên cũng sẽ không chủ động trêu chọc.

Hắn chỉ là tò mò, người trẻ tuổi có cường giả cảnh giới thứ năm hộ vệ này, rốt cuộc có bối cảnh gì.

Hắn nhìn Vương Vũ hỏi: "Đây lại là người nào?"

Vương Vũ nói: "Bình Vương thế tử, tộc đệ của tiền thái tử, người trong Tiêu thị hoàng tộc."

Tiền thái tử bình thường là chỉ hoàng đế đời trước của Đại Chu, nhưng hắn chỉ tại vị không đến một tháng, liền chết bất đắc kỳ tử, dân chúng cùng quan viên Thần Đô, cũng không xưng hắn là tiên đế.

Người trong Tiêu thị hoàng tộc, ở trong nhắc nhở của Trương đại nhân đối với Lý Mộ, xếp thứ hai, chỉ ở dưới Chu gia.

Triều đình Đại Chu, từ ba năm trước bắt đầu, đã bị hai thế lực này khống chế.

Tiêu thị hoàng tộc, muốn ở sau khi nữ hoàng thoái vị, đoạt lại đế khí, để quyền lực Đại Chu trở về quỹ đạo.

Chu gia, là muốn để nữ hoàng truyền ngôi con em Chu gia, từ nay về sau để hoàng tộc Đại Chu sửa họ.

Hai thế lực này, có mâu thuẫn căn bản không thể điều hòa, các phương thế lực ở Thần Đô, có cái ngả về phía Tiêu thị, có cái ngả về phía Chu gia, có cái đu bám nữ hoàng, còn có cái bảo trì trung lập, mặc dù là Chu gia cùng Tiêu thị, ở trên triều chính tranh túi bụi, cũng sẽ tận lực tránh ở ngoài triều chính đắc tội đối phương.

Có người tạm thời không thể trêu chọc, người có thể trêu chọc, hai ngày nay đều đóng cửa không ra. Lý Mộ khoát tay, nói: "Thôi, về nha môn!"

Hình bộ.

Mấy quan viên tụ tập một chỗ, không khí rất ngột ngạt.

"Buồn cười!"

“Quá kiêu ngạo rồi!”

“Coi trời bằng vung, quả thực coi trời bằng vung!”

Hình bộ lang trung nhìn Lễ bộ lang trung, Hộ bộ viên ngoại lang, Thái Thường tự thừa, cùng với vài tên quan viên khác nổi giận, day day mi tâm, vẫn chưa mở miệng.

Con trai bị đánh một trăm roi, cho tới bây giờ còn chưa hoàn toàn khôi phục, tiểu thiếp ở nhà ngày nào cũng làm ầm lên với hắn, Hộ bộ viên ngoại lang tức giận nhìn Hình bộ lang trung, hỏi: “Dương đại nhân, ngươi chẳng lẽ không có cách nào, trị Lý Mộ kia một chút sao?”

“Bản quan có thể có biện pháp nào?”

Hình bộ lang trung hai ngày nay tâm tình vốn là vô cùng bực bội, thấy Hộ bộ viên ngoại lang mơ hồ có ý tứ trách cứ hắn, không kiên nhẫn nói: “Hình bộ là Hình bộ của Đại Chu, cũng không phải Hình bộ của nhà ta, quan viên Hình bộ làm việc, cũng cần căn cứ luật pháp. Lý Mộ kia tuy kiêu ngạo, nhưng làm mỗi một sự kiện, đều ở trong vòng luật pháp cho phép, ngươi bảo bản quan làm sao bây giờ?”

Lễ bộ lang trung nói: “Thật sự một chút biện pháp cũng không có?”

Hình bộ lang trung cả giận nói: “Tiểu tử đó so với hồ ly còn giảo hoạt hơn, đối với Đại Chu luật, so với bản quan còn quen thuộc hơn, sau lưng còn có nội vệ, trừ phi huỷ bỏ lấy bạc chuộc tội, nếu không, ai cũng không trị được hắn!”

Mọi người đối diện nhau, đều từ trong mắt đối phương nhìn ra bất đắc dĩ nồng đậm.

Trước kia con cháu trong nhà chọc phải họa gì, không chiếm lý là bọn họ, bọn họ muốn là như thế nào thông qua Hình bộ, việc lớn hóa nhỏ, việc nhỏ hóa không.

Nhưng mấy ngày qua, bị bắt nạt, lại là bọn họ.

Loại cảm giác này rõ ràng là quan viên triều đình, đứa nhỏ nhà mình bị ức hiếp, còn không thể thông qua luật pháp, trừng trị đầu sỏ gây nên, làm mỗi người bọn họ đều đè nén đến cực điểm.

Thái Thường tự thừa hỏi: “Chẳng lẽ trừ huỷ bỏ lấy bạc chuộc tội, thì không có biện pháp khác?”

Hình bộ lang trung lắc lắc đầu, nói: “Không có.”

Sửa luật, xưa nay là việc của Hình bộ, Thái Thường tự thừa lại hỏi: “Thị lang đại nhân cùng thượng thư đại nhân nói như thế nào?”

Hình bộ lang trung nói: “Hai vị đại nhân bận trăm công ngàn việc, sao có thể để ý những việc nhỏ này.”

Việc lấy bạc chuộc tội, đối với bọn họ mà nói là việc lớn, nhưng đối với thị lang cùng thượng thư đại nhân mà nói, giúp Tiêu thị hoàng tộc một lần nữa cầm quyền mới là quan trọng nhất, sửa chữa một điều luật râu ria, căn bản không có tư cách làm cho bọn họ đặc biệt chú ý.

Hộ bộ viên ngoại lang nghiến răng nói: “Bọn họ khẳng định là vì huỷ bỏ luật lấy bạc chuộc tội, người ngày đó ở trên triều đường phản đối huỷ bỏ luật này, đều bị trả thù như vậy!”

Lễ bộ lang trung hỏi: “Sổ con đề nghị huỷ bỏ luật lấy bạc chuộc tội kia, là ai trình lên?”

Hình bộ lang trung nói: “Thần đô úy, Trương Xuân.”

Hộ bộ viên ngoại lang vỗ mạnh cái bàn, cả giận nói: “Trương Xuân chết tiệt này, thế mà đặt bẫy như thế cho chúng ta, bản quan và hắn không đội trời chung!”

Ngự Sử Đài.

“Coi trời bằng vung, quả thực coi trời bằng vung!”

“Thần Đô xuất hiện loại ác lại này, chẳng lẽ không có ai quản một chút sao?”

“Các vị ngự sử đại nhân, các ngươi chẳng lẽ muốn trơ mắt nhìn, Thần Đô bị người này làm cho chướng khí mù mịt!”

…

Quan viên có tiểu bối trong nhà bị ức hiếp, Hình bộ tố cầu không có kết quả, lại kết bạn chặn cổng Ngự Sử Đài.

Cổng Ngự Sử Đài đóng chặt, không để bọn họ đi vào.

Mọi người ở cửa hò hét một lúc, một ngự sử từ trong tường thò đầu, nói với bọn họ: “Các vị đại nhân, đây là chuyện của Hình bộ, các ngươi vẫn là đi nha môn Hình bộ đi.”

Một quan viên cả giận nói: “Hình bộ nói bảo tìm các ngươi, các ngươi lại muốn tìm Hình bộ, chúng ta rốt cuộc nên tìm ai!”

Hết chương 328.

Chương 329. Gánh tiếng xấu thay

Ngự sử kia nói: “Xin lỗi, Ngự Sử Đài chúng ta chỉ phụ trách giám sát công việc, loại chuyện này, các ngươi vẫn là phải đi Hình bộ phản ánh…”

Quan viên kia nghiến răng nói: “Loại ác lại này, Ngự Sử Đài các ngươi chẳng lẽ cũng không chuẩn bị buộc tội báo lên?”

Ngự sử ở đầu tường vẻ mặt tiếc nuối nói: “Hành vi của người này, lại chưa trái với điều luật nào, không ở trong phạm vi buộc tội của Ngự Sử Đài.”

Dứt lời, hắn liền nhảy xuống khỏi đầu tường, nhìn mấy đồng nghiệp trong sân, cười nói: “Cũng không biết là người nào nghĩ ra biện pháp, quả thực tuyệt…”

Một ngự sử trào phúng nói: “Bây giờ biết bảo chúng ta buộc tội, lúc trước ở trên triều đường, cũng không biết là ai cực lực phản đối huỷ bỏ lấy bạc chuộc tội, hôm nay rơi xuống trên đầu bọn họ, sao lại thay đổi một thái độ khác?”

Một ngự sử khác cười nói: “Cái này gọi là tự nhấc tảng đá đập chân mình, vị Trương đô úy này, ngay cả loại biện pháp này cũng có thể nghĩ ra, là một nhân tài…”

Luật lấy bạc chuộc tội, Ngự Sử Đài vốn đã có rất nhiều quan viên không vừa mắt, cách mỗi một đoạn thời gian, sổ con huỷ bỏ lấy bạc chuộc tội, sẽ bị thảo luận một lần ở trên triều đường.

Nhưng bởi vì có các quan viên bên ngoài duy trì bảo vệ, Ngự Sử Đài đề nghị, nhiều lần đưa ra, liên tiếp bị phủ định, đến về sau, các triều thần căn bản không để ý đưa ra gián nghị là ai, dù sao kết quả đều là giống nhau.

Một lần này, thật ra rất nhiều người căn bản không biết, sổ con kia rốt cuộc là ai trình lên.

Nhưng sau khi Thần Đô xuất hiện chuyện như vậy, tên Thần đô úy Trương Xuân, không ai không biết, không ai không hiểu.

Có thể nghĩ ra phương pháp lấy bạo chế bạo, lấy ác trị ác, để một số người nào đó duy trì bảo vệ luật lấy bạc chuộc tội tự nhận lấy hậu quả xấu, răng bị đánh rụng phải nuốt hướng trong bụng, ai nghe xong cũng nói một tiếng bội phục.

Triều đình hiện nay, loại quan tốt một lòng vì dân, có gan đấu tranh với thế lực ác, lại không cứng đầu giữ quy củ cũ này, không nhiều nữa…

…

"Ta không phải!"

"Ta không có!"

"Đừng nói bừa!"

Trong Thần Đô nha, Trương Xuân vẻ mặt chấn động, lớn tiếng nói: "Cái đó và bản quan có quan hệ gì!"

Tôn phó bộ đầu cười nói: "Đại nhân không cần che giấu nữa, ai chẳng biết, sổ con đề nghị huỷ bỏ lấy bạc chuộc tội kia, là ngài trình, hành vi của Lý bộ đầu, cũng là ngài ở sau lưng sai sử…"

Trương Xuân há hốc mồm, nhất thời thế mà không có lời nào để chống đỡ.

Sổ con đó là hắn trình, Lý Mộ lại là thủ hạ của hắn, người khác có phán đoán như vậy, hợp tình hợp lý.

Nhưng vấn đề là, hắn trình lên một cuốn sổ con kia, chỉ là vì đổi cho vợ con một tòa nhà lớn, chưa sai sử Lý Mộ làm những chuyện đó.

Kết quả là, tòa nhà chưa đạt được, trái lại đã gánh tiếng xấu thay một cái rồi.

Chuyện này chỉ trách bùn vàng dính đũng quần*, hắn giải thích cũng không giải thích được.

(*: không phải phân cũng là phân)

Vừa nghĩ đến vô hình trung đắc tội nhiều quan viên quyền quý như vậy, trong lòng Trương Xuân dâng lên ngọn lửa vô danh, cả giận nói: "Đi mang Lý Mộ tìm đến cho bản quan!"

Một lát sau, Lý Mộ tới hậu nha, Trương Xuân nghiến răng nói: “Xem chuyện tốt ngươi làm!”

Lý Mộ đang vì tìm không thấy mục tiêu mà phát sầu, lấy lại tinh thần, hỏi: “Chuyện gì?”

Trương Xuân cả giận nói: “Ngươi còn giả bộ hồ đồ với bản quan, bọn họ bây giờ đều cho rằng, những chuyện ngươi làm, là bản quan ở sau lưng sai sử!”

“Cái gì?”

Lý Mộ chấn động, hắn vất vả tìm kiếm mục tiêu, liên tiếp sử dụng bạo lực, không tiếc phá hư hình tượng hoàn mỹ ở trong cảm nhận của Tiểu Bạch, chính là vì ở trong cảm nhận của dân chúng dựng lên một hình tượng bộ khoái nhân dân không sợ cường quyền, vì phúc lợi của dân chúng, có gan đấu tranh đến cùng với thế lực ác.

Ở trong chuyện này, hắn là tuyệt đối nhân vật số 1.

Đợi chuyện này thúc đẩy xong, toàn bộ niệm lực của dân chúng, cũng đều là nhằm vào hắn.

Việc mệt nhọc bẩn thỉu đều là hắn đang làm, Trương đại nhân chỉ ở trong nha môn uống trà, liền chiếm lấy thành quả lao động của hắn, khiến hắn từ nhân vật số 1 biến thành nhân vật số 2, thế này còn có thiên lý hay không?

Gã không phí khí lực gì, đã đánh cắp thành quả thắng lợi của Lý Mộ, được dân chúng kính yêu, thế mà còn quay sang trách mình?

Trương Xuân thấy vẻ mặt hắn biến hóa, ngẩn ra một phen, hỏi: “Bản quan thay ngươi chịu tiếng xấu, ngươi còn không muốn?”

Lý Mộ khó chịu nói: “Ta vất vả đối nghịch với đám con em quan viên đó, mạo hiểm phiêu lưu phạt roi cùng cầm tù, chính là vì từ trên người dân chúng thu hoạch niệm lực, đại nhân ở nha môn uống trà liền chiếm được tất cả cái này, ngài còn không muốn?”

Hai người liếc nhau, đều từ trong mắt đối phương thấy được khó chịu.

Tạo hóa trêu ngươi, Lý Mộ không ngờ, lúc trước hắn đoạt niệm lực của Trương đại nhân, nhanh như vậy đã bị báo ứng.

Trương Xuân cũng không ngờ, hắn chẳng qua là muốn đổi căn nhà, lại đắc tội nhiều quan viên như vậy ở Thần Đô, thừa nhận gánh nặng sinh mệnh không thể thừa nhận.

Lý Mộ cuối cùng thở dài, hắn xét cho cùng vẫn chỉ là một tiểu bộ đầu, cho dù là muốn gánh tiếng xấu này, cũng không có tư cách.

Trương Xuân thở dài tương tự, hắn không muốn đắc tội với ai, cũng không muốn gây chuyện, nhưng một lần này đắc tội, so với người hắn làm quan mười năm đắc tội còn nhiều hơn.

Trong Hình bộ, đám người Hộ bộ viên ngoại lang, Lễ bộ lang trung, Hình bộ lang trung, Thái Thường tự thừa, cũng thở dài.

Hộ bộ viên ngoại lang không cam lòng nói: “Chẳng lẽ thật sự một chút biện pháp cũng không có?”

Hình bộ lang trung nói: “Trừ sửa luật, huỷ bỏ lấy bạc chuộc tội, không còn cách khác.”

Trước kia, luật lấy bạc chuộc tội, là ô dù của bọn họ.

Hôm nay, luật lấy bạc chuộc tội, là bùa đòi mạng bọn họ.

Lấy trình độ làm việc kiêu ngạo của Lý Mộ kia, luật này không phế, tiểu bối nhà bọn họ, về sau đừng nghĩ ra ngoài nữa.

Một khi ra ngoài bị Lý Mộ tóm được, tránh không được chính là một trận đòn đau, trừ phi bọn họ có thể mời tu hành giả cảnh giới thứ tư hộ vệ mọi lúc, nhưng vậy trả giá không khỏi quá lớn, tu hành giả trung tam cảnh, bọn họ làm sao mời được.

Mục đích của Lý Mộ cùng Trương Xuân rất rõ ràng, bạc chuộc tội không phế, loại hành vi này của hắn sẽ không dừng lại.

Hộ bộ viên ngoại lang bỗng nhiên nói: “Có thể cho luật này thêm một cái hạn chế hay không, ví dụ như, muốn lấy bạc chuộc tội, phải là người làm quan…”

Hình bộ lang trung lắc đầu nói: “Không có khả năng, như vậy sẽ hủy diệt căn cơ lòng dân của Đại Chu, bệ hạ không có khả năng đồng ý, đại bộ phận triều thần cũng sẽ không đồng ý…”

Đảng cũ cùng đảng mới trong triều tuy tranh chấp không ngớt, nhưng cũng chỉ là ở trên kế thừa hoàng quyền xuất hiện chia rẽ.

Hết chương 329.

Chương 330. Uy hiếp (1)

Mặc kệ là đảng mới hay đảng cũ, đều không hy vọng hoàn toàn hủy diệt căn cơ lòng dân Đại Chu, không có ai nguyện ý tiếp nhận một cái Đại Chu căn cơ hủy hết.

Đương nhiên, nữ hoàng bệ hạ vì lòng dân, càng không có khả năng đồng ý loại chuyện vớ vẩn này.

Đoạn tuyệt tâm tư hạn chế lấy bạc chuộc tội, nghĩ đến con trai còn nằm ở nhà, Hộ bộ viên ngoại lang thở dài, ngẩng đầu nhìn mọi người, thử hỏi: "Nếu không, vẫn là phế đi…"

Lễ bộ lang trung nghĩ nghĩ, gật đầu nói: "Ta đồng ý, như vậy tiếp không được…"

Thái Thường tự thừa nghĩ nghĩ cháu nội bảo bối của mình hai mắt sưng bầm, sau khi trầm ngâm một lát, cũng thở dài một tiếng, nói: "Dù sao luật này đối với chúng ta cũng không có tác dụng gì, nếu là không phế, sẽ chỉ trở thành chỗ dựa của Lý Mộ kia, đối với chúng ta cực kỳ bất lợi…"

Nửa tháng trước, luật lấy bạc chuộc tội, vẫn là ô dù của các quan viên quyền quý có quyền thế kia ở Thần Đô, từ sau khi Lý Mộ đến Thần Đô, hắn liền mang cái ô này thu lại, coi là vũ khí, quật ở trên người bọn họ.

Luật này tồn tại thêm một ngày, bọn họ sẽ bị Lý Mộ uy hiếp thêm một ngày.

Mấy người sau khi bàn bạc, rốt cuộc nhịn đau quyết định huỷ bỏ luật này.

Luật này đã không thể cho bọn họ sử dụng, cũng tuyệt không thể bị chết tiệt kia Lý Mộ lợi dụng.

Từ trước tới nay, người cản trở huỷ bỏ luật lấy bạc chuộc tội đều ở nơi này, chỉ cần bọn họ thống nhất giọng điệu, huỷ bỏ luật này, liền không có lực cản gì nữa.

Chế định cùng sửa chữa hình luật, xưa nay do Hình bộ phụ trách, Hình bộ lang trung nói: "Chuyện này, ta cần xin chỉ thị hai vị đại nhân."

Hình bộ, hậu nha.

Hình bộ thượng thư hỏi: “Các ngươi muốn huỷ bỏ luật lấy bạc chuộc tội?”

Hình bộ lang trung gật gật đầu, nói: “Bộ đầu Thần Đô nha kia, chịu Thần đô úy sai sử, cậy vào luật lấy bạc chuộc tội, muốn làm gì thì làm, mang Thần Đô quấy chướng khí mù mịt, luật này không phế, Hình bộ liền thành trò cười của Thần Đô.”

Hình bộ thượng thư không có con cái, luật lấy bạc chuộc tội huỷ bỏ hay không, hắn cũng không để ý.

Hắn nhìn về phía một người khác bên cạnh, hỏi: “Chu thị lang, ngươi thấy thế nào?”

Hình bộ thị lang đầu cũng không ngẩng, nói: “Việc nhỏ mà thôi, tự bọn họ quyết định đi.”

Hình bộ thượng thư nhớ tới một chuyện, bỗng nhiên nói: “Chu thị lang trước kia, không phải cũng chủ trương biến pháp cải cách, muốn huỷ bỏ luật lấy bạc chuộc tội sao?”

Hình bộ thị lang ngẩng đầu, nói: “Đúng vậy, khi đó trẻ tuổi, không sợ trời không sợ đất, luôn muốn làm chút việc lớn nào đó cho triều đình, đáng tiếc, bản quan không may mắn như tiểu bộ đầu này.”

Hình bộ thượng thư nói: “Hắn không sợ trời không sợ đất, trái lại rất giống Chu thị lang năm đó, nhưng luật này huỷ bỏ cũng tốt, ít nhất Thần Đô, có thể bớt đi một chút chướng khí mù mịt.”

Hình bộ thị lang chỉ cười, nói: “Thần Đô chướng khí mù mịt, cũng không chỉ bởi vì luật lấy bạc chuộc tội, bản quan thật sự muốn xem xem, hắn cuối cùng có thể đi đến một bước nào?”

Được hai vị đại nhân cho phép, Hình bộ lang trung một lần nữa trở lại phòng trực của mình, bắt đầu tính toán cho việc huỷ bỏ lấy bạc chuộc tội.

Bất đắc dĩ làm ra quyết định này, trong lòng hắn dị thường đè nén, nhưng cũng bất đắc dĩ.

Lý Mộ đi đường của bọn họ, làm bọn họ không có đường có thể đi, cho nên bọn họ chỉ có thể hủy con đường.

Hai ngày sau, Tử Vi điện.

Khi Hình bộ lang trung một lần nữa nhắc tới sổ con kia của Thần đô úy Trương Xuân, thái độ khác với mọi khi, thế mà lại ủng hộ triều đình huỷ bỏ phương pháp lấy bạc chuộc tội, chuyển thành bạc và hình cùng phạt, đám Hộ bộ viên ngoại lang, Lễ bộ lang trung, Thái Thường tự thừa liên tiếp đứng ra tán thành.

Một cử động này, làm một bộ phận người triều đình kinh ngạc rớt cằm.

Mỗi lần có người đề xuất muốn phế trừ bạc chuộc tội, các quan viên này lấy Hình bộ lang trung cầm đầu, đều sẽ đứng ra phản đối.

Ngay tại nửa tháng trước, bọn họ còn lời lẽ chính nghĩa bác bỏ sổ con huỷ bỏ bạc chuộc tội, lúc này mới qua nửa tháng, sao đều sửa lời rồi?

Đương nhiên, cũng có một bộ phận số người biết, nửa tháng qua, rốt cuộc đã xảy ra cái gì.

Chính là vì những người này ủng hộ luật lấy bạc chuộc tội, con cháu trong nhà, bị tên bộ đầu Thần Đô nha kia ép tới mức không dám ra khỏi cửa nhà, chỉ có thể tránh ở trong nhà, chuyện này đã trở thành trò cười ở Thần Đô.

Những người này nhấc tảng đá lên, cuối cùng lại chỉ là đập chân mình.

Trên điện, một ngự sử đứng ra, hỏi Hộ bộ viên ngoại lang: “Ngụy đại nhân, trước ngươi không phải nói, bạc chuộc tội là tiền thu quan trọng của quốc khố hàng năm, phí dụng tu sửa hoàng thành quan nha, bổng lộc của các vị đại nhân, phí dụng cứu trợ thiên tai phát xuống các quận, đều là từ nơi này ra sao, không có bạc chuộc tội, tiền này từ nơi nào bỏ ra?”

Mặc cho ai cũng nghe ra sự trào phúng trong giọng nói vị ngự sử này, Hộ bộ viên ngoại lang mặt không đỏ tim không đập nhanh, nói: “Bạc chuộc tội tuy huỷ bỏ, nhưng từ nay về

sau xúc phạm luật pháp, vừa phạt bạc vừa phạt hình, hơn nữa số lượng bạc phạt, so với trước đây cao hơn, nỗi lo Hộ bộ giảm bớt tiền thu liền có thể giải quyết."

Ngự sử kia lại nhìn về phía Lễ bộ lang trung, hỏi: "Chế độ bạc chuộc tội, là sáng lập thời tiên đế, nếu dễ dàng lật đổ, chẳng phải là bất kính đối với tiên đế?"

Đây là lời hắn nửa tháng trước vừa mới ở trên triều đường nói, Lễ bộ lang trung đỏ mặt già, nhưng rất nhanh liền khôi phục bình thường, nói: "Trước khác nay khác, cục diện triều đình thời tiên đế, cùng lúc này rất khác nhau, quan viên trong triều chúng ta không thể bảo thủ, phải biết biến báo, như thế mới có thể phụ tá bệ hạ, thống trị quốc gia tốt hơn."

Ngự sử kia hướng hắn ném tới ánh mắt khinh rẻ, nhưng cũng không nói gì nữa.

Bạc chuộc tội huỷ bỏ, dù sao có lợi cho dân, trào phúng vài câu là đủ, nếu ép bọn họ quá, có lẽ sẽ hiệu quả ngược lại.

Sau rèm che, nữ quan trẻ tuổi chậm rãi mở miệng: "Đối với việc huỷ bỏ bạc chuộc tội, các vị đại nhân, còn dị nghị không?"

Trong điện lặng ngắt như tờ, một mảng im lặng.

Ngay cả quan viên ngày thường phản đối luật này, cũng quay sang ủng hộ huỷ bỏ, người khác mặc dù trong lòng không muốn, cũng sẽ không đứng ra, biểu lộ tư tâm của bọn họ.

Một lát sau, nữ quan trẻ tuổi nói: "Đã không ai phản đối, Hình bộ lập tức huỷ bỏ luật này, từ nay về sau bất cứ người nào phạm luật, không cho lấy bạc chuộc tội nữa."

Thần Đô nha.

Mai đại nhân cầm trong tay thánh chỉ, đọc: "Thần đô úy Trương Xuân, cần chính yêu dân, trung tâm trực gián, ban thưởng một tòa biệt thự, trắc Thần Đô thừa, khâm thử."

Trương Xuân mặt lộ ra nụ cười, hai tay tiếp nhận thánh chỉ, khom người nói: "Tạ bệ hạ."

Lý Mộ đứng ở một bên, âm thầm thở dài.

Khổ hận quanh năm áp kim tuyến, đi làm áo cưới cho người khác.

Hết chương 330.

Chương 331. Uy hiếp (2)

Bôn ba bên ngoài là hắn, bị con em quan lại ghi hận là hắn, ra ra vào vào Hình bộ là hắn, kết quả, được tòa nhà là Trương đại nhân, quan thăng nửa cấp, vẫn là Trương đại nhân, Lý Mộ bận rộn hơn nửa tháng, làm công miễn phí cho hắn.

Mai đại nhân sau khi đọc xong thánh chỉ, đi đến bên người Lý Mộ, hỏi: "Mấy ngày nay tốn bao nhiêu bạc, ta lúc về cung báo bị cho ngươi."

Lý Mộ nói: "Ba mươi lượng."

Mai đại nhân nhướng mày, giọng điệu kinh ngạc: "Ba mươi lượng?"

Nàng kinh ngạc không phải Lý Mộ tiêu quá nhiều bạc, mà là quá ít.

Bạc chuộc tội huỷ bỏ, công ở đương đại, lợi ở thiên thu, bao nhiêu quan viên có kiến thức muốn huỷ bỏ luật này, cuối cùng đều lấy thất bại chấm dứt, có thể thấy được khó khăn để hoàn thành chuyện này.

Nàng vốn đã làm tốt chuẩn bị ba ngàn thậm chí cho ba vạn lượng, không ngờ Lý Mộ chỉ dùng ba mươi lượng.

Lý Mộ gật gật đầu, lặp lại nói: "Là ba mươi lượng, đại bộ phận đều tiêu ở Hình bộ."

Nếu không phải bữa cơm đó ở Phiêu Hương lâu, thật ra hơn hai mươi lượng là đủ rồi.

Phương pháp hữu hiệu nhất đối phó ác nhân, chính là so với hắn càng ác hơn, muốn bức bách đám người Hình bộ lang trung đi vào khuôn khổ, vậy đi đường của bọn họ, làm bọn họ không có đường nào có thể đi.

Chỉ cần tìm đúng phương pháp, bạc ngược lại là thứ yếu.

Hoàng cung, trong ngự hoa viên.

Nữ hoàng thưởng thức một đóa mẫu đơn nụ hoa chờ nở trong bụi hoa, nhẹ nhàng nói: "Ba mươi lượng?"

Mai đại nhân hơi cúi mình, đứng ở phía sau thân thể nàng, mỉm cười nói: "Nửa tháng qua, hắn là mang luật lấy bạc chuộc tội dùng đến cực hạn, chỉ dùng hơn hai mươi lượng, đã mang con cháu đám quan viên Hộ bộ, Lễ bộ, Hình bộ kia đánh hết một lượt, nếu không phải như thế, đám quan viên đó, lại nào chủ động yêu cầu sửa chữa luật này."

Nữ quan trẻ tuổi bên người nàng nói: "Sau khi bệ hạ hạ lệnh huỷ bỏ luật lấy bạc chuộc tội, dân chúng Thần Đô hưởng ứng cũng rất kịch liệt, muôn người Thần Đô đều đổ xô ra đường, dân chúng đều tự phát tới quốc miếu thăm viếng."

Tầm mắt nữ hoàng từ trên nụ hoa dời đi, thản nhiên nói: "Rời cung nhìn xem."

Nàng xoay người, ống tay áo phất qua nụ hoa kia, trong giây lát, mẫu đơn khắp vườn tranh nhau nở rộ.

Đầu đường Thần Đô.

Lý Mộ cùng Vương Vũ đi ở trên đường, đường phố ngày xưa rộn ràng nhốn nháo, hôm nay cũng không mấy người đi đường.

Lúc này, dân chúng Thần Đô, đều là chạy đến bên trong quốc miếu thăm viếng rồi.

Luật lấy bạc chuộc tội, từ thời kì tiên đế, độc hại dân chúng hơn mười năm, rốt cuộc ở hôm nay huỷ bỏ, dân chúng Thần Đô đều cảm ơn nhân đức của nữ hoàng bệ hạ, ùn ùn tới quốc miếu thăm viếng, làm cho ý tưởng vốn muốn từ trong dân chúng thu hoạch một ít niệm lực trực tiếp thất bại.

Nhưng, luật lấy bạc chuộc tội huỷ bỏ, tuy thành quả thắng lợi của Lý Mộ, đại bộ phận đều bị Trương đại nhân đánh cắp, nhưng đó chỉ là phương diện triều đình, dân chúng tín nhiệm đối với Lý Mộ cũng không sẽ giảm bớt.

Đây đều là hắn từng cú đấm một, ở đầu đường Thần Đô đánh ra.

Xa xa, Lý Mộ nhìn thấy một đám người từ chỗ xa đi tới, thế mà tất cả đều là gương mặt Lý Mộ quen thuộc.

Có Ngụy Bằng con Hộ bộ viên ngoại lang, Chu Thông con Lễ bộ lang trung, Dương Tu con Hình bộ lang trung, cháu nội Thái Thường tự thừa…

Mấy ngày nay, Lý Mộ ở trên đường trông bọn họ đã lâu, nhưng bọn họ lại đóng cửa không ra, hôm nay thật không dễ gì gặp được, nhưng luật lấy bạc chuộc tội đã phế, không thể vô duyên vô cớ đánh bọn họ một trận nữa.

Mấy người đó nhìn thấy Lý Mộ, phản ứng đầu tiên là quay đầu bỏ chạy, sau đó mới ý thức được, luật lấy bạc chuộc tội đã huỷ bỏ, bọn họ còn có cái gì phải sợ?

Bọn họ sải bước đi về phía trước, ánh mắt tập trung ở trên người Lý Mộ, bao hàm tức giận.

Ngụy Bằng ở trên người Lý Mộ chịu thiệt lớn nhất, ánh mắt cũng hung ác nhất, như là muốn mang hắn ăn sống nuốt tươi.

Một trăm trượng đó, mặc dù là sai dịch Hình bộ xuống tay cũng không nặng, cũng khiến hắn nằm ở nhà gần nửa tháng, trong mấy ngày này, hắn không có lúc nào là không muốn tìm Lý Mộ báo thù, rửa sạch sỉ nhục ngày đó.

Lý Mộ liếc hắn, tức giận nói: “Nhìn cái gì vậy?”

Ngụy Bằng cười lạnh, nói: “Nhìn ngươi làm sao vậy?”

Lý Mộ thật sự không thể làm gì hắn, dù sao luật lấy bạc chuộc tội sửa rồi, hắn giờ phút này vô duyên vô cớ đánh Ngụy Bằng một trận, không chỉ phải chịu phạt trượng, còn phải bị xử phạt lượng lớn bạc.

Thấy Lý Mộ đứng ở tại chỗ, Ngụy Bằng giật giật khóe miệng, hỏi: “Như thế nào, không dám sao, cái này không giống ngươi nha, Lý bộ đầu.”

Lý Mộ nhìn hắn, nói: “Ta cảnh cáo ngươi, ngươi đừng quá kiêu ngạo.”

Ngụy Bằng trào phúng nói: “Kiêu ngạo lại không xúc phạm luật pháp, ngươi đánh ta à?”

Thấy Lý Mộ vẫn chưa có động tác gì, nét trào phúng trên mặt hắn càng đậm, vô cùng kiêu ngạo ghé đến bên tai Lý Mộ,

hạ giọng nói: “Chuyện của chúng ta, còn chưa kết thúc.”

Lý Mộ ngoáy ngoáy lỗ tai, nói: “Ngươi nói cái gì, lớn tiếng chút, ta không nghe thấy.”

Giọng Ngụy Bằng đề cao một âm điệu: “Giữa ngươi ta, còn chưa kết thúc!”

Lý Mộ nhìn hắn, hỏi: “Ngươi đây là uy hiếp ta sao?”

Ngụy Bằng cười lạnh nói: “Uy hiếp lại như thế nào, phạm pháp sao?”

Tất cả mọi người đều mặt lộ vẻ trào phúng, duy chỉ có Dương Tu con Hình bộ lang trung ngẩn ra ở tại chỗ, ngay sau đó liền kinh hãi mở miệng: “Ngụy Bằng câm mồm!”

Làm con Hình bộ lang trung, hắn hiểu biết đối với Đại Chu luật, so với Ngụy Bằng những người này sâu hơn nhiều.

Lấy ngôn ngữ hoặc bạo lực uy hiếp, đe dọa công sai quan viên triều đình, thật sự phạm pháp.

Tình tiết nhẹ, nhốt năm ngày trở xuống, tình tiết nghiêm trọng, nhốt năm ngày trở lên, mười ngày trở xuống, cũng phạt bạc.

Dương Tu muốn nhắc nhở Ngụy Bằng, nhưng thời gian đã muộn.

“Không biết nhỉ, uy hiếp ta thật sự phạm pháp.” Lý Mộ nhìn Ngụy Bằng, lắc đầu nói: “Đi thôi, đi đô nha ngồi một chút, về sau nhớ đọc sách nhiều, không thiệt đâu.”

Trình độ thiếu kiến thức pháp luật của Ngụy Bằng tên con em quan viên này, làm người ta giận sôi.

Theo Đại Chu luật, uy hiếp, vũ nhục, phỉ báng người khác, tuy đều không phải tội nặng gì, nhưng nếu tạo thành ảnh hưởng bất lợi trình độ nhất định đối với đương sự, vẫn phải bị phạt bạc cùng giam cầm.

Mà quan viên cùng bộ khoái, đều là nhân viên chính phủ quốc gia, uy hiếp nhân viên chính phủ quốc gia, tội thêm một bậc.

Lý Mộ sau khi tốt bụng phổ cập tri thức diều luật này cho Ngụy Bằng, Ngụy Bằng còn có chút khó có thể tin, nhìn về phía Dương Tu, hỏi: “Hắn nói đều là thật?”

Dương Tu gật đầu bất đắc dĩ, nói: “Là thật.”

Sắc mặt Ngụy Bằng trắng nhợt, nặn ra một nụ cười, nói: “Ta chỉ là đùa một chút.”

Lý Mộ mặt trầm xuống, nói: “Ngươi thấy ta như là đang nói giỡn với ngươi sao?”

Ngụy Bằng không chút do dự, xoay người bỏ chạy.

Hết chương 331.

Chương 332. Hóng hớt

Hắn đang muốn rời khỏi, Dương Tu lại gắt gao cầm lấy cánh tay hắn, Ngụy Bằng quay đầu cả giận nói: “Ngươi làm gì!”

Dương Tu nghiến răng nói: “Ngươi ngu xuẩn, uy hiếp công sai, nhiều nhất giam năm ngày, chống lại lệnh bắt chạy trốn, thì không phải chuyện năm ngày nữa!”

Lý Mộ nhìn gã thêm một lần, không hổ là con Hình bộ lang trung, ý thức pháp luật, so với đám Ngụy Bằng mạnh hơn nhiều.

Ngụy Bằng ngơ ngác đứng ở tại chỗ, trên mặt lộ ra nét hối hận nồng đậm.

Lý Mộ thản nhiên liếc hắn, nói: “Còn thất thần làm gì, đi thôi.”

Hắn bẻ quặt cánh tay Ngụy Bằng ở sau người, hướng Thần Đô nha đi đến.

Dương Tu nhìn về phía Chu Thông, nói: “Lễ bộ viên ngoại lang Trịnh đại nhân không phải kiêm Thần Đô thừa sao, nhanh đi mời hắn đến, có lẽ Ngụy Bằng không cần ngồi đại lao.”

Chu Thông lắc lắc đầu, nói: “Vô dụng, bệ hạ vừa mới hạ chỉ, mang Thần đô úy thăng làm Thần Đô thừa, Trịnh đại nhân không kiêm nhiệm Thần Đô thừa nữa.”

Dương Tu thở dài, nói: “Vậy thật sự không có cách nào rồi.”

Một lát sau, đại lao Thần Đô nha.

Ngụy Bằng ngồi ở trong tù, sắc mặt tái nhợt vô cùng, cũng không biết là bị dọa, hay là bị tức.

Dương Tu nhìn Ngụy Bằng trong phòng giam, nói: “Không có cách nào cả, chính ngươi gây chuyện trước, cha ta cũng không thể nào cứu được ngươi, chỉ có thể ủy khuất ngươi ở nơi này vài ngày, ngươi cần cái gì, ta đi mua đến cho ngươi.”

Ngụy Bằng cắn răng nói: “Ta muốn một bộ Đại Chu luật!”

Khi Lý Mộ lại cùng Vương Vũ đi ở trên đường, dân chúng trên đường đã nhiều hẳn lên.

Hắn đến Thần Đô chưa được một tháng, giờ phút này đứng ở đầu đường Thần Đô, cảm giác lại hoàn toàn khác với trước kia.

Lúc mới đến Thần Đô, dân chúng trên đường này gặp được, trên đường đi gặp người già ngã không đỡ, gặp chuyện bất bình không giúp, bọn họ ánh mắt lạnh nhạt, vẻ mặt chết lặng, giữa người với người tràn đầy tâm lý đề phòng.

Hôm nay, Lý Mộ từ trên mặt bọn họ, đã không nhìn thấy bao nhiêu lạnh nhạt cùng chết lặng.

Luật lấy bạc chuộc tội huỷ bỏ, ở bề ngoài, mang quan viên quyền quý, cùng dân chúng bình thường của Thần Đô bày ở cùng vị trí, đây là lần đầu tiên trong mười mấy năm qua, khiến cho lòng dân Thần Đô ngưng tụ trước nay chưa từng có.

Cái này đối với duy trì bảo vệ quốc gia yên ổn tự nhiên hữu ích, chỗ tốt đối với bản thân Lý Mộ cũng không nhỏ.

Hắn hôm nay, ở Thần Đô tuy còn chưa tính là mọi người đều biết, nhưng đi ở trên đường, người có thể nhận ra hắn vẫn là không ít. Lý Mộ đi cả con đường, trên người có niệm lực cuồn cuộn không ngừng hội tụ.

Nếu là lại làm vài việc tốt sảng khoái lòng dân, chỉ sợ người dân tín nhiệm đối với hắn, cũng sẽ dần dần chuyển biến thành kính yêu, thúc đẩy bảy loại tình cảm của hắn viên mãn cuối cùng.

Chưởng quầy quán mỳ từ trong cửa hàng thò đầu, nói với Lý Mộ: “Lý bộ đầu, muốn ngồi xuống ăn bát mỳ hay không?”

Vừa lúc đến thời gian ăn cơm, quán mỳ này hương vị rất không tệ, bộ khoái nha môn thường xuyên chiếu cố. Lý Mộ dứt khoát ngồi xuống ở cạnh sạp nhỏ bên đường, nói: “Cho hai bát mỳ.”

Chưởng quầy rất nhanh từ trong cửa hàng mang sang hai bát mỳ sợi nóng hôi hổi, nói: “Ta biết mà, Lý bộ đầu đánh lũ con

cháu quan gia đó, nhất định có nguyên nhân, bây giờ luật lấy bạc chuộc tội rốt cuộc bị phế đi, phế hay lắm, luật pháp trước kia, căn bản không coi chúng ta đám dân chúng này là người, ngài đến Thần Đô, thật là phúc của dân chúng Thần Đô, mọi người đều rất cảm kích ngài."

Lý Mộ buông đũa, cười nói: "Người các ngươi thật sự nên cảm kích là bệ hạ, nếu không phải bệ hạ, luật lấy bạc chuộc tội không có khả năng huỷ bỏ."

Lý Mộ rất rõ, đám quan viên kia của Lễ bộ Hình bộ, vì sao có thể chịu được hắn ở trước mặt bọn họ nhảy qua nhảy lại.

Chính là vì sau lưng hắn có nội vệ, mà nội vệ bảo hộ đối với Lý Mộ, lại là đương kim nữ hoàng bày mưu đặt kế.

Tính tới trước mắt, hắn ngay cả mặt nữ hoàng cũng chưa từng thấy, cũng không biết khi nào, mới có thể thật sự ôm đùi của nàng.

So với hoàng đế mà nói, cường giả cảnh giới thứ bảy hai mươi tám tuổi, dụ hoặc đối với Lý Mộ lớn hơn nữa.

Các đời hoàng đế Đại Chu, có đường tắt tu hành khác với bất cứ tu hành giả nào, trong tổ miếu hoàng thất thai nghén ra một luồng đế khí, có thể tạo nên cho hoàng thất một vị cường giả thượng tam cảnh.

Nữ hoàng chính là vì được tổ miếu tán thành, đạt được một tia đế khí này, thành công tấn thăng cảnh giới thứ bảy, cũng có được tư cách trở thành đế vương.

Lý Mộ đang ở cạnh quán mỳ ăn mỳ, cũng chưa nhìn thấy, ở phía sau hắn, có ba bóng người đứng.

Không chỉ có hắn, người đi đường lui tới trên đường, không có một ai nhìn thấy được các nàng.

Chưởng quầy quán mỳ thấy chung quanh không có người nào, cũng tiếp lời nói: "Ba năm trước, nữ hoàng bệ hạ lúc vừa mới đăng cơ, Thần Đô còn có rất nhiều dị nghị, nhưng mọi người không thể không thừa nhận, ba năm qua, cuộc sống của mọi người, so với trước kia tốt hơn hơn nhiều, nói tới, ta còn từng thấy nữ hoàng bệ hạ một lần."

Lý Mộ kinh ngạc nói: “Ngươi từng thấy bệ hạ?”

Chưởng quầy sạp mỳ gật gật đầu, nói: “Từng thấy chứ, chẳng qua lúc đó, bệ hạ còn không phải bệ hạ, cũng không phải thái tử phi, nàng còn ở chỗ ta ăn mỳ. Lúc đó, ta như thế nào cũng không thể ngờ được, nàng về sau sẽ trở thành nữ hoàng bệ hạ.”

Vương Vũ húp canh xong, buông bát, khinh thường nói: “Đừng chém gió nữa, thời điểm bệ hạ không phải thái tử phi, cũng là đích nữ Chu gia, sẽ đến ngươi nơi này ăn mỳ?”

Chưởng quầy sạp mỳ liếc hắn, nói: “Ngươi tin hay không là tùy.”

Dứt lời, hắn liền đi vào trong bận rộn.

Vương Vũ lau miệng, nói: “Lão già này, mội khi nói dối, mắt cũng không chớp một lần. Bệ hạ xuất thân cao quý, sao có thể giống với chúng ta, đến loại địa phương này.”

Đối với cái đùi hắn nhận định muốn ôm, Lý Mộ thật ra còn chưa có bao nhiêu hiểu biết, hắn nhận thức đối với nữ hoàng, chỉ giới hạn trong tin vỉa hè.

Vương Vũ từ nhỏ lớn lên ở Thần Đô, lại thường xuyên sưu tập tin tức quyền quý hào tộc, có lẽ so với Lý Mộ biết được càng nhiều hơn.

Hắn nhìn về phía Vương Vũ, hỏi: “Ngươi đối với chuyện của bệ hạ, biết bao nhiêu?”

Nói tới loại chuyện này, Vương Vũ liền bắt đầu thao thao bất tuyệt, “Cái đó thì nhiều, bệ hạ là con gái nhỏ của Chu thái phó, có dung mạo nghiêng nước nghiêng thành, từ nhỏ đã có thiên phú tu hành rất cao, lúc hai mươi tuổi, đã bước vào cảnh giới thứ năm.”

“Dung mạo nghiêng nước nghiêng thành.” Lý Mộ hồ nghi nói: “Không phải nói, nàng sau khi gả cho thái tử, cũng không được thái tử thích, nếu nàng bộ dạng xinh đẹp như vậy, thái tử sao có thể không thích.”

Ở trong tiềm thức của Lý Mộ, nữ hoàng bệ hạ, tu vi tuy cao, hẳn là bộ dạng không được tốt lắm.

Nếu không, nàng sao có thể thẳng đến lúc trở thành hoàng hậu, vẫn là tấm thân xử nữ, nếu không là vì nàng bộ dạng quá xấu, chính là đồn đãi có sai lầm.

Hết chương 332.

Chương 333. Trả thù

Vương Vũ nhìn trái nhìn phải, hạ giọng nói: “Cái này đầu nhi cũng không biết nhỉ, thái tử thích đàn ông, cái này ở Thần Đô cũng không phải bí mật.”

Lý Mộ ngẩn ra một phen, cũng hạ giọng, hóng hớt nói: “Nói như vậy, lời đồn bệ hạ đến nay vẫn là xử nữ, cũng là thật rồi?”

Vừa dứt lời, hắn bỗng nhận ra một cảm giác mát lạnh khó hiểu, lông tơ trên người dựng thẳng, cả người cũng rùng mình một cái.

Phía sau Lý Mộ, nơi không có ai nhìn thấy được, Mai đại nhân sắc mặt lo lắng, nữ quan trẻ tuổi mặt lộ vẻ giận dữ, một nữ tử cuối cùng khí chất cao quý mỹ mạo, thản nhiên nhìn hắn một cái, ngay sau đó, ba bóng người vượt qua không gian, xuất hiện ở trong ngự hoa viên của hoàng cung.

Nữ quan trẻ tuổi sắc mặt xanh mét, lạnh lùng nói: “Người này to gan lớn mật, dám ở sau lưng dị nghị bệ hạ, ta lập tức mang hắn nhốt vào đại lao nội vệ!”

Mai đại nhân mở miệng ngập ngừng, muốn cầu tình thay Lý Mộ, lại cũng không biết mở miệng như thế nào.

Dị nghị sau lưng bệ hạ, nếu muốn trị tội, là tội lớn.

Nữ tử mỹ mạo vẻ mặt bình tĩnh, tựa như vẫn chưa tức giận, thản nhiên nói: “Thôi, hắn vừa mới lập công lớn cho huỷ bỏ luật lấy bạc chuộc tội, nếu là mang hắn bỏ tù, nên hướng dân chúng giải thích như thế nào, niệm ở trên phần hắn có công đối với Đại Chu, tha cho hắn một lần.”

Nữ hoàng đã mở miệng, nữ quan trẻ tuổi cũng không tiện nói cái gì nữa. Mai đại nhân nhẹ nhàng thở ra, nói: “Bệ hạ nhân từ.”

Nữ hoàng nói: “Các ngươi đi xuống trước đi, trẫm muốn một mình ngắm hoa.”

Nữ hoàng mở miệng lần nữa, hai người cung kính khom người, nói: “Thần cáo lui.”

Hai người xoay người đi ra khỏi ngự hoa viên, trong ngự hoa viên, khí chất ung dung cao quý trên người nữ tử mỹ mạo không còn nữa. Khuôn mặt xinh đẹp của nàng phát lạnh, dậm chân một cái, nghiến răng nói: “Tức chết trẫm rồi!”

Ngay sau đó, bóng người của nàng, biến mất ở tại chỗ lần nữa.

Lý Mộ về tới nha môn, cùng Tiểu Bạch cùng nhau về nhà.

Đủ loại tin đồn về nữ hoàng, Thần Đô thật ra truyền lưu có rất nhiều phiên bản, nhưng nàng ở lâu thâm cung, cho dù là lúc vào triều, cũng sẽ có một tấm rèm che, mặc dù là đại thần trong triều, cũng chưa từng nhìn thấy thiên nhan của nàng.

Cho nên, nàng là cao là thấp, là béo là gầy, là đẹp là xấu, Lý Mộ không thể nào biết được.

Nhưng Lý Mộ cũng không để ý những thứ này.

Chỉ cần nàng có tiền có quyền, có thể cung cấp tài nguyên tu hành cho hắn là được.

Lúc về nhà, Lý Mộ xem xét một phen trận pháp hắn bố trí, chưa phát hiện dấu vết bị xâm nhập.

Lần này đắc tội quá nhiều người, để ngừa vạn nhất, vẫn là rút ra thời gian đi mua một ít tài liệu bày trận, gia cố trận pháp một phen, mang uy lực trận pháp nâng lên một cấp bậc nữa.

Dù sao, Thần Đô không so được với Bắc quận, tu hành giả Tụ Thần, ở Bắc quận, đã tính là cường giả, nhưng ở Thần Đô, cũng chẳng qua là người hầu bình thường phía sau đám con em quan lại kia.

Đến trung tam cảnh, tình huống mới có cải thiện.

Tu hành giả cảnh giới thứ sáu vẫn như cũ cực kỳ thưa thớt, đến loại cảnh giới này, đột phá đến thượng tam cảnh, thường thường là mục tiêu duy nhất họ truy tìm, rất khó để cho triều đình sử dụng.

Cảnh giới thứ năm là trụ cột vững vàng của triều đình, nhưng cũng không phải đám tiểu quan tiểu lại kia Lý Mộ đắc tội có thể sai khiến.

Hắn chỉ cần mang uy lực trận pháp nâng lên một tầng nữa, có thể vây khốn cảnh giới thứ tư là được.

Trong lòng Lý Mộ nghĩ như vậy, dưới chân bỗng nhiên bị vấp, cả người mất đi cân bằng, ngã xuống đất.

Tiểu Bạch ngẩn ra một phen, sau đó lập tức chạy qua, đỡ Lý Mộ dậy.

Lý Mộ phủi phủi bụi đất trên quần áo, quay đầu nhìn nhìn, nơi hắn vừa rồi đi qua, địa thế bằng phẳng, cũng không có hố, mình sao có thể bị vấp?

Tu hành đến bây giờ, trình độ linh hoạt, năng lực phản ứng của thân thể Lý Mộ, đều so với trước kia cao hơn mấy chục lần, vừa rồi thế mà chưa phản ứng lại một chút nào cả.

Hắn có chút khó hiểu gãi gãi đầu, tiếp tục đi về phía trước.

Phành!

Chưa đi được hai bước, dưới chân Lý Mộ lại bị vấp, suýt nữa ngã sấp xuống.

Nếu không phải hắn phản ứng nhanh nhẹn, chỉ sợ lại sẽ giống vừa rồi ngã cú chó gặm bùn.

Hắn mở ra Thiên Nhãn, cảnh giác nhìn quanh, chưa phát hiện cái gì khác thường, sau khi đổi dùng Thiên Nhãn Thông, vẫn như thế.

Mà từ đầu tới cuối, Thi Cẩu phách đều chưa sinh ra cảnh giác, cái này nói rõ thân thể hắn chưa cảm nhận được nguy hiểm.

Lý Mộ nhìn trái nhìn phải, sinh ra sự hoài nghi mình thật sâu.

Chẳng lẽ là hắn tu hành xuất hiện đường rẽ, sinh ra tứ chi không phối hợp, ngay cả đường cũng không thể đi nữa?

Sau khi bị vấp hai lần, Tiểu Bạch chủ động giúp đỡ Lý Mộ, để tránh hắn lại vấp.

Một lần này, trái lại thuận thuận lợi lợi về tới trong nhà, Lý Mộ trở lại phòng, khoanh chân ngồi ở trên giường, nắm hai

khối linh ngọc tu hành.

Ở dưới niệm lực thúc giục, linh lực trong linh ngọc, lấy một loại tốc độ không thể tưởng tượng, bị hắn nhanh chóng hấp thu.

Tiểu Bạch cũng khoanh chân ngồi ở đối diện Lý Mộ, chuyên tâm tu hành.

Sau khi hấp thu xong hai khối linh ngọc, ý thức Lý Mộ lần nữa tiến vào hồ thiên không gian, phát hiện trong đó đã không còn linh ngọc.

Linh ngọc lần trước từ quận nha cướp được, đều là chia cho Liễu Hàm Yên Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch, còn lại, cũng ở trong khoảng thời gian này, bị hắn tiêu hao hết.

Ngẩng đầu nhìn nhìn ngoài cửa sổ, phát hiện sắc trời đã tối, Lý Mộ thuận thế nằm xuống, chuẩn bị ngủ.

Tiểu Bạch từ cuối giường bò tới, cũng im lặng nằm ở bên người Lý Mộ.

Lý Mộ nhắm mắt, hơi thở rất nhanh đã trở nên vững vàng ngân nga.

Trong lúc ngủ mơ, trước mắt Lý Mộ bỗng nhiên xuất hiện một đám sương mù màu trắng nồng đậm.

“Mơ?”

Lý Mộ đứng ở trong sương mù màu trắng, rất rõ ràng ý thức được một điểm này.

Tu hành giả luyện hóa ba hồn bảy vía, ý thức và thân thể, đều ở trong khống chế của bản thân, hắn đã rất lâu chưa chủ động nằm mơ.

Sương mù phía trước cuồn cuộn một trận, Lý Mộ nhìn thấy một cái đình, xuất hiện ở trong sương mù, trong đình tựa như còn có bóng người, hắn chậm rãi đi về phía trong đình.

Mộng cảnh phản ứng là tiềm thức con người, Lý Mộ rất tò mò, trong tiềm thức của hắn có cái gì.

Khi đến gần cái đình kia, mới loáng thoáng nhìn thấy bóng người trong đình.

Đó tựa như là một nữ tử, nhưng ở trong sương mù, Lý Mộ thấy không chân thực.

Theo Lý Mộ đi tới gần, nữ tử trong đình ở trong sương mù, chậm rãi quay đầu.

Lý Mộ cho rằng hắn sẽ ở trong mơ nhìn thấy Liễu Hàm Yên hoặc là Lý Thanh, hoặc là Vãn Vãn, nhưng sau khi nữ tử kia xoay người, Lý Mộ nhìn thấy, lại là một nữ tử xa lạ.

Nữ tử kia có một mái tóc đen như thác, lông mày lá liễu mắt như chứa nước, trên người tản ra một loại khí tức thánh khiết cao quý, dung mạo cực đẹp, so với Tiểu Bạch cũng không kém chút nào.

Hết chương 333.

Chương 334. Chà đạp (1)

Mỗi ngày đều đối mặt Tiểu Bạch, giá trị nhan sắc như vậy, mang đến kinh ngạc cho Lý Mộ cũng không nhiều như vậy, hắn chỉ là có chút nghi hoặc, trong mơ của hắn, sao có thể xuất hiện một nữ tử xa lạ?

Chẳng lẽ trong tiềm thức hắn, muốn giấu Liễu Hàm Yên, ở Thần Đô có được một hồi gặp gỡ bất ngờ xinh đẹp?

Cái này tuyệt đối không có khả năng, sau khi đến Thần Đô, Lý Mộ vẫn luôn giữ mình trong sạch, nhiều lần từ chối tú bà lầu xanh mời miễn phí cả đời, nữ tử từng có tiếp xúc với hắn, chỉ có Mai đại nhân, Lý Mộ chung quy không đến mức có xúc động gì đối với nàng.

Hắn nhìn nữ tử kia, có chút tò mò, trong tiềm thức của hắn, sẽ cùng nữ tử xa lạ trong mộng cảnh xảy ra chuyện thế nào.

Ý niệm này vừa mới sinh ra, nữ tử trong đình, bỗng nhiên biến mất ở trước mắt hắn.

Sau đó, trên mông Lý Mộ truyền đến một lực lượng khổng lồ, cả người trực tiếp bay ra ngoài.

Khi hắn quay đầu lần nữa, phát hiện trong tay nữ tử kia xuất hiện một cái roi, nàng nhẹ nhàng vung tay, bóng roi kia liền áp sát mình mà đến.

Lý Mộ muốn né tránh, lại phát hiện, thân thể hắn căn bản không thể di động, chỉ có thể trơ mắt nhìn cái roi đó quật ở trên người hắn, truyền đến một trận đau đớn nóng rát.

Vù vù vù!

Sợi roi dài trong tay nữ tử quật từng lần một ở trên người Lý Mộ, đau đớn thế mà cũng giống như hiện thực, tuy không đến mức không thể chịu được, nhưng khiến trong lòng Lý Mộ tràn ngập xấu hổ.

Bị một nữ nhân xa lạ dùng roi quật, hắn sao có thể nằm mơ như vậy?

Giờ khắc này, Lý Mộ thậm chí hoài nghi, đáy lòng hắn, có phải thật sự có khuynh hướng kỳ quái gì hay không.

Trong mộng cảnh, nữ tử kia phẫn nộ vung roi, lần nữa mang đến vài bóng roi.

Trong phòng, Lý Mộ đột nhiên từ trên giường bật dậy, mở to mắt, há mồm thở hổn hển.

Tiểu Bạch bò dậy, lo lắng nhìn hắn, hỏi: "Ân công, ngươi làm sao vậy?"

Lý Mộ nhìn nhìn hoàn cảnh chung quanh, hồi lâu mới lấy lại tinh thần, lắc đầu nói: "Không có gì, nằm mơ."

Hắn cúi đầu nhìn nhìn trên người mình, không có vết thương nào, cũng không có đau đớn, vừa rồi mộng cảnh đó là chân thật như thế, dẫn tới hắn cuối cùng đã không phân biệt rõ rốt cuộc có phải đang nằm mơ hay không.

May mà, chỉ là sợ bóng sợ gió một hồi.

Sau khi tỉnh dậy, Lý Mộ sinh ra tự mình hoài nghi thật sâu.

Trong tiềm thức của hắn, sao có thể có thứ đó?

Chẳng lẽ là mấy ngày nay, nhiều lần vây xem người khác bị phạt đánh, đã thức tỉnh một số thuộc tính nào đó trong lòng?

Lý Mộ thở phào, vỗ vỗ ngực, không miên man suy nghĩ nữa, một lần nữa nằm xuống.

Làm như vậy một cái ác mộng, để cho hắn tinh lực có chút cạn kiệt, nằm xuống sau, rất nhanh sẽ thấy thứ ngủ.

Ngay sau đó, sương mù quen thuộc kia lần nữa xuất hiện ở trước mắt hắn.

Nữ tử mỹ mạo đứng ở trong sương mù, lạnh như băng nhìn Lý Mộ, lạnh lùng nói: "Ngươi còn dám trở về?"

Thân thể Lý Mộ cứng đờ, mắt thấy mấy bóng roi phía trước một lần nữa đánh tới.

Vừa mới nhắm mắt lại, liền lần nữa thấy được nữ tử quen thuộc, bóng roi quen thuộc, cả người Lý Mộ đều choáng váng.

Nào có mơ còn có thể mơ tiếp?

Hắn hoài nghi nghiêm trọng mình tu hành xuất hiện đường rẽ, gặp ác mộng hoặc là tâm ma.

Lý Mộ giờ phút này, giống như gặp bóng đè, thân thể trên giường không thể di động, thân thể trong mơ cũng không cách nào di động.

Hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn cái roi kia quật ở trên người hắn, mang đến một trận đau đớn nóng rát.

Mặc dù là biết trong hiện thực sẽ không bị thương, trong lòng vẫn phẫn nộ lại khuất nhục.

Ở trong mơ của chính hắn, hắn thế mà lại bị một dã nữ nhân không biết từ nơi nào toát ra ức hiếp, cái này ai có thể nhịn?

Tuy thân thể không thể di động, nhưng ý niệm của hắn lại không chịu hạn chế.

Đây là mộng cảnh của hắn, mọi thứ trong mộng cảnh, đều do bản thân Lý Mộ nắm giữ.

Chẳng qua, mặc dù là ở trong mơ, cũng cần hắn ở dưới tình huống cực độ bình tĩnh, mới có thể mang mộng cảnh hoàn toàn khống chế.

Lý Mộ nhắm mắt, mặc niệm Thanh Tâm Quyết, bảo trì linh đài kỳ ảo, một lát sau, một lần nữa mở to mắt.

Đoàng!

Một tia sét màu trắng từ trên trời giáng xuống, nhằm vào đầu bổ về phía nữ tử kia.

Mọi thứ trong mộng đều là ảo tưởng, mặc dù nữ tử kia dung mạo cực đẹp, khi Lý Mộ vùi hoa dập liễu, cũng không có chút mềm lòng.

Nữ tử kia chỉ là ngẩng đầu nhìn thoáng qua, tia sét màu trắng nháy mắt sụp đổ.

Cả người Lý Mộ lại choáng váng, vừa rồi một khắc đó, nữ tử này thế mà lại cướp đi quyền khống chế về mộng cảnh của hắn.

Đây rốt cuộc là mộng cảnh của ai?

Lý Mộ không cam lòng nhận thua, trong sương mù sét nổ vang lần nữa, chẳng qua một lần này, sét màu trắng, biến thành màu tím.

Tử Tiêu Thần Lôi sau khi tiến giai!

Nữ tử đầu cũng không nâng, chỉ là phất ống tay áo, tia sét màu tím này, một lần nữa sụp đổ.

Lý Mộ ảo tưởng lần nữa, một thanh phi kiếm xuất hiện ở trong sương mù.

Phi kiếm một hóa thành hai, hai hóa thành bốn, cuối cùng hóa thành ngàn vạn bóng kiếm, hướng nữ tử kia chém tới.

Nữ tử nhẹ nhàng nâng tay, sương mù phía sau dâng trào, thế mà cũng hóa thành một cái tay sương mù màu trắng, mang những bóng kiếm kia cưỡng ép lau đi.

Sau khi lau đi bóng kiếm, cái tay sương mù màu trắng lại chưa biến mất, mà là hướng phía trước nắm chặt, mang Lý Mộ nắm trong tay.

Sau đó, cái tay sương mù kia bỗng nhiên biến thành mấy cái xúc tu tráng kiện, trói buộc tứ chi Lý Mộ, cả người Lý Mộ tạo thành hình chữ Đại, lơ lửng ở không trung.

Trước mắt hắn, lần nữa xuất hiện bóng roi.

"Vù!"

Trên giường, thân thể Lý Mộ một lần nữa bật dậy, cả người bị mồ hôi lạnh ướt đẫm, hít thở dồn dập, nỗi khiếp sợ trong lòng vẫn còn chưa tan.

Tiểu Bạch từ bên cạnh hắn bò dậy, nhẹ nhàng vuốt phía sau lưng hắn, lo lắng nói: "Ân công, lại gặp ác mộng sao?"

"Gặp quỷ rồi."

Lý Mộ vuốt ngực, có thể cảm nhận được trái tim ở trong ngực kịch liệt nhảy lên, mộng cảnh kia là chân thật như thế, giống như hắn thật sự ở trong mơ bị nữ nhân kia chà đạp.

Gặp ác mộng thì thôi, thế mà còn mơ nối liền, Lý Mộ khẽ biến sắc, lẩm bẩm: "Chẳng lẽ ta thật sự gặp tâm ma rồi?"

Tâm ma, hầu như là thứ mỗi một tu hành giả ở trong quá trình tu hành đều sẽ gặp được.

Nó là chỗ thiếu hụt cùng chướng ngại trên tinh thần của tu hành giả, ý thức, tâm lý, thù hận, lòng tham, vọng niệm, dục niệm, chấp niệm, vọng niệm, đều có thể dẫn tới tâm ma sinh ra.

Có tâm ma, ngắn thì tu hành đình trệ, nặng thì tẩu hỏa nhập ma, thậm chí có nguy hiểm tính mạng.

Tu hành giả như Lý Thanh, thông qua từng chút một, gian khổ tu hành lên, tâm tính dị thường cứng cỏi, mặc dù là sẽ xuất hiện tâm ma, cũng có thể dễ dàng chiến thắng.

Hết chương 334.

Chương 335. Chà đạp (2)

Bởi vì thể chất đặc thù cùng tài nguyên đầy đủ, tốc độ tu hành của Lý Mộ, là đại đa số tu hành giả theo không kịp, tâm cảnh tôi luyện cùng tăng lên, khó có thể đuổi kịp pháp lực tăng trưởng, đây là chuyện không có cách nào tránh được, cho nên đối với tâm ma, hắn vẫn luôn âm thầm lo lắng.

Rất nhiều tu hành giả tu đến cuối cùng, tu thành kẻ điên, chính là vì chưa chiến thắng tâm ma.

Lý Mộ cảm thấy hắn rất có khả năng gặp tâm ma rồi.

Hình thức tâm ma tồn tại, thiên biến vạn hóa, tâm ma mỗi người đều có sự khác nhau, nó là chỗ thiếu hụt cùng chướng ngại trong lòng tu hành giả biến thành.

Nữ tử trong mơ bạo lực như thế, chẳng lẽ là bởi hắn mấy ngày nay chủ động tìm việc, đánh nhiều quyền quý như vậy của Thần Đô, cho nên mới huyễn hóa ra loại tâm ma bạo lực này?

Lý Mộ nhất thời cũng không thể xác định đây có phải trùng hợp hay không, nằm xuống lần nữa, nhắm mắt lại.

Trong sương mù, nữ tử kia một tay cầm roi, lạnh lùng nhìn Lý Mộ.

“Còn tới!”

Lý Mộ bi phẫn nhìn nàng, chủ động rời khỏi mộng cảnh.

Hắn ngồi ở trên giường, sắc mặt âm trầm.

Một lần là bất ngờ, hai lần là trùng hợp, lần thứ ba, thì không thể dùng bất ngờ cùng trùng hợp giải thích.

Hắn có thể thật sự gặp tâm ma rồi.

Đó không phải ảo cảnh, mà là Lý Mộ tự mình nằm mơ, nữ tử trong mơ, cũng là tiềm thức hắn huyễn tưởng ra, thậm chí ngay cả bản thân Lý Mộ cũng không thể khống chế.

Nếu là không thể khắc phục tâm ma, chỉ sợ hắn về sau ngủ liền không thể an bình.

Đêm nay là không có khả năng ngủ tiếp, Lý Mộ một mình đi đến trong sân, nhìn trăng tròn trên đỉnh đầu, tâm tình phiền muộn.

Hắn cũng không biết, ngay tại đối diện hắn, một bóng người không tồn tại ở không gian này đang thản nhiên nhìn hắn.

Tiểu Bạch từ trong phòng đi ra, ngồi ở bên người Lý Mộ, vẻ mặt lo lắng, hỏi: "Ân công, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Lý Mộ không muốn để nàng lo lắng, lắc đầu nói: "Không có gì, chỉ là nhớ bọn Liễu tỷ tỷ cùng Vãn Vãn của ngươi, ngủ không được, ngươi đi ngủ trước đi."

Vãn Vãn ngồi ở bên cạnh hắn, nói: "Ta ở nơi này bầu bạn với ân công."

Sáng sớm hôm sau, Lý Mộ uể oải tới đô nha.

Trương Xuân vừa mới trải qua thăng quan cùng chuyển nhà, song hỉ lâm môn, nhìn thấy bộ dáng của Lý Mộ, cười nói: "Thánh tâm khó dò, bệ hạ lần này chưa thưởng ngươi, lần sau còn có cơ hội mà."

Đây từng là lời Lý Mộ nói với hắn, hôm nay hắn lại tặng cho Lý Mộ.

Lần trước hắn làm nhiều việc như vậy, cuối cùng bệ hạ chỉ ban cho Lý Mộ, lần này từ đầu tới đuôi đều là Lý Mộ đang bận bịu, kết quả là thăng quan chuyển nhà lại là hắn, trong lòng Trương Xuân cuối cùng dễ chịu một chút.

Tuy bệ hạ thưởng hắn tòa nhà, chỉ có hai sân, xa không thể so sánh với Lý Mộ căn nhà lớn năm lớp sân, nhưng đối với cả nhà bọn họ mà nói, vậy là đủ rồi.

Con gái có phòng của mình, hắn rốt cuộc không cần lo lắng thời điểm buổi tối cùng thê tử làm việc vui của vợ chồng, bị con gái cách một bức tường nghe được, đêm qua vui vẻ đến nửa đêm, buổi sáng dậy, thần thanh khí sảng, trái lại Lý Mộ, đêm qua nhất định không ngủ ngon.

Trên thực tế, đêm qua Lý Mộ căn bản không ngủ, hắn chỉ cần vừa nhắm mắt lại, tâm ma sẽ nhân cơ hội xâm nhập, cả

đêm hôm qua, hắn ở trong mơ bị nữ tử kia chà đạp tám lần, cả người cũng sắp sụp đổ rồi.

Sau khi tới đô nha, Lý Mộ trở lại chỗ hậu nha của mình, thử đi ngủ lần nữa.

Một lần này, hắn rất nhanh đã ngủ được, hơn nữa nữ tử kia cũng chưa xuất hiện.

Trong lòng Lý Mộ hơi vui vẻ, lại thử vài lần, nữ tử kia vẫn là chưa xuất hiện.

Hắn thở dài một hơi, có lẽ, tâm ma kia cũng không phải mỗi lần đều xuất hiện, nếu mỗi lần đi vào giấc ngủ, đều sẽ gặp loại ác mộng đó, cả người hắn chỉ sợ sẽ sụp đổ.

Cảm nhận được khí tức quen thuộc xuất hiện ở trong sân, Lý Mộ xuống giường, đi đến trong sân, hỏi: "Mai tỷ tỷ, có chuyện gì sao?"

Mai đại nhân nói: "Không có việc gì, đến thăm ngươi chút."

Lý Mộ tiếc nuối nói: "Ta cho rằng bệ hạ rốt cuộc nhớ tới, chuẩn bị ban thưởng cho ta."

Mai đại nhân liếc hắn một cái, nói: "Bệ hạ ban cho ngươi còn chưa đủ nhiều sao, ngươi còn muốn ban thưởng cái gì?"

Nghĩ đến hai kiện địa giai pháp bảo kia, cùng với tòa nhà năm lớp sân kia, Lý Mộ cuối cùng cũng chưa nói ra cái gì.

Cho dù là huỷ bỏ bạc chuộc tội, hắn bỏ sức lớn nhất, nhưng chưa được ban thưởng, nhưng ban thưởng trước đó, cũng đủ để đổi với toàn bộ công lao của hắn.

Mai đại nhân làm bộ như lơ đãng từ trên người hắn dời tầm mắt, nói: "Bệ hạ là quân, ngươi là thần, ngày thường phải tôn kính một chút đối với bệ hạ."

Lý Mộ kỳ quái nói: "Ta cũng chưa từng gặp bệ hạ, tôn kính bệ hạ như thế nào."

Mai đại nhân nói: "Ý tứ của ta là, ngươi âm thầm không thể bất kính với bệ hạ, cũng không thể dị nghị bệ hạ, phải ủng hộ bệ hạ."

Lý Mộ nghĩ nghĩ, đối với đương kim nữ hoàng, hắn tuy hóng hớt một chút, nhưng tôn kính vẫn là rất tôn kính, hơn nữa luôn ủng hộ nàng.

Hắn làm những việc này, mạo hiểm phiêu lưu tiến một bước đắc tội đảng cũ, còn không phải muốn cho nàng càng được lòng dân hơn chút, Thần Đô muôn người đều đổ xô ra đường, dân chúng tranh nhau đi thăm viếng quốc miếu, không phải hắn ủng hộ đối với nàng?

Nội vệ là cận vệ nữ hoàng, hẳn là rất hiểu nàng, tâm lý hóng hớt của Lý Mộ lại bắt đầu thiêu đốt, hỏi Mai đại nhân nói: "Mai tỷ tỷ, ngươi thường xuyên đi theo bên cạnh bệ hạ, hẳn là rất hiểu biết nàng, bệ hạ rốt cuộc là người thế nào?"

Mai đại nhân trừng mắt nhìn hắn một cái: "Ngươi nhanh như vậy đã quên lời ta vừa rồi nói nói?"

Lý Mộ giải thích: "Ta đây không phải phòng bệnh hơn chữa bệnh sao, ta sợ không đủ hiểu biết đối với bệ hạ, ngày sau làm cái gì, mạo phạm bệ hạ."

Mai đại nhân nói: "Ngươi yên tâm, bệ hạ nhân từ cùng rộng lượng vượt xa tưởng tượng của ngươi, cho dù ngươi mạo phạm nàng, nàng cũng sẽ không so đo."

Muốn nói nữ hoàng nhân từ, Lý Mộ là không có gì hoài nghi.

Tuy thời gian đăng cơ không lâu, nhưng lúc nàng tại vị, thi hành đều là nhân chính, rất nhiều thời điểm, cũng sẽ cân nhắc lòng dân, như chuyện ác linh Dương huyện, cả nhà huyện lệnh bị giết, nàng cũng chưa dựa theo lệ thường định luận, mà là thuận theo dân ý, đặc xá tội trạng của Tiểu Ngọc.

Nhưng muốn nói nàng rộng lượng, Lý Mộ là không quá tin tưởng.

Nữ nhân là sinh vật thù dai, cái đó không quan hệ với thân phận, tính cách, cùng với vị trí của các nàng, Liễu Hàm Yên sẽ bởi vì Lý Mộ nói sai, cùng ngày sẽ không lên giường của hắn, Lý Thanh cũng sẽ bởi vì Trương Sơn nói năng không biết lựa lời, tùy tiện tìm một lý do phạt hắn tuần phố ba ngày.

Hết chương 335.

Chương 336. Nổi giận

Nữ hoàng bệ hạ quyền cao chức trọng, nhưng dù sao chỉ hai mươi tám tuổi, nữ nhân tuổi, này tuy đã có thể xưng là ngự tỷ, nhưng trong lòng thường thường còn chưa từ thiếu nữ chuyển biến lại.

Mà thiếu nữ tâm tư hay thay đổi, kẻ tính toán chi li chiếm đa số, thường thường không có khả năng quá rộng lượng.

Đương nhiên, nữ hoàng bệ hạ rộng lượng hay không, không quá quan hệ với Lý Mộ, hắn là nữ hoàng đảng kiên định, sẽ chỉ ủng hộ nàng, là sẽ không chủ động đi đắc tội nàng.

Mai đại nhân nói một phen khó hiểu với Lý Mộ, liền rời khỏi đô nha, điều này làm Lý Mộ có chút không hiểu gì cả.

Hắn luôn cảm thấy nàng trong lời có lời, lại đoán không ra ý tứ cụ thể của nàng.

Lý Mộ không đoán nữa, vì xác nhận chuyện đêm qua có phải ngoài ý muốn hay không, hắn lần nữa để mình tiến vào giấc ngủ, cả buổi sáng thử vô số lần, nữ nhân kia một lần cũng chưa xuất hiện, Lý Mộ mới rốt cuộc yên tâm.

Tính đến nay, giới tu hành đối với tâm ma, đều chỉ là cái hiểu cái không.

Có người tâm ma không có hình tượng cụ thể, chỉ là một loại cảm xúc, loại cảm xúc này sẽ làm người ta không thể tĩnh tâm, trở ngại tu hành.

Loại này là tâm ma cấp thấp nhất.

Tâm ma cao cấp, có thể ảnh hưởng tính cách thậm chí linh trí chủ nhân, một ít tu hành giả ý chí không đủ kiên định, sẽ bị tâm ma xâm nhập, mất đi linh trí bản thân, hoàn toàn triệt để rơi vào ma đạo.

Tâm ma cao cấp hơn, thậm chí có thể cụ thể hóa ra một loại nhân cách khác, tranh đoạt quyền khống chế thân thể với tu hành giả.

Lý Mộ lo lắng, là hắn gặp loại tâm ma này.

Chỉ là kỳ quái là, trong tiềm thức hắn hình thành tâm ma, vì sao sẽ là một nữ tử, thế mà lại có loại sở thích đặc thù đó.

Nữ tử kia ở trong mơ của hắn, thực lực mạnh đến đáng sợ, Lý Mộ căn bản không thể chiến thắng.

Cũng may sau tối hôm qua, nàng liền không còn xuất hiện, Lý Mộ tính quan sát mấy ngày nữa, nếu là mấy ngày nay nàng còn chưa xuất hiện, liền nói lên chuyện đêm qua chỉ là một cái trùng hợp.

Sáng sớm ba ngày sau, Lý Mộ ôm Tiểu Bạch, từ trên giường tỉnh lại.

Vuốt ve da lông bóng loáng của Tiểu Bạch, Lý Mộ hoàn toàn yên tâm.

Trong ba ngày qua, nữ nhân trong mơ một lần cũng chưa xuất hiện.

Tâm ma một khi nảy sinh, liền không chịu khống chế, ba ngày bình tĩnh, gần như có thể xác định, buổi tối ngày đó liên hoàn mộng, cũng không phải bởi vì tâm ma.

Tuy nguyên nhân cụ thể Lý Mộ còn không rõ, nhưng chỉ cần không phải bởi vì tâm ma, nguyên nhân gì cũng dễ nói.

Tinh thần toả sáng tới quận nha, Trương Xuân kinh ngạc đánh giá hắn, hỏi: “Gặp việc vui gì, cao hứng như vậy?”

Lý Mộ nói: “Ngủ ngon, tinh thần tự nhiên tốt.”

Trương Xuân gật gật đầu, nói: “Đúng vậy, vẫn là tòa nhà lớn ngủ thoải mái, tan ca có thời gian tới nhà bản quan uống trà…”

Lý Mộ xua tay nói: “Lần sau có cơ hội đi…”

Nghe được trong miệng hắn nhắc tới tòa nhà lớn, trong lòng Lý Mộ lại bắt đầu khó chịu.

Đây là điển hình được tiện nghi còn khoe mã, Trương đô úy, không, bây giờ nên là Trương đô thừa, mấy ngày nay xuân phong đắc ý, vừa thăng quan vừa chuyển nhà, quan trọng nhất là, tất cả cái này hắn hưởng thụ, vốn nên đều là của Lý Mộ.

Hắn báo thù cũ rất tốt ngày đó mình chịu khổ vất vả, cuối cùng bị Lý Mộ ngồi mát ăn bát vàng.

Lý Mộ không muốn nhìn thấy Trương Xuân, tới một gian phòng trực, hỏi Vương Vũ: “Mấy ngày nay Ngụy Bằng ở trong tù thế nào, có quậy phá hay không?”

Hôm nay là một ngày cuối cùng Ngụy Bằng ra tù, Lý Mộ mấy ngày nay lo lắng tâm ma, thiếu chút nữa quên mất gã.

“Không có.” Vương Vũ lắc lắc đầu, nói: “Hắn luôn ở trong tù đọc sách.”

Lý Mộ hơi sửng sốt, hỏi: “Đọc sách, sách gì?”

Vương Vũ nói: “Hắn sau khi đi vào, bảo Dương Tu tặng cho hắn một bộ 《Đại Chu luật》, mấy ngày nay trừ ăn cơm ngủ, đều đang đọc sách.”

Không sợ lưu manh to gan, cũng không sợ lưu manh có văn hóa, sợ là lưu manh to gan có văn hóa lại hiểu luật. Ngụy Bằng sau khi ở Lý Mộ nơi này ngầm chịu thiệt vài lần, tựa như đã rút kinh nghiệm xương máu, quyết định lấy luật pháp để chiến thắng luật pháp.

Nếu hắn thật sự đọc thuộc Đại Chu luật, có lẽ thật sự có thể tạo thành một ít phiền toái cho Lý Mộ,

Ít nhất, hắn lần sau muốn câu cá, sẽ không dễ dàng như vậy.

Đây là chuyện về sau, Lý Mộ không đi quản Ngụy Bằng nữa, rời đô nha, tuần tra dọc phố.

Thân là bộ đầu, tuần tra vốn không phải chức trách của Lý Mộ, nhưng vì niệm lực, mặc dù là loại việc nhỏ này, hắn cũng đích thân làm.

Dân chúng vẫn nhiệt tình chào hỏi hắn, nhưng niệm lực trên người đã ít ỏi không có mấy.

Đây là vì một bộ phận niệm lực rất lớn bị Trương Xuân chia đi, lại thêm sự kiện lần trước đã trôi qua mấy ngày, nhiệt độ không còn nữa, trên người dân chúng, không có khả năng liên tục có niệm lực sinh ra.

Muốn liên tục đạt được niệm lực, nhất định phải lại làm ra một chuyện khiến bọn họ sinh ra niệm lực.

Nhưng sau khi luật lấy bạc chuộc tội huỷ bỏ, đại bộ phận con em quan lại Thần Đô đều yên tĩnh hơn rất nhiều, Lý Mộ cũng không thể không phân tốt xấu, đi lên liền mang bọn họ đánh tơi bời một trận, trước kia là vì thúc đẩy biến pháp, bây giờ đã không còn lý do chính đáng.

Một trận tiếng vó ngựa từ xa tới gần, ba bóng người cưỡi ngựa, từ đầu đường phía trước Lý Mộ cách đó không xa lao nhanh qua.

Sau khi luật lấy bạc chuộc tội huỷ bỏ, đã cực ít có người ở đầu đường phóng ngựa. Người này Lý Mộ từng gặp một lần, chính là con em Chu gia Vương Vũ khuyên bảo Lý Mộ, không thể trêu chọc.

Dân chúng chỉ vào phương hướng con em Chu gia kia rời đi, nhao nhao nghị luận.

Lý Mộ nghĩ nghĩ, sải bước đuổi theo.

Muốn đạt được niệm lực của dân chúng cũng không phải một chuyện dễ dàng, càng là chuyện người khác không dám làm, hắn mới càng phải làm.

Lý Mộ vừa mới đi đến đầu phố, bỗng nhiên nghe được phía trước truyền đến một trận xôn xao, xen lẫn dân chúng kinh hô.

Lý Mộ biến sắc, nhanh chóng hướng về chỗ đám người phía trước tụ tập chạy tới.

Con em Chu gia vừa rồi phóng ngựa, giờ phút này còn ngồi trên lưng ngựa, trên đường chính phía trước con ngựa đó, có một vết máu thật dài.

Phía trước cách xa mấy trượng, có một bóng người nằm.

Đó là một lão giả, ngực lõm xuống, nằm ở trên mặt đất, đã không còn thở.

Hai mắt Lý Mộ dâng lên hào quang màu vàng, cũng chưa phát hiện ba hồn của lão, chỉ có trên không thi thể của lão, bay lả tả hồn lực nhàn nhạt.

Lão đã chết.

Bảy phách vẫn còn, ba hồn đã tan.

Ba hồn của phàm nhân, sẽ theo tật bệnh, tuổi tăng trưởng mà từ từ suy yếu, lúc lâm chung, đã không thể hóa thành âm linh, chỉ có lúc còn sống có chấp niệm rất mạnh chưa hoàn thành, oán niệm chưa yên, chết oan chết đột ngột, mới có khả năng hóa thành âm linh.

Dân chúng xa xa vây quanh, nhìn lão giả nằm ở trên đường, tiếc nuối lắc lắc đầu.

Hết chương 336.

Chương 337. Vui quá hóa buồn (1)

Vừa rồi ba người này phóng ngựa tới, người qua đường nhao nhao né tránh, lão giả này lớn tuổi, đi đứng bất tiện, chưa kịp né tránh, không cẩn thận bị đánh bay mấy trượng, lấy tuổi của lão, chỉ sợ là dữ nhiều lành ít.

"Làm gì làm gì, đều vây ở đây làm gì?"

Vài tên sai dịch Hình bộ tách đám người đi ra, khi nhìn thấy lão giả nằm ở trên đường, người cầm đầu tiến lên vài bước, vươn ngón tay, thăm dò hơi thở lão giả, sắc mặt lập tức âm trầm xuống, thấp giọng nói: "Đã chết…"

Hắn ngẩng đầu, chỉ vào người trẻ tuổi ngồi trên lưng ngựa, mắng to: "Đồ khốn kiếp, ngươi… , ngươi, Chu, Chu Xử công tử…"

Khi thấy rõ người trên ngựa, hắn run rẩy một phen, lập tức nói: "Chúng ta còn có chuyện quan trọng cần làm, cáo từ…"

Dứt lời, mấy người liền nhanh chóng chuồn ra khỏi đám người, biến mất không thấy.

Dân chúng vây xem thấy vậy, sắc mặt âm u, đều lắc đầu.

Hình bộ tuy không thuộc về cùng trận doanh với Chu gia, nhưng mặc dù là bọn họ, cũng không dám đắc tội Chu gia.

Hai nam tử trung niên đã xuống ngựa, sắc mặt có chút khó coi, nhìn người trẻ tuổi một cái, nói: "Tam công tử, ngài đi về trước, nơi này chúng ta xử lý."

Người trẻ tuổi nhìn lão giả đó một cái, vẻ mặt xui xẻo khó chịu, nhíu mày, đang muốn quay đầu ngựa lại, lại bị một bóng người chắn ở phía trước.

"Là Lý bộ đầu!" Trong dân chúng vây xem phát ra một trận kinh hô.

Người trẻ tuổi lạnh lùng nhìn Lý Mộ một lần, nói: "Tránh ra."

Người này vừa mở mồm, Lý Mộ liền ngửi thấy mùi rượu nồng đậm.

Phóng ngựa sau khi uống rượu, đâm chết dân chúng, thế mà còn muốn trốn khỏi hiện trường, Lý Mộ lạnh lùng nói: “Lăn xuống cho ta!”

Người trẻ tuổi mặt lộ sát ý, vung roi ngựa, thế mà trực tiếp hướng Lý Mộ lao tới.

“Giết người chạy trốn, còn dám tấn công bộ khoái!” Bóng người Lý Mộ nhảy lên, đạp một cước ở ngực người này, người trẻ tuổi trực tiếp bị đạp xuống ngựa, may mà có một người trung niên tiếp được hắn trên không.

Lý Mộ mang sự giận dữ tung cước, lực đạo không nhẹ, nhưng ngực người trẻ tuổi lại truyền đến một lực phản chấn, hắn chỉ bị Lý Mộ đá bay, vẫn chưa bị thương.

Dù vậy, cũng khiến mặt hắn đầy sự giận dữ, chỉ vào Lý Mộ, nói với hai người trung niên: “Giết hắn!”

Hai người trung niên sắc mặt phát khổ, vị tiểu tổ tông này, quả nhiên là bị chiều hư rồi, phóng ngựa đâm chết một người, còn có đường sống chu toàn, nếu là lại giết công sai này, sợ là sẽ trêu vào phiền toái không nhỏ.

Một người nhìn Lý Mộ, nói: “Vị này là tiểu công tử của Chu gia tứ gia.”

Hắn lo lắng Lý Mộ không nhận ra Chu Xử, tự báo thân phận trước.

Hai chữ Chu gia, ở Thần Đô, là sự chấn nhiếp gần với bệ hạ, hắn nếu là người thông minh, nên biết làm thế nào.

Lý Mộ mặt âm trầm nói: “Ta mặc kệ cái gì Chu gia công tử Ngô gia công tử, bản bộ đầu ăn bổng lộc quốc gia, người này giết người ngoài đường, nếu là để hắn cứ như vậy đi rồi, làm sao đối mặt với bệ hạ, làm sao đối mặt dân chúng Thần Đô này?”

Trên mặt dân chúng vây xem lộ ra nét kích động, “Không hổ là Lý bộ đầu!”

Cũng có người mặt lộ vẻ lo lắng, nói: “Đây là Chu gia đó, Lý bộ đầu sao có khả năng chống lại Chu gia?”

Mấy người kia của Hình bộ đứng xa xa nhìn, tuy bọn họ không hợp với Lý Mộ, thậm chí còn có chút thù hận, nhưng lúc này, ân thù trước kia, đã sớm bị bọn họ quên đến sau đầu.

Sai dịch đầu lĩnh nhìn Lý Mộ, sắc mặt phức tạp nói: “Lần này ta thực sự phục rồi.”

Một người cạnh hắn lắc đầu nói: “Không phục không được…”

Một bộ khoái cuối cùng há hốc mồm, nói: “Kẻ này, thật là không sợ trời không sợ đất…”

Thấy bộ khoái trước mắt nghe được Chu gia, nhưng lại vẫn nửa bước không lùi, tu hành giả Thần Thông cảnh kia nhìn về phía một người khác, nói: “Ta cản hắn, ngươi mang công tử về trước.”

Con em Chu gia, đương nhiên không thể bị cứ như vậy mang đi.

Đây là chức trách thân là hộ vệ của hai người họ.

Đợi sau khi tới Chu gia, tất cả sự tình xảy ra, đều có Chu gia chịu trách nhiệm, không quan hệ với hai người bọn họ.

Trong lòng Lý Mộ, có lửa giận đang hừng hực bốc lên.

Ngày thường phóng ngựa ngoài đường thì thôi, như là bọn Ngụy Bằng, Dương Tu, Chu Thông, cũng chỉ là kiêu ngạo một phen, thích lấy thế hiếp người, dân chúng chịu thiệt một chút, giận mà không dám nói gì.

Nhưng người Chu gia này khác.

Hắn say rượu phóng ngựa, ở ngoài đường húc chết dân chúng, không chỉ không có một chút ăn năn áy náy, khí thế ngược lại càng thêm kiêu ngạo. Một mạng người sống sờ sờ, trong mắt hắn, tựa như không có gì.

Hai tu hành giả cảnh giới thứ tư này, hiển nhiên cũng không đặt mạng người này ở trong lòng.

Lý Mộ nhìn bọn họ, lạnh lùng nói: “Giết người chạy trốn, chống lại lệnh bắt, theo Đại Chu luật, có thể chính pháp ngay tại chỗ, dùng để răn đe.”

Tên nam tử trung niên kia có đạo hạnh cảnh giới thứ tư, che ở phía trước tiểu bộ đầu cảnh giới thứ ba này, mỉm cười nói: “Ngươi có thể thử xem.”

Lý Mộ nhìn hắn, hỏi: “Mạng dân chúng, ở trong mắt các ngươi, là thấp hèn như thế?”

Nam tử trung niên lắc lắc đầu, nói: “Ta không thể cho ngươi mang đi công tử, đây là chức trách của ta.”

Lý Mộ lạnh lùng nhìn hắn, nói: “Xin lỗi, đây cũng là chức trách của ta, bản bộ đầu theo pháp luật tróc nã hung thủ gây án mạng, kẻ cản ta, đồng tội luận xử.”

Hắn vừa dứt lời, một đạo kiếm quang, hướng vào đầu nam tử trung niên kia bổ tới.

Vù!

Nam tử trung niên rút ra trường đao bên hông, giơ ngang đao ngăn cản.

Keng!

Sau một tiếng vang của kim loại, trường đao trong tay hắn gãy thành hai đoạn, “keng” một tiếng rơi xuống đất.

Đồng thời rơi xuống đất, còn có một cánh tay của hắn.

Lấy tu vi Lý Mộ hôm nay, mang Bạch Ất làm binh khí thường dùng, thật ra đã có chút không đủ.

Bạch Ất dù sao chỉ là huyền giai, tác dụng lớn nhất, đó là Sở phu nhân trong đó, có thể cung cấp pháp lực cảnh giới thứ tư cho Lý Mộ, sử dụng một mình Bạch Ất, đấu pháp cùng tu hành giả cảnh giới thứ tư, kiếm này ngược lại sẽ suy yếu thực lực hắn có thể phát huy ra.

Cho nên ở vừa rồi, lúc vung kiếm chém xuống, hắn đưa Bạch Ất vào hồ thiên nhẫn, dùng Thanh Huyền kiếm thay thế.

Một kiếm bình thường, nam tử trung niên đao gãy, cánh tay cụt.

Huyền giai thượng phẩm binh khí, cắt thành hai đoạn, đồng thời đoạn, còn có cánh tay hắn.

Nam tử trung niên ngẩn ra một chớp mắt, sau đó sắc mặt biến đổi hẳn, cuống quít dùng một tay khác lấy ra một lá bùa, dán ở trên cái tay cụt kia, mới vừa vặn ngừng máu tươi tuôn ra, ngồi xuống đất vận chuyển pháp lực điều tức.

Một người trung niên khác, còn chưa kịp mang theo người trẻ tuổi rời khỏi, liền thấy được một màn chấn động này.

Lý Mộ kiếm chỉ hai người, thản nhiên nói: “Giết người chạy trốn, các ngươi đi một cái thử xem?”

Người trung niên còn lại sắc mặt khó coi, không ngờ trong tay một tu hành giả Tụ Thần thế mà có thần binh như vậy, nhưng hắn vẫn mang công tử đi.

Hết chương 337.

Chương 338. Vui quá hóa buồn (2)

Hắn túm bả vai người trẻ tuổi, thân thể hai người bay lên trời, liền muốn rời khỏi.

Lý Mộ nâng tay, một lá bùa bay ra, phù lục hóa thành một tia sáng vàng, đánh vào trong cơ thể gã, gã chỉ cảm thấy pháp lực trong cơ thể bị kiềm hãm, bỗng nhiên không thể vận chuyển, cùng người trẻ tuổi, song song từ không trung rơi xuống.

Hắn rơi xuống đất, ánh mắt nhìn chằm chằm Lý Mộ, hỏi: "Ngươi thật sự muốn đối địch với Chu gia?"

Không phải Lý Mộ là địch với Chu gia, là Chu gia đối địch với hắn, hơn nữa đã không phải lần đầu tiên, lần này vừa lúc nợ cũ nợ mới cùng nhau tính.

Hai người trung niên, một người cụt tay trọng thương, một người pháp lực bị phong ấn, Lý Mộ đi đến trước mặt người trẻ tuổi, nói: "Giết người còn muốn chạy, ngươi cho rằng Thần Đô không có vương pháp sao?"

Xem ra hôm nay là không thể thoát thân, người trẻ tuổi trái lại cũng không sợ, chỉ là trào phúng nhìn Lý Mộ, nói: "Đi thôi."

Trên người không có thứ tiện tay, Lý Mộ nhìn về phía sai dịch Hình bộ tránh ở xa xa, thấy một người trong đó cầm xích sắt móc người, xa xa nói: "Xích sắt cho ta mượn dùng một chút."

Bộ khoái Hình bộ kia nhìn trái nhìn phải, ném xích sắt xuống đất, yên lặng thối lui.

Lý Mộ ngoắc tay, xích sắt kia bay đến trong tay hắn, hắn trói Chu Xử lại, đi đến bên cạnh lão giả bị húc kia, thở dài, nhìn chung quanh, hỏi: "Vị nào nguyện ý giúp ta mang thi thể lão nhân gia cõng đến huyện nha?"

Đám người rối loạn một trận, rất nhanh, liền có một hán tử đứng ra, nói: "Lý bộ đầu, ta đến!"

Lý Mộ hướng hắn chắp tay: “Đa tạ.”

Hán tử nhếch miệng cười, nói: “Nên vậy mà.”

Lý Mộ tay cầm xích sắt, như là dắt một con chó, Chu Xử đi theo phía sau hắn, hai người trung niên, cũng nhắm mắt theo đuôi đi theo bên cạnh y, chỗ mấy người đến, đầu đường một mảng xôn xao.

“Người kia sao lại cụt một cánh tay, thật đáng sợ.”

“Đây không phải Chu gia Chu Xử công tử sao, hắn sao lại bị xích sắt trói, hắn đã phạm chuyện gì?”

“Hắn phạm chuyện gì quan trọng sao, quan trọng là, người nào dám bắt hắn?”

“Ngươi chưa thấy sao, cầm xích là Lý bộ đầu, trừ Lý bộ đầu, Thần Đô còn có ai dám làm loại chuyện này?”

“Lần này có náo nhiệt to để xem rồi, đây chính là Chu gia.”

“Xem mẹ cái đầu ngươi, ta lo lắng là Lý bộ đầu, hắn nếu là có việc gì, về sau còn có ai giải oan cho dân chúng Thần Đô?”

Cửa nha môn Thần Đô, Ngụy Bằng ở dưới Dương Tu cùng Chu Thông nghênh đón, từ nha môn đi ra.

Năm ngày cuộc sống lao ngục, khiến cả người hắn thoạt nhìn có chút tiều tụy, tóc hỗn độn, hốc mắt biến thành màu đen, râu ria xồm xàm, nhưng tinh thần hắn lại rất phấn chấn.

Trong lòng hắn ôm một bộ Đại Chu luật thật dày, vô cùng tiếc nuối nói: “Nếu là sớm ngày biết những thứ này, ta lại nào sẽ ở dưới tay Lý Mộ kia chịu thiệt nhiều lần như vậy.”

Dương Tu nhìn hắn, hỏi: “Kế tiếp ngươi tính làm thế nào?”

Ngụy Bằng nhìn trái nhìn phải, nói: “Chuyện của ta với hắn còn chưa xong, ta chuẩn bị…”

Hắn còn chưa dứt lời, bỗng nhiên nhìn thấy phía trước có một đám người hướng đô nha đi tới.

Đi ở phía trước, chính là Lý Mộ hắn năm ngày qua ngày nhớ đêm mong.

Lúc này, Lý Mộ mặt âm trầm, mặt đầy sát khí, trong tay hắn cầm một sợi xích sắt, sau xích sắt trói một người.

Ngụy Bằng liếc một cái liền nhận ra, người nọ chính là Chu gia Chu Xử.

Đây là người hắn ngày thường ở trên đường gặp được, cần trốn tránh.

Nhưng bây giờ, Chu Xử như là một con chó, bị Lý Mộ dùng xích sắt dắt.

Bên cạnh Chu Xử, là hai hộ vệ của y, một người trong đó cụt một cánh tay, nửa thân thể đều bị máu tươi nhuộm đỏ, màu đỏ chói mắt kia, Ngụy Bằng nhìn mà đầu có chút choáng.

Sức chú ý của Dương Tu ở trên người Ngụy Bằng, không thấy một màn như vậy, tò mò hỏi: "Ngươi chuẩn bị thế nào?"

Ngụy Bằng nuốt ngụm nước bọt, nói: "Ta chuẩn bị sau khi trở về, nghiên cứu Đại Chu luật cho kỹ, ta cảm thấy chúng ta trước kia sai rồi, ta về sau nhất định phải làm một người tuân thủ pháp luật kỷ cương."

Dương Tu ngẩn ra một phen, cho rằng mình xuất hiện ảo thính.

Ngay sau đó, hắn liền ý thức được cái gì, ánh mắt nhìn về phía trước.

Khi nhìn thấy Lý Mộ nắm xích sắt, trên xích sắt trói Chu Xử, hướng bên này đi tới, vẻ mặt hắn ngẩn ra.

Ba người bọn Ngụy Bằng che ở cửa nha môn, Lý Mộ trầm giọng nói: "Tránh ra!"

Dương Tu còn chưa phản ứng lại, đã bị hai người bọn Ngụy Bằng kéo ra.

Lý Mộ mang ba người bọn Chu Xử vào, vẫn như cũ có thể ngửi được một mùi máu tươi gay mũi, Dương Tu khó có thể tin nói: "Ta không nhìn lầm chứ, Lý Mộ bắt Chu Xử?"

Chu Thông nuốt ngụm nước bọt, nói: "Ngươi không nhìn lầm, đó là Chu Xử."

Dương Tu vẫn khó có thể tin, Chu Xử tuy không phải đích hệ Chu gia, nhưng lại là một trong những người không dễ trêu chọc nhất trong con em Chu gia, đó mới là kẻ thật sự đi ở trên đường, bọn họ ngay cả nhìn cũng không dám nhìn thêm một cái.

Hắn lẩm bẩm: "Bắt Chu Xử, hắn điên rồi sao?"

Sắc mặt Ngụy Bằng có chút trắng bệch, nói: "Người này không muốn sống, chúng ta về sau vẫn là đừng chọc vào hắn."

Hậu nha, Trương Xuân đang thưởng thức trà.

Hai ngày qua tâm tình hắn cực tốt, nhất là nhìn thấy bộ dáng buồn bực của Lý Mộ, tâm tình của hắn liền càng tốt.

Như thế nào cũng phải để hắn nếm thử tư vị chua xót trong lòng mình lúc ấy.

Trong lòng nghĩ như vậy, khi nhìn thấy Lý Mộ mặt lạnh đi vào, nụ cười trên mặt hắn càng tăng lên, nói: "Lý Mộ à, ngồi xuống uống chén trà."

Lý Mộ nói: "Không được, có án mạng, cần đại nhân thẩm tra xử lí."

"Cái gì?" Trương Xuân lập tức không còn tâm tư uống trà, đứng lên, nghiêm nghị hỏi: "Án thế nào?"

Lý Mộ giản lược nói: "Có người sau khi uống rượu phóng ngựa ngoài đường, đâm chết một lão nhân, người đã bị ta mang về, cần đại nhân xử trí."

Trương Xuân đi nhanh về phía tiền nha, cả giận nói: "Buồn cười, người nào lớn mật như thế?"

Lý Mộ nói: "Chu gia, Chu Xử."

Bước chân Trương Xuân khựng lại, sắc mặt mơ hồ có chút trắng bệch, quay đầu hỏi: "Chu gia nào?"

Lý Mộ nhìn hắn, nói: "Không cần hoài nghi, chính là Chu gia kia đại nhân nghĩ."

Thân thể Trương Xuân loạng choạng, vịn vào tường mới đứng vững, nhìn Lý Mộ, bi phẫn nói: "Bản quan không phải là

chiếm ngươi một chút tiện nghi sao, ngươi cần đến mức đối đãi bản quan như vậy?”

Trương Xuân nhìn Lý Mộ, không còn tham sống nữa.

Hắn vừa mới mang bộ phận quan viên trong đảng cũ đắc tội hết, thậm chí bị đóng lên cái nhãn đảng mới, trong nháy mắt Lý Mộ đã mang con em Chu gia bắt tới.

Chu gia là trung tâm của đảng mới, toàn bộ quan viên đảng mới, đều phải dựa vào hơi thở của Chu gia sinh tồn.

Lần này xong rồi, Thần Đô to lớn, đảng mới đảng cũ, đều không có chỗ cho Trương Xuân hắn.

Hắn đoán trước được, bệ hạ ban cho tòa nhà không phải ở miễn phí, hắn bây giờ nợ, sớm hay muộn có một ngày phải trả lại.

Hết chương 338.

Chương 339. Quyết định của Trương Xuân

Chỉ là Trương Xuân không ngờ được, một ngày này sẽ đến nhanh như vậy.

Trương huyện lệnh bi phẫn vô cùng, Lý Mộ cũng rất ủy khuất.

Đó là một mạng người, một mạng người sống sờ sờ, cho dù hắn không phải bộ khoái, trên vai không có phần trách nhiệm này, chỉ làm một con người, hắn cũng không cách nào trơ mắt nhìn Chu Xử sau khi hành hung, kiêu ngạo rời đi.

Chỉ là, hắn làm bộ khoái, chỉ để ý bắt người, sau khi bắt được, tiếng xấu lớn nhất, thật ra còn cần Trương đại nhân đến gánh.

Cái này đối với gã tựa như có chút không công bằng, nếu không hắn dứt khoát thông qua Mai đại nhân, tấu thỉnh bệ hạ, để nàng điều hắn đi Hình bộ?

Lý Mộ đang cân nhắc tính khả thi của biện pháp này, trong mắt Trương Xuân bỗng nhiên hiện ra một mảng ánh sáng, nói: "Đợi chút, bản quan bây giờ là Thần Đô thừa, việc xử án, ngươi đi tìm Thần đô úy…"

Lý Mộ lắc lắc đầu, nhắc nhở: "Bệ hạ tuy thăng quan cho đại nhân, nhưng cũng chưa một lần nữa ủy nhiệm Thần đô úy, tất cả công việc trong Thần Đô nha, vẫn là do đại nhân làm chủ."

Trương Xuân ngạc nhiên nói: "Nếu nói như vậy, bản quan chức quan này, xem như thăng vô ích rồi?"

Lý Mộ gật gật đầu, "Cũng có thể lý giải như vậy."

Ánh sáng trong mắt Trương Xuân lại ảm đạm đi.

Hắn hai tay ôm mặt, bi phẫn nói: "Nghiệp chướng…"

Một lát sau, hắn đưa tay từ trên mặt bỏ ra, ánh mắt từ do dự trở nên kiên định, tựa như là làm quyết định gì.

Cửa đô nha, mấy người Dương Tu Chu Thông còn chưa đi.

Chu Thông đứng ở bên ngoài, hướng bên trong nhìn một cái, hỏi: "Ngươi nói bọn họ sẽ phán như thế nào?"

Dương Tu lắc lắc đầu, nói: "Ta cũng không biết, nhưng bình thường theo luật, cưỡi ngựa húc chết người, hẳn là phải đền mạng đi…"

Ngụy Bằng liếc hắn, khinh thường nói: "Mệt ngươi còn là con Hình bộ lang trung, phóng ngựa húc người, cũng chia rất nhiều loại tình huống, không có khả năng một câu bao hết."

Chu Thông hỏi: "Nói như thế nào?"

Ngụy Bằng nhớ lại một chút, nói: "Phóng ngựa húc người, dẫn tới chết người, cũng chia nhiều loại tình huống, nếu là ngươi không trái với luật pháp, ở trên đường cái cưỡi ngựa, có người từ bên cạnh lao tới, bị ngựa húc chết, trách nhiệm ở hắn, ngươi chỉ cần bồi thường bộ phận nhỏ bạc."

"Nếu là hắn ở trên đường cái đi yên lành, ngươi cưỡi ngựa vô ý húc chết hắn, trách nhiệm ở ngươi, ngươi phải bồi thường toàn bộ tổn thất, nhưng bởi vì chỉ là sơ xuất, ngươi không cần đền mạng, thậm chí cũng không cần ngồi tù…"

"Sau khi uống rượu phóng ngựa húc chết người, không chỉ cần gánh vác toàn bộ trách nhiệm, còn phải ngồi tù."

"Đây là ở dưới tình huống cho phép người cưỡi ngựa, Thần Đô không cho phép phóng ngựa, tội thêm một bậc, say rượu phóng ngựa, lại thêm một bậc, giết người chạy trốn, lại thêm một bậc, chống lại lệnh bắt, còn phải thêm một bậc…"

Ngụy Bằng mở ra Đại Chu luật trong tay, nói: "Hành vi của Chu Xử, thuộc loại tình hình cực kỳ cực kỳ ác liệt trong phóng ngựa húc người, đổi làm người khác, phán tội chết cũng không đủ."

Chu Thông nuốt ngụm nước bọt, bỗng nhiên cảm thấy, so sánh với Chu Xử, hình tượng mình, bỗng nhiên cao lớn vĩ ngạn hẳn lên.

Tuy hắn cũng thích ở trên đường Thần Đô cưỡi ngựa, nhưng cũng không dám quá nhanh, đều sẽ cho người chặn đường thời

gian tránh né, hắn là vì thể hiện uy phong, cũng không muốn húc chết người.

Ngụy Bằng đi đến trong sân nha môn, nói: “Xem bọn hắn phán như thế nào…”

Thần Đô nha, công đường.

Thi thể lão nhân nằm ngang ở trên mặt đất, người khám nghiệm tử thi của đô nha sau khi nghiệm vết thương, nói: “Bẩm đại nhân, người bị hại xương ngực gãy hết, bị thương mà chết.”

Trương Xuân nhìn lão nhân, nhắm mắt, một lát sau lại chậm rãi mở ra, nhìn phía Chu Xử, nói: “Nghi phạm Chu Xử, ngươi trái với luật lệ, ở trên đường Thần Đô say rượu phóng ngựa, húc chết lão nhân vô tội, bỏ chạy giữa đường, chống lại lệnh bắt, vô số dân chúng ngoài đường tận mắt thấy, ngươi nhận tội không?”

Chu Xử đã tỉnh rượu, thản nhiên nhìn hắn một cái, nói: “Nhận tội.”

“Nhận tội thì tốt.” Trương Xuân ngồi trở lại chủ vị, nói: “Căn cứ Đại Chu luật, quyển thứ năm điều thứ mười ba, trái luật phóng ngựa ở trên đường Thần Đô, dẫn tới người ta bị thương nặng, chét, xử mười năm tù trở lên. Ngươi say rượu phóng ngựa, sau khi giết người, ý đồ chạy trốn, hơn nữa ra lệnh thủ hạ tập kích bộ đầu Thần Đô nha, tình tiết cực kỳ ác liệt, tạo thành ảnh hưởng phi thường nghiêm trọng, bản quan phán xử ngươi trảm quyết, lập tức trình Hình bộ duyệt lại.”

Chu Xử nhún vai, không sao cả nói: “Ngươi thích là được.”

Trương Xuân nói: “Người đâu, trước mang ba người này nhốt vào đại lao.”

Hai nha dịch đi tới, mặt có nét e ngại. Chu Xử khinh thường nhìn bọn họ một cái, nói: “Đại lao ở đâu, ta tự mình đi.”

Nhìn Chu Xử không sợ hãi bị mang đi, Lý Mộ vẫn chưa thở phào, bởi vì hắn biết, đây không phải chấm dứt, chỉ là bắt đầu.

Trương Xuân từ trên công đường đi xuống, vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói: “Đừng nản chí, ngươi không làm sai cái gì.”

Đối mặt Trương Xuân, thật ra Lý Mộ có chút xấu hổ.

Làm thuộc hạ, hắn quả thực từ trước tới giờ đều chưa từng khiến gã bớt lo.

Hắn làm mọi thứ ở Thần Đô, thật ra đều không sợ hãi, hắn chỉ là một tiểu lại, đảng mới đảng cũ thông qua triều đình, chèn ép hắn không được, nếu muốn thông qua thủ đoạn âm thầm, trừ phi bọn họ phái ra cảnh giới thứ sáu.

Mặc dù là cảnh giới thứ sáu, Lý Mộ cũng có thể tạm thời ngăn cản một khắc đồng hồ, muốn thần không biết quỷ không hay diệt trừ Lý Mộ, bọn họ chỉ có xuất động cảnh giới thứ bảy.

Loại cường giả trình độ đó, ở trong hai đảng, đều là uy hiếp, dùng cho chế hành nữ hoàng, không có khả năng nghe theo Chu gia hoặc là Lý thị điều khiển, càng không có khả năng để ý Lý Mộ một tên tiểu lại nho nhỏ.

Cho nên, Lý Mộ nhìn như thân phận thấp kém, lại có thể ở Thần Đô muốn làm gì thì làm.

Nhưng Trương đại nhân khác, hắn nhát như chuột, lại tràn đầy chính nghĩa.

Hắn chuyện gì cũng muốn trốn, nhưng mỗi khi cần hắn đứng ra, hắn lại sẽ không chút quay đầu đứng ra.

Một lần này, hắn càng triệt để mang Chu gia đắc tội tới chết rồi.

Lý Mộ nhìn hắn, hỏi: “Đại nhân nghĩ thông suốt rồi?”

Trương Xuân thở dài một hơi, nói: “Quan không phải tự nhiên mà thăng, tòa nhà cũng không phải ở miễn phí, đây đều là mệnh đó…”

Lý Mộ hỏi: “Ý tứ của đại nhân là, ngươi nhận mệnh (tiếp nhận số phận) rồi?”

“Không.” Trương Xuân lắc lắc đầu, nói: “Chúng ta mang sự tình làm lớn lên, quậy càng lớn càng tốt, quậy đảng mới cùng đảng cũ đều không chứa nổi bản quan, đến lúc đó, bản quan liền có thể bị điều đi khỏi Thần Đô…”

Lý Mộ cẩn thận nghĩ nghĩ, phát hiện Trương Xuân thật sự là có tính toán tốt.

Hắn là Thần Đô thừa, chức quan nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng tuyệt đối không nhỏ, mặc dù là đồng thời đắc tội đảng mới đảng cũ, chỉ muốn hắn làm tốt việc của mình, không vi phạm pháp lệnh, không lấy quyền lực mưu cho việc riêng, hai đảng đều không thể làm gì hắn.

Hết chương 339.

Chương 340. Trời không có mắt! (1)

Bọn họ chỉ có thể thông qua một ít vận hành thao tác quyền lực, chèn ép hắn khỏi vị trí này, điều đi xa xa, mắt không thấy lòng không phiền, như thế đúng lòng hắn kẻ dưới này.

Khó trách hắn mang vụ án Chu Xử phán tuyệt như vậy, trong đó, tất nhiên có nguyên nhân Chu Xử hành vi ác liệt, ảnh hưởng thật lớn, nhưng chỉ sợ ở hắn trước khi xử án, đã có ý như vậy.

Lý Mộ hướng hắn dựng thẳng ngón cái, tán thưởng: "Cao, thật sự là cao…"

Chu Xử phóng ngựa ngoài đường Thần Đô, húc chết dân chúng vô tội, bị bộ đầu Thần Đô nha tróc nã vào tù, sau đó bị Thần Đô thừa phán xử trảm quyết, án này một khi truyền ra, liền chấn động Thần Đô.

Mọi người chấn động, không phải Chu Xử phóng ngựa húc chết người, mà là Thần Đô nha, thế mà dám phán xử người Chu gia tử hình.

Chu Xử tuy không phải đích hệ Chu gia, nhưng ở Chu gia, địa vị cũng không thấp, Thần Đô thừa làm như vậy, đó là kết thù tới chết với Chu gia.

Hắn một tên lục phẩm quan nho nhỏ, đối đầu Chu gia, không có kết cục gì tốt, việc này qua đi, có lẽ ngay cả vị trí dưới mông cũng không giữ được.

Trong Thần Đô nha.

Chu Xử bị nhốt chưa tới một khắc đồng hồ, liền có một vị nam tử mặc quan phục vội vàng bước vào nha môn.

Mấy tên bộ khoái nhìn thấy hắn, lập tức khom người nói: "Ra mắt đô lệnh đại nhân."

Nam nhân mặt mang nét giận, hỏi: "Trương Xuân đâu?"

Một bộ khoái đưa tay chỉ chỉ, nói: "Trương đại nhân ở hậu nha."

Rất nhanh, Trương Xuân ở hậu nha phẩm trà, liền gặp được Thần Đô lệnh từ sau khi tới Thần Đô, chỉ là nghe nói, chưa bao giờ gặp.

Ở trước hắn, Thần Đô nha có cũng được mà không có cũng không sao, ngay cả quan viên trong đó, cũng là do quan viên bộ ti khác kiêm nhiệm, ngày thường sẽ không đến nha môn, làm đô thừa, đây vẫn là hắn lần đầu tiên gặp Thần Đô lệnh.

Thần Đô lệnh trách cứ: "Người của ngươi bắt Chu Xử, ngươi còn phán xử hắn trảm quyết?"

Trương Xuân nói: "Chu Xử sau khi uống rượu phóng ngựa húc người, giết người chạy trốn, chống lại lệnh bắt, bản quan phán hắn trảm quyết, có sai sao?"

Thần Đô lệnh nghiến răng nói: "Ngươi biết hắn là người nào không?"

Trương Xuân thản nhiên nói: "Bản quan mặc kệ hắn là người nào, phạm luật pháp, thì phải theo luật xử trí, một kẻ trước làm việc thiên tư trái pháp luật, là bị bệ hạ chém đầu…"

Thần Đô lệnh giải thích: "Ý tứ của bản quan là, ngươi không cần phán phạt tuyệt như vậy, húc chết một người dân, ngươi có thể bắt giữ trước, lại chậm rãi thẩm tra xử lí…"

Trương Xuân trào phúng hỏi: "Bắt giữ trước, sau đó lại kéo dài thời gian, kéo dài tới lúc dân chúng đều quên chuyện này, cuối cùng qua loa kết án, Thần Đô nha các ngươi trước kia, có phải đều chơi như vậy hay không?"

Thần Đô lệnh làm bộ như chưa nghe được ý trào phúng của Trương Xuân, nói: "Như vậy đối với ngươi, đối với ta, đối với mọi người đều tốt…"

Trương Xuân lắc lắc đầu, nói: "Xin lỗi, bản quan không làm được."

Thần Đô lệnh trầm mặt, nói: "Từ giờ trở đi, án này bản quan toàn quyền tiếp nhận, ngươi không cần quản nữa!"

Trương Xuân nhún vai, nói: "Ngươi tùy ý, dù sao hồ sơ ta đã đưa tới Hình bộ, chỉ chờ Hình bộ phê chỉ thị."

Thần Đô lệnh chỉ vào hắn, giận dữ nói: “Ngươi…”

Trương Xuân hỏi: “Ta làm sao vậy?”

“Tiền đồ của ngươi đã không còn!”

Thần Đô lệnh lạnh lùng nói một câu, xoay người sải bước rời khỏi.

Trương Xuân đi đến ngoài cửa, hộc ra một hơi thật dài, cảm khái nói: “Thoải mái!”

Hắn đứng ở trong sân, lặng lẽ một hồi lâu, bỗng nhiên nhìn Lý Mộ, hỏi: “Ngươi rất thân với nội vệ Mai đại nhân sao?”

Lý Mộ gật gật đầu, nói: “Cũng ổn.”

Trương Xuân nghĩ nghĩ, nói: “Lần sau ngươi nhìn thấy nàng, giúp bản quan hỏi một chút, tòa nhà bệ hạ ban cho, có thể bán đi hay không…”

Liên quan vấn đề này Trương đại nhân đưa ra, thật ra Lý Mộ đã điều tra.

Thứ bệ hạ ban cho khác, ví dụ như lụa, pháp bảo các thứ, là có thể tự xử lý, nhưng biệt thự không được.

Hoàng đế, hoặc là triều đình ban cho biệt thự, quan viên có thể ở trên cơ sở này cải tạo, sửa chữa, thậm chí là xây dựng lại, nhưng không thể bán.

Khi quan viên rời khỏi Thần Đô, phải mang giấy tờ nhà cùng giấy tờ đất giao trở về.

Nói cách khác, mặc kệ là căn nhà nhỏ hai sân của Trương đại nhân, hay là tòa nhà lớn năm sân của Lý Mộ, trên thực tế vẫn là thuộc sở hữu nữ hoàng, thuộc sở hữu triều đình.

Trương Xuân sau khi nghe xong, thở thật dài, nói: “Thiệt rồi…”

Lý Mộ không thảo luận tòa nhà với hắn nữa, hỏi: “Việc Chu Xử, đến tiếp sau sẽ như thế nào?”

Trương Xuân lắc đầu nói: “Mặc dù Hình bộ có rất nhiều người của đảng cũ, nhưng chỉ sợ cũng sẽ không đối lập cùng Chu gia như thế, đảng cũ cùng đảng mới mâu thuẫn ở kế thừa

ngôi vị hoàng đế, ngoài ra, bọn họ thật ra là cùng một loại người, bọn họ đều là kẻ hưởng thụ đặc quyền của Đại Chu. Huống chi, Chu Xử họ Chu, bệ hạ cũng họ Chu…”

Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói: “Nếu là ngay cả bệ hạ cũng thiên vị Chu Xử, bộ đầu Thần Đô nha này, không làm cũng được…”

Trương Xuân bỗng nhiên cảnh giác nói: “Ngươi muốn đi nơi nào?”

Lý Mộ nói: “Về Bắc quận đi, có thể sẽ bái vào tổ đình Phù Lục phái đi…”

Hắn đến Thần Đô, là vì đạt được dân chúng kính yêu, thu hoạch niệm lực, cùng với tài nguyên tu hành trong tay nữ hoàng phú bà, điều kiện tiên quyết của tất cả cái này là, Lý Mộ tán thành nữ hoàng.

Nếu là hành vi của nữ hoàng khiến hắn thất vọng, Lý Mộ cũng sẽ thay đổi ước nguyện ban đầu.

Yêu lớn yêu nhỏ đều là yêu, cùng nữ nhân âu yếm yêu đương, âm dương song tu, vừa có thể viên mãn bảy loại tình cảm, vừa có thể tu hành nhanh hơn, tuy tốc độ tu hành có lẽ kém trực tiếp ôm đùi nữ hoàng, nhưng ít nhất không cần chịu tức giận

Sau khi nghe nói Lý Mộ muốn đi tổ đình Phù Lục phái, Trương Xuân rõ ràng nhẹ nhàng thở ra, sau khi nghĩ nghĩ, lại nói: “Thật ra, bản quan cảm thấy, ngươi bái vào tổ đình Phù Lục phái, so với làm việc ở Thần Đô tốt hơn nhiều, cần gì mỗi ngày chịu sự mệt mỏi này chứ, dứt khoát từ chức cho xong, đơn xin từ chức ngươi biết viết không, không biết bản quan có thể giúp ngươi…”

Trương Xuân đối với chuyện thúc đẩy Lý Mộ từ chức, biểu hiện cực kỳ tích cực. Lý Mộ xua tay, nói: “Xem tình huống đi…”

Chu phủ.

Chuyện Chu Xử say rượu phóng ngựa húc chết người, bị Thần Đô nha phán xử trảm quyết, đã truyền về Chu phủ.

Mặc dù là nha hoàn hạ nhân Chu phủ nghe nói, cũng có chút khó có thể tin.

Ở lúc bệ hạ còn chưa phải đương kim nữ hoàng, Chu gia chính là một trong mấy gia tộc hiển hách nhất Thần Đô, Chu gia đã bao nhiêu năm, chưa từng xảy ra chuyện như vậy.

Thần Đô lệnh sau khi rời khỏi đô nha, liền vội vàng tới Chu gia, trải qua người gác cổng dẫn vào, ở Chu phủ đi qua hồi lâu, không biết xuyên qua bao nhiêu cửa vòm, tới một chỗ sân riêng của Chu gia.

Hết chương 340.

Chương 341. Trời không có mắt! (2)

Chu phủ rất nhiều đại nhân vật, phần lớn hắn đều không có tư cách gặp, cho nên hắn trực tiếp tìm tới phụ thân của Chu Xử, đảm nhiệm Công bộ thị lang - Chu Đình.

Hắn vừa mới đi vào cửa, Chu Đình đã hỏi: "Như thế nào rồi?"

Thần Đô lệnh nghiến răng nói: "Trương Xuân chết tiệt kia, quyết tâm đối đầu với công tử, hạ quan đi chậm một bước, hắn đã trình bản án đến Hình bộ duyệt lại, cái này chỉ sợ không vòng qua được Hình bộ."

Sắc mặt Chu Đình cũng âm trầm xuống, lạnh lùng nói: "Trương Xuân, bản quan nhớ kỹ cái tên này rồi."

Hắn nhìn Thần Đô lệnh một cái, nói: "Được rồi, ngươi đi xuống đi."

Sau khi Thần Đô lệnh rời khỏi, Chu Đình ra khỏi phòng, bóng người biến mất dưới ánh mặt trời.

Hình bộ.

Hình bộ thị lang Chu Trọng đang lật xem hồ sơ một vụ án, một khắc nào đó, hắn khép lại hồ sơ trong tay, nhìn về phía cửa, hai cánh cửa phòng chậm rãi khép kín.

Hắn nhìn hư không đối diện, nói: "Chu đại nhân bây giờ đến Hình bộ, chẳng lẽ không sợ dẫn tới người ta dị nghị?"

Trên ghế đối diện hắn hiện ra bóng người Chu Đình.

Chu Đình bưng lên chén trà trên bàn, mang nước trà uống một hơi cạn sạch, nói: "Ngươi nếu không biết ta sẽ đến, chén trà này lại là pha cho ai?"

Hình bộ thị lang cười cười, hỏi: "Trà này như thế nào?"

Chu Đình nhíu mày nói: "Bản quan không phải đến uống trà, bản quan chỉ hỏi ngươi một câu, Hình bộ muốn thế nào, mới bằng lòng buông tha con ta?"

Hình bộ thị lang lắc đầu nói: “Lệnh công tử sau khi say rượu phóng ngựa, húc chết một người dân, muốn bỏ chạy, lại chống lại lệnh bắt, hành vi cực kỳ ác liệt, Thần Đô thừa phán xử hắn trảm quyết, hợp tình hợp lý.”

Chu Đình nhìn thẳng hắn, nói: “Ngươi hẳn là biết, ta có rất nhiều loại biện pháp, có thể bảo vệ nó, đơn giản thông qua Hình bộ các ngươi, là một loại đơn giản nhất. Ta không muốn phiền toái, nhưng cũng không sợ phiền toái.”

Hình bộ thị lang nghĩ nghĩ, nói: “Vị trí quận úy Nam Dương quận, chúng ta muốn.”

“Không được!” Chu Đình không chút do dự, cả giận nói: “Ngươi không cảm thấy, có chút sư tử há mồm sao?”

Hình bộ thị lang lắc đầu cười, nói: “Chẳng lẽ Chu đại nhân cảm thấy, một mạng của con ngươi, còn không đổi được một cái vị trí quận úy Nam Dương quận?”

Chu Đình trầm mặc một lát, nói: “Cái này không phải ta có thể làm chủ.”

Hình bộ thị lang nói: “Vậy để người có thể làm chủ đến đàm phán.”

Ánh mắt Chu Đình nhìn về phía hắn, bóng người dần dần hư hóa biến mất, một khắc đồng hồ sau, xuất hiện lần nữa ở trên ghế đối diện Hình bộ thị lang.

Hắn vẻ mặt bình tĩnh, thản nhiên nói: “Quận úy Nam Dương quận, là của các ngươi rồi.”

Hình bộ thị lang mang hồ sơ kia ném sang một bên, nói: “Hắn tuy có thể miễn trảm quyết, nhưng hành vi quá mức ác liệt, mặc dù là được người nhà người chết thông cảm, chỉ dựa vào giết người chạy trốn, chống lại lệnh bắt, cũng có thể nhốt hắn vài năm, đi bên ngoài tránh một chút, qua vài năm nữa lại về Thần Đô, hẳn là không có vấn đề gì chứ?”

Chu Đình nói: “Không có.”

Trước khi luật lấy bạc chuộc tội huỷ bỏ, án này chẳng qua là có chút phiền phức, dùng bạc có thể dẹp yên.

Nhưng bây giờ luật lấy bạc chuộc tội đã bãi bỏ, ở Thần Đô, bất luận kẻ nào muốn dùng phương pháp đơn giản dẹp yên một án mạng, đều không phải một món chuyện dễ dàng.

Hắn lại nhìn Hình bộ thị lang một cái, bóng người nhạt đi biến mất.

Hình bộ thị lang Chu Trọng, tuy cùng họ với hắn, nhưng lại kiên quyết ủng hộ Tiêu đảng cũ thị, là đối thủ của Chu gia.

Nhưng có một số thời điểm, đáng giá tín nhiệm nhất, vừa vặn là kẻ địch.

Hình bộ thị lang nhìn phần hồ sơ Thần Đô nha đưa tới kia, lắc lắc đầu, thấp giọng nói: "Ngươi sẽ làm thế nào đây?"

Thần Đô nha.

Khi Lý Mộ còn ở bên ngoài tuần tra, đã thu được Vương Vũ truyền lời, Hình bộ mang tấu thỉnh Trương đại nhân trảm quyết đánh xuống.

Đô nha có lý do đô nha trảm quyết, Hình bộ cũng có lý do Hình bộ phủ quyết.

Đô nha đưa ra lý do là, Chu Xử say rượu phóng ngựa, làm chết người, về sau lại ý đồ chạy trốn, chống lại lệnh bắt, hành vi quá mức ác liệt, nên xử hình phạt cao nhất của ngộ sát.

Hình bộ không phê chỉ thị, nguyên nhân là Chu gia bồi thường cho gia đình người chết một số tiền lớn, người nhà của lão giả kia đã đưa ra thư hòa giải.

Dưới tình huống bình thường, đối với lỡ tay, không phải cố ý giết người, chỉ cần có thể được người nhà thông cảm, quan phủ ở lúc cân nhắc mức hình phạt, sẽ phán xử nhẹ ở trình độ thật lớn.

Một khi Chu Xử được gia đình người chết tha thứ, hắn tất nhiên có thể thoát chết.

Đây là hợp luật pháp, cho dù là đời sau Lý Mộ từng trải qua, cũng là như thế.

Lý Mộ trở lại đô nha, Trương Xuân lắc đầu nói: "Không có cách nào cả, gia cảnh người chết cũng không tốt, Chu gia cho

bọn họ một lượng bạc lớn, đủ để bọn họ cả đời áo cơm không lo, gia đình người chết đưa ra thư thông cảm, Hình bộ phán xử nhẹ, xử Chu Xử lưu đày, tới Cửu Giang quận cưỡng bức lao động ba năm…”

Vương Vũ thở dài, bổ sung nói: “Cửu Giang quận… , đều là người của đảng mới, Chu Xử chẳng qua là thay đổi chỗ khoái hoạt, Cửu Giang quận rời xa Thần Đô, Chu Xử ở Cửu Giang quận, sẽ so với Thần Đô càng thoải mái hơn…”

Tôn phó bộ đầu đi vào, nói với Lý Mộ: “Lý bộ đầu, bên ngoài có người muốn gặp ngươi.”

Lý Mộ đi đến cửa nha môn, nhìn thấy một đôi nam nữ trung niên, dẫn hai đứa bé nam nữ bảy tám tuổi, đứng ở bên ngoài nha môn.

Lý Mộ nhìn bọn họ, hỏi: “Các ngươi là?”

Nam nữ trung niên quỳ ở trên mặt đất, nam tử kia mặt lộ vẻ xấu hổ, nói: “Lý bộ đầu, chúng ta không phải vì bạc, ngài đấu không lại Chu gia, Thần Đô không có chúng ta cũng được, nhưng tuyệt không thể không có ngài, xin ngài thông cảm cho chúng ta…”

Nam tử trung niên vừa mở miệng, Lý Mộ liền biết thân phận bọn họ.

Bọn họ là người nhà của lão giả kia, thu bạc của Chu gia, ra thư thông cảm, Chu Xử mới từ tử hình sửa thành lưu đày.

Lý Mộ nâng bọn họ dậy, nói: “Ta biết, các ngươi không có gì sai, xin nén bi thương…”

Hắn có thể nhìn ra, lời của đôi vợ chồng này là phát ra từ thật lòng, không có chút giả dối nào.

Tuy Lý Mộ cũng hy vọng Chu Xử người như vậy, có thể bị nhanh chóng xử quyết, để tránh ngày sau tiếp tục gây họa dân chúng, nhưng đối với cả nhà bọn họ mà nói, người chết không thể sống lại, kết cục trước mắt, là kết cục tốt nhất.

Bọn họ có thể nghĩ cho Lý Mộ, hắn đã rất vui mừng.

Tiễn bước đôi vợ chồng này, Lý Mộ trở lại nha môn, Trương Xuân thở dài: “Nhìn thoáng chút đi, ngươi đã vì Thần Đô, vì dân chúng Đại Chu làm rất nhiều chuyện, nếu là bạc chuộc tội chưa huỷ bỏ, ngươi về sau ở Thần Đô, còn có thể thường xuyên nhìn thấy hắn.”

Nửa canh giờ sau, người Hình bộ tới, đưa Chu Xử từ đô nha đi.

Ở ngoài đô nha, đứng đầy dân chúng vây xem.

Hết chương 341.

Chương 342. Thiện ác có báo (1)

Bọn họ vẻ mặt oán giận, hận chỉ mong Chu Xử chết đi, lại không làm gì được.

Ở trong đại lao vài canh giờ, Chu Xử lại từ đô nha đi ra.

Khi gã đi đến trước mặt Lý Mộ, mỉm cười nhìn hắn một cái, nói: "Ta nói rồi nhỉ, vô dụng…"

Lý Mộ vẻ mặt bình tĩnh, hờ hững nhìn gã.

"Chúng ta còn có thể gặp lại, có lẽ không cần tới ba năm, khi đó, hy vọng ngươi còn ở nơi này…" Chu Xử dần dần thu liễm nụ cười trên mặt, nhìn Lý Mộ, nói: "Ngươi là người đầu tiên khiến ta biết đại lao Thần Đô nha là thế nào, thật không dễ gì gặp được người thú vị như vậy, thực không nỡ rời khỏi ngay bây giờ…"

Dứt lời, hắn liền lập tức rời khỏi, hai người trung niên theo hắn cùng nhau vào tù, cũng đi theo phía sau hắn.

Chu Xử đi vài bước, lại quay đầu lại, nói với Lý Mộ: "Đúng rồi, sau khi ta đi, ngươi phải lưu ý thêm, người nhà lão già kia, phải nhanh chóng dọn đi, nghe nói bọn họ ở ngoài thành, nhà là cỏ tranh trộn bùn đất xây thành, nói không chừng ngày nào đó liền sập. Bọn họ đi ở trên đường cũng phải cẩn thận, ở bên ngoài người phóng ngựa cũng không ít, nhỡ đâu lại húc chết một hai người, vậy không ổn lắm đâu…"

Lúc hắn nói những lời này, cũng không hạ giọng.

Người dân vây xem trợn to mắt, trên mặt lộ ra cực độ phẫn nộ.

Uy hiếp, đây là uy hiếp trắng trợn!

Người này thế mà cả gan làm loạn đến mức này!

Vừa mới phóng ngựa húc chết lão nhân vô tội kia, lại muốn uy hiếp người nhà bọn họ…

Thần Đô này, chẳng lẽ không có một chút vương pháp sao?

Lý Mộ siết chặt nắm tay, rất nhanh lại buông ra.

Bộ dáng này của hắn, khiến Chu Xử rất hài lòng. Gã cười cười nói với Lý Mộ: “Ta chỉ là nhắc nhở ngươi, ta cái gì cũng chưa làm, các ngươi làm việc phải chú ý chứng cớ, tuyệt đối đừng oan uổng người tốt, ha ha…”

Lý Mộ nói: “Người đang làm, trời đang nhìn, ngẩng đầu ba thước có thần linh.”

Chu Xử khinh thường cười, nói: “Thần linh, nhiều năm như vậy, ta ngược lại rất muốn nhìn xem, thần linh bộ dáng thế nào, ngươi nếu có bản lãnh, thì bảo bọn họ xuống dưới…”

Lý Mộ co một bàn tay ở trong tay áo, một tay chỉ trời, ngẩng đầu, lớn tiếng nói: “Tặc lão thiên, ngươi nếu có mắt, thì không nên để cho người tốt bị oan, để loại ác đồ này làm hại nhân gian!”

Chu Xử cười lạnh một tiếng, ngẩng đầu nhìn, sắc mặt chợt biến đổi.

Đoàng!

Một tia sét màu tím, nhằm vào đầu đánh xuống.

Phốc…

Tia sét màu tím bổ vào đỉnh đầu Chu Xử, trong lòng hắn truyền ra một tiếng vang lạ, một lá bùa hóa thành tro tàn.

Đoàng!

Sau một tia, lại là một tia sét màu tím, bổ vào đỉnh đầu Chu Xử.

Gã vẫn như cũ không việc gì, chỉ là một viên gạch giẫm dưới chân lại ầm ầm nổ tung.

Cùng lúc đó, một lá bùa thế thân trong tay áo gã cháy lên.

Đoàng!

Tia sét thứ ba hạ xuống, một ngọc bội ở ngực Chu Xử hóa thành bột phấn.

Đoàng!

Tia sét màu tím thứ tư hạ xuống, sắc mặt Chu Xử điên cuồng thay đổi, trong ánh mắt lộ ra cực độ sợ hãi, kinh hãi nói:

“Không!”

Một tia sét màu tím này, mang cả người hắn hoàn toàn nuốt chửng.

Nháy mắt sau, chỉ lưu lại tại chỗ một cái hố to cháy đen, bóng người Chu Xử hoàn toàn biến mất, giống như bốc hơi khỏi nhân gian.

Đường phố ồn ào bỗng nhiên trở nên yên tĩnh, kim rơi có thể nghe thấy.

Ực.

Không biết là người nào, dẫn đầu nuốt một ngụm nước bọt.

Vù!

Tầm mắt mọi người đồng loạt nhìn về phía Lý Mộ, bao gồm hai gã hộ vệ Thần Thông kia của Chu Xử.

Lý Mộ vẫn duy trì tư thế chỉ trời, lặng yên thu hồi thủ ấn trong trong tay áo, giơ hai tay, nói: “Đừng nhìn ta, chuyện không liên quan ta, các ngươi sẽ không cho rằng, ta một tiểu tu cảnh giới thứ ba, có thể phóng ra Tử Tiêu Thần Lôi chứ?”

Trên đường phố trước đô nha, một mảng yên tĩnh.

Dân chúng nhìn hố đất cháy đen trên mặt đường, sắc mặt mờ mịt sợ hãi. Chu Xử đã biến mất không thấy, nhưng cảnh tượng gã bị ông trời liên tục giáng thần lôi, chém thành tro tàn, đến nay còn quanh quẩn ở trong đầu mọi người.

Hai tu hành giả Thần Thông ngơ ngác nhìn một màn này, cả người bắt đầu phát lạnh.

Tử Tiêu Thần Lôi, so với lôi pháp bình thường cường hãn hơn mấy chục lần, là lôi pháp cấp cao tu hành giả Tạo Hóa cảnh mới có thể phóng thích, cho dù là Chu Xử có mấy con bài chưa lật giữ mạng, cũng ngăn không được ông trời liên tục giáng sét xuống.

Tử Tiêu Thần Lôi, có uy lực của cảnh giới thứ năm, ngay cả bọn họ cũng không cách nào ngăn cản, bọn họ chỉ có thể trơ mắt nhìn Chu Xử hóa thành tro tàn, ở dưới Tử Tiêu Thần Lôi hồn phi phách tán.

Một tiếng sét cuối cùng vừa mới bình ổn, một bóng người đột nhiên từ trong Thần Đô nha chạy ra.

Sắc mặt Trương Xuân thay đổi hẳn, hỏi: “Tử Tiêu Thần Lôi, vừa rồi là ai đưa tới Tử Tiêu Thần Lôi?”

Lý Mộ lắc lắc đầu, tỏ vẻ mình cũng không rõ.

Trương Xuân nhìn trái nhìn phải, hỏi: “Chu Xử đâu?”

Hắn vừa dứt lời, liền như là nhớ tới cái gì, giận dữ nói: “Buồn cười, Chu Xử vẫn là tội nhân, mới ra khỏi nha môn đã bị đón đi, trong mắt Chu gia, còn có vương pháp hay không?”

Lý Mộ chỉ chỉ cái hố đất trên mặt đất, nói: “Chu Xử ở nơi đó.”

Trương Xuân nhìn hố đất cháy đen dưới mặt đất, vẻ mặt mờ mịt.

Lý Mộ giải thích: “Chu Xử đâm chết lão ông kia, sau khi ra khỏi ngục giam, không chỉ không biết hối cải, ngược lại ghi hận trong lòng, trước mặt nhiều người dân như vậy, uy hiếp người nhà của người bị hại, lại bất kính đối với trời, rốt cuộc chọc giận ông trời, liên tục giáng mấy đạo Tử Tiêu Thần Lôi. Hắn đã chết bởi trời phạt, tất cả mọi người nơi này đều có thể làm chứng.”

Trương Xuân ngạc nhiên nói: “Chu Xử chết rồi, bị sét đánh chết?”

Dân chúng vây xem rốt cuộc phục hồi tinh thần lại, nhao nhao mở miệng.

“Ông trời có mắt, ông trời có mắt!”

“Người đang làm, trời đang nhìn, việc làm ác của hắn, ngay cả ông trời cũng không nhìn được!”

“Bổ hay lắm, bổ quá tốt rồi, ngay cả lão thiên gia cũng đang chủ trì công đạo cho chúng ta những người dân này!”

“Thiện có thiện báo, ác có ác báo, thì ra ông trời cũng ở bên trên nhìn đó.”

Hành vi vừa rồi của Chu Xử đã khơi dậy dân oán, dân chúng tận mắt thấy gã bị trời phạt mà chết, sự sảng khoái trong lòng, khó có thể dùng ngôn ngữ hình dung.

Tên hộ vệ cụt tay kia của Chu Xử phục hồi tinh thần, chỉ vào Lý Mộ, giận dữ nói: "Là ngươi, nhất định là ngươi, là ngươi sử dụng âm mưu, hại chết công tử!"

Lý Mộ nhìn hắn, nói: "Ngươi nói chuyện phải để ý chứng cứ, ta nếu có thể dùng Tử Tiêu Thần Lôi, đã sớm mang các ngươi những kẻ gây hại dân chúng, thua cả súc sinh này bổ cho hình thần câu diệt, còn cần chờ tới bây giờ?"

Hộ vệ kia nói: "Bùa, ngươi nhất định sử dụng bùa!"

Lý Mộ lạnh lùng nói: "Các ngươi vừa rồi nhìn thấy ta dùng bùa?"

Trước mắt bao người, hắn không có khả năng lặng yên không một tiếng động sử dụng Tử Tiêu Lôi Thuật, hộ vệ đó lại sửa miệng: "Đạo thuật, ngươi sử dụng là đạo thuật!"

Hết chương 342.

Chương 343. Thiện ác có báo (2)

Lý Mộ trào phúng: “Có thể khiến tu sĩ cảnh giới thứ ba, thi triển Tử Tiêu Thần Lôi cảnh giới thứ năm, lão tử nếu biết loại đạo thuật này, phật đạo tứ tông lục phái đều thờ lão tử, còn cần ở Thần Đô chịu tức bởi các ngươi lũ súc sinh này?”

Hộ vệ kia há hốc miệng, ngạc nhiên không nói nên lời.

Công tử chết, mặc kệ nguyên nhân như thế nào, đều phải có một người gánh vác trách nhiệm.

Nếu người này không phải bộ khoái này của Thần Đô nha, thì phải là chính bọn họ.

Thân là hộ vệ, lại để công tử chết, bọn họ cũng sống không lâu nữa.

Hắn nghiến răng một cái, bóp nát ngọc phù trong tay.

Nháy mắt ngọc phù bóp nát, có khí tức cường đại từ nha môn Công bộ lao vút lên trời, một bóng người đạp không mà đến, trong thời gian ngắn liền xuất hiện ở cửa Thần Đô nha.

Chu Đình nhìn hai người, hỏi: “Chuyện gì, công tử đâu?”

Hộ vệ cụt một tay cúi đầu, sợ hãi nói: “Công tử, công tử bị người ta hại chết rồi.”

Sắc mặt Chu Đình điên cuồng thay đổi: “Cái gì, con ta đã chết!”

Hộ vệ cụt một tay kia chỉ Lý Mộ, nói: “Đại nhân, là người này hại chết công tử!”

Hắn giận dữ nói: “Thân thể nó ở nơi nào, hồn ở nơi nào?”

Hộ vệ đó run giọng nói: “Công, công tử đã hồn phi phách tán rồi.”

Chu Đình lui về phía sau vài bước, làm cường giả cảnh giới thứ năm, cũng có chút không khống chế được cảm xúc, thân thể hơi phát run, bóp cổ hộ vệ đó, xách y lên, nghiến răng nói: “Ngươi nói cái gì, lặp lại lần nữa!”

Hộ vệ cụt một tay hai mắt trợn lên, gian nan nói: “Công, công tử, chết, chết ở dưới Tử Tiêu Thần Lôi.”

Chu Đình buông tay, ném y sang một bên, nhìn về phía Lý Mộ, ánh mắt bao hàm sát ý.

Trương Xuân vội nói: “Vị đại nhân này, Chu Xử chết bởi trời phạt, nhiều người dân như vậy tận mắt nhìn thấy, không trách tới trên đầu người khác.”

Chu Đình nhìn một cái hố đất cháy đen dưới chân, nhắm mắt lại, môi hơi rung động.

Không có ai nghe được rõ hắn nói gì, nhưng trong tai hai gã hộ vệ Thần Thông, lại đồng thời truyền đến thanh âm băng lạnh vô tình của hắn, “Giết người này, bảo đảm các ngươi nguyên thần bất diệt.”

Hai gã hộ vệ Thần Thông liếc nhau, giết công sai là chết, công tử bỏ mình, bọn họ trở về cũng là chết, thuận theo Chu gia, mới có một tia hy vọng sống.

Ngay sau đó, một người không chút do dự rút đao bổ về phía Lý Mộ, pháp bảo của một người khác đã sớm bị Lý Mộ chém đứt, hắn một tay nắm đấm, trên nắm tay tỏa hào quang màu trắng, đấm một phát về phía ngực Lý Mộ.

“Trả mạng công tử ta!”

Ánh đao cắt qua không khí, nắm tay nhấc lên tiếng nổ, thẳng tiến không lùi đánh về phía ngực Lý Mộ.

Bọn họ tốc độ cực nhanh, lại có người so với bọn họ tốc độ còn nhanh hơn.

Ở trước khi hai người động thủ, Trương Xuân đã bước qua một bước, che ở trước người Lý Mộ.

Bị Trương Xuân ngăn trở, bóng người hai người thoáng dừng lại, đang muốn đánh lui Trương Xuân trước, lại bỗng nhiên cúi đầu, nhìn về phía ngực.

Hai thanh kiếm nhỏ màu vàng, từ ngực bọn họ xuyên ra, trái tim bị xuyên thấu, hai người nhất thời tử vong, nguyên thần

vừa mới chạy ra, hai thanh kiếm nhỏ lại cuốn ngược đến, đâm vào nguyên thần bọn họ, trực tiếp nổ tung.

Nguyên thần của hai người, ở dưới bóng kiếm màu vàng tự nổ, hoàn toàn sụp đổ.

Trong tay Lý Mộ, hai tấm kiếm phù cuối cùng hóa thành tro tàn, hắn nhìn cha của Chu Xử, lạnh lùng nói: "Kẻ ám sát công sai, giết chết ngay tại chỗ!"

"Ngươi là bộ khoái Thần Đô nha đó?" Chu Đình nhìn hắn, cơ thịt trên mặt run run, hỏi: "Con ta bởi ngươi mà chết?"

Lý Mộ cảm nhận được cảm xúc của dân chúng chung quanh, biết đây là cơ hội khó được, hoàn toàn khiến dân chúng tín nhiệm hắn. Hắn nhìn thẳng vào mắt Chu Đình, nói: "Chu Xử bị trời phạt mà chết, chết chưa hết tội, cho dù là trời không giết hắn, ta cũng phải giết hắn!"

"Vậy ngươi đi chết đi!"

Con trai duy nhất đã chết, Chu Đình đã mất đi lý trí sót lại, sau lưng gã ngưng tụ thành một bàn tay khổng lồ màu vàng, hướng vào đầu Lý Mộ vỗ xuống.

"Làm càn, trong Thần Đô, há cho phép ngươi tùy ý đả thương người!"

Trương Xuân sắc mặt âm trầm, nâng tay đánh ra một chưởng, bàn tay khổng lồ màu vàng kia hóa thành từng đốm sáng, tiêu tán trên không trung.

Ánh mắt Chu Đình ngưng trọng, ánh mắt nhìn về phía Trương Xuân đã mang theo một ít cảnh giác.

Ngay lúc này, Trương Xuân bỗng ý thức được cái gì, "Phốc" phun ra một ngụm máu tươi, liên tục lui vài bước, đặt mông ngồi ở trên mặt đất, chỉ vào Chu Đình, nổi giận mắng: "Hay cho họ Chu ngươi, ban ngày ban mặt, trời đất mênh mông, ý đồ mưu hại mệnh quan triều đình, trong mắt ngươi còn có vương pháp không, có bệ hạ hay không!"

Lý Mộ đỡ Trương Xuân dậy, lật bàn tay, trong lòng bàn tay đã có thêm một cái bình sứ, hắn từ trong bình sứ đổ ra một

viên đan dược, đưa cho Trương Xuân, nói: “Đây là đan dược chữa thương, Trương đại nhân mau ăn vào.”

Trương Xuân nuốt vào đan dược, chép chép miệng, nhìn về phía Lý Mộ, nói: “Một chưởng đó có mấy chục năm đạo hạnh, bản quan bị thương nghiêm trọng, đan dược này không tệ, còn có hay không?”

Lý Mộ dứt khoát mang toàn bộ bình sứ cho gã hết, đan dược như vậy, hắn còn có vài bình.

Nơi xa có bóng người cấp tốc đến, rất nhanh, Lý Mộ liền nhận ra một đạo khí tức quen thuộc.

Mai đại nhân xuất hiện ở bên người Lý Mộ, nhìn nhìn thi thể hai hộ vệ bên dưới, lại nhìn nhìn Chu Đình cùng Trương Xuân, trầm giọng hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Trương Xuân chỉ vào Chu Đình, sắc mặt bi thương, nói: “Mai đại nhân, ngài phải thay hạ quan làm chủ nha, người này ý đồ mưu hại mệnh quan triều đình, căn bản không để luật pháp vào mắt, không để bệ hạ vào mắt!”

Mai đại nhân nhìn về phía Chu Đình, lớn tiếng hỏi: “Chu đại nhân, có việc này hay không?”

Nội vệ nghe lệnh từ nữ hoàng, mặc dù là Chu Đình, cũng không dám ở trước mặt nội vệ kiêu ngạo. Gã đè nén phẫn nộ đáy lòng, nói: “Người này hại con ta, bản quan báo thù cho con, Trương Xuân chủ động đến đón dưới chưởng của bản quan, không phải là bản quan mưu hại mệnh quan triều đình.”

Mai đại nhân nghe xong nửa câu đầu, trong lòng liền đột nhiên cả kinh, nhìn về phía Lý Mộ, hỏi: “Chu Xử chết rồi, ngươi giết?”

Lý Mộ vội vàng nói: “Mai đại nhân, câu này không thể nói lung tung, vừa rồi những người dân này đều có mặt, mấy trăm con mắt nhìn, ngươi hỏi bọn họ, ta có từng động vào một sợi tóc gáy của Chu Xử hay không?”

Đám đông dân chúng nghe vậy, nhao nhao giải thích cho Lý Mộ.

“Chuyện không liên quan Lý bộ đầu, Chu Xử là gặp trời phạt!”

“Chúng ta đều thấy, là hắn bất kính với trời, trời mới đánh xuống thần lôi bổ chết hắn.”

“Mọi người đều thấy, một lần chưa bổ chết, bổ vài lần đó!”

“Ta đếm rồi, bổ bốn lần, lần thứ tư một tia sét hạ xuống, hắn ngay cả tro cũng không còn.”

“Nhất định là Lý bộ đầu mắng tỉnh ông trời, ông trời không vừa mắt Chu Xử tiếp tục làm ác, mới thu hắn.”

Hết chương 343.

Chương 344. Hình bộ tranh luận kịch liệt (1)

Mai đại nhân nhìn dân chúng tình cảm quần chúng trào dâng, nhất thời vẫn là có chút khó có thể tin.

Thiên đạo huyền diệu, không ai có thể biết được hoặc nắm giữ quy luật, nếu là làm ác sẽ lọt vào trời phạt, Thần Đô mỗi ngày phải đánh chết bao nhiêu người?

Nhưng có Lý Mộ ở đây, chuyện này, liền có một tia độ đáng tin.

Dù sao, loại chuyện này xảy ra ở trên người hắn, cũng không phải lần đầu tiên.

Môi nàng giật giật, nhìn về phía Lý Mộ, hỏi: "Chu Xử thật sự bởi vì trời phạt mà chết?"

Lý Mộ gật gật đầu, nói: "Tất cả chúng ta vừa rồi tận mắt thấy, Chu Xử sau khi ra tù, không chỉ có không hối cải, ngược lại trước mặt nhiều người như vậy, uy hiếp người nhà của người bị hại, về sau, hắn càng bất kính với trời, lời nói vũ nhục ông trời, có lẽ cầm thú như vậy, ngay cả trời cũng không nhìn được, vì thế giáng thần lôi đánh chết hắn. Không lâu trước đó, nữ tử Dương huyện oan khuất mà chết, ngậm oan mà chết, oan tình cảm thiên động địa, sau khi chết hóa thành hung linh, hôm nay Chu Xử làm hết việc ác, chịu trời phạt mà chết, ông trời thật sự có mắt nha."

Hắn nhìn cái hố đất cháy đen trên đất, thở dài một tiếng, nói: "Thiện ác rồi sẽ báo, thiên đạo hảo luân hồi, không tin ngẩng đầu nhìn, thương thiên tha cho ai?"

Chu Đình siết chặt nắm tay, cái trán nổi gân xanh, nhưng ở trước mặt Mai đại nhân, cũng chỉ có thể tạm thời áp chế nỗi đau mất con, cùng với lửa giận đối với Lý Mộ và Trương Xuân.

Hắn căn bản không tin cái gì trời phạt, thiên đạo huyền diệu mờ mịt, cái gọi là trời phạt, chẳng qua là cái cớ bọn ngu dân dùng để tự mình an ủi.

Chuyện ác linh Dương huyện, căn nguyên không ở oan khuất của nàng, ở chỗ một câu chân ngôn kia, cái chết của Chu Xử, cũng không phải bởi vì trời phạt gì cả!

Trong ánh mắt hắn tràn ra tơ máu, nhìn Mai đại nhân, nói: "Mai đại nhân cũng tin cái gì trời phạt sao?"

Mai đại nhân cũng không xác định, ánh mắt nàng từ trên người Lý Mộ đảo qua, nói: "Vô luận như thế nào, Tử Tiêu Thần Lôi, cũng không phải tu hành giả Tụ Thần cảnh có thể đưa tới, việc này không quan hệ với Lý Mộ, nội tình cụ thể, còn cần sau khi điều tra mới biết được."

Thần Đô ban ngày kinh lôi, rất nhiều dân chúng cùng quan nha đều nghe được động tĩnh.

Hai gã bộ khoái Hình bộ thong thả đến chậm, nhìn thấy cửa nha môn Thần Đô một cái hố đất cháy đen, hai thi thể, cùng với Chu Đình gân xanh ở trán lồi lên, nháy mắt liền biết chuyện nơi này không thể xen vào, đang muốn rời khỏi, Chu Đình bỗng nhiên nói: "Vụ án này liên lụy đến Thần Đô nha, Thần Đô nha nên tị hiềm, giao cho Hình bộ điều tra."

Hai gã bộ khoái Hình bộ bước chân khựng lại, sắc mặt hoàn toàn suy sụp.

Một bộ khoái khẽ cắn môi, đi lên phía trước, hỏi: "Nơi này đã xảy ra chuyện gì, hai người này là người phương nào giết chết?"

Hấp dẫn ánh mắt người ta nhất ở đây, chính là hai thi thể này trên mặt đất, bộ khoái này nhận ra bọn họ là hộ vệ của Chu Xử, thế mà song song chết ở đầu đường, chỉ là không biết Chu Xử đi đâu rồi.

Lý Mộ nói: "Hai người này ý đồ ám sát bản bộ đầu, đã bị ta trước mặt mọi người chém giết hoàn toàn, dân chúng chung quanh có thể làm chứng."

"Ta làm chứng, hai người này vừa rồi muốn hại Lý bộ đầu, chết không oan uổng!"

"Bọn họ cả ngày đi theo Chu Xử làm ác, đã sớm đáng chết!"

“Vừa rồi mấy tia sét kia sao không ngay cả bọn họ cùng nhau đánh chết đi.”

Có dân chúng chung quanh làm chứng, chuyện hai gã hộ vệ này rất dễ bỏ qua, thứ các bộ khoái làm, vốn chính là công việc nguy hiểm truy hung bắt cướp, đối mặt yêu quỷ tà tu, tính mạng bản thân rất dễ bị uy hiếp.

Ở dưới tình huống gặp nguy cơ trí mạng, bọn họ có quyền giết chết ngay tại chỗ đối với kẻ ác uy hiếp đến tính mạng bọn họ.

Làm bộ khoái, hắn có thể cảm động lây, đối với cách làm của Lý Mộ cực kỳ lý giải.

Hắn lướt qua việc này, lại hỏi: “Vừa rồi mấy tia sét kia lại là chuyện gì xảy ra?”

Một người dân nói: “Chu Xử làm nhiều việc ác, bất kính với trời, ông trời giáng xuống vài tia sét, đánh chết hắn rồi.”

Bộ khoái đó ngẩn ra ở tại chỗ, nhìn Chu Đình một cái, khó có thể tin nói: “Chu, Chu công tử bị sét đánh chết?”

Sự tình phát triển ra ngoài hắn đoán trước rất nhiều, đây đã không phải việc hai người bọn hắn có thể xử lý. Bộ khoái kia vội vàng nói: “Án này liên quan trọng đại, cần do đại nhân Hình bộ quyết đoán, nhân viên có liên quan với vụ án này, theo chúng ta về Hình bộ chịu thẩm.”

Lý Mộ cùng cái chết của Chu Xử, không có quan hệ trực tiếp, cũng có quan hệ gián tiếp, tự nhiên phải đi Hình bộ một chuyến.

Trương Xuân nuốt một viên đan dược, nói: “Bản quan đi cùng ngươi, Chu đại nhân vừa rồi một chưởng đó, bản quan cũng phải đến Hình bộ đòi câu trả lời!”

Sắc mặt Chu Đình biến thành màu đen, Thần Đô thừa Trương Xuân này, có thực lực không thua hắn, lại ở vừa rồi cố ý giả dạng bị hắn đánh trọng thương, quả thực vô sỉ đến cực điểm

“Chúng ta cũng đi cùng Lý bộ đầu, chúng ta làm chứng cho Lý bộ đầu!”

“Có bản lãnh thì đi tìm tới trời đòi công đạo, Lý bộ đầu là vô tội!”

“Mọi người cùng đi Hình bộ, chống lưng cho Lý bộ đầu!”

Dân chúng tình cảm quần chúng phẫn nộ, cuồn cuộn đi theo Lý Mộ, hướng Hình bộ mà đi.

Cửa Hình bộ, sai dịch trông cửa thấy một màn như vậy, thiếu chút nữa ngay cả linh hồn nhỏ bé cũng bị dọa ra, tưởng Thần Đô có người tạo phản, đánh tới Hình bộ, cẩn thận nhìn, mới phát hiện đi tuốt đàng trước, là hai vị đồng nghiệp Hình bộ bọn họ.

“Chuyện gì vậy?”

“Các ngươi sao dẫn theo nhiều người như vậy tới đây?”

Bộ khoái đó đi lên phía trước, nói: “Nhanh đi gọi thượng thư cùng thị lang đại nhân đi ra, có việc lớn rồi.”

Hình bộ thượng thư cùng thị lang đều không có mặt, trong nha môn, tạm thời chủ sự là Hình bộ lang trung.

Hình bộ lang trung nghe vậy kinh hãi: “Cái gì, Chu Xử chết, hắn không phải bị phán ở tù sao?”

Bộ khoái đó nói: “Lang trung đại nhân ngài ra ngoài xem là biết.”

Công đường Hình bộ, Hình bộ lang trung tốn một khắc đồng hồ, rốt cuộc từ trong miệng vài người dân ở đây tìm hiểu được chân tướng.

Chu Xử sau khi bị phán lưu đày, trước mặt Lý Mộ cùng những người dân này, uy hiếp người nhà của lão giả bị hại kia, thái độ cuồng vọng đến cực điểm.

Lý Mộ khó nhịn sự độc ác này, chỉ trời mắng chửi, trong lời nói lộ ra nguyện vọng hy vọng ông trời có thể trừ hại cho dân.

Sau đó ông trời thật sự hạ mấy tia sét, mang Chu Xử bổ hồn phi phách tán.

Nếu không phải toàn bộ nhân chứng đều nói như vậy, Hình bộ thị lang nhất định cho rằng gã đang nghe chuyện xưa.

Nếu nói ông trời thật sự có mắt, sẽ trừng trị tội ác hắc ám của nhân gian, vậy cần Hình bộ bọn họ còn có tác dụng gì?

Hết chương 344.

Chương 345. Hình bộ tranh luận kịch liệt (2)

Theo lý thuyết, lấy thù hận giữa gã cùng Lý Mộ, lần này hắn thật không dễ gì rơi xuống trong tay mình, Hình bộ lang trung nhất định sẽ dốc hết khả năng, ở Hình bộ cho Lý Mộ một cái thể nghiệm khó quên.

Nhưng gã không dám.

Sự thật đã chứng minh, đứng dưới sảnh, là một tên thanh niên phẫn nộ không sợ trời không sợ đất, hắn vừa mới dẫn động trời phạt, diệt ác nhân, nếu là chọc giận hắn, hắn lại trình diễn một màn chỉ trời mắng chửi, lần sau bị sét đánh, có thể chính là Hình bộ lang trung mình đây.

Hắn làm Hình bộ lang trung, phán xử vô số án, vẫn là lần đầu tiên gặp được thứ quỷ dị khó giải quyết như vậy.

Chu Xử chết, muốn nói một chút quan hệ cũng không có với Lý Mộ, tự nhiên là không có khả năng.

Nhưng muốn nói có quan hệ với hắn, nhất định phải thừa nhận, trời có thể nghe được hắn tố cầu, căn cứ ý nguyện của hắn, đánh chết Chu Xử.

Như vậy, hắn cần gán một tội danh gì cho Lý Mộ?

Thuê kẻ giết người?

Thuê ông trời, giết chết Chu Xử

Cố chủ là bắt được rồi, bọn họ có phải cũng cần bắt hung thủ hay không?

Vấn đề là Hình bộ bắt trời như thế nào?

Làm tu hành giả, hắn ngay cả loại ý niệm bất kính đối với trời này cũng không dám có, dù sao không phải tùy tiện người nào, cũng có lá gan của Lý Mộ.

Hình bộ lang trung nhìn Chu Đình, nói: “Thuyết trời phạt, thật sự vớ vẩn, có một loại khả năng như vậy hay không, giết chết lệnh công tử, thật ra là một cường giả cảnh giới thứ năm

nấp ở chỗ tối, hắn không vừa mắt hành vi của Chu Xử, lại không dám ra tay trắng trợn, vì thế liền nương cơ hội Lý Mộ mắng trời, thuận thế dùng Tử Tiêu Thần Lôi giết lệnh công tử, vì dân trừ, trừ hại.”

Chu Đình vừa mới chết con, Hình bộ lang trung vốn muốn châm chước dùng từ, cuối cùng ở dưới lương tâm thôi thúc, vẫn nói ra từ này.

Tuy hắn mấy năm nay, cũng trái lương tâm làm không ít việc ác, nhưng để tay lên ngực tự hỏi, so sánh với Chu Xử, hắn miễn cưỡng có thể tính là một người tốt.

Phóng ngựa húc chết một người dân vô tội, Chu gia trả giá không hề nhỏ, mới đưa Chu Xử từ trong tù vớt ra, nhưng y không chỉ có không biết thu liễm, ngược lại làm trầm trọng thêm, vừa mới ra tù, đã ở trước mặt bộ đầu Thần Đô nha, uy hiếp người nhà người bị hại y vừa mới húc chết. Đây là chuyện con người có khả năng làm ra?

Phàm là hắn còn có một chút nhân tính, cũng sẽ không làm ra loại chuyện này.

Rất hiển nhiên, Chu gia ba năm qua, ở Thần Đô quá mức hiển hách, dẫn tới Chu Xử ỷ vào Chu gia, cuồng vọng đến mức đánh mất nhân tính.

Chu Đình trầm mặt, nói: “Cường giả cảnh giới thứ năm, chỉ là phỏng đoán của ngươi, vô luận như thế nào, họ Lý cùng con ta chết, không thoát được quan hệ, Hình bộ muốn xử trí hắn như thế nào?”

Hình bộ lang trung nghe vậy, trong lòng đã sinh ra vài phần cơn tức.

Hình bộ dựa vào, không phải đảng mới, Chu gia là thế lớn, nhưng nơi này là Hình bộ, gã một tên Công bộ thị lang, có tư cách gì nói chuyện cùng hắn như vậy?

Lui một bước mà nói, Hình bộ cần xử trí Lý Mộ như thế nào?

Xử trí Lý Mộ, chính là tán đồng hắn mượn trời giết người, xử trí người thuê hung phạm, chung quy không thể để hung

thủ nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật chứ?

Bọn họ lại nên xử trí trời như thế nào?

Người nào ăn gan hùm mật báo, dám đi thẩm phán thiên đạo?

Hình bộ lang trung nói: “Việc trời phạt, còn cần điều tra.”

Chu Đình âm trầm nói: “Trời phạt chỉ là cái cớ bọn hắn bịa ra, con ta chết, tất nhiên có liên quan với hắn, Hình bộ áp giải hắn, nghiêm hình bức cung, nhất định có thể hỏi ra điều gì đó.”

Hình bộ lang trung lạnh mặt nói: “Chu đại nhân đang dạy bản quan làm việc sao?”

Lúc này, Trương Xuân tiến lên một bước, cả giận nói: “Chu đại nhân, con ngươi chết, chết chưa hết tội, nhưng ngươi thân là mệnh quan triều đình, thế mà hạ sát thủ đối với bản quan cùng công sai triều đình, lại nên tính như thế nào?”

Hắn khoanh chân ngồi xuống trên công đường, lạnh lùng nói: “Hôm nay, Hình bộ nếu không thể cho bản quan một cái công đạo hài lòng, bản quan liền ở nơi này không đi!”

Trương đại nhân xưa nay nhát như chuột, bỗng nhiên biến thành kiên cường, dám trực tiếp trở mặt với Chu gia, Lý Mộ chỉ là nghĩ một chút, đã nghĩ thông mục đích của hắn.

Hắn là quyết tâm làm sự tình ầm ĩ lên, do đó đạt tới mục đích điều khỏi Thần Đô.

Lúc này, không thể để hắn một người một mình chiến đấu hăng hái.

Mang việc này quậy lớn, đối với bản thân Lý Mộ, cũng có chỗ tốt thật lớn.

Chỉ cần bọn họ chiếm đạo lý, việc này huyên náo càng lớn, đối với bọn họ càng có lợi, nhiều nhất đến lúc đó từ chức không làm, đi Bạch Vân sơn cùng Liễu Hàm Yên Vãn Vãn song túc song phi.

Lý Mộ tiến lên một bước, chỉ vào Chu Đình, lạnh lùng nói: “Ngươi lật ngược phải trái, đen trắng chẳng phân, khó trách sẽ

dạy dỗ ra một tên súc sinh như vậy. Chu Xử hại tính mạng người ta, không biết hối cải, tìm cơ hội trả thù, lòng lang dạ sói, mọi người đều biết, hắn chết dưới trời phạt, quả thực sảng khoái lòng người, đại trượng phu nghe thấy, đương phù tam đại bạch*!”

(*: có ý tứ đáng cạn một chén lớn)

Hắn thanh âm vang dội, truyền tới trong tai mọi người trên công đường, cũng truyền tới ngoài công đường.

Dân chúng tình cảm quần chúng trào dâng, niệm lực trong cơ thể dâng trào, khi nhìn về phía Lý Mộ trong công đường, trên người có cảm xúc không màu nào đó dâng trào.

Các nha môn của Hình bộ, vô số quan lại nghe vậy, sau khi tạm thời ngây người, trong lồng ngực cũng có hào hùng dâng trào.

Vô luận lập trường, có thể trước mặt người Chu gia, nói ra một phen lời như vậy, mặc dù là kẻ địch của bọn họ, cũng đáng bọn họ kính trọng.

Đại trượng phu nên như thế!

Hình bộ thị lang đi đến cửa Hình bộ, bước chân dừng lại, nhìn phía trên công đường, ánh mắt lâm vào hồi ức.

Hình bộ thượng thư hỏi: “Chu thị lang, làm sao vậy?”

Ánh mắt Hình bộ thị lang nhìn về phía trước, nói: “Hắn rất giống một người bạn cũ của bản quan.”

Ánh mắt Hình bộ thượng thư lóe lên, một màn trong công đường Hình bộ, hắn làm quan nhiều năm, cũng chỉ từng gặp hai lần.

Trùng hợp là, chủ nhân hai lần sự kiện này, đều ở đây.

Trên công đường, cơ thịt trên mặt Chu Đình run run, cái trán gân xanh giật giật, lạnh lùng nói: “Ngươi tính là cái thá gì, cũng dám nhục mạ bản quan!”

Lý Mộ nhìn thẳng vào gã, lạnh lùng nói: “Ta trên mắng trời, dưới mắng đất, mắng hết việc bất bình thế gian, trời đất ta còn không sợ, ngươi lại tính là cái thá gì?”

Các quan lại Hình bộ đều đứng ở cửa phòng trực, nghe lén động tĩnh trên công đường.

Từ sau khi Lý Mộ đến Thần Đô, bọn họ ở Hình bộ, kiến thức được quá nhiều lần đầu tiên.

Bộ đầu Thần Đô nha, ở địa bàn Hình bộ, lần đầu tiên khiến Hình bộ lang trung á khẩu không trả lời được.

Cũng là có người lần đầu tiên ở trên công đường Hình bộ, mắng mệnh quan triều đình, nhân vật quan trọng của Chu gia không ra sao.

Hết chương 345.

Chương 346. Đại cục làm trọng

Trên người Lý Mộ, tựa như trời sinh có chứa một loại khí thế, một loại khí thế không sợ trời không sợ đất.

Trên công đường, Lý Mộ nước miếng bay tứ tung, nước miếng suýt nữa bay đến trên mặt Chu Đình.

Thượng bất chính hạ tắc loạn, nhìn thấy sắc mặt Chu Đình, Lý Mộ đối với hành vi của Chu Xử, cũng tất nhiên không thể kỳ quái.

Hắn vốn không để ý vị trí dưới mông, cũng không e ngại Chu gia bọn họ, cố ý phối hợp Trương đại nhân, làm lớn việc này, đơn giản là muốn hoàn toàn thăm dò thái độ của nữ hoàng.

Khi Chu Đình giận không thể át, hai bóng người từ bên ngoài đi đến.

Hình bộ lang trung thấy vậy, rốt cuộc thở ra một hơi, vội vàng đi tới, nói: "Thượng thư đại nhân, thị lang đại nhân, các ngươi rốt cuộc đã trở lại. Án này quá mức phức tạp, hạ quan thật sự là không biết nên đi phán như thế nào."

Hình bộ thượng thư nói với Chu Đình: "Chu đại nhân đau đớn mất con yêu, bản quan bày tỏ rất tiếc nuối, án này Hình bộ sẽ lập tức tra rõ, buổi chầu sớm ngày mai, giao cho bệ hạ quyết đoán, Chu đại nhân có gì dị nghị không?"

Chu Đình tự biết mình không thể khống chế Hình bộ, ngược lại là bệ hạ nơi đó, có thể nói mấy câu, mặt mũi âm trầm nói: "Hy vọng Hình bộ có thể theo lẽ công bằng tra án."

Hình bộ thượng thư nói: "Đây là điều tất nhiên."

Hắn lại nhìn về phía Trương Xuân cùng Lý Mộ, nói: "Án này liên lụy không nhỏ, hai vị có thể về nha môn trước, ngày mai ở ngoài cửa cung chờ, chỉ sợ bệ hạ sẽ triệu kiến bất cứ lúc nào."

Cái chết của Chu Xử, không có quan hệ trực tiếp với Lý Mộ, Hình bộ cũng không thể giam hắn. Hắn và Trương Xuân

đi ra khỏi Hình bộ, bên ngoài vây đầy dân chúng.

"Lý bộ đầu, thế nào rồi?"

"Hình bộ phán như thế nào?"

"Cái chết của Chu Xử, là hắn gieo gió gặt bảo, Hình bộ không trách ở trên người ngài chứ?"

Đối mặt dân chúng quan tâm, Lý Mộ mỉm cười, nói: "Ngày mai Hình bộ sẽ mang án này trình cho bệ hạ, do bệ hạ quyết đoán. Ta tin tưởng, bệ hạ sẽ trả ta một sự công bằng."

"Chúng ta đều đứng chung một chỗ với Lý bộ đầu!"

"Ta đề nghị, mọi người viết một phong thư vạn dân, thỉnh mệnh cho Lý bộ đầu."

"Ta đồng ý, lụa trắng thư vạn dân ký tên sử dụng, Cẩm Tú phường ta bỏ ra."

Giờ khắc này, Lý Mộ từ trên người dân chúng chung quanh cảm nhận được, trừ niệm lực, còn có cảm xúc khác với ngày xưa.

Cảm xúc này không màu, chính là một tình cảm cuối cùng hắn thiếu trong bảy loại tình cảm.

Ái tình, bắt nguồn từ dân chúng kính yêu.

Một màn chỉ trời mắng chửi, sét đánh Chu Xử kia, rốt cuộc khiến dân chúng Thần Đô hoàn toàn tín nhiệm cùng tiếp nhận hắn. Lý Mộ từ Hình bộ đi đến đô nha, một khoảng cách ngắn ngủn này, từ trên thân mấy trăm cả ngàn người dân hấp thu "Ái" tình, đã đủ để cho hắn ngưng tụ phách thứ năm Phi Độc.

Trong căn nhà nhỏ của đô nha, Tiểu Bạch khoanh chân ngồi ở trên giường tu hành, còn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Lý Mộ đi vào phòng, trên giường, khoanh chân ngồi ở đối diện nàng, hai tay kết ấn, mặc niệm: "Tố khí cửu hồi, chế phách tà gian, thiên thú thủ môn, kiều nữ chấp quan, thất phách hòa nhu, dữ ngã tương an, bất đắc vọng động, khán sát hình nguyên, Phi Độc, ngưng!"

Pháp lực hắn hôm nay, sớm không phải lúc ấy có thể sánh bằng, lấy đạo hạnh Tụ Thần ngưng tụ thuận phách, đơn giản vô cùng.

Ái tình sau khi bị Lý Mộ hoàn toàn luyện hóa, Lý Mộ rõ ràng phát hiện, trong cơ thể đã xảy ra một ít biến hóa, pháp lực cũng có chút tăng trưởng.

Nhưng so sánh với pháp lực tăng trưởng, khiến hắn cảm thụ khắc sâu nhất, là trong cơ thể truyền đến loại cảm giác viên mãn kia.

Sau khi phách Ái ngưng tụ, Lý Mộ sâu sắc phát hiện, bên người hắn, thế mà cũng có một tia Ái ý.

Hắn mở mắt, nhìn thấy Tiểu Bạch ngồi ở đối diện hắn, đang dùng hai tay chống cằm, si ngốc nhìn hắn.

Ánh mắt của nàng là thuần khiết như vậy, khuôn mặt nhỏ là tinh xảo như vậy, tập trung tinh thần nhìn bộ dáng Lý Mộ, khiến trong lòng hắn hơi rung động.

Từ lần thứ hai gặp được Lý Mộ bắt đầu, ý tưởng lấy thân báo đáp của nàng, đã chưa từng thay đổi.

Đơn giản là sau khi nhìn thấy Liễu Hàm Yên, nàng lo lắng Liễu Hàm Yên sẽ bất mãn, cho nên mang loại tâm tư này che giấu đi.

Lý Mộ luôn cho rằng, nàng thân là thiên hồ nhất tộc, ở lại bên người hắn, chỉ là vì báo ân, lại không ngờ nàng đối với Lý Mộ, thế mà cũng sẽ sinh ra tình cảm giống với Liễu Hàm Yên.

Tiểu Bạch nhìn thấy Lý Mộ mở mắt, khóe miệng lập tức cong lên, điềm nhiên hỏi: “Ân công tỉnh rồi.”

Lý Mộ xoa đầu của nàng, nói: “Về nhà.”

Hình bộ.

Trương Xuân cùng Lý Mộ về đô nha trước, Chu Đình chưa rời khỏi.

Hắn thuyết phục gia tộc, lấy vị trí Nam Dương quận úy, làm giao dịch với Hình bộ thị lang, nghe theo hắn an bài, cho người nhà lão giả kia một khoản bạc lớn, để bọn họ đưa ra thư

thông cảm, lại thông qua Hình bộ vận hành thao tác, mang phán quyết của Thần Đô nha đánh về, mang Chu Xử từ tử hình sửa thành lưu đày.

Nhưng tất cả cái này cuối cùng phí công, con hắn, chung quy vẫn đã chết.

Khi trên công đường chỉ còn lại có Chu Đình cùng Hình bộ thị lang, Hình bộ thị lang nhìn hắn, nói: "Lệnh công tử chết, bản quan cũng rất tiếc, nhưng thứ bản quan đáp ứng ngươi, đã làm được, giao dịch của chúng ta đã hoàn thành, việc đến tiếp sau, liền không quan hệ với bản quan nữa."

Chu Đình đã trải qua nỗi đau mất con, trong mắt che kín tơ máu, nghiến răng nói: "Chuyện đó đã qua đi, không cần nhắc lại, bản quan bây giờ chỉ muốn Lý Mộ kia chết!"

Mặc kệ Chu Xử chết là Lý Mộ tạo thành, hay là có người chế tạo trời phạt, che trời qua biển, Chu Đình đều không thể chịu đựng được Lý Mộ tiếp tục sống trên đời.

Ở công đường Hình bộ bị chỉ vào cái mũi mắng, mặt mũi hắn, mặt mũi Chu gia, đã mất hết.

Hình bộ thị lang nói: "Muốn cho Lý Mộ chết, chỉ sợ không dễ như vậy, hắn bây giờ tác động là dân chúng Thần Đô, hơn nữa hành vi của lệnh công tử, cũng quả thực đưa tới người người oán trách, bệ hạ sẽ không để hắn chết, Chu gia các ngươi cũng sẽ không để hắn chết, trừ phi Chu Xử là hắn giết, nhưng hiển nhiên, hắn không có năng lực giết Chu Xử, ngươi nếu muốn báo thùc ho con, chỉ có đâm trời."

Một lát sau, Chu Đình khí thế hùng hổ từ Hình bộ đi ra.

Vì dẹp yên việc này, Chu gia trả giá không nhỏ, nhưng cuối cùng, một quân cờ quan trọng của Chu gia ở Nam Dương quận đã đánh mất, con hắn cũng không còn, có thể nói đã mất con lại thiệt quân.

Hắn hận không thể mang Lý Mộ kia thiên đao vạn quả, nghiền xương thành tro, trên thực chất, lại cái gì cũng không làm được.

Hắn vừa mới trở lại Chu gia, liền có hạ nhân đến mời, nói là gia chủ muốn gặp hắn.

Chu Đình xuyên qua vài lần cửa, tới một chỗ thư phòng, gõ gõ cửa, một thanh âm uy nghiêm nói: “Tiến vào.”

Hết chương 346.

Chương 347. Cải trang (1)

Chu Đình đi vào thư phòng, buồn rầu nói: “Đại ca, Xử nhi đã chết.”

Trong thư phòng, một bóng người vĩ ngạn nói: “Ta đã biết.”

Bóng người đó thở dài, xoay người nhìn hắn, nói: “Ta đã sớm báo cho đệ, phải nghiêm khắc kiềm chế bản thân, quản giáo tốt con cái, ngươi còn không nghe, phóng túng nó ở Thần Đô làm bậy, mới nhận lấy hậu quả xấu hôm nay.”

Chu Đình cực kỳ bi ai nói: “Bây giờ nói những thứ này đều đã muộn, Xử nhi đã chết, hồn phi phách tán, ngay cả cơ hội thành quỷ cũng không có. Đệ nhất định phải bắt lấy hung thủ giết chết Xử nhi, mang hắn bầm thây vạn đoạn!”

Bóng người đó trầm mặc một lát, hỏi: “Hình bộ nói như thế nào?”

Chu Đình nghiến răng nói: “Hình bộ hoài nghi là có cường giả cảnh giới thứ năm, che trời qua biển, mượn danh trời phạt, hại chết Xử nhi.”

Bóng người đó bấm ngón tay tính toán, lắc đầu nói: “Cái chết của Xử nhi, không có người khác tham dự, quả thực có liên quan với bộ đầu kia.”

Chu Đình trừng lớn đôi mắt, hắn tuy rất muốn khiến Lý Mộ chết, nhưng lại không cho rằng, cái chết của Chu Xử, là Lý Mộ gây ra, hắn một bộ đầu cảnh giới thứ ba, căn bản không có loại năng lực đó.

Nhưng đại ca có tu vi Động Huyền, có thể biết tinh tượng, đo lường thiên cơ, cũng không có khả năng tính sai.

Chu Đình nổi giận nói: “Thật là hắn, hắn là như thế nào hại chết Xử nhi?”

Bóng người đó lắc lắc đầu, nói: “Thiên cơ khó dò, có thể tính ra Xử nhi chết có liên quan với hắn, đã là cực hạn.”

Chu Đình nói: “Ta đi cầu viện trưởng, đi cầu bệ hạ, bọn họ nhất định có thể tính ra toàn bộ!”

Bóng người đó lắc đầu nói: “Viện trưởng cùng bệ hạ tu vi tuy cao, nhưng thứ bọn họ có thể tính, sẽ không nhiều hơn ta quá nhiều, vẫn là đừng đi quấy rầy bọn họ. Bộ đầu kia rốt cuộc là giết chết Xử nhi như thế nào, không khó biết được, chỉ cần thi triển nhiếp hồn chi thuật đối với hắn, chân tướng tự sẽ rõ ràng.”

Chu Đình nghĩ nghĩ, khó có thể tin nói: “Hiện trường không có dấu vết sử dụng phù lục, cũng không có đạo thuật như vậy, chẳng lẽ, thật là trời?”

Bóng người đó trầm mặc một lát, thản nhiên nói: “Nếu là như thế, việc này, ngươi không cần truy cứu nữa.”

Chu Đình ngẩn ra một phen, sau đó bộ mặt dữ tợn nói: “Chẳng lẽ Xử nhi của đệ phải chết uổng sao?”

“Nếu là trời phạt, đó là ý trời.” Bóng người kia nói: “Ý trời là trên hết, Chu gia không thể mất đại nghĩa, đệ phải lấy đại cục làm trọng.”

Chu Đình trầm mặc hồi lâu, mới chậm rãi nói: “Đệ biết rồi.”

Chu phủ.

Làm gia tộc có quyền thế nhất của Đại Chu, quy mô Chu phủ, ở Thần Đô, so với Tiêu thị vương phủ, chỉ có hơn chứ không kém.

Phủ đệ Chu gia nam bắc dài hơn trăm trượng, đông tây rộng cũng hơn năm mươi trượng, phủ đệ hơn mười lớp sân, diện tích cực rộng, Chu gia nhân khẩu thịnh vượng, trong nhà huynh đệ bốn người, đều ở trong triều đảm nhiệm chức vị quan trọng, Thần Đô có câu, một cái Chu gia, chống đỡ nửa triều đình Đại Chu, cũng không có chút khoa trương nào.

Lúc này, trong Chu phủ, trong một chỗ sân, biết được tin Chu Xử chết, một phụ nhân trung niên khóc ngất mấy lần, lại tỉnh lại.

“Xử nhi, Xử nhi đáng thương của ta…”

Tiếng khóc đau thương của nàng xuyên thấu tường sân, nha hoàn hạ nhân đi ngang qua đều cúi đầu, vội vàng đi qua.

Hai vị tỷ tỷ của Chu Xử đã gả ra khỏi Chu gia, nghe tin vội vàng chạy về, làm bạn ở bên cạnh phụ nhân khuyên giải an ủi.

Phụ nhân khóc hết nước mắt, cầm lấy tay Chu Đình, trong mắt tràn đầy sát ý, nghiến răng nói: "Lão gia, người hại chết Xử nhi, nhất định phải mang hắn thiên đao vạn quả, lại mang hồn hắn câu đến, ngày đêm chịu u hỏa thiêu đốt!"

Chu Đình điềm nhiên nói: "Yên tâm đi, ta nhất định khiến hắn muốn sống không được, muốn chết không xong, để an ủi Xử nhi trên trời có linh thiêng!"

Một thiếu phụ bên cạnh phụ nhân ngẩng đầu, nhìn Chu Đình, nói: "Cha, lúc con đến, nghe tướng công nói, chuyện này xử lý không tốt, rất dễ dàng kích lên dân chúng xôn xao, cha nếu không vào cung một chuyến, đi cầu muội, đi cầu bệ hạ, chủ trì công đạo cho đệ đệ."

Một thiếu phụ khác bên cạnh nàng mặt có sự bất nhẫn, mấy lần mở mồm, cuối cùng vẫn thở dài, cũng chưa nói ra cái gì.

Chu Đình nói: "Từ khi chúng ta để nàng gả cho tiền thái tử, bệ hạ đã canh cánh trong lòng đối với Chu gia, ba năm qua, nàng lại cố ý xa cách đối với Chu gia, ta lần này vào cung đi cầu nàng, chỉ sợ…"

Thiếu phụ mở miệng trước hết nói: "Mặc kệ thế nào, Xử nhi cũng là người thân của nàng, nàng cho dù máu lạnh vô tình nữa, cũng sẽ không bỏ mặc đối với cái chết của Xử nhi nhỉ?"

Phụ nhân kia cũng nghiến răng mở miệng: "Nếu là nàng không gặp ông, ông liền cầu đại ca đi gặp. Nàng tuy là bệ hạ, chẳng lẽ ngay cả cha đẻ cũng không gặp sao?"

Chu Đình cúi đầu nói: "Đại ca muốn ta lấy đại cục làm trọng, hắn là không có khả năng nhúng tay chuyện này."

Phụ nhân phẫn nộ nói: "Đại cục, đại cục, mạng Xử nhi cũng không còn nữa, hắn còn muốn nhìn chung đại cục cái gì, chuyện này cũng liên quan mặt mũi cùng tôn nghiêm Chu gia."

"Câm mồm." Chu Đình răn dạy nàng một câu, nói: "Vì một ngày này, Chu gia chúng ta đã đợi mấy trăm năm, trọng trách

trên người đại ca, không phải chúng ta có thể tưởng tượng."

Hắn che giấu bi thương trong mắt, sửa sang lại cổ áo, nói: "Ta vào cung trước."

Hoàng cung.

Chu Đình đứng ở trước một tòa cung điện, khom người nói: "Chu mỗ có chuyện quan trọng muốn gặp bệ hạ, còn xin Thượng Quan cô nương thông báo thay một tiếng."

Nữ quan trẻ tuổi nói: "Xin lỗi, bệ hạ hôm nay ở trên tu hành có điều cảm ngộ, sáng sớm đã bế quan, Chu đại nhân có chuyện gì, có thể chờ chầu sớm ngày mai nói sau."

Chu Đình trầm mặc một lát, nói: "Đã như vậy, bản quan đi về trước."

Nữ quan trẻ tuổi xoay người xuyên qua cung điện, tới vườn hoa hậu điện.

Mai đại nhân đứng ở phía sau một bóng người, nói: "Bệ hạ, hôm nay ở trước Thần Đô nha…"

Nữ hoàng nói: "Trẫm biết hết rồi."

Thanh âm của nàng uy nghiêm vô cùng, tựa như không mang theo bất cứ cảm tình gì.

Mai đại nhân do dự một chớp mắt, mở miệng nói: "Bệ hạ, hành vi của Chu Xử, đã dẫn tới dân oán, tuy hắn bởi Lý Mộ mà chết, nhưng cái chết của hắn, cũng không thể trách tội đến trên người Lý Mộ, nếu không, chỉ sợ lòng dân Thần Đô bệ hạ thật không dễ gì tụ lên, sẽ tan mất."

Nữ hoàng nhìn phía trước, nói: "Ngươi đối với Lý Mộ, tựa như rất che chở."

Mai đại nhân nói: "Hắn là thần từ Bắc quận mang đến, sau khi hắn đến Thần Đô, làm mỗi một việc, đều là vì dân chúng, vì bệ hạ, thần chỉ là cảm thấy, người như hắn, không nên gặp phải loại bất công này."

Nữ hoàng hỏi: "A Cách, ngươi thấy thế nào?"

Hết chương 347.

Chương 348. Cải trang (2)

Nữ quan trẻ tuổi nghĩ nghĩ, nói: “Tuy hắn có đôi khi nói năng không giữ mồm, nhưng lại là một người tốt, một viên quan tốt, Thần Đô thiếu, chính là người như vậy, Chu Xử chết bởi Tử Tiêu Thần Lôi, mà hắn chỉ là một tiểu tu Tụ Thần, có lẽ, là có người khác đang vu oan hãm hại, đục nước béo cò.”

Nữ hoàng phất ống tay áo, trong hư không, xuất hiện một hình ảnh rõ ràng.

Trong hình ảnh, Chu Xử thái độ kiêu ngạo, uy hiếp người nhà người chết kia, dẫn tới dân chúng oán giận.

Bộ đầu trẻ tuổi đưa tay chỉ trời, lớn tiếng chửi mắng: “Tặc lão thiên, ngươi nếu có mắt, thì không nên để người tốt gặp oan, để loại kẻ ác này làm hại nhân gian!”

Vừa dứt lời, trên trời đánh xuống bốn đạo Tử Tiêu Thần Lôi, Chu Xử ngăn cản ba lần, vẫn là ở dưới một tia sét cuối cùng, hóa thành tro bụi.

Nữ quan trẻ tuổi cùng Mai đại nhân đều là lần đầu tiên thấy một màn như vậy, trên mặt lộ ra nét chấn động, thật lâu khó có thể hoàn hồn.

Hồi lâu, nữ quan trẻ tuổi mới hỏi: “Bệ hạ, chẳng lẽ hắn thật sự có thể câu thông thiên đạo?”

Nữ hoàng chưa trả lời, chỉ là nói: “Các ngươi đi xuống trước đi, chuyện này, ngày mai triều đình bàn tiếp.”

Sau khi hai người lui ra, nữ hoàng một mình một người đứng ở trong vườn hoa, khí chất trên người dần dần đã xảy ra biến hóa.

Trên thân thể của nàng, loại khí tức thượng vị giả ngạo nghễ thiên hạ, cao cao tại thượng kia dần dần thu liễm biến mất, đứng ở chỗ này, tựa như chỉ là một nữ tử bình thường.

Dần dần, ngay cả khuôn mặt của nàng cũng đã xảy ra một ít biến hóa, khuôn mặt vốn thanh lệ động lòng người dần dần

biến thành bình thường, áo mũ trên người, cũng biến ảo thành một món quần áo bình thường.

Bóng người của nàng biến mất ở tại chỗ, cùng lúc đó, đầu đường Thần Đô có thêm một nữ tử áo xanh.

Dân chúng qua lại ngoài đường cũng chưa phát hiện, trong dòng người bên cạnh đột ngột có thêm một người.

Nữ tử áo xanh đi đến trước một sạp mỳ, chủ sạp mỳ nhìn thấy nàng, trên mặt lộ ra nụ cười, nói: "Cô nương, ngài rất lâu chưa tới."

Nữ tử ngồi ở trên sạp mỳ, nói: "Một bát mỳ."

Ông chủ dứt khoát chà chà tay, nói: "Được rồi, vẫn là quy củ cũ, bỏ ít hành, không cần rau thơm."

Giờ phút này đang giờ cơm, thực khách trên sạp mỳ không ít, những người này vừa ăn, còn vừa nói chuyện với nhau.

"Hôm nay một màn sét đánh Chu Xử, quả thực sảng khoái lòng người, các ngươi đều thấy rồi chứ?"

"Không có, lúc ta chạy tới, đều đã xong hết rồi. Như thế nào, ngươi lúc ấy ở hiện trường?"

"Bỉ nhân may mắn có mặt, Chu Xử kia, bị tia sét màu tím bổ một phát, ngay cả cặn bã cũng không còn lại "

"Mau, nói cho chúng ta một chút, bát mỳ này ta mời."

Nghe nói cơm hôm nay có người mời, người nọ lại thêm một đĩa thịt bò, hướng mọi người, bắt đầu kể lại.

Hắn từ Chu Xử coi trời bằng vung cỡ nào, từ Thần Đô nha đi ra, uy hiếp người nhà của người chết, đến Lý bộ đầu tức sùi bọt mép, giận dữ chỉ trời, trời đất cảm tâm của hắn, đánh xuống mấy tia sét, trừ mối hại này cho Thần Đô, sau khi bị Hình bộ mang đi, trên công đường, mắng to cha của Chu Xử, quả thực sảng khoái lòng người.

Trong quá trình kể, chính hắn tăng thêm một ít chi tiết, lại bỏ thêm một ít cảm xúc nhuộm đẫm, mọi người nghe mà sắc mặt ửng đỏ, tựa như đích thân tới hiện trường, tận mắt chứng kiến.

Nói xong, hắn còn không quên cảm thán một câu, “Lý bộ đầu thật sự là một bộ đầu tốt, hắn là thật sự nghĩ cho dân chúng, đứng ở bên chúng ta.”

Lại có thực khách thở dài: “Một lần này hắn kết thù tới chết với Chu gia rồi, không biết Chu gia sẽ trả thù như thế nào, nếu không còn Lý bộ đầu, Thần Đô có thể lại khôi phục đến loại bộ dáng đó của ngày xưa không?”

“Sẽ không, chúng ta đã viết vạn dân thư, bệ hạ nhất định sẽ trả Lý bộ đầu công đạo.”

Nữ tử áo xanh ăn mỳ xong, nghe mọi người thảo luận một lúc, mới trả tiền rời khỏi.

Lý phủ.

Khi Lý Mộ cùng Tiểu Bạch về nhà, thuận tiện mua một ít đồ ăn, hai người sau khi về nhà, liền ở phòng bếp bận rộn.

So sánh với ở bên ngoài ăn cơm, hắn rất hưởng thụ cảm giác hai người cùng nhau xuống bếp.

Trước kia cùng hắn cùng nhau xuống bếp là Liễu Hàm Yên, sau khi tới Thần Đô, người bên cạnh hắn liền biến thành Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch ở dưới sự dạy dỗ của Lý Mộ, tay nghề làm bếp đã đăng đường nhập thất, có thể làm trợ thủ đủ tư cách của Lý Mộ.

Sau khi ăn xong, Lý Mộ nói cho Tiểu Bạch, chuyện hắn ngày mai phải vào cung.

Đến lúc đó, hắn sẽ đưa nàng đến đô nha trước.

Tiểu Bạch lo lắng hỏi: “Nữ hoàng bệ hạ sẽ trách cứ ân công sao?”

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: “Không biết.”

Dù sao, hiểu biết của hắn đối với nữ hoàng, đều là là tin vỉa hè, nàng thật sự là người thế nào, Lý Mộ cũng không rõ.

Nhưng, đối với vụ án này, hắn cũng không có sợ hãi.

Có Thanh Tâm Quyết, nhiếp hồn chi thuật vô dụng đối với hắn, chỉ cần hắn không thừa nhận, thì không ai có thể mang cái chết của Chu Xử trực tiếp đổ lỗi ở trên người hắn.

Về phần sưu hồn, thuật này thương tổn cực lớn đối với người ta, hơn nữa là không thể nghịch, trừ phi là việc lớn cực kỳ mấu chốt, liên quan đến quốc gia, liên quan đến xã tắc, nếu không triều đình không có khả năng thi hành đối với quan lại.

Có lòng dân, triều đình vô luận xử trí thế nào đối với hắn, đều phải cẩn thận.

Tiểu Bạch kiên định nói: "Ta nghe nói nữ hoàng bệ hạ đẹp như thiên tiên, tâm địa cũng rất thiện lương, nàng nhất định sẽ không oan uổng ân công."

Lý Mộ gật gật đầu, nói: "Ta tin tưởng bệ hạ."

Không nói tướng mạo, đối với phương diện khác của nữ hoàng, Lý Mộ thật ra là có lòng tin.

Hắn đến Thần Đô, là vì nữ hoàng, mà hắn trong khoảng thời gian này, sở dĩ có thể không sợ hãi gì, muốn làm gì thì làm, cũng là bởi vì sau lưng có nữ hoàng đang chống lưng.

Nữ nhân đối với bộ dạng của nữ nhân khác, luôn có sự chú ý thật lớn, Tiểu Bạch chớp mắt, nói: "Đẹp như thiên tiên, là xinh đẹp cỡ nào?"

Lý Mộ xoa xoa đầu của nàng, nói: "Cái gì đẹp như thiên tiên, là vì đó là bệ hạ, bệ hạ cho dù là bộ dạng xấu nữa, cũng không có ai dám nói nàng xấu, muốn biết cái gì là đẹp như thiên tiên, ngươi trở về phòng soi gương một chút."

Tiểu Bạch ngẩn ra một lát, mới ý thức được Lý Mộ là đang khen nàng, sắc mặt ửng đỏ, có chút co quắp nói: "Ta đi rửa bát."

Da mặt thiếu nữ vẫn có chút mỏng, nếu là Liễu Hàm Yên, có thể đã ngã vào trong lòng Lý Mộ, chàng chàng thiếp thiếp rồi.

Lý Mộ về phòng, khoanh chân ngồi xuống không bao lâu, cơn mệt mỏi dần dần ập tới.

Trong lúc ngủ mơ, trước mắt hắn bỗng nhiên dâng lên một trận sương mù, có bóng người nữ tử hiện lên.

Nhìn thấy nữ tử quen thuộc kia, Lý Mộ ngẩn ra một phen, mặt lộ vẻ sợ hãi, kinh hãi nói: “Không phải chứ, lại tới rồi?”

Hết chương 348.

Chương 349. Định luận

Từ đêm đó sau khi bị chà đạp tám lần, trong mơ của Lý Mộ, liền không còn xuất hiện nữ tử này nữa.

Điều này làm hắn cho rằng, chuyện lần đó, chỉ là một sự trùng hợp, thẳng đến giờ phút này, bóng người quen thuộc này, xuất hiện lần nữa ở trong mơ của hắn.

Điều này làm Lý Mộ ý thức được, khả năng sự kiện lần đó là trùng hợp vô hạn tiếp cận số 0.

Lý Mộ cũng chưa ngay lập tức rời khỏi mộng cảnh, hắn cần làm rõ, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Lý Mộ đứng xa xa nhìn nữ tử kia, hỏi: "Ngươi là ai?"

Nữ tử kia thản nhiên nói: "Ngươi không cần biết ta là ai."

Lý Mộ thử hỏi: "Ngươi là tâm ma của ta?"

Lấy kiến thức của Lý Mộ, trừ tâm ma, hắn không tưởng tượng ra khả năng khác.

Cho dù là Động Huyền, cũng không có khả năng tùy ý xâm nhập mộng cảnh của người khác, đây là chuyện ngay cả Thiên Huyễn Thượng Nhân cũng không làm được.

"Tâm ma?" Nữ tử nhìn hắn một cái, chậm rãi nói: "Cũng có thể lý giải như vậy."

Lý Mộ cảnh giác nói: "Ngươi muốn làm gì?"

Nữ tử nói: "Ta bởi ngươi mà sinh ra, ngươi không bằng hỏi chính ngươi một chút, ngươi muốn làm gì."

Câu này của nàng, khiến Lý Mộ không hoài nghi nữa đối với thân phận của nàng.

Trừ ý thức sinh ra ở trong cơ thể hắn, không ai có thể dễ dàng ra vào mộng cảnh của hắn, rất nhiều người mang tâm ma đẳng cấp cao giải thích là linh hồn thứ hai, căn cứ Lý Mộ lý giải, cái này càng tương tự với nhân cách thứ hai hơn.

Trong cùng một thân thể đản sinh ra nhiều loại ý thức khác nhau, bọn họ tuổi, tính cách, thậm chí là giới tính cũng có thể không giống nhau, loại thiết đặt này, Lý Mộ ở trong những bộ phim kinh dị đã từng nhìn thấy vô số lần.

Lý Mộ cảnh giác hỏi: "Ngươi muốn cắn nuốt ý thức của ta?"

Nữ tử kia lắc lắc đầu, nói: "Không có hứng thú."

Lý Mộ kinh ngạc nói: "Vậy ngươi muốn làm gì?"

Nữ tử kia nhìn Lý Mộ, nói: "Ngươi giết Chu Xử."

Lý Mộ nhìn về phía nữ tử kia, ý thức tâm ma cùng ý thức chủ thể không ảnh hưởng lẫn nhau, cho nên nàng cũng không rõ trong lòng mình đang nghĩ những gì, hiểu được cái gì, nhưng chuyện thân thể này trải qua, lại không cách nào giấu được nàng.

Tuy người đối diện là nữ tử, nhưng Lý Mộ rất rõ, mình chính là nàng, nàng chính là mình.

Mình cùng mình không có gì giấu diếm, Lý Mộ hỏi ngược lại: "Loại người không bằng cầm thú này, chẳng lẽ không đáng chết sao?"

Nữ tử kia nói: "Chu Xử là người của Chu gia, bệ hạ cũng họ Chu, ngươi chẳng lẽ không sợ bệ hạ thiên vị?"

Lý Mộ nhìn nàng một cái, nói: "Ngươi biết không ít nha."

Nữ tử kia nói: "Ngươi chính là ta, ta chính là ngươi, ngươi nghĩ cái gì, ta biết hết."

Lý Mộ nhìn nàng, hỏi: "Vậy ngươi nói, ta bây giờ đang nghĩ cái gì?"

Lý Mộ đang nghĩ, nếu tâm ma chỉ xuất hiện ở trong mơ, nếu hắn có một giấc mơ ướt, ở trong mắt tâm ma, sẽ là bộ dáng thế nào?

Vù!

Ý tưởng này của hắn vừa mới xuất hiện, liền có một bóng roi đánh tới.

Lý Mộ vội vàng né tránh, rốt cuộc không hoài nghi nữa, ngay cả hắn ở trong mơ nghĩ cái gì cũng biết, trừ tâm ma của hắn, nàng còn có thể là cái gì?

Nữ tử kia thật ra cũng không biết Lý Mộ nghĩ cái gì, chỉ nhìn thấy hắn vẻ mặt khác thường, trong đáng khinh mang theo dâm đãng, chung quy sẽ không là đang nghĩ chuyện gì tốt, chẳng bằng quật trước nói sau.

Lý Mộ nhìn nữ tử kia, nói: "Đừng xúc động, đánh ta chính là đánh ngươi."

Bóng roi này chậm rãi biến mất, nữ tử kia lại hỏi: "Ngươi vì sao phải làm như vậy, cái này đối với ngươi có chỗ tốt gì?"

Lý Mộ nói: "Ngươi chính là ta, ngươi không biết ta vì sao làm như vậy?"

Nữ tử kia không nói gì, Lý Mộ đoán, nàng có thể hiểu biết ý tưởng của hắn, có thể giới hạn ở trong mơ, không khỏi yên tâm hơn rất nhiều.

Lo lắng nàng thẹn quá hóa giận, lại mang mình treo lên đánh, Lý Mộ nói: "Bởi vì ta là bộ khoái, trừ bạo an dân, giải oan cho dân, đây là chức trách của ta. Huống chi, bệ hạ lấy chân thành đối đãi ta, ta muốn quét sạch những thứ bất chính ở Thần Đô, ngưng tụ lòng dân, đền đáp bệ hạ."

Nữ tử thản nhiên nhìn hắn một cái, nói: "Giúp nàng ngưng tụ lòng dân, nữ tử làm đế, trước đó chưa từng có, chính là đảo điên luân lý, nhiễu loạn cương thường. Nam tử hán đại trượng phu, sao có thể trở thành nanh vuốt của nàng?"

"Ngươi nói chuyện chú ý chút."

Lý Mộ trừng mắt nhìn nàng một cái, nói: "Bệ hạ trong lúc tại vị, thi hành nhân chính, cải cách pháp chế, khiến bao nhiêu người dân có ngày lành, trái lại thời kì tiên đế, ba mươi sáu quận tham quan ác lại hoành hành, ngay cả Thần Đô, cũng là một mảng chướng khí mù mịt, không phụ tá minh quân như vậy, chẳng lẽ đi phụ tá bạo quân sao?"

Lý Mộ sinh ra bất mãn với nữ tử trước mắt, làm một nhân cách khác của hắn, lại hoàn toàn không có giác ngộ của nhân

cách chính, Lý Mộ vì có nhân cách như vậy mà cảm thấy xấu hổ.

Nữ tử kia trầm mặc một lát, nhìn Lý Mộ một cái cuối cùng, bóng người chậm rãi phai nhạt biến mất.

Lý Mộ chỉ vào nàng nói: “Ngươi đừng đi, ta còn chưa nói xong.”

Bóng người nữ tử hoàn toàn biến mất, Lý Mộ cũng từ trong mộng tỉnh lại.

Hắn sờ sờ đầu, vẻ mặt nghi hoặc.

Lần này thế mà lại chưa bị đánh, một lần này nhìn thấy nàng, hoàn toàn không giống một lần trước dã man không phân rõ phải trái như vậy, hắn ở trong sách đọc được miêu tả về tâm ma, không cái nào không phải quái vật tràn ngập thô bạo cùng giết chóc, loại hình này, Lý Mộ trái lại lần đầu tiên nghe nói.

Một đêm không nằm mơ gì, Lý Mộ ôm Tiểu Bạch ngủ tới tận trời sáng, sau khi đưa nàng đi đô nha, cùng Trương Xuân chờ ở ngoài cửa cung.

Buổi chầu sớm đã bắt đầu, cũng không biết bên trong là tình huống thế nào.

Đến bây giờ, bọn họ đều còn chưa được triệu kiến.

Hai người ở ngoài cung nhàm chán chờ, trên Tử Vi điện, bộ phận triều thần tranh luận khí thế ngất trời.

Một quan viên giận dữ nói: “Quốc có quốc pháp, gia có gia quy, Chu Xử đã được thẩm phán, ai cho hắn quyền lực một mình xử quyết?”

Một ngự sử phản đối: “Chu Xử không hối cải, phát rồ, chọc giận ông trời, mới đưa tới lôi hỏa thiêu thân, chuyện liên quan gì tới người khác?”

Quan viên kia nói: “Tử Tiêu Thần Lôi này là ai đưa tới?”

Tên ngự sử kia nói: “Ngươi có chứng cớ sao?”

“Đã có đại nhân tính ra, cái chết của Chu Xử, có liên quan với Lý Mộ kia.”

“Hắn chết còn có liên quan với trời đấy, các ngươi sao không đi thẩm trời một chút?”

“Ngươi đây là già mồm át lẽ phải!”

“Ngươi đây là muốn gán tội cho người khác!”

“Có phải muốn gán tội cho người khác hay không, chỉ cần tiến hành nhiếp hồn đối với Lý Mộ kia là biết.”

Đối với vụ án Chu Xử, trên triều đình chia làm hai phái.

Một phái cho rằng, Lý Mộ làm bộ đầu, không có quyền lực xử quyết bất luận kẻ nào, loại hành vi này, thuộc loại cố ý giết người.

Một bộ phận khác cho rằng, Chu Xử là chết bởi trời phạt, thiên đạo lớn hơn tất cả, mặc dù là trời phạt do Lý Mộ dẫn phát, cũng không nên mang việc này đổ lỗi ở trên người hắn.

Hết chương 349.

Chương 350. Che chở (1)

Hai phái tranh chấp không ngớt, toàn bộ triều đình, tỏ ra cực kỳ ồn ào.

"Yên lặng."

Thanh âm nữ quan trẻ tuổi truyền tới trong tai mọi người, mọi người đều ngậm miệng, trên triều đình yên tĩnh tới mức tiếng kim rơi có thể nghe.

Mặc kệ bọn họ tranh cãi như thế nào, án này định luận cuối cùng, vẫn phải xem bệ hạ.

Nháy mắt trong điện an tĩnh lại, phía trước mọi người, bỗng nhiên tự dưng xuất hiện một hình ảnh.

Hình ảnh là cảnh tượng trước Thần Đô nha, Chu Xử đã chết đi rõ ràng ở trong hình ảnh. Trong lòng bách quan chấn động không thôi, giờ khắc này, bọn họ mới nhớ ra, bệ hạ trừ là cửu ngũ chi tôn, còn là cường giả thượng tam cảnh, vận dụng đối với Huyền Quang Thuật đã đăng phong tạo cực, thế mà có thể khiến chuyện xưa tái hiện.

Ánh mắt mọi người, đều nhìn về phía hình ảnh đó.

Trong hình ảnh, Chu Xử vẻ mặt cuồng vọng kiêu ngạo, nói với Lý Mộ: "Đúng rồi, sau khi ta đi, ngươi phải lưu ý nhiều vào, người nhà của lão già kia, phải nhanh chóng dọn đi, nghe nói bọn họ ở ngoài thành, đi ở trên đường cũng phải cẩn thận, người ở bên ngoài phóng ngựa cũng không ít, nhỡ đâu lại húc chết một hai người, vậy không tốt lắm đâu."

Một gã ngự sử nhịn không được, chỉ vào hình ảnh Chu Xử, giận dữ nói: "Coi trời bằng vung, coi trời bằng vung, trong mắt hắn còn vương pháp không?"

Một ngự sử khác nước miếng bay tứ tung, lạnh lùng nói: "Quả thực là hành vi cầm thú, chết chưa hết tội!"

Trong triều đình, trên mặt không ít người đều lộ ra nét giận dữ, đây là công khai khiêu khích đối với luật pháp, đối với

công đạo, bọn họ chỉ là nghe nói Chu Xử kiêu ngạo, lại không ngờ, hắn thế mà kiêu ngạo đến mức này.

Ở dưới sự chấn động mãnh liệt của loại hình ảnh này, vài tên quan viên đảng mới cũng rụt cổ.

Việc này ai dám mở miệng nói giúp Chu Xử, chắc chắn chọc vào đám đông tức giận.

Càng làm bọn họ lo lắng là suy nghĩ của bệ hạ, bệ hạ lấy đại thần thông, mang hình ảnh hôm qua tái hiện, ý nghĩa, nàng cũng không đứng về phía Chu gia phải không?

Trong hình ảnh, đối mặt Chu Xử uy hiếp, bộ đầu trẻ tuổi kia nói: "Người đang làm, trời đang nhìn, ngẩng đầu ba thước có thần linh."

Chu Xử cười lạnh nói: "Thần linh, nhiều năm như vậy, ta trái lại rất muốn nhìn xem, thần linh có bộ dáng thế nào, ngươi nếu có bản lãnh, thì bảo bọn họ xuống dưới."

Bộ đầu trẻ tuổi hiển nhiên đã bị chọc giận, chỉ trời mắng to ông trời không có mắt, hắn vừa dứt lời, bỗng nhiên có mấy tia sét từ bầu trời đánh xuống, Chu Xử ở dưới một tia sét màu tím cuối cùng hóa thành tro bụi.

Mặc dù là một số quan viên nào đó địa vị cao trong triều, ở lúc thấy một màn như vậy, trong cơ thể cũng có nhiệt huyết dâng lên.

Mấy vị ngự sử, càng kích động chòm râu run run, trong mắt tràn đầy hâm mộ cùng sùng kính.

Đây là thiên đạo đáp lại, là ông trời tán thành lớn nhất đối với một người, không có một vị ngự sử nào không khát vọng được tán thành như vậy.

"Một thân chính khí, lay động ông trời, đây là đồ sộ cỡ nào?"

"Hắn vẫn là Lý Mộ kia, Lý Mộ viết ra nỗi oan Đậu Nga!"

"Thần Đô có người như vậy, là phúc của bệ hạ, là phúc của Đại Chu, bệ hạ tuyệt đối không thể ủy khuất nhân tài."

Trong rèm che truyền đến thanh âm uy nghiêm của nữ hoàng: “Án này, các khanh cho rằng nên xử như thế nào?”

Phía trước tất cả triều thần, một bóng người đứng dậy.

Nhìn thấy bóng người đó đứng ra, bách quan đều nín thở tập trung.

Kẻ đứng ra đầu tiên, không phải ai khác, chính là đương triều thượng thư lệnh, gia chủ Chu gia, đại bá của Chu Xử, cũng là cha đẻ của nữ hoàng.

Nam tử trung niên ngẩng đầu nhìn hình ảnh đó, nói: “Lòng dân chính là căn cơ Đại Chu kéo dài. Chu Xử hại chết dân chúng vô tội, không biết hối cải, cuối cùng chọc giận trời, giáng xuống trời phạt, nên khiến chư công trong triều lấy làm cảnh báo, ước thúc bản thân, cùng với con cháu nhà mình, không thể ức hiếp dân chúng, hãm hại hương dân.”

Thượng thư lệnh mở miệng, không thể nghi ngờ là định tính cho vụ án này.

Cho dù là quan viên đảng mới, cũng sẽ không mượn việc này công kích tên tiểu bộ đầu kia nữa.

Hai tay Chu Đình nắm đấm, cúi đầu quỳ ở trên mặt đất, nhắm mắt lại, run giọng nói: “Thần dạy con không tốt, có lỗi bệ hạ, có lỗi dân chúng, không mặt mũi nào đứng trong triều đình nữa. Thần muốn từ đi chức Công bộ thị lang, mong bệ hạ phê chuẩn.”

Lý Mộ và Trương Xuân ở cửa cung đợi hồi lâu, chưa đợi được nữ hoàng, lại đợi được Mai đại nhân.

Mai đại nhân đi ra cửa cung, đối với hai người nói: “Không có việc gì, trở về đi.”

Trương Xuân ngẩn ra một phen, hỏi: “Bên trong thế nào?”

Mai đại nhân nhìn Lý Mộ, nói: “Bệ hạ lấy Huyền Quang Thuật tái hiện cảnh tượng hôm qua, bách quan lâm vào giận dữ, Công bộ thị lang Chu Đình không biết dạy con, tự xin từ quan, bệ hạ đã đáp ứng, Chu Xử chết bởi trời phạt, không liên quan tới ngươi, ngươi có thể trở về rồi.”

Trương Xuân hỏi: “Không có cái gì khác sao?”

Mai đại nhân hỏi: “Ngươi muốn cái gì?”

Trương Xuân lắc lắc đầu, có chút tiếc nuối, lại cũng không nhiều lời.

Mai đại nhân bỗng nhiên từ trong tay áo lấy ra một xấp bùa, giao cho Lý Mộ, nói: “Đây là bệ hạ đưa cho ngươi.”

Lý Mộ nhìn một xấp Tử Tiêu Lôi Thuật trong tay, như có chút suy nghĩ.

Mai đại nhân lại giao cho hắn một khối ngọc bội, nói: “Đây cũng là bệ hạ ban thưởng ngươi.”

Lý Mộ tiếp nhận ngọc bội, lăn qua lộn lại nhìn nhìn, cũng chưa nhìn ra chiêu trò gì, hỏi: “Đây là cái gì?”

Mai đại nhân nói: “Ngọc bội này có thể che chắn thiên cơ, ngươi mang theo bên người.”

Lý Mộ nghe vậy, nhất thời cảm thấy ngọc bội trong tay nặng hẳn lên.

Che chắn thiên cơ nhìn như không có tác dụng gì thực chất, đã có thể gia tăng phòng ngự, cũng không thể tăng cường công kích, nhưng nó có một tác dụng rất quan trọng, đó là ngăn cản chí cường giả suy tính.

Cường giả Động Huyền, đã nhìn lén được thiên đạo huyền bí, có thể xem tinh tượng, biết mệnh số, bấm ngón tay tính toán, liền có thể thôi diễn họa phúc cát hung, thậm chí tính ra vị trí người nào đó, thông qua Huyền Quang Thuật, theo dõi trực tiếp từ khoảng cách xa.

Nếu là trên người có vật che chắn thiên cơ, liền có thể che chắn cường giả Động Huyền trở lên suy tính, cái này ở một số thời điểm nào đó, có thể tạo được tác dụng lớn.

Ngọc bội che chắn thiên cơ này, cùng một xấp Tử Tiêu Lôi Thuật, khiến Lý Mộ nhất thời không rõ, nữ hoàng có phải đã biết chút gì hay không.

Theo lý thuyết, cường giả cảnh giới thứ bảy, cho dù là có thể tính ra cái chết của Chu Xử có liên quan với hắn, hắn là

cũng không thể xác định, hắn là trực tiếp hay là gián tiếp chết ở trên tay Lý Mộ. Thiên Huyễn từng nói, thiên cơ khó dò, không ai có thể tính hết thiên cơ, cái gọi là số học, cũng chỉ là một ít cảm ứng mông mông lung lông, rất khó cụ thể.

Hết chương 350.

Chương 351. Che chở (2)

Hắn nhận lấy ngọc bội, hướng Mai đại nhân cung kính khom người, nói: “Mai tỷ tỷ thay ta cảm ơn bệ hạ.”

Mai đại nhân thở dài, nói: “Bệ hạ lần này vì bảo vệ ngươi, đã thừa nhận rất nhiều, hy vọng ngươi nhớ kỹ điều tốt về bệ hạ.”

Một bút không viết ra được hai cái chu, Lý Mộ từng có sự lo lắng nào đó, nhưng sau hôm nay, loại lo lắng này của hắn đã tan thành mây khói.

Từ hôm nay trở đi, hắn mới chính thức coi mình trở thành người của nữ hoàng.

Đáng tiếc hôm nay chưa được triệu kiến, chưa có cơ hội gặp được nàng, nhưng cũng không cần sốt ruột, hắn bây giờ, đã bước đầu ôm đùi nữ hoàng, ngày sau là có cơ hội gặp mặt.

Chu phủ.

Rầm!

Trong một gian tiểu viện truyền đến từng đợt tiếng đồ sứ vỡ vụn, đám nha hoàn hạ nhân đứng ở trong sân, tất cả đều cúi đầu, không dám nói gì.

Phụ nhân trung niên cầm lấy một cái bình hoa đập vỡ, há mồm thở hổn hển, nghiến răng nói: “Xử nhi chết uổng như vậy, ta không cam lòng, ta không cam lòng.”

Nàng chỉ về phía hoàng cung, mắng to: “Cô ta cũng là người Chu gia mà, cô ta sao có thể nhẫn tâm như vậy?”

Bốp!

Chu Đình tát một phát ở trên mặt của nàng, trầm giọng nói: “Câm mồm, bệ hạ cũng là người mà ngươi có thể tùy tiện nghị luận!”

Phụ nhân bị hắn cho một cái tát, ngây ngốc đứng ở nơi đó, một lát sau, nàng ngẩng đầu nhìn Chu Đình, lắc đầu nói: “Điên

rồi, tất cả người Chu gia các ngươi điên rồi, ta phải rời khỏi nơi này, ngươi không giúp Xử nhi báo thù, ta báo.”

Chu Đình nhìn bóng lưng nàng rời khỏi, bước chân nâng lên, cuối cùng lại hạ xuống.

Một ngày thời gian, cả người hắn tiều tụy già nua đi rất nhiều, hôm nay ở trong triều đình, từng màn trong hình ảnh đó, không ngừng trình diễn ở trong đầu hắn. Hắn siết chặt nắm tay, nghiến răng nói: “Lý Mộ!”

Hoàng cung.

Hậu hoa viên, sau khi bãi triều, nữ hoàng đã ở nơi này thật lâu.

Nàng nhìn về phía Chu gia, thật lâu sau mới thu hồi tầm mắt, hỏi: “Trẫm thật sự nhẫn tâm sao?”

Nữ quan trẻ tuổi nói: “Chu Xử chết, là trừng phạt đúng tội, không trách tới trên đầu bất luận kẻ nào, bệ hạ không cần vì thế tự trách.”

Nữ hoàng tựa như là đang hỏi nàng, lại tựa như không phải đang hỏi nàng, nàng cũng không nói cái gì nữa, rời khỏi vườn hoa, đi đến trước một chỗ cung điện to lớn.

Phía trên cung điện, viết hai chữ to “tổ miếu”.

Nữ quan trẻ tuổi dừng bước ở trước tổ miếu, tổ miếu Đại Chu, chỉ có hoàng tộc có thể vào, đối với các nàng mà nói, là cấm địa không thể bước vào.

Nữ hoàng đi vào tổ miếu, chiếu vào mi mắt, là một cái đài cao.

Trên đài cao, từ trên đến dưới, phân biệt bày bài vị mười mấy vị hoàng đế Đại Chu, phía trước bài vị, đàn hương lượn lờ.

Trừ những bài vị này, thu hút ánh mắt người ta nhất trong tổ miếu, là những cái đỉnh nhỏ. Những đỉnh nhỏ này ba chân hai tai, ở dưới bài vị các đời hoàng đế Đại Chu, chỉnh tề bày thành một hàng, sau khi cẩn thận đếm, sẽ phát hiện, những cái đỉnh nhỏ này, tổng cộng có ba mươi sáu cái.

Ba mươi sáu cái đỉnh nhỏ, thân đỉnh phát ra ánh vàng nhàn nhạt, ánh vàng này có mạnh có yếu, mạnh hào quang chói mắt, yếu ảm đạm vô cùng, ánh vàng của mỗi một cái đỉnh nhỏ, ngưng tụ thành những sợi màu vàng, hội tụ ở trong một cái đỉnh lớn trong tổ miếu.

Cái đỉnh lớn có ba chân sáu tai, thân đỉnh cũng không có hào quang, nhưng trong đỉnh, lại có một con rồng vàng bơi.

Con rồng vàng cảm nhận được nữ hoàng đi vào, từ trong đỉnh bơi ra, vui vẻ xoay vài vòng ở đỉnh đầu nàng, lại bay trở về trong đỉnh.

Trong góc tổ miếu, có ba cái bồ đoàn.

Ba bóng người khoanh chân ngồi trên bồ đoàn.

Khí tức trên thân ba người cực kỳ mờ mịt, đều mặc long bào màu đen, nhìn kỹ, sẽ phát hiện trên long bào của bọn họ, rồng vàng được thêu, chỉ có bốn vuốt.

Một vị lão giả bên trái khuôn mặt héo rũ như vỏ cây mở mắt, nhìn một cái hào quang chói mắt nhất trong ba mươi sáu cái đỉnh nhỏ, nói: “Niệm lực dân chúng Thần Đô, trong một tháng này, đã tăng lên mấy lần, kẻ ngươi từ Bắc quận điều đến, có chút bản lãnh.”

Nữ hoàng vẻ mặt bình tĩnh, nhìn con rồng vàng di chuyển ở trên đỉnh lớn, hỏi: “Một luồng đế khí này, khi nào mới có thể viên mãn?”

Lão giả nói: “Thời kì Đế, sóng yên biển lặng, dân chúng quy tâm, cũng đã dùng hai mươi năm, hai đời tiên đế, hết cả đời gần trăm năm, mới thai nghén ra một luồng, đã bị ngươi dùng, lấy Đại Chu hôm nay, cách luồng đế khí tiếp theo viên mãn, ít nhất phải đợi ba mươi năm.”

Nữ hoàng nhíu mày nói: “Quá dài.”

Lão giả cười nói: “Chu gia từ mấy trăm năm trước, đã có ý cướp đoạt chính quyền, mưu tính lâu như vậy, mấy đời tổ tiên, lấy tính mạng huyết tế, thật không dễ gì chiếm được một luồng đế khí, ngươi lại không muốn làm cửu ngũ chi tôn, thật sự là châm chọc.”

Nữ hoàng lạnh lùng nói: “Việc Chu gia, không quan hệ với ta!”

Lão giả mỉm cười nói: “Vị trí này, chỉ sợ ngươi còn phải ngồi rất lâu, ngươi sẽ chậm rãi mất đi người thân, mất đi bạn bè. Đám quan viên tôn kính ngươi, sợ hãi ngươi, lại vĩnh viễn sẽ không thổ lộ chân tâm với ngươi, phụ thân mẫu thân của ngươi, xưng hô ngươi là bệ hạ, đối với ngươi dụng tâm kín đáo, không có nữ tử nào sẽ tiếp cận ngươi, không có nam tử nào sẽ thích ngươi, ngươi sẽ chậm rãi mất đi yêu, mất đi hận, mất đi hỉ nộ ái ố…”

“Đừng nói nữa!”

“Vô dụng, đây là chốn đi về của mỗi một đời hoàng đế, ngươi cũng sẽ không ngoại lệ.”

Trong tay nữ hoàng xuất hiện một sợi roi dài màu vàng, từng chữ một nói: “Trẫm bảo ngươi, đừng nói nữa!”

Lão giả gục đầu xuống, lập tức lâm vào ngủ say.

Nữ hoàng đi ra khỏi tổ miếu, nữ quan trẻ tuổi cung kính nói: “Bệ hạ.”

Nữ hoàng nhìn nét tôn kính trên mặt nàng, trên mặt khôi phục uy nghiêm, nói: “Về cung đi.”

Thần Đô, Lý phủ.

Lý Mộ vừa mới mang trận pháp trong phủ làm thăng cấp, hắn trong cửa hàng ở Thần Đô chuyên môn mở cho tu hành giả, dùng một ít bùa cùng pháp bảo không dùng đến đổi linh ngọc, sau đó dùng linh ngọc, ở một cửa hàng khác mua một bộ cờ trận.

Thần Đô tuy lấy bình dân chiếm đa số, nhưng cũng có mấy phường thị, chuyên môn cho tu hành giả trao đổi giao dịch.

Trận pháp từng sử dụng cờ trận thăng cấp, có thể tạm thời vây khốn tu hành giả cảnh giới thứ năm, muốn lặng yên không một tiếng động xâm nhập trận pháp, trừ phi có tu vi Động Huyền.

Làm xong những thứ này, Lý Mộ lại mang một xấp Tử Tiêu Lôi Thuật nữ hoàng cho hắn, chia hơn phân nửa cho Tiểu Bạch phòng thân, bản thân chỉ để lại mấy tấm.

Nữ hoàng cho hắn ngọc bội cùng lôi phù, một cái thâu thiên hoán nhật, một cái che giấu thiên cơ, Lý Mộ cho dù trì độn nữa, giờ phút này cũng đã hiểu dụng ý của nữ hoàng.

Tử Tiêu Lôi Thuật, là Lý Mộ về sau sử dụng lôi pháp, sau chuyện lấy ra bằng chứng, nếu không, sau chuyện Chu Xử, lôi pháp của hắn, liền không thể hiển lộ trước mặt người khác.

Hết chương 351.

Chương 352. Trông coi mà tự trộm

Mà miếng ngọc bội che chắn thiên cơ này, là để tu hành giả Động Huyền trở lên không tính đến trên người hắn.

Tri kỷ giúp Lý Mộ chuẩn bị tốt những thứ này, nữ hoàng tất nhiên đã biết, cái chết của Chu Xử, chính là hắn gây nên.

Cường giả Siêu Thoát, khủng bố như vậy.

Dù vậy, nàng vẫn lựa chọn che chở Lý Mộ, cái này nói rõ Lý Mộ ở trong lòng nàng vẫn là có chút địa vị, không uổng công hắn mấy ngày nay làm trâu làm ngựa cho nàng.

Không chỉ có trong lòng có công nghĩa, còn bao che khuyết điểm như thế.

Nữ hoàng như vậy, thật đáng yêu.

Sự kiện Chu Xử, đã kết thúc được nửa tháng.

Sáng sớm, Lý Mộ khoanh chân ngồi ở trên giường, chậm rãi mở đôi mắt, trong mắt có hào quang màu vàng chợt lóe rồi biến mất.

Tuy hắn ngay từ đầu chuẩn bị phật đạo song tu, nhưng bước vào tu hành tới nay, trên chín phần thời gian, đều đang tiến hành tu hành dẫn đường đạo môn, cực ít có thời gian đi tụng niệm pháp kinh, tu tập phật pháp.

Nhất là sau khi tiến vào Tụ Thần, pháp lực tăng trưởng trở nên cực kỳ thong thả, hắn càng mang toàn bộ thời gian đều dùng ở trên tu đạo.

Hôm nay, đạo pháp tu vi của hắn đã đến cảnh giới thứ ba, nhưng tu vi phật môn, thẳng đến đêm qua, mới miễn cưỡng đột phá cảnh giới thứ nhất.

Phật môn cảnh giới thứ nhất tên là Kham Phá, ngụ ý là đệ tử cửa Phật nhìn thấu hồng trần, độn nhập không môn (xuất gia), một cảnh giới này, cần tu ra lục thức.

Hôm nay, lục thức của Lý Mộ đã viên mãn, hắn đang ở trong phòng, không cần thi triển thần thông, thông qua nhĩ

thức, đã có thể nghe được ở ngoài mấy phố ngõ, chưởng quầy tiệm thịt cùng tiểu nhị trà lâu đối thoại, thông qua khứu thức, hắn có thể dễ dàng phân biệt các loại hương vị trong không khí, hơn nữa đi tìm nguồn gốc, nói từ trên trình độ nào đó, hắn đã có thiên phú thần thông của một số yêu vật nào đó.

Có một số yêu vật trời sinh thính giác sâu sắc, khứu giác sâu sắc, nhân loại tuy thích hợp tu hành, nhưng trừ phi số rất ít kẻ trời sinh biến dị, ở trên thiên phú thần thông có liên quan thân thể, xa không bằng yêu vật.

Lý Thanh từng khuyên hắn, phật đạo hai môn, chỉ tu một loại, mới có thể tinh thâm.

Lúc ấy Lý Mộ còn chưa có cảm giác gì, bây giờ rốt cuộc cảm nhận được, tinh lực con người là có hạn, mặc dù là đối với phật pháp đạo thuật đều có thiên phú, cũng không có khả năng đồng thời mang hai môn này đều tu đến cảnh giới cao thâm.

Cảnh giới sau đó của phật môn, cần thời gian lâu hơn, trọng tâm tu hành của hắn trong khoảng thời gian kế tiếp, vẫn là ở như thế nào mau chóng đột phá đến Thần Thông cảnh.

Việc Chu Xử qua đi, Trương Xuân bất ngờ thăng quan lần nữa, từ Thần Đô thừa thăng làm Thần Đô lệnh, hoàn toàn trở thành người đứng đầu Thần Đô nha.

Không chỉ có thế, bệ hạ cũng chưa chỉ định Thần Đô thừa cùng thần Đô Úy, nói cách khác, đô nha này to như vậy, đều là một mình hắn làm chủ, không ai có thể khoa tay múa chân với hắn nữa.

Lý Mộ vẫn như cũ là bộ đầu Thần Đô nha, thân phận của hắn là lại, không phải là quan, quan cùng lại tuy đều là nhân viên công vụ của Đại Chu, đều nhận bổng lộc quốc gia, nhưng giữa hai người, có giới hạn rõ ràng.

Trở thành Đại Chu lại, không có yêu cầu gì hà khắc.

Lại bình thường là do quan viên địa phương chỉ định, hoặc là con kế nghiệp cha, chỉ cần gia thế trong sạch, trong vòng ba đời không có ai vi phạm pháp lệnh, liền có tư cách trở thành một gã Đại Chu lại quang vinh.

Nhưng quan viên khác.

Quan viên Đại Chu phẩm cấp thấp nhất, cho dù chỉ là một huyện lệnh nho nhỏ, cũng cần ở trong thư viện tiếp nhận giáo dục chính quy vài năm, mấy năm sau, mới có tư cách vào triều làm quan.

Đây là quy củ thời kì Đế định ra, là vì chỉnh đốn lại hiện tượng hỗn loạn ở quan trường Đại Chu, đề cao tố chất chỉnh thể quan viên, thi thố này, ở lúc ấy, quả thực đã tạo ra tác dụng rất lớn.

Triều đình lúc đó, quan viên dùng người không khách quan, kết bè kết cánh nghiêm trọng, phẩm đức, năng lực quan viên tốt xấu lẫn lộn, thư viện xuất hiện, đã cải thiện rất nhiều tình huống này.

Muốn vào triều làm quan, thì phải ở trong thư viện học tập tư tưởng thánh hiền, tu thân tu đức, còn cần học tập phương pháp trị quốc chính thống, phương pháp tu hành, ở trong một đoạn thời gian rất dài, mấy thư viện lớn, đã đưa vô số nhân tài cho triều đình.

Quy luật này, từ thời kì Đế lưu truyền tới nay, tiếp tục sử dụng đến nay, mặc dù là hoàng đế muốn đề bạt người nào, cũng cần để hắn ở thư viện tiếp nhận tôi luyện.

Đế cai trị ảnh hưởng sâu xa, Đế ở trong lòng dân chúng, triều thần Đại Chu có được địa vị cực cao, các đời hoàng đế Đại Chu đều không dám phá quy củ hắn định ra.

Ở trong mắt Lý Mộ, vị Đế này cũng quả nhiên là nhìn xa trông rộng, phương thức này, tuy khác với khoa cử, nhưng so sánh với chế độ tuyển quan trước kia, cũng có tính tiến bộ rất lớn.

Đương nhiên, Đế mặc dù được xưng là thánh hiền, cũng có chuyện hắn không đoán trước được.

Ví dụ như thư viện phát triển cho tới hôm nay, tính chất đã xảy ra thay đổi rất lớn so với lúc mới thành lập.

Viện trưởng bốn đại thư viện, không một ai không phải là Siêu Thoát, trong thư viện, cường giả trung tam cảnh nhiều

đếm không xuể, tuy so ra kém xa tứ tông lục phái, nhưng cũng là một lực lượng vô cùng cường đại.

Quan viên Đại Chu, chỉ có thể từ thư viện sinh ra, địa vị thư viện dần dần trở nên càng ngày càng cao, thậm chí có xu thế bao trùm phía trên triều đình.

Vô luận là muốn tái hiện hoàng tộc họ Tiêu huy hoàng, hay là muốn thay thế Chu gia, muốn thúc đẩy việc lớn này, đều không tách rời thư viện ủng hộ.

Lý Mộ cũng chưa từng nghĩ làm quan, cho nên cũng không cần đi thư viện đào tạo sâu, lấy hiểu biết của hắn ở Thần Đô, làm quan chưa chắc là một chuyện tốt.

Ở dưới nữ hoàng che chở, làm một tiểu lại, so với làm quan tự tại hơn nhiều.

Không cần lo lắng cái gì quốc gia đại sự, Lý Mộ mỗi ngày chỉ cần dẫn theo Tiểu Bạch, ở đầu đường Thần Đô đi một chút, cam đoan trong khu trực thuộc mình không có chuyện vi phạm pháp lệnh, nhiễu loạn dân chúng xảy ra, liền đã thực hiện rất tốt chức trách của mình.

Sau việc Chu Xử, địa vị hắn ở trong lòng dân chúng đã kéo lên đến đỉnh phong.

Điều này khiến hắn không cần cố ý đi làm chuyện gì, liền có thể từ trên người dân chúng Thần Đô thu hoạch được niệm lực, lấy loại tốc độ này, trong vòng một năm, thăng cấp Thần Thông, cũng không phải không có khả năng.

Trải qua chuyện Chu Xử, thanh danh Chu gia, ở Thần Đô cũng vẫn chưa chịu ảnh hưởng lớn bao nhiêu.

Tuy Chu Xử tội ác tày trời, nhưng Chu gia xử lý đối với việc này, cũng không để dân chúng cảm thấy phản cảm.

Chu gia rất nhiều con em, Chu Xử chỉ là một trong số đó, trừ Chu Xử, con em Chu gia ở bên ngoài cũng không có việc xấu gì, so sánh, biểu hiện của hoàng tộc họ Tiêu ở Thần Đô càng thêm ác liệt.

Hết chương 352.

Chương 353. Tạm biệt trong mơ (1)

Ở trong mấy trăm năm quá khứ, bọn họ đều là chủ nhân Đại Chu, là chủ nhân Thần Đô, mấy năm qua, tuy tạm thời bị Chu gia áp chế, nhưng loại cảm giác về sự ưu việt kia ở trong xương cốt, lại là không xóa nhòa đi được.

Lý Mộ đếm trên đầu ngón tay tính toán, hắn đến Thần Đô không lâu, tam tỉnh lục bộ cửu tự, họ Tiêu, họ Chu, thư viện, trừ thư viện, có thể đắc tội, hắn hầu như đã đắc tội hết.

Tiêu thị và đảng cũ, Lý Mộ trước khi đến Thần Đô đã đắc tội, lúc thúc đẩy huỷ bỏ lấy bạc chuộc tội, càng mang con cháu không ít quan viên Lễ bộ, Hình bộ, Thái Thường tự, tam tỉnh lục bộ đều đánh một lần, vụ án Chu Xử, lại đã đắc tội Chu gia, chỉ thiếu thư viện, hắn có thể trở thành kẻ địch chung của Thần Đô rồi.

Ở trong dân chúng, loại tình huống này lại hoàn toàn trái ngược.

Lý Mộ bây giờ cực được dân chúng hoan nghênh, dưới đến sạp nhỏ bên đường, trên đến lầu xanh quán rượu, chỉ cần hắn muốn, ăn dùng chơi, đều có thể miễn phí đến cùng.

Lúc đi ngang qua lầu xanh, tú bà lầu xanh kia không biết bao nhiêu lần chạy ra, kéo không ít cô nương, trực tiếp nháy mắt đối với Lý Mộ, nũng nịu nói: “Lý bộ đầu, vào đây đi.”

Dọa Tiểu Bạch không để ý mứt quả ăn đến bên miệng, vội vàng chạy tới, ôm cánh tay Lý Mộ, mang tính thị uy ngẩng đầu ưỡn ngực đối với các nàng.

Từ sau khi Liễu Hàm Yên đi Bạch Vân sơn khổ tu, nàng liền nghiêm khắc chấp hành nhiệm vụ Liễu Hàm Yên giao cho nàng, không cho bên cạnh Lý Mộ xuất hiện bất cứ một hồ ly tinh nào ngoại trừ nàng.

Những nữ tử lầu xanh này, tự nhiên là đối tượng nàng trọng điểm phòng hộ.

Tú bà liếc Tiểu Bạch một cái, nói với Lý Mộ: “Lý bộ đầu xấu hổ cái gì chứ, các cô nương lại không thu tiền của ngươi.”

Lý Mộ xua tay, “Lần sau, lần sau.”

Nha môn có kỷ luật của nha môn, vì tránh cho quan lại tham ô, không thể ăn không lấy không đồ của dân chúng, cũng không thể ban ngày vào lầu xanh, vào lầu xanh ban ngày tự nhiên cũng là không cho phép.

Thần Đô không biết bao nhiêu ánh mắt nhìn chằm chằm Lý Mộ, hắn phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, không cho bất luận kẻ nào cơ hội có thể thừa dịp.

Tiểu Bạch còn gắt gao ôm cánh tay Lý Mộ, nói: “Liễu tỷ tỷ nói, ân công đến Thần Đô, không thể hát hoa ngắt cỏ, không thể đi loại địa phương đó.”

Rõ ràng là tiểu hồ ly mình cứu, lại thành tai mắt của Liễu Hàm Yên, Lý Mộ nhìn nàng, hỏi: “Nếu ta đi loại địa phương đó, ngươi sẽ nói cho Liễu tỷ tỷ sao?”

Tiểu Bạch không chút do dự gật gật đầu, nói: “Ta đáp ứng Liễu tỷ tỷ!”

Lý Mộ lại hỏi: “Nếu ta không cho ngươi nói cho nàng thì sao, ngươi là nghe Liễu tỷ tỷ, hay là nghe ta?”

Vấn đề này, khiến động tác cắn mứt quả của Tiểu Bạch khựng lại, lẩm bẩm: “Ta, ta…”

Một lát sau, nàng mới cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Ta, ta nghe ân công.”

Lý Mộ cảm thấy vui mừng gấp bội, Tiểu Bạch trả lời, chứng minh nàng vẫn là áo bông tri kỷ của mình, cho dù phạm vào sai lầm, cũng sẽ giúp hắn giấu diếm, ai không thích áo bông như vậy?

Đương nhiên, loại sai lầm này, Lý Mộ cũng sẽ không đi phạm, hắn chẳng qua là muốn chọc Tiểu Bạch mà thôi.

Tiểu Bạch cúi đầu, rối rắm một hồi lâu, mới ngẩng đầu nói: “Ân công, ân công nếu muốn, Tiểu Bạch cũng có thể, ta đã hóa thành hình người rồi.”

Lý Mộ vỗ vỗ đầu của nàng, nói: “Ta nói giỡn thôi, ta sẽ không đi loại địa phương đó“

Hắn biết rõ, Tiểu Bạch ở trước khi hóa hình, đã làm tốt chuẩn bị hiến thân bất cứ lúc nào sau khi hóa hình, nhưng nàng là Liễu Hàm Yên đặt ở bên người Lý Mộ giám thị hắn, nếu giấu Liễu Hàm Yên, trông coi lại còn tự trộm, về sau hai người còn làm tỷ muội tốt như thế nào?

Tuy Tiểu Bạch quả thực rất mê người, nhưng Lý Mộ cũng sẽ không bởi việc nhỏ mà hỏng việc lớn, vui thích nhất thời, chôn xuống ngòi nổ cho Tu La tràng sau này.

Được Lý Mộ hứa hẹn, thiếu nữ lại cao hứng hẳn lên, vui vẻ kéo cánh tay Lý Mộ, quay đầu hướng phía lầu xanh thè lưỡi.

Trên đường đi, lại mua cho Tiểu Bạch một ít đồ ăn vặt, Lý Mộ đang định về nha môn, tầm mắt vô tình từ phía trước đảo qua, ánh mắt bỗng nhiên co lại.

Trên đường phía trước, có hai bóng người đi qua.

Hai người một già một trẻ, cũng chưa nhìn thấy Lý Mộ.

Lý Mộ cũng không nhận ra người trẻ tuổi, tầm mắt đảo qua ở trên người hắn, ánh mắt dừng lại trên người lão giả kia.

Lão giả này Lý Mộ lần đầu tiên gặp, nhưng bóng người của lão, lại trùng hợp với một bóng người trong trí nhớ của Lý Mộ.

Nói chính xác, là Lý Mộ lúc ở Bắc quận, từ trong tay Sở phu nhân, đạt được ký ức của sát thủ kia.

Lão giả này, là người thuê sát thủ kia, tới Bắc quận ám sát Lý Mộ.

Mà lão nhắm mắt theo đuôi đi theo phía sau người trẻ tuổi, hiển nhiên là lấy đối phương làm chủ, như vậy, độc thủ phía sau màn việc ám sát Bắc quận liền rõ ràng rồi.

Thần Đô nha, Lý Mộ đưa tay ở trên hư không quét một cái, không trung liền xuất hiện hư ảnh một nam tử trẻ tuổi.

Vương Vũ nhìn thoáng qua hư ảnh đó, kinh hãi nói: “Không thể nào, đầu nhi, ngươi vừa mới giết chết Chu Xử, lại trêu vào Chu Sâm?”

Mai đại nhân từng nhắc nhở Lý Mộ, bảo hắn cẩn thận Chu gia.

Lý Mộ mượn cái này liên tưởng đến, chuyện ám sát Bắc quận, hẳn là người Chu gia gây ra, thẳng đến hôm nay, ở đầu đường ngẫu nhiên gặp lão giả trong trí nhớ của sát thủ kia, mới rốt cuộc khóa mục tiêu kẻ làm chủ phía sau màn.

Thông qua Vương Vũ, Lý Mộ lại một lần nữa xác định thân phận của y.

Chu Sâm, xem như huynh trưởng của Chu Xử, nhưng lại không phải con của Chu Đình. Chu gia huynh đệ bốn người, Chu Đình đứng hàng thứ bốn, Chu Sâm, là con trai duy nhất của Chu lão tam.

Chu Sâm ngày thường làm người khiêm tốn, không phô trương như Chu Xử, cũng không làm việc ức hiếp dân chúng, mọi người Thần Đô biết rất ít về hắn.

Lão giả bên cạnh hắn, là hộ vệ của hắn, con em các gia tộc lớn này ở Thần Đô, bên người đều có hộ vệ, những hộ vệ này, là người ngày thường quan hệ chặt chẽ nhất với bọn họ.

Lão giả này xuất hiện ở trong trí nhớ của sát thủ kia, nói rõ Bắc quận ám sát, quá nửa là Chu Sâm mưu tính.

Khi đó Lý Mộ vừa mới đắc tội đảng cũ, hắn nếu gặp chuyện, mọi người hoài nghi đầu tiên, cũng là đảng cũ.

Chỉ là Lý Mộ không biết, tất cả cái này là Chu Sâm tự chủ trương, hay là sau lưng có người chủ sự thật sự của Chu gia tham dự.

Sát thủ kia đã chết, chỉ dựa vào lý do một phía của Lý Mộ, không lên án được Chu Sâm.

Hơn nữa, bởi vì hắn, Chu gia vừa mới chết một con em trẻ tuổi, nếu là Lý Mộ lúc này mang đầu mâu lại chỉ hướng Chu Sâm, có lẽ sẽ hoàn toàn chọc giận Chu gia, nghênh đón bọn họ trả thù kịch liệt.

Nhưng, thù ám sát, cũng không thể không báo.

Chỉ cần để hắn biết được kẻ làm chủ phía sau màn, chuyện kế tiếp, có thể bàn bạc kỹ hơn.

Hết chương 353.

Chương 354. Tạm biệt trong mơ (2)

Lý Mộ đi đến tiền nha, nhìn thấy Trương Xuân uể oải từ bên ngoài đi vào.

Lý Mộ chào hỏi: “Đại nhân, bãi triều rồi?”

Từ sau khi thăng nhiệm Thần Đô lệnh, phẩm cấp của Trương Xuân từ lục phẩm kéo lên đến ngũ phẩm, có tư cách vào triều.

Tuy nói Thần Đô số lượng ngũ phẩm quan không ít, không phải mỗi người đều có cơ hội vào triều, nhưng Thần Đô nha không thể so với lục bộ nha môn, bên trên còn có thị lang thượng thư, lang trung cùng viên ngoại lang không có chuyện thì có thể ở lại nha môn.

Chủ quan đô nha chỉ có một mình Trương Xuân, không có việc gì không thể thiếu triều, không giống Lý Mộ, ôm Tiểu Bạch muốn ngủ tới khi nào thì ngủ tới khi đó, mỗi ba ngày, Trương Xuân phải dậy sớm một ngày, làm chuẩn bị cho vào triều.

Lý Mộ nói: “Đại nhân hôm nay hạ triều, hơi muộn một chút.”

Trương Xuân xua tay, nói: “Đừng nói nữa, hôm nay trên triều đình khắc khẩu quá kịch liệt, kẻ nọ phía sau bản quan, nước miếng cũng sắp phun đến trên mặt bản quan rồi.”

Lý Mộ hiếu kỳ nói: “Tranh cãi bởi vì chuyện nào?”

Trương Xuân nói: “Còn không phải bởi vì chuyện thư viện, bệ hạ cảm thấy, Đại Chu ba mươi sáu quận, bao gồm Thần Đô, các quan nha lớn, hầu như toàn bộ quan viên đều ra từ thư viện, lâu dài, bất lợi đối với quốc gia, muốn nhường ra một bộ phận danh ngạch quan viên, trực tiếp từ dân gian chọn lựa, bị quần thần phản đối.”

Lý Mộ nói: “Cái này rất tốt mà.”

Trương Xuân liếc hắn, nói: “Tốt cái gì mà tốt, trước khi có thư viện, phẩm đức, năng lực quan viên triều đình so le không

đồng đều, rất nhiều hạng người vô năng vô tài vô đức, cũng có thể ở trong triều đảm nhiệm chức vị quan trọng, dân chúng khổ không nói nổi. Sau khi có thư viện, tố chất của các quan viên tăng lên rất nhiều, nếu là tuyển quan trở lại trước kia, chẳng phải là muốn dân chúng lại chịu loại khổ sở đó?"

Xem ra Trương Xuân cũng là ủng hộ thư viện, Lý Mộ hỏi: "Đại nhân cũng ra từ thư viện sao?"

Trương Xuân nghe vậy, trên mặt hiện ra nét tự hào, nói: "Đương nhiên, bản quan lúc trẻ tuổi, đã liền đọc vạn quyển thư viện, sau khi từ thư viện học đủ rời khỏi, mới đảm nhiệm huyện lệnh Dương Khâu."

Lý Mộ hỏi: "Trước khi có thư viện, dân chúng khổ không nói nổi, sau khi có thư viện, cuộc sống của dân chúng liền tốt hơn sao?"

"Ặc."

Trương Xuân môi giật giật, phát hiện hắn thế mà không có cách nào trả lời Lý Mộ.

Trước thời Đế, sau khi trải qua võ đế thịnh thế, các quận đã không gặp phiền não yêu quỷ làm loạn nữa, nhưng cuộc sống của dân chúng, tựa như cũng chưa tốt đến đâu.

Sau thời Đế, quan lại trải qua chỉnh đốn, tố chất tăng lên rất lớn, cho đến ngày nay, dân chúng nên sống tốt hơn, nhưng với hiểu biết của hắn, dân chúng ba mươi sáu quận Đại Chu, còn xa xa mới có thể xưng là an cư lạc nghiệp.

Hắn nhìn Lý Mộ, hỏi: "Ý ngươi là, Đế sai rồi?"

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: "Đế không sai, chỉ là chính lệnh thời kì Đế, cũng không nhất định thích hợp bây giờ. Thời kì Đế, quan viên trong triều tốt xấu lẫn lộn, phương thức tuyển quan của triều đình tồn tại chỗ thiếu hụt rất lớn, Đế quyết đoán cải cách, mới có Đế trị nổi tiếng, thư viện khi đó, đối với cải thiện sinh thái triều đình, là có lợi."

"Nhưng bây giờ khác, cục diện hỗn loạn của triều đình thời Đế đã sớm không còn tồn tại, học sinh của thư viện, gần như lũng đoạn triều đình, các quan viên lấy thư viện phân chia trận

doanh, kết bè kết cánh, che chở cho nhau, chính lệnh thời Đế, đã không thích hợp triều đình hiện nay nữa.”

Trương Xuân mặt có nét khác lạ nhìn hắn, nói: “Thực nên cho ngươi vào triều, nếu buổi sáng ngươi ở trong triều, cũng không đến mức một người nói chuyện thay bệ hạ cũng không có.”

Lý Mộ rất xác định, hắn có thể nhìn thấy, trong triều nhất định cũng có rất nhiều người thấy được.

Chẳng qua, bọn họ đều xuất phát ra thư viện, nếu là phụ họa nữ hoàng, chẳng phải chính là đứng ở mặt đối lập thư viện?

Bọn họ vốn có trận doanh thuộc về, tự nhiên sẽ không phản bội trận doanh của mình.

Huống chi, lấy thế lực cùng ảnh hưởng của thư viện, ngay cả đảng mới cùng đảng cũ cũng phải cậy vào, trong triều có ai dám đối đầu thư viện đúng không?

Lý Mộ có thể tưởng tượng được trên buổi chầu sáng, cảnh tượng nữ hoàng bệ hạ bị quần thần phản đối, đáng tiếc hắn chỉ là một tiểu lại, ngay cả tư cách vào triều duy trì ủng hộ nàng cũng không có.

Lý Mộ hiểu biết đối với thư viện không nhiều, sau khi gọi tới Vương Vũ, mới hiểu biết hơn một ít đối với thư viện.

Thần Đô có bốn thư viện lớn, tên Bách Xuyên, Thanh Vân, Vạn Quyển, Bạch Lộc, bắt đầu từ thời kì Đế, đến nay đã có hơn trăm năm truyền thừa.

Trong bốn đại thư viện, thư viện Bạch Lộc khác với ba cái khác, là thư viện duy nhất lệ thuộc trực tiếp Binh bộ, viện trưởng thư viện Bạch Lộc, là Binh bộ thượng thư.

Mục đích thư viện Bạch Lộc tồn tại, là chống đỡ kẻ thù bên ngoài, chưa bao giờ dính dáng tranh đấu đảng phái, học sinh từ thư viện Bạch Lộc đi ra, hầu như đều sẽ không ở lại Thần Đô, bọn họ cần tới biên cảnh Đại Chu, thủ hộ biên quận, miễn bị nước láng giềng, yêu quốc, quỷ vực, cùng với long tộc xâm nhập.

Cũng may Đại Chu từ sau võ đế, liền đã uy chấn tứ di, trở thành quốc gia cường đại nhất trên Tổ Châu đại địa, quốc gia xung quanh, phần lớn lấy Đại Chu đứng đầu, không tôn Đại Chu là mẫu quốc, cũng không dám xúc phạm Đại Chu.

Yêu quốc cùng quỷ vực, bên trong nó vẫn là trạng thái phân liệt, đối với Đại Chu tạm thời không có uy hiếp quá lớn, long tộc tuy thực lực cường đại, nhưng ở lâu đáy biển, cực ít lộ diện ở đại lục, tình huống Đại Chu hôm nay, càng nhiều mà nỗi lo bên trong, mà không phải hoạ ngoại xâm.

Thư viện Vạn Quyển, lấy truyền thụ lý niệm trị quốc cùng lý chính làm chủ, học sinh từ thư viện Vạn Quyển đi ra, rất nhiều đều không hiểu tu hành, nhưng bọn họ đối với trị quốc như thế nào, đều có giải thích độc đáo, sau khi từ học viện đi ra, kẻ năng lực xuất chúng, sẽ ở lại Thần Đô nhậm chức, năng lực kém một chút, thì sẽ bị phái tới địa phương tôi luyện.

Thư viện Thanh Vân cùng thư viện Bách Xuyên, càng thêm trọng điểm vào tu hành, học ở trong hai thư viện này, đều là học sinh có thiên phú tu hành nhất định, bọn họ sau khi rời khỏi học viện, hoặc ở Thần Đô đảm nhiệm chức vị quan trọng, hoặc trấn thủ một quận, có tiền đồ sáng sủa nhất.

Đại Chu ba mươi sáu quận, quận thủ, quận thừa, quận úy, một trăm lẻ sáu vị chủ quan, ít nhất có chín mươi vị, đều là ra từ hai thư viện này.

Đương nhiên, thư viện cũng không thuộc về đảng phái, sức ngưng tụ thực tế, tự nhiên không bằng đảng mới đảng cũ.

Nhưng thư viện địa vị cao cả, học sinh từ thư viện đi ra, đều đối với thư viện có lòng trung thành rất sâu, có lẽ lúc bọn họ cầu học, đối với thư viện bất mãn rất nhiều, nhưng tuyệt đối không cho phép người ngoài chà đạp tôn nghiêm của thư viện.

Hết chương 354.

Chương 355. Đế khí (1)

Vô luận là ở Thần Đô hay ở các quận, quan viên ra từ cùng thư viện, trên quan hệ thiên nhiên sẽ thân mật, biểu hiện ở trên triều đường, sẽ trở thành từng cái đoàn thể ngưng tụ.

Hoàng cung.

Đã là đêm khuya.

Nữ hoàng bệ hạ đứng ở trong cung điện trống trải, uy nghiêm trước mặt người ta không còn nữa, trên mặt còn lưu lại vẻ giận dữ, vì chuyện buổi chầu sớm mà tức giận.

Nàng nhìn bốn phía, muốn tìm một người trò chuyện, nói hết phiền muộn trong lòng, lại tìm không thấy một người.

Trên thực tế, từ ba năm trước, khi nàng bị ép đi lên vị trí này, liền đã không có ai có thể nói chuyện.

Người kia nói không sai, ngồi ở vị trí này, nàng sẽ chậm rãi mất đi người thân, mất đi bạn bè, không có ai sẽ thổ lộ thật lòng đối với nàng, phụ mẫu nàng, xưng hô nàng là bệ hạ, muốn nàng truyền ngôi cho con em Chu gia, bạn bè trước kia của nàng, hôm nay đối với nàng chỉ còn tôn kính cùng sợ hãi.

Nàng đạt được mọi thứ người khác muốn, lại mất đi mọi thứ mình muốn.

Nàng đi đến ngoài điện, ngẩng đầu nhìn bầu trời đỉnh đầu, bỗng nhiên nhớ tới một người.

Lý phủ.

Trong lòng Lý Mộ ôm Tiểu Bạch, đang ngủ say, trước mắt bỗng nhiên có sương trắng tràn ngập.

Một bóng người quen thuộc xuất hiện ở trước mắt hắn.

Lý Mộ đã lâu chưa gặp một nhân cách khác của mình, lần nữa nhìn thấy nàng, thế mà lại cảm giác có chút thân thiết, cùng nàng vung tay bắt chuyện, nói: “Đã lâu không gặp.”

Hai nhân cách ở chung, tuy ngay từ đầu có chút không quá vui vẻ, nhưng cũng may nàng không phải mỗi ngày đều xuất

hiện, cũng không phải mỗi lần xuất hiện đều tra tấn Lý Mộ, Lý Mộ đối với nàng, cũng không còn sợ như lúc bắt đầu.

Nữ tử mỹ mạo sắc mặt có chút khó coi, cũng không để ý tới Lý Mộ.

Trong lòng Lý Mộ lộp bộp một cái, đoán nàng có phải tới tháng hay không, không biết tâm ma có thể tới tháng hay không?

Vì tránh nàng giận chó đánh mèo mình, Lý Mộ chuẩn bị chuồn mất.

Ngay sau đó, hắn phát hiện cảnh vật trước mắt biến đổi, hai người xuất hiện ở một đỉnh núi.

Đỉnh núi có một đình nghỉ mát, giờ phút này, hai người ngồi ở trong đình, trước mặt bày mấy món ăn tinh xảo, hương thơm phả vào mũi, khiến Lý Mộ nhịn không được nuốt một ngụm nước bọt.

Hắn ở trong lòng âm thầm oán giận, đây rốt cuộc là mộng cảnh của ai, vì sao nàng khống chế đối với mộng cảnh, so với mình còn thuần thục hơn?

Cảnh sắc chung quanh là chân thật như thế, Lý Mộ có thể nghe được chim hót, có thể ngửi được mùi hoa, thậm chí còn có gió núi thổi tới trên mặt hắn, mấy món ăn trước mắt, càng là sắc hương vị đều đủ, thậm chí khiến Lý Mộ bắt đầu hoài nghi, đây rốt cuộc là mộng cảnh, hay là hiện thực.

Truyền thuyết cường giả thượng tam cảnh, có thể thi triển một loại thần thông giá mộng, có thể dùng ý thức của mình, xâm nhập mộng cảnh của người khác, hơn nữa tự do dệt nội dung giấc mơ, người bị gía mộng, căn bản không phân biệt rõ mộng cảnh cùng hiện thực, thậm chí sẽ vĩnh cửu trầm luân trong đó

Lý Mộ nhìn trái nhìn phải, không ngăn được phát ra một tiếng cảm thán, thuật giá mộng trong truyền thuyết, cũng chỉ thế này thôi nhỉ?

Lý Mộ thử nhìn thoáng qua nữ tử đối diện, hỏi: “Tâm tình không tốt?”

Nữ tử chưa trả lời, nhưng đáp án lại viết ở trên mặt.

Lý Mộ cũng không biết một tâm ma có tâm tình gì không tốt, dùng bầu rượu trên bàn đều tự rót chén rượu cho hai người, nói: “Tâm tình ngươi đã không tốt, ta liền uống cùng ngươi vài chén.”

Hắn mang rượu trong chén của mình uống một hơi cạn sạch, khẽ thở dài.

Nữ tử nhìn hắn một cái, hỏi: “Ngươi thở dài cái gì?”

Cùng một ‘mình’ khác không có gì cần giấu diếm, Lý Mộ từ từ nói: “Đáng tiếc ta không phải Trương đại nhân, nếu không, hôm nay ở trên buổi chầu sớm, sẽ không để bệ hạ một mình đối mặt bách quan.”

Nữ tử nhíu nhíu đuôi lông mày, nhìn Lý Mộ một cái, nói: “Nữ nhân đó có cái gì tốt, chẳng qua là loạn đảng cướp đoạt chính quyền, đáng giá ngươi ủng hộ cô ta như vậy?”

Phành!

Lý Mộ đập mạnh chén rượu ở trên bàn đá, đứng bật dậy, không khách khí nói: “Ngươi bất kính với bệ hạ nữa, ta liền trở về, rượu này ngươi uống một mình đi!”

Ăn của người miệng ngắn, cầm của người nhũn tay.

Cầm nhiều chỗ tốt như vậy của nữ hoàng, Lý Mộ không thể ở trên triều đường ủng hộ nàng, nếu ngay cả trong mơ cũng không thể ủng hộ, lần sau thu chỗ tốt của nữ hoàng, chỉ sợ lương tâm hắn cũng sẽ bất an.

Nữ tử kia không ngờ câu này sẽ chọc giận Lý Mộ, ánh mắt ở trên người hắn nhìn quét qua, cúi đầu nói: “Được rồi, ta không nói xấu nàng nữa, ngươi ngồi xuống đi.”

Lý Mộ không biết tâm ma người khác là bộ dáng gì, nhưng tâm ma của hắn, tựa như có chút khác với số đông.

Nàng đối với ăn mòn ý thức chính của Lý Mộ, chiếm cứ thân thể hắn hiển nhiên không quá hứng thú, ngược lại không quá hữu hảo đối với nữ hoàng, chẳng lẽ là bởi vì ghen tị?

Nói tới, Lý Mộ ngay từ đầu đối với nữ hoàng, cũng có chút ghen tị.

Dù sao, nàng tuổi còn trẻ, đã quyền cao chức trọng, không đến ba mươi tuổi, đã bước vào thượng tam cảnh, ai nghe xong sẽ không hâm mộ?

Chẳng lẽ, nữ tử này sinh ra, chính là vì lòng ghen tị của Lý Mộ?

Tu hành quả nhiên từng bước nguy cơ, một chút cảm xúc nho nhỏ trong lòng, cũng có khả năng bị phóng đại vô hạn, tâm ma không có thực thể, muốn vượt qua hoặc là tiêu diệt nàng, còn cần dựa vào tu hành trong lòng hắn.

Nữ tử mỹ mạo khẽ nhấp ngụm rượu, hỏi: "Ngươi cùng nàng chưa từng gặp mặt, vì sao phải bảo vệ nàng như thế?"

Lý Mộ nói: "Bệ hạ lấy chân thành đối đãi ta, ta tự nhiên thật lòng đối với bệ hạ. Huống hồ, bệ hạ tuy là nữ nhi, nhưng so với các đời hoàng đế Đại Chu, sự anh minh thánh hiền của nàng, cũng nên ở hàng ngũ đứng đầu. Nữ tử Bắc quận hàm oan mà chết, triều đình bao che cẩu quan, bệ hạ chủ trì công đạo cho nàng ấy; Thư viện đã thành bệnh lâu năm của Đại Chu, học sinh thư viện kết bè kết cánh, nắm giữ triều chính, trong triều không ai dám nhắc tới, chỉ có bệ hạ duệ ý tiến thủ, dũng cảm cải cách, người như vậy, chẳng lẽ không đáng giá tôn kính, không đáng giá ủng hộ sao?"

Lý Mộ nói xong, ngửa đầu dốc một chén rượu, trong lòng âm thầm đáng tiếc.

Đoạn lời này nếu để nữ hoàng nghe được, nàng cao hứng, nói không chừng lại sẽ thưởng hắn bảo bối gì, đáng tiếc hắn ngay cả cơ hội nhìn thấy nữ hoàng cũng không có, chỉ có thể ở trong mơ lẩm bẩm.

Nữ tử nhìn Lý Mộ một lần thật sâu, cuối cùng chưa nói ra cái gì nữa, một mình buồn bực uống rượu.

Lý Mộ tuy tò mò, nhưng cũng chưa hỏi nhiều.

Một nhân cách sinh ra ý thức của mình, nói từ trên trình độ nào đó, là một người khác hoàn toàn, họ có cuộc đời, thân

phận tự mình tưởng tượng ra. Lý Mộ trước kia từng xem một bộ phim, nhân vật chính trong đó có được mười nhân cách thân phận khác nhau, bọn họ giới tính, tuổi, thân phận đều không giống nhau, giữa nhân cách khác nhau, còn có thể giết chóc lẫn nhau.

Hết chương 355.

Chương 356. Đế khí (2)

Nhìn từ tình huống trước mắt, Lý Mộ cùng một hắn khác, ở chung coi như hòa hợp.

Mặc dù nàng muốn bất lợi với Lý Mộ, Lý Mộ cũng có thể cảnh giác.

Mà nàng tựa như cũng không có loại suy nghĩ đó.

Lúc từ trong mộng tỉnh lại, Lý Mộ còn đang hoài niệm mỹ vị trong mộng.

Chỉ tiếc, mộng cảnh chung quy là mộng cảnh, sau khi hắn tỉnh lại, thì không nhớ nổi hương vị những món ngon đó.

Hắn sau khi rửa mặt, ăn xong bữa sáng, cùng Tiểu Bạch tới đô nha.

Lý Mộ đang định ra ngoài tuần tra, nhìn thấy Mai đại nhân cùng hai người xuất hiện ở bên ngoài đô nha.

Lý Mộ đi lên phía trước, hỏi: “Mai tỷ tỷ, có việc gì sao?”

Mai đại nhân nói: “Giang Âm quận hôm qua hiến một lô lê cống, bệ hạ bảo ta lấy một thùng cho ngươi.”

Lý Mộ có chút được yêu mà sợ, tuy chỉ là một thùng lê, nhưng cái này đại biểu là tâm ý của nữ hoàng bệ hạ, nói rõ nàng ở trên loại việc nhỏ này cũng sẽ nghĩ đến mình.

Trong quá trình vận chuyển loại cống phẩm này, sẽ ở trên thùng dán lá bùa, mặc dù là vận chuyển đến Thần Đô, cũng không khác gì vừa mới hái xuống.

Lý Mộ tự mình cầm một quả, lại chia cho Tiểu Bạch một quả.

Hắn cắn một miếng lê cống, phát hiện lê này vỏ mỏng nhiều nước, tư vị ngọt lành, không hổ có thể được chọn làm lê cống.

Mai đại nhân nói: “Không có việc gì, ta về cung trước.”

“Đợi chút.” Lý Mộ bỗng nhiên gọi nàng lại, hỏi: “Mai tỷ tỷ, trong quá trình tu hành, nếu gặp tâm ma, nên làm cái gì bây

giờ?”

Lý Mộ đối với tâm ma biết rất ít, mặc dù là Thiên Huyễn Thượng Nhân, cũng không phải không gì không biết, đối mặt loại chuyện hắn tu hành tới nay, chưa bao giờ gặp được này, Lý Mộ nhất thời không biết nên xử lý ra sao.

Mai đại nhân tu vi tuy không bằng Thiên Huyễn, nhưng nàng đi theo bên người nữ hoàng, kiến thức tất nhiên bất phàm, có lẽ có thể giải thích nghi hoặc cho Lý Mộ.

“Tâm ma?” Mai đại nhân nhíu mày, hỏi: “Ngươi gặp tâm ma?”

Lý Mộ gật gật đầu.

Mai đại nhân tiếp tục hỏi: “Tâm ma thế nào?”

Lý Mộ miêu tả nói: “Ta có đôi khi nằm mơ, sẽ mơ thấy một nữ tử.”

Mai đại nhân liếc hắn, “Nằm mơ thấy nữ tử, không phải rất bình thường sao?”

Lý Mộ giải thích: “Không phải như ngươi nghĩ, đó là một nữ tử xa lạ, ta không chỉ một lần mơ thấy, nàng tựa như có tư duy độc lập, thậm chí có thể chủ đạo mộng cảnh của ta.”

“Không chỉ một lần, tư duy độc lập.” Mai đại nhân nhíu mày, hỏi: “Nàng sẽ khống chế thân thể của ngươi sao?”

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: “Cái này trái lại sẽ không.”

“Vậy thì kỳ quái rồi.” Mai đại nhân bất ngờ nói: “Loại tâm ma cấp bậc này, một khi xuất hiện, tất nhiên sẽ tranh đoạt chủ quyền thân thể, thắng thì hoàn toàn nắm giữ chủ nhân ban đầu của thân thể, thua thì ý thức mất đi, số rất ít có tình huống hai ý thức cùng tồn tại.”

Lý Mộ hỏi: “Nói cách khác, có khả năng tồn tại loại tình huống này?”

Mai đại nhân gật gật đầu, nói: “Theo ta được biết, có số rất ít người, trong cơ thể tồn tại hai ý thức trở lên cùng tồn tại, đại đa số thời điểm, thân thể hắn do ý thức chính chủ đạo, nhưng khi hắn gặp nguy cơ sinh tử, một ý thức khác sẽ thức tỉnh, loại

ý thức thứ hai này, thực lực có đôi khi sẽ so với ý thức chính còn khủng bố hơn.”

Lý Mộ cảm thấy, hắn chính là loại tình huống này Mai đại nhân nói.

Nữ tử kia ở trong mơ của hắn, có thể đảo khách thành chủ, thoải mái mang Lý Mộ treo lên đánh, thực lực phi thường khủng bố.

Tuy tạm thời hai người có thể chung sống hoà bình, nhưng sự tình sau này, không có ai nói rõ được.

Lý Mộ hỏi: “Loại tâm ma này, nên tiêu diệt như thế nào?”

Mai đại nhân lắc đầu nói: “Chiến thắng tâm ma, chỉ có thể dựa vào chính ngươi, khi ý thức của ngươi đủ cường đại, có thể dễ dàng lau đi ý thức của tâm ma.”

Nàng nhìn về phía Lý Mộ, hỏi: “Tâm ma của ngươi bộ dáng thế nào?”

Lý Mộ đưa tay ở trên hư không miết một cái, không trung hiện ra hình ảnh một nữ tử.

Đây là một pháp thuật nhỏ Tụ Thần kỳ có thể nắm giữ, là Huyền Quang Thuật bản yếu hơn vô số lần, Huyền Quang Thuật của người tu hành Động Huyền, có thể hóa tĩnh thành động, hiện ra theo thời gian thật. Cường giả Siêu Thoát đoạt năng lực của thiên địa, có thể khiến quá khứ đã xảy ra tái hiện.

Nghe nói, chí cường giả cảnh giới thứ chín, thông qua thuật này, thậm chí có thể ngắn ngủi dò xét tương lai, về phần rốt cuộc có phải thật hay không, Lý Mộ cũng không biết.

Mai đại nhân nhìn nữ tử kia, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, môi khẽ hé ra.

Lý Mộ thấy vẻ mặt nàng có thay đổi, trong lòng dâng lên một loại dự cảm không ổn, hỏi: “Làm, làm sao vậy?”

Mai đại nhân ho một tiếng, vẻ mặt khôi phục bình tĩnh, hỏi: “Ngươi là khi nào có tâm ma này?”

Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói: “Hình như là buổi tối ngày đó bệ hạ huỷ bỏ lấy bạc chuộc tội, ta lần đầu tiên ở trong mơ gặp được

nàng, bị nàng trói lại, dùng roi quật một trận.”

Nghĩ đến chuyện đã xảy ra trong mơ buổi tối ngày đó, trong lòng Lý Mộ còn có chút nghẹn khuất.

Mai đại nhân nghe vậy, vẻ mặt trên mặt rất kỳ quái, tựa như là muốn cười, nhưng lại cố nén.

Cái trán Lý Mộ hiện ra vài đường màu đen, hỏi: “Ngươi là muốn cười ta sao?”

Mai đại nhân lắc lắc đầu: “Không có, ha ha ha.”

Nàng thấy Lý Mộ cau mày, ho nhẹ hai tiếng, nói: “Ta không phải đang cười ngươi, chỉ là nghĩ tới một chuyện buồn cười, ha ha ha.”

Nàng khoác một tay lên bả vai Lý Mộ, một bàn tay ôm bụng cười to, sau khi cười xong, mới thở phì phò nói: “Ngươi không cần lo lắng, trên đường tu hành, có các loại chuyện huyền bí quỷ dị, tâm ma cũng không phải tất cả đều là xấu, nàng lại không tính chiếm cứ thân thể ngươi, ngươi coi như một giấc mơ alf được, thường xuyên ở trong mơ hẹn hò một vị nữ tử mỹ mạo, chẳng lẽ không tốt sao?”

Lý Mộ hồ nghi nói: “Thật sự không có việc gì?”

Mai đại nhân vỗ vỗ bờ vai hắn, nói: “Yên tâm đi, không sao.”

Nhìn từ giọng điệu Mai đại nhân, nàng hẳn là không phải đang gạt Lý Mộ, hoặc là an ủi Lý Mộ, trước mắt mà nói, Lý Mộ cũng xác thực chưa cảm nhận được nữ tử kia đối với hắn có gì uy hiếp. Hắn lắc lắc đầu, không nghĩ chuyện này nữa.

Mai đại nhân giờ phút này lại nói: “Ngươi không phải luôn muốn biết chuyện bệ hạ sao, vừa lúc bây giờ có rảnh, ta nói với ngươi một chút đi.”

Lý Mộ nghe vậy, nhất thời có hứng thú.

Mai đại nhân nói: “Ngươi đã là người của bệ hạ, có chuyện, ngươi phải biết.”

Lý Mộ hỏi: “Chuyện gì?”

Mai đại nhân nói: “Người đời đều nói bệ hạ là đánh cắp đế khí tổ miếu, mượn nó thăng cấp Siêu Thoát, mới đoạt được thiên hạ, ngươi cũng là cho rằng như vậy nhỉ?”

Lý Mộ nói: “Chẳng lẽ trong đó có ẩn tình khác?”

Mai đại nhân nói: “Bệ hạ chiếm được một luồng đế khí kia không giả, nhưng nàng lại không phải tự nguyện, bao gồm nàng lúc trước gả cho tiền thái tử, cuối cùng trở thành hoàng hậu, đạt được đế khí, thật ra đều là mưu đồ của Chu gia.”

Hết chương 356.

Chương 357. Một mặt khác của nữ hoàng (1)

Lý Mộ thật sự không rõ, trong đó thế mà còn có nội tình như thế, tiếp tục nghe Mai đại nhân kể.

"Đế khí là niệm lực dân chúng Đại Chu ngưng tụ, Đại Chu ba mươi sáu quận, thông qua quốc miếu thu thập niệm lực dân chúng, hội tụ ở tổ miếu, sẽ dần dần thai nghén ra một luồng đế khí, đế khí này, có thể làm phàm nhân thăng cấp Siêu Thoát, trước kia đều sẽ truyền cho đế vương, cam đoan vương triều Đại Chu kéo dài."

Tu hành không phải là không có đường tắt, có một số đường tắt, thậm chí có thể một bước lên trời.

Tiểu Ngọc lấy thân thể phàm nhân, cảm thiên động địa, liên tục tấn thăng năm cảnh giới.

Thủ đoạn của hoàng thất Đại Chu hiển nhiên càng thêm cao minh, bọn họ mượn niệm lực ức vạn dân chúng tu hành, khiến trong hoàng tộc vĩnh viễn có cường giả thượng tam cảnh tồn tại, cam đoan hoàng quyền kéo dài.

Chỉ là, một lần trước hoàng quyền luân phiên, một luồng đế khí này, bị người ngoài đạt được, dẫn tới hoàng tộc họ Tiêu mất đi cơ hội.

Khó trách nữ hoàng bệ hạ có thể thuận lợi kế vị như thế, sau Đế, Đại Chu đã có dấu hiệu suy bại, lòng dân từng năm hạ xuống, một luồng đế khí trước, trải qua hai đời hoàng đế, mới thật không dễ gì hình thành.

Nói cách khác, hoàng tộc họ Tiêu, đã có mấy chục năm không có cường giả thượng tam cảnh sinh ra, hai đời hoàng đế phía trước, tu vi đều dừng lại Động Huyền, nếu là không còn cường giả trấn quốc, chỉ sợ không chấn nhiếp được quốc gia xung quanh nữa, càng đừng nói còn có yêu quốc cùng quỷ vực như hổ rình mồi.

Mặc dù là họ Tiêu không muốn nữa, cũng chỉ có thể tạm thời để nữ hoàng kế vị.

Chu gia chính là biết một điểm này, mới có thể chiếm một cái tiện nghi thật lớn này của Tiêu thị.

Mai đại nhân nhìn Lý Mộ, nói: “Ngươi là người của bệ hạ, ta không hy vọng ngươi giống với người khác, hiểu lầm bệ hạ.”

Lý Mộ gật gật đầu, trịnh trọng nói: “Ta biết rồi.”

Mai đại nhân hỏi: “Trừ những thứ này, ngươi còn có cái gì muốn hỏi không?”

Lý Mộ nghĩ nghĩ, hỏi: “Truyền thuyết tiền thái tử thích nam nhân, cùng bệ hạ chỉ là vợ chồng mặt ngoài, có phải thật hay không?”

Phành!

Lý Mộ mới nói ra miệng, trên đầu đã trúng một đòn của Mai đại nhân.

Mai đại nhân trừng mắt nhìn hắn một cái, nói: “Ta không phải từng báo cho ngươi, không được dị nghị bệ hạ sao, nếu để người khác của nội vệ nghe được, thế nào cũng phải mang ngươi treo lên đánh…”

Lý Mộ day day đầu, nói: “Cái này không phải ở trước mặt ngươi sao…”

Mai đại nhân hừ lạnh một tiếng, nói: “Ở trước mặt ta cũng không thể.”

Lý Mộ liên tục lắc đầu: “Được được được, ta về sau không hỏi nữa…”

Hóng hớt là thiên tính của nhân loại, người địa vị càng cao, tâm lý hóng hớt của mọi người đối với nàng lại càng nặng, không chỉ Lý Mộ, Thần Đô không ít người đều đang hóng hớt chuyện này.

“Được rồi, bệ hạ ban thưởng ta đã đưa đến, ta về cung.” Mai đại nhân tức giận nhìn hắn một cái, nói: “Bệ hạ băng thanh ngọc khiết, về sau không thể ở sau lưng tùy tiện nghị luận nàng, không chỉ có ngươi không thể nghị luận, cũng không thể để người khác nghị luận!”

Lý Mộ đứng thẳng người, nghiêm nghị nói: “Tuân mệnh!”

Hắn ngày thường Mai tỷ tỷ dài Mai tỷ tỷ ngắn, quả nhiên không nói vô ích, nàng cuối cùng vẫn từ khía cạnh trả lời Lý Mộ, thỏa mãn tâm lý hóng hớt của hắn.

Một cái băng thanh ngọc khiết, đã giải nghi hoặc trong lòng Lý Mộ.

Ngọn lửa hóng hớt dập tắt, Lý Mộ nhìn thấy Trương Xuân đứng ở cửa sảnh bên, hỏi: “Đại nhân, có muốn ăn lê hay không, lê này rất ngọt, là lê cống bệ hạ ban cho…”

Trương Xuân đi ra, hỏi: “Ngươi làm chuyện gì, bệ hạ vì sao bỗng nhiên thưởng ngươi?”

Lý Mộ nói: “Không làm gì cả, khả năng lê cống Giang Âm quận quá nhiều, bệ hạ một mình ăn không nổi…”

Trương Xuân nghe vậy, nhìn Lý Mộ một cái, cực kỳ muốn ‘xì’ hắn một tiếng.

Cho dù là bệ hạ lê cống ăn không hết, muốn ban cho các quan viên, cũng không có lý do bỏ qua hắn đường đường Thần Đô lệnh, ban cho bộ đầu Thần Đô nha.

Huống chi, bệ hạ ban cho một tòa nhà, cùng ban cho một thùng lê, là ý nghĩa hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Người bởi vì lập công lao, được bệ hạ ban cho tòa nhà có không ít.

Một thùng lê này, tuy giá trị rất thấp, so ra kém nhà quan, nhưng nó đại biểu là để tâm.

Cái này nói rõ, trong lòng bệ hạ có Lý Mộ, cho dù là không lập công lao gì, bệ hạ cũng có thể ở lúc rời giường, lúc ngủ, lúc ăn cơm nhớ tới hắn…

Đây là thiên ân cỡ nào?

Trương Xuân cầm một quả lê, cắn rốp một miếng, nói: “Lê cống cái gì, chua quá!”

Hắn mang quả lê đó cắn ở trong miệng, hai tay lại từ trong rương cầm hai quả, nghênh ngang bỏ đi.

Tiểu Bạch cắn lê, nói: “Lê này rõ ràng rất ngọt mà, không chua chút nào cả…”

Lý Mộ nói: “Có thể là hắn trùng hợp chọn một quả chua đi…”

Hắn phất phất tay với Vương Vũ ở cửa, nói: “Đây là lê cống bệ hạ ban cho, cầm chia cho các huynh đệ đi…”

Vẻn vẹn một rương lê cống, lại là vũ khí sắc bén thu mua lòng người, thừa dịp cơ hội này, vừa lúc mua chuộc lòng người một đợt cho mình cùng nữ hoàng bệ hạ.

Mai đại nhân nói không sai, dân gian rất nhiều người đối với quá trình nữ hoàng đoạt vị rất có dị nghị, mặc dù là quan lại Đại Chu, có một bộ phận rất lớn, cũng không vừa mắt nữ tử làm đế.

Lý Mộ nói với đám người được Vương Vũ gọi tới: “Ăn xong thì ra ngoài tuần tra, nếu là phát hiện có hành vi nào vi phạm pháp lệnh, các ngươi không xử lý được, thì tới tìm ta…”

Đám bộ khoái đều tự nhận lê, nói với Lý Mộ: “Cảm ơn đầu nhi!”

Lý Mộ phất phất tay: “Đây là bệ hạ ban cho các ngươi, muốn cảm ơn thì cảm ơn bệ hạ…”

Hoàng cung.

Trường Nhạc điện.

Trong hư không trong điện, có một hình ảnh lẳng lặng chảy xuôi.

Nữ quan trẻ tuổi hừ lạnh một tiếng, nói: “Người này lại vô lễ đối với bệ hạ, không bằng mang hắn bắt vào nội vệ, dạy dỗ một phen hẳn hoi!”

Mai đại nhân từ ngoài điện tiến vào, nhìn thấy trong hình ảnh kia thể hiện ra cảnh tượng Thần Đô nha, lại nghe được lời của nữ quan trẻ tuổi, đã ý thức được đã xảy ra chuyện gì, nói: “Bệ hạ, Lý Mộ tuy nói chuyện càn rỡ một chút, nhưng hắn đối với bệ hạ, tuyệt đối là trung thành và tận tâm, khắp nơi ủng hộ bệ hạ, nghĩ cho bệ hạ…”

Nữ quan trẻ tuổi lạnh mặt nói: “Lần này nếu không dạy dỗ hắn cẩn thận, không biết hắn về sau còn có thể nói ra lời gì mạo phạm bệ hạ.”

Nữ hoàng sắc mặt bình tĩnh, tựa như không tức giận chút nào cả, chỉ là nói: “Mai vệ, ngày mai lại đưa cho hắn một thùng lê cống đi.”

Mai đại nhân khom người nói: “Tuân chỉ.”

Nữ quan trẻ tuổi khó chịu nói: “Bệ hạ…”

“Bệ hạ, chúng ta lui xuống trước.”

Mai đại nhân kéo tay nàng, kéo nàng đến ngoài điện, nữ quan trẻ tuổi hất tay nàng, bất mãn nói: “Hắn bất kính đối với bệ hạ, ngươi vì sao luôn che chở hắn?”

Hết chương 357.

Chương 358. Một mặt khác của nữ hoàng (2)

Mai đại nhân nói với nàng: “Bệ hạ nếu là muốn xử trí hắn, tự mình sẽ xử trí, chúng ta không cần quản nữa…”

Nữ quan trẻ tuổi mặt lộ vẻ khó chịu, nói: “Hắn rốt cuộc có cái gì tốt, bất kính đối với bệ hạ, ngươi che chở hắn, bệ hạ cũng bao dung hắn như vậy, không chỉ có thưởng hắn lê cống bản thân bệ hạ thích ăn nhất, còn cố ý dùng Huyền Quang Thuật nhìn hắn…”

Ngực nàng phập phồng, hiển nhiên bị chọc tức không nhẹ, đối với nàng mang nữ hoàng bệ hạ coi là tín ngưỡng mà nói, khó có thể tiếp nhận tất cả cái này.

“Suỵt…” Mai đại nhân hướng nàng làm một cái ra dấu im lặng, truyền âm nói: “Chính là vì hắn bất kính đối với bệ hạ, bệ hạ mới đối đãi hắn không giống với người khác.”

Nữ quan trẻ tuổi nhíu nhíu mày, hiển nhiên không rõ ý tứ của nàng.

Mai đại nhân truyền âm giải thích: “Ngươi còn trẻ tuổi, có một số việc không hiểu, ở nơi cao không khỏi chịu lạnh, bệ hạ ở vị trí đó, bao gồm chúng ta ở trong, mỗi người đều kính nàng sợ nàng, thời gian dài, bệ hạ cũng sẽ mệt, có đôi khi, nàng cần, chính là một người bất kính nàng…”

Nữ quan trẻ tuổi nói: “Ngươi đây là ngụy biện gì?”

Mai đại nhân lắc lắc đầu, nói: “Bệ hạ ngồi trên vị trí này, vốn là không phải nàng muốn, nàng cô độc hơn xa so với chúng ta tưởng tượng. Nàng ở trước mặt chúng ta, sẽ chỉ triển lộ ra một mặt, trái lại một mặt bị nàng che giấu, mới là nàng thật sự…”

…

Lý Mộ đi ra khỏi đô nha, ngẩng đầu nhìn bầu trời, có chút khó hiểu gãi gãi đầu.

Từ vừa mới bắt đầu, hắn đã có một loại cảm giác kỳ quái, tựa như có người ở chỗ tối nhìn trộm hắn.

Loại cảm giác này khi có khi không, Lý Mộ tìm thật lâu, cũng cưa tìm được ngọn nguồn.

Xuất hiện loại tình huống này, hoặc là hắn sinh ra ảo giác, hoặc là người nhìn trộm tu vi cao hơn hắn quá nhiều, vận dụng thần thông cấp cao kiểu như Huyền Quang Thuật.

Khả năng sau không lớn, Lý Mộ có ngọc bội nữ hoàng cho hắn, có thể ngăn cách thiên cơ, có thể che chắn tu hành giả Siêu Thoát suy tính, cũng có thể ngăn cản Huyền Quang Thuật dò xét.

Rời đô nha, loại cảm giác này liền hoàn toàn biến mất.

Hắn mang theo Tiểu Bạch tuần tra đến lúc tan ca, ban đêm, khi khoanh chân ngồi ở trên giường tu hành, cơn mệt mỏi bỗng nhiên ập tới.

Loại cảm giác mệt mỏi tự dưng sinh ra này, Lý Mộ từng trải qua mấy lần, đã biết kế tiếp sẽ xảy ra cái gì.

Quả nhiên, sau khi trước mắt trào ra một trận sương mù, bóng người nữ tử kia liền xuất hiện ở trước mắt Lý Mộ.

Nàng vươn hai tay, trong tay liền xuất hiện một sợi roi, một sợi roi Lý Mộ đã lâu không gặp.

Lý Mộ nheo mắt, sắc mặt biến đổi hẳn, lập tức nói: “Ngươi muốn làm gì?”

Nữ tử thản nhiên nói: “Không có gì, chỉ là muốn luận bàn với ngươi một chút…”

Luận bàn cái gì, rõ ràng chính là đơn phương chà đạp, Lý Mộ vội vàng đưa tay, nói: “Dừng, cho dù là muốn luận bàn, cũng không nhất định phải động võ, chúng ta có thể văn…”

Nữ tử nhìn hắn một cái, hỏi: “Văn như thế nào?”

Lý Mộ nghĩ nghĩ, hỏi: “Cờ vây biết không?”

Nữ tử nói: “Hiểu chút quy tắc.”

Lý Mộ nhắm mắt minh tưởng, trước mắt hai người đã có thêm một cái bàn đá, hai cái ghế đá, trên bàn đá có khắc một cái bàn cờ, cạnh bàn cờ đặt hũ cờ.

Lý Mộ cầm lấy một quân đen, đánh ở vị trí góc biên của bàn cờ, lập tức nói: "Tới lượt ngươi rồi."

Ở trong mơ, Lý Mộ đánh là đánh không lại nàng, chỉ có thể rất quyết đoán, thay nàng làm quyết định đấu văn.

Lý Mộ kỹ thuật cờ vây tuy cũng không cao, nhưng bắt nạt gà con hiểu chút quy tắc, vẫn là rất nhẹ nhàng.

Nữ tử nhìn Lý Mộ một cái, cầm lấy quân trắng, đặt ở một chỗ khác.

Lý Mộ nhẹ nhàng thở ra, hoài nghi nàng hôm nay là ngày đặc thù mỗi tháng, may mắn hắn cơ trí, quyết định thật nhanh, mới miễn cho bị nàng chà đạp.

Một lát sau, nữ tử đặt quân xuống, nói với Lý Mộ: "Ngươi thua rồi."

Lý Mộ sững sờ nhìn bàn cờ, lúc này mới ý thức được, nàng nói hiểu chút quy tắc, cùng hắn lý giải, căn bản không phải cùng một ý tứ.

Nữ tử nhìn hắn, lắc đầu nói: "Đấu văn không thú vị, vẫn là đấu võ đi."

"Đợi một chút!"

Lý Mộ vươn tay lần nữa, nói: "Một ván không nói lên được cái gì, chúng ta ba ván thắng hai…"

Hắn nhắm mắt ngưng thần, trên bàn bàn cờ đột nhiên biến đổi, xuất hiện sông ngăn.

Nữ tử nhìn bàn cờ kỳ quái này, hỏi: "Đây là cờ gì?"

"Cờ tướng." Thế giới này chưa có cờ tướng, Lý Mộ cười cười, nói: "Ngươi không biết, ta có thể dạy ngươi…"

Nữ tử này học rất nhanh, Lý Mộ chỉ là giảng cho nàng một lần quy tắc cờ tướng, nàng có thể bắt đầu đi có hình có dạng.

Đương nhiên, sau hai mươi nước, nàng liền thua Lý Mộ.

Lý Mộ nhẹ nhàng thở ra, ôm quyền nói: “Đã nhường rồi, đã nhường rồi…”

Nữ tử đầu cũng không ngẩng, một lần nữa bày xong quân cờ, nói: “Đến tiếp.”

Tuy lấy sở trường của hắn, đi tấn công sở đoản của nàng có chút vô sỉ, nhưng vì không bị chà đạp, Lý Mộ cũng chỉ có thể vô sỉ một lần.

Một lần này, nữ tử kia đánh rất chậm, sau khi đi hơn ba mươi bước, Lý Mộ bắt đầu nhíu mày.

Hắn không ngờ đối phương lại học nhanh như vậy, tiếp tục như vậy, một ván này, chỉ sợ hắn phải thua…

Hắn cầm lấy một quân cờ, sau khi nghĩ nghĩ, ăn của nàng một quân cờ.

Nữ tử kia nhìn hắn một cái, hỏi: “Vì sao tốt của ngươi có thể đi hai bước?”

Lý Mộ giải thích: “Ngươi không biết nhỉ, con Tốt giữa này, là tinh nhuệ trong tốt, có thể đi hai bước.”

Nữ tử không nói gì thêm, tiếp tục chơi cờ.

Lý Mộ cầm lấy quân cờ, lại ăn của nàng một quân.

Nữ tử nhíu mày nói: “Vì sao Mã của ngươi đi “Mục” không đi “Nhật” ?”

Lý Mộ giải thích: “Con này là thiên lý mã, có thể đi Mục.”

Nữ tử không mở miệng nữa, một lần nữa dời quân cờ.

Xe của Lý Mộ quẹo vào ăn luôn Pháo của nàng, nàng ngẩng đầu nhìn về phía Lý Mộ, hỏi: “Vì sao Xe của ngươi không đi thẳng?”

Lý Mộ cười cười, hỏi: “Xe ngựa có thể quẹo, không phải thường thức sao?”

Nữ tử trầm mặc một lát, vươn tay, sợi roi dài kia xuất hiện lần nữa.

Nàng đứng lên, nhìn Lý Mộ, nói: “Rút binh khí đi…”

Buổi sáng lúc ăn cơm, Tiểu Bạch nhìn thấy Lý Mộ vẻ mặt mệt mỏi, hỏi: “Ân công đêm qua không ngủ ngon sao?”

Lý Mộ uể oải nói: “Không sao, gặp ác mộng cả đêm mà thôi…”

Lòng của nữ nhân, như kim đáy biển, cho dù là nữ nhân hắn tưởng tượng ra cũng như vậy.

Lý Mộ cũng không biết nơi nào đắc tội nàng, đêm qua đang yên đang lành lại trở mặt, giày vò Lý Mộ hơn nửa đêm.

Nếu chỉ là một đêm không ngủ, đối với Lý Mộ hiện nay mà nói, không tính là cái gì, mười ngày nửa tháng không ngủ, hắn vẫn như cũ có thể tinh thần phấn chấn.

Nhưng trong mơ tinh thần tiêu hao quá độ, cũng sẽ ảnh hưởng hiện thực, đêm qua, hắn cùng tâm ma đại chiến đâu chỉ ba trăm hiệp, thậm chí đối với sử dụng chân ngôn cũng dung hội quán thông hơn rất nhiều, tuy tinh thần là mỏi mệt một chút, nhưng thu hoạch cũng không ít.

Hết chương 358.

Chương 359. Tỷ phu (1)

Ăn cơm xong, cùng Tiểu Bạch trở lại nha môn, Lý Mộ từ trong miệng Vương Vũ biết được, nữ hoàng bệ hạ sáng sớm lại bảo người ta đưa tới một thùng lê cống.

Lý Mộ có chút nghi hoặc, nữ hoàng làm sao biết hắn thích ăn lê, hôm qua mang chỗ lê cống kia chia cho mọi người, trong lòng hắn thật ra còn có chút không nỡ, thùng lê này không cần chia cho bọn họ nữa, buổi tối cùng Tiểu Bạch mang về nhà ăn.

Sau đó, hắn về phòng của mình, thay công phục, ra ngoài tuần tra, đồng thời thu thập niệm lực.

Tu hành sau Tụ Thần, so với hắn tưởng tượng khó hơn nhiều, Lý Thanh từ Tụ Thần đến Thần Thông, không cần bao lâu thời gian, thiên phú của nàng tuy không bằng Lý Mộ, nhưng hơn mười năm tích lũy, sớm đã tạo thành cơ sở kiên cố.

Lý Mộ điều chỉnh tốt suy nghĩ, trải qua thăng cấp rất nhanh trước đây, hắn trong khoảng thời gian này, quả thực có chút nóng lòng mong có thành tựu.

Tu hành mặc dù có đường tắt, nhưng quá mức theo đuổi đường tắt, cũng sẽ chôn xuống tai hoạ ngầm cho mình, nếu pháp lực của Lý Mộ, đều là giống Lý Thanh từng bước một tu hành ra như vậy, tâm ma căn bản không có cơ hội xâm nhập.

Hắn cảm thấy tu hành chậm, thật ra chỉ là so với trước kia.

Trên thực tế, lấy tuổi hai mươi, có thể bước vào tu hành cảnh giới thứ ba, loại tốc độ tu hành này tuyệt đối không tính là chậm, huống chi hắn tu hành thời gian không dài, đại đa số tu hành giả, tu hành cả đời, cũng chỉ là Tụ Thần mà thôi.

Lý Mộ vốn muốn để Tiểu Bạch ở lại nha môn tu luyện, nhưng nàng lại muốn đi theo Lý Mộ tuần tra.

Lý Mộ cũng không biết nàng là đơn thuần muốn dán hắn, hay là làm cơ sở ngầm của Liễu Hàm Yên, muốn đi theo bên người Lý Mộ, theo dõi hắn không đến chỗ hát hoa ngắt cỏ.

Hứa hẹn đối với Liễu Hàm Yên, Lý Mộ luôn nghiêm khắc tuân thủ.

Đến Thần Đô gần hai tháng, trừ Tiểu Bạch, nữ giới duy nhất Lý Mộ từng tiếp xúc, chính là Mai đại nhân, tuy hoa mai cũng tính là hoa, nhưng Mai đại nhân lại không thể tính.

Tuổi của nàng thêm vài tuổi nữa, cũng có thể đủ làm mẹ Lý Mộ.

Ra khỏi nha môn, Lý Mộ dọc theo phố chính, tuần tra cả quãng đường.

Thần Đô bị đường xá đan xen ngang dọc phân chia thành từng khu vực, xưng là phường thị, tính đến trước mắt, Lý Mộ chỉ từng đi không đến ba phần mười số phường thị.

Phường và thị là không có phân chia nghiêm khắc, mỗi một phường, đã là khu dân cư, cũng là khu buôn bán, trong phường thị, nơi ở, sinh hoạt, công năng giải trí, đầy đủ mọi thứ, có thể thỏa mãn nhu cầu hằng ngày của đại bộ phận dân chúng.

Những phường thị này công năng không giống nhau, đại bộ phận đều là dân chúng dùng để tụ cư, một bộ phận còn thừa, thì đều có chức năng.

Ví dụ như Nam Uyển cùng Bắc Uyển chiếm cứ hơn mười phường thị, ở lại đều là quyền quý cùng quan viên trong triều, là gần hoàng cung, vị trí tốt nhất, phong cảnh tuyệt đẹp, hoàn cảnh thanh u.

Còn có một số phường thị cao cấp, chuyên cho các quan to quý nhân giải trí tiêu khiển, người thường căn bản không tiêu phí nổi.

Một ít lầu xanh, nhạc phường, vũ phường, tửu lâu cao cấp, sẽ chỉ xuất hiện ở trong những phường thị này, khác với phường thị khác, lầu xanh nơi này, tú bà cùng các cô nương sẽ không đứng ở cửa kiếm khách, khách nhân đi vào, cũng sẽ không đi thẳng vào vấn đề, thường thường cần nói chuyện cuộc đời, nói chuyện lý tưởng trước, tiêu phí thời gian càng dài, bạc cũng cần càng nhiều…

Về phần nhạc phường, vũ phường, đều là một ít nơi người phong nhã tụ tập, ở Thần Đô, có tư cách học đòi văn vẻ, đều là người có tiền.

Những thứ này đều là Lý Mộ nghe Vương Vũ nói, nghe nói, có lầu xanh, trừ nữ tử nhân loại, thậm chí còn có yêu vật, quỷ vật, chỉ cần có đủ bạc, nơi này có thể thỏa mãn các loại sở thích của các loại người…

Thần Đô cũng không phải chỉ có một mặt đơn nhất, đối với một số người mà nói, nơi này là địa ngục, nhưng đối với một số người khác mà nói, nơi này lại là thiên đường.

Phường An Nhạc Lý Mộ cùng Tiểu Bạch bây giờ ở, chính là một chỗ phường thị cao cấp tập hợp lầu xanh, nhạc phường, vũ phường, tửu lâu vào một thể, trên đường không nhìn thấy mấy bình dân, xe ngựa qua lại nối liền không dứt, đi bên đường, không phải quan to quý nhân, chính là sĩ tử trẻ tuổi.

Bộ khoái Thần Đô nha thật ra rất thích loại phường thị này, bởi vì ra vào loại phường thị này, đều là có thân phận địa vị, hơn nữa rất nhiều đều tự nhận là người phong nhã, cảnh này khiến bản thân phường thị càng có trật tự hơn, cực ít có án kiện xảy ra, không cần chú ý quá nhiều.

Ở nơi này không thu hoạch được nhiều niệm lực hơn, Lý Mộ vẫn muốn cắm rễ dân chúng bình thường, đang định cùng Tiểu Bạch rời khỏi, bên tai bỗng truyền đến một đợt tiếng nhạc du dương.

Lý Mộ dừng bước, đứng ở trên đường, cẩn thận nghe.

Khúc này, Lý Mộ không phải lần đầu tiên nghe, lúc ở Bắc quận, Liễu Hàm Yên thường xuyên đánh cho hắn nghe, nghe được tiếng nhạc này, Lý Mộ liền bắt đầu nhớ tới nàng.

Tiểu Bạch ôm kiếm, nghe một lúc, nói: “Khúc này, Liễu tỷ tỷ trước kia cũng từng đánh…”

Lý Mộ theo phương hướng tiếng nhạc truyền đến, ánh mắt cuối cùng dừng lại ở trước một nhạc phường tên là “Diệu Âm phường”.

Cái tên này, Lý Mộ ở chỗ Liễu Hàm Yên từng nghe rất nhiều lần.

Nàng lúc còn nhỏ bị cha mẹ bán vào nhạc phường, tên nhạc phường đó, tên là "Diệu Âm phường", nơi đó là chỗ nàng cùng Vãn Vãn lớn lên, các nàng ở nơi này sinh sống hơn mười năm.

Đứng ở trước cửa Diệu Âm phường, Lý Mộ bỗng nhiên muốn đi vào, nhìn xem nơi các nàng từng sống.

Hắn đi vào nhạc phường, một nữ tử thanh tú chào đón, hỏi: "Hai vị muốn nghe khúc sao?"

Lý Mộ hỏi: "Thần Đô có mấy Diệu Âm phường?"

Thiếu nữ ngẩn ra một phen, sau đó liền nói: "Chỉ có một cái."

Thần Đô chỉ có một Diệu Âm phường, nơi Lý Mộ cùng Tiểu Bạch đến, không có sai.

Hắn mỉm cười với thiếu nữ, nói: "Chúng ta nghe khúc."

Thiếu nữ mỉm cười hỏi: "Công tử có nhạc sĩ yêu thích không, là muốn để nhạc sĩ ở nhã gian độc tấu cho ngài, hay là ở trong sảnh cùng khách nhân khác cùng nhau thưởng thức…"

Lý Mộ nhà mình đã có nhạc phường, đối với hình thức kinh doanh của nơi này tự nhiên cũng không xa lạ.

Tới nhạc phường, khách nhân có thể dựa theo khúc mục nhạc phường an bài, ngồi ở đại sảnh nghe khúc, cũng có thể một mình gọi một hoặc là vài nhạc sĩ, ở trong nhã gian diễn tấu cho một mình hắn, đương nhiên, điều sau giá càng thêm đắt đỏ, thường thường cần mấy chục lượng bạc, mà ngồi ở trong đại sảnh, nghe một canh giờ, nhiều nhất tiêu phí mấy lượng.

Nhà người thường, một năm toàn bộ tiêu phí, cũng chỉ mười lượng, tiêu phí nơi này, đối với dân chúng bình thường, chính là giá trên trời.

Đương nhiên, đối với kẻ có tiền ở Thần Đô mà nói, cái này căn bản không tính là gì.

Lý Mộ đương nhiên sẽ không bỏ mấy chục lượng nghe một thủ khúc, quyết đoán lựa chọn cái sau.

Hết chương 359.

Chương 360. Tỷ phu (2)

Thiếu nữ mỉm cười nói: “Mời hai vị đi theo ta.”

Nàng dẫn hai người xuyên qua một bình phong, tới một chỗ đại sảnh.

Nhạc phường mỗi ngày đều sẽ an bài khúc mục cố định, dựa theo số ghế thu phí, càng tới gần nhạc sĩ, giá càng đắt, vị trí góc hàng sau, giá rẻ nhất.

Lý Mộ cùng Tiểu Bạch chọn một vị trí trung gian, gọi một ấm nước trà, một đĩa bánh ngọt mứt quả, liền ngồi ở trên vị trí lẳng lặng chờ đợi.

Khách nhân trong phòng không nhiều, chỉ có khoảng mười mấy người, đều khí độ bất phàm, Lý Mộ không nhận ra một ai.

Con em quan lại Thần Đô, hắn chỉ quen mặt với mấy người số lượng không nhiều, đại bộ phận đều không nhận ra, dù sao, không ít quan viên, quản lý đối với con cháu vẫn là rất nghiêm khắc, sẽ không để bọn họ ở Thần Đô làm xằng làm bậy, Lý Mộ tự nhiên không có cơ hội quen biết.

Hắn nhìn đài cao phía trước, không lâu trước đó, Liễu Hàm Yên hẳn chính là ở bên trên, mỗi ngày vất vả đánh đàn, gom đủ tiền chuộc thân cho nàng, sau đó rời khỏi Thần Đô, tới Bắc quận, gặp được Lý Mộ…

Nhạc sĩ còn chưa lên đài, diễn tấu cũng chưa bắt đầu, những vị khách dưới đài, ngẫu nhiên nói chuyện phiếm với nhau vài câu.

“Tài nghệ của Âm Âm cô nương càng thêm thuần thục rồi, nghe nàng đánh đàn, quả thực là một hưởng thụ lớn của cuộc đời.”

“Âm Âm cô nương nửa năm nay quả thực tiến bộ không nhỏ, có rất nhiều người đều là hướng về phía nàng.”

“Từ khi Hàm Yên cô nương đi rồi, Diệu Âm phường liền luôn luôn đẩy Âm Âm cô nương, nửa năm thời gian, nàng trở thành đầu bài của Diệu Âm phường.”

“Hàm Yên cô nương mới là nhạc sĩ số một Thần Đô hoàn toàn xứng đáng, chỉ tiếc, một năm trước nàng bỗng nhiên biến mất, tin tức hoàn toàn không có, cũng không biết đi đâu rồi…”

“Ta cũng nhớ Hàm Yên cô nương…”

…

Lý Mộ uống trà, không ngờ có thể từ trong miệng những người này nghe được tên Liễu Hàm Yên, Vãn Vãn nói nàng mười tám loại nhạc khí đều tinh thông, rất có danh tiếng ở Thần Đô, không khoa trương chút nào cả…

Bản thân Liễu Hàm Yên từ trước tới giờ đều chưa từng khoe ra những thứ này, Lý Mộ cũng là bây giờ mới biết được.

Không bao lâu, một nữ tử ôm một cây đàn cổ, đi lên đài cao phía trước, tiếng nghị luận phía dưới dần dần dừng lại.

Ting…

Tiếng đàn lọt vào tai, làm tâm thần người ta không khỏi rung động, Lý Mộ nhìn về phía nữ tử trên đài, khóe miệng lộ ra nụ cười.

Tuy hắn cũng là lần đầu tiên gặp vị Âm Âm cô nương này, nhưng từ trong miệng Liễu Hàm Yên, lại đã nghe nói rất nhiều lần.

Điều này dẫn tới Lý Mộ tuy là lần đầu gặp nàng, lại có một loại cảm giác thân thiết khó hiểu.

Trong nhạc phường, cũng có rất nhiều đoàn thể nhỏ, Âm Âm và Liễu Hàm Yên quan hệ thân mật, tựa như tỷ muội, Lý Mộ nhìn nàng như là đang nhìn cô em vợ nhà mình.

Một khúc kết thúc, nữ tử trên đài đứng lên, hành một lễ với khách nhân phía dưới, dịu dàng nói: “Đa tạ các vị cổ động, Âm Âm cáo lui…”

Nàng đi xuống đài cao, chuẩn bị ôm đàn rời khỏi, một người trẻ tuổi ngồi ở một hàng trước nhất bỗng nhiên đứng lên, nói: “Âm Âm cô nương, tại hạ đến từ thư viện Bách Xuyên, hâm mộ nàng đã lâu, hy vọng nàng có thể cho ta một cơ hội…”

Âm Âm cô nương ôm đàn, lui lại hai bước, áy náy nói: "Vị công tử này, xin lỗi, Âm Âm thân phận thấp hèn, không xứng với công tử…"

Người trẻ tuổi nói: "Ta cũng không phải lấy nàng làm vợ, nàng có thể làm thiếp…"

Âm Âm lắc đầu nói: "Xin lỗi, Âm Âm còn chưa tính lập gia đình."

Người trẻ tuổi tới gần một bước, nói: "Ở nơi này đánh đàn cho người khác có cái gì tốt, theo ta, về sau có vinh hoa phú quý nàng hưởng không hết, còn cần chịu sự vất vả này sao…"

Âm Âm lui về phía sau hai bước, cuống quít nói: "Ta rất thích nơi này, không có ý tưởng rời khỏi."

Trên mặt người trẻ tuổi hiện ra một tia nôn nóng giận dữ, đưa tay muốn túm cổ tay nàng, lại bị người ta từ phía sau đè lại bả vai.

Lý Mộ nhẹ nhàng dùng sức, người trẻ tuổi này liền bị hắn túm đến phía sau.

Người trẻ tuổi cả giận nói: "Ngươi làm gì!"

Lý Mộ hỏi ngược lại: "Ban ngày ban mặt, ngươi đang làm gì?"

Công phục trên người Lý Mộ, rốt cuộc vẫn có chút tác dụng, người trẻ tuổi nói: "Ta đang theo đuổi Âm Âm cô nương, như thế nào, cái này cũng phạm pháp sao?"

Lý Mộ nói: "Theo đuổi cô nương tự nhiên không phạm pháp, nhưng người khác không muốn, ngươi bắt buộc nàng, thì lại khác…"

Người trẻ tuổi nhíu mày, đang muốn nói cái gì, chợt có một người chạy đến bên cạnh hắn, nhỏ giọng thì thầm vài câu, người trẻ tuổi biến sắc, nhìn Lý Mộ một cái, không nói gì nữa, vội vàng rời khỏi.

Hắn tuy ở thư viện, nhưng cũng từng nghe "Lý Mộ" cái tên này.

Đây là một tên điên không sợ trời không sợ đất, rõ đầu rõ đuôi, hắn tuy không sợ bộ đầu Thần Đô nha, nhưng không muốn trêu vào kẻ điên.

Sau khi người trẻ tuổi rời khỏi, Âm Âm cô nương nhẹ nhàng thở ra, buông đàn cổ, hướng Lý Mộ thi lễ, cảm kích nói: "Đa tạ đại nhân giải vây."

"Bảo vệ dân chúng Thần Đô, là chức trách của ta." Lý Mộ mỉm cười, nhìn nàng nói: "Với lại, bằng hữu của Hàm Yên là bằng hữu của ta, về sau gặp chuyện gì, có thể đến Thần Đô nha tìm ta."

Tuy Liễu Hàm Yên từng nói, không cho hắn ở Thần Đô hát hoa ngắt cỏ, nhưng ra mặt vì tỷ muội tốt của nàng, chung quy không thể tính là hát hoa ngắt cỏ.

Huống chi, thân là bộ đầu, Lý Mộ cũng có nghĩa vụ bảo vệ dân chúng Thần Đô.

Nghe được tên Liễu Hàm Yên, Âm Âm cô nương ngẩn ra một phen, sau đó liền ngẩng đầu nhìn Lý Mộ, ngạc nhiên lẫn vui mừng hỏi: "Đại nhân quen biết Liễu tỷ tỷ sao, tỷ ấy bây giờ ở nơi nào, có khỏe không?"

Lý Mộ nói: "Nàng cùng Vãn Vãn ở Bắc quận, các nàng đều rất khỏe."

Nghe được Vãn Vãn, Âm Âm liền không có gì hoài nghi đối với người trước mắt quen biết Liễu Hàm Yên nữa, vẻ mặt trên mặt nàng có chút kích động, lại có chút tức giận, nói: "Ngay cả chào hỏi cũng không có một tiếng, nói đi là đi, còn tính là tỷ muội tốt gì…"

Chuyện này, Liễu Hàm Yên trái lại từng đề cập với Lý Mộ.

Tình huống của nàng ở nhạc phường, mặc dù có chút nhấp nhô, nhưng mười mấy năm qua, cũng kết giao vài vị tỷ muội quan hệ không tệ, nàng không muốn đối mặt trường hợp ly biệt, sau khi chuộc thân, liền cùng Vãn Vãn lặng lẽ rời khỏi, ai cũng chưa nói cho.

Nhìn từ phản ứng của Âm Âm cô nương, cảm tình giữa các nàng, hẳn là chân tình thực lòng.

Nghe được tin tức của Liễu Hàm Yên, Âm Âm hiển nhiên có chút kích động, khóe mắt cũng dâng lên nước mắt. Nàng lau mắt, nói: "Cái gì cũng không nói đã đi, hại ta lo lắng lâu như vậy, các nàng hai nữ tử yếu ớt, nhỡ đâu gặp được người xấu làm sao bây giờ…"

Khóe miệng Lý Mộ nhếch lên một tia độ cong, hai người các nàng, bây giờ cũng không phải là nữ tử yếu ớt, một người thuần âm chi thể, một người trời sinh linh đồng, bảo bối trên người vô số, chỉ sợ người xấu càng sợ gặp phải các nàng.

Hết chương 360.

Chương 361. Tỷ phu (3)

Một lát sau, Âm Âm mới ngẩng đầu nhìn về phía Lý Mộ, nghi hoặc nói: “Đại nhân sao có thể quen biết Hàm Yên tỷ tỷ?”

Lý Mộ giải thích: “Hơn một tháng trước, ta mới từ Bắc quận điều đến Thần Đô, trước đó, ta cùng Hàm Yên Vãn Vãn cùng nhau ở Bắc quận.”

Nghe lời của hắn, tựa như rất thân mật cùng Liễu tỷ tỷ với Vãn Vãn. Âm Âm nhìn Lý Mộ vài lần, tò mò hỏi: “Xin hỏi đại nhân cùng Hàm Yên tỷ tỷ quan hệ là…”

Lý Mộ cười cười, nói: “Nàng là thê tử chưa lấy về của ta.”

“A…”

Âm Âm phát ra một tiếng thét kinh hô, che miệng, ánh mắt lộ ra bất ngờ cùng chấn động, sau khi phục hồi tinh thần lại, ngay cả đàn cũng không để ý, nhanh chóng chạy về phía hậu đài.

Trong đại sảnh, còn có chút khách chưa rời khỏi, nghe được hai người vừa rồi đối thoại, đều là ngây ra ở tại chỗ.

“Không phải chứ, Hàm Yên cô nương là thê tử chưa lấy về của hắn?”

“Cái này sao có khả năng, hắn nhất định đang nói bậy!”

“Chỉ hắn, cũng xứng đôi Liễu cô nương?”

“Cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, cái bộ… , cái, cái bộ dạng này đẹp thì ghê gớm lắm à, Liễu cô nương là loại người nông cạn đó sao?”

…

Bên tai Lý Mộ truyền đến tiếng ồn ào, ánh mắt những người này nhìn hắn cực kỳ không tốt, trong không khí tràn ngập mùi chua xót.

Rất nhanh, hậu trường liền truyền đến tiếng bước chân hỗn độn, Âm Âm cô nương dẫn theo mấy nữ tử chạy ra.

“Ở nơi nào ở nơi nào?”

“Phu quân của Hàm Yên tỷ tỷ ở nơi nào?”

“Á, đừng chen ta, ta xem trước…”

…

Mấy nữ tử từ hậu đài chạy ra, quay chung quanh Lý Mộ, cao thấp trái phải toàn phương vị đánh giá.

“Bộ dạng cũng được, xứng đôi Hàm Yên tỷ tỷ.”

“Chỉ là tuổi có hơi nhỏ, ít nhất so với Hàm Yên tỷ tỷ nhỏ hơn ba tuổi nhỉ…”

“Ài, nữ hơn ba, ôm gạch vàng, tuổi không phải vấn đề…”

Âm Âm ho nhẹ một tiếng, nói: “Các ngươi chú ý chút, đừng vô lễ đối với tỷ phu.”

Một nữ tử nhìn Lý Mộ, không tin nói: “Ngươi thật là phu quân của Hàm Yên tỷ tỷ?”

Lý Mộ nói: “Bây giờ còn không phải.”

Nữ tử kia nói: “Ngươi như thế nào mới có thể chứng minh…”

Lý Mộ vung tay, trước mặt mấy người, xuất hiện hình ảnh Liễu Hàm Yên cùng Vãn Vãn.

“A, tỷ phu biết pháp thuật!”

“Là Hàm Yên tỷ tỷ cùng Vãn Vãn, Vãn Vãn con bé này, mặt sao lại tròn lên rồi…”

“Tỷ phu là tu hành giả sao, lần này không có ai dám dây dưa Hàm Yên tỷ tỷ nữa…”

Một chiêu này của Lý Mộ, đã hoàn toàn chấn nhiếp mấy nữ tử, cũng đã chứng thật thân phận của hắn, mấy người ở trước mặt Lý Mộ, lập tức trở nên quy củ hẳn lên.

“Chào tỷ phu, ta tên Diệu Diệu.”

“Ta tên Hân Hân.”

“Ta tên Thập Lục.”

“Tỷ phu gọi ta Tiểu Thất là được.”

…

Liễu Hàm Yên rất sớm đã vào nhạc phường, nữ tử cùng thời với nàng, có người đã rời khỏi, có người nhân lúc trẻ tuổi, gả cho nhà giàu làm thiếp, còn có người dứt khoát làm ngoại thất của người khác, tuổi cùng tư cách của nàng, ở trong nhạc phường rất cao.

Đến nhạc phường một chuyến, có thêm mấy cô em vợ, cảm nhận được các nàng chân thành tha thiết biểu lộ cảm tình, Lý Mộ cũng vui cho Liễu Hàm Yên.

Hắn cười cười với các nữ tử, nói: “Hàm Yên cần xấp xỉ một năm sau mới có thể đến Thần Đô, đến lúc đó các ngươi liền có thể gặp được nàng, ta tên Lý Mộ, làm việc ở Thần Đô nha, các ngươi nếu gặp phiền toái gì, có thể đến Thần Đô nha tìm ta.”

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Diệu Diệu hiện ra nét nghi hoặc, lẩm bẩm: “Lý Mộ… , cái tên này, tựa như từng nghe ở nơi nào.”

Rất nhanh, nàng đã nhớ tới cái gì, đám người Âm Âm, trên mặt cũng lộ ra vẻ mặt chấn động.

“Tỷ phu chính là Lý Mộ…”

“Lý Mộ thu thập con em đám quan viên, đại náo Hình bộ?”

“Là tỷ phu bảo lão thiên gia đánh chết Chu Xử, còn ở Hình bộ mắng to Chu thị lang. Trời ạ, ngày đó ta còn ở bên ngoài Hình bộ xem náo nhiệt…”

Rất nhanh, trong ánh mắt mấy người nhìn Lý Mộ, liền bắt đầu lóe ra đốm sao.

Hơn một tháng qua, dân chúng sinh hoạt ở Thần Đô, có lẽ chưa từng thấy Lý Mộ, nhưng tuyệt đối từng nghe tên của hắn.

Thu thập công tử ăn chơi, đại náo Hình bộ, bức bách một số quan viên nào đó sửa chữa luật pháp, huỷ bỏ lấy bạc chuộc tội, từ trên căn bản mưu cầu phúc lợi cho dân chúng.

Giải oan cho kẻ chết uổng, dẫn động trời phạt, đánh chết trẻ hư Chu Xử, trừ bỏ một mối hại lớn cho Thần Đô, càng bị vô

số người tận mắt thấy.

Tuy chưa từng gặp hắn, nhưng trong lòng các nàng, đã sớm khâm phục không thôi đối với hắn.

Âm Am trợn to đôi mắt đẹp, nhìn Lý Mộ, hỏi: “Tỷ phu, ngài, ngài thật là Lý Mộ kia sao?”

Lý Mộ cười nói: “Thần Đô nha chỉ có một người tên Lý Mộ.”

“Oa, thì ra tỷ phu lợi hại như vậy!”

“Xem về sau ai còn dám dây dưa bắt nạt chúng ta!”

Tiểu Thất cùng Thập Lục tuổi nhỏ nhất, bộ dáng chỉ có mười sáu mười bảy tuổi, cao hứng nhảy bật lên, kéo cánh tay Lý Mộ, hoan hô nhảy nhót nói: “Chúng ta về sau cũng có chỗ dựa rồi…”

Tiểu Bạch đứng ở bên cạnh, nhìn có chút lo lắng, nhưng những người này là bạn của Liễu tỷ tỷ, nàng cũng chỉ có thể lo lắng nhìn.

Lý Mộ không am hiểu ứng phó trường hợp này, rút đôi tay về, nói: “Được rồi, ta còn cần ra bên ngoài tuần tra, các ngươi nếu gặp được khó khăn gì, nhớ đi đô nha tìm ta.”

Ở nhạc phường đã một hồi lâu, Lý Mộ cáo biệt với các nữ tử, dẫn theo Tiểu Bạch rời khỏi Diệu Âm các.

“Tạm biệt tỷ phu!”

“Phải thường tới nơi này thăm chúng ta nha…”

“Chúng ta giữ lại vị trí tốt nhất cho ngươi, không cần bạc…”

Âm Âm nhìn bóng lưng hắn rời khỏi, nói: “Không ngờ được Hàm Yên tỷ tỷ đã tìm được phu quân, thực cảm thấy cao hứng thay tỷ ấy…”

Tiểu Thất nói: “Tỷ phu thật sự lợi hại, ta ngày đó ở bên ngoài Hình bộ, nghe được hắn trước mặt quan viên Hình bộ, mắng Chu thị lang là cái thá gì. Đó là Chu gia đấy, trừ tỷ phu, Thần Đô ai dám đắc tội Chu gia…”

Thập Lục vẻ mặt hạnh phúc, nói: “Hì hì, tỷ phu lợi hại mới tốt, về sau xem ai còn dám bắt nạt chúng ta…”

Nhạc sĩ cùng con hát, địa vị ở trong lòng mọi người, tuy so với kỹ nữ lấy sắc dụ người tốt hơn một ít, nhưng vẫn ở hàng ngũ thấp hèn.

Ngày thường quan to quý nhân đến nhạc phường nghe khúc tuy nhiều, nhưng thật sự để mắt các nàng, lại không có mấy ai, làm nhạc sĩ, lúc ra màn diễn tấu, bị người khác quấy rầy là chuyện thường, trong đó, có một số khách nhân sẽ giữ lễ, có khách nhân, hành vi cực kỳ quá phận, các nhạc sĩ danh tiếng không lớn, rất nhiều người đều từng bị khinh bạc.

Thậm chí còn từng có nhạc sĩ, ở nhã gian diễn tấu một mình cho khách nhân, bị khách nhân làm bẩn, nhưng khách nhân này bối cảnh thông thiên, nhạc phường sau đó chỉ có thể bỏ qua.

Hết chương 361.

Chương 362. Đừng như vậy (1)

Thân là nhạc sĩ, trong lòng các nàng cực thiếu cảm giác an toàn, thật ra cũng rất hâm mộ Hàm Yên tỷ tỷ như vậy, có thể tự mình nắm giữ vận mệnh của mình.

Lúc này, Hân Hân bỗng nhiên nhớ tới cái gì, nói: "Nữ bộ khoái kia bên người tỷ phu, bộ dạng thật khá, ngay cả ta nhìn cũng nhịn không được thích…"

Diệu Diệu nói: "Nàng là nữ tử xinh đẹp nhất ta từng gặp, loại vẻ đẹp đó của nàng quần áo cũng che không được, Hàm Yên tỷ tỷ sao lại yên tâm nữ tử như vậy ở lại bên cạnh tỷ phu?"

Tiểu Thất nghĩ nghĩ, nói: "Tỷ phu một mình ở Thần Đô, chúng ta phải giúp Hàm Yên tỷ tỷ trông kỹ, không thể để tiểu hồ ly tinh khác đoạt đi tỷ phu…"

Từ lần trước đánh cờ tướng thua mình, nữ tử trong mơ thẹn quá hóa giận, sau khi chà đạp Lý Mộ một phen, đã có vài ngày chưa xuất hiện.

Thời gian xuất hiện của nàng rất không cố định, cảm xúc cũng phức tạp hay thay đổi, khi thì bình tĩnh, khi thì cuồng bạo, làm Lý Mộ bây giờ trước khi ngủ cũng phải lo lắng hãi hùng.

Nhưng, nữ tử này cũng không đáng sợ như trong sách miêu tả đối với tâm ma, mặc dù Lý Mộ ở trong mơ nhất thời còn đánh không lại nàng, nhưng hắn nắm giữ đối với các hạng đạo thuật thần thông, lại càng ngày càng thuần thục.

Đạo pháp thần thông, có thể thông qua thông thường luyện tập chăm chỉ để từng bước đề cao, nhưng loại đề cao này là có mức trần, ở lúc đấu pháp với người ta, tình huống thay đổi trong nháy mắt, bình thường luyện tập thuần thục nữa, thật sự thực chiến với người ta, cũng khó tránh khỏi sẽ luống cuống tay chân.

Thực chiến, là cách tốt nhất tăng lên thực lực.

Nhưng thực chiến ý nghĩa nguy hiểm, trong hiện thực liều mạng với người ta, thất bại một lần, toàn bộ cố gắng trước đó, liền đều bụi về bụi, đất về đất.

Trước kia Lý Mộ có Tô Hòa thử chiêu, bây giờ một người một quỷ hai nơi chia lìa, Lý Mộ cũng mất đi đối thủ có thể tôi luyện hắn.

Thẳng đến khi hắn gặp được nữ tử trong mơ.

Mộng cảnh là hư ảo, vô luận trong mơ đã xảy ra cái gì, cũng sẽ không ảnh hưởng hiện thực, nhưng kinh nghiệm đấu pháp lại là thật sự đang tích lũy, hắn hoàn toàn có thể mang tâm ma coi là đá mài đao của mình, giúp hắn tăng trưởng kinh nghiệm đối địch.

Nghĩ thông suốt một điểm này, Lý Mộ ngược lại chờ mong nàng xuất hiện.

Chỉ tiếc, tâm ma của hắn khác với số đông, xuất hiện hay không, hoàn toàn là sự kiện xác suất, không có bất cứ quy luật nào đáng nói.

Buổi sáng cùng Tiểu Bạch tuần tra mười mấy phường thị, chỉ điều tiết mấy vụ tranh cãi giữa hàng xóm, hai người ở bên ngoài ăn cơm, lúc đi ngang qua Diệu Âm phường, tiến vào ngồi một lát.

Mấy tỷ muội ngày xưa của Liễu Hàm Yên, đối với Lý Mộ đều rất nhiệt tình, Tiểu Bạch ở một bên nhìn mà khẩn trương.

“Hàm Yên tỷ tỷ có phải vẫn như trước kia, mỗi ngày chỉ ăn một chút hay không?”

“Vãn Vãn nhất định béo rồi nhỉ?”

“Hàm Yên tỷ tỷ nói nàng về sau muốn tự mình mở nhạc phường, về sau nàng mở chưa?”

Mấy người vây quanh bên người Lý Mộ, hỏi đông hỏi tây đối với chuyện Liễu Hàm Yên, Lý Mộ lần lượt giải đáp, Âm Âm có chút hâm mộ nói: “Thực hâm mộ Hàm Yên tỷ tỷ, nàng rốt cuộc có cuộc sống tỷ ấy muốn.”

Lý Mộ nói: “Các ngươi nếu muốn cũng có thể.”

Âm Âm lắc lắc đầu, nói: “Sau khi Hàm Yên tỷ tỷ chuộc thân rời khỏi, nhạc phường làm ăn chịu ảnh hưởng rất lớn, bây giờ chúng ta lại chuộc thân, liền không dễ dàng như vậy, phường chủ sẽ không dễ dàng để chúng ta đi.”

Hân Hân cũng nói: “Chúng ta cũng không kiếm được nhiều tiền như Hàm Yên tỷ tỷ, tỷ ấy mấy năm đó vì chuộc thân, mỗi ngày diễn tấu sáu canh giờ, quả nhiên là ngay cả mạng cũng không cần nữa.”

Lý Mộ có chút đau lòng, hắn biết Liễu Hàm Yên những năm gần đây sống khổ, lại không ngờ khổ như vậy, nàng nhìn nhu nhược, thật ra tính cách cực kỳ cố chấp.

Chỉ cần chuyện nàng nhận định, cho dù gian nan nữa, cũng sẽ kiên trì hoàn thành.

Mà nàng một khi làm quyết định, thì rất ít ai có thể đủ khiến nàng sửa đổi.

Chỉ một lát sau, lại có hai bóng người từ trên lầu xuống dưới, hai thiếu nữ cao hứng nói: “Lát nữa chúng ta muốn diễn tấu cùng nhau, tỷ phu muốn lưu lại xem chút hay không?”

Lý Mộ nói: “Không được, ta còn có công sự trong người, phải lập tức đi.”

Trên mặt hai nàng lộ ra nét thất vọng, Lý Mộ phát hiện cái trán Tiểu Thất xanh tím một khối, hỏi: “Trán ngươi làm sao vậy?”

Tiểu Thất cúi đầu, lắc đầu nói: “Không sao cả.”

Âm Âm cùng Hân Hân môi run rẩy, cuối cùng vẫn chưa nói ra cái gì.

Lý Mộ phát hiện một tia không tầm thường, hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Mấy nữ tử cúi đầu không nói, chỉ có Thập Lục nhỏ tuổi nhất giận dữ nói: “Còn không phải Giang Triết kia, gọi Tiểu Thất tỷ tỷ nhã gian độc tấu, lại muốn ở trong nhã gian dùng sức mạnh đối với Tiểu Thất tỷ tỷ, may mắn chúng ta nghe được tiếng la của Tiểu Thất tỷ tỷ, xông vào, mới ngăn được hắn, Tiểu Thất tỷ tỷ va đầu vào đầu giường, cũng chảy cả máu.”

Lý Mộ hỏi: “Các ngươi chưa báo quan sao?”

Âm Âm thở dài nói: “Phường chủ báo quan, về sau công sai Hình bộ đến đây, mang Giang Triết đi, sau đó chúng ta tận mắt thấy hắn từ Hình bộ đi ra, Hình bộ không dám trêu chọc thư viện.”

Lý Mộ nhíu mày nói: “Các ngươi vì sao không tới tìm ta?”

Thập Lục cúi đầu, hai tay đầu ngón tay chạm vào nhau, nhỏ giọng nói: “Giang Triết là học sinh của thư viện, Âm Âm tỷ tỷ nói, thư viện không thể đắc tội, bảo chúng ta đừng thêm phiền toái cho tỷ phu.”

Sau khi tới Thần Đô, Lý Mộ không sợ nhất chính là phiền toái, trái lại, hắn sợ là không có phiền toái.

Mấy ngày nay, niệm lực hắn từ trên người dân chúng thu hoạch, đã đang từng ngày giảm bớt, vừa lúc cần một việc, để hắn trở về tầm mắt dân chúng.

Lý Mộ mặt âm trầm, nói: “Buồn cười, thế mà lại dám bao che kẻ ác như thế, đi, theo ta đi Hình bộ!”

Tiểu Thất ngẩng đầu nhìn hắn, lắc đầu nói: “Thôi, tỷ phu, ta không sao.”

Lý Mộ nói: “Không được, chuyện này không thể cứ như vậy cho qua, nếu không, về sau sẽ còn có người bắt nạt các ngươi như vậy!”

Âm Âm thở dài, khuyên Lý Mộ: “Chúng ta thân phận thấp kém, sớm đã quen rồi, bây giờ Thần Đô không phải Thần Đô trước kia, bọn họ cũng không dám quá phận.”

Lý Mộ lắc đầu nói: “Nhìn các ngươi bị bắt nạt, ta cũng không để ý, ta về sau ăn nói với Liễu tỷ tỷ của các ngươi như thế nào. Đừng sợ, không phải là Hình bộ sao, có ta ở đây, nhất định trả lại các ngươi sự công bằng.”

Tiểu Thất khó xử nói: “Tỷ phu “

Lý Mộ hỏi: “Chẳng lẽ các ngươi không tin ta sao?”

Tiểu Thất cắn cắn môi, cuối cùng nói: “Ta nghe tỷ phu “

Ở dưới Lý Mộ cùng Tiểu Bạch dẫn dắt, một bọn mấy người, từ Diệu Âm phường đi ra, hướng nha môn Hình bộ mà đi.

Một lát sau, một nữ tử trung niên từ Diệu Âm phường chạy ra, kinh sợ nói: "Xong rồi xong rồi, mấy nha đầu không biết trời cao đất rộng này, là muốn hại chết lão nương à?"

Hết chương 362.

Chương 363. Đừng như vậy (2)

Thân là bộ khoái, chức trách của Lý Mộ, chính là quét hết chuyện bất bình ở Thần Đô.

Cho dù Tiểu Thất không phải tỷ muội của Liễu Hàm Yên, hắn cũng sẽ không ngồi yên không lý đến.

Huống chi, tỷ muội của Liễu Hàm Yên, chính là tỷ muội của hắn, nếu không, chờ nàng về sau đến Thần Đô, Lý Mộ ở trước mặt nàng, làm sao ngẩng đầu lên được?

Vụ án này, vốn trực tiếp do Thần Đô nha tiếp nhận, sẽ càng thêm thuận tiện.

Nhưng Lý Mộ nghĩ nghĩ, Trương đại nhân xuất thân thư viện, vụ án liên lụy đến thư viện, có lẽ sẽ làm gã khó xử.

Hơn nữa, án này, hiển nhiên là củ khoai lang phỏng tay. Sau khi đến Thần Đô, Lý Mộ gây phiền toái cho Trương đại nhân đã quá nhiều, gã ngày thường đối với mình cũng không tệ, lại mang phiền toái lớn này ném cho gã, cũng không tránh khỏi có chút quá không phải con người.

Lý mỗ đi ở trên đường, vốn đã có rất nhiều người dân chú ý, không ít người còn sẽ tiến lên chào hỏi với hắn.

Hắn mang theo mấy cô nương trang điểm xinh đẹp, đi qua phố ngõ, tỷ lệ quay đầu càng là trăm phần trăm.

Có dân chúng Thần Đô nhịn không được, tiến lên hỏi: “Lý bộ đầu, đây là đi đâu thế?”

Lý Mộ nói: “Hình bộ.”

Mọi người chung quanh nghe vậy, tinh thần đều chấn động.

Đây là lại có náo nhiệt để xem rồi.

Từ sau khi Lý bộ đầu đến Thần Đô, bọn họ đã quen náo nhiệt, trước đó vài ngày bình tĩnh nhiều ngày như vậy, thật sự có chút không quen.

Trong lúc nhất thời, dân chúng nhàn rỗi vô sự, đều xa xa đi theo phía sau Lý Mộ, hướng Hình bộ mà đi.

Đồ tể bán thịt bên đường thấy vậy, bổ dao cạo xương trên bàn, nói với tiểu nhị trà lâu cách vách: “Giúp ta trông sạp, ta đi xem náo nhiệt.”

Tiểu nhị trà lâu tuy cũng muốn chạy tới xem náo nhiệt, nhưng hắn nếu đi rồi, chưởng quầy khẳng định sẽ trừ tiền hắn, hắn quay đầu nhìn vào trong quầy, mới phát hiện chưởng quầy đã không thấy đâu nữa.

Hình bộ, cửa nha môn, hai người gác cổng nhìn thấy dân chúng cuồn cuộn, đến thẳng Hình bộ, cầm đầu, chính là Thần Đô nha Lý Mộ kia, lập tức to đầu, không chút do dự xoay người chạy vào nha môn.

Lý Mộ đi đến cửa Hình bộ, cúi người cầm lấy dùi trống minh oan, hướng mặt trống, dùng sức bắt đầu gõ.

“Phốc!”

Trong Hình bộ, Hình bộ lang trung đang uống trà, thình lình một ngụm nước trà phun ra. Hắn buông chén trà, đứng lên, cả giận nói: “Là ai ở bên ngoài đánh trống!”

Trống bên ngoài Hình bộ, tuy nói là cho dân chúng gõ kêu oan, nhưng ngày thường lại không hề vang.

Đột ngột vậy làm người ta phiền, cắt ngang quan sai Hình bộ làm việc còn tốt, nếu là hắn đang tiến hành hoạt động quan trọng gì, thình lình bị tiếng trống dọa, hậu quả thiết nghĩ không chịu nổi.

Nha môn sớm có quy định, người muốn đánh trống, đều sẽ bị ngăn lại, sau khi trải qua tra hỏi, có oan kêu oan, có thù nói thù.

Quần Hình bộ lang trung ướt sũng một mảng, nhìn thấy sai nha ở cửa chạy vào, cả giận nói: “Các ngươi làm ăn cái gì không biết, có người đánh trống, vì sao không ngăn cản?”

Sai nha trông cửa đó buồn rầu nói: “Đại nhân, đánh trống là Lý Mộ kia, thuộc hạ không dám ngăn.”

Hình bộ lang trung đột nhiên cả kinh: “Cái gì, Lý Mộ lại tới làm gì?”

Sau chuyện Chu Xử, hắn đã tắt tâm tư rửa nhục trên người Lý Mộ.

Ngay cả thiên lôi cũng có thể triệu đến giúp hắn, loại năng lực này, cũng quá khủng bố, quan lại Hình bộ đều lén gọi hắn là Lôi Điện Pháp Vương, đánh chết người cũng không cần đền mạng cái loại đó, dù sao có ông trời gánh tiếng xấu, ai dám bảo ông trời đền mạng?

Hình bộ lang trung tu hành ba mươi năm, cũng chỉ là cảnh giới thứ tư thần thông, không chịu được mấy phát Tử Tiêu Thần Lôi.

Hình bộ lang trung vội nói: "Ngươi đi ra ngoài, cứ nói bản quan không có đây, bảo hắn trở về."

Lý Mộ từ bên ngoài đi vào, nói: "Dương đại nhân, nào có ai như ngươi, tội danh bỏ bê nhiệm vụ cũng không nhẹ đâu."

Hình bộ lang trung nhìn Lý Mộ trong tay còn cầm dùi trống, biết hôm nay chỉ sợ là trốn không thoát, nghiến răng hỏi: "Ngươi tới làm gì?"

Lý Mộ nói: "Ta muốn báo án."

Công đường Hình bộ, Hình bộ lang trung ngồi ở bên trên, hỏi Lý Mộ: "Ngươi thân là bộ đầu Thần Đô nha, báo án không đi Thần Đô nha, đến Hình bộ ta làm cái gì?"

Lý Mộ nói: "Bởi vì án này có liên quan với Hình bộ."

Lý Mộ nắm Tiểu Thất, nói: "Buổi sáng hôm nay, Giang Triết học sinh của thư viện Bách Xuyên, ở trong Diệu Âm phường, muốn dùng sức mạnh với muội muội ta, sau bị người ta ngăn lại, chuyển giao Hình bộ, nhưng Hình bộ các ngươi lại thả chạy hắn, đại nhân đối với điều này chẳng lẽ không có một câu giải thích sao?"

Hình bộ lang trung liếc hắn một cái, nói: "Cái này không phải chưa thành công sao, bản quan đã răn dạy hắn một phen, ngươi còn muốn thế nào?"

Lý Mộ trầm mặt, hỏi: "Dương đại nhân là Hình bộ lang trung, nên biết, tội danh cưỡng bức chưa thành, không nhẹ hơn

cưỡng bức bao nhiêu chứ, Hình bộ có thể nào dễ dàng buông tha hắn như thế?”

Hình bộ lang trung nói: “Căn cứ Giang Triết nói, là hắn sau khi uống rượu nhất thời hồ đồ, sau đó tự mình tỉnh ngộ lại, theo luật pháp, Giang Triết chủ động bỏ dở cưỡng bức, cái này cũng không thuộc loại cưỡng bức chưa thành, bản quan phán phạt có sai sao?”

Lý Mộ nói: “Đại nhân chỉ dựa vào lời nói một phía của Giang Triết, liền qua loa kết án, không cảm thấy có chút qua loa sao?”

Hình bộ lang trung thản nhiên nói: “Bản quan chính là Hình bộ lang trung, ngươi chỉ là một tiểu bộ đầu, bản quan thẩm án như thế nào, cần ngươi đến dạy sao?”

“Được” Lý Mộ chỉ vào Hình bộ lang trung, lớn tiếng nói: “Ngươi thân là quan phụ mẫu, không làm chủ cho dân chúng thì thôi, thế mà còn cùng một giuộc với kẻ ác như thế.”

Hắn đưa tay chỉ đỉnh đầu, cả giận nói: “Tặc lão thiên, ngươi nếu có mắt, thì mang hôn quan cỡ này…”

Sắc mặt Hình bộ lang trung điên cuồng thay đổi, phi thân từ trên bục nhảy xuống, bịt miệng Lý Mộ, hoảng sợ nói: “Có chuyện từ từ nói, Lý bộ đầu, đừng như vậy.”

Lý Mộ vốn cũng chỉ là làm bộ dáng chút, liếc Hình bộ lang trung một cái, nói: “Là lang trung đại nhân không nói chuyện hẳn hoi với ta trước.”

Hình bộ lang trung lau mồ hôi lạnh trên trán, nói: “Chỉ là một vụ án nhỏ, không cần thiết phiền toái ông trời, không đến mức, thật sự không đến mức.”

Lý Mộ nghiêm nghị nói: “Có lẽ cái này đối với đại nhân mà nói, chỉ là một vụ án nhỏ, nhưng với ta mà nói, lại sự tình liên quan sự trong sạch, thậm chí là gia tài tính mạng của muội muội ta, đại nhân còn cảm thấy không đến mức sao?”

Hình bộ lang trung lúng túng nói: “Lý bộ đầu từ khi nào có muội muội vậy?”

Lý Mộ thản nhiên nói: “Em gái nuôi vừa nhận.”

“Chúng ta từ từ nói, từ từ nói.” Hình bộ lang trung chỉ vào một bộ khoái, nói: “Đi lấy cái ghế dựa cho Lý bộ đầu.”

Sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, hắn đã hoàn toàn thấy rõ.

Hết chương 363.

Chương 364. Không thể nhịn được nữa

Lý Mộ thật ra cũng không phải chuyên môn đối nghịch đảng cũ, hắn hôm nay dám đại náo Hình bộ, đắc tội đảng cũ, ngày mai liền dám triệt để đắc tội đảng mới, mang con em Chu gia một tia sét đánh thành cặn bã.

Hắn không thuộc về bất cứ đảng phái nào, bất cứ thế lực nào, hắn chính là một tên thanh niên phẫn nộ không cần mạng nữa. Chính gã cùng Lý Mộ ngày xưa không oán, gần đây không thù, chỉ là xảy ra một chút ma sát nho nhỏ, không đến mức mang tính mạng mình đi đánh bạc.

Bộ khoái kia đưa đến cái ghế dựa, sau khi Lý Mộ ngồi xuống, Hình bộ lang trung mới nói: "Vừa rồi là bản quan không đúng, Lý bộ đầu đừng để trong lòng. Giang Triết là học sinh thư viện, thư viện địa vị cao cả, chưa có thư viện cho phép, Hình bộ nếu là giữ học sinh của bọn họ, áp lực đến từ dân gian, triều đình, các phương diện, bản quan thật sự là không gánh vác được."

Lý Mộ hỏi: "Chẳng lẽ bởi vì lo lắng đắc tội với người ta, liền để kẻ ác cỡ này nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật?"

Hình bộ lang trung nghĩ nghĩ, bỗng nhiên nói: "Thần Đô lệnh Trương Xuân cương trực không nịnh hót, không sợ quyền quý, nếu không, Hình bộ mang án này gửi đến Thần Đô nha, các ngươi muốn làm thế nào, thì làm thế đó."

Lý Mộ nói: "Hình bộ đã phán một lần, lại chuyển giao cho Thần Đô nha, chỉ sợ không tốt lắm đâu, đến lúc đó hồ sơ hỗn loạn, vụ án đơn giản, chẳng phải là sẽ trở nên càng thêm phức tạp?"

Hình bộ lang trung thở dài: "Lệnh muội chẳng qua là bị một chút vết thương nhỏ, Lý bộ đầu cần gì phải đắc tội thư viện chứ. Thư viện bao che khuyết điểm nhất, lại thủ đoạn thông thiên, đắc tội bọn họ không có lợi, bản quan cũng là tốt cho ngươi."

Tiểu Thất kéo kéo tay áo Lý Mộ, nhỏ giọng nói: “Tỷ phu, thôi vậy.”

Lý Mộ bản không muốn bỏ qua từ đây, nhưng mắt thấy Tiểu Thất cũng sắp khóc rồi, cũng chỉ có thể mang các nàng trở về trước.

Hình bộ lang trung đứng ở cửa nha môn, hướng Lý Mộ phất tay nói: “Lý bộ đầu, đi thong thả nha.”

Tiễn bước ôn thần, hắn mới về nha môn, thở phào một hơi.

Nhìn thấy Hình bộ thị lang đứng ở trong sân, hắn hơi khom người, nói: “Chu thị lang.”

Chu Trọng hỏi: “Như thế nào?”

Hình bộ lang trung thở phào, nói: “Hạ quan xem như biết rồi, Lý bộ đầu người này, ăn mềm không ăn cứng, ngươi cứng với hắn, hắn so với ngươi càng cứng hơn, hơn nữa hắn cứng lên ai cũng không sợ, may mắn hắn không ở Hình bộ, nếu không, Hình bộ chúng ta sẽ bị hắn quậy gà chó không yên.”

Chu Trọng nói: “Bản quan là hỏi, ngươi cảm thấy, Lý Mộ người này như thế nào?”

Hình bộ lang trung nghĩ nghĩ, nói: “Trước kia cảm thấy hắn rất bừa bãi, làm người ta sinh ghét, bây giờ cảm thấy hắn thật ra rất giỏi, điều hắn làm, đều là người khác không dám làm.”

Chu Trọng cười cười, chắp tay sau lưng đi vào nha phòng.

Hình bộ lang trung đi theo phía sau hắn, nói: “Vụ án Diệu Âm phường, chỉ là một vụ án nhỏ, trái lại quận Đan Dương nơi đó, xảy ra một việc lớn, huyện An Nghĩa thuộc quận Đan Dương, huyện lệnh bỗng nhiên bạo tử trong nhà, quận nha Đan Dương sau khi điều tra, tra ra hắn chết bởi ám sát.”

“Ám sát?” Chu Trọng nhíu mày, hỏi: “Huyện lệnh An Nghĩa, làm quan như thế nào?”

Hình bộ lang trung lắc lắc đầu, nói: “Cái này cũng không biết, đại nhân hoài nghi hắn làm quan bất nhân, hại dân chúng, đưa tới nghĩa sĩ bất mãn, cho nên mới trêu vào họa sát thân?”

Chu Trọng gật gật đầu, nói: “Phải cùng không phải, còn rất khó nói, trước để người ta đi Lại bộ điều một phần lý lịch huyện lệnh An Nghĩa đi.”

Đầu đường Thần Đô, Tiểu Thất cúi đầu nắm góc áo, nhỏ giọng nói: “Tỷ phu, ngươi sẽ không trách ta chứ?”

Lý Mộ thở dài, nói: “Ta biết ngươi là tốt cho ta, nhưng như vậy, sẽ chỉ cổ vũ tình huống bất chính ở Thần Đô.”

Âm Âm khuyên Lý Mộ nói: “Tỷ phu vừa tới Thần Đô không lâu, không biết thư viện ở Thần Đô, ở Đại Chu địa vị siêu nhiên bao nhiêu. Các đời, quan viên triều đình đều ra từ thư viện, dân chúng đối với thư viện cũng cực kỳ tôn kính cùng tín nhiệm, đắc tội thư viện, bọn họ có thể dễ dàng hủy tiền đồ của ngươi.”

Bọn người Tiểu Thất cùng Âm Âm đều là nghĩ cho hắn, Lý Mộ cũng không thể trách cứ các nàng, sau khi đưa các nàng về Diệu Âm phường, cùng Tiểu Bạch về tới đô nha.

Diệu Âm phường, nữ tử trung niên đó chỉ vào đầu mấy người, nổi giận mắng: “Các ngươi cho rằng lão nương bối cảnh lớn bao nhiêu chứ, Hình bộ là nơi các ngươi có thể càn quấy sao, một đám không có lương tâm, có phải thế nào cũng phải hại lão nương đóng cửa hàng, lại mang lão nương đưa vào trong tù mới bỏ qua hay không?”

Nàng ở trên mông mấy cô gái đều quật một phát, nói: “Lão nương còn trông cậy vào các ngươi kiếm tiền đó, đều về phòng mình đi, về sau ở nhã gian độc tấu, đừng đóng cửa.

Lý Mộ trở lại đô nha, nhìn thấy Trương Xuân ở trong sân bồi hồi.

Thấy Lý Mộ trở về, Trương Xuân hỏi: “Lê kia còn hay không?”

Lý Mộ hỏi: “Đại nhân không phải ngại lê cống chua sao?”

Trương Xuân nói: “Bản quan chỉ thích ăn đồ chua.”

Lê cống bị Lý Mộ đặt ở trong hồ thiên giới chỉ, hắn lật tay, trong lòng bàn tay xuất hiện một quả lê, đưa cho Trương Xuân.

Hồ thiên pháp bảo của Lý Mộ, ngày đó Chu Xử chết, Trương Xuân đã kiến thức, giờ phút này tận mắt thấy lần nữa, không khỏi ở trong lòng cảm thán chênh lệch người với người.

Nữ hoàng bệ hạ ân sủng đối với hắn, thật là từ lớn đến nhỏ, không đâu không có.

Gã cầm quả lê kia, nói: "Đừng keo kiệt như vậy, lấy một quả nữa."

Lý Mộ lại ném cho gã một quả, Trương Xuân cũng chưa ăn, chỉ là thu nó ở trong tay áo.

Lý Mộ hỏi: "Đại nhân, hôm nay trên triều đình có xảy ra chuyện gì hay không?"

"Thật ra cũng không có việc gì lớn." Trương Xuân nhớ lại một chút, nói: "Chỉ là bệ hạ muốn cắt giảm danh ngạch làm quan của học sinh thư viện, bị thư viện Bách Xuyên cùng Thanh Vân phản đối, phó viện trưởng thư viện Bách Xuyên, càng ở trên triều đường trực tiếp quở trách bệ hạ, nói bệ hạ muốn đảo điên công tích của Đế, khiến Đại Chu trăm năm qua tích lũy hủy hoại chỉ trong một buổi, nhắc nhở bệ hạ đừng trở thành tội nhân thiên cổ."

Thư viện tuy không thể tham chính, nhưng số ít cao tầng trong thư viện lại có thể vào triều, đây là quy củ thời kì Đế đã lập.

Bởi vì địa vị cao cả, hơn nữa không có lợi ích liên lụy, gặp hôn quân, bọn họ thậm chí có thể chỉ trích quân chủ, đây cũng là quyền lực Đế trao tặng bọn họ.

Lý Mộ hỏi: "Bệ hạ nói cái gì?"

Trương Xuân lắc đầu nói: "Bệ hạ cái gì cũng chưa nói."

Bị người ta chỉ trích như vậy cũng có thể giữ im lặng, xem ra Mai đại nhân nói không sai, nữ hoàng quả nhiên là một minh quân lòng dạ rộng lớn.

Nhưng nữ hoàng có thể nhịn, Lý Mộ không thể nhịn.

Hắn đã biết, thì không thể coi như chuyện gì cũng chưa xảy ra.

Ăn lê của vua, sẻ chia lo lắng cho vua, nữ hoàng chịu nhục, nếu hắn không làm chút gì cho nữ hoàng, hắn cũng không mặt mũi nào lại đi ăn lê cống nàng ban cho nữa.

Hết chương 364.

Chương 365. Quá đáng lắm rồi (1)

Lý Mộ nghĩ nghĩ, đột nhiên hỏi: "Đại nhân, nếu có người cưỡng bức nữ tử chưa thành, nên phán như thế nào?"

Trương Xuân hỏi: "Là giữa đường bị người ta ngăn lại, hay là tự tỉnh ngộ dừng lại?"

Lý Mộ nói: "Nữ tử kia phản kháng, đưa tới người khác, ngăn cản hắn."

Trương Xuân nói: "Cưỡng bức chưa thành, phạt một trăm trượng, bình thường phạt tù ba năm trở lên, mười năm trở xuống, tình tiết nghiêm trọng, cao nhất có thể phán xử trảm quyết."

Lý Mộ nói: "Thần Đô vừa mới xảy ra một vụ án cưỡng bức chưa thành."

Trương Xuân hỏi: "Bắt được người chưa?"

Lý Mộ lắc đầu nói: "Chưa."

Trương Xuân trừng mắt nhìn hắn một cái, nói: "Vậy ngươi còn thất thần làm gì, còn không đi bắt người?"

Lý Mộ ôm quyền, nói: "Tuân mệnh!"

"Đợi chút!"

Hắn đang muốn rời khỏi, Trương Xuân bỗng gọi hắn lại.

Gã hồ nghi nhìn Lý Mộ, hỏi: "Người ngươi nói, hẳn sẽ không là con em nào của Chu gia chứ?"

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: "Không phải."

Trương Xuân sờ sờ cằm, nói: "Vậy là hoàng tộc họ Tiêu."

Lý Mộ tiếp tục lắc đầu: "Cũng không phải."

"Là quyền quý Thần Đô?"

"Không phải."

"Là con em trong nhà quan viên tứ phẩm trở lên?"

"Cũng không phải."

Trương Xuân rốt cuộc thở ra một hơi, nói: “Còn thất thần làm gì, đi bắt người, bản quan thống hận nhất chính là phạm nhân cưỡng bức nữ tử, triều đình thực nên sửa lại luật pháp, mang những người này tất cả cắt hết, nhọc một lần sướng cả đời.”

Một lát sau, Vương Vũ cùng Lý Mộ ra khỏi đô nha, hỏi: “Đầu nhi, chúng ta đây là đi nơi nào bắt người?”

Lý Mộ nói: “Thư viện Bách Xuyên.”

Vương Vũ ngẩn ra một phen, hỏi: “Nơi nào?”

Lý Mộ nhìn hắn, hỏi: “Ngươi ở Thần Đô sinh hoạt hơn hai mươi năm, không biết thư viện Bách Xuyên ở nơi nào?”

Vương Vũ lập tức giải thích: “Thuộc hạ đương nhiên biết thư viện Bách Xuyên ở nơi nào, nhưng mà đầu nhi, thư viện là không cho phép người ngoài tiến vào, đừng nói vào thư viện bắt người, chúng ta ngay cả cổng thư viện còn không thể nào vào được.”

Lý Mộ nhíu mày, thư viện cũng không phải là Hình bộ, nơi đó cường giả vô số, xông vào thư viện, không dễ dàng hơn so với xông vào tổ đình Phù Lục phái bao nhiêu.

Lý Mộ còn chưa tự đại đến mức muốn xông vào thư viện, hắn nghĩ nghĩ, xoay người hướng trong nha môn đi đến.

Vương Vũ thở ra một hơi, xem ra ngay cả đầu nhi không sợ trời không sợ đất cũng biết, thư viện không thể trêu chọc

Rất nhanh, hắn liền nhìn thấy Lý Mộ lại từ nha môn đi ra, chẳng qua công phục trên người hắn, đã đổi thành một món thường phục.

Vương Vũ gãi gãi đầu, hỏi: “Đầu nhi, còn chưa tan ca đâu, ngươi đây là…”

Một lát sau, thư viện Bách Xuyên, cửa.

Lý Mộ vừa mới tới gần cửa thư viện, trước mắt bỗng nhiên xuất hiện một lão giả, lão giả đưa tay ngăn cản hắn, hỏi: “Người nào, đến thư viện làm gì?”

Thư viện không hổ là thư viện, ngay cả bảo vệ cửa cũng là cảnh giới Thần Thông, trên mặt Lý Mộ lộ ra một nụ cười, nói: "Ta là thân thích của Giang Triết, ta tìm hắn có chuyện quan trọng."

Lão giả mặt không biểu cảm, nói: "Không phải học sinh thư viện, không thể vào thư viện, ngươi có chuyện gì, ta thay ngươi truyền đạt."

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: "Việc này phi thường quan trọng, ta phải chính mồm nói cho hắn, ta không vào thư viện cũng có thể, phiền toái lão nhân gia thông truyền một tiếng, bảo Giang Triết đi ra."

Sau khi lão giả tiến vào thư viện, Lý Mộ liền ở bên ngoài thư viện chờ đợi.

Thư viện Bách Xuyên ở khu nam Thần Đô, diện tích cực rộng, đường lớn trước cửa học viện, có thể cùng lúc chứa bốn chiếc xe ngựa đi thông, trên một tấm bia đá trước cửa viện, có khắc bốn chữ to cứng cáp hữu lực "Hải nạp bách xuyên", nghe nói là Đế đích thân đề bút.

(*: biển lớn dung nạp trăm sông)

Đứng ở trước cổng thư viện, một khí thế hoành tráng đập vào mặt.

Một cái cổng, là sẽ không khiến Lý Mộ sinh ra loại cảm giác này, trong thư viện, nhất định có trận pháp bao trùm.

Lý Mộ đứng ở bên ngoài đợi một khắc đồng hồ, trong khoảng thời gian này, thỉnh thoảng có học sinh ra ra vào vào. Lý Mộ chú ý tới, khi bọn họ tiến vào thư viện, đi vào cổng thư viện, trên người có linh lực mờ mịt dao động.

Hiển nhiên, cổng thư viện này, chính là một trận pháp lợi hại.

Học sinh thư viện, trên người hẳn là mang theo vật nghiệm chứng thân phận, nếu là người ngoài tới gần, sẽ bị trận pháp ngăn trở bên ngoài.

Lý Mộ đợi thêm một lát, lão giả vừa nãy gặp, rốt cuộc dẫn theo một học sinh trẻ tuổi đi ra.

Giang Triết nhìn trái nhìn phải, cũng chưa nhìn thấy gương mặt quen thuộc, quay đầu hỏi: “Ngươi nói có thân thích của ta, ở nơi nào?”

Lão giả chỉ chỉ Lý Mộ, nói: “Người này nói là thân thích của ngươi, có chuyện quan trọng muốn nói cho ngươi, thế nào, ngươi không nhận ra hắn?”

“Không biết.” Giang Triết đi đến phía trước Lý Mộ, hỏi: “Ngươi là người nào, tìm ta có chuyện gì?”

Lý Mộ nói: “Người nhà ngươi bảo ta mang một món đồ cho ngươi.”

Giang Triết nghi hoặc nói: “Cái gì vậy?”

Lý Mộ vươn tay, hào quang lóe lên, trong tay xuất hiện một cái xích sắt.

Đoạn trước xích sắt là một cái vòng cổ, khi Giang Triết còn sững sờ nhìn vật trong tay Lý Mộ, cái vòng cổ kia bỗng nhiên mở ra, sau khi đeo ở trên cổ hắn, lại khép lại cùng một chỗ.

Gông xiềng của nha môn, một bộ phận là chuẩn bị cho người thường, một bộ phận là chuẩn bị cho yêu quỷ tu hành giả, cái xích sắt này tuy không tính là pháp bảo lợi hại gì, nhưng khóa chặt yêu quỷ cấp thấp cùng tu hành giả hạ tam cảnh, lại không có bất cứ vấn đề gì.

Cùng lúc bị xích sắt khóa chặt, pháp lực trong cơ thể bọn họ cũng không cách nào vận hành.

Giang Triết chỉ có tu vi Ngưng Hồn, chờ lúc gã phản ứng lại, đã bị Lý Mộ đeo xích sắt vào.

Lão giả Thần Thông kia phản ứng nhanh hơn nhiều, phát hiện tình huống không đúng, trong thời gian ngắn liền xuất hiện ở nơi này, ánh mắt nhìn chằm chằm Lý Mộ, giận dữ nói: “Tiểu bối, ngươi làm gì!”

Lý Mộ lấy ra yêu bài, nhoáng lên một cái ở trước mặt lão giả kia, nói: “Giang Triết của thư viện Bách Xuyên, cưỡng bức nữ tử nhà lành chưa thành, Lý Mộ bộ đầu Thần Đô nha, phụng mệnh tróc nã phạm nhân.”

Lão giả mặt âm trầm nói: “Hắn là học sinh thư viện, lập tức thả hắn!”

Lý Mộ hừ lạnh một tiếng, nói: “Thần Đô là Thần Đô của Đại Chu, không phải Thần Đô của thư viện, bất luận kẻ nào xúc phạm luật pháp, đô nha đều có quyền xử trí!”

Lão giả trông cửa tức giận nhìn Lý Mộ một cái, cũng không nhiều lời với hắn, đưa tay chụp vào xiềng xích trong tay Lý Mộ.

Lý Mộ một tay túm xiềng xích, một tay khác bỗng dưng chộp một phát, trong tay có thêm một lá bùa. Hắn nhìn lão giả đó, lạnh lùng nói: “Lấy thủ đoạn bạo lực uy hiếp công sai, gây trở ngại công vụ, hôm nay cho dù ở cửa thư viện giết ngươi, bản bộ đầu cũng không cần gánh trách nhiệm.”

Lão giả trông cửa bước chân khựng lại, nhìn lá bùa trong tay Lý Mộ, trong lòng kiêng kị, không dám lên trước nữa.

Hết chương 365.

Chương 366. Quá đáng lắm rồi (2)

Trong thư viện còn có tiên sinh giỏi về bùa chúa, Tử Tiêu Lôi Phù bộ dáng thế nào, lão vẫn rõ.

Bùa này uy lực bất thường, nếu là bị bổ trúng một đạo, lão cho dù không chết, cũng phải vứt bỏ nửa cái mạng.

Thấy lão giả kia lui bước, Lý Mộ dùng xích sắt túm Giang Triết, nghênh ngang hướng nha môn mà đi.

Giang Triết bị Lý Mộ kéo, mặt đầy kinh hoảng, lớn tiếng nói: "Cứu ta!"

Lão giả nghiến chặt răng, quay đầu vào thư viện.

Thư viện, trong một gian học đường, lão giả tóc bạc dừng giảng bài, nhíu mày nói: "Cái gì, ngươi nói Giang Triết bị Thần Đô nha bắt đi?"

Lão giả trông cửa nói: "Hắn nói Giang Triết có liên quan với một vụ án, muốn dẫn về nha môn điều tra."

Lão giả tóc bạc ném sách, cả giận nói: "Buồn cười, việc của thư viện, từ khi nào đến lượt bọn họ đến quản!"

Lão vung tay áo lên, trầm giọng nói: "Theo ta đi Thần Đô nha."

Thư viện Bách Xuyên cách đô nha cũng không phải quá xa, Lý Mộ kéo Giang Triết, đi ở trên đường, đưa tới không ít dân chúng vây xem.

Không ít dân chúng mỗi ngày chào hỏi Lý Mộ, đã trở nên quen thuộc, tới gần hỏi: "Lý bộ đầu, người này phạm vào tội gì?"

Lý Mộ nói: "Cưỡng bức nữ tử chưa thành, các ngươi phải lấy làm răn đe, tuân kỷ thủ pháp."

Người dân đó vội vàng nói: "Đánh chết chúng ta cũng sẽ không làm loại chuyện này, kẻ này, ăn mặc bộ người dạng chó, không ngờ là tên cầm thú."

Lại có người nói: “Nhìn quần áo hắn mặc, khẳng định cũng không phải nhà người thường, cũng không biết là con em quan viên quyền quý nhà nào ở Thần Đô, không cẩn thận lại ngã trong tay Lý bộ đầu.”

“Ngực quần áo hắn, như có ba gợn sóng màu lam dựng thẳng.”

“Ba gợn sóng màu lam, đây không phải dấu hiệu thư viện Bách Xuyên sao, người này là học sinh thư viện Bách Xuyên?”

“Chính là học sinh thư viện Bách Xuyên, hắn mặc là viện phục của thư viện.”

Lý Mộ kéo Giang Triết đi xa, dân chúng còn ở sau lưng nhao nhao nghị luận. Thư viện ở trong cảm nhận của dân chúng, địa vị cao cả, đó là nơi đào tạo nhân tài, đào tạo lương đống cho quốc gia, hơn trăm năm qua, học sinh thư viện, không biết làm ra bao nhiêu cống hiến cho Đại Chu.

“Học sinh của thư viện Bách Xuyên, sao có khả năng là phạm nhân cưỡng bức nữ tử?”

“Vậy ngươi là cảm thấy, Lý bộ đầu sẽ bắt lầm người sao?”

“Người Lý bộ đầu bắt, khẳng định sẽ không sai, chọc đảng cũ, giết Chu Xử, lúc này mới chưa được mấy ngày, Lý bộ đầu sao lại đối đầu với thư viện rồi?”

“Thư viện làm sao vậy, người của thư viện phạm pháp, cũng phải tiếp nhận luật pháp chế tài.”

“Ta lo lắng thư viện sẽ bao che gã.”

“Thư viện là nơi dạy dỗ người ta, đào tạo rường cột cho quốc gia, sao có thể bao che tội phạm cưỡng bức nữ tử, lo lắng của ngươi là dư thừa, nào có thư viện như vậy.”

Lý Mộ mang theo Giang Triết trở lại đô nha, Trương Xuân đã ở công đường chờ rất lâu rồi.

Khi nhìn thấy Giang Triết, gã ngẩn ra một phen, hỏi: “Đây là phạm nhân cưỡng bức chưa thành kia?”

Lý Mộ gật gật đầu, nói: “Là hắn.”

Trương Xuân mặt âm trầm, nói: “Mặc áo mũ chỉnh tề, không ngờ là tên cầm thú!”

Sau khi hừ lạnh một tiếng, trên mặt gã lại hiện ra một tia nghi ngờ, lẩm bẩm: “Quần áo của hắn, bản quan thấy thế nào có chút quen mắt, hình như từng gặp ở nơi nào.”

Vương Vũ ở một bên nhắc nhở: “Đây là viện phục của thư viện Bách Xuyên.”

Mặt Trương Xuân lộ vẻ giật mình, nói: “Bản quan nhớ ra rồi, lúc trước bản quan còn ở thư viện Vạn Quyển, lúc tứ viện thi đấu, học sinh thư viện Bách Xuyên, mặc chính là loại quần áo này, thì ra hắn là học sinh thư viện Bách Xuyên!”

Trương Xuân mở to mắt nhìn Lý Mộ, cả giận nói: “Hắn là người thư viện Bách Xuyên, ngươi sao không nói cho bản quan!”

Lý Mộ vô tội nói: “Đại nhân cũng chưa hỏi mà.”

Trương Xuân nhất thời nghẹn lời, gã hỏi quyền quý, hỏi đảng cũ, hỏi đảng mới, chỉ bỏ sót thư viện, không phải gã không nghĩ tới, mà là gã cảm thấy, Lý Mộ cho dù là to gan lớn mật, cũng nên biết, địa vị thư viện trong lòng bách quan, dân chúng, ngay cả bệ hạ đều phải nhường, hắn cho rằng hắn là ai, có thể cưỡi ở trên người bệ hạ sao?

Lý Mộ nói: “Trương đại nhân từng nói, trước luật pháp, mỗi người ngang hàng, bất luận kẻ nào phạm tội, đều phải tiếp nhận luật pháp chế tài, thuộc hạ vẫn luôn lấy Trương đại nhân làm tấm gương, chẳng lẽ đại nhân bây giờ cảm thấy, học sinh thư viện, có thể vượt lên trên dân chúng, học sinh thư viện phạm vào tội, có thể nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật?”

Trương Xuân đỏ mặt già, ho nhẹ một tiếng, nói: “Bản quan đương nhiên không phải ý tứ này, chỉ là, ngươi ít nhất cần nói trước với bản quan một tiếng, để bản quan có sự chuẩn bị tâm lý.”

Lý Mộ nói: “Ta cho rằng ở trong mắt đại nhân, chỉ có người thủ pháp cùng phạm pháp, không có phân chia dân chúng bình thường cùng học sinh thư viện.”

Trương Xuân thở dài nói: “Nhưng mà…”

Lý Mộ hỏi: “Chẳng lẽ đại nhân không phải nghĩ như vậy?”

Trương Xuân nghiêm mặt, nói: “Bản quan đương nhiên là nghĩ như vậy, trước luật pháp, mỗi người ngang hàng, cho dù là học sinh thư viện, bị phạt, chịu hình tương tự!”

Gã vừa mới dứt lời, liền có mấy bóng người từ bên ngoài đi vào.

Cầm đầu là một lão giả tóc bạc, phía sau lão, dẫn theo vài tên học sinh cũng mặc viện phục của thư viện Bách Xuyên.

Giang Triết nhìn lão giả đó, trên mặt lộ ra hy vọng, lớn tiếng nói: “Tiên sinh cứu ta!”

Trương Xuân đi đến trước người lão giả kia, ôm ôm quyền, nói: “Bản quan Thần Đô lệnh Trương Xuân, không biết các hạ là…”

Lão giả hoa phục thản nhiên nói: “Lão phu họ Phương, giáo tập* thư viện Bách Xuyên.”

(*: tương tự giáo viên)

Trương Xuân nói: “Thì ra là Phương tiên sinh, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu “

Lão giả hoa phục đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Không biết học sinh của bản quan đã phạm tội gì, Trương đại nhân phải bắt hắn đến nha môn?”

Trương Xuân nói: “Người này ý đồ cưỡng bức nữ tử, tuy chưa thành, nhưng cũng cần tiếp nhận luật pháp chế tài.”

Lão giả hoa phục nói: “Giang Triết là học sinh thư viện, hắn phạm sai lầm, thư viện tự sẽ trừng phạt, không cần nha môn làm thay.”

Trương Xuân lắc đầu nói: “Hắn không phải phạm sai lầm, mà là phạm pháp.”

Lão giả hoa phục hỏi: “Xin hỏi hắn cưỡng bức nữ tử, có từng thực hiện được không?”

Trương Xuân lắc đầu nói: “Chưa từng.”

Lão giả hoa phục nói: “Đã là như thế, sao nói là phạm pháp?”

Trương Xuân lần này chưa giải thích, Lão giả hoa phục cho rằng gã không có lời nào để nói, cầm lấy vòng cổ xích sắt trên cổ Giang Triết, dùng sức giật một phát, sợi xích sắt đó liền bị lão trực tiếp giật đứt. Lão nhìn Giang Triết liếc mắt một cái, lạnh lùng nói: “Mất mặt xấu hổ, lập tức cút về học viện, tiếp nhận trừng phạt cho ta!”

Giang Triết run rẩy một chút, nhanh chóng đứng ở giữa mấy tên học sinh.

Lão giả nhìn Trương Xuân một cái, nói: “Quấy rầy rồi.”

Dứt lời, lão liền mang theo mấy người, rời khỏi đô nha.

Từ đầu tới cuối, Lý Mộ đều chưa ngăn trở.

Hết chương 366.

Chương 367. Kim điện đối chất (1)

Lấy hiểu biết của hắn đối với Trương Xuân, trước khi Giang Triết đi đến nha môn, còn khó mà nói, chỉ cần y vào nha môn, muốn đi ra ngoài, thì không có dễ dàng như vậy.

Cho dù y bây giờ rời khỏi, sớm hay muộn cũng phải trở về.

"Quá đáng lắm rồi!"

Lão giả vừa rời khỏi, Trương Xuân liền chỉ vào cửa, lớn tiếng nói: "Ban ngày ban mặt, trời đất rộng lớn, cũng dám xông vào nha môn, cướp đi phạm nhân, trong mắt bọn họ còn có luật pháp không, có bệ hạ không. Bản quan bây giờ viết sổ con, tấu lên bệ hạ."

Quen biết với Trương Xuân càng lâu, Lý Mộ càng phát hiện, gã thoạt nhìn mày rậm mắt to, thật ra lộ số cũng không ít.

Nếu gã kiên trì không thả người, cho giáo tập thư viện này thêm mấy cái gan nữa, lão cũng không dám trực tiếp từ nha môn cướp người.

Địa vị thư viện là siêu nhiên, nhưng không đại biểu học sinh thư viện có thể vượt lên trên pháp luật, chỉ có gã làm ra một bộ dáng kiêng kị thư viện, giáo tập này mới dám trực tiếp mang đi Giang Triết.

Cùng lúc lão mang đi Giang Triết, cũng cho đô nha đủ lý do.

Nhưng như vậy, gã sẽ trực tiếp đắc tội thư viện Bách Xuyên.

Lý Mộ nhắc nhở gã: "Đại nhân, ngươi không sợ thư viện?"

Trương Xuân xì một tiếng, nói: "Sợ cái cầu à, nơi này là đô nha, nếu để lão dễ dàng như vậy mang người đi, mặt mũi bản quan còn cần hay không, mặt mũi luật pháp đặt vào đâu, mặt mũi bệ hạ đặt vào đâu?"

Lý Mộ luôn cảm thấy Trương Xuân có ý tưởng bình sứt thì không sợ mẻ.

Cũng không biết đã trải qua cái gì, Trương đại nhân trước kia nhát như chuột, bây giờ lại biến thành thanh niên phẫn nộ giống như Lý Mộ.

Ngoài Thần Đô nha, dân chúng bị hấp dẫn tới tận mắt thấy đám người thư viện xông vào đô nha, chỉ một lát, liền lại từ đô nha đi ra, mà Giang Triết bị Lý Mộ trói đến cũng ở trong đám người, không khỏi ngạc nhiên.

"Vậy đã đi ra rồi?"

"Cưỡng bức nữ tử, tội nặng như vậy, hắn cứ như vậy đi ra?"

"Bằng không thế nào, ngươi cũng không phải không biết thư viện là nơi nào, bọn họ ở trong triều có bao nhiêu quan hệ, đừng nói cưỡng bức, cho dù là giết người phóng hỏa, chỉ cần có thư viện che chở, cũng vẫn là không có việc gì hết."

Mọi người đối với một màn tận mắt thấy này tỏ vẻ không thể lý giải.

Thư viện ở trong lòng dân chúng, địa vị cực cao, trăm năm qua, thư viện cuồn cuộn không ngừng chuyển vận nhân tài cho triều đình, Đại Chu ba mươi sáu quận, bao gồm Thần Đô, đều là học sinh thư viện thống trị, thư viện có thể nói công ở thiên thu.

Thần Đô bốn đại thư viện, vô luận là giáo tập tiên sinh, hay là học sinh, ở dân gian đều rất được tôn kính.

Bọn họ nhìn thấy nhiều là thư viện vẻ vang hiển hách, lại rất thiếu nhìn thất một mặt này của thư viện.

Thư viện Bách Xuyên.

Lão giả hoa phục trở lại thư viện nhìn Giang Triết, hừ lạnh một tiếng, cả giận nói: "Đồ khốn kiếp!"

Giang Triết vội vàng quỳ xuống, nói: "Tiên sinh, đệ tử sai rồi, đệ tử về sau không dám nữa!"

Lão giả hoa phục nói: "Lần này lão phu cứu ngươi một lần, có lần sau nữa, ngươi liền tự sinh tự diệt đi."

Giang Triết liên tục cam đoan, "Không dám nữa, không dám nữa."

Lão giả hoa phục lạnh lùng nhìn hắn một cái, nói: "Ngươi ngày thường tu hành nếu là chịu khổ chịu khó một chút, cũng không đến mức bị một tiểu lại Tụ Thần thoải mái bắt được, bớt đi bên ngoài uống rượu mua vui, mang thời gian dùng ở trên tu hành, một năm sau, ngươi nếu là còn chưa thể tấn thăng Tụ Thần, thì cút khỏi thư viện cho lão phu."

Lão giả hoa phục nói xong liền phất tay áo rời đi. Giang Triết nhẹ nhàng thở ra, nhỏ giọng nói: "Lần này nguy hiểm thật."

Một học sinh bên cạnh hắn cười liếc hắn một cái, nói: "Ngươi trước kia làm loại chuyện này, không phải rất thuận lợi sao, sao lần này thiếu chút nữa lật thuyền trong mương?"

Giang Triết oán hận nói: "Lần này vốn cũng không có việc gì, Hình bộ ta cũng đã đi một chuyến, còn không phải đã trở lại, đều do bộ khoái chết tiệt kia, suýt nữa phá tiền đồ của ta. Món nợ này, ta sớm hay muộn phải trả."

Học sinh đó nói: "Một tên bộ khoái mà thôi, chờ ngươi sang năm rời khỏi thư viện, ở Thần Đô kiếm một cái quan chức tốt, là có biện pháp chỉnh chết hắn."

Tử Vi điện.

Chầu sớm hôm nay, cũng không có chuyện trọng đại gì thảo luận, sau khi lục bộ thị lang theo thứ tự báo cáo công tác, nữ quan trẻ tuổi từ trong rèm che đi ra, hỏi: "Các vị đại nhân nếu là không có chuyện muốn tấu, chầu sớm hôm nay, liền dừng ở đây."

Bách quan thu hồi hốt bản, đang chuẩn bị rời khỏi, phía cuối cùng đại điện bỗng nhiên truyền đến một thanh âm.

"Khải tấu bệ hạ, thần có bản tấu."

Ánh mắt mọi người không khỏi nhìn về phía sau, lúc chầu sớm, bách quan lấy cấp quan xếp vị trí đứng, đứng ở phía sau, bình thường đều là quan viên chức quan thấp nhất, bọn họ vào triều, cũng chính là đi góp mặt, có rất ít ai sẽ chủ động lên tiếng.

Ở cuối tầm mắt của mọi người, cửa đại điện Tử Vi điện, vị trí thứ hai đếm ngược, một quan viên đứng dậy.

Quan viên trong điện, đều là lần đầu tiên thấy hắn.

Quan viên đó tiến lên vài bước, tới trong điện, khom người nói: "Thần Thần Đô lệnh Trương Xuân, có chuyện quan trọng muốn tấu."

Người này tự báo quan chức, trong điện mới có không ít người phản ứng lại, thì ra người này chính là Trương Xuân kia.

Lấy bạc chuộc tội huỷ bỏ, đó là bắt nguồn từ một phong sổ con kia hắn trình lên, con cháu trong nhà mấy vị quan viên trên điện, đều từng chịu đau khổ ở dưới tay của hắn.

Người này đến Thần Đô chỉ mấy tháng, đã thăng liền hai cấp, thậm chí có tư cách nghị sự triều đình, chính là giẫm những quan viên này đi lên.

Nữ quan trẻ tuổi đứng ở phía trên, bình tĩnh nói: "Tấu."

Trương Xuân ngẩng đầu nói: "Giáo tập họ Phương của thư viện Bách Xuyên, ba ngày trước, xông vào nha môn, từ Thần Đô nha mang đi một phạm nhân, bởi án này đề cập thư viện, thần không dám tùy tiện xử lý, còn xin bệ hạ định đoạt."

Gã vừa dứt lời, trong triều có một cái chớp mắt ồ lên.

Ai cũng không ngờ, Trương Xuân này không lên tiếng thì thôi, vừa lên tiếng là kinh người.

Gã một lần trước vừa mới vừa đề nghị huỷ bỏ lấy bạc chuộc tội, lần này liền cắn thư viện, khó trách Thần Đô nha Lý Mộ kia kiêu ngạo như thế, thì ra là có một thượng quan so với hắn càng kiêu ngạo hơn.

Ở trên triều đường cáo trạng thư viện, đã bao nhiêu năm, đây vẫn là lần đầu tiên gặp.

"Toàn nói bậy!"

Trương Xuân vừa dứt lời, một lão giả đầu đội mũ quan đứng ra, lạnh lùng nói: "Giáo tập của thư viện Bách Xuyên ta, sao có khả năng làm loại chuyện này!"

Sau rèm che, có thanh âm uy nghiêm nói: “Trần phó viện trưởng cần gì sớm có kết luận, rốt cuộc có hay không, triệu Phương giáo tập lên điện, cùng Thần Đô lệnh đối chất, không phải rõ ràng?”

Trần phó viện trưởng trầm giọng nói: “Ta lập tức về thư viện, mang Phương giáo tập lên điện, đối chất cùng hắn.”

Dứt lời, lão bước ra một bước, thân thể biến mất.

Hết chương 367.

Chương 368. Kim điện đối chất (2)

Trương Xuân lập tức nói: “Thần muốn mời bệ hạ, triệu Thần Đô nha bộ đầu Lý Mộ lên điện, án này là qua tay hắn, hắn so với thần càng quen thuộc tình huống vụ án hơn, hôm qua Phương giáo tập dẫn người xông vào đô nha, hắn cũng có mặt, có thể làm chứng cho thần.”

Sau rèm che trầm mặc một chớp mắt, nói: “Mai vệ, mang Lý Mộ lên điện.”

Mai vệ vừa rời khỏi, bóng người Trần phó viện trưởng liền xuất hiện lần nữa.

Lúc này, bên cạnh lão đã có thêm một người, chính là lão giả hoa bào kia.

Lão giả hoa bào trước hướng nữ hoàng khom mình hành lễ, “Ra mắt bệ hạ.”

Nữ quan trẻ tuổi nói: “Phương giáo tập, Thần Đô lệnh nói ba ngày trước, ngươi dẫn người xông vào Thần Đô nha, từ Thần Đô nha mang đi một phạm nhân, có việc này hay không?”

Lão giả hoa bào nhìn Trương Xuân một cái, khẽ biến sắc, lập tức nói: “Lão phu là từ Thần Đô nha mang đi một học sinh, nhưng học sinh kia của lão phu lại chưa xúc phạm luật pháp, Thần Đô lệnh bảo người mang học sinh của lão phu từ thư viện lừa ra, cưỡng ép kéo đến đô nha. Lão phu nghe tin, tới đô nha giải cứu, sao lại nói là xông vào?”

Trương Xuân cười lạnh một tiếng, nói: “Học sinh đó của ngươi, cưỡng bức nữ tử, bản quan lệnh Lý bộ đầu tới thư viện tróc nã, nhưng bị thư viện ngăn ở ngoài cửa, hắn bất đắc dĩ dùng kế, mới dẫn phạm nhân đi, về sau ngươi xông vào đô nha, mang người về thư viện, bản quan nói, có nửa câu giả dối hay không?”

Lão giả hoa bào cả giận nói: “Học sinh đó của ta chỉ là xúc động sau khi uống rượu, chỉ là hành vi có chút khác người, Thần Đô lệnh đừng ngậm máu phun người!”

Trương Xuân hỏi: “Ý tứ của Phương giáo tập là, chỉ có học sinh đó của ngươi cưỡng bức thực hiện được, bản quan mới có thể định tội hắn?”

Lão giả hoa bào vẫn chưa trả lời chính diện, nói: “Học sinh thư viện, đại biểu cho vinh dự của thư viện, tương lai của triều đình, nếu là bị ngươi tùy ý định tội, mặt mũi thư viện ở đâu?”

Trương Xuân lạnh lùng nói: “Là mặt mũi thư viện Bách Xuyên quan trọng, hay là luật pháp uy nghiêm của Đại Chu quan trọng?”

Lão giả hoa bào chụp một cái mũ, lại bị Trương Xuân một cái mũ lớn hơn nữa chụp trở về, hai người ở trên điện đối chọi gay gắt, ai cũng không nhường.

Lúc này, ngoài điện có tiếng bước chân lần nữa truyền đến.

Lý Mộ ở dưới Mai đại nhân cùng đi, đi vào đại điện.

Đây là hắn lần đầu tiên đến nơi bách quan vào triều, ánh mắt ở trên mặt mọi người đảo qua, sau đó liền sốt ruột không chờ được nhìn phía trên.

Cùng nữ hoàng bệ hạ kết giao đã lâu, Lý Mộ lại còn chưa từng thấy nàng, không biết nàng là cao là thấy, là béo là gầy, là đẹp là xấu.

Bỗng nhiên được triệu kiến, Lý Mộ vốn tưởng có thể nhìn thấy thiên nhan, lại không ngờ, giữa nữ hoàng bệ hạ cùng triều thần, còn có một tấm mành ngăn cản. Lý Mộ đứng ở chỗ này, cái gì cũng không nhìn thấy.

Thẳng đến lúc Mai đại nhân chọc chọc hắn, Lý Mộ mới lấy lại tinh thần, khom người nói: “Thần Đô nha bộ đầu Lý Mộ, tham kiến bệ hạ.”

“Miễn lễ.” Sau rèm che, truyền đến một thanh âm uy nghiêm: “Tiền căn hậu quả vụ án này, ngươi nói kỹ ra.”

Thanh âm uy nghiêm này, Lý Mộ nghe cực kỳ thân thiết, giống như là từng nghe ở nơi nào.

Cẩn thận suy nghĩ, lại không biết từng nghe ở nơi nào.

Thẳng đến Mai đại nhân chọc hắn lần nữa, Lý Mộ mới tỉnh lại.

Hắn hoàn hồn, ngẩng đầu nói: “Giang Triết học sinh thư viện Bách Xuyên, ba ngày trước, lúc ở Diệu Âm phường nghe khúc, nổi lên sắc tâm với một nhạc sĩ, muốn dùng sức cưỡng ép nàng. Sau khi nhạc sĩ kia kêu cứu, đưa tới nhạc sĩ khác, Giang Triết mới chưa thể như ý, sau khi biết được vụ án này, ta phụng mệnh Trương đại nhân, tới thư viện tróc nã Giang Triết quy án, bởi vì không thể vào thư viện, đành phải dùng kế dẫn Giang Triết ra, bắt đến đô nha, không ngờ, đô nha còn chưa kịp bắt giữ hắn, đã bị Phương giáo tập dẫn người cướp đi “

Lão giả hoa phục cả giận nói: “Cái gì gọi là “cướp”, khi lão phu mang đi Giang Triết, các ngươi căn bản không ngăn trở!”

Lý Mộ nói: “Ngươi là cường giả Tạo Hóa, bên người còn có trợ thủ, toàn bộ bộ khoái của đô nha, cộng thêm Trương đại nhân, cũng không phải đối thủ của các ngươi, chúng ta làm sao dám ngăn cản, chỉ có thể trơ mắt nhìn ngươi mang phạm nhân đi.”

Ngực lão giả hoa phục phập phồng, nói: “Các ngươi không phải nói, cưỡng bức nữ tử, chưa từng thành công, liền không tính là phạm pháp sao?”

Trương Xuân lắc lắc đầu, nói: “Đó là ngươi nói, bản quan cũng chưa nói gì.”

Lão giả hoa phục nổi giận nói: “Ngươi khi đó sao không nói!”

Trương Xuân nhún vai, nói: “Bản quan từng nói cho ngươi, hắn xúc phạm luật pháp, ngươi không tin, còn hủy hoại hình cụ của nha môn, nhất định phải dẫn hắn đi, bản quan lo lắng chọc giận ngươi, ngươi sẽ tập kích bản quan.”

Lão giả hoa phục mở miệng ngập ngừng, thế mà không có lời nào để chống đỡ.

Lão ở thư viện mấy chục năm, cũng chưa từng gặp phải loại người này, cẩu quan đen lòng này, rõ ràng là đào sẵn hố chờ lão nhảy.

Phương giáo tập bị Trương Xuân chặn á khẩu không trả lời được, phó viện trưởng thư viện Bách Xuyên kia rốt cuộc không ngồi xem nữa, mở miệng nói: “Lão phu tin tưởng, học sinh thư viện ta, sẽ không làm ra chuyện cỡ này, khẩn cầu bệ hạ hạ chỉ tra rõ, trả thư viện ta trong sạch.”

Sau bình tĩnh ngắn ngủi, thanh âm nữ hoàng từ phía sau màn che truyền đến: “Trần phó viện trưởng đã nói như vậy, án này liền do Thần Đô nha điều tra rõ sau đó lại tấu.”

Trần phó viện trưởng ngẩng đầu, nói: “Bệ hạ, Thần Đô nha có hiềm nghi mưu hại thư viện, án này không nên do Thần Đô nha nhúng tay nữa.”

Nữ hoàng nghĩ nghĩ, nói: “Vậy chuyển giao Hình bộ đi điều tra đi.”

Hình bộ thượng thư đứng ra, khom người nói: “Tuân chỉ.”

Điều Lý Mộ và Trương Xuân có thể làm chỉ có những thứ này, tuy bọn họ đào cho Phương giáo tập một cái hố, nhưng lão rốt cuộc có đại náo đô nha, kiêu ngạo cướp người hay không, điều tra một chút, liền có thể tra rõ ràng.

Có thể khiến Hình bộ phúc thẩm, đã là kết quả tốt nhất.

Lý Mộ từ trước tới nay chưa từng nghĩ lật đổ thư viện, cũng không có khả năng lật đổ. Thư viện tồn tại, chỉnh thể mà nói, vẫn là lợi lớn hơn hại, thứ nhất là hắn muốn đòi cho Tiểu Thất một sự công bằng, thứ hai, là muốn trút giận cho nữ hoàng.

Thư viện tuy là nơi dạy người, bồi dưỡng nhân tài cho quốc gia, nhưng cũng không nên vượt lên trên luật pháp.

Bọn họ đứng ở nhân gian, thì không nên ngồi cao trên thần đàn.

Vụ án Giang Triết, vốn chỉ là một vụ án nhỏ ảnh hưởng không lớn, không ảnh hưởng đến thư viện.

Nhưng Phương giáo tập trước mặt mọi người mang Giang Triết từ đô nha đi, đã ở dân gian dẫn lên dư luận phản kháng, thêm một vết bẩn trên hình tượng thánh khiết quang huy của thư viện.

Nữ quan trẻ tuổi đứng ra, nói: “Bãi triều.”

Hết chương 368.

Chương 369. Hình bộ điều tra lại

Bãi triều có lễ nghi của bãi triều, bách quan trước cung tiễn nữ hoàng rời khỏi, quan viên cách cửa đại điện gần nhất, quan giai thấp nhất, cần lui về phía sau hai bước, chờ các quan viên phía trước rời khỏi trước. Lý Mộ cùng Trương Xuân đứng ở cửa, vô số tầm mắt từ trên người bọn họ đảo qua.

Sau khi mọi người đều rời khỏi, hai người mới chậm rãi đi ra khỏi đại điện.

Lý Mộ có chút tiếc nuối, thật không dễ gì vào cung một lần, vẫn chưa nhìn thấy mặt mũi của nữ hoàng, lần sau liền càng không có cơ hội.

Tử Vi hậu điện, trong ngự hoa viên.

Nữ quan trẻ tuổi nói: "Thần Đô lệnh này, trái lại là một người có dũng khí, ta đã không quen nhìn bộ dáng đám người thư viện ở trên triều đường vênh váo tự đắc…"

Mai đại nhân cũng nói: "Thần Đô lệnh Trương Xuân không kiêu không nịnh, là người có thể sử dụng, nên ban thưởng nhiều hơn, lấy làm khích lệ."

Nữ quan trẻ tuổi nhíu mày, nói: "Nhưng tốc độ thăng quan của hắn đã rất nhanh rồi, những năm qua chưa từng có, không có khả năng thăng quan cho hắn nữa."

Nữ hoàng nghĩ nghĩ, nói: "Tặng hắn một thùng lê cống đi."

Mai đại nhân gật gật đầu, nói: "Như vậy cũng tốt, vừa lúc lê cống còn lại một thùng."

Nữ hoàng trầm mặc một cái chớp mắt, hỏi: "Lê cống chỉ còn lại có một thùng?"

Mai đại nhân nói: "Lê cống của Giang Âm quận, cây mẹ chỉ có mấy quả, là quan phủ địa phương tỉ mỉ bồi dưỡng, lê cống hàng năm kết, chỉ hơn mười thùng, sau khi đưa vào cung, còn phải chia cho tây cung một ít, đã không còn lại bao nhiêu…"

Nữ hoàng nghĩ nghĩ, nói: "Vậy đưa nửa thùng, không, đưa ba quả đi…"

Thần Đô nha.

Trương Xuân nhìn ba quả lê cống từ trong cung đưa tới, kích động khom người nói: “Tạ bệ hạ.”

Mai đại nhân nói: “Hy vọng Trương đại nhân có thể trước sau như một, làm hết phận sự, liêm khiết việc công, đừng để bệ hạ thất vọng.”

Trương Xuân nghiêm nghị nói: “Hạ quan ghi nhớ.”

Tiễn bước Mai đại nhân, Trương Xuân cầm lấy một quả lê cống, cắn ‘rốp’ một miếng, đắc ý nói: “Lê này thực ngọt!”

Lý Mộ sau khi rời khỏi hoàng cung, trực tiếp đi tới Diệu Âm phường. Hình bộ điều tra lại vụ án này, nhất định sẽ tìm bọn Tiểu Thất điều tra tình huống lúc ấy, hắn cần nói trước cho các nàng, để tránh các nàng đến lúc đó khủng hoảng.

Tiểu Thất nghe tin, hiển nhiên có chút lo lắng, nàng chỉ là nhạc sĩ thân phận thấp hèn, chưa từng trải qua trường hợp như vậy.

Lý Mộ nhìn nàng, an ủi: “Yên tâm đi, đến lúc đó ta sẽ cùng ngươi đi Hình bộ, ngươi là người bị hại, nên lo lắng là bọn hắn.”

Tiểu Thất nghe vậy, lúc này mới yên tâm.

Cùng lúc đó, Hình bộ.

Trần phó viện trưởng nói với Hình bộ thượng thư: “Chuyện này, sự tình liên quan danh dự của thư viện, kính nhờ thượng thư đại nhân.”

Hình bộ thượng thư do dự một chớp mắt, ngẩng đầu nhìn lão, nói: “Hành vi của học sinh thư viện, thật ra cũng không có quan hệ quá lớn với thư viện, nếu là theo lẽ công bằng xử trí, vô luận như thế nào cũng không liên lụy đến thư viện, nếu là Hình bộ bất công, ngược lại bất lợi với thư viện, Trần phó viện trưởng nghĩ rõ chưa.”

Trần phó viện trưởng nhíu mày, lão vừa rồi ở trong triều đình đã khẳng định Giang Triết vô tội, nếu là bị Hình bộ phủ định, lão chẳng phải là sẽ trở thành trò cười?

Lúc này, Hình bộ thị lang Chu Trọng mở miệng nói: “Vụ án này định luận như thế nào, quyền lực ở Hình bộ. Nữ tử kia vẫn chưa bị tổn hại, chỉ cần Giang Triết cắn chặt, là hắn sau khi say rượu thất lễ, tự tỉnh ngộ, liền có thể thoát khỏi bị xử phạt…”

Trần phó viện trưởng nghĩ nghĩ, nói: “Ta vẫn không tin, học sinh thư viện sẽ làm ra việc ác như thế.”

Hình bộ thượng thư nghe hiểu ý tứ của lão, ý ở ngoài lời của lão là, vô luận Giang Triết có tội hay không, Hình bộ đều phải giúp thư viện lau đi.

Nội tình vụ án này hắn đã có điều hiểu biết, lấy năng lực của Hình bộ, ở trong phạm vi luật pháp cho phép, thoát tội cho Giang Triết không phải một việc khó. Hắn xuất thân thư viện Bách Xuyên, cũng không tiện từ chối.

Hắn gật gật đầu, nói: “Trần phó viện trưởng đã quyết định, vậy cứ như thế đi.”

Nói xong, hắn nhìn về phía Hình bộ thị lang, nói: “Vụ án này liền kính nhờ Chu thị lang rồi.”

Chu Trọng gật đầu nói: “Yên tâm.”

…

Vụ án Giang Triết, trong ba ngày qua, vốn là ở trong phạm vi nhỏ dẫn lên thảo luận trình độ nhất định.

Hôm nay trên buổi chầu sớm, tin tức Thần Đô lệnh Trương Xuân khống cáo thư viện giáo tập, nữ hoàng hạ lệnh bảo Hình bộ điều tra lại vụ án này, ở sau khi tan buổi chầu sớm, cũng dần dần truyền ra.

Mọi người vừa mới nhìn thấy, Giang Triết bị người của Hình bộ đưa tới Hình bộ, bắt đầu có lượng lớn dân chúng, ở cửa Hình bộ tụ tập quan sát.

Chu Thông cùng Ngụy Bằng vốn ở Phiêu Hương lâu uống rượu, bởi vì quan hệ Dương Tu, có thể tiến vào trong Hình bộ, đứng xa xa nhìn về phía công đường.

Dương Tu vẻ mặt nghiêm nghị, nói: “Thị lang đại nhân rất ít tự mình thẩm án…”

Chu Thông hỏi: “Giang Triết sẽ bị phán như thế nào, cưỡng bức là tội nặng, nửa đời sau của hắn sợ là xong rồi…”

Ngụy Bằng nói: “Thật ra cũng chưa chắc.”

Chu Thông biết Ngụy Bằng mấy ngày nay khổ tâm nghiên cứu Đại Chu luật, quay đầu nhìn về phía hắn, hỏi: “Nói như thế nào?”

Ngụy Bằng nói: “Trong Đại Chu luật, cưỡng bức nữ tử là tội nặng, bình thường sẽ phán xử ba năm đến mười năm tù, tình tiết nghiêm trọng, có thể xử trảm, cho dù là hành vi phạm tội chưa thành công, cũng phải dựa theo cưỡng bức chưa thành để xử lý, mà cưỡng bức chưa thành, ít nhất ba năm…”

Chu Thông hỏi: “Vậy là nói, Giang Triết ít nhất phải ở trong tù ba năm?”

Ngụy Bằng lắc lắc đầu, nói: “Đây là tình huống cưỡng bức chưa thành, nếu là hắn ở trong quá trình thi hành cưỡng bức, tự mình từ bỏ cưỡng bức, chủ động bỏ dở phạm tội, cũng chưa tạo thành tổn hại đối với nữ tử, là có thể miễn trừ hình phạt.”

Hắn nhìn phía công đường, từ từ nói: “Vụ án này điểm mấu chốt ở chỗ, Giang Triết là chủ động dừng thi bạo, hay là bị người khác ngăn lại, cái này quan hệ hắn là vô tội phóng thích, hay là ít nhất ba năm…”

Chu Thông nghi hoặc nói: “Dù sao đều là cưỡng bức bất thành, cái này có gì khác nhau sao?”

“Cái này ta biết…” Dương Tu rốt cuộc có cơ hội xen mồm, nói: “Nếu là chủ động bỏ dở phạm tội, nếu cũng sẽ bị phán hình phạt nặng, kẻ thi bạo liền không có đường lui, cái này nhìn như là cho kẻ thi bạo cơ hội, thật ra là bảo hộ đối với người bị hại…”

Ngụy Bằng gật gật đầu, nói: “Cái này tuy là ước nguyện ban đầu của luật pháp, nhưng cũng sẽ cho rất nhiều người cơ hội lợi dụng sơ hở…”

Trên công đường Hình bộ.

Giang Triết quỳ ở trên mặt đất, nói: “Đại nhân minh giám, học sinh chỉ là xúc động sau khi uống rượu, mới vô lễ với vị cô nương này, về sau học sinh nhớ tới tiên sinh dạy, hoàn toàn tỉnh ngộ, cũng chưa tiếp tục xâm phạm vị cô nương này…”

Hết chương 369.

Chương 370. Đưa tới bên người (1)

Âm Âm cả giận nói: “Rõ ràng là chúng ta chạy tới phòng, ngươi mới dừng lại…”

Giang Triết nói: “Khi đó ta là muốn hướng vị cô nương này xin lỗi, các ngươi hiểu lầm rồi…”

“Ngươi rõ ràng là cãi láo!”

“Sự thật như thế…”

Giang Triết nhìn về phía Hình bộ thị lang phía trên, ôm quyền nói: “Đại nhân minh giám.”

Hai bên bên nào cũng cho là mình đúng, Giang Triết nói hắn là chủ động dừng thi bạo, nhạc sĩ Diệu Âm phường lại nói hắn là bị mọi người ngăn lại, hai chuyện này kết quả tuy giống nhau, nhưng ý nghĩa lại hoàn toàn khác nhau.

Hình bộ phán phạt đối với vụ án này, căn cứ, đó là quá trình vụ án này.

Hình bộ thị lang thản nhiên nói: “Bản quan sẽ thi triển nhiếp hồn thuật đối với Giang Triết, chân tướng chờ một chút là biết.”

Hắn nhìn về phía Giang Triết, nói: “Ngẩng đầu lên.”

Giang Triết ngẩng đầu, nhìn về phía mắt Hình bộ thị lang.

Mắt Hình bộ thị lang biến thành một cái hồ sâu, hỏi: “Giang Triết, bản quan hỏi ngươi, khi ngươi muốn cưỡng ép đối với nữ tử này, là tự tỉnh ngộ, hay là bởi vì có người ngăn trở…”

Ánh mắt Giang Triết dại ra, lẩm bẩm: “Là học sinh tự tỉnh ngộ, tự giác phạm sai lầm, muốn xin lỗi vị cô nương này, nhưng có lẽ quá mức vội vàng, bị nàng hiểu lầm…”

Sắc mặt Lý Mộ khó coi. Đám người Tiểu Thất không có khả năng nói dối, hoặc là Giang Triết có phương pháp tránh đi nhiếp hồn thuật, hoặc là là Hình bộ thị lang cố ý thả hắn.

Mặc kệ là một loại khả năng nào, đều không phải người bình thường có thể nhìn thấu.

Mà Giang Triết mang việc bị ngăn lại quy cho là lúc giải thích quá mức vội vàng, cho dù là cường giả Siêu Thoát làm cảnh tượng tái hiện, cũng không thể lấy cái này định tội hắn.

Rất hiển nhiên, ở trước khi lên công đường, gã đã làm đầy đủ chuẩn bị.

Hình bộ phán phạt đối với cái này, mặc dù là trình đến chỗ nữ hoàng, cũng không có vấn đề.

Hình bộ thị lang nhìn nhìn mọi người, nói: "Chân tướng đã rõ, Giang Triết mặc dù có lỗi, nhưng chưa sai tới mức xử phạt, niệm ngươi có thể kịp thời tỉnh ngộ, bản quan phán ngươi vô tội, nhưng ngươi đã tiến hành quấy nhiễu đối với vị cô nương này, cần xin lỗi với nàng, hơn nữa bồi thường nàng mười lượng bạc tổn thất, ngươi có gì dị nghị không?"

Giang Triết lập tức nói: "Đa tạ đại nhân trả học sinh sự trong sạch!"

Hắn đứng lên, hướng Tiểu Thất cung kính khom người, nói: "Tại hạ sau khi uống rượu thất lễ, đã đắc tội nhiều, ở đây bồi tội cô nương…"

Hình bộ thị lang vỗ kinh đường mộc, nói: "Vụ án này đã điều tra rõ, bãi đường!"

Giang Triết để lại mười lượng bạc, nhìn đám người Lý Mộ một cái, trên mặt lộ ra nụ cười, bước ra khỏi Hình bộ.

Lý Mộ đưa bọn Tiểu Thất đi ra khỏi Hình bộ, quay đầu nhìn thoáng qua, lại đi trở về.

Hắn nhìn một bóng người đứng ở trong sân, chậm rãi nói: "Giang Triết rốt cuộc có tội hay không, Chu đại nhân hẳn là so với ai khác đều rõ hơn nhỉ?"

Chu Trọng nhìn hắn, hỏi ngược lại: "Cái này quan trọng sao?"

Lý Mộ trầm giọng nói: "Nếu ngay cả thị phi đúng sai, ngay cả chính nghĩa công đạo cũng không quan trọng, trên đời này, còn có cái gì quan trọng?"

Chu Trọng đối diện với ánh mắt hắn, hồi lâu mới nói: "Ngươi thật sự rất giống một người bạn bản quan nhiều năm không gặp…"

Lý Mộ lạnh lùng nói: "Ngươi không xứng có bạn như vậy."

Chu Trọng cũng không tức giận, trên mặt ngược lại lộ ra nụ cười, nói: "Người trẻ tuổi, mới đến Thần Đô, liền cho rằng ngươi là hóa thân của chính nghĩa, người nào cũng không để ở trong mắt, bọn họ đấu quyền quý, đấu tham quan, đấu thư viện… , người như vậy trước kia có rất nhiều, nhưng bây giờ chỉ có một mình ngươi, ngươi có biết vì sao không?"

Gã tự hỏi tự đáp: "Có người đã chết, có người còn sống, người còn sống muốn sống tốt hơn, chỉ có biến thành người bọn họ từng ghét nhất, ngươi cũng sẽ có một ngày như vậy…"

Lý Mộ nói: "Ngươi có thể thấy."

Chu Trọng nói: "Bản quan mỏi mắt mong chờ."

Lý Mộ xoay người sải bước rời khỏi, Chu Trọng nhìn bóng lưng hắn, trên mặt lộ ra một tia mỉm cười, không thể nắm lấy.

Hình bộ.

Chu Trọng trở lại trong nha môn, dùng đốt ngón tay gõ mặt bàn, không biết đang nghĩ cái gì.

Hình bộ lang trung gõ gõ cửa, đi vào, đặt một phần hồ sơ ở trên bàn trước mặt hắn, nói: "Thị lang đại nhân, lý lịch huyện lệnh An Nghĩa, hạ quan đi Lại bộ một chuyến, bảo bọn họ chép một phần, đã ở đây."

Chu Trọng nhìn phía trước, tâm thần tựa như cũng không ở đây, hỏi: "Có vấn đề sao?"

Hình bộ lang trung nói: "Lý lịch người này, mỗi ba năm khảo hạch, đều là Giáp trung, nhưng, lý lịch của Lại bộ, mọi người đều biết là thế nào, dùng để chùi đít cũng ngại quá cứng, không có giá trị tham khảo gì, ngay cả huyện lệnh Dương huyện cũng có thể hàng năm Giáp thượng. Huyện lệnh An Nghĩa này vốn xuất thân Lại bộ, Lại bộ che chở là quá bình thường, muốn biết huyện An Nghĩa cai trị rốt cuộc như thế

nào, chỉ có phái người tự mình đi huyện An Nghĩa nhìn xem…”

“Lại bộ?”

Lời của Hình bộ lang trung, tựa như đã xúc động Chu Trọng, hắn mở ra lý lịch huyện lệnh An Nghĩa, sau khi nhìn lướt qua, ánh mắt hơi co lại.

Sau đó, hắn đặt lý lịch này xuống, nói: “Án này bản quan sẽ sai người xử lý, ngươi không cần quản nữa.”

Quận Đan Dương núi cao đường xa, tới huyện An Nghĩa điều tra cực kỳ phiền toái, Hình bộ lang trung thật ra cũng không muốn quản công việc phiền toái này, nghe vậy cảm thấy vui vẻ, nói: “Một khi đã như vậy, hạ quan liền cáo lui trước.”

Hắn sải bước rời khỏi thị lang nha, Chu Trọng nhìn lý lịch của huyện lệnh An Nghĩa hồi lâu, phần lý lịch đến từ Lại bộ này, cùng một phong hồ sơ vụ án huyện lệnh An Nghĩa bị ám sát chết trên bàn chậm rãi bay lên.

Phốc…

Không trung bỗng nhiên xuất hiện một mảng ánh lửa, lý lịch cùng hồ sơ kia, rất nhanh đã bị ánh lửa nuốt hết, nháy mắt sau biến mất vô ảnh, ngay cả tro tàn cũng không còn lại.

…

Lý Mộ ra khỏi Hình bộ, cơn giận vẫn khó tan.

Lấy tính cách hắn, vốn sẽ không nói nhiều như vậy với Hình bộ thị lang, nhưng Chu Trọng người này, ở hơn mười năm trước, cũng từng là một vị quan thanh liêm ở Thần Đô, gã đề xuất cải cách luật pháp, mặc dù là hôm nay nhìn lại, vẫn tràn đầy tính tiên tiến.

Kẻ ác sẽ làm việc ác, đây là điều từ xưa tới nay sẽ không thay đổi.

Anh hùng giết rồng biến thành ác long, mới càng làm người ta tiếc nuối cùng giận dữ.

Lý Mộ không phải Chu Trọng, không thể biết được gã vì sao sẽ xảy ra thay đổi như vậy, nhưng chỉ Hình bộ xử trí đối

với Giang Triết, thật ra cũng không hẳn đều là chuyện xấu.

Nếu là Hình bộ công chính xử trí Giang Triết, thư viện Bách Xuyên khó tránh khỏi sẽ tổn thất một ít thể diện, dù sao học sinh thư viện xuất hiện loại tiếng xấu này, vốn chính là chuyện làm thư viện xấu hổ.

Loại tổn thất mặt mũi này cực kỳ bé nhỏ, có thể mấy ngày sau, sẽ không bị nhắc tới nữa.

Hết chương 370.

Chương 371. Đưa tới bên người (2)

Nhưng sau khi Giang Triết phạm án, ở dưới sự che chở của thư viện, vẫn như cũ nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật, chuyện này, sẽ ở dân gian nhấc lên dư luận lớn hơn nữa, dân chúng về sau khó tránh khỏi không có thành kiến nhìn thư viện Bách Xuyên.

Không thể không nói, một số người nào đó của thư viện, cao cao tại thượng quen rồi, mới có thể làm ra loại quyết định ngu xuẩn bởi việc nhỏ mà mất việc lớn này.

Chu Trọng cũng không phải đang giúp thư viện Bách Xuyên, hắn giải quyết một phiền toái nhỏ cho thư viện Bách Xuyên, lại chôn xuống cho bọn họ một họa căn lớn.

Một khi danh dự thư viện sụp đổ, muốn xây dựng lại, cũng không dễ dàng như vậy.

Nếu nữ hoàng bệ hạ có thể bắt được cơ hội, chưa hẳn không thể nhân cơ hội thay đổi một bộ phận bố cục của triều đình.

Lý Mộ cảm thấy hắn thật là lo lắng nát lòng vì nữ hoàng bệ hạ, làm tiểu lại bổng lộc một tháng chỉ có mấy lượng, lo lại là chuyện tể tướng.

Ở ngoài Hình bộ, dân chúng vây xem còn chưa giải tán.

Một nam tử ghé lên, hỏi: “Lý bộ đầu, Giang Triết kia, sao lại nghênh ngang từ Hình bộ đi ra, hắn thật sự không có tội sao?”

Lý Mộ không nói gì, chỉ thở dài một tiếng, nói: “Hình bộ đã tuyên án Giang Triết vô tội, mọi người giải tán đi.”

“Tại sao có thể như vậy, Lý bộ đầu, trong đó có phải có nội tình gì hay không?”

“Cái này còn không rõ sao, ngươi đừng làm khó Lý bộ đầu, hắn cũng có chỗ khó xử.”

“Ai dám trêu chọc thư viện, làm không tốt Lý bộ đầu ngay cả chức vị cũng sẽ đánh mất. Lý bộ đầu làm nhiều như vậy cho chúng ta, chúng ta cũng phải nghĩ cho hắn…”

…

Dân chúng rất bất mãn đối với kết cục của Giang Triết, nếu là không có ngoại lực can thiệp, loại bất mãn này, sẽ ở trong khoảng thời gian ngắn đạt tới đỉnh phong, sau đó chậm rãi tiêu giảm.

Nhân loại là dễ quên, qua mấy ngày, nếu là Thần Đô có chuyện mới xảy ra, những chuyện cũ này, sẽ bị thay thế cùng quên mất.

Lý Mộ đối với chuyện Chu Trọng vẫn canh cánh trong lòng, trở lại nha môn, mở ra Chu luật sơ nghị, tìm được các pháp lệnh lúc trước Chu Trọng từng chủ trương, càng xem càng tức.

Luật lấy bạc chuộc tội, gã ở hơn mười năm trước đã chủ trương huỷ bỏ.

Đại Chu từ khi lập nước đến nay, bắt đầu thừa hành là lấy lễ trị quốc, dưới loại lễ trị này, giai cấp quý tộc cùng quan viên, được hưởng đặc quyền thật lớn, về sau có đế vương bắt đầu tiếp nhận tư tưởng pháp trị, hình thành tình hình lễ pháp cùng cai trị hôm nay.

Luật lấy bạc chuộc tội, thật ra chính là mang đặc quyền của giai cấp đặc quyền pháp chế hóa.

Chu Trọng kiên quyết phản đối loại cách làm này, cho rằng đây là vũ nhục đối với pháp chế, luật pháp chẳng phân biệt thân sơ sang hèn, quân thần cao thấp sang hèn đều do pháp, hình phạt không tránh đại thần, thưởng thiện không bỏ thất phu, muốn thi hành pháp trị hoàn toàn triệt để.

Ngoài ra, hắn còn chỉ ra tệ đoan của thư viện, đề nghị triều đình nên chọn nhân tài ở ngoài thư viện, có thể mạnh mẽ tránh được tình huống quan viên kết đảng, thư viện tham gia vào chính sự.

Về sau hắn thất bại.

Hắn thất bại, không có gì bất ngờ, bởi vì hắn khiêu chiến là quan viên, là quyền quý, là thư viện, hắn bởi vì chuyện này bị tước quan, suýt nữa bị lưu đày…

Xem đến nơi đây, tức giận cùng oán niệm của Lý Mộ tiêu tan một ít, trong lòng cảm giác nói không nên lời là cái gì.

Kẻ ôm củi cho dân chúng, đông lạnh chen chúc trong gió tuyết, kẻ mở đường cho công đạo, vây chết ở bụi gai, đây là hình dung chân thật Chu Trọng năm đó.

Lý Mộ không biết về sau đã xảy ra cái gì, nhưng nhìn địa vị cùng quyền bính của gã hôm nay, kỳ thật cũng không khó đoán.

Trương Xuân thong thả từ bên ngoài đi vào, nhìn Lý Mộ một cái, mặt lộ vẻ đắc ý, hỏi: "Bệ hạ có thưởng ngươi cái gì hay không?"

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: "Không có."

Trương Xuân cười cười, sau đó có chút tiếc nuối nói: "Bệ hạ ban cho bản quan ba quả lê cống, so với bản quan từ chỗ ngươi ăn được ngọt hơn nhiều, đáng tiếc chỉ có ba quả, nếu không bản quan chia ngươi một quả, cho ngươi nếm thử…"

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: "Trong nhà ta còn có nửa rương, đại nhân giữ lại tự mình ăn đi."

Cảm nhận được một khí tức quen thuộc, Lý Mộ đi đến bên ngoài, nhìn thấy Mai đại nhân từ ngoài nha môn đi vào.

Hai người phía sau nàng mang một cái rương to chuyển đến trong sân nha môn, Mai đại nhân nói với Lý Mộ: "Chỗ linh ngọc này, là bệ hạ thưởng ngươi…"

Lý Mộ bước nhanh đi lên phía trước, mở ra cái rương, nhìn thấy tràn đầy một rương linh ngọc phẩm chất cực tốt, lập tức thu nó vào hồ thiên không gian. Sau khi linh ngọc từ quận nha cướp được tiêu hao hết, hắn đang phát sầu vì linh ngọc mới, không ngờ bệ hạ lại tri kỷ như thế, nhanh như vậy đã đưa tới cho hắn.

Có chỗ linh ngọc này, trong khoảng thời gian ngắn, hắn cùng Tiểu Bạch đều không cần lo lắng vấn đề tài nguyên tu hành.

Trương Xuân đứng xa xa nhìn rương chứa linh ngọc, sờ sờ hai quả lê cống trong tay áo, bỗng nhiên cảm thấy, lê cống vừa

rồi ăn, tựa như cũng không ngọt như vậy nữa.

Trong lòng Lý Mộ biết hắn chỉ là làm chuyện trong chức trách, xấu hổ nói: “Ta cũng chưa làm chuyện gì, bệ hạ sao bỗng nhiên thưởng ta…”

Mai đại nhân nói: “Cách nghĩ của ngươi, sao có thể giấu được bệ hạ, ngươi có phải muốn mượn cơ hội tìm thư viện gây sự, trút giận thay bệ hạ hay không?”

Nếu không phải sớm đã biết nữ hoàng là cường giả cảnh giới thứ bảy, ngồi vững trong cung, bấm tay tính toán, liền có thể biết được việc thiên hạ, Lý Mộ nhất định cho rằng nàng lắp giám sát ở trên người mình.

Nhưng đã nói đến việc này, vừa lúc có thể nương Mai đại nhân, nói với bệ hạ ý tưởng của hắn.

Lý Mộ nói: “Hình bộ bao che Giang Triết, cũng là không được đầy đủ là một món chuyện xấu, thư viện Bách Xuyên phó viện trưởng, sở dĩ dám đảm đương triều chỉ trích bệ hạ, liền là vì thư viện địa vị cao cả, ở dân gian cùng triều đình danh dự rất cao, nếu thư viện mất danh dự, bệ hạ có thể thuận lý thành chương cắt giảm thư viện học sinh nhập sĩ danh ngạch, ra loại này gièm pha, bọn họ đến lúc đó, còn có cái gì thể diện phản bác bệ hạ?”

Nguyên nhân thư viện địa vị cao cả, là bởi bọn họ vận chuyển rất nhiều nhân tài cho triều đình, dân chúng tín nhiệm bọn họ.

Một khi dân chúng không tín nhiệm đối với bọn họ nữa, bọn họ cũng tự nhiên liền mất đi địa vị siêu nhiên.

Nữ hoàng làm người nắm giữ Đại Chu, lại có thực lực tuyệt đối, nói từ trên nguyên tắc, chỉ cần là việc nàng muốn làm, thì không có gì không làm được.

Chỉ là, nếu nàng chuyên quyền độc đoán, không để ý ý kiến của thư viện cùng bách quan, bất lợi đối với duy trì triều chính ổn định, cũng không lợi cho tụ lại lòng dân.

Hết chương 371.

Chương 372. Mượn đề tài để nói chuyện của mình

Nàng cần, chỉ là một lý do, nếu là bị nữ hoàng bắt lấy chỗ đau này, mượn đề tài để nói chuyện của mình, thư viện mất đi, sẽ không chỉ có tín nhiệm cùng địa vị.

Trong mắt Mai đại nhân hiện lên một tia lạ, nói: "Ngươi nói không sai, ta lập tức vào cung bẩm báo bệ hạ."

Nàng trước khi đi, Lý Mộ lại bổ sung nói: "Ngươi nhớ nhắc nhở bệ hạ, sự kiện Giang Triết ảnh hưởng có hạn, thư viện Bách Xuyên sừng sững Thần Đô trăm năm, không dễ dàng mất đi danh dự như vậy, dân chúng rất nhanh sẽ quên chuyện này, trừ phi có người ở sau lưng trợ giúp, châm ngòi thổi gió, mang thư viện Bách Xuyên hoàn toàn đẩy lên nơi đầu sóng ngọn gió…"

Hoàng cung.

Cung điện nào đó.

Không gian trong điện dao động một trận, bóng người "Mai đại nhân" bỗng dưng xuất hiện.

Thân thể của nàng biến ảo một trận, dần dần biến thành một bóng người khác.

Nàng nhìn Mai đại nhân thật sự ở một bên, nói: "Ngươi nói không sai, hắn quả thực trung thành và tận tâm đối với trẫm, lại thông minh nhạy bén, nếu là có hắn ở triều đường, trẫm hẳn là sẽ thư thái hơn không ít, nghĩ biện pháp, đưa hắn tới bên người trẫm…"

Sau khi có đầy đủ linh ngọc, Lý Mộ lợi dụng ba ngày nghỉ gom góp được, ở trong nhà bế quan tu hành.

Một khắc nào đó, Lý Mộ đang khoanh chân ngồi ở trên giường, nhắm mắt hấp thu linh ngọc, bỗng nhiên mở mắt.

Hắn cảm nhận được trận pháp bên ngoài đã xảy ra một ít dao động vi diệu.

Lý Mộ mở cửa, nhìn thấy Mai đại nhân đứng ở bên ngoài.

Hắn kinh ngạc hỏi: “Mai tỷ tỷ, sao ngươi lại tới đây?”

Mai đại nhân đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Chuyện thư viện Bách Xuyên, có phải ngươi ở sau lưng thúc đẩy hay không?”

Lý Mộ ba ngày qua đều đang bế quan, cái gì cũng không biết, hỏi: “Thư viện Bách Xuyên đã xảy ra chuyện gì?”

Mai đại nhân nghi hoặc nói: “Thật sự không phải ngươi?”

Lý Mộ nói: “Ngươi nói cho ta biết trước đã xảy ra chuyện gì.”

Mai đại nhân kinh ngạc nhìn hắn, cuối cùng nói: “Sau vụ án Giang Triết, ở trong thời gian ba ngày ngắn ngủn này, danh dự thư viện Bách Xuyên ở trong dân chúng xuống dốc không phanh, nội vệ sau khi điều tra, phát hiện là có người ở sau lưng châm ngòi thổi gió, trợ giúp, chẳng lẽ không phải ngươi sao?”

Lý Mộ nói: “Ta ba ngày nay luôn bế quan, vẫn là lần đầu tiên nghe nói chuyện này, chẳng lẽ không phải bệ hạ phái người làm sao?”

Mai đại nhân lắc lắc đầu, nói: “Không phải.”

Lý Mộ ngẩn ra một phen, hỏi: “Vậy sẽ là ai?”

Cửa thư viện Bách Xuyên, cũng không ở phố chính phồn hoa, ngày thường không có bao nhiêu người đi ngang qua.

Từ ba ngày trước bắt đầu, người qua đường đi qua cửa thư viện đã nhiều lên một chút.

Dân chúng từ cửa thư viện Bách Xuyên đi qua, đều ném đến ánh mắt khinh rẻ đối với thư viện, thậm chí có người sẽ thừa dịp không ai chú ý, âm thầm nhổ bãi nước bọt, xong mới bước nhanh rời khỏi.

Lý Mộ và Mai đại nhân đứng ở nơi xa, đứng xa xa nhìn một màn này.

Sự tình phát triển, xa xa ra ngoài Lý Mộ đoán trước.

Vụ án Giang Triết phạm phải, cũng chưa tạo thành hậu quả gì nghiêm trọng, không nên lên men nhanh như vậy, có thể ở

trong vòng ba ngày, đã phát triển đến một màn này bây giờ, nhất định là có người ở sau lưng châm ngòi thổi gió.

Loại chuyện này, dưới tình huống bình thường, nhiệt độ nên là từng ngày tiêu giảm, xuất hiện loại tình huống này, nhất định là có người làm nóng.

Lý Mộ nghĩ nghĩ, hỏi: "Có thể là thư viện khác, hoặc là đảng mới gây nên hay không?"

Thư viện Bách Xuyên tuy không trắng trợn ủng hộ đảng cũ, nhưng học sinh thư viện, coi quyền quý Đại Chu là cao nhất, bọn họ liên hệ với đảng cũ, là khăng khít không thể tách rời.

Bốn đại thư viện, trừ thư viện Bạch Lộc, ba đại thư viện khác đều là quan hệ cạnh tranh, dù sao, chức quan trống của triều đình có hạn, thư viện nào đó danh ngạch nhiều một chút, thư viện khác danh ngạch liền ít đi một ít, ai cũng không muốn cái ít đi kia là của mình.

Thư viện Bách Xuyên thân cận đảng cũ, Chu gia đám người đảng mới, ước gì bắt thóp bọn họ, có động cơ gây án rõ ràng nhất.

Mai đại nhân lắc lắc đầu, nói: "Người đứng sau màn phi thường cẩn thận, nội vệ không tra được căn nguyên, ngay cả bệ hạ lấy đại thần thông suy tính, cũng chưa thể suy tính ra kết quả."

Nàng tiếp tục nói: "Hành vi che chở Giang Triết của thư viện Bách Xuyên, đã ở Thần Đô dẫn lên dân oán, hôm nay trên buổi chầu sớm, mấy vị ngự sử liên hợp không ít triều thần buộc tội Hình bộ cùng thư viện, bệ hạ đã hạ lệnh Ngự Sử Đài điều tra lại vụ án này."

Mặc kệ là ai ở sau lưng trợ giúp, Lý Mộ đều muốn giơ ngón tay cái lên đối với hắn.

Xem ra có người có chung suy nghĩ với hắn, so với tự mình lén lút động thủ, không bằng liền để bọn họ chó cắn chó, trái lại giảm đi cho nữ hoàng bệ hạ đi rất nhiều chuyện.

Mai đại nhân lắc lắc đầu, nói: "Thiếu chút quên, ta hôm nay tìm ngươi, còn có một việc quan trọng."

Nàng từ trong lòng lấy ra một khối yêu bài màu bạc, đưa cho hắn, nói: “Từ hôm nay trở đi, ngươi đã là một phần tử của nội vệ.”

Lý Mộ nhìn yêu bài có khắc tên hắn, vui mừng quá đỗi.

Đến Thần Đô lâu như vậy, nát lòng nhiều như vậy cho nữ hoàng lo lắng, hắn cuối cùng thành công lẫn vào nội vệ, nội vệ là cấm vệ lệ thuộc trực tiếp nữ hoàng, chỉ chịu trách nhiệm đối với nữ hoàng, cái này ý nghĩa hắn cách cái đùi kia, lại gần thêm một bước.

Mai đại nhân tiếp tục nói: “Trừ nội vệ, ngươi còn có một công việc mới.”

Lý Mộ hỏi: “Công việc gì?”

Mai đại nhân nói: “Bệ hạ cho ngươi đảm nhiệm ngự sử hầu trong điện, trên buổi chầu sớm, duy trì trật tự bách quan.”

Lý Mộ ngẩn ra một phen, hỏi: “Làm quan không phải cần xuất thân thư viện sao?”

Mai đại nhân giải thích: “Quan viên Ngự Sử Đài, là triều đình từ các quận chọn ra người không sợ cường quyền, thanh chính cương trực, vì tránh cho ngự sử kết bè kết cánh, phàm quan viên Ngự Sử Đài, không thể xuất thân thư viện.”

So sánh với năng lực trị quốc lý chính, triều đình càng thêm coi trọng, là phẩm tính của ngự sử, xuất thân càng sạch sẽ, tính tình càng cương trực, dám nói lời mà quan viên khác không dám, dám mắng người quan viên khác không dám mắng, càng thích hợp làm ngự sử.

Ngự sử hầu trong điện, tên như ý nghĩa, là ngự sử làm việc ở trên kim điện.

Công tác của bọn họ, chính là quan sát bách quan ở thời điểm vào triều sớm, có quần áo không chỉnh tề, lười biếng ngái ngủ các hành vi thất lễ hay không, ngoài ra, cũng có quyền lực phát biểu một ít cái nhìn cá nhân đối với triều sự, phàm là quan viên có thể đứng hàng triều đình, vô luận cấp quan lớn nhỏ, đều có quyền nghị luận triều sự.

Trở thành ngự sử hầu trong điện, ảnh hưởng cực kỳ bé nhỏ đối với cuộc sống bây giờ của Lý Mộ.

Hắn vẫn là bộ đầu Thần Đô nha, chỉ là mỗi lần vào triều, đều phải xuất hiện ở trên điện, đứng ở trong góc đại điện âm thầm quan sát.

Hết chương 372.

Chương 373. Kim điện tương hộ (1)

Lý Mộ có chút nghi hoặc, hỏi: “Bệ hạ sao bỗng nhiên để ta làm ngự sử?”

Mai đại nhân nói: “Bởi vì ngươi không sợ quyền quý, cũng không sợ thư viện, dám nói thẳng can gián, bệ hạ cần ngươi nói thẳng ở trên triều đường.”

Lý Mộ gật gật đầu, nói: “Ta hiểu.”

Thư viện Bách Xuyên.

Một lão giả chỉ vào Trần phó viện trưởng, cả giận nói: “Ngươi hồ đồ à, vì bao che một học sinh có tội, hủy danh dự trăm năm của thư viện, các ngươi là phải hướng các đời tiên hiền toàn thư viện tạ tội…”

Trần phó viện trưởng cũng trầm mặt, nói: “Đây vốn chỉ là một chuyện nhỏ, không có khả năng phát triển tới mức bây giờ, nhất định là có người ở sau lưng thúc đẩy.”

Lão giả đó cả giận nói: “Các ngươi nếu có thể làm việc theo lẽ công bằng, lại nào sẽ bị người ta bắt thóp?”

Trần phó viện trưởng nói: “Ta muốn biết, là ai ở sau lưng thiết kế chúng ta, việc này bởi Thần Đô lệnh Trương Xuân dựng lên, ta đã điều tra, Trương Xuân kia từng là học sinh của thư viện Vạn Quyển, chẳng lẽ đây là thư viện Vạn Quyển đặt bẫy chúng ta?”

Lão giả đó nói: “Việc này không quan trọng, hiện nay mà nói, quan trọng là như thế nào vãn hồi danh dự thư viện, việc này ngay cả viện trưởng đang bế quan cũng bị kinh động, viện trưởng đại nhân đã hạ lệnh, trục xuất Giang Triết khỏi thư viện, hủy bỏ tư cách giáo tập của Phương Bác, ở trong triều đình, bất luận kẻ nào cũng không cho phép cầu tình cho bọn họ…”

Trên mặt Trần phó viện trưởng hiện ra nét hối hận, nghiến răng nói: “Biết rồi.”

Tử Vi điện.

Ba ngày trước, ngự sử đại phu phụng mệnh nữ hoàng, điều tra vụ án Giang Triết.

Thông qua Ngự Sử Đài ba ngày dò hỏi điều tra, rốt cuộc điều tra rõ căn nguyên vụ án này.

Giang Triết lúc ở Diệu Âm phường nghe khúc, ở trong nhã gian, nổi lên sắc tâm đối với nhạc sĩ xinh đẹp, muốn thực thi xâm phạm đối với nàng.

Nhạc sĩ kia của Diệu Âm phường không chịu nổi nhục, lớn tiếng kêu cứu, cuối cùng kinh động nhạc sĩ khác, xông vào phòng, ngăn lại Giang Triết, cũng không phải như Giang Triết nói, ở trong quá trình thực thi xâm phạm đối với nhạc sĩ đó, tự mình tỉnh ngộ.

Mà Hình bộ sở dĩ phán đoán sai lầm, là vì lúc Giang Triết ở Hình bộ chịu thẩm, trên người mang theo một món pháp bảo thầy này Phương Bác tặng hắn, pháp bảo này có thể ở lúc bị nhiếp hồn bảo trì tỉnh táo, do đó lầm đường quan viên Hình bộ phán án.

Sau khi xét thấy hành vi phạm tội Giang Triết phạm phải, gian dối không thẳng thắn, hơn nữa lừa dối Hình bộ, khiến án này phán sai, ở Thần Đô tạo thành ảnh hưởng cực kỳ ác liệt, theo luật xử phạt nặng, phán xử Giang Triết mười năm tù, phế bỏ toàn thân tu vi của hắn, đồng thời vĩnh viễn không sử dụng.

Sau rèm che, nữ đế lạnh như băng hỏi Trần phó viện trưởng: “Thư viện Bách Xuyên đối với điều này, có gì dị nghị không?”

Trần phó viện trưởng cúi đầu nói: “Thầy trò Phương Bác cùng Giang Triết lừa gạt triều đình, lừa gạt thư viện, thư viện Bách Xuyên đã mang Giang Triết đuổi khỏi thư viện, hủy bỏ tư cách giáo tập thư viện của Phương Bác, Ngự Sử Đài theo luật phán xử, thư viện không có dị nghị.”

Nữ hoàng thanh âm uy nghiêm nói: “Chuyện Giang Triết, ảnh hưởng ác liệt, thư viện khó thoát trách nhiệm, năm nay danh ngạch làm quan của học sinh thư viện Bách Xuyên, giảm bớt một nửa.”

Trần phó viện trưởng môi giật giật, cuối cùng vẫn chưa mở miệng.

Thư viện xuất hiện loại chuyện xấu này, giờ phút này lão căn bản không có mặt mũi gì phản bác tiếp.

Thư viện địa vị cao cả hiếm thấy cúi đầu ở trên triều đường, nhưng nữ hoàng lại chưa dừng ở đây.

Trong rèm che tiếp tục truyền đến thanh âm của nữ hoàng.

"Hơn trăm năm qua, Đại Chu trên đến triều đình, dưới đến các quận, quan viên lớn nhỏ, đều bị thư viện ôm đồm, từ việc thư viện Bách Xuyên có thể thấy được, học sinh thư viện, đức hạnh còn chờ đề cao, trong thư viện, cũng có bệnh trầm kha hiện ra. Trẫm cho rằng, về sau quan viên trong triều, đều từ thư viện sinh ra hay không, còn chờ nghị luận…"

Câu này của nữ hoàng vừa ra, trong lòng triều thần cả kinh.

Bệ hạ sớm đã có ý thay đổi hiện trạng quan viên Đại Chu đều ra từ thư viện, rõ ràng là muốn nương chuyện thư viện Bách Xuyên, mượn đề tài để nói chuyện của mình.

Lập tức liền có mấy người đứng ra, mở lời phản đối.

"Bệ hạ, tuyệt đối không thể!"

"Thư viện chính là Văn Đế sáng lập, bốn đại thư viện, kéo dài Đại Chu trăm năm an ổn, một khi thay đổi, tất nhiên sẽ dẫn tới triều cục rung chuyển."

"Ở ngoài Đại Chu, yêu quốc như hổ rình mồi, quỷ vực cũng không yên ổn, các nước ra vẻ kính cẩn nghe theo, thực ra đều có rắp tâm, trong Đại Chu, cũng có Ma Tông thường xuyên nhiễu loạn, nhỡ đâu triều cục rung chuyển, tất nhiên sẽ cho bọn hắn cơ hội có thể thừa dịp…"

"Bệ hạ nếu khư khư cố chấp, có lẽ sẽ làm Đại Chu lâm vào vũng bùn, bệ hạ cũng sẽ trở thành tội nhân thiên cổ…"

…

Mấy người mở miệng, đều là người thư viện Bách Xuyên, Thanh Vân, Vạn Quyển, trong đó bao gồm Trần phó viện trưởng của thư viện Bách Xuyên. Thư viện Bách Xuyên danh dự bị tổn hại, hai thư viện khác vui vẻ đứng nghe, nhưng ở lúc đối mặt chuyện này, ba đại thư viện bảo trì nhất trí ăn ý.

Nữ hoàng chưa đáp lại mấy người của thư viện, hỏi: “Các khanh ý tứ thế nào?”

Trong triều đình, một mảng im lặng.

Thư viện tồn tại, tuy cũng có một chút tệ đoan, nhưng chỉnh thể mà nói, tuyệt đối là lợi lớn hơn hại.

Bắt đầu từ thời Văn Đế, thư viện đã kéo dài trăm năm, cuồn cuộn không ngừng vận chuyển nhân tài, tạo ra tác dụng phi thường lớn cho kéo dài quốc tộ Đại Chu an ổn.

Bệ hạ muốn hủy bỏ đặc quyền của thư viện, đơn giản là muốn đánh vỡ cục diện trong triều, mang quyền lực tập trung ở trong tay nàng, cái này sẽ hoàn toàn đảo điên cục diện Văn Đế đặt ra, Đại Chu tương lai sẽ đi về phía nào, không ai có thể biết trước.

Đối với đại bộ phận quan viên trong triều mà nói, vị trí nữ hoàng, cũng không lâu dài.

Ngôi vị hoàng đế của Đại Chu, cuối cùng vẫn phải giao tới trong tay Tiêu thị hoặc là Chu gia, trong lúc nữ hoàng tại vị, cũng không thích hợp dứt khoát hẳn hoi cải cách, cái này bất lợi cho quốc gia ổn định.

Sau khi nữ hoàng mở miệng, quần thần không một ai đáp lại, không khí trên đại điện cũng dần dần trở nên xấu hổ.

Loại chuyện này, không phải lần đầu tiên xảy ra, dù sao, quan viên trong triều, hầu như đều xuất thân thư viện, mặc dù là ngự sử, cũng không muốn thay đổi tổ chế đã kéo dài trăm năm.

Ngay lúc này, trong góc đại điện, bỗng nhiên truyền đến một thanh âm.

“Bệ hạ anh minh…”

Khi một mảng yên tĩnh, bỗng nhiên truyền đến thanh âm, khiến trong lòng bách quan chấn động.

Không biết người nào to gan lớn mật, dám ở lúc này mở lời?

Bọn họ nhao nhao nhìn về phía góc đại điện, một bóng người từ góc đi ra.

“Lý Mộ?”

“Là hắn!”

“Hắn sao lại ở chỗ này, đợi một chút, hắn mặc, là triều phục ngự sử?”

“Ngự sử trong điện, bệ hạ để hắn làm ngự sử trong điện?”

Hết chương 373.

Chương 374. Kim điện tương hộ (2)

Lý Mộ nghênh đón tầm mắt đám quan viên, từ góc kim điện đi ra. Sau khi có người hưởng ứng, nữ hoàng lại hỏi: “Lý ái khanh có ý kiến gì?”

Nữ hoàng xưng hô đối với Lý Mộ, làm các quan trong triều trố mắt.

Bệ hạ xưng hô đối với quan viên trong triều, xưa nay đều là Trương khanh, Lý khanh, các khanh, khi nào từng dùng “ái khanh” ?

Một cái xưng hô đặc thù này, bày tỏ trắng trợn, vị ngự sử trong điện mới lên này, là tâm phúc của nữ hoàng bệ hạ.

Lý Mộ đi đến trong điện, đằng hắng cổ họng, nói: “Bệ hạ anh minh, thần cũng cảm thấy, thời kì Văn Đế thành lập chế độ thư viện, ở trăm năm trước tất nhiên là một kế sách hay, ở trên trình độ rất lớn, đã thay đổi hiện tượng hỗn loạn quan viên Đại Chu không tài không đức. Trong trăm năm qua, Đại Chu đang không ngừng phát triển, chế độ này, đã không thể thỏa mãn nhu cầu của triều đình hiện nay…”

Trong đại điện, lâm vào một loại không khí hoàn toàn khác với ngày xưa.

Trước kia bệ hạ đưa ra chính lệnh, nếu là không ai hưởng ứng, sẽ bỏ qua từ đây, không có triều thần nghị luận.

Chỉ cần có một triều thần đứng ra, phụ họa bệ hạ, như vậy đề tài thảo luận này liền cần thiết thảo luận.

Trong triều thế cục phức tạp, tương lai lại không ai có thể đoán trước, quan viên có thể đứng ở triều đình, đều đã thân trải trăm trận, giả dối như cáo, có ai sẽ vì ủng hộ bệ hạ, cho bệ hạ bậc thang để xuống, mà mạo hiểm đối đầu thư viện.

Bọn họ chưa bao giờ thấy ai lớn mật như thế.

Bây giờ bọn họ thấy rồi.

Người thư viện, tự nhiên không thể cho phép Lý Mộ phỉ báng thư viện. Trần phó viện trưởng nói: “Ngươi một ngự sử

trong điện nho nhỏ, cũng dám ăn nói ngông cuồng vậy, thư viện hàng năm cung cấp bao nhiêu nhân tài cho triều đình, vì sao không thể thỏa mãn nhu cầu của triều đình?”

“Nhân tài?” Lý Mộ nhìn lão một cái, hỏi ngược lại: “Nhân tài như Giang Triết, ỷ vào có bối cảnh thư viện, ban ngày ban mặt, cưỡng bức nữ tử, đây là nhân tài theo như lời thư viện sao?”

Chuyện này, đã trở thành nỗi đau của thư viện Bách Xuyên, Trần phó viện trưởng mặt mũi âm trầm, nói: “Loại khốn kiếp này, chỉ là trường hợp đặc biệt, không thể đại biểu thư viện Bách Xuyên, thư viện đã trục xuất hắn, vĩnh viễn không thu nhận sử dụng nữa…”

Lý Mộ lắc đầu nói: “Phương giáo tập thân là giáo tập thư viện, không làm gương tốt, nghiêm khắc ước thúc học sinh bên dưới, ngược lại dung túng Giang Triết cưỡng bức nữ tử, sau chuyện còn mưu toan che giấu triều đình, che giấu hành vi phạm tội cho y, thượng bất chính hạ tắc loạn, giáo tập như vậy, có thể dạy dỗ học sinh thế nào, nếu là để học sinh như vậy tiến vào triều đình, trở thành quan viên cha mẹ một phương, còn phải có bao nhiêu dân chúng chịu y ức hiếp?”

Hắn lạnh giọng hỏi: “Giáo tập như thế, học sinh như thế, bệ hạ chẳng qua chỉ ra tệ đoan của thư viện, ngươi có tư cách gì trách cứ bệ hạ là tội nhân thiên cổ?”

Trần phó viện trưởng nhất thời tắc họng, sau đó liền lập tức nói: “Một mình Phương giáo tập, không thể đại biểu toàn bộ giáo tập của thư viện, ngươi đây là vơ đũa cả nắm!”

“Vậy huyện lệnh Dương huyện thì sao?” Lý Mộ tiếp tục hỏi: “Thân là huyện lệnh, cấu kết hào cường địa phương, hãm hại dân chúng, chế tạo án oan chấn động Đại Chu, ngay cả ông trời cũng nhìn không được, hắn lại là ra từ thư viện nào?”

Phó viện trưởng thư viện Vạn Quyển hơi cúi đầu.

Trần phó viện trưởng nói: “Ngươi đây vẫn là vơ đũa cả nắm, Đại Chu ba mươi sáu quận, mấy trăm huyện lệnh, một huyện lệnh Dương huyện, lại có thể nói lên vấn đề gì?”

Lý Mộ mỉm cười với lão, nói: “Tốt, chúng ta không nói đến địa phương, cứ nói cái Thần Đô này. Theo ta được biết, quận thủ Bắc quận, đã sớm không vừa mắt hành vi của huyện lệnh Dương huyện, nhiều lần tấu lên, nhưng Lại bộ khảo hạch đối với huyện lệnh Dương huyện, lại hàng năm đều là Giáp thượng, huyện lệnh Dương huyện bởi vậy mới càng thêm không kiêng nể gì, muốn làm gì thì làm, loại tham quan ô lại này, cũng có thể đánh giá Giáp thượng cao cấp nhất, quan viên thư viện các ngươi vận chuyển cho Lại bộ, chẳng lẽ đều là người mù kẻ điếc sao?”

Lại bộ thượng thư sắc mặt xanh mét, vài tên quan viên Lại bộ, sắc mặt cũng lúc xanh lúc trắng.

Trước mặt bệ hạ cùng bách quan, bị người ta chỉ vào cái mũi mắng, bọn họ cũng chỉ có thể nhẫn nhịn phòng thủ.

Bởi vì hắn nói là sự thật, huyện lệnh Dương huyện là em rể Lại bộ thị lang, thị lang đại nhân tự mình dặn dò, ai dám ở trên khảo hạch làm khó y?

Triều thần tràn đầy trầm mặc, vấn đề của Lại bộ, quan viên đang ngồi, ai không biết, ai không hiểu?

Nhưng vấn đề là, các đời, Lại bộ nào không là như thế?

Quan viên trong triều, đều là có đảng có phái, đồng đảng với nhau, giúp đỡ bao che cho nhau, không phải chuyện thường?

Lại bộ nắm giữ khảo hạch lên chức của quan viên Đại Chu, cho em rể Lại bộ thị lang một cái Giáp thượng, là quá bình thường.

Nhưng ở trên triều đường, dám mắng quan viên Lại bộ là người mù kẻ điếc, đây vẫn là lần đầu tiên.

Trước đó, bọn họ đều cho rằng Lý Mộ là chịu Thần Đô lệnh Trương Xuân ảnh hưởng, thủ trưởng thế nào, thì có thủ hạ thế đó, bây giờ mới ý thức được, bọn họ tựa như bị ngược rồi…

Lại bộ lang trung mặt đỏ bừng, ho nhẹ một tiếng, giải thích: “Đây là Lại bộ thất trách, việc này đã gõ vang tiếng chuông

cảnh báo cho Lại bộ, chúng ta về sau sẽ tự xét lại, giảm bớt loại chuyện này xảy ra.”

“Bớt cái trò này đi!” Lý Mộ khoát tay, nói: “Ai chẳng biết huyện lệnh Dương huyện là em rể Lại bộ thị lang, Lại bộ các ngươi làm loại chuyện này cũng không phải lần đầu tiên, bây giờ ở nơi này giả vờ cái gì với ta?”

Lại bộ lang trung che miệng không ngừng ho khan, lui về tại chỗ. Lại bộ thị lang nắm chặt nắm tay, gân xanh trên trán lồi lên, nhưng chỉ có thể cúi đầu thấp hơn nữa.

Không ít quan viên trong triều đã nhìn mà choáng váng, trong lòng không khỏi dán lên cái nhãn tên điên cho Lý Mộ.

Ngự sử kiên cường nhất bọn họ từng gặp, cũng không bằng một nửa của hắn, hắn đây là mang nội khố Lại bộ giật xuống, để cho quan viên Lại bộ trần như nhộng bại lộ ở trước mặt bách quan.

Nhưng Lý Mộ còn chưa dừng lại.

Hắn đưa tay chỉ một vòng, nói: “Còn có Lễ bộ, Hình bộ, Hộ bộ, Thái Thường tự, lục bộ cửu tự, trong đó có bao nhiêu quan viên quản giáo không tốt con mình, để bọn họ ở Thần Đô làm xằng làm bậy, ức hiếp dân chúng, các ngươi không lấy làm nhục, trái lại coi là vinh, bao che bọn họ bao nhiêu lần, trong lòng các ngươi không biết sao?”

Trong lòng Hình bộ lang trung âm thầm may mắn, may mắn gã không đối đầu tới cùng với Lý Mộ, mà là lựa chọn làm tốt quan hệ với hắn, nếu không, gã có thể cũng sẽ giống Lại bộ thị lang, ở kim điện bị Lý Mộ chỉ tên nói họ.

Hết chương 374.

Chương 375. Không biết xấu hổ (1)

Lý Mộ lại nhìn về phía mấy người của thư viện, nói: "Đây cũng là nhân tài thư viện các ngươi vận chuyển cho triều đình, các ngươi sẽ không muốn nói, những kẻ này cũng là trường hợp đặc biệt chứ, vậy trường hợp đặc biệt của các ngươi không khỏi cũng quá nhiều rồi…"

Đám người Trần phó viện trưởng, rốt cuộc á khẩu.

Đây là chuyện vừa mới xảy ra của Thần Đô, dưới tay Lý Mộ, không biết đã đánh con em bao nhiêu quan viên, hắn thậm chí bức bách quan viên liên quan sự việc, tự mình thỉnh cầu sửa luật lấy bạc chuộc tội.

Bách quan lặng lẽ, Lý Mộ tiếp tục nói: "Những thứ này ta liền không nói nhiều nữa, quan viên từ thư viện đi ra, ở trong triều kết bè kết cánh, đối địch lẫn nhau, các ngươi mỗi một người, đều nhìn không ra sao?"

Thanh âm vang dội ở kim điện, ngay cả mấy vị đầu sỏ ở tận cùng phía trước, cũng không thể không chú ý tới hắn.

Bởi vì hắn thật sự nói quá giỏi, cũng quá dám nói.

Hắn phá hủy quy tắc các quan viên ngầm thừa nhận, mang chuyện ngày thường bách quan sẽ không đưa lên mặt bàn, trắng trợn đưa đến trước đài, giật xuống nội khố toàn bộ triều đình, từ trước tới nay, người dám phá hư quy tắc như vậy, đều chết không toàn thây.

Ánh mắt Lý Mộ ở trên mặt mấy người thư viện lần lượt nhìn quét, nói: "Xem xem việc các ngươi làm đi, bệ hạ anh minh thần võ, lòng mang thiên hạ, các ngươi lại chỉ nghĩ cho lợi ích của mình, các ngươi có tư cách gì, có thể diện gì trách cứ bệ hạ, lúc chỉ trích bệ hạ, trong lòng các ngươi, chẳng lẽ sẽ không cảm thấy xấu hổ sao?"

Trên kim điện, đứng hơn trăm vị quan viên, lại thành Lý Mộ biểu diễn cá nhân.

Bởi vì quá mức yên tĩnh, tiếng hắn không ngừng quanh quẩn ở trong điện.

Không ai có thể trả lời vấn đề của hắn, các quy tắc trước kia bị bách quan ngầm thừa nhận, bị hắn trắng trợn bày ở trước đài, đủ để làm tất cả mọi người trên triều đình xấu hổ.

Bách quan trầm mặc, thư viện im lặng.

Lý Mộ tiếp tục nói: "Nói cái gì yêu quốc quỷ vực, Ma Tông tứ di, đây đều là cái cớ của các ngươi, các vị đang ngồi so với ai khác đều rõ hơn, vấn đề của Đại Chu không ở bên ngoài, mà là ở triều đình, ở trên kim điện này!"

Lý Mộ thanh âm quanh quẩn, từng chữ tru tâm.

Trong đại điện yên lặng thật lâu, thanh âm uy nghiêm của nữ hoàng mới từ phía sau màn truyền đến: "Lời của Lý ái khanh, các khanh cứ ở đây nghĩ cho cẩn thận, nửa canh giờ sau lại bãi triều."

Trong rèm che, có tiếng bước chân vang lên, dần dần đi xa, hẳn là nữ hoàng từ hậu điện rời khỏi.

Chỉ chốc lát sau, Mai đại nhân từ hậu điện đi ra, cho Lý Mộ một ánh mắt, Lý Mộ theo nàng từ hậu điện đi ra.

Trong đại điện, một mảng yên tĩnh.

Sắc mặt Lại bộ thị lang đen như đáy nồi, quan viên trong lục bộ cửu tự, từng chịu thiệt ở trong tay hắn, sắc mặt cũng không quá dễ coi.

Phó viện trưởng cùng giáo tập mấy thư viện lớn, không nói một lời rời khỏi.

Các quan viên nhìn nhau, trong điện yên lặng thật lâu, mới có người thở dài một tiếng, nói: "Đây là tên thanh niên phẫn nộ từ nơi nào toát ra thế…"

Sau khi có một người mở miệng, không khí đè nén trong đại điện bị hoàn toàn dẫn nổ.

"Hắn cũng thật dám nói!"

"A, lục bộ cửu tự, bốn đại thư viện, bị hắn mắng hết, bệ hạ cũng chưa từng mắng chúng ta như vậy."

“Loại người này làm ngự sử, mọi người về sau chỉ sợ không có ngày lành nữa.”

“Ba câu không rời bệ hạ thánh minh, anh minh thần võ, lòng mang thiên hạ, đơn giản chính là muốn thông qua ủng hộ bệ hạ để thu hoạch ân sủng, hắn còn có thể biểu hiện rõ ràng hơn chút nữa không?”

“Thật không biết xấu hổ, bản quan trước kia còn tưởng Thần Đô lệnh Trương Xuân đã đủ không biết xấu hổ, không ngờ, Trương Xuân so với hắn, kém xa…”

Quan viên mở miệng, không chút nào che giấu ghét bỏ cùng phiền chán đối với Lý Mộ, nhưng cũng có một số người im lặng, trên mặt lộ ra nét suy nghĩ, như là thật sự đang cân nhắc lời hắn vừa rồi nói.

Triều đình là có vấn đề, bọn họ ngày thường đối với mấy vấn đề này coi như không thấy, hôm nay bị người ta trắng trợn vạch ra, thì không thể không để ý nữa.

Vấn đề của thư viện, vấn đề của lục bộ, vấn đề quan viên trong triều kết đảng, vấn đề từ sau thời Văn Đế, niệm lực của dân chúng càng ngày càng ít, bị Lý Mộ không chút do dự chọc ra.

Hình bộ thị lang Chu Trọng đứng ở trong đám người, khóe miệng xẹt qua một tia ý cười như có như không.

Lý Mộ cũng không biết tình hình trên điện, hắn đã rời xa Tử Vi điện.

Mai đại nhân cùng thiếp thân nữ quan bên người nữ hoàng dẫn hắn đến trong một điện khác, trên một cái bàn đá trong cung điện kia đã bày đầy món ngon.

Lý Mộ ngẩn ra một phen, hỏi: “Đây là?”

Mai đại nhân nói: “Bệ hạ cố ý cho ngươi dùng bữa trưa xong lại đi.”

Sau buổi chầu sớm, có thể ở hoàng cung dùng bữa trưa, đây chính là đãi ngộ cao tới mức không thể cao hơn nữa.

Lý Mộ cũng không khách khí, vừa rồi ở trên đại điện nước miếng bay tứ tung, hắn đã sớm khát, cầm lấy bầu rượu trên bàn, rót cho mình tràn đầy một ly, uống một hơi cạn sạch.

Trong bầu này tựa như không phải rượu, mà là dịch quả nào đó, trong đó thế mà còn chứa đựng linh khí nồng đậm, một ngụm xuống, bằng với Lý Mộ hấp thu nửa khối linh ngọc.

Bản thân hắn sau khi ngồi xuống, nhìn Mai đại nhân cùng nữ quan trẻ tuổi kia đứng ở một bên, nói: "Các ngươi đừng đứng, ngồi xuống cùng nhau ăn…"

Mai đại nhân lắc lắc đầu, nói: "Ngươi ăn đi, đây là bệ hạ cố ý thưởng cho ngươi."

Các nàng không muốn, Lý Mộ cũng không miễn cưỡng nữa, trong cung nhiều quy củ, hai người các nàng khẳng định hiểu hơn hắn.

Mai đại nhân nhớ tới một chuyện, chỉ vào nữ quan trẻ tuổi kia, nói với Lý Mộ: "Nàng tên Thượng Quan Ly, là thiếp thân nữ quan của bệ hạ, cũng là một trong các thống lĩnh nội vệ, nội vệ trong cung, đều thuộc về nàng thống lĩnh, ngươi ở trước điện trực, cũng coi như thủ hạ của nàng, ngươi về sau có chuyện gì, có thể tìm Thượng Quan thống lĩnh."

Một chút thành kiến mới đầu của Thượng Quan Ly đối với Lý Mộ đã biến mất không còn bóng dáng, thản nhiên nhìn Lý Mộ một cái, nói: "Về sau gọi ta đầu nhi là được."

Lý Mộ hướng nàng ôm quyền, nói: "Ra mắt Thượng Quan thống lĩnh."

Thượng Quan Ly liếc hắn, lập tức rời khỏi.

Từ "đầu nhi" này, đối với hắn có ý nghĩa đặc biệt, Lý Mộ sẽ không tùy tiện xưng hô.

Vị Thượng Quan thống lĩnh này, nhiều lắm lớn hơn hắn vài tuổi, thế mà cũng có tu vi cảnh giới thứ năm, nhất định là bởi vì thiếp thân nữ quan của nữ hoàng.

Nữ hoàng bệ hạ hào phóng như vậy, có thể trở thành tiểu áo bông bên người nàng, ngày thường tất nhiên có thể nhận được rất nhiều chỗ tốt, tuổi còn trẻ, đã có thể thăng cấp Tạo Hóa,

sớm hay muộn có một ngày, Lý Mộ muốn thay thế vị trí của nàng, trở thành áo bông của nữ hoàng bệ hạ so với nàng càng tri kỷ hơn.

Hết chương 375.

Chương 376. Không biết xấu hổ (2)

Mai đại nhân đi đến bên người Lý Mộ, hỏi: “Ngươi cùng A Ly từng có khúc mắc sao?”

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: “Ta là lần đầu tiên gặp nàng, nhưng trước buổi chầu sớm, ánh mắt nàng nhìn ta, tựa như không quá thân mật.”

Mai đại nhân biết nguyên nhân trong đó, nói: “Có thể là bởi vì khi đó còn chưa quen thuộc, mọi người đều là nội vệ của bệ hạ, ngươi lại là thủ hạ của nàng ấy, về sau thời gian ở chung còn nhiều, từ từ rồi quen thuộc.”

Sau khi Thượng Quan Ly rời khỏi, không khí trong điện liền tốt hơn nhiều.

Lý Mộ cười nói với Mai đại nhân: “Mai tỷ tỷ, ngươi ngồi xuống cùng nhau ăn đi, mấy thứ này ta ăn một mình không hết, hơn nữa ta còn có chút vấn đề muốn hỏi ngươi, ngươi đứng, ta ngồi, nói chuyện cũng không có tiện…”

Mai đại nhân đành phải ngồi xuống, hỏi: “Ngươi có vấn đề gì, hỏi đi.”

Lý Mộ nhớ tới cảnh tượng vừa rồi trên triều đình nữ hoàng tứ cố vô thân, hỏi: “Bệ hạ ở trong triều, chẳng lẽ không có tâm phúc của mình?”

Mai đại nhân nói: “Bắt đầu từ thời Văn Đế, quan viên Đại Chu, trừ ngự sử, đều xuất thân bốn đại thư viện, cho dù là hoàng đế, cũng không thể vi phạm quy củ Văn Đế lập ra, quan viên xuất thân bốn đại thư viện, ở trong triều ôm đoàn kết đảng, chỉ cần một quy củ này chưa huỷ bỏ, bệ hạ liền rất khó có được tâm phúc. Quan trọng nhất là, bệ hạ căn bản không có ý với ngôi vị hoàng đế, nàng cũng không muốn bồi dưỡng tâm phúc, nếu không phải ba năm qua, đảng mới đảng cũ tranh đấu thật sự quá phận lắm rồi, đã ảnh hưởng niệm lực dân chúng Đại Chu, trở ngại đế khí ngưng tụ, bệ hạ căn bản sẽ không để ý tới bọn họ…”

Lý Mộ nhớ ra, Mai đại nhân từng nói, nữ hoàng sở dĩ sẽ trở thành nữ hoàng, thật ra không phải nàng mong muốn.

Nàng chẳng qua là Chu gia vì đoạt triều, mà đẩy ra một cái quá độ.

Nếu là nàng thật sự có ý cầm quyền, mặc dù là có thư viện kiềm chế, lấy thực lực của nàng, cũng đủ để trấn áp toàn bộ triều đình.

Ở thế giới này, cái gì lục đục với nhau, âm mưu quỷ kế, ở trước mặt thực lực, đều không đáng giá nhắc tới.

Đây cũng là nguyên nhân duy nhất vì sao nữ hoàng rõ ràng họ Chu, nhưng lúc kế vị, lại chưa gặp phải lực cản gì, thậm chí ngay cả hoàng tộc họ Tiêu cũng ngầm đồng ý.

Lý Mộ tò mò hỏi: "Bệ hạ ngày sau là muốn truyền ngôi cho Tiêu thị, hay là Chu thị?"

Mai đại nhân lắc đầu nói: "Chuyện này, chỉ sợ chỉ có bệ hạ biết, chúng ta đừng hỏi nhiều."

Nàng nhìn về phía Lý Mộ, nói: "Lá gan của ngươi lớn hơn ta tưởng tượng, đại bộ phận mọi người, lần đầu vào triều, đối mặt bách quan, ngay cả đứng cũng đứng không vững, càng không thể giống ngươi, chỉ vào mũi bọn họ mắng, vừa rồi ngươi cuối cùng là trút một cơn giận cho bệ hạ…"

Lý Mộ không để ý chút nào hết, nói: "Phía sau ta có bệ hạ, ta sợ cái gì?"

Mai đại nhân vỗ vỗ bờ vai hắn, nói: "Yên tâm đi, chỉ cần ngươi đối với bệ hạ trung thành trước sau như một, bệ hạ là sẽ không bạc đãi ngươi."

Lý Mộ ủng hộ bảo vệ đối với nữ hoàng, là thành lập ở dưới tình huống nàng sẽ không bạc đãi mình, chỉ cần nữ hoàng không bạc đãi hắn, hắn tự nhiên có thể cam đoan trung trinh đối với nàng.

Như là nịnh bợ, bảo vệ hình tượng của nàng trên triều đình, đây đều là trò vặt, về sau Lý Mộ sẽ dùng hành động thực tế nói cho nàng, chỉ cần linh ngọc bao đủ, việc hắn có thể làm còn có rất nhiều.

Nữ hoàng ban cho món ngon, Lý Mộ chưa ăn hết, trước khi đi, còn mang theo chút hoa quả bánh ngọt cho Tiểu Bạch.

Mai đại nhân nói: "Ta đưa ngươi đi ra ngoài, nơi này cách tây cung rất gần, không thể đi lung tung, nếu là mạo phạm phi tử của tiên đế, bệ hạ cũng sẽ rất khó xử…"

Lý Mộ được Mai đại nhân đưa ra khỏi hậu cung, lúc đi ngang Tử Vi điện, vừa lúc nhìn thấy bách quan từ trong điện đi ra.

Lý Mộ đi ở phía sau, nhìn thấy bóng người Trương Xuân, vội vàng nói: "Trương đại nhân, đợi ta một chút…"

Nghe được phía sau truyền đến thanh âm quen thuộc, Trương Xuân bước chân càng vội hơn.

Lý Mộ nhanh chóng đuổi kịp Trương Xuân, nói: "Trương đại nhân, đi nhanh như vậy làm gì…"

Trương Xuân vội vàng nói: "Đừng đừng đừng, Lý đại nhân, ngươi về sau đừng gọi ta đại nhân, chịu không nổi, thật sự chịu không nổi…"

Ngự sử hầu trong điện, chỉ là thất phẩm, Trương Xuân bây giờ đã là ngũ phẩm quan, với lại, thân phận này của Lý Mộ, chỉ có ở lúc buổi chầu sớm mới có tác dụng, bình thường hắn vẫn là bộ đầu Thần Đô nha.

Nhưng, Trương Xuân đã nói như vậy, hắn cũng không miễn cưỡng, nói: "Lão Trương, ngươi sợ cái gì?"

Trương Xuân nhìn hắn, kinh ngạc nói: "Ngươi là ngu thật hay là giả ngu, ngươi vừa rồi ở trên triều đường quậy như vậy, về sau Thần Đô này, nơi nào cũng không chứa chấp được ngươi, ngươi không sợ bọn họ, ta còn sợ bị ngươi liên lụy…"

Lý Mộ nói: "Ta cần bọn họ chứa ta làm cái gì, chỉ cần bệ hạ chứa ta là được rồi."

Hắn liếc Trương Xuân một cái, hỏi: "Hơn nữa ngươi cho rằng ngươi bây giờ trốn tránh ta, còn có tác dụng sao?"

Trương Xuân cẩn thận nghĩ nghĩ, ý thức được hắn cùng Lý Mộ đã sớm là châu chấu trên một sợi dây thừng, thở dài, hỏi:

“Ngươi vừa rồi biến mất lâu như vậy, chẳng lẽ bệ hạ triệu kiến một mình ngươi?”

“Cái này thì không có.” Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: “Bệ hạ bảo ta ở hậu cung dùng xong bữa trưa lại đi, ta ăn xong liền đi ra…”

“Bữa trưa?” Trương Xuân liếm liếm môi, hỏi: “Hoàng cung bữa trưa thế nào, phong phú không, mấy món ăn?”

Lý Mộ nói: “Rất phong phú, hơn ba mươi món ăn, linh tửu kia cũng rất dễ uống, một ngụm xuống, rượu thơm bao bọc linh khí…”

Yết hầu Trương Xuân giật giật, quay đầu, nói: “Nghe nói ngự thiện phòng trong cung, tay nghề không tốt gì cả, ta vẫn là thích đồ ăn ở nhà nương tử làm…”

Lý Mộ cảm động lây, nói: “Ta cũng thích đồ ăn nương tử làm…”

Trương Xuân ngẩn ra nói: “Ngươi có nương tử rồi?”

Lý Mộ gật gật đầu, nói: “Lúc ở huyện Dương Khâu, ngươi từng gặp, chính là Liễu cô nương của Vân Yên các, chẳng qua nàng còn ở Bắc quận, cần một thời gian nữa mới có thể đến Thần Đô.”

Trương Xuân khắc sâu ấn tượng đối với chưởng quầy Vân Yên các xinh đẹp kia, thở dài, nói: “Sao chuyện tốt gì, cũng bị ngươi gặp…”

Lý Mộ chịu Lý Tứ dạy dỗ cùng hun đúc rất sâu, nói: “Nữ hài tử, chỉ cần bỏ qua da mặt, vẫn là rất dễ dàng theo đuổi được.”

Trương Xuân nghĩ đến hắn vừa rồi biểu hiện ở trên điện, gật đầu nói: “Ngươi lúc ủng hộ bệ hạ, là rất không biết xấu hổ…”

Sau đó gã bỗng nhiên như là nghĩ tới cái gì, nhìn về phía Lý Mộ, ánh mắt khó có thể tin.

Trương Xuân bỗng nhiên cảm thấy, mình trong lúc vô ý đã phát hiện một bí mật to lớn.

Nữ hoàng đăng cơ đã ba năm, lại chưa từng lộ ra, về sau sẽ mang ngôi vị hoàng đế truyền cho ai.

Hết chương 376.

Chương 377. Phán đoán lớn mật

Tiêu thị, Chu thị, một cái là hoàng tộc ban đầu của Đại Chu, một cái là mẫu tộc của nữ hoàng, dựa theo mọi người đoán, nữ hoàng sau khi thoái vị, hoặc là Tiêu thị một lần nữa cầm quyền, hoặc là Chu thị thay thế, quan viên trong triều lấy Tiêu thị cùng Chu gia cầm đầu, kết đảng đấu tranh, cho rằng ngôi vị hoàng đế không gì ngoài hai bên kể trên.

Lại chỉ chưa từng nghĩ, nữ hoàng sẽ có tính toán khác.

Bệ hạ vì sao phải truyền ngôi vị hoàng đế cho Tiêu thị, đối với nữ hoàng mà nói, Tiêu thị là họ khác, không có bất cứ huyết thống gì với nàng, mà con gái gả ra ngoài như nước hắt đi, nàng đã không phải người Chu gia, truyền ngôi vị hoàng đế cho Chu thị, đối với nàng lại có chỗ tốt gì?

Người Chu thị, huyết thống với nàng sẽ càng ngày càng nhạt, ai biết về sau sẽ đánh giá nàng như thế nào?

So với truyền ngôi vị hoàng đế cho người ngoài, nàng vì sao không tự mình sinh một vị?

Con cái mình kế thừa ngôi vị hoàng đế, không tốt hơn nhiều so với Chu thị Tiêu thị loại người ngoài này?

Sau khi có giả thiết lớn mật này, Trương Xuân liền bắt đầu nghiêm mật phỏng đoán.

Bệ hạ muốn truyền ngôi vị hoàng đế cho con cái của nàng, trở ngại lớn nhất là cái gì, Tiêu thị, Chu thị, đều không đủ gây sợ hãi, bản thân bệ hạ là cường giả Siêu Thoát, cảnh giới thứ bảy Siêu Thoát đó, đây là tồn tại cường đại nhất trên thập châu đại địa.

Cảnh giới thứ tám, cảnh giới thứ chín trong truyền thuyết kia chỉ tồn tại trong truyền thuyết, cảnh giới thứ bảy chính là đỉnh phong đương thời, bệ hạ nếu là khư khư cố chấp, Tiêu thị, Chu thị, ai có thể ngăn cản?

Duy nhất có thể kiềm chế bệ hạ, chính là thư viện.

Thư viện không chỉ có cường giả Siêu Thoát, quan viên trong triều cũng đều xuất thân thư viện, khó có thể bị bệ hạ thu phục, cho nên, bệ hạ mới cần làm yếu bớt địa vị thư viện ở trong triều, mới có chuyện nàng muốn cắt giảm danh ngạch làm quan của thư viện.

Mang những việc này lần lượt liên hệ, Trương Xuân biết, gã đã phát hiện chân tướng.

Một vấn đề cuối cùng ở chỗ, bệ hạ không có con cái, tuy trước kia là thái tử phi, hoàng hậu tôn quý, nhưng nghe nói tiền thái tử thích đàn ông, cùng bệ hạ chỉ là vợ chồng mặt ngoài.

Sau khi đăng cơ, bệ hạ cũng chưa thành lập hậu cung, nàng muốn sinh đứa nhỏ với ai?

Ánh mắt Trương Xuân, không khỏi nhìn phía Lý Mộ ở bên.

Nghĩ đến bệ hạ yêu thích đối với Lý Mộ, thánh sủng đối với Lý Mộ không gì sánh được, ngay cả gã cũng nhìn không nổi nữa, đáp án đã rõ ràng.

Lý Mộ, chính là hoàng hậu tương lai!

Lý Mộ cùng Trương Xuân đi ra khỏi hoàng cung, dọc theo đường đi, Trương Xuân đều không nói gì, Lý Mộ cho rằng gã thật sự bị dọa rồi, đang muốn quay đầu, Trương Xuân bỗng nhiên mặt đầy nụ cười nhìn hắn, hỏi: “Hoàng, a không, Lý Mộ à, nói lời lương tâm, ngươi cảm thấy bản quan đối với ngươi thế nào?”

Lý Mộ tùy tiện nói: “Cũng được.”

“Cái gì gọi là cũng được!” Trương Xuân mặt lộ vẻ bất mãn, nói: “Lúc trước ở huyện Dương Khâu, bản quan chiếu cố ngươi không ít, ngươi đã đến Thần Đô, trêu vào bao nhiêu phiền toái cho bản quan, bản quan có từng oán giận một câu không?”

Lý Mộ nói: “Ngươi mỗi lần đều oán giận.”

“Cái này không quan trọng!” Trương Xuân phất phất tay, nói: “Ngươi gây họa lớn, đắc tội người không nên đắc tội, có một lần nào không phải bản quan ở sau lưng chùi đít cho

ngươi, ngươi sờ lương tâm nói, bản quan đối với ngươi không tốt sao?”

Lý Mộ sờ lương tâm của mình, cẩn thận nghĩ nghĩ, nói: “Đại nhân đối với ta rất tốt.”

Điều này cũng là lời nói thật, nếu là đổi làm thượng quan khác, khi Lý Mộ lần đầu tiên trêu vào phiền toái cho hắn, chỉ sợ phải bị đẩy ra gánh tội thay rồi.

Trên mặt Trương Xuân rốt cuộc lộ ra nụ cười, nói: “Ngươi về sau nếu phát đạt rồi, cũng đừng quên bản quan nha.”

Lý Mộ gật gật đầu, nói: “Yên tâm đi, ta sẽ không quên.”

Trương Xuân thở phào một hơi, lẩm bẩm: “Bản quan có thể đổi tòa nhà lớn hơn nữa hay không, có thể có tám tỳ nữ hầu hạ hay không, phải dựa hết vào ngươi rồi.”

Lý Mộ ngẩn ra một phen, hỏi: “Cái gì?”

Trương Xuân xua tay, nói: “Không có gì, cái này ngày sau nói sau, ngày sau nói sau.”

Sau khi tách ra với Lý Mộ, Trương Xuân chưa về đô nha, mà là trực tiếp trở về nhà.

Trương phu nhân đang ở trong sân tu bổ hoa cỏ, nhìn thấy hắn đi vào, nghi hoặc nói: “Ông hôm nay không tới nha môn?”

Trương Xuân nói: “Hôm nay lâm triều kéo dài nửa canh giờ, mắt thấy thời gian cơm trưa tới rồi, ăn xong lại về nha môn.”

Trương phu nhân buông kéo xuống, nói: “Đứng cả buổi sáng khẳng định mệt rồi, ông trở về phòng nghỉ ngơi một lát, tôi đi nấu cơm.”

Trương Xuân xắn tay áo, nói: “Tôi đi giúp bà.”

Trương phu nhân lắc đầu nói: “Ông vẫn là nghỉ ngơi đi, phòng bếp nhỏ như vậy, không đứng nổi hai người.”

Trương Xuân nắm tay nàng, nói: “Để phu nhân chịu khổ rồi, vi phu cam đoan, về sau nhất định đổi cho bà một tòa nhà lớn,

ít nhất năm sân, phòng bếp cũng phải to, đứng mười người cũng không chật chội cái loại đó.”

Trương phu nhân vỗ vỗ tay hắn, nói: “Căn nhà lớn thế này đã đủ ở rồi, trong triều bao nhiêu quan viên, ngay cả phòng riêng của mình cũng không có.”

Trương Xuân cười cười, nói: “Tóm lại, phu nhân cứ chờ xem đi, một ngày nào đó, vi phu sẽ để bà ở căn nhà lớn hơn nữa, về sau nấu cơm quét tước những công việc này, đều có nha hoàn hạ nhân làm, bà cứ thoải mái nhận bọn họ hầu hạ đi.”

“Được được được, tôi chờ một ngày này.” Trương phu nhân chỉ biết lắc lắc đầu, lại nói: “Trước không nói cái này, chuyện Y Y, ông có tính toán gì không?”

Trương Xuân hỏi: “Y Y có chuyện gì?”

Trương phu nhân nói: “Y Y sang năm hai mươi rồi, còn chưa tìm được nhà chồng, ông không sốt ruột tôi sốt ruột, lúc tôi lớn bằng nó, cũng có nó rồi.”

Trương Xuân lắc đầu nói: “Vội cái gì, trước kia tới nhà cầu hôn, đứa nào tôi cũng chướng mắt, đến Thần Đô rồi, người ta lại chướng mắt chúng ta.”

Trương phu nhân nói: “Tôi thấy Lý Mộ kia dưới trướng ông không tệ, bộ dạng tuấn tú, lại…”

“Suỵt!” Nàng còn chưa dứt lời, đã bị Trương Xuân bịt miệng.

Trương Xuân mở to mắt, hoảng sợ nhìn nàng, nói: “Thu hồi ý tưởng lớn mật này của bà, chuyện này, về sau không được nhắc lại, nghĩ cũng không thể nghĩ.”

Chầu sớm hôm nay so với ngày xưa muộn hơn nửa canh giờ, lúc tan triều, đã tiếp cận buổi trưa, rất nhiều quan viên giống với Trương Xuân, sau khi rời cung, vẫn chưa về nha môn, mà là lựa chọn trực tiếp về nhà.

Đại bộ phận quan viên trong triều, ở Thần Đô không có nơi ở của mình, đều ở trong công sở, một ngày hai bữa, cũng dùng tạm ở công sở.

Cũng có một bộ phận quan viên, thì ở Bắc Uyển cách hoàng cung không xa, bữa trưa có thể ở nhà hưởng dụng.

Hết chương 377.

Chương 378. Cái này có thể có (1)

Lại bộ thị lang về nhà, sắc mặt âm trầm nhốt mình ở thư phòng, tôi tớ trong nhà không biết đã xảy ra cái gì, chỉ nghe được trong thư phòng truyền đến tiếng đồ sứ vỡ vụn, đoán đại nhân nhà mình hẳn là chịu tức giận lúc buổi chầu sớm, cũng không dám tới gần, chỉ dám đứng xa xa nhìn.

Hình bộ lang trung về nhà, gọi con trai tới trước người, nghiêm túc dặn dò: "Về sau thông minh một chút cho ta, đừng đi trêu chọc Lý Mộ kia nữa, nếu không lão tử mang chân ngươi đánh gãy, để ngươi nửa đời sau thành thật ở nhà."

Dương Tu liên tục lắc đầu, nói: "Con không dám, ngay cả Chu Xử cũng chết ở trong tay hắn, con cũng sợ hắn dùng thiên lôi bổ con."

Nói xong, hắn mới to gan hỏi: "Lý Mộ kia có phải lại làm việc lớn gì rồi hay không?"

Hình bộ lang trung nói: "Há chỉ là việc lớn, quan viên cả triều, bị hắn mắng như cháu nội, lại không ai dám cãi lại, loại người không cần mạng đó, về sau có thể tránh xa bao nhiêu thì tránh xa bấy nhiêu."

Trong Bắc Uyển quan viên trong triều tụ tập, xưa nay thanh u, ở một buổi trưa này, lại từ phủ đệ các quan viên truyền đến những tiếng mắng tức giận.

"Chết tiệt, trong triều nhiều quan viên như vậy, chỉ hắn là thanh lưu sao?"

"Vì được nữ hoàng thánh sủng, ngay cả thể diện cũng không cần nữa!"

"Trên đời sao có thể có người vô liêm sỉ như thế?"

Bắc Uyển, tôi tớ hạ nhân các nhà quan, mơ hồ từ trong lời nói nổi giận của đại nhân nhà mình biết được một số chuyện, khi lén nghị luận, cũng nhịn không được kinh ngạc than thở.

Bọn họ sống ở Thần Đô lâu như vậy, ở nhà quan làm việc, đối với việc triều chính, thường xuyên nghe thấy, cũng chưa

từng nghe nói việc lạ cỡ này.

Thần Đô, tửu lâu nơi nào đó.

Trong đại sảnh, hai vị khách vừa ăn cơm, vừa nói chuyện phiếm.

“Nghe nói chưa, trên triều đình hôm nay, đã xảy ra một việc lớn.”

“Chuyện xảy ra trên triều đình, ngươi một tên bán rau sao có thể biết?”

“Ta là từ trong miệng hạ nhân trong nhà một vị quan lớn nghe nói, bọn họ vừa mới ra ngoài thu mua, ta thuận tiện ở chỗ bọn họ nghe được vài câu, chuyện này ngươi nghe xong, tuyệt đối phải bị dọa.”

“Đừng biết còn nói một nửa nữa, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nói nhanh lên!”

“Hề hề, ta nghe bọn họ nói, có người hôm nay ở trên buổi chầu sớm, mang các quan nha lớn, thậm chí là thư viện đều mắng hết. Hắn mắng thư viện học sinh cùng giáo tập phẩm tính không hợp, chỉ vào cái mũi Lại bộ thị lang mắng hắn bao che thân thuộc, mắng quan viên lục bộ cửu tự không biết dạy con, mắng bách quan xuất thân thư viện kết bè kết cánh.”

“Sao có thể có người lớn mật như vậy, hắn không cần cái đầu nữa sao?”

“Còn thực có người lớn mật như vậy, Lý bộ đầu ngay cả trời cũng mắng, càng đừng nói những người đó trên triều đình, chuyện thống khoái như vậy, đáng tiếc chúng ta không tận tai nghe được.”

“Thì ra là Lý bộ đầu, vậy thì không kỳ quái nữa.”

Nghe hai người nói chuyện phiếm, khách nhân phụ cận bọn họ cũng đều nhịn không được thả chậm tốc độ gắp thức ăn, trong mắt lộ ra kinh ngạc.

Lần đầu nghe nói loại chuyện này, mọi người đều cho là lời đồn, nhưng khi bọn họ rời khỏi tửu lâu, phát hiện Thần Đô đã có không ít người đều đang truyền chuyện này, mặc dù là

người ngay từ đầu kiên quyết không tin, cũng không khỏi tin vài phần.

Tuy chỉ là thông qua miệng người khác nghe nói việc này, nhưng mỗi khi ảo tưởng đến cảnh tượng trên buổi chầu sớm hôm nay, cũng có vô số người khó có thể ức chế nhiệt huyết dâng trào trong lòng.

Con em quan viên ỷ thế hiếp người, ức hiếp dân chúng, muốn làm gì thì làm, dân chúng giận mà không dám nói gì.

Học sinh thư viện phạm tội nặng, thư viện bao che, cho hắn vô tội phóng thích, dân chúng chỉ có thể oán giận ở trong lòng.

Quan viên trong triều kết bè kết cánh, tranh quyền đoạt thế, triều đình chướng khí mù mịt, dân chúng Thần Đô lầm than, dân chúng cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Bọn họ không phải không có chuyện để nói, chỉ là bọn họ không dám, cũng không có tư cách nói gì.

Hôm nay, rốt cuộc xuất hiện một người, có tư cách, cũng nguyện ý nói chuyện cho bọn họ, điều này làm dân chúng Thần Đô, giống như đã thấy được ánh rạng đông.

Lý Mộ, chính là ánh sáng của Thần Đô.

Lý phủ.

Lý Mộ đang đỡ chiêu cho Tiểu Bạch, bỗng ngẩng đầu nhìn bên ngoài.

Hắn từ trên đường xa xa, cảm nhận được khí tức niệm lực cường đại vô cùng.

Luồng niệm lực đó vô cùng khổng lồ, mặc dù là cách xa như thế, Lý Mộ cũng có thể rõ ràng cảm nhận được.

Hắn đi ra khỏi cửa nhà, tới trên phố chính, khiến dân chúng Thần Đô ồ lên một trận.

“Là Lý bộ đầu!”

“Lý bộ đầu đến rồi…”

…

Lý Mộ vẫn không hiểu ra sao, ban đầu chưa phản ứng lại, trên người dân chúng Thần Đô, vì sao sẽ xuất hiện nhiều niệm lực nhằm vào hắn như vậy, sau đó hắn mới ý thức được, cái này có liên quan với hắn hôm nay biểu hiện trên buổi chầu sớm.

Lúc đó, Lý Mộ cũng chưa nghĩ nhiều như vậy, một màn trước mắt, coi như là niềm vui bất ngờ.

Mỗi khi hắn ở Thần Đô làm ra một ít chuyện được lòng dân, niệm lực của dân chúng sẽ ở trong khoảng thời gian ngắn đạt tới một đỉnh cao, Lý Mộ đương nhiên sẽ không lãng phí cơ hội thật không dễ dàng gì có được, trong thời gian nửa ngày kế tiếp, đi khắp hang cùng ngõ hẻm, đi khắp non nửa Thần Đô.

Buổi tối về nhà, Lý Mộ khoanh chân ngồi ở trên giường, tay cầm hai khối linh ngọc, ở dưới niệm lực thúc giục, pháp lực trong cơ thể nhanh chóng vận chuyển, hai khối linh ngọc trong thời gian ngắn đã bị hút khô linh lực, hóa thành bột phấn.

Lý Mộ một đêm không ngủ, tu hành đến trời sáng, trước giường đã chồng chất không ít bột phấn linh ngọc.

Một đêm tu hành, linh ngọc nữ hoàng bệ hạ lần trước thưởng cho hắn, bị Lý Mộ tiêu hao hơn một nửa.

Nếu là hắn mỗi ngày đều có thể thu hoạch được nhiều niệm lực như vậy, hơn nữa có linh ngọc cuồn cuộn không ngừng chống đỡ, ở trước ba mươi tuổi, tấn thăng thượng tam cảnh, cũng không phải không thể tưởng tượng.

Chỉ tiếc linh ngọc khó cầu, niệm lực càng không dễ thu hoạch, cũng chỉ có hoàng thất, mới có thể lấy niệm lực dân chúng Đại Chu, ngưng tụ thành đế khí, trực tiếp tạo nên một vị cường giả cảnh giới thứ bảy, dù vậy, một quá trình này, ít nhất cũng cần tiêu phí mười năm, thậm chí là mấy chục năm thời gian.

Chỉ luận tu vi, Lý Mộ hôm nay đã cực kỳ tiếp cận Tụ Thần đỉnh phong, nhưng muốn đột phá một đại cảnh giới, chỉ sợ không dễ dàng như vậy.

Có một số người trước ba mươi tuổi đã đạt tới Tụ Thần, nhưng cả một đời, cũng không sao thành tựu Thần Thông.

Đột phá đại cảnh giới, trừ pháp lực tích lũy, cũng còn cần cơ duyên.

Không hề nghi ngờ, cơ duyên của Lý Mộ chính là Liễu Hàm Yên, đáng tiếc nàng bây giờ xa ở Bắc quận, giữa hai người, cách xa nhau mấy ngàn dặm.

Hết chương 378.

Chương 379. Cái này có thể có (2)

Nhưng, cho dù là bây giờ đã có cơ hội đột phá, Lý Mộ cũng không dám tùy tiện đụng vào.

Pháp lực của hắn tăng trưởng quá nhanh, căn cơ không vững, rất dễ dàng bị tâm ma xâm nhập, mà lúc thăng cấp, lại là thời điểm tâm ma dễ dàng thừa sơ hở mà vào nhất, ở trước khi hoàn toàn thu phục nữ tử trong mơ, Lý Mộ không dám dễ dàng thử.

Nói tới nữ tử trong mơ kia, nàng đã lâu chưa xuất hiện, tuy Mai đại nhân nói, bảo hắn không cần lo lắng, thuận theo tự nhiên, nhưng đối với loại chuyện xảy ra ở trên người chính hắn, lại thoát ly hắn khống chế này, Lý Mộ lại nào có thể yên tâm.

Đáng tiếc trừ buổi chầu sớm, hắn không có cơ hội gặp mặt bệ hạ, nếu không, trái lại có thể thỉnh giáo bệ hạ, làm sao để áp chế cùng tiêu trừ tâm ma. Làm cường giả cảnh giới thứ bảy, cái này đối với nàng mà nói, hẳn là chuyện quá đơn giản.

Lý Mộ hôm nay, tuy đã trở thành nội vệ, nhưng hiển nhiên cách trở thành tiểu áo bông bên người nữ hoàng còn có khoảng cách không ngắn.

Muốn từ chỗ nàng đạt được càng nhiều lợi ích hơn, đầu tiên phải rõ, nữ hoàng bệ hạ cần cái gì.

Căn cứ Mai đại nhân nói, nữ hoàng muốn, hẳn là lòng dân niệm lực của Đại Chu, nàng muốn hội tụ dân tâm chi niệm Đại Chu ba mươi sáu quận, mau chóng thúc đẩy ra luồng đế khí tiếp theo.

Nhưng theo Lý Mộ hiểu biết, thứ được hoàng thất xưng là đế khí, thật ra chính là niệm lực chi linh.

Nó có thể khiến một người bình thường, trong một đêm, có được tu vi thượng tam cảnh, đoạt thiên địa tạo hóa, nghịch thiên mà làm, khó khăn trong đó, có thể nghĩ mà biết.

Điều này cần dân chúng ba mươi sáu quận thường xuyên thăm viếng quốc miếu, lại trải qua mấy chục năm tích lũy, mới

có thể hình thành một luồng đế khí, nữ hoàng bệ hạ có được một luồng đế khí kia, càng là hai đời hoàng đế của Đại Chu, gần nửa thế kỷ tích lũy, hôm nay nữ hoàng bệ hạ đăng cơ chưa tới ba năm, luồng đế khí tiếp theo sinh ra, xa xa không hẹn.

Trong lòng Lý Mộ còn có rất nhiều nghi hoặc, làm cường giả thượng tam cảnh, nữ hoàng hoàn toàn có thể tùy theo ý muốn, không muốn làm hoàng đế, không làm là được, lấy thực lực của nàng, không ai có thể bức bách nàng, trừ phi trong đó còn có bí mật gì Lý Mộ không biết.

Những thứ này đối với Lý Mộ mà nói, không quan trọng như vậy, hắn chỉ cần biết, nữ hoàng muốn cái gì, mình cho nàng cái đó là được.

Đạt được dân tâm niệm lực liên tục hơn nữa ổn định, chỉ cần dân chúng Đại Chu an cư lạc nghiệp, cuộc sống giàu có, không chịu yêu quỷ, tham quan ô lại quấy nhiễu, không cần vì cơm ăn không đủ no mà phát sầu, đối với triều đình, đối với nữ hoàng, tự nhiên mà vậy sẽ tin phục.

Việc này nói thì đơn giản, làm rất khó, cần sáng tạo một cái Đại Chu thịnh thế, mới có thể khiến vạn dân quy tâm, rút ngắn lại thời gian đế khí ngưng tụ.

Đây là một chuyện lâu dài, không phải một sớm một chiều có thể làm được.

Trước mắt quan trọng nhất là, giúp nữ hoàng, thoát khỏi bốn đại thư viện khống chế đối với triều đình.

Hơn trăm năm qua, trọng thần trong triều, đều xuất thân bốn đại thư viện, mới tạo thành cục diện triều đình hôm nay, trong triều đình, cần gấp dòng máu mới mẻ bổ sung.

Muốn thay đổi loại hiện trạng này, triều đình có thể noi theo khoa cử, ở ngoài bốn đại thư viện, từ ba mươi sáu quận, tự chủ chọn lựa nhân tài, thậm chí yêu cầu học sinh bốn đại thư viện, trước khi làm quan, cũng cần thông qua cuộc thi chọn lựa của triều đình, triệt để mang quyền lực tuyển quan thu về triều đình.

Đương nhiên, nếu muốn hoàn toàn thay đổi bố cục triều đình trăm năm qua, không phải là chuyện dễ.

Chuyện Giang Triết, chẳng qua là khiến danh dự thư viện Bách Xuyên có tổn hại, Lý Mộ ở trên kim điện nói thẳng thì nói thẳng, mấy thư viện lớn, sẽ không bởi vì Lý Mộ nói thẳng tru tâm một phen liền buông bỏ quyền lực.

Nữ hoàng cùng bốn đại thư viện, ở một loại trạng thái cân bằng.

Tuy thế giới này chung quy là lấy cường giả đứng đầu, nhưng việc triều chính, từ trước tới nay không phải có thể đơn giản dùng võ lực giải quyết, trừ phi nữ hoàng có thể đột phá đến cảnh giới thứ tám.

Nếu nàng có thể thăng cấp cảnh giới thứ tám, giải tán mấy thư viện lớn, cũng chỉ là chuyện một câu nói của nàng, căn bản không cần tìm lý do dư thừa.

Nhưng trước mắt, nàng còn chưa làm được một điểm này.

Một tên Giang Triết, hiển nhiên không thể đại biểu toàn bộ thư viện Bách Xuyên, cũng không đủ để khiến nữ hoàng khai đao đối với thư viện Bách Xuyên, càng không đề cập đến thư viện khác.

Lý Mộ trong khoảng thời gian ngắn, tìm không thấy cửa đột phá khác.

Hắn đi ra khỏi cửa nhà, chuẩn bị đi tuần tra khu vực ngày hôm qua chưa kịp tuần tra, hấp thu niệm lực, những niệm lực này nếu nhất thời dùng không đến, cũng có thể chứa đựng ở trong thân thể.

Ở trong triều đình, Lý Mộ liền phát hiện, mấy vị ngự sử của Ngự Sử Đài, cùng với bộ phận nhỏ quan viên trong triều, niệm lực trên người cực kỳ dày nặng.

Bọn họ đều là người thường chưa từng tu hành, một khi bước vào tu hành, niệm lực này, có thể làm bọn họ ở trong thời gian cực ngắn đột phá mấy cảnh giới, loại tốc độ này, thậm chí so với đám tà môn ma đạo rút hồn đoạt phách kia còn nhanh hơn.

Khi đóng cửa sân, chuẩn bị rời khỏi, Lý Mộ phát hiện, trên đường trước cửa nhà hắn, có một chiếc xe ngựa đỗ.

Một bàn tay xốc lên màn xe ngựa, trong xe ngựa lộ ra một khuôn Lý Mộ không xa lạ.

Khi nhìn thấy Chu Trọng, sắc mặt Lý Mộ liền âm trầm xuống, hỏi: “Chu thị lang tới đây, có gì muốn làm sao?”

Chu Trọng nói: “Bản quan chỉ là đi ngang qua, thuận tiện dừng lại nhìn xem.”

Lý Mộ phất phất tay, nói: “Nơi này không có gì đáng xem…”

Chu Trọng lắc đầu nói: “Bản quan không phải là đến xem Lý bộ đầu, phủ đệ này, từng thuộc về bạn thân của bản quan, bản quan ngẫu nhiên đi ngang qua nơi này, không khỏi nhớ tới hắn.”

Lý Mộ không nhiều lời nữa, chuẩn bị đi tuần tra.

Liền tại đây khi, Chu Trọng bỗng nhiên mở miệng nói: “Ngươi cho rằng ngươi ở trên triều đường đại náo một phen, thì có thể thay đổi cái gì sao?”

Lý Mộ hỏi: “Ngươi có ý tứ gì?”

Chu Trọng cười trào phúng, nói: “Bố cục triều đình hiện nay, đã ổn định trăm năm, ngươi cho rằng xử trí một tên Giang Triết, thì có thể lay động thư viện Bách Xuyên, có thể khiến mấy thư viện lớn nhượng bộ sao, ba đại thư viện đâu chỉ một “Giang Triết”, ngươi cho rằng ngươi đã thay đổi cái gì, thật ra ngươi cái gì cũng chưa thay đổi…”

Chu Trọng trào phúng Lý Mộ một phen, thả mành xe ngựa, xe ngựa chậm rãi rời khỏi.

Lý Mộ mặt lạnh, nhịn xúc động dùng Tử Tiêu Thần Lôi đánh gã.

Quả thực, mắng chửi trên kim điện, tất nhiên thống khoái, nhưng không giải quyết được vấn đề gì thực tế.

Giang Triết chỉ là một trường hợp đặc biệt, chỉ có thể đại biểu chính gã, không đại biểu được thư viện Bách Xuyên.

Trừ phi hắn có thể bắt được càng nhiều “Giang Triết” hơn.

Hết chương 379.

Chương 380. Ta cố hết sức đi (1)

Đợi một chút…, Chu Trọng vừa rồi nói, ba đại thư viện đâu chỉ một Giang Triết là có ý tứ gì, chẳng lẽ nói, Giang Triết cũng không phải trường hợp đặc biệt của thư viện Bách Xuyên?

Lý Mộ cân nhắc một phen, từ bỏ suy nghĩ đi tuần tra trước, tới đô nha, tới phòng trực gửi hồ sơ vụ án.

Thần Đô nha cũng không có bao nhiêu hồ sơ, ở trước khi Lý Mộ cùng Trương Xuân đến, Thần Đô nha chỉ là một cái bài trí, án kiện lớn nhỏ của Thần Đô, đều do Hình bộ xử lý.

Rất nhanh, Lý Mộ bước ra khỏi đô nha, đến thẳng Hình bộ.

Hình bộ.

Hình bộ lang trung nghe được bẩm báo, thấp thỏm chạy đến, hỏi: “Không biết Lý đại nhân đại giá quang lâm, có gì muốn làm sao?”

Lý Mộ cười nói: “Dương đại nhân, ta muốn xem một chút kho công văn Hình bộ, không biết có thể hay không?”

Hình bộ lang trung lắc đầu như trống bỏi, kiên quyết nói: “Không được không được, Hình bộ có quy định, người ngoài không thể vào kho công văn Hình bộ.”

Lý Mộ nói: “Vậy có thể làm phiền Dương đại nhân giúp ta tra một chút hay không?”

Hình bộ lang trung do dự một chớp mắt, hỏi: “Lý đại nhân muốn tra cái gì?”

Lý Mộ nói: “Tương tự vụ án Giang Triết, toàn bộ hồ sơ vụ án có liên quan với mấy thư viện lớn.”

Hình bộ lang trung lập tức nói: “Không có, hồ sơ Hình bộ, đều là bản quan tự tay tạo sách, trừ vụ án Giang Triết, không có vụ án liên quan bốn đại thư viện…”

Hình bộ lang trung không giống đang nói dối, Lý Mộ cẩn thận nghĩ nghĩ, án kiện về bốn đại thư viện, hẳn là cũng không

phải không có, mà là Hình bộ căn bản không dám thụ lí.

Lý Mộ mỉm cười với Hình bộ lang trung, nói: “Án của Hình bộ, đều là do Dương đại nhân qua tay, cho dù là không có hồ sơ, Dương đại nhân hẳn là cũng biết một ít nhỉ…”

Hình bộ lang trung lắc lắc đầu, nói: “Cái này thực không có…”

Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói: “Dương đại nhân ngày thường thẩm án vất vả, bản quan lần sau ở trên buổi chầu sớm, nhất định trước mặt bách quan, ở trước mặt bệ hạ, thay Dương đại nhân nói tốt vài câu…”

Trong lòng Hình bộ lang trung lộp bộp một cái, phía sau lưng nhất thời toát ra mồ hôi lạnh.

Uy hiếp, đây là uy hiếp trắng trợn.

Lý Mộ chỉ biết mắng người, nào biết nói ngọt, nếu mình giống Lại bộ thị lang, bị hắn trước mặt bách quan cùng bệ hạ nhục mạ, gã về sau còn có mặt mũi nào lăn lộn ở quan trường?

Lý Mộ lại hỏi: “Bản quan hỏi một câu cuối cùng, án về mấy thư viện lớn, rốt cuộc có hay không?”

Hình bộ lang trung nuốt một ngụm nước bọt, nói: “Cái này có thể có…”

Sau một lát, Hình bộ lang trung mặt đầy ý cười tiễn Lý Mộ ra khỏi Hình bộ, phất tay nói: “Lý đại nhân đi thong thả.”

Tiễn bước Lý Mộ, Hình bộ lang trung trở lại nha phòng của mình, ngồi bệt ở trên ghế, thở dài nói: “Số bản quan, sao lại khổ như vậy chứ…”

Làm quan viên Hình bộ, lại bị một bộ đầu của Thần Đô nha uy hiếp bắt nạt, chỉ sợ hắn là lang trung ủy khuất nhất Hình bộ từ trước tới nay.

Lý Mộ rời khỏi Hình bộ, trở lại Thần Đô nha, nói với mấy vị bộ khoái tuần tra trở về, tụ tập ở trong sân phơi nắng: “Theo ta ra ngoài một chuyến, đi làm việc.”

Thần Đô, Như Ý phường.

Thần Đô hơn trăm phường thị, có phường buôn bán, phường giải trí, phường nơi ở, Như Ý phường là một khu dân cư phía tây Thần Đô.

Phường này tuy kém quần thể phường như Nam Uyển Bắc Uyển quan to quý nhân ở lại, nhưng ở trong hơn trăm phường của Thần Đô, cũng coi như giàu có và đông đúc.

Người ở lại trong Như Ý phường, đều là có chút tài sản, tòa nhà trong phường, cũng lấy hai tầng sân thậm chí ba tầng sân chiếm đa số.

Lý Mộ tới trước một tòa nhà, Vương Vũ ngẩng đầu nhìn hai chữ to "Hứa phủ" trên tấm biển, không đợi Lý Mộ dặn dò, chủ động tiến lên gõ gõ cửa.

Qua hồi lâu, bên trong mới truyền đến tiếng bước chân thong thả, một lão nhân mặt đầy nếp nhăn mở cửa chính, hỏi: "Mấy vị đại nhân, có chuyện gì sao?"

Lý Mộ tiến lên nói: "Chúng ta đến từ Thần Đô nha, đang điều tra một vụ án, cần các ngươi phối hợp."

Lão bộc mở cửa chính, nói: "Các đại nhân vào đi, ta đi mời lão gia."

Đám người Lý Mộ đi đến trong sân, lão giả tới một căn phòng, rất nhanh, một người trung niên liền từ trong đó bước nhanh đi ra.

Người trung niên sắc mặt kinh nghi nhìn mọi người, hỏi: "Các, các ngươi muốn tra án gì?"

Lý Mộ nhìn người trung niên kia, hỏi: "Ngươi là Hứa chưởng quầy à?"

Người trung niên gật gật đầu, nói: "Là ta."

Lý Mộ tiếp tục hỏi: "Ba tháng trước, con gái Hứa chưởng quầy, có phải bị người khác xâm phạm hay không?"

Người trung niên nghe vậy, trên mặt lộ ra nét bi phẫn, giọng khàn khàn nói: "Chúng ta cũng đã không tố cáo nữa, các ngươi vì sao vẫn không muốn buông tha chúng ta?"

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: “Hứa chưởng quầy hiểu lầm rồi, chúng ta thật sự là đến điều tra vụ án này, nếu các ngươi thật sự bị oan khuất, triều đình sẽ trả lại các ngươi công bằng.”

Trên mặt người trung niên lộ ra nét sợ hãi, liên tục lắc đầu, nói: “Không có gì oan khuất, con gái của ta vẫn ổn, các ngươi đi thôi…”

Người trung niên trước mắt hiển nhiên tràn ngập không tín nhiệm đối với bọn họ. Lý Mộ khẽ thở dài, nói: “Hứa chưởng quầy, ta tên Lý Mộ, đến từ Thần Đô nha, ngươi có thể tin tưởng chúng ta.”

Người trung niên ngẩng phắt đầu lên, hỏi: “Thần Đô nha, ngươi, ngươi là Lý bộ đầu?”

Lý Mộ lấy ra yêu bài của mình, trên yêu bài khắc rõ ràng tên họ cùng chức vị của hắn.

Người trung niên ngơ ngác nhìn yêu bài trong tay Lý Mộ, cho dù là hắn ở sâu trong nhà, chân không ra khỏi cửa, cũng từng nghe tên Lý Mộ.

Tôi tớ của gia chủ ra ngoài mua bán, sau khi trở về, thường xuyên sẽ mang đến tin tức có liên quan Lý Mộ.

Ví dụ như hắn hành hung con em quan lại ức hiếp dân chúng ở Thần Đô, bức bách triều đình sửa luật lấy bạc chuộc tội.

Lại ví dụ như hắn bên đường sét đánh Chu Xử, chủ trì công đạo cho dân chúng bị hại.

Hắn ở trên triều đường mắng to quan viên các bộ, ngay cả bốn đại thư viện cũng không buông tha.

Hắn không sợ quyền quý, không sợ thư viện, ở Thần Đô này, hắn chính là ánh sáng trong lòng dân chúng.

Thân thể người trung niên run run, quỳ mạnh ở trên mặt đất, lấy đầu chạm đất, thê lương nói: “Lý đại nhân, xin ngài làm chủ cho thảo dân!”

Lý Mộ đỡ hắn dậy, nói: “Đừng kích động, có oan tình gì, nói kỹ ra, ta nhất định chủ trì công đạo cho ngươi.”

Hai hàng nước mắt từ trong mắt người trung niên lăn xuống. Hắn run giọng nói: "Ngụy Bân học sinh thư viện Bách Xuyên, làm nhục con gái của ta, hại nó suýt nữa tự sát, thảo dân đến Hình bộ cáo trạng, lại bị Hình bộ lấy chứng cớ không đủ đuổi đi, sau đó càng có người cảnh cáo thảo dân, nếu là thảo dân không biết điều, còn dám tố cáo nữa, thì khiến thảo dân cửa nát nhà tan, chết không toàn thây…"

"Mẹ nó, còn có loại chuyện này!"

"Hình bộ chó chết, quả thực là mối hại của Thần Đô!"

"Những thư viện này, sao toàn xuất hiện cầm thú!"

Hết chương 380.

Chương 381. Ta cố hết sức đi (2)

Phía sau Lý Mộ, trên mặt mấy tên bộ khoái lộ ra vẻ oán giận.

Lý Mộ nhìn Hứa chưởng quầy, nói: “Có thể để ta gặp Hứa cô nương hay không?”

Hứa chưởng quầy gật gật đầu, nói: “Thảo dân bây giờ mang Lý bộ đầu đi, chẳng qua, tiểu nữ sau khi bị cầm thú kia vũ nhục, vài lần tìm tới cái chết, hôm nay thần trí đã có chút không rõ, sợ hãi người ngoài, nhất là nam tử…”

Lý Mộ nhìn mấy người phía sau một cái, nói: “Các ngươi ở chỗ này chờ ta.”

Ở dưới Hứa chưởng quầy dẫn dắt, Lý Mộ xuyên qua một cổng vòm, đi vào nội viện.

Cảnh tượng trong sân nhà này có chút kỳ quái, trong sân một cái cây cổ thụ, thân cây dùng chăn bông bọc lại, một cái giếng trong góc, cũng bị phiến đá bịt chặt, chung quanh phiến đá, cũng bọc chăn bông thật dày, ngay cả bàn đá ghế đá trong sân, đều bị vải bông các thứ bao bọc.

Bên cạnh bàn đá, có một nữ tử ngồi.

Nữ tử ước chừng mười tám mười chín tuổi, mặc một cái váy màu trắng, quần áo sạch sẽ, nhưng lại tỏ ra có chút hỗn độn, tóc rối tung, khuôn mặt nhìn có chút dại ra, ánh mắt trống rỗng vô thần, nghe được có người đến gần, trên mặt lập tức liền hiện ra nét kinh hãi, hai tay ôm đầu, thét to: “Đừng tới đây, các ngươi đừng tới đây!”

Hứa chưởng quầy nắm chặt hai nắm tay, trên mặt lộ ra bi ai nồng đậm, thân thể không ngăn được run run.

Lý Mộ chưa tới gần nữ tử kia tiếp, lui đến ngoài sân, lấy ra mấy lá bùa, đưa cho Hứa chưởng quầy, nói: “Bùa này có thể yên tĩnh tâm thần, buổi tối trước khi ngủ, mang nó hòa thành nước bùa, để cô ấy uống vào, tình huống cô ấy hẳn là sẽ đỡ chút.”

Hứa chưởng quầy nhận lấy lá bùa, liên tục nói: “Cảm ơn Lý bộ đầu, cảm ơn Lý bộ đầu!”

Điều Lý Mộ có thể làm, cũng chỉ là yên ổn tâm thần của nàng, bị xâm phạm vũ nhục, hiển nhiên đã khiến tâm linh của nàng gặp thương tổn thật lớn, thậm chí ảnh hưởng đến thần trí của nàng, chỉ có thể dựa vào lực lượng của chính nàng đi ra.

Mà phương pháp tốt nhất khiến nàng đi ra khỏi khúc mắc, chính là để nàng tận mắt thấy, những kẻ xâm phạm vũ nhục nàng nhận được báo ứng nên có.

“Thư viện Bách Xuyên, Ngụy Bân…” Đi ra khỏi Hứa phủ, sắc mặt Lý Mộ trầm xuống, nói: “Đi, đi thư viện Bách Xuyên!”

Đám người Vương Vũ không do dự đi theo phía sau hắn. Trước kia bọn họ còn có tâm lý sợ hãi đối với thư viện, nhưng từ sau chuyện Giang Triết, phân lượng thư viện ở trong lòng bọn họ đã nhẹ đi không ít.

Thư viện Bách Xuyên.

Khi Lý Mộ đi đến trước cửa thư viện, lão giả trông cửa kia xuất hiện lần nữa, phẫn nộ nhìn hắn, hỏi: “Ngươi lại tới nơi này làm gì?”

Lý Mộ bình tĩnh nói: “Bảo Ngụy Bân đi ra, hắn liên lụy đến một vụ án, cần theo chúng ta về nha môn tiếp nhận điều tra.”

Nếu là trước kia, lão giả căn bản sẽ không để ý tới một gã bộ đầu Thần Đô nha.

Nhưng chuyện Giang Triết qua đi, khiến lão khắc sâu ý thức được hậu quả việc mặc kệ hắn.

Lão chỉ là người trông cửa thư viện, loại chuyện này, vẫn là để người chủ sự chân chính của thư viện đau đầu đi.

Lão nhìn Lý Mộ một cái, nói: “Các ngươi ở chỗ này chờ, ta đi vào bẩm báo.”

Dứt lời, bóng người lão liền biến mất ở trong cổng thư viện.

Đám người Lý Mộ mặc công phục, đứng ở cửa thư viện, đặc biệt thu hút ánh mắt người ta.

Rất nhanh, đã có người dân ghé lên, hỏi: “Lý bộ đầu, đây là làm sao vậy, học sinh thư viện lại phạm án sao?”

Lý Mộ nói: “Học sinh thư viện Bách Xuyên, làm bẩn một nữ tử, chúng ta chuẩn bị bắt hắn quy án.”

“Cái gì, lại là học sinh thư viện!”

“Học sinh thư viện sao toàn làm loại chuyện xấu xa này!”

“Đọc là sách thánh hiền, thế mà làm ra loại chuyện không bằng cầm thú này!”

“Giáo tập thư viện toàn dạy bọn họ cái gì vậy!”

…

Dân chúng tụ tập ở bên cạnh đám người Lý Mộ, nhao nhao nghị luận, trong thư viện, lông mày Trần phó viện trưởng nhíu chặt lại.

Lão trầm giọng hỏi: “Ngụy Bân là học sinh của ai?”

Trước mặt lão, trong một đám giáo tập, một nam tử trung niên đứng ra, thấp thỏm nói: “Là học sinh của ta.”

Trần phó viện trưởng hỏi: “Hắn rốt cuộc đã phạm vào chuyện gì, khiến Thần Đô nha đến thư viện ta bắt người?”

Nam tử trung niên lắc lắc đầu, nói: “Ta cũng không biết.”

Trần phó viện trưởng hừ lạnh một tiếng, nói: “Mặc kệ hắn phạm vào án gì, Thần Đô nha đòi người, thì để bọn họ mang đi, nên phán như thế nào thì phán như thế đó, về sau chuyện của học sinh, thư viện không được nhúng tay!”

Nam tử trung niên nghĩ nghĩ, hỏi: “Nhưng như vậy, sẽ tổn hại mặt mũi thư viện hay không?”

“Thư viện còn có mặt mũi cái rắm chó!” Trần phó viện trưởng phất phất tay, nói: “Bệ hạ đang lo tìm không thấy lý do đả kích thư viện, đừng cho bọn họ bất cứ cơ hội nào. Hắn muốn Ngụy Bân, thì cho hắn Ngụy Bân!”

Đám người Lý Mộ ở bên ngoài không đợi bao lâu, một người trẻ tuổi sắc mặt tái nhợt, cả người run rẩy, đã bị trói lại từ thư viện dẫn ra.

Một nam tử trung niên nói: “Mặc kệ hắn phạm vào tội gì, còn xin đô nha theo lẽ công bằng xử trí, thư viện tuyệt không che chở.”

Một phen lời nói chính nghĩa này, trái lại khiến dân chúng trước cửa thư viện có điều cải thiện ấn tượng đối với thư viện.

Học sinh phạm sai lầm, chung quy không thể trách hết đến trên người thư viện, nếu là thư viện có thể giữ công đạo, không che chở, ngược lại coi như là đại nghĩa.

Lý Mộ nhìn người trẻ tuổi một cái, lạnh lùng nói: “Mang đi!”

Đám người Vương Vũ lập tức áp giải gã đi hướng Thần Đô nha.

Ngụy phủ.

“Đại ca, không xong rồi, việc lớn không xong rồi!”

Hộ bộ viên ngoại lang ăn cơm xong, đang chuẩn bị đi nha môn, một bóng người bỗng nhiên xông vào thư phòng của hắn, mặt đầy kinh hoảng.

Nhìn người em ruột này, Hộ bộ viên ngoại lang hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Tên nam tử kia thở hổn hển, nói: “Ngụy Bân, Ngụy Bân bị bắt đến Thần Đô nha rồi!”

“Cái gì?” Đối với đứa cháu theo học ở thư viện Bách Xuyên, Hộ bộ viên ngoại lang là gửi gắm kỳ vọng cao, vội vàng hỏi: “Nó phạm vào tội gì, vì sao sẽ bị bắt đến Thần Đô nha?”

Nam nhân đó cúi đầu nói: “Nó, nó từng cưỡng bức một nữ tử, bây giờ sự việc đã bại lộ, bị Thần Đô nha biết rồi.”

“Hồ đồ!” Hộ bộ viên ngoại lang cả giận nói: “Chuyện lớn như vậy, sao bây giờ ngươi mới nói cho ta biết!”

Nam nhân đó lo lắng nói: “Đại ca, làm sao bây giờ, nó đã biết sai rồi, Thần Đô nha sẽ không phán nó trảm quyết chứ?”

“Chuyện luật pháp, ta cũng không rõ lắm, ta đi hỏi Bằng nhi một chút.” Hộ bộ viên ngoại lang đi ra khỏi thư phòng, tới một chỗ sân khác, trên bàn đá trong sân, Ngụy Bằng đang dựa bàn đọc sách, nghe được động tĩnh, quay đầu nhìn một cái, hỏi: “Phụ thân, Nhị thúc, hai người tìm con có việc gì?”

Hộ bộ viên ngoại lang nói: “Bằng nhi, con quen thuộc đối với luật pháp, cưỡng bức nữ tử, sẽ phán như thế nào?”

Hết chương 381.

Chương 382. Đừng liên hệ nữa (1)

Ngụy Bằng ngẩn ra một phen, hỏi: “Sao người đột nhiên hỏi cái này, chẳng lẽ Nhị thúc cưỡng bức nữ tử?”

Hộ bộ viên ngoại lang nói: “Con trước đừng hỏi nhiều, cưỡng bức nữ tử rốt cuộc sẽ phán như thế nào?”

Ngụy Bằng dùng ánh mắt khác thường nhìn Nhị thúc của hắn một cái, nói: “Cưỡng bức nữ tử là tội nặng, theo Đại Chu luật quyển thứ hai điều thứ ba mươi sáu, tội xúc phạm cưỡng bức, bình thường xử tù ba năm trở lên, mười năm trở xuống, tình tiết nghiêm trọng, cao nhất có thể xử trảm quyết.”

Nam tử đó vội vàng hỏi: “Cái gì tính là tình tiết nghiêm trọng?”

Ngụy Bằng lắc lắc đầu, nói: “Thủ đoạn cưỡng bức quá mức tàn khốc, đối với cùng nữ tử cưỡng bức thời gian dài, cưỡng bức nữ tử có thai, nữ tử bệnh nặng, hoặc là cưỡng bức trước mặt mọi người, cùng với khiến nữ tử bị thương nặng, đều tính là tình tiết nghiêm trọng…”

Nam tử kia thở ra một hơi, lại vẫn lo lắng hỏi: “Làm sao bây giờ, nếu theo nói như vậy, Bân nhi chẳng phải là cần ở trong tù ba năm trở lên?”

Ngụy Bằng giật mình nói: “Cưỡng bức nữ tử là Ngụy Bân?”

Nam tử kia nhìn Ngụy Bằng, trong mắt chợt toát ra một tia hy vọng, nói: “Bằng nhi, con hiểu luật pháp, con phải giúp đệ đệ con, cho dù là không thể thoát tội cho nó, cũng phải khiến nó bớt ở trong tù vài năm…”

Ngụy Bằng nghĩ nghĩ, bất đắc dĩ gật đầu nói: “Con cố hết sức vậy…”

Vương Vũ bọn hai gã bộ khoái áp giải Ngụy Bân, ở dưới dân chúng Thần Đô nhìn chăm chú, đi thẳng tới Thần Đô nha.

Lý Mộ tiền hậu nha tìm hết, vẫn chưa tìm được Trương Xuân.

Hắn hỏi Tôn phó bộ đầu: “Trương đại nhân đâu?”

Tôn phó bộ đầu nói: “Hình như là có việc ra ngoài rồi.”

Thần Đô lệnh không có mặt, Lý Mộ cũng không có quyền thẩm án, không biết Trương Xuân khi nào trở về. Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói với đám người Vương Vũ: “Đi Hình bộ.”

Đại Chu ba mươi sáu quận, bao gồm Thần Đô ở trong, toàn bộ án kiện hình sự, đều thuộc Hình bộ quản, Hình bộ thậm chí có quyền can thiệp địa phương thẩm án.

Vụ án này, vốn đã có chút phỏng tay, ném cho Hình bộ vừa lúc.

Mặc kệ có phải quan sai hay không, có phải dân chúng Đại Chu hay không, chỉ cần sống ở cảnh nội Đại Chu, nhìn thấy có người làm việc phạm pháp, đều có quyền chuyển hắn đến quan phủ, bao gồm Thần Đô nha cùng Hình bộ.

Nếu Hình bộ không tiếp, làm ngự sử, Lý Mộ trên buổi chầu sớm tiếp theo, liền lại có việc để làm.

Hình bộ.

Hình bộ lang trung vừa mới nghỉ ngơi không bao lâu, một bộ khoái liền gõ cửa đi vào, vẻ mặt đau khổ nói: “Đại nhân, Lý Mộ kia lại tới nữa!”

Đầu Hình bộ lang trung, lúc ấy là “Ong” một tiếng.

Hắn túm tóc mình, phiền não nói: “Bản quan không phải đã nói cho hắn sao, hắn sao lại tới nữa, không ai bắt nạt người ta như vậy…”

Bộ khoái đó nói: “Hắn bắt một học sinh thư viện.”

Hình bộ lang trung cảm thấy đầu lại to thêm vài phần, đang muốn tính từ cửa sau chuồn đi, bóng người Lý Mộ đã xuất hiện ở trong tầm mắt hắn.

Trên mặt hắn lộ ra nét bi phẫn, nói: “Lý đại nhân, chúng ta không phải nói rồi, mang người bắt tới Thần Đô nha các ngươi sao?”

Lý Mộ nhìn hắn, thở dài, nói: “Dương đại nhân hồ đồ nha, xem ở trên giao tình của chúng ta ngày xưa, ta mới cho ngươi cơ hội lần này, chính ngươi không cần, thì không thể trách ta.”

Hai người bọn họ ngày xưa có giao tình cái rắm chó, Hình bộ lang trung thầm mắng một câu, lại vẫn hỏi: "Lý đại nhân, cái này nói như thế nào?"

Lý Mộ nói: "Căn cứ người bị hạn của vụ án này nói, ngay sau khi vụ án này xảy ra, hắn đã tới Hình bộ các ngươi cáo trạng, nhưng Hình bộ các ngươi không chỉ có không thụ lý, dùng lý do chứng cớ không đủ đuổi hắn, sau còn uy hiếp cả nhà bọn họ, nói là bọn họ tố cáo nữa, thì để bọn họ chết không toàn thây…"

Hình bộ lang trung vội vàng nói: "Chuyện uy hiếp, tuyệt đối không phải Hình bộ làm, Hình bộ chưa bao giờ làm loại chuyện này…"

"Ai tin chứ?" Lý Mộ dùng ánh mắt vô cùng đáng tiếc nhìn hắn, nói: "Vụ án này, đã dẫn tới dân chúng chú ý, mọi người sẽ chỉ cho rằng, tất cả cái này đều là Hình bộ các ngươi làm, chuyện này ầm ĩ đến cuối cùng, càng lúc càng lớn, hậu quả cũng càng ngày càng nghiêm trọng, Dương đại nhân cảm thấy ngươi thoát được can hệ sao?"

"Đến lúc đó, ngươi đoán bị Hình bộ đẩy ra gánh tội thay, là thượng thư đại nhân, thị lang đại nhân, hay là Dương đại nhân ngươi?"

"Xem ở trên phần Dương đại nhân từng giúp ta, ta mới cho ngươi một cơ hội lấy công chuộc tội, Dương đại nhân nếu là không cần, ta mang người này về Thần Đô nha."

…

"Chậm đã!"

Ở dưới Lý Mộ hướng dẫn từng bước, Hình bộ lang trung đã hiểu ra, vội vàng mở miệng.

Lý Mộ đã hoàn toàn đánh thức hắn, án này một khi to chuyện, Hình bộ cuối cùng khẳng định là phải bị truy cứu trách nhiệm, Hình bộ lang trung vị trí này, không lớn không nhỏ, gánh tiếng xấu vừa vặn đủ, nếu không làm chút gì để bù lại, vị trí dưới mông hắn quá nửa là không giữ được, có lẽ còn phải đối mặt tai ương lao ngục.

Hắn hướng Lý Mộ ôm ôm quyền, nói: “Đa tạ Lý đại nhân nhắc nhở, Dương mỗ ghi nhớ ân tình của Lý đại nhân…”

“Đừng khách sáo.” Lý Mộ gật gật đầu, nói: “Đã như vậy, sớm thăng đường đi.”

Hình bộ lang trung đi ra khỏi nha phòng, vừa lúc nhìn thấy Chu Trọng từ đối diện đi ra, hắn thấp thỏm hỏi: “Chu đại nhân, học sinh thư viện phạm án, nếu không ngài tự mình đến thẩm?”

Chu Trọng phất phất tay, nói: “Ngươi thẩm đi, bản quan ở một bên nghe thẩm là được.”

Ánh mắt hắn từ trên người Lý Mộ đảo qua, sau đó không một gợn sóng rời khỏi.

Trong sân trước Hình bộ truyền đến một trận rối loạn, Hộ bộ viên ngoại lang, cha của Ngụy Bân, cùng với Ngụy Bằng, vừa mới từ Thần Đô nha chạy tới Hình bộ.

Hộ bộ viên ngoại lang nhìn thấy Hình bộ lang trung, lập tức nói: “Dương đại nhân, dừng bước!”

Hình bộ lang trung quay đầu, hỏi: “Ngụy đại nhân, sao ngươi lại tới đây?”

Hộ bộ viên ngoại lang thở dài, nói: “Ngụy Bân, là cháu ruột của bản quan…”

Trên mặt Hình bộ lang trung lộ ra vẻ ngoài ý muốn, sau đó liền lắc đầu nói: “Nếu Ngụy đại nhân là tới xin cho Ngụy Bân, như vậy rất xin lỗi, án này bị chú ý, bản quan cũng không thể làm việc thiên tư…”

Hộ bộ viên ngoại lang lắc đầu nói: “Đương nhiên không phải, Ngụy Bân có tội, bản quan chỉ là muốn ở một bên nghe.”

Hình bộ lang trung gật gật đầu, nói: “Có thể, nhưng Ngụy đại nhân thân phận đặc thù, chỉ có thể ở ngoài công đường.”

Hộ bộ viên ngoại lang ôm quyền, nói: “Đa tạ Dương đại nhân.”

Sau đó hắn lại nói: “Chúng ta có thể nói mấy câu với Ngụy Bân hay không?”

Hình bộ lang trung mặt lộ vẻ do dự, nói: “Cái này…”

Ngay lúc này, Chu Trọng nơi xa mở miệng nói: “Không được vượt qua nửa khắc đồng hồ.”

Hộ bộ viên ngoại lang mặt lộ vẻ cảm kích, nói: “Đa tạ Chu đại nhân!”

Ba người đi đến bên cạnh Ngụy Bân, Ngụy Bân sắc mặt tái nhợt, kinh hoảng nói: “Đại bá, phụ thân, cứu con!”

Hết chương 382.

Chương 383. Đừng liên hệ nữa (2)

Hộ bộ viên ngoại lang mặt lộ vẻ giận dữ, nói: “Đồ khốn, ta đưa ngươi vào thư viện, không phải cho ngươi cưỡng bức nữ tử, bây giờ biết sợ rồi, lúc trước làm ác sao không biết…”

Cha của Ngụy Bân vội nói: “Bây giờ không phải thời điểm nói những thứ này. Bân nhi, từ giờ trở đi, con nhớ kỹ mỗi một câu đại ca con nói, lát nữa trên công đường, con cứ dựa theo lời đại ca con, như vậy hình phạt con chịu mới có thể nhẹ nhất…”

Ngụy Bân liên tục gật đầu, nói: “Con nhất định không nói lung tung…”

Ngụy Bằng nhìn hắn, hỏi: “Chuyện này thật là đệ làm?”

Ngụy Bân gật gật đầu, nói: “Là đệ…”

Ngụy Bằng lại hỏi: “Trong quá trình có sử dụng bạo lực hay không?”

Ngụy Bân lắc lắc đầu, nói: “Không có, bọn đệ là sau khi làm nàng hôn mê, mới bắt đầu…”

Ngụy Bằng ngẩn ra một phen, hỏi: “Bọn đệ?”

Ngụy Bân nói: “Lúc ấy làm chuyện này, không chỉ một mình đệ.”

Ngụy Bằng nghĩ nghĩ, nói: “Có rồi… , lát nữa mặc kệ đại nhân hỏi cái gì, chỉ cần là đệ làm, đệ cứ trực tiếp thừa nhận, nếu thẳng thắn nhận tội, có thể tranh thủ giảm hình phạt, sau đó đệ lại mang tất cả mọi người lúc ấy cùng nhau gây án với đệ đều khai ra, cái này xem như lập công chuộc tội, rất có khả năng mang thời hạn thi hành án giảm bớt đến ba năm trở xuống…”

…

Một lát sau, Hình bộ lang trung đi lên phía trước, hỏi: “Nói xong chưa?”

Hộ bộ viên ngoại lang nói: “Nói xong rồi, làm phiền Dương đại nhân.”

Hình bộ lang trung đi đến trên công đường, sau khi xin chỉ thị Hình bộ thị lang, trầm giọng nói: “Thăng đường!”

Ngụy Bân bị đưa tới trên công đường, Hình bộ lang trung ngồi ở phía trên, Lý Mộ cùng Hình bộ thị lang, phân biệt ngồi ở hai bên trái phải phía dưới hắn, làm nghe thẩm.

Hình bộ lang trung vỗ vỗ kinh đường mộc, nói: “Người đâu, truyền nữ tử Hứa thị lên công đường!”

Lý Mộ ngẩng đầu, nói: “Dương đại nhân, nữ tử Hứa thị, bị Ngụy Bân làm bẩn, thể xác và tinh thần bị thương, sợ gặp người lạ, không thích hợp lên công đường, trực tiếp thẩm vấn Ngụy Bân đủ rồi.”

Hình bộ lang trung nghĩ nghĩ, gật đầu nói: “Lý đại nhân cân nhắc chu đáo.”

Hắn lần nữa vỗ vang kinh đường mộc, nhìn về phía Ngụy Bân, hỏi: “Ngụy Bân, ngươi biết tội chưa?”

“Học sinh biết tội!” Ngụy Bân trực tiếp quỳ xuống, như dốc hết lòng nói: “Ba tháng trước, buổi tối mùng sáu tháng hai, học sinh mang Hứa Dao lừa đến khách sạn đánh mê, thực thi xâm phạm đối với nàng…”

Hình bộ lang trung ngẩn ra một phen, không ngờ Ngụy Bân thú nhận nhanh như vậy, hắn cái gì cũng chưa hỏi đâu, Ngụy Bân đã cung khai tất cả.

Rất nhanh hắn liền phục hồi tinh thần lại, nói: “Ngươi đã nhận tội, như vậy căn cứ 《Đại Chu luật》 quyển thứ hai điều thứ ba mươi sáu, cưỡng bức nữ tử, xử tù trên ba năm, dưới mười năm. Nữ tử kia bởi ngươi cưỡng bức, thể xác và tinh thần bị thương, bản quan bây giờ phán ngươi bảy năm tù…”

“Đại nhân chậm đã!”

Ngụy Bằng đứng ở ngoài công đường, lớn tiếng mở miệng nói: “Ngụy Bân mặc dù có tội, nhưng hắn không thông qua thủ đoạn bạo lực hoặc là hiếp bức, hơn nữa thái độ nhận tội tích

cực, chủ động thú nhận hành vi phạm tội, theo luật pháp, đại nhân nên cân nhắc phán nhẹ…”

Hình bộ lang trung nhíu mày nói: “Bản quan phán án, còn cần ngươi tới dạy sao, còn dám quấy rầy bản quan phán đoán, lấy nhiễu loạn công đường luận xử.”

Lúc này, Hình bộ thị lang Chu Trọng thản nhiên nói: “Ngụy Bân tuy là phạm nhân, nhưng cũng có quyền lực biện hộ cho mình. Ngụy Bằng, ngươi còn có cái gì biện hộ cho Ngụy Bân, lên công đường mà nói.”

Hộ bộ viên ngoại lang nhìn Hình bộ thị lang, mặt lộ vẻ cảm kích, đẩy Ngụy Bằng một cái, nói: “Còn không đi lên.”

Ngụy Bằng đi đến trên công đường, ngẩng đầu nói: “Trừ cưỡng bức, hành vi của Ngụy Bân chưa tạo thành hậu quả nghiêm trọng khác, dựa theo luật lệ, nên phán nhẹ.”

Hình bộ lang trung nhìn Chu Trọng một cái, thấy hắn chưa tỏ vẻ gì, trong lòng cũng có chút không nắm chắc, lại nhìn nhìn Lý Mộ, thấy hắn cũng là sắc mặt bình tĩnh, cuối cùng quyết định theo luật làm việc.

Hắn đã không thiên vị Ngụy Bân, cũng không cố ý tăng thêm hình phạt cho gã, theo luật làm việc, chung quy không ai có thể khiển trách hắn nhỉ?

Hình bộ lang trung đằng hắng cổ họng, nhìn về phía Ngụy Bằng, nói: “Ngươi nói có đạo lý, xét thấy Ngụy Bân chủ động thú nhận hành vi phạm tội, bản quan châm chước phán nhẹ, phán xử ngươi ở tù năm năm…”

Ngoài sảnh, Hộ bộ viên ngoại lang cùng cha của Ngụy Bân nhẹ nhàng thở ra, lúc này, Ngụy Bằng lại rèn sắt khi còn nóng nói: “Đại nhân chậm đã, án này còn có ẩn tình, Ngụy Bân vừa rồi đã thú nhận, đêm đó cưỡng bức nữ tử Hứa gia, trừ hắn, còn có Giang Triết, Kỷ Vân, Tống Châu, Diệp Từ của thư viện Bách Xuyên, theo Đại Chu luật, thủ phạm chính tố giác đồng phạm, là lập công trọng đại, có thể giảm bớt hoặc miễn trừ xử phạt, tội cưỡng bức tuy không thể miễn trừ, nhưng có thể giảm bớt ba năm trở lên…”

Hình bộ lang trung nghe vậy, ngẩn ra ở nơi đó.

Ngụy Bằng này đối với luật pháp, tựa như rất quen thuộc, nhưng hắn chẳng lẽ không biết, cưỡng bức có khác biệt sao?

Cưỡng bức nữ tử, bình thường xử tù ba năm trở lên, mười năm trở xuống.

Hiếp dâm tập thể, hành vi cực kỳ ác liệt, thủ phạm chính tử hình trở lên, không thể giảm hình phạt.

Điều luật này, là năm năm trước, Chu thị lang sửa chữa thêm vào, chẳng lẽ Ngụy Bằng xem, là《Đại Chu luật》năm năm trước, chưa từng chỉnh sửa?

Lý Mộ rời khỏi ghế dựa, đi đến trên công đường, ở trong ánh mắt có chút kinh sợ của Ngụy Bằng, vỗ vỗ bờ vai hắn, nói: "Nghe ta khuyên một câu, về sau không có chuyện gì quan trọng, vẫn là đừng liên hệ với nhà Nhị thúc ngươi nữa…"

Ngụy Bằng vẻ mặt mê mang nhìn Lý Mộ, không biết nguyên do.

Hình bộ lang trung phục hồi tinh thần, một lần nữa nhìn về phía Ngụy Bân, hỏi: "Ngươi là nói, buổi tối ngày đó, trừ ngươi, còn có người thực thi cưỡng bức đối với cô nương kia, các ngươi thay nhau làm hại vị cô nương đó?"

Thời hạn thi hành án đã từ bảy năm biến thành năm năm, ba năm hai năm cũng có thể chờ mong, Ngụy Bân liên tục gật đầu, nói: "Còn có Giang Triết, Kỷ Vân, Tống Châu, Diệp Từ, chúng ta tổng cộng năm người…"

Hình bộ lang trung day day mi tâm, bắt đầu ý thức được tính nghiêm trọng của sự tình.

Hiếp dâm tập thể hai người trở lên, đã vượt qua giới hạn mười năm thời hạn thi hành án, năm người hiếp dâm tập thể, thuộc về một bậc tình tiết phạm tội ác liệt nhất, tội không thể tha, thủ phạm chính tử hình là không còn hồi hộp nữa, thậm chí ngay cả tòng phạm quan trọng, cũng khó thoát chết.

Đơn giản là phán Ngụy Bân chết như thế nào mà thôi, ở trong toàn bộ tử hình, trảm quyết không hề nghi ngờ là nhẹ nhất, so với trảm quyết nặng hơn, còn có năm ngựa xé xác,

lăng trì xử tử, thậm chí còn có khổ hình nhằm vào linh hồn, chỉ là nghĩ thôi đã không rét mà run…

Hết chương 383.

Chương 384. Trả con cho ta!

Ngụy Bân rốt cuộc là người trong thư viện, hắn có chút không biết làm sao bây giờ, nhìn về phía Hình bộ thị lang ở bên, ném tới ánh mắt dò hỏi.

Chu Trọng đứng lên, nói: “Nên phán như thế nào, thì phán như thế đi.”

Hình bộ lang trung hít thật sâu, một lần nữa nhìn về phía Ngụy Bân, hỏi: “Các ngươi hiếp dâm tập thể cô nương kia, là ai đưa ra chủ ý?”

Ngụy Bân nói: “Là Giang Triết.”

Hình bộ lang trung tiếp tục hỏi: “Là ai mang cô nương đó lừa đi khách sạn?”

Ngụy Bân nói: “Là ta, đánh thuốc mê nàng là Kỷ Vân. Đại nhân, ta khai hết rồi, ta có thể không cần ngồi tù không…”

Hình bộ lang trung thở dài, nói: “Ngươi không cần ngồi tù nữa.”

Trên mặt Ngụy Bân lộ ra nét mừng như điên, “Thật sao?”

Trên mặt cha của Ngụy Bân cũng hiện ra nét vui mừng, Hộ bộ viên ngoại lang thân là quan viên, theo bản năng cảm giác có chỗ nào không đúng, Ngụy Bằng thì vẻ mặt không tin, chuyện cưỡng bức nữ tử một khi xảy ra, thì không có khả năng chuộc tội, Ngụy Bân sao có khả năng không cần ngồi tù?

Ngay lúc này, chỉ nghe Hình bộ lang trung tiếp tục nói: “Căn cứ 《Đại Chu luật》 quyển thứ hai điều thứ ba mươi sáu, Ngụy Bân, Giang Triết, Kỷ Vân, làm thủ phạm chính hiếp dâm tập thể, phán xử trảm quyết, kẻ còn lại, áp giải tới nha môn thẩm tiếp…”

Ngụy Bân ngẩn ra một phen, nụ cười trên mặt đọng lại, hoài nghi mình nghe lầm.

Thời hạn thi hành án của hắn rõ ràng đã từ bảy năm biến thành năm năm, sao lập tức liền biến thành trảm quyết?

Cha của Ngụy Bân trực tiếp xông lên công đường, kinh hãi nói: “Đại nhân, tại sao có thể như vậy, không thể phán như vậy, không thể phán như vậy…”

Ngụy Bằng càng lớn tiếng nói nhanh, “Đại nhân, cái này trái với luật pháp!”

Hình bộ lang trung dặn dò một bộ khoái nói: “Lấy Đại Chu luật nha phòng bản quan cho hắn xem.”

Bộ khoái đó rời khỏi công đường, rất nhanh đã trở về, cầm một quyển sách thật dày đưa cho Ngụy Bằng.

Sách này vừa vào tay, Ngụy Bằng liền cảm thấy hoàn toàn khác Đại Chu luật hắn mấy ngày nay xem. Sách này vào tay hơi nặng, hơn nữa so với hắn xem phải dày hơn một chút, trang sách thoạt nhìn cũng mới hơn, quyển Đại Chu luật kia của hắn, trang sách đã có chút ố vàng.

Hắn thuần thục lật đến quyển thứ hai, quả nhiên ở sau điều luật kia, đã tìm được một cái giải thích kèm theo.

Tội cưỡng bức, hai người trở lên hiếp dâm tập thể, xử phạt nặng, hiếp dâm tập thể năm người trở lên, thủ phạm chính cùng tòng phạm quan trọng, thấp nhất phải xử trảm quyết…

Thân thể Ngụy Bằng run lên,《Đại Chu luật》trong tay đánh rơi xuống đất.

Từ trước tới nay, hắn mất ăn mất ngủ nghiên cứu, thế mà lại là luật pháp quá hạn. Mặt hắn lộ vẻ bi phẫn, đau đớn nói: “Dương Tu hại ta rồi!”

Lý Mộ trở lại vị trí, vụ án điều tra đến nơi đây, ba người bọn Ngụy Bân, Giang Triết đã khó thoát khỏi cái chết.

Cho dù là Ngụy Bân thái độ nhận tội tích cực, cũng không thể thay đổi một sự thật này, mặc kệ hắn có nguyện ý nhận tội hay không, Hình bộ đều có thể dễ dàng từ trong miệng hắn thu hoạch được đầy đủ chân tướng sự việc.

Mà trừ Ngụy Bân, Giang Triết, thư viện Bách Xuyên, còn có ba người, cần tróc nã quy án.

Lý Mộ đi đến bên cạnh Hình bộ lang trung, nói: “Thư viện Bách Xuyên còn có ba nghi phạm, ta biết Dương đại nhân kiêng kị thư viện, người này, Thần Đô nha ta giúp ngươi đi bắt, Dương đại nhân cảm thấy thế nào?”

Hình bộ lang trung đang vì chuyện này mà phát sầu, nghe vậy vui vẻ nói: “Cái này tự nhiên không còn gì tốt hơn…”

Lý Mộ từ bên cạnh đám người Ngụy Bân đi qua, bước ra khỏi Hình bộ, nói với đám người Vương Vũ ở bên ngoài chờ đợi: “Đi, về thư viện Bách Xuyên.”

Đoàn người từ Hình bộ lại về tới thư viện Bách Xuyên, trên đường, tự có dân chúng vây quanh bên người.

“Súc sinh, thư viện dạy dỗ một đám súc sinh!”

“Nói bọn hắn là súc sinh, cũng vũ nhục súc sinh, bọn hắn ngay cả súc sinh cũng không bằng!”

“Thư viện như vậy, còn có cái gì cần thiết tồn tại, không bằng giải tán cho xong!”

…

Sau khi từ trong miệng đám người Vương Vũ biết được việc làm ác của học sinh thư viện, tình cảm quần chúng lập tức phẫn nộ hẳn lên, cuồn cuộn hướng thư viện Bách Xuyên trào đi.

Địa vị thư viện ở trong lòng mọi người càng cao, khi bọn họ rơi xuống thần đàn, ngã cũng càng thảm.

Thần Đô trước kia không có ai dám trách cứ thư viện, trong khoảng thời gian này, sau khi trải qua đủ loại sự kiện, Lý Mộ không thể nghi ngờ đã trở thành lãnh tụ tinh thần của dân chúng.

Lý Mộ cũng có thể rõ ràng cảm nhận được kính yêu cùng tín niệm của dân chúng đối với hắn.

Loại kính yêu cùng tín niệm này hình thành rất khó, sụp đổ lại rất dễ dàng, từ đầu tới cuối, hắn luôn đứng ở một bên công đạo.

Cửa thư viện Bách Xuyên, lão giả kia hiển hiện ra thân hình, cả giận nói: “Ngụy Bân đã cho ngươi, ngươi lại tới làm gì?”

Lý Mộ thản nhiên nói: “Ngụy Bân đã khai ra vài tên đồng lõa, gọi Kỷ Vân, Tống Châu, Diệp Từ đi ra, đi Hình bộ chịu thẩm.”

Lão giả kia sắc mặt ngưng trọng, sâu sắc nhận ra nguy cơ.

Trong nửa tháng ngắn ngủn, thư viện đã có năm học sinh dính tới vụ án, tuy đối với thư viện Bách Xuyên mấy trăm học sinh mà nói, thế này không đáng kể chút nào, nhưng lại là một cái khởi đầu không tốt.

Lão nhanh chóng trở lại thư viện, mang việc này bẩm báo cho phó viện trưởng.

Cả khuôn mặt Trần phó viện trưởng đã đen hẳn đi, âm trầm nói: “Lại có ba tên, bảo ba tên khốn đó lăn lại đây gặp ta…”

Không bao lâu, Kỷ Vân, Tống Châu, Diệp Từ bị gọi đến, ba người tựa như là sớm đã biết sẽ xảy ra cái gì, ai cũng sắc mặt tái nhợt, cúi đầu không nói được một lời.

Trần phó viện trưởng cả giận nói: “Ba người các ngươi phạm vào chuyện gì, thành thật khai ra cho ta!”

Ba người run rẩy một phen, mang sự tình một năm một mười tung ra.

“Hiếp dâm tập thể?”

Trần phó viện trưởng sững sờ nhìn bọn họ, một lát sau, thế mà lại trực tiếp cười phá lên, “Tốt, tốt, đây là học sinh tốt thư viện Bách Xuyên ta dạy dỗ…”

Vụ án Giang Triết lần trước, thật ra cũng chưa tạo thành hậu quả gì nghiêm trọng, nhưng lần này thì khác rồi.

Thư viện lúc trước sở dĩ sẽ thành lập, là vì khi đó tố chất quan viên Đại Chu so le không đồng đều, Văn Đế sai người thành lập thư viện, tuyển nhận học sinh gia cảnh trong sạch, để bọn họ ở thư viện đọc sách thánh hiền, bồi dưỡng đức hạnh

bọn họ, đồng thời để bọn họ học phép trị quốc, học thần thông pháp thuật, thủ hộ một phương.

Không ngờ, trăm năm sau, học sinh thư viện, quan viên tương lai của Đại Chu, lại trở thành phạm nhân hiếp dâm tập thể nữ tử.

Trần phó viện trưởng phất phất tay, nói: "Đưa bọn hắn đi ra ngoài đi, đuổi mấy người này khỏi thư viện, Hình bộ nên xử trí như thế nào, thì xử trí như thế đó."

Ba người nghe vậy, sắc mặt biến đổi hẳn.

"Đừng mà, viện trưởng!"

"Viện trưởng, cứu chúng ta!"

"Viện trưởng, chúng ta biết sai rồi, chúng ta lần sau không dám nữa…"

Hết chương 384.

Chương 385. Trảm (1)

Trần phó viện trưởng lắc đầu nói: “Nếu nhận sai có thể đền tội, còn cần luật pháp làm gì, thư viện không thể dạy các ngươi như thế nào làm một người tốt, là lỗi của viện trưởng cùng giáo tập. Ta hôm nay sẽ dạy các ngươi một đạo lý cuối cùng, tự mình phạm lỗi, phải tự mình gánh vác…”

Ba người Kỷ Vân, Tống Châu, Diệp Từ bị trói gô đưa ra, một lần này, người của thư viện Bách Xuyên chưa nói gì hết.

Không bao lâu, công đường Hình bộ.

Trừ Giang Triết sớm ở đại lao Hình bộ, Kỷ Vân, Tống Châu, Diệp Từ, cùng với Ngụy Bân, đồng loạt quỳ gối dưới công đường.

“Ngụy Bân chết tiệt, đã nói không khai ra chúng ta mà!”

“Sớm biết có hôm nay, ngày đó đã không tin ngươi!”

“Tự ngươi trốn không thoát, liền muốn mang chúng ta cũng kéo xuống nước…”

Ba người bọn Kỷ Vân, Tống Châu, Diệp Từ liếc nhìn Ngụy Bân si ngốc quỳ gối trên công đường, giống như hồn đã lìa khỏi xác, nhỏ giọng mắng.

Ngụy Bân hai mắt vô thần, ngơ ngác quỳ ở nơi đó, như là bị rút ra linh hồn.

Ngụy Bằng biểu hiện so với hắn chẳng tốt hơn tới đâu, đứng ở ngoài công đường, vẻ mặt dại ra vô cùng.

Vốn Hình bộ lang trung đã phán phạt, bảy năm tù, Ngụy Bân chỉ cần mất đi bảy năm tự do, sau khi đi ra, vẫn như cũ có thể hưởng thụ vinh hoa phú quý.

Nhưng bây giờ, sau khi trải qua hắn biện hộ, Ngụy Bân bảy năm tù biến thành trảm quyết, hắn không biết nên đối mặt cả nhà Nhị thúc như thế nào.

Tâm tình lên voi xuống chó, từ tràn ngập hy vọng đến hoàn toàn tuyệt vọng, cảm xúc của cha Ngụy Bân đã sụp đổ, lắc bả

vai Ngụy Bằng, nói: “Ngươi trả con cho ta, ngươi trả con cho ta…”

Phành!

Hộ bộ viên ngoại lang một chưởng đánh ngất đệ đệ, dặn dò hai tùy tùng: “Đưa hắn về.”

Ngụy Bằng nhìn Hộ bộ viên ngoại lang, môi giật giật, gian nan nói: “Cha…”

Hộ bộ viên ngoại lang lắc lắc đầu, nói: “Đây là số của nó, không liên quan tới con.”

Chu Trọng từ công đường đi ra, nói với Hộ bộ viên ngoại lang: “Bản quan đã cố hết sức rồi.”

Bắt đầu từ lúc bọn họ bước vào Hình bộ, Hình bộ thị lang Chu Trọng đã luôn luôn tạo điều kiện cho bọn họ, càng ngoại lệ cho phép Ngụy Bằng lên công đường biện hộ. Hộ bộ viên ngoại lang ôm quyền nói: “Ân tình của Chu đại nhân, hạ quan ghi nhớ, ngày sau tất báo.”

Chu Trọng nhìn về phía Ngụy Bằng, trong mắt hiện lên một tia lạ, nói: “Con Ngụy viên ngoại lang, là tài năng có thể đào tạo, nếu là có thể đi vào thư viện, ngày sau thành tựu còn trên ngươi.”

Hộ bộ viên ngoại lang cũng là gần đây mới phát hiện, đứa con hắn trước kia cho rằng nhất định không có tiền đồ gì lớn, ở trên luật pháp, có khứu giác sâu sắc.

Nhưng hôm nay, loại ý tưởng này của hắn đã xảy ra thay đổi.

Hắn khách khí nói: “Khuyển tử tư chất ngu dốt, từng bị thư viện từ chối ngoài cửa, trái lại Ngụy Bân nó được thư viện lựa chọn, đáng tiếc, ài, đây có thể là số của Ngụy gia ta…”

Chu Trọng chỉ nhìn Ngụy Bằng một cái, nói: “Bộ Đại Chu luật này, tặng cho ngươi.”

Ngụy Bằng vẻ mặt hoảng hốt, máy móc ngẩng đầu nhìn Chu Trọng, lẩm bẩm: “Cảm tạ đại nhân…”

Trên công đường, Hình bộ lang trung đã hỏi rõ chân tướng cả vụ án, án hiếp dâm tập thể này, Ngụy Bân không hề nghi ngờ là thủ phạm chính, Giang Triết với Kỷ Vân, là tòng phạm quan trọng, ba người này, theo luật đều phải xử trảm.

Hai người khác, so với hai người này tội danh tương đối nhẹ, nhưng cũng chỉ có thể giữ được tính mạng, đời này, đều vượt qua ở trong tù, còn có cưỡng bức lao động nặng nề.

Làm học sinh thư viện, bọn họ vốn nên có tiền đồ quang minh nhất, tương lai có cơ hội rất lớn, giống với hắn, đứng trên triều đình, tay nắm quyền bính.

Đáng tiếc, ở trong lòng bọn họ sinh ra ác niệm, cũng mang nó đi thực hiện, càng quan trọng là, khi bọn họ gặp được Lý Mộ, cuộc đời bọn họ, liền đã xảy ra biến chuyển to lớn không thể nghịch chuyển.

Hắn nhìn thoáng qua bốn người quỳ gối dưới công đường, nói: "Đi đại lao, mang Giang Triết đưa lên."

Giang Triết bởi vì vụ án cưỡng bức chưa thành, bị phán xử mười năm tù, bây giờ còn ở đại lao Hình bộ, cách mấy ngày, án hắn phạm lại bị moi ra một cái, trảm quyết là nhẹ nhất, lập tức có thể tiết kiệm rất nhiều lương thực cho triều đình.

Đại lao Hình bộ.

Giang Triết tựa vào trên tường, trên người mặc đồ tù màu trắng, khuôn mặt dơ bẩn, tóc hỗn độn, vẻ mặt dại ra vô cùng, không còn chút nào bộ dáng anh tuấn tiêu sái lúc ở thư viện.

Sau khi chuyện cưỡng bức chưa thành bại lộ, hắn không chỉ có thân bại danh liệt, càng bị đuổi khỏi thư viện, một ngày trước còn là học sinh thư viện hăng hái, ngày hôm sau đã thành tù nhân ở Hình bộ.

Ngay cả tu vi của hắn cũng bị phế bỏ, hắn hôm nay, trong cơ thể không còn một tia pháp lực, đan điền đã phá, cũng không thể tu hành một lần nữa.

Mặc dù là ở trong thiên lao không có ánh mặt trời này, hắn cũng không nán lại được bao lâu, bởi vì trừ bị hạn chế tự do, hắn còn phải phục cưỡng bức lao động nặng nề. Hắn muốn ra

ngoài, muốn trở lại thư viện, muốn hưởng thụ đủ loại nữ tử, nhưng cái này cũng chỉ có thể là hy vọng xa vời.

Mong muốn duy nhất của hắn, chính là mười năm sau, phạt tù chấm dứt, mặc dù là không thể vào triều làm quan, tay nắm quyền bính, hắn cũng có thể dựa vào tài lực của gia tộc, một lần nữa trải qua cuộc sống trước kia.

Mấy ngày nay, hắn luôn dùng mong muốn này để an ủi mình.

Bên tai bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân, một ngục tốt mở ra cửa lao, nói với Giang Triết: "Đại nhân gọi, đi theo chúng ta."

Giang Triết ngẩn ra một phen, lập tức bật dậy, lớn tiếng hỏi: "Có phải thư viện chủ trì công đạo cho ta, ta không cần ngồi tù nữa hay không?"

Ngục tốt đó gật gật đầu, nói: "Không cần nữa, về sau cũng không cần nữa…"

…

Vụ án đám người Ngụy Bân không có gì phải thẩm, hắn ngay từ đầu đã cung khai toàn bộ, về sau Hình bộ phân biệt nhiếp hồn đối với mấy người bọn họ, cũng hoàn toàn xác định tội trạng của bọn họ.

Ngụy Bân, Giang Triết, cùng với Kỷ Vân, bởi vì là thủ phạm chính cùng tòng phạm hành vi phạm tội nghiêm trọng, bị theo luật phán trảm quyết, hai người còn lại, đời này cũng đừng nghĩ ra được.

Phán quyết này vừa ra, vô số dân chúng vỗ tay tỏ ý vui mừng.

Ngay cả Hình bộ tiếng thối rõ ràng, ở trong miệng dân chúng, cũng hiếm thấy có lời lẽ khích lệ, đương nhiên, được lợi lớn nhất vẫn là Lý Mộ, bình oan cho nữ tử Hứa thị là hắn, mang theo đám người Vương Vũ, đi thư viện bắt người cũng là hắn.

Niệm lực vô hình trên người hắn, nồng đậm như thực chất, đóng xuống cơ sở kiên cố cho hắn về sau tu hành.

Đáng giá nhắc tới là, Ngụy Bằng con Hộ bộ viên ngoại lang, sửa lại tác phong công tử ăn chơi ngày xưa, sự tích quân pháp bất vị thân, cũng bắt đầu lan truyền ở trong dân chúng.

Nghe nói, Hình bộ phán phạt lúc ban đầu đối với Ngụy Bân, là bảy năm tù.

Hết chương 385.

Chương 386. Trảm (2)

Về sau, Ngụy Bằng cảm khái nữ tử Hứa thị thê thảm, ở trên công đường Hình bộ cực lực biện hộ, rốt cuộc mang Ngụy Bân bảy năm tù biến thành trảm quyết, khiến công đạo hiển thị nhân gian.

Lãng tử quay đầu, bỏ ác theo thiện, lạc đường biết quay lại, rất nhiều người đã không nắm chặt chuyện Ngụy Bằng trước kia ức hiếp dân chúng không buông nữa, coi hắn trở thành tấm gương cho đám ăn chơi trác táng ở Thần Đô.

Thần Đô, ngoài cửa đông.

Hình bộ lang trung nắm lên mấy thẻ lệnh trong ống thẻ ném ra, trầm giọng nói: "Canh giờ đã đến, hành hình!"

Đao phủ giơ cao đại đao, ánh đao lóe lên, Ngụy Bân, Giang Triết, Kỷ Vân, ba tên phạm nhân đầu rơi xuống đất, hồn phi phách tán.

Bên cạnh Lý Mộ, một nữ tử bộ mặt si ngốc, nhìn ba cái đầu lăn lông lốc, bỗng nhiên khóc lên.

Nàng khóc đau lòng muốn chết, xé tim xé phổi. Hứa chưởng quầy ôm nàng, đại nam nhân cũng nhịn không được khóc thành tiếng, an ủi: "Dao Dao đáng thương của ta, không sao rồi, không sao rồi, ác nhân hại con đều đã chết, đều đã chết…"

Nhìn thấy nàng khóc đau lòng như vậy, Lý Mộ ngược lại yên tâm.

Nàng bị đám người Ngụy Bân lăng nhục, tâm thần bị thương nặng, đã mang nội tâm phong bế lại, đây là điều bất cứ lá bùa nào, bất cứ đan dược nào cũng không chữa được.

Cho nên Lý Mộ mới bảo Hứa chưởng quầy mang nàng đến quan sát hành hình, khi nhìn thấy ba người này đền tội, nút thắt trong lòng nàng cũng theo đó cởi bỏ.

Hứa chưởng quầy kéo nàng quỳ ở trên mặt đất, liên tiếp dập đầu ba cái, cảm kích nói: "Đại ân đại đức của Lý bộ đầu, Hứa mỗ không biết lấy gì để báo, đại nhân về sau nếu có dặn dò,

Hứa mỗ lên núi đao xuống biển lửa cũng muôn chết không chối từ!”

Nữ tử kia cũng khóc nói: “Đa tạ Lý bộ đầu trả tiểu nữ tử công đạo.”

Lý Mộ đỡ bọn họ dậy, nói: “Không cần cảm tạ, đây vốn là chức trách của ta, các ngươi kế tiếp có tính toán gì không?”

Hứa chưởng quầy nói: “Ta muốn đưa Dao Dao đến nhà mỗ mỗ của nó, để nó tĩnh dưỡng một ít thời gian.”

Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói: “Cũng tốt.”

Thần Đô dù sao để lại cho nàng hồi ức quá mức đau đớn, tạm thời đổi một hoàn cảnh, có lợi cho nàng từ trong thương tổn khôi phục.

Trái lại không cần lo lắng thư viện hoặc là Ngụy gia trả thù, án lần này, khác với chuyện Dương huyện Tiểu Ngọc, án Ngụy Bân, ở Thần Đô dẫn lên chú ý quá mức rộng khắp, thư viện cùng Ngụy gia tốt nhất cầu nguyện nàng không làm sao.

Một khi cha con Hứa gia gặp chuyện, mặc dù không phải nguyên nhân bọn họ, mọi người cũng sẽ đẩy tội quy trách nhiệm bọn họ.

Từ nơi hành hình trở về, Lý Mộ đẩy cửa ra, Tiểu Bạch buộc tạp dề, từ phòng bếp chạy ra, nói: “Ân công chờ một chút, đồ ăn lập tức làm xong…”

Nhìn thấy cảnh tượng tanh máu đó ở pháp trường, khi Lý Mộ đi trở về, tâm tình còn có chút áp lực.

Những áp lực này ở lúc nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của Tiểu Bạch, liền biến mất không dấu vết.

Lý Mộ đi vào phòng bếp, nói: “Còn lại để ta đi, cơm nước xong, ta dạy cho ngươi đạo pháp.”

Sau khi Yêu tộc biến hóa, có thể học tập đạo pháp thần thông Nhân tộc, lại thêm chúng nó thân thể cường hãn, ở dưới tình huống pháp lực chênh lệch không lớn, thường thường có thể vững vàng áp chế tu hành giả nhân loại một bậc.

Tiểu Bạch hóa hình đã được một đoạn thời gian, nàng tu hành có linh ngọc cuồn cuộn không ngừng, tốc độ pháp lực tăng trưởng rất nhanh, nghĩ hẳn cách sinh trưởng ra cái đuôi thứ tư, ngưng tụ thành yêu đan, cũng sẽ không quá xa.

Lý Mộ biết rõ, đối với Tiểu Bạch bây giờ mà nói, hắn chính là chỗ dựa duy nhất.

Ở trên người Tiểu Bạch, hắn chưa bao giờ keo kiệt.

Vô luận là pháp bảo phòng ngự hay công kích, trên người nàng đều là đỉnh cấp, phù lục địa giai uy lực bất phàm càng có cả đống, linh ngọc tu hành dùng cuồn cuộn không ngừng, Cửu Tử Chân Ngôn, Lý Mộ có thể nắm giữ, cũng đều truyền cho nàng.

Nàng bây giờ, nhìn qua chỉ là tam vĩ linh hồ, thật sự đấu pháp, lại có thể vững vàng áp chế tứ vĩ yêu hồ cùng với tu hành giả nhân loại cảnh giới thứ tư, mặc dù là Lý Mộ không ở bên người, nàng cũng có được năng lực tự bảo vệ mình nhất định.

Đương nhiên, cái này ở trong mắt Lý Mộ, còn xa xa không đủ.

Không nói đến nàng còn có thù mỗ mỗ cùng toàn tộc cần báo, vì kiên định đứng ở sau lưng nữ hoàng, hắn đã mang người và thế lực Thần Đô có thể đắc tội, không thể đắc tội, đều đắc tội hết.

Cho dù là hắn bây giờ bị trả thù, cũng không làm rõ được rốt cuộc là ai sai sử.

Lục bộ cửu tự, thư viện, Chu gia, Tiêu thị… , đều có khả năng.

Bọn họ từ trên người Lý Mộ tìm không thấy cửa đột phá, khó tránh khỏi sẽ hạ thủ đối với người bên cạnh hắn, nhất là việc Lý Mộ kế tiếp muốn làm, càng sẽ mang thư viện đắc tội hoàn toàn, chính hắn không sao cả, phải cân nhắc đến an toàn của Tiểu Bạch.

Sau buổi chầu sớm ngày mai, hắn chuẩn bị hướng nữ hoàng đòi một lá bùa hộ thân thiên giai, nếu nữ hoàng bệ hạ không

cho, Lý Mộ phải cân nhắc kỹ càng một chút quan hệ giữa hai người.

Mình vì nàng đắc tội nhiều người như vậy, thân hãm nguy hiểm thật lớn, làm chỗ dựa duy nhất của Lý Mộ, nếu nàng ngay cả an toàn của Lý Mộ cũng không để ý, như vậy về sau, hắn cũng rất khó làm việc cho nàng nữa…

Trên Tử Vi điện.

Tuy thư viện Bách Xuyên địa vị tôn sùng, hơn trăm năm qua, vì triều đình vận chuyển vô số quan viên, nhưng chuyện đã xảy ra mấy ngày nay, khiến thanh danh thư viện Bách Xuyên ở Thần Đô xuống dốc không phanh.

Buổi chầu sớm hôm nay, lấy Ngự Sử Đài cầm đầu, có hơn mười vị quan viên liên tiếp tấu lên, chỉ thẳng vấn đề thư viện Bách Xuyên dạy học không nghiêm, học sinh phạm tội làm ác.

Lúc trước mục đích thành lập thư viện, chính là vì đề cao tố chất quan viên, tạo phúc dân chúng, rất khó tưởng tượng, học sinh thư viện, thế mà nhiều lần làm ra việc cưỡng bức nữ tử, người như vậy, nếu là về sau vào triều làm quan, chẳng phải là tai nạn của dân chúng Đại Chu?

Phó viện trưởng hoặc là giáo tập thư viện Bách Xuyên, ở trước khi học viện lộ ra loại việc xấu này, rất thích ở trên buổi chầu sớm dõng dạc chỉ điểm giang sơn, sau khi xảy ra chuyện đám người Ngụy Bân cùng Giang Triết, liền không còn thấy bọn họ ở trên triều đường xuất hiện nữa.

Quan viên xuất thân thư viện Thanh Vân cùng Vạn Quyển, tự nhiên cũng sẽ không bảo vệ thư viện Bách Xuyên, trong lúc nhất thời, trên triều đình xuất hiện tình huống quần thần buộc tội thư viện hiếm thấy.

Đương nhiên, hành vi của học sinh cá biệt, cũng không thể liên lụy đến toàn bộ thư viện, nữ hoàng chỉ hạ chỉ, bảo thư viện Bách Xuyên ước thúc học sinh, đoạn tuyệt loại sự kiện này xảy ra lần nữa.

Buổi chầu sớm giải tán, sau khi quần thần đều rời khỏi, Lý Mộ còn ở lại trong điện.

Mai đại nhân đi tới, hỏi: “Ngươi còn có chuyện gì sao?”

Hết chương 386.

Chương 387. Có oan giải oan

Lý Mộ uyển chuyển nói: “Hai tháng nay, vì giúp bệ hạ quét sạch oai phong tà khí, ngưng tụ lòng dân Thần Đô, ta mang toàn bộ quan viên quyền quý Thần Đô, thậm chí là thư viện cũng đắc tội rồi, nhỡ đâu bọn họ ở sau lưng xuống tay với ta làm sao bây giờ “

Mai đại nhân an ủi hắn: “Ngươi yên tâm đi, bọn họ nếu dám ở Thần Đô động thủ với ngươi, nhất định không thể giấu được bệ hạ, không có ai có lá gan này.”

Lý Mộ nói: “Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.”

Mai đại nhân lĩnh hội được ý đồ của Lý Mộ, bất đắc dĩ nói: “Ta đi hỏi một chút bệ hạ.”

Nàng rời khỏi đại điện, rất nhanh lại đi trở về, trong tay có thêm một lá bùa.

Lý Mộ tuy bản lãnh vẽ bùa không cao, nhưng kiến thức rộng rãi, lá bùa này linh lực nội liễm, nhìn qua thường thường không có gì lạ, lại cho Lý Mộ một loại cảm giác quen thuộc, lá Kim Giáp Thần Binh Phù kia, cũng từng cho hắn loại cảm giác này.

Hiển nhiên, đây là một lá bùa thiên giai.

Mai đại nhân mang lá bùa đó giao cho Lý Mộ, nói: “Đây là bệ hạ đưa cho ngươi, ngươi mang theo bên người, khi gặp nguy hiểm, không cần thúc giục, nó có thể bảo vệ ngươi chu toàn. Bùa này có thể ngăn cản tu hành giả cảnh giới thứ sáu một lát, một khi thúc giục, bệ hạ lập tức có thể cảm ứng được.”

Nữ hoàng bệ hạ vẫn hào phóng như trước đây, như vậy, an toàn của Tiểu Bạch liền có bảo đảm.

Lý Mộ nhận lấy lá bùa, nói: “Thay ta cảm tạ bệ hạ.”

Mai đại nhân lườm hắn, nói: “Mở miệng hướng bệ hạ đòi thưởng, cũng chỉ có ngươi.”

Lý Mộ cảm thấy loại cách làm này của hắn không có một chút vấn đề nào, ở trong lòng hắn, quan hệ của nữ hoàng cùng hắn, không phải quân thần, mà là bà chủ cùng nhân viên.

Điều kiện tiên quyết Lý Mộ làm việc cho nàng là, nàng trả được thù lao khiến hắn hài lòng.

Nhân viên có thể làm trâu làm ngựa cho bà chủ, điều kiện tiên quyết là nàng phải cho hắn cỏ.

Chủ nhân vừa bảo con ngựa chạy, vừa không cho ngựa cỏ, là không chiêu mộ được nhân viên trung thành.

Rời khỏi hoàng cung, đi ngang qua tiệm vật phẩm trang sức, Lý Mộ mua một cái bùa hộ mệnh có thể treo ở trên cổ, thay bùa trừ tà bên trong, mang bùa hộ mệnh thiên giai nữ hoàng bệ hạ vừa mới ban cho nhét vào.

Về trong nhà, Lý Mộ giao bùa hộ mệnh cho Tiểu Bạch, nói: "Đeo cái này vào, bất cứ lúc nào cũng không thể tháo xuống."

Tiểu Bạch ngoan ngoãn buộc sợi tơ màu đỏ ở trên cổ, sau đó nhét bùa hộ mệnh vào ngực.

Yết hầu Lý Mộ giật giật, không lộ dấu vết dời tầm mắt, nói: "Được rồi, đi tu hành đi."

Mọi người quen dùng hồ ly tinh để hình dung những nữ tử có mị hoặc trí mạng đối với nam nhân, không phải không có lý do, Tiểu Bạch mười bảy tuổi, đã mị hoặc thành như vậy, đợi qua vài năm nữa, còn không điên đảo chúng sinh.

Lý Mộ chưa từng gặp hồ ly tinh khác, nhưng có thể xác định, không phải mỗi một hồ ly sau khi hóa hình đều có thể đẹp thành như vậy.

Từ trong mị hoặc vô hình của Tiểu Bạch phục hồi tinh thần lại, Lý Mộ bắt đầu cân nhắc chuyện thư viện.

Trước mắt hắn chỉ là bước ra một bước nhỏ, còn xa xa chưa nói tới thắng lợi, Thần Đô một tòa thư viện nào không có lịch sử trăm năm trở lên, không phải vẻn vẹn mấy học sinh dơ bẩn, đã có thể lay động căn cơ.

Muốn thay đổi hiện trạng thư viện nắm giữ triều đình, còn cần tìm được đủ lý do cho nữ hoàng.

Thư viện Bách Xuyên.

Nhằm vào nguy cơ tín nhiệm thư viện gần đây, Trần phó viện trưởng triệu tập toàn bộ giáo tập thư viện, hướng mọi người nghiêm nghị dặn dò: "Đều ước thúc tốt học sinh của các ngươi cho ta, không có chuyện gì, đừng rời khỏi thư viện, lại có hành vi vi phạm pháp lệnh, hỏng danh dự thư viện, vô luận lớn nhỏ, đều trục xuất thư viện."

Một đám giáo tập đều gật đầu vâng dạ.

Nguy cơ danh dự của thư viện lần này, là lần đầu tiên từ lập thư viện tới nay, có chút vô ý, sẽ hủy diệt trăm năm danh dự của thư viện.

Một giáo tập nói: "Hôm nay ở trong triều đình, quan viên xuất thân thư viện Thanh Vân cùng Vạn Quyển ra sức phỉ báng đối với thư viện Bách Xuyên ta, không thể cho bọn họ cơ hội có thể thừa dịp nữa."

Một giáo tập khác hừ lạnh nói: "Bọn họ có tư cách gì phỉ báng chúng ta, trừ thư viện Bạch Lộc, học sinh Thanh Vân cùng Vạn Quyển, so với chúng ta tốt hơn đến đâu. Theo ta thấy, chúng ta nên mang những việc xấu xa kia của học viện bọn họ cũng giũ ra, để mọi người thấy!"

"Ngu xuẩn!"

Trần phó viện trưởng nhìn hắn một cái, nói: "Các ngươi chẳng lẽ còn nhìn không ra, đây là bệ hạ cố ý, nàng đã sớm bất mãn đối với quan viên Đại Chu đều xuất thân thư viện, nếu là mang Thanh Vân cùng Vạn Quyển cũng kéo xuống nước, chẳng phải là vừa lúc cho bệ hạ đầy đủ lý do?"

Giáo tập còn lại nghe vậy, đều tỉnh ngộ lại.

Bốn đại thư viện ở trên chuyện triều đình chọn quan lại, xưa nay là đứng ở cùng một chiến tuyến, nếu bốn đại thư viện sớm nội chiến, như vậy cao hứng nhất, nhất định là nữ hoàng đã sớm muốn động vào thư viện.

Vô luận là Bách Xuyên, Thanh Vân, hay là Vạn Quyển, bất cứ một tòa thư viện nào trong đó ngã xuống, đều là điều nữ hoàng hy vọng nhìn thấy, nàng càng hy vọng nhìn thấy, là bốn đại thư viện tự giết lẫn nhau.

May mắn có Trần phó viện trưởng nhắc nhở, nếu không bọn họ căn bản không thể nghĩ tới một tầng này.

“Không ngờ được bệ hạ một nữ tử, lại có tâm cơ như thế.”

“Nàng là muốn ngồi xem thư viện nội đấu, dụng tâm hiểm ác.”

“Tuyệt không thể để nàng thực hiện được!”

Trần phó viện trưởng thở dài một hơi, nói: “Thư viện kéo dài đến nay, bên trong quả thực trào ra rất nhiều vấn đề, cái này không phải là bổn ý của thư viện, mấy vấn đề này, thư viện có thể tự mình chậm rãi sửa lại, nhưng nếu để bệ hạ mượn cơ hội nhúng tay, thay đổi bố cục triều đình, chỉ sợ mấy chục năm sau, bốn đại thư viện sẽ chỉ còn tồn tại trên danh nghĩa.”

Một g giáo tập lo lắng nói: “Thư viện Thanh Vân cùng Vạn Quyển so với Bách Xuyên chúng ta, vốn cũng không tốt hơn đến đâu, rất dễ dàng tra được những việc xấu xa kia học sinh thư viện bọn họ làm, sợ là chúng ta không động thủ, cũng có người sẽ động thủ .”

Hắn vừa dứt lời, lão giả trông cửa thư viện Bách Xuyên liền vội vàng chạy vào, nói: “Viện trưởng, không xong rồi, Lý Mộ kia lại tới nữa!”

Cửa thư viện Bách Xuyên, trong góc râm mát, Lý Mộ bảo đám người Vương Vũ ở nơi này dựng lên một cái bàn, trên bàn đặt bút mực.

Hắn đưa đến một cái ghế, ngồi đường hoàng ở sau bàn.

Mấy giáo tập từ thư viện Bách Xuyên đi ra, một người cầm đầu nổi giận nói: “Ngươi lại tới nơi này làm cái gì?”

Lý Mộ xoay người, cánh tay đặt lên trên ghế, nói: “Vì quét sạch làn gió bất chính ở Thần Đô, trả dân chúng một bầu trời xanh thẳm, Thần Đô nha khai triển hoạt động xuống phố phá

án. Từ hôm nay trở đi, dân chúng muốn báo án, không cần tới đô nha, chỉ cần ở nơi này là được.”

Hết chương 387.

Chương 388. Bầu không khí không tốt (1)

Giáo tập đó nói: “Muốn làm đi nơi khác làm, nơi này là thư viện, không phải chỗ Thần Đô nha các ngươi phá án.”

Thần Đô nha phá án thư viện không ngăn cản, nhưng hắn bày ở cửa thư viện, người không biết, còn tưởng thư viện ức hiếp dân chúng, hắn đến chống lưng cho dân chúng

Lý Mộ nói: “Nơi này rộng lớn, với lại, ta lại không cản đường của ngươi, nơi này là chỗ của thư viện, nhưng cũng là đất của Đại Chu, khu vực này, bị Thần Đô nha tạm thời trưng dụng.”

Ở dưới ánh mắt của Lý Mộ ra hiệu, Vương Vũ mang tờ giấy trong tay cuộn thành loa, la lớn: “Từ nam tới bắc, nhìn xem nhìn xem, Lý bộ đầu hôm nay ở nơi này phá án, mọi người có oan giải oan, có thù tố thù.”

Thư viện không ở phố chính huyên náo nhất của Thần Đô, người qua đường ở cửa vốn cũng không nhiều, sau khi Vương Vũ hô vài tiếng, dân chúng đi ngang qua, bắt đầu hướng về nơi này hội tụ.

Rất nhanh, ngay cả dân chúng trên trục đường chính cũng bị hấp dẫn đến đây, cửa thư viện Bách Xuyên, đầu người chi chít.

Dân chúng tới chậm, đứng ở bên ngoài đám người, kiễng chân nhìn vào bên trong.

“Bên trong đã xảy ra chuyện gì?”

“Chuyện gì thế, cửa thư viện sao lại có thêm một cái bàn?”

“Lý bộ đầu sao lại ở nơi này?”

“Lý bộ đầu lại tới cho thư viện phiền toái rồi?”

…

Sau khi mọi người tiến lên hỏi thăm, biết Lý Mộ lần này không phải đến tìm thư viện phiền toái, mà là đến giải oan, chủ trì công đạo thay dân chúng.

Quan phủ đối với dân chúng Thần Đô mà nói tràn ngập thần bí cùng sợ hãi, dân gian có tục ngữ, "Nha môn mở cửa hướng nam, có lý không có tiền đừng vào", nha môn từ trước tới nay không phải nơi chủ trì công đạo cho dân chúng, có không ít dân chúng hàm oan vào nha môn, ngược lại oan càng thêm oan.

Đi nha môn báo án trình tự rườm rà, hơn nữa có khả năng rất lớn không có kết quả tốt.

Lâu ngày, dân chúng liền không tín nhiệm nha môn nữa, tình nguyện chịu oan vô ích, cũng không muốn đi nha môn báo án.

Nhưng cửa thư viện Bách Xuyên, Lý bộ đầu từng chủ trì công đạo nhiều lần cho dân chúng ngồi ở sau bàn, "nha môn", "báo án" các từ, cùng dân chúng tựa như lập tức không còn khoảng cách.

Tất cả cái này, bắt nguồn từ hoàn cảnh nghiêm túc của nha môn, biến thành cảnh tượng quen thuộc của dân chúng bên đường, càng quan trọng hơn là, bọn họ tín nhiệm đối với Lý Mộ.

Dân chúng khi đối mặt quan viên trong lòng sợ hãi, nhưng Lý bộ đầu cả ngày ở trên đường tuần tra, mọi người đều là chào hỏi nói chuyện với hắn nhiều, chỉ nhìn thấy khuôn mặt đó của hắn, liền cảm thấy thân thiết gấp bội.

Trong lúc nhất thời, dân chúng qua lại, có oan tố oan, không có oan, cũng đứng ở một bên xem náo nhiệt.

Một hán tử đánh bạo đi lên phía trước, nói: "Lý bộ đầu, chưởng quầy quán thịt thành tây nợ thảo dân hai lượng bạc, bây giờ lại chết không thừa nhận, nha môn có thể giúp ta đòi không?"

Lý Mộ nhìn về phía Tôn phó bộ đầu, nói: "Lão Tôn, ngươi đi cùng hắn xem."

Tôn phó bộ đầu có cảnh giới Tụ Thần, xử lý loại tranh cãi dân sự này là dư dả.

Tôn phó bộ đầu hướng Lý Mộ chắp tay, dẫn theo hán tử kia rời khỏi.

Mọi người đứng ở một bên nhìn một lát, ý thức được Lý bộ đầu là thật muốn chủ trì công đạo cho dân chúng Thần Đô, một ít quả thực có oan tình, cũng không quan sát nữa, bắt đầu lớn mật đi lên.

"Lý bộ đầu, ruộng đất nhà ta bị người ta xâm chiếm…"

"Lý bộ đầu, gà nhà ta hôm qua bị người ta trộm mất…"

"Lý bộ đầu, học sinh thư viện Bách Xuyên, từng xâm phạm con gái của ta…"

"Học sinh thư viện Bách Xuyên còn ở quán rượu của ta uống rượu không trả tiền…"

…

Lý Mộ bảo đám người Vương Vũ đi xử lý vụ án xâm chiếm ruộng đất cùng vụ án trộm gà, nói với hai người cuối cùng: "Đến, hai vị các ngươi, mang oan tình của các ngươi nói rõ ràng…"

Một người trung niên giận dữ nói: "Con gái thảo dân, từng bị học sinh thư viện trút say, lừa thân thể, nó bây giờ gả cũng gả không được, mỗi ngày ở nhà, lấy nước mắt rửa mặt…"

Chưởng quầy quán rượu kia nói: "Tiểu nhân có thể làm chứng, học sinh ba đại thư viện, thường đi lại chung với nữ tử, ra vào khách sạn tửu lâu…"

Vài ngày thời gian, cái bàn của Lý Mộ, từ cửa thư viện Bách Xuyên, chuyển đến đường cái trước cửa thư viện Thanh Vân, trà lâu đối diện thư viện Vạn Quyển.

Thông qua dân chúng tự chủ báo án, trải qua hắn điều tra, Lý Mộ phát hiện, đám người Ngụy Bân, Giang Triết, tuyệt đối không phải trường hợp đặc biệt của thư viện Bách Xuyên.

Đám học sinh này ỷ vào thân phận học sinh thư viện, tuy không đến mức ức hiếp dân chúng, nhưng ham thích câu dẫn nữ tử, thậm chí đã hình thành bầu không khí nào đó.

Bọn họ, còn có thể so bì với nhau.

So bì ai ở trong một tháng, lấy được trinh tiết nhiều nữ tử nhất, so bì ai cùng nữ tử xa lạ từ quen biết đến lên giường thời gian nhanh nhất, kẻ thắng lợi còn có thể từ chỗ người thất bại thu hoạch được chỗ tốt nhất định.

Thư viện là cái nôi đào tạo quan viên cho triều đình, thân phận học sinh thư viện, tự nhiên cũng nước lên thì thuyền lên.

Học sinh thư viện đều là rường cột tương lai của triều đình, bọn họ nên là phong độ phơi phới, đầy bụng kinh luân, tiền đồ vô hạn, nam tử như vậy, vốn chính là nhân tuyển tốt nhất nữ tử dựng vợ gả chồng.

Mượn dùng thân phận học sinh thư viện, bọn họ có thể dễ dàng kết bạn đủ loại nữ tử.

Ngay từ đầu, một nam một nữ còn chỉ là nói chuyện gió trăng, nói chuyện lý tưởng, không cần bao lâu, sẽ nói tới trên giường.

Trong đó, có một bộ phận nữ tử là tự nguyện.

Các nàng kỳ vọng, có thể tìm được một vị rể tốt, đợi tới sau khi hắn tiến vào quan trường, mình có thể trở thành phu nhân nhà quan, từ nay về sau ăn ngon mặc đẹp, cả đời không lo.

Nhưng không biết, đám học sinh thư viện này, chẳng qua là muốn lừa gạt cảm tình cùng thân thể các nàng.

Đối với loại tra nam này, chỉ có thể từ trên đạo đức khiển trách bọn họ, nhưng không cách nào từ trên pháp luật chế tài bọn họ.

Nam nữ hoan ái, ngươi tình ta nguyện, muốn trách chỉ có thể trách những nữ tử đó không nhìn rõ diện mạo thật sự của đàn ông tồi, các nàng tự mình làm quyết định, hậu quả cũng cần các nàng tự mình thừa nhận.

Nếu là nữ tử không muốn, học sinh như Ngụy Bân Giang Triết, sẽ áp dụng thủ đoạn bạo lực, hoặc là trút các nàng quá chén, đánh thuốc mê, do đó đạt tới mục đích của bọn họ.

Loại chuyện này, ở trên người học sinh thư viện, cũng không mới mẻ.

Cũng không phải toàn bộ nữ tử, đều sẽ ở trong khoảng thời gian ngắn phát sinh việc nam nữ với bọn họ, một số người tính tình cấp bách, sẽ áp dụng phương thức cưỡng bức hoặc là đánh thuốc mê nữ tử, để cướp lấy thân thể của các nàng.

Sau khi sự tình bại lộ, rất nhiều nữ tử bị hại và người nhà của họ không dám đắc tội thư viện, chỉ có thể nén giận.

Hết chương 388.

Chương 389. Bầu không khí không tốt (2)

Như Hứa chưởng quầy, tố cáo học sinh thư viện lên Hình bộ, không chỉ chưa thành công, bản thân ngược lại bị uy hiếp.

Lý Mộ hôm nay, đã đạt được dân chúng Thần Đô tín nhiệm, chỉ ba ngày thời gian, báo án có liên quan học sinh thư viện dùng sức xâm phạm nữ tử, hắn đã nhận được mấy chục vụ.

Cân nhắc đến còn có người nhà nữ tử bận tâm mặt mũi, hoặc là sợ thư viện, không dám đứng ra, con số này sẽ chỉ càng cao.

Trong đó đề cập, không chỉ có thư viện Bách Xuyên, còn có thư viện Thanh Vân, thư viện Vạn Quyển.

Chỉ có thư viện Bạch Lộc, bởi vì phong bế quản lý, hơn nữa yêu cầu đối với học sinh cực kỳ nghiêm khắc, chưa xuất hiện đồng loạt sự kiện tương tự.

Đây nào phải thư viện bồi dưỡng nhân tài cho triều đình, đây rõ ràng chính là cái nôi của tội phạm cưỡng bức.

Mặc dù là số lượng những học sinh này không tới một phần mười của học sinh thư viện, không thể đại biểu cả tòa thư viện, nhưng trong mỗi mười học sinh, liền có một kẻ từng có việc xấu xâm phạm nữ tử, cũng làm người ta trố mắt không thôi.

Rất khó tưởng tượng, người như vậy, về sau nếu trở thành quan viên một phương, nơi hắn cai trị sẽ là bộ dáng gì nữa?

Lý Mộ cũng không rõ, ba đại thư viện mấy năm nay, rốt cuộc chuyển vận cho triều đình bao nhiêu "nhân tài" như vậy?

Khó trách sẽ có huyện lệnh Dương huyện quan viên như vậy, ba đại thư viện hoang đường đến tận đây, chỉ sợ Đại Chu ba mươi sáu quận, mấy trăm huyện, cũng không chỉ có một "Dương huyện", mấy trăm huyện lệnh, cũng không chỉ có một "huyện lệnh Dương huyện" .

Tử Vi điện.

Buổi chầu sớm vừa mới bắt đầu, trong góc, một bóng người đứng ra, khom người nói: "Bệ hạ, thần có bản tấu."

Thanh âm nữ hoàng từ phía sau màn che truyền đến: “Lý ái khanh có chuyện gì muốn tấu?”

Lý Mộ bảo Thượng Quan Ly đưa lên một phong tấu chương, trầm giọng nói: “Thần gần đây tra được, Bách Xuyên, Thanh Vân, Vạn Quyển, ba đại thư viện này, mấy chục học sinh, ở trong nửa năm, xâm phạm gần trăm nữ tử, quả thực nghe rợn cả người. Thần không biết, thư viện tồn tại, rốt cuộc là bồi dưỡng lương đống cho triều đình, hay là bồi dưỡng phạm nhân cho Đại Chu…”

Một lát sau, nữ hoàng bảo nữ quan trẻ tuổi đưa sổ con kia ra, nói: “Các khanh đều xem đi.”

Trên Tử Vi điện, sổ con của Lý Mộ, từ trước đến sau, bắt đầu truyền đọc.

Toàn bộ quan viên xem qua sổ con này, đều im lặng không nói.

Trong rèm che, trong tay nữ hoàng cầm một tờ giấy kẹp trong tấu chương kia, trong thanh âm uy nghiêm mang theo sự lạnh lẽo, vang lên ở bên tai bách quan: “Đây là lương đống triều đình thư viện nói, đây là quan viên Đại Chu tương lai, trẫm xem như rõ rồi, mối họa trong lòng Đại Chu, không ở Yêu tộc, không ở quỷ vực, ngay tại thư viện, ngay tại trên triều đình này. Quan viên Đại Chu, đều xuất thân thư viện, thư viện nát một chút, Đại Chu liền nát một mảng, thư viện nếu nát hết, dân chúng ba mươi sáu quận, liền cũng sẽ không tín nhiệm triều đình nữa. Mất đi lòng dân, mất đi niệm lực, Đại Chu kéo dài như thế nào…”

Lý Mộ đang cố gắng trở thành tiểu áo bông bên người có một không hai của nữ hoàng.

Trên triều đình nữ hoàng tứ cố vô thân, Lý Mộ chủ động đứng ra, thay nàng giận mắng quần thần.

Nữ hoàng muốn động thư viện, Lý Mộ liền mang công đường bày ở cửa thư viện, thu thập chứng cứ phạm tội của học sinh thư viện.

Ngay cả viết tấu chương, hắn cũng sẽ tri kỷ chuẩn bị sẵn bản thảo diễn thuyết cho nữ hoàng, không giống Thượng Quan

Ly đứng ở ngoài mành, như là người máy, chỉ biết truyền lời nữ hoàng, cùng với hô lớn “Vào triều” “Bãi triều” .

Đáng tiếc phía sau Tử Vi điện không có một cây cổ thụ xiêu vẹo, nếu không đoạn lời này nói ra, sẽ càng chấn động hơn nữa.

Thanh âm uy nghiêm của nữ hoàng quanh quẩn ở trong điện, nàng nói mỗi một câu, đều như là thanh kiếm sắc bén chui vào trong lòng quần thần.

Lý Mộ cũng từng nói lời tương tự, nhưng hắn chỉ là một bộ đầu nho nhỏ, một ngự sử nho nhỏ, cũng không có tư cách nói loại lời này, toàn bộ Đại Chu, có tư cách nói những lời này, chỉ có nữ hoàng.

Đại Chu kéo dài, dựa vào là niệm lực dân chúng ba mươi sáu quận, đây là sự thật mọi người đều biết.

Niệm lực không chỉ là biểu hiện triều đình được lòng dân, đế khí trong tổ miếu, cũng là do niệm lực dân chúng Đại Chu ngưng tụ, triều đình mất đi lòng dân, loạn trong giặc ngoài ùn ùn đến, tiền triều diệt vong, đó là bởi vì nguyên nhân này.

Mặc dù là quan viên quan trọng của hai đảng cũ mới, lúc này cũng lâm vào trầm ngâm.

Ngôi vị hoàng đế Đại Chu, về sau do Tiêu thị hay Chu thị chấp chưởng, là mâu thuẫn căn bản không thể điều hòa giữa bọn họ.

Nhưng mặc kệ là Tiêu thị hay Chu thị, đều không muốn tiếp quản một quốc gia tàn phá, nếu là ngay cả Đại Chu cũng mất rồi, bọn họ tranh đến tranh đi, còn có ý nghĩa gì?

Thư viện phát triển an toàn, không có lợi đối với hoàng quyền củng cố.

Bọn họ tuy đều phải mượn dùng lực lượng thư viện, lại cũng không muốn thư viện áp chế hoàng quyền, không muốn Đại Chu hủy ở trong tay thư viện.

Ở trước khi Lý Mộ mang việc này vạch trần ra, bọn họ cũng chưa ý thức được, trong thư viện, thế mà tồn tại vấn đề nghiêm trọng như vậy.

Buổi chầu sớm hôm nay, ở trong một mảng bầu không khí im lặng đến cực điểm chấm dứt, nữ hoàng vẫn chưa tiếp tục xâm nhập ở cải cách chế độ tuyển quan của triều đình, chỉ là đốc xúc Hình bộ, Thần Đô nha, Ngự Sử Đài, cùng với Đại Lý tự, nghiêm túc xử lý học sinh phạm án của ba đại thư viện.

Mọi người đều biết, đây chỉ là yên tĩnh ngắn ngủi trước khi mưa gió đến.

Đợi tới sau khi các học sinh thư viện này bị xử, liền đến lượt thư viện.

Sau khi buổi chầu sớm chấm dứt, Lý Mộ đang muốn rời cung, Mai đại nhân ngăn hắn, nhỏ giọng nói: "Bệ hạ triệu kiến."

Lý Mộ theo Mai đại nhân tới một chỗ vườn hoa hậu cung, trong vườn hoa muôn hoa đua thắm khoe hồng, rất nhiều loài hoa không phải trong mùa, thế mà cũng đồng thời nở rộ. Một bóng người đứng ở phía trước, nàng mặc đế bào, đầu đội vương miện, chỉ là đưa lưng về phía Lý Mộ, Lý Mộ không nhìn thấy mặt của nàng.

Lý Mộ chỉ có thể nhìn thấy một bóng lưng, nhưng bóng lưng này, thấy thế nào thân thiết như thế đó.

Lấy kinh nghiệm ngắm gái vô số của hắn, chỉ mượn một cái bóng lưng này, cũng có thể phỏng đoán ra, nữ hoàng bệ hạ, giá trị nhan sắc hẳn là không thấp.

Trong đầu trong nháy mắt xẹt qua rất nhiều tâm tư, Lý Mộ ở xa xa đứng lại, khom người nói: "Thần tham kiến bệ hạ."

Nữ hoàng chậm rãi nói: "Miễn lễ."

Thanh âm của nàng rất bình tĩnh, cũng rất thả lỏng, chỉ từ giọng điệu, đoán không ra bất cứ tâm tư nào của nàng.

Nàng đưa lưng về phía Lý Mộ, tựa như là đang ngắm hoa, hồi lâu mới mở miệng lần nữa, đưa lưng về phía Lý Mộ hỏi: "Trẫm muốn ở ngoài bốn đại thư viện, xây thêm một tòa thư viện, ngươi nghĩ như thế nào?"

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: "Thần cho rằng, không tốt."

Hết chương 389.

Chương 390. Thần Thông

Thượng Quan Ly nhíu mày, Mai đại nhân dùng sức nháy mắt với Lý Mộ, Lý Mộ chỉ coi như chưa nhìn thấy.

Hắn định vị cho mình là mưu sĩ, không phải chó liếm.

Nữ hoàng bị thư viện chỉ trích, hắn sẽ đứng ra bảo vệ, việc nữ hoàng muốn làm, hắn cho rằng là đúng, sẽ giúp nữ hoàng, nhưng nếu là ý tưởng của nữ hoàng hắn không tán đồng, hắn vẫn sẽ đưa ra.

Nữ hoàng vẫn chưa tức giận, thanh âm bình tĩnh như trước: "Nói xem suy nghĩ của ngươi."

Lý Mộ nói: "Ba đại thư viện sở dĩ sẽ phát triển tới cục diện hôm nay, một bộ phận nguyên nhân rất lớn trong đó, là chức quan của triều đình đều bị thư viện lũng đoạn. Học sinh thư viện, chỉ cần có thể từ thư viện tốt nghiệp, liền có thể dễ dàng chen thân triều đình, nếu là thư viện quản lý không nghiêm, liền rất dễ dàng làm bọn họ nảy sinh ra phong trào xa hoa dâm dật, bệ hạ xây thêm một tòa thư viện, cùng mấy thư viện lớn này, không có khác biệt trên bản chất."

Nữ hoàng nói: "Theo ý kiến của ngươi, triều đình nên thay đổi loại hiện trạng này như thế nào."

Lý Mộ nói: "Mở khoa cử."

Nữ hoàng dừng một chút, hỏi: "Như thế nào là khoa cử?"

Lý Mộ giải thích: "Triều đình không từ trong thư viện chọn quan nữa, mà là thông qua cuộc thi chọn lựa quan lại, cho phép người có tài năng tự do ghi danh, loại cuộc thi này, phải công bằng, công chính, công khai…"

Thượng Quan Ly nói: "Chế độ thư viện là Văn Đế lập, đã vượt qua trăm năm, ngươi muốn vòng qua bốn đại thư viện chọn quan, đây là điều không có khả năng."

"Không phải vòng qua, mà là mang quyền lực chọn quan, thu về triều đình." Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: "Thư viện tồn tại, cũng không hoàn toàn là tệ đoan, tuy những năm gần đây,

trong ba đại thư viện sinh ra một bầu không khí không lành mạnh, nhưng cũng không cần mang thư viện hoàn toàn phủ định, đại bộ phận học sinh thư viện, vô luận là tài năng, đức hạnh, đều hơn xa người thường, học sinh thư viện, vẫn như cũ có thể tham gia khoa cử, bọn họ cũng so với học sinh không thuộc thư viện càng dễ dàng thông qua cuộc thi hơn, nhưng thông qua khoa cử sàng chọn, triều đình chọn quan, không hoàn toàn do thư viện quyết định nữa, giữa học sinh thư viện cũng sẽ sinh ra áp lực, bầu không khí không lành mạnh của thư viện có thể bị áp chế rất tốt…"

Lý Mộ nhìn bóng lưng nữ hoàng, nói: "Khoa cử chọn quan, cực có lợi cho lòng dân niệm lực ngưng tụ. Sau khi mở khoa cử, dân chúng tầng dưới chót cũng có tư cách vào triều làm quan, có thể áp chế rất tốt hiện trạng học sinh bốn đại thư viện kết bè kết cánh, quan viên nhà nghèo thông qua khoa cử có thể tấn thăng, nhất định sẽ cảm ơn triều đình, cảm ơn bệ hạ…"

Chỗ tốt của khoa cử không cần nhiều lời, có thể hoàn toàn thay đổi cục diện bế tắc của triều đình Đại Chu hôm nay, rót vào sức sống mới cho triều đình.

Chỉ cần chọn lựa nhân tài khoa học, không cho loại phương pháp chọn quan này lâm vào xơ cứng, cho dù về sau Đại Chu diệt vong, khoa cử cũng sẽ tồn tại mãi.

Nữ hoàng trầm mặc một lát, bỗng nhiên nói: "Há mồm."

"A?"

Lý Mộ ngẩn ra một phen, cho rằng mình nghe lầm.

Một tia sáng trắng, từ trên người nữ hoàng, bắn vào trong miệng Lý Mộ, Lý Mộ mơ hồ nhìn thấy đó là một viên đan dược, đan dược vào miệng lập tức tan, hóa thành một luồng linh lực nồng đậm, tràn vào tứ chi bách hải hắn.

Trên trán Lý Mộ mồ hôi to như hạt đậu cuồn cuộn rơi, linh khí này quá mức khổng lồ, hơn nữa cuồng bạo, khiến hắn nhớ lại tình huống khi hắn bị Thiên Huyễn Thượng Nhân đoạt xá.

Ngay tại lúc Lý Mộ cảm thấy hắn sắp không chống đỡ được, một lực lượng nhu hòa bỗng nhiên ùa vào thân thể hắn.

Ngọn nguồn lực lượng này, là nữ hoàng đưa lưng về phía hắn.

Lực lượng đó cực kỳ nhu hòa, như gió xuân thổi vào mặt, nhưng ở dưới lực lượng nhu hòa này, những linh lực cuồng bạo kia bắt đầu trở nên bình thản, chậm rãi chảy vào đan điền Lý Mộ.

Lý Mộ chỉ cảm thấy pháp lực trong đan điền hắn đang không ngừng kéo lên, cuối cùng tới một đỉnh điểm.

Một khắc nào đó, Lý Mộ bỗng nhiên cảm nhận được, bên trong thân thể hắn, có cái gì đã phá.

Hắn thử thi triển chữ "Giai" trong Cửu Tử Chân Ngôn, phát hiện một chiêu đạo thuật này trước kia không thể thi triển, bây giờ thi triển, đã không có trở ngại gì.

Cái này ý nghĩa, hắn đã bước vào Thần Thông.

Trung tam cảnh hắn tha thiết ước mơ, cứ như vậy dễ dàng đạt tới.

Giờ khắc này, Lý Mộ cảm thấy thật sâu, hắn ngay từ đầu quyết định quả nhiên không sai, theo nữ hoàng, thứ hắn muốn, nàng đều có thể cho…

Áp chế tâm tình vui sướng, Lý Mộ khom người nói: "Cảm tạ bệ hạ."

Nữ hoàng thản nhiên nói: "Ngươi là người của trẫm, thực lực của ngươi càng mạnh, mới có thể làm càng nhiều chuyện cho trẫm."

Thật không dễ gì có cơ hội gặp mặt nữ hoàng, Lý Mộ rốt cuộc có cơ hội giáp mặt hướng nàng hỏi vấn đề có liên quan tu hành.

Hắn ngẩng đầu nhìn bóng lưng nữ hoàng, hỏi: "Bệ hạ, thần ở trong tu hành gặp tâm ma, tâm ma đó ngẫu nhiên xuất hiện ở trong mơ của thần, luôn biến ảo thành một nữ tử xa lạ. Bệ hạ tu vi thông huyền, thần muốn thỉnh giáo bệ hạ, thần nên làm như thế nào, mới có thể chiến thắng tâm ma?"

Mai đại nhân mặt là lạ, cúi đầu, che giấu vẻ mặt của mình.

Nữ hoàng nói: “Tâm ma từ của ngươi trong lòng sinh ra, chỉ có ngươi có thể chiến thắng, người khác không giúp được ngươi.”

Không ngờ được ngay cả cường giả thượng tam cảnh cũng không có cách nào đối với tâm ma của hắn, Lý Mộ thở dài, nói: “Thần biết rồi.”

Nữ hoàng chậm rãi nói: “Việc khoa cử, trẫm sẽ cẩn thận cân nhắc, ngươi đi về trước đi.”

Lý Mộ khom người nói: “Thần cáo lui.”

Thật không dễ gì có cơ hội cách nữ hoàng bệ hạ gần như vậy, lại vẫn chưa nhìn thấy mặt của nàng, điều này làm Lý Mộ có chút tiếc nuối.

Nhưng một tia tiếc nuối này, rất nhanh đã bị vui sướng thăng cấp Thần Thông hòa tan.

Lý Mộ vui vẻ trở lại nha môn, nhìn thấy đám người Vương Vũ tụ tập một chỗ, đầu hướng vào trong, mông hướng ra phía ngoài, lén lút không biết đang làm gì.

Lý Mộ ho một tiếng, mấy người lập tức đứng thẳng người, nói: “Chào đầu nhi…”

Lý Mộ nhìn nhìn bọn họ một cái, hỏi: “Các ngươi xem cái gì thế?”

Vương Vũ để một tay ở sau người, nói: “Không có gì…”

Lý Mộ vươn tay, nói: “Giao ra đây.”

Vương Vũ thở dài, mang một quyển sách đặt ở trong tay Lý Mộ.

Lý Mộ nhìn về phía quyển sách trong tay, phát hiện bên trên viết mấy chữ to《 Thần Đô Bách Mỹ Đồ 》.

“Thời gian làm việc, không được xem những thứ linh tinh này, tịch thu.” Lý Mộ mang sách này thu vào trong tay áo, trở lại phòng mình, bắt đầu hứng thú đọc.

Hắn vốn tưởng, đây là sách có tính chất hạn chế gì, sau khi mở ra, mới phát hiện nữ tử bên trên đều mặc quần áo.

Hết chương 390.

Chương 391. Thân phận của “tâm ma”

Lại lật đến trang đầu, sau khi xem giới thiệu sách này, biết được đây là tập tranh Thần Đô một vị họa sĩ Thần Đô vẽ, ghi lại hơn trăm vị nữ tử mỹ mạo của Thần Đô, Lý Mộ tùy tiện lật vài tờ, một khuôn mặt khiến hắn nhớ thương chiếu vào mi mắt.

Trên sách tranh này, là một thiếu nữ, thiếu nữ chỉ có mười sáu mười bảy tuổi, trên khuôn mặt, có tám chín phần tương tự với Liễu Hàm Yên.

Phía dưới bên trái bức tranh, còn có một hàng chú thích: Liễu Hàm Yên, nhạc sĩ Diệu Âm phường, lấy tài đánh đàn đứng đầu Thần Đô.

Rất hiển nhiên, đây là nàng thời thiếu nữ, bức tranh này, ít nhất là tác phẩm năm sáu năm trước, nàng lúc này, là bộ dáng Lý Mộ chưa từng gặp.

Lý Mộ nhìn chằm chằm bức tranh thời thiếu nữ của nàng một hồi lâu, nỗi nhớ trong lòng càng sâu, chuẩn bị mang tập tranh khép lại trước, trong lúc vô ý liếc qua bức họa một nữ tử trang tiếp theo.

Nhìn thấy khuôn mặt nữ tử này, thân thể Lý Mộ chấn động.

Nữ tử này, thế mà giống nữ tử hắn thường xuyên mơ thấy như đúc!

Lý Mộ nhìn kỹ nữ tử trên tập tranh, xác định nàng cùng tâm ma của mình bộ dạng cực kỳ tương tự.

Tuy nữ tử trên tranh càng thêm trẻ tuổi, nhưng không hề nghi ngờ, đây là bức tranh vài năm trước của nàng, giống như bức tranh kia của Liễu Hàm Yên.

Lý Mộ cho rằng tâm ma của hắn là mình tưởng tượng ra, không ngờ có thể ở trong hiện thực tìm được nguyên hình, hắn nhìn về phía góc dưới bên trái bức tranh, quả nhiên tìm được tin tức của nữ tử này.

Góc dưới bên trái bức tranh, viết hai hàng chữ.

Chu Vũ, trưởng nữ của thượng thư lệnh Chu Tĩnh, giờ là thái tử phi, dung mạo thoát tục, thiên phú tu hành xuất sắc, tục truyền bị thái tử không thích, thành hôn hai năm, đến nay vẫn là xử nữ

Lý Mộ ngây ngốc đứng ở nơi đó, đầu óc trống rỗng.

Chu Vũ cái tên này, hắn là lần đầu tiên nghe nói, nhưng con gái thượng thư lệnh Chu Tĩnh, thái tử phi trước kia, không phải là đương kim nữ hoàng?

Tập tranh này nhìn qua đã được không ít năm tháng rồi, ít nhất là năm năm trước vẽ, lúc đó, nữ hoàng vẫn là thái tử phi, họa sĩ không cần kiêng dè như bây giờ.

Nhưng mặc dù là ở năm năm trước, loại vật này, hẳn cũng là lén trao đổi trong nhóm nhỏ, không có khả năng đưa lên mặt bàn.

Đương nhiên, những thứ này đối với Lý Mộ mà nói, đều không quan trọng.

Quan trọng là, tâm ma của hắn, sao có thể là nữ hoàng bệ hạ?

Điều đó không có khả năng là trùng hợp, trên đời này không có chuyện trùng hợp như vậy, hắn chưa từng thấy mặt mũi thật của nữ hoàng, sao có khả năng ở trong mơ ảo tưởng ra một ‘nàng’?

Khả năng duy nhất, nữ tử trong mơ của hắn, không phải tâm ma gì hết, căn bản chính là bản thân nữ hoàng!

Lấy tu vi cảnh giới thứ bảy của nàng, có thể dễ dàng thi triển giá mộng chi thuật, xâm nhập mộng cảnh của Lý Mộ.

Nhưng nàng vì sao phải xâm lấn mộng cảnh của Lý Mộ, lại vì sao phải ở trong mơ chà đạp hắn?

Lý Mộ cẩn thận nghĩ nghĩ, rất nhanh đã nhớ ra, mỗi lần nữ hoàng xuất hiện ở trong mơ của hắn, tiến hành một phen chà đạp cực kỳ tàn ác đối với hắn, đều là thời điểm hắn hóng hớt về nữ hoàng.

Ví dụ như nàng có phải vẫn là xử nữ hay không, có phải cùng tiền thái tử vợ chồng bất hòa hay không?

Ban ngày hắn hóng hớt như vậy, buổi tối ở trong mơ sẽ lọt vào một trận đòn hiểm.

Khó trách Mai đại nhân ở sau khi nhìn thấy nữ tử trong mơ của hắn, vẻ mặt cổ quái như vậy.

Khó trách lúc nữ hoàng triệu kiến, đưa lưng về phía hắn.

Khi nhìn thấy sách tranh này, tất cả bí ẩn trong lòng Lý Mộ, tất cả đều cởi bỏ.

Giả.

Đều là giả!

Cái gì nữ hoàng bệ hạ lòng dạ rộng lớn, rộng lượng, đều là giả!

Nàng ở mặt ngoài cái gì cũng không so đo, thật ra ngay cả buổi tối báo thù như thế nào cũng nghĩ sẵn rồi.

Càng làm Lý Mộ khó có thể tưởng tượng là, nàng là như thế nào biết hắn hóng hớt nàng như vậy, cường giả Siêu Thoát tuy thần thông quảng đại, nhưng cũng không có thiên lý nhãn thuận phong nhĩ, chân không ra khỏi cửa có thể biết chuyện thiên hạ.

Mặc kệ thế nào, bí ẩn quấy nhiễu hắn nhiều ngày, rốt cuộc phá giải.

Giờ khắc này, Lý Mộ không biết là nên vui, hay là nên lo lắng.

Hắn không sinh ra tâm ma, đây tự nhiên là một chuyện làm người ta cao hứng, nhưng sự thật so với hắn sinh ra tâm ma còn đáng sợ hơn.

Lý Mộ khép lại tập tranh, sau khi bình ổn tâm tình, cẩn thận phân tích tình huống.

Nếu nữ hoàng thật sự muốn trách tội hắn, tùy tiện tìm cái lý do, đã có thể khiến Lý Mộ chịu không nổi.

Nhưng nàng chỉ là ở trong mơ đánh hắn một trận, trong hiện thực, ngược lại đối với Lý Mộ ân sủng mọi cách, ban thưởng hắn pháp bảo, linh ngọc, cống phẩm, thậm chí tự mình ra tay, giúp Lý Mộ đột phá cảnh giới, cái này liền nói lên, nàng không tính truy cứu.

Điều này làm Lý Mộ tìm được tự mình an ủi, đồng thời lại cảm thấy khó có thể thích ứng.

Nữ hoàng cho hắn cảm giác, là cường đại, uy nghiêm, nàng ở trước mặt quần thần cùng Lý Mộ biểu hiện ra ngoài, cũng thật sự là một bộ hình tượng như vậy.

Ai cũng không biết, nữ hoàng còn có một khuôn mặt khác, sẽ ở ban đêm triển lộ.

Lúc này, Vương Vũ từ bên ngoài chạy vào, nói: “Đầu nhi, ta biết sai rồi, về sau trong giờ làm tuyệt đối không vụng trộm lười biếng, ngươi có thể mang sách đó trả ta hay không, đây là ta mất bao nhiêu công phu mới kiếm được.”

Lý Mộ nhìn hắn một cái, hỏi: “Sách gì?”

Vương Vũ nhìn quyển sách kia hắn đặt trên bàn, trong lòng biết, nó nhìn gần trong gang tấc, lại đã không thuộc về hắn nữa.

Hắn lắc lắc đầu, đau thương nói: “Không có gì, ta đi xuống “

Đi hai bước, hắn lại quay đầu, một lần nữa dặn dò: “Đầu nhi, sách này chính ngươi xem là được rồi, tuyệt đối đừng truyền ra ngoài, thứ này năm đó đã bị cấm, bây giờ lại có nội dung đại bất kính, không thể để người khác biết.”

Nội dung đại bất kính, tự nhiên là chỉ bức tranh nữ hoàng.

Nàng bây giờ, đã sớm không phải con gái Chu gia, cũng không phải thái tử phi, lén vẽ bức tranh thiên tử, theo luật đáng chém.

Chỉ sợ người năm đó vẽ tranh này, chết cũng không thể ngờ được, thái tử phi lúc đó, sẽ trở thành nữ hoàng tương lai, nếu không cho hắn gan lớn như trời, cũng không dám ở trên sách hóng hớt về nàng như vậy.

“Chu Vũ, tên nghe cũng không tệ.”

Sau khi trở thành nữ hoàng, tên ban đầu của nữ hoàng bệ hạ, tự nhiên liền không có ai dám nhắc tới nữa, tuy Lý Mộ lập chí trở thành tiểu áo bông bên người nàng, cũng là lần đầu tiên nghe nói tên của nàng.

Lý Mộ không dám nhìn nữ hoàng nữa, đối với bức tranh, nhớ Liễu Hàm Yên một lúc, mang sách tranh này cất đi, khoanh chân ngồi ở trên giường.

Hắn hôm nay, ở dưới sự giúp sức của nữ hoàng, đã thành công thăng cấp Thần Thông, bước vào tu hành trung tam cảnh.

Hết chương 391.

Chương 392. Có rắp tâm gì? (1)

Trung tam cảnh là một đường phân thủy của tu hành giả, tu hành giả Tụ Thần cảnh, chỉ có thể thi triển một ít pháp thuật nhỏ gọi gió kéo mù, một khi bước vào Thần Thông, liền có thể tiếp xúc đến thế giới tu hành huyền bí thật sự.

Lý thủy tọa hỏa, nhập thủy ngự phong, thôn đao thổ diễm, tiềm tung nghịch hành, tụ thú điều cầm, đại lực khí cấm, sau khi bước vào Thần Thông, thần thông pháp thuật tu hành giả có thể thi triển gia tăng trên diện rộng, hơn nữa đều có uy lực nhất định, đó là nguồn gốc cái tên cảnh giới thứ tư của đạo môn.

Đến cảnh giới thứ năm Tạo Hóa, thần thông có thể thi triển càng nhiều, uy lực cũng cường đại hơn, có thể dùng ngũ hành độn thuật, định thân biến ảo các thứ, thần thông một giai đoạn này, đã bước đầu có năng lực tạo hóa.

Mà đến Động Huyền, có thể gánh núi ngăn nước, hái trăng sao, bấm ngón tay tính toán, quan sát thiên cơ, biết trước.

Về phần thượng tam cảnh, thì càng cường đại hơn, trước mắt Lý Mộ không đi cân nhắc nhiều những thứ này, thực lực của hắn, là nữ hoàng mạnh mẽ đẩy lên, nếu không nhanh chóng củng cố, sẽ có phiêu lưu rơi xuống.

Tư vị bị cưỡng ép tăng lên cảnh giới, tuy thống khổ, nhưng nếu nữ hoàng có thể thường thường cho hắn một lần như vậy, Tạo Hóa sắp tới có thể mong chờ.

Đêm khuya, Tiểu Bạch bên người đã ngủ, Lý Mộ còn đang củng cố điều tức.

Đột nhiên, một cơn mệt mỏi ập tới, trước mắt Lý Mộ, nữ tử trong mơ xuất hiện lần nữa.

Sau khi thấy bức tranh nữ hoàng, Lý Mộ tự nhiên sẽ không cho rằng, đây là tâm ma của hắn nữa.

Giá mộng chi thuật của cường giả Siêu Thoát, có thể dễ dàng xâm nhập mộng cảnh của người khác, hơn nữa tùy ý dệt,

thuật này còn có thể mang ý thức người ta vây ở trong mộng, vĩnh viễn không thể tỉnh lại.

Lý Mộ cố gắng để mình trấn định, không thể biểu hiện ra chút khác thường.

Nữ hoàng lấy thuật đi vào giấc mộng gặp lại hắn, tất nhiên là không muốn Lý Mộ nhận ra thân phận của nàng.

Một khi thân phận của nàng bị vạch trần, thẹn quá hóa giận, không biết sẽ làm ra chuyện gì.

Lý Mộ niệm Thanh Tâm Quyết, trấn định chào hỏi với nàng, nói: "Lại gặp mặt rồi."

Nữ tử nhìn hắn một cái, thản nhiên nói: "Ngươi tựa như không muốn nhìn thấy ta."

Lý Mộ vội vàng giải thích: "Không có không có, những ngày ngươi không xuất hiện, ta mỗi ngày đều nghĩ tới ngươi."

"Nhớ ta?" Nữ tử nhìn Lý Mộ, hỏi: "Nhớ ta cái gì?"

Lý Mộ không tiếp tục đề tài này, nói: "Ta cảm thấy ngươi rất giống một người."

Nữ tử hỏi: "Người nào?"

Lý Mộ nói: "Nữ hoàng bệ hạ."

Ở sâu trong ánh mắt nữ tử lần đầu hiện lên một tia bối rối, vẻ mặt lại vẫn bình tĩnh như cũ, hỏi: "Nơi nào giống?"

"Không thể nói rõ, chính là cảm giác giống." Lý Mộ nói một câu, lại lắc lắc đầu, lẩm bẩm: "Không, ngươi cùng bệ hạ chỉ là bóng lưng tương đối giống mà thôi, tính cách hoàn toàn khác. Ngươi chỉ biết chơi roi, vừa thù dai vừa nhỏ nhen, bệ hạ lòng dạ rộng lớn, săn sóc thần tử, không chỉ có tặng ta linh ngọc, còn giúp ta tăng lên cảnh giới."

Nữ tử nhìn Lý Mộ một cái, nói: "Nàng đối với ngươi tốt như vậy, chỉ là muốn lợi dụng ngươi mà thôi."

Sắc mặt Lý Mộ trầm xuống, Bạch Ất kiếm biến ảo trong tay, xa xa chỉ vào nàng, nói: "Bệ hạ là người ta kính ngưỡng nhất, ta không cho phép ngươi đối với bệ hạ có bất cứ sự bất

kính nào. Ngươi tùy tiện dị nghị bệ hạ, cơn giận này ta không thể nhịn, rút binh khí đi!”

Tuy Lý Mộ luôn ở bên bờ vực nguy hiểm điên cuồng thử, nhưng hắn vẫn bình an vượt qua một đêm.

Cái này được lợi bởi hắn từng cố ý luyện tập, kỹ năng diễn xuất vô cùng cao thâm.

Lý Mộ không biết nữ hoàng bệ hạ vì sao thường xuyên ra vào mộng cảnh của hắn, nhưng bất chấp tất cả, khen nàng là được, nữ hoàng cho dù là lòng dạ hẹp hòi nữa, cũng không có khả năng ghen với chính bản thân.

Họa là từ miệng mà ra, hắn cuối cùng đã hiểu đạo lý này.

Cũng khó trách Mai đại nhân liên tiếp nhắc nhở hắn, phải tôn kính một chút đối với nữ hoàng, xem ra lúc đó, nàng đã biết tất cả, lại nhớ tới nàng khi nhìn thấy “tâm ma” của mình biểu hiện, cũng tất nhiên không kỳ quái thế nào nữa.

Nhớ lại tình huống ở chung với nữ tử trong mơ, Lý Mộ xấp xỉ có thể xác định, nữ hoàng sẽ không làm gì hắn.

Mà hắn cũng không cần lo lắng bị tâm ma quấy nhiễu, trái tim treo lên rốt cuộc có thể đặt xuống rồi.

Đến Thần Đô đã hai tháng có thừa, trải qua không ít chuyện, trong lòng Lý Mộ rất nhớ đối với Liễu Hàm Yên cùng Vãn Vãn, tính chờ sau chuyện thư viện, thì về Bắc quận một chuyến.

Lúc trước cùng Bạch Yêu Vương đi không từ giã, cũng không biết Tô Hòa ở vịnh Bích Thủy thế nào.

Lúc hắn tới Thần Đô nha, trùng hợp nhìn thấy Vương Vũ mang một người trẻ tuổi bộ dáng học sinh áp giải vào đại lao.

Nữ hoàng bệ hạ hôm qua hạ lệnh, mệnh lệnh các nha môn lớn của Thần Đô, nghiêm tra án kiện đề cập học sinh của ba đại thư viện, trừ Thần Đô nha, Hình bộ, Đại Lý tự, Ngự Sử Đài, cũng bắt đầu thụ lí những vụ án này.

Dân chúng Thần Đô, nếu có ai oan khuất, có thể tự tới mấy nha môn này.

Nữ hoàng bệ hạ tự mình hạ lệnh, không có bất cứ nha môn nào dám làm việc thiên tư trái pháp luật, một khi bị điều tra ra, toàn bộ nha môn đều sẽ bị liên lụy.

Thần Đô nha ở trong cảm nhận của dân chúng, so với bất cứ một nha môn nào của Thần Đô cũng công chính hơn, một ít người dân bắt đầu cân nhắc đến đủ loại nguyên nhân, không dám mang oan tình công khai, dần dần, cũng bắt đầu tới Thần Đô nha.

Trương Xuân xử lý xong một vụ án, cảm thán nói: "Học sinh bây giờ là làm sao vậy, nhớ năm đó, lúc chúng ta ở thư viện đọc sách, tiên sinh đối với chúng ta phi thường nghiêm khắc, ai phẩm hạnh không hợp, sẽ bị trục xuất thư viện, lúc này mới qua hai mươi năm, thư viện đã thành chỗ cất chứa những thứ dơ bẩn."

Văn Đế thành lập thư viện ước nguyện ban đầu là tốt, từ sau khi thư viện thành lập, vượt qua trăm năm, đều ở trong lòng dân chúng có địa vị cực kỳ tôn sùng.

Tuy trăm năm trước, quan viên từ thư viện khác nhau đi ra, đã có hiện tượng kết đảng ôm đoàn, nhưng nơi có người thì có phân tranh, mặc dù là không có bốn đại thư viện, quan viên kết đảng, ở bất cứ thời đại nào cũng là không thể tránh khỏi.

Kết đảng thì kết đảng, lúc đó, tố chất học sinh thư viện, cao hơn xa so với bây giờ.

Bầu không khí trong thư viện thay đổi cùng chuyển biến xấu, là từ thời tiên đế bắt đầu.

Hơn trăm năm trước, khi Văn Đế tại vị, cống hiến cho Đại Chu mấy chục năm hòa bình thịnh thế, hoàng đế sau đó, đều không còn sự anh minh như Văn Đế, lại cũng có thể hưởng thụ thành quả Văn Đế cai trị, chỉ cần quy củ, làm một vị vua gìn giữ cái đã có, không có lỗi đã là có công.

Nhưng đến thời kì tiên đế, tiên đế vì chứng minh mình khác với các đời hoàng đế, đã thi hành rất nhiều chính lệnh.

Hết chương 392.

Chương 393. Có rắp tâm gì? (2)

Ví dụ như thiết lập luật lấy bạc chuộc tội, ví dụ như không ngừng gia tăng đặc quyền cho Tiêu thị hoàng tộc, đều khiến triều đình Đại Chu xuất hiện rất nhiều nhân tố không ổn định.

Trong triều đình, quan viên đại biểu quần thể lợi ích khác nhau, tranh đấu đảng phái không ngừng, rất nhiều người bởi vậy mà chết.

Ở ngoài triều đình, ba mươi sáu quận cũng không an ổn, ma đạo làm loạn khắp nơi, yêu quốc và quỷ vực cũng như hổ rình mồi, không ngừng xâm phạm biên giới, thẳng đến lúc nữ hoàng kế vị, loại tình huống này cũng chưa được chuyển biến tốt.

Hiện tượng hỗn loạn ở Thần Đô, dẫn tới hiện tượng hỗn loạn của thư viện.

Không biết từ khi nào, trong ba đại thư viện bắt đầu có bầu không khí không lành mạnh này, học sinh vốn nên là rường cột của triều đình, lại thành tai họa của Thần Đô.

Trương Xuân tiếc nuối nói: “Văn Đế từng nói, học sinh thư viện, đọc sách thánh hiền, học thần thông đạo pháp, nên lấy tế thế cứu dân, đền đáp quốc gia làm nhiệm vụ của mình, bọn họ bây giờ, đã quên ước nguyện ban đầu thành lập thư viện của Văn Đế, quên bọn họ là vì sao mà đọc sách.”

Thư viện Bách Xuyên.

Trần phó viện trưởng mắt thấy lại có một học sinh bị đô nha mang đi, hỏi: “Đây là kẻ thứ mấy?”

Một giáo tập lắc đầu nói: “Người thứ mười sáu, nghe nói, Thần Đô nha, Hình bộ, Ngự Sử Đài cùng với Đại Lý tự, học sinh từ thư viện Vạn Quyển mang đi đã vượt qua hai mươi người, từ thư viện Thanh Vân mang đi, cũng vượt qua mười người.”

Một giáo tập khác thở dài nói: “Việc này, chúng ta thế mà đều không biết, các học sinh phẩm hạnh không tốt này, rời

khỏi thư viện cũng tốt, miễn cho về sau làm ra chuyện quá phận hơn, liên lụy danh dự thư viện.”

Trần phó viện trưởng nói: “Bây giờ đã không phải vấn đề danh dự thư viện chịu tổn hại hay không, theo quan viên Trung Thư Tây Đài nói, bệ hạ quyết định thay đổi chế độ tuyển quan của triều đình Đại Chu, khai sáng khoa cử.”

Một giáo tập nghi hoặc nói: “Cái gì gọi là khoa cử?”

Trần phó viện trưởng nói: “Bệ hạ muốn phân khoa thủ sĩ, từ nay về sau, quan viên triều đình, không phải tất cả đều từ thư viện lựa chọn sử dụng, nếu muốn vào triều làm quan, phải thông qua triều đình chọn lựa, cho dù là học sinh thư viện cũng không ngoại lệ.”

Thư viện sở dĩ là thư viện, là vì, quan viên Đại Chu, đều xuất thân thư viện, hơn trăm năm qua, bọn họ cung cấp sinh cơ cùng sức sống cuồn cuộn không ngừng cho thư viện, nếu loại sinh cơ cùng sức sống này đoạn tuyệt, thư viện cách tiêu vong cũng liền không xa nữa.

Nếu nói Văn Đế là bắt đầu của thời đại thư viện, như vậy nữ hoàng chính là kết thúc của thời đại thư viện.

Lúc này, một khí tức cường đại bỗng nhiên từ trong thư viện dâng lên, một lão giả đầu đầy tóc bạc xuất hiện ở trong đám người.

Lão nhìn quét mọi người, hừ lạnh một tiếng, nói: “Lão phu chỉ mới bế quan nửa năm, thư viện đã bị các ngươi làm cho chướng khí mù mịt như vậy!”

“Hoàng lão xuất quan rồi.”

“Cung nghênh Hoàng lão.”

Mọi người thấy lão giả này, ùn ùn khom mình hành lễ.

Trong thư viện, trừ viện trưởng quanh năm bế quan, là Hoàng lão địa vị cao nhất, cùng là phó viện trưởng, Trần phó viện trưởng ở trước mặt lão, cũng phải hành lễ vãn bối.

Hoàng lão không chỉ có tu vi cao thâm, tiến vào Động Huyền mấy chục năm, càng chi chít hoa trái, dạy dỗ trọng thần

trong triều vô số kể, làm ra cống hiến thật lớn cho Đại Chu, là linh hồn của thư viện Bách Xuyên.

Lão giả tóc bạc hừ lạnh một tiếng, nói: "Học sinh thư viện phạm sai lầm, triều đình có thể xử trí, bầu không khí không lành mạnh của thư viện, thư viện cũng có thể sửa lại, nàng mượn đề tài để nói chuyện của mình, chẳng qua là muốn độc tài quyền to, bồi dưỡng tâm phúc, mang triều đình nắm giữ chặt chẽ ở trong tay nàng. Bốn đại thư viện, tuyệt đối không thể dễ dàng cho phép chuyện như vậy xảy ra."

Lúc vào triều, Lý Mộ bất ngờ phát hiện, phía trước nhất của bách quan bày một cái ghế, ngồi trên ghế là một vị lão giả tóc bạc.

Có thể ngồi ở trong Tử Vi điện, tự nhiên không phải người bình thường, hắn từ trong tiếng các quan viên nghị luận biết được, lão giả này tựa như là một vị phó viện trưởng của thư viện Bách Xuyên, tư cách rất cao, khi tiên đế còn tại vị, đã cho lão tư cách ngồi thảo luận chính sự.

Bởi vì đã xảy ra những việc xấu đó, liên tiếp mấy lần, trên buổi chầu sớm, đều không có bóng dáng người thư viện, hôm nay vẫn là lần đầu xuất hiện.

Lão giả cau mày ngồi ở nơi đó, ngay cả không khí trong triều cũng nghiêm nghị hơn rất nhiều.

Buổi chầu sớm hôm nay, chủ yếu là nghị luận, do triều đình tự mình xây dựng khoa cử, chọn lựa nhân tài làm quan, thay thế tình huống ngày xưa quan viên trong triều bị thư viện lũng đoạn.

Loại phương pháp này, không thể nghi ngờ là hoàn toàn huỷ bỏ chế độ cũ, sau khi nữ hoàng bệ hạ đưa ra, cũng chưa dẫn tới triều thần thảo luận, chỉ có mấy quan viên Ngự Sử Đài hưởng ứng.

Bởi vì đại bộ phận người đối với đứng trên triều đình mà nói, đây là đi ngược lại lợi ích của bọn họ.

Quan viên trong triều, nói là xuất thân thư viện, thật ra xét đến cùng, học sinh thư viện, đều là con em quyền quý hào tộc Đại Chu, bọn họ đưa con em trong nhà đến thư viện, mấy năm

sau, có thể vào triều làm quan, để địa vị cùng quyền lực của gia tộc bọn họ, lấy phương thức như vậy, từng thế hệ kéo dài tiếp.

Một khi triều đình không từ thư viện trực tiếp chọn quan lại, bọn họ liền mất đi loại đặc quyền này.

Trước kia, bọn họ chỉ cần cạnh tranh với quyền quý hào tộc khác, nếu là triều đình chọn quan không hạn xuất thân, bọn họ sẽ cùng tất cả nhân tài của Đại Chu ba mươi sáu quận tranh đoạt quan chức có hạn, như vậy, trừ phi trong gia tộc bọn họ, có thể không ngừng toát ra nhân tài kiệt xuất, nếu không gia tộc xuống dốc, đã thành kết cục định sẵn.

Không có ai muốn tiếp nhận sự thật như vậy.

Mỗi khi bệ hạ bị triều thần cô lập, Lý Mộ liền biết, là lúc hắn đứng ra rồi.

Các thế lực trên triều đình, hắn đã đắc tội hết, cũng không ngại đắc tội một lần nữa.

Hắn đứng ra, nói: "Thần cho rằng, nhân tài Đại Chu, tuyệt đối không chỉ cực hạn ở bốn đại thư viện, khoa cử chọn quan, có thể khiến triều đình từ dân gian phát hiện càng nhiều nhân tài hơn, đánh vỡ thư viện lũng đoạn đối với quan viên, cũng có thể ngăn chặn bầu không khí không lành mạnh của thư viện."

"Ngươi là kẻ quái nào, cũng dám tùy tiện đánh giá thư viện!"

Lý Mộ nói còn chưa nói xong, bên tai liền truyền đến một thanh âm trách cứ.

Hắn ngẩng đầu, nhìn thấy tận cùng phía trước đại điện, lão giả tóc bạc ngồi ở trên ghế kia đứng dậy.

Lý Mộ bình tĩnh nói: "Ba đại thư viện, mấy chục học sinh, mấy ngày nay, vì sao vào tù, vì sao bị chém, các vị đại nhân trên điện đều nhìn thấy, bản quan chỉ là nói thật, sao là tùy tiện đánh giá?"

Hết chương 393.

Chương 394. Người trời chọn (1)

Lão giả vẫn chưa bàn tới việc này, nhìn Lý Mộ, tiến lên một bước, lớn tiếng nói: “Bốn đại thư viện, sáng lập trăm năm, chuyển vận bao nhiêu nhân tài cho triều đình, vì giang sơn Đại Chu củng cố, đã làm ra bao nhiêu cống hiến, ngươi bởi vì học sinh thư viện nhất thời sai lầm, liền muốn phủ nhận trăm năm công tích của thư viện, che mắt bệ hạ, họa loạn triều cương, hủy diệt cơ nghiệp trăm năm của Đại Chu, ngươi rốt cuộc có rắp tâm gì?”

Theo lão đi ra một bước, khí thế trên người lão giả tóc bạc ầm ầm tản ra.

Khí thế này, không phải bắt nguồn từ pháp lực cảnh giới Động Huyền của lão, mà bắt nguồn từ niệm lực trên người lão.

Niệm lực cuồn cuộn không ngừng, từ trong cơ thể lão phát ra, thậm chí dẫn động thiên địa lực, hướng về Lý Mộ áp bách đến.

Ở dưới luồng khí thế này ập tới, Lý Mộ liên tục lùi lại mấy bước, thẳng đến đạp vỡ một viên gạch dưới chân, mới vừa vặn dừng thân hình, trên mặt hiện ra một tia ửng đỏ không bình thường.

Trên đại điện, trên mặt không ít người lộ ra nụ cười, đám quan viên Lại bộ, nhất là Lại bộ thị lang, trong lòng càng thống khoái vô cùng, ánh mắt nhìn về phía Lý Mộ tràn ngập vui sướng khi người gặp họa.

“Càn rỡ!”

Sau màn che, một khí tức mạnh mẽ vô cùng ầm ầm bùng nổ.

Nữ hoàng giận dữ, tu vi cảnh giới thứ bảy hiển lộ không bỏ sót, trên Tử Vi điện, cho dù là cường giả Tạo Hóa cảnh, giờ phút này cũng cảm thấy như có núi cao áp đỉnh, khó có thể thở.

Chỉ có mấy người đứng ở tận cùng phía trước quần thần, mới có thể mặt không đổi sắc đối mặt uy áp này.

Lão giả tóc bạc quần áo không gió tự động, biểu cảm trên mặt lại rất bình tĩnh, thản nhiên nói: “Lão phu mang cả đời đều hiến cho thư viện, không cho phép bất luận kẻ nào phỉ báng thánh địa trong lòng lão phu, nhất thời không khống chế được cảm xúc, còn xin bệ hạ chớ trách.”

Đối mặt người cầm quyền cao nhất Đại Chu, tồn tại Siêu Thoát cảnh giới thứ bảy, lão vẫn như cũ không kiêu không nịnh.

Bởi vì lão là phó viện trưởng thư viện Bách Xuyên, bản thân cũng là tồn tại cảnh giới thứ sáu đỉnh phong, cách Siêu Thoát chỉ có một bước, chỉ cần lão bước ra một bước đó, thư viện Bách Xuyên, sẽ sinh ra vị viện trưởng thứ hai.

Đối mặt nữ hoàng tức giận, lão vẫn như cũ bình tĩnh nhìn về phía Lý Mộ, hỏi: “Hơn trăm năm qua, thư viện Bách Xuyên, Thanh Vân, Vạn Quyển, bồi dưỡng cho triều đình vô số quan viên, học sinh thư viện Bạch Lộc trấn thủ biên cương, đổ máu chiến trường, bốn đại thư viện cống hiến đối với Đại Chu không thể cân nhắc, hôm nay ngươi lại muốn đảo điên căn cơ thư viện. Nói, ngươi rốt cuộc có rắp tâm gì!”

Trong lục bộ cửu tự, vô số quan viên, dùng ánh mắt trào phúng nhìn Lý Mộ.

Bốn đại thư viện sừng sững trăm năm, lại há là hắn một tiểu bối vô danh có thể lật đổ?

Tự cho là ỷ vào bệ hạ ân sủng, có thể ở Thần Đô muốn làm gì thì làm, nhưng Thần Đô, cũng không phải mọi người đều sợ bệ hạ,

Hoàng lão học trò khắp thiên hạ, trên Tử Vi điện này, quan viên tứ phẩm trở lên, không biết có bao nhiêu người từng nhận lão dạy, lão mang cả đời đều hiến cho thư viện, mấy chục năm qua, dân chúng Thần Đô kính lão tin lão, niệm lực hội tụ ở trên người lão, thậm chí có thể câu thông thiên địa, khiến lão bước nửa chân vào Siêu Thoát.

Toàn bộ Đại Chu, lão là tồn tại có khả năng thăng cấp Siêu Thoát nhất.

Cường giả thượng tam cảnh, không chịu thế tục ước thúc.

Một khi lão bước ra một bước đó, có thể siêu nhiên thế ngoại, ngồi ngang hàng với nữ hoàng.

Lý Mộ lau lau một sợi tơ máu tràn ra khóe miệng, ngẩng đầu nhìn lão giả tóc bạc, thản nhiên nói: “Ngươi hỏi ta có rắp tâm gì?”

Giờ khắc này, đối mặt cường giả Động Huyền, trong lòng hắn không sợ chút nào.

Bởi vì sau lưng hắn, còn có nữ hoàng bệ hạ.

Chỉ cần hắn không thẹn với lòng, không thẹn với thiên địa, không thẹn với dân chúng, thì không cần e ngại bất luận kẻ nào.

Hắn một tay chỉ trời, nói từng chữ một: “Thiên địa vô tâm, không phân biệt đen trắng trung gian, bản quan trên vì thiên địa lập tâm!”

Vừa dứt lời, kẻ tu vi cao thâm trên đại điện, lập tức cảm nhận được một tia lực lượng dao động không tầm thường trong thiên địa.

Thượng thư lệnh hơi biến sắc, lẩm bẩm: “Đây là?”

Chu Trọng nhìn Lý Mộ, trong mắt ẩn hiện tinh quang.

Trương Xuân lười nhác đứng ở phía sau, lúc này cũng không khỏi đứng thẳng người.

Lý Mộ cũng ngay lập tức nhận ra một tia khác thường, loại cảm giác này, hắn không phải lần đầu tiên thể hội.

Lúc trước ở trà lâu kể 《oan Đậu Nga》, hắn cũng từng sinh ra cảm giác tương tự.

Đây là thiên đạo cảm ứng!

Hắn như có cảm ngộ, lấy một tay khác chỉ đất, tiếp tục nói: “Ác pháp vô đạo, độc hại ngàn vạn dân chúng, bản quan dưới vì sinh dân lập mệnh!”

Trên đại điện, thiên địa lực dao động càng thêm mãnh liệt.

Trong quần thần, còn có người không biết nguyên do, kẻ tu vi cao thâm, đã ý thức được đã xảy ra cái gì, trên mặt lộ ra vẻ

chấn động.

Ngay cả trong rèm che, nữ hoàng ra vẻ nghiêm túc, cũng kinh ngạc khẽ hé đôi môi đỏ mọng, trên khuôn mặt tinh xảo, hiện ra một chút kinh ngạc, lẩm bẩm: “Đạo thuật, đạo thuật mới…”

Lý Mộ cảm nhận được thiên địa lực ngưng tụ bên người, tốc độ nói nhanh hơn, cao giọng nói: “Võ Đế Văn Đế, yên ổn ranh giới, trị quốc có cách, sau nhị thánh, thánh đạo mất đi, bản quan trước vi vãng thánh kế tuyệt học!”

Giờ phút này, trong đại điện, mặc dù là người tu vi thấp, đã nhận ra sự khác thường.

Thiên địa lực dao động quá mức kịch liệt, khiến trong lòng bọn họ sinh ra cảm giác cực kỳ bất an.

Ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Lý Mộ, hiển nhiên, hắn mới là ngọn nguồn tạo thành tất cả cái này.

Lý Mộ cuối cùng nhìn về phía nữ hoàng trong rèm che, trầm giọng nói: “Thân là Đại Chu lại, may được bệ hạ rủ lòng thương, thần cảm kích vô cùng, nhất định cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi, sau nguyện vì Đại Chu vạn thế khai thái bình!”

Một câu cuối cùng của hắn hạ xuống, trên Tử Vi điện, thiên địa lực dao động đến cực điểm.

Trên mặt không ít người lộ ra nét chấn động, dùng ánh mắt dại ra nhìn Lý Mộ.

Vi thiên địa lập tâm, vi sinh dân lập mệnh, vi vãng thánh kế tuyệt học, vi vạn thế khai thái bình — đây là lời hoành tráng rộng lớn cỡ nào?

Bốn câu này, làm được bất cứ một câu nào, đều có thể lưu danh sử sách, vạn nhà truyền tụng.

Nhưng có ai có thể làm được?

Thiên địa vô tâm, không phân biệt đen trắng trung gian, thượng vi thiên địa lập tâm.

Người tu hành, ai dám chỉ trích thiên địa?

Ánh mắt mọi người bỗng nhiên nhìn phía Lý Mộ.

Việc Dương huyện, đến nay nhớ tới, còn làm người ta kinh hãi.

Lúc đó, Dương huyện huyện lệnh hoa mắt ù tai vô đạo, ức hiếp dân chúng, coi thường mạng người, Lý Mộ chỉ trời mắng chửi, giận mắng thiên địa, thiên địa chịu hắn cảm hóa, tạo ra một vị tuyệt thế hung linh.

Chu Xử chết, ngay tại không lâu trước đó.

Hết chương 394.

Chương 395. Người trời chọn (2)

Chu Xử làm ác ở Thần Đô, Lý Mộ mắng trời lần nữa, trời đánh xuống trời phạt, ở trước mặt dân chúng Thần Đô, mang Chu Xử bổ thành tro bụi.

Đây — vì thiên địa lập tâm.

Hắn đã làm được.

Ác pháp vô đạo, độc hại ngàn vạn dân chúng, hạ vi sinh dân lập mệnh.

Lý Mộ sau khi vào Thần Đô, ở trong vòng một tháng ngắn ngủn, liền khiến triều đình sửa luật lấy bạc chuộc tội, được vô số dân chúng Thần Đô ca tụng, sau đó, hắn lại giải oan thỉnh mệnh cho dân, không tiếc đắc tội quyền quý quan viên, thậm chí là thư viện…

Đây — vi sinh dân lập mệnh.

Hắn cũng làm được.

【ps: Nhu cầu sáng tác Tiểu thuyết, "Vi sinh dân lập mệnh" ý tứ nguyên bản là, vì dân chúng lựa chọn phương hướng vận mệnh chính xác, xác lập ý nghĩa sinh mệnh, nơi này làm lý giải "thỉnh mệnh". 】

Vi vãng thánh kế tuyệt học — Võ Đế Văn Đế vì Đại Chu tạo ra cơ nghiệp mấy trăm năm, phương pháp trị quốc của bọn họ, hoàng đế sau này của Đại Chu chưa học được, hắn nói muốn kế thừa ý chí hai vị thánh nhân, đó là muốn cho Đại Chu tái hiện huy hoàng.

Vi vạn thế khai thái bình — vì Đại Chu mở cơ nghiệp vạn thế thái bình, người giờ phút này đứng ở trên đại điện, lại có ai dám phát ra hào ngôn như thế?

Cái này bốn câu rung động ngôn luận, kinh sợ ở đại điện mọi người, thậm chí làm cho bọn họ xem nhẹ, đại điện thượng càng ngày càng mạnh thiên địa lực dao động.

Lão giả tóc bạc nhìn Lý Mộ, trong mắt trừ chấn động, còn có hâm mộ nồng đậm.

Đây không phải thiên địa lực dao động tầm thường, trong đó, có khí tức của đạo thuật…

Nếu, nếu dẫn động thiên địa lực dao động này là lão, hôm nay, ở trên đại điện này, lão liền có thể bước vào Siêu Thoát!

Lúc này, Lý Mộ bỗng nhiên quay đầu, nhìn về phía lão giả đó, lớn tiếng nói: "Văn Đế sáng lập thư viện, là muốn để thư viện bồi dưỡng nhân tài cho Đại Chu, không phải bồi dưỡng tội nhân, cái hại của thư viện, dân chúng đều thấy, ngươi mượn oai thư viện, kim điện làm càn, đối đầu bệ hạ, thiên địa này sao có thể tha cho ngươi!"

Vừa dứt lời, hắn sải bước hướng phía trước bước ra một bước.

Trên đại điện, thiên địa lực hỗn loạn kia bỗng nhiên trở nên cực có trật tự, hướng trên người lão giả tóc bạc áp bách.

Gậy ông đập lưng ông!

Sắc mặt lão giả biến đổi hẳn, mặc dù lão là cảnh giới thứ sáu đỉnh phong, nhưng ở trước mặt thiên địa lực cường đại, cũng tỏ ra nhỏ yếu như thế.

Trước mặt thiên địa, tu vi cao tới đâu, cũng là con kiến!

Lão há mồm, một trang sách màu vàng từ trong miệng lão phun ra.

Trang sách đó tràn ngập khí mờ mịt, nhanh chóng phóng to, chụp vào đỉnh đầu của lão, muốn ngăn cản cho lão một luồng thiên địa lực này.

Nhưng, một luồng thiên địa lực này lại không hề tầm thường, thế mà trực tiếp xuyên qua trang sách, rơi ở trên người lão.

Phốc!

Lão giả trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi, khí tức trên người nhanh chóng uể oải đi.

Mấy bóng người tận cùng phía trước đại điện, trơ mắt nhìn khí tức của lão, từ Động Huyền đỉnh phong, ngã xuống đến Động Huyền sơ kỳ, suýt nữa ngã khỏi cảnh giới thứ sáu…

Mấy người liếc nhau, đều từ trong mắt đối phương nhìn ra sự chấn động nồng đậm.

Trời phạt!

Phó viện trưởng thư viện Bách Xuyên, cường giả Động Huyền đỉnh phong, cách Siêu Thoát chỉ kém nửa bước, ở trên đại điện, bị trời phạt, tu vi suýt nữa ngã xuống một đại cảnh giới.

Một đạo trời phạt này, ít nhất khiến lão tổn thất ba mươi năm đạo hạnh!

Lấy tuổi của lão, cảnh giới ngã xuống, chỉ sợ cuộc đời này, không còn cơ hội đột phá…

Ánh mắt mọi người nhìn về phía Lý Mộ tràn đầy hoảng sợ.

Ông trời liên tiếp giúp hắn, hắn chẳng lẽ thật là người được trời chọn?

Trên đại điện yên tĩnh không tiếng động, chỉ có lão giả tóc bạc bị thương thở dốc.

Trong ánh mắt bách quan nhìn về phía Lý Mộ tràn ngập không thể tưởng tượng.

Bọn họ không thể tưởng tượng, hắn một tu sĩ Thần Thông nho nhỏ, thế mà có thể làm Động Huyền bị thương nặng.

Nhưng bọn họ càng không thể tưởng tượng là, hắn có thể nói ra lời kinh thế "Vi thiên địa lập tâm, vi sinh dân lập mệnh, vi vãng thánh kế tuyệt học, vi vạn thế khai thái bình".

Có thể dẫn tới thiên địa cảm ứng, xưng bốn câu này là lời kinh thế, không chút khoa trương.

Mà người có thể nói ra bốn câu này, lại có lòng dạ cỡ nào?

Lão giả tóc bạc ngồi bệt ở trên mặt đất, cảm nhận được pháp lực xói mòn trong cơ thể, cảnh giới ngã xuống, trên khuôn mặt già nua lộ ra vẻ mặt mờ mịt.

Giờ khắc này, lão vô cùng khắc sâu ý thức được, lão cả đời này, không còn cơ hội thăng cấp Siêu Thoát nữa.

Siêu Thoát chi cảnh, đó là điều lão theo đuổi suốt đời…

Giấc mộng suốt đời theo đuổi phá diệt từ đây, dưới loại cực độ tuyệt vọng này, trong lòng lão bỗng nhiên tràn ra cảm xúc vô cùng bạo ngược, loại cảm xúc bạo ngược này hóa thành sát niệm, rất nhanh đã tràn ngập đầu óc lão.

Mắt lão biến thành màu đỏ, trên người tản mát ra khí tức cực độ nguy hiểm.

Thượng thư lệnh sắc mặt thay đổi hẳn, lớn tiếng nói: "Không ổn, hắn nhập ma rồi!"

"Chết!"

Trong đại điện bỗng nhiên truyền đến một thanh âm dọa người đến cực điểm, lông tóc toàn thân Lý Mộ dựng thẳng, cảm giác thân thể của mình bị cố định, thậm chí ngay cả tư duy cũng dừng vận chuyển.

Ngay sau đó, một bàn tay khô gầy, liền xuất hiện ở trước mắt hắn.

Ánh mắt Lý Mộ, bắt gặp một đôi mắt màu đỏ.

Bàn tay lão giả tóc bạc vươn về phía cổ Lý Mộ, lại dừng lại ở giữa không trung, mà trước mặt Lý Mộ, cũng đã có thêm một bóng người.

Nữ tử mặc hoàng bào, đầu đội đế quan đứng ở trước người Lý Mộ, nâng tay chỉ một cái.

Thân thể lão giả tóc bạc cố định ở giữa không trung, khí tức trong cơ thể, từ Động Huyền sơ kỳ, bắt đầu nhanh chóng ngã xuống.

Tạo Hóa, Thần Thông, Tụ Thần, Ngưng Hồn, Luyện Phách…

Ngay lập tức, trong cơ thể lão, liền không còn pháp lực dao động.

Nữ hoàng ngẩng đầu, uy nghiêm nói: "Kim điện tổn thương ái khanh của trẫm, nhập ma hành hung, niệm ngươi ngày xưa có công, trẫm chỉ phế tu vi ngươi, giữ cho ngươi một mạng…"

Trên Tử Vi điện tràn đầy im lặng, yên tĩnh đến mức các triều thần có thể nghe được tiếng hít thở cùng tim đập của

mình.

Tất cả xảy ra quá nhanh, cho dù bọn hắn trong cuộc đời trải qua vô số trường hợp lớn, cũng không rung động bằng một màn vừa rồi.

Hoàng phó viện trưởng vô lễ trước điện, lấy thế ép người, tu vi cảnh giới thứ sáu đỉnh phong, ra tay với một tiểu lại cảnh giới thứ tư, mặc dù có chút lấy lớn bắt nạt nhỏ, hơn nữa trước mặt bệ hạ, bắt nạt sủng thần của nàng, cũng là không mang bệ hạ để vào mắt.

Nhưng lão có tư cách như vậy.

Lão cả đời này, bồi dưỡng ra cho triều đình mấy trăm vị trọng thần, dưới đến huyện lệnh huyện thừa một huyện, trên đến đứng đầu một quận, lục bộ thượng thư, tam tỉnh lục bộ cửu tự nhị thập tứ ti, có bao nhiêu người là học sinh của lão?

Hết chương 395.

Chương 396. Lấy lý phục người

Dù là trên đại điện hôm nay, rất nhiều triều thần ở trước mặt lão, cũng phải tôn xưng một tiếng “Tiên sinh” .

Đừng nói một tên tiểu lại, một vị ngự sử, mặc dù là Hoàng phó viện trưởng chỉ vào cái mũi thượng thư lệnh mắng, thượng thư lệnh cũng phải cúi đầu nghe.

Nhưng Lý Mộ không.

Ở lúc bị Hoàng phó viện trưởng áp bách, chất vấn hắn có rắp tâm gì, hắn nói ra một phen chân ngôn rung động lòng người như vậy.

Vi thiên địa lập tâm, vi sinh dân lập mệnh, vi vãng thánh kế tuyệt học, vi vạn thế khai thái bình!

Bốn câu chân ngôn này, thế mà trực tiếp dẫn tới thiên địa cộng hưởng, Lý Mộ mượn thiên địa lực, gậy ông đập lưng ông, khiến cảnh giới của Hoàng phó viện trưởng từ Động Huyền đỉnh phong, ngã tới Động Huyền sơ kỳ, mang hy vọng thăng cấp Siêu Thoát của lão hoàn toàn nghiền nát!

Cảnh giới ngã xuống, hy vọng phá diệt, khiến Hoàng phó viện trưởng ở trên đại điện trực tiếp nhập ma, bị lạc thần trí, bức bách bệ hạ ra tay, tự mình phế bỏ tu vi của lão.

Một cường giả cảnh giới thứ sáu đỉnh phong nhập ma, sinh ra nguy hại là không thể đo lường, bệ hạ chỉ là phế bỏ tu vi lão, giữ lại một mạng của lão, đã xem như niệm ở trên phần lão ngày xưa có công.

Khiến mọi người chấn động khó có thể hoàn hồn, là Lý Mộ.

Trên đời này không có người được trời chọn gì cả, là hành vi của hắn, chân ngôn của hắn đạt được thiên địa tán thành, là vì ở trong mắt thiên đạo, hắn so với Hoàng phó viện trưởng, càng có đại nghĩa hơn.

Nếu là người khác nói ra bốn câu nói này, càng nhiều người sẽ cười nhạt.

Nhưng, mọi người đều thấy, Lý Mộ là thật sự đang lấy hành động của hắn, thực tiễn bốn câu chân ngôn này, chẳng trách hắn có thể dẫn tới thiên địa cộng hưởng. Đây là một người không có tư tâm, hắn bình thản, lòng dạ mang dân chúng, không sợ thiên địa, trung quân ái quốc, trong lòng tự có công đạo chính nghĩa, người như vậy, ngay cả thiên địa cũng vì hắn động dung…

Hoàng phó viện trưởng tâm ma xâm nhập, tu vi bị phế, khí cấp công tâm, đã ngất đi.

Nữ hoàng chậm rãi đi đến phía trên, nói: "Đưa Hoàng phó viện trưởng về thư viện."

Hai cấm vệ từ bên ngoài đi vào, yên lặng nâng Hoàng phó viện trưởng ra ngoài.

Quần thần yên tĩnh không tiếng động, cho dù là quan viên xuất thân thư viện Bách Xuyên, học sinh cũ của Hoàng phó viện trưởng, cũng đều ăn ý giữ im lặng.

Hoàng phó viện trưởng lấy đại nghĩa áp bách Lý Mộ, lại bị Lý Mộ lấy đại nghĩa đè ép trở về.

Đại nghĩa của lão, là đại nghĩa của thư viện.

Đại nghĩa của Lý Mộ, là đại nghĩa của thiên địa.

Đại nghĩa của thư viện, ở trước mặt đại nghĩa của thiên địa, không đáng giá nhắc tới.

Nữ hoàng nhìn xuống trọng thần, nói: "Về chuyện khoa cử, hạn Trung Thư Tây Đài trong một tháng khởi thảo quy phạm, từ nay về sau triều đình chọn quan, tuần hoàn chế độ khoa cử, các khanh ai có dị nghị?"

Bách quan tiếp tục lặng lẽ, không một ai mở miệng.

Việc đã đến nước này, ai còn có thể có dị nghị, ai còn dám có dị nghị?

Trước kia thư viện chiếm đại nghĩa, trăm năm qua, bọn họ chuyển vận vô số người tài cho thư viện, cho dù là bệ hạ, cũng không thể khư khư cố chấp.

Nhưng bây giờ, đại nghĩa của Lý Mộ, đã ép qua đại nghĩa của thư viện, Hoàng phó viện trưởng kim điện nhập ma, tu vi bị phế, đại nghĩa bị nữ hoàng giữ, làm thần tử, bọn họ không thể cũng không phản kháng lại được nữ hoàng, hôm nay ngay cả đạo lý cũng giảng không lại, còn có thể nói cái gì nữa?

Trung thư lệnh lặng lẽ một lát, đứng ra, khom người nói: "Thần tuân chỉ."

Ánh mắt nữ hoàng nhìn quét trọng thần, uy nghiêm nói: "Bãi triều."

Nữ hoàng từ hậu điện rời khỏi, quần thần sau khi khom người, bắt đầu có trật tự rời khỏi Tử Vi điện.

Ánh mắt bọn họ dừng lại hồi lâu ở trên người Lý Mộ, ánh mắt rất phức tạp.

Từ trước tới nay, ở trong mắt quan viên trong triều, hắn đều là kẻ làm rối, là kẻ phá hư quy tắc định sẵn của triều đình, trừ bệ hạ, hắn không được lòng tất cả mọi người, là ngoại tộc trong mắt triều thần.

Thẳng đến hôm nay, mới có người ý thức được, Lý Mộ không phải đang phá hư quy tắc, hắn là đang một lần nữa thành lập quy tắc.

Có lẽ trong mắt hắn, bọn họ, mới là ngoại tộc.

Không hề nghi ngờ, sau hôm nay, bố cục triều đình cũng bị sửa.

Bệ hạ có Lý Mộ, liền có được đại nghĩa, Lý Mộ có bệ hạ, thì có được chỗ dựa.

Bệ hạ có uy nghiêm cùng vũ lực.

Lý Mộ lấy lý phục người.

Chẳng qua lý của hắn, không phải đạo lý, là thiên lý.

Sau khi quần thần đều rời khỏi, Lý Mộ còn đứng ở trên điện, chưa rời khỏi.

Hắn bước ra một bước, thân thể nhoáng lên một cái, suýt nữa ngã xuống, sắc mặt cũng lập tức tái nhợt.

Lão giả tóc bạc kia có tu vi Động Huyền đỉnh phong, nửa chân đã bước vào Siêu Thoát, Lý Mộ chẳng qua là vừa bước vào Thần Thông, gần như kém lão ba đại cảnh giới, một phần trăm lực lượng của lão, cũng không phải thứ Lý Mộ có thể thừa nhận.

Bảo giáp trên người hắn có thể ngăn cản tu hành giả Động Huyền công kích, nếu không phải mặc nó, chỉ sợ Lý Mộ ở dưới luồng khí thế áp bách kia, đã bị thương nặng, cảnh giới vừa mới tăng lên, cũng sẽ lần nữa ngã xuống.

Lão giả tóc bạc kia, ra tay là chiêu số độc địa như thế.

Bởi vậy, khi nhìn thấy lão bị nữ hoàng phế đi tu vi, Lý Mộ không có chút đồng tình.

Hắn ngược lại có chút vui mừng, không uổng công hắn trả giá như vậy vì nữ hoàng.

Đan dược chữa thương trong nhẫn còn có một chút, Lý Mộ đang chuẩn bị lấy ra một viên, bên tai bỗng nhiên truyền đến một thanh âm quen thuộc.

“Há mồm.”

Lý Mộ theo bản năng há mồm, một tia sáng trắng bắn vào trong miệng của hắn.

Một viên đan dược hòa tan ở trong miệng hắn, dược lực tinh thuần nháy mắt tan ra, nhanh chóng chữa trị thương thế của hắn.

Rất nhanh, thương thế Lý Mộ vừa rồi bị liền đều khỏi hẳn, hắn cảm giác thân thể lại khôi phục đến trạng thái đỉnh phong.

Lý Mộ ôm quyền khom người, hướng một bóng người trong điện khom người nói: “Cảm tạ bệ hạ.”

Nữ hoàng đứng ở trước người hắn, hỏi: “Vì sao không ngẩng đầu lên?”

Lý Mộ cúi đầu, nói: “Thần không dám trực diện thiên nhan.”

Trong mơ là trong mơ, thật muốn cùng nữ hoàng ở trong hiện thực thẳng thắn gặp nhau, Lý Mộ còn chưa làm tốt loại

chuẩn bị này.

“Không dám?” Nữ hoàng hừ lạnh một tiếng, nói: “Ngươi mỗi ngày ở sau lưng dị nghị trẫm, còn có cái gì là ngươi không dám?”

Lý Mộ thở dài, nàng nói như vậy, chính là tính mang toàn bộ mọi chuyện làm rõ, cho dù Lý Mộ muốn trốn tránh, cũng không có khả năng.

Hắn ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt trước mắt cũng không xa lạ này, nói: “Thần có tội, thần không nên ở sau lưng dị nghị bệ hạ…”

Nữ hoàng hỏi: “Ngươi từ bao giờ biết đó chính là trẫm?”

Lý Mộ thành thật nói: “Mấy ngày trước, thần từng thấy bức tranh lúc trẻ tuổi của bệ hạ.”

Nói xong, hắn lại ý thức được chỗ nào không đúng, lập tức nói: “Bệ hạ hôm nay vẫn trẻ tuổi như cũ, ý tứ thần là, thần trong lúc vô ý từng thấy bức tranh mấy năm trước của bệ hạ.”

Hết chương 396.

Chương 397. Tán thành (1)

Nữ hoàng hỏi: “Cho nên ngươi ở trong mơ biểu trung thành đối với trẫm, cũng là giả?”

Lý Mộ ôm quyền nói: “Mơ là giả, nói là thật, lòng thần đối với bệ hạ, thiên địa có thể chứng, nhật nguyệt có thể giám.”

Nữ hoàng nhìn hắn một cái, nói: “Sự tình trước kia, trẫm có thể không truy cứu nữa, ngày sau nếu còn dám dị nghị trẫm, trẫm nhất định không dễ dàng bỏ qua.”

Nàng rõ ràng đã truy cứu, nghĩ đến ở trong mơ chịu những phát roi kia, trong lòng Lý Mộ thầm than, nói: “Thần ghi nhớ, bệ hạ nếu là không có chuyện gì, thần cáo lui trước.”

Nữ hoàng nghĩ nghĩ, nói: “Dùng xong bữa trưa lại đi…”

…

Lý Mộ ở trong cung im lặng hưởng thụ bữa trưa, ngoài cung đã nhấc lên cơn sóng gió động trời.

Việc phó viện trưởng thư viện Bách Xuyên, Hoàng lão có được tu vi cảnh giới thứ sáu đỉnh phong, kim điện nhập ma, bị bệ hạ phế bỏ tu vi, sau khi bãi triều, liền lấy tốc độ cực nhanh thổi quét Thần Đô.

Hoàng lão ở thư viện địa vị tôn sùng, lão bồi dưỡng cho Đại Chu vô số quan viên, ở trong dân chúng, có được thanh danh cực cao.

Mặc dù là danh dự thư viện Bách Xuyên bị hao tổn, cũng không ảnh hưởng địa vị lão ở trong lòng dân chúng.

Trừ là phó viện trưởng thư viện Bách Xuyên, lão còn là chí cường giả kém một bước có thể bước vào Siêu Thoát, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mới có thể khiến lão ở kim điện nhập ma, bị bệ hạ phế bỏ tu vi?

Chuyện đã xảy ra trên triều đình, từ phủ đệ các quan viên lớn truyền ra, bị vô số người suy diễn.

Mấy chục năm qua, thư viện không khí bại hoại, thậm chí trở thành chỗ cất chứa dơ bẩn, Lý Mộ đồng ý bệ hạ mở khoa cử, từ thiên hạ chọn quan lại, lại bị Hoàng lão chèn ép.

Đánh vỡ địa vị lũng đoạn của thư viện đối với quan viên, có lợi cho thay đổi không khí thư viện, cũng có thể khiến người tài khác của ba mươi sáu quận có cơ hội trở nên nổi bật, một hành động này, lợi ở vạn dân, mang dân chúng thiên hạ, cùng quyền quý, thế gia đại tộc Thần Đô, đặt ở cùng địa vị.

Từ nay về sau, mặc dù là dân chúng bình thường, cũng có cơ hội vào triều làm quan.

Nhưng rất hiển nhiên, một hành động này, đã xúc phạm lợi ích của thư viện.

Mặc dù là Hoàng lão được người ta kính ngưỡng, cũng không tiếc vì lợi ích thư viện, trước mặt bệ hạ, trước mặt bách quan, ra tay với Lý Mộ.

Nhưng lão không ngờ là, Lý Mộ một bầu nhiệt tình, ngay cả ông trời cũng vì thế mà cảm động.

Vi thiên địa lập tâm, vi sinh dân lập mệnh, vi vãng thánh kế tuyệt học, vi vạn thế khai thái bình… , bốn câu nói này Lý Mộ ở trên đại điện nói ra một khi truyền ra, liền rung động vô số lòng người.

Thư viện một câu "bồi dưỡng nhân tài cho triều đình", so sánh với bốn câu này, tỏ ra tái nhợt vô lực như vậy.

Người có thể nói ra bốn câu này, hơn nữa tự mình đi thực tiễn, nên là quốc sĩ, được vạn thế truyền tụng.

Dùng xong bữa trưa, lúc đi ra khỏi hoàng cung, Lý Mộ đang tự hỏi một vấn đề.

"Hoành cừ tứ cú" lần đầu tiên xuất hiện trên đời này, có thể dẫn tới thiên địa cộng hưởng cảm ứng, theo lý thuyết, hẳn là coi như đạo thuật sáng tạo mới, nhưng bản thân Lý Mộ, vẫn chưa thể từ trong đó đạt được bao nhiêu chỗ tốt.

Sáng tạo đạo thuật mới, kèm theo là một lần cơ hội thiên địa lực rót vào cơ thể.

Cơ hội này, có thể khiến tu hành giả Động Huyền đỉnh phong bước vào Siêu Thoát.

Hắn mang đến rất nhiều đạo thuật cho thế giới này, dựa theo loại quy luật này, hẳn là đã hưởng thụ nhiều lần thiên địa lực rót vào cơ thể, tu vi tới cảnh giới thứ tám thứ chín, mà không phải chỉ có cảnh giới thứ tư Thần Thông.

Chẳng lẽ nói, muốn đạt được thiên địa lực tăng lên, phải là tự mình cảm ngộ hơn nữa sáng tạo đạo thuật?

Thiên ý khó dò, giới tu hành đến bây giờ cũng chưa làm rõ, thiên đạo rốt cuộc là cái gì, đạo văn vài câu chân ngôn, liền có thể trở thành siêu cấp cường giả thế gian, ngẫm lại tựa như cũng có chút không quá thực tế.

Lý Mộ tiếc nuối thở dài, quyết định không đứng núi này trông núi nọ nữa, vẫn là làm đến nơi đến chốn an tâm tu hành trước.

Bây giờ chưa sinh ra tâm ma, không đại biểu về sau sẽ không.

Tu hành giả sợ hãi đối với tâm ma không ở dưới trời phạt, tâm ma không chỉ sẽ ảnh hưởng tu vi, tính cách, thậm chí còn có thể tiêu hao tuổi thọ. Nghe nói, tiên đế là vì chuyện nào đó, sinh ra tâm ma, cuối cùng tu vi tụt lùi, tuổi thọ hao hết mà chết.

Tuy tiên đế đến chết cũng chưa thể thăng cấp Siêu Thoát, nhưng cũng có tu vi Động Huyền, không chỉ tiên đế, mạnh như lão giả tóc bạc kia, cũng sẽ ở sau khi tu vi tụt lùi, tâm thần thất thủ, nháy mắt nhập ma, bị lạc tâm trí, ngay cả Động Huyền tu hành giả cũng không thể chiến thắng tâm ma, Lý Mộ phải càng thêm cẩn thận.

Lúc ấy nếu không phải bệ hạ, chỉ sợ Lý Mộ phải tế ra Kim Giáp Thần Binh Phù.

Phó viện trưởng bị bệ hạ phế đi tu vi, cũng không biết thư viện Bách Xuyên sẽ bạo động hay không. Viện trưởng của bọn họ cũng là Siêu Thoát, nếu là bốn đại thư viện liên hợp lại, chỉ sợ bệ hạ cũng không cách nào thừa nhận áp lực…

Thư viện Bách Xuyên.

Hoàng phó viện trưởng sau khi được người ta đưa về thư viện, đến nay chưa tỉnh.

Trần phó viện trưởng nhìn lão, mắt lộ ra bi ai, thở dài nói: "Cớ sao phải vậy chứ?"

Một giáo tập giận dữ nói: "Bệ hạ cho dù muốn động thủ với thư viện, cũng không nên xuống tay ác như thế với Hoàng lão, nàng chẳng lẽ không sợ lạnh lòng học sinh thư viện, lạnh lòng người trong thiên hạ?"

Trần phó viện trưởng lắc đầu nói: "Hoàng lão cảnh giới ngã xuống, cuộc đời này không có hy vọng Siêu Thoát nữa, đã nhập ma, nếu không có cường giả thượng tam cảnh ngăn trở, một vị Động Huyền tu hành giả nhập ma, có thể đồ thành diệt quốc…"

Lại một giáo tập thở dài nói: "Bệ hạ đã hạ chỉ, từ nay về sau, triều đình chọn quan, đều phải thông qua khoa cử, thư viện lại nên đi đâu?"

"Ha ha, triều đình chọn quan, chọn ưu tú mà dùng, học sinh thư viện dạy dỗ, nếu là không so được với người khác, liền nói lên bọn họ tài năng không đủ, mặc dù thua, cũng không có gì phải oán giận."

Bên tai mọi người truyền đến một trận tiếng cười, một nam tử trung niên gầy gò từ bên ngoài đi vào.

"Viện trưởng!"

Khi nhìn thấy nam tử trung niên, mọi người đều khom người, ngay cả Trần phó viện trưởng cũng hướng hắn hơi khom người, sau đó nhìn lão giả tóc bạc nằm ở trên giường, nói: "Viện trưởng, Hoàng lão…"

Nam tử trung niên nói: "Ta biết cả rồi."

Hắn phất phất ống tay áo, một luồng ánh sáng trắng bao phủ thân thể lão giả tóc bạc, lão giả nhíu chặt lông mày, lại vẫn chưa mở mắt.

Nam tử trung niên lắc đầu thở dài, nói: “Hắn không muốn tỉnh lại nữa.”

Trần phó viện trưởng thở dài, nhưng cũng không bất ngờ.

Hết chương 397.

Chương 398. Tán thành (2)

Động Huyền tu hành giả là cường đại cỡ nào, một người có thể bằng vạn quân, bọn họ quan sát thiên tượng, biết tinh số, giơ tay nhấc chân, dời non lấp biển, ở trong mắt phàm nhân, tựa như thần linh.

Bất luận kẻ nào, từ thần linh cường đại biến thành người thường, chỉ sợ đều không thể tiếp nhận.

Hoàng lão không muốn tỉnh lại, không muốn đối mặt hiện thực tàn khốc này, cũng hợp tình hợp lý.

Nam tử trung niên nói: "Bổn tọa từng khuyên hắn, thư viện tuy có thể giúp hắn ngưng tụ niệm lực tu hành, nhưng với hắn mà nói cũng là nhà giam. Hắn bị nhà giam này vây khốn, bị chấp niệm nô dịch, cuối cùng bị chấp niệm hủy…"

Trần phó viện trưởng rất rõ, thư viện tồn tại, đã tạo ra tác dụng cực kỳ quan trọng cho Hoàng lão tu hành.

Chính là bởi vậy, lão mới không muốn nhìn thấy thư viện suy sụp, bởi vì thư viện suy sụp, lão tu hành cũng sẽ chịu cản trở.

Đây là sự ích kỷ của lão.

Đáng tiếc là, Hoàng lão ích kỷ, gặp Lý Mộ vô tư.

Một người là vì bản thân tu hành, một người là vì dân chúng, vì cơ nghiệp vạn thế của Đại Chu, một lần này, ngay cả thiên đạo cũng đứng về phía Lý Mộ.

Nam tử trung niên ra khỏi phòng, nói: "Mấy năm qua, bổn tọa đối với thư viện, vẫn là lơ là quản lý."

Trần phó viện trưởng lập tức nói: "Đều là lỗi của ta, chỉ để ý tu vi cùng việc học của bọn họ, sơ sót đức hạnh của bọn họ, mới khiến thư viện hình thành bầu không khí không lành mạnh như thế."

Nam tử trung niên nói: "Thư viện là nơi dạy người, bồi dưỡng nhân tài cho Đại Chu, đây cũng là ước nguyện ban đầu

Văn Đế năm đó sáng lập thư viện, việc triều chính, vẫn là đừng tham dự nữa.”

Trần phó viện trưởng gật gật đầu, nói: “Vâng.”

Chuyện phó viện trưởng thư viện Bách Xuyên Hoàng, ở trong thời gian mấy ngày, Thần Đô ai ai cũng biết.

Hoàng lão làm tượng trưng tinh thần của thư viện Bách Xuyên, cả đời đều ở thư viện, từ dưới trướng lão, bồi dưỡng ra không ít năng thần cho triều đình, địa vị lão ở trong lòng dân chúng tự nhiên cũng cực cao, học sinh thư viện Bách Xuyên, rất nhiều người cũng coi lão là tín ngưỡng.

Nhưng bây giờ, tín ngưỡng của bọn họ đã sụp đổ.

Không chỉ có thế, quy tắc duy trì hơn trăm năm giữa thư viện cùng triều đình, cũng đã xảy ra thay đổi hoàn toàn.

Trong trăm năm qua, quyền quý, quan viên, vọng tộc Đại Chu, mang con em nhà mình đưa vào thư viện, ở trong thư viện học tập ba năm, sau đó sẽ được triều đình tiếp nhận toàn bộ.

Học sinh ưu tú trong đó, lập tức sẽ được trao tặng chức quan, trở thành quan viên Đại Chu.

Nếu là triều đình không có chức quan bỏ trống, bọn họ cần chờ đợi, nhưng vô luận như thế nào, học sinh từ thư viện đi ra, sớm hay muộn sẽ trở thành quan viên Đại Chu, gần trăm năm qua, đều là như thế.

Nhưng, từ hôm nay trở đi, quy tắc quan niệm đã cắm rễ trong lòng mọi người, sắp xảy ra thay đổi.

Quan viên triều đình sau này, không hoàn toàn từ thư viện sinh ra, phàm con dân Đại Chu, chỉ cần thân thế trong sạch, vô luận giàu nghèo, vô luận sang hèn, vô luận có phải con em quan viên, quyền quý, danh môn hay không, chỉ cần thông qua cuộc thi thống nhất của triều đình, đều có cơ hội vào triều làm quan.

Từ nay về sau, dân chúng hạ tầng Đại Chu, cũng có cơ hội chen thân thượng tầng.

Việc này tuy sẽ động chạm lợi ích của đám quyền quý vọng tộc, nhưng hiếm thấy, quan viên đại biểu ích lợi của các phe trong triều, đều giữ im lặng đối với việc này.

Bởi vì bốn đại thư viện, cũng một mực im lặng.

Bốn đại thư viện tồn tại, một là vì chuyển vận nhân tài cho triều đình, hai là vì kiềm chế hoàng quyền, đây là quyết định một đời minh quân, Đại Chu Văn Đế làm ra.

Thời Văn Đế, Đại Chu trời yên biển lặng, cuộc sống dân chúng giàu có yên vui, là phồn vinh thịnh thế nhất từ khi Đại Chu lập nước tới nay.

Văn Đế lo lắng, hoàng đế tương lai của Đại Chu sẽ có kẻ ngu ngốc vô đạo, chôn vùi cơ nghiệp tổ tiên đánh hạ, cố ý giao cho bốn đại thư viện một đặc quyền.

Nếu là hoàng đế ngu ngốc, mang đến tai nạn cho Đại Chu, thư viện có thể bình định, để cho Đại Chu quay về quỹ đạo.

Trăm năm qua, quyền lực này, bốn đại thư viện chỉ từng sử dụng một lần.

Thời kì tiên đế, tiên đế tùy ý sửa chữa luật pháp, dùng người không khách quan, khiến Đại Chu dân oán nổi lên khắp nơi, trong triều chướng khí mù mịt, tiên đế không nghe khuyên can, bao nhiêu quan viên trung trực cả nhà bị giết, Đại Chu nỗi lo bên trong trùng trùng, kẻ địch bên ngoài cũng rục rịch…

Một lần đó, bốn đại thư viện ra mặt, hoàn toàn trấn trụ triều đình, hoàn toàn tước hết quyền lực của tiên đế.

Lúc ấy, trong tổ miếu vẫn chưa sinh ra đế khí, tu vi tiên đế chỉ có Động Huyền, còn là dựa vào tài nguyên của hoàng tộc đắp lên.

Ở trước mặt bốn đại thư viện, Tiêu thị hoàng tộc, không có đường sống phản kháng.

Tiên đế trải qua một chuyện này, chịu đả kích, tâm ma nảy sinh, tu vi không tiến mà còn lui, không được mấy năm liền buồn bực mà chết. Chu gia chính là bắt được cơ hội lần đó, mang nữ hoàng đẩy lên vị trí tối cao.

Lần này nữ hoàng muốn dao động căn cơ bốn đại thư viện, bốn đại thư viện không có phản kháng, không chỉ vì nữ hoàng khác với tiên đế, tu vi đã đạt tới cảnh giới Siêu Thoát.

Chỉ sợ, cho dù là thư viện, cũng tán thành hành vi của nữ hoàng…

Trong tiểu viện, Lý Mộ hai tay kết ấn, mặc niệm pháp quyết, thân thể bỗng nhiên biến mất ở tại chỗ.

Rất nhanh, thân hình hắn liền một lần nữa hiển hiện ra.

Lý Mộ kết ấn làm phép lần nữa, một lần này, thân thể hắn nửa thân trên vẫn còn, nửa thân dưới lại quỷ dị biến mất.

Lại thử vài lần, không phải vừa mới tiến vào trạng thái ẩn thân, rất nhanh đã hiển lộ thân hình, thì chỉ có thể che giấu một bộ phận thân thể, pháp lực đã tiêu hao hơn phân nửa, sắc mặt Lý Mộ có chút tái nhợt, ngồi xuống nghỉ ngơi.

Tiểu Bạch chạy tới, vừa đấm lưng bóp vai cho hắn, vừa nói: "Ân công không cần vội, chậm rãi học, chung quy có thể học được."

Thăng cấp Thần Thông, thần thông Lý Mộ có thể học tập nhiều hẳn lên, tu hành giả đấu pháp, đấu chính là thần thông pháp thuật, sau khi hoàn toàn củng cố cảnh giới, hắn liền bắt đầu học tập thần thông cảnh giới thứ tư.

Trên quyển đạo thư kia Tô Hòa tặng cho hắn, ghi lại rất nhiều thần thông hắn giai đoạn này có thể học tập.

Như lý thủy tọa hỏa, thôn đao thổ diễm, ẩn hình nặc tung vân vân.

Lý Mộ sau khi cân nhắc, quyết định học thứ hữu dụng nhất trước, từ ẩn hình bắt đầu học.

Khi hắn còn ở hạ tam cảnh, cũng có thể học tập một ít pháp thuật cơ sở, trong phạm vi nhỏ hô phong, hoán vũ, cũng dễ như trở bàn tay, lúc trước học tập chúng nó, lâu là một ngày, ngắn thì nửa canh giờ, trên cơ bản có thể học được.

Nhưng pháp thuật trung tam cảnh, hoàn toàn khác với hạ tam cảnh, cho Lý Mộ một loại cảm giác vừa vào đại học, vừa

mới từ toán học sơ đẳng bước vào toán học cao cấp, không hiểu ra sao.

Hết chương 398.

Chương 399. Người bất ngờ

Những thần thông pháp thuật này, thủ ấn càng thêm phức tạp, mặc dù là phối hợp chú ngữ cùng thủ ấn, cũng cần dựa vào cá nhân lĩnh ngộ, mới có thể thành công thi triển.

Nếu không, sẽ xuất hiện tình huống giống Lý Mộ, lúc ẩn lúc hiện, chỉ ẩn một nửa.

So sánh mà nói, vẫn là đạo thuật càng thêm dễ dàng.

Nếu là đạo thuật mới, lần đầu dẫn tới thiên địa cộng hưởng, người sáng lập đạo thuật, được thiên địa tán thành, ngay cả thủ ấn cũng có thể giảm đi.

Ví dụ như, Lý Mộ chỉ cần một ý niệm, thì có thể khiến đạo thuật của Tiểu Ngọc tan đi, về sau nếu là Hoành Cừ tứ cú cũng có thể cụ thể hiện ra đạo thuật, người thi thuật, cũng không cách nào thi triển ở trước mặt Lý Mộ.

Điều kiện tiên quyết là có người có thể thi triển.

Đại đa số đạo thuật, đều là có thể bằng vào chân ngôn và thủ ấn trực tiếp thi triển, nhưng cũng có một bộ phận không phải.

Đạo thuật của Tiểu Ngọc, là lấy oán niệm câu thông thiên địa, Lý Mộ không có sự từng trải của nàng, cho nên không thể thi triển, nếu không, sớm ở lúc hắn ở Vân Yên các kể chuyện xưa, đã có thể dẫn tới thiên địa cộng hưởng, sinh ra hiện tượng lạ chấn động Bắc quận.

Hoành Cừ tứ cú cũng như thế.

Nó là theo đuổi cao nhất của người đọc sách, hoặc là quan viên triều đình, khi có người ngẩng không hổ với trời, cúi không hổ với đất, vì dân chúng tin cậy, thật sự làm được vi thiên địa lập tâm, vi sinh dân lập mệnh, mới có thể thông qua bốn câu này câu thông thiên địa.

Lý Mộ trừ ở trên điện lần đó, cũng không thể thông qua bốn câu này dẫn tới thiên địa cộng hưởng nữa.

Có lẽ là ở trong mắt thiên đạo, hắn còn chưa làm được một điểm này.

Lý Mộ lại luyện tập pháp thuật ẩn hình một lúc, vẫn không bắt được trọng điểm, cảm ứng được khí tức quen thuộc bên ngoài, hắn bước nhanh đi qua, mở ra cửa sân, hỏi: "Mai tỷ tỷ sao lại đến đây, bệ hạ lại có dặn dò sao?"

Mai đại nhân liếc hắn, hỏi: "Bệ hạ không có dặn dò, ta không thể tới sao?"

Lý Mộ nói: "Đương nhiên không phải, Mai tỷ tỷ muốn khi nào đến thì đến lúc đó, nơi này vĩnh viễn hoan nghênh ngươi."

Mai đại nhân đi đến trong sân, ngẩng đầu nhìn thoáng qua, nói: "Nơi này bố trí trận pháp không tệ, cho dù là cường giả cảnh giới thứ năm, muốn phá trận, cũng phải tiêu phí một ít công phu, đây là ngươi bố trí?"

Lý Mộ xấu hổ cười cười, cũng không phủ nhận.

Đối với phương diện trận pháp, Lý Mộ có vốn để kiêu ngạo.

Không đúng, là Thiên Huyễn Thượng Nhân có vốn để kiêu ngạo.

Trong ma đạo thập tông, có một tông tên là Cấm Tông, lấy trận pháp nổi tiếng, Thiên Huyễn Thượng Nhân từng bằng vào thực lực, cướp đoạt bảo điển trận pháp của Cấm Tông, lại thêm bản thân hắn thiên phú trận pháp siêu mạnh, Lý Mộ có được ký ức của Thiên Huyễn Thượng Nhân, nếu có đủ tài liệu, bố trí một đại trận vây chết Động Huyền, cũng không phải việc khó.

Mai đại nhân ngẩng đầu quan sát trận pháp, Lý Mộ nói: "Ta cùng Tiểu Bạch đang chuẩn bị nấu cơm, Mai tỷ tỷ muốn lưu lại cùng nhau ăn hay không?"

Mai đại nhân lắc lắc đầu, nói: "Hôm nay không có cơ hội, bệ hạ bảo ngươi vào cung một chuyến."

Lý Mộ nghi hoặc nói: "Hôm nay nghỉ, bệ hạ triệu ta có chuyện gì?"

Mai đại nhân nói: “Bệ hạ mệnh lệnh Trung Thư Tỉnh ở trong một tháng, chế định tốt tất cả chính sách khoa cử. Trước kia triều đình chọn quan, đều là chọn từ thư viện, hơn trăm năm trước, là các nhà tiến cử, Trung Thư Tỉnh không có tiền lệ tham khảo, không biết xuống tay từ đâu. Khoa cử là ngươi đưa ra, bệ hạ muốn ngươi đến chỉ đạo quan viên Trung Thư Tỉnh, chế định chính sách khoa cử.”

Lý Mộ có chút tiếc nuối, lúc đi làm, hắn rất bận, mỗi ngày đều cần tuần tra, thật không dễ gì đợi tới kỳ nghỉ, mới có thời gian bầu bạn Tiểu Bạch, cùng nàng hẹn nhau ra ngoài mua đồ ăn xuống bếp, lại bị nữ hoàng lâm thời mộ binh.

Trong đôi mắt to sáng của Tiểu Bạch hiện lên một tia thất vọng, rất nhanh liền lộ ra nụ cười, nói: “Ân công ngươi đi đi, ta ở nhà chờ ngươi.”

Lý Mộ đã nhận ra một tia cảm xúc mất mát đó của nàng, nghĩ nghĩ, hỏi Mai đại nhân: “Ta có thể mang nàng đi cùng không?”

Mai đại nghe vậy sửng sốt, ánh mắt nhìn về phía Lý Mộ, thấy hắn không giống đang nói giỡn, nghĩ nghĩ, gật đầu nói: “Có thể, nhưng lát nữa vào trong cung, phải theo bên cạnh chúng ta, không thể chạy lung tung.”

Tiểu Bạch cao hứng kéo cánh tay Lý Mộ, nói: “Ta sẽ không rời khỏi ân công.”

Có Tiểu Bạch đi theo, trên đường, ngay cả không khí cũng sinh động hơn rất nhiều.

Vào hoàng cung, nàng kéo Lý Mộ, đồng thời còn ở chung quanh hết nhìn đông tới nhìn tây, từ nhỏ lớn lên ở trong núi, nàng cực kỳ kinh ngạc đối với trong cung tùy ý có thể thấy được kiến trúc to lớn

Quan nha Trung Thư Tỉnh ở trong hoàng cung, phía tây Tử Vi điện, lại có danh xưng Tây Đài.

Trong tam tỉnh, Trung Thư Tỉnh là cơ cấu quyết sách, chưởng quản việc chính trị quan trọng, các hạng chính sách của Đại Chu, đều là từ Trung Thư Tỉnh chế định, có thể nói là kho trí tuệ của Đại Chu.

Nói từ trên trình độ nào đó, Trung Thư Tỉnh, quyết định đường tương lai phải đi của Đại Chu.

Đây cũng là nguyên nhân nữ hoàng mang chuyện chế định chính sách khoa cử giao cho Trung Thư Tỉnh.

Khi Lý Mộ được Mai đại nhân đưa tới trước cửa Trung Thư Tỉnh, một quan viên đã ở nơi đó chờ đợi, hắn đầu tiên là hành một lễ với Mai đại nhân, nói: "Ra mắt Mai đại nhân."

Mai đại nhân thản nhiên nói: "Lý đại nhân ta dẫn đến rồi, Trung Thư Tỉnh các ngươi chiêu đãi cho tốt, không thể chậm trễ mạo phạm, chậm trễ chuyện khoa cử quan trọng, Trung Thư Tỉnh các ngươi tự mình chịu trách nhiệm."

Quan viên đó cười khổ nói: "Không dám, không dám…"

Kết cục mạo phạm Lý Mộ, hắn ở trên đại điện đã chính mắt thấy, ai cũng không muốn gặp trời phạt, huống chi, bọn họ lần này là có việc cầu người, lại càng sẽ không mạo phạm hắn.

Trung Thư Tỉnh là nơi cơ yếu, mặc dù là quan viên các bộ khác, cũng không thể tùy tiện bước vào. Mai đại nhân đi nói với Tiểu Bạch: "Ta mang ngươi đi tiền hoa viên đi, nơi đó hoa nở rất đẹp."

Lý Mộ xoa xoa đầu Tiểu Bạch, nói: "Trước để Mai tỷ tỷ dẫn ngươi đi chơi, chờ ta bận xong chuyện nơi này, liền đi tìm ngươi."

Tiểu Bạch nhu thuận gật gật đầu, Mai đại nhân mang nàng rời khỏi.

Tên quan viên Trung Thư Tỉnh kia cười cười với Lý Mộ, đưa tay nói: "Lý đại nhân, mời."

Lý Mộ bước vào Trung Thư Tỉnh, hỏi: "Không biết vị đại nhân này xưng hô như thế nào?"

Quan viên đó nói: "Bản quan Lưu Nghi, đảm nhiệm Trung Thư xá nhân."

Lý Mộ không khỏi nhìn người này thêm vài lần, xem bộ dạng hắn, chỉ hơn ba mươi tuổi, xấp xỉ với Trương Xuân, Lý

Mộ vốn tưởng hắn sẽ là hàng ngũ chủ sự chủ thư, không ngờ hắn lại là Trung Thư xá nhân.

Chức quan Trung Thư xá nhân chỉ có ngũ phẩm, giống với Trương Xuân, nhưng địa vị trong triều lại hoàn toàn khác nhau.

Hết chương 399.

Chương 400. Sủng thần (1)

Ngũ phẩm Thần Đô lệnh, ở trong triều có cũng được mà không có cũng không sao, ngày nào đó không vào triều có thể cũng không ai chú ý tới.

Nhưng Trung Thư xá nhân, chính là nòng cốt Trung Thư Tỉnh, đại bộ phận chính sự của Đại Chu, đều là sáu vị Trung Thư xá nhân thảo luận quyết sách, có thể đảm nhiệm Trung Thư xá nhân, chỉ cần không có gì bất ngờ xảy ra, tương lai đều là đầu sỏ một phương trên triều đình.

Hai người đi vào Trung Thư Tỉnh, khi xuyên qua hành lang dài phía bên phải, một nam tử trẻ tuổi, từ trong nha phòng một bên đi ra.

Nam tử để râu ngắn, bộ dạng anh tuấn, nhìn chỉ ngoài ba mươi tuổi, khóe mắt có mấy nếp nhăn, cho thấy tuổi của hắn, cũng không trẻ tuổi như nhìn thoáng qua.

Nhưng nếp nhăn này mang đến một tia tang thương, lại cũng chưa giảm bớt sức quyến rũ của hắn, ngược lại, kết hợp khuôn mặt góc cạnh rõ ràng của hắn, ngược lại lại tăng thêm cho hắn vài phần khí chất.

Đều là nam nhân, hơn nữa là nam nhân anh tuấn, ánh mắt đầu tiên nhìn thấy nam tử trung niên này, Lý Mộ không thừa nhận cũng không được, người này cực có khí chất.

Cùng là trung niên, Trương Xuân thì mỡ màng hơn nhiều, trên thân người này không có một tia cảm giác mỡ, đi ở trên đường, đại khái có thể làm một bộ phận thiếu nữ cùng thiếu phụ si cuồng.

Loại khí chất thuộc về nam nhân trưởng thành này, là thứ trước mắt Lý Mộ còn chưa có.

Lưu Nghi dừng bước, hướng nam tử chắp tay, nói: “Thôi thị lang.”

Nam tử nhìn nhìn Lý Mộ bên cạnh hắn, hỏi: “Hắn là người nào?”

Trung Thư Tỉnh làm nha môn cơ yếu, nắm giữ đều là công việc chính trị cơ yếu, có bốn điều lệnh cấm quy định, cấm rò rỉ, cấm trì hoãn, cấm cẩu thả, cấm quên lầm, càng không cho phép người ngoài quan ngoài tiến vào. Lưu Nghi giải thích: "Đây là Lý Mộ Lý đại nhân, là chúng ta mời đến cùng nhau chế định chính sách khoa cử."

"Lý Mộ."

Nam tử nhìn Lý Mộ một cái, trong mắt hiện ra một tia lạ, chưa nói gì nữa, xoay người đi vào nha phòng.

Hai người tiếp tục đi về phía trước, Lưu Nghi giải thích: "Đây là Thôi thị lang, hôm qua vừa mới về Thần Đô, bởi vậy không biết Lý đại nhân."

"Thôi thị lang?" Lý Mộ dừng bước, hỏi: "Thôi thị lang nào?"

Lưu Nghi nói: "Trung Thư Tỉnh chỉ có một Thôi thị lang, chính là Trung Thư tả thị lang Thôi Minh, phò mã Vân Dương công chúa."

Lý Mộ trầm mặc một lát, giật giật khóe miệng, nói: "Thôi thị lang à, ngưỡng mộ đại danh đã lâu…"

Lưu Nghi bất ngờ nói: "Lý đại nhân cũng biết Thôi thị lang sao?"

Lý Mộ trước khi đến Thần Đô, Thôi thị lang liền rời khỏi, thẳng đến hôm qua mới trở về, hắn không có lý do biết Thôi thị lang.

Lý Mộ cười nói: "Đương nhiên biết, bản quan đến từ Bắc quận, Thôi thị lang từng ở Bắc quận làm huyện lệnh một đoạn thời gian, đến nay Bắc quận còn lưu lại truyền thuyết của hắn."

"Khó trách." Lưu Nghi tựa như là nghĩ tới cái gì, giật mình nói: "Thôi thị lang dung mạo tuấn lãng, tư thế oai hùng vĩ ngạn, nơi đi qua, vô số nữ tử vì hắn si cuồng. Không ngờ được hắn đến Thần Đô lâu như vậy, Bắc quận còn có người nhớ tới hắn."

Lý Mộ trước kia đối với Thôi Minh chỉ là có nghe nói, hôm nay thấy, mới biết được hắn vì sao có thể mượn dùng nữ nhân, một đường lên thẳng mây xanh.

Người này bộ dạng khí chất đều tốt, nếu là ở đời sau, màn huỳnh quang xuất đạo, rất dễ dàng hấp dẫn được một đám fan nữ, sau lưng gọi "Chồng ơi" "Chồng ơi".

Từ xưa đến nay, mọi người theo đuổi đối với giá trị nhan sắc là không thay đổi, mặc kệ là thiếu nữ hay là thiếu phụ, đều rất khó ngăn cản loại khí chất này.

Sở phu nhân, con gái Cửu Giang quận thủ, cùng với Vân Dương công chúa, đều luân hãm trong tay hắn.

Lý Mộ muốn mượn dùng miệng Lưu Nghi, nghe được càng nhiều tin tức có liên quan Thôi Minh, lộ ra một vẻ mặt hóng hớt, nói: "Nghe nói Thôi thị lang từng có mấy lần hôn nhân…"

Lưu Nghi gật đầu nói: "Ta cũng nghe nói, Thôi thị lang ban đầu là con rể Cửu Giang quận thủ, về sau Cửu Giang quận thủ cấu kết Ma Tông, bị Thôi thị lang trong lúc vô ý phát hiện, Thôi thị lang quân pháp bất vị thân, hướng triều đình tố giác nhạc phụ của mình, cả nhà Cửu Giang quận thủ đều bị tiên đế hạ lệnh xử tử, chỉ có Thôi thị lang, bởi vì tố giác có công, ngược lại được điều đến Thần Đô…"

Hắn lắc lắc đầu, nói: "Con gái Cửu Giang quận thủ, chính là thê tử kết tóc của hắn, Thôi thị lang cũng ác được…"

Lý Mộ hỏi: "Vân Dương quận chúa cùng Thôi thị lang, lại là như thế nào đến với nhau?"

Lưu Nghi nghĩ nghĩ, nói: "Thôi thị lang lúc ấy là chủ thư, đảm nhiệm chức vụ ở Trung Thư Tỉnh, Trung Thư Tỉnh ở trong cung, Vân Dương công chúa cũng thường xuyên vào cung, hai người có thể là trùng hợp quen biết, về sau phò mã của Vân Dương công chúa chẳng hiểu sao chết bất đắc kỳ tử, qua nửa năm, Thôi thị lang trở thành phò mã mới, ở trong mười năm sau đó, từ chủ thư thăng làm Trung Thư xá nhân, vài năm trước, lại thăng nhiệm tả thị lang…"

Lý Mộ còn muốn hỏi nhiều chi tiết hơn nữa, Lưu Nghi đã dẫn hắn đi vào một phòng làm việc, hướng mấy người trong phòng giới thiệu: "Các vị, Lý đại nhân đến rồi…"

Năm vị quan viên trong phòng làm việc, có bốn người đứng lên, hướng Lý Mộ ôm quyền chào.

Lưu Nghi giới thiệu cho Lý Mộ: "Đây là năm vị Trung Thư xá nhân khác, từ trái sang, phân biệt là Chu Hùng Chu đại nhân, Vương Sĩ Vương đại nhân, Trương Hoài Lễ Trương đại nhân, Tống Lương Ngọc Tống đại nhân, Tiêu Tử Vũ Tiêu đại nhân…"

Lưu Nghi sau khi lần lượt giới thiệu, Lý Mộ biết được, năm người này, là mấy vị xá nhân còn lại của Trung Thư Tỉnh, công việc quan trọng trong Trung Thư Tỉnh ngày xưa, đều là do bọn họ xử lý.

Sáu người này, tham dự quyết sách đại bộ phận việc lớn quốc gia, tuy những quyết sách này có khả năng bị Môn Hạ Tỉnh bác bỏ, nhưng bọn họ, không thể nghi ngờ là người hiểu biết đại sự quốc gia nhất, một điểm này, ngay cả nữ hoàng cũng không bằng được.

Sáu người đều là trung niên, Lưu Nghi khoảng ba mươi tuổi, nhìn là nhỏ tuổi nhất trong đó.

Ánh mắt Lý Mộ đảo qua ở trên người Chu Hùng, trong năm người, vừa rồi có bốn người chào hỏi với hắn, chỉ có người này ngồi ở trên ghế, không chút nhúc nhích.

Lưu Nghi ho nhẹ một tiếng, nói: "Chu đại nhân, chúng ta phụng mệnh nữ hoàng, tụ tập một chỗ, hy vọng Chu đại nhân có thể lấy đại cục làm trọng, buông xuống ân oán ngày xưa, cùng nhau bàn bạc việc khoa cử…"

Lý Mộ hỏi: "Hắn có thù với ta?"

Lưu Nghi đi đến bên cạnh Lý Mộ, ghé tai nhỏ giọng nói: "Chu Hùng đại nhân, là thúc thúc của Chu Xử."

Lý Mộ lúc này mới biết, khó trách rõ ràng là lần đầu tiên gặp, hắn lại thấy Chu Hùng có chút quen mắt, người này và

Chu Đình bộ dạng có chút tương tự, cũng không biết là lão Nhị hay là lão Tam trong bốn huynh đệ Chu gia.

Hết chương 400.

Chương 401. Sủng thần (2)

Lưu Nghi đưa một phần hồ sơ sửa sang lại tốt cho Lý Mộ, nói: "Đây là bản dự thảo chúng ta sau khi bàn bạc, bước đầu định ra, Lý đại nhân xem trước, cảm thấy bản dự thảo này có cái gì không ổn, chúng ta lại thảo luận…"

Lý Mộ cầm lấy bản dự thảo, sau khi nhìn lướt qua, liền phát hiện rất nhiều chỗ không hợp lý.

Vương triều cổ đại của một thế giới khác, trải qua hơn một ngàn năm khoa cử, ưu điểm, tệ đoan của nó, đánh giá cùng phân tích đối với chế độ khoa cử, đều làm điểm khảo sát quan trọng, ở từng xuất hiện trong lịch sử thi cử.

Những thứ này đều là nội dung học thuộc lòng ở lịch sử trung học, Lý Mộ không cần lục soát ký ức cũng có thể nói ra.

"Nơi này có vấn đề, xem ra các ngươi còn chưa hiểu ý tứ khoa cử. Khoa cử, chỉ là phân khoa thủ sĩ, mỗi một khoa khảo sát năng lực đều khác nhau, sao có thể quơ đũa cả nắm?"

"Hộ bộ lấy khoa toán làm trọng, Hình bộ lấy hình luật làm trọng, quan viên Lễ bộ mới cường điệu kiểm tra Chu lễ, sửa…"

"Quan viên Thần Đô, không cần tu vi quá cao, các ngươi là lo lắng Yêu tộc cùng quỷ vực đánh tới Thần Đô sao, các biên quận lớn, tu vi chủ quan quận thành, phải Tạo Hóa trở lên…"

…

Về chế độ khoa cử, không có tiền lệ có thể tham khảo, mấy người thảo luận mấy ngày, trong đầu vẫn như cũ là một đống tơ vò.

Lý Mộ chẳng qua là ít ỏi mấy câu, đã làm bọn họ rẽ mây nhìn trời, rất nhanh đã có mạch lạc rõ ràng.

Như đồn đãi nói, chế độ khoa cử, vô cùng có khả năng là Lý Mộ đưa ra đối với nữ hoàng.

Bọn họ là Trung Thư xá nhân, mỗi ngày không biết xử lý bao nhiêu việc lớn triều chính, ở trên một số chuyện nào đó, có

khứu giác cực kỳ sâu sắc.

Khoa cử nếu có thể như Lý Mộ nói, thay thế thư viện chọn quan, tuy sẽ suy yếu ảnh hưởng của quyền quý, vọng tộc đối với triều đình, nhưng đối với Đại Chu kéo dài quốc tộ mà nói, tuyệt đối là một việc tốt công ở thiên thu.

Nếu có lượng lớn quan viên đến từ dân gian, quan viên kết đảng bởi vì thư viện mà sinh ra sẽ cắt giảm đi rất nhiều.

Dân chúng tầng dưới chót, từ nay về sau có cơ hội tấn thăng, có lợi cho niệm lực ngưng tụ.

Không hề nghi ngờ, loại phương thức chọn nhân tài cho triều đình này, sẽ tìm được rất nhiều nhân tài ngoài thư viện cho triều đình, không thể nghi ngờ là chế độ tốt hơn so với hiện nay thi hành.

Giờ khắc này, mấy người mới ý thức được, một câu "Vì vạn thế khai thái bình" kia của Lý Mộ, không phải tùy tiện nói mà thôi.

Việc khoa cử, tuy một chốc một lát nói không xong, nhưng nếu Lý Mộ nguyện ý, chỉ rõ phương hướng cho bọn họ, dựng tốt dàn giáo, chuyện sau đó, tự bọn họ có thể hoàn thành.

Nhưng Lý Mộ chưa làm như vậy, hắn tính về sớm một chút.

Thứ nhất, Trung Thư Tỉnh này, hắn còn muốn đến thêm vài lần.

Càng quan trọng hơn là, hắn đã đáp ứng Tiểu Bạch đi dạo phố mua đồ ăn với nàng.

Lý Mộ đứng lên, nói: "Hôm nay chỉ đến nơi đây, bản quan còn có chuyện quan trọng, ngày khác có thời gian nói tiếp."

Lưu Nghi đứng lên, nói: "Vất vả Lý đại nhân rồi."

Lý Mộ phất phất tay, nói: "Đều là làm việc cho triều đình."

Lưu Nghi nói: "Ta tiễn Lý đại nhân."

Hai người đi ra khỏi phòng làm việc, Trung Thư xá nhân tên là Vương Sĩ nói: "Vị Lý đại nhân này, cũng không như bọn họ nói, làm người ta ghét cay ghét đắng."

Trương Hoài Lễ nói: “Hắn là người thẳng.”

Tống Lương Ngọc tiếp lời: “Cũng là người thật.”

Tiêu Tử Vũ cuối cùng nói: “Người thẳng và người thật, mới dễ dàng bị đại đa số mọi người ghét cay ghét đắng, bởi vì hắn không phải đồng loại với đại đa số người.”

Hắn nhìn Chu Hùng, nói: “Gặp được loại người thẳng này, đứa cháu kia của ngươi chết không oan.”

Chu Hùng hừ lạnh một tiếng, phẩy tay áo bỏ đi.

Lý Mộ đi ra khỏi Trung Thư Tỉnh, chỉ chốc lát sau, Mai đại nhân liền dẫn theo Tiểu Bạch từ nơi xa đi tới, kinh ngạc nói: “Nhanh như vậy đã xong?”

Lý Mộ nói: “Khoa cử chế độ rườm rà, còn cần đến vài lần nữa.”

Mai đại nhân nói: “Thời gian còn sớm, ngươi có thể ở thêm một lúc.”

“Không còn sớm nữa.” Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: “Chậm một chút nữa, đồ ăn ngoài chợ liền không tươi nữa.”

Lý Mộ dắt tay Tiểu Bạch, nói: “Chúng ta đi thôi…”

Tiểu Bạch ôm Lý Mộ, nói: “Ân công, trong vườn hoa đó có rất nhiều hoa đẹp…”

Lý Mộ cười nói: “Nếu ngươi thích, chúng ta trở về cũng trồng hoa cho vườn hoa trong nhà…”

Một bóng người từ Trung Thư nha đi ra, nói: “Mấy tháng không gặp, Mai đại nhân phong thái như trước.”

Mai đại nhân quay đầu nhìn Thôi Minh, thản nhiên nói: “Thôi đại nhân đã trở lại.”

Thôi Minh cười ôn hòa, nói: “Hôm qua vừa mới về Thần Đô, đang muốn gặp mặt bệ hạ báo cáo công tác, còn xin Mai đại nhân thông truyền thay.”

Mai đại nhân lắc đầu nói: “Bệ hạ rất bận rộn, báo cáo công tác không phải chuyện gì quan trọng, Thôi đại nhân buổi chầu sớm ngày mai lại kể cũng không muộn.”

Nàng vừa dứt lời, phía sau lại truyền đến tiếng bước chân, Lý Mộ dắt Tiểu Bạch, lại đi trở về, nói: “Mai tỷ tỷ, ta có chuyện muốn gặp bệ hạ.”

Mai đại nhân gật gật đầu, nói: “Đi theo ta.”

Nhìn ba người rời khỏi, Thôi Minh một lần nữa đi trở về Trung Thư Tỉnh, tìm đến một chủ sự, hỏi: “Mấy tháng nay ta không ở Thần Đô, trong triều đã xảy ra chuyện gì?”

Chủ sự đó nói: “Hai tháng qua, Thần Đô đã xảy ra rất nhiều chuyện, từ khi Lý Mộ kia đến Thần Đô, đầu tiên là một đám con em quan viên bị đánh, luật lấy bạc chuộc tội bị phế, về sau, Chu Xử của Chu gia bị sét đánh chết, mấy học sinh thư viện bị chém đầu, Hoàng lão thư viện Bách Xuyên ở trên kim điện nhập ma, bị bệ hạ phế đi tu vi…”

Thôi Minh đêm qua vừa mới về Thần Đô, cũng không biết những việc này.

Hắn một lần trước nghe nói tên Lý Mộ, là Bắc quận sinh ra hung linh kia, một vị bộ khoái tên Lý Mộ chỉ trời mắng chửi, dẫn tới thiên địa dị tượng, về sau《Đậu Nga oan》được triều đình thi hành các quận, cũng có liên quan với Lý Mộ kia.

Không ngờ những ngày qua hắn không ở Thần Đô, Thần Đô lại đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, Thôi Minh có chút khó có thể tin, không tin tưởng nói: “Những thứ này đều là Lý Mộ kia làm?”

Vị chủ sự Trung Thư Tỉnh này gật gật đầu, nói: “Hắn bây giờ đã trở thành sủng thần của bệ hạ.”

“Sủng thần?”

Thôi Minh nghe vậy, sắc mặt âm trầm.

Trên đường theo Mai đại nhân đi Thượng Dương cung gặp nữ hoàng, Lý Mộ hỏi Mai đại nhân: “Mai tỷ tỷ cùng Thôi thị lang từng có khúc mắc?”

Mai đại nhân quay đầu nhìn hắn một cái, hỏi: “Vì sao nói như vậy?”

Lý Mộ nói: “Ta nghe giọng điệu ngươi nói chuyện cùng hắn, tựa như không hề thích hắn.”

Mai đại nhân dặn dò hắn: “Thôi Minh cùng vợ chồng Vân Dương công chúa, đều không phải người tốt gì cả, là nhân vật quan trọng của đảng cũ, ngươi ngày thường cách bọn họ xa một chút.”

Nghe được một đoạn lời này, hảo cảm của Lý Mộ đối với Mai đại nhân lại tăng lên hai bậc thang.

Hết chương 401.

Chương 402. Thề không làm người! (1)

Quả nhiên, làm thống lĩnh nội vệ, một trong những thân tín nữ hoàng tín nhiệm nhất, ánh mắt của nàng, không phải loại nữ nhân tầm thường kia có thể so sánh.

Trước Thượng Dương cung, Mai đại nhân quay đầu nói: "Bệ hạ hẳn là ở hậu điện, Lý Mộ cùng ta vào điện chờ, Tiểu Bạch thì ở đây, tuyệt đối đừng chạy lung tung."

Tiểu Bạch buông tay Lý Mộ, nhu thuận gật gật đầu, trong điện chợt có một thanh âm truyền đến.

"Vào cả đi."

Được nữ hoàng cho phép, Mai đại nhân nói: "Vậy vào cả đi."

Ba người đi đến đại điện, nữ hoàng từ hậu điện đi ra, Tiểu Bạch dùng ánh mắt tò mò đánh giá vị nữ tử trong truyền thuyết trước mắt này, Mai đại nhân ở một bên, nhỏ giọng nhắc nhở nàng: "Không thể nhìn thẳng bệ hạ."

Tiểu Bạch lập tức cúi đầu.

Nữ hoàng đối với Tiểu Bạch vô tình mạo phạm cũng không để ý, trực tiếp hỏi Lý Mộ: "Việc khoa cử, thảo luận với quan viên Trung Thư Tỉnh thế nào rồi?"

Lý Mộ nói: "Mấy ngày nữa hẳn là có thể ra kết quả."

Nữ hoàng nói: "Cần phải ở trong một tháng, chế định ra chính sách hoàn thiện. Trẫm đã hạ lệnh ba mươi sáu quận, mau chóng đề cử ra nhân tài địa phương, ba tháng sau, cùng học sinh thư viện, cùng nhau tham dự khoa cử."

Từ chế định chính sách đến hoàn toàn chứng thực, ba tháng thời gian, hơi gấp gáp, nhưng nếu là chuẩn bị đầy đủ, cũng không phải không thể.

Ngược lại có thể biểu hiện ra nhanh nhẹn tháo vát, cùng với quyết tâm loại bỏ chế độ cũ của bệ hạ.

Trung tâm của khoa cử, chẳng qua là mấy cuộc thi chọn lựa nhân tài, bỏ đi một ít lễ nghi rườm rà, tinh giản lưu trình, ba tháng thời gian, đã rất đầy đủ.

Lý Mộ ôm quyền nói: "Thần tuân chỉ."

Nữ hoàng lúc này mới hỏi: "Ngươi có chuyện gì gặp trẫm?"

Lý Mộ hỏi: "Thần muốn hỏi bệ hạ, pháp thuật ẩn hình nặc tung, có kỹ xảo nào tốc thành không?"

Độ khó của thần thông trung tam cảnh, khó vượt quá Lý Mộ tưởng tượng, một ít tu hành giả không có tông môn, chỉ có thể thông qua tự mình chậm rãi lĩnh ngộ.

Nữ hoàng cũng là tài nguyên tu hành quan trọng của Lý Mộ, nàng không chỉ có là cường giả thượng tam cảnh, hơn nữa thiên phú cực tốt, vấn đề có liên quan tu hành, hẳn là đều có thể giải đáp cho Lý Mộ.

Nữ hoàng nhìn Lý Mộ một cái, hỏi: "Ngươi tới gặp trẫm, chỉ vì hỏi cái này?"

Lý Mộ gật gật đầu.

Trầm mặc một lát, nữ hoàng từ từ nói: "Thuật ẩn hình nặc tung, mấu chốt ở chỗ vong ngã, ngươi nếu có thể lĩnh ngộ cảnh giới vong ngã, rất nhanh có thể học được thần thông này."

"Vong ngã?"

Lý Mộ ở lúc học tập thuật này, từng thử dùng Thanh Tâm Quyết để mình bình tĩnh trở lại, hắn lúc này, đầu óc bình tĩnh, tư duy rõ ràng, không chịu ngoại vật quấy nhiễu, dùng để vẽ bùa phá chướng, mọi việc đều thuận lợi.

Nhưng khi ở học tập thần thông ẩn hình, Thanh Tâm Quyết lại không có tác dụng.

Trải qua nữ hoàng chỉ đạo, Lý Mộ mới ý thức được, thì ra hắn ngay từ đầu, đã đi phương hướng ngược lại.

Nếu thuật ẩn hình mấu chốt ở vong ngã, như vậy hắn càng là bình tĩnh, tư duy càng rõ ràng, lại càng không thể nắm giữ thuật này.

Lý Mộ nhắm mắt, bài trừ tất cả tạp niệm, thử chạy xe không bản thân, hoàn toàn bằng vào bản năng biến ảo thủ ấn, nháy mắt sau, bóng người hắn, ở tại chỗ bỗng dưng biến mất.

Mấy nhịp thở sau, thân thể Lý Mộ hiện ra lần nữa.

Chẳng qua một lần này, là tự hắn hủy bỏ ẩn nấp.

Pháp thuật này hắn đã học mấy ngày, không chút tiến triển, nữ hoàng một lời liền nhắc nhở hắn, bởi vậy có thể thấy được, ở lúc tu hành, có một vị lương sư chỉ đạo, là quan trọng cỡ nào.

Lý Mộ ôm quyền khom người, nói: "Tạ bệ hạ chỉ điểm."

Nữ hoàng hỏi: "Còn có việc gì không?"

Lý Mộ nói: "Không có."

Đi ra khỏi Thượng Dương cung, Mai đại nhân nhìn Lý Mộ, hỏi: "Ngươi xin gặp bệ hạ, chỉ vì hỏi cái này?"

Lý Mộ nói: "Vấn đề này, đã quấy nhiễu ta rất lâu."

Mai đại nhân nói: "Vấn đề tu hành, ngươi cũng có thể hỏi ta, bởi vì loại chuyện này đi quấy rầy bệ hạ, ngươi thật sự là to gan lớn mật "

Lý Mộ lập chí muốn thành áo bông nho nhỏ bên người nữ hoàng, tự nhiên phải lợi dụng tất cả cơ hội, tiếp cận nữ hoàng, bồi dưỡng cảm tình với nàng, chỉ cần số lần gặp mặt đủ nhiều, còn sợ không lăn lộn đến quen mặt?

Hơn nữa, tu vi của nữ hoàng, so với Mai đại nhân cao hơn tận hai cảnh, trong hai cảnh giới này, còn vắt ngang qua một đại cảnh giới, nếu muốn ở trong hai người chọn một người thỉnh giáo vấn đề tu hành, không cần đầu óc cũng biết chọn như thế nào.

Mai đại nhân sâu sắc phát hiện một vài thứ, hỏi: "Tiểu tử thối, ngươi có phải cảm thấy tu vi của ta thua xa bệ hạ, không dạy được ngươi hay không?"

Lý Mộ liên tục xua tay: "Không có không có, tuyệt đối không có."

Mai đại nhân nói: “Ngươi dám phát lời thề đạo không?”

Lý Mộ ngẩng đầu nhìn nhìn, nhanh chóng dắt tay Tiểu Bạch, nói: “Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta mau trở về đi, chậm một chút nữa, đồ ăn trên chợ sẽ không tươi mới nữa.”

Kéo Tiểu Bạch chạy ra vài bước, Lý Mộ mới quay đầu nói: “Mai tỷ tỷ, nếu có rảnh tới trong nhà ăn cơm.”

Ở Thần Đô này, người Lý Mộ có thể tín nhiệm không nhiều, Mai đại nhân tính là một trong số đó.

Nàng từ Bắc quận hộ tống Lý Mộ đến Thần Đô, chiếu cố đối với hắn rất nhiều, Lý Mộ không có gì có thể báo đáp nàng, chỉ có thể mời nàng ăn một bữa cơm nhà thường, để bày tỏ tâm ý.

Cái này đại biểu trong lòng hắn thật sự tán thành nàng.

Tuy Lý Mộ từng hướng Liễu Hàm Yên cam đoan, sau khi tới Thần Đô không hái hoa ngắt cỏ, nhưng hoa vàng ngày mai, như thế nào cũng không ở hàng ngũ hoa hoa cỏ cỏ Liễu Hàm Yên cảnh giác.

Rời cửa cung, thời gian còn sớm.

Lý Mộ cùng Tiểu Bạch tới chợ phía đông trước, mua một ít hạt giống hoa cỏ, trong nhà có hai cái vườn hoa trước sau, Lý Mộ vẫn chưa xử lý, nếu Tiểu Bạch thích, dứt khoát mang bên trong trồng hoa, đợi Liễu Hàm Yên cùng Vãn Vãn trở về, cũng có thể làm đẹp thêm một chút cho trong nhà.

“Lý Mộ, ngươi cũng đi dạo phố?”

Phía sau truyền đến thanh âm quen thuộc, Lý Mộ quay đầu lại, nhìn thấy Trương Xuân ngay tại một chỗ cửa hàng bán hoa phía sau hắn không xa.

Bên cạnh hắn còn có hai người, đều là nữ tử, một vị là phụ nhân hơn ba mươi tuổi, một vị khác là một nữ tử dáng người gầy, Lý Mộ cũng không xa lạ.

Dẫn theo Tiểu Bạch đi dạo phố cũng có thể gặp được người quen, Lý Mộ dắt Tiểu Bạch đi lên phía trước, cười nói:

“Trương đại nhân, Trương phu nhân, Y Y cô nương, thực khéo.”

Phụ nhân kia cười nói: “Là Lý Bộ đầu à, vị cô nương này là Lý phu nhân sao, thật xinh đẹp.”

Trong lòng Trương Xuân lộp bộp một cái, trừng mắt nhìn phụ nhân, nói: “Đây không phải Lý phu nhân, đừng nói lung tung.”

Nhìn thấy Lý Mộ, chủ cửa hàng bán hoa đi ra, từ bên cạnh cầm một túi giống hoa, nói: “Thì ra các ngươi là bằng hữu của Lý Bộ đầu, sớm nói chứ, túi hoa giống này, tặng các ngươi.”

Hết chương 402.

Chương 403. Thề không làm người! (2)

Trương Xuân cầm trong tay giống hoa quý vừa rồi không nỡ mua, nghĩ đến hắn đường đường Thần Đô lênh, ở Thần Đô khu trực thuộc hắn, lại cần nhờ mặt mũi bộ đầu dưới trướng chiếm tiện nghi, trong lòng liền có chút ghen.

Tiểu Bạch cùng mẹ con Trương phu nhân vào tiệm chọn hoa giống, Lý Mộ cùng Trương Xuân ở bên ngoài chờ.

Lý Mộ nghĩ đến Thôi Minh, hỏi Trương Xuân: "Lão Trương, nếu có một người, vì leo lên vị trí cao, giết chết thê tử của mình, vứt xác nơi hoang dã, lại hãm hại gia tộc thê tử, khiến thê tộc mười mấy người chết uổng, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?"

"Súc sinh không bằng cầm thú cỡ này, tự nhiên…" Trương Xuân giận dữ nói một câu, còn chưa dứt lời, bỗng nhiên tỉnh ngộ, nhìn về phía Lý Mộ, cảnh giác hỏi: "Người ngươi nói là ai?"

Lý Mộ nói: "Thôi Minh."

"Thôi Minh là ai?" Trên mặt Trương Xuân lộ ra nét nghi hoặc, hỏi: "Sẽ không là chín họ Thôi thị chứ?"

Lý Mộ lắc đầu nói: "Không phải."

"Không phải thì tốt rồi." Trương Xuân ưỡn ngực, nói: "Chỉ cần không phải Thôi thị một trong chín họ, quản hắn là học sinh thư viện, hay là quan viên quyền quý trong triều, ai dám làm ra loại hành vi súc sinh này, bản quan đều xử lý hắn!"

"Đại nhân quả nhiên cao thượng!" Lý Mộ hướng gã chắp tay, nói: "Người này chính là Trung Thư tả thị lang Thôi Minh, phò mã Vân Dương công chúa, hơn hai mươi năm trước…"

Trương Xuân ngẩn ra một phen, sau đó ngoáy ngoáy lỗ tai, nói với Trương phu nhân trong cửa hàng: "Phu nhân, xem xong chưa, thời gian không còn sớm, chúng ta nên về nhà rồi."

Lý Mộ ngạc nhiên nói: "Lão Trương ngươi!"

“Ta biết ngay mà!” Trương Xuân chỉ vào Lý Mộ, tức giận nói: “Chỉ cần ngươi mở miệng, khẳng định không có chuyện gì tốt, là Trung Thư tả thị lang đó, quan to chính tứ phẩm, còn là hoàng thân quốc thích, giết người cũng không cần đền mạng, ngươi có phải đánh giá bản quan quá cao rồi hay không, mặc kệ là Thần Đô nha, hay Hình bộ, Ngự Sử Đài, Đại Lý tự, ngay cả tư cách thẩm loại án này cũng không có.”

Lý Mộ bất đắc dĩ nói: “Ta biết Thần Đô nha không xử hắn được, đây không phải muốn để ngươi ra chút chủ ý cho ta sao.”

Trương Xuân lắc đầu vội vàng: “Không ra, cái này thực sự không ra được.”

Một lần này, Lý Mộ không khuyên Trương Xuân nữa.

Vụ án Thôi Minh, khác với toàn bộ vụ án trước đây.

Trước kia bọn họ thẩm, chẳng qua là một ít con em quan viên, học sinh thư viện, bản thân không có chức quan, một khi có chức quan, Thần Đô nha liền không có tư cách thẩm tra xử lí, quan viên tứ phẩm trở lên, cùng với hoàng thân quốc thích, ngay cả các nha môn như Hình bộ cũng không có tư cách thẩm tra xử lí, những người này, mới là thượng vị giả hưởng thụ đặc quyền thật sự của Đại Chu.

Lý Mộ không mở miệng nữa. Sắc mặt Trương Xuân biến ảo bất định, tựa như là đang rối rắm.

Hắn nhìn thoáng qua vợ và con gái ở trong cửa hàng bán hoa mặc cả với chưởng quầy, cuối cùng thở dài, vẻ mặt khôi phục bình tĩnh.

Lúc này, trên đường lại truyền đến một trận xôn xao.

“Là Thôi đại nhân.”

“Phò mã gia đến.”

“Để ta nhìn chút, để ta nhìn chút!”

“Đời này nếu có thể gả cho nam nhân như phò mã gia, không, chỉ cần có thể cùng hắn ái ân, ta dù chết cũng không tiếc nữa.”

“Ngươi xem dáng vẻ của ngươi, còn dám nói loại lời này, đừng vũ nhục phò mã gia của chúng ta.”

Lý Mộ quay đầu, ánh mắt nhìn phía ngọn nguồn rối loạn, thấy được một bóng người hắn từng thấy ở Trung Thư Tỉnh.

Thôi Minh không ngồi xe, cũng không ngồi kiệu, cứ như vậy lững thững đi ở trên đường, trước sau, có vô số người xô đẩy.

Các nữ tử trên đường, trẻ tuổi một ít biểu hiện còn tốt, phụ nhân hơn hai mươi hơn ba mươi tuổi, ánh mắt nhìn hắn đặc biệt cuồng nhiệt, khiến Lý Mộ nghĩ tới đám fan cuồng đời sau.

Lý Mộ có đôi khi đi ở trên đường, cũng có thể dẫn tới rối loạn như vậy, chẳng qua vây quanh hắn, phần lớn là nam nhân.

Đó là lúc hắn áp giải tội phạm, đi Thần Đô nha hoặc là đi Hình bộ.

Trên mặt Trương Xuân lộ ra nét khinh thường, giọng điệu chua loét nói: “Một đám ngu phụ trông mặt mà bắt hình dong, không ngờ được nữ tử Thần Đô, thế mà không biết giữ thể diện như thế.”

Lý Mộ nói: “Người này chính là Thôi Minh.”

“Phi!” Trương Xuân xì một tiếng, nói: “Quả nhiên như thế, bản quan liếc một cái liền nhìn ra, hắn là một tên cầm thú!”

Trương phu nhân từ cửa hàng bán hoa đi ra, sắc mặt còn có ửng đỏ, thì thào hỏi: “Người vừa rồi đi qua là ai thế?”

Trương Xuân nói: “Phu nhân cũng đã nhìn ra à, người này…”

Trương phu nhân sắc mặt chưa hết đỏ ửng, nói: “Cũng không biết là nữ nhân nào tiện nghi, thế mà có thể gả cho hắn.”

Trương Xuân nhìn phu nhân sắc mặt hồng nhuận, giật mình đứng ngây ra đó.

Trương phu nhân nhìn về phía Thôi Minh, thẳng đến khi bóng người hắn biến mất, mới thu hồi tầm mắt, khi nhìn thấy

Trương Xuân, thở dài, nói: “Chòm râu của ông cũng nên cạo một chút, người lớn như vậy rồi, còn lôi thôi như vậy.”

Ba nữ tử tiếp tục đi dạo cửa hàng tiếp theo, Trương Xuân chòm râu run run, cả giận: “Dựa vào cái gì, Thôi Minh kia cũng để râu!”

Lý Mộ vỗ vỗ bờ vai của gã, nói: “Nhưng hắn để râu, ưa nhìn hơn ngươi.”

Sắc mặt Trương Xuân trầm xuống, lạnh lùng nói: “Quá đáng lắm rồi!”

Lấy quan hệ hai người, nói như vậy quả thực có chút quá phận, Lý Mộ lập tức nói: “Xin lỗi, ta không nên nói như vậy.”

“Ta không phải nói ngươi!” Sắc mặt Trương Xuân nghiêm nghị, nói: “Giết chết thê tử, hãm hại thê tộc, loại cặn bã bại hoại, không bằng cầm thú này, chết một trăm lần, một nghìn lần, một vạn lần cũng không đủ. Bản quan thân là Thần Đô lệnh, sao có thể nhìn loại bại hoại này tiêu dao ở Thần Đô, không mang hắn đưa ra công lý, bản quan thề không làm người!”

Trương Xuân ngực phập phồng, rõ ràng bị chọc giận không nhẹ.

Quen biết hắn lâu như vậy, Lý Mộ chưa bao giờ thấy hắn tức giận như thế.

Đổi vị trí tự hỏi một phen, nếu thê tử hắn, sau khi lên cơn dại trai đối với một nam nhân khác, liền bắt đầu chán ghét hắn, tâm tính bản thân Lý Mộ cũng sẽ sụp đổ.

Đương nhiên loại tình huống này không có khả năng xuất hiện.

Lý Mộ đơn giản là không có loại sức quyến rũ nam nhân trưởng thành kia của Thôi Minh, luận giá trị nhan sắc, hắn vẫn phải thắng một bậc, trẻ tuổi chính là tiền vốn, trên mặt tràn đầy lòng trắng trứng, thích Thôi Minh, phụ nhân có tuổi chiếm đa số, càng nhiều nữ tử, vẫn là thích cún con trẻ tuổi.

Trương Xuân thì khác.

Đều là nam nhân trung niên, hắn bộ dạng không đẹp như Thôi Minh, khí chất lại kém cách xa vạn dặm, bởi vì làm việc cẩn thận, còn thường xuyên có chút đáng khinh, chỉ thiếu mang hai chữ "đầy mỡ" viết ở trên mặt, mặc kệ là ngoại hình hay khí chất, đều toàn phương vị bị Thôi Minh nghiền áp.

Lý Mộ thở dài, nói: "Trương đại nhân, thôi, hắn là hoàng thân quốc thích, quan to tứ phẩm, đại nhân nếu chỉ bởi vì ghen tị, không cần thiết đắc tội hắn…"

Một lần này, trong giọng nói của Lý Mộ lộ ra chân thành.

Hết chương 403.

Chương 404. Cùng chung mối thù

Hắn có thể ở Thần Đô muốn làm gì thì làm, là vì nữ hoàng kiên định đứng ở phía sau hắn, Trương Xuân kéo cả gia đình, khác với hắn, có thể không liên lụy, vẫn là tận lực đừng liên lụy vào chuyện này.

Trương Xuân vỗ vỗ ngực, chính nghĩa lẫm liệt nói: “Bản quan đây là vì ghen tị sao, bản quan đây là ghét ác như thù. Bệ hạ tín nhiệm bản quan, mới đề bạt bản quan làm Thần Đô lệnh, làm quan phụ mẫu dân chúng Thần Đô, bản quan không đội trời chung với tội ác!”

Lý Mộ nhìn bộ dáng hiên ngang lẫm liệt của hắn, lại một lần nữa nhìn hắn với cặp mắt khác xưa.

Trương Xuân nhìn thoáng qua bóng lưng Trương phu nhân phía trước, mặt âm trầm, nhỏ giọng nói: “Không trước mặt đám ngu phụ này của Thần Đô, chém đầu chó tên cầm thú này, bản quan sẽ không họ Trương!”

Lý Mộ nhìn gương mặt dữ tợn của Trương Xuân, lĩnh ngộ được một đạo lý.

Ghen tị khiến người ta điên cuồng.

Chỉ là vì Trương phu nhân nhìn Thôi Minh thêm vài lần, Trương Xuân vừa rồi còn nhát gan sợ phiền phức liền thay đổi chủ ý.

Trước mặt nữ tử Thần Đô, chém đầu người tình trong mộng của các nàng… , chỉ sợ những nữ tử này, sẽ liên tục gặp ác mộng mấy tháng.

Nam nhân trung niên ghen tị, khủng bố như vậy.

Muốn lật đổ Thôi Minh, không phải một chuyện dễ dàng, y quyền cao chức trọng, lại là hoàng thân, là nhân vật trung tâm của đảng cũ, Tiêu thị sẽ không dễ dàng để y rớt đài, trong đó, liên lụy đến Tiêu thị hoàng tộc, liên lụy đến đảng cũ, liên lụy đến Vân Dương công chúa, thậm chí liên lụy đến tây cung, là chuyện khó khăn nhất Lý Mộ tiến vào Thần Đô tới nay muốn làm.

Nhưng hắn phải làm.

Một là vì công đạo.

Vi thiên địa lập tâm, vi sinh dân lập mệnh, vi vãng thánh kế tuyệt học, vi vạn thế khai thái bình… , câu này, Lý Mộ không chỉ là nói mà thôi.

Hắn phải cố hết sức đi thực hiện, mang bốn câu này biến thành đạo thuật chỉ thuộc về hắn, có lẽ, cơ hội hắn ngày sau tiến vào thượng tam cảnh, ngay tại nơi đây.

Hai là vì Tô Hòa.

Hắn cùng Tô Hòa sinh tử chi giao, sớm ở huyện Dương Khâu Bắc quận, Lý Mộ đã quyết định chủ ý báo thù cho nàng.

Cho dù là nàng phá trận mà ra, cũng chỉ là cảnh giới thứ năm hồn tu, Thần Đô đối với nàng mà nói, không khác đầm rồng hang hổ, bằng vào chính nàng, là không có khả năng báo thù, nàng thậm chí cũng không có cơ hội nhìn thấy Thôi Minh, sẽ bị cường giả Thần Đô bắt.

Tốt nhất là ở trước khi Tô Hòa phá trận, Lý Mộ liền giúp nàng báo mối thù sinh tử của cuộc đời này.

Vô luận xuất phát từ một nguyên nhân nào, Thôi Minh, phải chết!

Ánh mắt Lý Mộ lóe lên, Trương Xuân sắc mặt âm trầm, hai người liếc nhau, đã ở chuyện nào đó đạt thành ăn ý.

Giờ khắc này, hai người cùng chung mối thù.

Một khắc sau, Lý Mộ cùng cả nhà Trương Xuân tách ra.

Tiểu Bạch chọn xong giống hoa thích, hai người lại đi chợ rau mua chút đồ ăn, về trong nhà.

Tiểu Bạch đi phòng bếp chuẩn bị, Lý Mộ tới trong phòng, mở ra bàn tay, trong lòng bàn tay chợt lóe ánh sáng màu trắng, Bạch Ất xuất hiện ở trong tay hắn.

Ở lúc Lý Mộ Tụ Thần, thanh kiếm đầu tiên này Lý Thanh tặng hắn, ở trong chiến đấu, đã không thể cung cấp trợ lực cho

Lý Mộ, chỉ có kiếm linh Sở phu nhân trong đó, đối với hắn còn có một chút tác dụng.

Trước khi thăng cấp Thần Thông, Lý Mộ cần pháp lực của Sở phu nhân, để thi triển đạo thuật hắn không thể thi triển.

Lý Mộ hôm nay, ở dưới sự trợ giúp của nữ hoàng đã thăng cấp Thần Thông, Bạch Ất đối với hắn, đã không còn một chút tác dụng nào, còn lại, cũng chỉ có hoài niệm.

Huyện Dương Khâu từ biệt, Lý Thanh liền bặt vô âm tín. Đệ tử Phù Lục phái sau khi thăng cấp Thần Thông, sẽ tự ra ngoài rèn luyện, không có ai biết nàng đi đâu rồi.

Nắm Bạch Ất hoài niệm chốc lát, Lý Mộ thu thập tâm tình, tâm niệm khẽ động, bóng người Sở phu nhân từ trong kiếm bay ra, khom người nói: "Công tử có gì dặn dò?"

Sau khi tới Thần Đô, Lý Mộ liền chưa thả Sở phu nhân đi ra, hai tháng qua, nàng đều ở trong kiếm ngủ say, tĩnh dưỡng hồn thể.

Lý Mộ nói: "Ta hôm nay gặp được Thôi Minh."

Nghe được tên Thôi Minh, sắc mặt vốn ôn hòa của Sở phu nhân bỗng nhiên trở nên dữ tợn, trên người nàng quỷ khí tràn ngập, thanh âm thê lương nói: "Súc sinh đó ở nơi nào, ta muốn giết hắn…"

Lý Mộ lắc đầu nói: "Hắn bây giờ là phò mã, ở trong triều đảm nhiệm chức vị quan trọng, quyền cao chức trọng, tu vi bản thân cũng đã đạt cảnh giới thứ năm, ngươi không giết được hắn, đi chỉ có thể chịu chết."

Sở phu nhân nghe vậy, cảm xúc dao động trên người dần dần bình ổn.

Nàng lắc lắc đầu, tự giễu nói: "Ta lúc còn sống không giết được hắn, sau khi chết vẫn không giết được hắn…"

Lý Mộ nói: "Thôi Minh người này táng tận thiên lương, ta nhất định phải giết hắn, đến lúc đó, có lẽ cần ngươi giúp. Sau khi Thôi Minh chết, ta trả ngươi tự do, đến lúc đó trời lớn đất lớn, ngươi đều có thể đi…"

Sở phu nhân đột nhiên ngẩng đầu, hỏi: “Công tử thật muốn giết Thôi Minh?”

Lý Mộ gật gật đầu.

Sở phu nhân quỳ ở trên mặt đất, kiên định nói: “Chỉ cần có thể giết Thôi Minh, cho dù bảo ta hồn phi linh tán, ta cũng nguyện ý, nguyện vọng duy nhất của ta, chính là để ta chết ở sau hắn…”

Thời gian cách hơn hai mươi năm, Lý Mộ còn có thể cảm nhận được oán hận trong lòng Sở phu nhân.

Đáng tiếc nàng trước khi chết chưa gặp được Lý Mộ, nếu không, sợ dẫn tới thiên địa cảm ứng, trở thành tuyệt thế hung linh chính là nàng.

Sau khi mang việc này nói cho Sở phu nhân, Lý Mộ liền để nàng tiến vào Bạch Ất, sau đó cất Bạch Ất đi, ra khỏi phòng, tính đi phòng bếp hỗ trợ Tiểu Bạch.

Vừa mới đi đến trong sân, ngoài cửa liền vang lên tiếng đập cửa.

Lý Mộ cảm nhận được khí tức của Mai đại nhân, không thể ngờ được nàng thật sự đến ăn chực. Hắn mở ra cửa sân, phát hiện đến không chỉ có Mai đại nhân.

Mai đại nhân cùng Thượng Quan Ly đứng ở phía sau một nữ tử, Lý Mộ nhìn thấy nữ tử kia, giật mình nói: “Bệ…”

Nữ hoàng nói: “Trẫm cải trang rời cung, nơi này không có bệ hạ.”

Lý Mộ gãi gãi đầu, thử hỏi: “Vậy ta nên xưng hô bệ hạ như thế nào, Chu cô nương?”

Thượng Quan Ly cả giận nói: “Làm càn!”

Nữ hoàng nói: “Nơi này không phải trong cung, tùy ngươi xưng hô đi.”

Lý Mộ liếc Thượng Quan Ly một cái, nếu không phải hắn đến Thần Đô muộn vài năm, nơi này nào có chỗ cho nàng nói chuyện.

Nếu bàn về ủng hộ đối với nữ hoàng, nàng so với Lý Mộ càng thêm toàn diện, là chó liếm hoàn toàn xứng đáng của nữ hoàng.

Lý Mộ vươn tay, nói: “Chu cô nương đại giá quang lâm, vẻ vang cho hàn xá này, mời vào…”

Hắn không biết nữ hoàng cải trang đi tuần, sao lại tuần đến trong nhà của hắn, cũng không thể đi thẳng vào vấn đề trực tiếp hỏi, đành phải mời nàng vào trước.

Nữ hoàng vừa mới ngồi xuống, ngoài cửa lại truyền đến tiếng đập cửa.

Hết chương 404.

Chương 405. Bàn bạc đối sách (1)

Lý Mộ mặt lộ vẻ nghi ngờ, ngày thường trừ hắn cùng Tiểu Bạch, cùng với Mai đại nhân ngẫu nhiên truyền đạt ý chỉ của nữ hoàng, trong nhà căn bản sẽ không có ai đến, hôm nay đây là làm sao vậy?

Lý Mộ mở ra cửa sân, nhìn thấy Trương Xuân đứng ở bên ngoài.

Trương Xuân đứng ở ngoài Lý phủ, sắc mặt âm trầm.

Hắn vốn hẹn sẵn với Lý Mộ, buổi chiều ở Thần Đô nha thảo luận chuyện Thôi Minh.

Nhưng sau khi về trong nhà, phu nhân nhiều lần đề cập Thôi Minh, người nói vô tình, người nghe có ý.

Trương Xuân càng nghĩ càng giận, càng nghĩ càng mệt, chỉ cảm thấy đỉnh đầu mơ hồ nhú sừng, cơm trưa cũng không ở nhà ăn, liền ra ngoài tìm Lý Mộ bàn bạc.

Hắn rảo bước vào Lý phủ, nói: “Các ngươi làm xong cơm chưa, cho bản quan thêm một bộ bát đũa, bản quan, bản quan…”

Hắn ngẩng đầu, khi nhìn thấy ba bóng người đứng trong sân, đang nói im bặt dừng lại.

Hai người trong đó, chính là Mai đại nhân cùng thiếp thân nữ quan Thượng Quan Ly của bệ hạ, một người khác đưa lưng về phía hắn, nhưng chỉ là một cái bóng lưng, khiến Trương Xuân nhịn không được run rẩy một chút.

Bóng lưng này, hắn quá quen thuộc rồi.

Ngày ấy ở trên đại điện, chính là nàng một chỉ phế đi Hoàng lão Động Huyền đỉnh phong…

Cái chân Trương Xuân sắp bước ra, lại thu trở về, cực kỳ liền mạch xoay người, nói: “Bản quan bỗng nhiên nhớ ra, trong nhà còn có việc gấp, đến lúc đó chúng ta đô nha gặp…”

Nói xong, hắn liền đầu cũng không quay lại, sải bước rời khỏi.

Đi ở trên đường, sắc mặt Trương Xuân cực kỳ chấn động.

Bệ hạ thế mà ở Lý phủ, điều này làm cho phán đoán lớn mật kia trong lòng hắn, tiến một bước được chứng thật.

Bệ hạ mới là chủ nhân của Đại Chu, quản hắn cái gì hoàng thân quốc thích, quản hắn cái gì Trung Thư thị lang, chỉ cần Lý Mộ ngày sau thổi chút gió bên gối cho bệ hạ, Thôi Minh có mấy cái đầu không đủ chặt?

Trên mặt hắn lộ ra nét hiên ngang lẫm liệt, nói: "Thứ giết vợ vu hãm, không bằng cầm thú, bản quan không thuận theo luật chém ngươi, uổng làm Thần Đô lệnh!"

Nói xong mới ý thức được, Lý Mộ không ở bên cạnh, nơi này chỉ có một mình hắn.

Nét chính nghĩa trên mặt hắn biến mất, cười lạnh nói: "Thôi Minh chết tiệt, dám câu dẫn phu nhân của bản quan, lần này xem ngươi có chết hay không!"

Trương Xuân như có việc mà đến, chưa vào cửa, liền trực tiếp rời khỏi.

Lý Mộ một lần nữa đóng cửa lại, trở lại trong sân.

Hắn vốn là tính bắt đầu cùng Tiểu Bạch nấu cơm, nhưng nữ hoàng bỗng nhiên giá lâm, hơn nữa không biết ý đồ đến, hắn chung quy không thể bận chuyện của mình, bỏ đám người nữ hoàng ở nơi này.

Lý Mộ đi đến phía sau nữ hoàng, lẳng lặng đứng, đoán ý đồ đến của nàng.

Sau đó hắn liền phát hiện mình hoàn toàn không đoán được.

Lòng của nữ nhân, như kim đáy biển, Lý Mộ chỉ có thể đoán ra tâm tư của Tiểu Bạch cùng Vãn Vãn, tâm tư nữ hoàng, so với Liễu Hàm Yên còn khó đoán hơn, bởi vì nàng có được hai nhân cách, một cái là hoàng đế uy nghiêm đúng tiêu chuẩn, một cái là tiên pháp vô song, ác mộng của Lý Mộ.

Nữ hoàng đứng ở trong sân, đưa lưng về phía Lý Mộ, hỏi: "Tòa nhà này ở quen không?"

Lý Mộ gật gật đầu, nói: "Chỉ là hơi lớn, thu dọn phiền toái."

Nữ hoàng xoay người nhìn hắn một cái, nói: "Trẫm cho ngươi thị nữ, là ngươi không cần, ngươi nếu chê tòa nhà này lớn, trẫm đổi căn nhỏ cho ngươi."

Lý Mộ vội vàng nói: "Không cần không cần, quen là được rồi, thích là được rồi."

Tòa nhà lớn năm sân, là theo đuổi suốt đời của Trương Xuân, có ai sẽ ngại biệt thự nhà mình quá lớn?

Lý Mộ cùng Tiểu Bạch hai người ở tòa nhà lớn như vậy, tự nhiên là có chút lớn, nhưng Liễu Hàm Yên cùng Vãn Vãn còn chưa trở về, về sau trong nhà lại có thêm con cái, có thể năm sân còn hơi nhỏ…

Nữ hoàng hỏi một câu, liền không mở miệng nữa.

Lý Mộ chờ nàng đi tuần nơi khác, nhưng các nàng giống như lại không có ý tứ đi.

Lý Mộ thử hỏi: "Ta cùng Tiểu Bạch đang chuẩn bị nấu cơm, bệ hạ cùng Mai đại nhân, Thượng Quan đại nhân muốn ở nơi này ăn cơm xong lại đi hay không?"

Đây là ý tứ tiễn khách rõ ràng, nữ hoàng làm vua của một nước, sẽ không, cũng không có khả năng ở lại chỗ này ăn cơm, cái này không hợp với thân phận, không hợp với địa vị của nàng.

Lý Mộ thậm chí hoài nghi nàng ngày thường có phải không cần ăn cơm hay không. Lý Mộ cảnh giới Thần Thông cũng đã có thể ích cốc không ăn, cảnh giới Siêu Thoát, có phải lấy thiên địa linh khí, nhật nguyệt tinh hoa làm thức ăn hay không…

Nữ hoàng dứt khoát ngồi ở trên ghế đá, nói: "Được."

Lý Mộ choáng váng cả người.

Nàng chẳng lẽ nghe không hiểu đây là ý tứ tiễn khách, khách nhân bỗng nhiên đến thăm, bị chủ nhân giữ lại ăn cơm,

nên uyển chuyển từ chối, đây không phải mỹ đức truyền thống của Đại Chu sao?

Lý Mộ hỏi: “Chúng ta còn chưa bắt đầu chuẩn bị, ăn cơm hẳn là cần rất lâu, có thể chậm trễ bệ hạ xử lý việc nước hay không?”

Thượng Quan Ly nói: “Triều đình có tam tỉnh lục bộ nhị thập tứ ti, nếu mỗi chuyện đều cần bệ hạ xử lý, còn cần bọn họ làm gì?”

Mai đại nhân túm cánh tay Lý Mộ, nói: “Đi thôi, ta đi phòng bếp hỗ trợ cho các ngươi…”

Bị Mai đại nhân túm vào phòng bếp, Lý Mộ liền biết các nàng là hạ quyết tâm lưu lại ăn chực.

Tuy hắn và Tiểu Bạch mua đồ ăn của hai người hai ngày, năm người một bữa là ăn hết rồi, nhưng cũng không tính là mình chịu thiệt, dù sao, có thể bị nữ hoàng ăn chực, có thể Thần Đô cũng chỉ một nhà này.

Mai đại nhân chiếu cố hắn như là đại tỷ tỷ, mời nàng ăn cơm là nên, nữ hoàng là kim chủ của Lý Mộ, như thế nào cũng phải mang nàng hầu hạ hài lòng thoải mái.

Về phần Thượng Quan Ly, đã bị Lý Mộ tự động loại bỏ.

Năm người, Lý Mộ cùng Tiểu Bạch làm bốn món ăn một món canh, không tính là phong phú, chủ yếu là đồ ăn bọn họ mua không nhiều.

Sau khi đồ ăn đưa lên xong, nữ hoàng ngồi ở bên bàn, Mai đại nhân cùng Thượng Quan Ly đứng ở sau người nàng.

Nữ hoàng nói: “Nơi này không phải trong cung, đều ngồi xuống đi.”

Lý Mộ vốn đang do dự, thấy nữ hoàng nói như vậy, cũng yên tâm kéo Tiểu Bạch ngồi xuống. Mai đại nhân cùng Thượng Quan Ly thì ngồi ở hai bên của nàng, hành động câu nệ hơn nhiều.

Nữ hoàng cầm lấy đũa, các nàng mới cầm lấy theo, hơn nữa sẽ chỉ ăn một món ăn kia trước mặt mình.

Ở trong mắt Lý Mộ, thật ra làm hoàng đế cũng không có gì thú vị, sau khi ngồi lên vị trí đó, người thân, bạn bè đều đã thay đổi hương vị, ít nhất đối với Lý Mộ mà nói, hắn tình nguyện không cần quyền lực, cũng không muốn từ bỏ những điều này.

Ngày thường trong nhà đều là hắn cùng Tiểu Bạch hai người, lúc ăn cơm không có quy củ gì, nói nói cười cười là chuyện thường, nhưng có nữ hoàng, Mai đại nhân cùng Thượng Quan Ly như là tả hữu hộ pháp, quy củ ngồi ở một bên, không khí liền có chút nghiêm túc, bữa cơm này cũng ăn không có mùi vị gì.

Hết chương 405.

Chương 406. Bàn bạc đối sách (2)

Nữ hoàng đột nhiên hỏi: “Bên cạnh ngươi sao sẽ có một hồ yêu?”

Tiểu Bạch nghe vậy, bị dọa giật mình, lập tức buông đũa, hướng bên người Lý Mộ nhích lại gần.

Lý Mộ giải thích: “Lúc nàng còn chưa hóa hình, ta từng cứu nàng một lần, về sau gặp nàng, nàng vì báo ân, liền luôn đi theo bên người ta.”

Nữ hoàng hỏi: “Báo ân, nàng là thiên hồ nhất tộc?”

Lý Mộ gật gật đầu, thiên hồ nhất tộc khác biệt lớn nhất với hồ tộc bình thường, chính là có ân tất báo, có thù tất báo, không dính nhân quả, mấy trăm hơn ngàn năm trước, tổ tiên các nàng trở thành thiên hồ, truyền thừa đến bây giờ, thật ra lực lượng huyết mạch cũng không còn lại bao nhiêu.

Nữ hoàng duỗi tay, trong lòng bàn tay có thêm một bình thủy tinh trong suốt lấp lánh, trong bình thủy tinh, có nửa bình chất lỏng màu đỏ tươi.

Lý Mộ không biết đó là chất lỏng gì, nhưng Tiểu Bạch lại như là cảm ứng được gì, gắt gao nắm lấy tay Lý Mộ, nhìn qua có chút sợ hãi.

Nữ hoàng nói: “Nơi này có vài giọt tinh huyết huyền hồ (cáo đen), vô dụng với trẫm, nhưng hẳn là có chút tác dụng đối với nàng, đưa cho nàng.”

Lý Mộ mắt sáng ngời. Hồ yêu nhất tộc, lấy số đuôi phân chia thực lực, một đuôi đến ba đuôi, chỉ có thể gọi yêu hồ, bốn đến sáu đuôi, liền có thể coi là linh hồ, có thể được gọi huyền hồ, ít nhất cũng là bảy đuôi, tương đương với nhân loại cảnh giới thứ bảy.

Nếu có thể luyện hóa hấp thu vài giọt tinh huyết huyền hồ này, Tiểu Bạch có cơ hội rất lớn, có thể sinh ra một cái đuôi nữa, từ yêu hồ tấn thăng thành linh hồ.

Lý Mộ thay Tiểu Bạch nhận lấy bình thủy tinh, nói: “Cảm tạ bệ hạ.”

Nữ hoàng nói: “Trẫm ăn đồ ăn nàng làm, coi như là trao đổi đi.”

Loại trao đổi này, quả thực không quá có lời.

Tinh huyết huyền hồ, đủ để hồ yêu trong thiên hạ tranh nhau vỡ đầu, hơn trăm năm qua, cảnh nội Đại Chu, không có một con huyền hồ nào sinh ra, chỉ sợ cũng chỉ có Vạn Yêu Quốc, mới có loại tồn tại này.

Không hổ là nữ hoàng, ngay cả loại đồ quý giá này cũng có, hơn nữa không chút keo kiệt, nếu nàng muốn, Lý Mộ không ngại từ quan không làm, chuyên môn làm đầu bếp tư nhân của nàng.

Ăn cơm xong, Lý Mộ tiễn ba người ra ngoài, mặt đầy nụ cười nói: “Đi thong thả, hoan nghênh lần sau lại đến…”

Trở lại trong sân, Lý Mộ dặn dò Tiểu Bạch: “Ngươi về phòng trước, điều chỉnh pháp lực đến trạng thái đỉnh phong, buổi tối ta giúp ngươi hộ pháp, luyện hóa mấy giọt tinh huyết này, ngươi hẳn là có thể thăng cấp…”

Tiểu Bạch hóa hình đã có một đoạn thời gian, lại có linh ngọc cuồn cuộn không ngừng cung ứng, vốn nàng cách bốn đuôi còn có một đoạn tu hành rất dài, nhưng mấy giọt máu huyền hồ này, đủ để cho nàng trong một đêm, hoàn thành nhảy vọt từ yêu hồ đến linh hồ.

Tiểu Bạch còn cần vài canh giờ, mới có thể mang trạng thái của mình điều chỉnh đến đỉnh phong.

Thừa dịp khoảng thời gian này, Lý Mộ về đô nha trước.

Hắn vừa mới bước vào nha môn, Trương Xuân liền từ hậu nha đi ra, đi đến trước mặt hắn, nhỏ giọng hỏi: “Bệ hạ đi rồi?”

Lý Mộ nói: “Ăn cơm xong là đi.”

Trương Xuân cảm thán: “Ngươi thật đúng là lên được sảnh đường xuống được phòng bếp, hiền lương thục đức, mẫu nghi thiên hạ nha…”

Lý Mộ mặt lộ vẻ nghi hoặc: “Ngươi đang nói cái gì?”

Trương Xuân lắc lắc đầu: “Không có gì, không có gì, chúng ta vẫn là nói chuyện Thôi Minh, ngươi nếu không trực tiếp mời bệ hạ hạ chỉ, chém Thôi Minh tên cầm thú kia, cũng đỡ cho chúng ta phiền toái…”

Lý Mộ liếc hắn: “Ngươi cho rằng ta là ai, ta bảo bệ hạ hạ chỉ bệ hạ liền hạ chỉ?”

Đại Chu phát triển đến bây giờ, quyền lực của hoàng đế, thật ra là chịu hạn chế rất lớn, nữ hoàng cũng không thể muốn làm gì thì làm cái đó.

Đại Chu quan viên tứ phẩm trở lên, hoặc là hoàng thân quốc thích, con em hoàng tộc phạm pháp, chỉ có Tông Chính tự có thể thẩm phán, nữ hoàng cũng không tiện nhúng tay.

Huống chi, chuyện này đề cập đến Vân Dương công chúa, Vân Dương công chúa đại biểu là Tiêu thị hoàng tộc, nữ hoàng đăng cơ tới nay, đã không thân cận Chu gia, cũng không thân cận Tiêu thị hoàng tộc, nàng nếu là nhúng tay việc này, rất dễ dàng khiến bên ngoài hiểu lầm, cho rằng nàng đã hạ quyết tâm, muốn đàn áp đảng cũ Tiêu thị, cái này sẽ khiến triều đình càng thêm hỗn loạn.

Chức trách của Lý Mộ, là sẻ chia lo lắng giải nạn cho nữ hoàng, không phải thêm phiền cho nàng.

Chuyện Thôi Minh, không thể mang hy vọng gửi gắm hết vào nữ hoàng, tốt nhất là có thể thông qua con đường chính quy.

Trương Xuân nhún vai, nói: “Vậy không có cách nào cả, từ xưa đến nay, hoàng tộc tôn thất, ngoại thích, quan viên tứ phẩm trở lên phạm pháp, đều phải chuyển giao Tông Chính tự, Tông Chính tự lại đều là đảng cũ, sao có khả năng thẩm phán hắn?”

Lý Mộ hỏi: “Trước đó ngươi tính thế nào?”

Trương Xuân nói: “Nếu chỉ có Tông Chính tự có tư cách xử trí Thôi Minh, vậy đưa vào Tông Chính tự, bệ hạ đang có ý thúc đẩy triều đình thay đổi chế độ, nếu có thể đánh vỡ sự

khống chế của đảng cũ đối với Tông Chính tự, thì có tư cách đi xử trí Thôi Minh. Đáng tiếc, ta về đô nha tra mới biết được, quan viên Tông Chính tự, từ xưa đến nay, đều là người trong Tiêu thị hoàng tộc đảm nhiệm, người ngoài khó có thể thẩm thấu, quan viên bọn họ thay đổi, độc lập ở ngoài triều đình chọn quan, do Tông Chính tự khanh quyết định…”

Hắn nhìn Lý Mộ, từ từ nói: “Trừ phi ngươi ở Trung Thư Tỉnh có người, có thể mang quyền lực nhận đuổi quan viên Tông Chính tự thu về triều đình…”

Lý Mộ nghe vậy cười: “Cái này không phải khéo sao…”

Lý Mộ không có người ở Trung Thư Tỉnh, nhưng ở trên cải cách chế độ chọn quan của Đại Chu, hắn làm tham mưu Trung Thư Tỉnh, có quyền phát biểu rất lớn.

Vụ án Thôi Minh, nếu mang nữ hoàng liên lụy vào, sự tình ngược lại sẽ trở nên càng thêm phức tạp, nếu có thể thẩm thấu vào Tông Chính tự, tất cả đều trở nên danh chính ngôn thuận.

Lần chế định chính sách khoa cử này, chính là cơ hội tốt nhất.

Trung Thư Tỉnh ngày mai lại đi, hôm nay hắn phải giúp Tiểu Bạch hộ pháp, để nàng hoàn thành chuyển biến từ yêu hồ đến linh hồ.

Ban đêm.

Lý phủ.

Thiếu nữ khoanh chân ngồi ở trên giường, Lý Mộ ngồi xếp bằng ở phía sau nàng, hai tay dán ở sau lưng của nàng, mang pháp lực trong cơ thể cuồn cuộn không ngừng chuyển vận vào trong cơ thể của nàng.

Bình thủy tinh bày ở trước giường, nắp bình bỗng nhiên mở ra, máu đỏ tươi trong đó từ trong bình bay ra, tiến vào trong cơ thể Tiểu Bạch.

Trong vài giọt tinh huyết huyền hồ này, ẩn chứa lượng lớn linh lực, sau khi hòa vào máu Tiểu Bạch, khiến máu trong cơ thể nàng gần như sôi trào, trên người cũng toát ra lượng lớn khí trắng.

Lý Mộ toàn lực thúc giục pháp lực, giúp nàng luyện hóa vài giọt tinh huyết huyền hồ kia.

Trên khuôn mặt nhỏ tinh xảo của thiếu nữ, lông mày nhíu chặt, môi khẽ cắn, tựa như đang thừa nhận tra tấn thật lớn.

Hết chương 406.

Chương 407. Không có mặt mũi gặp ai

Trong thân thể của nàng, tinh huyết huyền hồ kia đang không ngừng kháng cự, nhưng rất nhanh, nó như là cảm ứng được cái gì, dần dần trở nên ôn hòa, bắt đầu hoàn toàn hòa hợp một thể cùng máu của nàng.

Lý Mộ cũng phát hiện máu huyền hồ bình thản, mấy giọt máu này, hẳn là cũng cảm nhận được khí tức đồng tộc với nó.

Mấy giọt tinh huyết đó không phản kháng nữa, quá trình luyện hóa liền dễ dàng hơn rất nhiều, chỉ bằng bản thân Tiểu Bạch là có thể. Lý Mộ vừa mới thu hồi tay, bỗng nhiên cảm giác trong lòng có thêm mấy vật lông xù mềm nhũn.

Hắn cúi đầu nhìn, phát hiện là bốn cái đuôi màu trắng.

Hồ yêu lúc tiến hóa, sẽ mọc thêm một đuôi, không thể duy trì hình người hoàn toàn, cái đuôi sẽ hiển hiện ra. Lý Mộ ngồi xếp bằng ở phía sau Tiểu Bạch, cái đuôi của nàng, liền vươn đến trong lòng Lý Mộ.

Nàng trước kia là ba đuôi, bốn cái đuôi, nói rõ nàng đã thành công thăng cấp.

Thiếu nữ quay đầu lại, nhìn Lý Mộ, mắt lim dim: “Ân công, ta, ta thăng cấp bốn đuôi rồi.”

Nàng dung nhan tuyệt đẹp, đôi mắt câu hồn, như là muốn mang linh hồn Lý Mộ cũng hút ra khỏi thân thể.

Lý Mộ niệm Thanh Tâm Quyết, mới thoát khỏi mị hoặc của nàng, đưa tay gõ ở trên trán nàng một cái, nói: “Không được mị hoặc ta!”

Thiếu nữ ôm đầu, tủi thân nói: “Người ta không có.”

Vẻ mặt ta thấy là thương, khiến trong lòng Lý Mộ rung động lần nữa.

Lý Mộ từ trên giường nhảy xuống, cúi người thoát đi, nói: “Ta cần bế quan tu hành, buổi tối hôm nay ngươi ngủ phòng chính ngươi.”

Trốn về phòng mình, nằm ở trên giường, trái tim Lý Mộ còn đập thình thịch.

Linh hồ mị hoặc, đã lợi hại đến mức này, huyền hồ cùng thiên hồ còn ghê thế nào?

Khó trách hồ tộc sinh ra chín đuôi, có thể trở thành chí tôn trong yêu, có thể tranh phong với cường giả cảnh giới thứ chín của Nhân tộc, long tộc, đây là thiên phú chủng tộc trời ban cho các nàng, các nàng chỉ đứng ở nơi đó, cái gì cũng không làm, cũng có thể tạo thành ảnh hưởng thật lớn đối với tâm cảnh kẻ địch.

Buổi tối hôm nay, Lý Mộ mất ngủ hiếm thấy.

Hắn nằm ở trên giường, lăn qua lộn lại ngủ không được, thật không dễ gì ngủ, trong đầu lại hiện ra bóng người Tiểu Bạch.

Không chỉ là Tiểu Bạch, còn có Liễu Hàm Yên, Vãn Vãn, ngay từ đầu tất cả còn đều ở trong khống chế của Lý Mộ, về sau, không biết như thế nào, mộng cảnh này, liền hướng về phương hướng không chịu hắn khống chế đi vòng quanh

Đây là di chứng bị Tiểu Bạch mị hoặc, Lý Mộ biết rõ như vậy không đúng, nhưng lại trầm mê trong đó.

Liễu Hàm Yên, Vãn Vãn, Tiểu Bạch, nếu không phải bị Tiểu Bạch mị hoặc, Lý Mộ trước kia nằm mơ cũng không dám nghĩ như vậy.

Đột nhiên, Lý Mộ sinh ra một loại cảm giác bị người ta nhìn trộm.

Hắn quay đầu, nhìn thấy một bóng người quen thuộc đứng ở nơi xa.

Cả người Lý Mộ rùng mình một cái, ý thức trầm luân trong mộng lập tức tỉnh táo lại.

Bóng người Liễu Hàm Yên, Vãn Vãn, cùng với Tiểu Bạch bỗng nhiên biến mất, Lý Mộ nhìn bóng người nơi xa, vội vàng nói: “Bệ hạ, ngươi nghe ta giải thích.”

Bóng người đó đứng ở tại chỗ, dần dần hư hóa biến mất.

Trong phòng, Lý Mộ chợt từ trên giường ngồi dậy, nhớ lại mộng cảnh vừa rồi, cùng với nữ hoàng cuối cùng xuất hiện, thấy tất cả, hoàn toàn không còn buồn ngủ.

Không thể dùng từ ngữ hình dung cảm thụ của hắn bây giờ.

Thấy được một màn vừa rồi, hình tượng cao lớn vĩ ngạn của hắn ở trong cảm nhận nữ hoàng, chỉ sợ đã sụp đổ.

Ngày mai còn phải vào triều, hắn còn có mặt mũi nào xuất hiện ở trước mặt nữ hoàng?

Một đêm không ngủ, sáng sớm hôm sau, Lý Mộ vốn muốn xin nghỉ triều, về sau ngẫm lại, tránh được mùng một không tránh được mười lăm, trốn tránh là không giải quyết được vấn đề, chỉ cần hắn không xấu hổ, xấu hổ chính là nữ hoàng.

Dù sao, chưa trải qua người khác đồng ý, đã xâm nhập mộng cảnh người khác, thấy thế nào cũng là nàng đuối lý trước.

Buổi chầu sớm hôm nay, chuyện đáng giá thảo luận không nhiều, đơn giản chính là một ít quan viên, ở chuyện khoa cử, đưa ra một ít đề nghị của mình.

Triều đình thay đổi chế độ tuyển quan đã quyết định, bốn đại thư viện không có dị nghị, quan viên trong triều cũng chỉ có thể tiếp nhận, muốn trách chỉ có thể trách bốn đại thư viện không không cố gắng, trách Hoàng lão có tư tâm, còn cứ phải so với Lý Mộ ai là con cưng của thiên địa.

Lý Mộ cả buổi sáng đều tránh ở trong góc Tử Vi điện, một câu cũng chưa nói, hắn luôn cảm thấy trong tấm rèm che kia, có một đôi mắt đang đánh giá hắn, dưới ánh mắt đó, hắn giống như lại về tới bộ dáng tối hôm qua.

Cũng may chầu sớm hôm nay rất nhanh đã chấm dứt, Lý Mộ sốt ruột không chờ nổi rời khỏi Tử Vi điện, đến thẳng Trung Thư Tỉnh.

Hôm qua từng tới một lần, Lý Mộ cùng sáu vị Trung Thư xá nhân của Trung Thư Tỉnh, không tính là bạn bè, nhưng ít ra đã quen mặt.

Hôm nay, bảy người tiếp tục tiến hành thương thảo đối với chi tiết khoa cử.

Lý Mộ chỉ ra một điều, nói: “Khoa cử cần tuyệt đối công bằng, công chính. Thời đại thư viện đã qua đi, mặc kệ là quan lớn cỡ nào, mặc kệ là danh môn vọng tộc truyền thừa bao nhiêu năm, đều không thể vòng qua khoa cử, trực tiếp đề cử.”

Chu Hùng phản bác: “Loại quyền lực này của chín đại vọng tộc, từ khi lập nước tới nay đã có, ngươi nói hủy bỏ liền hủy bỏ?”

Lý Mộ nói: “Không phải ta muốn hủy bỏ, là bệ hạ muốn thủ tiêu.”

Chu Hùng hừ lạnh nói: “Ngươi không cần dùng bệ hạ tới hù dọa bản quan, bệ hạ chưa từng nói như vậy.”

Lý Mộ vỗ vỗ bàn, cả giận nói: “Bệ hạ là bảo ta tới tham mưu hay là bảo ngươi đến tham mưu, ngươi thích nói chuyện như vậy, về sau ngươi thay ta nói, bản quan mừng rỡ nhàn rỗi.”

Lưu Nghi vội vàng khuyên nhủ: “Lý đại nhân, bớt giận, bớt giận, chuyện gì cũng từ từ.”

Chế độ khoa cử, chính là đương triều sáng chế lần đầu, Trung Thư Tỉnh không có bất cứ kinh nghiệm gì có thể tham khảo, không có Lý Mộ giúp, trong một tháng, căn bản không có khả năng hoàn thành công trình lớn như thế.

Lý Mộ nhìn Chu Hùng một cái, nói: “Bản quan cực độ hoài nghi, Chu xá nhân đang xả oán riêng đối với bản quan.”

Chuyện Lý Mộ cùng Chu Xử, mấy người đều rất rõ, Chu Hùng là nhị thúc của Chu Xử, bởi việc Chu Xử, đối chọi gay gắt với Lý Mộ, cũng không kỳ quái.

Lưu Nghi nhìn Chu Hùng, nói: “Chu đại nhân, công việc bệ hạ giao cho quan trọng, oán thù riêng của các ngươi, có thể tạm gác lại hay không?”

Chu Hùng hừ lạnh một tiếng, không mở miệng nữa.

Lý Mộ lại nhìn hắn một cái, nói: “Bản quan nói trước, nếu là Chu xá nhân nói thêm câu nữa, việc khoa cử này, bản quan liền không quản nữa.”

Vẻ mặt trên mặt Chu Hùng tuy phẫn nộ, nhưng chung quy là ngậm miệng lại, khoa cử là một công việc lớn trong một tháng nay của Trung Thư Tỉnh, chậm trễ việc lớn, hắn không gánh nổi trách nhiệm.

Hết chương 407.

Chương 408. Đứng ra

Lý Mộ lại chỉ hướng một điều khác, nói: “Sau khi thi hành khoa cử, quan viên tam tỉnh lục bộ nhị thập tứ ti cửu tự, cùng với ba mươi sáu quận địa phương, đều do khoa cử sinh ra, vì sao chỉ có Tông Chính tự ngoại lệ?”

Tiêu Tử Vũ ngẩng đầu nhìn Lý Mộ một cái, Lưu Nghi giải thích: “Lý đại nhân có điều không biết, quan viên Tông Chính tự, từ xưa đến nay, đều là do hoàng tộc đảm nhiệm, trước kia cũng sẽ không bổ nhiệm cho học sinh bốn đại thư viện.”

Lý Mộ lắc đầu nói: “Làm chế độ quan trọng nhất của triều đình ngày sau, dưới khoa cử, mặc kệ là tam tỉnh lục bộ hay là cửu tự, đều phải đối xử bình đẳng, Tông Chính tự cũng không thể ngoại lệ.”

Tiêu Tử Vũ quyết đoán nói: “Ta phản đối, đây là tổ chế, tổ chế không thể phế.”

Đám người Lưu Nghi chưa mở miệng. Tiêu thị tuy không hoàn toàn là hoàng tộc, nhưng hoàng tộc Đại Chu, cùng Tiêu thị trong chín họ lại có sâu xa rất sâu, có được lợi ích chung, tự nhiên không chịu nhường ra quyền khống chế đối với Tông Chính tự.

Đám người Lưu Nghi tiếp tục giữ im lặng, Tiêu thị nắm giữ Tông Chính tự hay không, đối với bọn họ mà nói, khác biệt không lớn, không cần phải nhúng tay việc này.

Chu gia cùng Tiêu thị, ở trên triều đường tranh đấu ba năm, Chu Hùng tuy chán ghét Lý Mộ, nhưng ở chuyện này, lại ủng hộ hắn vô điều kiện.

Chẳng qua, Lý Mộ vừa rồi đã phát lời, không cho hắn mở miệng, nếu không sẽ không quản việc này, miệng hắn mấp máy vài lần, cuối cùng vẫn chưa lên tiếng.

Thấy mọi người đều không nói, Lý Mộ nhìn về phía Chu Hùng, nói: “Chu xá nhân, ngươi nói chuyện đi, vừa rồi nói nhiều như vậy, bây giờ sao biến thành câm điếc rồi?”

Ngực Chu Hùng phập phồng, mang một ngụm hờn dỗi nuốt trở lại trong bụng, nói: “Ta tán thành điều Lý đại nhân nói, triều đình các bộ, lý ra nên đối xử bình đẳng, vì sao Tông Chính tự phải ngoại lệ?”

Tiêu Tử Vũ nói: “Quan viên Tông Chính tự, xưa nay do hoàng tộc đảm nhiệm, đây là quy củ thái tổ định ra.”

Lý Mộ cười cười, nói: “Nếu là quan viên Tông Chính tự, đều do hoàng tộc đảm nhiệm, như vậy bây giờ chưởng quản Tông Chính tự, nên là Chu gia, Chu đại nhân, ngươi nói đúng không?”

Lý Mộ một châm thấy máu, Tiêu Tử Vũ nhất thời không thể phản bác.

“Lý đại nhân nói có lý!” Chu Hùng vội vàng phụ họa một câu, khi lần nữa nhìn về phía Lý Mộ, phát hiện hắn tựa như cũng không đáng ghét như vừa rồi.

Địa vị Tông Chính tự ở các bộ của triều đình, trước nay là có chút đặc thù.

Chức trách của nó là quản lý gia phả hoàng thất, tông tộc, ngoại thích, thủ hộ tổ miếu các thứ. Hoàng tộc, ngoại thích xúc phạm luật pháp, cũng đều sẽ giao cho Tông Chính tự xử lý, không chỉ có thế, vì bảo vệ tôn nghiêm hoàng tộc, kết quả Tông Chính tự xử lý, bình thường đều giữ kín không nói ra.

Nói từ trên trình độ nào đó, đây là đặc quyền của hoàng tộc, Tông Chính tự, cũng dần dần trở thành chỗ che chở con em hoàng thất.

Thời kì tiên đế, quyền lực Tông Chính tự tiến một bước mở rộng.

Quan viên triều đình tứ phẩm trở lên, nếu như phạm luật, cũng chỉ có thể thông qua Tông Chính tự thẩm tra xử lí.

Điều này khiến Tông Chính tự có được quyền độc tài, Tiêu thị mượn điều này để chèn ép dị kỷ, che chở vây cánh của mình. Chu Trọng ở lúc cải cách luật pháp, từng đề xuất, huỷ bỏ quyền độc tài của Tông Chính tự, giữa đường gặp lực cản rất lớn, cuối cùng chưa thành công.

Nữ hoàng sau khi kế vị, rất nhiều quy củ thời kì tiên đế đều kéo dài xuống, Tông Chính tự cũng không ngoại lệ.

Hôm nay, Lý Mộ muốn nhúng tay Tông Chính tự do nguyên Tiêu thị hoàng tộc nắm giữ, tương đương là suy yếu sức ảnh hưởng của đảng cũ Tiêu thị ở trên triều đường, trong Trung Thư Tỉnh, Tiêu Tử Vũ đại biểu ích lợi Tiêu thị đương nhiên sẽ không đồng ý.

Ngược lại là Chu Hùng có thù oán với Lý Mộ, ở chuyện này, có lợi ích chung với hắn.

Đối với Chu gia mà nói, bất cứ hành vi nào đả kích đảng cũ, đều là điều bọn họ kỳ vọng.

Lý Mộ nhìn Tiêu Tử Vũ, nói: "Đừng nói cái gì tổ chế với bản quan, tất cả chế độ cổ hủ lạc hậu, đều nên bị cải cách huỷ bỏ, Tông Chính tự ban ngành quan trọng như vậy, không nên bị một nhà độc tài, Tông Chính tự là Tông Chính tự của triều đình, là Tông Chính tự của bệ hạ, không phải Tông Chính tự của Tiêu gia!"

Lưu Nghi đám Trung Thư xá nhân á khẩu không trả lời được.

Lý Mộ nói chuyện, vẫn là thẳng tuột như vậy, đánh vỡ quy tắc, một châm thấy máu, không nể mặt.

Tiêu Tử Vũ nhíu mày. Nếu là Chu Hùng phản đối, gã còn có thể cãi lại, nhưng lợi ích của Tông Chính tự không quan hệ với Lý Mộ, đoạn lời này của hắn, hoàn toàn là đứng ở lập trường người ngoài cuộc, là vì công đạo chính nghĩa của triều đình, lấy tư tâm đối với chính nghĩa, mặc cho ai cũng không thể chiếm lý thì khí cũng mạnh.

Lý Mộ tiếp tục nói: "Nếu các ngươi kiên trì tổ chế, như vậy Tông Chính tự hôm nay, toàn bộ quan viên, nên do Chu thị đảm nhiệm, mà không phải Tiêu thị."

Chu Hùng lập tức nói: "Bản quan đồng ý lời Lý đại nhân."

Tiêu Tử Vũ không hiểu, Tiêu thị hoàng tộc lại không đắc tội Lý Mộ, ngược lại là Chu gia, có thù lớn sống chết với hắn, hắn vì sao cứ phải nói chuyện thay Chu gia?

Càng quan trọng hơn là, điều Lý Mộ nói, khiến hắn không thể phản bác.

Nếu hắn kiên trì tổ chế, như vậy Chu gia nhất định sẽ cắn chặt tổ chế không nhả, đến lúc đó, bọn họ có thể sẽ hoàn toàn không còn gì cả.

Nếu hắn đồng ý thay đổi chế độ, Tông Chính tự vẫn là Tông Chính tự bây giờ, quan viên thông qua khoa cử tiến vào Tông Chính tự, nhất định là bắt đầu làm từ tầng dưới chót, không ảnh hưởng đến đại cục.

Hai bên so sánh, rất nhanh, hắn đã có quyết định.

Trên mặt hắn lộ ra nụ cười, nói: "Là bản quan hẹp hòi rồi, Lý đại nhân nói không sai, Tông Chính tự là Tông Chính tự của triều đình, lý ra nên đối xử bình đẳng với các bộ, không nên độc lập ở ngoài khoa cử."

Đi ra khỏi Trung Thư Tỉnh, trên mặt Lý Mộ hiện lên mỉm cười.

Đánh vỡ Tiêu thị đảng cũ lũng đoạn đối với Tông Chính tự, là bước đầu tiên trong kế hoạch của hắn cùng Trương Xuân.

Về phần bước thứ hai, chính là nghĩ cách đánh vào Tông Chính tự.

Hắn quay đầu nhìn một lần, đi về phía ngoài cung.

Trong Trung Thư Tỉnh, Tiêu Tử Vũ đứng ở trước mặt Thôi Minh, nói: "Lý Mộ đề xuất quan viên Tông Chính tự, về sau cũng phải do triều đình đề cử, ta đã đồng ý."

Thôi Minh nhíu mày, hỏi: "Tông Chính tự cùng hắn có quan hệ gì, Lý Mộ này, rốt cuộc đang làm cái quỷ gì?"

Tiêu Tử Vũ nói: "Ta cảm thấy, hắn hẳn là không có mục đích gì khác, người này làm việc, không có tư tâm, có lẽ thật sự là một lòng vì nước."

Thôi Minh nói: "Chuyện Tông Chính tự, không cần người ngoài nhúng tay, đây là uy hiếp đối với quan viên tứ phẩm trở lên của triều đình, sao có khả năng chắp tay nhường cho người ta?"

Hết chương 408.

Chương 409. Nghi hoặc của Thôi Minh (1)

Tiêu Tử Vũ lắc đầu nói: “Sự tình không đơn giản như vậy, nói đúng ra, hoàng tộc bây giờ là Chu thị, nếu dựa theo quy củ, quan viên Tông Chính tự, nên đều do Chu thị đảm nhiệm, đồng ý lời của Lý Mộ, Tông Chính tự tạm thời vẫn là người của Tiêu thị, nếu không đồng ý, Chu thị lập tức có thể thay thế, phải chọn như thế nào, các ngươi tự mình thương lượng đi.”

Thôi Minh tự hỏi một lát, ý thức được đảng cũ căn bản không có lựa chọn.

Hoặc là nói, bọn họ chỉ có thể lựa chọn, là bị trong khoảng thời gian ngắn cắn nuốt toàn bộ, hay là bị chậm rãi tằm ăn rỗi.

“Cứ dựa theo hắn nói đi, vô luận như thế nào, cũng không thể để Chu gia chen chân Tông Chính tự.” Thôi Minh suy nghĩ chốc lát, nói: “Theo dõi kỹ Lý Mộ, nếu hắn có động hướng gì khác, lại đến cho ta biết.”

Trở lại Thần Đô nha, Trương Xuân từ phòng làm việc đi ra, hỏi: “Thế nào?”

Lý Mộ gật gật đầu, nói: “Tất cả dựa theo kế hoạch tiến hành.”

Trương Xuân cảm thán nói: “Không ngờ được bệ hạ thật sự để ngươi tham dự việc lớn quốc gia loại trình độ này, Trung Thư Tỉnh quan viên quyết sách, thị lang, Trung Thư xá nhân các thứ, người nào không phải bối cảnh thâm hậu.”

Lý Mộ nói: “Đây chỉ là bước đầu tiên, kế tiếp, chúng ta cần đánh vào Tông Chính tự, nhân tuyển này…”

Trương Xuân nói: “Để bản quan đến đi.”

Lý Mộ rất kinh ngạc, tâm lý ghen tị của nam nhân trung niên, chẳng lẽ thật sự có thể thay đổi tính cách một người?

Trương Xuân làm việc sợ hãi rụt rè, gặp chuyện từ trước tới giờ đều là có thể chạy thì chạy, có thể trốn thì trốn, gã lần này lại chủ động đứng ra, thật sự là khiến Lý Mộ bất ngờ.

Trương Xuân nói: “Như thế nào tiến vào Tông Chính tự, bản quan còn chưa có cách nào.”

Lý Mộ nói: “Biện pháp này, để ta nghĩ đi.”

Chỉ cần Tông Chính tự không do Tiêu thị lũng đoạn nữa, thông qua các loại phương pháp, an bài gã vào Tông Chính tự không phải việc khó, chỉ là Trương Xuân sửa lại tính tình, khiến hắn khó có thể thích ứng.

Chẳng lẽ là gã cũng cảm thấy mình ở Thần Đô đắc tội quá nhiều người, tính cam chịu rồi?

Hay là gã đã ôm cái đùi mới?

Trương Xuân về thẳng phòng làm việc, rót hai chén rượu, nói: “Vì chúc mừng kế hoạch thuận lợi tiến hành, chúng ta uống một chén.”

Gã bưng chén rượu, uống một hơi cạn sạch, Lý Mộ cũng cầm lấy chén rượu, sau khi uống một ngụm, cảm giác hương vị có chút kỳ quái, hỏi: “Đây là rượu gì?”

“Rượu thuốc.” Trương Xuân tặc lưỡi, nói: “Đây là thứ bản quan cất giữ, rượu này do nhung hươu, nhân sâm các dược liệu ba trăm năm trở lên ngâm thành, còn có một cái hổ tiên* của hổ yêu hóa hình, ngươi nếu thích, bản quan có thể tặng ngươi.”

(*: pín hổ, dương vật hổ)

“Phốc!”

Một ngụm rượu Lý Mộ vừa mới vào miệng, chợt phun ra.

Trương Xuân đau lòng nói: “Đừng lãng phí, rượu này không chỉ có thể cường tráng thân thể, còn có lợi cho nối dõi tông đường.”

Lý Mộ về trong nhà, trong lòng mang Trương Xuân mắng xối xả.

Loại rượu thuốc này, dược lực mạnh mẽ, không phải tác dụng cho tinh thần, mà là trực tiếp tác dụng cho thân thể.

Sau khi uống xong, trong vòng một khắc đồng hồ, thân thể sẽ làm ra phản ứng, niệm Thanh Tâm Quyết cũng không có tác dụng.

Trương Xuân có thê tử có gia thất, bổ như thế nào cũng được, trong nhà hắn chỉ có một con hồ ly chỉ có thể nhìn không thể đụng vào, đêm dài đằng đẵng này, hắn nên vượt qua như thế nào?

Với lại, hắn đường đường thần thông tu hành giả, thất phách đã sớm luyện hóa, Tước Âm khống chế tự nhiên, căn bản không cần loại vật này, về phần nối dõi tông đường, càng là nói nhảm, Liễu Hàm Yên lại không có mặt, hắn sinh với quỷ sao?

Lý Mộ thầm mắng Trương Xuân đùa nhàm chán, lúc đi tới cửa, Tiểu Bạch đã đứng ở cửa nghênh đón hắn.

Mọc thêm một cái đuôi, nàng vô hình trung phát ra sức quyến rũ lớn hơn nữa, dáng người cùng khuôn mặt, đều so với lúc ba đuôi trưởng thành hơn không ít.

Yết hầu Lý Mộ nhịn không được giật giật, nuốt nước bọt, lại cảm thấy động tác này có chút kỳ quái, lúng túng nói: “Hôm nay làm đồ ăn gì, thơm quá.”

Tiểu Bạch ngạc nhiên nói: “Ân công hôm nay trở về sớm, ta còn chưa bắt đầu nấu cơm đâu.”

Lý Mộ bước vào sân, nói: “Vậy ta đi làm, ngươi về phòng tu hành, làm xong ta gọi ngươi.”

Tiểu Bạch chạy bước nhỏ qua theo, nói: “Vậy ta hỗ trợ ân công.”

Theo tu vi Tiểu Bạch tinh tiến, Lý Mộ phát hiện định lực của hắn đối với nàng bắt đầu có chút không đủ dùng, nhất là ở thời điểm nàng buổi tối trèo lên giường Lý Mộ.

Một buổi tối này, Lý Mộ lại một lần nữa trầm luân ở trong mơ.

Sáng sớm, hắn sớm đã rời giường, tới Thần Đô nha.

Bước vào trong sân Thần Đô nha, Lý Mộ bất ngờ thấy được một bóng người hắn đã lâu không gặp.

Hắn bước đến trước mặt Lý Tứ, ngạc nhiên vui mừng hỏi: "Ngươi sao lại ở đây?"

Lý Tứ mỉm cười, nói: "Diệu Diệu ở Bạch Vân sơn chuyên tâm tu hành, nhạc phụ đại nhân bảo ta tới Thần Đô tăng kiến thức xã hội, thuận tiện tham gia khoa cử ba tháng sau. Ta ở Thần Đô không có bạn bè gì, liền tới tìm ngươi cùng Trương đại nhân."

Nữ hoàng đã sớm thông báo các quận, bảo các quận tuyển ra một bộ phận nhân tài, đến Thần Đô tham gia khoa cử lần đầu tiên.

Người tham gia khoa cử, lần đầu tiên do quan phủ địa phương đề cử, đợi chế độ khoa cử hoàn toàn hoàn thiện, mặc dù là nhân tài địa phương đề cử, cũng phải thông qua chọn lựa công bằng.

Lấy bối cảnh của Lý Tứ, ở Bắc quận lấy được một cái danh ngạch, tự nhiên không phải việc khó.

Xem ra Trần Quận thừa kỳ vọng đối với Lý Tứ, không chỉ có là một bộ khoái.

Lý Mộ hôm nay tu vi đã đạt cảnh giới thứ tư, rất dễ dàng có thể nhìn ra, ngắn ngủn hai tháng không gặp, Lý Tứ đã bước vào Tụ Thần, ở trong hai tháng qua, Trần quận thừa hẳn là đập không ít tài nguyên ở trên người gã.

Trương Xuân nhìn hai vị cấp dưới cũ của hắn, cảm khái rất nhiều.

Một năm trước, hai người còn đều là bộ đầu huyện Dương Khâu, hơn nữa đều chưa đặt chân tu hành.

Một năm sau, Lý Tứ đã là Tụ Thần, Lý Mộ càng rảo bước tiến lên trung tam cảnh.

Bọn họ một người bám vào quận thừa Bắc quận, một người càng trở thành chuyên sủng của nữ hoàng, điều này làm gã không khỏi cảm thán, trẻ tuổi thật tốt.

Ba tháng sau, khoa cử mới bắt đầu, Lý Tứ tạm thời ở khách sạn.

Giữa trưa sau khi tan ca, Lý Mộ cùng Trương Xuân ở tửu lâu tẩy trần cho hắn.

Khi ba người đi ra khỏi Thần Đô nha, hướng Phiêu Hương lâu đi đến, trên đường, lần nữa truyền đến tiếng huyên náo.

“Phò mã gia vẫn là anh tuấn như vậy…”

“Thần Đô không còn có nam tử thứ hai, có khí chất của hắn.”

“A, ta nhìn thấy phò mã gia liền nhũn cả chân rồi…”

Hết chương 409.

Chương 410. Nghi hoặc của Thôi Minh (2)

Thôi Minh vẫn là như mọi khi, chậm rãi đi ở trên đường, đường đường phò mã, Trung Thư thị lang, ra ngoài không cưỡi ngựa không ngồi kiệu, mỗi ngày cứ như vậy rêu rao khắp nơi, đưa tới nữ tử Thần Đô vây xem, Lý Mộ cực độ hoài nghi, gã đang mượn dùng những nữ nhân này tu hành.

Hắn mỗi một lần lộ diện, những nữ nhân này đều sẽ sinh ra dục tình nồng hậu đối với hắn, một ít công pháp đặc thù, vừa lúc cần thông qua thu hoạch bảy loại tình cảm để tu luyện.

Dục tình nhằm vào Thôi Minh, Lý Mộ không nhìn thấy, nhưng từ tình huống những nữ tử kia phát xuân nhũn cả chân đến xem, hắn đoán hẳn là đúng.

Giới tu hành cấm câu hồn đoạt phách đối với phàm nhân, nhưng có thể thu hoạch bảy loại tình cảm của bọn họ, chỉ cần không quá phận hấp thụ, đây cũng là một loại pháp môn tu hành chính đạo.

Thôi Minh đi xuyên qua phố, Trương Xuân đối với Thôi Minh khinh rẻ trước sau như một, kéo theo ánh mắt hắn nhìn những nữ tử kia cũng mang theo khinh thường.

Ánh mắt Lý Tứ dừng lại thật lâu ở trên người Thôi Minh, nói: “Người này không đơn giản.”

Đây đại khái là một loại cảm ứng giữa cường giả, Thôi Minh cùng Lý Tứ, ở một số phương diện nào đó cực kỳ tương tự.

Bọn họ đều rất được nữ nhân thích.

Nhưng bọn họ cũng có khác nhau về bản chất.

Lý Tứ là lãng tử, nhìn như đa tình, thực ra chuyên tình.

Thôi Minh là cầm thú, nhìn như đa tình, thực ra vô tình.

Phiêu Hương lâu, ba người gọi một bàn rượu và thức ăn, lúc ăn cơm, Lý Tứ nói: “Trước khi đến Thần Đô, ta đi Bạch Vân

sơn một chuyến, Hàm Yên cô nương bảo ta mang theo một vài thứ cho ngươi.”

Lý Mộ buông chiếc đũa, hỏi: “Cái gì vậy?”

Lý Tứ từ trong tay áo lấy ra một xấp phù lục thật dày, đưa cho Lý Mộ.

Lý Mộ sau khi tiếp nhận, cảm giác trên tay nặng trịch.

Hắn mở ra nhìn, những lá bùa này có kiếm phù, có ngũ hành độn phù, có Thần Hành Phù cấp cao, tuy không có bùa thiên giai, nhưng cũng không có một tấm nào thấp hơn địa giai.

Đây nào phải bùa nặng trịch, rõ ràng là yêu nặng trịch.

Lý Mộ thu lại những lá bùa này, thở dài, hắn hận không thể ngay lập tức bay đến Bắc quận, bay đến bên người nàng cùng Vãn Vãn, nhưng Thôi Minh chưa chết, hắn còn chưa thể rời khỏi Thần Đô.

Sau khi ăn xong, Trương Xuân và Lý Tứ một người về đô nha, một người về khách sạn. Lý Mộ cầm yêu bài Mai đại nhân cho hắn, vào cung tới Trung Thư Tỉnh.

Lưu Nghi đứng ở cửa Trung Thư Tỉnh, hẳn là đã đợi một hồi lâu, khi nhìn thấy Lý Mộ, mới rốt cuộc nhẹ nhàng thở ra, nói: “Lý đại nhân nếu không đến, ta đã phải rời cung đi mời ngươi.”

Còn có ba tháng nữa là khoa cử, nhưng cho tới bây giờ, Trung Thư Tỉnh ngay cả hoàn thiện chế độ khoa cử cũng chưa thảo luận ra, sau khi chế độ hoàn thiện, còn cần giao Môn Hạ Tỉnh xét duyệt, giao Thượng Thư Tỉnh thi hành, một đi một về này, còn phải trì hoãn không ít thời gian, kéo dài tiếp, chậm trễ thời gian khoa cử, cuối cùng gánh tiếng xấu, vẫn là mấy vị bọn họ.

Hai nhật này, trải qua mấy người không ngừng thảo luận, Lý Mộ đã từ tham mưu, biến thành chủ đạo, ý tưởng hắn đưa ra về khoa cử, mỗi một điều đều hợp lý không bắt bẻ được tỳ vết nào, có thể nói, Trung Thư Tỉnh có thể hoàn thành lần nhiệm vụ này bệ hạ dặn dò hay không, phải trông hết vào Lý Mộ.

Lý Mộ cười cười, nói: “Buổi sáng gặp một người bạn đã lâu không gặp, trò chuyện với nhau rất vui vẻ, tới muộn một chút, Lưu đại nhân thứ lỗi.”

Lưu Nghi khoát tay áo, nói: “Không sao, chúng ta mau vào thôi, mấy vị đại nhân chờ đã lâu.”

Hai ngày trước, quy tắc chi tiết về khoa cử, mọi người đã thảo luận gần xong rồi, nhưng trừ những thứ này, còn có một vấn đề quan trọng chưa giải quyết.

Khoa cử là con đường sản sinh quan viên triều đình, ý nghĩa cực kỳ trọng đại, chuyện trọng đại như thế, nên do ban ngành nào của triều đình phụ trách?

Ai cũng biết, mặc kệ ban ngành nào phụ trách khoa cử, địa vị bộ này ở triều đình đều sẽ tăng lên rất nhiều, đảng mới cùng đảng cũ, đều không muốn bỏ qua cơ hội này.

Chu Hùng đề nghị Lễ bộ, bởi vì Lễ bộ thượng thư, là người của đảng mới.

Tiêu Tử Vũ đề nghị Lại bộ, nguyên nhân là khoa cử sinh ra quan viên, Lại bộ quản lý quan viên, đúng ra nên gánh vác khoa cử.

Đương nhiên, người ở đây đều biết, Lại bộ từ trên đến dưới, từ trong ra ngoài, không có một ai không phải đảng cũ Tiêu thị nâng đỡ, Lại bộ chưởng quản khoa cử, chính là đảng cũ chưởng quản khoa cử.

Đây là lại một lần giao phong của đảng mới cùng đảng cũ, hiển nhiên, ở trên chuyện khoa cử, hai bên ai cũng không muốn nhường, cũng không có khả năng nhường.

Bốn vị Trung Thư xá nhân còn lại, không muốn tham dự đảng mới cũ tranh đấu, ăn ý giữ im lặng.

Lúc này, Lý Mộ đằng hắng cổ họng, nói: “Hai vị đã có sự chia rẽ đối với việc này, như vậy ta đến nói một câu công đạo đi…”

Ánh mắt mấy người đều nhìn về phía Lý Mộ.

Lý Mộ nhìn bọn họ, chậm rãi nói: “Chuyện khoa cử liên quan to lớn, liên quan đến tương lai triều đình, do bất cứ một bộ nào một mình gánh vác, đều có khả năng tạo thành hậu quả độc đoán chuyên quyền, bất lợi cho triều đình ổn định, hai vị đã một người đề nghị Lễ bộ, một người đề nghị Lại bộ, không bằng để Lễ bộ và Lại bộ cùng nhau gánh vác, hai bộ dò xét lẫn nhau, bảo trì khoa cử công bằng công chính, như thế nào?”

Để Chu Hùng cùng Tiêu Tử Vũ hai người cứ như vậy giằng co tiếp, thảo luận vĩnh viễn không thể thúc đẩy. Đề nghị của Lý Mộ, trái lại cũng vẫn có thể tính là một biện pháp giải quyết tốt.

Lưu Nghi nghĩ nghĩ, nói: “Vẫn là Lý đại nhân cân nhắc chu toàn.”

Vương Sĩ cũng gật đầu nói: “Ta đồng ý lời của Lý đại nhân, để Lễ bộ và Lại bộ cùng nhau gánh vác đi.”

Trương Hoài Lễ cùng Tống Lương Ngọc cũng tỏ vẻ đồng ý.

Sáu vị Trung Thư xá nhân, bốn vị biểu đạt ý kiến, Chu Hùng và Tiêu Tử Vũ nhìn nhìn nhau, cũng không tranh cãi nữa, đó là ngầm thừa nhận.

Tranh chấp tiếp như vậy, vĩnh viễn không có khả năng ra kết quả, quyền lớn khoa cử, chỉ cần không bị đối phương độc tài, đối với bọn họ mà nói, đã đạt tới mục đích.

Ngay tại lúc này, Lý Mộ mở miệng lần nữa.

Hắn nhìn quanh mọi người một cái, nói: “Tuy khoa cử là do Lễ bộ và Lại bộ cùng nhau gánh vác, nhưng cũng không thể cam đoan, quan viên hai bộ này sẽ không cấu kết nhau, dao động gốc rễ tuyển quan của Đại Chu ta, không bằng lại để cho Tông Chính tự làm giám sát, hoàn toàn ngăn chặn quan viên hai bộ hợp mưu cấu kết, các vị nghĩ như thế nào?”

Mấy người nghĩ một chút, đều cảm thấy Lý Mộ nói có đạo lý.

Tuy mọi người đều biết, bây giờ Lại bộ cùng Lễ bộ, là không có khả năng hợp mưu, nhưng không đại biểu về sau sẽ không.

Hai bộ hôm nay, đại biểu là lợi ích đảng phái khác nhau, nhưng mười năm sau, mấy chục năm sau, mấy trăm năm sau thì sao?

Hết chương 410.

Chương 411. Rất hiểu đại nghĩa (1)

Rất hiển nhiên, Chu Hùng cùng Tiêu Tử Vũ nhìn là bây giờ, Lý Mộ lo lắng, lại là tương lai.

Hắn quả nhiên có lòng vì Đại Chu khai vạn thế thái bình.

Về phần vì sao là Tông Chính tự, mọi người cũng đều không nghĩ kỹ, dù sao, Lại bộ và Lễ bộ, quan viên phẩm cấp không thấp, có tư cách chấn nhiếp cùng xử trí quan viên hai bộ này, cũng chỉ có Tông Chính tự.

Lý Mộ tiếp tục nói: "Quan viên Tông Chính tự không nhiều, hôm nay chỉ có một vị tự khanh, một vị thiếu khanh, một vị tự thừa, còn lại là một ít lại, bây giờ xử lý công việc trong tự, nhân thủ tự nhiên đủ dùng, nếu là lại thêm giám sát khoa cử, chỉ sợ đến lúc đó mấy vị đại nhân sẽ không làm sao phân thân được, quan viên Tông Chính tự, cần mở rộng hay không?"

Lưu Nghi nghĩ một chút, tán thưởng: "Lý đại nhân thật sự là thận trọng tỉ mỉ, quả thực chu đáo…"

Vương Sĩ đạo: "Một điểm này, chúng ta hoàn toàn chưa nghĩ tới, may mắn Lý đại nhân nhắc nhở."

Tống Lương Ngọc nói: "Đã như vậy, liền thuận tiện gửi thư cho Thượng Thư Tỉnh, để Lại bộ xin chỉ thị bệ hạ, mau chóng mở rộng nhân số quan viên Tông Chính tự…"

…

Nửa canh giờ sau, Trung Thư Tỉnh, thị lang nha.

Thôi Minh buông chén trà xuống, chậm rãi nói: "Tuy chưa lấy được quyền tổ chức khoa cử, nhưng cũng chưa để Chu gia lấy được, kết quả này đã rất tốt rồi, về phần Tông Chính tự Lý Mộ này sao luôn nắm lấy Tông Chính tự không thả?"

Tiêu Tử Vũ không để ý nói: "Dù sao Tông Chính tự là người của chúng ta, không sao."

Thôi Minh nhíu mày, nói: "Ta luôn cảm thấy hắn có mưu đồ gì… , thôi, hẳn là ta nghĩ nhiều rồi."

? ? ?

Quan viên Tông Chính tự mở rộng, là một chuyện rất rườm rà.

Đầu tiên, cần Trung Thư Tỉnh làm ra quyết sách mở rộng, giao cho Môn Hạ Tỉnh xét duyệt, Môn Hạ Tỉnh cảm thấy cần thiết vậy, lại giao cho Thượng Thư Tỉnh chứng thực, quan viên Thượng Thư Tỉnh cũng không dị nghị, cuối cùng mang mệnh lệnh truyền đạt cho Lại bộ, do Lại bộ đăng ký tạo sách, lại ủy nhiệm quan viên mới.

Chính lệnh truyền đạt ở giữa các bộ, mỗi một tầng, đều phải hao phí thời gian không ngắn.

Nếu ở ngày xưa, việc này kéo dài mấy tháng nửa năm, cũng không hiếm lạ.

Nhưng một lần này, chỉ hai ngày, Lại bộ đã mang việc này chứng thực, tăng thêm cho Tông Chính tự một vị thiếu khanh, một vị tự thừa.

Ý kiến của Trung Thư Tỉnh đưa xuống Môn Hạ, Môn Hạ Tỉnh trực tiếp xét duyệt thông qua, sau khi chuyển giao Thượng Thư Tỉnh, Thượng Thư Tỉnh lập tức lệnh Lại bộ chứng thực, chuyện khoa cử, là một việc lớn trong triều gần đây, thời gian vốn đã gấp gáp, không cho phép bất cứ sự trì hoãn nào, các bộ đối với việc này, một đường mở rộng tạo điều kiện.

Bây giờ chỉ cần quyết định, vị trí Tông Chính thiếu khanh cùng tự thừa, nên do người nào tiếp nhận chức vụ, liền có thể hình thành cân bằng của ba bộ này.

Chế độ tuyển nhận quan viên của Đại Chu, có liên quan với phẩm cấp quan viên.

Quan viên tam phẩm trở lên, do hoàng đế tự mình tuyển nhận, loại quan viên cấp bậc này, đều là đứng đầu một bộ, chỉ có hoàng đế có quyền ban chức quan cùng điều động.

Ngũ phẩm trở lên, là do Trung Thư đề danh, Thượng Thư Tỉnh quyết định, cuối cùng nộp hoàng đế ngự phê, Lại bộ nghe chế thụ quan, dưới ngũ phẩm, là Lại bộ theo thành tích khảo

hạch quan viên, báo xin Môn Hạ Tỉnh thẩm tra lại sau đó trao chức.

Tông chính thiếu khanh chính là tòng tứ phẩm, Tông Chính tự thừa là chính ngũ phẩm, cần Trung Thư Tỉnh đề danh trước, lại giao Thượng Thư Tỉnh quyết định cuối cùng.

Về nhân tuyển Tông Chính thiếu khanh, Chu Hùng cùng Tiêu Tử Vũ đại biểu hai đảng mới cũ lại bắt đầu tranh chấp.

Tiêu Tử Vũ đề cử một vị quan viên đảng cũ, Chu Hùng tất nhiên là không đồng ý, Tông Chính tự vốn đã nắm giữ ở trong tay đảng cũ, nếu là sau khi mở rộng quan viên, vẫn như cũ do người đảng cũ đảm nhiệm, vậy hắn trước đó cố gắng, chẳng phải là uổng phí?

Thấy hai người lại bắt đầu giằng co, Lưu Nghi cuối cùng nhịn không được, nói: "Nếu hai vị không thể thống nhất ý kiến, bản quan lại đề cử một người, ngự sử trung thừa Lưu Biểu, công chính vô tư, rất được dân chúng tín nhiệm, có thể đảm nhiệm chức Tông Chính thiếu khanh."

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Lưu Nghi, Lưu Nghi hiển nhiên đang nhân cơ hội, đề bạt con em Lưu thị.

Quan viên Ngự Sử Đài, chức trách là buộc tội bách quan, cũng không có quá nhiều thực quyền, nhưng sau khi tiến vào Tông Chính tự thì lại khác, nhất là Tông Chính tự hôm nay lại có chức trách giám sát khoa cử, vị trí thiếu khanh, là một trong mấy vị trí chạm tay có thể bỏng nhất trong triều.

Mấy người cũng có ý tranh chấp, nhưng trong gia tộc của mình, cũng không có ai có tư cách đảm nhiệm Tông Chính thiếu khanh, chỉ có thể từ bỏ.

Tiêu Tử Vũ sở dĩ sẽ đề nghị người đảng cũ, mục đích là ngăn trở Chu Hùng mang người đảng mới an bài vào Tông Chính tự, trở thành một cái gai của đảng mới ở Tông Chính tự, Lưu thị tuy không phải đảng mới, nhưng vẫn luôn bảo trì trung lập, để cho Lưu Biểu đảm nhiệm Tông Chính thiếu khanh, chung quy tốt hơn người khác.

Người hắn đề tên, còn cần giao cho Thượng Thư Tỉnh quyết định, thượng thư lệnh là đảng thủ của đảng mới, khả năng

đồng ý người đảng cũ rất nhỏ. Hắn cuối cùng nhìn về phía Lưu Nghi, nói: “Lưu ngự sử công chính nghiêm minh, hắn ngồi vị trí này, bản quan không có gì để nói.”

Chu Hùng nhìn Lưu Nghi một cái, cũng chưa phản đối nữa.

Tuy hắn muốn an bài người một nhà vào Tông Chính tự, nhưng Tiêu Tử Vũ sẽ không đồng ý, hắn kiên trì nữa, ngược lại sẽ ngay cả Lưu Nghi cũng đắc tội, đành phải nói: “Bản quan cũng đồng ý.”

Hắn cùng Tiêu Tử Vũ liếc nhau, đều từ trong mắt đối phương nhìn ra một ít tin tức.

Tranh chấp giữa bọn họ, không thể lấy phương thức như vậy tiếp tục nữa, nếu không, nếu là hai người mỗi lần đều giằng co không nhường, cuối cùng tiện nghi, chỉ có thể là người ngoài.

Môi Tiêu Tử Vũ khẽ nhúc nhích, cùng Chu Hùng truyền âm vài câu, Chu Hùng nhìn hắn, môi cũng giật giật, hai người ánh mắt giao nhau, tựa như đã đạt thành giao dịch nào đó.

Còn sót lại một cái vị trí Tông Chính tự thừa, Tiêu Tử Vũ lại đề tên một người đảng cũ, Chu Hùng hiếm thấy chưa phản bác.

Dù sao trong Tông Chính tự, hôm nay tất cả đều là đảng cũ, thêm một người không nhiều, bớt một người không ít, đám người Lưu Nghi cũng vẫn chưa đưa ra ý kiến phản đối.

Đang lúc mọi người chuẩn bị tiếp tục thảo luận điều tiếp theo, có thanh âm bỗng nhiên vang lên.

“Ta phản đối.”

Lý Mộ nhìn Tiêu Tử Vũ, nói: “Tông Chính tự ngày sau, không chỉ cần xử lý công việc hoàng tộc, còn cần giám sát khoa cử, phụ trách án kiện quan viên tứ phẩm trở lên trong triều, chỉ có một vị quan viên công chính nghiêm minh là không đủ, Thần Đô lệnh Trương Xuân chí công vô tư, càng thêm thích hợp vị trí này.”

Tiêu Tử Vũ nói: “Hắn không phải đã là Thần Đô lệnh sao?”

Hết chương 411.

Chương 412. Rất hiểu đại nghĩa (2)

Lý Mộ nói: "Ở trước Trương Xuân, Thần Đô lệnh cũng là do quan viên khác kiêm nhiệm, hắn có thể đồng thời kiêm nhiệm Thần Đô lệnh cùng Tông Chính tự thừa."

Tiêu Tử Vũ lắc đầu nói: "Vẫn là không cần thiết vậy đi, bản thân Thần Đô lệnh trách nhiệm trọng đại, lại kiêm nhiệm Tông Chính tự thừa, chỉ sợ không đủ sức, chuyện hai bên, đều không xử lý tốt."

Đám người Lưu Nghi cũng nói: "Tiêu đại nhân nói không sai, hôm nay đã trì hoãn rất nhiều thời gian, chúng ta vẫn là mau chút thảo luận công việc đến tiếp sau đi."

Mọi người nhao nhao phụ họa.

Lý Mộ che miệng ngáp một cái, nói: "Hôm nay chỉ đến nơi đây đi, bản quan có chút mệt rồi, mấy vị đại nhân tiếp tục thảo luận, bản quan về nha nghỉ ngơi trước."

Mấy người ngạc nhiên nhìn Lý Mộ, bất cứ một vị tu hành giả Thần Thông nào, đều có thể liên tục mấy ngày không ngủ không nghỉ, sao có khả năng một buổi sáng đã mệt rã rời?

Trừ phi hắn đêm qua làm chuyện gì, tiêu hao lượng lớn tinh nguyên cùng pháp lực.

Vấn đề là, Lý Mộ vừa rồi còn tinh thần phấn chấn, cống hiến cho bọn họ rất nhiều chủ ý tuyệt diệu, sao bỗng nhiên mệt nhọc?

Rất hiển nhiên, hắn là vì đề nghị đề cử Trương Xuân làm Tông Chính tự thừa bị mọi người phủ nhận, mà sinh lòng bất mãn, tiêu cực lãn công.

Tiêu Tử Vũ nhìn Lý Mộ một cái, nói: "Nếu Lý đại nhân mệt rồi, cứ đi về nghỉ ngơi trước đi."

Lý Mộ đứng lên, nói: "Đúng rồi, còn có chuyện, bản quan ngày mai chuẩn bị về Bắc quận thăm người thân, trong vòng mười ngày nửa tháng, hẳn là không về được, mấy vị đại nhân ngày mai không cần chờ ta."

Lưu Nghi ngẩn ra một phen: “Thăm người thân?”

Lý Mộ gật gật đầu, nói: “Bản quan với nương tử tách ra, đã hai tháng có thừa, trong lòng thật sự rất nhớ, hy vọng mấy vị đại nhân thứ lỗi.”

Trải qua mấy ngày nay trao đổi thảo luận, mấy vị Trung Thư xá nhân cực kỳ rõ, ở trong quá trình hoàn thiện chế độ khoa cử, thiếu bọn họ bất cứ một ai cũng được, nhưng duy chỉ có không thể thiếu Lý Mộ.

Triều đình muốn ban bố một hạng chính sách trọng đại như khoa cử, thường thường phải qua hơn nửa năm, một năm, thậm chí mấy năm chuẩn bị, mới có thể bảo đảm không xuất hiện quá nhiều sai lầm.

Muốn bọn họ ở trong một tháng, làm ra một chế độ thay thế thư viện tuyển quan không phải việc khó, khó là chế độ này không có lỗ hổng và chỗ thiếu hụt, một khi đợi chế độ thi hành, mới phát hiện trong đó thiếu sót cùng khuyết điểm, bọn họ nên ăn nói với triều đình như thế nào?

Lý Mộ đối với khoa cử có giải thích rất sâu, tính tới trước mắt, dàn giáo chế độ khoa cử, hầu như tất cả đều là một mình hắn thành lập.

Hôm nay chính là thời khắc mấu chốt nhất, nếu Lý Mộ rời khỏi, hoàn thiện đến tiếp sau của chế độ khoa cử lập tức sẽ mất phương hướng.

Lưu Nghi vội nói: “Chuyện thăm người thân, Lý đại nhân có thể chờ một chút, trước mắt khoa cử mới là việc lớn hàng đầu, hy vọng Lý đại nhân có thể lấy quốc sự làm trọng.”

Lý Mộ nghĩ nghĩ, gật đầu nói: “Lưu đại nhân nói có lý, là bản quan hẹp hòi, tư tình nhi nữ, sao có thể so sánh được với việc lớn quốc gia?”

Vì thế hắn một lần nữa ngồi xuống, nói: “Chúng ta tiếp tục đi.”

Mọi người nhẹ nhàng thở ra, Lưu Nghi ở vấn đề nào đó còn chưa kết luận, tiếp tục nói: “Liên quan số lượng thí sinh ba mươi sáu quận đưa tới, rốt cuộc nên đi quyết định như thế nào,

nếu là ba mươi sáu quận nhất trí, đối với Trung quận mấy quận lớn nhân khẩu đông, nhân tài tập trung, không quá công bằng, nếu là không nhất trí, chỉ sợ hơn ba mươi quận khác lại có dị nghị, phải có một an bài hợp lý, mới có thể bịt được miệng tất cả mọi người."

Đối với chính sách bọn họ chỉ định, rất nhiều thời điểm, không phải có thể làm hay không, mà là vấn đề hợp lý hay không, có thể tuhyeets phục số đông hay không.

Mấy người thảo luận một phen chưa có kết quả, theo thói quen nhìn về phía Lý Mộ, Lưu Nghi hỏi: "Lý đại nhân, ngài có ý kiến gì không?"

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: "Ta không có ý kiến gì."

Lưu Nghi cho rằng hắn thật sự không có ý kiến, lắc đầu nói: "Vậy một điều này tạm thời gác lại, chúng ta tiếp tục thảo luận tiếp theo điều."

Khi mấy người thảo luận lần nữa, thấy Lý Mộ nhíu mày, còn đang khẽ lắc đầu, liền biết hắn đối với kết quả mấy người thảo luận ra có điều bất mãn, kinh nghiệm mấy ngày qua biểu hiện, mỗi lúc này, hắn luôn có thể đưa ra đề nghị tốt hơn, hoàn thiện hơn.

Lưu Nghi lại nhìn về phía Lý Mộ, hỏi: "Lý đại nhân có ý tưởng nào tốt hơn sao?"

"Không có." Lý Mộ lắc lắc đầu, đứng lên, nói: "Thời gian không còn sớm nữa, bản quan nên trở về làm cơm rồi. Mấy vị đại nhân, ngày mai gặp."

Mấy người liếc nhau, bỗng nhiên hiểu cái gì.

Lưu Nghi cúi đầu trầm mặc một chớp mắt, bỗng nhiên nói: "Bản quan cảm thấy, Tông Chính tự thừa, nên do người nào đảm nhiệm, còn phải thảo luận."

Vương Sĩ tiếp lời nói: "Tiêu đại nhân vừa rồi đề tên nhân tuyển, luận tư cách và sự từng trải, còn có chút không đủ, sợ là không thể thuyết phục số đông."

Trương Hoài Lễ đồng ý nói: "Ta cảm thấy, vị trí Tông Chính tự thừa, Thần Đô lệnh Trương Xuân Trương đại nhân,

có thể đảm nhiệm.”

Tống Lương Ngọc nói: “Trương đại nhân công chính vô tư, không có ai so với hắn càng thêm thích hợp vị trí này, Tiêu đại nhân, ngươi nói xem?”

Tiêu Tử Vũ bị ánh mắt mọi người nhìn chăm chú, trong lòng biết, con vịt hắn vừa mới nấu chín, chỉ sợ sắp bay rồi.

Cùng lúc đó, hắn cũng nhận được đám người Lưu Nghi truyền âm.

“Tiêu đại nhân, đại cục làm trọng.”

“Đừng vì một chút lợi riêng, lỡ lịch trình.”

“Một chức ngũ phẩm quan mà thôi, hắn muốn thì cho hắn.”

Sắc mặt Tiêu Tử Vũ có chút âm trầm, bốn vị Trung Thư xá nhân đồng thời truyền âm, dưới loại tình huống này, hắn không có lựa chọn nào khác.

Hắn thở sâu, sắc mặt dịu đi, nói: “Ta nghe mấy vị đại nhân.”

Người đảng cũ không thể đảm nhiệm Tông Chính tự thừa, Chu Hùng tự nhiên cũng vui vẻ với điều này, nói: “Bản quan không có dị nghị.”

Cứ như vậy, Thần Đô lệnh Trương Xuân, làm một vị quan tốt công chính vô tư, không sợ quyền quý, có gan lên tiếng vì dân chúng, ở Trung Thư Tỉnh nhận hết mọi phiếu, thành công kiêm nhiệm vị trí Tông Chính tự thừa.

Lý Mộ ngồi xuống, nói: “Một bữa không ăn cũng không đói chết được, vẫn là việc khoa cử càng thêm quan trọng, các vị đại nhân cảm thấy thế nào?”

Mọi người ngoài cười nhưng trong không cười: “Lý đại nhân thật sự là rất hiểu đại nghĩa “

Trương Xuân mới đến Thần Đô bao lâu, trong hai tháng ngắn ngủn, liền từ thần Đô Úy thăng nhiệm Thần Đô lệnh, vốn đã là tốc độ không thể tưởng tượng.

Vị trí Tông Chính tự thừa, như thế nào cũng không tới lượt hắn kiêm nhiệm.

Nhưng thái độ của Lý Mộ cũng rất rõ ràng, vị trí này không cho Trương Xuân, việc khoa cử, hắn liền không quản nữa.

Đây là uy hiếp trắng trợn, nhưng sáu người lại không có cách nào cả, bởi vì hắn có tư cách uy hiếp.

Hết chương 412.

Chương 413. Trần Thế Mỹ

Chuyện này, sáu vị Trung Thư xá nhân Trung Thư Tỉnh, thiếu ai cũng được, duy chỉ có không thể thiếu Lý Mộ, mặc dù là bị uy hiếp, cũng chỉ có thể khẽ cắn môi tiếp nhận.

Chẳng qua là một Tông Chính tự thừa nho nhỏ mà thôi, so sánh với việc lớn khoa cử, không đáng giá nhắc tới.

Nửa canh giờ sau, Lý Mộ rời khỏi Trung Thư Tỉnh.

Thôi Minh tản bộ ở thị lang nha, lẩm bẩm: "Tông Chính tự, lại là Tông Chính tự, vì sao mỗi lần đều là Tông Chính tự, người này rốt cuộc muốn làm gì?"

Lý Mộ đi ngang qua Trung Thư Tỉnh, chưa về nha, cũng chưa về nhà, mà là đi tới Diệu Âm phường.

"Tỷ phu, ngươi rất lâu chưa tới rồi."

"Ta vừa học một khúc mới, lát nữa đánh cho tỷ phu nghe đi."

"Người hầu nhỏ kia của tỷ phu đâu, hôm nay sao không tới?"

…

Hậu viện Diệu Âm phường, Âm Âm cùng Tiểu Thất Thập Lục các nữ tử vây quanh Lý Mộ, líu ríu nói, Lý Mộ chỉ có thể nói: "Gần đây bận rộn việc công, có thời gian lại đến gặp các ngươi."

Hắn gọi Âm Âm tới một bên, hỏi: "Ngươi ở Thần Đô có hí lâu có thể nói chuyện được hay không?"

Âm Âm nghi hoặc nói: "Tỷ phu hỏi cái này làm gì, ngươi muốn nghe diễn sao, trong tay phường chủ còn có một tòa hí lâu, ngày thường làm ăn cũng tạm được…"

Lý Mộ nói: "Gọi phường chủ của các ngươi ra."

Âm Âm tuy không biết Lý Mộ muốn làm cái gì, vẫn nghe lời mang phường chủ Diệu Âm phường gọi tới.

Phường chủ Diệu Âm phường là một nữ tử trung niên, vừa thấy Lý Mộ, trên mặt đã chứa đầy nụ cười, chạy bước nhỏ lên đón, nói: "Ai da, Lý đại nhân, hôm nay đây là cơn gió nào vậy, thế mà mang ngài thổi tới…"

Trước kia, Diệu Âm phường chỉ là một nhạc phường bình thường của Thần Đô, Thần Đô nhạc phường như vậy còn có mấy chục nhà, nhạc sĩ trong phường, gặp khách nhân có quyền thế, thỉnh thoảng sẽ bị ức hiếp.

Từ sau khi Giang Triết bị chém, chuyện như vậy, ngay cả một lần cũng chưa từng xảy ra.

Tất cả cái này, tự nhiên đều là vì Lý Mộ.

Phường chủ Diệu Âm phường đã sớm dặn dò xuống, về sau chỉ cần là Lý bộ đầu tới nơi này, nhạc phường không lấy một xu, còn phải an bài vị trí tốt nhất cho hắn, ở Thần Đô, có thể có một chỗ dựa như vậy, nàng về sau có thể an tâm kiếm tiền rồi.

Lý Mộ đi thẳng vào vấn đề hỏi: "Nghe nói phường chủ ở Thần Đô, còn có một nhà hí lâu?"

Nữ tử trung niên ngẩn ra một chút, rất nhanh phản ứng lại, nói: "Lý bộ đầu thích nghe diễn sao, ta lập tức an bài cho ngài, ngài cứ mở miệng, muốn nghe cái gì, ta đều an bài ổn thỏa cho ngài…"

Lý Mộ giải thích nói: "Ta không phải vì nghe diễn, mà là có chuyện tình, muốn kính nhờ phường chủ."

…

Lê Hoa lâu ở Thần Đô Như Ý phường, là một hí lâu có chút danh tiếng trong phường, nhân sĩ phong nhã Thần Đô, thích nhất lưu luyến hí lâu nhạc phường các nơi.

Tuy con hát diễn kịch thân phận thấp kém, thường xuyên bị mọi người xem thường, nhưng hí kịch ở trong mắt quyền quý Thần Đô, lại là nghệ thuật cao nhã, có không ít quyền quý, trong nhà đã nuôi nhạc sĩ con hát, để lúc nào cũng có thể nghe bọn họ hát khúc vũ nhạc, hơn nữa lấy nữ quyến là đứng đầu.

Một ít phu nhân của Thần Đô, bản thân am hiểu việc này, nghe nói, trong tây cung, một vị phi tử của tiên đế, lúc ấy là diễn viên có tiếng ở Thần Đô, sau được tiên đế nhìn trúng, chim sẻ bay lên đầu cành làm phượng hoàng…

Lúc tiên đế còn sống, cực kỳ thích hí kịch, thường xuyên triệu tập quần thần, cùng nhau xem diễn viên cung đình biểu diễn, văn hóa hí khúc của Thần Đô, đó là thời điểm đó quật khởi, đến nay cũng chưa suy sụp.

"Vứt bỏ vợ con, còn muốn đuổi tận giết tuyệt đối với vợ con, loại cầm thú này, quả thực uổng làm người…"

"Cũng chỉ là trong kịch nam có chuyện như vậy, trong hiện thực, nào có người tuyệt tình như vậy?"

"Sự thật thường thường so với kịch nam càng thêm đáng sợ, nhưng trường hợp cuối cùng hạng người phụ lòng kia, bị thiên lôi đánh xuống, cũng quá sảng khoái rồi…"

…

Mấy vị khách từ Lê Hoa lâu đi ra, còn đang thảo luận vở kịch mới lầu này mấy ngày trước vừa mới đẩy ra.

Vở kịch này tên là 《Trần Thế Mỹ》, kể là câu chuyện một nam tử phụ lòng, vì đu bám công chúa, hưởng thụ vinh hoa phú quý, vứt bỏ thê tử kết tóc và con ruột, thậm chí không tiếc giết người diệt khẩu, cuối cùng bị thanh quan thẩm phán, đưa tới trời phạt, mang hắn đánh chết.

Kịch này kịch tình khúc chiết ly kỳ, chuyện xưa từng vòng đan vào nhau, cú ngoặt rất nhiều, kết cục sảng khoái lòng người, một khi đẩy ra, liền nhanh chóng lan truyền ở Thần Đô, đã có không ít hí lâu ngửi được cơ hội làm ăn, từ Lê Hoa lâu bỏ giá cao mua được kịch bản, chuẩn bị noi theo…

Người thuyết thư của trà lâu cùng câu lan, thì so với bọn họ nhanh hơn một bước, mang kịch nam biên thành chuyện xưa, suy diễn sinh động như thật, dùng để kéo khách.

Đầu đường Thần Đô, cũng có người qua đường vừa đi vừa hát lời kịch trong kịch nam《Trần Thế Mỹ》, Thần Đô đã

lâu chưa xuất hiện loại kịch hay này, một khi đẩy ra, liền ở trong dân chúng có độ truyền xướng rất cao.

Trung Thư Tỉnh.

Một chủ sự ngồi ở trong nha phòng, vừa sửa sang lại chính sách khoa cử đã chế định, vừa ngâm nga: "Trạng cáo đương triều phò mã lang, lừa quân vương, gạt hoàng thượng, giết vợ diệt con mất lương tâm…"

Đây là vở kịch mới hắn hôm qua lúc nghỉ, cùng thê tử ở trong một nhà hí lâu Thần Đô nghe được, lời kịch trong đó cực kỳ kinh điển, hắn nghe xong một lần đã nhớ.

Ngâm nga một lát, hắn bỗng cảm giác được lưng có chút lạnh toát, cả người không khỏi rùng mình một cái.

Hắn quay đầu, nhìn thấy tả thị lang Thôi Minh đứng ở sau lưng hắn, mặt trầm như nước.

Vị chủ sự này bị dọa giật mình, lập tức đứng lên, cung kính nói: "Thị lang đại nhân!"

Thôi Minh mặt lạnh, hỏi: "Ngươi vừa rồi đang nói cái gì?"

Chủ sự đó thấp thỏm nói: "Là mấy câu kịch nam, hạ quan tùy tiện hát…"

Thôi Minh lạnh lùng nói: "Ngươi hát một lần nữa."

Chủ sự đó sau khi ngạc nhiên một cái chớp mắt, thành thật hát: "Trạng cáo đương triều phò mã lang, khi quân vương, miểu Hoàng Thượng, sát thê diệt tử lương tâm tang…"

Mắt thấy sắc mặt thị lang đại nhân càng lúc càng đen, hắn rốt cuộc ý thức được cái gì, sắc mặt tái nhợt, vội vàng giải thích: "Thị lang đại nhân đừng hiểu lầm, phò mã giết vợ diệt con này, là phò mã trong kịch nam, tuyệt đối không phải nói ngài!"

Sắc mặt Thôi Minh càng thêm khó coi, hỏi: "Đây là kịch của hí lâu nhà ai ở Thần Đô?"

Chủ sự đó nói: "Tên 《Trần Thế Mỹ》, hầu như toàn bộ hí lâu đều đang diễn, nghe nói ngày hôm qua còn truyền tới trong

cung, mấy vị nương nương của tây cung, gọi riêng một gánh hát, vào cung biểu diễn…”

Hắn vừa dứt lời, một cung nữ gõ gõ cửa, đi vào, nói: “Phò mã, các nương nương triệu một gánh hát, lát nữa muốn ở tây cung nghe kịch, công chúa điện hạ cũng vào cung, bảo nô tỳ tới mời ngài…”

Thôi Minh hỏi: “Nghe kịch gì?”

Cung nữ đó nói: “Tên 《Trần Thế Mỹ》, ngoài cung đã truyền xướng rộng khắp rồi.”

Thôi Minh mặt mũi âm trầm, nói: “Trở về nói cho công chúa, nói bản quan nơi này còn có việc quan trọng, không thoát thân được, không qua nữa…”

Hết chương 413.

Chương 414. Mục đích cuối cùng! (1)

“Giết vợ diệt con mất lương tâm, bức tử Hàn Kỳ ở triều đình, mang Mẫu Đơn kiện áp giải tới ở trên đại sảnh, cắn chặt khớp hàm ngươi là…”

Lý Mộ ngâm nga kịch nam, tới Thần Đô nha.

《Trần Thế Mỹ》 là hắn nhờ phường chủ Diệu Âm phường hỗ trợ mở rộng, kinh điển đúng là kinh điển, một khi đẩy ra, liền tỏa sức nóng khắp Thần Đô, cái này còn cần cảm tạ tiên đế, nếu không phải hắn thích hí khúc, từng ra sức nâng đỡ ngành nghề văn nghệ ở Thần Đô, cũng sẽ không có hôm nay loại bầu không khí hí khúc rất lưu hành này.

Án Thế Mỹ phiên bản dị thế, chỉ là một sự làm nóng đối với việc hắn sắp muốn làm, vở diễn thật sự, còn ở phía sau.

Lại bộ động tác cũng không nhanh, ước chừng qua nửa tháng, Trương Xuân mới thu được uỷ dụ của Lại bộ.

Bắt đầu từ hôm nay, hắn trừ là Thần Đô lệnh, còn thêm một thân phận khác, Tông Chính tự thừa.

Trong Thần Đô nha, Lý Mộ nhìn Trương Xuân, nghiêm túc hỏi: “Lão Trương, ngươi nghĩ kỹ chưa, một lần này, ngươi sẽ đắc tội Vân Dương công chúa, đắc tội hoàng tộc, đắc tội đảng cũ, đắc tội rất nhiều rất nhiều người…”

Trương Xuân ánh mắt kiên định, nói: “Không cần nói nữa, bản quan cùng Thôi Minh kia, không đội trời chung!”

Lý Mộ gật gật đầu, nói: “Vậy đi thôi…”

Trương Xuân nói: “Ta còn có một vấn đề.”

Lý Mộ hỏi: “Vấn đề gì?”

Trương Xuân nhìn hắn, hỏi: “Gần đây sao chưa nghe nói bệ hạ triệu kiến ngươi?”

Nói tới chuyện này, Lý Mộ còn có chút xấu hổ, từ sau lần trước nữ hoàng xâm nhập mộng cảnh của hắn, thấy được một ít thứ không nên nhìn thấy, hai người liền không còn gặp lại.

Vô luận là hiện thực hay là trong mơ.

Thời điểm bọn họ khoảng cách gần nhất, chính là lúc vào triều, ở giữa cũng còn cách một tấm mành.

Lý Mộ nói: “Ta cùng bệ hạ, có một chút hiểu lầm.”

“Hiểu lầm?” Sắc mặt Trương Xuân tái nhợt, khẩn trương nói: “Hiểu lầm gì?”

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: “Cái này không tiện nói cho ngươi.”

“Không tiện?” Trương Xuân nghĩ nghĩ, tựa như là ý thức được cái gì, làm nam nhân trung niên, hắn biết rõ, chuyện gì, có thể ảnh hưởng cảm tình giữa nam nữ nhất.

Phương diện nào đó nếu là không hài hòa, phương diện khác, cũng rất khó hài hòa.

Hắn nhìn Lý Mộ, nhịn đau nói: “Một vò rượu thuốc kia của ta, ngay tại phía dưới cái bàn phòng ta, ngươi lúc trở về mang theo…”

Rượu thuốc của Trương Xuân, Lý Mộ tự nhiên là không cần.

Tu hành giả bàng môn khác, có lẽ cần mượn dùng ngoại vật bồi bổ thân thể, nhưng tu hành giả phật môn cùng đạo môn không cần.

Tu hành giả đạo môn, luyện hóa bảy phách, đặc biệt là phách Tước Âm, thận khí sung túc, không cần bổ nữa.

Tu hành giả phật môn, trực tiếp tu luyện là thân thể, thể phách cường tráng như trâu, cũng không cần thiết tẩm bổ.

Đương nhiên, phật môn giới sắc, bổ hay không cũng không có gì khác nhau.

Rượu thuốc này có lẽ có thể dệt hoa trên gấm, nhưng mà Lý Mộ trước mắt, cũng thực sự dùng không đến, uống một ngụm liền phải nằm mơ cả đêm, Lý Mộ cũng không muốn thử loại cảm thụ đó nữa.

“Không cần thì thôi.” Trương Xuân lắc lắc đầu, đi ra khỏi nha môn, nói: “Bản quan đi Tông Chính tự.”

Tông Chính tự chủ yếu xử lý công việc hoàng tộc, quan nha và tam tỉnh giống nhau, thiết lập ở trong cung.

Trương Xuân bằng vào yêu bài của Tông Chính tự thừa vào cung, tới cửa Tông Chính tự.

Hai gã chưởng cố ở cửa lên đón, hỏi: "Vị đại nhân này, đến Tông Chính tự có chuyện gì quan trọng?"

Trương Xuân lấy ra yêu bài, nói: "Bản quan là Tông Chính tự thừa mới nhận chức."

Hai gã chưởng cố đã sớm nghe nói, quan viên Tông Chính tự có sự mở rộng, có thêm một vị thiếu khanh cùng tự thừa, sau khi xem qua yêu bài, lập tức cung kính nói: "Ra mắt tự thừa đại nhân, mời tự thừa đại nhân vào."

Một người trong đó mang Trương Xuân tới một chỗ nha phòng hẻo lánh, nói: "Đại nhân, thiếu khanh đại nhân đã an bài, về sau nơi này chính là nha phòng của ngài."

Trương Xuân hỏi: "Tự khanh cùng thiếu khanh đâu?"

Chưởng cố đó nói: "Khi không có việc lớn, hai vị đại nhân là sẽ không tới nơi này, Lưu thiếu khanh vừa mới tới lại đi rồi, Phùng tự thừa đang ngủ trưa, đợi hắn tỉnh, hạ quan lại thông báo."

Trương Xuân lấy một cái ghế ngồi xuống, nói: "Bản quan là lần đầu đến Tông Chính tự, ngươi nói cho bản quan, bản quan ngày thường phải làm những gì."

Chưởng cố đó nói: "Chuyện chủ yếu nhất của Tông Chính tự, là quản lý công việc hoàng tộc, con em hoàng thất, nếu sinh con đẻ cái, phải kịp thời báo cáo Tông Chính tự, để mang huyết mạch hoàng thất xếp vào gia phả, con em hoàng thất phong tước tập phong, cũng phải do Tông Chính tự đăng ký tạo sách, phàm cử hành lễ đại tế tự, sách mệnh, triều hội, hoàng thất tông thân nên tham dự, cũng phải do Tông Chính tự tạo sách phân biệt thân sơ…"

Trương Xuân hỏi: "Hoàng thất tông thân, ngoại thích, quan viên tứ phẩm trở lên phạm tội, có phải cũng cần do Tông Chính tự thẩm tra xử lí hay không?"

Chưởng cố đó ngẩn ra một phen, mới gật đầu nói: “Theo luật pháp, hoàng thân quốc thích, quan to trong triều xúc phạm luật pháp, quả thực chỉ có Tông Chính tự có thể thẩm tra xử lí.”

Luật pháp tuy là quy định như vậy, nhưng hoàng thân quốc thích, hoặc là quan to quốc gia cần Tông Chính tự thẩm phán, nếu phạm vào chuyện gì, bằng vào thế lực bản thân đã có thể dẹp yên, lại nào đến lượt Tông Chính tự thẩm tra xử lí, trừ phi bọn họ làm là tạo phản mưu nghịch.

Trương Xuân tiếp tục hỏi: “Lưu trình thẩm tra xử lí của Tông Chính tự là cái gì?”

Chưởng cố đó nói: “Trước cần tiến hành gọi đến đối với hoàng thân hoặc quan viên phạm luật.”

Trương Xuân thản nhiên nói: “Ngươi đi Trung Thư Tỉnh, mang Trung Thư tả thị lang Thôi Minh gọi đến cho bản quan.”

Chưởng cố đó ngẩn ra một phen, hoài nghi mình nghe lầm.

Trung Thư tả thị lang, không phải đương triều phò mã gia sao, hắn ăn gan hùm mật báo, dám đi gọi phò mã gia tới công đường?

“Chưa nghe thấy sao?” Trương Xuân lặp lại: “Đi Trung Thư Tỉnh, mang Trung Thư tả thị lang Thôi Minh, gọi đến cho bản quan, hắn liên lụy đến một vụ án trọng đại.”

Chưởng cố này sau khi ngẩn ra một phen, ôm bụng, nói: “Đại nhân, hạ quan bỗng nhiên đau bụng khó chịu, muốn đi nhà vệ sinh trước, xin đại nhân thứ lỗi…”

Dứt lời, hắn liền không để ý tới Trương Xuân nữa, nhanh như chớp chạy ra ngoài.

Một nha phòng khác, chưởng cố này vội vàng chạy vào, lắc tỉnh một người gục ở trên bàn ngủ, vội vàng nói: “Phùng đại nhân, không xong rồi, việc lớn không xong rồi!”

Phùng tự thừa bị quấy rầy mộng đẹp ngẩng đầu, trên mặt hiện ra một tia tức giận, hỏi: “Chuyện gì, hoảng hoảng hốt hốt…”

Chưởng cố đó nói: “Một vị tự thừa khác mới nhận chức đến rồi!”

Phùng tự thừa nhíu mày nói: “Đến thì đến, như thế nào, hắn đến, còn cần bản quan tự mình đi nghênh đón hay sao?”

Chưởng cố đó hữu chút bối rối nói: “Không phải, hắn vừa tới Tông Chính tự, đã muốn gọi Thôi thị lang đến thẩm vấn, hạ quan nên làm cái gì bây giờ?”

Hết chương 414.

Chương 415. Mục đích cuối cùng! (2)

Nghe được ba chữ "Thôi thị lang", Phùng tự thừa nhất thời tỉnh táo chút, hỏi: "Thôi thị lang, Thôi thị lang nào?"

Chưởng cố nói: "Trung Thư thị lang Thôi Minh, phò mã của Vân Dương công chúa."

Phùng tự thừa đứng lên, kinh hãi nói: "Hắn điên rồi hay sao, ngày đầu tiên đến Tông Chính tự, vị trí dưới mông còn chưa ngồi vững, đã dám tìm Thôi phò mã gây sự?"

Sau khi chưởng cố kia rời khỏi, Trương Xuân chờ đợi ngay tại trong nha phòng.

Hắn chưa đợi được chưởng cố kia, lại chờ được một nam tử mặc quan phục giống với hắn.

Nam nhân đi vào, liền tự giới thiệu: "Bản quan Phùng Kiệt, là Tông Chính tự thừa."

Trương Xuân chắp tay, nói: "Thì ra là Phùng đại nhân, thất kính thất kính…"

Phùng tự thừa hỏi: "Nghe nói Trương đại nhân muốn gọi Thôi thị lang, không biết Thôi thị lang đã phạm tội gì?"

Trương Xuân nói: "Tông Chính tự gọi hắn đến, bản quan đối chất với hắn, tự sẽ biết."

Phùng tự thừa nói: "Thôi đại nhân là phò mã đương triều, thân phận tôn quý, lại là Trung Thư thị lang, bận trăm công ngàn việc, không biết bao nhiêu việc nước chờ hắn xử lý, há là chúng ta nói truyền liền truyền, nói gọi liền gọi, nếu là chậm trễ việc lớn quốc gia, ngươi ta ai gánh được nổi cái trách nhiệm này?"

Trương Xuân hừ lạnh một tiếng, nói: "Đương triều phò mã lại như thế nào, Trung Thư thị lang lại như thế nào, giết người đền mạng, thiếu nợ trả tiền, bản quan mặc kệ bận trăm công ngàn việc, xúc phạm luật pháp, nên tiếp nhận thẩm phán!"

Phùng tự thừa nói: "Ngươi nói trước đã, Thôi thị lang đã phạm tội gì?"

Trương Xuân lạnh lùng nói: “Hắn giết chết thê tử chưa kết hôn, hãm hại toàn tộc vợ chưa cưới mấy chục người, bản quan chẳng lẽ không nên truyền hắn sao?”

“Toàn nói bậy!” Phùng tự thừa nói: “Ai cũng biết, thê tử của Thôi đại nhân là Vân Dương công chúa, sao cho phép ngươi ở nơi này vu oan hãm hại!”

Trương Xuân thản nhiên nói: “Bản quan có phải vu oan hãm hại hay không, ngươi mang Thôi Minh gọi tới là biết.”

Sắc mặt Phùng tự thừa âm tình bất định, xem bộ dáng Trương Xuân, tựa như đối với việc này cực kỳ khẳng định, điều này làm hắn vốn không chút tin tưởng, trong lòng cũng bắt đầu dao động.

Chuyện cũ của Thôi thị lang, hắn cũng biết một chút.

Hắn vốn là con rể Cửu Giang quận thủ, về sau Cửu Giang quận thủ cấu kết Ma Tông, cả nhà bị giết, Thôi Minh tố giác thông báo có công, được tiên đế trọng dụng.

Mười mấy năm qua, hắn từ một viên quan nhỏ, đến cưới công chúa, trở thành trọng thần trong triều, đã không có ai nhớ được những việc trước kia của hắn nữa.

Thôi Minh là nhân vật trụ cột đảng cũ, Phùng tự thừa không dám chậm trễ, nhìn Trương Xuân, nói: “Vụ án này liên quan trọng đại, bản quan cần thông báo tự khanh đại nhân trước, mời hắn làm quyết định trước.”

Dứt lời, hắn bước ra khỏi Tông Chính tự, nhưng chưa rời cung, mà là vòng đến cửa sau Trung Thư Tỉnh.

Hắn triệu đến đình trưởng gác cửa, nói: “Bản quan Tông Chính tự khanh Phùng Kiệt, ngươi đi thông báo Thôi thị lang một tiếng, cứ nói bản quan tìm hắn có chuyện quan trọng.”

Đình trưởng kia nói: “Đại nhân chờ, ta đi thông truyền Thôi đại nhân.”

Chỉ một lát sau, Thôi Minh liền từ bên trong đi ra, Phùng tự thừa vội vàng lên đón, nói: “Ra mắt phò mã gia.”

Thôi Minh thản nhiên nhìn hắn một cái, hỏi: “Ngươi tìm bản quan có chuyện gì?”

Phùng tự thừa hỏi: “Phò mã gia có biết, Tông Chính tự có một vị tự thừa mới tới hay không.”

Thôi Minh nhìn hắn một cái, hỏi: “Cái đó có liên quan với chuyện quan trọng ngươi tìm bản quan?”

“Có liên quan, có liên quan lớn!” Phùng tự thừa nói: “Hắn vừa tới Tông Chính tự ngày đầu tiên, đã muốn truyền triệu phò mã gia, nói là ngài liên lụy đến một vụ án lớn, gọi đến ngài đến Tông Chính tự, hạ quan đã tạm thời mang việc này ép xuống, không dám tự tiện làm quyết định, lập tức tìm phò mã gia…”

“Bản quan liên lụy đến một vụ án?” Thôi Minh nhíu mày, hỏi: “Án nào?”

Phùng tự thừa cúi đầu, nói: “Hạ quan không dám nói.”

Thôi Minh lạnh lùng nói: “Nói!”

Phùng tự thừa run lên, nói: “Hắn nói ngài giết chết vợ chưa cưới, còn vu hãm cả tộc vợ chưa cưới, hại chết mấy chục người…”

“Vớ vẩn!” Thôi Minh lạnh lùng nhìn hắn, nói: “Bản quan thân phận cỡ nào, lời vớ vẩn như thế, ngươi cũng tin tưởng?”

Phùng tự thừa nghe vậy, rốt cuộc yên tâm, vội vàng nói: “Hạ quan tự nhiên sẽ không tin, phò mã gia quân pháp bất vị thân, đạo đức cao cỡ nào, sao có thể làm ra loại chuyện thua cả súc sinh này…”

Trên mặt hắn lộ ra nụ cười, nói: “Hạ quan đi về trước.”

Nhìn Phùng tự thừa rời khỏi, sắc mặt Thôi Minh dần dần âm trầm xuống.

Việc này đã trôi qua hai mươi năm, tất cả người Sở gia, đều bởi vì cấu kết tà tu, bị phán trảm quyết, hắn tận mắt thấy bọn họ một nhà già trẻ, bao gồm tôi tớ hạ nhân trong nhà, đầu thân chia lìa, hồn phi phách tán.

Trừ hắn, không có bất luận kẻ nào biết chuyện này, Tông Chính tự thừa mới là làm sao biết được?

Hơn nữa, Tông Chính tự ba chữ này, hắn nghe, như thế nào cũng cảm thấy quen thuộc, hơn nữa càng nghĩ càng quen thuộc…

Nhưng hắn chưa bao giờ đi Tông Chính tự, cũng không có dính dáng gì với quan viên Tông Chính tự.

Hắn tâm tư thâm trầm trở về Trung Thư Tỉnh, vừa vặn, trong một chỗ nha phòng có mấy người đi ra.

"Lý đại nhân đi thong thả."

"Lý đại nhân vất vả rồi."

"Rốt cuộc xong rồi, mấy ngày nay, may mà có Lý đại nhân…"

…

Mấy tên Trung Thư xá nhân đưa Lý Mộ đi ra, ở dưới sự trợ giúp của Lý Mộ, trải qua thương thảo dài đến nửa tháng, chế độ khoa cử hoàn chỉnh rốt cuộc định ra.

Khi Lý Mộ đi ra khỏi Trung Thư Tỉnh, quay đầu lại, nhìn Thôi Minh đứng ở trong sân, mỉm cười.

Nụ cười này, trong đầu Thôi Minh, giống như có một tia chớp xẹt qua.

Tông Chính tự!

Hắn rốt cuộc nhớ ra, cảm giác quen thuộc của hắn đối với Tông Chính tự, đến từ nơi nào…

Đến từ Lý Mộ!

Nửa tháng nay, Lý Mộ nương khoa cử nghị sự, đầu tiên là đánh vỡ cục diện đảng cũ Tiêu thị hoàn toàn nắm giữ Tông Chính tự.

Sau đó, hắn lại đề nghị Tông Chính tự giám sát khoa cử, mượn cơ hội mở rộng quan viên Tông Chính tự.

Sau đó, hắn còn uy hiếp sáu vị Trung Thư xá nhân, mang Thần Đô lệnh Trương Xuân đưa lên vị trí Tông Chính tự thừa.

Một loạt hành vi khác thường quái dị này từng khiến Thôi Minh nghi hoặc rất lâu, Lý Mộ kia tốn nhiều công như thế, không nên, cũng không có khả năng lắm, chỉ là vì mang thủ hạ của hắn đưa vào Tông Chính tự.

Trương Xuân tới Tông Chính tự ngày đầu tiên, đã tiến hành truyền triệu đối với hắn, lý do truyền triệu, là về chuyện xưa hai mươi năm trước.

Cái này không phải trùng hợp!

Ở trước đó, mọi thứ Lý Mộ làm, đều là lót đường cho việc hôm nay.

Hắn, mới là mục đích cuối cùng của Lý Mộ!

Tất cả cái này, từng vòng đan vào nhau, tầng tầng tiến dần lên, nửa tháng qua, Lý Mộ đang từng bước một tới gần mục đích của hắn.

Hết chương 415.

Chương 416. Quan lại bao che cho nhau!

Thôi Minh giờ phút này thậm chí hoài nghi, Lý Mộ không tiếc đối địch với bốn đại thư viện, cải cách chế độ tuyển quan của Đại Chu, đưa ra khoa cử, có phải chỉ là vì nhân cơ hội nhúng tay Tông Chính tự hay không, vì hôm nay…

Người này tâm cơ sâu, bố cục tỉ mỉ, làm người ta sợ hãi…

Lại nghĩ đến Lý Mộ vừa rồi nụ cười ý vị sâu xa kia, Thôi Minh chỉ cảm thấy cả người phát lạnh, một luồng khí lạnh, từ xương cụt xộc thẳng lên đỉnh đầu…

Lý Mộ kia, lộ số thật sâu!

Trong Trung Thư Tỉnh, Thôi Minh vội vàng đi ra.

Hắn lập tức đi ra khỏi hoàng cung, hướng Nam Uyển mà đi.

Hai mặt nam bắc của hoàng cung, có Nam Uyển và Bắc Uyển, Bắc Uyển nhiều quan viên ở, Nam Uyển đều là quyền quý ở, hoàng thân quốc thích, công hầu tử tước, đều ở Nam Uyển.

Phò mã phủ, công chúa phủ, cũng ở Nam Uyển.

Thôi Minh vẫn chưa về nhà, cũng không đi công chúa phủ, mà là đi vào một tòa nhà cao cửa rộng khác.

Đây là một phủ đệ xa hoa đến cực điểm, ở cửa đặt hai con sư tử đá, hình thể khổng lồ, sống động như thật, khi Thôi Minh đến gần, hai con sư tử đá đồng thời quay đầu, trong mắt bắn ra ánh sao.

Thôi Minh hừ lạnh một tiếng, hai con sư tử đá run lên, thế mà đều quay đầu, không dám đối diện với ánh mắt hắn.

Lúc này, cửa phủ đệ mở ra, một nam tử bộ dáng hạ nhân từ trong cửa đi ra, người chưa tới, tiếng tới trước, “Người nào ở trước cửa phủ Thọ Vương làm càn?”

Thôi Minh lạnh lùng nhìn một cái, người nọ nhìn thấy hắn, nháy mắt liền biến sắc, “Phò mã gia, ngài có chuyện gì sao?”

Thần Đô không có mấy ai không biết phò mã của Vân Dương công chúa, hắn không chỉ có tu vi cao thâm, còn ở địa vị cao, đứng hàng Trung Thư thị lang, là một trong những nhân vật trụ cột của đảng cũ, hắn tuy là quản gia Thọ Vương phủ, lại cũng không dám chậm trễ.

Thôi Minh hỏi: "Vương gia có ở trong phủ hay không?"

Hạ nhân đó nói: "Vương gia có nhà, mời phò mã gia, ta dẫn ngài đi gặp Vương gia."

Lấy thân phận Thôi Minh, tự nhiên không có khả năng để hắn ở chỗ này chờ, hắn đã truyền âm hạ nhân trong phủ, bản thân thì trực tiếp dẫn Thôi Minh vào phủ.

Thọ Vương phủ, trong hậu hoa viên, một gã mập mạp dáng người phúc hậu, quần áo đẹp đẽ quý giá, đang ngồi ở trên ghế, rung đùi đắc ý.

Hắn thể trọng không nhẹ, địa vị ở trong triều cũng cực kỳ nặng.

Người này là Thọ Vương, hoàng tộc Đại Chu, em trai cùng cha khác mẹ của tiên đế, cũng là Tông Chính tự khanh.

Trong vườn hoa dựng một sân khấu kịch, diễn viên vương phủ đang hát "Lừa quân vương, gạt hoàng thượng, nam nhi từ hôn chiêu đông sàng, giết vợ diệt con mất lương tâm, bức tử Hàn Kỳ ở triều đình", chính là vở kịch Thần Đô mấy ngày nay thịnh hành nhất, Trần Thế Mỹ.

Thọ Vương nghe diễn viên hát hí khúc, thị nữ rót trà ở bên cũng không khỏi nghe đến xuất thần, không cẩn thận đánh đổ nước trà, tràn ra trên bàn.

Một quản gia nhìn thấy, cả giận nói: "Sao lại đánh đổ trà!"

Thị nữ phục hồi tinh thần, phụ thân cúi đầu, khi nhìn thấy vết trà trên bàn, khuôn mặt nhỏ tái nhợt, lập tức quỳ ở trên mặt đất, thất kinh nói: "Vương gia, xin lỗi."

Thọ Vương phất phất tay, nói: "Muốn nghe đứng sang bên nghe, đừng quấy rầy bổn vương."

Thị nữ nhẹ nhàng thở ra, sau khi dùng ống tay áo lau hết vết trà trên bàn, nhanh chóng lui đến một bên.

Khi một quản gia khác dẫn theo Thôi Minh đi vào, Thọ Vương sờ sờ cái bụng tròn xoe, nói: "Thôi đại nhân hôm nay sao có rảnh đến phủ bổn vương. Người đâu, lấy cái ghế cho Thôi đại nhân, cùng nhau xem kịch."

"Bản quan có chuyện quan trọng bàn bạc với vương gia." Thôi Minh đi đến dưới sân khấu kịch, nhìn những diễn viên kia một cái, nói: "Các ngươi đi xuống đi."

Động tác của một đám diễn viên khựng lại, ánh mắt nhìn về phía Thọ Vương.

"Ai da, bổn vương đang nghe cao hứng, Trần Thế Mỹ vong ân phụ nghĩa, vứt bỏ vợ con kia, sẽ lập tức bị đánh chết." Trên mặt Thọ Vương lộ ra sự chưa hết thèm, vẫn bất đắc dĩ phất phất tay, nói: "Các ngươi đi xuống đi."

Diễn viên trong vườn hoa vội vàng rời khỏi, Thôi Minh nhìn về phía mấy tên hộ vệ phía sau Thọ Vương, nói: "Các ngươi cũng đi xuống đi."

Các hộ vệ đó lộ ra vẻ mặt do dự, Thọ Vương lại phất phất tay, nói: "Các ngươi đi xuống đi, Thôi đại nhân là người một nhà."

Thủ lĩnh hộ vệ kia nói: "Thuộc hạ lo lắng có biến cố khác."

Thọ Vương nói: "Có thể có biến cố gì, lấy tu vi Thôi đại nhân, cũng có thể bảo vệ được bổn vương, đi xuống đi đi xuống đi."

Mấy tên hộ vệ lúc này mới rời khỏi.

Sau khi mấy người rời khỏi, Thôi Minh hai tay kết ấn, ném ra mấy khối linh ngọc, trước tiên ở chung quanh bố trí một cái trận pháp cách âm.

Thọ Vương kinh ngạc nói: "Rốt cuộc là chuyện gì, đáng giá Thôi đại nhân cẩn thận như vậy?"

Sau khi bố trí xong trận pháp cách âm, Thôi Minh mới nhìn về phía Thọ Vương, nói: "Bản quan gặp một chút phiền toái,

cần Thọ Vương điện hạ giúp đỡ.”

Thọ Vương nhìn trái nhìn phải, nói: “Thôi đại nhân cẩn thận như vậy, chỉ sợ ngươi gặp được phiền toái không phải nhỏ?”

Thôi Minh nói: “Phiền toái là lớn hay nhỏ, phải xem thái độ Tông Chính tự, một vị tự thừa mới tới Tông Chính tự, điện hạ biết không?”

Thọ Vương kinh ngạc nói: “Có chuyện này?”

Thôi Minh biết lấy thân phận Thọ Vương, không có khả năng thường xuyên đi Tông Chính tự, giải thích: “Triều đình tiến hành thay đổi chế độ đối với Tông Chính tự, từ nay về sau Tông Chính tự có hai vị thiếu khanh, hai vị tự thừa, vị tự thừa mới tới kia, đã mang đến một ít phiền toái cho bản quan.”

Thọ Vương hỏi: “Một tên Tông Chính tự thừa nho nhỏ, có thể mang đến phiền toái gì cho Thôi đại nhân?”

Thôi Minh nói: “Hai mươi năm trước, bản quan khi ở huyện Dương Khâu làm huyện lệnh, từng xử trí một gia tộc cấu kết với tà tu, kết quả Tông Chính tự thừa kia, bây giờ cắn ngược lại một cái, nói xấu bản quan giết cả tộc nhà vợ.”

“Đợi chút đợi chút.” Thọ Vương nghi hoặc hỏi: “Ngươi xử trí một gia tộc cấu kết với tà tu, vì sao là giết cả tộc vợ?”

Vẻ mặt Thôi Minh khựng lại, sau đó nói: “Trong gia tộc đó, có một nữ tử, từng là vợ chưa cưới của bản quan, nhưng bọn họ cấu kết tà tu, quốc pháp không tha, bản quan quân pháp bất vị thân, nhịn đau chém, lại không ngờ bị người ta lấy cái này vu hãm.”

“Câu chuyện xưa này, nghe sao có chút quen thuộc…” Thọ Vương gãi gãi đầu, như là nhớ tới cái gì, giật mình nói: “Bổn vương nhớ ra rồi, khi Cửu Giang quận thủ cấu kết Ma Tông, cũng là Thôi đại nhân quân pháp bất vị thân. Kỳ quái, nhà nhạc phụ Thôi đại nhân, sao luôn làm loại chuyện này, nếu không phải biết Thôi đại nhân công chính vô tư, giơ lê đao, đối với thê tử cũng không mềm lòng, bổn vương thiếu chút nữa cho rằng chuyện xưa Trần Thế Mỹ kia, chính là lấy ngươi làm nguyên hình đấy.”

Thôi Minh vẻ mặt mất tự nhiên nói: “Cái này sao có khả năng?”

Hết chương 416.

Chương 417. Lục thân bất nhận! (1)

Thọ Vương cười nói: “Bản quan chỉ là nói một chút thôi, nhưng Trần Thế Mỹ vở kịch này vẫn là xem rất hay, Thôi đại nhân lát nữa có thể cùng bổn vương xem một lần nữa.”

“Không cần, trong nha môn bản quan còn có chuyện quan trọng.” Thôi Minh nhìn Thọ Vương, nói: “Chuyện này, có liên quan danh dự bản quan, kính nhờ Thọ Vương điện hạ rồi.”

Thọ Vương gật gật đầu, nói: “Có gì đâu, Thôi đại nhân là người một nhà, bổn vương như thế nào cũng không thể nhìn ngươi gặp chuyện, bổn vương lập tức đi Tông Chính tự một chuyến.”

Thôi Minh chắp tay nói: “Cảm tạ vương gia.”

Nửa canh giờ sau, cửa Tông Chính tự.

Một chưởng cố mới tới ở cửa đứng xa xa nhìn một tên mập hướng bên này đi tới, hỏi: “Tên mập này là ai, làm sao dám ở trong cung tùy tiện đi lại?”

“Mắt chó của ngươi mù rồi, đó là tự khanh đại nhân!” Một tên chưởng cố khác đạp một cước ở trên mông hắn, chạy như điên qua, nịnh nọt nói: “Tự khanh đại nhân, ngài hôm nay sao lại có rảnh tới đây?”

Thọ Vương nhìn hắn, hỏi: “Nghe nói trong tự có một vị tự thừa mới tới, hắn tên là gì, bây giờ ở nơi nào?”

Chưởng cố đó nói: “Ở nha phòng.”

Thọ Vương vào Tông Chính tự, được chưởng cố kia dẫn theo, tới một tòa nha phòng, nhìn một người ngồi ở trong nha phòng, hỏi: “Ngươi chính là Trương Xuân?”

Trương Xuân ngẩng đầu hỏi: “Ngươi là người phương nào?”

Chưởng cố đó vội vàng giải thích: “Trương đại nhân, vị này là tự khanh đại nhân, cũng là Thọ Vương điện hạ, còn không mau mau chào.”

Trương Xuân lúc này mới đứng lên, chắp tay nói: “Ra mắt tự khanh đại nhân.”

Thọ Vương đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Là ngươi muốn cáo trạng Thôi thị lang, cáo trạng chuyện gì, có chứng cớ hay không?”

Trương Xuân trầm giọng nói: “Việc này đã trôi qua hơn hai mươi năm, lấy chứng cứ khó khăn, nhưng giữa trời đất, tự có công đạo, việc Thôi Minh kia làm, có thể giấu được người trong thiên hạ, lại khó có thể lừa gạt ông trời!”

Thọ Vương nhíu mày nói: “Thôi thị lang thật sự phạm tội giết cả tộc nhà vợ?”

“Không chỉ một lần.” Trương Xuân nói: “Hắn vốn là người huyện Dương Khâu Bắc quận, định ra hôn ước với một nữ tử huyện Dương Khâu không bao lâu, liền đu bám hào tộc nơi đó, sau khi giết chết nữ tử kia, lại kết thân với nữ tử địa phương hào tộc, trước khi thành thân, con gái Cửu Giang quận thủ tới du lịch Bắc quận, hắn lại quen biết con gái Cửu Giang quận thủ, vì tiền đồ của mình, hắn giết chết nữ tử hào tộc kia, hơn nữa vu oan hãm hại, tru di cả tộc nữ tử kia, cưới con gái Cửu Giang quận thủ. Vài năm sau, Cửu Giang quận thủ cấu kết Ma Tông, lại là Thôi Minh tố giác, Cửu Giang quận thủ bị xử trảm cả nhà, bản quan bây giờ hoài nghi, Cửu Giang quận thủ, cũng là bị hắn vu hãm. Thôi Minh người này, am hiểu nhất, chính là mưu hại giết vợ, mượn cái này để hắn một bước lên mây.”

“Không bằng cầm thú, quả thực không bằng cầm thú!” Sắc mặt Thọ Vương đỏ lên, nhịn không được nhảy cẫng lên mắng to: “Loại cầm thú này, chẳng phải là ngay cả Trần Thế Mỹ cũng không bằng, nên thiên đao vạn quả, chết một nghìn lần một vạn lần.”

Sau khi mắng xong, hắn thở hổn hển, mới phát hiện tên chưởng cố kia cùng Trương Xuân ngạc nhiên nhìn hắn.

Thọ Vương ngẩn ra một phen, lập tức ý thức được thân phận cùng lập trường của mình, ho nhẹ một tiếng, nói: “Đây chỉ là phán đoán của ngươi, đường đường phò mã, quan to tứ

phẩm, sao cho phép bởi một chút phán đoán của ngươi, liền tùy ý vu hãm?”

Trương Xuân nói: “Có phải vu oan mưu hại hay không rất đơn giản, chỉ cần để cường giả cảnh giới thứ bảy, nhiếp hồn đề ra nghi vấn một phen đối với hắn, tất cả đều rõ ràng chân tướng.”

Thọ Vương liếc hắn, hỏi: “Ngươi cho rằng cường giả cảnh giới thứ bảy là rau cải trắng sao, Thần Đô mới có mấy người cảnh giới thứ bảy, ngươi là muốn quấy nhiễu mấy vị viện trưởng, hay là muốn làm phiền bệ hạ, vô duyên vô cớ, nhiếp hồn đối với phò mã đương triều, quan to tứ phẩm của triều đình, uy nghiêm triều đình ở đâu, uy nghiêm hoàng thất ở đâu?”

Trương Xuân nói: “Tự khanh đại nhân là đang bảo vệ Thôi Minh sao?”

Thọ Vương cả giận nói: “Ngươi còn dám hoài nghi bổn vương công chính, vu khống, ngươi muốn tố cáo Thôi thị lang, lấy ra chứng cứ, vu cáo mệnh quan triều đình, là tội lớn!”

Trương Xuân hỏi: “Nếu ta có chứng cớ thì sao?”

Thọ Vương đảo mắt, sau đó hừ lạnh một tiếng, nói: “Bổn vương nói thật cho ngươi biết đi, Thôi đại nhân mặc kệ phạm vào tội gì, Tông Chính tự này, đều sẽ che chở hắn, ngươi hết hy vọng đi.”

Trương Xuân cắn răng nói: “Quan lại bao che cho nhau, hắc ám, Tông Chính tự các ngươi thực con mẹ nó hắc ám!”

Thọ Vương khinh thường nhìn hắn, nói: “Tông Chính tự này, họ Tiêu không họ Trương, chỉ cần ở đây một ngày, phải nghe bổn vương, trừ phi ngươi có lá gan bẩm báo triều đình, bẩm báo trước mặt bệ hạ, làm cho cả Thần Đô đều biết chuyện này “

Thọ Vương khinh rẻ Trương Xuân một phen, liền phất tay áo nghênh ngang bỏ đi.

Đi ra khỏi Tông Chính tự, hắn ho khan vài tiếng, phun ra một cục đờm, hung tợn nói: “Phì, cặn bã!”

“Cầm thú!”

“Không đáng làm người!”

“Không bằng heo chó!”

…

Thọ Vương hùng hùng hổ hổ rời khỏi Tông Chính tự, chưởng cố kia mờ mịt sờ sờ đầu, không hiểu vương gia sao lại nói vậy.

Vị tự thừa mới tới này, tuy là có chút không biết quan sát tình thế, không biết tốt xấu, nhưng vô luận như thế nào, cũng không thể gọi là cặn bã.

Càng đừng nói hình dung cầm thú, không phải con người, không bằng heo chó, nếu Trương tự thừa nói đều là thật, ngược lại là Thôi thị lang, phò mã gia đương triều, mới xứng đôi với những từ này.

Ngẫm lại đoạn lời Trương Xuân vừa rồi nói, chưởng cố này cũng không khỏi có chút lạnh toát trong lòng.

Năm lần bảy lượt làm ra việc giết vợ diệt tộc, chỉ là vì tiền đồ của mình, loại người này, dùng cầm thú heo chó các từ hình dung, cầm thú heo chó chỉ sợ cũng sẽ cảm thấy bị mạo phạm.

Trong Tông Chính tự, Phùng tự thừa đi đến trong nha phòng của Trương Xuân, thản nhiên hỏi: “Điều tự khanh đại nhân vừa rồi nói, Trương đại nhân nghe hiểu hết chưa?”

Vừa rồi hắn ở bên ngoài, cũng nghe được Thọ Vương giận dữ nói đoạn lời đó.

Thôi thị lang Tông Chính tự nhất định bảo vệ, ai tới cũng vô dụng, Thọ Vương điện hạ làm Tông Chính tự khanh, ở Tông Chính tự có được quyền uy tuyệt đối.

Trương Xuân căn bản không thèm để ý hắn, ngẩn ra tại chỗ thật lâu, mới dần dần lấy lại tinh thần.

Hắn đi đến ngoài cửa, hỏi một tiểu lại: “Thọ Vương điện hạ, họ Tiêu sao?”

Tiểu lại đó dùng ánh mắt kỳ quái nhìn hắn, nói: “Đương nhiên, Thọ Vương điện hạ là đệ đệ của tiên đế, là hoàng tộc, sao có khả năng không họ Tiêu?”

Trương Xuân sờ sờ cằm, mỉm cười nói: “Hay…”

Không bao lâu, Trung Thư Tỉnh, Thôi Minh cũng từ trong miệng Phùng tự thừa, biết được một màn vừa rồi xảy ra ở Tông Chính tự.

Thọ Vương không phụ hắn nhờ vả, ngay lập tức chấn nhiếp Trương Xuân, điều này làm hắn tạm thời nhẹ nhàng thở ra.

Hết chương 417.

Chương 418. Lục thân bất nhận! (2)

Nhưng cũng chỉ là tạm thời mà thôi, Lý Mộ tốn bao nhiêu công, vừa là cải cách khoa cử, vừa mang Trương Xuân đưa vào Tông Chính tự, mục tiêu hiển nhiên chính là hắn, hí khúc 《Trần Thế Mỹ》kia, quá nửa cũng là hắn làm ra động tĩnh. Hắn mất công phu lớn như vậy, mới đi đến một bước này, hẳn là sẽ không cứ như vậy từ bỏ ý đồ.

Tuy không biết Lý Mộ một bước tiếp theo sẽ làm chuyện gì, nhưng hắn phải sớm phòng bị.

Lúc này, trong lòng Thôi Minh, còn có một chuyện không rõ.

Việc hai mươi năm trước, hắn tự hỏi làm cực kỳ bí ẩn, trong hai mươi năm qua, cũng không ai hoài nghi, Lý Mộ cùng Trương Xuân, lại là như thế nào biết được việc này?

Chẳng lẽ, Sở gia năm đó, còn có cá lọt lưới?

Hai người này, đều đến từ huyện Dương Khâu, mà huyện Dương Khâu, là khởi điểm cuộc đời của hắn, hắn ở nơi đó làm rất nhiều chuyện, đều không thể bị ai biết.

Bí mật chỗ sâu nhất đáy lòng bị vạch trần, tâm tư Thôi Minh đã không ở Trung Thư Tỉnh, một lần nữa rời khỏi hoàng cung, trở lại phò mã phủ.

Hắn ở trong cung có hai nơi phủ đệ thường ở, một là phủ Vân Dương công chúa, hai là phủ phò mã năm đó tiên đế ban cho hắn, vào phủ phò mã, Thôi Minh trực tiếp đi vào một chỗ sân phòng sâu nhất.

Toàn bộ phủ phò mã đều bị một tòa đại trận bao trùm, trận này uy lực vô cùng, có thể ngăn cản Động Huyền tu hành giả công kích một lát.

Sân phòng tận cùng bên trong, là nơi Thôi Minh ngày thường tu hành, nghiêm cấm hạ nhân trong phủ vào.

Chung quanh sân phòng này cũng bao trùm trận pháp, Thần Đô vốn là nơi an toàn nhất Đại Chu, ở dưới hai tầng trận pháp

bảo hộ, cho dù là một con ruồi bọ, cũng đừng nghĩ bay vào phủ phò mã.

Thôi Minh bước vào đình viện, đứng ở trong sân, nói: “Ta cần ngươi đi Bắc quận, huyện Dương Khâu một chuyến, điều tra Sở gia năm đó có cá lọt lưới hay không, nếu không có, tìm toàn bộ quỷ vật huyện Dương Khâu, năm đó ta chưa từng đặt chân tu hành, không xác định Sở Vân Nhi có phải biến thành âm linh hay không…”

Thôi Minh vừa dứt lời, trên một cây cổ thụ trong sân bỗng nhiên hiện ra một gương mặt nhân loại.

Gương mặt đó già nua, hoa văn trên vỏ cây, như là nếp nhăn trên mặt.

Mặt ngoài cây cổ thụ phập phồng một trận, một lão giả áo nâu từ trong thân cây đi ra, sau khi khẽ gật đầu với Thôi Minh, không nói một lời đi ra khỏi phủ phò mã.

Thôi Minh ngẩng đầu nhìn trời, siết chặt hai nắm tay, thấp giọng nói: “Lý Mộ, bản quan với ngươi thù gì oán gì, ngươi thế mà lại đối đầu với bản quan như thế…”

Thần Đô nha.

Lý Mộ từ trong miệng Trương Xuân, biết được chuyện vừa mới xảy ra ở Tông Chính tự.

Quả nhiên, mặc dù là bọn họ đẩy vào Tông Chính tự, nếu muốn xử trí Thôi Minh, vẫn là không có khả năng, mặc dù chỉ là đơn giản gọi đến, cũng sẽ gặp được nhiều tầng lực cản.

Thôi Minh ở đảng cũ địa vị cực cao, vừa là phò mã, vừa là Trung Thư thị lang, khống chế việc lớn quốc gia, Tông Chính tự trừ Trương Xuân cùng thiếu khanh Lưu Biểu mới nhậm chức, đều là người của đảng cũ.

Đặc biệt là Tông Chính tự khanh, càng là vương một chữ* của Đại Chu, đối với Tông Chính tự có được sự khống chế tuyệt đối.

(*: trong tước vương chỉ có một chữ, thể hiện cấp độ)

Nhìn từ trước mắt, bọn họ vẫn khiến sự tình ầm ĩ lên.

Vở《 Trần Thế Mỹ 》, là Lý Mộ giao cho phường chủ Diệu Âm phường, nàng bảo diễn viên dưới trướng dùng tốc độ nhanh nhất biên thành hí khúc, ở dưới sự cố ý thúc đẩy của nàng, bán vãi vở kịch cho hí lâu khác, mới có thể có kịch mục cấp hiện tượng này.

Một khi chuyện Thôi Minh bại lộ, nương nhiệt độ《 Trần Thế Mỹ 》, chỉ sợ sẽ ở Thần Đô nhấc lên một sóng trào dư luận.

Triều đình cái gì cũng có thể không để ý, chỉ có không thể không để ý dư luận, cái đó cùng một nhịp thở với lòng dân niệm lực, liên quan đến quốc tộ Đại Chu kéo dài.

Ngày hôm sau, ba ngày một lần chầu sớm, đúng hạn cử hành.

Vài lần triều hội gần nhất, các quan viên thảo luận đều là việc khoa cử, vì Trung Thư Tỉnh ra sức, ngay tại hôm qua, Trung Thư Tỉnh đã hoàn thành chế định chính sách khoa cử, kế tiếp phải làm, chính là các bộ mau chóng chứng thực.

Nhân tài địa phương do ba mươi sáu quận đề cử đã lục tục tới Thần Đô, bọn họ cần ở trong hai tháng, hoàn thành toàn bộ công việc có liên quan với khoa cử.

Chầu sớm hôm nay, triều thần thảo luận hơn hai canh giờ mới kết thúc, đang lúc mọi người cho rằng có thể bãi triều, phía cuối cùng đội ngũ bách quan có thanh âm truyền đến.

“Bệ hạ, thần có bản tấu.”

Có người nhận ra người nọ, chính là Thần Đô lệnh Trương Xuân, mấy nhiệm kỳ Thần Đô lệnh trước đó, bọn họ căn bản không biết là ai, nhưng Thần Đô lệnh nhiệm kỳ này, ở trên triều đường náo loạn mấy lần, làm người ta không khắc sâu ấn tượng cũng khó.

Bộ phận quan viên tam tỉnh cùng Lại bộ càng rõ, ngay tại hôm qua, Thần Đô lệnh Trương Xuân, còn kiêm nhiệm Tông Chính tự thừa. Từ sau khi khoa cử đề xuất, Tông Chính tự giám sát khoa cử, Tông Chính tự thừa, đã trở thành vị trí chạm tay có thể bỏng trong triều.

Vị trí Thôi Minh, chỉ ở sau đám người Thượng Thư Lệnh, Môn Hạ thị trung, Trung Thư Lệnh, cùng với lục bộ thượng thư, nhìn thấy Trương Xuân đứng ra, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một loại dự cảm không ổn.

Trương Xuân ôm hốt bản, khom người nói: "Thần muốn buộc tội Trung Thư thị lang Thôi Minh, cùng Tông Chính tự khanh!"

Thôi Minh nghe vậy, lập tức trong đầu ầm ầm nổ tung.

Trong đám người, Phùng tự thừa cũng ngẩn ra ở tại chỗ.

Hắn cho rằng sau khi trải qua Thọ Vương điện hạ quản giáo, Trương Xuân sẽ thành thật một chút, không ngờ, gã nổi hung lên, thế mà lại dữ như vậy, trực tiếp vòng qua Tông Chính tự, mang việc này đưa lên triều đình!

Hơn nữa, hắn không chỉ buộc tội Thôi thị lang, còn muốn mang Thọ Vương điện hạ cũng cùng nhau buộc tội… Đây là sắp điên à!

Trong Tử Vi điện, càng nhiều người, thì không rõ nguyên do.

Trương Xuân này rất được Lý Mộ chân truyền, ở trong triều đình, dám phản đối chế độ cũ của tiên đế, dám đối đầu giáo tập thư viện, hôm nay, như thế nào lại đối đầu với Thôi phò mã cùng Thọ Vương?

Nữ hoàng chưa mở miệng, Thượng Quan Ly nhìn Trương Xuân, hỏi: "Trương đại nhân vì sao buộc tội?"

Trương Xuân nói: "Thần buộc tội Thôi Minh, là vì Thôi Minh liên quan tới một án mạng, liên lụy đến mấy chục mạng người. Thần buộc tội Tông Chính tự khanh, là vì Tông Chính tự khanh không chỉ ngăn cản thần gọi Thôi Minh đến thẩm vấn, còn nói thẳng mặc kệ Thôi Minh phạm tội gì, Tông Chính tự đều sẽ che chở hắn. Thần dám hỏi một câu, quan lại bao che cho nhau như thế, thiên lý ở đâu, công đạo ở đâu?"

Thời gian ngắn ngủn này, đã có quan viên biết được, Trương Xuân vừa mới thăng nhiệm Tông Chính tự thừa.

Hết chương 418.

Chương 419. Sở phu nhân hiện (1)

Các quan lại triều đình, lúc vừa mới nhậm chức, có ai mà không cẩn thận, khi nói chuyện với thủ trưởng đồng nghiệp, đều phải nặn ra nụ cười. Trương Xuân này, vừa mới nhận chức ngày đầu tiên, đã kim điện buộc tội người lãnh đạo trực tiếp, hoàn toàn là lục thân bất nhận…

Tận cùng phía trước, Thôi Minh sắc mặt bình tĩnh, nắm tay trong tay áo, lại bắt đầu nắm chặt.

Thượng Quan Ly quay đầu nhìn thoáng qua rèm che, nói: "Thôi thị lang liên quan tới án mạng nào?"

Trương Xuân trầm giọng nói: "Hơn hai mươi năm trước, khi Thôi Minh ở huyện Dương Khâu, cùng một nữ tử định ra hôn ước không lâu, vì đu bám một vọng tộc nào đó của huyện Dương Khâu, mang nữ tử kia giết hại tàn nhẫn, kết hôn ước với con gái vọng tộc đó, sau đó trải qua vọng tộc kia đề cử, có thể tiến vào thư viện, nhưng hắn về sau lại kết bạn con gái Cửu Giang quận thủ…"

Theo Trương Xuân kể, trên đại điện bắt đầu xôn xao.

Thôi Minh thân phận cỡ nào, phò mã Vân Dương công chúa, Trung Thư thị lang, sao có khả năng làm ra loại chuyện tàn nhẫn này, quả thực so với Trần Thế Mỹ trong kịch nam còn thua cả cầm thú hơn nữa…

Liên tiếp hai lần, vì tiền đồ của mình, giết chết vợ chưa cưới, thậm chí mang mấy chục người của tộc vợ cũng cùng nhau giết oan, đây há là chuyện một con người có thể làm ra?

Quá khứ của Thôi Minh, một ít cựu thần trong triều có nghe nói.

Chuyện Cửu Giang quận thủ năm đó cấu kết Ma Tông, ở toàn bộ triều đình cũng ồn ào huyên náo, bây giờ còn có người nhớ rõ, chuyện Thôi Minh quân pháp bất vị thân, được tiên đế trọng dụng.

Đợi một chút…

Chuyện này, nghe qua, hình như có chút quen tai.

Tố giác gia tộc vợ, đổi lấy mình thăng quan, theo như lời Trương Xuân, chuyện xảy ra trên người hào tộc huyện Dương Khâu kia, lúc đó chẳng phải như vậy?

Một người vợ chưa cưới, một người vợ, hai thê tộc, hơn trăm người, đều bởi vì cấu kết tà tu Ma Tông mà bị diệt môn, Thôi thị lang có thể nói là không biết chọn vợ, nhưng chính hắn, lại cũng chưa chịu ảnh hưởng, quan chức ngược lại càng ngày càng cao, thân phận càng ngày càng hiển hách, hôm nay đã là Trung Thư thị lang, phò mã một quốc gia…

Muốn nói là trùng hợp, cũng không tránh khỏi quá mức trùng hợp.

Trên triều đình một mảng rối loạn, trong rèm che một khí tức đảo qua đại điện, trong điện nháy mắt an tĩnh lại.

Thượng Quan Ly nhìn về phía Thôi Minh, hỏi: “Thôi thị lang, ngươi có lời gì để nói?”

Thôi Minh ngẩng đầu, mặt đầy chính khí nói: “Sở gia cấu kết tà tu, chết chưa hết tội, cho dù cho bản quan cơ hội một lần nữa, bản quan cũng sẽ lựa chọn vì nước trừ gian. Trương tự thừa chẳng qua là nghe vài câu lời gièm pha của tiểu nhân, đã ở trong triều đình nói xấu bản quan như thế, ngươi rắp tâm ở đâu!”

Muốn nói Trương Xuân buộc tội Thôi Minh, là có rắp tâm gì, đám đông quan viên trong triều là không thể nào tin được.

Người này cùng Lý Mộ kia, tuy đều là lục thân bất nhận, đối đầu thiên địa, nhưng bọn họ cũng có một điểm giống nhau, đó là không có tư tâm.

Đảng cũ cùng đảng mới tranh đấu, là vì triều tranh liên quan đến lợi ích thiết thực của bọn họ. Lý Mộ cùng Trương Xuân quậy dữ nữa, cũng không có chỗ tốt thực chất gì rơi ở trên đầu của hắn.

Hắn chung quy không có khả năng chỉ là ghen tị Thôi thị lang bộ dạng anh tuấn hơn hắn, liền làm việc vu oan hãm hại.

Trương Xuân hừ lạnh nói: “Bản quan có phải nói xấu mưu hại hay không, chỉ cần nhiếp hồn điều tra một chút đối với Thôi Minh là biết.”

Tận cùng phía trước triều đình, một người đi lên phía trước, lạnh lùng nói: “Làm càn, Thôi đại nhân chính là phò mã, quan to tứ phẩm, sao có thể bởi vì lời một phía của ngươi, liền chịu làm nhục thế này?”

Nhiếp hồn chi thuật, là thủ đoạn tra án quan phủ quen dùng.

Đối với người bị tình nghi của vụ án nào đó, chỉ cần thi triển nhiếp hồn thuật đối với hắn, liền có thể dễ dàng công phá phòng tuyến tâm lý của hắn, khiến hắn mang bí mật trong lòng nói hết ra.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là đối phương là phàm nhân chưa từng ngưng hồn. Tu hành giả sau khi ngưng hồn, hồn lực cường đại, khó có thể nhiếp hồn, sau khi ba hồn hợp nhất, tụ thành nguyên thần, nhiếp hồn càng khó, người nhiếp hồn, thường thường so với người bị nhiếp, tu vi phải cao hơn mấy cảnh giới mới có thể.

Dưới nhiếp hồn chi thuật, không có bí mật, nhưng người tu hành, ai không có bí mật cùng cơ duyên, có một số bí mật, là không có khả năng dễ dàng bại lộ trước mặt người khác.

Đối với tu hành giả mà nói, nhiếp hồn là tối kỵ, không có chuyện nào so với nhiếp hồn cùng sưu hồn càng thêm khuất nhục hơn. Quan to tứ phẩm, phò mã một quốc gia, chỉ cần không phải phạm tội lớn kiểu như tạo phản, triều đình, cho dù là bệ hạ, cũng không thể tiến hành nhiếp hồn sưu hồn đối với hắn.

Một khi có tiền lệ này, quan viên trong triều, chỉ sợ sẽ mỗi người cảm thấy bất an, ai cũng không biết, mình có một ngày nào, sẽ bởi vì chuyện nào đó, ý tưởng trong đầu, quá khứ ngày trước, bị trắng trợn bại lộ trước mặt người khác.

Đây là điểm mấu chốt tầng diện quốc gia cũng không thể dễ dàng đụng vào.

Huống chi, đối với cường giả mà nói, ký ức cùng hồn phách, cũng không phải không thể giở thủ đoạn, quá độ ỷ lại,

có khi sẽ hiệu quả ngược lại.

Lại bộ thượng thư sau khi quát lớn xong Trương Xuân, Thôi Minh ngược lại đứng ra, nói: "Thần cả đời làm việc quang minh lỗi lạc, nguyện ý tiếp nhận bệ hạ nhiếp hồn, xin bệ hạ trả thần trong sạch."

Lời vừa nói ra, bộ phần quan viên trên điện, mặt hiện ra nét kinh ngạc.

Thôi Minh lời này, hoặc là quang minh lỗi lạc, trong lòng không thẹn, hoặc là không sợ hãi, có lòng tin ứng phó bệ hạ nhiếp hồn, vô luận là một loại tình huống nào, chỉ sợ cho dù bệ hạ thật sự nhiếp hồn, cũng tra không ra kết quả gì.

Mà bệ hạ cũng không có khả năng làm như vậy.

Bởi vì một vị án không có căn cứ, có lẽ có, hướng phò mã đương triều, tứ phẩm quan to nhiếp hồn… , cái này đã chạm đến điểm mấu chốt của triều đình, sẽ mang đến hỗn loạn lớn hơn nữa cho triều đình.

Thôi Minh một tay chỉ trời, nói: "Thần lấy thiên địa thề, nếu thần có nửa câu nói láo, để thần bị thiên lôi đánh xuống, không được chết tử tế!"

Vì chứng minh trong sạch, không tiếc phát lời thề đạo, điều này làm một bộ phận người trong triều một lần nữa thay đổi cái nhìn.

Tu hành giả kính sợ trời đất, sẽ không dễ dàng phát lời thề đạo, lời thề đạo không chỉ có là lời thề, cũng có lực lượng thần bí nhất định, xem như thần thông nào đó.

Nhưng lời thề đạo cũng không đại biểu toàn bộ, tuy rất nhiều người lúc thề, trong miệng hô "Nếu trái lời thề đạo, ắt gặp trời phạt", nhưng nếu thật là mỗi một lời thề đều có thể ứng nghiệm, lại nào cần triều đình cùng quan phủ, gặp được việc không chắc, thề với trời không phải được rồi…

Hết chương 419.

Chương 420. Sở phu nhân hiện (2)

Phát lời thề đạo, cũng không thể hoàn toàn chứng minh Thôi Minh trong sạch, một lát sau, trong rèm che rốt cuộc truyền đến tiếng nữ hoàng, "Vụ án này giao cho Hình bộ và Tông Chính tự cùng nhau điều tra, công khai thẩm tra xử lí, Thôi thị lang cần phối hợp hai bộ điều tra."

Thôi Minh nói: "Thần tuân chỉ."

Thượng Quan Ly đi lên phía trước, nói: "Bãi triều…"

Nữ hoàng từ đầu tới cuối, chỉ nói Thôi Minh, cũng chưa nhắc tới Thọ Vương, các quan cũng ăn ý lựa chọn bỏ qua.

Thọ Vương là hoàng tộc trước đây, thân phận mẫn cảm, chỉ cần hắn chưa phạm sai lầm gì lớn, thì không dễ xử trí.

Thôi Minh thân phận tôn quý, mặc dù là vụ án quấn thân, tự do cũng không chịu hạn chế. Lúc hắn rời khỏi Tử Vi điện, nhìn Trương Xuân một cái, liền hướng Trung Thư Tỉnh mà đi.

Trương Xuân đi ra khỏi đại điện, Phùng tự thừa đuổi theo ra, cả giận nói: "Ngươi ngươi ngươi, Trương Xuân ngươi được lắm, ngươi ăn gan hùm mật gấu, chuyện không có chứng cớ, ngươi cũng dám ở trên triều đường nói lung tung, ngươi cho rằng phò mã gia có thể tùy ý vu cáo, nếu Hình bộ điều tra Thôi đại nhân là trong sạch, mũ quan của ngươi liền không còn!"

Trương Xuân thản nhiên liếc hắn, nói: "Chờ chứng minh hắn trong sạch, ngươi lại nói câu này đi."

Phùng tự thừa buồn bực rời đi, Lý Mộ từ phía sau đi lên, Trương Xuân nhìn hắn, hỏi: "Ngươi xác định có chứng nhân?"

Lý Mộ sờ sờ cái nhẫn trên tay, nói: "Yên tâm đi…"

Vụ án nữ hoàng tự mình hạ chỉ, cho dù là Hình bộ cùng Tông Chính tự không muốn xử trí Thôi Minh, cũng không thể không vâng theo.

Công đường thiết lập ở Hình bộ, vì tránh cho Tông Chính tự và Hình bộ làm việc thiên tư, nữ hoàng cố ý bỏ thêm một câu công khai thẩm tra xử lí.

Ý tứ công khai thẩm tra xử lí là, tất cả trình tự, đều phải do quan viên khác hoặc dân chúng giám sát, quá trình thẩm tra xử lí trong suốt hóa, tránh tất cả hành vi làm việc thiên tư bao che.

Người cáo trạng Thôi Minh là Trương Xuân, hắn tự nhiên không thể vắng mặt.

Tông Chính tự do tự khanh Thọ Vương tự mình tham dự, Hình bộ là Hình bộ thị lang Chu Trọng chủ trì.

Ngoài ra, Ngự Sử Đài và Đại Lý tự, cũng có vài vị quan viên tới nghe, Lý Mộ là một trong các quan viên Ngự Sử Đài ở bên nghe.

Dân chúng Thần Đô cũng nghe nói, đều vây quanh ở ngoài Hình bộ.

Thôi Minh là hoàng thân quốc thích, lại là trọng thần trong triều, việc xấu quốc gia không truyền ra ngoài, dưới tình huống bình thường, Tông Chính tự khi thẩm tra xử lí những người này, đều là bí mật tiến hành, một lần này, Hình bộ cũng không để dân chúng ở bên nghe nữa, mà là đóng lại cổng Hình bộ.

Dân chúng không nhìn thấy tình hình bên trong, nghị luận ngược lại càng thêm nhiệt liệt.

“Đây là đang thẩm ai thế, thế mà trận địa lớn như vậy, ta vừa mới nhìn thấy rất nhiều quan to đều đi vào, ngay cả xem cũng không để chúng ta xem…”

“Ta biết, thân thích nhà ta làm việc vặt ở Tông Chính tự, ngày hôm qua Trương đại nhân cùng Tông Chính tự khanh, ở Tông Chính tự cãi nhau, nghe nói là Thôi phò mã phạm án lớn, Trương đại nhân muốn xử, Tông Chính tự khanh không cho xử…”

“Thôi phò mã, hắn phạm vào vụ án lớn gì?”

“Nghe nói là trước đây vì tiền đồ, đã giết lão bà, còn giết sạch người nhà của lão bà…”

“A, độc ác như vậy, chẳng phải là so với Trần Thế Mỹ còn đáng hận hơn!”

“Tạm thời còn không biết là thật hay giả, nhưng, người thẩm Thôi phò mã, là Hình bộ thị lang cùng Tông Chính tự khanh, bọn họ vốn là một giuộc, vậy có thể thẩm ra cái gì…”

Trong Hình bộ, trên công đường.

Vụ án Thôi Minh, do Hình bộ thị lang Chu Trọng chủ thẩm, Tông Chính tự khanh Thọ Vương tòng thẩm.

Nói từ trên thân phận, hoàng thân quốc thích cùng quan viên tứ phẩm trở lên, thuộc về Tông Chính tự thẩm tra xử lí, nhưng Trương Xuân sau khi ở trên triều đường buộc tội Thọ Vương, tuy bệ hạ chưa xử phạt hắn, nhưng lại để hắn chủ thẩm, cũng có chút không quá thích hợp.

Thôi Minh tuy là bị cáo, nhưng bởi vì thân phận tôn quý, có thể ngồi ở dưới sảnh, Trương Xuân ngược lại phải đứng ở một bên.

Sau cái bàn phía trên, Hình bộ thị lang Chu Trọng vỗ vỗ kinh đường mộc, nhìn về phía Trương Xuân, hỏi: “Trương tự thừa, ngươi nói Thôi thị lang hai mươi năm trước, giết chết Sở thị huyện Dương Khâu, vu hãm Sở gia cấu kết tà tu, mượn nó diệt môn Sở gia, có chứng cớ không, nếu không có chứng cớ, tùy ý mưu hại hoàng thân quốc thích, trọng thần trong triều, tội danh không nhẹ đâu.”

Thôi Minh vẻ mặt bình tĩnh ngồi ở trên ghế, nhìn như bình tĩnh, sức chú ý lại ở hết trên người Trương Xuân.

Trương Xuân biết được việc này, hắn không chút kinh hoảng, Trương Xuân là như thế nào biết được việc Tô Hòa cùng Sở Vân Nhi hơn hai mươi năm trước, mới là điều kiêng kị nhất trong lòng hắn.

Nếu hắn chỉ là ở lúc làm huyện lệnh Dương Khâu, trong lúc vô ý biết được việc Sở gia cùng Tô Hòa, lấy cái này để nói xấu hắn, bại hoại tiếng tăm hắn ở Thần Đô, sau việc này, hắn sẽ làm Trương Xuân trả giá càng thêm thê thảm đau đớn.

Hắn lo lắng là, Trương Xuân thật sự bắt được một số điểm yếu của hắn.

Trương Xuân ngẩng đầu nhìn Chu Trọng, trên mặt lộ ra nụ cười, nói: “Bản quan làm huyện lệnh hơn mười năm, không có chứng cớ, làm sao dám nói xấu phò mã gia đương triều?”

Thôi Minh mí mắt giật giật, ánh mắt nhìn về phía Trương Xuân.

Chu Trọng nói: “Trương tự thừa đã có chứng cớ, vậy thì lấy ra đi.”

Trương Xuân từ trong lòng lấy ra một khối linh ngọc, nắm trong tay, bóp nát.

Một đám sương mù, từ trong linh ngọc kia tràn ra, cuối cùng hóa thành bóng người một nữ tử, chính là Sở phu nhân đã được Lý Mộ giải trừ thân phận kiếm linh.

Sở phu nhân vừa mới hiển hiện ra thân hình, liền thấy được một bóng người ngồi ở trên ghế.

Hai mươi mấy năm qua, nàng không có lúc nào không nhớ tới bóng người này, nàng muốn uống máu hắn, ăn thịt này, mang linh hồn hắn, ngày ngày đêm đêm dùng quỷ hỏa thiêu đốt.

Hận ý mãnh liệt, khiến nàng ở trong nháy mắt đánh mất thần trí, khí đen trên người dâng trào, mắt biến thành màu đỏ, hướng Thôi Minh bay tới, lạnh lùng nói: “Thôi Minh, để mạng lại!”

Một khắc đó Sở phu nhân hiện thân, Thôi Minh cũng không cách nào duy trì bình tĩnh nữa, đứng bật dậy.

Ngay sau đó, quỷ ảnh Sở phu nhân liền hướng hắn bổ nhào đến.

Thôi Minh không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, lập tức vung ra một chưởng, toàn lực ra tay!

Hắn không ngờ, quỷ hồn Sở Vân Nhi thế mà ở chỗ Trương Xuân, hắn càng không ngờ, nàng vừa mới hiện thân, đã liều mạng công kích hắn.

Cái này vừa lúc cho hắn lý do đánh trả.

Nàng chỉ là trình độ cảnh giới thứ tư, một chưởng này, đủ khiến nàng hồn phi phách tán, làm được thật sự chết không đối chứng.

Một chưởng này, hắn dùng mười thành tu vi, không hề nương tay.

Hết chương 420.

Chương 421. Oán khí (1)

"Ngươi dám!"

Ngay tại lúc này, bên tai hắn bỗng truyền đến một tiếng hét to, Trương Xuân bùng nổ, chắn trước người Sở phu nhân, hoàn toàn nhận một chưởng này, thân thể hắn bay ngược ra ngoài, trong miệng điên cuồng phun ra máu tươi, sau khi rơi xuống đất, phẫn nộ chỉ vào Thôi Minh, lớn tiếng nói: "Đây là quỷ hồn nữ tử Sở gia kia, thấy cả rồi chứ, Thôi Minh muốn hủy diệt nhân chứng, hắn là có tật giật mình…"

Thôi Minh sắc mặt âm trầm, cái tay vốn đã nâng lên lần nữa, lại thả xuống.

Lúc này, Sở phu nhân đã khôi phục một chút thần trí, nhưng khí tức trên người vẫn cực độ bất ổn, đứng ở trên công đường Hình bộ, trên người oán khí không ngừng bốc lên…

Ánh mắt Chu Trọng chợt lóe, đứng bật dậy, trên người bộc phát ra một khí thế cường đại, hướng Sở phu nhân áp bách, lạnh lùng nói: "Quỷ vật lớn mật, dám ám sát phò mã!"

Lý Mộ thầm nghĩ không ổn, hận ý của Sở phu nhân đối với Thôi Minh quá mức mãnh liệt, giờ phút này bộc phát ra, bị phẫn nộ ảnh hưởng linh trí, suýt nữa nhập ma, ngược lại cho Chu Trọng lý do trấn áp.

Ở dưới khí thế cường đại của Chu Trọng áp bách, hồn thể Sở phu nhân càng thêm bất ổn, ở bên bờ vực sụp đổ, nhưng oán khí trên người nàng lại càng ngày càng mạnh, khí tức cũng càng ngày càng khủng bố…

Hận đối với Thôi Minh, đối với quan viên Hình bộ đuổi tận giết tuyệt, tất cả đều hóa thành oán khí nồng đậm trong lòng nàng.

Giờ khắc này, trong Hình bộ, oán khí ngập trời, Thần Đô các phương hướng, đều có người phát hiện.

Đoàng!

Thời khắc oán khí đó tới đỉnh phong, vô số dân chúng đầu đường Thần Đô ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Giờ khắc này, trên Thần Đô, gió cuộn mây vần!

Trên không Thần Đô, hiện ra thiên địa dị tượng.

Tầng mây vần vũ, hiện ra một cái phễu thật lớn, phần đáy cái phễu chỉ thẳng Hình bộ.

Thiên địa linh khí nồng đậm đến cực điểm, từ phần đuôi cái phễu trào ra, buông xuống trên người Sở phu nhân.

Oán khí trên người Sở phu nhân biến mất không thấy nữa, khí tức lại nhanh chóng kéo lên, từ cảnh giới thứ tư sơ kỳ, đến cảnh giới thứ tư trung kỳ, cảnh giới thứ tư đỉnh phong, thế như chẻ tre, cho đến khi trên người nàng tản mát ra khí tức cường đại của cảnh giới thứ năm.

Uy áp của Chu Trọng đối với nàng, ở giờ khắc này, hoàn toàn tan đi.

Thọ Vương quay đầu nhìn Chu Trọng một cái, lại dời tầm mắt.

Trương Xuân từ trên mặt đất bò dậy, không lộ dấu vết nhìn nhìn Chu Trọng, ho khan vài tiếng nặng nề, lại phun ra một ngụm máu tươi.

Sau khi tấn thăng cảnh giới thứ năm, Sở phu nhân ngược lại bình tĩnh lại, lẳng lặng đứng giữa sảnh, hành một lễ đối với mọi người trên công đường, nói: “Tiểu nữ tử hàm oan hai mươi năm, lần nữa nhìn thấy kẻ ác này, khó có thể khống chế cảm xúc, xin các đại nhân đừng trách tội, tiểu nữ tử đã không đáng ngại nữa, đại nhân có thể tiếp tục thẩm án…”

Mọi người ở bên cạnh nghe liếc nhau, không nói gì.

Vụ án này còn cần thiết thẩm tiếp sao?

Người có thể lừa, trời khó lừa.

Nữ tử này oán khí ngập trời, thậm chí có thể dẫn động thiên địa cảm ứng, lấy linh khí nồng đậm rót vào cơ thể, khiến nàng tấn thăng cảnh giới thứ năm, nếu là Thôi Minh chưa từng làm

ra chuyện tàn nhẫn quá phận đối với nàng, nàng lại nào sẽ chứa đựng oán hận ngập trời đối với Thôi Minh?

Trình độ nghiêm trọng của chuyện này, đã vượt qua bản thân vụ án.

Đô thành Đại Chu, dưới chân thiên tử, trời thế mà lại tạo nên một hung linh cảnh giới thứ năm, đây là châm chọc lớn cỡ nào?

Phía sau bàn, Chu Trọng nhìn về phía Thọ Vương, hỏi: "Vương gia, nên làm cái gì bây giờ?"

Thọ Vương thu hai tay ở trong tay áo, rụt cổ, lắc đầu nói: "Ngươi là chủ thẩm, đừng hỏi bổn vương, bổn vương không hiểu những thứ này…"

Chu Trọng lại nhìn về phía Sở phu nhân, nói: "Ngươi có oan tình gì, có thể kể rõ ra."

Sở phu nhân ngẩng đầu, chậm rãi nói: "Hơn hai mươi năm trước, lúc Thôi Minh còn ở huyện Dương Khâu…"

Sở phu nhân chậm rãi kể, trên công đường Hình bộ, quan viên ở bên cạnh nghe như Lý Mộ, biểu cảm trên mặt dần dần trở nên chấn động.

Sau khi trải qua thiên địa dị tượng vừa rồi, bọn họ sẽ không hoài nghi lời nói của nữ tử này, mà dựa theo lời hắn, phò mã của Vân Dương công chúa, Trung Thư thị lang Thôi Minh, chính là một tên cầm thú rõ đầu rõ đuôi!

Vì tiền đồ, không chỉ có giết hại vợ chưa cưới, còn vu khống cả tộc vợ chưa cưới cấu kết tà tu, giết người diệt khẩu, hành vi cỡ này, cầm thú đến cực điểm, quả thực so với Trần Thế Mỹ còn Trần Thế Mỹ hơn, ông trời không có mắt, mới để hắn một bước lên mây, ngồi lên địa vị cao như thế…

Sau khi trong lòng thay đổi ấn tượng đối với Thôi Minh, thậm chí có người đã bắt đầu hoài nghi, chuyện Cửu Giang quận thủ cấu kết Ma Tông, có phải cũng là hắn giở trò cũ, chính là vì đạp thi thể cả tộc Cửu Giang quận thủ, ở trong quan trường tiến thêm một bước hay không?

Sở phu nhân sau khi nói xong, trên công đường Hình bộ lâm vào trầm mặc thật lâu.

Chu Trọng cuối cùng nhìn về phía Thôi Minh, hỏi: “Thôi thị lang, ngươi còn có gì để nói?”

Thôi Minh không nói một lời, việc đã đến nước này, vô luận hắn nói cái gì, đều là tái nhợt vô lực như nhau.

Chu Trọng bình tĩnh nói: “Trước mang Thôi Minh giam lại, giữ lại cho bệ hạ xử lý.”

Lúc này, Thôi Minh ngược lại bình tĩnh trở lại, tùy ý sai dịch Hình bộ đeo gông xiềng hạn chế pháp lực cho hắn. Sau khi hắn bị áp giải xuống, một bóng người từ trên trời giáng xuống, Mai đại nhân đi vào, nói: “Bệ hạ có chỉ, mang Thôi Minh áp giải đến đại lao Tông Chính tự.”

Chuyện xảy ra ở Thần Đô, rất ít thứ có thể giấu được nữ hoàng cảnh giới thứ bảy, chỉ sợ ở lúc trời xuất hiện dị tượng, nữ hoàng đã tính được.

Sở phu nhân quỳ ở trên mặt đất, hướng Lý Mộ cùng Trương Xuân dập đầu vài cái, nói: “Đa tạ công tử, đa tạ đại nhân…”

Trương Xuân sắc mặt tái nhợt, vỗ ngực, nói: “Không cần cảm tạ, đây đều là điều bản quan phải làm…”

Sau đó hắn nhìn về phía Lý Mộ, vươn tay, nói: “Đan dược chữa thương kia ngươi còn hay không, mau cho bản quan mấy viên. Thôi Minh chết tiệt, một chưởng đó ít nhất có ba thành công lực, bản quan thiếu chút nữa đã chết rồi…”

Lý Mộ lấy ra một bình đan dược ném cho hắn, nói: “Lần sau đừng cậy mạnh như vậy, cho dù phải bảo vệ nhân chứng, cũng không cần thiết chịu một chưởng kia.”

Trương Xuân tiếp nhận đan dược, nói: “Lúc ấy tình huống khẩn cấp, không kịp nghĩ nhiều như vậy, lần này bản quan phải tĩnh dưỡng một đoạn thời gian…”

Thôi Minh là phò mã, cho dù là xúc phạm luật pháp, cũng sẽ không trước mặt dân chúng Thần Đô dạo phố, người Hình bộ âm thầm đưa hắn đi Tông Chính tự trong hoàng cung. Cửa

chính Hình bộ mở ra, dân chúng tranh nhau hướng bên trong nhìn ngó, lại chưa nhìn thấy cái gì.

Lý Mộ đi ra khỏi Hình bộ, có người sốt ruột không dằn được hỏi: “Lý bộ đầu, bên trong thế nào rồi, vừa rồi sao ngay cả trời cũng có biến động?”

Hết chương 421.

Chương 422. Oán khí (2)

Lý Mộ cười cười, nói: “Kẻ ác đó đã nhận tội, bị đưa vào đại lao rồi.”

Lời vừa nói ra, dân chúng nhất thời xôn xao.

“Cái gì, chuyện đó thế mà lại là thật?”

“Ta còn tưởng, loại chuyện này chỉ có trong kịch mới có!”

“Thôi Minh này, quả thực so với Trần Thế Mỹ còn Trần Thế Mỹ hơn, loại người này, nên thiên đao vạn quả!”

…

Lý Mộ nhìn dân chúng tình cảm quần chúng phẫn nộ, trong lòng có chút tiếc nuối, nếu là Tô Hòa lúc này ở Thần Đô, có thể tận mắt thấy một màn như vậy, thì tốt cỡ nào.

Nàng chưa tới Thần Đô tìm Lý Mộ, chỉ sợ còn chưa thoát trận mà ra, sau việc này, hắn sẽ ngay lập tức về Bắc quận một chuyến, nói cho nàng kết cục của Thôi Minh, sau đó lại đi Bạch Vân sơn đoàn tụ với Liễu Hàm Yên.

“Lý bộ đầu, hay lắm, may mắn có ngài, loại kẻ ác này mới có thể đền tội!”

“Ngài thực là thanh thiên của Thần Đô chúng ta!”

“Xin nhận chúng ta một lạy!”

Cảm nhận được khí lực niệm tức nồng đậm trên người dân chúng truyền đến, Lý Mộ ngạc nhiên một phen, hắn ngày thường làm chủ giải oan cho dân, có thể dân chúng đã quen, nhưng chuyện này, hắn luôn ở phía sau màn mưu tính, trước đài xuất lực, kim điện lên tiếng, trên công đường Hình bộ, thiếu chút nữa bị Thôi Minh một chưởng đập chết, là một người khác…

Phốc…

Trương Xuân đứng ở bên cạnh Lý Mộ, ôm ngực, không nhịn xuống lại phun ra một ngụm bọt máu.

Tâm tình buồn bực về nhà, Trương phu nhân nhìn thấy quan phục hắn nhuốm máu, kinh hãi chạy lên, kinh hoảng nói: "Đây là làm sao vậy, máu này là ở đâu ra, ông không phải vào triều sao, sao có thể biến thành như vậy…"

"Một chút vết thương nhỏ, không đáng ngại." Trương Xuân ném vào miệng một viên đan dược, tràn đầy trung khí nói: "Thôi Minh kia quả nhiên là cầm thú, vừa rồi ở công đường Hình bộ, thấy sự tình bại lộ, thế mà muốn hủy diệt nhân chứng, may mắn bản quan đứng ra, mới cứu được nhân chứng kia…"

Trương phu nhân vừa cởi quần áo dính máu của hắn, ở bên trách cứ nói: "Chỉ ông biết thể hiện, ông nếu có việc, tôi cùng Y Y nên làm cái gì bây giờ?"

Trương Xuân hừ một tiếng, nói: "Cái này không phải thể hiện, đây là bản quan thân là quan phụ mẫu, thân là nam nhân, phải làm, nam nhân bộ dạng tuấn tú vô dụng, còn cần một thân chính khí, Thôi Minh nếu không phải vì bộ dạng tuấn tú, có thể lừa được những nữ tử đó sao. Có một số nữ tử, chính là ánh mắt thiển cận, trong mắt chỉ để ý bộ dạng nam nhân, không hiểu nội tại nam nhân một chút nào…"

Trương phu nhân đau lòng nói: "Vâng vâng vâng, ông nói đúng hết, ông ngồi xuống trước, có cảm giác nơi nào không thoải mái hay không, bị thương nơi nào, có đau hay không…"

Hình bộ.

Sau khi Thôi Minh bị mang đi, Tiêu thị hoàng tộc, cùng với bộ phận quan viên đảng cũ tới hỏi thăm tình huống.

Lại bộ thượng thư nhíu mày nói: "Tại sao có thể như vậy!"

Chu Trọng lắc lắc đầu, nói: "Bản quan cũng không ngờ, oán khí của nữ tử kia, vậy mà sâu như thế, bản quan vốn định bức bách ả nhập ma, thuận thế đánh chết ả, lại không ngờ, thế mà ngược lại kích phát oán khí của ả, khiến ả tiến vào cảnh giới thứ năm, đều là lỗi của bản quan…"

Lại bộ thượng thư nói: "Cái này cũng không thể trách Chu đại nhân, xảy ra loại chuyện này, ai cũng không đoán trước

được, không ngờ được Thôi thị lang, thế mà thực có quá khứ không chịu nổi như thế, một lần này, hắn phiền toái to rồi…”

Thọ Vương nói: “Dù sao hắn vào Tông Chính tự, bổn vương phải nghĩ cách, xem có thể mang hắn đưa ra hay không…”

“Tuyệt đối không thể.” Lại bộ thượng thư vội vàng nói: “Thiên địa đã xuất hiện dị tượng, việc này, Vương gia tuyệt đối không thể nhúng tay nữa, nghĩ hẳn Vân Dương công chúa sẽ nghĩ biện pháp, chúng ta cũng chỉ có thể nhìn…”

Thọ Vương một lần nữa nhét hai tay vào trong tay áo, nói: “Vậy thì không có cách nào nữa, điều bổn vương có thể làm, đều đã làm rồi…”

Sau khi rời khỏi Hình bộ, Lý Mộ chưa về nhà, cũng chưa về Thần Đô nha, mà là mang theo Sở phu nhân, theo Mai đại nhân vào cung.

Vừa rồi ở công đường Hình bộ, tình hình cực kỳ hung hiểm, Lý Mộ giờ phút này mới nhẹ nhàng thở ra, nói: “Vừa rồi quá hung hiểm rồi, nếu ngươi ở trên công đường hoàn toàn nhập ma, Hình bộ thị lang liền có thể trực tiếp trấn giết ngươi…”

Sở phu nhân trầm mặc một lát, nói: “Công tử từng dặn dò ta, ở trên công đường, nhất định phải lý trí, nhưng khi Trương đại nhân thả ta đi ra, cảm xúc của ta bỗng nhiên không chịu khống chế, bây giờ nhớ lại, lúc ấy là có người đã khống chế ta…”

Bước chân Lý Mộ dừng lại, hỏi: “Người nào?”

Sở phu nhân nghĩ nghĩ, nói: “Là vị thị lang đại nhân nào…”

Trong lòng Lý Mộ cả kinh: “Hình bộ thị lang Chu Trọng?”

Sở phu nhân gật gật đầu.

Lý Mộ lẩm bẩm: “Hắn vì sao phải khống chế ngươi, chẳng lẽ là vì để ngươi đánh mất lý trí, sau đó bị Thôi Minh đánh chết, chết không đối chứng?”

Sở phu nhân lắc lắc đầu, nói: “Về sau hắn lấy thế ép ta, lấy thực lực của hắn, hoàn toàn có thể khiến ta hồn phi linh tán,

nhưng hắn lại chưa làm như vậy…”

Lấy đạo hạnh cảnh giới thứ tư của Sở phu nhân, muốn hoàn toàn lấy khí thế, khiến nàng hồn thể sụp đổ, cần thực lực cực mạnh. Lý Mộ chấn động nói: “Chu Trọng, mạnh như vậy?”

Sở phu nhân nói: “Ta có thể cảm nhận được, vị đại nhân kia rất mạnh, rất mạnh…”

Chu Trọng là trụ cột vững vàng của đảng cũ, tuy thân phận không bằng Thôi Minh, nhưng địa vị ở trong đảng cũ, Thôi Minh chưa chắc so được với.

Trong tam tỉnh, Trung Thư Tỉnh trực tiếp tham dự quyết sách việc lớn quốc gia, nhưng giải đọc quốc sách như thế nào, hơn nữa mang nó chứng thực, lại là trách nhiệm của thượng thư lục bộ, trong đó, lục bộ có không ít không gian tự do phát huy, tình huống bằng mặt không bằng lòng, thâu thiên hoán nhật, không ở số ít.

Trung Thư Tỉnh chỉ để ý bày mưu tính kế, đối với thượng thư lục bộ có thực thi hay không, thực thi như thế nào, lại ngoài tầm tay với.

Chu Trọng vì sao sẽ giúp Sở phu nhân, Lý Mộ nghĩ mãi không hiểu.

Mặc dù hắn ở Thần Đô đã có thời gian không ngắn, nhưng việc trong triều nhiều vòng vo, hắn đến nay cũng chưa thấy thông thấu.

Có lẽ, giữa Chu Trọng cùng Thôi Minh cũng có thù cũ, muốn mượn tay Sở phu nhân diệt trừ gã, lại có lẽ, hắn cùng Trương Xuân giống nhau, chỉ là xuất phát từ nam nhân trung niên ghen tị đối với đồng loại ưu tú…

Mai đại nhân mang theo Lý Mộ cùng Sở phu nhân tới Thượng Dương cung.

Sở phu nhân đã là cảnh giới thứ năm, đứng hàng cường giả thế gian, nhưng khi đối mặt một bóng lưng kia trong điện, vẫn khiêm cung cúi đầu.

Mai đại nhân đi lên phía trước, nói: “Bệ hạ, Lý Mộ cùng nữ tử Sở thị kia đến rồi.”

Sở phu nhân quỳ lạy ở trên mặt đất, cung kính nói: “Dân nữ tham kiến nữ hoàng bệ hạ.”

Nữ hoàng xoay người, nhẹ nhàng nói: “Đứng lên đi.”

Hết chương 422.

Chương 423. Chó cùng hồ ly

Sở phu nhân vẫn như cũ quỳ ở trên mặt đất, nói: “Hai mươi năm trước, Thôi Minh hại chết dân nữ, lại hại Sở gia ta ba mươi sáu mạng người, thỉnh cầu bệ hạ chủ trì công đạo cho dân nữ.”

Nữ hoàng nhẹ nhàng nâng tay, Sở phu nhân liền không thể quỳ lạy.

Nàng nhìn Sở phu nhân, nói: “Thảm án Sở gia hai mươi năm trước, tuy là Thôi Minh gây nên, nhưng triều đình cũng có sai lầm, trẫm sẽ theo luật làm việc. Ngoài ra, ngươi muốn bồi thường cái gì, có thể đề xuất.”

Sở phu nhân lắc lắc đầu, nói: “Sở gia không cấu kết tà tu, đều là bị tiểu nhân vu hãm, dân nữ muốn triều đình trả Sở gia một sự trong sạch, còn khiến Thôi Minh kia, vì hành vi của hắn, trả giá nên có!”

Nữ hoàng gật gật đầu, nói: “Đây là điều triều đình phải làm.”

Nàng nhìn Sở phu nhân, nói: “Ngươi vừa mới phá cảnh, căn cơ chưa vững. Mai vệ, ngươi từ trong kho lấy một ít hồn ngọc, giúp nàng củng cố cảnh giới…”

Mai đại nhân gật gật đầu, nói với Sở phu nhân: “Mời theo ta.”

Sở phu nhân bây giờ đã không cần Lý Mộ bảo hộ, nội vệ tự sẽ bảo vệ tốt nàng, sau khi bọn họ rời khỏi, Lý Mộ cũng không tính nán lại nữa.

Trải qua lần trước xấu hổ bị nữ hoàng đánh vỡ mộng xuân, hắn ở trước mặt nữ hoàng còn có chút mất tự nhiên, rõ ràng quần áo mặc mấy tầng, thân thể bị bọc kín kẽ, lại luôn có một loại cảm giác trần như nhộng.

Lý Mộ khom người ôm quyền nói: “Nếu là không có chuyện khác, thần cũng cáo lui.”

Nữ hoàng hỏi: “Chuyện này, vì sao không sớm một chút nói cho trẫm?”

Vụ án Thôi Minh, do nữ hoàng trực tiếp hạ lệnh, cùng do Trương Xuân ở trên triều đường làm ầm ĩ, ý nghĩa hoàn toàn khác nhau.

Lý Mộ dừng một chút, nói thực: “Vụ án Thôi Minh, Tông Chính tự so với bệ hạ càng thêm thích hợp xử lý, một khi bệ hạ trực tiếp nhúng tay, sẽ phóng thích cho triều đình một ít tín hiệu sai lầm, ảnh hưởng cân bằng đảng mới cùng đảng cũ. Hơn nữa, bệ hạ còn phải trực tiếp đối mặt áp lực của tây cung, áp lực của Tiêu thị hoàng tộc…”

Nữ hoàng nói: “Ngươi trái lại biết nghĩ cho trẫm.”

Lý Mộ nghiêm túc nói: “Ăn bổng lộc vua, sẻ chia lo lắng cho vua, đây là điều thần nên cân nhắc.”

Nữ hoàng trầm mặc một lát, khẽ thở dài, nói: “Hơn ba mươi người, chỉ bởi vì một câu mưu hại, biến mất trên thế giới này, quyền lực triều đình cho quan phủ địa phương, có phải quá lớn hay không?”

Lý Mộ cũng từng cân nhắc vấn đề này.

Lúc trước xử trí Triệu Vĩnh cùng Nhâm Viễn, chỉ cần Trương huyện lệnh trình đơn xin, quận nha tra qua hồ sơ, không có điểm đáng ngờ, liền có thể ký phát văn thư trảm quyết.

Trên thực tế, nắm giữ quyền lớn sinh sát dân chúng, là huyện lệnh một huyện.

Dân gian có tục ngữ, phá gia huyện lệnh, diệt môn quận thủ.

Một huyện lệnh, có thể khiến dân chúng bình thường trong khu trực thuộc, cửa nát nhà tan, đứng đầu một quận, muốn diệt môn ai, soát nhà ai, cũng chỉ là một câu mà thôi.

Cái này tất nhiên khiến hiệu suất kết án đề cao rất nhiều, nhưng cũng dễ dàng tạo thành lượng lớn án oan sai.

Mạng người lớn hơn trời, chế độ này của Đại Chu, quả thực quá mức qua loa.

Hắn nhìn nữ hoàng, nói: “Mạng người lớn hơn trời, không bằng thu hồi quyền lớn sinh sát của quan viên địa phương đối với dân chúng, phán quyết trảm quyết trở lên, cần nộp hồ sơ Hình bộ phê chuẩn lại, cuối cùng giao cho bệ hạ khâm định, rồi mới phát xuống các quận…”

Nữ hoàng tự hỏi một lát, gật đầu nói: “Đề nghị của ngươi rất tốt, lúc rời cung, đi Trung Thư Tỉnh truyền ý chỉ trẫm, về sau các huyện của Đại Chu, phán quyết trọng án án mạng, sau khi quận nha hạch chuẩn, lại trình Hình bộ…”

Lý Mộ chắp tay nói: “Thần tuân chỉ.”

Vô hình trung, khoảng cách của hắn cùng nữ hoàng lại gần thêm một bước.

Truyền chỉ loại chuyện này, vốn nên là Thượng Quan Ly làm, nàng ở trong cảm nhận của bách quan, chính là người phát ngôn của nữ hoàng.

Còn tiếp tục như vậy, hắn cách ngày thay thế Thượng Quan Ly, sẽ không xa.

Đứng ở trước mặt nữ hoàng, hắn luôn cảm thấy mình như là không mặc quần áo. Lý Mộ mở miệng lần nữa nói: “Thần lập tức đi Trung Thư Tỉnh truyền chỉ.”

Nữ hoàng gật gật đầu, nói: “Đi đi.”

Hắn đi hai bước, phía sau lại truyền đến tiếng của nữ hoàng, “Có cần trẫm thưởng ngươi vài vị thị nữ hay không?”

Nữ hoàng quả nhiên còn nhớ rõ chuyện đó, Lý Mộ lúng túng nói: “Vẫn là không cần, cảm tạ bệ hạ, thần cáo lui…”

Tuy nữ hoàng là lòng tốt, nhưng cho dù nàng thưởng Lý Mộ mấy thị nữ xinh đẹp, Lý Mộ cũng không dám nhận.

Không dùng tới là một chuyện, Liễu Hàm Yên về nhà, nếu nhìn thấy trong nhà một đám oanh oanh yến yến, bình dấm chua còn không ngày đầu tiên đã đánh đổ (ghen).

Cho tới bây giờ, Lý Mộ vẫn hết lòng tuân thủ hứa hẹn đối với nàng lúc rời khỏi.

Từ Thượng Dương cung đi ra, Lý Mộ đi thẳng tới Trung Thư Tỉnh.

Trung Thư Tỉnh nơi cơ yếu, người ngoài miễn vào, nhưng đình trưởng ở cửa, lại cũng chưa ngăn hắn. Đoạn thời gian trước, hắn đến Trung Thư Tỉnh so với về nhà còn chịu khó hơn, xấp xỉ đã tính là nửa người của Trung Thư Tỉnh.

Lý Mộ tới cổng Trung Thư Tỉnh, hỏi đình trưởng kia: "Lưu đại nhân có đây hay không?"

Đình trưởng đó nuốt ngụm nước bọt, nói: "Có, mấy vị đại nhân đều có, hạ quan bây giờ đi gọi…"

Trung Thư Tỉnh hôm nay, mặc cho ai nhắc tới tên Lý Mộ, tim gan cũng phải run rẩy hai cái.

Trung Thư thị lang, phò mã đương triều, quan lớn bao nhiêu, địa vị hiển hách cỡ nào, không đến một tháng, đã bị hắn đưa vào đại lao Tông Chính tự.

Thị Lang đại nhân bị hắn đưa vào Tông Chính tự, cái này còn không phải đáng sợ nhất, đáng sợ nhất là, hắn từ khoa cử bắt đầu, đầu tiên là mang Tông Chính tự đặt ở địa vị giống với quan nha khác, lại dùng trọn bộ lý do, thuyết phục mấy vị đại nhân, mở rộng quan viên Tông Chính tự, sau đó lại nhân cơ hội đưa thủ hạ mình vào Tông Chính tự…

Trên cả quãng đường, hắn đóng vững đánh chắc, thận trọng, vì, chính là kéo Trung Thư thị lang xuống ngựa.

Mà ở trước đó, hắn chưa biểu đạt ra chút ý tứ nào nhằm vào Thôi thị lang, thậm chí gặp y, còn có thể chủ động mỉm cười chào hỏi với y…

Đây là tâm cơ cỡ nào?

Hắn nếu có ý muốn tính kế người nào, chỉ sợ đối phương chết đến nơi rồi, mới biết được mình vì sao mà chết.

Rất nhanh, Lưu Nghi liền từ một nha phòng vội vàng chạy đến, hỏi: "Lý đại nhân, có, có việc gì sao?"

Lý Mộ nói: "Bệ hạ bảo ta tới truyền một đạo khẩu dụ, về sau các quận xảy ra trọng án án mạng, sau khi quận nha xét

duyệt, còn cần đưa đến Hình bộ hạch chuẩn, cuối cùng do bệ hạ ngự phê. Các ngươi thương lượng một phen, mau chóng ra một cái quy tắc chi tiết thành văn, giao cho Hình bộ chứng thực."

Lưu Nghi gật gật đầu, nói: "Biết rồi, bản quan bây giờ bàn bạc với mấy vị đồng nghiệp…"

Lý Mộ phất phất tay, nói: "Vậy ta đi đây, hẹn gặp lại."

Lưu Nghi cũng ngẩng đầu, nói: "Tạm biệt Lý đại nhân."

Khi trở lại trong nha phòng, hắn mới nhẹ nhàng thở ra.

Hết chương 423.

Chương 424. Minh chủ (1)

Vừa nghĩ đến hơn nửa tháng qua, Lý Mộ khi thảo luận việc khoa cử với bọn họ, nhìn như đang bày mưu tính kế cho Trung Thư Tỉnh, thật ra là nghĩ giết chết Trung Thư thị lang như thế nào, hắn liền có chút không rét mà run.

Cho tới nay, Lý Mộ cho người ta ấn tượng, đều cực kỳ chính trực.

Hắn không sợ quyền thế, không sợ thiên địa, trong triều đình, nói thẳng không kiêng kỵ, dưới triều đình, dũng mãnh vô địch.

Bao gồm Lưu Nghi ở trong, sáu vị Trung Thư xá nhân đều cho rằng, Lý Mộ là một người thẳng.

Làm việc trực tiếp, không hiểu thỏa hiệp vu hồi.

Nếu mang hắn so sánh một loại động vật, thích hợp nhất chính là chó.

Hắn là chó trung thành của nữ hoàng, trung thành bảo vệ chủ, bất cứ ai có gan khiêu khích nữ hoàng, đều phải bị hắn cắn mất một miếng thịt.

Chó trung thành tuy hung dữ, nhưng không đủ gây sợ hãi, chỉ cần trốn tránh, liền không lo lắng bị hắn cắn bị thương.

Nhưng mọi người đều không ngờ, Lý Mộ căn bản không phải một con chó, hắn là một con hồ ly.

Một con hồ ly giảo hoạt đến cực điểm.

Hắn nhìn mặt ngoài cả người lẫn vật vô hại, mỗi ngày lộ ra mỉm cười hiền lành đối với ngươi, lại sẽ ở thời khắc mấu chốt, lộ ra răng nanh sắc bén, một ngoạm cắn đứt cổ của ngươi…

Chó dữ cũng không đáng sợ, đáng sợ, là hồ ly giảo hoạt.

Lúc đi ra khỏi Trung Thư Tỉnh, Lý Mộ khẽ thở dài.

Nửa tháng trước, Lưu Nghi đối với hắn là nhiệt tình cỡ nào, một câu gọi một tiếng “Lý huynh”, vừa rồi ở trong Trung Thư Tỉnh, thái độ của gã đối với mình lại đã xảy ra biến hóa

nghiêng trời lệch đất, nhiệt tình biến thành khách khí, trong khách khí mang theo xa cách, trong xa cách mang theo cảnh giác.

Rất hiển nhiên, sau chuyện Thôi Minh, thiết lập nhân vật nam nhân thẳng hắn thật không dễ gì thành lập lên, cứ như vậy sụp đổ rồi.

Trước hôm nay, các triều thần nhiều nhất cho rằng hắn là chó liếm chân của nữ hoàng.

Sau hôm nay, bọn họ sẽ mang hắn coi là hồ ly giảo hoạt để phòng bị.

Chó liếm tuy cũng cắn người, nhưng đầu óc chó không có nhiều âm mưu quỷ kế như vậy.

Hồ ly thì khác, ở trong mắt đại đa số người, hồ ly là đại danh từ giảo hoạt đa đoan, âm hiểm gian trá.

Cái này thật ra thuộc loại ấn tượng cứng ngắc đối với một chủng tộc này, trong hồ ly cũng có kẻ ngốc, Tiểu Bạch chỉ thiếu mang ba chữ ngốc trắng ngọt (ngốc nghếch trắng trẻo ngọt ngào) viết ở trên mặt.

Một khi mọi người đổi mới ấn tượng đối với hắn, chỉ sợ vô luận hắn làm ra chuyện gì, người khác đều sẽ đoán hắn có mục đích gì tầng sâu hơn hay không.

Đi ra khỏi Trung Thư Tỉnh, khi đi ngang qua cửa cung, từ ngoài cung có một cỗ kiệu chạy tới.

“Tránh ra tránh ra!”

Vài tên kiệu phu nâng kiệu, xa xa đã quát Lý Mộ tránh ra. Lý Mộ nhìn trái nhìn phải, cửa cung này ít nhất có thể chứa bốn cỗ kiệu cùng lúc đi thông, cũng không biết trong kiệu này là người phương nào, tác phong lớn quá.

Đi ra cửa cung, vừa lúc nghe được mấy tên thủ vệ nghị luận.

“Là kiệu của Vân Dương công chúa.”

“Phò mã vào tù, công chúa rốt cuộc ngồi không yên!”

“Phò mã phẩm tính ác liệt như thế, công chúa dứt khoát một cước đá văng hắn, để hắn tự sinh tự diệt cho xong.”

Nghe được tên Vân Dương công chúa, Lý Mộ quay đầu nhìn, cỗ kiệu kia đã biến mất ở cuối tầm mắt, xem phương hướng, hẳn là đi tây cung.

Ở trong tây cung, là phi tần của tiên đế. Hoàng đế Đại Chu tuy đã sửa họ, nhưng nữ hoàng sau khi đăng cơ, cũng chưa thanh lý Tiêu thị hoàng tộc, đối với phi tần tiên đế lưu lại cũng chưa làm khó, vẫn để các nàng ở tây cung, hầu hạ dựa theo lễ chế hoàng phi.

Mai đại nhân khi nhắc tới Thôi Minh và Vân Dương quận chúa, vẻ mặt khinh thường, rất khinh thường vợ chồng hai người này, hai vợ chồng rất có khả năng là cá mè một lứa.

Mặc kệ là Vân Dương công chúa, hay Tiêu thị hoàng tộc, hoặc là quan viên đảng cũ, khẳng định đều sẽ không trơ mắt nhìn Thôi Minh rớt đài, Vân Dương công chúa vội vàng vào cung như vậy, tất nhiên là đi tây cung cầu tình.

Lý Mộ rời khỏi hoàng cung, đi ở trên đường, đầu đường dân chúng nghị luận, đều là việc Thôi Minh.

Sở phu nhân vừa rồi ở Hình bộ đã dẫn phát động tĩnh to lớn, phàm là nhìn thấy trời giáng xuống hiện tượng lạ, đều sẽ nhịn không được hỏi nguyên do.

“Tri nhân tri diện bất tri tâm, ai có thể ngờ được, Thôi phò mã trông giống người, lại là cầm thú.”

“Ta sớm đã biết hắn không phải người tốt, ngươi xem tướng mạo hắn, xương gò má lõm xuống, xương lông mày cao ngất, nhìn qua là biết hạng người dối trá tàn nhẫn!”

“Đại cô nương tiểu tức phụ của Thần Đô đều bị hắn mê hoặc, trên thân người này, nhất định có cái gì yêu dị.”

“Loại cầm thú này, triều đình mau chút giết cho xong, đừng để cho hắn gây họa nữ tử Thần Đô nữa, cả ngày ở trên đường lượn lờ qua lại, phiền chết!”

“Những kẻ bề ngoài ưa nhìn, không một ai là thứ tốt!”

“Cũng không phải toàn bộ, Lý bộ đầu cũng bộ dạng đẹp, Thôi Minh kia xách giày cho hắn cũng không xứng.”

“Lý bộ đầu mày kiếm mắt sáng, sống mũi tròn cao, tướng mạo này, nhìn là biết người chính trực, chỉ là mệnh phạm hoa đào.”

“Mệnh phạm hoa đào có gì kỳ quái, ta nếu là nữ nhân, ta cũng muốn gả cho hắn.”

Bên đường Thần Đô, đồ tể giết heo, tiểu nhị trà lâu, người bán hàng rong gánh gồng, tốp năm tốp ba tụ tập một chỗ, đều đối với Thôi Minh loại cầm thú này bày tỏ sự khinh rẻ thật lớn, hận không thể mang hắn năm ngựa xé xác, thiên đao vạn quả, hồn phách đẩy vào mười tám tầng địa ngục

Trong tiệm son phấn bên đường, mấy nữ tử đang chọn son cũng đang bàn luận việc này.

“Tri nhân tri diện bất tri tâm, không ngờ được Thôi phò mã lại là loại người này.”

“Thiệt thòi cho ta thích hắn như vậy, hôm trước nằm mơ còn mơ thấy hắn, không ngờ hắn lại là cầm thú như vậy.”

Hai nữ tử trẻ tuổi vừa chọn son phấn, vừa cảm thán nói.

Một đồng bạn cuối cùng trong các nàng hừ nhẹ một tiếng, nói: “Mặc kệ Thôi phò mã làm chuyện gì, ta đều thích hắn, hắn vĩnh viễn là phò mã trong lòng ta!”

Một nữ tử nhíu mày nói: “Ngươi sao lại như vậy chứ, hắn là đại ác nhân vì tiền đồ, giết hại thê tử, còn hại chết mấy chục người trong nhà thê tử, người như vậy ngươi cũng thích, ngươi còn có quan niệm đúng sai hay không?”

Nữ tử kia bĩu môi, nói: “Ta chính là thích hắn, làm sao vậy, thích một người phạm pháp sao, ta vừa mới nhìn thấy kiệu của công chúa vào cung, công chúa nhất định phải nghĩ cách cứu phò mã.”

“Cứu cứu cứu, cứu bà nội cái chân ngươi!” Chưởng quầy tiệm son phấn từ trong tay nàng đoạt lấy son phấn nàng đang xem, tức đến mức cơ thịt trên mặt rung động, gân xanh trên

trán giật giật, lớn tiếng nói: “Ngươi cút cho ta, nơi này không chào đón ngươi, cút ra ngoài cho ta!”

Nữ tử kia ngẩn ra một chút, sau đó lấy lại tinh thần, xấu hổ giận dữ nói: “Ngươi dám mắng ta!”

Hết chương 424.

Chương 425. Minh chủ (2)

Chưởng quầy cửa hàng cầm lấy cánh tay của nàng, đuổi nàng ra khỏi cửa hàng, phẫn nộ nói: “Ta không chỉ dám mắng ngươi, ta còn dám đánh ngươi, ta nhớ kỹ cái mặt lừa này của ngươi rồi, từ nay về sau, không cho bước vào cửa hàng nhà ta, nếu không ta thấy ngươi một lần đánh ngươi một lần!”

Thấy chưởng quầy giơ tay, nữ tử kia chạy trối chết, hai nữ tử khác nhìn nàng một cái, cũng không đuổi theo.

Lý Mộ nhìn nữ tử kia chạy trốn, trong lòng không phải không có cảm thán.

Người như nữ tử này, cổ kim cũng không thiếu, may mà, loại người này chỉ là số ít, trong lòng đại bộ phận mọi người, chính nghĩa vẫn tồn tại.

Chưởng quầy tiệm son phấn này, trái lại cũng là người có tính cách, Lý Mộ vào tiệm mua hai hộp son phấn, xem như chiếu cố hắn làm ăn.

Tiểu Bạch thiên sinh lệ chất, không trang điểm, cũng là nhân gian tuyệt sắc, nhưng Lý Mộ cảm thấy nàng vẫn là trang điểm một chút tốt hơn, như vậy có thể giảm bớt một ít sức quyến rũ, để tránh hắn ban đêm lại mơ linh tinh.

Từ trong mơ lần trước mấy người cùng lên giường bị nữ hoàng phát hiện, nàng liền không còn thăm mộng cảnh Lý Mộ nữa.

Lý Mộ ở vấn đề này, từng hỏi Lý Tứ, đương nhiên là ở dưới điều kiện tiên quyết giấu diếm thân phận nữ hoàng.

Lý Tứ nói, nếu một nữ tử, không để ý thân phận, thường xuyên ở buổi tối đi gặp gỡ một nam tử, không phải vì yêu, chính là vì tịch mịch.

Giữa Lý Mộ cùng nữ hoàng, tự nhiên không có điều trước tồn tại.

Nhưng nữ hoàng sao có thể tịch mịch?

Lý Mộ mới đầu cảm thấy Lý Tứ đang nói nhảm, về sau càng nghĩ càng cảm thấy hắn nói có đạo lý.

Nữ hoàng thân là vua của một nước, trên vạn vạn người, bởi vì thân phận, địa vị, thực lực, vua của một nước, thường thường đều là người cô đơn.

Bọn họ không có người thân, không có bạn bè, người đời đối với bọn họ chỉ có tôn kính cùng sợ hãi, cứ thế mãi, tâm lý rất dễ dàng áp lực đến biến thái.

Lý Mộ cảm thấy, nữ hoàng bệ hạ, đã có một chút khuynh hướng phương diện này.

Nàng trước mặt người khác là nữ hoàng cao quý, nói chuyện đều bày tác phong, ở trong mơ của Lý Mộ, đối với hắn lại không khách khí chút nào hết.

Làm người lập chí muốn trở thành tri kỷ của nữ hoàng, chỉ là thay nàng ở trên triều đường trừ ưu giải nạn, không khỏi có chút không đủ, còn phải giúp nàng mở rộng cửa lòng, trừ để nàng quật mình phát tiết, nhất định còn có biện pháp khác.

Lý Mộ đi ở trên đường, nghĩ việc nữ hoàng, ánh mắt lơ đãng liếc một cái, ở phía trước thấy được một bóng người.

Đó là một nam tử trung niên, dáng người hắn không tính là khôi ngô, nhưng cực kỳ cao ngất, bộ dạng công chính, so ra kém Thôi Minh, nhưng ít ra gấp đôi Trương Xuân.

Lý Mộ thông qua Vương Vũ, từng điều tra Hình bộ thị lang Chu Trọng.

Hắn không có vợ con, ở một tòa nhà năm lớp sân của Bắc Uyển, tòa nhà này, là tiên đế ban, trong nhà trừ bản thân Chu Trọng, cũng chỉ có một vị lão bộc, không có nha hoàn hạ nhân khác.

Lý Mộ không rõ, Chu Trọng đầu nhập vào đảng cũ, rốt cuộc là vì cái gì.

Hắn cuộc sống túng quẫn, ở phủ đệ tuy lớn, lại không có một nha hoàn hạ nhân nào. Lý Mộ có thể xác định, tòa nhà đó nếu cho Trương Xuân, hắn ít nhất chiêu mộ tám nha hoàn, còn phải là xinh đẹp.

Thiếu niên diệt rồng biến thành ác long, cũng là bởi vì ham tài bảo cùng công chúa, Chu Trọng một không hám của, hai không háo sắc, cũng không dựa vào quyền thế ức hiếp dân chúng, muốn làm gì thì làm, hắn mưu cầu cái gì?

Chu Trọng bỗng nhiên quay đầu lại, hỏi: "Lý đại nhân theo bản quan lâu như vậy, chẳng lẽ là muốn hướng bản quan khoe ra, các ngươi bắt được Thôi thị lang rồi sao?"

Lý Mộ cười lạnh một tiếng, hỏi: "Thôi Minh vì sao bị bắt, trong lòng Chu đại nhân không có chút tính toán sao?"

Thực lực Chu Trọng đã có thể khống chế Sở phu nhân, ảnh hưởng thần trí của nàng, hắn tương tự có thể khiến Sở phu nhân ở trên công đường Hình bộ phát cuồng, mượn tay Thôi Minh, hoàn toàn diệt trừ nàng.

Nhưng hắn lại chưa làm như vậy, mà là áp bách Sở phu nhân đột phá, nếu không phải Chu Trọng có thù oán với Thôi Minh, chính là trong đảng cũ xuất hiện một tên nội quỷ.

Chu Trọng nhìn hắn, nói: "Việc trong triều, không hoàn toàn như Lý đại nhân tưởng tượng, bây giờ nói tới thắng thua, còn hơi sớm."

Lý Mộ hỏi: "Ngươi có ý tứ gì?"

Chu Trọng nói: "Muộn nhất ngày mai, ngươi liền biết."

Hắn nói xong một câu này, liền xoay người rời khỏi, đi hai bước, bước chân lại dừng lại, quay đầu lại, nói: "Chuyện Sở gia, xem như gõ vang cảnh báo cho triều đình, ngươi nếu là thật sự một lòng vì dân, nên đề nghị bệ hạ, thu hồi quyền to sinh sát của các quận đối với dân chúng."

Lý Mộ nói: "Cái này không nhọc Chu đại nhân lo lắng, việc này ta vừa rồi đã tấu xin bệ hạ, về sau trọng án án mạng, các quận sau khi duyệt lại, lại mang hồ sơ giao cho Hình bộ xem xét, cuối cùng do bệ hạ đích thân phê, lại phát xuống các quận."

Chu Trọng gật gật đầu, nói: "Vậy thì tốt."

Lý Mộ nhớ tới một chuyện, nhìn về phía Chu Trọng, hỏi: "Nếu ta không nhớ lầm, hơn mười năm trước, trong luật pháp

cải cách Chu đại nhân thúc đẩy, cũng có một điều này, về sau vì sao bị bãi bỏ?”

Chu Trọng thản nhiên nói: “Bởi vì tiên đế cảm thấy phiền toái.”

Lý Mộ ở trong lòng thầm mắng một câu hôn quân, rất nhiều chính lệnh pháp quy thời kì tiên đế để lại mối hại đến nay, Đại Chu tốt đẹp, bị hắn làm cho chướng khí mù mịt, hôm nay bị lão Chu gia đoạt thiên hạ, cũng chẳng trách người khác.

Nghĩ đến tiên đế, Lý Mộ liền không khỏi liên tưởng đến nữ hoàng, không khỏi cảm khái nói: “Vẫn là nữ hoàng bệ hạ thánh minh.”

Chu Trọng rất tán đồng gật gật đầu, nói: “Chó trung thành tuy khó được, nhưng cũng cần gặp được minh chủ.”

Lý Mộ may mắn nói: “May mắn ta gặp được bệ hạ.”

Sau đó hắn liền ý thức được cái gì, ngẩng đầu cả giận nói: “Ngươi mắng ai là chó hả!”

Làm thần tử của người ta, cùng làm chó trung thành của người ta là hai việc khác nhau.

Đáng tiếc trên thế giới này, rất nhiều người đều không rõ khác biệt của hai thứ này.

Thiên địa quân thân sư, ở trong lòng mọi người, năm thứ này theo thứ tự là kẻ người ta trong đời phải tôn sùng hơn nữa phục tùng, loại quan niệm này, xưa nay đã xâm nhập lòng người.

Mọi người phải bảo trì kính ý đối với trời, trung quân ái quốc, hiếu kính cha mẹ, tôn kính sư trưởng, cái này tất nhiên là mỹ đức, nhưng trung quân là vì ái quốc, ái quốc lại không nhất định phải trung quân.

Gặp hôn quân như tiên đế, trung quân không khác gì họa quốc.

Vì tu hành, cũng vì thực hiện giá trị chính nghĩa trong lòng hắn, Lý Mộ nguyện ý vì triều đình Đại Chu, vì dân chúng Đại

Chu làm chút chuyện, không có nghĩa là hắn cần phủ phục ở dưới chân nữ hoàng, làm một con chó trung thành.

Nữ hoàng ở trong mắt người khác, có lẽ là cao cao tại thượng, uy nghiêm vô cùng, nhưng nàng ở trong lòng Lý Mộ, lại uy nghiêm không nổi.

Hết chương 425.

Chương 426. Chu tỷ tỷ

Vừa nghĩ đến bộ dáng nàng ở trong mơ chà đạp mình, thật không dễ gì mới thành lập hình tượng uy nghiêm đối với nàng, sẽ nháy mắt sụp đổ.

Chu Trọng người này, Lý Mộ nhìn không thấu, nhưng hắn biết, những năm gần đây, y làm Hình bộ thị lang, bao che không ít người trong đảng cũ, nhưng y cũng vì hoàn thiện Đại Chu luật làm ra cống hiến không gì sánh kịp.

Nếu là đọc kỹ Chu luật sơ nghị, sẽ phát hiện, hầu như cách mỗi một đoạn thời gian, Chu Trọng sẽ sửa chữa hoặc bổ sung một đoạn luật pháp.

Vụ án Ngụy Bân, nếu là dựa theo luật pháp cũ, hắn không hề nghi ngờ là sẽ được giảm hình phạt.

Nhưng Chu Trọng ở hai năm trước, mang hai người trở lên hiếp dâm, định nghĩa là tình huống tình tiết nghiêm trọng, Đại Chu luật của Ngụy Bằng chưa kịp thời cập nhật, chênh lệch sai sót, thành công tranh thủ tử hình cho Ngụy Bân.

Cẩn thận nghiên cứu Chu luật sơ nghị, rất dễ dàng phát hiện một việc.

Chu Trọng mười mấy năm qua, cũng chưa chạm đến lợi ích của đám quyền quý Thần Đô. Từ sau khi biến pháp thất bại, hắn liền không còn ý đồ bãi bỏ luật lấy bạc chuộc tội, mà là lấy một loại phương thức âm thầm tác đông, thúc đẩy cải cách luật pháp tầng dưới chót.

Nếu là không có hắn hai năm trước sửa luật, vài năm sau, Lý Mộ có thể ở Thần Đô lần nữa nhìn thấy đám người Ngụy Bân.

Nhân tính phức tạp, đối với Chu Trọng người như vậy, rất khó dán nhãn người tốt hoặc là người xấu đối với y, nhưng không hề nghi ngờ, y là một người thông minh, sẽ không vô duyên vô cớ nói ra đoạn lời đó đối với Lý Mộ.

Chuyện Thôi Minh, bây giờ nói thắng thua, còn hơi sớm.

Lý Mộ suy nghĩ sâu xa thật lâu, có thể xác định, lấy góc độ luật pháp, tội Thôi Minh phạm, khó thoát khỏi cái chết, trừ phi nữ hoàng bảo vệ hắn, cho nên, Vân Dương công chúa nhất định sẽ thuyết phục thái hậu hoặc là thái phi đi khuyên bảo nữ hoàng, nhưng lấy tính cách nữ hoàng, tất nhiên sẽ không đồng ý, nhưng cũng không tránh được khó xử.

Đau lòng nữ hoàng một lát, đã đi tới cửa Lý phủ.

Lý Mộ đẩy cửa đi vào, nói: "Tiểu Bạch, đến xem, ta mua cái gì cho ngươi này."

Lý Mộ bước vào cửa, bước chân khựng lại.

Tiểu Bạch ngồi xổm trong vườn hoa sân trước, cầm một cái xẻng nhỏ, trong vườn hoa trừ Tiểu Bạch, còn có một nữ tử đứng.

Tiểu Bạch mang hoa giống mấy ngày trước mua trồng vào, lại dùng cái xẻng nhỏ vỗ vỗ đất, hỏi: "Chu tỷ tỷ, những hạt giống này khi nào mới có thể nở hoa?"

Nữ hoàng nhẹ nhàng nói: "Ngươi lui sang một bên."

Tiểu Bạch cầm cái xẻng, đi ra khỏi vườn hoa, khi nhìn thấy Lý Mộ, cao hứng nói: "Công tử, ngươi đã về rồi!"

Lý Mộ vừa mới ở hoàng cung chia tay với nữ hoàng, đi Trung Thư Tỉnh một chuyến, còn ở trên đường nói nhảm với Chu Trọng vài câu, trì hoãn không ít thời gian, nàng so với Lý Mộ tới nhà trước, nhìn qua, đã đến Lý phủ một hồi lâu.

Nữ hoàng nhìn hắn một cái, nói: "Trong cung hai ngày tới sẽ không thái bình, ta đến chỗ ngươi tránh một chút."

Lý Mộ nháy mắt đã lĩnh hội ý tứ của nàng.

Vụ án Thôi Minh, Vân Dương công chúa nhất định sẽ xin giúp đỡ thái hậu cùng hoàng thái phi, những người này là phi tần của tiên đế, trưởng bối của nữ hoàng. Các nàng nếu là hạ thân phận, cầu tình cho Thôi Minh, nữ hoàng nhất định lâm vào hoàn cảnh lưỡng nan.

Dưới tình huống như vậy, mắt không thấy tai không nghe, trái lại cũng vẫn có thể tính là một ý kiến hay.

Lý Mộ nghĩ nghĩ, hỏi: “Bệ hạ ở nơi này tránh bao lâu, cần thu thập cho ngài một gian phòng hay không?”

Tiểu Bạch buông cái xẻng, cười nói: “Ta đã nói với Chu tỷ tỷ rồi, tỷ buổi tối cùng nhau ngủ với ta.”

Lý Mộ có chút cảm thán, Tiểu Bạch khi nào mới có thể trở nên cảnh giác một chút, chỉ trong khoảng thời gian này Lý Mộ từ hoàng cung về nhà, nàng nghiễm nhiên đã coi nữ hoàng là tỷ muội.

Nhân loại tâm tư phức tạp, giống nàng loại Yêu tộc này từ nhỏ lớn lên ở trong núi, chưa từng tiếp xúc với nhân loại, rất nhiều thứ đều cực kỳ ngây thơ, ngây thơ đến mức cho người ta cảm giác thiếu đầu óc, nàng cùng Bạch Thính Tâm, đều là loại hình này.

Đương nhiên, nữ hoàng là đáng giá tín nhiệm, đối với Tiểu Bạch làm tốt quan hệ với nàng, Lý Mộ vui vẻ nhìn nó phát triển.

Tiểu Bạch còn không biết, Chu tỷ tỷ trong miệng nàng, là phú bà giàu nhất Đại Chu, thân cận với nàng một chút, nói không chừng còn có cơ hội mọc ra cái đuôi thứ năm thứ sáu.

Khiến Lý Mộ bất ngờ là, Tiểu Bạch ngây thơ không hiểu chuyện, đối với thân phận nữ hoàng của nàng không có bao nhiêu kính sợ, nữ hoàng thế mà cũng có thể buông thân phận xuống, xưng tỷ muội với một tiểu hồ ly, thật sự là không có một chút bộ dáng nữ hoàng nên có.

Nhưng rất nhanh hắn đã ý thức được, sự thật rất có khả năng bị Lý Tứ nói trúng rồi.

Nàng thực lực mạnh, địa vị cao, nhưng cũng là người, là người sẽ tịch mịch.

Sau khi trở thành nữ hoàng, nàng đã không có người thân, đã không có bạn bè, thậm chí ngay cả kẻ địch cũng không có.

Tiêu thị hoàng tộc vì ngôi vị hoàng đế, tranh với đảng mới vỡ đầu chảy máu, nhưng bọn họ tranh, là ngôi vị hoàng đế đời tiếp theo, làm cường giả Siêu Thoát trẻ tuổi nhất Đại Chu,

Tiêu thị không thể, cũng không dám trở thành kẻ địch của nàng.

Lý Mộ thở dài, làm người làm tới mức ngay cả địch nhân cũng không có, khó trách nàng sẽ tịch mịch.

Tiểu Bạch ngốc là ngốc ở một điểm này, người khác biết thân phận nữ hoàng, sẽ kính ngưỡng mà chỉ dám nhìn từ xa đối với nàng, Tiểu Bạch là ai tốt với nàng, nàng liền thân cận với người đó, đây là bản tính của thiên hồ nhất tộc.

Mà bản thân Tiểu Bạch, bởi vì bộ dạng quá xinh đẹp, xinh đẹp đến mức ngay cả nữ nhân cũng không dâng lên nổi chút lòng ghen tị, cũng rất dễ dàng bắt được trái tim nữ hoàng.

Lần trước nữ hoàng cho nàng vài giọt tinh huyết huyền hồ, để nàng thăng cấp bốn đuôi, trong lòng nàng nhớ rõ phần ân tình này, chỉ sợ đã quên nhiệm vụ Liễu Hàm Yên dặn dò nàng, tự động bài trừ nữ hoàng ở ngoài hàng ngũ hồ ly tinh.

Khi trong đầu Lý Mộ hiện lên ý niệm này, nữ hoàng đã đi ra khỏi vườn hoa.

Nàng đứng ở ngoài vườn hoa, nhẹ nhàng phất ống tay áo, Lý Mộ nháy mắt phát hiện, thiên địa linh khí trong sân bỗng nhiên trở nên đầy đủ.

Trong vườn hoa, hạt giống Tiểu Bạch vừa mới gieo xuống, sinh ra chồi, chui từ dưới đất lên, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được, nhanh chóng sinh trưởng, đầu tiên là sinh ra lá cây, sau đó kết ra nụ hoa, lại là một chớp mắt ngắn ngủn, bao hoa vừa mới kết thành nụ hoa, liền tranh nhau nở rộ.

Thời gian mấy hơi thở, trong Lý phủ, hoa nở đầy vườn.

Lý Mộ than thở bởi cường giả Siêu Thoát đạo pháp thông huyền, Tiểu Bạch đã nhìn mà choáng váng.

Nàng cầm lấy ống tay áo nữ hoàng, ngơ ngác nói: “Chu tỷ tỷ, muội muốn học cái này.”

Nữ hoàng nhéo nhéo mặt của nàng, nói: “Chờ muội mọc một cái đuôi nữa, ta sẽ dạy muội.”

Hết chương 426.

Chương 427. Tiên đế ngự ban (1)

Lý Mộ chưa nói cho Tiểu Bạch, nàng muốn làm tới loại trình độ này của nữ hoàng, còn cần tới sau khi mọc thêm ba cái đuôi, trở thành thất vĩ huyền hồ.

Khô Mộc Phùng Xuân (cây khô gặp mùa xuân), là thần thông cường giả Tạo Hóa cảnh có thể thi triển, nhưng đạo hạnh cảnh giới thứ năm, cũng chỉ là trình độ khiến trên cành khô sinh ra chồi, chiêu hoa nở đầy vườn này của nữ hoàng, ở trong thời gian ngắn ngủn, từ hạt giống thúc đẩy đến nở hoa, ít nhất cần có tu vi cảnh giới thứ bảy.

Trong tiểu viện, hương hoa tràn ngập, Tiểu Bạch chạy vào vườn hoa, đông ngửi ngửi, tây nhìn nhìn, Lý Mộ nghĩ đến trong nhà đã không còn đồ ăn, mà việc Thôi Minh, chỉ sợ một hai ngày thời gian cũng không cách nào chấm dứt, nói cách khác, nữ hoàng còn cần ở nơi này ít nhất hai ngày.

Hắn nhìn nữ hoàng, hỏi: “Bệ hạ, ngài thích ăn đồ ăn gì, ta đi mua.”

Nữ hoàng thản nhiên nói: “Ta nói rồi, ở ngoài cung, không cần gọi ta như vậy.”

Xem ra nàng là thật sự không thích làm hoàng đế, rời cung, ngay cả “trẫm” cũng không nói nữa, nhưng như vậy, xưng hô nàng như thế nào, lại khiến Lý Mộ có chút khó xử.

Gọi nàng Chu cô nương, tương đối xa lạ, gọi nàng Vũ cô nương, lại có chút kỳ quái.

Giống với Tiểu Bạch, gọi nàng Chu tỷ tỷ, tựa như cũng không quá thích hợp.

Tiểu Chu, Tiểu Vũ, hoặc là trực tiếp xưng hô tên đầy đủ của nàng, thì càng không thích hợp.

Lý Mộ nghĩ nghĩ, hỏi: “Ngươi thích ăn cái gì?”

Đã không biết xưng hô như thế nào, vậy dứt khoát không cần xưng hô, cũng tránh cho rối rắm.

Nữ hoàng nghĩ chút, nói: “Cá, đậu phụ.”

Ba người, bốn món ăn một món canh hẳn là đủ. Tiểu Bạch thích ăn gà, nữ hoàng thích ăn cá, Lý Mộ làm một món cá hấp, một món gà đun nấm Tiểu Bạch thích nhất, đậu phụ làm món kho, lại tùy tiện xào rau xanh, một món canh cuối cùng, là Tiểu Bạch tiêu phí một canh giờ, tỉ mỉ đun.

Không còn Mai đại nhân với Thượng Quan Ly, ở dưới Tiểu Bạch sinh động, bữa cơm này ăn so với một lần trước có không khí hơn nhiều, dần dần, Lý Mộ cũng ý thức được một việc.

Hắn hoàn toàn có thể mang Chu Vũ của Lý phủ cùng nữ hoàng trong cung tách ra đối đãi, nữ tử bây giờ ngồi ở đối diện hắn, không phải vua của một nước, chỉ là một tỷ tỷ cùng tên với nữ hoàng, Tiểu Bạch vừa mới quen biết.

Trên bàn cơm Lý phủ hoà thuận vui vẻ, trong hoàng cung, điện nào đó của tây cung, Vân Dương công chúa quỳ ở trên mặt đất, cầu xin: “Mẫu phi, ngài cứu phò mã đi!”

Ở đối diện nàng, một phụ nhân trang phục cung đình nhìn tuổi xấp xỉ với nàng, bộ dạng cũng cực kỳ tương tự với nàng chậm rãi đứng lên, lạnh lùng nói: “Lúc trước ta đã khuyên ngươi, thân phận Thôi Minh không xứng với ngươi, ngươi lại không nghe lời ta, bây giờ hắn gây ra chuyện, ngươi chỉ biết đến cầu ta?”

Vân Dương công chúa tiến lên, ôm chân của nàng, nói: “Mẫu phi, dù thế nào nữa, hắn cũng là phò mã của con. Con gái đã từng chết mất một phò mã, chẳng lẽ ngài muốn con gái lại chết một phò mã nữa sao?”

Xét cho cùng là con gái mình, phụ nhân trang phục cung đình kia thở dài, đỡ nàng dậy, nói: “Được rồi, ta liền vác cái mặt già này, đi cầu xin bệ hạ một chút.”

Vân Dương công chúa đứng lên, lau nước mắt, cao hứng nói: “Con biết mà, mẫu phi tối nhất.”

Một lát sau, cửa Thượng Dương cung.

Nhìn phụ nhân trang phục cung đình chậm rãi đi tới, Thượng Quan Ly khom người nói: “Ra mắt hoàng thái phi.”

Phụ nhân trang phục cung đình hỏi: “Bệ hạ có trong cung hay không, ai gia có việc muốn gặp bệ hạ.”

Thượng Quan Ly nhìn phụ nhân trang phục cung đình, lắc lắc đầu, nói: “Bẩm hoàng thái phi, bệ hạ không ở trong cung.”

Tây cung, Vĩnh Thọ cung.

Hoàng thái phi rời cung không đến một khắc, đã đi mà quay lại.

Vân Dương công chúa vội vàng đi ra, hỏi: “Mẫu phi, nàng nói như thế nào?”

Hoàng thái phi bình tĩnh nói: “Nàng không ở trong cung.”

Vân Dương công chúa biến sắc, quả quyết nói: “Không có khả năng, nàng đã không phải người Chu gia, không ở trong cung, nàng còn có thể đi nơi nào?”

Hoàng thái phi bình tĩnh nói: “Nàng không ở trong cung hẳn là thật, chỉ sợ nàng đã tính đến, con sẽ bảo ta cầu nàng, ngày mai Tông Chính tự phải theo luật thẩm phán phò mã, nàng là không muốn gặp chúng ta.”

Vân Dương công chúa cuống lên nói: “Mẫu phi, làm sao bây giờ, ngài phải nghĩ cách giúp con.”

Hoàng thái phi nghĩ nghĩ, nhìn hắn, hỏi: “Con thật sự không cứu hắn không được?”

Vân Dương công chúa gật đầu nói: “Vô luận như thế nào, con cũng phải cứu hắn!”

Hoàng thái phi tự hỏi hồi lâu, cuối cùng thở dài, đi vào tẩm cung, từ dưới gối lấy ra một cái hộp gỗ, mở ra hộp gỗ, mang một lệnh bài màu vàng trong hộp gỗ giao cho Vân Dương công chúa, nói: “Kim bài này là tiên đế ban cho, ai gia cũng chỉ có một tấm, ngày mai con cầm nó đến Tông Chính tự, giao cho Thọ Vương, hắn biết nên làm thế nào.”

Vân Dương công chúa hồ nghi nói: “Lệnh bài này, có thể cứu phò mã?”

Hoàng thái phi nói: “Con chỉ cần làm theo ta nói là được.”

Lý phủ.

Lý Mộ mang đậu phụ nữ hoàng điểm danh muốn thả vào trong nồi sôi trào, trong lòng cảm thán, ai có thể ngờ được, nữ hoàng Đại Chu, cường giả Siêu Thoát cảnh giới thứ bảy, không ở trong cung, thế mà ngồi ở chỗ này, cùng nhau ăn lẩu với bọn họ.

Món ngon toàng cung, đều là cực kỳ tinh xảo, đặc điểm là lượng ít, bố trí cực kỳ chú ý, đương nhiên hương vị cũng không tệ.

Tay nghề của ngự trù tự nhiên không cần phải nói, có thể cầm muôi ở trong cung, đều là tồn tại đứng ở đỉnh phong một nghề này, đồ ăn cung đình dùng là nguyên liệu nấu ăn tốt nhất, trình tự làm việc có chú ý nhất, Lý Mộ may mắn từng ăn hai lần, quả nhiên là một loại hưởng thụ.

So sánh mà nói, lẩu đơn giản hơn nhiều.

Một ít rau dưa đơn giản, đặt ở trong nồi nấu một chút, thật muốn luận hương vị, tự nhiên không thể so sánh với món ngon trong cung.

Nhưng mấy người tụ tập một chỗ, bị hơi nóng hun làm khuôn mặt nhỏ đỏ lên, vì một miếng đậu phụ chín ngươi tranh ta đoạt, loại bầu không khí khác thường như vậy, lại là điều trong cung tuyệt đối không thể hội được.

Nàng ở trong cung dùng bữa, không có ai dám, cũng không có ai có tư cách ngồi chung một chỗ với nàng.

Lý Mộ vụng trộm nhìn nữ hoàng đối diện một cái, trong lòng nhịn không được hoài nghi, nữ hoàng có phải có một muội muội sinh đôi bộ dạng giống nàng hay không, trong cung là bản thân nữ hoàng, bên ngoài là muội muội nàng.

Lý Mộ tự mình vớt một miếng thịt, nói: “Tông Chính tự hôm nay thẩm Thôi Minh lần cuối, hẳn là sắp kết thúc rồi.”

Nữ hoàng buông đũa, nhìn về phía Tông Chính tự, bấm ngón tay tính toán, hàng lông mày ưa nhìn bỗng nhiên nhíu lại.

Lý Mộ phát hiện nàng khác thường, hỏi: “Làm sao vậy?”

Nữ hoàng đứng lên, nói: “Ta về cung.”

Vừa dứt lời, bóng người của nàng biến mất ở trước mắt Lý Mộ cùng Tiểu Bạch.

Hết chương 427.

Chương 428. Tiên đế ngự ban (2)

Trong miệng Tiểu Bạch nhét đầy thức ăn, thật không dễ gì mới nuốt xuống, kinh ngạc than thở: “Chu tỷ tỷ thật lợi hại.”

Lý Mộ vỗ vỗ đầu của nàng, nói: “Ngươi ăn trước, ta vào cung một chuyến.”

Nữ hoàng vốn tính ở nơi này né qua chuyện Thôi Minh, nhưng chỉ qua một đêm, nàng liền thay đổi chủ ý, xem ra hẳn là Tông Chính tự nơi đó xuất hiện biến cố.

Lý Mộ nhớ tới Chu Trọng nhắc nhở, đi ra khỏi cửa nhà, đi thẳng về phía hoàng cung.

Tông Chính tự.

Vụ án Thôi Minh, hôm nay ở Tông Chính tự thẩm lần cuối.

Trong Tông Chính tự, hội tụ không ít quan viên nghe thẩm.

Thọ Vương nhìn đám người đảng cũ, vẻ mặt bất đắc dĩ, hỏi: “Vụ án Thôi phò mã phạm, cũng đủ chết một trăm lần, các ngươi nói nói, thế này bảo bổn vương làm sao bây giờ. Giết hắn à, hắn là người mình, không giết hắn, lại là làm việc thiên tư trái pháp luật, bổn vương hướng bệ hạ ăn nói như thế nào, hướng dân chúng ăn nói, bổn vương khó xử lắm chứ.”

Lại bộ thị lang hỏi: “Chỗ công chúa và hoàng thái phi, còn chưa có tin tức sao?”

Một người nói: “Công chúa hôm qua vào cung, đi cầu hoàng thái phi nghĩ cách, nghe nói hoàng thái phi đi gặp bệ hạ, nhưng bệ hạ không ở trong cung, ngày hôm qua cả đêm cũng không về.”

“A, bệ hạ thế mà đêm không về cung!”

“Bệ hạ không về hoàng cung, có thể đi đâu, chẳng lẽ là Chu gia, sẽ không, bệ hạ cùng Chu gia, sớm đã không còn liên hệ.”

“Hẳn là cố ý tránh hoàng thái phi cùng công chúa, rất hiển nhiên, bệ hạ không muốn nhúng tay việc này.”

Lại bộ thị lang ho một tiếng, nói: “Đừng tùy tiện nghị luận bệ hạ, bây giờ quan trọng nhất, là chuyện Thôi thị lang.”

Thọ Vương phất phất tay, nói: “Cứu cũng không phải, không cứu cũng không phải, các ngươi ai nói cho bổn vương, bổn vương nên làm cái gì bây giờ?”

Chu Trọng thản nhiên mở miệng nói: “Thôi thị lang là không thể bảo vệ, bảo vệ Thôi thị lang, sẽ liên lụy đến Thọ Vương, hơn nữa, Thọ Vương cũng chỉ có thể bảo vệ hắn nhất thời, đến lúc đó, Thọ Vương bị liên lụy, Tông Chính tự nhất định đổi chủ, vụ án Thôi thị lang còn phải thẩm tiếp, vẫn là đừng uổng phí khí lực nữa.”

Thọ Vương nói: “Chu thị lang nói có đạo lý, nếu không, vậy thôi đi.”

Vừa dứt lời, một vị chưởng cố của Tông Chính tự chạy vào, cao giọng nói: “Vân Dương công chúa giá đáo!”

“Tham kiến công chúa.”

Vân Dương công chúa đi vào, mọi người thay nhau chào.

Vân Dương công chúa hành một lễ với Thọ Vương: “Ra mắt vương thúc.”

“Miễn lễ miễn lễ.” Thọ Vương phất phất tay, nói: “Tìm được biện pháp cứu phò mã chưa?”

Vân Dương công chúa gật gật đầu, nói: “Tìm được rồi.”

Thọ Vương ngẩn ra một phen, sau đó mới phản ứng lại, khó có thể tin nói: “Tìm được rồi?”

Vân Dương công chúa lấy ra lệnh bài màu vàng kia, nói: “Mời vương thúc xem.”

Khi nhìn thấy lệnh bài màu vàng này, Thọ Vương liền ý thức ra, vỗ vỗ đầu, thất vọng nói: “Bổn vương cái đầu óc này, sao lại quên mất cái này chứ!”

Vân Dương công chúa kinh ngạc nói: “Vương thúc, ngài tựa như không quá cao hứng?”

Thọ Vương thở dài, nói: “Bổn vương đây là tự trách, bổn vương nếu sớm một chút nhớ ra có thứ này, phò mã liền không cần chịu khổ nhiều như vậy.”

Hoàng quý phi cũng chưa báo cho nàng tác dụng của kim bài này, Vân Dương công chúa vội vàng hỏi: “Vương thúc, lệnh bài này, thật sự có thể cứu phò mã?”

Thọ Vương tiếp nhận kim bài, suy nghĩ một chút, gật gật đầu, nói: “Đây là tiên đế năm đó, vì ngợi khen trọng thần trong triều, lệnh Công bộ dùng thiên ngoại vẫn thạch chế tạo lệnh bài, trên lệnh bài còn phủ một tầng tinh kim, kẻ cầm lệnh bài này, trừ mưu phản đại nghịch, tất cả tử hình đều miễn, miễn tử kim bài, tổng cộng có mười ba tấm, hoàng quý phi năm đó cực được tiên đế sủng hạnh, xem ra tiên đế cũng cho nàng một tấm.”

Một người hỏi: “Kim bài của hoàng thái phi, cũng có thể cứu Thôi thị lang sao?”

Thọ Vương gật gật đầu, nói: “Chỉ cần hoàng quý phi đồng ý, kim bài này có thể cứu bất luận kẻ nào.”

Các vị quan viên đảng cũ nghe vậy, trên mặt đều lộ ra nét vui sướng.

Lại bộ thị lang truy hỏi: “Kim bài này, có thể miễn đi tội trạng của Thôi thị lang sao?”

Thọ Vương nói: “Có thể miễn tử, nhưng không thể chuộc tội, người vận dụng miễn tử kim bài, cách chức cách bổng, không được phong nữa, lệnh bài này có thể bảo vệ hắn một mạng, nhưng hắn sẽ không là Trung Thư thị lang nữa, chỉ có cái danh phò mã, không có cái thực của phò mã (hữu danh vô thực), triều đình cần thu hồi phủ phò mã của hắn, từ nay về sau không phát bổng lộc phò mã cho hắn nữa.”

Thôi Minh là Trung Thư thị lang, vị trí này, có thể cho bọn họ sớm biết việc lớn quốc gia, thông qua quyết sách của Trung Thư Tỉnh, khống chế triều đình, sau khi việc Dương huyện xảy ra, Lại bộ thị lang chính là thông qua Thôi Minh, để lệnh triều đình treo giải thưởng hung linh kia, một khi mất đi vị trí này,

đảng cũ sẽ mất đi một bộ phận sự khống chế rất lớn đối với triều đình.

Nói cách khác, cho dù hắn có thể giữ được tính mạng, đối với đảng cũ, cũng không có bất cứ tác dụng gì nữa.

Lại bộ thị lang thở dài, nói: “Như thế, đã là kết cục tốt nhất rồi.”

Một lát sau, trong Tông Chính phủ, cửa thiên lao, Trương Xuân ngăn cản Thọ Vương, giận dữ nói: “Cái gì, các ngươi muốn thả Thôi Minh, Thôi Minh phạm tội lớn như vậy, các ngươi thế mà lại muốn thả hắn, trong mắt các ngươi, còn có một chút vương pháp nào không!”

Thọ Vương giơ lệnh bài kia, nói: “Đây là miễn tử kim bài tiên đế ngự ban, kẻ cầm lệnh bài này, trừ mưu phản đại nghịch, tất cả tử hình đều miễn, đây là vương pháp.”

Trương Xuân lớn tiếng nói: “Các ngươi dùng lệnh bài thời kì tiên đế, miễn tội chết của tội thần đương triều, ngươi đặt bệ hạ ở đâu?”

Thọ Vương hừ lạnh một tiếng, nói: “Vua không nói chơi, lệnh bài của tiên đế, đại biểu cho uy nghiêm hoàng thất, uy nghiêm của Đại Chu, chỉ cần Đại Chu còn, lệnh bài này liền có tác dụng, kẻ thấy lệnh bài này, như gặp tiên đế, kẻ kháng lệnh bài này, như kháng thánh chỉ, kẻ kháng chỉ bất tuân, xử trảm quyết, tru di tam tộc.”

Trương Xuân nháy mắt lui đến một bên, vươn tay nói: “Mời.”

Khi Lý Mộ đi vào Tông Chính tự, từ trong miệng Trương Xuân biết được, Thôi Minh đã theo Vân Dương công chúa trở về.

Tông Chính tự thời khắc mấu chốt sắp thẩm phán, Vân Dương công chúa đưa tới miễn tử kim bài, miễn đi tội chết của hắn.

Tuy Thôi Minh đã mất quan chức, mất phò mã phủ, cũng đã đánh mất bổng lộc, nhưng giữ được mạng.

Thẳng đến lúc này, Lý Mộ mới hiểu ý tứ trong lời nói của Chu Trọng.

Cái gọi là trước mặt luật pháp, mỗi người ngang hàng, là không có khả năng hoàn toàn làm được.

Tiên đế ban phát miễn tử kim bài, chính là cho những người này đặc quyền.

Tay cầm miễn tử kim bài, chỉ cần không phải tạo phản, cho dù là giết người phóng hỏa, cũng có thể miễn trừ tội chết.

Có được miễn tử kim bài, có thể trở thành cuồng đồ đứng ngoài pháp luật.

Hết chương 428.

Chương 429. Danh sách (1)

Cái này thật ra cũng không phải trường hợp đặc biệt của Đại Chu, Lý Mộ biết, ở thế giới hắn, trong lịch sử loại chuyện này xảy ra không ít, chẳng qua miễn tử kim bài của thế giới kia, gọi là đan thư thiết khoán.

Bản thân cầm đan thư thiết khoán, có thể miễn trừ tội chết chín lần, con cháu có thể miễn trừ ba lần, đây đều là chuyện từng chân thật xảy ra trong lịch sử.

Cái này đương nhiên phá hủy xã hội công bằng, phá hủy luật pháp công bằng, nhưng luật pháp của thế giới này, vốn chính là phục vụ cho bộ phận nhỏ số người, quốc gia trên bản chất vẫn là nhân trị mà không phải pháp trị.

Chu Trọng đề xuất quyền quý phạm pháp tội ngang dân thường, không chỉ có mất quan bãi chức, còn thiếu chút nữa mất mạng, bởi vì luật pháp là bảo hộ quyền quý, mà không phải bảo hộ dân chúng.

Trương Xuân nghiến răng nói: “Sở gia ba mươi bảy mạng người đó, một cái lệnh bài nát, liền đổi được ba mươi bảy mạng người, miễn tử kim bài chó chết này.”

“Bổn vương nghe thấy hết rồi.” Thọ Vương từ bên cạnh đi ra, nói: “Ngươi dám nói kim bài tiên đế ngự ban là lệnh bài nát, Trương Xuân ơi Trương Xuân, ngươi coi như để bổn vương bắt thóp rồi.”

“Ta vừa rồi nói cái gì?” Trương Xuân nhìn Lý Mộ, hỏi: “Lý Mộ ngươi nghe thấy không?”

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: “Không có.”

Trương Xuân nhìn Thọ Vương, nói: “Bản quan cái gì cũng chưa nói, vương gia ngươi đừng ngậm máu phun người.”

Thọ Vương hừ lạnh một tiếng với Trương Xuân, nói: “Bổn vương hôm nay cao hứng, lười so đo với ngươi.”

Trương Xuân nghiến răng nói: “Các ngươi đừng cao hứng quá sớm, bản quan là sẽ không bỏ qua Thôi Minh kẻ ác đó!”

Thọ Vương nhún vai, khinh thường nói: “Ngươi còn có thể thế nào, tuy nói một khối miễn tử kim bài chỉ có thể dùng một lần, một người cũng chỉ có thể dùng một lần, nhưng trên tay các ngươi còn có điểm yếu của Thôi thị lang sao, các ngươi có thể chứng minh Cửu Giang quận thủ là hắn vu hãm sao, các ngươi không thể chứng minh, thì bớt ở nơi này mạnh miệng với bổn vương.”

Hắn liếc Lý Mộ cùng Trương Xuân một lần cuối cùng, nói: “Ta đi đây, về nhà nghe kịch.”

“Miễn tử kim bài chỉ có thể dùng một lần?”

“Mỗi người cũng chỉ có thể miễn một lần?”

Lý Mộ cùng Trương Xuân liếc nhau, từ trong lời nói của Thọ Vương đạt được một ít tin tức quan trọng.

Miễn tử kim bài là vật phẩm tiêu hao dùng một lần, hơn nữa cùng một người, cả đời không thể hai lần miễn chết, cái này ý nghĩa, nếu lại tìm được một chứng cứ phạm tội về tội chết của Thôi Minh, mặc dù là Vân Dương công chúa còn có thể lấy ra miễn tử kim bài, cũng không thể chuộc tội cho Thôi Minh giống lần này.

Chuyện Cửu Giang quận thủ cấu kết Ma Tông đã trôi qua mười mấy năm, xác suất có nhân chứng sống sót rất nhỏ.

Khi Tô Hòa cùng Sở phu nhân chết, Thôi Minh còn chưa bước vào tu hành, lúc này mới có khả năng hồn thể Tô Hòa cùng Sở phu nhân tồn thế, sau khi ôm Cửu Giang quận thủ cái cây to này, tu vi Thôi Minh, tất nhiên như Lý Tứ, ở trong khoảng thời gian ngắn, có được sự tăng lên rất lớn.

Thôi Minh khi đó, làm việc tất nhiên càng thêm triệt để, cả nhà Cửu Giang quận thủ, chỉ sợ ngay cả hồn phách cũng không thể lưu lại.

Thông qua manh mối này đi bức tử Thôi Minh, hy vọng xa vời.

Nhưng Lý Mộ còn có Tô Hòa.

Chỉ cần chờ được nàng xuất quan, mang nàng đến Thần Đô, nói ra việc năm đó, ai cũng không bảo vệ được Thôi Minh.

Tuy Tô Hòa chưa nói cho Lý Mộ chuyện của nàng, nhưng rất hiển nhiên, Thôi Minh trước hết đính hôn cùng nàng, sau đó lại ôm đùi Sở gia, lại vì con gái Cửu Giang quận thủ, giết chết cả tộc Sở gia, mà sau đó lại kết hợp cùng Vân Dương công chúa, sự thật đã không cần đoán nhiều.

Lý Mộ nhìn bóng người Thọ Vương đi xa, có đủ lý do hoài nghi, địa vị Thôi Minh ở đảng cũ, có phải thật sự cao như vậy hay không.

Hay là nói, hắn đơn thuần bởi vì bộ dạng đẹp, bị toàn bộ nam nhân Thần Đô đố kỵ, cho dù là đồng đảng của hắn.

Nguyên nhân này đã không quan trọng, quan trọng là, Lý Mộ phải về Bắc quận một chuyến.

Vốn định chờ sau khi Thôi Minh đền tội, hắn về Bắc quận, hôm nay Thôi Minh được cứu, hắn đi Bắc quận liền càng cần thiết hơn nữa.

Sau khi đi Bạch Vân sơn vấn an Liễu Hàm Yên cùng Vãn Vãn, hắn còn muốn đi vịnh Bích Thủy, chờ Tô Hòa xuất quan.

Nàng bế quan đã gần nửa năm, cho dù là thăng cấp chậm nữa, sắp tới cũng nên xuất quan rồi.

Không phải loại người nào cũng có vận khí của Tiểu Ngọc cùng Sở phu nhân, ở trên đường tu hành, Tô Hòa phải đi gian nan hơn nhiều, có lẽ là vì oán khí của nàng, khác với Tiểu Ngọc cùng Sở phu nhân.

Tiểu Ngọc trước khi chết, chịu oan tình thật lớn, lại có chân ngôn lay động ông trời, có thể thăng cấp cảnh giới thứ năm.

Sở phu nhân cả tộc bị giết, hai mươi năm nay sau khi chết, trong lòng không có cảm tình khác, chỉ có oán hận đối với Thôi Minh, chỉ cần có thể giết chết Thôi Minh, nàng thậm chí nguyện ý hồn phi phách tán.

Đây là khác biệt lớn nhất của Tô Hòa cùng Sở phu nhân.

Trong lòng Sở phu nhân, chỉ có sát ý thô bạo, Tô Hòa cho Lý Mộ cảm giác, lại là một người sống sờ sờ, nàng có mừng có giận, có oán có sầu, còn có chút tinh quái như đùa dai, thường xuyên đùa giỡn Lý Mộ mặt đỏ tai hồng.

Tuy cũng từng chết một lần, nhưng làm linh thể, Sở phu nhân là vì thù hận mà sống, Tô Hòa là vì chính nàng mà sống.

Lý Mộ đi ra khỏi Tông Chính tự, chưa rời cung, mà là hướng về Thượng Dương cung đi đến.

Trước khi về Bắc quận, hắn cần nói một tiếng với nữ hoàng.

Trên danh nghĩa hắn là bộ đầu Thần Đô nha, ngự sử trong điện, nhưng thân phận quan trọng nhất của hắn là nội vệ nữ hoàng, Thần Đô nha cùng Ngự Sử Đài đều không quản được hắn.

Thượng Quan Ly đứng ở ngoài cửa Thượng Dương cung, Lý Mộ đi qua, nói: "Ta có việc muốn gặp bệ hạ."

Thượng Quan Ly xoay người đi vào đại điện, rất nhanh đã đi ra, nói: "Vào đi."

Lý Mộ đi vào đại điện, phát hiện Mai đại nhân cùng Sở phu nhân đều có đây.

Khí tức trên người Sở phu nhân cực độ bất ổn, hiển nhiên đã biết tin tức Thôi Minh được phóng thích. Lý Mộ đi đến bên nàng, nói: "Hy vọng ngươi đừng trách bệ hạ, Vân Dương công chúa lấy ra miễn tử kim bài, bệ hạ cũng không thể khống chế."

Đối mặt miễn tử kim bài của tiên đế, nữ hoàng cũng bất đắc dĩ.

Nàng tuy họ Chu không họ Tiêu, nhưng trên danh nghĩa, cũng còn phải xưng tiên đế một tiếng phụ hoàng.

Không thừa nhận miễn tử kim bài tiên đế phát, chính là bất hiếu, trong lịch sử, từng có đế vương Đại Chu, truyền cho trọng thần roi vàng, dưới đánh nịnh thần, trên đánh hôn quân, ngay cả hoàng đế đời sau cũng phải kiêng kị.

Vua của một nước, đều là người muốn lưu lại tên ở trong lịch sử, ai cũng không muốn gánh tiếng xấu bất hiếu.

Hết chương 429.

Chương 430. Danh sách (2)

Huống chi, vua không nói chơi, hoàng đế hứa hẹn, ở trong mắt mọi người, chính là quốc gia hứa hẹn, mặc dù là mọi người đều cho rằng miễn tử kim bài không hợp lý, nhưng nó đã tồn tại, triều đình phải vâng theo.

Sở phu nhân sau khi bình ổn cảm xúc, nói: "Dân nữ không dám trách bệ hạ, Thôi Minh giết cả tộc ta, dân nữ cho dù là hồn phi phách tán, cũng muốn Thôi Minh tên độc ác đó đền mạng."

"Ngươi đừng vội xúc động." Lý Mộ nhìn Sở phu nhân, nói: "Việc Thôi Minh, ta sẽ nghĩ cách tiếp."

Sở phu nhân đi tìm Thôi Minh liều mạng, hiển nhiên không phải một ý kiến hay.

Nàng vừa mới thăng cấp, thực lực bất ổn, Thôi Minh đã bước vào Tạo Hóa nhiều năm, bản thân thực lực không kém, chỉ sợ trên người cũng có không ít con bài chưa lật, chính nàng báo thù, chẳng qua là chịu chết vô ích.

Ngay lúc này, nữ hoàng thản nhiên nói: "Thôi Minh tâm tính như thế, chỉ sợ việc Cửu Giang quận thủ năm đó, cũng có khả năng rất lớn, là hắn vu hãm, đáng tiếc việc này trôi qua thời gian quá lâu rồi, đã không thể suy tính, chỉ có mang Thôi Minh sưu hồn."

Lý Mộ vội vàng nói: "Bệ hạ, lệ này tuyệt đối không thể mở."

Bao gồm Lý Mộ ở trong, mỗi người đều có riêng tư cùng bí mật, một khi triều đình mở tiền lệ này, hộp Pandora cũng sẽ mở ra từ đây, cái này sẽ so với miễn tử kim bài, so với luật lấy bạc chuộc tội tạo thành ảnh hưởng càng thêm ác liệt.

Giữa người với người không có bí mật, mỗi người đều chí công vô tư, không có giấu diếm, không có phạm tội, cái này nghe qua tựa như rất tốt đẹp, nghĩ kỹ thì cực kỳ khủng bố.

Cho dù là nha môn, khi nhiếp hồn với dân chúng, cũng phải căn cứ vào tình huống đã tìm được lượng lớn chứng cứ, nếu

chỉ dựa vào phỏng đoán, có thể tùy ý xem xét nội tâm người khác, trật tự toàn bộ thế giới đều sẽ loạn.

Lý Mộ hy vọng Thôi Minh chết, nhưng cũng không thể chạm vào một số điểm mấu chốt nào đó.

Hắn nhìn về phía nữ hoàng, nói: "Bệ hạ, thần muốn về Bắc quận một chuyến, lúc Thôi Minh ở huyện Dương Khâu, nữ tử giết chết đầu tiên kia cũng đã hóa thành quỷ tu, cùng thần là sinh tử chi giao, nếu mời nàng đến, liền có thể lại định tội chết Thôi Minh, đến lúc đó, bất luận kẻ nào cũng không bảo vệ được hắn."

Sở phu nhân nhìn về phía Lý Mộ, rốt cuộc hiểu, vì sao Lý Mộ cũng hy vọng Thôi Minh chết như thế, nàng hỏi: "Ngươi quen vị cô nương đó?"

Lý Mộ gật gật đầu, nói: "Nàng là bằng hữu của ta."

Sở phu nhân thở dài: "Là ta có lỗi với nàng."

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: "Người hại chết nàng là Thôi Minh, không quan hệ với ngươi."

Nữ hoàng nghĩ nghĩ, nói: "Ngươi ở Thần Đô đắc tội không ít người, ta để Mai vệ đi cùng ngươi đi."

Lý Mộ lắc đầu nói: "Không cần, cho dù là gặp chuyện ngoài ý muốn, thần cũng có thể tự bảo vệ mình."

Chính hắn cũng đã thăng cấp Thần Thông, có thể phát huy ra thực lực, so với mượn dùng pháp lực Sở phu nhân cùng Tô Hòa còn mạnh hơn, mượn dùng các chiêu đạo thuật, hắn đã có thể san bằng chênh lệch với tu hành giả Tạo Hóa cảnh bình thường, nếu là tính cả bùa chú pháp bảo, cũng có thể đấu với tu hành giả Động Huyền một lúc.

Lý Mộ từ chối hộ vệ, nữ hoàng cũng không có trì hoãn, nói: "Nhớ rõ vượt ở trước khoa cử trở về, khoa cử lần này, trẫm hy vọng ngươi có thể tham gia."

Cách khoa cử còn hai tháng, vô luận như thế nào cũng là đủ.

Phương pháp chọn quan của Đại Chu đã thay đổi, khoa cử trở thành nước cờ đầu để làm quan, Lý Mộ nếu muốn ở trên

triều đường phát huy tác dụng lớn hơn nữa, nhất định phải tham gia khoa cử, chỉ cần có thể thông qua khoa cử, nữ hoàng ngày sau mặc kệ an bài thế nào đối với hắn, cũng không ai có thể phản đối.

Xin nghỉ với nữ hoàng xong, Lý Mộ về trong nhà, cùng Tiểu Bạch thu dọn đồ đạc, tính mau chóng xuất phát.

Việc này, chuyện Vân Dương công chúa lấy ra miễn tử kim bài, cứu phò mã, đã truyền khắp Thần Đô.

Thần Đô dân chúng nghe vậy, lâm vào trầm mặc thật lâu.

Trong kịch, Trần Thế Mỹ vứt bỏ vợ con, cuối cùng đưa tới trời phạt, mọi người xem mà trong lòng thống khoái vô cùng.

Nhưng ở trong hiện thực, Thôi phò mã giết vợ diệt tộc, trên người gánh mấy chục mạng người, vẫn có thể nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật, lấy thân phận phò mã, hưởng thụ vô số vinh hoa phú quý.

Kịch, chung quy chỉ là kịch mà thôi.

Hình bộ.

Hình bộ lang trung ngồi ở trong phòng trực, thở dài: “Không ngờ được Vân Dương công chúa còn có một chiêu này, tiên đế ngự ban miễn tử kim bài, chỉ sợ ngay cả bệ hạ cũng không thể phản đối, ai có một khối kim bài, chẳng phải là tương đương có thêm một cái mạng, có thể ở Đại Chu muốn làm gì thì làm.”

Làm Hình bộ lang trung, hắn mặc dù có thời điểm cũng sẽ bao che người trong đảng cũ, nhưng đều là ở trong phạm vi luật pháp cho phép.

Chu thị lang từng nói, nếu luật pháp không thể đối với mỗi người đều công bằng công chính, như vậy luật pháp sẽ không còn ý nghĩa.

Dựa theo ý kiến của Chu thị lang, miễn tử kim bài loại vật này, vốn không nên tồn tại.

Thị lang nha.

Chu Trọng ngồi ở sau bàn sách, mở ra một quyển sách trên bàn.

Sách này là trống, chỉ ở trên một tờ bên trong, rậm rạp viết chút gì đó.

Nhìn kỹ, sẽ phát hiện, đây là một phần danh sách, trên giấy viết mười ba cái tên chỉnh tề.

Trong đó có ba cái, đã bị gạch mất.

Chu Trọng cầm bút, mang ba chữ "hoàng quý phi", nhẹ nhàng gạch đi.

Lý Mộ khi thu thập đồ đạc xong, ở trong sân chờ Tiểu Bạch, nghĩ đến kết cục của Thôi Minh, trong lòng vẫn có chút tiếc nuối.

Thật ra hắn vốn muốn tự mình giải quyết Thôi Minh, không cần Tô Hòa ra tay, đến lúc đó, Tô Hòa căn bản không cần đến Thần Đô, cũng không cần nhìn thấy Thôi Minh, chuyện kia hơn hai mươi năm trước, cũng sẽ không tạo thành thương tổn đối với nàng nữa.

Không ngờ, Đại Chu thế mà lại tồn tại miễn tử kim bài loại vật này.

Vì trừng trị Thôi Minh, hắn bố cục suốt nửa tháng, vừa là viết kịch bản tạo dư luận, vừa là cùng sáu vị Trung Thư xá nhân nhõng nhẽo cứng rắn, thật không dễ gì mới đưa Trương Xuân tới Tông Chính tự, thành công bắt được Thôi Minh, kết quả lại thua một tấm lệnh bài nát.

Chính sách ác tính thời kì tiên đế lưu lại, thật sự là quá nhiều, giải quyết một vụ, lại toát ra một vụ, làm người ta khó lòng phòng bị.

Hắn nếu sống thêm mấy chục năm, Đại Chu sớm hay muộn phải hủy trong tay hắn.

Một tấm đồng nát, đã có thể phá hoại pháp chế công chính, quả thực là chỗ bẩn lớn nhất của luật pháp Đại Chu, không thể dễ dàng tha thứ, chờ hắn từ Bắc quận trở về, sớm hay muộn phải mang mười mấy tấm lệnh bài nát kia biến thành đồng nát thật sự.

Tiểu Bạch đeo một gói hành lý nhỏ, từ trong phòng đi ra, cao hứng nói: “Ân công, ta thu thập xong rồi, chúng ta đi thôi!”

Hết chương 430.

Chương 431. Rời khỏi Thần Đô

Lý Mộ nhìn nhìn nàng đeo hành lý căng phồng, bất đắc dĩ nói: “Chúng ta cũng không phải chuyển nhà, ngươi mang đồ đạc như vậy làm gì?”

Tiểu Bạch đeo chặt bọc hành lý nhỏ, nói: “Đây là quà ta mang cho Liễu tỷ tỷ cùng Vãn Vãn tỷ tỷ.”

Tiểu hồ ly tuy bình thường hơi ngốc, ngẩn ngơ chút, nhưng rất có lòng, Lý Mộ cũng liền không nói cái gì nữa.

Hắn đang muốn ra ngoài, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, hỏi Tiểu Bạch: “Trở lại Bắc quận, nếu Liễu tỷ tỷ hỏi ngươi, ta ở Thần Đô có hái hoa ngắt cỏ hay không, ngươi trả lời như thế nào?”

Tiểu Bạch không cần nghĩ ngợi nói: “Bên người ân công, trừ ta, không có tiểu hồ ly tinh khác.”

“Tốt lắm.” Lý Mộ vỗ vỗ đầu của nàng, nói: “Xuất phát!”

Không hái hoa ngắt cỏ, cùng bên người không có nữ nhân xuất hiện, là hoàn toàn không giống nhau.

Trừ Mai đại nhân, từng có tiếp xúc gần gũi với Lý Mộ, còn có hảo tỷ muội trước kia của nàng ở Diệu Âm phường, đám người Diệu Diệu, Âm Âm, Tiểu Thất, Thập Lục, cùng với nữ hoàng hai lần tới nơi này ăn chực.

Tuy bản thân Lý Mộ không thẹn với lòng, nhưng vẫn trước đó tiêm một liều dự phòng cho Tiểu Bạch, miễn cho nàng ngốc nghếch nói năng không biết kiêng dè, đến lúc đó còn nói ra lời gì không nên nói.

Bây giờ xem ra, tiểu nha đầu cũng không ngốc như Lý Mộ tưởng tượng.

Hai người đi mãi ra khỏi thành, đi ra khỏi khu vực cấm bay ngoài thành Thần Đô, Lý Mộ quay đầu nhìn nhìn Thần Đô thành xa xôi, lấy ra hai tấm Thần Hành Phù cao cấp, một tấm đưa cho Tiểu Bạch, một tấm khác dán ở trên người mình, ngay sau đó, hai người liền đều bay lên trên không, rất nhanh biến mất ở chân trời.

Kẻ thù của hắn ở Thần Đô không ít, dám nghênh ngang rời khỏi Thần Đô, tự nhiên là có chỗ dựa.

Thần Hành Phù cao cấp Liễu Hàm Yên nhờ Lý Tứ đưa tới cho hắn, dùng để chạy trốn, ước chừng có một xấp thật dày, dưới Động Huyền, bất cứ kẻ nào bụng dạ khó lường, muốn đi theo bọn họ, ngay cả bóng lưng bọn họ cũng đừng nghĩ nhìn thấy.

Ngay sau khi hai người biến mất không lâu, trên đường cái, nơi phía sau bọn họ ban đầu cách không xa, một bóng người khoác áo choàng xốc lên nón che trên đầu, trên mặt lộ ra vẻ chấn động.

"Nhanh như vậy!"

Hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời phía trước, thời gian mấy nhịp thở, hắn đã không nhìn thấy bóng dáng hai người nữa.

Loại tốc độ này, mặc dù hắn tế ra pháp bảo tốc độ nhanh nhất, cũng xa xa không bằng.

Đứng ở tại chỗ kinh nghi một trận, hắn chỉ có thể quay trở lại.

Một lần nữa đi vào Thần Đô, hắn ở trên vài con đường lượn vài vòng, mới tới một chỗ phủ đệ của Nam Uyển.

Người này sau khi tiến vào phủ đệ, đi thẳng đến sân chỗ sâu nhất, trong sân có đối thoại ngắn ngủi truyền đến.

Một lát sau, trong phòng trong sân đó liền truyền đến tiếng cái bàn lộn một vòng, đồ sứ vỡ vụn, cùng với phụ nhân điên cuồng tức giận mắng…

Công chúa phủ.

Sau khi từ Tông Chính tự trở về, phò mã phủ đã bị kê biên tài sản, bao gồm tòa nhà ở trong, tất cả tài sản của phò mã phủ đều bị triều đình sung công, Thôi Minh chỉ có thể ở công chúa phủ.

Trong một phòng ngủ của công chúa phủ, tiếng rên rỉ lúc trầm lúc bổng, kéo dài không dứt, hai canh giờ sau, Thôi Minh mới từ phòng ngủ đi ra.

Lúc hắn đẩy cửa, mơ hồ có thể thấy được đầy một phòng cảnh xuân.

Thôi Minh đứng ở trong sân, sửa sang lại đai lưng một chút, một hạ nhân từ bên ngoài đi vào, khom người nói: “Phò mã, Lý Mộ vừa rồi đã rời khỏi Thần Đô.”

Nghe được tên Lý Mộ, sắc mặt Thôi Minh liền trầm xuống.

Hắn dùng hơn hai mươi năm thời gian, mới từng bước một đi đến vị trí Trung Thư thị lang, trong đó, không biết trải qua bao nhiêu gian khổ cùng khúc chiết, hao phí bao nhiêu tinh huyết, mới có địa vị hôm nay.

Trong một đêm, Lý Mộ đã khiến hắn mất đi toàn bộ.

Loại chênh lệch cùng biến chuyển thật lớn này, suýt nữa khiến tâm tính hắn hoàn toàn sụp đổ, nảy sinh tâm ma, tuy thật không dễ gì áp chế tâm ma, nhưng cũng đã tổn thất mấy năm đạo hạnh, làm cảnh giới ngã xuống trên diện rộng, thiếu chút nữa liền từ Tạo Hóa ngã về Thần Thông cảnh.

Việc lần này, không chỉ sẽ sinh ra ảnh hưởng đối với hắn ngày sau tu hành, hắn muốn Đông Sơn tái khởi, cũng chỉ có thể đợi tới khi Tiêu thị trọng đăng đại vị.

Tất cả cái này, đều là vì Lý Mộ, gã hận không thể mang hắn lột da rút gân cạo xương luyện phách, nhưng ở Thần Đô, có bệ hạ che chở, gã không có bất cứ cơ hội nào để động thủ.

Lý Mộ rời khỏi Thần Đô, chính hợp ý gã.

Thôi Minh hỏi: “Hắn đi đâu?”

Hạ nhân đó nói: “Nhìn từ phương hướng hắn ra khỏi thành, hẳn là Bắc quận.”

“Bắc quận…”

Thôi Minh nghe vậy, trên mặt lộ ra vẻ âm tình bất định.

Bắc quận với hắn mà nói, ý nghĩa bất phàm.

Bắc quận là khởi điểm của hắn, hắn chính là từ Bắc quận bước ra bước đầu tiên, từng bước một đi đến hôm nay.

Nhưng Bắc quận cũng là điểm cuối của hắn, bởi vì hơn hai mươi năm trước sơ sẩy lúc ở Bắc quận, hắn tích lũy cùng cố gắng hơn hai mươi năm, nước chảy về biển đông.

Thôi Minh lẩm bẩm: "Lý Mộ tên này giả dối như cáo, Thần Đô bao nhiêu người hận hắn thấu xương, hận chỉ mong hắn chết không toàn thây, hắn sao có khả năng sẽ bỗng nhiên rời khỏi Thần Đô, tới Bắc quận, chẳng lẽ…"

Thôi Minh bỗng nhiên tỉnh dậy: "Chẳng lẽ hắn muốn tìm đến Tô Hòa?"

Vừa nghĩ tới đây, sắc mặt hắn hoàn toàn âm trầm xuống.

Một Sở phu nhân, đã khiến hắn gần như mất đi tất cả, nếu là chuyện hắn năm đó vì đu bám Sở gia, hại chết Tô Hòa lại bị vạch trần ra, miễn tử kim bài cũng không cứu được mạng của hắn.

Hoặc là hắn bây giờ rời khỏi Thần Đô.

Hoặc là Lý Mộ sau khi rời khỏi Thần Đô, không bao giờ về được nữa, khiến hắn cùng Tô Hòa vô cùng có khả năng trở thành quỷ tu, cùng nhau vĩnh viễn ở lại Bắc quận.

Thôi Minh trầm giọng hỏi: "Liễu Lão đã trở lại rồi sao?"

Hạ nhân kia lắc lắc đầu, nói: "Không có."

Thôi Minh mặt lộ vẻ nghi ngờ, Liễu lão bị hắn sai đi Bắc quận, điều tra chuyện Sở Vân Nhi cùng Tô Hòa, đến nay đã hơn nửa tháng, hoàn toàn không có tin tức. Một cường giả cảnh giới thứ năm, rời khỏi Thần Đô, chỉ cần không đi đối đầu phật đạo tứ tông lục phái, hầu như có thể đi ngang các quận, lão khả năng xảy ra chuyện là không lớn, nhưng nếu là không gặp chuyện, lại vì sao nhiều ngày như vậy, một chút tin tức cũng không có?

Thôi Minh ở trong sân đi qua đi lại, Liễu lão đi, bên cạnh hắn, liền không có người để dùng nữa.

Nhưng Lý Mộ cùng Tô Hòa, lại đều là nhất định phải chết, bọn họ không chết, chết chính là bản thân Thôi Minh.

Sắc mặt Thôi Minh biến ảo một hồi lâu, cuối cùng khẽ cắn môi, lật tay, trên tay xuất hiện một gương đồng to bằng bàn tay.

Hắn đi đến thư phòng, cắn rách đầu ngón tay, lấy máu làm mực, ở trên gương đồng viết xuống mấy hàng chữ.

Sau đó, hắn buông gương đồng xuống, hai tay giao nhau, sau khi tạo vài cái ấn quyết, đánh một luồng linh lực vào gương đồng, trên gương đồng chợt lóe ánh sáng màu trắng, chữ viết màu máu bên trên chậm rãi biến mất, như là bị cái gì cắn nuốt…

Hết chương 431.

Chương 432. Trở về Bắc quận (1)

Hoàng cung.

Trong ngự hoa viên.

Trong vườn hoa muôn hoa đua thắm khoe hồng, bốn mùa không tàn, nữ hoàng chậm rãi đi ở trong bụi hoa, Mai đại nhân từ bên ngoài đi vào, nói: "Bệ hạ, Lý Mộ đã rời khỏi Thần Đô, trong một đoạn thời gian ngắn ngủn hắn rời khỏi, trong những căn nhà kia ở Nam Uyển Bắc Uyển đã truyền ra không ít động hướng, thật sự không cần phái người đi bảo hộ hắn sao?"

Nữ hoàng mỉm cười, nói: "Hắn cũng không có không chịu nổi như ngươi nghĩ, ngay cả Thiên Huyễn Thượng Nhân cũng chết trong tay hắn, những người đó lại có thể làm gì hắn. Ngươi từng thấy hắn bắt nạt người khác, có khi nào thấy người khác bắt nạt hắn?"

Mai đại nhân cẩn thận suy nghĩ, phát hiện quả thật là như vậy.

Lý Mộ tuy đắc tội nhiều người, nhưng người dám bắt nạt hắn, kết cục đều không tốt lắm, bị phạt một trận roi là nhẹ, nghiêm trọng một chút, cái đầu trên cổ khó bảo toàn, càng nghiêm trọng hơn, ở bên đường bị bổ thành tro bụi…

Ngay cả phò mã của Vân Dương công chúa, cũng bị hắn thiết kế mất quan chức, kê biên tài sản, không ít người trong triều ở sau lưng đều gọi hắn là tiểu hồ ly bên cạnh bệ hạ.

Mai đại nhân hồi nhớ lại quá trình quen biết với Lý Mộ, hắn nói chuyện nhẹ nhàng, bộ dạng ưa nhìn, thích cười, làm việc trực tiếp, lòng có chính khí, không muốn thỏa hiệp… , ai ngờ được hắn bắt đầu chơi xấu, thế mà cũng là đầy bụng ý nghĩ xấu.

Nàng nghĩ như vậy, ánh mắt lơ đãng đảo qua nữ hoàng, phát hiện trên mặt của nữ hoàng mang theo nụ cười mỉm, dung nhan trong nháy mắt này, thậm chí vượt qua trăm hoa nở rộ trong vườn hoa.

Mai đại nhân có nháy mắt thất thần, từ sau khi gả vào thái tử phủ, nàng đã rất ít ở trên mặt bệ hạ nhìn thấy nụ cười như vậy…

Thần Đô.

Việc phò mã Thôi Minh ở hai mươi năm trước giết vợ diệt tộc, theo Vân Dương công chúa lấy ra miễn tử kim bài tiên đế ngự ban, Thôi Minh được thả ra từ Tông Chính tự, nhiệt độ nghị luận của dân chúng cũng dần dần tiêu giảm.

Hí kịch Trần Thế Mỹ ở Thần Đô trào lưu nhất thời, ở dưới sự tỏ vẻ của người đảng cũ, cũng bị phong cấm.

Vở kịch này, đề cập phò mã, công chúa, thậm chí là hoàng thái phi, có hiềm nghi ánh xạ, bôi đen hoàng tộc, các hí lâu lớn, từ nay về sau không cho phép diễn vở này nữa, ai làm trái xử trí theo luật.

Từ sau khi mấy nhà hí lâu ôm tâm lý may mắn bị đóng cửa tiệm, trong lúc nhất thời, Trần Thế Mỹ phổ biến một thời, Thần Đô không ai truyền xướng nữa.

Dân chúng tuy không dám nói rõ, nhưng trong lòng tất nhiên là tránh không được nhạo báng.

Cái gì ánh xạ, bôi đen, chỉ toàn là lời nói vô căn cứ, sự thật sẽ chỉ so với hí kịch càng đen tối hơn, Trần Thế Mỹ trong kịch, vứt bỏ vợ con, cuối cùng rơi vào kết cục không được chết tử tế, Thôi phò mã ngoài đời, làm hết việc ác, so với Trần Thế Mỹ kia còn đáng hận hơn ngàn lần vạn lần, cuối cùng không phải vẫn nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật, tiếp tục làm hoàng thân quốc thích của hắn?

Vụ án Thôi Minh, từ đây kết thúc.

Thần Đô mỗi ngày có càng nhiều việc lớn xảy ra, triều đình sau khi cải cách chế độ tuyển quan, trận đầu khoa cử, liền trở thành điều quan trọng nhất trước mắt, nhân tài ba mươi sáu quận đề cử dần dần hội tụ ở Thần Đô, chuyện đã xảy ra mấy ngày trước, rất nhanh sẽ bị quên đi

Bắc quận.

Bạch Vân sơn.

Lần trước Lý Mộ theo Ngọc Chân Tử về núi, thủ sơn đệ tử của tổ đình Phù Lục phái đã từng gặp hắn, Lý Mộ sau khi nói rõ ý đồ đến, hai đệ tử tự mình dẫn hắn cùng Tiểu Bạch tới Bạch Vân phong.

Bốn người đáp ở trên quảng trường trước đạo cung đỉnh Bạch Vân phong, trong đạo cung có người sinh ra cảm ứng, hai người từ trong cung đi ra.

Một ông lão, một bà lão, bà lão bên phải, đạo hiệu Hoa Dương Tử, lần trước chính là bà mang Lý Mộ cùng Liễu Hàm Yên du lãm toàn bộ Bạch Vân sơn.

Sau khi chào nhau, bà lão dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Lý Mộ.

Lần trước thấy hắn, hắn chỉ vừa mới Tụ Thần, chẳng qua là hơn hai tháng không gặp, khí tức trên người hắn đã cực kỳ mờ mịt, hiển nhiên đã bước vào Thần Thông.

Người tư chất bình thường, từ Tụ Thần đến Thần Thông, cần dùng mười năm hai mươi năm thậm chí lâu hơn, hắn lại chỉ dùng hai tháng.

Loại tốc độ tu hành này, quả thực làm người ta sợ hãi, đuổi sát tuyệt đỉnh thiên tài của tổ đình.

Những thiên tài đó tốc độ tiến vào trung tam cảnh mặc dù nhanh, nhưng đó là có mười năm tích lũy trở lên, tích lũy dày bùng nổ mạnh, một hơi phá cảnh, bà lần trước gặp Lý Mộ, hắn chỉ là Tụ Thần bình thường mà thôi.

Không hề nghi ngờ, trong hai tháng này, hắn nhất định gặp cơ duyên to lớn.

Mỗi người đều có cơ duyên, bà lão không nghĩ kỳ nữa, cười nói: “Ta mang ngươi đi chỗ ở của Liễu sư muội.”

Trên Bạch Vân phong, một đỉnh núi thiên địa linh lực cực kỳ dư thừa.

Đại bộ phận đệ tử trên núi đều ở cùng một chỗ, chỉ có trưởng lão cùng với đệ tử hạch tâm cảnh giới Thần Thông trở lên, mới có tư cách ở trên núi mở chỗ ở độc lập.

Liễu Hàm Yên làm đồ đệ của thủ tọa, thân phận tương đương với trưởng lão, nơi ở, linh khí dư thừa, phong cảnh tú lệ, là nơi vô số đệ tử trên núi, thậm chí không ít trưởng lão cũng hâm mộ.

Giờ phút này, nàng ngồi ở bên cạnh bàn đá trong sân, một tay chống má, nhìn mây trôi từ trước mắt từ từ bay qua, hạc trắng ở trong đám mây bay múa hót vang, lại không lòng dạ nào ngắm cảnh, cũng vô tâm tu hành, theo thói quen bắt đầu phát ngốc.

Đám mây bay qua đỉnh núi xa xa, ở trong mắt nàng, dần dần biến ảo thành bộ dáng một người.

Lúc còn nhỏ bị cha mẹ bán tới nhạc phường, mỗi ngày ăn không đủ no, luyện đàn luyện đến mức cánh tay không thể nâng lên, nàng cũng cắn răng chịu đựng qua được, hôm nay lại khó có thể nhịn được nỗi nhớ đối với một người.

Trong hai tháng, nàng không chỉ một lần muốn cùng Vãn Vãn đi Thần Đô tìm Lý Mộ, lại không chỉ một lần khắc chế ý tưởng này.

Mười mấy năm qua, nàng lần đầu tiên tìm được chỗ dựa của mình, nhưng lại không muốn hoàn toàn coi hắn là chỗ dựa, vì có năng lực cùng nhau đối mặt một vài thứ với hắn, nàng thật không dễ gì hạ được quyết tâm, mới làm quyết định này, tuyệt đối không thể bỏ dở nửa chừng.

Buổi tối ngày đó, chuyện trơ mắt nhìn hắn một mình đối mặt nguy cơ sinh tử, mà nàng chỉ có thể tránh ở nơi an toàn, nàng không muốn trải qua lần thứ hai nữa.

Vãn Vãn hai tay chống má, ngồi ở đối diện nàng, lẩm bẩm: “Cũng không biết công tử ở Thần Đô thế nào, ăn ngon không, mặc tốt không, ở được không, có bị người ta ức hiếp hay không, Thần Đô những người xấu đó, thích nhất bắt nạt người ta.”

Nghe Vãn Vãn nói như vậy, Liễu Hàm Yên cũng không tránh khỏi bắt đầu lo lắng.

Ở Thần Đô hơn mười năm, Thần Đô là bộ dáng thế nào, nàng rõ ràng hơn so với bất luận kẻ nào.

Hết chương 432.

Chương 433. Trở về Bắc quận (2)

Nơi đó triều đình hắc ám, quan viên hoa mắt ù tai, dân chúng chết lặng, con em quyền quý coi trời bằng vung, hành vi phạm tội bọn họ phạm, chỉ cần lấy bạc chuộc tội, căn bản không cần chịu luật pháp chế tài, học sinh thư viện, lấy khi nhục nữ tử làm phong trào, không ít nữ tử nhà lành, đều bị bọn họ làm bẩn sự trong sạch, nếu không phải nàng từ chối nhã gian độc tấu, chỉ sợ cũng không thể bảo trì thân thể trong sạch cho tới hôm nay.

Lấy tính cách Lý Mộ, ở Thần Đô loại địa phương đó, nhất định sẽ thiệt thòi lớn.

Một khi nghĩ đến đây, trong lòng Liễu Hàm Yên không khỏi càng thêm lo lắng.

Vãn Vãn lắc đầu, nói: "Cũng không biết công tử ở nơi đó, có quen biết cô nương xinh đẹp hay không, may mà có Tiểu Bạch ở bên cạnh công tử."

Liễu Hàm Yên ngoài việc lo lắng, lại có chút tức giận, nói: "Bên người hắn cô nương xinh đẹp có bao giờ ít, lâu như vậy, ngay cả một chút tin tức cũng không có, nói không chừng sớm mang chúng ta quên đi rồi!"

Nàng còn chưa dứt lời, bỗng nhiên "Ai u" một tiếng, cảm giác đầu mình bị cái gì gõ một phát.

Liễu Hàm Yên xoay người, phía sau lại trống trơn.

Vãn Vãn nhìn phía sau Liễu Hàm Yên, trong đôi mắt như nước mùa thu lưu chuyển hào quang lạ, ngay sau đó, trên khuôn mặt nhỏ của nàng liền hiện ra nét kinh hỉ.

Phía sau không có một bóng người, Liễu Hàm Yên lại xác thực bị công kích, nàng khẽ biến sắc, một tay bấm tay niệm chú, bổ một chưởng về phía phía trước hư vô.

Vốn định vụng trộm xuất hiện ở bên người nàng, cho nàng một niềm vui bất ngờ, vừa lúc nghe được nàng ở sau lưng nói xấu hắn, uổng hắn hai tháng qua vì nàng thủ thân như ngọc,

Lý Mộ tức giận, ở trên đầu nàng nhẹ nhàng gõ một phát, bày tỏ khiển trách.

Đối mặt một chưởng của Liễu Hàm Yên, hắn giải trừ trạng thái ẩn nấp, thuận thế cầm tay nàng, toàn lực vận chuyển pháp lực, mới hóa giải một công kích này của nàng.

Lý Mộ cùng nàng mười ngón tay đan chặt vào nhau, nói: "Xuống tay ác như vậy, mưu sát chồng à?"

"Công tử!"

Vãn Vãn đã từ trên ghế nhảy dựng lên, cao hứng chạy đến bên người Lý Mộ.

Liễu Hàm Yên tùy ý Lý Mộ cầm tay, trong đôi mắt trong suốt hiện lên kinh hỉ nóng cháy, sau đó lại khẽ hừ một tiếng, nói: "Thời gian dài như vậy, ngay cả phong thư cũng không viết, chàng ở Thần Đô có phải có tiểu hồ ly khác rồi hay không?"

Lý Mộ nhìn phía sau, nói: "Tiểu Bạch, ngươi làm chứng cho ta."

Tiểu Bạch cũng giải trừ ẩn nấp, chạy tới kéo cánh tay Liễu Hàm Yên, nói: "Ta có thể làm chứng, công tử ở Thần Đô không hái hoa ngắt cỏ, trừ ta, thì không có tiểu hồ ly khác."

Liễu Hàm Yên nhéo nhéo mặt của nàng, nói: "Ngươi so với Vãn Vãn còn nghe lời hắn hơn, có phải hắn trước khi đến đã dạy ngươi hay không?"

Tiểu Bạch liên tục lắc đầu, nói: "Ta lấy danh nghĩa thiên hồ thề, công tử ở bên ngoài thật sự chưa hái hoa ngắt cỏ."

Thiên hồ là tín ngưỡng của Tiểu Bạch, Liễu Hàm Yên hiển nhiên là tin Tiểu Bạch cam đoan, hàng lông mày liễu hơi nâng lên, nắm chặt tay Lý Mộ, nói: "Chàng tiến vào, ta có lời muốn nói với chàng."

Lý Mộ nói: "Ta cũng có lời muốn nói với nàng."

Hai người đi vào trong phòng, một khắc cửa phòng đóng lại, hai thân thể ôm chặt lấy nhau.

Lý Mộ ước chừng nhịn hai tháng nhớ nhung, ở giờ khắc này, ầm ầm bùng nổ.

Loại nhớ nhung này, không chỉ có bắt nguồn từ tâm hắn, còn có thân thể hắn.

Thân thể thuần âm thuần dương, có sự hấp dẫn trời sinh, sau khi hưởng qua song tu ngon ngọt, thì cũng không cai được nữa.

Hai người ôm hôn hồi lâu, đôi môi mới chậm rãi tách ra.

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Liễu Hàm Yên hiện ra một tia ửng đỏ, nói: "Đi ra ngoài đi, Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch còn ở bên ngoài."

Lý Mộ có chút luyến tiếc, ôm thân thể mềm mại của nàng chặt hơn một ít nữa, nói: "Sợ cái gì, các nàng lại không phải người ngoài."

Cách xa lâu ngày gặp lại, Liễu Hàm Yên càng thêm luyến tiếc buông ra, nhỏ giọng nói: "Vậy lại ôm một lát nữa."

Hai người ôm chặt lấy nhau, lẳng lặng lắng nghe nhịp tim đối phương, không có một lời, lại hơn ngàn lời.

Da mặt Liễu Hàm Yên vẫn có chút mỏng, nửa khắc đồng hồ sau, liền kéo Lý Mộ đi ra ngoài, Tiểu Bạch đang mang quà nàng từ Thần Đô mang đến từ trong bọc hành lý lấy ra, bày ở trên bàn.

"Đây là trâm cài cho Vãn Vãn tỷ tỷ, đây là son cho Hàm Yên tỷ tỷ, đây là hoa giống muội cùng ân công mua ở Thần Đô, sau khi hoa nở, nhìn đẹp lắm."

Chia quà xong, nàng liền sốt ruột không chờ được cùng Vãn Vãn mang giống hoa trồng ở trong vườn hoa bên ngoài.

Vãn Vãn tưới chút nước cho vườn hoa, hỏi: "Những hạt giống này, khi nào mới có thể nở hoa?"

Tiểu Bạch ngẩn ra một phen, sau đó lắc đầu nói: "Muội cũng không biết, lúc ở Thần Đô, Chu tỷ tỷ chỉ là phất ống tay áo, chúng nó lập tức trưởng thành."

Lý Mộ sâu sắc phát hiện cái tay đang nắm căng lên.

Liễu Hàm Yên đứng ở trước vườn hoa, nhìn Tiểu Bạch, mỉm cười hỏi: “Vị Chu tỷ tỷ nào?”

Tiểu Bạch ngẩn ra một phen, nói: “Là, là…”

Lý Mộ chủ động nói: “Là nữ hoàng bệ hạ.”

Lần này đến lượt Liễu Hàm Yên ngẩn ra, có chút không thể tin được lỗ tai mình, ngay cả ghen cũng quên, hỏi: “Chàng nói cái gì?”

Lý Mộ giải thích: “Nàng cũng biết, lúc ta ở Bắc quận, làm một ít chuyện có lợi cho bệ hạ, sau khi đến Thần Đô, bệ hạ đối với ta cực kỳ coi trọng, một lần bệ hạ cải trang đi tuần, trùng hợp tới nhà chúng ta, Tiểu Bạch chính là khi đó quen biết nàng.”

Hắn giờ phút này nói với Liễu Hàm Yên đều là sự thật, chỉ là chuyện bị nữ hoàng ở trong mơ chà đạp, mộng xuân bị nàng gặp được, hắn biết điều lựa chọn giấu diếm.

Không đợi nàng hỏi kỹ, Lý Mộ liền hỏi ngược lại: “Nàng sẽ không hoài nghi ta cùng bệ hạ có quan hệ gì không minh bạch chứ?”

Liễu Hàm Yên ở bên hông hắn véo một cái, cả giận nói: “Không cho phép mạo phạm bệ hạ!”

Lý Mộ nói: “Không sao, nơi này là Bắc quận, nàng không nghe được.”

Liễu Hàm Yên dậm chân một cái: “Vậy cũng không được!”

Lý Mộ đành phải nói: “Được được được, ta không nói nữa, nghe lời nàng hết.”

Nam nhân Đại Chu, đối với nữ nhân làm hoàng đế, có lẽ sẽ không phục, nhưng Lý Mộ biết, không ít nữ tử Đại Chu, đều tôn kính hơn nữa sùng bái đối với nữ hoàng, trừ Thượng Quan Ly, con gái của Trương đại nhân, tựa như cũng coi nữ hoàng là thần tượng.

Không ngờ ngay cả Liễu Hàm Yên cũng ủng hộ nàng như vậy, nếu các nàng biết nữ hoàng trừ uy nghiêm, còn có một

mặt S, chỉ sợ hình tượng thần tượng trong lòng sẽ lập tức sụp đổ.

Nghe nói bệ hạ rất chiếu cố đối với Lý Mộ, Liễu Hàm Yên rốt cuộc yên tâm.

Về phần hai người sẽ có quan hệ gì khác hay không, nàng căn bản chưa từng sinh ra một tia hoài nghi.

Nữ hoàng là tượng trưng cao quý, uy nghiêm, thánh khiết, chỉ cần động loại ý tưởng này, nàng đều cảm thấy là tội ác không thể tha thứ.

Hết chương 433.

Chương 434. Bé nhỏ không đáng kể

Sau khi bày ra thân phận nữ hoàng, Chu tỷ tỷ là ai, căn bản không cần Lý Mộ giải thích. Hắn đánh giá cao thấp Liễu Hàm Yên một lần, khó có thể tin nói: "Nàng nhanh như vậy đã Thần Thông?"

Vừa rồi lúc Liễu Hàm Yên công kích hắn, Lý Mộ liền phát hiện tu vi của nàng đã đạt tới trung tam cảnh.

Bản thân Lý Mộ ở Thần Đô, không biết làm bao nhiêu chuyện tốt, hấp thu bao nhiêu niệm lực của dân chúng, hao phí bao nhiêu linh ngọc, lại làm trâu làm ngựa cho nữ hoàng, được nàng giúp, mới có thể ở trong thời gian hai tháng thăng cấp Thần Thông.

Sau khi tới Bạch Vân sơn, hắn mới phát hiện, Liễu Hàm Yên ở hai tháng này tiến bộ, thế mà so với hắn còn lớn hơn.

Liễu Hàm Yên có chút đắc ý nói: "Hai tháng nay, ta đã tu hành cẩn thận, sư phụ ở trên tu hành cũng giúp ta rất nhiều."

Nàng nói một lát, lại nhìn về phía Lý Mộ, khó hiểu nói: "Chàng tốc độ thăng cấp sao cũng nhanh như vậy?"

Hao phí lượng lớn tài nguyên của tông môn, ở dưới sự trợ giúp của sư phụ, nàng mấy ngày trước mới thăng cấp, vốn định đợi Lý Mộ trở về, nhìn thấy tu vi của nàng đã vượt qua hắn, nhất định sẽ chấn động, không ngờ, hắn giống với mình, cũng đã tiến vào trung tam cảnh.

Lý Mộ liếc nàng một cái, nói: "Nàng cho rằng chỉ nàng tu hành chăm chỉ sao?"

Câu này thật ra hắn nói có chút chột dạ, hai tháng nay, hắn chỉ lo đấu trí so dũng khí với quan viên quyền quý, ăn chơi trác táng, đảng mới đảng cũ, làm sao có thời gian đi khắc khổ tu hành?

Hắn chẳng qua là mang thời gian người khác khắc khổ tu hành, đều dùng để đi đường tắt.

Nhìn ở mặt ngoài, hắn tựa như không dẫn đường luyện khí như thế nào, nhưng nữ hoàng là cường giả cảnh giới thứ bảy, tùy tùy tiện tiện ôm đùi nàng một hồi, đã có thể khiến hắn bớt đi mấy năm khổ tu.

Liễu Hàm Yên có đùi Ngọc Chân Tử để ôm, đùi nữ hoàng, hiển nhiên so với Ngọc Chân Tử dài hơn, trắng hơn.

Liễu Hàm Yên hồ nghi nói: "Không có khả năng, cho dù là hai tháng nay, chàng không ăn không uống, lúc nào cũng luôn hấp thu linh ngọc, cũng không có khả năng nhanh như vậy đột phá, chàng khẳng định có chuyện gì gạt ta."

Ba ngày không gặp, phải nhìn với cặp mắt khác xưa.

Chuyện có liên quan tu hành, Lý Mộ trước kia rất dễ dàng có thể ở trước mặt Liễu Hàm Yên qua loa qua ải, ở sau khi Bạch Vân sơn tu hành hai tháng, Liễu Hàm Yên bây giờ, hiển nhiên đã không dễ lừa như vậy.

Lý Mộ đành phải nói: "Thật ra cũng không có chuyện gì, ta vốn không nhanh như vậy đột phá, là bệ hạ giúp ta một phen. Bệ hạ là cường giả Siêu Thoát cảnh giới thứ bảy, lợi hại như chưởng giáo chân nhân của nàng, loại chuyện này, đối với nàng mà nói, không tính là gì cả."

Liễu Hàm Yên bất ngờ nói: "Bệ hạ sao đối với chàng tốt như vậy?"

Lý Mộ nói: "Những thứ này đều là ta dùng sự cố gắng của mình đổi lấy, nàng không biết, Thần Đô này hai tháng qua, ta làm trâu làm ngựa cho bệ hạ, cúc cung tận tụy, làm bao nhiêu chuyện, mới đổi lấy một lần cơ hội như vậy."

Liễu Hàm Yên nắm tay hắn, đau lòng nói: "Vất vả chàng rồi."

"Không vất vả." Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: "Chỉ có trở nên cường đại, ta mới có năng lực bảo hộ các nàng. Làm việc cho bệ hạ tuy vất vả, nhưng bệ hạ cũng rất hào phóng, nàng để ta làm nội vệ, không chỉ tặng ta tài nguyên tu hành, còn ban cho chúng ta một tòa nhà năm sân, về sau nàng cùng Vãn Vãn trở về, liền có tòa nhà lớn để ở rồi."

Liễu Hàm Yên giật mình nói: “Tòa nhà năm sân, ở nơi nào?”

Lý Mộ nói: “Bắc Uyển.”

Sắc mặt Liễu Hàm Yên chấn động, lấy tích tụ của nàng, chỉ sợ suốt đời cũng không thể ở Thần Đô mua được nổi một tòa nhà năm sân, càng đừng nói là ở Bắc Uyển, nơi các quan to quý nhân tụ cư, tòa nhà loại địa phương đó, không có thân phận nhất định, cho dù là có tiền cũng mua không nổi.

Như là ý thức được cái gì, Liễu Hàm Yên nhìn về phía Lý Mộ, hỏi: “Bệ hạ đối với chàng tốt như vậy, việc chàng ở Thần Đô làm, có phải rất nguy hiểm hay không?”

Lý Mộ không muốn để nàng lo lắng, cười cười, nói: “Không có, chủ yếu là bệ hạ hào phóng đối với người mình, ta làm, đều là một ít việc bé nhỏ không đáng kể.”

Tiểu Bạch nhìn Liễu Hàm Yên, nói: “Liễu tỷ tỷ, tỷ cùng Vãn Vãn tỷ tỷ muốn theo chúng ta cùng nhau về Thần Đô hay không, tòa nhà chúng ta rất lớn rất lớn, chỉ ân công cùng muội ở.”

Trên mặt Liễu Hàm Yên lộ ra nét động lòng, lại vẫn lắc lắc đầu, nói: “Bây giờ còn chưa được, chờ tu vi ta tăng lên một chút nữa.”

Lý Mộ một lần nữa chưa mở miệng cùng Tiểu Bạch.

Hắn ở Thần Đô gây thù hằn quá nhiều, lấy thực lực hắn bây giờ, còn chưa thể bảo hộ các nàng rất tốt, trừ phi để các nàng giống với Tiểu Bạch, cả ngày ở nhà.

Ít nhất, cũng cần sau khi hắn học được đại bộ phận thần thông của Thần Thông cảnh, thực lực tăng lên một mảng lớn nữa, hoàn toàn ở Thần Đô đứng vững gót chân.

Nghĩ đến một chuyện, hắn lại nhìn về phía Liễu Hàm Yên, cười nói: “Lần này ở Thần Đô, ta đi Diệu Âm phường, gặp được đám Âm Âm, Diệu Diệu, Tiểu Thất, Tiểu Thập Lục nàng thường nói với ta, họ hỏi ta rất nhiều chuyện về nàng.”

Nghe được hảo tỷ muội ngày xưa, trên mặt Liễu Hàm Yên lộ ra nét kích động, hỏi: “Chàng đã gặp bọn họ, họ bây giờ thế

nào?”

Lý Mộ nói: “Các nàng ấy bây giờ ổn lắm, chỉ là trách nàng lúc trước không từ mà biệt.”

Liễu Hàm Yên cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Ta không muốn nhìn thấy bộ dáng mọi người cùng nhau khổ sở lúc biệt ly.”

Lý Mộ nhẹ nhàng cầm tay nàng, nói: “Chờ lúc các nàng đi Thần Đô, có thể gặp được họ.”

Liễu Hàm Yên nhìn hắn, nghiêm túc nói: “Chàng nhất định phải giúp ta chiếu cố tốt các muội ấy, cuộc sống ở nhạc phường không dễ dàng, người nào cũng không đắc tội nổi, thường xuyên có người bắt nạt họ, Tiểu Thất cùng Thập Lục tuổi còn nhỏ, bị người ta bắt nạt cũng không dám nói cho chúng ta biết “

Lý Mộ vỗ vỗ tay nàng, nói: “Yên tâm đi, Thần Đô ai chẳng biết Diệu Âm phường là ta bảo kê, ăn gan hùm mật báo, dám bắt nạt các nàng ấy…”

Liễu Hàm Yên gõ gõ ở trán hắn, nói: “Chàng bớt thể hiện, Thần Đô không phải Bắc quận, nơi đó rất nhiều người chúng ta đều đắc tội không nổi. Chàng vừa mới đi Thần Đô hai tháng, còn không hiểu Thần Đô, người ta bây giờ nói, chàng nhớ hết lấy, bọn họ đều là con em quyền quý cùng quan viên kiêu ngạo ương ngạnh nhất, chàng gặp, tuyệt đối phải trốn tránh.”

Hôm nay đừng nói con em quyền quý quan viên Thần Đô, là cha cùng ông bọn họ, gặp được Lý Mộ, cũng phải cân nhắc một chút. Lý Mộ xua tay, nói: “Không cần.”

Liễu Hàm Yên trừng mắt nhìn hắn một cái, nói: “Ta là nghiêm túc, chàng nghe hẳn hoi cho ta.”

Lý Mộ có chút bất đắc dĩ, lại cũng chỉ có thể gật đầu.

Hết chương 434.

Chương 435. Biến cố vịnh Bích Thủy (1)

Liễu Hàm Yên nghĩ nghĩ, nói: "Thần Đô công tử ăn chơi có rất nhiều, mấy người này chàng phải nhớ, gặp bọn họ né tránh chút, bọn họ là Chu Thông con Lễ bộ lang trung, Dương Tu con Hình bộ lang trung, Ngụy Bằng con Hộ bộ viên ngoại lang, cháu nội Thái Thường tự thừa…"

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: "Mấy người bọn họ, gần đây đều rất thành thật."

Liễu Hàm Yên nhìn về phía hắn, hỏi: "Chàng biết bọn họ?"

Lý Mộ gật gật đầu, nói: "Biết, mấy tên xấu xa này, thích nhất ức hiếp dân chúng, sau khi bị ta thu thập vài lần, liền thành thật hơn nhiều, ở trên đường nhìn thấy ta liền bỏ trốn."

Liễu Hàm Yên khó có thể tin nói: "Chàng đã thu thập bọn họ, bọn họ là con em quan viên, xúc phạm luật pháp cũng không cần chịu phạt, có thể dùng bạc chuộc tội. Cha của Dương Tu, càng là Hình bộ lang trung, đến Hình bộ, đen cũng có thể bị bọn họ nói thành trắng."

Lý Mộ giải thích: "Luật lấy bạc chuộc tội đã huỷ bỏ, lúc ấy bệ hạ muốn huỷ bỏ lấy bạc chuộc tội, có rất nhiều quan viên phản đối, về sau ta liền mang con, cháu các thứ của bọn họ đều đánh một trận, sau đó đền bọn họ bạc, hợp lý hợp pháp, Hình bộ lang trung cũng không trị tội của ta, sau đó những quan viên này liền chủ động yêu cầu huỷ bỏ lấy bạc chuộc tội. Thật ra Hình bộ lang trung người này, cũng không xấu xa như vậy, rất nhiều thời điểm, cũng rất thông tình đạt lý."

Liễu Hàm Yên ngẩn ra một phen, hỏi: "Luật lấy bạc chuộc tội huỷ bỏ rồi?"

Lý Mộ gật gật đầu, nói: "Đã sớm huỷ bỏ."

Liễu Hàm Yên trầm mặc một hồi lâu, mới tiếp nhận sự thật này, nghĩ nghĩ, lại nói: "Còn có học sinh của thư viện, thư viện địa vị cao cả, quan viên triều đình, đều là học sinh của bọn họ, bây giờ đám học sinh thư viện đó, phẩm đức bại hoại, thường

xuyên ức hiếp nhạc sĩ trong phường, chàng tuyệt đối không thể nổi xung đột với bọn họ.”

Lý Mộ nói: “Trước đó vài ngày, Tiểu Thất thiếu chút nữa bị một học sinh thư viện khinh bạc, về sau ta bắt mấy tên xấu xa của thư viện chém đầu, bây giờ học sinh ba cái thư viện đó cũng thành thật rồi, hơn nữa về sau, triều đình không từ bốn đại thư viện tuyển quan nữa, tình huống thư viện lũng đoạn quan viên triều đình đã trở thành lịch sử.”

Hai tháng nay, Thần Đô đã xảy ra quá nhiều chuyện, Liễu Hàm Yên trong lúc nhất thời có chút khó có thể hoàn hồn, trầm mặc hồi lâu mới nói: “Còn có một người, so với tất cả người ta vừa rồi từng nói còn đáng sợ hơn, hắn tên Chu Xử, là con em Chu gia, đệ đệ của nữ hoàng, ở Thần Đô ngang ngược, không chuyện ác nào không làm.”

Lý Mộ gật gật đầu, nói: “Kẻ này, quả thực so với người khác càng kiêu ngạo hơn, bên đường đâm chết người ta không nói, còn dám uy hiếp người nhà người chết, quả thực coi trời bằng vung, cho nên ta dứt khoát một tia sét đánh chết hắn, đỡ cho hắn làm hại dân chúng nữa.”

Liễu Hàm Yên kinh ngạc nhìn Lý Mộ, hỏi: “Đây là chuyện bé nhỏ không đáng kể chàng nói?”

Tuy Liễu Hàm Yên đối với Lý Mộ tín nhiệm không chút giữ lại, lại vẫn không thể tin tưởng những lời hắn vừa rồi nói.

Đám công tử ăn chơi đó, ở Thần Đô hoành hành ngang ngược, coi trời bằng vung, Liễu Hàm Yên từ nhỏ nghe việc xấu của bọn họ mà lớn lên, những người này rốt cuộc đã trải qua cái gì, mới có thể ở trong hai tháng thay đổi tính tình?

Mà từ khi nàng nhớ chuyện, luật lấy bạc chuộc tội đã có, bao nhiêu lần có quan viên đề nghị huỷ bỏ, cuối cùng đều không có kết quả, sao có thể bỗng nhiên bãi bỏ…

Địa vị siêu nhiên của thư viện không còn nữa, trẻ hư Chu gia Chu Xử chết rồi… , những thứ này, đều là chuyện bé nhỏ không đáng kể hắn hai tháng qua làm?

Liễu Hàm Yên nhìn về phía Tiểu Bạch, hỏi: “Hắn nói đều là thật sao?”

Tiểu Bạch gật gật đầu, nói: “Là thật, dân chúng Thần Đô đều rất thích ân công, chúng ta ở trên đường mua đồ, bọn họ cũng không thu bạc của chúng ta…”

Liễu Hàm Yên chấn động qua đi, thì chỉ còn lại có lo lắng.

Nàng thấp thỏm lo âu nhìn Lý Mộ, hỏi: “Chàng đắc tội nhiều người như vậy, Thần Đô về sau còn có nơi nào cho chàng dung thân, nếu không chàng đừng làm quan nữa, chúng ta ở lại Bắc quận, chàng với ta cùng nhau ở Bạch Vân sơn tu hành…”

Lý Mộ cười cười, nói: “Không cần lo lắng, trên người ta có bao nhiêu bảo bối, nàng không phải không biết, với lại, Thần Đô có bệ hạ bảo vệ ta, ngược lại là nơi an toàn nhất Đại Chu.”

Lý Mộ và Liễu Hàm Yên, đi không phải cùng con đường tu hành.

Nàng có một sư phụ Động Huyền đỉnh phong, giống nàng đều là thuần âm chi thể, Liễu Hàm Yên nhất định kế thừa y bát Ngọc Chân Tử, tài nguyên tổ đình Phù Lục phái, mặc cho nàng lấy dùng.

Mà Lý Mộ tu hành, cần dựa vào chính mình.

Lòng dân niệm lực, là cơ sở tu hành của hắn, đã đặt chân ở dân chúng, tự nhiên phải đứng ở mặt đối lập giai cấp đặc quyền, đắc tội với người ta là khó tránh khỏi, cũng may hắn còn có nữ hoàng, con bài chưa lật của mình cũng không yếu, Thần Đô nhìn như nguy hiểm, lại cũng an toàn.

An ủi Liễu Hàm Yên một hồi lâu, mới đánh tan sự lo lắng của nàng.

Hai tháng không gặp, Liễu Hàm Yên tiến bộ thần tốc, Vãn Vãn cũng không kém.

Tu vi của nàng, hôm nay cũng đã đến Tụ Thần, hơn nữa bởi vì linh đồng, thực lực của nàng, xa không chỉ Tụ Thần đơn giản như vậy.

Vừa rồi khi Lý Mộ ẩn thân, Liễu Hàm Yên cũng chưa phát hiện hắn, nhưng không giấu được mắt Vãn Vãn, nếu là Vãn

Vãn có một ngày tiến vào trung tam cảnh, chỉ sợ linh đồng cũng sẽ theo đó tiến hóa.

Hai tháng không gặp, Tiểu Bạch cùng các nàng có đề tài nói không hết, mắt thấy sắc trời dần tối, Lý Mộ cùng Liễu Hàm Yên liếc nhau, đều xem hiểu ý tứ đối phương.

Hai người đồng thời đứng lên, nói với hai thiếu nữ: "Thời gian không còn sớm nữa, các ngươi cũng nghỉ ngơi sớm một chút."

Một lát sau, trên giường trong phòng Liễu Hàm Yên, hai người ngồi khoanh chân, hai tay nắm chặt, pháp lực thông qua hai tay, lưu chuyển qua lại ở trong hai thân thể, từng tia thiên địa linh khí chịu nó hấp dẫn, nhanh chóng tiến vào trong cơ thể hai người.

Thời gian cách hai tháng, Lý Mộ lần nữa cảm nhận được niềm vui song tu.

Tu hành là một chuyện buồn tẻ chán nản, nhưng âm dương song tu, vô luận là thân thể hay linh hồn, đều có thể cảm nhận được một loại cảm giác đặc biệt sung sướng, đây có lẽ là nguyên nhân bọn họ nghiện đối với song tu.

Ngày hôm sau, hai người thẳng đến mặt trời lên cao mới rời giường.

Sau đó, Lý Mộ ngự kiếm đến Thanh Huyền phong, sau khi trả qua đệ tử trông núi thông báo, Hàn Triết rất nhanh liền từ đạo cung Thanh Huyền phong đi ra.

Hắn bước tới, ở trên vai Lý Mộ vỗ một cái, hỏi: "Ở Thần Đô thế nào?"

Lý Mộ cười cười, "Vẫn ổn."

Hắn nhìn trái nhìn phải, chưa nhìn thấy bóng người thường xuyên đi theo phía sau Hàn Triết, hỏi: "Tần sư muội đâu?"

Hết chương 435.

Chương 436. Biến cố vịnh Bích Thủy (2)

Nói tới Tần sư muội, Hàn Triết liền vẻ mặt bất đắc dĩ, nói: "Muội ấy không tu hành hẳn hoi, luôn theo ta sau người ở, ta bảo muội ấy bế quan, tu không đến Tụ Thần, không cho phép ra ngoài."

Nói xong, hắn bỗng nhiên dùng ánh mắt kỳ quái đánh giá Lý Mộ, phát hiện nhìn không thấu hắn một chút nào.

Lần trước gặp, hai người còn đều là Tụ Thần, hôm nay, ở trong mắt Hàn Triết, Lý Mộ liền giống như người thường.

Tu vi của hắn tự nhiên không có khả năng rút lui, giải thích duy nhất là, cảnh giới của Lý Mộ đã vượt xa gã.

Hàn Triết thử hỏi: "Ngươi Thần Thông rồi?"

Lý Mộ chưa phủ nhận, khẽ gật đầu.

Hàn Triết ngẩn ra hồi lâu, mới nghiến răng oán hận nói: "Biến thái, ta cho rằng Lý sư muội đã đủ nhanh rồi, không ngờ ngươi càng nhanh hơn…"

Lý Mộ trầm mặc một lát, môi giật giật, còn chưa mở miệng, Hàn Triết liền nói: "Ta biết ngươi muốn hỏi cái gì, Lý sư muội không ở đây, ta từng giúp ngươi lưu ý, muội ấy hai tháng nay chưa về tông môn, ngươi nếu thật muốn gặp muội ấy, có lẽ có thể bốn tháng sau lại đến. Bốn tháng sau, là giải đấu lớn các đỉnh núi ba năm một lần, thực lực Lý sư muội, ở Tử Vân phong số một số hai, hẳn là sẽ về núi giúp Tử Vân phong chống đỡ thể diện…"

Hàn huyên với Hàn Triết một lát, hắn liền muốn đi giám sát Tần sư muội tu hành, Lý Mộ lần nữa về Bạch Vân phong.

Liễu Hàm Yên đang tưới nước cho hoa giống ngày hôm qua Vãn Vãn và Tiểu Bạch trồng, hỏi: "Gặp được người bạn kia của chàng chưa?"

Lý Mộ gật gật đầu, nói: "Gặp rồi."

Liễu Hàm Yên lại hỏi: "Gặp Lý cô nương chưa?"

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: “Chưa đi Tử Vân phong, vừa rồi cùng Hàn Triết tán gẫu về nàng, hắn nói nàng không ở tông môn.”

Ở trước mặt Liễu Hàm Yên, Lý Mộ cũng không cố ý kiêng dè cái gì, quan hệ hai người chỉ thiếu một bước cuối cùng, quá phận che giấu, ngược lại nói rõ hắn hổ thẹn với lòng, chẳng bằng thản nhiên một chút.

Lý Mộ không tiếp tục đề tài này, hỏi: “Hàn Triết nói, bốn tháng sau, tông môn sẽ có một lần giải đấu lớn, nàng sẽ tham gia không?”

Liễu Hàm Yên lắc lắc đầu, nói: “Hẳn là sẽ không, đó đều là tiểu bối tỷ thí, ta đi làm cái gì…”

Lý Mộ thiếu chút nữa quên, thân phận Liễu Hàm Yên, cùng cấp với trưởng lão các đỉnh núi, mà lấy thực lực của nàng, tham gia tỷ thí như vậy, cũng là có chút ức hiếp người ta.

Giải đấu yêu cầu là đệ tử trẻ tuổi dưới hai mươi lăm tuổi, ở tuổi này, có thể Tụ Thần, coi như là kiệt xuất, có thể bước vào Thần Thông, đã là đỉnh cấp thiên tài, hoặc là có thiên phú rất mạnh, hoặc là có nghị lực vô cùng, người như vậy, ở toàn bộ tổ đình Phù Lục phái cũng không nhiều.

Con đường tu hành, tuy thiên phú rất quan trọng, nhưng chỉ có thiên phú, không có bản thân cố gắng, cùng với niên hạn tu hành tích lũy, cũng rất khó trở thành cường giả.

Cảnh giới Tụ Thần, người trẻ tuổi tuy hiếm thấy, nhưng cũng không phải không có.

Nhưng cảnh giới thứ năm Lý Mộ từng gặp, cơ bản đều là người trung niên, hoặc là lão giả, Tiểu Ngọc tình huống đặc thù, Tạo Hóa trẻ tuổi nhất hắn từng gặp, là Thượng Quan Ly, nhưng tuổi của nàng, cũng lớn hơn so với Lý Mộ năm sáu tuổi, nếu không phải quanh năm đi theo bên người nữ hoàng, căn bản không có khả năng sớm bước vào hàng ngũ cường giả.

Nữ hoàng bảo hắn vượt ở trước khoa cử về Thần Đô, khoa cử còn có hai tháng, tính cả thời gian chuẩn bị, cũng rất đầy đủ, Lý Mộ tính ở Bắc quận thêm mấy ngày, bầu bạn các nàng thật tốt.

Hắn ở lại Bạch Vân sơn ba ngày, cùng Liễu Hàm Yên đi quận thành trước.

Sau khi rời khỏi quận thành Bắc quận, Liễu Hàm Yên liền mang Vân Yên các giao cho Trương Sơn quản lý.

Hắn làm bộ khoái chưa làm ra tên tuổi gì, làm ăn lại cực có thiên phú, trái lại cũng chưa cô phụ Liễu Hàm Yên phó thác, Vân Yên các làm ăn càng ngày càng tốt, Trương Sơn khiến thân thể cũng gầy đi rất nhiều, tinh thần lại càng tốt thêm, trong mắt cũng tỏa sáng.

Lý Mộ hôm nay không thiếu tài nguyên tu hành, tốn chút tinh lực, mang hắn cũng dẫn vào con đường tu hành, lại cho hắn một ít bùa cùng pháp bảo phòng thân.

Hắn tuy không cần làm công việc nguy hiểm nữa, nhưng cũng có thể tu hành phòng thân, tệ nhất, cũng có thể cường thân kiện thể, kéo dài tuổi thọ.

Ở quận thành, Lý Mộ lại bầu bạn Liễu Hàm Yên ba ngày, vốn muốn tìm Bạch Yêu Vương uống mấy chén, thuận tiện thăm hai cháu gái của hắn, nhưng chỉ gặp được Thanh Ngưu Tinh, từ trong miệng gã biết được, Bạch phu nhân sau khi từ trong quan tài băng kia đi ra, cả nhà Bạch Yêu Vương liền ra ngoài du ngoạn, đến nay cũng chưa trở về.

Lý Mộ chỉ có thể quay về quận thành, cuối cùng cùng Liễu Hàm Yên trở về huyện Dương Khâu.

Nơi này là nơi họ quen biết, cũng là một chỗ Lý Mộ mới tới thế giới này sống lâu nhất.

Trong mấy ngày nay, hai người đều cực kỳ quý trọng lần xa cách lâu ngày gặp lại này, mỗi ngày gần như mười hai canh giờ đều bên nhau, quan hệ tiến triển, cũng chỉ thiếu một bước cuối cùng.

Lý Mộ cũng không sốt ruột gì, đối với nữ tử mà nói, chuyện này, thần thánh hơn nữa có cảm giác nghi thức, là phải giữ lại đến đêm tân hôn.

Bọn họ ban đầu tính toán, là mang một ngày này giữ lại đến ngày phá cảnh, mượn dùng nguyên dương cùng nguyên âm

của đối phương đột phá đến trung tam cảnh, nhưng ai cũng không ngờ tới, Liễu Hàm Yên bái vào Phù Lục phái, Lý Mộ gặp nữ hoàng, hai người đều sớm đột phá đến Thần Thông, tất nhiên không đợi được trước khi đột phá một lần sau.

Ngày thứ hai trở lại huyện Dương Khâu, Lý Mộ liền ra khỏi thành tới vịnh Bích Thủy.

Lần này về Bắc quận, trừ thăm Liễu Hàm Yên cùng Vãn Vãn, hắn còn có một nhiệm vụ quan trọng.

Đó là mang Tô Hòa về Thần Đô, đưa Thôi Minh lên đường.

Sau khi ra khỏi thành, Lý Mộ ngự kiếm mà đi, vịnh Bích Thủy nháy mắt đã tới.

Dừng ở phía trước căn nhà nhỏ quen thuộc, nhìn cảnh tượng chung quanh, sắc mặt Lý Mộ ngạc nhiên.

Ảo cảnh Tô Hòa bố trí không thấy nữa, căn nhà nhỏ bên bờ cũng đã sụp xuống, cây cối chung quanh ngã trái ngã phải, có cây thậm chí bị nhổ tận gốc, càng quan trọng hơn là, một cái hồ sâu vốn tồn tại ở nơi này, thế mà lại khô cạn rồi!

Tế đàn đáy nước vẫn còn, nhưng đã gần như phá hủy, nữ thi trên tế đàn cũng không thấy bóng dáng.

Lý Mộ mặt âm trầm, ở chung quanh tìm tòi một phen, không chỉ chưa phát hiện được khí tức của Tô Hòa, cũng chưa phát hiện hai nữ quỷ kia, chỉ là tìm được nguyên nhân hồ sâu chỗ tế đàn khô cạn.

Không biết bởi vì nguyên nhân gì, dòng sông chảy qua vịnh Bích Thủy, ở chỗ hai dặm trước khi chảy qua vịnh Bích Thủy, bỗng nhiên đổi tuyến đường, vòng qua vịnh Bích Thủy, cứ như vậy, mất đi thủy mạch trấn áp, trận pháp trên tế đàn đáy nước kia sẽ lập tức mất đi hiệu lực, không thể vây khốn nữ thi đáy nước…

Lý Mộ nhìn quanh bốn phía, nhìn bên vịnh Bích Thủy một mảng hỗn độn, chẳng lẽ đây là nữ thi kia sau khi thoát vây, chiến đấu với Tô Hòa tạo thành?

Hết chương 436.

Chương 437. Thụ yêu (1)

Các nàng tuy đồng căn đồng nguyên, nhưng một bên là hồn thể, một bên là thân thể, đều muốn cắn nuốt ý thức của nhau, để đạt tới viên mãn, hai người đồng thời xuất hiện, tránh không được một cuộc đại chiến.

Lý Mộ cẩn thận nghĩ, thoáng yên tâm. Sau khi luyện hóa bộ phận hồn lực của Thiên Huyễn Thượng Nhân, thực lực của Tô Hòa vượt qua linh thi kia không ít, ở trong trận pháp, nàng còn có cơ hội giữ lại linh trí, một khi rời khỏi tế đàn, sẽ chỉ bị Tô Hòa gạt bỏ, chiếm cứ thân thể, Lý Mộ căn bản không cần lo lắng cho Tô Hòa.

Giờ phút này hắn để ý nhất là, Tô Hòa đi đâu rồi?

Bên vịnh Bích Thủy.

Lý Mộ cẩn thận quan sát dấu vết chung quanh, xác định là đánh nhau tạo thành, con sông chảy qua vịnh Bích Thủy thay đổi tuyến đường, cũng là bởi vì kịch liệt chiến đấu phá vỡ vách núi, bế tắc lòng sông vốn có, dẫn tới tế đàn chỗ vịnh Bích Thủy mất đi thủy mạch duy trì.

Dần dần, Lý Mộ lại phát hiện một ít vấn đề.

Dựa theo hắn ban đầu suy đoán, hẳn là con sông thay đổi tuyến đường, dẫn tới trận pháp tế đàn yếu bớt, linh thi đáy nước phá trận, đại chiến một trận với Tô Hòa, nhưng sau khi tra xét rõ ràng, Lý Mộ cảm thấy, hẳn là trước có hai vị cường giả cảnh giới thứ năm trở lên, ở nơi này xảy ra chiến đấu, phá vỡ vách núi, khiến con sông thay đổi tuyến đường, mới tạo thành nữ thi đáy nước phá trận mà ra.

Một vị cường giả cảnh giới thứ năm tất nhiên là Tô Hòa, một vị khác là ai?

Khả năng là cường giả đi ngang qua không lớn, rất nhiều tu hành giả, quả thực thích không phân biệt tốt xấu chém quỷ giết yêu, nhưng cho dù là tu hành giả trừ ma vệ đạo, cũng sẽ cân nhắc thực lực của mình, tất nhiên sẽ không động thủ với cường giả ngang cấp với mình.

Liều mạng với cường giả thực lực chênh lệch không lớn, thường thường sẽ lưỡng bại câu thương, tu hành không dễ, ai cũng không muốn bị thương dẫn tới cảnh giới ngã xuống, trừ phi mục tiêu của hắn, rõ ràng chính là Tô Hòa.

Lại có người nào có thù sâu hận lớn với nàng như vậy, đáp án đã rõ ràng dễ thấy.

Thôi Minh!

Lý Mộ có thể nghĩ đến Tô Hòa, Thôi Minh sao có thể không nghĩ tới, may mắn tránh được kiếp nạn Sở phu nhân, gã tất nhiên sẽ muốn nhổ cỏ tận gốc, hoàn toàn tiêu diệt toàn bộ uy hiếp đối với gã.

Bỗng nhiên, Lý Mộ bỗng nhiên cảm thấy lông tóc toàn thân dựng thẳng, báo động nổi lên.

Hắn xoay phắt người lại, nhìn phía sau.

Phía sau là một mảng rừng cây hỗn độn, mấy cái cây bị đánh đổ, cây còn đứng trên mặt đất, cũng là ngã trái ngã phải.

Không biết vì sao, một mảng rừng cây này, cho hắn một loại cảm giác vô cùng quỷ dị.

Nhưng, vô luận là hắn dùng Thiên Nhãn Thông, hay là mở ra nhãn thức, đều nhìn không ra rừng cây này có bất cứ sự khác thường nào. Ánh mắt Lý Mộ hơi lóe lên, xoay người đưa lưng về phía rừng lâm, chậm rãi hướng đầm nước đã khô cạn đi đến.

Vù!

Một tiếng xé gió từ phía sau truyền đến, trên một cây dương cách Lý Mộ gần nhất, cành cây nào đó bỗng bắn lên, hướng về sau lưng Lý Mộ đâm tới, cành cây này tốc độ nhanh không thể tưởng tượng, Lý Mộ theo bản năng tránh né, tránh thân ra, lại vẫn bị đâm đến cánh tay.

Cành cây đó sau khi đâm đến cánh tay Lý Mộ, trực tiếp sụp đổ, nhưng trên cánh tay Lý Mộ lại chưa có vết thương, cũng không có bất cứ vết máu nào.

Phành!

Ngược lại là cây dương kia, trên thân cây, bỗng nhiên truyền đến một tiếng vang lạ, vụn gỗ bay tán loạn, một cái lỗ lớn hiện lên ở trên thân cây.

"Giai" tự quyết, là thuật thế thân, Lý Mộ sau khi thăng cấp Thần Thông, đã có thể thuần thục nắm giữ.

Thuật này có thể dời đi một bộ phận vết thương trí mạng, loại công kích này, càng có thể dời đi toàn bộ.

Một đòn chưa có kết quả, trên cây dương kia sinh trưởng ra càng nhiều cành cây hơn, lấy tốc độ cực nhanh, tấn công về phía Lý Mộ, Bạch Ất trong tay Lý Mộ ra khỏi vỏ, đón hướng cành cây công kích hắn, thế mà phát ra tiếng vang tương tự kim loại va chạm. Bạch Ất chém vào trên cành cây này, chỉ có thể lưu lại một dấu vết mờ nhạt.

Không ngờ cành cây này lại cứng rắn như vậy, không thua pháp khí, Lý Mộ cũng chưa bao giờ gặp loại thần thông này, trong tay hắn thanh quang chợt lóe, Bạch Ất biến mất, Thanh Huyền kiếm bị hắn nắm trong tay.

Lý Mộ nâng kiếm bổ về phía cành cây, một lần này, những cành cây kia công kích hắn như là đậu phụ, bị dễ dàng chém rụng, rất nhanh, cây dương kia, liền chỉ còn lại có thân cây trụi lủi.

Ngay sau đó, Lý Mộ bỗng nhiên cảm thấy hai chân căng thẳng, cúi đầu nhìn, phát hiện hai chân hắn, bị hai sợi dây leo từ lòng đất vươn ra cuốn lấy.

Hắn vung Thanh Huyền kiếm, lại là hai đạo thanh quang lóe lên, hai sợi dây leo tráng kiện liền đứt ở dưới Thanh Huyền kiếm.

Lý Mộ tay cầm Thanh Huyền, xoay người nhìn quanh, phát hiện ngay tại trong thời gian ngắn ngủn vừa rồi, chung quanh hắn đã tràn đầy bóng cây, cây cối trong rừng này, trong ba tầng ngoài ba tầng bao vây hắn, còn đang không ngừng biến hóa vị trí, ngầm chứa đạo lý trận pháp nào đó.

Nếu tùy ý chúng nó tạo thành trận pháp, hắn muốn phá trận, liền cực kỳ khó khăn, huống chi, người khống chế sau lưng kia, đến nay còn chưa hiện thân.

Lý Mộ không nghĩ nhiều, từ trong lòng lấy ra một lá bùa, ném lên không trung.

Oành đùng đùng!

Trên bầu trời, sấm sét nổ vang, một tấm lưới sét màu tím thật lớn bỗng dưng chụp xuống.

Những cái cây kia chung quanh Lý Mộ, sau khi va chạm vào lưới sét màu tím này, trực tiếp hóa thành những đám tro tàn màu đen, chỉ có một cây liễu tráng kiện vẫn đứng thẳng ở tại chỗ.

Trên cái cây liễu đó hiện ra một khuôn mặt người, đó là bộ dáng một lão giả, đang dùng ánh mắt kinh sợ nhìn chằm chằm Lý Mộ, khóe miệng có chất lỏng màu xanh lục tràn ra.

Tu hành giả cảnh giới Thần Thông này, pháp bảo sắc bén, phù lục mạnh mẽ, thần thông cổ quái, hoàn toàn ra ngoài lão tưởng tượng.

Bản thân bị thương nặng, lão vốn định nhân cơ hội đánh lén tu hành giả nhân loại này, nuốt tinh huyết hồn phách của hắn, để khôi phục một ít thương thế, lại không ngờ trong thời gian ngắn như vậy, đã ngầm chịu thiệt một phen, thương thế không chỉ có chưa khôi phục, ngược lại còn tăng thêm một ít.

Chuyến đi Bắc quận lần này, mọi chuyện đều ra ngoài lão đoán trước.

Đầu tiên là phát hiện nữ tử phò mã bảo lão tìm quả nhiên hồn phách vẫn còn, hơn nữa đã trở thành quỷ tu cảnh giới thứ năm, mặc dù chỉ là vừa mới tiến vào cảnh giới thứ năm, cũng khiến lão chịu đau khổ không nhỏ.

Cuối cùng, ngay tại lúc lão bằng vào pháp lực thâm hậu, đánh bị thương nặng nữ quỷ kia, sắp tiêu diệt nàng, lại sinh ra biến cố.

Hai người chiến đấu, đã phá nát một ngọn núi, vách núi sập xuống, khiến sông này đứt dòng, sau đó, từ bên trong đầm nước này lại bay ra một nữ thi, nữ thi kia cùng nữ quỷ bộ dạng giống nhau như đúc, tuy thực lực chỉ có cảnh giới thứ năm

đỉnh phong, nhưng cách cảnh giới thứ tư, cũng chỉ thiếu một đường.

Hết chương 437.

Chương 438. Thụ yêu (2)

Nữ thi kia sau khi xuất hiện, đầu tiên là công kích nữ quỷ đó, lão vốn định ngồi mát ăn bát vàng, không ngờ, giây lát sau, hai người liền liên thủ đối phó lão.

Thực lực của lão tuy cường đại, nhưng cũng không chịu nổi một thi một quỷ này liên thủ, sau khi đánh bị thương nặng hai người, bị các nàng chạy thoát, lão cũng không còn sức đuổi theo, chỉ có thể ở tại chỗ điều dưỡng chữa thương.

Hôm nay thật không dễ gì nhìn thấy một tu hành giả nhân loại, muốn cắn nuốt hắn, để khôi phục một ít thương thế, lại không ngờ được, thực lực người này có chút vượt quá lão tưởng tượng, ngược lại rước lấy phiền toái cho lão.

"Thụ yêu cảnh giới thứ năm…" Lý Mộ sắc mặt âm trầm, nhìn mặt người trên cây liễu kia, trầm giọng nói: "Là Thôi Minh phái ngươi tới, Tô Hòa đâu?"

Người này một lời đã chỉ ra Thôi phò mã, vẻ mặt trên mặt lão giả biến đổi, trong thời gian ngắn đã hiểu ra cái gì.

Phò mã đoán không sai, quả nhiên có người muốn nương nữ quỷ sinh sự, đã như vậy, hôm nay càng không thể dễ dàng buông tha hắn nữa.

Cây liễu kia biến ảo một trận, hóa thành một lão giả khô gầy, hai chân lão cắm rễ trên mặt đất, từng cái cành cây dây leo từ lòng đất nhanh chóng chui ra, mang rừng rậm vị trí Lý Mộ vây kín không kẽ hở.

Vô số cành cây dây leo, từ bốn phương tám hướng, hướng Lý Mộ bắn nhanh đến.

Lý Mộ tuy có bảo giáp hộ thể, nhưng bảo giáp chủ yếu phòng thủ là thuật pháp công kích, loại công kích vật lý không có góc chết này, bảo giáp cũng khó bảo vệ hắn chu toàn.

Lý Mộ một tay kết ấn, mặc niệm pháp quyết, Thanh Huyền kiếm hóa thành ngàn vạn bóng kiếm, quay quanh bên ngoài thân thể hắn, tản ra xung quanh, chỗ kiếm quang đến, những dây leo cành cây này bị nghiền nát hết.

Phốc!

Thân thể lão giả run lên, thét lớn một tiếng, trong miệng một lần nữa phun ra chất lỏng màu xanh lục.

Lý Mộ nhìn lão, lạnh lùng hỏi: “Nói, Tô Hòa ở đâu!”

Khí tức của lão giả lại lần nữa uể oải, mặt lộ vẻ hoảng sợ, trải qua chiến đấu ngắn ngủi vừa rồi, lão hầu như có thể xác định, cho dù là lão lúc toàn thịnh, cũng chưa chắc là đối thủ của tu hành giả Thần Thông này, huống chi lão bây giờ thực lực chỉ khôi phục không đến ba thành, tiếp tục triền đấu với hắn, có thể thật sự sẽ chết ở chỗ này.

Lão không ham chiến nữa, nhanh chóng hướng về chỗ sâu trong rừng cây chạy đi.

Tô Hòa không rõ tung tích, Lý Mộ tự nhiên sẽ không bỏ qua con yêu tinh cây này, trên người dán một tấm Thần Hành Phù, hướng chỗ sâu trong rừng rậm đuổi theo.

Yêu tinh cây bị thương đang điên cuồng chạy trốn, so sánh với an nguy của phò mã, lão càng thêm để ý, là tính mạng của mình.

Tu hành trăm năm, lão từng trải qua không ít nguy nan, nhưng sau khi tiến vào cảnh giới thứ năm, còn chưa bao giờ bị cảnh giới thứ tư đuổi giết, cũng chưa thấy qua cảnh giới thứ tư cường đại như vậy, may mà nơi này là sân nhà của lão, thoát khỏi tu hành giả phía sau không khó.

Lão vừa bỏ chạy, vừa quay đầu nhìn một cái.

Một cái nhìn này, khiến lão sợ mất hồn.

Chỉ thấy tốc độ của tu hành giả nhân loại kia, thế mà so với lão còn nhanh hơn, trong quá trình truy kích, đang không ngừng rút ngắn khoảng cách với lão, chỉ sợ rất nhanh sẽ đuổi kịp lão.

Yêu tinh cây dưới sự kinh hãi, không dám sơ ý, toàn lực phóng thích thần thông.

Nơi lão đi qua, cây cối nhanh chóng sinh trưởng, cành cây đan xen cùng một chỗ, hoàn toàn bịt kín đường lui.

Lý Mộ truy kích bị cản trở, dứt khoát bay đến trên không rừng rậm, từ trên hướng phía dưới nhìn lại, rừng cây xanh um tươi tốt, như trở thành một chỉnh thể, bỗng nhiên trở nên an tĩnh lại, trong rừng không còn có bất cứ động tĩnh lạ nào nữa.

Yêu tinh cây kia hiển nhiên đã che giấu toàn thân khí tức, hoàn toàn dung nhập ở trong rừng rậm, mặc kệ Lý Mộ dùng Thiên Nhãn Thông hay mở ra nhãn thức, cũng không cách nào phát hiện.

Yêu vật cảnh giới thứ năm, có thể thu liễm yêu khí của mình, Mịch Yêu Phù cũng không tạo ra được tác dụng gì.

Hắn có thể khẳng định, yêu tinh này còn ở trong rừng, lại không biết lão cụ thể ở nơi nào.

Thân thể Lý Mộ chậm rãi hạ xuống, ở trong rừng bắt đầu cẩn thận tìm kiếm.

Trong rừng cực kỳ yên tĩnh, yên tĩnh tới mức hắn chỉ có thể nghe được tiếng bước chân của mình, hồi lâu, tìm kiếm không có kết quả, Lý Mộ sau khi nhìn quanh bốn phía, xác nhận không có nguy hiểm, đưa lưng về phía một cái cây to, tạm thời nghỉ ngơi.

Mà trên cái cây kia phía sau hắn, dần dần hiện ra một khuôn mặt người.

Một cái vuốt khô, từ trên thân cây lặng lẽ vươn ra, sau đó lấy thế sét đánh, chụp mạnh vào sau lưng Lý Mộ.

Khoảng cách ngắn như thế, căn bản không kịp phản ứng.

Cái vuốt khô đó nháy mắt chạm vào thân thể Lý Mộ, nhưng mà lại chưa giống như yêu tinh cây dự đoán, sau khi một trảo xuyên thấu thân thể Lý Mộ, bắt lấy trái tim hắn, hung hăng bóp nát.

Cái móng vuốt đó tốc độ cực nhanh, ở một khắc chạm vào thân thể Lý Mộ, như là đụng vào tường đồng vách sắt, “rắc” một tiếng, trực tiếp gãy.

Lý Mộ nhanh chóng xoay người, cầm lấy cổ tay cái móng vuốt khô kia, dán một lá bùa ở trên đó, thản nhiên nói: “Định.”

Cái vuốt khô giữ tư thế vươn ra, mặt người trên cái cây to cũng dại hẳn đi.

Thừa dịp yêu tinh cây bị Định Thân Phù cố định một cái chớp mắt, Lý Mộ vươn tay, trên tay xuất hiện một sợi xiềng xích, trói ở trên cái cây này.

Cái cây này trước mắt hắn, sau khi bị xiềng xích khóa, dần dần biến ảo thành một lão giả khô gầy, trên cổ đeo một sợi xích sắt.

Đây là hình cụ triều đình đặc chế, dùng để tróc yêu trói quỷ, trước nay luôn thuận lợi, yêu quỷ bị khóa, tu vi cũng sẽ bị theo đó phong ấn, yêu tinh cây cảnh giới thứ năm này, bây giờ chính là một lão nhân bình thường.

May mắn lão bị thương nặng, thực lực chỉ sợ ngay cả ba thành cũng chưa khôi phục, nếu không Lý Mộ tuy chính diện đấu pháp không sợ lão, nhưng muốn bắt giữ lão, cũng gần như không thể.

Lý Mộ lấy đi Định Thân Phù, lão giả dần dần khôi phục linh trí.

Cảm nhận được xích sắt lạnh lẽo trên cổ, cùng với pháp lực trong cơ thể bị phong ấn, sắc mặt lão biến đổi hẳn, muốn chạy, lại bị Lý Mộ nhẹ nhàng kéo về.

Lý Mộ nhìn lão giả đó, trực tiếp hỏi ra vấn đề hắn quan tâm nhất: “Tô Hòa đi đâu rồi?”

Lão giả nhìn Lý Mộ một cái, không nói lời nào.

Lý Mộ từ trong lòng lấy ra một lá bùa, quơ quơ trước mắt lão giả kia, hỏi: “Biết đây là cái gì không?”

Lão giả nhìn thoáng qua Tử Tiêu Lôi Phù trong tay hắn, nhịn không được nuốt nước bọt.

Lý Mộ hỏi: “Ngươi đoán, ngươi bây giờ, chịu được mấy tia sét?”

Lão giả cúi đầu, sắc mặt tái nhợt đến cực điểm.

Lý Mộ cất Tử Tiêu Lôi Phù đi, lại lấy ra mấy tấm nữa, nói: “Trừ Tử Tiêu Lôi Phù, ta nơi này còn có mấy thứ tốt, đây là

kiếm phù, một lần là diệt yêu thể của ngươi, lần thứ hai diệt yêu hồn của ngươi, thanh kiếm này là thiên giai thần binh, có thể chết dưới thanh kiếm này, cũng không tính mai một ngươi…”

Hết chương 438.

Chương 439. Cứu mỹ nhân

Thân thể lão giả run run, vội vàng nói: “Chạy thoát rồi, nữ quỷ cùng nữ thi kia chạy thoát rồi…”

Lý Mộ có thể cảm ứng được cảm xúc của yêu tinh cây này, khả năng lão nói dối không lớn, điều này làm Lý Mộ hơi yên tâm, Tô Hòa nếu thật sự trong tay lão yêu này xảy ra chuyện gì, cho dù là mang lão bổ củi, cũng khó giải mối hận trong lòng hắn.

Lý Mộ mặt mũi âm trầm, nhìn lão giả đó, nói: “Nói, vịnh Bích Thủy đã xảy ra chuyện gì, nếu có nửa câu nói dối, đừng trách ta mang ngươi chẻ củi đốt!”

Tính mạng nắm giữ ở trong tay người khác, yêu tinh cây này không dám có chút giấu diếm, mang chuyện đã xảy ra ở vịnh Bích Thủy, một năm một mười nói ra.

Lão rất sớm đã phụng lệnh Thôi Minh, đến Bắc quận tìm kiếm Sở phu nhân cùng Tô Hòa, lấy thuật tìm quỷ, tìm khắp huyện Dương Khâu, chưa tìm được Sở phu nhân, lại tìm được Tô Hòa vừa mới xuất quan.

Một yêu một quỷ, lúc ấy liền bùng nổ một cuộc đại chiến, lão tiến vào cảnh giới thứ năm đã lâu, Tô Hòa đạo hạnh không thâm hậu bằng lão, nhưng về sau hai người chiến đấu, phá vỡ vách núi, khiến cho vịnh Bích Thủy khô cạn, thả ra nữ thi đáy nước.

Nữ thi đó mới đầu công kích Tô Hòa, nhưng rất nhanh, hai người liền đạt thành nhận thức chung, bắt đầu công kích yêu tinh cây này.

Yêu tinh cây lấy một địch hai, không đủ sức, lấy bí thuật đánh bị thương nặng các nàng, bức lui Tô Hòa cùng nữ thi kia, nhưng chính lão cũng bị thương nặng, chỉ có thể ở vịnh Bích Thủy dưỡng thương tại chỗ, thẳng đến khi gặp Lý Mộ…

Lý Mộ lạnh lùng nhìn lão, hỏi: “Là Thôi Minh phái ngươi tới?”

Lão giả cúi đầu, chưa thừa nhận, nhưng cũng chưa phủ nhận.

Lý Mộ một lần nữa định thân lão, đưa vào hồ thiên không gian.

Hồ thiên không gian là không gian nhỏ cường giả Siêu Thoát trở lên mở ra, bám vào không gian hiện thực, bên trong có thể trữ vật, cũng có thể giấu người, một ít đại năng thời cổ, thậm chí sẽ mang không gian rộng lớn mình mở ra, coi là động phủ để ở.

Nhẫn của Lý Mộ, không gian rất nhỏ, chỉ tương đương với một gian phòng nhỏ, nhưng cũng đủ chứa được một con yêu tinh cây.

Việc cấp bách trước mắt, là tìm được Tô Hòa, mặc dù có yêu tinh cây này, đã không cần Tô Hòa cung cấp nhân chứng, nhưng nàng bị yêu tinh cây này gây thương tích, nữ thi đó lại ở bên thân thể của nàng rình mò, Lý Mộ vẫn lo lắng an nguy của nàng.

Nhưng Bắc quận to lớn như thế, không có một chút manh mối, hắn nên đi nơi nào tìm nàng?

Sau khi suy nghĩ một lát, hắn tính đi huyện nha hỏi trước một chút, nếu là huyện nha không có tin tức, thì đi quận nha một chuyến nữa.

Tâm sự nặng nề rời khỏi vịnh Bích Thủy, một khắc nào đó, Lý Mộ tâm sinh cảm ứng, ánh mắt nhìn sang bên cạnh, ngay sau đó liền cưỡi gió bay lên, bay vào một chỗ rừng rậm bên trái.

“Cứu mạng!”

Trong rừng, một nữ tử đeo giỏ trúc, trong giỏ trúc là một ít nấm tươi mới hái, giờ phút này, thiếu nữ đang bị mấy con sói xám ép đến một chỗ góc, trên khuôn mặt tràn đầy kinh hoảng.

Một con sói xám nhếch miệng, lộ ra răng nanh trắng xóa, hướng nữ tử vồ tới.

Cái giỏ trúc trong tay nữ tử rơi xuống, thân thể co thành một cục, tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Nhưng đợi thật lâu, trên thân thể của nàng, cũng chưa xảy ra chuyện gì đáng sợ.

Nàng thật cẩn thận mở mắt, nhìn thấy một bóng người đứng ở trước thân thể của nàng, mấy con sói xám kia không nhúc nhích nằm ở trên mặt đất, hiển nhiên đã chết.

Nhìn thấy một màn trước mắt, nữ tử sau khi ngẩn ra một phen, liền nhanh chóng từ trên mặt đất bò dậy, vội vàng nói: "Cảm tạ ân cứu mạng của công tử!"

Mấy con sói hoang trên núi mà thôi, Lý Mộ nâng tay là diệt, hắn cúi xuống, giúp nữ tử này nhặt lên nấm rải rác ở trên mặt đất, bỏ nó vào giỏ trúc, lại đưa giỏ trúc cho nàng, hỏi: "Ngươi không sao chứ?"

Nữ tử lắc lắc đầu, nói: "Không sao."

Nàng tiến lên một bước, đang muốn tiếp nhận giỏ trúc, dưới chân lại bỗng nhiên bị vấp, thân thể suýt nữa ngã xuống, Lý Mộ vội vàng đưa tay đỡ lấy nàng, khi tới gần nữ tử này, ngửi được một loại hương thơm thoang thoảng trên người nàng, nhịn không được hít thêm vài hơi.

Nữ tử phát hiện động tác của Lý Mộ, trên mặt nổi lên đỏ ửng.

Lý Mộ ho nhẹ một tiếng, hỏi: "Ngươi bị thương?"

Nữ tử cúi đầu nhìn, trên mặt hiện ra một tia đau đớn, nói: "Hình như trẹo chân rồi."

Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói: "Ta là tu hành giả, nếu là cô nương không chê, ta có thể trị liệu cho ngươi một phen."

Nữ tử nói: "Mạng của tiểu nữ tử cũng là công tử cứu, lại nào dám ghét bỏ, vết thương của tiểu nữ tử, liền kính nhờ công tử…"

"Mạo phạm rồi." Lý Mộ cúi xuống, một bàn tay tỏa ánh vàng, nhẹ nhàng nắm mắt cá chân mảnh khảnh của nữ tử kia, chỗ mắt cá chân truyền đến một trận cảm giác tê dại khác thường, khiến sắc mặt nữ tử càng thêm ửng đỏ.

Rất nhanh, Lý Mộ liền thu tay, đứng lên, nói: “Cô nương có thể thử chút.”

Nữ tử gật gật đầu, thử đi vài bước, kinh hỉ nói: “Không đau nữa, công tử ngươi thật lợi hại!”

Lý Mộ cười cười, nói: “Ngọn núi này không an toàn, nhà ngươi ở nơi nào, ta đưa ngươi trở về đi.”

Nữ tử nói: “Nhà ta ở trong thôn chân núi bên kia, làm phiền công tử rồi.”

Lý Mộ cười lần nữa, nói: “Không phiền, chúng ta đi thôi.”

Nữ tử đeo giỏ trúc, cùng Lý Mộ sóng vai mà đi, tò mò hỏi: “Công tử là tu hành giả, tiểu nữ tử nghe nói, Bắc quận chúng ta có một cái Phù Lục phái, tu hành giả bên trong đều rất lợi hại, công tử là đệ tử Phù Lục phái sao?”

Lý Mộ lắc đầu nói: “Ta chỉ là một tu hành giả sơn dã, nào có tư cách bái vào môn hạ Phù Lục phái.”

Nữ tử mỉm cười, nói: “Công tử khiêm tốn rồi, bản lãnh cao như ngài, có thể dễ dàng giết chết mấy con sói đói kia, chữa khỏi vết thương của tiểu nữ tử như vậy, công tử nhất định không phải tu hành giả bình thường…”

Lý Mộ xua tay nói: “Mấy con sói đói mà thôi, cô nương nếu là muốn, ngươi cũng có thể thoải mái diệt trừ chúng nó.”

Nữ tử kia ngẩn ra một phen, lắc đầu nói: “Công tử nói đùa rồi, tiểu nữ tử tay trói gà không chặt, không lợi hại như công tử, làm sao có thể đối phó được những con sói đói đó…”

Lý Mộ nhìn nàng, cười nói: “Đối phó mấy con sói đói kia tính là lợi hại gì, không thể so với cô nương ngươi có thể thâu thiên hoán nhật, vàng thau lẫn lộn…”

Nữ tử nhìn Lý Mộ, hơi ngẩn ra một phen, ngạc nhiên nói: “Công tử, ngài đang nói cái gì?”

Lý Mộ lạnh lùng nói: “Ngươi cái con hồ ly tinh này, còn muốn giả bộ tới khi nào?”

Ánh mắt nữ tử nhìn chằm chằm Lý Mộ, nét bối rối trên mặt dần dần trở nên bình tĩnh, nhưng vẫn có chút bất ngờ hỏi:

“Ngươi là làm sao nhìn ra, lấy đạo hạnh của ngươi, không có khả năng nhìn thấu nguyên hình của ta…”

Lý Mộ nói: “Còn cần nhìn sao, cách rất xa, cũng có thể ngửi được mùi trên người ngươi.”

Sắc mặt nữ tử đột nhiên thay đổi, nổi giận hỏi: “Trên người ta có mùi gì?”

Lý Mộ nói: “Mùi thơm.”

Hết chương 439.

Chương 440. Huyễn Cơ

Mùi thơm trên người nữ tử này, là mùi thơm Lý Mộ chưa từng ngửi, không phải mùi hoa, cũng không phải hương thảo hương liệu, đây là một loại mùi thơm cơ thể độc đáo, lúc ở Thần Đô, Lý Mộ buổi tối mỗi ngày ngửi loại mùi thơm cơ thể này đi vào giấc ngủ, sao có thể không biết, nàng là thiên hồ nhất tộc giống với Tiểu Bạch?

Mùi thơm trên thân hai người, mặc dù có khác biệt rất lớn, nhưng cho Lý Mộ cảm giác, tuyệt đối sẽ không sai.

Sắc mặt nữ tử dịu đi một chút, đôi mắt đẹp lưu chuyển, nói: "Ta không tin, ngươi chỉ dựa vào mùi thơm, có thể đoán ra ta có vấn đề…"

Lý Mộ chỉ vào nấm sắc thái sặc sỡ trong giỏ trúc của nàng, nói: "Muốn sắm vai tiểu cô nương hái nấm, cũng phiền ngươi chuyên nghiệp một chút, có ai sẽ cố ý chạy đến trong núi hái nấm độc?"

Sau khi bị Lý Mộ vạch trần, nữ tử kia dứt khoát không diễn tiếp nữa.

Nàng ném cái giỏ trúc kia xuống, bĩu môi, nói: "Cánh rừng vớ vẩn gì vậy, mọc cây nấm cũng có độc…"

Sắc mặt Lý Mộ đã hoàn toàn trầm xuống, giữ khoảng cách với hồ yêu này, lớn tiếng hỏi: "Yêu nghiệt lớn mật, ngươi đóng giả nữ tử nhân loại, dụ dỗ ta tới đây, rốt cuộc có ý như thế nào?"

Tu vi hồ yêu này, Lý Mộ thế mà không thể nhìn thấu, yêu khí trên người nàng tản mát ra cực kỳ cường đại, ít nhất cũng là cảnh giới năm đuôi.

Câu dẫn nam tử, hấp thụ dương khí, đều là kỹ xảo yêu hồ ba đuôi thường dùng, linh hồ năm đuôi, đã có thể bằng với tu hành giả nhân loại cảnh giới thứ năm, dương khí cùng tinh huyết hồn phách của nhân loại, tác dụng đối với các nàng tu luyện cực kỳ bé nhỏ.

Nữ tử cười mị hoặc, nói: “Có người mời ta tới giết ngươi, xem khuôn mặt tuấn tú này của ngươi, da non thịt mềm, ta cũng không đành lòng xuống tay đâu, nếu không như vậy, ngươi gia nhập Mị Tông chúng ta, ta có thể không giết ngươi, trở về cũng có thể báo cáo kết quả công tác…”

Nghe được tên “Mị Tông”, Lý Mộ khẽ biến sắc.

Giống với Thi Tông của Thiên Huyễn Thượng Nhân, Hồn Tông của U Minh Thánh Quân, Mị Tông cũng là một trong ma đạo thập tông, nghe nói người Mị Tông đều là tuấn nam mỹ nữ, hơn nữa đều sở trường thần thông mị hoặc, là tổ chức quan trọng ma đạo dùng để thu thập, thăm dò tình báo.

Người có thù oán với Lý Mộ đều ở Thần Đô, Thần Đô rốt cuộc là ai có cấu kết với ma đạo, có thể mời được sát thủ Mị Tông?

Thôi Minh, Chu Đình, Lại bộ Thị Lang, Hộ bộ viên ngoại lang…

Lý Mộ đếm một chút, phát hiện người hắn đắc tội quá nhiều, căn bản không có cách nào xác định ai là phía sau màn sai sử, trừ phi hỏi con hồ ly trước mắt này.

Sau đó hắn nhìn nữ tử trước mắt, hỏi: “Là ai mời ngươi tới giết ta?”

Nữ tử nhẹ nhàng lắc lắc đầu, tiếc nuối nói: “Cái này không thể nói cho ngươi, trừ phi ngươi theo ta trở về…”

Lý Mộ nói: “Vậy thì xem ngươi có bản lãnh này hay không.”

Nữ tử cười quyến rũ, nói: “Vậy cho ngươi kiến thức một chút bản lãnh của tỷ tỷ đi…”

Theo trên mặt nàng lộ ra nụ cười, tâm thần Lý Mộ nháy mắt rung động, nhưng hắn trải qua Tiểu Bạch khảo nghiệm nhiều, rất nhanh đã phục hồi tinh thần lại, sau khi mặc niệm Thanh Tâm Quyết, mị thuật của hồ yêu liền hoàn toàn vô dụng đối với hắn.

Mị thuật mất đi hiệu lực, nữ tử bất ngờ nói: “Khó trách ngươi lá gan lớn như vậy, quả nhiên có chút bản lãnh.”

Trên hai tay nàng xuất hiện hai thanh đoản kiếm, cười nói: "Ngươi đã không muốn, vậy ta liền đánh tới khi ngươi muốn…"

Vừa dứt lời, trước mắt Lý Mộ liền mất đi bóng người của nàng.

Hắn lập tức thi triển Đấu tự quyết, thân thể theo bản năng nâng kiếm ngăn cản, đấu với hồ yêu dùng đoản kiếm này. Hai thanh đoản kiếm trong tay nàng, hiển nhiên cũng không phải binh khí bình thường, có thể chống chọi với Thanh Huyền kiếm, mà không chút tổn hại.

Không chỉ có thế, năng lực cận chiến của nàng cũng cực kỳ xuất chúng, thân pháp linh hoạt, tốc độ cực nhanh, nếu không phải tác dụng của Đấu tự quyết, dưới sự áp sát, Lý Mộ nhất định không phải đối thủ của nàng.

Trong lòng Lý Mộ kinh ngạc, trong lòng hồ yêu này càng thêm chấn động.

Công kích của nàng tuy sắc bén, nhưng Lý Mộ phòng ngự kinh người tương tự, vô luận nàng từ phương hướng nào công kích, hắn đều có thể dễ dàng ngăn lại, hơn nữa còn cho nàng một loại cảm giác kín không lọt gió, không chút sơ hở.

Không chỉ có thế, hắn chỉ là một tu hành giả Thần Thông cảnh, pháp lực trong cơ thể lại tựa như lấy không hết dùng không kiệt, thúc giục thiên giai pháp khí thời gian dài như thế, pháp lực trong cơ thể hắn, lại không có một chút bộ dáng tiêu hao, quả thực quỷ dị.

Cận chiến với hồ yêu này, Lý Mộ tuy không chịu thiệt, nhưng cũng rất khó chiếm chút lợi thế nào.

Vì thế hắn chủ động rút lui, ném ra mấy lá bùa.

Tử Tiêu Lôi Phù, kiếm phù ùn ùn xuất hiện, hồ yêu tay bắt pháp quyết, ở ngoài thân thể xuất hiện một vòng bảo hộ pháp lực, mặc kệ là Tử Tiêu Thần Lôi hay kiếm phù, đều không thể đột phá phòng hộ của nàng.

Lý Mộ lại dùng ra một chiêu ngàn vạn bóng kiếm, cũng vẫn như cũ bị nàng phòng ngự được.

Tuy đã tiến vào Thần Thông, nhưng Lý Mộ ở trên pháp lực vẫn không thể so sánh với cảnh giới thứ năm, toàn lực ra tay, cũng chỉ có thể đánh hòa thực lực cảnh giới thứ năm bình thường, đối với tu hành giả cảnh giới thứ tư mà nói, đây đã là chiến lực không thể tưởng tượng, nhưng vô luận thế nào, hắn vẫn không thể chiến thắng hồ yêu trước mắt.

Lý Mộ trái lại có chiêu thức dẫn tới thắng lợi, hắn còn có một lá bùa thiên giai, có thể triệu hồi một vị kim giáp thần binh, có thể dễ dàng trấn áp yêu tinh này, nhưng lá bùa đó là dùng một lần, dùng ở trên thân nàng, không khác đại pháo đánh muỗi, giết gà dùng dao mổ trâu, lãng phí vô ích một con bài chưa lật giữ mạng.

Hồ yêu đứng ở nơi xa, dùng ánh mắt nhìn bảo bối để nhìn Lý Mộ, nói: "Ta thừa nhận ta đã đánh giá thấp ngươi, ngươi nếu là gia nhập Mị Tông, ta liền nói cho ngươi, là ai muốn giết ngươi…"

Lý Mộ không để ý hắn nữa, tâm niệm một lần nữa khẽ động, Thanh Huyền kiếm từ trong tay hắn bay ra, hóa thành một luồng hào quang, hướng về hồ yêu bắn nhanh đi.

Hồ yêu ném ra hai thanh đoản kiếm, ở không trung chiến đấu quấn chân Thanh Huyền kiếm, cười nói với Lý Mộ: "Vô dụng, ngươi không phải đối thủ của ta…"

Vù…

Nàng vừa dứt lời, trong tay Lý Mộ, một tia sáng bắn ra lần nữa, nháy mắt đã bay tới trước thân thể của nàng.

Ánh sáng vàng kia hóa thành một sợi dây thừng màu vàng, căn bản không cho hồ yêu kia thời gian phản ứng, đã mang nàng trói chặt.

Nháy mắt bị dây thừng kia trói chặt, pháp lực trong cơ thể hồ yêu, cũng không cách nào vận chuyển nữa.

Keng!

Mất đi chủ nhân khống chế, hai thanh đoản kiếm kia từ không trung rơi xuống đất, phát ra tiếng vang thanh thúy.

Hồ yêu biến sắc, cố sức giãy giụa vài cái, lại phát hiện sợi dây thừng này càng giãy dụa càng chặt, đã khiến nàng cảm thấy đau đớn, nàng bị đau, lập tức ngừng giãy dụa.

Hết chương 440.

Chương 441. Tung tích (1)

Lý Mộ thu hồi Thanh Huyền, phủi phủi tay, từ nơi xa đi tới, nói: "Đừng giãy dụa nữa, đây là Khổn Tiên Tác (thừng trói tiên), ngươi một con hồ yêu năm đuôi, là không giãy thoát, ngươi càng giãy, nó trói càng chặt…"

Hồ yêu tức giận nhìn Lý Mộ, nói: "Âm thầm đánh lén, tính là anh hùng gì?"

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: "Ta cũng không nói ta là anh hùng."

Nữ hoàng cho hắn thứ này, vốn không phải để hắn sính anh hùng, Khổn Tiên Tác này tốc độ tuy nhanh, nhưng chính diện trói người, lại rất dễ dàng bị tránh thoát, chỉ có ở dưới tình huống bất ngờ, mới có thể tạo ra kỳ hiệu.

Con hồ ly này, vẫn là không đủ cẩn thận.

Lý Mộ đi đến trước mặt nàng, nói: "Nói, là ai bảo ngươi tới giết ta?"

Nữ tử lạnh lùng nhìn hắn, nói: "Ngươi tốt nhất lập tức thả ta."

Lý Mộ bấm tay niệm chú, dây thừng trói ở trên người nàng liền càng lúc càng chặt, cũng không biết dây thừng này là cố ý hay không, vừa lúc trói ở ngực của nàng, co lại như vậy, quy mô vốn rất to lớn, rất nhanh đã bị thít thay đổi hình dạng.

Trên mặt nữ tử hiện ra một tia thống khổ, ánh mắt nhìn về phía Lý Mộ càng thêm phẫn nộ.

Lý Mộ đứng ở trước mặt nàng, trong lòng có chút khó xử.

Vị trí dây thừng này trói có chút không quá thích hợp, dây thừng sau khi thít chặt, sẽ tác dụng ở trên thân thể của nàng, làm bộ phận nào đó của nàng thít đến biến hình, dẫn tới bộ dáng hắn bây giờ giống tên biến thái, có sở thích biến thái nào đó.

Lý Mộ thả lỏng dây thừng một chút, nghĩ nghĩ, từ trên mặt đất nhặt lên một sợi dây leo.

Hắn dùng dây leo chỉ vào nữ tử này, nói: “Nói hay không, không nói ta quật ngươi.”

Nữ tử nghiến răng nói: “Ngươi dám!”

Vù!

Lý Mộ lấy dây leo làm roi, ở trên người nàng quật một phát, mặt không biểu cảm nói: “Nói!”

Nữ tử đã mất đi bình tĩnh, sắc mặt xấu hổ và giận dữ, lớn tiếng nói: “Ta nhất định sẽ giết ngươi!”

Vù! Vù! Vù!

Lý Mộ lại là mấy roi, hơn nữa càng quật càng thuận tay, thậm chí có chút có thể cảm nhận được niềm vui của nữ hoàng bệ hạ.

Tuy hồ yêu này bộ dạng cũng không tệ, lại muốn lấy mạng của hắn, thương hương tiếc ngọc là không tồn tại, Lý Mộ chỉ muốn biết, là ai ở sau lưng sai sử nàng, sau đó về Thần Đô lấy mạng chó của y.

Đây chính là cấu kết Ma Tông thật sự, ở Đại Chu, là tội nặng xét nhà diệt tộc.

Sắc mặt nữ tử cực độ xấu hổ và giận dữ, trên sợi dây leo kia mang theo pháp lực, vụt ở trên thân thể, đó là một trận đau đớn, nhưng đau đớn trên thân thể, so sánh với khuất nhục trong lòng nàng, căn bản không đáng giá nhắc tới.

Nàng nhìn chằm chằm Lý Mộ, trong đôi mắt vốn trong suốt linh động, như là tràn ngập ngọn lửa.

“Ngươi nhìn ta như vậy cũng vô dụng.” Lý Mộ nói: “Nói mau, là ai sai sử ngươi, chỉ cần ngươi nghe lời một chút, thì có thể chịu bớt đi chút nỗi khổ da thịt.”

Nữ tử hít thật sâu, lửa giận trong mắt dần dần tắt, bình tĩnh nói: “Ta tên Huyễn Cơ, nhớ kỹ tên của ta, mối nhục hôm nay, ngày sau chắc chắn hoàn trả gấp trăm lần!”

Nói xong, nàng cầm một khối ngọc thạch giắt bên hông, chợt bóp nát.

Ngay sau đó, bóng người của nàng, tan biến ngay tại trước mắt Lý Mộ.

Khổn Tiên Tỏa mất đi mục tiêu, nhanh chóng co rút lại, cuối cùng co thành một cục, rơi ở trên mặt đất.

"Pháp bảo không gian!"

Trơ mắt nhìn hồ yêu chạy thoát ở trước mắt hắn, Lý Mộ cả kinh, hắn không ngờ, hồ yêu này lại có pháp bảo bực này. Giống với hồ thiên pháp bảo, loại pháp bảo không gian có lực lượng truyền tống này, cũng là chỉ có cường giả cảnh giới thứ bảy mới có thể chế tác, xa nhất có thể mang người ta truyền tống đến ngoài ngàn dặm.

Lý Mộ ở chung quanh tìm tòi một hồi lâu, cũng chưa thể phát hiện khí tức của hồ yêu này, cuối cùng chỉ có thể đi trở về, mang hai thanh đoản kiếm nàng không kịp thu hồi nhặt lên, thu vào trong nhẫn, sau đó hướng phía huyện thành bay đi…

Cửu Giang quận.

Thập Vạn Đại Sơn.

Trong một chỗ cung điện ẩn nấp trong núi, sau một trận không gian dao động, bóng người Huyễn Cơ bỗn dưng hiện lên.

Mấy bóng người khoanh chân ngồi ở trong cung điện chậm rãi mở mắt, một lão giả dáng người còng lưng hỏi: "Người nào thế mà ép ngươi hao tổn một bùa truyền tống, bùa này Thiên Quân đại nhân cũng chỉ tế luyện ra một cái, chẳng lẽ ngươi gặp cảnh giới thứ sáu cường giả…"

"Một tu hành giả nhân loại đáng giận." Trên khuôn mặt tuyệt đẹp của Huyễn Cơ hiện ra phẫn nộ nồng đậm, nói: "Vậy mà dám như thế đối với ta, lần sau lại gặp được, ta phải khiến hắn sống không bằng chết!"

Nàng cũng chưa nói, bức bách nàng dùng ra con bài chưa lật giữ mạng, chỉ là một tiểu tu Thần Thông cảnh, ngã ở trong tay một tu hành giả cảnh giới thứ tư, còn đánh mất binh khí, đây là một chuyện phi thường mất mặt.

Mà nàng đến bây giờ cũng không rõ, một tu hành giả cảnh giới thứ tư Thần Thông, lấy đâu ra nhiều thần thông cổ quái, pháp khí làm người ta khó lòng phòng bị như vậy, bùa cấp cao ném ra, thế mà không đau lòng một chút nào…

Nàng ra khỏi cung điện, mấy người ngoài cung khom người nói: "Tham kiến Huyễn Cơ đại nhân."

Huyễn Cơ mặt mũi âm trầm, nói: "Nói cho Thôi Minh, nhiệm vụ thất bại, bảo hắn tự cầu nhiều phúc đi…"

…

Bắc quận.

Lý Mộ tới huyện thành Dương Khâu, vẫn chưa đoán ra, rốt cuộc là ai mời người Ma Tông, ngàn dặm xa xôi đến đuổi giết hắn.

Thôi Minh cùng Chu Đình, là có khả năng nhất.

Dù sao hắn giết con trai Chu Đình, chơi Thôi Minh mất quan chức, còn làm hại gã bị xét nhà, lần này về Bắc quận, mục đích chính là sớm một điểm tiễn gã lên đường.

Đáng tiếc để hồ yêu kia chạy mất, nếu vừa rồi trói không phải ngực của nàng, mà là tay nàng, sẽ không xảy ra chuyện như vậy.

Muốn trách thì trách pháp bảo không đứng đắn này.

Nhưng nói đi thì phải nói lại, pháp bảo truyền tống của hồ yêu kia thật sự nghịch thiên, chỉ cần ở lúc gặp nguy hiểm bóp nát, thì có thể lập tức thoát ly hiểm cảnh, hữu hiệu hơn bất cứ pháp bảo công kích cùng phòng ngự nào.

Lần này sau khi về Thần Đô, hắn từ chỗ bệ hạ nói bóng nói gió hỏi một chút, có thể cũng kiếm cho hắn một món hay không.

Khiến hắn bất đắc dĩ là, vốn kẻ thù của hắn đã không ít, bây giờ lại thêm một hồ yêu cảnh giới thứ năm.

Thiên hồ nhất tộc, đối với báo ân và báo thù, là có chấp nhất thật lớn, quân tử báo thù, mười năm không muộn, hồ ly báo thù, trăm năm không nhiều.

Các nàng không chỉ có thù phải báo, hơn nữa phi thường ẩn nhẫn, vì báo thù, có thể chịu được nỗi khổ người thường không thể chịu, có thể chịu nỗi đau người thường không thể chịu, thường xuyên có hồ yêu vì báo thù, nằm vùng ở bên cạnh kẻ thù, một lần là mười năm mấy chục năm, chỉ vì tìm kiếm cơ hội báo thù.

Chỉ có ngàn ngày làm giặc, không có ngàn ngày phòng giặc, nếu lần sau có cơ hội gặp nàng, chỉ sợ phải lạt thủ tồi hoa, nhổ cỏ tận gốc mới đúng.

Hết chương 441.

Chương 442. Tung tích (2)

Sau khi về nhà, Liễu Hàm Yên đứng ở trong sân, hỏi: "Chàng đã đi đâu?"

Liễu Hàm Yên đã sớm biết Tô Hòa tồn tại, Lý Mộ cũng không cần giấu diếm, nói: "Đi tìm Tô cô nương. Ta lần này về Bắc quận, còn muốn mang tỷ ấy về Thần Đô làm chứng, để cho triều đình xử trí phò mã Thôi Minh…"

Liễu Hàm Yên liếc hắn, nói: "Thì ra chàng không phải đến thăm ta cùng Vãn Vãn."

Lý Mộ nhìn Tiểu Bạch, nói: "Tiểu Bạch, ngươi giúp ta làm chứng, chúng ta có phải vừa tới Bắc quận, liền đi Bạch Vân sơn tìm các nàng hay không?"

Tiểu Bạch chạy tới, nghiêm túc gật gật đầu, nói: "Muội cùng ân công vừa về, đã đi tìm Liễu tỷ tỷ cùng Vãn Vãn tỷ tỷ."

Nàng sau khi nói xong, như là phát hiện cái gì, nhẹ nhàng hít hít cái mũi, sau đó nhìn Lý Mộ một cái, yên lặng cúi đầu.

Liễu Hàm Yên nơi này xem như giải thích qua, nhưng Lý Mộ phát hiện, từ sau khi hắn trở về, Tiểu Bạch liền biểu hiện rất kỳ quái, nhìn qua có chút mất mát, hơn nữa thường thường liếc hắn một cái, sau khi bị Lý Mộ phát hiện, lại nhanh chóng cúi đầu.

Sau khi ăn cơm xong, Lý Mộ đi vào phòng của nàng, hỏi: "Phát sinh chuyện gì rồi sao?"

Tiểu Bạch cúi đầu, nói: "Ân công, ân công bên người có tiểu hồ ly tinh khác, ân công không thích ta nữa sao…"

Lý Mộ ngẩn ra một hồi lâu, mới hiểu ý tứ của nàng.

Không ngờ Tiểu Bạch cảm giác sâu sắc như vậy, ngay cả Lý Mộ từng tiếp xúc với hồ ly tinh khác cũng biết, vừa rồi một người một yêu trừ đấu pháp, Lý Mộ trước đó ở lúc nàng ngã, đỡ nàng một phen, vì thử, còn cố ý sờ chân hồ ly của nàng.

Lý Mộ chưa nói chuyện này, Liễu Hàm Yên cùng Vãn Vãn cũng không biết, lại bị Tiểu Bạch cảm ứng được.

Hắn cười cười, giải thích: “Nào có hồ ly tinh khác cái gì, lúc vừa mới trở về, đấu pháp với một con hồ yêu muốn giết ta, thật không dễ gì bắt được ả, về sau lại để ả chạy mất…”

Hắn vỗ vỗ đầu Tiểu Bạch, nói: “Yên tâm đi, bên người của ta, chỉ có thể có một tiểu hồ ly tinh là ngươi.”

Tiểu Bạch nghe xong, trên mặt lại lộ ra nét vui, sau đó lại có chút lo lắng, hỏi: “Hồ ly tinh kia lợi hại hay không, ân công có bị thương hay không?”

Lý Mộ gật gật đầu, nói: “Rất lợi hại, là một hồ yêu năm đuôi, hẳn cũng là con cháu thiên hồ, không biết nàng về sau sẽ tìm ta báo thù không…”

Tiểu Bạch kiên định nói: “Ta sẽ cố gắng tu hành, mau chóng trở nên lợi hại, nếu nàng tìm đến ân công báo thù, ta bảo hộ ân công…”

Lý Mộ đưa tay nhéo nhéo khuôn mặt của nàng, nói: “Ở nhà cho ngoan, đừng nghĩ ngợi lung tung nữa, ta còn có việc, cần ra ngoài một chuyến. Đúng rồi, chuyện này đừng nói cho Liễu tỷ tỷ, đừng để nàng lo lắng.”

Tiểu Bạch nhu thuận nói: “Ân công đi làm việc đi, ta sẽ giữ bí mật.”

Sau khi trấn an xong Tiểu Bạch, Lý Mộ rời nhà, hướng huyện nha đi đến.

Dương Khâu huyện nha, Chu bộ đầu nhìn thấy Lý Mộ, bất ngờ nói: “Lý Mộ, ngươi sao đã trở lại rồi, ta lần trước nghe Trương Sơn nói, ngươi đã đi Thần Đô…”

Lý Mộ cười cười, nói: “Có chút việc công, cần về Bắc quận một chuyến.”

Chu bộ đầu cảm thán nói: “Thần Đô tuy bổng lộc cao, nhưng mà cũng không dễ lăn lộn. Ngươi ở Thần Đô thế nào?”

“Ổn cả.” Lý Mộ hàn huyên với gã vài câu, hỏi: “Hai tháng không về, vịnh Bích Thủy sao lại biến thành cái bộ dáng kia, Chu bộ đầu biết đã xảy ra chuyện gì không?”

Chu bộ đầu nói: “Cụ thể ta cũng không rõ, nghe nói là hai vị cường giả đấu pháp ở vịnh Bích Thủy, ảnh hưởng cả thủy mạch huyện Dương Khâu chúng ta…”

Lý Mộ hỏi: “Huyện nha biết cường giả đấu pháp đó đi đâu rồi không?”

Chu bộ đầu lắc lắc đầu, nói: “Cái này thì không biết được.”

Lý Mộ có chút hối hận, lúc ấy hắn sốt ruột nhớ vợ, sau khi trở lại Bắc quận, trực tiếp đi Bạch Vân sơn, cũng chưa tìm Tô Hòa trước.

Tuy lúc đó, đại chiến của nàng cùng yêu tinh cây kia đã xảy ra, nhưng thời gian lại không lâu, có lẽ còn có thể theo một ít dấu vết tìm được nàng, nhưng lúc này cách đại chiến xảy ra đã trôi qua không ít ngày, tung tích có liên quan nàng hoàn toàn không còn, căn bản không chỗ nào mà tìm.

Từ huyện nha không đạt được tin tức gì hữu dụng, Lý Mộ lại dùng Thần Hành Phù cấp cao, lấy tốc độ nhanh nhất tới quận nha.

Trước kia hắn từ huyện Dương Khâu đến quận nha, cần thời gian hơn nửa ngày, hôm nay hắn tu vi tăng lên, ở dưới Thần Hành Phù cao cấp, chỉ dùng không đến nửa canh giờ.

Trầm quận úy sau khi tu vi tấn thăng, liền rời khỏi Bắc quận, Lý Mộ không quen quận úy mới tới, trực tiếp tìm Triệu bộ đầu.

Hai ngày trước ở quận thành, Lý Mộ vừa mới mời bọn họ ăn cơm xong, Triệu bộ đầu nhìn thấy hắn, cười nói: “Chuẩn bị tan ca rồi, muốn buổi tối cùng nhau uống rượu hay không…”

“Hôm nay thì không.” Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: “Ta lần này tới tìm ngươi, là có một việc quan trọng.”

Nghe được Lý Mộ nói như vậy, vẻ mặt Triệu bộ đầu cũng trở nên nghiêm túc hơn chút, nói: “Chuyện gì, ngươi nói đi.”

Lý Mộ nói: “Huyện Dương Khâu có hai vị cường giả đại chiến, ảnh hưởng thủy mạch, Triệu bộ đầu biết không?”

Triệu bộ đầu gật gật đầu, nói: “Biết, chuyện này còn là ta tự mình đi xử lý. Nhìn từ dấu vết hiện trường, ít nhất là hai vị cường giả cảnh giới thứ năm đấu pháp, hơn nữa rất có khả năng là một quỷ một yêu, may mắn nơi bọn họ chiến đấu hoang tàn vắng vẻ, không có dân chúng bị thương…”

Lý Mộ hỏi: “Quận nha có biết, vị quỷ tu kia sau đó lại đi nơi nào hay không?”

Triệu bộ đầu lắc lắc đầu, nói: “Cái này thì không biết.”

Lý Mộ mặt lộ vẻ thất vọng, lúc này, Triệu bộ đầu lại nói tiếp: “Nhưng, Ngọc huyện hai ngày nay xuất hiện một việc lạ, có thể có liên quan với việc này hay không…”

Lý Mộ lập tức hỏi: “Việc lạ gì?”

Triệu bộ đầu nói: “Một ngọn núi của Ngọc huyện, hai ngày trước, từ trên sườn núi, nổi lên một mảng sương mù dày đặc, dân chúng vào sương mù dày đặc, đưa tay không thấy năm ngón, mặc kệ đi như thế nào, cuối cùng đều sẽ từ trong sương mù vòng ra, bước đầu hoài nghi là có quỷ vật quấy phá, nhưng quỷ vật này lại không thương tổn con người. Quan phủ địa phương tra xét, tu hành giả của huyện nha cũng không cách nào tiến vào trong sương mù, Ngọc huyện vừa mới báo lên, quận nha còn chưa kịp xử lý…”

Bất cứ chuyện nào có thể có liên quan với Tô Hòa, Lý Mộ lúc này đều không thể bỏ qua. Hắn nghĩ nghĩ, nói: “Ngọn núi nào của Ngọc huyện, ta đi xem…”

Bắc quận.

Ngọc huyện.

Núi hoang không tên.

Núi này xưa nay vốn không có tên, dân chúng mấy thôn chân núi, ở trong núi này lấy củi săn bắt mà sống, ba ngày trước, trong một đêm, ngọn núi này từ sườn núi hướng lên trên bỗng nhiên nổi lên một mảng sương mù dày đặc, trong sương mù một mảng trắng xoá, sau khi đi vào trong sương mù, khó có thể thấy vật, đưa tay không thấy năm ngón.

Hết chương 442.

Chương 443. Gặp nhau (1)

Dân chúng sau khi đi vào sương mù dày đặc, không qua bao lâu, lại sẽ từ trong sương mù đi ra, tựa như quỷ dựng tường.

Tu hành giả của huyện nha tiến vào, kết cục cũng giống hệt dân chúng bình thường.

Rất hiển nhiên, trận pháp bố trí trong sương mù này, người ngoài không thể xâm nhập.

Bình thường mà nói, gặp loại tình huống này, đều là núi này bị cao nhân chiếm cứ, cũng may cường giả trong sương mù chỉ là chiếm cứ đỉnh núi, cũng chưa thương tổn dân chúng, quan phủ Ngọc huyện không dám quấy nhiễu người trong sương mù, chỉ có thể mang tình huống nơi này đăng báo đến quận nha, chờ đợi quận nha xử lý.

Núi này liên quan đến kế sinh nhai của dân chúng chân núi, mấy trăm hộ dân dưới núi, cũng đang quan tâm tình hình trong sương mù.

Ba ngày qua, sương mù này vẫn luôn bình tĩnh, nhưng ở nửa canh giờ trước lại bỗng nhiên bắt đầu kịch liệt dao động hẳn lên, không biết bên trong đã xảy ra chuyện gì đáng sợ, khiến cho trong lòng dân chúng lo sợ bất an.

Sườn núi, trong sương mù.

Hơn mười bóng đen, đang dùng các loại quỷ thuật cùng pháp bảo vây công một trận pháp.

Trong trận pháp, là hai nữ tử, hai nàng tuy quần áo khác nhau, nhưng vô luận là bộ dạng hay dáng người, đều giống nhau như đúc, tựa như tỷ muội sinh đôi.

Vô luận cẩn thận phân biệt như thế nào, cũng không phân biệt được sự khác nhau trên người các nàng.

Khác nhau duy nhất là, khí chất của hai người.

Một người trong đó, khuôn mặt tuy tái nhợt, nhưng trong ánh mắt hiển lộ hết sự nhu hòa, một người khác, thì mặt như sương lạnh, trên người không có bất cứ sinh khí gì.

Nữ tử sắc mặt nhu hòa kia, tựa như đã bị thương nặng, thân thể xen vào giữa hư ảo cùng chân thật, như là ngay sau đó sẽ tiêu tán.

Một vị nữ tử áo trắng khác sắc mặt cực lạnh, khí tức trên người cũng rất uể oải, hiển nhiên bị thương không nhẹ.

Hơn mười bóng đen kia, trên người quỷ khí âm trầm, rõ ràng đều là quỷ vật, đang dùng hết các loại phương pháp công kích trận pháp trước mắt, trận pháp này ở dưới công kích của bọn họ lung lay sắp đổ, cách công phá không xa.

"Không ngờ được, lần này còn có loại thu hoạch này."

"Chưa điều tra ra nguyên nhân cái chết của Sở Giang Vương điện hạ, lại phát hiện một vị U Hồn bị thương nặng, không thiệt thòi không thiệt thòi."

"Nếu có thể hấp thu hồn lực của cô ta, chúng ta cách U Hồn cảnh, cũng có thể tiến thêm một bước."

"Còn có một con phi cương, bắt về bán cho Thi Tông, khẳng định có thể đổi về không ít thứ tốt, đến lúc đó mọi người chia đều."

Mười mấy quỷ vật trao đổi với nhau một phen, tốc độ công kích nhanh hơn. Đây cũng không phải trận pháp cường đại, rất nhanh sẽ không kiên trì được.

Trong trận pháp, khí tức của Tô Hòa đã cực độ suy yếu, nàng nhìn về phía một 'mình' khác, nói: "Hồn thể của ta sắp tiêu tán, thừa dịp còn chưa hoàn toàn tiêu tán, ngươi nuốt ta đi, sau khi cắn nuốt ta, ngươi mới có cơ hội từ trong tay bọn họ chạy thoát, chuyện báo thù cho chúng ta, liền giao cho ngươi."

Nữ thi đó nhìn nàng một cái, trên khuôn mặt lạnh như băng không có biểu cảm gì, ánh mắt nhìn về phía hơn mười bóng đen ngoài trận pháp, hai cái răng nanh trắng toát thò ra khỏi khóe miệng, móng tay mười ngón cũng vươn dài hơn một tấc.

Ầm!

Một luồng khí hướng chung quanh khuếch tán ra, trận pháp này ở dưới mười mấy quỷ vật toàn lực công kích, rốt cuộc vỡ tan tành.

Mười mấy quỷ vật chờ giờ khắc này đã rất lâu, nháy mắt trận pháp công phá, liền lập tức ùa lên.

Nữ thi kia tốc độ cực nhanh, nơi nàng tới nhấc lên tàn ảnh, mười ngón tay móng tay tỏa ra đừng đợt ánh sáng lạnh lẽo, xé rách không khí. Nàng bảo vệ ở bên người Tô Hòa, mười mấy quỷ vật này trong thời gian ngắn không thể tiếp cận.

Một quỷ vật cầm đầu thấy vậy, lập tức nói: “Bắt nữ thi này trước.”

Quỷ vật còn lại từ bỏ việc tiếp cận Tô Hòa, bắt đầu liên thủ hướng nàng phát ra công kích.

Thân thể phi thi như tường đồng vách sắt, cứng rắn dị thường, quỷ binh trong tay bọn hắn cũng không thể tạo thành bao nhiêu thương tổn đối với thân thể của nàng, nhưng nếu là bị móng tay nữ thi này cào trúng, hồn thể bọn hắn lại sẽ bị hao tổn.

Mười mấy quỷ vật phối hợp ăn ý, rất nhanh đã chuyển tấn công thành bao vây, quỷ binh trong tay hóa thành xích quỷ khí đen lượn lờ, xích quỷ này tựa như có sinh mệnh, ở không trung di chuyển bất định, rất nhanh đã trói tay chân nữ thi, cho dù nàng lực lượng lớn vô cùng, cũng không thể lấy một chọi mười, lập tức bị chế trụ hành động.

Thủ lĩnh quỷ vật dùng hết toàn lực kiềm chế nữ thi, nói với một quỷ vật khác bên người: “Đi giết U Hồn kia trước, ả bị thương nặng, không thể phản kháng, lấy hồn lực của ả xong, lại đối phó con phi thi này.”

Hung Hồn cảnh giới thứ tư kia nhận lệnh, đi đến bên người Tô Hòa, trên mặt lộ ra nét kích động.

Đây chính là U Hồn cảnh giới thứ năm, thập điện Diêm La dưới trướng thánh quân cũng chỉ là U Hồn mà thôi, một vị cường giả như vậy, bọn họ ngày thường thấy, cần phải quỳ bái, nào dám động thủ với bọn họ, càng đừng nói tự tay giết chết một vị

Hắn phát ra một tiếng cười dữ tợn, giơ lên xiên quỷ trong tay, hướng Tô Hòa hung hăng đâm xuống.

Đoàng!

Một tia sét màu tím, trực tiếp nổ vang ở đỉnh đầu của hắn.

Nơi tia sét đi qua, sương mù màu trắng biến mất không thấy nữa, tia sét này rơi ở trên đầu của hắn, hắn không có bất cứ sức phản kháng gì, thân thể tiêu tán, hóa thành hồn lực tinh thuần.

Quỷ vật còn lại thấy vậy, trong lòng hoảng hốt.

Nhưng, không chờ bọn hắn từ trong kinh hãi lấy lại tinh thần, đỉnh đầu bọn hắn cũng đã xuất hiện tia sét màu tím.

Những quỷ vật này, đại bộ phận đều là Ác Linh cảnh giới thứ ba, chỉ có mấy con Hung Hồn cảnh giới thứ tư, ở dưới Tử Tiêu Thần Lôi cường giả cảnh giới thứ năm mới có thể thi triển, ngay cả ý niệm phản kháng cũng chưa dâng lên, đã bị trực tiếp lau đi.

Chỉ có quỷ vật thủ lĩnh kia, trong cơ thể có cái gì lóe lên, cứng rắn chống đỡ qua được một tia sét này, chỉ là khí tức trên người có sự suy yếu.

Khi trong sương mù lôi xà loạn vũ, hắn đã bị dọa vỡ mật quỷ, Tử Tiêu Thần Lôi, là thủ đoạn độc môn của cường giả Tạo Hóa đạo môn, đó là tồn tại cường đại như chủ nhân của bọn hắn, Thập Điện Diêm La

Hắn từ bỏ nữ thi kia, không chút do dự muốn chạy trốn, nhưng ngay tại một chớp mắt hắn xoay người, một bóng kiếm màu xanh từ ngực hắn xuyên qua, thân thể hắn dừng lại tại chỗ, hóa thành sương mù đen tiêu tán.

Sương mù quay cuồng, một bóng người từ trong sương mù quay cuồng bất định đi ra, Thanh Huyền kiếm một lần nữa bay trở về trong tay hắn.

Sau khi những quỷ vật này bị tiêu diệt, nữ thi kia liền khôi phục hành động, nàng nhìn về phía bóng người đó, hai cánh tay nâng lên, thân thể hóa thành tàn ảnh, lại giữa đường hiển hiện ra thân hình.

Nàng nhớ rõ người này.

Ở lúc nàng còn bị vây ở tế đàn đáy nước, từng thấy hắn không chỉ một lần.

Hết chương 443.

Chương 444. Gặp nhau (2)

Lý Mộ liếc một cái liền thấy được Tô Hòa, thân thể của nàng hư ảo đến cực điểm, tựa như có thể tiêu tán bất cứ lúc nào. Lý Mộ mặc kệ nữ thi kia, thân thể ngay lập tức xuất hiện ở bên người Tô Hòa, nâng nàng dậy.

Tô Hòa nhìn hắn, trên mặt hiện ra nụ cười, nói: "Đệ đã đến rồi à."

Lý Mộ ôm nàng, nói: "Tỷ tạm thời đừng nói chuyện."

Hắn mặc niệm Tâm Kinh, thân thể phát ra ánh vàng chói mắt, nữ thi kia đưa tay che, bị ánh sáng màu vàng bức lùi lại mấy bước.

Một lần này, ánh sáng màu vàng từ trong thân thể Lý Mộ phát ra, trước nay luôn thuận lợi, lại chưa dung nhập thân thể Tô Hòa, mà là từ trong cơ thể của nàng xuyên qua.

Sắc mặt Lý Mộ hoàn toàn âm trầm.

Loại tình huống này, hắn từng gặp một lần.

Mấy tháng trước, hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn mỗ mỗ của Tiểu Bạch, ở trong lòng nàng chết đi.

Tô Hòa giống với mỗ mỗ của Tiểu Bạch, hồn thể họ đã gặp phải tổn thương không thể nghịch chuyển.

Tô Hòa nhìn Lý Mộ, có chút tiếc nuối nói: "Ta vốn muốn chờ đệ trở về, cùng đệ ăn lẩu."

Lý Mộ nói: "Lẩu ngày sau là có cơ hội ăn, cứu tỷ quan trọng hơn."

"Ta không cứu được rồi." Tô Hòa hướng Lý Mộ cười cười, nói: "Đừng khổ sở, hai mươi năm trước, ta nên chết rồi, cũng không tính là chịu thiệt."

Lý Mộ liếc nàng một cái, nói: "Tỷ đừng nói chuyện, ta cứu tỷ trước."

Hắn tâm niệm khẽ động, trên tay xuất hiện một cái bình ngọc.

Chính là viên Tạo Hóa Đan kia nữ hoàng ban cho hắn.

Chỉ cần linh hồn nàng còn chưa hoàn toàn tan đi, viên Tạo Hóa Đan này liền có thể mang nàng cứu trở về.

Lý Mộ đang muốn để nàng ăn vào đan dược này, lại phát hiện trong cơ thể của nàng, hồn lực đang nhanh chóng xói mòn, cúi đầu nhìn, Tô Hòa đã nhắm mắt lại.

Hắn thầm nghĩ không ổn, dưới loại tình huống này, nàng căn bản không thể hòa tan dược lực.

Tạo Hóa Đan là trân bảo hiếm thấy trên đời, vì tránh cho dùng lầm lãng phí, cần chủ động dùng pháp lực luyện hóa, chỉ cần một tia pháp lực, thì có thể kích phát ra dược lực trong đó, nhưng Tô Hòa bây giờ, đã không có cách nào vận dụng một tia pháp lực nào nữa.

Lý Mộ không kịp nghĩ nhiều, quyết định thật nhanh, mang Tạo Hóa Đan đưa vào trong miệng mình.

Sau đó hắn cúi xuống, hôn lên môi Tô Hòa.

Lý Mộ dùng một tia pháp lực hòa tan đan dược, sau đó mang dược lực truyền hết vào trong cơ thể Tô Hòa.

Thời gian như có một chớp mắt yên lặng, trong cơ thể Tô Hòa tản mát ra một loại khí tức kỳ dị, hồn lực vừa rồi nàng xói mòn, bắt đầu nhanh chóng trở về thân thể của nàng, không chỉ có thế, các quỷ vật kia bị Lý Mộ chém giết, hồn lực còn lưu lại ở đây, cũng bị nàng hút vào trong cơ thể.

Tô Hòa vẫn chưa tỉnh lại, đây là vì nàng bị thương quá nặng, suýt nữa hồn phi linh tán, dược lực của Tạo Hóa Đan sẽ thong thả chữa trị hồn thể của nàng, cái này cần một quá trình.

Trong lòng Lý Mộ, hồn thể Tô Hòa đã một lần nữa ngưng thực, Tạo Hóa Đan, quả nhiên không hổ danh tạo hóa.

Hắn thở dài một hơi, ngẩng đầu nhìn trời, chân thành nói: “Ca ngợi bệ hạ.”

Nếu là không có nữ hoàng ban cho Tạo Hóa Đan, hôm nay, hắn chỉ sợ đã phải mất đi Tô Hòa, trơ mắt nhìn nàng chết ở trong lòng mình, đây chính là tiếc nuối cả đời hắn.

Sau khi về tới Thần Đô, hắn quyết định đối với nữ hoàng tốt một chút nữa, nếu không trong lòng hắn cũng băn khoăn.

Phát hiện một khí tức khác bên người, Lý Mộ mới nhớ tới nữ thi kia còn ở nơi này, ánh mắt nhìn qua.

Nữ thi kia bộ dạng cùng Tô Hòa giống nhau như đúc, giờ phút này cũng đang nhìn Lý Mộ.

Sắc mặt của nàng bình tĩnh, không có biểu cảm gì, sau khi nhìn Tô Hòa một cái, không nói một lời, xoay người biến mất ở trong sương mù dày đặc.

Lý Mộ vẫn chưa ngăn trở, đối với quan hệ của nữ thi này cùng Tô Hòa, hắn có chút nghi hoặc.

Theo lý thuyết, hai người bọn họ, là kẻ địch trời sinh, một có được linh hồn, một có được thân thể, tất nhiên đều muốn cắn nuốt đối phương, để đạt được bản thân viên mãn, nhưng rất hiển nhiên, nếu không phải nữ thi đó bảo hộ, Tô Hòa sợ sớm đã mất mạng trong tay những quỷ vật kia.

Chẳng lẽ thi thể kia tự chủ sinh ra linh trí, cũng biết đạo lý "Vốn là sinh cùng gốc, cớ gì cắn nuốt nhau"?

Có lẽ là nàng cho rằng, các nàng đồng căn đồng nguyên, không muốn tự giết lẫn nhau, mặc kệ bởi vì nguyên nhân nào, nàng đã bảo hộ Tô Hòa, cũng đã thay đổi thái độ của Lý Mộ đối với nàng.

Nếu không phải như thế, vì để nàng về sau không uy hiếp đến Tô Hòa, Lý Mộ sẽ nhổ cỏ tận gốc, lau đi linh trí của nàng.

Lý Mộ nhìn phương hướng nữ thi đó biến mất, nói: "Ta hôm nay thả ngươi rời khỏi, hy vọng ngươi về sau tu hành chính đạo, đừng làm hại nhân gian, nếu không, ta sẽ tự tay diệt trừ ngươi."

Cương thi cấp thấp, dựa vào bản năng làm việc, hút tinh huyết con người để tu hành.

Phi thi đã có linh trí, có thể hút nguyệt hoa, âm khí, linh khí các loại lực lượng tu hành, không cần hút máu người nữa.

Nàng là linh khí thai nghén mà sinh, trên người không có thi khí dơ bẩn, khác với những cương thi từ trong uế khí sinh ra kia, lấy tinh huyết con người tu hành, đối với nàng ngược lại bất lợi, chính nàng so với Lý Mộ càng rõ ràng hơn một điểm này.

Sau khi nữ thi rời đi, hắn thi triển thuật gọi gió, mang sương trắng trên ngọn núi này thổi tan, sau đó ôm lấy Tô Hòa, sau khi ẩn nấp thân hình, cưỡi gió rời khỏi.

Dưới chân núi, dân chúng ngẩng đầu nhìn, thấy sương mù tràn ngập mấy ngày tan đi, nhịn không được cao hứng điên cuồng hò hét.

"Sương mù tan rồi, sương mù quỷ này rốt cuộc tan rồi!"

"Rốt cuộc có thể lên núi đốn củi săn bắt rồi!"

"Vẫn là không nên vội, trước báo cáo nha môn, xem bọn họ nói như thế nào."

Trong đám người, đứa bé một phụ nhân ôm trong lòng nhìn trên trời, nói: "Mẹ, con nhìn thấy có người bay trên trời."

Phụ nhân ngẩng đầu nhìn nhìn, trên trời không có cái gì cả. Nàng nhìn nhìn đứa bé trong lòng, vẻ mặt lo lắng nhìn chồng bên cạnh, nói: "Cha đứa nhỏ ơi, đợi về trong nhà bán mấy tấm da kia đi, vẫn là mang Tiểu Bảo đi khám đại phu đi."

Lý Mộ ôm Tô Hòa, chưa trực tiếp về nhà, mà là đi tìm Thanh Ngưu Tinh trước.

Cái quan tài băng kia của Bạch Yêu Vương có tác dụng tẩm bổ nguyên thần, Lý Mộ từ trong tay Thanh Ngưu Tinh đón lấy, đặt thân thể Tô Hòa vào trong đó, cái này có thể giúp nàng sớm ngày thức tỉnh.

Lý Mộ để quan tài băng vào hồ thiên không gian, về phần con yêu tinh cây kia, sau khi bị Lý Mộ định thân, dùng Khổn Tiên Tỏa trói lại, ném ở một bên.

Làm xong tất cả cái này, hắn nói với Thanh Ngưu Tinh: "Bạch đại ca nếu là trở về, phiền toái ngưu huynh nói cho hắn một tiếng, cái quan tài băng này ta mượn dùng một đoạn thời gian, dùng xong sẽ trả hắn."

Hết chương 444.

Chương 445. Gặp nhau (3)

Thanh Ngưu Tinh khoát tay áo, nói: "Ngươi đã cứu đại tẩu, cái quan tài băng này đối với đại ca liền không có tác dụng gì nữa, ngươi cứ cầm dùng đi."

Bạch Yêu Vương thật đúng là giàu có, nhẫn hồ thiên tặng một lần là hai cái, cái quan tài băng này, cũng là pháp bảo khó được, đều nói long tộc là chủng tộc giàu có nhất trên thế giới, chỉ sợ lời ấy không giả một chút nào.

Hắn cưới một con rồng, chẳng khác nào cưới một tòa bảo tàng.

Nhưng Lý Mộ cũng không hâm mộ hắn, dù sao, hắn cũng có nữ hoàng tòa bảo tàng này, một con rồng mà thôi, giàu có nữa, có thể giàu hơn nữ hoàng một quốc gia sao?

Tô Hòa đã không việc gì, Lý Mộ rốt cuộc yên tâm.

Kế tiếp phải làm, chính là mau chóng trở lại Thần Đô, giao yêu tinh cây cho nữ hoàng, để nàng xử trí Thôi Minh.

Việc này không thể trì hoãn chút nào hết, Huyễn Cơ chạy rồi, ả rất có khả năng là Thôi Minh phái tới, nếu là ả sớm mật báo cho Thôi Minh, để Thôi Minh chạy mất, sự cố gắng hắn mấy ngày nay làm, chẳng phải là uổng phí.

Nhưng, người của nội vệ luôn theo dõi chặt chẽ Thôi Minh, không có khả năng để gã chạy trốn.

Lý Mộ trở lại huyện thành, tính sau khi đưa Liễu Hàm Yên về Bạch Vân sơn, liền lập tức khởi hành về Thần Đô.

Đi ở trên đường, hắn nghe được dân chúng đầu đường đang nghị luận một chuyện.

"Nghe nói huyện nha bắt được hai ác quỷ, thật hay giả?"

"Thật sự, ta tận mắt thấy, là hai nữ quỷ, bộ dạng còn rất xinh đẹp, tuổi nhìn cũng không lớn, cũng không biết làm chuyện gì hại người."

“Huyện Dương Khâu chúng ta là càng ngày càng không yên ổn, nửa năm gần đây, cái gì yêu này quỷ này cương thi này, không biết hại tới bao nhiêu người.”

Lý Mộ vốn đã đi qua huyện nha, nhưng nghe được bọn họ nói nha môn bắt là hai nữ quỷ tuổi không lớn, lại xoay người đi trở về.

Sau khi vịnh Bích Thủy bị hủy, hai nữ quỷ kia hắn đưa cho Tô Hòa làm bạn cũng chẳng biết đi đâu, sẽ không thật sự khéo như vậy chứ?

Hắn tới huyện nha, tìm được Chu bộ đầu, hỏi: “Nghe nói huyện nha bắt được hai nữ quỷ, hai nữ quỷ đó đã hại người sao?”

Chu bộ đầu lắc lắc đầu, nói: “Cái này trái lại không có, nhưng, hai oán linh đó bồi hồi ở phụ cận vịnh Bích Thủy, huyện lệnh đại nhân hoài nghi, các nàng có mục đích hại người, đang định tra hỏi đây.”

Nghe nói có hai nữ quỷ bồi hồi ở phụ cận vịnh Bích Thủy, Lý Mộ liền biết hẳn là nữ quỷ kia.

Hắn nhìn Chu bộ đầu, nói: “Có thể để ta nhìn hai nữ quỷ đó một chút không?”

Chu bộ đầu do dự một chớp mắt, nói: “Ngươi đi theo ta.”

Theo lý thuyết, Lý Mộ đã không phải bộ khoái huyện nha, không có tư cách vào đại lao huyện nha, nhưng tình cảm hai người ngày xưa vẫn còn, Chu bộ đầu vẫn ngoại lệ một lần.

Đại lao huyện nha.

Hai nữ quỷ một lớn một nhỏ, bị hai xiềng xích khóa, giam cầm lực lượng. Tiểu nữ quỷ co ở góc tường, run rẩy nói: “Tỷ tỷ, chúng ta có thể bị giết hay không?”

Đại nữ quỷ cũng không xác định, lại vẫn an ủi nàng: “Yên tâm đi, chúng ta lại chưa làm chuyện gì xấu, bọn họ không có lý do giết chúng ta.”

Ngục tốt bên ngoài cười khẩy một tiếng, nói: “Đại nhân giết hai tiểu quỷ các ngươi, còn cần lý do gì. Đại nhân mới đến,

còn chưa có thành tựu gì, xử trí các ngươi hai ác quỷ hại người, vừa lúc có thể làm chiến tích."

Tiểu nữ quỷ giải thích: "Chúng ta chưa hại người!"

Ngục tốt bĩu môi: "Ai để ý chứ?"

Tiểu nữ quỷ kinh hoảng nói: "Xong rồi xong rồi, chúng ta thật sự chết một lần nữa rồi, Tô tỷ tỷ mau tới cứu chúng ta đi."

Trên mặt đại nữ quỷ lộ ra vẻ lo lắng, nói: "Tô tỷ tỷ không biết sao rồi, yêu tinh cây kia quá lợi hại, hy vọng tỷ ấy không có việc gì."

Cửa đại lao huyện nha bị mở ra, Chu bộ đầu cùng Lý Mộ đi vào.

Lý Mộ liếc một cái liền thấy được hai nữ quỷ một lớn một nhỏ bị nhốt ở trong ngục.

Hắn lắc lắc đầu, bất đắc dĩ nói với Chu bộ đầu: "Ta quen biết các nàng, các nàng tuy là quỷ vật, nhưng lại chưa từng làm chuyện gì hại người, có thể thả bọn họ hay không?"

"Cái này…" Trên mặt Chu bộ đầu lộ ra nét khó xử, cuối cùng gật gật đầu, nói: "Ta đi hỏi đại nhân một chút."

Lý Mộ cười cười, nói: "Phiền toái Chu bộ đầu rồi."

Chu bộ đầu gật gật đầu, xoay người rời khỏi.

Lý Mộ hướng hai nữ quỷ đi đến, hai quỷ nhìn thấy Lý Mộ, sau khi ngẩn ra một phen, trên mặt liền lộ ra nét kinh ngạc vui mừng. Tiểu nữ quỷ túm lấy hàng rào đại lao, kích động nói: "Công tử, ngươi là tới cứu chúng ta sao?"

Đại nữ quỷ thì lo lắng nói: "Công tử, Tô tỷ tỷ gặp nguy hiểm rồi, có một con yêu tinh cây…"

Lý Mộ cười cười, nói: "Yên tâm đi, ta đã gặp được nàng, nàng không sao rồi."

Trong nhà tù, hai nữ quỷ rốt cuộc yên tâm, trong sân huyện nha, Chu bộ đầu lại lâm vào hoàn cảnh lưỡng nan.

Sau khi Trương đại nhân rời khỏi, Dương Khâu huyện lệnh mới, trước đó vài ngày mới đến.

Vị đại nhân này, là đến từ Thần Đô, lúc tới huyện nha, còn dẫn theo vài tên tâm phúc, làm lão bộ đầu, hắn bị lạnh nhạt, gần đây càng có xu thế bị thay thế.

Hắn trước mặt vị huyện lệnh đại nhân này, thật sự là không thể nói được cái gì.

Nhưng Lý Mộ lại là bạn của hắn, hắn cũng không tiện từ chối Lý Mộ.

Hắn do dự một lát, vẫn đi đến hậu nha, gõ gõ cửa sảnh sau, đứng ở bên ngoài, nói: "Đại nhân, thuộc hạ có chuyện quan trọng bẩm báo."

Hồi lâu, trong sảnh mới truyền đến một thanh âm thản nhiên: "Tiến vào."

Chu bộ đầu đi vào, một quan viên ngồi trên ghế hỏi: "Chuyện quan trọng gì?"

Chu bộ đầu lập tức nói: "Khởi bẩm đại nhân, hai nữ quỷ kia huyện nha hôm nay bắt về chưa từng hại người, có phải thả thì tương đối tốt hơn hay không?"

Quan viên đó giương mắt nhìn hắn, hỏi: "Chu bộ đầu, ngươi là đang dạy bản quan làm việc sao?"

Chu bộ đầu lập tức nói: "Thuộc hạ không dám."

Quan viên đó hừ lạnh một tiếng, nói: "Hai nữ quỷ kia hôm nay chưa hại người, ngươi có thể cam đoan các ả trước kia chưa từng hại người, về sau sẽ không hại người sao. Bản quan thân là huyện lệnh Dương Khâu, vì dân chúng an nguy, cần đề phòng cẩn thận, bóp chết tất cả nguy hiểm có thể tồn tại, làm bộ đầu, ngươi lại cầu tình cho hai ác quỷ, bản quan cảm thấy, ngươi chức bộ đầu này, nên đổi người rồi."

Chu bộ đầu kiên trì nói: "Đại nhân, thuộc hạ trước kia có một vị đồng nghiệp, hắn tên Lý Mộ, mấy tháng trước, cũng ở huyện nha làm việc, hắn cùng với hai nữ quỷ đó có quen biết từ lâu, có thể cam đoan, các nàng trước kia chưa từng hại người."

Huyện lệnh Dương Khâu sắc mặt lạnh dần, hắn căn bản không để ý hai nữ quỷ đó có từng hại người hay không, hắn

vừa tới huyện Dương Khâu, nếu là không giết mấy con yêu quỷ đó tế trời, lại như thế nào tạo dựng lên uy tín của quan phụ mẫu, họ Chu này, hắn đã sớm nhìn không vừa mắt, muốn an bài tâm phúc của mình ở vị trí đó, nhưng mãi chưa có cơ hội thích hợp, lần này vừa lúc lấy cớ thay gã luôn.

Hết chương 445.

Chương 446. Cấu kết Ma Tông (1)

Hắn hừ lạnh một tiếng, nói: “Bộ khoái của huyện nha làm sao vậy, bộ khoái của huyện nha nói thì có thể, thì có thể…”

Hắn đang nói, bỗng nhiên ý thức được cái gì, hỏi: “Ngươi nói bộ khoái đó tên là gì?”

Chu bộ đầu nói: “Lý Mộ.”

Huyện lệnh Dương Khâu nuốt nước bọt, hỏi: “Hắn bây giờ làm việc ở nơi nào?”

Chu bộ đầu nói: “Ở Thần Đô, hình như là bộ đầu quan nha nào…”

Sau khi xác nhận Lý Mộ này, chính là Lý Mộ hắn biết, huyện lệnh Dương Khâu thân thể run rẩy, kinh hoảng nói: “Mau, mau mang ta đi gặp hắn!”

Đại lao huyện nha.

Huyện lệnh Dương Khâu nhìn thấy một bóng người quen thuộc, ba bước cũng chỉ bước hai bước, nhanh chóng đi qua, mặt đầy nụ cười nói: “Lý đại nhân, cơn gió nào mang ngài thổi tới, ngài trước khi tới nói một tiếng, hạ quan nhất định tự mình ra cửa đón chào.”

Chu bộ đầu đi theo phía sau hắn, sững sờ nhìn một màn này, nhất thời khó có thể hoàn hồn.

Lý Mộ nhìn người xa lạ trước mắt, hỏi: “Chúng ta quen nhau?”

Huyện lệnh Dương Khâu vội vàng nói: “Ngài không biết hạ quan, nhưng hạ quan biết ngài, hạ quan trước đây là Hình bộ chủ sự, vừa mới đến huyện Dương Khâu vài ngày, trước đó vài ngày ở Hình bộ, hạ quan từng thấy Lý đại nhân.”

Trước đó vài ngày, Lý Mộ là đi Hình bộ không ít, nhưng lại không nhớ, Hình bộ có một vị chủ sự như vậy.

Huyện lệnh Dương Khâu nói xong, liền chỉ vào cửa nhà tù, tức giận nói: “Còn không mau mang hai vị cô nương này thả

ra, huyện nha bộ đầu là làm việc như thế nào vậy, sao có thể không phân tốt xấu bắt bừa quỷ tốt. Bản quan bình thường là dạy các ngươi như thế nào, mặc kệ là bắt người bắt quỷ hay là bắt yêu, đều phải giảng chứng cớ, một đám các ngươi, đều mang lời bản quan nói coi là gió thoảng bên tai."

Hắn tức giận răn dạy một trận, khi nhìn về phía Lý Mộ, trên mặt lại lộ ra nụ cười, áy náy nói: "Lý đại nhân, đều là hạ quan cai trị thủ hạ không nghiêm, mới bắt bằng hữu của ngài, xin Lý đại nhân tuyệt đối, tuyệt đối, tuyệt đối đừng trách tội."

Lý Mộ nhìn bộ dáng vị huyện lệnh Dương Khâu khẩn trương đến cực điểm này, an ủi: "Vị đại nhân này, đừng khẩn trương, bắt lầm người, thả là được, thả lỏng một chút, không có việc gì."

"Vâng vâng vâng." Huyện lệnh Dương Khâu liên tục xưng phải, hướng hai nữ quỷ đã được thả ra cung kính khom người, nói: "Là huyện nha chưa điều tra rõ, bắt lầm hai vị, bản quan ở đây bồi tội hai vị cô nương."

Hai nữ quỷ một lớn một nhỏ khi nào từng thấy cảnh này, khẩn trương tới mức ngay cả nói cũng không nói nên lời.

Lý Mộ hướng huyện lệnh Dương Khâu chắp tay, nói: "Đã là một hồi hiểu lầm, ta có thể mang theo hai vị bằng hữu đi chưa?"

Huyện lệnh Dương Khâu lập tức đưa tay: "Mời Lý đại nhân."

Lúc đi ra khỏi đại lao, hắn lại thử hỏi: "Lý đại nhân, ngươi không trách tội hạ quan chứ?"

Lý Mộ cười hỏi: "Ta như là người nhỏ nhen như vậy sao?"

Huyện lệnh Dương Khâu biến sắc, lập tức nói: "Hạ quan không phải ý tứ này, xin Lý đại nhân thứ tội."

"Nói đùa thôi." Lý Mộ cười cười, nói: "Huyện Dương Khâu là cố hương của ta, ta sẽ thường xuyên về thăm, huyện lệnh đại nhân là quan phụ mẫu nơi này, nhất định phải mang huyện Dương Khâu thống trị tốt nha."

Huyện lệnh Dương Khâu cam đoan: “Lý đại nhân yên tâm, hạ quan nhất định dốc hết khả năng.”

Lý Mộ nhìn Chu bộ đầu, nói: “Phiền Chu bộ đầu rồi.”

Chu bộ đầu lập tức nói: “Không dám, không dám.”

Lý Mộ cười cười với hắn, nói: “Lần này trở về, là có chuyện quan trọng trong người, phải lập tức về Thần Đô phục mệnh, lần sau về huyện Dương Khâu, sẽ tìm ngươi uống rượu.”

Chu bộ đầu vẻ mặt chấn động, lấy lịch duyệt của hắn, lại nào sẽ không hiểu, Lý Mộ ở trước mặt huyện lệnh đại nhân nói như vậy, là có một tầng ý tứ hàm xúc sâu hơn nữa.

Tuy hắn đến nay còn chưa biết, huyện lệnh đại nhân vì sao sợ hãi Lý Mộ như thế, nhưng có câu này của Lý Mộ, hắn về sau ở huyện nha, tuy không thể nói muốn làm gì thì làm, nhưng ít ra huyện lệnh đại nhân không dám tùy tiện động vào hắn nữa.

Lý Mộ mang theo hai nữ quỷ, cáo biệt với Chu bộ đầu, rời khỏi huyện nha.

Huyện lệnh Dương Khâu lau mồ hôi trên trán, mới phát hiện phía sau lưng đã bị mồ hôi lạnh ướt đẫm.

Chu bộ đầu nhìn hắn, môi giật giật, hỏi: “Đại nhân, Lý Mộ hắn…”

Huyện lệnh Dương Khâu nuốt nước miếng, nói: “Hắn thế mà lại là người huyện Dương Khâu.”

Hắn vừa tới huyện Dương Khâu chưa được mấy ngày, ở trước đó, vẫn luôn nhậm chức ở Hình bộ.

Những việc đó Lý Mộ làm ở Thần Đô, hắn mỗi một vụ, đều cực kỳ rõ ràng.

Ở Hình bộ chỉ vào cái mũi lang trung đại nhân mắng, ở trên đường đuổi theo con em quyền quý đánh, sau đó còn có thể nghênh ngang từ Hình bộ đi ra ngoài, những thứ này đều là hắn tận mắt nhìn thấy.

Hắn ở trên triều đường mắng đau bách quan, đấu pháp cùng phó viện trưởng cảnh giới Động Huyền, ngoài ra, hắn còn dẫn

trời phạt bổ Chu Xử, sau đó Chu gia ngay cả rắm cũng chưa đánh một cái, người như vậy, nếu là ghi hận gã, loại khả năng này, gã ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ.

Một lát sau, huyện lệnh Dương Khâu thở sâu, vỗ vỗ bả vai Chu bộ đầu, nói: "Làm cho tốt, bản quan coi trọng ngươi."

Sau khi ra khỏi huyện nha, Lý Mộ quay đầu nhìn hai nữ quỷ nói: "Tô tỷ tỷ còn đang ngủ say, hẳn là cần một ít thời gian mới có thể tỉnh lại. Hai người các ngươi, là tự mình tìm kiếm động phủ tu hành, hay là đi theo ta, chờ nàng tỉnh lại?"

Hai nàng hầu như là không cần nghĩ ngợi đồng thanh nói: "Đi theo ngươi."

Kết cục hai cô hồn dã quỷ phiêu đãng bên ngoài, các nàng đã thể hội.

Không phải bị quỷ vật mạnh hơn cắn nuốt nô dịch, chính là bị quan phủ bắt tới xử trí, đoạn thời gian đó ở vịnh Bích Thủy, là thời gian thoải mái nhất, an tâm nhất hai kiếp của các nàng.

Đi theo ở bên cạnh Tô tỷ tỷ, không chỉ không cần lo lắng bị bắt nạt, còn có thể đạt được chỉ điểm trên tu hành, đây là điều các nàng hai cô hồn dã quỷ nằm mơ cũng không cầu được.

Hai nữ quỷ đã quyết định, Lý Mộ ném cho các nàng mấy khối linh ngọc, để các nàng đến hồ thiên không gian tu hành, thuận tiện trông giữ yêu tinh cây kia.

Sau đó hắn mới về nhà, tối nay, là một đêm cuối cùng hắn cùng Liễu Hàm Yên ở chung.

Hai tháng kế tiếp, hắn cần chuẩn bị công việc khoa cử, chính sách khoa cử vốn hắn chế định, hắn rõ hơn so với bất luận kẻ nào nên kiểm tra như thế nào, sau khoa cử, hẳn là còn cần bận một ít thời gian.

Như vậy, hắn lần sau về Bắc quận, ít nhất cũng cần ba tháng thậm chí bốn tháng sau.

Ở đây là chỉ hắn có thể giống mấy ngày này, bầu bạn các nàng một đoạn thời gian, nếu chỉ là gặp mặt một lần, song tu một đêm, chỉ cần hướng nữ hoàng xin nghỉ, hắn có thể trở về bất cứ lúc nào.

Hết chương 446.

Chương 447. Cấu kết Ma Tông (2)

Nhưng, Liễu Hàm Yên lần này trở lại Bạch Vân sơn, cũng cần bế quan một đoạn thời gian, mang một ít thần thông pháp thuật vừa mới học được dung hội quán thông, khả năng hai người có thể thường xuyên gặp mặt là không lớn.

Sáng sớm hôm sau, sau khi đưa nàng cùng Vãn Vãn về, Lý Mộ và Tiểu Bạch không chậm trễ, lấy Thần Hành Phù cấp cao chạy đi, dùng tốc độ nhanh nhất chạy về Thần Đô, một đường không nghỉ ngơi, rốt cuộc ở rạng sáng ngày thứ ba chạy về.

Tử Vi điện.

Buổi chầu sớm vừa vừa mới bắt đầu.

Lý Mộ sau khi bị tuyên triệu vào điện, ôm quyền nói: "Bẩm bệ hạ, khi thần phụng mệnh bệ hạ, tới Bắc quận, điều tra chuyện hai mươi năm trước, Thôi Minh phò mã Vân Dương công chúa giết hại nữ tử huyện Dương Khâu, bị một yêu vật cảnh giới thứ năm phục giết. Thần dùng pháp bảo bệ hạ ban tặng, sau khi bắt yêu vật này biết được, lão chính là Thôi Minh phái tới, tìm kiếm hồn phách nữ tử kia diệt khẩu."

Lý Mộ vừa dứt lời, quần thần đều chấn động.

Chuyện lần trước, đã khiến Thôi Minh đánh chức quan, không ngờ, Lý Mộ căn bản không tính buông tha cho gã, rất hiển nhiên, mục đích của hắn, là muốn Thôi Minh phải chết.

Mà Thôi phò mã vì tự bảo vệ mình, không tiếc phái ra yêu vật ám sát Lý Mộ, chỉ là không ngờ, trên người Lý Mộ có bảo bối bệ hạ ban tặng, ám sát bất thành, ngược lại bị Lý Mộ bắt giữ, còn khai ra gã.

Lại bộ thị lang đứng ra, nói: "Khởi bẩm bệ hạ, đây chỉ là lời nói một phía của Lý ngự sử, chân tướng sự thật, còn đợi điều tra tìm chứng cứ."

Lý Mộ tâm niệm khẽ động, yêu tinh cây bị trói gô liền xuất hiện ở trên điện. Hắn bình tĩnh nói: "Thần đã mang yêu vật này đến, có phải thần đang nói xấu Thôi Minh hay không, bệ hạ chỉ cần sưu hồn đối với yêu tinh này là biết."

Đối với quan viên trong triều, chỉ cần không phải phản quốc tạo phản, đều không thể dùng phép sưu hồn.

Nhưng đối với kẻ không phải triều thần Đại Chu, nhất là yêu quỷ, lại không có loại hạn chế này, muốn điều tra rõ chân tướng, sưu hồn, là phương pháp đơn giản nhất, thuận tiện nhất.

Thượng Thư Lệnh đứng ra, nói: "Bệ hạ, thần nguyện sưu hồn đối với yêu tinh này."

Thượng Quan Ly quay đầu nhìn thoáng qua, nói: "Làm phiền Thượng Thư Lệnh rồi."

Tuy Thôi Minh là đảng cũ, Thượng Thư Lệnh là đảng mới, nhưng Thượng Thư Lệnh là người Chu gia, Lý Mộ cùng Chu gia có mối thù sống chết, hôm nay, Thôi Minh ở trong triều đã không có tác dụng gì, Thượng Thư Lệnh không cần phải giúp đỡ Lý Mộ nói dối diệt trừ hắn, mà hắn cũng sẽ không thiên vị Lý Mộ, do hắn ra mặt, là thích hợp nhất.

Thượng Thư Lệnh đi lên phía trước, mang một bàn tay đặt tại trên trán yêu tinh cây kia.

Hắn nhắm mắt, chậm rãi nói: "Yêu tinh này quả thật là thủ hạ của Thôi Minh, phụng mệnh lệnh Thôi Minh, tới huyện Dương Khâu diệt khẩu."

Nghe được câu này, trong lòng quần thần đã đều biết.

Trên người Thôi phò mã, đã từng dùng miễn tử kim bài một lần, án này lại chứng thực, đủ khiến hắn mất mạng.

Lý Mộ này, quả nhiên là muốn đuổi tận giết tuyệt đối với Thôi Minh.

Khi quần thần nhỏ giọng nghị luận, đôi mắt nhắm chặt của Thượng Thư Lệnh bỗng nhiên mở ra.

Sắc mặt hắn trầm xuống, lạnh lùng nói: "Thôi Minh thật to gan, thế mà cấu kết Ma Tông!"

Lời vừa nói ra, trên toàn bộ điện im lặng một chớp mắt, rồi bộc phát ra xôn xao thật lớn.

"Cái gì, Thôi phò mã cấu kết Ma Tông?"

“Cái này sao có khả năng?”

“Cấu kết Ma Tông, không phải Cửu Giang quận thủ sao, Thôi phò mã rõ ràng là người tố giác.”

“Chẳng lẽ vụ án Cửu Giang quận thủ năm đó có ẩn tình khác?”

“Chẳng lẽ cấu kết Ma Tông là Thôi Minh, hắn trước cấu kết Ma Tông, lại liên thủ với Ma Tông, lấy tội danh cấu kết Ma Tông, hãm hại Cửu Giang quận thủ?”

Lời của Thượng Thư Lệnh, như ở mặt hồ bình tĩnh ném vào một tảng đá lớn, dẫn lên gợn sóng ngập trời.

Lý Mộ mặt lộ vẻ giật mình, nếu cấu kết Ma Tông là Thôi Minh, như vậy Huyễn Cơ, cũng tất nhiên là Thôi Minh phái tới, nếu là Thôi Minh cùng Ma Tông sớm có cấu kết, mười mấy năm trước, hắn hoàn toàn có thể hợp tác với Ma Tông, vu oan Cửu Giang quận thủ, giành cho mình cơ hội lên chức

Mà Ma Tông vì sao phải giúp Thôi Minh?

Có lẽ Thôi Minh không phải cấu kết Ma Tông, hắn vốn chính là người Ma Tông!

Lý Mộ nghĩ tới Huyễn Cơ, điểm chung của ả và Thôi Minh, chính là hai người đều tuấn mỹ dị thường. Huyễn Cơ là người Mị Tông, Thôi Minh có thể cũng là nằm vùng Mị Tông xếp vào triều đình hay không?

Lý Mộ có thể nghĩ đến những thứ này, mọi người trong triều, tự nhiên cũng có thể nghĩ đến.

Thượng Thư Lệnh đã sưu hồn xong đối với yêu tinh cây kia, trong giọng nói mang theo sát ý, nghiêm khắc nói: “Khởi bẩm bệ hạ, thần từ trong trí nhớ của yêu tinh này biết được, Thôi Minh là người Ma Tông Mị Tông, cũng là nằm vùng Mị Tông xếp vào triều đình, hơn mười năm trước, vụ án Cửu Giang quận thủ cấu kết Ma Tông, cũng là Thôi Minh và Ma Tông mưu hại.”

“Nào có lý này!”

“To gan lắm!”

“Nằm vùng Ma Tông, thế mà lại ở triều đình có địa vị cao, ẩn nấp bên cạnh chúng ta nhiều năm như vậy.”

Lúc này, một vị lão giả đứng ra, nói: “Bệ hạ, việc này liên quan trọng đại, có thể để lão thần sưu hồn xác nhận lần nữa đối với yêu vật này không?”

Thượng Quan Ly nghe được nữ hoàng truyền âm, gật đầu nói: “Làm phiền Trung Thư Lệnh.”

Ánh mắt quần thần đều nhìn về phía lão giả đó.

Trung Thư Lệnh từng trải nhiều tư cách cao, là lão thần thời kì tiên đế. Lão không bè không đảng, rất được dân chúng kính yêu, bản thân cũng là cường giả cảnh giới thứ sáu, mặc kệ là đảng mới đảng cũ, đều cực kỳ kính trọng đối với lão.

Lão nhân chậm rãi đi lên phía trước, mang cái tay phải khô gầy đặt ở trên đầu yêu vật kia.

Một lát sau, lão chậm rãi mở mắt, nghiêm nghị nói: “Khởi bẩm bệ hạ, Thượng Thư Lệnh nói không sai, Thôi Minh là hộ pháp Mị Tông, vụ án Cửu Giang quận thủ, là Thôi Minh và Ma Tông cùng nhau mưu hại.”

Nếu nói lời Thượng Thư Lệnh Chu Tĩnh, còn có một chút khả năng mượn cơ hội chèn ép hoàng tộc đảng cũ, như vậy lời Trung Thư Lệnh, thì mang khả năng đã nhỏ lại càng nhỏ này hoàn toàn tiêu trừ.

Thượng Thư Lệnh chính là đứng đầu bách quan, địa vị Trung Thư Lệnh chỉ ở sau Thượng Thư Lệnh, lại không oán không thù với Thôi Minh, hai người sao có khả năng đồng thời lừa gạt bệ hạ, lừa gạt quần thần?

Lại bộ thị lang vừa rồi còn đang nói giúp Thôi Minh nhất thời sắc mặt tái nhợt, mồ hôi như mưa rơi, ‘Phốc’ một tiếng quỳ ở trên mặt đất, cao giọng nói: “Bệ hạ minh giám, thần thề với trời, thần cũng là bị Thôi Minh lừa gạt, không biết hắn cấu kết Ma Tông…”

Lúc này, trong triều đình, đã không có ai để ý tới Lại bộ thị lang nữa.

Hắn rốt cuộc có biết tình huống hay không, hoặc là nằm vùng của Ma Tông hay không, triều đình nhất định sẽ truy tra đến cùng, không chỉ có hắn, bất cứ người nào quan hệ chặt chẽ với Thôi Minh, triều đình đều sẽ tra rõ.

Hết chương 447.

Chương 448. Truy nã

Ma Tông tiếng thối rõ ràng, bọn họ làm hại dân chúng, ý đồ đảo điên triều đình, bất cứ một quốc gia nào, đều sẽ không chứa chấp người Ma Tông.

Cửu Giang quận thủ năm đó, coi như là quan to một phương của triều đình, lại bởi vì tội danh "cấu kết Ma Tông", một nhà hơn trăm người bị tru sát, ngay cả hồn phách cũng không thể tồn tại trên đời.

Vụ án Thôi Minh, đề cập Ma Tông, sự tình liên quan trọng đại.

Cấu kết Ma Tông, tương đương phản quốc.

Nữ hoàng lập tức hạ chỉ, lệnh Hình bộ cùng Đại Lý tự lập tức khống chế đám người liên quan Vân Dương công chúa phủ, bất cứ người nào quan hệ chặt chẽ với Thôi Minh, mặc kệ là quan viên trong triều, hay là quyền quý Thần Đô, không có ngoại lệ, đều phải bị thẩm vấn nghiêm khắc.

Sau khi bãi triều, một đám triều thần đều sắc mặt nghiêm nghị rời khỏi. Lý Mộ sau khi đi ra khỏi đại điện, vẫn chưa rời cung, mà là hướng về Thượng Dương cung đi đến.

Trước khi bãi triều, hắn thu được Thượng Quan Ly truyền âm, nữ hoàng muốn gặp hắn.

Lý Mộ lần này về Bắc quận, là mang theo nhiệm vụ, cần gặp mặt nữ hoàng báo cáo công tác.

Sau khi tới Thượng Dương cung, hắn mang chuyện đã xảy ra trong chuyến đi này, bao gồm chuyện gặp Huyễn Cơ ám sát, bắt được ả lại để ả chạy thoát, một năm một mười nói cho nữ hoàng.

Hình bộ cùng Đại Lý tự tốc độ rất nhanh, Lý Mộ vừa mới nói xong, Hình bộ thượng thư cùng Đại Lý tự khanh đã ở ngoài Thượng Dương cung cầu kiến.

Sau khi nữ hoàng tuyên triệu, Hình bộ thượng thư cùng Đại Lý tự khanh đi vào đại điện. Hình bộ thượng thư sắc mặt

nghiêm túc, nói: “Khải tấu bệ hạ, một ngày trước, Thôi Minh và Vân Dương công chúa tới Thần Long Uyển du ngoạn, đến nay chưa về, thần cùng Đại Lý tự khanh tới Thần Long Uyển, phát hiện chỉ có một mình Vân Dương công chúa ở trong phòng mê man, Thôi Minh không biết tung tích…”

Thượng Quan Ly nghe vậy, khẽ biến sắc, nói: “Không có khả năng, nội vệ luôn theo dõi gắt gao Thôi Minh, hắn trước sau chưa rời khỏi Thần Long Uyển…”

Lý Mộ đối với việc này cũng không bất ngờ, lấy tu vi Thôi Minh, nếu muốn lặng yên không một tiếng động rời khỏi, có vô số loại phương pháp, rất hiển nhiên, tốc độ Thôi Minh nhận được tin tức vượt xa tốc độ Lý Mộ đi đường, giữa hắn cùng Ma Tông, vô cùng có khả năng là lấy pháp khí hoặc là bí thuật nào đó liên lạc.

Nữ hoàng nhắm mắt bấm ngón tay, một lát sau, hai mắt chậm rãi mở ra, uy nghiêm nói: “Hắn đi hướng Bắc, truyền lệnh ba mươi sáu quận, Thôi Minh phò mã Vân Dương công chúa, cấu kết Ma Tông, mưu hại mệnh quan triều đình, một khi phát hiện, lập tức truy bắt, chết sống bất luận…”

“Thần tuân chỉ.”

Lý Mộ khắc sâu ý thức được, thông tin tức thời quan trọng bao nhiêu. Hắn nhìn về phía nữ hoàng, hỏi: “Bệ hạ, có pháp khí nào, có thể làm được ở ngoài ngàn dặm, tức thì truyền âm hay không. Lúc ấy trên người thần nếu là có loại pháp khí này, sẽ không cho Thôi Minh cơ hội chạy thoát.”

Nữ hoàng nghĩ nghĩ, vươn tay, trong lòng bàn tay xuất hiện một vật.

Đó là một thứ màu trắng, như là vỏ ốc biển.

Vỏ ốc biển đó xác chậm rãi bay tới trước người Lý Mộ, bị hắn nắm trong tay.

Nữ hoàng nói: “Nếu có việc gấp, ngươi dùng pháp lực thúc giục con ốc này, nói chuyện với nó, trẫm liền có thể nghe được thanh âm của ngươi.”

Lý Mộ hí hửng nhận lấy bảo vật này, lại hỏi: “Bệ hạ, có loại vật nháy mắt có thể mang người truyền tống đến cách ngàn dặm hay không, có thể cho thần một cái hay không? Huyễn Cơ kia nếu không phải có bảo vật này, căn bản không có khả năng chạy thoát khỏi trong tay thần…”

Hình bộ thượng thư cùng Đại Lý tự khanh nghe vậy, nhìn Lý Mộ thêm đôi lần.

Nữ hoàng liếc hắn, nói: “Truyền tống phù cần cường giả Siêu Thoát trở lên, hao phí lượng lớn thời gian tinh lực, mới có thể chế tác thành công, trẫm cũng không có.”

Lý Mộ có chút tiếc nuối, nghĩ nghĩ, lại nói: “Bệ hạ, Tạo Hóa Đan kia ngài còn hay không, lần trước ngài ban cho thần một viên đó, thần dùng mất rồi…”

“Hết rồi!”

Nữ hoàng phất phất ống tay áo, Lý Mộ liền bị một lực lượng thô bạo cuốn đến ngoài cửa.

Hết thì hết, cũng không đến mức thô bạo đuổi hắn đi như vậy, Lý Mộ sửa sang lại quần áo một phen, chậm rãi đi ra ngoài cung.

Thôi Minh chạy rồi, nhưng thoát được mùng một, không thoát được ngày rằm.

Hành vi của hắn đã chạm đến điểm mấu chốt của triều đình, cho dù hắn chạy đến chân trời góc biển, cũng tránh không khỏi triều đình đuổi giết. Hắn sống ở Thần Đô hơn mười năm, để lại vô số dấu vết, thông qua vật hắn lưu lại, suy tính được vị trí của hắn, cũng không phải là việc khó.

Sau khi về trong nhà, Lý Mộ thả hai nữ quỷ kia ra. Tô Hòa còn đang ngủ say, không biết khi nào mới có thể tỉnh lại, để các nàng ở nhà làm bạn Tiểu Bạch, làm chút việc vặt quét dọn tòa nhà cũng tốt.

Ở nhà nuôi hai quỷ vật nghe lời, đỡ công hơn so với mời bao nhiêu nha hoàn hạ nhân.

Không nán lại ở nhà bao lâu, Lý Mộ liền ra ngoài, hướng Hình bộ đi đến.

Vừa rồi lúc rời cung, hắn nhận được nữ hoàng truyền âm, bảo hắn tới Hình bộ, điều tra vụ án Cửu Giang quận thủ năm đó.

Thôi Minh là nằm vùng Ma Tông, đã được chứng thật, từ trong trí nhớ của yêu tinh kia, cũng biết năm đó thảm án Cửu Giang quận là Thôi Minh liên hợp Ma Tông mưu hại, cái gọi là điều tra, chỉ là đốc xúc Hình bộ, lật lại bản án cho Cửu Giang quận thủ.

Trên đường đi Hình bộ, tâm tình Lý Mộ có chút nặng nề.

Cho dù là bây giờ thay Cửu Giang quận thủ lật lại bản án, lại có ích gì, toàn tộc Cửu Giang quận thủ, chủ tớ hơn trăm mạng người, sớm ở mười mấy năm trước đã thân tử hồn tiêu, cho dù là hôm nay triều đình trả bọn họ sự trong sạch, bọn họ cũng không có khả năng nhìn thấy.

Phò mã của Vân Dương công chúa là người Ma Tông, một lần này, toàn bộ Tiêu thị và đảng cũ của nó, chỉ sợ đều sẽ luống cuống tay chân một trận.

Dân chúng Thần Đô, đều là chấn động bởi Thôi Minh là nằm vùng của Ma Tông, cùng với hóng hớt chuyện xấu của Tiêu thị hoàng tộc, lại có rất ít người nói về Cửu Giang quận thủ, cùng một nhà hơn trăm mạng người chết oan.

Lý Mộ tới Hình bộ, nói rõ ý đồ đến với Hình bộ lang trung.

Cửu Giang quận thủ cả nhà chết oan, ở trên triều đường đã có định luận, Lý Mộ lại là phụng khẩu dụ nữ hoàng, Hình bộ tự nhiên không dám chậm trễ, mang toàn bộ quan lại đều động viên, tìm kiếm hồ sơ vụ án Cửu Giang quận thủ hơn mười năm trước.

Những hồ sơ này, sẽ bị phủ định viết lại, oan khuất của Cửu Giang quận thủ cũng sẽ được rửa sạch.

Tuy cái này đã không có quan hệ gì với bản thân hắn nữa, mà bởi vì cấu kết Ma Tông là tội lớn liên luỵ cửu tộc, người thân, con cháu của hắn, cũng chết ở trong sự kiện mười mấy năm trước.

Hết chương 448.

Chương 449. Dạy trong mộng (1)

Hình bộ lang trung mang hồ sơ cũ giả dối lần lượt tiêu hủy, thở dài: “Mười mấy năm rồi, Cửu Giang quận thủ rốt cuộc nhận được công đạo.”

Chu Trọng chắp tay sau lưng, thản nhiên nói: “Công đạo đến muộn, không tính là công đạo, bắt đầu từ ngày đó hắn chết, hắn liền vĩnh viễn không đạt được công đạo.”

Nói xong câu này, hắn liền không còn mở miệng.

Hình bộ lang trung tự hỏi lời của hắn, chỉ cảm thấy thị lang đại nhân và Lý Mộ đều không nói một lời, không khí đặc biệt nặng nề, chủ động nói sang chuyện khác: “Đại nhân, một vị huyện thừa huyện Thiên Hà quận Hán Dương, trước đó vài ngày, ly kỳ chết ở trong nhà, kiểu chết của hắn, tương tự với kiểu chết của huyện lệnh huyện An Nghĩa quận Đan Dương, như là cùng người gây ra, tuy hai quận cách nhau ngàn dặm, hai vụ án nhìn như không hề quan hệ. Nhưng hạ quan sau khi điều tra phát hiện, huyện lệnh An Nghĩa cùng huyện thừa Thiên Hà, hơn mười năm trước, đều từng làm quan ở Lại bộ…”

Chu Trọng bình tĩnh nói: “Mang hồ sơ vụ án này đưa đến trong nha phòng của bản quan, bản quan sẽ phái người đi thăm dò, ngươi không cần phải quản.”

Hình bộ lang trung gật đầu nói: “Hạ quan lập tức đi lấy.”

Lý Mộ đứng ở trong sân Hình bộ, nhìn từng tòa nha phòng gửi hồ sơ, nói: “Trong đó, không biết còn có bao nhiêu án oan.”

Chu Trọng thản nhiên nói: “Trong những hồ sơ này, mỗi một quyển, đều đại biểu cho mấy vong hồn. Bọn họ có lẽ có oan uổng, nhưng không phải mỗi người, đều có thể có vận khí như Cửu Giang quận thủ, oan khuất của bọn họ, sẽ kéo dài ngàn năm vạn năm, thẳng đến lúc trời đất hủy diệt…”

Chu Trọng nói, Lý Mộ làm sao không biết, sự kiện án oan nhiều cỡ nào, một bộ phận cực ít trong đó có thể rửa oan, tuyệt

đại đa số án oan, đều phải bị mai một ở thiên hà lịch sử, cho đến vũ trụ hủy diệt.

Xưa nay cũng là như thế.

Một lát sau, Lý Mộ rời khỏi Hình bộ, Chu Trọng trở về nha phòng.

Hắn nhìn thoáng qua một phần hồ sơ trên bàn, phần hồ sơ đó bay lên, một mảng ánh lửa chợt xuất hiện, mang phần hồ sơ đó nuốt chửng, rất nhanh, trong hư không liền không còn gì cả, ngay cả tro tàn cũng không còn lại.

Đêm khuya.

Lý Mộ nằm trên giường, trằn trọc khó có thể ngủ.

Hơn một trăm mạng người, triều đình chỉ cần nói một câu, đây là Ma Tông mưu hại tạo thành án oan, thì có thể nhẹ nhàng lướt qua, tựa như hơn mười năm trước, chuyện gì cũng chưa xảy ra, điều này làm trong lòng hắn có chút nghẹn phát hoảng.

Một lát sau, hắn lấy ra vỏ ốc biển kia, sau khi dùng pháp lực thúc giục, nhỏ giọng hỏi: “Bệ hạ, đã ngủ chưa?”

Cung Trường Nhạc.

Giờ Tý đã qua, Chu Vũ nằm ở trên giường gấm, nhưng không có chút buồn ngủ.

Tòa cung điện này, với nàng mà nói, không khác một cái lồng giam, lồng giam này ngăn cách thân tình, hữu tình, ái tình, cùng với bất cứ tình cảm nào nhân loại nên có.

Mặc dù là ban ngày, trong hoàng cung người đến người đi, triều thần đứng đầy, nàng cũng thường xuyên cảm thấy cô độc.

Mỗi đêm, loại cô độc này sẽ bị phóng đại vô hạn.

Bốn phía không có bất cứ thanh âm nào, giống như toàn bộ thế giới, trừ nàng, thì chỉ còn lại có tĩnh mịch.

Một khắc nào đó, trong sự tĩnh mịch này bỗng nhiên truyền đến một thanh âm.

“Bệ hạ, đã ngủ chưa?”

Thanh âm này cũng không lớn, nhưng đã mang đến vô tận sinh khí cho thế giới tĩnh mịch này.

Chu Vũ đằng hắng cổ họng, để thanh âm của mình trở nên uy nghiêm, hỏi: “Chuyện gì?”

Lý Mộ không ngờ nữ hoàng thế mà chưa ngủ, chậm rãi nói: “Thần cho rằng, triều đình nên mang chi oan khuất Cửu Giang quận thủ chịu bố cáo thiên hạ, như vậy mới có thể trả hắn sự trong sạch…”

Chu Vũ nghĩ nghĩ, nói: “Trẫm ngày mai sẽ hạ chiếu, lại lệnh Công bộ, ở Cửu Giang quận lập bia xây miếu cho hắn, để hậu nhân nhớ lại ghi khắc.”

Nữ hoàng so với hắn nghĩ còn nghĩ nhiều hơn, Lý Mộ cảm khái nói: “Bệ hạ anh minh.”

Chu Vũ hỏi: “Còn có chuyện gì?”

Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói: “Bệ hạ, ốc biển có thể truyền âm này có nhiều hay không, vị hôn thê của thần ở Bắc quận, cùng thần cách nhau ngàn dặm, gặp mặt không tiện, thần muốn cho nàng một cái…”

Sau khi đạt được ốc biển thần kỳ này, Lý Mộ đột nhiên có ý tưởng lạ, thứ này nếu có thể cho Liễu Hàm Yên một cái, như vậy cho dù hai người cách nhau ngàn dặm, một ở Bắc quận, một ở Thần Đô, cũng vẫn có thể thông qua một đôi pháp bảo này, trò chuyện trực tiếp, để an ủi tương tư.

Buổi tối mỗi ngày nấu cháo ốc biển, cũng không phải không thể chờ mong.

Ốc biển này, so với nói là pháp bảo, không bằng nói là một cái di động chỉ có công năng trò chuyện, hơn nữa chỉ có thể trò chuyện với một mục tiêu.

Trong cung Trường Nhạc, Chu Vũ thản nhiên nói: “Không có.”

Lý Mộ có chút thất vọng, nhưng trong lòng cũng sớm có chuẩn bị, dù sao, thứ này nếu có ba cái, thời điểm hắn cùng Liễu Hàm Yên tình chàng ý thiếp, ngọt ngào mật mật, nữ hoàng chẳng phải là có thể ở một bên nghe lén?

Cái này kích thích đối với nàng cũng quá lớn.

Dù sao nàng sắp ba mươi tuổi rồi, vẫn là chó độc thân, nhìn thấy người khác có đôi có cặp, khó tránh khỏi sẽ hâm mộ, không thể để nàng nhìn thấy bộ dáng người nói chuyện yêu đương.

Nếu không, xin con ốc biển đó của nàng, đưa cho Liễu Hàm Yên?

Ý niệm lớn mật này, chỉ ở trong đầu Lý Mộ hiện lên một chớp mắt, liền lập tức bị hắn dập tắt.

Lấy lòng dạ nữ hoàng, nàng sẽ không tặng Lý Mộ ốc biển, sẽ chỉ tặng hắn roi.

"Là thần mạo muội, bệ hạ ngủ ngon, thần cúp trước." Chuyện chiêu cáo thiên hạ, trả Cửu Giang quận thủ sự trong sạch, đã báo cho nữ hoàng, Lý Mộ đang chuẩn bị đặt ốc biển xuống, bên trong lại truyền đến tiếng của nữ hoàng.

"Nói với trẫm chút, chuyện ngươi cùng vị hôn thê của ngươi."

Lý Mộ ngẩn ra một phen, không ngờ nữ hoàng hóng hớt như vậy, nói về tình huống hắn cùng Liễu Hàm Yên bên nhau, thật ra không có gì, chỉ là, nói những thứ này đối với một con chó độc thân lớn tuổi, tựa như có chút tàn nhẫn…

Cái này đã không phải hành hạ chó, mà là giết chó.

Nhưng, đây là nữ hoàng tự mình yêu cầu, hơn nữa nàng cũng không cho Lý Mộ đường sống lựa chọn.

Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói: "Đó là chuyện xấp xỉ một năm trước, khi đó, thần vẫn là một bộ khoái nhỏ ở huyện Dương Khâu, nàng vừa mới dọn đến huyện Dương Khâu, ở cách vách thần…"

Lúc kể cho nữ hoàng, bản thân Lý Mộ cũng nhớ lại quá trình cùng Liễu Hàm Yên quen nhau hiểu nhau mến nhau.

Hắn hai kiếp, cũng chỉ một lần yêu đương hẳn hoi như vậy.

Hai người ngay từ đầu đối địch nhau, đến về sau như keo như sơn, trong đó, đã trải qua không biết bao nhiêu khúc chiết.

Lý Mộ nói xong lời cuối cùng, nói: “Không đến một năm nữa, nàng sẽ đến Thần Đô, chúng ta sẽ ở Thần Đô thành hôn, bệ hạ đến lúc đó nếu có thời gian, có thể tới trong nhà ta uống rượu mừng, nương tử nhà ta phi thường sùng bái bệ hạ, cũng không để thần nói xấu bệ hạ…”

Hết chương 449.

Chương 450. Dạy trong mộng (2)

Nữ hoàng thản nhiên hỏi: “Ngươi nói xấu trẫm?”

Lý Mộ vội vàng giải thích: “Ý tứ của thần là, nàng rất ủng hộ bệ hạ, như thần ủng hộ bệ hạ.”

Nữ hoàng trầm mặc một lát, hỏi: “Ngươi… Vì sao phải ủng hộ trẫm?”

Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói: “Bởi vì ở trong lòng thần, bệ hạ là một vị minh quân, đáng giá thần ủng hộ, thần ở Thần Đô sở dĩ không sợ hãi gì, chính là vì thần biết, bệ hạ ở phía sau thần, bệ hạ là hậu thuẫn kiên cố nhất của thần, thần nguyện làm mâu sắc bén trong tay bệ hạ…”

Nữ hoàng không nói gì, hồi lâu mới nói: “Thần thông pháp thuật của ngươi, học thế nào rồi?”

Lý Mộ nói thật: “Trong khoảng thời gian này, luôn luôn bận việc Thôi Minh, trải qua bệ hạ chỉ điểm, chỉ học được ẩn hình.”

Nữ hoàng nói: “Ngươi mặc dù có bùa cùng pháp bảo, nhưng những thứ này đều là ngoại vật, ngươi phải nhanh một chút học thêm một ít thần thông, đề cao thực lực bản thân.”

Điều nữ hoàng nói, Lý Mộ cũng rõ, tu hành giả có thể dựa vào bùa cùng pháp bảo, nhưng dựa vào cái gì cũng không bằng dựa vào chính mình.

Tị Thủy Phù mang ở trên người, cũng có thể ở dưới nước hành động, nhưng nếu là học được thần thông vào nước, vô luận là sông ngòi biển hồ đều có thể đi, tọa hỏa (ngồi trong lửa) chi thuật, có thể lửa không đốt được, không cần dùng bùa chú pháp bảo nữa, ngoài ra, một chút thần thông khác cũng rất thực dụng, như chướng phục thuật, có thể khiến lửa, nước mưa, tro bụi các thứ không dính vào người, khí cấm đại lực, có thể khiến thân thể đạt đến mức tận cùng, có thể so với phật môn kim thân…

Trong ốc biển không có thanh âm, Lý Mộ lại cảm giác cơn mệt mỏi ập tới, nhanh chóng đi vào giấc mộng.

Trong mơ, nữ hoàng mặc một cái váy trắng bình thường, nói: “Bắt đầu từ hôm nay, trẫm sẽ ở trong mộng dạy ngươi thần thông, ngươi nghiêm túc học tập…”

Nịnh bợ quả nhiên hữu dụng, có một vị cường giả Siêu Thoát cầm tay dạy, là cơ hội bao nhiêu lần nằm mơ cũng không cầu được, chỉ cần Lý Mộ kiên định đứng ở bên nữ hoàng, có thể nhìn thấy Tạo Hóa cảnh đang hướng hắn phất tay.

Thiên phú tu hành cao tới đâu, không gặp được cơ duyên to lớn, cũng rất khó ở trước ba mươi tuổi thăng cấp Tạo Hóa.

Nhưng nếu là có cường giả Siêu Thoát chỉ đạo, có đủ linh ngọc, có đủ niệm lực, ở trong vòng mấy năm, đi hết con đường người khác mấy chục năm mới có thể đi hết, cũng không phải không có khả năng.

Thượng Quan Ly chính là một ví dụ.

Nói tới Thượng Quan Ly, nàng là nữ quan bên người nữ hoàng, cũng là ống truyền lời nữ hoàng ở trên triều đường.

Một lần này chầu sớm, nàng cũng chưa xuất hiện.

Thôi Minh từ dưới mí mắt nội vệ chạy thoát, khiến nàng rất tức giận, bởi vì những người đó theo dõi Thôi Minh, là thủ hạ của nàng.

Vì vãn hồi thể diện, nàng cố ý hướng nữ hoàng xin lệnh, tự mình dẫn người đuổi giết Thôi Minh, chuyện truyền chỉ triều đình, liền rơi xuống trên đầu Lý Mộ.

Lý Mộ từ trong góc đi tới trên đài cao chỗ nữ hoàng trước điện, thay thế vị trí Thượng Quan Ly.

Thơm lây nữ hoàng, trước kia, Lý Mộ chỉ có thể ở góc đại điện vụng trộm quan sát, hôm nay lại ở đứng ở phía trước đại điện, nhìn xuống quần thần.

Chuyện Thôi Minh là nằm vùng của Ma Tông, sự tình liên quan trọng đại, liên lụy rất nhiều, buổi chầu sớm hôm nay, liền chỉ thảo luận một việc này.

Hạ nhân phò mã phủ ban đầu bị triều đình tróc nã hết, sau khi sưu hồn, lại tìm ra vài tên đệ tử Ma Tông, thân phận Thôi Minh cũng hoàn toàn được định tính.

Phò mã đương triều, quan viên tứ phẩm một quốc gia, thế mà lại là nằm vùng của Ma Tông, đây là sỉ nhục của triều đình, là châm chọc lớn nhất đối với triều đình.

Huống chi, Thôi Minh là Trung Thư thị lang, quyền cao chức trọng, biết được gần như toàn bộ việc lớn của quốc gia, mà các loại quyết sách của Đại Chu, đều là thông qua Trung Thư tỉnh làm ra, nói từ trên trình độ nào đó, mấy năm qua, là Ma Tông đang nắm giữ triều chính Đại Chu.

Tính kỹ mấy năm nay, hành vi của Thôi Minh, hắn khống chế đảng cũ, kiên quyết ủng hộ lấy bạc chuộc tội, ở trên xử lý một số chuyện nào đó, nhìn như ủng hộ đảng cũ, ủng hộ lợi ích của quyền quý, trên thực tế lại là đang tiêu hao lòng tin của dân chúng đối với Đại Chu, đang suy yếu niệm lực của dân chúng.

Hắn đang mượn điều này, họa loạn triều chính.

Đảng cũ ở trên chuyện Thôi Minh gặp đả kích to lớn, quan viên quyền quý tiếp xúc chặt chẽ với Thôi Minh, đều bị lấy nhiếp hồn thuật hỏi tin, ngay cả Vân Dương công chúa cũng không may mắn thoát khỏi, cũng may chưa điều tra ra bọn họ có cấu kết với Ma Tông, nếu không, bị Chu gia cùng đảng mới bắt lấy cơ hội, chỉ tội danh cấu kết Ma Tông, đã có thể khiến Tiêu thị vạn kiếp bất phục.

Đương nhiên, dù vậy, bộ phận quan viên đảng mới, cũng ở trên triều đình, mượn điều này buộc tội người đảng cũ khắp nơi, ngày thường hai đảng tranh mặt đỏ tai hồng, hận không thể đánh nhau, một lần này, quan viên đảng cũ chỉ có thể yên lặng nhẫn nhịn.

Trong chuyện Thôi Minh, bọn họ cho rằng, chỉ là ích lợi bản thân, bách quan trong triều, thế mà không một ai nhắc tới Cửu Giang quận thủ.

Lý Mộ nhìn về phía Thượng Thư Lệnh, nói: “Bệ hạ có chỉ, Cửu Giang quận thủ bị Thôi Minh vu hãm, hàm oan đến nay,

nên chiêu cáo thiên hạ, trả hắn sự trong sạch, ngoài ra, Công bộ phái người tới Cửu Giang quận, xây miếu lập bia cho hắn, Hình bộ, Đại Lý tự, Tông Chính tự các bên, phải lấy án này làm cảnh báo, phàm sự kiện mạng người, cần cẩn thận đối đãi, kẻ coi rẻ mạng người, nghiêm trị không tha…"

Vụ án Thôi Minh, xem như gõ vang chuông cảnh báo cho triều đình.

Tay của Ma Tông đã vươn đến trong triều đình, hơn mười năm trước, đã bố trí kẻ nằm vùng ở trong triều, thậm chí còn trở thành phò mã một quốc gia, nếu không phải bản án cũ Thôi Minh năm đó phạm bại lộ, không biết hắn còn có thể che giấu bao lâu, tiết lộ bao nhiêu cơ mật quốc gia cho Ma Tông.

Ai cũng không biết, trừ Thôi Minh, trong triều còn có kẻ nằm vùng khác của Ma Tông hay không.

Nội vệ đã đang thanh tra quan viên trong triều. Sau khi bãi triều, Trương Xuân cùng Lý Mộ sóng vai đi, hỏi: "Không thể sưu hồn đối với bách quan, nội vệ thông qua cái gì điều tra kẻ nằm vùng của Ma Tông?"

Lý Mộ nói: "Kẻ nằm vùng của Ma Tông đều có một đặc điểm, mặc kệ là nam hay nữ, đều tuấn mỹ phi thường, người như vậy, dễ dàng lấy được người khác tín nhiệm nhất, thu hoạch tình báo."

Trương Xuân nhẹ nhàng thở ra, nói: "Vậy bọn họ hẳn là không hoài nghi đến trên người bản quan…"

Nói xong, tựa như là ý thức được cái gì, vẻ mặt hắn trở nên có chút phức tạp, nhất thời không biết là nên cao hứng, hay nên khổ sở.

Đứng ở cửa cung, Trương Xuân thở dài.

Tuy Thôi Minh đã bị bãi quan, trở thành tội phạm truy nã quan trọng, nhìn như là hắn thắng Thôi Minh, nhưng thật ra, ở một phương diện khác, hắn luôn không bằng Thôi Minh.

Hết chương 450.

Chương 451. Tâm ma của nữ hoàng

Đây là một thế giới nông cạn cỡ nào, bọn họ căn cứ diện mạo, mang con người chia làm ba bảy loại, bề ngoài giống Thôi Minh Lý Mộ, có vô số nữ tử thích, theo đuổi, những người bộ dạng đẹp này, vô luận là cuộc đời, hay con đường làm quan, đều thuận lợi hơn so với đại bộ phận mọi người, ngay cả Ma Tông chọn nằm vùng, cũng yêu cầu diện mạo tuấn mỹ…

Mà như bọn họ loại diện mạo bình thường này, thường thường phải trả giá cố gắng gấp mấy lần, mới có thể đạt được thứ bọn họ lật tay có thể đạt được.

Hắn lắc lắc đầu, thở dài: "Nông cạn, nữ tử Thần Đô nông cạn thì thôi, không ngờ ngay cả Ma Tông cũng nông cạn như vậy…"

"Người càng tuấn mỹ sẽ càng bị hoài nghi, vậy bổn vương chẳng phải là rất nguy hiểm?" Phía sau truyền đến thanh âm, cắt ngang Trương Xuân cảm thán, hắn quay đầu, nhìn thấy Thọ Vương đứng ở phía sau hắn cùng Lý Mộ không xa, vẻ mặt lo lắng.

Ánh mắt Trương Xuân dừng lại ở trên cái bụng hơi phình lên của Thọ Vương, nói: "Vương gia quá lo rồi, trên triều đình không có ai càng an toàn hơn so với ngươi."

Thọ Vương vỗ vỗ ngực, nói: "Vậy thì tốt, vậy thì tốt…"

Nói xong, hắn mới tựa như là ý thức được cái gì, chỉ vào Trương Xuân, tức giận nói: "Họ Trương, ngươi câu này có ý tứ gì, ngươi là nói bổn vương bộ dạng không tuấn mỹ sao, ngươi một tên Tông Chính tự thừa nho nhỏ, cũng dám lấy hạ phạm thượng…"

"Hạ quan không có ý tứ này."

"Ta thấy ngươi chính là ý tứ này, cũng không tè một bãi soi xem bộ dáng của ngươi, ngươi có tư cách gì nghị luận bổn vương, bổn vương nói cho ngươi, lúc trẻ tuổi, bổn vương cũng là mỹ nam tử có tiếng của Thần Đô…"

…

Thọ Vương hùng hùng hổ hổ lên kiệu, Trương Xuân đi vòng về Thần Đô nha, Lý Mộ thuận tiện mua chút đồ ăn về nhà.

Vừa mới đi công tác trở về, hắn tính cho mình vài ngày nghỉ.

Lúc đi đến cửa nhà, nhìn thấy một bóng người đứng ở nơi đó.

Sở phu nhân đứng ở nơi đó, nhìn Lý Mộ, nói: "Đại nhân đã trở lại."

Lý Mộ nhìn nàng, nói: "Thôi Minh là kẻ nằm vùng của Ma Tông, triều đình đã ở ba mươi sáu quận truy nã hắn, hắn trốn không thoát đâu, ngươi ở Thần Đô chờ tin tức là được."

Sở phu nhân lắc lắc đầu, nói: "Ta là hướng đại nhân chào từ biệt, Thôi Minh cùng ta có thù lớn sống chết không đội trời chung, ta muốn tự tay giết chết tên súc sinh này…"

Lý Mộ nghĩ nghĩ, cũng không khuyên nàng nữa.

Hai mươi năm qua, nàng đều dựa vào thù hận để sống, mục tiêu duy nhất, chính là tự tay giết chết Thôi Minh báo thù, đây là nút thắt trong lòng cùng chấp niệm của nàng.

Nếu là không thể tự tay kết thúc Thôi Minh, hóa giải đoạn chấp niệm này, tu vi của nàng, rất khó có tiến bộ nữa.

Giữa cảnh giới thứ năm cùng cảnh giới thứ sáu, có lạch trời lớn nhất của sáu cảnh giới đầu, tu hành giả chỉ cần có thể đột phá đến Thần Thông cảnh, thăng cấp Tạo Hóa, chẳng qua là vấn đề thời gian, tư chất kém một chút, chịu đựng mấy chục năm, rồi cũng có thể tấn thăng.

Nhưng cảnh giới thứ năm tiến vào cảnh giới thứ sáu, thì không chỉ có là vấn đề chịu đựng, trong triều cường giả Tạo Hóa không ít, ba mươi sáu chủ quan, không một ai không phải là Tạo Hóa, mà cường giả Động Huyền chỉ có ít ỏi vài vị, Sở phu nhân nếu khúc mắc chưa giải, đời này cũng chỉ có thể là cảnh giới thứ năm U Hồn.

Lý Mộ nhìn nàng, nói: “Tự ngươi phải cẩn thận một ít, Thôi Minh chạy khỏi Thần Đô, bên người chỉ sợ sẽ có cao thủ Ma Tông, ngươi tốt nhất hội hợp với cường giả triều đình, cùng nhau hành động.”

Sở phu nhân gật gật đầu, nói: “Ta biết rồi.”

Nàng sau khi nói xong, chậm rãi quỳ ở trên mặt đất, nói: “Đa tạ ân đại nhân thu lưu cùng giúp đỡ, Sở Vân Nhi sau khi chính tay đâm Thôi Minh, nếu còn sống, nguyện phụng đại nhân làm chủ, làm trâu làm ngựa, cho đại nhân sai khiến…”

Lý Mộ phất phất tay, nói: “Không cần, hai mươi năm qua, ngươi luôn vì thù hận mà sống, ta hy vọng sau khi chính tay đâm kẻ thù, có thể vì chính ngươi mà sống.”

Sở phu nhân là người đáng thương, gả cho nhầm người, dẫn tới bản thân chết, toàn tộc bị giết, nhưng nàng so sánh với con gái Cửu Giang quận thủ, lại xem như may mắn, bởi vì nàng có cơ hội chính tay đâm kẻ thù.

Nửa đời trước của nàng đã đủ bất hạnh, thu nàng làm người hầu, trong lòng Lý Mộ khó yên.

Sở phu nhân vái ba cái với Lý Mộ, xoay người rời khỏi.

Không gian chung quanh Lý Mộ tràn ngập tình cảm cảm kích của nàng. Từ sau khi hắn ngưng tụ ra bảy phách, liền rất ít thông qua hấp thu cảm xúc tu hành nữa, so với linh ngọc cùng niệm lực, con đường bảy loại tình cảm sinh ra cực kỳ phiền toái, nhưng cảm xúc Sở phu nhân lưu lại, Lý Mộ cũng không lãng phí.

Con đường tu hành, càng dễ dàng thu hoạch lực lượng, tu hành lên, thật ra càng khó.

Ví dụ như thiên địa linh lực, ẩn chứa ở các nơi của không gian, chỉ phải biết dẫn đường, thì có thể mang nó đưa tới luyện hóa tu hành, nhưng loại phương thức tu hành này cực chậm, cảnh giới tăng lên phi thường khó.

Mà như là bảy loại tình cảm, niệm lực các loại lực lượng đặc thù, tuy thu hoạch phi thường khó, nhưng có thể đề cao tốc độ tu hành rất nhiều, tốc độ tu vi Lý Mộ tăng lên nhanh như

vậy, không phải vì hắn là thuần dương chi thể, mà là vì toàn bộ dân chúng Thần Đô, đều đang lấy niệm lực ủng hộ hắn tu hành.

Đương nhiên, nguyên nhân quan trọng nhất, vẫn là hắn gặp nữ hoàng.

Nếu không phải nữ hoàng ở thời điểm hắn gặp được bình cảnh tu hành, cho hắn một lần quán đỉnh kia, chỉ sợ Lý Mộ bây giờ còn kẹt ở Tụ Thần.

Nàng không chỉ giúp Lý Mộ phá cảnh, buổi tối vài ngày gần đây, còn có thể lấy thuật đi vào giấc mộng, ở trong mơ dạy Lý Mộ thần thông, ở dưới sự cầm tay chỉ đạo của nàng, Lý Mộ tiến bộ thần tốc, ngắn ngủn ba ngày, liền lại nắm giữ hai loại thần thông.

Ngoài ra, Lý Mộ cũng sẽ ở trong mơ cùng nàng chơi cờ, tán gẫu, đương nhiên, càng nhiều thời điểm, là hắn đang hướng nữ hoàng thỉnh giáo vấn đề tu hành.

Nhìn theo Sở phu nhân rời khỏi, Lý Mộ về trong nhà, làm xong cơm, sau khi do dự một lát, lấy ra con ốc biển kia, lấy pháp lực thúc giục, hướng ốc biển mở miệng.

“Bệ hạ, ăn chưa?”

Trong ốc biển thật lâu không có đáp lại, ngay tại lúc Lý Mộ chuẩn bị cất nó đi, không gian trong sân dao động một trận, bóng người nữ hoàng bỗng dưng xuất hiện.

Chiêu biến người sống này, Lý Mộ nhìn mà trong lòng hâm mộ không thôi, nhưng thuật na di (dịch chuyển), cần Động Huyền đỉnh phong mới có thể thi triển, hắn cách nó còn có con đường rất dài phải đi.

Lúc ở Bắc quận, dùng Tạo Hóa Đan cứu Tô Hòa, Lý Mộ liền tính sau khi về Thần Đô, quan tâm nhiều một chút đối với nữ hoàng.

Nàng thật ra chính là một nữ tử bình thường bị nhốt ở trong lồng giam, cái này không quan hệ với thân phận nữ hoàng của nàng, cũng không quan hệ với thực lực Siêu Thoát của nàng,

thứ nàng cần nhất, không phải quyền lực, cũng không phải thực lực, mà là người thân cùng bạn bè.

Hết chương 451.

Chương 452. Thất sủng (1)

Lý Mộ không có cách nào trở thành người thân của nàng, chỉ có thể cố gắng trở thành bạn của nàng.

Hơn nữa, có Tiểu Bạch hệ chữa trị, hẳn là có thể khiến nàng cảm nhận được một ít cảm thụ hoàng cung không thể hội được.

Sau khi ăn cơm xong, nữ hoàng chỉ điểm Tiểu Bạch tu hành một lát, trước khi đi, bỗng nhiên nhìn Tiểu Bạch hỏi: "Có muốn theo ta đi trong cung chơi hay không?"

Tiểu Bạch có chút động lòng, ánh mắt lại nhìn về phía Lý Mộ trước.

Lý Mộ gật gật đầu, nói: "Nếu ngươi muốn đi, thì đi cùng Chu tỷ tỷ đi."

Làm một tên chó độc thân, hơn nửa đêm không ngủ được, cùng Lý Mộ nấu cháo ốc biển, chỉ vì nghe lịch sử tình yêu của hắn cùng Liễu Hàm Yên, đủ để nhìn ra nữ hoàng là tịch mịch cỡ nào.

Tiểu Bạch trời sinh ngốc nghếch dễ thương, nàng bầu bạn ở bên người nữ hoàng, có thể giải quyết một ít cô độc cho nàng.

Khác với Thượng Quan Ly cùng Mai đại nhân, ở trong lòng Tiểu Bạch, không có nữ hoàng Đại Chu gì cả, có chỉ là Chu tỷ tỷ đối với nàng rất tốt, tặng cho nàng tinh huyết huyền hồ, nữ hoàng không thiếu người kính sợ tôn kính nàng, bên người nàng thiếu, là người không úy kỵ thân phận nữ hoàng của nàng, ngang hàng ở chung với nàng.

Chỗ cao xưa nay không khỏi bị lạnh, mặc kệ là đỉnh phong trên thực lực, hay là đỉnh phong trên địa vị, một khi trèo lên tới đỉnh, đều rất dễ dàng biến thành người cô đơn.

Tiểu Bạch tâm tâm niệm niệm đã lâu đối với cảnh đẹp ngự hoa viên hoàng cung, sau khi thấy Lý Mộ đồng ý, vui vẻ kéo tay nữ hoàng, nói: "Được nha được nha…"

Bóng người hai người lần nữa biến mất ở trước mặt Lý Mộ, Lý Mộ đi đến trong sân, bắt đầu luyện tập thần thông mới.

Một lát sau, trong ngự hoa viên, Chu Vũ nhìn Tiểu Bạch, hỏi: "Tiểu Bạch, ngươi là gặp được Lý Mộ như thế nào?"

Nói tới chuyện này, trên mặt Tiểu Bạch liền lộ ra nụ cười rạng rỡ, nói: "Đó là lúc ta còn chưa hóa hình, không cẩn thận trúng cạm bẫy thợ săn, là ân công đã cứu ta, còn băng bó vết thương cho ta, từ lúc đó trở đi, ta liền thề nhất định phải báo đáp ân công…"

Chu Vũ tò mò hỏi: "Báo đáp như thế nào?"

Khuôn mặt xinh đẹp của Tiểu Bạch hơi đỏ lên, nói: "Ta muốn gả cho ân công, cả đời ở lại bên người ân công…"

Chu Vũ hơi kinh ngạc, hỏi: "Hắn không phải đã có vợ chưa cưới rồi sao?"

Tiểu Bạch nói: "Ân công có Liễu tỷ tỷ cùng Vãn Vãn tỷ tỷ, cũng có thể có ta, ba người chúng ta đều sẽ cả đời bầu bạn ân công…"

Chu Vũ vốn đã quên chuyện nào đó, câu này của Tiểu Bạch, khiến nàng không khỏi lại nhớ tới buổi tối ngày đó, ở trong mơ của Lý Mộ nhìn thấy trường hợp hoang đường, điều này làm nàng chưa bao giờ từng có loại từng trải này trong lòng bối rối không hiểu, thậm chí sinh ra một loại cảm giác tim đập nhanh.

Sau đó nàng đột nhiên cả kinh, ở trên con đường tu hành, nàng cũng không phải lần đầu tiên có loại cảm thụ này.

Đây là… Tâm ma!

Theo tu vi tăng lên, tâm ma cũng sẽ càng ngày càng mạnh. Cảnh giới Siêu Thoát, một khi sinh ra tâm ma, hậu quả thiết nghĩ không chịu nổi, nàng phải áp chế loại tim đập nhanh này, nhưng càng là không đi nghĩ, cảnh kia trong đầu lại càng thêm rõ ràng.

Thật không dễ gì lấy vô thượng định lực, mang cảm giác tim đập nhanh này áp chế xuống, trong lòng của nàng đã hối hận đến cực điểm.

Nàng hóa thân nữ tử trong mơ, đùa bỡn mọi cách đối với hắn, để Lý Mộ nghĩ lầm sinh ra tâm ma.

Bây giờ nàng rốt cuộc lọt vào báo ứng.

Hơn nữa, việc này nàng căn bản không thể trách tội Lý Mộ.

Bởi vì là nàng chưa trải qua Lý Mộ đồng ý, xâm nhập mộng cảnh của hắn, muốn trách chỉ có thể trách chính nàng.

Tiểu Bạch ở ngự hoa viên chơi đùa, Chu Vũ trở lại tẩm cung, khoanh chân ngồi ở trên giường.

Việc tâm ma, không thể khinh thường, nếu là bỏ mặc, nhẹ thì tu vi trì trệ không tiến, nặng thì tu vi tụt lùi, thậm chí tẩu hỏa nhập ma.

Tâm ma của nàng bởi Lý Mộ dựng lên, phương pháp đơn giản nhất nhanh gọn nhất, tự nhiên là giết Lý Mộ, tâm ma tự nhiên sẽ tiêu trừ.

Nhưng nàng không có khả năng, cũng sẽ không làm như vậy.

Nàng sao nỡ giết chết hiểu nàng nhất, ủng hộ nàng nhất, vì nàng, không tiếc đắc tội triều thần cả điện, đảng mới đảng cũ, ba đại thư viện, thần tử đắc lực nhất, cũng là tri kỷ nhất của nàng?

Chu Vũ hít thật sâu, chậm rãi nhắm mắt lại, bắt đầu suy tư khả năng khác tiêu trừ tâm ma…

Đêm khuya.

Lý Mộ nằm ở trên giường, bày sẵn một tư thế thoải mái, chờ đợi nữ hoàng giáng xuống.

Có lẽ là lần trước đánh vỡ mộng xuân của Lý Mộ, mấy ngày nay, nữ hoàng chưa từng một tiếng chào hỏi cũng chưa có đã tiến vào trong mơ của hắn, mà là sẽ chủ động thôi miên Lý Mộ, sau đó lại hiện thân.

Nhưng, buổi tối hôm nay, Lý Mộ đợi rất lâu, cũng chưa đợi được nữ hoàng.

Hắn mở mắt, lấy ra ốc biển, sau khi đưa vào pháp lực, nhỏ giọng hỏi: “Bệ hạ, buổi tối hôm nay có tới không?”

Trong ốc biển không có thanh âm truyền đến, Lý Mộ đợi một hồi lâu, mới cất nó đi.

Tuy không biết bên kia nữ hoàng đang bận cái gì, nhưng rất hiển nhiên, nàng đêm nay hẳn là sẽ không tới.

Lý phủ, Lý Mộ không chờ nữa, rất nhanh đã tiến vào trong mơ.

Cung Trường Nhạc, Chu Vũ nằm ở trên giường gấm, trằn trọc, chỉ cần vừa nhắm mắt lại, hình ảnh đó sẽ hiện lên trước mắt nàng.

Một lát sau, nàng từ trên giường bò dậy, khoanh chân ngồi, lấy đại thần thông, khiến mình tiến vào một loại trạng thái kỳ ảo.

…

Trăng sáng sao thưa, Lý Mộ đứng ở trong sân, ngẩng đầu nhìn một vầng trăng tròn trên trời, mắt lộ ra vẻ suy nghĩ.

Liên tục mấy ngày, nữ hoàng đều chưa xuất hiện trong mơ của hắn.

Tuy trước kia nàng tần suất xuất hiện cũng không cao, nhưng khi đó, thân phận của nàng còn chưa bại lộ, mấy ngày trước, nàng là hàng ngày đi vào giấc mộng dạy Lý Mộ pháp thuật thần thông.

Không chỉ có thế, hôm nay lúc vào triều sớm, trên đại điện, vị trí vốn nên là hắn đứng, đã bị Mai đại nhân thay thế, nàng nói đây là nữ hoàng an bài.

Điều này làm Lý Mộ không khỏi hoài nghi, có phải hắn chỗ nào đắc tội nữ hoàng, hoặc là chọc nàng tức giận hay không…

Cẩn thận suy nghĩ, Lý Mộ bài trừ khả năng này.

Sau khi từ Bắc quận trở về, hắn tốt với nữ hoàng càng hơn ngày xưa, lo lắng nàng cô độc tịch mịch, buổi tối chủ động tìm nàng nói chuyện phiếm, nói về cuộc đời tán gẫu lý tưởng, lo lắng nàng sơn trân hải vị ăn ngấy rồi, tự mình xuống bếp làm

đồ ăn nàng thích ăn, còn mang Tiểu Bạch của hắn đưa đến trong cung bầu bạn nàng, nữ hoàng không có lý do tức hắn.

Buổi tối hôm nay, Lý Mộ nghĩ một đêm, cũng không nghĩ rõ nguyên nhân.

Sáng sớm hôm sau, hắn chuẩn bị vào cung, thăm dò giọng điệu nữ hoàng.

Cửa cung Trường Nhạc.

Mai đại nhân từ trong cung đi ra, nói: “Bệ hạ không ở trong cung, có chuyện gì, ngươi nói với ta cũng tương tự.”

Hết chương 452.

Chương 453. Thất sủng (2)

Theo Lý Mộ biết, nữ hoàng rất ít rời cung, Chu gia nàng đã không trở về được, nàng mỗi lần rời cung, hầu như đều là đi Lý phủ, Mai đại nhân hiển nhiên là đang nói dối, mà chính nàng không có lý do nói dối với Lý Mộ, đây nhất định là ý tứ của nữ hoàng.

Cái này liền nói lên, chuyện đã xảy ra mấy ngày nay, cũng không phải Lý Mộ nghĩ nhiều, mà là nữ hoàng cố ý.

Trên mặt Lý Mộ chưa biểu hiện ra vẻ mặt gì khác thường, hỏi: "Cũng không có việc gì lớn, ta chỉ là muốn hỏi một chút, Thôi Minh bắt được chưa?"

Mai đại nhân lắc lắc đầu, nói: "Tạm thời còn chưa, nhưng A Ly đã tự mình đi đuổi bắt hắn, bên người nàng rất nhiều cao thủ, lại có thể một đường tập trung tung tích của Thôi Minh, hắn chạy không thoát đâu."

"Vậy thì tốt." Lý Mộ gật gật đầu, nói: "Vậy đi về trước, tạm biệt Mai tỷ tỷ."

Mai đại nhân nhìn bóng lưng hắn rời khỏi, nghĩ nghĩ, nói: "Đợi chút."

Lý Mộ quay đầu lại, hỏi: "Còn có chuyện gì sao?"

Mai đại nhân hỏi: "Ngươi có phải lại chọc bệ hạ tức giận hay không?"

Lý Mộ lắc lắc đầu, hắn gần đây không chỉ không nói xấu sau lưng nàng, đối với nàng ngược lại càng tốt hơn, hắn như thế nào cũng không thể nghĩ ra, nữ hoàng vì sao bỗng nhiên trở nên lạnh nhạt đối với hắn.

Mai đại nhân bất đắc dĩ nói: "Vậy ngươi đi về trước đi, việc Thôi Minh, có tin tức, ta sẽ thông báo ngươi."

Lý Mộ gật gật đầu, một lần nữa xoay người rời khỏi.

Mai đại nhân đi vào cung Trường Nhạc, nhìn nữ hoàng đang xử lý tấu chương, môi giật giật, tựa như có lời gì muốn hỏi, nhưng cuối cùng vẫn chưa nói ra cái gì.

Chu Vũ khép lại một phong tấu chương, ánh mắt nhìn về phía ngoài cung, ở sâu trong ánh mắt, hiện ra một tia bất đắc dĩ.

Tâm ma cảnh giới Siêu Thoát không phải chuyện nhỏ, nàng thật không dễ gì mới mang nó áp chế, nếu là nhìn thấy Lý Mộ, chỉ sợ sẽ kiếm củi ba năm thiêu một giờ, thất bại trong gang tấc.

Ngoài cung Trường Nhạc, một cung nữ đang trực nhìn thoáng qua cung Trường Nhạc, sải bước, vội vàng rời khỏi.

Một lát sau, tây cung, Phúc Thọ cung.

Hoàng thái phi nhìn một cung nữ quỳ gối trong cung, hỏi: "Ngươi nói là thật không, Lý Mộ kia vào cung gặp bệ hạ, bệ hạ không gặp hắn?"

Cung nữ đó gật đầu nói: "Vô cùng chính xác, Mai thống lĩnh nói cho Lý Mộ kia, bệ hạ không ở trong cung, nhưng nô tỳ tận mắt thấy, bệ ngay một khắc trước mới vào cung Trường Nhạc, sau đó thì chưa đi ra, khẳng định là cố ý không gặp hắn."

Hoàng thái phi hồ nghi nói: "Lý Mộ là sủng thần của nàng, nàng vì sao không thấy?"

Cung nữ đó nói: "Bệ hạ không chỉ có lần này không gặp hắn, lúc chầu sớm, vốn là hắn tiếp nhận vị trí của Thượng Quan thống lĩnh, hôm nay lại bị Mai thống lĩnh thay thế, nữ tỳ đoán, Lý Mộ kia, đã thất sủng rồi…"

"Thất sủng?"

Trên mặt hoàng thái phi dần dần lộ ra nụ cười lạnh, châm chọc nói: "Hắn cũng có hôm nay, bởi vì hắn, ai gia mất đi một miễn tử kim bài duy nhất tiên đế ban thưởng, món nợ này, ai gia còn chưa tính với hắn… , một con chó mất đi chủ nhân, sẽ có kết cục thế nào?"

Một ma ma bên cạnh nàng nói: "Thái phi nương nương, ngay cả thư viện cũng đấu không lại Lý Mộ kia, ngài phải cẩn thận…"

Hoàng thái phi giật giật khóe miệng, nói: “Hắn ở Thần Đô đắc tội nhiều người như vậy, nhiều thế lực như vậy, người muốn hắn chết, đếm cũng không đếm xuể, ai gia không cần tự mình động thủ, chỉ cần mang tin tức hắn thất sủng truyền ra, tự nhiên có người thay ai gia ra tay…”

…

Lý Mộ sau khi rời cung, cũng chưa về nhà, mà là đi vào một khách sạn.

Hắn xách một vò rượu, gõ vang cửa phòng một chỗ lầu hai của khách sạn.

Trong tay Lý Tứ đang cầm một quyển sách, đang đong đưa đầu, mở cửa nhìn thấy Lý Mộ, nghi hoặc nói: “Sao ngươi lại tới đây?”

Mấy ngày nay, Lý Tứ phải chuẩn bị khoa cử, luôn ở khách sạn bế quan khổ học, Lý Mộ và hắn chưa gặp được mấy lần.

Lý Mộ đặt vò rượu kia lên bàn, nói: “Có vấn đề muốn thỉnh giáo ngươi.”

Lý Tứ xua tay, ánh mắt nhìn chằm chằm quyển sách kia, nói: “Ngươi đợi trước một chút, chờ ta học thuộc một đoạn này rồi nói.”

Lý Mộ đoạt lấy quyển sách trên tay hắn, nói: “Ngươi không cần học thuộc nữa, đoạn này không thi.”

Lý Tứ liếc hắn, nói: “Ngươi làm sao biết không thi, đề mục khoa cử là ngươi ra à?”

Đề mục khoa cử tuy không phải Lý Mộ ra, nhưng quan viên ra đề mục, lại phải căn cứ bản đề cương Lý Mộ định ra để ra đề mục, Lý Mộ trả sách lại cho Lý Tứ, nói: “Tùy ngươi tin hay không.”

Lý Tứ nhìn nhìn Lý Mộ, quyết đoán ném quyển sách kia xuống, nói: “Nhớ trước mấy ngày nói cho ta biết đề thi là cái gì.”

Lý Mộ nói: “Đề thi không có, ta có thể giúp ngươi vạch ra trọng điểm, cuối cùng vẫn phải dựa vào chính ngươi.”

“Đủ rồi đủ rồi.” Lý Tứ ngồi xuống, mở vò rượu, đều tự rót một chén rượu cho hắn cùng Lý Mộ, nói: “Nói đi, vấn đề gì.”

Lý Mộ chậm rãi nói: “Ta có người bạn, hắn gần đây gặp một ít quấy nhiễu.”

Lý Tứ nhìn hắn, hỏi: “Người bạn này của ngươi, ta quen không?”

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: “Người bạn ta quen ở Thần Đô, ngươi không biết.”

Hắn tiếp tục nói: “Người bạn này của ta, hắn có một người bạn khác phái, đoạn thời trước, người bạn khác phái này đối với hắn đặc biệt tốt, thường thường sẽ tặng hắn quà quý trọng, còn có thể mời hắn ăn cơm, hai người cùng nhau tâm tình lý tưởng cuộc đời, nhưng vài ngày gần đây, người bạn khác phái kia, đối với bạn của ta bỗng nhiên trở nên lạnh nhạt, thậm chí ngay cả gặp cũng không muốn gặp hắn, đây là vì sao?”

Lý Tứ hỏi: “Ngươi đắc tội nàng?”

“Không phải ta, là người bạn kia của ta.”

“Người bạn kia của ngươi đắc tội nàng?”

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: “Không có, không chỉ chưa đắc tội, còn đối với nàng rất tốt, không biết nữ tử kia vì sao sẽ bỗng nhiên biến thành như vậy.”

Lý Tứ nhấp ngụm rượu, sau đó sờ sờ cằm, nói: “Ba khả năng, thứ nhất, ngươi là mục tiêu của nàng, nhưng chỉ là một trong các mục tiêu, nàng lạnh nhạt đối với ngươi, là vì nàng có đối tượng nhiệt tình khác…”

Lý Mộ lắc lắc đầu, nữ hoàng không phải loại người bắt cá hai tay này.

Lý Tứ nhìn hắn, tiếp tục nói: “Loại khả năng thứ hai, là nàng đã phiền chán ngươi, thuần túy không muốn mang sự nhiệt tình lãng phí ở trên người ngươi nữa.”

Lý Mộ sửa đúng: “Là người bạn kia của ta.”

Lý Tứ nói: “Xin lỗi, là người bạn kia của ngươi.”

Lý Mộ cùng nữ hoàng là quan hệ cấp trên cấp dưới, không phải quan hệ yêu đương, khẳng định chưa nói tới phiền chán. Hắn nhìn Lý Tứ, hỏi: "Khả năng thứ ba thì sao?"

Lý Tứ chưa trực tiếp trả lời, mà là hỏi: "Ngươi bây giờ đánh thắng được Liễu cô nương không?"

"Cái đó và vấn đề này có quan hệ sao?"

"Ta chỉ hỏi một chút."

Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói: "Đánh không lại."

Cái này không phải vấn đề đánh thắng được không, mà là vấn đề có thể đánh trả hay không, cho dù Lý Mộ bây giờ đã Siêu Thoát, cũng không có khả năng là đối thủ của Liễu Hàm Yên.

Hết chương 453.

Chương 454. Nữ hoàng bất lực (1)

Lý Tứ dùng ánh mắt không tên nhìn hắn, nói: “Loại khả năng thứ ba, chúc mừng ngươi, không đúng, chúc mừng người bạn kia của ngươi, nữ tử kia thích hắn, nàng lúc nóng lúc lạnh, như gần như xa, đều là lộ số giữa nam nữ, chỉ có như vậy, trong lòng người bạn kia của ngươi mới có cảm giác khẩn trương. Nếu ta đoán không sai, sau lạnh nhạt ngắn ngủi, nàng sẽ một lần nữa nhiệt tình hẳn lên đối với người bạn kia của ngươi…”

Một lần này, Lý Mộ cũng không tán thành phân tích của Lý Tứ.

Giữa hắn cùng nữ hoàng, tuy không giống quân thần, nhưng cũng không phải người yêu.

Cũng chính bởi vì vậy, đối với nữ hoàng bỗng nhiên lạnh nhạt, hắn mới nghĩ mãi mà không hiểu.

Lòng của nữ nhân như kim đáy biển, cũng chỉ có Tiểu Bạch cô nương đáng yêu đơn thuần, tâm tư tất cả đều viết ở trên mặt như vậy, mới không cần để hắn đoán đi đoán lại.

Mấy ngày kế tiếp, lời đồn thứ nhất, bắt đầu lưu truyền ở trong triều thần.

Ngự sử trong điện Lý Mộ, thất sủng rồi.

Hắn đầu tiên là mất đi thân phận cận thần truyền đạt ý chỉ của nữ hoàng, mà sau đó cầu kiến bệ hạ, lại bị từ chối, trong vài ngày sau đó, Lý Mộ thậm chí ngay cả chầu sớm cũng không lên, mà bệ hạ đối với điều này, cũng chưa có bất cứ điều tỏ vẻ gì cả, tất cả tất cả đều nói rõ, Lý Mộ thất sủng rồi.

Hắn không có thân phận, không có bối cảnh, chỗ dựa duy nhất, chẳng qua là ân sủng của bệ hạ, mất đi ân sủng của bệ hạ, tùy tùy tiện tiện một vị quan viên trên triều đình, có thể khiến hắn chết hơn trăm lần ngàn lần.

Lý phủ.

Trương Xuân sau khi tan triều, liền vội vàng chạy tới, Lý Mộ đang ở phòng bếp nấu cơm, hỏi: "Lão Trương, ngươi tới vừa lúc, đi gọi Lý Tứ, chúng ta cùng nhau uống vài chén…"

"Còn uống cái rắm à!" Trương Xuân bước nhanh đi lên, hỏi: "Ngươi cùng bệ hạ làm sao vậy?"

Lý Mộ nói: "Không như thế nào cả…"

Trương Xuân cuống quýt nói: "Còn nói không có gì, trong triều đều đang truyền, ngươi đã thất sủng, ngươi không vội một chút nào sao?"

Lý Mộ không sao cả nói: "Ta thất sủng hay không, là do bệ hạ quyết định, ta sốt ruột có ích gì?"

Trương Xuân vội nói: "Ngươi không sốt ruột ta sốt ruột, làm người từng trải, ta khuyên ngươi một câu, giữa nam nữ, đầu giường cãi nhau cuối giường giảng hòa… Phi, giữa nam nữ, nếu là có gì hiểu lầm, nói ra là được, tuyệt đối đừng nghẹn không nói, nghẹn càng lâu, vấn đề càng lớn…"

Điều kiện tiên quyết làm sáng tỏ hiểu lầm là, Lý Mộ biết hiểu lầm là cái gì.

Hắn rõ ràng cái gì cũng chưa làm, lại bị đối đãi như thế, mặc cho ai trong lòng đều sẽ nghẹn một cơn tức.

Trương Xuân tận tình khuyên bảo: "Chuyện này hậu quả rất nghiêm trọng, ngươi nghĩ xem, ngươi ở Thần Đô đắc tội nhiều người như vậy, một khi mất đi bệ hạ che chở, có bao nhiêu người sẽ nhịn không được động thủ đối với ngươi…"

Hắn vừa dứt lời, ngoài cửa Lý phủ bỗng nhiên vang lên tiếng đập cửa.

Lý Mộ đi tới cửa, nhìn thấy hai bộ khoái Hình bộ đứng ở bên ngoài.

Một bộ khoái nhìn Lý Mộ, có chút thấp thỏm nói: "Lý đại nhân, có vụ án liên lụy đến ngài, xin ngài phối hợp chúng ta phá án, theo chúng ta đến Hình bộ một chuyến."

Trương Xuân mặt lộ vẻ kinh hãi, hỏi: "Nhanh như vậy đã có người động thủ sao?"

Tin tức Lý Mộ thất sủng vừa mới truyền ra không lâu, Hình bộ đã có động tác, xem ra có một số người hận đối với hắn, quả nhiên là đến mức thêm một khắc cũng không muốn nhịn.

Vì tránh cho Tiểu Bạch lo lắng, Lý Mộ nói cho nàng, bảo nàng ngoan ngoãn ở nhà chờ hắn, xảy ra bất cứ chuyện gì cũng đừng ra ngoài, sau đó mang con ốc biển kia giao cho Tiểu Bạch, nếu là trong nhà có biến, nàng cũng có thể nháy mắt liên hệ được nữ hoàng.

Làm xong tất cả cái này, hắn lại đi tới cửa, nói với hai gã bộ khoái Hình bộ: "Đi thôi."

Trên đường đi Hình bộ, Lý Mộ hỏi tên bộ khoái kia: "Bản quan liên lụy đến vụ án gì?"

Bộ khoái đó lắc đầu nói: "Cái này tiểu lại không tiện lộ ra, đại nhân đến Hình bộ thì biết."

Khi hắn nói chuyện với Lý Mộ, vẫn duy trì cẩn thận. Thánh tâm khó dò, ai biết Lý Mộ có phải thật sự thất sủng hay không, nhỡ đâu hai ngày nữa hắn lại được sủng ái, người đắc tội hắn, chẳng phải là sẽ xui to?

"Lý bộ đầu, đây là đi đâu thế?"

"Ồ, đây là đi phía Hình bộ, Lý bộ đầu lại đi Hình bộ gây chuyện sao?"

"Mau mau mau, đi theo Lý bộ đầu, cách lâu như vậy, rốt cuộc lại có náo nhiệt để xem rồi…"

…

Lý Mộ mỗi lần tới Hình bộ, đều có dân chúng đi theo đông nghịt, chẳng qua một lần này, không phải hắn mang theo phạm nhân đi Hình bộ, mà là chính hắn gặp quan tòa.

Hình bộ.

Hình bộ lang trung sốt ruột đi qua đi lại ở trong sân, án này hắn căn bản không muốn nhận, hắn không dễ dàng gì mới làm tốt quan hệ với Lý Mộ, không muốn kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Nhưng nữ tử kia gõ vang trống kêu oan của Hình bộ, dân chúng đều ở bên ngoài nhìn, hắn cũng không thể không tiếp.

Một lát sau, hắn đi đến thị lang nha, khom người nhìn Chu Trọng ngồi ở sau bàn, nói: "Thị lang đại nhân, án này liên lụy đến Lý đại nhân, hạ quan lo lắng phán sai, nếu không, án này vẫn là do thị lang đại nhân chủ thẩm?"

Chu Trọng đứng lên, nói: "Cũng được."

Lý Mộ tới Hình bộ, đi vào công đường, nhìn thấy Chu Trọng ngồi ở phía trên, trên công đường, còn một nữ tử quỳ.

Nữ tử khoảng ngoài hai mươi tuổi, tóc rối bời, sắc mặt kinh sợ, khi nhìn thấy Lý Mộ, thân thể càng né tránh về phía sau, ánh mắt trở nên cực kỳ kinh hãi.

Nữ tử này, Lý Mộ là lần đầu tiên gặp, nhưng nàng đối với mình, lại như cực kỳ sợ hãi.

Chu Trọng ở cao hướng xuống nhìn Lý Mộ, hỏi: "Có vụ án, liên lụy đến Lý ngự sử, bản quan bây giờ hỏi ngươi mấy vấn đề, hy vọng ngươi có thể trả lời theo sự thật."

Lý Mộ bình tĩnh nói: "Chu thị lang hỏi đi."

Chu Trọng nói: "Đêm qua giờ Tý, ngươi ở nơi nào?"

Lý Mộ nói: "Ở nhà nghỉ ngơi."

Đêm qua, hắn luôn chờ nữ hoàng đi vào giấc mộng, rất khuya mới ngủ.

Chu Trọng hỏi: "Có nhân chứng không?"

Giờ tý Tiểu Bạch đã ở phòng nàng ngủ rồi, Lý Mộ lắc đầu nói: "Không có."

Chu Trọng nói: "Người quỳ dưới công đường, là một vị nữ tử của Vĩnh Hòa phường, nàng hôm nay đến Hình bộ báo án, nói là đêm qua giờ Tý, ở trong nhà bị người ta cưỡng hiếp, theo nàng nó, người cường bạo nàng, chính là Lý ngự sử ngươi, đối với điều này, ngươi có gì để nói?"

Lý Mộ nhìn nữ tử kia một cái, nói: "Bản quan đêm qua luôn ở trong nhà, vẫn chưa ra ngoài, càng không có khả năng đi

Vĩnh Hòa phường xâm phạm nàng, vị cô nương này vì sao phải vu cáo bản quan?”

Chu Trọng nhìn Lý Mộ, nói: “Lý đại nhân nếu là không thẹn với lương tâm, có thể để bản quan nhiếp hồn điều tra chút hay không?”

Hết chương 454.

Chương 455. Nữ hoàng bất lực (2)

Sưu hồn khác với nhiếp hồn, dưới sưu hồn, ký ức người ta sẽ bị tùy ý lật xem, không có bất cứ bí mật nào, nhiếp hồn chỉ là nhằm vào chuyện đặc biệt hỏi, quan phủ khi tra án dùng là nhiều nhất.

Nhiếp hồn đối với Lý Mộ là vô dụng, Thanh Tâm Quyết có thể luôn bảo trì bản tâm yên tĩnh, đừng nói là Chu Trọng, cho dù là nữ hoàng, cũng không có khả năng thông qua nhiếp hồn, để thám thính bí mật trong lòng Lý Mộ.

Hắn trực tiếp nói với Chu Trọng: "Chu thị lang nhiếp hồn, vô dụng đối với bản quan, không cần hao phí pháp lực nữa. Hơn nữa, ở dưới tình huống không có chứng cớ, tiến hành sưu hồn đối với bị cáo, cũng không hợp luật pháp, người cáo trạng, phải lấy ra chứng cớ, mà không phải để bị cáo chứng minh mình vô tội."

Chu Trọng suy tư một lát, gật gật đầu, lại nhìn về phía nữ tử kia, hỏi: "Hứa thị, ngươi nói Lý ngự sử đêm qua xâm phạm ngươi, có chứng cớ hay không?"

Hứa thị ngẩng đầu, nói: "Tiểu nữ tử tận mắt nhìn thấy, tự mình trải qua, chính là chứng cớ."

Chu Trọng nhìn nàng, nói: "Lý đại nhân là mệnh quan triều đình, ngươi đã muốn cáo trạng hắn, có nguyện tiếp nhận bản quan sưu hồn hay không, nếu là ngươi có nửa câu nói dối, bản quan sẽ nghiêm trị không tha…"

Hứa thị không có bất cứ sự do dự nào, nói: "Dân nữ nguyện ý."

Chu Trọng đi xuống, đặt bàn tay ở đỉnh đầu của nàng, ánh mắt nữ tử kia dần dần trở nên hoảng hốt.

Một lát sau, Chu Trọng vung tay, trên công đường, trước mắt mọi người xuất hiện một vài hình ảnh.

Những hình ảnh này tuy là trạng thái tĩnh, nhưng mang mỗi một bức xâu chuỗi lại, lại không khó nhìn ra, đêm qua giờ Tý, đã xảy ra cái gì.

Hình ảnh đó cực kỳ rõ ràng, hiển nhiên là một nam tử đồ đen che mặt, xâm nhập trong nhà nữ tử này, thực thi xâm phạm đối với nàng, nữ tử này ở thời khắc mấu chốt, xé miếng vải đen trên mặt người áo đen, dưới miếng vải đen kia, thế mà chính là mặt Lý Mộ!

Chu Trọng nhìn Lý Mộ, hỏi: "Lý ngự sử, ngươi còn có cái gì để nói?"

Lý Mộ cũng không giải thích cái gì, chỉ là nói: "Bản quan tin tưởng, Hình bộ sẽ trả bản quan một sự trong sạch."

Chu Trọng nói: "Án này, tuy còn chưa thể định luận, nhưng Lý đại nhân ngươi có hiềm nghi trọng đại, chỉ sợ không thể để ngươi dễ dàng rời khỏi Hình bộ. Người đâu, tạm thời bắt giữ Lý Mộ, đợi sau khi bản quan điều tra rõ án này, lại thẩm tra xử lí…"

Hai bộ khoái đi lên phía trước, nói: "Lý đại nhân, mời."

Trên công đường, trên mặt Hình bộ lang trung lộ ra vẻ mặt khó có thể tin, nói: "Điều đó không có khả năng, ta từng thấy cô nương kia bên người Lý bộ đầu, bộ dạng so với nữ tử này xinh đẹp hơn ngàn lần vạn lần, Lý bộ đầu sao có khả năng bỏ gần cầu xa…"

Một bộ khoái nói: "Cái này cũng không nhất định, hoa nhà nào có thơm bằng hoa dại, có một số người, nói không chừng là sở thích như vậy…"

Hình bộ lang trung nhìn bóng lưng Lý Mộ lạnh nhạt rời đi, trên mặt lộ ra nét suy nghĩ, mặc dù là trọng thần trong triều, gặp phải loại vụ án này, cũng rất ít bình tĩnh như vậy, gã hầu như có thể xác định, Lý Mộ lạnh nhạt như thế, nhất định là có mục đích gì.

Chu Trọng đi ra khỏi công đường, đang muốn trở lại nha phòng, phía sau bỗng nhiên truyền đến một tiếng rống.

"Đứng lại!"

Trương Xuân tức giận chỉ vào Chu Trọng, nói: "Ngươi cứ như vậy qua loa bắt một vị mệnh quan triều đình, ký ức một nữ tử phàm nhân, có thể nói lên cái gì?"

Chu Trọng thản nhiên hỏi: “Người xâm phạm nữ tử kia, bộ dạng giống Lý ngự sử như đúc, cái này còn không thể nói lên cái gì sao?”

“Cái này có thể nói lên cái gì?” Trương Xuân hừ lạnh nói: “Nếu là bản quan biến thành ngươi bộ dáng Chu thị lang, đi làm gian làm ác, chẳng lẽ tội danh cũng phải trách ở trên đầu của ngươi?”

Chu Trọng hỏi: “Ý tứ của Trương đại nhân chẳng lẽ là, có một cường giả cảnh giới thứ sáu, hóa thành bộ dáng Lý ngự sử, đi xâm phạm nữ tử, giá họa cho hắn? Trương đại nhân nếu là có tu vi cảnh giới thứ sáu, hơn nữa có tâm giá họa, Tông Chính tự coi đây là lý do bắt bản quan hạ ngục, ở trước khi chân tướng rõ ràng, bản quan cũng không thể nói gì hơn.”

Trương Xuân nói: “Phép biến hóa, chưa chắc cần thần thông của cảnh giới thứ sáu, Biến Hóa Phù, Giả Hình Đan, cũng có thể khiến thân thể biến hóa, dịch dung đổi mặt.”

Chu Trọng hỏi: “Sẽ có người dùng phù lục thiên giai cùng đan dược thiên giai, để giá họa Lý ngự sử sao?”

Trương Xuân lạnh lùng nói: “Lý đại nhân một lòng vì dân, mang quyền quý quan viên Thần Đô đắc tội sạch sẽ, người Thần Đô muốn hại hắn vô số kể, khả năng này rất lớn…”

Chu Trọng gật gật đầu, nói: “Không bài trừ có khả năng này, nhưng chân tướng rốt cuộc như thế nào, còn cần sau khi Hình bộ điều tra mới biết được…”

Trương Xuân phất tay áo rời khỏi, lúc này, ở ngoài Hình bộ, dân chúng vây xem còn đang nghị luận.

“Lý bộ đầu đi vào lâu như vậy, sao còn chưa đi ra?”

“Cũng không biết đã xảy ra chuyện gì…”

“Ài, có người đi ra rồi…”

…

Một bộ khoái Hình bộ từ bên trong đi ra, hướng mọi người phất phất tay, nói: “Đều vây ở nơi này làm gì, giải tán, giải tán…”

Có dân chúng tiến lên hỏi: “Bên trong đã xảy ra chuyện gì, Lý bộ đầu sao còn chưa đi ra?”

“Lý bộ đầu?” Bộ khoái đó khinh thường cười, nói: “Nói thật cho các ngươi biết, Lý bộ đầu lần này, sợ là không ra được nữa…”

“Cái gì?”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Lý bộ đầu vì sao không ra được?”

“Ngươi nói cho rõ ràng, bằng không chúng ta hôm nay sẽ không đi!”

Mắt thấy tình cảm quần chúng càng lúc càng phẫn nộ, lo lắng sự tình ầm ĩ lên, đại nhân sẽ trách hắn, bộ khoái đó vội vàng nói: “Lý bộ đầu của các ngươi, liên lụy đến một vụ án cưỡng hiếp nữ tử, đã bị áp giải vào đại lao Hình bộ, đừng vây ở đây nữa, giải tán giải tán…”

Hắn vừa mới dứt lời, dân chúng vây xem ngẩn ra một chút, liền bộc phát ra một trận rối loạn lớn hơn nữa.

“Đánh rắm chó con mẹ ngươi!”

“Thế mà vũ nhục Lý bộ đầu!”

“Lý bộ đầu không phải là người như thế, nhất định là Hình bộ các ngươi muốn vu hãm Lý bộ đầu!”

“Cẩu quan, Lý bộ đầu người tốt như vậy, các ngươi cũng phải vu oan vu hãm!”

“Mọi người theo ta cùng nhau hô, thả người, thả người!”

“Thả người!”

“Thả Lý bộ đầu!”

…

Trong Hình bộ, nghe được tiếng la đinh tai nhức óc bên ngoài, Hình bộ lang trung ôm đầu thở dài: “Nếu là một ngày nào, dân chúng Thần Đô cũng có thể đối với bản quan như vậy, bản quan làm quan nhiều năm như vậy, coi như đáng giá…”

Một lão lại của Hình bộ thở dài: "Người sau lưng kia, tính kế được lắm, vốn việc này còn không ai biết, xôn xao như vậy, rất nhanh cả Thần Đô đều biết, đến lúc đó, nhất định sẽ có một bộ phận số người tin tưởng, mua danh ba vạn bán danh ba đồng, đây là muốn giết người, tru tâm trước…"

Hết chương 455.

Chương 456. Nữ hoàng bất lực (3)

Bắc Uyển, trong căn nhà kín cổng cao tường nơi nào đó, có căn phòng truyền đến tiếng đối thoại liên tục, thanh âm ở lúc truyền tới ngoài cửa, tựa như bị cái gì ngăn cản hấp thu, hoàn toàn trừ khử.

"Nữ tử kia không có gì vấn đề sao?"

"Cô ta không có vấn đề, ta bảo người ta lấy Giả Hình Đan, hóa thành bộ dáng Lý Mộ, ở trong mắt nữ tử kia, cưỡng hiếp cô ta chính là Lý Mộ, cho dù là Hình bộ sưu hồn đối với cô ta, nhìn thấy, cũng là Lý Mộ."

"Nếu là Hình bộ sưu hồn đối với Lý Mộ thì sao?"

"Hắn là tu hành giả, có thể gian lận đối với ký ức, Hình bộ cho dù sưu hồn hắn, đạt được kết quả, cũng không đủ để làm căn cứ, mà nữ tử kia là phàm nhân, ký ức của nàng, càng thêm đáng tin…"

"Nhưng vẫn sẽ có sơ hở…"

"Cái này không quan trọng, có sơ hở hay không, quyết định bởi Lý Mộ còn đắc sủng không, nếu là bệ hạ không che chở hắn nữa, tùy tiện một cái lý do, cũng có thể dồn hắn vào chỗ chết…"

Sau sự trầm mặc ngắn ngủi, trong phòng truyền đến một tiếng nghiến răng nghiến lợi: "Hắn nhất định phải chết!"

…

Ở ngoài Hình bộ.

Dân chúng hò hét một lát, thấy Hình bộ từ đầu tới cuối không đáp lại, dần dần, cũng đều im lặng.

Khi Lý bộ đầu làm việc vì dân chúng, có thể nói là không sợ hãi gì, vô luận đối phương là quan viên hay quyền quý, thậm chí là thư viện cao cao tại thượng, hắn đều có thể trả dân chúng một cái công đạo.

Nhưng khi hắn hãm thân Hình bộ, dân chúng muốn lấy lại công đạo cho hắn, mới phát hiện, trừ đứng ở cửa Hình bộ, vô lực hò hét vài tiếng, bọn họ cái gì đều không làm được.

"Lý bộ đầu không có khả năng là người như vậy!"

"Nhất định là có người đang vu oan hãm hại hắn, hắn vì dân chúng, đắc tội quá nhiều người, những người này sao có khả năng chứa chấp được hắn?"

"Ta nghe nói, Lý bộ đầu ở chỗ bệ hạ thất sủng, có lẽ những người đó chính là vì vậy, mới động thủ với Lý bộ đầu."

"Nhưng Lý bộ đầu vì sao sẽ thất sủng, hắn luôn làm việc cho dân chúng, làm việc cho bệ hạ…"

…

Vẻ mặt trên mặt dân chúng, từ bất đắc dĩ biến thành lo lắng, lúc này, trong đám người, bỗng nhiên có một người nói: "Tri nhân tri diện bất tri tâm, có lẽ, Lý Mộ kia trước kia đều là giả vờ, đây mới là bản tính của hắn, bằng không Hình bộ sao có khả năng bắt hắn?"

Người nọ vừa dứt lời, đã bị người ta túm áo, cứng rắn từ trong đám người túm ra.

Một hán tử cường tráng xách hắn lên, tức giận nhìn hắn, lớn tiếng nói: "Ngươi là ai, dám nói Lý bộ đầu như vậy?"

"Thời điểm Lý bộ đầu đánh lũ ác ôn đàng điếm kia, huỷ bỏ luật lấy bạc chuộc tội vì dân chúng, ngươi ở nơi nào?"

"Thời điểm Lý bộ đầu sét đánh trẻ hư Chu Xử, làm chủ cho cả nhà người đáng thương kia, ngươi ở nơi nào?"

"Thời điểm Lý bộ đầu đấu ba đại thư viện, kêu oan cho vô số nữ tử bị hại của Thần Đô, ngươi lại ở nơi nào?"

"Bây giờ Lý bộ đầu bị người ta hãm hại, ngươi lại nhảy ra ngoài, ngươi nói, ngươi có phải người hãm hại Lý bộ đầu mời đến lừa gạt hay không, ngươi phỉ báng Lý bộ đầu, có dụng ý gì…"

…

Người nọ không mở miệng còn tốt, vừa mở miệng, oán giận tức giận trong lòng dân chúng chung quanh, rốt cuộc đã tìm được cửa phát tiết.

Ba tháng qua, Lý Mộ đã dùng hành động thực tế chứng minh, hắn là một người như thế nào.

Toàn bộ Thần Đô, không có bất luận kẻ nào có tư cách dị nghị hắn.

Tuy thân ở Đại Chu Thần Đô, nhưng bọn họ vẫn luôn bị bóng tối bao phủ.

Thẳng đến khi Lý Mộ xuất hiện, mới mang đến một tia sáng cho dân chúng.

Lý Mộ ở trong lòng dân chúng Thần Đô, hào quang vạn trượng, so với hắn càng chói mắt hơn, chỉ có mặt trời trên trời.

Giờ phút này hắn bị người ta vu hãm, còn có người bỏ đá xuống giếng, nhân cơ hội châm ngòi, hoàn toàn chọc giận mọi người vốn đã phẫn nộ, trong nháy mắt, mọi người ngươi một quyền, ta một cước, người vừa rồi phỉ báng Lý Mộ, lập tức bị chôn vùi trong quyền cước khắp nơi.

Nếu không phải bộ khoái Hình bộ thấy tình thế không đúng, đi ra ngăn trở, chỉ sợ chuyện Lý Mộ còn chưa chấm dứt, trước cửa Hình bộ, đã phải có thêm một thảm án.

Bởi vì mọi người vừa rồi ở trước cửa Hình bộ đại náo, vụ án này vốn chỉ giới hạn trong Hình bộ, rất nhanh đã truyền ra ngoài.

Mấy tháng qua, chuyện có liên quan với Lý Mộ, mỗi một lần đều ở nơi đầu sóng ngọn gió của Thần Đô, vụ án có liên quan hắn, tốc độ truyền bá, tự nhiên cực nhanh.

Dân chúng Thần Đô nghe nói, trong lòng tất nhiên là lo lắng, nhưng bọn họ lại không làm được gì, chỉ có thể yên lặng ở cửa Hình bộ du hành, mượn việc này để biểu đạt mình kháng nghị.

Mà Nam Uyển Bắc Uyển, trong một số nhà cao cửa rộng nào đó, lại là có rất nhiều thanh âm hoàn toàn khác với dân chúng.

“Ha ha, họ Lý, ngươi cũng có hôm nay?”

“Lúc ức hiếp cháu nội lão phu, ngươi hẳn là sẽ không ngờ được, mình cũng sẽ có hôm nay nhỉ?”

“Trước kia là có bệ hạ che chở ngươi, lần này không còn bệ hạ, bản quan ngược lại muốn xem, ngươi sẽ chết như thế nào?”

“Bản quan còn chưa kịp ra tay, đã bị người khác đoạt trước, không biết là người nào hận hắn như vậy, chẳng lẽ là Chu gia?”

…

Quan viên quyền quý Thần Đô, mặc kệ là đảng mới đảng cũ, ở ba tháng qua, kết thù kết oán với Lý Mộ không ở số ít, nghe nói tin tức Lý Mộ vào tù, mọi người đều vỗ tay tỏ ý vui mừng.

Bọn họ thậm chí đã không thể thỏa mãn, chỉ từ trong miệng người khác nghe được việc thê thảm của Lý Mộ, có không ít người tự mình tới Hình bộ, muốn tận mắt thấy, cái này không thể nghi ngờ sẽ làm bọn họ càng thêm cao hứng.

Đối mặt quan viên cùng với quyền quý muốn thăm hỏi Lý Mộ, Hình bộ lang trung lại bị làm khó.

Thăm tù tất nhiên là có thể, nhưng Hình bộ có quy định, thăm tù không phải người nào cũng có thể thăm, đối với thân phận người thăm tù, cùng với thời gian thăm tù, đều có quy định.

Không phải người thân, bạn bè nghi phạm, trên nguyên tắc là không thể thăm tù, nhưng những người này giờ phút này đến Hình bộ, mỗi một vị, không phải quan viên, chính là quyền quý, hắn cũng không thể tất cả đều đắc tội.

Hắn đi đến thị lang nha, xin chỉ thị từ Chu Trọng: “Thị lang đại nhân, những người bên ngoài đều muốn thăm tù, cần từ chối bọn họ hay không?”

“Không cần.” Chu Trọng xua tay, nói: “Bọn họ muốn thăm, thì để bọn họ thăm đi, nhưng mỗi lần thăm tù, nhiều nhất hai người, thời gian không thể vượt qua nửa khắc đồng hồ.”

Thị lang đại nhân đã mở miệng, Hình bộ lang trung cũng không nói gì nữa, gật gật đầu, nói: “Hạ quan lập tức đi an bài.”

Hết chương 456.

Chương 457. Nữ hoàng bất lực (4)

Đại lao Hình bộ.

Trong một phòng giam sạch sẽ.

Lý Mộ đứng ở giữa phòng giam. Hắn là lần đầu tiên đến đại lao Hình bộ, so với huyện nha cùng quận nha, thiên lao Hình bộ càng thêm sạch sẽ, gọn gàng, trong phòng giam cũng không có mùi lạ, Chu Trọng hiếm thấy an bài cho hắn một phòng giam vị trí tốt, trong đó sạch sẽ không dính một hạt bụi, Lý Mộ vốn muốn tự mình dùng pháp thuật quét tước một phen, về sau phát hiện không cần.

Hắn không mang gông xiềng, không bị hạn chế pháp lực, nếu thực muốn rời khỏi, phòng giam Hình bộ không thể vây khốn hắn.

Nhưng hắn cũng không vội rời khỏi, hắn muốn biết, sốt ruột là ai sốt ruột không dằn nổi như vậy, nỡ dùng phù lục cùng đan dược thiên giai, chỉ vì hãm hại hắn.

Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, có hai người xuất hiện ở ngoài phòng giam.

Một người trong đó, là Lý Mộ từng gặp, Hộ bộ viên ngoại lang Ngụy Đằng, một người khác Lý Mộ không biết. Người nọ đứng ở ngoài cửa phòng giam, chủ động tự giới thiệu: “Lý đại nhân có lẽ không biết bản quan, bản quan tự giới thiệu một phen, bản quan Lễ bộ lang trung Chu Kỳ, Chu Thông là con bản quan.”

Lý Mộ đã phát hiện, người này bộ dạng có chút tương tự với Chu Thông, liếc hai người một cái, hỏi: “Các ngươi tới làm gì?”

Chu Kỳ nói: “Nghe thấy Lý đại nhân vào tù, bản quan muốn tới thăm chút.”

Ngụy Đằng cũng theo sát sau mở miệng, nói: “Lý đại nhân là rường cột quốc gia, sủng thần của bệ hạ, sao có thể làm ra loại chuyện vô sỉ này, nếu là có cái gì cần hỗ trợ, cứ mở miệng, bản quan nhất định sẽ không giúp ngươi, ha ha ha…”

Ngụy Đằng nhìn Lý Mộ trong phòng giam, cười rất vui vẻ.

Oán hận của hắn đối với Lý Mộ, còn ở trên Chu Kỳ.

Bởi vì Lý Mộ, hắn mất đi cháu trai, đệ đệ duy nhất của hắn mất đi con trai, từ đó về sau không gượng dậy nổi, đoạn tuyệt lui tới với hắn, mà con hắn Ngụy Bằng, cũng bởi vì chuyện đó, gặp đả kích trước nay chưa từng có.

Từ sau khi Ngụy Bân bị xử quyết, Ngụy Bằng liền không còn bước ra khỏi cửa Ngụy phủ, cả ngày ôm một quyển《Đại Chu luật》thật dày, đi đường đọc, ăn cơm đọc, ngay cả lúc đi vệ sinh cũng đọc, mặc dù là ngủ, cũng sẽ gối đầu lên nó.

Con trai khác thường, Ngụy Đằng nhìn thấy hết, đau trong lòng, mang tất cả cái này đều quy tội ở trên người Lý Mộ.

Ngụy Đằng cùng Chu Kỳ cười rất vui vẻ, Lý Mộ thản nhiên nhìn bọn họ một cái, nói: "Cút."

Sắc mặt Ngụy Đằng trầm xuống, lạnh lùng nói: "Cũng không nhìn xem đây là nơi nào, không xem xem tình cảnh bản thân ngươi, ngươi bây giờ, có tư cách gì kiêu ngạo đối với chúng ta?"

Chu Kỳ cười lạnh nói: "Bản quan ngược lại muốn xem, ngươi còn có thể kiêu ngạo tới khi nào!"

Lúc này, một ngục tốt đi vào, nói với hai người: "Hai vị đại nhân, giờ thăm tù đã hết."

Hai người lần nữa dùng ánh mắt trào phúng nhìn Lý Mộ một cái, xoay người rời khỏi.

Lý Mộ nhìn theo hai người rời khỏi, lắc lắc đầu, thấp giọng nói: "Không phải…"

Người ở sau lưng hãm hại hắn, không phải bọn họ.

Rất nhanh, liền lại có một người từ bên ngoài đi vào.

Đây là một lão giả, tóc hoa râm, nếp nhăn trên mặt đan xen, vừa mới đi vào phòng giam, liền nhìn Lý Mộ, nói: "Lý đại nhân, ngươi nhận ra lão phu không?"

Lý Mộ liếc nhìn lão, hỏi: "Ngươi vị nào?"

Lão giả hừ lạnh một tiếng, nói: “Lão phu Thái Thường tự thừa, hai tháng trước, ngươi đánh đứa cháu nội lão phu ba lần, đánh gãy năm cái xương sườn của nó, ngươi thế mà không biết lão phu là ai?”

Lý Mộ nói: “Thái Thường tự thừa già hồ đồ sao, ta đánh cháu ngươi, cũng không phải ngươi, ta vì sao phải nhận ra ngươi?”

Thái Thường tự thừa đưa tay chỉ vào hắn, run giọng nói: “Ngươi ngươi ngươi, ngươi quá cuồng vọng rồi…”

Lý Mộ lạnh lùng nói: “Bản quan cuồng vọng như vậy, cũng không phải một ngày hai ngày, ngươi là ngày đầu tiên biết sao?”

Thái Thường tự thừa vốn là đến trào phúng Lý Mộ, không ngờ, Lý Mộ chưa trào phúng được, ngược lại chọc tức chính lão. Lão chỉ vào Lý Mộ, chòm râu run run, cả giận nói: “Ngươi ngươi ngươi, lão phu chờ xem, ngươi vài ngày nữa còn có thể cuồng như vậy hay không!”

Nói xong câu này, lão liền tức giận phẩy tay áo bỏ đi.

Lý Mộ nhìn bóng lưng Thái Thường tự thừa rời khỏi, lắc đầu nói: “Cũng không phải…”

Lễ bộ lang trung, Hộ bộ viên ngoại lang, Thái Thường tự thừa, tuy là đến châm chọc khiêu khích đối với hắn sớm nhất, nhưng rất hiển nhiên, bọn họ đều không phải độc thủ phía sau màn thúc đẩy việc này.

Đứng ở trong phòng giam, Lý Mộ từ từ thở dài.

Bình thường hắn sẽ không để ý, chỉ có loại thời điểm này, hắn mới có thể khắc sâu nhất cảm nhận được, kẻ thù của hắn ở Thần Đô, thế mà lại nhiều như vậy, nhiều đến mức ngay cả ai là độc thủ phía sau màn, hắn cũng không hoài nghi được…

Ở cửa lại có thanh âm truyền đến, ánh mắt Lý Mộ cũng theo đó nhìn qua.

Những kẻ thù này của hắn ở Thần Đô, trái lại cũng thực tế, tựa như là sợ tới muộn, Lý Mộ ra tù mất, thế mà một người

tiếp một người, đến Hình bộ tổ chức thành đoàn thể ngắm cảnh.

Một lần này hai người đến, đều là nữ tử, hơn nữa tuổi không nhỏ, một người dáng người thoạt nhìn rất có phong vận, là thiếu phụ khoảng ba mươi tuổi, một người khác, tuổi lớn hơn nữa, ngay cả phong vận cũng không còn.

Hai người vẫn chưa tới gần, chỉ là xa xa nhìn Lý Mộ một cái, liền không nói một lời xoay người rời khỏi.

Phụ nhân bên cạnh thiếu phụ kia, trong ánh mắt nhìn về phía Lý Mộ mang theo thù hận thấu xương, Lý Mộ từ trên thân thể của nàng, cảm nhận được oán khí nồng đậm, cùng với cảm xúc chán ghét.

Nàng chán ghét đối với Lý Mộ, so với ba vị vừa rồi cộng lại còn nhiều hơn.

Ánh mắt Lý Mộ lóe lên, có điều phát hiện, nhìn về phía tên ngục tốt kia, nói: "Ngươi, lại đây!"

Ngục tốt ở cửa nhanh chóng chạy tới, thấp thỏm hỏi: "Ngươi, ngươi muốn làm gì?"

Lý Mộ nhìn hắn một cái, hỏi: "Hai nữ nhân vừa rồi vào là ai?"

Ngục tốt đó lắc lắc đầu, nói: "Ta không biết."

"Đi hỏi."

"Ngươi cho rằng ngươi…"

Ngục tốt đó có chút khó chịu, sau khi nhìn nhau với Lý Mộ một lần, nhịn không được run lên một cái, nhanh chóng chạy ra ngoài, một lát sau lại chạy vào, nói: "Hỏi rồi, là Chu gia tứ phu nhân, cùng thê tử Lễ bộ thị lang, thê tử Lễ bộ thị lang, là con gái của Chu gia tứ phu nhân…"

"Chu Xử…"

Lý Mộ nhẹ nhàng phun ra một cái tên, phán đoán trong lòng được chứng thật.

Người Thần Đô hận hắn có rất nhiều, nhưng muốn nói hận hắn thấu xương, Chu Đình cùng thê tử của hắn, tuyệt đối tính hai suất, con trai duy nhất của bọn họ chết vào tay Lý Mộ, Lý Mộ vẫn luôn đề phòng Chu Đình, nhưng Chu Đình sau khi từ nhậm, liền luôn ở Chu gia, đóng cửa không ra, Lý Mộ cho rằng hắn đang bày ra âm mưu lớn hơn nữa, không ngờ, nhịn không được động thủ trước, là thê tử của hắn.

Đã tìm được người phía sau màn, hắn cũng không cần thiết ở lại Hình bộ nữa.

Hết chương 457.

Chương 458. Nữ hoàng bất lực (5)

Hắn lại nhìn về phía ngục tốt kia, nói: “Đi gọi Chu Trọng lại đây.”

Ngục tốt lần này không dám tranh luận, lon ton chạy ra, không bao lâu, Chu Trọng liền chậm rãi đi vào đại lao.

Hắn nhìn Lý Mộ, hỏi: “Lý ngự sử còn có cái gì muốn nói sao?”

Lý Mộ thản nhiên nói: “Chuyện nữ tử kia, không quan hệ với bản quan, là có người vu hãm.”

Chu Trọng lắc lắc đầu, nói: “Lý đại nhân lời nói của một phía, không thể làm chứng cớ.”

Lý Mộ hỏi: “Người cưỡng hiếp nữ tử kia, có từng thành công hay không?”

Chu Trọng nói: “Nữ tử Hứa thị đó, đã ở đêm qua, bị người ta đoạt mất trinh tiết.”

Lý Mộ nhìn hắn, nói: “Một khi đã như vậy, án này liền không có khả năng là bản quan làm.”

Chu Trọng hỏi: “Vì sao?”

Trên mặt Lý Mộ hiện ra một tia mất tự nhiên, nói: “Bởi vì bản quan ￥≈…”

Chu Trọng tiến lên một bước, ghé tai, nói: “Bản quan chưa nghe rõ, còn xin Lý đại nhân lặp lại lần nữa.”

Trên trán Lý Mộ hiện ra một tia màu đen, nghiến răng nói: “Bởi vì bản quan vẫn còn nguyên dương!”

Vẻ mặt Chu Trọng rõ ràng ngẩn ra một phen, không chỉ có hắn, ngay cả ngục tốt kia cũng ngây ngẩn cả người.

Hai người đều hoàn toàn không ngờ, Lý Mộ thế mà có thể sử dụng lý do như vậy để rửa sạch hiềm nghi, nhưng cẩn thận ngẫm lại, tựa như bất cứ lời chứng nào, cũng không thuyết phục bằng một câu này.

Đây vốn là một vụ án đặc thù, nữ tử kia bị người ta cưỡng hiếp, trinh tiết bị đoạt, vậy phạm nhân tự nhiên cùng nàng đã tiến hành một phen chuyện không thể miêu tả, cũng chính là nói, phạm nhân vụ án này, nhất định là một người từng trải, không có khả năng là một tên gà non.

Nguyên dương của nam tử, sẽ ở lần đầu tiên cùng nữ tử hợp hai làm một mất đi, nếu là Lý Mộ vẫn còn nguyên dương, tự nhiên không có khả năng là phạm nhân cưỡng hiếp nữ tử kia.

Sau khi Chu Trọng lấy lại tinh thần, nhìn về phía Lý Mộ, nói: "Làm phiền Lý đại nhân vươn tay phải."

Lý Mộ không kiên nhẫn vươn tay, Chu Trọng hiển nhiên không có thần thông giống Tiểu Bạch, một ánh mắt đã nhìn thấu hắn còn là thân thể trong sạch hay không.

Chu Trọng đưa tay đặt lên trên cổ tay Lý Mộ, một lát sau liền thu hồi, lập tức dặn dò ngục tốt phía sau: "Mở cửa!"

Ngục tốt đó vội vàng lấy ra chìa khóa, mở cửa phòng giam. Lý Mộ từ trong phòng giam đi ra, nhìn Chu Trọng một cái, nói: "Hình bộ, bản quan nhớ rồi đấy…"

Chu Trọng lắc đầu nói: "Cái này không thể trách Hình bộ, nếu là lúc ấy ở trên công đường, Lý đại nhân có thể sớm một chút lấy ra chứng cớ này, lại nào sẽ bị tạm giam…"

Chu Trọng nói là nói lời thừa, trên công đường nhiều người như vậy, trước mặt những người đó, dùng phương thức này tự chứng minh trong sạch, gã không cần thể diện, Lý Mộ vẫn cần.

Đây là một nguyên nhân, một nguyên nhân khác, là Lý Mộ muốn dụ rắn khỏi hang, dẫn ra độc thủ phía sau màn thật sự của vụ án này.

Chu Trọng đi đến cửa đại lao, hướng hắn vươn tay, nói: "Lý đại nhân, mời…"

Cùng lúc Lý Mộ và Chu Trọng ra khỏi đại lao, Lý phủ.

Tiểu Bạch ở trong sân cuống quýt xoay vòng vòng, nàng tuy chưa ra khỏi nhà, nhưng cũng nghe được chuyện người bên

ngoài nghị luận, ân công có nguy hiểm, nhưng nàng lại không thể giúp được bất cứ điều gì…

Nàng cuối cùng nghiến chặt răng, từ trong lòng lấy ra một con ốc biển, sau khi dùng pháp lực thúc giục, trong thanh âm mang theo tiếng nức nở nói: “Chu tỷ tỷ, van cầu ngươi cứu ân công đi…”

Cung Trường Nhạc.

Chu Vũ khoanh chân ngồi ở trên giường gấm, khiến mình lâm vào trạng thái kỳ ảo, mượn nó tránh né tâm ma, bỗng nhiên mở mắt.

Nàng nhẹ nhàng phất tay, trước mặt liền xuất hiện một hình ảnh.

Chính là hình ảnh Lý Mộ bị nhốt ở đại lao Hình bộ.

Nàng khẽ biến sắc, thân hình chợt lóe, xuất hiện ở ngoài cung Trường Nhạc, hỏi: “Lý Mộ đã xảy ra chuyện gì?”

Mai đại nhân cũng là vừa mới nhận được tin tức, đang do dự nên báo cho nữ hoàng biết hay không, nghe vậy lập tức nói: “Bệ hạ, Lý Mộ bị người ta mưu hại, bị nhốt vào đại lao Hình bộ.”

Nàng cuối cùng nhịn không được nghi hoặc trong lòng mấy ngày qua, hỏi: “Bệ hạ, Lý Mộ có từng làm chuyện gì, khiến bệ hạ mất hứng hay không?”

Chu Vũ nghi hoặc nói: “Vì sao hỏi như vậy?”

Mai đại nhân bất đắc dĩ nói: “Xin thứ cho Mai vệ lắm miệng, bệ hạ mấy ngày nay, đối với hắn quá mức lạnh nhạt, dẫn tới trong triều đều đang đồn, bệ hạ bất mãn với hắn, Lý Mộ đã thất sủng, mà hắn ở Thần Đô sở dĩ có thể tường an vô sự, là vì có bệ hạ ở phía sau hắn, hắn không thể không có bệ hạ, một khi bệ hạ từ bỏ hắn, các thế lực của Thần Đô, liền đều sẽ động thủ đối với hắn, hắn sẽ rất khó sống yên ở Thần Đô…”

Chu Vũ không thể nói cho Mai vệ, nàng trốn tránh Lý Mộ, là vì cần khắc chế tâm ma.

Mà nàng cũng quả thực không ngờ, hành động này của nàng, sẽ tạo thành hậu quả nghiêm trọng như vậy.

Mai đại nhân tiếp tục nói: "Lý Mộ không thể không có bệ hạ, bệ hạ làm như vậy, sẽ làm hắn thất vọng đau khổ, lấy tính tình hắn, bệ hạ có thể sẽ vĩnh viễn mất đi hắn…"

Không chỉ có Lý Mộ không thể không có nàng, nàng cũng không thể không có Lý Mộ, ở triều đình lạnh như băng này, chỉ có Lý Mộ, có thể mang đến cho nàng một chút nhiệt độ.

Chu Vũ đã ý thức được tính nghiêm trọng của sự tình, nói: "Ngươi lập tức đi Hình bộ dẫn hắn đi ra… Thôi, trẫm tự mình đi đi!"

Nàng vừa dứt lời, khuôn mặt biến thành bộ dáng Mai đại nhân, sau đó biến mất vào hư không tại chỗ.

Hình bộ.

Lý Mộ đi ra khỏi đại lao, phát hiện bên ngoài vây quanh một đám người.

Đám người Lễ bộ lang trung, Hộ bộ viên ngoại lang, Thái Thường tự thừa còn chưa đi, nhìn thấy Chu Trọng cùng Lý Mộ đi ra, không khỏi kinh hãi.

"Hắn sao lại đi ra rồi!"

"Hình bộ vì sao sẽ thả hắn ra?"

"Nơi này còn có vương pháp hay không?"

…

Chu Trọng đi đến trước mặt mấy người, nói: "Vụ án này không quan hệ với Lý đại nhân, là Hình bộ bắt lầm hắn."

Thái Thường tự thừa phẫn nộ nói: "Nữ tử kia đã chỉ ra và xác nhận hắn, ngươi cũng sưu hồn đối với nữ tử kia rồi, án này rõ ràng chính là Lý Mộ làm, ngươi thế mà bao che hắn như thế…"

Chu Trọng thản nhiên nói: "Hình bộ phá án, chỉ nói chứng cớ, Lý đại nhân có chứng cớ chứng minh, án này không quan hệ với hắn."

Lễ bộ lang trung không tin nói: “Chứng cớ gì?”

Chu Trọng nhìn Lý Mộ một cái, nói: “Lý đại nhân vẫn là thân thể nguyên dương.”

Câu này vừa ra, ở đây tràn ngập yên tĩnh.

Không có lý do nào so với cái này càng thêm sung túc, có thể khiến hắn rửa sạch hiềm nghi vụ án này.

Bởi vì phạm nhân vụ án cưỡng hiếp, không có khả năng ở sau khi cưỡng hiếp xong, vẫn là gà con.

Chỉ sợ cho dù là độc thủ phía sau màn, ngàn tính vạn tính, cũng chưa tính đến, Lý Mộ lại là gà non.

Hết chương 458.

Chương 459. Nữ hoàng bất lực (6)

Bọn họ cũng không nghĩ ra, Lý Mộ bộ dạng tuấn tú như vậy, muốn nữ nhân nào mà không có, hắn sao lại là gà con chứ?

Huống chi, nữ tử bên người hắn xinh đẹp như vậy, hắn cũng có thể nhịn được, hắn rốt cuộc có phải nam nhân hay không!

Nhìn thấy ánh mắt cùng sắc mặt của mọi người, Lý Mộ hận không thể mang miệng Chu Trọng khâu lại.

Nhưng hắn lại không phải đối thủ của Chu Trọng.

Ánh mắt hắn lần lượt đảo qua ở trên mặt Lễ bộ lang trung, Hộ bộ viên ngoại lang, Thái Thường tự thừa, nói: "Các ngươi, được lắm…"

Ba người chỉ cảm thấy từ xương cụt toát ra một cảm giác mát lạnh, xộc thẳng lên đầu.

Mọi người đều không ngờ, Lý Mộ sẽ nhanh như vậy thoát vây.

Lấy tâm tính hắn ngày xưa, chỉ sợ ba người về sau, không có ngày lành nữa.

Nhìn bóng lưng Lý Mộ rời khỏi, Lễ bộ lang trung sắc mặt tái nhợt nói: "Làm sao bây giờ?"

Hộ bộ viên ngoại lang hừ lạnh một tiếng, nói: "Sợ cái gì, Lý Mộ bây giờ, đã không phải Lý Mộ trước kia, không còn bệ hạ, hắn tính là cái thá gì?"

Thái Thường tự thừa cũng yên tâm, phụ họa: "Đúng, thoát được một lần, hắn có thể thoát được lần thứ hai, lần thứ ba sao. Thần Đô người muốn hắn chết vô số kể, hắn không nhảy nhót được bao lâu nữa…"

Ba người tự mình an ủi như thế, trái tim treo lên mới rốt cuộc thả xuống.

Chu Trọng nhìn bọn họ một cái, hỏi: "Ba vị khẳng định như vậy, Lý Mộ thật sự thất sủng?"

Trái tim ba người vừa buông xuống, lập tức lại treo lên, Lễ bộ lang trung hỏi: “Chu đại nhân, ngài câu này có ý tứ gì?”

Chu Trọng lắc lắc đầu, nói: “Lòng vua khó dò, chuyện lúc được sủng ái, lúc thất thế, rồi lại được sủng ái, trong lịch sử xảy ra còn ít sao, các ngươi, vẫn là quá vội vàng rồi…”

Khi Lý Mộ đi ra khỏi Hình bộ, bất ngờ nhìn thấy Mai đại nhân đi vào.

Mai đại nhân nhìn thấy Lý Mộ, tỏ ra có chút bất ngờ, hỏi: “Ngươi sao đi ra rồi?”

Lý Mộ nói: “Vốn không phải ta làm, giải thích rõ là được.”

Mai đại nhân hỏi: “Ngươi giải thích như thế nào?”

Lý Mộ phất phất tay, nói: “Cái này không quan trọng.”

Hắn ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời, nói: “Thời gian bữa trưa sắp đến rồi, Mai tỷ tỷ muốn theo ta cùng nhau về nhà, ăn một bữa cơm rồi lại về cung hay không?”

Mai đại nhân nghĩ nghĩ, nói: “Bệ hạ cũng còn chưa dùng bữa đâu, ta về cung hỏi bệ hạ trước đi…”

Lý Mộ thản nhiên nói: “Vẫn là đừng gọi bệ hạ, đồ ăn trong nhà không đủ, chỉ đủ ba người ăn.”

Mai đại nhân nói: “Vậy ta và ngươi đi chợ rau mua một ít đi…”

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: “Thôi, bỗng nhiên không muốn làm cơm nữa, trở về cùng Tiểu Bạch tùy tiện ăn chút bánh bao dưa muối cho xong bữa, tạm biệt Mai tỷ tỷ…”

“Mai đại nhân” nhìn bóng người Lý Mộ biến mất ở trong tầm mắt, đứng ngẩn ra ở tại chỗ, vẻ mặt trên mặt có chút mờ mịt, cũng có chút bất lực.

Một lát sau, nàng thu hồi tầm mắt, chậm rãi hướng cửa cung đi đến.

Cung Trường Nhạc.

Chu Vũ nhìn Mai đại nhân, hỏi: “Trẫm thật sự sai rồi sao?”

Mai đại nhân môi giật giật, lại không biết nên nói cái gì, bệ hạ lúc nhỏ tuổi, một lòng tu hành, rất ít tiếp xúc với người khác, bị Chu gia coi là quân cờ, sau khi đăng cơ, cao cao tại thượng, bên người liền càng không có ai có thể nói chuyện.

Tuổi của nàng tuy không nhỏ, nhưng từng trải lại không nhiều, không hiểu ở chung với người khác như thế nào.

Hầu như tất cả mọi người bên cạnh nàng, đều đối với nàng rất cung kính, chỉ có thuận theo, không dám phản kháng, nhưng, Lý Mộ lại là ngoại lệ không thuộc về "hầu như" kia.

Nàng không thể nói nữ hoàng sai rồi, chỉ có thể nói: "Hy vọng bệ hạ đừng trách Lý Mộ, hắn trung thành và tận tâm đối với bệ hạ, một bầu nhiệt huyết, gặp loại chuyện này, trong lòng khó tránh khỏi sẽ mất mát khó chịu, cái này ngược lại nói rõ, hắn đối với bệ hạ là thật sự trung thành…"

Chu Vũ nghĩ nghĩ, nói: "Vậy là trẫm sai rồi."

Ban đêm.

Lý Mộ nằm ở trên giường, nỗi lòng khó yên.

Bị người ta mưu hại hạ ngục, hắn cũng không để ở trong lòng, bởi vì những người đó là kẻ địch của hắn, đây là chuyện kẻ địch của hắn nên làm.

Mà hắn trung thành và tận tâm đối với nữ hoàng, vì nàng dọn sạch tất cả chướng ngại, còn quan tâm cuộc sống của nàng, vì nàng giải ưu buồn, mời nàng tới nhà ăn cơm, làm đều là món ăn nàng thích, nhưng một bầu nhiệt huyết của hắn, đổi lấy cũng là lạnh lùng cùng xa cách.

Hắn cảm thấy không đáng giá cho chính mình.

Nhân gian không đáng.

Hắn thậm chí đang cân nhắc, nên mang Tiểu Bạch về Bắc quận cho xong hay không, cùng lắm thì không cần niệm lực dân chúng Thần Đô, cũng không muốn tiếp tục ở lại nơi đau lòng này.

Nghĩ chút, hắn bỗng nhiên cảm nhận được một trận ủ rũ.

Hắn không chịu khống chế tiến vào trong mơ, ở trong mơ thấy được một bóng người quen thuộc.

Lý Mộ bây giờ không muốn nhìn thấy nàng, mặc niệm Thanh Tâm Quyết, từ trong mơ tỉnh lại.

Ủ rũ làn nữa ập tới, hắn cũng lại một lần nữa đi vào giấc mộng.

Hắn mặc niệm Thanh Tâm Quyết, lại một lần nữa từ trong mơ tỉnh lại.

Đi vào giấc mộng, tỉnh lại.

Đi vào giấc mộng, tỉnh lại.

…

Sau khi như thế mười mấy lần, Lý Mộ không cảm nhận được ủ rũ nữa, trước giường hắn, lại đã có thêm một bóng người.

Chu Vũ cúi đầu nhìn hắn, nói: “Trẫm sai rồi.”

Lý Mộ lập tức ngẩn ra ở trên giường.

“Trẫm” cùng “Sai rồi” hai từ này, có thể nối liền lại, vốn đã là một chuyện không thể tưởng tượng.

Sau khi lấy lại tinh thần, hắn từ trên giường bò dậy, theo bản năng hỏi: “Ngươi sai nơi nào?”

Lý Mộ vừa mở miệng, liền cảm thấy hỏi như vậy có chút không thích hợp.

Nàng dù sao cũng là nữ hoàng, vua của một nước, không thể coi nữ hoàng như Liễu Hàm Yên để đối đãi.

Nhưng hắn nghĩ lại một chút, nữ hoàng làm sao vậy, nữ hoàng làm sai là điều theo lý thường sao, mình nguyện trung thành với nàng, cũng không phải bởi vì nàng là nữ hoàng, cũng không phải bởi vì nàng bộ dạng xinh đẹp, chỉ là bởi vì nàng được mình tán thành, nếu một lần này nàng không biết sai ở nơi nào, lần sau rất có khả năng còn có thể tái phạm, nàng có thể luôn lạnh đối với hắn, cũng có thể luôn nóng đối

với hắn, nhưng không thể luôn chợt nóng chợt lạnh đối với hắn.

Lý Mộ chỉ là làm việc cho nàng, không phải yêu nhau với nàng, cái này tính là gì?

Chu Vũ đứng ở trước giường, nghĩ nghĩ, nói: "Là trẫm chưa cân nhắc chu đáo, cho một số người trong triều cơ hội có thể thừa dịp, mang đến phiền toái lớn như vậy cho ngươi."

Nàng chưa làm rõ trọng điểm sự tình, Lý Mộ nhẹ nhàng lắc đầu, nói: "Thần không sợ phiền toái, cũng không sợ bất cứ kẻ địch nào, chỉ cần có bệ hạ ở phía sau thần, cho dù kẻ địch của thần là toàn bộ triều đình, toàn bộ thế giới lại sao nào. Điều thần sợ là, thần vì bệ hạ, vì Đại Chu, cả thế gian đều là địch, mà khi thần quay đầu, lại phát hiện phía sau không có một bóng người."

Trong bóng đêm, ánh mắt Chu Vũ có chút hoảng hốt.

Hết chương 459.

Chương 460. Tiêu tan hiềm khích trước đó

Nàng chưa từng nghĩ tới, sẽ có người vì nàng, là địch với toàn bộ thế giới, nhưng nàng sau khi nghĩ liền ý thức được, mấy tháng qua, Lý Mộ thật sự là làm như vậy.

Nhưng nàng lại đã làm cái gì?

Nàng từ bỏ hắn, để hắn một mình đối mặt vô số kẻ địch, mà hắn sở dĩ có nhiều kẻ địch như vậy, không phải vì chính hắn, là vì Đại Chu, bởi vì nàng.

Lý Mộ nhìn Chu Vũ trầm mặc, hỏi: "Thần muốn hỏi bệ hạ, thần có phải làm chuyện gì khiến bệ hạ mất hứng hay không, nếu là thần đắc tội bệ hạ, xin bệ hạ chỉ rõ, cho dù là bệ hạ bảo thần chết, cũng xin cho thần chết được rõ ràng, đừng để thần mơ hồ."

"Không, không có."

Chu Vũ không thể ở trước mặt Lý Mộ nói ra tình hình thực tế, chỉ có thể nói: "Là, là trẫm gặp tâm ma, mấy ngày nay luôn trấn áp tâm ma, không rảnh để ý thứ khác, bởi vậy, bởi vậy mới xa cách ngươi."

Lý Mộ ngẩn ra một phen, sau đó mặt lộ vẻ chấn động. Nữ hoàng bệ hạ là cường giả Siêu Thoát cảnh giới thứ bảy, loại tu hành giả cấp bậc này, gặp tâm ma cực kỳ đáng sợ, một khi tâm ma sinh ra, tu vi trì trệ không tiến, đã là nhất kết quả tốt.

Nghiêm trọng một chút nữa, tu vi tụt lùi, bị tâm ma ảnh hưởng thần trí, hoặc là thân tử đạo tiêu, đều có khả năng.

Sau đó hắn lại nhẹ nhàng thở ra, thì ra chỉ là nữ hoàng đang trấn áp tâm ma, hắn còn tưởng hắn thất sủng rồi cơ.

Một hồi hiểu lầm, một hồi hiểu lầm.

"Chuyện lớn bao nhiêu đâu chứ." Hắn ngẩng đầu nhìn về phía nữ hoàng, nói: "Bệ hạ niệm theo ta, tâm nhược băng thanh, thiên tháp bất kinh, vạn biến do định, thần di khí tĩnh, trần cấu bất triêm, tục tương bất nhiễm."

Tâm ma sở dĩ sẽ sinh ra, xét đến cùng, là vì tâm rối loạn.

Tác dụng của Thanh Tâm Quyết, chính là tĩnh tâm, không chỉ có tâm ma, nhiếp hồn thuật, ảo thuật, mị hoặc, thần thông đi vào giấc mộng, thần thông có thể thông qua ảnh hưởng tâm thần con người để thi thuật, ở trước mặt Thanh Tâm Quyết, đều là rác rưởi.

Tuy đây không phải phương pháp căn bản khắc chế tâm ma, nhưng dùng để trốn tránh tâm ma lại rất hữu hiệu.

"Tâm nhược băng thanh, thiên tháp bất kinh?"

Chu Vũ không rõ nguyên do, nhưng vẫn theo Lý Mộ, ở trong lòng mặc niệm vài câu.

Sau đó trên mặt của nàng liền lộ ra sự bất ngờ.

Từ sau khi đến nơi đây, nàng đã luôn luôn khắc chế rung động trong lòng, áp chế tâm ma rục rịch, lấy thực lực cảnh giới thứ bảy của nàng, muốn triệt để áp chế tâm ma còn có chút miễn cưỡng, nhưng nàng niệm vài câu khẩu quyết, rung động trong lòng liền bình ổn lại.

Đây hiển nhiên là một pháp quyết có thể nhanh chóng tĩnh tâm, pháp quyết tĩnh tâm, phật đạo hai tông đều có không ít, hoàng thất cũng có rất nhiều bí pháp, mấy ngày qua, Chu Vũ lần lượt thử, đều chưa từng tạo ra tác dụng quá lớn.

Duy chỉ có vài câu pháp quyết này Lý Mộ dạy nàng, dựng sào thấy bóng, lòng của nàng lập tức yên tĩnh, cũng không cảm thụ được tâm ma rung động nữa.

Lý Mộ nhìn về phía Chu Vũ, hỏi: "Bệ hạ cảm giác tốt hơn nhiều chưa?"

Chu Vũ gật gật đầu, nói: "Tốt hơn nhiều rồi."

Lý Mộ giải thích: "Thanh Tâm Quyết có thể ở dưới bất cứ tình huống nào bình phục tâm cảnh, nhưng dùng nó áp chế tâm ma, cũng vẫn là phương pháp trị phần ngọn không trị phần gốc, bệ hạ muốn hoàn toàn giải quyết tâm ma, vẫn phải xuất phát từ nguồn cội."

Chu Vũ có chút mất tự nhiên nói: "Trẫm biết."

Xuất phát từ nguồn cội, đó là cần xuất phát từ Lý Mộ, nhưng nàng nên như thế nào?

Nàng trần mặc một lát, một lần nữa nhìn về phía Lý Mộ, nói: “Từ giờ trở đi, trẫm sẽ luôn đứng ở phía sau của ngươi, gặp được bất cứ chuyện gì, ngươi cứ buông tay đi làm, tất cả có trẫm.”

Có câu này rồi, Lý Mộ liền yên tâm hơn nhiều, lại không khỏi vì hắn hiểu lầm nữ hoàng mà hối hận tự trách.

Thiếu chút nữa đã oan uổng nàng.

Lúc này, Chu Vũ lại hỏi: “Ngươi biết là ai ở sau lưng hãm hại ngươi chưa?”

Lý Mộ nói: “Có người biến thành bộ dáng của ta, làm bẩn nữ tử kia, giá họa cho ta, nếu không phải cường giả Động Huyền, chính là có người dùng Biến Hóa Phù cùng Giả Hình Đan.”

Giả hình thần thông, có thể khiến thân thể biến hóa, hoặc nam hoặc nữ, hoặc lớn hoặc nhỏ, hoặc thần cầm dị thú, là chỉ có Động Huyền, hơn nữa cường giả Động Huyền đạo hạnh cực sâu mới có thể thi triển.

Đây không phải ảo thuật đơn giản, mà là biến hóa từ trong tới ngoài, trên bản chất, là đại thần thông vượt quá người thường lý giải.

Động Huyền thần thông, rất khó khắc họa phù lục cùng luyện chế đan dược, bởi vậy cũng dị thường quý hiếm, đứng hàng thiên giai.

Phù lục cùng đan dược thiên giai, bởi vì tài liệu quý giá, khắc họa cùng luyện chế rất khó, đại bộ phận tu hành giả, đều sẽ lựa chọn công kích hoặc phòng ngự các loại hình thực dụng, loại phù lục hoặc đan dược không có uy lực lớn, chỉ là công dụng đặc thù này, thì càng thêm hiếm thấy.

Nữ hoàng khẽ lắc đầu, nói: “Không có khả năng là Động Huyền, Thần Đô Động Huyền cường giả không nhiều, nếu là bọn họ ra tay, trẫm sẽ có cảm ứng, hẳn là có người dùng phù

lục hoặc đan dược giả hình, ngươi có người hoài nghi hay không?”

Lý Mộ gật gật đầu, nói: “Ta hoài nghi là mẫu thân Chu Xử sai sử, chuyện Chu Xử lần trước, bà ta vẫn luôn ghi hận trong lòng, ta hôm nay ở thiên lao Hình bộ gặp bà ta.”

“Tứ thúc mẫu…”

Nữ hoàng than nhẹ một tiếng, nói: “Bà ấy là người thân của trẫm, trẫm không thể tính ra việc này có liên quan với bà ấy hay không.”

Lão Vương từng nói, không ai có thể tính hết thiên cơ, thuật bói toán đo lường có rất nhiều hạn chế, người quan hệ càng thân mật với mình, kết quả tính càng không chuẩn, rất nhiều thời điểm, suy tính ra kết quả, chỉ là một dấu hiệu, hoặc là cảm giác nào đó, căn bản không thể coi là thật.

Vợ của Chu Đình, tuy không có quan hệ huyết thống với nữ hoàng, nhưng có thân duyên. Lý Mộ nghĩ nghĩ, tiếp tục nói: “Ở trong thiên lao Hình bộ, đi chung với bà ấy, còn có vợ của Lễ bộ thị lang.”

Nữ hoàng bấm ngón tay tính toán, sắc mặt dần dần lạnh xuống, trầm giọng nói: “Quả nhiên là hắn.”

Ánh mắt nàng nhu hòa nhìn về phía Lý Mộ, nói: “Ngươi yên tâm, trẫm sẽ làm chủ cho ngươi.”

Buổi tối một ngày này, Lý Mộ ngủ thật sự ngon.

Hắn không ôm oán khí với nữ hoàng nữa, lời nữ hoàng về sau nói, ngược lại khiến hắn hoàn toàn an tâm.

Hắn thậm chí ở trong mộng mơ thấy nữ hoàng.

Không phải nữ hoàng đi vào giấc mộng, mà là Lý Mộ chủ động mơ thấy, nếu là giờ phút này nữ hoàng lấy thuật đi vào giấc mộng xâm nhập mộng cảnh của Lý Mộ, có thể nhìn thấy trong mộng còn có một ‘nàng’ nữa.

Lý Mộ vốn đang rất hưởng thụ giấc mơ này, ở trong mơ, hắn cùng nữ hoàng nương tựa vào nhau, sưởi ấm cho nhau, nàng ở sau lưng chống lưng cho Lý Mộ, Lý Mộ ở phía trước

vượt mọi chông gai vì nàng, dọn sạch tất cả chướng ngại trên triều đình, thu phục yêu quốc, bình định quỷ vực, trấn áp tứ hải long tộc, uy phục tứ di, nhất thống các quốc gia ở Tổ Châu, lại mở rộng lãnh thổ cho Đại Chu, chinh phục mười châu ba đảo, hoàn thành nhất thống thiên hạ, làm mười châu bình an, vạn quốc đến triều.

Hết chương 460.

Chương 461. Đối đãi khác biệt (1)

Sau đó nữ hoàng phong hắn làm hoàng hậu, lúc bách quan vào triều, hắn thường hầu bên cạnh nữ hoàng, sau khi bãi triều, hắn vẻ mặt thẹn thùng rúc vào trong lòng của nàng.

"Không!"

Lý Mộ đột nhiên từ trong mơ bừng tỉnh, từ trên giường ngồi dậy, nhìn quanh, nhớ tới giấc mơ vừa rồi, vẻ mặt kinh hãi.

Giấc mơ vừa rồi quả thực đáng sợ, ở trong mơ, hắn không chỉ có muốn làm trâu làm ngựa cho nữ hoàng, thế mà còn muốn ngủ với nàng. Nam nhân bình thường, ai muốn cưới một hoàng đế?

Nhưng nói đi thì phải nói lại, nàng tuy địa vị cao, thực lực mạnh, nhưng làm thê tử, cũng không phải không được.

Thời buổi này, lão bà nhà ai có thể làm được không cố tình gây sự, có thể biết sai liền sửa, còn có thực lực bảo vệ chồng?

Có nhiều tiền, thực lực mạnh mẽ, tuy nói dịu dàng săn sóc có chút không đủ, nhưng có thể buông tác phong xuống, buông thân phận xuống, chủ động thừa nhận sai lầm, mà không phải được lý không tha người, vô lý cũng phải cãi ba phần, loại nữ nhân này, đốt đèn lồng cũng tìm không thấy.

Lý Mộ nghĩ nghĩ, bỗng nhiên cho mình một cái tát, cả giận nói: "Phi, đàn ông tồi!"

Liễu Hàm Yên còn ở Bắc quận, hắn thế mà lại sinh ra ý niệm như vậy đối với nữ hoàng, thật sự là không nên.

Tự mình kiểm điểm một lát, Lý Mộ ở dưới sự hầu hạ của Tiểu Bạch, rời giường rửa mặt, hai nữ quỷ đã làm xong bữa sáng, Lý Mộ sau khi ăn xong, tới hoàng cung, chuẩn bị vào triều.

Chỗ cửa cung, chầu sớm còn chưa bắt đầu, quần thần đã ở ngoài điện xếp hàng chờ.

Trong đội ngũ bách quan, có không ít người đều đang nghị luận việc hôm qua.

Lý Mộ bị bắt vào Hình bộ, tuy sau đó không biết vì sao lại được thả ra, nhưng từ đầu tới cuối, bệ hạ đều không nhúng tay.

Điều này nói lên cái gì?

Nói lên Lý Mộ thất sủng, có khả năng rất lớn là thật.

Mấy ngày trước, lúc tin tức Lý Mộ thất sủng lan truyền rộng rãi, trong bọn họ, có không ít người đều đang quan sát.

Dù sao, thánh tâm khó dò, ai cũng không biết, Lý Mộ thất sủng, là thật hay giả, nếu tin tức có sai sót, bọn họ dưới cơn xúc động động thủ với Lý Mộ, chọc giận bệ hạ, chẳng phải là tự tìm đường chết?

Mọi người đều đang đợi, chờ người đầu tiên ra tay thăm dò.

Không ngờ, thực có người thiếu kiên nhẫn như vậy, lúc này mới mấy ngày, đã sốt ruột không dằn nổi muốn động vào Lý Mộ.

Cái này vừa lúc cho bọn họ cơ hội nghiệm chứng.

Ngày hôm qua Lý Mộ tuy từ Hình bộ đi ra, nhưng tựa như là thông qua phương thức nào, tự chứng minh trong sạch, mà bệ hạ đối với cảnh ngộ của hắn, cũng chưa tỏ vẻ gì.

Cái này đã hướng mọi người phóng ra một tín hiệu mãnh liệt.

Nếu là lại có ai thông qua thử chứng minh, bệ hạ đã không để ý Lý Mộ, không tới một tháng, hắn sẽ bị xoá tên ở Thần Đô, không bao giờ có thể xuất hiện ở trước mắt mọi người nữa.

Triều đình bình tĩnh lâu như vậy, bỗng nhiên xuất hiện một kẻ làm rối, là chuyện ai cũng không muốn nhìn thấy.

Có lẽ Lý Mộ làm việc không có tư tâm, nhưng chính bởi vì như thế, hắn mới tỏ ra chướng mắt.

Nếu là không còn hắn, mặc kệ là đảng mới đảng cũ, hay là quyền quý quan viên khác, cuộc sống đều sẽ thoải mái hơn rất nhiều.

“Trước lúc triều hội, không thể nghị luận!”

Khi mọi người nhỏ giọng nói chuyện với nhau, một tiếng quát từ ngoài đội ngũ quan viên truyền đến, cắt ngang các quần thần nhỏ giọng nói chuyện với nhau, mọi người liếc mắt nhìn lại, nhìn thấy Lý Mộ đi ở ngoài đội ngũ, ánh mắt sắc bén, nhìn quét ở trên thân mọi người.

Lý Mộ là ngự sử hầu trong điện, chức trách chủ yếu là kiểm sát dáng vẻ bách quan ở lúc vào triều, sửa đúng hành vi trái với lễ nghi của bọn họ, bệ hạ trước kia là mang hắn coi là cận vệ bên người để dùng, nhưng bây giờ, Lý Mộ đã thất sủng, thân phận của hắn, chỉ có ngự sử trong điện, trái lại cũng có tư cách ở trước khi vào triều trách cứ quần thần.

Mọi người không nói chuyện với nhau nữa, lại ở trong lòng cười lạnh, ngày tháng hắn có thể diễu võ dương oai giống như bây giờ không nhiều nữa.

Lý Mộ đi đến nơi nào đó, ánh mắt nhìn về phía một quan viên.

Ánh mắt của Lễ bộ lang trung Chu Kỳ cũng nhìn về phía Lý Mộ, trong lòng không hiểu sao có chút chột dạ.

Lý Mộ lạnh lùng nói: “Ngươi nhìn cái gì?”

Giờ lại không phải trước kia, luật lấy bạc chuộc tội đã bị huỷ bỏ, Chu Kỳ không tin hắn nhìn Lý Mộ thêm một cái, Lý Mộ còn dám giống như trước, trước mặt bách quan, giống như đánh con của hắn mà đánh hắn.

Nếu hắn thực dám làm như thế, hắn cách cái chết cũng không xa.

Chu Kỳ hừ lạnh một tiếng, hỏi: “Sao, nhìn ngươi không được sao?”

Lý Mộ nhún vai: “Đương nhiên được.”

Chu Kỳ nhìn chăm chú vào hắn, ánh mắt càng thêm càn rỡ, trong coi thường mang theo một tia cười nhạo.

Lý Mộ đổi giọng, nói: “Có thể nhìn ta, nhưng ngươi mũ quan chưa đội ngay ngắn, mất lễ nghi trước vua, theo luật phạt mười roi, phạt nửa tháng lương. Người đâu, mang Lễ bộ lang

trung Chu Kỳ kéo tới một bên, phong ấn tu vi, phạt mười roi, lấy để răn đe.”

Chu Kỳ biến sắc, lớn tiếng nói: “Nơi nào có luật pháp như vậy!”

Lý Mộ duỗi tay, một quyển 《Đại Chu luật》 xuất hiện ở trong tay hắn, hắn mở ra một tờ, chỉ cho Chu Kỳ xem, nói: “Tự ngươi xem, 《Đại Chu luật》 quyển thứ ba mươi lăm điều thứ ba, quan viên trước khi vào triều, cần sửa sang lại mũ áo, ai mũ áo không chỉnh tề, coi là mất nghi lễ trước quân vương, phạt nửa tháng lương, đánh mười roi, bản quan có nói sai một câu nào không?”

Chu Kỳ kinh ngạc nhìn một điều này, giấy trắng mực đen, trừ phi Lý Mộ có gan lớn như trời, dám bóp méo Đại Chu luật, nếu không hắn nói chính là sự thật.

Bóp méo Đại Chu luật là tội chết, hắn không có khả năng vì đánh gã mười roi, liền bịa ra cái này.

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: “Đây chính là quy củ tiên đế định ra, đến bệ hạ nơi này, các ngươi liền không tuân thủ, có thể thấy trong mắt các ngươi không có bệ hạ, hôm nay nếu không cho ngươi nhớ lâu, chỉ sợ ngươi về sau lại càng sẽ không mang bệ hạ để vào mắt.”

Hắn nhìn nhìn hai thị vệ trước điện, nói: “Còn thất thần làm gì, hành hình.”

Hai thị vệ liếc nhau, đều chưa hành động. Bọn họ ở trước điện trực không lâu, cũng chưa từng nghe nói quy củ này.

Mai đại nhân từ nơi xa đi tới, thản nhiên nhìn hai người một cái, hỏi: “Chưa nghe thấy lời của Lý đại nhân sao, mất lễ nghi trước điện, ở thời kì tiên đế là tội nặng, phạt mười trượng đã xem như nhẹ rồi, còn chưa động thủ?”

Thấy Mai thống lĩnh lên tiếng, hai người không dám do dự nữa, đi đến trước người Chu Kỳ, nói: “Vị đại nhân này, mời.”

Chu Kỳ vẻ mặt cứng ngắc, yết hầu giật giật, gian nan cất bước, theo hai thị vệ rời khỏi.

Hết chương 461.

Chương 462. Đối đãi khác biệt (2)

Lý Mộ dùng luật pháp ép gã, gã ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có, gã ở trong lòng thề, sau khi trở về, nhất định phải đọc Đại Chu luật cẩn thận, mũ không đội ngay ngắn liền bị đánh, đây đều là quy củ rắm chó gì vậy?

Chu Kỳ bị dẫn đi nhận hình phạt, mấy quan viên bên cạnh hắn trong lòng thấp thỏm không thôi, có người thậm chí âm thầm dùng pháp lực điều chỉnh mũ quan của mình, một ít quan viên thời kì tiên đế đã có vị trí trong triều, càng nhớ tới quy định thời kì tiên đế.

Mất nghi lễ trước điện cái tội danh này, thời kì tiên đế là có, không ít quan viên đều từng bởi vậy chịu phạt, về sau nữ hoàng kế vị, liền không so đo những thứ này nữa, lúc bách quan vào triều, cũng trở nên tùy tính, quan trọng hơn là, trong lòng không cần lo lắng hãi hùng nữa.

Ai ngờ, Lý Mộ hôm nay thế mà lại mang một điều này lật ra.

Hắn đã lôi ra cả điều luật, ai cũng không thể nói hắn làm không đúng, trừ phi quần thần gián nghị tập thể, phế đi điều luật này, nhưng đó cũng là huỷ bỏ chuyện sau này.

Lý Mộ không để ý bộ phận quan viên kinh sợ, tiếp tục ở bên ngoài tuần tra.

Hắn đi rồi đi, bước chân một lần nữa ngừng lại.

Hắn đứng ở trước mặt Hộ bộ viên ngoại lang Ngụy Đằng, Ngụy Đằng lúc ấy cái trán đã đổ mồ hôi lạnh. Gã rốt cuộc hiểu, Lý Mộ ngày hôm qua cuối cùng nói câu nói kia với ba người bọn họ là có ý tứ gì.

Trả thù!

Đây là trả thù trắng trợn!

Lý Mộ đứng ở trước mặt Ngụy Đằng, cái nhìn đầu tiên chưa phát hiện cái gì khác thường, nhìn cái thứ hai cũng chưa phát

hiện cái gì khác thường, vì thế hắn bắt đầu tỉ mỉ, từ trên xuống dưới, bắt đầu đánh giá chung quanh.

Ngụy Đằng lúc này rất muốn mắng người, Lý Mộ vừa rồi từ bên cạnh quan viên khác đi qua, chỉ là nhìn lướt qua, đến chỗ hắn, đã nhìn thời gian non nửa chén trà nhỏ.

Ngụy Đằng đội mũ quan rất đoan chính, quần áo cũng rất chỉnh tề, nhưng công phu không phụ người khổ tâm, Lý Mộ vẫn ở cổ tay áo gã phát hiện một mảng vết bẩn.

Lý Mộ nhìn hắn, nói: "Ngụy đại nhân à, quan phục trên người các ngươi mặc, không chỉ là quan phục, nó còn là tượng trưng Đại Chu, thể diện triều đình. Tiên đế yêu cầu, triều thần lúc vào triều, cần quần áo chỉnh tề, trên quan phục không thể có vết bẩn, ngươi có phải quên hay không?"

Hai thị vệ chấp hành hình phạt đối với Chu Kỳ đã trở lại, Lý Mộ nhìn Ngụy Đằng, sắc mặt dần dần lạnh đi, nói: "Phạt nửa tháng lương, đánh mười roi!"

Hai thị vệ sau khi kiểm tra, cũng mang Ngụy Đằng đi.

Lý Mộ tiếp tục đi về phía trước.

Hình bộ lang trung cúi đầu nhìn nhìn một cái lỗ thủng bắt mắt trên quan phục, cái trán bắt đầu có mồ hôi chảy ra.

Lễ bộ lang trung chỉ là mũ chưa đội ngay ngắn, Hộ bộ viên ngoại lang chỉ là cổ tay áo có vết bẩn, đã bị đánh mười trượng, quan phục của hắn rách một lỗ, đánh mất thể diện triều đình, chẳng phải là ít nhất năm mươi trượng trở lên?

Gã dùng khóe mát nhìn Lý Mộ, phát hiện hắn đã đi tới trước mặt gã.

Hắn dừng ở trước mặt gã.

Ánh mắt của hắn không đúng, tựa như là đang nhìn lỗ thủng trên quan phục của gã…

Xong rồi xong rồi, hắn phát hiện rồi…

Lý Mộ đi đến trước mặt Hình bộ lang trung, cho gã một ánh mắt, liền từ bên cạnh gã chậm rãi đi qua.

Hình bộ lang trung ngẩn ra ở tại chỗ, Lý Mộ cứ như vậy buông tha gã?

Lý Mộ đi thật lâu sau cũng chưa trở về, gã mới hoàn toàn yên tâm.

Lý Mộ thật sự buông tha gã, tuy gã rõ ràng là vì trả thù ba người kia hôm qua tới Hình bộ xem náo nhiệt, nhưng hai người cũng có thù cũ, gã chịu hình phạt hay không, chỉ là chuyện một câu nói của Lý Mộ.

Hình bộ lang trung nhẹ nhàng thở ra, đồng thời trong lòng còn có chút cảm động, xem ra hắn quả nhiên đã quên khúc mắc trước kia của hai người, nhớ rõ chuyện mình từng giúp hắn, không như một số người khác trong triều, Lý Mộ mặc dù có thời điểm khiến người ta chán ghét, nhưng hắn ân oán rõ ràng, là người đáng giá thâm giao…

Từ bên cạnh Hình bộ lang trung đi qua, Lý Mộ đi thẳng tới bên cạnh Thái Thường tự thừa.

Thái Thường tự thừa mắt nhìn phía trước, cho dù đã đoán được Lý Mộ sau khi trả thù xong Lễ bộ lang trung cùng Hộ bộ viên ngoại lang, cũng sẽ không dễ dàng buông tha lão, nhưng lão cũng không sợ.

Lão có chút bệnh thích sạch sẽ, ngày thường sẽ thường xuyên sử dụng chướng phục thần thông, quan phục nước lửa bất xâm, bụi đất không dính, sẽ không thủng lỗ, sẽ không bẩn, mũ quan cũng đội đoan đoan chính chính, mặc Lý Mộ hắn mắt lửa ngươi vàng, cũng không tìm thấy nhược điểm của lão.

Lý Mộ đi đến trước mặt Thái Thường tự thừa, đánh giá lão một hồi lâu, cũng chưa tìm được vấn đề.

Quan phục của lão không dính một hạt bụi, rõ ràng là thêm vào chướng phục thần thông, mũ quan cũng đội đoan đoan chính chính, dưới loại tình huống này, Lý Mộ nếu còn làm khó dễ đối với lão, vậy chính là hắn ác ý hãm hại.

Hắn quan sát một lát nữa, bỗng nhiên nhìn về phía dưới chân Thái Thường tự thừa.

Thái Thường tự thừa cũng chú ý tới động tác của Lý Mộ, trong lòng lộp bộp một cái, chẳng lẽ là lão buổi sáng vội, đi trái giày rồi?

Lão nhớ rõ là không có, nhưng sau khi trong lòng toát ra ý tưởng này, luôn cảm thấy trên chân như có chút không thoải mái, nhất là Lý Mộ đã nhìn chằm chằm dưới chân lão hồi lâu, cũng không nói chuyện, khiến trong lòng lão bắt đầu có chút hoảng.

Cuối cùng, lão vẫn nhịn không được cúi đầu nhìn nhìn.

May mắn, giày không có vấn đề…

Nhưng, bởi vì động tác cúi đầu của lão, mũ quan trên đầu lão, lại không cẩn thận đụng phải mũ quan của một vị quan viên phía trước, bị đập rơi xuống đất.

Lý Mộ tiếc nuối nhìn Thái Thường tự thừa một cái, nói: "Người đâu…"

…

Buổi chầu sớm hôm nay, có một chút không giống với ngày xưa.

Trừ các quan to tận cùng phía trước kia, trên triều đình, quan viên đứng ở bên trong, cùng với lùi về phía sau, đều là đứng thẳng, quan phục chỉnh tề, mũ quan đoan chính, so với ngày xưa có tinh thần hơn không ít.

Đây là vì có ba quan viên, đã bởi vì vấn đề mất lễ nghi trước điện, bị phạt bổng lộc, phạt đánh roi.

Không khí triều đình, cũng bởi vậy khá với ngày xưa.

Bọn họ không biết Lý Mộ hôm nay phát điên cái gì, bỗng nhiên nhắc lại chế độ cũ thời kì tiên đế, phải biết rằng, trước đây, đối với tầng tầng chế độ tiên đế lập ra, hắn là cực lực phản đối.

Chỉ có như bọn Hình bộ lang trung, mấy người số lượng không nhiều lắm, mới biết ba người đó vì sao bị phạt.

Lý Mộ đứng ở trong góc, đây là thứ duy nhất hắn cảm thấy, tiên đế tại vị mấy chục năm lưu lại hữu dụng.

Ba người hôm qua đều từng nói, muốn xem Lý Mộ có thể kiêu ngạo tới khi nào, hôm nay hắn liền để bọn họ tận mắt thấy.

Hết chương 462.

Chương 463. Liên thủ điếu ngư (1)

Hôm nay chủ trì buổi chầu sớm, vẫn như cũ là Mai đại nhân.

Mai đại nhân vừa mới tuyên bố chầu sớm bắt đầu, Trương Xuân liền đứng ra, nói: “Khởi bẩm bệ hạ, thần có bản tấu.”

Hắn ôm hốt bản, nói: “Thần muốn buộc tội Hình bộ thị lang Chu Trọng, hắn thân là Hình bộ thị lang, lạm dụng quyền lực, lấy tội danh có lẽ có, mang ngự sử hầu trong điện Lý Mộ nhốt vào đại lao Hình bộ, coi uy nghiêm luật pháp ở đâu?”

Trong lòng Lý Mộ vui mừng, cả triều cao thấp này, chỉ có lão Trương là bạn thật sự của hắn.

Chờ hắn ngày sau thăng quan tiến chức, nhất định phải đối với gã tốt một chút.

Mai đại nhân nhìn về phía Chu Trọng, hỏi: “Chu đại nhân, ngươi có gì để nói?”

Chu Trọng nói: “Trương đại nhân nói không thật, bản quan thân là Hình bộ thị lang, theo luật phá án, nữ tử kia bị người ta cưỡng hiếp, bản quan từ trong trí nhớ của nàng, nhìn thấy người cưỡng hiếp nàng, có diện mạo tương tự với Lý ngự sử, tạm thời giam hắn, hợp lý hợp pháp, về sau Lý ngự sử nói cho bản quan, hắn vẫn là thân thể nguyên dương, sau khi rửa sạch hiềm nghi, bản quan lập tức thả hắn, cái này sao lại nói là lạm dụng quyền lực?”

Triều thần nghe vậy, nhất thời xôn xao.

“Ta nói mà, Hình bộ sao lại bỗng nhiên thả hắn…”

“Thì ra hắn nguyên dương thân còn chưa phá…”

“Còn có thể rửa sạch hiềm nghi như vậy, quả thực nghe cũng chưa từng nghe nói.”

“Tăng thêm kiến thức rồi!”

“Hắn thật là thân thể nguyên dương?”

…

Lý Mộ dùng ánh mắt muốn giết người hung tợn nhìn Chu Trọng, khi phát hiện tầm mắt trong đại điện bắt đầu hội tụ ở trên người hắn, bất động thanh sắc dời bước, mang thân thể của mình giấu ở phía sau một cây cột…

Tử Vi điện, Lý Mộ tránh ở phía sau cây cột, hận không thể xé nát miệng Chu Trọng.

Hắn nguyên dương vẫn còn, không chỉ không cảm thấy mất mặt, thậm chí còn có chút kiêu ngạo.

Nếu không phải hắn nguyên dương vẫn còn, vụ án lần này, có thể nhanh như vậy giải thích rõ ràng sao?

Nhưng kiêu ngạo thì kiêu ngạo, kiêu ngạo cùng chuyện này bị biến thành toàn thế giới đều biết, là hai chuyện khác nhau.

Chu Trọng chết tiệt, hắn cũng là một lão trai tân mấy chục năm, có tư cách gì nói mình?

Sau khi bị Trương Xuân quây động như vậy, trật tự trên triều đình có chút hỗn loạn.

Trái lại có không ít người biết, Lý Mộ hôm qua vào thiên lao Hình bộ, về sau lại từ bên trong đi ra, nhưng bọn họ lại chỉ biết kết quả, không biết quá trình.

Còn có người đang đoán, có phải bệ hạ âm thầm bày mưu đặt kế Hình bộ hay không, nếu là như thế, Lý Mộ thất sủng hay không, liền cần một lần nữa phán định.

Nhưng nói đi thì phải nói lại, án này, cũng thật sự là tuyệt.

Cho dù nhiều người nữa chán ghét Lý Mộ, bọn họ không thừa nhận cũng không được, hắn bề ngoài không thua Thôi Minh, là mỹ nam tử hàng đầu Thần Đô, hắn nếu là muốn, chỉ sợ sẽ có vô số nữ tử bám lấy, hàng đêm làm chú rể vài lần, nhưng sự thật là, một người như vậy, lại là một gã trai tân.

Ngay cả người hãm hại hắn, cũng nhất định không ngờ tới một điểm này, nếu không y căn bản sẽ không lấy tội cưỡng hiếp hãm hại Lý Mộ.

Chầu sớm hôm nay rất nhanh chấm dứt, làm người ta bất ngờ là, về chuyện Lý Mộ bị hãm hại, bệ hạ một câu cũng chưa

nói.

Cái này đã khẳng định một phán đoán.

Người kia, thật sự thất sủng rồi.

Sau khi bãi triều, Lý Mộ lại đi cung Trường Nhạc cầu kiến nữ hoàng, nhưng vẫn như cũ bị từ chối, một mình rời cung.

Tất cả cái này, đều bị một cung nữ cửa cung Trường Nhạc nhìn thấy.

Ở quan nha trong hoàng cung, quan viên như Trung Thư Môn Hạ Thượng Thư tam tỉnh, cũng thấy được bóng lưng Lý Mộ cô đơn rời cung.

Tin tức này, lấy tốc độ cực nhanh, truyền khắp các phủ đệ nam bắc hai uyển.

Chu gia.

Chu Kỳ ghé vào trên giường, hắn buổi sáng bị hạn chế tu vi, đánh mười roi, vừa mới ăn vào đan dược chữa thương, sau khi nghe nói việc này, lập tức từ trên giường ngồi dậy, nghiến răng nói: “Lý Mộ, ngươi chờ cho bản quan!”

Sau đó, trong phòng liền truyền đến một tiếng hét thảm, cùng với tiếng vật nặng ngã xuống giường.

Ngô phủ.

Thái Thường tự thừa một đống tuổi rồi, mặc dù có tu vi Thần Thông, nhưng lúc phạt roi, tu vi bị hạn chế, cố gắng lấy một bộ xương già nhận mười trượng, giờ phút này cũng ghé vào trên giường, hỏi: “Ngươi nói là thật?”

Một nam tử trung niên nói: “Vô cùng chính xác, hắn bị hãm hại, nữ hoàng cũng chưa lên tiếng, một lần này, hắn hẳn là thất sủng thật rồi…”

Thái Thường tự thừa âm trầm nói: “Chờ thêm hai ngày lão phu khỏe, chính là lúc chết của Lý Mộ kia!”

Ngụy phủ.

Ngụy Đằng ở trong sân khập khiễng bước đi. Hắn ăn xong đan dược, lại dùng phù lục, thương thế trên người đã tốt hơn

rất nhiều, nghe nói chuyện đã xảy ra sau khi bãi triều, trong lòng sảng khoái vô cùng.

Đây sẽ là một lần cuối cùng gã chịu thiệt ở trong tay Lý Mộ, chỉ cần bệ hạ không che chở hắn nữa, lấy thế lực đảng cũ, Lý Mộ sẽ tùy ý bọn họ nhào nặn.

Trong Lễ bộ thị lang phủ.

Một phụ nhân oán hận nói: "Một lần trước chưa thành công, một lần này, ta phải khiến hắn chết không toàn thây!"

Tin tức Lý Mộ thất sủng, ở trong quan viên quyền quý dẫn lên chấn động không nhỏ, trước cửa Lý phủ, Trương Xuân vẻ mặt lo lắng gõ vang cửa.

Một lần này, gã là thật sự hoảng rồi.

Lý Mộ bị vu hãm, bệ hạ thờ ơ, sau khi tan triều, hắn đi cầu kiến bệ hạ, cũng bị từ chối mà về, sự tình so với gã tưởng tượng còn nghiêm trọng hơn nhiều.

Tòa nhà lớn năm sâu gã không muốn nữa, nha hoàn hạ nhân thành đàn, gã cũng không muốn nữa, làm bạn, gã phải nhắc nhở Lý Mộ, sớm ngày rời khỏi Thần Đô, cách nơi này càng ngày càng xa, không bao giờ về nữa.

Mà chính gã, cũng phải cân nhắc chuyện từ quan.

Trương Xuân gõ cửa sân, cửa sân vừa mới mở ra, gã liền ngửi thấy một mùi thơm.

Là thứ gã quen thuộc, mùi lẩu.

Lý Mộ đứng ở cửa, hỏi: "Lão Trương, sao ngươi lại tới đây?"

Trương Xuân đang muốn mở miệng, bỗng nhiên ở cạnh lò lửa trong sân thấy được một bóng người, đó là một nữ tử xinh đẹp, đang mang một miếng đậu phụ trong nồi gắp vào trong bát.

Một cái chớp mắt thấy rõ khuôn mặt nữ tử kia, đầu Trương Xuân là "Ong" một cái.

Tin tức về Lý Mộ thất sủng, bên ngoài truyền ồn ào huyên náo, ai có thể ngờ được, nữ hoàng từ chối Lý Mộ cầu kiến, lại ở nửa canh giờ sau, ở Lý gia cùng nhau ăn lẩu với hắn?

Chuyện này, nói ra chỉ sợ cũng không có ai dám tin.

Sau khi phản ứng lại, gã lập tức nhìn về phía Lý Mộ, nói: "Không có việc gì, ta chỉ là đến nói cho ngươi một tiếng, có rảnh cùng nhau ăn một bữa cơm…"

Lý Mộ nói: "Chúng ta đang ăn, muốn tiến vào cùng nhau ăn một chút hay không?"

Trương Xuân liên tục xua tay, nói: "Hôm nay không được, ngày khác đi, nương tử ta còn ở nhà chờ ta, cáo từ…"

Gã dứt khoát xoay người rời khỏi, nhưng chưa về phủ, mà là đi tới một chỗ môi giới ở Thần Đô, nói với một người môi giới: "Tra cho ta một chút, Thần Đô còn có những căn nhà nào để không, năm sân trở xuống không cân nhắc, chỉ cần năm sân trở lên…"

Hết chương 463.

Chương 464. Liên thủ điếu ngư (2)

Hình bộ.

Hình bộ lang trung sau khi báo cáo xong cho Chu Trọng một ít chuyện trong bộ, nhịn không được hỏi: “Đại nhân, Lý đại nhân thật sự thất sủng rồi sao?”

Chu Trọng thản nhiên nói: “Việc này, chỉ sợ chỉ có bệ hạ biết.”

Hình bộ lang trung lắc lắc đầu, nói: “Đáng tiếc nha…”

Nói xong hắn mới phát hiện mình có chút lỡ lời, ngẩng đầu nhìn thoáng qua, phát hiện thị lang đại nhân tựa như chưa nghe thấy, mới yên tâm.

Chu Trọng đứng lên, đi ra khỏi Hình bộ, Hình bộ lang trung vội vàng đuổi theo ra, hỏi: “Đại nhân đi đâu thế, hạ quan còn có một số việc chưa báo cáo…”

Chu Trọng phất phất tay về phía sau, nói: “Ngày mai nói sau, bản quan hôm nay đã hẹn với bạn, đi ngoài thành câu cá…”

Lễ bộ.

Một quan viên tới một tòa nha phòng, nói với một người trong nha phòng: “Lưu lang trung, ngày mai thị lang đại nhân muốn buộc tội Lý Mộ, chúng ta cần cũng trình sổ con theo hay không?”

Người nọ giương mắt nhìn nhìn hắn, hỏi: “Thị lang đại nhân buộc tội, chúng ta góp náo nhiệt cái gì?”

Tên quan viên kia nói: “Thị lang đại nhân có ý tứ này, ngươi vừa tới Lễ bộ, không thể nịnh bợ thị lang đại nhân một chút, dù sao Lý Mộ kia đã thất sủng, buộc tội hắn cũng không sợ bệ hạ trách tội, có thể bệ hạ chỉ chờ có người buộc tội hắn…”

Người nọ xua tay, nói: “Muốn đi ngươi đi, ta không đi…”

Vị Lễ bộ viên ngoại lang này bất đắc dĩ rời khỏi. Lễ bộ vốn chỉ có một vị lang trung, về sau vì khoa cử, triều đình lại tăng

thêm một vị, nhưng vị Lưu lang trung mới tới này, tựa như không hiểu đạo quan trường, Chu lang trung là thiên hướng đảng cũ, nhưng ở ngày thường, cũng không dám quá mức ngỗ nghịch thị lang đại nhân, hắn vừa tới Lễ bộ không lâu, đã không nghe lời thị lang đại nhân, về sau cũng không dễ sống.

Sau khi Lễ bộ viên ngoại lang rời khỏi, Lưu lang trung bĩu môi, nói: "Buộc tội cái rắm, một đám cá ngốc…"

Thọ Vương phủ.

Thọ Vương thích nghe kịch, trong phủ trừ dựng sân diễn kịch, còn nuôi không chỉ một gánh hát.

Hôm nay, gã tựa như đặc biệt có hứng thú, sau khi liên tục nghe mấy vở, xua tay đối với đám con hát trên đài, nói: "Hôm nay không nghe Thôi phò mã nữa, hát cho bổn vương Thái tổ câu cá…"

Chu gia.

Chu phủ lúc dùng bữa, Chu Hùng ăn mấy miếng, buông đũa, nhìn về phía Chu Tĩnh chỗ ghế trên cùng, nói: "Đại ca, một lần này, Lý Mộ kia chạy trời không khỏi nắng, muốn gọi Tứ đệ xuất quan hay không, đệ ấy nếu là thấy một màn như vậy, hẳn là sẽ rất vui vẻ…"

"Chạy trời không khỏi nắng?" Chu Tĩnh nhìn hắn một cái, hỏi: "Chạy trời không khỏi nắng như thế nào?"

Chu Hùng nói: "Lý Mộ đã mất thánh sủng, theo ta được biết, một lần này, mặc kệ là người của chúng ta, hay là người đảng cũ, đều muốn hoàn toàn giải quyết Lý Mộ. Tứ đệ hận hắn tận xương, dù sao cũng phải để đệ ấy tận mắt thấy."

Chu Tĩnh buông đũa, nói: "Động não của ngươi nghĩ một chút, lấy tính tình Vũ nhi, cho dù không phải cận thần của nó, bất cứ một vị quan viên nào trong triều, bị người ta dùng loại phương pháp ti tiện này nói xấu hãm hại, nó sẽ không làm gì hết, sẽ không cho Hình bộ và Đại Lý tự đi điều tra?"

Chu Hùng ngẩn ra một phen, ngạc nhiên nói: "Cái này…"

Chu Tĩnh nói: "Con gái của ta, ta sao có thể không hiểu nó, nếu không phải thật sự tức giận, nó sẽ không làm như vậy,

buổi chầu sớm tiếp theo, chỉ sợ sẽ rất náo nhiệt…”

Chu Hùng biến sắc, nói: “Vậy phải làm sao bây giờ, chuyện hãm hại Lý Mộ, rất hiển nhiên là đệ muội sai sử đại cô gia nhà muội ấy làm, Lễ bộ thị lang nguy rồi, phải nhắc nhở hắn, khoa cử sắp tới, hắn không thể xảy ra chuyện gì…”

“Muộn rồi.”

Chu Tĩnh nói: “Chuyện Xử nhi lần trước, Chu gia chưa theo ý tứ của nó, nó bây giờ hận ngươi và ta thấu xương, ngay cả Chu gia cũng không về nữa, cũng nghe không ngươi nói, lần trước nó nếu là hãm hại Lý Mộ thành công, vậy thì thôi, một khi thất bại, Lễ bộ thị lang liền không bảo vệ được nữa, ngươi bây giờ nhắc nhở, đã muộn rồi…”

Chu Hùng ngẩn ra ở tại chỗ, lẩm bẩm: “Đây chẳng lẽ lại là âm mưu của Lý Mộ kia?”

Chu Tĩnh chưa phủ nhận, nói: “Chỉ sợ cho dù hắn một lần trước thất sủng, cũng là hắn và Vũ nhi nhắm chừng phát ra tin tức giả.”

Chu Hùng mặt mũi âm trầm nói: “Bệ hạ trước kia là ngây thơ đơn thuần cỡ nào, bây giờ sao cũng biến thành như vậy. Nàng không nghĩ ra được loại biện pháp này, Lý Mộ kia giảo hoạt như cáo, nhất định là hắn dạy hư bệ hạ…”

Hắn nghĩ nghĩ, hỏi: “Cần nhắc nhở người khác hay không?”

“Không cần.” Chu Tĩnh lắc đầu nói: “Nếu là ngay cả kế câu cá đơn giản như vậy cũng nhìn không ra, cần bọn họ cũng không có tác dụng gì, sớm nhường ra vị trí, để người có năng lực đi tiếp nhận…”

Lý phủ.

Lý Mộ mang thịt bò cùng đậu phụ nữ hoàng thích ăn bỏ vào trong nồi, quan tâm hỏi: “Tâm ma của bệ hạ thế nào rồi?”

Chu Vũ gắp một miếng đậu phụ, đặt ở bên môi nhẹ nhàng thổi thổi, cắn một miếng nhỏ, mới nói: “May mà ngươi dạy ta khẩu quyết, đã tốt hơn nhiều rồi.”

Không biết là nguyên nhân gì, từ sau lần đầu tiên tâm ma sinh ra, nàng nhìn thấu Lý Mộ, tâm ma sẽ không khỏi rung động.

Nhưng sau buổi chầu sáng, mặc dù là không cần khẩu quyết kia áp chế, tâm ma cũng không xuất hiện nữa.

Có lẽ là Lý Mộ trong tưởng tượng của nàng đã thân trải trăm trận, mới có thể ở trong lòng nàng lưu lại bóng dáng như vậy, nhưng trên thực tế, hắn giống với mình, đều chưa từng trải qua việc đó, sau khi ý thức được sự thực này, trong lòng nàng đã dễ chịu hơn nhiều.

Lý Mộ nghe vậy yên tâm, cũng gắp một miếng đậu phụ vào trong bát mình.

Dựa theo ý tứ của nữ hoàng, ở trên buổi chầu sớm hôm nay, nàng sẽ vạch trần Lễ bộ lang trung, phế bỏ tu vi của gã, mang gã bãi quan lưu đày, nhưng bị Lý Mộ ngăn lại.

Lý Mộ rất rõ, trong triều đình, muốn lấy mạng hắn, không chỉ Lễ bộ lang trung cùng mẹ của Chu Xử sau lưng gã.

Một lần này, không bằng thuận nước đẩy thuyền, cho tập thể bọn họ một niềm vui bất ngờ.

Cho nên hắn đề nghị liên thủ với nữ hoàng, giả bộ một bộ dáng hắn đã thất sủng, phóng thích cho những kẻ rục rịch kia một tín hiệu sai lầm, cuối cùng mượn dùng vụ án Lễ bộ thị lang, mang bọn họ một lưới bắt hết.

Sau chuyện lần này, tin tưởng những người còn lại sẽ thành thật hơn rất nhiều.

Đối với kế hoạch này của Lý Mộ, nữ hoàng không hề nghĩ ngợi liền đồng ý.

Kịch hai người nên diễn đã diễn, mồi nên thả cũng đã thả, bây giờ chỉ chờ con cá mắc câu.

…

Tử Vi điện.

Chầu sớm hôm nay đúng hạn cử hành, mà sớm ở một lần trước sau khi buổi chầu sớm chấm dứt, trong triều đã có không

ít người đang chờ mong hôm nay.

Buổi chầu sớm vừa mới bắt đầu, liền lại một vị quan viên đứng ra, cao giọng nói: “Khởi bẩm bệ hạ, thần có bản tấu!”

Hết chương 464.

Chương 465. Nổi trận lôi đình (1)

Trong tay Hộ bộ viên ngoại lang giơ một phong sổ con, nói: “Thần muốn buộc tội Thần Đô nha bộ đầu Lý Mộ, trong lúc tuần tra, thường xuyên lưu luyến nhạc phường, bỏ bê nhiệm vụ…”

Gã vừa dứt lời, Lễ bộ lang trung cũng đứng ra, nói: “Thần cũng muốn buộc tội Lý Mộ, trong lúc tại chức, nhận dân chúng hối lộ…”

Thái Thường tự thừa theo sau đi ra, nói: “Thần buộc tội Lý Mộ, làm ngự sử hầu trong điện, ở lúc duy trì trật tự nghi thức của bách quan, lợi dụng chức vụ, đả kích dị kỷ, lạm dụng chức quyền…”

“Thần cũng muốn buộc tội Lý Mộ…”

“Thần buộc tội Lý Mộ…”

“Thần…”

…

Sau khi Hộ bộ viên ngoại lang, Lễ bộ lang trung, Tông Chính tự thừa đứng ra, trong triều lục tục lại đứng ra vài vị triều thần, đối tượng buộc tội, cũng là Lý Mộ.

Không hề nghi ngờ, đây là một lần buộc tội có dự mưu.

Những quan viên này, ở trước khi vào triều, đã bàn bạc sẵn rồi.

Trong những người này, có quan viên đảng cũ, cũng có quan viên đảng mới, trong đó quan viên Lễ bộ chiếm cứ nhiều nhất.

Nhưng, những người này sau khi đứng ra, đối diện nhau, đều từ trong mắt đối phương nhìn ra nghi hoặc.

Dựa theo bọn họ phán đoán, trong triều không biết có bao nhiêu người ngóng trông Lý Mộ chết, nhưng giờ phút này đứng ra, lại chỉ có không đến mười người, cái này chênh lệch quá lớn với số lượng bọn họ dự tính.

Người khác trên triều đình, rốt cuộc đang chờ cái gì?

Lễ bộ thị lang tuy cũng nghi hoặc việc này, nhưng quả thực đã không còn ai đứng ra buộc tội, dựa theo lưu trình, nên tới lúc hắn ra sân cuối cùng rồi.

Hắn ôm hốt bản đi ra, nói: "Bệ hạ, ngự sử vốn là thanh lưu trong triều, ngự sử hầu trong điện Lý Mộ, có nhiều hành vi bị tranh luận, đã không thích hợp đảm nhiệm ngự sử nữa…"

Hắn trái lại chư buộc tội Lý Mộ, chỉ là thuận thế đưa ra một cái yêu cầu nghe qua thì rất hợp lý.

Ngự sử là quan thanh liêm, nhiều quan viên như vậy buộc tội Lý Mộ, liền nói lên hắn đã không thích hợp đảm nhiệm ngự sử nữa, huống chi, bọn họ buộc tội những danh mục này, đều không phải tin đồn vô căn cứ.

Ba ngày qua, vì buộc tội Lý Mộ, hắn cũng bỏ không ít công phu.

Nếu Lý Mộ không phải ngự sử, chỉ là một tiểu bộ khoái của Thần Đô nha.

Một tiểu bộ khoái, bọn họ tùy tiện tìm cái lý do, liền có thể điều hắn khỏi Thần Đô.

Đến lúc đó, Lý Mộ chết như thế nào, là bọn họ định đoạt.

Sau khi Lễ bộ thị lang nói xong, trên triều đình rất yên tĩnh, các trọng thần lúc trước, đã chưa đồng ý, cũng chưa phản đối, quan viên còn lại, cũng đều im lặng.

Ngay lúc này, sau rèm che bên trên truyền đến tiếng của nữ hoàng.

"Các ngươi muốn buộc tội Lý ái khanh?"

Lễ bộ thị lang đi lên phía trước, nói: "Bẩm bệ hạ, chúng ta muốn, muốn…"

Lý ái khanh!

Giờ khắc này, bao gồm Lễ bộ thị lang ở trong, gần mười tên quan viên phía sau gã, đều sững sờ ở tại chỗ.

Lý ái khanh?

Lý Mộ không phải đã thất sủng sao, bệ hạ xưng hô đối với hắn, sao còn thân thiết như thế?

Bọn họ dám buộc tội Lý Mộ, cậy vào là Lý Mộ thất sủng, nếu là Lý Mộ chưa thất sủng, vậy…

Mấy người nhìn nhau, mấy trái tim nhất thời chìm vào vực sâu không đáy.

Không ổn, trúng kế rồi!

Một câu "Lý ái khanh" của nữ hoàng, khiến triều đình vốn có chút ồn ào lâm vào im lặng ngắn ngủi.

"Ái khanh" từ này, rất ít từ trong miệng nữ hoàng bệ hạ nói ra.

Nàng xưng hô quần thần trên triều đình, chỉ là "các khanh", sao có thể xưng hô một thần tử thất sủng là "ái khanh" ?

Khả năng duy nhất chính là, Lý Mộ thất sủng, chỉ là biểu hiện giả dối.

Trừ đám người đứng ra buộc tội Lý Mộ, đại bộ phận quan viên trong triều, trên mặt đều lộ ra vẻ mặt hiểu ra, hôm nay một màn này, vốn là ở trong dự đoán của bọn họ.

Đây căn bản là một bố cục, một bố cục bệ hạ liên thủ với Lý Mộ sắp đặt.

Bệ hạ liên thủ với Lý Mộ làm mồi câu, vì, chính là muốn mang những người này câu ra, mà bọn họ cũng thật sự mắc câu rồi.

Đúng lúc này, Trương Xuân đằng hắng cổ họng, đứng ra, nói: "Bệ hạ, thần có chuyện muốn nói."

Mai đại nhân nhìn về phía hắn, hỏi: "Trương đại nhân có gì muốn nói?"

Trương Xuân chỉ vào Hộ bộ viên ngoại lang, nói: "Ngụy đại nhân nói Lý bộ đầu trong lúc tuần tra lưu luyến nhạc phường, bỏ bê nhiệm vụ, như vậy xin hỏi, vụ án Giang Triết, là ai giải oan cho nữ tử nhạc phường kia, là ai không sợ áp lực của thư viện, Lý bộ đầu thân là bộ khoái, tuần tra lầu xanh, nhạc phường, tửu lâu các nơi, cũng là thuộc bổn phận chức trách

của hắn, nếu không phải kẻ phạm pháp ở Thần Đô thường xuyên bắt nạt kẻ nhỏ yếu, khi nhục nhạc sĩ, Lý bộ đầu sẽ thường xuyên ra vào những nơi này sao?”

Ngụy Đằng mở miệng, á khẩu không trả lời được.

Biết rõ Trương Xuân nói không hoàn toàn đúng, nhưng giờ phút này, những thứ này đều không quan trọng, bệ hạ vừa rồi một câu “Lý ái khanh”, khiến gã hoàn toàn hoảng hốt rồi.

Chỉ cần Lý Mộ chưa thất sủng, vô luận bọn họ làm bao nhiêu chuyện, cũng là phí công.

Lúc này, Trương Xuân lại chỉ về phía Lễ bộ lang trung, nói: “Ngươi nói Lý Mộ trong lúc tại chức, nhận dân chúng hối lộ, mọi người đều biết, Lý bộ đầu không sợ quyền thế, một lòng vì dân, vi thần cũng không biết vì bao nhiêu dân chúng bị oan đòi lại công đạo, dân chúng kính trọng hắn, kính yêu hắn, ở lúc hắn tuần phố, thông cảm hắn vất vả, đưa nước trà cho hắn giải khát, tặng hắn một bát mỳ chay đỡ đói, là tâm ý của dân chúng đối với hắn, ngươi mang cái này gọi là nhận dân chúng hối lộ?”

Hắn hừ lạnh một tiếng, nhìn quét mọi người trong triều, nói: “Nếu thế này cũng gọi là nhận hối lộ, như vậy bản quan hy vọng, hôm nay toàn bộ đồng nghiệp trên đại điện này, đều có thể khiến dân chúng cam tâm tình nguyện hối lộ, các ngươi sờ xem lương tâm của các ngươi, các ngươi có thể sao?”

Lễ bộ lang trung mở miệng ngập ngừng, cũng không cách nào phản bác.

Trương Xuân nói những thứ này, trong lòng hắn rõ ràng hơn bất cứ ai khác, nhưng cái này lại như thế nào?

Bệ hạ sủng ái Lý Mộ, dân chúng tặng hắn những thứ này, chính là biểu hiện kính yêu hắn, kính trọng hắn.

Lý Mộ mất đi thánh sủng, dân chúng tặng hắn những thứ này, hắn chính là nhận hối lộ!

Đây, chính là triều đình.

Bọn họ đoán, Lý Mộ đã mất đi bệ hạ sủng ái, hôm nay mới dám đứng ra, coi đây là lý do buộc tội Lý Mộ, nhưng nhìn từ

tình huống trước mắt, bọn họ… , tựa như đã đoán sai.

Một bước đoán sai, cả ván đều thua.

Trương Xuân cuối cùng chỉ vào Thái Thường tự thừa, nói: “Ngươi nói Lý đại nhân lợi dụng chức vụ, đả kích dị kỷ, cái gì là dị, cái gì là kỷ, Lý đại nhân phẩm hạnh cao thượng, chưa bao giờ kết bè kết cánh, ngược lại là các ngươi, kẻ nào cũng tự cho mình là hai đảng mới cũ, tội mất lễ nghi trước điện, là tiên đế lập ra, Lý đại nhân kính trọng tiên đế, thực tiễn luật pháp tiên đế chế định, trừng trị ngươi, ngươi liền ghi hận trong lòng, mượn cơ hội quan báo thù riêng, ngươi có mặt mũi nào buộc tội Lý đại nhân?”

Sắc mặt Thái Thường tự thừa đỏ lên: “Ngươi ngậm máu phun người!”

Hết chương 465.

Chương 466. Nổi trận lôi đình (2)

Trong triều không ít người nhìn Trương Xuân, mặt lộ vẻ khinh rẻ, trên triều đình quả thực có người kính trọng tiên đế, nhưng tuyệt đối không bao gồm Lý Mộ.

Lý Mộ mấy tháng qua, chuyện ham thích nhất, chính là lật đổ chế độ cũ của tiên đế, trong triều ai không biết, ai không hiểu?

Trương Xuân con chó này của Lý Mộ, vì bảo vệ chủ, thật sự là ngay cả mặt mũi cũng không cần nữa.

Nhưng mặc kệ như thế nào, hắn nói chuyện không lọt chi tiết nào, cũng không ai có thể phản bác.

Huống chi, lúc này tình thế triều đình còn chưa sáng rõ, cũng không có ai nguyện ý đứng ra phản bác.

Lý Mộ có tội hay không, quyết định bởi bệ hạ có muốn che chở hắn hay không. Bệ hạ nguyện ý che chở hắn, hắn có tội cũng là vô tội, bệ hạ không muốn che chở hắn, hắn vô tội cũng có thể biến thành có tội.

Lúc này, thanh âm nữ hoàng, một lần nữa từ trong rèm che truyền đến, “Mấy ngày trước, Lý ái khanh bị người ta ác ý mưu hại, Hình bộ có tra ra phía sau màn là người phương nào sai sử không?”

Mọi người trong triều nghe vậy, trong lòng đều cả kinh.

Đây là chuyện đã xảy ra lúc chầu sớm một lần trước, bệ hạ lần trước đối với việc này chưa nói gì cả, hôm nay lại bỗng nhiên nhắc tới, ý tứ hàm xúc sau lưng điều này — không cần nói cũng biết.

Lễ bộ thị lang càng giật giật mí mắt, không khỏi cúi đầu thấp hơn nữa.

Chu Trọng đứng ra, nói: “Bẩm bệ hạ, hung đồ đó biến thành bộ dáng Lý đại nhân gây án, sau đó liền không biết tung tích, Hình bộ đến nay chưa tra được một chút manh mối nào.”

“Nếu là đợi Hình bộ các ngươi tra được manh mối, Lý ái khanh còn phải chịu oan bao lâu?” Nữ hoàng nhìn hắn một cái, lạnh lùng nói: “Mai vệ, dẫn người tới.”

Mai đại nhân nhìn về phía ngoài điện, nói: “Dẫn phạm nhân.”

Hai nữ tử, mang một vị nam tử trung niên áp giải lên.

Lúc nhìn thấy nam tử trung niên này, Lễ bộ thị lang rốt cuộc không khống chế được sắc mặt biến đổi hẳn.

Sau khi xong việc, hắn đã bảo người này rời khỏi Thần Đô, vĩnh viễn đừng trở về, hoàn toàn không ngờ, thế mà lại ở trên triều đường nhìn thấy y!

Mai đại nhân lạnh lùng nhìn nam tử trung niên đó, nói: “Nói, là ai sai sử ngươi vu hãm Lý đại nhân!”

Lời vừa nói ra, trong lòng triều thần một lần nữa cả kinh.

Không ngờ bệ hạ đã bảo người bắt được phạm nhân chuyện đó, người này dùng phù lục hoặc là đan dược giả hình, bề ngoài không khác gì Lý Mộ, ngay cả Hình bộ cũng không bắt được, nội vệ cũng không có khả năng tra được, nhất định là bệ hạ tự mình ra tay…

Năng lực của cường giả Siêu Thoát, quả nhiên vượt xa bọn họ tưởng tượng.

Đương nhiên, càng quan trọng hơn là, bệ hạ vì Lý Mộ, tự mình ra tay, cái này đã đủ nói lên một sự thực.

Nam tử trung niên đó quỳ ở trên mặt đất, đưa tay chỉ hướng Lễ bộ thị lang, nói: “Là, là Tần đại nhân, là Tần đại nhân cho ta Giả Hình Đan, bảo ta đóng giả Lý đại nhân, đi gian dâm nữ tử kia, giá họa cho hắn…”

“Toàn nói bậy!” Lễ bộ thị lang sắc mặt tái nhợt, vươn tay, run rẩy chỉ vào y, nói: “Bản quan không oán không thù với ngươi, ngươi vì sao phải vu hãm bản quan!”

Nam tử trung niên bất đắc dĩ lắc lắc đầu, nói: “Tần đại nhân, vô dụng, bọn họ biết hết rồi, ngươi thừa nhận đi…”

Lễ bộ thị lang lạnh lùng nói: “Ngươi đang nói bậy bạ gì đó, bản quan không quen ngươi!”

Thanh âm hắn tuy không nhỏ, nhưng người ở đây, lại đều nghe được sự run rẩy trong thanh âm của hắn, hiển nhiên không đủ tự tin, cũng đều ý thức được cái gì.

Không ngờ, dùng loại thủ đoạn này mưu hại Lý Mộ, lại là Lễ bộ thị lang.

Lại nghĩ chút nữa, thê tử của Lễ bộ thị lang, chính là tỷ tỷ của Chu Xử, Chu Xử chết bởi tay Lý Mộ, hắn có đủ động cơ hãm hại Lý Mộ.

Nam tử trung niên đó vung tay lên, trước mắt mọi người liền xuất hiện một vài hình ảnh.

Trong hình ảnh, Lễ bộ thị lang mang một viên đan dược giao tới trong tay nam tử trung niên, lại tựa như ghé vào tai hắn dặn dò vài câu, nếu là nam tử trung niên này, chính là kẻ gian, giá họa thủ phạm Lý Mộ, vậy người phía sau màn thật sự là ai, tự nhiên không cần nói cũng biết.

Nhìn thấy những hình ảnh này, Lễ bộ thị lang thân thể run rẩy, rốt cuộc vô lực xụi lơ xuống đất.

Giờ phút này, bất cứ sự giải thích nào cũng hắn cũng vô dụng.

Dưới tình huống nhân chứng vật chứng đều đủ, có thể tiến hành nhiếp hồn hoặc là sưu hồn đối với hắn, đến lúc đó, mặc kệ trong lòng hắn có bí mật gì, đều không thể giấu diếm.

Việc này xét đến cùng, vẫn là hắn sơ sẩy.

Hắn sơ sẩy ở, sau khi xong việc, chưa mang người này giết chết, hoàn toàn hủy diệt chứng cớ.

Cũng sơ sẩy ở quá mức sốt ruột, dễ tin hoàng thái phi truyền lời, cho rằng Lý Mộ đã thất sủng, ở dưới thê tử lôi kéo, mới dám làm bậy như thế.

Việc đã đến nước này, hối hận vô dụng, hắn cúi đầu, ngồi ở trên mặt đất, hoàn toàn không nói lời nào, hiển nhiên là tiếp nhận số phận rồi.

Hành động của Lễ bộ thị lang, cũng hoàn toàn khẳng định tội của hắn, ngay cả thẩm vấn dư thừa cũng miễn.

Giờ khắc này, trên Tử Vi điện lặng ngắt như tờ.

Trong lòng mọi người đều cực hạn áp lực, bởi vì toàn bộ đại điện, đều bị một khí tức cường đại bao phủ.

Khí tức này đến từ trong rèm che chính phía trước, dưới khí tức này, ngay cả triều thần cảnh giới thứ năm thứ sáu, cũng có một loại cảm giác như Thái Sơn áp đỉnh.

Rất hiển nhiên, nữ hoàng bệ hạ, đã cực hạn phẫn nộ.

"Đầu tiên là âm thầm mưu hại, về sau liên thủ triều đình buộc tội, các ngươi nói Lý ái khanh đả kích dị kỷ, rốt cuộc là ai đang đả kích dị kỷ?"

"Thuê người gây án, mưu hại đồng nghiệp, Lễ bộ thị lang, cách chức thị lang, đày đi quận biên giới, Hình bộ nghiêm tra án này, phàm là tham dự án này, một người cũng không được bỏ sót!"

"Đám người Lễ bộ lang trung, Hộ bộ viên ngoại lang, Thái Thường tự thừa, kết bè kết cánh, đả kích dị kỷ, lập tức cách chức, vĩnh viễn không sử dụng…"

"Tất cả người có liên quan với vụ án này, nghiêm trị không tha!"

…

Trong triều đình, nữ hoàng nổi trận lôi đình, mang quan viên hôm nay trong triều đình buộc tội Lý Mộ bãi miễn hết.

Từ khi nàng đăng cơ tới nay, các triều thần chưa từng thấy nàng tức giận như thế.

Lễ bộ lang trung những người này, vốn chỉ là buộc tội bình thường, cho dù là lý do buộc tội có sai lầm, cũng sẽ không tạo thành hậu quả nghiêm trọng như thế, buộc tội là buộc tội văn phong, sau đó tự sẽ có nội vệ hoặc ngự sử chứng thực thật giả, mỗi một vị quan viên trong triều, đều có quyền buộc tội.

Nhưng bọn họ chọn sai thời điểm.

Lễ bộ thị lang thuê hung thủ mưu hại đồng nghiệp trong triều, đây là chuyện triều đình tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ, giữa triều thần có bất hòa, có tranh đấu, đây là bình thường, nhưng bất cứ tranh đấu nào, cũng phải có giới hạn.

Hành vi của Lễ bộ thị lang, đã chạm đến điểm mấu chốt của triều đình, điểm mấu chốt của luật pháp.

Hết chương 466.

Chương 467. Mê hoặc của Chu Trọng (1)

Đám người Lễ bộ lang trung, Hộ bộ viên ngoại lang, trùng hợp bị hắn liên lụy, vốn buộc tội bình thường, biến thành cùng nhau mưu hại, kết quả là đã đánh mất mũ quan trên đầu, còn phải đối mặt truy trách.

Đây hiển nhiên là một lần thử của bệ hạ, ngoài thử triều thần, cũng mang quan viên trong triều rục rịch đối với Lý Mộ, một lưới bắt hết.

Nàng đang dùng phương thức như vậy, bảo hộ sủng thần của nàng.

Nàng cũng đang dùng kết cục của những người này, gõ vang tiếng chuông cảnh báo cho người khác.

Sau hôm nay, mọi người đều biết, Lý Mộ là người của nữ hoàng, muốn thông qua thủ đoạn vụng về đi bôi nhọ, hãm hại hắn, cuối cùng đều sẽ đặt cả mình vào.

Đám người Lễ bộ lang trung, Hộ bộ viên ngoại lang, Thái Thường tự thừa đứng ở trên đại điện, thanh âm của nữ hoàng còn quanh quẩn bên tai bọn họ.

Bọn họ thật không dễ gì tiến vào bốn đại thư viện, sau khi rời khỏi thư viện, không biết đợi bao lâu, mới có thể đặt vào một chỗ trống, lại ở quan trường chịu khổ nhiều năm, mới có địa vị hôm nay.

Mấy chục năm phấn đấu, ở hôm nay một buổi, hóa thành bọt nước.

Bọn họ sớm nên nghĩ đến, Lý Mộ giảo hoạt như cáo, sao có khả năng bỗng nhiên thất sủng, những thứ này, đều là hắn bố cục, trong triều nhiều quan viên như vậy, chỉ có mấy người bọn họ mắc câu.

Buổi chiều sớm giải tán, Lễ bộ thị lang bị Hình bộ trực tiếp mang đi, không biết sau lưng hắn, lại sẽ liên lụy bao nhiêu người.

Chín vị quan viên còn lại, cũng bị tước quan bãi chức, nhất là Lễ bộ, dưới thượng thư, quan viên quan trọng trực tiếp trống một nửa, khoa cử sắp tới, triều đình còn phải nhanh một chút bổ sung chỗ hổng của quan viên Lễ bộ, không thể chậm trễ khoa cử.

Chuyện này, theo thường lệ do quan viên Trung Thư tỉnh đề tên.

Vị trí Lễ bộ thị lang phi thường quan trọng, cần quan viên kinh nghiệm phong phú đảm nhiệm, nhưng quan to tứ phẩm, trong triều tổng cộng cũng không có bao nhiêu, mỗi người đều ở chức vị quan trọng, không có khả năng mang quan viên đồng cấp điều đến Lễ bộ, như vậy điều đến điều đi, luôn có một vị trí hổng không bù được, ngược lại sẽ làm các bộ còn lại cũng lộn xộn.

Nghĩ đi nghĩ lại, Trung Thư xá nhân Lưu Nghi tới Lễ bộ, ở việc này trưng cầu ý kiến của Lễ bộ thượng thư.

Lễ bộ thượng thư cũng đang vì việc này mà phát sầu, khoa cử sắp tới, nhân thủ Lễ bộ vốn đã không đủ, ồn ào một đợt vậy, quan viên Lễ bộ đi hơn phân nửa, ngay cả thị lang cũng bị bãi miễn, dưới trướng hắn thiếu cấp bách một phó thủ phụ trợ.

Hắn nghĩ nghĩ, chưa nghĩ ra nhân tuyển nào thích hợp, cuối cùng nói: “Nếu không, để Lưu lang trung lên đi, hắn tuy vừa tới Lễ bộ không lâu, nhưng đối với công việc trong bộ đã đủ quen thuộc, có thể đảm đương trọng trách.”

Lưu Nghi có chút ấn tượng đối với vị Lưu lang trung này, nói: “Lưu lang trung vừa điều đến không lâu, đã đảm nhiệm thị lang, tốc độ thăng nhiệm này, có phải hay không có chút nhanh?”

Nếu là dưới tay có người để dùng, Lễ bộ thượng thư cũng không đến mức không trâu bắt chó đi cày. Hắn lắc lắc đầu, nói: “Lưu lang trung là điều ngang mà đến, không tính là thăng quan. Hắn từng trải nhiều tư cách cao, tuy đảm nhiệm thị lang, còn có chút không đủ, nhưng trước mắt cũng không có cách khác, khoa cử quan trọng, một khi chậm trễ, chúng ta ai cũng không gánh nổi trách nhiệm…”

Lấy lệ thường Đại Chu, quan viên các bộ rất ít chuyển đi, vị trí Lễ bộ thị lang, bình thường là phải do lang trung tiếp nhận chức vụ, nhưng thường thường lang trung cần chịu khổ mười năm thậm chí lâu hơn, mới có thể chịu đựng thành thị lang, vị Lưu lang trung này vừa mới điều đến không lâu, đã ngoại lệ lên chức, ở trong quan trường cực kỳ hiếm thấy.

Nhưng ai bảo ban đầu Lễ bộ thị lang tự tìm đường chết, động vào ai không tốt, cứ phải động vào Lý Mộ kia, động một cái này chưa được việc gì, Lý Mộ trái lại chưa có gì tổn thất, hơn phân nửa Lễ bộ đều bị hắn đặt vào.

Nếu không nhanh chóng giải quyết chỗ trống của quan viên Lễ bộ, chuyện khoa cử, nhất định sẽ bị ảnh hưởng.

Lưu Nghi sau khi tự hỏi hồi lâu, gật đầu nói: “Thượng thư đại nhân đã đề cử Lưu lang trung, Trung Thư tỉnh liền đề tên hắn…”

Hình bộ.

Trong thiên lao Hình bộ.

Lễ bộ thị lang lúc buổi chầu sáng còn hăng hái, giờ đã trở thành tù nhân, suy sút ngồi ở góc tường, vẻ mặt cô đơn.

Chu Trọng đi đến cửa phòng giam, nói: “Mở cửa.”

Ngục tốt vội vàng mở cửa phòng giam, Chu Trọng chậm rãi đi vào.

Hắn đi đến trước mặt Lễ bộ thị lang, nói: “Bệ hạ có lệnh, cần nghiêm trị người có liên quan với vụ án này, Tần đại nhân cùng Lý Mộ kia không có thù oán gì, sau lưng rốt cuộc là người phương nào ở sai sử?”

Lễ bộ thị lang nói: “Chu Xử là của em vợ ta, hắn bởi Lý Mộ mà chết, ta chẳng qua là muốn báo thù cho hắn, sau lưng không có ai sai sử.”

Chu Trọng lắc đầu nói: “Ngươi là Lễ bộ lang trung, thân ở địa vị cao, sau khi khoa cử thay đổi chế độ, càng tay nắm quyền cao. Chu Xử là em vợ ngươi, cũng không phải em ruột của ngươi, ngươi không có lý do làm như vậy.”

Lễ bộ thị lang nói: “Bản quan một người làm việc một người nhận, ngươi không cần phí lời.”

Chu Trọng cười cười, nói: “Thật ra ngươi không nói, ta cũng biết, ngày ấy Lý Mộ vào tù, lệnh thê (vợ) cùng nhạc mẫu (mẹ vợ) đã tới Hình bộ, nhắc tới Thần Đô ai hận Lý Mộ nhất, đương nhiên là nhạc mẫu đại nhân của thị lang, con đẻ bà ta chết ở trong tay Lý Mộ, bà ta muốn giết Lý Mộ báo thù, hợp tình hợp lý…”

Lễ bộ thị lang nhìn hắn, nói: “Chu đại nhân hẳn là so với ta càng rõ ràng hơn, có một số việc, là cần nói chứng cớ.”

Chu Trọng lắc đầu nói: “Bản quan biết ngươi đang chờ cái gì, ngươi đang đợi Chu gia bảo vệ ngươi, nhưng ngươi có nghĩ tới hay không, hôm nay ở trên triều đường, vì sao người đảng mới, không có ai đứng ra phụ họa ngươi?”

Sắc mặt Lễ bộ thị lang đọng lại, đây cũng là điều hắn đến nay cũng chưa nghĩ thông.

Chu Trọng tự nói tiếp: “Bọn họ sớm đã biết đây là mưu kế của bệ hạ cùng Lý Mộ, nhưng bọn họ chưa nói cho ngươi, rất hiển nhiên, bọn họ đã vứt bỏ ngươi, ngươi thuê người mưu hại đồng nghiệp, chạm vào vảy ngược của bệ hạ, Chu gia không bảo vệ được ngươi, cũng không có cách nào bảo vệ ngươi, vô luận ngươi khai họ ra hay không, ngươi đều phải bị đưa đi chiến trường quận biên giới, lấy tu vi của ngươi, chỉ sợ không tới một tháng, sẽ trở thành vong hồn dưới tay đám yêu vương cùng quỷ vương kia… , không, chúng nó sẽ mang thân thể và hồn phách của ngươi cùng nhau cắn nuốt, sẽ không cho ngươi có cơ hội trở thành vong hồn…”

Lễ bộ thị lang nghĩ lại, sắc mặt dần dần tái nhợt.

Hết chương 467.

Chương 468. Mê hoặc của Chu Trọng (2)

Chu Trọng nhìn hắn, nói: “Lúc tiên đế còn, sớm đã mang bệ hạ chọn làm thái tử phi, khi đó, mục đích cướp đoạt chính quyền của Chu gia còn chưa bại lộ, tiên đế đối với Chu gia vô cùng tốt, ban cho Chu gia hai miễn tử kim bài. Hôm nay ngươi bị phán xử lưu đày, thật ra không khác gì tội chết, nếu là Chu gia nguyện ý cứu ngươi, tuy không thể để ngươi quan phục nguyên chức, nhưng có thể cho ngươi ở lại Thần Đô, giữ được một mạng, nếu là Chu gia không muốn cứu ngươi, vậy ngươi cũng chỉ có thể chờ chết…”

Chu Trọng nhìn hắn một cái cuối cùng, xoay người rời khỏi.

Một khắc sau, một nữ tử đến trong phòng giam thăm tù.

Lễ bộ thị lang nhìn thấy nữ tử kia, lập tức đứng dậy, chạy đến cửa phòng giam, lớn tiếng nói: “Nương tử, nương tử, cứu ta…”

Nữ tử kia sắc mặt rất khó coi, hỏi: “Chuyện này sao có thể bại lộ?”

Lễ bộ thị lang nói: “Nhất định là bệ hạ lấy đại thần thông suy tính, Lý Mộ thất sủng là giả, chúng ta đều bị bọn họ lừa rồi!”

Nữ tử kia nghiến răng nói: “Chúng ta mới là người thân của cô ta, cô ta thế mà vì một người ngoài, đối với chúng ta như vậy!”

Lễ bộ thị lang vội vàng nói: “Bây giờ nói những thứ này đã muộn rồi. Nương tử, ngươi phải nghĩ cách cứu ta nha, nghe nói Chu gia có hai miễn tử kim bài, chỉ cần một cái, ta liền không cần bị lưu đày đến quận biên giới…”

Nữ tử gật gật đầu, nói: “Ta sẽ đi cầu xin cha, chàng ở chỗ này chờ ta.”

Chu phủ.

Chu Đình vừa mới chấm dứt bế quan, nghe nói việc gần đây, giận dữ nói: “Ngu xuẩn!”

Phụ nhân đã trở lại Chu gia lạnh mặt, nói: "Ngu xuẩn cũng tốt, thông minh cũng thế, thù của Xử nhi, ta phải báo, nó là thịt trên người ta rơi xuống, ta sẽ không để nó chết uổng…"

Chu Đình mặt mũi âm trầm nói: "Bởi vì ngươi ngu xuẩn, chúng ta mất đi một Lễ bộ thị lang, ngươi có biết bây giờ Lễ bộ thị lang quan trọng cỡ nào không?"

Phụ nhân lạnh lùng nói: "Ta không biết, cũng không muốn biết, ta chỉ biết, ta muốn báo thù cho Xử nhi!"

Chu Thiến nhìn về phía phụ thân mình, nói: "Cha, người phải cứu phu quân, chàng nếu như bị lưu đày đến biên quận, con làm sao bây giờ, con của bọn con làm sao bây giờ…"

Chu Đình thản nhiên nói: "Chuyện này, cả triều đều đã biết, bệ hạ tự mình hạ chỉ, ta có thể cứu như thế nào?"

Chu Thiến nói: "Nhà chúng ta không phải có miễn tử kim bài sao, chỉ cần dùng miễn tử kim bài, có thể miễn tội lưu đày của hắn chứ?"

Chu Đình nhìn nàng một cái, hỏi: "Ai nói cho ngươi?"

Chu Thiến chưa trả lời thẳng, nói: "Cha, con van cầu cha, cha cứu phu quân đi!"

Chu Đình mặt không biểu cảm. Chu gia là có miễn tử kim bài, hơn nữa có hai tấm, đều là tiên đế ban cho, Chu gia đoạt đế khí, hủy Tiêu thị hoàng tộc kéo dài, hôm nay còn muốn dùng miễn tử kim bài của bọn họ, chỉ sợ sẽ hoàn toàn chọc giận Tiêu thị đảng cũ.

Huống hồ, Lễ bộ lang trung đã là người vô dụng, không cần phải lãng phí một tấm kim bài cứu y, cho dù hắn đồng ý, đám người đại ca cũng sẽ không đồng ý.

Chu Đình nói: "Chu gia không có miễn tử kim bài, không cứu được hắn."

Chu Thiến khóc lóc: "Cha, chẳng lẽ người nhẫn tâm như vậy, muốn trơ mắt nhìn con gái mất đi phu quân, nhìn cháu ngoại ngài mất đi phụ thân…"

Chu Đình nghĩ nghĩ, nhìn nàng, nói: “Thần Đô tài tuấn rất nhiều, sau khi tách ra với hắn, ta sẽ lại chọn cho con một vị tuấn kiệt trẻ tuổi, như thế nào cũng sẽ mạnh hơn hắn mấy lần…”

“…” Chu Thiến nhìn phụ thân của nàng, tiếng khóc dần dần dừng lại.

Nửa canh giờ sau, thiên Hình bộ lao, Chu Thiến đứng ở ngoài phòng giam, nói với Lễ bộ thị lang: “Ta hỏi rồi, Chu gia không có miễn tử kim bài, phụ thân cũng không thể nào cứu được chàng. Chàng yên tâm, sau khi chàng đi biên quận, ta sẽ chiếu cố tốt đứa nhỏ, chuyện này, đừng liên lụy nhiều người nữa…”

Chu Thiến không nán lại bao lâu, liền vội vàng rời khỏi, Lễ bộ thị lang tựa vào cửa phòng giam, thân thể vô lực trượt xuống.

Không biết qua bao lâu, phía sau hắn truyền đến một tiếng thở dài tức.

Hắn quay đầu, nhìn Chu Trọng đứng ở trong bóng tối, hỏi: “Ngươi thở dài cái gì?”

Chu Trọng nhìn hắn, chậm rãi nói: “Ta vì ngươi mà thấy không đáng giá, Lễ bộ thị lang ngươi làm đang tốt, không oán không thù với Lý Mộ, lại bởi vì người khác, gây ra tai họa, cố gắng nửa đời trước uổng phí, mạng không còn lâu nữa, mà người hại ngươi lưu lạc đến loại tình trạng này, lại ngay cả cứu cũng không muốn cứu ngươi, tin tưởng ngươi rất rõ, Chu gia có miễn tử kim bài, chỉ là bọn họ không muốn cứu ngươi mà thôi.”

Lễ bộ thị lang cười lạnh nhìn hắn, nói: “Ngươi không phải là muốn để ta khai ra càng nhiều người sao, chỉ sợ ngươi phải thất vọng rồi, việc này, là một mình ta gây ra, không quan hệ với bất luận kẻ nào!”

Chu Trọng nhìn hắn, mỉm cười nói: “Ngươi có từng nghĩ, ngươi sau khi chết, sẽ là bộ dáng gì hay không?”

Hắn nhìn Lễ bộ thị lang, hai mắt như một hồ nước sâu, trong thanh âm mang theo một loại lực lượng kỳ dị, chậm rãi

nói: “Nương tử của ngươi, tuy không trẻ tuổi nữa, nhưng cũng là đang tuổi phong vận, sau khi ngươi chết, quãng đời còn lại của nàng còn rất dài, nhất định sẽ tái giá, đến lúc đó, nàng sẽ kén rể một trượng phu so với ngươi trẻ tuổi hơn, anh tuấn hơn, bọn họ ngày sau sẽ có con của chính bọn họ, người kia ở phủ đệ của ngươi, ngủ nữ nhân của ngươi, tâm tình mất hứng, có lẽ còn có thể đánh con của ngươi…”

Chu Trọng nhìn chăm chú vào mắt y, ánh mắt thâm thúy, từ từ nói: “Bọn họ đối đãi ngươi như thế, ngươi bảo vệ bọn họ như vậy, đáng giá sao?”

Thanh âm Chu Trọng như có một loại ma lực, Lễ bộ thị lang nghe xong, trên mặt đầu tiên là hiện ra một tia mờ mịt, sau đó ngực liền bắt đầu hơi phập phồng, hít thở dồn dập, cái trán lồi lên gân xanh, trong mắt cũng xuất hiện tơ máu…

Một lát sau, Lễ bộ thị lang đứng bật dậy, bộ dạng như điên cuồng, y há mồm thở hổn hển, nghiến răng nói: “Ngươi nói đúng, là họ vô tình trước, thì đừng trách ta vô nghĩa, ta cùng với Lý Mộ kia không oán không thù, Chu Xử chết thì chết, có gì quan hệ với ta. Vốn ta không muốn nhúng tay, đều là lão bà kia bức bách ta làm như vậy, viên Giả Hình Đan nữa, cũng là ả cho ta, ả thế mà lại không cứu ta, ả dựa vào cái gì không cứu ta. Ả đã không cho ta sống, vậy cùng chết với ta đi!”

Hình bộ.

Chu Trọng đi ra khỏi thiên lao, Hình bộ lang trung chờ ở bên ngoài ghé đến bên tai hắn, nhỏ giọng nói: “Lại bộ Trần đại nhân đến đây.”

Lại bộ cùng Hình bộ, là trụ cột của đảng cũ ở trong triều, Chu Trọng đi đến trong nha phòng, nhìn một bóng người đứng ở trong nha phòng, hỏi: “Trần đại nhân tới đây, chẳng lẽ là có chuyện quan trọng?”

Hết chương 468.

Chương 469. Chu gia thỏa hiệp (1)

Lại bộ thị lang xoay người, nhìn Chu Trọng, hỏi: “Bên trên ý tứ là, Lễ bộ thị lang, phải nghiêm trị, cái này đối với Chu gia cùng đảng mới là một đả kích không nhỏ, không thể bỏ qua cơ hội này.”

Chu Trọng thản nhiên nói: “Chỉ là lời của một tên Lễ bộ thị lang, còn chưa đủ.”

Ánh mắt Lại bộ thị lang chợt lóe, hỏi: “Ý tứ của Chu đại nhân là…”

Chu Trọng nói: “Việc này, ngọn nguồn ở vợ của Chu Đình, không ở Lễ bộ thị lang, nếu có thể kéo cô ta xuống nước, Chu gia vô luận là vì thể diện cũng tốt, hay vì nguyên nhân khác, tất nhiên sẽ bảo vệ cô ta. Mục đích của bản quan, là hai tấm miễn tử kim bài kia của Chu gia, không có hai tấm miễn tử kim bài đó, ngày sau đấu với Chu gia, chúng ta sẽ tiện hơn rất nhiều.”

Lại bộ thị lang gật đầu nói: “Miễn tử kim bài của tiên đế, thế mà ban cho giặc cướp đoạt chính quyền, quả thực là sỉ nhục của chúng ta, nếu có thể làm bọn họ dùng hết hai tấm kim bài đó, tất nhiên là tốt nhất, nhưng lấy phán đoán của bản quan, Lễ bộ thị lang chỉ sợ sẽ không khai ra nhạc mẫu của hắn, vì vẻn vẹn một tên Lễ bộ thị lang, Chu gia cũng không có khả năng vận dụng miễn tử kim bài…”

Chu Trọng nhìn hắn một cái, hỏi: “Trần đại nhân là không tin bản quan sao?”

Lại bộ thị lang ngẩn ra một phen, hỏi: “Chẳng lẽ…”

Chu Trọng nói: “Lễ bộ thị lang đã cung khai, chuyện hắn hãm hại Lý Mộ, là nhạc mẫu của hắn, vợ của Chu Đình ở sau lưng sai sử, nàng mới là chủ mưu phía sau màn. Một lần này, bản quan nhất định phải khiến Chu gia trả cái giá đủ đắt.”

Lại bộ thị lang kinh ngạc nói: “Lễ bộ thị lang thế mà lại khai ra cô ta…”

Sau đó, hắn liền phản ứng lại, tán thưởng: “Chu đại nhân làm việc, luôn có thể cho người ta niềm vui bất ngờ, nếu có thể khiến Chu gia giao ra hai tấm miễn tử kim bài đó, công của Chu đại nhân từ đầu tới đuôi…”

Chu Trọng lạnh nhạt nói: “Vì giúp đỡ chính thất, đây là điều bản quan phải làm…”

…

Trước cửa Chu phủ, có một vị khách không mời mà đến.

Hình bộ thị lang Chu Trọng, tuy cũng họ Chu, nhưng khác với Chu của Chu gia, hắn chọn đội ngũ trên triều đường, đứng về phía đảng cũ, những năm gần đây, quan viên đảng mới, không thiếu chịu thiệt ở trong tay hắn.

Chu Trọng một mình một người tới Chu gia, tuy phía sau không có quan viên Hình bộ đi theo, nhưng trượng phu của đại tiểu thư, còn ở đại lao Hình bộ, Chu Trọng giờ phút này đến Chu gia, không có chuyện gì tốt.

Dù vậy, người gác cổng Chu gia cũng không dám chậm trễ, sau khi mời hắn vào Chu phủ, dùng tốc độ nhanh nhất đi thông bẩm.

Chu Trọng ngồi ở sảnh trước, nhấp ngụm nước trà nhỏ, chỉ chốc lát sau, liền có một người bước vào trong sảnh.

Trung Thư xá nhân Chu Hùng đi đến chủ vị ngồi xuống trước, sau đó mới nhìn về phía Chu Trọng, hỏi: “Chu thị lang đến Chu phủ ta, có chuyện gì quan trọng?”

Chu Trọng buông chén trà, nói: “Bản quan vì việc công mà đến, sẽ không vòng vo, Lễ bộ thị lang thuê hung phạm hãm hại trọng thần trong triều…”

Hắn một câu còn chưa dứt lời, đã bị Chu Hùng ngắt lời, “Lễ bộ thị lang phạm trọng án, Hình bộ nên phán như thế nào, thì phán như thế đó. Chu gia tuân thủ luật pháp, sẽ không nhúng tay.”

Chu Trọng gật gật đầu, nói: “Như thế thì tốt, như vậy thỉnh cầu Chu xá nhân, mang Chu tứ phu nhân mời ra, để bản quan mang về Hình bộ chịu thẩm.”

Chu Hùng nghe vậy, sắc mặt đột ngột thay đổi.

Hắn cố gắng tự trấn định, tức giận nhìn Chu Trọng, hỏi: "Vụ án Lễ bộ thị lang, cùng tứ phu nhân có quan hệ gì. Nàng là đương triều mệnh phụ, há là ngươi nói thẩm thì thẩm?"

Chu Trọng sắc mặt bình tĩnh, chậm rãi nói: "Bệ hạ có chỉ, vụ án Lý đại nhân bị vu hãm, do Hình bộ toàn quyền xử lý, bất cứ người nào liên quan tới vụ án, vô luận thân phận, vô luận địa vị, đều nghiêm trị không tha. Lễ bộ thị lang đã cung khai, vụ án thuê hung thủ mưu hại Lý đại nhân, Chu tứ phu nhân, mới là kẻ làm chủ phía sau màn. Chu gia không giao ra nàng, chính là kháng chỉ, Chu gia chẳng lẽ muốn kháng chỉ hay sao?"

Cái trán Chu Hùng gân xanh giật giật, rất nhanh đã khôi phục bình tĩnh, nói: "Thị lang đại nhân, làm người để lại một đường, chớ có quá phận."

Chu Trọng bình tĩnh nói: "Bản quan nếu là không để lại một đường, hôm nay đến Chu phủ, đã là bộ khoái Hình bộ."

Lời của Chu Trọng đã rất rõ ràng, hắn làm Hình bộ thị lang, tróc nã phạm nhân loại chuyện này, không cần hắn tự mình ra tay, nhưng hắn đã đủ nể mặt Chu gia, lẻ loi một mình tới đây, Chu gia nếu vẫn là cứng rắn như thế, đó là đã nể mặt mà còn không cần.

Cái này cũng nói lên, tứ phu nhân Hình bộ chắc chắn phải bắt, không có bất cứ dư địa nào để thương lượng.

Ngay cả Chu Hùng hận không thể giết Lễ bộ thị lang, không thừa nhận cũng không được, to chuyện rồi.

Hắn sau khi bình ổn tâm tình, nhìn Chu Trọng, nói: "Phiền toái Chu đại nhân đi về trước, một canh giờ sau, bản quan sẽ tự mình đi Hình bộ xử lý việc này."

Chu Trọng đứng lên, nói: "Bản quan ở Hình bộ chờ."

Một lát sau, trong một chỗ sân nhà Chu phủ, phụ nhân túm mái tóc rối bời, nghiến răng quát: "Đồ khốn, đồ khốn, lúc ấy ta đã không đồng ý Thiến Thiến gả cho hắn, các ngươi cứ muốn gả, bây giờ các ngươi thấy rõ mặt mũi của hắn chưa?"

Chu Đình vả một cái ở trên mặt của nàng, cả giận nói: "Ngươi câm miệng cho ta, nếu không phải ngươi, sự tình sao có thể ầm ĩ thành bộ dáng bây giờ!"

Phụ nhân ôm mặt, sau khi ngẩn ra một chớp mắt, liền hoàn toàn bùng nổ.

Nàng bóp cổ Chu Đình, điên cuồng nói: "Ngươi dám đánh ta, ngươi dám đánh ta!"

Chu Đình một chưởng đánh ngất nàng, dặn dò thị nữ trong viện: "Mang phu nhân về phòng nghỉ ngơi, chưa có mệnh lệnh của ta, đừng để nàng đi ra cửa phòng nửa bước."

Hai thị nữ đỡ phụ nhân trở về, Chu Hùng nhìn Chu Đình, hỏi: "Tứ đệ, việc này…"

Chu Đình nhắm mắt lại, nói: "Đến hỏi đại ca đi, vô luận đại ca quyết định thế nào, đệ cũng đồng ý."

Chu Hùng đi đến ngoài sân, bóp vỡ một miếng ngọc phù, rất nhanh, một bóng người liền chợt xuất hiện ở trong sân.

Chính là Thượng Thư Lệnh Chu Tĩnh.

Chu Hùng đi lên phía trước, nói: "Đại ca, Hình bộ nơi đó, Lễ bộ thị lang mang đệ muội khai ra rồi…, vừa rồi Chu Trọng đến phủ đòi người, đệ bảo hắn trở về chờ, việc này, chúng ta nên xử lý ra sao?"

Chu Tĩnh mí mắt cụp xuống, nói: "Người của đảng cũ, quả nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này."

Chu Hùng thở dài nói: "Hình bộ nơi đó đòi công đạo, chúng ta lại không thể thật sự mang đệ muội giao ra…"

Chu Tĩnh nói: "Bọn họ cần, sợ không phải người."

Chu Hùng ngẩn ra một phen, rất nhanh phản ứng lại, hỏi: "Ý tứ của đại ca là, mục đích của bọn họ là miễn tử kim bài của Chu gia?"

Hết chương 469.

Chương 470. Chu gia thỏa hiệp (2)

Chu Tĩnh vươn tay, trên tay chợt lóe ánh sáng màu vàng, xuất hiện hai tấm lệnh bài. Hắn giao lệnh bài cho Chu Hùng, nói: “Mang hai tấm lệnh bài này đưa đến Hình bộ.”

Chu Hùng sau khi tiếp nhận, không tin tưởng nói: “Hai tấm?”

Chu Tĩnh nói: “Hoặc là đưa hai tấm, hoặc là một tấm cũng không đưa, đệ muội là người của Chu gia, trượng phu của Thiến Nhi thì không phải sao?”

Miễn tử kim bài ý nghĩa quá mức trọng đại, trong lòng Chu Hùng không nỡ, nhất thời không nghĩ thông, sau khi trải qua Chu Tĩnh nhắc nhở, rất nhanh đã nghĩ thông suốt chuyện này.

Hoặc là hai người đều cứu, hoặc là hai người đều không cứu.

Chu gia chỉ có hai lựa chọn này.

Về phần chuyện cứu một người, bỏ qua một người, làm một trong chín dòng họ lớn của Đại Chu, Chu gia nếu làm ra loại chuyện này, chỉ sợ sẽ bị người trong thiên hạ nhạo báng.

Chu gia không thể mất thể diện này.

Đối với bọn họ mà nói, ích lợi có thể mất, loại thể diện này, tuyệt đối không thể mất.

Hắn thu hồi kim bài, thở dài, rời khỏi Chu gia, đi về phía Hình bộ.

Sau một lát, Hình bộ, thị lang nha.

Chu Hùng đập một tấm kim bài ở trên mặt bàn, hỏi Chu Trọng: “Miễn tử kim bài ở đây, bản quan có thể mang Lễ bộ thị lang đi chưa?”

Chu Trọng cầm lấy lệnh bài nhìn nhìn, nói: “Miễn tử kim bài tiên đế ngự ban, ngay cả tội chết cũng có thể miễn, tội lưu đày tự nhiên cũng có thể. Người đâu, mang Chu đại nhân đi thiên lao, thả Lễ bộ thị lang đi ra.”

Chu Hùng xoay người muốn đi, Chu Trọng mở miệng nói: "Dừng bước."

Chu Hùng mí mắt giật giật, hỏi: "Còn có chuyện gì?"

Chu Trọng nói: "Tội của Lễ bộ thị lang có thể miễn, nhưng trong vụ án này, Chu tứ phu nhân mới là chủ mưu, trong hôm nay, Chu gia nếu không đưa nàng đến Hình bộ, bản quan sẽ sai người đi bắt."

Bốp!

Chu Hùng lại từ trong lòng lấy ra một tấm miễn tử kim bài, đập thật mạnh ở trên bàn, nói: "Bây giờ có thể rồi chứ?"

Chu Trọng gật gật đầu, nói: "Chu xá nhân xin cứ tự nhiên."

Chu Hùng hừ lạnh một tiếng, xoay người rời khỏi.

Không bao lâu, hắn mang theo tiền Lễ bộ thị lang ra khỏi Hình bộ, oán giận nhìn hắn, nói: "Ngươi nhớ kỹ, Chu gia vì ngươi, đã lãng phí một tấm miễn tử kim bài, ngươi về sau đối với Thiến Thiến tốt một chút, đừng vong ân phụ nghĩa…"

Lễ bộ thị lang gật gật đầu, Chu Hùng đã xoay người, lại chưa phát hiện, trong mắt hắn không có một tia cảm ơn, có, chỉ là thù hận.

Vốn chuyện không quan hệ với hắn, cuối cùng lại liên lụy hắn vào, suýt nữa chết, Chu gia đầu tiên là vứt bỏ hắn, bây giờ lại bày ra một bộ sắc mặt như vậy, là cho ai xem?

Hình bộ.

Thị Lang nha, Chu Trọng mở ra một quyển sách trên bàn.

Lật đến một tờ nào đó, hắn cầm bút, mang hai cái "Chu gia" viết trên một tờ danh sách đó nhẹ nhàng gạch đi.

Sau đó, hắn khép lại quyển sổ này, chậm rãi nói: "Còn bảy cái…"

…

Lý Mộ đi ở trên đường, dân chúng Thần Đô nhiệt tình đánh tiếng chào hắn.

"Chào Lý bộ đầu."

“Lý bộ đầu còn chưa có hôn phối, tiểu nữ cũng vừa độ tuổi chưa gả, Lý bộ đầu muốn cân nhắc tiểu nữ một chút hay không…”

“Lý bộ đầu, nhà ta có hai đứa con gái, bộ dạng đứa nào cũng xinh đẹp…”

“Lý bộ đầu đừng đi mà…”

…

Lý Mộ không chịu nổi mọi người nhiệt tình, ngay cả niệm lực cũng bất chấp thu, chạy trối chết.

Vụ án này xem như sáng tỏ, sáng tỏ rất triệt để, dân chúng ngay cả chi tiết vụ án cũng rõ.

Bây giờ, toàn bộ dân chúng Thần Đô đều biết hắn là xử nam.

Trênđường, người muốn mang con gái gả cho Lý Mộ, hoặc là muốn làm mai cho hắn nhiều đếm không xuể, tuy Lý Mộ ngày thường qua lại thân cận với bọn họ, nhưng đối với con gái của bọn họ lại không có bất cứ ý tưởng gì.

Tất cả cái này đều trách Chu Trọng, để hắn lấy phương thức này, lại một lần nổi tiếng ở Thần Đô, sớm hay muộn Lý Mộ phải tìm gã tính sổ món nợ này hẳn hoi.

Thật không dễ gì về nhà, nhìn thấy vài chiếc xe ngựa đỗ cửa.

Cạnh xe ngựa, Mai đại nhân đang chỉ huy mấy người, mang đồ trong xe ngựa chuyển vào bên trong.

Lý Mộ đi tới, hỏi: “Làm cái gì vậy?”

Mai đại nhân cười nói: “Đây là bệ hạ thưởng cho ngươi, vải nổi tiếng đắt tiền, hoa cỏ hiếm thấy, còn có một chút vật hiếm lạ các nơi tiến cống, lúc muộn chút, bệ hạ còn có thể bảo người ta mang trận pháp trong phủ một lần nữa bố trí…”

Xe ngựa dừng ở ngoài Lý phủ một dãy, nếu không phải Mai đại nhân giải thích, Lý Mộ còn tưởng nữ hoàng muốn dọn vào trong nhà của hắn.

Hắn là thật sự không ngờ, cái này cũng bị Lý Tứ đoán trúng.

Lý Tứ từng nói, nữ hoàng sau khi lạnh nhạt ngắn ngủi đối với hắn, sẽ lại nhiệt tình hẳn lên, nhìn từng rương ban thưởng này, Lý Mộ thậm chí đang hoài nghi, nữ hoàng có phải muốn tán hắn hay không?

Nàng rốt cuộc có gặp tâm ma hay không, Lý Mộ cũng không rõ, nhưng nàng ù ù cạc cạc lúc nóng lúc lạnh đối với hắn lại là thật.

Lý Tứ nói, đây là lộ số giữa nam nữ, lúc nóng lúc lạnh, như gần như xa, mới có thể kích lên cảm giác khẩn trương cùng cảm giác nguy cơ của đối phương. Lý Mộ bây giờ nhớ lại, đoạn thời gian đó hắn bị vắng vẻ, quả thực lo được lo mất, ăn không ngon ngủ không tốt, cả đầu óc nghĩ đều là nữ hoàng.

Nhưng cẩn thận nghĩ lại, loại lộ số cao cấp này, nữ hoàng là không có khả năng biết.

Trí tuệ tình cảm của nàng, so với Tiểu Bạch không tốt hơn bao nhiêu, sao có khả năng nghĩ ra lộ số sâu như vậy.

Hắn lắc lắc đầu, mang ý tưởng lớn mật lại không thực tế này ném ra khỏi đầu óc, đi vào trong phủ.

Thứ nữ hoàng ban cho rất nhiều, Lý Mộ tính chọn một ít, đưa đi cho Trương Xuân.

Lão Trương ở trên triều đường, ủng hộ đối với hắn, không thua gì Lý Mộ ủng hộ nữ hoàng.

Lý Mộ đối với việc này rất cảm động, cố ý thỉnh cầu nữ hoàng, ban cho Trương Xuân một tòa nhà ba sân, vị trí ngay tại Bắc Uyển, cách Lý phủ không xa, tuy không phải hàng xóm, nhưng cũng chỉ là chuyện đi thêm vài bước đường.

Lúc này, Bắc Uyển, một tòa nhà cách Lý phủ không xa.

Trương Xuân đứng ở cửa, chỉ huy hai thị vệ trong cung, nói: “Chuyển chậm một chút, chuyển chậm một chút, đừng làm hỏng đồ đạc…”

Hôm nay, hắn rốt cuộc hoàn thành tâm nguyện thăng quan nhà mới.

Tuy tòa nhà chỉ là từ hai sân đổi thành ba sân, nhưng vị trí lại một trời một vực, nơi này là Bắc Uyển, nơi quan to hiển quý thật sự của Thần Đô ở lại, ở nơi này, hắn đi ra ngoài mới không biết xấu hổ nói hắn làm quan ở trong triều.

Trương Xuân kéo Trương phu nhân, ở phủ đệ mới đi một vòng, hỏi: "Thế nào?"

Trương phu nhân nói: "Lớn là đủ lớn, nhưng đồ gia dụng có chút cũ, không bằng chúng ta một lần nữa đặt làm đồ mới?"

Trương Xuân lắc lắc đầu, nói: "Đừng tiêu tiền uổng phí đó, chờ mấy ngày nữa, chúng ta thay tòa nhà lớn hơn nữa, lại đổi cũng không muộn…"

Trương phu nhân ngạc nhiên nói: "Cái này đã đủ lớn, còn muốn đổi lớn hơn nữa?"

Hết chương 470.

Chương 471. Người thắng lớn nhất (1)

Trương Xuân khẳng định gật gật đầu, nói: “Ba sân tính là cái gì, cứ tiếp tục như vậy, năm sân sáu sân cũng không phải không có khả năng, nàng cứ chờ hưởng phúc đi… , nàng dọn nhà trước, đợi thu dọn xong rồi, ta dẫn nàng đi phủ Lý đại nhân đi lại một chút…”

Trương phu nhân cảm thán nói: “Lúc trước ta đã nhìn ra, Lý bộ đầu về sau tiền đồ vô hạn, bảo chàng tác hợp hắn cùng Y Y, chàng còn không muốn, bây giờ Thần Đô bao nhiêu nữ tử muốn gả cho hắn…”

“Suỵt…”

Trương Xuân bịt miệng của nàng, nói: “Không phải đã nói với nàng rồi, về sau không thể nhắc lại chuyện này, nàng tuyệt đối nhớ kỹ, bằng không, đừng nói tòa nhà năm sân sáu sân, ngay cả hai sân ba sân cũng không có nữa, bà cũng không muốn chúng ta mang theo con gái, một lần nữa chen chúc ở tiểu viện nha môn chứ?”

Vụ án Lễ bộ thị lang chịu nhạc mẫu sai khiến, thuê người mưu hại đồng nghiệp, vô luận là ở dân gian hay triều đình, đều dẫn tới sự chú ý rộng khắp.

Mục tiêu của mọi người đều tập trung ở Hình bộ, chú ý việc này tiến triển.

Lấy thủ đoạn ti tiện, mưu hại đồng nghiệp, cái này chạm đến điểm mấu chốt của triều đình, theo luật pháp, vô luận là vị phu nhân kia của Chu gia, hay là Lễ bộ thị lang, đều sẽ bị nghiêm trị.

Nhưng cuối cùng, Lễ bộ thị lang chỉ bị tước quan miễn chức, mà Chu gia tứ phu nhân, cũng chỉ đánh mất mệnh phụ thân phận.

Đây là vì Chu gia lấy ra hai tấm miễn tử kim bài tiên đế ban cho, dùng miễn tử kim bài để chuộc tội, mặc dù có chút lãng phí, nhưng cũng là hành vi bất đắc dĩ.

Theo luật pháp, Chu gia tứ phu nhân làm chủ mưu, trừ bị tước đoạt mệnh phụ thân phận, còn phải bị giáng xuống hộ tịch ti tiện, nếu Hình bộ ác một chút, chuyển nàng làm quan kỹ (kỹ nữ ở những lầu xanh do nhà nước mở) cũng không phải không có khả năng.

Chu gia hôm nay tự cho mình là hoàng tộc, phu nhân Chu gia, nếu trở thành quan kỹ, mặt mũi Chu gia chỉ sợ sẽ bị đè xuống đất giẫm lên, Chu gia cũng sẽ trở thành trò cười của toàn bộ Thần Đô.

Chu gia vận dụng miễn tử kim bài, miễn tội hai người, trái lại trong lòng đảng cũ, nhất là Tiêu thị hoàng tộc, cũng không dễ chịu.

Chu gia đoạt giang sơn của tiên đế, hôm nay còn muốn dùng miễn tử kim bài tiên đế ban cho chuộc tội cho người Chu gia, cái này đối với Tiêu thị mà nói, so với nuốt một trăm con ruồi bọ còn ghê tởm hơn.

Cũng may hai tấm kim bài này, về sau cũng sẽ không xuất hiện nữa, sớm muộn gì cũng phải ghê tởm, ghê tởm sớm hơn ghê tởm muộn.

Nam Uyển, trong một chỗ phủ đệ đẹp đẽ quý giá, đang cử hành bữa tiệc long trọng.

Trên bữa tiệc, đám người đảng cũ tề tụ, trừ quan viên trong triều, còn có không ít Tiêu thị hoàng tộc, trên bàn bày đầy món ngon quý lạ, mọi người chén chú chén anh, tiếng cười không ngừng.

Hình bộ lang trung Chu Trọng, không thể nghi ngờ là nhân vật chính tuyệt đối của bữa tiệc này.

Hắn ở trong đảng cũ, địa vị vốn cực cao, một lần này, khiến Chu gia chịu một cái đau khổ như thế, càng lập công lao rất lớn cho đảng cũ.

“Chu thị tặc tử, ở lúc tiên đế còn, hết sức làm việc lấy lòng, từ chỗ tiên đế đạt được hai tấm miễn tử kim bài, mấy năm qua, mỗi khi nghĩ đến việc này, bổn vương tựa như nghẹn ở cổ, hôm nay cái xương cá này rốt cuộc phun ra rồi, thống khoái!”

“Quả thực sảng khoái lòng người, Chu gia hai tấm miễn tử kim bài hoàn toàn không còn, cũng làm chúng ta bớt nỗi lo ở sau.”

“Chu đại nhân, bản hầu kính ngươi một ly.”

“Ta cũng kính Chu đại nhân một ly!”

Chu Trọng làm nhân vật chính của bữa tiệc hôm nay, mặc dù là con em Tiêu thị hoàng tộc ban đầu, cũng cho hắn đủ tôn trọng, cái này cũng khiến quan viên khác ở đây sinh lòng hâm mộ. Chu Trọng ở địa vị cao, có năng lực có thủ đoạn, lại được Tiêu thị coi trọng, sau hôm nay, chỉ sợ sẽ tiếp xúc đến càng nhiều cơ mật hơn của hoàng tộc, tiền đồ về sau không thể hạn lượng, tuyệt đối không chỉ ở một chức Hình bộ thị lang.

Một khi Tiêu thị một lần nữa đoạt quyền, địa vị hắn ở trong triều, sẽ so với bây giờ còn cao hơn nữa.

Hoàng cung, trước cung Trường Nhạc.

Một cung nữ canh gác đang đứng canh, mấy bóng người từ xa xa đi tới, đứng ở cạnh thân thể của nàng.

Nàng ngẩng đầu nhìn, lập tức khom người nói: “Ra mắt Mai thống lĩnh.”

Mai đại nhân nhìn nàng một cái, nói: “Lôi xuống, vả miệng một trăm lần, phạt hai mươi trượng, đưa đến Phúc Thọ cung.”

Cung nữ đó tựa như ý thức được cái gì, sắc mặt tái nhợt, thân thể không ngăn được run rẩy.

Mai đại nhân thản nhiên hỏi: “Biết vì sao phạt ngươi không?”

Cung nữ đó quỳ ở trên mặt đất, run giọng nói: “Mai thống lĩnh, nô tỳ biết sai, nô tỳ biết sai!”

Mai đại nhân nhìn nàng một cái cuối cùng, nói: “Ở trong cung làm việc, thì phải tuân thủ quy củ trong cung, lời không nên nghe thì đừng nghe, lời không nên nói càng đừng nói, dẫn đi đi, đánh ngay tại ngoài Phúc Thọ cung.”

Phúc Thọ cung.

Phúc Thọ cung ở tây cung, vốn là chỗ của hậu cung phi tần, đương kim nữ hoàng không có phi tần, cũng không mang phi tần của tiên đế đuổi ra khỏi tây cung, Phúc Thọ cung, là chỗ ở của hoàng thái phi.

Trong tây cung, lấy hoàng thái hậu đứng đầu, hoàng thái phi đứng sau, mấy vị thái phi, từ sau khi tiên đế băng hà, cơ bản liền ở trạng thái bế cung không ra, ngày thường tây cung đặc biệt yên tĩnh.

Hôm nay, tây cung yên tĩnh, lại bị những tiếng kêu thảm thiết đánh vỡ.

Một cung nữ, bị hai nội vệ áp giải đến cửa Phúc Thọ cung, đầu tiên là vả miệng một trăm cái, sau đó đè xuống đất đánh hai mươi trượng, tiếng kêu thê thảm, toàn bộ tây cung đều có thể nghe thấy rõ ràng.

Tây cung là nơi thanh tịnh, nội vệ không có gan như vậy, sau lưng nhất định là ý kiến của nữ hoàng.

Áp dụng hình phạt đối với cung nữ đó, không ở Vĩnh Thọ cung của thái hậu, không ở trước cung của thái phi khác, lại chọn Phúc Thọ cung của hoàng thái phi, cũng không có khả năng là ngẫu nhiên.

Nhất định là hoàng thái phi làm chuyện gì khiến bệ hạ bất mãn, chạm vào vảy ngược của bệ hạ, mới khiến nàng sửa đổi sự tôn kính đối với các thái phi, không nể mặt hoàng thái phi một chút nào.

Đây là cảnh cáo rất rõ ràng.

Trong Phúc Thọ cung, một lão cung nữ mặt lộ vẻ giận dữ, lớn tiếng nói: “Trong cung nhiều nơi như vậy nàng không chọn, lại chọn ở cửa cung chúng ta, đây không phải rõ ràng cho hoàng thái phi xem sao?”

Hoàng thái phi thở dài nói: “Đúng vậy, đây là nàng cảnh cáo đối với ai gia, ai gia cũng không ngờ, nàng vậy mà ủng hộ người nọ như vậy, trái lại là ai gia sơ sót rồi.”

Không bao lâu, một cung nữ đi vào, nói: “Thái phi nương nương, cung nữ kia ngất rồi, cần bảo người mang cô ta đưa ra

khỏi tây cung hay không?”

Hết chương 471.

Chương 472. Người thắng lớn nhất (2)

Hoàng thái phi lắc đầu nói: “Nói như thế nào cũng là người của ai gia, mang nàng vào cung đi, về sau để nàng làm việc ở Phúc Thọ cung.”

Nói xong, nàng lại nhìn về phía cung nữ già kia, hỏi: “Vân Dương thế nào rồi?”

Cung nữ già đó thở dài, nói: “Phò mã gặp chuyện, đả kích đối với công chúa rất lớn, nàng cả ngày mang bản thân nhốt ở công chúa phủ, người nào cũng không gặp.”

Hoàng thái phi nói: “Ai cũng không ngờ được, tên họ Thôi kia, thế mà lại là nằm vùng của Ma Tông. Đi công chúa phủ, cứ nói ai gia nói, bảo nó tới Phúc thọ cung ở với ai gia vài ngày.”

Vân Dương công chúa phủ.

Sau khi Thôi Minh bại lộ thân phận nằm vùng, chạy khỏi Thần Đô, Vân Dương công chúa liền nhốt bản thân ở trong phủ, trừ nha hoàn thân cận mỗi ngày đưa cơm, ai cũng không gặp.

Lúc này, trong phòng của Vân Dương công chúa, nàng thấy một nữ tử bỗng nhiên xuất hiện, chấn động hỏi: “Ngươi là ai?”

Nữ tử kia hướng nàng cười cười, nói: “Ta là người nào không quan trọng, quan trọng là, ta là đến giúp ngươi.”

Vân Dương công chúa cảnh giác nói: “Ngươi mau rời khỏi, nếu không ta sẽ gọi người.”

Nữ tử lắc lắc đầu, nói: “Ngươi gọi đi, nơi này đã bị ta dùng trận pháp phong tỏa, cho dù ngươi kêu rách họng, cũng sẽ không có ai nghe được.”

Sắc mặt Vân Dương công chúa tái nhợt nói: “Ngươi rốt cuộc muốn làm gì?”

Nữ tử nhìn nàng, chậm rãi nói: “Ta không phải nói rồi sao, ta là đến giúp ngươi, ngươi có muốn gặp lại phò mã hay không, có muốn ngồi lên vị trí cao nhất kia hay không?”

Trong thanh âm của nữ tử mang theo mê hoặc, Vân Dương công chúa mờ mịt hỏi: “Vị trí cao nhất gì?”

Cô gái nói: “Đương nhiên là vị trí chí cao vô thượng, cửu ngũ chi tôn.”

Vân Dương công chúa kinh hãi nói: “Điều này sao có khả năng!”

Nữ tử mỉm cười, nói: “Nữ nhân khác có thể ngồi, ngươi vì sao không thể ngồi. Đừng quên, ngươi có huyết mạch Tiêu thị hoàng tộc, là con gái ruột của tiên đế, ngươi so với nàng, càng thích hợp ngồi lên vị trí đó hơn.”

Trong phòng, Vân Dương công chúa suy tư về lời của nàng, vẻ cảnh giác trên mặt, dần dần biến mất

Lý phủ.

Lý Mộ cũng đã biết chuyện Chu gia dùng hai tấm miễn tử kim bài, cứu Lễ bộ thị lang cùng mẹ của Chu Xử.

Chu gia có miễn tử kim bài, hắn trái lại không ngờ, tuy hai đầu sỏ gây nên chưa bị luật pháp nghiêm trị, nhưng cũng không phải không có thu hoạch.

Miễn tử kim bài loại vật này, vốn đã không nên tồn tại, dùng một tấm là bớt một tấm, chờ bận rộn xong đợt này, Lý Mộ sớm hay muộn phải nghĩ cách mang chúng nó phế bỏ hết.

Nhưng trước mắt, hắn còn có chuyện quan trọng hơn phải làm.

Khoa cử sắp tới, mặc dù đề cương thi là hắn viết, nhưng đề thi là do các bộ ra, hắn cũng phải chuẩn bị một chút, nhỡ đâu không thi qua được, mất mặt của mình không nói, cũng mất mặt nữ hoàng.

Mặt khác, chuyện Thôi Minh, ảnh hưởng với triều đình rất lớn, ảnh hưởng trực tiếp nhất chính là, quan viên trong triều, nhìn ai cũng như là nằm vùng của Ma Tông, nhất là những kẻ bộ dạng đẹp, càng bị trọng điểm hoài nghi.

Dù sao, ngay cả phò mã một quốc gia, quan to tứ phẩm, cũng bị Ma Tông thẩm thấu, bọn họ ở trên người Thôi Minh,

bố cục hai mươi năm, ai biết ở nơi khác còn có thẩm thấu hay không.

Nhưng loại chuyện này, trừ sưu hồn, hầu như chỉ có sau khi nằm vùng bại lộ, mới có thể phát hiện thân phận nằm vùng của đối phương.

Triều đình bây giờ thần hồn nát thần tính, cỏ gỗ đều là binh lính, ngược lại sẽ làm các quan viên lòng người hoảng sợ, bất lợi cho thời cuộc ổn định. Lý Mộ đề nghị nữ hoàng, chuyện thanh tra Ma Tông nằm vùng, chỉ sợ phải có chừng có mực, kinh nghiệm lịch sử cho thấy, loại áp lực lớn này, đối với duy trì ổn định cực kỳ bất lợi.

Lại thêm chuyện vừa mới xảy ra, rất nhiều quan viên của đảng mới đảng cũ bị trực tiếp bãi chức, triều đình vốn đã xuất hiện một ít rung chuyển, càng không thể mặc kệ triều đình tiếp tục hỗn loạn.

Lễ bộ lang trung, Hộ bộ viên ngoại lang, Thái Thường tự thừa… bị miễn chức, những vị trí quan trọng bỏ trống kia, rất nhanh đã được bổ sung, không ít quan viên được lên chức, mà vị trí ban đầu của bọn họ, thì bị bỏ trống, vừa lúc tạm gác lại sau khoa cử giải quyết.

Nhắc tới người thắng lớn nhất của trận sóng gió vu hãm này, không phải Lý Mộ, mà là có một người khác.

Bản thân Lễ bộ thị lang chôn vùi tiền đồ của mình, vị trí của hắn, thì bị một vị lang trung khác của Lễ bộ tiếp nhận.

Vị Lưu lang trung này, cũng chưa phụ họa Lễ bộ thị lang, tham dự buộc tội đối với Lý Mộ, vừa lúc Lễ bộ lần này thiếu người nghiêm trọng, hắn nương chuyện lần này lên thẳng mây xanh, từ lang trung đến thị lang, một bước đến nơi, miễn đi ít nhất mười năm chịu khổ, hoặc thành người thắng lớn nhất của việc này.

Thần Đô, một chỗ phủ đệ trong Bắc Uyển.

Tân nhậm Lễ bộ thị thị lang Lưu Thanh đẩy ra cửa phủ, hai đứa bé choai choai ở trong sân chơi đùa vứt bỏ món đồ chơi, nhanh chóng chạy tới, dang hai tay, cao hứng nói: “Phụ thân đã về “

Lưu Thanh bế hai đứa bé một trai một gái lên, chơi với bọn nó một lát, mới đặt bọn nó xuống, nói: "Các con tự mình chơi đi, phụ thân cần bận việc công."

Bởi vì việc khoa cử, quan viên Lễ bộ bận rộn công việc, mặc dù là sau khi tan ca, hắn cũng còn có rất nhiều chuyện phải làm.

Hắn đi vào thư phòng, theo thói quen liếc một cái gương đồng trên bàn thư phòng, ánh mắt hơi co lại.

Phía trên cái gương đồng đó hiện ra một bùa kỳ quái.

Một trận pháp cách âm Lưu Thanh bố trí, cầm lấy gương đồng, sau khi dùng pháp lực thúc giục, trên gương đồng hiện ra một gương mặt nam nhân.

Lưu Thanh mặt mũi âm trầm, nói: "Ngươi rốt cuộc liên hệ ta rồi, ta rốt cuộc còn phải ở lại Thần Đô bao lâu?"

Nam nhân đó nói: "Ba năm."

Trên mặt Lưu Thanh hiện ra nét giận dữ, lạnh lùng nói: "Lại là ba năm, ba năm trước ngươi chính là nói như vậy, ba năm trước của ba năm trước, ngươi vẫn nói như vậy, ta ở Thần Đô đã mười năm, vì không để người khác hoài nghi, ta đã mua nhà, cưới vợ, ngay cả con cũng sinh hai đứa rồi, từ một viên quan nhỏ bát phẩm, cũng lên tới Lễ bộ thị lang rồi, ngươi bây giờ lại nói cho ta biết ba năm, rốt cuộc có mấy cái ba năm!"

Nam nhân nhíu mày nói: "Chú ý thái độ của ngươi, đừng quên, thù của cha mẹ ngươi, là ai báo giúp ngươi."

Lưu Thanh hừ lạnh nói: "Nếu không phải vì chuyện này, ngươi cho rằng ta sẽ nghe ngươi ở nơi này nói lời thừa sao. Nói đi, trong mười năm qua, ngươi cũng chưa hề liên hệ ta, lần này cần ta làm cái gì?"

Nam nhân đó nói: "Chưa liên hệ ngươi, là vì an toàn của ngươi, bây giờ có một việc quan trọng, cần ngươi giúp ta, khoa cử sẽ lập tức tới, ta ở trong người tham gia khoa cử, an bài một ít người của chúng ta, ngươi phải giúp bọn họ thông qua khoa cử."

Hết chương 472.

Chương 473. Không có đáp lại (1)

"Điều đó không có khả năng."

Lưu Thanh quả quyết từ chối hắn, nói: "Sự quan trọng của khoa cử đối với triều đình, không cần ta nhiều lời, đây là năm đầu tiên triều đình thoát khỏi bốn đại thư viện, nhất định có mắt vô số người nhìn chằm chằm, Lại bộ, Tông Chính tự, còn có nội vệ, ai có bản lãnh lớn bằng trời, cũng không có khả năng gian lận ở trên khoa cử."

Nam nhân thản nhiên nói: "Theo ta được biết, khoa cử là Lễ bộ gánh vác, ngươi là Lễ bộ thị lang, muốn giúp vài người, còn không đơn giản?"

Lưu Thanh lắc đầu nói: "Phiêu lưu quá lớn, không làm được, ai biết Thôi Minh kia thế mà cũng là nằm vùng của các ngươi, hơn nữa còn không cẩn thận bại lộ, bây giờ triều đình điều tra nằm vùng rất sát sao, nghĩ ta loại diện mạo này, càng là đối tượng trọng điểm hoài nghi, mỗi ngày vào triều đều thấp thỏm lo âu, ngươi có biết áp lực của ta lớn bao nhiêu hay không?"

Thanh âm nam nhân không cho phép nghi ngờ, nói: "Đây là mệnh lệnh, không phải đang thương lượng với ngươi, ngươi chớ quên, thù của cha mẹ ngươi là ai báo, không có ta đưa ngươi vào thư viện, ngươi đã không có hôm nay, kết cục của cãi lệnh, ngươi hẳn là biết, vợ ngươi, con ngươi, bao gồm ngươi, đều sẽ chết không có chỗ chôn."

Ánh mắt Lưu Thanh nhìn ngoài cửa sổ, nhìn hai đứa bé ở trong sân vui đùa, một lát sau mới thu hồi tầm mắt, hỏi: "Ngươi không sợ ta bại lộ?"

Người nọ thản nhiên nói: "Thân phận của Thôi Minh, là bất ngờ tiết lộ, ngươi không giống với Thôi Minh, ngươi là cơ sở ngầm của ta, chỉ có ta biết thân phận của ngươi, chỉ cần ta không nói, không có ai biết."

Lưu Thanh trầm mặc một lát, nói: "Được."

Nam nhân nói: "Danh sách ta sẽ mau chóng cho ngươi."

Lưu Thanh hỏi: “Bọn họ biết thân phận của ta không?”

Nam nhân nói: “Không biết, thân phận nằm vùng, người biết đến càng ít càng tốt.”

Lưu Thanh gật gật đầu, nói: “Ta sẽ hết sức giúp bọn họ, nhưng ta không thể cam đoan, ta sẽ bại lộ hay không. Những năm gần đây, ta nằm vùng triều đình, tra được không ít bí mật, vì để ngừa vạn nhất, ta phải mang mấy thứ này giao cho ngươi trước, ngươi cần đến Thần Đô một chuyến.”

Nam nhân trầm mặc một lát, nói: “Ba ngày sau, Thần Đô hướng tây bắc, ngoài ba trăm dặm.”

Hôm nay sau khi bãi triều, Lý Mộ cũng chưa trực tiếp rời cung.

Ngoài Tử Vi điện, Mai đại nhân đang chờ hắn.

Vừa rồi ở trên triều, nàng thu được ánh mắt Lý Mộ ra hiệu, thấy Lý Mộ đi ra, hỏi: “Chuyện gì?”

Lý Mộ nói: “Cũng không có việc gì lớn, chuyện Thôi Minh, thế nào rồi?”

Những ngày qua, Lý Mộ bị vụ án Lễ bộ thị lang vu hãm trì hoãn, cũng chưa chú ý việc Thôi Minh.

Từ sau khi gã thoát đi Thần Đô, Thượng Quan Ly dẫn người đuổi theo, liền không còn tin tức.

Mai đại nhân lắc lắc đầu, nói: “A Ly bên đó, tạm thời chưa đáp lại, Thôi Minh bây giờ bị ba mươi sáu quận truy nã, nhất định không dám hiện thân, hẳn là trốn ở nơi nào.”

Trách chỉ trách Lý Mộ chưa sớm một chút đoán trước được việc này, nếu là lúc ấy hắn có ốc biển truyền âm trong người, họ Thôi bây giờ đã hồn phi phách tán.

Hôm nay hối hận đã muộn, Lý Mộ lại hỏi: “Kẻ nằm vùng của Ma Tông tra thế nào rồi?”

Mai đại nhân lắc lắc đầu, nói: “Chưa thu hoạch được gì.”

Ngay cả quan viên tứ phẩm cũng bị thẩm thấu, muốn nói triều đình Đại Chu không có Ma Tông nằm vùng, tự nhiên là

không có khả năng, có lẽ, bọn họ nấp ở trên triều đình, chỉ là không có ai biết được.

Ma Tông mưu đồ, là giang sơn Đại Chu, từ trăm năm trước, đã hướng triều đình thẩm thấu, không ngừng ở các nơi khơi mào sự tình.

Có thể được bọn họ chọn làm nằm vùng, đều không phải kẻ đầu đường xó chợ, tâm trí dị thường kiên định, có thể mấy năm thậm chí là hơn mười năm ẩn núp, cũng không lộ ra dấu vết gì, thuật nhiếp hồn, đối với bọn họ khó có tác dụng, sưu hồn lại không thực tế, một vị lão thần mười năm nào đó trong triều, nhìn qua cẩn trọng, làm hết phận sự, cũng không thể cam đoan hắn không có rắp tâm bất lương đối với Đại Chu.

Cả tòa Thần Đô, nhìn gió êm sóng lặng, nhưng dưới sự bình tĩnh này, còn không biết có bao nhiêu gợn sóng.

Mai đại nhân nói: “Nếu là trong triều còn có Ma Tông hoặc là thế lực khác nằm vùng ẩn núp, trong lúc nhất thời cũng không có cách nào tìm ra bọn họ, hôm nay quan trọng nhất là khoa cử, phải cam đoan nhân tài các quận tham gia khoa cử không có vấn đề.”

Về chuyện này, Lý Mộ lúc ở Trung Thư tỉnh, cũng từng thảo luận với mọi người.

Nhân tài khoa cử, do các quận đề cử, chỗ tốt là có thể đánh vỡ sự lũng đoạn của thư viện đối với quan viên, giảm bớt bỏ sót nhân tài, chỗ hỏng là người các quận đề cử, tốt xấu lẫn lộn, nếu là không có tài còn tốt, căn bản không thể thông qua khoa cử, mà nếu có tài không có đức, hoặc dứt khoát chính là nằm vùng do các thế lực đưa tới mưu đồ gây rối, nguy hại đối với Đại Chu cũng có tính liên tục.

Bởi vậy, đối với sàng chọn khoa cử nhân tài, thời điểm Trung Thư tỉnh chế định chính sách, cũng làm quy định.

Người quan phủ Địa phương đề cử, phải đến từ bản địa, có hộ tịch có thể điều tra, hơn nữa trong vòng ba thế hệ, không thể có hành vi vi phạm pháp lệnh nghiêm trọng, sau khi thông qua khoa cử, còn sẽ do Hình bộ tiến một bước thẩm tra, có thể mang đại bộ phận kẻ gây rối ngăn cản bên ngoài.

Nếu là ở dưới loại áp lực cao này, vẫn bị thẩm thấu vào, vậy triều đình liền tiếp nhận.

Chung quy không thể mang tất cả mọi người đều sưu hồn một lần, mà cho dù là sưu hồn, cũng không thể trăm phần trăm cam đoan không có vấn đề, đạo môn vì phòng ngừa đạo thuật truyền ra ngoài, đều sẽ để đệ tử hạch tâm tu hành một ít bí pháp, đến tránh bị người ta lục soát ra bí mật, Ma Tông khả năng rất lớn cũng có loại bí thuật này.

Ngày đó ở trên kim điện, Thôi Minh có thể không sợ hãi đề xuất để nữ hoàng sưu hồn, tám chín phần mười là có nắm chắc không bị phát hiện, chỉ tiếc hắn gặp đồng đội không đáng tin.

Bởi vậy có thể thấy được, loại chuyện bí ẩn này, vẫn là người biết đến càng ít càng tốt.

Rời khỏi hoàng cung, Lý Mộ liền trở về Bắc Uyển, cách khoa cử còn một thời gian, hắn còn có đủ thời gian chuẩn bị.

Đi ở trên đường thanh u của Bắc Uyển, khi đi ngang qua phủ đệ nơi nào đó, từ trên xe ngựa dừng trước cửa phủ, một vị phụ nhân đi xuống.

Phụ nhân này cũng không ngờ lại ở chỗ này gặp được Lý Mộ, ánh mắt nhìn chằm chằm hắn, ánh mắt lộ ra thù hận thấu xương.

Lý Mộ cùng mẹ của Chu Xử ánh mắt đối diện, vị phụ nhân trong ánh mắt mang theo sự điên cuồng này, đó là chủ mưu phía sau màn lần vụ ám vu hãm này, nếu không phải miễn tử kim bài của Chu gia, nàng bây giờ hẳn là giống với tiền Lễ bộ thị lang, ở trong thiên lao Hình bộ.

Hết chương 473.

Chương 474. Không có đáp lại (2)

Phụ nhân dùng ánh mắt điên cuồng nhìn Lý Mộ, nói: “Lần này để ngươi chạy thoát, lần sau, không biết ngươi còn có vận khí như vậy hay không.”

Lý Mộ cũng nhìn nàng, cười nói: “Câu này, cũng là điều ta muốn nói với ngươi, lần này xem như vận khí của ngươi, có lần sau nữa, ngươi đoán Chu gia còn có thể lấy ra một tấm miễn tử kim bài bảo vệ ngươi hay không?”

Lý Mộ tuy đang mỉm cười, nhưng ánh mắt lại nhìn tới mức trong lòng nàng phát lạnh.

Phụ nhân không dám nhìn thẳng hắn nữa, dời tầm mắt, vội vàng đi vào tòa phủ đệ kia.

Trong phủ đệ, một nữ tử chào đón đỡ nàng, nói: “Mẹ, ngài muốn tới, sao cũng không nói trước một tiếng, con bảo Trang Vân phái người đi đón ngài…”

Một nam tử cũng đi lên đón, hướng nàng hành một lễ, nói: “Tiểu tế (con rể) bái kiến nhạc mẫu đại nhân.”

Phụ nhân nói: “Ta tới nơi này, là có một việc, tìm Trang Vân hỗ trợ.”

Nam tử đó khẽ nhíu mày, nụ cười trên mặt lại càng thêm rạng rỡ, hỏi: “Nhạc mẫu đại nhân có gì dặn dò, cứ nói là được.”

Phụ nhân nghiến răng nói: “Các con cũng biết, Xử nhi chết thảm trong tay Lý Mộ tên độc ác đó, cha con nhẫn tâm, không báo thù cho Xử nhi, đáng thương ta thế đan lực bạc, chỉ có thể trơ mắt nhìn kẻ ác đó tiêu dao ở Thần Đô. Trang Vân là Đại Lý tự thiếu khanh, nhất định có cách báo thù cho đệ đệ con…”

Nam tử cười nói: “Nhạc mẫu đại giá quang lâm, vào nội viện nghỉ ngơi trước đi.”

Phụ nhân hỏi: “Vậy chuyện đệ đệ con…”

Nam tử nói: “Nhạc mẫu đại nhân mở miệng, tiểu tế làm sao dám không nghe, nơi này không phải chỗ nói chuyện, chúng ta

đi vào nói sau.”

Hắn đón phụ nhân đi vào, lúc đi vào nội viện, môi hơi giật giật, nhưng chưa phát ra thanh âm gì.

Sau khi đi vào nội viện, phụ nhân nhìn nam tử, đang muốn mở miệng, một hạ nhân bỗng nhiên vội vã từ bên ngoài xông vào, nói: “Đại nhân, không xong rồi, người Đại Lý tự tới, nói trong tự xảy ra việc gấp, tự khanh đại nhân bảo ngài lập tức đi qua…”

Nam tử nhìn nhìn phụ nhân kia, khó xử nói: “Bản quan bây giờ không có tiện…”

Hạ nhân đó nói: “Ta thấy người nọ vẻ mặt vội vàng, tựa như là có chuyện rất quan trọng, nếu chậm trễ việc lớn, chỉ sợ tự khanh sẽ trách tội…”

Nam tử mặt lộ vẻ bất đắc dĩ, đành phải nhìn về phía phụ nhân, nói: “Nhạc mẫu đại nhân, thật sự là không khéo, Đại Lý tự đột phát việc gấp, cần tiểu tế xử lý, tiểu tế đi chút là về…”

Dứt lời, hắn liền bước ra khỏi nội viện.

Cho đến khi đi ra khỏi cửa phủ, bước chân hắn mới chậm lại, nói với hạ nhân kia: “Ngươi ở nhà, bà ta khi nào đi, khi đó đến Đại Lý tự cho ta biết.”

Hạ nhân đó hỏi: “Nếu bà ta không đi thì sao?”

Nam tử nói: “Lát nữa bảo người ta ra đường mua một bộ đệm chăn, đưa đến Đại Lý tự. Đại Lý tự năm xưa tồn đọng quá nhiều án, bản quan kế tiếp, sợ là phải ở Đại Lý tự rồi…”

…

Khi Lý Mộ về nhà trong, nhìn thấy nữ hoàng cũng có mặt, Tiểu Bạch đang dạy nàng làm sủi cảo.

Đây là một điểm hắn rất hâm mộ nữ hoàng, hai người đồng thời bãi triều, nàng lại luôn tới nhà sớm hơn Lý Mộ, Lý Mộ từ trong cung về nhà, cần xuyên qua hai con đường, nàng chỉ cần một ý niệm.

Nữ hoàng là thiên tài tu hành, năng lực học tập tự nhiên cũng không tầm thường.

Cờ tướng là Lý Mộ dạy nàng, nhưng nàng chỉ dùng non nửa canh giờ, đã có thể giết hắn quăng mũ cởi giáp, chuyện làm sủi cảo này, Tiểu Bạch làm mẫu cho nàng vài lần, nàng có thể gói có hình có dạng rồi.

Nàng sau khi học xong, Tiểu Bạch tỏ ra rất có cảm giác thành tựu, nói: "Muội lát nữa sẽ dạy Chu tỷ tỷ nấu sủi cảo, về sau tỷ muốn ăn, có thể ở trong nhà mình gói."

Chu Vũ buông sủi cảo trong tay xuống, bình tĩnh nói: "Tỷ tỷ không có nhà."

Tiểu Bạch đầu tiên là ngẩn ra một phen, sau đó liền cười nói: "Chu tỷ tỷ về sau có thể mang nơi này coi là nhà của tỷ, đợi Liễu tỷ tỷ cùng Vãn Vãn tỷ tỷ trở về, chúng ta cùng nhau làm sủi cảo…"

Lý Mộ có thể hiểu được cảm thụ của nữ hoàng, nói từ trên trình độ nào đó, bọn họ là cùng một loại người.

Bọn họ đều có một căn nhà không thể quay về.

Nhà nữ hoàng vẫn còn, chỉ là cái nhà đó, đối với nàng mà nói, đã có thân tình, không tính là nhà.

Nhà của bản thân Lý Mộ, là thật sự không trở về được.

Cảm nhận được cảm xúc Lý Mộ bỗng nhiên hạ thấp, Chu Vũ nghi hoặc nhìn hắn một cái, hỏi: "Ngươi làm sao vậy?"

Lý Mộ lắc lắc đầu, cười nói: "Không sao."

Đau buồn chỉ là chốc lát, nếu là bây giờ cho hắn hai lựa chọn, trở về thế giới quen thuộc, hoặc là ở lại chỗ này, Lý Mộ sẽ không chút do dự lựa chọn cái sau.

Ở một thế giới khác, hắn sớm đã không có gì vướng bận, thế giới này, không chỉ có thể khiến hắn thực hiện giấc mộng lúc còn bé, cũng có rất nhiều người khiến hắn vướng bận.

Mấy ngày qua, số lần nữ hoàng tới nơi này tăng lên rõ ràng, hơn nữa thời gian nán lại cũng càng ngày càng lâu.

Trên buổi chầu, nàng là nữ hoàng cao cao tại thượng, uy nghiêm vô cùng.

Bãi chầu sớm, nàng chính là tỷ tỷ nhà bên Chu Vũ, cùng Tiểu Bạch cùng nhau nấu cơm, cùng nhau đi dạo phố, cùng nhau tu bổ vườn hoa, chỉ sợ cho dù là triều thần thấy, cũng không thể tin được, bọn họ ở trên đường nhìn thấy chính là nữ hoàng bệ hạ.

Theo ngày khoa cử tới gần, không khí Thần Đô, cũng dần dần khẩn trương hẳn lên.

Học sinh đến từ các nơi hội tụ ở nơi này, bọn họ sắp tham gia một cuộc thi có khả năng thay đổi vận mệnh nửa sau cuộc đời bọn họ, mỗi người đều rất quý trọng cơ hội một lần này.

Nhất là đối với những người không phải xuất thân danh môn vọng tộc, quan lại quyền quý mà nói, đây là cơ hội duy nhất bọn họ có thể thay đổi vận mệnh, hơn nữa có thể tỏa bóng mát cho hậu bối.

Đây là cơ hội nữ hoàng bệ hạ cho bọn họ.

Khách sạn nơi nào đó của Thần Đô, Lý Mộ đang làm huấn luyện trước cuộc thi cho Lý Tứ.

Tuy hắn tham gia khoa cử, có hiềm nghi vừa đá bóng vừa thổi còi, nhưng không tham gia khoa cử, hắn cũng chỉ có thể làm bộ đầu cùng ngự sử, ở trên triều đường làm việc cho nữ hoàng, cũng có rất nhiều hạn chế.

Mấy ngày này, bởi vì khoa cử tới gần, các khách sạn Thần Đô, buôn bán kiếm lãi đầy chậu đầy nồi.

Cho dù là tăng giá mấy lần, phòng cũng cung không đủ cầu.

Một khách sạn hẻo lánh rời xa hoàng thành, phòng lầu hai nơi nào đó, bốn bóng người vây quanh bên cạnh bàn, mắt nhìn chằm chằm một tấm gương đồng đặt trên bàn.

Một người dùng máu tươi ở trên gương đồng viết một phù văn phức tạp, sau đó dùng pháp lực thúc giục, gương đồng chợt lóe sáng, cũng chưa có biến hóa lạ gì.

Trên mặt người nọ lộ ra nét nghi hoặc, nói: “Không có khả năng, vị đại nhân kia rõ ràng nói, chờ chúng ta đến Thần Đô, thúc giục pháp khí này, hắn sẽ lập tức liên lạc chúng ta. Trong

ba ngày qua, chúng ta thử nhiều lần, vì sao hắn một lần cũng chưa đáp lại…”

Hết chương 474.

Chương 475. Hình bộ thẩm tra

Mấy ngày nay, Lý Tứ biểu hiện, quả nhiên là ra ngoài Lý Mộ đoán trước.

Lúc ở Bắc quận, có Trần Diệu Diệu ở bên người hắn, Lý Tứ thu liễm bản tính, còn hợp tình hợp lý.

Nhưng nơi này là Thần Đô, xa Bắc quận mấy ngàn dặm, Trần Diệu Diệu xa ở Bạch Vân sơn, Lý Tứ đã chưa lưu luyến lầu xanh, cũng chưa câu dẫn cô nương nhà lành, là cực kỳ khó được.

Dù sao, nguyên dương của hắn sớm không còn, cho dù thật sự ở Thần Đô làm bậy, Trần Diệu Diệu cũng sẽ không phát hiện.

Nhưng hắn cũng chưa, cả ngày nhốt mình trong phòng, một lòng chuẩn bị thi cử, nếu không phải hôm nay cần đi Hình bộ thẩm tra thân phận, hắn có thể căn bản sẽ không ra khỏi khách sạn.

Hắn lúc phóng túng, khiến Lý Mộ chấn động.

Hắn lúc khắc chế, vẫn khiến Lý Mộ chấn động.

Trên đường đi Hình bộ, Lý Tứ hỏi: “Người bạn kia của ngươi thế nào rồi?”

Lý Mộ hỏi: “Người bạn nào?”

Lời vừa ra khỏi miệng, hắn liền nhớ ra, Lý Tứ nói là người bạn nào.

Lý Mộ nói: “Ngươi nói không sai, hắn cùng nữ tử kia đã hòa hảo rồi, nhưng không phải loại tình huống đó ngươi nói, giữa bọn họ, chỉ là có một chút hiểu lầm nho nhỏ, giải thích rõ ràng là ổn rồi.”

Lý Tứ nhíu mày nói: “Không phải loại tình huống đó?”

Lý Mộ nói: “Giữa nam nữ, trừ tình yêu, còn có tình bạn, không nhất định là như ngươi nói.”

Lý Tứ hỏi: “Nàng xinh đẹp không?”

Lý Mộ gật đầu nói: “Xinh đẹp.”

Bình tĩnh mà xem xét, giá trị nhan sắc của nữ hoàng, ở trong trăm người đẹp Thần Đô, ít nhất cũng có thể xếp vào mười hạng đầu, vô luận là mặc long bào hay mặc thường phục, đều rất đẹp.

Lý Tứ lại hỏi: “Người bạn kia của ngươi tuấn tú không?”

Lý Mộ nói: “Tuấn tú như ta.”

Lý Tứ dùng một loại ánh mắt ý vị sâu xa nhìn hắn, nhưng chưa nói gì nữa. Lý Mộ ngẩng đầu nhìn phía trước, nói: “Đến Hình bộ rồi.”

Mặc dù là ba mươi sáu quận địa phương, đã làm điều tra đối với thân phận thí sinh đề cử, nhưng vì phòng ngừa có chút người rắp tâm bất lương lừa dối trong đó, triều đình còn cần điều tra một lần nữa.

Cửa Hình bộ, sớm đã xếp hàng dài, đều là thí sinh hôm nay tới nơi này thẩm tra thân phận.

Trong đó, Lý Mộ nhìn thấy có rất nhiều người mặc viện phục của ba đại thư viện.

Triều đình tuy không trực tiếp từ trong học sinh thư viện chọn quan nữa, nhưng học sinh thư viện, ở tển khoa cử, vẫn có đặc quyền rất lớn, phàm học sinh thư viện, không cần địa phương đề cử, có thể trực tiếp tham dự khoa cử.

Thư viện đã có trăm năm lịch sử, cống hiến đối với Đại Chu, nhiều hơn xa so với phá hoại, trực tiếp bài trừ thư viện ở ngoài khoa cử, rất không thực tế.

Thật ra tuy triều đình đẩy ra khoa cử, cũng vẫn như cũ không thể thay đổi địa vị đặc thù của thư viện.

Học sinh ở trong thư viện từng nhận vài năm dạy dỗ, bất luận phẩm hạnh, ít nhất ở trên tài năng các phương diện, phải vượt xa nhân tài địa phương.

Nếu muốn hoàn toàn thay đổi thư viện độc bá triều đình, nhất định phải tăng mạnh giáo dục cơ sở địa phương, cái này không phải một sớm một chiều có thể thay đổi, thư viện đương

nhiên cũng rõ một điểm này, bởi vậy ở lúc trước nữ hoàng gần như là độc đoán thi hành khoa cử, cũng không chịu bao nhiêu lực cản đến từ thư viện.

Sửa cùng không sửa, ảnh hưởng đối với thư viện, thật ra cũng không lớn như vậy.

Lý Mộ tuy ở Hình bộ có người quen, nhưng cũng chưa công khai đòi đặc thù, cùng Lý Tứ xếp hàng phía sau đội ngũ.

Nhưng, sau khi hắn đứng ở trong đội ngũ, vài tên học sinh mặc viện phục thư viện phía trước hắn, ngay cả hàng cũng không xếp nữa, né tránh xa xa, sắc mặt kinh sợ nhìn hắn.

Mấy ngày đó, cảnh Lý Mộ tay cầm xích sắt, ở cửa ba đại thư viện bắt người, bây giờ còn khắc rõ ở trong đầu bọn họ.

Bọn họ thật sự là lo lắng, trong tay Lý Mộ bỗng nhiên biến ra một sợi xích sắt, trực tiếp đeo ở trên cổ bọn họ.

Ở ba đại thư viện, tên Lý Mộ, là cấm kỵ không thể nhắc tới.

Sai dịch Hình bộ, rất nhanh đã phát hiện nơi này khác thường, còn tưởng là có người gây sự, lập tức có hai bộ khoái đi tới, khi nhìn thấy Lý Mộ, lắp bắp kinh hãi, vội vàng mời hắn vào Hình bộ.

Lý Mộ lần này là tới thẩm tra thân phận, không phải đến gây sự, nhưng rất hiển nhiên, hắn đứng ở chỗ này, sẽ ảnh hưởng trật tự thẩm tra bình thường, đành phải cùng Lý Tứ đi vào Hình bộ.

Lần thẩm tra này, là Hình bộ chủ thẩm, quan viên Lại bộ, Lễ bộ, cùng với Tông Chính tự cùng nhau giám sát.

Trong sân tiền nha của Hình bộ, có vài vị quan viên đứng, chia ra thuộc nha môn khác nhau, bởi vậy có thể thấy được, triều đình coi trọng đối với khoa cử.

Chu Trọng chậm rãi đi tới, hỏi: “Lý đại nhân hôm nay đến Hình bộ, có gì muốn làm sao?”

Lý Mộ nói: “Tham gia thẩm tra thân phận.”

Chu Trọng hỏi: “Lý đại nhân muốn tham gia khoa cử?”

Lý Mộ nhìn hắn một cái, hỏi: “Không thể sao?”

Quan viên ở đây lúc này mới ý thức được, Lý Mộ tuy ở Thần Đô quấy động lên vô số mưa gió, nhưng bản thân hắn, lại không phải quan viên chính thống của triều đình xuất thân thư viện, hắn chỉ là một bộ đầu, một ngự sử, đã có thể mang triều đình quậy gà chó không yên, nếu là thông qua khoa cử, có thân phận chính thống, còn thế nào nữa?

“Có thể.” Chu Trọng gật gật đầu, nói: “Nếu là Lý đại nhân, thì không cần thẩm tra nữa.”

Lý Mộ lắc đầu nói: “Trước khoa cử, không có trường hợp đặc biệt, Chu đại nhân mang bản quan coi như thí sinh bình thường là được.”

Chu Trọng cũng không nói gì nữa, dẫn Lý Mộ đi vào một chỗ nha phòng, trong nha phòng, có một quan viên Hình bộ ngồi, đang tiến hành dò hỏi đối với một người trẻ tuổi.

“Tên họ.”

“Trần Lương.”

“Quê quán.”

“Quận Giang Âm, huyện Giang Thành.”

“Người nào đề cử?”

“Giang Thành huyện lệnh.”

Trên bàn phía trước người trẻ tuổi đặt một cái chung nhỏ, hẳn là pháp khí dùng để phát hiện nói dối, nếu là hắn nói dối, dẫn tới pháp khí hưởng ứng, chỉ sợ hắn hôm nay, rất khó đi ra khỏi Hình bộ.

Sau khi người trẻ tuổi đi ra, quan viên Hình bộ kia nói: “Người tiếp theo.”

Một thí sinh khác đang muốn đi vào, lại bị Chu Trọng ngăn lại, mặt hắn lộ vẻ bất mãn, nghiêng đầu nhìn nhìn, lập tức rụt đầu trở về, lui về phía sau một bước, nhường ra vị trí.

Lý Mộ ở dưới Chu Trọng ra hiệu đi vào, mang từ kiểm tra đặt lên bàn.

Quan viên Hình bộ kia đầu cũng không ngẩng, hỏi: “Tên họ?”

“Lý Mộ.”

“Quê quán?”

“Bắc quận, huyện Dương Khâu.”

“Người nào đề cử?”

“Bệ hạ.”

“Người nào?”

Quan viên Hình bộ đó ngẩng đầu, người được địa phương đề cử nhân tài, bình thường đều là huyện lệnh hoặc là quận thủ các quan viên địa phương, hắn nhất thời chưa phản ứng lại bệ hạ là chức quan gì, khi ngẩng đầu xác nhận, nhìn thấy Lý Mộ, ngẩn ra một chút ngắn ngủi, lập tức đứng lên: “Lý, Lý đại nhân…”

Hết chương 475.

Chương 476. Ma Tông nằm vùng (1)

"Được rồi." Chu Trọng nhìn quan viên đó, nói: "Người đề cử, cứ viết bản quan đi."

Loại thẩm tra này, chỉ là một thủ tục, kẻ lòng dạ khó lường thật sự, thông qua loại pháp khí này, là rất khó kiểm tra ra, đợi tới sau khi khoa cử chấm dứt, người thông qua khoa cử, mới có thể bị thẩm tra càng thêm cẩn thận.

Sau Lý Mộ, Lý Tứ cũng rất nhanh thông qua thẩm tra.

Khi hai người một lần nữa đi đến trong sân, một vị quan viên từ bên ngoài vội vàng đi vào, nói với mấy người bọn Chu Trọng: "Thật ngại quá, bản quan đã tới chậm."

Lại bộ thị lang nhìn hắn, nhíu mày nói: "Khoa cử chính là một việc lớn của triều đình, Lưu thị lang có thể nào không để tâm như thế?"

"Xin lỗi xin lỗi, khụ khụ…" Quan viên đó áy náy nói một câu, bỗng nhiên che miệng ho khan, thế mà có tơ máu từ trong miệng ho ra.

Mấy tên quan viên bị dọa giật mình, vội vàng nói: "Lưu đại nhân, đây là làm sao vậy?"

Quan viên đó khoát tay áo, nói: "Đêm qua tu hành xuất hiện đường rẽ, bị nội thương, không sao, không sao."

Một quan viên nói: "Lưu đại nhân nếu không vẫn là về phủ nghỉ ngơi đi, nơi này có chúng ta, sẽ không xảy ra chuyện gì, Lưu đại nhân bảo trọng thân thể quan trọng hơn."

Quan viên đó lắc đầu nói: "Khoa cử chính là chuyện quan trọng của triều đình, bản quan có thể nào tự tiện tạm rời cương vị, một chút thương thế nho nhỏ, không có gì đáng ngại."

Lý Mộ lúc này đã biết thân phận người này, hắn chính là tân nhậm Lễ bộ thị lang, lần trước Lý Mộ bị vu hãm, người này là kẻ được lợi lớn nhất.

Ở lúc Lễ bộ thiếu nhân thủ, lại đối mặt khoa cử, cần gấp quan viên chủ trì, vừa mới điều nhiệm Lễ bộ lang trung, gã

ngoại lệ được đề bạt làm Lễ bộ thị lang, ít nhất miễn đi mười năm phấn đấu.

Thấy gã cũng ho ra máu rồi, vẫn có quan viên không tin tưởng hỏi: “Lưu đại nhân, ngài thật sự không sao chứ?”

Lưu Thanh lau vết máu khóe miệng, nói: “Không sao.”

Mọi người thấy vậy, trong lòng không khỏi dâng lên sự kính trọng.

Trước hôm nay, bọn họ nhắc tới vị Lễ bộ thị lang này, còn chỉ cho rằng gã là trùng hợp gặp may mắn, mới may mắn leo đến vị trí này.

Bây giờ xem ra, người này đối với bản thân cũng ác như thế, có thể leo lên vị trí hôm nay, tuyệt đối không phải ngẫu nhiên.

Lý Mộ cũng là lần đầu tiên nhìn thấy loại người hung dữ này, không khỏi đánh giá thêm vài lần, phát hiện vị Lễ bộ thị lang này, trừ ác đối với chính mình, bộ dạng thế mà cũng rất tuấn lãng.

Tuy còn không bằng Thôi Minh yêu dị như vậy, nhưng cũng tuyệt đối tính là mỹ nam tử, so được với mấy Trương Xuân.

Lễ bộ thị lang cũng chú ý tới hắn, chắp tay nói: “Vị này là Lý Mộ Lý đại nhân à, thất kính, thất kính.”

Lý Mộ hướng gã ôm quyền, nói: “Lưu đại nhân vì triều đình, thật đúng là dốc hết tâm huyết.”

Lưu Thanh cười cười cười, nói: “Bản quan làm chỉ là việc thuộc bổn phận, so ra kém Lý đại nhân làm ra cống hiến cho triều đình.”

Hai người khen tặng nhau vài câu, bỗng nhiên nghe được một bên truyền đến tiếng khắc khẩu.

“Dựa vào cái gì không cho ta thi, mang khảo dẫn trả lại cho ta!”

“Đi đi đi, đừng ở chỗ này chậm trễ người khác.”

Lý Mộ quay đầu nhìn, thấy được một bóng người quen thuộc, Ngụy Bằng bị hai sai nha của Hình bộ đẩy ra, sắc mặt đỏ lên tranh cãi cái gì với bọn họ.

Lý Mộ rất nhanh đã biết nguyên nhân.

Nếu Ngụy Bằng là tới Hình bộ xét duyệt tư cách khoa cử, gã có khả năng rất lớn sẽ không thông qua.

Phụ thân hắn, Hộ bộ viên ngoại lang Ngụy Đằng, vừa mới bị nữ hoàng miễn chức, dựa theo quy củ, Ngụy gia trong vòng ba thế hệ, đều không thể tham gia khoa cử.

Ngụy Bằng bây giờ là con trai tội thần, tự nhiên không có khả năng thông qua Hình bộ thẩm tra.

Chu Trọng đi qua, nhìn Ngụy Bằng một cái, hỏi tên sai nha Hình bộ kia nói: “Chuyện gì vậy?”

Sai nha đó cung kính khom người, nói: “Bẩm đại nhân, người này là con tội thần, theo luật không thể tham dự khoa cử.”

Chu Trọng nói: “Hộ bộ viên ngoại lang dính tội, là ở sau khi hắn lấy được khảo dẫn, Hình bộ thẩm tra, chỉ là thẩm tra hạng người rắp tâm bất lương, hắn đã có khảo dẫn, thì có tư cách tham gia khoa cử, Hình bộ không có quyền tước đoạt quyền tham gia khoa cử của hắn.”

Thị lang đại nhân đã mở miệng, sai nha Hình bộ kia cũng không dám nhiều lời nữa, ngoan ngoãn mang khảo dẫn trả lại cho Ngụy Bằng.

Ngụy Bằng tiếp nhận khảo dẫn, hướng Chu Trọng khom người nói: “Cảm tạ đại nhân.”

Chu Trọng thản nhiên nhìn hắn, nói: “Bản quan làm việc theo luật.”

Lý Mộ trái lại không ngờ Chu Trọng sẽ giải vây cho Ngụy Bằng.

Nói từ trên nguyên tắc, Ngụy Đằng đã trở thành tội thần, Ngụy gia ba đời không thể khoa cử, làm con Ngụy Đằng,

Ngụy Bằng ngay cả tư cách tham gia khoa cử cũng không có, Hình bộ tịch thu khảo dẫn của hắn, có căn cứ về luật.

Lý do của Chu Trọng, nếu là truy cứu kỹ, có chút không đứng vững.

Nhưng ai bảo hắn là Hình bộ thị lang, đưa ra lý do, nghe qua lại có một chút đạo lý như vậy, hắn bảo vệ Ngụy Bằng, sai nha Hình bộ nào dám nói nhiều, quan viên Lại bộ, Lễ bộ, Tông Chính tự, cũng sẽ không vì loại chuyện không quan trọng này đứng ra phản đối hắn.

Sau khi xét duyệt xong, Lý Mộ và Lý Tứ liền rời khỏi Hình bộ.

Theo đội ngũ ở cửa Hình bộ mấp máy, lại có một thí sinh bước vào nha phòng, tiếp nhận quan viên Hình bộ dò hỏi.

"Tên họ?"

"Tân Hạo."

"Quê quán?"

"Quận Ngọc Sơn."

…

Ở ngoài nha phòng, nghe được cái tên này, ánh mắt Lễ bộ thị lang Lưu Thanh khẽ lóe lên, bỗng nhiên nói: "Đây là lần đầu tiên khoa cử của triều đình, đối với Đại Chu ý nghĩa trọng đại, chỉ sợ sẽ có các phương thế lực ý đồ đảo loạn khoa cử, chúng ta phải cẩn thận."

Tông Chính thiếu khanh nói: "Chính bởi vì như thế, mới có Hình bộ hôm nay thẩm tra."

Lưu Thanh khẽ lắc đầu, nói: "Theo ý kiến bản quan, pháp bảo Hình bộ dùng để phát hiện nói dối, trái lại càng như là một cái bài trí, người trong lòng bình thản, tất nhiên là không sợ, kẻ thật sự trong lòng có quỷ, dám đến Hình bộ, cũng nhất định có chỗ dựa vào, không sợ pháp bảo này."

Tông Chính thiếu khanh nghĩ nghĩ, gật đầu nói: "Lưu thị lang nói có lý, nhưng cũng không có khả năng đối với tất cả

mọi người đều nhiếp hồn sưu hồn, cái này không chỉ khó có thể thi hành, cũng rất dễ dàng tạo thành hỗn loạn.”

Lưu Thanh lắc đầu nói: “Tự nhiên không cần nghiêm tra mọi người, chỉ cần hướng một ít người có hiềm nghi trọng đại, thẩm tra nghiêm khắc một chút, thì có thể bóp chết đại bộ phận phiêu lưu.”

Lại bộ thị lang khinh thường hừ một tiếng, nói: “Nói thật nhẹ nhàng, chúng ta làm sao biết, người nào nên hoài nghi, người nào không nên hoài nghi?”

Hết chương 476.

Chương 477. Ma Tông nằm vùng (2)

Lưu Thanh nhìn hắn, nói: “Mọi người đều biết, Ma Tông nằm vùng, bình thường đều yêu cầu bộ dạng tuấn mỹ, Thôi Minh chính là một ví dụ, khoa cử sự tình liên quan trọng đại, đối với thí sinh bộ dạng quá mức tuấn mỹ, thẩm tra nghiêm khắc một chút, cũng không đủ.”

Tông Chính thiếu khanh sau khi tự hỏi, nói: “Ta cho rằng Lưu đại nhân nói có đạo lý, khoa cử liên quan đến tương lai triều đình, cho dù là cẩn thận như thế nào nữa cũng không đủ, nếu là sau này phát hiện, chỉ sợ chúng ta khó thoát trách nhiệm.”

Mấy người sau khi thương lượng với nhau, đều đồng ý đề nghị của Lưu Thanh.

Chẳng qua là tốn thêm một ít công phu, nếu là có thể mang phiêu lưu về sau có thể bùng nổ bóp chết một chút, cũng đáng mà làm.

Lưu Thanh thuận tay chỉ vào một thí sinh từ trong nha phòng đi ra, nói: “Ngươi qua đây một chút.”

Thí sinh đso bộ dạng sinh đoan chính tuấn tú, có chút thấp thỏm đi tới, hỏi: “Đại nhân có gì dặn dò?”

Lưu Thanh hỏi: “Ngươi tên là gì?”

Thí sinh đó nói: “Đệ tử Tân Hạo.”

Lưu Thanh nhìn đám người Chu Trọng, nói: “Bộ dạng vị thí sinh này xem như cực kỳ xuất chúng, không bằng từ hắn bắt đầu đi, bản quan ngày gần đây tu hành bị thương, không thể điều động quá nhiều pháp lực, chỉ sợ cần phiền các vị đại nhân.”

Chu Trọng đi ra, nói: “Bản quan đến đi.”

Trên mặt thí sinh đó có ngạc nhiên cùng lo lắng, không rõ nguyên do nói: “Đại, đại nhân, làm cái gì vậy?”

Lưu Thanh vỗ vỗ bờ vai hắn, nói: “Không cần lo lắng, chỉ là tiến hành một cái nhiếp hồn đơn giản đối với ngươi mà thôi,

nếu là không có vấn đề, tự sẽ thả ngươi rời khỏi.”

Thí sinh đó mặt lộ vẻ mê mang, nói: “Vì, vì sao, cũng chưa từng nói hôm nay thẩm tra phải nhiếp hồn mà, người khác sao đều không cần…”

Lưu Thanh an ủi hắn: “Đừng sợ, Chu đại nhân chỉ là đơn giản hỏi ngươi mấy vấn đề, sau khi hỏi xong ngươi liền có thể đi rồi.”

Người trẻ tuổi tên là Tân Hạo, vẻ mặt tuy bình tĩnh, nhưng nỗi kinh hoảng trong lòng đã đến cực điểm.

Vị đại nhân kia cũng chưa từng nói cho hắn, Hình bộ lần đầu thẩm tra cần nhiếp hồn, hắn chỉ là nói, trong triều có người của bọn họ, sẽ giúp mấy người bọn họ thông qua khoa cử, hơn nữa tránh thoát thẩm tra sau này, ở dưới tình huống trước đó không có chuẩn bị, hắn không thể cam đoan mình ở lúc bị nhiếp hồn, sẽ không nói ra một ít chuyện không nên nói.

Lưu Thanh nhìn ra hắn chần chờ, hỏi: “Như thế nào, có vấn đề sao?”

Tân Hạo lắc lắc đầu, nói: “Không, không có.”

Hắn không kháng cự, còn có khả năng lừa dối qua ải, chỉ cần hơi biểu hiện ra ý kháng cự, chỉ sợ lập tức sẽ lộ ra dấu vết.

Vì cam đoan không chút sơ xuất, hắn trước đó đã lấy được một phần hồ sơ bí mật, trong hồ sơ, ghi lại chi tiết tin tức đại bộ phận quan viên trong triều, Hình bộ thị lang Chu Trọng này, có thực lực cảnh giới thứ năm, mà hắn từng vì phản kháng nhiếp hồn, cố ý tôi luyện tâm trí, lấy thực lực Hình bộ thị lang, hẳn là không có khả năng công phá phòng tuyến trong lòng hắn.

Nghĩ đến đây, hắn liền yên tâm hơn rất nhiều.

Hắn chủ động đi đến trước mặt Chu Trọng, nói: “Vị đại nhân này, có thể bắt đầu rồi.”

Chu Trọng gật gật đầu, nói: “Nhìn vào mắt bản quan.”

Tân Hạo ngẩng đầu nhìn vào mắt hắn, chỉ cảm thấy mắt đối phương bỗng nhiên biến thành một lốc xoáy, giống như muốn

mang toàn bộ tâm thần của gã đều hấp dẫn vào.

Nhưng tâm chí gã cực kỳ kiên định, tuy trong mắt đã lộ ra mê mang, biểu hiện ra bộ dáng đã bị nhiếp hồn, nhưng thật ra ở sâu trong nội tâm, còn vẫn duy trì tỉnh táo.

Tân Hạo cho rằng Chu Trọng sẽ lập tức đặt câu hỏi, nhưng gã rất nhanh phát hiện, Chu Trọng nhiếp hồn cũng chưa dừng lại, trái lại, vòng xoáy trong mắt hắn xoay tròn càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh, nhanh đến mức một bộ phận tâm thần gã dùng để bảo trì thần trí kia, cũng không chịu khống chế bị vòng xoáy đó hút vào…

Tân Hạo dưới sự cả kinh, muốn lập tức dời tầm mắt, lại ở giờ khắc này, tốc độ lốc xoáy trong mắt Chu Trọng xoay tròn đạt đến đỉnh phong, mang tâm thần gã, hoàn toàn khống chế.

Không biết qua bao lâu, Tân Hạo mới một lần nữa nhận ra ý thức trở về.

Hắn nhìn thấy Chu Trọng mặt không biểu cảm nhìn hắn, vài tên quan viên đứng ở chung quanh hắn, mặt lộ vẻ chấn động.

Tân Hạo ý thức được đã xảy ra cái gì, không chút do dự thúc giục một món pháp bảo đã sớm giấu ở trong tay áo.

Thân thể gã biến mất ở tại chỗ, một lần sau xuất hiện, đã là ở ngoài Hình bộ.

Gã dán một lá bùa ở trên người, bóng người hóa thành một luồng hào quang, hướng xa xa bay nhanh đi.

“Muốn chạy?”

“Quả nhiên là Ma Tông nằm vùng!”

“Bọn chúng to gan!”

…

Mấy đạo khí tức, từ trong khuôn viên Hình bộ phóng lên cao, hướng về phương hướng gã biến mất lướt nhanh đi.

Biến cố đột nhiên xảy ra, khiến thí sinh còn đang xếp hàng trong ngoài Hình bộ đứng ngây ra tại chỗ.

Đầu đường Thần Đô, Lý Mộ vừa mới tách ra với Lý Tứ, đang định về nhà, bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn phía sau.

Trên bầu trời, có một bóng người lướt nhanh qua.

Trong Thần Đô, trừ phi tình huống đặc thù, là cấm ngự không phi hành, phía sau người này, còn có mấy bóng người đuổi theo không tha, ở trong mấy bóng người đó, Lý Mộ đã nhận ra khí tức quen thuộc.

Sau khi phản ứng lại, hắn nâng tay, một luồng hào quang màu vàng từ trong tay bay ra.

Vù!

Sau một tiếng xé gió, bóng người bay ở phía trước kia chợt khựng lại, thân thể bị một sợi dây thừng màu vàng trói chặt, pháp lực trong cơ thể cũng bị nhanh chóng giam cầm, trực tiếp từ không trung ngã xuống, bị ngã đến ngất đi.

Khi Lý Mộ đi đến bên cạnh hắn, mấy bóng người khác cũng từ trên trời hạ xuống.

Hắn nhìn nhìn Chu Trọng, hỏi: “Đây là chuyện gì?”

Chu Trọng nhìn thoáng qua người nọ trên mặt đất, nói: “Người này là Ma Tông nằm vùng, sau khi bị bản quan dùng nhiếp hồn thuật hỏi ra, ý đồ đào tẩu, đa tạ Lý đại nhân ra tay giúp đỡ.”

Lý Mộ nói: “Thuận tay mà thôi, ta không ra tay, các ngươi cũng có thể bắt được hắn.”

Sau đó hắn có chút kinh ngạc hỏi: “Các ngươi là như thế nào phát hiện hắn là Ma Tông nằm vùng?”

Chu Trọng nói: “Người này bộ dạng tuấn lãng, dẫn tới Lưu đại nhân hoài nghi, bản quan sau khi nhiếp hồn đối với hắn, quả nhiên phát hiện hắn là Ma Tông nằm vùng.”

Lại bộ thị lang nhìn Lưu Thanh, nói: “Lưu đại nhân thật đúng là tuệ nhãn như đuốc, liếc một cái liền nhìn thấu thân phận của hắn.”

Lưu Thanh khoát tay áo, nói: “Bản quan nào có bản lãnh này, bản quan chỉ là trùng hợp vận khí tốt mà thôi.”

Tông Chính thiếu khanh cảm thán: “Lưu đại nhân mấy ngày nay, vận khí quả thực rất tốt.”

Vừa mới điều nhiệm Lễ bộ, đã gặp được Lễ bộ thị lang gặp chuyện, lại gặp đúng lúc khoa cử Lễ bộ thiếu người, đặc biệt thăng lên làm thị lang, lần này thẩm tra đưa ra đề nghị, người đầu tiên đã gặp được Ma Tông nằm vùng, phần vận khí này của hắn, thật sự không ai có thể bằng được.

Hết chương 477.

Chương 478. Khoa cử (1)

Trong thời gian ngắn ngủn này, Chu Trọng đã hoàn thành sưu hồn đối với người này.

Hắn trầm giọng nói: “Hắn còn có ba đồng đảng ở khách sạn, các vị đại nhân, theo bản quan cùng nhau đến, bắt mấy tên Ma Tông nằm vùng này!”

Hình bộ ngày đầu tiên xét duyệt, đã tra được Ma Tông nằm vùng, lấy thân phận thí sinh, mưu toan trà trộn vào khoa cử.

Nếu để bọn họ may mắn thông qua khoa cử, lại tránh thoát thẩm tra, về sau không biết sẽ mang đến bao nhiêu phiền toái cho triều đình.

Ngoài ra, thông qua sưu hồn đối với bốn người này biết được, triều đình Đại Chu, còn có Ma Tông nằm vùng.

Tin tức này, ở trong triều nhấc lên sóng gió không nhỏ, nhưng về thân phận tên nằm vùng đó, bốn người kia cũng không biết, triều đình chỉ có thể đợi người này chủ động bại lộ, mới có khả năng phát hiện.

Nghĩ Thôi Minh kia nằm vùng hơn mười năm, mới bất ngờ bị phát hiện, ai cũng không biết, Thôi Minh kế tiếp sẽ là ai.

Lễ bộ thị lang vừa mới thăng nhiệm, trong sự kiện lần này, công lao không thể nghi ngờ lớn nhất, nếu không phải hắn đề nghị, bốn gã nằm vùng Ma Tông này, sẽ không bị phát hiện sớm như vậy.

Đối với Lưu Thanh thăng nhiệm Lễ bộ thị lang, trong triều vẫn có chút tin đồn, cho rằng hắn có thể có địa vị hôm nay, dựa vào là vận khí.

Nếu không phải tiền nhiệm Lễ bộ thị lang gặp chuyện, Lễ bộ lại thật sự không có người, vị trí này như thế nào cũng không tới lượt hắn.

Một lần này, những người này toàn bộ ngậm miệng.

Vận khí cũng là một loại thực lực, vì sao mỗi lần có vận khí tốt đều là hắn, đã có thể nói lên tất cả.

Sau chuyện lần này, bản thân Lưu Thanh, tuy chưa được thưởng, nhưng phu nhân của hắn, lại đạt được một cái thân phận mệnh phụ.

Cái này ý nghĩa, vị tân nhậm Lễ bộ thị lang này, và người nhà của hắn, đã thật sự bước vào giai tầng quyền quý của Thần Đô.

Lưu phủ.

Trong thư phòng, Lưu Thanh búng vang ngón tay, trong hư không, bỗng dưng xuất hiện một ngọn lửa.

Một cái gương đồng trên bàn chậm rãi bay lên, sau khi bị ngọn lửa đó bao vây, nhanh chóng hòa tan, cuối cùng hóa thành một vũng nước đồng…

Khoa cử là cái nôi quan viên của Đại Chu, Lý Mộ đoán, thế lực đối địch Đại Chu, hẳn là sẽ không bỏ qua cơ hội lần này, nhưng cũng không ngờ, Ma Tông lại to gan lớn mật như vậy.

Chỉ tiếc, bọn họ hao hết thiên tân vạn khổ, đả thông địa phương, đưa nằm vùng đến Thần Đô, cuối cùng lại thua ở nơi không ngờ được.

Nằm vùng bởi vì bộ dạng quá đẹp trai mà bị hoài nghi, chuyện lần này qua đi, chỉ sợ ma đạo mấy tông, khả năng rất lớn sẽ bỏ thói quen trông mặt mà bắt hình dong, bộ dạng càng đẹp càng tuấn tú nằm vùng, càng dễ dẫn tới hoài nghi, cũng càng dễ bại lộ.

Đương nhiên, cái này đối với triều đình mà nói, cũng không hẳn là chuyện tốt, Ma Tông nếu bỏ thói quen trông mặt mà bắt hình dong, độ khó tìm được nằm vùng của triều đình tất nhiên lớn hơn nữa.

Chuyện Thôi Minh cùng Hình bộ thẩm tra, làm Lý Mộ ý thức được, ma đạo thẩm thấu đối với triều đình Đại Chu, đã đến trình độ bất chấp thủ đoạn.

Thế lực này trải rộng Tổ Châu, tựa như tổ chức khủng bố, quấy động mưa gió ở các quốc gia.

Đại Chu nhìn như cường đại, nhưng trong triều đình, bị đảng mới đảng cũ phân cắt, ngoài nỗi lo nội bộ, hoạ ngoại xâm

cũng không thiếu, quỷ vực, yêu quốc muốn đi ra khỏi U Đô cùng vùng đất man hoang, long tộc cũng không muốn vĩnh viễn ở đáy biển u ám, các nước xung quanh, nhìn như thần phục, sau lưng có thể đã sớm nội bộ lục đục, vui vẻ nhìn thấy Đại Chu tiêu vong sụp đổ…

Lại thêm Ma Tông ăn mòn, quốc gia lớn phồn vinh hưng thịnh này, thật ra đã thủng trăm ngàn lỗ.

Nữ hoàng sợ sớm đã ý thức được một điểm này, nàng không muốn làm hoàng đế, lại không thể không ngồi ở vị trí đó.

Toàn bộ Đại Chu, chỉ có nàng ngồi ở vị trí đó, mới có thể khiến tất cả mọi người tin phục.

Một khi nàng bỏ cuộc, đảng mới cùng đảng cũ, tất nhiên sẽ nhấc lên phân tranh lớn hơn nữa, đến lúc đó, dưới loạn trong giặc ngoài, giang sơn Đại Chu, có lẽ sẽ dừng lại ở đương triều, nàng cũng sẽ trở thành một vị hoàng đế cuối cùng trong lịch sử Đại Chu.

Nữ hoàng khẳng định không muốn trở thành vua mất nước, cho nên thứ nàng bây giờ đối mặt, thật ra là cảnh ngộ lưỡng nan.

Lý Mộ ngồi ở bên cạnh bàn đá trong sân, nhìn nữ hoàng đang cùng Tiểu Bạch ở trong vườn hoa tưới hoa, nghĩ áp lực một quốc gia hưng vong, đều đặt ở trên thân một nữ tử là nàng, nàng sẽ xuất hiện tâm ma hoặc là tình huống nhân cách phân liệt, cũng sẽ không kỳ quái.

Chuyện khoa cử, hắn còn cần để tâm hơn một chút, chỉ có thông qua khoa cử, hắn mới có tư cách, gánh vác thêm vài phần áp lực cho nữ hoàng.

Ở trong một bầu không khí khẩn trương của Thần Đô, lần đầu tiên khoa cử của Đại Chu từ trước tới nay, đúng hạn mà tới.

Đây cũng là lần đầu tiên từ trước tới nay, triều đình lần đầu vòng qua bốn đại thư viện, có được quyền lực tuyển quan.

Chế độ khoa cử, là Trung Thư tỉnh tốn thời gian hơn một tháng mới chế định ra, thí sinh cần ở trong vòng ba ngày, hoàn

thành bốn khoa thi.

Bốn khoa này, ba khoa trước là văn khoa, phân biệt là toán học, hình luật, sách luận, một khoa cuối cùng, là võ khoa, khảo sát tu vi của thí sinh.

Trong đó, ba khoa trước quan trọng nhất, tu vi võ khoa chỉ làm tham khảo, trừ chủ quan ba mươi sáu quận địa phương, cần quan viên có đạo hạnh cao thâm trấn thủ, đại bộ phận chức quan trong triều, đối với quan viên tu hành hay không, đạo hạnh sâu cạn là không có yêu cầu.

Toán học, do Hộ bộ ra đề mục, hình luật thì do Hình bộ ra đề mục, về phần sách luận, đề mục ra từ tay Trung Thư Lệnh cùng sáu vị Trung Thư xá nhân.

Công bộ sớm ở một tháng trước, đã lấy tốc độ nhanh nhất, ở trong Thần Đô xây dựng trường thi, trong trường thi có thể chứa được mấy ngàn thí sinh.

Buổi sáng hôm nay, tiến hành là thi trận đầu toán học.

Trong trường thi, quan viên đến từ các bộ của triều đình thay phiên giám thị, tu vi của quan viên giám thị, không có một vị nào thấp hơn cảnh giới thứ tư, trong đó không thiếu cảnh giới thứ năm, Trung Thư Lệnh cảnh giới thứ sáu, càng tự mình trấn thủ trường thi.

Dưới tình huống như vậy, không ai có thể giở trò.

Trường thi, trong một phòng nào đó, Lý Mộ lấy được bài thi toán học.

Toán học là môn bắt buộc kiểm tra, một mình thành khoa, là hắn cực lực tranh thủ, lúc ấy ở Trung Thư tỉnh, thậm chí vì thế tranh cãi với mấy vị Trung Thư xá nhân.

Mấy vị Trung Thư xá nhân đó cho rằng, toán học là môn không chính thức, không nên độc chiếm một khoa, về sau Lý Mộ lấy tình, lấy lý, cuối cùng mới thuyết phục được mấy người.

Bài thi toán học này, đối với Lý Mộ mà nói, đơn giản không thể đơn giản hơn nữa, Hộ bộ thượng thư chính là dựa theo đề

cương thi của hắn ra đề mục, tuy thay đổi hình thức và con số, bản chất vẫn giống nhau.

Hết chương 478.

Chương 479. Khoa cử (2)

Chỉ luận trình độ toán học, Lý Mộ có thể tiếu ngạo Đại Chu.

Môn toán lượng đề rất lớn, cho dù là Lý Mộ, cũng cần non nửa canh giờ, mới viết xong cả bài thi, sau đó cất bài thi vào một cái túi giấy, dán lên phù lục cất chứa.

Toán học, là Hộ bộ thượng thư tự mình ra đề.

Lúc thi toán học, gã ở trong sân tuần tra, lấy gã nhắm chừng, thời gian hai canh giờ, mấy ngàn thí sinh này, không có mấy người có thể đáp xong toàn bộ đề mục.

Nhưng chỉ qua nửa canh giờ, hắn liền nhìn thấy có người nộp bài thi rời khỏi trường thi.

Gã nhận ra Lý Mộ, nhìn bóng lưng hắn rời khỏi, khinh thường nói: "Chẳng qua là ỷ vào bệ hạ sủng ái, mới có thể ở trên triều đường nhảy lên nhảy xuống, lúc gặp được khảo nghiệm thực học, liền phải hiện ra nguyên hình."

Lưu Nghi ngay tại bên cạnh gã, hỏi: "Thượng thư đại nhân nói là Lý Mộ phải không?"

Hộ bộ thượng thư nói: "Không phải hắn còn có thể là người nào, bài thi của bản quan, người bình thường hai canh giờ, cũng khó giải đáp, hắn nửa canh giờ đã rời nơi đây, chỉ sợ căn bản không tính ra được mấy đề."

Lưu Nghi lắc đầu nói: "Thượng thư đại nhân có biết, đề cương thi toán học, là người nào làm ra không?"

Hộ bộ thượng thư hỏi: "Không phải Thượng Thư tỉnh các ngươi sao?"

Lưu Nghi nói: "Là Lý đại nhân."

Hộ bộ thượng thư ngẩn ra một phen, sau đó hỏi: "Ý của ngươi là nói, đề cương bản quan lấy được, là hắn ra, toán học, là tự hắn ra đề mục tự mình đáp?"

Lưu Nghi gật gật đầu, nói: "Cũng có thể lý giải như vậy."

Hộ bộ thượng thư nhíu mày nói: "Sao lại có lý này?"

Lưu Nghi nói: “Thượng thư đại nhân không cần hoài nghi sự công bằng của môn toán, trình độ của Lý đại nhân ở toán học, chỉ sợ toàn bộ Đại Chu, không ai có thể bằng được, nếu không, Trung Thư tỉnh cũng sẽ không để hắn ra đề cương môn toán. Lấy năng lực của Lý đại nhân, căn bản không cần khoa cử chứng minh…”

Một tháng đó ở Trung Thư tỉnh, đám người Lưu Nghi, đối với Lý Mộ có hiểu biết khắc sâu.

Người khác ấn tượng đối với hắn, có thể chỉ dừng lại ở trên là thanh niên phẫn nộ mắng trời mắng đất, nhưng sáu vị Trung Thư xá nhân lại biết rất rõ, Lý Mộ không chỉ tinh thông toán học, hình luật, ở trên sách luận, nói tới việc lớn triều chính, cũng thường xuyên có giải thích độc đáo.

Hắn không cần dùng khoa cử để chứng minh năng lực của hắn, bởi vì lần khoa cử này, chính là lấy năng lực hắn có làm bản gốc, để lựa chọn sử dụng nhân tài.

Thời gian khoa cử là ba ngày, ngày đầu tiên buổi sáng thi toán học, buổi chiều thi hình luật, ngày thứ hai sách luận, một ngày cuối cùng khảo nghiệm tu vi.

Toán học đối với Lý Mộ mà nói rất đơn giản, trận thứ hai hình luật thì khác.

Hình luật là một trong bốn môn của khoa cử, cực kỳ quan trọng, sau khi lấy được bài thi, Lý Mộ liền biết người ra đề mục của Hình bộ không đơn giản.

Cả bài thi, không có một đề mục, là kiểm tra nguyên văn《Đại Chu luật》, toàn bộ đề mục hình luật, tất cả đều là phân tích vụ án, hơn nữa cũng không phải vụ án đơn giản, vụ án đề cập thường thường tương đối phức tạp, có đôi khi còn có thể đề cập tham thảo pháp luật cùng đạo đức, rất nhiều đề mục, Lý Mộ thường thường cần tự hỏi rất lâu, mới có thể hạ bút.

Lúc thi xong rời trường thi, Lý Mộ trùng hợp gặp được Hình bộ lang trung, liền hỏi thêm một câu.

Theo Hình bộ lang trung nói, đề mục hình luật, là Hình bộ thị lang Chu Trọng sở ra, cái đó giống với Lý Mộ đoán, cũng chỉ có gã, mới có thể nghĩ ra loại đề mục cổ quái này.

Ngày hôm sau sách luận với hắn mà nói, ngược lại đơn giản hơn chút.

Một môn này, kiểm tra là phương pháp trị quốc xử lý chính sự, học sinh ba đại thư viện cực kỳ am hiểu cái này, đề mục sách luận là Trung Thư tỉnh ra, trong một tháng đó, Lý Mộ cùng sáu vị Trung Thư xá nhân không biết tham thảo bao nhiêu lần.

Tính ra, thi xong ba môn này, trừ hình luật có chút khó khăn, hai môn còn lại, hầu như tương đương Lý Mộ tự mình ra đề mục tự mình đáp.

Về sau nếu thiếu tiền, hắn hoàn toàn có thể ra mấy bộ bài thi mô phỏng kia, xây dựng một lớp bổ túc trước kỳ khoa cử, có tư cách tiếp nhận giáo dục, có thể tham gia khoa cử, đại bộ phận đều là con em nhà giàu không thiếu tiền, mấy bộ bài thi, đã có thể khiến hắn kiếm đầy chậu, cái này so với mở cửa hàng kiếm tiền nhanh hơn nhiều, làm ăn hoàn toàn không cần vốn…

Lý Mộ sau khi cẩn thận suy tư, vẫn từ bỏ ý tưởng xây dựng lớp phụ đạo trước kỳ thi.

Khoa cử là con đường tuyển quan của triều đình, là một chuyện phi thường nghiêm túc, thật làm như vậy, không khỏi có chút không mang triều đình để vào mắt. Tu hành giả nếu muốn theo đuổi tiền tài, là rất đơn giản, tùy tay vẽ mấy lá bùa, bán cho phàm nhân, liền có thể đạt được vô số vàng bạc.

Ba buổi thi của hai ngày đầu đã thi xong, từ giờ trở đi, toàn bộ thí sinh lần khoa cử này, vận mệnh đã được quyết định.

Thành tích ba buổi thi văn, quyết định bọn họ có thể thông qua khoa cử hay không.

Về phần thi võ, cũng sẽ không ảnh hưởng kết quả cuối cùng của khoa cử, thi võ, xếp hạng riêng, ai trong thi võ biểu hiện nổi trội xuất sắc, sẽ được triều đình coi trọng nhiều hơn, tương lai có nhiều cơ hội hơn đảm nhiệm chức vị quan trọng trong triều.

Một hồi sách luận cuối cùng, Lý Mộ chưa sớm nộp bài thi, mà là đợi tới sau khi chiêng vang, ở bên ngoài chờ Lý Tứ đi

ra.

Nhìn thấy Lý Tứ đi ra, Lý Mộ đi qua, hỏi: “Thế nào?”

Lý Tứ nói: “Có vài đề mục không biết đáp như thế nào, nhưng vấn đề không lớn.”

Nói xong, hắn mới dùng ánh mắt khác thường nhìn Lý Mộ, hỏi: “Đề thi khoa cử, thật sự không phải ngươi ra sao?”

Trong ba buổi đã thi, hắn cảm thấy khó, chỉ có hình luật.

Điều khoản luật pháp hắn học thuộc, hầu như đều không dùng tới, cũng may hắn ở huyện Dương Khâu, có nhiều năm làm bộ khoái, cho dù là bản thân chưa từng xử án, cũng từng thấy Trương đại nhân xử không ít.

Huống chi, luật pháp là dùng để bảo vệ xã hội công chính, rất nhiều đề mục, thật ra căn bản không cần theo luật pháp, một người bình thường, bằng trực giác cũng có thể làm ra phán đoán chính xác.

Về phần toán học cùng sách luận, trừ ít ỏi mấy đề, đại đa số đề mục, hắn đều dễ dàng đáp, không phải vì hắn tinh thông hai thứ này, mà là những đề mục này, đều ở trong trọng điểm Lý Mộ vạch ra cho hắn.

Điều này làm hắn không thể không hoài nghi, đề thi khoa cử, có phải căn bản chính là Lý Mộ ra hay không.

Lý Tứ không có vấn đề gì lớn, Lý Mộ cũng không cần phải quản tới hắn.

Đối với Lý Tứ mà nói, chỉ cần không rớt bảng là đủ, lấy tu vi của hắn, ngày mai thi võ, cũng có thể đạt được ít nhất là đánh giá “Ất”, về sau phát triển, còn ở trên ông bố vợ tiện nghi của hắn.

Hết chương 479.

Chương 480. Ai là giám khảo?

Thi võ cũng không phải tỷ thí giữa thí sinh, mà là do giám khảo căn cứ học sinh biểu hiện, làm ra đánh giá đối với thực lực của bọn họ.

Thành tích thi võ, từ trên xuống dưới, chia làm bốn bậc lớn "Giáp" "Ất" "Bính" "Đinh", mỗi một bậc, lại chia làm ba hạng nhỏ.

Buổi trưa ngày thứ ba, toàn bộ thí sinh, tập hợp ở trên giáo trường của trường thi.

Thí sinh chưa từng tu hành không cần tham dự thi võ, có thể ở chung quanh quan sát, lần này khoa cử mấy ngàn thí sinh, tu hành giả có khoảng gần một ngàn người.

Thi võ, do Binh bộ cử hành, trong tam tỉnh lục bộ của triều đình, Binh bộ là một ban ngành rất đặc thù.

Đại Chu lập nước tới nay, ý nghĩa tồn tại của Binh bộ, chính là chống đỡ ngoại tộc xâm nhập, rất ít tham dự quốc sự bình thường, toàn bộ tướng lĩnh Đại Chu thuộc về Binh bộ thống lĩnh, bọn họ lãnh binh trấn thủ biên cảnh Đại Chu, đề phòng quỷ vực cùng yêu quốc, bình thường sẽ không dễ dàng rời khỏi.

Lần này khoa cử thay đổi chế độ, ảnh hưởng rất lớn đối với ba đại thư viện còn lại, nhưng đối với thư viện Bạch Lộc, lại không có ảnh hưởng lớn bao nhiêu.

Thư viện Bạch Lộc bồi dưỡng là tướng tài, học sinh thư viện Bạch Lộc sau khi rời khỏi thư viện, sẽ tới biên cảnh trấn thủ, mà không phải ở lại Thần Đô, tự nhiên cũng sẽ không ở trong triều kết bè kết cánh.

Quan viên Binh bộ, đều có tu vi rất sâu.

Binh bộ thượng thư, là viện trưởng thư viện Bạch Lộc, cũng là cường giả cảnh giới thứ bảy duy nhất trong quan viên triều đình.

Hai vị thị lang, đều có tu vi cảnh giới thứ sáu.

Mấy vị Binh bộ lang trung, tu vi là cảnh giới thứ năm, ngay cả viên ngoại lang nho nhỏ, cũng là cảnh giới thứ tư đỉnh phong.

Chủ trì lần thi võ võ này, là Binh bộ tả thị lang.

Một ngàn thí sinh có tu vi trong người, bị chia làm mười tổ, mỗi tổ khoảng trăm người, từng tổ sẽ có hai giám khảo, làm ra đánh giá đối với thực lực tổng hợp của thí sinh, cuối cùng ra thành tích.

Binh bộ bồi dưỡng tướng tài, cực kỳ chú trọng năng lực thực chiến của thí sinh, phương pháp khảo hạch của thi võ, cũng rất đơn giản.

Ở dưới tình huống không dùng phù lục, không dùng pháp bảo, chỉ dựa vào tu vi bản thân công kích giám khảo, ở trong tay giám khảo kiên trì thời gian càng lâu, thành tích nhận được liền càng cao.

Trên giáo trường, một tổ chỗ Lý Mộ, một giám khảo chỉ hướng một thí sinh tận cùng phía trước của đội ngũ, nói: “Ngươi, đi ra, chọn một binh khí, toàn lực công kích bản quan.”

Thí sinh kia nhìn qua nhã nhặn, chỉ có tu vi Luyện Phách, hơn nữa là bộ dáng vừa luyện hóa hai ba phách.

Hắn từ trên giá binh khí ở bên chọn một thanh kiếm, thẳng tắp hướng giám khảo kia bổ tới.

Phành!

Hắn vừa mới tới gần giám khảo kia, đã bị đá bay kiếm trong tay, mờ mịt đứng ở tại chỗ.

Giám khảo đó nhìn hắn một cái, thản nhiên nói: “Đinh hạ.”

Cạnh giáo trường, một gã lệnh sử ghi lại thành tích của hắn.

Giám khảo đó thất vọng lắc lắc đầu, nhìn về phía người tiếp theo, nói: “Ngươi, đi ra.”

Thí sinh thứ hai đã luyện hóa năm phách, hiển nhiên từng học dược nham chi thuật, bộ pháp thân hình mơ hồ có lộ số

nào đó, ở trong tay giám khảo kia kiên trì thêm được mấy chiêu.

Sau khi một cước đá bay hắn, giám khảo đó bình tĩnh nói: "Đinh thượng, kế tiếp."

"Bính, kế tiếp."

"Ất hạ, tiếp tục…"

…

Lý Mộ đứng ở trong đám người, nhìn thí sinh xếp phía trước hắn, từng người một tiếp nhận kiểm tra.

Thành tích bọn họ lấy được, có quan hệ rất lớn với tu vi, nói chung, nếu là Luyện Phách cảnh, sẽ bị phân chia đến cấp Đinh, về phần rốt cuộc là Đinh thượng, Đinh, hay là Đinh hạ, thì phải xem biểu hiện trong cuộc thi.

Thi võ có thể dùng pháp thuật thần thông của bản thân, nhưng không thể mượn dùng phù lục pháp bảo các vật bên ngoài. Lý Mộ nhìn ra, Binh bộ rất để ý năng lực thực chiến của thí sinh, chỉ có tu vi Luyện Phách, nhưng thực chiến ổn, có thể ở dưới tay giám khảo đi thêm mấy chiêu, cũng có khả năng được đánh giá cấp Bính.

Có tu vi Ngưng Hồn, nhưng chỉ có pháp lực suông, trong vòng một hai chiêu liền bị thua, chỉ có thể được cấp Đinh.

Giám khảo này thật ra cũng không ức hiếp thí sinh, gặp được thí sinh tu vi Luyện Phách, hắn liền chỉ dùng ra pháp lực Luyện Phách cảnh, khi gặp được Ngưng Hồn cùng Tụ Thần, hắn lại sẽ mang pháp lực tăng lên, giữ ở cùng trình độ với thí sinh.

Nhưng, chênh lệch giữa tu hành giả cảnh giới ngang nhau, có đôi khi cũng có thể lớn đến không thể tưởng tượng.

Giám khảo này, kinh nghiệm thực chiến phi thường phong phú, chống lại các thí sinh này, mặc dù là tu vi ngang nhau, cũng có thể mang bọn họ thoải mái nghiền áp.

Đây tất nhiên là từ trong kinh nghiệm trăm trận luyện thành, trên người hắn thỉnh thoảng tản mát ra khí sát phạt, không khó

đoán, hắn trước kia từng ra chiến trường thật sự.

Mặc kệ là Luyện Phách hay Tụ Thần, ở trong tay hắn, đều không có sức chống đỡ.

Về phần thí sinh Thần Thông cảnh, ở một tổ này, Lý Mộ tạm thời chưa từng nhìn thấy.

Loại chiến đấu kiểu nghiền áp này, bắt đầu nhanh, chấm dứt cũng nhanh, rất nhanh liền đến lượt Lý Mộ.

Giám khảo kia nhìn Lý Mộ, hỏi: "Ngươi tên là gì?"

Lý Mộ đi ra, nói: "Lý Mộ."

Quan viên Binh bộ nếu không có chuyện quan trọng, bình thường sẽ không vào triều, Binh bộ lang trung này giờ phút này mới biết được, người trước mắt, chính là Lý Mộ mấy ngày này, mang Thần Đô quấy động gà chó không yên.

Tu vi người này hiển nhiên đã tiến vào trung tam cảnh, Binh bộ lang trung mang pháp lực của mình áp đến cảnh giới thứ tư, nói: "Ngươi chọn một món binh khí đi."

Lý Mộ nói: "Ta quen dùng nắm tay."

Binh bộ lang trung cũng không nói lời thừa nữa, thản nhiên nói: "Vậy thì bắt đầu đi."

Hắn vừa dứt lời, trước mắt đã mất đi bóng người Lý Mộ.

Phành!

Hắn tung một cú đấm, hai nắm tay chạm nhau, hai người đều lui về phía sau mấy bước.

Trên mặt Binh bộ lang trung lộ ra nét kinh ngạc, gã vốn tưởng, Lý Mộ làm sủng thần của bệ hạ, tu vi là bị bệ hạ mạnh mẽ kéo lên, sợ là chỉ có hoa không có quả, nhưng một quyền này khiến gã ý thức được, pháp lực trong cơ thể hắn ngưng thực hơn nữa thâm hậu, nói cách khác, hắn thật sự có được thực lực cảnh giới thứ tư.

Binh bộ lang trung cười lớn một tiếng, nói: "Cuối cùng gặp được một tên thú vị!"

Nói xong, gã liền chủ động hướng Lý Mộ tấn công.

Thấy giám khảo này không có ý tứ thi triển thần thông, Lý Mộ cũng lười dùng thần thông pháp thuật, bàn tay trần, đánh với quan viên Binh bộ này.

Người này kinh nghiệm chiến đấu quả thực phong phú, nhưng "Đấu" tự quyết của Lý Mộ cũng không phải bài trí, đối phương là dùng ý thức và kinh nghiệm chiến đấu, Lý Mộ thì hoàn toàn là dùng đạo thuật thúc đẩy bản năng thân thể.

Phành! Phành! Phành!

Giáo trường bốc lên bụi đất, hai người đều chưa dùng thần thông, thuần túy lấy thân thể chiến đấu.

Hết chương 480.

Chương 481. Hiện thực tàn khốc (1)

Binh bộ lang trung cùng Lý Mộ càng đánh càng kinh, từ vừa mới bắt đầu, gã đã luôn luôn tìm kiếm sơ hở của Lý Mộ, lại cho tới bây giờ cũng chưa tìm được.

Kinh nghiệm chiến đấu của Lý Mộ, so với gã không thua chút nào, thậm chí còn có hơn.

Chỉ cần gã lộ ra một chút sơ hở, hắn sẽ đuổi đánh rát, dần dần, làm giám khảo, gã thế mà lại ở thế yếu.

Trong lòng Binh bộ lang trung chấn động, thí sinh chung quanh càng trợn tròn mắt.

Nhất là người vừa rồi bị giám khảo bắt nạt, cực kỳ rõ ràng gã khủng bố bao nhiêu, nhưng tồn tại khủng bố như vậy, thế mà lại bị người ta đè ra đánh, chỉ có phần bị động phòng thủ…

Bên sân, một giám khảo khác nhìn một lát, cười to một tiếng, nói: “Lang trung đại nhân, ta đến giúp ngươi.”

Dứt lời, hắn liền phi thân gia nhập chiến đoàn.

Lấy một địch hai, hai người một người vốn là có cảnh giới Thần Thông, một người áp chế thực lực ở cảnh giới Thần Thông, áp lực vốn nên tăng vọt, nhưng đối với Lý Mộ mà nói, lại không có khác biệt quá lớn, dưới đạo thuật, thân thể hắn hoàn toàn là bằng vào bản năng hành động, nhiều người, chẳng qua là tốc độ pháp lực tiêu hao sẽ nhanh hơn chút.

Thấy hai vị giám khảo đồng thời ra tay, cũng chỉ có thể miễn cưỡng vãn hồi hoàn cảnh xấu, không chỉ có thí sinh chung quanh kinh ngạc rớt cằm, ngay cả cách đó không xa, giám khảo hai tổ khác cũng vây tới.

“Người này là ai, vậy mà sinh mãnh như thế?”

“Lấy một địch hai, thế mà còn có thể vững vàng chiếm thượng phong…”

“Trên người hắn không chút sơ hở, nhất định có được kinh nghiệm chiến đấu cực kỳ phong phú.”

“Mãnh tướng bách chiến trong quân, cũng chỉ thế này mà thôi, hắn nếu là ở biên cảnh, nhất định là một viên hãn tướng…”

…

Trên giáo trường, trừ có quan viên Binh bộ, quan viên Lễ bộ, Lại bộ, Tông Chính tự, cùng với Trung Thư tỉnh, cũng ở chung quanh lượn lờ giám sát.

Động tĩnh nơi này, rất nhanh đã dẫn tới các quan viên chú ý.

Lưu Nghi đi tới, khi nhìn thấy Lý Mộ đè hai quan viên Binh bộ đánh, thiếu chút nữa cho rằng gã hoa mắt.

Lý Mộ ở trong lòng gã, vẫn luôn là một quan văn.

Hắn giỏi về toán học, tinh thông hình luật, sách luận càng là thứ hắn am hiểu, chế độ khoa cử thành lập, hắn phải chiếm hơn phân nửa công lao.

Lúc ở Trung Thư tỉnh, hắn cùng đám xá nhân vừa nói vừa cười, nhìn nho nhã đến cực điểm.

Lại nhìn giờ phút này, hai quan viên Binh bộ, mãnh tướng ở trên chiến trường giết địch vô số, ở dưới tay của hắn, thế mà không có một chút sức chống trả, làm người ta không khỏi hoài nghi, trận tỷ thí này, ai mới là giám khảo…

Nơi xa hơn một chút, một quan viên Binh bộ hướng bên này nhìn một cái, nói với một giám khảo khác bên cạnh: “Như vậy tiếp tục, phải thi tới khi nào, nếu không chúng ta cũng học bên kia, một lần kiểm tra hai người?”

Một quan viên khác gật gật đầu, đang muốn mở miệng, bỗng nhiên ngẩn ra, ngạc nhiên nói: “Không đúng, hai kẻ bị đè ra đánh kia, hình như là Trần lang trung cùng Mã viên ngoại lang…”

Hai quan viên Binh bộ kinh ngạc nhìn phương hướng đó, hoài nghi trước mắt xuất hiện ảo giác.

Binh bộ khác với năm bộ còn lại, Hộ bộ, Lễ bộ quan viên các bộ, không có yêu cầu đối với tu vi, nhưng quan viên Binh

bộ, dưới đến chủ sự, trên đến thị lang, thượng thư, vị nào không phải danh tướng từ trong núi thây biển máu giết ra?

Tu vi bọn họ, cũng không nhất định rất cao, nhưng kinh nghiệm chiến đấu lại không phải ít.

Ở trên chiến trường, phù lục chung quy sẽ dùng hết, pháp bảo rồi sẽ tổn hại, duy nhất đáng tin, chỉ có thân thể của mình.

Các tướng lĩnh từ trên chiến trường lui ra, đều có kinh nghiệm chiến đấu cận thân phong phú, chiến đấu sống chết thật sự, có thể nghiền áp cùng cấp, nhưng bây giờ, hai vị giám khảo Binh bộ, liên thủ đối phó một thí sinh, thế mà còn ở thế yếu.

Lấy nhãn lực bọn họ, tự nhiên có thể nhìn ra, Trần lang trung và Mã viên ngoại lang, trừ mang tu vi áp chế ở trình độ mới vào cảnh giới thứ tư, phương diện khác, cũng chưa có bất cứ sự nương tay nào.

Đạo thuật tiêu hao đối với pháp lực, so với thần thông là tương đối nhỏ, nhưng duy trì thời gian dài, đối với Lý Mộ cũng không có lợi.

Hai quan viên Binh bộ này tuy áp chế tu vi, nhưng pháp lực bọn họ, so với Lý Mộ thâm hậu hơn nhiều, Lý Mộ không muốn tiếp tục nữa, trở tay một chưởng vỗ ở ngực một giám khảo, đồng thời một chân bắn lên, đá vào bên hông một giám khảo khác, hai người lùi lại mấy bước, mới đứng vững thân hình.

Hai người đang muốn tiến lên tiếp, Lý Mộ lại ngừng lại, nhìn bọn họ hỏi: “Được chưa?”

Thân thể hai người khựng lại, nhìn nhau một cái, cười khổ nói: “Được rồi.”

Trải qua vừa rồi so đấu ngắn ngủn, hai người rất rõ, nếu bọn họ chỉ áp chế tu vi ở trình độ tương đương Lý Mộ, hai người liên thủ, cũng không phải đối thủ của hắn.

Nhìn từ hắn một đòn cuối cùng bức lui hai người, ở trong chiến đấu vừa rồi, hắn chỉ sợ còn nương tay.

Tên Binh bộ lang trung kia nhìn về phía lệnh sử bên sân, nói: “Lý Mộ, thành tích thi võ, Giáp thượng.”

Giáp thượng, là thành tích cao nhất của thi võ, cũng là bọn họ cho Lý Mộ đánh giá cao nhất.

Chịu Thiên Huyễn Thượng Nhân ảnh hưởng, ở phương diện thực lực bản thân, Lý Mộ tuân thủ là nguyên tắc thu mình khiêm tốn, mấy tháng qua, hầu như chưa từng triển lộ.

Nhưng lần này thì khác, không phải hắn nhất định phải ở trên thi võ trở nên nổi bật, là vì hắn lần này tham gia khoa cử, không chỉ vì chính hắn, cũng vì nữ hoàng.

Chỉ có hắn biểu hiện đủ bắt mắt, quan viên trong triều, bao gồm người trong thiên hạ mới sẽ không cảm thấy, nữ hoàng sủng một tên tài trí bình thường trừ bề ngoài đẹp trai, không được tích sự gì cả.

Hắn phải hướng triều thần, hướng người trong thiên hạ chứng minh, nữ hoàng không phải trầm mê giá trị nhan sắc của hắn.

Sau khi trải qua nhạc đệm ngắn ngủi, thi võ tiếp tục tiến hành.

Sau khi nhìn thấy hai giám khảo vừa rồi lấy hai địch một, còn thua ở trong tay Lý Mộ, thí sinh còn lại, sợ hãi trong lòng đối với bọn họ cũng ít đi rất nhiều.

Có lẽ, chỉ là những người phía trước Lý Mộ quá yếu, bọn họ tuy không bằng Lý Mộ, nhưng cũng sẽ không bị chà đạp quá thê thảm.

Sau đó bọn họ liền cảm nhận được hiện thực tàn khốc.

Không biết có phải hai vị giám khảo vừa rồi thua thí sinh, trong lòng buồn bực hay không, đối với thí sinh kế tiếp, không chút nương tay nào cả, mặc dù là bọn họ áp chế tu vi đến cảnh giới ngang với thí sinh, cũng không có một vị thí sinh nào, có thể ở trong tay bọn họ chống đỡ qua mười chiêu.

Trong một tổ trăm người, chỉ có một vị Giáp thượng, mười mấy vị cấp Ất, còn lại đều là cấp Bính cùng cấp Đinh.

Chín tổ khảo hạch khác, cũng rất nhanh chấm dứt.

Hết chương 481.

Chương 482. Hiện thực tàn khốc (2)

Trong một ngàn người, bao gồm Lý Mộ ở trong, có mười hai người lấy được thành tích cấp Giáp, trong mười hai người này, sáu người Giáp hạ, hai người cấp Giáp trung, Giáp thượng thế mà cũng có bốn người.

Ba người khác lấy được Giáp thượng, cũng đều chiến thắng giám khảo một tổ đó của bọn họ.

Điều này làm Lý Mộ đối với ba người còn lại có thêm vài phần lưu ý, không dùng phù lục, không dùng pháp bảo, có thể bằng vào thực lực bản thân, chiến thắng giám khảo Binh bộ, đều không phải kẻ đầu đường xó chợ.

Bọn họ đều có tu vi cảnh giới thứ tư, nếu buông ra hạn chế, thật sự có thể phát huy ra thực lực, còn ở trên cảnh giới thứ tư.

Nhưng ba người này, Lý Mộ đều không biết.

Hắn đi đến bên người Lưu Nghi, hỏi: “Lưu đại nhân có biết thân phận ba vị kia không?”

Lưu Nghi nhìn phía Lý Mộ chỉ, nói: “Hai người trẻ tuổi kia, một vị tên là Chu Chính, một vị tên Chu Phong, bọn họ đều là con trai Thượng Thư Lệnh Chu đại nhân, một vị cuối cùng, là Nam Vương thế tử.”

“Chu Chính, Chu Phong…”

Lý Mộ không khỏi nhìn hai người trẻ tuổi đó thêm vài lần, con trai Thượng Thư Lệnh, cũng chính là đệ đệ của nữ hoàng, nếu Chu gia có thể kéo dài hoàng thất Đại Chu, một trong hai người này, chính là hoàng đế Đại Chu tương lai.

Tương tự, nếu là Tiêu thị một lần nữa cầm quyền, như vậy vị Nam Vương thế tử này, chính là một trong những người thừa kế ngôi vị hoàng đế.

Hậu cung tiên đế phi tần tuy không ít, nhưng chỉ có một con trai với hoàng hậu, có một con gái với hoàng quý phi, đó là thái tử đã chết cùng Vân Dương công chúa hôm nay.

Nghe nói đây là vì hắn ngày xưa tu hành ra đường rẽ, bị trời đất cắn trả, do đó mất đi năng lực sinh sản.

Mặc dù là ở thế giới này, không có con vẫn là vấn đề khó của rất nhiều người.

Cứ như vậy, dựa theo quy củ ngày xưa, nếu là hoàng đế không có con cái, liền cần từ trong con em hoàng tộc dưới một thế hệ, lựa chọn một vị, trên nguyên tắc, toàn bộ thế tử đều có cơ hội.

Nói tóm lại, ba vị này, mới là con em quyền quý đỉnh cấp thật sự của Đại Chu, thái tử đảng chân chính, so với đám công tử phá phách Lý Mộ trước đây gặp được, không ở cùng một đẳng cấp.

Lý Mộ nhìn ba người, không khỏi thở dài: "Thì ra là thế, chẳng trách thực lực của bọn họ biến thái như thế."

Lưu Nghi nhìn hắn một cái, lại không dám nói thêm gì.

Huynh đệ Chu Chính Chu Phong cùng Nam Vương thế tử là lợi hại, nhưng bọn họ cũng chỉ đánh bại một giám khảo, còn là thắng hiểm cái loại đó.

So sánh với bọn họ, người kia lấy sức một người, đè hai giám khảo điên cuồng đánh, càng xứng với cái xưng hô này hơn.

Không chỉ có thế, huynh đệ Chu Chính, Nam Vương thế tử, đều đã tiếp cận ba mươi tuổi, trái lại Lý Mộ, chỉ sợ hai mươi cũng chưa đến, bộ dạng ưa nhìn chưa tính, còn văn võ song toàn, minh châu lấp lánh nhất của Chu gia và Tiêu thị, ở trước mặt hắn, cũng phải ảm đạm thất sắc.

Lý Mộ nếu là con em Tiêu thị hoặc Chu gia, đối với một gia tộc khác mà nói, tuyệt đối sẽ mang đến áp lực không gì sánh kịp.

…

Thi võ là bổ sung cho thi văn, dựa theo cấp bậc bình xét "Giáp" "Ất" "Bính" "Đinh", cho triều đình một cái tham khảo, sẽ không đưa ra thứ tự cụ thể đối với mọi người, nhưng lại phải xác định ba hạng đầu cấp Giáp.

Cũng chính là xếp hạng đối với Lý Mộ, Chu thị huynh đệ, cùng với Nam Vương thế tử bốn người.

Quan viên Binh bộ sau khi bàn bạc, đưa ra thứ tự.

Lý Mộ là đứng đầu lần thi võ này, Chu Chính đứng thứ hai, sau đó là Nam Vương thế tử, Chu Phong là một vị cuối cùng.

Đối với kết quả này, Chu Phong không hài lòng.

Hắn nhíu mày hỏi: "Bốn người chúng ta đều là Giáp thượng, vì sao người này có thể đứng hàng thứ nhất?"

Chu Chính cùng Nam Vương thế tử tuy đều chưa mở miệng, nhưng hiển nhiên cũng có ý nghĩ giống với Chu Phong.

Binh bộ lang trung nói: "Trình độ võ đạo của Lý Mộ vượt xa thí sinh khác, ba người các ngươi là Giáp thượng, là bởi vì các ngươi có được thực lực Giáp thượng, hắn là Giáp thượng, là vì thành tích thi võ cao nhất chỉ có Giáp thượng."

Chu Phong lắc đầu nói: "Đại nhân lời ấy, chỉ sợ không thể thuyết phục mọi người."

Binh bộ lang trung nghĩ nghĩ, nói: "Nếu là không phục, ngươi có thể thử một lần."

Chu Phong vẫy tay một cái, một thanh kiếm gỗ bay tới, bị hắn nắm trong tay.

Hắn lấy kiếm gỗ chỉ Lý Mộ, nói: "Chọn một món binh khí đi, để ta xem xem, thực lực thi võ hạng nhất của ngươi."

Lý Mộ nói: "Ta không dùng binh khí."

Chu Phong nhìn hắn, nói: "Ta sẽ không bởi vì ngươi không dùng binh khí liền nương tay."

Vừa dứt lời, thân thể gã hóa thành tàn ảnh, kiếm gỗ cắt qua không khí, phát ra thanh âm như xé lụa, hướng thẳng đến Lý Mộ.

Lý Mộ nghiêng người, đưa tay thò ra, dùng hai ngón tay của tay phải kẹp chặt thân kiếm của gã, tay trái tạo thành hình kiếm, chỉ ở yết hầu gã.

Tuy chỉ là ngón tay, nhưng nếu vận chuyển pháp lực hoặc thi triển kiếm quyết, hai ngón tay này, có thể dễ dàng chọc thủng yết hầu gã.

Đương nhiên, trên người Chu Phong, tất nhiên có thủ đoạn giữ mạng, nhưng đây là thi võ, kiểm tra là võ đạo, chỉ có thể bằng vào thực lực bản thân, không thể mượn dùng ngoại vật, Chu Phong khiêu chiến đối với Lý Mộ, một chiêu đã thua.

Binh bộ lang trung nhìn Chu Phong, hỏi: "Phục chưa?"

Chu Phong buông kiếm, nói: "Tâm phục khẩu phục."

Binh bộ lang trung lại nhìn về phía Chu Chính cùng Nam Vương thế tử, hỏi: "Hai người các ngươi thì sao?"

Chu Chính nói: "Đứng nhất thi võ, hoàn toàn xứng đáng."

Nam Vương thế tử lắc lắc đầu, nói: "Nếu luận võ đạo, ta không phải đối thủ của hắn."

Binh bộ lang trung lại nói: "Thế tử nếu bất mãn đối với xếp hạng của mình, cũng có thể khiêu chiến Chu Chính công tử."

Nam Vương thế tử nói: "Không cần, ta cũng không phải đối thủ của hắn."

Cứ như vậy, xếp hạng của Binh bộ đối với bốn người, liền không có bất luận kẻ nào phản đối.

Lần khoa cử này, thành tích thi văn chưa ra, hạng nhất thi võ đã công bố.

Nam Vương thế tử nhìn bóng lưng Lý Mộ rời khỏi, nói: "Thi võ thua hắn một bậc, chỉ có thể chờ thi văn tìm về thể diện…"

Làm con em Tiêu thị hoàng tộc, từ nhỏ đã có vô số tài nguyên đắp vào, tiên sinh dạy hắn võ đạo, cũng là danh tướng bách chiến, hắn ở trên thi võ, thua một người chưa có danh tiếng gì như vậy, quả thật không có mặt mũi gì.

Thi văn khác với thi võ, làm con em hoàng tộc, hơn nữa là con em hoàng tộc bị coi là hoàng đế tương lai bồi dưỡng, sách luận là điểm mạnh của hắn, toán học và hình luật hắn cũng đều

tinh thông, trừ huynh đệ Chu thị, hắn có thể không mang bất luận kẻ nào để vào mắt.

Hết chương 482.

Chương 483. Niệm lực diệu dụng (1)

Lưu Nghi đi ngang qua nghe được hắn nói, khẽ lắc đầu.

Thi võ bọn họ còn có hi vọng chiến thắng Lý Mộ, thi văn, thì càng không có cơ hội.

Khoa cử lần này, thật ra đối với bọn họ vốn đã không công bằng.

Bọn họ cho rằng Lý Mộ là thí sinh giống với bọn họ, nhưng thật ra, bọn họ là thí sinh, Lý Mộ là giám khảo…

Hiện thực, thường thường chính là tàn khốc như vậy.

Thi võ đã chấm dứt, khoa cử lần đầu tiên của triều đình cũng tuyên bố chấm dứt, kế tiếp, thí sinh phải làm, chính là chờ đợi thành tích thi văn.

Lý Mộ đang định rời khỏi giáo trường, phía sau bỗng nhiên truyền đến một thanh âm.

“Võ trạng nguyên dừng bước.”

Lý Mộ xoay người, theo ngọn nguồn thanh âm, nhìn thấy một bóng người hướng bên này đi tới.

Người nọ dáng người vĩ ngạn, khuôn mặt vuông vắn, khi chậm rãi đi tới như thế, một cảm giác áp bách rất mạnh, cũng đập vào mặt.

Thí sinh thi võ đều nhận ra người này, hắn là chủ khảo lần thi võ này, Binh bộ tả thị lang, cũng là một vị cường giả cảnh giới thứ sáu.

Lý Mộ ôm quyền, hỏi: “Thị lang đại nhân còn có chuyện gì sao?”

Binh bộ thị lang cười cười, nói: “Bản quan rời khỏi quân đội mấy năm, đã nhiều năm chưa thấy chiến đấu võ đạo đặc sắc vậy, thấy cái mình thích là thèm, nhất thời có chút ngứa tay, nhịn không được muốn luận bàn một phen với võ trạng nguyên.”

Lý Mộ ngạc nhiên nhìn gã, hắn có lòng tin đối với bản thân nữa, cũng chưa tự đại đến mức có thể khiêu chiến Động Huyền.

Tựa như là nhìn ra suy nghĩ của hắn, Binh bộ thị lang bổ sung nói: "Võ trạng nguyên yên tâm, hai ta không dùng pháp thuật, không so thần thông, đơn thuần lấy võ đạo luận bàn, điểm đến là dừng."

Lời đã đến nước này, Lý Mộ cũng không tiện từ chối nữa.

Hắn gật gật đầu, chỉ vào giáo trường bên cạnh, nói: "Mời."

Trên giáo trường, quan viên phụ trách thi võ và thí sinh chuẩn bị rời khỏi, bước chân bỗng nhiên dừng lại.

Trên giáo trường phía trước, hai bóng người cận chiến với nhau, đánh khó phân thắng bại.

Quan viên Binh bộ mới đầu tưởng có người đánh nhau ở giáo trường, đến gần nhìn, mới phát hiện thế mà lại là thị lang đại nhân cùng võ trạng nguyên Lý Mộ.

Sau đó, trên mặt không ít người liền hiện ra vẻ mặt chấn động đến cực điểm.

Thị Lang đại nhân là người nào, hắn ở trước khi đảm nhiệm Binh bộ thị lang, là mãnh tướng nổi tiếng Đại Chu, ở trên chiến trường chém giết cường giả yêu quốc vô số kể, chỉ luận trình độ võ đạo, toàn bộ Đại Chu, không có mấy ai có thể thắng được hắn.

Một người trẻ tuổi không đến hai mươi tuổi, lại có thể ở trên võ đạo cân sức ngang tài với hắn.

Phải biết, võ đạo và pháp thuật thần thông không giống nhau, chỉ cần pháp lực đủ, pháp thuật thần thông giơ tay là phóng, nhưng chưa từng trải qua chiến đấu sinh tử, không có lượng lớn từng trải chiến đấu, rất khó có sự tiến bộ ở trên võ đạo.

Hắn tuổi không lớn, trình độ võ đạo lại sâu như thế, quả thực làm người ta không thể tưởng tượng.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, bọn họ căn bản sẽ không tin tưởng.

Chu thị huynh đệ, cùng với Nam Vương thế tử đứng xa xa nhìn, trên mặt hiện ra nét kiêng kị.

Bọn họ hai năm qua ở sâu thư viện, cũng từng nghe tên Lý Mộ.

Nhất là Chu thị huynh đệ, bởi vì cái chết của Chu Xử, Lý Mộ cùng Chu gia, có thù lớn sống chết khó có thể giải được.

Nhưng cái này không đại biểu, bọn họ mang Lý Mộ đặt ở trong mắt, toàn bộ sự tình hắn làm, đơn giản là ỷ vào có nữ hoàng ở sau lưng chống lưng, đổi bất luận kẻ nào đến làm, kết quả đều là như nhau.

Nhưng thi võ hôm nay, làm bọn họ rất chấn động.

Bọn họ là được coi như thái tử để bồi dưỡng, một thái tử đủ tư cách, cần văn có thể trị quốc, võ có thể an bang, ở trên tu vi, bất cứ thiên tài nào trên đời này, bao gồm đệ tử hạch tâm của tứ tông lục phái, bọn họ cũng có lòng tin đọ sức.

Chỉ có Lý Mộ này, mang lòng tin của bọn họ đánh vỡ nát.

Chu Phong hít thật sâu, nói: “Võ đạo không thể đại biểu toàn bộ thực lực, tu hành giả đấu pháp thật sự, phù lục cùng pháp bảo, mới là mấu chốt quyết thắng.”

Cái này mặc dù có chút ý tứ tự mình an ủi, nhưng cũng là sự thật, tu hành giả cấp thấp, dùng phù lục cấp cao, nháy mắt giết chết tu hành giả bậc trung, ở giới tu hành cũng không hiếm thấy, dưới đại bộ phận tình huống, tu hành giả đấu pháp, vẫn là xem ai phù lục nhiều hơn, đan dược tốt hơn, pháp bảo mạnh hơn, trừ ở trên chiến trường, võ đạo không có tác dụng quá lớn.

Người như vậy, có thể làm lương tướng, nhưng tướng quân lợi hại nữa, chung quy cũng là thần tử mà thôi.

Ngoài kiêng kị chấn động, Chu Phong lại nhẹ nhàng thở ra.

May mắn Lý Mộ họ Lý không họ Tiêu, nếu không, Chu gia sợ là có rất nhiều người bởi vì hắn mà ngủ không yên.

Nam Vương thế tử cũng nhẹ nhàng thở ra, may mắn Lý Mộ không phải con em Chu thị, bằng không, hắn chắc chắn trở thành trở ngại lớn nhất Tiêu thị một lần nữa đoạt lại ngôi vị hoàng đế…

…

Trên giáo trường.

Lý Mộ cùng Binh bộ thị lang đã giằng co một khắc đồng hồ.

Ở trong một khắc đồng hồ đã qua, Lý Mộ mới kiến thức được, cái gì là cường giả thật sự.

Binh Bộ thị lang kinh nghiệm chiến đấu cực kỳ phong phú, qua trăm chiêu, Lý Mộ cũng chưa tìm được sơ hở của gã, loại người này lĩnh ngộ đối với võ đạo, chỉ sợ đã đến mức độ cực kỳ cao thâm.

Đối diện Lý Mộ, ánh mắt của Binh bộ thị lang cũng càng ngày càng chấn động.

Lý Mộ chưa tìm được sơ hở của gã, gã cũng tương tự chưa tìm được sơ hở của Lý Mộ.

Kinh nghiệm võ đạo của gã, là trải qua vô số lần nguy cơ sinh tử, từ trong trăm ngàn trận chiến rèn luyện ra, một người trẻ tuổi, thiên phú cao tới đâu, cũng không có khả năng làm được một điểm này.

Khả năng duy nhất là, hắn hoàn toàn truyền thừa trình độ võ đạo của một cao thủ võ đạo nào đó.

Trên thi võ, trừ không thể sử dụng phù lục cùng pháp bảo các ngoại vật, đạo thuật thần thông, tất cả có thể dùng, cho dù hắn hoàn toàn kế thừa trình độ võ đạo của một vị cao thủ võ đạo, cũng ở trong phạm vi thi võ cho phép.

Sau mấy chiêu nữa, người chung quanh đã càng lúc càng nhiều, Lý Mộ không làm gì được Binh bộ thị lang, Binh bộ thị lang cũng khó thắng hắn, hắn chủ động lui, nói: “Nếu không, hôm nay dừng ở đây đi?”

Binh bộ tả thị lang gật gật đầu, sau đó lại hỏi: “Trình độ võ đạo của võ trạng nguyên, không kém gì mãnh tướng bách

chiến, ở trong thế hệ trẻ thuộc loại hiếm thấy, không biết võ trạng nguyên sư thừa người nào?”

Lý Mộ nói: “Gia sư đạo hiệu Lão Tử.”

Binh Bộ thị lang nghĩ nghĩ, lắc đầu nói: “Bản quan cô lậu quả văn, chưa bao giờ nghe nói.”

Lý Mộ cười cười, nói: “Sư phụ lão nhân gia nhàn vân dã hạc, một lòng theo đuổi vô thượng đại đạo, thế gian không có mấy ai biết danh hiệu của ông.”

Hết chương 483.

Chương 484. Niệm lực diệu dụng (2)

Binh Bộ thị lang không truy hỏi vấn đề này nữa, nói: “Không biết sau khoa cử, võ trạng nguyên có tính toán gì không?”

Lý Mộ nói: “Tạm thời không có tính toán gì, đều trông vào bệ hạ an bài.”

Ánh mắt Binh Bộ thị lang đánh giá hắn, nói: “Bản quan thấy trên người võ trạng nguyên niệm lực nồng hậu, không thua gì lão thần tại triều mấy chục năm, lại có trình độ võ đạo như thế, nếu là làm tướng, nhất định là thượng tướng dũng mãnh…”

Làm cả buổi, thì ra Binh bộ thị lang là muốn đào góc tường nữ hoàng, Lý Mộ không tiện trực tiếp từ chối, khách khí nói: “Ngày sau có cơ hội lại nói.”

Binh bộ thị lang cũng chưa bức bách, ánh mắt nhìn quét một phen ở trên người hắn, hỏi: “Trên người võ trạng nguyên niệm lực dày nặng, nhưng cực kỳ hỗn độn, chẳng lẽ ngươi không biết phương pháp khống niệm?”

Lý Mộ ngẩn ra một phen, hỏi: “Phương pháp khống niệm cái gì?”

Binh Bộ thị lang thấy hắn quả nhiên không hiểu, lại cũng chưa trực tiếp giải thích, nói: “Ngươi tự mình cảm thụ một phen là biết.”

Gã vừa dứt lời, Lý Mộ bỗng nhiên phát hiện, một luồng khí thế vô hình từ trên người Binh bộ thị lang phát ra.

Dưới khí thế này, Lý Mộ không khỏi lùi lại mấy bước, trên mặt lộ ra vẻ chấn động.

Vừa rồi một khắc đó, từ trên người Binh bộ thị lang, bộc phát ra một luồng khí tức niệm lực cường đại, khiến Lý Mộ nhớ tới Hoàng phó viện trưởng.

Ngày đó ở trên Tử Vi điện, lão là dùng một chiêu này, suýt nữa đánh bị thương nặng Lý Mộ.

Binh bộ thị lang giải thích: “Đây là niệm lực bản quan từ trên người vô số tướng sĩ đạt được, niệm lực là một loại lực lượng huyền bí, tác dụng của nó, không chỉ có tăng tốc hấp thu linh khí, cũng có thể tụ niệm thành thế, hình thành công kích.”

Lý Mộ ôm quyền nói: “Xin thị lang đại nhân chỉ điểm.”

Vừa rồi chiến đấu võ đạo vui vẻ đầm đìa một phen, gã đã rất lâu chưa cảm nhận rồi, Binh bộ thị lang rất thưởng thức đối với Lý Mộ, khống niệm thuật này, cũng không tính là bí mật gì, miệng gã khẽ động, nhỏ giọng truyền âm vài câu cho Lý Mộ.

Tu hành niệm lực thuộc về một nhánh phụ, Lý Mộ chỉ biết mượn dùng niệm lực, tăng tốc tu hành, chưa bao giờ nghe nói, có thể dùng niệm lực công kích.

Phép khống niệm, thật ra tính là một loại thần thông, Lý Mộ nghe xong Binh bộ thị lang truyền âm, hai tay bấm tay niệm chú, vận chuyển pháp lực, lấy bản thân làm trung tâm, mang niệm lực phóng ra.

Chung quanh giáo trường, người vây xem, đều cảm nhận được một loại áp lực đập vào mặt.

Mấy quan viên Binh bộ còn tốt, chỉ là thân thể run rẩy, liền ổn định thân hình.

Thí sinh xung quanh, đại đa số đều lùi lại mấy bước, trong đó mấy người tu vi hơi nông cạn một chút, thế mà lại trực tiếp ngất đi.

Một đám thí sinh, ánh mắt nhìn về phía Lý Mộ vừa kinh vừa sợ.

Binh Bộ thị lang cách không truyền một tia linh lực cho mấy thí sinh bị ngất, làm bọn họ tỉnh lại, sau đó nói với Lý Mộ: “Ngươi là lần đầu tiên khống niệm, còn không thể khống chế, về sau cần luyện tập thêm, mấy tháng sau, có thể thu phóng tự nhiên.”

Lý Mộ đã cảm nhận được một diệu dụng này của niệm lực, hướng Binh bộ thị lang ôm quyền, nói: “Đa tạ thị lang đại nhân.”

Binh Bộ thị lang phất phất tay, nói với mọi người: “Thi võ đã kết thúc, giải tán hết đi, ba ngày sau, ở ngoài trường thi, sẽ công bố thành tích thi văn…”

Lần khoa cử này, thi văn hai ngày, thi võ chỉ dùng hơn nửa ngày.

Khác với thi văn là, thành tích thi võ, cùng ngày đã ra.

Triều đình lần đầu tiên khoa cử, vốn là được chú ý, sau khi thi võ kết thúc, tin tức rất nhanh đã truyền khắp Thần Đô.

Trước khi thi võ, mọi người đối với ai có thể đoạt được trạng nguyên thi võ đã có phán đoán.

Chu Chính cùng Chu Phong huynh đệ, là con trai Thượng Thư Lệnh, cũng là học sinh ưu tú nhất thư viện Thanh Vân, Nam Vương thế tử, văn thao vũ lược, cũng là nhân tài kiệt xuất trẻ tuổi.

Chu gia cùng Tiêu thị hoàng tộc trút xuống ở trên người bọn họ quá nhiều tài nguyên, bắt đầu từ mấy năm trước, đã được coi là thái tử Đại Chu để bồi dưỡng, trạng nguyên thi văn võ, đại để phải sinh ra ở bên trong bọn họ.

Ai cũng không ngờ được, lấy được võ trạng nguyên, thế mà lại là Lý Mộ.

Lý Mộ ở Thần Đô, đương nhiên cũng là mọi người đều biết.

Nhưng hắn sở dĩ nổi tiếng, là vì hắn trừng trị trẻ hư, bức bách triều đình huỷ bỏ luật bất công, là vì hắn nói thẳng trên kim điện, nói triều thần cả điện không ngẩng nổi đầu, còn bởi vì hắn làm chủ cho dân, không sợ quyền quý, thư viện, hoàn toàn thay đổi bầu không khí không tốt của Thần Đô.

Hắn được danh bởi dũng khí của hắn, nhiệt huyết của hắn, chính nghĩa của hắn… , cùng với hắn bộ dạng đẹp.

Sau khi thi võ, Lý Mộ dùng sự thật nói cho bọn họ, hắn trừ những thứ này, còn có thực lực.

Lý phủ.

Lý Mộ đi vào cửa nhà, Tiểu Bạch liền hưng phấn chạy tới, nói: “Chu tỷ tỷ vừa rồi đều để chúng ta thấy được rồi, ân công

thật lợi hại…”

Lý Mộ nhìn trái nhìn phải, hỏi: “Chu tỷ tỷ của ngươi cũng ở nhà sao?”

Chu Vũ bưng một bát mỳ, từ phòng bếp đi ra, nói: “Đây là trẫm thưởng cho ngươi.”

Lý Mộ ăn mỳ nữ hoàng tự mình nấu, muốn nói mỳ này dễ ăn, tự nhiên là lời trái lương tâm.

Một bát mỳ rất bình thường, kèm vài miếng rau xanh, mấy miếng hành, sẽ không ngon cỡ nào, nhưng cũng không khó ăn cỡ nào.

Nữ hoàng nấu bát mỳ này, chỉ có thể nói rất bình thường.

Lý Mộ từng ăn mỳ của Liễu Hàm Yên, mỳ của Tiểu Bạch, mỳ của Vãn Vãn, thậm chí Tô Hòa vì hồi ức thời gian làm người trước kia, cũng từng ở vịnh Bích Thủy tự mình xuống bếp, trong mỳ hắn ăn, mỳ nữ hoàng nấu, hẳn là hương vị kém nhất.

Nhưng nàng là nữ hoàng, toàn bộ Đại Chu, chỉ sợ cũng chỉ có Lý Mộ, có thể ăn mỳ nàng tự tay nấu.

Đây không phải một bát mỳ bình thường, đây là ân sủng của nữ hoàng.

Lý Mộ ăn mỳ xong, ngay cả canh cũng húp, sau đó nói: “Cảm ơn bệ hạ.”

Chu Vũ hỏi: “Mùi vị thế nào?”

Lý Mộ nói: “Đây là mỳ ngon nhất thần từng ăn…”

…

Lý Mộ cuối cùng vẫn trái với trong lòng mình, đối với người lần đầu tiên xuống bếp mà nói, có thể làm đến loại trình độ này, thật ra đã rất không tệ rồi, lúc này, không thể bắt bẻ nàng cái gì, mà là nên cổ vũ nàng nhiều hơn.

Đây là một nguyên nhân.

Một nguyên nhân khác là, Lý Mộ rõ hơn bất cứ ai khác, lòng dạ nữ hoàng, thật ra cũng không lớn như ngực của nàng.

Vì buổi tối hôm nay ở trong mơ có thể bớt chịu chút tra tấn, hắn tình nguyện làm trái lương tâm.

Chu Vũ không tiếp tục này đề tài, hỏi: “Thi văn thế nào?”

Lý Mộ nói: “Hẳn là không có vấn đề gì lớn.”

Hết chương 484.

Chương 485. Văn võ song toàn

Toán học hắn là có thể được điểm tối đa, một môn này đều là đề mục khách quan, đúng chính là đúng, sai chính là sai, không tồn tại khả năng mất điểm.

Hình luật, Lý Mộ không thể xác định, hình luật không phải đơn giản là đúng sai, rất nhiều vấn đề, đều cần biện chứng đối đãi, có vài đề khác, còn là phản trực giác, nhắm chừng có rất nhiều thí sinh sẽ ngã ở trên đó.

Về phần sách luận, thì càng thêm không có đáp án chính xác, cái nhìn chủ quan của quan viên chấm bài thi, là nhân tố mang tính quyết định.

Lý Mộ nghĩ nghĩ, có chút tò mò hỏi: "Bệ hạ có thể tính ra người nào là trạng nguyên thi văn không?"

"Không thể." Chu Vũ lắc lắc đầu, nói: "Tính chuyện này, là đang cùng lúc tính vận mệnh của mấy nghìn người, cho dù là cường giả cảnh giới thứ chín cũng không cách nào làm được."

Trước kia Lý Mộ cảm thấy cảnh giới thứ bảy rất lợi hại, sau khi thật sự hiểu biết bọn họ, mới phát hiện bọn họ cũng không phải không gì không làm được như hắn trước đó tưởng tượng.

Chuyện nữ hoàng tính không đến có rất nhiều, Thần Đô có nhiều cường giả cảnh giới thứ bảy tọa trấn như vậy, vẫn sẽ bị người Ma Tông mò đến dưới mí mắt, Thôi Minh càng ở triều đường ẩn núp nhiều năm, nếu không phải trùng hợp Lý Mộ bắt được yêu tinh cây kia, hắn còn không biết có thể ẩn núp bao lâu.

Trước kia ở trong lòng Lý Mộ, cường giả thượng tam cảnh, không khác gì thần linh.

Bây giờ xem ra, bọn họ cũng là người, chẳng qua so với người bình thường càng cường đại hơn, bọn họ cũng là người có thất tình lục dục, thấy được sờ được.

Vừa rồi tự mình từ trong tay nữ hoàng tiếp nhận bát mỳ kia, Lý Mộ bất ngờ đụng phải tay nàng, tay nữ hoàng nhẵn nhụi mịn màng mà có nhiệt độ — Lý Mộ nghĩ nghĩ, phát hiện hắn

thất thần, lập tức mang một số ý tưởng không nên có nào đó ném ra sau đầu.

Có thể lấy được trạng nguyên thi văn đương nhiên tốt, văn võ song trạng nguyên, có thể làm nữ hoàng nở mày nở mặt một lần.

Không thể lấy được cũng không sao cả, vô luận như thế nào, thông qua khoa cử đều là không có vấn đề.

Lúc này, trong trường thi.

Từ sau khi khoa cử chấm dứt, trường thi đã bị một tòa trận pháp thật lớn bao trùm.

Trận này mang trường thi hoàn toàn ngăn cách với bên ngoài, người bên ngoài không thể tiến vào, người ở bên trong cũng không cách nào đi ra.

Trận này cần tới ba ngày sau, lúc trường thi dán thông báo, mới có thể mở ra.

Ba ngày này, quan viên tam tỉnh lục bộ bị lâm thời điều động rất nhiều, bọn họ cần ở trong ba ngày, phê duyệt xong toàn bộ bài thi, hơn nữa làm ra xếp hạng đối với thành tích của thí sinh.

Giám khảo điều động, tu vi thấp nhất cũng là cảnh giới thứ tư, mặc dù là ba ngày không ngủ không nghỉ, đối với bọn họ mà nói, cũng không tính là gì.

Vì cam đoan khoa cử công bằng, ở ngay sau khi thi văn chấm dứt, triều đình liền an bài người, mang bài thi tiến hành sao chép, bài thi sau khi sao chép, chỉ có đánh số, không có họ tên.

Bài thi ba khoa, môn toán đơn giản nhất, chỉ cần dựa theo đáp án tiêu chuẩn, lần lượt thẩm tra là được.

Hình luật đứng sau, quan viên Đại Chu, trừ Hình bộ mấy cái nha môn đặc thù, rất ít có quan viên tinh thông hình luật, bài thi trận thứ hai hình luật, đều là quan viên Hình bộ phê duyệt.

Khó nhất là sách luận.

Sách luận, toàn bộ đề mục, đều không có đáp án cố định, quan viên cần thẩm duyệt bài thi, cẩn thận thẩm duyệt bài thi của mỗi một thí sinh, vì ở trong ba ngày phê duyệt xong, một lần này, quan viên Trung Thư tỉnh, hầu như là dốc toàn bộ lực lượng.

Hai ngày sau, ở dưới mấy chục quan viên không ngủ không nghỉ thẩm duyệt, toàn bộ bài thi, đều được phê duyệt xong.

Kế tiếp phải làm, chính là mang thành tích ba môn tập hợp, sau đó dựa theo điểm cao thấp, đưa ra xếp hạng.

Hình thức thành tích của thi văn có sự khác biệt với thi võ, vẫn chưa áp dụng phương pháp bình xét cấp bậc "Giáp" "Ất" "Bính" "Đinh", bài thi ba môn, mỗi môn điểm tối đa là một trăm, thành tích ba môn cộng lại, ai cao ai thấp, vừa xem hiểu ngay.

Ngoài ra, trong ba môn, có bất cứ một môn nào, thành tích thấp hơn sáu mươi điểm, mặc dù hai môn khác thành tích cao tới đâu, cũng sẽ bị trực tiếp đào thải.

Qua nửa ngày nữa, toàn bộ bài thi, đã được tập hợp xong.

Dựa theo điểm từ thấp đến cao, lần này khoa cử mấy ngàn thí sinh, chỉ chọn trăm người.

Một trăm người này đã xuất hiện, nhưng chỉ có đánh số, không có tên, một bước cuối cùng, đó là căn cứ những đánh số này, đối ứng đến trên tên của bọn họ.

Mọi người quan tâm nhất, đương nhiên là trạng nguyên thi văn lần này.

Sau khi điểm ba môn tập hợp, liền có không ít người trực tiếp vây lại.

Sau đó, trong đám người liền phát ra một trận kinh hô.

"Người đánh số là "chín năm hai một" này, rốt cuộc là người nào, toán học, hình luật, sách luận, thế mà đều là điểm tối đa!"

"Toán học thì thôi, người điểm tối đa môn này không ở số ít, hình luật cùng sách luận, thế mà cũng có thể đồng thời lấy

được điểm tối đa, hai môn đó, đều chỉ có một người điểm tối đa…”

“Là Chu Chính, Chu Phong, hay là Nam Vương thế tử?”

…

Ở ngoài đám người, mấy vị Trung Thư xá nhân đứng ở nơi đó, Lưu Nghi thở dài: “Không ngờ được Lý đại nhân hình luật cũng được điểm tối đa.”

Bài thi điểm tối đá kia của sách luận, sáu vị Trung Thư xá nhân từng cùng nhau nghiên cứu, có thể mang nhiều vấn đề về chính sự như vậy, đều trả lời viên mãn như thế, thậm chí làm bọn họ đều cảm thấy không bằng, toàn bộ triều đình, tìm không ra người thứ hai.

Không hề nghi ngờ, chín năm hai một chính là Lý Mộ.

Hắn sách luận và toán học đạt điểm tối đa, không có gì bất ngờ, bài thi hình luật, ngay cả vài quan viên Hình bộ cũng cho thấy, Chu thị lang ra bài thi này cực không đơn giản, bài thi này để bọn họ đi làm, cũng không có khả năng được điểm tối đa.

Hình luật điểm tối đa, không chỉ cần nắm hết Đại Chu luật, còn cần đối với luật pháp có lý giải của mình.

Chu Hùng nói: “Như vậy, hắn chẳng phải là trạng nguyên văn võ song khoa?”

Vương Sĩ lắc đầu nói: “Cái này không có gì kỳ quái, năng lực của hắn, không có ai so với chúng ta càng rõ ràng hơn, để hắn cùng các thí sinh này cùng nhau tham gia khoa cử, kết cục chỉ có một loại này.”

Trương Hoài Lễ nói: “Quả nhiên là nhân tài bệ hạ nhìn trúng, trạng nguyên văn võ song khoa, tiền đồ tương lai của hắn không thể hạn lượng.”

Lúc này, đã có quan viên mang tới một quyển sổ thật dày.

Vì bày tỏ công bằng, ở trước khi chấm bài thi, đã có chuyên gia mang bài thi của thí sinh sao chép, xóa tên họ đi, muốn

biết đánh số này, đối ứng là vị thí sinh nào, cần từ trên sách này tra tìm.

“Mau mau mau, Lưu đại nhân, tra một chút chín năm hai một là ai.”

“Ta cảm thấy là Chu Chính.”

“Không, hẳn là Nam Vương thế tử.”

“Nếu không đánh cược một ván?”

Hết chương 485.

Chương 486. Trên Thanh Vân bảng (1)

Quan viên đó mở ra danh sách này, rất nhanh lật đến phía sau, tìm kiếm được cái tên đối ứng đánh số "chín năm hai một", sau đó vẻ mặt sửng sốt.

Đám quan viên không khỏi thúc giục nói: "Đừng thất thần nữa, rốt cuộc là ai?"

Quan viên kia đặt quyển sách ở trên bàn, nói: "Mọi người tự mình xem đi."

Ánh mắt của mọi người nhìn lên, sau sự yên tĩnh ngắn ngủi, không khí liền ầm ầm nổ tung.

"A…"

"Lý Mộ, vẫn là Lý Mộ!"

"Chín năm hai một chính là Lý Mộ!"

"Hắn không chỉ là võ trạng nguyên, còn là văn trạng nguyên?"

"Không có khả năng nhỉ, có thể là có ai lộ đề cho Lý Mộ hay không?"

…

Một người cuối cùng vừa mới mở miệng, đã bị đồng nghiệp quan hệ tốt bên người bịt kín miệng, người nọ ngẩn ra một phen, lập tức cúi đầu, không dám nói tiếp nữa.

Vì cam đoan khoa cử công bằng, triều đình làm không ít thi thố, không chỉ có giữa các môn không có liên hệ, ngay cả nữ hoàng, cũng không biết đề mục.

Hoài nghi có người lộ đề cho Lý Mộ, chính là đồng thời hoài nghi Hộ bộ thượng thư, Hình bộ thị lang, cùng với quan viên cao thấp Trung Thư tỉnh, mà làm rối kỉ cương khoa cử là tội nặng, hoài nghi cái này, không phải là hoài nghi bọn họ, ai dám đồng thời mưu hại nhiều đầu sỏ trong triều như vậy?

Đúng lúc này, Lưu Nghi đi lên phía trước, giải thích: "Các vị đại nhân có thể không biết, chế độ khoa cử thành lập, hơn

phân nửa là công lao của Lý Mộ Lý đại nhân, Lý đại nhân không chỉ có tinh thông toán học, thông hiểu hình luật, đối với việc nước, cũng thường xuyên có hiểu biết chính xác, lần này thi văn, hắn có thể một hơi đoạt giải nhất, không có gì bất ngờ, bởi vì đề cương khoa cử, chính là Lý đại nhân và chúng ta cùng nhau chế định…”

Chuyện khoa cử, liên quan đến nền tảng lập nước, trước khoa cử, tất cả chi tiết có liên quan với khoa cử, Trung Thư tỉnh đều không tiện lộ ra.

Thẳng đến giờ phút này, những quan viên này mới biết được, thì ra còn có nội tình như thế.

Một quan viên nhịn không được nói: “Đề cương là do hắn chế định, vậy cuộc thi này, chẳng phải là chính hắn ra đề mục tự mình thi, là không công bằng đối với thí sinh khác hay không?”

“Vậy thì không.” Lưu Nghi lắc đầu nói: “Lý đại nhân chỉ là chỉ rõ phương hướng cho con đường khoa cử, đề thi là nhiều vị đại nhân ra, tuyệt đối không tồn tại tình huống tiết lộ, sách luận cùng hình luật, mặc dù biết đề cương, cũng không có khả năng đạt được điểm tối đa, không có hắn, thì không có khoa cử hôm nay, khoa cử chọn nhân tài, đó là lấy hắn làm mẫu, hắn cống hiến to lớn như thế đối với triều đình, còn phải đích thân tham gia khoa cử, cái này không phải công bằng, cái gì là công bằng?”

Mọi người nghe vậy, đều im lặng.

Bọn họ nghi hoặc, thật ra đều đến từ nhận biết trước kia đối với Lý Mộ.

Ở trong nhận biết của mọi người, hắn lớn mật, không sợ, gian trá giảo hoạt, đây là chỗ ấn tượng khắc sâu nhất của mọi người đối với hắn.

Không có trận khoa cử này, bọn họ căn bản không biết Lý Mộ trừ những thứ này, lại còn văn võ song toàn.

Sau khi tiếp nhận hiện thực này, sức chú ý của mọi người, dần dần đặt ở trên thứ tự đến tiếp sau của thi văn.

“Chín năm hai tám, chín năm hai tám là ai, Chu Chính, Chu Phong, hay là Nam Vương thế tử?”

Chín năm hai tám, vừa lúc ngay tại dưới tên Lý Mộ, ánh mắt mọi người dời xuống, vẻ mặt giật mình lần nữa.

Hồi lâu, mới có người ngạc nhiên nói: “Lý Tứ này là ai?”

Ba ngày sau khi thi võ chấm dứt.

Con đường trước cửa trường thi sớm bị vây chật như nêm cối, từ đầu đường đến cuối đường, liếc một cái, đều chi chít đầu người.

Hôm nay là ngày dán thông báo thi văn, bởi thành tích thi võ, chỉ làm tham khảo, không ảnh hưởng kết quả khoa cử, bởi vậy xếp hạng thi văn, chính là xếp hạng cuối cùng của khoa cử.

Đại trận ở ngoài trường thi, sẽ ở sau buổi trưa dán thông báo tản đi.

Vì cam đoan chấm bài thi công chính, trong ba ngày qua, không ai có thể tiến vào trường thi, cũng không ai có thể từ trong trường thi đi ra, quan viên trong triều, cho dù là nữ hoàng bệ hạ, cũng không biết kết quả khoa cử.

Cách buổi trưa dán thông báo còn có một khắc đồng hồ, mọi người tụ tập ở ngoài đại trận, nhao nhao nghị luận.

“Không biết lần này trạng nguyên thi văn sẽ là ai?”

“Nếu có thể lấy được trạng nguyên thi văn, ngày sau tiền đồ nhất định không thể hạn lượng…”

“Cái này còn cần đoán sao, trạng nguyên nhất định là một vị trong ba vị đó, còn có ai có thể từ trong tay bọn họ rút được lá thăm đầu?”

…

Danh sách thi văn tuy còn chưa công bố, nhưng đối với nhân tuyển trạng nguyên, mọi người đã có phán đoán.

Chu thị huynh đệ, Nam Vương thế tử, ở thư viện của mình, đều là học sinh ưu tú nhất, văn tài xuất chúng, tu vi cũng có

thể xưng là đương thời thiên kiêu, làm nhân tuyển mạnh mẽ cho vị trí thái tử Đại Chu tương lai, giáo dục bọn họ tiếp nhận, cùng với tài nguyên có thể hưởng thụ, là con em hào môn đỉnh cấp Đại Chu, cũng so ra kém xa xa.

Không có gì bất ngờ xảy ra, trạng nguyên thi văn, nhất định sẽ sinh ra ở trong ba người.

Chu Chính, Chu Phong, Nam Vương thế tử, cũng ở trong đám người.

Bọn họ vốn không cần tự mình đến, mặc dù là ở lại trong phủ, ngay sau khi đại trận trường thi mở ra, bọn họ cũng sẽ biết kết quả, nhưng kết quả lần này, đối với bọn họ phi thường quan trọng, nếu là có thể ở dưới vạn sự chú ý, lấy được vị trí trạng nguyên thi văn, đối với tương lai của bọn họ có ích lợi lớn.

Dân chúng thiên hạ, đương nhiên hy vọng Đại Chu xuất hiện một hoàng đế có tài năng hơn, cái này sẽ trở thành lợi thế vô hình trong quá trình bọn họ cạnh tranh thái tử, cùng với giai thoại sau khi đăng cơ.

Ba người vẻ mặt lạnh nhạt nhìn cổng trường thi, nhưng ở sâu trong lòng, lại không bình tĩnh như biểu hiện.

Các học sinh ở ngoài trường thi, đều thấp thỏm giống với bọn họ.

Ông…

Buổi trưa vừa tới, trong trường thi bỗng nhiên truyền đến một tiếng chuông ngân.

Tiếng chuông qua đi, cổng trường thi đóng chặt ba ngày chậm rãi mở ra.

Vô số quan viên, từ trong đó đi ra.

Lễ bộ thượng thư đi đến phía trước đại trận, trong tay bắt một cái pháp quyết, đại trận tan đi.

Hắn nhìn đám đông thí sinh phía trước, nói: “Canh giờ đã đến, dán thông báo.”

Lễ bộ thượng thư thanh âm vang dội, truyền khắp bốn phương, hắn vừa dứt lời không lâu, trong trường thi, có trăm tia sáng phóng lên trời.

Những luồng ánh sáng vàng này xông lên bầu trời, liền trực tiếp vỡ ra, hình thành những chữ to màu vàng, lơ lửng ở trong hư không, tản mát ra hào quang nhàn nhạt.

Đó là tên thí sinh thông qua khoa cử.

Tận cùng phía trước một trăm cái tên, là ba chữ to《Thanh Vân bảng》.

Thanh Vân bảng, lấy ý "Bình bộ thanh vân (Một bước lên mây)", ám dụ người lên bảng, ngày sau ở trên con đường làm quan có thể lên thẳng mây xanh.

Hết chương 486.

Chương 487. Trên Thanh Vân bảng (2)

Giờ phút này, toàn bộ Thần Đô, đều thấy được hiện tượng lạ trên bầu trời.

Chiêu hư không ngưng tự này, là thông qua đại thần thông thi triển, từ các phương hướng của Thần Đô, đều có thể rõ ràng nhìn thấy Thanh Vân bảng, hơn nữa ở trong mắt bọn họ, luôn đối diện danh sách.

Thanh Vân bảng đã ra, vô số thí sinh, lập tức mang tầm mắt đặt lên.

Trên Thanh Vân bảng, cái tên thứ nhất vị trí đứng đầu bảng, thể chữ so với toàn bộ tên ở sau lớn hơn, sáng hơn.

Đó là thù vinh thuộc về trạng nguyên thi văn.

Hai chữ "Lý Mộ", rõ ràng chiếu vào mi mắt mọi người.

Sau yên tĩnh ngắn ngủi, các nơi của Thần Đô, liền bộc phát ra vô số kinh hô.

Ngoài trường thi, đám đông thí sinh vẻ mặt khó có thể tin.

"Sao lại là hắn!"

"Cái này sao có khả năng?"

"Hắn đã là trạng nguyên thi võ, lại là trạng nguyên thi văn?"

…

Ba ngày trước thi võ, không ít thí sinh đều kiến thức được cảnh Lý Mộ chiến đấu với giám khảo.

Người đọc sách theo đuổi một chữ "Nhã", tu hành giả càng am hiểu thần thông thuật pháp, cũng sẽ tận lực tránh cho cận thân chiến đấu với người, sau khi thi võ, ấn tượng của mọi người đối với hắn, đại khái là mãng phu, nhã nhặn cầm thú…

Nhưng, ba ngày sau, Lý Mộ ngay tại trước mặt bọn họ, bày ra một mặt khác của hắn.

Thi văn tất cả mọi người đều đã thi, biết đề mục là khó như thế nào, có thể ở trong thi văn lấy được hạng nhất, không có

thực học là không có khả năng.

Trước kia bọn họ chỉ biết Lý Mộ dũng mãnh không sợ, bây giờ mới biết, thì ra hắn là văn võ song toàn.

Cùng lúc đó, các góc của Thần Đô, tràn ngập tiếng hô ngạc nhiên lẫn vui mừng của dân chúng.

"Là Lý bộ đầu!"

"Lý bộ đầu là trạng nguyên khoa cử!"

"Võ trạng nguyên là hắn, văn trạng nguyên cũng là hắn, còn có cái gì là Lý bộ đầu không biết…"

"Về sau không thể gọi Lý bộ đầu, phải gọi trạng nguyên lang!"

"Ài, lão phu hối hận rồi, Lý bộ đầu chưa hôn phối, lần này khẳng định có rất nhiều người đều muốn mang con gái gả cho hắn, hai cô nương như hoa như ngọc kia trong nhà lão phu, sợ là không có hy vọng nữa…"

…

Ở Thần Đô, Lý Mộ chính là thần thủ hộ của dân chúng, vô số dân chúng, từ đáy lòng cảm thấy cao hứng vì hắn.

Trước trường thi, Chu thị huynh đệ, Nam Vương thế tử nhìn hai chữ to lập lòe ánh vàng kia trên bầu trời, chỉ cảm thấy chói mắt dị thường.

Võ trạng nguyên thì thôi, thế mà ngay cả văn trạng nguyên cũng bị Lý Mộ đoạt, điều này làm ba người mất hết mặt mũi.

Bọn họ từ nhỏ tiếp nhận, chính là giáo dục tốt nhất, hưởng dụng cũng là tài nguyên tốt nhất, luận văn thao, luận võ lược, bọn họ không thua bất cứ ai cùng thế hệ thậm chí là trưởng bối, lại thua một tiểu bối mấy tháng trước, bọn họ ngay cả tên cũng không biết.

Cái này đối với ba người kiêu ngạo mà nói, là sự thật khó có thể tiếp nhận.

Nhưng việc đã đến nước này, không thể tiếp nhận cũng phải tiếp nhận, cũng may tên Lý Mộ, Thần Đô đều biết, hắn lại là

thần tử nữ hoàng sủng ái nhất, nếu hắn là một kẻ tài trí bình thường, chẳng phải là nói nữ hoàng nhận người không chuẩn?

Thanh danh Lý Mộ đã sớm lan xa, thua hắn, cũng còn đỡ, nếu là thua Trương Tam Lý Tứ nào chưa có tiếng tăm gì, vậy mới là thật sự mất mặt.

Văn trạng nguyên là không cần cầu xa xôi, thì xem thi văn thứ hai, rơi vào tay ai.

Ánh mắt ba người dời sang trái, bên trái trạng nguyên thi văn, chính là cái tên của hạng hai thi văn.

Ngay sau đó, trên mặt ba người, liền đồng thời xuất hiện cực độ ngạc nhiên.

Thật con mẹ nó là Lý Tứ!

Nhìn cái tên thứ hai lập lòe ánh vàng trên Thanh Vân bảng, ba người đứng ngây ra tại chỗ.

Lý Mộ thì thôi, Lý Tứ này lại là từ nơi nào toát ra?

Có nghi hoặc tương tự với Chu thị huynh đệ, Nam Vương thế tử, còn có thí sinh trước trường thi, cùng với dân chúng Thần Đô.

So sánh với trạng nguyên thi văn, tên của hạng hai thi văn, thật sự là quá mức xa lạ, cũng quá mức bình thường.

Lý Tứ tên này, nói là chó đầu đường Thần Đô cũng có người tin, làm hạng hai thi văn, luôn cảm thấy thiếu chút cấp bậc.

Quan trọng là, trước đó, mặc kệ là ở đây hay là dân chúng Thần Đô, cho tới bây giờ chưa từng có ai nghe nói tên của hắn.

Sau Lý Tứ, xếp hạng liền không có gì hồi hộp.

Hạng ba thi văn, Chu gia Chu Chính.

Hạng bốn thi văn, Nam Vương thế tử Tiêu Vũ.

Hạng năm thi văn, Chu gia Chu Phong.

Cái này đối với người khác mà nói, là thành tích tốt có thể làm rạng rỡ tổ tông, nhưng đối với ba người này, không khác

nhục nhã, ba người rất nhanh rời khỏi, người còn lại, thì có người vui có người sầu.

"Tên của ta ở bên trên!"

"Ta xếp hạng bảy mươi ba!"

"Ài, ta không có…"

"Ta cũng không có, xem ra phải lần sau thi tiếp."

"Lý Tứ kia rốt cuộc là người phương nào, có đây hay không, có thể hiện thân gặp một chút không?"

…

Phía sau cùng của đám người, một bóng người chậm rãi rời khỏi, tới một chỗ phủ đệ của Bắc Uyển, gõ gõ cửa.

Mở cửa là Lý Mộ, Lý Tứ đứng ở cửa, nói: "Chúc mừng ngươi nha, văn võ song trạng nguyên."

Lý Mộ mời gã vào, nói: "Ngươi cũng không kém."

Lý Tứ có thể lấy được thành tích hạng hai thi văn, là điều Lý Mộ không ngờ tới.

Lễ bộ đã sớm đưa ra sách các thí sinh thi, Lý Mộ tuy vạch chút trọng điểm cho Lý Tứ, nhưng cũng không phải toàn bộ, có thể đủ khiến gã thông qua khoa cử, mà thi được hạng hai thi văn, trên 90%, dựa vào vẫn là gã tự mình cố gắng.

Lý Mộ rất hiểu Lý Tứ, gã ngày thường thoạt nhìn cà lơ phất phơ, tự do tản mạn, ba ngày thì hai bữa ra vào lầu xanh, không có tự chủ.

Nhưng chỉ cần việc gã quyết tâm muốn làm, nghị lực cùng định lực của gã, ngay cả Lý Mộ cũng xấu hổ không bằng.

Từ mỗi ngày đêm ngủ lầu xanh, đến khi đi ngang qua lầu xanh, ngay cả khóe mắt cũng không liếc một cái, chỉ là chuyện một cái ý niệm trong đầu gã.

Gã quyết định tham gia khoa cử, liền mang bản thân nhốt ở khách sạn, hai tháng không bước chân ra khỏi khách sạn, để tay lên ngực tự hỏi, Lý Mộ cũng không làm được.

Gã tuy tu vi không cao, lại luôn cho Lý Mộ một loại cảm giác cao thâm khó lường.

Lý Tứ đi vào sân, ánh mắt đảo qua, nhìn thấy một bóng người xa lạ, hỏi: “Trong nhà có khách?”

Nữ hoàng đang sửa cành hoa trong vườn hoa, Lý Mộ ho nhẹ một tiếng, nói: “Vị kia là Chu cô nương, một người bạn của ta.”

Lý Tứ nhìn thoáng qua phương hướng vườn hoa, trong mắt lộ ra nét hiểu ra, sau đó nói: “Ta chỉ là chúc mừng ngươi một tiếng, không có việc khác, ta đi về trước, thành tích khoa cử đã ra, ta phải truyền tin cho nhạc phụ đại nhân.”

Lý Mộ đưa hắn ra ngoài, đi tới cửa, Lý Tứ hỏi: “Nàng chính là người bạn của người bạn kia của ngươi nhỉ?”

Lý Mộ gật gật đầu.

Lý Tứ ý vị sâu xa nhìn hắn, nói: “Người bạn đó của ngươi, phúc khí tốt nha.”

Hết chương 487.

Chương 488. Nữ hoàng anh minh

Lý Mộ nghi hoặc nói: “Lời này nói thế nào?”

Lý Tứ nhìn phía trước, nói: “Nhìn ra được, nàng rất cao ngạo, loại cao ngạo này, từ trong xương cốt lộ ra, không phải hào môn quý nữ, không có khí chất như vậy.”

Lý Mộ gật gật đầu, trước kia, nữ hoàng chính là hào môn quý nữ, nàng bây giờ, bản thân chính là hào môn lớn nhất, nàng ở trước mặt bất luận kẻ nào, cũng có vốn để cao ngạo.

Lý Tứ tiếp tục nói: “Nàng rất cao ngạo, cũng rất cô độc, loại cô độc này, thậm chí vượt qua cao ngạo.”

Lý Mộ cũng muốn học Lý Tứ một chiêu này, hắn cùng nữ hoàng ở chung lâu ngày, mới từng chút một hiểu biết được sự cô độc của nàng, Lý Tứ chỉ nhìn nàng một cái, đã có thể nhìn ra mấy thứ này, đây là điều bất cứ pháp thuật thần thông nào cũng không thể làm được.

Lý Tứ nhìn Lý Mộ một cái cuối cùng, nói: “Cô độc như thế, bên người nàng hẳn là không có người thân bạn bè, loại nữ tử này, càng thêm khát vọng tình cảm tưới tắm, ngươi đối với nàng tốt một phần, nàng sẽ trả lại ngươi mười phần, thậm chí nhiều hơn, loại nữ tử này, theo đuổi, dễ dàng thành công nhất…”

Lý Mộ muốn nhắc nhở Lý Tứ, bảo gã đừng lời nào cũng nói ra bên ngoài, nhưng hiển nhiên thời gian đã muộn.

Nữ hoàng không thể đối với mọi thứ xảy ra ở Thần Đô đều biết rõ, nhưng trong ngoài tòa nhà này, không có gì có thể giấu được lỗ tai của nàng.

Họa là từ miệng mà ra, người ta nếu có thể quản tốt cái miệng, có thể tránh rất nhiều mối họa vốn không cần chịu.

Lý Tứ đi rồi, nhìn như tất cả đều tường an vô sự, nhưng Lý Mộ biết, có vài thứ, đã đang âm thầm ấp ủ.

Quả nhiên, hắn vừa mới đến gần sân, nữ hoàng liền từ trong vườn hoa đi ra, hỏi: “Các ngươi vừa rồi đang nói cái gì?”

Lý Mộ có chút thấp thỏm nói: “Lý Tứ người này, chính là không quản được miệng, bệ hạ đại nhân đại lượng, đừng chấp nhặt hắn, hôm nay bệ hạ muốn ăn cái gì, thần làm cho người…”

Ánh mắt Chu Vũ đảo qua trên người hắn, nói: “Nghe Tiểu Bạch nói, có một món ăn tên đậu phụ văn tư*, trẫm sao chưa từng nghe nói?”

(*: thái sợi đậu phụ cực mỏng và tạo hình phức tạp như bông hoa)

Lý Mộ nói: “Thần đi mua đậu phụ ngay bây giờ.”

Nữ hoàng thích ăn đậu phụ, vì thế Lý Mộ mỗi ngày làm một món đậu phụ cho nàng, hơn nữa mỗi ngày đồ ăn đều không giống nhau.

Lấy tần suất nữ hoàng đến Lý phủ, không cần bao lâu, món ăn về đậu phụ trong đầu Lý Mộ sẽ bị nàng vắt cạn.

Văn tư đậu hủ tuy rất khảo nghiệm công phu dùng dao, nhưng đối với Lý Mộ bây giờ mà nói, cũng không tính là khó, tu hành giả Thần Thông, đối với khống chế thân thể, có thể đạt tới một loại trình độ cực kỳ tinh diệu.

Trong nhà không có đậu phụ, hắn đi ra khỏi cửa nhà, chuẩn bị đi trên đường mua một miếng trở về, đi ra chưa bao xa, liền nhìn thấy một người, từ trong rãnh nước ven đường bò ra.

Trên thân người nọ dính đầy rau cùng nước bẩn, cách rất xa, Lý Mộ cũng đã ngửi thấy một mùi thối.

Hắn lập tức nhịn thở, đang định rời khỏi, tập trung nhìn vào, mới phát hiện là Lý Tứ.

Lý Mộ ngạc nhiên nói: “Ngươi làm sao vậy?”

Lý Tứ lắc lắc đầu, nói: “Vừa rồi đi ở trên đường, không cẩn thận đạp hụt, ta đi nhà ngươi giội mội chút, đổi bộ quần áo…”

“Đừng, ở luôn nơi này đi…”

Hai tay Lý Mộ bấm tay niệm chú, hư không ngưng tụ thành một cột nước, từ đỉnh đầu Lý Tứ giội xuống, giội sạch hết vật bẩn trên người gã.

Đường đường tu hành giả Tụ Thần, sao có khả năng sẽ ù ù cạc cạc rơi vào trong rãnh nước ven đường.

Lý Tứ đối với việc này, thế mà không chút kỳ quái, tựa như thật sự mang nói coi là chuyện ngoài ý muốn bình thường.

Có thể vô thanh vô tức làm được một điểm này, Lý Mộ không nghĩ ra còn có ai.

Nữ hoàng bụng dạ hẹp hòi bao nhiêu, không có ai rõ ràng hơn so với hắn.

Lý Tứ nếu là lại quay về Lý phủ, chỉ sợ cũng không chỉ là ngã vào rãnh nước đơn giản như vậy.

Hắn phất phất tay, xua tan mùi hôi chung quanh, nói: "Ngươi về sau nhìn thấy Chu cô nương, đừng nói năng lung tung, bối cảnh của nàng rất lớn, một cái ý niệm, có thể khiến ngươi ở Thần Đô không lăn lộn nổi nữa…"

…

Trên không Thần Đô, tên trên Thanh Vân bảng còn đang lóe ra ánh sáng màu vàng.

Danh sách này, sẽ dừng lại ở không trung ba ngày, mỗi một cái tên trên đó, đều được ban cho vinh quang.

Cửa trường thi, vô số thí sinh than thở rời khỏi.

Khoa cử, có thể nói Thiên Quân vạn mã qua cầu độc mộc, trong mấy chục người, mới có một người có thể lên bảng, đây còn là năm thứ nhất, khoa cử về sau, nhân tài các quận có thể đề cử càng nhiều, chỉ sợ sẽ là chọn một trong một trăm, chọn một trong mấy trăm…

Người lên bảng, tất nhiên là vinh quang vô hạn, nhưng bọn họ dù sao cũng là số ít, tuyệt đại đa số học sinh, chẳng qua là đi góp mặt một chuyến.

Sau khi các thí sinh lục tục giải tán, quan viên các bộ mới từ trong trường thi đi ra.

Một quan viên Hộ bộ lắc đầu nói: "Khoa cử cạnh tranh quá mức tàn khốc, mấy vị thí sinh toán học được điểm tối đa, bởi vì hình luật không hợp cách, chỉ có thể vô duyên lên bảng."

Một quan viên khác nói: "Đề mục hình luật thật sự quá khó, bản quan từng xem bài thi, cho dù là bản quan tự mình đi làm, sợ cũng không thể đủ tư cách, ai biết, hình luật, vậy mà cũng có nhiều vòng vo như vậy."

Có một quan viên cảm thán mở miệng: "Lý đại nhân vậy mà có thể mang bài thi hình luật đáp được điểm tối đa, quả thực không thể tưởng tượng, thật không hổ là người bệ hạ coi trọng."

Hình bộ lang trung cũng có chút tiếc nuối, nói: "Đại bộ phận thí sinh, đều mang trọng điểm đặt ở trên sách luận, thật sự nguyện ý bỏ quyết tâm đi học tập hình luật, không có mấy ai, thật không dễ gì xuất hiện một vị chỉ đáp sai một đề mục, toán học cùng sách luận lại quá mức bình thường, vô duyên bảng một trăm, đáng tiếc, đáng tiếc…"

Cửa trường thi, Ngụy Bằng ngẩng đầu nhìn Thanh Vân bảng trên trời, lắc đầu rời khỏi.

Phía sau hắn, chợt có một thanh âm truyền đến, "Hình luật, Lý Mộ điểm tối đa, ngươi chín mươi lăm, biết ngươi sai ở một đề nào không?"

Ngụy Bằng quay đầu, hướng Chu Trọng cung kính khom người, nói: "Xin đại nhân chỉ giáo."

Chu Trọng thản nhiên nói: "Có nữ nhân đi đường ban đêm, gặp kẻ ác Trương Tam, muốn cưỡng bức nàng, nữ tử này giả bộ đáp ứng, trước mang Trương Tam lừa tới bờ sông, thừa dịp hắn cởi áo, đẩy hắn xuống sông. Trương Tam mấy lần muốn lên bờ, đều bị nữ tử ngăn cản, sau đó Trương Tam bị nước cuốn đi chết đuối, người nhà Trương Tam tố cáo nữ tử này lên Hình bộ, hỏi nữ tử này đã phạm tội gì? Nếu ngươi là quan viên Hình bộ, lại nên xử án như thế?"

Ngụy Bằng nói: "Phòng vệ quá mức, tội giết người, nhưng niệm ở Trương Tam hành hung trước, có thể xử nhẹ đối với nàng."

Chu Trọng nói: "Đáp án của Lý Mộ là vô tội."

Hết chương 488.

Chương 489. Ủy nhiệm (1)

Lý Mộ điểm tối đa hình luật, liền nói lên Hình bộ cũng cho rằng nữ tử này vô tội, cái này chênh lệch khá xa với Ngụy Bằng phán đoán.

Ngụy Bằng ngẩng đầu, nói: "Học sinh không hiểu, luật pháp có nói, mạng người lớn hơn trời, nữ tử kia đã làm ra phòng vệ, không cần phải ngăn cản Trương Tam tự cứu, khiến hắn cuối cùng chết đuối, mặc dù không định tội cố ý giết người, cũng là ngộ sát."

Chu Trọng hỏi: "Nếu ngươi là nữ tử kia, lúc ấy ngươi sẽ làm như thế nào?"

Ngụy Bằng nghĩ nghĩ, nói: "Sau khi đẩy Trương Sơn xuống sông, ta sẽ lập tức chạy trốn."

"Chạy?" Chu Trọng nhìn hắn, hỏi: "Trương Tam lên bờ, không cần bao lâu, ngươi một nữ tử yếu ớt, mặc dù là chạy trước mấy chục bước, lại có thể như thế nào, vẫn sẽ bị hắn đuổi kịp, đến lúc đó, ngươi đoán kết quả của ngươi sẽ như thế nào?"

Ngụy Bằng ngẩn ra một phen, hiển nhiên, lúc ở trường thi, hắn vẫn chưa nghĩ tới loại tình huống này.

Sau khi ý thức được, hắn cúi đầu, nói: "Sẽ, sẽ bị cưỡng hiếp."

Chu Trọng thản nhiên nói: "Nếu ngươi là Trương Tam kia, bị một nữ tử yếu ớt lừa bịp, đẩy xuống sông, suýt nữa chết đuối, chờ ngươi từ dưới sông bò lên, đuổi kịp nàng, ngươi sẽ làm như thế nào?"

Ngụy Bằng trước kia chẳng qua là phá phách ăn chơi một chút, chuyện cưỡng hiếp nữ tử, là sẽ không làm, lấy thân phận của hắn, muốn bao nhiêu nữ tử, đều có thể được thỏa mãn.

Sau khi hắn mang thân phận mình thay vào trên người Trương Tam, Ngụy Bằng đột nhiên bừng tỉnh, với một kẻ ác sẽ nửa đêm chặn đường nữ tử, muốn cưỡng hiếp mà nói, nếu là bị

thiết kế, suýt nữa chết, đợi sau khi hắn thoát vây, thẹn quá hóa giận, vốn định cưỡng hiếp, có thể sẽ biến thành giết hiếp.

Hắn rốt cuộc ý thức được hắn sai ở nơi nào.

Hắn bảo hộ là luật pháp, Lý Mộ bảo hộ là dân chúng.

Trong lòng hắn, chỉ có luật pháp, chỉ có một cái mạng người kia, lại chưa cân nhắc đến tình huống thực tế của vụ án, dưới loại tình huống đó, nữ tử này vì giữ mạng, ngăn trở Trương Tam lên bờ, là phương pháp duy nhất.

Chu Trọng thản nhiên nói: "Hình bộ có rất nhiều quan viên, có thể thuộc làu làu đối với 《Đại Chu luật》, nhưng bọn họ vẫn là không thể làm một vị quan tốt, bởi vì bọn họ quá mức tinh thông đối với luật pháp, dẫn tới chỉ biết lợi dụng luật pháp phán án, do đó đánh mất nhân tính. Loại án này, nếu là đứng ở góc độ sau chuyện đi phán đoán, sẽ nhận được kết quả giống ngươi."

Ngụy Bằng khom người nói: "Học sinh xin nhận dạy bảo."

Chu Trọng đột nhiên hỏi: "Ngươi vì sao phải nghiên cứu luật pháp?"

Ngụy Bằng nghĩ nghĩ, lắc đầu nói: "Không biết, ngay từ đầu là muốn bảo hộ mình, không chịu Lý Mộ bắt nạt, về sau cảm thấy, luật pháp tựa như rất thú vị…"

"Thú vị…"

Chu Trọng thản nhiên nhìn hắn một cái, nói: "Nếu muốn làm quan, sáng sớm ngày mai, đến Hình bộ tìm ta."

…

Triều đình tổ chức khoa cử lần đầu tiên, hôm nay dán thông báo, thẳng đến ban đêm, một trăm cái tên ánh vàng rực rỡ kia, còn lập lòe phát sáng trong trời đêm.

Tên của Trạng Nguyên Lý Mộ lớn nhất, cũng sáng ngời nhất, làm văn võ trạng nguyên, hắn tự nhiên cũng là đề tài dân chúng nghị luận nhiều nhất.

Hắn đánh đám nhà giàu phá phách, giết công tử làm ác, đã dám ở Hình bộ đối chất quan viên Hình bộ, cũng dám ở trên

triều đường mắng to triều thần khắp điện.

Người không thích hắn, ở sau lưng nghị luận hắn.

Nói hắn trừ bộ dạng đẹp, thì không có bản lãnh khác.

Nói hắn chỉ là dựa vào nữ hoàng chống lưng, không có nữ hoàng, hắn chẳng là cái gì cả.

Nói mọi thứ của hắn hôm nay, đều là thông qua a dua nịnh hót đối với nữ hoàng mà có.

Lần khoa cử này, hắn lại một lần nữa hướng người trong thiên hạ chứng minh bản thân.

Hắn văn áp học sinh bốn đại thư viện, võ trấn nhân tài ba mươi sáu quận, đồng thời trích văn võ hai trạng nguyên, hoàn toàn bịt mồm những người đó.

Hắn để người trong thiên hạ thấy rõ, vì sao triều thần cả điện, nữ hoàng chỉ sủng một mình hắn?

Văn có thể nâng bút an thiên hạ, võ có thể lên ngựa định càn khôn, đây mới là nhân tài thật sự, hắn xứng với nữ hoàng chuyên sủng, cái gì học sinh thư viện, cái gì thái tử tương lai, ở trước mặt hắn, đều chỉ có thể là phụ trợ…

Đương nhiên, Lý Mộ trở thành văn võ song trạng nguyên, cũng từ một mặt khác chứng minh một việc.

Nữ hoàng bệ hạ con mắt tinh đời, ở lúc ban đầu đã phát hiện tài năng của Lý Mộ, mà không phải như trên phố đồn đãi, nàng chỉ là coi trọng nam sắc của Lý Mộ.

Sau khi khoa cử dán thông báo, vô luận là triều thần hay dân chúng, đều không thể không ở trong lòng nói một tiếng, nữ hoàng anh minh…

Ba ngày sau khi khoa cử dán thông báo, toàn bộ tiến sĩ thông qua khoa cử, cần ở kim điện gặp mặt vua.

Đây là một nghi thức quan trọng, mục đích tồn tại của nghi thức này, một mặt là cho bọn họ thù vinh, đối với đại bộ phận trong một trăm người này mà nói, đây có thể là cơ hội một lần duy nhất đứng ở chỗ này trong cuộc đời này của bọn họ.

Một mặt khác, nữ hoàng cũng muốn đích thân kiểm nghiệm, trong một trăm người này, có nằm vùng gian tế của nước khác hoặc là Ma Tông hay không.

Quan viên cảnh giới thứ năm trở lên, như Thôi Minh, nếu có ý giấu diếm, nữ hoàng cũng không nhất định có thể phát hiện.

Nhưng những tiến sĩ này, thực lực mạnh nhất, cũng chỉ là cảnh giới thứ tư, ở trước cuộc thi, đã trải qua một lần kiểm nghiệm, cuối cùng do nữ hoàng nghiệm một lần nữa, hầu như có thể cam đoan không chút sơ suất.

Trừ phi bọn họ cũng có khẩu quyết hoặc pháp thuật đặc thù tương tự Thanh Tâm Quyết.

Sau khi danh sách thí sinh thông qua khoa cử đi ra, Lý Mộ từng cẩn thận xem.

Học sinh thư viện Bạch Lộc không tham gia khoa cử, nhưng trong một trăm người này, vẫn có hơn bảy mươi vị, gần tám phần tiến sĩ, đến từ ba đại thư viện.

Mục đích nữ hoàng cải cách khoa cử, chính là vì đánh vỡ thư viện lũng đoạn đối với quan viên trong triều, kết quả này, nhìn qua, tựa như là Lý Mộ và nàng thất bại, nhưng thật ra, so với quá khứ, đã có tiến bộ rất lớn.

Ở trước đó, con số này là mười thành.

Hôm nay, thư viện lũng đoạn, đã bị xé rách một lỗ hổng, để nhân tài địa phương có không gian tấn thăng.

Mặc dù sự tấn thăng này rất khó, nhưng khoa cử vốn chính là Thiên Quân vạn mã qua cầu độc mộc, trong ba đại thư viện, có lẽ có chút vấn đề, nhưng bọn họ dạy ra, thật sự là nhân tài đỉnh cấp nhất của Đại Chu, bọn họ ở thư viện phải trải qua mấy năm khổ học cùng khổ tu, không có lý do thua người khác.

Tuy kết quả khoa cử, đối với thư viện mà nói, chênh lệch không lớn, nhưng khoa cử ảnh hưởng đối với thư viện, lại là sâu xa.

Từ nay về sau, học sinh thư viện không có được bát sắt nữa, bọn họ muốn vào triều làm quan, cần cạnh tranh với vô số

nhân tài Đại Chu, nội bộ thư viện bởi vì không có áp lực, mà sinh ra một ít bầu không khí không lành mạnh, cũng sẽ dần dần được giảm bớt.

Hết chương 489.

Chương 490. Ủy nhiệm (2)

Sau khoa cử, thí sinh thi rớt, sẽ lục tục rời khỏi Thần Đô.

Một trăm tiến sĩ này, cũng sẽ được triều đình trao tặng chức quan.

Dựa theo xếp hạng, trạng nguyên thi văn, có thể nhận chức quan chính ngũ phẩm.

Từ không có quan chức, trực tiếp đạt được quan chức ngũ phẩm, điều này ở trong lịch sử triều đường cũng không gặp nhiều.

Phải biết rằng, Trương Xuân chịu khổ hơn mười năm, cũng mới chỉ là ngũ phẩm mà thôi.

Bởi vậy có thể thấy được triều đình coi trọng đối với khoa cử, nếu có thể từ trong nhân tài ba mươi sáu quận, học sinh thư viện trổ hết tài năng, đứng đầu, có thể nói là một bước lên trời.

Thi văn thứ hai, thứ ba, có thể được trao tặng chức quan chính lục phẩm.

Quan viên sau đó, đó là dưới lục phẩm, thành tích cao, có thể ở lại Thần Đô, an bài ở trong lục bộ hoặc cửu tự, kiến tập một năm, thành tích thấp, thì phải tới địa phương, đảm nhiệm huyện thừa huyện úy vân vân, phụ trợ huyện lệnh thống trị địa phương, cũng cần kiến tập một năm, một năm sau, nếu khảo hạch thông qua, thì có thể chuyển chính thức.

Từ sau khi chức quan của Thôi Minh bị phế, vị trí Trung Thư thị lang để trống, Trung Thư xá nhân Lưu Nghi lên thay vị trí của hắn, trở thành Trung Thư thị lang mới.

Như vậy, sáu vị Trung Thư xá nhân, liền chỉ còn lại có năm vị.

Trung Thư xá nhân tuy chức quan không cao, lại quyền bính rất nặng, chưởng quản, đều là việc lớn quan trọng của quốc gia, Trung Thư xá nhân trống một vị trí, tự nhiên dẫn tới các phương thế lực so kè.

Đảng mới đảng cũ, đều muốn đạt được vị trí này.

Nhưng, một đạo thánh chỉ tự tay viết của nữ hoàng, lại làm cho bọn họ dập tắt tâm tư này.

Tân khoa trạng nguyên Lý Mộ, sẽ nhậm chức Trung Thư xá nhân.

Nếu là trước khoa cử, mặc dù là nữ hoàng tin một bề Lý Mộ nữa, để hắn đảm nhiệm chức quan quan trọng như thế, cũng sẽ đưa tới toàn thể triều thần phản đối.

Thứ nhất, Lý Mộ không phải xuất thân bốn đại thư viện, trừ có thể đảm nhiệm ngự sử cấp thấp, chỉ có thể làm lại, không thể làm quan.

Thứ hai, Trung Thư xá nhân, tham gia thảo luận việc triều chính quan trọng, không phải người nào cũng có thể làm, phải có đủ tài năng, đối với chuyện quan trọng quân quốc, có sức quan sát cùng năng lực quyết sách sâu sắc.

Nhưng sau khoa cử, thân phận song khoa trạng nguyên của Lý Mộ, đã trực tiếp bịt mồm mọi người.

Luận tư cách, hắn là văn võ song trạng nguyên, mặc kệ là triều đình hay quân bộ, hắn đều có thể đi.

Luận năng lực, hắn ba môn điểm tối đa, sách luận càng là điểm mạnh của hắn, hắn không có tư cách làm Trung Thư xá nhân, thì không ai có thể làm.

Bệ hạ để Lý Mộ tham gia khoa cử, rõ ràng muốn cho hắn một tư cách, bịt miệng đám đông, mà Lý Mộ cũng chưa cô phụ bệ hạ kỳ vọng, một hơi giành được hai cái trạng nguyên, để người muốn phản đối bệ hạ cũng không thể nói gì hơn.

Nữ hoàng lúc trước từng nói, để hắn đảm nhiệm Trung Thư xá nhân, Lý Mộ đối với kết quả này cũng không bất ngờ.

Sau khi hỏi ý kiến Lý Tứ, Lý Mộ bảo nữ hoàng an bài cho gã chức vị Thần Đô thừa.

Tam tỉnh lục bộ loại địa phương đó, khắp nơi đều là lục đục với nhau, không thích hợp Lý Tứ, lão Trương vừa phải quản Thần Đô nha, còn phải quản Tông Chính tự, không thể phân thân, chức vị Thần Đô thừa cùng Thần Đô úy lại vừa lúc

trống, hắn đến đô nha, có thể chia sẻ một bộ phận áp lực rất lớn cho lão Trương.

Lời khác, Lý Mộ liền không nói thêm nữa.

Việc này, vốn hắn là không nói xen vào được, nói nhiều, không khỏi có chút hiềm nghi sủng thần tham gia chính sự.

Sau khi đảm nhiệm Trung Thư xá nhân, Lý Mộ liền không là bộ đầu Thần Đô nha nữa.

Tôn phó bộ đầu như nguyện, rốt cuộc trừ đi chữ "phó" kia, thành công lấy được gấp năm bổng lộc.

Lý Mộ mang quần áo bộ đầu giao cho đô nha, một đám bộ đầu của đô nha tiễn Lý Mộ ra khỏi đô nha.

"Tạm biệt đầu nhi."

"Đầu nhi, thường xuyên về thăm đô nha."

"Chúc đầu nhi ngày sau một bước lên mây, lên như diều gặp gió…"

…

Thần Đô nha ở Thần Đô, từng là nha môn không có cảm giác tồn tại nhất.

Làm bộ khoái Thần Đô nha, dân chúng không tín nhiệm bọn họ, bộ khoái Hình bộ khinh thường bọn họ, liền ngay cả chính bọn họ đối với này cũng tập mãi thành thói quen.

Tất cả cái này, từ sau khi Lý Mộ đến Thần Đô nha, đã có thay đổi.

Thần Đô nha bây giờ, sớm không phải nha môn uất ức trước kia.

Bọn họ từng đánh quyền quý ăn chơi, từng bắt học sinh thư viện, dân chúng có oan có thù, sẽ chọn Thần Đô nha môn đầu tiên, quan sai Hình bộ, cũng không dùng ánh mắt khác thường nhìn bọn họ nữa.

Có người làm bộ khoái cả đời, mới biết được bộ khoái nên là bộ dáng thế nào.

Lý Mộ phất phất tay với đám người Vương Vũ, đi ra khỏi Thần Đô nha, phát hiện bên ngoài cũng vây đầy dân chúng.

"Lý bộ đầu!"

"Lý bộ đầu…"

"Gọi Lý bộ đầu cái gì, bây giờ phải Lý đại nhân, hoặc là gọi trạng nguyên lang…"

…

Dân chúng chào hỏi với Lý Mộ, chủ quán mỳ chậm rãi đi lên phía trước, hỏi: "Lý bộ đầu, ngài về sau không ở Thần Đô nha nữa sao?"

Lý Mộ biết bọn họ đang lo lắng cái gì, cười nói: "Yên tâm, cho dù ta về sau không ở Thần Đô nha, các ngươi có chuyện gì, còn có thể đến Thần Đô nha, Thần Đô lệnh Trương Xuân đại nhân, cũng là một vị quan tốt yêu dân như con, tân nhậm Thần Đô thừa Lý đại nhân là bạn của ta, hắn cũng ghét ác như thù, sẽ làm chủ cho các ngươi, nếu là các ngươi có vấn đề gì Thần Đô nha không giải quyết được, cũng có thể tới tìm ta."

Dân chúng nghe vậy, hiển nhiên nhẹ nhàng thở ra.

Mấy tháng qua, thân là dân chúng Thần Đô, bọn họ mới sống giống con người một chút.

Khi bọn họ bị ức hiếp, không cần sợ hãi đối phương là con cái quan viên, hay là đời sau quyền quý nữa, bởi vì sau lưng bọn họ có Lý bộ đầu, hắn dùng thân thể cũng không cường tráng kia của hắn, chống đỡ một vùng trời cho bọn họ.

Thần Đô từng cũng có người như hắn, mang đến ánh sáng hy vọng cho dân chúng.

Nhưng những người đó, đều như phù dung sớm nở tối tàn, sau khi xuất hiện ngắn ngủi, lại rất nhanh biến mất.

Có người đã chết, có người bị điều đi khỏi Thần Đô, còn có người, dần dần đứng ở đối diện dân chúng.

Lý Mộ là ánh sáng trong lòng dân chúng, dân chúng Thần Đô, đã quen mang hắn coi là chỗ dựa, chỗ dựa biến mất, cuộc

sống của bọn họ liền phải trở về trước kia, ánh sáng thật không dễ gì đạt được, không có ai muốn trở về bóng tối nữa.

Lý Mộ từ Thần Đô nha rời khỏi, dân chúng ven đường đưa tiễn dọc đường.

Ở Thần Đô mấy tháng, dân chúng Thần Đô không tách rời hắn, thật ra Lý Mộ cũng đã không tách rời được dân chúng Thần Đô.

Trên người dân chúng sinh ra niệm lực khổng lồ vô cùng, hơn nữa duy trì không ngừng, là đường tắt lớn nhất tu hành của hắn ngoại trừ nữ hoàng.

Hết chương 490.

Chương 491. Tự mình điều tra (1)

Tính tới trước mắt, Lý Mộ tu hành, thật ra tác dụng thuần dương chi thể có thể tạo ra đã cực kỳ mỏng manh.

Tuy so với tu hành giả thiên phú bình thường, thuần dương chi thể vẫn có tốc độ tu hành gấp mấy lần, nhưng loại tốc độ này, so với niệm lực tu hành, căn bản không đáng giá nhắc tới.

Mà cùng nữ hoàng buổi tối mỗi ngày gặp gỡ trong mộng, tác dụng đối với Lý Mộ lớn hơn nữa.

Nàng sẽ cầm tay dạy Lý Mộ các loại thần thông thuật pháp, thần thông không thể so với đạo thuật, cần lĩnh ngộ cùng luyện tập, rất nhiều thời điểm, một thần thông, phải mấy tháng mới có thể nhập môn, nhưng có nữ hoàng chỉ đạo, lâu là ba ngày, ngắn thì một ngày, Lý Mộ có thể cơ bản nắm giữ.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao tu hành giả chen nhau vỡ đầu cuốn muốn tiến vào đại phái.

Có danh sư chỉ đạo, có thể cho bọn họ ở trên việc tu hành bớt đi quá nhiều đường vòng.

Đối với Lý Mộ mà nói, gia nhập bất cứ môn phái nào, đều không tiện bằng ôm chặt đùi nữ hoàng.

Không có một vị cường giả cảnh giới thứ bảy nào của tứ tông lục phái, có thể làm được để bụng như thế đối với đệ tử, mỗi ngày dốc lòng dạy, không ngại phiền hà…

Khoa cử chấm dứt, chức quan của Lý Mộ cũng đã ủy nhiệm.

Từ ủy nhiệm đến nhận chức, hắn có ba tháng kỳ nghỉ dài nhất.

Ba tháng này, hắn tính về Bắc quận, cùng nhau vượt qua với Liễu Hàm Yên.

Thuận tiện thương lượng với nàng một chút, có thể theo hắn cùng nhau về Thần Đô hay không, hắn bây giờ, xem như hoàn toàn đứng vững vàng gót chân ở Thần Đô, có thể đón nàng cùng Vãn Vãn tới đây.

Ở trước đó, Lý Mộ còn có một khúc mắc chưa xong.

Từ khi Thôi Minh chạy trốn, Thượng Quan Ly dẫn người đuổi theo, đã trôi qua hai tháng, lại một chút tiến triển cũng chưa có.

Lý Mộ mỗi ngày đều sẽ nhìn một lần Tô Hòa ngủ say ở trong quan tài băng, dược lực của Tạo Hóa Đan, mỗi thời mỗi khắc đều đang chữa trị hồn thể của nàng, Lý Mộ có thể dự cảm được, nàng cách lúc thức tỉnh, đã không xa.

Tô Hòa đã sắp thức tỉnh, chuyện Thôi Minh lại còn chưa có kết quả, điều này làm Lý Mộ chờ có chút nóng vội.

Hắn tính đi chỗ Mai đại nhân trước hỏi tình huống.

Khi hắn đi đến trước cung Trường Nhạc, Mai đại nhân đang đứng ở ngoài cung, trong tay cầm một tấm gương đồng, trên mặt hiện ra nghi ngờ.

Lý Mộ đi lên phía trước, hỏi: “Làm sao vậy?”

Mai đại nhân thu hồi gương đồng, mặt lộ vẻ lo lắng, nói: “Từ ba ngày trước, ta đã không liên hệ hơn A Ly, không biết nàng gặp chuyện gì, ngay cả thời gian hồi âm cũng không có…”

Trong khoảng thời gian này Thượng Quan Ly không ở Thần Đô, Lý Mộ đã hoàn toàn thay thế nàng, trở thành thần tử cách nữ hoàng gần nhất.

Tuy nàng không trở lại, thì không ai có thể tranh thủ tình cảm với Lý Mộ, nhưng Lý Mộ cũng không hy vọng nàng gặp chuyện.

Mai đại nhân nhìn tấm gương đó, nhíu mày nói: “A Ly lần này đuổi giết Thôi Minh, bên người có mấy nội vệ cao thủ, trên người chính nàng, cũng có phù lục cùng pháp bảo bệ hạ ban cho, cho dù là gặp cường giả cảnh giới thứ sáu, mọi người liên thủ, cũng có lực lượng đấu một trận, mà mệnh phù của nàng ở lại trong cung không có dị dạng, cũng không giống đã xảy ra chuyện gì, nhưng nàng vì sao không đưa tin về chứ…”

Lý Mộ nghĩ nghĩ, hỏi: “Có lẽ là nàng không có thời gian truyền tin?”

Mai đại nhân lắc đầu nói: “Từ sau khi nàng rời khỏi Thần Đô, chúng ta mỗi ngày đều sẽ truyền tin, đây là trước khi rời kinh đã ước định sẵn.”

Lý Mộ lại nói: “Có thể pháp bảo truyền tin hư hao không?”

Mai đại nhân tiếp tục lắc đầu: “Khả năng này rất nhỏ, có khả năng nhất là chỗ nàng ở, có trận pháp cường đại bao trùm, không thể truyền tin.”

Lý Mộ nhìn Mai đại nhân, hỏi: “Nàng một lần hồi âm cuối cùng, là ở nơi nào?”

Mai đại nhân nói: “Ba ngày trước, quận Vân Trung.”

Quận Vân Trung và Bắc quận tiếp giáp. Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói: “Như vậy đi, ngươi cùng tiếp tục liên hệ cùng nàng trước, vừa lúc ta muốn về Bắc quận một chuyến, thuận tiện đi quận Vân Trung nhìn xem, nếu là có tin tức của nàng, sẽ ngay lập tức bẩm báo bệ hạ.”

Từ sau khi có con ốc biển nhỏ kia, Lý Mộ liên hệ cùng nữ hoàng liền tiện hơn nhiều.

Chỉ cần dùng pháp lực thúc giục, có thể nói chuyện phiếm thời gian thật, so với di động còn tiện hơn.

Chuyện Thôi Minh, đối với triều đình mà nói, là sỉ nhục rất lớn, nếu không phải cường giả cảnh giới thứ sáu của triều đình thật sự quá ít, hơn nữa đều ở địa vị cao, xuất động cường giả cảnh giới thứ sáu đi diệt sát Thôi Minh, để thể hiện quốc uy, cũng là có khả năng.

Thôi Minh cũng là người Lý Mộ nhất định phải giết, đáng tiếc nữ hoàng muốn hắn tham gia khoa cử, nếu không lần trước Thượng Quan Ly đuổi giết Thôi Minh, Lý Mộ đã đi theo.

Bây giờ khoa cử đã chấm dứt, Thôi Minh vẫn như cũ chưa sa lưới, hắn còn có cơ hội tự mình động thủ.

Trước khi trở về, hắn phải nói cho nữ hoàng một tiếng.

Cung Trường Nhạc.

Chu Vũ sau khi nghe xong Lý Mộ nói, mang một khối ngọc phù giao cho hắn, nói: "Đây là mệnh phù của A Ly, ngươi nắm nó trong tay, sau khi đưa vào pháp lực, ở trong khoảng cách nhất định, có thể cảm ứng được vị trí của cô ấy."

Mệnh phù là một loại pháp bảo đặc thù, do linh ngọc chế thành, trong đó chứa một giọt tinh huyết của chủ nhân, trong khoảng cách ngắn, có thể cảm ứng được phương hướng vị trí chỗ chủ nhân mệnh phù.

Nhưng tác dụng quan trọng nhất của pháp bảo này, không phải cảm ứng vị trí, mà là cảm giác sinh mệnh.

Nếu chủ nhân bị thương nặng, trên mệnh phù sẽ xuất hiện vết rạn.

Nếu chủ nhân chết, mặc kệ cách nhau bao xa, mệnh phù đều sẽ trực tiếp vỡ vụn, ai có được mệnh phù của người này, cũng có thể ở ngay sau đó biết được tin chết của họ.

Nhưng bởi vì tinh huyết tương đối đặc thù, rất nhiều tà thuật thần thông, đều là thông qua tinh huyết thi triển, tu hành giả đối với mang tinh huyết giao cho người khác là cực kỳ kiêng dè, bình thường chỉ có người thân cận nhất của chủ nhân, mới có thể có được mệnh phù của họ.

Làm đối thủ cạnh tranh của nàng, Lý Mộ từng điều tra kỹ Thượng Quan Ly.

Nghe Mai đại nhân nói, nàng là bạn chơi của nữ hoàng, hai người từ nhỏ cùng nhau chơi đến lớn, nàng như là muội muội của nữ hoàng, Lý Mộ muốn đuổi kịp vị trí của nàng ở trong cảm nhận của nữ hoàng, còn có đoạn đường rất dài phải đi.

Dù sao, nữ hoàng cũng chưa chế tác mệnh phù cho hắn…

Lý Mộ nhận lấy mệnh phù của Thượng Quan Ly, nói: "Bệ hạ yên tâm, thần sẽ mang Thượng Quan thống lĩnh an toàn đưa về."

Chu Vũ nói: "Chính ngươi cũng phải chú ý an toàn, để ngừa vạn nhất, trẫm lại cho ngươi mấy thứ pháp bảo cùng phù lục…"

Đây là nguyên nhân Lý Mộ trung thành và tận tâm đối với nữ hoàng.

Hết chương 491.

Chương 492. Tự mình điều tra (2)

Không vẽ cái bánh lớn, không nói chuyện lý tưởng, cách vài ngày thăng chức một lần, thêm lương một lần, xin phép không hỏi nguyên do, cũng không để hắn tăng ca, ngược lại tự mình hy sinh giấc ngủ, đêm khuya còn dạy hắn thần thông thuật pháp, chính nàng có thể bắt nạt Lý Mộ, nhưng người khác tuyệt đối không được…

Có thủ trưởng như vậy, Lý Mộ có thể làm cả đời.

Lý Tứ những lời đó tuy không nên nói, nhưng lại nói rất đúng.

Nữ hoàng thiếu tình cảm, cho nên càng thêm quý trọng tình cảm.

Chỉ cần tốt đối với nàng một phần, nàng sẽ trả mười phần, cho nên Lý Mộ luôn nhịn không được đối với nàng tốt hơn nữa.

Chu Vũ lấy ra mấy lá bùa, mấy món pháp bảo, hơn nữa dạy Lý Mộ phương pháp sử dụng.

Sau khi nhận lấy mấy thứ này, Lý Mộ hí hửng nói: “Cảm ơn bệ hạ, nếu không có việc khác, thần đi về trước.”

Chu Vũ nghĩ nghĩ, nói: “Ngươi lấy một giọt tinh huyết, trẫm chế tác một cái mệnh phù cho ngươi, ngày sau ngươi gặp nguy hiểm, trẫm liền có thể cảm ứng được.”

Lý Mộ quyết đoán cắt ngón tay, ép ra một giọt tinh huyết.

Tuy mệnh phù không cứu được mạng của hắn, nhưng cái này ít nhất đại biểu thái độ của nữ hoàng.

Hắn đã lấy Thượng Quan Ly làm mục tiêu, thứ Thượng Quan Ly có, hắn cũng phải có.

Sau khi trong đầu sinh ra ý tưởng này, Lý Mộ luôn cảm thấy chỗ nào không đúng, giống như mình đang cùng Thượng Quan Ly tranh thủ tình cảm hậu cung.

Điều này làm hắn không khỏi nhớ tới giấc mơ quá đáng buổi tối ngày đó, không khỏi giật mình một cái, cũng không dám suy nghĩ lung tung nữa.

Có lẽ, chính là vì hắn luôn muốn tranh thánh sủng với Thượng Quan Ly, mới có thể gặp ác mộng rúc vào trong lòng nữ hoàng…

Chưa chú ý tới vẻ mặt của Lý Mộ, Chu Vũ khẽ lật tay, trong tay đã có thêm một khối linh ngọc vuông vắn.

Nàng vươn ngón trỏ, ở trên hư không nhanh chóng vẽ một phù văn, ngón tay búng khẽ, phù văn màu vàng đó liền tiến vào linh ngọc. Sau khi một giọt tinh huyết kia của Lý Mộ dung nhập linh ngọc, hắn trong cõi nào đó cảm thấy, giữa hắn cùng ngọc này đã có thêm một loại liên hệ vi diệu.

Nữ hoàng một chiêu thần thông vẽ bùa trên không này, làm Lý Mộ chấn động hâm mộ không thôi, tu hành giả thượng tam cảnh, thật sự là có quá nhiều thần thông không thể tưởng tượng.

Chu Vũ nhận lấy mệnh phù của Lý Mộ, lại dặn dò: “Nếu có gì ngoài ý muốn, có thể dùng linh loa (ốc biển) liên hệ trẫm bất cứ lúc nào, mặc kệ gặp chuyện gì, đều nhớ rõ bảo hộ mình an toàn trước.”

Lý Mộ nói: “Thần đã biết.”

Chu Vũ gật gật đầu, nói: “Đi đi.”

Lý Mộ chắp tay nói: “Thần cáo lui.”

Sau khi rời khỏi hoàng cung, Lý Mộ về trong nhà, mới mang chuyện hai người cần về Bắc quận một lần nữa, hơn nữa cần ở lại nơi đó ba tháng nói cho Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch nghe vậy hoan hô nhảy nhót, cao hứng nói: “Vậy ta lại đi mua chút quà cho Liễu tỷ tỷ cùng Vãn Vãn tỷ tỷ…”

Lý Mộ kịp thời túm nàng lại, lắc đầu nói: “Lần này thì không cần, chúng ta còn có chuyện quan trọng khẩn cấp, ngươi mau chút thu thập đồ đạc, chúng ta đi luôn bây giờ.”

Thượng Quan Ly mất liên lạc, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, hắn trì hoãn một khắc, nguy hiểm của nàng liền nhiều thêm một phần.

Tiểu Bạch rất nhanh thu dọn xong đồ, hai người ra khỏi thành, liền lập tức sử dụng phi hành phù cấp cao, ngự không mà đi.

Quận Vân Trung ở phía đông Bắc quận, Lý Mộ đưa Tiểu Bạch đi Phù Lục phái trước, Liễu Hàm Yên vừa mới cùng Ngọc Chân Tử cùng nhau bế quan, chỉ có Vãn Vãn ở Bạch Vân phong, Lý Mộ sau khi để lại Tiểu Bạch ở trên núi, một mình một người, một đường hướng phía đông bay đi.

Quận Vân Trung.

Quận Vân Trung ở phía đông bắc của Đại Chu, cảnh nội Vân Trung, ít đồng bằng, nhiều núi rừng hiểm trở, đỉnh núi cao nghìn trượng thậm chí mấy ngàn trượng chỗ nào cũng có, trên đỉnh núi thường có mây mù lượn lờ, do đó có tên "Vân Trung (trong mây)".

Từ quận Vân Trung tiếp tục hướng đông, thì không là cảnh nội Đại Chu nữa, thậm chí không thuộc về Tổ Châu, mà là tiến vào địa giới Doanh Châu.

So sánh với Tổ Châu, Doanh Châu chỉ là một mảng đất cằn sỏi đá hoang vu.

Doanh Châu hoàn cảnh ác liệt, cảnh nội nhiều núi, nhiều đầm lầy khí độc, không có quốc gia nhân loại tồn tại, ngay cả đại đa số yêu vật cũng không muốn sống ở nơi đó.

Nơi quận Vân Trung cùng Doanh Châu giáp giới, là một mảng núi rừng thái cổ liếc một cái không nhìn thấy giới hạn.

Trong núi rừng, cây cối cực kỳ rậm rạp, thường có cây to cao mấy chục trượng, che cả bầu trời, sau khi tiến vào núi rừng trăm trượng, liền bắt đầu có khí độc chướng từ mặt đất bốc lên, dân chúng quận Vân Trung coi nơi này là cấm địa.

Lúc này, ở ngoài núi rừng, một bóng người cưỡi gió mà đến, khi cách núi rừng gần trăm trượng, chậm rãi dừng lại, lơ lửng ở trên không.

Trong tay Lý Mộ cầm một miếng ngọc phù, ánh mắt nhìn phía chỗ sâu trong núi rừng.

Hắn dùng ba ngày thời gian, đã đi khắp quận Vân Trung, mệnh phù của Thượng Quan Ly đều chưa có bất cứ phản ứng nào.

Đang lúc hắn chuẩn bị bỏ cuộc, ngọc phù trong tay bỗng nhiên truyền đến một cảm giác ấm áp.

Cái này đại biểu cho Thượng Quan Ly chỉ cách hắn trong vòng trăm dặm.

Lý Mộ căn cứ phương hướng mệnh phù cảm ứng, một đường tìm tới nơi này.

Nhìn núi rừng phía trước tràn ngập khí độc, Lý Mộ nhíu mày.

Bước vào núi rừng này, liền bước vào cảnh nội Doanh Châu.

Doanh Châu khác với Tổ Châu, từ xưa đến nay, nơi này chính là một mảnh đất man hoang, độc chướng nơi đây, không thích hợp nhân loại sinh tồn, đối với tu hành giả cũng không có lợi.

Trừ một ít độc trùng yêu loại, yêu vật tầm thường cũng không muốn tiến vào nơi này.

Địa phương này bị dân chúng Vân Trung xưng là “núi rừng thái cổ”, trong yêu vật đó sinh ra, từ khi sinh ra bắt đầu, đã được khí độc tẩm bổ, linh trí bị ăn mòn, so với yêu vật bình thường nguy hại lớn hơn nữa, thỉnh thoảng sẽ chạy đến, mang đến phiền toái cho dân chúng Vân Trung.

Khó trách Thượng Quan Ly bặt vô âm tín, nơi này địa hình phức tạp, núi non trùng điệp, Mai đại nhân chưa tiếp thu được Thượng Quan Ly truyền tin, vô cùng có khả năng là vì tín hiệu không tốt.

Thượng Quan Ly ở ngay phía trước cách đó không xa, Lý Mộ không do dự quá nhiều, rất nhanh đã bay vào trong rừng.

Cùng lúc đó, ở sâu trong núi rừng không biết bao nhiêu dặm, bên trong một u cốc (khe sâu, khe núi, thung lũng âm u).

Thượng Quan Ly ngẩng đầu nhìn, cổ thụ đỉnh đầu tán cây che cả bầu trời, các nàng ở đây, đã bị vây ba ngày.

Một đường đuổi giết, mấy lần suýt nữa bắt được Thôi Minh, đều bị hắn chạy thoát.

Sau, đoàn người các nàng, càng bị Thôi Minh thiết kế, vây ở nơi này.

Thung lũng nơi này, bị người ta bố trí trước một cái đại trận, trận này uy lực cực lớn, tiến vào trận pháp cực kỳ dễ dàng, muốn rời trận, so với lên trời còn khó hơn.

Hết chương 492.

Chương 493. Khốn trận (1)

Các nàng mấy người liên thủ, lại thêm pháp bảo bệ hạ ban cho nàng, ngay cả cường giả cảnh giới thứ sáu sơ kỳ cũng có sức đánh một trận, lại không cách nào từ bên trong công phá trận pháp này.

Không chỉ có thế, trận pháp này, còn ngăn trở nàng truyền tin, khiến nàng hoàn toàn mất đi liên hệ với Thần Đô.

Mấy ngày nay, Thôi Minh cùng người bày trận kia cũng chưa động thủ với các nàng, chỉ mang các nàng vây khốn, chỉ sợ là muốn chờ các nàng pháp lực tiêu hao gần hết, lại không cần tốn nhiều sức giải quyết các nàng.

Một nữ tử trung niên đi tới, lắc đầu nói: "Vẫn không được, bọn hắn hẳn là muốn vây chết chúng ta, hoặc mang chúng ta coi là mồi, bẫy giết càng nhiều cường giả hơn của triều đình."

Chuyện Thôi Minh là Ma Tông nằm vùng, đã khiến triều đình cực kỳ mất mặt.

Nếu là hắn lại thiết kế triều đình một lần, để triều đình mất đi càng nhiều cường giả, không chỉ sẽ làm triều đình tổn thất càng nhiều uy tín hơn, còn có thể cổ vũ khí thế của Ma Tông.

Thượng Quan Ly lấy ra một khối linh ngọc, bóp trong tay, ngoài việc khôi phục pháp lực, lại trầm giọng nói: "Chỉ hy vọng đừng có ai tới đây nữa…"

Ở ngoài thung lũng, trên một ngọn núi.

Thôi Minh khoanh tay đứng, nam tử đầu đội mũ miện châu ngọc màu đen nhìn hắn, hỏi: "Vì sao không dứt khoát giết bọn họ?"

Thôi Minh thản nhiên nói: "Giết bọn họ, không khỏi quá mức đáng tiếc, Thượng Quan Ly là nữ quan thân cận của nữ hoàng, giữ cô ta lại, so với giết cô ta càng có giá trị hơn. Huống chi, chỉ có giữ họ lại, triều đình mới có thể phái tới cường giả lợi hại hơn, đến lúc đó, lấy hồn phách bọn họ, hút tu vi bọn họ, hai chúng ta chẳng phải là có thể tiến thêm một bước?"

“Người Mị Tông các ngươi, thật đúng là âm hiểm độc ác.” Nam tử đó nhìn hắn một cái, hỏi: “Ngươi không sợ đưa tới tuyệt đỉnh cường giả, đến lúc đó trận pháp không thể vây khốn bọn họ, hai chúng ta đều phải chết.”

Trên mặt Thôi Minh lộ ra nụ cười, nói: “Yên tâm, ta đối với triều đình, so với đối với Mị Tông còn hiểu biết hơn, cường giả cảnh giới thứ sáu đỉnh phong trong triều có thể đếm được trên đầu ngón tay, không có khả năng tới nơi này, nhiều nhất chỉ có thể phái ra cảnh giới thứ sáu sơ kỳ. Ngươi tiêu phí lâu như vậy, mới bày ra đại trận như thế, không chỉ có riêng là vì vây khốn mấy người cảnh giới thứ năm chứ?”

Nam tử áo bào đen đó nhìn hắn một cái, nói: “Bổn vương nói trước, mặc kệ là những người này, hay là người tới sau, pháp bảo các thứ của bọn họ, bản vương không cần gì hết, nhưng hồn lực bọn họ, bổn vương muốn lấy hết.”

Thôi Minh cũng không nghĩ nhiều, liền gật đầu nói: “Ta đáp ứng ngươi.”

Hai người sau khi ở chuyện này đạt thành chung nhận thức, nam tử áo bào đen trầm mặc một lát, lại hỏi: “Ngươi ẩn núp ở triều đình Đại Chu lâu như vậy, nhất định biết rất nhiều cơ mật, đại khái nửa năm trước, Sở Giang Vương chết, ngươi biết rốt cuộc là chuyện gì xảy ra hay không?”

Thôi Minh lắc lắc đầu, nói: “Việc này là tuyệt mật trong triều, trừ quan viên Bắc quận, trong triều chỉ sợ chỉ có mấy người biết, như thế nào, Sở Giang Vương chết có vấn đề gì sao?”

Người áo bào đen trầm giọng nói: “Tu vi của hắn, so với bổn vương còn mạnh hơn một mức, mà hắn ở Bắc quận ẩn núp năm năm, là vì mượn dùng Thập Bát Âm Ngục Đại Trận, hiến tế mấy chục vạn dân chúng của quận thành, tấn thăng cảnh giới thứ sáu. Thập Bát Âm Ngục Đại Trận một khi bày thành, có thể vây chết Động Huyền, không phải Siêu Thoát không thể phá, theo bổn vương biết, hắn một đêm đó, rõ ràng đã bày thành Thập Bát Âm Ngục Đại Trận, cuối cùng lại vẫn thất bại…”

Thôi Minh nhìn khe núi phía dưới, hỏi: “Trận này so với Thập Bát Âm Ngục Đại Trận như thế nào?”

Trong giọng nói của người áo bào đen có một tia kiêu ngạo, chậm rãi nói: “Dưới trướng bổn vương, tuy không có mười tám vị quỷ tướng, nhưng khe núi này vốn chính là vùng đất tụ âm tuyệt diệu, địa mạo xung quanh, lợi dụng thêm chút, liền có thể mượn lực lượng trời đất, bày ra tuyệt trận này, cho dù là cảnh giới thứ sáu, cũng khó chạy thoát, so với Thập Bát Âm Ngục Đại Trận, chỉ mạnh hơn chứ không kém hơn…”

Thôi Minh cười nói: “Vậy thì không cần lo lắng nữa, nếu là có thể luyện hóa hồn phách những người này, nghĩ hẳn Tống Đế Vương điện hạ liền có thể đứng đầu hàng ngũ Thập Điện Diêm La nhỉ?”

Người áo bào đen vẫn chưa mở miệng tiếp, trong lòng lại là hừ lạnh một tiếng.

Tu vi của hắn đã tới U Hồn đỉnh phong, không thua Sở Giang Vương lúc đó, nếu triều đình Đại Chu lại phái tới một vị cường giả cảnh giới thứ sáu, mượn dùng hồn lực của người nọ, lại thêm những người này trong trận, hắn có một tia hy vọng như vậy tiến một bước nữa.

Đến lúc đó, hắn thậm chí không cần chịu ở dưới U Minh Thánh Quân nữa.

Tống Đế Vương nghĩ đến đây, khóe miệng nhịn không được hiện ra một tia độ cong, lại ở ngay sau đó, ánh mắt khẽ động, nói: “Che giấu khí tức trước, có người đến đây…”

…

Lý Mộ trong tay nắm mệnh phù của Thượng Quan Ly, bay thẳng đến tận đây.

Trong núi rừng hoang cổ này nguy cơ bốn bề, sương độc chướng khí trong rừng, mặc dù là tu hành giả cũng không thể hít vào quá nhiều, hắn một đường nín thở đi tới, cũng không biết đã gặp bao nhiêu độc trùng mãnh thú.

Đám trùng thú này được chướng khí tưới tắm, rất khó sinh ra linh trí cơ sở, nhưng thực lực lại không thể xem nhẹ, làm

người ta khó lòng phòng bị, làm chậm đi tốc độ hắn tìm kiếm Thượng Quan Ly rất nhiều.

Lý Mộ ở trong rừng ngự không mà đi, mệnh phù trong tay càng lúc càng nóng.

Cái này đại biểu khoảng cách của hắn và Thượng Quan Ly càng lúc càng gần.

Thẳng đến khi hắn bay tới thung lũng nơi nào đó, ngọc phù trong tay đã có chút bỏng tay.

Nói rõ Thượng Quan Ly ngay tại phụ cận hắn.

Trong thung lũng, Thượng Quan Ly nhìn Lý Mộ lơ lửng ở không trung, biến sắc, lớn tiếng nhắc nhở: "Đừng tới đây!"

Lý Mộ nghe được tiếng, bay vào thung lũng, nhìn Thượng Quan Ly phía trước cách đó không xa, hỏi: "Ngươi vừa rồi nói cái gì?"

Hắn vừa dứt lời, liền phát hiện khác thường, nhìn bốn phía.

Từ trên thung lũng nhìn xuống, nơi này tựa như không có gì khác thường hết.

Nhưng sau khi đáp ở trong thung lũng, Lý Mộ lập tức phát hiện không đúng.

Nơi này không có một tia thiên địa linh khí, chung quanh tựa như tồn tại một đại trận, mang thiên địa linh khí bên ngoài ngăn cản, Lý Mộ phi thân ra, lại đụng phải một vách chắn vô hình.

Hắn bị nhốt ở trong một trận pháp.

Thượng Quan Ly hai tay ôm mặt, hồi lâu sau, mới mặt mũi âm trầm hỏi: "Ngươi làm sao tìm tới nơi này, còn có người khác hay không?"

Lý Mộ giơ lên mệnh phù trong tay, ném nó cho Thượng Quan Ly, nói: "Không có người khác, Mai tỷ tỷ không liên hệ được ngươi, vừa lúc ta về Bắc quận nghỉ ngơi, liền hướng bệ hạ xin mệnh phù của ngươi, thuận tiện tìm ngươi một chút, trận pháp này là chuyện gì xảy ra?"

Hết chương 493.

Chương 494. Khốn trận (2)

Thượng Quan Ly sắc mặt khó coi nói: “Chúng ta trúng kế Thôi Minh, bị vây ở chỗ này.”

Nàng nhìn Lý Mộ một cái, nói: “Không ngờ được, ta phải chết cùng một chỗ với ngươi…”

Lý Mộ cũng liếc nàng một cái, lắc đầu nói: “Ngươi muốn chết, ta còn chưa muốn chết.”

Hắn lấy ra cái linh loa kia, sau khi dùng pháp lực thúc giục, thử liên hệ nữ hoàng, lại không có bất cứ sự đáp lại nào.

Xem ra trận pháp này, chính là nguyên nhân khiến Thượng Quan Ly không thể truyền tin.

Thượng Quan Ly đi tới, nói: “Trận pháp này, chúng ta công kích ba ngày rồi, cũng không có kết quả. Trận này có thể vây chết cảnh giới thứ sáu, Thôi Minh là dùng nó để hấp dẫn cường giả triều đình, ta không ngờ, người đến lại là ngươi…”

Câu này của nàng, khiến Lý Mộ nghe rất không thoải mái.

Tựa như hắn chính là đến chịu chết vô ích.

Trận pháp có thể vây chết cảnh giới thứ sáu, hắn cũng không phải chưa từng thấy, một người trước tên là Sở Giang Vương, cũng bày ra một trận pháp tương tự, bây giờ mộ phần của gã hẳn là đã xanh cỏ.

Loại trận pháp này, bảo Lý Mộ bố trí một cái, hắn có thể chưa có bản lãnh này.

Nhưng muốn bảo hắn phá, hắn thật sự chưa sợ qua ai.

Trận pháp không phải trọng điểm, Lý Mộ nhìn Thượng Quan Ly, hỏi: “Thôi Minh đâu?”

Lý Mộ vừa dứt lời, ở ngoài trận pháp bỗng nhiên truyền đến một trận cười to.

Thôi Minh lơ lửng ở ngoài trận pháp, trên mặt tràn đầy niềm vui bất ngờ: “Lý Mộ, thế mà lại là ngươi!”

Lý Mộ nhìn ra, Thôi Minh rất vui vẻ, hơn nữa là vui vẻ phát ra từ trong lòng.

Trên mặt gã thậm chí không có một chút hận ý.

Nhưng cái này, vừa vặn là biểu hiện sâu nhất của hận ý.

Lý Mộ làm gã đánh mất thanh danh, đánh mất quan chức, để gã từ quan to tứ phẩm, phò mã một triều, ở trong mấy ngày ngắn ngủn, đã thành tội phạm truy nã, khiến gã vất vả cố gắng hai mươi năm, trong một đêm trở lại trước giải phóng, đổi vị trí tự hỏi một lần, Lý Mộ nếu là Thôi Minh, hắn cũng sẽ hận hắn.

Hận đến mức tận cùng, cũng sẽ biến thành vui sướng.

Đương nhiên, gã vui sướng không phải cùng Lý Mộ cách xa lâu ngày gặp lại, gã cao hứng là Lý Mộ rơi vào trong tay gã.

Người áo bào đen lơ lửng ở bên người Thôi Minh, hỏi: "Hắn chính là Lý Mộ, Lý Mộ hại ngươi rơi vào kết cục bây giờ?"

Nụ cười trên mặt Thôi Minh dần dần biến mất, dùng ánh mắt vô tận oán hận nhìn Lý Mộ, nói: "Đến lúc đó đừng trực tiếp giết hắn, ta muốn khiến hắn nhận hết vạn loại tra tấn trên đời này, như thế mới có thể giải mối hận trong lòng của ta…"

Chẳng qua là một tiểu tu cảnh giới thứ tư, Tống Đế Vương căn bản không đặt ở trong mắt, nói: "Tùy ngươi."

Thôi Minh lơ lửng ở không trung, cười lạnh nói: "Lý Mộ ơi Lý Mộ, ngươi không ngờ, sẽ nhanh như vậy rơi vào trong tay bản cung chứ?"

Lý Mộ ngẩng đầu nhìn gã, khinh thường nói: "Ngươi cũng không là phò mã nữa, còn tự xưng bản cung cái gì, công chúa phủ bây giờ theo họ người khác rồi, có phò mã mới tự xưng bản cung, ở nhà của ngươi, ngủ lão bà của ngươi, may mắn vợ chồng các ngươi không có con, nếu không hắn còn muốn đánh con ngươi…"

Sắc mặt Thôi Minh trở nên cực kỳ âm trầm, nghiến răng nói: "Tiện nhân này!"

Thượng Quan Ly thấp giọng hỏi: “Ngươi nói là thật?”

Lý Mộ nhỏ giọng nói: “Dù sao cũng phải chết, trước khi chết ghê tởm hắn một chút còn không được?”

Thôi Minh tựa như là thật sự bị ghê tởm, mặt mũi âm trầm, không nói một lời rời khỏi, thậm chí cũng không trào phúng Lý Mộ thêm hai câu.

Thượng Quan Ly cũng không nói gì nữa, ngồi ở trên một cọc cây, ánh mắt thất thần nhìn phía trước, không biết đang nghĩ cái gì.

Lý Mộ ngồi ở cạnh nàng, hỏi: “Sợ chết?”

Thượng Quan Ly xê dịch mông sang bên cạnh, thản nhiên nói: “Chết có cái gì phải sợ, chỉ là ta không muốn bệ hạ khổ sở mà thôi.”

Lý Mộ nghiêng đầu nhìn nàng một cái, phát hiện nàng khi nói câu này, vẻ mặt rất bình tĩnh, tựa như thật sự không sợ.

Điều này làm hắn nhìn Thượng Quan Ly với cặp mắt khác xưa, bản thân cũng sắp chết rồi, trong lòng còn nghĩ người khác sẽ đau lòng hay không, nàng đối với nữ hoàng là yêu thật, đổi làm Lý Mộ, tuyệt đối không làm được một điểm này.

Im lặng một lát, Thượng Quan Ly từ trong tay áo lấy ra một lá bùa, đưa cho Lý Mộ.

Lý Mộ nhìn nàng một cái, hỏi: “Làm gì?”

Thượng Quan Ly mặt không biểu cảm nói: “Đây là một tấm phù lục thiên giai, có thể khiến ngươi thuấn di đến ngoài trăm dặm, lát nữa, chúng ta sẽ dốc hết toàn lực, phá vỡ trận này, ngươi lập tức dùng bùa này đào tẩu, đi quận thành quận Vân Trung…”

Lý Mộ hỏi: “Các ngươi có thể phá vỡ trận pháp, vì sao không tự mình dùng?”

Thượng Quan Ly thản nhiên nói: “Mấy người chúng ta cùng nhau tự bạo nguyên thần, công kích điểm yếu của trận này, có thể phá vỡ trận này một chỗ hổng, ngươi nhân cơ hội đào tẩu.”

Tu vi của tu hành giả đạo môn đều ở nguyên thần, thân thể tử vong, nguyên thần bất diệt, còn có thể sống lại, nguyên thần tự bạo, thì thật sự hồn phi phách tán.

Lý Mộ hoàn toàn không ngờ, Thượng Quan Ly sẽ mang cơ hội sống duy nhất nhường cho mình.

Nàng trước giờ nhìn hắn đều không hề thuận mắt…

Lý Mộ nhìn nàng, hỏi: "Vì sao?"

Thượng Quan Ly nhìn nơi xa, nói: "Bệ hạ có thể không có chúng ta, nhưng không thể không có ngươi."

Giờ khắc này, Lý Mộ bỗng có chút kính nể Thượng Quan Ly.

Tuy hắn trước kia cũng không thích nàng gì cả, đương nhiên càng nhiều là mơ ước vị trí của nàng, muốn thay thế nàng, trở thành cận thần tri kỷ nhất của nữ hoàng, nhưng bây giờ xem ra, ở trên một số chuyện nào đó, hắn vĩnh viễn kém Thượng Quan Ly.

Nàng không chỉ có thể dâng ra sinh mệnh cho nữ hoàng, thậm chí có thể vì mình thân là tình địch… Đối thủ, thường xuyên tranh thủ tình cảm với nàng dâng ra sinh mệnh, đủ thấy nàng trung thành đối với nữ hoàng không xen lẫn bất cứ tạp chất nào.

Ánh mắt Thượng Quan Ly cuối cùng nhìn về phía Lý Mộ, nói: "Ngươi nếu có thể chạy trốn, hy vọng ngươi ngày sau có thể toàn tâm toàn ý phò tá bệ hạ, thống trị tốt Đại Chu, để bệ hạ có thể sớm ngày thoát ly cái nhà giam kia…"

Lý Mộ xua tay, nói: "Nói nghiêm trọng như vậy, không phải là một cái trận pháp nát sao, chuyện lớn bao nhiêu chứ…"

Trước khi đến quận Vân Trung, Lý Mộ không ngờ đám người Thượng Quan Ly sẽ bị Thôi Minh vây khốn.

Lấy thực lực của nàng, một mình đối phó Thôi Minh là đủ rồi, huống chi bên người còn có mấy nội vệ cao thủ này.

Hắn chỉ là lúc về Bắc quận, thuận tiện nhìn xem tình huống của nàng bên này, sau đó báo cáo cho nữ hoàng, không ngờ

được các nàng nhiều người như vậy, cũng sẽ ngã ở trong tay Thôi Minh.

Nếu là biết kết quả như thế, triều đình lần này nhất định sẽ phái cường giả cảnh giới thứ sáu đến.

Thượng Quan Ly bình tĩnh nhìn Lý Mộ, "trận pháp nát" trong miệng hắn, đã mang năm người các nàng vây khốn suốt bốn ngày.

Nếu là ở lúc bình thường, Thượng Quan Ly tránh không được phải răn dạy Lý Mộ vài câu.

Hết chương 494.

Chương 495. Phá trận (1)

Nhưng giờ phút này, nàng căn bản không có tâm tư này, cũng không có tâm tình trách Lý Mộ kiến thức nông cạn, nói: "Công kích trận này, sẽ bị cắn trả, ngươi không cần thể hiện, giữ lại pháp lực, lát nữa dốc hết toàn lực chạy thoát…"

Lý Mộ nhìn nàng, hỏi: "Ngươi thật sự nguyện ý vì ta mà chết?"

Thượng Quan Ly bình tĩnh nói: "Không phải vì ngươi, là vì bệ hạ."

Lý Mộ xua tay, nói: "Giống nhau."

Hắn vỗ bả vai Thượng Quan Ly, nói: "Yên tâm đi, ngươi không chết được, ta đã đáp ứng bệ hạ, phải mang ngươi hoàn hảo không tổn hao gì đưa về, nếu trở về một mình, ta cũng không mặt mũi nào gặp bệ hạ."

"Cũng lúc nào rồi, ngươi còn nói loại này… Ô…"

Thượng Quan Ly vừa mới mở miệng, đã bị Lý Mộ bịt kín miệng.

Lý Mộ ngẩng đầu nhìn, nói: "Ta trùng hợp biết trận pháp này, trận này tuy lợi hại, nhưng cũng không phải không có phương pháp phá giải, tính cả ngươi ở bên trong, nơi này có năm vị cao thủ cảnh giới thứ năm, cũng đủ phá trận."

Thượng Quan Ly gạt tay Lý Mộ ra, cũng không so đo hắn vừa rồi hành động vô lễ, vội vàng hỏi: "Ngươi nói là thật?"

Lý Mộ nói tự nhiên là thật.

Trận pháp, cơ bản đều đến từ truyền thừa viễn cổ, trừ đại năng Linh Trận phái, có thể thỉnh thoảng sửa cũ thành mới, chỉ bằng một tiểu quỷ Ma Tông, căn bản không có khả năng sáng tạo ra trận pháp mới.

Đại trận lợi hại của Ma Tông, chỉ vài cái như vậy, Thập Quỷ Khốn Thần Trận, Thập Bát Âm Ngục Đại Trận, cùng với Hãm Tiên Trận nơi này.

Uy lực của trận này, xấp xỉ với Thập Bát Âm Ngục Đại Trận, nhưng người bố trí "Hãm Tiên Trận" này hiểu được lợi dụng địa thế chung quanh, mượn được một bộ phận lực lượng trời đất, khiến uy lực trận này, so với Thập Bát Âm Ngục Đại Trận Sở Giang Vương bố trí còn lợi hại hơn chút.

Nhưng chỉ cần là trận pháp, mặc kệ lợi hại cỡ nào, đều sẽ có chỗ thiếu hụt.

Trên đời không có trận pháp hoàn mỹ, đây là chuyện mỗi một tu hành giả học tập trận pháp, ở trước khi học tập trận pháp, trước hết cần rõ.

Lý Mộ từng cho rằng, gặp được Thiên Huyễn Thượng Nhân, là kiếp lớn nhất của hắn.

Về sau hắn càng thêm ý thức được, Thiên Huyễn Thượng Nhân thật ra là món quà lớn nhất của ông trời đối với hắn.

Hắn chiếm được miễn phí kinh nghiệm cùng tri thức của một tà tu cảnh giới thứ sáu đỉnh phong.

Tuy mấy thứ này, ở dưới đại đa số tình huống, đều sẽ không sử dụng đến, Lý Mộ làm tu hành giả chính đạo, không thể sử dụng công pháp tà đạo, nhưng cũng luôn có lúc dùng được đến.

Ví dụ như bây giờ.

Hắn quan sát một lát, nhặt lên một cành cây, ở vị trí khác nhau trên mặt đất, vẽ năm cái vòng.

Sau đó hắn nói với năm người bọn Thượng Quan Ly: "Các ngươi đứng ở vị trí này."

Thượng Quan Ly vẫn có chút khó có thể tin, hỏi: "Ngươi thật sự hiểu trận pháp?"

Lý Mộ nói: "Hiểu chút."

Thượng Quan Ly nhìn vào mắt Lý Mộ, một lát sau, chậm rãi đi đến trong một vòng tròn.

Trong mấy ngày nay, các nàng phương pháp nào cũng từng thử, đều chưa thể để trận pháp này có một tia dao động, nàng không tin Lý Mộ có phương pháp phá trận.

Nhưng giờ phút này, các nàng cũng không có lựa chọn khác, chỉ có thể dùng phương pháp Lý Mộ để thử.

Thử rồi mới có khả năng, ngồi ở chỗ này, chỉ có thể chờ chết.

Mặc dù nàng đã sớm làm tốt chuẩn bị cái chết, lại cũng không muốn bỏ qua bất cứ sinh cơ nào.

Bốn cao thủ nội vệ khác cũng đều biết đạo lý này, đều tự chọn một vòng tròn, đứng ở bên trong.

Ở ngoài trận pháp, Thôi Minh sớm đã phát hiện dị trạng của các nàng, hỏi Tống Đế Vương nói: "Họ muốn làm gì?"

Tống Đế Vương cúi đầu nhìn thoáng qua, nói: "Giãy chết mà thôi, không cần phải quản bọn họ. Ngươi nói triều đình Đại Chu, sẽ phái người tới cứu họ không?"

Thôi Minh giật giật khóe miệng, nói: "Nếu chỉ có một mình Thượng Quan Ly, ta còn thật không dám xác định, nhưng lại thêm Lý Mộ kia, triều đình nhất định sẽ phái người đến, ngươi yên tâm đi."

Tống Đế Vương kinh ngạc nói: "Ngươi tin tưởng như vậy?"

Thôi Minh lạnh lùng nói: "Lý Mộ này, là sủng thần duy nhất của nữ hoàng, cô ta nhất định sẽ không nỡ để hắn chết."

"Sủng thần?" Tống Đế Vương hơi biến sắc, hỏi: "Ngươi nói nữ hoàng Đại Chu, có thể vì hắn, tự mình đến hay không?"

Thôi Minh nhìn gã, an ủi: "Yên tâm đi, nữ hoàng thân phận cỡ nào, sao có khả năng tự mình đến, hắn là sủng thần của nữ hoàng, cũng không phải sủng phi…"

Tống Đế Vương nhìn người trẻ tuổi bị nhốt ở trong trận pháp, nói: "Vậy cũng chưa chắc, người này bộ dạng tuấn mỹ như thế…"

Thôi Minh lắc lắc đầu, nói: "Cái này càng thêm không có khả năng, trên đường ta dụ dỗ những người này tới đây, thu được mật thám Mị Tông ở Thần Đô truyền tin, Lý Mộ này đến bây giờ, vẫn là một tên trai tân…"

Tống Đế Vương lúc này mới yên tâm, nói: “Như thế thì tốt…”

Tu vi nữ hoàng Đại Chu, là có cảnh giới thứ bảy, nếu là nàng thật sự tới nơi này, đừng nói Tống Đế Vương hắn, cho dù là cửu điện Diêm La còn lại tập trung, lại thêm U Minh Thánh Quân, có một tên tính một tên, đều phải chết ở đây, từ nay về sau, ma đạo mười tông, chỉ còn lại có chín tông, Hồn Tông sẽ bị hoàn toàn lau đi…

Thôi Minh nói: “Nữ hoàng ngươi không cần lo, chỉ cần trận pháp này của ngươi không có vấn đề, cứ chờ cá mắc câu đi.”

Tống Đế Vương nói: “Yên tâm, trận pháp này của ta, học từ Thiên Huyễn đại nhân…”

Hắn vừa dứt lời, dưới chân hai người bỗng nhiên truyền đến một trận chấn động.

Tống Đế Vương kinh ngạc nói: “Là địa long xoay người?”

Thôi Minh nhìn trận pháp đó, chấn động nói: “Hình như là trận pháp của ngươi!”

Tống Đế Vương vội vàng nhìn về phía đại trận, phát hiện đại trận vốn ổn định, thế mà lại bắt đầu run lên khe khẽ, mà mấy người trong trận pháp, đang đứng ở phương vị khác nhau, công kích đại trận.

Sắc mặt Tống Đế Vương hơi thay đổi, nhưng vẫn trấn định nói: “Đừng lo, loại chấn động trình độ này, không thể lay động trận này.”

Ngay sau đó, đại trận kia chấn động càng thêm kịch liệt.

Thôi Minh kinh sợ hỏi: “Thật sự không có vấn đề?”

Tống Đế Vương hít sâu, nói: “Không sao, vấn đề không lớn…”

Trong đại trận, đám người Thượng Quan Ly, ánh mắt nhìn Lý Mộ đã xảy ra biến hóa hoàn toàn.

Mấy ngày nay, năm người các nàng liên thủ, toàn lực công kích, cũng chưa thể khiến trận pháp này rung động mảy may, ngược lại bị cắn trả không ít, giờ phút này nghe xong Lý Mộ

nói, chỉ thay đổi vị trí đứng, dùng năm phần pháp lực, đã có thể khiến trận pháp này lay động thành như vậy, nếu là toàn lực ra tay, phá trận cũng không phải không có khả năng.

Nghĩ đến đây, năm người không phân tâm nữa, lập tức thúc giục pháp lực, toàn lực công kích đại trận.

Ở dưới thế công sắc bén của năm người, đại trận run rẩy càng thêm kịch liệt, tựa như ngay sau đó sẽ sụp đổ. Tống Đế Vương rốt cuộc không thể giữ bình tĩnh nữa, vội vàng nói: "Theo ta cùng nhau củng cố trận pháp!"

Hết chương 495.

Chương 496. Phá trận (2)

Hắn cùng Thôi Minh bay tới trên không trận pháp, mang toàn thân pháp lực vận chuyển đến trên đại trận, đại trận run rẩy, rốt cuộc bình ổn một chút.

Năm người ở trong, hai người bên ngoài, hình thành cân bằng nào đó, lâm vào trạng thái giằng co.

Ngay lúc này, Lý Mộ trong trận pháp, thanh quang trong tay chợt lóe, Thanh Huyền kiếm hiện, hắn thúc giục Thanh Huyền kiếm, từng kiếm một, hung hăng chém về phía đại trận, cân bằng hai bên trong ngoài thật không dễ gì hình thành bị đánh vỡ, đại trận lại bắt đầu kịch liệt run lên.

Tống Đế Vương cùng Thôi Minh toàn lực củng cố trận pháp, vẫn không thể ổn định, thời khắc mấu chốt, ánh mắt Thôi Minh nhìn về phía dưới, lớn tiếng nói: "Còn chờ cái gì, động thủ!"

Lời này vừa nói ra, một cao thủ nội vệ công kích trận pháp phía dưới bỗng nhiên thay đổi phương hướng công kích, một đòn toàn lực, rơi ở trên người một cao thủ nội vệ khác phía trước.

Phốc…

Nữ tử trung niên kia đột ngột bị đồng bạn công kích, thân thể bay ngang ra ngoài, máu tươi điên cuồng phun ra, khí tức lập tức uể oải, thân thể của nàng rơi mạnh xuống đất, chỉ vào người nọ phía sau, khó có thể tin nói: "Ngươi…"

Nữ tử kia cười lạnh một tiếng, bay lên bên trên, ở dưới Tống Đế Vương khống chế, trận pháp xuất hiện một lỗ thủng, nàng từ trong lỗ thủng phi thân ra, lỗ thủng đó lại nhanh chóng khép lại.

Không còn năm người công kích, đại trận này lập tức liền ổn định xuống.

Thân thể nữ tử lơ lửng ở không trung, sóng vai mà đứng với Tống Đế Vương, Thôi Minh, ở cao hướng xuống nhìn mọi người.

Nàng tuy chưa nói gì cả, nhưng sự thật rõ ràng dễ thấy.

Thượng Quan Ly nhìn nàng, giờ phút này lại nghĩ đến dọc đường tới nay, Thôi Minh luôn có thể trước các nàng một bước chạy thoát, các nàng đến nơi đây, cũng là cô ta cố ý dẫn đường, đã ý thức được cái gì, nghiến răng nói: "Thì ra là ngươi!"

Nữ tử kia mỉm cười, nói: "Thượng Quan thống lĩnh, ngươi phát hiện có chút muộn rồi…"

Trong nội vệ xuất hiện Ma Tông nằm vùng, một cao thủ nội vệ bị ả đánh lén bị thương nặng, không thể phát huy thực lực nữa, vốn năm cường giả cảnh giới thứ năm chỉ còn lại có ba vị, trong lòng các nàng vừa mới cháy lên hy vọng sống, cứ như vậy dập tắt.

Giờ phút này, cho dù là ba người nguyên thần tự bạo, cũng không cách nào phá vỡ đại trận nữa.

Lý Mộ đi đến bên cạnh cao thủ nội vệ bị thương kia, hỏi: "Thế nào?"

"Không chết được." Nữ tử trung niên đó giãy dụa đứng lên, hỏi Lý Mộ: "Trận pháp này, ba người có thể phá hay không?"

Ý tứ câu này là, nàng đã không còn sức phá trận.

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: "Dưới tình huống bình thường, phá vỡ trận này, ít nhất cần năm cường giả cảnh giới thứ năm."

Thượng Quan Ly có chút mất mát, nhìn Lý Mộ, nói: "Xem ra, chúng ta vẫn phải chết cùng một chỗ."

Lý Mộ cũng thở dài, nói: "Kế hoạch Giáp thất bại, chỉ có thể chấp hành kế hoạch Ất."

Thượng Quan Ly ngẩn ra một phen, hỏi: "Kế hoạch Ất cái gì?"

Lý Mộ nói: "Tình huống bình thường, phá trận này cần năm cường giả cảnh giới thứ năm, tình huống không bình thường, một mình ta là đủ rồi…"

Ở dưới tình huống còn có biện pháp khác, Lý Mộ không muốn tự mình động thủ.

Đó là thủ đoạn giết địch một ngàn, tự tổn hại tám trăm, không đến bất đắc dĩ, hắn không muốn sử dụng.

Nhưng bây giờ đã không có lựa chọn nào khác.

Hắn nhìn Thượng Quan Ly, nói: "Thượng Quan thống lĩnh, có thể giúp ta một việc hay không?"

Thượng Quan Ly mang pháp lực điều chỉnh đến đỉnh phong, nghiêm nghị nói: "Cần ta làm cái gì?"

Lý Mộ vươn tay, nói: "Ngươi có thể đỡ ta chút hay không?"

Thượng Quan Ly ngơ ngác nhìn hắn, ngay tại vừa rồi, nàng đã làm tốt chuẩn bị để chết, loại tương phản này, khiến nàng nhất thời ngạc nhiên.

Nhưng rất nhanh, nàng liền lấy lại tinh thần, đỡ Lý Mộ, hỏi: "Sau đó thế nào?"

Lý Mộ nói: "Đỡ ta là đủ rồi."

Hắn hít sâu, một tay ở trong tay áo kết ấn, ngẩng đầu nhìn bầu trời,

Ở ngoài đại trận, Thôi Minh cùng nữ tử kia, tóc gáy toàn thân bỗng nhiên dựng lên, trong lòng không hiểu sao sinh ra một loại cực độ kinh sợ.

Sắc mặt Tống Đế Vương biến đổi hẳn, cầm lấy bả vai hai người, lớn tiếng nói: "Lui!"

Ba bóng người chợt lóe, nháy mắt biến mất ở tại chỗ.

Rẹt…

Ở nháy mắt ngay sau khi bọn họ lui, chung quanh tựa như có cái gì đã vỡ vụn…

Phốc…

Lý Mộ phun ra một ngụm máu tươi, khí tức lập tức uể oải, Thượng Quan Ly vội vàng đỡ lấy hắn, quan tâm nói: "Ngươi không sao chứ?"

Lý Mộ đưa tay sờ sờ khóe miệng, nói: "Không sao."

Trình độ chắc chắn của trận pháp này, so với Thập Bát Âm Ngục Đại Trận còn có hơn, lực lượng trời đất vốn ùa về phía thân thể hắn bị suy yếu đi càng nhiều hơn, thực lực của hắn, cũng so với mấy tháng trước có nhảy vọt về chất, chỉ là bị một chút vết thương nhỏ mà thôi.

Lý Mộ lấy ra mấy viên đan dược chữa thương, ném vào miệng.

Đám người Thượng Quan Ly ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, vẻ mặt dại ra.

Tuy không biết vừa rồi xảy ra cái gì, nhưng trên đỉnh đầu, đại trận vây khốn các nàng bốn ngày, cứ như vậy biến mất rồi…

Mắt thấy trận pháp bị phá, sắc mặt Thôi Minh cực độ kinh sợ, giọng khàn khàn: "Đây là không có vấn đề ngươi nói?"

"Cái này sao có khả năng!"

Trên mặt Tống Đế Vương cũng tràn đầy khó có thể tin, "Hãm Tiên Trận" hắn bố trí, so với Thập Bát Âm Ngục Đại Trận của Sở Giang Vương càng mạnh hơn, sao có khả năng bị dễ dàng công phá như thế?

Cho dù không thể tin tưởng, nhưng sự thật bày ở trước mắt.

Ba người Thượng Quan Ly sau khi phục hồi tinh thần, liền lập tức bay lên, trong ánh mắt nhìn ba bóng người đối diện tràn ngập sát ý.

Bốn cao thủ nội vệ, một phản bội, một bị thương nặng, chỉ còn lại có hai vị.

Nữ tử bị thương nặng kia đã không còn chiến lực, tính cả Thượng Quan Ly, địch ta hai bên, đều là ba người.

Không cần quá nhiều lời, chỉ trong nháy mắt, sáu người thần thông pháp bảo ra hết, nhanh chóng đánh cuốn lấy nhau.

Tống Đế Vương tuy là cảnh giới thứ năm, nhưng hiển nhiên là cường giả cảnh giới thứ năm đỉnh phong, Thượng Quan Ly cùng một cao thủ nội vệ khác, toàn lực ra tay, mặc dù là ỷ vào phù lục pháp bảo lợi hại, vẫn bị hắn áp chế.

Một cao thủ nội vệ khác, bị tên Ma Tông nằm vùng kia cuốn lấy, không thể thoát thân.

Cứ như vậy, liền không ai có thể bận tâm Thôi Minh nữa.

Thôi Minh dùng ánh mắt tràn ngập thù hận nhìn Lý Mộ, vô cùng âm trầm nói: “Bản cung có hôm nay, đều là ngươi làm hại, ngày này năm sau, chính là ngày giỗ của ngươi!”

Lý Mộ thản nhiên nói: “Bớt chụp mũ bừa bãi, ngươi có hôm nay, chỉ là bởi vì bản thân ngươi là tên cầm thú.”

Thôi Minh không nói lời thừa với Lý Mộ nữa, ngón tay kết ấn búng khẽ, không khí chung quanh phát ra một tiếng như xé lụa, vài thanh đao gió vô hình hướng Lý Mộ nhanh chóng đánh tới.

Đao gió tốc độ cực nhanh, nháy mắt đã tới bên cạnh Lý Mộ.

Hết chương 496.

Chương 497. Bắt sống Thôi Minh (1)

Keng!

Ở lúc sắp chém tới Lý Mộ, ở ngoài thân thể Lý Mộ bỗng nhiên hiện ra một bộ giáp màu vàng, đao gió chém ở trên giáp vàng, phát ra tiếng vang thanh thúy, Lý Mộ thì đứng ở tại chỗ, nguy nga bất động.

"Kim Giáp Phù!"

Sắc mặt Thôi Minh khó coi, Kim Giáp Phù tuy chỉ có địa giai, nhưng tu vi gã cũng chỉ có Tạo Hóa, lấy thực lực Tạo Hóa sơ kỳ, muốn phá vỡ Kim Giáp Phù, cần phí không ít công phu.

Gã đang chuẩn bị có động tác, Lý Mộ hành động so với gã còn nhanh hơn.

Trong tay hắn chợt lóe ánh sáng màu trắng, đã có thêm một xấp bùa, không hề nghĩ ngợi mang tất cả ném ra.

Ầm ầm!

Đỉnh đầu Thôi Minh, mây đen tụ tập, sét màu tím lóe lên không ngừng, Thôi Minh chật vật tránh thoát vài đạo Tử Tiêu Thần Lôi, thình lình sau lưng chợt lạnh, lông tơ dựng thẳng, một kiếm phù màu vàng đâm thẳng vào lưng hắn.

Keng!

Thôi Minh cầm một tấm gương đồng, bảo vệ chỗ yếu hại, kiếm phù kia đánh vào trên gương đồng, trực tiếp sụp đổ, thân thể Thôi Minh cũng bị đánh bay mấy trượng.

Hắn còn chưa hoàn hồn, chợt thấy một luồng khí lạnh từ bên dưới dâng lên, giống như mang nguyên thần của hắn cũng đông lạnh, cúi người nhìn lại, phát hiện hai chân hắn đã kết băng, tầng băng còn đang không ngừng hướng bên trên lan tràn.

Dưới tầng băng, là một lá bùa tản ra hàn ý thấu xương.

Thôi Minh vỗ mạnh vào ngực, phun ra một ngụm máu tươi, máu tươi kia rơi ở trên tầng băng, tầng băng nhanh chóng hòa tan, Thôi Minh bay lên, thoát khỏi tầng băng.

Ngay sau đó, đỉnh đầu của gã lại truyền đến một trận cảm giác thiêu đốt.

Thôi Minh ngẩng đầu, vừa lúc nhìn thấy một lá bùa thiêu đốt, hóa thành một con rồng lửa, rồng lửa vẫy đuôi một cái, hướng gã quấn quanh đến.

Một đợt chưa dừng, một đợt lại tới, Thôi Minh bị con rồng lửa đó truy đuổi, trong lòng vẫn buồn bực đến cực điểm.

Trên người Lý Mộ này, rốt cuộc là có bao nhiêu phù lục cao cấp. Gã một cường giả cảnh giới thứ năm, lại bị Lý Mộ so với hắn thấp hơn một cảnh giới ép cho chỉ có thể phòng thủ, không có bất cứ sức đánh trả nào cả…

Thật không dễ gì thi triển thần thông, tiêu diệt con rồng lửa kia, lại một thanh kiếm nhỏ màu vàng từ phía trước đâm tới.

Thôi Minh toàn lực vung kiếm chém về phía kiếm phù kia, cũng chưa chú ý tới, một người giấy nho nhỏ đã bay đến phía sau gã. Người giấy dán ở trên người Thôi Minh, Thôi Minh giữ tư thế vung kiếm, cố định ở tại chỗ.

Vù!

Thanh kiếm nhỏ màu vàng kia tốc độ cực nhanh, chỉ thẳng mi tâm gã.

Thôi Minh lúc này, không thể vận chuyển pháp lực, nếu là bị kiếm phù này đâm trúng, có lẽ nguyên thần có thể chạy thoát, nhưng thân thể nhất định diệt vong…

Phành!

Tống Đế Vương thấy Thôi Minh gặp nạn, bỏ qua Thượng Quan Ly cùng cao thủ nội vệ kia, thân hình nhanh chóng lao đến, một cước đá bay Thôi Minh, dùng một bàn tay cầm kiếm phù kia, trên tay tràn ngập sương mù đen. Kiếm phù kia giãy dụa vù vù vài cái, liền ảm đạm không còn ánh sáng, cho đến hoàn toàn sụp đổ.

Tống Đế Vương Nhất phất tay, Định Thân Phù trên người Thôi Minh liền cháy lên.

Y nhìn Thôi Minh một cái, nói: "Thế mà lại bị một tiểu bối cảnh giới thứ tư ép thành như vậy, ngươi những năm qua ở Thần Đô, chẳng lẽ chỉ biết là hưởng lạc, bỏ bê tu hành?"

Thôi Minh mặt mũi âm trầm, nói: "Trên thân người này có vô số trọng bảo, hắn khó chơi bao nhiêu, ngươi có thể thử chút."

"Vậy ta liền giải quyết hắn trước đi." Tống Đế Vương thản nhiên nói một câu, hai tay nhanh chóng biến ảo, trong hư không, ngưng tụ thành một khối quỷ ấn thật lớn.

Quỷ ấn này kích cỡ một trượng vuông, sau khi ngưng tụ, liền lấy thế sét đánh, hướng vào đầu Lý Mộ đập tới.

Lý Mộ vẫn như cũ đứng ở tại chỗ không động đậy, quỷ ấn buông xuống, áo giáp màu vàng ở ngoài thân thể hắn trực tiếp vỡ vụn, ngay tại lúc quỷ ấn kia sắp rơi ở trên người hắn, thân thể Lý Mộ lại tản mát ra một đợt ánh sáng màu trắng, ánh sáng trắng chạm đến quỷ ấn, quỷ ấn dừng ở giữa không trung, không thể hạ xuống, cuối cùng sụp đổ.

Mắt Tống Đế Vương lộ ra sự chấn động, bật thốt lên nói: "Hộ thân pháp bảo thiên giai thượng phẩm!"

Y giờ phút này ở trong lòng thầm mắng, nữ hoàng Đại Chu rốt cuộc là sủng Lý Mộ này cỡ nào, hộ thân pháp bảo thiên giai thượng phẩm, trình độ quý giá của nó, còn ở trên phù lục cùng đan dược cùng giai, đối với cường giả cảnh giới thứ sáu mà nói, cũng là vật hiếm lạ, thế mà lại mặc ở trên thân một tiểu tu cảnh giới thứ tư.

Cho dù là cảnh giới thứ sáu, muốn công phá loại pháp bảo phòng ngự này, cũng cần toàn lực đánh mấy đòn, công kích tầm thường dưới cảnh giới thứ sáu, với hắn mà nói, không khác gì gãi ngứa.

Thượng Quan Ly thấy Tống Đế Vương cũng nhằm vào Lý Mộ, cùng cao thủ nội vệ kia đang muốn tới, Lý Mộ hướng bọn họ khoát tay, nói: "Các ngươi đi xử lý tên nằm vùng kia trước, Thôi Minh cùng con quỷ này giao cho ta…"

Thượng Quan Ly nhìn thấy ánh sáng trắng trên người Lý Mộ, biết nữ hoàng hẳn là cho hắn pháp bảo càng lợi hại hơn, Tống Đế Vương cùng Thôi Minh trong thời gian ngắn không làm gì được hắn, cũng không lo lắng nữa, nói với nữ tử trung niên bên người: "Thanh lý môn hộ trước, rồi lại đi giúp hắn!"

Tống Đế Vương cũng nhìn Lý Mộ, trầm giọng nói với Thôi Minh: "Ngươi ta liên thủ, toàn lực đối phó người này, bảo vật này cần pháp lực thúc giục, hắn chẳng qua là cảnh giới thứ tư, bổn vương xem hắn có thể kiên trì bao lâu…"

Pháp bảo thiên giai thượng phẩm, tiêu hao đối với pháp lực là cực lớn, bởi vì đây vốn chính là thiết kế cho tu hành giả cảnh giới thứ sáu, Động Huyền tu hành giả có thể liên tục sử dụng một canh giờ, Thần Thông cảnh có lẽ ngay cả nửa khắc đồng hồ cũng không kiên trì được.

Ở dưới tình huống bên ngoài không ngừng công kích, cái thời gian này còn phải ngắn hơn nữa.

Lý Mộ tâm niệm khẽ động, dưới chân đã có thêm một đống linh ngọc.

Hắn vừa hấp thu linh khí trong linh ngọc, vừa dùng "Giả" tự quyết, lợi dụng lực lượng trời đất chung quanh khôi phục pháp lực, mới miễn cưỡng hình thành cân bằng động thái với tốc độ tiêu hao pháp lực của bảo vật này.

Tống Đế Vương cùng Thôi Minh xa xa công kích Lý Mộ, trên mặt dần dần lộ ra sự nghi ngờ.

Bọn họ vốn tưởng Lý Mộ nhiều nhất kiên trì một lát, nhưng bây giờ nửa khắc đồng hồ cũng trôi qua rồi, hắn thoạt nhìn, tinh thần vẫn là tốt như thế, không có chút bộ dáng pháp lực cạn kiệt, ngược lại là hai người bọn họ, bởi vì liên tục không ngừng tiêu hao, còn tiếp tục như vậy, chỉ sợ pháp lực sẽ khô kiệt trước.

Tống Đế Vương công kích vài lần nữa, cuối cùng bỏ cuộc, nói: "Người này có cổ quái, pháp thuật thần thông vô dụng đối với hắn, áp sát lấy mạng hắn!"

Y vươn hai tay, trên tay huyễn hóa ra hai thanh trường đao quỷ khí âm u, Thôi Minh từ bên hông lấy ra một cây quạt gấp,

hai người không công kích Lý Mộ từ xa nữa, phi thân mà đến.

Hết chương 497.

Chương 498. Bắt sống Thôi Minh (2)

Dưới tình huống pháp lực chênh lệch không lớn, Lý Mộ võ đấu cận thân, không sợ bất luận kẻ nào.

Nhưng vô luận là Thôi Minh hay Tống Đế Vương, pháp lực đều hơn xa hắn, ở dưới lực lượng tuyệt đối, bất cứ kỹ xảo nào cũng là loè loẹt không có ý nghĩa.

Nếu giám khảo Binh bộ không áp chế thực lực đến cảnh giới thứ tư, trên thi võ, Lý Mộ kỹ xảo võ đạo thành thạo như thế nào nữa, cũng không có khả năng là đối thủ của bọn họ.

Tống Đế Vương cùng Thôi Minh hai kẻ không biết xấu hổ này, một tên Tạo Hóa, một tên U Hồn đỉnh phong, liên thủ bắt nạt hắn một kẻ cảnh giới thứ tư, Lý Mộ thần thông đạo thuật lợi hại như thế nào nữa, tu vi quá thấp, cũng đấu không lại hai người bọn họ liên thủ.

Cũng may từ khi Liễu Hàm Yên bái vào môn hạ Ngọc Chân Tử, từ khi hắn ôm đùi nữ hoàng, thần thông cùng đạo thuật, đã không là con bài chưa lật của hắn nữa.

Lý Mộ lật tay, trên tay lại xuất hiện hai lá bùa, hắn ném lá bùa ra, trên lá bùa, ánh sáng màu vàng chợt lóe, hai lá bùa biến thành hai giáp sĩ cao một trượng.

Hai giáp sĩ tay cầm trường kích, trên người tản mát ra khí tức cảnh giới thứ năm.

Hai tấm Kim Giáp Thần Binh Phù này, là nữ hoàng ban cho hắn, tuy cũng thuộc loại thiên giai, nhưng còn không thể so sánh với một tấm kia Lý Mộ ở Phù Lục phái có được, có kim giáp thần binh tu vi cảnh giới thứ sáu, chỉ có vài vị phù đạo cao thủ có thể đếm được trên đầu ngón tay của Phù Lục phái mới có thể chế tác.

Nhưng, Thôi Minh và Tống Đế Vương chỉ là cảnh giới thứ năm, cũng không cần thiết vận dụng một con bài chưa lật kia.

Hai kim giáp thần binh do Lý Mộ thúc giục, cùng Lý Mộ tâm ý tương thông, sau khi hiển hiện ra thân hình, liền lao thẳng tới Thôi Minh cùng Tống Đế Vương.

“Đây lại là bùa gì vậy!”

“Hắn còn có bao nhiêu bùa!”

…

Hai gã kim giáp thần binh, mang Thôi Minh cùng Tống Đế Vương hoàn toàn cuốn lấy.

Thôi Minh thực lực tương đối yếu, rất nhanh đã bị thần binh áp chế, Tống Đế Vương đối phó một thần binh, thoải mái có thừa, Lý Mộ dứt khoát để hai thần binh hợp lực đối phó Tống Đế Vương, bản thân hướng Thôi Minh lại ném ra một xấp bùa.

Thôi Minh cầm một binh khí hình quạt, chật vật ứng đối, tu hành nhiều năm, gã đấu pháp với người ta, chưa bao giờ nghẹn khuất như thế.

Đây căn bản không phải đang đấu pháp, mà là đang so xem ai giàu có hơn. Gã tức giận nhìn Lý Mộ, lạnh lùng nói: “Ngươi cho rằng chỉ ngươi có bùa sao!”

Gã từ trong lòng lấy ra một lá bùa, trên mặt hiện ra nét đau thịt, lại vẫn không chút do dự thúc giục.

Đỉnh đầu Lý Mộ, lực lượng trời đất dao động một trận, một cái chưởng ấn thật lớn màu vàng từ trong hư không xuất hiện, hướng hắn hung hăng ấn xuống.

Lá bùa này, hiển nhiên cũng không phải vật phàm, lực lượng thiên địa một chưởng này ẩn chứa, có thể so với một đòn bình thường của cường giả cảnh giới thứ sáu.

Bảo giáp trên người Lý Mộ có thể chống đỡ được cường giả cảnh giới thứ sáu công kích, nhưng cũng không phải không có số lần, trên thực tế, bảo giáp có thể giúp hắn suy yếu công kích, vẫn là có một bộ phận cần tự mình thừa nhận.

Thừa nhận mấy đòn của cường giả Động Huyền, bảo giáp cũng sẽ tổn hại.

Mặc dù là mặc bảo giáp, thừa nhận một đòn này, Lý Mộ cũng khó tránh khỏi bị thương.

Hắn không hề nghĩ ngợi, lại là mấy lá bùa ném ra.

Đỉnh đầu Lý Mộ, ánh sáng đan xen, giáp vàng, khiên xanh, còn có một cái mai rùa, bóng một cái chuông, mang hắn bảo vệ chặt chẽ, chưởng ấn kia ấn xuống, giáp vàng sụp đổ trước hết, khiên xanh kiên trì một chớp mắt, cũng theo đó sụp đổ, cuối cùng sụp đổ, là mai rùa cùng bóng chuông, sau khi liên tục phá bốn vách chắn, chưởng ấn đó cũng thành nỏ mạnh hết đà, bị bảo giáp của Lý Mộ dễ dàng hóa giải.

Trong tay Lý Mộ lại xuất hiện mấy lá bùa. Hắn nhìn Thôi Minh, nói: "Còn không?"

Thôi Minh sắc mặt âm trầm. Gã không phải Lý Mộ, không có nữ hoàng sủng ái, tự nhiên không có nhiều bùa cao cấp như vậy, vừa rồi loại bùa cấp bậc đó, hắn đã không còn, cho dù là có, chỉ sợ vẫn sẽ lãng phí vô ích.

Tuy gã không muốn thừa nhận, lại không thể không thừa nhận, bằng sức một mình gã, không làm gì được Lý Mộ.

Gã chỉ có thể đặt hy vọng vào Tống Đế Vương tiêu diệt hai thần binh kia, hoặc là tiêu hao linh lực của bọn họ, làm bọn họ tự tiêu tán. Thần binh này tuy lợi hại, nhưng thời gian tồn tại, nhất định sẽ không dài.

Một chớp mắt này Thôi Minh thất thần, bỗng nhiên cảm thấy bên hông căng lên, cúi đầu nhìn, phát hiện trên lưng gã, không biết từ bao giờ, thế mà quấn lên một sợi dây thừng màu vàng.

Sau khi bị dây thừng này trói, pháp lực trong cơ thể Thôi Minh lập tức bị giam cầm, thân thể từ không trung nặng nề ngã xuống.

Lý Mộ chậm rãi đi về phía Thôi Minh, ở trên người gã đá một cước thật mạnh, hỏi: "Khi đấu pháp với người khác, còn có thời gian phân thần, ngươi khinh thường ai thế?"

Trước khi Liễu Hàm Yên bái Ngọc Chân Tử làm sư phụ, Lý Mộ trước khi ôm đùi nữ hoàng, hắn đấu pháp là rất tiết kiệm.

Đừng nói khi đó không có bùa, cho dù có, Lý Mộ cũng không nỡ dùng.

Khi đó hắn chấp hành nhiệm vụ, bị thương là chuyện thường có, ngẫu nhiên còn có thể bị thương nặng.

Nhưng từ sau khi Liễu Hàm Yên bái vào Phù Lục phái, Lý Mộ trở thành cận thần của nữ hoàng, tình huống liền hoàn toàn thay đổi.

Phù Lục phái tự nhiên sẽ không thiếu phù lục, kho báu của nữ hoàng giàu bao nhiêu, Lý Mộ ngay cả tưởng tượng cũng không tưởng tượng được, bây giờ hắn có tiền vốn để xa xỉ rồi.

Nghèo thì chiến thuật xen kẽ, giàu thì hỏa lực bao trùm, dù sao bùa hết rồi Liễu Hàm Yên sẽ cho, pháp bảo hỏng rồi nữ hoàng sẽ đổi cho hắn, Lý Mộ là nam nhân sau lưng Liễu Hàm Yên, nữ hoàng là nữ nhân sau lưng Lý Mộ, đều là người một nhà, không cần khách khí.

Thôi Minh bị Khổn Tiên Tỏa trói chặt, pháp lực bị giam cầm, nghe được lời Lý Mộ nói, suýt nữa phun ra một ngụm máu.

Đấu pháp, Lý Mộ chết tiệt kia, hắn mang ném phù lục, phóng pháp bảo đánh lén gọi là đấu pháp?

Từ đầu tới cuối, hắn có từng dùng pháp thuật thần thông?

Bên kia, Tống Đế Vương bị hai vị kim giáp thần binh cuốn lấy, tuy hai vị thần binh này không tạo thành được uy hiếp quá lớn đối với y, nhưng lại gắt gao kiềm chế y, khiến y không thể đi giúp Thôi Minh.

Thấy Thôi Minh nhanh như vậy đã bị bắt, Tống Đế Vương thầm mắng Thôi Minh vô năng, thế mà bị tu hành giả thấp hơn so với gã một bậc bắt giữ, nhưng lại không thể trơ mắt nhìn gã đi chết.

Y gầm nhẹ một tiếng, thân thể hóa thành một đám sương quỷ, mang hai kim giáp thần binh bao phủ ở bên trong.

Trong sương mù đen nở rộ ánh sáng vàng, rất nhanh, Lý Mộ liền mất đi liên hệ với hai vị kim giáp thần binh.

Hết chương 498.

Chương 499. Bắt sống Thôi Minh (3)

Sương mù đen kia một lần nữa tụ lại thành Tống Đế Vương, chỉ là khí tức trên người y giờ phút này, so với vừa rồi rất suy yếu, đánh tan hai gã thần binh, với y mà nói, cũng không hề thoải mái.

Sau khi giải quyết hai thần binh, Tống Đế Vương liền hướng thẳng đến Lý Mộ.

Lý Mộ tùy tay ném ra hai lá bùa, lại hóa thành hai vị kim giáp thần binh, ngăn cản bóng người Tống Đế Vương.

Tống Đế Vương đã có chút ngây dại, loại bùa quý giá này, tu hành giả tầm thường, có được một tấm, đều phải thật cẩn thận cất đi, coi là con bài chưa lật giữ mạng thời khắc mấu chốt sử dụng, mà bùa quý giá như vậy, ở trong tay Lý Mộ này, lại như là giấy vàng bình thường, muốn ném thì ném, cho dù y là làm kẻ địch, nhìn cũng có chút đau lòng…

Tống Đế Vương lại bị hai thần binh ngăn lại. Ánh mắt Lý Mộ nhìn Thôi Minh trên mặt đất, nghĩ là mang gã giao cho triều đình, hay là giết chết ngay tại chỗ.

Mị Tông tốn hai mươi năm, mới nâng Thôi Minh đến vị trí Trung Thư thị lang, địa vị gã ở Mị Tông nhất định không thấp, nhất định biết rất nhiều bí mật Ma Tông, cứ như vậy giết gã, không khỏi có chút lãng phí.

Thân thể Thôi Minh bị trói, không thể nhúc nhích, khi ngẩng đầu, từ trên mặt Lý Mộ, đã thấy được sát ý.

Trên mặt gã hiện ra một tia dữ tợn, cắn chót lưỡi, chợt phun ra một ngụm tinh huyết, môi khẽ động, không biết niệm cái gì.

Ngay sau đó, trên người gã chợt lóe ánh sáng màu trắng, bóng người bỗng nhiên biến mất.

Khổn Tiên Tỏa rơi xuống đất, thân thể Thôi Minh ở xa mười trượng xuất hiện lần nữa, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, khí tức cũng uể oải đến cực điểm.

Lúc này, phương hướng Thượng Quan Ly truyền đến một tiếng hét thảm.

Tên Ma Tông nằm vùng kia, ở dưới Thượng Quan Ly cùng một cao thủ nội vệ khác vây công, rất nhanh đã bị hủy thân thể, nguyên thần cũng bị bắt giữ, nhốt vào pháp bảo.

Thượng Quan Ly cùng nữ tử trung niên kia hướng bên này bay tới, nói: "Giết Thôi Minh, lưu lại nguyên thần là được."

Hai người khống chế phi kiếm, tấn công về phía Thôi Minh, Lý Mộ thì đứng ở một bên nhìn.

Thôi Minh vừa rồi lấy bí thuật nào đó, từ trong Khổn Tiên Tỏa chạy thoát, đã bị thương nặng, sẽ không là đối thủ của hai người bọn họ liên thủ.

Thôi Minh nhìn hai người bọn Thượng Quan Ly, quát: "Đây là các ngươi ép ta!"

Gã chợt mở ra cây quạt gấp trong tay, rút ra bảy cây xương quạt, nhanh chóng đâm vào bảy chỗ của thân thể, lại từ trong lòng lấy ra một lá bùa, trực tiếp nuốt vào trong bụng.

Vù!

Vù!

Tất cả cái này xảy ra cực nhanh, Thôi Minh làm xong tất cả cái này, phi kiếm của Thượng Quan Ly cùng cao thủ nội vệ kia đã tới trước người gã, một thanh đâm về phía ngực gã, một thanh khác đâm về phía yết hầu gã.

Hai thanh phi kiếm, ở lúc cách thân thể Thôi Minh chỉ có gang tấc, song song dừng lại.

Thôi Minh vươn hai tay, nắm chặt hai thanh phi kiếm.

Hai thanh phi kiếm ở trong tay gã giãy dụa không thôi, Thôi Minh hung hăng nắm chặt, hai thanh phi kiếm liền trực tiếp vỡ nát.

Phốc!

Thượng Quan Ly cùng với nữ tử trung niên kia tâm ý tương thông với pháp bảo của mình, pháp bảo bị hủy, hai người đều

phun ra một ngụm máu tươi, ánh mắt nhìn chằm chằm Thôi Minh, mặt lộ vẻ hoảng sợ.

Có thể sử dụng hai tay bóp nát pháp bảo của bọn họ, Thôi Minh bây giờ, rốt cuộc là tu vi gì?

Thôi Minh ném phi kiếm vỡ vụn xuống đất, ánh mắt thản nhiên nhìn các nàng.

Khí tức trên người gã, từ Tạo Hóa sơ kỳ, rất nhanh kéo lên đến Tạo Hóa trung kỳ, Tạo Hóa đỉnh phong, vẫn chưa dừng lại, cho đến sau khi đột phá vách chắn nào đó, một uy áp cường đại chợt giáng xuống.

Loại uy áp này, Lý Mộ chỉ từng cảm nhận được trên người tu hành giả cảnh giới thứ sáu.

Tống Đế Vương phát hiện Thôi Minh biến hóa, sau khi ngẩn ra một phen, bức lui hai kim giáp thần binh, cung kính nói: “Thập Điện Diêm La, Tống Đế Vương dưới trướng U Minh Thánh Quân bái kiến Thiên Quân đại nhân!”

Thôi Minh nhìn y một cái, trong mắt chỉ có hờ hững cùng khinh thường, hiển nhiên không để y vào mắt.

Lý Mộ chú ý tới, Tống Đế Vương xưng hô đối với Thôi Minh, đã biến thành Thiên Quân.

Hắn cẩn thận quan sát người này, quả nhiên phát hiện, trên người gã, tuy còn có khí tức của Thôi Minh, nhưng vô luận là khí chất hay thực lực, đều một trời một vực với Thôi Minh.

Thôi Minh hiển nhiên là dùng thần thông tự mình hiến tế, khiến một cường giả Ma Tông cách không gian giáng xuống.

Cường giả này, thực lực ít nhất cũng là cảnh giới thứ bảy, chỉ có cường giả cảnh giới thứ bảy, mới có thể cách không gian mang thực lực Thôi Minh tăng lên nhiều như vậy.

Lý Mộ có ký ức truyền thừa của Thiên Huyễn Thượng Nhân, đối với cường giả Ma Tông cũng không xa lạ.

Cường giả Ma Tông cảnh giới thứ bảy, người có danh xưng “Thiên Quân”, chỉ có một vị.

Đó chính là đại trưởng lão ma đạo Huyễn Tông, ở ma đạo thập tông, cũng có địa vị hiển hách - "Vạn Huyễn Thiên Quân", người này có tu vi cảnh giới thứ bảy, thực lực vượt xa Thiên Huyễn Thượng Nhân.

Đương nhiên, bản thân gã cách nơi này không biết xa bao nhiêu, đây chỉ là một phân thần của gã.

Lý Mộ điều khiển hai kim giáp thần binh, để bọn họ bỏ qua Tống Đế Vương, hướng thẳng đến Thôi Minh, muốn thử thực lực của gã trước.

Thôi Minh bị phân thần Vạn Huyễn Thiên Quân nhập vào, thản nhiên nhìn hai kim giáp thần binh một cái, vươn tay phải, nhẹ nhàng bóp.

Thân thể hai kim giáp thần binh bị giam cầm, trực tiếp sụp đổ, hóa thành các đốm sáng màu vàng.

Đó là chênh lệch giữa cảnh giới thứ sáu cùng cảnh giới thứ năm, loại chênh lệch này, gần như không thể bù lại.

Sắc mặt Thượng Quan Ly đã trở nên cực kỳ nghiêm túc, từ sau khi khí tức trên người Thôi Minh tăng cao tới cảnh giới thứ sáu, nàng đã biết, tuy các nàng đã phá trận pháp, hôm nay cũng không cách nào chạy thoát.

Nàng nhét lá bùa kia vào trên tay Lý Mộ, nói: "Chúng ta ngăn hắn trước một lát, ngươi nhân cơ hội đào tẩu, quận Vân Trung đã không an toàn nữa, ngươi dùng tốc độ nhanh nhất, đi Bạch Vân sơn…"

Lý Mộ hỏi: "Các ngươi có thể ngăn được sao?"

Thượng Quan Ly trầm giọng nói: "Cũng đủ cho ngươi thúc giục bùa này thoát đi."

Lý Mộ bất đắc dĩ nói: "Ngươi có thể đừng khi nào cũng muốn chết hay không?"

Thượng Quan Ly nhìn Thôi Minh, nói: "Thực lực hắn bây giờ, đã đạt tới cảnh giới thứ sáu, nếu không có tên Ma Tông nằm vùng kia, chúng ta còn có hi vọng, nhưng bây giờ… , ngươi không đi, cũng chỉ có thể cùng chết."

Lý Mộ nói: “Ta còn có một lá bùa thiên giai thượng phẩm, có thể triệu hồi ra một vị kim giáp thần binh cảnh giới thứ sáu.”

Thượng Quan Ly ngẩn ra một phen, lập tức nói: “Vậy ngươi mau lấy ra đi!”

Lý Mộ do dự một chớp mắt, nói: “Ta tiếc…”

Lá bùa này, là con bài chưa lật cuối cùng của hắn, dùng ở trên người Thôi Minh, quá mức lãng phí.

Hết chương 499.

Chương 500. Danh phận (1)

Lý Mộ không tin, Vạn Huyễn Thiên Quân thật sự lợi hại như vậy, chỉ là cách không giáng xuống một phân thần, liền có thể khiến Thôi Minh bước qua một đại cảnh giới, cho dù gã nhìn thật là cảnh giới thứ sáu, nhưng tất nhiên không bằng cảnh giới thứ sáu thật sự.

Thượng Quan Ly nhìn Lý Mộ, môi giật giật, bỗng nhiên không biết nói cái gì.

Sống chết trước mắt, hắn thế mà còn tiếc một lá bùa?

Nàng thật muốn tiến vào trong lòng Lý Mộ, xem trong lòng hắn rốt cuộc là nghĩ như thế nào…

Lý Mộ đi đến trước người Thượng Quan Ly, nói: "Các ngươi nghỉ trước một lát đi, ta đến thử hắn…"

Thượng Quan Ly mặt lộ vẻ mờ mịt, Thôi Minh giờ phút này đã là cảnh giới thứ sáu, pháp bảo của Lý Mộ lợi hại nữa, cũng là cảnh giới thứ tư, chênh lệch hai đại cảnh giới, là không thể bù lại…

Nhưng ngay sau đó, nàng liền phát hiện, khí tức trên người Lý Mộ cũng đang tiếp tục kéo lên.

Thần Thông sơ kỳ, Thần Thông trung kỳ, Thần Thông đỉnh phong, Tạo Hóa sơ kỳ, Tạo Hóa trung kỳ…

Khí tức trên người hắn, cuối cùng ổn định ở Tạo Hóa trung kỳ, so với Thượng Quan Ly còn mạnh hơn một chút.

Thượng Quan Ly sững sờ nhìn Lý Mộ, giờ khắc này, trên người hắn, như có một hư ảnh trọng điệp.

Đó là hư ảnh một vị nữ tử.

Lý Mộ hai tay kết ấn, trong lòng mặc niệm: "Thiên địa vô cực, kiền khôn tá pháp; pháp do tâm sinh, sinh sinh bất tức. Thái ất thiên tôn, cấp cấp như luật lệnh!"

Thanh Huyền kiếm hóa thành ngàn vạn bóng kiếm, chém về phía Thôi Minh.

Thôi Minh nâng hai tay, quanh thân thể xuất hiện một màn hào quang màu vàng.

Bóng kiếm rơi ở trên màn hào quang, ùn ùn tan vỡ, một đạo kiếm quang cuối cùng hạ xuống, trên màn hào quang kia cũng che kín vết rạn, trực tiếp vỡ ra.

Lý Mộ biến ảo thủ ấn lần nữa, mặc niệm: "Kiền khôn vô cực, phong lôi thụ mệnh; long chiến vu dã, thập phương câu diệt. Thái ất thiên tôn, cấp cấp như luật lệnh!"

Một chữ "lệnh" cuối cùng hạ xuống, bên cạnh Thôi Minh bỗng nhiên phong lôi mãnh liệt, gió mạnh màu xanh, sét màu tím, mang thân thể Thôi Minh bao vây. Thân thể Tống Đế Vương lui lại, sét này làm da đầu người ta phát tê, gió màu xanh kia, tựa như khắc chế hồn thể nguyên thần, chỉ tới gần một chút, nguyên thần y tựa như là sắp bị thổi tan.

Y dùng ánh mắt kinh sợ nhìn Lý Mộ, khó trách Thôi Minh sẽ ngã trong tay người này, hắn nhìn chỉ là cảnh giới thứ tư, nhưng vô luận là phù lục pháp bảo, hay là thần thông đạo thuật, đều làm cho người ta không thể tưởng tượng, cho dù là cường giả cảnh giới thứ năm đỉnh phong gặp hắn, cũng không kiếm được lợi ích gì.

Một lát sau, phong lôi tan đi, Thôi Minh quần áo tả tơi, tóc rối tung, trên người tràn đầy vết cháy đen, khí tức cũng so với vừa rồi yếu ớt hơn rất nhiều.

Gã dùng ánh mắt bao hàm sát ý nhìn Lý Mộ, âm trầm nói: "Ngươi chơi đủ rồi, nên tới ta rồi chứ?"

Hai tay gã biến ảo thủ ấn, thậm chí kéo ra tàn ảnh, nháy mắt sau, hướng Lý Mộ, nhẹ nhàng chỉ một cái.

Trong hư không, lực lượng thiên địa kịch liệt dao động, một ngón tay thật lớn nhanh chóng ngưng tụ thành, chỉ hướng Lý Mộ cùng Thượng Quan Ly.

Ngón tay nặng nề hạ xuống, theo đó mang đến, là một sự áp bách cường đại, Lý Mộ cùng Thượng Quan Ly bị ngón tay này tập trung, không thể thoát đi.

Thủ ấn trên tay Lý Mộ lại biến hóa, mặc niệm câu thứ ba của Trảm Yêu Hộ Thân Chú.

“Phục hóa thiên vương, hàng định thiên nhất; thiên địa huyền hoàng, âm dương diệu pháp. Thái ất thiên tôn, cấp cấp như luật lệnh!”

Âm dương song ngư (đôi cá âm dương) xuất hiện ở đỉnh đầu của hắn, hình thành một tấm Thái Cực Đồ thật lớn, ngón tay đó rơi ở trên Thái Cực Đồ, chưa dâng lên chút gợn sóng nào, bị Thái Cực Đồ trực tiếp cắn nuốt.

“Thiên la duy võng, địa diêm ma la; tuệ kiếm xuất sao, trảm yêu tru tinh. Thái ất thiên tôn, cấp cấp như luật lệnh!” Pháp quyết trên tay Lý Mộ biến hóa một lần cuối cùng, lực lượng thiên địa nồng đậm, ở trước người hắn, ngưng tụ ra một thanh kiếm hư ảo.

Sau khi kiếm này xuất hiện, liền nháy mắt biến mất, lấy một loại tốc độ khó có thể lý giải, từ ngực Thôi Minh xuyên qua.

Sắc mặt Tống Đế Vương tái nhợt vô cùng, thanh kiếm hư ảo kia, khiến y từ đáy lòng sinh ra cực độ sợ hãi.

Y có thể tin tưởng, kiếm này nếu là từ trong cơ thể y xuyên qua, từ nay về sau dưới trướng U Minh Thánh Quân, chỉ còn lại có bát điện Diêm La.

Bị thanh kiếm hư ảo kia xuyên qua, thân thể Thôi Minh cũng chưa có gì biến hóa.

Nhưng khí tức của gã, lại từ cảnh giới thứ sáu sơ kỳ, trực tiếp ngã trở về cảnh giới thứ năm.

Cùng lúc đó, loại khí chất kia trên người gã cũng biến mất không thấy.

Lý Mộ đã không cảm thụ được khí tức của Vạn Huyễn Thiên Quân nữa. Hắn phủi phủi tay, nhìn Thôi Minh gian nan bò dậy, thản nhiên mở miệng:

“Chỉ có vậy?”

Sau khi phân thần của Vạn Huyễn Thiên Quân bị diệt, nguyên thần Thôi Minh một lần nữa tiếp quản thân thể.

Gã gian nan từ trên mặt đất bò dậy, lỗ máu trên người còn đang trào ra máu tươi.

Gã lúc này, quần áo tả tơi, tóc rối tung, gương mặt vốn tuấn tú khác thường hiện ra từng nếp nhăn, nhìn qua già đi không chỉ mười tuổi. Gã dùng tuổi thọ của mình huyết tế, mới đổi lấy cơ hội một đạo phân thần của Vạn Huyễn Thiên Quân buông xuống, trả giá là tuổi thọ gã tổn hại ít nhất mười năm, tu vi ngã xuống đến cảnh giới thứ tư.

Nhưng dù vậy, gã vẫn đã thua.

Luận bùa chú, pháp bảo, gã không bằng Lý Mộ.

Luận đấu pháp, gã vẫn không bằng.

Lý Mộ vừa rồi thi triển đạo thuật cường đại, ngay cả phân thần của Vạn Huyễn Thiên Quân cũng chưa thể chạy thoát.

Thượng Quan Ly cùng hai cao thủ nội vệ vốn đã làm tốt chuẩn bị phải chết, lại trơ mắt nhìn Lý Mộ một bộ chiêu thức, mang Thôi Minh thực lực tăng vọt đánh về nguyên hình, trong vòng một khắc đồng hồ ngắn ngủn, các nàng đã trải qua từ tuyệt vọng đến tràn ngập hy vọng lại đến tuyệt vọng, lại ở trong bóng đêm cực độ, nghênh đón ánh sáng cuối cùng.

Sau sự yên tĩnh ngắn ngủi, một bóng người áo bào đen, bộc phát ra một đám sương mù đen, cấp tốc đi xa.

“Muốn chạy?”

Lý Mộ nhìn phương hướng Tống Đế Vương biến mất, ngay sau đó, bóng người đã biến mất ở tại chỗ.

Không bao lâu, giữa dãy núi nơi xa, liền bộc phát ra từng đợt pháp lực dao động mãnh liệt.

Một khắc đồng hồ sau, bóng người Lý Mộ nhẹ nhàng trở lại chỗ ban đầu, Thượng Quan Ly cùng cao thủ nội vệ kia đã mang Thôi Minh trói lại.

Thượng Quan Ly đi tới, dùng ánh mắt rất phức tạp nhìn Lý Mộ, hỏi: “Tống Đế Vương đâu?”

Lý Mộ vươn tay, trong lòng bàn tay lơ lửng một đám hồn lực tinh thuần.

Tô Hòa thật ra sớm vài ngày có thể hoàn toàn thức tỉnh, chẳng qua luôn ở trong quan tài băng củng cố tu vi.

Hết chương 500.

Chương 501. Danh phận (2)

Tô Hòa dùng nửa năm thời gian, luyện hóa hồn lực của Thiên Huyễn Thượng Nhân, sau đó lại hấp thu hồn lực của những quỷ vật kia, ở dưới dược lực của Tạo Hóa Đan thúc giục, lúc từ trong quan tài băng kia thức tỉnh, thế mà trực tiếp tiến vào U Hồn trung kỳ.

Nàng lập tức nhập vào Lý Mộ, liền cùng cấp cho Lý Mộ có thực lực Tạo Hóa trung kỳ.

Điều này làm hắn có thể thi triển đầy đủ bốn tầng Trảm Yêu Hộ Thân Quyết, cùng với sáu chữ đầu của Cửu Tự Chân Ngôn, mặc dù là không dùng phù lục cùng pháp bảo, cũng có thể địch lại cảnh giới thứ sáu sơ kỳ.

Phân thần của Vạn Huyễn Thiên Quân, mượn dùng thân thể Thôi Minh, cũng không thể phát huy ra thực lực thật sự của cảnh giới thứ sáu, chém giết không khó.

Về phần Tống Đế Vương, y chỉ là U Hồn hậu kỳ, giải quyết càng thêm đơn giản.

Thượng Quan Ly nhìn hồn lực Tống Đế Vương trong tay Lý Mộ, vẻ mặt càng thêm phức tạp.

Nàng không ngờ dưới trướng mình sẽ có Ma Tông nằm vùng, cũng không ngờ, Thôi Minh còn có con bài chưa lật lợi hại như vậy, nếu không phải Lý Mộ kịp thời chạy tới, các nàng một lần này, nhất định sẽ toàn quân bị diệt.

Tô Hòa từ trong thân thể Lý Mộ đi ra, Lý Mộ mang hồn lực Tống Đế Vương cho nàng, lại nhìn Thôi Minh một cái, nói: “Thôi Minh ở ngay nơ này, Tô tỷ tỷ muốn xử trí như thế nào, thì xử trí như thế đó đi.”

Thượng Quan Ly lúc này mới rõ, Lý Mộ vừa mới có thể chém giết phân thần của Vạn Huyễn Thiên Quân, hẳn là bởi vì nữ quỷ trước mắt này.

Mặt nàng lộ vẻ do dự, nghĩ nghĩ, cuối cùng nói: “Thôi Minh là Ma Tông nằm vùng, nhất định biết rất nhiều bí mật của Ma

Tông, có thể để chúng ta mang hắn về Thần Đô trước, sau khi sưu hồn đối với gã, lại tùy ý cô nương xử trí hay không.”

Thôi Minh cũng đã thấy được Tô Hòa, quỳ ở trên mặt đất, cầu xin: “Tô Hòa, trước kia là ta không đúng, xem ở trên phần chúng ta từng có hôn ước, nàng tha ta đi…”

Tô Hòa nhìn Thôi Minh, ánh mắt bình tĩnh, không có bất cứ gợn sóng nào.

Nàng không giống Sở phu nhân nhìn thấy Thôi Minh điên cuồng như vậy, trong mắt thậm chí ngay cả thù hận cũng không có.

Nàng chỉ nhìn Thôi Minh một cái, liền dời đi tầm mắt, thản nhiên nói: “Người này tùy các ngươi xử trí đi.”

Bộ dáng Thôi Minh khóc lóc quá mức huyên náo, Thượng Quan Ly dứt khoát phong ấn nguyên thần của gã, bên tai Lý Mộ rốt cuộc thanh tịnh hơn rất nhiều.

Hắn lấy ra cái linh loa kia, sau khi đưa vào pháp lực, truyền âm nói: “Bệ hạ, thần đã hội hợp với Thượng Quan thống lĩnh, Thôi Minh cũng đã bị bắt, bệ hạ không cần lo lắng.”

Rất nhanh, trong linh loa liền truyền đến thanh âm: “Ngươi với A Ly không bị thương chứ?”

Lý Mộ nói: “Cảm tạ bệ hạ quan tâm, Thượng Quan thống lĩnh bị một chút vết thương nhẹ, nhưng không đáng ngại.”

Lý Mộ thấy Thượng Quan Ly nhìn cái linh loa kia, đưa nó cho nàng, nói: “Ngươi nói với bệ hạ đi.”

Thượng Quan Ly cầm linh loa đi đến một bên, Lý Mộ nhìn về phía Tô Hòa, hỏi: “Tỷ không muốn tự tay báo thù sao?”

Lý Mộ khi vừa quen biết Tô Hòa, nàng hận đối với Thôi Minh, không kém gì Sở phu nhân, nhưng bây giờ, hắn từ trên người Tô Hòa, đã không cảm thụ được chút hận ý nào.

Tô Hòa thản nhiên nói: “Dù sao hắn nhất định phải chết, cần gì phải ô uế tay của ta?”

Lý Mộ nhìn nàng, như có điều ngộ ra.

Nàng không phải tha cho Thôi Minh, mà là tha cho chính mình.

Nàng giống với Sở phu nhân, đều có thù sâu hận lớn với Thôi Minh, nhưng trong mắt Sở phu nhân chỉ có thù hận, nếu mang nữ nhân so sánh với nước, Sở phu nhân chính là một đầm nước chết, không chút sinh khí, Tô Hòa là suối núi vui vẻ, vĩnh viễn tràn ngập sinh cơ cùng sức sống.

So sánh với một đầm nước chết, Lý Mộ vẫn là càng thích suối núi hoạt bát hơn.

Tô Hòa có thể từ trong thù hận đi ra, hắn rất vui mừng.

Ký ức của nàng, còn dừng lại ở trên việc đại chiến với yêu tinh cây kia, sau lại bị một đám quỷ vật vây công, Lý Mộ vừa rồi đã nói cho nàng chuyện đã xảy ra sau đó, nhưng nàng còn có một số việc muốn hỏi.

Nàng nhìn về phía Lý Mộ, hỏi: “Cô ấy đâu?”

Lý Mộ biết nàng hỏi là ai, nói: “Sau khi tỷ ngủ say, ta thả cô ấy đi rồi, nếu không phải cô ấy ngăn trở những quỷ vật kia một lát, chỉ sợ ta đã không còn được gặp lại tỷ.”

Ánh mắt Tô Hòa có chút phức tạp, nàng từng cho rằng, nữ thi đáy nước sinh ra linh trí của mình, sẽ là kẻ địch cả đời nàng.

Nhưng sau khi cô ấy phá trận mà ra, nàng từ trên thân thể của cô ấy, lại chỉ cảm nhận được thân cận huyết mạch tương thông.

Bởi vì các nàng vốn chính là một thể.

Lúc này, Thượng Quan Ly đi tới, đưa linh loa cho Lý Mộ, nói: “Cảm ơn.”

Lý Mộ nhận lấy linh loa, xua tay, nói: “Khách khí cái gì, đều là người một nhà, với lại, Thôi Minh và ta cũng có thù lớn, cho dù không có các ngươi, ta cũng sẽ giết hắn.”

Tô Hòa nhìn Lý Mộ, hỏi: “Đệ với Thôi Minh có thù lớn gì?”

Lý Mộ ngẩn ra một phen, sau đó liền bất mãn nói: “Tỷ không có lương tâm, ta cùng Thôi Minh có thể có thù lớn gì, ta còn không phải là vì tỷ?”

Tô Hòa lườm hắn, nói: “Ta là quỷ, vốn không có tâm.”

Lý Mộ ở ngoài miệng cho tới bây giờ chưa từng chiếm tiện nghi Tô Hòa, cũng không đấu võ mồm với nàng nữa, chỉ là dặn dò Thượng Quan Ly: “Trong nội vệ, hẳn là còn có Mị Tông nằm vùng, ngươi phải nhắc nhở bệ hạ, chuyện Thôi Minh bị bắt, tạm thời đừng lộ ra, để tránh rút dây động rừng. Phân thần của Vạn Huyễn Thiên Quân bị chém giết, khẳng định cũng đã biết Thôi Minh bị bắt, có lẽ sẽ nhắc nhở Mị Tông nằm vùng, từ giờ trở đi, phải theo dõi chặt nội vệ cùng tất cả nhân vật dáng ngờ trong triều…”

Thượng Quan Ly gật gật đầu, nói: “Ta biết rồi.”

Lý Mộ lại hỏi: “Các ngươi về Thần Đô như thế nào?”

Tống Đế Vương đã chết, Thôi Minh cũng bị bắt, Ma Tông hẳn là sẽ không từ bỏ ý đồ, có thể sẽ mai phục ở trên đường.

Thượng Quan Ly nói: “Bệ hạ sẽ phái người đến hộ tống chúng ta.”

Sau đó nàng mới ý thức được cái gì, hỏi: “Ngươi không theo chúng ta cùng nhau trở về?”

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: “Ta là đến nghỉ ngơi, chỉ là thuận tiện đến xem ngươi nơi này có gì ngoài ý muốn hay không, bây giờ sự tình đã giải quyết, cũng không có việc gì của ta nữa, các ngươi có thể về Bắc quận hoặc là quận Vân Trung trước, chờ bệ hạ phái người hộ tống…”

Lý Mộ trên danh nghĩa là thủ hạ của Thượng Quan Ly, nhưng ra lệnh đối với nàng, Thượng Quan Ly cũng không nói gì.

Hắn đã dùng thực lực chứng minh, chỉ có nghe lời hắn, các nàng mới có thể vượt qua các loại hiểm cảnh.

Thượng Quan Ly cùng ba nội vệ, một vị bị thương nặng, hai vị bị thương nhẹ, Lý Mộ hộ tống các nàng về quận thành Bắc

quận trước, an trí bọn họ ở quận nha, sau đó cùng Tô Hòa tới một chỗ thôn trang ngoài huyện Dương Khâu.

Hết chương 501.

Chương 502. Cái chết của Thôi Minh (1)

Tô Hòa đứng ở trước một chỗ phòng ốc sụp xuống đầu thôn, nghỉ chân thật lâu.

Một chỗ cửa gỗ cách vách, có một lão giả đi ra, nghi hoặc nhìn Lý Mộ, hỏi: "Thiếu niên lang, các ngươi là đến từ đâu, ở nơi này làm cái gì?"

Lý Mộ chỉ vào phòng ốc sụp xuống đó, hỏi: "Lão nhân gia, người trước kia ở nơi này đâu?"

"Chết rồi, đều chết rồi…" Lão nhân lắc lắc đầu, nói: "Từ sau khi Tiểu Hòa mất tích, chưa tới hai năm, cha mẹ của cô ấy cũng đi rồi. Ài, cũng trôi qua gần hai mươi năm rồi, cũng không biết Tiểu Hòa còn sống không…"

Lý Mộ nhìn Tô Hòa bên cạnh một cái, lại hỏi: "Lão nhân gia, bọn họ chôn ở nơi nào?"

Lão nhân lần này chưa trực tiếp trả lời, mà là nhìn Lý Mộ, hỏi: "Thiếu niên lang, ngươi là người nào, hỏi thăm chuyện này làm gì?"

Lý Mộ nói: "Ta là thân thích nhà này."

Lão nhân nghi hoặc đánh giá Lý Mộ cùng Tô Hòa vài lần, lúc này mới chỉ chỉ cách đó không xa, nói: "Ngay bên kia, còn là lão nhân tự tay chôn…"

Nhìn Lý Mộ cùng Tô Hòa đi qua, lão đưa tay gãi gãi cái đầu đã không còn mấy cọng tóc, kinh ngạc nói: "Cô nương này, nhìn quen mắt, từng thấy ở nơi nào nhỉ…"

Tô gia thôn, cánh đồng đầu thôn.

Tô Hòa quỳ gối trước một mộ phần lẻ loi hợp táng, không nói một lời.

Lý Mộ cũng không nói gì, yên lặng nhổ cỏ dại trên mộ phần, Tô Hòa chết, thuộc loại bất ngờ, nàng trước khi chết có oán khí rất sâu, cho nên có thể biến thành âm linh.

Nhưng cha mẹ nàng, là tử vong bình thường, đó là hồn phi phách tán thật sự.

Sau khi nhổ cỏ mộ xong, hắn không quấy nhiễu Tô Hòa, một lần nữa trở lại đầu thôn, gõ gõ cửa gỗ.

Lão nhân kia một lần nữa đi ra, hỏi: “Thiếu niên lang, còn có chuyện gì?”

Lý Mộ từ trong lòng lấy ra mấy tờ ngân phiếu, đưa cho lão nhân, nói: “Tôi là thân thích của người nhà này, đa tạ lão nhân gia an táng bọn họ, tiền này ông nhận lấy, coi như là chúng tôi cảm tạ…”

Lão nhân ngẩn ra tiếp nhận ngân phiếu, khi lấy lại tinh thần nhìn, thiếu niên lang trước mắt đã đi xa.

Lão cúi đầu nhìn nhìn ngân phiếu trong tay, vẫn có chút khó có thể tin, dụi dụi mắt lại nhìn, mới ý thức được, đây thật là ngân phiếu, mỗi tấm một trăm lượng. Lão sống cả đời, cũng chưa từng thấy nhiều tiền như vậy…

Lại nhớ tới bộ dáng cô nương kia, lão bỗng nhiên nhớ tới cái gì, cả người run lên một cái, vội vàng hướng trong phòng chạy tới, vừa chạy vừa nói: “Bà nó ơi, mau ra đây, tôi vừa rồi hình như gặp quỷ, bà mau đến xem, tôi cầm trên tay, có phải minh phiếu (tiền âm phủ) hay không…”

…

Đi ra khỏi Tô gia thôn, thấy cảm xúc Tô Hòa đã rõ ràng tốt lên, Lý Mộ hỏi: “Tỷ kế tiếp có tính toán gì không?”

Tô Hòa lắc lắc đầu, nói: “Chưa nghĩ ra.”

Lý Mộ nghĩ nghĩ, mở miệng nói: “Bằng không, tỷ theo ta đi Thần Đô đi, hai chúng ta liên thủ, Động Huyền cũng không sợ. Ta ở Thần Đô có một tòa nhà rất lớn, tỷ có thể chọn một sân…”

Tô Hòa lườm hắn, nói: “Ta một nữ nhân, trẻ tuổi như vậy, lại chưa xuất giá, không danh không phận đi theo đệ, tính là cái gì?”

Lý Mộ nghĩ đến lời nàng vừa rồi nói, nói: “Tỷ vừa rồi nói, tỷ là quỷ, không phải người, hơn nữa, tỷ nơi nào trẻ tuổi…”

Nhiệt độ chung quanh đột nhiên hạ xuống, trên mặt Lý Mộ bỗng nhiên lộ ra nụ cười sáng lạn, nói: “Tô tỷ tỷ nơi nào trẻ tuổi, trẻ tuổi là hình dung nữ tử sau mười tám tuổi, tỷ ở trong lòng ta, vĩnh viễn mười tám…”

Đối với nữ nhân mà nói, qua mười tám tuổi, tuổi đó là cấm kỵ vĩnh viễn không thể nhắc tới.

Tô Hòa thật ra không có sự phức tạp này, nàng lúc chết mười tám, từ đó về sau, sinh mệnh sẽ vĩnh viễn dừng hình ảnh ở mười tám tuổi, nói từ trên trình độ nào đó, qua một ngàn năm, một vạn năm nữa, nàng cũng vẫn như cũ là mười tám.

Huyện Dương Khâu, ở nhà cũ huyện thành, Lý Mộ cùng nàng hai người ăn một bữa lẩu nàng tâm tâm niệm niệm rất lâu, Tô Hòa cũng chưa trực tiếp đáp ứng hắn, ba tháng sau sẽ theo hắn đi Thần Đô, nhưng cũng chưa từ chối.

Nàng mang lòng áy náy đối với cha mẹ đã mất, muốn ở nơi này thủ mộ cho bọn họ một tháng.

Hai mươi năm qua, Tô Hòa kẹt ở vịnh Bích Thủy, thể hội sâu nhất, trừ thù hận, chính là cô độc, trước kia thường xuyên trách Lý Mộ không đi bầu bạn với nàng, Lý Mộ dứt khoát mang hai nữ quỷ một lớn một nhỏ thả ra, làm bạn với nàng.

Mấy ngày nay, Tô Hòa hiển nhiên bị nghẹn hỏng rồi, Lý Mộ cùng nàng trong hai ngày ăn lẩu ba lần.

Ngày thứ ba, Mai đại nhân cùng Thượng Quan Ly đi tới huyện Dương Khâu.

Cùng đi đến với các nàng, còn có Binh bộ tả thị lang, hắn lần này là phụng mệnh nữ hoàng, hộ tống đám người Thượng Quan Ly về Thần Đô.

Cường giả cảnh giới thứ sáu trong triều, phần nhiều là nguyên lão trọng thần. Nội vệ của nữ hoàng, thời gian xây dựng quá ngắn, cũng chưa có cường giả cảnh giới thứ sáu trở lên. Triều đình thật ra có Cung Phụng ti, trong đó có không ít tán tu cường giả triều đình từ các nơi mời chào, nhưng lần

hành động này, chính là tuyệt mật, xuất phát từ an toàn, nữ hoàng vẫn phái Binh bộ tả thị lang đến.

Binh bộ cùng thư viện Bạch Lộc, xưa nay đều là tuyệt đối trung lập, không đề cập tranh đấu triều đình, các tướng lĩnh ở biên quận thủ vệ biên cảnh Đại Chu an toàn, cho dù bên trong Đại Chu thay đổi triều đại, bọn họ cũng sẽ tuyệt không đưa quân về, quan viên Binh bộ, thì trung với quân chủ đương đại.

Một lần này, bọn họ khi đi hướng Doanh Châu điều tra, đi ngang qua quận Vân Trung, còn gặp Sở phu nhân tìm kiếm đám người Thượng Quan Ly.

Đây là lần đầu tiên Tô Hòa cùng Sở phu nhân gặp mặt, Lý Mộ có chút lo lắng các nàng sẽ xảy ra xung đột gì, lặng lẽ chú ý vài lần phương hướng hai người, thấy các nàng tựa như không có ý tứ đánh nhau, mới dần dần yên tâm.

Ở góc trong sân, Sở phu nhân nhìn Tô Hòa, áy náy nói: "Tô cô nương, xin lỗi, ta khi đó chỉ biết ngươi bất ngờ mất tích, không biết ngươi là bị Thôi Minh tên cầm thú đó làm hại…"

Tô Hòa khẽ lắc đầu, nói: "Ngươi cũng là bị Thôi Minh làm hại, không cần nói xin lỗi với ta."

Sở phu nhân nhẹ nhàng thở ra, nói: "Ta còn cần cảm ơn ngươi, nếu không phải ngươi, ta sợ sớm đã hồn phi phách tán, cũng không có khả năng có cơ hội tự mình báo thù…"

Tô Hòa hơi kinh ngạc, hỏi: "Sao lại nói vậy?"

Sở phu nhân nói: "Lúc trước ở Bắc quận, ta vì báo thù, trở thành quỷ tướng dưới trướng Sở Giang Vương, sau suýt nữa phạm vào sai lầm lớn, vốn sẽ chết ở trong tay Lý đại nhân. Lý đại nhân biết được thù cũ của ta cùng Thôi Minh, mới tha ta một mạng, mang ta đến Thần Đô, tìm kiếm cơ hội, chỉ ra và xác nhận Thôi Minh, báo thù cho ngươi năm đó…"

Tô Hòa nhìn Lý Mộ cách đó không xa một cái, ánh mắt lưu chuyển, việc này, Lý Mộ cũng chưa từng nói cho nàng.

Hết chương 502.

Chương 503. Cái chết của Thôi Minh (2)

Nàng chỉ biết Thôi Minh là Ma Tông nằm vùng, bị triều đình Đại Chu đuổi giết, cũng không biết, ở trước việc này, còn có nhiều khúc chiết như vậy.

Về chuyện Thôi Minh, nàng không nói kỹ với Lý Mộ, chỉ từng đề cập hai lần, khi Lý Mộ mang nàng từ trong giấc ngủ say đánh thức, Thôi Minh đã ở trước mắt của nàng, chỉ chờ nàng tự tay báo thù.

Rất hiển nhiên, Lý Mộ tuy chưa từng hỏi nàng, nhưng vẫn luôn mang việc này nhớ ở trong lòng.

Nàng nhìn về phía Sở phu nhân, hỏi: "Trong đó, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

…

Lý Mộ không nhìn phương hướng Tô Hòa cùng Sở phu nhân nữa, bởi vì hắn bị ánh mắt Mai đại nhân nhìn chằm chằm có chút dựng tóc gáy.

Mai đại nhân đánh giá hắn từ trên xuống dưới, cuối cùng vẫn nhịn không được hỏi: "Ngươi làm như thế nào?"

Lý Mộ giả ngu nói: "Làm cái gì?"

Mai đại nhân nói: "Bớt giả ngu với ta, ngươi một tiểu tu cảnh giới thứ tư, làm sao chiến thắng Thôi Minh bị nhập vào cảnh giới thứ sáu?"

Lý Mộ nhìn thoáng qua phương hướng Tô Hòa, nói: "Đây đều là công lao của Tô tỷ tỷ, nếu không có tỷ ấy nhập vào ta, phân thần của Vạn Huyễn Thiên Quân, một ngón tay có thể nghiền chết ta."

Mai đại nhân liếc hắn, nói: "Bớt đi, cô ấy cũng chỉ là cảnh giới thứ năm, ngươi cho rằng chênh lệch một cảnh giới lớn, là dễ dàng bù lại như vậy?"

Lý Mộ nghĩ nghĩ, lại nói: "Thật ra Thôi Minh sau khi bị nhập vào, chỉ là trên khí thế mạnh một chút, trên thực tế không

lợi hại như vậy, pháp lực của Tô tỷ tỷ, lại thêm sư phụ ta dạy ta đạo thuật, đánh bại hắn cũng không kỳ quái…”

Mai đại nhân nhìn nhìn hắn, sư phụ “Lão Tử” của Lý Mộ, rốt cuộc có tồn tại hay không, còn không nhất định, lý do này, căn bản không có sức thuyết phục gì.

Nhưng nàng cũng không tiện hỏi nữa, lúc này, Binh bộ thị lang nói: “Thôi Minh ở đâu, chậm thì sinh biến, tránh Ma Tông mật báo, bản quan sưu hồn trước đối với hắn, sau đó lập tức truyền tin Thần Đô, bắt được nằm vùng trong triều…”

Khi Thượng Quan Ly các nàng ở quận nha dưỡng thương, vì tránh cho chuyện ngoài ý muốn, Thôi Minh bị phong ấn nguyên thần, tạm thời bị Lý Mộ thu ở trong hồ thiên không gian.

Chỉ cần hắn và Tô Hòa bên nhau, sau khi hai người hợp thể, Ma Tông mặc dù phái ra nhân vật cấp trưởng lão, cũng đừng nghĩ mang Thôi Minh về.

Lý Mộ phất phất tay, Thôi Minh liền từ trong hồ thiên không gian lăn ra.

Lúc ở Thần Đô, gã còn là Trung Thư thị lang, đương triều phò mã, không có chứng cứ đầy đủ, không tiện sưu hồn đối với gã.

Cho dù là Thôi Minh nguyện ý, triều đình cũng phải chọn dùng thủ đoạn sưu hồn ôn hòa, nhưng loại thủ đoạn đó, bởi vì quá mức ôn hòa, hiệu quả cũng rất bình thường, không thể cam đoan kết quả sưu hồn.

Còn có một loại thủ đoạn bạo lực sưu hồn, có thể mạnh mẽ đọc lấy ký ức người khác, không có bất cứ phương thức nào có thể giấu diếm, nhưng loại thủ đoạn bạo lực này, đối với nguyên thần thương tổn cực lớn, hơn nữa không thể khôi phục, nếu chỉ là vì hoài nghi liền sử dụng loại thủ đoạn sưu hồn này đối với quan viên trong triều, như vậy trật tự triều đình Đại Chu sẽ hoàn toàn sụp đổ.

Nhưng, đối với Thôi Minh bây giờ, thì không có nhiều hạn chế như vậy.

Gã đã không là quan to tứ phẩm nữa, cũng không phải phò mã một triều, gã vốn phải chết, ở trước khi chết, cho dù là mang gã sưu thành đồ điên kẻ ngốc, cũng không có ai sẽ có ý kiến.

Binh bộ tả thị lang nhìn Thôi Minh đang hôn mê một cái, vươn tay, đặt trên đầu gã.

Bàn tay hắn nổi lên một đợt ánh sáng trắng, dần dần, thân thể Thôi Minh bắt đầu vô ý thức run rẩy, sắc mặt gã dữ tợn, cái trán nổi gân xanh, mạch máu mấp máy như là con giun, hiển nhiên là đang thừa nhận thống khổ thật lớn…

Một lát sau, Binh bộ tả thị lang thu hồi tay, mặt mũi âm trầm nói: "Nội vệ trong mai lan trúc cúc tứ vệ, trừ nữ tử kia bọn ngươi bắt giữ, còn có bốn người, bị Thôi Minh mê hoặc trở thành gián điệp Mị Tông…"

Mai đại nhân cả kinh nói: "Trong Mai vệ cũng có nằm vùng?"

Binh bộ tả thị lang gật gật đầu, nói: "Đây chỉ là một mình Thôi Minh mê hoặc, trong triều đình Đại Chu, còn không biết cất giấu bao nhiêu thám tử Ma Tông…"

Thông qua sưu hồn đối với Thôi Minh, chỉ tìm được bốn người, số lượng không nhiều, nhưng cũng không ra ngoài Lý Mộ đoán trước.

Ma Tông nằm vùng, một khi bị triều đình phát hiện, chỉ còn đường chết.

Bởi vậy, bọn họ đối với thân phận nằm vùng, là tuyệt đối giữ bí mật.

Vì cam đoan thân phận bọn họ không lộ ra, dưới đại đa số tình huống, giữa nằm vùng cùng nằm vùng không quen nhau, tuyến dưới cùng tuyến trên, thường thường chỉ có thể liên hệ một tuyến, giữa tuyến khác nhau, cũng không biết thân phận nằm vùng dưới trướng đối phương.

Loại hình thức này, khiến mặc dù là triều đình phát hiện một tên nằm vùng, cũng không cách nào truy theo nguồn gốc, tìm được càng nhiều nằm vùng hơn nữa.

Nhưng loại hình thức này, cũng có một chỗ thiếu hụt trí mạng.

Điều này làm Lý Mộ nhớ tới Vô Gian Đạo*, nếu là tuyến trên chết, chỉ sợ thân phận tuyến dưới, vĩnh viễn cũng sẽ không bại lộ, đừng nói triều đình, ngay cả Mị Tông cũng không biết, bọn họ ở trong triều còn có một vị nằm vùng như vậy, cái này tồn tại một loại khả năng, nếu kẻ nằm vùng đổi ý, hoặc là phát hiện ở triều đình thăng nhanh hơn, chỉ cần xử lý tuyến trên, thì có thể hoàn toàn tẩy trắng thân phận, lắc mình biến hóa, trở thành lương dân Đại Chu, thậm chí là trọng thần trong triều…

(*: 1 bộ phim Hongkong về đề tài nằm vùng, có Lưu Đức Hoa, Lương Triều Vỹ…)

Đương nhiên, chỗ tốt của liên hệ một tuyến cũng là rõ ràng.

Triều đình bắt được Thôi Minh người quan trọng như vậy, cũng chỉ có thể giải quyết mấy tiểu nhân vật râu ria trong nội vệ, đối với Mị Tông mà nói, cũng không có tổn thất lớn bao nhiêu.

Mai đại nhân mặt mũi âm trầm nói: “Lúc trước bệ hạ vừa mới đăng cơ, chúng ta xây dựng nội vệ, quá mức sơ sẩy, lần này về Thần Đô, nhất định phải mang nội vệ thanh tẩy một phen triệt để…”

Nàng nhìn Lý Mộ, hỏi: “Ngươi thật sự không trở về cùng chúng ta?”

Lý Mộ lắc đầu nói: “Ta cũng bận rộn hơn nửa năm rồi, dù sao cũng phải để ta xin nghỉ, ở bên người nhà chứ…”

Mai đại nhân vốn muốn nói, bệ hạ cũng cần người bầu bạn, phóng mắt Thần Đô, thậm chí toàn bộ Đại Chu, có thể làm bạn bệ hạ, cũng chỉ có hắn, nhưng nàng lại không thể nói rõ, chỉ có thể nói: “Dưới trướng bệ hạ người có thể sử dụng không nhiều, ngươi cố gắng sớm một chút trở về…”

Lý Mộ gật gật đầu, nói: “Biết rồi biết rồi…”

Sau đó, hắn lại nhìn thoáng qua Thôi Minh bị bạo lực sưu hồn, đã ngất đi, hỏi: “Xử trí gã như thế nào?”

Sở phu nhân từ bên cạnh đi tới, hỏi: “Có thể mang hắn giao cho ta không?”

Mai đại nhân cùng Thượng Quan Ly liếc nhau, gật gật đầu.

Hết chương 503.

Chương 504. Vang danh Ma Tông (1)

Thôi Minh đã vô dụng, mang gã về Thần Đô, cũng là chỉ còn đường chết, hắn từng là trọng thần triều đình, phò mã một quốc gia, mang gã về Thần Đô xử phạt, để mọi người đều biết, mặt mũi triều đình, cũng có chút không nhịn được.

Sở phu nhân mang theo Thôi Minh đã ngất đi, tới thư phòng cũ của Lý Mộ, đóng lại cửa phòng.

"A, ngươi muốn làm gì!"

"Ngươi đừng qua đây!"

"Vân Nhi, trước kia đều là lỗi của ta, ta xin nàng tha cho ta, tha cho ta, a…"

…

Trong phòng truyền đến thanh âm kinh sợ đến cực điểm của Thôi Minh, ngay từ đầu, gã còn có thể nói ra lời đầy đủ, đến về sau, chỉ còn lại có một tiếng lại một tiếng kêu thê lương thảm thiết…

Thượng Quan Ly cùng Mai đại nhân quyết đoán tạm thời che lại thính giác, Lý Mộ nghe tiếng kêu thảm thiết trong phòng, rùng mình một cái, không chút do dự đóng cửa thính thức (tai).

Sau một lát, Sở phu nhân mặt không cảm xúc từ trong phòng đi ra.

Trong phòng, tất cả như cũ, tựa như cái gì cũng chưa thay đổi.

Nhưng Thôi Minh vừa rồi bị nàng mang vào, lại hoàn toàn biến mất.

Trong lòng Lý Mộ thở dài, tòa nhà này, về sau sợ là không thể an tâm ở nữa, đáng tiếc nhà cũ của hắn…

Thôi Minh rốt cuộc nhận báo ứng đáng có.

Nhân quả tuần hoàn, báo ứng khó chịu, Sở phu nhân bởi hắn mà chết, gã cuối cùng cũng chết ở trong tay, có lẽ là trong

miệng Sở phu nhân.

Hai mươi năm qua, Sở phu nhân luôn vì thù hận mà sống, lúc này thù lớn được báo, nàng ngược lại có chút mê mang.

Mai đại nhân nghĩ nghĩ, hỏi: “Phu nhân về sau có tính toán gì không?”

Sở phu nhân lắc lắc đầu, nói: “Ta không biết.”

Mai đại nhân nói: “Phu nhân nếu không có chỗ để đi, có thể theo chúng ta về Thần Đô, nếu ngươi đồng ý trở thành nội vệ, về sau triều đình có thể cung cấp tài nguyên cho ngươi tu hành cần…”

Lần này sự kiện nằm vùng bại lộ, nội vệ tổn thất không nhỏ, đặc biệt là kẻ nằm vùng Ma Tông cảnh giới thứ năm kia, ở trong nội vệ không có cảnh giới thứ sáu tồn tại, đã thuộc loại lực lượng trung kiên, thiếu mỗi một vị, đối vói nội vệ mà nói, đều là tổn thất thật lớn.

Sở phu nhân thực lực đủ, thân gia trong sạch, là đối tượng mời chào thích hợp nhất.

Sở phu nhân hiển nhiên có chút do dự, ánh mắt nhìn về phía Lý Mộ.

Lý Mộ nói: “Đây là việc của bản thân ngươi, tự ngươi quyết định đi.”

Sở phu nhân suy nghĩ một lát, gật đầu nói: “Ta đồng ý.”

Nàng có thể báo mối thù lớn này, phải cảm tạ hai người, một là Lý Mộ, một người khác là nữ hoàng, Lý Mộ không cần nàng ở lại bên cạnh, nàng chỉ có thể làm chút chuyện cho nữ hoàng, để báo ân đức.

Ở dưới Binh bộ tả thị lang hộ tống, đoàn người Mai đại nhân cùng Thượng Quan Ly rất nhanh rời đi, Lý Mộ nằm ở trên ghế đá trong sân, thở dài một hơi, nói: “Rốt cuộc kết thúc rồi…”

Việc Thôi Minh, hắn đã vướng bận mấy tháng, hôm nay rốt cuộc đều đã kết thúc.

Thù lớn của Tô Hòa đã báo, bản thân cũng từ vịnh Bích Thủy thoát vây, hoàn toàn khôi phục tự do, lại giải hòa cùng nữ thi kia, Lý Mộ lập tức giải quyết xong mấy tâm sự, cả người cũng trở nên thoải mái.

Hắn nằm ở trên ghế đá, một đôi tay đặt lên trên bờ vai của hắn, nhẹ nhàng xoa bóp.

"Bên trái bên trái, sang trái một chút, đúng, chính là nơi này."

"Lại sang phải một chút, quá rồi, quá rồi, trở về một chút…"

…

Lý Mộ thoải mái nhắm mắt, sau đó mới ý thức được, Vãn Vãn và Tiểu Bạch đều không ở đây, ai là đang bóp vai cho hắn?

Hắn lập tức mở mắt, Tô Hòa mỉm cười nhìn hắn, hỏi: "Thoải mái không?"

Lý Mộ đứng lên, vội vàng nói: "Ta không biết là tỷ…"

Hắn vừa mới đứng lên, lại bị Tô Hòa đè xuống, nàng đưa tay đặt ở trên vai Lý Mộ, nói: "Đệ giúp ta báo được thù lớn, coi như là ta đang báo đáp đệ…"

Lý Mộ khoát tay nói: "Chúng ta quan hệ thế nào, nói cái gì báo đáp không báo đáp…"

Tô Hòa hỏi: "Chúng ta quan hệ gì?"

Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói: "Tỷ từng cứu mạng của ta, ta từng cứu mạng của tỷ, chúng ta là sinh tử chi giao, không phải tỷ đệ, hơn hẳn tỷ đệ…"

Tô Hòa nói: "Chỉ là tỷ đệ sao, lúc ở vịnh Bích Thủy, đệ từng gọi ta nương tử đấy…"

Lý Mộ vội vàng giải thích: "Đó là hiểu lầm, hiểu lầm, ta có thể thề, ta đối với tỷ chưa từng có loại tâm tư đó…"

Vừa dứt lời, hắn liền biến sắc, cầm lấy tay nàng, nói: "Ài, nhẹ chút, nhẹ chút, đau…"

Tô Hòa xách hắn lên, nói: “Đệ đệ thối, nào có tỷ tỷ hầu hạ đệ đệ, đổi đệ bóp cho ta…”

Nữ nhân thật sự là biến sắc mặt như giở sách, một điểm này, Tô Hòa và Liễu Hàm Yên không khác gì nhau.

Lý Mộ ở lại nhà cũ thêm nửa ngày, liền chuẩn bị về Bạch Vân sơn.

Tô Hòa muốn thủ mộ cho cha mẹ, tạm thời sẽ ở nơi này, Lý Mộ chuẩn bị đợi trước khi về Thần Đô, lại trở về hỏi nàng một chút.

Sau khi Lý Mộ rời khỏi, Tô Hòa đứng ở cửa, nhìn bóng lưng hắn biến mất, trên mặt mất đi ngả ngớn cùng hoạt bát khi có mặt Lý Mộ.

Nàng khe khẽ thở dài, phiền muộn nói: “Ta nếu sinh muộn hai mươi năm, thì tốt bao nhiêu…”

Hai nữ quỷ một lớn một nhỏ đứng ở cửa, tiểu nữ quỷ nhịn không được hỏi Tô Hòa: “Tỷ tỷ, tỷ vì sao không mang lời trong lòng nói cho hắn?”

Tô Hòa xoa đầu của nàng, nói: “Người và quỷ chẳng chung đường, muội về sau sẽ hiểu.”

Nàng xoay người đi vào sân, trong miệng nhẹ nhàng hát ca dao vô danh:

“Ta sinh chàng chưa sinh, chàng sinh ta đã già; ta cách chàng chân trời, chàng cách ta góc biển; Nếu sinh cùng thời, thề bầu bạn bên chàng; tuổi tác không thể vượt, thẫn thờ biết bao nhiêu; Gang tấc như chân trời, tấc lòng khó bày tỏ…”

…

Lý Mộ về tới Bạch Vân sơn, biết được Liễu Hàm Yên còn chưa xuất quan.

Ngọc Chân Tử cách Siêu Thoát chỉ có một bước, bà mang theo Liễu Hàm Yên cùng nhau bế quan, đối với Liễu Hàm Yên có lợi cực lớn.

Nàng nếu là có thể sớm một ngày thăng cấp Tạo Hóa, Lý Mộ liền có thể sớm một ngày cùng nàng song túc song phi.

Không có nàng, Lý Mộ dứt khoát cũng bế quan ở Bạch Vân phong.

Hắn từ chỗ Hàn Triết, mượn đến đây một quyển bách khoa toàn thư phù lục.

Lý Mộ cũng hiểu được không ít phù lục, nhưng đó đều là phù lục cơ sở, những phù lục cơ sở này, chỉ chiếm cứ không đến một phần trăm chủng loại phù lục của Phù Lục phái.

Trừ bộ phận nhỏ phù lục quý giá, đại đa số phù lục của Phù Lục phái, đều là công khai.

Bọn họ cũng không lo lắng người ngoài học trộm, ngược lại, vô luận là tổ đình Phù Lục phái, hay là các nhánh lớn, đều hy vọng Phù Lục phái có thể bị phát dương quang đại, người hiểu được phù lục đạo, tự nhiên là càng nhiều càng tốt.

Phù Lục phái, Linh Trận phái, Đan Đỉnh phái, so sánh với nam tông, bắc tông, Huyền Tông lịch sử càng lâu đời hơn, đều thuộc loại kiếm đi nét bút nghiêng, ở ngoài thần thông đại đạo tìm lối tắt khác, bởi vậy cũng càng thêm chú trọng phe phái truyền thừa.

Hết chương 504.

Chương 505. Vang danh Ma Tông (2)

Thần thông đạo pháp, đại đa số tu hành giả đều có thể học tập, nhưng phù lục, luyện đan, trận pháp chi đạo, thì đối với thiên phú có yêu cầu càng cao hơn.

Phù lục cùng luyện đan đặc biệt khó khăn, hầu như toàn bộ tu hành giả đều có thể đủ nhập môn, nhưng nếu muốn tiến một bước nữa, trở thành phù đạo đan đạo đại sư, thì không dễ dàng như vậy.

Nữ hoàng tài sản phong phú cỡ nào, nhưng cũng chỉ có thể cho Lý Mộ phù lục thiên giai bình thường, giới tu hành trước mắt, phù lục thiên giai trung phẩm trở lên, chỉ có Phù Lục phái có thể chế tác.

Luôn từ Liễu Hàm Yên cùng nữ hoàng nơi này thu hoạch phù lục, không khỏi có hiềm nghi ăn cơm mềm, Lý Mộ làm nam nhân, lòng tự trọng không cho phép hắn luôn dựa vào nữ nhân.

Trước mắt vừa lúc có đủ thời gian rảnh rỗi, có thể ở Phù Lục phái nghiên cứu phù lục chi đạo thêm một chút, về sau hắn có thể tự mình vẽ.

Trên Bạch Vân phong, Lý Mộ bế quan nghiên cứu phù lục.

U Đô quỷ vực, trên ngọn núi vĩnh cửu bị màn đêm bao phủ, trong một cung điện quỷ khí âm trầm, một bóng đen vừa mới chấm dứt bế quan, nhìn một cái đèn hồn trong cung điện, giận dữ hét: “Rốt cuộc là ai giết Tống Đế Vương, bị bản quân bắt được, nhất định phải mang ngươi rút hồn luyện phách!”

Mấy quỷ tướng quỳ trong điện ở dưới khí tức cường đại này áp bách, run lên bần bật.

Sở Giang Vương vừa mới chết không đến một năm, Tống Đế Vương lại gặp độc thủ, trong thời gian ngắn ngủn, Thập Điện Diêm La dưới trướng thánh quân chỉ còn lại có tám điện, về sau dứt khoát gọi là Bát Điện Diêm La đi…

Bóng đen đó phóng lên cao, rất nhanh đã biến mất ở trong trời đêm vô tận.

Vạn Yêu quốc, đông nam, Thập Vạn Đại Sơn.

Đông nam yêu quốc, tiếp giáp với tây bắc Đại Chu, Thập Vạn Đại Sơn vắt ngang qua yêu quốc cùng Đại Chu, nối liền Sinh Châu cùng Tổ Châu.

Vạn Yêu quốc, cũng không phải như Đại Chu, là một quốc gia chỉnh thể thống nhất.

Yêu quốc đàn yêu cát cứ, cảnh nội Sinh Châu, yêu quốc to nhỏ không dưới trăm cái, yêu quốc có lớn có nhỏ, đại yêu quốc, hùng cứ một phương, tiểu yêu quốc, dựa vào đại yêu quốc mà sinh tồn.

Yêu đô của một yêu quốc nào đó, trong hoàng cung, một người trung niên bộ dạng cực kỳ anh tuấn đi ra khỏi căn phòng bí mật dưới lòng đất, ngoài căn phòng bí mật, bao gồm các yêu quốc yêu vương kia ở trong, mọi người đồng loạt quỳ xuống, cao giọng nói: “Tham kiến Thiên Quân!”

Người trung niên anh tuấn kia thản nhiên nói: “Thôi Minh đã chết.”

Nam nữ quỳ ở ngoài căn phòng bí mật, bộ dạng đều tuấn mỹ dị thường, một nam tử trong đó chấn động nói: “Thiên Quân đã giáng xuống một đạo phân thần giúp hắn, hắn sao còn có thể ngã xuống, chẳng lẽ là Chu quốc phái ra cường giả thượng tam cảnh?”

Người trung niên phất phất tay, trên bầu trời hiện ra một hình ảnh.

Trong hình ảnh, trên người Thôi Minh có bảy lỗ máu, hiển nhiên là đã bị phân thần của Thiên Quân chiếm cứ thân thể.

Đối diện hắn, có một người trẻ tuổi bộ dạng tuấn tú.

Người trẻ tuổi liên tiếp thi triển bốn loại thần thông pháp thuật uy lực vô cùng, như bẻ gãy nghiền nát, chém giết một đạo phân thần kia của Thiên Quân.

Nơi đây sau yên tĩnh ngắn ngủi, liền biến thành đầy tiếng xôn xao.

“Người này là ai, lại có thần thông như thế?”

“Có thể dễ dàng chém giết phân thần của Thiên Quân như vậy, hắn nhất định là cảnh giới thứ sáu, nhưng sao có thể có cảnh giới thứ sáu trẻ tuổi như vậy?”

“Người này thần thông cũng quá đáng sợ rồi, dưới cảnh giới thứ sáu gặp hắn, chỉ còn đường chết!”

…

Một màn Thiên Quân phân thần bị chém giết kia, thật sự là đã dọa mọi người.

Thôi Minh bị phân thần Thiên Quân nhập vào, có thực lực vô hạn tiếp cận cảnh giới thứ sáu, lại bị người này dùng một bộ chiêu thức thần thông liên tục giết chết, đổi làm bất luận kẻ nào trong bọn họ chống lại hắn, cũng chỉ còn đường chết.

Trong đám người, Huyễn Cơ khó có thể tin nhìn Lý Mộ trong hình ảnh.

Nếu một lần trước hắn triển lộ ra thực lực trên hình ảnh, chỉ sợ nàng căn bản không sống đến hôm nay.

Vạn Huyễn Thiên Quân nhìn bọn họ, hỏi: “Các ngươi biết người này là ai không?”

Huyễn Cơ đi lên phía trước, nói: “Phụ thân, hắn tên Lý Mộ, là quan viên Đại Chu, lần trước hắn thiếu chút nữa bắt giữ con…”

“Lý Mộ…” Vạn Huyễn Thiên Quân thản nhiên nói: “Nếu là mặc kệ hắn trưởng thành, nhất định sẽ trở thành họa lớn trong lòng Ma Tông. Truyền lệnh ta, ai có thể giết người này, có thể đạt được một món trọng bảo bản tôn tự tay luyện chế…”

Nghe được lời ấy, trong mắt mọi người đều hiện ra một tia nóng bỏng.

Thiên Quân có tu vi cảnh giới thứ bảy, có thể đạt được trọng bảo hắn tự tay luyện chế, rất dễ dàng liền có thể khiến thực lực bản thân tăng gấp bội, thậm chí tự dưng có thêm một mạng.

Nhưng vừa nghĩ đến Lý Mộ kia thần thông đạo pháp khủng bố, bọn họ lại như một gáo nước lạnh giội vào đầu, nháy mắt cái gì cũng không muốn nữa…

Vạn Huyễn Thiên Quân nhìn Huyễn Cơ, nói: “Một đạo phân thần đó bị hủy, vi phụ cần bế quan một đoạn thời gian, Huyễn Tông cùng Mị Tông tạm thời giao cho ngươi quản lý, nếu gặp chuyện quan trọng, ngươi có thể tự bàn bạc với các trưởng lão.”

Huyễn Cơ khom người nói: “Vâng.”

Thân thể Vạn Huyễn Thiên Quân tự dưng biến mất. Huyễn Cơ ngẩng đầu, nhìn mọi người, nói: “Truyền tin các tông, nếu ai có thể bắt được Lý Mộ kia, Thiên Quân sẽ có trọng thưởng. Đúng rồi, nói cho bọn họ, chỉ cần sống, không cần chết…”

Mọi người vâng dạ lui ra, Huyễn Cơ vung vẩy hai sợi roi trong tay, nghiến răng nói: “Ngươi tốt nhất cầu nguyện, đừng rơi vào trong tay của ta…”

Ma đạo mười tông, tuy không phải một chỉnh thể, nhưng hiềm khích với nhau rất ít, thời điểm hợp tác chiếm đa số, giữa các tông, đều có phương thức truyền tin đặc thù.

Ngắn ngủn mấy ngày, việc Huyễn Tông cùng Mị Tông ra sức treo giải thưởng một quan viên tên là Lý Mộ, đã truyền khắp ma đạo mười tông.

Trọng thưởng của Thiên Quân, đối với bọn họ có sức hấp dẫn vô cùng.

Trong lúc nhất thời, vô số người đều bắt đầu hỏi thăm, Lý Mộ này, rốt cuộc là người nào…

Bạch Vân phong.

Đêm dài yên tĩnh, Lý Mộ khoanh chân ngồi ở trên giường, liên tiếp hắt xì vài cái, đoán là có người nhớ hắn, người sẽ ở hơn phân nửa đêm nhớ hắn, chỉ có một vị.

Bắc quận cùng Thần Đô khoảng cách quá xa, từ sau khi hắn rời khỏi Thần Đô, nữ hoàng liền không thể thông qua thuật đi vào giấc mộng buổi tối mỗi ngày gặp mặt hắn.

Vì thế hắn cầm lấy linh loa, sau khi dùng pháp lực thúc, truyền âm nói: “Bệ hạ, ngủ chưa…”

Giống với Lý Mộ đoán, nữ hoàng làm chó độc thân, không có cuộc sống về đêm, đến bây giờ còn chưa ngủ.

Thật ra lúc Lý Mộ ở Thần Đô, cuộc sống về đêm nàng vẫn là có, cuộc sống về đêm của nàng chính là chạy vào trong mơ của Lý Mộ, cùng hắn chơi cờ, dạy hắn tu hành. Sau khi Lý Mộ rời khỏi Thần Đô, nàng buổi tối liền hoàn toàn không có chuyện để làm nữa.

Hết chương 505.

Chương 506. Gặp lại chuông đạo

Lý Mộ cảm thấy, nữ hoàng nếu muốn ban một cái thưởng "thần tử tốt nhất Đại Chu", phần thưởng này chỉ có thể là hắn.

Lúc hắn nghỉ ngơi, cũng không quên làm việc cho nàng, cứu Thượng Quan Ly, bắt sống Thôi Minh, xong xuôi việc công, còn muốn quan tâm việc riêng của nữ hoàng.

Lo lắng nàng một mình buổi tối cô độc tịch mịch, còn cố ý gọi ốc biển ân cần thăm hỏi.

Trong nói chuyện phiếm với nữ hoàng, Lý Mộ biết được, trong khoảng thời gian này hắn rời khỏi, Thần Đô đã xảy ra không ít chuyện.

Trong đó lớn nhất, tự nhiên là Mai đại nhân thanh tẩy đối nội vệ, trừ vài tên Ma Tông nằm vùng, bị tìm ra xử quyết, nội vệ còn đã trải qua một lần thay máu lớn.

Nữ hoàng lúc vừa mới đăng cơ, trừ ngôi vị hoàng đế, cái gì cũng không có.

Toàn bộ triều đình, đều bị đảng mới đảng cũ khống chế, nội vệ thành lập, là nàng đang nuôi trồng lực lượng thuộc về mình, nhưng bởi vì khi đó nội vệ thành lập gấp gáp, dẫn tới ngư long hỗn tạp, nội vệ tố chất so le không đồng đều, mấy năm qua, vị trí nữ hoàng sau khi củng cố, mấy vấn đề này cũng dần dần bại lộ ra.

Nhưng, nội vệ nhân số vốn đã không nhiều, sau lần thanh tẩy này, nhân thủ rõ ràng không đủ.

Chịu vài tên Ma Tông nằm vùng kia cảnh báo, Mai đại nhân cùng Thượng Quan Ly về sau chỉ sợ tình nguyện nhân thủ không đủ, cũng không muốn thật giả lẫn lộn, nhỡ đâu bị kẻ hữu tâm nhân cơ hội thẩm thấu, sẽ mang đến phiền toái lớn hơn nữa cho sau này.

Một lần này, nếu không phải Lý Mộ trùng hợp muốn về Bắc quận, đám người Thượng Quan Ly chỉ sợ sẽ toàn quân bị diệt, thậm chí sẽ đáp vào càng nhiều cường giả hơn của triều đình.

Tán gẫu xong chuyện Thần Đô, nữ hoàng đột nhiên hỏi: "Khẩu quyết ngươi lần trước dạy trẫm, còn có dạy cho người khác hay không?"

"Cái này…"

Lý Mộ không biết vì sao toàn bộ nữ nhân đều sẽ để ý vấn đề này, các nàng cũng không phải Lâm Đại Ngọc, khẩu quyết cũng không phải món đồ, khẩu quyết đã dạy người khác, chẳng lẽ không thể dạy các nàng sao?

Lý Mộ cuối cùng vẫn gật gật đầu, nói: "Có."

Nữ hoàng trầm mặc một lát, hỏi: "Còn có ai?"

Lý Mộ thành thật nói: "Trừ bệ hạ, còn có vợ chưa cưới của thần, cùng với một tiểu nha đầu bên người nàng, còn có Tiểu Bạch, còn có… Một người bạn của thần."

Nữ hoàng lại trầm mặc một lát, mới hỏi: "Người bạn kia của ngươi, là nam hay nữ, tin được không?"

Lý Mộ gật đầu nói: "Nàng* là nữ tử, là một trong những người thần tín nhiệm nhất, cũng là người đầu tiên trừ thần, biết được khẩu quyết này."

(*: nàng và hắn, ở trong tiếng Trung đều đọc 'tha')

Nữ hoàng nhắc nhở hắn: "Ngày gần đây, trẫm phát hiện khẩu quyết này tựa như không đơn giản như vậy, tốt nhất đừng dễ dàng truyền ra ngoài…"

Câu này, sớm ở lúc Lý Mộ mang Thanh Tâm Quyết dạy cho Lý Thanh, nàng đã nói cho hắn.

Thanh Tâm Quyết tuy không có lực công kích gì, nhưng ở trong lòng Lý Mộ, nó không thể nghi ngờ là khẩu quyết phụ trợ mạnh nhất.

Tâm thần bất định, có thể dùng nó thanh tâm ngưng thần.

Thân hãm ảo cảnh, có thể dùng nó phá chướng trừ huyễn.

Nó có thể ở lúc bị nhiếp hồn làm người ta giữ tỉnh táo, cũng có thể ở lúc vẽ bùa lòng không tạp niệm, thứ trước có thể thâu thiên hoán nhật, vàng thau lẫn lộn, tác dụng của thứ sau càng

thêm nghịch thiên, nó có thể tăng lên xác xuất thành công khắc phù lục cao cấp, có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian vẽ bùa cùng tài liệu vẽ bùa…

Thời gian tương tự, vốn chỉ có thể viết một lá bùa thiên giai, dùng Thanh Tâm Quyết có thể viết ra mười tấm.

Tài liệu tương tự, vốn cần lãng phí chín phần, mới có thể chế thành một lá bùa, bây giờ có lẽ một phần cũng không cần lãng phí…

Lý Mộ rõ hơn bất cứ ai khác, lúc đấu pháp, nếu trên người có phù lục cấp cao dùng không hết, có thể tạo thành bóng ma tâm lý lớn bao nhiêu cho đối thủ, có thể nói, một cái Thanh Tâm Quyết, có thể khiến Phù Lục phái trở thành đứng đầu đạo môn.

Trong đó, có quá nhiều quan hệ lợi hại, bởi vậy Lý Thanh mới nhắc nhở hắn, khẩu quyết này, tốt nhất đừng tiết lộ ra ngoài.

Tính đến nay, Lý Mộ dạy, đều là người một nhà, vô luận là Liễu Hàm Yên, Vãn Vãn, hay là Tiểu Bạch, Lý Mộ đều hy vọng các nàng có nhiều thêm con bài chưa lật có thể bảo vệ bản thân, đối với hắn mà nói, so sánh với an toàn của các nàng, đạo môn đệ nhất là tông nào phái nào, hắn chẳng hề để tâm…

Liễu Hàm Yên là vợ chưa cưới của hắn, Vãn Vãn là nha đầu của hồi môn, Tiểu Bạch cũng sẽ theo hắn cả đời, về phần Lý Thanh, nàng ở trong lòng Lý Mộ, có địa vị không thể thay thế, tính đi tính lại, chỉ có nữ hoàng là người ngoài.

Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói: “Khẩu quyết này, là sư phụ truyền cho ta, không cho truyền ra ngoài, ta ngoại lệ truyền cho bệ hạ, hy vọng bệ hạ đừng ngoại truyền nữa…”

Thần Đô, trong cung Trường Nhạc, trên mặt Chu Vũ lộ ra nét khó chịu.

Khẩu quyết này, hắn truyền cho nhiều người như vậy, các nàng cũng không tính là ngoại lệ, sao đến chỗ nàng, chính là ngoại lệ ngoại truyền?

Thiệt thòi cho nàng đối với hắn tốt như vậy, ban cho hắn nhiều thứ như vậy, ngay cả Tạo Hóa Đan quý giá cũng cho hắn, gặp được cống phẩm gì tốt, cũng sẽ để lại một phần cho hắn, còn chế tác mệnh phù cho hắn…

Kết quả là, nàng thế mà chỉ là một người ngoài ngoại lệ?

Điều này làm cho cảm thấy một mảng thật lòng trao nhầm…

Đối diện không truyền đến bất cứ thanh âm nào nữa, khiến Lý Mộ có chút cảnh giác, thời gian nữ hoàng tự hỏi, bình thường ở một đến ba hơi thở, vượt qua ba hơi thở, chính là tạm dừng không bình thường.

Rốt cuộc là chuyện gì, khiến nàng sinh ra tạm dừng không bình thường?

Lúc này đã là đêm hôm khuya khoắt, trong cung sẽ không cũng không dám có người quấy rầy đến nàng, nói cách khác, tạo thành nàng tạm dừng không bình thường, rất có khả năng là bản thân Lý Mộ…

Chẳng lẽ là lời hắn vừa rồi nói không đúng?

Trong đầu Lý Mộ nhanh chóng chuyển động, lập tức ý thức được, hắn phạm vào một sai lầm trí mạng, nữ hoàng là một người cực độ thiếu tình yêu, nếu là yêu nàng một phần, nàng sẽ trả mười phần.

Nhưng nếu để nàng cảm giác được không yêu, thương tổn đối với nàng, cũng là gấp mấy lần người thường.

Mình mới rồi nói, rất có khả năng sẽ làm nàng cảm thấy nàng là một người ngoài…

Trong đầu Lý Mộ ý niệm nhanh chóng vận chuyển, trong nháy mắt suy nghĩ vô số loại phương pháp giải thích xin lỗi, lại đều bị hắn ở nháy mắt phủ quyết.

Tất cả giải thích và xin lỗi, đều là bù lại sau chuyện, sau đó bù lại, vĩnh viễn đều không có khả năng khiến một đoạn quan hệ trở lại lúc trước.

Lý Mộ quyết định thật nhanh, điều chỉnh cảm xúc, từ từ thở dài, nói: “Bệ hạ nghe được lời thần mới rồi nói, có phải hay không cũng cảm thấy thần không mang bệ hạ coi là người một nhà, cảm thấy thật lòng trao nhầm đối với thần…”

Chu Vũ rõ ràng ngẩn ra một phen, lời của Lý Mộ, chỉ thẳng ý tưởng chân thật trong lòng nàng.

Hết chương 506.

Chương 507. Người và chuông trao đổi (1)

Môi nàng giật giật, đang muốn mở miệng, Lý Mộ lại chưa cho nàng cơ hội.

Hắn lại thở dài một tiếng, nói: “Thần chỉ là nói một câu đối với bệ hạ, bệ hạ liền có thể có loại cảm giác này, một lần trước, bệ hạ đối với thần là xa cách như vậy, vô tình như vậy, so với câu này của thần, tổn thương người ta một ngàn lần, một vạn lần, bệ hạ bây giờ hẳn là biết, một lần đó, thần là đau lòng cỡ nào rồi chứ…”

Lật lại chuyện cũ trả đũa!

Đây là một chiêu Lý Mộ từ trên thân một số nữ nhân nào đó của đời sau học được, vừa rồi khi cùng đường, bỗng nhiên linh quang chợt lóe, phúc chí tâm linh, không hề nghĩ ngợi liền dùng ra…

Một chiêu này cực kỳ tinh diệu, ở dưới tình huống mình không chiếm lý, thông qua lật lại chuyện cũ, thêm trả đũa, có thể nháy mắt đảo khách thành chủ, biến bị động thành chủ động.

Đối với Liễu Hàm Yên và Tô Hòa người tinh như vậy, dùng một chiêu này đương nhiên là ngại mình chết không đủ nhanh.

Nhưng đối phó nữ hoàng loại giấy trắng về cảm tình này, đây quả thực là vũ khí sắc bén vô cùng.

Quả nhiên, sau khi Lý Mộ mở miệng như thế, nữ hoàng không không đề cập tới chuyện vừa rồi nữa, thanh âm ngược lại có chút bối rối, nói: “Sự tình lần trước, là trẫm không đúng, sao ngươi còn nhớ…”

Thấy một chiêu này hữu hiệu, Lý Mộ rèn sắt khi còn nóng, nói: “Thần sao có khả năng quên, đó là ủy khuất lớn nhất thần đời này chịu, thần bây giờ nhớ lại, vẫn nỗi lòng khó yên, hôm nay chỉ nói tới đây đi, thần ngủ trước, bệ hạ ngủ ngon…”

Dứt lời, Lý Mộ buông ốc biển, thở dài một hơi.

Tuy vừa rồi, hắn như là một bạn gái điêu ngoa không giảng đạo lý, nhưng khiến nữ hoàng cảm thấy Lý Mộ bị xa cách, chung quy tốt hơn khiến nàng cảm thấy chính nàng bị xa cách.

Dù sao, hắn chịu ủy khuất, hò hét chút là ổn, nữ hoàng nếu chịu ủy khuất, Lý Mộ ít nhiều phải chịu thêm mấy roi… , còn không nhất định có thể khiến nàng không chú ý nữa.

Cung Trường Nhạc, Chu Vũ nằm ở trên giường, trằn trọc khó ngủ.

Trong lòng nàng do dự, cần đợi Lý Mộ trở lại Thần Đô, dứt khoát mang đoạn ký ức này của hắn tiêu trừ hay không?

Trên Bạch Vân phong, tối nay hữu kinh vô hiểm, Lý Mộ ngủ ở trên khuê giường của Liễu Hàm Yên, rất nhanh liền tiến vào mộng đẹp.

Trong mơ, hắn lại gặp nữ hoàng.

Nữ hoàng vẻ mặt lo lắng nhìn hắn, nói: “Ái phi, chuyện này thực là lỗi của trẫm, ngươi nghe trẫm giải thích…”

Lý Mộ bịt tai, lắc đầu nói: “Ta không nghe ta không nghe ta không nghe…”

Trong phòng, Lý Mộ từ trên giường giật bắn người, ôm mặt mình, vô tận hoảng sợ nói: “Không…”

…

Sáng sớm, Lý Mộ dậy sớm, ở giữa các đỉnh núi của Bạch Vân sơn giải sầu.

Gần đây tinh thần của hắn tựa như xuất hiện một chút vấn đề, điều này làm Lý Mộ rất lo lắng, hắn đường đường nam nhi bảy thước, sao có thể gặp loại giấc mơ cổ quái này?

Hắn cẩn thận suy nghĩ, rất nhanh đã phát hiện chỗ vấn đề.

Đêm qua hắn dùng phương pháp lôi chuyện cũ thêm trả đũa đối phó nữ hoàng, căn bản là không phải thủ đoạn một người nam nhân nên dùng, bản thân hắn mang mình coi thành bạn trai điêu ngoa của nữ hoàng, cũng đừng oán giận buổi tối sẽ có giấc mơ như vậy.

Về sau không thể đối với nữ hoàng như vậy nữa, phàm là người bình thường giảng chút đạo lý, cần chút thể diện đều không làm ra được loại chuyện này, còn tiếp tục như vậy, chỉ sợ giấc mơ như vậy, vĩnh viễn cũng sẽ không chấm dứt…

Bạch Vân sơn phong cảnh rất tốt, Lý Mộ đi dạo một lát, trong lòng kinh sợ dần dần tán đi.

Bất tri bất giác, hắn liền đi tới trên đỉnh núi chính.

Lúc này, chính là thời gian bài tập buổi sáng của đệ tử đỉnh núi chính.

Gần trăm đệ tử, khoanh chân ngồi ở trên quảng trường trước đạo cung đỉnh núi chính, nhắm mắt điều tức.

Ở đỉnh đầu bọn họ, một cái chuông khổng lồ lơ lửng ở nơi đó, thong thả mà có tiết tấu phát ra những tiếng chuông ngân, ở dưới tiếng chuông kỳ ảo này, tạp niệm trong lòng các đệ tử bị gột rửa hết…

Trong quảng trường, các đệ tử tĩnh tâm tu hành, trên không quảng trường, tiên hạc bay múa, mây trắng lượn lờ, tất cả là hài hòa như vậy…

Ông!

Nháy mắt tiếp theo, tiếng chuông đạo vang đột nhiên tăng lên vô số lần.

Quác!

Mấy con tiên hạc bay múa phát ra một tiếng kinh hô, từ không trung rơi xuống thẳng tắp.

Dưới tiếng chuông này, đệ tử Phù Lục phái trên quảng trường, ai cũng sắc mặt ửng hồng, trong cơ thể pháp lực cuồn cuộn, tu vi thấp một chút, càng trực tiếp ngất đi…

Trước quảng trường, Lý Mộ sững sờ nhìn cái chuông đạo kia, lập tức nói: “Thật ngại quá, đi nhầm chỗ, ta đi ngay, đi ngay…”

Bởi vì ác mộng không thể tưởng tượng đêm qua, buổi sáng hôm nay, Lý Mộ luôn lo lắng vấn đề tâm lý của hắn.

Dẫn tới hắn hoàn toàn quên, tổ đình Phù Lục phái, trên đỉnh núi cao nhất của Bạch Vân sơn, còn có một cái chuông có thù oán với hắn.

Lý Mộ kết thù với cái chuông đạo này, chỉ thuộc loại ngoài ý muốn, hắn căn bản không biết, cái chuông này có thể cảm ứng được đạo thuật lần đầu tiên giáng xuống ở thế giới này, sau đó bởi vì 《Đạo Đức Kinh》, phản ứng quá độ, trên thân chuông xuất hiện một vết rạn thật sâu.

Nhưng mặc kệ thế nào, chuông đạo là vì hắn mà nứt, dẫn tới nó bây giờ thấy mình là chạy.

Lý Mộ vừa rồi hiển nhiên dọa đến nó, một tiếng chuông cuối cùng kia nghe đã không đúng.

Tiên hạc bay múa trên bầu trời bị tiếng chuông này chấn động ngây ngốc, từ không trung rơi xuống quảng trường, thân thể không ngừng run rẩy, đệ tử trên quảng trường đang tiến hành lớp buổi sáng, cũng bị chấn động ngất một mảng lớn.

Lý Mộ biết gây họa rồi, đang chuẩn bị chuồn, ai ngờ cái chuông đạo kia chạy so với hắn còn nhanh hơn, "Vù" một cái bay lên đám mây, lơ lửng ở nơi đó không dám xuống.

Vù, vù, vù!

Phía trên đỉnh núi cao nhất, trong các nơi đạo cung, có mấy bóng người phóng lên trời.

Nhìn thấy đống hỗn độn trên quảng trường, mọi người không khỏi kinh hãi.

"Đám tiên hạc này làm sao vậy?"

"Sao có nhiều đệ tử ngất như vậy?"

"Chuông đạo sao lại chạy rồi, vừa rồi một tiếng đó là chuyện gì xảy ra, làm ta giật cả mình, tay cũng run lên một chút, đáng tiếc lá bùa sắp vẽ xong kia của ta…"

…

Các trưởng lão của đỉnh núi cao nhất lơ lửng ở trên quảng trường, ánh mắt nhìn nhau, mặt đầy nghi hoặc, cho đến khi có

người nhìn về phía bên cạnh quảng trường, nơi đó có một bóng người chuẩn bị chuồn.

"Là hắn!"

"Hắn sao lại đến đây?"

"Thì ra là thế…"

"Thì ra là đạo lữ của Liễu sư muội, ta nói chuông đạo vì sao sợ như vậy…"

…

Lý Mộ vốn là muốn chạy, nhưng nhanh như vậy bị người ta nhận ra, chỉ có thể xoay người, kiên trì nói: "Cái này, ta thật sự không phải cố ý…"

Mấy trưởng lão từ không trung rơi xuống, có người bắt đầu cứu trị tiên hạc run rẩy, có người bắt đầu đánh thức đệ tử bị chấn động ngất đi. Một lão giả có tu vi Tạo Hóa đi tới, mỉm cười với Lý Mộ, nói: "Không sao, chuông đạo dị biến không phải lần đầu tiên, lão phu biết đạo hữu không phải cố ý."

Hết chương 507.

Chương 508. Người và chuông trao đổi (2)

Ông…

Đám mây trên không quảng trường, chuông đạo ngân vang lần nữa, hiển nhiên là đang phát tiết bất mãn.

Không bao lâu, tiên hạc một lần nữa bay lên đám mây, cũng không dám dừng lại ở Bạch Vân phong, bay về phía đỉnh núi xa xa.

Mà các đệ tử bị tiếng chuông chấn động ngất, cũng dần dần tỉnh dậy, sắc mặt ai cũng mờ mịt.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

"Ta vừa rồi sao bỗng nhiên bị ngất đi?"

"Là chuông đạo bỗng nhiên nổi điên, các ngươi xem, đây không phải người kia lần trước khiến chuông đạo nổi điên sao, hắn lại tới nữa…"

…

Cảm nhận được tầm mắt mọi người trên quảng trường bắt đầu tụ tập ở trên người hắn, trong lòng Lý Mộ biết nơi đây không nên ở lâu, chắp tay với lão giả, nói: "Xin lỗi, thêm phiền toái cho các ngươi rồi, ta còn có chút việc, rời khỏi trước…"

Dứt lời, hắn liền bước nhanh đi đến ngoài quảng trường, đạp gió bay lên, hướng Bạch Vân phong mà đi.

Trên mây trắng, cái chuông đạo kia sau khi quơ quơ, chậm rãi hạ xuống, như là cảm ứng được cái gì, ở nơi Lý Mộ vừa rồi đứng thẳng, không ngừng xoay tròn bồi hồi.

Các trưởng lão nhìn hành động quái dị của nó, vẻ mặt nghi hoặc.

Trăm ngàn năm qua, chuông đạo vẫn cực kỳ bình thường, cho tới bây giờ chưa từng có chuyện gì, sao mỗi lần người nọ

đến đỉnh núi cao nhất, nó tựa như biến thành cái chuông khác…

Bạch Vân phong.

Lý Mộ trở lại căn nhà nhỏ ở đỉnh núi, khoanh chân ngồi ở trên giường, thề không bao giờ bước vào đỉnh núi cao nhất nữa.

Tuy là chuông đạo sợ hắn, không phải hắn sợ chuông đạo, nhưng cái chuông đạo này từ khi tổ đình Phù Lục phái thành lập đã có, đến nay đã hơn ngàn năm, còn tự mình sinh ra linh trí, loại pháp bảo này đã vượt qua thiên giai, thậm chí không thể xưng là pháp bảo nữa, mà là thuộc loại tinh quái.

Ngay cả nó còn chưa thể hóa hình, nhưng nó nếu là ý định đối đầu với Lý Mộ, Lý Mộ chưa chắc là đối thủ của nó.

Chẳng qua, linh trí cái chuông đạo này tựa như không quá cao, tạm thời còn chưa ý thức được một điểm này.

Lý Mộ không thể cho nó cơ hội phản ứng lại được.

Trở lại Bạch Vân phong, sau khi nhẹ nhàng thở ra, Lý Mộ bắt đầu nhớ lại cảm thụ ngày đó lúc chém giết phân thần của Vạn Huyễn Thiên Quân.

Đó là hắn lần đầu tiên mang Trảm Yêu Hộ Thân Chú phóng ra, lấy hiểu biết của Lý Mộ đối với chú này, hai chiêu đầu của chú này, tu vi cảnh giới thứ tư có thể thi triển, nhưng hai chiêu sau, lại là thần thông của cảnh giới thứ năm.

Trong đó, chiêu thứ ba là phòng ngự, Thái Cực Đồ huyễn hóa ra, thế mà ngay cả công kích của cảnh giới thứ sáu cũng có thể hóa giải.

Một chiêu cuối cùng, tựa như chuyên tấn công nguyên thần, tốc độ đạo "tuệ kiếm" kia nhanh không thể tưởng tượng, phân thần của Vạn Huyễn Thiên Quân ngay cả thời gian phản ứng cũng không có, nguyên thần liền đã muốn chịu đánh sụp đổ.

Tác dụng《Đạo Đức Kinh》, Lý Mộ còn chưa thăm dò rõ, Cửu Tự Chân Ngôn, lại là đều lấy phụ trợ chiếm đa số, Trảm Yêu Hộ Thân Chú, là đạo thuật mạnh nhất trước mắt Lý Mộ có thể thi triển.

Có hai chiêu sau thêm vào, ở dưới tình huống có Tô Hòa bên người, hắn đã có thể không sợ cảnh giới thứ sáu bình thường.

Cái này nhìn như là chỉ vượt qua nửa cảnh giới, nhưng chính là nửa cảnh giới này, lại là 99% tu hành giả cảnh giới thứ năm đều không thể vượt qua.

Lý Mộ khoanh chân ngồi ở trên giường, tiếp tục thể ngộ, bỗng nhiên sinh cảm ứng, mở mắt nhìn phía trước.

Ngoài cửa sổ, có một cái bóng chợt lóe qua.

Lý Mộ phi thân xuống giường, ra ngoài sân, lại cái gì cũng chưa nhìn thấy.

Hắn làm bộ xoay người về phòng, lại bỗng nhiên xoay người, ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Trên đỉnh đầu trong mây mù, lộ ra một góc của chuông đạo, lại rất nhanh rụt trở về.

Lý Mộ bị dọa giật mình, chẳng lẽ cái chuông đạo kia rốt cuộc nghĩ thông, mình không phải đối thủ của hắn, tính tới đây trả thù?

Cẩn thận nghĩ một chút lại không giống, Lý Mộ chỉ liếc một cái, đã khiến nó trốn trở về trong mây, nó nếu là tới trả thù, không có khả năng nhát gan như vậy.

Lý Mộ xoay người đi trở về phòng, lại âm thầm mang một người giấy dán ở trên cửa.

Hắn sau khi đi vào phòng, liền yên lặng dùng thị giác người giấy quan sát.

Trong mây mù, bóng dáng chuông đạo một lần nữa hiện lên, nó đầu tiên là thật cẩn thận hạ thấp độ cao, thấy Lý Mộ chưa đi ra, sau đó nhanh chóng bay tới nơi Lý Mộ vừa rồi đứng thẳng, thong thả xoay tròn…

Lý Mộ nhìn mà kỳ quái, không biết cái chuông đạo này lại đang lên cơn điên cái gì.

Hắn thông qua người giấy, đánh giá cẩn thận cái chuông này.

Chuông này cao khoảng một trượng, thân chuông cần mấy người ôm, trước kia Lý Mộ chưa từng nhìn kỹ, giờ phút này quan sát khoảng cách gần, mới phát hiện phía trên cái chuông này, có từng đạo phù văn phức tạp, phù văn này lộ ra phong cách cổ xưa tang thương, lại rất có mỹ cảm…

Nhưng, một vết rạn thật sâu trên thân chuông, đã phá hủy vài đạo phù văn, đồng thời cũng phá hủy vài phần mỹ cảm của cái chuông này.

Đầu sỏ gây nên vết rạn này, chính là Lý Mộ.

Đối với chuyện này, Lý Mộ thật ra cũng rất ủy khuất, hắn chẳng qua là niệm vài câu khẩu quyết, niệm khẩu quyết lại không phạm pháp…

Cái chuông đạo này tựa như có một công năng, đó là mang thần thông mới, đạo thuật mới dẫn phát lực lượng thiên địa thay đổi, phóng đại khoảng cách xa.

Lý Mộ ở huyện Dương Khâu làm phép, dẫn động lực lượng thiên địa dị biến, các cường giả Bạch Vân sơn không cảm thụ được, nhưng chuông đạo lại có thể mang dao động phóng đại — Lý Mộ có thể tưởng tượng được, khi nó ý đồ phóng đại 《Đạo Đức Kinh》 dẫn động lực lượng thiên địa, là trường hợp như thế nào.

Không cần mạng như Lý Mộ, không đến sống chết trước mắt, cũng không dám tùy tiện niệm nó, hận chỉ mong uy lực của nó suy yếu gấp mười gấp trăm lần…

Cái chuông này, thế mà còn muốn phóng đại, quả thực so với bản thân Lý Mộ còn tìm chết hơn…

Nhưng, chuông đạo tìm chết thì tìm chết, ở trên chuyện này, Lý Mộ vẫn là có trách nhiệm không thể trốn tránh.

Hắn cẩn thận quan sát chuông đạo hành động xoay tròn tại chỗ, dần dần kinh ngạc phát hiện, theo nó xoay tròn, trên thân chuông, bên cạnh vết rạn kia, tản ra điểm sáng màu vàng cực kỳ mỏng manh…

Lý Mộ ngẩn ra một phen, cái chuông đạo này, chẳng lẽ là đang tự mình chữa trị?

Nhưng nó vì sao phải tới nơi này chữa trị, chẳng lẽ, bên người Lý Mộ, tồn tại thứ hữu ích cho nó tự mình chữa trị?

Lý Mộ tra xét rõ, cũng chưa cảm nhận được bên người hắn có cái gì khác thường.

Nhưng linh giác của cái chuông đạo này, là gấp nhân loại không biết bao nhiêu lần, có lẽ nó có thể cảm ứng được, Lý Mộ không cảm ứng được.

Lý Mộ một lần nữa ra khỏi phòng, chuông đạo lập tức bay lên, một lần nữa tránh ở trong mây mù.

Lý Mộ đứng ở trong sân, nhìn một đám mây trên sân, nói: "Ngươi không cần tránh nữa, ta cũng nhìn thấy ngươi rồi."

Hết chương 508.

Chương 509. Dụ dỗ chuông đạo (1)

Chuông đạo từ trong mây bay ra, không ngừng ngân vang, cũng không biết đang nói cái gì.

Tuy Lý Mộ nghe không hiểu lời của nó, nhưng rất hiển nhiên, cái chuông đạo này có thể hiểu ý tứ của Lý Mộ.

Lý Mộ ngẩng đầu nhìn nó, nói: "Sự tình lần trước, ta không phải cố ý, ngươi xuống dưới đi."

Chuông đạo ong ong một trận, không chỉ có chưa xuống dưới, ngược lại bay càng cao.

Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói: "Ta lấy thiên đạo thề, ta sẽ không làm gì đối với ngươi, ta chỉ đứng ở chỗ này bất động…"

Chuông đạo sau khi ở không trung ngừng một lát, tựa như là muốn trực tiếp đào tẩu, nhưng lại tựa như là không nỡ bỏ cái gì, một lát sau, nó thử hạ xuống một phen, lại hạ xuống một chút, thấy Lý Mộ không có động tác, nó dần dần lớn mật bay đến bên cạnh Lý Mộ, hơn nữa vòng quanh thân thể hắn, không ngừng xoay tròn.

Lý Mộ chú ý tới, trên thân chuông, chỗ vết rạn, điểm sáng màu vàng kia càng nhiều hơn, vết rạn đó, như thật sự đang lấy tốc độ mắt thường không thể nhận ra, thong thả tu bổ khép lại.

Nói cách khác, bên người mình, quả nhiên có thứ chuông đạo cần.

Nhưng Lý Mộ cẩn thận cảm ứng, cũng chưa phát hiện hắn thiếu cái gì.

Không phải pháp lực, không phải niệm lực, cũng không phải bất cứ lực lượng nào trong cơ thể hắn, chuông đạo sau khi vòng vo một lát, điểm sáng màu vàng trên vết rạn tan đi, mà vết rạn đó, tựa như thật sự được chữa trị một tia…

Lý Mộ nghĩ mãi không hiểu, dứt khoát nói: "Vết rạn trên thân ngươi là ta tạo thành, ta có trách nhiệm giúp ngươi chữa trị, ngươi rốt cuộc cần cái gì, ta có thể giúp ngươi…"

Lý Mộ vừa rồi ở chỗ chuông đạo, hiển nhiên đã lấy được một chút tín nhiệm, chuông đạo lần nữa phát ra một tiếng ong ong, tuy không có âm tiết và văn tự cụ thể, nhưng Lý Mộ lại có thể như kỳ tích lĩnh hội được ý tứ của nó.

Lý Mộ kinh ngạc hỏi: "Ngươi cần, thần thông đạo thuật mới?"

Chuông đạo bay múa cao thấp, hiển nhiên là ý tứ gật đầu.

Lý Mộ đưa tay sờ sờ vết rạn trên chuông đạo, một lần này, chuông đạo không chỉ chưa né tránh, còn cọ cọ trên tay hắn.

Chẳng qua nó thể tích cực lớn, Lý Mộ suýt nữa bị nó cọ ngã, hắn vỗ vỗ thân chuông, thuận miệng nói: "Ngươi lớn như vậy, ở bên người ta cũng không có tiện, có thể nhỏ đi một chút hay không…"

Chuông đạo ong ong một tiếng, thân chuông nhanh chóng thu nhỏ lại, cuối cùng biến thành một cái chuông nhỏ to bằng bàn tay, ở bên người Lý Mộ nhảy lên nhảy xuống, xoay quanh không ngừng.

Lý Mộ ngạc nhiên nhìn một màn trước mắt, than thở: "Thật đúng là có thể…"

Chuông đạo của Phù Lục phái là Lý Mộ làm nứt, hắn có chữa trị trách nhiệm giúp nó.

Căn cứ ý tứ chuông đạo truyền đạt cho hắn, mỗi khi có đạo thuật hoặc là thần thông mới được sáng tạo ra, đồng thời cũng sẽ có một loại lực lượng kỳ dị giáng xuống, nó chính là dựa vào loại lực lượng kỳ dị này để chữa trị bản thân.

Nói từ trên lý luận, chỉ cần Lý Mộ có thể cuồn cuộn không ngừng sáng tạo ra thần thông hoặc đạo thuật mới, nó rất nhanh có thể trở nên hoàn hảo không tổn hao gì.

Bản thân Lý Mộ tuy không có bản lãnh này, nhưng đứng sau lưng hắn, chính là đạo giáo của một thế giới khác.

Nói tới, rất nhiều chuyện, trong cõi tự có ý trời.

Một kiếp trước, hắn bệnh nặng quấn thân, Tây y từng thử, trung y cũng từng thử, nhưng đều không có hiệu quả.

Mẫu thân bởi vậy chịu đả kích, nhưng lại không muốn bỏ cuộc, cuối cùng mang hy vọng gửi gắm trên huyền học.

Đoạn thời gian đó, bà gặp miếu liền bái, gặp quan liền vào, phật châu cao tăng từng khai quang, bùa bán tiên tự tay viết, bà mang từng món về trong nhà.

Không chỉ có thế, bởi vì bệnh của Lý Mộ, vốn theo thuyết vô thần, bà cũng bắt đầu sùng phật tín đạo, trong nhà điển tịch phật đạo hai giáo mua một đống lớn, ngày đêm đọc, khẩn cầu Phật tổ Đạo Tổ phù hộ Lý Mộ khỏi.

Mặc dù là Lý Mộ lúc đó không tin huyền học, nhưng cũng không muốn để mẫu thân mất đi hy vọng.

Vì thế hắn ép mình học thuộc chút kinh Phật đạo quyết, trong nhà sách xếp như núi, không có việc gì cũng sẽ cầm tới lật một chút, chỉ là, từ sau khi cha mẹ lên ngọn núi nào đó bái phật, xe vô ý rơi xuống vách núi, Lý Mộ liền không còn chạm vào mấy thứ này.

Sau khi tới thế giới này, Lý Mộ dần dần phát hiện, những thứ hắn trước kia bỏ bê không để ý, ở thế giới này, đều có uy lực rất lớn.

Đáng tiếc, Cửu Tự Chân Ngôn, Trảm Yêu Hộ Thân Chú các loại đạo thuật, Lý Mộ đã từng dùng vô số lần, mà thứ chuông đạo cần, chỉ có ở thời điểm thần thông đạo pháp lần đầu hiện thế mới có.

Nhưng cái này cũng không phải vấn đề.

Đạo môn pháp thuật rất nhiều, chỉ một hạng lôi pháp, đã có không dưới trăm loại pháp thuật, những thứ này tuy đều là lôi pháp, nhưng uy lực lớn nhỏ không giống nhau, “Lâm” tự quyết là lôi pháp nhanh nhất mạnh nhất, những thứ khác, thì tỏ ra rất gân gà, Lý Mộ ngay cả thử cũng chưa đi thử.

Tuy gân gà, nhưng cũng là thứ thế giới này chưa từng có, một khi thi triển, chính là thần thông pháp thuật hoàn toàn mới.

Trừ những thứ này, 《Thái thượng tam động thần chú trong》, có quá nhiều thần thông pháp thuật, Lý Mộ đều chưa đi

thử, nguyên nhân là có rất nhiều pháp thuật tuy chú ngữ khác nhau, thủ ấn khác nhau, nhưng hiệu quả lại là giống nhau, lôi pháp có vô số loại, chỉ học một loại là đủ, nếu thế giới này đã có thứ có sẵn, Lý Mộ cũng không cần tiêu phí lượng lớn thời gian cùng tinh lực đi thử thủ ấn đối ứng những khẩu quyết đó.

Hắn bây giờ chỉ là có chút tiếc nuối, nếu sớm biết sẽ có hôm nay, lúc đó, hắn đã mang những kinh điển đạo giáo cùng Phật giáo kia kiên trì xem hết một lần, nói không chừng hắn lúc này sẽ càng nhiều con bài chưa lật hơn nữa.

Lý Mộ thu lại những tâm tư này, lúc ở huyện Dương Khâu, hắn từng tiêu phí lượng lớn thời gian, lần lượt đi thử các chú ngữ hắn nhớ rõ.

Lúc đó, hắn còn chỉ là tu vi ngưng tụ một phách, rất nhiều thời điểm, cảm ứng được thi triển những đạo pháp kia, sẽ cắn trả đến hắn, hắn sẽ lập tức dừng lại.

Bây giờ tu vi hắn đã tới Thần Thông, lại thi triển các đạo pháp trước kia, tự nhiên không có vấn đề.

Lý Mộ tay trái kết lôi ấn, mặc niệm: “Phi thiên hốt hỏa, thần cực uy lôi. Thượng hạ thái cực, chu biến tứ duy. Phiên thiên đảo nhạc, hải phí sơn tồi. Lục long cổ chấn, lệnh hạ tốc truy. Cấp cấp như luật lệnh!”

Vừa dứt lời, một tia sét màu trắng từ trên cao bổ xuống, lại bị Lý Mộ phất tay tản đi.

Chuông đạo đã hóa thành to bằng bàn tay Lý Mộ, phát ra tiếng ngân vang thanh thúy, ở bên người Lý Mộ xoay tới xoay lui, khe nứt trên thân chuông lại bắt đầu xuất hiện điểm sáng màu vàng.

Hết chương 509.

Chương 510. Dụ dỗ chuông đạo (2)

Thấy phương thức này quả nhiên hữu dụng, ấn quyết trong tay Lý Mộ lại biến ảo thành Thanh Linh Ấn, mặc niệm "Kỳ Tuyết Chú": "Phi thiên hốt hỏa, oát vận đông linh. Thượng tương tiên sư, thụy quang tụ ngưng. Cương phong tiễn thủy, biến hóa dao anh. Uy quang chính kỷ, thiên địa túc thanh. Chân vương phu hóa, thần biến ngọc kinh. Cấp cấp như luật lệnh!"

Sau khi chú ngữ niệm xong không lâu, có bông tuyết bay lả tả từ trên bầu trời rơi xuống.

Chuông đạo ở trong tuyết bay lên bay xuống, hoạt bát như một con chó.

Lý Mộ vươn tay, một bông tuyết rơi ở trong tay hắn, chậm rãi tan rã. Trước kia hắn cho rằng, chỉ có pháp thuật lấy tu vi nho nhỏ, dẫn động lực lượng thiên địa khổng lồ, mới có thể xưng là đạo thuật.

Về sau hắn dần dần ý thức được, như hô phong hoán vũ, kỳ tình đảo tuyết, những pháp thuật được phân định là thần thông này, thật ra cũng có thể xưng là đạo thuật, bản chất của đạo thuật, là lấy pháp lực bản thân, dẫn động thiên địa biến hóa, sở dĩ không phân định chúng nó là đạo thuật, là vì tu hành giả quen cho rằng, đạo thuật nhất định là uy lực cường đại, những pháp thuật này, không xứng được xưng là đạo thuật.

Nhưng, đối với Lý Mộ mà nói, những pháp thuật này tuy cũng không có uy lực quá lớn, nhưng tụ ít thành nhiều, cũng có thể tạo ra tác dụng to lớn.

Chỉ là Lý Mộ hôm nay cũng không tính mang toàn bộ trữ hàng đều giao ra. Hắn sờ sờ chuông đạo, nói: "Hôm nay chỉ đến nơi đây đi, ngày mai lại đến."

Chuông đạo ở bên cạnh Lý Mộ xoay mấy vòng, tựa như là có chút không nỡ, sau hồi lâu, mới hóa thành một luồng hào quang, biến mất ở phương hướng đỉnh núi cao nhất.

Vãn Vãn và Tiểu Bạch không biết chạy đi đâu, Lý Mộ trở lại phòng, chán đến chết, lấy ra linh loa, đưa vào một đạo pháp lực.

…

Từ đêm qua đến bây giờ, trong lòng Chu Vũ luôn thấp thỏm, trong lòng nghĩ vô số lần, nàng trước kia làm đối với Lý Mộ, có phải quá đáng hay không. Hắn nếu là tức giận, liền ở lại Bắc quận không về Thần Đô nữa làm sao bây giờ, cần lại thành khẩn nói lời xin lỗi với hắn hay không?

Nàng một đêm không ngủ, luôn tự hỏi vấn đề này.

Thẳng đến khi trong linh loa truyền đến tiếng của Lý Mộ, hắn tựa như quên đêm qua không thoải mái, cũng không nhắc một câu nào nữa, mới khiến Chu Vũ yên tâm.

Đồng thời nàng cũng có chút vui mừng, hắn mặc dù có thời điểm có chút keo kiệt hơn nữa tùy hứng, nhưng đại đa số thời điểm, vẫn là rất thông tình đạt lý.

Hôm nay khi nói chuyện phiếm theo lệ thường với nữ hoàng, Lý Mộ không dám cố tình gây sự nữa, hôm nay hắn đã triệt để nghĩ, nữ hoàng đơn thuần như vậy, dùng loại lộ số đó đi đối đãi nữ tử đơn thuần như vậy, cũng quá không đáng làm người rồi.

Đương nhiên, hắn cũng lo lắng buổi tối lại gặp ác mộng.

Đối với chuyện đã xảy ra đêm qua, Lý Mộ không đề cập tới nữa, chỉ là hướng nữ hoàng nhắc tới chuông đạo.

“Chuông đạo?” Chu Vũ sau khi nghe xong, nói: “Ta cũng chỉ nghe nói nó là trấn phái linh bảo của Phù Lục phái, lại chưa bao giờ gặp.”

Phù Lục phái là một trong đạo môn lục phái, Lý Mộ vốn cho rằng, loại trấn phái chi bảo môn phái này sẽ rất có phong cách, không ngờ một cái chuông nhát gan như vậy cũng có thể trở thành trấn phái chi bảo, ở trong mắt Lý Mộ, nó trừ có thể làm một cái máy dò xét đạo thuật, tựa như cũng không có tác dụng khác.

Chu Vũ tiếp tục nói: “Tư liệu lịch sử ghi lại, tổ đình Phù Lục phái từ trước tới nay, từng gặp được mấy lần nguy cơ, đều là dựa vào cái chuông này hóa giải.”

Lý Mộ ngẩn ra một phen, không tin tưởng nói: “Cái chuông này có lợi hại như vậy?”

Chu Vũ nói: “Cái chuông này không tầm thường, tiếng chuông của nó, đã có thể thanh tịnh đạo tâm, cũng có thể dùng để chấn địch, thân chuông có thể lớn cũng có thể nhỏ, nhỏ như cát bụi, lớn có thể như núi, nó còn là bảo vật phòng ngự mạnh nhất giới tu hành đã biết, mấy trăm năm trước, khi tổ đình Phù Lục phái gặp Ma Tông vây công, đó là chuông đạo bao phủ Bạch Vân sơn, Ma Tông mấy vị Siêu Thoát, hơn mười vị Động Huyền, cũng chưa công phá…”

Lý Mộ cực độ hoài nghi, cái chuông đạo nhìn thấy hắn là chạy kia, cùng chuông đạo nữ hoàng nói, rốt cuộc có phải cùng cái hay không.

Nếu chuông đạo thật sự mạnh như vậy, sao có thể bởi vì 《Đạo Đức Kinh》 mà rạn nứt?

Lý Mộ rất nhanh đã ý thức được, cái này có thể không trách chuông đạo, dám vô hạn phóng đại lực lượng thiên địa 《Đạo Đức Kinh》 dẫn động, còn chưa chung vỡ linh tan, chỉ là nứt một cái khe hở nho nhỏ, đã đủ để nói lên thực lực của nó.

Nói như vậy, nếu hắn có được chuông đạo, khi chính diện đánh không lại người khác, chỉ cần hướng trong chuông co rụt lại, liền có thể đứng ở thế bất bại?

Tiến có thể công, lui có thể thủ, đây mới là phương hướng tu hành một tu hành giả đủ tư cách nên cố gắng.

Không ngờ cái chuông nhát gan kia thế mà lại lợi hại như vậy, vừa nghĩ đến cảnh tượng tránh ở trong chuông đạo đấu pháp, trong lòng Lý Mộ lập tức nóng hẳn lên.

Điều này làm hắn không khỏi bắt đầu chờ mong ngày hôm sau.

Sau khi hàn huyên chốc lát với nữ hoàng, Lý Mộ liền cất ốc biển đi, nhìn lại pháp thuật còn chưa thi triển trong đầu hắn.

Sáng sớm hôm sau, Lý Mộ dậy sớm, tới trong sân.

Cùng lúc đó, trên đỉnh núi cao nhất, gần trăm đệ tử Phù Lục phái cũng bắt đầu bài học buổi sáng mỗi ngày.

Đối với tu hành giả mà nói, tu tâm càng quan trọng hơn, một khi tâm tu hành không kiên hoặc là bất định, tu hành nhẹ thì đình trệ rút lui, nặng thì tẩu hỏa nhập ma thậm chí chết, bởi vậy, đệ tử bảy mạch, sẽ mỗi bảy ngày thay phiên một lần, đi lên đỉnh núi cao nhất, nghe tiếng chuông đạo.

Chuông đạo là trấn sơn chi bảo của Phù Lục phái, nó phát ra thanh âm nào đó, có thể gột rửa nội tâm tu hành giả, giảm bớt khả năng tâm ma nảy sinh.

Một đám đệ tử khoanh chân ngồi ở trên quảng trường trước đạo cung đỉnh núi cao nhất, nhắm mắt tập trung, chuẩn bị tiếp nhận chuông đạo tẩy rửa.

Nhưng, bọn họ ngồi đã lâu, cũng chưa nghe được tiếng chuông.

Rốt cuộc có người nhịn không được ngẩng đầu nhìn, phát hiện trên đỉnh đầu, trừ mấy đám mây trắng, nào còn có bóng dáng chuông đạo, không khỏi ngạc nhiên:

“Chuông đâu!”

…

Bạch Vân phong.

Lý Mộ thu thủ thế, nhìn chuông đạo hướng bên này nhanh chóng bay tới, trên mặt lộ ra một nụ cười nóng bỏng.

Không phải nữ hoàng nhắc nhở, hắn còn chưa ý thức được cái chuông này là bảo bối, nếu có thể lừa nó tới tay…

Nghĩ đến đây, nụ cười trên mặt Lý Mộ càng tăng lên, cái chuông kia hướng hắn bay tới lại đột nhiên dừng lại, sau đó như là bị kinh hãi, nhanh chóng lui về phía sau, trốn vào trong mây.

Lý Mộ ngẩn ra một phen, chẳng lẽ là hắn vừa rồi cười quá mức đáng khinh, lại dọa cái chuông nhát gan này?

Hết chương 510.

Chương 511. Kinh tài tuyệt diễm (1)

Hắn ho nhẹ một tiếng, cố gắng để nụ cười của mình trở nên bình thường, hướng đám mây kia phất phất tay, nói: “Xuống dưới đi, ta vừa rồi lại thi triển cho ngươi một pháp thuật mới…”

Chuông đạo từ trong mây thò ra một góc, rất nhanh liền rụt trở về.

Lý Mộ thầm nghĩ sơ ý, lấy tính cách cái chuông này, lần này dọa nó, lần sau muốn tiếp cận nó, chỉ sợ cũng không dễ dàng như vậy.

Lý Mộ dứt khoát không nói gì nữa, thủ thế nhanh chóng biến hóa, trong lòng mặc niệm pháp quyết.

“Ngọc thanh tín lệnh, hàng hạ lôi đình. Tam ti lục phủ, tả hữu linh quân…”

“Nhật hoa lưu tinh, nguyệt hoa lưu quang. Tảo đãng hung ác, vạn họa diệt vong…”

“Thiên đế thừa phong, hữu lệnh khung lung. Dĩ nhữ danh tự, tại ngô chưởng trung. Bả ác thiên địa, giai hộ ngã cung…”

…

Sau khi liên tiếp thi triển mấy pháp thuật mới, trong tầng mây rốt cuộc truyền đến một trận ong ong, chuông đạo từ trong tầng mây bay ra, vui vẻ lao thẳng tới Lý Mộ…

Bạch Vân sơn, quảng trường đỉnh núi cao nhất.

Bài học buổi sáng đã bắt đầu, chuông đạo lại trước sau chưa truyền đến tiếng vang, mấy trưởng lão đi ra khỏi đạo cung, nhìn các đệ tử trên quảng trường rối loạn, hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Một đệ tử sợ hãi nói: “Trưởng lão, chuông đạo, chuông đạo chạy rồi!”

Tên trưởng lão kia biến sắc: “Cái gì?”

Chuông đạo là trọng bảo của Bạch Vân sơn, trăm ngàn năm qua, mấy lần cứu nguy cơ của tổ đình, Phù Lục phái xưa nay đều coi nó như tổ tông để thờ, chuông đạo có việc, toàn bộ Bạch Vân sơn cũng sẽ xảy ra một trận động đất.

Mấy trưởng lão trăm miệng một lời hỏi: "Chuông đạo đi đâu rồi?"

Một đệ tử chỉ vào phương hướng nào đó, nói: "Ta vừa mới nhìn thấy chuông đạo đi bên kia…"

Mấy trưởng lão đồng thời bay lên, hướng phương hướng đệ tử đó chỉ bay đi.

Đi ngang qua trên không Bạch Vân phong, bọn họ bỗng nhiên nghe được phía dưới truyền đến những tiếng chuông ngân thanh thúy vui vẻ, lập tức dừng lại thân hình.

Lần nữa nghe được tiếng chuông đạo, mọi người mới yên tâm, sau đó bay xuống Bạch Vân phong, thăm dò đến tột cùng.

Lúc bài tập buổi sáng, chuông đạo bay khỏi đỉnh núi cao nhất, đây là chuyện mấy chục năm qua chưa bao giờ xảy ra.

Bọn họ lơ lửng ở không trung, nhìn thấy trong căn nhà nhỏ bằng trúc ở đỉnh núi Bạch Vân phong, một người trẻ tuổi đứng ở trong sân, chuông đạo co lại thành to bằng bàn tay, ở bên cạnh hắn bay tới bay lui, nhìn qua vui vẻ đến cực điểm.

Khi thấy rõ bộ dạng người trẻ tuổi, mọi người tràn đầy ngạc nhiên.

Ngày hôm qua chuông đạo còn sợ hắn sợ muốn chết, trốn vào trong mây không dám ra, hôm nay sao lại biến thành bộ dáng này, ở Bạch Vân sơn mấy chục năm, bọn họ cũng chưa từng thấy, chuông đạo đối với ai thân cận như thế.

Tâm tư linh bảo, thật sự làm người ta khó có thể phỏng đoán.

Nhưng chỉ cần chuông đạo còn ở Phù Lục phái là được, một trưởng lão nhìn phía phía dưới, nói: "Đạo chung (chuông đạo) tiền bối, các đệ tử trên đỉnh núi cao nhất còn đang chờ ngài đó."

Lý Mộ nhìn về phía chuông đạo, nói: “Hôm nay chỉ đến nơi đây, ngày khác lại tiếp tục giúp ngươi.”

Chuông đạo lưu luyến không rời quay quanh Lý Mộ bay vài vòng, sau đó mới ở không trung xẹt qua một đường cong, hướng đỉnh núi cao nhất bay đi.

Mấy trưởng lão ở trên trời gật đầu chào hỏi với Lý Mộ, sau đó mặt mang nét nghi ngờ rời khỏi.

Chuông đạo đối với Phù Lục phái có ý nghĩa không tầm thường, bất cứ chuyện gì có liên quan với chuông đạo, đều không phải việc nhỏ, sau tiết học buổi sáng, trong đạo cung đỉnh núi cao nhất, mấy trưởng lão lập tức mang việc này thông bẩm chưởng giáo.

“Lúc giờ học buổi sáng chuông đạo vô cớ rời khỏi, chuyện này mấy chục năm qua chưa từng xảy ra một lần nào, nhất định có cái gì kỳ quái.”

“Hôm qua nó còn cực kỳ sợ hãi đối với Lý đạo hữu, hôm nay lại trở nên thân mật như thế, tất nhiên là có nguyên nhân gì.”

“Việc này trọng đại, chưởng giáo cần phải lưu ý…”

…

Trên chủ vị phía trên, lão giả râu tóc bạc trắng bấm ngón tay tính toán, sau đó liền nói: “Trên người hắn hẳn là có vật che chắn thiên cơ, bổn tọa cũng không tính được chuyện giữa hắn cùng với chuông đạo.”

Một trưởng lão hồ nghi nói: “Vô duyên vô cớ, trên người hắn vì sao sẽ có loại vật phẩm này, hắn mấy lần tiếp cận Phù Lục phái, lại có bí mật không thể cho ai biết với chuông đạo, có thể là Ma Tông nằm vùng hay không, tiếp cận Phù Lục phái, chính là rắp tâm bất lương đối với chuông đạo?”

Một trưởng lão khác nói: “Từ trưởng lão cũng không tránh khỏi đánh giá Ma Tông quá cao rồi, hắn không chỉ là đạo lữ tương lai của Liễu sư muội, còn là sủng thần của nữ hoàng, ngươi cho rằng nữ hoàng Đại Chu, sẽ mang Ma Tông nằm vùng coi là sủng thần sao?”

“Điều này cũng đúng.” Từ trưởng lão kia lắc lắc đầu, lại hỏi: “Nhưng giữa hắn với chuông đạo, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, lão phu ở môn phái mấy chục năm, cũng chưa bao giờ gặp hiện tượng lạ như thế.”

Chưởng giáo Phù Lục phái môi khẽ rung động, một lát sau, chuông đạo liền từ bên ngoài bay tới.

Nó quay quanh chưởng giáo Phù Lục phái vù vù một lát, chưởng giáo Phù Lục phái đứng lên, quan sát thấy vết rạn trên thân chuông, không bao lâu, trên mặt lão liền lộ ra nét kinh ngạc, lẩm bẩm: “Thế mà có việc này…”

Mọi người cực ít thấy chưởng giáo chân nhân lộ ra vẻ mặt như thế, nghi hoặc hỏi: “Chưởng giáo, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Lão giả chưởng giáo nói: “Hắn đang giúp chuông đạo chữa trị vết rạn trên thân chuông.”

Mấy trưởng lão nghe vậy, không khỏi kinh hãi.

“Cái này sao có khả năng, chữa trị chuông đạo, cần là thiên địa nguyên lực!”

“Thiên địa nguyên lực cực kỳ thưa thớt, chỉ có ở lúc đạo thuật mới sinh ra, mới có thể sinh ra lượng lớn, nguyên lực vừa ra, không lâu sẽ tiêu tán, không thể chứa đựng, hắn sao có thể có?”

“Hắn rốt cuộc là dùng biện pháp gì, giúp chuông đạo chữa trị?”

…

Chuông đạo lại vù vù vài tiếng, trên mặt chưởng giáo Phù Lục phái lộ ra vẻ hiểu ra, nói: “Thì ra là thế…”

Một lát sau, biết được nguyên nhân trong đó, trong đạo cung của đỉnh núi cao nhất, các trưởng lão nhìn nhau, mặt lộ vẻ chấn động.

Lý Mộ quả thật là đang lợi dụng khi đạo thuật mới chào đời sinh ra thiên địa nguyên lực giúp chuông đạo chữa trị, chuyện

này, so với hắn có thể chữa trị chuông đạo còn làm người ta không thể tưởng tượng hơn nhiều.

Đạo thuật thần thông sớm nhất, là được sáng tạo ra như thế nào, đã không thể nào khảo chứng.

Tu hành giả bây giờ tu tập pháp thuật, đều là kéo dài từ cổ nhân, nhưng mỗi thời đại, cũng không thiếu hạng người kinh tài tuyệt diễm, có thể tự nghĩ ra thần thông đạo thuật, những người này, thường thường đều là một trong những ngôi sao lấp lánh nhất trong trời đêm thời đại.

Cho dù là chưởng giáo chân nhân, cũng không thể so sánh với những người này.

Hết chương 511.

Chương 512. Kinh tài tuyệt diễm (2)

Không chỉ chưởng giáo chân nhân, cường giả Siêu Thoát của đạo môn lục phái, phật môn tứ tông, bao gồm ma đạo mười tông, viện trưởng bốn đại thư viện của Đại Chu, thậm chí nữ hoàng Đại Chu, những người mạnh nhất đã biết trên đại lục này, đều xa xa không thể xưng là kinh tài tuyệt diễm.

Bọn họ có thể thăng cấp Siêu Thoát, dựa vào là tông môn truyền thừa, thư viện truyền thừa, triều đình truyền thừa, dựa vào là bóng mát tiền nhân, cũng không phải dựa vào chính bọn họ.

Hoàng thất có đế khí, thư viện cùng các đại tông môn, cũng có phương pháp truyền thừa của mình.

Nghiêm khắc mà nói, bọn họ cũng không tính là Siêu Thoát thật sự.

Cường giả Siêu Thoát chân chính, là hạng người đại năng siêu thoát quy tắc, siêu thoát truyền thống, tự nghĩ ra thần thông đạo thuật, có thể đi lên con đường tu hành thuộc về mình.

Lý Mộ hiển nhiên cũng không phải loại thiên tài này, nếu là hắn có thể sáng tạo ra loại đạo thuật cấp bậc này, Bạch Vân sơn sẽ có hiện tượng lạ to lớn giáng xuống, đến lúc đó mọi người đều có thể cảm giác được.

Nhưng dù vậy, hắn có thể ở dưới dàn giáo truyền thống, sửa cũ thành mới, làm ra cải cách đối với thần thông pháp thuật đã có, cũng không phải tu hành giả tầm thường có thể làm được.

Ít nhất Phù Lục phái chưa có ai làm được.

Giới tu hành trước mắt, chỉ sợ chỉ có một ít tiền bối Huyền Tông mới có bản lĩnh như thế.

Phù Lục phái tận sức vào nghiên cứu phù lục, Huyền Tông ham thích nghiên cứu thần thông pháp thuật.

Trăm ngàn năm qua, Huyền Tông làm rất nhiều cải tiến đối với pháp thuật đã có, ví dụ như rút ngắn chú ngữ, tinh giản thủ

ấn, đẩy nhanh thời gian làm phép, đề cao uy lực pháp thuật vân vân, điều Lý Mộ làm, chính là những thứ này.

Đương nhiên, những pháp thuật đó của hắn, chú ngữ cùng thủ ấn, chưa chắc ngắn hơn ít hơn, nhưng tóm lại coi như là pháp thuật mới.

Hắn là dùng phương thức này, đạt được thiên địa nguyên lực, để giúp chuông đạo chữa trị.

Từ trưởng lão tán thưởng: "Dù vậy, hắn tuổi còn nhỏ, đã có cảm ngộ như vậy đối với đạo pháp, cũng phi thường khó được."

Một trưởng lão khác nói: "Diệu Trần tiền bối của Huyền Tông nếu biết việc này, chỉ sợ sẽ phi thường hối hận, nàng lần trước mời Lý đạo hữu gia nhập Huyền Tông, sau khi bị từ chối, liền không kiên trì, Lý đạo hữu nếu vào Huyền Tông, ngày sau tất là thiên kiêu của Huyền Tông…"

Trong mắt chưởng giáo Phù Lục phái hiện lên ánh sáng sắc bén, nói: "Chỉ sợ Đại Chu về sau, sẽ xuất hiện một vị Siêu Thoát thật sự."

Lời ấy của chưởng giáo, khiến mấy vị trưởng lão kinh ngạc không thôi.

Siêu Thoát chân chính ý nghĩa cái gì, trong lòng mọi người đều rất rõ, giới tu hành đã quá nhiều năm chưa từng xuất hiện Siêu Thoát chân chính rồi, một vị cường giả không dựa vào truyền thừa, dựa vào thực lực bản thân bước vào thượng tam cảnh, thực lực hơn xa Siêu Thoát bình thường có thể so sánh.

Không ngờ chưởng giáo đánh giá đối với hắn thế mà cao như vậy, mấy người mới đầu cảm thấy quá mức, cẩn thận ngẫm lại, người khác mắng trời, chỉ là có khả năng nhất định gặp sét đánh, cảnh tượng hắn mắng trời, có thể nói kinh thiên động địa, ngay cả chuông đạo cũng bởi vậy mà nứt, hắn tuy tu vi không cao, nhưng nếu bàn về hiểu biết đối với thiên đạo, sợ là không có mấy ai có thể so sánh được với hắn.

Từ trưởng lão nghĩ nghĩ, nói: "Người như vậy, nếu là có thể ở lại Phù Lục phái chúng ta, ngày sau có khả năng rất lớn trở thành trụ cột của tổ đình."

Một trưởng lão khác thở dài: "Đã muộn rồi, nửa năm trước còn có khả năng, bây giờ hắn đã là người của nữ hoàng, chúng ta nếu giữ hắn ở lại Phù Lục phái, cho dù chính hắn đồng ý, nữ hoàng cũng sẽ không đồng ý. Huống chi, hắn hai lần từ chối vào phái, một lần này, hẳn là cũng sẽ không đáp ứng."

Từ trưởng lão nghĩ đến một chuyện, cười nói: "Không sao, có Liễu sư muội, hắn đã là nửa người của Phù Lục phái, chỉ cần chúng ta đối với hắn chu đáo một chút, hắn đối với Phù Lục phái chúng ta, tóm lại sẽ có chút đặc thù, hơn nữa hắn là sủng thần của nữ hoàng, có lẽ cũng có thể tiến một bước rút ngắn lại quan hệ của chúng ta cùng triều đình…"

…

Sau khi chuông đạo đi rồi, Lý Mộ liền chờ đợi trên Bạch Vân phong.

Theo hắn đoán, đỉnh núi cao nhất hẳn là rất nhanh sẽ phái người đến.

Chuông đạo là trọng bảo Phù Lục phái, bọn họ khẳng định sẽ không nhìn nó bị Lý Mộ câu dẫn, nhất định sẽ đến hỏi rõ ràng.

Trong thời gian ngắn ngủn này, Lý Mộ ngay cả lý do cũng chuẩn bị tốt rồi.

Nếu bọn họ hỏi, hắn liền nói những pháp thuật này, đều là truyền thừa từ sư phụ hắn Lão Tử, tuy bọn họ không nhất định tin, nhưng cũng không có khả năng sưu hồn xác nhận đối với hắn.

Không nói sưu hồn vô dụng với hắn, cho dù là Phù Lục phái là một trong đạo môn lục tông, cũng không dám đối với hắn như thế.

Hắn hôm nay, đại biểu không phải một mình hắn, đứng phía sau hắn là nữ hoàng, triều đình, ở Đại Chu, cường đại nhất, không là ma đạo, cũng không phải lục phái tứ tông, mà là triều đình.

Quả nhiên, không ra ngoài Lý Mộ dự liệu, chỉ nửa canh giờ sau, đã có người hạ xuống Bạch Vân phong.

Lý Mộ mở ra cửa sân, nhìn thấy một lão giả đứng ở bên ngoài, Lý Mộ biết người này họ Từ, là một trưởng lão của đỉnh núi cao nhất.

Từ trưởng lão mặt lộ nụ cười, hỏi: "Lý đại nhân ở nơi này đã quen chưa?"

Lý Mộ gật gật đầu, nói: "Nơi này phong cảnh hợp lòng người, lại thanh u yên tĩnh, là chỗ tốt thích hợp tu hành."

Từ trưởng lão cười nói: "Vậy thì tốt, Lý đại nhân nếu có yêu cầu gì, có thể nói với lão phu, lão phu sẽ mau chóng an bài cho ngươi."

Thái độ của trưởng lão Phù Lục phái đối với hắn, tựa như so với trước kia càng tốt hơn một chút. Trong lòng Lý Mộ hiện ra một tia hoài nghi, hỏi: "Từ trưởng lão tới đây, là có chuyện gì quan trọng sao?"

Từ trưởng lão cười lần nữa, nói: "Ta là phụng lệnh chưởng giáo, đến cảm tạ Lý đại nhân chữa trị giúp chuông đạo."

Lý Mộ nói: "Ta nên làm vậy, chuông đạo bởi ta mà tổn hại, ta tự nhiên phải dốc hết khả năng của ta, giúp nó khôi phục như lúc ban đầu."

Từ trưởng lão lắc đầu nói: "Lý đại nhân tổn hại chuông đạo là vô tâm, chữa trị lại là có tâm, vô luận có thể chữa trị hay không, Phù Lục phái ta đều nợ ngươi một nhân tình…"

Thái độ của Từ trưởng lão làm Lý Mộ bất ngờ, nếu nói thái độ của Phù Lục phái trước đó đối với hắn, chỉ là khách khí, lần này chính là nhiệt tình.

Không chỉ có thế, đối với chuyện khác, lão cũng một mực không hỏi, khiến lý do Lý Mộ vốn chuẩn bị sẵn cũng chưa có tác dụng.

Từ trưởng lão trước khi đi, thế mà còn để lại quà, có một chút linh ngọc phẩm chất không tệ, một ít đan dược khôi phục pháp lực, còn có phù lục tụ tập linh khí, Lý Mộ buổi tối lúc nói chuyện phiếm với nữ hoàng, nói tới việc này, nữ hoàng trầm mặc một lát, hỏi: "Chẳng lẽ Phù Lục phái là muốn lôi kéo ngươi?"

Hết chương 512.

Chương 513. Tin tức Lý Thanh (1)

Lý Mộ nói: “Bệ hạ yên tâm, thần đối với bệ hạ trung thành và tận tâm, trong lòng chỉ có bệ hạ, là sẽ không gia nhập Phù Lục phái.”

Chu Vũ tựa như cũng không lo lắng việc này, chỉ là hỏi: “Vậy ngươi chừng nào trở về?”

Lý Mộ có ba tháng nghỉ, bây giờ mới rời khỏi nửa tháng, Liễu Hàm Yên đến bây giờ cũng chưa xuất quan, hắn ít nhất cần hai tháng sau mới có thể trở về.

Nhưng giọng điệu nữ hoàng, khiến Lý Mộ cảm thấy, hắn như là nàng dâu trở về nhà mẹ đẻ liền không tính về nhà nữa, khó mà nói ra lời hai tháng sau lại trở về, chỉ có thể nói: “Thần sẽ cố gắng nhanh nhất…”

Lý Mộ tuy nói với nữ hoàng là nhanh nhất có thể, nhưng khẳng định không nhanh như vậy.

Liễu Hàm Yên không biết bao giờ xuất quan, nàng sau khi xuất quan, Lý Mộ phải bầu bạn nàng ít nhất một tháng, lại thuận tiện làm công tác tư tưởng cho nàng, để nàng sớm một chút theo hắn về Thần Đô.

Cái này nhắm chừng sẽ trì hoãn một đoạn thời gian nữa.

Ngoài ra, Lý Mộ bây giờ, còn gánh vác trọng trách chữa trị chuông đạo.

Chuông đạo là hắn làm nứt, nếu hắn không thể phụ trách đến cùng, vậy hắn so với những gã tồi lừa lần đầu tiên của tiểu cô nương rồi chạy có cái gì khác nhau?

Mà chữa trị chuông đạo, là một viện tốn thời gian tốn sức.

Như Trảm Yêu Hộ Thân Chú, Đạo Đức Kinh, Cửu Tự Chân Ngôn vân vân, uy lực cường đại, khi lần đầu tiên thi triển, sinh ra thiên địa nguyên lực càng nhiều, nếu chuông đạo không tìm chết thăm dò, chỉ là hấp thu nguyên lực, như vậy không chỉ vô hại, ngược lại có ích đối với nó.

Đáng tiếc, nguyên lực sinh ra rất khó, tiêu tán lại rất dễ dàng.

Lý Mộ lần đầu thi triển, nó không ở bên người Lý Mộ, những nguyên lực đso bây giờ đã sớm tiêu tán.

Lý Mộ chỉ có thể thông qua một ít pháp thuật nhỏ, tích tiểu thành đại, qua vài ngày, vết nứt của chuông đạo chỉ khép lại một hai phần mười, nếu muốn hoàn toàn chữa trị, hai tháng thời gian chỉ sợ không đủ.

Huống hồ, hắn trước kia mạo hiểm sinh mệnh, thử nghiệm ra pháp thuật đã sắp dùng hết, kế tiếp còn cần tốn thời gian tiếp tục thử.

Ở trước khi rời khỏi Bạch Vân sơn, chỉ có thể hết sức giúp nó.

Mấy ngày sau nữa, Lý Mộ và chuông đạo rốt cuộc hoàn toàn thân quen.

Nó ngay từ đầu sợ hãi đối với Lý Mộ đã sớm biến mất không thấy, mỗi ngày sau lớp buổi sáng, sẽ bay tới chỗ hắn, thẳng đến buổi tối mới trở về.

Trừ giúp nó chữa trị vết nứt, mấy ngày qua, Lý Mộ cũng làm một ít thí nghiệm ở trên thân nó.

Chuông đạo cực kỳ cứng rắn, mặc dù là Lý Mộ lấy Thanh Huyền kiếm đi chém, cũng sẽ không để lại bất cứ dấu vết nào ở trên thân nó.

Không chỉ có đao kiếm khó thương, nó đối với pháp thuật, cũng là miễn dịch.

Ít nhất, Lý Mộ cảnh giới Thần Thông, toàn bộ pháp thuật công kích có thể thi triển ra, cũng không thể lay động nó mảy may.

Nó sét đánh bất động, nước lửa bất nhập, vạn kiếm cùng phát, ngay cả run cũng không run lên một cái, khó trách nữ hoàng nói nó là bảo vật phòng ngự mạnh nhất giới tu hành đã biết.

Có bảo vật này, đối chiến với bất luận kẻ nào, cũng có thể trước một bước đứng ở thế bất bại.

Mặc dù đối phương là cảnh giới Siêu Thoát, Lý Mộ không thể tạo thành thương tổn đối với hắn, hắn cũng không thể công phá chuông đạo phòng ngự.

Đương nhiên, Lý Mộ chưa từng đối chiến với cường giả Siêu Thoát, nếu thật sự gặp cường giả bực này, đối phương cho dù là không thể đánh vỡ chuông đạo, cũng có thể mang hắn vây chết ở bên trong.

Nhưng, điều kiện tiên quyết của tất cả cái này, là Lý Mộ có được bảo vật này.

Nhưng đây là điều không có khả năng.

Trăm ngàn năm qua, chuông đạo đều là bảo vật trấn phái của Phù Lục phái, mặc kệ là ai muốn cướp, Phù Lục phái đều sẽ liều mạng với hắn, sau khi nghĩ rõ chuyện này, Lý Mộ liền không ôm bất cứ ý tưởng nào đối với cái chuông này nữa.

…

Khe núi nơi nào đó không người của Bạch Vân sơn, Lý Mộ huýt sáo, chuông đạo nơi xa liền bay trở về, từ to bằng bàn tay, lập tức biến thành cái chuông khổng lồ to cả trượng, bao phủ Lý Mộ ở trong đó.

Sau đó, thân chuông lập tức biến thành trong suốt, Lý Mộ thân ở trong chuông, cũng có thể nhìn thấy tình hình bên ngoài.

Hắn tay kết pháp ấn, bên ngoài lúc thì cuồng phong gào thét, lúc thì lôi điện đan xen, lúc thì mưa tuyết ùn ùn, thông qua thí nghiệm mấy ngày nay, Lý Mộ phát hiện, hắn ở trong chuông đạo, người ngoài không thể công kích đến hắn, nhưng không ảnh hưởng hắn sử dụng pháp thuật công kích người khác.

Không chỉ có thế, Lý Mộ lấy ra một lá bùa, sau khi ném ra, bùa này vậy mà lại từ trong thân chuông trong suốt trực tiếp xuyên qua, cái này nói lên, phòng ngự của chuông này, là đơn hướng có thể khống chế, có thể ngăn trở công kích đến từ

ngoài chuông, nhưng đối với người trong chuông, lại hầu như không có bất cứ ảnh hưởng gì.

Khó trách Phù Lục phái mang nó coi là trấn phái chi bảo, năng lực cái chuông này, quả thực xứng với xưng hô này.

Lý Mộ thở dài, hiểu biết đối với chuông đạo càng nhiều, ý tưởng muốn có được nó liền càng mãnh liệt, nhưng hắn cũng biết, đây là vật của người khác, hắn không thể muốn, cũng không muốn được.

Lý Mộ lại huýt sáo một tiếng, chuông đạo từ đỉnh đầu hắn bay đi, lại biến thành bộ dáng to bằng bàn tay, lơ lửng ở trên vai Lý Mộ, xoay tròn không ngừng.

Lý Mộ nghiêng đầu nhìn nó một cái, nói: "Ngươi đi về trước đi, ta một mình đi dạo chút nữa."

Chuông đạo ong ong một trận, lưu luyến không rời bay đi.

Thời gian Liễu Hàm Yên bế quan, Lý Mộ ở Bạch Vân sơn thật ra rất nhàm chán, Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch ngoan ngoãn phục tùng đối với hắn, chuông đạo nghe lời tựa như chó của Lý Mộ, lúc này, Lý Mộ mới loáng thoáng cảm nhận được sự cô độc của nữ hoàng.

Người ta sống trên đời, đã cần bạn, cũng cần kẻ địch, nếu cuộc sống bình tĩnh như một đầm nước chết, như vậy cũng chỉ là mang cùng một ngày lặp lại mà thôi.

Tu hành tịch mịch, cũng ở đây.

Lý Mộ trước kia bảy phách chưa đủ, tính mạng chịu uy hiếp, còn có thể chịu đựng được tịch mịch, bây giờ bảo hắn động cái bế quan khổ tu mấy tháng, hắn thật sự không nhất định có thể ngồi được.

So sánh với tu hành buồn tẻ, hắn càng thích đấu trí so dũng khí với các quan viên đảng mới đảng cũ Thần Đô, giúp dân chúng chủ trì chính nghĩa, sửa lại án xử sai oan khuất, do đó đạt được niệm lực của bọn họ, như vậy đã không nhàm chán, tốc độ cũng nhanh hơn so với đơn thuần bế quan tu hành.

Đây cũng tính là một loại đường tắt tu hành, chỉ là rất ít người tu hành lựa chọn mà thôi.

Lần này đến Bạch Vân sơn, Lý Mộ còn chưa thấy Hàn Triết, nơi này vừa lúc cách đỉnh núi thứ năm không xa. Lý Mộ bay lên đỉnh núi thứ năm, sau khi bảo đệ tử gác núi thông bẩm, rất nhanh, Hàn Triết đã cưỡi gió mà đến.

Hết chương 513.

Chương 514. Tin tức Lý Thanh (2)

Gã người chưa tới, tiếng tới trước, xa xa nói với Lý Mộ: "Đã sớm nghe nói ngươi tới tổ đình, lo lắng quấy rầy đến ngươi cùng Liễu… Liễu sư thúc, liền chưa đi tìm các ngươi."

Lý Mộ nói: "Ta sau khi đến Bạch Vân sơn, Hàm Yên vẫn luôn luôn bế quan."

Hàn Triết nhìn hắn một cái, nói: "Vậy ngươi không tới tìm ta uống rượu…"

Lý Mộ cười cười, nói: "Đi Bạch Vân phong uống hai chén?"

Lúc có mặt Liễu Hàm Yên, hai người chênh lệch trên thân phận, khiến Hàn Triết xấu hổ xuất hiện ở trước mặt nàng, dù sao, tuy nàng là nữ nhân của Lý Mộ, nhưng cũng là sư thúc của gã.

Nghe nói Liễu Hàm Yên không có mặt, Hàn Triết dứt khoát nói: "Đi!"

"Đợi ta chút đợi ta chút…" Một bóng người từ phía sau bay tới, Tần sư muội đáp ở bên cạnh hai người, nói: "Dẫn theo ta…"

Hàn Triết nhìn nàng, hỏi: "Muội không tu hành cho tốt, chạy ra làm gì?"

Tần sư muội liếc hắn, nói: "Muội cũng muốn đi."

Hàn Triết lắc đầu nói: "Ta đi uống rượu với bạn, muội xem náo nhiệt gì."

Tần sư muội bất mãn nói: "Chỉ có huynh là bạn của Lý đại ca sao, muội cũng là bạn của huynh ấy, chúng ta đã từng gặp ba lần. Lý đại ca, huynh nói muội có phải bạn của huynh hay không?"

Thấy ánh mắt Tần sư muội có chút cầu xin, Lý Mộ gật gật đầu, nói: "Đúng, Tần sư muội đã muốn đi, vậy đi cùng nhau."

Hàn Triết cũng không ngăn trở nữa, chỉ thở dài, nói: “Muội lơ là tu hành như vậy, khi nào mới có thể đến Tụ Thần, Tần sư huynh lúc trước bảo ta chiếu cố muội, may mắn muội là nữ hài tử…”

Tần sư muội ngẩn ra một phen, sau đó đỏ mặt hỏi: “Nữ hài tử làm sao vậy?”

Hàn Triết nhìn nàng, nói: “Muội không nghe lời như vậy, nếu không phải nữ hài tử, ta đã sớm đánh muội…”

Trên mặt Tần sư muội từ đỏ biến thành trắng lại biến thành xanh, dỗi xoay đầu đi.

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: “Đi thôi.”

Trên Bạch Vân phong.

Căn nhà trúc ở đỉnh núi, Vãn Vãn và Tiểu Bạch ở phòng bếp bận bịu chuẩn bị món ăn, Tần sư muội ở một bên quan sát học tập, Lý Mộ với Hàn Triết ngồi ở bên cạnh bàn đá trong sân, Hàn Triết hỏi: “Ngươi gần đây ở Thần Đô thế nào?”

Lý Mộ nói: “Cũng được.”

Hàn Triết nói: “Ta nghe nói, ở Thần Đô đám quan viên kia, quyền quý kia, không giống với các đệ tử trưởng lão tông môn chúng ta, bọn họ tâm kế rất sâu, khắp nơi đều là lục đục với nhau, không cẩn thận, sẽ chết không có chỗ chôn, ngươi ở nơi đó phải cẩn thận một chút.”

Lý Mộ nói: “May mắn, thật ra bọn họ đại bộ phận mọi người, tâm tư đều rất đơn thuần.”

Hắn từ hồ thiên không gian lấy ra một bầu rượu, rót một chén cho Hàn Triết, nói: “Nếm thử.”

Hàn Triết nhấp một ngụm, chỉ cảm thấy rượu này thơm thuần, linh khí bức người, uống một ngụm, thế mà bằng với gã tu hành một ngày, không khỏi kinh ngạc nói: “Đây là rượu gì?”

Lý Mộ nói: “Rượu cống của quận Hán Dương, cũng không tệ lắm nhỉ?”

Hàn Triết chép chép miệng, nói: "Ngươi cũng có thể uống được rượu cống, xem ra ngươi ở Thần Đô lăn lộn không tệ…"

Rượu cống là nữ hoàng ban, trong nhà Lý Mộ cả một đống đồ nữ hoàng ban thưởng, dẫn tới hắn tuy chưa từng đi được mấy nơi, lại đối với đặc sản của ba mươi sáu quận thuộc như lòng bàn tay, rượu cống quận Hán Dương chính là một đặc sắc, lê cống quận Giang Âm vỏ mỏng nhiều nước, lá trà Nam quận hậu vị ngọt mát lạnh, tơ lụa Đông quận bán chạy ở mấy nước…

Từ sau chuyện lần đó, vì bù lại nàng thương tổn đối với mình, nữ hoàng liền ba ngay thì hai bữa ban cho vài thứ, nhà tuy rộng, bây giờ cũng có chút không chứa được, lần trước nàng còn nói muốn một lần nữa ban cho Lý Mộ một tòa nhà lớn hơn nữa, đã bị hắn từ chối.

Nữ hoàng đối với hắn đã đủ tốt rồi, tòa nhà có năm tầng sân, ít nhất cũng là quan to tứ phẩm mới có tư cách ở lại, nếu lại đổi cái lớn hơn nữa, trong triều khó tránh khỏi sẽ có chút tin đồn, nói Lý Mộ hắn là dựa vào khuôn mặt này mê hoặc nữ hoàng, triều thần khắp điện, nàng chỉ sủng một người…

Đương nhiên, sau khoa cử, Lý Mộ đã dùng sự thật đánh vào mặt những người đó, hơn nữa nói cho bọn họ, hắn có thể đạt được nữ hoàng sủng ái, không chỉ là vì khuôn mặt này.

Cho dù là nữ hoàng muốn ban cho hắn tòa nhà lớn hơn nữa, vậy cũng là hắn dùng thân phận văn võ song khoa trạng nguyên đổi lấy, nhưng tòa nhà đó hắn cùng Tiểu Bạch đã ở quen, không cần phải lăn qua lộn lại nữa.

Rượu này uống ngọt lành, cũng không say, đây cũng là nguyên nhân Lý Mộ yên tâm lấy ra nữa để Hàn Triết uống.

Hàn Triết uống mấy chén, bỗng nghĩ đến một chuyện, nhìn về phía Lý Mộ, nói: "Đúng rồi, hai tháng trước, Lý sư muội từng về sơn môn một lần."

Chén rượu Lý Mộ bưng lên lại chậm rãi buông xuống, hỏi: "Nàng còn ở Bạch Vân sơn không?"

Hàn Triết lắc lắc đầu, nói: "Nàng đi rồi, về sau sẽ không trở về nữa."

Lý Mộ ngẩn ra một phen, hỏi: “Có ý tứ gì?”

Hàn Triết nhìn hắn, giải thích: “Nàng đã rời khỏi Phù Lục phái, từ nay về sau, không là đệ tử Phù Lục phái nữa.”

Tin tức này, khiến Lý Mộ trở tay không kịp, hắn nhìn chằm chằm Hàn Triết, hỏi: “Vì sao?”

Hàn Triết lại nhấp ngụm rượu, nói: “Nội tình cụ thể, ta cũng không rõ, ta chỉ là nghe đệ tử đỉnh núi thứ bảy nói, Phù Lục phái đối với đệ tử không phải hạch tâm đi hay ở, từ trước tới nay đều không bắt buộc, ta vốn muốn hỏi Lý sư muội một chút, nàng vì sao phải đi, nhưng khi ta biết chuyện này, nàng đã rời khỏi tông môn…”

Lần trước tách ra với Lý Thanh, Lý Mộ đã cảm thấy, nàng tựa như có tâm sự gì.

Sau khi biết được nàng rời khỏi Phù Lục phái, Lý Mộ càng thêm khẳng định ý tưởng này.

Tuy Phù Lục phái có bảy đỉnh núi, bảy mạch đệ tử, nhưng nói từ trên trình độ nào đó, đệ tử Phù Lục phái chỉ có hai loại, đệ tử hạch tâm, cùng với đệ tử phi hạch tâm.

Đệ tử hạch tâm, tức đệ tử có thể lấy tiếp xúc đến cơ mật trung tâm của Phù Lục phái, những cơ mật trung tâm này, hoặc là phép phù lục không truyền ra ngoài, hoặc là đạo thuật đệ tử phi hạch tâm bất truyền, những đệ tử này, là không thể tùy tiện rời khỏi Phù Lục phái.

Mặc dù là muốn lui, cũng sẽ bị xóa đi ký ức về cơ mật môn phái.

Đệ tử phi hạch tâm, tiếp không xúc đến những cơ mật này, bọn họ tu tập, chỉ là công pháp bình thường, học tập đạo phù lục, cũng là đối ngoại công khai, khác với người ngoài là, bọn họ có thể thông qua hoàn thành nhiệm vụ tông môn, từ tông môn thu hoạch tài nguyên tu hành nhất định, ví dụ như Lý Thanh trước kia, nàng ở huyện nha Dương Khâu làm bộ đầu một năm, sau khi về tới tông môn, liền có thể đổi lấy linh ngọc, pháp bảo các vật, dùng cho tu hành.

Đệ tử phi hạch tâm, có thể rời khỏi môn phái, nhưng có rất ít người làm như vậy.

Dù sao, Đại Chu xưa nay chú trọng lễ pháp, tôn sư trọng đạo, là truyền thống khắc vào trong xương cốt mỗi một người Đại Chu.

Hết chương 514.

Chương 515. Phù đạo thí luyện (1)

Đối với người tu hành mà nói, tông môn là nhà của bọn họ, hầu như mỗi một người tu hành, đối với tông môn của mình, đều có lòng trung thành rất mạnh.

Người tu hành rời khỏi tông môn, không khác phàm nhân đoạn tuyệt quan hệ với cha mẹ.

Ở trong mắt một số người cực đoan, vô cớ rời khỏi tông môn, không khác phản giáo.

Lý Mộ rất hiểu Lý Thanh, nàng trọng tình trọng nghĩa, đối với một cấp dưới không có chút liên quan tới nàng, cũng có thể làm được không rời không bỏ, sao có khả năng sẽ bỗng nhiên rời khỏi tông môn nàng sinh hoạt mười năm?

Liên tưởng đến trước khi phân ly với Lý Thanh, nàng tựa như cũng có chút bí ẩn khó nói, Lý Mộ có thể xác định, nàng rời khỏi tông môn, tất nhiên có ẩn tình gì.

Nghĩ đến đây, hắn liền có chút ngồi không yên.

Hắn bức thiết muốn điều tra rõ nguyên nhân Lý Thanh rời khỏi Phù Lục phái.

Lý Mộ đứng lên, khi xoay người hướng đi ra phía ngoài, Hàn Triết kinh ngạc hỏi: “Ngươi đi đâu?”

Lý Mộ đầu cũng không ngoảnh lại, nói: “Ta có chút việc cần ra ngoài một chuyến, để Tần sư muội uống vài chén với ngươi đi.”

Hàn Triết nhìn Tần sư muội hướng hắn đi tới, lắc đầu nói: “Tần sư muội có thể uống mấy chén…”

Một lát sau, Tần sư muội cõng lên Hàn Triết đã say ngã, quay đầu phất phất tay với Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch, nói: “Chờ lúc Lý đại ca trở về, nói cho hắn một tiếng, chúng ta đi về trước…”

Tiểu Bạch ngồi ở bên cạnh bàn đá trong sân, một tay chống má, nhìn phương hướng đỉnh núi cao nhất, lẩm bẩm: “Ân công đi đâu vậy, Lý sư muội là ai a…”

“Suỵt…” Vãn Vãn hướng nàng làm một cái ra dấu im lặng, nói: “Về sau tuyệt đối không thể nhắc tới cái tên này, nhất là ở trước mặt tiểu thư, một lần cũng không thể nhắc…”

…

Bạch Vân sơn, đỉnh núi cao nhất.

Lý Mộ sau khi tới đỉnh núi cao nhất, chuông đạo liền cảm ứng được hắn, vui vẻ bay đến. Lý Mộ vỗ vỗ nó, nói: “Ta lần này tới là có chuyện muốn tìm Từ trưởng lão, ngươi giúp ta gọi lão một chút.”

Chuông đạo “Vù” một tiếng bay đi, rất nhanh lại bay về, trong chuông còn chụp một người.

Lý Mộ ôm trán, chuông đạo tựa như còn chưa làm rõ, “gọi” là có ý tứ gì.

Từ trưởng lão bị từ trong chuông đạo vứt ra, thân thể lảo đảo, thật không dễ gì đứng vững, liền thấy được Lý Mộ trước mắt.

Chuông đạo nhỏ đi bay đến bả vai Lý Mộ, ong ong không ngừng, như là đang tranh công.

Lý Mộ nhìn Từ trưởng lão, áy náy nói: “Từ trưởng lão, thật sự là xin lỗi, ta chỉ là bảo chuông đạo thông báo ngươi một lần, nó tựa như hiểu lầm ý tứ của ta.”

Từ trưởng lão vốn đang vẽ bùa, vừa mới hoạch định một nửa, liền bị chuông đạo lao vào, chụp lên đỉnh đầu cuốn đi. Lão có chút đau lòng tài liệu vẽ bùa, nhưng đối với chuông đạo, lại không dám có bất cứ tính tình gì.

Vị tổ tông này tính nết cổ quái, hỉ nộ vô thường, nếu là chọc giận nó, chọc nó tức chạy mất, lão muôn chết khó thoát tội.

Đương nhiên lão cũng không thể trách Lý Mộ, làm khách quý Phù Lục phái, lại là hy vọng duy nhất đẩy nhanh chuông đạo chữa trị, lão đối với Lý Mộ cũng phải khách khách khí khí.

“Không sao.” Lão cười cười với Lý Mộ, hỏi: “Lý đại nhân tìm lão phu có chuyện gì?”

Lý Mộ nói: “Ta có người bạn, trước kia là đệ tử Tử Vân phong, không biết vì nguyên nhân gì, đã thoát khỏi Phù Lục phái, ta muốn đi Tử Vân phong tìm hiểu một chút tình huống về nàng, nhưng ta ở Tử Vân phong lại không biết người nào, đành phải đến làm phiền Từ trưởng lão rồi.”

“Thì ra là thế.” Từ trưởng lão mỉm cười, nói: “Đây là việc rất nhỏ, ta bây giờ theo Lý đại nhân đi Tử Vân phong.”

Tử Vân phong là đỉnh núi thứ bảy của Phù Lục phái, thủ tọa Ngọc Tuyền Tử, Lý Mộ thật ra từng gặp Ngọc Tuyền Tử một lần, ngày đó Ngọc Chân Tử mang theo Liễu Hàm Yên, bắt chẹt thủ tọa các đỉnh núi, Lý Mộ cũng có mặt.

Bây giờ bảo giáp thiên giai hắn mặc ở trên người, chính là Ngọc Tuyền Tử tặng.

Nói chính xác, là Ngọc Chân Tử từ trên tay hắn bắt chẹt.

Hai người cưỡi mây phi hành, đỉnh núi thứ bảy nháy mắt đã tới.

Đệ tử gác núi nhìn thấy hai người, lập tức đi lên phía trước, hướng Từ trưởng lão hành lễ nói: “Ra mắt Từ trưởng lão.”

Từ trưởng lão hỏi: “Tôn trưởng lão có đây hay không?”

Một đệ tử gác núi gật gật đầu, nói: “Tôn trưởng lão ở trên núi, đệ tử lập tức đi thông bẩm.”

Tôn trưởng lão cũng là một lão giả, Lý Mộ ở Bạch Vân sơn thời gian lâu, phát hiện Tạo Hóa trưởng lão của các đỉnh núi, đều là ông lão hoặc là bà lão, trái lại triều đình, quan viên tu vi ở cảnh giới thứ năm, lấy trung niên chiếm đa số, cũng không biết là triều đình nắm giữ ba mươi sáu quận, tài nguyên tu hành càng thêm phong phú, càng dễ dàng tạo nên cường giả, hay là sinh lực Phù Lục phái đều ở bên ngoài du lịch, không ở tông môn.

Tôn trưởng lão sau khi đi ra khỏi đạo cung Tử Vân phong, Từ trưởng lão nhìn hắn, nói: “Vị Lý đại nhân này, là khách quý của Phù Lục phái chúng ta, hắn có người bạn, trước kia ở đỉnh núi thứ bảy, hắn đến Tử Vân phong, là muốn hỏi một chút tình huống của vị đệ tử đó.”

Tôn trưởng lão cười cười, nói: “Đã là khách quý phái ta, vậy thì đi vào nói đi.”

Sau khi đi vào một tòa đạo cung bên trái, Từ trưởng lão giới thiệu nói với Lý Mộ: “Ở Tử Vân phong, Tôn trưởng lão phụ trách các đệ tử nhập môn cùng rời phái, Lý đại nhân có vấn đề gì, đều có thể hỏi Tôn trưởng lão.”

Lý Mộ gật gật đầu, nhìn về phía Tôn trưởng lão, hỏi: “Tôn trưởng lão biết Lý Thanh hay không?”

“Lý Thanh?” Tôn trưởng lão nghe vậy, đầu tiên là ngẩn ra, sau đó trên mặt liền lộ ra nét đáng tiếc, nói: “Đáng tiếc, đáng tiếc, nàng vốn là một trong những đệ tử ưu tú nhất Tử Vân phong, trải qua giải đấu các đỉnh núi lần này, nhất định có thể trở thành đệ tử hạch tâm, đáng tiếc nàng lại ở trước giải đấu lớn rút khỏi tông phái, đây là tổn thất của Tử Vân phong ta…”

Lý Mộ tiếp tục hỏi: “Tôn trưởng lão biết nàng vì sao rời tông không?”

Tôn trưởng lão lắc lắc đầu, nói: “Nàng cũng chưa nói nguyên nhân gì, lão phu từng cực lực khuyên nàng, nàng bất cứ chỗ khó xử nào, đều có thể báo cho tông môn, nhưng nàng kiên quyết rời đi, lão phu cũng liền không khuyên nữa, tông môn xưa nay không hạn chế đệ tử đi hay ở…”

Đến Tử Vân phong một chuyến, lòng Lý Mộ không chỉ chưa buông xuống, ngược lại treo hẳn lên.

Lấy hiểu biết của hắn đối với Lý Thanh, nàng tuyệt đối không có khả năng vô duyên vô cớ rời khỏi tông môn bồi dưỡng nàng mười năm.

Lúc trước hai người cùng nhau chấp hành nhiệm vụ, Lý Mộ có thể rõ ràng cảm nhận được, lòng trung thành của nàng đối với Phù Lục phái rất mạnh, rời khỏi tông môn, ở trong lòng nàng, không khác gì phản bội.

Nàng rốt cuộc là đã gặp chuyện gì, không tiếc rời khỏi tông môn, cũng phải phủi sạch quan hệ với Phù Lục phái?

Hết chương 515.

Chương 516. Phù đạo thí luyện (2)

Lý Mộ bỗng nhiên nhớ tới, khi chia ly với Lý Thanh, ánh mắt nàng nhìn mình.

Khi đó, trong ánh mắt nàng có mê mang cùng rối rắm, nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn rời khỏi, tựa như… , tựa như cũng là đang phủi sạch quan hệ với Lý Mộ.

Nếu là nàng gặp chuyện gì, muốn phủi sạch quan hệ với Lý Mộ, Lý Mộ có thể lý giải.

Dựa theo tính cách của nàng, nàng tuyệt đối sẽ không để chuyện của mình liên lụy đến Lý Mộ.

Nhưng nàng lựa chọn rời khỏi Phù Lục phái, lại khiến Lý Mộ cảm thấy nghĩ mà sợ.

Hắn rất hiểu Lý Thanh, nàng sẽ làm ra quyết định như vậy, chỉ có hai khả năng.

Thứ nhất, việc nàng muốn làm, sẽ làm danh dự Phù Lục phái bị hao tổn, làm đệ tử Phù Lục phái, lòng trung thành của nàng đối với tông môn rất mạnh, không hy vọng bởi vì việc mình sắp sửa làm, khiến danh dự Phù Lục phái có tổn hại.

Thứ hai, việc nàng muốn làm, có thể khiến Phù Lục phái khó xử, thậm chí là liên lụy Phù Lục phái.

Lý Mộ lo lắng là điểm thứ hai.

Phù Lục phái là một trong đạo môn lục tông, tổ đình đối với các chi nhánh lớn của Phù Lục phái cũng có sức kêu gọi rất mạnh, nàng nếu có thể trở thành đệ tử hạch tâm, Phù Lục phái sẽ trở thành hậu thuẫn của nàng, nhưng ở dưới tình huống thân phận đệ tử hạch tâm đưa tay có thể thu được, nàng vẫn lựa chọn rời khỏi.

Cái này nói rõ, ở trong lòng nàng, Phù Lục phái không bảo vệ được nàng.

Lý Mộ không dám nghĩ kỹ tiếp nữa, hỏi Tôn trưởng lão: “Có thể để ta xem hồ sơ khi nhập phái của Lý Thanh hay không?”

Tôn trưởng lão mặt lộ vẻ khó xử, “Cái này…”

Hồ sơ đệ tử các đỉnh núi, tuy không phải tuyệt mật, nhưng cũng không phải một người ngoài muốn xem thì có thể xem.

Từ trưởng lão mở miệng nói: “Chưởng giáo chân nhân từng nói, Lý đại nhân là khách quý phái ta, yêu cầu của hắn, phải tận lực thỏa mãn.”

Đã là chưởng giáo có lệnh, Tôn trưởng lão cũng không rối rắm nữa, nói: “Mời theo ta.”

Ba người tới một căn phòng nhỏ của đạo cung này, trên một bức tường trong phòng bày một cái giá gỗ, trên giá gỗ bày đầy ngọc giản.

Tôn trưởng lão nghĩ nghĩ, nói: “Trong trí nhớ của lão phu, Lý Thanh là mười một năm trước tới Phù Lục phái, khi đó nàng mới chín tuổi… , hồ sơ đệ tử mười một năm trước, tìm được rồi, ở đây…”

Hắn từ tển giá lấy một ngọc giản, sau khi đưa vào một đạo pháp lực, ngọc giản phóng ra một hình ảnh, ở trên không ngưng tụ thành mấy hàng chữ viết.

Tống Minh, mười hai tuổi, nam, quê quán Bắc quận Ngọc huyện, Tống gia thôn, nhà có song thân, em gái chỉ năm tuổi…

Bùi Xuyên, mười tuổi, nam, quê quán Bắc quận Chu huyện, Bùi gia trang, cha mẹ đều đã mất…

Từ Nhân, mười sáu tuổi, nam, quê quán quận Vân Trung…

…

Ngọc giản phóng ra, đều là tin tức đệ tử Phù Lục phái năm đó tuyển nhận.

Phù Lục phái hàng năm tuyển nhận đệ tử cũng không nhiều, chia đến mỗi tông, thì càng thêm thưa thớt, một năm này, Tử Vân phong cộng tuyển nhận mười đệ tử, tin tức trong ngọc giản cực kỳ chi tiết, đối với tuổi, giới tính, quê quán, tình huống gia đình của mỗi một vị đệ tử đều ghi lại có trong hồ sơ. Ánh mắt của Lý Mộ đảo qua, rốt cuộc ở cuối cùng, thấy được một cái tên quen thuộc.

Lý Thanh.

Ánh mắt Lý Mộ tiếp tục dời xuống, vẻ mặt giật mình.

Dưới tên của nàng, không có chữ viết nữa.

Trừ tên của nàng, nàng đến từ nơi nào, trong nhà còn có người nào, một mực không biết.

Từ trưởng lão cũng phát hiện khác thường, nhìn về phía Tôn trưởng lão, hỏi: "Đây là chuyện gì?"

Tôn trưởng lão gãi gãi đầu, cũng có chút nghi hoặc, nói: "Theo lý thuyết sẽ không xuất hiện tình huống như vậy, trừ phi nàng không phải thông qua phương thức bình thường tiến vào tông môn, cụ thể là phương thức nào, chỉ sợ chỉ có trưởng lão năm đó dẫn nàng vào tông mới biết được."

Trên hồ sơ của Lý Thanh, ghi chép gì cũng không có, Tôn trưởng lão hỏi trưởng lão khác, mọi người cũng một mực không biết.

Trong mười năm qua, trưởng lão các đỉnh núi, vị trí thỉnh thoảng biến động, thậm chí có một số người ngã xuống, tìm được trưởng lão năm đó dẫn Lý Thanh nhập môn, chỉ sợ cần vận dụng lực lượng toàn bộ Phù Lục phái.

Một chuyến này, xem như không thu được gì mà quay về, lúc bay ra khỏi Tử Vân phong, Từ trưởng lão nói với Lý Mộ: "Lý đại nhân yên tâm, lão phu sẽ giúp ngươi lưu ý việc này nhiều hơn, nếu có tin tức, sẽ ngay lập tức truyền tin cho ngươi."

Lý Mộ chắp tay, nói: "Đa tạ Từ trưởng lão."

Từ trưởng lão cười cười, nói: "Nhấc tay mà thôi."

Ánh mắt Lý Mộ lơ đãng nhìn phía phía dưới, nhìn thấy trên đường núi phía dưới, bóng người rậm rạp, mơ hồ truyền đến từng đợt pháp lực dao động, tò mò hỏi: "Phía dưới sao sẽ có nhiều người tu hành như vậy?"

Từ trưởng lão giải thích: "Năm ngày sau, là phù đạo thí luyện bốn năm một lần của bổn phái, mỗi lần thí luyện, các

đỉnh núi đều sẽ từ trong những người tu hành này, chọn một ít hạt giống am hiểu phù đạo, thu làm đệ tử."

Đối với tông môn lớn giống Phù Lục phái, truyền thừa tông môn, là cực kỳ quan trọng.

Lý Mộ trước kia chỉ từng thấy, bọn họ phái người đi quan nha các nơi, thông qua hộ tịch, tìm ra các loại nhân tài thể chất đặc thù, sau khi thu làm đệ tử, bồi dưỡng từ nhỏ.

So sánh với loại phương thức đó, thông qua phương thức thí luyện thu đệ tử, đầu tư hiển nhiên nhỏ hơn, hiệu quả cũng tốt hơn.

Lục phái tứ tông, là phúc địa trong lòng tu hành giả trong thiên hạ, gia nhập những tông phái này, đại biểu cho có thể được sử dụng tài nguyên tông môn, cường giả tông môn chỉ đạo, bởi vậy tu hành giả đối với nó đuổi cũng không hết, chỉ một khắc này, Lý Mộ đã ở phía dưới thấy được không dưới trăm người.

Từ trưởng lão nhìn phía dưới, giọng điệu rất tự hào nói: "Bổn phái mỗi lần thí luyện, đều có mấy nghìn người tham dự, người cuối cùng đứng đầu, có thể đạt được một phù bài, bằng phù bài này, có thể trực tiếp trở thành đệ tử hạch tâm của bổn phái…"

Lão nói một chút, bỗng nhiên vỗ đầu, nói: "Lão phu nhớ ra rồi, khó trách Lý Thanh cái tên này, lão phu nghe quen thuộc, mười một năm trước, là có người dùng một phù bài, đổi lấy cơ hội vào phái cho nàng, còn là lão phu tự tay xử lý…"

Lý Mộ đuôi lông mày khẽ động, hỏi: "Phù bài còn có thể cho người khác dùng?"

Từ trưởng lão gật gật đầu, nói: "Có thể là có thể, nhưng nếu phù bài không phải dùng cho bản thân người đứng đầu thí luyện, mà nếu chỉ là chuyển tặng, người thông qua phù bài vào phái, thân phận chỉ có thể là đệ tử bình thường…"

Lý Mộ nghĩ nghĩ, hỏi: "Ta có thể tham gia phù lục thí luyện hay không?"

Từ trưởng lão ngẩn ra một phen, gật đầu nói: “Có thể là có thể, chỉ cần tu hành giả không tới ba mươi tuổi, đều có thể tham dự thí luyện…”

Lão đánh giá Lý Mộ vài lần, hỏi: “Nhưng Lý đại nhân biết phù lục không?”

Lý Mộ gật gật đầu, nói: “Hiểu một chút…”

Hết chương 516.

Chương 517. Dã tâm bại lộ (1)

Từ trưởng lão nhìn Lý Mộ, thấy hắn không giống tùy tiện nói một chút, đành phải nói: "Nếu Lý đại nhân muốn thử một chút, ta sau khi về đỉnh núi cao nhất giúp ngươi an bài."

Có câu lão ngại bởi mặt mũi, cũng chưa nói ra.

Nếu hắn chỉ là "hiểu chút" phù lục chi đạo, chỉ sợ ngay cả cửa thứ nhất thí luyện cũng không thể thông qua.

Tổ đình mỗi bốn năm cử hành một lần phù đạo thí luyện, lần thí luyện này, cũng có mục đích thu dùng đệ tử ưu tú, mỗi lần thí luyện, sẽ có mấy ngàn, thậm chí hơn vạn tu hành giả, từ các quận của Đại Chu, thậm chí là quốc gia khác chạy tới.

Những tu hành giả này đều muốn gia nhập Phù Lục phái, trở thành đệ tử đại tông, đi lên một con đường tu hành càng thêm rộng lớn.

Những người này tham gia thí luyện, lặn lội đường xa mà đến, có người nào không phải có chút lòng tin đối với phù lục chi đạo của mình, dù vậy, người cuối cùng có thể thông qua thí luyện, trăm không được một.

Người có thể kiên trì đến cuối cùng, không một ai không phải là cao thủ phù lục chân chính.

Đường tu hành, mỗi một cái đều cực kỳ gian nan, tu hành giả bình thường chỉ có thể tinh thông một đạo.

Một tu hành giả giỏi về phù lục, ở trên thần thông thuật pháp, luyện đan luyện khí, trận pháp võ đạo, liền rất khó đầu tư lượng lớn thời gian, không có trình độ quá sâu.

Ở trong mắt Từ trưởng lão, trình độ của Lý Mộ ở trên thần thông thuật pháp, hiển nhiên đã đăng phong tạo cực, thuộc hàng ngũ tuyệt đỉnh thiên tài, loại người này nếu là còn tinh thông phù lục võ đạo các thứ, vậy ông trời cũng không tránh khỏi quá không công bằng.

Lão vốn muốn nhắc Lý Mộ, nếu đối với phù lục chỉ là "hơi hiểu", căn bản không cần thiết tham gia phù đạo thí luyện,

nghĩ một chút vẫn là cảm thấy lời này quá mức tổn thương tự tôn người ta, không bằng để tự hắn vấp phải trắc trở một lần, hắn liền biết mình ở phù lục có bao nhiêu cân lượng.

Sau khi chia tay với Từ trưởng lão, Lý Mộ hướng Bạch Vân phong bay đi.

Chuyến đi Tử Vân phong lần này, không phải là một chút thu hoạch cũng không có.

Hắn thông qua Tôn trưởng lão điều tra được, Lý Thanh mười một năm trước đến Phù Lục phái, hơn nữa là thông qua con đường đặc thù vào tông.

Có người lãng phí cơ hội trở thành đệ tử hạch tâm Phù Lục phái, dùng một phù bài, đưa nàng vào Phù Lục phái.

Ngọc giản vốn nên ghi lại chi tiết thân phận tin tức đệ tử nhập phái, vì sao chỉ mình nàng chỉ có tên?

Nàng rốt cuộc có thân phận gì, trên người lại gánh vác cái gì, vì sao bỗng nhiên rời khỏi Phù Lục phái — Trong lòng Lý Mộ trào ra một rồi lại một bí ẩn, những thứ này hắn đều không thể nào biết được, điều duy nhất hắn có thể khẳng định là, Lý Thanh nhất định là đã gặp chuyện gì, hơn nữa là chuyện trọng đại, vô cùng có khả năng nguy hiểm đến sinh mệnh.

Lý Mộ lòng như lửa đốt, lại không chỗ nào để điều tra, bất lực.

Đột nhiên, hắn như là nghĩ tới cái gì, trong đầu toát ra một tia sáng.

Vừa rồi hắn chỉ mải lo lắng, thế mà quên một điểm quan trọng.

Chỉ cần tìm được chủ nhân ban đầu một tấm phù bài đó, không phải có thể làm rõ việc Lý Thanh?

Phù đạo thí luyện, bốn năm mới có một lần, người đoạt giải nhất mỗi lần, nhất định là vạn người chú ý, tìm Lý Thanh rất khó, tìm được hắn còn không dễ dàng?

Lý Mộ lại bay trở về đỉnh núi cao nhất, lần này, hắn không bảo chuông đạo đi mời Từ trưởng lão, mà là tự mình bái

phỏng.

Chia tay chỉ một khắc đồng hồ, liền lại lần nữa gặp được Lý Mộ, Từ trưởng lão kinh ngạc nói: “Lý đại nhân còn có chuyện gì?”

Lý Mộ đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Người đứng đầu mỗi lần phù đạo thí luyện, Từ trưởng lão khẳng định có ấn tượng chứ?”

“Đây là tất nhiên.” Từ trưởng lão nói: “Bốn năm trước, người đứng đầu phù đạo thí luyện, hôm nay là đệ tử hạch tâm của đỉnh núi cao nhất, hai năm trước đã bước vào Động Huyền người đứng đầu phù đạo thí luyện, tám năm trước, tuy không ở lại tổ đình, nhưng tự mình khai sáng một nhánh Phù Lục phái, mười hai năm trước… , vị kia mười hai năm trước, vị kia mười hai năm trước, dùng phù bài của hắn, đổi lấy cơ hội vào phái của Lý Thanh.”

Lý Mộ vội vàng hỏi: “Vị kia mười hai năm trước là ai?”

Từ trưởng lão lắc lắc đầu, nói: “Bởi vì hắn không ở lại tổ đình, cũng không gia nhập Phù Lục phái, lão phu không nhớ tin tức của hắn, Lý đại nhân chờ một lát, ta đi tra cho ngươi…”

Lão đi ra khỏi đạo cung, sau một lát, lại đi trở về, nói: “Tra được rồi, người nọ tên là Lý Nhị, mười hai năm trước, hắn chỉ để lại cái tên này, Lý Nhị, Lý Thanh, Lý Thanh hẳn sẽ không là con gái hắn chứ… , nhưng, Lý Nhị cái tên này, hẳn là chỉ dùng tên giả, không có ai sẽ đặt cái tên kỳ quái như vậy.”

Lý Mộ nghiêm túc nói: “Chuyện này đối với ta rất quan trọng, ta muốn biết chân tướng việc năm đó, phiền Từ trưởng lão rồi.”

Từ trưởng lão còn chưa từng thấy Lý Mộ nghiêm túc như thế, sau khi nghĩ một chút, nói: “Ta tra một chút, phù đạo thí luyện năm đó, là ai phụ trách, hắn hẳn là so với ta biết được nhiều hơn.”

Lão đi vào đạo cung, một lát sau lại đi ra, lấy ra một lá bùa, truyền âm vài câu đối với bùa đó, vứt lá bùa lên không trung, bùa này hóa thành một con hạc giấy, bay ra khỏi đạo cung.

Không bao lâu, một bà lão từ bên ngoài bay vào.

Bà lão sau khi tiến vào, lập tức hỏi: "Từ sư huynh, có chuyện gì tìm ta?"

Từ trưởng lão nhìn bà lão, hỏi: "Trần sư muội, phù đạo thí luyện mười hai năm trước, ta nhớ rõ là ngươi phụ trách, ngươi đối với hạng nhất thí luyện năm đó, còn có ấn tượng không?"

Bà lão ngẩn ra một phen, nói: "Vì sao đột nhiên hỏi tới cái này?"

Từ trưởng lão nói: "Ngươi tạm thời đừng hỏi những thứ này, ngươi đối với người nọ còn có ấn tượng hay không?"

Bà lão nói: "Tự nhiên còn có, người nọ tên Lý Nhị, ta nhớ rõ mười ba năm trước, hắn muốn đưa một tiểu cô nương vào Phù Lục phái chúng ta, nhưng tiểu cô nương này tư chất không xuất chúng, cho nên lúc ấy chúng ta vẫn chưa đồng ý."

Từ trưởng lão kinh ngạc nói: "Còn có việc này?"

Bà lão gật gật đầu, nói: "Về sau hắn hỏi ta, cần thế nào, tổ đình mới bằng lòng thu tiểu cô nương kia, ta nói cho hắn, chỉ cần tiểu cô nương đó ở trong phù đạo thí luyện có thể đi vào ba mươi hạng đầu, hoặc là hắn có thể ở trong phù đạo thí luyện đoạt giải nhất, nàng có thể đủ bái vào tổ đình…"

Từ trưởng lão hỏi: "Sau đó thế nào?"

Bà lão tiếp tục nói: "Tiểu cô nương kia vẫn chưa tu hành, ngay cả tư cách tham gia phù đạo thí luyện cũng chưa có, trái lại Lý Nhị kia, sau khi nghe xong, không nói một lời rời khỏi, thẳng đến nửa năm sau, hắn thế mà thật sự tới tham gia thí luyện, hơn nữa liên tục qua mấy ải, một lần hành động đoạt được hạng nhất, dùng phù bài đó, đổi lấy cơ hội tiểu cô nương kia tiến vào tổ đình, ta nhớ rõ nàng sau đó đi Tử Vân phong…"

Hết chương 517.

Chương 518. Dã tâm bại lộ (2)

Thời gian cách mười hai năm, bà nói về Lý Nhị kia, trên mặt còn lộ ra vẻ mặt khâm phục, nói: "Người nọ thật sự là hạng người có nghị lực lớn, trước khi tham gia thí luyện nửa năm, hắn căn bản không hiểu phù lục chi đạo, vẫn là từ chỗ ta mượn một quyển phù thư, ta thấy hắn đáng thương, liền truyền hắn một chút tâm đắc thư phù, ai biết nửa năm sau, trình độ phù đạo của hắn tiến bộ thần tốc, thế mà không thua gì trưởng lão chìm đắm phù đạo nhiều năm, lực áp mấy ngàn cao thủ phù đạo, một hơi đoạt được hạng nhất thí luyện. Thật ra một lần đó, chưởng giáo chân nhân kia đặc biệt cho phép, trừ tiểu cô nương đó, chính hắn cũng có thể trở thành đệ tử hạch tâm tổ đình, nhưng bị hắn từ chối…"

Bà lão thở dài, nói: "Mười hai năm trước, nếu là hắn chịu ở lại Phù Lục phái, lấy nghị lực cùng thiên tư của hắn, chỉ sợ phái ta lại sẽ có thêm một vị thủ tọa trưởng lão, đáng tiếc…"

Lý Mộ đầy cõi lòng hy vọng hỏi: "Tiền bối có biết Lý Nhị này đi đâu hay không?"

Bà lão lắc lắc đầu, nói: "Từ mười một năm trước, sau khi đưa cô bé đó đến Phù Lục phái, hắn liền không còn xuất hiện."

Lý Mộ chưa từ bỏ ý định tiếp tục hỏi: "Lý Nhị đó bộ dáng thế nào?"

Bà lão vung tay, trước mắt Lý Mộ xuất hiện một hình ảnh, nam tử trong hình ảnh mặc áo bào xám, trên đầu đội một cái nón, viền nón rủ xuống miếng vải đen, mang bộ dạng hắn hoàn toàn che chắn.

Lý Mộ thở dài, manh mối duy nhất Phù Lục phái còn lại, cứ như vậy chặt đứt.

Lúc về tới căn nhà trúc ở Bạch Vân phong, Hàn Triết cùng Tần sư muội đã rời khỏi.

Lý Mộ trước khi đi, đã đổi rượu của gã, lấy tửu lượng của Hàn Triết, không mấy chén sẽ say, cũng không biết Tần sư muội có thể nắm bắt được cơ hội hay không.

Lý Mộ không có tâm tư lo lắng cho Hàn Triết, trong lòng nghĩ chỉ có chuyện Lý Thanh.

Một năm trước, khi Lý Mộ ở bên người nàng, còn chỉ là một bộ khoái nho nhỏ, không giúp được nàng cái gì.

Bây giờ, hắn đã có năng lực bảo hộ nàng, nhưng không biết đi đâu tìm nàng.

Vận mệnh thường xuyên đùa bỡn người ta như thế.

Khi nàng làm ra quyết định rời khỏi Phù Lục phái, nhất định cũng rất đau khổ.

Cho nên, phù bài phù đạo thí luyện một lần này, Lý Mộ bắt buộc phải giành được.

Chuyện này, ở ngoài kế hoạch ban đầu của hắn. Lý Mộ nghĩ nghĩ, quyết định vẫn là báo cho nữ hoàng một tiếng.

Lý Mộ lấy ra ốc biển, sau khi dùng pháp lực thúc giục, thấp giọng hỏi: "Bệ hạ, có bận không?"

Rất nhanh, trong ốc biển liền truyền đến tiếng của nữ hoàng: "Ngươi sắp trở lại rồi sao?"

Lý Mộ ho nhẹ một tiếng, có chút xấu hổ nói: "Không phải, thần về Thần Đô, có thể còn phải chờ chút thời gian. Mấy ngày nữa, là phù đạo thí luyện của Phù Lục phái, thần tính tham gia thí luyện này…"

"Phù đạo thí luyện?" Trong ốc biển, tiếng của nữ hoàng khựng lại, hỏi: "Phù đạo thí luyện không phải Phù Lục phái vì chọn đệ tử mà đặt ra sao, ngươi từng đáp ứng trẫm, sẽ không gia nhập Phù Lục phái…"

Lý Mộ vội vàng giải thích: "Không phải như bệ hạ nghĩ, bệ hạ nghe thần giải thích trước…"

Nói chuyện với nữ hoàng như vậy, Lý Mộ luôn cảm thấy có chút kỳ quái, tựa như hai người thân phận trái ngược.

Sau đó hắn mới ý thức được, đây mới là thân phận hắn nên có, hắn rốt cuộc có thể lấy loại thân phận bình thường này nói chuyện với nữ hoàng.

Nữ hoàng im lặng một lát, nói: “Ngươi giải thích đi.”

Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói: “Thần là cảm thấy, Đại Chu hôm nay loạn trong giặc ngoài, đảng mới, đảng cũ, còn có thư viện, cùng bệ hạ đều không phải một lòng, duy nhất nội vệ trung với bệ hạ, thực lực lại quá mức nhỏ yếu, trong triều nhìn như thần tử rất nhiều, nhưng thật ra chỉ có một mình bệ kế đang đau khổ chống đỡ, Phù Lục phái nếu có thể ủng hộ bệ hạ, bệ hạ không cần một mình vất vả như vậy…”

Cung Trường Nhạc, trong lòng Chu Vũ hiện ra một tia ấm áp, ngay cả ánh mắt cũng nhu hòa đi rất nhiều, nhẹ nhàng nói: “Những tông môn này, xưa nay đều siêu nhiên thế ngoại, mặc kệ vương triều hưng suy, bọn họ là không có khả năng nhúng tay triều cục…”

Lý Mộ nói: “Thần có thể trở thành đệ tử Phù Lục phái trước, sau đó chậm rãi tu hành, nếu về sau có cơ hội bước vào cảnh giới thứ sáu, có thể trở thành thủ tọa một đỉnh núi, ở Phù Lục phái cũng liền có được quyền lên tiếng nhất định, nếu thần có cơ hội bước vào cảnh giới thứ bảy, liền có hi vọng trở thành chưởng giáo Phù Lục phái, đến lúc đó, thần cùng toàn bộ Phù Lục phái, đều là hậu thuẫn kiên cố của bệ hạ…”

Ở ngoài căn nhà trúc, Từ trưởng lão cầm một tờ lệnh thí luyện, một chân đã bước vào sân, nghe được lời của Lý Mộ, trên mặt hiện ra nét xấu hổ, vào cũng không được, lui cũng không xong…

Lý Mộ cũng phát hiện phía sau khác thường, khi xoay người, ánh mắt bắt gặp Từ trưởng lão, vẻ mặt dần dần trở nên xấu hổ.

Lý Mộ nhìn Từ trưởng lão, Từ trưởng lão cũng nhìn hắn, trường hợp rất xấu hổ.

Cuối cùng vẫn là Từ trưởng lão đánh vỡ xấu hổ, chỉ là ho nhẹ một tiếng, liền đi vào sân, nói: “Giấy thí luyện của Lý đại nhân lão phu đưa tới cho ngươi.”

Lão không đề cập tới chuyện vừa rồi, Lý Mộ tự nhiên cũng sẽ không nhắc tới, nhận lấy thư thí luyện, nói: “Làm phiền Từ trưởng lão rồi.”

Từ trưởng lão nói: “Năm ngày sau, khi thí luyện bắt đầu, lão phu lại đến thông báo Lý đại nhân.”

Lý Mộ gật gật đầu, nói: “Được.”

Từ trưởng lão chắp tay nói: “Lão phu cáo từ trước.”

Lý Mộ chắp tay đáp lễ: “Từ trưởng lão đi thong thả.”

Hai người trải qua một phen trao đổi khách khí, Từ trưởng lão xoay người rời khỏi.

Trong linh loa, nữ hoàng nghĩ nghĩ, nói: “Nếu không ngươi mang hắn bắt về, trẫm dạy ngươi mang ký ức vừa rồi của hắn xóa đi?”

Lý Mộ vội vàng nói: “Không cần không cần…”

Chuyện hợp tác với Phù Lục phái, Lý Mộ đại biểu là nữ hoàng, là có thể thoải mái ngồi bàn với chưởng giáo Phù Lục phái, không cần thiết xóa ký ức Từ trưởng lão, huống chi, hắn một tên Thần Thông nho nhỏ, nói là muốn trở thành thủ tọa Phù Lục phái, chưởng giáo, nói ra cũng không có ai tin.

Trên thực tế, Từ trưởng lão đi ra khỏi căn nhà trúc, thật sự cười nhạt đối với lời nói mới rồi của Lý Mộ.

Muốn trở thành chưởng giáo Phù Lục phái, hắn đầu tiên phải trở thành đệ tử hạch tâm của Phù Lục phái, chỉ một điều này, đã mang hắn hoàn toàn ngăn cản ở ngoài cửa.

Trở thành đệ tử hạch tâm Phù Lục phái, phương pháp nhanh nhất trước mắt, chính là tham gia phù đạo thí luyện, đánh bại mấy ngàn tu hành giả giỏi về phù đạo, đoạt được hạng nhất phù đạo thí luyện.

Đây còn chỉ là bước đầu tiên trong kế hoạch của hắn.

Bước thứ hai, hắn cần cố gắng tu hành, đột phá đến Tạo Hóa cảnh, mới có thể trở thành trưởng lão.

Bước thứ ba, hắn phải từ Tạo Hóa, đột phá đến Động Huyền, mới có khả năng trở thành thủ tọa.

Hết chương 518.

Chương 519. Thí luyện bắt đầu

Thần Thông đến Tạo Hóa dễ dàng, nhiều nhất rèn luyện mấy chục năm, pháp lực đủ, cũng liền nước chảy thành sông.

Nhưng Tạo Hóa đến Động Huyền, khảo nghiệm lại là thiên phú cùng ngộ tính, Phù Lục phái có hơn trăm trưởng lão Tạo Hóa, thủ tọa lại chỉ có mấy vị như vậy.

Về phần bước thứ tư, trở thành chưởng giáo, hắn còn cần đột phá đến cảnh giới thứ bảy, hơn nữa đợi đương nhiệm chưởng giáo thoái vị, mới có khả năng kế nhiệm vị trí chưởng giáo.

Cho dù thực có một ngày này, đó cũng là chuyện mấy chục hơn trăm năm sau, đến lúc đó, nói không chừng Đại Chu đã thay vài đời hoàng đế rồi.

Từ trưởng lão chỉ mỉm cười, liền mang việc này ném ra sau đầu, hướng đỉnh núi cao nhất bay đi. Phù đạo thí luyện lần này, là do lão chủ trì, lão còn có rất nhiều chuyện cần làm.

Trong nhà trúc.

Nữ hoàng trầm mặc một lát, mới nói: “Xin lỗi, vừa rồi là trẫm hiểu lầm ngươi.”

Lý Mộ tuy trong lòng đối với nữ hoàng không tín nhiệm có chút thất vọng, nhưng chưa biểu hiện ra, nói: “Không sao, thần có thể hiểu bệ hạ.”

Thân là nam nhân, tự nhiên phải rộng lượng một chút.

Nếu là hắn lại bụng dạ hẹp hòi, tức giận với nữ hoàng, chẳng phải là giống với một số nữ nhân nào đó không giảng đạo lý?

Lý Mộ tận lực không để mình ở vị trí bạn trai dã man.

Hắn đã rộng lượng đến mức này, buổi tối chung quy sẽ không còn gặp loại giấc mơ kỳ quái kia nằm ở trong lòng nữ hoàng làm nũng chứ?

Sáng sớm hôm sau, Lý Mộ từ trên giường ngồi dậy, trên mặt lộ ra vẻ mặt hoài nghi cuộc đời.

Đêm qua, hắn thật ra không ở trong lòng nữ hoàng.

Nhưng nữ hoàng ở trong lòng hắn.

Mấy ngày nay, số lần hắn mơ thấy nữ hoàng, so với mơ thấy Liễu Hàm Yên còn nhiều hơn.

Nhất định là bởi vì bọn họ nói chuyện phiếm quá thường xuyên. Lý Tứ từng nói, giữa nam nữ, giữ khoảng cách, mới có tình bạn thuần khiết, một khi liên hệ trở nên thường xuyên, hoặc là khoảng cách tới gần, thường thường cảm tình thuần khiết, sẽ trở nên không thuần khiết nữa.

Lý Mộ quyết định giảm xuống tần suất liên hệ với nữ hoàng, trước từ mỗi ngày một lần, biến thành hai ngày một lần.

Bây giờ hắn xa ở Bắc quận, nữ hoàng không nhìn thấy hắn.

Chờ hắn trở lại Thần Đô, nếu lại có loại giấc mơ kỳ quái này, bị nữ hoàng bắt được — Lý Mộ thậm chí không tưởng tượng được hậu quả là cái gì.

Cách thí luyện còn có mấy ngày, hắn từ chỗ Từ trưởng lão mượn mấy quyển sách bùa chú, chuẩn bị đột kích một phen.

Tuy trong nửa tháng, Lý Mộ đã hiểu rõ gần trăm loại bùa cơ sở, nhưng mấy ngàn tu hành giả tham gia thí luyện, trừ bộ phận nhỏ đến góp đủ số tăng thêm kiến thức, người nào không phải có tự tin tuyệt đối đối với đạo phù lục của mình, Lý Mộ cũng không thể không coi đối thủ là người.

…

Năm ngày sau, Bạch Vân sơn, phù đạo thí luyện bốn năm một lần sắp bắt đầu.

Phù đạo thí luyện, không chỉ có đối với Bạch Vân sơn, đối với toàn bộ Bắc quận, thậm chí là mấy quận chung quanh Bắc quận, cũng là việc lớn.

Trước sau phù đạo thí luyện, phụ cận Bạch Vân sơn, có mấy ngàn tu hành giả tụ tập, yêu quỷ tà ma chung quanh Bắc quận

đều thành thành thật thật ở lại sào huyệt, để tránh gặp tai bay vạ gió.

Thời kì này, cho dù là yêu quỷ chưa từng làm việc ác ra ngoài, cũng có khả năng bị tu hành giả thuận tay diệt sát.

Phù đạo thí luyện của Phù Lục phái, so với khoa cử triều đình Đại Chu còn tàn khốc hơn.

Khoa cử là từ trong mấy ngàn người chọn trăm người, phù đạo thí luyện, số người tham dự thường xuyên hơn một vạn, nhưng cuối cùng có thể thông qua thí luyện, lại chỉ có không đến con số năm mươi, trong trăm người, khó chọn một người.

Dù vậy, mỗi lần thí luyện, cũng vẫn có vô số tu hành giả nối đuôi nhau không dứt.

Nguyên nhân không có gì khác, Phù Lục phái là một trong đạo môn lục tông, tông môn tài nguyên phong phú, cường giả đông đúc, gia nhập Phù Lục phái, ý nghĩa đường tu hành về sau, đi lên một con đường tắt vô thượng.

Đạo tu hành, so đó là tài nguyên, toàn bộ tu hành giả, đều cần tựa vào một cái cây to.

Phù Lục phái cái cây to này, hấp dẫn, không chỉ là Đại Chu ba mươi sáu quận, còn có tu hành giả nước khác.

Phù đạo thí luyện lần này, tổng cộng có hơn sáu ngàn tu hành giả tham dự, so với thí sinh khoa cử Đại Chu còn nhiều hơn, cũng khiến Lý Mộ lần đầu tiên kiến thức được, nội tình của một trong đạo môn lục tông.

Hơn sáu ngàn vị tu hành giả tập trung, hắn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy trường hợp như vậy.

Bạch Vân sơn mạch, đỉnh núi nào đó, trước một vách núi.

Lý Mộ đứng ở trong đám người, phía trước đám người là một chỗ vách núi, trước vách núi, mây mù lượn lờ hơn mười trượng, phía sau là một chỗ vách núi khác.

Loáng thoáng có thể nhìn thấy dưới vách núi đối diện, từng lá bùa bay theo gió.

Theo một tiếng chuông vang, mọi người ùn ùn hướng vách núi đối diện đi đến.

Đại bộ phận mọi người, đều chân đạp mây mù, từ giữa vách núi bình yên đi qua, cũng có số rất ít, sau khi bước ra bước thứ nhất, liền trực tiếp đạp hụt, ngã xuống vách núi, sau đó bị một đám mây trắng bao vây, đưa đi dưới núi.

Lý Mộ từng tìm hiểu kỹ phù đạo thí luyện, biết đây là chuẩn bị trước khi thí luyện.

Phù Lục phái đối với tu hành giả tham gia thí luyện, có yêu cầu về tuổi.

Chỉ có tu hành giả ba mươi tuổi trở xuống, mới có tư cách tham gia thí luyện.

Mỗi lần tu hành giả tham gia thí luyện rất nhiều, tự nhiên cũng không thể thiếu có kẻ đục nước béo cò, nói dối tuổi, thu hoạch thư thí luyện, Phù Lục phái sẽ không ở trước khi thí luyện tốn tâm tư kiểm nghiệm bọn họ có nói láo không, chỉ cần đi một lần chỗ vách núi này, ai đang nói dối tuổi, ý đồ lừa dối qua ải, vừa xem hiểu ngay.

Hai bên vách núi này đều dán bùa, tuổi xương ở dưới ba mươi tuổi, ở vách núi này, như giẫm trên đất bằng, có thể bình yên đi qua.

Tuổi xương ở ba mươi tuổi trở lên, chỉ cần bước vào, sẽ rơi xuống phía dưới, sau đó bị mây trắng bao bọc, đưa đến dưới núi.

Đại bộ phận người thí luyện đều bình yên đi qua, chỉ có số rất ít người, sau khi kêu thảm một tiếng, trực tiếp ngã xuống vách núi.

Một bộ phận người khác thấy vậy, cũng đứng ở phía trước vách núi, bắt đầu thấp thỏm quan sát.

Cạnh vách núi, một người trẻ tuổi nhìn tráng hán bên cạnh có cả đống râu, cười nhạo nói: “Ngươi cho rằng người khác mù sao, râu cũng không cạo, liền muốn đục nước béo cò?”

Tráng hán đó nhìn hắn, giọng oang oang nói: “Bề ngoài hơi già không được sao, lão tử hôm nay mới mười tám!”

Hắn hừ lạnh một tiếng, sải bước đi vào vách núi, giẫm mây trắng, bình yên đi tới đối diện.

Người trẻ tuổi nhìn mà trố mắt ra, hoài nghi vách núi này có phải thật sự phán đoán tuổi xương hay không, thử bước ra một bước, sau khi phát ra một tiếng kinh hô, thẳng tắp rơi xuống…

Những tiếng kêu thảm thiết này, khiến một số người hoàn toàn hoảng hốt, cũng không dám cất bước về phía trước nữa, xám xịt dọc theo đường cũ đi về.

Hết chương 519.

Chương 520. Thí luyện tàn khốc (1)

Lý Mộ nhấc chân bước ra một bước, giẫm trên mây trắng, như là giẫm trên đất bằng, thoải mái đi tới vách núi đối diện.

Đi đến đối diện, Lý Mộ mới phát hiện, nơi này là một bình đài* thật lớn.

(*: 1 chỗ đất bằng, đài phẳng)

Bình đài này diện tích không biết rộng bao nhiêu, liếc một cái không nhìn thấy giới hạn, tựa như là có người dùng sức, mang cả ngọn núi từ sườn núi cắt phẳng, mạnh mẽ vót ra một cái bình đài.

Trên bình đài, có vô số đài đá cao bằng nửa người, rậm rạp chi chít, trên đài đá đặt bút lông, giấy vàng, chu sa các thứ.

Trước khi Lý Mộ đi đến, tìm một đài đá, đứng ở phía sau đài đá.

Tu hành giả thông qua vách núi, cũng rất nhanh tìm kiếm một cái đài đá đứng thẳng, chuẩn bị nghênh đón cửa thứ nhất phù đạo thí luyện.

Có được thư thí luyện, mới đầu có hơn sáu ngàn người, trong đó, tuổi đã qua, muốn đục nước béo cò, chỉ có khoảng trăm người, ở chỗ vách núi đã bị đào thải.

Tham dự thí luyện cửa thứ nhất, còn có gần sáu ngàn người.

Đợi sau khi tất cả mọi người thông qua vách núi đều đều tìm được một cái đài đá đứng lại, trên màn trời phía trước bình đài bỗng nhiên xuất hiện ba chữ to lập lòe ánh vàng.

Khu Tà Phù (bùa trừ tà, đuổi tà).

Một cửa ải này không có bất cứ sự giải thích nào, nhưng thông qua chữ to trên màn trời, cùng với vật trên đài đá, không khó đoán ra, cửa thứ nhất thí luyện, là muốn mọi người vẽ ra một tấm Khu Tà Phù.

Khu Tà Phù là phù lục hoàng giai, cũng là một trong những phù lục cơ sở nhất.

Nó có rất nhiều tác dụng, người thường mang ở trên người, quỷ vật cùng yêu vật cấp thấp không dám tới gần, mang Khu Tà Phù hòa thành nước bùa uống vào, có thể trị cảm mạo cùng các loại chứng bệnh bình thường.

Phàm là tu hành giả từng học phù lục, hầu như không có ai không biết vẽ Khu Tà Phù, đối với rất nhiều người mà nói, đây là lá bùa đầu tiên bọn họ học được.

Phù Lục phái đối với những thí luyện giả này coi như thân thiện, vẫn chưa ở cửa thứ nhất đã làm khó bọn họ.

Nhưng cái này không đại biểu một cửa ải này thì không có bất cứ khó khăn gì.

Đài đá, chỉ có ba tấm giấy vàng, lượng chu sa, cũng chỉ đủ vẽ ba lá bùa.

Trên đài đá có một cây hương cháy, ở một khắc nào tự mình điểm hỏa.

Cái này đại biểu cho, toàn bộ người thí luyện, cần ở trong một nén nhang, thành công vẽ ra Khu Tà Phù, hơn nữa bọn họ chỉ có ba cơ hội, sau khi thất bại ba lần, liền không có tài liệu có thể vẽ bùa nữa…

Tu hành giả có thể vẽ ra bùa, cùng tu hành giả có thể một lần vẽ ra bùa, là khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Có người có thể vẽ ra Khu Tà Phù, nhưng phải thất bại nhiều lần, sau khi lãng phí nhiều phần tài liệu mới có thể thành công, người như vậy, cũng không tính là có thiên phú phù lục.

Bạch Vân sơn.

Đỉnh núi cao nhất.

Trên không quảng trường, có một hình ảnh thật lớn, trên hình ảnh, chính là tình hình trên bình đài.

Các trưởng lão vừa nói cười, vừa xem tình huống trong hình ảnh.

“Các ngươi nói, những người này thành công vẽ ra Khu Tà Phù, cần bao lâu?”

“Người đủ tư cách, có thể ở nửa nén hương vẽ ra, sau nửa nén hương, cho dù là có thể vẽ ra, cũng không cách nào thông qua thí luyện phía sau.”

“Ta nhớ, thí luyện lần trước, người nhanh nhất vẽ ra bùa này, đã dùng hai mươi hơi thở.”

“Là lần đó mười hai năm trước à, ta còn nhớ Lý Nhị kia, hắn là thiên tài phù đạo thật sự, hai mươi hơi thở, rất nhiều trưởng lão của môn phái cũng không làm được nhanh như vậy.”

…

Mấy trưởng lão đang nghị luận, trên hình ảnh kia, bỗng nhiên có một đạo hào quang sáng lên.

Trên quảng trường yên tĩnh một lát, sau đó liền nháy mắt xôn xao.

“Nhanh như vậy đã có người vẽ xong rồi?”

“Lần này trôi qua mấy hơi thở?”

“Không đến mười hơi thở.”

“Vậy cũng quá nhanh rồi nhỉ!”

“Cái này sao có khả năng, chẳng lẽ là trong thí luyện giả lẫn vào cường giả cảnh giới thứ sáu, là vị tiền bối nào đang đùa giỡn?”

…

Ánh mắt mọi người nhìn về phía hình ảnh, hình ảnh nhanh chóng hướng về vị trí nào đó trên bình đài kéo gần lại. Khi các trưởng lão mở to mắt, muốn xem, rốt cuộc là người nào, có thể ở trong thời gian nhanh như vậy vẽ ra Khu Tà Phù, lại chỉ thấy một đám sương mù.

Mọi người không khỏi ngạc nhiên.

“Chuyện gì vậy?”

“Bình đài thí luyện sao có thể có sương mù?”

“Ai đi xem bình đài thí luyện đã xảy ra cái gì…”

Có người rất nhanh phản ứng lại, nói: "Đây không phải thí luyện bình đài dâng lên sương mù, là trên người hắn, có pháp bảo che chắn thiên cơ…"

Từ trưởng lão đứng bật dậy, sắc mặt ngạc nhiên: "Là hắn!"

Trên quảng trường đỉnh núi cao nhất, một đám trưởng lão thông qua hình ảnh phía trên, nhìn bóng người trên bình đài thí luyện bị mây mù che lấp, mặt lộ vẻ chấn động.

Khu Tà Phù tuy chỉ là phù lục cơ sở nhất, nhưng mặc dù là bọn họ, cũng cần mười mấy thậm chí hai mươi nhịp thở mới có thể hoàn thành,

Vẽ bùa có thể thành công hay không, chủ yếu có liên quan với hai nhân tố.

Thứ nhất, là có thể liền mạch lưu loát vẽ ra phù văn không.

Thứ hai, ở trong quá trình vẽ bùa, pháp lực vững vàng không.

Nếu muốn liền mạch lưu loát vẽ xong bùa, hơn nữa bảo trì pháp lực không xảy ra dao động, cũng không phải một chuyện dễ dàng, cần cam đoan trong lòng bình tĩnh, có chút vội vàng xao động, phù văn mắc lỗi, hoặc pháp lực dao động quá lớn, vẽ bùa đều sẽ thất bại.

Vẽ bùa thất bại, không chỉ có tốn thời gian tốn sức, còn có thể lãng phí tài liệu quý giá.

Bởi vậy, ở trong quá trình vẽ bùa, tu hành giả đều sẽ cố gắng bình tâm tĩnh khí, không nhanh không chậm vẽ, cam đoan phù văn đầy đủ nối liền, pháp lực vững vàng, tốc độ vẽ bùa tự nhiên sẽ không quá nhanh.

Có thể ở trong vòng mười hơi thở vẽ ra Khu Tà Phù, hoặc là tu vi cao thâm, khống chế đối với thân thể cùng pháp lực đã đăng phong tạo cực.

Hoặc là trải qua vô số lần luyện tập, quen tay hay việc, mang một tấm Khu Tà Phù luyện tập hơn vạn lần, cho dù là Luyện Phách cảnh, ở lúc vẽ bùa, cũng có thể làm được vừa nhanh vừa chuẩn.

Nhưng bình thường mà nói, không có ai sẽ ở trên bùa cấp thấp tiêu phí nhiều thời gian cùng tinh lực như vậy.

Mặc kệ là xuất phát từ nguyên nhân nào, người này có thể ở trong vòng mười hơi thở hoàn thành thí luyện cửa ải thứ nhất, đều có tư cách dẫn tới bọn họ chú ý.

Tiếc nuối là, trên thân người này mây mù lượn lờ, làm người ta thấy không rõ chân dung của hắn.

Một trưởng lão đỉnh núi cao nhất nhìn nhìn Từ trưởng lão, hỏi: “Từ sư huynh, người này, có thể là…”

Từ trưởng lão lúc này đã lấy lại tinh thần, gật gật đầu, nói: “Trừ hắn, còn có thể là ai…”

Hết chương 520.

Chương 521. Thí luyện tàn khốc (2)

Trên bình đài thí luyện, Lý Mộ hạ xuống một nét bút cuối cùng của Khu Tà Phù, đài đá trước người hắn bỗng nhiên sáng lên hào quang.

Ở bên cạnh hắn, một tu hành giả vẽ bùa đến thời khắc mấu chốt, bị hiện tượng lạ này dọa giật mình, tay run lên, phù văn vẽ lệch, lá bùa đầu tiên báo hỏng, tu hành giả kia cúi đầu nhìn lá bùa báo hỏng, bật thốt lên nói: "Ta đ mẹ ngươi…"

Đài đá sáng lên, nói rõ bùa của người bên cạnh đã thành công hoàn thành, người nọ sau khi thầm mắng một tiếng, dùng ánh mắt chấn động nhìn người trẻ tuổi sau đài đá bên cạnh, trong lòng nói: "Sao có khả năng nhanh như vậy?"

Hắn nhìn nhìn hương đốt trước đài đá, không dám nghĩ nhiều nữa. Hắn đã lãng phí một lần cơ hội, lá bùa chỉ còn lại có hai tấm, nếu ở trước khi hương này cháy hết, còn chưa thể vẽ ra Khu Tà Phù, hắn sẽ bị đào thải ở cửa thứ nhất thí luyện.

Hắn nhìn người nọ một cái cuối cùng, thầm nghĩ: "Chúc ngươi ở trên giường cũng nhanh như vậy!"

Sau khi Lý Mộ vẽ ra Khu Tà Phù mấy chục hơi thở, trên bình đài thí luyện, mới lục tục có hào quang mỏng manh sáng lên.

Hắn nhìn quanh, đã có một bộ phận nhỏ số người hoàn thành Khu Tà Phù, nhưng đại bộ phận mọi người, đều đang vùi đầu vẽ.

Phù Lục phái cửa thứ nhất thí luyện, có chút thú vị.

Bọn họ khảo hạch là bùa bình thường nhất, nhưng phương thức khảo hạch lại không bình thường.

Cháy hết một nén hương, ba lá bùa, không chỉ có yêu cầu xác xuất vẽ bùa thành công, còn yêu cầu tốc độ vẽ bùa.

Đối với một tu hành giả tu hành phù lục chi đạo mà nói, xác xuất vẽ bùa thành công cực kỳ quan trọng.

Một điểm này, ở trên bùa cấp thấp vẫn chưa thể hiện ra, xác xuất thành công ít chút, nhiều nhất là lãng phí một ít giấy vàng cùng chu sa, nhưng vẽ bùa cấp cao, lá bùa dùng cùng tài liệu vẽ bùa cực kỳ quý giá, căn bản không chịu nổi lãng phí, thất bại vài lần, có lẽ phải một lần nữa sưu tập tài liệu.

Lý Mộ đứng ở sau đài đá chờ, cho đến một nén hương cuối cùng trên đài đá hóa thành tro tàn.

"Đợi một chút, ta còn thiếu một nét…"

"Cho ta mười hơi thở nữa…"

"Cho một cơ hội…"

…

Người thí luyện còn chưa vẽ bùa thành công nhao nhao lo lắng mở miệng, nhưng đài đá bên người lại bỗng nhiên bộc phát ra một trận hào quang, thổi quét bọn họ, rời khỏi thí luyện bình đài.

Người thông qua cửa thứ nhất thí luyện, đài đá trước người tản mát ra ánh sáng mờ nhạt, tiếp tục ở lại trên bình đài thí luyện.

Lý Mộ một lần nữa nhìn quanh, phát hiện chỉ cửa thứ nhất qua đi, số lượng người thí luyện trên đài đá đã giảm gần một nửa, một lá Khu Tà Phù bình thường, cũng có thể khiến nhiều người thí luyện phân ra cao thấp như vậy.

Sau một tiếng chuông vang, thanh âm Từ trưởng lão vang vọng bên tai mọi người.

"Trong vòng nửa canh giờ, ai vẽ xong mười tấm Khu Tà Phù, có thể vào cửa ải thứ ba thí luyện."

Lão vừa dứt lời, từ ngoài bình đài bay tới vô số giấy vàng chu sa, rơi ở trên đài đá còn lại.

Lý Mộ đếm đếm giấy vàng trên đài đá trước mặt, không nhiều không ít, vừa vặn mười tấm.

Cái này nói lên, muốn thông qua cửa thứ hai, cần cam đoan tỷ lệ thành bùa trăm phần trăm, hơn nữa còn phải ở trong vòng nửa canh giờ hoàn thành.

Nếu độ khó cửa ải thứ nhất là 1, độ khó cửa ải thứ hai chính là 100.

Trong một nén nhang, ba cơ hội, vẽ ra một tấm Khu Tà Phù, có một chút trình độ phù đạo liền có thể làm được.

Nhưng muốn cam đoan liên tục vẽ mười tấm, một tấm đều không thể xuất hiện sai lầm, thì không phải người mới dính tới phù đạo có thể làm được, hắn phải thật sự hơn nữa hoàn toàn nắm giữ Khu Tà Phù, mà không phải bằng vận khí vẽ bùa.

Một khi mười lần mắc lỗi một lần, sẽ kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Cái này khảo nghiệm, không chỉ có năng lực phù đạo, còn có tố chất tâm lý của bọn họ.

Người có thể ở dưới loại áp lực lớn này bảo trì trong lòng bình tĩnh, thành công vẽ bùa, mới là nhân tài Phù Lục phái cần.

Đương nhiên, từ trong hai lần thí luyện này, Lý Mộ không khó nhìn ra, mặc dù là Phù Lục phái giàu nứt đố đổ vách, cũng không muốn lãng phí tài nguyên, người thí luyện xác xuất vẽ bùa thành công không cao, ở trong hai lần thí luyện đầu sẽ bị đào thải toàn bộ.

Lý Mộ nâng bút, bắt đầu vẽ bùa.

Trên quảng trường đỉnh núi cao nhất, một đám trưởng lão, cùng với rất nhiều đệ tử Phù Lục phái, đều đang quan sát trực tiếp thí luyện.

“Một cửa ải này đối với bọn họ là không dễ dàng.”

“Đừng nói bọn họ, có một số đệ tử môn phái, cũng không nhất định có thể cam đoan liên tục vẽ mười lá bùa, không xuất hiện một chút sai lầm.”

“Mười hai năm trước, người nọ chỉ dùng một khắc đồng hồ, là hoàn thành thí luyện cửa thứ hai nhanh nhất bao năm qua.”

“Không biết năm nay có niềm vui bất ngờ hay không.”

Mọi người đang nói chuyện với nhau, không qua bao lâu, trên hình ảnh kia lại có một đạo hào quang sáng lên. Một lần

này, không chỉ có các trưởng lão, ngay cả các đệ tử vây xem trên quảng trường cũng phát ra một trận kinh hô.

"Giả à, nửa khắc đồng hồ cũng không đến?"

"Người này sẽ không là bạch tuộc thành tinh chứ?"

"Tuy Khu Tà Phù rất đơn giản, nhưng vẽ mười tấm, cũng không có khả năng nhanh như vậy…"

Trên quảng trường, hình ảnh nhanh chóng kéo gần lại, một bóng người mơ hồ lần nữa xuất hiện ở trước mắt bọn họ, ngay sau đó, liền có người ngạc nhiên nói: "Lại là hắn!"

"Ta biết rồi, hắn nhất định là biết, hai cửa ải đầu thí luyện, kiểm tra đều là bùa cơ sở, từng cố ý luyện tập!"

"Cho ta một năm rưỡi, nếu chỉ luyện Khu Tà Phù, ta có thể so với hắn còn nhanh hơn."

"Nhưng hắn như vậy, cửa ải thứ ba sẽ bị đào thải, càng đừng nói cửa ải thứ tư…"

…

Trên quảng trường, đám đệ tử sau khi kinh ngạc một chớp mắt, tâm tình lại bình ổn.

Chỉ là một tấm Khu Tà Phù mà thôi, cho dù là luyện nó thuần thục nữa, cũng không có tác dụng gì lớn, nhiều nhất ở trong thế tục làm thầy thuốc tha phương, hoặc là bán chút bùa hộ mệnh, lừa gạt phàm nhân vân vân, muốn bằng vào một tấm Khu Tà Phù, có thể thông qua phù đạo thí luyện của tổ đình Phù Lục phái, là chuyện không có khả năng.

Đại đa số đệ tử, đối với trình độ phù đạo của người này, đánh giá cũng không cao.

Hắn có thể mang Khu Tà Phù vẽ thuần thục như vậy, chỉ có hai khả năng.

Thứ nhất, hắn pháp lực rất mạnh, ít nhất cũng phải đến cảnh giới thứ sáu, nhưng cường giả cảnh giới thứ sáu, sao có khả năng tham gia phù đạo thí luyện, cho nên một cái khả năng này trực tiếp bài trừ.

Thứ hai, hắn tu vi không cao, nhưng hắn bỏ lượng lớn thời gian đi luyện tập Khu Tà Phù, quen tay hay việc, sau khi luyện tập mấy ngàn hơn vạn lần, cũng có thể làm được thuần thục chuẩn xác như vậy.

Hết chương 521.

Chương 522. Không thể tưởng tượng (1)

Nhưng loại hành vi này không có ý nghĩa, Khu Tà Phù hữu dụng đối với phàm nhân, đối với tu hành giả mà nói, là vật như gân gà, tu hành giả đầu óc bình thường, sẽ không lãng phí thời gian ở trên đây.

Có lẽ, người này chỉ là muốn ở hai cửa ải đầu thí luyện, hấp dẫn sức chú ý của mọi người một phen mà thôi.

Nhưng, mấy trưởng lão phía trước, lại không cho rằng như vậy.

Một trưởng lão nhìn về phía Từ trưởng lão, hỏi: "Từ sư huynh, ngươi thấy thế nào?"

Từ trưởng lão nhớ lại hình ảnh vừa rồi, nói: "Hắn động tác vẽ bùa mây trôi nước chảy, liền mạch lưu loát, hơn nữa vẽ bùa một lần thành công, nói rõ pháp lực của hắn cực kỳ vững vàng, mười lá bùa, không có giãn cách, nói rõ lòng hắn định liệu trước… , nếu là hắn, nhất định không có khả năng chỉ thuần thục Khu Tà Phù, cái này nào phải hiểu một chút chứ…"

Trưởng lão kia nhìn về phía sương mù trong hình ảnh, nói: "Hắn công phu cơ bản cực kỳ vững chắc, ở trong đệ tử hạch tâm, cũng coi như hiếm thấy, cũng không biết hắn có thể thông qua cửa ải thứ ba hay không, cửa ải tiếp theo, kiểm tra là thiên phú, mà không phải bản lĩnh cơ bản…"

…

Trên đài thí luyện đặc biệt yên tĩnh.

Lý Mộ sau khi vẽ xong mười tấm Khu Tà Phù, liền quan sát người thí luyện chung quanh.

Chung quanh một mảng im lặng, không nghe được bất cứ động tĩnh lạ nào.

Phù Lục phái khảo hạch hai cửa ải đầu, dị thường công bằng.

Bọn họ cũng không lấy tu vi phân chia người thí luyện, kiểm tra là hoàng giai hạ phẩm Khu Tà Phù, một lá bùa cơ sở

nhất này, vô luận là Động Huyền cũng tốt, Luyện Phách cũng thế, đều có thể vẽ.

Mặc dù cường giả Động Huyền pháp lực cao tới đâu, có thể phát huy ra một ngàn thậm chí một vạn thực lực, nhưng ở dưới tình huống điểm tối đa chỉ có một trăm, bọn họ cao nhất chỉ có thể lấy được một trăm điểm.

Mà Luyện Phách tu hành giả, tuy thực lực thấp, nhưng chỉ cần cố gắng một chút, phát huy vượt qua bình thường, cũng có thể lấy được điểm tương tự với bọn họ.

Đương nhiên, đối với tu hành giả cấp thấp mà nói, muốn thông qua thí luyện, nhất định cần càng thêm gian nan, cửa thứ nhất còn cho phép bọn họ mắc lỗi, nhưng cửa thứ hai, lại là một chút sai lầm cũng không thể phạm vào.

Vì thế, gần như đại đa số người thí luyện, đều tạm thời đóng cửa thính giác của mình, để tránh ở lúc vẽ bùa bị bên ngoài quấy rầy.

Thỉnh thoảng có người sai lầm, sau một tiếng thở dài, bị đài đá lặng yên không một tiếng động mang đi, theo thời gian trôi qua, người thí luyện trên bình đài thí luyện càng lúc càng ít.

Một cửa ải này thí luyện, bọn họ đã không thể cấp bách, cũng không thể thong dong.

Vẽ bùa cần tĩnh tâm, một khi cấp bách, liền dễ dàng mắc lỗi, một lần mắc lỗi, kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Mà một ải này lại có thời gian hạn chế, thong dong thong thả, tất nhiên có thể đề cao tỷ lệ thành bùa, nhưng vượt qua thời hạn một canh giờ, vẫn sẽ bị đào thải.

Không ngừng có người thí luyện xuất hiện sai lầm, bị đài đá mang đi.

Cảnh này khiến người thí luyện còn lại trên sân càng thêm cẩn thận, không dám cầu nhanh nữa, hy vọng thời gian qua đi chậm một chút.

Nhưng, tiếng chuông người thí luyện cửa thứ hai không thích, vẫn đúng hạn vang lên.

Ở sau khi vô số đài đá phát ra một mảng hào quang, đưa người thí luyện chưa đúng hạn hoàn thành thí luyện cuốn đi, còn lại trên sân, chỉ có không đến ngàn người.

Cửa thứ hai thí luyện, mang hai phần ba người thí luyện thông qua một cửa trước trực tiếp đào thải.

Chỉ hai bài, đã đào thải năm phần sáu số người, thí luyện Phù Lục phái, so với khoa cử triều đình còn tàn khốc hơn.

Lý Mộ không đợi bao lâu, trên màn trời phía trước lại có ánh vàng sáng lên.

Phù đạo thí luyện đợt thứ ba đã bắt đầu.

Trên bầu trời phía trước bình đài thí luyện hiện ra vài phù văn màu vàng, những phù văn này cấu thành một bùa.

Ánh mắt đầu tiên nhìn thấy phù văn này, trong lòng Lý Mộ liền dâng lên một chút nghi hoặc.

Bởi vì bùa này, hắn chưa từng gặp.

Trong mấy ngày này ở Phù Lục phái, Lý Mộ đã học được toàn bộ bùa cơ sở thường thấy, có thể khẳng định, bùa này, không phải bất cứ một loại nào hắn từng gặp.

Người thí luyện trên bình đài còn lại, trên mặt cũng đều lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên.

“Đây là bùa gì?”

“Trước kia sao chưa từng thấy?”

“Bùa chưa từng thấy làm sao mà vẽ?”

…

Lúc này, thanh âm Từ trưởng lão đã từ từ truyền đến, “Trong vòng hai canh giờ, ai thành công vẽ ra bùa này, có thể thông qua cửa ải thứ ba, tiến vào một cửa ải thí luyện cuối cùng.”

Lại là vô số lá bùa cùng chu sa từ ngoài bình đài bay tới, một lần này, số lượng lá bùa ước chừng có trăm tấm.

Lần phù đạo thí luyện này, tựa như khác với trước đây. Lý Mộ ngẩng đầu nhìn phù văn màu vàng phía trên, có chút hiểu

mục đích của Phù Lục phái.

Thí luyện hai cửa ải đầu, khảo nghiệm là công phu cơ bản của người thí luyện, phần thí luyện thứ ba, kiểm tra là thiên phú của người thí luyện.

Những bùa thường gặp kia, cho dù là người không có thiên phú gì, trải qua thời gian dài, luyện tập mấy ngàn hơn vạn lần, cũng có thể thuần thục vẽ ra, thông qua hai cửa ải trước, chỉ có thể nói lên bọn họ ở trên Khu Tà Phù, công phu cơ bản vững chắc, cũng không thể nói lên cái gì.

Nhưng đối với một bùa mới, kết quả sẽ khác.

Ai thiên phú phù đạo xuất chúng, có thể mấy canh giờ đã có thể nắm giữ.

Người thiên phú bình thường, thì cần mấy ngày, thậm chí mười bữa nửa tháng.

Bùa này, không ở trong toàn bộ sách bùa Lý Mộ từng xem, hẳn là bùa mới Phù Lục phái sáng chế.

Phù lục chưa từng gặp, trình tự viết phù văn, cường độ pháp lực khi vẽ bùa đều không biết, cần lần lượt đi thử.

Lý Mộ cầm lấy bút lông, chấm chu sa, sau khi nhắm mắt trầm ngâm một lát, đặt bút trên giấy.

Hắn liền mạch lưu loát vẽ xong phù văn, nhưng pháp lực lại cũng chưa được chứa ở trong lá bùa, cái này nói lên hắn đã thất bại.

“Pháp lực không thể rót vào, là trình tự viết phù văn không đúng.” Lý Mộ tự hỏi một lát, một lần nữa nâng bút, đổi trình tự viết phù văn, nhưng vẫn chưa thể phong tồn pháp lực.

Lý Mộ cúi đầu, nhìn lá bùa báo hỏng kia, trong lòng nói: “Lúc hai nét bút cuối cùng, pháp lực tiết ra ngoài, là pháp lực truyền vào quá mạnh, vượt qua giới hạn của lá bùa này, tiếp nào…”

Trên quảng trường đỉnh núi cao nhất, có trưởng lão luôn luôn nhìn chằm chằm Lý Mộ, nói: “Hắn đã thất bại hai lần.”

Một trưởng lão khác nói: “Bình thường, một lá bùa mới, cho dù là ngươi ta cầm đến trong tay, cũng không có khả năng một lần thành công, cần nhiều lần thử, nhưng, bùa này không phức tạp, nếu là bọn họ thật sự có thiên phú phù đạo, hai canh giờ là đủ, vượt qua hai canh giờ, mặc dù có thể thành công, về sau thành tựu cũng rất có hạn…”

Hết chương 522.

Chương 523. Không thể tưởng tượng (2)

Hắn nhìn về phía Từ trưởng lão, hỏi: “Từ sư huynh, ngươi cảm thấy hắn có thể thành công không?”

Từ trưởng lão lắc lắc đầu, nói: “Ta cũng không biết, nhưng, lần thí luyện này, hắn nếu thật sự đoạt giải nhất, vấn đề sẽ to lắm…”

Giờ phút này, nếu lão còn không biết, “hơi hiểu” theo như lời Lý Mộ, cùng “hơi hiểu” mà lão lý giải, căn bản không phải cùng một cái hơi hiểu, lão cũng không xứng làm trưởng lão đỉnh núi cao nhất.

Nhìn từ hai cửa ải thí luyện trước, Lý Mộ biểu hiện, hắn tuyệt đối không phải một tân thủ phù đạo.

Mà cửa ải thứ ba, hắn chỉ thất bại hai lần, đã tìm được trình tự vẽ bùa chính xác, chỉ cần thử thêm vài lần, chỉ sợ rất nhanh có thể tìm được giới hạn pháp lực, vẽ bùa thành công.

Như vậy, hắn có thể lập tức tiến vào cửa ải thứ tư thí luyện, cũng là một cửa ải cuối cùng.

Cái này tựa như cách kế hoạch “đoạt quyền” Phù Lục phái của hắn càng ngày càng gần.

Từ trưởng lão lúc ấy chỉ cảm thấy đây là một câu chuyện cười không thực tế, thẳng đến khi nhìn thấy Lý Mộ ở trên phù đạo thí luyện vượt mọi chông gai, trong lòng mới dâng lên một loại cảm giác nguy cơ.

Hắn sẽ không chơi thật chứ?

Trong lòng Từ trưởng lão vừa mới dâng lên nỗi lo lắng này, trên hình ảnh đỉnh đầu, một đạo hào quang thổi quét, quảng trường đỉnh núi cao nhất nhất thời xôn xao một mảng.

“Xuất hiện!”

“Là ai nhanh như vậy, đây chính là phù lục mới chưởng giáo vừa mới thiết kế, không có ai có thể biết trước.”

“Thấy không rõ mặt hắn, sao lại là một đám sương mù?”

“Đây không phải là người nhanh nhất kia cửa thứ nhất cùng cửa thứ hai sao?”

…

Lý Mộ không nghe được mọi người trên quảng trường đỉnh núi cao nhất nghị luận, ở lúc hắn thí nghiệm lần thứ bảy, rốt cuộc thành công mang pháp lực phong ấn đến trong lá bùa, vẽ ra lá bùa không tên này.

Ở dưới tình huống cực độ bình tĩnh, trong lòng không có bất cứ dao động nào, vẽ bùa quả thực luôn luôn thuận lợi.

Trong lòng hắn đã có chút hoài nghi, ở một thế giới khác, Thanh Tâm Quyết có phải vì vẽ bùa mà tồn tại hay không.

Ở một khắc hắn vẽ xong lá bùa, buông bút lông, đài đá bên cạnh cuốn hắn lên, bay ra khỏi bình đài, đáp ở một chỗ đỉnh núi khác.

Đài đá buông hắn xuống, liền dọc theo đường cũ quay về.

Từ trưởng lão đứng trên đỉnh núi đó, dùng ánh mắt phức tạp nhìn Lý Mộ, chắp tay nói: “Chúc mừng Lý đại nhân, là người thứ nhất hoàn thành ba cửa ải thí luyện đầu.”

Lý Mộ chắp tay đáp lễ, khách khí nói: “May mắn, may mắn…”

Hắn nhìn Từ trưởng lão, hỏi: “Cửa ải thứ tư là cái gì?”

Từ trưởng lão chỉ vào phía trước, nói: “Đây là cửa ải thứ tư.”

Lý Mộ dọc theo phương hướng lão chỉ nhìn lại, chỉ nhìn thấy từng hàng bậc đá, kéo dài đến chỗ sâu trong mây mù.

Từ trưởng lão nói: “Cửa ải thứ tư này, đã là khảo nghiệm đối với người thí luyện, cũng là cho người thí luyện tạo hóa, về phần có thể từ một cửa này được lợi bao nhiêu, thì xem thực lực từng người thí luyện…”

Lý Mộ không tin tưởng nói: “Tạo hóa?”

Từ trưởng lão nói: “Ngươi dọc theo bậc đá đi lên sẽ biết.”

Lý Mộ cất bước đi lên bậc đá thứ nhất, cảnh vật trước mắt bỗng nhiên biến đổi, hắn xuất hiện ở một thế giới kỳ quái, đưa mắt nhìn bốn phía, đều là một mảng trắng xoá, chỉ ở trước mắt hắn có một cái bàn, trên bàn đặt giấy bút chu sa.

Một lá bùa quen thuộc lơ lửng ở trước bàn.

Lại là Khu Tà Phù.

Rất hiển nhiên, đây lại là một cửa ải để hắn vẽ bùa.

Lý Mộ hôm nay vẽ Khu Tà Phù cũng sắp vẽ đến nôn rồi, nhưng cũng chỉ có thể chịu đựng ghê tởm. Hắn cầm bút, mấy hơi thở liền vẽ xong một tấm Khu Tà Phù, cảnh vật trước mắt biến mất, hắn lại về tới trên bậc thang.

Lý Mộ đi lên bậc tiếp theo, một lần nữa xuất hiện ở thế giới trắng xoá kia.

Một lần này, trước mắt hắn xuất hiện một phù lục hoàn toàn mới.

Mịch Yêu Phù.

Mỗi một bậc thang nơi này, tựa như đều đối ứng một phù lục, Lý Mộ khi vẽ xong Mịch Yêu Phù, đi đến bậc thang thứ ba, nhìn thấy là Định Thần Phù.

Giống với hắn đoán, cửa ải thứ nhất kiểm tra công phu cơ bản, cửa ải thứ ba kiểm tra thiên phú, cửa ải thứ tư, là mang công phu cơ bản và thiên phú cùng nhau kiểm tra.

Mỗi một bậc thang, đều chỉ có một cơ hội này, đi mỗi một bước, đều phải thật cẩn thận, một lá bùa vẽ sai, lần phù đạo thí luyện này sẽ dừng ở đây.

Mặc dù là Lý Mộ, cũng không dám sơ ý, nghiêm túc vô cùng đối đãi phù lục mỗi một bậc.

Thời điểm Lý Mộ đi lên khoảng bậc thứ mười, đã có không ít người thông qua cửa ải thứ ba, dừng ở dưới ngọn núi này.

Có người đi lên bậc thang, sau khi lên mấy bậc, thân thể sẽ bị truyền tống ra, vẻ mặt thất vọng đứng ở một bên.

Mặc dù là phù đạo cao thủ, cũng không thể cam đoan mỗi lần vẽ bùa đều có thể thành công, cho dù là hắn cẩn thận nữa, cũng vẫn ở trên lá bùa thứ sáu xuất hiện sai lầm.

Cửa ải thứ tư này, thật sự là quá khó.

Nhưng hắn cũng chưa hoàn toàn bỏ cuộc, bởi vì người khác chưa chắc làm tốt hơn so với hắn, hắn còn có cơ hội.

Hắn đứng ở dưới núi, nhìn bóng người đã đi lên mười mấy bậc thang kia, trong lòng sinh ra cảm giác vô lực thật sâu.

Trước khi đến Phù Lục phái, hắn tự nhận cũng là thiên tài phù đạo, sau khi liên tục vượt qua ba cửa ải, lòng tin càng tăng vọt, cho rằng mình cố gắng một phen, có lẽ có cơ hội trở thành đệ tử hạch tâm.

Nhưng, vừa mới tiến vào cửa ải thứ tư, hắn đã gặp phải đả kích to lớn.

Bóng người kia trên bậc đá đường lên núi, khiến hắn khắc sâu kiến thức được chênh lệch người với người.

Thời gian chậm rãi trôi qua, người thông qua cửa ải thứ ba cũng càng lúc càng nhiều, cho đến hai canh giờ sau, trên bình đài thí luyện, người thí luyện còn chưa thăm dò được phù lục kia, vĩnh viễn mất đi cơ hội.

Mà lúc này, dưới đỉnh núi này, chỉ có không đến trăm người.

Cửa ải thứ ba thí luyện, ước chừng đào thải 90% người thí luyện.

Sáu ngàn người thí luyện, chỉ ba cửa ải, đã chỉ còn lại có hai con số, trong những người này, còn có mấy chục người, phải bị đào thải ở cửa ải thứ tư.

Bọn họ đã từ trong miệng người thí luyện từng tham dự cửa ải thứ tư biết được quy tắc của cửa ải này, trong lòng tính ra, mình có thể đi đến bậc thứ mấy, thỉnh thoảng ngẩng đầu liếc bóng người kia tận cùng phía trước, trong miệng thầm mắng một câu quái vật.

Trên bậc đá, Lý Mộ đã đi bốn mươi ba bậc, cái này ý nghĩa, hắn đã không sai lầm một chút nào vẽ bốn mươi ba phù lục.

Hắn ở trên một bậc thang này, ước chừng dừng lại nửa khắc đồng hồ, chậm chạp chưa tiến về phía trước một bước nữa.

Hết chương 523.

Chương 524. Mượn pháp (1)

Giới tu hành mang phù lục chia làm thiên, địa, huyền, hoàng bốn bậc, mỗi một bậc, lại có thượng, trung, hạ tam phẩm, tổng cộng bốn bậc mười hai phẩm, lấy pháp lực trước mắt của Lý Mộ, cao nhất chỉ có thể vẽ ra huyền giai thượng phẩm phù lục, phù lục địa giai, cho dù là địa giai hạ phẩm, ít nhất cũng cần tu vi cảnh giới thứ năm mới có thể vẽ ra.

Hắn vẽ một phù lục cuối cùng, chính là huyền giai thượng phẩm, bậc thang kế tiếp, chỉ sợ chính là địa giai phù lục, lấy pháp lực của hắn, căn bản không có khả năng vẽ ra.

Lý Mộ quay đầu nhìn, phát hiện người phía dưới, nhiều nhất mới đến bậc mười mấy, muốn tiếp tục bảo trì ba mươi bậc không xuất hiện sai lầm gì, hầu như là chuyện không có khả năng.

Hắn bây giờ, thật ra đã thắng.

Nhưng Lý Mộ còn muốn thử, nhiều nhất chính là thất bại, bị truyền tống đến dưới núi mà thôi.

Nhưng trước đó, hắn cần nghỉ ngơi trước một lát, khôi phục pháp lực.

Liên tiếp vẽ hơn bốn mươi lá bùa, sắp mang pháp lực của hắn vét sạch rồi, lừa kéo cối xay cũng không dám liều như vậy.

Nếu không phải một tấm phù bài kia hắn bắt buộc phải có, hắn ở lúc bậc ba mươi, đã bỏ cuộc rồi.

Lên thêm một bậc, liền thêm một phần bảo hiểm.

Hắn khoanh chân ngồi ở trên bậc đá, ngồi xuống điều tức, khôi phục pháp lực.

Không biết qua bao lâu, Lý Mộ bỗng nhiên phát hiện bên cạnh truyền đến động tĩnh.

Hắn mở mắt, nhìn thấy một người trẻ tuổi đi đến trên bậc thang bậc thứ bốn mươi ba chỗ hắn, người trẻ tuổi thản nhiên nhìn hắn một cái, nói: “Này, nhường chút.”

Trong lòng Lý Mộ chấn động, người này hiển nhiên cũng là tu hành giả tham gia thí luyện, gã vậy mà cũng đi lên bậc bốn mươi ba…

Quả nhiên không thể xem nhẹ anh hùng thiên hạ, không có ai so với hắn càng rõ ràng hơn, từ bậc thứ nhất đi đến nơi đây, rốt cuộc khó bao nhiêu, nếu không phải có Thanh Tâm Quyết, Lý Mộ có thể đã sớm dừng lại.

Người nọ đi đến giữa bậc bốn mươi ba, nhắm mắt, mấy chục hơi thở sau, một lần nữa mở mắt.

Ánh mắt Lý Mộ hơi co lại, gã giờ phút này còn có thể đứng ở chỗ này, chưa bị truyền tống xuống, nói rõ phù lục bậc thứ bốn mươi ba, gã đã vẽ ra.

Người nọ nhìn cũng chưa thèm nhìn Lý Mộ, lập tức đi lên bậc thang tiếp theo.

Một lát sau, gã một lần nữa mở mắt, bước lên bậc thứ bốn mươi lăm.

…

Trên quảng trường đỉnh núi cao nhất.

Đám đông đệ tử, trưởng lão, trên mặt đều lộ ra biểu cảm khó có thể tin.

“Ngày xưa có thể có hai mươi bậc, đã tính là bất ngờ rồi, năm nay thế mà có người có thể đi lên bốn mươi bậc, còn là hai người!”

“Người nọ tới sau mà vượt trước là ai, thoạt nhìn trẻ tuổi như vậy…”

“Thời gian hắn mỗi một bậc dùng, so với người đầu tiên còn ít hơn…”

“Không biết hắn cuối cùng có thể đi lên một bậc nào?”

…

Trong đạo cung của đỉnh núi cao nhất, mấy thủ tọa, cùng với chưởng giáo Phù Lục phái, trước mắt cũng có một hình ảnh, trên hình ảnh, là tình hình trên bậc đá kia.

Lúc này, Lý Mộ toàn thân bị sương mù che phủ, dừng lại ở bậc thứ bốn mươi ba.

Người trẻ tuổi kia, đã đi tới bậc bốn mươi bảy.

Huyền Chân Tử nhìn bóng người dẫn đầu phía trước, nói: "Người này có vấn đề."

Thủ tọa Phù Lục phái thông qua Huyền Quang Thuật, nhìn người nọ tận cùng phía trước, hào quang màu vàng chợt lóe trong mắt, lắc đầu nói: "Tạm thời không đi quản hắn."

Ánh mắt hắn nhìn về phía Lý Mộ, trong mắt lộ ra nét tán thưởng, nói: "Trái lại là Lý Mộ, thật sự khiến bổn tọa bất ngờ."

Huyền Chân Tử gật gật đầu, mắt lộ ra hào quang lạ, nói: "Đâu chỉ là bất ngờ, quả thực không thể tưởng tượng, thời gian nếu có thể chảy ngược, ta cho dù bắt cũng phải mang hắn bắt đến, trên người hắn, có hy vọng cho Phù Lục phái ta hưng thịnh…"

Chính Dương tử nhìn một người dẫn đầu phía trước, nói: "Không biết là kẻ nào, lớn mật như thế, dám đến Bạch Vân sơn ta quấy rối, bị hắn quấy như vậy, phù đạo thí luyện lần này, chẳng phải là thành trò cười?"

Chưởng giáo Phù Lục phái nhìn Lý Mộ, mặt lộ nụ cười, nói: "Cái đó cũng chưa chắc…"

Trên bậc thang thứ bốn mươi ba, Lý Mộ nhìn phía trước, hít thật sâu, hướng phía trước bước ra một bước.

Bước ra một bước, Lý Mộ một lần nữa xuất hiện ở thế giới trắng xoá kia.

Ngay sau khi tiến vào nơi này, ánh mắt Lý Mộ liền nhìn về phía lá bùa lơ lửng ở trước bàn, sau đó liền khẽ thở dài.

Đây là một tấm Tử Tiêu Lôi Phù, không ra ngoài hắn đoán trước, từ bậc đá thứ bốn mươi bốn bắt đầu, liền phải viết địa giai phù lục.

Tử Tiêu Lôi Phù, là đại biểu cho địa giai phù lục, thường gặp nhất.

Mà Tử Tiêu Lôi Pháp, là thần thông của cảnh giới thứ năm, Lý Mộ có thể mượn "Lâm" pháp, phóng thích Tử Tiêu Thần Lôi, nhưng bằng vào pháp lực của chính hắn, lại không cách nào trực tiếp thi triển.

Phù lục đơn giản là đem pháp thuật phong tồn, mình không thể thi triển pháp thuật, tự nhiên cũng vô pháp thành phù.

Cho nên trước mắt hắn, không có khả năng vẽ ra Tử Tiêu Lôi Phù.

Người trẻ tuổi phía trước, tuy nhìn chỉ có Tụ Thần, nhưng hắn nhất định đã che giấu tu vi.

Nhưng, cái này cũng là mình tài năng không bằng người ta, không có gì phải oán giận, không thể thông qua hạng nhất thí luyện, lấy được phù bài kia, cũng chỉ có thể đặt cái mặt của mình vào, xem có thể từ Phù Lục phái xin một cái hay không.

Bản thân Lý Mộ ở Phù Lục phái tuy không có mặt mũi gì, nhưng nữ hoàng có, cáo mượn oai hùm chính là điểm mạnh của hắn.

Lý Mộ vứt bỏ những tạp niệm này, biết rõ không thể làm, hắn vẫn muốn thử một lần, nếu thất bại, hắn sẽ giống với đại đa số người, bị truyền tống đến bậc đá tận cùng phía dưới.

Hắn đang muốn cầm bút vẽ bùa, động tác trên tay lại bỗng nhiên khựng lại.

Phù bút trên bàn này, tựa như không quá giống với phù bút trước đó.

Bốn mươi ba bậc trước, hắn dùng, đều là phù bút bình thường, cán bút là bằng gỗ, trên đó có khắc phù văn, là vì cam đoan lúc vẽ bùa, pháp lực của tu hành giả sẽ không tổn hại phù bút.

Mà phù bút trong tay hắn giờ phút này, như kim loại mà không phải kim loại, như gỗ mà không phải gỗ, cầm trong tay, như là không có trọng lượng, càng quan trọng hơn là, sau khi cầm bút này, Lý Mộ có một loại ảo giác, tựa như pháp lực trong cơ thể hắn đột phá bình cảnh Thần Thông, đã đạt tới Tạo Hóa.

Hắn một lần nữa nhìn về phía Tử Tiêu Lôi Phù kia, chỉ thấy phù văn đó biến mất, lại từ đầu bắt đầu vẽ, trình tự viết phù văn của Tử Tiêu Lôi Phù, dần dần khắc ở trong đầu hắn.

Kinh ngạc nhìn hiện tượng lạ trước mắt, thẳng đến giờ phút này, Lý Mộ mới rõ, Từ trưởng lão nói, cửa ải thứ tư này, đối với người thí luyện mà nói, đã là khảo nghiệm, cũng là tạo hóa.

Lấy pháp lực bản thân Lý Mộ, chỉ có thể đi đến bậc thứ bốn mươi ba.

Hết chương 524.

Chương 525. Mượn pháp (2)

Không thể tiếp tục đi về phía trước, không phải vì thiên phú hoặc là nguyên nhân khác, chỉ là bởi vì hắn tu vi có hạn.

Nhưng nhìn từ ba cửa ải thí luyện trước, Phù Lục phái căn bản không để ý tu vi của người thí luyện, cửa thứ nhất cửa thứ hai kiểm tra là Khu Tà Phù cơ sở nhất, phù lục của cửa ải thứ ba, tuy là phù lục mới chưa từng thấy, nhưng pháp lực vẽ phù lục đó cần, cũng chưa vượt qua Khu Tà Phù.

Trong cửa ải thứ tư, ở sau khi phù lục Lý Mộ vẽ đạt tới cực hạn pháp lực của mình, quy tắc thí luyện tựa như đã xảy ra biến hóa.

Hắn chưa bao giờ vẽ Tử Tiêu Lôi Phù, không biết trình tự vẽ bùa, cũng không có pháp lực vẽ bùa, nhưng ở một cửa này, Phù Lục phái mang thứ hắn cần đều đã cho hắn.

Hắn phải làm, chỉ là khống chế pháp lực, từng bước hoàn thành vẽ.

Chỉ sợ đối với những tu hành giả kia phía sau, cũng là tương tự.

Phù lục chi đạo, viết phù văn không khó, khống chế pháp lực cũng không khó, khó là ở trôi chảy viết phù văn, đồng thời cam đoan mỗi một phù văn pháp lực vững vàng, pháp lực giữa phù văn khác nhau quá độ biến hóa, đây là vấn đề nhất tâm nhị dụng thậm chí đa dụng.

Càng là phù lục cấp cao, phù văn liền càng phức tạp, số lần pháp lực biến hóa càng nhiều, xác suất thất bại cũng càng lớn.

Lúc này, tác dụng của thiên phú liền hiển hiện ra.

Lý Mộ không có thiên phú gì, nhưng hắn có BUG.

Hắn cầm phù bút, cũng chưa lập tức bắt đầu vẽ bùa, mà là ở trên không trung luyện tập mấy chục lần trước, mang phù văn Tử Tiêu Lôi Phù ghi nhớ hơn nữa thuần thục, sau đó ở dưới tình huống không cần tài liệu viết bùa, cảm thụ quá trình pháp

lực biến hóa khi viết bùa, như thế lại mấy chục lần, ánh mắt hắn, mới nhìn về hướng lá bùa trên bàn.

Hắn nhấc bút, bắt đầu thong thả viết.

Đỉnh núi cao nhất Bạch Vân sơn, trong đạo cung.

Huyền Chân Tử nhắm mắt, trong tay cũng cầm một cây phù bút, cổ tay hắn ở trên không chậm rãi di động, lại tựa như không phải là chủ động.

Trong Huyền Quang Thuật, trên người Lý Mộ vẫn là một đám sương mù, nhưng nếu cẩn thận quan sát cái tay vươn ra khỏi sương mù đó, sẽ phát hiện, tay hắn, cùng tay Huyền Chân Tử, quỹ tích di động không sai chút nào.

Một lát sau, Huyền Chân Tử mở mắt, nói: "Phù thành."

Phù Lục phái tuyển nhận đệ tử, cũng không xem tu vi, chỉ xem thiên phú, ở cửa ải thứ tư này, khi phù lục người thí luyện viết vượt qua cực hạn pháp lực của bản thân hắn, thủ tọa các đỉnh núi sẽ mang pháp lực cùng cảm ngộ cho bọn họ mượn.

Đây cũng là một phần tạo hóa Phù Lục phái cho người thí luyện.

Bọn họ hao hết vất vả, mới xâm nhập cửa ải thứ tư, cho dù là cuối cùng không thể tiến vào Phù Lục phái, cũng sẽ sinh ra một ít cảm ngộ đối với phù lục chi đạo.

Trăm ngàn năm qua, có vô số người chịu nó dẫn dắt, khai sáng ra phù lục chi đạo mới, ở bên ngoài khai sơn lập phái, trở thành chi nhánh ngoại môn của Phù Lục phái.

Phù đạo thí luyện, đối với tổ đình mà nói, đã là chọn đồ đệ ưu tú, cũng là truyền đạo.

Tổ đình Phù Lục phái, từ ban đầu sáng lập, trừ muốn phát triển môn phái, còn có trọng trách phát triển phù lục chi đạo.

Ngọc Hoàng phong thủ tọa Chính Dương Tử nhìn hình ảnh trong Huyền Quang Thuật, nói: "Cho dù hắn mượn dùng pháp lực cùng cảm ngộ của ngươi, có thể lần đầu tiên đã vẽ ra Tử Tiêu Lôi Phù, cũng cực không thể tưởng tượng…"

Ánh mắt Huyền Chân Tử lộ ra chờ mong, nói: “Không biết điểm cuối của hắn, sẽ là bậc thứ mấy…”

Trong thế giới trắng xoá, Lý Mộ chậm rãi thu bút, phù lục trên bàn đã thành.

Cảnh vật trước mắt lại thay đổi, hắn lại về tới trên bậc đá thứ bốn mươi bốn.

Cửa ải thứ tư thí luyện không quá giống với hắn tưởng tượng, hắn có thể không cần lo lắng pháp lực, cũng không cần rối rắm trình tự phù văn, điều duy nhất phải làm, chính là bảo trì nội tâm cực độ bình tĩnh, từng bước vẽ bùa là được.

Nói từ trên lý luận, chỉ cần loại pháp lực viện trợ này là không có giới hạn, bậc đá này có bao nhiêu bậc, hắn liền có thể đi bấy nhiêu bậc.

Lý Mộ ngẩng đầu nhìn một cái, người trẻ tuổi vừa rồi đã biến mất ở ngoài năm mươi bậc, nhưng hắn cũng không lo lắng, chậm rãi bước lên bậc thang thứ bốn mươi lăm.

Trên quảng trường trước đỉnh núi cao nhất, tầm mắt mọi người, đều ở trên hai bóng người còn sót lại ở bậc đá.

Trừ hai người này, toàn bộ người thí luyện, đều đã hoàn thành thí luyện cuối cùng, người mạnh nhất trong bọn họ, cũng mới đi qua mười lăm bậc.

Bóng người dẫn đầu thông qua ba ải đầu kia, trong hình ảnh bị sương mù bao phủ, đã đi tới bậc thứ bốn mươi lăm.

Về phần người trẻ tuổi tới sau mà vượt trước kia, đã ở ngoài bậc năm mươi.

Đừng nói đệ tử bình thường, cho dù là trưởng lão trong phái, cũng là lần đầu tiên gặp loại trường hợp này.

Khi một lần nữa ở thế giới kỳ dị này, đối mặt một tấm kiếm phù, tâm tình Lý Mộ đã hoàn toàn thoải mái.

Từ trưởng lão nói không sai, cửa ải thứ tư này thí luyện, quả nhiên là một hồi tạo hóa.

Tuy hắn bây giờ còn chưa có năng lực tự mình vẽ ra những phù lục này, nhưng sau khi có một lần từng trải này, nhất định

sẽ có thêm rất nhiều cảm ngộ, về sau đợi tu vi tăng lên, lại đi vẽ những phù lục này, liền nước chảy thành sông.

Tử Tiêu Lôi Phù, kiếm phù, Định Thần Phù, Băng Đống Phù, Hỏa Long Phù… , Lý Mộ từng bước một đi lên bậc thang cao hơn, khi ánh mắt nhìn về phía trước, bóng dáng người trẻ tuổi đã có thể trông thấy.

Cách phía trước hắn vài bước, người trẻ tuổi quay đầu nhìn một lần, trên khuôn mặt xưa nay lạnh nhạt rốt cuộc lộ ra một chút vẻ ngưng trọng.

Đạo cung đỉnh núi cao nhất, mấy vị thủ tọa cùng chưởng giáo Phù Lục phái đã trầm mặc thật lâu.

Không bao lâu, Huyền Chân Tử mở mắt, nói: “Qua mấy bậc nữa, chính là thiên giai phù lục.”

Địa giai phù lục, ít nhất cũng cần tu vi Tạo Hóa mới có thể vẽ ra.

Tạo Hóa cảnh nơi này, là chỉ trưởng lão Phù Lục phái, người cả đời nghiên cứu chuyên sâu phù lục chi đạo, không phải tu hành giả Phù Lục phái, cho dù là Động Huyền, cũng không nhất định có thể vẽ ra địa giai phù lục.

Mà thiên giai phù lục, là chỉ có thủ tọa Phù Lục phái trở lên, mới có thể bảo trì xác xuất thành công tương đối cao, bởi vì tài liệu vẽ bùa quý giá thưa thớt, toàn bộ Phù Lục phái, một năm cũng không ra được mấy tấm.

Lúc này, người trẻ tuổi xếp hạng nhất kia, đi tiếp về phía trước một bước, đó là bậc đá thiên giai phù lục, ở trước đó, cho tới bây giờ chưa từng có ai đi đến nơi này.

Chính Dương Tử nhìn chưởng giáo Phù Lục phái, nói: “Sư huynh, tài liệu thiên giai quý giá, muốn đi ngăn cản người này hay không?”

Chưởng giáo Phù Lục phái lắc lắc đầu, nói: “Ngăn người thí luyện, nếu truyền ra, Phù Lục phái sẽ trở thành trò cười của giới tu hành.”

Lão vừa dứt lời, người trẻ tuổi kia, đã bước lên một bậc thang.

Hết chương 525.

Chương 526. Mượn pháp (3)

Một lần này, hắn ước chừng dừng lại ở nơi đó non nửa canh giờ, mới rốt cuộc mở mắt.

Thân thể hắn còn ở tại chỗ, nói rõ hắn đã vẽ ra phù lục một cấp này.

Cùng lúc đó, Lý Mộ cũng đã đi tới một bậc sau người này.

Ở một bậc này, phù lục hắn vẽ đã đạt tới địa giai thượng phẩm, đi tiếp về phía trước một bậc nữa, hẳn chính là thiên giai phù lục.

Ở phía trước hắn, người trẻ tuổi này đã vẽ ra thiên giai phù lục, nếu gã không có bí mật giống với Lý Mộ, nhất định chính là đã che giấu tu vi, tu vi chân thật của gã, hẳn là ở Động Huyền trở lên.

Vách núi cửa thứ nhất thí luyện, có thể kiểm tra tuổi xương, sàng chọn ra đại đa số người đục nước béo cò, nhưng đối với cường giả thật sự, lại không có cách nào.

Người này có lẽ là tới phá Phù Lục phái, Lý Mộ tạm thời không rõ người này có lá gan lớn bao nhiêu, hắn chỉ biết là, muốn đạt được phù bài duy nhất kia, hắn phải đi đến phía trước người này.

Không chút do dự, hắn nâng chân, bước lên bậc thang tầng tiếp theo.

Trong không gian kỳ dị, thân thể Lý Mộ xuất hiện lần nữa.

Trong hư không trước bàn, ánh sáng vàng cấu thành một phù lục, phù lục này do vô số phù văn phức tạp tạo thành, người thường cho dù chỉ nhìn một lần, sẽ cảm thấy đầu não căng lên.

Khó trách thiên giai phù lục khó có thể thành phù, cho dù là Động Huyền thậm chí Siêu Thoát cũng không thể cam đoan tỷ lệ thành phù, phù văn này quá mức phức tạp, rất khó cam đoan không xuất hiện sai lầm, mà cho dù là xuất hiện một chút sai lầm, cũng sẽ kiếm củi ba năm thiêu một giờ, tài liệu quý giá,

tỷ lệ thành phù cực thấp, dẫn tới Phù Lục phái một năm cũng không ra được mấy tấm.

Khó trách khi Ngọc Chân Tử bắt chẹt vị thủ tọa kia, vẻ mặt hắn đau thịt như vậy, loại phù lục cấp bậc này, đối với thủ tọa một đỉnh núi mà nói, cũng không thua gì lấy máu cắt thịt.

Một lần này, Lý Mộ vẫn chưa sốt ruột vẽ bùa, mà là nhìn quanh bốn phía, đánh giá thế giới kỳ quái này.

Dõi mắt nhìn lại, đập vào mắt đều là màu trắng.

Lý Mộ mới đầu cho rằng, đây là ảo cảnh nào đó, về sau dần dần ý thức được, đây là một chỗ hồ thiên không gian.

Cái bàn trước mắt là thật, phù bút, lá bùa, tài liệu vẽ bùa, đều là thật, phù lục vẽ ra cũng là thật, Phù Lục phái đối với lần thí luyện này cũng đã hạ vốn gốc, tài liệu vẽ bùa mà thiên giai phù lục phù cần, lãng phí một phần, cũng là tổn thất rất lớn.

Người trẻ tuổi kia phía trước Lý Mộ hiển nhiên đã thành công, Lý Mộ nếu muốn ở vị trí tương tự với gã, phải vẽ ra một tấm thiên giai phù lục này.

Lý Mộ chậm rãi thở ra một hơi, một lần nữa niệm Thanh Tâm Quyết, bắt đầu học tập phù lục do phù văn phức tạp tạo thành này.

Một canh giờ sau, trên bậc đá thứ năm mươi lăm, Lý Mộ chậm rãi mở mắt.

Bên cạnh hắn, người trẻ tuổi kia vẫn chưa đi tới, mà là nhìn Lý Mộ, trong ánh mắt đục ngầu có sự chấn động thật sâu.

Lấy tu vi nửa bước Siêu Thoát của gã, viết thiên giai hạ phẩm phù lục, cũng cần dốc hết toàn lực, cộng thêm vận khí nhất định, mới có thể cam đoan một lần thành công.

Gã làm sao có thể nhìn không ra, thực lực chân thật của người này, chỉ có Thần Thông.

Mặc dù là hắn vẽ bùa, dùng không phải pháp lực cùng cảm ngộ của hắn, nhưng phù lục này, lại chân thực là hắn vẽ ra.

Trong mắt người trẻ tuổi lóe lên hào quang kỳ lạ, giờ phút này, người trước mắt cho gã cảm giác, như là một đứa trẻ ba

tuổi, cầm một cây trường thương trượng hai, ở trước mắt gã, múa một bộ thương pháp ngay cả gã cũng xấu hổ không bằng.

Gã nhìn Lý Mộ một cái, đi lên bậc thang kế tiếp.

Lý Mộ quan sát bóng lưng của gã, phát hiện thân thể người này xen vào giữa hư ảo cùng chân thật, xem ra hắn đoán không sai, lưu lại trên bậc đá chỉ là một cái bóng, thân thể hắn, đã tiến vào một không gian khác.

Nơi thí luyện cửa ải thứ tư, nhìn như là ở trên đỉnh núi này, thật ra là ở trong hồ thiên không gian cường giả thượng tam cảnh của Phù Lục phái mở.

Lý Mộ ngồi xuống điều tức ngay tại chỗ, không qua bao lâu, bóng dáng người trẻ tuổi trên bậc đá phía trước hắn liền bỗng nhiên ngưng thực.

Ngay sau đó, thân thể gã liền bị dịch chuyển dời đi.

Hiển nhiên, ở trên phù lục một cấp này, gã đã thất bại.

Người trẻ tuổi xuất hiện ở bên dưới, sắc mặt hơi âm trầm, ngẩng đầu nhìn một bóng người kia còn sót lại phía trên bậc đá.

Trước mắt đã không còn một bóng người, Lý Mộ nhẹ nhàng thở ra, chậm rãi đứng lên.

Nếu người này tiến một bậc nữa, áp lực của hắn liền rất lớn.

Gã thất bại ở một bậc này, Lý Mộ chỉ cần thành công vẽ ra phù lục của bậc đá kế tiếp, liền có thể thành công lấy được tấm phù bài kia.

Mà lúc này, trong đạo cung của đỉnh núi cao nhất, mấy thủ tọa rốt cuộc nhẹ nhàng thở ra.

“Người nọ rốt cuộc thất bại rồi.”

“Thiên giai trung phẩm, há là dễ dàng như vậy, cho dù chưởng giáo sư huynh tự mình ra tay, chỉ sợ cũng không dám cam đoan.”

“Lý Mộ một đường đi tới, vẫn thoải mái có thừa, phù lục tiếp theo, với hắn mà nói, hẳn là cũng không phải việc khó.”

Huyền Chân Tử đang muốn cầm bút, chưởng giáo Phù Lục phái bỗng nhiên đi đến bên cạnh hắn, nói: "Để ta đi."

Huyền Chân Tử cười cười, nói: "Sư huynh yên tâm, pháp lực cùng cảm ngộ thiên giai trung phẩm, ta vẫn có thể giúp hắn."

Chưởng giáo Phù Lục phái nhìn hắn, cười mà không nói.

Huyền Chân Tử ngẩn ra một phen, khó có thể tin nói: "Chẳng lẽ sư huynh là muốn…"

…

Lý Mộ đứng ở trên bậc thang thứ năm mươi lăm, trong lòng đoán, dựa theo kinh nghiệm hắn dọc đường đi tới, trên bậc thang kế tiếp, thứ hắn cần vẽ, có thể là thiên giai hạ phẩm phù lục, cũng có thể là thiên giai trung phẩm.

Nhưng lấy tình huống người trẻ tuổi nhanh như vậy bị đào thải đến xem, hẳn là thứ sau khả năng lớn hơn một chút.

Hắn đối với việc này trái lại không hề lo lắng, chỉ cần phù bút kia có thể cung cấp đủ pháp lực cho hắn, mặc dù là thiên giai trung phẩm, vấn đề cũng không lớn.

Nghĩ như vậy, hắn chậm rãi hướng phía trước bước ra một bước.

Vẫn là không gian quen thuộc, Lý Mộ nhìn hư không phía trước bàn, ở trong một mảng ánh sáng vàng, Lý Mộ chỉ cảm thấy mê muội một trận, trực tiếp lùi lại mấy bước.

Hắn nhìn phù văn phức tạp đến mức tận cùng phía trước, ngạc nhiên đứng ở tại chỗ.

Hắn cho rằng phù lục thiên giai hạ phẩm đã đủ phức tạp, không ngờ là hắn quá ngây thơ rồi.

Giờ khắc này, Lý Mộ có một loại cảm thụ vừa mới nhận thức cộng trừ nhân chia, liền trực tiếp bảo hắn dùng lý luận tích phân vi phân giải đáp đề toán học cao cấp.

Hết chương 526.

Chương 527. Dị tượng

Khi Lý Mộ ở trong hồ thiên không gian, nhìn bùa huyền ảo đến cực điểm kia, ngạc nhiên không nói nên lời, trong đạo cung đỉnh núi cao nhất, mấy vị thủ tọa cũng cảm thấy chấn động đối với cách làm của chưởng giáo.

Huyền Chân Tử khó có thể tin nói: "Từ thiên giai hạ phẩm đến thánh giai, chưởng giáo sư huynh, vắt ngang vậy quá lớn hay không, giới tu hành hiện nay, bao gồm Phù Lục phái ta ở trong, chưa bao giờ nghe nói, có ai có thể vẽ ra thánh giai phù lục."

Ngọc Hoàng phong thủ tọa Chính Dương Tử mở miệng ngay sau đó: "Thánh giai phù dịch quá mức quý giá, nếu là dùng để viết thiên giai phù lục, có thể vẽ ra mười tấm trung phẩm hoặc là thượng phẩm trở lên."

Thương Linh phong thủ tọa Thương Tùng Tử sau khi do dự một lát, cũng khuyên nhủ: "Thí luyện cửa ải thứ tư, phù lục cùng giai, nên giống nhau, một thiên giai trung phẩm, một thánh giai, không khỏi có chút bất công."

Chưởng giáo Phù Lục phái nhìn bọn họ, ánh mắt thâm thúy, thản nhiên nói: "Thiên giai trung phẩm, chưa chắc là điểm cuối của hắn, bổn tọa muốn cược một phen."

Mấy người suy nghĩ một chút, đã hiểu ý tứ chưởng giáo.

Người nọ lúc trước che giấu tung tích, đã dừng lại ở một bậc này, Lý Mộ nếu là có thể ở một bậc này vẽ ra phù lục thiên giai trung phẩm, như vậy hắn sẽ là hạng nhất lần phù đạo thí luyện này.

Người có thể vẽ ra phù lục thiên giai trung phẩm, ở Phù Lục phái, cũng là tồn tại vô cùng hiếm có, trừ chưởng giáo chân nhân, bảy vị thủ tọa, mỗi lần vẽ bùa, chỉ có không đến một thành nắm chắc.

Nhưng, thưa thớt thì thưa thớt, tóm lại cũng vẫn tồn tại.

Nhưng thánh giai phù lục, thì cần tu vi đạt tới thượng tam cảnh, toàn bộ Phù Lục phái, chỉ có chưởng giáo cùng hai vị

thái thượng trưởng lão có loại pháp lực này, hơn nữa, có pháp lực vẽ bùa, không đại biểu vẽ bùa liền có thể thành công.

Thánh giai phù lục xác xuất vẽ bùa thành công, ngay cả một thành cũng không đến, tài liệu thánh giai thư phù cực kỳ quý giá, không chịu nổi việc lãng phí một chút nào.

Tài liệu vẽ một tấm thánh giai phù lục, có thể vẽ thiên giai phù lục mười tấm trở lên, bọn họ bình thường đều sẽ lựa chọn mang nó dùng cho chế tạo thiên giai.

Hôm nay, chưởng giáo thế mà mang tài liệu chính mình cũng không nỡ dùng, giao cho một tiểu tu cảnh giới thứ tư?

Mấy vị thủ tọa tuy trong lòng kinh ngạc chấn động, nhưng vẫn chưa nhiều lời.

Lấy sự hiểu biết của bọn họ đối với chưởng giáo, nếu không phải có nắm chắc nhất định, lão sẽ không mạo hiểm.

Lão lần này nguyện ý ở Lý Mộ cược một ván, có lẽ là đã tính ra một ít manh mối.

Ánh mắt của mọi người, lại nhìn phía hình ảnh Huyền Quang Thuật, trong mắt ẩn hiện chờ mong.

Trong hồ thiên không gian, Lý Mộ còn chưa từ trong chấn động lấy lại tinh thần.

Khó trách vừa rồi người nọ thất bại nhanh như vậy, cái này con mẹ nó, là bùa con người vẽ sao?

Lý Mộ thậm chí đoán, phù lục này, không phải thiên giai trung phẩm, mà là thượng phẩm, căn bản chính là Phù Lục phái lấy để làm khó người ta.

Bùa này hắn chỉ liếc một cái liền cảm thấy to đầu, càng đừng nói vẽ bùa, Lý Mộ ngay từ đầu đã muốn từ bỏ, lại cố gắng nhịn xuống loại ý niệm này.

Hắn không thể bỏ cuộc.

Người nọ vừa rồi, đó là dừng lại ở một cửa này, hắn nếu là bỏ cuộc, chỉ có thể đánh ngang tay với gã, cuối cùng hươu chết về tay ai còn chưa biết.

Nhưng vì Lý Thanh, một tấm phù bài này, hắn phải lấy được.

Lý Mộ hít thật sâu, chịu đựng choáng váng, ánh mắt nhìn về phía phù lục kia.

Bạch Vân sơn, trên đỉnh núi cao nhất.

Thời gian đã trôi qua ba ngày.

Đám người trên quảng trường, tụ lại tan, tan lại tụ, lúc này, chỉ có hơn mười người, đứng ở trên quảng trường, ngẩng đầu nhìn hình ảnh trên màn trời.

"Hắn ở nơi đó đứng ba ngày rồi."

"Rốt cuộc khi nào mới có thể chấm dứt?"

"Nếu thật sự không có nắm chắc, thì bỏ cuộc đi."

"Tiếp tục như vậy, không có bất cứ ý nghĩa gì."

Trong hình ảnh, bóng người đứng ở trên bậc đá kia, bị mây mù bao phủ, đã đứng suốt ba ngày, cái này ở trong thí luyện ngày xưa, là chuyện chưa bao giờ xảy ra.

Đám người Bạch Vân sơn, đều đang đợi một mình hắn.

Dưới bậc đá, gần trăm người khoanh chân ngồi thiền, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn lên một cái.

Thời gian ba ngày, đối với tu hành giả mà nói, không tính là gì.

Chưa tự mình đi qua bậc đá, không biết trên mỗi một bậc khó bao nhiêu, đối với người có thể đi lên hơn năm mươi bậc, trong lòng bọn họ chỉ có kính ngưỡng.

Người trẻ tuổi kia đứng dưới bậc đá, đã nhìn Lý Mộ suốt ba ngày.

Trên mặt hắn không có vội vàng, bình tĩnh nhìn bóng lưng Lý Mộ, trong mắt lộ ra một sự hồ nghi, lẩm bẩm: "Ba ngày rồi, Huyền Cơ Tử rốt cuộc đang làm cái quỷ gì?"

Lấy quy củ phù đạo thí luyện, thời gian người thí luyện dừng lại ở trên mỗi một bậc thang, dài nhất là ba canh giờ, nếu

là ba canh giờ sau, hắn còn chưa bắt đầu vẽ bùa, cũng sẽ bị trực tiếp truyền tống đến phía dưới, cắt ngang thí luyện.

Nhưng tiểu bối khiến hắn nhìn không thấu kia, đã ở trên bậc thứ năm mươi sáu đứng suốt ba ngày.

Điều này làm gã không nghĩ ra, gã thừa nhận thực lực tiểu bối này, vẻn vẹn thiên giai Kim Giáp Thần Binh Phù, hắn không có lý do để ý như vậy, vẽ không ra chính là vẽ không ra, đừng nói đứng ba ngày, dù đứng ba năm cũng không vẽ ra.

Hắn nếu thành công, ba ngày trước đã thành công, hắn nếu thất bại, ba ngày trước cũng đã thất bại, sao có thể kéo dài tới hôm nay?

Đạo cung đỉnh núi cao nhất.

Bao gồm chưởng giáo Phù Lục phái ở trong, mấy vị thủ tọa, ở trong ba ngày này, chưa rời khỏi cung này một bước.

Trong hình ảnh Huyền Quang Thuật hiện ra, Lý Mộ cầm phù bút, ở trên hư không, từng nét bút vẽ bùa nào đó, đã mấy ngàn lần.

Hắn sắc mặt tái nhợt, khí tức uể oải, trong mắt tràn ngập tơ máu, nhưng ánh mắt lại càng lúc càng tự tin.

Một khắc nào đó, Lý Mộ khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt lại, mang mấy viên đan dược ném vào trong miệng, bắt đầu nhanh chóng khôi phục tinh thần.

Một khắc đồng hồ sau, hắn một lần nữa đứng lên, đi đến bên cạnh bàn.

Trên bàn có một lá bùa, lá bùa này so với lá bùa tầm thường lớn gấp mấy lần có thừa, không phải giấy vàng, bản thân lá bùa đã tản ra từng đợt linh khí, hẳn là dùng bột giấy loại cây quý giá nào đó chế thành.

Chỗ góc bát, trong một cái bát ngọc, đựng phù dịch màu vàng.

Phù lục địa giai trở xuống, dùng chu sa là có thể vẽ bùa, địa giai trở lên, thì cần phù dịch đặc chế, phù dịch màu vàng này, tản ra hương thơm thoang thoảng. Lý Mộ nuốt nước miếng

một cái, niệm Thanh Tâm Quyết, mới khắc chế ý tưởng mang nó bưng lên uống một hơi cạn sạch.

Càng là phù lục cấp cao, linh lực ẩn chứa trong linh dịch cần càng mạnh, một bát linh dịch này, đủ để làm nổ tung thân thể hắn.

Hết chương 527.

Chương 528. Chưa xong (1)

Sau khi điều chỉnh trạng thái đến đỉnh phong, Lý Mộ cầm lấy phù bút, chuẩn bị vẽ bùa.

Bởi vì thí luyện chỉ có một lần cơ hội, phù của lá bùa này, hắn ở trong ba ngày qua, đã luyện tập trên không mấy ngàn lần, đã sớm thuộc nằm lòng, sẽ không mắc lỗi.

Về phần pháp lực, phù bút này cũng không biết là nguyên lý gì, vậy mà có thể cách không mượn dùng pháp lực cao thủ Phù Lục phái, Lý Mộ đoán, cung cấp pháp lực cho hắn, hẳn là một trong thủ tọa các đỉnh núi.

Hắn chưa từng nắm giữ pháp lực cường đại như vậy, thậm chí khiến hắn sinh ra một loại ảo giác có thể cùng nữ hoàng đánh một trận.

Ba ngày chưa liên hệ nữ hoàng, ở trong hồ thiên không gian này, linh loa không thể truyền tin, hơn nữa khi thí luyện có Huyền Quang Thuật hiện trường trực tiếp, Lý Mộ cũng không tiện nói chuyện phiếm với nữ hoàng.

Hắn vứt tâm tư này đi, sau khi tĩnh tâm, bắt đầu một lòng vẽ bùa.

Hắn cầm phù bút, khống chế pháp lực mênh mông kia, hạ xuống nét bút đầu tiên.

Trong đạo cung, sức chú ý của thủ tọa các đỉnh núi cũng chuyên chú đến cực điểm.

Phù lục chi đạo, phải thừa nhận thiên phú tồn tại, mà thiên phú so với cố gắng càng thêm quan trọng, cũng là nhận biết chung của mọi người.

Thiên phú phù đạo của Lý Mộ, thế gian hiếm thấy, nhưng hắn bây giờ vẽ, là thánh giai phù lục, phù lục vốn có sáu cấp, người đời chỉ biết thiên địa huyền hoàng, không biết thần thánh, là vì phù lục hai cấp sau khó gặp một lần. Phù Lục phái có thánh giai phù lục tồn lưu, nhưng đó cũng là mấy trăm năm trước, tiền bối bổn phái lưu lại, trong mấy trăm năm qua, vô số

cường giả Phù Lục phái, ngay cả một tấm thánh giai phù lục cũng chưa ó thể vẽ ra.

Người trẻ tuổi này trong hình ảnh, có khả năng tăng thêm một tấm thánh giai phù lục cho Phù Lục phái sao?

Trong hồ thiên không gian, Lý Mộ hết sức chăm chú vẽ.

Lá bùa này tuy phức tạp, nhưng hắn trải qua ba ngày luyện tập, đối với nó đã phi thường quen thuộc, thậm chí sinh ra ký ức cơ bắp, nhắm mắt, không cần tự hỏi, cũng có thể bằng bản năng mang nó vẽ ra.

Đương nhiên, hắn cũng không tự đại như thế, cơ hội chỉ có một lần, có chút sai lầm, chỉ sợ phải đánh thêm một trận với người trẻ tuổi thân phận không rõ kia, đối phương tám chín phần mười là cấp bậc lão quái vật, đây là cơ hội duy nhất của Lý Mộ.

Lý Mộ tập trung tinh thần, nghiêm túc vẽ bùa, cẩn thận khống chế pháp lực, cái này tiêu hao rất lớn đối với tâm thần. Lý Mộ sắc mặt tái nhợt, quần áo trên người cũng bị ướt đẫm mồ hôi, nhưng hắn vẫn đang cắn răng kiên trì.

Vẽ tới một nét bút cuối cùng của một đạo phù cuối cùng, Lý Mộ nín thở tập trung, nhẹ nhàng viết.

Giấy bùa không việc gì, phù bút không việc gì, pháp lực không tiết ra ngoài, bị phong tồn toàn bộ ở trong phù lục.

Phốc!

Lý Mộ phun ra một ngụm máu tươi, gục xuống đất.

Cái này là vì vắt cạn tâm thần thời gian dài gây ra.

Phù lục này tiêu hao đối với tâm thần vượt xa xa hắn tưởng tượng.

Bóng người hắn chợt lóe, ngã ở trên bậc đá.

“Đi ra rồi!”

“Hắn rốt cuộc đi ra rồi!”

“Chưa bị truyền tống, hắn thành công rồi.”

“Ba ngày, suốt ba ngày đó, hắn rốt cuộc đã vẽ một lá bùa như thế nào?”

Trên quảng trường đỉnh núi cao nhất, dưới bậc đá, vô số người kinh hô thành tiếng, ba ngày chờ đợi, rốt cuộc có kết cục.

Nhưng, không đợi nghị luận được mấy câu, bọn họ giống như là cảm ứng được cái gì, đều ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời.

Bạch Vân sơn là tổ đình Phù Lục phái, thời tiết sáng sủa mấy trăm năm như một ngày, mỗi ngày đều là trời trong nắng ấm.

Nhưng hôm nay, bỗng nhiên có mây đen dày đặc tụ tập ở phía trên bầu trời.

Mây đen kia tốc độ tụ tập cực nhanh, ở trong mấy hơi thở, liền chiếm cứ cả mảng trời đỉnh đầu mọi người, trong mây đen, tia sét múa máy như cự long, dưới mây đen, vô luận là đệ tử Bạch Vân sơn, hay là những người thí luyện, đều cảm giác trong lòng như đè ép một tảng đá lớn, làm bọn họ ngay cả thở cũng không thở nổi.

Trên mặt mọi người lộ ra kinh sợ, đây là cảnh tượng bọn họ cả đời cũng chưa từng thấy.

Dưới bậc đá, người trẻ tuổi kia, ở sau ngạc nhiên ngắn ngủi, sắc mặt biến đổi hẳn, chấn động nói: “Thiên kiếp, đây là thiên kiếp của thánh giai phù lục, có thánh giai phù lục giáng thế!”

Tựa như là ý thức được cái gì, gã đột nhiên quay đầu, ánh mắt nhìn phía Lý Mộ trên bậc đá.

Chẳng lẽ ba ngày qua, hắn là đang vẽ thánh giai phù lục?

Lý Mộ ngồi ở trên bậc đá, ánh mắt ngạc nhiên nhìn bầu trời mây đen vần vũ, cùng với lôi long trong mây đen tráng kiện làm người ta run rẩy, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một loại ảo giác.

Thứ đồ chơi này, như là hướng về phía hắn.

Nếu như bị tia sét to mấy trượng này bổ một phát, không, cho dù chỉ là cọ phải một chút, hắn cũng sẽ rơi vào kết cục giống với Chu Xử, thậm chí so với Chu Xử càng thảm hại hơn.

Ý nghĩ này vừa mới dâng lên trong lòng Lý Mộ, liền nhìn thấy phương hướng đỉnh núi cao nhất, có mấy luồng khí tức phóng lên cao, cùng lúc đó, chuông đạo 'ong' một tiếng, bay lên trời, ở trong nháy mắt đã phóng to mấy trăm hơn một ngàn lần, mang toàn bộ Bạch Vân sơn hoàn toàn bao phủ.

Chuông đạo biến che cả bầu trời, mang Bạch Vân sơn hoàn toàn bao phủ.

Trong Bạch Vân sơn, các đệ tử cùng những người thí luyện, ngẩng đầu có thể nhìn thấy một cái bóng chuông thật lớn hư ảo trong suốt, trên bóng chuông, tuy cũng có một vết nứt thật dài, lại vẫn có thể cho đệ tử Bạch Vân sơn cảm giác an toàn vô cùng.

Ở ngoài chuông đạo, là mây đen ép cực thấp, làm người ta nhìn một cái, đã cảm giác thở không nổi.

Trong mây đen lôi điện nhảy múa, nhỏ như mãng, to như rồng, ở trong mây đen không ngừng di chuyển lớn mạnh, cuối cùng hướng về Bạch Vân sơn đổ ập xuống.

Vô số tia sét bao phủ Bạch Vân sơn, giống như tận thế.

Những tia sét đó rơi ở trên chuông đạo, liền bị hấp thu hết, bóng dáng chuông đạo càng thêm hư ảo, lại vẫn như cũ mang Bạch Vân sơn gắt gao che kín.

Mấy bóng người xông lên bầu trời, là chưởng giáo, cùng với năm vị thủ tọa Phù Lục phái.

Ở sau khi phóng ra đợt sét thứ nhất, trong lôi vân kia lại bắt đầu có sấm sét ấp ủ.

Chưởng giáo cùng năm thủ tọa Phù Lục phái bay vào lôi vân, chỉ nghe thấy trong lôi vân đó không ngừng truyền đến tiếng nổ vang, lộ ra hào quang pháp thuật bảy màu, sét trong mây đen kia càng lúc càng ít, càng lúc càng ít…

Lý Mộ ngồi ở trên bậc đá phía dưới, ngẩng đầu nhìn hiện tượng lạ trên bầu trời, càng nghĩ càng cảm thấy không đúng.

《 Phù Kinh 》 có nói, phù lục thế gian, tổng cộng chia ra lục phẩm.

Hoàng, huyền, địa, thiên, trên đó còn có thánh giai cùng thần giai.

Đại bộ phận tu hành giả, chỉ biết thiên địa huyền hoàng, là vì bốn cấp trước thường gặp nhất, đây là căn cứ vào năng lực vẽ bùa cùng tiết kiệm tài liệu tối ưu.

Hết chương 528.

Chương 529. Chưa xong (2)

Độ khó vẽ bùa của mỗi một cấp phù lục, là tăng trưởng theo cấp số nhân, hoàng giai phù lục, tu hành giả cấp thấp sau khi thuần thục, cũng có thể làm được thành phù trăm phần trăm, chỉ cần có đủ giấy vàng cùng chu sa, hoàng giai phù lục lấy mãi không hết.

Nhưng thiên giai phù lục, cho dù cường giả Siêu Thoát, cũng không thể cam đoan xác xuất thành công, xác xuất thành công của thánh giai phù lục càng thấp đến mức tài liệu vẽ bùa cơ bản lãng phí, loại tài liệu cấp bậc đó, sau khi pha loãng, có thể thành công vẽ ra hơn mười tấm thiên giai phù lục, không có tông phái nào lãng phí được nổi.

Lý Mộ chưa từng thấy mấy tấm thiên giai phù lục, trên sách phù không có loại phù lục cấp cao này, cái này thuộc về cơ mật trung tâm của Phù Lục phái, nhưng trên tay hắn có một tấm Kim Giáp Thần Binh Phù.

Lúc trước Lý Mộ một lòng muốn thắng thí luyện, lòng không tạp niệm, giờ phút này nhớ lại, trình độ phức tạp của Kim Giáp Thần Binh Phù, cùng tấm kia hắn vừa rồi vẽ thành, hoàn toàn không thể so sánh.

Ở trước mặt lá bùa đó hắn vẽ, Kim Giáp Thần Binh Phù chính là đệ đệ!

Lại liên tưởng đến dị tượng bầu trời giờ phút này, trong đầu Lý Mộ hiện ra hai chữ.

Thiên kiếp!

Lực lượng của thánh giai phù lục quá mức cường đại, dẫn tới thiên địa cho rằng, phù lục như vậy, không nên tồn tại ở trên thế giới này.

Bởi vậy, lúc phù thành, thiên đạo sẽ đánh xuống lôi kiếp, người vẽ bùa có thể chống đỡ qua, kiếp vân tiêu tán, người vẽ bùa không đối kháng được, thì phù hủy nhân vong.

Ngay cả thiên kiếp cũng đã xuất hiện, đám lão hồ li Phù Lục phái bên trên, để hắn vẽ nhất định là thánh giai phù lục!

Nói cách khác, hắn bị Phù Lục phái chơi miễn phí rồi.

Lý Mộ mặt trầm như nước, hắn chỉ là muốn công bằng đạt được một tấm phù bài, Phù Lục phái vậy mà lại tính kế hắn như thế, không có ai biết hắn ba ngày qua là trải qua như thế nào, tinh thần khẩn trương cao độ, tâm thần cực độ cạn kiệt, tâm huyết ba ngày, làm áo cưới cho người khác…

Chuyện này, hắn và Phù Lục phái chưa xong đâu.

Không có năm tấm thiên giai phù lục, việc này không có khả năng bỏ qua.

Không cho hắn liền lập tức gọi ốc biển cáo trạng với nữ hoàng, về sau Phù Lục phái nếu có thể ở Đại Chu chiêu mộ một đệ tử, Lý Mộ theo họ chưởng giáo của bọn họ!

…

Ở ngoài chuông đạo, chưởng giáo cùng mấy vị thủ tọa đồng thời ra tay, ngay lập tức, lôi vân trên trời liền tiêu tán không còn một mảnh, trên không Bạch Vân sơn lại khôi phục ban ngày.

Hiện tượng lạ biến mất, các đệ tử cùng người thí luyện nhẹ nhàng thở ra, trong lòng đoán, vừa rồi hiện tượng lạ khó gặp này, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra…

Người lấy được hạng nhất thí luyện kia, vừa mới vẽ bùa thành công, đỉnh đầu mọi người liền sinh ra hiện tượng lạ như thế, chẳng lẽ hiện tượng lạ này có liên quan với hắn?

Trên đỉnh núi cao nhất, các đệ tử nhìn phía hình ảnh trên đỉnh đầu, lại phát hiện hình ảnh đó đã biến mất.

Dưới bậc đá, những người thí luyện nhìn về phía bậc đá, phát hiện một bóng người kia trên bậc đá cũng không biết tung tích.

Trong đạo cung của đỉnh núi cao nhất, bóng người Lý Mộ chợt lóe xuất hiện.

Hắn giờ phút này tâm thần cạn kiệt, pháp lực khô kiệt, ngay cả đứng cũng đứng không vững, một bóng người kịp thời đỡ hắn.

Người đỡ hắn là Huyền Chân Tử, thủ tọa đỉnh núi thứ năm, Thanh Huyền kiếm của Lý Mộ, chính là gã tặng cho Liễu Hàm Yên.

Bên cạnh Huyền Chân Tử, còn có bốn vị thủ tọa, Lý Mộ nhận ra hai vị, hai vị không biết, chưởng giáo Phù Lục phái Lý Mộ từng gặp cũng có mặt, giờ phút này, mấy người đều dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn Lý Mộ.

Nếu là trước kia, Lý Mộ có thể khách khí có thừa đối với bọn họ, biết được mình bị chơi một vố, Lý Mộ tự nhiên không có nét hoà nhã gì, vươn tay, nói: "Lệnh bài cho ta!"

Hắn nhịn đến bây giờ, chính là vì tấm phù bài đó.

Chờ phù bài tới tay, lại tính một món nợ khác với bọn họ.

Chưởng giáo Phù Lục phái tiên phong đạo cốt mỉm cười, nói: "Không cần phù bài, tiểu hữu cũng có thể gia nhập tổ đình bất cứ lúc nào, trở thành đệ tử hạch tâm."

Phù bài cũng không phải cho chính hắn dùng, bản thân Lý Mộ không có bất cứ ham muốn gì đối với gia nhập Phù Lục phái, hắn cũng chưa thu hồi tay, lặp lại nói: "Lệnh bài cho ta."

Chưởng giáo Phù Lục phái bấm ngón tay tính toán, trên mặt lộ ra nét mặt hiểu ra, nói: "Thì ra tiểu hữu không phải vì mình, đã là bằng hữu của ngươi, có thể bảo hắn đến Bạch Vân sơn, không cần thí luyện, trực tiếp nhập phái, hưởng thụ đãi ngộ của đệ tử hạch tâm."

Lý Mộ nhìn chưởng giáo Phù Lục phái, pháp lực trong cơ thể bắt đầu tán loạn.

Hắn vất vả liều mạng như vậy là vì cái gì, không phải vì một tấm lệnh bài kia?

Bây giờ nói cho hắn không cần lệnh bài, Phù Lục phái điểm mấu chốt đâu, nguyên tắc đâu?

"Phốc…"

Lý Mộ một lần nữa phun ra một ngụm máu tươi, chỉ cảm thấy trời đất xoay chuyển, trước mắt tối sầm, liền mất đi ý thức.

Huyền Chân Tử vội vàng đỡ lấy hắn, sau khi dùng pháp lực tra xét, nói: “Hắn tâm thần cạn kiệt nghiêm trọng, cần tĩnh dưỡng cho tốt.”

Chưởng giáo Phù Lục phái nắm cổ tay Lý Mộ, truyền qua một đạo pháp lực, nói: “Trước để hắn nghỉ ngơi cho tốt đi, chuyện khác, chờ hắn tỉnh lại nói sau.”

…

Phù Lục phái lần phù đạo thí luyện này, tuy so với ngày xưa chậm hơn mấy ngày, nhưng rốt cuộc cũng chấm dứt.

Hơn sáu ngàn người tham gia thí luyện, cuối cùng, chỉ có năm mươi hai người, đạt được cơ hội trở thành đệ tử Phù Lục phái.

Người thông qua bốn cửa ải thí luyện, sẽ ở lại Bạch Vân sơn, người còn lại, thì đến từ đâu, trở về nơi đó, người tương đối trẻ trong bọn họ, còn có cơ hội tham gia thí luyện lần sau, tuổi ở hai mười sáu trở lên, đời này, là không có khả năng trở thành đệ tử Phù Lục phái nữa.

Lúc thí luyện chấm dứt, Bạch Vân sơn xảy ra thiên địa dị tượng, trở thành bí ẩn trong lòng mọi người.

Cửa đạo cung đỉnh núi cao nhất, Từ trưởng lão đi qua đi lại, mặt lộ vẻ do dự, đã bồi hồi thật lâu.

“Vào đi.”

Không bao lâu, trong đạo cung truyền đến thanh âm chưởng giáo.

Từ trưởng lão chỉ có thể cất bước đi vào, mấy lần mở mồm, muốn nói lại thôi.

Lão đang rối rắm một chuyện cực kỳ quan trọng.

Nếu Lý Mộ chưa thông qua thí luyện, như vậy lão chỉ coi hắn lần trước nói là trò cười.

Cái gì trở thành đệ tử hạch tâm trước, lại trở thành trưởng lão, thủ tọa, sau đó trở thành chưởng giáo… , Từ trưởng lão trước kia cảm thấy hắn nói là chuyện cười, nhưng bây giờ, hắn đã thành công bước ra bước đầu tiên.

Đạt được hạng nhất thí luyện, liền có thể trở thành đệ tử hạch tâm của Phù Lục phái.

Mà vừa rồi động tĩnh trên đỉnh đầu, tám chín phần mười chính là hắn làm ra.

Sự tình tựa như thật sự có chút nghiêm trọng rồi.

Hết chương 529.

Chương 530. Thất khiếu linh lung (1)

Lão suy nghĩ thật lâu, mới ngẩng đầu nhìn về hướng chưởng giáo Phù Lục phái, nói: “Chưởng giáo chân nhân, đệ tử có một việc quan trọng bẩm báo…”

Chưởng giáo Phù Lục phái nghe lão nói xong, chỉ mỉm cười, nói: “Bổn tọa biết rồi.”

Từ trưởng lão có chút ngạc nhiên, phản ứng của chưởng giáo khiến lão đoán không ra.

Từ khi Phù Lục phái thành lập tới nay, đã không tham dự tranh đấu triều đình thế tục, cùng triều đình tuy có hợp tác, lại giữ khoảng cách.

Triều đình đối với Phù Lục phái có ý mơ ước, chuyện này, đối với Phù Lục phái mà nói, cũng không phải là việc nhỏ.

Nhưng, chưởng giáo chân nhân không nói gì thêm, lão cũng không tiện nhiều lời, ngay lúc này, chưởng giáo Phù Lục phái mở miệng lần nữa: “Mang hạng hai của lần thí luyện này truyền đến nơi đây.”

Lần phù đạo thí luyện này, là một lần quỷ dị nhất Từ trưởng lão cả đời nhìn thấy.

Không nói hiện tượng lạ trăm năm khó gặp kia, thí luyện ngày xưa, chưa bao giờ có người đi lên năm mươi bậc, lần này thế mà lại xuất hiện hai người, chẳng lẽ là ông trời dự báo, Phù Lục phái sắp hưng thịnh rồi?

Từ trưởng lão rất nhanh đã mang người nọ truyền tới đạo cung đỉnh núi cao nhất, chưởng giáo Phù Lục phái nói: “Từ trưởng lão đi xuống đi.”

Từ trưởng lão nhìn người trẻ tuổi, trên mặt hiện ra nét nghi hoặc, lại vẫn không nói một lời lui ra ngoài.

Người trẻ tuổi đứng ở trong đạo cung, ánh mắt nhìn thẳng chưởng giáo Phù Lục phái.

Chưởng giáo Phù Lục phái hướng hắn chắp tay, nói: “Hai mươi năm từ biệt, Phù Đạo Tử sư thúc, đã lâu không gặp…”

Bóng dáng người trẻ tuổi biến hóa một trận, liền từ một thanh niên hơn hai mươi tuổi, biến thành một lão giả.

Lão giả râu tóc bạc trắng, trên mặt nếp nhăn ngang dọc, trên người tản ra một hơi thở xế chiều nồng đậm. Lão nhìn chưởng giáo Phù Lục phái, thản nhiên nói: "Hai mươi năm không gặp, Huyền Cơ Tử ngươi vẫn chưa có bất cứ tiến bộ gì…"

…

Bạch Vân phong.

Lý Mộ ở trên giường tỉnh lại, nhìn thấy Tiểu Bạch cùng Vãn Vãn một trái một phải, lo lắng ngồi ở trước giường.

"Công tử!"

"Ân công tỉnh rồi!"

Thấy Lý Mộ tỉnh dậy, trên mặt các nàng lập tức lộ ra nụ cười.

Lý Mộ chưa kịp nói được đôi câu với các nàng, liền phát hiện linh loa truyền đến một trận rung động, đây là nữ hoàng đang liên hệ hắn.

Lý Mộ nói với hai nàng: "Ta có chút đói bụng, trong nhà có đồ ăn không?"

Tiểu Bạch lập tức nói: "Ân công muốn ăn cái gì, ta làm cho ngươi…"

Lý Mộ nói: "Cứ tùy tiện nấu chút cháo đi."

Tiểu Bạch cùng Vãn Vãn chạy ra ngoài làm cơm, Lý Mộ mới cầm lấy linh loa, đưa vào một đạo pháp lực.

Ở không gian kỳ dị kia không thể truyền tin, trước đó, hai người hầu như mỗi ngày đều sẽ tán gẫu một lát. Lý Mộ mất liên lạc ba ngày, trong ba ngày này, nữ hoàng là không liên hệ được hắn.

"Ba ngày qua, trẫm liên hệ ngươi một trăm hai mươi bảy lần."

Trừ một câu này, đầu kia linh loa cũng chưa truyền đến bất cứ thanh âm nào, nữ hoàng hiển nhiên là đang chờ Lý Mộ giải

thích.

Lý Mộ đầu kia linh loa, không nói gì, chỉ là ho khan vài tiếng, trong thanh âm lộ ra suy yếu.

Đối diện linh loa lập tức liền truyền đến thanh âm trong khẩn trương mang theo một tia tức giận: “Ngươi bị thương, là ai đả thương ngươi?”

Lý Mộ suy yếu nói: “Một chút thương thế nho nhỏ, không sao, để bệ hạ lo lắng rồi…”

Hắn mang chuyện phù lục thí luyện nhắc sơ qua với nàng, đầu kia của linh loa trầm mặc một lát, mới có thanh âm truyền đến, “Về sau gặp loại chuyện này, đừng cậy mạnh nữa…”

Lý Mộ nói: “Không đi lên một bậc đó, thì không thể trở thành hạng nhất thí luyện, không thể đạt được một tấm phù bài kia…”

Chu Vũ hít sâu, nói: “Ngươi nhớ, trẫm không cần Phù Lục phái ủng hộ, cũng không muốn ngươi vì thế mạo hiểm.”

Lý Mộ nắm linh loa, nghiêm túc nói: “Vì bệ hạ, thần mạo hiểm một chút, không tính là gì cả…”

Vô duyên vô cớ biến mất ba ngày, bỏ qua hơn một trăm cuộc điện thoại của thủ trưởng, nếu không có một lý do chính đáng, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Trừ phi hắn không phải vì việc riêng, mà là đang kéo đầu tư cho công ty.

Nếu có thể mang Phù Lục phái cột vào trên chiến xa của hắn cùng nữ hoàng, như vậy cho dù là đảng mới đảng cũ, bốn đại thư viện liên hợp với nhau, cũng chỉ có thể ngang hàng với nàng.

Hàn huyên cùng nữ hoàng một lát, sau khi dỗ nàng xong, Lý Mộ mới thu hồi ốc biển.

Hắn bây giờ thân thể còn có chút suy yếu, không biết bao lâu mới có thể khỏi hẳn.

Ngồi ở trên giường, hắn càng nghĩ càng cảm thấy Phù Lục phái không ra làm sao, thánh giai phù lục, tiêu hao đối với tâm

thần cực lớn, chỉ sợ là chưởng giáo Phù Lục phái cũng không vẽ được, mấy đại lão cảnh giới thứ sáu cảnh giới thứ bảy, thế mà đặt bẫy hắn một tên gà con cảnh giới thứ tư, hao phí tâm thần tinh lực, đi giúp bọn họ làm công, đây là chuyện con người làm ra sao?

Cơn tức này, Lý Mộ vô luận như thế nào cũng nuốt không trôi.

Rất nhanh, Tiểu Bạch đã nấu cháo xong, lại cùng Vãn Vãn làm vài món ăn, bưng đến bên giường, múc từng thìa cho Lý Mộ ăn.

Lúc này, đạo cung đỉnh núi cao nhất.

Chưởng giáo Phù Lục phái, cùng với mấy thủ tọa trong phái, mắt chớp cũng không chớp nhìn một tấm phù lục lơ lửng ở trên không.

Bên trong phù lục này, linh lực lưu chuyển, tựa như có được một loại lực lượng kỳ dị, ngay cả thiên địa chung quanh cũng trở nên hư ảo.

"Loại khí tức này, thật là thánh giai…"

"Tổ đình đã bao nhiêu năm chưa từng xuất hiện thánh giai phù lục?"

"Không thể tưởng tượng, quá mức không thể tưởng tượng rồi, hắn mới chỉ là cảnh giới thứ tư!"

"Cảnh giới thứ tư còn như thế, ngày sau chờ hắn trưởng thành hẳn lên, chỉ cần tài liệu đủ, chẳng phải là có thể sản xuất lượng lớn thánh giai, thậm chí thần giai?"

"Nhất định phải giữ hắn lại Phù Lục phái, đây là hy vọng hưng thịnh của phái ta!"

…

Mấy người nhìn tấm thánh giai phù lục này, ánh mắt sáng quắc, một tấm thánh giai phù lục, cái này ý nghĩa đối với Phù Lục phái quá mức trọng đại.

Thánh giai phù lục nếu có thể sản xuất lượng lớn, bố cục đạo môn lục phái, có lẽ sẽ bị sửa triệt để.

Thương Tùng Tử mắt lộ ra nét suy nghĩ, nói: “Ta vẫn là không nghĩ ra, hắn sao có thể vẽ ra thánh giai phù lục, chẳng lẽ hắn từng là cường giả thượng tam cảnh, thân thể bây giờ, chỉ là hắn đoạt xá?”

Huyền Chân Tử lắc đầu nói: “Nếu là đoạt xá, làm sao có thể giấu nổi chưởng giáo chân nhân, giấu nổi nữ hoàng Đại Chu?”

Thương Tùng Tử nói: “Nhưng chuyện này, quá mức không thể tưởng tượng, thậm chí không thể giải thích.”

Huyền Chân Tử nhìn hắn, hỏi: “Sư đệ có từng nhớ, trên đời này, có một loại thể chất đặc thù?”

Thương Tùng Tử nghĩ nghĩ, cả kinh nói: “Ý tứ của sư huynh là, hắn có được Thất Khiếu Linh Lung Tâm hiếm thấy?”

Ở trên đời này, đại bộ phận đều là người thường, nhưng trong đó cũng không thiếu kẻ có thiên phú dị bẩm.

Hết chương 530.

Chương 531. Thất khiếu linh lung (2)

Như thuần âm thuần dương, ngũ hành chi thể, các thể chất đặc thù, nếu là chọn đúng phương hướng tu hành, tu hành một ngày, đó là bằng mấy ngày công của người khác.

Còn có trời sinh linh đồng, khống hỏa khống thủy, tuy bọn họ tốc độ tu hành chưa chắc nhanh bao nhiêu, nhưng sinh ra đã có thần thông, sau khi bước vào tu hành, thực lực vượt xa cùng giai.

Thất Khiếu Linh Lung Tâm, đó là một trong các thể chất đặc thù.

Loại thể chất này, đã không thể đề cao tốc độ tu hành, cũng không có thiên phú thần thông, nhưng bọn họ nếu là bước vào tu hành, lại có một ưu điểm bất cứ thể chất đặc thù nào cũng không có.

Bọn họ sẽ không có tâm ma.

Không chỉ sẽ không có tâm ma, bất cứ ảo thuật, nhiếp hồn, sưu hồn thuật nào, đều vô dụng đối với bọn họ.

Bởi vì tâm của bọn họ thất khiếu linh lung, có thể ở bất cứ thời điểm nào bảo trì trong lòng bình tĩnh cùng trấn định, sẽ không bị ngoại vật quấy nhiễu.

Đây là tính chất đặc biệt ngay cả tu hành giả thượng tam cảnh cũng hâm mộ.

Tu đạo dễ dàng, tu tâm khó, tâm ma cũng sẽ không để ý tu hành giả tu vi cao thấp, là Luyện Phách hay Siêu Thoát, ngay cả tu hành giả Siêu Thoát, cũng khó hoàn toàn thoát khỏi tâm ma quấy nhiễu.

Đối với tu hành giả tu vi cao thâm mà nói, vẽ bùa sở dĩ sẽ thất bại, không phải vì không nhớ được phù văn, cũng không phải bởi vì pháp lực không đủ, mà là vì tâm không thể tĩnh, bọn họ có thể tĩnh tâm một lát, nhưng vẽ phù lục thiên giai, thánh giai, tốn thời gian quá dài, rất khó giữ được lòng không gợn sóng thời gian dài.

Nhưng đối với người có Thất Khiếu Linh Lung Tâm mà nói, căn bản không tồn tại sự lo lắng này.

Người khác là dùng ý niệm khống chế tâm, hắn là dùng tâm khống chế ý niệm cùng thân thể.

Thất Khiếu Linh Lung Tâm, là thể chất đặc thù toàn bộ người vẽ bùa khát vọng có được nhất.

Chỉ tiếc thể chất này quá mức hiếm thấy, bọn họ cũng chỉ có thể từng nghe lời đồn mà thôi.

Mấy vị thủ tọa sau khi tự hỏi, cơ bản có thể xác nhận, Lý Mộ là người cực kỳ hiếm thấy, có được Thất Khiếu Linh Lung Tâm, nếu không, hắn có thể lấy tu vi cảnh giới thứ tư, chỉ mượn dùng lực lượng chưởng giáo, liền vẽ ra thánh giai phù lục, căn bản khó có thể giải thích.

Loại năng lực này, thuộc loại lão thiên gia thưởng cơm ăn, là bất luận kẻ nào cũng không hâm mộ ghen tị được.

"Đồng thời có thuần dương chi thể cùng Thất Khiếu Linh Lung Tâm, chẳng là đây là đứa con thiên mệnh?"

"Đây là thật sự ông trời chiếu cố."

"Thuần dương chi thể thì thôi, linh lung chi tâm, càng thêm hiếm có…"

…

Mấy người cảm thán một phen, Thương Tùng Tử đột nhiên hỏi: "Phù Đạo Tử sư thúc rời khỏi môn phái hai mươi năm, sao lại bỗng nhiên trở về?"

Huyền Chân Tử lắc đầu nói: "Năm đó sư bá mang vị trí chưởng giáo truyền cho sư huynh, không truyền cho hắn, Phù Đạo Tử sư thúc dưới cơn giận dữ rời khỏi môn phái, lần này trở lại tông môn, hóa thân nhiễu loạn phù đạo thí luyện, nếu không phải có Lý Mộ, việc này chỉ sợ không thể kết thúc, hắn sợ là lai giả bất thiện…"

Thương Tùng Tử như là nhớ tới cái gì, bỗng nhiên nói: "Phù Đạo Tử sư thúc đâu?"

Mấy người liếc nhau, đồng thời kinh hãi nói: "Không tốt!"

…

Bạch Vân phong, căn nhà trúc.

Lý Mộ làm nhân viên bị thương, đang hưởng thụ Tiểu Bạch cùng Vãn Vãn phục vụ đút cơm, bỗng nhiên cảm thấy một trận mệt mỏi, đợi khi hắn ý thức được không đúng, niệm Thanh Tâm Quyết, Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch đã ngã xuống.

Cùng lúc đó, trong phòng hắn đã có thêm một lão giả.

Lão giả râu tóc bạc trắng, trên mặt nếp nhăn dày đặc, nhìn cực kỳ già nua, tựa như lúc nào cũng có khả năng bước vào quan tài, thấy Lý Mộ thần trí vẫn tỉnh táo như cũ, trên mặt lão giả lộ ra nét mừng rỡ, nói: “Quả nhiên là Thất Khiếu Linh Lung Tâm!”

Lão giả này cho Lý Mộ một loại cảm giác cực kỳ quen thuộc, sau khi kiểm tra Tiểu Bạch cùng Vãn Vãn, phát hiện các nàng chỉ là mê man đi, Lý Mộ lớn tiếng hỏi: “Ngươi là người nào!”

Lão giả ánh mắt sáng quắc nhìn Lý Mộ, nói: “Lão phu Phù Đạo Tử, là thái thượng trưởng lão Phù Lục phái, đương kim chưởng giáo Phù Lục phái Huyền Cơ Tử, thấy lão phu, cũng phải xưng một tiếng sư thúc. Tiểu gia hỏa (thằng nhóc), ngươi có bằng lòng bái lão phu làm thầy hay không?”

Lý Mộ nhìn mắt lão giả này, rốt cuộc biết, cảm giác quen thuộc của hắn đối với lão giả đến từ nơi nào.

Lão không phải chính là người trẻ tuổi kia trên phù đạo thí luyện, thiếu chút nữa thắng mình!

Sắc mặt Lý Mộ ngạc nhiên, nhìn lão, hỏi: “Ngươi là thái thượng trưởng lão Phù Lục phái, cường giả Siêu Thoát?”

Phù Đạo Tử ho một tiếng, có chút xấu hổ nói: “Lão phu, lão phu tu vi là Động Huyền, nhưng cách Siêu Thoát, chỉ có một bước.”

Cách Siêu Thoát chỉ có một bước, ý tứ câu này liền rất vi diệu.

Lão đạo sĩ Lý Mộ quen biết kia, cách Siêu Thoát, cũng có một bước.

Hoàng phó viện trưởng thư viện Bách Xuyên, được xưng một chân đã bước vào Siêu Thoát.

Nhưng một chân khác của lão, có thể đến chết cũng không bước vào.

Không phải Siêu Thoát, bái sư cái gì, vẫn là thôi đi.

Lý Mộ tu hành có nữ hoàng chỉ đạo, cho dù lão là Siêu Thoát, Lý Mộ cũng sẽ không đồng ý, huống chi không phải, hắn ngay cả cân nhắc cũng không cân nhắc.

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: "Ta không muốn."

Phù Đạo Tử ngẩn ra một phen, hỏi: "Vì sao?"

Lý Mộ hỏi ngược lại: "Ngươi có thể dạy ta cái gì?"

Phù Đạo Tử nói: "Lão phu du lịch nhiều năm, hiểu được vô số thần thông đạo pháp."

Lý Mộ lắc đầu nói: "Thần thông đạo pháp, có người dạy ta."

Phù Đạo Tử nhíu mày nói: "Người nào, hắn là pháp lực so với lão phu mạnh hơn, hay là kiến thức so với lão phu càng thêm uyên bác?"

Lý Mộ nói: "Nữ hoàng Đại Chu."

"Khụ, khụ!"

Phù Đạo Tử một hơi không đi lên được, liên tục ho vài tiếng, Đại Chu nữ hoàng lão là không so được, nàng có được đế khí, tu vi lại là Siêu Thoát, nàng ỷ vào ưu thế triều đình Đại Chu, tứ tông lục phái, ai có thể đọ tri thức uyên bác với hoàng tộc?

Phù Đạo Tử nghĩ nghĩ, lại nói: "Lão phu cả đời tu vi phù đạo, Phù Lục phái không ai có thể bằng…"

Lý Mộ hỏi: "Ngươi có thể vẽ ra thánh giai phù lục sao?"

Phù Đạo Tử: "…"

“Ta có thể.” Lý Mộ nhìn lão, tiếp tục nói: “Phù lục chi đạo, ta không cần người khác dạy ta.”

Phù Đạo Tử nghĩ nghĩ, bỗng nhiên đi lên phía trước, cầm lấy bả vai Lý Mộ, lao ra khỏi phòng, bay ra khỏi Bạch Vân phong, muốn hướng ngoài núi bay đi.

Thời khắc nguy cấp, Lý Mộ huýt sáo một tiếng, tiếng huýt gió ở dưới pháp lực thêm vào, truyền ra rất xa.

Ông!

Trên đỉnh núi cao nhất, bỗng nhiên truyền đến một tiếng ngân, một luồng ánh sáng vàng nhanh chóng đến, hung hăng lao về phía Phù Đạo Tử.

Phù Đạo Tử biến sắc, vội vàng mang Lý Mộ ném tới một bên, chỗ hai lòng bàn tay đều tự xuất hiện một phù văn màu vàng, đón đầu ánh sáng vàng kia.

Hết chương 531.

Chương 532. Bái sư (1)

Chuông đạo cũng không để ý Phù Đạo Tử, mà là trực tiếp phóng to, ở không trung thay đổi phương hướng, mang Lý Mộ che kín.

Cùng lúc đó, trên đỉnh núi cao nhất, mấy đạo khí tức phóng lên cao, mấy bóng người mang Phù Đạo Tử bao vây lại.

Phù Đạo Tử sắc mặt âm trầm, hỏi: "Huyền Cơ Tử, hôm nay ngươi lại muốn đối nghịch với bản tôn sao?"

Huyền Cơ Tử nhìn chăm chú vào Phù Đạo Tử, lắc đầu nói: "Thân phận của hắn đặc thù, hôm nay không thể để sư thúc mang hắn đi."

Phù Đạo Tử lạnh lùng nói: "Cái gì thân phận đặc thù, các ngươi không phải là nhìn trúng Thất Khiếu Linh Lung Tâm của hắn, muốn giữ hắn ở lại Phù Lục phái sao?"

Huyền Cơ Tử nói: "Sư thúc không phải cũng nhìn trúng một điểm này?"

Phù Đạo Tử chưa nói gì, chỉ dùng ánh mắt nhìn chăm chú vào Huyền Cơ Tử cùng mấy vị thủ tọa, ánh mắt dần dần trở nên phức tạp.

Một lát sau, lão nhìn mọi người, lắc lắc đầu, nói: "Hai mươi năm không gặp, mấy người các ngươi, cũng đều thành chưởng giáo một phái, thủ tọa một đỉnh núi…"

Lão có chút tự giễu nói một câu, trên người lộ ra khí chất xế chiều nồng đậm.

Đám người Huyền Chân Tử ánh mắt phức tạp, tiền bối môn phái bọn họ từng kính ngưỡng vạn phần, như mặt trời giữa trời, hôm nay, cũng tránh không được đi lên một cái kết cục này.

Phù Đạo Tử một lần nữa nhìn về phía Huyền Cơ Tử, nói: "Tuổi thọ của lão phu, chỉ có không đến nửa năm, kẻ này để lão phu mang đi, y bát cả đời lão phu, không thể không có truyền nhân."

Huyền Cơ Tử không nói gì, một tấm phù lục từ trong tay áo hắn bay ra, bay về phía Phù Đạo Tử.

Nhìn tấm phù lục này, trên mặt Lý Mộ lộ ra nét u oán, trong ba ngày qua, vì tấm phù lục này, hắn thiếu chút nữa bị mệt chết…

Phù Đạo Tử nhìn lá bùa này, sắc mặt biến đổi hẳn, giọng kinh hãi nói: "Thiên Cơ Phù!"

Phù này tên là Thiên Cơ Phù, tác dụng lại là che chắn thiên cơ, tấm thánh giai Thiên Cơ Phù này, có thể giúp lão che chắn thiên cơ, ít nhất có thể cho tuổi thọ của lão tự dưng nhiều thêm mười năm!

Huyền Cơ Tử nhìn Phù Đạo Tử, mỉm cười nói: "Vị tiểu hữu này là người của nữ hoàng bệ hạ Đại Chu, sư thúc nếu muốn thu đồ đệ, cũng phải trưng cầu ý kiến của hắn, nếu là hắn đồng ý, chúng ta tự nhiên sẽ không ngăn trở, nếu là hắn không đồng ý, sư thúc mang hắn đi, cũng sẽ mang đến tai hoạ cho ngài."

Nói xong, gã mới nhìn Lý Mộ, hỏi: "Tiểu hữu nguyện bái Phù Đạo Tử sư thúc làm sư phụ không?"

Lý Mộ xua tay, nói: "Cái này lát nữa nói sau, trước mang phù bài nợ ta trả ta."

Huyền Cơ Tử lật tay, trong lòng bàn tay có thêm một cái ngọc bài, chậm rãi hướng Lý Mộ bay tới.

Lý Mộ tiếp nhận ngọc bài, ngọc bài vào tay, ấm mềm dị thường, trong ngọc bài có một đạo phù văn màu vàng lưu động, hắn tuy không nhận biết phù bài của Phù Lục phái, nhưng nghĩ đến đường đường thủ tọa một phái cũng sẽ không lừa hắn.

Sau khi nhận lấy phù bài, sắc mặt Lý Mộ trầm xuống, nói: "Chuyện các ngươi lợi dụng ta, chỉ sợ quý phái phải cho bản quan, cho nữ hoàng bệ hạ một câu trả lời chứ?"

Lý Mộ vốn là muốn tấm thánh giai phù lục kia, nhưng vật đó đối với Phù Đạo Tử có tác dụng lớn, dù sao hắn còn trẻ tuổi, cái gì cũng không có, chỉ là mệnh dài, coi như lão nhân

gia đáng thương, nhưng đám người Huyền Cơ Tử, Lý Mộ không tính thoải mái bỏ qua.

Huyền Cơ Tử biết Lý Mộ nói là chuyện gì, hỏi: “Lý đại nhân muốn câu trả lời thế nào?”

Lý Mộ tự xưng bản quan, gã xưng hô đối với Lý Mộ cũng đổi thành Lý đại nhân, giờ phút này hai người đối thoại, là Phù Lục phái cùng triều đình Đại Chu đối thoại.

Lý Mộ chờ chính là một câu này của lão, nói: “Năm tấm thiên giai phù lục.”

Huyền Cơ Tử gật gật đầu, nói: “Được.”

Lý Mộ ngẩn ra một phen, sau khi phục hồi tinh thần lại, liền có chút hối hận, hắn cảm giác mình hình như thiệt rồi.

Hắn ra giá năm tấm thiên giai phù lục, Huyền Cơ Tử thế mà không hề nghĩ ngợi đáp ứng, sớm biết hắn đã ra giá mười tấm…

Hắn vẫn là chưa tiếp xúc trường hợp lớn, ánh mắt hạn hẹp nha…

Nhưng một lời đã ra, bốn ngựa khó đuổi, Lý Mộ cũng không tiện sửa nữa.

Nếu không mất không chỉ có là mặt mũi của hắn, còn có mặt mũi của nữ hoàng.

Hắn có thể không cần thể diện, nhưng tôn nghiêm nữ hoàng bất cứ thời điểm nào cũng phải bảo vệ.

Phù Đạo Tử cầm tấm thánh giai phù lục kia, ánh mắt cực kỳ phức tạp.

Huyền Cơ Tử nhìn hắn, nói: “Cung nghênh sư thúc về núi.”

Đám người Huyền Chân Tử cũng ôm quyền khom người, nói: “Cung nghênh sư thúc về núi…”

…

Lý Mộ không muốn xen vào chuyện Phù Lục phái bọn họ, mang theo chuông đạo, bay đến Bạch Vân phong, nhìn thấy

Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch vẻ mặt lo lắng, bên cạnh các nàng, là một bóng người Lý Mộ nhớ nhung đã lâu.

"Công tử!"

"Ân công!"

Lý Mộ bay đến trong sân, xoa đầu hai tiểu nha đầu, nói: "Yên tâm, ta không sao."

Sau đó, hắn ôm Liễu Hàm Yên vào trong lòng, nói: "Nàng còn không xuất quan, ta phải về Thần Đô."

Liễu Hàm Yên đỏ mặt nói: "Ta tính ngày, nghĩ chàng hẳn là đến rồi, sư phụ nói ta hai ngày nay tâm không tĩnh, bế quan cũng không có tác dụng gì, liền thả ta ra…"

Nàng nói xong nhớ tới một chuyện, nắm tay Lý Mộ, hỏi: "Ta nghe Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch nói, chàng tham gia phù đạo thí luyện, chàng trước kia không phải nói, ngươi không muốn trở thành đệ tử Phù Lục phái sao?"

Lý Mộ ngẩn ra một chớp mắt, sau đó liền ôm chặt nàng lần nữa, nói: "Bởi vì ta muốn trở thành đồng môn với nàng…"

Tham gia phù đạo thí luyện, vốn chính là chuyện một hòn đá ném ba con chim.

Đã có thể lấy được phù bài, về sau để Lý Thanh có cơ hội trở về Phù Lục phái, cũng có thể cùng Liễu Hàm Yên trở thành đồng môn, có được một tầng quan hệ thân mật hơn, còn có thể nhân cơ hội vào Phù Lục phái, trở thành nằm vùng của nữ hoàng ở Phù Lục phái, ba người các nàng, vô luận đối với ai cũng có cái để ăn nói.

Tam toàn kỳ mỹ, một mũi tên hạ ba con chim.

Liễu Hàm Yên cảm động rúc vào trong lòng Lý Mộ, hai người ôn tồn chốc lát, thừa dịp Liễu Hàm Yên tắm rửa, Lý Mộ tới đỉnh núi cao nhất của Bạch Vân sơn.

Món nợ của hắn cùng chưởng giáo Phù Lục phái còn chưa tính xong.

Phù Lục phái hắn không vào là không được, nếu không sẽ lộ tẩy ở trước mặt nữ hoàng cùng Liễu Hàm Yên, hai nữ nhân

này, một người có thể khiến hắn không lên được triều, một người có thể khiến hắn không lên được giường, hắn ai cũng không thể trêu vào.

Nhưng tấm phù bài đó, hắn ngày sau còn có việc lớn dùng tới, cũng không thể dùng ở trên người mình.

Cũng may chưởng giáo Phù Lục phái từng nói, hắn vào phái có thể không cần lệnh bài, hẳn là không phải lời khách sáo.

Nhưng, ở trước khi vào phái, Lý Mộ phải đòi nợ trước.

Đợi hắn trở thành đệ tử Phù Lục phái, cùng bọn họ chính là người một nhà, món nợ này, liền có chút không quá dễ đòi.

Hết chương 532.

Chương 533. Bái sư (2)

Bạch Vân sơn, đạo cung đỉnh núi cao nhất.

Chưởng giáo Phù Lục phái Huyền Cơ Tử nhìn Lý Mộ, hỏi: "Tiểu hữu tâm thần bị thương, sao không ở Bạch Vân phong tĩnh dưỡng thêm một chút?"

Trong lòng Lý Mộ thầm mắng một câu thật không biết xấu hổ, tâm thần hắn vì sao sẽ bị thương, trong lòng bọn họ những người này sẽ biết sao? Nếu không phải bọn họ lợi dụng hắn, hắn sao có thể tâm thần bị thương?

Lý Mộ nhìn lão, bình tĩnh nói: "Ta tới lấy năm tấm thiên giai phù lục của ta."

Huyền Cơ Tử nói: "Thiên giai phù lục, tổ đình hàng năm cũng không xuất hiện được mấy tấm, hơn nữa đều đã ban cho đệ tử hạch tâm, bây giờ trong tay bổn tọa cũng không có."

Sắc mặt Lý Mộ trầm xuống, hỏi: "Ngươi gạt ta?"

Huyền Cơ Tử mỉm cười nói: "Đợi tiểu hữu tâm thần khỏi hẳn, bổn tọa có thể lệnh thủ tọa các đỉnh núi giúp ngươi vẽ ra năm tấm, tài liệu vẽ bùa dùng, do tổ đình cung cấp."

Lý Mộ kinh ngạc nhìn Huyền Cơ Tử, không tưởng tượng được, lão bộ dạng tiên phong đạo cốt, vậy mà cũng có thể cười nói ra lời không biết xấu hổ như vậy.

Lợi dụng hắn thì thôi, phù lục bồi thường hắn, cũng muốn tự hắn vẽ, đây là chuyện chưởng giáo một phái có thể làm ra sao?

Lý Mộ hít thật sâu, tạm thời mang cơn giận này nhịn xuống.

Dù sao nương tử hắn còn ở Phù Lục phái, tương lai cũng có việc cầu tới bọn họ, chỉ cần có tài liệu, tự hắn vẽ cũng không có gì, hôm nay cơn tức này, hắn sớm hay muộn phải đòi lại ở nơi khác.

Hôm nay lão chơi hắn năm tấm phù lục, ngày mai Lý Mộ liền mang chuông nhà bọn họ dụ dỗ chạy mất.

Lúc này, Huyền Cơ Tử lại nói: "Dựa theo lệ thường trước kia, phù đạo thí luyện tuyển nhận đệ tử, chỉ có thể trở thành đệ tử đời thứ tư, tiểu hữu nếu là bái vào Phù Lục phái, bổn tọa có thể ngoại lệ, cho ngươi bái ở môn hạ một vị thủ tọa…"

Gã vừa dứt lời, một bóng người đi vào đạo cung, Lý Mộ quay đầu nhìn thoáng qua, phát hiện người đến là Phù Đạo Tử được đám Huyền Cơ Tử coi là sư thúc.

Phù Đạo Tử đi đến trước mặt Lý Mộ, đưa một cái ngọc giản cho hắn, nói: "Ngươi tuy không muốn bái lão phu làm sư phụ, lại để cho lão phu hơn mười năm tuổi thọ, lão phu mang cảm ngộ phù đạo cuộc đời này tặng cho ngươi, hy vọng ngươi có thể mang phù đạo của lão phu phát dương quang đại."

Huyền Cơ Tử nhìn lão giả này, nói: "Trong tổ đình, cũng có không ít đệ tử thiên tư thông minh, sư thúc nếu là muốn, có thể chọn một người, kế thừa y bát của ngài."

Trên mặt Phù Đạo Tử lộ ra nét ngạo nghễ, nói: "Kế thừa y bát lão phu, bọn hắn còn không xứng!"

Huyền Cơ Tử lắc lắc đầu, nhưng chưa nói cái gì nữa.

Vị sư thúc này tuy trình độ phù đạo siêu phàm nhập thánh, nhưng tính tình cũng rất cổ quái, nếu không hai mươi năm trước, cũng không có khả năng rời khỏi Phù Lục phái, chuyện này, gã cũng chỉ có thể cho lão đề nghị, không thể làm quyết định thay lão.

Lý Mộ đứng ở trong đạo cung, tâm niệm nhanh chóng vận chuyển.

Hắn khẳng định là phải gia nhập Phù Lục phái, nếu không, chỗ nữ hoàng cùng Liễu Hàm Yên, căn bản không thể ăn nói.

Huyền Cơ Tử vừa rồi nói, hắn có thể chọn một thủ tọa bái sư, như vậy, hắn liền thành đệ tử đời thứ ba giống với Liễu Hàm Yên.

Mà chưởng giáo cùng thủ tọa các đỉnh núi, đều là đệ tử đời thứ hai.

Lý Mộ đã sớm nhìn bọn họ khó chịu, không muốn sau khi vào phái, còn thấp hơn so với bọn họ một nửa.

Nếu bái vào môn hạ Phù Đạo Tử, thân phận của hắn, chính là đệ tử đời thứ hai, cùng một bối phận với chưởng giáo, thủ tọa các đỉnh núi, cũng để kế hoạch chấp chưởng Phù Lục phái của hắn có thể trực tiếp tiến vào nửa giai đoạn sau.

Địa vị có, thiếu chỉ là tu vi.

Chờ hắn tu vi lên rồi, thánh giai phù lục tùy tiện vẽ, mang Phù Lục phái phát dương quang đại, đến lúc đó, Huyền Cơ Tử còn có mặt mũi nào chiếm lấy vị trí chưởng giáo?

Nghĩ đến đây, Lý Mộ bỗng nhiên nhìn về phía Phù Đạo Tử, nói: "Vãn bối nguyện ý bái tiền bối làm sư phụ."

Huyền Cơ Tử vẻ mặt kinh ngạc, Phù Đạo Tử sau khi ngẩn ra một phen, liền ngạc nhiên lẫn vui mừng nhìn Lý Mộ, hỏi: "Ngươi nói cái gì?"

Lý Mộ hướng lão ôm quyền khom người, lặp lại nói: "Vãn bối nguyện ý bái tiền bối làm sư phụ."

Phù Đạo Tử cầm lấy tay hắn, kích động nói: "Tốt, tốt, tốt, không thể ngờ được lão phu trước khi đại nạn, còn có thể thu một vị đệ tử Thất Khiếu Linh Lung Tâm. Ngươi yên tâm, ở trước khi lão phu chết, nhất định mang cảm ngộ phù đạo của lão phu cả đời này, tất cả đều truyền thụ cho ngươi…"

Lý Mộ không biết cái gì là Thất Khiếu Linh Lung Tâm, nhưng Phù Đạo Tử đã nhận định trước, giải thích thay hắn, hắn ngay cả lý do cũng không cần bịa nữa…

Hắn vốn đối với bái một người xa lạ làm sư phụ còn có chút kháng cự, nhưng giờ phút này nhìn một vị lão nhân gần đất xa trời, kích động tới mức mắt chứa lệ nóng, râu bạc trắng run run, không biết vì sao, một tia kháng cự kia, rất nhanh tiêu tan vào vô hình.

Lý Mộ cười nói: "Chờ con tâm thần khôi phục, sẽ giúp sư phụ vẽ thêm mấy tấm Thiên Cơ Phù."

Phù Đạo Tử mặt lộ vẻ vui mừng, nói: "Thiên Cơ Phù chỉ có thể che chắn thiên cơ một lần, mười năm sau, nếu không thể thăng cấp Siêu Thoát, đó là ngày đại nạn của lão phu, nhưng, có thể thu đồ đệ như thế, lão phu chết cũng không tiếc. Mấy

lão già kia tu vi cao hơn lão phu lại như thế nào, đồ nhi của bọn họ, có lợi hại bằng đồ nhi của lão phu sao?”

Một lát sau, trong một tòa đạo cung sau đỉnh núi cao nhất.

Lý Mộ quỳ ở trên mặt đất, cung kính hướng Phù Đạo Tử hành lễ thầy trò ba lần, nói: “Đồ nhi bái kiến sư phụ.”

Thái thượng trưởng lão thu đồ đệ, vốn là cần cử hành điển lễ long trọng, thông báo trước ba tháng, các đệ tử, tông chủ phân tông tổ đình Phù Lục phái vân vân, cũng phải từ các nơi đến chúc mừng.

Huyền Cơ Tử vừa mới đề nghị, đã bị Lý Mộ cùng Phù Đạo Tử đồng thời từ chối.

Lý Mộ không muốn phô trương, Phù Đạo Tử hiển nhiên cũng có nguyên nhân khác.

Phù Đạo Tử tự mình nâng Lý Mộ dậy, nói: “Hai mươi năm trước, vi sư bất mãn chưởng giáo sư huynh mang vị trí chưởng giáo truyền cho Huyền Cơ Tử, dưới cơn giận dữ, rời khỏi Bạch Vân sơn, lần này về núi, chỉ muốn tìm một đệ tử y bát, ở trước khi đại nạn đến, mang phù đạo của ta truyền xuống, việc vặt khác, có thể miễn thì miễn đi…”

Lý Mộ có thể cảm nhận được hơi thở xế chiều trên người lão, cùng với không cam lòng trong giọng nói, chỉ có thể nói: “Còn có mười năm thời gian, có lẽ ở trong mười năm này, sư phụ có thể tìm được phương pháp Siêu Thoát…”

Hết chương 533.

Chương 534. Tìm hiểu đạo hiệt (hiệt: trang sách) (1)

Phù Đạo Tử lắc lắc đầu, nói: "Nếu có thể tìm được, đã sớm tìm được rồi, ngươi cũng không cần tiếc nuối vì vi sư, vi sư cả đời này, chuyện gì cũng từng trải qua, có thể ở trước khi đại nạn đến, tìm được một đệ tử có thể truyền thừa phù đạo, liền đã chết cũng không tiếc. Đến lúc đó, ngươi ở Bạch Vân sơn, tùy tiện tìm một đỉnh núi, chôn ta, hàng năm đến đốt một nén nhang, liền không uổng công duyên thầy trò của chúng ta…"

Lão mất mát một lát, tinh thần lại phấn chấn hẳn lên, ánh mắt sáng quắc nhìn Lý Mộ, nói: "Còn có mười năm, mười năm có thể làm rất nhiều chuyện, ngươi có thất khiếu linh lung tâm, nhất định có thể truyền thừa phù đạo của lão phu, chỉ tiếc, trong mười năm, ngươi rất khó đột phá đến Siêu Thoát, nếu không, lão phu có thể tận mắt thấy ngươi trở thành chưởng giáo Phù Lục phái…"

Lý Mộ ngẩn ra một phen, không tin tưởng nói: "Chưởng, chưởng giáo?"

Phù Đạo Tử cười lạnh nói: "Chờ ngươi thăng cấp Siêu Thoát, chỉ cần có tài liệu, thánh giai phù lục muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, khi đó, Phù Lục phái dựa vào ngươi phát triển, Huyền Cơ Tử còn có mặt mũi nào chiếm lấy vị trí chưởng giáo không nhường. Hắn đoạt vị trí của lão phu, lão phu liền để đồ nhi đoạt vị trí của hắn…"

Lý Mộ sau khi lấy lại tinh thần, nhìn Phù Đạo Tử, kiên định nói: "Sư phụ yên tâm, con nhất định cố gắng đề cao tu vi, thay sư phụ báo thù năm đó!"

"Đồ nhi tốt!" Phù Đạo Tử cười to hai tiếng, nói: "Đi, theo ta một lần nữa làm quen đám sư huynh sư tỷ kia của ngươi, đáng tiếc hai lão già kia không có mặt, trong tay bọn họ, càng nhiều thứ tốt hơn…"

Lý Mộ rất nhanh đã lĩnh hội được "một lần nữa làm quen" là có ý tứ gì. Hắn sờ sờ nhẫn hồ thiên trên ngón tay, trong lòng

tính toán, sớm hay muộn phải đổi một cái không gian lớn một chút…

Ngọc Hoàng phong, Chính Dương Tử vô cùng đau lòng lấy ra một lá bùa, đưa cho Lý Mộ, nói: “Đây là lễ gặp mặt của sư huynh, sư đệ cần phải nhận lấy…”

Thanh Huyền phong, Huyền Chân Tử vẻ mặt xấu hổ, nhìn Phù Đạo Tử, nói: “Sư thúc, trong tay sư điệt bây giờ không có thứ gì tốt, có thể nợ trước hay không…”

Phù Đạo Tử nhíu mày nói: “Thanh Huyền kiếm của ngươi đâu?”

Huyền Chân Tử thở dài nói: “Lần trước đã tặng cho đạo lữ của Lý sư đệ…”

Thương Linh phong, Thương Tùng Tử mang một xấp bùa giao cho Lý Mộ, nói: “Thiên giai phù lục, trên tay sư huynh không có, những phù lục này đều là địa giai thượng phẩm, sư đệ thu…”

Bạch Vân phong.

Phù Đạo Tử nghe xong một trưởng lão báo cáo, nói: “Cái gì, Ngọc Chân Tử bế quan, nó bế quan ở nơi nào, ta đi đánh thức nó…”

Lý Mộ vội vàng ngăn lão: “Sư phụ, thôi, thôi, chờ tỷ ấy xuất quan cũng kịp…”

…

Một canh giờ sau, Lý Mộ một lần nữa hạ xuống Bạch Vân phong.

Hắn một lần nữa sờ sờ nhẫn trên tay, trừ Ngọc Chân Tử bế quan còn chưa đi ra, bao gồm chưởng giáo ở trong, toàn bộ thủ tọa đều bị hung hăng gõ một trận.

Nếu không phải Lý Mộ ngăn, Phù Đạo Tử có lẽ sẽ cưỡng ép gọi Ngọc Chân Tử xuất quan.

Liễu Hàm Yên đã tắm xong, đi đến bên người Lý Mộ, hỏi: “Chàng bái vào tông môn rồi sao?”

Lý Mộ gật gật đầu.

Liễu Hàm Yên ngẩng đầu nhìn hắn, có chút đắc ý hỏi: “Vậy chàng về sau có phải cần gọi ta sư thúc hay không?”

Lý Mộ lắc lắc đầu, hắn bây giờ là đệ tử đời thứ hai của Phù Lục phái, ngang hàng chưởng giáo Phù Lục phái, cùng với sư phụ Ngọc Chân Tử của nàng, thủ tọa các đỉnh núi.

Liễu Hàm Yên hơi sửng sốt, sau đó nói: “Chẳng lẽ chàng cũng đã bái thủ tọa đỉnh núi nào đó làm sư phụ?”

Lý Mộ tiếp tục lắc đầu.

Liễu Hàm Yên nghĩ nghĩ, lẩm bẩm: “Chẳng lẽ sư phụ của chàng là chưởng giáo… , cho dù như vậy, chàng cũng phải gọi ta một tiếng sư tỷ.”

Lý Mộ ở trên đầu nàng nhẹ nhàng gõ một cái, cười nhìn nàng, nói: “Liễu sư điệt, không thể vô lễ đối với sư thúc…”

“Sư điệt, sư điệt, ta cho chàng sư điệt!” Liễu Hàm Yên véo thịt mềm bên hông Lý Mộ, cắn răng nói: “Hôm nay buổi tối không được lên giường của ta!”

Trở thành đệ tử thế hệ thứ hai của Phù Lục phái, cùng thế hệ với chưởng giáo thủ tọa, là một chuyện đáng giá đắc ý.

Nhưng Lý Mộ hiển nhiên đắc ý nhầm người rồi.

Đêm đã khuya, hắn một mình nằm ở trên giường sương phòng, nhìn nóc nhà ngây người.

Cuộc đời luôn có rất nhiều chuyện không thể đoán trước, trước khi đến Bạch Vân sơn, Lý Mộ căn bản không ngờ, hắn sẽ tham gia phù đạo thí luyện, trở thành đệ tử của thái thượng trưởng lão, gánh vác trọng trách trở thành chưởng giáo đời tiếp theo.

Vô luận là vì nữ hoàng, hay vì nguyện vọng của Phù Đạo Tử, hắn ù ù cạc cạc có thêm một mục tiêu vĩ đại.

Đêm khuya không ngủ, Lý Mộ mang ngọc giản kia Phù Đạo Tử đưa cho hắn lấy ra, dán ở trên trán.

Trong ngọc giản này, có cảm ngộ của Phù Đạo Tử cả đời hơn trăm năm đối với phù lục.

So sánh với các cường giả chìm đắm phù lục mấy chục năm, thậm chí là trăm năm này, ở phù lục, Lý Mộ ngay cả hơi hiểu cũng không tính, hắn chỉ là biết vẽ phù, nhưng không hiểu phù.

Ngọc giản này, không thể nghi ngờ là mở ra cánh cửa thế giới mới cho Lý Mộ.

Nó khiến Lý Mộ biết, thì ra phù lục còn có thể dùng như vậy…

Phù Đạo Tử là thiên tài phù đạo mấy trăm năm mới gặp một lần, nhưng thiên phú của lão ở trên tu hành cũng không phải đặc biệt xuất chúng, đến nay cũng chưa bước ra một bước mấu chốt kia.

Cho dù lấy trình độ phù đạo của lão, có thể lấy tu vi Động Huyền đọ sức Siêu Thoát, nhưng lão trước sau không phải Siêu Thoát.

Dưới Siêu Thoát, tuổi thọ của tu hành giả, cũng không dài hơn nhân loại bao nhiêu.

Bởi vì tu hành quan hệ với dưỡng sinh, tuổi thọ của tu hành giả Động Huyền, có thể sống qua hai giáp (1 giáp = 60 năm), tương đương với người thọ nhất trong phàm nhân.

Thần Thông cảnh, Tạo Hóa cảnh, nếu không có gì ngoài ý muốn, cũng đều có thể sống lâu trăm tuổi.

Sở dĩ tu hành giả thoạt nhìn càng thêm trường thọ, là bởi vì bọn họ vô bệnh vô tai, lại hiểu được tu đạo dưỡng sinh, có thể dễ dàng sống mấy chục năm hơn trăm năm.

Phàm nhân cả đời mấy chục năm, nếu là chú trọng dưỡng sinh, chưa chắc thọ ngắn hơn so với tu hành giả.

Phù Đạo Tử đã sống hai giáp, đại nạn sinh tử sắp tới, Thiên Cơ Phù tuy có thể kéo dài cho lão mười năm, nhưng trong mười năm này, nếu là không thể tấn thăng, lão vẫn sẽ thân tử đạo tiêu.

Trong ngọc giản này bao hàm toàn bộ cảm ngộ của lão đối với phù đạo, Lý Mộ cảm thụ được Phù Đạo Tử kỳ vọng đối với hắn.

Lão là thật sự mang Lý Mộ coi là thân truyền đệ tử.

Lý Mộ cùng nữ hoàng, thật ra là cùng một loại người.

Bởi vì cô độc, ai đối tốt với bọn họ một phần, bọn họ sẽ hận không thể trả người đó mười phần.

Lý Mộ muốn giúp Phù Đạo Tử, đáng tiếc lại bất lực.

Hết chương 534.

Chương 535. Tìm hiểu đạo hiệt (hiệt: trang sách) (2)

Hắn từ từ thở dài, cửa phòng bỗng nhiên bị người ta từ bên ngoài mở ra.

Liễu Hàm Yên đi đến bên giường, cả giận nói: “Chàng vì sao không đến?”

Lý Mộ thu hồi tâm tư, ủy khuất nói: “Không phải nàng không cho ta qua sao?”

Liễu Hàm Yên trừng mắt nhìn hắn một cái, nói: “Ta không cho chàng qua ngươi liền không qua, chàng từ bao giờ nghe lời ta như vậy?”

Lý Mộ đã biết, tự chủ của nàng so với hắn còn kém hơn, nhất định so với hắn không nhịn được trước.

Lúc này, hắn đương nhiên không thể mạnh miệng nữa, kéo nàng đến trong lòng, nói: “Được rồi được rồi, ban ngày đều là lỗi của ta, về sau chúng ta luận riêng, dù sao chúng ta cũng sẽ không ở Bạch Vân sơn quá lâu. Đúng rồi, tu vi của nàng đã là Thần Thông, lần này muốn theo ta về Thần Đô hay không?”

Liễu Hàm Yên thở dài, nói: “Ta cũng muốn, nhưng tu hành của ta bây giờ là thời khắc mấu chốt, cùng sư phụ bế quan mấy tháng nữa, liền có thể xông lên cảnh giới thứ năm…”

Lý Mộ chấn động, hỏi: “Nhanh như vậy?”

Liễu Hàm Yên có chút đắc ý nói: “Ta bây giờ tu hành là công pháp thuần âm, tu hành mỗi một bước, đều có sư phụ chỉ đạo, Bạch Vân sơn linh khí đầy đủ, lại có linh ngọc dùng không hết, bế quan mấy tháng nữa, sau đó, sau đó…”

Lý Mộ hỏi: “Sau đó cái gì?”

Liễu Hàm Yên cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Sau đó chỉ cần chúng ta thật sự song tu, có thể mượn dùng thuần dương lực của chàng, âm dương giao hội, đột phá bình cảnh…”

Lý Mộ cùng Liễu Hàm Yên, tuy ôm ấp hôn hít, việc đại đa số tình lữ đều làm, nhưng còn có một sự kiện quan trọng nhất chưa làm.

Thứ nhất là thời đại này quan niệm khác biệt, một bước đó, cần ở đêm kết hôn bước ra, mới sẽ có cảm giác nghi thức.

Thứ hai, lúc thuần âm cùng thuần dương chi thể, âm dương giao hội, là thời cơ phá cảnh tốt nhất, nếu bây giờ đánh mất, tu vi quả thật sẽ tăng trưởng một chút, nhưng đến lúc đó, vẫn sẽ gặp phải bình cảnh.

Bình cảnh giữa mỗi một cảnh giới, khó đột phá nhất, kẹt ở bình cảnh một cảnh giới mười năm mấy chục năm, ở giới tu hành không tính là chuyện mới mẻ.

Trước sau chỉ có mấy tháng, lần này trở lại Thần Đô, Lý Mộ liền phải bắt tay vào làm chuẩn bị hôn sự.

Hấp dẫn giữa thuần âm cùng thuần dương, là khó có thể kháng cự, hai người xa cách ngắn ngày gặp lại, thẳng đến sau bữa trưa ngày hôm sau, mới từ trong phòng đi ra.

Kế hoạch ban đầu của Lý Mộ, là bầu bạn với nàng ba tháng, nhưng tu hành của nàng đang ở thời khắc mấu chốt, ba ngày sau, nàng liền bế quan lần nữa.

Ba ngày sau, Lý Mộ một lần nữa tới đỉnh núi cao nhất của Bạch Vân sơn, hắn còn có một việc quan trọng phải làm.

Lúc Liễu Hàm Yên nhập môn, Huyền Chân Tử cho nàng một lần cơ hội tìm hiểu trang sách đạo, tuy nàng tìm hiểu là bản in, nhưng cũng thu hoạch không nhỏ.

Lý Mộ làm đệ tử đời thứ hai, có thể trực tiếp tìm hiểu trang sách đạo gốc.

Trong đạo cung, Huyền Cơ Tử vươn tay, trong lòng bàn tay hiện ra một trang giấy ố vàng.

Trên trang giấy này không có văn tự, nhìn giản dị tự nhiên, lẳng lặng lơ lửng ở trong lòng bàn tay Huyền Chân Tử.

Phù Đạo Tử đứng ở bên người Lý Mộ, nghiêm túc nói: “Trang sách đạo là trang sách《 Đạo Kinh 》 nội thiên, trên

đó chứa đựng vô thượng đại đạo, tổ sư sáng phái của Phù Lục phái, chính là được một trang sách đạo này, sau khi cảm ngộ, mới lưu lại đạo thống Phù Lục phái. Đây là một lần cơ hội khó được, con tìm hiểu cho tốt, cái này đối với con ngày sau tu hành, có ích vô cùng…”

Huyền Cơ Tử nhìn Lý Mộ, nói: “Một tờ Đạo Kinh này ẩn chứa phù lục đại đạo, người khác nhau, thứ tìm hiểu được khác nhau, có thể tham ngộ bao nhiêu, phải xem tạo hóa của sư đệ…”

Lý Mộ đối với 《Đạo Kinh》, sớm có hiểu biết.

Tương truyền, giới tu hành hôm nay, tuyệt đại đa số thần thông đạo thuật, phù lục, đan dược, trận pháp, đều bắt nguồn từ Đạo Kinh, trang sách Đạo Kinh nội thiên, đạt được bất cứ một tờ nào, cũng có thể khai tông lập phái, đạo môn lục phái, chính là như vậy mà có…

Một trang sách đạo kia, từ lòng bàn tay Huyền Cơ Tử chậm rãi bay đến, Lý Mộ vươn tay, đặt trên nó.

Ngay sau đó, hắn liền tiến vào một thế giới trắng xoá.

Khác với thế giới khi hắn tham dự thí luyện, thế giới này, đập vào mắt nhìn thấy, đều là một mảng trắng xoá, mặc dù là Lý Mộ đưa tay đến trước mắt, cũng chỉ có thể nhìn thấy một mảng màu trắng.

Hắn bị bao vây ở trong một mảng sương mù màu trắng mắt không thể thấy.

Trong sương mù, thỉnh thoảng có ánh sáng vàng hiện lên, tốc độ cực nhanh, làm người ta thấy không rõ.

Lý Mộ thử đuổi theo ánh sáng vàng kia, nhưng ánh sáng vàng chợt lóe rồi biến mất, hắn càng muốn thấy rõ, tốc độ ánh sáng vàng hiện lên trong sương trắng càng nhanh, cuối cùng hắn chỉ có thể nhìn thấy một tàn ảnh mơ hồ.

Loại cảm giác này, trái lại như là Lý Mộ lúc ban đầu vẽ bùa, hắn càng muốn liền mạch lưu loát vẽ xong, trong lòng lại càng không yên tĩnh, khả năng vẽ bùa thất bại cũng càng lớn.

Vì thế Lý Mộ khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu mặc niệm Thanh Tâm Quyết.

Trong đạo cung đỉnh núi cao nhất, Huyền Cơ Tử nhìn Lý Mộ ngồi khoanh chân, thản nhiên nói: "Xem ra hắn đã tìm được bí quyết, không biết cuối cùng có thể lĩnh ngộ mấy đạo phù lục."

Phù Đạo Tử hỏi: "Ngươi lúc trước lĩnh ngộ mấy đạo?"

Huyền Cơ Tử nói: "Sư điệt hổ thẹn, chỉ lĩnh ngộ mười đạo, so ra kém sư thúc."

Phù Đạo Tử nhìn hắn, nói: "Nhưng ngươi vận khí không tệ, những thứ đó ngươi lĩnh ngộ, đều là phù lục mới người khác chưa từng lĩnh ngộ, trong mười lăm đạo bản tôn lĩnh ngộ, có tám đạo, đều là tiền nhân từng lĩnh ngộ."

Huyền Cơ Tử nhìn về phía Lý Mộ, nói: "Cũng không biết, sư đệ vận khí như thế nào…"

Trong không gian sương trắng, theo nội tâm Lý Mộ tiếp cận yên tĩnh, hắn phát hiện sương trắng trước mắt, tựa như phai nhạt đi một chút.

Cùng lúc đó, ánh sáng vàng từ trong sương mù lóe lên, tốc độ cũng chậm lại, mơ hồ có thể nhìn thấy, đó là từng phù lục do phù văn tạo thành, nhưng tốc độ phù lục này vẫn rất nhanh, vẫn thấy không rõ chi tiết.

Lý Mộ cũng không vội, tiếp tục mặc niệm Thanh Tâm Quyết.

Sương trắng trước mắt càng nhạt, tốc độ phù lục kia xẹt qua cũng càng chậm, dần dần, Lý Mộ có thể thấy rõ chi tiết phù lục.

Đây là một phù lục Lý Mộ chưa bao giờ gặp, nhìn từ trên trình độ phức tạp của phù văn, hẳn là ở thiên giai trung phẩm trở lên.

Lý Mộ mang phù lục này nhớ ở trong lòng, ánh mắt nhìn về phía trước hơn nữa.

Bởi vì sương mù dần dần phai nhạt, phù lục nơi xa hơn một chút hiện lên, Lý Mộ dần dần cũng có thể thấy rõ.

Hiển nhiên, chỉ cần hắn tâm càng tĩnh, hắn liền có thể nhìn xa hơn, rõ ràng hơn, cũng có thể nhìn thấy càng nhiều phù lục hơn.

Lý Mộ dứt khoát không nóng vội nữa, nhắm mắt, bắt đầu tụng niệm Thanh Tâm Quyết một lần lại một lần.

Hết chương 535.

Chương 536. Công cụ vẽ bùa (1)

Sau khi tụng niệm như thế không biết bao nhiêu lần, Lý Mộ mới chậm rãi mở mắt.

Cảnh tượng trước mắt, khiến hắn không khỏi ngẩn ra.

Sương trắng chung quanh đã không còn, hắn ngồi xếp bằng ở trên một chỗ mặt đất, trước mắt là một mảng lục địa cực kỳ rộng lớn.

Trên lục địa, có rất nhiều quái vật Lý Mộ cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy.

Những quái vật này cao trăm trượng thậm chí mấy trăm trượng, trên người tản mát ra khí tức khủng bố đến cực điểm, bọn họ ở trên lục địa tàn sát bừa bãi, nơi tới, ngọn núi tan vỡ, sông ngòi chảy ngược.

Những quái vật bộ dạng xấu xí, lại vô cùng cường đại này, đang hướng Lý Mộ chậm rãi đi tới.

Phía sau Lý Mộ, có vô số bóng người lơ lửng ở không trung.

Những người này vươn tay, ở trên không vẽ ra từng quỹ tích, chỗ đầu ngón tay lướt qua, có ánh sáng vàng ngưng tụ, hình thành từng cái phù văn, cuối cùng hội tụ thành phù lục, hướng về những quái vật này bay đi.

Ánh sáng vàng Lý Mộ vừa mới nhìn thấy, chính là cảnh tượng những phù lục này từ trước mắt hắn bay qua.

Chỉ là khi đó trước mắt hắn bị sương trắng tràn ngập, nhìn không thấy chỗ đến cùng nơi đi của những phù lục này.

Những phù lục này bay đến đỉnh đầu đám quái vật kia, có cái đưa tới rồng sét tráng kiện vô cùng, mang quái vật bổ thành tro tàn, có cái hóa thành một ngọn lửa, mang quái vật cắn nuốt thiêu đốt, còn có cái sau khi mang quái vật đông lạnh, liền vỡ toang ra…

Ở nơi này, Lý Mộ kiến thức không biết bao nhiêu phù lục hắn thấy cũng chưa từng thấy, nghe cũng chưa từng nghe,

trong đầu cũng hiện ra rất nhiều nghi hoặc.

Những quái vật hình thể cực lớn, khí tức khủng bố này là cái gì, hắn đọc nhiều sách vở, đọc thuộc 《Thập Châu Yêu Vật Chí》, cũng chưa từng nhìn thấy bất cứ miêu tả nào về chúng nó.

Nếu mấy thứ này thật sự tồn tại, cho dù không ở Tổ Châu, cũng nhất định sẽ có bộ sách ghi lại.

Mà những kẻ mặc quần áo kỳ quái phía sau hắn, lại là người nào, phương thức chiến đấu của bọn họ là kỳ lạ như thế, có thể không cần tài liệu vẽ bùa, vẽ bùa hư không, cường giả Siêu Thoát hôm nay, tuy cũng có thể hư không vẽ bùa, nhưng uy lực phù lục, còn xa mới có thể so sánh với trong hình ảnh này…

Rất nhiều bí ẩn trong lòng Lý Mộ chưa giải, đang định nhìn thêm một chút nữa, cảnh tượng trước kia bỗng nhiên biến đổi, hắn lại về tới đạo cung đỉnh núi cao nhất, trước mắt là Huyền Cơ Tử cùng Phù Đạo Tử.

Phù Đạo Tử nhìn về phía Lý Mộ, chờ mong hỏi: “Con thấy được mấy đạo phù lục?”

“Mấy đạo…” Lý Mộ nhớ lại một phen, nhớ tới phù lục đầy trời bay múa, rậm rạp chiếm cứ cả mảng bầu trời đó, nói: “Hẳn là có xấp xỉ một nghìn đạo…”

“Xấp, xấp xỉ một nghìn?”

Phù Đạo Tử dại ra nhìn Lý Mộ, ngay cả vẻ mặt Huyền Cơ Tử cũng tràn ngập chấn động.

Trang sách đạo vô cùng huyền ảo, từ xưa đến nay, có thể từ trong đó lĩnh ngộ ra mấy đạo, đã là thiên tài, mười đạo trở lên, là thiên tài trong thiên tài, những đệ tử kia, về sau đều trở thành cường giả có tên tuổi của Phù Lục phái.

Xấp xỉ một nghìn đạo, cái này làm bọn họ tìm không thấy một từ ngữ nào để hình dung.

Lý Mộ có chút đoán không ra vẻ mặt của bọn họ, hỏi: “Như thế nào, có vấn đề sao?”

Sau khi Phù Đạo Tử lấy lại tinh thần, lại hỏi: “Con nhớ được mấy đạo phù lục?”

Lý Mộ xấu hổ nói: “Một đạo.”

Hắn thật ra cũng chỉ cẩn thận nhớ kỹ phù lục kia lúc vừa mới bắt đầu, về sau, Lý Mộ bị cảnh tượng sau khi sương trắng tiêu tán trấn trụ, quái vật khổng lồ, nhân loại đạo pháp kỳ lạ, vượt qua giới hạn cùng nhận biết kiến thức của hắn, hắn nào có tâm tư đi nhớ phù lục?

“Không có khả năng…” Trên mặt Phù Đạo Tử lộ ra nét khó có thể tin, lại hỏi Lý Mộ nói: “Con ở trong trang sách đạo nhìn thấy cái gì?”

Lý Mộ nói: “Một mảng đại lục, trên đại lục có quái vật cường đại tàn phá, còn có một số nhân loại, có thể hư không ngưng phù, vẽ ra phù lục uy lực cường đại, bọn họ dùng phù lục công kích cùng phong ấn những quái vật đó…”

Sắc mặt Phù Đạo Tử ngạc nhiên, nhìn về phía Huyền Cơ Tử, hỏi: “Ngươi lúc trước nhìn thấy là cái gì?”

Huyền Cơ Tử chậm rãi nói: “Sương trắng, ngẫu nhiên từ trong sương trắng hiện lên phù lục màu vàng.”

Phù Đạo Tử một lần nữa nhìn về phía Lý Mộ, nghi hoặc nói: “Kỳ quái, toàn bộ người lĩnh ngộ trang sách đạo, nhìn thấy đều là sương mù, vì sao con sẽ nhìn thấy những thứ này…”

Lý Mộ giải thích: “Ngay từ đầu thật sự chỉ có sương trắng, nhưng chỉ cần tâm càng tĩnh, sương trắng sẽ càng nhạt, khi tâm triệt để tĩnh lại, sương trắng sẽ hoàn toàn tiêu tán, mọi người nhìn thấy từ sương trắng hiện lên phù lục màu vàng, chính là những người này ngưng tụ ra, bọn họ lấy ngón tay ở trên không vẽ bùa, mục đích là vì công kích một ít quái vật trong sương mù.”

“Ta biết rồi, ta biết rồi!” Phù Đạo Tử nghe xong Lý Mộ miêu tả, trên mặt hiện ra nét kích động, nói: “Thời kì thượng cổ, thiên địa linh khí cực kỳ nồng đậm, vẽ bùa có thể không cần mượn dùng linh dịch, về sau thiên địa linh khí loãng đi trên diện rộng, các tiền bối đạo môn mới mượn dùng các loại

thiên địa linh vật, lấy linh khí nó hóa dịch, dùng làm tài liệu vẽ bùa, lão phu đoán là thật, là thật…”

Lý Mộ tiếc nuối nói: “Đáng tiếc con vừa rồi không chú ý những phù lục đó, nếu để con cảm ngộ trang sách đạo một lần nữa, hẳn là có thể nhớ kỹ.”

Huyền Cơ Tử lắc đầu nói: “Trang sách đạo chỉ có thể cảm ngộ một lần, mỗi người cũng đều chỉ có một lần cơ hội, cho dù ngươi chạm đến nó lần nữa, cũng không có khả năng tiến vào thế giới vừa rồi, nhưng, thứ ngươi ở trong trang sách đạo nhìn thấy, sẽ khắc thật sâu ở trong trí nhớ của ngươi, ngươi chỉ cần tĩnh tâm nghĩ, liền có thể một lần nữa nhớ tới.”

Nghe xong Huyền Cơ Tử nói, Lý Mộ nhắm mắt, trong lòng nghĩ hình ảnh vừa rồi, thứ vừa rồi cảm ngộ trang sách đạo nhìn thấy, quả nhiên một lần nữa hiện lên, hơn nữa cực kỳ rõ ràng.

Phù Đạo Tử chờ mong hỏi: “Nhớ ra chưa?”

Lý Mộ gật gật đầu: “Nhớ ra rồi.”

Phù Đạo Tử tiếp tục hỏi: “Có phù lục nào?”

Lý Mộ nhắm mắt, vươn ngón tay, theo hình ảnh trong đầu, ở trên không vẽ vài đạo phù văn, nói: “Phù lục này, có thể mang một mảng phạm vi hóa thành biển lửa, lửa đó là màu lam, tựa như không phải phàm hỏa, chỉ cần dính một chút, thì không thể thoát khỏi nữa…”

Sau đó, hắn lại thay đổi một đạo phù văn, tiếp tục mở miệng.

“Phù lục này, có thể triệu hồi ra một con lôi long…”

“Phù lục này, có thể đóng băng nghìn trượng…”

“Phù lục này, có thể khiến mặt đất hóa thành nham thạch nóng chảy…”

“Phù lục này, có thể đưa tới vẫn thạch thật lớn…”

Hết chương 536.

Chương 537. Công cụ vẽ bùa (2)

Sau khi vẽ mấy chục phù lục, Lý Mộ mở mắt, nói: “Phù lục quá nhiều rồi, chỉ sợ không chỉ một ngàn đạo, trong thời gian ngắn nói không hết…”

Phù Đạo Tử chấn động nhìn Lý Mộ, một lát sau, lão mới rốt cuộc lấy lại tinh thần, nhìn về phía Huyền Cơ Tử, nói: “Ngươi thoái vị chứ…”

Lão đặt một bàn tay lên trên vai Huyền Cơ Tử, dụ dỗ nói: “Phù Lục phái nhất định hưng thịnh ở trong tay đồ nhi lão phu, ngươi còn chiếm vị trí chưởng giáo không buông, chính là trở ngại bổn phái hưng thịnh, là phải hướng các đời tổ sư tạ tội…”

Lý Mộ vội vàng nói: “Sư phụ, quên đi quên đi, chuyện này còn chưa vội…”

Phù Đạo Tử cũng không kiên trì đến cùng, mà là vui sướng nói: “Nhìn mấy phù lục đó, lão phu lại có cảm ngộ, cần bế quan mấy ngày, tìm hiểu cẩn thận…”

Phù Đạo Tử vội vàng rời khỏi, Lý Mộ đứng ở trong đạo cung, hỏi Huyền Cơ Tử: “Những quái vật đó rốt cuộc là cái gì?”

Huyền Cơ Tử lắc lắc đầu, nói: “Thời kì thượng cổ, thiên địa linh khí nồng đậm, vạn pháp hưng thịnh, nhưng thứ thời đại đó thật sự truyền thừa xuống, lại không có bao nhiêu, toàn bộ sự tình thời kì đó, vẫn luôn là bí ẩn của giới tu hành…”

Lý Mộ nghi hoặc nói: “《Đạo Kinh》 sinh ra, tựa như không xa xôi như vậy nhỉ?”

Huyền Cơ Tử giải thích: “Mọi người đều cho rằng, 《Đạo Kinh》 là hơn ngàn năm trước, vô số tiền bối đạo môn hợp lực biên soạn ra, nhưng trên thực tế, thời gian《Đạo Kinh》 tồn tại, càng thêm xa xôi, có lẽ có thể ngược dòng đến thời đại thượng cổ, tiền bối đạo môn lúc đó, cũng chỉ là thông qua cảm ngộ trang sách đạo, mang đạo thống các phái đạo môn truyền xuống…”

Thời đại thượng cổ, đối với mọi người thế giới này mà nói, là chuyện rất xa xôi.

Tin tức có liên quan thời đại thượng cổ, thời đại này hiếm có ghi lại, không biết bởi vì nguyên nhân gì, giữa hai thời đại chặt đứt truyền thừa.

Duy nhất có thể xác định là, thời đại thượng cổ, trong thiên địa linh khí nồng đậm, không biết gấp hôm nay bao nhiêu lần.

Tu hành giả tu hành, có liên quan với linh khí, cường giả thời đại này đều dừng lại Siêu Thoát, mà thời đại đó, hẳn là sẽ có tu hành giả cảnh giới thứ tám, thậm chí cảnh giới thứ chín tồn tại.

Lý Mộ nghĩ tới những quái vật kia, sự cường đại của chúng nó, có lẽ cũng có liên quan với trình độ nồng đậm của linh khí.

Hôm nay trong thiên địa linh khí loãng, rất khó sinh ra quái vật lớn như vậy, chúng nó rất có khả năng đã diệt sạch ở trong dòng sông thời gian.

Một màn đó xảy ra trong trang sách đạo, không ai có thể giải thích cho Lý Mộ. Lý Mộ không đi nghĩ nữa, hỏi Huyền Cơ Tử: “Có biện pháp gì, có thể mang hình ảnh ta ở trong trang sách đạo nhìn thấy biểu hiện ra hay không?”

Huyền Cơ Tử lắc đầu nói: “Hiện ra ký ức tầm thường, tu vi cảnh giới thứ năm là có thể, nhưng cảm ngộ trong trang sách đạo, chỉ có thể ý hội, không thể hiện ra.”

Lý Mộ vừa rồi đã phát hiện, hắn không có cách nào mang hình ảnh trong đầu dùng pháp thuật chiếu ra, xem ra không phải vấn đề của hắn, vấn đề ra ở trang sách đạo.

Hắn xua tay, nói: “Ta đi về trước, đừng quên các ngươi còn nợ ta năm tấm thiên giai phù lục…”

Huyền Cơ Tử đứng ở trong đạo cung, nhìn hắn rời khỏi, giống như thấy được buổi đầu tình thế hỗn loạn của giới tu hành.

Bạch Vân phong.

Lý Mộ sau khi trở về, đã bế quan suốt bảy ngày.

Bảy ngày sau, hắn đẩy ra cửa phòng, đứng ở trong sân, ở dưới ánh mặt trời lâu rồi không thấy, duỗi cái lưng mỏi thật dài.

Trong bảy ngày này, hắn mang hình ảnh từ trong trang sách đạo nhìn thấy lặp đi lặp lại quan sát vô số lần, mang toàn bộ phù lục hắn có thể quan sát được đều ghi lại, sửa sang lại ở trong một ngọc giản.

Ngọc giản là thứ tu hành giả dùng để tồn trữ tin tức, tương tự USB, nếu là dùng giấy ghi lại, ít nhất cũng cần hơn một ngàn ba trăm trang, nếu là ghi lại ở trong ngọc giản, một cái ngọc giản như vậy đủ rồi.

Lý Mộ phi thân lên, lần nữa tới đỉnh núi cao nhất, đáp xuống trong một chỗ đạo cung.

Phù Đạo Tử từ trong đó đi ra, Lý Mộ đưa ngọc giản cho lão, nói: “Sư phụ, cái này ngài cầm.”

Phù Đạo Tử thuận tay tiếp nhận ngọc giản, hỏi: “Đây là cái gì?”

Lý Mộ cười cười, nói: “Ngài xem chút sẽ biết.”

Phù Đạo Tử mang ngọc giản dán ở trán, vẻ mặt trên mặt dần dần trở nên dại ra, thậm chí ngay cả thân thể cũng đang run nhè nhẹ.

Lý Mộ nhìn lão, nói: “Đây là toàn bộ phù lục trong trang sách đạo kia, hy vọng sư phụ có thể từ trong đó tìm hiểu ra phù lục đại đạo.”

Phù Đạo Tử nhìn Lý Mộ, chòm râu run run, mấy lần muốn mở miệng, cũng chưa thể nói ra lời gì.

Lý Mộ khom người nói: “Không quấy rầy sư phụ tìm hiểu, đệ tử đi về trước.”

Hắn bay ra khỏi đạo cung, trở lại Bạch Vân phong, thở dài một hơi.

Đây là chuyện duy nhất hắn có thể làm cho Phù Đạo Tử, Lý Mộ lấy phù lục trong trang sách đạo, để báo ân lão tặng cho cảm ngộ phù đạo, về phần lão có thể từ trong đó tìm hiểu ra

con đường Siêu Thoát hay không, còn phải trông vào chính lão.

Không bao lâu, một khí tức Lý Mộ quen thuộc đáp ở ngoài căn nhà trúc.

Lý Mộ mở ra cửa sân, Từ trưởng lão vẻ mặt cung kính nói: "Lý sư thúc, chưởng giáo cho mời."

Thời gian cách không đến nửa tháng, lão xưng hô đối với Lý Mộ, đã từ "Lý đại nhân", biến thành "Lý sư thúc" .

Tuy Huyền Cơ Tử nghe lời Phù Đạo Tử, không ở môn phái tuyên dương khắp nơi việc này, nhưng đối với trưởng lão thế hệ thứ ba trong môn phái vẫn đã thông báo.

Lý Mộ tới đạo cung đỉnh núi cao nhất, phát hiện trừ Huyền Cơ Tử, các vị thủ tọa cũng có mặt.

Lý Mộ chắp tay nói: "Ra mắt chưởng giáo, các vị sư huynh, sư tỷ…"

Có một vị sư phụ thái thượng trưởng lão, hoạt động ở Bạch Vân sơn liền tiện hơn rất nhiều, mặc dù là nhìn thấy thủ tọa cùng chưởng giáo, cũng chỉ cần hành lễ ngang hàng.

Huyền Cơ Tử nhìn Lý Mộ, nói: "Tài liệu vẽ bùa sử dụng đã chuẩn bị xong rồi, sư đệ có thể bắt đầu bất cứ lúc nào."

Trải qua khoảng thời gian này tĩnh dưỡng, thương thế Lý Mộ lần trước chịu đã khỏi hẳn, tâm thần cũng khôi phục đến trạng thái đỉnh phong, vẽ thánh giai phù lục có lẽ còn có chút cố sức, nếu thiên giai phù lục, một hơi vẽ năm tấm hẳn là không có vấn đề.

Vẽ bùa đối với hắn không phải việc khó, khó là gom đủ tài liệu vẽ bùa, tu hành giả thời kì thượng cổ có thể hư không vẽ bùa, đó là bởi vì khi đó linh khí trong thiên địa nồng đậm, ở dưới tình huống linh khí loãng, thì phải tìm kiếm thiên tài địa bảo chứa đựng linh khí thay thế.

Lý Mộ mượn pháp lực Huyền Cơ Tử, một hơi vẽ năm tấm thiên giai phù lục, khẽ thở ra một hơi.

Lúc này, Huyền Cơ Tử nói: “Phù dịch còn lại một ít, sư đệ nếu không lại vẽ thêm mấy tấm?”

Lý Mộ lau mồ hôi trên trán, tức giận nói: “Còn vẽ, các ngươi coi ta là công cụ vẽ bùa à?”

Hết chương 537.

Chương 538. Quyết định của Huyền Cơ Tử (1)

Huyền Cơ Tử than nhẹ một tiếng, nói: “Giải đấu các đỉnh núi lập tức sẽ bắt đầu, mỗi lần thi đấu, đều phải ban cho đệ tử đạt được ba hạng đầu một tấm thiên giai phù lục. Trong tổ đình, trừ sư đệ, không ai có mười phần nắm chắc. Phù dịch này cực kỳ quý giá, sư đệ làm một phần tử của Phù Lục phái, cũng không đành lòng chúng nó bị lãng phí chứ?”

Lý Mộ nhìn Huyền Cơ Tử vẻ mặt nghiêm túc, có chút hiểu, muốn làm chưởng giáo Phù Lục phái, hắn còn có rất nhiều chuyện cần học tập…

Lý Mộ vốn tưởng, hắn bái Phù Đạo Tử làm sư phụ, trở thành đệ tử thế hệ thứ hai Phù Lục phái, lôi kéo miễn phí cho nữ hoàng một cái Phù Lục phái, đợt này kiếm lớn rồi.

Bây giờ hắn phát hiện, những lão hồ li này tính kế tựa như càng sâu hơn.

Phù Lục phái mặc dù có rất nhiều người có thể vẽ ra thiên giai phù lục, nhưng bọn họ đều không có xác xuất thành công trăm phần trăm, có khả năng tạo thành phù dịch quý giá bị lãng phí.

Vì không lãng phí tài liệu, bọn họ tựa như tính mang Lý Mộ coi là người công cụ* để dùng.

(*: 1 thuật ngữ mạng TQ, nói về những người luôn sẵn sàng đi giúp đỡ người khác mà không tính toán)

Xưa nay đều là hắn mang người ta coi là công cụ, thì ra bị người ta coi là người công cụ để dùng, là loại cảm thụ này.

Nhưng Lý Mộ lại không thể từ chối.

Huyền Cơ Tử đưa ra lý do rất đầy đủ, Lý Mộ là đệ tử Phù Lục phái, đương nhiên là có trách nhiệm tiết kiệm tài nguyên cho môn phái, Lý Mộ nếu là từ chối, chính là bất trung đối với môn phái.

Một người bất trung đối với Phù Lục phái, sao có thể trở thành chưởng giáo Phù Lục phái?

Vì thế Lý Mộ chỉ có thể lại vẽ ba tấm thiên giai phù lục, mấy lá bùa này tác dụng là chữa trị thân thể, cho dù là bị người ta chém đứt tay chân, cũng có thể ở trong thời gian cực ngắn nối lại chi cụt.

Ở hang động trong lòng đất kia, Ngô Ba bị Tần sư huynh đánh lén, bóp nát trái tim, chính là dùng bùa này một lần nữa sinh ra một trái tim.

Mặc cho ai một canh giờ tám lần, đều sẽ chịu không nổi, Lý Mộ vẽ xong một nét bút cuối cùng, tựa vào cột đá trong đạo cung, đi đến cạnh vị trí tận cùng phía trước, thoải mái ngồi phịch ở trên ghế.

Hắn tình nguyện trở lại Thần Đô, bị nữ hoàng vắt cạn, cũng không muốn ở nơi này bị một đám lão nhân áp bức.

Vẽ thiên giai thậm chí thánh giai phù lục, Lý Mộ thiếu chỉ là pháp lực, nếu có pháp lực của nữ hoàng, cùng với đủ tài liệu, thứ này muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Ở trên người nữ hoàng, hắn vẫn luôn là đòi lấy, chưa từng có trả giá mang tính thực chất.

Sau khi về tới Thần Đô, cũng phải vẽ cho nữ hoàng một ít thiên giai phù lục.

Nữ hoàng tuy giàu có, nhưng thứ tốt trên người lại cũng không phải rất nhiều, ví dụ như thiên giai phù lục, ở Phù Lục phái cũng là vật hiếm lạ, mười châu ba đảo, trừ Phù Lục phái, hầu như không ai có thể vẽ ra loại phù lục cấp bậc này, nữ hoàng duy nhất ban cho Lý Mộ một tấm, bị Lý Mộ đưa cho Tiểu Bạch hộ thân, ngoài ra, phù lục nàng cho Lý Mộ, cao nhất chỉ là địa giai.

Cái này hiển nhiên không phù hợp thân phận nữ hoàng Đại Chu, trên người thường có một xấp thiên giai phù lục, về sau ban cho thần tử có công, cũng lấy ra tay được.

Vị trí Lý Mộ nằm, là vị trí chưởng giáo, Phù Lục phái tôn ti có trật tự, hành động này của hắn cũng không hợp quy củ.

Nhưng, mấy vị thủ tọa chỉ liếc nhau, cũng chưa mở miệng.

Bọn họ sớm đã từ trong miệng chưởng giáo biết được, hắn đã tìm hiểu toàn bộ trang sách đạo, sáng phái tổ sư của Phù Lục phái chỉ tìm hiểu bộ phận trang sách đạo, đã có thể sáng lập Phù Lục phái, nếu có thể tìm hiểu toàn bộ, lại sẽ như thế nào?

Đến lúc đó, chỉ sợ danh hiệu đạo môn đệ nhất tông, sẽ phải đổi chủ.

Huyền Cơ Tử nhìn Lý Mộ ngồi phịch ở trên ghế, hỏi: "Sư đệ đã hoàn toàn tìm hiểu một trang sách đạo kia hay chưa?"

Lý Mộ vươn bàn tay, lòng bàn tay có thêm một ngọc giản, hắn ném ngọc giản cho Huyền Cơ Tử, nói: "Phù lục xuất hiện trong trang sách đạo, đều ở trong này."

Không nỡ bỏ đứa nhỏ thì không bắt được sói (thả con săn sắt bắt con cá rô), chưởng giáo tương lai phải có khí độ của chưởng giáo tương lai, đạo phù lục, Lý Mộ không lo lắng dạy người khác thì mình chết đói, Phù Lục phái càng cường đại, đối với hắn, đối với nữ hoàng, lại càng hữu ích.

Huyền Cơ Tử dán ngọc giản ở trên trán, một lát sau, mang nó đưa cho Huyền Chân Tử bên cạnh.

Huyền Chân Tử sau khi xem, lại mang nó đưa cho Chính Dương Tử ở bên.

Trừ Ngọc Chân Tử bế quan, thủ tọa sáu đỉnh núi còn lại, sau khi xem qua ngọc giản này, ở sâu trong ánh mắt, cũng đã xuất hiện khát vọng cùng kích động.

Bọn họ đều rõ, ngọc giản này ý nghĩa cái gì.

Sáng phái tổ sư khai sáng Phù Lục phái, Lý Mộ sẽ dẫn dắt Phù Lục phái đi lên một đỉnh phong trước nay chưa từng có.

Tạm không nói chuyện hắn hoàn toàn lĩnh ngộ trang sách đạo, hơn nữa mang nội dung trang sách đạo cống hiến ra đầy đủ, chỉ bằng Thất Khiếu Linh Lung Tâm của hắn, nếu là mang hắn cột vào Phù Lục phái, ngày đêm vẽ bùa, ngày sau đệ tử Phù Lục phái, mỗi người một tấm phù lục công kích thánh

giai, ra tay chính là công kích của cảnh giới thứ bảy, có thể mang ma đạo thập tông liên hợp lại treo lên đánh.

Đáng tiếc không buộc được.

Không nói đến tài liệu vẽ bùa thánh giai phù lục cần khó tìm, không có khả năng chế tạo vô hạn, sư thúc Phù Đạo Tử cũng sẽ không để bọn họ làm như vậy.

Huống chi, phía sau hắn, còn có nữ hoàng Đại Chu.

Hắn ở Phù Lục phái là bảo bối, ở trong lòng nữ hoàng, tất nhiên cũng là bảo bối.

Phù Lục phái nếu cậy mạnh giam hắn, chỉ sợ triều đình Đại Chu vô cùng có khả năng đại binh tiếp cận, Phù Lục phái cường đại là không thể nghi ngờ, nhưng ở cảnh nội Đại Chu, thực lực bất cứ tông môn nào, cũng không bằng triều đình Đại Chu.

Huyền Cơ Tử thu hồi ngọc giản, hướng Lý Mộ ôm quyền khom người, nói: "Đa tạ sư đệ."

Làm chưởng giáo Phù Lục phái, một vái này của gã, đại biểu lễ nghi cao nhất Phù Lục phái.

Gã bái là cống hiến Lý Mộ làm đối với Phù Lục phái, bái là hắn mang Phù Lục phái đưa vào một độ cao mới.

Lý Mộ phất phất tay, nói: "Người một nhà, không cần cảm tạ."

Huyền Cơ Tử mỉm cười nói: "Một khi đã như vậy, sư huynh liền không khách khí nữa, thật ra còn có một việc lớn liên quan tương lai môn phái, cần sư đệ hỗ trợ…"

Nhìn thấy vẻ mặt Huyền Cơ Tử, Lý Mộ liền bắt đầu hối hận câu nói vừa rồi nói.

Làm chưởng giáo, da mặt Huyền Cơ Tử, thâm hậu như tu vi của hắn.

Lý Mộ trở thành đệ tử đời hai của Phù Lục phái, còn chưa đạt được lợi ích gì, đã làm người công cụ một lần cho bọn họ, bây giờ gã thế mà lại có chuyện muốn nhờ, gã không biết xấu hổ sao?

Hết chương 538.

Chương 539. Một bước lên trời (1)

Lý Mộ chưa mở miệng, Huyền Cơ Tử chủ động nói: "Tổ đình tuy mỗi bốn năm đều sẽ cử hành một lần phù đạo thí luyện, nhưng đệ tử thông qua thí luyện thu, tuy có tư chất phù đạo, lại đều là thiếu thiên phú tu hành. Sư đệ là rường cột Đại Chu, sủng thần của nữ hoàng, có thể hay không mượn dùng điều kiện triều đình, hàng năm giúp tông môn, từ dân gian tuyển nhận một ít thiên tài tu hành thể chất đặc thù, bồi dưỡng từ nhỏ…"

Vị chưởng giáo sư huynh này, quả thật là đang từ các phương diện áp bức giá trị của Lý Mộ, trên mặt Lý Mộ lộ ra nét khó xử, nói: "Sư huynh cũng biết, triều đình có quy củ của triều đình, trên nguyên tắc, quan phủ các nơi, là cấm tiết lộ ngày sinh tháng đẻ của dân chúng…"

Hắn nói tới đây, lại chuyển giọng, nói: "Đương nhiên, ta tuy là quan viên Đại Chu, nhưng cũng là đệ tử Phù Lục phái, nhất định sẽ suy nghĩ cho tông môn. Chuyện này, ta sau khi về Thần Đô, sẽ nhắc tới với bệ hạ, nhưng bệ hạ có thể đáp ứng hay không, cũng không biết…"

Huyền Cơ Tử ôm quyền nói: "Sư huynh cảm tạ sư đệ trước."

Lý Mộ tiếp tục nói: "Thái độ của triều đình đối với các phái, đều là giống nhau, không quá dễ phá lệ. Ta cảm thấy, nếu là chúng ta có thể đưa ra một chút thành ý, khả năng bệ hạ đáp ứng, có lẽ sẽ lớn hơn một chút."

Huyền Cơ Tử hỏi: "Thành ý gì?"

Lý Mộ nhìn hắn, từ từ nói: "Bệ hạ vừa mới đăng cơ không lâu, dưới trướng thiếu nhân thủ, nếu là tổ đình có thể hợp tác với triều đình, phái một ít trưởng lão, lấy thân phận cung phụng, đóng quân triều đình, sau đó lại đưa ra yêu cầu, bệ hạ chẳng phải là cũng không tiện từ chối?"

Lý Mộ cần thiết sửa đúng quan niệm sai lầm đám cao tầng Phù Lục phái, gặp chuyện luôn thích chơi miễn phí.

Chơi miễn phí không lâu dài, hợp tác mới có thể cả hai đều thắng lợi.

Có trả giá, mới có hồi báo, không phải người nào cũng giống Lý Mộ, nguyện ý nuông chiều tật xấu của bọn họ.

Huyền Cơ Tử sau khi nghĩ nghĩ, gật đầu nói: "Cái này không khó…"

Hai người ở vấn đề này đã đạt thành nhất trí, chuyện kế tiếp liền đơn giản hơn nhiều.

Lý Mộ đã là đệ tử đời thứ hai Phù Lục phái, lại là quan viên Đại Chu, do hắn làm người trung gian, là thích hợp nhất.

Dưới trướng nữ hoàng vốn đã thiếu người, nội vệ lại đã trải qua một đợt thanh tẩy, nếu là có cường giả Phù Lục phái gia nhập, nàng liền sẽ không trải qua sự xấu hổ không người để dùng nữa.

Hắn đã sốt ruột không chờ nổi muốn nói cho nữ hoàng tin tức tốt này.

Nhìn theo Lý Mộ đi ra khỏi đạo cung, Huyền Cơ Tử nghĩ nghĩ, nói: "Ta quyết định, mang vị trí chưởng giáo, truyền cho Lý sư đệ."

Đây vốn là một việc lớn của Phù Lục phái, cần mọi người bàn bạc quyết định, nhưng, sau khi Huyền Cơ Tử mở miệng, mấy vị thủ tọa không một ai phản đối.

Huyền Chân Tử chần chờ một lát, nói: "Hắn bây giờ, còn chưa thích hợp vị trí này, hắn dù sao chỉ có cảnh giới thứ tư, sớm như vậy đã mang hắn đẩy lên trước đài, không phải chuyện tốt."

Huyền Cơ Tử lắc đầu nói: "Đương nhiên không phải bây giờ, ít nhất cũng cần chờ hắn bước vào cảnh giới thứ bảy."

Ánh mắt Huyền Chân Tử lộ ra chờ mong, nói: "Không biết hắn sẽ mang Phù Lục phái đưa tới độ cao thế nào…"

Bạch Vân phong, Lý Mộ vừa mới về phòng, hấp thụ lần trước giáo huấn, hắn trước thi triển một cái cách âm thuật, mới

lấy ra ốc biển, sau khi dùng pháp lực thúc giục, sốt ruột không dằn nổi nói: “Bệ hạ, nói cho ngươi một tin tức tốt…”

Lý Mộ hoài nghi mình có phải trời sinh số lao lực hay không, thừa dịp trong khoảng thời gian này nghỉ ngơi, còn thúc đẩy Phù Lục phái hợp tác với triều đình.

Trước kia triều đình tuy cùng các phái đều có hợp tác, nhưng đều là mức độ nông, ví dụ như các đại môn phái để đệ tử cấp thấp đóng ở quan phủ địa phương, giúp quan địa phương thống trị khu trực thuộc, triều đình liền mang địa vực chỗ tông môn bọn họ cắt cho bọn họ, hơn nữa cho phép bọn họ ở quanh thế lực tương ứng sơn môn tuyển nhận đệ tử vân vân…

Như loại hợp tác tầng sâu hơn nữa, trước kia hiếm xảy ra.

Nguyên nhân xét đến cùng, tự nhiên là hai bên không tín nhiệm, các tông môn này thế lực cùng thực lực đều quá mức cường đại, cường đại đến mức đủ để uy hiếp triều đình thống trị, mà triều đình đối với ba mươi sáu quận, trên danh nghĩa lại có sự khống chế tuyệt đối, tứ tông lục phái hoạt động ở thế tục, sẽ chịu rất nhiều hạn chế…

Xuất phát từ loại ngờ vực vô căn cứ cùng không tín nhiệm này, triều đình Đại Chu chưa từng có quan viên tứ tông lục phái, cho dù là một tiểu lại, cũng yêu cầu không có bối cảnh môn phái, mà cao tầng các tông phái này, cũng đều sẽ không do quan viên trong triều đảm nhiệm.

Lý Mộ đại khái là người đầu tiên đã ở trong triều có địa vị cao, lại là cao tầng tông phái, do hắn ở bên trong giật dây bắc cầu, là thích hợp nhất.

Việc khác ở Phù Lục phái, Lý Mộ chưa nói cho nữ hoàng, chỉ là nói, hắn cố ý thúc đẩy Phù Lục phái hợp tác cùng triều đình, triều đình vì Phù Lục phái lưu ý đệ tử thiên tài, Phù Lục phái cũng sẽ phái trưởng lão thực lực cường đại, làm khách khanh của triều đình…

Dưới trướng nữ hoàng đang cần nhân thủ, đây vốn là một chuyện đáng giá cao hứng.

Nhưng Lý Mộ lại chưa nghe ra nữ hoàng cao hứng bao nhiêu.

Nàng vị hoàng đế này làm tựa như cá muối, không có một chút ý tiến thủ, làm việc cũng không tích cực, nàng tích cực nhất chính là chạy đến trong nhà Lý Mộ ăn chực, còn có chính là gọi linh loa kiểm tra Lý Mộ.

Ba ngày hơn một trăm lần, đừng nói là thủ trưởng, ngay cả bạn gái cũng hiếm có như vậy.

May mắn Liễu Hàm Yên không giống với nàng, bằng không Lý Mộ chỉ sợ sẽ điên mất.

Trong linh loa, giọng điệu nữ hoàng không có gợn sóng nói: "Chuyện này, ngươi quyết định là được."

Cái này coi như là một quốc sách, nói từ trên trình độ nào đó, là việc thuộc bổn phận làm Trung Thư xá nhân của Lý Mộ, nhưng hắn vẫn xin chỉ thị nữ hoàng, để tránh rơi vào một cái ác danh sủng thần loạn chính.

Lý Mộ thở dài, nữ hoàng ngay cả hợp tác với Phù Lục phái cũng không hề để ý, cũng không biết nàng rốt cuộc để ý cái gì…

Đối diện, nữ hoàng không nhắc chuyện này nữa, mà là hỏi: "Ngươi chừng nào trở về?"

Lý Mộ nói: "Thần cố gắng mau chóng đi."

Thanh âm trong ốc biển rõ ràng có chút bất mãn: "Hơn một tháng trước, ngươi đã nói cố gắng mau chóng, mau chóng rốt cuộc là bao nhiêu?"

Lý Mộ bất đắc dĩ giải thích: "Lần này là thật sự mau chóng, ít thì ba ngày, nhiều là năm ngày…"

Sau khi ngắn ngủn gặp nhau mấy ngày với Liễu Hàm Yên, nàng liền lại theo Ngọc Chân Tử bế quan. Lý Mộ vốn bây giờ đã có thể về Thần Đô, nhưng giải đấu đệ tử bảy đỉnh núi sắp bắt đầu, hắn làm đệ tử đời thứ hai, cần tham dự.

Nữ hoàng cũng thật là, việc lớn quốc gia không quan tâm, thúc giục hắn trở về đi làm trái lại thúc giục gấp như vậy.

Hết chương 539.

Chương 540. Một bước lên trời (2)

Cái này cũng đả kích tính tích cực làm việc của Lý Mộ, Đại Chu là Đại Chu của nàng, Lý Mộ là đang làm công cho nàng, nàng không thể luôn ngồi ở bên trên, để Lý Mộ một mình ở bên dưới động, nàng tốt xấu cũng động một chút cho một chút đáp lại, như vậy Lý Mộ làm việc mới có thể có động lực hơn.

Lý Mộ buông linh loa, nghe được ngoài sân truyền đến tiếng ong ong.

Đây là chuông đạo ở bên ngoài thúc giục.

Lý Mộ thu hồi linh loa, đi ra ngoài cửa, nói: "Đừng giục nữa, đến đây đến đây…"

…

Bạch Vân sơn.

Hôm nay là ngày bảy đỉnh núi thi đấu của tổ đình Phù Lục phái, giải đấu các đỉnh núi, giống với phù đạo thí luyện là bốn năm một lần, trên thời gian, cũng chỉ chênh lệch một tháng.

Trước đây sau phù đạo thí luyện một tháng, kết quả thí luyện, đều sẽ là đề tài đệ tử môn phái thảo luận sôi nổi, nhưng mà năm nay, sau khi thí luyện chấm dứt, lại cũng chưa dẫn lên bao nhiêu oanh động.

Bởi vì lần thí luyện này, bí ẩn để lại cho các đệ tử thật sự quá nhiều.

Đầu tiên, hạng nhất thí luyện các kỳ trước, đều sẽ lập tức trở thành đệ tử hạch tâm, đạt được tông môn ra sức bồi dưỡng, có thể hưởng thụ được tài nguyên tu hành đệ tử bình thường không hưởng thụ được, trong một đoạn thời gian rất dài sau khi thí luyện kết thúc, hạng nhất thí luyện đều là đối tượng đám đông đệ tử hâm mộ.

Nhưng hạng nhất thí luyện năm nay, thân phận đến bây giờ cũng là câu hỏi.

Không chỉ có là hạng nhất, hạng nhất hạng hai thí luyện lần này, ở sau khi thí luyện chấm dứt, giống như là bốc hơi khỏi

nhân gian, hoàn toàn biến mất.

Ngoài ra, ngày đó thí luyện, Bạch Vân sơn trời giáng xuống hiện tượng lạ, cũng không có ai biết là chuyện gì.

Chỉ là có đệ tử căn cứ điển tịch đoán, ở lúc thánh giai phù lục giáng thế, sẽ có thiên kiếp xuất hiện, hiện tượng lạ ở Bạch Vân sơn ngày đó, rất giống thiên kiếp.

Lời vừa nói ra, mọi thuyết xôn xao.

Có người nói là chưởng giáo chân nhân vẽ ra thánh giai phù lục, còn có người nói hiện tượng lạ này là có thủ tọa thăng cấp Siêu Thoát đưa tới, còn có người nói vẽ ra thánh giai phù lục, là hạng nhất thí luyện kia, nhưng, đối với điều này tông môn trước sau chưa giải thích, việc này cũng vẫn chưa định luận.

Trước giải đấu, đệ tử các đỉnh núi, đã hội tụ ở chung quanh quảng trường đỉnh núi cao nhất.

Giải đấu này, liên quan đến vinh dự của các đệ tử tham gia tỷ thí, cũng liên quan đến tài nguyên bốn năm sau, các đỉnh núi có thể từ tông môn thu hoạch.

Đệ tử đạt được ba hạng đầu của giải đấu, có thể phân biệt đạt được một tấm thiên giai phù lục, hạng nhất giải đấu, càng có cơ hội trở thành thân truyền đệ tử của thủ tọa, tấn thăng thành trưởng lão đời thứ ba.

Tiến vào mười hạng đầu của giải đấu, cũng có thể đạt được địa giai phù lục, cùng với cơ hội thủ tọa chỉ điểm tu hành.

Bởi vậy, mỗi một lần giải đấu, đệ tử các đỉnh núi đều dốc đủ sức, muốn tranh thủ đạt được xếp hạng cao nhất. Cái này không chỉ có vì chính bọn họ, còn vì vinh dự của các đỉnh núi.

Lý Mộ vốn muốn sớm ngày trở lại Thần Đô, miễn cho nữ hoàng cả ngày lải nhải.

Nhưng Huyền Cơ Tử nói, giải đấu lần này, hắn phải tham gia, đại điển thu đồ đệ có thể miễn, nhưng làm đồ đệ của thái thượng trưởng lão, đệ tử đời thứ hai của Phù Lục phái, hắn phải ở trước các đệ tử tổ đình, cùng với nhân vật quan trọng các nhánh của Phù Lục phái lộ mặt một lần.

Vì thế, hắn còn đặt một đạo hiệu cho Lý Mộ, tên là Linh Cơ Tử.

Trong Phù Lục phái, cũng không phải toàn bộ mọi người đều có được đạo hiệu, đệ tử đời thứ ba cùng đời thứ tư, tu vi không cao, đều là lấy tên tục gia xưng hô, bình thường chỉ có sau khi tấn thăng Động Huyền, mới có thể cân nhắc đặt cho mình một cái đạo hiệu.

Dù sao, chưởng giáo Huyền Cơ Tử, thủ tọa Ngọc Chân Tử, nghe qua so với chưởng giáo Vương Nhị Cẩu, thủ tọa Trần Nhị Nữu có phong phạm cao nhân hơn.

Đối với đạo hiệu mới của mình, Lý Mộ tuy còn không quá quen, nhưng cũng không kháng cự.

Lý Mộ vừa mới đáp xuống quảng trường đỉnh núi cao nhất, Hàn Triết liền từ phương hướng nào đó đi tới, kinh ngạc nói: "Ngươi còn chưa về Thần Đô?"

Lý Mộ nói: "Tham gia xong giải đấu là đi."

"Tham gia giải đấu?" Hàn Triết ngẩn ra một phen, sau đó trên mặt liền lộ ra niềm vui bất ngờ, hỏi: "Ngươi cũng gia nhập Phù Lục phái chúng ta, ngươi sẽ không cũng bái vị thủ tọa nào làm sư phụ chứ?"

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: "Không phải."

Hàn Triết nhẹ nhàng thở ra, hỏi: "Sư phụ của ngươi là vị trưởng lão nào?"

Lý Mộ nói: "Phù Đạo Tử."

Hàn Triết sờ sờ đầu, lắc đầu nói: "Chưa từng nghe nói, là đỉnh núi nào?"

Lý Mộ nói: "Đỉnh núi cao nhất."

Hàn Triết hâm mộ nói: "Đỉnh núi cao nhất tốt, đỉnh núi cao nhất đều là đệ tử hạch tâm, muốn cái gì có cái đó, ngay cả tranh cũng không cần tranh, ta đã nói, bằng quan hệ của Liễu… Liễu sư thúc, ngươi bái vào tông môn, nhất định sẽ không quá kém."

Lý Mộ nhìn trái nhìn phải, hỏi: “Hôm nay sao chưa nhìn thấy Tần sư muội?”

Nói đến Tần sư muội, trên mặt Hàn Triết liền lộ ra vẻ bất đắc dĩ, nói: “Đừng nói nữa, ta bảo nàng đóng cửa suy nghĩ rồi.”

Lý Mộ hỏi: “Nàng lại làm sao vậy?”

“Ngươi còn không biết xấu hổ hỏi?” Hàn Triết trừng mắt nhìn Lý Mộ một cái, nói: “Lần trước nếu không phải ngươi đi trước, ta cũng sẽ không để Tần sư muội uống rượu với ta, chỉ tửu lượng của nàng, mới uống mấy chén đã say, hơn nữa nàng uống rượu liền thích cởi quần áo, không chỉ có cởi quần áo chính nàng, còn cởi quần áo của ta, may mắn ta thời điểm mấu chốt đã tỉnh, bằng không, ta thật sự không biết đối mặt Tần sư huynh trên trời có linh thiêng như thế nào, nguyên dương thân bảo trì hơn hai mươi năm, có thể cũng sẽ đánh mất…”

Lý Mộ đồng tình nhìn hắn, nói: “Đúng vậy, quá nguy hiểm, cô nam quả nữ, chuyện gì cũng có thể xảy ra, vẫn là phải bảo vệ tốt bản thân, chẳng may nguyên dương không còn, thì thiệt thòi lớn…”

Hàn Triết rất tán đồng, nói: “Không ngờ Tần sư muội tửu lượng kém như vậy, về sau không bao giờ uống cùng nàng nữa!”

Khi hai người nói chuyện phiếm, trên quảng trường đỉnh núi cao nhất, người tụ tập càng lúc càng nhiều, tiếng nghị luận chung quanh truyền đến cũng không dứt bên tai.

“Không biết một lần này, sư huynh đỉnh núi nào có thể đạt được hạng nhất thi đấu…”

“Hạng nhất giải đấu thưởng rất hậu, không chỉ có thể trở thành đệ tử đời thứ ba, còn có thể đạt được một tấm thiên giai phù lục.”

“Tương đương với vô duyên vô cớ có thêm một cái mạng, không biết có bao nhiêu người nhìn chằm chằm ba vị trí đó…”

“Ồ… , vị trí phía trước, sao có thêm một cái?”

“Cái gì, ta đếm chút, một, hai, ba, …tám, chín thật sự có thêm một cái!”

Hết chương 540.

Chương 541. Một bước lên trời (3)

Ánh mắt các đệ tử nhìn phía phía trước quảng trường, mặt lộ vẻ ngạc nhiên.

Lúc giải đấu, chưởng giáo cùng bảy vị thủ tọa sẽ ở phía trước xem lễ, bởi vậy, trước quảng trường, sẽ để lại tám vị trí.

Tám chỗ ngồi thật lớn này, toàn thân do linh ngọc tạo ra, trên đó điêu khắc phù văn, lơ lửng ở phía trước quảng trường, trong uy nghiêm mang theo cao quý, thể hiện thân phận cùng địa vị của chủ nhân.

Chưởng giáo chân nhân cộng thêm thủ tọa bảy đỉnh núi, vốn nên có tám chỗ ngồi, đây là lệ thường ngày xưa.

Nhưng năm nay, chỗ ngồi trước quảng trường, lại biến thành chín cái.

"Chẳng lẽ là có trưởng lão tấn thăng cảnh giới thứ sáu?"

"Không biết, nếu là có trưởng lão tấn thăng, các đỉnh núi sao có khả năng không có tin tức?"

"Có thể là vị thái thượng trưởng lão nào đã trở lại không?"

"Cũng không có khả năng lớn lắm, thái thượng trưởng lão vân du bên ngoài, hơn mười năm cũng chưa có tin tức, cho dù về núi, cũng chưa bao giờ quản giải đấu các đỉnh núi…"

…

Hàn Triết nhìn chín chỗ ngồi phía trước, trên mặt cũng lộ ra nét nghi hoặc, lẩm bẩm: "Giải đấu năm nay, so với năm trước tựa như không quá giống nhau…"

Khi hắn quay đầu nhìn về phía Lý Mộ, như là phát hiện cái gì, đánh giá cao thấp Lý Mộ vài lần, lại cúi đầu nhìn nhìn mình, nghi hoặc nói: "Đạo phục của ngươi vì sao không giống với ta?"

Đạo phục Hàn Triết mặc, là lấy màu lam làm màu nền, mà đạo phục trên người Lý Mộ, lại là lấy trắng thuần làm chủ.

Ở Phù Lục phái, đệ tử cấp bậc khác nhau, mặc đạo phục, màu sắc khác nhau.

Giống Hàn Triết đệ tử đời thứ tư như vậy, đạo phục mặc, màu chính là xanh lam da trời. Đệ tử đời thứ ba, cũng chính là trưởng lão các đỉnh núi, đạo phục là màu vàng nhạt, chưởng giáo cùng với thủ tọa các đỉnh núi, mới có thể mặc đạo phục màu trắng thuần.

Lý Mộ chưa kịp nói chuyện, Hàn Triết bỗng nhiên như là nhớ tới cái gì, dùng ánh mắt kinh nghi nhìn hắn, chấn động nói: "Phù, Phù Đạo Tử, Phù Đạo Tử không phải đạo hiệu của thái thượng trưởng lão đã biến mất rất lâu của môn phái sao, ngươi ngươi ngươi, ngươi đã bái thái thượng trưởng lão làm sư phụ?"

Lý Mộ chưa phủ nhận, tương đương thừa nhận lời Hàn Triết nói.

Hàn Triết ngạc nhiên nói: "Thật, thật?"

Lý Mộ nói: "Thật."

Hàn Triết lấy tay túm tóc mình, lẩm bẩm: "Để ta thông trước một chút, ngươi là đời thứ hai, ta là đời thứ tư, vậy ta chẳng phải là cần gọi ngươi sư thúc tổ?"

Lý Mộ gật gật đầu, nói: "Trên lý luận là như thế."

Hàn Triết chịu đả kích, gã tuy không muốn so bì với Lý Mộ cái gì, nhưng bạn cũ, hôm nay biến thành sư thúc tổ của gã, ở môn phái nhìn thấy hắn cũng phải khom mình hành lễ, điều này làm gã trong lúc nhất thời khó có thể tiếp nhận.

Nhưng rất nhanh, hắn liền ý thức được cái gì, ngẩng đầu nhìn về phía Lý Mộ, hỏi: "Ngươi là sư thúc tổ của ta, chẳng phải là sư thúc của Hàm Yên cô nương, là sư thúc tổ của Lý sư muội, đợi một chút, quan hệ các ngươi quá rối loạn, để ta cân nhắc một chút nữa…"

Sau khi đếm đầu ngón tay tính toán, hắn rốt cuộc tính rõ, nói: "Lý sư muội đã không phải đệ tử Phù Lục phái, nhưng Hàm Yên cô nương là đệ tử của Ngọc Chân Tử sư bá, ngươi là sư đệ của Ngọc Chân Tử sư bá, cho nên ngươi là sư thúc của

nàng, ngươi là sư thúc thê tử tương lai của ngươi, vậy con các ngươi là bối phận gì, nó là cùng thế hệ với ta, hay là hơn ta một thế hệ, chờ một chút, ta lại rối loạn rồi…”

Hàn Triết còn chưa nghĩ xong, phía trên liền có tiếng chuông vang lên, biểu thị giải đấu sắp bắt đầu.

Hàn Triết nhìn Lý Mộ một cái, sau đó chạy nhanh như chớp, Lý Mộ cảm thấy, về sau còn muốn tìm hắn uống rượu, hẳn là sẽ có chút khó khăn.

Theo tiếng chuông vang lên, đệ tử các đỉnh núi, đã đứng ở vị trí ngoài quảng trường thuộc về các đỉnh núi, trong đạo cung đỉnh núi cao nhất, cũng có mấy bóng người bay ra, Huyền Cơ Tử cùng thủ tọa các đỉnh núi, phân biệt ngồi trên một vị trí.

Ngay cả Ngọc Chân Tử lúc trước ở trạng thái bế quan cũng đã xuất quan, ngồi ở bên phải Huyền Cơ Tử.

Chín cái ghế, chỉ có cái kia bên trái Huyền Cơ Tử là để trống.

Chỗ đệ tử các đỉnh núi tụ tập, lại bắt đầu thấp giọng nghị luận.

“Vị trí kia, vốn là của Ngọc Chân Tử sư bá, lần này Ngọc Chân Tử sư bá sao ngồi ở bên phải chưởng giáo?”

“Còn có người nào có thể ngồi ở bên trái chưởng giáo, cho dù là thực có trưởng lão mới lên, cũng không có tư cách ngồi ở nơi đó, chẳng lẽ thật là thái thượng trưởng lão?”

“Hẳn là vậy, có lẽ là vị trưởng lão nào, bỗng nhiên nổi hứng thú, muốn xem giải đấu các đỉnh núi…”

…

Lúc thi đấu, vị trí trước quảng trường, là có chú ý.

Chưởng giáo chân nhân địa vị tôn sùng nhất, chỗ hắn ngồi, ở chính giữa phía trước quảng trường, thủ tọa các đỉnh núi, thì phân biệt ngồi ở hai bên hắn, trong đó, lại lấy bên trái là đứng đầu.

Ngồi ở bên trái chưởng giáo, địa vị ở nơi đây chỉ thua chưởng giáo, trước kia vị trí này, là Ngọc Chân Tử thủ tọa Bạch Vân phong.

Nhưng hôm nay, Ngọc Chân Tử lại ngồi ở bên phải chưởng giáo, trừ thái thượng trưởng lão, các đệ tử không nghĩ ra, rốt cuộc là người nào, địa vị so với Ngọc Chân Tử sư bá còn tôn quý hơn.

Bọn họ dùng ánh mắt tò mò đánh giá vị trí kia, đại bộ phận đệ tử, thậm chí là trưởng lão nơi này, bắt đầu từ lúc nhập môn, đã chưa từng thấy chân dung thái thượng trưởng lão.

Ở ngoài quảng trường, đệ tử các đỉnh núi đã trở về vị trí cũ, Lý Mộ một mình cô đơn đứng ở một chỗ.

Hắn vốn tưởng hắn chỉ cần lộ mặt một chút, không ngờ Huyền Cơ Tử làm nghiêm túc như vậy, Ngọc Chân Tử là sư phụ của Liễu Hàm Yên, nửa mẹ vợ của hắn, thay thế vị trí của nàng, Lý Mộ vẫn có chút áp lực tâm lý.

Chín vị trí phía trước, chỉ có hắn còn chưa ngồi xuống. Lý Mộ chậm rãi bay lên, xuyên qua trên không quảng trường, ngồi ở trên vị trí bên trái Huyền Cơ Tử.

Đệ tử, trưởng lão các đỉnh núi của Phù Lục phái, cùng với nhân vật quan trọng của các phân tông được mời mà đến, gần như đều đang chú ý vị trí kia.

Sau khi Lý Mộ ngồi xuống, chung quanh quảng trường im lặng một chớp mắt, giây tiếp theo, liền xôn xao hẳn lên.

Vô số người nhìn vị trí đó, mặt lộ vẻ ngạc nhiên.

“Người này là ai?”

“Hắn sao có thể ngồi ở vị trí đó?”

“Chẳng lẽ hắn là một trong các thái thượng trưởng lão?”

“Hắn không phải là người kia dọa chuông đạo chạy mất sao, hắn sao lại ngồi ở vị trí thái thượng trưởng lão?”

Lúc phù đạo thí luyện, trong hình ảnh thông qua Huyền Quang Thuật hiện ra, bên người Lý Mộ luôn có sương mù bao phủ, đại đa số đệ tử Phù Lục phái cũng không nhận ra hắn, chỉ

có người cùng nhau tham gia phù đạo thí luyện với hắn, mới có thể nhìn thấy chân dung của hắn.

Hết chương 541.

Chương 542. Phục kích (1)

Lúc này, trong đội ngũ đệ tử các đỉnh núi, những người đó thông qua phù đạo thí luyện, vẻ chấn động trên mặt càng đậm hơn.

"Hắn không phải là hạng nhất thí luyện lần này sao?"

"Hắn rốt cuộc xuất hiện lần nữa, hơn nữa còn ngồi ở vị trí đó…"

"Đó là vị trí đệ tử thế hệ thứ hai mới có thể ngồi, hắn có tư cách gì, chẳng lẽ…"

…

Bóng người Huyền Cơ Tử từ trên ghế ngồi chậm rãi bay lên, hắn vươn hai tay, đè ép xuống phía dưới, thanh âm ồn ào trong quảng trường ngay lập tức dừng lại.

Hắn quay đầu nhìn về phía Lý Mộ, bóng người Lý Mộ cũng chậm rãi bay lên, đứng ở bên cạnh Huyền Cơ Tử.

Huyền Cơ Tử nhìn xuống phía dưới, chậm rãi nói: "Đứng ở bên cạnh bổn tọa, là đệ tử thái thượng trưởng lão Phù Đạo Tử sư thúc bổn phái, Linh Cơ Tử sư đệ, sau hôm nay, phàm đệ tử Phù Lục phái, gặp hắn như gặp bổn tọa…"

Huyền Cơ Tử nói mấy câu ngắn ngủn, đã khiến trong lòng vô số người trên quảng trường nhấc lên gợn sóng.

Đệ tử của thái thượng trưởng lão, là đệ tử thế hệ thứ hai của bổn môn, địa vị tương đương thủ tọa.

Nhưng không phải toàn bộ thủ tọa, đều có thể khiến chưởng giáo chân nhân nói ra lời "gặp hắn như gặp bổn tọa", câu này, xưa nay là dùng trên người chưởng giáo tương lai, cho dù là thủ tọa các đỉnh núi hôm nay, cũng chưa có tư cách như vậy.

Câu này của chưởng giáo chân nhân, không khác trước mặt các đệ tử Phù Lục phái, trước mặt một đám nhân vật quan trọng phân tông Phù Lục phái, tuyên bố người trẻ tuổi kia, là chưởng giáo Phù Lục phái tương lai…

Nếu hắn chỉ là đệ tử của thái thượng trưởng lão, chưởng giáo chân nhân không có lý do nói ra câu này, bởi vì thủ tọa các đỉnh núi, đều là đệ tử của thái thượng trưởng lão.

Hắn có thể ngồi ở bên trái chưởng giáo chân nhân, nhất định còn có nguyên nhân khác.

Huyền Cơ Tử lơ lửng ở không trung, thanh âm uy nghiêm, tiếp tục nói: "Linh Cơ Tử sư đệ, đó là đứng đầu lần phù đạo thí luyện này."

Lời vừa nói ra, nghi hoặc tồn tại trong lòng vô số người một tháng, từ đây cởi bỏ.

Hạng nhất phù đạo thí luyện lần này, không giống với bất cứ một lần nào trước đây.

Chưa từng có người thí luyện nào, có thể đi đến năm mươi bậc trở lên.

Cũng chưa bao giờ có ai, có thể ở trong quá trình thí luyện, đưa tới thiên địa dị tượng.

Chung quanh quảng trường, xôn xao lần nữa.

"Thì ra là hắn…"

"Dị tượng đó hẳn là hắn dẫn phát…"

"Vẽ ra thánh giai phù lục là hắn!"

"Khó trách hắn sẽ được thái thượng trưởng lão thu làm đệ tử, khó trách chưởng giáo coi trọng hắn như thế…"

"Đây quả thực là một bước lên trời…"

Trước khi giải đấu các đỉnh núi bắt đầu, chưởng giáo Phù Lục phái Huyền Cơ Tử nói hai câu ngắn ngủn, như ở mặt hồ bình tĩnh ném vào một tảng đá lớn, khơi dậy ngàn tầng bọt sóng.

Được thái thượng trưởng lão thu làm đệ tử, không phải việc lớn gì làm người ta chấn động, các đệ tử nhiều nhất là có chút hâm mộ.

Nhưng chuyện hắn ngồi ở bên trái chưởng giáo chân nhân, được coi là chưởng giáo tương lai Phù Lục phái, thì quá mức

không thể tưởng tượng.

Phù Lục phái chính là một trong đạo môn lục phái, đạo thống trải rộng Tổ Châu, ở giới tu hành có ảnh hưởng cực lớn.

Nhân tuyển chưởng giáo Phù Lục phái, đối với toàn bộ giới tu hành mà nói, cũng là việc lớn.

Sau hôm nay, tên Phù Lục phái Linh Cơ Tử, sẽ truyền khắp giới tu hành.

Sau khi chuyện ngoài dự đoán của mọi người này truyền ra, đã không có ai chú ý giải đấu lần này nữa, chung quanh quảng trường, vô số ánh mắt ở vị trí bên trái Huyền Cơ Tử, trên thân người trẻ tuổi kia nhìn quét qua lại, tựa như muốn nhìn thấu, người này rốt cuộc có bản lãnh gì, đáng giá Phù Lục phái coi trọng như thế.

Lý Mộ ngồi ở trên ghế, cảm nhận được ánh mắt bốn phương tám hướng truyền đến, từ lúc ban đầu không quen, đến bây giờ thản nhiên đối đãi.

Huyền Cơ Tử sẽ ở trước giải đấu nói ra hai câu này, hoàn toàn ra ngoài Lý Mộ đoán trước.

Thật ra động cơ hắn gia nhập Phù Lục phái là không thuần, mặc kệ là vì Lý Thanh cũng tốt, nữ hoàng cũng thế, hay là vì cùng Liễu Hàm Yên trở thành đồng môn, tóm lại, không có một lý do nào, là hắn thật sự muốn gia nhập Phù Lục phái.

Càng đừng nói trở thành chưởng giáo Phù Lục phái, khi đó, mục tiêu này đối với Lý Mộ mà nói, vẫn là giấc mơ không thực tế căn bản không có khả năng chạm đến, chỉ là hắn dùng để dỗ nữ hoàng mà tìm cớ.

Ai có thể ngờ được, lúc này mới qua một tháng, hắn đã thật sự sắp giấc mộng trở thành hiện thực.

Vị trí chưởng giáo Phù Lục phái, có được không chỉ là vinh quang, địa vị, còn có trách nhiệm. Tổ đình mấy ngàn đệ tử, ngoại môn đệ tử càng vô số kể, làm chưởng giáo Phù Lục phái, phải có trách nhiệm đối với bọn họ, ngoài ra, tông môn phân phối tài nguyên, môn phái lớn mạnh cùng chấn hưng, áp lực đều buộc ở trên thân một mình chưởng giáo.

Một khi trở thành chưởng giáo, Lý Mộ trừ cần lo lắng cho nữ hoàng, còn phải lo nghĩ cho Phù Lục phái.

Triều đình các loại công việc ùn ùn, lo cho một mình nữ hoàng là đủ rồi, Phù Lục phái vẫn là sớm chuồn thì tốt hơn.

Ngày thi đấu đầu tiên còn chưa kết thúc, Lý Mộ đã tính mang Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch chuồn đi.

Liễu Hàm Yên lần này sau khi bế quan chấm dứt, sẽ đến Thần Đô tìm hắn, Vãn Vãn ở đây cũng là một mình, Lý Mộ lần này chuẩn bị mang nàng cùng nhau về Thần Đô, như vậy nàng bình thường và Tiểu Bạch cũng có bạn với nhau.

Ba người vừa rời khỏi Bạch Vân phong, mấy bóng người liền từ đỉnh núi cao nhất bay ra.

Huyền Cơ Tử nhìn Lý Mộ, hỏi: “Sư đệ đây là muốn đi đâu?”

Lý Mộ cười nói: “Ta rời khỏi Thần Đô sắp ba tháng rồi, bệ hạ đã thúc giục rất nhiều lần, cũng tới lúc trở về rồi. Nếu sư phụ xuất quan, phiền toái sư huynh báo cho lão nhân gia một tiếng…”

Huyền Cơ Tử gật gật đầu, nói: “Sư đệ lần này đi, phải chăm chỉ tu hành, ngày sau Phù Lục phái ta có thể hưng thịnh hay không, phải trông vào sư đệ.”

Lý Mộ lúng túng nói: “Ta bây giờ tu vi thấp, còn chưa gánh vác nổi trọng trách của môn phái, trong mấy chục năm, môn phái còn cần dựa vào các vị sư huynh sư tỷ…”

Lý Mộ vừa dứt lời, lại là một luồng hào quang, từ đỉnh núi cao nhất bay tới.

Chuông đạo biến thành to bằng bàn tay, ở bên người Lý Mộ bay tới bay lui, xoay quanh không ngừng.

Trong khoảng thời gian này, ở dưới sự trợ giúp của Lý Mộ, vết rạn trên thân chuông đạo đã khép lại hơn một nửa.

Lý Mộ vươn tay, chuông đạo liền ngoan ngoãn rơi ở trong lòng bàn tay hắn.

Lý Mộ vỗ nhẹ nhẹ chuông đạo, nói: “Ta phải đi, về sau lại đến thăm ngươi.”

Chuông đạo lại bay lên, ong ong vài tiếng, đáp ở đầu vai hắn.

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: “Ngươi phải ở lại Bạch Vân sơn, không thể theo ta…”

Huyền Cơ Tử nghĩ nghĩ, nói: “Chuông đạo nguyện ý đi theo, sư đệ liền để nó đi theo đi.”

Hết chương 542.

Chương 543. Phục kích (2)

Lý Mộ nhìn nhìn chuông đạo, yết hầu giật giật, nói: “Cái này không ổn nhỉ, không còn chuông đạo, Bạch Vân sơn làm sao bây giờ…”

Huyền Cơ Tử nói: “Yên tâm đi, Phù Lục phái ta còn chưa lưu lạc đến mức, cần dựa vào linh bảo để bảo hộ, với lại, vết rạn trên thân chuông đạo, còn cần dựa vào sư đệ chữa trị, chỉ có chuông đạo hoàn chỉnh, mới có thể phát huy ra toàn bộ tác dụng…”

Lý Mộ cố mà làm nói: “Vậy được rồi…”

Cáo biệt cùng Huyền Cơ Tử với mấy vị thủ tọa, ba người một chuông rất nhanh bay khỏi Bạch Vân sơn.

Huyền Chân Tử nhìn chăm chú vào phía trước, thẳng đến lúc bóng người bọn họ biến mất, mới chậm rãi nói: “Để chuông đạo đi theo Linh Cơ Tử sư đệ cũng tốt, gặp nguy hiểm, cũng có thể bảo vệ hắn chu toàn, nhưng sư huynh thật sự nghĩ kỹ rồi, chưởng giáo Phù Lục phái, cần có, không chỉ có là trình độ phù đạo, cũng không phải tu vi, mà là trách nhiệm…”

Huyền Cơ Tử mỉm cười nói: “Dù sao đã cược một phen, không ngại cược một phen nữa…”

…

Bắc quận, huyện Dương Khâu.

Trong sân nhà cũ, Lý Mộ nhìn Tô Hòa, hỏi: “Tỷ thật sự không theo ta về Thần Đô?”

Tô Hòa lắc lắc đầu, nói: “Mấy năm nay, luôn ở cùng một chỗ, có chút phiền, không muốn kẹt ở một nơi nữa, muốn đi nơi khác, ngắm phong cảnh khác, chờ ta khi nào ngắm phiền, lại đi tìm đệ đi.”

Hai mươi năm qua, nàng đã không còn người nhà, bạn bè, Lý Mộ muốn bảo nàng cùng nhau về Thần Đô, cũng là vì để nàng có nhà để về.

Nhưng nàng kẹt ở vịnh Bích Thủy hai mươi năm, không thể bước ra khỏi mảnh đất nho nhỏ đó một bước, cũng quả thực cần đi ra ngoài một chút.

Thần Đô nhìn như náo nhiệt, nhưng thật ra cũng là một cái lồng giam.

Một khi nán lại lâu, đối với nàng mà nói, nơi đó chính là lại một cái vịnh Bích Thủy.

Lý Mộ nhìn nàng, nói: “Chơi mệt rồi thì trở lại, nơi đó vĩnh viễn có một sân phòng của tỷ.”

Sau khi cùng Tô Hòa ăn một bữa lẩu cuối cùng, nàng cho Lý Mộ một cái ôm, sau đó liền cùng hai nữ quỷ một lớn một nhỏ nhẹ nhàng rời đi.

Lý Mộ tự nhiên hy vọng Tô Hòa có thể ở lại bên hắn, nhưng hắn cũng rõ, sau khi báo được thù lớn sống chết, nàng cần nhất, thật ra là tự do, chỉ có hoàn toàn tự do, mới có thể xoa dịu vết thương trong lòng nàng hai mươi năm qua.

Sau khi Tô Hòa rời khỏi, ba người cũng chưa dừng lại ở nhà cũ, Lý Mộ thả ra một con thuyền bay Phù Đạo Tử từ chỗ Lục Trúc phong thủ tọa Động Hư Tử bắt chẹt được, chở Tiểu Bạch cùng Vãn Vãn, hướng phía Thần Đô bay đi.

Chiếc thuyền bay này, cũng là một món thiên giai pháp bảo, lấy linh lực thúc giục, tốc độ phi hành cao nhất, có thể so với cảnh giới thứ sáu.

Lý Mộ khống chế phi chu, lúc sắp bay ra khỏi Bắc quận, trong lòng bỗng nhiên nổi lên báo động.

Hầu như là nháy mắt, trong tay hắn liền xuất hiện một phù lục, phù lục bị pháp lực thúc giục, hóa thành một màn hào quang màu vàng, bao phủ trên thuyền bay.

Ầm!

Mấy đạo pháp lực công kích rơi ở trên màn hào quang, màn hào quang kịch liệt lay động, thuyền bay cũng bắt đầu kịch liệt chớp lên.

Trên bầu trời không thích hợp chiến đấu, Lý Mộ trước mang Tiểu Bạch cùng Vãn Vãn đưa vào hồ thiên không gian, sau đó khống chế thuyền bay, nhanh chóng hạ xuống.

Lúc rơi xuống mặt đất, hắn thu thuyền bay, mà chung quanh hắn xuất hiện mấy bóng người, từ mấy phương hướng, mang hắn bao vây chặt chẽ.

Một bóng người toàn thân quỷ khí âm u nhìn Lý Mộ, âm trầm nói: "Chúng ta thủ ở chỗ này hơn hai tháng, còn tưởng ngươi đời này đều tính tránh ở Phù Lục phái, không ra chứ…"

Một tráng hán khác trên người yêu khí ngập trời nhếch miệng, nói: "Ngươi cuối cùng chịu rời khỏi Bạch Vân sơn, để chúng ta chờ một hồi lâu…"

Lý Mộ nhìn hai bóng người trước mặt, bọn họ một yêu vật, một quỷ vật, hiển nhiên đều là cường giả cảnh giới thứ năm.

Không chỉ có thế, bên cạnh cùng phía sau hắn, năm người còn lại đó, trên người cũng tản ra khí tức không kém gì cảnh giới thứ năm.

Bảy cường giả cảnh giới thứ năm, triều đình đuổi giết Thôi Minh, cũng chưa bày trận lớn như vậy.

Bảy người này trên thân đều sát khí ngút trời, khí tức quỷ dị, hiển nhiên không phải tu hành giả chính đạo. Lý Mộ nhìn quét bọn họ một lần, hỏi: "Các ngươi là Ma Tông phái tới?"

Quỷ vật cảnh giới thứ năm đó nói: "Ngươi nhãn lực cũng tốt đó."

Lý Mộ bĩu môi, nói: "Các ngươi bảy tên cảnh giới thứ năm, liên thủ bắt nạt ta một người cảnh giới thứ tư, người ma đạo, đều không biết xấu hổ giống các ngươi sao?"

Yêu vật kia cười khà khà, nói: "Thôi Minh của Mị Tông cùng Tống Đế Vương của Hồn Tông đều chết ở trong tay ngươi, chúng ta cũng không muốn rơi vào kết cục như bọn họ, so sánh với tính mạng, thể diện tính là gì?"

Bên cạnh Lý Mộ, một nữ tử xinh đẹp cười nói: "Tiểu đệ đệ, ngươi vẫn là bó tay chịu trói đi, lần này chúng ta bảy tông liên

thủ, ngươi trốn không thoát đâu, ngoan ngoãn nghe lời, còn có thể bớt chịu một chút tra tấn…”

Lý Mộ giờ phút này, còn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Ma đạo tổng cộng mới mười tông, hơn nữa giữa các tông cũng không phải bền chắc như thép, có tông môn, thậm chí đối địch lẫn nhau, lần này vậy mà có bảy tông liên thủ, ở Bắc quận thủ hơn hai tháng, chỉ vì chặn hắn…

Không có Tô Hòa ở bên người, một mình Lý Mộ, ở dưới tình huống không mượn dùng phù lục, nhiều nhất đánh ngang tay với một người trong bọn họ.

Bảy người vây công, hắn không có bất cứ phần thắng nào.

Lý Mộ nhìn bọn họ, nói: “Bảy người đánh một người tính là gì, các ngươi có bản lãnh từng tên lên một…”

Quỷ vật đó hiển nhiên không tính giảng công bằng với Lý Mộ, nói: “Kẻ này có thể giết Thôi Minh cùng Tống Đế Vương, nhất định có chút thủ đoạn, cùng lên, chia đều phần thưởng nhận được…”

Lý Mộ nhìn bọn họ, cả giận nói: “Đọ nhiều người với ta phải không?”

Hắn vừa dứt lời, trên tay đã xuất hiện một xấm phù lục, Lý Mộ ném ra những phù lục đó, mười tám lá bùa, lơ lửng ở trên không, mang Lý Mộ cùng bảy người này vây lại.

Từng hư ảnh từ trong phù lục toát ra, trên người mỗi một hư ảnh đều có khí tức cảnh giới thứ năm.

Bảy người vốn vây quanh Lý Mộ, bị mười tám hư ảnh này bao vây ở bên trong, tình thế nháy mắt nghịch chuyển.

Mười tám hư ảnh từ trong phù lục chui ra, hình thành một cái trận pháp, khiến bảy người này sắc mặt đột ngột thay đổi, quỷ vật kia quyết định thật nhanh huyễn hóa ra hai quỷ trảo, hướng chỗ yếu hại của Lý Mộ chộp tới.

Trong tay Lý Mộ còn giữ lại một lá bùa, đối mặt hai quỷ trảo đó, Lý Mộ không né không tránh, chỉ mang lá bùa trong tay thúc giục.

Bóng người hắn biến mất ở tại chỗ, lần sau xuất hiện, đã là ở ngoài trận pháp.

Phù Lục phái nghiên cứu đối với phù lục đã đăng phong tạo cực, Phù Đạo Tử càng là quỷ tài của đạo này, lão am hiểu nhất, chính là phép phù trận, phù trận của lão, so với trận pháp cao thâm của Linh Trận phái, cũng không thua kém là bao.

Hết chương 543.

Chương 544. U Minh Thánh Quân (1)

Quỷ trảo đánh trượt, bảy người còn chưa phản ứng lại, mười tám hư ảnh kia đã phát ra công kích đối với bọn họ.

Một bóng người tay cầm thanh kiếm lớn, hướng bên trong chặt chém một trận, quỷ vật kia bị thanh kiếm lớn chém trúng, bóng người lập tức phai nhạt đi vài phần, lớn tiếng nhắc nhở: "Cẩn thận, kiếm này chuyên đả thương nguyên thần hồn thể!"

Một bóng người khác biến ảo pháp quyết trên tay, trong trận pháp, sét màu tím rậm rạp từ trên trời giáng xuống, phạm vi sấm sét cực lớn, hầu như bao trùm toàn bộ góc trong trận pháp, bảy người không thể tránh né, chỉ có thể cứng rắn kháng đỡ…

Đúng lúc này, dưới chân bọn họ lại dâng lên một quầng lửa, ngọn lửa này không phải lửa phàm, tựa như ngay cả linh hồn cùng nguyên thần bọn họ cũng muốn thiêu đốt sạch sẽ.

Bảy người liên thủ, phòng ngự sấm sét đỉnh đầu, lửa dưới chân, trong trận pháp lại bỗng nhiên thổi lên cơn gió màu xanh, gió này cạo ở trên người, tựa như cắt thịt cạo xương, ngay cả yêu vật thân thể cường hãn kia, cũng nhịn không được phát ra từng trận rống đau đớn, người còn lại, càng kêu thảm thiết không ngừng…

Lý Mộ đứng ở ngoài trận pháp, khoanh hai tay, nhìn bảy người bị nhốt ở trong trận pháp, lạnh lùng nói: "Kêu đi, hôm nay cho dù là kêu rách cổ họng, cũng sẽ không có ai tới cứu các ngươi…"

Đạo môn rất nhiều chi nhánh, phù lục, đan dược, trận pháp, võ đạo, thần thông…, trong đó, dưới mỗi một chi nhánh lớn, lại có vô số chi nhánh nhỏ, giới tu hành càng thêm tôn trọng thần thông đạo pháp, Huyền Tông lấy đạo pháp thần thông nổi tiếng, thực lực cũng mạnh nhất, là đứng đầu đạo môn lục phái.

So sánh mà nói, Phù Lục phái thuộc về tiểu chúng (so với đại chúng) trong tu hành, nhưng tiểu chúng Phù Lục phái, lại không ai dám xem nhẹ.

Thậm chí, tuyệt đại đa số tu hành giả, tình nguyện so đấu thần thông đạo pháp với đệ tử Huyền Tông, vật lộn cận thân với đệ tử Nam Tông, cũng không muốn đấu pháp với đệ tử Phù Lục phái.

Bởi vì bọn họ căn bản không biết con bài chưa lật của đệ tử Phù Lục phái.

Một khi xem nhẹ đệ tử Phù Lục phái, liền sẽ xuất hiện tình huống xấu hổ như trước mắt.

Lý Mộ một tiểu tu sĩ cảnh giới thứ tư, lấy mười tám tấm Kim Giáp Thần Binh Phù địa giai thượng phẩm, một tấm Na Di Phù cự ly ngắn, liền mang bảy cường giả cảnh giới thứ năm vây ở trong phù trận.

Phù Đạo Tử không hổ là thiên tài phù đạo Phù Lục phái mấy trăm năm qua khó gặp một lần, một cái Thập Bát Đô Thiên Đại Trận này do mười tám tấm Kim Giáp Thần Binh Phù tạo thành, là lão chịu ma đạo Thập Bát Âm Ngục Đại Trận dẫn dắt, tiêu phí mấy năm thời gian, nghiên cứu ra.

Phù trận này, không chỉ có uy lực không thua Thập Bát Âm Ngục Đại Trận, còn vượt qua khuyết điểm của Thập Bát Âm Ngục Đại Trận.

Sở Giang Vương bố trí Thập Bát Âm Ngục Đại Trận, cần mười tám vị quỷ tướng hiến tế sinh mệnh, hơn nữa vị trí không thể di động.

Thập Bát Đô Thiên Đại Trận, chỉ cần mười tám tấm Kim Giáp Thần Binh Phù, trận pháp liền có thể mang theo di động, uy lực đại trận, có liên quan với phẩm chất phù lục tạo thành phù trận, mười tám lá bùa địa giai thượng phẩm, có thể vây khốn được Động Huyền, nếu là có mười tám tấm thiên giai phù lục, vây khốn Siêu Thoát cũng không phải vấn đề.

Những kim giáp thần binh này đều có thần thông riêng, bảy người trong trận pháp, thừa nhận mười tám loại công kích khác nhau, kêu khổ không ngừng, chỉ có thể liên hợp, chế tạo ra một vòng bảo hộ pháp lực, tránh ở trong vòng bảo hộ, bị động phòng thủ.

Quỷ tu trong bảy người, chính là Ngũ Quan Vương dưới trướng U Minh Thánh Quân, cũng là tu vi cao nhất trong bảy người.

Hắn vừa dùng pháp lực duy trì vòng bảo hộ, vừa quan sát mười tám thần binh kia, nói: "Mọi người không cần kinh hoảng, thời gian phù lục duy trì có hạn, linh lực hao hết sẽ mất đi hiệu lực, chỉ cần kiên trì một lát nữa, hắn liền vô kế khả thi…"

Bảy người bị mười tám thần binh này đánh trở tay không kịp, lúc này mới biết, vì sao Thiên Quân đại nhân sẽ treo giải thưởng một tiểu tu cảnh giới thứ tư như vậy. Thực lực bản thân hắn tuy thấp kém, nhưng phù lục thật sự lợi hại, Thôi Minh và Tống Đế Vương chết ở trong tay hắn không oan…

Lý Mộ đứng ở ngoài trận pháp, từ sau khi bảy người bỏ qua tiến công, liên thủ phản kháng, tình hình nơi đây liền trở nên giằng co.

Phù lục trận, tuy đơn giản dễ mang theo, nhưng cũng có khuyết điểm của nó.

Thập Bát Đô Thiên Đại Trận, nếu do mười tám vị cường giả Tạo Hóa bố trí, pháp lực cuồn cuộn không ngừng, khi khô kiệt cũng có thể dùng linh ngọc bổ sung, trận pháp có thể tồn tại thời gian dài, nhưng linh lực phù lục là có hạn, không có khả năng duy trì vô hạn…

Mấy người liên thủ làm ra một vòng bảo hộ pháp lực như vậy, thời gian lâu, trái lại thật có khả năng kéo dài tới lúc phù lục hao hết linh lực.

Ngũ Quan Vương tránh ở trong vòng bảo hộ, trào phúng nhìn Lý Mộ, nói: "Tống Đế Vương chính là chết như vậy ở trong tay ngươi nhỉ, bổn tọa không tin, ngươi phù lục này linh lực vô cùng vô tận, xem ngươi có thể vây chúng ta tới khi nào…"

Phù lục linh lực đương nhiên sẽ không vô cùng vô tận, nhiều nhất một khắc đồng hồ, những thần binh này sẽ bởi vì linh lực hao hết mà tiêu tán.

Đương nhiên, trận phù trong tay Lý Mộ, cũng không chỉ một bộ.

Vị thủ tọa nào đó bởi vì thật sự không có thứ tốt gì lấy ra coi như lễ gặp mặt, vì thế bị Phù Đạo Tử gõ rất nhiều tài liệu vẽ bùa, Lý Mộ dùng chúng nó vẽ không ít phù lục, chỉ trận phù Thập Bát Đô Thiên Đại Trận, hắn đã gom hai bộ.

Nhưng, Lý Mộ cũng không nỡ, mang hai bộ trận phù, đều dùng ở trên thân mấy kẻ Ma Tông này.

Hắn huýt gió, chợt có một vật từ trong tai hắn bay ra.

Vật ấy ngay từ đầu, nhỏ hầu như không nhìn thấy, nháy mắt liền biến thành cao mấy trượng.

Lý Mộ lại huýt gió một tiếng, chuông đạo sau khi phóng to chợt xông vào trận pháp, ở trong ánh mắt hoảng sợ của bảy người, hung hăng đánh vào trên vòng bảo hộ bọn họ làm phép ngưng ra.

Vòng bảo hộ kia bị chuông đạo đập vào, giống như trứng gà gặp phải tảng đá, nháy mắt đã sụp đổ.

Phốc…

Trong bảy người, có thân thể trực tiếp phun ra máu tươi, không có thân thể, hồn thể tan rã, càng nghiêm trọng hơn là, không có vòng bảo hộ kia bảo vệ, bảy người sẽ lần nữa đối mặt mười tám tên thần binh kia công kích.

Ngũ Quan Vương đã bị thương nặng, sau khi vòng bảo hộ kia biến mất, thình lình trúng một tia sét, hồn thể càng thêm tan rã, lại vận lên một tia hồn lực cuối cùng, chống cự lại Tam Muội Chân Hỏa thiêu đốt.

Lúc này, trong tay một thần binh, thanh kiếm lớn lập lòe ánh sáng vàng kia, đã hướng về gã hung hăng chém xuống.

“Không!”

Ngũ Quan Vương phát ra một tiếng rống, trong thanh âm tràn ngập không cam lòng cùng sợ hãi.

Thanh kiếm lớn hạ xuống, hồn thể Ngũ Quan Vương trực tiếp sụp đổ, hóa thành hồn lực tinh thuần.

Ma Tông bảy người, chỉ còn lại có sáu người.

Hết chương 544.

Chương 545. U Minh Thánh Quân (2)

Ngay sau đó, nữ tử xinh đẹp kia, ở sau khi liên tiếp thừa nhận vài công kích, thân thể rốt cuộc bị hủy, nguyên thần vừa mới chạy ra, đã bị quấn vào Tam Muội Chân Hỏa, ở sau khi phát ra từng trận tiếng kêu thê lương, rất nhanh bị đốt thành hư vô.

Còn có một nam nhân mặc áo bào đỏ, ở dưới tình huống nhìn thấy đã có hai đồng bạn bị trận pháp tiêu diệt, thân thể quyết đoán nổ tung, hóa thành một đám sương máu, sương máu này cũng không biết có huyền cơ gì, thế mà trực tiếp từ trong trận pháp xuyên qua.

Sau khi chạy ra khỏi trận pháp, sương máu chưa chút tạm dừng, không chút do dự hướng về nơi xa chạy đi.

Lý Mộ nhìn sương máu nơi xa, lại ném ra một lá bùa.

Lá bùa đó hóa thành một người tí hon màu tím, trong cơ thể người tí hon, sét lóe lên hỗn loạn, tản ra uy áp khủng bố, bước ra một bước, vượt qua khoảng cách mấy trăm trượng, trực tiếp xuất hiện ở trong sương máu kia.

Người sét tí hon sau khi nổ tung ra, trong sương máu truyền đến tiếng kêu thảm thiết thê lương đến cực điểm, sương máu bắt đầu quay cuồng sôi trào, cuối cùng bốc hơi thành hư vô.

Cao thủ Huyết Tông này, cũng theo đó hình thần câu diệt.

Vòng bảo hộ sau khi bị chuông đạo va đập phá hủy, bảy cao thủ Ma Tông, trong nháy mắt đã tổn hại ba người, bốn người còn lại đã sợ tới mức mất hết can đảm, liên thủ phá vây, nhưng ở trước mặt thần binh tương đương với mười tám cao thủ cùng giai, cũng chỉ là kiên trì thêm một lát, liền bước rập khuôn theo ba người phía trước.

Không bao lâu, mười tám lá bùa hao hết linh lực, bóng người những thần binh kia chậm rãi tiêu tán ở trong thiên địa.

Bảy người trong trận, lúc này chỉ còn lại có tên yêu vật kia, linh trí bị lau đi, trong mắt gã cũng đã mất đi thần thái, chỉ còn lại có một cái xác không hồn.

Lý Mộ đi qua, đưa tay đặt ở trên đầu gã.

Yêu vật này tuy là cảnh giới thứ năm, nhưng linh trí của gã đã bị gạt bỏ, Lý Mộ có thể dễ dàng sưu tầm ký ức của gã.

"Vạn Huyễn Thiên Quân, treo giải thưởng, cảm ngộ trang sách đạo…"

Sau khi sưu tầm xong ký ức yêu vật này, trên mặt Lý Mộ lộ ra nét ngạc nhiên.

Thì ra hắn lần trước sau khi chém giết phân thần của Vạn Huyễn Thiên Quân, Vạn Huyễn Thiên Quân liền ở ma đạo mười tông tuyên bố treo giải thưởng nhằm vào hắn, hơn nữa theo thời gian trôi qua, gã treo giải thưởng cũng càng ngày càng nặng.

Mới đầu còn chỉ là hứa hẹn một món trọng bảo cùng gã tự mình chỉ điểm, về sau càng tăng giá đến, ai bắt sống hoặc là chém giết Lý Mộ, có thể đạt được một lần cơ hội lĩnh ngộ trang sách đạo.

Vụ treo giải thưởng này, trực tiếp khiến không ít người của Ma Tông lâm vào điên cuồng.

Lý Mộ chưa đoán trước được, Ma Tông thế mà cũng có được trang sách đạo, nếu trang sách đạo trong tay Vạn Huyễn Thiên Quân, cùng trang sách đạo của Phù Lục phái xuất xứ giống nhau, như vậy trong trang sách đạo đó, chỉ sợ cũng sẽ có truyền thừa đạo thống nào đó.

Phù đạo của Phù Lục phái, đan đạo của Đan Đỉnh phái, trận đạo của Linh Trận phái, thần thông của Huyền Tông, võ đạo của Nam Tông, luyện khí chi đạo của Bắc Tông, đều là tiền bối trong môn từ trong trang sách đạo cảm ngộ truyền thừa, trong tay Vạn Huyễn Thiên Quân, không biết lại là một đạo nào?

Lý Mộ tùy tay một tia sét, mang yêu vật này bổ thành tro tàn, một lần nữa thả ra thuyền bay, cũng chưa để Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch đi ra.

Vạn Huyễn Thiên Quân ở trên người hắn, có thể nói đã hạ vốn gốc, từ Bắc quận đến Thần Đô một quãng đường này, chỉ

sợ cũng sẽ không thái bình.

Lý Mộ ngồi thuyền bay rời khỏi, một khắc đồng hồ sau, liền có mấy bóng người từ xa xa chạy đến.

“Nơi này có dấu vết đấu pháp mãnh liệt!”

“Chẳng lẽ bị bọn Ngũ Quan Vương giành trước?”

“Chết tiệt, nơi này cách Bạch Vân sơn quá gần, lo lắng bị Phù Lục phái phát hiện, chúng ta mới ở cách xa một chút, không ngờ bị bọn họ giành trước…”

“Đuổi theo, hươu chết về tay ai còn chưa biết, bọn Ngũ Quan Vương đã trải qua một cuộc đại chiến, chưa chắc còn có thể phát huy toàn lực, chúng ta liên thủ, cũng không sợ bọn hắn…”

“Trang sách đạo chỉ có thể một người lĩnh ngộ, nói trước phân chia như thế nào đã?”

“Vẫn là bắt được Lý Mộ kia rồi nói sau!”

…

Ba ngày sau.

Quận Giang Âm.

Lý Mộ ngồi thuyền bay, cấp tốc từ bầu trời xẹt qua, quần áo hắn có chút hỗn độn, vài lọn tóc theo gió tung bay, cả người thoạt nhìn có chút chật vật.

Từ Bắc quận đến Thần Đô, dùng thuyền bay toàn lực chạy đi, vốn chỉ cần hơn một ngày thời gian.

Nhưng ba ngày trôi qua, Lý Mộ cách Thần Đô, còn có hơn phân nửa lộ trình.

Đám người Ma Tông đó, hiển nhiên đã thăm dò hành tung vết tích của hắn, trên đường, Lý Mộ mấy lần bị cao thủ Ma Tông ngăn cản đường đi, người Ma Tông chết ở trong tay hắn đã vượt qua năm mươi.

Trong đó, chỉ cường giả cảnh giới thứ năm, đã có hơn hai mươi người.

Vì thế, phù lục trong tay Lý Mộ đã giảm mất hơn phân nửa, tu vi hắn dù sao còn chỉ là Thần Thông, đồng thời gặp vài đối thủ cảnh giới thứ năm, chỉ có thể dựa vào phù lục thủ thắng.

Cảm ngộ trang sách đạo, đối với tu hành giả hấp dẫn thật sự quá lớn, dọc theo đường đi, Lý Mộ gặp, không chỉ có người trong ma đạo.

Ngay cả rất nhiều tu hành giả không thuộc ma đạo, cũng không thể chống lại được dụ hoặc của trang sách đạo.

Đối với bất cứ người nào muốn lấy mạng hắn, Lý Mộ đều không hề nương tay, đây cũng là nguyên nhân phù lục của hắn tiêu hao nhanh như vậy.

Hai tháng trước, bởi vì Vạn Huyễn Thiên Quân treo thưởng, dọc theo đường đi từ Bắc quận đến Thần Đô, đều có người trong ma đạo mai phục, Lý Mộ dựa theo tuyến đường ban đầu đi tới, mấy lần đều trực tiếp xông vào trong vòng vây của bọn họ.

Cho nên hắn dứt khoát lựa chọn đi đường vòng, tuy như vậy sẽ lãng phí không ít thời gian, nhưng tốc độ của thuyền bay có thể so với Động Huyền, chỉ cần không phải bị người ta nửa đường phục kích, bọn họ căn bản đuổi không kịp Lý Mộ.

Những người chặn đường phục kích đó, lấy cảnh giới thứ tư cùng cảnh giới thứ năm chiếm đa số, hắn tạm thời còn chưa gặp cảnh giới thứ sáu, nhưng Lý Mộ không thả lỏng cảnh giác chút nào.

Trang sách đạo dụ hoặc quá lớn, chưa chắc không có cường giả cảnh giới thứ sáu động tâm.

Từ sau khi đi đường vòng, liền không gặp người trong ma đạo nữa, Lý Mộ tăng tốc thúc giục thuyền bay, lại ở một khắc nào đó bỗng nhiên dừng lại.

Ở nơi xa phía trước hắn trăm trượng, bỗng dưng lơ lửng một bóng người.

Người nọ nhìn hơn hai mươi tuổi, mặc một cái trường bào màu đen, trên đầu búi một cái búi tóc, bộ dạng nhìn có chút

nho nhã, gã chắp tay sau lưng, đối mặt Lý Mộ đứng thẳng, ánh mắt thản nhiên nhìn về phía hắn.

Một cái chớp mắt này nhìn người nọ, trong lòng Lý Mộ liền dâng lên cực độ cảnh giác.

Hết chương 545.

Chương 546. Hàng lâm (1)

Gã chỉ tùy ý đứng ở nơi đó như vậy, toàn thân cao thấp, không có một tia pháp lực dao động, nhìn qua không khác gì phàm nhân.

Nhưng gã nhất định sẽ không là phàm nhân, khả năng duy nhất, tu vi gã, so với Lý Mộ cao hơn hai đại cảnh giới trở lên.

Người nọ nhìn Lý Mộ, nói: "Bổn tọa ở chỗ này chờ ngươi đã lâu."

Lý Mộ đứng trên thuyền bay, một ít ký ức thuộc về Thiên Huyễn Thượng Nhân hiện lên ở trong đầu.

Người này Lý Mộ không xa lạ, nói đúng ra, là Thiên Huyễn Thượng Nhân không xa lạ, ma đạo mười tông, không có tông chủ, lấy đại trưởng lão cầm đầu, chủ nhân Sở Giang Vương, Tống Đế Vương, Ngũ Quan Vương là người này, hắn là đại trưởng lão Hồn Tông, U Minh Thánh Quân.

Người này tuy nhìn trẻ tuổi, nhưng thật ra đã là lão quái vật tiến vào cảnh giới thứ sáu nhiều năm, thực lực ở trong cảnh giới thứ sáu, cũng thuộc về trung du.

Một lần này, gã thế mà tự mình ra tay…

Lý Mộ rất rõ thực lực của gã, đừng nói Tô Hòa không có mặt, cho dù Tô Hòa ở đây, hai người hợp thể, cũng không phải đối thủ của U Minh Thánh Quân.

Nhưng Lý Mộ cũng không lo lắng, hắn tuy đánh không lại U Minh Thánh Quân, U Minh Thánh Quân cũng không có cách nào làm gì hắn.

Có chuông đạo, mặc dù là gặp được Siêu Thoát, Lý Mộ cũng có thể đứng ở thế bất bại.

Hắn thu thuyền bay, lơ lửng ở không trung, một khắc nào đó, khí chất trên người biến đổi, thản nhiên nhìn U Minh Thánh Quân, hỏi: "Vài năm không gặp, U Minh, ngươi chẳng lẽ không nhận ra bổn tọa sao?"

Lý Mộ vừa dứt lời, U Minh Thánh Quân ở sau khi thất thần trong nháy mắt, sắc mặt biến đổi hẳn, chấn động nói: “Ngươi, ngươi là Thiên Huyễn, ngươi không phải đã hình thần câu diệt sao!”

Lý Mộ lơ lửng ở không trung, khoanh tay mà đứng, cùng U Minh Thánh Quân xa xa nhìn nhau.

U Minh Thánh Quân ở sau nháy mắt chấn động, rất nhanh đã phục hồi tinh thần, trầm giọng nói: “Thiên Huyễn hồn đăng đã tắt, đã sớm hồn phi phách tán, ngươi không có khả năng là Thiên Huyễn, ngươi đã đạt được ký ức của hắn!”

U Minh Thánh Quân quả nhiên không dễ lừa như Sở Giang Vương, ở sau khi bị gã vạch trần trong một chớp mắt, Lý Mộ quyết đoán gọi ra tấm thiên giai trung phẩm Kim Giáp Thần Binh Phù kia, sau khi phù lục thiêu đốt, ở trên không ngưng tụ ra một bóng người giáp vàng, tản ra uy áp của cảnh giới thứ sáu.

Một ý niệm của Lý Mộ, kim giáp thần binh kia liền cầm thanh kiếm khổng lồ, bay về phía U Minh Thánh Quân.

Cùng lúc đó, Lý Mộ cũng thả ra thuyền bay, hướng xa xa lao vút đi.

U Minh Thánh Quân muốn truy kích, lại bị kim giáp thần binh cản đường. Gã đứng xa xa nhìn Lý Mộ biến mất ở trong tầm mắt, vươn tay, trên tay ngưng tụ ra một cây hồn kiếm màu đen, đón đầu thanh kiếm khổng lồ màu vàng của kim giáp thần binh.

Trên thuyền bay, Lý Mộ toàn lực thúc giục bảo vật này, hướng về phía trước nhanh chóng bỏ chạy.

Cho dù hắn bây giờ đã khác xa ngày xưa, nhưng cường giả cảnh giới thứ sáu, với hắn mà nói, vẫn là một ngọn núi cao không thể vượt qua.

U Minh Thánh Quân ở trong cảnh giới thứ sáu, thực lực cũng thuộc loại trung du, kim giáp thần binh kia, xét đến cùng không phải cường giả cảnh giới thứ sáu thật sự, linh lực trong phù lục cũng có hạn, ngăn trở gã không được bao lâu.

Dọc theo đường đi, Lý Mộ tuy gặp không ít người trong ma đạo, nhưng hắn lại không ngờ, thế mà ngay cả U Minh Thánh Quân cảnh giới thứ sáu, đại trưởng lão một tông cũng đưa tới.

Lấy thực lực hắn bây giờ, cảnh giới thứ sáu trở xuống, một mình hắn có thể chống đỡ, vì tôi luyện năng lực thực chiến của mình, Lý Mộ cũng chưa truyền tin Bạch Vân sơn, một đường đánh tới đây, vô luận là đối với thần thông đạo pháp, hay là đối với vận dụng võ đạo phù lục, hắn đều càng thêm thuần thục.

Nhưng U Minh Thánh Quân ra tay, một mình hắn không trêu vào nổi.

Lý Mộ thúc giục thuyền bay, hướng phía trước cấp tốc phi hành non nửa canh giờ, một khắc nào đó, hắn từ phía sau, lần nữa cảm ứng được một khí tức cường đại.

“Ngươi chạy không thoát…”

Thanh âm âm trầm của U Minh Thánh Quân từ phía sau truyền đến.

Vừa dứt lời, một trường mâu do khí đen ngưng tụ, từ phía sau bắn nhanh đến, giống như đang không ngừng vượt qua không gian, tốc độ nhanh hơn thuyền bay, chỉ thẳng Lý Mộ trên thuyền bay.

Lý Mộ huýt gió một tiếng, ngoài thân thể, nháy mắt bao phủ một cái chuông khổng lồ.

Keng!

Trường mâu khí đen hung hăng đánh vào trên cái chuông khổng lồ, phát ra một tiếng vang điếc tai, trường mâu trực tiếp sụp đổ, trong vòng trăm trượng chung quanh, cát bay đá chạy, cây cối bị nhổ cả rễ, luồng khí thật lớn còn đang hướng về chung quanh lan tràn.

Lý Mộ ở trong chuông đạo, chưa chịu bất cứ ảnh hưởng gì, nhưng U Minh Thánh Quân bên ngoài, bóng người đã tới gần.

U Minh Thánh Quân ở ngoài chuông, chỉ có thể nhìn thấy một cái chuông khổng lồ này, thấy không rõ tình hình trong chuông.

Trên mặt gã lộ ra nét kinh nghi, gã vừa rồi ném đi một mâu kia, nhìn như tùy ý, thật ra đã là một đòn toàn lực khi pháp lực toàn thịnh của gã, trong vòng trăm trượng chung quanh, ở dưới lực phản chấn này biến thành phế tích, cái chuông này thế mà không tổn hao gì…

Trong tay gã lần nữa ngưng tụ ra một thanh hồn kiếm, hung hăng bổ vào trên chuông đạo.

Keng!

Lại là một tiếng vang điếc tai, hồn kiếm trong tay U Minh Thánh Quân tán loạn, thân thể của chính gã cũng bị chấn lùi lại mấy bước.

Phòng ngự của cái chuông này vượt quá tưởng tượng, U Minh Thánh Quân lui mười trượng, từ trong cơ thể gã trào ra vô số khí đen, khí đen ngưng tụ thành mấy con mãng xà, mãng xà vặn vẹo thân thể, lao đầu về phía cái chuông khổng lồ.

Keng! Keng! Keng!

Cùng lúc va lên cái chuông này, mãng xà tán loạn, cái chuông khổng lồ vẫn sừng sững tại chỗ, chưa tổn hại chút nào.

U Minh Thánh Quân mặt mũi âm trầm, lại thử tiến hành mấy lần công kích, vẫn chưa có kết quả, trình độ chắc chắn của cái chuông này vượt quá gã tưởng tượng, lấy lực lượng cảnh giới thứ sáu của gã, thế mà không làm gì được nó mảy may, lực phản chấn từ trên chuông truyền đến mấy lần, ngược lại khiến bản thân gã khí tức bất ổn…

Gã lần nữa đánh giá cái chuông này, rốt cuộc phát hiện cái gì, thân thể hóa thành một đám sương đen, mang cái chuông này hoàn toàn bao vây lại.

Lý Mộ đứng trong chuông, luôn quan sát nhất cử nhất động của U Minh Thánh Quân.

U Minh Thánh Quân hóa thành sương đen, hoàn toàn bao vây chuông đạo, Lý Mộ không biết gã đang làm cái quỷ gì, nhưng ngay sau đó, sắc mặt hắn liền đã xảy ra biến hóa.

Chỉ thấy chỗ vết rạn của chuông đạo, từng tia khí đen đang từ bên ngoài thẩm thấu vào.

Lý Mộ không chút do dự lần nữa ném ra một bộ trận phù kia, mười tám kim giáp thần binh tái hiện, hình thành một phù trận, mang chuông đạo cùng sương mù đen vây ở trong trận.

Thanh kiếm lớn màu vàng trong tay một thần binh hung hăng chém về phía sương đen.

Một thần binh hai tay bấm tay niệm chú, trong sương đen có sét nổ vang.

Hai thần binh khác, một hóa thành người khổng lồ băng sương, một hóa thành người lửa khổng lồ, hướng sương đen bổ nhào tới…

Hết chương 546.

Chương 547. Hàng lâm (2)

Mười tám thần binh đều thi triển thần thông, sương đen quay cuồng một trận, bóng người U Minh Thánh Quân tái hiện, trong tay gã huyễn hóa ra hai thanh hồn kiếm, một kiếm đánh tan thanh kiếm lớn màu vàng của thần binh kia, sau khi thừa nhận mấy tia sét, gã chỉ là khí tức bất ổn, một kiếm khác chém ra, người khổng lồ băng sương cùng người lửa khổng lồ kia lập tức sụp đổ.

Hai thần binh khi một lần nữa ngưng tụ ra thân hình, thân thể đã ảm đạm đi rất nhiều.

Đô Thiên Đại Trận có thể vây khốn tu hành giả mới vào cảnh giới thứ sáu, muốn vây khốn U Minh Thánh Quân loại cường giả thành danh đã lâu này, vẫn là có chút khó khăn, hơn nữa Lý Mộ ở trong chuông đạo nhìn ra, U Minh Thánh Quân tựa như đối với các thần binh không có thực thể này có khắc chế rất lớn.

Chỉ sợ không cần thời gian một chén trà nhỏ nữa, bộ phù trận này sẽ hao hết linh lực tiêu tán.

Lúc này, phù lục trên người Lý Mộ đã sắp tiêu hao hết, con bài chưa lật ra hết, trừ co đầu rút cổ ở trong chuông đạo, đã không còn biện pháp khác.

Lý Mộ vươn tay, trong lòng bàn tay xuất hiện một ngọc phù.

Đây là thứ trước khi hắn rời khỏi Thần Đô, nữ hoàng cho hắn, nữ hoàng lúc ấy cũng chưa nói rõ tác dụng của phù này, chỉ là nói cho Lý Mộ, nếu gặp tình huống khẩn cấp, có thể bóp nát phù này.

Ầm!

Lúc này, ở ngoài chuông đạo bỗng nhiên truyền đến một tiếng vang lớn.

Ánh mắt Lý Mộ nhìn phía ngoài chuông, phát hiện U Minh Thánh Quân đã phá phù trận, thời gian so với hắn đoán trước còn nhanh hơn rất nhiều.

U Minh Thánh Quân lơ lửng ở phía trước chuông đạo, đánh giá chuông đạo, thản nhiên nói: “Chuông này thật ra là bảo bối tối, đáng tiếc là vật phẩm không trọn vẹn.”

Chuông đạo phát ra một tiếng ong ong, hung hăng hướng về U Minh Thánh Quân lao tới.

Bóng người U Minh Thánh Quân biến mất ở tại chỗ, chuông đạo công kích thất bại.

U Minh Thánh Quân xuất hiện lần nữa, đã ở phía trên chuông đạo, hắn ấn xuống một chưởng, chuông đạo liền bị đè trên mặt đất.

Lý Mộ ngẩng đầu nhìn thoáng qua, không chút do dự bóp nát ngọc phù trong tay.

Ngọc phù vỡ vụn, tựa như cái gì cũng chưa xảy ra.

Nhưng U Minh Thánh Quân lại biến sắc, thân thể lập tức rời khỏi trăm trượng, cảnh giác nhìn chỗ Lý Mộ.

Phía trước chuông đạo, không gian dao động một trận, một bóng người, từ trong hư không bước ra một bước.

“Bệ hạ!”

“Nữ hoàng Đại Chu!”

…

Thanh âm Lý Mộ cùng U Minh Thánh Quân, một kinh hỉ, một hoảng sợ.

Nhưng, người sau hoảng sợ, rất nhanh đã biến thành trấn định, U Minh Thánh Quân nhìn hư ảnh nữ tử phía trước, nhẹ nhàng thở ra, nói: “Thì ra chỉ là một phân thần, nếu bản thể ngươi đến, bổn tọa tự nhiên sẽ tránh lui, vẻn vẹn một phân thần, chỉ mới có tu vi cảnh giới thứ sáu, lại có thể làm gì bổn tọa?”

Nữ hoàng thản nhiên nhìn hắn, nói: “Ngươi còn không xứng để trẫm đích thân tới.”

U Minh Thánh Quân thò hai tay vào ngực, lấy ra một đôi binh khí hình móc quỷ khí âm trầm, cười nhìn nữ hoàng, nói:

“Bổn tọa sớm muốn kiến thức một chút, nữ hoàng Đại Chu có bản lãnh gì…”

Nháy mắt gã nói chuyện, bóng người đã biến mất ở tại chỗ.

Lý Mộ tâm niệm khẽ động, Thanh Huyền kiếm xuất hiện ở trong tay, hắn mang Thanh Huyền kiếm ném về phía trước, nói: “Bệ hạ, tiếp kiếm!”

Nữ hoàng vươn tay, Thanh Huyền kiếm bay vào trong tay nàng. Nàng tùy tay chém ra một kiếm, hai cái móc của U Minh Thánh Quân từ hư không xuất hiện, va chạm với mũi kiếm Thanh Huyền kiếm, trong mấy chục trượng chung quanh, mặt đất trực tiếp sụp đổ…

Lý Mộ tránh ở trong chuông đạo, nhìn không thấy bóng dáng hai người, chỉ có thể cảm nhận được từng trận pháp lực dao động cường đại.

Chung quanh hắn bị dư âm chiến đấu lan đến, đã là một mảng hỗn độn, thân ở trung tâm hai cường giả cảnh giới thứ sáu chiến đấu, nếu không phải có chuông đạo che chở, hắn chỉ sợ không chết cũng phải bị thương nặng.

Lấy tu vi Lý Mộ, ngay cả bóng hai người cũng thấy không rõ, tự nhiên cũng không biết ai chiếm thượng phong.

Nhưng U Minh Thánh Quân là bản thể, nữ hoàng chỉ là một phân thần hàng lâm, thời gian phân thần có thể tồn tại sẽ không quá lâu, ý niệm nhanh chóng xoay chuyển trong lòng Lý Mộ, quyết đoán đi ra khỏi chuông đạo, lớn tiếng nói: “Bệ hạ, tiến vào cơ thể của ta!”

Trong hư không, một bóng người sau khi tạm dừng một chớp mắt, liền không chút do dự cuốn ngược quay về, tiến vào trong cơ thể Lý Mộ.

Khí tức trên người Lý Mộ nháy mắt tăng vọt, từ Thần Thông cảnh, rất nhanh đã đột phá Tạo Hóa, cuối cùng tản mát ra khí tức Động Huyền sơ kỳ.

U Minh Thánh Quân lơ lửng trên bầu trời, nhìn Lý Mộ phía dưới.

Khí tức trên người gã tuy gần với phân thần nữ hoàng Đại Chu, nhưng Lý Mộ giờ phút này, lại cho gã một loại cảm giác cực kỳ nguy hiểm…

Lý Mộ ngẩng đầu nhìn U Minh Thánh Quân, bẻ đốt ngón tay, nói: “Tới ta rồi…”

…

U Đô Quỷ Vực.

Nơi vĩnh cửu bị màn đêm bao phủ, không thấy ánh mặt trời.

Trong một tòa cung điện quỷ khí âm u, có ánh sáng mỏng manh lóe lên.

Phía trước cung điện, hai hàng đèn đuốc màu lam âm u lóe ra hào quang quỷ dị.

Đèn này có hai hàng, hàng thứ nhất chỉ có một ngọn, hàng thứ hai thì có bảy ngọn, một ngọn đèn kia, so với bảy cái đèn còn lại cộng vào còn hừng hực hơn.

Hai quỷ ảnh đứng ở trước điện, nhỏ giọng trao đổi.

“Sở Giang Vương điện hạ đã chết, Tống Đế Vương điện hạ đã chết, Ngũ Quan Vương điện hạ cũng đã chết…”

“Thập Điện Diêm La dưới trướng Thánh Quân, bây giờ chỉ còn lại có bảy, cũng không biết về sau ai có thể thay thế bọn họ.”

“Thánh Quân trở về, chỉ sợ lại sẽ giận dữ, hy vọng sẽ không lan đến chúng ta…”

Hai quỷ ảnh nhỏ giọng nói vài câu, quay đầu liếc mắt ngọn đèn hừng hực thiêu đốt nhất một cái, trên mặt lộ ra nét sợ hãi.

Ngay sau đó, sợ hãi trên mặt bọn họ, liền biến thành kinh hoàng.

Chỉ thấy ngọn đèn bình tĩnh thiêu đốt đó bỗng nhiên bắt đầu kịch liệt chớp lên.

“Cái này…”

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Chẳng lẽ là Thánh Quân đang đấu pháp với người ta?”

“Thánh Quân chỉ sợ gặp cường giả cảnh giới thứ sáu chính đạo…”

Hai người sắc mặt kinh sợ, nhanh chóng chạy vào đại điện, nhưng, bọn họ còn chưa chạy đến trước điện, ngọn đèn hàng thứ nhất, thiêu đốt hừng hực nhất kia, ở sau khi kịch liệt lắc lư một trận, chợt tắt!

Hai người cắm đầu ngã quỵ, sắc mặt chấn động, thanh âm mang theo vô hạn sợ hãi, “Thánh Quân, Thánh Quân ngã xuống rồi!”

Ma đạo mười tông, trải rộng các nơi của Tổ Châu, trong đó chỗ của Hồn Tông, chính là U Đô Quỷ Vực.

Giờ phút này, trong hồn điện, tràn đầy hỗn loạn.

Hồn đăng (đèn hồn) là lấy linh hồn làm vật dẫn, điểm hỏa hồn hỏa, tác dụng của nó không khác gì mệnh phù, hồn đăng thiêu đốt, thì tính mạng chủ nhân không đáng ngại, hồn đăng tắt, nói lên hồn phách chủ nhân đã tiêu tán.

Hết chương 547.

Chương 548. Cái chết của U Minh

Bao gồm đại trưởng lão U Minh Thánh Quân ở trong, một đám cường giả Hồn Tông, đều để lại hồn đăng ở trong hồn điện.

Hơn nửa năm trước, hồn đăng Sở Giang Vương tắt.

Ba tháng trước, hồn đăng Tống Đế Vương tắt.

Ba ngày trước, hồn đăng Ngũ Quan Vương tắt.

Hôm nay, hồn đăng U Minh Thánh Quân tắt.

Đại trưởng lão là tín ngưỡng của một tông, hồn đăng của hắn bỗng nhiên tắt, ở trong Hồn Tông dẫn lên sóng to gió lớn, vô số đệ tử Hồn Tông, nghe nói hồn đăng đại trưởng lão tắt, hoang mang lo sợ, toàn bộ hồn điện đều rối loạn hẳn lên.

"Hồn đăng của đại trưởng lão, sao có thể tắt?"

"Chẳng lẽ đại trưởng lão thật sự ngã xuống rồi?"

"Đại trưởng lão ngã xuống, Hồn Tông làm sao bây giờ, chúng ta làm sao bây giờ…"

…

"Câm miệng!"

Một tiếng quát giận dữ từ ngoài điện truyền đến, khiến rối loạn trong hồn điện bình ổn. Đám quỷ nhìn một bóng người khôi ngô vĩ ngạn từ ngoài điện bay vào, nhao nhao khom người, cao giọng nói: "Tham kiến Tần Quảng Vương điện hạ…"

Tần Quảng Vương đi đến trước điện, nhìn ngọn hồn đăng đã tắt kia của hàng thứ nhất, sắc mặt hoàn toàn trầm xuống.

Chủ nhân hồn phách bất diệt, hồn đăng trường tồn, hồn đăng của Thánh Quân vô cớ tắt, nói rõ hắn đã thân tử hồn tiêu, vô cùng có khả năng là khi hắn ra ngoài điều tra nguyên nhân cái chết của Tống Đế Vương, đã gặp cường giả chính đạo.

Tần Quảng Vương một lần nữa nhìn hồn đăng đã tắt kia, trầm giọng nói: “Bình Đẳng Vương, Chuyển Luân Vương!”

Hai quỷ ảnh từ ngoài điện bay vào, nói: “Đại ca…”

Tần Quảng Vương nói: “Thánh Quân gặp chuyện, ta cần đi Thánh Tông bẩm báo, hai ngươi trấn thủ Hồn Tông, đừng cho nơi này xảy ra hỗn loạn gì nữa.”

Hai người trăm miệng một lời: “Vâng!”

Tần Quảng Vương bay ra khỏi hồn điện, rất nhanh liền biến mất không thấy.

Ở dưới Bình Đẳng Vương cùng Chuyển Luân Vương trấn an trấn áp, hỗn loạn của Hồn Tông dần dần bình ổn.

Cửa hồn điện, hai tiểu quỷ khẽ thở ra.

“Không thể ngờ được, tồn tại như Thánh Quân, vậy mà cũng có thể ngã xuống.”

“Cũng không biết giết chết Thánh Quân, rốt cuộc là loại người nào…”

“Thánh Quân chết, Ngũ Quan Vương chết, cũng không giận chó đánh mèo đến chúng ta…”

“Ồ, ngươi nói có chút đạo lý…”

…

Đại trưởng lão ngã xuống, là chuyện cực lớn, tự nhiên không có khả năng giấu được.

Rất nhanh, thông qua phương thức truyền tin đặc thù, các tông của ma đạo đều biết được việc này.

Các phân tông của ma đạo, đều bởi vì một tin tức này nhấc lên sóng gió.

“Cái gì, U Minh ngã xuống rồi?”

“Sao có khả năng, ai có bản lãnh giết hắn, chẳng lẽ là hắn gặp cảnh giới thứ bảy của chính đạo?”

“Đáng giận, đầu tiên là Thiên Huyễn, lại là U Minh, bọn họ thật sự cho rằng Ma Tông ta là dễ bắt nạt sao!”

…

Chỉ trong một năm qua, Ma Tông đã tổn thất hai vị đại trưởng lão, trong đó Thiên Huyễn Thượng Nhân của Thi Tông, thực lực đã đạt tới cảnh giới thứ sáu đỉnh phong, có hi vọng nhìn thấy đại đạo Siêu Thoát, Thánh Tông ở trên người hắn gửi gắm kỳ vọng rất lớn, một khi Thiên Huyễn Thượng Nhân tấn thăng, Ma Tông lại sẽ thêm một vị chí cường giả.

U Minh Thánh Quân thực lực tuy không bằng Thiên Huyễn Thượng Nhân, nhưng cũng chưởng quản một tông, là một trong các cao tầng trung tâm của ma đạo, hắn ngã xuống, khiến trưởng lão Thánh Tông cường đại nhất của mười tông giận dữ, hạ lệnh toàn bộ đệ tử ma đạo tra rõ việc này.

Sau khi rời khỏi U Đô Quỷ Vực, U Minh Thánh Quân cũng không che giấu hành tung, một ít đệ tử Ma Tông ở Bắc quận, biết Hồn Tông đại trưởng lão bởi vì thủ hạ chết, đã đang đuổi giết Lý Mộ bị Thiên Quân đại nhân truy nã.

Về sau lại có đệ tử cung cấp tin tức, ở quận Giang Âm, hắn từng xa xa nhìn thấy, U Minh Thánh Quân cùng Lý Mộ kia đại chiến, nhưng bởi vì sợ bị chiến đấu của bọn họ lan đến, liền né tránh xa xa.

Vốn tưởng lần treo giải thưởng này sẽ bị Thánh Quân đại nhân đạt được, lại không ngờ, đường đường Hồn Tông đại trưởng lão, thế mà cũng tổn hại ở trong tay Lý Mộ kia.

Một tin tức này, không khác trời quang có sét đánh, mang không ít người chấn động thất điên bát đảo.

Nương việc này, các tông của ma đạo sau khi trao đổi tin tức với nhau mới biết, trong ba ngày này, có mấy chục đệ tử Ma Tông, đều chết ở trên tay Lý Mộ, trong đó, không thiếu cường giả cảnh giới thứ năm.

Hơn hai mươi tên cảnh giới thứ năm, một đại trưởng lão cảnh giới thứ sáu…

Sau khi biết được con số này, các đệ tử ma đạo còn mơ mộng bắt sống hoặc chém giết Lý Mộ, do đó đạt được phần thưởng của Thiên Quân, lập tức dập tắt tâm tư này.

Thưởng tuy hậu hĩnh, nhưng cũng cần có mạng đi lấy.

Ngay cả Hồn Tông đại trưởng lão, cường giả cảnh giới thứ sáu, cũng lưu lạc đến kết cục thân tử hồn tiêu, bọn họ chẳng lẽ sẽ mạnh hơn so với U Minh Thánh Quân?

Trải qua một chuyện này, tên Lý Mộ, ở ma đạo mười tông, đã trở thành sự chấn nhiếp nào đó.

…

Thần Đô.

Lý phủ.

Lý Mộ nằm trên ghế, Tiểu Bạch bóp vai cho hắn, Vãn Vãn mang nho không hạt nữ hoàng ban cho, sản xuất ở Tây quận bóc vỏ, đưa vào trong miệng của hắn.

Trong nhà nhiều người đúng là tốt, hắn mang Vãn Vãn đón tới Thần Đô, thật sự là một quyết định sáng suốt.

Ngày tháng ở Thần Đô nhàn nhã thích ý hơn nhiều. Sau khi từ Bắc quận trở về, Lý Mộ cũng chưa sốt ruột đi Trung Thư tỉnh, mà là ở nhà hưởng thụ sự rảnh rỗi cuối cùng.

Đương nhiên, hắn cũng không phải toàn bộ thời gian đều đang hưởng thụ Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch hầu hạ, sau khi trở lại Thần Đô, Lý Mộ mang lượng lớn thời gian, đều dùng ở trên việc chữa trị chuông đạo.

Bởi vì hắn tự mình tạo nghiệt, khiến hắn thiếu chút nữa ngã ở trong tay U Minh Thánh Quân.

Chuông đạo lúc che kín Lý Mộ, trừ bốn phía thân chuông, đáy chuông cũng không gì phá nổi, sơ hở duy nhất, chính là một vết nứt kia trên thân chuông, suýt nữa để U Minh Thánh Quân chui chỗ trống.

Cuối cùng, vẫn là hắn bóp nát ngọc phù nữ hoàng cho, mới để một đạo phân thần của nữ hoàng hàng lâm.

Muốn nói vẫn là nữ hoàng thương hắn, một đám lão nhân kia của Phù Lục phái, nghĩ không chu đáo như vậy.

Bị phân thần nữ hoàng nhập vào, tu vi của Lý Mộ cũng tạm thời đạt tới cảnh giới thứ sáu sơ kỳ, mượn dùng đạo thuật, dưới cảnh giới thứ bảy, hắn hầu như không có địch thủ.

U Minh Thánh Quân cũng chỉ là cảnh giới thứ sáu trung kỳ, ở dưới Lý Mộ cùng nữ hoàng liên thủ, ngay cả chạy cũng chưa thể chạy thoát.

Lý Mộ trước kia chưa bao giờ nghĩ tới, có thể có cơ hội tự tay chém giết cảnh giới thứ sáu.

Như Thiên Huyễn Thượng Nhân, như thủ tọa các đỉnh núi, đơn thuần lấy thực lực mà nói, những người này ở trong mắt hắn, vẫn cao không thể chạm tới.

Nhưng lúc bị nữ hoàng nhập vào, Lý Mộ thậm chí sinh ra một loại tự tin, có thể cùng Siêu Thoát ganh đua dài ngắn.

Đương nhiên, loại tự tin này, theo phân thần nữ hoàng rời khỏi, cũng biến mất không dấu vết.

Hết chương 548.

Chương 549. Nhập chức Trung Thư (1)

Ngày đó Thôi Minh hiến tế tinh huyết cùng tuổi thọ, mới có thể khiến Vạn Huyễn Thiên Quân hàng lâm, nữ hoàng phân thần hàng lâm, không có vật hiến tế, là bản thân nàng lấy đại pháp lực, phá vỡ không gian, mạnh mẽ khiến phân thần vượt qua ngàn dặm, bản thân nữ hoàng, cũng bởi vậy trả giá không nhỏ.

Sau khi Lý Mộ trở lại Thần Đô, nàng liền tiến vào bế quan, chầu sớm đã hai lần đều chưa tổ họp rồi.

Một khắc nào đó, không gian sân dao động một trận, một bóng người Lý Mộ quen thuộc xuất hiện ở trong mắt hắn.

Tiểu Bạch nhanh chóng chạy qua, cao hứng nói: "Chu tỷ tỷ, tỷ tới rồi!"

Nàng kéo Vãn Vãn, giới thiệu cho Chu Vũ: "Chu tỷ tỷ, đây là Vãn Vãn tỷ tỷ muội thường nói với tỷ…"

Vãn Vãn khá với Tiểu Bạch, ở sau khi biết tỷ tỷ xinh đẹp trước mắt chính là nữ hoàng Đại Chu, tỏ ra có chút gò bó. Nàng từ nhỏ lớn lên ở Thần Đô, có tư tưởng tôn ti rất mạnh, không dám tưởng tượng, Tiểu Bạch cũng dám gọi nữ hoàng tỷ tỷ…

Chỉ chốc lát sau, nàng liền kéo Tiểu Bạch vào phòng, Lý Mộ nhường ra vị trí của mình, nói: "Bệ hạ, ăn nho…"

Chu Vũ ngồi ở vị trí của Lý Mộ, nói: "Triều đình từ trong miệng thám tử an bài ở Ma Tông biết được, một ít trưởng lão ma đạo, bởi vì U Minh Thánh Quân chết, rất tức giận, ngươi về sau tốt nhất ở lại Thần Đô, đừng tùy tiện ra ngoài."

Lý Mộ gật gật đầu, sau đó hỏi: "Thương thế của bệ hạ không có việc gì chứ?"

Chu Vũ lắc đầu nói: "Không sao, tĩnh dưỡng một ít thời gian là khỏe."

Cường giả Siêu Thoát hàng lâm phân thần khoảng cách xa, nếu là không hiến tế người khác, thì phải hiến tế chính mình,

Vạn Huyễn Thiên Quân tự nhiên sẽ không vì Thôi Minh, tổn hại tu vi bản thân, nếu biết nữ hoàng vì hắn, không tiếc tự mình bị thương, Lý Mộ cũng nguyện ý giống Thôi Minh, đâm mình mấy đao.

Lý Mộ khom người nói: "Tạ ân cứu mạng của bệ hạ."

Chu Vũ thản nhiên nói: "Ngươi làm việc cho trẫm, trẫm sẽ không để bất luận kẻ nào thương tổn ngươi…"

Trong lòng Lý Mộ hơi cảm động, làm nữ hoàng một quốc gia, có thể vì một thần tử làm tới loại trình độ này, điều này làm hắn cảm thấy, toàn bộ trả giá của hắn trước kia, đều là đáng giá.

Ban đêm.

Trong mơ.

Ở lúc Lý Mộ mơ thấy cùng U Minh Thánh Quân đại chiến mấy chục hiệp, vẫn như cũ không địch lại, sắp mất mạng trong tay gã, một bóng người quen thuộc bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống.

Nữ hoàng ôm lấy Lý Mộ bị U Minh Thánh Quân đánh bay, ở không trung xoay tròn chạm đất, sau đó nâng tay, hướng U Minh Thánh Quân, nhẹ nhàng chỉ một cái.

Một chỉ này, hồn thể U Minh Thánh Quân trực tiếp sụp đổ, tiêu tán ở trong thiên địa.

Nữ hoàng cúi người nhìn Lý Mộ, dịu dàng nói: "Trẫm tuyệt đối sẽ không để bất luận kẻ nào thương tổn ngươi…"

Lý Mộ ngồi ở trên giường một canh giờ, sau khi cẩn thận phân tích cảm thấy, hắn luôn có loại giấc mơ này, là vì hắn quá dựa vào nữ hoàng.

Người khác luôn anh hùng cứu mỹ nhân, hắn lại luôn chờ người đẹp cứu.

Lâu ngày, tiềm thức của hắn, sẽ chịu ảnh hưởng.

Lý Mộ không muốn hoàn toàn lưu lạc đến mức dựa vào nữ nhân bảo hộ, hắn quyết định chủ động làm chút gì đó.

Nếu có thể khiến nữ hoàng dựa vào hắn, có lẽ về sau có loại giấc mơ này chính là nữ hoàng.

Nhưng nàng là nữ hoàng Đại Chu, lại là cường giả cảnh giới thứ bảy, người mà nàng không xử lý được, Lý Mộ cũng không xử được, làm sao có thể trở thành chỗ dựa của nữ hoàng?

Sau khi suy nghĩ sâu xa, hắn duy nhất lấy ra tay được, có thể cũng chỉ sót lại một chút tay nghề làm bếp.

Tuy tay nghề làm bếp của hắn so ra kém ngự trù trong cung, nhưng hiển nhiên, nữ hoàng ăn quen sơn trân hải vị, càng thích cơm thường hắn làm hơn.

Đợi tới khi nàng hoàn toàn quen đồ ăn Lý Mộ làm, không thể tách rời Lý Mộ, chính là lúc hắn nắm giữ quyền chủ động.

Hôm nay buổi chầu sớm chấm dứt, bóng người nữ hoàng, theo lệ thường xuất hiện ở trong sân Lý phủ.

Lý Mộ xắn tay áo, nhiệt tình nói: "Bệ hạ bãi triều rồi, hôm nay muốn ăn cái gì, thần đi làm cho người…"

Chu Vũ nghĩ nghĩ, nói: "Canh cá trích đậu phụ…"

"Được, bệ hạ trước chờ ở chỗ này một lát…" Lý Mộ cười cười, hướng phòng bếp đi đến, đi đến một nửa, bước chân bỗng nhiên dừng lại.

Hắn ý thức được, mình hình như lầm phương hướng rồi, hắn một tên sủng thần, sao luôn làm việc sủng phi nên làm, cứng rắn khiến thần tử làm thành nô tì, khó trách hắn buổi tối thường xuyên có loại giấc mơ cổ quái kia, thì ra căn nguyên ở đây.

Nếu tiếp tục, chỉ sợ loại tình huống đó không chỉ không được cải thiện, ngược lại còn có thể chuyển biến xấu.

Mất bò mới lo làm chuồng, thời gian không muộn, Lý Mộ vẫy vẫy tay đối với hai thiếu nữ trong góc, nói: "Tiểu Bạch, Vãn Vãn, các ngươi đi làm cơm, ta cùng Chu tỷ tỷ có chuyện quan trọng cần nói…"

Lý Mộ đi đến đối diện nữ hoàng ngồi xuống, hỏi: "Bệ hạ tâm ma áp chế thế nào rồi?"

Chu Vũ nhìn Lý Mộ một cái, nói: “Đã rất lâu chưa xuất hiện.”

Lý Mộ nghe vậy, thoáng nhẹ nhàng thở ra, tâm ma cảnh giới thứ bảy không tầm thường, từ xưa đến nay, có không ít cường giả thượng tam cảnh, chưa bị hủy bởi kẻ địch, lại bị hủy bởi tâm ma, Lý Mộ không hy vọng, nữ hoàng bởi vì tâm ma, có gì không hay xảy ra.

Đối với tâm ma, Thanh Tâm Quyết có thể trị phần ngọn, nhưng không thể trị tận gốc, cuối cùng vẫn phải dựa vào chính nàng.

Nói đến Thanh Tâm Quyết, Lý Mộ vốn định sau khi trở lại Thần Đô, mượn dùng pháp lực nữ hoàng, vẽ thêm một ít phù lục cao cấp, sau mới ý thức được Thanh Tâm Quyết hắn đã dạy cho nữ hoàng, nàng hoàn toàn có thể tự mình vẽ.

Phù lục cấp cao, đối với tu hành giả, có sự hấp dẫn rất lớn.

Đây là tài nguyên tu hành hiếm thấy, một tấm thánh giai Thiên Cơ Phù, có thể khiến một cường giả nửa bước Siêu Thoát, tuổi thọ bên bờ đoạn tuyệt, bán mạng cho triều đình mấy năm, Thiên Cơ Phù tăng trưởng không chỉ có là tuổi thọ của họ, còn có cơ hội thăng cấp Siêu Thoát của bọn họ.

Phù lục thiên giai, địa giai, tuy khó có thể hấp dẫn cảnh giới thứ sáu, nhưng đối với cảnh giới thứ sáu trở xuống, vẫn là có hấp dẫn rất lớn.

Cường giả cảnh giới thứ sáu số lượng thưa thớt, lượng lớn cảnh giới thứ tư cùng cảnh giới thứ năm, mới là trụ cột vững vàng của giới tu hành.

Lý Mộ sau khi suy nghĩ một lát, nhìn về phía nữ hoàng, nói: “Thần dạy cho bệ hạ Thanh Tâm Quyết, không những có thể dùng để bình tĩnh đạo tâm, ở trước khi vẽ bùa, niệm quyết này, có thể đề cao xác xuất vẽ bùa thành công, chỉ cần có đủ thiên tài địa bảo chế thành phù dịch, lấy tu vi của bệ hạ, có thể thoải mái viết thánh giai phù lục, có thể dùng phù lục, mời chào càng nhiều cường giả cho triều đình…”

Nữ hoàng nhìn về phía hắn, nói: “Quyết này có thể đề cao xác xuất vẽ bùa thành công, trẫm đã phát hiện, nhưng tựa như

chỉ giới hạn ở phù lục thiên giai trở xuống, phù lục thiên giai trở lên, vẫn sẽ thất bại.”

Hết chương 549.

Chương 550. Nhập chức Trung Thư (2)

Lần này đến lượt Lý Mộ kinh ngạc.

Tác dụng của Thanh Tâm Quyết, hắn rõ hơn bất cứ ai khác, đừng nói thiên giai, cho dù là thánh giai, chỉ cần có đủ pháp lực ủng hộ, cũng có thể tương đối thoải mái vẽ ra, sao đến trên người nữ hoàng, thì không linh nghiệm nữa?

Lý Mộ nghĩ mãi không thông, hỏi: "Bệ hạ đã thử?"

Nữ hoàng gật gật đầu.

Sau khi hướng nữ hoàng xác nhận lần nữa, Lý Mộ lâm vào trầm ngâm.

Khẩu quyết tương tự, không có lý do trọng nam khinh nữ.

Nữ hoàng nhìn hắn, nói: "Tấm thiên giai phù lục kia của Bạch Vân sơn, là ngươi vẽ."

Lý Mộ gật gật đầu, nói: "Bệ hạ biết cả rồi…"

Chi tiết có liên quan thí luyện, Lý Mộ cũng chưa nhiều lời với nàng, nhưng cũng không thể gạt được nàng.

Nữ hoàng trầm mặc một lát, đột nhiên hỏi: "Vị sư phụ tên là "Lão Tử" kia ngươi nói, thật ra chính là bản thân ngươi nhỉ?"

Trong lòng Lý Mộ hơi chấn động, vội vàng nói: "Bệ hạ sao lại nói vậy?"

Nữ hoàng nhìn hắn một cái, nhẹ nhàng nói: "Đạo thuật thần thông, ở lúc lần đầu sinh ra, sẽ được thiên địa tán thành, chỉ có kẻ sáng tạo chúng nó, mới có thể phát huy ra uy lực mạnh nhất, khẩu quyết cũng tương tự. Đây là quy tắc thiên địa, trẫm dùng Thanh Tâm Quyết không bằng ngươi, nguyên nhân chỉ có một."

Lời của nữ hoàng, khiến Lý Mộ nhớ tới Tiểu Ngọc.

Hắn tuy không có cách nào thi triển một chiêu đạo thuật kia của Tiểu Ngọc, nhưng đạo thuật của Tiểu Ngọc, đối với hắn lại không có bất cứ tác dụng gì.

Lý Mộ một ý niệm, có thể khiến đạo thuật của nàng tiêu tán.

Nói cách khác, mặc kệ là Thanh Tâm Quyết cũng tốt, Cửu Tự Chân Ngôn cũng thế, chỉ cần là Lý Mộ mang chúng nó lần đầu tiên đưa đến thế giới này, hắn coi như là kẻ sáng tạo chúng nó.

Người sau này mặc dù có thể học tập, cũng vĩnh viễn không đạt tới trình độ của hắn, dùng đạo thuật của hắn công kích hắn, chính là tự tìm đường chết.

Nhưng chuyện hắn không có sư phụ, lại bại lộ ở trước mắt nữ hoàng.

Lý Mộ lúng túng nói: "Bệ hạ, thật ra…"

Chu Vũ phất phất tay, nói: "Đây là bí mật của ngươi, không cần giải thích với trẫm."

Lý Mộ nhìn nàng, nói: "Có một số việc, thần không thể nói cho bệ hạ, nhưng thần lấy thiên đạo thề, trái tim của thần, vẫn luôn ở chỗ bệ hạ, thần trung thành và tận tâm đối với bệ hạ, nguyện vì bệ hạ vượt lửa qua sông, muôn chết không từ…"

Chu Vũ nói: "Trẫm không cần ngươi vượt lửa qua sông, ngươi đi làm bếp đi, trẫm thích ăn đồ ăn ngươi tự tay làm."

Lý Mộ một lần nữa xắn tay áo: "Được rồi…"

…

Hai ngày sau, Trung Thư tỉnh.

Về kinh đã nhiều ngày, thậm chí vượt qua ba tháng ngày nghỉ của hắn, ở sau khi mang Vãn Vãn đi Diệu Âm phường gặp tiểu tỷ muội trước kia của nàng, lại cùng nàng và Tiểu Bạch đi dạo Thần Đô hai ngày, Lý Mộ rốt cuộc bước vào cửa Trung Thư tỉnh.

Sau khi khoa cử chấm dứt, nữ hoàng điều hắn đến Trung Thư tỉnh, chức quan là Trung Thư xá nhân, phẩm giai không cao, nhưng cực kỳ quan trọng, ngày thường tham dự, đều là việc lớn quốc gia.

Sau khi chưởng cố ở cửa thông bẩm, Lưu Nghi từ một nha phòng đi ra, nói: "Lý đại nhân, ngươi rốt cuộc đến rồi."

Lý Mộ chắp tay đối với gã, nói: “Về sau làm quan cùng nha môn, còn xin Lưu thị lang chiếu cố nhiều hơn.”

Lưu Nghi cười nói: “Đều là đồng nghiệp, nên quan tâm lẫn nhau, ta dẫn Lý đại nhân đi tới nha phòng.”

Trong Trung Thư tỉnh, sáu vị Trung Thư xá nhân, là nòng cốt của nha môn, sáu người đều có một tòa nha phòng, phân biệt đối ứng là công việc thượng thư lục bộ, Lý Mộ tiếp nhận là vị trí ban đầu của Lưu Nghi, phân công quản lý Hình bộ.

Trung Thư xá nhân không can thiệp cụ thể các bộ vận hành, nhưng đối với việc công của các bộ, có chức trách giám sát cùng chỉ đạo.

Nha phòng của Lý Mộ rất lớn, lúc hắn đi vào, trên bàn nha phòng, chất đống chỉnh tề những phong sổ con.

Lưu Nghi nói: “Ba tháng qua Lý đại nhân không ở nha môn, những sổ con này còn phải mau chóng xử lý, Trung Thư tỉnh không ít công việc, nếu xử lý không kịp thời, chỉ sợ sẽ càng ngày chất đống càng nhiều.”

Lý Mộ gật gật đầu, nói: “Ta biết rồi.”

Lưu Nghi cười cười, nói: “Lý đại nhân vừa tới nha môn, có cái gì không hiểu, cứ hỏi ta.”

Sau khi tiễn Lưu Nghi, Lý Mộ ngồi xuống, dùng thời gian rất ngắn quen thuộc hoàn cảnh xa lạ chung quanh, sau đó liền bắt đầu xử lý sổ con trên bàn.

Trong lục bộ, công việc của Hình bộ coi như nhiều, nhất là sau khi luật pháp cải cách, vụ án quan trọng của các quận, sau khi đệ trình Hình bộ duyệt lại, còn cần lại giao cho Trung Thư tỉnh xét duyệt, cuối cùng giao cho nữ hoàng phê chỉ thị.

Trong tấu chương trên bàn Lý Mộ, đều là loại sổ con này.

Mạng người lớn như trời, đối với những sổ con này, Lý Mộ đọc rất cẩn thận, phàm là có điểm đáng ngờ hoặc sơ hở, hắn đều sẽ đặt nó ở một bên, tạm gác lại đánh trở về phúc thẩm, thẩm xong lại bàn bạc, về phần những thứ chứng cớ vô cùng xác thực, chỉ là đi một lần lưu trình, đặt ở một bên khác, cuối cùng giao cho nữ hoàng phê chỉ thị.

Sổ con ba tháng chồng chất, số lượng không ít, Lý Mộ từ bắt đầu giờ làm đọc đến lúc tan ca, cũng mới đọc không đến một nửa.

Hắn cầm lấy một phong sổ con cuối cùng, chuẩn bị sau khi xem xong phong sổ con này thì về nhà, những thứ còn lại, trong vòng hai ngày, hẳn là đều có thể phê hết.

Lý Mộ mở ra tấu chương, phong sổ con này đến từ quận Đan Dương, là quận Đan Dương quận thủ gửi đến.

Trong sổ con nói, mấy tháng trước, huyện lệnh huyện An Nghĩa quận Đan Dương chết bởi ám sát, quận Đan Dương mấy lần mang hồ sơ vụ án này thừa bẩm Hình bộ, lại đều như đá chìm biển lớn, không có đáp lại, bất đắc dĩ, chỉ có thể mang sổ con trực tiếp trình Trung Thư…

Lý Mộ mang phong sổ con này cất riêng đi, mặt lộ vẻ nghi ngờ. Quan viên thất phẩm gặp chuyện, sự tình liên quan uy nghiêm của triều đình, lần trước huyện lệnh Dương huyện chết, liền ở Bắc quận dẫn lên sóng to gió lớn, Hình bộ rốt cuộc làm như thế nào, chuyện lớn như vậy, thế mà không thấy báo lên…

Lý Mộ dùng thời gian ba ngày, đã xử lý xong sổ con thời gian vừa qua đọng lại.

Trừ hai phong sổ con trong tay, trên bàn trước mặt hắn đã trống trơn.

Nội dung hai phong sổ con này rất tương tự.

Huyện lệnh huyện An Nghĩa quận Đan Dương, ở mấy tháng trước, gặp chuyện mất mạng.

Sau khi cách một tháng, vị huyện thừa nào đó của huyện Thiên Hà quận Hán Dương, cũng gặp chuyện mà chết tương tự.

Đại Chu tuy không ít địa phương đều có yêu quỷ quấy phá, nhiễu loạn cuộc sống của dân chúng, nhưng chuyện quan viên bị giết, lại xảy ra rất ít.

Mưu hại mệnh quan triều đình, là tội chết, đối với loại chuyện khiêu khích uy nghiêm triều đình này, Hình bộ xưa nay

đều là nghiêm tra đến cùng.

Hết chương 550.

Chương 551. Ngụy chủ sự

Hai phong tấu chương này, là quận Đan Dương cùng quận Hán Dương trình lên, quan địa phương trong khu vực cai trị bị ám sát chết, bọn họ vốn nên trực tiếp thông báo Hình bộ, nhưng hai vụ án này, Hình bộ sau khi thu được hai quận tố cầu, mãi chưa xử lý, quan viên hai quận bất đắc dĩ, chỉ có thể mang sổ con trực tiếp đưa tới Trung Thư tỉnh.

Lý Mộ vốn định mang hai phong sổ con này đưa đến Thượng Thư tỉnh, lại do Thượng Thư tỉnh phát xuống Hình bộ, đốc xúc bọn họ mau chóng chứng thực, nhưng nếu là dựa theo loại lưu trình này, sổ con từ Trung Thư tỉnh phát đến Thượng Thư tỉnh, lại từ Thượng Thư tỉnh phát đến Hình bộ, sau đó Hình bộ phản hồi Thượng Thư tỉnh, Thượng Thư tỉnh lại phản hồi Trung Thư tỉnh…, một đi một về này, chỉ sợ non nửa năm đã trôi qua.

Sổ con đọng lại đã xử lý xong, không có việc gì, Lý Mộ rời khỏi Trung Thư tỉnh, đi ra cửa cung, hướng nha môn Hình bộ mà đi.

“Chào Lý đại nhân!”

“Lý đại nhân đã lâu không gặp!”

“Lý đại nhân, đến ăn quả lê…”

…

Rời khỏi Thần Đô ba tháng, dân chúng đối với hắn tựa như càng thêm nhiệt tình, Lý Mộ gặm một quả lê, thảnh thơi, tới nha môn Hình bộ.

Bộ khoái ở cửa Hình bộ nhìn thấy Lý Mộ, cả kinh, Lý Mộ hỏi: “Hình bộ có quan viên ở nha môn hay không?”

Bộ khoái đó nói: “Thượng thư đại nhân cùng thị lang đại nhân không ở đây, lang trung đại nhân đang thẩm án.”

Trùng hợp gặp được Hình bộ thẩm án, Lý Mộ đứng ở ngoài công đường, chờ Hình bộ lang trung thẩm án xong.

Hắn liếc công đường một cái, phát hiện một người khiến hắn ngoài ý muốn.

Lý Mộ quay đầu nhìn bộ khoái kia, hỏi: “Ngụy Bằng sao có thể ở Hình bộ?”

Nếu hắn không nhớ lầm, Ngụy Bằng khoa cử hẳn là thi rớt, giờ phút này Lý Mộ lại ở trên công đường Hình bộ thấy được gã, trên người mặc, tựa như là quan phục, tuy phẩm giai rất thấp, nhưng thật là công phục.

Bộ khoái đó nói: “Đại nhân nói là Ngụy chủ sự sao, Ngụy chủ sự là lang trung đại nhân ba tháng trước đặc biệt chiêu mộ…”

Lý Mộ kinh ngạc nói: “Hình bộ đặc biệt chiêu mộ?”

Chế độ khoa cử là hắn chế định, Lý Mộ tự nhiên biết, đặc biệt chiêu mộ là chuyện thế nào.

Lúc ấy chế định chế độ khoa cử, vì mời chào nhân tài đặc thù, sau khi khoa cử chấm dứt, trừ tiến sĩ trên Thanh Vân bảng, lục bộ đều có một danh ngạch, có thể từ trong thí sinh thi rớt đặc biệt chiêu mộ một người.

Đối với danh ngạch này, hắn sau khi bàn với mấy vị Trung Thư xá nhân, cũng làm một ít hạn chế.

Ví dụ như, mặc dù là người đặc biệt chiêu mộ, khoa cử mỗi một môn, cũng phải đủ tư cách, hơn nữa có một môn thành tích phải phi thường xuất chúng, mới thỏa mãn yêu cầu đặc biệt chiêu mộ.

Các bộ sau khi đưa ra đặc biệt chiêu mộ, còn cần do Trung Thư tỉnh thương thảo quyết định, mới có thể chứng thực cuối cùng.

Ngụy Bằng có thể xuất hiện ở đây, chỉ có một nguyên nhân, đó là môn hình luật của gã thành tích xuất chúng, mới có thể khiến Hình bộ ở ngoài một trăm tiến sĩ kia ngoại lệ đặc biệt chiêu mộ.

Lý Mộ dùng ánh mắt cảm thấy hứng thú nhìn phía công đường Hình bộ.

Trên công đường, Hình bộ lang trung gõ gõ kinh đường mộc, nhìn hai người quỳ dưới công đường, nói: "Trương thị huynh muội, các ngươi thừa nhận chuyện giết chết Hứa thị không?"

Một hán tử quỳ dưới công đường nói: "Đại nhân minh giám, là Hứa thị dẫn theo gia đinh, nửa đêm xâm nhập nhà ta, muốn làm bẩn muội muội ta, hắn bảo gia đinh khống chế thảo dân, thảo dân ra sức giãy giụa, sốt ruột cứu em gái, mới dùng bình sứ đập trúng đầu hắn…"

Hình bộ lang trung nói: "Nhưng kết quả là huynh muội các ngươi không có việc gì, Hứa thị đã chết, các ngươi tự nhiên nên gánh vác trách nhiệm vì cái chết của hắn."

Hán tử kia bi phẫn nói: "Chẳng lẽ ta chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn làm bẩn muội muội ta?"

Hình bộ lang trung nói: "Ngươi có thể ngăn hắn, nhưng ngươi lại đánh chết hắn, niệm trên phần ngươi là vô tâm sai sót, Hứa thị lại có sai trước, bản quan có thể phán nhẹ đối với ngươi…"

Hán tử kia cúi đầu, thanh âm thê thảm, nói: "Hắn lại nhiều lần xâm nhập nhà ta, muốn gây rối đối với muội muội, ta tìm nha môn ba lần, các ngươi đều không quản, ta chẳng qua là muốn bảo vệ muội muội mà thôi, lại có tội gì, thiên lý ở đâu, công đạo ở đâu…"

Hình bộ lang trung day day mi tâm, nói: "Bản quan từng nói, Hứa thị vẫn chưa tạo thành thương tổn đối với các ngươi, nhưng ngươi lại đánh chết hắn, là phòng vệ quá mức, bản quan bây giờ theo luật pháp…"

"Đại nhân chậm đã!"

Hình bộ lang trung đang muốn phán quyết, trên công đường, bỗng nhiên truyền đến một thanh âm.

Hình bộ lang trung nhìn bóng người từ trong góc đi ra, nhất thời cảm giác to đầu một trận.

Ngụy Bằng ở Hình bộ ba tháng, cứng rắn ở trên công đường đối nghịch với hắn ba tháng, dẫn tới hắn bây giờ chỉ cần vừa

thăng đường liền cảm giác to đầu, hận không thể bảo nha dịch mang Ngụy Bằng đuổi ra ngoài.

Nhưng hắn lại không có khả năng thật sự làm như vậy, bởi vì để Ngụy Bằng ở trong quá trình thẩm án đưa ra nghi ngờ, là đặc quyền thị lang đại nhân cho gã.

Hắn nhìn Ngụy Bằng, nghiến răng nói: "Ngụy chủ sự, ngươi lại làm sao vậy?"

Ngụy Bằng đi đến giữa công đường, ngẩng đầu hỏi: "Đại nhân nói, Hứa thị chưa tạo thành xâm hại đối với nữ tử Trương thị, Trương thị phòng vệ quá đáng, vậy hắn nên phòng vệ như thế nào, chẳng lẽ hắn phải chờ tới sau khi Hứa thị xâm phạm nữ tử Trương thị, mới có thể phòng vệ sao?"

Hình bộ lang trung nói: "Bản quan đương nhiên không phải ý tứ này."

Ngụy Bằng tiếp tục nói: "Theo ý tứ đại nhân, nếu là Hứa thị xâm phạm xong nữ tử Trương thị, liền tính rời khỏi Trương gia, cũng không tiếp tục xâm hại, lúc này, Trương thị lại phản kích, có phải chủ động công kích hay không?"

Hình bộ lang trung nói: "Đó là tự nhiên, theo luật pháp…"

Ngụy Bằng nhìn Hình bộ lang trung, hỏi: "Đại nhân đọc thuộc luật pháp, vậy xin đại nhân nói cho ta biết, Trương thị rốt cuộc khi nào có thể phản kích?"

Hình bộ lang trung sờ sờ trán: "Cái này…"

Ngụy Bằng trầm giọng nói: "Đại nhân nếu là Trương thị, bị một đám kẻ ác, nửa đêm xâm nhập nhà, muốn làm bẩn thê tử của ngươi, ngươi lại sẽ làm như thế nào, ngươi chẳng lẽ còn cần cân nhắc, khi nào thì nên phòng vệ, là ở sau khi bọn họ làm bẩn thê tử của ngươi, hay là sau khi bọn họ rút đao chém vào trên người ngươi?"

Hình bộ lang trung á khẩu: "Cái này, bản quan…"

Ngụy Bằng chưa chờ hắn mở miệng, tiếp tục nói: "Luật pháp là dùng để bảo hộ dân chúng vô tội, không phải dùng để bảo hộ kẻ ác. Hạ quan chủ trương, huynh muội Trương thị vô tội, Hứa thị đêm vào nhà người ta, mưu đồ gây rối, chết chưa

hết tội, Hứa gia nên ở án này, bồi thường huynh muội Trương thị…”

Hết chương 551.

Chương 552. Hoang mang của nữ hoàng (1)

Hình bộ lang trung cẩn thận suy nghĩ, tựa như cũng bị Ngụy Bằng thuyết phục, thở dài, vỗ kinh đường mộc, nói: “Bản quan bây giờ tuyên án, Hứa thị tự tiện xông vào dân hành hung, chết cũng xứng đáng, huynh muội Trương thị vô tội…”

“Đa tạ đại nhân!”

“Cảm ơn đại nhân thay huynh muội ta chủ trì công đạo!”

Huynh muội Trương thị cảm động đến rơi nước mắt, quỳ ở trên mặt đất, đối với Ngụy Bằng dập đầu không ngừng. Ngụy Bằng sửa sang lại áo mình một chút, chỉnh lại mũ quan, nói: “Không cần cảm tạ, đây là điều bản quan phải làm…”

Sau khi huynh muội Trương thị rời đi, Hình bộ lang trung đi xuống công đường, ôm trán nói: “Ta nói Ngụy chủ sự, ngươi có ý tưởng gì, có thể ở trước khi thăng đường, bàn với bản quan trước hay không, ngươi đừng mỗi lần đều để bản quan ở trên công đường khó xử được không…”

Ngụy Bằng nói: “Hạ quan cho rằng, lang trung đại nhân xử án vô số, so với hạ quan cân nhắc càng thêm chu đáo.”

Hình bộ lang trung cả giận: “Chu đáo, chu đáo cái rắm, bản quan cũng không phải ngươi, làm sao biết ngươi nghĩ cái gì, bản quan làm việc theo luật, chẳng lẽ cũng có sai?”

Ngụy Bằng nói: “Chúng ta tất nhiên phải theo luật làm việc, lại cũng không thể chỉ biết cứng ngắc theo luật, nếu là trong mắt chỉ nhìn chằm chằm luật pháp, như vậy sẽ mất đi nhân tính…”

Hình bộ lang trung nghiến răng nói: “Ngươi đang nói bản quan không có nhân tính?”

Ngụy Bằng lắc đầu nói: “Hạ quan không có ý tứ này.”

Hình bộ lang trung nói: “Nếu không lần sau ngươi tới thẩm án đi, bản quan cũng vui vẻ nhàn rồi.”

Ngụy Bằng nói: “Hạ quan bây giờ chỉ là chủ sự, phải đợi hạ quan trở thành lang trung, mới có tư cách thẩm án.”

Hình bộ lang trung ánh mắt nhìn chằm chằm hắn, hỏi: “Hình bộ chỉ có một lang trung, ngươi làm lang trung, bản quan làm cái gì?”

Ngụy Bằng nhìn hắn một cái, nói: “Đại nhân nếu tiếp tục phán án như vậy, chỉ sợ phải ngồi tù…”

“Ngươi…”

“Dương đại nhân.”

Hình bộ lang trung bị Ngụy Bằng chọc tức pháp lực kích động, đang muốn nổi giận, bên tai bỗng nhiên truyền đến một thanh âm quen thuộc.

Một thanh âm này, khiến ngọn lửa trong lòng hắn nháy mắt liền biến mất không dấu vết, trên mặt lộ ra nụ cười hiền lành nhất, quay đầu nhìn Lý Mộ, cười hỏi: “Lý đại nhân về Thần Đô khi nào vậy, nhiều ngày không gặp, Lý đại nhân phong thái càng hơn ngày xưa…”

Ngụy Bằng nhìn Lý Mộ một cái, yên lặng tránh ra.

Hình bộ lang trung khom người đứng ở bên người Lý Mộ, hỏi: “Lý đại nhân lần này đến Hình bộ, là có chuyện gì sao?”

Lý Mộ gật gật đầu, nói: “Là có việc công.”

Hình bộ lang trung đưa tay chỉ hướng một gian phòng trực, nói: “Lý đại nhân mời bên này…”

Lý Mộ đi vào phòng trực, đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Huyện lệnh An Nghĩa quận Đan Dương, huyện thừa Thiên Hà quận Hán Dương gặp chuyện, hai vụ án này, Hình bộ có biết không?”

Hình bộ lang trung rót chén trà cho Lý Mộ, gật đầu nói: “Biết, hồ sơ hai vụ án này, còn là hạ quan tự mình đưa cho thị lang đại nhân.”

Lý Mộ hỏi: “Hình bộ đã biết, vì sao không quan tâm đối với hai vụ án này?”

Trên mặt Hình bộ lang trung lộ ra nét kinh ngạc, nói: "Không có khả năng, thị lang đại nhân nói, hai vụ án này, hắn sẽ an bài người xử lý, hạ quan liền không quản nữa, nếu không, chờ thị lang đại nhân trở về, Lý đại nhân hỏi lại một chút?"

Lý Mộ gật gật đầu, hỏi: "Chu thị lang khi nào trở về?"

Hình bộ lang trung nói: "Hẳn là rất nhanh, Lý đại nhân nếu không ở thị lang nha chờ hắn trước?"

Thị Lang nha là nơi Hình bộ thị lang ngày thường làm việc, Hình bộ lang trung một lần nữa pha một chén trà thơm cho Lý Mộ, sau đó liền cùng hắn ở đây chờ đợi.

Lý Mộ ngồi một lát, Chu Trọng còn chưa trở về, hắn ngồi nhàm chán, đứng lên, bắt đầu thưởng thức tranh chữ trên tường xung quanh, khi ánh mắt liếc tới trên bàn sách của Chu Trọng, tầm mắt hơi co lại.

Trên bàn có một tờ giấy trắng, trên giấy vẽ vài phù văn kỳ quái.

Sau khi tìm hiểu trang sách đạo kia, nếu luận kiến thức phù đạo, trên đời hiện nay, không có một ai có thể bằng được Lý Mộ.

Ở trong mắt Lý Mộ, vài đạo phù văn này, nếu là liên kết lại, thế mà lại là một đạo phù lục.

Nhìn từ trình độ phức tạp của phù văn, hẳn là sẽ không thấp hơn thiên giai.

Nhưng phù lục này, Lý Mộ chưa bao giờ thấy.

Toàn bộ phù lục trên đời, hầu như tất cả đều xuất phát từ trang sách đạo, trừ phù lục hậu nhân tự nghĩ ra, không có khả năng xuất hiện tình huống Lý Mộ chưa từng gặp.

Hắn nhìn về phía Hình bộ lang trung, tò mò hỏi: "Chu thị lang tinh thông phù lục chi đạo sao?"

Hình bộ lang trung ngẩn ra một phen, sau đó liền lắc đầu nói: "Hạ quan chưa từng nghe nói…"

Lý Mộ nhìn lá bùa kia trên bàn, như có chút suy nghĩ.

Phù lục đạo thời đại này, khởi nguyên từ thượng cổ, là từ trong trang sách đạo của Phù Lục phái truyền thừa xuống, hậu nhân đều là chỉ kế thừa tiếp tục sử dụng, cũng chỉ có thiên tài phù đạo của Phù Lục phái, mới có năng lực sửa cũ thành mới, tự nghĩ ra phù lục.

Nếu thiên giai phù lục này thật sự là Chu Trọng sáng chế, như vậy thiên phú của gã ở phù lục đạo, không thua Phù Đạo Tử, thậm chí còn ở trên thủ tọa các đỉnh núi của Phù Lục phái.

Người như vậy, ở giới tu hành không thể vô danh, nhưng mà tên Chu Trọng, bị mọi người biết rõ, chỉ bởi gã là nanh vuốt đảng cũ, tay sai của Tiêu thị hoàng tộc, mà không phải vì thiên phú phù đạo của gã.

Một khắc nào đó, ngoài thị lang nha truyền đến tiếng bước chân hòa hoãn.

Chu Trọng đi vào thị lang nha, ánh mắt nhìn về phía Lý Mộ, hỏi: “Lý đại nhân về Thần Đô khi nào?”

Lý Mộ nói: “Vừa hồi không lâu.”

Chu Trọng đi đến sau bàn ngồi xuống, hỏi: “Lý đại nhân xưa nay không việc không tới, lần này đến, có chuyện gì quan trọng?”

Lý Mộ hỏi: “Vụ án huyện lệnh An Nghĩa, huyện thừa Thiên Hà gặp chuyện, Chu thị lang có từng biết không?”

Chu Trọng hơi suy nghĩ, gật đầu nói: “Bản quan nhớ, hình như là có hai vụ án như vậy.”

Lý Mộ tiếp tục hỏi: “Hai mệnh quan triều đình gặp chuyện, Hình bộ vì sao năm lần bảy lượt lơ là tra án, nếu không phải hai quận Đan Dương Hán Dương, mấy lần trình bẩm không có kết quả, lần này trực tiếp vòng qua Hình bộ, đưa sổ con tới Trung Thư tỉnh, hai vụ án này, còn không biết phải kéo dài tới khi nào.”

Chu Trọng không nhanh không chậm nhấp ngụm trà, giải thích: “Lý đại nhân biết, mấy tháng trước, bởi vì việc học sinh thư viện, cùng với vụ án Thôi Minh, Hình bộ bận rộn việc công, án của Thần Đô, còn không chiếu cố được, huống chi là

hai quận Đan Dương Hán Dương xa xôi, về sau bởi vì khoa cử, trì hoãn hồi lâu, dẫn tới bản quan quên mất hai vụ án này, cho đến hôm nay Lý đại nhân nhắc tới mới nhớ, án này, bản quan sẽ lập tức phái người đi điều tra…”

Hết chương 552.

Chương 553. Hoang mang của nữ hoàng (2)

Chức trách của Lý Mộ, chỉ là đốc xúc cùng nhắc nhở Hình bộ, Chu Trọng đã đáp ứng, hắn cũng không có gì để nói.

Tam tỉnh lục bộ, phân công cực kỳ rõ ràng, Trung Thư tỉnh phụ trách chế định chính sách, nhưng thi hành cụ thể, lại là thượng thư lục bộ tự mình làm chủ.

Lý Mộ đi ra khỏi thị lang nha, nhìn thấy ngoài phòng trực đối diện, có một người đứng.

Ngụy Bằng từng là thiếu gia ăn chơi điển hình nhất Thần Đô, nhưng gã hôm nay, lại khiến Lý Mộ nhìn với cặp mắt khác xưa.

Hai người liếc nhau, đều không nói gì thêm, bọn họ tuy từng là kẻ địch, nhưng ân oán ngày xưa, đã sớm theo thời gian tan thành mây khói.

Trong thị lang nha, Chu Trọng nhìn về phía Hình bộ lang trung, nói: “Vụ án quận Đan Dương cùng quận Hán Dương, liền giao cho ngươi phụ trách đi.”

Hình bộ lang trung khom người nói: “Vâng.”

Vẻ mặt trên mặt hắn thuận theo, trong lòng lại đang âm thầm oán giận.

Hai vụ án này, lúc trước không cho hắn quản là Chu thị lang, bây giờ bảo hắn quản, vẫn là Chu thị lang, lúc vụ án vừa mới xảy ra, hiển nhiên là thời điểm manh mối nhiều nhất, dễ dàng điều tra nhất, bây giờ non nửa năm đã trôi qua, mộ phần hai người đó cũng xanh cỏ rồi, hắn nên đi điều tra thế nào?

Cái này không phải rõ ràng là mang tiếng xấu chính hắn sơ sẩy bỏ quên, đẩy cho mình gánh sao…

Oán giận thì oán giận, việc nên làm, vẫn phải làm, ai bảo hắn chỉ là một lang trung nho nhỏ, ở thời điểm thích hợp, chủ động gánh tiếng xấu cho sai lầm của thượng quan, là tu dưỡng của kẻ làm hạ quan.

Hình bộ lang trung đi ra khỏi thị lang nha, nhìn thấy một bóng người đứng ở cửa phòng trực đối diện, bỗng nhiên trong đầu chợt nảy ý, nói: “Ngụy chủ sự, ngươi lại đây…”

Ngụy Bằng đi tới, hỏi: “Dương đại nhân có gì dặn dò?”

Hình bộ lang trung vỗ vỗ bờ vai hắn, nói: “Ngươi không phải thích phá án sao, bản quan nơi này, vừa lúc có hai vụ án quan trọng, giao cho ngươi làm, hạn ngươi trong ba tháng, điều tra rõ vụ án An Nghĩa huyện lệnh cùng Thiên Hà huyện thừa gặp chuyện, nếu tra không được, trừ ngươi hai tháng bổng lộc…”

Thị lang nha.

Chu Trọng cầm bút, trên giấy viết vài đạo phù văn, phù văn này xiêu xiêu vẹo vẹo, căn bản không thể cấu thành phù lục.

Đây là kết quả khi viết bùa không thể tĩnh tâm.

BỐP!

Hắn đập bút lông ở trên bàn, nắm tờ giấy kia ở trong tay, trên mu bàn tay gân xanh nổi lên từng sợi.

…

Rời khỏi Hình bộ, Lý Mộ liền về tới Lý phủ.

Vết rạn trên thân chuông đạo còn thiếu chút nữa chưa chữa trị, hắn còn đang sưu tầm pháp thuật mới chưa xuất hiện từng trên thế giới này, giúp nó sớm ngày hoàn chỉnh.

Chỉ có chuông đạo hoàn chỉnh, mới có thể phát huy ra phòng ngự tuyệt đối của nó.

Cho dù có một khe hở rất nhỏ, ở trong mắt người tu hành cấp cao, cũng là sơ hở thật lớn.

Lý Mộ bây giờ mới ý thức được, đám lão hồ ly kia dễ dàng như vậy để hắn mang đi chuông đọa, quả nhiên không có đơn giản như vậy, chuông đạo không hoàn chỉnh, tác dụng đối với Phù Lục phái cũng không lớn, mà nếu là dựa vào nó tự mình chậm rãi chữa trị, chỉ sợ ít nhất cũng phải chờ mười năm thậm chí mấy chục năm, Lý Mộ cho rằng hắn chiếm tiện nghi, thật ra hắn lại thiệt…

Trừ phi hắn có thể mang chuông đạo vĩnh viễn giữ ở bên người.

Trong Lý phủ, thỉnh thoảng trời đổ mưa, khi thì tuyết rơi, khi thì sét đánh, nhưng bởi vì có trận pháp ngăn cản, linh khí cùng pháp lực dao động, cũng chưa truyền tới ngoài phủ.

Chuông đạo hưng phấn đến cực điểm, dứt khoát biến thành cao cả trượng, hoàn toàn bao phủ Lý Mộ, điểm sáng màu vàng chỗ vết nứt, đang từng chút một chữa trị vết rạn trên thân chuông.

Một lát sau, Lý Mộ thu pháp thuật, chuông đạo một lần nữa hóa thành to bằng bàn tay, lơ lửng ở trên bờ vai của hắn.

Nữ hoàng từ trong hư không đi ra, nhìn chuông đạo vui vẻ xoay tròn quay quanh Lý Mộ, hỏi: “Có thể cho ta nhìn nó một cái không?”

Chuông đạo trừ Lý Mộ, đối với người khác đều có vẻ kháng cự, chuông đạo lắc trái lắc phải, ong ong vài cái, tỏ vẻ kháng cự cùng không muốn.

Lý Mộ vỗ ở đỉnh đầu nó một cái, nói: “Đi nhanh!”

Chuông đạo lại ong ong vài tiếng, lúc này mới không tình nguyện hướng nữ hoàng bay đi.

Chu Vũ vươn tay, chuông đạo lơ lửng ở trên tay của nàng, cũng không hạ xuống.

Chu Vũ nhìn nó một lát, liền thu hồi tay, chuông đạo lại bay trở về bên người Lý Mộ, nàng nhìn chuông đạo một cái, nói: “Chuông này hẳn là bảo vật thời đại thượng cổ, khó trách có loại uy lực này.”

Thời đại thượng cổ, bình thường là chỉ thời đại kia cách hiện nay vạn năm trước.

Gần một ngàn năm, hẳn là một ngàn năm đạo tu hành phát triển nhanh chóng mãnh liệt, một ngàn năm trước, đạo tu hành đã trải qua thời kì man hoang dài đến mấy ngàn năm, phát triển cực kỳ chậm chạp, thẳng đến gần một ngàn năm nay, mới đạt tới một cái đỉnh phong.

Nhưng vô số tu hành giả, thông qua nghiên cứu phát hiện, ở thời đại thượng cổ một vạn năm trước kia, đạo tu hành, còn tồn tại một đỉnh phong khác.

Đó là thời đại hoàng kim của tu hành, so với giới tu hành hiện nay, còn phồn thịnh hơn.

Có đủ chứng cứ cho thấy, vô luận là đạo kinh hay chuông đạo, hoặc là trọng bảo mấy môn phái khác, đều là kết quả của một thời đại trước, thời đại đó thần thông đạo pháp càng cường đại hơn, phù lục, đan dược, trận pháp, luyện khí, võ đạo cũng càng thêm thành thục, tu hành giả hôm nay, chỉ học được da lông, có thể đủ khai tông lập phái, đó là một cái thời đại tu hành giả hiện nay hâm mộ cùng hướng tới nhất.

Lý Mộ nhìn chuông đạo trước mắt, nó ở thời đại này, có thể trở thành trấn sơn chi bảo của Phù Lục phái, nhưng ở thời đại thượng cổ, có lẽ cũng chỉ là một món pháp bảo bình thường.

Lý Mộ cảm khái một phen, cổng Lý phủ bỗng nhiên bị người ta đẩy ra.

Một bóng người, từ bên ngoài đi vào.

Liễu Hàm Yên nhìn nhìn xung quanh, hỏi: “Đây là nhà mới của chúng ta sao?”

Vãn Vãn từ trong góc bổ nhào tới, ôm cánh tay của nàng, cao hứng nói: “Tiểu thư…”

Bóng người Lý Mộ chợt lóe, liền đi tới bên người Liễu Hàm Yên, ngạc nhiên lẫn vui mừng hỏi: “Nàng sao đến Thần Đô rồi, còn về Bạch Vân sơn không?”

Liễu Hàm Yên cười tươi đối với hắn, nói: “Không về nữa…”

Sau đó nàng liền thấy được một bóng người khác đứng ở trong sân, hỏi: “Cô ấy là…”

Lý Mộ nói: “Đây là nữ hoàng bệ hạ.”

Sau đó, hắn lại giới thiệu cho nữ hoàng: “Bệ hạ, đây là vợ chưa cưới của thần…”

Liễu Hàm Yên từ nhỏ sinh hoạt ở Thần Đô, so với Tiểu Bạch càng rõ ràng hơn ý nghĩa của hai chữ nữ hoàng, vội vàng khom mình hành lễ nói: “Dân nữ ra mắt bệ hạ…”

Nữ hoàng nhìn bọn họ, nói: “Trong cung còn có chút tấu chương cần xử lý, trẫm liền không quấy rầy các ngươi nữa.”

Nói xong, bóng người của nàng, liền dần dần hư hóa ở trước mắt hai người.

Hết chương 553.

Chương 554. Dục vọng chiếm hữu (1)

Liễu Hàm Yên rất sớm đã nghe Tiểu Bạch nói chuyện "Chu tỷ tỷ", hỏi Lý Mộ: "Bệ hạ gần đây còn thường xuyên đến nhà chúng ta không?"

Lý Mộ gật gật đầu, nói: "Là rất thường xuyên, nàng mang Tiểu Bạch coi là muội muội, thường xuyên tới nhà thăm muội ấy…"

Liễu Hàm Yên chỉ hỏi một câu, liền không rối rắm chuyện nữ hoàng nữa.

Thời gian cách hai năm, trở về Thần Đô, nhìn như cái gì cũng chưa thay đổi, thật ra tất cả đều đã thay đổi.

Lý Mộ mang nàng đi ở trong nhà một vòng, Liễu Hàm Yên nói: "Tòa nhà lớn như vậy, ở mười mấy người cũng rộng, chỉ bốn người chúng ta, có phải quá lãng phí hay không?"

Lý Mộ nói: "Bây giờ là bốn người, về sau cũng có thể năm sáu người, bảy tám người, đến lúc đó sẽ không lãng phí nữa…"

Liễu Hàm Yên ngẩng đầu hỏi: "Chàng có ý tứ gì?"

Lý Mộ nói: "Ý tứ của ta là, trong nhà cần chiêu mộ mấy nha hoàn hạ nhân hay không, hơn nữa tòa nhà lớn hơn một chút, về sau có người thân bạn bè tới, cũng phải có phòng chiêu đãi…"

Liễu Hàm Yên gật gật đầu, nói: "Điều này cũng đúng, nhưng vẫn là không cần nha hoàn hạ nhân, ta không thích trong nhà có người ngoài, người một nhà chúng ta ở là được rồi…"

Lý Mộ nắm tay nàng, nói: "Nghe lời nàng hết."

Liễu Hàm Yên ôm hắn, nói: "Chàng trước theo ta đi Diệu Âm phường, ta muốn đi gặp bọn Tiểu Thất…"

Cung Trường Nhạc.

Mai đại nhân cùng Thượng Quan Ly đang mang sổ con các bộ trình lên phân loại, không gian trong điện dao động một trận, bóng người nữ hoàng bỗng dưng xuất hiện.

Nàng nhìn hai người, nói: “Các ngươi đi xuống trước đi.”

Mai đại nhân cùng Thượng Quan Ly đi ra khỏi đại điện, nghi hoặc nói: “Bệ hạ hôm nay sao sớm như vậy đã về?”

Thượng Quan Ly lắc lắc đầu, nói: “Không biết…”

Mai đại nhân nghĩ nghĩ, nói: “Ngươi ở lại trong cung, ta đi Lý phủ nhìn xem…”

Trong cung Trường Nhạc, Chu Vũ bình tĩnh mở ra một phong tấu chương, ánh mắt lại có chút tan rã.

Không biết vì sao, nội tâm bình tĩnh của nàng, không hiểu sao đã nổi lên một tia gợn sóng.

Đây là điềm báo tâm ma quấy phá, một lần này, nàng dùng pháp lực, như thế nào cũng không thể lau đi một tia gợn sóng này.

Thẳng đến nàng mặc niệm Thanh Tâm Quyết, nỗi lòng mới một lần nữa bình tĩnh.

Trên mặt nàng lộ ra vẻ phức tạp, lẩm bẩm: “Trẫm đây là làm sao vậy?”

Trong lòng Lý Mộ đoán, Liễu Hàm Yên sớm xuất quan, không nói một tiếng nào tới Thần Đô, nhất định cũng có ý tứ đột kích kiểm tra.

May mắn Lý Mộ ở Thần Đô hơn nửa năm qua, luôn giữ mình trong sạch, kiềm chế nghiêm bản thân, cũng không hái hoa ngắt cỏ, bao nhiêu người dân muốn giới thiệu con gái cho hắn, đều bị hắn quyết đoán từ chối.

Nàng ra ngoài tùy tiện tìm người hỏi thăm một chút, nghe được đều là điều tốt về Lý Mộ.

Về phần nàng đẩy cửa ra liền nhìn thấy nữ hoàng ở nhà, cái này Lý Mộ thậm chí cũng không cần giải thích.

Nữ hoàng ở trong lòng các nàng tựa như thần linh, nàng sẽ không, cũng không có khả năng nghĩ nhiều, đừng nói hắn cùng nữ hoàng ở sân, cho dù là ở trong phòng, ở trên giường, chỉ cần hắn và nữ hoàng đều mặc quần áo, Liễu Hàm Yên hẳn là cũng sẽ không nghĩ nhiều.

Chia tay các tỷ muội Diệu Âm phường hai năm, ngày đầu tiên Liễu Hàm Yên trở lại Thần Đô, đã đi Diệu Âm phường, cùng Âm Âm Diệu Diệu, Thập Lục Tiểu Thất các tỷ muội tốt trước kia gặp nhau một phen.

Lý Mộ ở Phiêu Hương lâu mở tiệc chiêu đãi các nàng, xem như cảm tạ các nàng trước kia chiếu cố đối với Liễu Hàm Yên.

Thập Lục ngồi ở bên người Liễu Hàm Yên, ôm cánh tay của nàng, gối đầu lên trên vai của nàng, nói: "Muội còn tưởng, cả đời đều không thấy được tỷ nữa…"

Cánh tay bên kia của nàng bị Tiểu Thất ôm, Tiểu Thất thầm oán nhìn nàng, nói: "Hàm Yên tỷ tỷ, tỷ thật nhẫn tâm, lần trước tỷ vụng trộm chuồn đi, muội khóc một mình thật lâu…"

Cô nương của nhạc phường, đều là từ nhỏ bị người nhà bán vào, các nàng từ nhỏ cùng nhau lớn lên, quan hệ với nhau không phải người thân, lại hơn hẳn người thân.

Sau một phen trữ tình, không khí liền bắt đầu sinh động hẳn lên.

Mấy tiểu cô nương ở sau khi hỏi tình huống của nàng hai năm nay, liền bắt đầu hóng hớt chuyện nàng cùng Lý Mộ.

"Hàm Yên tỷ tỷ, tỷ cùng tỷ phu là quen biết như thế nào?"

"Các ngươi về sau là như thế nào ở bên nhau?"

"Các ngươi tính khi nào thành hôn, lúc các ngươi kết hôn, ta đi giúp các ngươi bố trí…"

…

Việc này, các nàng đã hỏi Lý Mộ một lần, hôm nay vẫn hóng hớt tương tự, nhưng hóng thì hóng, nhưng điều các nàng nói, cũng là chuyện Lý Mộ trước mắt cần cân nhắc.

Lúc trước Liễu Hàm Yên quyết định đi Bạch Vân sơn, Lý Mộ đã nói cho nàng, ngày nàng đến Thần Đô, chính là lúc hắn cưới nàng.

Vốn hắn đã tính sẵn ngày, nhưng Liễu Hàm Yên trở lại Thần Đô, so với hai người ngay từ đầu ước định sớm hơn mấy tháng, ngày Lý Mộ tính sẵn, liền có chút quá muộn.

Hắn dựa theo bát tự của hai người, một lần nữa tính toán, ngày lành tháng tốt gần nhất, là mùng chín tháng sau, cách hôm nay, vừa vặn một tháng.

Cha mẹ Liễu Hàm Yên đã sớm không biết ở nơi nào, Lý Mộ từ trước tới nay đều là lẻ loi một mình. Hai người sau khi thương lượng, quyết định tất cả giản lược, chỉ là ở hôm đó, mời chút bạn bè Thần Đô tới trong nhà ăn bữa cơm rau dưa, uống rượu mừng là được.

Liễu Hàm Yên vốn là ngủ cùng Lý Mộ, trước khi kết hôn, ngược lại trở nên nhăn nhó, nhất định muốn sau đó Lý Mộ chia phòng mà ngủ, nói là cần bảo trì sự rụt rè của nữ tử chưa kết hôn.

Nữ nhân chính là thích ra vẻ rụt rè, trước kia cũng không biết ngủ hắn bao nhiêu lần, bây giờ lại muốn lừa mình dối người.

Nhưng Lý Mộ đối với điều này cũng không có dị nghị, dù sao ngày sau có thể mỗi ngày ngủ bên nhau, cũng không vội mười bữa nửa tháng này.

Mong sao mong trăng, rốt cuộc chờ được một ngày này, một tháng sau, hắn cũng là nam nhân có vợ rồi.

Nửa năm qua đến Thần Đô, Lý Mộ chưa kết mấy người bạn, kẻ thù trái lại không ít, cẩn thận tính toán, ngày đó kết hôn, thật ra cũng không cần mời bao nhiêu người.

Phù Lục phái phải thông báo, Ngọc Chân Tử tương đương nửa mẹ vợ của Lý Mộ, đồ đệ của nàng xuất giá, nàng tất nhiên là phải đến.

Về phần thủ tọa các đỉnh núi, thì không nhất định, bọn họ đã bị Liễu Hàm Yên và Lý Mộ thay phiên bóc lột một lần, lần

này nếu muốn tới, chỉ sợ ngay cả của cải cuối cùng cũng sẽ bị móc ra.

Mà Bạch Yêu Vương cùng Huyền Độ, Lý Mộ tuy cũng muốn thông báo bọn họ, nhưng hai vị huynh trưởng này của hắn, hành tung mờ mịt, Lý Mộ cho dù muốn thông báo cũng không thông báo được.

Người thân bạn bè của Liễu Hàm Yên ở Thần Đô, chính là mấy tỷ muội Diệu Âm phường của nàng, người quen của Lý Mộ cũng không nhiều, mấy tấm thiệp mời đủ rồi.

Hết chương 554.

Chương 555. Dục vọng chiếm hữu (2)

Người đầu tiên Lý Mộ nghĩ đến, tự nhiên là nữ hoàng, nhưng nàng lấy thân phận vua của một nước, tham gia hôn lễ của thần tử, có chút không hợp lễ pháp, cho dù chính nàng muốn, triều thần cũng không muốn.

Vì thế lúc hắn vào cung, chỉ mang theo hai tấm thiệp mời.

Cửa cung Trường Nhạc, Lý Mộ mang một tấm thiệp mời đưa cho Mai đại nhân, một tấm thiệp mời đưa cho Thượng Quan Ly, nói: "Mùng chín tháng sau, là ngày ta kết hôn, có rảnh đến uống rượu mừng."

"Chúc mừng…" Mai đại nhân tiếp nhận thiệp mời, ánh mắt có chút phức tạp.

Tuổi của nàng lớn thêm vài tuổi nữa, là có thể làm mẹ của Lý Mộ rồi, bây giờ Lý Mộ cũng sắp thành thân rồi, nàng vẫn lẻ loi một mình.

Thượng Quan Ly cũng đưa tay tiếp nhận thiệp mời, cũng không nhiều lời, là phong cách nhất quán của nàng.

Lý Mộ cho Mai đại nhân thêm một tấm thiệp mời, nói: "Mai tỷ tỷ thuận tiện giúp ta cho Sở phu nhân một phần. Đúng rồi, bệ hạ ở bên trong sao?"

Mai đại nhân liếc hắn, hỏi: "Ngươi còn muốn mời bệ hạ, nghĩ cái gì vậy, bệ hạ nếu là xuất hiện ở trên tiệc cưới của ngươi, lúc buổi chầu sớm, triều thần mỗi người một ngụm nước bọt, cũng có thể dìm chết ngươi."

Lý Mộ lắc đầu nói: "Cho dù không thể mời bệ hạ, ta dù sao cũng phải nói cho bệ hạ một tiếng chứ…"

Mai đại nhân phất phất tay, nói: "Đi đi…"

Thấy Lý Mộ đi vào cung Trường Nhạc, nàng nhìn thoáng qua phương hướng trong điện, phiền muộn thở dài.

Lý Mộ đi vào cung Trường Nhạc, nhìn thấy nữ hoàng ngồi ở sau bàn bên trên, hẳn là đang phê duyệt tấu chương.

Lý Mộ đứng ở trong điện, thấp giọng nói: “Bệ hạ.”

Nữ hoàng buông sổ con, giương mắt nhìn hắn, hỏi: “Chuyện gì?”

Lý Mộ nói: “Mùng chín tháng sau, là ngày thần kết hôn, không biết bệ hạ có nguyện ý đến uống một chén rượu mừng hay không…”

Nữ hoàng nhẹ nhàng nói: “Thân phận của trẫm, tham gia tiệc cưới của thần tử, sẽ rước lấy triều thần dị nghị, đến lúc đó, trẫm sẽ lệnh Mai vệ đưa lên một phần hậu lễ.”

Lý Mộ vốn nghĩ, nữ hoàng nếu là nguyện ý đến, có thể đổi một bộ dáng, nhưng nàng đã nói như vậy, Lý Mộ cũng không kiên trì nữa.

Hắn chắp tay nói: “Cảm tạ bệ hạ, thần cáo lui trước.”

Lý Mộ rời khỏi đại điện, nữ hoàng một lần nữa cầm lấy một phong tấu chương, một lát sau lại buông xuống, nhẹ nhàng nói: “Mai vệ, ngươi tiến vào.”

Mai đại nhân đi vào, hỏi: “Bệ hạ có gì dặn dò?”

Nữ hoàng nghĩ nghĩ, hỏi: “Lý Mộ kết hôn, là việc vui của hắn, nhưng trẫm vì sao không cao hứng được một chút nào.”

Mai đại nhân ngẩng đầu nhìn nàng, muốn nói lại thôi.

Nữ hoàng nói: “Ngươi nghĩ đến cái gì, thì nói cái đó, mặc dù nói sai, trẫm cũng sẽ không trách ngươi.”

Mai đại nhân bất đắc dĩ lắc lắc đầu, nói: “Thần cho rằng, là dục vọng chiếm hữu của bệ hạ đối với Lý Mộ quá nặng.”

Nữ hoàng nhìn nàng, hỏi: “Cái gì là dục vọng chiếm hữu?”

Mai đại nhân nói: “Đối với thứ mình yêu thích, chỉ cho phép một mình mình đụng vào, mặc dù là đi lại gần với người khác, cũng sẽ mất hứng, đây là một loại biểu hiện của dục vọng chiếm hữu.”

Nữ hoàng nghĩ nghĩ, tựa như cũng ý thức được cái gì, hỏi: “Nhưng trẫm vì sao sẽ có dục vọng chiếm hữu đối với hắn?”

Mai đại nhân nói nói: “Cái này rất bình thường, Lý Mộ hắn trẻ tuổi đầy hứa hẹn, có thể giải quyết rất nhiều ưu phiền cho bệ hạ, bệ hạ tín nhiệm hắn, trân trọng hắn, hy vọng hắn có thể vĩnh viễn trung với ngài, khi hắn quan hệ với người khác, so với bệ hạ thân cận hơn, bệ hạ sẽ sinh ra cảm xúc không vui, đây là thường tình con người…”

Nói xong, nàng lại bổ sung nói: “Nếu là một nữ tử thích một nam tử, liền rất dễ dàng sinh ra dục vọng chiếm hữu đối với hắn, nàng sẽ không hy vọng nam tử kia cùng nữ tử khác có tiếp xúc, đây là một loại dục vọng chiếm hữu. Tương tự, nếu là hai người là bạn bè rất tốt, khi một người trong đó phát hiện, một người khác có bạn mới, hơn nữa quan hệ so với hắn còn thân mật hơn, trong lòng cũng sẽ không thoải mái, đây cũng là một loại dục vọng chiếm hữu. Lý Mộ là phụ tá đắc lực của bệ hạ, bệ hạ sẽ sinh ra dục vọng chiếm hữu đối với hắn, cũng không kỳ quái…”

Nữ hoàng nghĩ nghĩ, hỏi: “Ý của ngươi là nói, Lý Mộ thành thân, trẫm không nên không thoải mái?”

Mai đại nhân suy nghĩ một lát, nói: “Thần hy vọng bệ hạ rõ, cho dù là Lý Mộ thành thân, cũng không ảnh hưởng quan hệ của hắn cùng bệ hạ, hắn vẫn như cũ sẽ nguyện trung thành bệ hạ. Trừ là thần tử của bệ hạ, hắn cũng có cuộc sống của hắn, bệ hạ quả thực không nên bởi vì chuyện này không thoải mái…”

Nữ hoàng trầm mặc một lát, nói: “Ngươi nói đúng, hắn nguyện trung thành với trẫm, trẫm đối đãi thê tử hắn, phải như đối đãi hắn, ngươi bảo Trung Thư tỉnh soạn chỉ, gia phong nàng làm ngũ phẩm cáo mệnh, lại ban cho một cây trâm cài, một đôi vòng ngọc…”

Mai đại nhân thấy nàng nghĩ thông, mỉm cười hỏi: “Bệ hạ bây giờ cảm giác thư thái chưa?”

Chu Vũ nhíu mày, nàng không chỉ có chưa cảm giác giảm bớt, ngược lại càng thêm khó chịu, nghĩ nghĩ, nói: “Thôi, nguyện trung thành trẫm là hắn, cũng không phải thê tử hắn, vẫn là đừng bảo Trung Thư tỉnh soạn chỉ…”

Mai đại nhân ngẩn ra một phen, lại thử hỏi: “Trâm cài cùng vòng ngọc đó…”

Chu Vũ nghĩ nghĩ, nói: “Cũng không cho nữa…”

Lý Mộ đi ra khỏi cung Trường Nhạc, mặt lộ vẻ nghi ngờ.

Không biết có phải ảo giác hay không, hắn luôn cảm thấy, đối với tin tức hắn sắp thành thân, nữ hoàng cũng không giống cao hứng.

Cái này không có lý do nha, hắn trung thành và tận tâm đối với nữ hoàng, hắn viên mãn giải quyết việc lớn cuộc đời, nữ hoàng chẳng lẽ không nên cảm thấy cao hứng cho hắn sao?

Trừ phi nữ hoàng thay lòng đổi dạ.

Nhưng cái này cũng không có khả năng lớn, mấy ngày hôm trước bọn họ còn quân tình thần ý, nàng không có lý do bỗng nhiên thay lòng đổi dạ.

Lý Mộ sau khi nghĩ lại, bỗng nhiên ý thức được, lần này là hắn qua loa rồi.

Việc hôn nhân, đối với người khác mà nói, nghĩ có thể là hạnh phúc, mỹ mãn, nhưng hôn nhân của nữ hoàng lại không hạnh phúc, nàng bị Chu gia coi là quân bài chính trị, gả cho tiền thái tử, cùng với chỉ có danh vợ chồng, không có thực vợ chồng…

Nàng từng có một đoạn hôn nhân thất bại, Lý Mộ ở trước mặt nàng nhắc tới hôn sự, không phải đang đâm vào tim nàng sao?

Chuyện này, vẫn là hắn cân nhắc không chu toàn, hắn nên nghĩ đến, cần chiếu cố cảm xúc của nữ hoàng…

Hắn thở dài, bây giờ hối hận đã muộn, ngày sau ở trước mặt nữ hoàng, vẫn phải cẩn thận, nàng thực lực cường đại, nhưng nội tâm thật ra yếu ớt mẫn cảm, một điểm này, cực kỳ tương tự với Liễu Hàm Yên.

Thậm chí cảnh ngộ của các nàng, cũng có chút giống nhau.

Đều bị người nhà phản bội, người từng có loại từng trải này, mặc dù là về sau vị trí cao tới đâu, thực lực mạnh nữa, trong

lòng cũng sẽ luôn tồn tại cấm khu mẫn cảm.

Hết chương 555.

Chương 556. Manh mối

May mắn Liễu Hàm Yên gặp hắn, Lý Mộ sẽ dùng quãng đời còn lại đi chữa khỏi tổn thương nàng chịu lúc còn nhỏ, nữ hoàng thì không có may mắn như vậy, cho dù thực lực của nàng mạnh nữa, địa vị cao nữa, ngồi ôm toàn bộ thiên hạ, cũng không có được nam nhân giống hắn…

Lúc đi ngang qua Thượng Thư tỉnh, Lý Mộ bước chân chưa dừng lại, trực tiếp đi qua.

Tuy nói Lý Mộ hôm nay là Trung Thư xá nhân, ở nơi này có rất nhiều đồng nghiệp, nhưng Lý Mộ và bọn họ, có chỉ là sơ giao, có mặt ngoài như hòa thuận, thật ra có thù lớn sống chết. Ở trên hôn lễ của hắn, Lý Mộ chỉ hy vọng nhìn thấy bạn bè hắn thật sự tán thành.

Hắn sẽ mời bộ khoái Thần Đô nha, sẽ không mời quan viên Trung Thư tỉnh.

Thần Đô nha.

Các bộ khoái nghe nói tin tức, nhao nhao mở miệng chúc mừng.

“Chúc mừng đầu nhi…”

“Khó trách đầu nhi không thèm để ý đối với nữ tử Thần Đô, thì ra là danh hoa có chủ…”

“Hề hề, tin tức này truyền ra, Thần Đô không biết sẽ có bao nhiêu nữ tử nước mắt ướt gối…”

…

Trong nha phòng, Lý Tứ hướng Lý Mộ chắp tay, nói: “Chúc mừng chúc mừng…”

Lý Mộ hỏi: “Ngươi thì sao? Tính khi nào thành thân?”

Lý Tứ nói: “Ta chờ Diệu Diệu xuống núi. Qua vài ngày nữa, ta muốn về Bắc quận một chuyến, cần thuận tiện mang Trương Sơn đón tới hay không?”

Lý Mộ gật gật đầu, nói: “Lúc ngươi trở về, mang theo hắn đi cùng.”

Tam kiệt huyện nha Dương Khâu trước đây, đã rất lâu chưa tụ tập một chỗ, sau lần đó từ biệt, cảnh ngộ của ba người liền không giống nhau nữa.

Trương Sơn khác với Lý Mộ Lý Tứ, hắn không có hứng thú đối với tu hành. Không có chuyện gì so với kiếm tiền càng hấp dẫn hắn hơn.

Lý Tứ đưa tay khoác lên trên vai Lý Mộ, nói: “Ngươi đã quyết định thành hôn, thì phải kiềm chế tính tình phóng đãng…”

Lý Mộ ngạc nhiên nói: “Ta khi nào không kiềm chế tính tình phóng đãng?”

Tính tình hắn kiềm chế gắt gao, toàn bộ dân chúng Thần Đô đều biết. Hắn vẫn còn nguyên dương, hắn vì Liễu Hàm Yên thủ thân như ngọc, cái này cũng chưa tính là kiềm chế tính tình phóng đãng?

Lý Tứ lắc lắc đầu, cũng không nói cái gì nữa.

Từ Thần Đô nha rời khỏi, Lý Mộ liền trở về Bắc Uyển, hắn chưa về Lý phủ, mà là đi Trương phủ trước.

Hắn lần trước, trước khi rời khỏi Thần Đô, nữ hoàng đã ban cho Trương Xuân một tòa nhà có ba sân, tuy cách giấc mộng tòa nhà năm sân của gã còn có một khoảng cách, nhưng có thể ở Bắc Uyển loại địa phương tấc đất tấc vàng này, có được một tòa nhà ba sân, cũng là điều vô số quan viên trong triều hâm mộ cũng không hâm mộ được.

Lý Mộ gõ gõ cửa, bên trong rất nhanh truyền đến tiếng bước chân, Trương Xuân mở cửa, nói: “Là Lý Mộ à, ngươi về Thần Đô khi nào thế, vào ngồi…”

Lý Mộ nói: “Vừa về, ta sẽ không đi vào, ta là tới đưa đồ cho ngươi.”

Lý Mộ lấy ra một tấm thiệp mời, đưa cho gã, nói: “Tháng sau ta kết hôn, ngươi nhớ mang Trương phu nhân còn có Y Y cô nương đến uống rượu mừng…”

Trương Xuân cả kinh, tròng mắt cũng sắp lồi ra, chấn động nói: “Đại hôn!”

Lý Mộ cũng ngẩn ra một phen, hỏi: “Có vấn đề sao?”

Trương Xuân khó có thể tin nói: “Chu gia đồng ý sao, Tiêu thị đồng ý sao, bọn họ đồng ý, triều thần cả điện cũng sẽ không đồng ý…”

Lý Mộ kỳ quái nhìn gã, thành thân với hắn là Liễu Hàm Yên, cũng không phải nữ hoàng, vì sao cần Chu gia cùng Tiêu thị đồng ý, triều thần cả điện lại có tư cách gì phản đối?

Trương Xuân mở ra thiệp mời nhìn, ngẩn ra hồi lâu, lúc này mới lấy lại tinh thần, nói: “Thì ra là cùng Liễu cô nương…”

Lý Mộ nói: “Còn có thể cùng ai?”

Trương Xuân lắc lắc đầu, thất vọng nói: “Không, không ai…”

Lý Mộ nhíu mày, hỏi: “Lão Trương, ta thành thân, ngươi tựa như không quá cao hứng?”

“Không có, sao có khả năng!” Trên mặt Trương Xuân lộ ra nụ cười so với khóc còn khó coi hơn, nói: “Chúc mừng chúc mừng, chúc ngươi cùng Liễu cô nương bạch đầu giai lão, sớm sinh quý tử…”

Một lát sau, Trương Xuân tiễn bước Lý Mộ, đóng lại cửa sân, tựa vào trên cửa, thở thật dài.

Trương phu nhân từ trong phòng đi ra, lo lắng hỏi: “Đây là xảy ra chuyện gì, sao ông lại có cái sắc mặt này?”

Trương Xuân thở dài lần nữa, nói: “Phu nhân à, tòa nhà năm sân của chúng ta, sợ là không có hi vọng nữa…”

…

Lý Mộ về nhà, phát hiện Liễu Hàm Yên đã làm xong đồ ăn, ở trong sân chờ hắn.

Ngày thường đều là hắn ở nhà làm đồ ăn, chờ nữ hoàng tới, tình huống đột nhiên xảy ra chuyển biến, hắn thật sự có chút không quá thích ứng.

Thứ Liễu Hàm Yên làm, đều là đồ ăn Lý Mộ thích ăn, trên mặt nàng mang theo nụ cười hài lòng, nói: "Ta hôm nay cùng Tiểu Bạch Vãn Vãn ra ngoài dạo phố, nghe được dân chúng bàn luận về chàng."

Dân chúng Thần Đô, là hậu thuẫn kiên cố của hắn, Lý Mộ không chút hoảng hốt hỏi: "Bọn họ nói ta cái gì?"

Liễu Hàm Yên nói: "Bọn họ nói chàng một thân chính khí, không sợ quyền quý, làm chủ cho dân, là một vị quan tốt."

Lý Mộ hỏi: "Còn nói cái gì?"

Liễu Hàm Yên hài lòng nói: "Còn nói chàng giữ mình trong sạch, không gần nữ sắc…"

Lý Mộ nhìn nàng một cái, nói: "Bây giờ nàng tin rồi chứ, cho dù nàng không tin Tiểu Bạch, chẳng lẽ cũng không tin toàn bộ dân chúng Thần Đô?"

"Tin rồi tin rồi…" Liễu Hàm Yên gắp lên một miếng đậu phụ, đưa đến bên miệng của hắn, nói: "Há mồm, đây là thưởng cho chàng…"

…

Lý Mộ mấy ngày nay rất bận, cách ngày thành thân chỉ có một tháng, nhưng có rất nhiều chuyện, đều cần chuẩn bị trước.

Trong đó đề cập đến không ít chi tiết, nhất là đối với hắn cùng Liễu Hàm Yên loại người chưa từng thành thân này mà nói, rất nhiều thời điểm, cũng không biết xuống tay như thế nào.

Trong người hắn quen, cũng chỉ Trương Xuân cùng nữ hoàng có kinh nghiệm.

Nữ hoàng khẳng định không thể hỏi, thứ nhất nàng lúc đó hôn lễ, khẳng định không cần tự mình chuẩn bị, thứ hai, hắn mấy ngày hôm trước đã đâm một đao ở ngực nữ hoàng, bây giờ lại đi hỏi, chẳng phải là tương đương lại rắc muối ở vết thương của nàng?

Về phần Trương Xuân, gã gần đây không biết gặp chuyện gì, cảm xúc có chút hạ thấp, Lý Mộ cũng không đi phiền hắn

nữa.

Cũng may có Vãn Vãn và Tiểu Bạch hỗ trợ, tuy tiến độ chuẩn bị chậm chạp, nhưng tất cả đều đang tiến hành đâu vào đấy.

Trong Lý phủ, Lý Mộ bận cũng vui vẻ, trong Hình bộ, Ngụy Bằng bực bội gãi gãi đầu, giật xuống một nắm tóc.

Vụ án quan viên huyện An Nghĩa cùng huyện Thiên Hà gặp chuyện, thật sự hắn nghĩ tới mức trọc đầu.

Hắn đọc nhiều luật pháp, giỏi về xử án, nhưng lại không am hiểu tra án.

Ngụy Bằng cảm thấy, triều đình nên mang xử án cùng tra án tách ra, bởi vì đây căn bản không phải cùng một chuyện.

Xử án khảo sát là cơ sở luật pháp của quan viên, cùng nhận thức, và ứng dụng đối với luật pháp của bọn họ, về phần tra án, khảo sát nghiên cứu là sức quan sát, năng lực trinh thám logic, cùng với năng lực tư duy của quan viên…

Hết chương 556.

Chương 557. Tung tích (1)

Hắn sở trường xử án, không sở trường tra án.

Chỉ bằng vào hai phần hồ sơ vụ án, đã muốn hắn tra được hung thủ, đây không phải cố ý làm khó người ta sao?

Hai quan viên này chết, có thể là bởi vì thù riêng, cũng có thể là bởi vì bọn họ làm quan bất nhân, kích lên dân oán, bị tu hành giả không vừa mắt thuận tay giết, trừ hại cho dân, chuyện như vậy, các đời đều từng xảy ra.

Ngụy Bằng mở ra lý lịch hai quan viên từ Lại bộ sao chép, tính từ một loại khả năng sau xuất phát trước.

Nhưng, lý lịch của hai quan viên đều cực kỳ sạch sẽ.

Cấp bậc bình xét của bọn họ bao năm qua, đều ở Giáp trở lên, không giống tham quan ô lại bắt chẹt dân chúng, nhưng hắn cũng rõ, bình xét cấp bậc lý lịch của Lại bộ, còn không bằng một tờ giấy lộn, thật sự muốn hiểu biết hai quan viên này làm quan như thế nào, chỉ sợ còn cần đi quận Hán Dương cùng quận Đan Dương tự mình điều tra.

Ngụy Bằng day day mi tâm, tựa vào trên ghế, tâm tình càng thêm bực bội.

Hai vụ án này đã trôi qua rất lâu, cho dù hắn chạy tới hai quận này, chỉ sợ cũng không tra được thứ gì hữu dụng.

Hắn ánh mắt lơ đãng liếc một cái, đảo qua lý lịch hai quan viên bị hại kia, ánh mắt bỗng nhiên khựng lại.

Hắn một lần nữa ngồi thẳng, cầm hai phần lý lịch, sau khi cẩn thận xem xét, rốt cuộc phát hiện một chút manh mối.

Huyện lệnh An Nghĩa cùng huyện thừa Thiên Hà chết, là hai vụ án không tương quan, nhưng cũng có chỗ tương quan.

Ví dụ như, hai người bọn họ, từng đều là chủ sự Lại bộ.

Không chỉ có thế, bọn họ cùng thời kì ở Lại bộ làm quan, lại ở cùng năm được đề bạt, một người thăng nhiệm huyện lệnh

An Nghĩa, một người thăng nhiệm huyện thừa Thiên Hà, từ cửu phẩm đến thất phẩm, tuyệt đối xưng là đặc biệt tăng lên…

Đồng thời ở Lại bộ làm quan, đồng thời được đặc biệt đề bạt, lại hầu như là cùng lúc bị ám sát chết…

Ngụy Bằng đứng bật dậy, lẩm bẩm: "Đây tuyệt đối không phải trùng hợp…"

Lại bộ.

Một quan viên đi ra phòng trực, nhìn một người đứng ở trong sân, hỏi: "Ngụy chủ sự hôm nay sao lại có rảnh đến Lại bộ?"

Ngụy Bằng đi thẳng vào vấn đề nói: "Hình bộ có hai vụ án, cần điều tra tư liệu chi tiết của hai quan viên, làm phiền vị đại nhân này giúp ta điều lấy một phen hồ sơ của bọn họ."

Quan viên đó hỏi: "Là quan viên một quận nào một huyện nào, ngụy chủ sự trước tọa một hồi, bản quan cái này an bài nhân giúp ngươi đi điều."

Ngụy Bằng đưa một tờ giấy cho hắn, nói: "Quận Đan Dương, An Nghĩa huyện lệnh Đinh Vân, quận Hán Dương, Thiên Hà huyện thừa Hầu Bạch."

Vị Lại bộ chủ sự này an bài tiểu lại dưới trướng đi điều lấy hồ sơ người Ngụy Bằng cần, bản thân thì ngồi ở trong phòng trực, bắt đầu tán gẫu với Ngụy Bằng.

Ngụy gia cũng từng thuộc về đảng cũ, chỉ là cha của Ngụy Bằng, bởi vì liên lụy đến vụ án Lễ bộ thị lang vu hãm Lý Mộ, bị tước quan bãi chức, vĩnh viễn không dùng, vốn tưởng Ngụy gia về sau sẽ xoá tên ở Thần Đô, không ngờ sau khoa cử, Ngụy Bằng thế mà lại được Hình bộ đặc biệt chiêu mộ, tuy phẩm cấp không cao, giống hắn đều là chủ sự, nhưng nghe nói hắn ở Hình bộ rất được Chu thị lang thưởng thức, tiền đồ về sau, tự nhiên so với hắn càng rộng lớn hơn.

Trong lòng Ngụy Bằng chứa vụ án, không có tâm tư nói chuyện phiếm với vị Lại bộ chủ sự này, cũng may rất nhanh, tên tiểu lại kia liền mang tới hồ sơ của hai quan viên kia.

Hình bộ tra án dùng đến hồ sơ là có thể sao chép, nhưng trích lục sao chép trở về, rất nhiều nội dung đều sẽ lược bỏ bớt đi, Ngụy Bằng dứt khoát đọc luôn ở Lại bộ.

Hồ sơ của Lại bộ, hiển nhiên phải chi tiết hơn nhiều.

Trên đó không chỉ có ghi lại quê quán, gia đình tin tức các về bọn họ, mỗi một lần khảo hạch, lên chức, điều động sau khi làm quan, cũng đều ghi lại kỹ trong hồ sơ.

Sau khi cẩn thận lật xem, Ngụy Bằng tra được càng nhiều điểm đáng ngờ hơn nữa.

Điểm tương tự trên thân hai người này rất nhiều, bọn họ đều là học sinh của thư viện Bách Xuyên, cùng năm rời khỏi thư viện, vào triều làm quan, đều là Lại bộ chủ sự, lại cùng thời điểm lên chức, cùng thời điểm gặp chuyện thậm chí ngay cả kiểu chết cũng rất giống, cái này chỉ sợ rất khó dùng hai chữ "trùng hợp" giải thích được.

Sau khi về tới Hình bộ, Ngụy Bằng mang phát hiện của hắn hôm nay báo cho Chu Trọng.

Ngón trỏ Chu Trọng nhẹ nhàng gõ mặt bàn, hỏi: "Cho nên ngươi hoài nghi hai vụ án này là cùng một người gây nên, hung thủ phía sau màn có thù oán với hai người này?"

Ngụy Bằng gật gật đầu, nói: "Hai vụ án không có khả năng có nhiều trùng hợp như vậy, là khả năng báo thù rất lớn, nhưng thiếu nhiều manh mối hơn nữa, muốn tìm được hung thủ không khác biển rộng tìm kim."

Chu Trọng nói: "Hình bộ chỉ để ý tra án, truy hung là chuyện của triều đình, vụ án này Hình bộ tra đến nơi đây đã là đủ rồi. Kế tiếp giao cho triều đình xử lý đi."

Ngụy Bằng khom người nói: "Vâng."

Ngụy Bằng thật ra còn muốn xâm nhập điều tra chút nữa, nhưng thị lang đại nhân đã mở miệng, hắn cũng không kiên trì nữa.

Sớm một chút mang vụ này giao ra cũng tốt, để tránh hắn tuổi còn trẻ đã rụng hết tóc.

Sau khi Ngụy Bằng lui ra ngoài, Chu Trọng mấy lần đứng lên lại chậm rãi ngồi xuống, tỏ ra có chút nôn nóng.

Trung Thư Tỉnh, Lý Mộ không nhanh không chậm lấy ra sổ con Hình bộ một lần nữa trình lên, nha môn này, vẫn phải thỉnh thoảng gõ một chút, bọn họ mới biết nghiêm túc làm việc, lần trước hắn thúc giục Hình bộ, không mấy ngày sau đó, liên quan vụ án hai quan viên gặp chuyện, Hình bộ đã có câu trả lời.

Lý Mộ trái lại không ngờ tới, hai vụ án không chút liên quan này, vậy mà còn có loại liên hệ này, như vậy, triều đình ở lúc phái người truy tra hung thủ liền có phương hướng rõ ràng.

Chuyện truy hung, chính là việc của Cung Phụng ti.

Cung Phụng ti, là một cái cơ cấu độc lập ở ngoài triều đình.

Nơi đó có cường giả triều đình từ các nơi lung lạc, chuyên môn xử lý loại án kiện trọng đại quan phủ địa phương không xử lý được này, sau khi Dương huyện gặp chuyện, đến tróc nã Tiểu Ngọc, chính là cung phụng của Cung Phụng ti.

Lý Mộ mang sổ con Hình bộ phản hồi trình Trung Thư thị lang Lưu Nghi, Lưu Nghi rất nhanh hạ xuống một đạo mệnh lệnh, bảo người ta truyền cho Cung Phụng ti.

Đến tận đây, Lý Mộ liền kết thúc chức trách của hắn.

Hắn một lần nữa trở lại nha phòng của mình, chưa ngồi yên được bao lâu, cảm nhận được bên ngoài Trung Thư Tỉnh truyền đến một khí tức quen thuộc, hắn đi ra khỏi nha môn Trung Thư Tỉnh, nhìn Mai đại nhân đứng ở cửa, hỏi: “Mai tỷ tỷ, có việc sao?”

Mai đại nhân liếc hắn, nói: “Không có việc gì, chỉ là vài ngày không thấy ngươi, thuận tiện đến thăm chút.”

Hết chương 557.

Chương 558. Tung tích (2)

Lý Mộ gãi gãi đầu: “Mấy ngày rồi sao?”

Mai đại nhân nói: “Ngươi thật đúng là có nương tử, liền quên bệ hạ, ngươi đã năm ngày chưa đi cung Trường Nhạc.”

Lý Mộ sửa đúng nàng nói: “Cái gì có nương tử liền quên bệ hạ, ta đây không phải lo lắng kích thích đến bệ hạ sao?”

Mai đại nhân hỏi: “Vì sao sẽ kích thích đến bệ hạ?”

Lý Mộ nhỏ giọng nói: “Ngươi cũng biết, hôn nhân của bệ hạ không phải hạnh phúc. Nương tử ta xinh đẹp như vậy, hôn sự mỹ mãn như vậy, nếu mỗi ngày lượn lờ ở trước mắt bệ hạ, trong lòng bệ hạ có lẽ sẽ khó chịu…”

Mai đại nhân tức giận gõ một phát ở trên đầu hắn, nói: “Câu này nếu như bị bệ hạ nghe được, cẩn thận mông của ngươi…”

Lý Mộ nhìn nàng một cái, nói: “Ngươi trước kia không phải nói, lòng dạ bệ hạ, so với biển còn rộng hơn sao?”

Ánh mắt Mai đại nhân dao động, nói: “Cho dù là bệ hạ lòng dạ rộng lớn, cũng không phải lý do ngươi ở sau lưng tùy tiện nghị luận bệ hạ…”

Cái này tính là nghị luận linh tinh cái gì, hôn nhân của nữ hoàng vốn đã không hạnh phúc, Lý Mộ chẳng qua đang kể lại sự thật mà thôi.

Hắn là đang chiếu cố cảm xúc của nữ hoàng, nữ hoàng phàm là giảng chút đạo lý, thì sẽ không trách tội hắn.

Ở trong nữ nhân Lý Mộ quen thuộc, không có ai so với nữ hoàng càng giảng đạo lý hơn, chỉ là chủ động nhận sai, biết sai liền sửa một điều này, nàng đã đánh bại đại đa số nữ nhân.

Không chỉ có thế, từ sau khi Liễu Hàm Yên đến Thần Đô, nàng liền không còn tiến vào mộng cảnh của Lý Mộ nữa, cũng chưa từng đến Lý phủ nữa.

Xem ra ngay cả nữ hoàng cũng rõ đạo lý, không thể thế giới thế giới hai người của người khác.

Mai đại nhân lắc lắc đầu, nhìn Lý Mộ, nói: "Đừng quản lòng dạ bệ hạ rộng lớn hay không, tóm lại ngươi không thể có nương tử rồi liền bỏ bê bệ hạ, ngươi chẳng lẽ quên, lần trước bệ hạ mặc kệ ngươi, ngươi là cảm thấy thế nào?"

Lý Mộ cẩn thận ngẫm lại, sau khi Liễu Hàm Yên về Thần Đô, khoảng thời gian này, hắn tựa như thật sự có chút xa cách nữ hoàng.

Lòng dạ nữ hoàng, cũng không giống ở mặt ngoài nhìn qua rộng lớn như vậy, không chừng trong lòng đã đang ghi sổ Lý Mộ.

Lúc đi ngang qua chợ rau, Lý Mộ cố ý mua một con cá trích, một miếng đậu phụ, chuẩn bị buổi sáng ngày mai làm một món canh cá trích đậu phụ.

Sau khi về nhà, Liễu Hàm Yên nhìn cá trong tay hắn, kinh ngạc nói: "Trong nhà đã có một con cá, chàng sao lại mua một con nữa?"

Lý Mộ nói: "Cái này ta giữ lại ngày mai dùng làm canh, lúc chầu sớm, đưa đi cho bệ hạ."

Liễu Hàm Yên nghi hoặc hỏi: "Vì sao phải làm canh cho bệ hạ?"

Lý Mộ mang con cá tươi mới đặt ở trong vại nước nhỏ, giải thích: "Chuyện này nói đến thì dài, thật ra bệ hạ chân thật, không phải mọi người bình thường nhìn thấy như vậy…"

Lý Mộ mang chuyện nữ hoàng kể cho Liễu Hàm Yên nghe, Liễu Hàm Yên sau khi nghe xong, kéo cánh tay Lý Mộ, chấn động mà lại đồng tình nói: "Nói như vậy, bệ hạ cũng quá đáng thương rồi…"

Liễu Hàm Yên và nữ hoàng có sự từng trải giống nhau, nhưng lại có sự khác nhau.

Nàng là vì thuần âm chi thể, bị coi là người mang điềm xấu, do đó bị cha mẹ vứt bỏ, từ nhỏ chưa từng gặp lại người nhà.

Nữ hoàng là bị người nhà lợi dụng, hơn nữa không chỉ một lần, cho tới bây giờ, Chu gia vẫn đang lợi dụng nàng, để đạt tới mục đích cướp đoạt chính quyền.

Sự từng trải tương tự, khiến Liễu Hàm Yên đối với nàng sinh lòng thương hại, ở trong mắt nàng, nữ hoàng so với mình còn đáng thương hơn một chút.

Lý Mộ tiếp tục nói: "Mấy ngày nay nàng không ở Thần Đô, bệ hạ đối với ta rất tốt, nếu không phải bệ hạ che chở, đảng mới đảng cũ, lại thêm thư viện, một mình ta căn bản không ứng phó được, tòa nhà chúng ta bây giờ ở là bệ hạ tặng, bệ hạ cũng thường xuyên dạy ta tu hành, còn ban cho ta rất nhiều thứ, cho nên ta nghĩ, tận lực cũng làm thêm một chút gì đó cho bệ hạ…"

Liễu Hàm Yên gật gật đầu, nói: "Điều này là nên, buổi sáng ngày mai chàng ngủ thêm một lúc, ta đến làm cho bệ hạ đi…"

Lý Mộ nói: "Vẫn là chúng ta cùng nhau đi."

Hai người buổi sáng ngày mai phải cùng nhau dậy, cho nên buổi tối cũng theo lý thường phải làm cùng nhau ngủ.

Liễu Hàm Yên tựa như là quên lời mấy ngày hôm trước từng nói, buổi tối lại leo lên giường Lý Mộ, trong lúc ngủ mơ, còn nắm chặt tay hắn.

Lý Mộ ở trên cái trán nàng nhẹ nhàng hôn một cái, cũng nhắm mắt lại.

Đêm khuya.

Không gian trong sân dao động một trận, một bóng người chậm rãi xuất hiện.

Nàng bước ra một bước, bước chân bỗng nhiên dừng lại, cuối cùng không giống mọi khi, đi vào căn phòng kia.

Không gian trong sân dao động lần nữa, bóng người đó lại chậm rãi phai nhạt biến mất.

Trong phòng, Lý Mộ và Liễu Hàm Yên ôm nhau mà ngủ.

Ngoài mấy ngàn dặm, Ngọc Sơn quận, Bạch Ngọc huyện, Bạch Ngọc huyện lệnh đột nhiên từ trong lúc ngủ mơ bừng tỉnh, nhìn một bóng người xuất hiện ở trong phòng hắn, kinh hãi nói: "Ngươi là người nào, thế mà lại dám xông vào huyện nha, còn không mau mau rời đi!"

Đáp lại hắn, là một đạo kiếm quang sắc bén vô cùng.

Dưới một kiếm, Bạch Ngọc huyện lệnh, đầu một nơi mình một nẻo.

Một hư ảnh từ trong thi thể hắn bay ra, nguyên thần hắn kinh sợ nhìn bóng người trong phòng, rít lên: "Bản quan là mệnh quan triều đình, ngươi dám giết bản quan, triều đình sẽ không tha cho ngươi, vô luận ngươi chạy trốn tới chân trời góc biển, cũng khó thoát chết…"

Đoàng!

Hắn còn chưa dứt lời, một tia sét màu tím, bỗng nhiên nổ vang ở trong phòng.

Nguyên thần của Bạch Ngọc huyện lệnh bị sét bổ trúng, hoàn toàn biến mất ở trong thiên địa.

Một lát sau, mấy tên bộ khoái ùa vào phòng, trong phòng rất nhanh liền có thanh âm truyền ra.

"Người đâu, người đâu mau tới!"

"Đại nhân bị ám sát rồi!"

Quận Ngọc Sơn.

Tin tức huyện lệnh huyện Bạch Ngọc gặp chuyện, vừa truyền ra, liền chấn động toàn bộ quận Ngọc Sơn.

Mưu hại mệnh quan triều đình, loại chuyện ác liệt này, ở quận Ngọc Sơn, đã bao nhiêu năm chưa từng xảy ra rồi?

Một lần trước nghe nói loại chuyện này, còn là Bắc quận Dương huyện lần đó, không ngờ nhanh như vậy đã bị quận Ngọc Sơn gặp được. Quận thủ quận Ngọc Sơn rất tức giận, lệnh bộ khoái quận nha ra hết, ở các thôn huyện thành trì toàn quận truy tra tróc nã hung thủ, cho dù chỉ là cung cấp manh mối, cũng có thể đạt được thù lao hậu hĩnh.

Quận Ngọc Sơn, huyện Trung Sơn.

Việc huyện lệnh Bạch Ngọc gặp chuyện, đã lan đến toàn bộ quận Ngọc Sơn, huyện Trung Sơn tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Bộ khoái, dân tráng huyện nha, đã sớm kiểm tra từng thôn một, điều tra những kẻ đáng ngờ, trong huyện thành, các khách sạn, lầu xanh lớn, toàn bộ nơi có khả năng giấu người, trong vòng một ngày, liền bị điều tra năm sáu lần.

Hết chương 558.

Chương 559. Triều thần chấn động (1)

Trung Sơn huyện lệnh co đầu rút cổ ở huyện nha không ra, không chút nào keo kiệt linh ngọc, mang trận pháp ngoài huyện nha kích hoạt đến trạng thái mạnh nhất, lại mang hộ thân pháp bảo triều đình ban cho mang theo bên người, có thể ứng đối tình huống đột phát bất cứ lúc nào.

Huyện lệnh Bạch Ngọc ù ù cạc cạc bị người ta lẻn vào huyện nha, đánh hình thần câu diệt, tặc nhân kia có khả năng là sát thủ Ma Tông, hoặc là tu hành giả thù hận triều đình, có thể giết huyện lệnh Bạch Ngọc, thì có thể giết huyện lệnh Trung Sơn hắn.

Huyện lệnh Trung Sơn ngồi ở trong nha phòng, nhìn một người trung niên, nói: "Hoàng huyện úy, bản quan đề nghị ngươi cũng ở lại huyện nha, gần đây rõ ràng không yên ổn. Ta nghe nói quận Hán Dương cùng quận Đan Dương cũng có quan địa phương bị người ta giết. Mọi người tập trung một chỗ, còn có thể an toàn một chút…"

Nam tử trung niên cười cười, nói: "Ta một huyện úy nho nhỏ, cho dù là tặc nhân cũng sẽ không để vào mắt. Không sao."

Dứt lời, hắn liền chậm rãi đi ra khỏi huyện nha.

Huyện lệnh Trung Sơn bất mãn nhìn bóng lưng gã rời đi. Hắn giữ Hoàng huyện úy ở huyện nha, đương nhiên không phải vì an toàn của gã, chỉ là Hoàng huyện úy có tu vi cảnh giới thứ tư Thần Thông, có loại cao thủ này ở huyện nha, hắn mới có thể cảm giác yên tâm hơn một chút.

Hoàng huyện úy đi ra khỏi huyện nha, xuyên qua hai con đường, đi tới trước một chỗ tòa nhà.

Làm huyện úy, hắn không lựa chọn ở huyện nha, mà là ở chỗ hẻo lánh của huyện thành, thuê một căn nhà không lớn không nhỏ, thuê tới giờ, đã mười bốn năm.

Hắn mở ra cửa sân, đẩy cửa mà vào, nhìn thấy một bóng người đứng ở trong sân.

Bóng người đó cao gầy tinh tế, nhìn từ đường cong, hẳn là một nữ tử.

Nữ tử đưa lưng về cửa đứng thẳng, đầu đội một cái nón, viền cái nón buông xuống một tầng sa đen, che khuôn mặt của nàng.

Hoàng huyện úy nhìn bóng người đó, bước chân dừng một chút, ngay sau đó, vẫn cất bước đi vào sân, xoay người đóng cửa sân lại, ngẩng đầu nhìn bóng lưng nữ tử kia, lắc đầu nói: "Ta ở nơi này, đợi đã mười bốn năm…"

Nữ tử xoay người, ánh mắt xuyên thấu qua sa đen trên cái nón, đặt ở trên người hắn.

Trên mặt Hoàng huyện úy có một tia phiền muộn, tự nói: "Mười bốn năm qua, ta chưa từng ngủ ngon được một giấc. Ta biết, ngươi cuối cùng sẽ tìm được ta, ta đã hy vọng ngươi tới, lại không hy vọng ngươi tới…"

"Vì sao?"

Nữ tử giọng lạnh lùng, tựa như không mang theo cảm tình nhân loại.

Hoàng huyện úy chậm rãi nói: "Mười bốn năm nay, ta sống quá đau khổ rồi, ta hy vọng ngươi có thể khiến ta giải thoát, nhưng ta cũng biết, nếu ngươi tìm đến ta, liền nói rõ ngươi đã đi lên con đường này, đây là một con đường không thể trở về, khi ngươi bước lên, thì đã không thể quay đầu…"

Hắn nhìn nữ tử kia, nói: "Người mất đi, đã vĩnh viễn mất đi, người còn sống, càng phải sống thật tốt."

Nữ tử thản nhiên nói: "Có một số người, không nên sống."

Hoàng huyện úy trầm mặc một lát, gật đầu nói: "Có một số người, là không nên sống, nhưng… Ngươi có thể tha cho người nhà của ta hay không, chuyện đó, không liên quan với bọn họ."

Nữ tử trầm mặc một lát, bình tĩnh nói: "Được."

"Cảm ơn." Hoàng huyện úy thở ra một hơi, nói: "Mười bốn năm trước, ta đưa bọn họ trở về quê nhà, một mình ở nơi này,

đợi ngươi mười bốn năm, ngươi rốt cuộc đến rồi.”

Giọng hắn rất bình tĩnh, trong bình tĩnh mang theo một tia giải thoát.

Ánh mắt của nữ tử nhìn hắn, hỏi: “Vì sao?”

Hoàng huyện úy biết nàng đang hỏi cái gì, lắc lắc đầu, nói: “Bây giờ nói những thứ này, đã không có ý nghĩa nữa, con người luôn phải chịu trách nhiệm cho việc mình làm sai, đại nhân đối với ta ân trọng như núi, là ta có lỗi đại nhân…”

Hắn đối mặt nữ tử kia, quỳ ở trên mặt đất, trong thanh âm mang theo một tia giải thoát, thấp giọng nói: “Xin lỗi…”

Nói xong, đầu của hắn chậm rãi gục xuống.

Giờ khắc này, vị tu hành giả cảnh giới thứ tư này, đã tự mình tan đi ba hồn bảy phách.

Một ngày sau.

Trong sân.

Quận thủ Ngọc Sơn đứng ở trước thi thể đang quỳ của Hoàng huyện úy, sắc mặt âm trầm đến cực điểm, nghiến răng nói: “Kiêu ngạo, quá kiêu ngạo rồi, bản quan không bắt được ngươi, thề không làm người!”

Trung Sơn huyện lệnh cảm khái nói: “Hoàng đại nhân ơi Hoàng đại nhân, bản quan từng khuyên ngươi, bảo ngươi cùng bản quan ở lại huyện nha, ngươi sao cứ không nghe chứ, bây giờ tốt rồi, gặp độc thủ của tặc nhân rồi nhỉ…”

Quận thừa Ngọc Sơn nhìn xác Hoàng huyện úy, trên mặt lộ ra một tia nghi ngờ, nhíu mày nói: “Cái chết của Hoàng huyện úy, không giống hắn bị giết, ngược lại như là tự tán đi hồn phách…”

Quận thủ Ngọc Sơn hỏi: “Hắn có lý do gì làm như vậy?”

Quận thừa Ngọc Sơn lắc đầu nói: “Cái này thì không biết…”

“Trước giết người, lại ngụy trang thành tự sát, thủ đoạn vụng về như thế, cũng muốn giấu được bản quan?” Trong mấy

ngày, khu cai trị chết mất hai vị quan viên, trong cơ thể quận thủ Ngọc Sơn pháp lực kích động, rõ ràng đã tức giận đến cực điểm, âm trầm nói: “Ngươi ở lại quận Ngọc Sơn, tiếp tục truy tra hung thủ, bản quan cần đi Thần Đô một chuyến, nhất định cần triều đình nghiêm tra việc này, cho dân chúng bản quận một cái công đạo!”

…

Lý phủ.

Lý Mộ xách hộp thức ăn, đi ra khỏi cửa nhà.

Vốn hắn tính ngày hôm sau liền mang bữa sáng cho nữ hoàng, nhưng sáng sớm hôm đó, hắn cùng Liễu Hàm Yên ở trong chăn triền triền miên miên, lỡ thời gian, đành phải mang con cá trích kia nuôi thêm ba ngày nữa.

Hắn không có khả năng mang theo canh cá vào triều, trước buổi chầu sớm, mang hộp thức ăn giao cho Mai đại nhân.

Mai đại nhân mở ra hộp thức ăn hít một chút, khẽ liếc Lý Mộ một cái, nói: “Coi như ngươi có lương tâm.”

Ngày xưa chầu sớm, bình thường đều là lấy việc vặt chiếm đa số, không có việc gì lớn, hôm nay so với ngày xưa, thì thêm chút tình huống bất ngờ.

Các nơi đều có quan viên tấu lên, trong khu trực thuộc của bọn họ, gần đây, dấu hiệu Ma Tông hoạt động rõ ràng nhiều hơn một chút, tạo thành một ít nhân tố không ổn định cho các quận.

Quận thủ Ngọc Sơn càng tự mình đến Thần Đô, trình bẩm chuyện hai quan viên quận Ngọc Sơn bị hại, triều thần đối với điều này, đều là lòng đầy căm phẫn.

“Mưu hại mệnh quan triều đình, nhất định không thể dễ dàng cho qua!”

“Ma Tông chết tiệt, quả nhiên là họa lớn trong lòng Đại Chu ta!”

“Rồi có một ngày, triều đình phải triệt để diệt trừ yêu nghiệt Ma Tông!”

Có người oán giận, cũng có người nghi hoặc: “Kỳ quái, Ma Tông tuy luôn muốn đảo điên triều đình, nhưng cũng rất ít trực tiếp động thủ với quan viên…”

Một gã quan viên nghĩ nghĩ, hỏi: “Có thể là trước đó vài ngày, trạng nguyên lang đánh chết quá nhiều cao thủ Ma Tông, đưa tới Ma Tông trả thù hay không?”

Lời vừa nói ra, lại dẫn phát một vòng nghị luận mới.

Hết chương 559.

Chương 560. Triều thần chấn động (2)

“Đây, đây là có chuyện gì?”

“Ngươi còn không biết sao, nghe nói, đám người Thượng Quan thống lĩnh khi đuổi giết Thôi Minh, vô ý rơi vào bẫy của Thôi Minh, là trạng nguyên lang giúp các nàng thoát vây, bắt Thôi Minh, còn đánh giết một cao thủ Ma Tông, về sau, trạng nguyên lang liền bị Ma Tông truy nã, nghe nói Ma tông treo giải thưởng rất cao đối với hắn, đưa tới không ít cao thủ, đều bị hắn đánh chết, chỉ cảnh giới thứ năm đã đánh chết hơn hai mươi người, thậm chí có đồn đãi, ngay cả đại trưởng lão Hồn Tông, U Minh Thánh Quân cảnh giới thứ sáu, cũng chết ở trong tay hắn…”

“Cái này cũng quá khoa trương rồi, hơn hai mươi tên cảnh giới thứ năm, một tên cảnh giới thứ sáu, tu vi trạng nguyên lang, chỉ mới cảnh giới thứ tư…”

“Hắn tuy tu vi không cao, nhưng trên người khẳng định có pháp bảo bệ hạ ban cho. Ta nghe nói, ở quận Giang Âm, còn có người thấy được phân thần nữ hoàng hàng lâm, U Minh Thánh Quân kia, nhất định là chết ở trong tay phân thần của nữ hoàng…”

…

Trên triều đình, các quan viên nhao nhao nghị luận, đề tài rất nhanh đã kéo đến trên người Ma Tông cùng Lý Mộ.

Nghe nói Lý Mộ giết mấy chục cường giả cảnh giới thứ năm của Ma Tông, không ít người đều kinh ngạc đến khó có thể tin.

Hơn hai mươi tên cảnh giới thứ năm đấy. Giờ phút này trong trăm người đứng ở trên kim điện, cũng mới hơn hai mươi vị cảnh giới thứ năm, tính ra, có thể cũng không đủ Lý Mộ giết.

Đại Chu ba mươi sáu quận, quận thủ quận thừa tất cả đều là cao thủ cảnh giới thứ năm, cộng lại cũng chưa tới trăm người, nếu những người này bị Ma Tông giết hơn hai mươi người, chỉ

sợ cường giả Siêu Thoát của Đại Chu, sẽ liên thủ giết đến sào huyệt Ma Tông…

Huống chi, trừ đã chết hơn hai mươi tên cảnh giới thứ năm, Ma Tông còn chết một vị đại trưởng lão phân tông, cường giả cảnh giới thứ sáu, như vậy tính ra, nếu bọn họ chỉ là giết hai vị quan nhỏ triều đình trút giận, như vậy Ma Tông đã rất lý trí rồi…

Thậm chí so với triều đình Đại Chu còn lý trí hơn.

Chiến tích như vậy, thế mà lại xuất hiện ở trên thân một tu hành giả cảnh giới thứ tư, quả thực không thể tưởng tượng, nhưng cũng từ khía cạnh chứng minh, bệ hạ rốt cuộc là sủng Lý Mộ cỡ nào.

Nàng tất nhiên cho Lý Mộ vô số phù lục cao cấp cùng pháp bảo, thậm chí không tiếc tự tổn hại tu vi, hàng lâm phân thần giúp hắn — đây là đãi ngộ sủng thần nên có sao, cho dù là sủng phi, cùng lắm cũng chỉ vậy nhỉ?

Từ cổ đến nay, các đế vương lấy ngu ngốc trứ danh kia, thật ra sủng yêu phi yêu hậu như vậy, đương nhiên, quốc gia bọn họ, cuối cùng đều không tránh được kết cục diệt quốc.

Ma Tông hơn hai mươi tên cảnh giới thứ năm kia, bao gồm U Minh Thánh Quân, bị tiểu tu cảnh giới thứ tư chém giết, lúc chết nhất định rất nghẹn khuất, thậm chí trong lòng một số triều thần, cũng cảm thấy bọn họ chết oan.

Bởi vì đối thủ của bọn họ không phải Lý Mộ, mà là kho báu của hoàng thất Đại Chu, trong lòng bọn họ thậm chí đoán, nếu người muốn giết Lý Mộ là Ma Tông cảnh giới thứ bảy, chỉ sợ nữ hoàng sẽ đích thân hàng lâm…

Ma Tông chết nhiều cao thủ như vậy, các triều thần chỉ là chấn động một phen.

Triều đình chết hai viên quan nhỏ thất phẩm, lại phải nghiêm tra.

Đây là nguyên tắc làm việc của triều đình.

Cung Phụng ti lần này xuất động năm cung phụng Tạo Hóa cảnh, cùng thủ quận Ngọc Sơn cùng nhau tới Ngọc huyện truy

hung, đủ để nói rõ triều đình coi trọng đối với vụ án này.

Khi Lý Mộ đi ra khỏi Tử Vi điện, trong lòng rất không phục.

Hắn giết nhiều cao thủ Ma Tông như vậy, đối với triều đình mà nói, là công lao rất lớn, có một số quan viên vô liêm sỉ, thế mà còn muốn mang cái chết của hai quan viên kia quận Ngọc Sơn, tính ở trên đầu của hắn…

Cái đó và hắn có gì quan hệ, Ma Tông muốn trả thù, hắn cũng không ngăn được…

Nhưng, nếu là hai quan viên kia, thật là bởi vì Ma Tông trả thù chết, trong lòng Lý Mộ vẫn rất băn khoăn.

Đám rác rưởi Ma Tông này, muốn báo thù, có thể tìm đến hắn, cần gì tìm người vô tội trút giận, đợi tu vi hắn tinh tiến một chút nữa, trang bị cho người Phù Lục phái một xấp thiên giai phù lục, sớm muộn gì mang sào huyệt ma đạo mười tông tận diệt…

…

Sau khi bãi triều, Chu Vũ trở lại cung Trường Nhạc.

Mai đại nhân mang theo một hộp canh đi vào, nói: “Bệ hạ, đây là canh Lý Mộ đun cho ngài, là hắn trước khi thượng triều giao cho ta, hắn còn dặn bệ hạ uống khi còn nóng.”

Chu Vũ đã ngửi thấy mùi canh cá trích đậu phụ nàng thích uống, nàng đã rất lâu chưa từng uống canh Lý Mộ tự tay đun. Mai đại nhân sau khi múc cho nàng một bát, nàng cầm thìa, uống một ngụm nhỏ.

Sau đó, lông mày nàng hơi nhíu lại, nói: “Không đúng…”

Mai đại nhân bất ngờ nói: “Sao, không dễ uống sao?”

Chu Vũ lắc lắc đầu, nói: “Hương vị dễ uống, nhưng không phải hương vị hắn làm.”

Nàng nhắm mắt, bấm ngón tay tính toán, biểu cảm trên mặt có chút phức tạp.

Lại uống một ngụm canh, nàng nhìn về phía Mai đại nhân, nói: “Vẫn là cho cô ấy một cái cáo mệnh đi…”

Mai đại nhân ngẩn ra một phen, rất nhanh đã biết nàng nói là ai, nghĩ nghĩ, lại hỏi: “Vậy vòng ngọc cùng trâm vàng…”

“Không cho…”

Mai đại nhân hôm nay đến trong nhà một chuyến, mục đích khiến Lý Mộ có chút bất ngờ.

Nàng là đại biểu nữ hoàng, tiến hành phong thưởng đối với Liễu Hàm Yên.

Lý Mộ là quan viên ngũ phẩm, Liễu Hàm Yên cũng được nữ hoàng phong ngũ phẩm cáo mệnh, tuy nói cáo mệnh phu nhân phẩm cấp theo chồng, nhưng quan viên trong triều không ít, cũng không phải thê tử toàn bộ quan viên đều có thể có vinh dự như vậy.

Trong một nhà, chồng là quan viên trong triều, vợ là cáo mệnh, mới xem như thật sự tiến vào giới quyền quý.

Lý Mộ không có hứng thú gì đối với tiến vào giới này, hắn chỉ cảm thấy, bộ trang phục cáo mệnh này, mặc ở trên người Liễu Hàm Yên, có một vẻ đẹp khác.

Đám người Âm Âm cùng Diệu Diệu vừa lúc ở trong phủ, thúc giục Liễu Hàm Yên mặc vào trang phục cáo mệnh, sau đó vây quanh ở bên người nàng, vẻ mặt hâm mộ.

Cáo mệnh giống với quan viên, có phẩm cấp, có bổng lộc, đối với nữ tử mà nói, có thân phận cáo mệnh, liền tương đương bước vào hàng ngũ phu nhân.

Âm Âm nhìn trái nhìn phải, tò mò hỏi: “Cũng chỉ có một bộ quần áo này sao?”

Liễu Hàm Yên hỏi: “Còn muốn có cái gì…”

Âm Âm nói: “Cho dù là không có trang sức trân bảo quý giá, cũng nên có lụa là các thứ chứ, chỉ có một bộ quần áo, bệ hạ cũng quá keo kiệt rồi…”

Liễu Hàm Yên bảo vệ nữ hoàng nói: “Đừng nói bệ hạ như vậy, ta cái gì cũng chưa làm, đã được cáo mệnh, đây đã là bệ

hạ phá lệ ban ân.”

Diệu Diệu mở miệng nói: “Tuy tỷ cái gì cũng chưa làm, nhưng tỷ phu lại làm rất nhiều chuyện, so với tỷ làm là giống nhau, qua vài ngày nữa, các ngươi chính là người một nhà thật sự rồi…”

Hết chương 560.

Chương 561. Thần Đô thảo luận sôi nổi

Cách ngày kết hôn còn có không đến nửa tháng, nên chuẩn bị, Lý Mộ đều đã chuẩn bị tốt.

Đám người Âm Âm Diệu Diệu, hôm nay là tới bầu bạn Liễu Hàm Yên đi dạo phố sắm đồ.

Lý Mộ vừa lúc cũng là ngày nghỉ, vì thế liền đi theo phía sau bọn họ, giúp các nàng xách đồ.

Đi dạo phố cùng nữ nhân là một chuyện rất phiền toái, Lý Mộ mua đồ quyết đoán dứt khoát, sau khi liếc một cái nhìn trúng, sẽ trả tiền, các nàng thì phải soi mói mặc cả, hàng hóa so sánh ba nhà, mặc dù nàng bây giờ không thiếu bạc, cũng làm không biết mệt đối với loại chuyện này.

Liễu Hàm Yên cùng các nữ nhân đi ra khỏi một tiệm son phấn. Trên đường, chợt có một người trẻ tuổi bước nhanh tiến lên, kinh ngạc hỏi: "Hàm Yên cô nương? Thật là ngươi?"

Liễu Hàm Yên nhìn hắn, nghi hoặc nói: "Ngươi là…"

Người trẻ tuổi nói: "Ta là Đỗ Minh? Học sinh thư viện Vạn Quyển, ta trước kia thường xuyên nghe ngươi đánh đàn? Ngươi không nhớ ta sao?"

Liễu Hàm Yên nghĩ nghĩ, khách khí nói: "Thì ra là Đỗ công tử, ta nhớ ra rồi."

Đỗ Minh nhìn nàng, hỏi: "Hàm Yên cô nương bây giờ còn ở Diệu Âm phường không? Từ sau khi ngươi đi, nơi đó không còn mấy nhạc sĩ đáng nghe."

Liễu Hàm Yên lắc lắc đầu, nói: "Không còn ở đó nữa."

Đỗ Minh hỏi: "Không biết Hàm Yên cô nương bây giờ ở nhạc phường nào diễn tấu, về sau ta nhất định cổ vũ nhiều hơn. Đúng rồi, hôm nay ta đặt tiệc ở Phiêu Hương lâu, không biết Hàm Yên cô nương có thể nể mặt không…"

Hắn vừa dứt lời, bỗng nhiên bị người ta vỗ vỗ bả vai.

Đỗ Minh nhíu mày, khi quay đầu lại, nhất thời liền bị dọa đến giật mình, run giọng nói: “Lý… Lý Mộ, ngươi… ngươi muốn làm gì?”

Người bị Lý Mộ từ thư viện bắt ra ngoài, bây giờ kẻ thì chết, kẻ thì bị phán xử, dẫn tới bây giờ vừa thấy Lý Mộ hắn liền khẩn trương.

Lý Mộ nhìn hắn, nói: “Mời nương tử ta ăn cơm, ta trái lại muốn hỏi một chút, ngươi muốn làm cái gì?”

Đỗ Minh nhìn nhìn hắn, lại nhìn nhìn Liễu Hàm Yên, mặt lộ vẻ chấn động, rất nhanh đã phục hồi tinh thần lại, lập tức nói: “Xin lỗi, xin lỗi, ta không biết Hàm Yên cô nương là nương tử của ngươi, vô tình mạo phạm, ta đi ngay, đi ngay…”

Nói xong, hắn liền bước vội rời khỏi, không dám nhìn Liễu Hàm Yên thêm một cái nào nữa.

Âm Âm nhìn Đỗ Minh chạy đi, cười nói: “Có tỷ phu thật tốt, trước kia những người này luôn bám dính mãi, đuổi cũng đuổi không đi, bây giờ xem bọn hắn ai còn dám phiền Hàm Yên tỷ tỷ…”

Cách đó không xa, Đỗ Minh đã chạy ra rất xa, còn chưa hết kinh hồn.

Mấy người trẻ tuổi đứng ở tại chỗ, một người nhìn hắn, hỏi: “Ngươi không phải nói nhìn thấy người quen sao, sao nhanh như vậy đã trở lại, chẳng lẽ nhận lầm người?”

Đỗ Minh nhìn nhìn phương hướng nào đó, vẫn khó có thể tin, lẩm bẩm: “Hàm Yên cô nương sao có thể trở thành thê tử của hắn…”

Mấy người nghe vậy, đều ngạc nhiên.

“Cái gì, Lý Mộ kia có thê tử rồi, không phải nói hắn vẫn là trai tân sao?”

“Hàm Yên cô nương? Chẳng lẽ là nhạc sĩ hàng đầu Diệu Âm phường hai năm trước, nàng không phải rời khỏi Thần Đô rồi sao?”

“Nàng sao lại nhấc lên quan hệ với Lý Mộ?”

…

Liễu Hàm Yên cái tên này, ở Thần Đô có chút danh tiếng, không chỉ vì nàng bộ dạng xinh đẹp, còn bởi vì nàng tài nhạc cao siêu, rất được một số người mê nhạc yêu thích.

Về sau nàng không hiểu sao rời khỏi Thần Đô, ở trong phạm vi nhỏ, còn dẫn lên chấn động không nhỏ.

Đỗ Minh trừ thích nàng diễn tấu, đối với con người của nàng cũng có vài phần quý mến, lúc ấy mất mát thật lâu, lần này ở Thần Đô nhìn thấy nàng, tràn ngập bất ngờ cùng kinh hỉ, ngọn lửa vốn đã tắt trong lòng, lại lần nữa nâng lên đốm lửa.

Sau đó liền bị một chậu nước lạnh của Lý Mộ dập tắt.

Hắn nhìn phương hướng nào đó, thở dài, nói: “Đáng tiếc, đáng tiếc…”

…

Khi hai người đi dạo phố xong về nhà, Lý Mộ một tay xách đồ, một tay khác dắt nàng.

Có người dân nhìn thấy, kinh ngạc nói: “Lý đại nhân, vị cô nương này là…”

Lý Mộ cười cười, giải thích: “Là nương tử của ta.”

Người dân đó nghi hoặc nói: “Lý đại nhân thành thân rồi sao?”

Lý Mộ nói: “Còn chưa, nhưng cũng chính là tháng sau, nếu có thời gian, tới uống chén rượu mừng…”

“Chúc mừng Lý đại nhân, chúc mừng Lý đại nhân.”

“Lý phu nhân thật xinh đẹp, cùng Lý đại nhân trai tài gái sắc…”

“Chúc Lý đại nhân cùng phu nhân bạch đầu giai lão, sớm sinh quý tử…”

…

Bọn họ đi cả quãng đường, xuyên qua phố ngõ, thỉnh thoảng có người dân đặt câu hỏi, Lý Mộ không ngại phiền hà giải thích với mỗi một người dân, nghe dân chúng chúc phúc,

trên mặt Liễu Hàm Yên mang theo ngượng ngùng, trong mắt lại là hạnh phúc không giấu được.

Lý Mộ vốn chính là nhân vật đề tài của Thần Đô, nửa năm qua, dân chúng Thần Đô mỗi một lần bàn luận sôi nổi, đều có liên quan với hắn.

Tin tức hắn mùng chín tháng sau thành thân, một khi truyền ra, liền nhanh chóng trở thành chuyện dân chúng nghị luận nhiều nhất.

"Không biết là vị nữ tử nào, có phúc như vậy, có thể gả cho Lý đại nhân, thực hâm mộ nàng ấy…"

"Ài, đáng thương ba đứa con gái như hoa như ngọc đó của lão phu, lần này là hoàn toàn hết hy vọng rồi, không biết Lý đại nhân có thu thiếp thất không?"

"Thôi đi, chỉ ba đứa con gái đó của ngươi, Lý đại nhân có ân đối với chúng ta, ngươi muốn lấy oán trả ơn, chúng ta không đáp ứng trước!"

"Ta vừa mới nhìn thấy cô nương đó, phi thường xinh đẹp, xứng đôi Lý đại nhân."

"Lý đại nhân khiến ta nhớ tới mười mấy năm trước, vị đại nhân kia, cũng là vị quan tốt làm chủ cho dân chúng, hắn hình như cũng họ Lý, chỉ tiếc, ài…"

"Ta cũng nhớ ra rồi, đáng tiếc vị Lý đại nhân kia, không gặp được minh chủ, tiên đế, cũng không phải nữ hoàng bệ hạ…"

"Tòa nhà Lý đại nhân bây giờ ở, chính là Lý phủ năm đó."

"Những người năm đó hại chết hắn, nhất định sẽ không được chết tử tế…"

"Suỵt, ngươi không muốn sống nữa à, nếu như bị người ta nghe được, ngươi có mười cái đầu cũng không đủ chặt…"

…

Mùng bảy tháng mười.

Hôm nay cũng không phải một ngày đặc thù, chỗ ở của một ít quan to quý nhân vẫn như mọi khi, nhưng phường thị dân

chúng ở lại, trình độ náo nhiệt của nó, lại không thua gì ngày hội.

Hai ngày sau, chính là ngày Lý đại nhân thành thân.

Từ hôm nay trở đi, các cửa hàng của Thần Đô, vì chúc mừng việc này, mang hàng hóa thương phẩm bán chiết khấu, một ít dân chúng trong nhà rõ ràng không có hỷ sự, lại ở trước cửa treo đèn lồng lớn màu đỏ, đầu đường cuối ngõ dán chữ hỉ, ai biết tự nhiên biết là Lý đại nhân thành thân, người không biết, còn tưởng rằng là bệ hạ lập hậu.

Cho dù là tiên đế năm đó lập hậu, dân chúng cũng không tự phát chúc mừng như vậy.

Vô số quan viên trong triều, đều không quen nhìn phương thức làm việc của Lý Mộ, nhưng ở lúc thấy một màn như vậy, cũng không thể không cảm thấy kính nể từ đáy lòng.

Làm quan đến mức này, còn cầu gì hơn?

Hết chương 561.

Chương 562. Kết hôn (1)

Theo mùng chín tháng mười tới gần, đầu đường cuối ngõ, gần như đều đang thảo luận hôn sự sắp tới này.

Một nữ tử đầu đội nón, chậm rãi đi đến trên đường của Thần Đô.

Cách ăn mặc này, tuy khác với người thường, nhưng vẫn chưa dẫn tới mọi người đặc biệt chú ý.

Luôn có một số người, bởi vì một số lý do đặc thù nào đó, không muốn xuất đầu lộ diện, ra ngoài mang theo cái khăn che mặt hoặc áo choàng, ngày thường cũng không hiếm thấy.

Nữ tử đối với Thần Đô tựa như rất quen thuộc, ngựa quen đường cũ xuyên qua các con đường, cuối cùng tới Bắc Uyển, đứng ở trước một tòa phủ đệ rộng lớn.

Trên tấm biển trước cửa viết hai chữ to "Lý phủ", ánh mắt của nữ tử xuyên qua sa đen cái nón, chăm chú nhìn hai chữ này thật lâu.

Nhà này tựa như là gần đây có hỷ sự, trên tấm biển treo lụa màu đỏ, trên hai cái đèn lồng lớn màu đỏ, cũng dán chữ "Hỷ" màu đỏ.

Kẹt…

Cửa từ bên trong mở ra, một thiếu nữ mười tám mười chín tuổi, dị thường xinh đẹp, từ bên trong đi ra, nghi hoặc hỏi: "Vị tỷ tỷ này, xin hỏi ngươi tìm ai?"

Nữ tử vẫn chưa trả lời, chậm rãi xoay người rời khỏi.

Tiểu Bạch lại đóng cửa lại, đi trở về, Vãn Vãn từ trong vườn hoa thò đầu ra, hỏi: "Ai thế?"

Tiểu Bạch lắc lắc đầu, nói: "Không biết, hẳn là đi nhầm nhà."

Ngoài cửa, nữ tử đi ra xa trăm bước, trước mặt có một người bán hàng rong gánh đồ đi tới.

Nữ tử ngăn lại người bán hàng rong, chỉ vào phủ đệ phía trước, nhẹ nhàng hỏi: "Quấy rầy rồi, xin hỏi một chút, Lý phủ phía trước, là ai đang ở?"

Người bán hàng rong vốn tưởng là có người mua hàng, trong lòng đang vui vẻ, nghe được là hỏi đường, trong lòng có chút không vui, nhưng theo phương hướng nữ tử chỉ nhìn lại, lập tức lại mặt mày vui vẻ hẳn lên, buông gánh đồ xuống, nói: "Cô nương là từ nơi khác tới nhỉ, nếu ngươi là người Thần Đô, nhất định không thể không biết ai ở trong đó. Lý đại nhân là thanh thiên trong lòng chúng ta, hắn không sợ quyền quý, bình oan làm chủ cho bao nhiêu dân chúng, tòa nhà này, chính là nữ hoàng bệ hạ thưởng cho hắn…"

Nói tới Lý đại nhân, người bán hàng rong liền bắt đầu thao thao bất tuyệt kể, một khắc nào đó, nhìn thấy hai bóng người phía trước đi tới, nói: "Khéo, đó là Lý đại nhân cùng phu nhân của hắn, cô nương ngươi xem, bọn họ có phải một đôi trời đất tạo nên hay không…"

Bên người chưa truyền đến thanh âm, người bán hàng rong quay đầu nhìn, thình lình rùng mình một cái.

Chỉ thấy bên cạnh hắn trống trơn, nào có cô nương nào…

Thời gian giữa trưa, ánh mặt trời ấm áp, hắn lại cảm nhận được có một luồng khí lạnh từ xương cụt xộc thẳng lên đầu, gánh đồ lên, hướng về con đường đông người chạy như điên.

Trước cửa Lý phủ, Lý Mộ dắt Liễu Hàm Yên, đang muốn rảo bước tiến vào cửa nhà, bỗng nhiên lòng có cảm giác, quay đầu nhìn phương hướng nào đó.

Nơi đó chỉ có một người bán hàng rong đang gánh đồ, không biết nguyên nhân là gì, đang liều mạng chạy như điên.

Liễu Hàm Yên thấy hắn dừng bước, cũng quay đầu nhìn nhìn, nghi hoặc nói: "Làm sao vậy?"

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: "Không có gì, vào thôi…"

Vừa rồi một khắc đó, trong lòng Lý Mộ không hiểu sao sinh ra một loại rung động mãnh liệt.

Đối với tu hành giả luyện hóa ba hồn bảy phách mà nói, rất ít sẽ sinh ra loại cảm giác này, đại bộ phận cảm ứng của bọn họ đều có nguyên nhân, nhưng khi ánh mắt Lý Mộ nhìn qua, lại cũng chưa phát hiện cái gì.

Hai người đi vào cửa nhà, cổng Lý phủ đóng lại.

Bắc Uyển, trong một ngõ nông, nơi Lý Mộ không nhìn thấy, một nữ tử tựa vào trên tường, sắc mặt dưới áo choàng tái nhợt đến cực điểm.

Mùng tám tháng mười.

Cách ngày thành thân, chỉ có một ngày.

Liễu Hàm Yên trở về Diệu Âm phường, nàng mang nơi đó coi là nhà mẹ đẻ của nàng, ngày mai Lý Mộ sẽ dùng kiệu lớn tám người khiêng, nâng nàng trở về.

Tới gần ngày kết hôn, Lý Mộ ngược lại trở nên nhàn rỗi, hắn vốn không mời bao nhiêu người, khách nhân ngày mai tới không nhiều, Phù Đạo Tử còn đang bế quan, Phù Lục phái có Ngọc Chân Tử cùng Huyền Chân Tử làm đại biểu, chưởng giáo cùng thủ tọa đỉnh núi khác tuy chưa tới, nhưng quà của mỗi người lại vẫn là đưa đến.

Phù lục trên người Lý Mộ, ở trong quá trình đại chiến với các sát thủ Ma Tông đã tiêu hao gần hết, thừa dịp kết hôn lần này, lại bổ sung trở về.

Hàn Triết cùng Tần sư muội, cũng theo đám người Ngọc Chân Tử đến đây.

Hàn Triết dùng ánh mắt tiếc nuối nhìn Lý Mộ, nói: “Thật ra lúc trước ta cho rằng, ngươi sẽ cùng Lý…”

Hắn còn chưa nói xong, đã bị Lý Tứ phía sau đá một cước, Trương Sơn thuận thế từ phía sau bịt miệng của hắn, trực tiếp lôi hắn đi.

Chỉ chốc lát sau, Hàn Triết lại đi trở về, nói: “Mặc kệ thế nào, vẫn là chúc mừng ngươi, cưới được Liễu sư thúc nữ tử tốt như vậy, cũng không biết đạo lữ tương lai của ta bây giờ ở đâu…”

Tần sư muội không chút để ý đi đến trước mặt Hàn Triết, ho nhẹ một tiếng, cố ý vô tình ưỡn bộ ngực nhỏ lên.

Ánh mắt Hàn Triết từ trên người Tần sư muội đảo qua, nhìn Trần Diệu Diệu đứng ở bên người Lý Tứ, gầy đi cả một vòng lớn, nói: "Ngay cả Lý Tứ cũng có Trần sư muội rồi, lão thiên gia thật là không công bằng…"

Trần Diệu Diệu lần này cũng theo Lý Tứ tới đây. Nàng là hành thổ chi thể, ở trước khi tu vi tới cảnh giới cao thâm nhất, hình thể sẽ khác hẳn với người thường, nhưng sau khi trải qua tu hành, đã so với trước kia gầy hơn rất nhiều. Đương nhiên, mặc dù là gầy đi một nửa, Lý Tứ đứng ở bên cạnh nàng, vẫn có chút chim nhỏ nép vào người.

Ánh mắt Lý Mộ lơ đãng liếc, nhìn thấy ngoài cửa có một bóng người đi qua.

Trong lòng hắn kinh ngạc, không biết vì sao Chu Trọng sẽ xuất hiện ở đây.

Quan viên trong triều, trừ Trương Xuân cùng Lý Tứ hai lão bằng hữu, Lý Mộ không mời một ai cả, cùng Chu Trọng càng thuộc về trận doanh đối địch, gã chung quy sẽ không là tới chúc phúc Lý Mộ tân hôn vui vẻ.

Lý Mộ đi ra cửa phủ, nhìn thấy Chu Trọng đứng ở cạnh xe ngựa, ánh mắt về nhìn cửa Lý phủ.

Lý Mộ đi qua, hỏi: "Chu thị lang, có việc gì?"

Chu Trọng nhìn tấm biển Lý phủ, thản nhiên nói: "Không có việc gì."

Lý Mộ nhớ tới, Chu Trọng từng nói, đây là tòa nhà một người bạn của gã, chủ nhân ban đầu của Lý phủ, tựa như từng là một quan lại phạm tội, nhưng cụ thể đã phạm tội gì, Lý Mộ không rõ.

Hai ngày này là ngày lành, việc trận doanh, có thể tạm thời vứt xuống. Lý Mộ nói: "Chu thị lang nếu không đi vào uống chén trà xong rồi đi?"

Chu Trọng lắc lắc đầu, nói: "Hôm nay là ngày giỗ vị bạn cũ kia của bản quan, bản quan không có tâm tư uống trà."

Sắc mặt Lý Mộ trầm xuống, hảo cảm vốn không có quá nhiều đối với Chu Trọng, đã không còn sót lại chút gì.

Phành!

Lý Mộ đi vào cửa chính, cửa Lý phủ ầm ầm đóng lại.

Mặc dù hôm nay thật là ngày giỗ bạn cũ của gã, gã trước mặt Lý Mộ sắp kết hôn nói ra, cũng không nên.

Hết chương 562.

Chương 563. Kết hôn (2)

Gã nếu không phải Hình bộ thị lang, ở trước kết hôn của người khác nói năng lỗ mãng như thế, bị bắt bị đánh một trận cũng là nhẹ, gặp ai tính tình không tốt, sợ là phải bị treo lên đánh.

Ngày mai chính là ngày đại hỉ, không muốn bị việc này ảnh hưởng tâm tình, Lý Mộ hít thật sâu, mang Chu Trọng vứt ra sau đầu.

Mùng chín tháng mười.

Thần Đô vui mừng, ở một ngày này, đạt đến đỉnh phong.

Nhãn dán trên người Lý Mộ thật sự quá nhiều, trạng nguyên lang, sủng thần nữ hoàng, thanh thiên Thần Đô… , thời gian giữa trưa, khi hắn ngồi lên lưng ngựa, đi đón tân nương, Thần Đô muôn người đều đổ xô ra đường.

Tiệc cưới tiệc rượu, trong Lý phủ, chỉ bày ít ỏi sổ bàn.

Nhưng trên đường rộng lớn ngoài Lý phủ, mọi người lại là đầu kề sát đầu, chân kề sát chân.

Hai bên đường ngoài phủ bày một hàng bàn dài, hôm nay mặc kệ thân phận người tới, đều có thể ở nơi này uống một chén rượu mừng.

Dân chúng xếp hàng ở ngoài Lý phủ, tranh nhau tặng quà, người này tặng nửa cuộn vải, người kia tặng một đôi nến đỏ, tuy không phải vật gì đáng giá, lại cũng đều là một mảng tâm ý.

Toàn bộ Bắc Uyển, từ ngày lập thành, chưa từng náo nhiệt như vậy.

Đương nhiên, đối với quan to quý nhân trong Bắc Uyển thói quen thanh tịnh mà nói, đây là ầm ĩ.

Một quan viên ngồi ở trong sân nhà mình, nghe thanh âm ngoài cửa, không vui nói: “Phiền chết, không phải là đón dâu sao, cần gì tổ chức lớn như vậy?”

Phu nhân của hắn đứng ở bên cạnh hắn, nói: "Đây nào phải người ta làm ra tình huống lớn như vậy, đây là dân chúng tự phát ăn mừng, khi nào lão gia cũng có thể khiến dân chúng như vậy, tôi nằm mơ cũng sẽ cười tỉnh…"

Quan viên đó bĩu môi, không phục nói: "Lung lạc đám điêu dân kia tính là cái gì, hắn ở trong triều, căn bản không có mấy người bạn."

Phụ nhân nhìn hắn một cái, khinh thường nói: "Những kẻ đó trong triều, cũng có thể tính là bạn, bọn họ ở mặt ngoài xưng bạn bè với ông, sau lưng không biết tính kế ông như thế nào đâu…"

Một tòa phủ đệ khác, Lại bộ thị lang đứng ở trong sân, không bị ồn ào bên ngoài ảnh hưởng chút nào, đi vào thư phòng, hỏi: "Ngươi xác định sao?"

Một quan viên trong thư phòng sắc mặt âm trầm, nói: "Huyện thừa Thiên Hà Hầu Bạch, huyện lệnh An Nghĩa Đinh Vân, huyện lệnh Bạch Ngọc Đặng Tả, huyện úy Trung Sơn Hoàng Định, đại nhân không cảm thấy mấy cái tên này quen tai không?"

Ánh mắt Lại bộ thị lang hơi đọng lại, nói: "Quả nhiên là bốn người bọn hắn."

Tên quan viên kia nói: "Mười bốn năm trước, bốn người bọn họ, đều là Lại bộ chủ sự, cũng đều tham dự chuyện đó, mười bốn năm sau, lục tục bị người ta giết chết, mấy vụ án này, không phải Ma Tông gây nên…"

Lại bộ thị lang nói: "Ý ngươi là, có người đang báo thù cho người kia?"

Quan viên đó nói: "Ngoài ra, không có khả năng khác."

Lại bộ thị lang nheo mắt, nói: "Mười bốn năm trôi qua rồi, còn chấp nhất như vậy, sẽ là ai, Lý gia năm đó, chẳng lẽ còn có cá lọt lưới?"

Quan viên kia nghĩ nghĩ, nói: "Năm đó cả nhà Lý gia đều đã bị diệt tộc, không có khả năng có cá lọt lưới…"

Lại bộ thị lang hừ lạnh một tiếng, nói: “Mặc kệ là ai, bắt về xử trí là được, hắn có thể xuống tay với bốn người này, hẳn là cũng sẽ không bỏ qua mục tiêu khác, Thần Đô hắn hẳn là không có lá gan này… Ngươi điều tra một chút, quan viên năm đó tham dự việc này, bây giờ đều ở nơi nào.”

Quan viên kia nói: “Đã điều tra, năm đó còn có một vị viên ngoại lang, bây giờ ở quận Yến Đài, đảm nhiệm Yến Đài quận úy, có tu vi cảnh giới thứ tư đỉnh phong, nhìn từ mấy vụ án này, thực lực hung thủ, sẽ không vượt qua cảnh giới thứ năm, cần thông báo Cung Phụng ti hay không, để bọn họ ở bên ngoài mang người nọ giải quyết, miễn cho thêm chuyện…”

Lại bộ thị lang trào phúng cười cười, nói: “Thêm chuyện… , ha ha, vụ án đó, muốn lật lại bản án, phải mang triều đình lật lại trước, không ai có bản lãnh này, mặc kệ là đảng mới đảng cũ, hay là bệ hạ, đều sẽ không để loại chuyện này xảy ra.”

Quan viên kia hỏi: “Vậy ý tứ của ngài là?”

Lại bộ thị lang nói: “Bảo người Cung Phụng ti đi quận Yến Đài canh gác, theo luật pháp, mưu hại mệnh quan triều đình, bắt được người, hẳn là phải dẫn về Thần Đô phạt, bảo bọn họ làm theo quy củ, đừng làm động tác dư thừa gì, miễn cho đến lúc đó nói không rõ, mang hắn về Thần Đô, bản quan cũng muốn xem xem, là ai không biết tự lượng sức mình như vậy…”

Quan viên đó gật gật đầu, nói: “Vâng…”

Một lát sau, hắn từ trong phủ Lại bộ thị lang đi ra, khi xuyên qua đám người rộn ràng nhốn nháo bên ngoài, đi ngang qua Lý phủ, còn có chút tò mò hướng bên trong nhìn thoáng qua…

Lý phủ, nghi thức hôn lễ đã bắt đầu.

Lý Mộ cùng Liễu Hàm Yên không có người thân, trong phủ đều là một ít bạn bè.

Mai đại nhân là người chủ trì hôn lễ, mặt đầy nụ cười đứng ở phía trước.

“Nhất bái thiên địa.”

“Nhị bái… , không có cao đường, thì bái sư phụ đi.”

“Phu thê đối bái…”

“Đưa vào động phòng…”

…

Tối nay, là đêm đại hỉ của Lý phủ, trong phủ ngoài phủ, đều là một mảng vui mừng.

Trong phòng hoa chúc, Lý Mộ chậm rãi vén khăn voan của Liễu Hàm Yên, ánh mắt hai người nhìn nhau, bưng lên rượu giao bôi, cánh tay đan nhau, ngoài cửa sổ, có vô số pháo hoa lấp lánh bay lên bầu trời đêm, nở rộ ra hào quang đẹp mặt.

Thần Đô, quán rượu nơi nào đó.

Lửa khói lấp lánh chiếu sáng bầu trời đêm, cũng chiếu sáng trong quán rượu. Nữ tử sau khi tháo nón xuống, lộ ra khuôn mặt thanh lệ động lòng người.

Nàng cầm lấy vò rượu, mang rượu trong vò uống một hơi cạn sạch, đội nón, xoay người đi ra khỏi quán rượu, nhìn phương hướng lửa khói truyền đến, nhỏ giọng nói: “Chúc mừng…”

Cung Trường Nhạc.

Chu Vũ lười biếng tựa vào trên ghế, nhẹ nhàng nhấp một ngụm rượu, nhíu mày nói: “Rượu cống cái gì, không có lấy một chút hương vị, sang năm không cần tặng nữa…”

Một đêm qua, đối với rất nhiều người của Thần Đô mà nói, nhất định là đêm không ngủ.

Lý đại nhân nổi tiếng khắp Thần Đô tân hôn, không biết bao nhiêu nữ tử Thần Đô, ảm đạm đau lòng.

Văn võ trạng nguyên, sủng thần của nữ hoàng, sứ giả chính nghĩa, thanh thiên của dân chúng, bộ dạng lại là phong lưu như thế, đối với nữ tử trẻ tuổi vừa độ tuổi của Thần Đô mà nói, đây không thể nghi ngờ là nhân tuyển phu quân lý tưởng nhất của bọn họ.

Hơn nữa là nam tử như vậy, còn chưa từng thành thân, một số nữ tử nào đó tự cao còn có vài phần tư sắc, liền có ý vô tình bồi hồi ở trước cửa Lý phủ, ảo tưởng có thể cùng người nào đó có một đoạn gặp gỡ bất ngờ lãng mạn, ngày sau trở thành nữ chủ nhân Lý phủ.

Trước khi Lý Mộ kết hôn, các nàng còn có thể ôm hi vọng đối với việc này.

Bây giờ, hy vọng của các nàng đã phá diệt, trong lòng đối với nữ tử may mắn kia, lại không sinh ra nổi chút ghen tị, chỉ có thể yên lặng chúc bọn họ hạnh phúc.

Hết chương 563.

Chương 564. Bí ẩn (1)

Lý phủ.

Mặt trời đã lên tới đỉnh đầu, Lý Mộ cùng Liễu Hàm Yên mới từ trong phòng đi ra.

Sắc mặt Liễu Hàm Yên hồng nhuận, thần quang nội liễm, ý cười trong mắt không che giấu được, Lý Mộ lại là vẻ mặt buồn bực, trong lòng cũng rất khó chịu.

Ngay tại đêm qua, hai người rốt cuộc đợi được lần đầu tiên âm dương song tu trong cuộc đời.

Quá trình song tu không thể nghi ngờ rất vui vẻ, nhưng kết quả, lại khiến Lý Mộ khó có thể tiếp nhận.

Đêm hôm qua, hai người âm dương giao dung, lực lượng thuần dương cùng thuần âm nhiều năm, ở trong cơ thể hai người dung hợp lưu chuyển, tu vi Liễu Hàm Yên thành công đột phá đến cảnh giới thứ năm, tu vi của Lý Mộ, tuy cũng trải qua tăng vọt, nhưng lại kẹt ở cảnh giới thứ tư đỉnh phong, cách cảnh giới thứ năm còn thiếu một bước.

Nhưng một bước này, lại là một bước khó khăn nhất.

Một bước cuối cùng này, có người mấy ngày có thể bước ra, có người lại cần mười bữa nửa tháng, có người ba năm năm, có người ba năm mươi năm, không có quy luật đáng nói.

Lý Mộ so với Liễu Hàm Yên tu hành trước, cũng là dẫn nàng tiến vào con đường tu hành, nhưng nàng so với Lý Mộ đột phá cảnh giới thứ năm trước, Lý Mộ tức đến run rẩy, chẳng lẽ hắn đời này, đã định sẵn luôn bị nữ nhân đè ở dưới thân?

Lão giặc trời, âm dương song tu như nhau, cái này đối với hắn cũng quá không công bằng.

Liễu Hàm Yên kéo cánh tay hắn, an ủi: “Đừng nản chí, nói không chừng vài ngày nữa chàng liền đột phá, về sau, ta bảo hộ chàng…”

Nàng tuy là đang an ủi Lý Mộ, trong giọng nói lại có sự đắc ý không che giấu được.

Lý Mộ liếc nàng một cái, nói: “Ta là người cần nữ nhân bảo hộ… Sao…”

Nói một chút, thanh âm hắn liền nhỏ xuống.

Bởi vì hắn ý thức được, hắn hình như thật là loại người này.

Trên an toàn, trước kia dựa vào Lý Thanh, về sau dựa vào Tô Hòa, sau nữa dựa vào nữ hoàng, trên kinh tế, từ trước kia đến bây giờ, vẫn luôn dựa vào Liễu Hàm Yên…

Không nghĩ không biết, nghĩ lại mới nhận thức được, mình thì ra luôn dựa vào nữ nhân.

Bây giờ ngay cả Liễu Hàm Yên tu vi cũng cao hơn hắn, trong lòng Lý Mộ khó tránh khỏi có chút ghen, nói cái gì đứa con thiên mệnh, có thể hắn cũng chỉ là đứa con ông trời bao nuôi.

Sau khi ăn cơm xong, Lý Mộ tính vào cung một chuyến.

Ngày hôm qua hôn lễ cử hành thuận lợi như vậy, thật ra trên trình độ rất lớn phải cảm tạ nữ hoàng.

Trong nhà Lý Mộ không có nha hoàn hạ nhân, nàng liền bảo Mai đại nhân từ trong cung điều một ít cung nữ tới.

Thức ăn trên tiệc cưới, là nàng sai ngự trù trong cung làm.

Chuẩn bị rượu mừng cho khách nhân, cũng là rượu cống nàng từ trong cung đưa tới.

Nàng tuy chưa tự mình tới, nhưng lại bảo Mai đại nhân mang hôn lễ của hắn an bài cực kỳ chu đáo.

Cung Trường Nhạc.

Lý Mộ đi đến trong điện, nữ hoàng đang phê duyệt tấu chương đầu cũng không ngẩng, hỏi: “Ngươi không ở trong nhà bầu bạn tân nương tử, đến trong cung làm cái gì?”

Lý Mộ mang mấy hộp thức ăn chứa đồ ăn sáng hắn tự tay làm đưa cho Mai đại nhân, nói: “Hôn lễ của thần, may có bệ hạ hỗ trợ, thần là tới cảm tạ bệ hạ.”

Chu Vũ ngẩng đầu nhìn hắn một cái, nói: “Ngươi nếu là thật sự muốn cảm tạ trẫm, thì giúp trẫm đọc những tấu chương này,

mỗi ngày đều có sổ con xem không hết, phiền chết…”

Lý Mộ phát hiện, sau khi hai người thân quen rồi, nữ hoàng bây giờ càng ngày càng càn rỡ.

Mỗi ngày đều có sổ con xem không hết, phiền chết… , đây là lời một hoàng đế nên nói?

Cho dù nàng thật sự phiền, cũng không thể nói ra, minh quân đều là thức khuya dậy sớm, bận trăm công ngàn việc, chỉ có hôn quân mới sẽ chán ghét xem sổ con phiền, câu này nếu như bị ghi lại, sẽ ở đời sau lưu lại tiếng xấu thiên cổ.

Trước kia nàng còn sẽ ở trước mặt Lý Mộ giả bộ một chút, bày chút bộ dạng, bây giờ ngay cả giả vờ cũng không muốn giả vờ nữa.

Lý Mộ tuy cũng muốn giúp nàng, nhưng hậu cung còn không thể can dự triều chính, nào có đại thần giúp đỡ hoàng đế xử lý sổ con, cái này nếu như bị người ta biết, một cái mũ sủng thần loạn chính, là không có cách nào tháo xuống được.

Lý Mộ lắc lắc đầu, bất đắc dĩ nói: “Bệ hạ, cái này không ổn lắm…”

Chu Vũ thất vọng nhìn hắn, nói: “Trẫm xem như hiểu rồi, ngươi trước kia nói cái gì vì trẫm vượt lửa qua sông, muôn chết không từ, thì ra đều là giả, ngay cả giúp trẫm xem tấu chương cũng không muốn, càng đừng nói vượt lửa qua sông…”

Lý Mộ đi lên, bất đắc dĩ nói: “Xem, xem, thần xem còn không được sao…”

Nữ hoàng hôm nay ở trước mặt hắn đã hoàn toàn lộ ra bản tính, ngay cả diễn cũng không diễn nữa, thế mà còn có thể dùng lời của Lý Mộ để gài ngược lại hắn, Lý Mộ nếu là từ chối, liền nói lên hắn trước đây nói với nữ hoàng, đều là nói láo.

Mai đại nhân mang đồ ăn trong hộp thức ăn đặt tới trên bàn, Lý Mộ ôm lấy đống tấu chương kia, tới trong góc.

Các bộ trình lên sổ con, là dựa theo cấp bậc quan trọng phân chia sẵn, sổ con quan trọng nhất, nữ hoàng đều đã xử lý qua,

còn lại, đều là những thứ độ quan trọng thấp hơn.

Đại Chu ba mươi sáu quận, mấy trăm huyện, mặc dù là các bộ đã giải quyết đại bộ phận vấn đề, nhưng giữ lại cho nữ hoàng xử lý, vẫn như cũ không ít.

Chu Vũ ở một bên nhàn nhã ăn cơm, ánh mắt từ trên người Lý Mộ đảo qua, hỏi: "Vài ngày không gặp, của ngươi tu vi tăng lên không ít."

Lý Mộ giải thích: "Bởi vì thần là thuần dương chi thể, thê tử của thần là thuần âm chi thể."

Thuần dương cùng thuần âm khi âm dương giao dung, sẽ sinh ra một loại lực lượng vô cùng kỳ dị, có tác dụng tăng trưởng pháp lực, đột phá vách ngăn tu vi, Lý Mộ tuy chưa nói rõ, nhưng ý ở ngoài lời của hắn, mặc cho ai cũng có thể nghe ra.

Ý tứ của hắn là, bọn họ đêm qua, đã âm dương giao dung.

Chu Vũ nháy mắt liền cảm giác đồ ăn trước mắt không còn thơm như vậy.

Không chỉ có thế, một câu của Lý Mộ, khiến nàng không khỏi liên tưởng đến hình ảnh bọn họ âm dương giao dung. Loại hình ảnh này, nàng chưa từng có sự từng trải tương tự, vốn là không liên tưởng ra được, nhưng nàng trùng hợp lại từng bắt gặp giấc mơ kia của Lý Mộ…

Nàng càng muốn quên, cảnh đó lại càng thêm rõ ràng.

Nàng có thể lau đi ký ức của người khác, lại không thể lau đi ký ức của mình, ký ức thiếu mất, tâm ma vẫn còn, cái này sẽ tạo thành phiền toái lớn hơn nữa cho nàng.

Tâm ma có thể dùng Thanh Tâm Quyết áp chế, nhưng có một số tâm tư lại không thể.

Thần tử tri kỷ vốn thuộc về một mình nàng, biến thành phu quân của một nữ nhân khác, bọn họ ở tòa nhà nàng ban cho, dùng đồ nàng ban cho, nàng thậm chí cũng không thể đi vào trong đó nữa — Chu Vũ thừa nhận mình có chút hâm mộ.

Hết chương 564.

Chương 565. Bí ẩn (2)

Sau khi có nương tử, tâm tư Lý Mộ liền không thể toàn tâm toàn ý đặt ở trong cung, linh loa nàng ban cho hắn, cũng đã lâu rất lâu chưa từng dùng.

Khiến nàng mâu thuẫn là, nàng lại cảm thấy, Mai vệ nói đúng.

Lý Mộ tuy là thần tử của nàng, nhưng hắn cũng nên có cuộc sống của hắn, nàng không nên quá mức nghiêm khắc đối với hắn, cũng không nên dục vọng chiếm hữu quá mạnh đối với hắn, nhưng trong lòng vì sao vẫn khó chịu như vậy, giống như lúc còn nhỏ bị các muội muội cướp đi búp bê nàng yêu thích…

Giờ phút này, cách Lý Mộ càng gần, lòng của nàng càng loạn, nàng buông đũa, đứng lên, nói: "Ngươi xem trước, trẫm ra ngoài một chút…"

Nữ hoàng lựa chọn làm một hoàng đế phủi tay (để công việc cho cấp dưới làm), Lý Mộ chỉ có thể tiếp tục giúp nàng xử lý tấu chương.

Những tấu chương này không xem không biết, vừa xem mới phát hiện, thì ra làm hoàng đế vất vả như vậy.

Đại Chu ba mươi sáu quận đã không ít sự việc, Đại Chu làm thượng quốc của Tổ Châu, còn cần xử lý công việc quốc gia khác ở Tổ Châu.

Có một số nước nhỏ, nội bộ xảy ra chính biến, hoàng thất chính thống, sẽ hướng Đại Chu cầu viện.

Còn có một số nước nhỏ, bị yêu quỷ ma đạo xâm nhập, bằng vào lực lượng quốc gia mình không thể phản kháng, cũng sẽ xin giúp đỡ từ Đại Chu.

Việc này, triều thần là không có quyền làm ra quyết định, cuối cùng đều cần nữ hoàng quyết đoán.

Lý Mộ cũng không cách nào thay thế nữ hoàng quyết định những thứ này, mang bộ phận sổ con này lấy ra, đặt ở một bên.

Về phần công việc cảnh nội Đại Chu, đặc biệt là sau nhiều tầng phê chuẩn, chỉ cần nữ hoàng bút son phê chỉ thị, Lý Mộ đều phê thay nàng.

Xử lý xong sổ con hắn có thể xử lý, nữ hoàng còn chưa trở về, Lý Mộ rời khỏi cung Trường Nhạc, tới Trung Thư tỉnh.

Trừ giúp nữ hoàng chia sẻ, hắn còn có chuyện cần tự mình xử lý.

Đi vào nha phòng thuộc về hắn, Lý Mộ phát hiện, trên bàn nha phòng của hắn, lại đặt vài sổ con.

Sáu vị Trung Thư xá nhân, hắn phân công quản lý là Hình bộ, hằng ngày công việc bận nhất, Lý Mộ mở ra mấy sổ con, phát hiện là sổ con đến từ quận Ngọc Sơn.

Huyện lệnh Bạch Ngọc cùng huyện úy Trung Sơn của quận Ngọc Sơn, nghi là chết bởi Ma Tông trả thù, Ngọc Sơn quận thủ vì thế tự mình đến Thần Đô bẩm báo việc này, ngược lại nhanh hơn một bước so với do quận nha trình ra sổ con.

Vụ án này triều đình đã phái Cung Phụng ti đi thăm dò, chỉ cần chờ kết quả là được, Lý Mộ lật hai sổ con một chút, liền đặt ở một bên, chuẩn bị xem phong tiếp theo.

Hắn đã cầm lấy một phong sổ con mới, tựa như là ý thức được cái gì, lại đặt nó xuống.

Lý Mộ một lần nữa mở ra hai phong sổ con đó, đặt nó cùng một chỗ, phát hiện Bạch Ngọc huyện lệnh cùng Trung Sơn huyện úy, ở trước khi đi địa phương nhậm chức, thế mà đều là từ Lại bộ điều ra ngoài, hơn nữa chức quan đều là chủ sự Lại bộ, ngay cả thời gian bị từ Lại bộ điều ra, cũng chỉ chênh nhau mấy tháng.

Nếu hắn không nhớ lầm, An Nghĩa huyện lệnh cùng Thiên Hà huyện thừa lúc trước chết, tựa như cũng có kinh nghiệm làm quan ở Lại bộ, nhưng cụ thể là chức quan gì, Lý Mộ vẫn chưa tìm hiểu kỹ.

Trong vòng nửa năm, quan viên từ Lại bộ đi ra đã chết bốn người, cái này không khỏi quá mức trùng hợp, nếu hai quan viên trước chết, cùng hai vị quan viên quận Ngọc Sơn chết là

cùng một hung thủ gây nên, như vậy án này liền không quan hệ với Ma Tông, triều đình đã điều tra lầm phương hướng…

Bởi vì suy tính từ trên tuyến thời gian, lúc hai quan viên trước chết, Lý Mộ còn chưa trêu vào Ma Tông.

Sau khi phát hiện liên hệ giữa mấy vụ án này, Lý Mộ liền trực tiếp tới Hình bộ, tìm được Hình bộ lang trung, hỏi: "Lúc trước vụ án hai quan viên quận Hán Dương cùng quận Đan Dương gặp chuyện, là ai đang điều tra?"

Hình bộ lang trung nói: "Là Ngụy chủ sự."

Lý Mộ nói: "Bảo hắn tới đây."

Hình bộ lang trung đi ra khỏi nha phòng, rất nhanh đã mang Ngụy Bằng tìm đến. Lý Mộ nhìn về phía Ngụy Bằng, hỏi: "Thiên Hà huyện thừa cùng An Nghĩa huyện lệnh, trước kia ở Lại bộ làm chức gì?"

Ngụy Bằng nghĩ nghĩ, nói: "Lại bộ chủ sự."

Trong mắt Lý Mộ lộ ra sự kinh ngạc: "Lại là Lại bộ chủ sự…"

Nói xong, hắn tiếp tục hỏi: "Ngươi có biết bọn họ đảm nhiệm Lại bộ chủ sự, là khi nào không?"

Ngụy Bằng đối với việc này, hiển nhiên nhớ rất rõ ràng, chưa tự hỏi quá nhiều, nói: "Đại khái mười hai mười ba năm trước…"

Bốn vị Lại bộ chủ sự cùng thời kì, ở trong nửa năm, toàn bộ được lên chức, lại ở mười hai mười ba năm sau, ở trong nửa năm, toàn bộ chết oan chết uổng, điều này ý nghĩa cái gì, không cần nói cũng biết…

Lý Mộ nhíu mày, lẩm bẩm: "Đoạn thời gian đó, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Lý Mộ vốn tưởng, mấy vụ án này, là người Ma Tông gây nên.

Nhưng hắn căn cứ manh mối điều tra đến nơi đây, mới chấn động phát hiện, sự tình tựa như xa không chỉ đơn giản như vậy.

Ba quận bốn huyện, bốn vụ án, tất cả đều chỉ hướng Lại bộ.

Nếu bốn vụ án này đều là cùng người gây ra, như vậy trình độ nghiêm trọng cùng ác liệt của án này, còn phải nâng cao thêm cấp bậc.

Lý Mộ lập tức quyết đoán, nói: "Cho người, theo ta đi Lại bộ!"

Hình bộ lang trung nhìn Ngụy Bằng một cái, nói: "Còn không đi theo Lý đại nhân…"

Sau khi phân tích manh mối mấy vụ án này, Lý Mộ tin tưởng, đáp án cuối cùng, ngay tại Lại bộ.

Lại bộ cùng Hình bộ cách nhau không xa, rất nhanh đã đến.

Ngụy Bằng đã là khách quen của Lại bộ, rất nhanh đã bảo người ta điều đến tư liệu chi tiết của bốn quan viên bị ám sát đó, Lại bộ chủ sự cùng thời kì, đặc biệt đề bạt cùng thời kì, bị ám sát chết cùng thời kì…

Lý Mộ đọc bốn phần tư liệu, mở miệng nói: "Hẳn là còn có thể có người tiếp theo, tra một chút, đoạn thời gian đó, Lại bộ còn có ai được đặc biệt đề bạt?"

Tên tiểu lại Lại bộ kia sau khi lật xem hồ sơ, nói: "Còn có một người, viên ngoại lang Vu đại nhân lúc đó, ở sau khi bốn vị chủ sự lên chức, rất nhanh cũng được điều đi quận Yến Đài, thăng làm Yến Đài quận úy…"

Lý Mộ giờ phút này đã có thể đoán ra, nguyên nhân mấy người này hơn mười năm trước lên chức, sợ là nguyên nhân cái chết của bọn họ hơn mười năm sau.

Rất hiển nhiên, chỉ cần điều tra rõ, bọn họ hơn mười năm trước vì sao lên chức, thì có thể biết thân phận độc thủ phía sau màn của mấy vụ án này.

Lý Mộ tiếp tục hỏi: "Ngươi có biết nguyên nhân mấy người bọn họ lúc ấy lên chức hay không?"

Tiểu lại kia lắc lắc đầu, nói: "Tiểu nhân đến Lại bộ chưa tới ba năm, không biết được chuyện hơn mười năm trước."

“Lý đại nhân nếu muốn biết hơn mười năm trước đã xảy ra cái gì, có thể trực tiếp hỏi bản quan.”

Hết chương 565.

Chương 566. Đồ khốn kiếp! (1)

Nhìn một nam tử trung niên đi vào, tiểu lại kia lập tức khom người nói: “Thị lang đại nhân.”

Lý Mộ nhìn nam tử đó, ánh mắt hơi đọng lại, thản nhiên nói: “Trần thị lang.”

Giữa Lý Mộ cùng vị Lại bộ tả thị lang này, có thù hận không nhỏ.

Vợ của huyện lệnh Dương huyện bị Tiểu Ngọc giết chết, chính là em gái ruột người này.

Lúc đó, thù của Lý Mộ cùng gã đã kết.

Sau đó, Lý Mộ tới Thần Đô, ở trong triều đình chỉ vào cái mũi người này mắng, không lưu lại bất cứ thể diện gì cho gã, cũng làm thù giữa bọn họ càng sâu thêm.

Lại bộ thị lang từ từ nói: “Hơn mười năm trước, Lại bộ có một vị quan viên thông đồng với địch phản quốc, bị các quan viên Lại bộ tố giác, sau đó, vị quan viên Lại bộ kia bị tru di cả tộc, quan viên còn lại của Lại bộ, tố giác có công, đều được đề bạt trọng dụng, mấy quan viên chết đi kia, đều là thời đó được đề bạt, hiển nhiên là bị dư đảng của tội thần kia trả đũa. Nhưng, các cung phụng của Cung Phụng ti đã đi quận Yến Đài, tin tưởng rất nhanh có thể mang hung thủ kia tróc nã quy án…”

Không ngờ Lại bộ cũng đã tra được những thứ này. Lý Mộ một chuyến này, ngược lại không cần thiết tới.

Hắn đang muốn rời khỏi, Lại bộ thị lang bỗng nhiên cười, nói: “Lý đại nhân có lẽ còn không biết, Lý phủ ngươi bây giờ ở, chính là phủ đệ của tên tội thần kia, một ngày trước khi ngươi kết hôn, chính là ngày giỗ cả nhà tội thần đó, không biết ngươi đêm động phòng, có nghe được quỷ hồn một nhà bọn họ gào rống hay không…”

Lại bộ thị lang lời còn chưa dứt, sắc mặt đã chợt biến đổi.

Một tia sáng màu vàng từ trong tai Lý Mộ bay ra, hướng gã bắn nhanh đến.

Ánh sáng vàng đó lúc đầu to bằng hạt gạo, rất nhanh liền biến thành một cái chuông khổng lồ, như xe ngựa lao vun vút, đánh vào trên người hắn.

Trên người Lại bộ thị lang chợt lóe ánh sáng màu trắng, nháy mắt liền ngưng tụ thành một vòng bảo hộ.

Nhưng vòng bảo hộ đó, ở dưới cú đập của cái chuông lớn, thế mà tựa như giấy, trực tiếp tan vỡ.

Tốc độ cái chuông lớn không giảm, đánh vào trên người Lại bộ thị lang.

Phốc!

Hắn phun ra một ngụm máu tươi, thân thể trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, va mạnh vào trên tường sân Lại bộ, lại phun ra một ngụm máu tươi. Gã ngã xuống đất, chỉ vào Lý Mộ, nổi giận nói: “Ngươi, ngươi dám…”

Chuông đạo lơ lửng ở trên vai Lý Mộ, Lý Mộ đi đến bên người Lại bộ thị lang, thản nhiên nói: “Quản tốt cái miệng của ngươi, nếu có lần sau, thì không phải gãy mấy cái xương sườn của ngươi.”

Hắn nhìn Lại bộ thị lang một lần cuối cùng, xoay người rời Lại bộ.

Quan viên tiểu lại khác của Lại bộ thấy vậy, đều trở lại phòng trực của mình, không dám xem nữa.

Đánh mệnh quan triều đình, tuy là phải trị tội, nhưng thị lang đại nhân lưu lạc đến loại kết cục này, hoàn toàn là tự làm tự chịu, mặc cho ai vừa mới kết hôn, nghe được lời của gã, đều không có tâm tình tốt.

Đổi làm người khác, có lẽ còn có thể có phiền toái.

Nhưng Lý đại nhân là sủng thần của bệ hạ, thị lang đại nhân nếu dám làm ầm ĩ việc này lên, cuối cùng có thể chịu thiệt vẫn là gã.

Lại bộ thị lang từ trên mặt đất bò dậy, mặt trầm như nước thay mình chỉnh lại xương, phủi phủi bụi đất trên người, đi ra khỏi cổng Lại bộ.

Gã chẳng qua sính miệng lưỡi lợi hại nhất thời, không ngờ Lý Mộ thế mà dám ở Lại bộ động thủ với gã, người này ở dưới sự sủng ái của nữ hoàng, đã coi trời bằng vung, nhưng nỗi nhục hôm nay, gã chỉ có thể tạm thời nhịn.

Lấy sự sủng ái của nữ hoàng đối với Lý Mộ, án này làm ầm lên tới triều đình, đối với gã không có lợi.

Gã đi ra khỏi Lại bộ, rất nhanh tới Hình bộ.

Thị lang nha, Chu Trọng nhìn bộ dáng chật vật của gã, hỏi: "Trần đại nhân, đây là làm sao vậy?"

Lại bộ thị lang không nói gì, mà là hỏi: "Ngươi xác định Lý gia năm đó không có cá lọt lưới?"

Chu Trọng nhìn gã một cái, nói: "Ngươi hẳn là so với ta càng rõ ràng hơn."

Lại bộ thị lang nói: "Ta cũng là vừa nhớ ra, hắn còn có một đứa con gái, lúc ấy không ở Thần Đô, về sau cũng chưa tìm được, bốn Lại bộ chủ sự năm đó, ở trong nửa năm qua, tất cả đều đã chết, chuyện này, chỉ sợ cũng là cô ta làm."

Chu Trọng hỏi: "Ngươi sợ cô ta tới tìm ngươi báo thù sao?"

"Chẳng lẽ ngươi không sợ. Đừng quên, chuyện đó, cuối cùng ngươi cũng đứng về phe chúng ta." Lại bộ thị lang nhìn hắn một cái, nói: "Nhưng, cô ta cũng không có cơ hội tìm chúng ta, người của Cung Phụng ti đã đi quận Yến Đài mai phục, hẳn là rất nhanh có thể bắt cô ta về Thần Đô, đến lúc đó, ngươi cũng đừng để cô ta có cơ hội nói ra cái gì, tuy cái này sẽ không tạo thành bao nhiêu phiền toái cho chúng ta, nhưng bên trên vẫn là không hy vọng nghe được một ít tin đồn…"

Chu Trọng gật gật đầu, nói: "Yên tâm, ta biết."

Lại bộ thị lang nhìn hắn, nói: "Ta là lo lắng ngươi niệm tình cũ. Chu đại nhân, ngươi là người thông minh, ta tin tưởng ngươi sẽ làm ra lựa chọn chính xác. Ngươi hẳn là cũng biết,

năm đó hy vọng hắn chết, cũng không chỉ chúng ta, đối địch với mọi người, đều không có kết cục tốt…”

Chu Trọng tựa vào trên ghế, nói: “Cũng không nhất định…”

Lại bộ thị lang như là nhớ tới cái gì, ngực bụng chỗ bị cái chuông to kia húc vào lại bắt đầu mơ hồ phát đau. Sắc mặt gã lập tức trầm xuống, nói: “Nếu không phải nữ hoàng che chở, hắn đã sớm chết trăm ngàn lần, ngươi xem đi, chúng ta cùng Chu gia, mặc kệ ai cuối cùng có thể thắng, hắn đều là kẻ chết đầu tiên, sau khi hắn chết, Thần Đô này, trước kia là bộ dáng thế nào, về sau vẫn là bộ dáng như thế…”

Lại bộ thị lang âm trầm nói vài câu, liền rời khỏi Hình bộ.

Thị lang nha đóng cửa lại, Chu Trọng trên ghế chậm rãi đứng lên, nắm tay nắm chặt lại buông ra, vẻ mặt trên mặt hắn, rối rắm lại đau khổ, trong lòng tựa như là đang làm lựa chọn gian nan nào đó.

Khi ánh mắt hắn đảo qua《Đại Chu luật》đặt trên bàn, Chu Trọng tập trung nhìn ba chữ này thật lâu, cuối cùng chậm rãi ngồi xuống.

“Xin lỗi…”

Hắn nhắm mắt, thấp giọng nói một câu, mang thân thể cuộn lại ở trong ghế dựa…

…

Lý Mộ rời khỏi Lại bộ, về trong nhà.

Mang cơn tức nhận từ chỗ Chu Trọng cùng nhau đổ xuống trên người Lại bộ thị lang, quả nhiên thoải mái hơn nhiều.

Liễu Hàm Yên đã làm cơm xong, hỏi: “Hôm nay sao trở về muộn như vậy?”

Lý Mộ giải thích: “Giúp nữ hoàng phê tấu chương một lúc, lại đi Hình bộ cùng Lại bộ, trì hoãn một chút thời gian…”

Liễu Hàm Yên kinh ngạc nói: “Vì sao phải giúp nữ hoàng phê tấu chương, đây là vượt quy củ, có thể bị buộc tội hay không?”

Lý Mộ tuy cũng phê duyệt bộ phận tấu chương, nhưng đưa tới chỗ nữ hoàng, đều là công việc quan trọng, đừng nói một Trung Thư xá nhân, cho dù là tể tướng, cũng không có tư cách phê duyệt.

Hết chương 566.

Chương 567. Đồ khốn kiếp! (2)

Lý Mộ khoát tay, nói: “Yên tâm, nàng ấy không nói, ta không nói, không có ai biết.”

Liễu Hàm Yên vẫn có chút khó hiểu, hỏi: “Bệ hạ vì sao không tự mình phê duyệt…”

Lý Mộ nói: “Nàng không hiểu bệ hạ, đối với chính sự, nàng ấy thật ra rất lười, ngày sau hai người có cơ hội quen biết, nàng sẽ biết, nhưng nàng ấy gần đây không đến nhà chúng ta, có thể là sợ chịu kích thích…”

Liễu Hàm Yên hỏi: “Chịu kích thích gì?”

Lý Mộ giải thích: “Nhìn thấy chúng ta ân ân ái ái, nghĩ đến bản thân nàng ấy cô đơn, trong lòng khó chịu…”

“E hèm!”

Mai đại nhân xách hộp thức ăn, đứng ở cửa Lý phủ, hừ một tiếng thật mạnh.

Lý Mộ biến sắc mặt trong một giây, cười nói: “Mai tỷ tỷ, ngươi tới vừa lúc, muốn ngồi xuống cùng nhau ăn cơm hay không?”

Mai đại nhân là tới đưa hộp thức ăn, mang hộp thức ăn đưa cho Lý Mộ xong, còn trừng mắt nhìn hắn một cái, nói: “Không cần, trong cung còn có việc.”

Nàng đang muốn rời khỏi, Lý Mộ nhớ tới một chuyện, đuổi theo ra ngoài cửa, nói: “Mai tỷ tỷ, đợi một chút.”

Mai đại nhân quay đầu lại, hỏi: “Còn có chuyện gì?”

Lý Mộ hỏi: “Mai tỷ tỷ có biết, Lý phủ bây giờ của chúng ta, chủ nhân trước đây là ai hay không?”

Mai đại nhân bất ngờ nói: “Sao ngươi đột nhiên hỏi cái này?”

Lý Mộ nói: “Tò mò.”

Mai đại nhân nhìn quét một vòng, gật gật đầu, nói: “Biết, là Lại bộ thị lang trước kia, Lý Nghĩa.”

Lý Mộ nói: “Ta nghe người Hình bộ nói, hắn bởi vì thông đồng với địch phản quốc, bị triều đình tịch thu tài sản và giết cả nhà…”

Mai đại nhân nhớ lại một phen, nói: “Lý đại nhân là một vị quan tốt thật sự, hắn dốc hết sức thúc đẩy luật pháp cải cách, đề nghị huỷ bỏ luật lấy bạc chuộc tội, cực lực ngăn cản tiên đế ban phát miễn tử kim bài, làm rất nhiều việc tốt có lợi cho dân chúng…”

Nàng bỗng nhiên nhìn về phía Lý Mộ, nói: “Thật ra ngươi và Lý đại nhân rất giống nhau, các ngươi ở địa vị cao, làm việc, lại đều là vì dân chúng.”

Lý Mộ kinh ngạc nói: “Người như vậy, sao có khả năng thông đồng với địch phản quốc?”

Mai đại nhân lắc lắc đầu, cũng không giải thích nhiều hơn.

Lý Mộ hiểu ý tứ của nàng.

Giống Lý Mộ cùng hắn làm như vậy, chạm vào lợi ích của giai tầng đặc quyền Thần Đô, kẻ địch của bọn họ, không phải một đảng phái nào đó trong triều, mà là toàn bộ đảng phái.

Nếu là không có một chỗ dựa đáng tin, loại người cải cách này, bình thường đều không có kết cục tốt.

Gặp nữ hoàng, là may mắn của hắn, nếu không, kết cục của hắn, sẽ không tốt hơn vị Lý đại nhân kia bao nhiêu.

Lý Mộ có nữ hoàng, nhưng vị Lý đại nhân này không có.

Lý Mộ hỏi: “Chẳng lẽ tiên đế trơ mắt nhìn loại trung thần này bị ép hại?”

Mai đại nhân lắc đầu nói: “Hắn cực lực cản trở tiên đế ban phát miễn tử kim bài, tiên đế cũng cực kỳ bất mãn đối với hắn, đối với chuyện những người đó hãm hại hắn, tiên đế là ngầm thừa nhận.”

Lý Mộ nghe mà tức quá, nổi giận mắng: “Tên khốn kiếp này!”

Mai đại nhân gõ một phát lên đầu hắn, nói: “Chú ý thân phận của ngươi, đây là lời ngươi có thể nói sao?”

Sau khi gõ xong, nàng lại xoa đầu Lý Mộ, nói: “Không nói tên khốn kiếp đó nữa, vừa rồi quên nói cho ngươi, từ ngày mai bắt đầu, ngươi không cần mang cơm cho bệ hạ nữa.”

Lý Mộ thở ra một hơi, nói: “Về sau rốt cuộc có thể ngủ thêm một lúc…”

Mai đại nhân nói: “Về sau ngươi đi ngự thiện phòng làm.”

Lý Mộ ngạc nhiên nói: “Cái gì?”

Mai đại nhân liếc hắn, hỏi: “Sao, ngươi không muốn, ngươi đã quên trước kia nói với bệ hạ như thế nào, vì nàng vượt lửa qua sông, muôn chết không từ, bây giờ bảo ngươi làm vài món ăn ngươi đã không muốn, ngươi trước kia chẳng lẽ đều là lừa bệ hạ?”

Lý Mộ sững sờ nhìn Mai đại nhân, Mai đại nhân trừng mắt nhìn hắn một cái, hỏi: “Ngươi nhìn ta làm gì?”

Lý Mộ lẩm bẩm: “Ngươi nói chuyện sao giống như bệ hạ, làm bạn, ta phải nhắc nhở ngươi, bệ hạ không giống với ngươi, ngươi tuổi này, nên vững vàng một chút, săn sóc một chút, hiểu chuyện một chút, còn chơi trò này của tiểu cô nương, có thể đời này cũng không lấy được chồng…”

Mai đại nhân hỏi: “Bệ hạ nơi nào khác?”

Lý Mộ nhìn trái nhìn phải, nhỏ giọng nói: “Ngươi còn có cơ hội lập gia đình, bệ hạ không có, nàng muốn gả, cũng không có ai dám lấy, nàng lấy người khác còn xấp xỉ…”

Đối với Mai đại nhân, Lý Mộ là có một loại cảm giác đệ đệ đã lập gia đình mắt thấy tỷ tỷ lớn tuổi mà còn con gái không có ai cần, nàng không vội, Lý Mộ cũng sốt ruột thay nàng.

Hắn phải để nàng tìm đúng định vị của mình, tuổi của nàng, có thể bằng hai tiểu cô nương mười tám tuổi, nếu không thể nhận rõ mình, nàng có thể đến tám mươi tuổi vẫn là người cô đơn…

Vì thế, Lý Mộ thậm chí lại ở sau lưng dị nghị nữ hoàng.

Nhưng, hắn đối với Mai đại nhân một điểm này vẫn là rất tín nhiệm, nàng nhiều nhất giáp mặt cho Lý Mộ một cái cú đầu, sẽ không đi chỗ nữ hoàng cáo trạng.

Loại tín nhiệm này của Lý Mộ đối với Mai đại nhân, ở lúc hắn buổi tối ngủ ở bên cạnh Liễu Hàm Yên, lại ở trong mơ nhìn thấy nữ hoàng cầm roi chờ hắn, hoàn toàn sụp đổ…

Trước Trung Thư tỉnh.

Lý Mộ dùng ánh mắt u oán nhìn Mai đại nhân, nhớ lại một trận đòn hiểm kia trong mơ đêm qua, nói: "Ngươi cô phụ tín nhiệm của ta."

Mai đại nhân môi giật giật, tựa như là muốn giải thích, nhưng việc bệ hạ biến thành bộ dáng của nàng, đi Lý phủ cải trang vi hành, cũng không thể nói cho Lý Mộ. Nàng ho nhẹ một tiếng, nói: "Ta chưa nói cho bệ hạ, nhưng ở Thần Đô, ngươi ở sau lưng dị nghị bệ hạ, cũng rất khó giấu diếm được nàng."

Theo Lý Mộ tu vi tinh tiến, kiến thức mở rộng, cường giả thượng tam cảnh, trong mắt hắn, cũng sớm đã rút đi cái khăn che mặt thần bí.

Nữ hoàng tu vi là cao, nhưng cũng không đến mức cao đến ngồi ở cung Trường Nhạc có thể biết được việc thiên hạ, ngay cả Lý Mộ nói nhảm nàng hai câu cũng có thể nghe được. Hắn bây giờ bắt đầu hoài nghi, nữ hoàng có phải ở trên người hắn lắp pháp bảo nghe trộm gì hay không.

Hoặc là ngày hôm qua lúc hắn khuyên Mai đại nhân, bị nàng dùng Huyền Quang Thuật rình coi, nhưng trên người hắn lại có ngọc phù che chắn thiên cơ, Huyền Quang Thuật không nhìn trộm được hắn, chẳng lẽ nữ hoàng che chắn người khác, duy chỉ có mở quyền hạn cho chính nàng?

Để ngừa vạn nhất, Lý Mộ cất ngọc phù mang theo bên người đó vào hồ thiên không gian, tuy đại đa số thời điểm, hắn không để ý nữ hoàng rình coi hắn, nhưng nay khác xưa, hắn mỗi ngày vẫn là sẽ có một bộ phận thời gian không quá tiện.

Về phần vật che chắn thiên cơ, hắn có thể dùng phù lục thay thế.

Thiên cơ khó dò, nhưng che chắn lại rất dễ dàng, hắn có kinh nghiệm suốt đời Phù Đạo Tử, lại có trang sách đạo truyền thừa, vẽ một lá bùa thay thế ngọc phù che chắn, cũng không phải việc khó.

Hết chương 567.

Chương 568. Lần gặp cuối (1)

Chia tay với Mai đại nhân, Lý Mộ đi vào Trung Thư tỉnh.

Những ngày này, tấu chương cần hắn xử lý, Lý Mộ đều kịp thời xử lý, hôm nay chẳng qua bận hơn một khắc đồng hồ, liền không có việc gì để làm.

Rảnh rỗi không có việc gì, hắn nâng bút, trên giấy viết xuống một cái tên.

"Lý Nghĩa…"

Vị quan viên này cùng họ hắn, cũng từng là một thanh lưu trong triều, nhưng kết cục của gã, lại làm người ta tiếc hận đến cực điểm.

Hơn mười năm trước, hắn vì dân chúng Đại Chu, đối địch quyền quý cả triều.

Hơn mười năm sau, Lý Mộ ở trong nhà của gã trước kia, làm chuyện gã chưa từng hoàn thành, trong cõi nào đó, tựa như cũng có duyên phận tồn tại.

Bốn gã Lại bộ chủ sự chết đi, hẳn chính là một trong những người năm đó mưu hại gã, cái chết của bọn họ, hung phạm phía sau màn, có khả năng rất lớn, là thân tộc bằng hữu của vị Lý đại nhân kia.

Trong lòng Lý Mộ có chút tiếc nuối.

Báo thù tất nhiên thống khoái, nhưng luật pháp uy nghiêm, cũng không cho phép khiêu khích.

Bốn người đó phạm pháp, nên do triều đình thẩm phán, hắn vì báo thù riêng, giết hại nhiều mệnh quan triều đình, tình tiết cực kỳ ác liệt, mặc kệ xuất phát từ nguyên nhân nào, cũng khó thoát chết.

Việc đã đến nước này, Lý Mộ không thể cứu vãn hắn, nhưng cũng muốn vì hắn, vì vị anh hùng uổng mạng kia làm chút gì đó.

Không vì cái gì khác, chỉ vì duyên phận một tòa nhà.

Hắn rời khỏi Trung Thư tỉnh, một lần nữa tới Hình bộ.

Hình bộ lang trung vừa thấy hắn, liền từ trong nha phòng đi ra đón, hỏi: “Lý đại nhân lại có cái gì dặn dò sao?”

Lý Mộ nói: “Ta muốn kiểm tra một vụ án.”

Hình bộ lang trung nói: “Lý đại nhân muốn tra vụ án nào, hạ quan bảo người đi lấy cho ngài.”

Lý Mộ nói: “Vụ án mười bốn năm trước, Lại bộ tả thị lang Lý Nghĩa, thông đồng với địch phản quốc.”

Hình bộ lang trung nghe vậy run lên một cái, sắc mặt lập tức tái nhợt đi.

Lý Mộ nhìn thấy vẻ mặt gã biến hóa, hỏi: “Như thế nào, có vấn đề sao?”

Hình bộ lang trung kéo Lý Mộ đi vào nha phòng của gã, mới dám thở mạnh, khuyên giải an ủi Lý Mộ: “Lý đại nhân, lần này ngài nhất định phải nghe hạ quan khuyên một câu, án này không thể động vào, thật sự không thể động vào…”

Lý Mộ hỏi: “Vì sao không thể động vào?”

Hình bộ lang trung lắc đầu nói: “Án này liên lụy quá lớn, huống hồ đã định luận hơn mười năm, Lý đại nhân cần gì trêu vào phiền toái nữa?”

Lý Mộ nhìn Hình bộ lang trung, lúc trước hắn muốn tra thư viện, Hình bộ lang trung cũng chưa từng sợ như vậy.

Xem ra vụ án này, quả thực có chút bất thường.

Lý Mộ nói: “Ngươi chỉ việc mang hồ sơ đến.”

Hình bộ lang trung mặt vẫn lộ vẻ do dự: “Cái này…”

Chu Trọng đi vào, nói: “Lý đại nhân đã muốn, vậy thì cho hắn đi.”

Hình bộ lang trung nhìn Chu Trọng, cuối cùng gật gật đầu, nói: “Vâng.”

Chu Trọng nhìn về phía Lý Mộ, hỏi: “Vụ án này đã trôi qua hơn mười năm, Lý đại nhân vì sao bỗng nhiên muốn kiểm tra?”

Lý Mộ nhìn thẳng Chu Trọng, hỏi ngược lại: “Ngươi vì sao không tra?”

Chủ nhân cũ của Lý phủ, là bạn của Chu Trọng, gã so với Lý Mộ càng có lý do xử án cho người bạn ngày xưa.

Chu Trọng chưa trực tiếp trả lời, ánh mắt dừng lại ở trên người Lý Mộ, nói: “Các ngươi thật sự phi thường giống, ngay cả ở tòa nhà cũng giống nhau, không biết đây có phải điềm báo của ông trời hay không.”

Lý Mộ nói: “Ngươi còn chưa trả lời vấn đề của ta.”

Chu Trọng nhìn Lý Mộ, nói: “Án này, không cần lật ra nữa, bản quan là tốt cho ngươi, ngươi đã làm được chuyện chúng ta rất nhiều người không làm được, đừng để thành quả trước đó cố gắng trở thành bọt nước…”

Lý Mộ lắc đầu nói: “Lần sau, ngươi nếu còn dám ở trước cửa Lý phủ nói năng lỗ mãng, đừng trách bản quan ra tay vô tình…”

Niệm ở trên phần chủ nhân Lý phủ, là bạn ngày xưa của Chu Trọng, một ngày trước khi Lý Mộ kết hôn, gã nhớ lại bạn cũ, Lý Mộ có thể không so đo với gã.

Sau hôm nay, lý do này, sẽ không còn tồn tại nữa.

Hình bộ lang trung đã mang tới một phần hồ sơ, hồ sơ này rất dày, Lý Mộ sau khi mở ra, lướt qua một chuỗi tội chứng phía trước, tranh đấu trong triều đình, nếu muốn an bài tội chứng cho một người, không ở chỗ hắn làm cái gì, mà ở chỗ hắn đứng ở nơi nào.

Chọn hàng ngũ chính xác, sai cũng là đúng.

Chọn nhầm hàng ngũ, đúng cũng là sai.

Hắn trực tiếp lật đến bộ phận lời chứng, thấy được một chuỗi cái tên.

“Lại bộ hữu thị lang Tiêu Nguyên, Lại bộ lang trung Trần Kiên, Lại bộ lang trung Cao Hồng, Đại Lý tự thiếu khanh Chu Xuyên, Trung Dũng hầu Lưu Khôn, Bình An bá Diêu Bân…”

Mười bốn năm trước, chính là những người này, mang tội danh Lý Nghĩa thông đồng với địch phản quốc chứng thực, để hắn bị xét nhà diệt tộc.

Đây là chức quan của những người này mười bốn năm trước.

Những cái tên này, Lý Mộ đều không xa lạ.

Lại bộ hữu thị lang Tiêu Nguyên năm đó, hôm nay đã là Lại bộ thượng thư, thân phận của hắn, là Tiêu thị hoàng tộc.

Lại bộ lang trung Trần Kiên, bây giờ là Lại bộ tả thị lang.

Lại bộ lang trung Cao Hồng, đương nhiệm Lại bộ hữu thị lang.

Đại Lý tự thiếu khanh Chu Xuyên, là đệ đệ của Thượng Thư Lệnh Chu Tĩnh, chú ba ruột thịt của nữ hoàng, đương nhiệm Công bộ thượng thư.

Bọn họ những người này, đều là quyền quý Thần Đô, cũng là đám người Lý Nghĩa năm đó biến pháp, bị chạm đến ích lợi căn bản.

Mười bốn năm sau, đại đa số trong bọn họ đã trở thành cá voi trong triều, trong đó, có quyền quý, có trụ cột đảng mới, có hoàng tộc đảng cũ…

Lý Mộ rốt cuộc biết, Hình bộ lang trung vì sao phải cản hắn, lúc trước, hắn chỉ là đánh đấm quậy phá nho nhỏ với tiểu bối những thế lực này, một lần này, nếu hắn muốn lật lại bản án cho Lý Nghĩa, thì phải đối mặt hàng cha chú của những người đó.

Mười bốn năm qua, bọn họ ở trong triều, đã chiếm cứ vị trí quan trọng, động vào một người trong đó cũng không dễ dàng, huống chi là toàn bộ, vậy không khác gì mang đảng mới cùng đảng cũ từ trong triều đình cùng nhau nhổ đi, không nói đến có ai có thể làm được hay không, cho dù là làm được tất cả cái này, triều đường Đại Chu cũng sẽ biến thành trăm ngàn lỗ thủng, vừa lúc cho kẻ thù bên ngoài cơ hội có thể thừa dịp.

Chu Trọng nhìn Lý Mộ, hỏi: “Còn muốn điều tra không?”

Lý Mộ đã không phải kẻ thiếu đầu óc mới vào Thần Đô kia nữa, cái này cũng không phải hắn đấu đá nho nhỏ với đám con cháu quyền quý quậy phá, chỉnh lại danh tiếng cho Lý Nghĩa, ý nghĩa phải mang Lại bộ thanh tẩy triệt để, một vị thượng thư, hai vị thị lang, Chu gia Chu Xuyên, tam thúc của nữ hoàng, làm chủ mưu án này, tội chết khó tránh…

Về phần sau đó liên lụy đến một lượng lớn quan viên, tuy tội không đến mức chết, nhưng truy cứu tội, cũng sẽ không ít người phải tước quan bãi chức, sung quân lưu đày.

Triều đình Đại Chu hôm nay, không tiếp thụ được rung chuyển như vậy.

Hết chương 568.

Chương 569. Lần gặp cuối (2)

Tầm mắt Chu Trọng vẫn dừng lại ở trên người Lý Mộ, chậm rãi nói: “Trở về đi, nếu ngươi về sau còn muốn làm chút chuyện cho dân chúng, thì phải hiểu được bảo toàn bản thân, bảo toàn chính ngươi, mới có hi vọng…”

Đi ra khỏi Hình bộ, tâm tình Lý Mộ hạ thấp trước nay chưa từng có.

Có một số việc, mặc dù hắn biết làm như thế nào là đúng, nhưng không thể không cân nhắc hậu quả.

Hắn phải nghĩ cho nữ hoàng, cũng phải nghĩ cho Đại Chu.

Cẩn thận cân nhắc câu nói kia khi rời khỏi Chu Trọng nói, Lý Mộ tựa như hiểu, vừa rồi hắn nhìn thấy trên phần danh sách kia, vì sao sẽ có tên Chu Trọng.

Bảo toàn bản thân, lưu lại hy vọng, đây chỉ sợ là lựa chọn hắn lúc ấy làm ra.

Đồng thời, Lý Mộ cũng biết, vì sao hung thủ bốn vụ án này, sẽ lựa chọn phương thức báo thù như vậy.

Tuy luật pháp có thể cho hắn công đạo, nhưng triều đình không cho được.

Cho nên hắn lựa chọn tự mình lấy lại công đạo.

Rất nhiều thời điểm, Lý Mộ đều hy vọng, phàm là ai xúc phạm luật pháp, đều có thể chịu chế tài, duy chỉ có một lần này, hắn hy vọng người này có thể chạy thoát.

Tốt nhất là sau khi bốn Lại bộ chủ sự chết, hắn đã dập tắt ý nghĩ báo thù, đừng đi quận Yến Đài nữa…

Quận Yến Đài.

Yến Đài quận úy đứng ở trong sân, nhìn một bóng người xuất hiện ở trong sân, trào phúng nói: “Không ngờ được, ngươi thật sự dám đến.”

Hắn vừa dứt lời, bốn khí tức cường đại, phân biệt xuất hiện ở bốn góc sân, mang toàn bộ sân, dùng một trận pháp bao phủ

lại, bất luận kẻ nào cũng không thể ra vào.

Yến Đài quận úy nhìn nữ tử đội nón kia, cười lạnh nói: "Ngươi chẳng qua cũng là cảnh giới thứ tư mà thôi, là người phương nào cho ngươi lòng tin, cũng muốn ám sát bản quan?"

Dưới cái nón, môi nữ tử khẽ nhúc nhích, tựa như là bật khẽ một chữ.

Một tia sét màu tím đậm, bỏ qua trận pháp ngăn cách, trực tiếp ngưng tụ ở đỉnh đầu Yến Đài quận úy.

Yến Đài quận úy căn bản không kịp phản ứng, ngay tại dưới tia sét này, hóa thành tro bụi.

Vài tên cung phụng trong triều ngơ ngác đứng ở tại chỗ.

Người này thế mà lại trước mặt bọn họ, giết Yến Đài quận úy!

Yến Đài quận úy có tu vi cảnh giới thứ tư đỉnh phong, so với nữ tử kia cao hơn rất nhiều, nhưng nàng một kẻ vẻn vẹn cảnh giới thứ tư Thần Thông, sao có khả năng hiểu được Tử Tiêu Thần Lôi cảnh giới thứ năm mới có thể thi triển, hơn nữa uy lực của Tử Tiêu Thần Lôi này, áp sát cảnh giới thứ năm giới trung kỳ…

Nữ tử sau khi giết chết Yến Đài quận úy, liền bỏ cái nón xuống, lẳng lặng đứng ở tại chỗ, tựa như cũng không tính phản kháng.

Một cung phụng nhíu mày nói: "Cô ta muốn chết?"

Bọn họ ở nơi này mai phục trước, vẫn để nàng giáp mặt giết Yến Đài quận úy. Một cung phụng khác thẹn quá hóa giận, hai tay bấm tay niệm chú, nghiến răng nói: "Muốn chết, ta sẽ thành toàn ngươi!"

"Dừng tay." Một cung phụng bên cạnh ngăn hắn, nói: "Chức trách của chúng ta chỉ là bắt người, đừng làm chuyện dư thừa, mang cô ta về Thần Đô, triều đình tự sẽ xử trí…"

Nữ tử nhìn bọn họ, nói: "Ta sẽ không theo các ngươi về Thần Đô, giết ta luôn bây giờ đi."

Một cung phụng lạnh lùng nhìn nàng, nói: “Cái này không do ngươi quyết định. Lấy tội ngươi phạm phải, cứ như vậy cho ngươi chết, trái lại là lời cho ngươi rồi…”

Keng!

Trong tay nữ tử xuất hiện một cây bảo kiếm thanh quang lập lòe, đâm về phía tên cung phụng kia.

Tên cung phụng kia dùng hai ngón tay thoải mái kẹp lấy thân kiếm, cười lạnh nói: “Muốn chọc giận ta, để ta giết ngươi, nằm mơ, bổn tọa bây giờ lại không muốn giết ngươi, ngươi không muốn đi Thần Đô, bổn tọa lại cứ muốn dẫn ngươi về Thần Đô…”

Hắn vừa dứt lời, mấy cung phụng khác cũng mở miệng theo.

“Cô ta nếu chết, chúng ta trở về không dễ báo cáo kết quả công tác.”

“Cùng nhau ra tay, trước phong ấn pháp lực của cô ta, đừng cho cô ta cơ hội tự sát!”

…

Thần Đô.

Một ngày trước, Lý Mộ hướng nữ hoàng xin nghỉ nửa tháng, thứ nhất là vì bầu bạn Liễu Hàm Yên tốt hơn, thứ hai, cũng là vì điều tiết tâm tình.

Việc Lý Nghĩa, Lý Mộ có lòng nhưng không có sức, điều này làm trong lòng hắn rất băn khoăn, tòa nhà trước kia ở cực kỳ thư thái, mấy ngày qua cũng chẳng thư thái như vậy nữa.

Vì để trong lòng hắn dễ chịu một chút, hắn mang bộ phận tin tức của vụ án này truyền ra ngoài.

Đối với chuyện bốn quan viên trong triều bị hại, dân chúng Thần Đô ngay từ đầu là lòng đầy căm phẫn, đây là khiêu khích đối với triều đình, là chà đạp đối với uy nghiêm luật pháp Đại Chu, nhưng sau khi biết được nội tình sau lưng, dư luận ở trong một đêm liền nghịch chuyển lại.

“Thì ra hắn là đang báo thù cho Lý đại nhân!”

“Lý đại nhân là một người tốt bao nhiêu chứ, những người đó vốn nên chết!”

“Hy vọng hắn đừng bị bắt, hắn có thể là hậu nhân duy nhất của Lý đại nhân…”

…

Cũng là ở lúc này, Lý Mộ mới ý thức được, thì ra dân chúng Thần Đô, cho tới bây giờ cũng chưa từng quên Lý Nghĩa.

Mặc dù đã trôi qua hơn mười năm, khi nhắc tới hắn, một ít người dân tuổi hơi lớn, vẫn có thể nhớ lại sự tích của hắn.

Tuổi tác nhỏ một chút, lúc đó nhỏ tuổi, không biết việc Lý Nghĩa, nhưng nghe các lão nhân kể, cũng dấy lên ngọn lửa chính nghĩa trong lòng.

“Lý đại nhân năm đó là vì dân chúng, mới lọt vào những người đó hãm hại.”

“Ài, đáng tiếc Lý đại nhân không sinh ở đương triều, hắn nếu có thể liên thủ với tiểu Lý đại nhân, vậy tốt bao nhiêu?”

“Đáng tiếc…”

Cùng Liễu Hàm Yên nắm tay đi ở đầu đường, ngẫu nhiên nghe được dân chúng nghị luận đối với việc năm đó, trong lòng Lý Mộ rốt cuộc dễ chịu hơn chút, mặc dù hắn ở trong miệng dân chúng, đã từ Lý đại nhân biến thành tiểu Lý đại nhân.

Liễu Hàm Yên nắm tay Lý Mộ, cũng có chút cảm khái nói: “Ta nhớ, khi Lý đại nhân gặp chuyện, vừa lúc là sau khi ta bị bán vào nhạc phường một năm, cả nhà Lý đại nhân bị giết oan, phường chủ tức giận ba ngày cũng không mở cửa, cũng không cho chúng ta diễn tấu, có muội muội tuổi còn nhỏ, bởi vì không cần luyện đàn, chỉ là cao hứng cười vài tiếng, liền bị phường chủ phạt đứng suốt một ngày, cũng là lúc đó, ta mới từ trong miệng phường chủ nghe nói chuyện của Lý đại nhân, không thể ngờ được, tòa nhà chúng ta bây giờ ở, chính là hắn trước kia ở…”

Lý Mộ thở dài, nói: “Một ngày trước khi chúng ta kết hôn, chính là ngày giỗ của hắn.”

Liễu Hàm Yên có chút hối hận nói: “Nếu sớm biết, chúng ta đã lui lại một ít ngày.”

Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói: “Đợi đến lúc thời cơ chín mùi, ta muốn lật lại bản án cho hắn.”

Liễu Hàm Yên nắm chặt tay hắn, nói: “Mặc kệ chàng làm ra quyết định gì, ta đều theo chàng.”

Có nàng ở bên người, tâm tình Lý Mộ tốt hơn rất nhiều, lại bầu bạn nàng đi dạo mấy cửa hàng, khi hai người chuẩn bị về phủ, trên đường bỗng nhiên truyền đến một trận xôn xao, rất nhiều dân chúng vội vàng hướng về phía trước ùa đi.

Hết chương 569.

Chương 570. Lần gặp cuối (3)

Lý Mộ đi đến trên đường, ngăn cản một người, hỏi: "Đây là xảy ra chuyện gì?"

Người nọ thấy là Lý Mộ, thở dài nói: "Là Lý đại nhân à, nghe nói trước đó vài ngày, hung thủ giết chết mấy tên quan viên kia bị bắt đến rồi. Ài, nàng sao lại bị bắt chứ…"

"Người nên bắt không bắng, người không nên bắt thì bắt bừa!"

"Hắn giết đều là người đáng chết, triều đình căn bản không phân tốt xấu…"

…

Suy nghĩ của dân chúng thường thường rất đơn giản, bọn họ không hiểu luật pháp, đều chỉ biết theo quan điểm đạo đức trong cảm nhận của mình đi bình phán một việc, cách nghĩ của bọn họ, rất nhiều thời điểm đều không hợp luật pháp, nhưng phù hợp nhận biết mộc mạc nhất của một người bình thường, đối với sự vật.

Liễu Hàm Yên đi ra, nắm tay Lý Mộ, hỏi: "Có thể nghĩ cách cứu hắn* hay không?"

(*: xưng hô hắn – nàng ở đây sẽ rất loạn, vì trong tiếng Trung, 2 từ trên có cùng cách đọc là 'tha', do ở đây dân chúng truyền miệng nên khó phân biệt, chỉ khi viết ra thì mới phân biệt rõ nhờ bộ thủ 他 - 她)

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: "Rất khó…"

Tiểu Ngọc giết chết huyện lệnh Dương huyện, là vì huyện lệnh Dương huyện hại chết nàng, hơn nữa nàng được thiên đạo tán thành, dù vậy, triều đình ngay từ đầu, cũng dám nghịch lệnh trời, nếu không phải về sau nữ hoàng nhúng tay, nàng cũng khó thoát được kết cục hồn phi phách tán.

Vụ án lần này, cùng vụ án Tiểu Ngọc, có khác biệt trên bản chất.

Luật pháp là không cổ vũ báo thù, mặc dù là người bị hại, cũng chỉ có ở lúc sinh mệnh bị uy hiếp, có thể phản kích, sau đó trả thù, vẫn sẽ bị luật pháp chế tài.

Huống chi, hắn giết bốn quan viên, tình tiết cực kỳ ác liệt, gần như không tồn tại khả năng được thông cảm.

Mấy người dân từ xa xa đi tới, vẻ mặt tiếc nuối mở miệng.

"Ài, vẫn là bị bắt được rồi."

"Nghe nói, nàng là con gái Lý đại nhân, khó trách nàng muốn báo thù cho Lý đại nhân…"

"Chẳng lẽ huyết mạch cuối cùng của Lý đại nhân cũng phải đoạn tuyệt sao?"

…

Một chiếc xe chở tù, từ phía trước con đường chậm rãi đi đến.

Dạo phố thị chúng, là xử phạt thêm của triều đình đối với hung thủ phạm án cực kỳ ác liệt, đây là làm nhục đối với bọn họ, cũng là chấn nhiếp đối với một số hạng người khác rắp tâm bất lương.

Ngày thường, khi có phạm nhân bị dạo phố, dân chúng sẽ xôn xao ùa lên, mang trứng thối, rau hỏng các thứ ném ở trên người bọn họ, đây cũng là điều triều đình ngầm đồng ý.

Nhưng hôm nay, nơi xe chở tù đi qua, trên đường phá lệ yên tĩnh.

Dân chúng yên lặng đứng ở hai bên đường, không nói một lời, nhìn theo xe chở tù đi qua, khi nhìn một bóng người kia trên xe chở tù, ánh mắt không có chán ghét, căm hận, có chỉ là thương hại, cùng phẫn nộ đối với triều đình.

Một người dân không hiểu, nhìn thấy có xe chở tù đi qua, nhanh chóng chạy về nhà, cầm một quả trứng thối trong nhà đi ra, đang muốn ném qua, bị một hán tử tinh mắt nhìn thấy, một cước đạp hắn ngã xuống đất, đỏ mắt hỏi: "Chó chết, ngươi muốn làm gì!"

Người bị ấn ngã xuống đất mặt đầy nghi hoặc: “Ném trứng thối, các ngươi sao cái gì cũng chưa chuẩn bị…”

Hán tử kia tức giận nói: “Đó là con của Lý đại nhân, ta cho ngươi ném, ta cho ngươi ném, hôm nay ngươi không ăn quả trứng này, lão tử đánh chết ngươi!”

Người nọ đang muốn phản kháng, trứng thối trên tay đã bị đoạt lấy, nhét vào miệng.

“ỌE…”

Một loại mùi tanh hôi khó có thể chịu được tràn ngập miệng mũi, hắn trợn trắng mắt, thế mà trực tiếp ngất đi.

Xe chở tù từ trên đường chậm rãi đi qua, bên cạnh xe chở tù, hai gã cung phụng của Cung Phụng ti liếc nhau, đều cảm thấy trong lòng có chút phát lạnh.

Quỷ dị, quá quỷ dị rồi.

Ngày xưa có xe chở tù đi qua, trên đường đều là một mảng hò hét hỗn loạn, hôm nay đây là làm sao vậy, lại yên tĩnh như vậy?

Hai cường giả cảnh giới thứ năm, vậy mà cũng mơ hồ chịu không nổi ánh mắt dân chúng nhìn bọn họ.

Lý Mộ nhìn xe chở tù chậm rãi đi đến, vốn không đành lòng nhìn, nhưng khi tầm mắt hắn đảo qua bóng người kia trong xe tù, mắt hắn thấy, mặc kệ là xe chở tù, đường, hay là cửa hàng bên đường, dân chúng bên đường, tất cả đều biến mất không thấy.

Trong mắt hắn, chỉ còn lại có một bóng người kia.

Nhìn bóng người kia đứng ở trong xe chở tù, sắc mặt tái nhợt, gầy yếu đến cực điểm, trái tim Lý Mộ, giống như bị người ta nắm lấy, khiến hắn không thở nổi.

Sao có khả năng, sao có khả năng…

Giờ khắc này, trong đầu hắn, vô số ý niệm đan vào nhau.

Từng cái bí ẩn, cứ thế cởi bỏ.

Lý Nghĩa, Lý Thanh…

Lý Thanh là con gái Lý Nghĩa!

Nàng vì sao phải khắc khổ tu hành, vì sao phải rời khỏi Phù Lục phái, khi tách ra với Lý Mộ, trong mắt do dự cùng rối rắm, cùng với muốn nói lại thôi…

Những thứ này Lý Mộ trước kia đều chưa nghĩ thông, giờ phút này, đều đã có đáp án.

Trong xe chở tù, vốn là nhắm mắt, Lý Thanh bỗng nhiên lòng có cảm giác, mắt chậm rãi mở ra, ánh mắt nhìn một chỗ.

Một khắc đó hai tầm mắt giao hội, thân thể của nàng run lên, trên mặt hiện lên một tia bối rối, quay sang trình độ lớn nhất, không cho Lý Mộ nhìn thấy.

Liễu Hàm Yên chấn động nhìn bóng người trong xe chở tù, theo bản năng buông lỏng ra tay Lý Mộ.

Ngay sau đó, tay nàng liền lần nữa bị Lý Mộ nắm.

Nàng quay đầu nhìn nhìn Lý Mộ, lòng lập tức an tĩnh lại, dùng sức nắm tay Lý Mộ, sau đó chậm rãi buông ra.

Nàng nhìn Lý Mộ, nhẹ nhàng nói: “Đi đi.”

Lý Mộ gật gật đầu, nhìn nàng, nói: “Ở nhà chờ ta.”

…

Xe chở tù sau khi tiến vào Thần Đô, xuyên qua mấy con đường, chậm rãi chạy đến cửa Hình bộ.

Hung thủ liên tiếp ám sát năm mệnh quan triều đình, sẽ bị tạm thời nhốt ở Hình bộ, chờ triều đình thẩm phán, lấy hành vi ác liệt nàng phạm phải, không có gì bất ngờ xảy ra, nàng sẽ bị xử cực hình.

Một lát sau, thiên lao Hình bộ.

Chu Trọng đi vào thiên lao, nói với mấy người: “Các ngươi đi ra ngoài trước.”

Toàn bộ ngục tốt đều đã tạm thời rời khỏi, trước phòng giam chỗ sâu nhất của Hình bộ chỉ có một mình Chu Trọng.

Chu Trọng đứng ở cửa phòng giam, nhìn nữ tử trong phòng giam, giọng điệu phức tạp đến cực điểm, chậm rãi nói: “Vì sao

không nghe lời ta, ngươi biết hay không, đây là tội chết, ngay cả ta cũng không thể nào cứu được ngươi…”

Lý Thanh nhìn hắn, hỏi: “Nghe lời ngươi, có thể trả phụ thân trong sạch, có thể báo thù cho phụ thân mẫu thân, cho cả Lý gia sao?”

Chu Trọng lắc lắc đầu, nói: “Ngươi không hiểu phụ thân của ngươi, hắn không hy vọng ngươi báo thù cho hắn, hắn chỉ hy vọng ngươi có thể sống thật tốt. Ta từng đáp ứng hắn, phải bảo vệ huyết mạch hắn, cũng từng đáp ứng hắn, hoàn thành chuyện hắn vẫn chưa hoàn thành, hắn mang chuyện này, so với sinh mệnh còn quan trọng hơn…”

Hắn im lặng hồi lâu, đưa lưng về phía Lý Thanh, có chút vô lực tựa vào trên hàng rào phòng giam, giọng khàn khàn nói: “Xin lỗi…”

Hết chương 570.

Chương 571. Tất cả có ta (1)

Trên mặt Lý Thanh lộ ra nụ cười, nói: “Ngươi không có lỗi với ai, ngươi làm cho ta, đã đủ nhiều.”

Chu Trọng môi giật giật, đang muốn mở miệng, ở ngoài thiên lao bỗng nhiên truyền đến một tiếng rống giận.

“Họ Chu, một mình ngươi ở bên trong làm gì, ngươi đi ra cho lão tử!”

“Ta đếm tới ba, ngươi nếu không ra, ta liền phá cửa!”

“Một…”

“Lý đại nhân, Lý đại nhân bình tĩnh, bình tĩnh…”

Lý Mộ đếm một tiếng “Một”, chuông đạo đã theo tiếng phóng to, mong chờ muốn húc.

Cửa thiên lao từ bên trong mở ra, Chu Trọng từ bên trong đi ra, trầm giọng nói: “Ngươi muốn làm gì?”

Lý Mộ lạnh lùng nói: “Đuổi toàn bộ ngục tốt đi, ngươi một mình ở bên trong, ta ngược lại muốn hỏi một chút, ngươi muốn làm gì?”

Chu Trọng khôi phục bình tĩnh, thản nhiên nói: “Bản quan thân là Hình bộ thị lang, tra hỏi vụ án, không thể sao?”

“Tra hỏi vụ án, vì sao phải điều mọi người lui xuống?”

“Án này trọng đại, hạng người không liên quan phải tránh đi hết, có vấn đề sao?”

“Ngươi…” Lý Mộ chỉ vào Chu Trọng, tựa như là nghĩ tới cái gì, trong đầu bỗng nhiên có một tia sáng hiện lên, trong mắt hắn hiện ra nét hiểu ra, nói: “Thì ra là ngươi!”

Chu Trọng bình tĩnh hỏi: “Lý đại nhân có ý tứ gì?”

Lý Mộ nhìn hắn, hỏi: “Ngươi chính là Lý Nhị à?”

Ở sâu trong ánh mắt Chu Trọng hiện lên một tia chấn động, sắc mặt bình tĩnh như cũ, nói: “Bản quan không biết Lý đại nhân đang nói cái gì.”

Lý Mộ trước kia không biết Lý Nhị là ai, sau khi biết được Lý Thanh chính là con gái Lý Nghĩa, thân phận Lý Nhị, đã không cần đoán nữa.

Trọng, cũng là Nhị.

Năm đó đoạt được hạng nhất phù đạo thí luyện, đưa Lý Thanh lên Phù Lục phái, chính là Chu Trọng.

Khó trách thiên giai phù lục kia trên bàn gã, Lý Mộ chưa từng gặp, bởi vì bản thân Chu Trọng cũng là thiên tài phù đạo khó gặp, chỉ là gã chưa bao giờ biểu hiện ra ngoài.

Nói như thế, An Dương huyện lệnh cùng Thiên Hà huyện thừa chết, Hình bộ chậm chạp không tra, cũng căn bản không phải Chu Trọng quên.

Lúc đó, gã đã biết hai vụ án này là Lý Thanh gây nên, cố ý đè ép xuống.

Bí ẩn trong lòng Lý Mộ, từng cái được cởi bỏ, trong lòng Chu Trọng, lại phủ kín sương mù.

Lý Mộ tới đây, rốt cuộc ý gì?

Hắn lại là như thế nào biết được một thân phận khác của gã?

Giữa hắn cùng với Lý Thanh, lại có quan hệ gì?

Lý Mộ lòng như lửa đốt, lười nói lời thừa với Chu Trọng, nói: “Để cho ta đi vào.”

Nỗi băn khoăn trong lòng Chu Trọng chưa giải, che ở trước mặt Lý Mộ, lắc đầu nói: “Cô ta là tội phạm quan trọng của triều đình. Cấm thăm tù.”

Sắc mặt Lý Mộ trầm xuống, nói: “Tránh ra, nếu không ta không khách khí!”

Chu Trọng vẻ mặt bình tĩnh, hỏi: “Lý đại nhân không khách khí như thế nào?”

Lý Mộ nhìn Chu Trọng, nói: “Đây là ngươi ép ta.”

Hắn lấy ra linh loa, truyền âm nói: “Bệ hạ ~~~ “

Một lát sau, Lý Mộ đưa linh loa cho Chu Trọng.

Chu Trọng sau khi tiếp nhận, nghe được trong linh loa truyền đến thanh âm, cung kính nói với linh loa: "Vâng, thần biết rồi, thần tuân chỉ…"

Hắn trả lại linh loa cho Lý Mộ, yên lặng tránh ra vị trí.

Lý Mộ đi vào thiên lao, Chu Trọng vừa muốn vào theo, Lý Mộ quay đầu lại, nói: "Đóng cửa lại, đừng cho bất luận kẻ nào tiến vào, bao gồm ngươi ở trong."

Chu Trọng nhíu mày, đang muốn mở miệng, Lý Mộ lại lấy ra linh loa, hỏi: "Cần trực tiếp để bệ hạ nói với ngươi hay không?"

Chu Trọng không mở mồm nữa, đóng lại cửa lao, chậm rãi đi đến thị lang nha.

Gã ngẩng đầu nhìn một cái, thị lang nha đóng cửa lại.

Trong thị lang nha, Chu Trọng đưa tay bắn ra một tia sáng trắng, tẻn không hiện ra một bộ hình ảnh, trong hình ảnh là tình hình trong thiên lao Hình bộ, nhưng, hình ảnh này vừa mới xuất hiện, liền lập tức biến thành một mảng mơ hồ, nháy mắt cái gì cũng không nhìn thấy nữa.

"Thiên cơ bị che chắn…" Trên mặt Chu Trọng hiện ra một tia không kiên nhẫn, nôn nóng ở trong nha phòng đi qua đi lại.

Cùng lúc đó, thiên lao Hình bộ.

Lý Mộ chạy tới chỗ sâu nhất của nhà tù, khí tức hắn quen thuộc đến trong xương tủy kia, chỉ cách hắn một phòng giam chỗ rẽ, Lý Mộ cách nàng, chỉ có một bước.

Hắn đã rất lâu rất lâu, chưa từng tới gần nàng như vậy.

Lý Mộ đứng ở chỗ rẽ chốc lát, mới chậm rãi bước ra một bước đó.

Trong phòng giam, Lý Thanh gập hai đầu gối, tựa vào trên một bức tường, nàng ngẩng đầu, ánh mắt nhìn phía cửa phòng giam, khóe miệng hiện ra một nụ cười mỉm, nói: "Ta cho rằng không có cơ hội tự mình chúc mừng đối với ngươi."

Lý Mộ nhìn nàng, hỏi: "Ngươi biết hết rồi?"

Lý Thanh ôm hai đầu gối, nói: “Buổi tối ngày đó pháo hoa rất đẹp.”

Lý Mộ nhớ tới ngày đó trong lòng rung động không rõ lý do, nói: “Xin lỗi, ta không biết Lý phủ là nhà trước kia của ngươi…”

Nếu là biết Lý phủ là nhà trước kia của nàng, một ngày trước khi bọn họ kết hôn, là ngày giỗ người một nhà nàng, Lý Mộ đã sớm hướng nữ hoàng xin một tòa nhà khác, chọn lại ngày thành hôn.

Hắn căn bản không thể tưởng tượng, buổi tối ngày đó, Lý Thanh là tâm tình thế nào.

Lý Thanh lắc lắc đầu, nói: “Không sao, ta nghe dân chúng Thần Đô nói, ngươi vì dân chúng làm rất nhiều chuyện tốt, ngươi có thể ở lại Lý phủ, ta rất vui vẻ, phụ thân nếu biết, hẳn là cũng sẽ vui vẻ.”

Lý Mộ lấy ra một lá bùa, thân thể xuyên qua cửa phòng giam, dựa vào bên người Lý Thanh ngồi xuống.

Lý Thanh quay đầu nhìn hắn, nói: “Đáp ứng ta một việc.”

Lý Mộ quyết đoán nói: “Không được.”

Lý Thanh nói: “Ta là đầu nhi của ngươi.”

Lý Mộ nói: “Từng là.”

“Đừng lo chuyện của ta.”

“Ta không quản chuyện của ngươi, ta chỉ là đang làm việc của ta, Lý đại nhân một lòng vì dân, ta kính nể hắn, kính ngưỡng hắn, coi hắn là tấm gương cuộc đời, ta giải oan cho tấm gương của mình làm sao vậy?”

…

Lý Mộ nhìn sắc mặt tái nhợt của nàng, nói: “Mở mồm.”

Lý Thanh quay đầu, nói: “Ngươi đi đi, đừng đến nữa.”

Lý Mộ nắm cằm của nàng, mang một viên đan dược đưa vào trong miệng của nàng.

Pháp lực của nàng bị phong ấn, Lý Mộ tạm thời không giải phong ấn, chỉ có thể dùng đan dược nữ hoàng ban cho chữa thương cho nàng.

Lý Thanh môi giật giật, Lý Mộ nói trước: "Ngươi biết ta mà, chuyện ta quyết định, ai cũng không thay đổi được, chuyện này, cho dù là Thiên Vương lão tử đến đây, ta cũng muốn quản."

Lý Thanh quay đầu, trong thanh âm đã có một tia nức nở: "Ta là gì của ngươi, ngươi dựa vào cái gì quản ta…"

"Ngươi là đầu nhi của ta." Lý Mộ nhìn nàng, nói: "Trước kia là ngươi bảo hộ ta, bây giờ đến lượt ta bảo hộ ngươi."

Lý Thanh dùng sức nắm tay Lý Mộ: "Ngươi đấu không lại bọn họ, phụ thân đấu không lại bọn họ, ngươi cũng đấu không lại, hơn nữa, ta đã không có cách nào quay đầu nữa…"

Lý Mộ nắm tay nàng, nói: "Tin tưởng ta, ta nghĩ cách cứu ngươi ra ngoài trước."

Hết chương 571.

Chương 572. Tất cả có ta (2)

Lý Thanh lắc lắc đầu, nói: “Ngươi ở Thần Đô đã gây thù chuốc oán rất nhiều rồi, cái này sẽ thành chứng cớ cùng nhược điểm bọn họ công kích ngươi.”

Lý Mộ nói: “Ta sẽ để Phù Lục phái ra mặt.”

Lý Thanh ảm đạm nói: “Ta đã không phải đệ tử Phù Lục phái nữa.”

Lý Mộ vươn tay, trong lòng bàn tay chợt lóe lên ánh sáng màu trắng, một phù bài xuất hiện ở trong tay hắn.

Hắn đặt phù bài ở trong tay Lý Thanh, nói: “Bây giờ lại là rồi.”

Lý Thanh nắm phù bài, ánh mắt nhìn về phía hắn, Lý Mộ cười cười, nói: “Đoạn thời gian trước tham gia phù đạo thí luyện, thuận tay thắng được, nghĩ ngươi về sau hẳn là lại dùng đến, chỉ là không ngờ nhanh như vậy…”

“Lý đại nhân, đã đến giờ.”

Thanh âm Chu Trọng từ bên ngoài truyền đến.

Lý Mộ đứng lên, thở sâu, nhìn về phía Lý Thanh, nói: “Dưỡng thương cho tốt, chuyện khác, ngươi cũng đừng quản, tất cả có ta.”

Hắn đi đến bên ngoài phòng giam, nhìn Lý Thanh một cái thật sâu, bước ra khỏi thiên lao Hình bộ.

Chu Trọng đứng ở ngoài thiên lao, nhìn Lý Mộ, hỏi: “Ngươi quen nàng?”

Lý Mộ chưa trả lời, nói: “Ngươi tính làm như thế nào?”

Chu Trọng trầm mặc một lát, nói: “Ám sát năm mệnh quan triều đình, theo luật pháp…”

“Bớt con mẹ nó nói luật pháp với ta, Thần Đô này còn có luật pháp sao?” Lý Mộ một bầu lửa giận không chỗ phát tiết, cắn răng nói: “Quyền quý phạm pháp, kim bài đền mạng, trọng thần uổng mạng, không cửa giải oan. Ngươi nói cho ta

biết, cái gì gọi là luật pháp, cái gì gọi là… Con mẹ nó… Luật pháp!”

Chu Trọng trầm giọng nói: “Đừng quên, ngươi là quan viên Đại Chu, đừng biết pháp phạm pháp, cũng đừng quên, có bao nhiêu người đang chờ ngươi phạm sai lầm, ngươi đi nhầm một bước, sẽ mất đi mọi thứ đã có được…”

Lý Mộ nhìn hắn, thản nhiên nói: “Ta không cần.”

Chu Trọng cùng ánh mắt hắn đối diện, hỏi: “Ngươi để ý cái gì?”

Lý Mộ chưa trả lời, cửa Hình bộ, một bóng người bước vào.

Lại bộ tả thị lang vừa mới bước vào Hình bộ, liền hỏi Chu Trọng: “Chu đại nhân, dư nghiệt Lý gia kia ở nơi nào?”

Đi đến trong sân Hình bộ, hắn liền ý thức được không khí trong sân có chút không đúng, bước chân đột nhiên dừng lại.

Hắn nhìn sang bên cạnh Chu Trọng, vừa lúc bắt gặp một đôi mắt màu đỏ.

Lý Mộ nhìn Lại bộ tả thị lang, một trong các chủ mưu vụ án mưu hại phụ thân Lý Thanh, lửa giận tràn ngập, rốt cuộc tìm được cửa phát tiết.

Hắn tâm niệm vừa động, một lá bùa bỗng dưng xuất hiện, trên lá bùa hiện lên một luồng ánh sáng yếu ớt, phù văn tan vào thân thể Lý Mộ.

Trên thân thể hắn nháy mắt hiện ra một tầng giáp trụ màu vàng, ngay cả nắm tay cũng bị ánh sáng vàng bao bọc.

Lại bộ thị lang ý thức được không đúng, sắc mặt biến đổi hẳn, lớn tiếng nói: “Lý Mộ, ngươi muốn làm gì!”

Toàn thân Lý Mộ đều bị giáp trụ bao trùm, cắn răng nói: “Họ Trần, bản quan nhịn ngươi lâu lắm rồi!”

Vừa dứt lời, thân thể hắn xẹt qua một tàn ảnh, bay về phía Lại bộ tả thị lang.

Lại bộ tả thị lang cuống quít đón đỡ, kinh sợ nói: “Lý Mộ, ngươi điên rồi sao!”

“Bản quan là điên rồi, nhưng đều là ngươi làm hại!”

“Ngươi ngày đó làm nhục đối với bản quan, khiến bản quan sinh ra tâm ma…”

“Bản quan cùng ngươi thù gì oán gì, ngươi thế mà hãm hại bản quan như thế, cơn giận này, bản quan không nhịn được!”

“Nỗi nhục ngày đó, hôm nay bản quan phải trả lại gấp bội!”

…

Trong lòng Lại bộ thị lang kinh hãi, không ngờ gã ngày đó trào phúng, thế mà lại khiến Lý Mộ sinh ra tâm ma, điều này làm gã ngoài kinh ngạc giận dữ, lại có chút khoái ý.

Tốt nhất khiến hắn bị tâm ma xâm chiếm thần trí, biến thành một tên điên mới tốt.

Bệ hạ sẽ không sủng ái một tên điên, kết cục bị tâm ma xâm chiếm thần trí, chính là chỉ còn đường chết.

Nhưng, một tia khoái ý này trong lòng gã, rất nhanh đã biến mất không dấu vết.

Bởi vì Lý Mộ kia không biết sử dụng phù lục gì, giờ phút này biểu hiện ra chiến lực không kém gì Tạo Hóa, áp sát giao đấu, gã chỉ có thể bị động phòng ngự, ngay cả cơ hội thi triển pháp thuật cũng không có.

Trên người đã trúng mấy quyền, gã nhìn về phía Chu Trọng, lớn tiếng nói: “Chu đại nhân, ngươi còn đang chờ cái gì!”

Chu Trọng lớn tiếng nói: “Trần đại nhân, bản quan bây giờ đến giúp ngươi.”

Dứt lời, hắn phi thân lên, lại bị Lý Mộ một cước đá bay, thân thể bay vào một chỗ nha phòng, không còn xuất hiện.

Trong lòng Lại bộ thị lang biết Chu Trọng cũng không phải đối thủ của Lý Mộ, hốt hoảng hướng Hình bộ chạy đi.

Gã không tin, trước mặt đám đông dân Thần Đô, Lý Mộ còn dám ra tay đối với gã?

Sau khi Lại bộ thị lang rời khỏi, Chu Trọng từ một chỗ nha phòng đi ra, phủi phủi bụi đất trên người, một lần nữa đi vào

thiên lao Hình bộ.

Trong phòng giam, Lý Thanh đứng lên nhìn hắn, hỏi: “Bên ngoài đã xảy ra chuyện gì?”

Chu Trọng nói: “Không có gì, chẳng qua là Lý Mộ cùng Trần Kiên đánh nhau.”

Lý Thanh khẩn trương nói: “Ngươi nhanh đi ngăn cản hắn…”

“Yên tâm, chỉ cần hắn không giết Trần Kiên, cuối cùng xui xẻo vẫn là Trần Kiên.” Chu Trọng nhìn Lý Thanh vẫn khẩn trương như cũ, nói: “Hắn trước kia tuy cũng thường xuyên làm một ít chuyện điên cuồng, nhưng còn có lý trí, vì ngươi, hắn ngay cả lý trí cũng mất đi, bây giờ có thể nói cho ta biết, các ngươi là quan hệ thế nào rồi chứ?”

Ở ngoài Hình bộ, đầu đường Thần Đô.

“Điên rồi, ngươi thật sự điên rồi!”

“Lý Mộ, ngươi có biết hậu quả ngươi làm như vậy không!”

“Họ Lý, bản quan sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

…

Sắc mặt Lại bộ thị lang đã từ chấn động biến thành sợ hãi, gã không ngờ, Lý Mộ thế mà thật sự dám ở đầu đường, trước mặt dân chúng Thần Đô, động thủ đối với gã.

Tên điên này, hắn chẳng lẽ không sợ triều đình chế tài sao!

Trên đường, dân chúng cũng đều nhìn mà choáng váng.

Toàn thân lập lòe ánh sáng vàng, đang đuổi đánh người nào đó, không phải tiểu Lý đại nhân, lại là ai?

Nhìn kỹ, người bị đánh kia, mặc quan phục phẩm giai cao, hình như là, hình như là Lại bộ thị lang!

Dân chúng vốn hiểu biết không nhiều đối với Lại bộ thị lang, chỉ biết là gã quyền cao chức trọng, là nhân vật quan trọng của đảng cũ, mấy ngày nay, sau khi vụ án Lý đại nhân năm đó, nội tình bị vạch trần, bọn họ mới biết, người này là chủ mưu năm đó hãm hại Lý đại nhân, bằng một “công lao”

đó, từ đó về sau lên thẳng mây xanh, bây giờ đã ngồi xuống vị trí của Lý đại nhân năm đó, quả thực đáng hận đến cực điểm!

Nhìn hắn bị tiểu Lý đại nhân đuổi theo điên cuồng đánh, trong lòng dân chúng sảng khoái nói không nên lời.

“Đáng đánh!”

“Loại người này giữ lại cũng là tai họa, đánh chết cho xong!”

“Ài, đánh chết hắn, tiểu Lý đại nhân không phải cũng sẽ gặp phiền toái lớn, vẫn là tùy tiện đánh chút hả giận là được.”

“Tiểu Lý đại nhân hôm nay sao xúc động như vậy, chẳng lẽ là hắn cũng đang tỏ bất bình vì Lý đại nhân?”

Hết chương 572.

Chương 573. Biện pháp (1)

Dân chúng không dám lớn tiếng nghị luận, chỉ có thể nhỏ giọng nói nhỏ, mà trên không đỉnh đầu bọn họ, pháp lực từng trận, rất nhanh đã đưa tới mấy bóng người.

"Dừng tay!"

"Lớn mật, dám ở nơi này đánh nhau!"

"Còn không ngừng tay!"

Vài tướng lĩnh mặc giáp bạc nhanh chóng đạp không mà đến, đang muốn ra tay ngăn cản, ngạc nhiên phát hiện, ẩu đả ở trên không Thần Đô, thế mà lại là Lại bộ thị lang cùng Trung Thư xá nhân Lý Mộ, nhất thời không biết xử lý ra sao.

Nếu là hai tu hành giả, dám ở Thần Đô đấu pháp, đã sớm bị bọn họ bắt.

Nhưng hai vị trọng thần trong triều này, rốt cuộc bởi vì sao, lại trước mặt nhiều người dân như vậy đánh nhau to, Trung Thư xá nhân Lý Mộ còn tốt, chỉ là tóc có chút hỗn độn, Lại bộ tả thị lang Trần Kiên, đã sớm mặt mũi bầm dập, chật vật không chịu nổi.

Nhìn thấy mấy tướng lĩnh cấm vệ thủ vệ Thần Đô chạy tới, Lý Mộ cũng không để bọn họ khó xử, dừng động tác, lẳng lặng lơ lửng ở không trung.

Lại bộ thị lang ôm mắt xanh đen, nổi giận đến cực điểm: "Các ngươi còn thất thần làm gì, còn không bắt hắn!"

Triều thần ẩu đả, cấm vệ không thể xử trí, một tướng lĩnh nhìn hai người, nói: "Hai vị đại nhân, vẫn là theo chúng ta đến trước mặt bệ hạ nói đi."

Vừa nghe thấy hai chữ "bệ hạ", trong lòng Lại bộ thị lang lộp bộp một cái, sau khi cân nhắc lợi hại, nghiến răng nói: "Thôi, bệ hạ bận trăm công ngàn việc, loại việc nhỏ này, vẫn là đừng quấy rầy bệ hạ, bản quan, bản quan cùng Lý đại nhân có chút hiểu lầm, thêm phiền toái cho mấy vị rồi…"

Lại bộ thị lang rõ ràng là người bị hại, gã không muốn truy cứu, mấy tướng lĩnh cũng không muốn thêm chuyện, đang muốn rời khỏi, Lý Mộ lại sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng nói: "Hiểu lầm, họ Trần, ngươi đoạn con đường tu hành của ta, còn muốn cứ thế là xong. Đi, theo ta đi gặp bệ hạ!"

Thấy Lý Mộ hiển nhiên không tính từ bỏ ý đồ, mấy tướng lĩnh cấm vệ cũng to đầu một trận, người cầm đầu cân nhắc một phen, nói: "Hai vị đại nhân, đi thôi…"

Tuy bọn họ cũng không muốn nhiều chuyện, nhưng loại chuyện này, chỉ cần có một người không nhả miệng, bọn họ nhất định phải xử lý, nếu không chính là thất trách, chỉ là khiến bọn họ khó có thể lý giải là, Lại bộ thị lang bị hại đã tính bỏ qua, đầu sỏ gây nên ngược lại không buông tha…

Thượng Dương cung, Chu Vũ đang nghe quan viên tam tỉnh báo cáo triều sự, Mai đại nhân từ bên ngoài đi vào, sắc mặt cổ quái nói: "Bệ hạ, Lại bộ tả thị lang Trần Kiên cùng Trung Thư xá nhân Lý Mộ cầu kiến."

Chu Vũ nói: "Tuyên."

Rất nhanh, hai bóng người liền từ bên ngoài đi đến.

Đầu tiên đi vào là Lại bộ tả thị lang Trần Kiên, hắn quần áo hỗn độn, quan phục không chỉnh tề, mũ quan nghiêng lệch, trên mặt chỗ xanh chỗ tím, các quan viên không khỏi kinh hãi, đường đường Lại bộ thị lang, cường giả Tạo Hóa cảnh, sao thành bộ dạng này?

Trần Kiên đi vào đại điện, liền bi phẫn nói: "Bệ hạ…"

Lý Mộ lướt qua Trần Kiên, bước nhanh đi vào, ủy khuất nói: "Bệ hạ, ngài phải làm chủ cho thần!"

Lại bộ thị lang ngẩn ra tại chỗ, ngơ ngác nhìn Lý Mộ, miệng mở ra, lại chưa nói ra lời nào cả.

Gã làm quan nhiều năm, chưa bao giờ gặp kẻ vô sỉ như thế.

Ở trước mặt bệ hạ, hắn thế mà ác nhân cáo trạng trước…

Không đợi Lý Mộ mở miệng lần nữa, gã liền lập tức nói: "Bệ hạ, Trung Thư xá nhân Lý Mộ, trong mắt không có kỷ

cương, ẩu đả trọng thần triều đình, xin bệ hạ nghiêm trị, để nghiêm luật pháp!”

Trong điện, đại thần tam tỉnh vậy mới biết, thì ra Lại bộ thị lang bị thương, là ra từ Lý Mộ, nhưng xem bộ dáng Lý Mộ vừa rồi, bọn họ còn tưởng Lại bộ thị lang làm gì Lý Mộ…

Chu Vũ nhìn về phía Lý Mộ, hỏi: “Lại bộ thị lang nói, là thật hay không?”

Lý Mộ nói: “Thần ra tay có nguyên nhân, xin bệ hạ xét rõ.”

Chu Vũ hỏi: “Nguyên nhân gì, cũng không phải nguyên do ngươi ẩu đả trọng thần trong triều.”

Lý Mộ ngẩng đầu, nói: “Mùng mười tháng mười, Lại bộ tả thị lang Trần Kiên, ở Lại bộ dùng lời lẽ làm nhục đối với thần, khiến thần sinh ra tâm ma, thần khẩn cầu bệ hạ tái hiện hình ảnh ngày đó…”

Chu Vũ phất tay đánh ra một luồng ánh sáng màu trắng, đỉnh đầu mọi người trong điện có một hình ảnh hiện ra.

Trong hình ảnh, Lý Mộ đang muốn rời khỏi Lại bộ, Lại bộ thị lang bỗng mở miệng: “Lý đại nhân có lẽ còn không biết, Lý phủ ngươi bây giờ ở, chính là phủ đệ của tên tội thần kia, một ngày trước khi ngươi kết hôn, chính là ngày giỗ của cả nhà tội thần kia, không biết ngươi đêm động phòng, có nghe được quỷ hồn một nhà bọn họ gào rống hay không…”

Thấy một màn như vậy, sắc mặt Lại bộ thị lang tái nhợt đi.

Các quan trong điện cũng rốt cuộc biết, vì sao Lại bộ thị lang sẽ có kết cục như thế.

Mặc dù là người thường kết hôn, cũng phải tìm cái mở đầu tốt, phi thường kiêng kị có người nói lời điềm gở gì.

Ở một ngày sau khi người khác kết hôn, mở lời làm nhục như thế, loại chuyện này, người nào có thể chịu?

Huống chi, loại nhục nhã này, còn khiến đương sự sinh ra tâm ma, cái này ở giới tu hành, chỉ sợ sẽ không là chuyện ẩu đả một trận.

Phá đường tu hành của người ta, đây là thù lớn không chết không ngừng…

Chu Vũ nhìn Lại bộ thị lang, hỏi: “Ngươi còn có gì để nói?”

Lại bộ thị lang vội vàng giải thích: “Là thần lúc ấy hồ đồ…”

Chu Vũ lạnh lùng nói: “Hồ đồ không phải lý do cho ngươi phá đạo tâm của đồng nghiệp.”

Lại bộ thị lang vội vàng quỳ xuống, run giọng nói: “Bệ hạ thứ tội…”

Chu Vũ thản nhiên nói: “Lại bộ thị lang Trần Kiên, sỉ nhục đồng nghiệp, hậu quả nghiêm trọng, đức hạnh có thiếu sót, tạm thời cách chức một tháng, phạt bổng nửa năm…”

Quần thần trong điện, nhìn Lại bộ thị lang một cái, trong lòng thầm than.

Trần Kiên người này, thật sự là không có một chút nhãn lực, Lý Mộ là sủng thần của nữ hoàng, ở dưới tình huống bản thân Trần Kiên đuối lý, lại còn dám kéo Lý Mộ gặp mặt bệ hạ, chẳng phải là chui đầu vô lưới?

Quan viên tam tỉnh còn triều chính cần báo cáo, nữ hoàng sau khi xử xong vụ án của Lý Mộ cùng Trần Kiên, hai người liền đi ra Thượng Dương cung.

“Nỗi nhục hôm nay, ngày sau tất báo!”

Trần Kiên nhìn Lý Mộ một cái cuối cùng, lấy tay áo che mặt, vội vàng rời khỏi.

Lý Mộ chậm rãi đi ở trong cung, suy nghĩ vẫn đang nhanh chóng vận chuyển.

Hắn cùng Lý Nghĩa có duyên cùng nhà, dựa theo ý tưởng ban đầu của hắn, là bàn bạc kỹ hơn, từng bước một mưu tính, đợi đến lúc thời cơ chín mùi, lại lật lại bản án cho Lý Nghĩa, trả gã trong sạch.

Như vậy có thể mang ảnh hưởng đối với triều cục hạ đến nhỏ nhất, cũng sẽ không thêm quá nhiều phiền toái cho nữ hoàng.

Về phần người tạo thành mấy vụ án này, hắn chỉ có thể hết sức bảo vệ cho nàng một mạng, mặc dù là cuối cùng không thành công, hắn cũng đã làm thứ hắn nên làm, về việc này, hắn không cầu gì khác, chỉ cầu an lòng.

Đây là cách làm lý trí nhất.

Hết chương 573.

Chương 574. Biện pháp (2)

Nhưng ở lúc nhìn thấy một bóng người kia trong xe chở tù, cái gì lý trí, cái gì kế hoạch, đều bị hắn vứt lại sau đầu.

Bước đầu tiên hắn bây giờ phải làm, chính là mang Lý Thanh từ Hình bộ dời ra.

Hình bộ mặc dù có Chu Trọng, nhưng Chu Trọng, vừa vặn là kẻ Lý Mộ không tín nhiệm nhất.

Lý Mộ rất rõ, ngay tại vừa rồi, Chu Trọng thật ra đã vứt bỏ nàng.

Trong lòng Chu Trọng, chứa một ít thứ gã cho rằng càng thêm cao thượng.

Nghĩ đi nghĩ lại, trước mắt Lý Mộ có thể tín nhiệm, chỉ có Trương Xuân.

Quyền lực của Tông Chính tự, ở đoạn thời gian trước tiến một bước mở rộng, vụ án Hình bộ và Đại Lý tự có thể quản, Tông Chính tự có thể quản, vụ án Hình bộ cùng Đại Lý tự không quản được, Tông Chính tự cũng có thể quản.

Lý Mộ về Trung Thư tỉnh trước, lấy thân phận Trung Thư xá nhân, khởi thảo một phần công văn.

Sau đó, hắn bảo Mai đại nhân xin chỉ thị nữ hoàng, tạm thời cắt ngang quan viên tam tỉnh báo cáo công tác, ở trên công văn này đóng lên ấn của nữ hoàng.

Sau đó hắn tới Tông Chính tự, giao công văn cho Trương Xuân, bảo hắn mang Lý Thanh từ Hình bộ đưa tới Tông Chính tự.

Hình bộ cùng Tông Chính tự, tuy đều là đảng cũ khống chế, nhưng trong Tông Chính tự, ít nhất có Trương Xuân.

Hình bộ, Chu Trọng lấy được công văn, nói với Hình bộ lang trung: “Mở ra thiên lao.”

Rất nhanh, một chiếc xe ngựa liền từ Hình bộ chạy ra, chậm rãi đi vào trong cung, hướng phía Tông Chính tự mà đi.

Tông Chính tự xử lý đều là trọng thần trong triều cùng con em hoàng tộc, cân nhắc đến tôn nghiêm của bọn họ, phòng ngừa khi áp giải nhân vật quan trọng đi đường, bị dân chúng ném rau ném trứng, xe chở tù của Tông Chính tự, là xe ngựa cải tạo, phong bế hơn nữa bí ẩn.

Trong Tông Chính tự.

Thọ Vương nằm ở trong sân Tông Chính tự phơi nắng, nhìn một chiếc xe ngựa tiến vào Tông Chính tự, hỏi: "Lại có người nào phạm tội rồi?"

Phùng tự thừa ngồi ở một bên quạt gió cho hắn nói: "Là con gái Lý Nghĩa, nghe nói là ở bên ngoài giết năm quan viên, bị Cung Phụng ti bắt về Thần Đô, chờ thẩm phán…"

"Lý Nghĩa…" Thọ Vương nheo mắt, tựa như là lâm vào hồi ức.

Phùng tự thừa nói: "Chính là Lý Nghĩa kia hơn mười năm trước, ở Thần Đô quậy rất lợi hại, về sau bị tịch thu gia sản xử tử cả nhà, không ngờ còn sót một người, Lý Nghĩa mười mấy năm trước, Lý Mộ bây giờ, họ Lý này, sao đều không dễ chọc như vậy…"

Nói một chút, gã lại nghĩ tới một chuyện, nói với Thọ Vương: "Vương gia, ngài quản Trương Xuân kia một chút, cũng không biết hắn nghĩ như thế nào, phòng giam cho con gái Lý Nghĩa kia, bố trí như phòng kết hôn, không chỉ có chọn một gian rộng lớn nhất, còn an bài người ta từ trong ra ngoài đều quét tước một lần, thay giường lớn, đệm chăn hoàn toàn mới, còn có gương cùng đài trang điểm, hắn còn mang phạm nhân giam giữ chung quanh phòng giam đó, tất cả đều nhốt ở nơi khác, ở bốn phía phòng quanh treo mành, đây nào phải tới Tông Chính tự ngồi tù, rõ ràng là tới làm thiếu nãi nãi…"

"Bổn vương chỉ muốn an ổn phơi nắng, ngươi nói lời thừa sao nhiều như vậy?" Thọ Vương trừng mắt nhìn hắn một cái, nói: "Ngươi nhàn rỗi lắm có phải hay không, ngươi nếu rảnh rỗi không có chuyện gì, thì đi mang cái bô nhà xí cọ hết, đừng ở chỗ này phiền ta…"

Phùng tự thừa ngạc nhiên nói: "Vương gia…"

Thọ Vương cả giận nói: “Đi mau!”

Nhà xí Tông Chính tự, Phùng tự thừa buồn bực cọ bô, trong sân, Thọ Vương nằm ở trên xích đu, hai tay gối lên sau đầu, thở dài nói: “Đáng tiếc, người trẻ tuổi, sao lại xúc động như vậy chứ…”

Đại lao Tông Chính tự, Trương Xuân đứng ngoài phòng giam, lắc đầu nói: “Không ngờ, Lý bộ đầu lại là con gái Lý Nghĩa đại nhân, bản quan năm đó, cũng cực kỳ khâm phục đối với hắn…”

Lý Mộ nhìn Trương Xuân, nói: “Đầu nhi tạm thời kính nhờ ngươi.”

Trương Xuân nói: “Yên tâm đi, chỉ cần nàng ở Tông Chính tự, thì không có ai dám động vào nàng.”

Gã nhìn về phía Lý Mộ, hỏi: “Ngươi tính làm sao bây giờ, mặc kệ là muốn bình oan cho Lý Nghĩa đại nhân, hay là muốn thoát tội cho Lý Thanh, đều không đơn giản như vậy.”

Trước mắt mà nói, chuyện Lý Thanh, tự nhiên là Lý Mộ quan tâm nhất, cũng là khẩn cấp nhất.

Nhưng muốn cứu Lý Thanh, nhất định phải lật lại bản án cho phụ thân của nàng trước.

Nếu thân phận của Lý Nghĩa, vẫn là một gian thần thông đồng với địch phản quốc, như vậy cách làm của Lý Thanh chính là hoàn toàn đả kích cùng trả thù, nàng giết hại nhiều mệnh quan triều đình, theo luật phải xử cực hình, Lý Mộ cố ý cứu nàng, chính là đối kháng luật pháp, chính là vượt lên trên luật pháp, như vậy, hắn cùng những kẻ hắn khinh thường, lại có gì khác nhau?

Nhưng nếu thân phận của Lý Nghĩa, là một trung thần một lòng vì nước vì dân, lại gặp tiểu nhân hãm hại, chịu khổ diệt môn, con gái của hắn, báo thù cho cả nhà chết oan, mặc dù là vi phạm luật pháp, nhưng lại có được đại nghĩa.

Ở dưới điều kiện tiên quyết triều đình mất đại nghĩa trước, pháp ngoại cũng có thể khoan dung.

Dù sao, bốn Lại bộ chủ sự kia, đều là hung thủ trực tiếp mưu hại Lý Nghĩa, vu hãm quan to tứ phẩm của triều đình, dẫn tới cả nhà hắn bị giết oan, bốn người này, vốn chính là tội chết…

Dưới tình huống như vậy, Lý Mộ mới có một chút cơ hội cứu Lý Thanh.

Mà điều kiện tiên quyết của tất cả cái này, là hắn lật lại bản án trước cho Lý Nghĩa.

Lý Mộ tới phòng giam trước mặt, xiềng xích trên người Lý Thanh mang đã bị tháo xuống, pháp lực cũng được giải phong.

Lý Mộ đi đến bên người nàng ngồi xuống, nói: "Tay cho ta."

Lý Thanh chậm rãi đưa tay cho Lý Mộ, trên tay hắn tản mát ra ánh sáng vàng nhu hòa, chậm rãi tiến vào thân thể Lý Thanh.

Lý Mộ nói: "Ta không thể lập tức cứu ngươi ra ngoài, có thể phải ủy khuất ngươi một thời gian, ở nơi này trước."

Lý Thanh nhìn quanh, nói: "Đây là phòng tốt nhất ta từng ở."

Lý Mộ nhìn nàng, nói: "Yên tâm, ta sẽ mau chóng điều tra rõ việc năm đó, trả Lý đại nhân sự trong sạch."

Lý Thanh khẽ lắc đầu, nói: "Ta bây giờ mới rõ, thứ phụ thân muốn, không phải báo thù, ông cùng Chu thúc thúc, có chuyện càng thêm quan trọng phải làm, ta hy vọng… Ngươi có thể giúp phụ thân, hoàn thành chuyện ông lúc còn sống chưa hoàn thành, đừng vì ta, hủy tiền đồ của ngươi."

Lý Mộ mỉm cười, nói: "Trẻ con mới sẽ làm lựa chọn, ta lựa chọn hai cái đều muốn."

Hắn nhìn vào mắt Lý Thanh, nói: "Một việc trước, đã có người đi làm, nếu không thể cứu ngươi, như vậy chuyện đó, đối với ta cũng không có bất cứ ý nghĩa gì, để Chu Trọng đi hoàn thành giấc mộng của hai người bọn họ đi, cùng lắm thì ta mang ngươi về Phù Lục phái, Thần Đô này, chúng ta không ở lại nữa…"

“E hèm!”

Lý Mộ vừa dứt lời, liền nghe được tiếng của Mai đại nhân.

Hắn quay đầu, nhìn thấy nữ hoàng cùng Mai đại nhân đứng ở cửa, nữ hoàng thản nhiên nhìn hắn một cái, xoay người rời khỏi.

Hết chương 574.

Chương 575. Biện pháp (3)

Mắt thấy Mai đại nhân điên cuồng nháy mắt đối với hắn, Lý Mộ nhìn về phía Lý Thanh, nói: “Ta đi ra ngoài trước một lát…”

Sau khi trấn an xong Lý Thanh, Lý Mộ vội vàng ra khỏi Tông Chính tự, lại đã không nhìn thấy nữ hoàng.

Hắn chạy chậm đến cửa cung Trường Nhạc, Mai đại nhân nhìn nhìn trong điện, cho hắn một cái nháy mắt.

Lý Mộ chậm rãi đi vào trong điện, nhìn nữ hoàng đưa lưng về phía hắn, nhỏ giọng nói: “Bệ hạ.”

Chu Vũ thản nhiên nói: “Ngươi còn tìm trẫm làm cái gì, về Phù Lục phái của ngươi đi thôi, làm đệ tử đời thứ hai của Phù Lục phái, cao cao tại thượng, so với làm thần tử của trẫm tốt hơn nhiều…”

Trấn an xong một người, lại phải trấn an một người khác, Lý Mộ hận không thể vả mình vài cái.

Trên mặt hắn nặn ra nụ cười, nói: “Bệ hạ đây là nói đi đâu thế, thần còn chưa báo đáp ơn tri ngộ của bệ hạ, sao có thể rời khỏi Thần Đô…”

Chu Vũ thản nhiên nói: “Ơn tri ngộ của trẫm, ở trong lòng ngươi, chỉ sợ còn chưa bằng tùy tiện một nữ tử nhỉ?”

Lý Mộ chậm rãi nói: “Nàng không phải nữ tử tùy tiện gì, nếu là không có nàng, thần sớm đã chết không biết bao nhiêu lần, bây giờ càng không có khả năng đứng ở trước mắt bệ hạ…”

Hắn ngẩng đầu nhìn nữ hoàng, nói: “Thần muốn thỉnh cầu bệ hạ một sự kiện.”

Chu Vũ đưa lưng về phía Lý Mộ, trên mặt lộ ra nét buồn bực, cơn giận của nàng vừa rồi còn chưa tan đâu, hắn ngược lại lại bắt đầu cầu nàng?

Nàng hít thật sâu, hỏi: “Trẫm nếu không đáp ứng ngươi, ngươi có phải muốn mang theo cô ta về Phù Lục phái hay

không?”

Nữ hoàng quả nhiên còn chưa nguôi giận, Lý Mộ cúi đầu nói: “Thần biết sai.”

Chu Vũ xoay người nhìn hắn một cái, môi giật giật, cuối cùng không đành lòng trách cứ hắn nữa, hỏi: “Nàng cùng ngươi là quan hệ gì?”

Lý Mộ nói: “Lúc ở huyện Dương Khâu, nàng là thủ trưởng của thần, mạng thần, là nàng cứu, cũng là nàng dẫn thần đi lên con đường tu hành, phụ thân của nàng, là Lý Nghĩa đại nhân, thần xưa nay lấy Lý Nghĩa đại nhân làm tấm gương, biết được hắn cả nhà chết uổng, thần không thể coi như không thấy, về công về tư, Thần Đô phải giúp hắn…”

Chu Vũ hỏi: “Ngươi muốn trẫm giúp ngươi như thế nào, cho ngươi một tấm miễn tử kim bài sao?”

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: “Bệ hạ nếu là cho thần miễn tử kim bài, lại có gì khác với tiên đế, thần không thể hãm bệ hạ vào bất nghĩa. Thần chỉ là hy vọng, bệ hạ có thể cho phép thần điều tra lại vụ án năm đó, trả Lý đại nhân một sự trong sạch.”

Chu Vũ nói: “Cho dù trẫm bảo ngươi tra lại, ngươi cũng không chắc cứu được cô ấy, ngươi thật sự không bảo trẫm đặc xá cô ấy?”

Lý Mộ kiên quyết nói: “Thần chỉ cầu điều tra lại vụ án năm đó.”

Chu Vũ trầm mặc một lát, nói: “Trẫm đáp ứng ngươi, ở trước khi ngươi điều tra rõ, bất luận kẻ nào cũng không thể lấy bất cứ lý do nào động vào cô ấy.”

Lý Mộ thở ra một hơi, nói: “Cảm ơn bệ hạ…”

Lý Mộ rời khỏi cung Trường Nhạc, Mai đại nhân mới đi vào, nói: “Thật ra trong lòng hắn, trước sau đều nghĩ cho bệ hạ…”

Chu Vũ hừ nhẹ một tiếng, nói: “Không có lương tâm, hắn sợ là chỉ muốn về Phù Lục phái, nói cái gì vì trẫm vượt lửa qua sông, đều là giả…”

Mai đại nhân biết nữ hoàng khẩu thị tâm phi, cố ý làm rõ nói: “Hắn nếu là không nghĩ cho bệ hạ, đã trực tiếp bảo bệ hạ đặc xá vị cô nương kia, lại nào sẽ chỉ bảo bệ hạ cho phép hắn điều tra lại vụ án đó. Hắn trước kia, không sợ trời không sợ đất, ai cũng dám trêu, bây giờ cũng sẽ để ý triều cục, nghĩ cho bệ hạ, bệ hạ đừng trách hắn…”

…

Sau khi rời khỏi cung Trường Nhạc, Lý Mộ trở về Tông Chính tự, nói cho Lý Thanh, nữ hoàng đáp ứng hắn chuyện điều tra lại vụ án năm đó.

Sau mấy lần cảm nhận được quyết tâm của hắn, Lý Thanh cũng không kiên trì nữa, chỉ là nói: “Ngươi phải cẩn thận.”

Lý Mộ cười nói: “Yên tâm đi, dù sao đã sớm đắc tội bọn họ, cũng không để ý lại đắc tội thêm vài lần. Ngươi nghỉ ngơi cho tốt, ta ngày mai lại đến thăm ngươi.”

Hắn đi ra khỏi phòng giam, trong lòng lại vẫn nặng nề như cũ.

Muốn cứu Lý Thanh, thật ra so với thay phụ thân nàng lật lại bản án còn khó hơn.

Thậm chí ở một khắc nào đó, hắn là thật sự muốn hướng nữ hoàng xin một tấm miễn tử kim bài.

Hắn cũng biết, chỉ cần hắn mở miệng, nữ hoàng sẽ cho.

Nhưng hắn cuối cùng vẫn bỏ qua.

Hắn không muốn để nữ hoàng khó xử, cũng không muốn trở thành người mình từng ghét nhất.

Còn có một điểm rất quan trọng, Lý Nghĩa năm đó, cực lực phản đối tiên đế ban phát miễn tử kim bài, đây cũng là một trong những nguyên nhân ông bị hãm hại, nếu là Lý Mộ cầu nữ hoàng dùng miễn tử kim bài đặc xá Lý Thanh, như vậy thứ Lý Nghĩa năm đó thề sống chết phản đối liền trở thành trò cười.

Tương tự, Lý Mộ trong khoảng thời gian này, ở Thần Đô làm những chuyện như vậy, cũng thành trò cười.

“Đại!”

“Tiểu!”

“Lại nào lại nào!”

…

Trong sân Tông Chính tự, Thọ Vương đang chơi xúc xắc cùng Trương Xuân, liếc Lý Mộ một cái, hỏi: “Tiểu Lý Tử, muốn cùng nhau chơi không?”

Lý Thanh còn ở Tông Chính tự, Lý Mộ không thể không nể mặt Thọ Vương, hắn đi đến bên cạnh hai người, hỏi: “Chơi cái gì?”

Thọ Vương nói: “Đoán lớn nhỏ, rất đơn giản, ngươi mang tiền không, một ván một lượng, không cho chơi nợ.”

Lý Mộ lấy ra một xấp ngân phiếu đặt ở một bên.

Thọ Vương nhìn thấy ngân phiếu, trong mắt lóe lên ánh sao, nói: “Đến đến đến, đặt cược…”

Xúc xắc cùng hũ Thọ Vương dùng tựa như có thể ngăn cách pháp lực, Lý Mộ cũng chỉ có thể đoán mò, nhưng hắn vận khí không tệ, Thọ Vương thua liền mười ván, bạc trong tay đã thua hết rồi.

Hắn hiển nhiên có chút thua đỏ mắt, cầm lấy hũ, nói: “Đặt tiếp!”

Trương Xuân mang bạc mình thắng cất đi, liếc Thọ Vương Nhất, nói: “Vương gia, bạc của ngươi đều thua hết rồi, lấy cái gì đặt?”

Thọ Vương thẹn quá hóa giận: “Ngươi dám xem thường bổn vương!”

Bốp!

Hắn mang một khối kim bài đập ở trên bàn, nói: “Bổn vương còn có cái này!”

Cái kim bài này to bằng bàn tay, trên đó viết một chữ “Miễn”.

Lý Mộ như có chút suy nghĩ nhìn Thọ Vương, nói: “Vương gia, kim bài này quý trọng, ngài vẫn là cất đi, nhỡ đâu thua mất không ổn lắm đâu…”

Thọ Vương cả giận nói: “Ngay cả ngươi cũng cho rằng bổn vương sẽ thua, nói cho ngươi, lúc bổn vương đánh bạc khắp Thần Đô vô địch thủ, ngươi còn ở trong bụng mẹ, đến đến đến, bổn vương còn muốn kiếm lại…”

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: “Lệnh bài này dính quá nhiều máu, vương gia dám thua, chúng ta cũng không dám nhận…”

Thọ Vương nghe xong Lý Mộ nói, lại nhét lệnh bài cất đi, nói: “Hề hề, bổn vương thiếu chút nữa đã quên, nhỡ đâu các ngươi cầm lệnh bài đi cứu cô nương kia, bổn vương không phải thành phản đồ…”

Hết chương 575.

Chương 576. Chỉ điểm bến mê

Thọ Vương chép chép miệng, nói: “Đáng tiếc, trên đời này có thể cứu cô nương đó, chỉ có lệnh bài này. Cô ta giết nhiều quan viên như vậy, ai cũng không cứu được cô ta, trừ phi ngươi có bản lãnh thay cha cô ta lật lại bản án, lại để bệ hạ mang vụ án này chiêu cáo thiên hạ, sau đó bảo dân chúng ba mươi sáu quận viết huyết thư vạn dân thay cô ta cầu tình, để triều đình kiêng kị không dám giết cô ta…”

Hắn trào phúng nhìn Lý Mộ, hỏi: “Ngươi có bản lãnh này sao?”

Lý Mộ và Trương Xuân cùng nhau ra khỏi Tông Chính tự, rời khỏi hoàng cung.

Trương Xuân trầm mặc hồi lâu, đột nhiên hỏi: “Lý Mộ, ngươi từ nhỏ đã lớn lên ở huyện Dương Khâu sao?”

Lý Mộ trong lòng nghĩ việc, thuận miệng nói: “Ngươi hỏi cái này làm gì?”

Trương Xuân khoát tay, nói: “Thuận miệng hỏi… Đúng rồi, ngươi nói Thọ Vương vì sao đối với ngươi tốt như vậy?”

Lý Mộ lắc đầu nói: “Ai biết được…”

Thọ Vương vì sao luôn ở thời khắc mấu chốt chỉ điểm bến mê cho bọn họ, Lý Mộ tạm thời không nghĩ ra nguyên nhân, có lẽ gã chỉ là vì chính nghĩa, dù sao nhân tính phức tạp, không thể bởi vì xuất thân hoặc trận doanh, liền dán lên cái nhãn thiện hoặc ác cho một người.

Mặc kệ nguyên nhân, lời của Thọ Vương, thật là rẽ mây nhìn trời, khiến Lý Mộ sáng tỏ thông suốt.

Quốc tộ Đại Chu kéo dài, dựa vào là cái gì?

Không phải triều đình, không phải hoàng thất, mà là dân chúng.

Là niệm lực của dân chúng.

Triều đình kiêng kị nhất, đó là mất hết lòng dân, bọn họ có thể không cần một thành một vùng, nhưng không thể không cần một quận, mười quận, ba mươi sáu quận.

Luật pháp Đại Chu, là vì bảo hộ kẻ yếu, bảo hộ dân chúng, nhưng đây chỉ là biểu tượng, căn bản, luật pháp tồn tại, vẫn là vì duy trì bảo vệ sự thống trị của triều đình, bởi vì chỉ có dân chúng an cư lạc nghiệp, niệm lực mới có thể cuồn cuộn không ngừng sinh ra, đế khí mới có thể thai nghén, cường giả thượng tam cảnh của hoàng thất mới có thể từng thế hệ không dứt, bảo đảm giang sơn vĩnh viễn vững chãi.

Triều đình tranh đấu đảng phái kịch liệt nữa, Đại Chu thiên thu muôn đời, vĩnh viễn đều là mong muốn của mọi người.

Thọ Vương có thể xưng một lời đánh thức người trong mộng.

Lý Mộ ra khỏi hoàng cung, không ngờ được, ở ngoài hoàng cung đã vây quanh không ít dân chúng.

Thấy Lý Mộ đi ra, bọn họ lập tức xúm lại.

“Lý đại nhân, thế nào rồi?”

“Bệ hạ không trừng phạt ngươi chứ?”

“Lý đại nhân vẫn là xúc động rồi. Ngài không nên động thủ với người nọ, vậy không phải bẩn tay của ngài sao?”

…

Cảm nhận được dân chúng quan tâm, Lý Mộ cười cười, nói: “Mọi người yên tâm đi, bệ hạ rất hiểu đại nghĩa, sao có khả năng trừng phạt ta.”

Một hán tử nhẹ nhàng thở ra, cười nói: “Vậy thì tốt vậy thì tốt, Lý đại nhân không hổ là sủng thần của bệ hạ, sớm biết nên đánh nặng một chút, tốt nhất đánh gãy hai chân của hắn.”

“Loại gian nịnh này, đánh gãy ba chân của hắn cũng không quá phận.”

“Hại Lý đại nhân cửa nát nhà tan, hắn không được chết tử tế…”

Trong đám người, một người trung niên trầm mặc hồi lâu, hỏi: “Đại nhân tỏ bất bình cho Lý Nghĩa Lý đại nhân hay không?”

Ánh mắt mọi người cũng nhìn về phía Lý Mộ.

Lý Mộ ánh mắt thâm thúy, nói: “Lý Nghĩa Lý đại nhân, là hình mẫu quan viên của chúng ta.”

“Ta biết ngay mà!”

“Đại nhân tâm huyết!”

“Lý đại nhân năm đó chết oan uổng.”

“Đến bây giờ chúng ta còn nuốt không trôi cơn tức này!”

Mọi người lòng đầy căm phẫn, nhao nhao mở miệng. Lúc này, hán tử kia cắn cắn môi, bỗng nhiên nhìn về phía Lý Mộ, nói: “Đại nhân, ngài có thể cứu con gái Lý đại nhân hay không? Nàng là cốt nhục duy nhất của Lý đại nhân để lại trên đời…”

“Đừng nói nữa!” Người trung niên kia trừng mắt nhìn hắn một cái, trầm giọng nói: “Ngươi muốn hại chết đại nhân sao?”

Trong đám người, cũng truyền đến từng trận thở dài.

“Đúng vậy, Lý đại nhân năm đó, là đối địch với quyền quý cả triều.”

“Bây giờ những người đó đều đã ở địa vị cao, đại nhân tốt nhất đừng trêu chọc.”

“Vẫn là thôi đi, đại nhân không thể bước vào vết xe đổ của Lý đại nhân…”

Hán tử kia trong mắt nước mắt lóe lên, giọng nức nở nói: “Năm đó nếu không phải Lý đại nhân, cả nhà chúng ta, đã sớm chết ở Thần Đô, ta không thể trơ mắt nhìn Lý đại nhân tuyệt hậu…”

Giọng hắn thống khổ, dân chúng bên người Lý Mộ đều cúi đầu, trong mắt là phẫn nộ đè nén đến mức tận cùng.

Người một lòng vì dân, bị hãm hại tới cửa nát nhà tan, sắp tuyệt hậu.

Mà những kẻ hãm hại hắn, ngược lại biến thành anh hùng, hưởng thụ vô số vinh hoa phú quý, cưỡi ở trên đầu dân chúng tác oai tác quái.

Đối với tất cả cái này, bọn họ trừ oán giận, không thể làm gì được.

Đường đường nam nhi bảy thước, ở đầu đường Thần Đô, trước mắt bao người, cũng nhịn không được nức nở nghẹn ngào.

Chung quanh không có một ai bật cười, tâm tình mọi người đều rất nặng nề.

Khi hán tử kia cúi đầu, nức nở run run, một đôi tay nhẹ nhàng đặt ở trên vai hắn.

Lý Mộ vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói: "Yên tâm, Lý đại nhân sẽ không tuyệt hậu, hắn cũng sẽ không bị oan mãi."

Hán tử kia ngẩng đầu, chấn động nói: "Đại nhân…"

"Đại nhân!"

"Đại nhân…"

Dân chúng nhìn Lý Mộ, tựa như là ý thức được cái gì, trong mắt kích động ẩn hiện.

Lý phủ.

Lý Mộ đi vào cửa, trong sân Huyền Chân Tử cùng Ngọc Chân Tử đã nhận ra một tia khác thường.

Huyền Chân Tử quay đầu nhìn, nháy mắt Lý Mộ bước vào sân, hắn như cảm thấy, một vùng thiên địa kia đều ép tới.

Đây là một loại "thế", một loại "thế" không nên tồn tại ở trên người tu hành giả cảnh giới thứ tư.

Ngọc Chân Tử khó có thể tin mở miệng nói: "Niệm lực trên người hắn đã thành thế, khó trách hắn tu hành tiến bộ nhanh như vậy, niệm lực tu hành, cực ít ai có thể đi thông con đường này…"

Lý Mộ mang niệm lực mới đạt được một lần nữa thu về thân thể, Liễu Hàm Yên bước nhanh tới, hỏi: "Thế nào rồi?"

Lý Mộ lắc đầu nói: “Cô ấy tạm thời an toàn, nhưng muốn cứu cô ấy ra, còn cần bàn bạc kỹ hơn.”

Liễu Hàm Yên nghĩ nghĩ, hỏi: “Không thể cầu bệ hạ đặc xá cô ấy sao?”

Lý Mộ nói: “Không dễ như vậy, nhưng không sao, bệ hạ đã đáp ứng để ta điều tra lại vụ án Lý Nghĩa đại nhân, sau khi lật lại bản án cho Lý đại nhân, sự tình liền đơn giản hơn nhiều…”

Thật ra hắn hôm nay cầu nữ hoàng, chỉ là hướng nàng bày tỏ một cái thái độ.

Vụ án này, liên lụy quá rộng, vô luận là Lý Mộ chủ động đưa ra, hay là nữ hoàng hạ chỉ, đều nhất định sẽ gặp phải lực cản rất lớn.

Lý Nghĩa năm đó đắc tội, là giai cấp quyền quý đặc quyền, trong đó có Tiêu thị hoàng tộc, cũng có phe phái Chu gia, bọn họ gián tiếp thúc đẩy thảm án Lý phủ diệt môn, đương nhiên sẽ không để Lý Mộ thoải mái điều tra lại bản án cũ.

Cho nên Lý Mộ cần một trợ lực, một trợ lực khiến triều đình Đại Chu cũng không thể bỏ qua.

Hết chương 576.

Chương 577. Nửa quả quýt (1)

Hắn đi đến trong sân, nói: “Huyền Chân Tử sư huynh, có chuyện, cần ngươi hỗ trợ.”

Huyền Chân Tử nói: “Sư đệ cứ nói đừng ngại, không cần khách khí.”

Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói: “Có thể cần ngươi về Bạch Vân sơn một chuyến, tự mình gặp mặt chưởng giáo sư huynh…”

…

Hình bộ.

Trong thị lang nha, Lại bộ hữu thị lang nhìn Chu Trọng, nhíu mày hỏi: “Dư nghiệt Lý gia kia bị Tông Chính tự đón đi rồi, ngươi vì sao không ngăn trở?”

Chu Trọng hỏi ngược lại: “Công văn của Trung Thư tỉnh, bên trên đóng dấu ngọc tỷ của bệ hạ, ai dám ngăn cản?”

Cao Hồng sờ bộ râu ngắn trên cằm, nghi hoặc nói: “Nhưng Trung Thư tỉnh vì sao phải điều cô ta đến Tông Chính tự?”

Chu Trọng nói: “Công văn đó là Lý Mộ ra, theo ý kiến bản quan, hắn chỉ sợ là muốn lật lại bản án cho Lý Nghĩa.”

Cao Hồng nhìn hắn, nói: “Nếu bản quan không nhớ lầm, Lý Nghĩa kia, từng là bạn thân của Chu đại nhân, như thế nào, Chu đại nhân chẳng lẽ không hy vọng nhìn thấy hắn được lật lại bản án?”

Chu Trọng thản nhiên nhìn hắn, hỏi: “Ngươi là heo sao?”

Cao Hồng vỗ mạnh cái bàn, giận dữ nói: “Ngươi nói cái gì?”

Lại bộ tả thị lang Trần Kiên đã dùng đan dược, thương thế đã gần khỏi hẳn đi tới, nói: “Cao đại nhân, ngươi vấn đề này, hỏi có chút ngu xuẩn, lúc ấy buộc tội Lý Nghĩa, Chu đại nhân cũng có phân, Lý Nghĩa nếu như được lật lại bản án, ngươi, ta, bao gồm Chu đại nhân ở trong, đều là tội chết, ngươi cho rằng hắn sẽ tự tìm đường chết sao?”

Lại bộ hữu thị lang một lần nữa ngồi xuống, nói: “Xin lỗi Chu đại nhân, là bản quan càn rỡ.”

Trần Kiên tức giận nói: “Mười bốn năm trước Lý Nghĩa, mười bốn năm sau Lý Mộ, họ Lý này, chẳng lẽ có thù oán với chúng ta hay sao. Hắn một ngày không trừ, chúng ta liền một ngày không thể an bình.”

Chu Trọng nói: “Muốn trừ hắn, không bằng nghĩ một chút, nếu hắn thật muốn lật lại bản án cho Lý Nghĩa, ngươi ta chẳng phải là nguy hiểm?”

Trần Kiên cười lạnh nói: “Vậy hắn cũng phải tìm được chứng cớ, muốn chứng minh hắn thông đồng với địch phản quốc rất dễ dàng, mười bốn năm trôi qua, hắn chứng minh Lý Nghĩa không thông đồng với địch phản quốc như thế nào?”

“Cho dù hắn chứng minh rồi, sau đó thì sao?”

“Chuyện này, Chu Xuyên cũng có phần, chẳng lẽ muốn cho bệ hạ xử tử chú ruột của nàng?”

“Chuyện năm đó, bao nhiêu người tham gia, đến bây giờ, lại có bao nhiêu người ở địa vị cao, cho dù là bệ hạ sủng Lý Mộ kia, lục thân bất nhận, triều thần sao có thể đáp ứng, án này không tra, triều đình vẫn như cũ là triều đình, án này nếu tra, triều đình chưa chắc là triều đình. Đến lúc đó, triều đình loạn, ma đạo mười tông, Vạn Yêu quốc, U Đô Quỷ Vực còn không rục rịch, việc này, bệ hạ không thấy rõ, ngươi cho rằng những lão già kia trong triều sẽ không thấy rõ?”

Chu Trọng gật gật đầu, nói: “Nghe Trần đại nhân nói một buổi, bản quan yên tâm hơn nhiều rồi.”

Trần Kiên tự đắc nói: “Chu đại nhân xử án có lẽ mạnh hơn bản quan, việc trong triều, còn cần theo bản quan học một chút…”

…

Cung Trường Nhạc.

Hôm nay không có buổi chầu sớm, Chu Vũ phê duyệt mấy sổ con, liền có chút phiền lòng, hỏi: “Lý Mộ đâu, hắn hôm nay đi Thượng Thư tỉnh chưa?”

Mai đại nhân nói: “Vừa rồi thấy hắn trực tiếp đi ngự thiện phòng.”

Chu Vũ nghĩ nghĩ, nói: “Ngươi lát nữa đi Nội Thị tỉnh nhìn xem, có cống phẩm gì mới tới, đưa đi cho hắn một ít.”

Mai đại nhân cười cười, nói: “Vâng.”

Nàng đang muốn rời khỏi, Thượng Quan Ly từ bên ngoài đi vào, Chu Vũ nói: “A Ly, ngươi đi ngự thiện phòng nhìn xem, Lý Mộ hôm nay làm món gì.”

Thượng Quan Ly nói: “Thần vừa rồi đi ngang qua ngự thiện phòng, nhìn thấy Lý Mộ từ ngự thiện phòng đi ra.”

Chu Vũ hỏi: “Ngươi không theo hắn cùng nhau tới đây?”

Thượng Quan Ly lắc lắc đầu, nói: “Hắn đi về phía Tông Chính tự.”

Chu Vũ ngẩn ra một chớp mắt, ngay sau đó liền nhìn về phía cửa đại điện, nói: “Mai vệ, trở về!”

Nữ hoàng bảo Lý Mộ không cần từ trong nhà mang cơm, mà là trực tiếp ở ngự thiện phòng làm, trái lại là nhắc nhở Lý Mộ.

Hương vị đặt ship, như thế nào cũng kém ăn tại chỗ, hộp thức ăn chỉ có thể giữ ấm, không thể bảo vệ sắc hương vị, đại bộ phận đồ ăn thời điểm ăn tốt nhất, chính là lúc vừa mới nấu ra.

May mà Tông Chính tự ngay tại trong hoàng cung, chỉ vài bước đường, hương vị đồ ăn sẽ không biến hóa quá nhiều.

Thiên lao của Tông Chính tự, so sánh với Hình bộ cùng Đại Lý tự, quy cách tự nhiên cao hơn rất nhiều.

Phạm nhân nơi này giam giữ, phi phú tức quý, không phải hoàng thân quốc thích, chính là quan to một phương, nhất là trước kia, Tông Chính tự chính là nơi ẩn núp của con em hoàng tộc sau khi phạm tội, phương tiện cùng đãi ngộ bên trong, hơn xa quan nha khác có thể so sánh.

Đặc biệt ở sau khi Trương Xuân an bài đặc thù, nếu nói nhà tù Hình bộ, là như phòng một người tiêu chuẩn nhà nghỉ, Tông

Chính tự Lý Thanh bây giờ ở, chính là phòng tổng thống Hilton.

Đồ ăn của Tông Chính tự hẳn là cũng không tệ, nhưng Lý Mộ vẫn lo lắng nàng ăn không quen.

Trong Tông Chính tự.

Buổi sáng ánh sáng mặt trời vừa đủ, Trương Xuân cùng Thọ Vương ngồi ở trong sân Tông Chính tự, vừa phơi nắng, vừa thưởng thức trà.

Trương Xuân tự tay rót cho Thọ Vương một chén, cười hỏi: "Vương gia, đây là trà ngon hạ quan cất giữ, ngươi nếm thử thế nào."

Thọ Vương nhấp một ngụm nhỏ, chép chép miệng, nói: "Không tệ, không ngờ được ngươi cũng là người mê trà, trà này ngươi còn hay không, tặng bổn vương tám cân mười cân, bổn vương cầm về chậm rãi uống…"

Trương Xuân tiếc nuối nói: "Không khéo, đây là một dúm cuối cùng…"

Thọ Vương khinh rẻ nhìn hắn một cái, bỗng nhiên hít hít cái mũi, nói: "Mùi gì thế, thơm như vậy…"

Trương Xuân cũng khụt khịt cái mũi, sau khi nhớ lại một phen, lẩm bẩm: "Hương vị này, sao giống như lúc bản quan ở huyện Dương Khâu, trên đường kia cửa huyện nha, hương vị của quán mỳ đó…"

Hắn nhịn không được nuốt ngụm nước bọt, nói: "Mỳ của bà lão đó, quả nhiên là nhất tuyệt, bản quan thật muốn nếm thử tiếp…"

Lý Mộ xách hộp thức ăn, đi vào Tông Chính tự, chào hỏi với Trương Xuân, nói: "Ta đi đưa cơm cho đầu nhi."

Quan sai thiên lao Tông Chính tự, Trương Xuân đã sớm dặn dò, xa xa nhìn thấy Lý Mộ tiến vào, chưởng cố phụ trách thiên lao liền mở ra cửa nhà tù.

Lý Mộ tới trước thiên lao, Trương Xuân đi tới, hỏi: "Ngươi nấu mỳ?"

Lý Mộ gật gật đầu, nói: “Đầu nhi trước kia thích nhất ăn mỳ nhà đó.”

Trương Xuân chà chà tay, nói: “Bản quan cũng có cái sở thích này, còn nhiều hay không, cho bản quan một bát.”

Lão Trương lần này giúp hắn rất nhiều, Lý Mộ cũng xấu hổ từ chối, nói: “Nếu ngươi muốn ăn, lát nữa đến ngự thiện phòng.”

“Được rồi…” Trương Xuân lên tiếng, sau đó ngạc nhiên nói: “Mỳ này ngươi là ở ngự thiện phòng nấu?”

“Bằng không thế nào?”

“Khụ, khụ…”

Trương Xuân che miệng ho khan vài tiếng, bỗng nhiên nói: “Bản quan bỗng nhiên không muốn ăn như vậy nữa, về nhà ăn phu nhân nhà ta nấu, ngươi mau đi đưa cho Lý bộ đầu đi, muộn rồi thì không thể ăn…”

Hết chương 577.

Chương 578. Nửa quả quýt (2)

Nhìn Lý Mộ đi vào thiên lao, Trương Xuân thở dài một tiếng, nói: “Lý Mộ ơi Lý Mộ, ngươi khả trường điểm tâm (nghĩ sâu một chút) đi…”

Lý Mộ đi vào thiên lao, mơ hồ nghe được Trương Xuân đang nói cái gì điểm tâm.

Lão Trương lại nhắc nhở hắn, ngày mai từ ngự thiện phòng thuận tiện lấy thêm hai hộp thức ăn, ngự trù trong cung chuyên môn làm bánh ngọt, tay nghề có thể nói là nhất tuyệt, buổi chiều trở về, cũng mang một hộp cho Liễu Hàm Yên.

Trước kia Lý Mộ là không tiện từ ngự thiện phòng lấy đồ, nhưng bây giờ khác.

Nữ hoàng đặc biệt cho phép hắn có quyền lực tiến vào ngự thiện phòng, chi phối toàn bộ nguyên liệu nấu ăn, tuy cái này có hiềm nghi lấy quyền lực mưu đồ việc riêng, nhưng cũng là Lý Mộ cố ý làm.

Nữ hoàng cần, không phải một ngự trù, hắn nếu quy củ làm việc một ngự trù nên làm, chẳng phải là thật sự thành ngự trù?

Lý Mộ từ trong phim cung đấu học được, được lòng hoàng đế nhất, nhất định không phải loại phi tử chuyện gì cũng ngoan ngoãn phục tùng, không có một chút tính cách của mình kia, ở trong chừng mực, ngẫu nhiên làm một ít chuyện khác người, thỉnh thoảng bảo trì cảm giác mới mẻ cùng cảm giác thần bí, càng có thể đạt được thánh sủng lâu dài.

Đương nhiên, hắn không phải phi tử của nữ hoàng, nhưng suy một ra ba, làm bạn, làm thần tử, cũng là tương tự.

Hắn bảo ngục tốt mở ra cửa lao, đi vào, mở ra hộp thức ăn, nói: “Không biết đồ ăn Tông Chính tự hợp khẩu vị của ngươi hay không, ta nấu cho ngươi bát mỳ.”

Lý Thanh cầm lấy đũa, sau khi nếm một miếng, bất ngờ nói: “Hương vị mỳ này…”

Lý Mộ cười nói: “Là ta học lão bà bà bán mỳ đó, hương vị xấp xỉ bà ấy làm chứ?”

Lý Thanh nhẹ nhàng nói: “Ta sau đó từng về huyện Dương Khâu một lần, biết được vị lão bà bà kia đã qua đời, con trai cùng con dâu của bà tiếp tục kinh doanh quán mỳ đó, mỳ nấu ra, lại không giống với ban đầu, ta còn tưởng, đời này không được nếm hương vị trước kia nữa.”

Lý Mộ mỉm cười, nói: “Ngươi chừng nào muốn ăn, liền nói cho ta biết, ta làm cho ngươi.”

Thủ Lý Thanh ăn mỳ xong, Lý Mộ ngồi một lúc nữa, thu dọn hộp thức ăn, hướng ngự thiện phòng đi đến.

Trong ngự thiện phòng, còn có canh hắn đun cho nữ hoàng.

Dùng phòng bếp của nữ hoàng, nấu mỳ cho người khác, bỏ nàng ở một bên, Lý Mộ cho dù là đầu óc chập mạch, cũng sẽ không làm loại chuyện ngu xuẩn này.

Đơn giản là canh của nữ hoàng cần đun thời gian lâu một chút, Lý Mộ đi Tông Chính tự một chuyến, trở về còn chờ một lát nữa, canh kia mới coi như đun xong.

Nói cái gì hắn là dựa vào nữ nhân ăn cơm, trải qua Lý Mộ không ngừng cố gắng, bây giờ nữ hoàng cùng Lý Thanh, đều phải dựa vào hắn ăn cơm.

Lý Mộ bưng canh, tới cửa cung Trường Nhạc.

Thượng Quan Ly đứng ở cửa cung, nhìn hắn một cái, nói: “Bệ hạ không có đây, ngươi trở về đi.”

Lý Mộ tiếc nuối nói: “Đáng tiếc, bát canh này của bệ hạ, ta đun hơn hai canh giờ, để một lúc là không ngon nữa, vẫn là ta tự mình mang về Trung Thư tỉnh uống đi.”

Hắn vừa mới xoay người, vành tai Thượng Quan Ly giật giật, nói: “Bệ hạ đã trở lại.”

Lý Mộ mang hũ canh trong tay đưa cho nàng, nói: “Ta phải về Trung Thư tỉnh rồi, phiền Thượng Quan thống lĩnh đưa vào cho bệ hạ.”

Thượng Quan Ly bưng hũ canh, đi vào cung Trường Nhạc, đặt ở trên bàn trước mặt Chu Vũ, sau khi mở ra nắp hũ canh, một mùi thơm tươi mới nồng đậm liền bay ra.

Mai đại nhân yết hầu giật giật, cười nói: "Ta đã nói mà, hắn sao có khả năng quên bệ hạ, canh này đun lâu như vậy, khẳng định là bỏ công phu, ta vừa rồi đi ngự thiện phòng hỏi, hắn chỉ là đưa đi Tông Chính tự một bát mỳ…"

Chu Vũ uống một ngụm canh, trong lòng nhất thời cảm thấy có chút xấu hổ, vừa rồi hình như là nàng hiểu lầm Lý Mộ.

Nàng còn tưởng hắn dùng ngự thiện phòng của nàng, hiến ân cần cho người khác, nổi giận một lúc, giờ phút này cơn giận trong lòng lập tức tiêu tan, nói: "Mai vệ, quýt cống phía nam, đưa cho hắn hai thùng đi…"

Mai đại nhân nói: "Bệ hạ không phải nói quýt đó rất chua, không tặng nữa sao?"

Chu Vũ nói: "Trẫm bây giờ ngẫm lại, quýt đó hình như cũng không có chua như vậy…"

Mai đại nhân gật gật đầu, nói: "Ta lập tức đi."

Chu Vũ bỗng nhiên nói: "Đợi một chút…"

Trung Thư tỉnh.

Lý Mộ ngồi ở trong phòng trực một lúc, xử lý xong việc công hôm nay, sau khi ngồi im một lát, bắt đầu viết công văn.

Phong công văn này, là cưỡng chế Hình bộ, điều tra lại vụ án Lý Nghĩa mười bốn năm trước.

Chuyện này, Lý Mộ tuy từng xin chỉ thị từ nữ hoàng, nhưng không thể để nữ hoàng trực tiếp hạ chỉ.

Làm vua của một nước, nàng nên có quan niệm lấy đại cục làm trọng, nếu chỉ là vì một câu của Lý Mộ, nàng liền phải đảo điên hơn phân nửa triều đình, như vậy triều thần sẽ thấy thế nào?

Bọn họ sẽ cho rằng đây là nịnh thần loạn chính.

Khi một hoàng đế, bởi thần tử, hoặc là hậu phi nào đó, không để ý đại cục triều đình, không để ý dân chúng Đại Chu, triều thần sẽ liên hợp lại phản đối nàng, bởi vì đây là điềm báo mất nước, các đại thần sẽ không cho phép, bốn đại thư viện cũng sẽ không ngồi xem.

Thậm chí, so sánh với chuyện này, Lý Nghĩa rốt cuộc có phải hàm oan mà chết hay không, cũng không quan trọng như vậy.

Cho nên, Lý Mộ cần biểu hiện ra, nữ hoàng tuy sủng ái hắn, nhưng cũng có hạn độ, một khi vượt qua hạn độ đó, chỉ sợ hắn sẽ bị người ta lấy danh nghĩa "thanh quân trắc (diệt trừ bè lũ gian nịnh bên cạnh vua)" mà thanh trừ.

Công văn trên tay chưa viết xong, Mai đại nhân đã tới.

Nàng đặt hai thùng quýt ở trên bàn trước mặt Lý Mộ, nói: "Đây là quýt cống Nam quận, bệ hạ bảo ta tặng ngươi hai thùng nếm thử."

Lý Mộ nói: "Thay ta cảm ơn bệ hạ."

Mai đại nhân nói: "Bệ hạ cần không phải cảm ơn của ngươi."

Lý Mộ ngây ra một lúc, hỏi: "Bệ hạ còn cần cái gì?"

Có thể cho nữ hoàng, hắn đều đã cho, nàng chung quy không thể thưởng Lý Mộ hai thùng quýt, liền đưa ra yêu cầu gì quá phận đối với hắn…

Mai đại nhân nhìn hắn một cái, nói: "Về sau ở ngự thiện phòng mặc kệ là đun canh hay nấu mỳ, đều đưa đến cung Trường Nhạc trước."

Lý Mộ ngẩn ra một phen, hỏi: "Đây là… Ý tứ của bệ hạ?"

Mai đại nhân gõ một phát trên đầu hắn, nói: "Bệ hạ lòng dạ rộng lớn cỡ nào, sẽ bởi vì ngươi đưa canh cho nàng sau liền tức giận sao?"

Câu này cũng chỉ bản thân nàng tin, nữ hoàng hẹp hòi bao nhiêu, không có ai thể hội sâu hơn so với Lý Mộ.

Lý Mộ gật đầu bất đắc dĩ, nói: “Biết rồi, về sau ta vô luận làm chuyện gì, đều nghĩ bệ hạ trước hết, như vậy chung quy được rồi chứ?”

Nói xong, trên đầu hắn lại trúng một đòn, Mai đại nhân liếc hắn, hỏi: “Ngươi giọng điệu gì, cứ như bệ hạ ép ngươi đưa trước…”

Lý Mộ đành phải cam đoan với nàng, mình là cam tâm tình nguyện, vui lòng phục tùng ưu tiên nữ hoàng, Mai đại nhân mới hài lòng rời khỏi.

Hết chương 578.

Chương 579. Phù Lục phái tính là cái gì vậy? (1)

Lý Mộ nhìn bóng lưng của nàng, cảm thấy nàng mấy ngày nay càng ngày càng không thích hợp, còn tiếp tục như vậy, chỉ sợ lập gia đình liền thật sự khó khăn.

Nhưng trước mắt Lý Mộ còn có chuyện quan trọng hơn phải làm, không có thời gian đi khai thông tâm lý cho nàng.

Hắn viết xong công văn, cầm hai quả quýt cống, tới thị lang nha.

Lưu Nghi đang xem sổ con, Lý Mộ đi qua, mang hai quả quýt đặt ở trên bàn của gã, nói: "Lưu đại nhân nghỉ chút, ăn quả quýt."

Lưu Nghi nhìn hai quả quýt, kinh ngạc nói: "Bây giờ còn chưa phải mùa quýt chín, Nam quận trái lại có mấy cây mẫu, sẽ kết quả sớm một hai tháng, nhưng quýt linh trên cây mẫu kết, là dùng để làm cống phẩm…"

Lý Mộ cười cười, nói: "Đây là quýt cống bệ hạ ban cho."

Lưu Nghi dùng ánh mắt cực kỳ hâm mộ nhìn Lý Mộ, nói: "Lý đại nhân thật sự là làm người ta hâm mộ, quýt linh này số lượng không nhiều, hàng năm trong cung chia cũng không đủ, ngoại thần muốn có được một quả cũng khó. Thời kì tiên đế, hậu cung cũng chỉ có hoàng hậu cùng hoàng quý phi mới có thể được chia một thùng…"

Gã chỉ cầm lên một quả quýt, nói: "Loại trân phẩm này, ta cầm một quả là đủ rồi, không ngờ được ở Thần Đô, cũng có thể nếm được hương vị quýt linh quê nhà."

Lý Mộ nói: "Thì ra quê nhà của Lưu đại nhân là Nam quận, không có việc gì, Lưu đại nhân ăn thoải mái, không đủ ta còn có, bệ hạ ban cho ta hai thùng…"

Lưu Nghi nghe xong trừ hâm mộ, còn có chấn động.

Thái hậu cùng hoàng thái phi năm đó là được tiên đế sủng ái cỡ nào, cộng lại cũng mới được hai thùng, bệ hạ thế mà trực

tiếp ban cho Lý Mộ hai thùng, thật đúng là triều thần cả điện, nàng chỉ độc sủng một người…

Gã bóc vỏ một quả quýt, ăn mấy múi, tán thưởng: “Quả nhiên là quýt linh cống phẩm tỉ mỉ bồi dưỡng, phàm nhân nếu là có thể ăn một quả, trong ba năm cũng không có bệnh tà xâm nhập…”

Hai người lại hàn huyên một lát, Lý Mộ mới mang tờ công văn kia lấy ra, nói: “Đúng rồi, nơi này còn có công văn, cần Lưu đại nhân ký tên.”

“Việc nhỏ.”

Lưu Nghi cầm lấy công văn, vừa mới cầm lấy bút, chuẩn bị ký lên tên của mình.

Sau đó thân thể gã chấn động, bút trong tay chưa hạ xuống, nhìn phong công văn này, lâm vào trầm mặc thật lâu.

Một lát sau, gã ngẩng đầu nhìn Lý Mộ, có chút u oán nói: “Lý đại nhân, ta chỉ ăn của ngươi quả quýt…”

Lý Mộ nhìn Lưu Nghi, cười ha ha nói: “Lưu đại nhân, đây là cống phẩm quýt linh Nam quận tỉ mỉ bồi dưỡng, phàm nhân nếu là có thể ăn một quả, trong ba năm đều không có bệnh tà xâm nhập…”

Lưu Nghi nhất thời cạn lời, cuối cùng thở dài, hỏi: “Lý đại nhân nghĩ kỹ chưa?”

Lý Mộ nói: “Bản quan từng phát chí nguyện to lớn, vi thiên địa lập tâm, vi sinh dân lập mệnh, sao có thể trơ mắt nhìn anh hùng Đại Chu bị gian nhân hãm hại, ở trên lịch sử lưu lại tiếng xấu muôn đời?”

Lưu Nghi bất đắc dĩ cầm bút, nói: “Cho ta thêm hai quả quýt.”

Lý Mộ vươn tay, lại hai quả quýt linh xuất hiện ở trong tay.

Lưu Nghi ở trên phong công văn này ký lên tên của mình, lắc đầu nói: “Hy vọng Lý đại nhân may mắn.”

Lý Mộ ôm quyền nói: “Cảm ơn Lưu đại nhân.”

Lưu Nghi khoát tay, nói: “Không cần cảm tạ, sổ con này còn phải trình từng tầng một, ta ký tên cũng vô dụng…”

Lý Mộ lại nói: “Phiền Lưu đại nhân, mang sổ con giao cho Trung Thư Lệnh đại nhân.”

Lúc hắn rời khỏi thị lang nha, thuận tay mang vỏ quýt trên bàn đi vứt giúp Lưu Nghi.

Lưu Nghi vội nói: “Lý đại nhân chậm đã, vỏ quýt linh này, bản quan giữ lại ngâm nước…”

Hoàng gia chuyên cống quýt linh, người thường quả thật ngay cả vỏ quýt cũng không có được, Lý Mộ quyết định ăn xong quýt, mang vỏ quýt thu thập lại, về sau lúc tìm Lưu Nghi làm việc, mỗi lần đưa gã mấy lượng, dù sao cầu người làm việc, không tiện tay không.

Điều tra lại bản án cũ mười bốn năm trước, chỉ dựa vào một mình Lý Mộ không thể làm chủ.

Sau khi trải qua hắn đề nghị, cần trải qua Trung Thư thị lang cùng Trung Thư Lệnh trước, sau đó lại giao cho Môn Hạ xem xét, cuối cùng giao cho Thượng Thư tỉnh thi hành, từng tầng cửa ải này, Lý Mộ có thể thu phục, chỉ có Lưu Nghi.

Lưu thị là một trong các dòng họ cổ xưa nhất của Đại Chu, đứng trong chín họ, tuy thế lực ở trên triều đường không bằng Tiêu thị Chu thị, nhưng cũng không thể xem nhẹ, ít nhất, Lưu Nghi không cần kiêng kị hai đảng cũ mới.

Thị Lang nha, nhìn Lý Mộ đi ra, Lưu Nghi thu hồi vỏ quýt, cầm lấy phong công văn tấu chương kia, tới một chỗ nha phòng khác.

Hắn đặt sổ con này lên bàn, nói: “Đại nhân, đây là sổ con Lý xá nhân trình lên.”

Trung Thư Lệnh vuốt vuốt râu dài trên cằm, mở ra sổ con, sau khi đọc một chút, trầm ngâm một lát, ở bên trên ký xuống tên của mình, một lần nữa đưa cho Lưu Nghi, nói: “Đưa tới Môn Hạ đi.”

Một lát sau, Môn Hạ tỉnh.

Một phong sổ con đến từ Trung Thư tỉnh, ở sau khi trình đến Môn Hạ tỉnh, chuyển giao từng tầng, cuối cùng đến trong tay hai vị Thị Trung.

Thị Trung là chủ quan của Môn Hạ tỉnh, hai người nhìn sổ con trước mắt, lâm vào trầm mặc.

Trung Thư xá nhân Lý Mộ thượng tấu, yêu cầu điều tra lại vụ án mười bốn năm trước Lại bộ tả thị lang Lý Nghĩa thông đồng với địch phản quốc, thông qua Trung Thư tỉnh quyết nghị, trình Môn Hạ tỉnh thảo luận.

Quan to tứ phẩm trong triều, nếu là bị vu hãm diệt môn, bị người ta vu oan thông đồng với địch phản quốc, đương nhiên là cần tra rõ.

Nhưng án này liên lụy thật sự quá rộng, hai đảng cũ mới, đều bị liên lụy trong đó.

Không thể lật lại bản án, vậy thì thôi.

Một khi lật lại bản án, triều đình lục bộ, sáu vị thượng thư, có hai vị phải bị phán xử tội chết, một vị trong đó, còn là Lại bộ thượng thư cực kỳ quan trọng.

Trừ Lại bộ cùng Công bộ thượng thư, hai vị tả hữu thị lang của Lại bộ, tội chết, Hình bộ thị lang, tội chết, một chút quan viên khác trong triều đang ở địa vị cao, mặc dù không phải tội chết, cũng khó thoát được chế tài nghiêm khắc.

Như vậy, triều đình tất nhiên đại loạn, có lẽ sẽ cho hạng người bụng dạ khó lường cơ hội có thể thừa dịp.

So sánh với loại chuyện này, Lý Nghĩa chịu oan khuất hay không, đã chẳng quan trọng như vậy nữa.

Một vị Thị Trung lắc lắc đầu, nói: “Đại cục làm trọng.”

Một vị Thị Trung khác gật đầu nói: “Phong bác.”

Lý Mộ ăn hai quả quýt, không đợi đến lúc hết giờ làm, sổ con hắn đưa ra, đã một lần nữa về tới trong tay hắn.

Sổ con kia hắn yêu cầu điều tra lại vụ án Lý Nghĩa, bị Môn Hạ tỉnh đánh trở về.

Trong tam tỉnh, Trung Thư lấy khẩu dụ hoàng đế sáng tác chế chiếu, phải cầm cho Môn Hạ xét duyệt.

Môn Hạ tỉnh nếu thông qua, sẽ ở trên chiếu thư ký tên xét duyệt ý kiến, một lần nữa phát về Trung Thư tỉnh, do Trung Thư tỉnh giao cho hoàng đế, sau khi hoàng đế cho phép cuối cùng, lại phát về Môn Hạ.

Hết chương 579.

Chương 580. Phù Lục phái tính là cái gì vậy? (2)

Môn Hạ tỉnh nếu không thông qua, cũng sẽ mang tấu chương đánh về Trung Thư tỉnh, có đôi khi sẽ bảo Trung Thư tỉnh sửa chữa sau đó lại đưa, có đôi khi là phê lên một chữ "Bác", trực tiếp bác bỏ, không cho bất cứ cơ hội nào.

Sổ con trên bàn Lý Mộ, cuối cùng chỉ viết một chữ "Bác".

Cái này ý nghĩa, Môn Hạ tỉnh không đồng ý điều tra lại.

Loại chuyện này rất bình thường, đừng nói Trung Thư tỉnh, bọn họ ngay cả ý kiến của bệ hạ cũng dám bác bỏ, có thể nói là một ban ngành không nói tình cảm nhất trong triều.

Đương nhiên, nữ hoàng nếu là cứng rắn, cũng có thể đủ vòng qua Môn Hạ, trực tiếp hạ lệnh, nhưng như vậy, trật tự trong triều liền loạn mất, đây không phải điều Lý Mộ muốn.

Dù sao hắn cũng không trông cậy vào Môn Hạ tỉnh sẽ đồng ý, sổ con này, chẳng qua là một cái dự nhiệt của hắn.

Mục đích của hắn, chỉ là muốn những người đó truyền một cái tín hiệu — Vụ án Lý Nghĩa năm đó, hắn đã tiếp.

Sau đó, Lý Mộ liền không nhắc lại việc này, rời khỏi Trung Thư tỉnh, liền trực tiếp trở về nhà.

Giữa các bộ của triều đình, không có bí mật.

Chuyện Lý Mộ muốn điều tra lại bản án cũ Lý Nghĩa mười bốn năm trước, tấu chương bị Môn Hạ tỉnh bác bỏ, sau khi hết giờ làm, liền truyền khắp các bộ.

Lại bộ.

Hữu thị lang Cao Hồng vừa mới biết được tin tức Môn Hạ tỉnh, mặt mũi âm trầm nói: "Lý Mộ kia, quả nhiên là muốn lật lại bản án cho Lý Nghĩa…"

Tả thị lang Trần Kiên cười lạnh một tiếng, nói: "Muốn lật lại bản án, hắn ngay cả Môn Hạ tỉnh một cửa đó cũng không qua được, lão già nơi đó, người nào không phải già thành tinh,

triều đình củng cố, mới là điều bọn họ để ý, bọn họ mặc kệ Lý Nghĩa chết oan hay không…”

Cao Hồng lo lắng nói: “Trên người Lý Mộ kia, có bóng dáng Lý Nghĩa năm đó, hắn còn có bệ hạ che chở, sớm hay muộn sẽ thành họa lớn trong lòng chúng ta…”

Trần Kiên lạnh lùng nói: “Để hắn nhảy nhót chút nữa đi, chờ hắn nhảy nhót đến mức hai bên đều nhìn không được, hắn, chính là Lý Nghĩa kế tiếp, cứ chờ xem, chỉ cần hắn còn dám kiên trì điều tra lại vụ án Lý Nghĩa, chúng ta không giết hắn, triều thần cũng sẽ khiến hắn chết!”

Đối với việc này, các bộ khác, cũng có không ít thanh âm.

“Người này vẫn là lỗ mãng như thế, vụ án Lý Nghĩa, liên lụy đến bao nhiêu người?”

“Lý Mộ này, căn bản chính là Lý Nghĩa thứ hai, Lý Nghĩa năm đó, cũng không lớn mật như hắn.”

“Chỉ là lần này, hắn nghĩ quá lạ rồi, cũng không biết bệ hạ sẽ còn theo hắn hay không.”

“Hắn chẳng lẽ trút thuốc mê gì cho bệ hạ hay sao, bệ hạ sao đối với hắn tốt như vậy, trừ có chút tài năng, bộ dạng tuấn tú chút, cũng không có gì thần kỳ, bệ hạ chung quy sẽ không nông cạn đến mức bị bộ dạng của hắn mê chứ?”

“Nếu muốn tra rõ bản án cũ này, ảnh hưởng đối với triều cục quá lớn, hai đảng cũ mới, cũng sẽ bởi vậy sinh ra rung chuyển thật lớn, bất lợi cho ổn định đại cục. Bệ hạ nếu là vì Lý Mộ, không để ý đại cục, không để ý Đại Chu…”

“Đây là sủng thần loạn chính…”

“Hắn nếu không trừ, Đại Chu không thể yên ổn…”

…

Chuyện Lý Mộ đề nghị điều tra lại bản án cũ của Lý Nghĩa, một khi truyền ra, liền ở trong triều dẫn lên nghị luận rộng khắp.

Ở trong lòng một bộ phận triều thần, chân tướng vụ án Lý Nghĩa đã không quan trọng nữa.

Quan trọng là, bệ hạ trân trọng cùng sủng ái đối với Lý Mộ, đã đến cực hạn một thần tử nên thừa nhận hay không.

Gian thần trung thần, rất nhiều thời điểm, cũng không có một cái giới hạn rõ ràng.

Tuy hắn làm, là việc chính nghĩa, nhưng nếu vì hắn, để triều đình sụp đổ, Đại Chu lâm vào nguy cơ, như vậy hắn chính là gian thần hại nước hại dân.

Loại gian thần này, triều thần nên cùng diệt trừ.

Thậm chí, đã có không ít quan viên từng có thù hận với Lý Mộ, đang âm thầm mưu đồ bí mật, nên thừa dịp cơ hội lần này, liên hợp đảng phái mình đang ở, thanh quân trắc, tru nịnh thần hay không…

Nhưng, ở trên chầu sớm, Lý Mộ lại giữ im lặng, không nói nửa câu về bản án cũ năm đó.

Cái này cũng cũng không ra ngoài một số quan viên nào đó đoán trước.

Chỉ sợ hắn cũng ý thức được, muốn tra vụ án năm đó, liên lụy quá rộng, không chỉ có không tra được kết quả, còn có thể làm mình cũng rơi vào, do đó sợ hãi lùi bước…

Như thế trái lại khiến một ít người thất vọng.

So với Lý Mộ biết khó mà lui, bọn họ càng hy vọng hắn đi một con đường đi đến cùng, như vậy ngược lại có thể cho bọn họ cơ hội diệt trừ hắn.

Như vậy, chuyện ngày hôm qua còn ở trong các bộ dẫn lên nghị luận rộng khắp, ở trên buổi chầu sớm hôm nay, lại không có một ai nhắc tới.

Đang lúc các triều thần cho rằng việc này sắp bị lướt qua, Mai đại nhân từ ngoài điện đi vào, đi vào trong rèm che, tựa như là nói chút gì đó với nữ hoàng.

Trong rèm che, rất nhanh truyền đến thanh âm của nữ hoàng.

“Tuyên.”

Một bóng người, chậm rãi bay vào Tử Vi điện, hướng nữ hoàng trong rèm che hành một lễ, nói: “Ra mắt nữ hoàng bệ hạ.”

Đây là một nam tử trung niên, mặc một bộ đạo bào màu trắng, tóc dựng thẳng thành mũ cao, cả người nhìn qua tiên phong đạo cốt.

Ở chỗ ngực trái đạo bào của hắn thêu dấu hiệu một đám mây trắng.

“Bạch Vân sơn?”

“Đạo bào màu trắng, đệ tử đời hai của Phù Lục phái, chẳng lẽ là thủ tọa một đỉnh núi nào?”

“Thủ tọa Phù Lục phái, đến Thần Đô làm gì?”

…

Các triều thần nhìn nam tử trung niên, không hiểu gì cả. Phù Lục phái cùng triều đình, tuy cũng có hợp tác, nhưng giới hạn ở đệ tử cấp thấp, bọn họ vẫn là ở lần đầu tiên ở Thần Đô, ở trên kim điện này, nhìn thấy cao tầng Phù Lục phái quan trọng như thế.

Nữ hoàng thản nhiên hỏi: “Huyền Chân Tử đạo trưởng đến Thần Đô, vì chuyện gì?”

Huyền Chân Tử nói: “Bần đạo phụng mệnh chưởng giáo, vì một người mà đến.”

Nữ hoàng hỏi: “Người nào?”

Huyền Chân Tử nói: “Nàng tên Lý Thanh, là thân truyền đệ tử của chưởng giáo sư huynh.”

Đại bộ phận quan viên trong triều, lúc này còn không biết Lý Thanh là người nào, Lại bộ tả thị lang khẽ biến sắc, đi lên phía trước, mở miệng nói: “Lý Thanh kia giết hại nhiều mệnh quan triều đình, là trọng phạm triều đình, chẳng lẽ Phù Lục phái muốn bao che ả?”

Huyền Chân Tử lắc đầu nói: “Không phải, Phù Lục phái ủng hộ triều đình Đại Chu, đệ tử Phù Lục phái phạm luật, triều đình có thể theo nếp xử trí, nhưng chưởng giáo sư huynh biết,

hơn mười năm trước, cả nhà Lý sư điệt, chịu oan mà chết, hy vọng triều đình cũng có thể theo luật pháp, cho nàng một công đạo, cũng cho Phù Lục phái ta một cái công đạo.”

Lời vừa nói ra, triều đình nháy mắt có chút yên tĩnh.

Lại bộ thị lang vừa rồi nói, hẳn là con gái của Lý Nghĩa.

Phù Lục phái muốn triều đình cho bọn họ công đạo, chẳng phải là ý tứ bảo triều đình điều tra lại vụ án này?

Nếu là việc này do Lý Mộ tra ra, Môn Hạ tỉnh bác bỏ là xong.

Hết chương 580.

Chương 581. Đại cục làm trọng (1)

Nhưng Phù Lục phái, lại là quái vật lớn không thua kém gì triều đình Đại Chu, Bạch Vân sơn ở cực bắc Đại Chu, tổ đình Phù Lục phái, là vách chắn đầu tiên Đại Chu chống đỡ yêu quốc quỷ vực phương bắc, đạo thống của bọn họ trải rộng Đại Chu, triều đình chỉ có thể hòa bình, không thể trở mặt…

Nhưng vì Phù Lục phái, điều tra lại vụ án năm đó, dẫn tới triều đình rung chuyển, đương nhiên cũng là không được.

Triều đình cần phải hạ thấp tư thái, tâm bình khí hòa giảng đạo lý với Phù Lục phái, mặc dù là từ chối, cũng phải làm cho bọn họ nhìn thấy thành ý của triều đình.

Như vậy, mặc dù là bọn họ, cũng không tiện ép triều đình.

Một vị Môn Hạ Thị Trung đứng ra, đằng hắng cổ họng, đang muốn mở miệng, phía trước triều đình bỗng nhiên truyền đến một tiếng quát giận dữ.

Thọ Vương sắc mặt giận dữ, chỉ vào cái mũi Huyền Chân Tử, mắng to: “Đại Chu là Đại Chu của triều đình, triều đình làm việc, không cần hướng người khác giải thích, Phù Lục phái các ngươi tính là cái gì, cũng dám dạy triều đình làm việc…

Thọ Vương vừa mở miệng, trong triều liền có quan viên thầm nghĩ không ổn.

Vụ án Lý Nghĩa, đề cập đều là người trong đảng cũ, cho dù là Thọ Vương không muốn điều tra lại, cũng không thể nói như vậy với thủ tọa một đỉnh núi của Phù Lục phái.

Trong đạo môn lục phái, ở cảnh nội Đại Chu, chỉ có Phù Lục phái cùng Huyền Tông, trong đó, Huyền Tông ở phía đông, mà phía đông Đại Chu, cũng không có kẻ thù bên ngoài cường đại.

Nhưng phương Bắc khác, Vạn Yêu quốc, U Đô Quỷ Vực, đều ở hướng tây bắc, tổ đình Phù Lục phái tọa trấn phương bắc, chấn nhiếp yêu quốc quỷ vực, là một vách chắn kiên cố của biên cảnh Đại Chu.

Không còn Bạch Vân sơn, yêu quốc quỷ vực xâm nhập Đại Chu, như vào chỗ không người.

Triều đình vô luận như thế nào, cũng không thể trở mặt với Phù Lục phái.

Nơi lệch về phía sau của đại điện, Trương Xuân vốn đã mở miệng, nghe được Thọ Vương mở miệng, lại mang lời đã phun đến yết hầu nuốt xuống.

Huyền Chân Tử chưa nhìn Thọ Vương, ánh mắt nhìn quét một cái ở trên người quần thần, hỏi: "Đây, chính là thái độ của triều đình Đại Chu sao?"

Thọ Vương mặt lộ vẻ khinh thường, đang muốn tiếp tục mở miệng, liền bị hai quan viên bên người giữ chặt: "Điện hạ, nói cẩn thận, nói cẩn thận!"

Tên Môn Hạ Thị Trung kia mở miệng ngập ngừng, lời vốn muốn kéo dài, cũng không nói ra được.

Một câu của Thọ Vương, làm triều đình không còn đường lui.

Lần này cho dù triều đình không muốn điều tra, cũng không thể không tra nữa.

Nếu triều đình thật sự không quan tâm đối với yêu cầu của Phù Lục phái, chẳng phải là chứng minh, bọn họ không mang Phù Lục phái để vào mắt, mà quan hệ với Phù Lục phái chuyển biến xấu, so với triều đình rung chuyển còn nghiêm trọng hơn.

Trong triều đình, không có vị trí của ai là không thể thay thế, đơn giản là cần thừa nhận một chút trả giá.

Nhưng vị trí của Phù Lục phái lại là thật sự không thể thay thế, không còn Phù Lục phái, triều đình không có khả năng phái ba vị cảnh giới thứ bảy, gần mười vị cảnh giới thứ sáu, vô số cường giả cảnh giới thứ năm, cảnh giới thứ tư đi tọa trấn tây bắc, cái này sẽ rút sạch đại bộ phận sinh lực của triều đình…

Triều đình một mảng lặng ngắt như tờ, Huyền Chân Tử lại nói: "Nếu đây chính là ý tứ của Đại Chu triều đình, bổn tọa

bây giờ về Bạch Vân sơn, mang ý tứ của triều đình, chuyển lời cho chưởng giáo sư huynh."

Nháy mắt sau, Thượng Quan Ly từ trong rèm che đi ra, nói: "Huyền Chân Tử đạo trưởng hiểu lầm rồi. Vụ án này liên quan trọng đại, còn xin Huyền Chân Tử đạo trưởng chờ thêm hai ngày, để triều đình sau khi bàn bạc, lại cho Phù Lục phái câu trả lời…"

Huyền Chân Tử thản nhiên nói: "Ba ngày sau, bổn tọa liền phải quay về Bạch Vân sơn. Ba ngày này, bổn tọa chờ triều đình trả lời."

Dứt lời, hắn hướng nữ hoàng chắp tay lần nữa, thân thể nhẹ nhàng rời đi.

Trong rèm che, nữ hoàng giọng uy nghiêm nói: "Phù Lục phái không thể khinh mạn, việc này tam tỉnh cùng nhau bàn bạc, trong vòng hai ngày, mang kết quả bàn bạc báo cho biết."

Thượng Thư Lệnh, Trung Thư Lệnh, hai vị Môn Hạ Thị Trung đồng thanh nói: "Tuân chỉ…"

Thượng Quan Ly đứng ở ngoài rèm che, thanh âm vang vọng đại điện: "Bãi triều."

Bách quan dựa theo trình tự rời khỏi đại điện. Trên đường về Tông Chính tự, một vị Tông Chính thiếu khanh nói: "Vương gia, ngài xúc động rồi, ngài sao có thể mắng Phù Lục phái chứ…"

Thọ Vương hừ lạnh một tiếng, nói: "Phù Lục phái làm sao vậy, Phù Lục phái dám mệnh lệnh triều đình, bọn họ là muốn tạo phản sao?"

Vị Tông Chính thiếu khanh kia lắc lắc đầu, cũng không mở miệng nữa.

Phù Lục phái đã kéo dài trăm ngàn năm, khi còn chưa có Đại Chu, đã có Phù Lục phái, bọn họ có được nội tình hùng hậu người ngoài không thể tưởng tượng, triều đình cho dù là tự mình loạn, cũng không thể kết thù với Phù Lục phái.

Tông Chính thiếu khanh thở dài, hắn sao có thể trông cậy vào Thọ Vương hiểu được những thứ này, Thọ Vương có thể ở

địa vị cao, đơn giản là vì hắn là em trai ruột thịt của tiên đế, là Tiêu thị hoàng tộc, trừ nghe kịch uống trà, gã cái gì cũng không hiểu.

Nếu không phải vì thân phận của gã, chỉ dựa vào câu nói kia của gã ở trên triều đường, dẫn tới việc này xuất hiện biến chuyển trọng đại triều đình không muốn nhìn thấy, hai đảng mới cũ, có thể khiến gã chết không có chỗ chôn.

Trương Xuân đi ở phía sau Thọ Vương, nói: "Vương gia, đêm qua, ta ở nhà, lại lục ra được một lượng bánh trà, ngày mai chia cho vương gia nửa chỉ…"

Thọ Vương nói: "Nửa chỉ, họ Trương, ngươi đuổi ăn xin à?"

"Vậy thì một chỉ, chỉ còn lại có một chỉ…"

"Một lượng bánh trà một buổi tối chỉ còn lại có một chỉ, ngươi dùng nó để ăn à?"

…

Thượng Thư tỉnh, thượng thư nha.

Thượng Thư Lệnh Chu Tĩnh ngồi ở trên chủ vị, hai bên phía dưới hắn còn ba người ngồi, phân biệt là Trung Thư Lệnh, cùng với hai vị Thị Trung.

Bốn người trong căn phòng này, đều là quan viên cao nhất của tam tỉnh, cũng là đứng đầu quần thần Đại Chu.

Thượng Thư Lệnh nhấp ngụm trà, nói: "Bệ hạ bảo chúng ta bàn bạc việc này, ba vị đại nhân, đều nói chút về ý tưởng trong lòng đi."

Tả thị trung vuốt bộ râu dài, nói: "Con gái Lý Nghĩa, sao có thể là đồ đệ của chưởng giáo Phù Lục phái, việc này không khỏi quá mức kỳ quái, hơn nữa bọn họ sớm không cần tra, muội không cần tra, lại ở lúc này tra, cũng quá khéo rồi…"

Hữu thị trung nói: "Bây giờ nói những thứ này đã không có ý nghĩa, việc này vốn còn có thể xoay vần, nhưng Thọ Vương dưới sự xúc động, đã hoàn toàn chọc giận Phù Lục phái, nếu là sau chuyện xử lý không tốt, đưa tới Phù Lục phái thù ghét, thì cực kỳ không ổn, nhưng nếu thật sự muốn điều tra, không có

vấn đề còn tốt, nếu là thực có vấn đề, trong triều đình này, sợ là sẽ nổi lên cuồng phong…”

Thượng Thư Lệnh nhìn về phía Trung Thư Lệnh, hỏi: “Nghiêm lão thấy thế nào?”

Trong bốn người, Trung Thư Lệnh trải qua ba triều, là một người tư cách và từng trải nhiều nhất.

Hết chương 581.

Chương 582. Đại cục làm trọng (2)

Trung Thư Lệnh nghĩ nghĩ, nói: “Hai vị thị trung nói nhiều như vậy, đều đang nói triều cục an ổn hay không, có từng nghĩ tới, nếu Lý thị lang năm đó, thật sự bị oan khuất thì sao?”

Tả thị trung thở dài, nói: “Đại cục làm trọng…”

Trung Thư Lệnh từ từ nói: “Quả thực nên lấy đại cục làm trọng.”

Trung Thư Lệnh lời vừa nói ra, ba người trong phòng lâm vào lặng lẽ.

Tả thị trung và Trung Thư Lệnh nói, không phải cùng cái đại cục.

So sánh với oan khuất Lý Nghĩa chịu, triều đình an ổn là đại cục.

So sánh với triều đình cùng an ổn, quan hệ với Phù Lục phái, là đại cục.

Triều đình tạm thời loạn một chút, chung quy sẽ khôi phục an ổn, quan hệ với Phù Lục phái chặt đứt, triều đình an ổn nữa, cũng không có khả năng từ hư không biến ra một minh hữu cường đại giống Phù Lục phái.

Sau khi trầm mặc thật lâu, tả thị trung bất đắc dĩ nói: “Tra đi…”

Hữu thị trung thở dài, nói: “Chỉ có thể như thế…”

…

Đối với vụ án Lý Nghĩa, một ngày sau, tam tỉnh liền đưa ra câu trả lời.

Phù Lục phái là bằng hữu của Đại Chu, đối với yêu cầu hợp lý Phù Lục phái đưa ra, triều đình coi trọng cao độ, tam tỉnh nghiên cứu quyết định, do Đại Lý tự cùng Tông Chính tự liên thủ, điều tra lại vụ án Lại bộ thị lang Lý Nghĩa năm đó…

Đối với điều này, Trung Thư tỉnh đã khởi thảo chiếu thư, hơn nữa do Môn Hạ xét duyệt thông qua, bởi vì vụ án năm đó

liên lụy đến quan viên Hình bộ, còn cố ý tránh Hình bộ, mọi khi loại chuyện này, ở trong tam tỉnh đi lưu trình, không có nửa tháng cũng không có kết quả, lần này ở trong vòng một ngày đã đi xong toàn bộ trình tự, đủ thấy thành ý của triều đình đối với Phù Lục phái.

Đây cũng là chuyện không có cách nào.

Thọ Vương ở trên triều đường nói năng lỗ mãng đối với thủ tọa Phù Lục phái, vốn là mang quan hệ của triều đình cùng Phù Lục phái đẩy tới một đường biên nguy hiểm, nếu không hết sức bù lại, chỉ sợ hiềm khích của hai bên sẽ khó khép lại nữa.

Tông Chính tự, thiên lao.

Lý Thanh có chút ngạc nhiên nhìn Lý Mộ, hỏi: "Ta khi nào biến thành đệ tử chưởng giáo?"

Lý Mộ giải thích: "Nếu là không có thân phận như vậy, triều đình nghĩ hắn cũng sẽ không quá mức coi trọng, nhưng, cái này cũng không phải tất cả đều là kế tạm thích ứng, đợi sau khi ngươi từ nơi này ra ngoài, chính là đệ tử chưởng giáo thật sự."

Lý Thanh lắc đầu nói: "Chưởng giáo sao có thể thu ta làm đệ tử…"

Lý Mộ nói: "Hắn không thu cũng phải thu, bây giờ mọi người đều biết ngươi là đệ tử của hắn, đến lúc đó, chờ ngươi trở lại Bạch Vân sơn, còn phải bổ sung đại điển thu đồ đệ…"

Lý Thanh khó hiểu nói: "Nhưng chưởng giáo vì sao phải làm như vậy?"

Lý Mộ sờ sờ mũi, nói: "Trong khoảng thời gian ngươi không có mặt, đã xảy ra rất nhiều chuyện… Tóm lại, bây giờ ta cũng là đệ tử đời thứ hai của Phù Lục phái, chút mặt mũi này, chưởng giáo sư huynh vẫn phải nể."

Lý Thanh nhìn hắn, thật lâu mới hồi phục tinh thần lại, hỏi: "Vậy, vậy ta chẳng phải là cần gọi ngươi sư thúc?"

Lý Mộ mỉm cười nói: "Cái này không có gì, tính ra, ta cũng là sư thúc của Hàm Yên, chúng ta không phải cũng… Tóm lại,

chúng ta có thể tính toán riêng, về sau ở trước mặt chưởng giáo cùng vài vị thủ tọa, ngươi gọi ta sư thúc, lúc không có ai, ta gọi ngươi đầu nhi…”

Đi ra khỏi Tông Chính tự, Lý Mộ nhớ lại một phen, phát giác trên người mình tựa như có loại ma lực.

Một loại ma lực mang người cùng thế hệ biến thành vãn bối.

Mặc kệ là Lý Thanh cũng tốt, Liễu Hàm Yên cũng thế, hay là hai con rắn nhỏ kia Lý Mộ đã lâu không gặp, ngay từ đầu mọi người quan hệ còn tốt, về sau liền bắt đầu hướng về phương hướng kỳ quái phát triển.

May mà tu hành giả không quá chú ý những thứ này, bối phận kém hơn hai thế hệ, chỉ cần ngươi tình ta nguyện, cũng có thể kết làm song tu đạo lữ.

Đứng ở cửa Tông Chính tự, Lý Mộ khẽ thở ra một hơi.

Muốn ở trong quy tắc cứu nàng ra cũng không dễ dàng, trước mắt chỉ là bước ra một bước nhỏ, nhưng một bước nhỏ này, lại cũng là bắt đầu từ không tới có.

Lý Mộ đã sớm đoán trước được, lấy mặt mũi của hắn, triều đình căn bản sẽ không để ý tới, số con của hắn, ngay cả Môn Hạ tỉnh cũng không qua được.

Nhưng hiển nhiên, bọn họ có thể không nể mặt Lý Mộ, lại không thể không nể mặt Phù Lục phái.

Chuyện này, cũng khiến Lý Mộ nhận rõ một sự thực, thực lực của hắn chỉ có Thần Thông, thu hoạch tất cả địa vị, quyền lực, đều đến từ nữ hoàng ân sủng.

Không còn nữ hoàng, hắn chẳng là cái gì cả.

Cũng chỉ có ở trước mặt nữ hoàng, mặt mũi của Lý Mộ mới có tác dụng.

Thời điểm khác, mặt mũi, là cần xứng đôi với thực lực.

Nếu hắn có thực lực cảnh giới thứ bảy, chuyện này, sẽ trở nên đặc biệt đơn giản.

Sau khi cảm khái một phen, Lý Mộ vẫn chưa về nhà, từ Tông Chính tự đi ra, liền đi ngự thiện phòng.

Cung Trường Nhạc.

Chu Vũ từ ngự hoa viên ngắm hoa trở về, lúc đi đến trước cửa cung, liền ngửi thấy mùi thơm quen thuộc, đây là hương vị độc đáo canh Lý Mộ đun.

Nàng và Thượng Quan Ly đi vào trong cung, Mai đại nhân chào đón, nói: "Bệ hạ đã trở lại, vừa lúc Lý Mộ vừa mới đưa tới ngọ thiện (bữa trưa) hôm nay."

Chu Vũ đi đến trước bàn, Mai đại nhân mang ngọ thiện trong hộp thức ăn lấy ra. Có bốn món ăn, một món canh, đều là thứ Chu Vũ thích ăn.

Nàng đi đến sau bàn, phát hiện tấu chương trên bàn, cũng được phân loại tốt rồi.

Đại bộ phận sổ con không quan trọng đã bị xử lý qua, một ít khác quan trọng, là bị đặt ở một bên khác. Trong sổ con kẹp tờ giấy, trên giấy có chữ viết, là nét bút Lý Mộ mà Chu Vũ quen thuộc.

Nàng cầm lấy tờ giấy, nhìn thấy bên trên viết, là đề nghị của Lý Mộ đối với chính sự trong sổ con, mặc dù là những sổ con quan trọng này, cần nàng tự mình xử lý, cũng không cần nàng tự mình tự hỏi nữa.

Chu Vũ ngồi xuống, vừa ăn đồ ăn ngon miệng, vừa nghĩ, nếu bên người có thể luôn có một người như vậy, lên được triều đường, xuống được phòng bếp, có thể giúp nàng phê duyệt sổ con, cũng có thể làm thức ăn đun canh cho nàng, mà nàng chỉ cần ở phía sau hắn bảo hộ hắn, như vậy bảo nàng làm hoàng đế, tựa như cũng không phải không thể tiếp nhận.

Đáng tiếc Lý Mộ đã thành hôn, bằng không, để hắn cả đời ở lại trong cung, trái lại là một lựa chọn không tệ.

Trung Thư tỉnh.

Lý Mộ đang tự hỏi, kế tiếp phải làm những gì, đột nhiên cảm thấy dưới khố mát lạnh, trong lòng chợt sinh ra báo động,

nhưng hắn nhìn chung quanh, lại chưa phát hiện cái gì nguy hiểm.

Ăn một quả quýt cống cho đỡ sợ, Mai đại nhân liền xuất hiện ở trong nha phòng của hắn.

Trung Thư tỉnh là nơi cơ yếu, trừ quan viên Trung Thư tỉnh, vốn người ngoài là không thể vào, nhưng Mai đại nhân là người thân cận của nữ hoàng, nàng mang Trung Thư tỉnh đi dạo như ngự hoa viên, cũng không có ai dám nhiều lời nửa câu.

Hết chương 582.

Chương 583. Kịch nam

Lý Mộ đang bận, sau khi ngẩng đầu nhìn nàng một cái, lại cúi đầu, hỏi: “Có việc gì?”

Mai đại nhân đi vào, nói: “Không có việc gì thì không thể tới thăm chút?”

Lý Mộ cầm lấy bút, vừa ở trên giấy viết cái gì, vừa nói: “Đương nhiên có thể, nhưng ta bây giờ không rảnh tiếp đón ngươi, trong ấm có trà, ngươi tự rót.”

Cùng Mai đại nhân không cần khách khí cái gì, Lý Mộ ở trước mặt nàng, so với ở trước mặt nữ hoàng còn thả lỏng hơn.

Mai đại nhân chưa rót trà, đi đến phía sau Lý Mộ, hỏi: “Ngươi đang viết cái gì?”

Lý Mộ nói: “Kịch bản.”

Mai đại nhân đứng ở phía sau Lý Mộ, như có hứng thú nhìn chốc lát, bỗng nhiên nói: “Có một vấn đề, ta muốn hỏi ngươi rất lâu rồi.”

Lý Mộ thuận miệng nói: “Vấn đề gì?”

Mai đại nhân hỏi: “《Liêu Trai》ngươi viết ta từng xem, ngươi có phải đối với yêu quỷ, có… sở thích gì đặc thù hay không?”

Lý Mộ nói: “Đó là họ Bồ viết, chuyện liên quan gì tới ta?”

Mai đại nhân nói: “Chuyện nội vệ muốn tra, không có không tra được.”

Lý Mộ ngẩng đầu, nói: “Vậy ngươi bảo nội vệ hỗ trợ điều tra một chút, vụ án của Lý Nghĩa đại nhân năm đó, liền không cần phiền toái Tông Chính tự cùng Đại Lý tự…”

Mai đại nhân ho nhẹ một tiếng, nói: “Nội vệ mới thành lập bao lâu, sao có khả năng tra được chuyện mười mấy năm trước, ngươi còn chưa trả lời vấn đề vừa rồi của ta đâu.”

Lý Mộ lắc đầu nói: “Đương nhiên không có, ta chỉ là đối xử bình đẳng mà thôi, trong đó trừ có yêu quỷ, cũng có nữ tử

nhân loại, ngươi sao chỉ nhìn thấy yêu quỷ?”

Mai đại nhân giật mình nói: “Thì ra là như thế, ta còn tưởng ngươi đối với Tiểu Bạch có ý tưởng gì…”

Lý Mộ kinh ngạc nhìn nàng một cái, nói: “Ngươi hôm nay sao nhiều lời kỳ quái như vậy, giống như bệ hạ…”

Nói tới đây, Lý Mộ nhớ tới một chuyện, nói với nàng: “Ngươi gần đây thật sự càng ngày càng giống bệ hạ, cái này không tốt, ngươi không giống với bệ hạ, học bệ hạ, sẽ trì hoãn việc cả đời của ngươi, làm không tốt ngươi thật sự phải cô độc sống quãng đời còn lại.”

Mai đại nhân khoanh hai tay, nói: “Ngươi nói xem, ta cùng bệ hạ nơi nào không giống nhau.”

Lý Mộ ăn ngay nói thật: “Bệ hạ cho dù không phải hoàng đế, cũng là mỹ nhân có tiếng Thần Đô, mặc kệ là điêu ngoa kiêu căng cũng tốt, dịu dàng dễ mến cũng thế, cũng không thiếu người thích, ngươi cảm thấy, bộ dạng ngươi có xinh đẹp bằng bệ hạ không?”

Cũng chính là Mai đại nhân, Lý Mộ mới có thể nói những lời trong lòng này với nàng, đổi làm Thượng Quan Ly, nàng cô đơn cả đời hay không, không có bất cứ quan hệ gì với Lý Mộ, hắn cũng sẽ không nói loại lời có khả năng đắc tội với người ta này.

“Ta biết rồi.” Mai đại nhân gật gật đầu, sau đó lại hỏi: “Ngươi cảm thấy bệ hạ bộ dạng xinh đẹp?”

Lý Mộ nhìn nàng, hỏi: “Ngươi chẳng lẽ không cảm thấy như vậy sao?”

Mai đại nhân tựa như có chút xấu hổ, nói: “Ta, ta đương nhiên cảm thấy như vậy.”

Lý Mộ một lần nữa cầm lấy bút, nói: “Nếu không có việc gì, ta bận trước, vượt ở trước khi hết giờ làm, ta phải viết xong nó…”

Mai đại nhân cũng không quấy rầy Lý Mộ, xoay người đi ra khỏi Trung Thư tỉnh.

Không qua bao lâu, hai nội vệ lại đưa tới một thùng quýt cống, nói là nữ hoàng ban cho, Lý Mộ vui vẻ nhận lấy.

Quýt cống này hương vị là thật sự không tệ, Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch đều rất thích ăn, hai thùng quýt cống đó, chia cho Trương Xuân mấy quả, để lại một ít cho Lý Thanh, còn lại, rất nhanh đã bị các nàng ăn hết rồi.

Lúc hết giờ làm, Lý Mộ nghĩ đến Lưu Nghi là người Nam quận, cách Thần Đô mấy ngàn dặm, có thể ở nơi này ăn quýt quê nhà, hẳn là cũng có thể nguôi ngoai đi tình cảm nhớ nhà.

Trong thị lang nha, Lưu Nghi nhìn Lý Mộ đưa qua hai quả quýt, hỏi: "Quýt linh Lý đại nhân còn chưa ăn hết?"

Lý Mộ nói: "Ăn hết rồi, nhưng bệ hạ vừa rồi lại tặng một hộp, Lưu đại nhân là người Nam quận, bản quan muốn giữ lại hai quả cho ngươi."

Lưu Nghi nhìn Lý Mộ đưa qua quýt, mặt lộ vẻ cảm động, đang muốn đưa tay đi đón, như nghĩ tới cái gì, hai tay bỗng nhiên lại rụt về, nói: "Lý đại nhân nếu không vẫn là nói chuyện trước đi…"

Lý Mộ lộ ra vẻ mặt cái gì cũng không thể giấu được ngươi, nói: "Thực không dám giấu, ta muốn để triều đình tiến hành sưu hồn đối với đám người Lại bộ thị lang, đây là phương pháp tra án đơn giản nhất, sổ con ta đã viết tốt rồi, Lưu đại nhân hỗ trợ ký cái tự là tốt rồi…"

Sắc mặt Lưu Nghi cứng đờ, nói: "Lý đại nhân, quýt linh quá mức quý trọng, bản quan không thể thu…"

"Chỉ đùa một chút." Lý Mộ để lại hai quả quýt ở trên bàn, nói: "Sự tình lần trước, đã rất cảm tạ Lưu đại nhân, hai quả quýt linh này, là một chút tâm ý…"

Nhìn bóng lưng Lý Mộ biến mất, trên mặt Lưu Nghi lộ ra nét cảm khái, ba thùng quýt linh, ân sủng của bệ hạ đối với Lý Mộ, đã vượt qua tiên đế đối với hoàng hậu cùng quý phi…

Lúc này, trung thư hữu thị lang từ bên ngoài đi vào, đặt mấy sổ con lên bàn, nói: "Lưu đại nhân, mấy sổ con này ngươi đọc trước, ngày mai hai chúng ta thảo luận sau, lại nộp cho

Nghiêm đại nhân… Ồ, nơi này sao lại có hai quả quýt, bản quan lấy một quả…”

“Dừng tay!”

Lưu Nghi chợt quát một tiếng, dọa trung thư hữu thị lang nhảy dựng, sau đó hắn mới ý thức được có chút thất thố, mang hai quả quýt thu vào trong tay áo, nói: “Hai quả quýt này, đối với bản quan có ý nghĩa đặc thù, Từ đại nhân nếu là muốn ăn, mấy ngày nữa ta tặng ngươi một thùng…”

Diệu Âm phường.

Lý Mộ mang mấy tờ giấy giao cho Diệu Âm phường chủ, nói: “Kính nhờ.”

Diệu Âm phường chủ nghiêm túc nói: “Lý đại nhân yên tâm, chuyện này, ta nhất định mau chóng làm tốt…”

Sau khi Lý Mộ rời khỏi, ánh mắt Diệu Âm phường chủ nhìn về phía mấy tờ giấy trong tay.

Trên giấy này viết, là một đoạn kịch nam hoàn chỉnh, kịch nam kể là, chuyện một quan viên họ Triệu tiền triều, bởi vì đắc tội quyền quý, bị gian thần hãm hại mà chịu khổ diệt môn, đứa con mồ côi họ Triệu may mắn sống sót sau khi lớn lên báo thù cho gia tộc…

Lý phủ, Ngọc Chân Tử sau khi từ trong tay Lý Mộ tiếp nhận vài tờ giấy, nhẹ nhàng rời đi.

Tổ đình Phù Lục phái ở Bạch Vân sơn, phân tông chi nhánh trải rộng Đại Chu ba mươi sáu quận, những mạch nhánh này truyền thừa từ tổ đình, đồng lòng với tổ đình, không lâu sau, đoạn kịch nam này liền xuất hiện ở các quận của Đại Chu…

Sau khi an bài xong những thứ này, chuyện kế tiếp liền không thể vội, điều phải làm chỉ có chờ đợi.

Liễu Hàm Yên ở trong sân đánh đàn, Lý Mộ vừa nghe, vừa bóc quýt nữ hoàng vừa tặng, đưa vào miệng của nàng, quay đầu nhìn thấy Vãn Vãn và Tiểu Bạch mắt long lanh nhìn, cũng đút cho các nàng mấy múi.

Một khúc kết thúc, Liễu Hàm Yên quay đầu nói: “Chuyện Lý bộ đầu thế nào rồi?”

Hết chương 583.

Chương 584. Kẻ này được…

Lý Mộ nói: “Triều đình đã để Tông Chính tự cùng Đại Lý tự liên thủ điều tra lại, tất cả đều đang dựa theo kế hoạch tiến hành.”

Liễu Hàm Yên bỗng nhiên nói: “Nàng lúc ấy rời khỏi chàng, chính là vì báo thù cho người một nhà à?”

Đề tài này, khiến Lý Mộ không kịp trở tay.

Từ một khắc Lý Thanh xuất hiện ở Thần Đô trở đi, nàng chưa từng hỏi Lý Mộ, hắn mỗi ngày đi đâu, làm cái gì, càng không để ý đề tài liên quan hắn và Lý Thanh.

Nhưng Lý Mộ biết, trong lòng nàng khẳng định là ở ý.

Nhắc tới trên đời này, còn có người nào, có thể khiến nàng sinh ra cảm giác nguy cơ, vậy cũng chỉ có Lý Thanh.

Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói: “Nàng rời khỏi Phù Lục phái, cũng không nói cho toàn bộ bằng hữu, chính là không muốn liên lụy tông môn, liên lụy chúng ta.”

Liễu Hàm Yên trầm mặc một lát, nhỏ giọng nói: “Nếu khi đó, Lý bộ đầu chưa rời khỏi, có thể hay không…”

Lý Mộ từ phía sau ôm nàng, nói: “Nào có cái gì nếu, chúng ta đã là vợ chồng, nguyên dương ta giữ gìn hai mươi năm cũng cho nàng rồi, nàng còn lo lắng cái gì?”

Liễu Hàm Yên thấp giọng nói: “Ta lo lắng chàng sau khi gặp được Lý bộ đầu, liền không cần ta nữa, rõ ràng chàng gặp được trước hết là cô ấy, thích trước hết cũng là cô ấy…”

Lý Mộ bỗng nhiên ý thức được, mấy ngày qua, hắn có thể quá mức bận rộn chuyện Lý Thanh, do đó vắng vẻ nàng.

Liễu Hàm Yên nhìn như kiên cường, cực có chủ kiến, nhưng thật ra, việc lúc còn nhỏ bị cha mẹ vứt bỏ, khiến trong lòng nàng rất dễ dàng mất đi cảm giác an toàn.

Vừa vặn, Lý Thanh, là người khiến nàng không có cảm giác an toàn nhất.

Trong lòng Lý Mộ có chút áy náy, ôm nàng chặt hơn nữa, nói: “Nàng nghĩ cái gì thế, nếu không cần nàng, ta đi đâu tìm người thuần âm thân thể thứ hai trẻ tuổi như vậy, xinh đẹp như vậy, đa tài đa nghệ, lên được sảnh đường xuống được phòng bếp như vậy, nàng vĩnh viễn là bà cả Lý gia, về sau mặc kệ ai vào trong nhà này, đều phải nghe nàng…”

Sau khi được Lý Mộ an ủi, cảm giác lo được lo mất trong lòng Liễu Hàm Yên mấy ngày nay đã biến mất, trong lòng đang cảm động, lại tựa như ý thức được cái gì, nói: “Về sau còn có ai sẽ vào trong nhà?”

“Ta chỉ là lấy cái ví dụ…”

“Lúc chàng lấy ví dụ, trong lòng nghĩ là ai?”

Lý Mộ nháy mắt cho Tiểu Bạch, Tiểu Bạch lập tức chạy tới, nắm tay Liễu Hàm Yên, nói: “Mặc kệ là trước đây hay là về sau, muội cùng Vãn Vãn tỷ tỷ đều sẽ nghe lời Liễu tỷ tỷ…”

Lý Mộ nhân cơ hội thoát thân, nói: “Ta đi trong nhà lão Trương thăm dò tiến triển vụ án…”

Trương phủ cũng ở Bắc Uyển, cách Lý phủ không xa, Lý Mộ ra khỏi cửa nhà, đi hơn trăm bước là đến.

Trong Trương phủ.

“Con cũng không nghĩ xem, con đã lớn bao nhiêu rồi, còn không tìm nhà chồng, cả ngày ở nhà, như vậy khi nào mới có thể gả ra ngoài?”

“Con không lấy chồng được rồi chứ?”

“Con còn dám cãi?”

…

Nghe được trong sân truyền đến tiếng khắc khẩu, Trương Xuân vẻ mặt bất đắc dĩ, một khắc nào đó, phát hiện tiếng bước chân dần tới gần trong sân, lập tức cầm lấy chổi, bắt đầu quét sân.

Trương phu nhân đi ra khỏi nội viện, vốn định tìm một chỗ phát tiết, nhìn thấy Trương Xuân thành thành thật thật quét sân, cũng không tiện phát tác, lại quay đầu đi trở về nội viện,

lớn tiếng nói: “Con cho rằng trốn ở trong phòng mẹ không nói được con, mở cửa…”

Lý Mộ vừa mới đi vào Trương phủ, Trương Xuân liền ném chổi, nói: “Ngươi tới rồi, có chuyện gì, chúng ta ra ngoài nói…”

Không bao lâu, một chỗ quán rượu đầu đường Thần Đô, Trương Xuân liên tục uống mấy chén, oán giận một phen con gái không nghe lời cùng phu nhân trung niên nóng tính, sau đó mới nói: “Ngươi là vì tiến triển vụ án Lý Nghĩa mà tới nhỉ?”

Lý Mộ gật gật đầu, nói: “Tra thế nào rồi?”

Trương Xuân lắc đầu nói: “Chứng minh một người có tội rất dễ dàng, nhưng nếu muốn chứng minh hắn vô tội, so với lên trời còn khó hơn. Lại nói, lần này triều đình tuy đã thỏa hiệp, nhưng cũng chỉ là mặt ngoài thỏa hiệp, Tông Chính tự và Đại Lý tự cũng căn bản sẽ không bỏ sức quá lớn, nếu mấy tên quan nhỏ kia từ Lại bộ đi ra còn sống, trái lại còn có khả năng từ trên người bọn họ tìm được cửa đột phá, nhưng bọn họ đều đã chết ở trong tay Lý bộ đầu, mà ngay tại ngày hôm qua, một lão lại duy nhất ở Lại bộ mười mấy năm, bị phát hiện chết ở trong nhà, hết tuổi thọ mà chết…”

Lý Mộ bưng chén rượu, thong thả xoay tròn ở đầu ngón tay.

Trên đời nào có chuyện trùng hợp như vậy, ở lúc triều đình muốn điều tra bản án cũ Lý Nghĩa mười bốn năm trước, một kẻ duy nhất đích thân trải qua sự kiện năm đó của Lại bộ liền hết tuổi thọ.

Chỉ sợ, cho dù là Lý Thanh chưa giết mấy người này báo thù, bọn họ cũng sẽ ở trong mấy ngày kế tiếp, bởi vì đủ loại nguyên nhân, bất ngờ tử vong.

Có quá nhiều người, không muốn để bọn họ tra được chân tướng sự kiện năm đó.

Tội danh chủ yếu nhất của Lý Nghĩa năm đó, là thông đồng với địch phản quốc, đám người lấy quan viên Lại bộ cầm đầu, lên án hắn tiết lộ cơ mật trọng đại của triều đình cho một yêu quốc nào đó, dẫn tới Cung Phụng ti ở trong một trận chiến cùng yêu quốc kia tổn thất thê thảm nặng nề, gần như toàn

quân bị diệt, Lý Nghĩa bởi vì án này, bị xét nhà diệt tộc, chỉ có một con gái, bởi không ở Thần Đô, tránh thoát một kiếp…

Chân tướng chuyện năm đó đã không có chỗ nào có thể điều tra, mặc dù là tu hành giả cường đại nhất, cũng không thể bói toán được một tia thiên cơ nào hết.

Muốn lật lại bản án cho hắn, quá khó quá khó…

Lại bộ.

Tả thị lang Trần Kiên chắp tay với một nam tử trung niên, cười nói: "Thượng thư đại nhân yên tâm, cho dù là để bọn họ điều tra lần nữa lại như thế nào, bọn họ vẫn cái gì cũng không điều tra được…"

Giờ phút này đứng ở trước mặt hắn, là Lại bộ thượng thư Tiêu Vân, đồng thời, hắn cũng là Nam Dương quận vương, hạt nhân của đảng cũ.

Hơn mười năm trước, hắn còn là Lại bộ hữu thị lang, hôm nay nghiễm nhiên đã trở thành đứng đầu Lại bộ.

Hắn nhìn Trần Kiên, nói: "Xác định không bỏ sót không?"

Trần Kiên cười cười, nói: "Vốn là có không ít, nhưng về sau đều bị con gái của Lý Nghĩa giết rồi, cái này có tính là tự nâng tảng đá đập chân mình hay không. Hạ quan trái lại muốn biết, nếu cô ta biết chuyện này, sẽ là vẻ mặt thế nào…"

Lại bộ thượng thư gật gật đầu, nói: "Như thế thì tốt…"

Tông Chính tự, Lý Thanh tự trách cúi đầu, nói: "Xin lỗi, nếu không phải ta, có lẽ còn có cơ hội…"

Lý Mộ an ủi nàng: "Ngươi không cần tự trách, cho dù là không có ngươi, bọn họ cũng không sống qua được mấy ngày nay, những người đó là không có khả năng để bọn họ sống. Ngươi yên tâm, chuyện này, ta nghĩ biện pháp tiếp…"

Lý Mộ lo lắng nhất, chính là Lý Thanh bởi vậy mà áy náy tự trách.

Hết chương 584.

Chương 585. Lệnh bài của ta đâu? (1)

Sau khi an ủi nàng một phen, hắn đi ra khỏi Tông Chính tự, ở ngoài Tông Chính tự, gặp được Chu Trọng.

Chu Trọng ánh mắt thản nhiên nhìn hắn, nói: “Bỏ cuộc đi, còn tiếp tục như vậy, kết cục của Lý Nghĩa, chính là kết cục của ngươi.”

Lý Mộ nhìn gã, xoay người rời khỏi.

Chu Trọng nói: “Ngươi thật sự không muốn bỏ cuộc?”

Lý Mộ quay đầu nhìn gã, trầm giọng nói: “Ta không phải ngươi, ta vĩnh viễn cũng sẽ không vứt bỏ nàng, vĩnh viễn!”

Chu Trọng nhìn Lý Mộ rời đi, thẳng đến khi bóng lưng hắn biến mất ở trong tầm mắt, khóe miệng của gã, mới hiện ra nụ cười như có như không.

Xa xa, có thể nhìn thấy bóng người gã hơi còng đi một chút, tựa như là tháo xuống thứ gì quan trọng.

Tử Vi điện.

Trên buổi chầu sớm hôm nay, không có việc lớn gì khác, vụ án Lý Nghĩa ồn ào mấy ngày nay, đã trở thành tiêu điểm của triều nghị.

Đối với án này, tuy triều đình đã hạ lệnh điều tra lại, nhưng mặc dù là Tông Chính tự cùng Đại Lý tự liên thủ, cũng chưa thể tra ra cho dù chỉ là một chút manh mối.

Vụ án này dù sao đã trôi qua mười bốn năm, hầu như toàn bộ manh mối đều đã biến mất ở trong dòng sông thời gian, còn muốn tra ra một chút đầu mối mới, khó như lên trời.

Trên đại điện, Lại bộ tả thị lang đứng ra, nói: “Khởi bẩm bệ hạ, vụ án Lý Nghĩa, năm đó đã chứng cớ vô cùng xác thực, hôm nay lại tra, đã là ngoại lệ, không thể bởi vì án này, luôn lãng phí tài nguyên của triều đình…”

Công bộ thượng thư Chu Xuyên cũng đi lên phía trước, nói: “Phù Lục phái muốn điều tra án này, triều đình đã thỏa mãn

bọn họ, đã xem như cho bọn họ câu trả lời. Triều đình có uy nghiêm của triều đình, không thể bị bọn họ bức bách nữa…”

Quan viên đảng mới cùng đảng cũ đều đã mở miệng, ý nguyện của bọn họ, đại biểu là ý nguyện hơn phân nửa triều đình, bệ hạ nếu vẫn kiên trì, vậy đó là tổn hại uy nghiêm triều đình, các thần tử trong triều cũng sẽ không đáp ứng.

Ngay lúc này, Hình bộ thị lang Chu Trọng cũng đứng ra.

Quan viên trong triều, trong lòng đã có tính toán, đây chỉ sợ là hai đảng cũ mới liên hợp lại, muốn triệt để định tính đối với vụ án Lý Nghĩa.

Ở dưới mọi người nhìn chăm chú, Chu Trọng đi đến giữa triều đường, tháo xuống mũ quan trên đỉnh đầu, chậm rãi quỳ xuống.

Triều thần thấy vậy, đều sửng sốt.

“Chu đại nhân đây là…”

“Hắn quỳ xuống làm gì?”

“Sao ngay cả mũ quan cũng tháo xuống?”

…

Triều thần vừa xôn xao, phía trước đám người, Thọ Vương sững sờ nhìn Chu Trọng quỳ ở trên mặt đất, lẩm bẩm: “Kẻ này được…”

Chu Trọng quỳ ở trên mặt đất, đặt mũ quan ở bên cạnh, lấy đầu chạm đất, lớn tiếng nói: “Thần có tội!”

Hình bộ thị lang Chu Trọng hành động quái dị, khiến không khí trên đại điện ầm ầm nổ tung.

“Chu thị lang đang nói cái gì?”

“Hắn có tội?”

“Hắn có tội gì?”

“Cái này, cái này sẽ không là… Tên này được, hắn không muốn sống nữa sao?”

…

Trong triều đình, rất nhanh đã có người ý thức được cái gì, dùng ánh mắt ngạc nhiên đến cực điểm nhìn Chu Trọng, mặt lộ vẻ chấn động.

Triều thần trong cực ít có kẻ ngu, trong nháy mắt, đã có vô số người đoán được mục đích của Chu Trọng.

Chỗ quan viên Lại bộ, sắc mặt ba người biến đổi hẳn, Công bộ thị lang Chu Xuyên cũng biến sắc. Trần Kiên sắc mặt tái nhợt, thầm nghĩ: "Không có khả năng, không có khả năng, như vậy chính hắn cũng sẽ chết…"

Ngay lúc này, Chu Trọng quỳ ở trên mặt đất mở miệng lần nữa.

Chu Trọng trầm giọng mở miệng: "Mười bốn năm trước, thần chịu Lại bộ lang trung Trần Kiên mê hoặc, liền cùng Lại bộ lang trung Cao Hồng, Lại bộ hữu thị lang Tiêu Vân thời đó, cùng nhau vu hãm Lại bộ tả thị lang Lý Nghĩa thông đồng với địch phản quốc…"

Trần Kiên không thể để hắn nói tiếp nữa, bước ra, lớn tiếng nói: "Chu Trọng, ngươi đang nói cái gì, ngươi có biết vu hãm mệnh quan triều đình, đáng bị tội gì hay không?"

Chu Trọng thản nhiên nói: "Thì ra các ngươi cũng biết, vu hãm mệnh quan triều đình là tội nặng…"

Hắn ngẩng đầu, nói: "Lời của thần, từng câu là thật, thần cam nguyện tiếp nhận sưu hồn."

Đường đường quan to tứ phẩm, cam nguyện bị sưu hồn, đã đủ để nói lên, tính chân thật của những lời kia hắn vừa rồi nói.

Chu Trọng vừa nói ra, triều đình ở sau một chớp mắt im lặng, liền lại ồn ào hẳn lên.

"Hắn đã muốn nhận tội, vì sao chờ tới hôm nay?"

"Cái này ngươi cũng nhìn không ra, trước hôm nay, ai có thể ngờ được, triều đình thế mà thật sự sẽ điều tra lại vụ án này?"

"Nhưng hắn đây lại là vì sao, ngày đó cùng nhau mưu hại Lý Nghĩa, hôm nay lại nhận tội…"

“Việc năm đó, thêm một Chu Trọng không nhiều, bớt một Chu Trọng không ít, cho dù không có hắn, kết cục của Lý Nghĩa cũng sẽ không có gì thay đổi. Theo ta thấy, hắn là muốn mượn điều này, lấy được đảng cũ tín nhiệm, đánh vào trong đảng cũ, chính là vì hôm nay quay giáo một kích…”

“Mười bốn năm, hắn thế mà ẩn nhẫn như thế, nguyện trung thành đảng cũ mười bốn năm, chỉ vì lật lại bản án thay huynh đệ?”

…

Thọ Vương nhìn Chu Trọng, cảm thán: “Thế mà ẩn nhẫn mười bốn năm, Chu Trọng này là chân nam (đàn ông đích thực)…”

Ý thức được trường hợp bây giờ, hắn che miệng ho nhẹ một tiếng, nghiến răng nói: “Người này cũng (chân) thật âm hiểm!”

Lý Mộ đứng ở trong đám người, sắc mặt cũng có chút chấn động.

Hành động này của Chu Trọng hoàn toàn ra ngoài hắn đoán trước, hắn nhớ tới hôm qua ở trước Tông Chính tự, lời Chu Trọng nói với hắn, như có điều hiểu ra.

Thì ra ở lúc đó, gã đã làm quyết định.

Lý Mộ cho rằng, Chu Trọng là người vì lý tưởng chính trị, có thể từ bỏ tất cả, vì Lý Nghĩa phạm án, hoặc là Lý Thanh chết sống, thậm chí là chính gã tồn vong, so sánh với một số lý tưởng nào đó của gã, đều không đáng giá nhắc tới.

Nhưng hành động hôm nay của Chu Trọng, lại đảo điên nhận biết của Lý Mộ đối với gã.

Sau rèm che, thanh âm nữ hoàng từ từ truyền đến, “Mang Chu Trọng cùng với những kẻ liên can vụ án này bắt hết lại, áp giải tới Tông Chính tự, do tam tỉnh cùng thẩm…”

Vụ án Lý Nghĩa, không tra thì không tra, một khi tra ra điểm gì, trước mắt bao người, không ai có thể che giấu được nữa.

Buổi chầu sớm hôm nay, chỉ trong triều đình, đã có hai vị thượng thư, ba vị thị lang bị bắt vào tù, ngoài ra, còn có chút nhân viên dính tới vụ án, không ở triều đình, nội vệ cũng lập tức phụng mệnh đi tróc nã.

Ai cũng không ngờ, chuyện này, sẽ có cú ngoặt lớn như thế.

Những người năm đó vu hãm Lý Nghĩa, vốn tưởng nắm chắc thắng lợi, không ngờ trong bọn họ xuất hiện một tên nằm vùng, Chu Trọng từ đầu tới cuối, cùng bọn họ đã không phải một lòng, hắn ẩn nhẫn mười bốn năm, chờ, chính là hôm nay!

Hắn quay giáo một kích, đánh hai đảng cũ mới không kịp trở tay.

Hết chương 585.

Chương 586. Lệnh bài của ta đâu? (2)

Vu hãm mệnh quan triều đình tứ phẩm, hơn nữa tạo thành hậu quả cực kỳ nghiêm trọng, tuy đã trôi qua mười bốn năm, nhưng những người này, có người nào tính người đó, theo luật đều khó thoát chết.

Trong Tông Chính tự, mấy người đã bị phong ấn pháp lực, nhốt vào thiên lao, chờ tam tỉnh cùng nhau thẩm tra xử lí, án này liên lụy rộng, không có bất cứ một ban ngành nào có năng lực điều tra một mình.

Lý Mộ đi vào đại lao xa hoa tận cùng bên trong, Lý Thanh từ trong điều tức tỉnh lại, nhẹ nhàng hỏi: "Bên ngoài xảy ra chuyện gì, sao ồn ào như vậy?"

Lý Mộ mở miệng ngập ngừng, nhất thời không biết nên đi nói như thế nào.

Tổ chức lời nói một lát, hắn mới chậm rãi nói: "Vừa rồi ở trên triều đường, Chu Trọng trước mặt bệ hạ cùng bách quan thừa nhận, năm đó hắn tham dự sự kiện vu hãm phụ thân ngươi, bây giờ, Lại bộ thượng thư, Công bộ thượng thư, Lại bộ tả hữu thị lang, đều bị bắt vào rồi…"

Lý Thanh cuống lên nói: "Hắn không vu hãm phụ thân, hắn làm tất cả cái này, đều là vì lý tưởng của bọn họ, vì có một ngày, có thể lật lại bản án cho phụ thân…"

Lý Mộ gật gật đầu, nói: "Ta biết, ngươi không cần lo, việc này, ta đến lúc đó sẽ báo cáo bệ hạ, tuy cái này không đủ để đặc xá hắn, nhưng hắn hẳn là cũng có thể thoát chết…"

Hành vi của Chu Trọng, tuy hợp tình hợp lý, nhưng không thể hợp tình hợp lý, thì thật sự ở trên pháp luật hoàn toàn tha thứ hắn.

Hắn xét đến cùng coi như là một trong những thủ phạm chính của năm đó, niệm ở trên phần hắn chủ động khai ra sự thật phạm tội, hơn nữa khai ra đồng đảng, theo luật pháp, có thể mở một mặt lưới đối với hắn, đương nhiên, vô luận như

thế nào, sau chuyện này, hắn đều không có khả năng là quan nữa.

Một lát sau, Lý Mộ đi ra khỏi phòng giam Lý Thanh, tới một chỗ khác.

Nơi này giam giữ Chu Trọng, hắn là tách ra giam giữ với mấy người khác.

Lý Mộ đứng ngoài phòng giam, nói: "Ta cho rằng, ngươi sẽ không đứng ra."

Chu Trọng nhìn hắn, nói: "Ngươi nếu thật có thể tra được cái gì, ta cần gì phải đứng ra?"

Lý Mộ lắc đầu nói: "Đây không phải phong cách của ngươi, nếu muốn thực hiện lý tưởng, thì phải bảo toàn mình, đây là điều ngươi dạy ta."

Chu Trọng trầm mặc một lát, chậm rãi nói: "Nhưng lần này, có lẽ là cơ hội duy nhất, một khi bỏ lỡ, hắn liền không có khả năng lấy lại được sự trong sạch…"

Vụ án Lý Nghĩa đã trôi qua mười bốn năm, nếu án này bị lần thứ hai định luận, về sau còn muốn lật lại bản án, thật sự là không có khả năng.

Lý Mộ nhìn hắn hỏi: "Cho nên ngươi từ bỏ mộng tưởng của các ngươi?"

Chu Trọng ánh mắt thâm thúy, thản nhiên nói: "Ngọn lửa giấc mộng, là vĩnh viễn sẽ không tắt, chỉ cần mồi lửa còn, củi lửa có thể truyền mãi mãi…"

Một chỗ phòng giam khác.

Lấy Lại bộ thị lang cầm đầu, sắc mặt mấy người đều rất khó coi, không bao lâu, cửa nhà tù bị mở ra, lại có ba người bị đẩy vào.

Trần Kiên sắc mặt tái nhợt nói: "Trung Dũng hầu, Bình An bá, Vĩnh Định hầu… Các ngươi cũng bị bắt?"

Ba người nhìn thấy mấy người trong phòng giam, sau khi cả kinh, cũng ý thức được cái gì, chấn động nói: "Chẳng lẽ…"

Trần Kiên nghiến răng nói: “Chu Trọng chết tiệt kia, mang tất cả chúng ta đều bán đứng!”

Sau khi tìm hiểu được ngọn nguồn sự tình, sắc mặt ba người cũng hoàn toàn âm trầm xuống.

Lại bộ hữu thị lang Cao Hồng thở dài, nói: “Chu Trọng nếu là bị sưu hồn, mang chuyện năm đó giũ ra, mấy người chúng ta, chỉ sợ đều là tội chết…”

Trần Kiên nói: “Mọi người bây giờ là châu chấu trên một sợi dây thừng, phải nghĩ cách, nếu không mọi người cũng khó thoát chết…”

Trung Dũng hầu lắc đầu nói: “Chết là không có khả năng, nhà ta còn có một tấm miễn tử kim bài tiên đế ban cho, chỉ cần không tạo phản, không ai có thể trị tội ta.”

Bình An bá cũng thở dài: “Đáng tiếc tấm lệnh bài kia cha ta truyền xuống, ta vốn định mang nó truyền xuống từng thế hệ…”

Vĩnh Định hầu vẻ mặt đau thịt, nói: “Tấm lệnh bài đó nhà ta, nghĩ hẳn cũng không giữ được. Chu Trọng chết tiệt kia, nếu không phải hắn năm đó mê hoặc, ba chúng ta sao có thể tham dự việc này…”

Trần Kiên ngạc nhiên nói: “Các ngươi đều có miễn tử kim bài?”

Vĩnh Định hầu gật gật đầu, sau đó nhìn về phía ba người đối diện, nói: “Không chỉ chúng ta, tiên đế năm đó cũng ban cho Nam Dương quận vương một tấm, Cao thị lang tuy không có, nhưng trong tay Cao thái phi, hẳn là cũng có một tấm, nàng chung quy không thể không cứu ca ca của nàng…”

Lại bộ thượng thư nhìn Chu Xuyên trong góc một cái, thản nhiên nói: “Hai tấm miễn tử kim bài của Chu gia, lần trước đã dùng, không biết nữ hoàng sẽ mở một mặt lưới đối với Chu thượng thư hay không…”

Chu Xuyên nhìn hắn, thản nhiên nói: “Không khéo, nhạc phụ đại nhân trước khi mất, đã mang tấm kim bài đó giao cho nội tử (vợ)…”

Trần Kiên kinh ngạc nhìn mọi người bên cạnh, cảm thấy mình và bọn họ không hợp nhau.

Bảy người đứng nơi này, thế mà chỉ có hắn không có miễn tử kim bài?

Lại bộ thượng thư nhìn ra hắn lo lắng, nói: "Không cần lo lắng, tiên đế lúc ấy ban thưởng mười ba tấm kim bài, hôm nay đã dùng mười hai, nếu ta không nhớ lầm, một tấm cuối cùng, hẳn là ở trong tay Thọ Vương…"

Nghe được tên của Thọ Vương, Trần Kiên nhẹ nhàng thở ra, lập tức nói với ngục tốt ngoài cửa: "Nhanh đi thông báo, ta muốn gặp Thọ Vương điện hạ!"

Không bao lâu, Thọ Vương sải bước, chậm rãi đi tới, Trần Kiên túm lấy hàng rào phòng giam, vội vàng nói: "Thọ Vương điện hạ, ngài nhất định phải cứu hạ quan…"

Một lát sau, nghe xong hắn nói, Thọ Vương cười cười, nói: "Chúng ta quan hệ thế nào chứ, mọi người đều là vì Tiêu thị, không phải là một tấm lệnh bài sao, bổn vương tặng cho ngươi…"

Trần Kiên thở phào, nói: "Cảm ơn điện hạ…"

Một cái tay của Thọ Vương thò tới bên hông, bỗng nhiên biến sắc, kinh hãi nói: "Lệnh bài của bổn vương đâu, lệnh bài lớn như vậy của bổn vương đi đâu rồi?"

Thọ Vương mang toàn thân cao thấp đều mò mẫm một lần, tiếc nuối nói: "Lệnh bài của bổn vương hình như đánh mất rồi…"

Trần Kiên túm lấy hàng rào phòng giam, thanh âm phát run: "Thọ Vương điện hạ, ngài cũng không nên dọa hạ quan, cái này liên quan đến thân gia tính mạng hạ quan…"

Thọ Vương nghĩ nghĩ, nói: "Như vậy đi, bổn vương lại trở về tìm xem, hẳn là không mất được, ngươi ở chỗ này chờ, đợi khi tìm được bổn vương lại đến nói cho ngươi."

Nhìn Thọ Vương bước nhanh rời khỏi, Trần Kiên vô lực tựa vào trên tường, ánh mắt dại ra nhìn những người khác trong phòng giam đang nói cười, không khí rất náo nhiệt.

Nhưng cái náo nhiệt này là của bọn họ, hắn cái gì cũng không có…

Tuy cùng ở một phòng giam, nhưng bọn họ khác nhau…

Hết chương 586.

Chương 587. Yên tâm đi đi

Cùng lúc đó, trong một phòng giam khác, Chu Trọng chậm rãi nói: "Năm đó ta cùng hắn động vào lợi ích của thượng tầng quyền quý, lại cực lực phản đối tiên đế ban phát miễn tử kim bài, triều thần, hoàng đế, đều không chứa nổi chúng ta, hắn bị vu hãm thông đồng với địch phản quốc, tuy chứng cớ không đủ, nhưng điều bọn hắn cần, cũng chỉ là một cái lý do mà thôi. Trước khi chết, hắn mang Thanh Nhi phó thác cho ta, bảo ta bảo toàn mình trước, lại chậm rãi hoàn thành nghiệp lớn của chúng ta, vì nghiệp lớn, có thể từ bỏ tất cả…"

Lý Mộ hỏi: "Đây là lý do ngươi từ bỏ nàng?"

Chu Trọng gật gật đầu, nói: "Ít nhất, ở trước khi ngươi đưa đến Phù Lục phái, ta không có lựa chọn nào khác."

Đây là nguyên nhân Lý Mộ luôn phòng bị Chu Trọng, loại người này mục tiêu kiên định, hơn nữa cực độ lý trí, ở trong mắt bọn họ, người thân, bạn bè, đều không bằng nghiệp lớn trong lòng, có thể hy sinh bất cứ lúc nào.

Lý Mộ bội phục ẩn nhẫn cùng chí khí của gã, nhưng cũng sẽ không quá mức tới gần với loại người này.

Hắn nhìn Chu Trọng, hỏi: "Ngươi cuối cùng vẫn đã làm ra lựa chọn."

Chu Trọng nhìn Lý Mộ, nói: "Cái này cũng không tính là lựa chọn, ta tin tưởng, chuyện ta chưa hoàn thành, sẽ có người thay ta đi làm, hơn nữa sẽ làm tốt hơn…"

Lý Mộ nói: "Ngươi đừng nhìn ta như vậy…"

Chu Trọng tự nói: "Tiên đế năm đó ban phát mười ba tấm kim bài, hắn cực lực muốn huỷ bỏ, lại thu nhận tiên đế bất mãn, cũng bởi vậy mà chết. Mấy năm nay, mười ba tấm miễn tử kim bài, đã dùng mất ba tấm, cộng thêm một tấm của hoàng thái phi, hai tấm của Chu gia, còn lại bảy tấm. Bảy tấm lệnh bài này, lần này hẳn là sẽ dùng hết sáu tấm. Một tấm cuối cùng, ở trong tay Thọ Vương…"

“Mấy thứ này, từ đầu tới cuối đã không nên tồn tại, về sau, hẳn là sẽ không bao giờ gặp được nữa.”

Nói xong những thứ này, gã dựa vào tường ngồi xuống, nhắm mắt lại, nói: “Ngươi đi đi. Bản quan đã rất mệt rồi, đại lao Tông Chính tự, là chỗ tốt để ngủ…”

Vừa dứt lời, gã hít thở liền trở nên vững vàng, thế mà thật sự ngủ rồi.

Lý Mộ chậm rãi đi ra khỏi đại lao. Trong sân Tông Chính tự, Thọ Vương cùng Trương Xuân đang ở dưới bóng cây đổ xúc sắc.

Thọ Vương đánh bạc xưa nay rất kém, trước mặt Trương Xuân, đã chất đống không ít bạc vụn, sau khi lại thua một ván, Thọ Vương sờ sờ ở trong lòng, trong tay áo, rốt cuộc một thỏi bạc cũng không móc ra được.

Trương Xuân thu hồi bạc vụn, nói: “Nếu không hôm nay chỉ đến nơi đây, đợi lần sau vương gia mang đủ tiền nói sau?”

Thọ Vương “Bốp” một tiếng, mang một khối vàng đập ở trên bàn, nói: “Xem thường ai thế, tiếp tục, bổn vương hôm nay muốn mang tiền lần trước thua đều thắng trở về!”

Trương Xuân nhìn khối vàng này, kinh ngạc nói: “Khối vàng này, sao nhìn quen mắt như vậy…”

Lý Mộ xa xa nhìn, cũng cảm thấy vật ấy nhìn quen mắt, khối vàng này vuông vắn, trừ bên trên không có chữ viết, cùng miễn tử kim bài, như là trong một khuôn mẫu khắc ra.

Thọ Vương xa xa liếc Lý Mộ một cái, hỏi: “Tiểu Lý Tử, tới hay không?”

Một khắc đồng hồ sau, Lý Mộ nhét cục vàng, rời khỏi Tông Chính tự. Hắn tính trở về mang vật ấy hòa tan, thứ này phân lượng không nhẹ, hẳn là đủ để tạo thành vài món trang sức, một món tặng cho Liễu Hàm Yên, một món tặng cho Lý Thanh, hai kiện khác tặng cho Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch, nếu còn thừa, còn có thể tặng cho nữ hoàng…

Giờ phút này, toàn bộ Thần Đô, đều bởi vì chuyện nào đó mà sôi trào.

Ngay tại hôm nay, bản án cũ của Lý Nghĩa tác động tâm thần vô số dân chúng, có biến chuyển kinh thiên.

Lúc ban đầu đề nghị điều tra lại vụ án này, là Trung Thư xá nhân Lý Mộ.

Hắn cảm thấy bất bình vì cảnh ngộ của Lý Nghĩa đại nhân năm đó, muốn lật lại bản án cho ông, lại bị triều đình từ chối.

Sau, người Phù Lục phái xa ở Bắc quận tới, ép triều đình không thể không coi trọng vụ án này.

Ở mặt ngoài vụ án này là vì Phù Lục phái có thể điều tra lại, nhưng quan viên ở Bắc Uyển, sớm ở ngày đó Lý Mộ kết hôn, đã nhìn thấy vị thủ tọa kia của Phù Lục phái ra vào Lý phủ, chuyện này, phía sau màn là người nào đang thúc đẩy, không nói cũng hiểu.

Chuyện xảy ra sau đó, dân chúng không quá rõ, nhưng cũng đại khái biết, về bản án cũ năm đó, triều đình cũng chưa tra ra cái gì, mà trong triều đình, cũng xuất hiện thanh âm phản đối, nếu không có gì ngoài ý muốn, chuyện này, cuối cùng vẫn sẽ không giải quyết được gì.

Nhưng ai cũng không ngờ, án này còn có thể xảy ra cú ngoặt lớn như vậy.

Nhân vật trung tâm đảng cũ, ở trong mười mấy năm này, vì đảng cũ lập không ít công lao - Hình bộ thị lang Chu Trọng, ở trên kim điện, trước mặt bách quan cùng bệ hạ, trước mặt mọi người thừa nhận việc năm đó hợp mưu với đám người đảng cũ, hãm hại Lý Nghĩa.

Hắn lấy sức một người, trực tiếp mang mấy kẻ chủ mưu vụ án năm đó đưa vào Tông Chính tự.

Trong những người này, có hai vị thượng thư, hai vị thị lang của lục bộ, là vụ án ảnh hưởng lớn nhất, liên lụy rộng nhất trong triều nhiều năm qua như vậy, đây còn chỉ là chủ mưu, nếu mang tòng phạm cũng tính vào, trong triều còn không biết phải bị liên lụy vào bao nhiêu người.

Nhưng, Chu Trọng vì sao làm như vậy, lại thành bí ẩn trong lòng mọi người?

“Chu Trọng này, chẳng lẽ bị điên rồi, không chỉ có tự mình muốn chết, còn muốn kéo theo đồng đảng, không nghĩ ra, thực sự không nghĩ ra…”

“Đúng vậy, các ngươi nói hắn mưu đồ cái gì?”

“Chẳng lẽ là tu hành xuất hiện đường rẽ, bị tâm ma xâm nhập, dẫn tới điên rồi?”

“Theo ta thấy, có thể là ích lợi phân phối không đều, nổi lên nội chiến…”

…

Toàn bộ Thần Đô, đầu đường cuối ngõ, quán rượu quán trà, mỗi người đều đang nghị luận việc này, mặc cho bọn họ nghĩ như thế nào cũng không thể ngờ được, những người năm đó hãm hại Lý Nghĩa, chưa bị triều đình tra được, ngược lại bởi vì nội chiến, bị tận diệt…

Về phần Chu Trọng vì sao phải làm như vậy, mọi thuyết xôn xao, có người nói là hắn bị tâm ma xâm nhập, có người nói hắn mắc bệnh điên, còn có người nói là đảng cũ nội chiến, tửu lâu nơi nào đó, một lão giả, rốt cuộc nghe không nổi nữa, đập mạnh bát rượu ở trên bàn, trầm giọng nói: “Chẳng lẽ các ngươi đã quên, mười mấy năm trước, Thần Đô trừ Lý thanh thiên, còn có một Chu thanh thiên!”

“Cái gì Lý thanh thiên Chu thanh thiên?”

“Mười bốn năm trước, ta mới năm tuổi, còn đang đi tè nặn bùn kìa, cái gì cũng không biết.”

“Lão nhân gia, ngươi rốt cuộc đang nói cái gì?”

Người trẻ tuổi trong tửu lâu vẻ mặt nghi hoặc, mấy vị đã ngoài ba mươi tuổi, như là nghĩ tới cái gì, mặt lộ vẻ giật mình.

Hơn mười năm trước, vẫn là thời kì tiên đế tại vị, đó là thời kì Thần Đô hắc ám nhất trong trí nhớ của bọn họ.

Hết chương 587.

Chương 588. Thiên vị (1)

Thời điểm đó, quyền quý giết người, chỉ cần phạt bạc là có thể xong việc.

Lúc đó, kẻ có quyền thế, bên đường cưỡng đoạt dân nữ, bắt cóc dân phụ, nhìn mãi quen mắt.

Lúc đó, quan viên Đại Chu, lại trị hỗn loạn, dân chúng chịu nó hại sâu sắc, dân chúng Thần Đô, tình nguyện đi vòng thêm hai con phố, cũng không muốn đi qua con đường phía trước cửa quan phủ.

Mặc dù là ở loại thời điểm hắc ám đó, Thần Đô, vẫn như cũ có hào quang tồn tại.

Lúc đó Lại bộ thị lang Lý Nghĩa, sửa trị quan lại ăn hối lộ trái pháp luật, trả Thần Đô lại trị thanh minh, Hình bộ lang trung Chu Trọng, vì dân chúng giải oan làm chủ, hai người ra sức can gián tiên đế huỷ bỏ luật lấy bạc chuộc tội, ngăn cản hắn ban phát miễn tử kim bài…

Khi đó, bọn họ là hai đạo hào quang số lượng không nhiều trong lòng dân chúng Thần Đô, ở trong miệng dân chúng, có danh xưng thanh thiên.

Nhưng loại tình huống này, cũng không duy trì bao lâu.

Về sau, Lại bộ thị lang Lý Nghĩa bị lên án thông đồng với địch phản quốc, cả nhà bị giết.

Dân chúng Thần Đô lúc đó, căn bản khó có thể tiếp nhận kết quả này.

Lý thị lang một thân chính khí, yêu dân như con, sao có thể là gian thần thông đồng với địch phản quốc?

Khiến dân chúng càng khó tiếp nhận hơn là, Hình bộ lang trung Chu Trọng, là một trong các quan viên lên án hắn.

Bọn họ từng khâm phục cỡ nào đối với Chu Trọng, sau đấy liền thống hận cỡ đó đối với hắn.

Sau khi Lý thị lang chết, Chu Trọng rất nhanh ngả về phía đảng cũ, trở thành tay sai của đảng cũ, hơn nữa ở mấy năm sau thăng nhiệm Hình bộ thị lang, trong nhiều năm qua, không biết bao che bao nhiêu người trong đảng cũ, giúp đảng cũ đả kích dị kỷ, đối kháng phe phái mới, rất nhanh trở thành trung tâm của đảng cũ.

Mười mấy năm qua, dân chúng mang lòng biết ơn đối với Lý Nghĩa, đi ngang qua Hình bộ, đều phải nhổ bãi nước bọt, mới có thể giải mối hận trong lòng.

Nhưng, ai cũng không ngờ, hơn mười năm sau, cũng là Chu Trọng, ở trong triều đình, không chút hối hận đứng ra, lật lại bản án cho Lý Nghĩa.

Có người rốt cuộc nhớ lại, khó có thể tin nói: "Chẳng lẽ nói, mười bốn năm qua, Chu đại nhân chịu nhục, chính là vì chờ đợi hôm nay?"

"Đúng rồi, đúng rồi, bằng không, căn bản giải thích không thông, hắn vì sao phải vứt bỏ quyền thế đã có được…"

"Chẳng lẽ nhiều năm như vậy, chúng ta vẫn luôn hiểu lầm Chu đại nhân?"

"Lý đại nhân cùng Chu đại nhân là huynh đệ khác họ, năm đó Chu đại nhân nhất định là biết, không thể cứu được Lý đại nhân, mới xâm nhập đảng cũ nằm vùng, thu hoạch bọn họ tín nhiệm, chờ đợi thời cơ, lật lại bản án cho Lý đại nhân, cho những người đó một đòn trí mạng…"

"Mười bốn năm, hắn bị chúng ta mắng suốt mười bốn năm!"

"Những năm gần đây, hắn là chịu ủy khuất lớn bao nhiêu chứ…"

Chân tướng việc năm đó đã rõ ràng, không ít dân chúng hối hận không thôi, kính ý trong lòng đối với Chu Trọng càng hơn ngày xưa.

Lý phủ, khi Lý Mộ dùng tam muội chân hỏa nung miếng vàng kia, mới phát hiện, thứ này chẳng qua là ở mặt ngoài phủ

một tầng bột vàng mà thôi, bên trong đen thui, sắt cũng không phải sắt, cũng không biết là cái gì.

Lý Mộ sau đó vứt nó ở hồ thiên không gian, Thọ Vương thế mà lại dùng hàng giả mạ vàng lừa hắn, về sau cược với gã, phải để ý thêm chút…

Cùng lúc đó.

Trong Tông Chính tự.

Thọ Vương thở dài, đi đến trước phòng giam, vẻ mặt áy náy nhìn Trần Kiên, nói: "Trần thị lang, thật sự là xin lỗi, tấm miễn tử kim bài kia, bổn vương tìm khắp toàn bộ địa phương cũng chưa tìm được, hẳn là thật sự đánh mất rồi. Ngươi cứ yên tâm đi, ngày giỗ hàng năm của ngươi, bổn vương đều sẽ bảo người ta đốt thêm cho ngươi một chút tiền giấy…"

Tài liệu miễn tử kim bài dùng, đương nhiên sẽ không là sắt phàm.

Lý Mộ từng hỏi Huyền Chân Tử, theo như lời Huyền Chân Tử, trong tay hắn, là một khối thiên ngoại vẫn thạch.

Giới tu hành mang vẫn thạch gọi là thiên ngoại vẫn thạch, loại kim loại này trên thập châu đại lục không tồn tại, cực kỳ cứng cỏi, dùng để luyện khí là thích hợp nhất, là một trong các tài liệu chủ yếu luyện chế thiên giai pháp bảo.

Vì thế Lý Mộ một lần nữa tìm cái hòm đựng nó lại, về sau có thể sẽ có chỗ dùng đến.

Sau đó hắn bắt đầu tự hỏi một việc.

Chu Trọng công kích kiểu tự sát, mặc dù hữu dụng, nhưng chính gã, theo luật cũng khó thoát tội chết.

Lý Mộ đương nhiên không thể nhìn gã chết.

Hắn nghĩ nghĩ, rời khỏi nhà, hướng hoàng cung đi đến.

Lúc này, Nam Uyển.

Một chỗ phủ đệ mười sân.

Mấy bóng người tụ tập một chỗ, sắc mặt đều không hề dễ coi.

“Ta đã sớm nói, Chu Trọng người này trời sinh phản cốt, không thể dễ tin, phen này xong rồi, chúng ta không chỉ có mất đi sự khống chế đối với Hình bộ, còn mang toàn bộ Lại bộ đều tặng ra ngoài!”

“Bây giờ nói những thứ này có ích gì, ai biết Chu Trọng kia thế mà gian trá như thế, ở mặt ngoài đối với chúng ta nói gì nghe nấy, nhưng vẫn luôn có tâm địa xấu xa, để chúng ta kinh doanh nhiều năm, hủy hoại chỉ trong một buổi…”

“Buồn cười, cơn giận này, bổn vương thật sự nuốt không trôi!”

…

Người ở đây, đều là Tiêu thị hoàng tộc, lần này bị Chu Trọng bán đứng, ai cũng lửa giận ngập trời.

Lúc này, một người trong đó nhìn về phía Thọ Vương, hỏi: “Lão Tứ, trong tay ngươi không phải còn có một tấm miễn tử kim bài sao, cho Trần Kiên dùng đi, hắn trung thành chúng ta nhiều năm, không có công lao, cũng có khổ lao…”

Thọ Vương nhún vai, nói: “Tấm kim bài đó, ta đánh mất rồi…”

“Cái gì?”

“Ngươi đánh mất rồi, mất ở đâu?”

“Thứ quan trọng như vậy, ngươi thế mà đánh mất, ngươi còn có thể làm gì?”

Thọ Vương nhún vai, bất đắc dĩ nói: “Ta có thể thề với trời, kim bài đó, quả thực đã không ở trên tay của ta. Có thể đây là số mệnh hắn nên tuyệt nhỉ…”

“Thực sự đánh mất rồi?”

“Thực sự đánh mất rồi…”

“Từng tìm chưa?”

“Dùng Tầm Vật Phù tìm qua rồi, không tìm được…”

“Ngươi nói ngươi, trừ uống trà nghe kịch đổ xúc xắc, còn có thể làm gì, Tiêu gia chúng ta sao lại xuất hiện ngươi… Ài,

thôi, Trần Kiên có chết hay không không quan trọng, nhưng Chu Trọng phải chết, hắn không chết, chính là sỉ nhục vĩnh viễn của Tiêu gia ta!”

“Ai cũng có thể không chết, Chu Trọng phải chết!”

“Mang phong thư này đưa đến Chu gia, bọn họ hẳn là biết làm thế nào.”

“Hắn không phải nên sửa lại án xử sai cho Lý Nghĩa sao, bổn vương ngược lại muốn xem, một lần này, ai tới cứu hắn?”

Hết chương 588.

Chương 589. Thiên vị (2)

Cung Trường Nhạc, Lý Mộ bày xong đồ ăn cho nữ hoàng, lại mang trà cống hương thơm tươi mát rót vào trong chén ngọc, đặt ở cạnh tay nàng.

Chu Vũ nói: "Nơi này không có người ngoài, ngươi cũng ngồi xuống đi."

Lý Mộ nói: "Thần đứng là được, bệ hạ có gì dặn dò, có thể gọi thần bất cứ lúc nào."

Chu Vũ nhìn hắn một cái, hỏi: "Ngươi hôm nay sao đối với trẫm tốt như vậy?"

Lý Mộ hỏi: "Chẳng lẽ thần trước kia đối với bệ hạ không tốt sao?"

Chu Vũ nhất thời nghẹn lời, sau đó nói: "Trẫm không phải ý tứ này…"

Sau đó nàng lại nhẹ nhàng nói: "Ngươi ngồi xuống đi, trẫm không muốn ăn cơm một mình."

Lý Mộ ngồi ở đối diện nàng, ăn cơm với nàng một lúc, ở một khắc nào đó, ngẩng đầu hỏi: "Bệ hạ, ngươi tính xử trí Chu Trọng như thế nào?"

Chu Vũ nói: "Theo luật đáng chém."

Lý Mộ vội vàng nói: "Nhưng hắn lấy tự thú, hơn nữa mang đồng đảng đều khai ra, coi như là có công, chẳng lẽ không nên phán nhẹ sao?"

Chu Vũ từ bên cạnh lấy một sổ con đưa cho hắn, nói: "Đây là tấu chương Trung Thư tỉnh vừa mới trình lên, ngươi đọc một chút đi."

Lý Mộ mở ra tấu chương, nhìn từ kí tên, đây là sổ con một quan viên đảng mới trình lên.

Trong sổ con này, bày ra chi tiết một loạt vụ án Chu Trọng những năm gần đây bao che quan viên đảng cũ, chỉ một vụ án

đưa ra, không tính là gì, nhưng hợp lại một chỗ, liền có thể bố trí cho hắn một cái tội nặng làm việc thiên tư trái pháp luật.

Tội danh này, có thể nặng cũng có thể nhẹ, nhẹ thì phạt bổng, nặng thì xử trảm.

Chu Trọng ở hơn mười năm qua, vì lấy được đảng cũ tín nhiệm, lợi dụng quyền lực trong tay, bao che không ít quan viên đảng cũ, cũng vi phạm luật pháp, làm không ít việc có lợi cho đảng cũ, đều bày ra trong tấu chương này, chỉ sợ cũng chỉ có bản thân đảng cũ, mới có thể hiểu biết chi tiết như vậy đối với việc này.

Xem ra, hành vi tự tổn hại một ngàn, đả thương địch thủ một vạn của Chu Trọng, đã hoàn toàn chọc giận những người đó sau lưng đảng cũ, hai đảng cũ mới hiếm thấy liên hợp lại, muốn dồn hắn vào chỗ chết.

Vì xử tử Chu Trọng, đảng cũ thậm chí ngay cả một ít chuyện xấu của mình cũng lộ ra, hy sinh một bộ phận người, mục đích chính là để Chu Trọng chết, không có bất cứ đường sống vãn hồi nào cả.

Chu Vũ gắp lên một miếng đậu phụ, sau khi chậm rãi ăn xong, mới nói: “Những tội trạng này cộng lại, cũng đủ hắn chết hai lần.”

Lý Mộ cầm đũa lên lại buông xuống, nói: “Thần cho rằng, Chu Trọng trước kia làm những việc này, mặc dù trái luật pháp, nhưng sau lưng, cũng có nguyên nhân không thể bỏ qua. Bạn tốt bị oan uổng chết thảm, hắn không có cách nào thông qua triều đình, thông qua tiên đế để lấy lại công đạo, đây là tuyệt vọng cỡ nào, hắn vì sửa lại án xử sai cho bạn tốt, vi phạm đạo nghĩa, chịu nhục đến hôm nay, được dân chúng ca tụng kính ngưỡng, nếu triều đình mặc kệ nguyên nhân, trị hắn tội chết, chỉ sợ không thể thuyết phục người ta…”

Chu Vũ liếc hắn, hỏi: “Cho nên, ngươi là đến cầu tình cho hắn?”

Lý Mộ mắt đăm đăm nhìn nàng: “Bệ hạ ~~~ “

Chu Vũ bất đắc dĩ nói: “Được rồi được rồi, trẫm đáp ứng ngươi là được…”

Khẩu vị Lý Mộ lập tức tốt hẳn lên, sớm biết làm nũng có thể xử lý chuyện này, hắn liền không nghĩ nhiều lý do như vậy, đây có lẽ chính là được thiên vị không phải sợ hãi, vì phần thiên vị này, Lý Mộ nguyện cả đời làm áo bông tri kỷ của nàng…

Chu Vũ bổ sung nói: "Trẫm chỉ có thể bảo vệ tính mạng hắn, về sau, hắn sẽ không là Hình bộ thị lang nữa, hơn nữa cần rời xa Thần Đô."

Lý Mộ nói: "Chỉ cần có thể giữ lại tính mạng hắn, vậy là đủ rồi."

Hầu hạ nữ hoàng ăn cơm xong, khi đi ra khỏi cung Trường Nhạc, Lý Mộ thở ra một hơi thật dài.

Có thể mở một mặt lưới, không trực tiếp xử tử Chu Trọng, đã là cực hạn Lý Mộ có thể làm được, coi như là có cái để ăn nói đối với Lý Thanh.

Lại đưa ra yêu cầu tiến thêm một bước, chính là làm khó nữ hoàng.

Đương nhiên, nàng là hoàng đế, lời nàng nói, chính là luật pháp, cho dù nàng trực tiếp đặc xá Chu Trọng và Lý Thanh, cũng không phải không thể, nhưng Lý Mộ vẫn hy vọng, triều đình có thể có trật tự của triều đình, hắn sẽ không để nữ hoàng đi lên đường xưa của tiên đế.

Trung Thư tỉnh.

Trung Thư Lệnh, Thượng Thư Lệnh, Môn Hạ Thị Trung tập hợp, phụng chỉ thẩm tra xử lí Chu Trọng.

Vụ án này thật ra không có gì phải thẩm tra xử lí, sưu hồn thuật, đối với mấy vị chủ thẩm mà nói cũng không phải việc khó, ở dưới Chu Trọng chủ động phối hợp, nội tình chi tiết vụ án năm đó, nhìn một cái không sót gì.

Tội danh thông đồng với địch phản quốc đắc của Lý Nghĩa, hoàn toàn là vu oan vu hãm.

Trong đó, các quan viên Lại bộ, cùng với Đại Lý tự thiếu khanh thời đó Chu Xuyên, Trung Dũng hầu, Bình An bá, Vĩnh

Định hầu bảy người, là chủ mưu án vu hãm, theo luật đáng chém.

Nhưng trong bảy người này, có sáu người đều có miễn tử kim bài, một tấm kim bài tiên đế ban cho, có thể miễn trừ toàn bộ tội lỗi trừ tạo phản, quan chức, tước vị của bọn họ đều sẽ bị tước đoạt, lại có thể giữ được mạng.

Dù vậy, cái này đả kích đối với triều đình cũng là cực lớn.

Lục bộ thượng thư, chỉ một vụ án này, liền bị trừ đi hai người, ba vị chủ quan Lại bộ, càng không sót lại một ai, chỉ là bổ khuyết chức quan để trống, đã là việc lớn khiến tam tỉnh đau đầu.

Nhưng sự tình đến đây, kết cục đã được quyết định.

Vụ án này không tra thì không tra, mặc kệ Lý Nghĩa có oan khuất lớn bao nhiêu, chỉ cần triều đình không tra, là không có.

Chỉ cần triều đình không tra, Lại bộ thượng thư vẫn là thượng thư, thị lang vẫn là thị lang, bọn họ vẫn như cũ là trọng thần, trụ cột vững vàng trong triều.

Nhưng nếu triều đình tra xét, mặc kệ điều tra ra kết quả gì, đều phải tiếp nhận.

Sáu người còn lại sớm có chuẩn bị, sau khi tam tỉnh làm ra phán quyết, sáu tấm miễn tử kim bài liền bày ở trên bàn Trung Thư tỉnh.

Chỉ có Lại bộ tả thị lang Trần Kiên ngồi ở trên mặt đất, lẩm bẩm: “Ta thật ngốc, thật sự, ta chỉ biết theo các ngươi cùng nhau mưu hại Lý Nghĩa, lại không biết các ngươi đều có miễn tử kim bài, chỉ ta không có, ta hối hận, ta thật sự hối hận…”

Sau khi tuyên án xong mấy tên chủ mưu này, tả Thị Trung hỏi: “Chu Trọng nên xử trí như thế nào?”

Hữu Thị Trung nói: “Lấy tội hắn mấy năm nay phạm, đáng chém.”

Tả Thị Trung nhìn về phía Tượng Thư Lệnh Chu Tĩnh, hỏi: “Chu đại nhân ý tứ thế nào?”

Chu Tĩnh nói: “Xá đệ (em trai) mưu hại trung thần, bản quan cảm giác rất hổ thẹn, chuyện kế tiếp, ba vị đại nhân quyết định đi.”

Dứt lời, hắn liền chậm rãi đi ra khỏi Trung Thư tỉnh.

Trung Thư Lệnh cũng lắc lắc đầu, nói: “Lão phu cũng có chút mệt rồi, hai vị Thị Trung xem mà làm đi.”

Nói xong, hắn cũng chắp tay sau lưng rời đi.

Hết chương 589.

Chương 590. Tình cảm quần chúng phẫn nộ (1)

Tả hữu Thị Trung liếc nhau, ánh mắt giao hội.

Chu Trọng lấy sức một người, quấy triều đình rối tinh rối mù.

Sự kiện lần này qua đi, mặc kệ đảng mới đảng cũ, đều hy vọng Chu Trọng vĩnh viễn biến mất.

Hắn biến mất, đối với triều đình mà nói, là một chuyện tốt.

Tả Thị Trung đằng hắng cổ họng, nói: "Một khi đã như vậy, vậy thì…"

Lúc này, Mai đại nhân từ bên ngoài đi vào, nói: "Bệ hạ có chỉ, Hình bộ thị lang Chu Trọng, sửa lại án xử sai cho bạn, tuy hợp tình hợp lý, nhưng luật pháp không thể bỏ qua, từ hôm nay trở đi, cách chức Hình bộ thị lang, sung quân…"

Hai vị Thị Trung nhìn nhau lần nữa, đồng thời khom người nói: "Tuân chỉ."

Sung quân, tuy nhẹ hơn tử hình, nhưng cũng nặng hơn tội đày.

Hơn nữa bởi vì nơi sung quân, đều là biên cảnh tiếp cận yêu quốc hoặc quỷ vực, hoang vắng hung hiểm, người bị sung quân, cho dù không chết ở dưới đao của đao phủ, cũng phải chết ở dưới tay yêu quỷ, khác nhau là một loại kiểu chết sau, là vì bảo vệ Đại Chu mà chết, so với một loại trước lẫm liệt hơn một ít.

Phạm quan bị sung quân đến trong quân, bình thường là đảm đương vật hi sinh, mặc dù là cảnh giới thứ năm, cũng là hữu tử vô sinh.

Kết cục này, hẳn là đủ khiến những người đó hài lòng.

Tông Chính tự.

"Các ngươi không nói đạo nghĩa, không được chết tử tế, không được chết tử tế!"

Trần Kiên khi bị một lần nữa áp giải vào đại lao Tông Chính tự, nhịn không được bi phẫn ngửa mặt lên trời rống to.

Trương Xuân ngồi ở dưới bóng cây, lắc đầu nói: “Sớm biết như thế, lúc trước sao phải làm vậy?”

Thọ Vương thở dài: “Thiên đạo sáng tỏ, luôn có người, nên trả giá đắt vì sai lầm trước đây. Triều đình tuy lớn, lại không chứa được súc sinh…”

Trương Xuân kinh ngạc nhìn Thọ Vương, bất ngờ nói: “Loại lời này, thế mà có thể từ trong miệng vương gia nói ra…”

Thọ Vương xua tay nói: “Đây đều là bổn vương từ trong kịch nam mới học, có cảm khái mà phát, không nhằm vào bất luận kẻ nào. Đến đến đến, tiếp tục, hôm nay bổn vương phải mang thứ trước kia thua, đều thắng trở về…”

Bởi vì Hình bộ thị lang Chu Trọng công khai thẳng thắn nhận tội, mười bốn năm trước, Lại bộ tả thị lang Lý Nghĩa bị vu hãm là thông đồng với địch phản quốc, ở hôm nay, rốt cuộc được sửa lại án xử sai.

Quan to tứ phẩm đương triều, bởi vì nói xấu mưu hại giả dối hư ảo mà bị diệt tộc, cái này đối với triều đình, đối với Đại Chu, đều là sự châm chọc thật lớn.

Tuy bệ hạ đã hạ chỉ, chiêu cáo thiên hạ, trả Lý đại nhân sự trong sạch, nhưng chuyện đã xảy ra, lại vĩnh viễn không có khả năng vãn hồi.

Dưới hoàng thành, dân chúng nhìn bảng văn dán trên tường thành, đều lòng đầy căm phẫn.

“Đám đầu sỏ kia của năm đó, đều có thể dùng miễn tử kim bài chuộc tội, vì sao Chu đại nhân phải bị sung quân?”

“Lý đại nhân trung quân ái quốc, kết quả là, tính mạng người một nhà hắn, còn không bằng mấy tấm lệnh bài nát?”

“Sự thật thế mà so với kịch nam càng thêm hoang đường, thật đáng buồn, thật đáng buồn…”

“Hí lâu mới ra《Triệu thị cô nhi》kia các ngươi xem chưa, nói rõ ràng chính là chuyện của Lý đại nhân!”

“Còn chưa, nghe ngươi nói như vậy, ta phải đi xem…”

…

Nam Uyển, phủ đệ nơi nào đó.

Nam Dương quận vương đã thông qua kim bài chuộc tội, nhưng mất đi vị trí Lại bộ thượng thư, lông mày nhíu lại thật sâu, âm trầm nói: “Chu Trọng thế mà chỉ là sung quân, những tội danh này cộng lại, đủ hắn chết hai lần, bệ hạ rất rõ ràng đang thiên vị hắn…”

Một người bên cạnh hắn nói: “Thôi, chẳng qua là khác nhau chết sớm cùng chết muộn mà thôi, phạm nhân sung quân xưa nay, có mấy ai có thể sống qua nửa năm?”

Nam Dương quận vương khó chịu nói: “Ta không nuốt trôi cơn tức này. Ta dùng hơn mười năm, mới leo lên vị trí này, bởi vì Chu Trọng, bây giờ cái gì cũng không còn, ta hận không thể giết hắn ngay bây giờ…”

Người nọ trầm mặc một lát, nói: “Cho dù ngươi còn muốn giết hắn, cũng không thể động thủ ngay bây giờ. Chờ hắn rời khỏi Thần Đô, sống hay chết, liền không có ai để ý, bây giờ, quan trọng là một việc khác.”

Nam Dương quận vương hỏi: “Chuyện gì?”

Người nọ nói: “Ngươi sẽ không quên, con gái Lý Nghĩa, còn nhốt ở Tông Chính tự chứ?”

Trải qua hắn nhắc nhở, Nam Dương quận vương mới nhớ ra, chuyện này ngay từ đầu, là vì con gái Lý Nghĩa, báo thù cho cha, ám sát năm mệnh quan triều đình, do đó dẫn phát bản án cũ năm đó, chỉ là mấy ngày nay, sức chú ý của hắn đều ở trên bản án cũ năm đó, hoàn toàn quên việc này.

Người nọ tiếp tục nói: “Mấy ngày này, Lý Mộ kia nhiều lần ra vào Tông Chính tự, gần như mỗi ngày đều phải thăm nữ tử này một lần, xem ra bọn họ trước kia đã quen biết, hắn muốn lật lại bản án cho Lý Nghĩa, chỉ sợ cũng là vì nữ tử này.”

Nam Dương quận vương nheo mắt, nói: “Đây là hại vụ án hoàn toàn khác nhau, bổn vương ngược lại muốn xem, Lý Mộ cứu cô ta như thế nào, trừ phi hắn có thể thuyết phục bệ hạ, ban cho hắn một tấm miễn tử kim bài…”

Người bên cạnh hắn, khóe miệng hiện ra một tia nghiền ngẫm, nói: “Cái chết của Lý Nghĩa, có một bộ phận nguyên nhân rất lớn, chính là hắn phản đối tiên đế ban phát miễn tử kim bài. Hắn nếu dùng miễn tử kim bài cứu nữ tử kia, chính là trò cười lớn nhất, hắn nếu không dùng miễn tử kim bài, nữ tử này chính là chỉ còn đường chết, ha ha, hắn rốt cuộc sẽ chọn như thế nào, ta cũng khó xử thay hắn…”

Nam Dương quận vương hỏi: “Nếu hắn thật sự cầu bệ hạ ban cho miễn tử kim bài thì sao?”

“Mê hoặc thiên tử, gian thần ngộ quốc (lỡ việc nước)!” Trong mắt người nọ trào ra sát ý, nói: “Thanh quân trắc, tru nịnh thần!”

…

Bắc quận.

Quận thành.

Vô số người tụ tập ở dưới tường thành, nhìn bảng văn dán trên tường thành, chỉ trỏ.

Dân chúng đều không biết chữ, chỉ là vô giúp vui mà đến, không biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì. Có người gãi gãi đầu, hỏi: “Có ai biết chữ hay không, hỗ trợ xem một chút, trên bảng cáo thị này viết cái gì?”

“Ta đến xem.” Một văn sĩ trung niên chen vào đám người, sau khi nhìn nhìn bảng cáo thị, nói: “Trên đây nói là, mười mấy năm trước, Thần Đô có một vị quan lớn vì nước vì dân, bởi vì đắc tội quyền quý, bị vu hãm thông đồng với địch phản quốc, cả nhà bị chém, mấy ngày hôm trước, triều đình vừa mới sửa lại án xử sai cho hắn.”

Bắc quận rời xa Thần Đô, dân chúng không biết chuyện xảy ra ở Thần Đô, cũng không biết quan to Thần Đô, chỉ là có

người nghi hoặc nói: “Cái này nghe, sao có chút giống với vở diễn mới của Vân Yên các mấy ngày hôm trước…”

Văn sĩ trung niên thở dài, nói: “Kịch nam này, thật ra chính là vì hắn mà viết, vị Lý đại nhân này, trước kia là một vị quan tốt rất được dân chúng kính yêu, ở Thần Đô, được dân chúng xưng là Lý thanh thiên, đáng tiếc hắn luôn làm việc vì dân chúng, đối nghịch với quyền quý, đắc tội quyền quý, bị người ta vu hãm tới xét nhà diệt tộc, bị oan mười mấy năm, nếu không phải con gái hắn báo thù cho cha, giết mấy tên quan viên năm đó vu hãm hắn, kinh động triều đình, chỉ sợ cũng sẽ không có ai sửa lại án xử sai cho hắn.”

“Thế mà còn có chuyện như vậy?”

“Quả thực so với kịch nam còn kịch nam hơn…”

“Nói ta cũng muốn đi xem vở kịch đó, đáng tiếc không có tiền…”

Hết chương 590.

Chương 591. Tình cảm quần chúng phẫn nộ (2)

Kịch nam ai không thích nghe, nhưng đối với dân chúng bình thường mà nói, có thể ấm no đã là mong muốn xa vời, mấy đồng tiền mua chút gạo nấu cơm không thơm sao, tiêu tiền đi nghe kịch, đó là cuộc sống của kẻ có tiền…

Lúc này, có người nghi hoặc nói: "Các ngươi còn không biết, Vân Yên các mấy ngày nay nghe kịch không mất tiền…"

Có người dân kinh ngạc nói: "Còn có loại chuyện tốt này?"

"Không chỉ Vân Yên các, vài ngày gần đây, bên cạnh đường cái ngoài thành, cũng có con hát dựng sân khấu, diễn xuất miễn phí, có tiền có thể thưởng, không có tiền góp mặt cho vui cũng được…"

"Thì ra cửa thành dựng sân khấu là xem kịch, sớm nói không thu tiền, ta đã sớm đi xem rồi."

"Đi cùng nhau đi cùng nhau…"

"Đợi ta một chút…"

…

Dân chúng bình thường ngày thường không có gì giải trí, đối với không cần tiền đã có thể nghe kịch nam tự nhiên vui vẻ góp mặt, trong hí lâu của Vân Yên các, buổi nào cũng chật ních, chung quanh sân khấu kịch ngoài thành càng chen chúc đầy dân chúng.

Lúc này đang nông nhàn, ngày thường cơ hội như vậy không nhiều, dân chúng làng nước thôn xóm, trời chưa sáng đã vác ghế đến chiếm chỗ.

Kịch nam tên là 《Triệu thị cô nhi》, kể là chuyện xưa một quan viên họ Triệu của tiền triều, bởi vì thường xuyên thay dân chúng giải oan làm chủ, đắc tội quyền quý kinh thành, gặp gian thần hãm hại mà diệt môn, Triệu thị cô nhi may mắn còn sống, ẩn nhẫn nhiều năm, báo thù cho gia tộc…

Chuyện xưa kịch nam khúc chiết ly kỳ, nhấp nhô lên xuống, kéo căng sợi dây trong lòng người ta, kết cục Triệu thị cô nhi tự tay chém giết gian thần, báo thù cho cha, càng sảng khoái lòng người, làm dân chúng không khỏi nhớ tới《Đậu Nga oan》lúc trước.

Kịch tình thiện có thiện báo, ác có ác báo, vĩnh viễn là điều dân chúng thích xem.

Nguyên nhân vở kịch này nóng như thế, không chỉ ở đây, còn bởi vì nội dung vở kịch không phải là bịa đặt, mà là có nguyên hình có thể theo, quan viên họ Triệu trong vở kịch, chính là Lại bộ thị lang Lý Nghĩa mười bốn năm trước, bởi vì tội thông đồng với địch phản quốc, bị tru di toàn tộc, nữ hoàng đã mang oan khuất của hắn công bố Đại Chu ba mươi sáu quận, dân chúng hiếm có ai không biết.

"Ài, người cũng đã chết, sửa lại án xử sai oan khuất có ích gì?"

"Những người đó vì sao còn có thể dùng miễn tử kim bài giữ mạng, bọn họ đều nên chôn cùng vị đại nhân kia chứ!"

"Đáng tiếc triều đình bị những người đó khống chế, con gái vị đại nhân kia không biết đi đâu giải oan, bị ép bất đắc dĩ, mới tự mình hướng lũ cẩu quan đó báo thù, không biết triều đình sẽ xử trí nàng như thế nào?"

"Còn có thể xử trí như thế nào, khẳng định là tội chết, nàng dù sao cũng trái với luật pháp…"

"Luật pháp rắm chó, luật pháp chẳng lẽ là dùng để bảo hộ hung thủ sao, luật pháp không thể trả người khác công đạo, còn không cho phép người ta tự mình tìm về công đạo, dựa vào cái gì những người đó vu hãm người ta cửa nát nhà tan, còn có thể tiếp tục hưởng thụ vinh hoa phú quý, người bị uổng mạng, lại ngay cả huyết mạch cuối cùng cũng không thể lưu lại?"

"Cái này tính là công đạo cái rắm chó gì?"

…

Triều đình chiêu cáo thiên hạ, để dân chúng ba mươi sáu đều biết được việc này, vốn là muốn trả Lý Nghĩa công đạo.

Không ngờ, dân chúng ở sau khi tìm hiểu được nội tình trong đó, tình cảm quần chúng ngược lại càng thêm phẫn nộ.

Đại nhân bị vu hãm thông đồng với địch phản quốc là sửa lại án xử sai, nhưng những người năm đó hại hắn thì sao?

Bọn họ vẫn sống rất ổn, tiếp tục làm người đứng trên người của bọn họ, mà hậu nhân duy nhất của vị đại nhân kia, lại sắp bị xử tử…

Như vậy sửa lại án xử sai, rốt cuộc có ý nghĩa gì?

Cái gọi là luật pháp, căn bản chỉ là dùng để ước thúc dân chúng, đám quyền quý kia, mỗi một tên, đều có thể coi luật pháp như không có gì, dùng một tấm lệnh bài, liền có thể miễn trừ tội chết, ở trong mắt bọn họ, dân chúng cùng súc vật có thể tùy ý chém giết có gì khác nhau đâu?

Dưới loại phẫn nộ này, rốt cuộc có người nhịn không được nói: “Nếu là vị đại nhân kia huyết mạch đoạn tuyệt, thì thật sự không có công đạo, không bằng chúng ta lấy huyết thư kháng nghị triều đình, bảo vệ huyết mạch vị đại nhân kia, như thế nào?”

Lời vừa nói ra, lập tức liền nhận được không ít người dưới sân khấu kịch hưởng ứng.

“Ta đồng ý!”

“Tính ta một người!”

“Nhà ta là bán vải, vải vóc huyết thư cần dùng, ta bỏ ra…”

“Ta trở về mời thôn chính, phát động người cả thôn cùng nhau…”

…

Trong vòng một ngày ngắn ngủn, Bắc quận liền nhấc lên một hồi vận động huyết thư, dân chúng phẫn nộ bôn tẩu khắp nơi, có dân chúng lấy hàng vạn để tính, ở trên vải trước, in lên dấu tay của mình…

Đối với điều này, quan phủ Bắc quận, trước sau bàng quan.

Cùng thời điểm, Yến Đài quận.

Mấy người dân đi ra khỏi hí lâu, nhao nhao nghị luận.

“Thì ra Vu quận úy chính là nguyên hình phản diện nhân vật của vở kịch, hắn thật sự đáng chết, thế mà ta còn khổ sở vì hắn.”

“Hãm hại trung lương, để đổi lấy mình lên chức, quá đáng hận.”

“Nghe nói ngoài thành có người viết huyết thư kháng nghị triều đình, ta muốn đi, ngươi muốn đi cùng hay không?”

“Cùng đi!”

Ngọc Sơn quận.

“Thì ra hai vị đại nhân chết, là vì nguyên nhân này…”

“Vụ án năm đó đã điều tra xong, cho dù là bọn họ không chết, cũng sẽ bị triều đình chặt đầu.”

“Phi, bọn họ đáng đời!”

Quận Đan Dương.

Quận Nam Dương.

Quận Vân Đài.

…

Trong vòng mấy ngày ngắn ngủn, Đại Chu ba mươi sáu quận, chuyện tương tự, đang không ngừng xảy ra.

Có quan phủ địa phương, ở sau khi biết được nội tình, vì tránh dẫn phát dân loạn, hạ lệnh ngăn cản, dân chúng không tụ tập đám đông nữa, lại mang vạn dân thư, từng thôn một, âm thầm truyền…

Thần Đô.

Sau khi vụ án rõ ràng, xử trí đối với người liên quan vụ án năm đó, cũng rất nhanh đã chứng thực.

Trừ mấy tên thủ phạm chính, quan viên năm đó liên danh buộc tội Lý Nghĩa, đều là cùng phong, hôm nay chỉ là bị phạt bổng lộc, vẫn chưa có trừng phạt nhiều hơn.

Chỉ là trừng trị vài tên thủ phạm chính, lục bộ đã xuất hiện lỗ hổng thật lớn, tam tỉnh cũng luống cuống tay chân, nếu mang đám tòng phạm kia cũng truy trách từng người, triều đình chỉ sợ sẽ hoàn toàn sụp đổ.

Lại bộ tả thị lang Trần Kiên đã bị xử trảm quyết, mấy người còn lại, bởi vì có miễn tử kim bài, không ai có thể làm gì bọn họ.

Trung Thư tỉnh, trong phòng trực, Lý Mộ mở ra một sổ con, nội dung sổ con, là quan viên nào đó đốc xúc triều đình, mau chóng xử lý vụ án năm tên quan viên bị ám sát kia…

Thật ra mấy ngày nay, toàn bộ chuyện xảy ra ở Thần Đô, đều là quay chung quanh mấy mệnh quan triều đình bị giết triển khai.

Hết chương 591.

Chương 592. Vạn dân thỉnh nguyện (1)

Sở dĩ có rất ít người nhắc tới chuyện này, là vì tầm mắt đại bộ phận mọi người, đều bị chuyện bản án cũ Lý Nghĩa năm đó hấp dẫn, hôm nay bản án cũ năm đó đã sáng tỏ, án xử sai nên sửa lại đã sửa lại, án nên tuyên đã tuyên, vụ án lúc ban đầu, cũng bị một lần nữa đẩy tới trước đài.

Chưởng giáo đã thông báo gần như toàn bộ phân tông, giúp Lý Mộ từ các quận đạt được vạn dân thư, nhìn từ tin tức Bạch Vân sơn truyền lại, tiến trình việc này, đã đẩy mạnh hơn phân nửa.

Bây giờ còn chưa tới lúc, Lý Mộ khép lại sổ con đó, đặt ở một bên.

Nam Dương quận vương phủ, Nam Dương quận vương nhìn một quan viên, hỏi: "Ngươi xác định sổ con trình lên rồi, giờ cũng ba ngày rồi, sao một chút tin tức cũng chưa có?"

Quan viên đó gãi gãi đầu, cũng là vẻ mặt nghi hoặc, nói: "Trình lên rồi, hạ quan tự tay trình lên, chẳng lẽ là còn đang đi lưu trình?"

"Trung Thư tỉnh đi lưu trình, nào cần lâu như vậy?" Nam Dương quận vương nhìn về phía Tiêu Tử Vũ, nói: "Tử Vũ ngươi là Trung Thư xá nhân, có thể thúc giục một chút không?"

Tiêu Tử Vũ lắc lắc đầu, nói: "Vương thúc có điều không biết, ta quản là Công bộ, sổ con có liên quan với Hình bộ, đều là trực tiếp đưa cho Lý Mộ, sau khi Lý Mộ xử lý, mới có thể trình thị lang, Lý Mộ nơi đó không nhả, sổ con căn bản không trình lên được…"

"Quả nhiên như thế!" Nam Dương quận vương mặt mũi âm trầm nói: "Hắn cùng con gái Lý Nghĩa không minh bạch, khẳng định sẽ bao che cô ta, sổ con không thể đưa cho Trung Thư tỉnh. Nên trực tiếp đưa cho bệ hạ…"

Quan viên đó gật đầu nói: "Hạ quan thử xem…"

Cung Trường Nhạc.

Lý Mộ mở ra một sổ con, vẫn như cũ là bảo triều đình xử lý Lý Thanh, vô luận là chữ viết hay nội dung, đều giống như đúc với thứ hắn ba ngày trước nhìn thấy.

Vị quan viên này, trái lại cũng bám riết không tha. Lý Mộ nhớ kỹ quan viên Lại bộ tên là Vương Luân này, đặt sổ con này ở một bên.

Tính canh giờ, hắn đứng lên, hướng ngự thiện phòng đi đến.

Nữ hoàng mang theo Tiểu Bạch ở ngự hoa viên ngắm hoa, ở trước khi nàng trở về, Lý Mộ phải làm xong bữa trưa.

Ba ngày sau.

Nam Dương quận vương phủ.

Nam Dương quận vương ở trong phòng đi qua đi lại, hỏi: "Sao còn chưa có tin tức?"

Tên quan viên kia cũng là vẻ mặt nghi hoặc, nói: "Hạ quan cũng không biết…"

Ngay lúc này, một hạ nhân đi vào, ở bên tai Nam Dương quận vương nhỏ giọng nói vài câu.

Nam Dương quận vương cả kinh, nói: "Vạn dân thư?"

Hạ nhân đó gật gật đầu, nói: "Là vừa rồi người Bình Vương phủ tới truyền tin tức, có người ở các quận khuyến khích dân chúng, viết vạn dân thư, cầu tình cho nữ tử kia…"

Nam Dương quận vương hừ lạnh nói: "Thì ra hắn có chủ ý này…"

Nếu chuyện này, ở trong phạm vi ba mươi sáu quận dẫn tới dân chúng chú ý, khiến bọn họ viết vạn dân thư, triều đình thật sự có khả năng thỏa hiệp. Dù sao, lòng dân là căn cơ Đại Chu kéo dài, nếu chỉ là Thần Đô, vậy thì thôi, nếu dân chúng ba mươi quận đều cầu tình cho nữ tử kia, lòng dân hướng tới, mặc dù là luật pháp cũng phải nhượng bộ.

Nếu lúc bọn họ bị phán, cũng có vạn dân thư, như vậy hắn bây giờ, vẫn như cũ là Lại bộ thượng thư.

Thứ hắn không đạt được, người khác cũng đừng hòng có được.

Nam Dương quận vương sắc mặt âm trầm, nói: “Tuy không biết là ai ra chủ ý cho hắn, nhưng hắn muốn cứu con gái Lý Nghĩa, là không có khả năng, dám khống chế dân ý, bảo Lại bộ khiển Cung Phụng ti đi, hủy diệt toàn bộ vạn dân thư…”

Trải qua mấy năm nay kinh doanh, Lại bộ sớm bị hắn biến thành thùng sắt, trong Lại bộ đều là quan viên đảng cũ, hắn tuy không ở Lại bộ, lại vẫn có sự khống chế tuyệt đối đối với Lại bộ.

Quan viên tên là Vương Luân nghe vậy, khom người nói: “Hạ quan lập tức an bài.”

…

Quận nào đó.

Trước một sân khấu kịch lâm thời dựng ở ngoài thành, con hát vừa mới lên đài biểu diễn xong lấy ra một tấm lụa trắng, nói: “Vạn dân thư chỉ thiếu mấy trăm người cuối cùng, mọi người ký tên trên này, vì bảo vệ huyết mạch trung thần góp một phần sức…”

Sau khi nghe kịch xong, dân chúng đã sớm tình cảm quần chúng phẫn nộ, lòng đầy căm phẫn ở bên trên ấn lên dấu tay, vật dùng để lưu lại dấu tay kia, vốn là chu sa trộn thành, đã có dân chúng, dưới sự phẫn nộ, trực tiếp cắn nát đầu ngón tay, mang máu nhỏ ở bên trên.

Không bao lâu, dân chúng dần dần giải tán, một con hát nhìn dấu tay rậm rạp trên vải, nhẹ nhàng thở ra, nói: “Hẳn là đủ rồi.”

Mấy người đang muốn rời khỏi, trên đỉnh đầu bọn họ, bỗng nhiên có vài đạo khí tức cường đại tiếp cận.

Mấy bóng người từ không trung bay xuống, lạnh lùng nói: “Cung Phụng ti phá án, vạn dân thư lưu lại, có thể tha các ngươi rời đi.”

Nửa khắc sau.

Mấy tên cung phụng miệng nhét vải rách, bị trói ở trên cây, mấy con hát kia cưỡi gió bay lên, bay về phía xa xa.

"Không thể ngờ được, chúng ta đường đường đệ tử Phù Lục phái, cũng sẽ ra ngoài hát hí khúc…"

"Người triều đình muốn xử tử, chính là đệ tử của chưởng giáo chân nhân, chính là sư thúc của chúng ta, vì cứu sư thúc, đây đều là điều nên làm, không thấy ngay cả sư phụ lão nhân gia cũng tự mình ra sân sao?"

"Không nói nữa, vạn dân thư quận này đã gom đủ, trở về mang nó giao lên, mỗi người đều có thể được một tấm địa giai phù lục, chuyện tốt như vậy, nên có nhiều chút…"

…

Thời gian cách nhiều ngày, Lý Mộ ở trong nhà, lần nữa gặp được Ngọc Chân Tử.

Ngọc Chân Tử bước vào sân, phất phất tay, trước mắt Lý Mộ liền lơ lửng rất nhiều tấm vải, trên những tấm vải này che kín dấu tay màu đỏ, rõ ràng chỉ là vải bình thường, trên đó lại tản mát ra từng đạo khí tức cường đại, ép Liễu Hàm Yên Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch liên tục lui về phía sau, khi khí tức đó đảo qua trên người Lý Mộ, tựa như đã xảy ra cộng hưởng với khí tức nào đó trên người hắn, nhẹ nhàng từ trên người Lý Mộ xuyên qua.

Ngọc Chân Tử nói: "Những thứ này chính là vạn dân thư của ba mươi sáu quận."

Lý Mộ mang ba mươi sáu tấm vải này thu lại, nói: "Đa tạ sư tỷ."

Ngọc Chân Tử nói: "Chưởng giáo sư huynh nói, nếu là triều đình Đại Chu thiện ác chẳng phân biệt được, Thần Đô này không ở lại cũng được, không bằng sớm ngày về Phù Lục phái tăng lên tu vi, làm chuẩn bị cho kế nhiệm chưởng giáo."

Lý Mộ cười cười, nói: "Ta tin tưởng bệ hạ."

Triều đình Đại Chu tuy không đáng, nhưng trong Thần Đô, còn có người Lý Mộ đáng giá.

Ngày gần đây, trong triều không ít quan viên tấu lên, yêu cầu nghiêm trị con gái Lý Nghĩa, nhưng sổ con bọn họ trình lên, đều như đá chìm biển lớn, không có đáp lại.

Hết chương 592.

Chương 593. Vạn dân thỉnh nguyện (2)

Trên buổi chầu sớm, rốt cuộc có quan viên không chịu nổi.

Một quan viên Lại bộ đứng ra, nói: "Khởi bẩm bệ hạ, ở dưới tình huống vụ án Lý Nghĩa chưa sáng tỏ, con gái Lý Nghĩa đã ám sát năm quan viên triều đình, hành vi cỡ này, thật sự quá mức ác liệt, không nghiêm trị không đủ để thể hiện uy nghiêm của luật pháp, không đủ để lập quốc uy!"

Hắn vừa mới dứt lời, liền lại có một người đứng ra, Trương Xuân nhìn hắn, nói: "Vị đại nhân này lời ấy sai rồi, Lý đại nhân có phản quốc hay không, con gái hắn sao có thể không rõ, năm người đó, đều là thủ phạm chính năm đó hãm hại Lý đại nhân, chết chưa hết tội, nếu là không chết, hôm nay cũng nên hỏi tội chém đầu."

Quan viên Lại bộ nói: "Quốc có quốc pháp, bọn họ có tội, triều đình tự sẽ thẩm phán, không tới lượt cô ta dùng hình phạt riêng."

Trương Xuân trào phúng nói: "Triều đình… Lý đại nhân hàm oan mười bốn năm, triều đình có một chút ý tứ nào lật lại bản án cho hắn hay không, ngược lại là quan viên năm đó hãm hại hắn, từng người một, thân ở địa vị cao, quan tới tứ phẩm tam phẩm, ngươi bảo người ta tin tưởng triều đình như thế nào?"

Quan viên Lại bộ lạnh lùng nói: "Đây cũng không phải lý do cô ta giết người, nếu là tha thứ cô ta, dùng cái gì chính luật pháp?"

Trương Xuân hỏi ngược lại: "Chính luật pháp, dùng cái gì chính lòng dân?"

Hai người cãi nhau túi bụi, Thượng Quan Ly đi ra khỏi rèm che, nói: "Yên lặng."

Thanh âm của nữ hoàng từ phía sau rèm che từ từ truyền đến, "Các khanh thấy thế nào?"

Lời của nàng vừa dứt, trên đại điện đầu tiên là lâm vào im lặng ngắn ngủi.

Loại đề tài thảo luận này, bình thường đều là do mấy vị chức quan cao nhất mở miệng trước hết, nhưng, Thượng Thư Lệnh Trung Thư Lệnh, cùng với lục bộ thượng thư tồn tại như vậy, là không có khả năng ở trên triều đường cãi cọ đỏ mặt tía tai với người ta, rất nhiều thời điểm, đều là quan viên bên dưới họ, đại biểu ý nguyện của bọn họ lên tiếng.

Sau sự im lặng ngắn ngủi, mới có quan viên lục tục đứng ra.

"Thần cho rằng, Lại bộ Vương đại nhân nói có lý."

"Án nào ra án đó, hai vụ án này, không thể nói nhập làm một."

"Lý Nghĩa đại nhân là bị oan uổng, nhưng con gái hắn, cũng thực sự xúc phạm luật pháp…"

…

Nhìn những người này đứng ra, không ít quan viên trong lòng ca thán, lời tuy như thế, nhưng vụ án Lý Nghĩa, rốt cuộc là triều đình thua thiệt cả nhà bọn họ, nếu còn muốn xử tử con gái hắn, như vậy ý nghĩa lật lại bản án cho hắn ở đâu?

Nhưng bởi việc lật lại bản án cho Lý Nghĩa, đảng mới đảng cũ đều liên lụy thật sâu trong đó, bọn họ mặc dù là có cái nhìn khác nhau, cũng không dám tùy tiện lên tiếng.

Sau khi lại một vị quan viên tán thành, một bóng người, rốt cuộc từ trong đám người đi ra.

Tầm mắt quan viên trong triều đều nhìn về phía hắn.

Mấy ngày nay, chuyện đã xảy ra trên triều đình, đều là do Lý Mộ dốc hết sức khơi mào, một lần này, hắn chỉ sợ cũng là một trong những người ra sức bảo vệ con gái Lý Nghĩa.

Lý Mộ đi đến trước điện, vẫn chưa phát biểu ý kiến của mình, chỉ là thản nhiên nói: "Thần muốn cho bệ hạ cùng các vị đại nhân xem một vật trước."

Hắn vung tay, trong Tử Vi điện bỗng nhiên có thêm một đống đồ vật.

Những vật này như là vải vóc, cả thảy có ba mươi sáu cái, chúng nó chậm rãi bay lên không trung, sau đó nối liền một

chỗ, chậm rãi triển khai, trong mắt mọi người hiện ra một hình ảnh rung động.

Ba mươi sáu tấm vải nối liền một chỗ, hình thành một bộ vải vẽ thật lớn dài đến hai mươi trượng.

Trên vải vẽ, rậm rạp, tất cả đều là dấu tay màu máu.

Theo vải vẽ này triển khai, một đạo khí tức cực mạnh cũng đột nhiên tản ra.

Quan viên trong điện, ở dưới luồng khí tức này ập tới, nhịn không được liên tục lui về phía sau, có người thậm chí đặt mông ngồi ở trên mặt đất, chỉ có một bộ phận nhỏ số người, mới có thể ở dưới luồng khí tức này ập tới, vẫn đứng ở tại chỗ.

Phía sau Lý Mộ, vài tên quan viên vừa rồi đứng ra, đề nghị nghiêm trị Lý Thanh, càng liên tục lui hơn mười bước, một người trong đó, thậm chí trực tiếp rời khỏi Tử Vi điện.

Có quan viên nhìn vải vẽ thật lớn trước mặt, nhìn thấy bên trên tản ra mùi máu tanh thoang thoảng, lẩm bẩm: “Vạn dân huyết thư, vạn dân huyết thư ngưng tụ niệm lực của dân chúng…”

Lý Mộ đứng ở phía trước vải vẽ, chậm rãi nói: “Lý đại nhân trung quân ái quốc, lại bởi gian nhân mưu hại, một nhà uổng mạng, triều đình nợ Lý gia quá nhiều, dân chúng ba mươi sáu quận, ba mươi sáu vạn nhân huyết thư, cầu bệ hạ khai ân!”

Trên Tử Vi điện, phía trước bách quan, ba mươi sáu cuộn vạn dân thư, lẳng lặng lơ lửng ở nơi đó.

Trên những tấm vải trắng trải ra đó, tuy không có chữ viết, nhưng những cái dấu tay kia, mỗi một cái, đều đại biểu cho ý nguyện của một người dân.

Lòng dân không thể lừa, cũng không thể trái, bởi vì đây là căn bản cho Đại Chu duy trì.

Ở dưới khí thế áp bách của những vạn dân thư này, quan viên vừa rồi đứng ra thỉnh cầu xử tử con gái Lý Nghĩa, căn bản khó có thể mở miệng nữa.

Bọn họ đã không có cách nào mở miệng nữa. Sau khi Lý Mộ lấy ra vạn dân thư, một khi bọn họ mở miệng lần nữa, phản đối sẽ không là Lý Mộ, mà là dân ý.

Đối với triều đình mà nói, ở trước mặt dân ý, không có thứ gì là không thể nhượng bộ, không thể hy sinh, bao gồm bọn họ.

Triều đình ồn ào, bỗng nhiên trở nên yên tĩnh.

Không biết im lặng bao lâu, mới có một bóng người chậm rãi đứng ra.

Trương Xuân ôm quyền khom người, cao giọng nói: "Cầu bệ hạ khai ân!"

Thanh âm của hắn quanh quẩn ở trong Tử Vi điện, rất nhanh, lại có một quan viên hít thật sâu, chậm rãi đi ra, khom người nói: "Cầu bệ hạ khai ân!"

"Cầu bệ hạ khai ân."

"Cầu bệ hạ khai ân…"

"Cầu bệ hạ khai ân!"

…

Một bóng người, hai bóng người, ba bóng người.

Trong đại điện tràn ngập niệm lực lòng dân, quan viên đứng ra càng lúc càng nhiều.

Cuối cùng, tận cùng phía trước đám người, Trung Thư Lệnh ôm lấy hốt bản, ngẩng đầu nói: "Dân ý khó trái, nguyên Lại bộ thị lang Lý Nghĩa, bị oan khuất mười bốn năm không rửa oan được, vạn dân thương hắn, đây là Lý Nghĩa thương, cũng là triều đình thương. Lão thần khẩn cầu bệ hạ, thuận theo dân ý, khai ân ngoài pháp luật…"

Hai vị Môn Hạ Thị Trung cũng khẽ thở dài, song song đứng ra.

"Con gái Lý Nghĩa, tuy xúc phạm luật pháp, nhưng niệm ở cả nhà nàng bị gian thần mưu hại, bị oan tình thật lớn, người giết chết lại đều là tội thần, khẩn cầu bệ hạ khai ân."

“Dân ý không thể trái, thỉnh cầu bệ hạ khai ân…”

Trung Thư Lệnh, Môn Hạ Thị Trung lần lượt mở miệng cầu tình. Cuối cùng, ngay cả Thượng Thư Lệnh thân là đứng đầu bách quan cũng đứng ra, chậm rãi nói: “Lòng dân là trên hết, khẩn cầu bệ hạ thuận theo dân ý, đặc xá con côi của Lý đại nhân…”

Trong rèm che, nữ hoàng thanh âm uy nghiêm: “Đây đã là dân ý của dân chúng ba mươi sáu quận, các khanh lại đều cầu tình cho nàng, trẫm cũng không tiện khư khư cố chấp. Sau khi bãi triều, Trung Thư tỉnh lập tức khởi thảo xá thư…”

Hết chương 593.

Chương 594. Hộp gỗ

Tông Chính tự.

Lý Mộ đi vào chỗ sâu nhất của thiên lao, nói: “Mở cửa.”

Ngục tốt đi theo phía sau hắn lập tức lấy ra chìa khóa đã sớm chuẩn bị sẵn, mở ra cửa lao.

Lý Mộ đi vào phòng giam, vươn tay với Lý Thanh, nói: “Đi thôi, chúng ta về nhà.”

Ở ngoài hoàng thành, trên phố dài rộng lớn, đám người đông nghìn nghịt tụ tập cùng một chỗ, vô số ánh mắt nhìn chăm chú vào phương hướng cửa cung.

Thẳng đến lúc hai bóng người từ trong hoàng cung đi ra.

“Là tiểu Lý đại nhân.”

“Nữ tử bên cạnh hắn… Là con gái Lý Nghĩa đại nhân!”

“Triều đình rốt cuộc đặc xá nàng rồi sao?”

“Lý Nghĩa đại nhân có hậu!”

Nhìn hai người sóng vai đi ra, dân chúng kích động mở miệng, vẻ mặt phấn chấn.

Lý Mộ cùng Lý Thanh đi ra khỏi hoàng cung, trở về Lý phủ, dân chúng Thần Đô đi theo suốt quãng đường.

Đứng ở trước cửa Lý phủ, Lý Thanh ngẩng đầu nhìn tấm biển viết hai chữ “Lý phủ”, hơn mười năm chưa thay đổi kia, đứng lặng thật lâu.

Kẹt…

Cửa chính Lý phủ, từ bên trong chậm rãi mở ra.

Liễu Hàm Yên đi ra, nhìn Lý Thanh, mỉm cười nói: “Hoan nghênh về nhà…”

Trên Tử Vi điện, khi Lý Mộ lấy ra vạn dân thư của dân chúng ba mươi sáu quận, có một số người đã thua.

Vạn dân thư đại biểu cho dân ý vừa ra, quan viên trong triều, mặc kệ là nguyện ý cũng tốt, không muốn cũng thế, đều chỉ có một lựa chọn.

Cuối cùng, ở dưới mấy vị quan to tam tỉnh lôi kéo, toàn thể triều thần cầu tình, lại thêm dân ý thúc đẩy, nữ hoàng chỉ có thể cố mà làm thuận theo bọn họ, đặc xá Lý Thanh.

Trong Lý phủ, Lý Mộ ngồi xếp bằng ở trên giường, niệm lực trên người đã tiếp cận bão hòa.

Khi hắn mang theo Lý Thanh từ hoàng cung đi ra, cả con phố dài, đều bị niệm lực bao phủ.

Hắn vừa mới từ hồ thiên không gian lấy ra linh ngọc, chỉ trong nháy mắt, linh lực trong linh ngọc đã bị hấp thu gần hết, thậm chí tốc độ hắn lấy ra linh ngọc, đã theo không kịp tốc độ hấp thu.

Lúc này, trong Bắc Uyển, lấy Lý phủ làm trung tâm, hình thành một lốc xoáy linh khí thật lớn.

Toàn bộ Thần Đô thành, linh khí tự do ở trên không, đều đang hướng về Bắc Uyển, hướng về Lý phủ hội tụ.

Trong Thần Đô, một ít tu hành giả đạo hạnh cao thâm đã phát hiện khác thường, nhất là người ở Bắc Uyển, càng có thể thân thiết cảm nhận được, linh khí chung quanh, đang trở nên càng lúc càng tràn đầy.

Nhưng, khi bọn hắn muốn hấp thu, lại phát hiện bọn họ một tia linh khí cũng không hấp thu được.

Một lốc xoáy linh khí thật lớn kia trong Bắc Uyển, mang toàn bộ linh khí chung quanh thô bạo đoạt lấy.

“Đây là…”

“Có người đang phá cảnh!”

“Người này rốt cuộc tu cái gì, thế mà gây ra tình huống lớn như thế…”

Bốn phương tám hướng, vô số bóng người xé gió lao lên, ánh mắt nhìn phía linh khí hội tụ.

“Nơi đó, là Lý phủ!”

“Cảm giác quen thuộc này, chẳng lẽ, Lý Mộ kia tu cũng là niệm lực chi đạo?”

“Giống với Lý Nghĩa năm đó, khó trách hắn trẻ tuổi như vậy, tốc độ tu hành lại nhanh như vậy, hắn thế mà lại dám tu một đạo này…”

Phương thức tụ tập linh khí nhanh như vậy, bá đạo như vậy, căn bản không phải con đường tu hành bình thường có thể làm được, cho dù là tụ linh trận cũng xa xa không kịp, cũng chỉ có niệm lực chi đạo, mới có hiệu quả như thế.

Niệm lực chi đạo, là một đạo tốc độ tu vi tăng lên nhanh nhất trong các loại đạo tu hành.

Sở dĩ có rất ít tu hành giả, không phải bọn họ không muốn, mà là tu hành một đạo này, thật sự quá khó.

Niệm lực bắt nguồn từ dân chúng, muốn được dân chúng tin, thì phải đặt chân trong dân chúng, mà lợi ích của dân chúng, cùng lợi ích của thượng vị giả, thường thường là mâu thuẫn, đặt chân dân chúng, chính là đứng ở mặt đối lập của thượng vị giả.

Muốn đi một đạo này, thì phải dám làm điều người thường không dám làm, đi đường người thường không dám đi, cũng từng có người làm như vậy, về sau bọn họ đều đã chết.

Sau đó nữa, liền rất ít người đi con đường này.

Nếu sau lưng Lý Mộ không có nữ hoàng che chở, hắn đã sớm giống với Lý Nghĩa năm đó, bị tịch thu tài sản chém cả nhà vô số lần, cũng chính là có nữ hoàng che chở, hắn mới có thể đi đến hôm nay, trở thành thanh thiên trong cảm nhận của dân chúng Thần Đô, dựa vào lòng dân niệm lực, nhanh chóng phá cảnh.

Lốc xoáy linh khí trên Lý phủ ước chừng vận chuyển hơn một canh giờ, gần như mang linh khí tự do của Thần Đô rút sạch, mới chậm rãi tiêu tán.

Cùng lúc đó, Lý Mộ khoanh chân ngồi ở trên giường, hai mắt chậm rãi mở ra.

Trong mắt hắn, thần quang nội liễm, khí tức trên người cũng cực độ mơ hồ, hắn trước kia, là một thanh kiếm sắc bén, hắn hôm nay, đã giấu đi mũi nhọn.

Giải cứu Lý Thanh, đã là việc hắn nhất định làm, cũng là thuận theo dân ý.

Mượn dùng việc này, niệm lực dân chúng trên người hắn đạt đến đỉnh phong, một hơi khiến hắn đột phá đến cảnh giới thứ năm, cũng giải quyết xong một chấp niệm của hắn.

Lý Mộ ra khỏi phòng, Huyền Chân Tử đứng ở trong sân, cười nói: "Chúc mừng sư đệ."

Lý Mộ hướng hai người chắp tay khom người, nói: "Mấy ngày nay, đa tạ sư huynh sư tỷ giúp đỡ."

Huyền Chân Tử nói: "Đồng môn với nhau, không cần cảm ơn."

Ngọc Chân Tử thản nhiên nói: "Đệ tử Phù Lục phái ta, không được ức hiếp."

Huyền Chân Tử tiếp tục nói: "Sư đệ vừa mới phá cảnh, pháp lực còn chưa củng cố, trước điều tức ổn định cảnh giới, chuyện khác, muộn chút nói sau cũng không muộn."

Lý Mộ nói: "Chờ một chút lại củng cố đi, ta còn có chuyện, cần ra ngoài một chuyến."

Ở ngoài hoàng cung, Lý Mộ và Lý Thanh sóng vai mà đứng, nhìn Chu Trọng từ trong cung đi ra.

Trên tay gã, bị xích sắt khóa, pháp lực cũng bị giam cầm.

Sợi xích sắt này, phải chờ tới lúc gã tới nơi sung quân, mới có thể tháo.

Hai cung phụng cảnh giới thứ năm đứng ở phía sau gã, bọn họ sẽ áp giải gã cả quãng đường đến nơi sung quân.

Chu Trọng ánh mắt nhu hòa nhìn Lý Thanh, cuối cùng nhìn về phía Lý Mộ, nói: "Có thời gian đi Hình bộ một chuyến, tìm Ngụy Bằng, trên tay hắn, có thứ ta để lại cho ngươi, Ngụy Bằng là tài năng có thể đào tạo, đề bạt thêm chút, có thể gánh vác trọng trách."

Lý Mộ gật gật đầu, nói: “Ta biết rồi.”

Chu Trọng một lần nữa nhìn về phía Lý Thanh, nói: “Về sau nghe lời Lý Mộ, đừng xúc động như vậy, hắn so với ta càng thêm hiểu được bảo hộ ngươi như thế nào.”

Lý Thanh cúi đầu, thấp giọng nói: “Vâng.”

Chu Trọng cuối cùng nhìn về phía Lý Mộ, nói: “Chiếu cố tốt Thanh Nhi.”

Một cung phụng nói: “Nên lên đường rồi.”

Ánh mắt Chu Trọng từ trên mặt hắn đảo qua, nói: “Đi thôi.”

Cùng Lý Thanh tiễn Chu Trọng ra khỏi thành, lại đưa nàng về phủ, Lý Mộ mới đến Hình bộ.

Rất nhanh, Hình bộ lang trung liền từ nha phòng đi ra, thở dài nói: “Lý đại nhân, Chu đại nhân hắn, hạ quan thật sự không ngờ…”

Lý Mộ nói: “Cái này chưa hẳn không phải kết quả hắn kỳ vọng. Ngụy Bằng đâu, ta tìm hắn có việc.”

Hình bộ lang trung lại than thở một tiếng, nói: “Ta đi gọi.”

Hết chương 594.

Chương 595. Theo luật đáng chém (1)

Một lát sau, Ngụy Bằng từ một phòng trực đi ra, gã tựa như biết mục đích của Lý Mộ, mang một cái hộp gỗ đưa cho Lý Mộ.

Cái hộp gỗ này không có khóa, tựa như chỉ là cài đơn giản, Lý Mộ thử mở ra, lại phát hiện hắn căn bản không mở được.

Hắn vận đủ pháp lực, thi triển Đại Lực Chi Thuật, vẫn như cũ không thể mở ra.

Lý Mộ cẩn thận đánh giá hộp gỗ, phát hiện phía trên cái hộp khắc từng đạo phù văn phức tạp, tựa như phong ấn, nhìn từ trình độ phức tạp của phù văn này, lấy pháp lực hắn bây giờ, rất khó mở ra.

Vì thế hắn cầm hộp gỗ, trước về Lý phủ, bảo Ngọc Chân Tử cùng Huyền Chân Tử hỗ trợ nhìn xem.

Huyền Chân Tử sau khi cẩn thận đánh giá, nói: "Đây là một đạo phù văn phong ấn, chỉ có thể dùng man lực mở ra, nếu là áp dụng phương pháp khác, hoặc là phá hỏng phù văn, chỉ sợ vật trong hộp cũng sẽ bị hủy."

Hắn thử mở ra hộp gỗ, vẫn thất bại.

Ngọc Chân Tử lại thử, vẫn như cũ lấy thất bại chấm dứt.

Nàng nhìn hộp gỗ trong tay, nói: "Phong ấn này quá mạnh, chỉ sợ chỉ có cảnh giới thứ bảy trở lên mới có thể mở ra, ngươi có thời gian về Bạch Vân sơn một chuyến, có thể xin chưởng giáo sư huynh giúp đỡ…"

Lý Mộ phất phất tay, "Không cần."

Một lát sau, cung Trường Nhạc.

Lý Mộ cầm hộp gỗ, đi đến trước mặt Chu Vũ, nói: "Bệ hạ, cái này thần không mở được…"

Rắc.

Chu Vũ tiếp nhận hộp gỗ, thoải mái mở ra, Lý Mộ ghé qua, nhìn thấy trong hộp đặt một quyển sách.

Hắn mang sách này lấy ra, lật vài tờ, lại mang nó chậm rãi khép lại.

Trong cung Trường Nhạc, Lý Mộ đưa quyển sách cho Chu Vũ, hỏi: “Bệ hạ, những người này, nên xử trí như thế nào?”

Chu Vũ mở quyển sách ra, sau khi nhìn vài lần, hỏi lại Lý Mộ nói: “Ngươi cảm thấy thế nào?”

Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói: “Thần cảm thấy, triều đường Đại Chu, bệnh đã lâu ngày, triều thần kết bè kết cánh, vì đả kích dị kỷ, mà bất chấp thủ đoạn tồi tệ, nếu muốn trị tận gốc loại hiện tượng hỗn loạn này, còn phải dùng thuốc mạnh, bệ hạ cũng vừa lúc có thể mượn cơ hội này, nâng đỡ một ít thân tín…”

Chu Vũ day day mi tâm, nói với Lý Mộ: “Chuyện này, liền giao cho ngươi đi làm đi.”

Lý Mộ khom người nói: “Thần tuân chỉ.”

Trên quyển sách này Chu Trọng cho ghi lại tội chứng những năm gần đây của rất nhiều quan viên của hai đảng, có người tham ô nhận hối lộ, có người làm việc thiên tư trái pháp luật, có người lạm dụng chức quyền, từng dòng này, từng thứ ghi lại, tràn ngập cả quyển sổ.

Một tháng trước, Lý Mộ cảm thấy, triều đình vẫn phải lấy ổn định làm chủ.

Một tháng qua, Lý Mộ dần dần ý thức được, triều đường Đại Chu, đã từ trong gốc rễ xuất hiện vấn đề.

So với duy trì ổn định mặt ngoài, để bọn họ chậm rãi tằm ăn rỗi mục nát Đại Chu, không bằng dao sắc chặt đay rối, bệnh nặng dùng thuốc mạnh, suy yếu hai đảng cũ mới, đồng thời mang quyền lợi dần dần thu về đến trong tay nữ hoàng.

Khi nữ hoàng hoàn toàn khống chế triều đình, ngôi vị hoàng đế Đại Chu truyền cho ai, liền không có bất cứ quan hệ nào với hai đảng cũ mới.

Cho dù nữ hoàng không truyền Chu gia, không truyền Tiêu thị, tự mình sinh con truyền ngôi, cũng đều là chuyện của chính nàng.

Lại hoặc là, tu vi nữ hoàng tiến vào cảnh giới thứ tám, như vậy mặc kệ thế lực hai đảng cũ mới mạnh bao nhiêu, ở dưới thực lực tuyệt đối, bọn họ thậm chí ngay cả tư cách kháng nghị cũng không có.

Như vậy, đừng nói triều đình, phóng mắt Tổ Châu, còn có ai dám ức hiếp hắn?

Đáng tiếc cái này chỉ có thể tồn tại trong ảo tưởng của Lý Mộ.

Cảnh giới thứ bảy của nữ hoàng, càng nhiều là đến từ truyền thừa, mà không phải chính nàng tu hành. Trừ phi gặp được cơ duyên lớn hơn nữa, nếu không cảnh giới thứ bảy, chính là đỉnh phong nàng cuộc đời này có thể đạt tới.

Trước mắt mà nói, Lý Mộ biết đến, bao gồm Huyền Cơ Tử ở trong, toàn bộ cường giả cảnh giới thứ bảy, đều là thông qua phương thức truyền thừa tấn thăng thượng tam cảnh.

Chu Vũ tựa chéo vào trên ghế rồng, chống đầu, nói: “Trẫm có chút mệt rồi, nơi này còn có mấy sổ con, ngươi xem giúp trẫm.”

Lý Mộ lấy một cái ghế, ngồi tới trước bàn, nói: “Bệ hạ nghỉ ngơi trước đi. Chờ bệ hạ tỉnh lại, ngự thiện phòng canh cũng sắp đun xong rồi…”

Cường giả cảnh giới thứ bảy, tuy không có khả năng lớn bị mệt được, nhưng Lý Mộ chưa quên, nữ hoàng tâm ma chưa trừ, áp chế tâm ma, là một chuyện phi thường hao phí tâm thần, tiêu hao đối với tâm lực, không thua gì đại chiến một trận với cao thủ cùng giai.

Có Lý Mộ ở đây, nàng liền không cần lo lắng triều sự nữa, Chu Vũ dựa vào ghế rồng, nhắm mắt lại, khôi phục tâm thần.

Đột nhiên, trước mắt nàng xuất hiện một đám sương mù, khi sương mù tan đi, nàng đã không ở cung Trường Nhạc, mà là ở trong ngự hoa viên.

Chu Vũ rất nhanh liền ý thức được, đây là đang nằm mơ.

Làm cường giả cảnh giới thứ bảy, nàng có thể khống chế thân thể cùng ý thức, nhưng mộng cảnh, tựa như cũng không

có quan hệ quá lớn với ý thức chủ động của người ta, mà là do một loại ý thức khác chủ đạo.

Nàng vốn định mang ý thức của mình rời khỏi mộng cảnh, lại nghe thấy ở sâu trong ngự hoa viên truyền đến tiếng vang.

Điều này làm nàng thay đổi chủ ý, đối với nội dung trong tiềm thức ảo tưởng, nàng cũng cảm thấy rất hứng thú.

Vì thế nàng dọc theo đường nhỏ của ngự hoa viên, chậm rãi đi về phía chỗ sâu trong ngự hoa viên, theo nàng đi vào, đối thoại ở sâu trong vườn hoa dần dần rõ ràng.

"Quýt này rất ngọt, là quýt cống Giang Nam, chàng nếm thử."

"Ta muốn nàng đút cho ta ăn."

"Quậy nào."

"Hừ, ngay cả chút việc thế này cũng không muốn làm cho ta, nàng không thương ta…"

"Được được được, chàng há mồm…"

…

Ở sâu trong vườn hoa, tựa như là một đôi nam nữ đang yêu nhau cuồng nhiệt, Chu Vũ chưa từng trải qua tình yêu, cũng không cảm thấy hâm mộ.

Nàng chỉ là cảm thấy, mùi hoa ngự hoa viên, cũng không che đi được mùi chua thối tràn ngập trong không khí, đang muốn rời khỏi, một đôi nam nữ kia ngồi ở trong đình bỗng nhiên xoay người.

Trong đình, một nàng khác, đang mỉm cười bóc vỏ quýt, mang múi quýt đưa vào miệng người trong lòng.

Mà rúc vào trong lòng nàng, thế mà lại là…

Cung Trường Nhạc.

Chu Vũ nằm ở trên xích đu, đôi mắt đẹp đột nhiên mở ra, trên trán thậm chí chảy ra mồ hôi lấm tấm.

Lý Mộ phê duyệt xong một phần tấu chương cuối cùng, ánh mắt lơ đãng liếc qua, phát hiện nữ hoàng đã tỉnh, sau đó liền

có chút kinh ngạc hỏi: “Bệ hạ, ngươi nóng lắm sao?”

Chu Vũ nhìn Lý Mộ, một hình ảnh kia trong đầu hiện lên lần nữa.

Nàng ý thức được, tâm ma của nàng, tựa như càng ngày càng nghiêm trọng.

Lý Mộ đã nhận ra nữ hoàng thất thần, đưa tay vung vung ở trước mắt nàng, nhỏ giọng nói: “Bệ hạ, bệ hạ…”

Chu Vũ lấy lại tinh thần, nói: “Trẫm không có việc gì, ngươi đi về trước đi.”

Hết chương 595.

Chương 596. Theo luật đáng chém (2)

Lý Mộ nói: “Canh của ngự thiện phòng đun xong rồi, ta đi múc cho ngươi một chén…”

Chu Vũ xua tay nói: “Không cần, ta lát nữa sẽ bảo A Ly đi, ngươi đi về trước đi.”

Lý Mộ chỉ có thể mang sổ con đã xem sửa sang lại xong, lại đặt ghế dựa về chỗ cũ, nói: “Vậy thần đi về trước.”

Đi ra khỏi cung Trường Nhạc, hắn khẽ thở dài.

Hắn sở dĩ đến cung Trường Nhạc, chính là không biết đối mặt tình huống trong nhà như thế nào, cần chỉnh lại suy nghĩ một chút, nữ hoàng hiển nhiên không cho hắn cơ hội này.

Lúc này đang thời gian bữa trưa, trong hoàng cung, đám quan viên các quan nha lớn, bắt đầu kết bạn đi ra.

Một quan viên nhìn Lý Mộ từ cung Trường Nhạc đi ra, cảm khái nói: “Cái gì là sủng thần, đây là sủng thần, số lần đi tẩm cung của bệ hạ, so với số lần đi Trung Thư tỉnh còn nhiều hơn…”

Một quan viên khác nói: “Trong tay hắn cầm cái gì vậy, hình như là một quyển sổ…”

Khi ánh mắt đảo qua quyển sổ kia Lý Mộ cầm trong tay, hắn không hiểu sao rùng mình một cái, ôm cánh tay, nói: “Trời lạnh rồi, ngày mai phải mặc thêm bộ quần áo…”

Lý Mộ rời hoàng cung, đi về Lý phủ.

Đứng trước cửa phủ, hắn lại vẫn chưa cất bước tiến lên.

Hắn rất khó tưởng tượng, Lý Thanh cùng Liễu Hàm Yên đồng thời xuất hiện ở nhà, sẽ là bộ dáng thế nào.

Ở trong mắt Liễu Hàm Yên, Lý Thanh không thể nghi ngờ chính là bạn gái trước đây của Lý Mộ.

Tuy bọn họ chưa từng xác nhận quan hệ, nhưng Lý Mộ không thể phủ nhận, Lý Thanh thật là mối tình đầu của hắn.

Nếu không phải tạo hóa trêu người, buổi tối mỗi ngày ngủ ở bên người hắn, có thể là người khác.

Khi lão bà gặp được bạn gái ngày xưa, chủ nhân hiện tại của Lý phủ gặp được chủ nhân trước kia — hai người không đánh nhau đã không tệ rồi, chung quy không có khả năng là tình tỷ muội hoà thuận vui vẻ nhỉ?

Cửa phủ bỗng nhiên mở ra, Tiểu Bạch từ trong sân chạy ra, nghi hoặc nói: "Ân công, ngươi đứng ở cửa nhà làm gì?"

Lý Mộ xoa xoa đầu của nàng, hít sâu, bước vào cửa nhà.

Không có không khí xấu hổ trong tưởng tượng của hắn, Lý Thanh và Liễu Hàm Yên đang ngồi ở trong sân nói chuyện, đã không quá phận nhiệt tình, cũng không có quá mức xa cách.

Lý Mộ đi vào trong sân, nói: "Ta đã về."

Không có ai để ý tới hắn, Liễu Hàm Yên nhìn Lý Thanh, hỏi: "Phòng Lý cô nương trước kia nơi nào, ta bảo Vãn Vãn giúp ngươi thu dọn."

Lý Thanh nói: "Không cần, ta tự mình thu thập đơn giản một lần là được rồi."

Liễu Hàm Yên lắc đầu nói: "Nơi này trước kia là nhà của ngươi, về sau cũng là nhà ngươi, ở trong nhà mình, không cần khách khí…"

Chuyện Lý Mộ lo lắng chưa xảy ra, Liễu Hàm Yên ở trên cảm tình xưa nay keo kiệt, lần này rộng lượng khoan dung khiến hắn khó có thể tin.

Thẳng đến buổi tối, khi Lý Mộ chuẩn bị đi vào phòng ngủ, vừa mới đi tới cửa, cửa phòng ngủ liền 'rầm' một tiếng đóng lại.

Trong phòng, Liễu Hàm Yên dịu dàng nói: "Từ hôm nay trở đi, chàng ngủ thư phòng."

Thanh âm của nàng rất dịu dàng, nhưng lời nói ra, lại rét lạnh như là núi băng.

Đêm khuya, trên giường nhỏ của thư phòng, Lý Mộ ôm Tiểu Bạch, vuốt ve da lông bóng loáng của nàng, trong lòng

mới cảm nhận được một chút ấm áp.

Cũng chỉ có nàng, mới có thể luôn đối với hắn không rời không bỏ…

Nam Uyển, phủ đệ nơi nào đó.

Trong phòng bí ẩn, truyền đến tiếng đối thoại nhỏ giọng.

“Chu Trọng hôm nay đã rời khỏi Thần Đô, bị sung quân hướng biên quận.”

“Hai vị cung phụng áp giải hắn, đều là người của chúng ta.”

“Người này không thể lưu, hắn phản bội chúng ta, cũng biết quá nhiều bí mật của chúng ta, hắn không chết, trước sau là mối họa.”

“Yên tâm đi, ta đã sớm an bài, hắn không đến được biên quận…”

…

Quận nào đó Đại Chu.

Dưới màn đêm, một luồng hào quang, từ bầu trời xẹt qua, đáp ở một chỗ đỉnh núi.

Một cung phụng nhìn Chu Trọng đứng ở đầu thuyền bay, nói: “Xuống dưới.”

Chu Trọng nhìn hoang dã mênh mông, hỏi: “Hai vị đại nhân, chẳng lẽ chúng ta hôm nay phải ăn ngủ ở nơi này?”

Tên cung phụng kia nói: “Như thế nào, ngươi một tên phạm quan, chẳng lẽ còn muốn ở khách sạn thượng đẳng?”

Hắn nhìn Chu Trọng, nhịn không được hỏi: “Ta nói Chu đại nhân, ngươi là người thông minh, vì sao phải làm loại chuyện ngu xuẩn này, bỏ Hình bộ thị lang tốt đẹp không làm, vinh hoa phú quý không hưởng, cứ phải đi phương bắc chịu chết…”

Một tên cung phụng khác không kiên nhẫn nói: “Ngươi nói lời thừa với hắn cái gì, động thủ sớm một chút, chúng ta ở bên ngoài tiêu dao khoái hoạt một đoạn thời gian, lại về Thần Đô…”

Chu Trọng nhìn bọn họ, hỏi: “Các ngươi muốn giết ta?”

Tên cung phụng kia nói: “Chu đại nhân sẽ không ngây thơ cho rằng, bệ hạ mở một mặt lưới đối với ngươi, ngươi liền không cần chịu chết sao?”

Chu Trọng thản nhiên nói: “Các ngươi đây là khi quân.”

Người nọ cười lạnh một tiếng, nói: “Giết ngươi, một đám tam muội chân hỏa đốt đến xương cốt cũng không còn, ai sẽ biết, dù sao các ngươi lũ phạm quan này, cuối cùng đều sẽ chết ở trong tay quỷ vật yêu vật.”

Chu Trọng lại hỏi: “Các ngươi thật sự muốn giết ta?”

Người nọ vươn tay, trong lòng bàn tay lơ lửng một ngọn lửa nóng cháy, vừa hướng Chu Trọng đi tới, vừa nói: “Kiếp sau, làm người thông minh đi.”

Chu Trọng nhìn hắn, nhẹ giọng nói: “Tội khi quân, theo luật đáng chém.”

Phốc.

Ngọn lửa trong tay tên cung phụng kia chợt tắt.

Không phải hắn hủy bỏ thi pháp, là pháp thuật của hắn, đã không có pháp lực chống đỡ.

Một khắc đó Chu Trọng vừa dứt lời, đầu cùng thân thể của hắn liền chợt chia lìa, miệng vết thương bằng phẳng như cắt, máu tươi bắn cao ba thước.

Tử vong, nguyên thần của hắn rời cơ thể, vẻ mặt tràn đầy kinh sợ, theo bản năng muốn thoát đi, lại ở trong mờ mịt cùng sợ hãi chậm rãi tiêu tán.

Trong nháy mắt, một vị cường giả cảnh giới thứ năm tiêu vong, hồn phi phách tán.

Trơ mắt nhìn đồng bạn tử vong quỷ dị, một tên cung phụng khác sắc mặt trắng bệch, không chút do dự xoay người bỏ chạy, thân thể hắn vẽ ra một luồng hào quang, rất nhanh biến mất ở bầu trời đêm.

Trên đỉnh núi, Chu Trọng mở miệng nói: “Trở về.”

Tên cung phụng đào tẩu kia cuốn ngược quay về, lại xuất hiện ở vị trí vừa rồi.

Chu Trọng nhìn hắn, hỏi: “Công vụ còn chưa xong, ngươi đi đâu?”

Thần Đô, Cung Phụng ti.

Vài tên cung phụng nhìn một ngọc bài vỡ vụn trên bàn thờ, vẻ mặt nghiêm nghị.

“Mệnh phù vỡ vụn, Mã Dực đã chết?”

“Hắn ở đâu?”

“Mã Dực cùng Trịnh Tông áp giải Chu Trọng tới nơi sung quân, chẳng lẽ là Chu Trọng giãy thoát hình cụ, giết người bỏ trốn?”

“Trịnh Tông mệnh phù vẫn ổn, sao cũng không thấy hắn truyền tin trở về?”

…

Một người vừa mới dứt lời, liền có một cung phụng bước vào, nói: “Vừa đạt được Trịnh cung phụng truyền tin, Mã Dực ở trên đường áp giải Chu Trọng, muốn giết hắn, đã bị Chu Trọng giết chết…”

Lời vừa nói ra, đưa tới một mảng xôn xao.

“Mã cung phụng vì sao muốn giết Chu Trọng?”

“Chu Trọng pháp lực bị hạn chế, hắn lại là như thế nào giết ngược lại Mã cung phụng?”

Hết chương 596.

Chương 597. Bàn bạc nhân tuyển (1)

Cung Phụng ti ở tiền triều, do hoàng gia nắm giữ, cho tới bây giờ, Tiêu thị hoàng tộc, còn có sự khống chế tuyệt đối đối với Cung Phụng ti, trong Cung Phụng ti, không ít cung phụng đều nguyện trung thành đảng cũ, bọn họ sẽ nghe theo mệnh lệnh của đảng cũ, ở trên đường sung quân giết chết Chu Trọng cho hả giận, việc này hợp tình hợp lý.

Nhưng Mã Dực muốn giết Chu Trọng, lại bị hắn giết ngược, liền có chút khó có thể làm người ta tin.

Không nói thực lực Chu Trọng còn hơi kém hơn Mã Dực một ít, ở dưới tình huống không bị hạn chế pháp lực, cũng không phải đối thủ của Mã Dực, pháp lực bị hạn chế, thực lực mười phần không còn một, chỉ sợ một tu sĩ Thần Thông cảnh cũng có thể dồn hắn vào chỗ chết, làm sao có thể ở dưới tình huống một vị cung phụng cảnh giới thứ năm có mặt, giết chết một vị cung phụng cảnh giới thứ năm khác?

Một cung phụng mặt lộ vẻ khó xử, hỏi: “Việc này, rốt cuộc nên xử lý như thế nào?”

Có cung phụng nói: “Chu Trọng thân là tội thần? Lại phạm tội lớn như thế? Không giết không đủ để chính pháp luật!”

Mọi người nhìn hắn, vẫn chưa nói gì.

Mã Dực ở trên đường áp giải Chu Trọng sung quân, liền hạ sát thủ đối với hắn, hướng về phía nhỏ mà nói, đây là lạm dụng chức quyền, hướng lớn mà nói, đây là khi quân. Mặc kệ là xuất phát từ một nguyên nhân nào? Chỉ cần hắn muốn giết Chu Trọng hơn nữa đi hành động, Chu Trọng giết ngược lại hắn, đều hợp lý hợp pháp.

Đảng cũ muốn thông qua Cung Phụng ti trừ khử Chu Trọng, là đang kéo phiền toái cho Cung Phụng ti.

Tên cung phụng kia nghĩ nghĩ, nói: “Loại chuyện này, Cung Phụng ti không có quyền quyết định, vẫn là báo lên cho triều đình trước đi.”

…

Lý Mộ hôm nay ở lúc giúp nữ hoàng xử trí sổ con, biết được một cung phụng áp giải Chu Trọng, bởi vì muốn ở trên đường sung quân giải quyết Chu Trọng, bị Chu Trọng giết ngược.

Tuy hắn biết Chu Trọng mạnh hơn so với thực lực gã biểu hiện ra ngoài, nhưng ở dưới tình huống pháp lực bị trói buộc, còn có thể giết chết một cao thủ cảnh giới thứ năm, đây chỉ sợ là chuyện cảnh giới thứ sáu mới có thể làm được.

Nhưng Chu Trọng thực lực cao tới đâu, cũng sẽ không là cảnh giới thứ sáu. Một điểm này, Lý Mộ vẫn có thể khẳng định.

Ở trong lòng Lý Mộ, thực lực của Chu Trọng vẫn luôn là một bí ẩn.

Làm một quan văn, gã cũng chưa từng bày ra thực lực của mình.

Nếu không phải lần đó âm thầm giúp đỡ Sở phu nhân, Lý Mộ có lẽ cho rằng, gã chỉ là một tên Tạo Hóa cảnh bình thường mà thôi.

Theo tin tức tên cung phụng sống sót kia truyền về, Chu Trọng chỉ nói một câu “Tội khi quân, theo luật đáng chém”, tên Mã cung phụng kia liền đầu một nơi mình một nẻo, tiếp theo hồn phi phách tán.

Điều này làm Lý Mộ nhớ tới một lưu phái tu hành ít lưu ý.

Ở trước khi phật đạo rầm rộ, lưu phái tu hành đủ loại, có y gia, binh gia, nhạc gia, pháp gia các thứ, những lưu phái này đều có sở trường, về sau đạo phật hưng thịnh, dần dần trở thành chủ lưu tu hành, các lưu phái nhỏ kia, từ từ cũng đoạn tuyệt.

Trong những lưu phái này, Lý Mộ ký ức sâu nhất đối với pháp gia.

Tu hành giả pháp gia, không tu thần thông, không tu đạo pháp, bọn họ sau khi tu hành đại thành, ngôn xuất pháp tùy, đạo pháp thần thông ở trước mặt bọn họ, là thùng rỗng kêu to.

Mặc dù là loại năng lực này, không phải không có hạn chế, cũng khiến Lý Mộ lúc ấy hâm mộ một thời gian dài.

Chẳng qua, bây giờ là thiên hạ của phật đạo, phép tu hành pháp gia đã sớm đoạn tuyệt, ngẫu nhiên sẽ có truyền nhân pháp gia hiện thế, cũng như phù dung sớm nở tối tàn, rất nhanh liền biến mất.

Nhìn từ việc Chu Trọng làm, cùng với thân phận của gã, gã vô cùng có khả năng tu hành là pháp gia.

Các đời truyền nhân pháp gia đều sẽ tích cực vào triều, thúc đẩy luật pháp cải cách, có lẽ bọn họ tu hành có liên quan với việc này.

Pháp gia căn bản là không tu pháp lực, bọn họ công kích, càng giống đạo thuật hơn, nếu Chu Trọng là đạo pháp song tu, như vậy thực lực chân thật của gã có thể đã cực kỳ tới gần cảnh giới thứ sáu, cung phụng cảnh giới thứ năm muốn động gã, không thể nghi ngờ là đá phải tấm sắt.

Thông qua chuyện này, còn bại lộ ra một vấn đề, Cung Phụng ti đã không phải Cung Phụng ti của Đại Chu, mà là Cung Phụng ti của đảng cũ.

Các quận của Đại Chu có được tự trị cao độ, tác dụng của Cung Phụng ti liền tương đương với FBI của Đại Chu, là chuyên môn xử lý công việc địa phương không thể xử lý, nếu bị một số người nào đó nắm giữ, sẽ sinh ra hậu quả phi thường nghiêm trọng.

Việc Tiểu Ngọc là một trong số đó, chuyện Chu Trọng cũng có thể nói lên vấn đề.

Đã quyết định phải làm lớn một lần, không ngại liền từ Cung Phụng ti bắt đầu.

Nhưng ở trước đó, còn có một việc càng quan trọng hơn, là Trung Thư tỉnh cần lập tức giải quyết.

Sau khi lật lại bản án cho phụ thân Lý Thanh, trong lục bộ, hai vị thượng thư, hai vị thị lang đều bị miễn chức, vị trí quan viên tứ phẩm trở lên lập tức liền trống ra bốn cái, Lại bộ càng

là quần thần vô thủ, không còn quan viên đẩy lên nữa, nha môn cũng sắp vận chuyển không nổi nữa.

Đối với điều này, Trung Thư tỉnh đã tranh chấp một buổi sáng.

Lại bộ là mệnh căn của đảng cũ, vốn là do đảng cũ hoàn toàn khống chế, một vị thượng thư, hai vị thị lang, tất cả đều là người đảng cũ, Lại bộ thượng thư càng dứt khoát là Nam Dương quận vương, đảng cũ thông qua Lại bộ, nắm giữ khảo hạch nhận đuổi đại bộ phận quan viên Đại Chu, còn gián tiếp ảnh hưởng Cung Phụng ti, có thể nói là bắt được mạch máu triều đình.

Trong quá trình lật lại bản án cho Lý Nghĩa, Lý Mộ cùng Chu Trọng đã cắt mệnh căn của đảng cũ.

Nhìn như đảng cũ chỉ là tổn thất ba vị quan viên, thực ra tổn thất thê thảm nặng nề, đảng cũ là quan nha thượng du, có thể phóng xạ vô số quan nha hạ du, thiếu Lại bộ, đảng cũ phải mất đi một nửa quyền phát ngôn ở triều đình, bởi vậy, bọn họ mới hận Chu Trọng tận xương, hận không thể ở trên đường sung quân liền giải quyết luôn Chu Trọng.

Vị trí Lại bộ thượng thư lần này, Tiêu Tử Vũ đại biểu Tiêu thị hoàng tộc cùng Chu Hùng đại biểu Chu gia cãi một buổi sáng, tranh đỏ mặt tía tai, vẫn là ai cũng không nhường ai.

Bọn họ cũng không có khả năng nhường.

Luận quyền lực, Lại bộ thượng thư, là quyền bính nặng nhất trong lục bộ thượng thư, đảng cũ muốn đoạt lại vị trí vốn thuộc về bọn họ, đảng mới cũng sẽ không bỏ qua cơ hội duy nhất này, đạt được Lại bộ, có thể quay lại áp chế đảng cũ.

So với bọn họ, mấy người khác cũng chưa mở miệng gì cả, vị trí quan trọng này, không thuộc về đảng cũ, thì thuộc về đảng mới, không có khả năng rơi ở trên thân người khác.

Về nhân tuyển Lại bộ thượng thư, Trung Thư tỉnh có thể báo lên bảy danh ngạch.

Hết chương 597.

Chương 598. Bàn bạc nhân tuyển (2)

Vì cam đoan không chút sai sót nào cả, Tiêu gia muốn độc chiếm bảy vị trí, Chu gia tự nhiên cũng muốn độc chiếm, hai bên lại đều sẽ không để đối phương thực hiện được, vì thế ở trong hai người khắc khẩu ngươi tới ta đi, Lý Mộ to cả đầu.

"Ngươi cũng không nhìn xem, người ngươi đề cử, có tư cách lịch duyệt hay không?"

"Người của ta không có tư cách lịch duyệt, người của ngươi thì có tư cách lịch duyệt?"

"Nhiều nhất để cho các ngươi một cái."

"Bảy danh ngạch, một cái cũng không thể thiếu, đây vốn là thứ thuộc về chúng ta!"

…

Lý Mộ rốt cuộc nhịn không được, vỗ mạnh cái bàn, nói: "Hai vị, đủ rồi đó!"

Hắn nhìn Chu Hùng cùng Tiêu Tử Vũ, nói: "Vấn đề một danh ngạch, các ngươi tranh chấp hai canh giờ, trong mắt còn có các vị đồng nghiệp hay không, kế tiếp còn có hai vị thị lang, một vị thượng thư cần đề cử, các ngươi là muốn thảo luận đến sang năm sao?"

Mấy vị Trung Thư xá nhân còn lại vô cùng tán đồng Lý Mộ, nhao nhao mở miệng.

"Đúng vậy, Lý đại nhân nói có lý."

"Hai vị tiếp tục như vậy, khi nào mới là điểm cuối?"

"Vẫn là mọi người cùng nhau thương nghị ra một chương trình đi…"

…

Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói: "Như vậy đi, bảy danh ngạch, các ngươi mỗi người ba cái, một cái cuối cùng, bỏ trống hoặc là tùy tiện viết lên một người."

“Không được!”

“Ta không đồng ý!”

Hai người không chút do dự mở miệng từ chối.

Vô luận là đối với đảng mới hay đảng cũ, đối với vị trí Lại bộ thượng thư, đều là chí ở nhất định phải có được, ngay cả một cái danh ngạch cũng không muốn cho đối phương, huống chi là ba cái.

“Các ngươi có tư cách gì không đồng ý?” Sắc mặt Lý Mộ trầm xuống, nói: “Đều là Trung Thư xá nhân, các ngươi là so với mấy vị đại nhân khác bộ dạng tuấn tú hơn, hay là so với đại nhân khác tu vi cao hơn, dựa vào cái gì bảy danh ngạch, phải để hai người các ngươi đến quyết định. Chúng ta cho hai người các ngươi bàn bạc, là nể mặt các ngươi, nếu các ngươi không cần, như vậy chúng ta cũng liền không cho nữa, bảy danh ngạch này, sáu vị Trung Thư xá nhân, mỗi người đề cử một cái, một cái cuối cùng để cho Lưu thị lang quyết định, như vậy hai người các ngươi hài lòng chưa?”

Chu Hùng cùng Tiêu Tử Vũ á khẩu, ba vị Trung Thư xá nhân khác, chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng thống khoái, câu này của Lý Mộ, là mang lời trong lòng bọn họ nhiều năm qua nói ra.

Trung Thư tỉnh sáu vị Trung Thư xá nhân, mọi người cấp quan giống nhau, địa vị cũng giống nhau, ngại bởi thế lực hai đảng cũ mới, ngày thường mới cho hai người nhiều quyền phát ngôn hơn, nếu bọn họ tiếp tục được một tấc lại muốn tiến một thước, vậy là được đằng chân lân đằng đầu…

Mấy người đảm nhiệm Trung Thư xá nhân, người nào không có gia tộc hiển hách, dù là so với Tiêu thị, Chu thị cũng không thua kém là bao. Mấy ngàn năm qua, hoàng triều trên mảnh đất này, ở một thời kỳ nào đó, cũng cùng dòng họ với bọn họ, trong lòng ai không có vài phần ngạo khí?

Lý Mộ vừa dứt lời không lâu, Trung Thư xá nhân Vương Sĩ liền nói: “Ta đồng ý điều Lý đại nhân nói.”

Trương Hoài Lễ tiếp theo mở miệng: “Tranh tiếp như vậy cũng không phải biện pháp, hai vị nếu không đồng ý đề nghị

ngay từ đầu của Lý đại nhân, vậy chúng ta liền mỗi người đề danh một người, như vậy, chẳng phải càng thêm công bằng?”

Tống Lương Ngọc nhìn hai người, hỏi: “Tiêu đại nhân, Chu đại nhân, các ngươi nghĩ sao?”

Tiêu Tử Vũ và Chu Hùng tâm niệm nhanh chóng xoay chuyển, loại tình huống thứ hai, tự nhiên là bọn họ không muốn nhìn thấy nhất, nếu mỗi người chỉ có thể đề danh một người, như vậy ngay cả hai thành cơ hội cũng không có, nếu bọn họ đều tự đề danh ba người, cơ hội liền tiếp cận năm thành…

Vụ tính toán này, bọn họ tính rõ được.

Hai người liếc nhau, đồng thời mở miệng nói: “Vậy cứ dựa theo đề nghị ngay từ đầu của Lý đại nhân đi.”

Hai người đều tự viết ba cái tên trên giấy, Tiêu Tử Vũ hỏi: “Đề danh một người cuối cùng này…”

“Cái này không cần các ngươi quản.” Lý Mộ khoát tay, nói: “Bảy danh ngạch, hai người các ngươi chiếm sáu cái, năm người chúng ta, ngay cả một cơ hội đề danh cũng không có sao?”

Chu Hùng và Tiêu Tử Vũ không mở miệng nữa, một nhân tuyển cuối cùng, vốn chính là góp cho đủ số, chỉ cần không phải người phe phái đối phương, bọn họ liền không có bất cứ dị nghị gì.

Chu Hùng không yên tâm, lại bổ sung: “Vị trí Lại bộ thượng thư cực kỳ quan trọng, Trương Xuân tư cách lịch duyệt không đủ, Lý đại nhân nếu muốn đề danh hắn, chỉ sợ không hợp quy củ.”

“Ngươi cho rằng ta là các ngươi, chỉ biết đả kích dị kỷ, dùng người không khách quan?” Lý Mộ khinh thường nhìn hắn, nói: “Hơn nữa, cho dù là đề danh, cuối cùng quyết định cũng là bệ hạ, các ngươi cho rằng nhân tuyển Lại bộ thượng thư là ta có thể làm chủ sao?”

Vị trí Lại bộ thượng thư cực kỳ quan trọng, đừng nói Lý Mộ chỉ là sủng thần, cho dù hắn là sủng phi, nữ hoàng cũng không

có khả năng để hắn quyết định.

Nhưng Tiêu Tử Vũ vẫn không yên tâm, hỏi: “Xin hỏi Lý đại nhân, muốn đề cử người nào?”

Lý Mộ thật ra là muốn đẩy Trương Xuân, dù sao nhân tình hắn nợ lão Trương không ít, trở thành Lại bộ thượng thư, gã liền có tư cách hướng triều đình xin một tòa nhà năm sân trở lên, nha hoàn hạ nhân, đầy đủ mọi thứ.

Nhưng Lại bộ thượng thư chính tam phẩm, gã bây giờ chức quan là chính ngũ phẩm, vượt cấp như thế nào nữa, cũng không thể để Thần Đô Lệnh trực tiếp thăng Lại bộ thượng thư.

Nếu không phải Trương Xuân, người khác liền không sao cả, Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói: “Cứ Lễ bộ thị lang Lưu Thanh đi.”

Nói tới lòng chua xót, ở trong triều lăn lộn lâu như vậy, người khác đều kéo bè kết phái, kết bè kết cánh, hắn ngay cả người kết bè cũng chưa có.

Thậm chí, đề danh vị trí Lại bộ thượng thư, giờ phút này hắn có thể hô ra được tên, nói qua hai câu, cũng chỉ có thể nhớ ra Lễ bộ thị lang Lưu Thanh.

Tiêu Tử Vũ bất ngờ nhìn Lý Mộ một cái, nói: “Lễ bộ thị lang vừa mới đặc biệt tăng lên, trong thời gian ngắn như vậy, lại thăng Lại bộ thượng thư, có phải có chút quá thường xuyên hay không?”

Lý Mộ nhìn hắn, nói: “Nếu không cơ hội này tặng cho Tiêu đại nhân?”

Tiêu Tử Vũ còn chưa trả lời, Chu Hùng liền lập tức nói: “Lưu Thanh thì Lưu Thanh đi, hắn bây giờ là tứ phẩm, có tư cách đề danh tam phẩm là có thể, người khác thăng chức thường xuyên không thường xuyên ngươi cũng quản, ngươi quản không khỏi cũng nhiều quá rồi nhỉ…”

Lưu Thanh trước đó không lâu mới thăng làm Lễ bộ thị lang, trên nguyên tắc, trong thời gian ngắn, là không có khả năng lại thăng nhiệm Lại bộ thượng thư, như thế, vừa lúc mang tính không xác định của một danh ngạch cuối cùng gạt bỏ. Đề danh Lưu Thanh, không tốt hơn nhiều so với Lý Mộ

thật sự đề danh một vị quan viên có năng lực, có tư cách lịch duyệt?

Hết chương 598.

Chương 599. Trúng kế

Tuy Chu Hùng không thích Lý Mộ, nhưng loại thời điểm này, cũng sẽ không mù quáng phản đối hắn.

Lý Mộ nhìn về phía ba vị Trung Thư xá nhân khác, hỏi: "Bản quan chỉ là tùy tiện đề danh một vị, ba vị đại nhân khác còn có ý tưởng hay không?"

Ba vị Trung Thư xá nhân khác cùng nhau lắc đầu, Vương Sĩ nói: "Nghe Lý đại nhân đi."

Vị trí Lại bộ thượng thư, hai đảng cũ mới tình thế bắt buộc, bọn họ đề danh hay không, cũng không có tác dụng gì. Lý Mộ cùng Lưu Thanh không thân chẳng quen, lại không có giao tình, đề danh hắn, chẳng phải cũng là muốn góp cho đủ số? Đã là góp đủ số, ai tới góp cũng như nhau.

Ở dưới Lý Mộ cường thế nhúng tay, Chu Hùng cùng Tiêu Tử Vũ làm ra thỏa hiệp, nhân tuyển đề danh Lại bộ thượng thư rốt cuộc được quyết định.

Trương Hoài Lễ nói: "Kế tiếp, nên tới hai vị Lại bộ thị lang rồi."

Tiêu Tử Vũ vội vàng tiếp lời: "Lại bộ thị lang, tốt nhất do quan viên quen thuộc công việc Lại bộ đảm nhiệm. Do hai vị Lại bộ lang trung tiếp nhận, không gì thích hợp hơn, việc này không có gì phải bàn."

Ba vị Trung Thư xá nhân khác vẫn như cũ chưa phát biểu ý kiến gì. Mấy năm qua, đảng cũ đã sớm mang Lại bộ biến thành một cái thùng sắt, hắt nước không lọt, hai vị Lại bộ lang trung, cũng là quan viên đảng cũ rõ đầu rõ đuôi, bọn họ sẽ không để người khác dễ dàng nhúng tay.

Lý Mộ nhìn Tiêu Tử Vũ, thản nhiên nói: "Theo ý kiến bản quan, chúng ta nên tấu xin bệ hạ, cắt giảm nhân số quan viên Trung Thư tỉnh."

Tiêu Tử Vũ không biết Lý Mộ vì sao bỗng nhiên nói, hỏi: "Vì sao?"

Lý Mộ nói: “Bởi vì Trung Thư tỉnh này, có một vị Trung Thư xá nhân Tiêu đại nhân là đủ rồi, việc lớn cần sáu vị Trung Thư xá nhân bàn bạc, một mình ngươi có thể làm chủ. Mấy người chúng ta cầm bổng lộc triều đình, lại không làm việc cho triều đình, thật sự là thẹn trong lòng…”

Sắc mặt Tiêu Tử Vũ đỏ lên, Lý Mộ đây là trắng trợn nói hắn chuyên quyền độc đoán.

Chu Hùng thì có chút vui sướng khi người gặp họa, nói: “Tiêu đại nhân cũng không tránh khỏi quá bá đạo rồi, ngươi không bằng dứt khoát thay thế bệ hạ quyết định, do ai ngồi hai vị trí này đi…”

Tiêu Tử Vũ mặt mũi âm trầm nói: “Vậy các ngươi nói làm sao bây giờ!”

Chu Hùng nói: “Rất đơn giản, sáu người chúng ta, mỗi người đề cử một người, một người cuối cùng, do Lưu thị lang hoặc là Trung Thư Lệnh đại nhân quyết định.”

Dù sao hai vị trí Lại bộ thị lang, không có gì bất ngờ, đảng mới một cái cũng không chiếm được, hắn không ngại mang nước hoàn toàn quấy đục, để đảng cũ cũng không cách nào có được.

Một câu của Chu Hùng, mang hắn đẩy tới mặt đối lập mọi người. Tiêu Tử Vũ trầm mặc một lát, chỉ có thể nói: “Như thế cũng công bằng, cứ làm như vậy đi…”

Vị trí hai vị thị lang Lại bộ, hiếm thấy do bảy người đều tự đề cử nhân tuyển.

Kế tiếp vị trí Hình bộ thị lang, Công bộ thượng thư, cơ bản cũng là hai người đại biểu ích lợi hai đảng mới cũ đang tranh, ở dưới Lý Mộ tranh thủ, mấy người khác, cũng đạt được vài cái đề danh số lượng không nhiều.

Ba vị Trung Thư xá nhân còn lại rốt cuộc có cảm giác tham dự.

Đây thật ra mới là bố cục bình thường của Trung Thư tỉnh, Trung Thư xá nhân sở dĩ có sáu vị, không chỉ có là muốn đối ứng sáu bộ, sáu người này, nhất định là chia ra thuộc thế lực

trận doanh khác nhau, tránh cho một đảng nào đó một phái nào đó, ở trên việc lớn quan trọng của triều đình có được quyền phát ngôn quá nặng.

Mấy năm qua, triều thần chọn đội, hình thành hai đảng cũ mới, chia ra chiếm triều đình, bố cục Trung Thư tỉnh cũng bị ảnh hưởng, hầu như là Chu Hùng và Tiêu Tử Vũ hai nhà phát ngôn.

Loại tình huống này, ở sau khi Lý Mộ tới Trung Thư tỉnh, rốt cuộc có thay đổi.

Ở dưới sự bảo hộ của bệ hạ, hai đảng cũ mới, đối với hắn không có biện pháp nào cả.

Sau khi sáu vị Trung Thư xá nhân quyết định người được đề cử của mấy chức quan này, lại giao cho Trung Thư thị lang, Trung Thư Lệnh đọc duyệt. Thượng quan của Trung Thư tỉnh không có ý kiến, lại sẽ đưa đến Môn Hạ tỉnh, Môn Hạ xét duyệt không có sai lầm, cuối cùng sẽ giao cho nữ hoàng, xác định nhân tuyển cuối cùng.

Trong đó, có thần quyền hạn chế đối với quân quyền, cũng có quân quyền hạn chế đối với thần quyền.

Loại quan viên cấp bậc này, mặc dù là nữ hoàng, cũng chỉ có thể từ trong những người Trung Thư tỉnh chỉ định lựa chọn, mà Trung Thư tỉnh, chỉ có quyền đề cử, không có quyền quyết định.

Đương nhiên, các đời đế vương, ở trong Trung Thư tỉnh đều có thân tín của mình, như vậy, rất nhiều chuyện, thật ra vẫn ở quân chủ độc đoán.

Lý Mộ mang mấy sổ con sửa sang lại, đưa đến cung Trường Nhạc, đặt ở trên bàn trước mặt Chu Vũ, nói: “Bệ hạ, đây là nhân tuyển vị trí Lại bộ thượng thư, Lại bộ tả hữu thị lang, Hình bộ thị lang, Công bộ thượng thư, Trung Thư tỉnh đã đề cử xong, mời ngài xem qua.”

Chu Vũ lật qua sổ con phía trên cùng, cầm lấy bút son, hỏi: “Ngươi cảm thấy người nào có thể đảm nhiệm vị trí Lại bộ thượng thư.”

Lý Mộ nói: “Việc này liên quan trọng đại, thần không dám vọng ngôn.”

Chu Vũ nghĩ nghĩ, chuẩn bị vòng một cái tên, Lý Mộ ho nhẹ một tiếng.

Chu Vũ động tác khựng lại, ngòi bút từ trên tên đó xẹt qua, khi dừng ở trên một cái tên khác, Lý Mộ lại ho một tiếng.

Ngòi bút son tiếp tục trượt xuống.

Khụ.

Khụ.

Khụ…

Sau khi liên tục ho mấy tiếng, khi ngòi bút của Chu Vũ dừng lại ở trên một cái tên cuối cùng, Lý Mộ rốt cuộc không ho khan nữa.

Chu Vũ mang hai chữ “Lưu Thanh” vòng lại, Lý Mộ mỉm cười nói: “Bệ hạ anh minh, Lưu Thanh tuy tư cách lịch duyệt tỏ ra hơi không đủ, nhưng hắn không kết đảng, không mưu lợi riêng, có thể tránh cho một đảng thông qua Lại bộ nắm giữ triều chính, họa loạn triều cương…”

Chu Vũ sau khi vòng cái tên Lưu Thanh, liền mang bút son đưa cho Lý Mộ, nói: “Còn lại, ngươi tới chọn đi.”

Lý Mộ lui về một bước, nói: “Bệ hạ, cái này tuyệt đối không thể, nếu là bị người khác biết, sẽ cho rằng thần thị sủng loạn chính, vẫn là bệ hạ chọn đi…”

Chu Vũ nhìn hắn một cái, nói: “Ngươi là người của trẫm, ý tứ của ngươi, chính là ý tứ của trẫm, nói chút suy nghĩ của ngươi.”

Lời cũng đã nói tới nước này rồi, Lý Mộ cũng không che giấu nữa, đi đến bên cạnh nàng, nói: “Thần biết, bệ hạ không muốn làm hoàng đế, không muốn kẹt ở hoàng cung, nhưng thần cho rằng, bệ hạ muốn rời xa triều đình, đầu tiên phải làm, chính là nắm giữ triều đình trước, trên các chức vị quan trọng này, bệ hạ nên cân nhắc, xếp vào một ít thần tử trung với bệ hạ, mà không phải quan viên đảng mới đảng cũ…”

Chu Vũ thản nhiên nói: “Trẫm bây giờ cảm thấy, làm hoàng đế, cũng không có gì không tốt.”

Hết chương 599.

Chương 600. Có phải cũng thích hay không (1)

Lý Mộ cúi đầu liếc nàng một cái, nàng bây giờ cảm thấy làm hoàng đế cũng không tệ, là vì việc hoàng đế, mình làm giúp nàng, điều hoàng đế nên lo lắng, mình cũng lo giúp nàng, nàng trừ mỗi ba ngày một lần chầu sớm lộ cái mặt, từng thực hiện một chút chức trách nào hoàng đế nên có sao?

Câu này Lý Mộ chỉ dám yên lặng lảm nhảm ở trong lòng, nói ra, nữ hoàng có thể buổi tối hôm nay sẽ đến trong mơ tìm hắn.

Lý Mộ đằng hắng cổ họng, nói: "Về những nhân tuyển này, thần có thể cho bệ hạ một ít đề nghị, Lại bộ thượng thư là Lưu Thanh, hai vị thị lang Lại bộ, một vị có thể cho Vương thị trong chín họ, một vị khác, thần đề cử Trương Xuân. Trương đại nhân giữ mình trong sạch, chưa bao giờ thông đồng làm bậy với hai đảng cũ mới, chỉ cần bệ hạ ban thưởng hắn một tòa nhà có năm sân, lại ban thưởng mấy nha hoàn hạ nhân, hắn sẽ bán mạng cho bệ hạ…"

"Về phần Hình bộ thị lang, thần đề cử nguyên Hình bộ lang trung Dương Lâm, hắn tuy nhìn là đảng cũ, nhưng còn có dự địa lôi kéo, để hắn làm Hình bộ thị lang, cũng có thể thích hợp trấn an một chút đảng cũ, giảm bớt tâm lý mất cân bằng bọn họ mất đi Lại bộ…"

"Cuối cùng Công bộ thượng thư, chức vị này, tuy không quan trọng bằng Lại bộ thượng thư, nhưng tốt nhất cũng nắm ở trong tay người một nhà chúng ta, một vị trí này, thần đề cử quận thừa Bắc quận Trần Chính Nguyên…"

…

Sau chuyện Chu Trọng, chức vị quan trọng lục bộ để trống, tác động lòng vô số người trong triều đình.

Vì mau chóng ổn định lòng người, Trung Thư tỉnh ở ngay sau đó liền đề cử từng quan viên, trở thành hậu tuyển cho mấy quan chức quan trọng kia.

Trong đó, ba vị quan viên Lại bộ cuối cùng hoa rơi nhà ai, là điều hai đảng cũ mới đều phi thường quan tâm.

Kết quả cuối cùng, liên quan đến một đoạn thời gian tương lai, sẽ do một đảng nào khống chế Lại bộ, tiến tới ảnh hưởng triều đình ở trình độ lớn nhất.

Không để Trung Thư tỉnh chờ bao lâu, cung Trường Nhạc đã có kết quả.

Hiện Lễ bộ thị lang Lưu Thanh, điều nhiệm Lại bộ thượng thư.

Thần Đô lệnh, Tông Chính tự thừa Trương Xuân, điều nhiệm Lại bộ tả thị lang, đồng thời kiêm nhiệm chức Thần Đô lệnh cùng Tông Chính tự khanh.

Thái Thường thiếu khanh Vương Tinh, điều nhiệm Lại bộ, đảm nhiệm hữu thị lang.

Hình bộ lang trung Dương Lâm, thăng nhiệm Hình bộ thị lang.

Điều nhiệm nhân tuyển Công bộ thượng thư, càng làm người ta bất ngờ, chính là Bắc quận quận thừa Trần Chính Nguyên, cái tên này, trong triều hiếm có ai biết.

Trừ nhân tuyển Hình bộ thị lang không có gì bất ngờ, nhân tuyển cuối cùng mấy vị trọng thần còn lại, đều là làm người ta trố mắt.

Trung Thư tỉnh.

Nhìn danh sách từ cung Trường Nhạc quay về, cái tên đạt được mấy chức quan quan trọng, thế mà đều là quan viên dùng để góp đủ số trong miệng Lý Mộ, Tiêu Tử Vũ cùng Chu Hùng đồng thời phản ứng lại.

“Không ổn!”

“Lại trúng kế rồi!”

Tiêu Tử Vũ cùng Chu Hùng liếc nhau, thẳng đến giờ khắc này nhìn thấy danh sách, bọn họ mới rõ, Lý Mộ ngay từ đầu, đã đặt bẫy bọn họ.

Hắn am hiểu nhất, chính là che giấu mục đích chân thật của mình, ở bề ngoài là tốt cho mọi người, sau lưng lại có bí mật không muốn ai biết, lúc trước mọi người bàn bạc chế độ khoa cử, Lý Mộ làm ra cống hiến thật lớn, tất cả mọi người đều cho rằng hắn là làm việc cho nữ hoàng, ai cũng không ngờ được, một loạt hành động của hắn, nhìn như là đang chuẩn bị khoa cử, thật ra là vì chơi chết Trung Thư thị lang Thôi Minh…

Nhìn từ kết quả lần này, Lý Mộ căn bản không phải vì khuyên can hai người, mang người của hắn đưa lên địa vị cao, đồng thời suy yếu thế lực hai đảng, mới là mục đích chân thật của hắn!

"Sơ ý rồi!"

"Ta quên, con tiểu hồ ly này gian trá giảo hoạt, sao có khả năng làm loại chuyện không có mục đích này?"

…

Giờ khắc này, hai người thuộc về trận doanh khác nhau, thế mà sinh ra một loại cảm thụ cùng bệnh thương nhau, cùng chung mối thù.

Nhưng ngay sau đó, hai người liền đồng thời hừ lạnh một tiếng, một trái một phải, đi ra khỏi Trung Thư tỉnh.

Không bao lâu, Nam Uyển, Nam Dương quận vương phủ.

Cái trán Nam Dương quận vương gân xanh nhảy lên, nghiến răng nói: "Lý Mộ chết tiệt này, chính hắn không chiếm được, cũng không để chúng ta đạt được!"

Tiêu Tử Vũ nghĩ nghĩ, nói: "Vị trí Lại bộ thượng thư quan trọng nhất, ít nhất chưa tiện nghi Chu gia, có lẽ chúng ta có thể thử lôi kéo Lưu Thanh, theo ta được biết, hắn còn chưa bị Chu gia lôi kéo…"

"Đó là Chu gia không lôi kéo được hắn." Nam Dương quận vương trầm giọng nói: "Ngươi cho rằng bọn ta chưa thử lôi kéo Lưu Thanh sao. Sớm ở lúc hắn thăng nhiệm Lễ bộ thị lang, chúng ta đã từng ý đồ lôi kéo, nhưng người này căn bản không thèm để ý tới, hắn ở triều đường chín năm nay, độc lai độc vãng, không thân cận với bất luận kẻ nào, hết giờ làm liền

trực tiếp về nhà, bổn vương mấy lần mời hắn tham gia tiệc, đều bị hắn từ chối…”

Tiêu Tử Vũ lắc đầu nói: “Loại người này, vậy mà cũng có thể trở thành Lại bộ thượng thư…”

Như là Lại bộ thượng thư loại vị trí quan trọng này, xưa nay đều là đảng phái nhất định phải tranh, một quan viên vô đảng vô phái, sau lưng không người, có thể lên làm thị lang đã là vận khí, thăng nhiệm thượng thư, chỉ dựa vào vận khí hầu như là không có khả năng.

Vị trí Lại bộ thượng thư đã không thể cưỡng cầu nữa, hắn chỉ có thể bất đắc dĩ nói: “Cũng may Hình bộ chưa xuất hiện sai lầm gì, Cung Phụng ti, cũng có chúng ta nắm giữ…”

Cùng lúc đó, Chu gia, trong thư phòng Thượng Thư Lệnh Chu Trọng, Chu gia huynh đệ bốn người cũng lâm vào trầm mặc.

Chu gia lần này cũng chưa tổn thất quá lớn, Công bộ ở trong lục bộ, là một cái quyền lực ít nhất, bởi vậy vô luận là Chu Đình lúc ấy mất chức thị lang, hay là Chu Xuyên thượng thư bị miễn, đều không có ảnh hưởng quá lớn đối với Chu gia.

Ngược lại là Tiêu thị, trực tiếp mất đi Lại bộ, mệnh căn cũng bị người ta chặt đứt.

Nhưng, cái này đối với Chu gia mà nói, cũng không hoàn toàn là một tin tức tốt.

Trước kia, nữ hoàng không để ý đảng mới cùng đảng cũ tranh đấu gì cả, cũng sẽ không nhúng tay.

Nhưng bây giờ, nàng đã đang cố ý chèn ép đảng mới đảng cũ, lần này ủy nhiệm mấy chức quan quan trọng, đều tránh quan viên đảng mới đảng cũ.

Nàng cố ý nuôi dưỡng thế lực của mình, so với chèn ép hai đảng, ý nghĩa càng trọng đại hơn.

“Chẳng lẽ nàng thật sự đang bồi dưỡng thế lực của mình?” Chu Xuyên vẻ mặt nghi ngờ, hỏi: “Nàng trước kia chỉ muốn sớm đi ngưng tụ luồng đế khí tiếp theo, truyền ngôi xuống,

không quá quản hai đảng tranh đấu triều đình, chẳng lẽ cách nghĩ của nàng đã xảy ra biến hóa?”

Chu Đình thản nhiên nói: “Vô cùng có khả năng, từ sau khi nàng bắt đầu tin một bề Lý Mộ, biến hóa của nàng liền càng lúc càng lớn.”

Chu Hùng vô cùng kiên định nói: “Ta rất xác định, sau lưng bệ hạ, nhất định là Lý Mộ đang mê hoặc, chuyện lần này, từ đầu tới đuôi, đều là một vòng tròn của hắn. Ta hoài nghi, hắn là muốn nâng đỡ vây cánh của mình…”

“Vô luận như thế nào, Lý Mộ người này, phải để ý kỹ…”

Hết chương 600.

Chương 601. Có phải cũng thích hay không (2)

Lễ bộ.

Thị lang nha, Lưu Thanh đang thu thập đồ đạc.

Từ ngày mai, hắn sẽ đến Lại bộ nhận chức, đảm nhiệm Lại bộ thượng thư.

Lễ bộ thượng thư đi vào nha phòng, hướng hắn chắp tay, nói: “Chúc mừng Lưu đại nhân, tốc độ lên chức của Lưu đại nhân thật sự nhanh…”

Ở sâu trong ánh mắt hắn, có cảm xúc rất phức tạp chảy xuôi.

Ngắn ngủn nửa năm, hắn tận mắt thấy Lưu Thanh từ một tiểu viên ngoại lang của Lễ bộ, thăng nhiệm lang trung, thị lang, hôm nay càng nhảy một phát trở thành Lại bộ thượng thư, tay nắm thực quyền, thân phận địa vị đều vững vàng ép hắn một bậc, làm thủ trưởng của Lưu Thanh, trong lòng hắn cảm xúc phức tạp.

Lưu Thanh cũng cảm khái nói: “Đúng vậy, ta cũng không ngờ, nơi này thăng nhanh như vậy…”

Bắc Uyển.

Lý Mộ đứng ở cửa nhà, nhìn Trương Xuân chuyển nhà.

Lần này lão Trương không chỉ thăng chức, tòa nhà cũng từ ba sân đổi thành bốn sân, ngoài ra, nữ hoàng còn ban cho nhà gã hai nha hoàn, hai hạ nhân, khoảng cách của Trương phủ cùng Lý phủ cũng càng gần.

Trên tiệc thăng quan, gã vỗ vỗ bả vai Lý Mộ, nói: “Giữa chúng ta, lời dư thừa không cần nói nữa. Đến, cạn một chén này.”

Người trên bữa tiệc cũng không nhiều, trừ cả nhà Trương Xuân, còn có Trương Sơn Lý Tứ, cùng với Lý Mộ và Lý Thanh.

Từ sau lần trước đến Thần Đô, Trương Sơn liền chưa về, chưa từng tới Thần Đô, hắn bị các phường Thần Đô phồn hoa rung động, đã xin chỉ thị Liễu Hàm Yên, muốn ở nơi này mở chi nhánh.

Vừa lúc Liễu Hàm Yên cũng có ý này, hắn liền tạm thời ở lại.

Sau mấy chén rượu, Trương Sơn nhìn về phía Lý Thanh, hỏi: "Đầu nhi, ngươi kế tiếp có tính toán gì không, sẽ tiếp tục ở lại Thần Đô sao?"

Lý Tứ ở phía dưới bàn đá hắn một cước, nhưng đã muộn.

Lý Thanh trầm mặc một lát, nói: "Hai ngày nữa, hẳn là sẽ về Bạch Vân sơn."

Lý Tứ môi khẽ nhúc nhích, vốn muốn nói gì, cuối cùng vẫn là chưa mở miệng.

Hắn rót chén rượu, nói với Lý Mộ: "Ta kính ngươi một ly."

Cụng chén rượu, hắn cho Lý Mộ một ánh mắt ý vị sâu xa, nói: "Các ngươi thật không dễ gì mới đi tới hôm nay, nhất định phải quý trọng người trước mắt…"

Trương Sơn giơ chén rượu, nói: "Đúng thế, ngươi cùng chưởng quầy thật không dễ gì tu thành chính quả, về sau phải quý trọng nàng…"

Lý Tứ lại rót chén rượu, nói với Lý Thanh: "Ta cũng kính đầu nhi một ly, hy vọng đầu nhi về sau trước khi làm cái quyết định gì, có thể nghĩ cho kỹ, đừng chờ đến về sau hối hận…"

Trương Sơn rất tán đồng, nói: "Đúng vậy, nếu đầu nhi không giết mấy tên cẩu quan kia, chuyện lần này liền đơn giản hơn nhiều, ngươi không cần ở lại Tông Chính tự, bọn họ cuối cùng cũng vẫn sẽ bị chặt đầu…"

…

Từ sau khi Lý Thanh tới nhà, Lý Mộ liền trải qua cuộc sống hàng ngày ôm Tiểu Bạch ngủ thư phòng.

Không chỉ có thế, ở ngày hôm sau Lý Thanh đến Thần Đô, Liễu Hàm Yên đã mang trong ngoài Lý phủ, toàn bộ trang trí

vui vẻ đều trừ đi, bao gồm đèn lồng màu đỏ ở cửa, dựa theo phong tục Thần Đô, tân hôn đại hỉ, một đôi đèn lồng dán chữ Hỉ đó cần treo suốt ba tháng.

Hắn biết ý tứ của Liễu Hàm Yên, nàng là đang chiếu cố cảm nhận của Lý Thanh, ngày giỗ cả nhà Lý Thanh vừa qua, vì Lý Thanh, nàng lựa chọn tự mình hy sinh.

Ban đêm, Lý Mộ đang định đi vào thư phòng, nhìn thấy ngoài phòng đứng một bóng người.

Lý Mộ đi lên phía trước, nghi hoặc nói: "Đầu nhi, muộn như vậy sao còn không ngủ?"

Lý Thanh nhẹ nhàng nói: "Ta là muốn nói cho ngươi một tiếng, ngày mai ta phải về Bạch Vân sơn tu hành, rất xin lỗi quấy rầy các ngươi lâu như vậy…"

Lý Mộ nhìn nàng nói: "Nói quấy rầy cái gì, nơi này vốn chính là nhà ngươi, ta chuẩn bị thỉnh cầu bệ hạ, để nàng mang tòa nhà này một lần nữa ban cho ngươi…"

Lý Thanh nhẹ nhàng lắc đầu, nói: "Ta đã không có nhà, ta nghĩ, phụ thân dưới suối vàng có biết, biết ở Lý phủ, là người giống với cha, cha cũng sẽ vui mừng."

Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói: "Thù của Lý đại nhân còn chưa báo, ta sẽ cho ngươi tận mắt thấy, bọn họ chịu trừng phạt nên có."

Trên mặt Lý Thanh rốt cuộc hiện ra vẻ mặt khẩn trương, dùng sức bắt lấy cổ tay Lý Mộ, nói: "Ngươi đã làm được đủ nhiều rồi, dừng ở đây đi, phụ thân không hy vọng có người báo thù cho ông, ông chỉ hy vọng, có người có thể giống ông, làm chút chuyện cho dân chúng…"

Lý Mộ chuẩn bị hướng nàng giải thích, lại lòng có cảm giác, quay đầu nhìn phía sau.

Trước cửa vòm, một bóng người lẳng lặng đứng ở nơi đó.

Lý Thanh ngẩn ra một chớp mắt, liền sắc mặt tái nhợt buông tay Lý Mộ, nói: "Sư tỷ, ta…"

Liễu Hàm Yên đi tới, lắc đầu nói: "Sư muội không cần giải thích, ta vừa rồi nghe thấy hết rồi."

Lý Thanh cúi đầu, nói: “Hy vọng sư tỷ có thể khuyên nhủ hắn.”

Liễu Hàm Yên liếc Lý Mộ một cái, nói với Lý Thanh: “Sư muội hẳn là cũng hiểu hắn, chuyện hắn quyết định, không dễ dàng thay đổi như vậy.”

Lý Mộ nói: “Các ngươi yên tâm đi, đây là điều bệ hạ đồng ý, không có gì nguy hiểm.”

Liễu Hàm Yên nói với Lý Thanh: “Có bệ hạ ở sau lưng che chở hắn, sư muội cũng không cần lo lắng.”

Lý Thanh nhìn nhìn Lý Mộ, rốt cuộc không nói gì nữa, thấp giọng nói: “Vậy ta về phòng trước, các ngươi… Các ngươi sớm đi nghỉ ngơi.”

Liễu Hàm Yên bỗng nhiên nói: “Sư muội đợi một chút.”

Lý Thanh quay đầu hỏi: “Sư tỷ còn có chuyện gì sao?”

Liễu Hàm Yên nói: “Có một vấn đề, muốn hỏi sư muội một chút.”

Lý Thanh nói: “Sư tỷ hỏi đi.”

Liễu Hàm Yên nhìn nàng, hỏi: “Sư muội có phải cũng thích Lý Mộ hay không?”

Lý Mộ vốn đã chuẩn bị trở về phòng ngủ, nghe được Liễu Hàm Yên nói, nhất thời giật mình một cái, vội vàng nói: “Nàng nói cái gì đâu…”

Liễu Hàm Yên liếc hắn, nói: “Nữ nhân nói chuyện, nam nhân đừng xen mồm.”

Ở sâu trong ánh mắt Lý Thanh hiện lên một tia khẩn trương cùng bối rối, nhưng sau khi ánh mắt nàng và Liễu Hàm Yên đối diện, một tia bối rối kia dần dần biến thành trấn định cùng lạnh nhạt.

Nàng nhớ tới lời trước khi rời khỏi huyện Dương Khâu, Lý Tứ nói.

Lý Tứ nói, ở trên cảm tình, lui một bước, vĩnh viễn dễ dàng hơn so với tiến một bước, bây giờ lui một bước, nếu về sau hối

hận, muốn tiến, thì không chỉ có là một bước, chờ lúc nàng hối hận, đã có người đi tới phía trước của nàng.

Nàng thật ra đã hối hận, nhưng cũng đã muộn, bởi vì thật sự có người đi tới phía trước của nàng rồi.

Lý Thanh nhìn Liễu Hàm Yên, thản nhiên nói: "Đúng, từ rất lâu trước kia, ta đã bắt đầu thích hắn, nhưng sư tỷ yên tâm, ta sẽ không tranh với ngươi cái gì, buổi sáng ngày mai, ta sẽ rời khỏi nơi này."

Nàng vốn định trái lương tâm phủ nhận, nhưng lần này phủ nhận, về sau liền không còn cơ hội nói ra.

Lý Mộ nhìn Lý Thanh, tư vị trong lòng khó hiểu.

Liễu Hàm Yên than nhẹ một tiếng, nói: "Thật ra nên rời khỏi là ta, nơi này vốn chính là nhà của ngươi, người hắn ngay từ đầu thích cũng là ngươi, ta chẳng qua là thừa dịp sơ hở mà vào thôi…"

Hết chương 601.

Chương 602. Vậy lấy thân báo đáp đi

Lý Thanh lắc đầu nói: “Đây là ta tự mình lựa chọn, hậu quả cũng nên do ta tự mình thừa nhận, người luôn bầu bạn ở bên người hắn là ngươi, nơi này đã không phải nhà của ta nữa, chủ nhân của nó là ngươi, ta hy vọng các ngươi có thể vĩnh kết đồng tâm, bạch đầu giai lão.”

Liễu Hàm Yên hỏi: “Vậy còn ngươi?”

Lý Thanh nghĩ nghĩ, nói: “Ta sẽ ở lại Bạch Vân sơn, báo đáp ân tình môn phái.”

Liễu Hàm Yên trầm mặc một lát, nói: “Ngươi nên báo đáp nhất, không phải môn phái, mà là người nào đó…”

Lý Mộ nhìn Liễu Hàm Yên, trong lúc nhất thời không rõ lộ số của nàng.

Lý Thanh gật gật đầu, nói: “Nếu các ngươi cần ta làm cái gì, ta sẽ không chối từ.”

Liễu Hàm Yên nhìn nàng, nói: “Vậy lấy thân báo đáp đi.”

Lý Thanh nhìn về phía nàng, vẻ mặt kinh ngạc.

Lý Mộ nhìn nàng, trợn mắt há hốc mồm.

Lý Thanh lấy lại tinh thần, khó có thể tin nói: “Ngươi, ngươi đang nói cái gì?”

Liễu Hàm Yên vẻ mặt phiền muộn, giọng điệu có chút bất đắc dĩ, tiếp tục nói: “Tuy ta cũng không muốn chia sẻ trượng phu với người khác, nhưng nếu người này là ngươi, cũng không phải không thể tiếp nhận. Dù sao ngươi ở trước ta, nam nhân cả đời đều không thể quên nữ tử đầu tiên thích, so với ở bên ta, trong lòng còn thường xuyên nghĩ một người ngoài, vì sao không để hắn nhớ tỷ muội nhà mình, dù sao ngươi không phải người đầu tiên, cũng không phải một người duy nhất…”

Lý Thanh môi giật giật, suy nghĩ đã loạn hết.

Liễu Hàm Yên nhìn Lý Thanh, nói: “Đương nhiên, ngươi cũng có thể từ chối, như vậy ta đối với ngươi liền không có

một chút áy náy nào. Không phải ta đoạt trượng phu của ngươi, là chính ngươi không cần, hơn nữa từ bỏ hai lần, về sau đừng ở khắp nơi nói với người khác là Liễu Hàm Yên ta không nói đạo nghĩa…”

Lý Thanh sau khi lấy lại tinh thần, sắc mặt vừa rồi tái nhợt, giờ phút này đã chuyển thành màu đỏ, nhỏ giọng nói: “Cho, cho ta một chút thời gian…”

Nói xong, nàng liền nhanh chóng xoay người, cuống quít đi vào phòng mình.

Lý Mộ nhìn Liễu Hàm Yên trước mắt, mở mồm ngập ngừng. Liễu Hàm Yên liếc hắn, nói: “Nhiều nhất cho chàng nửa canh giờ, sau đó đến phòng ta.”

Nhìn nàng xoay người rời khỏi, Lý Mộ ngẩn ra hồi lâu ở tại chỗ, cuối cùng véo đùi mình một cái, mới xác định chuyện xảy ra vừa rồi không phải mơ.

Nếu cái này không phải mơ, vậy hạnh phúc tới cũng quá đột ngột rồi.

Sau khi lấy lại tinh thần, hắn chậm rãi đi đến cửa phòng Lý Thanh, cửa phòng của nàng không khóa. Lý Mộ đi vào, nhìn thấy nàng cúi đầu ngồi ở bên giường.

Lý Mộ vẫn chưa nói gì, chỉ là yên lặng đi đến bên cạnh nàng ngồi xuống.

Hai người ngồi với nhau không nói gì, một lát sau, Lý Thanh chậm rãi tựa đầu vào trên vai Lý Mộ, đây là thời điểm nàng cùng Lý Mộ quen nhau tới nay dựa vào hắn gần nhất.

Lý Thanh dịu dàng nói: “Thật ra lúc ở Tông Chính tự, ta đã muốn dựa vào chàng như vậy.”

Lý Mộ ôm bả vai của nàng, nói: “Nàng có thể dựa cả đời…”

Lý Thanh không nói nữa, lẳng lặng dựa một lát, sau đó nói: “Chàng đi chỗ sư tỷ đi, bây giờ nàng so với ta càng cần chàng hơn.”

Lý Mộ khẽ gật đầu, nói: “Ta thấy nàng nghỉ ngơi đã.”

Lý Thanh nằm ở trên giường, đắp chăn, nhìn Lý Mộ, nói: "Đi đi."

Lý Mộ đi ra khỏi phòng của nàng, giúp nàng đóng lại cửa phòng. Lý Thanh nằm ở trên giường, đôi mắt đẹp chậm rãi mở ra, thấp giọng nói: "Cha, mẹ, mọi người thấy chưa, Thanh Nhi cũng có người có thể dựa vào rồi…"

…

Lý Mộ tới phòng Liễu Hàm Yên, Liễu Hàm Yên ngồi ở đầu giường, đầu cũng không ngẩng, hỏi: "Nàng ấy đáp ứng rồi?"

Lý Mộ chưa trả lời, đi đến bên người nàng, hỏi: "Nàng vì sao…"

Liễu Hàm Yên tức giận nói: "Ta không hỏi cô ấy, chẳng lẽ chờ chàng hỏi cô ấy sao, đến lúc đó, tức giận vẫn là bản thân ta, cho nên ta vì sao không tự mình hỏi?"

Lý Mộ nói: "Ý tứ của ta là, nàng vì sao sẽ bỗng nhiên làm như vậy?"

Liễu Hàm Yên nhìn hắn, nói: "Không phải đột nhiên, từ ngày đó cô ấy xuất hiện ở Thần Đô, ta đã nghĩ, cảm tình của chàng đối với cô ấy, không phải ta có thể so sánh, nhỡ đâu chàng ngày nào đó chạy theo cô ấy, ta làm sao bây giờ?"

Lý Mộ khó chịu nói: "Nàng nói gì vậy, nàng là thê tử ta cưới hỏi đàng hoàng, ta sao có khả năng theo người khác chạy mất?"

Liễu Hàm Yên hỏi: "Cho nên, nếu bảo chàng ở giữa ta cùng cô ấy chọn một, chàng sẽ chọn ai?"

Lý Mộ nghĩ nghĩ, thử hỏi: "Ta có thể tất cả đều lấy hay không… Ài, nàng đừng cắn…"

Hồi lâu sau, Liễu Hàm Yên tựa vào trong lòng Lý Mộ, nói: "Dù sao đã có Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch, thêm một cô ấy không nhiều, bớt một cô ấy cũng không thiếu, nếu là người khác, cô ta đừng mơ vào cửa Lý gia, nhưng ai bảo cô ấy là Lý Thanh chứ…"

Nàng tựa đầu lên ngực Lý Mộ, nói: “Ta nói cho chàng nha, Lý Thanh ta đã giúp chàng cưới về, chàng về sau không thể lấy bất cứ lý do nào vứt bỏ ta, bất cứ cái nào…”

Nàng nói một lát, thanh âm liền nhỏ xuống, thong dong cùng tự tin vừa rồi khi đối mặt Lý Thanh đã biến mất.

Ngực áo Lý Mộ, bị nước mắt của nàng ướt nhẹp.

Lý Mộ giờ phút này mới rõ, mấy ngày nay, nàng đang lo lắng cái gì.

Tình huống lúc còn nhỏ bị cha mẹ vứt bỏ, tạo thành tổn thương đối với nàng, đến nay chưa xóa nhòa.

Lý Mộ ôm chặt nàng, nghiêm túc nói: “Ta vĩnh viễn sẽ không bỏ nàng, vĩnh viễn…”

…

Cung Trường Nhạc.

Chu Vũ phê duyệt mấy phong tấu chương, bỗng nhiên ngẩng đầu hỏi: “Lý Mộ đâu, hắn hôm nay không đi Thượng Thư tỉnh sao, buổi chầu sớm cũng chưa nhìn thấy hắn.”

Mai đại nhân nói: “Hôm nay tựa như thật sự chưa nhìn thấy hắn.”

Chu Vũ nghĩ nghĩ, buông bút, nói: “Vô duyên vô cớ không thượng triều, trẫm xem hắn đang làm cái gì.”

Nàng vung tay, trước mắt liền xuất hiện một hình ảnh.

Trong hình ảnh, tựa như là con đường nào đó của Thần Đô, trên đường dòng người như dệt, hai bên trái phải Lý Mộ, đều có một nữ tử xinh đẹp, hắn lúc thì ôm bên trái, lúc thì ôm bên phải…

Mai đại nhân nhìn hình ảnh trước mắt, ngạc nhiên nói: “Nữ tử kia, không phải con gái Lý Nghĩa đại nhân sao, cô ấy cùng Lý Mộ…”

Chu Vũ hừ một tiếng, nói: “Trẫm biết ngay mà, quan hệ bọn họ không đơn giản như vậy, hắn mỗi ngày đi Tông Chính tự, so với tới cung Trường Nhạc còn thường xuyên hơn, trước kia

trẫm ban thưởng hắn cung nữ hắn không cần, trẫm còn tưởng hắn không gần nữ sắc, bây giờ xem ra, nam nhân trong thiên hạ đều như nhau cả…”

Mai đại nhân lúng túng nói: “Hắn ưu tú như vậy, người thích hắn, tự nhiên nhiều một chút, chuyện ngươi tình ta nguyện, cũng không thể dị nghị…”

Chu Vũ phất tay xua tan hình ảnh, trong lòng có chút bực bội.

Lý Mộ lại có một vị thê tử, ý nghĩa, số lần hắn đến cung Trường Nhạc sẽ càng ít.

Lúc này mới ngày đầu tiên, hắn đã ngay cả buổi chầu sớm cũng không lên nữa…

Hết chương 602.

Chương 603. Náo nhiệt

Đầu đường Thần Đô.

Dân chúng nhìn ba bóng người phía trước, nhỏ giọng nghị luận.

“Đó không phải tiểu Lý đại nhân sao.”

“Hắn đi cùng ai thế?”

“Vị kia bên trái tiểu Lý đại nhân là Lý phu nhân, vị kia bên phải, hình như là con gái của Lý Nghĩa đại nhân, tiểu Lý đại nhân sao lại khoác tay nàng?”

“Cái này còn cần hỏi, tiểu Lý đại nhân lật lại bản án cho Lý Nghĩa đại nhân, lại cứu Lý cô nương ra tù, nàng cảm động, lấy thân báo đáp, cũng rất bình thường…”

“Đây cũng là một đoạn giai thoại, cũng có thể viết thành kịch, bọn họ trai tài gái sắc, nhìn cũng xứng…”

“Khó trách tiểu Lý đại nhân nói sẽ không để Lý đại nhân tuyệt hậu, thì ra là ý tứ này.”

“Cái này, Lý đại nhân là thật có hậu rồi…”

Ba ngày qua, Lý Mộ sinh ra một loại cảm giác cuộc đời tốt đẹp cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Hắn thậm chí nghĩ, dứt khoát từ quan quy ẩn cho xong, về Bạch Vân sơn nhàn vân dã hạc, ngoài việc chuyên tâm tu hành, hưởng hết phúc tề nhân, chẳng phải sướng sao?

Về sau sở dĩ từ bỏ suy nghĩ này, là vì hắn nghĩ tới nữ hoàng.

Cho dù muốn đi, cũng là sau khi giúp nữ hoàng quét sạch toàn bộ trở ngại, báo đáp ơn tri ngộ hắn.

Đương nhiên, hắn còn cần báo thù năm đó của nhạc phụ đại nhân.

Đoạn thời gian trước, án này tuy ồn ào, cả nước đều biết, nhưng kết quả lại không hoàn toàn theo ý người ta.

Mấy thủ phạm chính, đều được miễn tử kim bài chuộc tội, chỉ có một người nhận trừng phạt nên có.

Tòng phạm còn lại, tam tỉnh vì duy trì triều đình ổn định, chỉ là nhẹ nhàng bâng quơ phạt mấy tháng bổng lộc, tựa như trả giá vu hãm quan to tứ phẩm của triều đình, chỉ là mấy tháng bổng lộc.

Đối với bọn họ mà nói, chuyện này đã kết thúc.

Nhưng đối với Lý Mộ mà nói, đây chỉ là một khởi đầu.

Hắn vươn tay, nhẫn trên tay hiện lên một đạo hào quang, một quyển sổ xuất hiện ở trong tay.

Đây là tội chứng bộ phận quan viên đảng cũ của Chu Trọng mấy năm nay thu được, những người này, đều là người năm đó liên hợp vu hãm Lý Nghĩa, làm Hình bộ thị lang, lại rất được đảng cũ tín nhiệm, gã lợi dụng điều kiện của chức vụ, thu thập những chứng cứ phạm tội này là quá đơn giản.

Tội danh của những người này có lớn có nhỏ, Lý Mộ lấy ra một tờ giấy, viết xuống trên giấy một chuỗi cái tên, sau khi tự hỏi, khoanh lại một cái trong đó.

Vương Luân, đảm nhiệm Lại bộ lang trung, lúc ấy nhiều lần thượng tấu, yêu cầu nghiêm trị Lý Thanh, chính là người này.

Lý Mộ cũng không phải ghi thù, chỉ là nhiều người như vậy, hắn dù sao cũng phải tìm một người khai đao trước.

Hắn rời khỏi Trung Thư tỉnh, đi ra cửa cung, hướng Hình bộ đi đến.

Hình bộ, trong thị lang nha, Dương Lâm thoải mái tựa vào trên ghế, trong lòng cảm thán không thôi.

Gã vốn tưởng, gã còn phải rèn luyện thêm nhiều năm, mới có thể ở trước khi nghỉ hưu, lăn lộn đến vị trí thị lang. Nhưng ai có thể ngờ được, Hình bộ xảy ra biến đổi lớn như thế, vị trí vô số người đều nhìn chằm chằm, cuối cùng để gã nhặt tiện nghi.

Ánh mắt Dương Lâm lơ đãng nhìn phía ngoài cửa sổ, ngoài cửa sổ có một bóng người chợt lóe qua.

Dương Lâm lập tức từ trên ghế đứng dậy, đi tới cửa, nói: "Lý đại nhân đến Hình bộ, có cái gì dặn dò phải không?"

Tuy phẩm cấp của gã đã cao hơn Lý Mộ, nhưng ở trong triều, phẩm cấp không thể đại biểu tất cả, ở trước mặt Lý Mộ, gã vẫn như cũ duy trì tôn kính cùng khiêm tốn.

Lý Mộ đưa một công văn cho gã, nói: "Nơi này có vụ án, Hình bộ mau chóng xử lý một chút."

Trung Thư tỉnh một ít quyết nghị liên quan đến quốc sách, hoặc là sự tình trọng đại, cần Môn Hạ tỉnh xét duyệt, Thượng Thư tỉnh chỉ đạo lục bộ thi hành, loại việc nhỏ này, Trung Thư xá nhân có quyền trực tiếp cưỡng chế Hình bộ.

Dương Lâm tiếp nhận công văn, sau khi đọc một chút, chấn động nói: "Cái này, Lại bộ lang trung Vương Luân Vương đại nhân…"

Lý Mộ nhìn hắn, hỏi: "Sao, Hình bộ phá án, cũng sẽ tùy từng người mà khác nhau?"

Dương Lâm vội vàng nói: "Tự nhiên không phải."

Lý Mộ nói: "Ta tin tưởng Dương đại nhân sẽ là một vị quan tốt, bằng không, ta cũng sẽ không ở trước mặt bệ hạ ra sức khuyên bảo, cho ngươi đảm nhiệm Hình bộ thị lang."

Dương Lâm ngẩn ra, gã vốn tưởng, gã có thể lên làm Hình bộ thị lang, là đảng cũ dốc hết sức thúc đẩy, trong lòng còn đang nghi hoặc, vì sao chức quan Lại bộ, đảng cũ một cái cũng chưa vớt được, mà Hình bộ gã thành công thượng vị…

Thẳng đến giờ phút này, gã mới biết được, gã có thể lên chức, không phải vì đảng cũ, mà là vì Lý Mộ.

Gã lập tức chắp tay nói: "Đa tạ Lý đại nhân…"

Lý Mộ phất phất tay, nói: "Không cần cảm tạ ta, là bệ hạ cảm thấy, Dương đại nhân lạc đường chưa sâu, muốn cho ngươi một cơ hội."

Dương Lâm đứng ở tại chỗ, ánh mắt dần dần trở nên do dự, gã biết, giờ phút này, gã đối mặt một lựa chọn trọng đại của cuộc đời.

Là tiếp tục làm việc cho đảng cũ, hay là hoàn toàn nghiêng về phía Lý Mộ.

Đảng cũ là Tiêu thị nắm giữ, mà Tiêu thị, là hoàng tộc chính thống của Đại Chu, cho dù Chu gia quyền thế ngập trời, nhưng không phải hoàng thất chính thống, rất nhiều quan viên trong triều, cùng với dân chúng Đại Chu, đều có khuynh hướng nữ hoàng có thể mang ngôi vị hoàng đế trả lại cho Chu thị, bởi vậy, tuy mấy năm nay đảng cũ luôn bị đảng mới chèn ép, lại vẫn cường đại, không thiếu vây cánh.

Gã làm việc cho đảng cũ, là gã cho rằng, Tiêu thị sớm hay muộn có thể nắm lại quyền lớn.

Nhưng gã làm việc cho Lý Mộ, lại có lý do gì?

Bệ hạ chung quy không thể mang ngôi vị hoàng đế truyền cho Lý Mộ, hoặc là con cháu Lý Mộ…

Sự tình liên quan tiền đồ, thậm chí là tài sản tính mạng của mình, Dương Lâm không dám tùy tiện làm quyết định. Gã nhìn về phía Lý Mộ, thử hỏi: “Xin hỏi Lý đại nhân, bệ hạ về sau chẳng lẽ muốn mang ngôi vị hoàng đế truyền cho Chu thị?”

Lý Mộ liếc gã, hỏi: “Đây là thứ ngươi ta làm thần tử có thể tùy tiện thảo luận sao?”

Dương Lâm mặt lộ vẻ khó xử, Lý Mộ biết gã đang lo lắng cái gì, nói: “Ngươi là sợ bệ hạ về sau truyền ngôi Tiêu thị, Tiêu thị tìm ngươi tính sổ?”

Dương Lâm nói: “Lý đại nhân, hạ quan trên có mẹ già, dưới có con nhỏ, không thể đặt cược, nhỡ đâu cược sai, tính mạng cả nhà hạ quan…”

Lý Mộ hỏi: “Ngươi cảm thấy, bệ hạ sẽ truyền ngôi khi nào?”

Dương Lâm lắc đầu nói: “Không biết.”

Lý Mộ chậm rãi nói: “Bệ hạ là cường giả cảnh giới thứ bảy, ít nhất cũng có thể sống qua ba giáp (180 năm), nàng bây giờ phong nhã hào hoa, cho dù muốn truyền ngôi, đó cũng là

chuyện mấy chục năm thậm chí hơn trăm năm sau. Ngươi cảm thấy, ngươi có thể sống đến lúc đó?”

Dương Lâm nghĩ nghĩ, cảm thấy Lý Mộ nói, tựa như có chút đạo lý, chờ khi đó, gã đã sớm cáo lão về quê, bảo dưỡng tuổi thọ, ngôi vị hoàng đế truyền cho ai, không có lấy một xu quan hệ với gã.

Hết chương 603.

Chương 604. Hiểu lầm của Lý Thanh (1)

Nhưng gã vẫn không dám cược, thấp thỏm hỏi Lý Mộ: “Bệ hạ sẽ không truyền ngôi sớm chứ?”

Lý Mộ nhìn gã một cái, nói: “Ngươi cảm thấy, bệ hạ giống bộ dáng sẽ bỗng nhiên truyền ngôi sao?”

Dương Lâm kinh ngạc nhìn Lý Mộ, như có điều hiểu ra.

Nếu nói bệ hạ trước kia có loại ý niệm này, gã không kỳ quái, bởi vì bệ hạ trước kia, căn bản mặc kệ triều đình, mặc kệ đảng mới cũ tranh, bất cứ chuyện gì, đều thuận theo tự nhiên.

Nhưng bây giờ, kết quả ủy nhiệm quan viên Lại bộ cùng Hình bộ nói lên, bệ hạ đã đang cố ý chèn ép đảng mới đảng cũ, mang quyền lực thu về trong tay mình, chẳng lẽ nói, bệ hạ có ý khác?

Lý Mộ nhìn gã, nói: “Bản quan biết, Dương đại nhân rất khó quyết định, bản quan cho ngươi thời gian ba ngày, cân nhắc cho kỹ… Ba ngày sau, chúng ta là bằng hữu hay kẻ địch, chỉ xem ngươi lựa chọn.”

Dương Lâm mặt lộ vẻ khổ, lời đã đến nước này, gã còn có lựa chọn khác sao?

Lý Mộ ở trong triều bằng hữu tuy không nhiều, nhưng hắn đối với bằng hữu là thật sự không tệ.

Ngắn ngủn nửa năm thời gian, Trương Xuân đã từ Thần Đô Úy, liên tục tăng lên mấy cấp, trở thành Lại bộ tả thị lang, đại thần thực quyền chân chính, tòa nhà ở, cũng từ hai tầng sân, ba tầng sân, cho tới bây giờ bốn tầng sân, mắt thấy sắp ở được tòa nhà lớp có năm tầng sân.

Đối với Dương Lâm một nhà ba thế hệ, rúc ở tòa nhà hai tầng sân mà nói, tòa nhà năm tầng sân, là giấc mơ xa không thể chạm tới của gã.

Trái lại kẻ địch của Lý Mộ, kẻ thì chết, kẻ thì biếm, may mắn chưa chết, cũng mất chức quan, mất tiếng tăm, Dương Lâm không chút nghi ngờ, sau khi gã trở thành kẻ địch của Lý

Mộ, không tới một tháng, gã chỉ sợ ngay cả nhà nhỏ hai tầng sân cũng không ở nổi.

Thiên lao Hình bộ, có lẽ đã là kết quả tốt, tệ một chút nữa, gã có thể chỉ có mấy tấm ván quan tài chắn đất.

Sau khi trải qua một phen cân nhắc kỹ càng, Dương Lâm thở dài một hơi, sau đó sắc mặt dần dần trở nên nghiêm nghị, nhìn Lý Mộ, nghiêm túc nói: "Từ giờ trở đi, hạ quan chỉ theo Lý đại nhân làm chủ, sai đâu đánh đó…"

Lý Mộ quả nhiên vẫn là không nhìn lầm người, người hắn nâng đỡ đi lên, không làm hắn thất vọng.

Không bao lâu, mấy tên bộ khoái Hình bộ liền từ cổng Hình bộ vội vàng đi ra, tới phường thị giải trí nơi nào đó, từ trong một lầu xanh, mang vị quý công tử đó bắt ra.

"Các ngươi nha môn nào?"

"Dám bắt ta, các ngươi biết ta là ai không, biết cha ta là ai không?"

"Hình bộ… Đương nhiệm Hình bộ thị lang là bạn của cha ta, còn không mau thả ta, đến Hình bộ rồi, các ngươi không có kết cục tốt đâu!"

…

Quý công tử dọc đường ồn ào không ngừng, bộ khoái Hình bộ khó có thể chịu được, dùng vải rách bịt miệng của hắn, dân chúng ven đường sau khi hỏi biết được, người này là vì một bản án cũ, bị Hình bộ gọi đến.

"Đây là công tử của Lại bộ lang trung Vương đại nhân mà, Hình bộ bắt hắn làm gì?"

"Lại bộ cùng Hình bộ, không phải quan hệ mật thiết sao?"

"Đó là trước kia, bây giờ Lại bộ thượng thư cùng thị lang, đều đổi người rồi."

"Lại bộ lang trung lại chưa thay, hắn cùng Hình bộ thị lang bây giờ có chút giao tình, chẳng lẽ quan hệ hai người rạn nứt rồi…"

…

Dân chúng luôn thích xem quyền quý quan viên náo nhiệt, đi theo suốt dọc đường.

Lại bộ.

Đang là thời gian bữa trưa, mấy quan viên Lại bộ kết bạn đi ra, chuẩn bị đi tửu lâu ăn cơm.

Lúc đi ngang qua Hình bộ, nhìn thấy bên ngoài Hình bộ có một đám dân chúng vây quanh, hướng bên trong xôn xao nghị luận, chỉ trỏ.

Một quan viên Lại bộ cảm khái nói: “Hình bộ thật đúng là bận bịu, thời gian ăn trưa cũng không thể nghỉ.”

Một quan viên khác của Lại bộ nói: “Vừa rồi lúc tới, nghe dân chúng nói, tựa như là công tử vị quan viên nào bị bắt, Hình bộ mang người trực tiếp từ lầu xanh xách ra, xem ra chuyện phạm phải không nhỏ.”

Vừa nghe nói là con cháu vị quan viên nào phạm sai lầm, vài tên quan viên Lại bộ nhất thời đều có hứng thú xem náo nhiệt.

Lại bộ lang trung Vương Luân cười ha ha, nói: “Cũng không biết là tiểu tử nhà ai, toàn gây chuyện cho trưởng bối, cũng nên quản giáo tốt một chút…”

Hắn thò đầu hướng đại sảnh Hình bộ nhìn vào, nhìn thấy một bóng người quỳ gối trên sảnh, bóng lưng nhìn qua là quen thuộc như vậy.

Một quan viên kinh ngạc nói: “Vương đại nhân, đây không phải…”

Vương Luân ngẩn ra một phen, sắc mặt liền dần dần trầm xuống.

Hắn như thế nào cũng không ngờ, xem náo nhiệt thế mà lại xem đến trên thân mình rồi…

Ở trong ánh mắt kỳ quái của mấy quan viên Lại bộ, Vương Luân bước vào Hình bộ.

Ở thị lang nha, hắn nhìn thấy Dương Lâm.

Vương Luân nhìn Dương Lâm, nhíu mày nói: “Dương đại nhân, đây là có chuyện gì?”

Dương Lâm bất đắc dĩ nói: “Cái này phải hỏi Vương công tử, ba năm trước, hắn theo đuổi một người phụ nữ đã có chồng, vì bức bách phụ nhân đó thuận theo, mang trượng phu của nàng đánh trọng thương, cuối cùng còn lợi dụng quyền thế, lập tội danh, mang người ta đưa vào đại lao, nhốt tới hôm nay. Trung Thư tỉnh cưỡng chế Hình bộ điều tra lại vụ án này, Hình bộ sau khi điều tra, phát hiện quả thực có việc này “

Vương Luân nghiến răng nói: “Ba năm trước đây vụ án này không phải đã trôi qua rồi sao?”

Dương Lâm nói: “Ba năm trước tuy đã kết án, nhưng Trung Thư tỉnh cho rằng, vụ án năm đó, Hình bộ xử lý bất công, yêu cầu phúc thẩm, bản quan cũng không có cách nào.”

Vương Luân hỏi: “Chẳng lẽ không thể duy trì phán quyết ban đầu?”

Dương Lâm lắc đầu nói: “Không thể, Trung Thư tỉnh chính là bất mãn đối với phán quyết ban đầu, mới làm ra quyết định điều tra lại, nếu Hình bộ vẫn như cũ không thay đổi, như vậy xui xẻo chính là bản quan.”

Vương Luân cả giận: “Đang yên đang lành, vì sao phải lật lại vụ án ba năm trước?”

Dương Lâm nhìn hắn, nói: “Cái này phải hỏi Vương đại nhân?”

Vương Luân ngạc nhiên nói: “Hỏi ta, ta làm sao vậy?”

Dương Lâm thở dài nói: “Ngày đó ta nói cho ngươi, đừng quản chuyện kia, ngươi thì ngược lại, liên tục dâng mấy sổ con, thế nào cũng phải dồn con gái Lý Nghĩa vào chỗ chết, bây giờ tốt rồi, nữ tử kia thành một trong các hồng nhan của Lý Mộ, hắn không tìm ngươi báo thù thì tìm ai?”

Vương Luân nói: “Ta lúc ấy không phải dựa theo ý tứ quận vương sao?”

Dương Lâm nói: “Cho nên con ngươi mới có hôm nay.”

Vương Luân hít thật sâu, hỏi: “Vậy con ta sẽ thế nào?”

Dương Lâm lắc lắc đầu: “Khó mà nói, hắn khiến người ta bị thương nặng, còn nói xấu mưu hại, làm dân chúng vô tội oan uổng vào tù, mấy tội cùng phạt, Vương gia các ngươi, có thể phải đền không ít tiền, ngồi tù cũng là không tránh được.”

Vương Luân nói: “Bổn vương biết, luật pháp là có thể dàn xếp. Dương đại nhân, lấy quan hệ của chúng ta, ngươi giúp ta chút.”

Hết chương 604.

Chương 605. Hiểu lầm của Lý Thanh (2)

Dương Lâm nghĩ nghĩ, nói: “Ngươi có thể mời Ngụy chủ sự đến giúp con ngươi biện hộ. Hắn là quen thuộc luật pháp nhất của Hình bộ, có lẽ hắn có thể giúp con ngươi tranh thủ giảm hình phạt.”

Một lát sau, nha phòng nào đó của Hình bộ, Vương Luân nắm tay Ngụy Bằng, nói: “Ngụy chủ sự, khuyển tử liền kính nhờ ngươi, sau khi xong việc, bản quan tất có hậu tạ.”

Ngụy Bằng gật gật đầu, nói: “Ta cố hết sức đi.”

Nói xong, hắn chậm rãi đi vào công đường.

Vương Luân hỏi Dương Lâm: “Hình bộ lần này sẽ phán như thế nào?”

Dương Lâm nghĩ nghĩ, nói: “Khiến người ta bị thương nặng, hãm hại vào tù ba năm, bạc nộp phạt ít nhất ở hai trăm lượng, cái này còn là ở dưới tình huống được đối phương thông cảm, ngoài ra, ít nhất ở tù năm năm, hẳn là cũng không tránh được. Cụ thể có thể giảm bao nhiêu, phải xem Ngụy chủ sự phát huy “

Ước chừng một khắc đồng hồ sau, Ngụy Bằng chậm rãi từ công đường đi ra.

Vương Luân hỏi: “Kết quả thế nào?”

Ngụy Bằng nói: “Miễn rồi.”

Vương Luân ngạc nhiên lẫn vui mừng nói: “Miễn ngồi tù?”

Ngụy Bằng nói: “Miễn nộp phạt bạc, chỉ phán ở tù hai mươi năm.”

Vương Luân ngẩn ra một phen, sau khi ý thức lại, túm áo hắn, nghiến răng nói: “Ngươi nói cái gì, ngươi rốt cuộc là cãi như thế nào?”

Dương Lâm vội vàng nói: “Vương đại nhân, chú ý hành vi của ngươi, hành vi.”

Hắn vừa dứt lời, mấy bóng người đi vào Hình bộ, nhìn Vương Luân, hỏi: “Là Lại bộ lang trung Vương Luân phải không?”

Trong lòng Vương Luân đang nổi giận, tức giận nói: “Chính là bản quan, các ngươi là người nào?”

Rắc!

Hai người ấn cánh tay Vương Luân, một người khác đeo gông xiềng lên trên tay hắn, nói: “Tông Chính tự thẩm tra, ngươi ở trong mấy năm qua, nhiều lần lấy quyền lực mưu việc cá nhân, ở lúc bình định kết quả khảo hạch của quan viên tồn tại bất công nghiêm trọng, ngoài ra, ngươi thoát tội cho con, lấy thân phận Lại bộ lang trung, tạo áp lực cho Hình bộ, cũng trái luật nghiêm trọng, theo chúng ta đi Tông Chính tự một chuyến.”

Vương Luân hoảng sợ nói: “Các ngươi đang nói cái gì, bản quan là mệnh quan triều đình, các ngươi không có quyền làm như vậy.”

“Ngươi còn biết ngươi là mệnh quan triều đình?” Quan viên đó của Tông Chính tự liếc hắn, phất tay nói: “Biết pháp phạm pháp, tội thêm một bậc, mang đi!”

Mắt thấy Vương Luân bị mang đi, Dương Lâm thở dài, nói: “Đã sớm nói cho ngươi, lúc không nên ra mặt thì đừng ra mặt, nhưng ngươi lại không chịu nghe.”

Ở ngoài Hình bộ, mấy quan viên Lại bộ có chút há hốc mồm.

Buổi sáng còn tốt lành, chỉ thời gian ra ngoài ăn bữa cơm trưa, lang trung đại nhân đã bị mang đi rồi.

Dân chúng vây xem cũng xôn xao nghị luận.

“Một nhà này, cha con đều bị bắt, tạo nghiệt à.”

“Phụ thân tạo nghiệt, con càng tạo nghiệt, vốn đền chút bạc, đi tù vài năm là ra được, lần này xong rồi, tù tới hai mươi năm, đi ra là khi nào rồi.”

“Ngụy chủ sự biện hộ, thật đúng là tuyệt.”

“Cái này tính là gì, ngay tháng trước, có kẻ giết người, vốn bị phán sung quân, người nhà hắn bỏ số tiền lớn mời Ngụy chủ sự biện hộ, ngươi đoán sau đó thế nào?”

“Thế nào?”

“Ngày hôm qua vừa bị chém.”

Một chỗ phòng trực của Hình bộ, Ngụy Bằng đang biên soạn hồ sơ, Dương Lâm đứng ở trước bàn, hỏi: “Ngươi cùng con Vương Luân có thù oán à?”

Ngụy Bằng gật gật đầu, nói: “Từng có xung đột.”

Dương Lâm nói: “Về sau chú ý, vẫn là đừng mang ân oán cá nhân đưa vào việc công.”

Ngụy Bằng nói: “Hạ quan xin nhận dạy bảo.”

Dương Lâm lắc đầu rời khỏi. Bút trong tay Ngụy Bằng, bởi vì vừa rồi trì hoãn, lơ lửng quá lâu, một giọt mực nước rơi ở trên hồ sơ hắn đã viết hơn phân nửa, nhanh chóng lan ra, để lại một mảng nét mực.

Ngụy Bằng nhìn nét mực đó, thấp giọng nói, “Trở về.”

Nét mực lan ra trên hồ sơ nhanh chóng co lại, cuối cùng hình thành một mảng mực nước, nhẹ nhàng bay lên, một lần nữa trở lại bút lông, trên giấy sạch sẽ như mới.

So sánh với Lại bộ thượng thư, tả hữu thị lang bị tước quan miễn chức, một Lại bộ lang trung nho nhỏ bị bỏ tù, căn bản không dẫn tới bao nhiêu người chú ý.

Nhưng đối với quan viên đảng cũ mà nói, việc này lại đáng giá coi trọng.

Nay đã khác xưa, trước kia bọn họ một mình nắm giữ Lại bộ, nhưng bây giờ, Lại bộ lang trung, đã là quan viên quan chức cao nhất của bọn họ ở Lại bộ, hai vị Lại bộ lang trung mất đi một vị, đối với bọn họ mà nói, cũng là tổn thất to lớn.

Trong tòa phủ đệ nào đó ở Nam Uyển đang tiến hành một cuộc nói chuyện bí mật.

“Vương Luân sao bỗng nhiên gặp chuyện?”

“Đã hỏi Dương Lâm, hắn nói là ý tứ của Trung Thư tỉnh, sau lưng hẳn là Lý Mộ đang làm việc.”

“Vương Luân từng nhận lệnh ta, ra sức can gián trên triều đình, xử tử con gái Lý Nghĩa, hôm nay ta nghe nói, con gái Lý Nghĩa ở trong nhà Lý Mộ, rất thân cận với hắn, có lẽ đã trở thành nữ nhân của hắn, hắn đây là đang trả thù.”

Nơi đây lặng lẽ hồi lâu, mới có người thở dài, giọng điệu không cam lòng nói: “Theo ý kiến bổn vương, tạm thời vẫn là đừng trêu chọc Lý Mộ kia, hắn có nữ hoàng che chở, bản thân lại không lộ sơ hở, chúng ta không thể làm gì hắn, cũng không cần thiết đối đầu tới chết với hắn. Chớ quên, đối thủ của chúng ta chỉ có một, chỉ cần chiến thắng Chu gia, bất luận kẻ nào cũng không là uy hiếp của chúng ta nữa.”

Có người thở ra một hơi, nói: “Bây giờ, sợ không phải chúng ta trêu vào Lý Mộ hay không, mà là hắn có trêu vào chúng ta hay không. Nếu con gái Lý Nghĩa đã là nữ nhân của hắn, như vậy Lý Nghĩa chính là nhạc phụ của hắn, hắn rất có khả năng muốn báo thù cho Lý Nghĩa.”

“Hắn không phải đã lật lại bản án cho Lý Nghĩa sao?”

“Lật lại bản án, không phải báo thù, nhìn từ chuyện Vương Luân, người này có thù nhất định báo, nhanh như vậy đã ra tay với Vương Luân, chỉ sợ sẽ không dễ dàng buông tha người khác.”

Hắn vừa dứt lời, liền có người từ bên ngoài gõ gõ cửa.

Hắn đi qua, mở ra cửa phòng, một hạ nhân thì thầm vài câu với hắn, khi đi vào phòng, sắc mặt hắn cực kỳ âm trầm, nói: “Trừ Lại bộ tả lang trung Vương Luân, hữu lang trung Tiết Nham, cũng bị người của Tông Chính tự mang đi rồi.”

Bốp!

“Buồn cười!” Nam Dương quận Vương Nhất đập bàn tay lên trên bàn, đứng bật dậy, cả giận nói: “Hắn rốt cuộc muốn làm gì!”

Lý phủ, Lý Mộ nắm tay Lý Thanh, nói: “Những người năm đó, một tên cũng đừng nghĩ chạy thoát.”

Liễu Hàm Yên liếc Lý Mộ một cái, ho nhẹ một tiếng.

Lý Thanh có chút bối rối buông tay Lý Mộ, tuy giữa ba người, có một số việc đã đạt thành ăn ý, nhưng da mặt của nàng mỏng hơn nhiều, ở dưới tình huống có người thứ ba, vẫn là không quá quen chàng chàng thiếp thiếp với Lý Mộ.

Lý Mộ tay trái nắm tay Lý Thanh, tay phải nắm tay Liễu Hàm Yên, phúc tề nhân cũng không phải dễ hưởng như vậy, nếu không thể xử lý công bằng, hậu cung cháy là chuyện sớm hay muộn.

Hết chương 605.

Chương 606. Danh sách… (1)

Liễu Hàm Yên nhìn nhìn Lý Thanh, hỏi Lý Mộ: “Chàng tính khi nào chính thức đón muội ấy về Lý gia, chúng ta cần chuẩn bị trước.”

Lý Thanh lắc đầu nói: “Không cần phiền toái như vậy.”

Liễu Hàm Yên cùng Lý Thanh tuy đều là nữ tử, nhưng đối với chuyện thành hôn, nhận biết hoàn toàn khác nhau.

Trong lòng Liễu Hàm Yên vẫn là nữ tử thế tục, hy vọng có thể có một hôn lễ lãng mạn, tràn ngập cảm giác nghi thức.

Lý Thanh lúc còn rất nhỏ đã vào Phù Lục phái, có sự tiêu sái cùng tùy tính của tu hành giả, tu hành giả song tu, chỉ cần hai người ngươi tình ta nguyện, lập tức có thể vào động phòng, có thể giảm đi tất cả lưu trình rườm rà.

Liễu Hàm Yên lắc đầu nói: “Vậy không được, bị người khác biết, còn tưởng rằng là ta bạc đãi muội.”

Lý Thanh thì kiên trì nói: “Thật sự không cần, chỉ cần ba người chúng ta có thể vĩnh viễn bên nhau, như vậy đủ rồi.”

“Ba người?” Liễu Hàm Yên nhìn Lý Thanh, tựa như là ý thức được cái gì, dùng ánh mắt cổ quái nhìn nàng, hỏi: “Sư muội, muội sẽ không là cảm thấy, Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch, chỉ là nha hoàn nhà chúng ta chứ?”

Một mình Lý Thanh trở về phòng im lặng, vẻ mặt trên mặt Liễu Hàm Yên có chút vui sướng khi người gặp họa.

Lý Mộ quật một cái ở trên mông nàng, nói: “Nàng cố ý à…”

Khóe miệng Liễu Hàm Yên cong lên, nói: “Ta chỉ là để cô ấy thể hội một chút cảm thụ của ta mà thôi, với lại, cô ấy sớm hay muộn phải biết, ta không nói cho cô ấy, chẳng lẽ chàng sẽ tự mình nói cho cô ấy?”

Lý gia đại phu nhân quả nhiên là vì trả thù, bởi vì Lý Thanh, nàng trước kia cũng rơi không ít nước mắt.

Lý Thanh khiến nàng chịu tủi thân và uất ức, nàng muốn dùng Vãn Vãn và Tiểu Bạch trả thù lại.

Nàng quả nhiên vẫn là Liễu Hàm Yên lòng dạ hẹp hòi kia.

Nhưng cũng là Liễu Hàm Yên mà Lý Mộ thích.

Rất nhiều chuyện, nàng và Lý Thanh mở miệng, so với Lý Mộ mở miệng càng thích hợp hơn.

Nghĩ thông suốt một điểm này, Lý Mộ ôm nàng, xoa xoa chỗ hắn vừa rồi đánh, nói: "Không đau chứ?"

Liễu Hàm Yên đỏ mặt gạt tay ra hắn, nói: "Quy củ chút, Vãn Vãn và Tiểu Bạch còn ở bên đó…"

Lý Mộ nhìn qua, hai tiểu nha đầu đang ngồi cùng cái xích đu lập tức dùng hai tay che mặt, ánh mắt từ trong kẽ ngón tay lọt ra.

Lý Mộ đành phải bỏ tay ra, tức giận nói: "Chuyện của người lớn, trẻ con đừng nhìn lung tung…"

"Người ta không nhỏ nữa…"

"Ta, ta cũng không phải trẻ con…"

…

Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch mở miệng giải thích cho bản thân, Lý Mộ phất phất tay, nói: "Đi đi đi, về phòng mình chơi."

Tuy các nàng có một số nơi quả thực không nhỏ, nhưng tuổi còn đều ở mười tám tuổi trở xuống, chỉ cần chưa tới mười tám tuổi, ở trong mắt Lý Mộ, các nàng là khác với Liễu Hàm Yên Lý Thanh.

Lý Mộ có thể ôm bản thể Tiểu Bạch, nhưng chỉ cần nàng hóa hình, trong lòng hắn sẽ sinh ra cảm giác tội lỗi.

Vãn Vãn cũng tương tự, nàng hai năm qua hầu như không có gì biến hóa, vẫn tham ăn ham chơi, biến hóa duy nhất chính là ánh mắt càng thêm câu người, chỉ cần nhìn ánh mắt của nàng, linh hồn giống như cũng muốn rơi vào.

Tiểu Bạch và Vãn Vãn, một câu hồn, một nhiếp hồn, song xu hợp bích. Khi đứng chung một chỗ, Lý Mộ có đôi khi cũng

không chống đỡ được.

Lý Thanh một mình ở trong phòng im lặng. Liễu Hàm Yên báo được thù lớn, tràn ngập cảm giác thành tựu, đi Diệu Âm phường tìm mấy hảo tỷ muội của nàng. Nàng tính mang Diệu Âm phường mua hết lại, đang bàn về giá với phường chủ.

Lý Mộ rảnh rỗi không có việc gì, xem Vãn Vãn và Tiểu Bạch ở trong sân chơi cờ phi hành*. Các nàng trước khi chơi đã ước định, ai thua, lần sau Lý Mộ ngủ thư phòng, người đó phải làm ấm giường. Lý Mộ xem non nửa canh giờ, một ván cờ phi hành, các nàng thế mà còn chưa phân ra thắng bại.

(*:một trò chơi cờ chéo của Trung Quốc tương tự như trò chơi Ludo phương Tây và trò chơi Pachisi của Ấn Độ.)

Đang chán đến chết, một vật trong hồ thiên không gian bỗng nhiên truyền đến động tĩnh lạ.

Lý Mộ vươn tay, linh loa hiện ra trong tay.

“Đến cung Trường Nhạc.”

Trong linh loa chỉ truyền đến một câu này, liền không còn có bất cứ thanh âm nào nữa.

Mấy ngày qua, trong nhà chính hắn cũng không chiếu cố nổi, đắm chìm ở trong ôn nhu hương, hoàn toàn quên nữ hoàng.

Một khắc sau, Lý Mộ xuất hiện ở cung Trường Nhạc, khom người hỏi: “Bệ hạ có gì dặn dò?”

Nữ hoàng ném cho hắn một tấm lệnh bài, nói: “Từ giờ trở đi, ngươi chính là Trúc vệ phó thống lĩnh. Về sau cùng A Ly cùng nhau chấp chưởng Trúc vệ.”

Nội vệ của nữ hoàng có tứ vệ, tên phân biệt là mai, lan, trúc, cúc.

Tên tứ vệ khác nhau, chức năng cũng không giống nhau.

Mai vệ ở Thần Đô, phụ trách giám sát bách quan, thống lĩnh là Mai đại nhân.

Lan vệ phân tán các quận, chức trách là giám sát quan viên địa phương, thống lĩnh Lý Mộ chưa từng gặp.

Trúc vệ là tổ chức hành động đặc biệt, phụ trách chấp hành nhiệm vụ đặc thù, như phụng hoàng mệnh truy tra loạn thần nghịch tặc các thứ, thống lĩnh là Thượng Quan Ly.

Cúc vệ là thần bí nhất trong tứ vệ, nghe nói là tổ chức chuyên môn phụ trách tình báo trong nội vệ, ở Yêu quốc, Quỷ Vực, thậm chí là trong Ma Tông, đều có thám tử cùng nằm vùng.

Lý Mộ nhận lấy lệnh bài, cũng không nói lời thừa nhiều, nói: "Thần lĩnh chỉ."

Hắn định vị đối với bản thân rất rõ ràng, hắn chính là một viên gạch, nữ hoàng cần hắn ở nơi nào, hắn liền ở nơi đó.

Nhưng, nữ hoàng ù ù cạc cạc triệu hắn đến nơi đây, chỉ là cho hắn một tấm lệnh bài, sau đó liền không có chuyện khác, tấm lệnh bài này, nàng hoàn toàn có thể để Mai đại nhân chuyển giao cho hắn, không cần chuyên môn để hắn lăn qua lộn lại một chuyến.

Cầm lệnh bài, Lý Mộ cũng không ở lâu, đi ra khỏi cung Trường Nhạc, nói với Thượng Quan Ly bên ngoài: "Thượng Quan thống lĩnh, khoảng thời gian này, ta còn có chuyện khác phải bận, Trúc vệ còn cần ngươi lưu tâm nhiều hơn."

Thượng Quan Ly thản nhiên nói: "Thời điểm không có ngươi, Trúc vệ cũng là một mình ta quản lý."

Thượng Quan Ly đã không có ý kiến gì, Lý Mộ liền có thể an tâm bận việc của mình, rời khỏi cung Trường Nhạc, hắn liền trực tiếp trở về Trung Thư tỉnh. Ở Trường Nhạc cung, Chu Vũ nhìn một đống tấu chương trên bàn, nói: "Nhìn đi, bên người mới có thêm một nữ nhân, ngay cả quốc sự cũng không để ý tới, ngự thiện phòng không đi, cung Trường Nhạc cũng không đến, trẫm nên cấm bọn họ nạp thiếp…"

Mắt thấy thái độ của bệ hạ đối với Lý Mộ càng ngày càng kỳ quái, Mai đại nhân mặt lộ vẻ cay đắng, nhưng cũng không tiện xen mồm.

Trung Thư tỉnh, Lý Mộ khó hiểu hắt xì một cái, gạch hai cái tên trong danh sách trên bàn.

Lưu Nghi từ bên ngoài đi vào, đặt mấy quả quýt ở trên bàn trước mặt Lý Mộ, cười nói: "Lý đại nhân, đây là quýt quê nhà bản quan, tuy không mỹ vị ngọt lành như quýt cống, nhưng hương vị cũng không tệ, ngươi có thể mang về nếm thử."

Hết chương 606.

Chương 607. Danh sách… (2)

Trung quận không trồng quýt, trước kia thật ra là có người từng dời trồng, dùng pháp lực tỉ mỉ bồi dưỡng, kết ra trái cây, vừa nhỏ vừa đắng, về sau liền không có ai thử nữa. Loại hoa quả này, bình thường là từ mấy quận phía nam vận chuyển tới, giá cao thái quá, không phải dân chúng bình thường tiêu chi trả nổi.

Lý Mộ cười nói: "Cảm ơn Lưu đại nhân."

Lưu Nghi đã ăn quýt cống của Lý Mộ, chỉ là đến hoàn lễ mà thôi, nói: "Đừng khách khí."

Hắn đang muốn rời khỏi, nhìn thấy trên bàn Lý Mộ đặt một tờ giấy, hỏi: "Đây là cái gì?"

Lý Mộ thuận miệng nói: "Ồ, cái này à, nhàn rỗi không có việc gì, luyện chữ…"

"Lý đại nhân thật là có nhã hứng…"

Lưu Nghi cười khen một câu, liền rời khỏi nha phòng của Lý Mộ, chỉ là trong lòng không khỏi có chút tò mò, nào có ai dùng tên người luyện chữ, Vương Luân, Tiễn Long, tựa như là Lễ bộ tả hữu lang trung, sau những cái tên này, Ngả Đồng, Ngô Thắng, Trần Quảng, nghe quen tai, tựa như cũng đều là quan viên trong triều…

Buổi chầu sớm.

Trước đó vài ngày, trong triều sóng gió không ngừng, đã xảy ra một hồi biến động lớn nhiều năm qua cũng chưa từng có.

Cho đến ngày nay, trận biến động lan đến vô số quan viên đó mới bình ổn xuống.

Trên buổi chầu sớm lại khôi phục yên tĩnh.

Nhưng rất nhanh, đã có quan viên phát hiện, triều đình hôm nay tựa như quá mức yên tĩnh, yên tĩnh như là đột nhiên thiếu đi rất nhiều người.

Có quan viên nhìn bốn phía, nhìn thấy chung quanh, quả thực trống ra một ít vị trí.

Trên Tử Vi điện, vị trí quan viên đứng, là cố định.

Tam tỉnh lục bộ cửu tự, thượng thư, thị lang, lang trung, tự khanh, thiếu khanh, mỗi người đều có vị trí của mình, vị trí này cố định không thay đổi, buổi chầu sớm mỗi ngày, người nào xin nghỉ, nhìn là biết ngay.

Hôm nay, trong đội ngũ quan viên chỉnh tề xuất hiện rất nhiều chỗ trống.

Quan viên trước điện tứ phẩm trở lên, cũng không có vị trống.

Nhưng từ giữa điện bắt đầu, vị trí trống của quan viên liền nhiều hẳn lên, hầu như cách hai người liền có một chỗ trống, tính tổng lại, chầu sớm hôm nay, có hơn hai mươi quan viên chưa tới.

Cho dù là xin nghỉ, cũng không có khả năng hai mươi quan viên đồng thời xin nghỉ, hơn nữa quan nha chỗ những quan viên đó, cũng không có thượng quan phê chuẩn.

“Chuyện gì vậy, Ngả đại nhân đi đâu rồi?”

“Ngô đại nhân sao chưa tới?”

“Trần đại nhân ngày hôm qua vừa nạp một người thiếp, chẳng lẽ là dậy muộn?”

“Vương đại nhân cùng Tiền đại nhân đều chưa đến…”

“Vương đại nhân cùng Tiền đại nhân ngày hôm qua bị bắt, người khác là xảy ra chuyện gì, chung quy sẽ không là cũng bị bắt rồi chứ?”

…

“Ngả Đồng, Ngô Thắng, Trần Quảng…”

Lưu Nghi đứng ở phía trước, nghe quan viên phía sau nghị luận, trong lòng có chút nghi hoặc.

Tên các quan viên vắng mặt kia, nghe có chút quen tai, giống như từng thấy ở nơi nào.

Không bao lâu, hắn liền nhớ lại, loại cảm giác quen thuộc khó hiểu này, rốt cuộc đến từ nơi nào.

Những người này, không phải là quan viên Lý Mộ dùng tên của bọn họ luyện chữ sao?

Nhưng Lý Mộ dùng tên của bọn họ luyện chữ, cũng không đến mức mang người bọn họ luyện mất chứ, chẳng lẽ hắn không phải đang luyện chữ, mà là đang thi triển thần thông — Cũng chưa từng nghe nói, có thần thông nào, chỉ là viết tên, liền có thể làm người ta trực tiếp biến mất…

Kết hợp hiện tượng lạ trên triều đình, Lưu Nghi rất nhanh đã hiểu ra.

Tờ giấy đó, căn bản không phải Lý Mộ dùng để luyện chữ!

Đó là một phần danh sách!

Tên trên phần danh sách đó còn có, tiền Lại bộ hữu thị lang Cao Hồng, tiền Lại bộ thượng thư, Nam Dương quận vương, Tiêu Vân…

Lưu Nghi rốt cuộc ý thức được cái gì, mặt lộ vẻ chấn động, quay đầu nhìn Lý Mộ một cái, Lý Mộ hướng gã cười lộ răng, Lưu Nghi lập tức quay đầu, kinh hãi toát mồ hôi lạnh.

Trong đầu gã nhanh chóng vận chuyển, trên phần danh sách đó, hình như không có tên mình, hẳn là không có, gã còn mời Lý Mộ ăn quýt…

Nam Uyển.

Cao phủ.

Sáng sớm, người gác cổng Cao phủ, ngủ gật trong nhĩ phòng ở cửa, từ sau khi lão gia nhà mình bị tước đoạt chức quan, tuy nói người đến phủ ít đi, nhưng cũng không cần vào triều sớm nữa, trước kia lúc này, hắn sớm phải dậy mở cửa, giống như hôm nay, canh giờ này, còn có thể ở đây lười biếng ngáp.

Đối với hắn mà nói, lão gia gặp chuyện, ngược lại là một chuyện tốt, sáng sớm có thể ngủ nướng, cuộc sống cũng tốt đẹp hơn.

Phành, phành, phành!

Hắn đang lúc mơ màng, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng đập cửa dồn dập.

Người gác cổng bị giật mình, sau khi run rẩy một cái, cơn buồn ngủ hoàn toàn không còn.

Hắn đi tới cửa, giận dữ nói: "Sáng sớm ra, trong nhà chết người, gõ cái gì mà gõ!"

Người này gõ cửa cực không có cấp bậc lễ nghĩa, người bình thường gõ cửa, chú ý gõ nhẹ cùng tạm dừng, chỉ có báo tang mới sẽ dồn dập gõ mạnh như vậy.

Tiếng đập cửa dừng lại, ngoài cửa truyền đến thanh âm: "Hạ quan là tới bái phỏng Cao đại nhân."

Nghe được danh xưng "hạ quan", trong lòng người gác cổng đã xem thường ba phần, cơn giận của hắn còn sót lại chưa tiêu, lạnh lùng hỏi: "Có việc hẹn gặp trước sao?"

Người bên ngoài ngẩn ra một phen, sau đó nói: "Ặc, không có…"

Người gác cổng lạnh lùng nói: "Chưa hẹn gặp, sau khi hẹn gặp, mang bái thiếp đến."

Người nọ ngoài cửa nói: "Nhưng ta thật sự có việc gấp…"

Người gác cổng nói: "Gấp nữa cũng phải hẹn gặp, đây là quy củ của đại nhân."

Ngoài cửa người nói: "Có thể dàn xếp một chút hay không?"

Người gác cổng không chút khách khí nói: "Không thể dàn xếp…"

Người ngoài cửa rốt cuộc giận dữ, lạnh lùng nói: "Không thể dàn xếp thì thôi, người đâu, chuẩn bị Bạo Phá Phù…"

Ầm!

Hai tấm Bạo Phá Phù dán trên cổng Cao phủ, ở dưới pháp lực khống chế chợt phát nổ, phát ra một tiếng vang lớn, hai cánh cổng Cao phủ ầm ầm ngã xuống.

Người gác cổng Cao phủ đứng ở trong cổng, kinh ngạc nhìn cánh cổng đổ xuống, đầu một mảng trống trơn.

Chủ nhân nhà mình ở Thần Đô là nhân vật tôn quý cấp hầu, cho dù hắn đã không là Lại bộ thị lang nữa, lại vẫn là ca ca của Cao thái phi, hoàng thân quốc thích, người nào lớn mật như thế, thế mà dám nổ cổng Cao phủ?

Trương Xuân đứng ở ngoài cửa, phất phất tay đối với mấy quan lại của Tông Chính tự, nói: "Theo bản quan đi vào, tróc nã tội thần!"

Cửa nổ vang, đã sớm kinh động người Cao phủ.

Chỉ nháy mắt, mười mấy nha hoàn hạ nhân từ các nơi lao tới, vừa mới tới sảnh trước, đã thấy cảnh tượng cổng Cao phủ đổ xuống.

Tiền Lại bộ hữu thị lang Cao Hồng từ trong nhà vội vàng đi ra, nhìn thấy cổng Cao phủ bị người ta nổ tung, cơn giận xộc thẳng lên đỉnh đầu, nhìn Trương Xuân, trợn mắt muốn nứt, lớn tiếng: "Họ Trương, ngươi muốn làm gì!"

Đối với Trương Xuân, Cao Hồng cực kỳ chán ghét.

Không chỉ bởi Trương Xuân đoạt vị trí Lại bộ thị lang của hắn, còn bởi Trương Xuân là chó săn hàng đầu của Lý Mộ.

Hận một người, tự nhiên sẽ hận mọi thứ của người đó, bao gồm tay sai của hắn.

Hết chương 607.

Chương 608. Một lưới bắt hết

Trương Xuân nhìn Cao Hồng, thản nhiên nói: “Có vụ án, cần ngươi đến Tông Chính tự một chuyến, nhưng người gác cổng Cao phủ các ngươi từ chối không phối hợp, bản quan chỉ có thể thi thố vậy.”

Người gác cổng Cao phủ trốn ở góc phòng, run bần bật, không dám ngẩng đầu.

Cao Hồng tạm thời nhịn xuống cơn giận, hỏi: “Vụ án gì!”

Trương Xuân lượng: “Đi là biết.”

Cao Hồng lạnh lùng nói: “Ta nói như thế nào cũng là quốc cữu, chỉ bằng ngươi, còn chưa có tư cách triệu ta tới. Muốn truyền ta, lấy được dấu ấn Tông Chính tự khanh đến.”

Trương Xuân nhìn một tiểu lại Tông Chính tự bên cạnh, hỏi: “Có chuyện này?”

Tiểu lại đó gật gật đầu, nói: “Muội muội của Cao đại nhân là phi tử của tiên đế, tây cung Cao thái phi. Triệu con em hoàng tộc hoặc là hoàng thân quốc thích, cần đóng dấu của Tự khanh đại nhân, đại nhân quả thực không có quyền này.”

Trương Xuân nhìn Cao Hồng, nói: “Muốn ấn của Tự khanh bảo lưu phải không? Ngươi đợi lát nữa, ta đi chút rồi đến.”

Trơ mắt nhìn Trương Xuân dẫn người rời khỏi, Cao Hồng sắc mặt âm trầm. Trương Xuân dám đến Cao phủ phá cửa, nhất định là bắt được thóp gì của hắn, hắn trong khoảng thời gian ngắn, cũng có chút đoán không ra.

Hắn đi ra khỏi cổng Cao phủ. Trương Xuân quay đầu nhìn, nói: “Ở trước khi bản quan trở về, ngươi nơi nào cũng không thể đi. Rời khỏi Cao phủ mười trượng, là chạy án, Tông Chính tự có thể trực tiếp bắt bớ hoặc đánh giết.”

Sắc mặt Cao Hồng càng thêm âm trầm, nhưng chân bước ra, vẫn bước trở về.

Hắn đi trở về Cao phủ, nói với một hạ nhân: “Đi phủ quận vương trước, mang việc này báo cho quận vương.”

Trên đường về Tông Chính tự, Trương Xuân lẩm bẩm: “Cao phủ thoạt nhìn không nhỏ, có năm tầng sân nhỉ?”

Một tiểu lại bên cạnh hắn nói: “Cao phủ là tòa nhà lớn bảy tầng sân tiêu chuẩn.”

“Bảy tầng sân à.”

Trương Xuân nghĩ đến nhà hắn chỉ có bốn tầng sân, trong nhà cũng chỉ có hai nha hoàn, hai hạ nhân, vừa rồi ở Cao phủ, nha hoàn hạ nhân trong nháy mắt lao ra, có xấp xỉ hai mươi người, trong lòng liền cực kỳ hâm mộ.

Lúc này, chỉ nghe tiểu lại kia tiếp tục nói: “Cái này còn chưa là gì, tòa nhà của tiền Dương quận vương mới lớn, cả thảy có mười tầng sân, hắn có mười ba vị thê thiếp, mỗi một vị thê thiếp, đều có một căn phòng độc lập, mỗi người có một đại nha hoàn, bốn tiểu nha hoàn, trong phủ núi giả hồ nước, đình đài lầu các.”

Trương Xuân nghĩ đến giấc mộng ở trước khi từ quan ở tòa nhà năm tầng sân của hắn, lắc đầu nói: “Quá nhỏ rồi.”

Đoàn người đi vào cửa cung, trở lại Tông Chính tự, cũng không biết, giờ phút này trong triều đình đã sôi trào.

Quan viên vào triều ù ù cạc cạc thiếu đi hơn hai mươi vị, buổi chầu sớm đã không có cách nào tiến hành nữa. Thậm chí có quan viên đoán, có phải Ma Tông lẫn vào Thần Đô, chém giết những quan viên này hay không, mục đích là tạo thành hỗn loạn cho triều đình.

Sau đó Mai đại nhân đứng ra làm sáng tỏ, việc này không quan hệ với Ma Tông, đêm qua là Tông Chính tự thừa Trương Xuân dẫn dắt người của Tông Chính tự, đang bắt tội thần, để triều thần không cần lo lắng.

Mai đại nhân không làm sáng tỏ còn tốt, sau khi làm sáng tỏ, các triều thần càng thêm lo lắng.

“Cái gì, những đại nhân này đều bị bắt rồi?”

“Hơn hai mươi người, đều bị bắt vào Tông Chính tự?”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chúng ta sẽ không là cũng có phiền toái chứ?”

Hai mươi quan viên trong triều trong một đêm bị bắt, ở dưới tình huống không biết nguyên nhân, triều thần trên đại điện mỗi người cảm thấy bất an, nhất là qua lại gần với hơn hai mươi người này, càng kinh hồn táng đảm.

Một khắc nào đó, một quan viên tựa như ý thức được cái gì, lẩm bẩm: “Những người này, những người này đều là tòng phạm vụ án Lý Nghĩa năm đó.”

Hắn một lời bừng tỉnh mọi người, các quan viên đếm kỹ người vắng mặt hôm nay, chấn động phát hiện, những người này, đều không ngoại lệ, đều có liên quan với vụ án Lý Nghĩa năm đó, trước đó vài ngày, Lý Mộ khi lật lại bản án cho Lý Nghĩa, bọn họ làm tòng phạm, lại chưa từng chịu trừng phạt quá nặng, chỉ là bị phạt mấy tháng đến một năm bổng lộc.

Mọi người đều cho rằng đó đã là kết thúc, không ngờ đó thế mà chỉ là mở đầu.

Không có điềm báo, trong một đêm, các quan viên đó bị một lưới bắt hết.

Trương Xuân kiêm nhiệm Tông Chính tự thừa Lại bộ tả thị lang tự mình động thủ, là ai ở phía sau màn khống chế việc này, đã không cần đoán.

Trương Xuân là chó săn số một của Lý Mộ, luôn ở trên triều đường xung phong hãm trận cho Lý Mộ, hắn sẽ làm chuyện này, cũng nhất định là Lý Mộ cho phép.

Rất hiển nhiên, Lý Mộ không chỉ muốn lật lại bản án cho Lý Nghĩa, hắn còn muốn báo thù cho Lý Nghĩa.

Về phần nguyên nhân, trong lòng mọi người hoàn toàn rõ rồi.

Thần Đô ai chẳng biết, con gái Lý Nghĩa, là một trong các hồng nhan của Lý Mộ, không chỉ có vào ở nhà của hắn, hai người ra ngoài, cũng thường xuyên nắm tay mà đi, thân mật vô cùng, Lý Mộ lật lại bản án cho Lý Nghĩa, là vì Lý Nghĩa hàm

oan mà chết, mà hắn báo thù cho Lý Nghĩa, vì Lý Nghĩa là nhạc phụ của hắn.

Ánh mắt mọi người nhìn về phía chỗ Lý Mộ, lại phát hiện vị trí đó không một bóng người.

Rõ ràng hắn vừa rồi còn ở đó.

"Làm bậy, quả thực làm bậy!" Môn Hạ tả thị trung đi ra, trầm giọng nói: "Vô duyên vô cớ bắt đi hơn hai mươi triều thần, Tông Chính tự là muốn làm gì?"

Ánh mắt không ít người nhìn Thọ Vương phía trước, Thọ Vương lắc lắc đầu, nói: "Các ngươi đừng nhìn ta, ta không biết cái gì cả."

Trên điện có người lắc đầu thở dài, Thọ Vương là thân vương, lại là Tông Chính tự khanh, ngay cả một tự thừa cũng không quản được, thật sự là vô năng

Mai đại nhân nói: "Hôm qua Trương Xuân trước khi dẫn người bắt người, nói rõ Tông Chính tự có đủ chứng cứ."

Môn hạ tả thị trung mặt đen sì nói: "Hắn có chứng cứ gì, có thể bắt đi hơn hai mươi triều thần?"

Mai đại nhân thản nhiên nói: "Nội vệ không nhúng tay triều sự, thị trung đại nhân nếu muốn biết, chỉ cần mang Trương Xuân truyền tới điện là biết."

Hắn quay đầu nhìn về phía Thượng Quan Ly, Thượng Quan Ly đi đến trong rèm che, một lát sau đi ra, nói: "Truyền Trương Xuân."

Tử Vi điện cách Tông Chính tự chỉ có mấy trăm bước, thời gian nửa chén trà nhỏ, hắn đã bước nhanh đi vào đại điện.

Mai đại nhân nhìn Môn Hạ tả thị trung, nói: "Thị trung đại nhân có gì nghi hoặc, có thể trực tiếp hỏi Trương đại nhân."

Môn hạ tả thị trung nhìn Trương Xuân, lạnh giọng hỏi: "Trương thị lang, ngươi suốt đêm dẫn người bắt đi hai mươi triều thần, dẫn tới triều đình đại loạn, có phải nên cho bệ hạ, cho triều đình một câu trả lời hay không?"

Trương Xuân nói: “Tông Chính tự bắt người, đều có chứng cứ, xin hỏi thị trung đại nhân, muốn câu trả lời gì?”

Tả thị trung trầm giọng nói: “Hộ bộ viên ngoại lang Ngả Đồng phạm tội gì, ngươi phải bắt hắn vào Tông Chính tự?”

Hết chương 608.

Chương 609. Không thể không trừ (1)

Trương Xuân nói: “Hộ bộ viên ngoại lang Ngả Đồng, lợi dụng chức vụ, tham ô tiền thuế quốc khố, bản quan bắt hắn làm sao vậy?”

Mắt tả thị trung lộ ra nét chấn động, hỏi: “Có chứng cứ không?”

Trương Xuân nói: “Chứng cứ vô cùng xác thực.”

Tả thị trung lại nói: “Quang Lộc thừa Ngô Thắng “

Trương Xuân nói: “Quang Lộc thừa Ngô Thắng, lợi dụng quyền thế, nhiều lần uy hiếp, cưỡng bức bé gái, những bé gái đó nhỏ nhất mới tám tuổi, chẳng lẽ không nên bắt?”

Tả thị trung môi giật giật, lại nói: “Vậy Môn Hạ cấp sự trung Trần Quảng?”

Trương Xuân tiếp tục nói: “Môn Hạ cấp sự trung Trần Quảng, dung tung em trai hành hung, xâm chiếm nhà dân, đi cửa sau Hình bộ, để em trai chuộc tội phóng thích, phá hoại pháp lý, bản quan bắt hắn có sai?”

Hắn nhìn tả thị trung, lớn tiếng nói: “Còn có Thái Thường tự Vệ Sùng, Thái Thương thự Uông Ninh, Ti Nghi thự Trác Nhàn, mấy người này, thân là quan viên Đại Chu, lại làm ô dù cho những kẻ ác buôn bán phụ nữ trẻ em, bọn họ không nên bắt sao?”

Hắn từng vụ việc một nói ra tội trạng của hơn hai mươi người này, các quan trong triều nghe mà kinh hãi, những việc này, bọn họ nghe cũng chưa từng nghe, Trương Xuân đã dám bắt bọn họ, như vậy Tông Chính tự, có thể thật sự nắm giữ tội trạng của nhiều quan viên như vậy.

Nhưng những chuyện bí ẩn này, bọn họ là làm sao tra được?

Trong triều thần, có quan viên đã ý thức được điều gì, cúi đầu, từ trong hàm răng bật ra hai chữ: “Chu Trọng.”

Trong ngự thiện phòng.

Từ sau khi Liễu Hàm Yên và Lý Thanh mở rộng cửa lòng, thẳng thắn với nhau, Lý Mộ liền từ không quá muốn về nhà nữa, trở nên không quá muốn rời nhà, đương nhiên, như vậy, số lần hắn vào cung liền ít đi, ngự thiện phòng càng rất lâu chưa tới.

Lúc chỉ có Liễu Hàm Yên hoặc là chỉ có nữ hoàng, Lý Mộ còn ứng đối được.

Sau khi Liễu Hàm Yên tới Thần Đô, Lý Thanh cũng vào ở trong nhà, cần làm bạn từ một người biến thành ba người, Lý Mộ liền có chút không lo liệu nổi.

Điều này làm hắn ý thức được, ở phương diện quản lý thời gian, hắn vẫn tồn tại thiếu sót rất lớn.

Lỗ Tấn tiên sinh từng nói, thời gian tựa như nước trong bọt biển, ép một chút là sẽ có, nếu có thể mang thời gian đứng ngây người trên buổi chầu sớm lợi dụng, ít nhất có thể ở sau buổi chầu sớm, nấu cho nữ hoàng một bát mỳ mùa xuân nóng hôi hổi.

Mai đại nhân từng trong lúc vô ý đề cập, nữ hoàng thích ngủ nướng, cho nên buổi sáng thường xuyên không ăn sáng, sau khi bãi triều, cách thời gian ăn trưa lại rất sớm, không bằng ăn trước một chút gì đó lót dạ.

Lý Mộ trái lại biết nguyên nhân nữ hoàng dậy muộn, bởi vì nàng buổi tối rất khó ngủ, cho nên mới sẽ đêm hôm khuya khoắt nấu cháo ốc biển với Lý Mộ, hoặc là đi vào giấc mộng dạy hắn tu hành, làm tu hành giả thượng tam cảnh, nàng cho dù một tháng không ngủ cũng sẽ không cảm thấy mỏi mệt, nhưng tu hành giả cũng là người, ngủ mang đến cảm giác sung sướng cùng cảm giác hạnh phúc, là làm bất cứ chuyện gì cũng không thể thay thế.

Đương nhiên, đó là trước kia.

Lúc đó, Lý Mộ và nàng đều là chó độc thân, bây giờ Lý Mộ buổi tối mỗi ngày kiều thê trong lòng, đêm dài đằng đẵng, không giống nữ hoàng không có việc gì để làm, cũng không có khả năng ngủ ở bên cạnh Liễu Hàm Yên, nói chuyện trắng

đêm với nữ nhân khác, mặc dù người này là thần tượng của Liễu Hàm Yên.

Lúc hắn nấu mỳ, mấy ngự trù ở một bên nhìn, rốt cuộc có người nhịn không được hỏi: "Lý đại nhân, ở trên làm bếp có phải có bí quyết gì hay không? Vì sao chúng ta dùng tài liệu tương tự, bộ sậu tương tự, cũng không làm ra được hương vị của ngài."

Về một điểm này, Lý Mộ cũng không rõ, tài liệu cùng bộ sậu như nhau, đồ ăn các ngự trù này làm, tất nhiên ngon hơn so với hắn làm. Có thể là nữ hoàng ăn quen, là khẩu vị của hắn cũng nói không chừng.

Nấu mỳ xong, Lý Mộ tính toán thời gian, ở lúc buổi chầu sớm sắp kết thúc, liền tới cung Trường Nhạc.

Rất nhanh, một bóng người liền từ hậu điện đi ra. Chu Vũ nhìn Lý Mộ, nói: "Có phải trẫm quá sủng ngươi, ngươi mới càng ngày càng không có quy củ hay không, chầu sớm cũng dám chuồn êm… Ồ, mùi gì vậy?"

Yết hầu nàng khẽ động, giọng điệu lập tức nhu hòa xuống, hỏi: "Ngươi nấu mỳ sao?"

Lý Mộ nói: "Thần đoán bệ hạ hôm nay hẳn là chưa ăn sáng, vì thế đi ngự thiện phòng nấu một bát mỳ."

Chu Vũ chậm rãi ngồi xuống, nghĩ nghĩ, nói: "Ngươi là Trúc vệ phó thống lĩnh, còn cần phụ trách công việc nội vệ, buổi chầu sớm gặp sự kiện khẩn cấp, có thể rời khỏi trước, trẫm sẽ không trách cứ ngươi. Được rồi, đưa đũa cho trẫm…"

Nhìn nữ hoàng ăn miếng mỳ nhỏ, Lý Mộ hỏi: "Bệ hạ, tình huống trên triều đình thế nào?"

Chu Vũ chậm rãi ăn xong một miếng, mới nói: "Chuyện ngươi gây ra, ngươi không biết sẽ có kết quả gì, triều thần ai cũng cảm thấy bất an, triều đình đại loạn, nhiễu loạn là ngươi gây ra, ngươi chịu trách nhiệm bình định cho trẫm…"

Lý Mộ nói: "Hơn hai mươi tên tội thần này trừng phạt đúng tội, tuy sẽ dẫn lên hỗn loạn trong thời gian ngắn, nhưng chỉ cần an bài thích đáng, ảnh hưởng đối với triều đình cũng

không lớn, bệ hạ có thể mau chóng ở bộ phận những tội thần kia thuộc về đề bạt một ít quan viên không có bối cảnh, nhưng kinh nghiệm phong phú, tiếp nhận vị trí ban đầu của bọn hắn, như vậy liền có thể giảm ảnh hưởng đến thấp nhất, duy trì các nha môn vận chuyển bình thường…"

"Đồng thời, bệ hạ còn có thể mang tội của những quan viên này công bố, mượn việc này mua chuộc lòng dân một đợt nữa. Sau khi lật lại bản án cho Lý Nghĩa đại nhân, lòng dân ba mươi sáu quận vốn đã tăng vọt, trừng trị đám tham quan ô lại kia, nghĩ hẳn thanh danh của bệ hạ sẽ đạt tới đỉnh phong, không thua gì các đời minh quân của Đại Chu, thậm chí vượt qua Văn Đế, cũng chỉ là vấn đề thời gian…"

Chu Vũ đối với cái bánh lớn Lý Mộ vẽ tựa như không có một chút hứng thú nào, tâm tư của nàng, đều ở trên một bát mỳ trước mắt này, trong lòng nghi hoặc, mỳ tương tự, đồ ăn kèm tương tự, vì sao ngự trù làm ra, lại không có ngon như Lý Mộ làm?

Nàng phất phất tay, nói: "Cứ dựa theo ngươi nói mà làm, đi an bài đi…"

Đi ra khỏi cung Trường Nhạc, tâm tình Lý Mộ hơi nặng nề.

Hắn có chút lo lắng, nữ hoàng sủng hắn như vậy nữa, việc lớn việc nhỏ đều để cho hắn làm chủ, triều thần dưới sự ghen tị, có thể thật sự sẽ chụp cái mũ sủng thần loạn chính cho hắn, liên hợp lại, thanh trừ hắn…

Không được, trở về phải nhanh một chút mang chuông đạo sửa xong, chẳng may gặp được tình huống xấu nhất, an toàn của người một nhà cũng có cái bảo đảm.

Đến lúc đó, chỉ cần để chuông đạo che kín Lý phủ, là có thời gian chậm rãi gọi người.

Lý Mộ trở về Trung Thư tỉnh, Lưu Nghi vốn có việc muốn rời thị lang nha, nâng mắt nhìn thấy hắn, theo bản năng rụt chân trở về.

Hết chương 609.

Chương 610. Không thể không trừ (2)

Cùng lúc đó, trong Tông Chính tự cách Trung Thư tỉnh không xa, Trương Xuân nhìn Thọ Vương, nói: "Vương gia, không có đóng dấu của ngươi, hạ quan không tiện bắt người."

Thọ Vương liên tục lắc đầu nói: "Bổn vương cho ngươi cái ấn, bảo ngươi đi bắt người của chúng ta, bổn vương chẳng phải là cả trong lẫn ngoài đều không ra sao cả?"

Trương Xuân nói: "Theo luật pháp, Cao Hồng nên bắt."

Thọ Vương lắc đầu nói: "Ai thích bắt thì bắt, dù sao ta không bắt."

Trương Xuân nghiến răng nói: "Vậy ngươi chính là làm việc thiên tư trái pháp luật, lần sau vào triều, ta sẽ ở trên kim điện tấu ngươi một quyển, ngươi thân là Tông Chính tự khanh, làm việc thiên tư trái pháp luật, bao che đồng đảng, tội danh cũng không nhẹ…"

Thọ Vương cả giận nói: "Ngươi đây là đang uy hiếp bổn vương sao?"

Trương Xuân thản nhiên nói: "Đây là khuyên can."

Thọ Vương bỗng nhiên thở dài, nói: "Ngươi cũng dùng buộc tội để uy hiếp bổn vương rồi, bắt Cao Hồng, bọn họ cũng không trách đến trên người bổn vương, lấy công văn, lấy con dấu của bổn vương đến…"

Không bao lâu, Trương Xuân lại dẫn người đi ra khỏi Tông Chính tự, tới Nam Uyển, trước cửa Cao phủ.

Buổi chầu sớm đã kết thúc, Cao Hồng cũng đã nhận được tin tức, thì ra Trương Xuân không phải nhằm vào hắn, đêm hôm qua, hơn hai mươi quan viên trong triều, đều đã bị Tông Chính tự bắt.

Hơn hai mươi người này, không có ngoại lệ, đều là quan viên đảng cũ, Tông Chính tự vậy mà bắt thóp được tất cả bọn họ, điều này làm Cao Hồng khó có thể tin, cho dù là nội vệ của bệ hạ, cũng không có bản lãnh này.

Không hề nghi ngờ, trong bọn họ xuất hiện phản đồ.

Về phần phản đồ này là ai, đã quá rõ ràng.

Cao Hồng nghiến răng nói: “Chu Trọng, ngươi đáng thiên đao vạn quả!”

Làm Hình bộ thị lang, mấy năm nay, Chu Trọng rất được bọn họ tín nhiệm, Hình bộ, cũng thành nơi ẩn núp của quan viên đảng cũ, mặc kệ bọn họ phạm vào tội gì, đều có thể thông qua Hình bộ tẩy trắng lên bờ, Chu Trọng từng lần một giúp quan viên đảng cũ thoát tội, cũng khiến địa vị của hắn ở trong đảng cũ càng ngày càng cao.

Đồng thời, Chu Trọng cũng nắm giữ vô số điểm yếu của bọn họ.

Sự thật chứng minh, càng là người bọn họ coi trọng, tổn thương bọn họ càng sâu.

Trong một tháng ngắn ngủn, Chu Trọng đã phản bội bọn họ hai lần.

Lần trước kim điện tự thú, lật lại bản án cho Lý Nghĩa, hắn đã khiến đảng cũ mất đi một cánh tay, lần này tuy đả kích quan viên quan chức đều không cao, nhưng phạm vi cực lớn, chỉ sợ đảng cũ lại phải thương cân động cốt một trận.

Nhưng, đây cũng chưa hẳn là một chuyện xấu.

Sau việc này, chỉ sợ những người bên trên kia, đối với Lý Mộ, sẽ không có bất cứ sự nhẫn nhịn nào nữa, cho dù nghịch thánh ý, cũng phải kiên quyết diệt trừ hắn.

Ở trước đó, hắn chỉ cần chờ tin tức là được.

Cao Hồng chưa đợi được tin tức, lại chờ được Trương Xuân.

Nhìn con dấu Tông Chính tự khanh trên công văn của Tông Chính tự, Cao Hồng khó có thể tin nói: “Ngươi trộm con dấu của vương gia!”

“Đánh rắm!” Trương Xuân trừng mắt nhìn hắn một cái, nói: “Bản quan cần trộm sao, chỉ cần nói cho hắn, Cao Hồng ngươi có tội, hắn không đóng dấu, chính là làm việc thiên tư trái

pháp luật, bao che đồng đảng, ta sẽ để triều đình buộc tội hắn, hắn liền cái gì cũng khai hết…”

Phổi Cao Hồng cũng sắp tức nổ rồi, nghiến răng nói: “Tên hèn nhát!”

Trương Xuân phất phất tay, nói: “Muốn mắng đi Tông Chính tự mắng trước mặt hắn, Cao đại nhân là tự mình đi, hay là chúng ta áp giải ngươi đi…”

Cao Hồng hừ lạnh một tiếng, nói: “Ta tự mình đi!”

Hắn lạnh lùng nhìn Trương Xuân, nói: “Ngươi chờ đi, Lý Mộ không nhảy nhót được bao lâu nữa, đến lúc đó, chết đầu tiên chính là ngươi!”

Trương Xuân nhìn hắn, nói: “Ngươi có thể không đợi được một ngày này…”

Bảo hai người đưa Cao Hồng đi Tông Chính tự, Trương Xuân phất phất tay, nói với người khác: “Đi nhà tiếp theo!”

Một lát sau, Nam Dương quận vương phủ.

Người của Tông Chính tự ở bên ngoài gõ cửa thật lâu, bên trong cũng chưa có ai trả lời.

Một tiểu lại bất đắc dĩ lui về, nói: “Đại nhân, không có người.”

Trương Xuân thản nhiên nói: “Dán Bạo Phá Phù…”

Hai tiểu lại mang mấy lá bùa dán ở trên cổng Nam Dương quận vương phủ, Trương Xuân cách không trung dùng pháp lực khống chế, trên mấy lá bùa này bộc phát ra một luồng linh lực dao động cường đại.

Nhưng linh lực dao động này vừa mới sinh ra, trên cổng Nam Dương quận vương phủ liền nổi lên một gợn nước, gợn nước lướt qua, từng luồng linh lực dao động từ lá bùa sinh ra bị dễ dàng san bằng.

Có tiểu lại nói: “Trận pháp phòng hộ…”

Hắn đi đến trước mặt Trương Xuân, nói: “Đại nhân, trận pháp phòng hộ nơi này quá mạnh, chúng ta không công phá

được.”

Trương Xuân hỏi: “Trước kia Tông Chính tự gặp loại chuyện này giải quyết như thế nào?”

Tiểu lại đó nói: “Đưa một phần công văn cho Lại bộ, để Lại bộ điều cung phụng của Cung Phụng ti ra tay.”

Trương Xuân nghĩ nghĩ, nói: “Về Tông Chính tự trước, đợi bản quan viết một phần công văn, ngươi đưa đến Lại bộ.”

Tiểu lại đó nhìn hắn, nhắc nhở: “Đại nhân, ngài chính là Lại bộ thị lang.”

Trương Xuân vỗ đầu, nói: “Sao lại quên mất chuyện này, đi, cùng ta đi Lại bộ…”

Ngoài Nam Dương quận vương phủ, rất nhanh liền không còn động tĩnh.

Nơi chỉ cách một cánh cửa, Nam Dương quận vương vung tay áo lên, hừ lạnh nói: “Đây là tự ngươi muốn chết!”

Không có việc này, có lẽ những người bên trên còn có thể tiếp tục chịu đựng Lý Mộ, trải qua một chuyện này, diệt trừ Lý Mộ, đã là việc cấp bách.

Cùng thời điểm, căn nhà sâu thẳm nơi nào đó của Nam Uyển, truyền đến từng tiếng nghiến răng nghiến lợi.

“Lý Mộ đã không thể lưu lại nữa!”

“Uy hiếp của người này, so với Lý Nghĩa năm đó, chỉ có hơn chứ không kém…”

“Lý Mộ không thể không trừ, nhưng bệ hạ nơi đó…”

“Có bệ hạ che chở, thông qua triều đình diệt trừ hắn, đã là không có khả năng, muốn diệt trừ Lý Mộ, phải chế trụ bệ hạ, sử dụng thủ đoạn đặc thù. Ta đi thư viện Bách Xuyên, gặp mặt viện trưởng…”

“Ta đi thư viện Vạn Quyển…”

Địa vị bốn đại thư viện ở Đại Chu xưa nay đặc thù.

Bọn họ tuy không trực tiếp tham dự triều chính, nhưng viện trưởng thư viện, lại có thể lấy danh đại nghĩa, chế ước hoàng

đế.

Năm đó lúc tiên đế tại vị, là vì chuyên quyền độc đoán, khiến Đại Chu loạn trong giặc ngoài, chướng khí mù mịt, lòng dân niệm lực giảm xuống đáy gần trăm năm nay. Lúc ấy, bốn đại thư viện cùng nhau ra tay, bốn vị cường giả cảnh giới thứ bảy lấy tư thái không thể địch nổi, trấn trụ triều đình, mang quyền lực của tiên đế hoàn toàn tước đi.

Hôm nay, nữ hoàng chuyên sủng đối với Lý Mộ, nhiều lần dẫn tới trong triều rung chuyển, bốn đại thư viện có đủ lý do hạn chế nữ hoàng, ổn định triều cương.

Nếu Lý Mộ thành thật làm sủng thần của hắn, vậy thì thôi.

Đảng cũ sẽ không bởi vì nữ hoàng sủng ái hắn bao nhiêu, liền mạo hiểm đắc tội nữ hoàng, ra tay với hắn.

Nhưng sự tồn tại của hắn, đã khiến bọn họ nguyên khí thương tổn to lớn, thực lực tổn hao nhiều, tiếp tục, đảng cũ không diệt bởi Chu gia, cũng phải mất do Lý Mộ.

Lý Mộ phải diệt trừ.

Vì thế, bọn họ không tiếc bức cung.

Hết chương 610.

Chương 611. Tự giải quyết cho tốt

Thư viện Bách Xuyên.

Nam tử trung niên mặc hoa phục nhìn Trần phó viện trưởng, nói: “Ta muốn gặp viện trưởng.”

Trần phó viện trưởng hỏi: “Viện trưởng đang bế quan, Bình Vương điện hạ gặp viện trưởng, có chuyện gì quan trọng?”

Bình Vương nghiêm nghị nói: “Việc này liên quan trọng đại, cần phải mời viện trưởng xuất quan.”

Trần phó viện trưởng nói: “Rốt cuộc là chuyện gì, có thể báo cho lão phu biết trước không?”

Bình Vương trầm giọng nói: “Sủng thần Lý Mộ, mê hoặc thánh tâm, họa loạn triều cương, bệ hạ bị hắn mê hoặc, đối với hắn dung túng mọi cách, tùy ý hắn họa loạn triều đình. Còn tiếp tục như vậy, hậu quả thiết nghĩ không chịu nổi. Bổn vương muốn mời các vị viện trưởng ra mặt, khuyên nhủ bệ hạ, xử trí yêu thần Lý Mộ, trả triều đình một sự an bình!”

Trần phó viện trưởng nhìn hắn, lắc đầu nói: “Nhưng thư viện nhìn thấy, không phải như vậy. Lý Mộ được dân chúng Thần Đô xưng là thanh thiên, cực được dân chúng kính yêu, đối ngoại, hắn một mình tổn thương nặng ma đạo mười tông, đối nội, hắn lật lại bản án cho trung thân hơn mười năm trước hàm oan mà chết, trừng trị quan viên không hợp pháp trong triều. Bởi vì hắn làm những việc này, lòng dân niệm lực các quận Đại Chu đã đạt tới đỉnh phong trong năm mươi năm, vượt xa thời kì tiên đế, khó tránh khỏi được bệ hạ sủng. Hắn tuy là sủng thần, lại không phải yêu thần theo như lời Bình Vương điện hạ.”

Bình Vương mở miệng ngập ngừng, nói: “Cái này…”

“Có một việc, hy vọng Bình Vương điện hạ rõ.” Trần phó viện trưởng nhìn Bình Vương, từ từ nói: “Thư viện là thư viện của Đại Chu, không phải thư viện của Tiêu thị, đế vương hoa mắt ù tai, thư viện nên liên thủ chỉnh thẳng lại, đây là chức trách của chúng ta, đế vương anh minh, thư viện hết sức phụ

tá, đây cũng là chức trách của chúng ta, bệ hạ là anh minh hay hoa mắt ù tai, không phải các ngươi định đoạt, là dân chúng định đoạt…”

Bình Vương nói: “Nhưng triều đình…”

Trần phó viện trưởng nói: “Không phá thì không xây được, bệnh nặng dùng thuốc mạnh, một khối gỗ tốt, sẽ không bởi vì có mấy con sâu mọt bò trên nó liền hỏng mất, nhưng nếu là tùy ý nó gặm ăn, gỗ tốt rồi có một ngày sẽ biến thành gỗ mục, lão phu chỉ nói tới đây, các ngươi tự giải quyết cho tốt…”

Nói xong, hắn chắp tay sau lưng, chậm rãi rời khỏi.

Bình Vương đứng ở tại chỗ, sắc mặt biến ảo một hồi lâu, cuối cùng lộ ra nét mặt bất đắc dĩ.

Một lát sau, hắn rời thư viện Bách Xuyên, trở lại Bình Vương phủ, mấy người ở trong phủ chờ đợi lập tức lên đón, nhao nhao mở miệng.

“Thế nào?”

“Viện trưởng nói như thế nào?”

“Vương huynh, ngươi nói câu gì đi…”

Bình Vương nhìn mọi người, thở dài, nói: “Việc này, từ bỏ từ đây, đừng nhắc lại nữa.”

“Vì sao?”

“Chẳng lẽ thư viện không đồng ý?”

Khi mọi người giật giọng hỏi vội, có một bóng người khác từ bên ngoài đi vào, Giang Âm quận vương vừa mới đi vào sân, liền lắc đầu nói: “Ta chưa gặp được viện trưởng, thư viện Vạn Quyển, hẳn là không trông cậy vào được…”

Bốn đại thư viện, thư viện Bạch Lộc lệ thuộc Binh bộ, xưa nay không trông cậy vào được.

Ba đại thư viện còn lại, thư viện Bách Xuyên cùng thư viện Vạn Quyển, là ủng hộ Tiêu thị, thư viện Thanh Vân, thì đứng về phía Chu gia.

Nếu ngay cả thư viện Bách Xuyên cùng Vạn Quyển cũng không thể tranh thủ được, thư viện Thanh Vân, tất nhiên là không cần nhắc lại.

Muốn "khuyên bảo" nữ hoàng, ít nhất cũng cần ba vị viện trưởng, cho dù là bọn họ tranh thủ được thư viện Thanh Vân, cũng không có tác dụng.

Một người nhìn về phía Giang Âm quận vương, hỏi: "Thư viện Vạn Quyển nói như thế nào?"

Giang Âm quận vương lắc đầu nói: "Hắn nói, thư viện không phải công cụ tranh quyền của chúng ta, bọn họ chỉ bảo đảm Tiêu thị hoàng tộc kéo dài, nếu nữ hoàng muốn truyền ngôi cho con em Chu gia, bọn họ sẽ cực lực ngăn cản, ngoài ra, toàn bộ việc tranh đấu trên triều đình, thư viện không tham dự…"

Nói xong, hắn lại nhìn về phía Bình Vương, hỏi: "Thư viện Bách Xuyên nói như thế nào?"

Bình Vương nói: "Bảo chúng ta tự giải quyết cho tốt."

"…"

Không có ai mở miệng nữa, trong sân lâm vào yên tĩnh thật lâu.

Ý tứ tự giải quyết cho tốt là, lần này thư viện Bách Xuyên cũng sẽ không giúp bọn họ nữa.

Từ trước tới nay, bọn họ đều cho rằng, Chu gia ưu thế so với Tiêu thị, chỉ có một, đó là nữ hoàng họ Chu.

Vô luận là nắm giữ đối với triều đình, khống chế đối với địa phương, hay là số lượng thư viện sau lưng, bọn họ đều mạnh hơn Chu gia đảng mới.

Thậm chí, nếu không phải tiên đế quá mức ngu ngốc, dẫn tới người người oán trách, để viện trưởng thư viện Thanh Vân cực độ thất vọng đối với Tiêu thị, thư viện sau lưng Tiêu gia có thể có ba cái, thậm chí là bốn.

Cho tới bây giờ, bọn họ mới ý thức được, hai thư viện sau lưng bọn họ, tuy đều có khuynh hướng về sau để Tiêu gia quay

về chính thống, nhưng đó là chuyện sau này, trước mắt, bọn họ đối với nữ hoàng, vẫn là tán thành.

Trên thực tế, không chỉ thư viện, cho dù là tất cả mọi người ở đây, đối với đương kim nữ hoàng, cũng là chịu phục.

Nàng từ nhỏ đã ở trên tu hành bày ra thiên phú cực cao, nếu không phải như thế, cũng sẽ không được tiên đế coi trọng, trước sau trở thành thái tử phi cùng hoàng hậu.

Nàng có thể được đế khí tán thành, hơn nữa thành công thăng cấp cảnh giới thứ bảy, cũng đã chứng minh rất rõ một điểm này, ở lúc ấy, Tiêu thị nhất tộc, không ai có thể thừa nhận được một luồng đế khí đó, cưỡng ép đột phá, hoàng tộc sẽ không thêm một vị cường giả cảnh giới thứ bảy, chỉ có thể thêm một phế vật căn cơ hủy hết.

Phải biết, năm đó nàng mới hai mươi lăm tuổi, Tiêu thị nhất tộc, từ cổ đến nay, ở hai mươi lăm tuổi có thể kế thừa đế khí, tấn thăng cảnh giới thứ bảy, chưa có một ai.

Thư viện hiển nhiên sẽ không vì chuyện này, liền đứng ở mặt đối lập nữ hoàng.

Giang Âm quận vương hỏi: “Làm sao bây giờ?”

Bình Vương sau khi im lặng thật lâu, lắc lắc đầu, có chút mỏi mệt nói: “Cứ như vậy đi…”

Hắn tuy không nhiều lời, nhưng mọi người đều nghe ra ý lùi bước trong miệng hắn.

Tiêu thị hoàng tộc, ở lúc đối mặt đảng mới như mặt trời giữa trời cũng chưa lùi bước, hôm nay đối mặt một thần tử đơn độc, lại sinh ra suy nghĩ lùi bước.

Sau khi ở bên ngoài âm thầm sử dụng vô số loại phương pháp, cũng chưa thể lật đổ Lý Mộ, bọn họ lựa chọn tránh đi mũi nhọn.

Lý phủ.

Lý Mộ vừa mới từ trong miệng Trương Xuân biết được, Nam Dương quận vương phủ có trận pháp mạnh mẽ bao trùm, quan viên Tông Chính tự không thể tiến vào, gã lấy thân phận

Lại bộ thị lang, điều động Cung Phụng ti giúp đỡ, lại bị Cung Phụng ti từ chối.

Cung Phụng ti ở trong triều, là một ban ngành đặc thù, nó không tính là quan nha, cung phụng trong đó, đều là triều đình trả giá thật lớn, từ các nơi mời chào cường giả, quan hệ với triều đình là hợp tác, không phải lệ thuộc.

Cung Phụng ti tiền triều đã có, cho tới nay, đều ở trong sự khống chế của đảng cũ.

Từ sau khi Cung Phụng ti có người ám sát Chu Trọng, Lý Mộ đã quyết định tìm cơ hội chỉnh đốn Cung Phụng ti, chẳng qua mấy ngày nay, hắn đều đang bận việc, trì hoãn việc này.

Hết chương 611.

Chương 612. Đứa con bị bỏ rơi (1)

Hôm nay, hắn xấp xỉ đã làm xong chuyện trong tay, có thể bắt tay vào làm dọn dẹp Cung Phụng ti rồi.

Ở trước đó, còn cần giúp Trương Xuân giải quyết vấn đề khó trước mắt.

Trong Tông Chính tự, cường giả không nhiều, không thể so sánh với Cung Phụng ti, không thể phá vỡ trận pháp của Nam Dương quận vương phủ.

Lý Mộ đi ra khỏi cửa phủ, nói: "Đi thôi, ta và ngươi đi xem xem…"

Nam Dương quận vương phủ.

Nam Dương quận vương thông qua một tấm gương, quan sát tình hình ngoài cửa.

Mấy quan lại Tông Chính tự đứng ở nơi đó, Trương Xuân đã không thấy bóng dáng.

Lần này Lý Mộ đột nhiên nổi điên, bảo Trương Xuân bắt nhiều quan viên đảng cũ như vậy, thực sự khiến hắn kinh hãi.

Sau khi kinh chính là hỉ.

Bên trên sở dĩ nhường nhịn mọi cách đối với Lý Mộ, chỉ là bởi Lý Mộ mặc dù có tổn hại ích lợi đảng cũ, nhưng cũng còn chưa tới mức làm bọn họ không tiếc trả giá tất cả, hoàn toàn trở mặt với nữ hoàng, diệt trừ Lý Mộ.

Bây giờ tới rồi.

Bởi vì hành vi của Lý Mộ, đã dao động căn cơ đảng cũ ở triều đường, khiến cả đảng cũ không tiếc xin giúp đỡ từ thư viện, kiềm chế nữ hoàng, cũng phải diệt trừ Lý Mộ cái đinh trong thịt cái gai trong mắt này.

Lý Mộ cuối cùng, vẫn là chết ở sự trên cuồng vọng của hắn.

Mà điều gã phải làm, chỉ có chờ.

Gã đang đợi bên trên động thủ, đến lúc đó, Lý Mộ chết, bọn Trương Xuân, là gà đất chó ngói, không chịu nổi một đòn.

Trong lúc Nam Dương quận vương chờ đợi, nhìn thấy trong gương kia xuất hiện bóng người Trương Xuân cùng Lý Mộ.

Khi nhìn thấy Lý Mộ, trên mặt hắn hiện ra một tia không kiên nhẫn, cắn răng nói: “Sao còn chưa động thủ?”

Sau đó, hắn liền nhìn thấy Lý Mộ cùng Trương Xuân ở bên ngoài, dùng hết các loại phương pháp, thử công phá đại trận quận vương phủ.

Khóe miệng Nam Dương quận vương hiện ra nụ cười lạnh, trận này là cao thủ trận pháp của Linh Trận phái bố trí, cho dù là cường giả cảnh giới thứ sáu, muốn công phá, cũng phải phí chút khí lực.

Lý Mộ và Trương Xuân, quả thực không biết tự lượng sức mình.

Ngoài phủ quận vương, Lý Mộ cũng phát hiện trận này bất phàm.

Trận pháp này có thể hấp thu công kích bên ngoài, thậm chí có thể hóa linh lực trong công kích hoặc phù lục để mình dùng, không phải trận pháp phòng hộ tầm thường, có thể là ra từ tay đại gia trận pháp.

Lý Mộ mặc dù có ký ức về trận pháp của Thiên Huyễn Thượng Nhân, nhưng các trận pháp hắn hiểu được, lấy tà trận chiếm đa số, nghiên cứu đối với trận pháp chính đạo, thì không xâm nhập như vậy.

Cái này hầu như đoạn tuyệt khả năng hắn dùng xảo kình công phá trận này.

Nếu không thể dùng xảo kình, thì chỉ có thể sử dụng man lực.

Lý Mộ huýt sáo một cái, chuông đạo từ trong tai hắn bay ra, nháy mắt đã biến thành cao bằng một người.

Lý Mộ chỉ đại trận bao trùm ngoài Nam Dương quận vương phủ, nói: “Húc cho ta.”

Ông…

Chuông đạo ‘ONG’ một tiếng đáp lại, sau đó bay lên cao cao, lại đáp xuống, hung hăng húc vào trên đại trận phòng hộ.

Trên đại trận lưu động một trận hào quang, chỉ ngoan cố chống lại mấy nhịp thở, hào quang trên đó liền nhanh chóng ảm đạm đi.

Trương Xuân sải bước tiến lên, vỗ mạnh vài cái lên cửa, lớn tiếng nói: “Tông Chính tự phá án, Nam Dương quận vương Tiêu Vân, mau mở cửa, đừng trốn ở bên trong không lên tiếng, ta biết ngươi ở nhà, mau mở cửa…”

Trương Xuân ở bên ngoài phá cửa kiểu báo tang, Nam Dương quận vương phủ không ai đáp lại.

Hai bàn tay hắn vận đủ pháp lực, vỗ mạnh, hai cánh cổng hướng bên trong ầm ầm đổ xuống, Nam Dương quận vương Tiêu Vân mặt âm trầm như nước, xuất hiện ở trước mặt hắn.

Trương Xuân không vui nhìn chằm chằm Nam Dương quận vương, hỏi: “Tông Chính tự triệu đến, Nam Dương quận vương đóng cửa vương phủ, chẳng lẽ là muốn chống lệnh bắt hay sao?”

Đường đường quận vương, từng Lại bộ thượng thư, lại nhục nhã lưu lạc đến mức bị người ta phá cửa, sự phẫn nộ trong lòng Nam Dương quận vương đã không thể ức chế, hận không thể mang Lý Mộ và Trương Xuân giết dưới chưởng.

Nghĩ đến hai người không nhảy nhót được bao lâu nữa, hắn mới mạnh mẽ dùng pháp lực áp chế cảm xúc nổi giận.

Hắn nhìn Trương Xuân, lạnh lùng nói: “Vô duyên vô cớ, Tông Chính tự so có thể đến phủ đệ bổn vương, bổn vương còn tưởng là có giặc cướp lớn mật công kích vương phủ.”

Trương Xuân thản nhiên nói: “Có phải vô duyên vô cớ hay không, quận vương theo bản quan đi Tông Chính tự một chuyến là rõ.”

Nam Dương quận vương nói: “Có công văn của tự khanh không?”

Trương Xuân lấy ra công văn đóng con dấu của Tông Chính tự khanh, quơ quơ ở trước mắt hắn, hỏi: “Đủ chưa?”

Nam Dương quận vương bình tĩnh nói: “Một khi đã như vậy, vậy thì đi đi.”

Mặc dù là làm quận vương, hắn cũng không thể công khai chống lại Tông Chính tự, bởi vì nó tương đương đối đầu triều đình, nhưng cái này cũng không đại biểu hắn hướng Trương Xuân và Lý Mộ khuất phục.

Đám người Bình Vương đã đi thư viện tìm viện trưởng bàn bạc, diệt trừ Lý Mộ, đã là một công việc lớn của Tiêu thị.

Có lẽ giờ phút này, hai vị viện trưởng thư viện Bách Xuyên cùng Vạn Quyển đã ra tay chế trụ nữ hoàng, cường giả đám người Bình Vương an bài thanh quân trắc, chém giết Lý Mộ đã ở trên đường chạy tới.

Thư viện Bách Xuyên.

Góc đông bắc thư viện, có một rừng trúc quanh năm xanh biếc, học sinh thư viện Bách Xuyên sẽ không tùy tiện tới gần nơi này, mọi người đều biết, nơi này là chỗ viện trưởng đại nhân thanh tu, viện trưởng thư viện, là cường giả có hạng của Đại Chu, rất được học sinh kính nể cùng kính yêu, sẽ không có ai quấy rầy nơi hắn thanh tu.

Trước một căn nhà trúc ở sâu trong rừng trúc, lúc này lại truyền đến tiếng cười sang sảng.

Bên cạnh bàn đá trước nhà trúc, nam tử áo trắng đánh xuống một quân cờ, cười nói: “Triệu Thanh Tùng, hai năm không gặp, tài đánh cờ của ngươi, là càng ngày càng kém.”

Nam tử trung niên đối diện hắn vung tay lên, quân cờ đen trắng trên bàn cờ liền nhanh chóng bay lên, đều tự trở về hộp cờ.

Hắn thản nhiên nhìn nam tử áo trắng, nói: “Có cái gì phải khoe khoang, vừa rồi chẳng qua là bổn tọa sơ ý phân thần, nếu không một khắc đồng hồ trước ngươi đã thua rồi.”

Nam tử áo trắng nói: “Có chuyện gì, có thể khiến ngươi phân thần?”

Nam tử trung niên nói: “Triều đình có tình thế hỗn loạn này, cũng không biết là tốt hay xấu.”

Nam tử áo trắng nghĩ nghĩ, nói: “Ngươi là nói người trẻ tuổi tên Lý Mộ kia?”

Nam tử trung niên nói: “Còn có thể có ai?”

Nam tử áo trắng gật gật đầu, nói: “Quả thực tuổi còn trẻ, đã có bản tính như thế. Thân tập hợp lòng dân niệm lực Thần Đô, có thể câu thông thiên địa xuất khẩu thành đạo, ở phù lục càng thiên phú cực cao, khiến Phù Lục phái đặt tương lai ở trên người hắn, có thể xưng là nhân kiệt trong một thế hệ. Ngươi ủng hộ Tiêu thị, đều là hạng người có mắt không tròng, không đi chế hành Chu thị, lại cứ phải đi đối nghịch với hắn?”

Nam tử trung niên nhìn hắn, nói: “Chu thị ngươi ủng hộ, cũng không tốt hơn Tiêu thị là bao.”

Hết chương 612.

Chương 613. Đứa con bị bỏ rơi (2)

Nam tử áo trắng khoanh hai tay, thản nhiên nói: "Bổn tọa là không vừa mắt hành vi của Tiêu Cảnh, Thành Đế nếu biết thái tử hắn chọn so với hắn còn ngu ngốc hơn, thiếu chút nữa khiến Đại Chu vạn kiếp bất phục, còn không bằng mang đám tinh nguyên* kia bôi ở trên tường."

(*: tinh trùng)

Nam tử trung niên ho nhẹ một tiếng, nói: "Trịnh Tinh Thùy, ngươi tốt xấu gì cũng đứng đầu một thư viện, ít nhiều tôn trọng một chút đối với tiên đế cùng Thành Đế."

Nam tử áo trắng khoát tay, nói: "Không nói những thứ mất hứng đó nữa, Lý Mộ có thể được sủng ái, thật ra cũng không hoàn toàn là vì hắn bộ dạng tuấn tú, thủ đoạn ổn định lòng dân của hắn thật sự hữu dụng, không đến một năm, lòng dân niệm lực các quận đã vượt qua đỉnh phong khi Thành Đế cùng tiên đế tại vị, nếu có thể duy trì tiếp, trong mười năm tương lai, có thể sẽ tái hiện thời kì huy hoàng của Văn Đế."

Nam tử trung niên như nhớ tới cái gì, lẩm bẩm: "Chẳng lẽ, hắn cũng là một trong các truyền nhân của bách gia đã tiêu vong, trong bách gia lấy lòng dân niệm lực tu hành, tựa như cũng có không ít, hắn luôn mưu cầu cải cách luật pháp, chẳng lẽ là pháp gia?"

"Vi thiên địa lập tâm, vi sinh dân lập mệnh, vi vãng thánh kế tuyệt học, vi vạn thế khai thái bình…" Nam tử áo trắng thấp giọng niệm vài câu, nói: "Nghe càng giống nho gia hơn, hắn có chí nguyện to lớn trị thế, lại một thân hạo nhiên chính khí, vô cùng có khả năng là truyền nhân nho gia."

Nam tử trung niên đặt xuống một quân cờ, sờ sờ cằm, nói: "Nho gia xưa nay tích cực vào triều, tôn lễ thủ lễ, nhưng hành vi của hắn, lại là đại khai đại hợp, cấp tiến cầu biến, không giống nho gia, càng giống pháp gia hơn."

Nam tử áo trắng tiếp tục đánh một quân, nói: "Mặc kệ là nho gia pháp gia, có thể trị quốc an bang, chính là chính đạo,

kệ cho hắn đi đi.”

Tông Chính tự.

Đại lao Tông Chính tự xưa nay vắng lặng, hôm nay đặc biệt náo nhiệt.

Hơn hai mươi quan viên trong triều nhốt cùng một chỗ, đều là mặt mày đau khổ.

Trong bọn họ, đại bộ phận mọi người đều là ở đêm hôm qua, bị người Tông Chính tự từ trong nhà đưa đến.

Có quan viên là ở lúc ăn bữa tối, bị Trương Xuân dẫn người phá cổng, còn có người là đang cùng tiểu thiếp thân thiết, bị người ta từ trong chăn kéo ra, mới đầu mọi người đều kinh hoảng, sau khi tới Tông Chính tự, nhìn thấy nhiều đồng nghiệp quen biết như vậy, mới chậm rãi yên tâm.

Thẳng đến lúc nhìn thấy tiền Lại bộ thị lang Cao Hồng cùng Nam Dương quận vương cũng bị bắt vào, bọn họ càng như trực tiếp ăn một liều thuốc an thần.

Hai người bọn họ, một vị là hoàng thân quốc thích, một vị là người trong hoàng tộc, bên trên nhất định sẽ không để bọn họ ở lại Tông Chính tự, đến lúc đó tiện thể, cũng có thể thuận tay cứu bọn họ.

Sau khi yên tâm, bọn họ liền bắt đầu mắng đầu sỏ gây nên.

“Chu Trọng chết tiệt này!”

“Mấy năm nay thật sự là nhìn lầm hắn rồi.”

“Bản thân không còn bao nhiêu thời gian nữa, còn muốn kéo chúng ta xuống nước!”

Cao Hồng vẫn chưa mắng như người khác, hắn biết rõ, Chu Trọng những năm gần đây, ngồi ở trên vị trí Hình bộ thị lang, nắm giữ bao nhiêu điểm yếu của bọn họ, hắn đã không còn miễn tử kim bài, cũng không là Lại bộ thị lang nữa, một khi những tội danh này chứng thực, đủ hắn chết vài lần.

Trong phòng giam cách vách, Nam Dương quận vương đang nhắm mắt điều tức. Một khắc nào đó, hắn nâng đôi mắt, nhìn Cao Hồng một cái, thản nhiên nói: “Ngươi hoảng cái gì?”

Cao Hồng bước tới, hỏi: “Quận vương xác nhận, bên trên sẽ động thủ với Lý Mộ?”

Nam Dương quận vương nói: “Lý Mộ đã mang bọn họ ép đến loại hoàn cảnh này, ngươi cho rằng bọn họ còn có thể tiếp tục dễ dàng tha thứ sao?”

Cao Hồng thấp thỏm nói: “Cũng lâu như vậy rồi, sao một chút động tĩnh cũng chưa có?”

Nam Dương quận vương thản nhiên nói: “Vội cái gì, có lẽ bọn họ đã ở trên đường.”

Cao Hồng vẫn không yên tâm, đi đến cửa phòng giam, nói với một ngục tốt: “Đi mời Thọ Vương điện hạ đến.”

Ngục tốt nghe vậy, bước nhanh rời khỏi thiên lao.

Trong phòng giam nhốt, tuy đều là tội thần, nhưng mặc dù là tội thần, thân phận cũng tôn quý hơn bọn họ, làm một ngục tốt nho nhỏ, hắn không dám ngỗ nghịch lời của những người này.

Chỉ chốc lát sau, thân thể lắc lư của Thọ Vương từ bên ngoài đi vào, nhìn hai người, nói: “Các ngươi làm sao vậy, sao lại bị bắt vào đây rồi.”

Cao Hồng nói: “Còn không phải Trương Xuân cầm công văn đóng dấu của điện hạ.”

Thọ Vương nhíu mày nói: “Sao, ngươi là đang trách bổn vương sao, Trương Xuân uy hiếp bổn vương, bổn vương không đóng dấu chính là làm việc thiên tư trái pháp luật, hắn còn tuyên bố muốn ở trên kim điện buộc tội bổn vương, bổn vương có thể làm sao bây giờ. Mỗi người các ngươi, việc làm không chùi sạch mông, bây giờ ngược lại trách bổn vương, các ngươi còn là người sao?”

Cao Hồng vội vàng nói: “Ta không phải ý tứ này “

Thọ Vương cả giận nói: “Vậy ngươi là có ý tứ gì?”

Nam Dương quận vương rốt cuộc mở miệng, nói: “Bây giờ không phải lúc nói những thứ này, chúng ta là muốn mời Thọ

Vương điện hạ rời cung hỏi một chút, tình huống rốt cuộc thế nào, bọn họ sao còn chưa động thủ với Lý Mộ?”

Thọ Vương liếc bọn họ một cái, nói: “Các ngươi chờ, ta đi hỏi một chút.”

Hai khắc đồng hồ sau, Nam Uyển, Bình Vương phủ.

Thọ Vương nhấp ngụm trà, nhìn Bình Vương, hỏi: “Đám người Nam Dương quận vương cùng Cao Hồng làm sao bây giờ, nếu không ta thả bọn họ?”

Bình Vương vươn tay, nói: “Không.”

Thọ Vương ngẩn ra một phen, hỏi: “Vậy ta phải làm như thế nào?”

Bình Vương hít thật sâu, nói: “Dựa theo luật pháp, nên biếm thì biếm, nên giết thì giết.”

Thọ Vương phun ra một ngụm nước trà, dùng tay áo lau lau miệng, hỏi: “Vậy Nam Dương quận vương thì sao?”

Bình Vương lắc đầu nói: “Không có miễn tử kim bài, không bảo vệ được.”

Thọ Vương ngạc nhiên nói: “Không phải muốn liên hợp thư viện, động thủ với Lý Mộ sao?”

Bình Vương nói: “Lý Mộ không phải kẻ địch của chúng ta, Chu gia mới đúng, không cần thiết mạo hiểm.”

Thọ Vương nói: “Nhưng không động thủ với Lý Mộ, Tiêu Vân phải chết.”

Bình Vương tựa vào trên ghế, chậm rãi thở ra một hơi, nói: “Đó là hắn gieo gió gặt bảo, ba mươi sáu lộ quận vương, thiếu một người, còn có ba mươi lăm người.”

Bốp!

Thọ Vương đứng bật dậy, chỉ vào Bình Vương, giận dữ nói: “Các ngươi sao có thể như vậy, còn có một chút nhân tính hay không, đó đều là người thân của chúng ta.”

Bình Vương cũng đứng dậy, lạnh lùng nói: “Ngươi biết cái gì, đây là lấy đại cục làm trọng!”

Thọ Vương nhìn chằm chằm hắn thật lâu, cuối cùng vẫn một lần nữa ngồi trở lại, vô lực tựa vào trên ghế, nói: “Chảy trong thân thể hắn cùng chúng ta, là máu giống nhau.”

Bình Vương nói: “Chính là vì chảy trong thân thể hắn là máu của Tiêu thị, ở lúc cần thiết, mới nên hy sinh vì Tiêu thị.”

Tông Chính tự.

Một canh giờ sau, Thọ Vương mới một lần nữa xuất hiện ở thiên lao.

Cao Hồng và Nam Dương quận vương đã chờ có chút sốt ruột, Nam Dương quận vương còn có thể giữ bình tĩnh, Cao Hồng thì túm hàng rào phòng giam, mặt hướng phương hướng nào đó, trông mòn con mắt.

Hết chương 613.

Chương 614. Diễn trò (1)

Thẳng đến lúc rốt cuộc nhìn thấy bóng người mập mạp của Thọ Vương, không đợi Thọ Vương đến gần, hắn đã vội vàng hỏi nói: "Điện hạ, thế nào rồi?"

Thọ Vương vỗ vỗ bờ vai hắn, nói: "Yên tâm đi, không có việc gì."

Cao Hồng thở phào một hơi, sau đó trên mặt liền hiện ra vẻ hưng phấn, hỏi: "Vậy Lý Mộ bao giờ chết?"

Thọ Vương chậm rãi thở ra một hơi, nói: "Chờ lúc cứu các ngươi."

Cao Hồng rốt cuộc yên tâm, chậm rãi ngồi xuống, tựa vào trên tường, nói: "Ta đã có chút không chờ nổi nữa."

Thọ Vương trầm mặc một lát, bỗng nhiên nhìn hai người, nói: "Các ngươi có đói không, muốn ăn cái gì, ta bảo người đưa vào cho các ngươi."

Các quan viên bị nhốt ở Tông Chính tự, ngày thường ở nhà, cũng đều là ăn ngon mặc đẹp, tự nhiên ăn không quen đồ ăn của Tông Chính tự.

Thọ Vương làm Tông Chính tự khanh cân nhắc đến một điểm này, từ tửu lâu ngoài cung, đưa đồ ăn tới cho bọn họ.

Trong thiên lao, các quan viên ăn nhanh như gió.

"Cái móng giò này, là hương vị Phiêu Hương lâu không thể sai được."

"Tuyệt đối là đồ ăn Phiêu Hương lâu, hương rượu này không sai được."

"Đồ ăn Tông Chính tự thật sự khó có thể nuốt xuống, vẫn là Phiêu Hương lâu ăn ngon, đa tạ Thọ Vương điện hạ."

Trừ bị hạn chế tự do, hơn hai mươi quan viên, ở trong Tông Chính tự, thật ra cũng chưa chịu bao nhiêu đau khổ. Thọ Vương an bài cho mỗi người bọn họ phòng giam một người,

thay đệm chăn mới, vì chiếu cố bọn họ riêng tư, còn bảo người ta mang từng phòng giam đều dùng rèm vải ngăn cách.

Một ngày ba bữa, bữa sáng, bữa trưa, bữa tối, trước một canh giờ, sẽ có ngục tốt mang thực đơn các tửu lâu lớn ở Thần Đô đưa lên, mỗi người có thể gọi bốn món ăn một món canh, thêm một bầu rượu ngon.

Nếu nửa đêm đói bụng, thậm chí còn có thể gọi bữa khuya, vì thế, Thọ Vương cố ý mang đầu bếp Phiêu Hương lâu mời vào Tông Chính tự, chờ lệnh mọi lúc, cho dù là đám phạm quan kia đêm khuya có nhu cầu, các đầu bếp cũng phải từ trong chăn bò ra thỏa mãn bọn họ.

Chỉ từ thức ăn mà nói, các quan viên này bình thường ở nhà ăn, cũng không ngon bằng của Tông Chính tự.

Không chỉ có thế, Thọ Vương thậm chí cân nhắc đến nhu cầu trên thân thể của bọn họ, lợi dụng cỗ kiệu của mình, vụng trộm đưa nữ tử lầu xanh ngoài cung vào Tông Chính tự, ở ban đêm an ủi các phạm quan này.

Cái này cũng khiến ấn tượng của quan viên trong thiên lao đối với Thọ Vương thay đổi rất nhiều.

Trừ ngu xuẩn, uất ức, trên người Thọ Vương vẫn là có điểm lóe sáng, mạo hiểm bị ngự sử ngôn quan buộc tội, mang bọn họ đám phạm quan này các phương diện đều chiếu cố cẩn thận, cái này không phải tùy tiện người nào cũng có thể làm được.

Trong Tông Chính tự này, có một vị người phe mình, quả nhiên là tốt.

Trong sân Tông Chính tự, Trương Xuân nhìn các ngục tốt đưa đồ ăn đầu bếp Phiêu Hương lâu làm vào thiên lao, ánh mắt nhìn về phía Thọ Vương, chậm rãi nói: “Điện hạ, thế này có chút quá phận rồi nhỉ?”

“Quá phận?” Thọ Vương liếc hắn, nói: “Cái này tính là quá phận cái gì, ngươi lúc trước đặc biệt chiếu cố con gái Lý Nghĩa, bổn vương có nói nửa câu quá phận không? Ngươi người này sao lại như vậy.”

Trương Xuân ngạc nhiên nói: “Ta chỉ là mang phòng giam của nàng, dùng mành che lại, đổi chăn đệm mới cho nàng.”

Thọ Vương nói: “Bổn vương cũng là mang phòng giam bọn họ che lại, đổi giường mới cho bọn họ.”

Trương Xuân nhìn bóng người ở phòng bếp Tông Chính tự bận rộn, nói: “Nhưng ngươi mang đầu bếp tửu lâu đưa vào cung, cũng quá đáng rồi chứ?”

Thọ Vương nói: “Vậy là quá phận sao? Một điểm này không quá phận chút nào cả. Ta nói cho ngươi cái gì gọi là quá phận. Lý Mộ dùng ngự thiện phòng của bệ hạ, nấu ăn cho nữ tử khác, vậy mới gọi là quá phận.”

Trương Xuân sau khi ngạc nhiên, lại nói: “Nhưng ngươi cũng không thể để bọn họ uống rượu chứ? Tông Chính tự là nghiêm lệnh cấm tù phạm uống rượu.”

Nói xong, hắn lại khoát tay, nói: “Chuyện ngươi đưa rượu cho đám tội thần đó thì không nói nữa, ngươi còn tìm nữ nhân cho bọn hắn. Ngươi mang Tông Chính tự coi là nơi nào, tửu lâu, hay là kỹ viện?”

Thọ Vương liếc hắn, nói: “Tù phạm bình thường trước khi hỏi tội chém đầu, còn được ăn một bữa cơm no, Tông Chính tự này rốt cuộc là ngươi định đoạt, hay là ta định đoạt?”

Trương Xuân cả giận nói: “Ngươi…”

Sau đó, hắn liền tựa như ý thức được cái gì, ánh mắt kinh ngạc nhìn Thọ Vương.

Thọ Vương khẽ thở dài, lắc lắc đầu.

Trương Xuân yên lặng câm miệng, sau khi nghĩ một chút, nói: “Cho dù là muốn tìm nữ tử lầu xanh, nhưng Vương gia ngài, phẩm vị cũng quá độc đáo rồi, cái này không phải để bọn họ hưởng lạc, mà là để bọn họ chịu tội. Hạ quan biết Thần Đô có lầu xanh, nữ tử nơi đó, bộ dạng phải nói là tuyệt vời.”

Thọ Vương khó chịu nói: “Bổn vương phẩm vị làm sao vậy, mập mạp, múp míp, tốt bao nhiêu.”

Trong thiên lao, hai quan viên ăn xong một con cá chua ngọt, vừa dùng xương cá xỉa răng, vừa lảm nhảm: "Thọ Vương điện hạ cái gì cũng tốt, chỉ là phẩm vị đối với nữ tử, bản quan thật sự không dám gật bừa. Nữ tử hắn tìm đến, bản quan sờ trong bóng tối cũng không đành lòng xuống tay."

Thọ Vương từ bên ngoài đi vào, nói: "Ngươi nếu không hài lòng, buổi tối hôm nay đổi cho ngươi một người xinh đẹp."

Quan viên đó cười nói: "Đa tạ Thọ Vương điện hạ."

Thọ Vương đến gần một phòng giam tận cùng bên trong, hỏi Nam Dương quận vương: "Ở quen không?"

Nam Dương quận vương nói: "Không quá quen, nhưng vẫn cảm tạ vương huynh chiếu cố."

Đối với Thọ Vương, Nam Dương quận vương ban đầu là khinh thường, Thọ Vương tuy là một trong bảy vị vương một chữ, địa vị so với hắn quận vương này tôn quý hơn nhiều, nhưng Thọ Vương yếu đuối cùng vô năng, Thần Đô ai cũng biết.

Hiện nay, hắn đánh giá đối với Thọ Vương yếu đuối vô năng tuy chưa thay đổi, nhưng đối với gã không chán ghét như vậy nữa.

Thọ Vương ngồi xổm cửa phòng giam, nói: "Nam Dương quận một chỗ tốt như vậy, ngươi lúc trước vì sao phải tới Thần Đô?"

Nam Dương quận vương cười cười, nói: "Nam Dương nơi nào cũng tốt, duy chỉ có một điểm không tốt, đó là nó không phải Thần Đô."

Thọ Vương lẩm bẩm: "Thần Đô, Thần Đô có cái gì tốt?"

Nam Dương quận vương nói: "Quyền lực, tài phú, nữ nhân, tài nguyên tu hành, muốn cái gì, Thần Đô liền có cái đó, không phải tốt hơn Nam Dương quận ngàn lần vạn lần."

Thọ Vương thở dài, nói: "Thần Đô tuy tốt, nhưng cũng bẩn."

Nam Dương quận vương chưa nghe hiểu thứ Thọ Vương nói, hỏi: "Vương huynh, khi nào có thể thả chúng ta ra ngoài?"

Thọ Vương đạo: "Chuyện các ngươi phạm, các ngươi tự mình biết, nếu cứ như vậy thả các ngươi, không có cách nào ăn nói với dân chúng, cũng không có cách nào ăn nói với triều đình, ngược lại sẽ bị đảng mới bắt thóp, cho nên, kịch nên diễn, vẫn phải diễn."

Nam Dương quận vương hỏi: "Diễn như thế nào?"

Thọ Vương chậm rãi nói: "Các ngươi vẫn sẽ bị phán tử hình, sau đó đưa đến bên ngoài, xử trảm. Đương nhiên, đây đều là diễn trò, đao của đao phủ sẽ không thật sự chặt xuống, viện trưởng sẽ lấy đại pháp lực, bố trí ra một ảo cảnh, để dân chúng cho rằng các ngươi thật sự chết rồi, sau đó, các ngươi cần thân phận mới, xuất hiện ở Thần Đô."

Hết chương 614.

Chương 615. Diễn trò (2)

Nam Dương quận vương nhíu mày nói: “Phiền toái như vậy?”

Thọ Vương bất đắc dĩ nói: “Ngươi cho rằng các ngươi phạm là việc nhỏ sao, dựa theo những hành vi phạm tội kia Chu Trọng khai ra, các ngươi có một cái tính một cái, đều phải bị chặt đầu, chỉ có biện pháp này, mới có thể giữ được mạng các ngươi, từ nay về sau, Nam Dương quận vương đã chết, ngươi sẽ có thân phận mới, đến lúc đó, chúng ta sẽ nghĩ cách cho ngươi một lần nữa tiến vào triều đình, sau đó, ngươi sẽ nhận được mọi thứ từng mất đi.”

Nam Dương quận vương mặt lộ vẻ suy nghĩ, cẩn thận tự hỏi lời của Thọ Vương.

Quả thực, từ sau khi Lý Nghĩa bị lật lại bản án, Nam Dương quận vương Tiêu Vân, ở Đại Chu, so với chết không có khác biệt lớn bao nhiêu.

Hắn chức quan bị thu hồn, hơn nữa cuộc đời này vĩnh viễn sẽ không được triều đình dùng nữa, cùng hắn chiếm thân phận phế vật Nam Dương quận vương, không bằng thay hình đổi dạng, một lần nữa mở ra một đoạn cuộc đời mới.

Nếu là Thọ Vương thật sự tùy tùy tiện tiện thả hắn, Nam Dương quận vương ngược lại sẽ nổi lòng nghi ngờ.

Lý Mộ cùng Chu gia đều đang nhìn chằm chằm, thả bọn họ những người này, Thọ Vương không gánh vác nổi hậu quả.

Nhưng kế hoạch của hắn kín kẽ như thế, trái lại không có khả năng là đang gạt hắn, vô cùng có khả năng là quyết định bên trên làm ra.

Ngay lúc này, Thọ Vương tiếp tục nói: “Vở kịch này, cần các ngươi phối hợp cùng nhau diễn, các ngươi tuyệt đối đừng diễn hỏng, nếu không, đến lúc đó kiếm củi ba năm thiêu một giờ, liền không ai có thể cứu các ngươi.”

Nam Dương quận vương không hoài nghi nữa, gật đầu nói: “Ta biết rồi.”

Thọ Vương vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói: “Nhớ kỹ, cho dù là đao đặt trên cổ của ngươi, cũng phải trấn định, bởi vì đao phủ hành hình lần này, đều là người của chúng ta. Đúng rồi, nhớ rõ nói cho người khác, nếu bọn họ có ai diễn hỏng, mọi người đều phải bị hắn liên lụy, Lý Mộ cũng không cách nào diệt trừ.”

Nam Dương quận vương nói: “Yên tâm đi, ai dám làm hỏng việc, ta lấy mạng của hắn.”

Công đường Tông Chính tự.

Trương Xuân nhìn vài tên tội thần quỳ phía dưới, cầm lấy một phần công văn, tuyên đọc: “Hộ bộ viên ngoại lang Ngả Đồng, trong lúc tại vị, tham lượng lớn quốc khố khoản thuế, theo Đại Chu luật điều bảy mươi hai quyển thứ ba, phán xử trảm lập tức hành quyết.”

“Quang Lộc tự thừa Ngô Thắng, nhiều lần cưỡng bức bé gái, tình tiết nghiêm trọng, căn cứ điều thứ ba mươi sáu quyển thứ hai Đại Chu luật, phán xử trảm lập tức hành quyết.”

“Vệ Sùng, Uông Ninh, Trác Nhàn, thân là quan viên Đại Chu, lại tham dự buôn bán phụ nữ trẻ em, đảm đương ô dù của thế lực làm ác, phán xử trảm lập tức hành quyết.”

“Môn Hạ cấp sự trung Trần Quảng, trảm lập tức hành quyết.”

Khi Trương Xuân tuyên án, trên mặt quan viên dưới công đường không có sợ hãi, thậm chí có người nhìn nhau cười đùa.

Cái này cũng không phải bọn họ không sợ chết, mà là Thọ Vương điện hạ sớm đã nói rõ với bọn họ, đây chỉ là diễn kịch, đến lúc đó, bọn họ không chỉ sẽ không chết, còn có thể lấy thân phận mới, nghênh đón cuộc đời càng thêm huy hoàng.

Thư tử hình các quan viên này sớm đã qua nhiều tầng thẩm hạch, Trương Xuân sau khi tuyên án trên công đường, hơn hai mươi người liền bị áp giải đi pháp trường.

Thọ Vương đứng ở ngoài Tông Chính tự, đối với toàn bộ tội thần từ Tông Chính tự đi ra gật đầu ra hiệu.

Sau khi được Thọ Vương “ám chỉ”, trong lòng mọi người càng thêm yên tâm, không sợ hãi đi pháp trường nữa, tràn đầy

tư thế dứt khoát kiên quyết.

Trên pháp trường.

Từng bức bình phong, mang pháp trường quây lại, dân chúng dưới pháp trường thấy không rõ tình hình cụ thể trong đó.

Lần này xử trảm, đều là quan viên trong triều, thậm chí còn có hoàng thân quốc thích, hình ảnh khi xử trảm bọn họ, là không có khả năng bị dân chúng nhìn thấy.

Sáp một câu, ta gần nhất ở dùng là đọc sách app, \ mễ \ mễ \ đọc \app \ thư nguyên nhiều, bộ sách toàn, càng tân mau!

Lý Mộ nắm tay Lý Thanh, cũng đứng ở trong đám người.

Thủ phạm chính tòng phạm năm đó mưu hại phụ thân nàng, gần như tất cả ở chỗ này, Lý Mộ từng đáp ứng nàng, muốn cho toàn bộ hung thủ vụ án năm đó, đều nhận được trừng phạt nên có.

Sau bình phong, hơn hai mươi người quỳ ở nơi đó, trên mặt vẫn không thấy nét sợ hãi.

Có một số người thậm chí còn quay đầu nhìn đao phủ một cái, mặt lộ vẻ mỉm cười.

Dù là đao phủ nhìn quen trường hợp lớn, cũng bị ánh mắt kỳ quái của những kẻ sắp chết này nhìn tới mức toàn thân dựng tóc gáy.

Trương Xuân ngồi ở vị trí giám trảm, ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời, cầm lên một cái thẻ ném ra, nói: “Canh giờ đã đến, hành hình.”

Đao của đao phủ, giơ lên cao cao, lại rất nhanh hạ xuống.

Nhìn bên cạnh đầu người lăn lông lốc, trong lòng một quan viên cảm thán, cường giả cảnh giới thứ bảy, không hổ là cường giả cảnh giới thứ bảy, loại ảo thuật rất thật này, đừng nói lừa gạt dân chúng, ngay cả chính hắn, cũng thiếu chút nữa bị lừa

Cũng có mấy người, ở khi phát hiện máu tươi của người bên cạnh phun tung toé đến trên người bọn họ, sắc mặt đã xảy ra

biến hóa.

Nhưng, đao phủ phía sau bọn họ, lại không để lại thời gian cho bọn họ tự hỏi.

Một đao chém xuống, đầu một nơi mình một nẻo, hồn phi phách tán.

Trước sau hành hình, trên pháp trường, một mảng yên tĩnh.

Ngày xưa trước khi hành hình, các phạm nhân đều phải trải qua một phen gào khóc thảm thiết, đây đại khái là hành hình yên tĩnh nhất dân chúng Thần Đô từng thấy.

Thọ Vương đứng ở ngoài pháp trường, thở dài một tiếng, lẩm bẩm: "Kiếp sau, làm người tốt."

Buổi hành hình này cực kỳ quỷ dị, ngay cả dân chúng ngoài pháp trường cũng nhìn ra được không thích hợp.

Hành hình ngày xưa bọn họ cũng từng xem, các phạm nhân ở trước khi chết, gào khóc thảm thiết là bình thường, lớn tiếng kêu oan, thậm chí là mắng, cũng không ở số ít.

Nhưng lần này, không có gào khóc thảm thiết, cũng không có lớn tiếng chửi mắng, trên đài hành hình bình phong quây lại là một mảng yên tĩnh, hơn hai mươi người khẳng khái thong dong chịu chết, im lặng khiến người ta cảm thấy quỷ dị.

Rất nhanh, tiếng hoan hô của dân chúng đã bao phủ loại yên tĩnh này.

"Giết hay lắm!"

"Bọn chúng đều là tội nhân năm đó oan uổng Lý đại nhân!"

"Những người này đều đáng chết!"

"Lý đại nhân có thể nhắm mắt rồi."

Phía trước đám người, Lý Thanh nắm chặt tay Lý Mộ, nói: "Chúng ta đi thôi."

Hai người xoay người, dân chúng chủ động nhường ra một thông đạo cho bọn họ, bọn họ chậm rãi đi qua. Dân chúng phía sau nhìn theo bọn họ rời khỏi, ôm quyền nói: "Chúc tiểu Lý đại nhân cùng Lý cô nương trăm năm hòa hợp."

“Bạch đầu giai lão.”

“Sớm sinh quý tử.”

Hơn hai mươi tội thần phạm quan bị chém, dân chúng đều vỗ tay tỏ ý vui mừng, những người này trừ là tòng phạm năm đó hãm hại Lý Nghĩa đại nhân, bản thân cũng là tội ác chồng chất, bọn họ chết, với nước với dân, đều là chuyện tốt.

Hành hình xong, có một số dân chúng khi rời khỏi pháp trường, còn muốn hướng đài hành hình nhổ một bãi nước bọt, mặt đầy khoái ý.

Hết chương 615.

Chương 616. Lừa!

Thọ Vương than nhẹ một tiếng, nói với một hạ nhân bên cạnh: “Bình phong tạm thời đừng thu hồi, thông báo người nhà bọn họ đến nhặt xác.”

Hạ nhân đó gật đầu nói: “Vâng.”

Thọ Vương chắp tay sau lưng, vừa lắc đầu, vừa đi xa, trong miệng thấp giọng nói: “Chết tốt, chết tốt, chết rồi không phiền não, chết rồi xong hết mọi chuyện.”

Trương Xuân đi ở phía sau hắn, nói: “Tội những người này, kẻ nào cũng tội lỗi chồng chất, chết như vậy, cũng không tránh khỏi quá hời cho bọn hắn rồi.”

Những tội thần này tuy chết, nhưng thẳng đến trước khi chết, bọn họ đều cho rằng, đây là một bố cục, sau hôm nay, bọn họ sẽ lấy một thân phận mới, một lần nữa xuất hiện ở Thần Đô.

Tuy bọn họ chung quy vẫn đã chết, nhưng ít ra ở trước khi chết, bọn họ cũng chưa cảm nhận được sợ hãi cùng thống khổ.

Thọ Vương từ từ nói: “Người ta sống trên đời, có một số việc đừng quá tích cực. Tương đối là được rồi.”

Bao gồm Nam Dương quận vương cùng huynh trưởng thái phi ở trong, tin tức hơn hai mươi quan viên của đảng cũ, thật sự ở đầu phố bị trảm quyết rất nhanh đã thổi quét Thần Đô, chấn động vô số người.

“Bọn họ thật sự chết rồi?”

“Không có ai cứu bọn họ?”

“Tiêu thị không có một chút động tác, cứ như vậy mang bọn họ coi là đồ bỏ đi?”

“Bọn họ đang kiêng kị cái gì, lại đang sợ cái gì?”

“Cái này còn không rõ? Bọn họ kiêng kị cùng sợ hãi, hiển nhiên là Lý Mộ.”

Trong Chu gia, trên tiệc tối, sắc mặt Chu Xuyên có chút trắng bệch.

Trần Kiên đã chết, Cao Hồng đã chết, Nam Dương quận vương Tiêu Vân đã chết, bảy thủ phạm chính năm đó, hôm nay chỉ còn lại có hắn và Trung Dũng hầu Bình An bá mấy người, Lý Mộ ngay cả những tòng phạm kia cũng không buông tha, sao có thể bỏ qua bọn họ những thủ phạm chính này?

Nhất là Nam Dương quận vương chết, khiến trong lòng hắn càng thêm kinh sợ.

Ngay cả Tiêu thị hoàng tộc, cũng trốn không thoát Lý Mộ chế tài, huống chi là hắn?

Chu Sâm cúi đầu ăn cơm, trên trán lại tràn đầy mồ hôi lạnh.

Y biết phụ thân đang lo lắng cái gì, Nam Dương quận vương cùng những người đó đều đã chết, có lẽ phụ thân chính là mục tiêu kế tiếp của hắn.

Hơn nửa năm trước, Lý Mộ còn là một tiểu lại quận thành xa xôi, không ngờ mới nửa năm trôi qua, hắn đã trưởng thành làm tồn tại ngay cả đảng cũ cũng không dám trêu chọc, Tiêu thị hoàng tộc kiêng kị đối với Chu gia bọn họ, cũng không mạnh như đối với Lý Mộ.

Mà ngay tại trước khi hắn đến Thần Đô, Chu Sâm còn từng ý đồ phái sát thủ giải quyết hắn, lại lấy thất bại chấm dứt.

Nếu Lý Mộ biết, tên sát thủ kia, là y phái, y chẳng phải là cũng sẽ lưu lạc đến kết cục tương tự với những người đó buổi sáng hôm nay?

Chu gia, khi cha con Chu Xuyên kinh hồn, trong Lý phủ, Lý Mộ cũng đang do dự.

Tính tới hôm nay, đại bộ phận người của vụ án năm đó đều đã nhận được trừng phạt nên có.

Tòng phạm đã không còn cá lọt lưới, thủ phạm chính còn có bốn người vẫn ở Thần Đô.

Bốn người này phân biệt là Trung Dũng hầu, Bình An bá, Vĩnh Định hầu, cùng với Chu gia Chu Xuyên.

Ba kẻ đầu quyền quý Thần Đô, là bị Chu Trọng thiết kế cuốn vào, bọn họ và Lý Nghĩa không có thù oán, là Chu Trọng ở sau khi biết rõ không thể thay đổi đại cục, vì tính kế ba tấm miễn tử kim bài trong tay bọn họ, cố ý dụ dỗ bọn họ vào bố cục.

Chu Trọng trước khi dụ dỗ bọn họ, kết cục của Lý Nghĩa đã định sẵn, ba người này, chẳng qua là quân cờ của Chu Trọng mà thôi, tuy cũng có việc xấu, nhưng cũng không cần phải dồn bọn họ vào chỗ chết.

Về phần Chu Xuyên.

Lý Mộ tuy cũng muốn khiến gã trả giá nên trả, nhưng bày ở trước mặt hắn, có hai vấn đề khó.

Thứ nhất, trong quyển sổ Chu Trọng cho hắn, đều là tội chứng của quan viên đảng cũ, lại không có thứ liên quan Chu Xuyên, Lý Mộ không thể thông qua luật pháp lật đổ gã.

Thứ hai, Chu Xuyên là thúc thúc của nữ hoàng, Lý Mộ đã giết một người em trai của nàng, lại giết một người chú của nàng, hắn không biết trong lòng nữ hoàng sẽ cảm thấy thế nào.

Mặc dù nàng đã rời khỏi Chu gia, nhưng chảy trong thân thể, vẫn là huyết mạch con em Chu gia. Nữ hoàng là để ý hắn như thế, Lý Mộ không thể không để ý cảm nhận của nàng một chút nào.

Hắn trầm ngâm thật lâu, đi đến trong sân, nói với Liễu Hàm Yên cùng Lý Thanh: “Ta đi trong cung một chuyến, hôm nay không cần chờ ta ăn cơm.”

Sau khi nói một tiếng với các nàng, Lý Mộ liền rời khỏi Lý phủ, tới hoàng cung. Hắn đầu tiên là đi ngự thiện phòng, làm vài món ăn nữ hoàng thích, sau đó xách hôm thức ăn, tới cung Trường Nhạc.

Trong cung Trường Nhạc, Chu Vũ nhìn đồ ăn dị thường phong phú trên bàn, ánh mắt cuối cùng nhìn phía Lý Mộ, nói: “Có chuyện gì, nói đi.”

Lý Mộ lắc đầu nói: “Không có việc gì.”

Chu Vũ cầm đũa, nói: “Trẫm chỉ cho ngươi một lần cơ hội.”

Lý Mộ nói: “Trong người năm đó hại chết Lý Nghĩa đại nhân, tiền Công bộ thượng thư Chu Xuyên, cũng là chủ mưu quan trọng.”

Chu Vũ trầm mặc hồi lâu, mới thản nhiên nói: “Nếu ngươi có tội chứng của hắn, có thể theo luật pháp xử trí hắn, trẫm sẽ không bởi hắn là thúc thúc của trẫm liền che chở hắn, nếu có một ngày nào, xúc phạm luật pháp là ngươi, trẫm cũng sẽ không che chở ngươi nữa.”

Lý Mộ chắp tay nói: “Cảm tạ bệ hạ.”

Hắn rời cung Trường Nhạc, trong lòng thở ra một hơi.

Chu Xuyên không như người khác, vô luận như thế nào, Lý Mộ đều không có khả năng vòng qua nữ hoàng, động thủ đối với gã, cho nên hắn cần hỏi ý kiến nữ hoàng trước một chút.

Sau khi được nữ hoàng đồng ý, chỉ có một vấn đề chưa giải quyết.

Đó là sưu tập tội chứng của Chu Xuyên như thế nào.

Đảng mới thành lập chỉ ba năm, hơn nữa quan viên hai đảng, cũng có khác biệt rất lớn, đảng cũ lấy quyền quý chiếm đa số, đảng mới thì đều là quan viên mới phát, so sánh mà nói, việc xấu của quyền quý, phải nhiều hơn một chút, sưu tập chứng cứ phạm tội của quan viên đảng cũ, cũng dễ dàng hơn so với sưu tập chứng cứ phạm tội của đảng mới.

Hơn nữa, so với đảng cũ, đảng mới ước thúc đối với quan viên càng mạnh hơn, đây cũng là một trong các nguyên nhân Chu Trọng nhiều năm cũng chưa sưu tập được chứng cứ phạm tội của Chu Xuyên.

Đề cử hạ, \!

Chuyện Chu Trọng nhiều năm như vậy cũng chưa làm được, Lý Mộ không cho rằng hắn trong khoảng thời gian ngắn có thể làm được.

Hắn ra khỏi cửa cung, ở ngoài cửa cung nghỉ chân hơn một khắc, sau đó hướng Bắc Uyển đi đến.

Một lần này, hắn chưa về nhà, mà là đứng ở trước một tòa nhà lớn khác.

Lý Mộ đi lên phía trước, gõ gõ vòng cửa.

Rất nhanh, cửa chính liền mở ra một khe hở, một hạ nhân từ phía sau cửa thò đầu ra, hỏi: "Xin hỏi các hạ là người phương nào, đến Chu phủ có chuyện gì?"

Lý Mộ nhìn người gác cổng Chu phủ, thản nhiên nói: "Phiền đi vào thông truyền một tiếng, nói Trung Thư xá nhân Lý Mộ tới chơi."

Một lát sau, trong Chu gia, Chu Xuyên cau mày, ở trong sảnh lo lắng đi qua đi lại, lẩm bẩm: "Lý Mộ, hắn đến Chu phủ làm gì, không gặp, bảo hắn trở về đi!"

Hết chương 616.

Chương 617. Ánh sáng Thần Đô (1)

Chu Hùng vươn tay, nói: “Không thể, nếu truyền ra, người ngoài còn tưởng Chu gia chúng ta sợ Lý Mộ hắn, để hắn vào.”

Chu Xuyên nói: “Nhị ca, nhưng hắn…”

“Không sao, trước xem hắn rốt cuộc muốn làm gì.” Chu Hùng phất phất tay với gã, nói: “Mục tiêu của hắn có thể là ngươi, Tam đệ, ngươi tránh trước.”

Sau khi Chu Xuyên rời khỏi, Chu Đình nói theo: “Ta cũng lánh trước.”

Con trai duy nhất của hắn chết ở trong tay Lý Mộ, hắn không thể thản nhiên đối mặt Lý Mộ.

Một lát sau, Lý Mộ ở dưới một hạ nhân dẫn dắt, xuyên qua hai cửa, đi qua vài hành lang dài, tới một chỗ đại sảnh.

Trong đại sảnh, chỉ có một mình Chu Hùng.

Lý Mộ đi vào đại sảnh, Chu Hùng thản nhiên nói: “Lý đại nhân, mời ngồi.”

“Ngồi thì không cần.” Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: “Bản quan hôm nay đến, chỉ có một việc muốn nói.”

Chu Hùng nâng chén trà lên, hỏi: “Chuyện gì?”

Lý Mộ nói: “Trong người năm đó hãm hại nhạc phụ đại nhân của bản quan, Chu gia Chu Xuyên, là một trong các thủ phạm chính.”

Chu Hùng trầm giọng nói: “Vụ án đó đã trôi qua!”

Lý Mộ nói: “Nam Dương quận vương cùng Cao Hồng, cũng là nghĩ như vậy.”

Nam Dương quận vương cùng Cao Hồng vừa mới bị chém, đây đã là uy hiếp trắng trợn, Chu Hùng đập mạnh chén trà ở trên bàn, lớn tiếng nói: “Lý Mộ, ngươi rốt cuộc muốn nói cái gì!”

Lý Mộ thản nhiên nói: “Bảo Chu Xuyên tự mình thỉnh cầu sung quân, chuyện này dừng ở đây.”

Chu Hùng sau khi ngẩn ra một phen, liền giận tím mặt, đứng lên, nghiến răng nói: “Ngươi đang nằm mơ!”

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: “Nếu không phải xem ở trên mặt mũi bệ hạ, ta sẽ tự mình động thủ, đến lúc đó, thì không phải sung quân đơn giản như vậy, các ngươi đừng ép ta.”

Chu Hùng hận không thể ném chén trà trong tay lên mặt Lý Mộ. Hắn chạy đến Chu gia, bảo người Chu gia tự mình thỉnh cầu sung quân, đây rốt cuộc là ai đang ép ai?

Chu Hùng cả giận nói: “Ngươi có tư cách gì nói như vậy?”

Lý Mộ nhìn hắn, nói: “Lúc bản quan ở Bắc quận, từng bị người ta ám sát, đừng tưởng bản quan không biết, sai sử phía sau màn sát thủ đó, chính là Chu Sâm con Chu Xuyên.”

Rầm!

Chu Sâm núp ở sau sảnh nghe lén, nghe được Lý Mộ nói, trong lòng chấn động mạnh, nhịn không được liên tục lùi lại mấy bước, húc đổ một cái ghế, sắc mặt tái nhợt dựng cái ghế dựa lên, thân thể run nhè nhẹ.

Sảnh trước, Chu Hùng quả quyết nói: “Ngươi đây là bôi nhọ!”

Lý Mộ cười cười, nói: “Có phải bôi nhọ hay không, đến Tông Chính tự sẽ biết. Tội chứng của Chu gia các ngươi, trong tay ta còn có không ít, đến lúc đó, không chỉ có vụ án Chu Sâm, Chu Xuyên, Chu Đình, bao gồm quan viên khác của đảng mới các ngươi, một người cũng trốn không thoát, kết cục các quan viên kia trên pháp trường hôm nay, chính là kết cục của các ngươi.”

Sắc mặt Chu Hùng đỏ lên, chỉ vào hắn, cả giận nói: “Ngươi, ngươi…”

Lý Mộ nhìn Chu Hùng, bình tĩnh nói: “Trần Kiên mộ phần đã xanh cỏ, thi thể Cao Hồng cùng Nam Dương quận vương vừa lạnh, ta chỉ bảo Chu Xuyên sung quân, đã là nể mặt bệ hạ, ta không để ý hai đảng cũ mới các ngươi tranh đấu, nhưng

không xử trí Chu Xuyên, không thể báo thù cho nhạc phụ đại nhân, ta không có cách nào hướng nương tử ăn nói. Chu Xuyên tự mình thỉnh cầu sung quân, là cực hạn nhượng bộ của ta, ta cho các ngươi thời gian ba ngày cân nhắc, các ngươi tự giải quyết cho tốt."

Sau khi nói xong mấy câu nói đó, Lý Mộ xoay người rời khỏi Chu gia.

Sau khi hắn rời khỏi, mấy bóng người từ sảnh sau đi ra.

Chu Hùng lạnh lùng nhìn Chu Sâm đi ra, hỏi: "Lý Mộ nói là thật sao!"

Chu Sâm gật gật đầu, lại sợ hãi nói: "Nhưng con lúc ấy, khi mời sát thủ kia, chưa lộ ra thân phận chút nào cả!"

Chu Hùng ngồi ở trên ghế, vô lực nói: "Hắn rốt cuộc còn nắm giữ bao nhiêu điểm yếu của Chu gia."

Triều đình tranh đấu, trừ ở mặt ngoài nhìn thấy được, đại bộ phận, đều là bề ngoài không nhìn thấy, những tranh đấu âm thầm này tràn ngập máu tanh cùng dơ bẩn, căn bản không thể lộ ra trước mặt người khác.

Những chuyện dơ bẩn này, Tiêu thị tồn tại, Chu gia cũng khó tránh được, một khi bị tuôn ra, hơn nữa nghiêm túc truy cứu, không hề nghi ngờ, kết cục của các quan viên đảng cũ hôm nay, chính là kết cục của một số người nào đó đảng mới.

Chu Xuyên nói: "Ta đoán Lý Mộ là đang lừa chúng ta, những việc đó, ngay cả đảng cũ cũng không có chứng cớ, Lý Mộ sao có thể biết?"

Chu Hùng nhìn hắn, hỏi: "Nhỡ đâu thì sao?"

Hắn nhìn Chu Xuyên, nói: "Cho dù trong tay hắn không có nhiều điểm yếu hơn, chỉ một tội ám sát, có thể đưa con ngươi đi chết."

Chu Sâm run lên một cái, ôm đùi Chu Xuyên, sợ hãi nói: "Cha, con không muốn chết, con là con của cha, cha phải cứu con."

Bốp!

Chu Xuyên tát một cái đánh bật hắn ra, mặt mũi âm trầm, cũng không nói gì.

Yêu cầu để Lý Mộ buông tha Chu Sâm cùng mọi người đảng mới là, muốn Chu Xuyên hắn tự mình thỉnh cầu sung quân, nơi sung quân, không phải Yêu quốc, chính là Quỷ Vực, bất cứ tội thần nào đi loại địa phương đó, đều là cửu tử nhất sinh, thậm chí là thập tử vô sinh, nghịch tử này, là muốn hắn chết

Lúc này, Chu Xuyên lần đầu tiên sinh ra suy nghĩ hối hận sinh ra đứa con trai này.

Lúc này, một bóng người từ bên ngoài chậm rãi đi vào.

Chu Hùng đứng lên, nói: "Đại ca "

Chu Tĩnh nói: "Ta biết cả rồi."

Chu Hùng nghĩ nghĩ, hỏi: "Đại ca có thể tính ra hay không, Lý Mộ rốt cuộc có phải đang phô trương thanh thế hay không? Trong tay của hắn chẳng lẽ thật sự có sơ hở của chúng ta?"

Chu Tĩnh lắc đầu nói: "Trên người hắn có pháp bảo che chắn thiên cơ, không tính được bất cứ chuyện gì có liên quan hắn? Cho dù không có vật đó, cũng không nhất định có thể tính được những thứ này."

Chu Hùng một lần nữa ngồi trở lại, ưu phiền nói: "Chúng ta làm sao bây giờ?"

Nếu Lý Mộ không có căn cứ đến Chu gia nói bừa một phen, có trên chín phần có thể là đang phô trương thanh thế, nhưng hắn chỉ thẳng việc bí ẩn Chu Sâm làm, liền khiến trong lòng Chu Hùng trở nên thiếu tự tin.

Nếu là dựa theo Lý Mộ nói, như vậy bọn họ liền phải vứt bỏ Chu Xuyên, kết cục của sung quân, cửu tử nhất sinh.

Nếu là không dựa theo Lý Mộ nói, Chu Sâm chắc chắn phải chết, không chỉ có thế, có khả năng nhất định, quan viên khác của đảng mới cũng phải bị liên lụy, nếu trong tay Lý Mộ thật sự nắm giữ sơ hở của bọn họ.

Ở trong phạm vi luật pháp cho phép, Lý Mộ có thể muốn làm gì thì làm, đây là chuyện trước mắt tất cả mọi người ở Thần Đô đều đã ý thức được.

Tiêu thị hoàng tộc ngạo khí cỡ nào, ngay cả chuyện bức cung thanh quân trắc cũng có thể làm ra, nhưng kết quả, còn không phải trơ mắt nhìn hơn hai mươi quan viên đảng cũ đầu rơi xuống đất, ngay cả Nam Dương quận vương cũng chưa thể cứu ra.

Một khi Lý Mộ mang chứng cứ trong tay nắm giữ công khai, đảng mới chỉ sợ phải bước vào vết xe đổ của đảng cũ.

Chu Xuyên không đi, Chu Sâm chắc chắn phải chết, có lẽ còn phải đặt vào càng nhiều người hơn nữa.

Chu Xuyên tự xin sung quân, Chu gia tứ huynh đệ, về sau chỉ còn ba người.

Hết chương 617.

Chương 618. Ánh sáng Thần Đô (2)

Đây là một quyết định lưỡng nan, chỉ có gia chủ Chu Tĩnh có tư cách quyết định.

Trong phòng, tầm mắt mọi người đều nhìn Chu Tĩnh.

Chu Xuyên nhịn không được mở miệng nói: “Cho dù trong tay Lý Mộ thật sự nắm giữ sơ hở của chúng ta, chẳng lẽ lời hắn nói, chúng ta có thể tín nhiệm sao, nhỡ đâu hắn lật lọng?”

Chu Tĩnh nhìn hắn, nói: “Mặc kệ Tam đệ làm quyết định gì, Chu gia đều đồng ý.”

Thanh âm Chu Xuyên dần dần nhỏ đi, trên mặt lộ ra nụ cười cay đắng.

Nếu đại ca không chịu Lý Mộ uy hiếp, sẽ nói rõ ràng cho hắn, Chu gia không chịu người ta uy hiếp, sẽ không đáp ứng yêu cầu của Lý Mộ.

Ngoài ra, bất cứ quyết định nào của hắn, thật ra đều chỉ hướng một cái lựa chọn khác.

Hy sinh một mình hắn, đổi lấy Chu gia cùng đảng mới ổn định.

Thì ra, hắn và Nam Dương quận vương giống nhau, cũng thành con rơi rồi.

Chu Xuyên hít thật sâu, nói: “Cứ làm theo Lý Mộ nói đi, vì Chu gia, vì đảng mới, cũng vì nghiệp lớn của chúng ta.”

Chu Tĩnh trầm mặc một lát, nói: “Trong nhà sẽ chuẩn bị cho đệ một vài thứ, cho đệ có đủ sức tự bảo vệ mình, đợi thời cơ đến, đệ có thể trở về Thần Đô.”

Chu Xuyên ôm quyền, trầm giọng nói: “Cảm ơn đại ca.”

Lão Tam trong Chu gia tứ huynh đệ, tiền Công bộ thượng thư Chu Xuyên, bởi vì chuyện mưu hại Lý Nghĩa, lương tâm khó yên, tuy đã được miễn tử kim bài đặc xá tội chết, nhưng hắn vẫn tự xin sung quân, rời khỏi Thần Đô, trở thành lại một

việc lớn kế sau đám người Nam Dương quận vương bị chém hấp dẫn ánh mắt người ta.

Lúc trước vụ án chuyện bọn họ mưu hại Lý Nghĩa nổ ra, mấy người đều bị phán tội chết, về sau lại đều thông qua miễn tử kim bài đặc xá.

Dân chúng cho rằng đây sẽ là chấm dứt, không ngờ đó chỉ là bắt đầu.

Nam Dương quận vương Tiêu Vân, huynh trưởng Cao thái phi Cao Hồng, ở sau khi được miễn tử kim bài đặc xá tội danh mưu hại mệnh quan triều đình, lại bởi vì hành vi phạm tội khác, bị đưa ra pháp trường, cuối cùng khó thoát khỏi cái chết.

Chu Xuyên tuy chưa chết, nhưng tội sung quân, thật ra cùng tử hình kéo dài thời hạn chấp hành không có khác nhau quá lớn, đơn giản là chết muộn hơn một chút mà thôi.

Đến đây, toàn bộ thủ phạm chính tòng phạm vụ án Lý Nghĩa năm đó, đều đã trả giá bằng cái chết.

Ba con cá lọt lưới khác, Trung Dũng hầu, Bình An bá, Vĩnh Định hầu, ở sau khi nghe nói việc này, trong một đêm, mai danh ẩn tích ở Thần Đô.

Có người từng nhìn thấy, bọn họ ở một đêm trước khi Nam Dương quận vương bị xử trảm, đưa cả nhà rời khỏi Thần Đô.

Lý phủ.

Lý Mộ sau khi nghe nói việc này, thở ra một hơi thật dài.

Hắn ôm Lý Thanh vào trong lòng, ở bên tai nàng nhẹ nhàng nói: “Kết thúc hết rồi.”

Lý Thanh im lặng không nói, nhưng không bao lâu, ngực Lý Mộ liền xuất hiện một mảng ướt.

Oan khuất của Lý phủ, cách mười bốn năm, mới rốt cuộc sửa lại án xử sai, năm đó những người mang cực khổ tới trên thân bọn họ, rốt cuộc cũng ở mười bốn năm sau nghênh đón thẩm phán muộn.

Một số thứ trong lòng Lý Thanh gánh vác, thẳng đến giờ phút này, mới hoàn toàn buông xuống.

Lý Mộ ôm nàng, một lát sau, khi hắn cúi đầu nhìn, mới phát hiện Lý Thanh trong lòng đã ngủ.

Hắn cẩn thận bế nàng về trong phòng, đặt ở trên giường, khẽ hôn một cái ở trán nàng, rời khỏi phòng.

Chu Xuyên đã tự xin sung quân, Lý Mộ cũng không có ý tứ tiếp tục đối đầu đến tận cùng với Chu gia.

Thứ nhất, trong tay hắn không có điểm yếu của Chu gia, có thể lừa bọn họ một lần, chưa chắc có thể lừa bọn họ lần thứ hai. Thứ hai, Chu gia tứ huynh đệ, có hai vị, đã ngã ở trong tay Lý Mộ, Chu Xử càng chết bởi tay hắn, ép từng chút một tiếp, có lẽ sẽ ép chó cùng rứt giậu.

Một điểm quan trọng nhất, là hắn phải cân nhắc đến nữ hoàng.

Đó dù sao cũng là gia tộc sinh ra nàng nuôi lớn nàng, mặc dù gia tộc này từng phản bội nàng, để nàng trơ mắt nhìn Chu gia bị hủy bởi tay Lý Mộ, đối với nàng cũng là một loại tra tấn.

Từ một tiểu lại vô danh, đi đến hôm nay, đảng mới đảng cũ đều phải kiêng kị, hắn chỉ dùng không đến một năm.

Trong không đến một năm này, Thần Đô đã xảy ra quá nhiều biến hóa.

Lý Mộ đi ở đầu đường, nhìn thấy không là những khuôn mặt chết lặng nữa, dân chúng thẳng lưng, ánh mắt linh động, từ đáy lòng triển lộ nụ cười, không có gì không nói lên, Thần Đô hôm nay, đã không phải Thần Đô ngày xưa.

Một lão phụ nhân chống gậy, đi ở trên đường, vô ý ngã xuống, một đôi thiếu nam thiếu nữ đi ngang qua rất nhanh đã đỡ bà dậy, dìu đến ven đường nghỉ ngơi.

Lão phụ nhân nghỉ ngơi một lát, lại chống gậy, chậm rãi đi ở trên đường, khi đi đến góc đường, nhìn thấy một người ăn xin quần áo tả tơi ở góc tường, nghĩ nghĩ, từ trong tay áo lấy ra mấy đồng tiền, ném tới trong bát của người ăn xin đó.

Sáp một câu, ta gần nhất ở dùng là đọc sách app, \ mễ \ mễ \ đọc \app \ thư nguyên nhiều, bộ sách toàn, càng tân mau!

Người ăn xin cảm ơn bái lạy một phen, cầm hai đồng tiền, ở tiệm bánh bao bên đường mua một cái bánh bao, nhìn thấy tiểu nhị cửa hàng cách vách, cố sức mang một cái rương chuyển lên xe ngựa, hắn ngậm cái bánh bao trong miệng, tiến lên hỗ trợ, nâng cái thùng lên xe ngựa.

Tiểu nhị thở hổn hển, đang muốn cảm tạ, mới phát hiện sau thùng đã không có một bóng người, lúc này, một hán tử thanh sam từ đối diện đi tới, hỏi: "Vị huynh đệ này, xin hỏi một chút, Như Ý lâu đi thế nào?"

Tiểu nhị cười nói: "Ta vừa lúc cũng là đi phụ cận Như Ý lâu làm việc, ngươi đi theo ta đi."

Hán tử cảm tạ một phen, theo tiểu nhị tới Như Ý lâu, trùng hợp nhìn thấy diều của một đôi thiếu nam thiếu nữ treo ở trên cây, hai người đứng dưới tàng cây sốt ruột. Hán tử tung người nhảy, liền thoải mái lấy con diều xuống, mỉm cười đưa cho thiếu nam thiếu nữ, nói: "Đi đến nơi trống trải bên kia thả đi."

Lý Mộ trên đường, đều có dân chúng thân thiết chào hỏi, nhớ tới Thần Đô nửa năm trước, có thể rõ ràng cảm nhận được nơi này biến hóa.

Có thể cảm nhận được loại biến hóa này, không chỉ Lý Mộ, còn có dân chúng Thần Đô.

Thần Đô trước kia, không có thiện ác, không có thị phi, hỗn loạn hơn nữa hắc ám.

Thẳng đến hơn nửa năm trước, trong bóng đêm này, có một chùm ánh sáng chiếu vào.

Từ đó về sau, Thần Đô thiện ác có đạo, thị phi rõ ràng, quan viên quyền quý phạm pháp, tội ngang thứ dân, vô luận là công tử ăn chơi, học sinh thư viện, hay là trọng thần trong triều, quyền quý Thần Đô, thậm chí là con em hoàng tộc, đều không thể tùy ý chà đạp luật pháp, hãm hại dân chúng nữa.

Ánh sáng này, khiến dân chúng từ trong bóng đêm đi tới dưới ánh mặt trời.

Nhìn bóng người đó từ trên đường chậm rãi đi qua, trong mắt vô số dân chúng lộ ra sùng kính.

Đó là ánh sáng trong lòng tất cả bọn họ.

Hết quyển 3.

Hết chương 618.

Chương 619. Thề (1)

Đi ở đầu đường Thần Đô, Lý Mộ phát hiện, mình tựa như càng ngày càng thích loại nhân gian trăm vẻ này.

Nhất là tận mắt chứng kiến biến hóa trên người dân chúng hơn nửa năm qua, từ trong đó đạt được thành tựu cùng với sung sướng, là tu hành phá cảnh cũng xa xa không bằng.

Ở dưới loại tâm tính này, trong lòng hắn một mảng kỳ ảo, không cần Thanh Tâm Quyết, cũng có thể bảo trì trong lòng tuyệt đối yên tĩnh.

Trong cõi kỳ ảo, hắn thậm chí có một loại cảm ngộ.

Vi thiên địa lập tâm, vi sinh dân lập mệnh, chỉ cần hắn có thể lấy bản thân đi thực tiễn hai câu chân ngôn này, rồi có một ngày, hắn có thể dựa vào ức vạn dân chúng Đại Chu, tấn thăng thượng tam cảnh.

Hôm nay, hắn đã không cần cố ý đi làm chuyện gì, cũng có thể từ trên người dân chúng liên tục hấp thu niệm lực, nghiễm nhiên là một tòa quốc miếu biết đi.

Hắn từ từ đi ở trên đường, trong mắt nhìn thấy, trong tai nghe thấy, đều là sinh thái Thần Đô.

Chỉ có một giọng nói vịt đực, lẫn ở trong đó, tỏ ra có chút không hợp.

“Tính nhân duyên, tra mệnh lý, bói cát hung, trị vô sinh, bảo đảm sinh tiểu tử to béo, không chuẩn không lấy tiền, không sinh không lấy tiền…”

Thanh âm này có chút quen tai, Lý Mộ theo phương hướng thanh âm truyền đến nhìn lại, nhìn thấy một lão đạo lôi thôi, ngồi ở góc đường nơi nào đó, trước mặt trải một tấm bát quái đồ, bên cạnh dựng thẳng một lá cờ, trên viết bốn chữ to “thần cơ diệu toán”.

Lão đạo linh giác cực kỳ sâu sắc, nháy mắt Lý Mộ ánh mắt nhìn qua, lão đạo liền ngẩng đầu, ánh mắt đối diện với hắn.

Khi nhìn thấy Lý Mộ, lão đạo ngẩn ra một phen, sau đó liền từ trên mặt đất nhảy dựng lên, kinh ngạc nói: “Sao lại là ngươi…”

Lý Mộ đi qua, mỉm cười với lão, nói: “Tiền bối, lại gặp mặt rồi.”

Lão đạo gãi gãi đầu, nói: “Lão phu sao đi đến nơi nào cũng có thể gặp được ngươi? Ồ, không đúng…”

Hắn nói xong nói xong? Đang nói bỗng nhiên vừa chuyển? Cầm lấy Lý Mộ cổ tay, chấn động nói: “Ngươi? Ngươi, ngươi? Ngươi cái tạo hóa này!”

Lý Mộ nói: “Mấy tháng nay, gặp chút cơ duyên.”

Lão giả buông tay hắn, than thở: “Cơ duyên rắm chó, lão phu sao lại không gặp được cơ duyên như vậy…”

Nghĩ xa xôi hơn một năm trước kia, khi lão mới gặp người trẻ tuổi trước mắt, người này còn chỉ là một phàm nhân bảy phách mất hết, không còn sống được bao lâu, đợi khi lão lần thứ hai gặp lại hắn, hắn đã là Tụ Thần, lúc này mới qua hơn nửa năm, khi gặp lại hắn, hắn thế mà đã Tạo Hóa…

Điều này làm lão đạo lôi thôi có chút hoài nghi cuộc đời.

Dựa theo tốc độ này, qua một năm tới năm rưỡi nữa, mình chẳng phải là cũng không bằng hắn?

Lão một lần nữa ngồi về tại chỗ, hướng Lý Mộ phất phất tay, nói: “Đi đi đi, để lão phu một mình yên tĩnh.”

Lý Mộ chỉ nhìn quét lão một cái, liền xoay người rời khỏi.

Gặp được cố nhân, hắn chẳng qua là xuất phát từ lễ phép, tiến lên bắt chuyện một cái mà thôi.

Cường giả cảnh giới thứ sáu đỉnh phong, đối với Lý Mộ một năm trước mà nói, cao không thể với tới, nhưng bây giờ, hắn mỗi ngày cùng cường giả cảnh giới thứ bảy tiếp xúc gần gũi, cường giả cảnh giới thứ sáu trong mắt hắn, tự nhiên cũng chỉ có vậy mà thôi.

Thẳng đến lúc bóng lưng Lý Mộ biến mất, lão đạo lôi thôi mới ngẩng đầu, nhìn phương hướng hắn rời đi, trong lòng

chua xót khôn kể, lẩm bẩm: “Tặc… lão thiên gia, cái này không công bằng, không công bằng nha…”

Lý Mộ rất nhanh đã quên lão đạo lôi thôi. Thù lớn của Lý Thanh tuy đã báo, nhưng cũng vẫn tồn tại một ít vấn đề để lại.

Cung Phụng ti làm FBI của Đại Chu, một số cung phụng nào đó bên trong, hưởng thụ tài nguyên tu hành triều đình cung cấp, lại không làm việc cho triều đình, không nghe Lại bộ điều lệnh thì thôi, thậm chí trở thành lính riêng của đảng cũ, cãi lại thánh mệnh, muốn làm gì thì làm, Lý Mộ rất sớm trước kia, đã có ý tưởng thanh tẩy Cung Phụng ti.

Cung Phụng ti là trên danh nghĩa là do Lại bộ điều khiển, nhưng lại không phải nha môn dưới quyền Lại bộ.

Ở trước khi nữ hoàng đăng cơ, Cung Phụng ti là trực tiếp chịu trách nhiệm đối với hoàng đế.

Sau khi nữ hoàng đăng cơ, bởi vì không thể thu phục Cung Phụng ti do đảng cũ khống chế, vì thế liền thành lập nội vệ, Trúc vệ trong mai lan trúc cúc tứ vệ, là dùng để thay thế Cung Phụng ti.

Đương nhiên, vô luận là thực lực, hay tài nguyên có thể hưởng thụ, nội vệ trước mắt còn thua xa Cung Phụng ti.

Cung Phụng ti là do quốc khố Đại Chu nuôi, hàng năm phải từ trong quốc khố phát cho lượng lớn linh ngọc, phù lục, pháp bảo các loại tài nguyên tu hành, nội vệ thì cần nữ hoàng tự mình trợ cấp.

Nội vệ tu vi cao nhất, cũng mới chỉ cảnh giới thứ năm, trong Cung Phụng ti, hai vị đại cung phụng đều có tu vi cảnh giới thứ sáu, cung phụng cảnh giới thứ năm, cũng có nhiều hơn mười vị.

Cung Trường Nhạc, khi ăn cơm với nữ hoàng, Lý Mộ nói với nàng về ý tưởng thanh lý Cung Phụng ti, nữ hoàng lại có chút không yên lòng.

Chu Vũ vẫn chưa trả lời vấn đề của Lý Mộ, hỏi: “Ngươi nói, làm hoàng đế, rốt cuộc có cái gì tốt, vì sao bọn họ vì vị trí

này, có thể không để ý tính mạng người khác, cũng có thể không để ý tính mạng của mình?”

Chu Xuyên hôm nay đã sung quân rời khỏi Thần Đô, Lý Mộ thật ra cũng không kỳ quái nữ hoàng sẽ có cảm xúc như vậy.

Đối với nữ hoàng mà nói, làm hoàng đế quả thực không có gì tốt.

Nàng đã không ham thích quyền thế, cũng không ham sắc đẹp, hậu cung một người cũng chưa có, còn luôn không muốn phê duyệt sổ con, vị trí này với nàng mà nói, chính là giam cầm.

Nhưng đối với một số người khác, quyền to nắm giữ sự sống chết của ức vạn sinh linh, trở thành chủ quốc gia cường đại nhất Tổ Châu, đã là dụ hoặc trí mạng.

Huống chi, sau khi làm hoàng đế, còn có thể danh chính ngôn thuận bổ sung hậu cung.

Nếu Lý Mộ là hoàng đế, hắn liền có thể danh chính ngôn thuận mang Liễu Hàm Yên phong làm hoàng hậu, Lý Thanh phong làm quý phi, Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch, chính là Thục phi Hiền phi, ai cũng không cần ghen với ai…

Hoàng đế nạp phi, thiên kinh địa nghĩa, chỉ nghĩ tới thôi đã cảm thấy tốt đẹp, sẽ không bao giờ xuất hiện tình huống hậu cung cháy cùng với Tu La tràng nữa.

Chu Vũ liếc Lý Mộ một cái, nói: “Trẫm hỏi ngươi đấy, ngươi cười cái gì?”

Lý Mộ không ảo tưởng nữa, thu liễm nụ cười, nói: “Bẩm bệ hạ, cũng không phải mỗi người đều giống bệ hạ, không thích quyền thế, trở thành cửu ngũ chi tôn phía trên vạn vạn người, đối với bọn họ mà nói, có sức hấp dẫn trí mạng.”

Chu Vũ hỏi: “Ngươi cũng vậy sao?”

Lý Mộ lắc đầu nói: “Giấc mộng của thần, không phải cái này.”

Chu Vũ tiếp tục hỏi: “Vậy giấc mộng của ngươi là cái gì?”

Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói: “Giấc mộng của thần là, mang theo các nương tử du lịch khắp mười châu ba đảo, ngắm hết vạn loại phong cảnh, cuối cùng tìm một chỗ ảo cảnh thanh u, ngoài tu hành, trồng hoa trồng rau, trải qua cuộc sống của người thường…”

Hết chương 619.

Chương 620. Thề (2)

Chu Vũ nhìn hắn, bình tĩnh hỏi: “Ngươi muốn rời khỏi triều đình?”

Lý Mộ nghe ra giọng điệu của nàng dao động, không trách nàng cho rằng mình bây giờ muốn chạy, lại bổ sung nói: “Đương nhiên không phải bây giờ…”

Chu Vũ hỏi: “Vậy là khi nào?”

Lý Mộ nói: “Chờ sau khi giúp bệ hạ dọn sạch toàn bộ chướng ngại, giải quyết toàn bộ phiền toái.”

Chu Vũ thản nhiên nói: “Trẫm cảm thấy, Yêu quốc, Quỷ Vực, Ma Tông, là chướng ngại cùng phiền toái lớn nhất trong lòng trẫm, trẫm cũng sẽ không giữ ngươi bao lâu, chờ tiêu diệt xong Ma Tông, thu phục xong Quỷ Vực, bình định xong Yêu quốc, trẫm liền thả ngươi rời khỏi.”

Lý Mộ nghe xong trợn mắt há hốc mồm.

Yêu quốc, Quỷ Vực, Ma Tông, ba thế lực này, cái nào thời gian tồn tại không lâu hơn Đại Chu, Đại Chu vong, chúng nó cũng chưa chắc sẽ vong, nói trắng ra, nàng là muốn mình làm cho nàng cả đời…

Ngọc Đế năm đó làm khó Tôn Ngộ Không, cũng không quá phận như vậy.

Còn không bằng chờ gà ăn xong thóc, chó liếm hết mật, lửa đốt đứt khóa, như vậy Lý Mộ ít nhất còn có hi vọng.

Hắn giờ phút này đã quyết định, vẫn là dựa theo kế hoạch ban đầu, giúp nàng ngưng tụ ra luồng đế khí tiếp theo, liền mang theo đám Liễu Hàm Yên chạy trốn, bên ngoài còn có thế giới càng rộng lớn hơn, hắn cũng không muốn mang cả đời đều đặt ở trên người nữ hoàng.

Chu Vũ nhìn hắn, hỏi: “Như thế nào, ngươi không muốn?”

Lý Mộ chỉ có thể nặn ra nụ cười, nói: “Thần nguyện ý vì bệ hạ vượt lửa qua sông, đừng nói tiêu diệt Ma Tông, thu phục Quỷ Vực, bình định Yêu quốc, chờ thần thực lực đủ rồi, thần

còn có thể đi Đông hải bắt rồng trở về làm vật cưỡi cho bệ hạ…”

Lý Mộ đã sớm thăm dò tính cách nữ hoàng.

Nữ nhân bình thường cũng thích nghe thứ dễ nghe, nữ hoàng không phải nữ nhân bình thường, nàng càng thích nịnh hót cùng ca ngợi hơn, mặc kệ có thể làm được hay không, trước mang một cửa ải trước mắt này vượt qua rồi nói sau.

Chu Vũ hỏi: “Ngươi nói là thật?”

Lý Mộ gật đầu nói: “Thần mỗi một câu đều phát ra từ trong lòng.”

Chu Vũ thản nhiên nói: “Vậy ngươi thề với thiên đạo đi.”

“…”

Lý Mộ kinh ngạc nhìn nữ hoàng, hắn không ngờ, nàng sẽ ra bài không theo lộ số, nếu câu này là hắn nói với Liễu Hàm Yên cùng Lý Thanh, các nàng nhất định sẽ ở trước khi Lý Mộ thề đối với thiên đạo, liền bịt miệng Lý Mộ, sau đó hoặc hờn dỗi hoặc tức giận, nói “Ai cho chàng thề” “Ta không muốn chàng thề” vân vân, liền lướt qua chuyện này.

Nhưng nữ hoàng…

Nàng không ngăn cản hắn thì thôi, lại còn chủ động bảo hắn thề?

Thề thiên đạo, là có thể tùy tiện phát sao?

Lý Mộ chỉ cảm thấy, tín nhiệm giữa người với người đã không còn.

“Như thế nào, ngươi không muốn?” Chu Vũ nhìn Lý Mộ, hỏi: “Chẳng lẽ ngươi vừa rồi nói, đều là giả?”

Lý Mộ hận không thể vả miệng mình.

Nhưng hiển nhiên đã muộn.

Nhìn ánh mắt nghiêm túc của nữ hoàng, Lý Mộ chậm rãi giơ lên tay phải, ngón cái gấp khúc, bốn ngón hướng trời, nghiến răng nói: “Lý Mộ ta, lấy thiên đạo thề, đợi tới sau khi

tiêu diệt Ma Tông, thu phục Quỷ Vực, bình định Yêu quốc, mới sẽ rời khỏi bệ hạ, nếu làm trái, không được chết già…”

Chu Vũ nói: “Còn có, trẫm thật sự muốn có được một con rồng làm vật cưỡi…”

Lý Mộ môi giật giật, nói: “Bệ hạ, cái này không tính đi, trên người long tộc toàn mùi cá, còn trơn trượt, không thích hợp làm vật cưỡi…”

Chu Vũ trừng mắt nhìn hắn một cái: “Mau thề…”

Đi ra khỏi cung Trường Nhạc, Lý Mộ không thể không thừa nhận, lần này là hắn sơ ý.

Hắn bị nữ hoàng ép, hướng thiên đạo phát lời thề độc, đợi giúp nàng tiêu diệt Ma Tông, thu phục Quỷ Vực, bình định Yêu quốc, mới có thể rời khỏi nàng.

May mắn Lý Mộ cơ trí, ở lúc thề, đã thay đổi một từ ngữ.

Hắn nói là, không làm xong những việc này, liền không rời khỏi nàng, mà không phải Thần Đô, hoặc là Đại Chu.

Nếu hắn có thể mang nữ hoàng lừa chạy theo, vậy không tính là rời khỏi nàng. Đại Chu có thể tiêu diệt Ma Tông, thu phục Quỷ Vực, bình định Yêu quốc hay không, đó là chuyện của triều đình Đại Chu, dù sao Lý Mộ đã hoàn thành lời thề đối với nữ hoàng.

Nàng không phải thích trồng hoa sao, đến lúc đó, ở cách vách hắn và Liễu Hàm Yên Lý Thanh ẩn cư, mở cho nàng một vườn hoa, chỉ cần nàng không cảm thấy nhàm chán, để nàng trồng hoa cả đời cũng được.

Lý Mộ quay đầu nhìn một cái, khóe miệng giật giật.

Muốn gài hắn, nàng còn phải tu luyện vài năm nữa.

Sau khi thề xong, hắn vừa nói ra chuyện về thanh tẩy Cung Phụng ti, khiến Lý Mộ bất đắc dĩ là, không biết từ khi nào bắt đầu, nữ hoàng đã mang việc vốn nên là nàng làm, tất cả đều giao cho hắn.

Nàng thậm chí không phải giao cho Lý Mộ, mà là Lý Mộ tự mình đưa ra vấn đề, lại tự mình giải quyết vấn đề, bây giờ

nàng còn muốn Lý Mộ làm trâu làm ngựa cả đời cho nàng, nếu không nàng cho thật sự quá nhiều, lại đối với hắn thật sự quá tốt, Lý Mộ có lẽ đã sớm trở về chờ kế thừa Phù Lục phái.

Thật sự khiến Lý Mộ cảm thấy thua thiệt nàng, là ở lúc đối mặt Chu gia cùng mình, nữ hoàng luôn đứng về phía hắn, hơn nữa cho hắn tín nhiệm lớn nhất, cùng với tự do lớn nhất, đi lật lại bản án cùng với báo thù cho phụ thân của Lý Thanh.

Nếu hắn cứ như vậy chạy mất, không khỏi tỏ ra quá mức vô tình.

Có thể có một nữ nhân đối với hắn như vậy, Lý Mộ cho dù không thể lấy thân báo đáp, cũng không thể vô tình như thế.

…

Cung Phụng ti.

Nội vệ Mai đại nhân vừa mới tới, sau khi để lại một đạo thánh chỉ, lại nhẹ nhàng rời đi.

Nội dung trên thánh chỉ, khiến vô số cung phụng giận dữ bất mãn.

Từ hôm nay trở đi, Cung Phụng ti cắt cho nội vệ Trúc vệ quản lý. Tuy bọn họ cũng không cần nhập vào Trúc vệ, nhưng Trúc vệ phó thống lĩnh Lý Mộ, lại vào làm chủ Cung Phụng ti.

Cung Phụng ti ở triều đình, vẫn luôn là một tồn tại đặc thù.

Bọn họ không phải xuất thân thư viện, cũng không phải quan viên trong triều, quan hệ với triều đình Đại Chu, càng như là hợp tác, mà không phải lệ thuộc.

Triều đình cung cấp tài nguyên tu hành cho các cung phụng, các cung phụng làm việc cho triều đình, hai bên đều theo nhu cầu.

Cho tới nay, Cung Phụng ti đều là một ban ngành độc lập như thế, chưa từng chịu quan viên trong triều quản hạt.

Mặc dù là Lại bộ, cũng chỉ có thể mời cung phụng, mà không phải ra lệnh.

Một đạo thánh chỉ này, đã dao động địa vị Cung Phụng ti.

Đối với tu hành giả mà nói, quốc gia với bọn họ, đã là một khái niệm mơ hồ. Tu hành giả, suốt đời theo đuổi, nên là thực lực chí cao, thiên đạo mờ mịt, trở thành tay sai, hoặc là nói chó săn của triều đình, là chuyện đại đa số tu hành giả khinh thường.

Nhưng tu hành, cũng không phải một người vùi đầu khổ tu là được.

Tu hành cần tài nguyên, mà tài nguyên tu hành, đối với đại đa số tu hành giả không có bối cảnh mà nói, đều không phải thứ dễ dàng thu hoạch.

Hết chương 620.

Chương 621. Dụ dỗ

Vì càng dễ dàng thu hoạch được linh ngọc các loại tài nguyên tu hành hơn, một ít tu hành giả có chút thực lực, sẽ bỏ qua thể diện, lựa chọn trở thành cung phụng của triều đình.

Nhưng cái này không đại biểu bọn họ nguyện ý chịu triều đình quản hạt, sau khi trở thành cung phụng, những người này so với thần tử trong triều, vẫn hơn vài phần kiệt ngạo, bọn họ sẽ khuất phục cường giả, lại sẽ không khuất phục cấp quan.

"Nữ hoàng nghĩ như thế nào, lại để một thằng nhãi đến quản chúng ta?"

"Tuy hắn thiên phú không tệ, nhưng tu vi vẫn là vừa tới cảnh giới thứ năm, có tư cách gì thống lĩnh chúng ta?"

"Giết hơn hai mươi người của đảng cũ, ép Chu Xuyên đảng mới tự xin sung quân, tay của Lý Mộ, bây giờ rốt cuộc vươn đến Cung Phụng ti sao?"

"Các ngươi có thể nhịn hay không không biết, dù sao ta là không nhịn được, chúng ta phải bày tỏ thái độ, thể hiện kháng nghị."

"Mọi người ngày mai đều đừng tới Cung Phụng ti, hắn không phải muốn làm chủ tử Cung Phụng ti sao, để hắn làm chủ tử của một mình hắn đi…"

Đại bộ phận cung phụng Cung Phụng ti, đều bày ra thái độ kháng cự đối với việc này.

Nữ hoàng nếu để một vị cường giả cảnh giới thứ sáu vào làm chủ Cung Phụng ti, vậy thì thôi, nhưng Lý Mộ này, chỉ có tu vi cảnh giới thứ năm, còn là vừa mới tiến vào cảnh giới thứ năm, nơi này tùy tiện một cung phụng, thực lực đã mạnh hơn so với hắn, bảo bọn họ nghe theo kẻ yếu chỉ huy, là một chuyện rất khó tiếp nhận từ trên tâm lý.

Đương nhiên, trong đó, cũng có một bộ phận rất lớn số người, đã sớm bị chỗ tốt của đảng cũ thu mua, ôm địch ý đối với Lý Mộ.

Ở dưới loại địch ý này, rất nhanh liền có người bắt đầu kích động cung phụng khác, cho Lý Mộ một sự dằn mặt.

Một đám người hò hét rời khỏi Cung Phụng ti, hai lão giả bộ dạng giống nhau khoanh tay đứng ở trong sân, một lão giả bên trái nói: "Thấy thế nào?"

Lão giả bên phải nghĩ nghĩ, nói: "Mài đi một chút nhuệ khí của hắn cũng tốt, cho hắn biết, Cung Phụng ti này, không phải nơi hắn có thể giương oai…"

…

Nữ hoàng tạm thời mang Cung Phụng ti cắt đến dưới Trúc vệ, Lý Mộ làm Trúc vệ phó thống lĩnh, cũng tự nhiên mà vậy trở thành thủ trưởng trực tiếp của Cung Phụng ti.

Vài ngày trước, hắn đã từng sưu tập tư liệu chi tiết của Cung Phụng ti.

Cung Phụng ti hiện nay, có hai vị cường giả cảnh giới thứ sáu, hai người đều là mới vào cảnh giới thứ sáu mấy năm, hơn nữa là một đôi huynh đệ sinh đôi.

Đối với triều đình mà nói, cung phụng cảnh giới thứ năm dễ dàng mời chào, nhưng đại cung phụng cảnh giới thứ sáu, thì rất khó mời chào được.

Tu vi đến một bước này, đều đã có thể xưng là cường giả có tiếng ở thế gian, vô luận là xuất phát từ tôn nghiêm, hay là theo đuổi đối với cảnh giới cao hơn, cũng sẽ không cam tâm làm tay sai của triều đình.

Cái này cũng dẫn tới, triều đình mời chào mỗi một vị cường giả cảnh giới thứ sáu, đều phải trả giá thật lớn.

Hàng năm không chỉ cần cung cấp cho bọn họ lượng lớn linh ngọc, còn cần thỏa mãn các loại yêu cầu của bọn họ, Lý Mộ sau khi xem qua phúc lợi đãi ngộ của hai vị đại cung phụng, cũng muốn tự mình làm đại cung phụng.

Thứ bọn họ có thể làm, Lý Mộ có thể làm, thứ bọn họ làm không được, Lý Mộ vẫn có thể làm, cam đoan vượt giá trị, triều đình nếu mang tài nguyên cho hai người này cho hắn, Lý

Mộ cam đoan có thể so với bọn họ sáng tạo ra cho triều đình giá trị lớn hơn nữa.

Mấu chốt là, hai người này hàng năm cũng không đóng góp bao nhiêu, Lý Mộ còn giết mấy chục trưởng lão, hai đại trưởng lão Ma Tông, so với toàn bộ Cung Phụng ti cống hiến đối với triều đình còn lớn hơn, nhưng hắn trừ nữ hoàng yêu, cái gì cũng chưa nhận được.

Điều này làm trong lòng Lý Mộ rất không cân bằng.

Hắn đi vào Cung Phụng ti, phát hiện nơi này dị thường yên tĩnh.

Cung phụng trong triều, đại khái có hơn trăm người, cũng không phải mỗi người mỗi ngày đều ở nha môn Cung Phụng ti, nhưng vô luận khi nào, nơi này đều nên có ít nhất mười người trực.

Nhưng Lý Mộ đi khắp toàn bộ phòng trực, ngay cả một bóng người cũng chưa nhìn thấy.

Hắn ở hậu viện tìm được một lão nhân quét tước vệ sinh, thông qua dò hỏi biết được, bình thường trong Cung Phụng ti, ít nhất có hai mươi cung phụng, chỉ có hôm nay, một người cũng không có.

Cái này rất hiển nhiên là đang nhằm vào hắn.

Toàn bộ Cung Phụng ti, trái lại so với Lý Mộ tưởng tượng còn đoàn kết hơn.

Cung Phụng ti không người, Lý Mộ ở lại chỗ này, cũng không có ý tứ gì.

Hắn nói với lão giả quét tước đó: “Nói cho bọn họ, ba ngày sau, phàm cung phụng ở Thần Đô, đều phải đến Cung Phụng ti đưa tin, ba ngày sau không đến, trục xuất Cung Phụng ti.”

Trước khi rời khỏi Cung Phụng ti, Lý Mộ mang đi một phần danh sách cung phụng.

Trên danh sách, những cung phụng nào ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, những cung phụng nào không có nhiệm vụ lưu thủ Thần Đô, đều viết rành mạch.

Mà thông báo bọn họ, cũng phi thường đơn giản.

Các cung phụng đãi ngộ vô cùng tốt, Thần Đô có cả một phường, là chuyên môn cho các cung phụng ở lại.

Trong đó, cung phụng chỉ có tu vi cảnh giới thứ tư, cũng có thể được phân cho một căn nhà hai tầng sân, cung phụng cảnh giới thứ năm, tòa nhà ở lại, ít nhất cũng là ba tầng sân, phủ đệ hai vị đại cung phụng, đều là năm tầng sân, trong phủ nha hoàn hạ nhân, đầy đủ mọi thứ.

Khi biết được mấy tin tức này, Lý Mộ còn tỏ bất bình cho lão Trương một lúc.

Thật ra khi hắn vừa tới Thần Đô, nếu muốn ở tòa nhà lớn hơn nữa, hoàn toàn không cần liều mạng như vậy, hắn chỉ cần từ đi chức quan, gia nhập Cung Phụng ti, lập tức có thể đạt được một tòa nhà hai sân thậm chí ba sân, triều đình đối với những người ngoài này, so với các quan viên tốt hơn nhiều.

Việc Lý Mộ yêu cầu toàn bộ cung phụng của Cung Phụng ti, ở trong vòng ba ngày, phải đến Cung Phụng ti đưa tin, rất nhanh đã bị toàn bộ cung phụng biết được.

"Đây là ý tứ gì?"

"Ba ngày không đến, trục xuất Cung Phụng ti, tất cả chúng ta đều không đi, hắn có thể mang tất cả mọi người đều trục xuất sao?"

"Ta ngược lại muốn xem, đến lúc đó Cung Phụng ti chỉ có một mình hắn, xem hắn làm sao bây giờ!"

"Cái này không ổn nhỉ, Lý Mộ không phải dễ chọc, ngươi xem những việc hắn từng làm, một vụ nào không phải chơi thật, chẳng may hắn thật sự mang tất cả chúng ta đều trục xuất…"

"Ha ha, Cung Phụng ti chỉ có một mình hắn, còn gọi là Cung Phụng ti sao, đến lúc đó, bị đá ra, chỉ có thể là Lý Mộ hắn, hắn mang chúng ta trục xuất như thế nào, đến lúc đó phải mang chúng ta mời về như thế đó…"

"Một khi đã như vậy, mọi người đều đừng đi nữa…"

Hết chương 621.

Chương 622. Còn có loại chuyện tốt này (1)

Sau khi hết giờ làm, Lý Mộ trên đường về nhà, đi ngang qua Cung Phụng ti, ánh mắt đảo qua.

Ngày mai chính là kỳ hạn ba ngày, ngày mai rốt cuộc sẽ là kết quả thếnafo, hắn cũng không rõ.

Hắn rõ một điểm là, tân quan nhận chức ba cây đuốc, cây đuốc thứ nhất này, nhất định phải đốt cháy mạnh một chút.

Nếu không thể lập uy, hắn về sau ở Cung Phụng ti, cũng không cần lăn lộn nữa.

Bây giờ vấn đề ở chỗ, Cung Phụng ti cường giả như mây, nơi đó không phải triều đình, các cung phụng cũng không phải quan viên hai đảng, chơi âm mưu dương mưu cái gì, đều là vô dụng, ở nơi đó, thực lực tuyệt đối, mới là đạo lý.

Đáng tiếc thực lực của bản thân Lý Mộ không mạnh, lại là một tư lệnh không quân, không có trợ thủ đáng tin, chỉ dựa vào một mình hắn, như thế nào đấu với một đám cường giả ngang cấp?

"Tính nhân duyên, đo mệnh lý, bói cát hung, trị vô sinh, bảm đảm sinh tiểu tử to béo…"

Đi ở đầu đường, bên tai lần nữa truyền đến thanh âm quen thuộc, Lý Mộ nhìn phương hướng nào đó, bỗng nhiên sinh ra một kế.

Góc đường, lão đạo lôi thôi đang kéo khách, trước sạp bói bỗng nhiên có thêm một cái bóng.

Lão ngẩng đầu nhìn Lý Mộ một cái, sau đó liền xua tay như đuổi ruồi bọ, nói: "Đi mau đi mau, lão phu không muốn nhìn thấy ngươi nữa."

Lý Mộ lần này lại chưa rời khỏi, nhìn lão đạo, nói: "Tiền bối tu vi cao như thế, làm một cái thầy bói, chẳng phải là nhân tài không được trọng dụng, không biết tiền bối có muốn trở thành cung phụng trong triều hay không…"

“Cung phụng?” Lão đạo từ trên mặt đất nhảy dựng lên, tức giận nhìn Lý Mộ, cắn răng nói: “Lão phu là người thế nào, sáu đại phái lão phu cũng không đặt ở trong mắt, triều đình Đại Chu tính là cái thá gì, ngươi thế mà bảo lão phu đi làm chó của triều đình, nếu đây không phải Thần Đô, lão phu nhất định mang ngươi biến thành chó trước…”

Lý Mộ tiếp tục nói: “Lấy tu vi tiền bối, gia nhập Cung Phụng ti, có thể trở thành đại cung phụng, ở trong tòa nhà năm sân, nha hoàn hạ nhân trong nhà, triều đình cũng sẽ trang bị…”

Lão đạo nhìn Lý Mộ, nói: “Thừa dịp lão phu còn chưa thay đổi chủ ý, ngươi tốt nhất đi nhanh lên.”

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: “Thiên Cơ Phù kia tiền bối hẳn là cũng không cần nữ…”

Hắn vừa mới xoay người, cổ tay đã bị người ta bắt lấy.

Lão đạo cầm lấy tay Lý Mộ, nghiêm túc nói: “Thiên Cơ Phù hay không không quan trọng, chủ yếu là lão phu muốn tòa nhà lớn đó. Ngươi còn trẻ tuổi, không hiểu đâu, người ta á, phiêu bạt cả đời, sau khi lớn tuổi rồi, cầu chính là một cái an ổn, một nơi có thể che gió chắn mưa. Đúng rồi, ngươi vừa rồi nói Thiên Cơ Phù, như thế nào, gia nhập Cung Phụng ti tặng Thiên Cơ Phù sao…”

Nhìn từ phản ứng của lão đạo lôi thôi, Lý Mộ biết mình thành công rồi.

Phàm là cường giả cảnh giới thứ sáu, cuối cùng đều sẽ đối mặt một vấn đề, tuổi thọ.

Tu vi không đến thượng tam cảnh, tuổi thọ không thể đột phá cực hạn phàm nhân, hai giáp, tức một trăm hai mươi tuổi, là cửa ải lớn sống chết của bọn họ.

Nếu là phàm nhân thì thôi, tuy hai giáp tuổi thọ đủ lâu, phàm nhân cũng khó chạy thoát sinh lão bệnh tử, đại bộ phận mọi người, ngay cả một giáp cũng không sống qua được, tự nhiên cũng sẽ không gặp phải tình huống tuổi thọ đoạn tuyệt.

Nhưng tu hành giả khác, cường giả cảnh giới thứ sáu, chỉ cần không giống Thiên Huyễn Thượng Nhân, hoặc là U Minh Thánh Quân tìm chết như vậy, là sẽ không dễ dàng ngã xuống, có thể giết chết bọn họ sao, chỉ có thời gian.

Một tấm Thiên Cơ Phù, có thể tranh thủ cho bọn họ mười năm tuổi thọ, ở trong mười năm này, chỉ cần đột phá đến cảnh giới thứ bảy, sẽ lập tức có thêm một giáp tuổi thọ.

Bởi vậy, đối với các cường giả cảnh giới thứ sáu, nhất là cảnh giới thứ sáu đỉnh phong kia, thật ra cũng vô cùng hâm mộ.

Đừng xem bọn họ trước mặt người ta hiển hách vô cùng, có thể tuổi thọ đã không còn vài năm, tuy tu vi không cao bằng bọn họ, nhưng bắt đầu tính từ bây giờ, lại có thể sống lâu hơn so với bọn họ…

Lý Mộ nhìn lão đạo lôi thôi, nói: “Triều đình đối với cung phụng xưa nay hào phóng, chỉ cần tiền bối gia nhập Cung Phụng ti, ta bảo đảm ngươi trong một năm lấy được một tấm Thiên Cơ Phù.”

Thiên Cơ Phù tài liệu tuy trân quý, nhưng triều đình nếu muốn gom, cũng có thể gom ra mấy phần như vậy.

Sau khi trải qua kích động vừa rồi, lão giả đã bình tĩnh lại, liếc Lý Mộ một cái, nói: “Tiểu tử, ngươi cũng không nên lừa lão phu. Thiên Cơ Phù là thánh giai phù lục, ngay cả mấy lão già kia của Phù Lục phái cũng không vẽ được, triều đình Đại Chu các ngươi, có ai có thể vẽ ra thiên giai phù?”

Tai nghe là giả, mắt thấy là thật. Lý Mộ đưa tay ở trên không trước mặt quét một cái, hư ảnh một lá bùa vẽ đầy phù văn huyền ảo liền xuất hiện ở trước mắt lão đạo.

Phù lục hắn từng vẽ ra, có thể thoải mái tái hiện ra.

Lão đạo nhìn phù lục trong hình ảnh, trong mắt tuôn ra một mảng ánh sao, “Thánh giai, thật là thánh giai…”

Sau đó, trên mặt lão liền lần nữa chứa đầy nụ cười, nói: “Thực không dám giấu, lão phu tuy hơn nửa đời đều du lịch bên ngoài, nhưng lão phu sinh ra ở Đại Chu, coi như là dân

chúng Đại Chu, làm chút chuyện cho Đại Chu, cũng là nên vậy mà. Cung Phụng ti này, lão phu vào…”

Lý Mộ chắp tay nói: “Tiền bối thật sự là cao thượng, sáng sớm ngày mai, ngài có thể trực tiếp đến Cung Phụng ti đưa tin…”

Cáo biệt với lão đạo, trong lòng Lý Mộ rốt cuộc yên tâm.

Nói đến cùng, Cung Phụng ti là một chỗ dựa vào thực lực nói chuyện. Không có một vị siêu cấp cường giả tọa trấn, Lý Mộ nói chuyện cũng không có tự tin.

Nói tới, dùng một tấm Thiên Cơ Phù, đổi một cường giả cảnh giới thứ sáu đỉnh phong, là làm ăn quá có lãi.

Đáng tiếc, tài liệu thánh giai phù lục cần cực kỳ quý giá, bùa này không thể sản xuất lượng lớn, nếu không, chỉ cần nữ hoàng chiêu cáo thiên hạ, phàm cường giả cảnh giới thứ sáu, chỉ cần gia nhập Cung Phụng ti, thì tặng Thiên Cơ Phù, về sau Đại Chu Cung Phụng ti, chính là thế lực cường đại nhất mười châu ba đảo, cái gì lục phái tứ tông, lại tính cả ma đạo, cũng không cách nào chống lại nó.

Thiên Cơ Phù không chỉ hữu dụng riêng đối với cảnh giới thứ sáu, tác dụng đối với cường giả cảnh giới thứ bảy, cũng là tương tự.

Tuy đối với cường giả Siêu Thoát trở lên, Thiên Cơ Phù gia tăng tuổi thọ không lâu như vậy, nhưng tuổi thọ nhiều thêm mỗi một năm, sẽ thêm một phần hy vọng thăng cấp.

Thượng tam cảnh tấn mỗi một cấp, tuổi thọ liền thêm một giáp, nhỡ đâu thành công, tuổi thọ trực tiếp kéo dài thêm sáu mươi năm, cái này ai có thể không động lòng?

Chỉ cần tài liệu đủ, cách mỗi vài ngày, liền để nữ hoàng nhập vào hắn một lần, mượn dùng pháp lực của nàng vẽ bùa, Lý Mộ có lòng tin mang Cung Phụng ti tạo thành viện dưỡng lão của siêu cấp cường giả đại lục.

Hết chương 622.

Chương 623. Còn có loại chuyện tốt này (2)

Đương nhiên, không bột đố gột nên hồ, kế hoạch này, trước mắt Lý Mộ cũng chỉ có thể nghĩ.

Sáng sớm hôm sau, Lý Mộ so với thời gian bình thường đi làm, muộn một khắc đồng hồ tới Cung Phụng ti.

Trong Cung Phụng ti một mảng yên tĩnh.

Trừ lão giả quét rác kia, toàn bộ Cung Phụng ti, một người cũng không có.

Lý Mộ chuyển một cái ghế, ngồi chễm chệ ở trong sân Cung Phụng ti.

Mà lão giả quét rác kia, nghe theo Lý Mộ dặn dò, cầm tới một lư hương, cắm hương, điểm hỏa, sau đó đặt ở trong sân Cung Phụng ti.

Lý Mộ nhìn nén hương đó, nói: "Nói cho bọn họ, nén hương này cháy hết, còn chưa tới Cung Phụng ti đưa tin, trục xuất Cung Phụng ti, thu hồi tất cả phần thưởng triều đình ban cho cung phụng, từ nay về sau không hưởng thụ đãi ngộ cung phụng nữa…"

Lão giả đi ra khỏi Cung Phụng ti, bước về phía phường thị nơi nào đó ở gần.

Đại An phường.

Thần Đô hơn trăm phường thị, đều có chức năng, Đại An phường là một chỗ phường ở lại, vị trí ở khu vực trung tâm Thần Đô, tuy là phường ở, cư trú trong phường, là không phải dân chúng, quan viên, hoặc là quyền quý, mà là cung phụng triều đình mời chào.

Các cung phụng giống với quan viên trong triều, ăn là bổng lộc quốc gia, đãi ngộ tốt hơn so với quan viên, mỗi người đều có tòa nhà triều đình ban cho, nha hoàn hạ nhân trong nhà, cũng đầy đủ mọi thứ.

Trong Đại An phường, tòa nhà nào đó, mười mấy cung phụng tụ tập một chỗ.

"Thời gian một nén hương không đến, liền trục xuất Cung Phụng ti, hù dọa ai thế?"

"Mang mọi người trục xuất Cung Phụng ti, hắn ăn nói với triều đình như thế nào?"

"Buổi sáng hôm nay, không có một ai đến, ta xem hắn cuối cùng kết thúc như thế nào!"

…

Mấy người nghị luận một phen, liền hạ quyết tâm, tiếp tục ở lại chỗ này.

Trong một ít nhà cửa khác trong phường, cũng có người mắt lộ ra do dự.

"Rốt cuộc muốn đi hay không?"

"Lý Mộ cũng không phải là dễ chọc, nữ hoàng lại sủng hắn như vậy, bao nhiêu người ngã ở trong tay hắn, nhỡ đâu hắn thật sự mang chúng ta đuổi ra ngoài, về sau tài nguyên tu hành kiếm đâu ra?"

"Nếu không hay là thôi đi…"

"Tiêu gia lại không cho chúng ta lợi ích gì, chúng ta không cần phải đối nghịch với Lý Mộ…"

…

Lý Mộ ngồi ở trong sân Cung Phụng ti, từ khi nén hương kia đốt tới một nửa bắt đầu, đã có cung phụng lục tục từ ngoài cửa đi vào, sau khi chắp tay với Lý Mộ, trở lại phòng trực của mình.

Cũng có một bộ phận số người, đứng ở ngoài Cung Phụng ti, nói giỡn với người bên cạnh.

Bọn họ đều là cung phụng của Cung Phụng ti, lại cũng chưa đi vào, ánh mắt thường thường nhìn nén hương kia một chút, tựa như là đang chờ đợi cái gì.

Thẳng đến một đoạn hương cuối cùng cháy hết, bọn họ mới cất bước đi vào Cung Phụng ti.

Nếu là ở ngày đầu tiên Lý Mộ đến Cung Phụng ti, đã bị hắn dọa, ngoan ngoãn ở trong một nén nhang trở lại Cung Phụng ti, vậy về sau, bọn họ cũng đừng nghĩ có ngày lành nữa.

Bọn họ sở dĩ đợi một nén nhang này cháy hết, lại đi vào Cung Phụng ti, muốn cho Lý Mộ một sự dằn mặt.

Bọn họ để Lý Mộ biết, Cung Phụng ti, không giống với triều đình.

Nhưng, sau khi nén hương đó cháy hết, người đầu tiên ngoài cửa muốn đi vào Cung Phụng ti, một bóng người chắn phía trước bọn họ.

Tên cung phụng cảnh giới thứ năm kia nhìn Lý Mộ, nhíu nhíu mày, hỏi: "Lý đại nhân, ngài làm cái gì vậy?"

Lý Mộ thản nhiên nói: "Nơi này là Cung Phụng ti."

Cung phụng đó nói: "Chẳng lẽ cung phụng chúng ta, không thể vào Cung Phụng ti sao?"

Lý Mộ nói: "Trước kia phải, bây giờ không phải, ở trước khi nén hương đó cháy hết, tất cả người chưa tới Cung Phụng ti đưa tin, đều đã bị trục xuất Cung Phụng ti, cho các ngươi một ngày thời gian, dọn ra khỏi Đại An phường, từ nay về sau đừng lấy danh cung phụng Đại Chu làm việc nữa."

Cung phụng đó không ngờ Lý Mộ lại thật sự dám làm như thế. Sắc mặt hắn trầm xuống, nói: "Lý đại nhân, ngài vừa tới Cung Phụng ti ngày đầu tiên, chẳng lẽ muốn làm tuyệt như vậy?"

Khi nói chuyện, trên người hắn tản mát ra một khí thế sắc bén.

Trên thân cung phụng phía sau hắn cũng có khí thế vô hình bốc lên.

Ở dưới luồng khí thế này áp bách, vài sợi tóc rối bên tai Lý Mộ bị thổi bay, quần áo cũng bay phất phới, gạch dưới chân bị hắn giẫm vỡ một viên.

Ngay sau đó, Lý Mộ hướng phía trước bước ra một bước.

Ầm!

Một khí thế càng thêm cường đại từ trên người hắn bộc phát ra.

Mười mấy cung phụng ở cửa Cung Phụng ti, ở dưới khí thế này lui ra mấy bước, cung phụng cảnh giới thứ năm còn có thể miễn cưỡng chống đỡ, vài tên chỉ có tu vi cảnh giới thứ tư, ở dưới khí thế đó đánh vào, trực tiếp ngất đi.

Lý Mộ nhìn bọn họ, thản nhiên nói: "Từ vừa rồi bắt đầu, các ngươi đã không là cung phụng trong triều nữa. Cung Phụng ti chính là trọng địa triều đình, kẻ tự tiện xông vào Cung Phụng ti, đuổi, kẻ nhiều lần xâm nhập, giết không cần hỏi…"

Mấy cung phụng cảnh giới thứ năm ra sức phản kháng uy áp trên người Lý Mộ, trong lòng chấn động đến cực điểm.

Bọn họ không đoán trước được, Lý Mộ vừa mới thăng cấp, đã có thể phóng ra loại uy áp này. Trong nháy mắt đó, bọn họ thậm chí có cảm giác đối mặt cường giả cảnh giới thứ sáu.

Thực lực của Lý Mộ mạnh hơn xa so với bọn họ tưởng tượng, vốn muốn cho hắn một cái dằn mặt, bây giờ lại là chính bọn họ không thể xuống đài.

Đang lúc những người này không biết ứng đối như thế nào, một lực lượng nhu hòa từ trên người bọn họ đảo qua.

Uy áp từ trên người Lý Mộ tản mát ra, cùng lực lượng nhu hòa này va chạm, đều tự triệt tiêu.

Hai lão giả có bộ dạng giống nhau chậm rãi đi đến cửa Cung Phụng ti.

"Đại cung phụng đến rồi."

"Ra mắt đại cung phụng…"

Nhìn thấy hai lão giả, mọi người nhất thời như là tìm được chỗ dựa, đều khom mình hành lễ.

Lão giả bên trái kia nhìn quét bọn họ một cái, nói: "Đều đứng ở chỗ này làm gì, còn không mau đi vào?"

Đại cung phụng mở miệng, những người này nhẹ nhàng thở ra, một người cầm đầu đang muốn đi vào, vừa mới bước vào Cung Phụng ti một bước, bỗng nhiên bị một luồng ánh sáng vàng đánh vào ngực, cả người trực tiếp bay ngược ra ngoài.

Chuông đạo sau khi đánh bay một người, liền hóa thành kích cỡ bàn tay, lơ lửng ở trên vai Lý Mộ.

Mấy cung phụng đang muốn đi vào thấy vậy, lập tức dừng bước, bọn họ như thế nào cũng không ngờ, Lý Mộ người này, lại ngay cả mặt mũi đại cung phụng cũng không nể.

Lão giả vừa mới mở miệng kia sắc mặt trầm xuống, hỏi: "Lý đại nhân, ngươi đây là ý tứ gì?"

"Không có ý tứ gì." Lý Mộ nhìn hắn, bình tĩnh nói: "Bản quan từng nói, thời gian một nén nhang không đến, sẽ bị trục xuất Cung Phụng ti, những người này đứng ở ngoài cửa Cung Phụng ti, kéo dài mãi tới lúc nén hương kia cháy hết, hiển nhiên cũng không muốn làm cung phụng nữa. Cung Phụng ti chính là trọng địa triều đình, không phải hạng người không liên quan nào cũng có thể tùy tiện vào…"

Hết chương 623.

Chương 624. Hàng thật tới (1)

Lão giả đó nhìn chăm chú vào hắn, chậm rãi hỏi: “Hai chúng ta cũng đã tới muộn, Lý đại nhân chẳng lẽ muốn mang hai chúng ta cũng trục xuất Cung Phụng ti?”

Cường giả cảnh giới thứ sáu không dễ mời chào, Lý Mộ không có quyền lực này.

Tuy Lý Mộ rất muốn mang bọn họ đá ra, tiết kiệm tài nguyên cho triều đình, nhưng nếu thật sự trục xuất bọn họ, chỉ sợ phương diện triều đình, cũng sẽ cho nữ hoàng áp lực.

Lý Mộ nhìn hắn, nói: “Niệm ở trên phần các ngươi là đại cung phụng, có thể ngoại lệ một lần, lần sau không được viện dẫn lẽ này nữa.”

“Không cần chờ lần sau.” Lão giả mãi không mở miệng kia hừ một tiếng, lạnh lùng nói: “Hôm nay ngươi nếu muốn trục xuất bọn họ, vậy hai ta liền chủ động từ giã, ngươi thuận tiện cũng mang chúng ta trục đi…”

Lý Mộ ngạc nhiên nhìn lão giả này, lại còn có loại chuyện tốt này?

Hắn đang lo đá bọn họ ra như thế nào đây, có lão đạo lôi thôi vị cảnh giới thứ sáu đỉnh phong này, còn cần hai người bọn họ làm gì, đây không phải lãng phí tài nguyên triều đình sao.

Lý Mộ kinh hỉ nhìn hai người, nói: “Nói miệng không bằng chứng, nếu không, các ngươi hướng thiên đạo thề?”

Lý Mộ ước gì hai lão già này rời khỏi Cung Phụng ti.

Ở tòa nhà lớn, trong nhà mấy chục nha hoàn hạ nhân hầu hạ, hàng năm triều đình còn phải cho bọn họ lượng lớn linh ngọc, linh dược, cùng với tài nguyên tu hành khác, đãi ngộ tốt như vậy, bọn họ thế mà ngay cả đi làm đúng giờ cũng không làm được, công trạng hàng năm có thể lấy ra, đã ít lại càng ít.

Còn muốn Lý Mộ tự mình cầm bổng lộc còm cõi, lo hộ hoàng đế, dẹp loạn đảng, giết ma đạo, xây dựng liên hệ ràng

buộc của triều đình cùng Phù Lục phái, trừ bận việc công của mình, còn phải phê tấu chương, làm bếp cho nữ hoàng…

Ngẫm lại mình trả giá, đại cung phụng trả giá, đãi ngộ của đại cung phụng, đãi ngộ của mình, trong lòng Lý Mộ càng thêm không cân bằng.

Hai đại cung phụng cũng không ngờ được, Lý Mộ sẽ cương liệt như thế.

Đuổi hai đại cung phụng, mấy chục cung phụng khác, Cung Phụng ti còn lại cái gì?

Hắn không nghĩ một chút, hắn nếu thật làm như vậy, ăn nói với triều đình như thế nào?

Về phần bảo bọn họ dùng thiên đạo thề, cái này tự nhiên là không có khả năng, phàm là tu hành giả đầu óc bình thường, đều sẽ không dùng thiên đạo nói giỡn. Hai người đồng thời hừ lạnh một tiếng, chắp tay rời khỏi.

Lý Mộ dù sao cũng là phụng mệnh nữ hoàng, lấy thân phận bọn họ, không cần nhiều lời với Lý Mộ, đợi cho Cung Phụng ti bởi hắn đại loạn, hắn không thể ăn nói với triều đình, tự nhiên sẽ xám xịt rời khỏi.

Nhìn thấy hai đại cung phụng cũng đã rời khỏi, ở ngoài Cung Phụng ti, các cung phụng chưa ở trong thời gian Lý Mộ quy định đến Cung Phụng ti đưa tin kia, cũng đều không dám bước vào Cung Phụng ti nữa, đều mặt mũi âm trầm rời khỏi.

Chỉ là tạm thời rời khỏi.

Nếu dựa theo quy củ bản thân Lý Mộ, một lần này, hơn phân nửa chiến lực của Cung Phụng ti đều sẽ bị trục xuất Cung Phụng ti, Cung Phụng ti của Đại Chu chỉ còn tồn tại trên danh nghĩa. Triều đình một khi truy cứu, hắn không gánh nổi trách nhiệm này, vẫn phải mang bọn họ mời về.

Mà cung phụng trong Cung Phụng ti, thì ở trong lòng âm thầm may mắn, may mắn bọn họ ở thời khắc cuối cùng thay đổi chủ ý.

Lý Mộ ngay cả mặt mũi đại cung phụng cũng không nể, huống gì là bọn họ. Một khi mất đi thân phận cung phụng, bọn

họ từ đâu đạt được tài nguyên tu hành. Ở dưới tình huống không có tông môn cùng gia tộc, rời khỏi Cung Phụng ti, chẳng khác nào con đường tu hành đoạn tuyệt.

Sau khi đuổi đi những người đó, Lý Mộ một lần nữa ngồi trở lại trên ghế trong sân Cung Phụng ti.

Ước nguyện ban đầu thành lập Cung Phụng ti, là mời chào cường giả cho quốc gia sử dụng, cũng không hy vọng bọn họ tham dự triều tranh, nhưng các cung phụng thân ở Thần Đô, việc này, không phải nói tránh thì có thể tránh được.

Hôm nay Cung Phụng ti đã lệch khỏi quỹ đạo ước nguyện ban đầu thành lập, cần một lần biến cách triệt để.

Đương nhiên? Biến cách trả giá cũng là thật lớn.

Lý Mộ một lần này, mang hơn phân nửa cung phụng của Cung Phụng ti đuổi đi, tuy càng có lợi hơn cho về sau quản lý, nhưng tệ đoan cũng là rõ ràng.

Cung Phụng ti thực lực chỉnh thể sụt giảm nghiêm trọng, mặc dù có lão đạo lôi thôi vị chí cường giả này, nhưng lão lợi hại nữa cũng chỉ là một người, không thể giải quyết vấn đề ba mươi sáu quận của Đại Chu.

Cung Phụng ti hôm nay, cần gấp dòng máu tươi mới bổ sung.

Nhưng lại không thể tùy ý mở rộng chiêu mộ, nếu không, nội vệ trước đây, chính là vết xe đổ.

Nếu là bị kẻ rắp tâm bất lương trà trộn vào, thời khắc mấu chốt cho bọn họ một đòn trí mạng, toàn bộ cố gắng trước đó đều sẽ uổng phí.

Lý Mộ suy nghĩ một lát, vươn tay, trên tay hiện lên một luồng ánh sáng trắng, một khối gỗ màu đen, to bằng bàn tay xuất hiện ở trong tay hắn.

Trên bốn mặt của khối gỗ đều khắc phù văn huyền diệu, Lý Mộ sau khi rót pháp lực vào, những phù văn này liền bắt đầu lóe lên, phát ra hào quang nhàn nhạt.

Sau khi ánh sáng trên khối gỗ ổn định, Lý Mộ dán khối gỗ trên lỗ tai, mở miệng nói: "Alo, là chưởng giáo sư huynh sao, ta là Lý Mộ, lần trước nói tổ đình hợp tác với triều đình, ngươi đáp ứng phái chút trưởng lão tới đây, cái gì, mười người, mười người quá ít, ít nhất ba mươi người đi… Ba mươi người không nhiều một chút nào cả, bọn họ ở trong núi có ý tứ gì, không bằng đưa ra ngoài tôi luyện tâm tính một chút, đối với về sau tu hành mới có lợi. Ừm, ừm, được, vậy cứ như vậy, ngươi mau chóng bảo bọn họ đến Thần Đô…"

Lý Mộ đặt hộp gỗ xuống, nhìn thấy lão đạo lôi thôi đứng ở trong sân Cung Phụng ti.

Lão dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Lý Mộ, hỏi: "Huyền Cơ Tử là sư huynh ngươi?"

Lý Mộ gật gật đầu.

Lão đạo nghĩ nghĩ, lại hỏi: "Vậy sư phụ ngươi là ai?"

Lý Mộ nói: "Gia sư Phù Đạo Tử."

Trên mặt lão đạo lộ ra nét hiểu ra, nói: "Thì ra là hắn…"

Lý Mộ hỏi: "Tiền bối quen biết gia sư?"

Lão đạo lắc lắc đầu, nói: "Không quen, Phù Đạo Tử thiên phú trên phù lục là có một chút, nhưng thiên phú tu hành không cao, đại nạn hẳn là chính là hai năm tới, ngươi bái sư phụ này…"

Lý Mộ nói: "Có Thiên Cơ Phù, hẳn là có thể tranh thủ thêm cho sư phụ mười năm thời gian."

Lão đạo ngẩn người, sau đó giật mình nói: "Thì ra tấm Thiên Cơ Phù đó đã cho Phù Đạo Tử, lá bùa đó lục là ai vẽ ra, theo lão phu biết, Phù Lục phái không ai có năng lực này…"

Lý Mộ cười cười, nói: "Cái này tiền bối không cần phải quản, một năm sau, Thiên Cơ Phù của tiền bối, tự sẽ dâng lên."

Lão đạo lôi thôi cũng không hỏi kỹ nữa, lại nói: "Ngươi cần lão phu làm cái gì?"

Lý Mộ nói: “Tiền bối chỉ cần tọa trấn Cung Phụng ti là được, chuyện khác, có cung phụng phía dưới đi làm.”

Hết chương 624.

Chương 625. Hàng thật tới (2)

Đại cung phụng ở Cung Phụng ti, tác dụng lớn nhất chính là chấn nhiếp, nếu là không có cường giả cảnh giới thứ sáu tọa trấn, ba chữ Cung Phụng ti nói ra, cũng không tránh khỏi sẽ yếu đi vài phần khí thế.

Khi thật sự cần đại cung phụng ra tay, nhất định là một quận nào đó, đã xảy ra việc lớn kinh thiên động địa.

Lý Mộ ngày đầu tiên nhập chủ Cung Phụng ti, đã đuổi đi hơn phân nửa cung phụng, chọc tức hai đại cung phụng bỏ đi, rất nhanh đã truyền khắp Thần Đô, ở trong quan viên cũng dẫn lên thảo luận sôi nổi.

"Thế này cũng quá càn quấy rồi."

"Một nén nhang không đến, thì trục xuất Cung Phụng ti, hắn là muốn mang Cung Phụng ti biến thành nơi hắn quyết định."

"Ngay cả hai vị đại cung phụng cũng bị chọc tức đi rồi, không có đại cung phụng, Cung Phụng ti liền có tiếng không có miếng, xem Lý Mộ lần này xử như thế nào!"

"Hắn sẽ hủy Cung Phụng ti…"

…

Rất nhiều quan viên trong triều, đều cho rằng hành vi của Lý Mộ có chút quá đáng rồi.

Binh bộ, mấy quan viên nói đến việc này, thì có giải thích khác nhau.

"Kỷ luật nghiêm minh, so với triều đình, hắn càng thích hợp ở trong quân hơn."

"Không dùng loại phương pháp này, bệnh lâu ngày của Cung Phụng ti khó trừ."

"Đối với hai vị đại cung phụng, thật ra không cần hà khắc như vậy, dù sao, Cung Phụng ti còn phải dựa vào bọn họ chống đỡ…"

…

Đại An phường.

Các cung phụng bị Lý Mộ trục xuất Cung Phụng ti, đều ở trong nhà chờ đợi.

Nhân thủ Cung Phụng ti vốn đã không đủ, thiếu hơn phân nửa cung phụng, Cung Phụng ti căn bản không thể ứng đối sự kiện khẩn cấp xảy ra ở Đại Chu ba mươi sáu quận, mà quan viên trong triều, tuy cũng có không ít người tu vi được, nhưng bọn họ đều có công việc trong người, không có khả năng tạm rời cương vị công tác nơi xử lý những việc này, đến lúc đó, chính là thời điểm Lý Mộ cầu bọn họ trở về.

Một ngày sau, liền có người gõ vang cửa của các cung phụng này.

Gõ cửa không phải Lý Mộ, mà là quan viên Qông bộ.

Các cung phụng phúc lợi đãi ngộ rất tốt, trừ mỗi tháng có thể lấy được bổng lộc hậu hĩnh, còn có thể vào ở trong tòa nhà lớn triều đình an bài, có nha hoàn hạ nhân hầu hạ.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết của tất cả cái này là, bọn họ vẫn là cung phụng trong triều.

Khi bọn họ không là cung phụng nữa, tất cả phúc lợi của bọn họ đều phải bị thu hồi.

“Lý Mộ kia là chơi thật?”

“Làm sao bây giờ?”

“Triều đình lớn như vậy, không có ai có thể quản hắn một chút sao?”

“Đại cung phụng sao cũng không lên tiếng?”

…

Mệnh lệnh của Công bộ không thể cãi lời, cho dù những người này không tình nguyện nữa, cũng chỉ có thể dọn ra khỏi tòa nhà trước.

Ngày hôm qua, bọn họ còn là Đại Chu cung phụng thân phận cao quý, ở trong nhà triều đình ban cho, có nha hoàn hạ

nhân hầu hạ, trong một đêm, bọn họ đã bị đuổi khỏi nhà, trở thành kẻ lưu lãng không nhà để về.

Nhưng bọn họ đều chưa rời khỏi Thần Đô, mọi người đều tin tưởng vững chắc, bọn họ còn có thời điểm trở về.

Loại lòng tin này, ở sau khi nhìn thấy ba mươi cường giả Tạo Hóa cảnh tiến vào Cung Phụng ti, bị đánh vỡ nát.

Vô số cung phụng ngày trước, nhìn cửa chính Cung Phụng ti, mặt đầy chấn động.

"Thời gian ngắn như vậy, hắn từ nơi nào tìm được nhiều cao thủ như vậy?"

"Đây là cung phụng hắn mới chiêu mộ sao?"

"Thì ra tất cả cái này đều là hắn kế hoạch sẵn!"

…

Sau khi nhìn thấy những cường giả này, trong lòng bọn họ tràn ngập hối hận, bọn họ sở dĩ không sợ hãi, là vì rời khỏi bọn họ, Cung Phụng ti trong khoảng thời gian ngắn căn bản không thể vận chuyển.

Ai ngờ được Lý Mộ chỉ dùng ba ngày đã tìm được người thay thế bọn họ, vốn bọn họ nghĩ, cho Lý Mộ một cái dằn mặt, không ngờ được chưa dọa được Lý Mộ, chính bọn họ lại gà bay trứng vỡ, ngay cả thân phận cung phụng cũng đã đánh mất.

Bọn họ sở dĩ sẽ lựa chọn gia nhập Cung Phụng ti, là vì không có tông môn cùng gia tộc cung cấp tài nguyên tu hành cho bọn họ, một khi rời khỏi triều đình, đường tu hành của bọn họ sẽ trở nên dị thường gian nan.

Khi các cung phụng ngày xưa hối hận, trong Cung Phụng ti, trên mặt Lý Mộ cũng lộ ra nét hài lòng.

Huyền Cơ Tử vẫn coi trọng lời hắn nói, chỉ qua ba ngày, Phù Lục phái ba mươi trưởng lão, từ Bạch Vân sơn đến Thần Đô.

"Tham kiến sư thúc!"

Ba mươi người, chỉnh tề đứng thành ba hàng, khom mình hành lễ đối với Lý Mộ.

Lý Mộ đưa tay ép xuống, nói: “Đều là người trong nhà, không cần khách khí.”

Một lão giả cầm đầu đi đến trước mặt Lý Mộ, chắp tay nói: “Trước khi đi, chưởng giáo chân nhân từng dặn dò, sau khi đến Thần Đô, tất cả nghe theo mệnh lệnh của Linh Cơ Tử sư thúc, xin sư thúc phân phó.”

Nhìn vẻ mặt thuận theo mọi người, Lý Mộ cảm thấy vui mừng gấp bội.

Vẫn là đệ tử nhà mình nghe lời hiểu chuyện, phía trước đám cung phụng kia, nói chuyện ngẩng đầu nhìn trời, mỗi tên đều là cái gì vậy?

Hắn phất phất tay, nói với mọi người: “Tạm thời không vội, ta an bài chỗ ở cho các ngươi trước…”

Rất nhanh, Lý Mộ liền mang theo mọi người hướng Đại An phường mà đi.

Sau khi hắn rời khỏi, cổng Cung Phụng ti đóng lại.

Mấy cung phụng ngày xưa bồi hồi ở cửa Cung Phụng ti, mất mát lắc lắc đầu, chỉ có thể xoay người rời đi.

Ở sau khi những cường giả này đến, cổng Cung Phụng ti, đã hoàn toàn đóng cửa đối với bọn họ.

Không bao lâu, hai lão giả đi đến trước cửa Cung Phụng ti, chính là hai đại cung phụng.

Bọn họ nhìn cánh cổng đóng chặt của Cung Phụng ti một cái, thân thể chậm rãi bay lên.

Ngay sau đó, hai người lại nặng nề rơi xuống đất.

Lão đạo lôi thôi đặt hai tay lên trên vai bọn họ, thản nhiên nói: “Thành thật chút, nơi này cũng không phải là chỗ cho các ngươi tùy tiện xông loạn…”

Bị mạnh mẽ từ không trung ép xuống, hai vị đại cung phụng chưa quay đầu, cũng không dám quay đầu.

Người phía sau, tuy chỉ toát ra một chút khí tức, nhưng chính là chút khí tức này, cũng làm người ta cảm thấy e sợ.

Đây tuyệt đối là một cường giả cảnh giới thứ sáu, hơn nữa là cường giả cảnh giới thứ sáu đỉnh phong, khác với bọn họ loại người mới vào cảnh giới thứ sáu chưa được vài năm này, loại người này, một chân đã bước vào cảnh giới thứ bảy, tuy một chân khác, có thể vĩnh viễn không sao bước qua được, nhưng cũng không phải hai người bọn họ có thể chống lại.

Cường giả cảnh giới thứ sáu đỉnh phong, có thực lực chém giết cảnh giới thứ sáu bình thường.

Một lão giả sắc mặt hơi tái nhợt, nói: "Tiền bối, hai ta là cung phụng Đại Chu, nơi này là Cung Phụng ti…"

Lão đạo lôi thôi vỗ vỗ bả vai bọn họ, nói: "Các ngươi là cung phụng Đại Chu, ai mà không vậy, bớt dùng triều đình đến ép ta, tiểu tử kia nói không cho vào chính là không cho vào, đừng gây chuyện ở chỗ này, Thiên Cơ Phù của lão phu nếu xuất hiện sai lầm, trước khi tuổi thọ đoạn tuyệt, cũng phải kéo các ngươi chôn cùng…"

Dứt lời, thân thể lão bay lên, một lần nữa bay trở về trong Cung Phụng ti.

Hết chương 625.

Chương 626. Vẽ bùa lần nữa (1)

Hai lão giả sinh đôi liếc nhau, đều từ trong mắt đối phương nhìn ra chấn động.

Lão giả bên phải lẩm bẩm: “Hắn quả nhiên là cường giả đỉnh phong tuổi thọ sắp đoạn tuyệt, vẫn là đừng trêu chọc thì hơn, Lý Mộ kia là như thế nào mời chào được loại cường giả này?”

Lão giả bên trái gõ mạnh một phát ở trên đầu hắn, cả giận nói: “Đây là trọng điểm sao, trọng điểm là Thiên Cơ Phù, Thiên Cơ Phù, đây chính là Thiên Cơ Phù có thể thêm mười năm tuổi thọ!”

Huynh đệ hai người bọn họ, tuy tuổi thọ còn có hai mươi năm, nhưng hai mươi năm, cũng không đủ để bọn họ đột phá đến cảnh giới thứ bảy.

Giữa trung tam cảnh cùng thượng tam cảnh, có lạch trời khó có thể vượt qua, đừng nói hai mươi năm, cho dù cho bọn họ bốn mươi năm nữa, cũng chưa chắc có cơ hội, nhưng cho dù là không thể đột phá, lại có ai không muốn sống thêm mười năm?

Ở trong mười năm này, nhỡ đâu gặp cơ duyên lớn, may mắn có thể tấn thăng, là sẽ tự dưng tăng thọ sáu mươi năm. Phàm tu hành giả, ai có thể từ chối dụ hoặc có thêm sáu mươi năm tuổi thọ?

Chỉ tiếc, Thiên Cơ Phù chính là thánh giai phù lục, trước mắt còn chưa nghe nói có ai có thể vẽ ra.

Tổ đình Phù Lục phái, có lẽ còn có người có năng lực vẽ ra thánh giai phù lục, nhưng loại phù lục cấp bậc này, tiêu hao tài liệu quá mức quý giá, tỷ lệ thành phù lại quá thấp, nội tình thâm hậu như Phù Lục phái, cũng không gánh vác nổi phiêu lưu thất bại.

Chẳng lẽ vừa rồi lão đạo kia gia nhập Cung Phụng ti, triều đình trả giá, là một tấm Thiên Cơ Phù?

Tuy bọn họ trước mắt không dùng đến vật ấy, nhưng sớm hay muộn sẽ dùng đến, nếu có thể có được một tấm, ít nhất có thể sống thêm mười năm. Cho dù là trong mười năm chưa thể đột phá, nhưng chỉ là sống, cũng rất tốt rồi…

Thời điểm Lý Mộ dàn xếp xong một đám sư điệt lớn tuổi, trở lại Cung Phụng ti, nhìn thấy hai đại cung phụng bồi hồi ở ngoài cửa Cung Phụng ti.

Xem ra lão đạo lôi thôi tuy lảm nhảm, luôn làm một số chuyện không phù hợp thân phận, nhưng lão làm việc?, vẫn là tận chức tận trách.

Lý Mộ đi tới, nhìn hai người nói: "Hai vị không phải muốn rời khỏi Cung Phụng ti sao, sao còn ở nơi này, là còn có cái gì muốn cầm sao?"

Hai người xấu hổ cười, một lão giả nói: "Lý đại nhân nói đùa rồi, hai chúng ta ăn bổng lộc triều đình, sẻ chia lo lắng cho triều đình, sao có thể rời khỏi Cung Phụng ti?"

Lý Mộ nói: "Những cung phụng không nghe mệnh lệnh kia, đã bị ta đuổi ra ngoài, lời hai vị ngày đó nói, ta còn nhớ."

Lão giả vừa mới mở miệng kia nói: "Những người đó thân là cung phụng của triều đình, lại không nghe mệnh lệnh triều đình, lý ra nên trục xuất, Lý đại nhân làm đúng lắm."

Lý Mộ hỏi: "Nói như vậy, hai vị đối với cách làm của bản quan không có dị nghị?"

Hai người đồng thời gật đầu, nói: "Không có."

Lý Mộ nhìn hai người, khẽ thở dài, nói: "Thật ra, hai vị tu vi cao thâm, bản quan cũng muốn lưu lại hai vị, nhưng bất đắc dĩ là quốc khố năm gần đây căng thẳng, như là linh ngọc, linh dược, linh bảo các thứ, đều không còn lại nhiều lắm, thật sự là nuôi không nổi hai vị đại cung phụng…"

Một lão giả nói: "Lý đại nhân nói đùa rồi, Cung Phụng ti không phải còn mới chiêu một vị đại cung phụng sao, bổng lộc vị tiền bối đó, nhất định càng cao nhỉ?"

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: "Cái này các ngươi hiểu lầm rồi, vị tiền bối đó vào Cung Phụng ti, không cần bổng lộc."

Lão giả kia ngẩn ra một phen, sau đó mới nói: “Nhưng ta nghe nói, triều đình sẽ cho hắn một tấm Thiên Cơ Phù…”

Lý Mộ nói: “Lão chỉ cần một tấm Thiên Cơ Phù, không cần linh ngọc linh dược các thứ. Hai vị nếu cũng chỉ cần Thiên Cơ Phù, tương tự có thể ở lại Cung Phụng ti, nếu không, hai vị vẫn là tìm đường ra khác đi, tin tưởng lấy thực lực hai vị, mặc kệ là gia nhập bất cứ một tông môn nào, đều có thể trở thành thượng khách, Cung Phụng ti miếu nhỏ, nuôi không nổi hai vị đại thần…”

Tu hành đến cảnh giới thứ sáu, tác dụng linh ngọc có thể tạo được đối với tu hành đã rất nhỏ, trừ phi có thể để bọn họ hấp thu cả quặng linh ngọc.

So sánh với linh ngọc, Thiên Cơ Phù là vật thật có thể tăng thọ, không có vật ấy, hai mươi năm sau, là ngày đại nạn của bọn họ.

Vô luận bọn họ gia nhập bất cứ một tông môn nào, đều không có khả năng đạt được Thiên Cơ Phù, tài nguyên tu hành có thể thu hoạch được, cũng sẽ không so với ở Cung Phụng ti nhiều hơn bao nhiêu.

Hai người liếc nhau, ánh mắt giao hội, rất nhanh đã có quyết định.

Lão giả dáng người hơi gầy gò hơn một chút kia cười cười, nói: “Thật ra cái gì linh ngọc, linh dược, Thiên Cơ Phù, đều không quan trọng, quan trọng là, hai ta ở Cung Phụng ti nhiều năm, sớm đã có cảm tình, chuẩn bị ở Cung Phụng ti tới khi đại nạn đến… Đúng rồi, tấm Thiên Cơ Phù đó khi nào phát?”

Lý Mộ nói: “Năm năm sau.”

Lão giả đó nhíu mày, hỏi: “Lâu như vậy, vị tiền bối kia cũng là năm năm sau mới có thể lấy được sao?”

Lý Mộ cười cười, nói: “Tu vi vị tiền bối đó đã tới cảnh giới thứ sáu đỉnh phong, lão một năm sau có thể đạt được Thiên Cơ Phù.”

Hai người biết, lời của Lý Mộ chỉ nói một nửa.

Tu vi cảnh giới thứ sáu đỉnh phong, mới có thể ở một năm sau lấy được Thiên Cơ Phù.

Tu vi hai người thua xa lão, thời gian cần bán mạng cho triều đình cũng lâu hơn một chút.

Lão giả gầy gò nghĩ nghĩ, nói: "Có thể để chúng ta nhìn Thiên Cơ Phù trước một cái hay không?"

Lý Mộ đưa tay nhẹ nhàng quét ở trên không, hình ảnh Thiên Cơ Phù liền xuất hiện ở trong mắt hai người.

Lý Mộ nhìn bọn họ, nói: "Phù này triều đình không có thành phẩm, cần sưu tập tài liệu trước, cái này cũng cần thời gian nhất định."

Hai gã lão giả trầm ngâm hồi lâu, lão giả gầy gò kia mới nói: "Để chúng ta cân nhắc một chút…"

Lý Mộ không sao cả nói: "Hai vị tự tiện…"

Hai lão giả rời khỏi Cung Phụng ti, trở lại trong phủ, tiếp tục bàn bạc.

"Thánh giai phù lục tỷ lệ thành phù cực thấp, có thể vẽ ra một tấm, chưa chắc có thể vẽ ra tấm thứ hai."

"Nhưng lão đạo kia, cũng không giống người dễ dàng bị lừa."

"Tuổi thọ của hắn đã không nhiều, chỉ có thể lựa chọn tin tưởng, chúng ta còn phải quan sát một chút nữa."

"Có thể ở lại trước một năm, nếu người nọ thật sự đạt được Thiên Cơ Phù, lại tiếp tục ở lại Cung Phụng ti cũng không muộn…"

…

Hoàng cung, Lý Mộ đi tới cửa cung Trường Nhạc.

Thực lực hai vị đại cung phụng kia là không thể nghi ngờ, tuy không bằng lão đạo lôi thôi, nhưng cũng là cảnh giới thứ sáu thật, đặt ở Bạch Vân sơn, cũng là nhân vật thủ tọa một đỉnh núi.

Người như vậy, nếu triều đình tiêu phí lượng lớn tài nguyên, chỉ là mang bọn họ coi là vật biểu tượng để nuôi, Lý Mộ tự nhiên là không đồng ý.

Nhưng nếu bọn họ có thể miễn phí bán mạng cho triều đình, vậy càng nhiều càng tốt.

Hết chương 626.

Chương 627. Vẽ bùa lần nữa (2)

Xét cho cùng là hai vị cường giả cảnh giới thứ sáu, Lý Mộ không tính dễ dàng thả chạy.

Nhưng loại lão quái vật sống một thế kỷ này, cũng không phải dễ dàng lừa gạt như vậy.

Không lấy ra chút bản lãnh thực, chỉ sợ không chấn nhiếp được bọn họ.

Cho nên hắn tính bây giờ vẽ luôn ra một tấm thánh giai phù lục.

Trước khi đến hoàng cung, Lý Mộ cố ý về nhà một chuyến, nói cho bọn Liễu Hàm Yên và Lý Thanh, hắn có thể ba bốn ngày cũng không thể về nhà, bảo các nàng không cần lo lắng.

Mặc dù là đối với Lý Mộ bây giờ mà nói, vẽ thánh giai phù lục, cũng là một chuyện phi thường hao phí tâm thần.

Ở trước khi chính thức vẽ bùa, hắn cần mang trạng thái bản thân điều chỉnh đến tốt nhất, để cam đoan vẽ bùa có thể một lần thành công.

Vừa rồi Lý Mộ đã dùng linh loa thông báo nữ hoàng, nàng hầu như là không hề nghĩ ngợi đã đồng ý.

Lý Mộ đi đến cung Trường Nhạc, nói: “Thời gian ba tới bốn ngày tới, thần có thể đều ở lại trong cung, mang trạng thái điều chỉnh đến đỉnh phong.”

Chu Vũ nói: “Ngay tại hậu điện cung Trường Nhạc đi, cần cái gì, trẫm bảo Mai vệ chuẩn bị.”

Lý Mộ lại nói: “Pháp lực bản thân thần, không đủ để khắc họa thánh giai phù lục, đến lúc đó, còn cần phiền bệ hạ.”

Chu Vũ gật đầu nói: “Biết rồi, đến lúc đó trẫm sẽ giúp ngươi.”

Có lẽ là vì ở chung lâu ngày, giữa Lý Mộ cùng Huyền Cơ Tử còn có một chút ngăn cách, cùng nữ hoàng lại không có chút nào hết.

Có nàng ở bên người, Lý Mộ liền không có một chút lo lắng.

Vẽ bùa là một chuyện rất có cảm giác nghi thức, vẽ phù lục cấp cao càng là như thế.

Mấy vị thủ tọa Bạch Vân sơn, ở lúc vẽ thiên giai phù lục, vì cam đoan tỷ lệ thành phù, sớm nửa tháng, đã phải dâng hương tắm rửa, sau đó mang mình nhốt trong căn phòng yên tĩnh, mang pháp lực và tâm thần đều điều chỉnh đến trạng thái đỉnh phong, sau đó mới có thể bắt đầu vẽ bùa.

Nơi này là tẩm cung của nữ hoàng, dâng hương tắm rửa thì không cần, điều Lý Mộ cần làm, chính là từng lần một viết phù văn Thiên Cơ Phù, cho đến khi hình thành ký ức cơ bắp, như vậy mới có thể cam đoan ở lúc vẽ bùa, có thể mang toàn bộ tâm thần dùng để khống chế pháp lực.

Hắn một lần trước vẽ Thiên Cơ Phù, đã là chuyện của mấy tháng trước, hôm nay lại viết, mọi chuyện, đều phải một lần nữa chuẩn bị.

Trong ba ngày này, chuyện duy nhất Lý Mộ phải làm, chính là luyện tập.

Về phần tài liệu vẽ bùa dùng, nữ hoàng đã sớm bảo Mai đại nhân chuẩn bị tốt.

Cung Trường Nhạc, hậu điện.

Trên bàn đặt chỉnh tề tài liệu vẽ bùa dùng, Lý Mộ đứng ở sau bàn, hít thật sâu, nhắm mắt lại, nói: “Bệ hạ, thần chuẩn bị xong rồi.”

Chu Vũ khoanh chân ngồi ở trên giường, một luồng ánh sáng trắng từ trong cơ thể nàng bắn ra, tiến vào thân thể Lý Mộ.

Lý Mộ một lần nữa mở mắt, ánh mắt thâm thúy, giống như ẩn chứa nhật nguyệt tinh tú. Hắn nâng phù bút, sau khi chấm phù dịch, chậm rãi hạ xuống…

…

Thần Đô.

Ba ngày không hề gợn sóng.

Mấy ngày trước, Lý Mộ nhập chủ Cung Phụng ti, mang hơn phân nửa cung phụng trong đó trục xuất, tựa như tranh cãi rất lớn với hai vị đại cung phụng, rất nhiều người đều đang chờ động tác tiến một bước của hắn, nhưng hắn lại không có điềm báo biến mất ba ngày.

Trong ba ngày này, hắn chưa đi Thượng Thư tỉnh, cũng chưa đi Cung Phụng ti, ngay cả dân chúng Thần Đô, cũng không ở trên đường nhìn thấy hắn.

Ngoài ra, còn có một chuyện kỳ quái.

Buổi chầu sớm hôm qua, ù ù cạc cạc ngừng một lần.

Từ khi nữ hoàng ổn định chấp chính tới nay, chầu sớm mỗi ba ngày một lần, cực có quy luật, hầu như không có ngoại lệ.

Ngẫu nhiên có dừng lại, cũng là bởi vì một ít hiến tế điển lễ lớn, không thể không nói, ở trên đối đãi chầu sớm, nữ hoàng so với tiên đế cần cù hơn nhiều, các đời đế vương, chỉ sợ cũng chỉ có Văn Đế mỗi ngày đều cử hành chầu sớm, là chăm hơn nữ hoàng.

Nữ hoàng và Lý Mộ đồng thời biến mất, cái này không thể không làm người ta miên man bất định.

Nhất là ba ngày trước, có người tận mắt thấy Lý Mộ đi vào cung Trường Nhạc.

Cung Trường Nhạc là tẩm cung của nữ hoàng, nàng ngày thường triệu tập đại thần, đều là ở Thượng Dương cung, trong ngoại thần, chỉ có Lý Mộ có thể tự do ra vào tẩm cung của nàng.

Mà Lý Mộ sau khi đi vào cung Trường Nhạc, đã suốt ba ngày chưa đi ra.

Mọi người tuy ngoài miệng không dám nghị luận, trong lòng lại đã suy nghĩ không biết bao nhiêu.

Thậm chí đã có người đang ngờ vực vô căn cứ, bệ hạ có phải hay không căn bản là không muốn truyền ngôi cho Tiêu thị hoặc là Chu gia, mà là tính tự mình sinh một đứa. Lý Mộ

này, nhìn là sủng thần, thật ra là sủng phi, hoặc là bệ hạ đã cân nhắc nhân tuyển hoàng hậu.

Về phần thê tử của Lý Mộ, chỉ là một cái ngụy trang.

Bằng không, bọn họ sao có khả năng ở trong cung Trường Nhạc, ba ngày đều chưa đi ra, người nhà Lý Mộ, cũng không có một chút ý tứ tìm kiếm?

Bệ hạ xưa nay cần cù, vì Lý Mộ, thế mà ngay cả chầu sớm cũng đứt đoạn.

Đây không phải sủng thần loạn chính, đây là sủng phi loạn chính!

Ngay tại lúc một số quan viên nào đó trong lòng nghĩ như vậy, bỗng nhiên cảm thấy một trận tim đập nhanh khó hiểu.

Sau đó bọn họ mới ý thức được, không biết từ khi nào, sắc trời đã tối đi.

Một quan viên đang chép hồ sơ, mấy quyển sách trên bàn, bỗng nhiên bị gió thổi vang ào ào.

Đang lúc hắn tính đóng lại cửa sổ, ánh mắt thoáng nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, nhịn không được đứng lên, mắt lộ ra vẻ chấn động, kinh hoảng nói: “Đây là cái gì…”

Thần Đô, các quan nha lớn ở trong cung, các quan lại ùn ùn đi ra, nhìn bầu trời.

Chỉ thấy bầu trời vốn vạn dặm không mây, bỗng nhiên mây đen vần vũ.

Mây đen che cả bầu trời, bao phủ toàn bộ Thần Đô, tựa như toàn bộ thế giới đều âm u đi.

Mây đen này đè cực thấp, mọi người như là ngực đè ép một tảng đá lớn, căn bản thở không nổi.

“Đây là làm sao vậy?”

“Thần Đô sao có thể bỗng nhiên có hiện tượng lạ này!”

“Ta sắp thở không nổi rồi, thật khó chịu…”

…

Dân chúng Thần Đô, cũng bị hiện tượng lạ bỗng nhiên xảy ra này dọa, cảnh tượng như tận thế này, khiến trong lòng mọi người đều lo sợ bất an.

Trên bầu trời, mây đen còn đang tụ tập, rất nhanh đã nồng đậm như mực, trong tầng mây tối tăm, còn thỉnh thoảng có lôi xà múa may, vì thế cảnh lại thêm vài phần sợ hãi.

Thần Đô, bốn đại thư viện.

Bốn bóng người, đồng thời lơ lửng lên.

"Đây là?"

"Thiên kiếp, có người tấn thăng cảnh giới thứ bảy?"

"Không phải, thiên kiếp cảnh giới thứ bảy, so với cái này mạnh hơn…"

Trong thư viện Bạch Lộc, một nam tử trung niên bấm ngón tay tính toán, lẩm bẩm: "Không phải có người tấn thăng cảnh giới thứ bảy, chính là có trọng bảo xuất thế, không biết dẫn phát hiện tượng lạ này, rốt cuộc là vật gì?"

Hết chương 627.

Chương 628. Vẽ bùa lần nữa (3)

Trong Cung Phụng ti, lão đạo lôi thôi đang ngủ gật, mắt đột nhiên mở ra, thân hình nháy mắt liền xuất hiện ở trong sân.

Lão nhìn hiện tượng lạ trên bầu trời, sau khi ngẩn ra một cái chớp mắt, liền mặt lộ vẻ vẻ chấn động, bật thốt lên nói: “Phù lục thiên kiếp, có người vẽ ra thánh giai phù lục, a a, triều đình Đại Chu thực có người có thể vẽ thứ đồ chơi này…”

Trong Đại An phường, hai vị đại cung phụng, sớm đã bị dị tượng kinh động, đứng ở trong sân, sắc mặt kinh nghi nhìn đỉnh đầu.

Mây đen kia sau khi vần vũ đến một cái cực hạn, từ trong đó phóng ra vạn tia sét, bổ về phía hoàng cung.

Ánh mắt mọi người cũng nhìn phía hoàng cung.

Trong cung, các quan viên đang quan sát thiên tượng, nhìn thấy đỉnh đầu rậm rạp tia sét hướng thẳng đến bọn họ, đều phát tê da đầu, mất hết can đảm, một số tu vi thấp, ở dưới thiên uy, càng trực tiếp xụi lơ dưới đất, thậm chí ngất đi.

Cung Trường Nhạc, hậu điện.

Lý Mộ sắc mặt tái nhợt vô cùng, trên trán, có mồ hôi nhỏ xuống, nhưng hắn lại căn bản bất chấp.

Việc vẽ Thiên Cơ Phù, đã đến thời khắc mấu chốt nhất.

Lần này vẽ thánh giai phù lục, khác với lần đó ở Bạch Vân sơn.

Một lần trước, Lý Mộ là thân ở trong hồ thiên không gian đặc thù, sau khi vẽ thành phù lục, mới có thiên kiếp dị tượng hiện ra.

Một lần này, tốc độ thiên kiếp xuất hiện, so với Lý Mộ dự đoán nhanh hơn nhiều, ở trước khi phù lục họa thành, kiếp vân đã thành hình, hơn nữa ngưng tụ thành đợt công kích đầu tiên.

Bên tai sấm sét nổ vang, hắn lại không thể có bất cứ sự phân thần nào, có chút vô ý, ba ngày cố gắng, cùng với những phù

dịch quý giá kia sẽ lãng phí vô ích.

Bên ngoài cung Trường Nhạc.

Khi từng đạo kiếp lôi kia sắp hạ xuống, tường thành bốn phía của Thần Đô bỗng nhiên lóe lên ánh sáng vàng, ngay sau đó, phía trên Thần Đô liền xuất hiện một màn hào quang màu vàng, mang Thần Đô hoàn toàn bao phủ.

Những tia sét đó rơi ở trên màn hào quang, như trâu đất xuống biển, không động tĩnh nữa, không nổi lên bất cứ gợn sóng nào.

Có quan viên lúc này mới nhớ, làm hoàng đô Đại Chu, Thần Đô có trận pháp cường đại thủ hộ, cho dù có thiên quân vạn mã, hoặc là cường giả cảnh giới thứ bảy, cũng không cách nào công phá.

Sau khi ý thức được chuyện này, bọn họ mới dần dần yên tâm.

Lại vẫn nhịn không được nhìn phía cung Trường Nhạc.

Mục tiêu của những kiếp lôi đó, hiển nhiên là cung Trường Nhạc, bệ hạ cùng Lý Mộ ở bên trong làm gì, sao ngay cả thiên lôi cũng triệu đến?

Trên bầu trời, sấm sét trong kiếp vân đã bắt đầu đợt tích tụ thứ hai.

Trong cung Trường Nhạc, Lý Mộ ở trong một mảng trạng thái kỳ ảo, hạ xuống một nét bút cuối cùng.

Phù lục trên bàn, linh quang chợt lóe, chậm rãi bay lên.

Thiên Cơ Phù thành.

Một tia sáng trắng từ trong cơ thể Lý Mộ bắn ra, tiến vào thân thể nữ hoàng.

Thân thể cùng tinh thần Lý Mộ đã cạn kiệt đến cực hạn, không còn nguyên thần của nữ hoàng chống đỡ, hắn chỉ cảm thấy một trận trời đất xoay chuyển, lập tức liền mềm nhũn ngã xuống.

Chẳng qua, hắn cũng chưa ngã ở dưới đất, mà là ngã vào một thân thể có mùi thơm thoang thoảng.

Chu Vũ bế Lý Mộ lên, đi đến bên giường đặt xuống, nói: "Ngươi nghỉ ngơi trước, chuyện kế tiếp, giao cho trẫm đi."

Lý Mộ đã mỏi mệt đến cực điểm, cũng không có thời gian nhớ lại cú bế công chúa mềm mại vừa rồi. Hắn nhắm mắt lại, giây lát đã ngủ say.

Chu Vũ nhìn Lý Mộ, giày của hắn tự mình cởi ra, đặt chỉnh tề bên giường.

Chăn cuối giường, cũng tự mình bung ra, đắp ở trên người Lý Mộ.

Làm xong tất cả cái này, thân thể Chu Vũ biến mất.

Ngay sau đó, mọi người Thần Đô liền nhìn thấy một hư ảnh, từ trong hoàng cung nhanh chóng bay lên, xuất hiện ở phía trên bầu trời.

Hư ảnh ở trong quá trình bay lên, không ngừng phóng to, rất nhanh đã cao mấy trăm trượng.

Hư ảnh đó mặc hoàng bào, đầu đội đế quan, lơ lửng ở trên hoàng cung, bởi vì quá mức cao lớn, căn bản thấy không rõ khuôn mặt, trong mây đen, đợt kiếp lôi thứ hai đã ngưng tụ, hướng về hư ảnh này hung hăng ép xuống.

Hư ảnh chỉ đưa tay chỉ một cái, những tia sét kia liền trực tiếp sụp đổ.

Đồng thời sụp đổ, còn có mây đen làm người ta sợ hãi kia trên bầu trời.

Sau một chỉ, Thần Đô tinh không vạn lí, lại thấy ánh sáng.

Vô số dân chúng Thần Đô bị một màn này rung động thật sâu, sau khi phản ứng lại, liền lập tức quỳ rạp xuống đất, trong miệng hô to không thôi.

"Là nữ hoàng bệ hạ!"

"Nữ hoàng bệ hạ vạn tuế vạn vạn tuế…"

…

Vừa rồi một màn đó, để lại ở trong lòng bọn họ ký ức khó có thể xóa nhòa.

Vô số quan viên trong triều, cũng thật lâu không thể từ trong chấn động hoàn hồn.

Nữ hoàng cho bọn họ ấn tượng, tuy vẫn luôn là uy nghiêm khó có thể tiếp cận, nhưng nàng rất ít ở trước mặt triều thần triển lộ thực lực, dẫn tới bọn họ cũng sắp quên, nàng là một vị chí cường giả cảnh giới thứ bảy.

Thiên kiếp có thể hủy diệt cả tòa Thần Đô, ở dưới một chỉ của nàng trực tiếp tan vỡ, đây là thực lực cường đại cỡ nào?

Giờ khắc này, vô luận là quan viên đảng mới, quan viên đảng cũ lúc ấy, ở dưới một bóng người đội trời đạp đất kia, trong lòng đều chỉ còn lại có thần phục.

Sau khi xua tan kiếp vân, hư ảnh đó nhanh chóng co rút lại, cuối cùng biến mất ở trên không hoàng cung.

Cung Trường Nhạc.

Lý Mộ không biết ngủ bao lâu, khi lần nữa tỉnh lại, nhìn thấy là nữ hoàng đứng ở trước cửa sổ.

Chu Vũ nhìn hắn, thản nhiên nói: “Há mồm.”

Lý Mộ há mồm, một đạo hào quang từ trong tay nàng hiện lên, trong miệng Lý Mộ có thêm một viên tròn vo, nháy mắt tan luôn, một dược lực tinh thuần lao đi tứ chi bách hải của hắn.

Pháp lực trong cơ thể hắn cạn kiệt nháy mắt đã khôi phục hơn phân nửa. Lý Mộ từ trên giường ngồi dậy, hỏi: “Bệ hạ, thần đã ngủ bao lâu?”

Chu Vũ nói: “Đại khái một ngày một đêm.”

Tính cả thời gian mê man, so với thời gian hắn dự tính lâu hơn một chút, Lý Mộ từ trên giường đi xuống, nói: “Thần về nhà trước…”

Chu Vũ nói: “Tâm thần của ngươi cạn kiệt nghiêm trọng, nghỉ ngơi thêm một lát đi.”

Lý Mộ lắc đầu nói: “Không được, thần về nhà lại nghỉ ngơi, còn không quay về, nương tử của thần sẽ lo lắng.”

Chu Vũ phất phất tay, nói: “Đi đi…”

Nàng vừa dứt lời, Lý Mộ chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên, ngay sau đó, đã xuất hiện ở trong sân nhà mình.

“Ân công!”

“Công tử!”

Tiểu Bạch và Vãn Vãn nhàm chán ở trong sân chơi xích đu, nhìn thấy Lý Mộ, lập tức liền lao tới, Vãn Vãn ôm cánh tay Lý Mộ, nói: “Ngươi nếu còn không trở lại, tiểu thư đã muốn đi trong cung tìm ngươi.”

Lý Mộ xấu hổ cười cười với Liễu Hàm Yên cùng Lý Thanh từ trong phòng đi ra, nói: “Để các nàng lo lắng rồi…”

Hết chương 628.

Chương 629. Một mình trông phòng (1)

Lý Thanh rõ ràng nhẹ nhàng thở ra, Liễu Hàm Yên đi đến trước mặt hắn, thấy hắn sắc mặt tái nhợt, nhỏ giọng than thở: "Chàng chỉ là một viên quan nho nhỏ, cũng không phải tể tướng, cần gì liều mạng như vậy…"

Lý Mộ nắm tay nàng, nói: "Nếu không phải bệ hạ, chúng ta làm gì có mọi thứ hôm nay, cũng không có khả năng lật lại bản án cùng báo thù cho Lý đại nhân, tự nhiên cần ở trong phạm vi đủ khả năng báo đáp bệ hạ."

"Nhưng cũng không thể liều mạng như vậy…" Liễu Hàm Yên trách cứ nhìn nàng một cái, nói: "Bệ hạ lại không biết đau lòng chàng, thánh giai phù lục khó như vậy, nhỡ đâu thương tổn đến căn cơ tu hành làm sao bây giờ…"

Lý Mộ cười nói: "Bệ hạ đối với ta tốt lắm, nàng yên tâm đi, ta không sao, nghỉ ngơi vài ngày là có thể khôi phục…"

Cung Trường Nhạc, Chu Vũ mặt lộ vẻ tức giận, cắn răng nói: "Chỉ ngươi biết đau lòng, thành thân xong thì ghê gớm lắm à…"

Sau khi Lý Mộ về nhà không lâu, nữ hoàng liền bảo Mai đại nhân đưa tới một ít linh dược đan dược cố bản bồi nguyên.

Tuy hắn lúc vẽ bùa, mượn dùng là pháp lực của nữ hoàng, nhưng tâm thần tiêu hao, lại là của mình, thánh giai phù lục là thứ vượt xa cực hạn năng lực trước mặt của Lý Mộ, vẽ mỗi một tấm, hắn liền phải nghỉ ngơi thật lâu, mới có thể vẽ tấm thứ hai.

Đợi tới sau khi hắn thăng cấp cảnh giới thứ sáu, tu vi tăng vọt, đến lúc đó lại vẽ thánh giai phù, thì không có di chứng nghiêm trọng như vậy.

Nhưng đó, đã không biết là chuyện bao lâu sau.

Tu vi của hắn, bởi vì các loại cơ duyên, ở trong một hai năm qua nhanh chóng tăng trưởng, đi hết con đường người khác cả đời mới có thể đi hết, tu hành sau cảnh giới thứ năm, trừ phi gặp được cơ duyên to lớn, ví dụ như, một luồng đế khí kia của

tổ miếu Đại Chu, cơ duyên xảo hợp để hắn hấp thu, như vậy hắn có khả năng nhất định, lập tức có thể trở thành cường giả cảnh giới thứ bảy giống với nữ hoàng, nếu không, con đường tu hành về sau, hắn phải một bước một cái dấu chân, từng bước vững vàng.

Nhưng, trong thời gian ngắn, hắn cũng không tính vẽ nhiều.

Một đạo phù lục này, là hướng lão đạo lôi thôi cùng hai vị đại cung phụng kia chứng minh, hắn có năng lực này, vậy là đủ.

Lý Mộ nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm hôm sau, liền một lần nữa tới Cung Phụng ti.

Hắn đi đến trước mặt lão đạo lôi thôi, vươn tay, một lá bùa lơ lửng ở trên không lòng bàn tay hắn.

Một khắc lá bùa này xuất hiện, không gian nơi đây tựa như đều có chút vặn vẹo.

“Thiên Cơ Phù!”

Lão đạo lôi thôi mặt lộ vẻ chấn động: “Hiện tượng lạ hôm qua, quả nhiên là thánh giai phù lục sinh ra dẫn phát!”

Lão theo bản năng đưa tay đi lấy, lá bùa đó lại biến mất ở trong tay Lý Mộ.

Lý Mộ cười cười, nói: “Chỉ cần tiền bối ở Cung Phụng ti một năm. Một năm sau, Thiên Cơ Phù, vãn bối hai tay dâng lên.”

Lão đạo lôi thôi liếc hắn, cũng chưa đưa ra dị nghị, lại càng không cần hoài nghi một năm sau có thể lấy được vật ấy hay không.

Lý Mộ đại biểu là triều đình Đại Chu, triều đình Đại Chu không có khả năng ở trên chuyện này lừa lão.

Bọn họ không thể, cũng không dám.

Lý Mộ cần, chỉ là lão đạo lôi thôi ở lại Cung Phụng ti một năm.

Về phần lão là ở nơi này ngủ, hay là làm cái gì khác, cái này cũng không quan trọng.

Tác dụng của lão đối với Cung Phụng ti, như là đạn hạt nhân đối với quốc gia ở một thế giới khác, dùng hay không tạm thời bất luận, nhưng phải có.

Huống hồ, so sánh với lão ở đầu đường Thần Đô lừa gạt, chịu đựng dầm mưa dãi nắng, để lão ở trong nhà lớn rộng rãi, có hạ nhân hầu hạ, có một thân phận thể diện, một năm sau, còn tặng cho lão trọng bảo vô số tu hành giả đều mơ ước, không làm chút cống hiến cho Cung Phụng ti, lá bùa này lão cầm mà yên tâm thoải mái nổi?

Đối với tu hành giả cấp cao mà nói, đây là đại nhân quả, dính nhân rồi, lại không có quả, đối với đường tu hành về sau của lão, có thể sinh ra ảnh hưởng to lớn.

Chơi miễn phí đối với bọn họ mà nói là không tồn tại, bây giờ chơi miễn phí càng nhiều, về sau cần hoàn lại cũng càng nhiều.

Lý Mộ đi đến trong sân, nhìn thấy nơi đó có hai bóng người đứng.

Hắn nhìn hai vị lão giả, hỏi: “Hai vị cân nhắc xong rồi sao?”

Hai đại cung phụng đồng thời gật đầu, lão giả gầy gò kia nói: “Cân nhắc xong rồi, nhiều năm qua như vậy, hai huynh đệ ta, đã mang Cung Phụng ti coi như nhà, sao có thể cứ như vậy rời khỏi chứ…”

Tuy nói ở lại Cung Phụng ti, sẽ chịu một bộ phận hạn chế, nhưng cho dù bọn họ gia nhập tông môn, cũng tương tự phải làm ra cống hiến cho tông môn, không có tông môn nào, không cầu bọn họ làm cái gì cho tông môn, sẽ cung cấp lượng lớn tài nguyên tu hành cho bọn họ.

Mà làm việc cho triều đình Đại Chu, liền có thể đạt được Thiên Cơ Phù, ở trước khi đại nạn đến, kéo dài cho bọn họ mười năm tuổi thọ, đây là chỗ tốt bọn họ đi bất cứ tông môn nào cũng không chiếm được.

Chỉ vì cái này, bọn họ cũng không thể rời khỏi Cung Phụng ti.

Lý Mộ nhìn hai người, khó xử nói: “Nhưng quốc khố căng thẳng, chỉ sợ không thể giống như trước, cung cấp nhiều tài nguyên tu hành như vậy cho hai vị…”

Tu vi đến cảnh giới thứ sáu, tài nguyên triều đình Đại Chu cung cấp cho bọn họ, vốn đã không đủ để tăng tốc bọn họ tu hành, không có thì không có, so sánh với nó, Thiên Cơ Phù mới là quan trọng nhất.

Lão giả gầy gò nghiêm mặt nói: “Hai chúng ta tuy không phải sinh ở Đại Chu, nhưng ở trong lòng, đã mang Đại Chu coi là cố hương thứ hai, hy vọng có thể làm chút chuyện cho Đại Chu, cái gì linh ngọc linh dược, không cần cũng được…”

Lý Mộ cười nói: “Cung Phụng ti hoan nghênh hai vị đại cung phụng trở về…”

Cao thủ cảnh giới thứ sáu tặng không tới cửa, Lý Mộ đương nhiên không thể không nhận, Cung Phụng ti cao thủ càng nhiều càng tốt, Cung Phụng ti càng cường đại, cách giấc mộng hàng Yêu quốc, bình Quỷ Vực, diệt Ma Tông của hắn liền lại tiến một bước.

Sau khi thực hiện hứa hẹn với nữ hoàng, hắn có thể mang theo các thê tử, nàng là gió ta là cát, triền triền miên miên đến chân trời.

Trước mắt mà nói, Liễu Hàm Yên đã biến thành vợ lớn Lý gia, hắn cùng Lý Thanh, còn dừng lại ở giai đoạn nắm bàn tay nhỏ, ấp ôm một cái.

Cái này là vì so với Lý Thanh mà nói, Liễu Hàm Yên càng thêm cởi mở chủ động.

Vì song tu, nửa đêm trèo cửa sổ Lý Mộ, leo lên giường hắn, loại chuyện này, ở trước khi hai người xác định quan hệ, Liễu Hàm Yên cũng có thể làm ra được, nếu Lý Thanh có một nửa chủ động của nàng, vợ cả Lý gia bây giờ có thể chính là nàng.

Nhưng đây là tính cách khác biệt của hai người, cũng không miễn cưỡng được.

Hết chương 629.

Chương 630. Một mình trông phòng (2)

Ở chung với Lý Thanh, cần tuần tự từng bước, nếu hôm qua không phải Liễu Hàm Yên đã quấy rầy, bọn họ có lẽ đã từ ôm ấp tiến hành đến ôm hôn.

Lý Mộ hoài nghi Liễu Hàm Yên là cố ý quấy rối, nhưng không có chứng cớ, hắn vốn tính buổi tối hôm nay cùng Lý Thanh tiếp tục chuyện ngày hôm qua chưa hoàn thành, khi về trong nhà, lại ở trong sân thấy được Huyền Chân Tử.

Sau khi hỏi Huyền Chân Tử, Lý Mộ mới biết, hắn lần này là phụng mệnh chưởng giáo, tới đón Lý Thanh và Liễu Hàm Yên về Bạch Vân sơn.

Tuy lúc ấy chưởng giáo thu Lý Thanh làm đồ đệ, chỉ là kế tạm thích ứng, nhưng việc này mọi người đã đều biết, ở trong lòng mọi người, Lý Thanh chính là đệ tử của chưởng giáo Phù Lục phái.

Làm một trong đạo môn lục phái, chưởng giáo Phù Lục phái thu đồ đệ, tự nhiên không thể qua loa một câu cho xong.

Lần này Huyền Chân Tử đón Lý Thanh về núi, chính là vì cử hành đại điển thu đồ đệ.

Đến lúc đó, trừ tông chủ, trưởng lão các phân tông của Phù Lục phái, Đan Đỉnh phái, Linh Trận phái, Huyền tông, Nam tông, Bắc tông năm tông còn lại của đạo môn, cũng sẽ phái nhân vật quan trọng tham gia đại điển.

Đại điển lần này, Liễu Hàm Yên cũng cần tham dự.

Lúc trước Ngọc Chân Tử thu nàng làm đồ đệ, tuy vơ vét Phù Lục phái một lần, nhưng vẫn chưa tổ chức đại điển thu đồ đệ, đây là vì loại điển lễ này, là chỉ có thái thượng trưởng lão, hoặc là thủ tọa tu vi đạt tới cảnh giới thứ bảy, mới có tư cách tổ chức.

Mà tu vi Ngọc Chân Tử, vốn ở cảnh giới thứ sáu đỉnh phong, sau lần này về núi, tiếp nhận Bạch Vân phong truyền thừa, đã thành công tấn thăng cảnh giới thứ bảy.

Đại điển thu đồ đệ của nàng và Huyền Cơ Tử, sẽ cùng nhau tổ chức.

Huyền Chân Tử nhìn Lý Mộ, hỏi: "Sư đệ muốn theo chúng ta cùng nhau về núi hay không, đại điển lần này, chưởng giáo sư huynh hẳn là sẽ dẫn tiến ngươi cho một ít cường giả của năm tông còn lại."

Lý Mộ nghĩ nghĩ, hỏi: "Đại điển khi nào cử hành?"

Huyền Chân Tử nói: "Đại điển cần chuẩn bị, thông báo các phân tông, Nam tông, Bắc tông, Huyền tông năm tông còn lại, đều cần thời gian, nhanh nhất cũng là ba tháng sau."

Lý Mộ hỏi: "Vậy vì sao không ba tháng sau lại đến đón các nàng?"

Huyền Chân Tử nói: "Ý tứ của chưởng giáo sư huynh là, thừa dịp ba tháng này, mang tu vi Lý Thanh sư điệt mau chóng tăng lên tới cảnh giới thứ năm. Sư tỷ vừa mới tấn thăng, dựa theo quy củ, nàng cần lần lượt đi bái phỏng năm tông còn lại, nàng tính mang Liễu sư điệt tăng kiến thức với đời…"

Liễu Hàm Yên và Lý Thanh đều phải rời khỏi, nếu như vậy, ít nhất ba tháng kế tiếp, Lý Mộ phải một mình trông phòng.

Các nàng đều là có chuyện quan trọng trong người, Lý Mộ cũng không thể cố giữ lại các nàng ở bên người, Liễu Hàm Yên và Lý Thanh tuy tính cách khác nhau, nhưng tính tình muốn mạnh lên là giống nhau, Lý Mộ và Liễu Hàm Yên tu vi đều đã là cảnh giới thứ năm, Lý Thanh tuy chưa biểu hiện ra ngoài, nhưng Lý Mộ biết, trong lòng nàng đối với thực lực tăng lên cũng có khát vọng bức thiết.

Mà Liễu Hàm Yên, nàng cũng sẽ không thỏa mãn, cuộc đời về sau là đánh đàn nấu cơm, nàng cũng có tu hành của mình.

Lý Mộ nhìn các nàng, nói: "Vậy các nàng đi đi, ta mấy ngày nữa lại trở về, trong triều gần đây công việc bận rộn, ta không có cách nào rời khỏi."

Chuyện Cung Phụng ti còn chưa chấm dứt, Lý Mộ tính huỷ bỏ chế độ cung phụng cũ, đẩy ra một bộ quy củ mới, cái này

cũng không phải hai ba ngày có thể xử lý xong, hắn cần thương lượng với nữ hoàng, mới có thể quyết định cuối cùng.

Liễu Hàm Yên mang Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch gọi vào trong phòng, không biết nói những gì. Lý Thanh nhìn Lý Mộ một cái, nói: “Ta có lời muốn nói với chàng.”

Lý Mộ đi theo nàng vào phòng, hỏi: “Nói cái gì… Ô…”

Lý Thanh xoay người, kiễng chân, hôn lên môi Lý Mộ.

Môi hai người va chạm, Lý Mộ sau khi ngẩn ra một chớp mắt, liền ôm chặt eo của nàng, chưa nói nhiều, hai người kề sát môi thật lâu cũng chưa từng tách ra, tựa như cũng muốn mang mình tan vào trong thân thể đối phương.

Thẳng đến khi Liễu Hàm Yên ở bên ngoài khẽ hừ một tiếng, Lý Thanh mới có chút chật vật buông Lý Mộ ra, đỏ mặt chạy đi.

Liễu Hàm Yên vươn tay với Lý Thanh, bất mãn nói: “Chàng xem xem chàng, nào có bộ dáng Lý bộ đầu trước kia, đi mau…”

Lý Thanh nắm tay nàng, quay đầu lại nhìn Lý Mộ một cái, sau đó mới đi theo nàng rời khỏi.

Đây không phải Lý Mộ lần đầu tiên tách ra với Lý Thanh và Liễu Hàm Yên, nhưng hai lần tách ra, cảm xúc lại hoàn toàn khác nhau.

Cùng Lý Thanh từ biệt ở huyện Dương Khâu, là mỗi người một chân trời, không biết có thể gặp lại hay không.

Thần Đô lại tách ra, chỉ là chia lìa ngắn ngủi, Lý Mộ rất rõ, bọn họ rất nhanh sẽ lại gặp lại.

Cùng Liễu Hàm Yên một lần trước tách ra, là hai người thực lực nhỏ yếu bất đắc dĩ, chuyện Lý Mộ một mình ngăn cản Sở Giang Vương, đã để lại bóng ma thật lớn cho Liễu Hàm Yên, khiến nàng có ý tưởng bức thiết tăng lên thực lực.

Hôm nay, tình huống đã hoàn toàn khác với lúc ấy, vô luận là Lý Mộ hay nàng, một lần nữa đối đầu Sở Giang Vương lúc đó, chật vật nhất định là người sau.

Mấy ngày nay, bọn họ đều đang cố gắng vì tương lai hai người, hơn nữa cũng đều hoàn thành trưởng thành cùng lột xác.

Sau khi Liễu Hàm Yên cùng Lý Thanh rời khỏi, Lý Mộ nhìn Vãn Vãn với Tiểu Bạch, hỏi: "Nàng vừa rồi nói cái gì với các ngươi?"

Tiểu Bạch lập tức nói: "Liễu tỷ tỷ nói, thời gian nàng cùng Thanh tỷ tỷ không có mặt, bảo chúng ta trông ân công, đừng cho ân công ở Thần Đô trêu chọc tiểu hồ ly tinh…"

Vãn Vãn bịt miệng Tiểu Bạch, nói: "Tiểu thư nói, không thể nói cho công tử…"

Lý Mộ đánh lên mông nàng một cái, bất mãn nói: "Trong mắt ngươi có phải chỉ có tiểu thư nhà ngươi hay không…"

Vãn Vãn ôm mông, ủy khuất nói: "Công tử đã có Tiểu Bạch, thì đừng trêu chọc hồ ly tinh khác nữa mà…"

Nàng chớp đôi mắt to trong suốt, ánh mắt trong ủy khuất mang theo cầu xin, ánh mắt Lý Mộ và nàng đối diện, thần trí cũng thiếu chút nữa rơi vào. Hắn che mắt Vãn Vãn, ấn nàng đánh lên mông thêm vài cái, cả giận nói: "Nói bao nhiêu lần rồi, không được dùng đồng thuật của ngươi đối với ta…"

Theo bên người Liễu Hàm Yên, tiến cảnh của Vãn Vãn cũng nhanh như bay.

Tu vi của nàng tuy còn dừng lại ở cảnh giới thứ ba, nhưng đồng thuật là càng ngày càng lợi hại, một đôi mắt to ngập nước, mặc dù là Lý Mộ nhìn lâu, cũng sẽ không khống chế được.

Liễu Hàm Yên đi rồi, lại để lại Vãn Vãn, coi như cơ sở ngầm bên người Lý Mộ.

May mà Lý Mộ có Tiểu Bạch, ở trong nhà này, chỉ có nàng là một lòng hướng về mình.

"Được rồi được rồi…" Lý Mộ buông Vãn Vãn xuống, hỏi: "Các nàng đi rồi, chúng ta chỉ có ba người, buổi tối hôm nay ăn cái gì?"

Hết chương 630.

Chương 631. Đế khí

Nghe được ăn, tinh thần Vãn Vãn liền tỉnh táo, vừa xoa mông, vừa ôm cánh tay Lý Mộ, nói: “Chúng ta ăn thịt nướng… , không, vẫn là ăn lẩu, không, vẫn là thịt nướng, éc… Nếu không vẫn là lẩu đi…”

Vãn Vãn ở trên vấn đề lẩu hay là thịt nướng rối rắm vạn phần, cuối cùng Lý Mộ quyết định, vừa lẩu vừa nướng.

Ăn no, nàng và Tiểu Bạch thu thập rửa chén, Lý Mộ tới hậu viện, tiếp tục chữa trị chuông đạo.

Chuông đạo hoàn chỉnh, với hắn mà nói, ý nghĩa quá trọng đại, sớm một ngày chữa trị, an toàn của người một nhà liền có thể sớm một ngày hoàn toàn được bảo đảm.

Nhưng, các pháp thuật nhỏ hắn biết chưa từng xuất hiện ở thế giới này, đã sắp dùng gần hết rồi, nếu ở trước khi dùng hết, chuông đạo còn chưa thể hoàn toàn chữa trị, cũng chỉ có thể chờ nó tự mình chậm rãi chữa trị.

Nhưng như vậy, thì không biết phải đợi bao lâu, một năm thậm chí mấy năm, đều là chuyện rất có khả năng.

Đây còn là ở dưới tình huống Lý Mộ đã chữa trị đại bộ phận vết nứt, nếu là không có Lý Mộ can thiệp, dựa vào công năng tự mình chữa trị của nó, chỉ sợ cần hao phí mấy chục năm hơn trăm năm.

Ngày thứ hai, Lý Mộ như mọi khi vào cung.

Trung Thư tỉnh gần đây không có công việc gì, Lý Mộ buổi sáng ở Trung Thư tỉnh xử lý công vụ của mình, buổi chiều đến cung Trường Nhạc giúp nữ hoàng phê sổ con, thuận tiện thương lượng với nàng chuyện cải cách Cung Phụng ti.

Trong cung Trường Nhạc.

Lý Mộ ngồi ở một bên, nghiêm túc lật xem tấu chương quan trọng. Chu Vũ lười nhác tựa vào trên ghế rồng, cầm một quyển 《Liêu Trai》 đọc, ngẫu nhiên ngẩng đầu nhìn Lý Mộ một

lần, thấy hắn đang nghiêm túc phê chữa sổ con, lại cúi đầu đọc sách.

Đợi tới lúc Chu Vũ ý thức, đã hết giờ làm rất lâu rồi, nàng giương mắt nhìn nhìn Lý Mộ lần nữa, hỏi: “Hết giờ làm đã một khắc đồng hồ, ngươi hôm nay sao còn chưa về?”

Lý Mộ mở ra một phần tấu chương mới, đầu cũng không ngẩng, nói: “Nương tử của thần đã về Bạch Vân sơn, hôm nay không vội trở về. Thần xem thêm mấy sổ con.”

Chu Vũ bất tri bất giác ngồi thẳng người, hỏi: “Nương tử nào?”

Lý Mộ nói: “Hai người đều đi.”

“Đi bao lâu?”

“Ba bốn tháng đi.”

…

Chu Vũ buông quyển sách trên tay xuống, nói: “Vậy ngươi không vội trở về, mang những sổ con này xem hết rồi nói sau.”

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: “Cái này chỉ sợ không được. Tiểu Bạch cùng Vãn Vãn còn ở nhà chờ thần ăn cơm.”

Chu Vũ nói: “Trẫm bảo Mai vệ đón các nàng vào trong cung. Trẫm cũng đã lâu chưa nhìn thấy tiểu hồ ly rồi. Lại dặn dò ngự thiện phòng làm chút đồ ăn, lát nữa các ngươi cùng nhau ăn ở chỗ trẫm.”

Lý Mộ ngạc nhiên một chớp mắt, sau đó liền chỉ có thể gật đầu nói: “Vậy, vậy được rồi…”

Hình như từ sau khi Liễu Hàm Yên đến Thần Đô, nữ hoàng liền chưa từng đi Lý phủ nữa, dù sao trong nhà không có người, hắn về sớm về muộn, cũng không có khác biệt quá lớn, còn không bằng ở trong cung làm tăng ca, còn có thể thuận tiện ăn chực cơm công tác.

Rất nhanh, Mai đại nhân đã đi Lý phủ, đón Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch tới.

Vãn Vãn lần đầu tiên vào cung, mới đầu còn có chút câu nệ, nhưng ở dưới Tiểu Bạch ảnh hưởng, rất nhanh đã cởi mở. Thanh âm líu ríu của hai thiếu nữ, đã mang đến một ít sinh khí cho cung Trường Nhạc xưa nay trầm lặng.

Lý Mộ chú ý tới, nữ hoàng khi nhìn về phía Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch ở cung Trường Nhạc truy đuổi, khóe miệng có một ý cười như có như không.

Ở trong ấn tượng của Lý Mộ, nữ hoàng là rất ít cười, vẻ mặt nhiều nhất của nàng, chính là mặt không biểu cảm.

Có lẽ, nàng từ trên người Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch, thấy được mình thời thiếu nữ.

Nhưng, thời thiếu nữ của các nàng hẳn là cũng khác nhau, Vãn Vãn và Tiểu Bạch, chính là tuổi ngây thơ rực rỡ, nữ hoàng tuổi này, hẳn là đã trở thành thái tử phi, chính thức mở ra cuộc đời bất hạnh của nàng.

Khi Lý Mộ phê sổ con, nữ hoàng liền mang Vãn Vãn và Tiểu Bạch đi ngự hoa viên ngắm hoa.

Mai đại nhân từng nói, hoa ở ngự hoa viên, đều là nữ hoàng tự mình trồng, trồng hoa nuôi hoa, là sở thích lớn nhất của nàng.

Ai không thích những vật đẹp đẽ này, nếu về sau thật sự có cơ hội mang nữ hoàng bắt cóc, cùng nhau ẩn cư, để nàng mang bốn phía tòa nhà đều trồng đầy hoa, mỗi ngày mở cửa ra, sẽ thu hoạch tâm tình sung sướng cả ngày.

Xử lý xong một phần sổ con cuối cùng, Lý Mộ rời khỏi cung Trường Nhạc, hướng ngự hoa viên đi đến.

Cung Trường Nhạc hắn tuy đến đây không dưới mấy trăm lần, nhưng tuyến đường cố định, chính là từ Trung Thư tỉnh đến cung Trường Nhạc, vẫn chưa từng đi nơi khác.

Cũng may Lý Mộ biết phương hướng ngự hoa viên, sau khi ra khỏi cung Trường Nhạc, liền dọc theo một phương hướng, đi về phía trước.

Sau khi đi mấy trăm bước, Lý Mộ bỗng nhiên sinh cảm ứng, bước chân ngừng lại.

Hắn quay đầu nhìn một chỗ cung điện bên cạnh, trong lòng rung động vô cùng, bỗng nhiên sinh ra một loại ý niệm mãnh liệt, bước vào tòa đại điện này.

Tựa như trong đại điện này, có cái gì hấp dẫn hắn.

Lý Mộ ngẩng đầu nhìn phía trên cung điện, thấy được hai chữ to "tổ miếu".

Bước chân của hắn theo bản năng hướng tòa cung điện này đi đến, còn chưa đến gần, từ trong cung điện bỗng nhiên truyền đến một tiếng quát chói tai.

"Cút…"

Cùng lúc đó, một khí tức cường đại, từ trong cung điện thổi quét ra, hướng trên người Lý Mộ áp bách đến.

Lý Mộ lùi lại mấy bước, sợi tóc bay về phía sau, quần áo bay phất phới, nhưng trên người hắn, tương tự cũng ngưng tụ ra một "thế" rất mạnh, hai khí thế va chạm, hình thành chấn động cường đại, trên bầu trời, mấy đám mây trắng trôi nổi chợt tản ra.

Ở cùng lúc niệm lực trên người Lý Mộ ngưng tụ thành thế, từ bên trong đại điện kia truyền đến một tiếng rồng gầm, sau đó liền bỗng nhiên bay ra một tia sáng vàng.

Đây là một con rồng vàng, sau khi bay ra khỏi đại điện, liền hướng Lý Mộ lao tới.

Con rồng vàng này tốc độ rất nhanh, Lý Mộ căn bản không kịp né tránh, cũng vẫn chưa trốn tránh.

Từ trên thân con rồng vàng này, hắn chưa cảm nhận được uy hiếp gì.

Rồng vàng bay đến bên người Lý Mộ, nháy mắt đã quấn quanh ở trên người hắn.

Ngay sau đó, Lý Mộ khẽ biến sắc.

Hắn phát hiện, niệm lực trên người hắn tích góp đang nhanh chóng xói mòn, ùa vào thân thể rồng vàng.

Lý Mộ khống chế niệm lực của mình, không bị con rồng vàng này cướp đi, một bàn tay chụp vào thân thể rồng vàng, muốn hất nó ra.

Nhưng tay hắn, lại từ trên thân rồng vàng xuyên qua, rồng này thế mà lại là vật hư ảo, căn bản không có thực thể.

Mắt thấy niệm lực mình vất vả tích tụ sắp bị con rồng này cướp đi, Lý Mộ nổi hung, sử dụng thuật dẫn đường, bắt đầu tranh đoạt với nó.

Một người một rồng, ở trên tranh đoạt niệm lực, lực lượng ngang nhau, ai cũng không làm gì được ai.

Ngay lúc này, có ba bóng người từ trong cung điện đi ra.

Hết chương 631.

Chương 632. Đêm ngủ hoàng cung (1)

Ba người này đều là lão giả, râu tóc bạc trắng, đầu đội vương miện, có khác biệt với đế quan của nữ hoàng, mặc long bào màu đen, rồng vàng trên đó thêu, cũng chỉ có bốn móng.

Khiến Lý Mộ giật mình là, trên thân ba người này tản mát ra uy áp cường đại, không kém gì lão đạo lôi thôi.

Trong cung điện này, thế mà lại có ba cường giả cảnh giới thứ sáu đỉnh phong.

Nhìn thấy rồng vàng quấn quanh trên người Lý Mộ, một lão giả sắc mặt âm trầm, lạnh lùng nói: “Kẻ quấy nhiễu đế khí, tội hắn đáng giết!”

Lão vươn ngón tay như cành khô, hướng Lý Mộ, xa xa chỉ một cái.

Một luồng thiên địa lực cường đại nhanh chóng ngưng tụ.

Trong mắt Lý Mộ xuất hiện một ngón tay hư ảo.

Trên ngón tay này tản mát ra khí tức dao động khủng bố, hắn đang muốn triệu hồi chuông đạo phòng ngự, trước người liền xuất hiện một bóng người.

Lúc này, ngón trỏ tay phải lão giả đã ấn xuống.

Rắc!

Ngón tay lão vươn ra trực tiếp gãy.

Lão không để ý ngón tay gãy, kinh ngạc giận dữ nhìn bóng người phía trước Lý Mộ, cắn răng nói: “Ngươi làm gì!”

Nữ hoàng thản nhiên nhìn ba người, nói: “Cút về.”

Sau đó, nàng nhẹ nhàng phất tay, một lực lượng cường đại mang ba lão giả thổi quét quay về.

Nữ hoàng lại nhìn con rồng vàng kia một cái, rồng vàng run lên, nhanh chóng chạy về đại điện.

Thẳng đến giờ phút này, Lý Mộ mới cảm nhận được con rồng vàng kia khác thường, nhìn về phía đại điện, lẩm bẩm:

“Bệ hạ, đây là…”

Nữ hoàng nói: “Đế khí.”

Đế khí cái tên này, Lý Mộ không phải lần đầu tiên nghe được, nữ hoàng là vì đạt được đế khí, mới có thể tấn thăng cảnh giới thứ bảy.

Nhưng trước kia, hắn đối với đế khí, là chỉ nghe tên, hôm nay vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Nghe nói, đế khí là từ trong niệm lực dân chúng ba mươi sáu quận sinh ra, Lý Mộ vừa rồi chưa ý thức được, bây giờ mới nghĩ lại hiểu ra, bản thân con rồng vàng đó, căn bản chính là do niệm lực ngưng tụ mà thành.

Chỉ là niệm lực này quá mức khổng lồ, đã sinh ra linh, cái gọi là đế khí, chính là niệm lực chi linh.

Nếu Lý Mộ hấp thu niệm lực mấy chục năm hơn trăm năm nữa, trên người hắn, hẳn là cũng sẽ sinh ra niệm lực chi linh.

Niệm lực chi linh chết tiệt này, bản thân đã có nhiều niệm lực như vậy, còn ham một chút xíu trên người hắn, cũng không tránh khỏi có chút quá mức tham lam.

Nhưng, Lý Mộ vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy niệm lực khổng lồ như thế, nếu có đủ linh ngọc, hắn chỉ cần nuốt niệm lực chi linh này, chỉ sợ cũng có thể lập tức tấn thăng cảnh giới thứ sáu.

Nếu chờ niệm lực chi linh này hoàn toàn thành thục, đạp đất tấn thăng cảnh giới thứ bảy cũng không phải không có khả năng.

Nữ hoàng nhìn nhìn Lý Mộ, hỏi: “Có muốn vào xem không?”

Lý Mộ sau khi ngẩn ra một phen, khẽ gật đầu.

Hắn theo nữ hoàng đi đến cửa đại điện, ba lão giả đứng ở trong điện, một người cầm đầu trầm giọng nói: “Nơi này là tổ miếu, không phải con em hoàng tộc, không thể bước vào.”

Nữ hoàng bình tĩnh nhìn bọn họ: “Trẫm để hắn vào, các ngươi có ý kiến?”

Lão giả kia nói: “Chúng ta làm người thủ hộ tổ miếu, ngươi muốn để người ngoài tiến vào, trước hết bước qua xác chúng ta.”

Nữ hoàng nhìn Mai đại nhân đứng ở ngoài điện chờ một cái, nói: “Mai vệ, an bài người lại đây nhặt xác.”

Vừa dứt lời, hai lão giả khác, một trái một phải kéo lão giả kia rời khỏi.

“Vương đệ, thôi…”

“Chuyện lớn bao nhiêu đâu…”

“Năm đó Chu gia không phải cũng vào rồi…”

“Hắn muốn xem cứ để hắn xem đi, nhìn một cái cũng sẽ không thiếu cái gì…”

Ba lão giả đi đến góc đại điện, khoanh chân ngồi xuống ở trên bồ đoàn.

Lý Mộ theo nữ hoàng, đi vào đại điện.

Tòa cung điện này, so với Lý Mộ tưởng tượng còn lớn hơn.

Sau khi đi vào, đầu tiên chiếu vào mi mắt, là một cái đài cao tận cùng bên trong đại điện.

Trên đài cao đặt những cái bài vị, Lý Mộ nhìn quét một cái, nhìn thấy trên những bài vị đó viết, đều là tên các đời hoàng đế Đại Chu.

Xếp phía trên cùng, là Đại Chu thái tổ, cũng là khai quốc hoàng đế của Đại Chu.

Một vị phía dưới cùng là tiên đế, tiền thái tử bởi vì còn chưa chính thức kế thừa ngôi vị hoàng đế, đã bị Chu gia đoạt quyền, không có tư cách đứng trong đó.

Dưới đài cao, là hai hàng đỉnh nhỏ.

Lý Mộ đếm một chút, những đỉnh này tổng cộng có ba mươi sáu cái, vừa lúc giống với số quận của Đại Chu.

Từng tia sáng màu vàng từ trong tiểu đỉnh dẫn dắt ra, hội tụ đến trong một cái đỉnh lớn trung tâm đại điện.

Con rồng vàng kia bơi ngay trong đỉnh, nó tuy lúc nhìn về phía nữ hoàng, trong mắt màu vàng hiện lên sợ hãi, nhưng ở lúc nhìn Lý Mộ, ánh mắt lại tràn đầy tham lam.

Lý Mộ nhìn con rồng vàng này, trong lòng không khỏi cũng sinh ra một ít tâm tư khác.

Sau khi thăng cấp cảnh giới thứ năm, hắn tu hành liền trở nên cực kỳ chậm chạp, chậm đến mức hầu như không cảm thụ được tiến bộ.

Nếu có thể nuốt con rồng vàng này, hắn có thể lập tức tấn thăng cảnh giới thứ sáu, ít nhất bằng với hắn tu hành hai mươi năm.

Cảm nhận được ánh mắt Lý Mộ, tham lam trong mắt rồng vàng lập tức biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, vù một tiếng chui vào trong đỉnh, không thò đầu ra nữa.

Lý Mộ nhìn những cái đỉnh nhỏ kia, hỏi nữ hoàng: “Bệ hạ, những cái đỉnh này đối ứng, hẳn là quốc miếu ba mươi sáu quận nhỉ?”

Chu Vũ nhẹ nhàng gật gật đầu.

Lý Mộ nhìn những cái đỉnh nhỏ kia, phát hiện ánh sáng vàng trên đỉnh nhỏ có mạnh có yếu, có sáng có tối.

Mạnh nhất trong đó, hào quang chói mắt, không thể nhìn thẳng.

Ánh sáng yếu nhất, chỉ có một tia nhỏ bé, ảm đạm như là sắp tắt.

Một cái đỉnh nhỏ hào quang mạnh nhất, kết nối là Trung quận chỗ Thần Đô, một năm qua, Thần Đô đã xảy ra rất nhiều biến hóa, lòng dân Trung quận ngưng tụ trước nay chưa từng có.

Quận cách Thần Đô càng xa, đỉnh nhỏ kết nối nó, hào quang càng ảm đạm, chỉ có số ít mấy quận, hơi sáng ngời một chút.

Cái này nói lên, muốn hoàn toàn ngưng tụ đế khí, còn có đường rất dài phải đi.

Rồng vàng trong đại đỉnh rất nhanh lại bay ra, sau khi xoay quanh vài vòng ở đỉnh đầu nữ hoàng, lại bay vào trong đỉnh.

Lý Mộ chú ý tới, niệm lực trên người nữ hoàng, tất cả đều bị nó hút đi.

Làm quân vương rất được dân chúng yêu thích, niệm lực ngưng tụ trên người nữ hoàng, không ít hơn Lý Mộ một chút nào hết.

Lý Mộ thấy vật trong lòng có chút nghẹn. Niệm lực trên người nữ hoàng, là Lý Mộ cùng nàng cố gắng bao lâu, vất vả mới ngưng tụ, lại cứ như vậy làm áo cưới không công cho người khác.

Hắn cảm thấy bất bình cho nữ hoàng.

Tham quan xong tổ miếu, Lý Mộ cũng không ở lâu nơi này, lại theo nữ hoàng đi ra ngoài.

Sau khi hai người ra ngoài không lâu, trong góc tổ miếu, ba lão giả khoanh chân ngồi ở trên bồ đoàn nhắm mắt dưỡng thần mới chậm rãi mở mắt.

Hết chương 632.

Chương 633. Đêm ngủ hoàng cung (2)

Một lão giả hừ lạnh một tiếng: "Đây còn là thái tử phi năm đó sao, nàng thay đổi rồi, nàng trước kia sẽ không bất kính đối với chúng ta như thế."

Một lão giả khác nói: "Nàng bị Chu gia thiết kế, kế thừa đế khí, suýt nữa chết, ngồi ở trên vị trí này, vốn là tràn đầy oán hận, tính tình lại nào có khả năng không thay đổi?"

Một lão giả cuối cùng từ từ mở miệng: "Những thứ này đều không quan trọng, nửa năm qua, tốc độ đế khí ngưng tụ rõ ràng nhanh hơn, chỉ sợ trong hai mươi năm, liền có thể trưởng thành lần nữa. Cần đốc thúc bọn họ, cố gắng tu hành, nếu có thể tiến vào cảnh giới thứ sáu, đến lúc đó, liền có mười phần nắm chắc luyện hóa đế khí."

Cung Trường Nhạc.

Lý Mộ, Vãn Vãn, Tiểu Bạch, cùng nữ hoàng vây cùng một chỗ ăn lẩu.

Theo nữ hoàng đi dạo tổ miếu một lần, Lý Mộ tăng trưởng rất nhiều kiến thức.

Thì ra liên quan đến đế khí truyền thừa của Đại Chu, là như vậy mà có.

Khó trách lúc ấy khi dân chúng ba mươi sáu quận đưa lên vạn dân huyết thư, vô luận đảng mới đảng cũ, đều lựa chọn nhượng bộ.

Nếu triều đình hoàn toàn đánh mất lòng dân, quốc miếu các quận liền không hấp thu được niệm lực, tự nhiên cũng không có cách nào vận chuyển đến tổ miếu, sẽ trì hoãn đế khí ngưng tụ.

Ba lão giả kia trong tổ miếu, là hoàng tộc tông thất Tiêu thị, địa vị cực cao, bối phận còn ở trên tiên đế.

Ba người bọn họ, mỗi một vị, đều có thực lực cảnh giới thứ sáu đỉnh phong.

Như vậy xem ra, thực lực đảng cũ, vẫn mạnh hơn xa xa đảng mới.

Chu gia cậy vào, chẳng qua là quan hệ huyết thống với nữ hoàng.

Lý Mộ nghĩ đến một vấn đề, mở miệng hỏi: “Bệ hạ vì sao không tự mình hấp thu luồng đế khí đó, cái này có thể khiến ngài tấn thăng cảnh giới thứ tám sao?”

Chu Vũ thổi thổi miếng đậu phụ gắp lên, nói: “Không thể.”

Lý Mộ nghĩ nghĩ, lại nói: “Nhưng bệ hạ trẻ tuổi như thế, cho dù là làm hoàng đế một trăm năm nữa cũng được, cũng không cần phải truyền ngôi.”

Chu Vũ thản nhiên nói: “Bởi vì ta không thích.”

Lý Mộ thở dài, hắn chỉ là bất bình cho nàng, hoàng đế này không phải nàng muốn làm, nhưng nàng lại gánh vác trách nhiệm của một hoàng đế.

Từ đầu tới cuối, Chu gia ở lúc kế hoạch, đều chưa từng hỏi, thứ bọn họ cho, có phải điều nàng muốn hay không?

Lúc này, Chu Vũ lại nhìn hắn một cái, nói: “Trừ phi ngươi nguyện ý phê sổ con một trăm năm cho trẫm.”

Lý Mộ gắp lên một miếng đậu phụ, đưa vào miệng, cũng không để ý bỏng miệng, quyết đoán nói: “Nếu bệ hạ không thích, hoàng đế này không làm cũng được, đến lúc đó muốn truyền cho ai thì truyền cho người đó. Nếu bệ hạ nguyện ý, có thể làm hàng xóm với thần, chúng ta ở trước sân mở hai mảnh đất, một mảnh trồng rau, một mảnh trồng hoa.”

Tiểu Bạch liên tục gật đầu, nói: “Được đấy, ta cũng muốn làm hàng xóm với Chu tỷ tỷ.”

Chu Vũ xoa xoa đầu của nàng, nói: “Nếu không buổi tối hôm nay các ngươi không phải về nữa, cung Trường Nhạc có rất nhiều phòng để trống, các ngươi có thể ngủ ở đây.”

Ánh mắt Tiểu Bạch nhìn về phía Lý Mộ, vô luận việc lớn việc nhỏ, nàng đều trưng cầu ý kiến của Lý Mộ.

Sau khi nhìn thấy một màn đó trong tổ miếu, Lý Mộ càng thêm đau lòng nữ hoàng. Hắn gật gật đầu, nói: “Vậy ngươi cứ ngủ ở nơi này đi.”

Nữ hoàng nhìn về phía Lý Mộ, nói: “Ngươi cũng không cần trở về.”

Lý Mộ ngẩn ra một phen, hỏi: “Bệ hạ, thế này, thế này không tốt lắm đâu?”

Chu Vũ nói: “Dù sao buổi sáng ngày mai ngươi còn phải vào cung, cứ ở lại chỗ này đi, cũng không phải lần đầu tiên.”

Nàng nói cũng có vài phần đạo lý, cung Trường Nhạc cách Trung Thư tỉnh chỉ có hơn trăm bước, so với trong nhà là gần hơn, có thể ngủ thêm một lúc lâu.

Nhưng từ xưa đến nay, nào có ai giữ đại thần ngủ đêm ở hoàng cung?

Nữ hoàng tựa như cũng không cảm thấy thế này có gì cả, ánh mắt lại nhìn về phía Vãn Vãn, nói: “Còn có tiểu nha đầu này, cũng cùng nhau ở lại trong cung đi.”

Vãn Vãn mặt lộ vẻ do dự, nói: “Nhưng, nhưng tiểu thư nói, muốn công tử mỗi ngày buổi tối đều về nhà, không thể đêm không về ngủ.”

Tiểu Bạch nói: “Nhưng chúng ta cũng cùng một chỗ với ân công mà, chúng ta là ở trong nhà Chu tỷ tỷ, cũng không phải hồ ly tinh gì.”

Vãn Vãn vẫn có chút do dự, nữ hoàng tiếp tục nói: “Đồ ăn sáng buổi sáng ngày mai, các ngươi cũng có thể ở trong cung ăn, ngự thiện phòng có mấy chục loại bánh ngọt, các ngươi đều có thể nếm thử.”

Vãn Vãn cầm lấy tay Tiểu Bạch, nói: “Ta cảm thấy ngươi nói rất đúng, cho dù là tiểu thư biết, cũng sẽ không trách chúng ta.”

Tiểu Bạch và Vãn Vãn đều đồng ý, ý kiến của Lý Mộ liền không quan trọng nữa.

Cái này không phải 2vs1, mà là 3vs1.

Dù sao Liễu Hàm Yên và Lý Thanh đều không có mặt, Tiểu Bạch cùng Vãn Vãn ở chung với hắn, trong nhà cũng không có ai chờ, có trở về hay không, cũng không có gì khác nhau.

Tối nay Lý Mộ vẫn như cũ ngủ ở hậu điện, khi ở trong phòng nhắm mắt tu hành, có thể nghe được tiền điện truyền đến tiếng cười khanh khách của thiếu nữ.

Thời gian Lý Mộ ở cung Trường Nhạc, có lẽ so với thời gian hắn ở nhà còn dài hơn, cho nên hắn cực kỳ rõ ràng, tòa cung điện này, đại bộ phận thời gian đều là lạnh lùng cùng cô tịch.

Mặc dù lúc có hắn, hắn và nữ hoàng cũng đều là việc ai người ấy làm.

Lý Mộ phê duyệt tấu chương, nữ hoàng ở một bên hoặc đọc sách, hoặc chạy xe không, trong đại điện cũng là yên tĩnh trước sau như một, sau khi Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch đến đây, thì náo nhiệt khác với ngày xưa.

Lý Mộ cũng chưa tu hành đến khuya, liền chuẩn bị nghỉ ngơi.

Không lâu trước đó mới vẽ một tấm thánh giai phù lục, tâm thần hắn hao tổn còn chưa hoàn toàn khôi phục, vẫn như cũ cần một đoạn thời gian tĩnh dưỡng.

Lý Mộ vừa mới nằm xuống không lâu, như là cảm ứng được cái gì, lại từ trên giường ngồi dậy.

Hắn xuống giường, đi tới cửa, sau khi mở ra cửa phòng, nhìn thấy Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch, bọc chăn, một trái một phải đứng ở cửa.

Lý Mộ nghi hoặc hỏi: “Các ngươi đứng ở chỗ này làm gì?”

Vãn Vãn quấn chặt cái chăn, nhỏ giọng nói: “Chúng ta không ngủ được.”

Tiểu Bạch nói tiếp: “Chúng ta có thể ngủ cùng ân công hay không?”

Bọn họ một người trên khuôn mặt nhỏ lộ ra vẻ mặt đáng thương, một người khác dùng mắt to ngập nước nhìn Lý Mộ.

Lý Mộ mở ra cửa phòng, bất đắc dĩ nói: “Vào đi.”

Hai bóng người lập tức chạy vào phòng Lý Mộ, mang chăn của các nàng đặt ở trên ghế, song song chui vào chăn Lý Mộ.

May mắn giường cung Trường Nhạc rất lớn, mặc dù là ngủ ba người, cũng không tỏ ra chật chội.

Lý Mộ có lý do hoài nghi, đây vốn chính là đế vương trước kia, vì tiện cho ngủ cùng hậu phi, mới chế tạo giường lớn như vậy.

Vãn Vãn và Tiểu Bạch ngủ không được, khả năng cũng có nguyên nhân phương diện này.

Thật ra người ta lúc ngủ, chỉ cần một gian phòng yên tĩnh diện tích không lớn, một cái giường nhỏ là đủ.

Hết chương 633.

Chương 634. Một mình hưởng thánh sủng (1)

Phòng ngủ quá mức rộng, giường quá lớn, ngược lại ngủ không yên tâm.

Có lẽ nữ hoàng hơn nửa đêm không ngủ được, luôn cùng Lý Mộ gặp gỡ trong mộng, nguyên nhân là ở đây.

Cung Trường Nhạc lớn như vậy, nếu chỉ ngủ một mình, đây là cô độc cỡ nào, Lý Mộ chỉ nghĩ thôi, liền cảm thấy có chút chịu không nổi, nữ hoàng lại đã như thế bốn năm.

Nhìn Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch nằm ở trên giường, chỉ lộ ra hai cái đầu, Lý Mộ bỗng nhiên không biết nên ngủ như thế nào.

Ngủ ở bên người Vãn Vãn, Tiểu Bạch khẳng định sẽ mất mát, ngủ ở bên người Tiểu Bạch, mất mát lại sẽ là Vãn Vãn, ngủ ở giữa hai người các nàng, trái phải đều là thân thể mềm mại của thiếu nữ, hắn còn chưa từng trải qua cảnh này, cho dù là cố ngủ cũng không ngủ được.

Lý Mộ giúp các nàng kéo góc chăn, nói: “Các ngươi ngủ trước, ta đi ra ngoài một lát.”

Hắn khoác thêm quần áo, chuẩn bị đi trong sân hóng gió, khi đi đến bên ngoài, nhìn thấy trên nóc nhà tiền điện có một bóng người ngồi.

Từ góc độ Lý Mộ nhìn lại, một vầng trăng tròn từ sau thân thể của nàng dâng lên. Nàng lẳng lặng ngồi ở nơi đó, như tiên tử trên mặt trăng, xinh đẹp, lại tỏ ra đặc biệt cô độc.

Đêm dài đằng đẵng, không lòng nào ngủ, không chỉ một mình hắn.

Lý Mộ nghĩ nghĩ, vẫn là phi thân lên.

Đứng ở trên nóc cung Trường Nhạc, Lý Mộ mới phát hiện, cả cung Trường Nhạc, tựa như ở chỗ cao nhất hoàng cung, đứng ở chỗ này, quan sát xuống, cả hoàng cung thu hết đáy mắt.

Hắn đi đến bên cạnh nữ hoàng, nhẹ giọng nói: “Bệ hạ còn chưa ngủ sao?”

Chu Vũ nhìn phía trước, thản nhiên nói: “Ngươi không phải cũng chưa ngủ?”

Lý Mộ nói: “Thần bây giờ đi ngủ “

“Ngồi xuống.”

Chu Vũ mở miệng lần nữa, giọng điệu không cho từ chối: “Nói chuyện với trẫm một lát.”

Lý Mộ ngồi xuống ở bên cạnh nàng, hỏi: “Bệ hạ có tâm sự gì sao?”

Hơn nửa đêm không ngủ, nhất định là trong lòng có chuyện, nữ hoàng tâm tư tinh tế, càng là người tâm tư tinh tế, càng dễ dàng bị tâm sự quấy nhiễu.

Chu Vũ nhìn trăng trên trời, hỏi: “Ngươi nói, trẫm nên mang ngôi vị hoàng đế truyền cho ai, Tiêu gia, hay là Chu gia?”

Lý Mộ lắc đầu nói: “Thần không dám vọng ngôn.”

Chu Vũ nói: “Nói đi, nơi này không có thần.”

Vấn đề này, làm thần tử, vốn không nên trả lời, nhưng sau khi có câu này của nàng, giờ phút này trên nóc cung Trường Nhạc liền không có quân thần, có chỉ là Chu Vũ và Lý Mộ.

Có câu, Lý Mộ đã nghẹn ở trong lòng rất lâu.

Làm bạn, hắn cần thiết nói lời trong lòng với nàng.

“Vậy ta nói.”

“Nói đi.”

Lý Mộ quay đầu nhìn nữ hoàng, phi thường khó hiểu nói: “Đối với Tiêu gia, bệ hạ là người ngoài, đối với Chu gia mà nói, bệ hạ bây giờ, cũng là một người ngoài, so với truyền ngôi cho người ngoài, vì sao chúng ta không tự mình sinh một đứa?”

Vừa dứt lời, nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của nữ hoàng, Lý Mộ mới ý thức được lời hắn nói có chút lỗ hổng, hắn nói

“chúng ta”, là ý tứ bọn họ là người một nhà, mà không phải hắn cùng nữ hoàng sinh một đứa.

Không để nữ hoàng hiểu lầm, Lý Mộ vội vàng giải thích: “Bệ hạ đừng hiểu lầm, ý tứ của ta là, ta sinh của ta, ngươi sinh của ngươi.”

Đêm khuya, trên nóc cung Trường Nhạc.

Chu Vũ ánh mắt bình tĩnh nhìn Lý Mộ, hỏi: “Trẫm có phải rất lâu chưa dạy ngươi tu hành rồi hay không?”

Lý Mộ biết nàng nói “tu hành” chỉ cái gì, lập tức nói: “Là ngươi bảo ta nói thẳng, nếu ngươi bây giờ lại trách ta, về sau ta cái gì cũng không nói nữa.”

Chu Vũ nhìn hắn một cái, cuối cùng dời tầm mắt, nói: “Trẫm là hoàng đế.”

Lý Mộ nói: “Hoàng đế cũng có quyền theo đuổi tình yêu.”

Tuy nàng đã từng thành thân một lần, nhưng có ai quy định, nữ hoàng thì không thể tái hôn?

Ở một thế giới khác, nữ nhân kia trước gả cho phụ thân, lại gả cho con trai, còn nuôi vô số trai lơ, so sánh với cô ta, nữ hoàng tựa như một đóa hoa trắng nhỏ thuần khiết, lập hậu lại làm sao vậy?

Lý Mộ nghiêm túc nói: “Bệ hạ đối với Tiêu thị mà nói, là sỉ nhục, bọn họ sao có khả năng dễ dàng tha thứ ngôi vị hoàng đế bị một nữ tử khác họ cướp đi, nếu là về sau Tiêu thị cầm quyền, bệ hạ ở trên sách sử, tất nhiên sẽ không lưu lại lời hay gì, mà đối với hậu nhân Chu gia, bệ hạ chỉ là tỷ tỷ của bọn họ, nào có thân bằng con của chính bệ hạ?”

Thật ra nơi này, Lý Mộ còn có một chút tư tâm nho nhỏ.

Lịch sử là do người thắng viết, có thể đoán được là, mặc kệ là truyền ngôi Chu gia hay Tiêu gia, nữ hoàng ở trên sách sử người sau này chỉnh sửa, tỷ lệ đại khái cũng sẽ không lưu lại lời hay gì.

Như vậy, làm sủng thần duy nhất của thời đại nữ hoàng, trên sách sử lại sẽ đánh giá Lý Mộ như thế nào?

Mê hoặc thánh tâm, gian nịnh đương đạo, sủng thần loạn chính, một ít dã sử, có lẽ còn có thể bôi đen quan hệ giữa hắn cùng nữ hoàng, Lý Mộ cũng không tính cho bọn họ cơ hội như vậy.

Hắn nhìn nữ hoàng, tiếp tục nói: "Huống hồ, Chu gia và Tiêu gia, vì tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, kết bè kết cánh, bất kể hậu quả, chúng ta thật không dễ gì mới bù lại sai lầm tiên đế phạm, bệ hạ nếu mang ngôi vị hoàng đế truyền cho bọn họ, chẳng phải là lại khiến Đại Chu giẫm lên vết xe đổ."

Chu Vũ trầm mặc một lát, đứng lên, nói: "Trẫm muốn ngủ rồi."

Lý Mộ nói: "Bệ hạ ngủ ngon."

Sau khi Chu Vũ rời khỏi, Lý Mộ lại ngồi ở trên nóc ngắm trăng một lúc, mới về tới phòng mình.

Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch còn chưa ngủ, ở trong chăn, khanh khách khanh khách không biết cười cái gì.

Lý Mộ đi đến bên giường, hỏi: "Các ngươi sao còn chưa ngủ?"

Tiểu Bạch nói: "Chúng ta đang đợi ân công trở về."

Dứt lời, nàng và Vãn Vãn một người hướng ra phía ngoài xê dịch, một người hướng bên trong xê dịch, mang vị trí ở giữa để lại cho Lý Mộ.

Lý Mộ khoát tay, nói: "Các ngươi ngủ đi, ta ngủ dưới đất."

Tiểu Bạch ôm tay Lý Mộ, nói: "Vậy chúng ta cũng ngủ dưới đất."

Vãn Vãn cũng từ trên giường bò dậy, nói: "Công tử ngủ dưới đất, chúng ta ngủ trên giường, để tiểu thư biết, sẽ nói chúng ta không hiểu quy củ."

Lý Mộ không biết nữ hoàng hôm nay buổi tối ngủ thế nào, nhưng bản thân hắn ngủ rất say sưa.

Hắn bên trái là Vãn Vãn, bên phải là Tiểu Bạch, trong chăn mềm mại, thơm thơm, chỉ là buổi sáng tỉnh ngủ, hai cánh tay có chút phát tê.

Nữ hoàng sớm bảo ngự thiện phòng chuẩn bị đồ ăn sáng, Vãn Vãn bị đồ ăn sáng đủ loại kiểu dáng làm chấn động, nàng chưa từng nghĩ, có người đồ ăn sáng có thể phong phú như vậy, trước kia buổi sáng có thể ăn hai cái bánh bao, một quả trứng gà, nàng đã cảm thấy rất hạnh phúc, đồ ăn sáng còn chưa ăn hết, đã nói bóng nói gió hỏi Lý Mộ, buổi tối hôm nay bọn họ ngủ ở nơi nào

Ăn xong bữa sáng, Lý Mộ cũng chưa bảo các nàng trở về.

Hết chương 634.

Chương 635. Một mình hưởng thánh sủng (2)

Dù sao ở nhà cũng là hai người các nàng, cung Trường Nhạc so với Lý phủ lớn hơn nhiều, ở nơi này sẽ không cảm thấy bị đè nén, lại có Thượng Quan Ly và Mai đại nhân bầu bạn các nàng, Lý Mộ là cảm thấy các nàng đã có chút vui vẻ không muốn về nhà.

Hắn đi về phía Trung Thư tỉnh, khi đi ngang qua Tông Chính tự, Trương Xuân từ bên trong đi ra, kinh ngạc hỏi: "Ngươi đêm qua đi đâu?"

Lý Mộ tự nhiên không thể nói cho gã đêm qua ngủ cung Trường Nhạc, nói: "Ở nhà."

Trương Xuân nói: "Ta hôm qua đi nhà ngươi tìm ngươi, ngươi không có nhà."

Lý Mộ nói: "Ta ngày hôm qua trở về rất khuya, cũng sắp giờ Tý rồi."

Sau đó hắn lại hỏi: "Ngươi tìm ta có việc gì?"

Trương Xuân lắc đầu nói: "Vốn muốn tìm ngươi uống chén rượu, bây giờ không có việc gì."

Trương Xuân cũng chưa nói cho Lý Mộ, gã đêm qua bị nương tử từ trong nhà đuổi ra, vốn muốn tìm Lý Mộ tá túc một đêm, nhưng ở cửa Lý phủ đợi tới giờ Tý, cũng chưa đợi được hắn trở về.

Rất rõ ràng, hắn nói dối.

Lý Mộ nói: "Không có việc gì ta trở về Trung Thư tỉnh đây."

Trương Xuân khoát tay, nói: "Đi thôi."

Nhìn bóng lưng Lý Mộ rời khỏi, trong lòng tự hỏi một số chuyện.

Ngày hôm qua gã mới nhìn thấy Liễu Hàm Yên và Lý Thanh rời khỏi Thần Đô, đây cũng là nguyên nhân gã lựa chọn

Lý phủ tá túc, nhưng ngay trong đêm nương tử hắn rời khỏi, Lý Mộ liền đêm không về ngủ, hắn rốt cuộc đi làm cái gì?

Chẳng lẽ, là lén đi gặp nữ tử khác?

Không không không, lấy hiểu biết của gã, Lý Mộ không có khả năng là người như vậy.

Một khắc nào đó, trong đầu Trương Xuân bỗng nhiên hiện lên một tia sáng.

Tông Chính tự vị trí ở sau Trung Thư tỉnh, Lý Mộ nếu là từ cửa cung tới, căn bản không có khả năng đi ngang qua nơi này.

Trừ phi hắn là từ một phương hướng khác tới đây.

Trương Xuân nhìn phía Lý Mộ lúc đến, từ nơi này thẳng tắp đi qua, chính là cung Trường Nhạc.

Mà cung Trường Nhạc, là tẩm cung của bệ hạ.

Trên mặt gã lộ ra sự giật mình, chấn động nói: "Nhanh như vậy!"

Thọ Vương từ phía cửa cung đi tới, nói: "Lão Trương, hôm nay sao đến sớm như vậy, đi, chơi với bổn vương hai ván."

Trương Xuân theo phía sau Thọ Vương, đi vào Tông Chính tự, thuận miệng hỏi: "Điện hạ, Nam Dương quận vương không phải bị chém rồi sao, phủ đệ của hắn về sau thế nào?"

Thọ Vương nói: "Tạm thời bị triều đình niêm phong rồi, về sau có thể sẽ thưởng cho quan viên có cống hiến trọng đại đối với triều đình. Như thế nào, ngươi hỏi cái này làm gì?"

Trương Xuân cười cười, nói: "Không có việc gì, ta chỉ hỏi một chút, hỏi một chút."

Sau khi về tới Trung Thư tỉnh, Lý Mộ không trì hoãn, nắm chặt thời gian khởi thảo quy củ mới của Cung Phụng ti.

Buổi sáng bận xong việc của chính hắn, buổi chiều còn cần xem sổ con cho nữ hoàng.

Bây giờ đối với triều sự, nàng là không quan tâm chút nào cả, việc nhỏ giao cho Lý Mộ, việc lớn hai người cùng nhau bàn bạc, ý kiến nhất trí nghe nàng, ý kiến không nhất trí nghe

Lý Mộ, lúc Lý Mộ xử lý sổ con, nàng ở một bên chạy xe không, thậm chí còn muốn Lý Mộ viết thêm mấy quyển sách cho nàng đọc.

Không thể không nói, nàng đã có chút bộ dáng hôn quân.

Mà bản thân Lý Mộ, cũng thật sự sắp biến thành sủng thần chuyên chính.

Sau khi bước đầu khởi thảo xong quy củ mới của Cung Phụng ti, một bóng người quen thuộc bước vào phòng trực của Lý Mộ.

Mai đại nhân thoạt nhìn có chút mỏi mệt, Lý Mộ rót cho nàng chén trà, hỏi: "Sao, hôm qua không ngủ ngon?"

Mai đại nhân ngồi ở vị trí Lý Mộ, tựa vào ghế, day day mi tâm, nói: "Ngày hôm qua xử lý công việc nội vệ đến khuya."

Lý Mộ đứng ở đối diện nàng, nói: "Không có chuyện quá quan trọng, giao cho thủ hạ đi làm là được. Ngươi xem xem bệ hạ, nàng vốn nên so với ngươi còn bận hơn, nhưng ngươi xem nàng, mỗi ngày rất rảnh rỗi, không phải ngắm hoa chính là đọc sách, cũng bao lâu chưa chạm vào sổ con rồi."

Mai đại nhân liếc hắn, hỏi: "Bệ hạ mới cho ngươi xem sổ con vài ngày, ngươi đã không muốn?"

Lý Mộ nói: "Thật ra cũng không phải không muốn, dù sao ta làm nhiều một chút, bệ hạ liền làm ít đi một ít, nàng vui vẻ là được, miễn cho lại bị sổ con phiền lòng, khiến tâm ma có cơ hội có thể thừa dịp, ta hoài nghi tâm ma của nàng, chính là mỗi ngày xem sổ con phiền toái tạo ra."

Mai đại nhân không tiếp tục đề tài này, hỏi: "Ngươi có phải lại nói cái gì, chọc bệ hạ không vui hay không?"

Lý Mộ thản nhiên nói: "Ta chỉ là nói vài câu nói thật."

Nữ hoàng địa vị tuy cao, nhưng phóng mắt triều đình, có thể tính là người của nàng, chỉ có ba người.

Thượng Quan Ly, Mai đại nhân, cùng với Lý Mộ.

Hai người các nàng đối với nữ hoàng nói gì nghe nấy, những lời thật sẽ làm nữ hoàng không thoải mái, chỉ có thể do

Lý Mộ đến nói.

Mai đại nhân hỏi: “Ngươi nói gì?”

Lý Mộ thành thật mang đối thoại đêm qua nói cho nàng.

Mai đại nhân nhìn hắn, hỏi: “Ngươi có phải cảm thấy, bệ hạ sủng ngươi như vậy, ngươi lời gì cũng có thể nói hay không?”

Lý Mộ nói: “Ta cũng là nghĩ cho nàng.”

Mai đại nhân nghĩ nghĩ, nói: “Ngươi nghĩ đơn giản rồi, bệ hạ là tiền thái tử phi, cũng là tiền hoàng hậu, nếu nàng thật sự làm như vậy, người trong thiên hạ sẽ thấy thế nào, triều thần cả điện, bốn đại thư viện, cũng sẽ ngăn cản nàng.”

Lý Mộ vốn muốn nói cho Mai đại nhân, chỉ cần có thực lực tuyệt đối, làm cái gì cũng được.

Tam cung lục viện bảy mươi hai phi không có khả năng, bởi vì một nữ nhân nhiều chồng không được quan niệm chủ lưu tán thành, dễ dàng thu nhận dị nghị, nhưng chỉ lập một hoàng hậu, vô luận từ phương diện nào cũng nói thông.

Chỉ cần thực lực nữ hoàng có thể áp chế toàn bộ lực lượng phản kháng, Đại Chu liền sẽ xuất hiện nam hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ đầu tiên.

Nhưng Lý Mộ về sau cẩn thận ngẫm lại, lại cảm thấy trong lòng có chút không quá thoải mái.

Dù sao, ai không muốn một mình hưởng thánh sủng, có hoàng hậu rồi, nữ hoàng đối với hắn, có thể sẽ không tốt như bây giờ nữa.

Không phải khả năng, là nhất định.

Khi Liễu Hàm Yên và Lý Thanh không có mặt, hắn có thể cả ngày ngâm mình ở cung Trường Nhạc, đợi các nàng trở về, hắn mỗi ngày chỉ có thể ở cung Trường Nhạc hai canh giờ, đạo lý là đạo lý tương tự với cái này.

Lý Mộ không thể không thừa nhận, hắn cũng là một người ích kỷ, không muốn chia sẻ thánh sủng với người khác, cho dù người kia là hoàng hậu.

Vì thế hắn không nhiều lời nữa, mà là nhìn Mai đại nhân, nói: “Vẫn là đừng quan tâm bệ hạ, ngươi quan tâm chính ngươi nhiều chút, nếu không tìm, thì thật sự không còn kịp, nếu không muốn ta giúp ngươi giới thiệu một chút.”

Ánh mắt Mai đại nhân nhìn phía Lý Mộ, không có gợn sóng.

Hết chương 635.

Chương 636. Có ý kiến sao? (1)

Lý Mộ bị ánh mắt của nàng nhìn mà sợ hãi, sau đó liền ý thức được cái gì, lập tức nói: “Ngươi đừng có chủ ý với ta, ta có vợ rồi, hơn nữa tuổi của ngươi cũng sắp đủ làm mẹ ta, chúng ta không thích hợp.”

Dưới sự kinh hoảng, Lý Mộ mang lời trong lòng mình nói hết ra, may mắn Mai đại nhân khoan dung độ lượng, không tức giận, uống chén trà rồi rời khỏi.

Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch đều ở cung Trường Nhạc, bữa trưa của Lý Mộ, cũng là cần ăn ở cung Trường Nhạc.

Buổi chiều hắn liền ở lại cung Trường Nhạc, giúp nữ hoàng xử lý sổ con, không về Trung Thư tỉnh nữa.

Hắn đi ra khỏi Trung Thư tỉnh, nhìn thấy Mai đại nhân đứng ở phía trước cách đó không xa.

Nàng dùng ánh mắt cực kỳ không tốt nhìn Lý Mộ, trong tay cầm một cây côn.

“Nói ta lớn tuổi phải không!”

“Có thể làm mẹ ngươi phải không!”

“Gọi mẹ một tiếng ta nghe xem.”

Trong cung Trường Nhạc, Lý Mộ bị Mai đại nhân mang theo gậy gộc, đuổi nhảy lên nhảy xuống.

Hắn cho rằng chạy tới cung Trường Nhạc, ở trước mặt nữ hoàng, Mai đại nhân sẽ thu liễm.

Không ngờ nữ hoàng tính khoanh tay đứng nhìn, thậm chí còn cắn hạt dưa, vì thế trong cung Trường Nhạc liền trở nên càng thêm náo nhiệt.

Mai đại nhân đuổi theo Lý Mộ, Vãn Vãn Tiểu Bạch ở phía sau đuổi theo nàng. Nàng đuổi không kịp Lý Mộ, Tiểu Bạch Vãn Vãn cũng đuổi không kịp nàng, cung Trường Nhạc gà bay chó sủa một trận, nữ hoàng khoanh tay đứng nhìn cắn hạt dưa,

về sau Thượng Quan Ly cũng gia nhập vào, đương nhiên, nàng là giúp Mai đại nhân.

Mai đại nhân độ trễ phản xạ cũng đủ lâu, lúc ấy ở Trung Thư tỉnh chưa bùng nổ, lúc này ngược lại tức không nhẹ.

Lý Mộ tuy có thể trốn mãi, nhưng trốn mãi như vậy cũng không phải biện pháp, cho nên hắn cố ý thả, trên mông trúng hai đòn, để cho Mai đại nhân nguôi giận thu tay, chuyện này cũng coi như xong.

Lời thật khó nghe, thuốc đắng dã tật, làm bạn, Lý Mộ đã tận nghĩa vụ của hắn.

Buổi chiều, hắn mang ti một ít ý kiến cải cách đối với Cung Phụng đưa cho nữ hoàng đọc, hai người trao đổi một ít ý tưởng, chuyện này, cứ như vậy được quyết định.

Cung Phụng ti không tính là quan nha của triều đình, chuyện có liên quan với nó cũng không cần đi tam tỉnh, sau khi xác định xong chi tiết với nữ hoàng, Lý Mộ liền rời cung Trường Nhạc, rời cung hướng Cung Phụng ti mà đi.

Đi ngang qua Tông Chính tự, trùng hợp lại nhìn thấy Trương Xuân từ bên trong đi ra.

Trương Xuân hỏi: “Lý đại nhân đi đâu?”

Lý Mộ nói: “Có việc đi Cung Phụng ti một chuyến.”

Trương Xuân cười cười, nói: “Vừa lúc ta cũng muốn rời cung, cùng nhau, cùng nhau.”

Hai người một đường rời cung, tùy tiện hàn huyên vài câu, Trương Xuân bỗng cảm khái nói: “May mà có ngươi, nếu không, bản quan còn không biết khi nào có thể ở tòa nhà lớn bốn sân, nhắc tới tòa nhà lớn đúng là tốt, địa phương lớn, ở thư thái.”

Lý Mộ nghe ra ý ở ngoài lời của gã.

Nguyện vọng lớn nhất của lão Trương, chính là ở Thần Đô có được một căn nhà có năm sân thuộc về mình.

Đây cũng là giấc mộng chung của rất nhiều nam nhân trung niên ở tuổi này của gã.

Ở Thần Đô, độ khó có được nhà lớn năm sân, không thua gì ở đời sau thời điểm giá nhà đất tăng cao, có được một biệt thự riêng vành đai 3 của Bắc Kinh, đây là điều đại bộ phận quan viên Thần Đô cả đời đều không thể thực hiện.

Trước mắt, nguyện vọng này, gã đã thực hiện được bốn phần năm.

Nhưng, bốn sân chung quy không phải năm sân, Lý Mộ có thể lý giải chấp niệm của Trương Xuân, hắn nghĩ nghĩ, nói: "Trong một năm qua, ngươi cũng không biết đã đổi nhà mấy lần, nhanh như vậy lại đổi, rất dễ dàng dẫn tới người ta dị nghị. Đợi thêm nửa năm, ta lại hướng bệ hạ xin một chút, đổi cho ngươi thành năm sân."

Trong nửa năm qua, bởi vì Lý Mộ, lão Trương chịu rất nhiều ủy khuất.

Những người đó mang gã coi là thủ hạ của mình thì thôi, còn mang lão Trương xưng là chó của hắn, điều này khiến Lý Mộ có chút áy náy.

Những lời này, gã nghe vào trong tai, nhất định rất khó chịu.

Tranh thủ một phen, hoàn thành giấc mộng cho Trương Xuân, cũng là điều hắn phải làm.

Không phải là một tòa nhà năm sân sao, chỉ cần hắn ở bên tai nữ hoàng thổi gió, căn bản không phải vấn đề.

Trương Xuân khoát tay áo, nói: "Không cần thiết phải vậy, tòa nhà bây giờ ở, ta đã rất thỏa mãn. Đúng rồi, ngươi nói, Nam Dương quận vương đã chết, tòa nhà của hắn, triều đình sẽ xử lý như thế nào?"

Lý Mộ có chút ngạc nhiên nhìn Trương Xuân.

Tòa nhà Nam Dương quận vương, là có cả thảy mười sân, là một trong những tòa nhà tư nhân lớn nhất Thần Đô.

Có vài thứ, sinh ra đã có, sinh ra đã không có, vậy cả đời, cũng sẽ không có khả năng có.

Tòa nhà mười sân, chính là một trong số đó.

Có tư cách ở trong loại nhà này đều là hoàng thất thực quyền, tòa nhà năm sân, hầu như đã là cực hạn các quan viên có thể đạt được, hướng tiếp lên trên, dựa vào chính là cống hiến thật sự.

Mở rộng lãnh thổ, bình Yêu quốc, định Quỷ Vực, diệt Ma Tông, có thể làm được bất cứ một cái nào trong mấy chuyện này, đừng nói nhận ban thưởng tòa nhà lớn mười sân, cho dù là phong hầu phong vương cũng không quá phận.

Nhưng những thứ này, đều không phải lão Trương có thể làm.

Lý Mộ bất đắc dĩ nhìn gã, thở dài: "Lão Trương à, tòa nhà thứ này, đủ ở là tốt rồi, tương đối là được, ngươi cần tòa nhà lớn như vậy làm gì, đừng nói ở một nhà ba người các ngươi, nuôi heo cũng quá lớn."

Trương Xuân cũng thở dài, nói: "Tòa nhà thứ này, ai sẽ ngại lớn ngại nhiều chứ, ta cũng không muốn ngươi bây giờ đã giúp ta tranh thủ, chờ ngươi ngày sau thăng quan tiến chức, lại giúp ta thực hiện cũng không muộn."

Lý Mộ chỉ có thể gật gật đầu, nói: "Ta cố hết sức vậy."

Hắn chung quy không phải nữ hoàng, Nam Dương quận vương phủ cũng không phải nhà hắn, cho dù Lý Mộ về sau thăng quan tiến chức, cũng không có khả năng giúp gã tranh thủ được, trừ phi chính hắn làm hoàng đế, hoặc là hoàng hậu.

Lý Mộ chỉ cho rằng đây là một ảo tưởng không thực tế của Trương Xuân, ném nó ra sau đầu, tới Cung Phụng ti.

Cung Phụng ti hôm nay, tuy nhân thủ không nhiều bằng trước kia, nhưng ngưng tụ hơn, sẽ không xuất hiện trước kia loại tình huống cung phụng không chịu triều đình quản hạt kia nữa.

Ở trên chiến lực cấp cao, cũng có them một vị cường giả cảnh giới thứ sáu đỉnh phong.

Tính cả hai vị đại cung phụng kia lưu lại, thực lực Cung Phụng ti Đại Chu hôm nay, đủ để quét ngang tuyệt đại đa số phân tông trong ma đạo mười tông.

Lý Mộ lần này đến, là thông báo mọi người, về cải cách sau này của Cung Phụng ti.

Trong đó biến hóa lớn nhất, là bổng lộc của bọn họ.

Đại Chu triều đình đối với cung phụng ngoại lai, hào phóng hơn nhiều so với quan viên của mình.

Hết chương 636.

Chương 637. Có ý kiến sao? (2)

Không nói mỗi một vị cung phụng đều có thể được chia một tòa nhà ít nhất hai sân, bổng lộc cũng là gấp mười thậm chí mấy chục lần quan viên bình thường, tài nguyên đại cung phụng hàng năm từ triều đình nhận được, càng là con số trên trời.

Từ hôm nay trở đi, bổng lộc toàn bộ cung phụng hạ xuống, căn cứ tu vi, chia làm vài cấp bậc, mỗi một cấp bậc, đều có một bổng lộc cơ bản.

Trừ bổng lộc cơ bản, căn cứ số lần bọn họ đảm nhiệm nhiệm vụ, cùng với trình độ hoàn thành nhiệm vụ, lại trích phần trăm, cuối cùng có thể lấy được bao nhiêu tài nguyên, thì xem năng lực của chính bọn họ.

Nếu là chịu khó một chút, tài nguyên bọn họ hàng năm có thể lấy được còn vượt xa trước kia.

Đây là vì thay đổi hiện tượng trước đây rất nhiều cung phụng của Cung Phụng ti ăn chực tài nguyên, bọn họ ở tòa nhà triều đình ban cho, một năm không tới Cung Phụng ti mấy ngày, qua lại các chỗ ăn chơi lớn ở Thần Đô, bổng lộc hàng năm của triều đình, cùng với tiền bọn họ thông qua năng lực của mình kiếm chung quanh, có thể duy trì bọn họ sống mơ mơ màng màng xa hoa lãng phí.

Tu hành buồn tẻ hơn nữa gian nan, có một bộ phận tu hành giả, bởi vì khó có thể chịu được loại tịch mịch này, hoặc là không ôm hy vọng đối với phá cảnh, sẽ lựa chọn sa đọa hưởng lạc, bọn họ hưởng lạc Lý Mộ không quản được, nhưng không cho phép bọn họ dùng tài nguyên quốc khố hưởng lạc.

Đồ của quốc khố, chính là đồ của nữ hoàng, đồ của nữ hoàng, tuy không hoàn toàn là của Lý Mộ, nhưng sớm hay muộn có một bộ phận là sẽ thuộc về hắn.

Như vậy tính ra, những cung phụng này ăn chực, căn bản chính là tài nguyên của bản thân Lý Mộ.

Cung Phụng ti lần này giảm lương, chỉ là tương đối.

Trên thực tế, bổng lộc của bọn họ, vẫn như cũ nhiều hơn rất nhiều so với quan viên bình thường.

Hai bên tính chất công việc khác nhau, các quan viên ngồi ở quan nha, mò cá nói chuyện phiếm, một ngày cũng liền trôi qua, các cung phụng rất nhiều thời điểm, lại là dùng mạng đi liều, lý ra nên lấy nhiều một chút.

Lý Mộ nhìn đám người Cung Phụng ti, nói: "Triều đình hàng năm đối với nơi này đầu tư cực lớn, Cung Phụng ti không nuôi người rảnh rỗi, vị cung phụng nào có ý kiến đối với những thứ ta lúc trước nói?"

Trong đám người ồn ào một chớp mắt, cuối cùng quy về bình tĩnh.

Không có một ai đứng ra.

Lần cải cách này, tuy quả thực giảm xuống đãi ngộ của cung phụng, nhưng chỉ cần chăm chỉ, không lười biếng, thực ra là so với trước kia đạt được càng nhiều hơn, tương đương là mang tài nguyên của những hạng người lười nhác kia chia đến trên thân người chăm chỉ.

Đối với một điểm này, đại bộ phận mọi người từ trên đáy lòng là tán đồng.

Trước kia bọn họ nhìn thấy những người đó bởi vì kết giao đảng cũ, ở Cung Phụng ti sống vất vưởng qua ngày, cũng có thể đạt được tài nguyên tu hành giống với bọn họ, thậm chí so với bọn họ còn nhiều hơn, trong lòng cũng có chút khó chịu, từ nay về sau, loại tình huống này, sẽ không còn tồn tại nữa.

Lý Mộ nhìn quét mọi người một cái, hỏi: "Mọi người đều không có ý kiến sao?"

Các cung phụng thầm nghĩ, người có ý kiến với hắn, đều đã bị đuổi khỏi Cung Phụng ti, ở lại chỗ này, ai còn sẽ có ý kiến, ai còn dám có ý kiến?

Hồi lâu, thấy không có ai mở miệng, Lý Mộ gật gật đầu, nói: "Nếu mọi người đều không có ý kiến, như vậy chuyện này cũng quyết định như vậy, về sau các ngươi có vấn đề gì, có thể tìm hai vị đại cung phụng câu thông bất cứ lúc nào."

Ở Cung Phụng ti, lão đạo lôi thôi chỉ là vật biểu tượng, không quản công việc cụ thể của Cung Phụng ti.

Quản lý Cung Phụng ti, vẫn là hai vị đại cung phụng trước kia.

Hai người này, một người tên Trần Huyền, một người tên Trần Mặc, là một đôi huynh đệ sinh đôi, cũng không phải người Đại Chu, mà là khi du lịch đến Đại Chu, được triều đình mời, trở thành cung phụng, đã có rất nhiều năm.

Hai người này thực lực tuy không bằng lão đạo lôi thôi, nhưng cũng là cường giả cảnh giới thứ sáu hiếm có, vì hai tấm Thiên Cơ Phù kia, Lý Mộ tin tưởng bọn họ sẽ sửa lại phong cách ngày xưa.

Quét sạch thế lực đảng cũ ở đây, lại tiến hành cải cách đối với chế độ cũ, chuyện Cung Phụng ti liền dừng ở đây, kế tiếp sẽ dần dần trở lại quỹ đạo, không cần Lý Mộ quan tâm.

Sau khi rời khỏi Cung Phụng ti, hắn liền về tới cung Trường Nhạc.

Hắn là đến đón Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch về, một ngoại thần, mang theo hai tiểu cô nương, ở tẩm cung của nữ hoàng, chung quy là không ra thể thống gì.

Một lần này, Tiểu Bạch trái lại chưa biểu hiện ra cái gì, Vãn Vãn lại có chút lưu luyến không rời.

Ngự thiện phòng tập hợp đủ món ngon ba mươi sáu quận Đại Chu, nàng ngay cả một phần trăm, một phần ngàn cũng chưa được nếm, rời khỏi nơi này, đối với nàng mà nói, không khác mất đi cả thế giới.

Cung Trường Nhạc, Chu Vũ ngồi ở trên ghế rồng, ở cao nhìn xuống Lý Mộ, nói: “Ở trước khi nương tử ngươi trở về, ngươi cứ ngụ ở trong cung đi.”

Lý Mộ do dự nói: “Bệ hạ, thế này không ổn lắm nhỉ?”

“Có gì không tốt?” Chu Vũ thản nhiên nói: “Nơi này cách Trung Thư tỉnh không xa, đỡ cho ngươi thời gian mỗi ngày thượng nha hạ nha, một ngày ba bữa, trẫm sẽ để ngự thiện phòng an bài, cũng đỡ cho ngươi thời gian nấu cơm, những

thời gian tiết kiệm được, có thể xử lý bao nhiêu sổ con, làm bao nhiêu việc?”

Lý Mộ ngơ ngác nhìn nàng, Chu Vũ quả nhiên không uổng họ Chu, đây hoàn toàn chính là Chu Bái Bì của Đại Chu, nàng bóc lột đối với Lý Mộ, ngay cả Chu Bái Bì nghe xong cũng sẽ rơi lệ.

(*: Chu Bái Bì: Một tên cường hào ác bá dưới ngòi bút của tác giả Cao Ngọc Bảo, vì thời xưa chưa có đồng hồ nên lấy tiếng gà gáy làm giờ đánh dấu ngày làm việc. Chu Bái Bì vì muốn bóc lột người làm nên nửa đêm giả tiếng gà gáy để gọi người làm dậy lao động. “Bái Bì” ở đây còn có nghĩa là lột da.)

Lúc này, Chu Vũ tiếp tục nói: “Vãn Vãn và Tiểu Bạch cũng ở lại chỗ này đi, trẫm có rảnh, cũng có thể chỉ điểm các nàng tu hành, mấy tháng thời gian, cũng đủ Tiểu Bạch tấn thăng năm đuôi, Vãn Vãn cũng rất nhanh có thể tấn thăng cảnh giới thứ tư, đến lúc đó, linh đồng của nàng, sẽ càng có uy lực hơn nữa.”

Nhìn ánh mắt chờ mong của Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch, Lý Mộ chung quy không đành lòng nói ra một chữ “không”.

Hắn cũng không dám.

Bởi vì ánh mắt nữ hoàng nhìn hắn tuy bình tĩnh, nhưng trong bình tĩnh, lại có sự uy hiếp không cho phép nghi ngờ.

Đương nhiên, Lý Mộ sở dĩ chưa từ chối, cũng là bởi vì hắn từ sâu trong ánh mắt nữ hoàng, cũng thấy được chờ mong.

Nữ hoàng tuy có được tất cả, nhưng cũng mất đi tất cả.

Hết chương 637.

Chương 638. Kinh hỉ của Liễu Hàm Yên (1)

Thứ nàng có là quyền lực, thực lực, mất đi, là thân tình, hữu tình, tất cả tình cảm tốt đẹp trong cuộc sống.

Không có ai sẽ sinh ra tình cảm như vậy đối với hoàng đế.

Trừ Tiểu Bạch, cùng với Vãn Vãn ngây thơ.

Tiểu Bạch là vì trải đời chưa sâu, ngây thơ vô tà.

Mà đối với Vãn Vãn mà nói, không cho nàng ăn ngon, nữ hoàng chính là nữ hoàng, để nàng ở ngự thiện phòng tùy tiện ăn thoải mái, nàng chính là Chu tỷ tỷ thân ái nhất.

Nữ hoàng quá cô độc, nàng cần bạn hơn bất luận kẻ nào.

Vãn Vãn và Tiểu Bạch tồn tại, mang đến vô tận sinh khí cho cung Trường Nhạc tĩnh mịch này, loại sinh khí này, chính là thứ nữ hoàng cần.

Chu Vũ nhìn Lý Mộ, hỏi: “Trẫm nói, ngươi có ý kiến sao?”

Lý Mộ khom người nói: “Thần tuân chỉ.”

Điều nữ hoàng nói, Lý Mộ quả thật không dám có ý kiến gì.

Nếu hắn bây giờ từ chối, qua buổi tối hôm nay, sáng mai phải cầu nữ hoàng vào ở cung Trường Nhạc.

Nàng xem lòng dạ là rất rộng lớn, trên thực tế nho mọn hơn bất cứ ai khác.

Hơi khiến nàng bất mãn, Lý Mộ cứ chờ buổi tối cùng nàng gặp gỡ trong mộng đi.

Ngoài ra, nàng còn đáp ứng giúp Tiểu Bạch tiến hóa, giúp Vãn Vãn thăng cấp, đây cũng là điều Lý Mộ không có cách nào từ chối.

Lấy tu vi bây giờ của Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch, Lý Mộ có thể giúp các nàng đã rất ít, mà theo bên người nữ hoàng, chỗ tốt không thể nghi ngờ là cực lớn, cảnh giới thứ sáu không

dám nói, giúp các nàng thăng cấp đến cảnh giới thứ năm cảnh giới thứ tư, căn bản không phải vấn đề.

Ở dưới Mai đại nhân dẫn dắt, Vãn Vãn và Tiểu Bạch đi ngự thiện phòng càn quét, dù sao cũng là nha đầu ngốc nhà mình, không quy củ như vậy, trên mặt Lý Mộ có chút mất tự nhiên, giải thích: "Lúc còn nhỏ, Vãn Vãn quê nhà mất mùa, phụ mẫu nàng lúc mang nàng chạy nạn, vì tiết kiệm lương thực cho đệ đệ, liền vứt nàng trên đường, nàng thiếu chút nữa chết đói, về sau may mắn sống sót, liền có bệnh ăn như thế nào cũng không đủ no."

Bệnh Vãn Vãn là trên tâm lý, mà không phải trên sinh lý.

Trước kia Lý Mộ còn lo lắng thân thể của nàng sẽ ăn ra vấn đề, bây giờ là không cần lo lắng nữa.

Chỉ cần nàng thích, muốn ăn bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu.

Chu Vũ có chút giận dữ nói: "Chẳng lẽ bởi vì nàng là nữ tử, thì nên bị vứt bỏ?"

Lý Mộ cũng không có cách nào trả lời nàng, dân chúng Đại Chu, rất nhiều vẫn là lấy nối dõi tông đường làm mục tiêu cuộc đời, tư tưởng trọng nam khinh nữ, ở trong lòng dân chúng, vốn là chủ lưu.

Lý Mộ chỉ có thể nói: "Cũng không phải mọi người đều thích con trai, thần thì càng thích con gái hơn chút, một trong những chuyện lãng mạn nhất của nam nhân, chính là sinh một đứa con gái đáng yêu, mua cho nó quần áo đẹp nhất, làm cho nó món đồ chơi thú vị nhất, cưng chiều nó thành tiểu công chúa."

Chu Vũ nhìn hắn một cái hỏi: "Ngươi muốn con gái ngươi trở thành công chúa?"

Lý Mộ ngẩn ra một phen, giải thích: "Đây chỉ là một cái so sánh."

Con gái hắn nếu là công chúa, trừ phi nữ hoàng mang vị trí hoàng đế tặng cho hắn làm.

Chu Vũ nghĩ nghĩ, nói: "Ngươi đã không thích con trai như vậy, về sau đứa con trai đầu tiên của ngươi, tặng cho trẫm đi."

“? ? ? ? ?”

Lý Mộ kinh ngạc nhìn nàng, vẻ mặt mê mang.

Chu Vũ thản nhiên nói: “Trẫm nghĩ, cảm thấy ngươi nói đúng, trẫm vì sao phải mang ngôi vị hoàng đế truyền cho một người ngoài, Tiêu gia và trẫm không phải là một lòng, trẫm cũng không là người Chu gia nữa, đứa con trai đầu tiên của ngươi, sinh ra thì đưa đến bên người trẫm, theo họ trẫm, trẫm từ nhỏ dạy nó tu hành, ngươi dạy nó trị quốc lý chính. Trẫm tin tưởng, đợi tới sau khi nó trưởng thành, nhất định sẽ là một vị hoàng đế đủ tư cách.”

Lý Mộ nghĩ đến nữ hoàng đã đủ bóc lột hắn, không ngờ nàng còn có thể càng quá phận hơn nữa.

Nàng không chỉ có ý đồ với hắn, bây giờ ngay cả cuộc đời con trai chưa sinh ra của hắn cũng an bài rồi.

Lý Mộ quả quyết từ chối: “Cái này không được, cho dù thần đồng ý, nương tử của thần cũng sẽ không đồng ý.”

Chu Vũ nói: “Vậy cũng chưa chắc.”

Lý Mộ lắc đầu nói: “Cho dù các nàng đồng ý, thần cũng không đồng ý.”

Chu Vũ hỏi: “Trẫm mang con của ngươi, coi là hoàng đế tương lai bồi dưỡng, ngươi vì sao không đồng ý?”

Lý Mộ không có lý do đồng ý.

Hắn là chưởng giáo tương lai của Phù Lục phái, con hắn, như thế nào cũng tính là một tiên đời hai, thân phận địa vị, không thấp hơn là bao so với thái tử Đại Chu, huống chi, các đời đế vương Đại Chu, lại có người nào là sống lâu, phê tấu chương mệt bao nhiêu, trong lòng hắn rõ, sao có thể để con đẻ của mình chịu tội này?

Hắn chưa trực tiếp trả lời, mà là nhìn về phía nữ hoàng, nói: “Bệ hạ muốn một đứa con trai, cần gì phiền toái như vậy?”

Ánh mắt nữ hoàng hơi lóe lên, nhìn hắn, hỏi: “Ngươi nói cái gì?”

Lý Mộ quay đầu nhìn Thượng Quan Ly đứng ở cửa, nói: “Thượng Quan thống lĩnh còn trẻ tuổi, cũng trung thành và tận tâm đối với bệ hạ, cũng không phải người ngoài, bệ hạ không muốn truyền cho Tiêu thị Chu thị, có thể bảo Thượng Quan thống lĩnh sinh con trai.”

Thượng Quan Ly đang ăn dưa dùng ánh mắt hung tợn nhìn Lý Mộ một cái, ôm quyền nói: “Bẩm bệ hạ, thần không thích nam nhân.”

Khó trách Lý Mộ nhìn nàng luôn thế nào thế nào, nàng không thích nam nhân, cũng không tiện miễn cưỡng, Lý Mộ lại nói: “Còn có Mai đại nhân.”

Sáp một câu, \ mễ \ mễ \ đọc \app \ thiệt tình không sai, đáng giá trang cái, thế mà an trác cây táo di động đều ủng hộ!

Mai đại nhân từ bên ngoài đi vào, hỏi: “Ta làm sao vậy?”

Lý Mộ nói: “Khen ngươi trung thành và tận tâm đối với bệ hạ, không có hai lòng. Ta có chút đói rồi, đi ngự thiện phòng tìm chút đồ ăn, các ngươi tán gẫu.”

Dứt lời, hắn liền bước vội rời khỏi cung Trường Nhạc.

Nữ hoàng lười, Lý Mộ lại một lần nữa khắc sâu cảm nhận được.

Nàng trước kia lười, chẳng qua là bảo Lý Mộ giúp nàng phê sổ con.

Bây giờ đã lười đến mức ngay cả con cũng không muốn tự mình sinh.

Đáng tiếc chuyện này, Lý Mộ không thể làm thay.

Huống hồ, hắn và Liễu Hàm Yên cũng không tính sớm có con như vậy, nữ hoàng tính toán, không dễ dàng thực hiện như vậy.

Vì tránh cho nữ hoàng đặt ý đồ trên người hắn, mặc kệ là muốn con của hắn, hay là muốn hắn hỗ trợ sinh con, đều là không được, mấy ngày kế tiếp, Lý Mộ đều không nhắc lại việc này.

Ở hoàng cung, so với Lý Mộ tưởng tượng càng thêm nhàm chán hơn xa.

Vì không để quan viên đi làm nhìn thấy, hắn mỗi ngày rất sớm đã rời giường, ở giữa cung Trường Nhạc cùng Trung Thư tỉnh hai điểm một đường, ngẫu nhiên đi ngự thiện phòng một chuyến, nấu một bát mỳ, đun một hũ canh cho nữ hoàng.

Thời gian dài, không chỉ có Lý Mộ chịu không nổi, ngay cả Vãn Vãn và Tiểu Bạch, cũng không hoạt bát như lúc đầu nữa.

Hết chương 638.

Chương 639. Kinh hỉ của Liễu Hàm Yên (2)

Hoàng cung tuy tốt, đối với Vãn Vãn mà nói càng là thiên đường, nhưng nếu là ngày nào cũng ở lại nơi này, thiên đường cũng sẽ biến thành lồng giam.

Cung Trường Nhạc, Lý Mộ phê xong sổ con, nhìn thấy hai tiểu nha đầu, một tay chống cằm, gục ở trên bàn, bộ dáng uể oải, nghĩ nghĩ, nói: "Nếu không, chúng ta ngày mai đi ngoài cung du ngoạn đi."

"Tốt tốt!"

Vãn Vãn và Tiểu Bạch mắt sáng ngời, lập tức từ trên bàn bò dậy, mấy ngày nay, bọn họ cũng đã sớm bị buồn bực hỏng rồi.

Vừa lúc ngày mai không có chầu sớm, lại là ngày nghỉ, Lý Mộ quay đầu nhìn nữ hoàng lười biếng nằm ở trên ghế đọc sách, hỏi: "Bệ hạ muốn đi cùng hay không?"

Từ vừa mới bắt đầu, sức chú ý của Chu Vũ đã luôn luôn ở trên người Lý Mộ, nghe vậy không nhanh không chậm nói: "Ngươi an bài đi."

Chẳng qua là một lần du ngoạn rất bình thường, không có gì phải an bài.

Chỉ cần rời khỏi cái hoàng cung như lồng giam này, cho dù chỉ là tìm một chỗ ngắm phong cảnh, tâm tình cũng sẽ sung sướng hơn rất nhiều.

Nói đi là đi, ngày hôm sau, bọn họ liền cùng nhau rời khỏi hoàng cung.

Lý Mộ ở ngoài Thần Đô lựa chọn một chỗ đỉnh núi phong cảnh không tệ, dùng pháp thuật dọn ra một mảnh đất trống, trải thảm sạch sẽ, lại mang một ít bánh ngọt mứt quả từ ngự thiện phòng chuẩn bị bày ở bên trên.

Mai đại nhân và Thượng Quan Ly ở cách đó không xa dựng lên bếp lò, lát nữa dùng để nướng thịt.

Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch sau khi rời cung, liền trở nên hoang dã, lúc thì đuổi thỏ, lúc thì bắt gà rừng. Lý Mộ nằm ở trên sạp, hai tay gối lên sau đầu, mắt nhìn bầu trời xanh lam, phiền muộn cùng áp lực trong lòng, ở giờ khắc này được quét sạch.

Hoàng cung loại địa phương đó, quả nhiên không thể ở lâu, luôn hướng về một mảng bầu trời vuông chằn chặn đó, bất lợi cho thể xác và tinh thần khỏe mạnh.

Chu Vũ ngồi ở trên thảm, nhìn đỉnh núi trọc lốc chung quanh, bấm tay búng, một điểm tinh quang bắn vào trong bùn đất.

Vì thế, trên mặt đất trụi lủi chung quanh bắt đầu toát ra mầm xanh, rất nhanh đã mọc ra cỏ xanh, hoa dại đủ mọi màu sắc ở trong đó nở rộ, trong không khí rất nhanh đã tản mát ra một loại hương thơm thấm vào ruột gan.

Chu Vũ nằm ở bên cạnh Lý Mộ, cùng hắn nhìn lên bầu trời, một lát sau, nhẹ nhàng nói: “Sắp tết rồi.”

Nàng nếu là không nhắc nhở, Lý Mộ căn bản chưa ý thức được, thật sự sắp Tết rồi.

Bị nữ hoàng giữ lại cung Trường Nhạc, ngày đêm làm công việc nàng nên làm, trừ cung Trường Nhạc cùng Trung Thư tỉnh, chân không bước ra ngoài cửa, đã khiến Lý Mộ không còn khái niệm đối với thời gian.

Không ngờ được, năm đầu tiên hắn cùng Liễu Hàm Yên với Lý Thanh đoàn viên, cũng không thể cùng nhau trải qua.

Tu hành giả đối với Tết, cũng không có gì đặc biệt chú ý, các lão nhân kia ở Bạch Vân sơn, đại bộ phận thời gian đều vượt qua trong bế quan, có thể nói là thật sự siêu thoát thế tục, nhưng Lý Mộ không được.

Hắn càng hy vọng, ở đêm giao thừa, người một nhà có thể tụ tập một chỗ, ăn một bữa cơm tất niên.

Nữ hoàng trái lại đã nhắc nhở hắn, Lý Mộ lấy ra pháp bảo truyền âm Huyền Cơ Tử cho hắn, sau khi thúc giục, nói: “Sư huynh, giúp ta tìm Thanh Thanh một chút.”

Chu Vũ nhìn Lý Mộ một cái, nhắm mắt lại, ngực phập phồng cũng nhỏ đi một chút.

Lý Mộ vừa dứt lời, trong pháp bảo liền truyền đến tiếng của Liễu Hàm Yên: "Thanh Thanh, Thanh Thanh, chàng có phải trong lòng chỉ có Thanh Thanh hay không, muội ấy đang bế quan, không quan tâm tới chàng."

Lý Mộ lúng túng nói: "Nàng không phải theo sư tỷ đi bái phỏng tông môn khác sao, sao còn ở Bạch Vân sơn?"

Liễu Hàm Yên nói: "Chúng ta còn chưa xuất phát, chàng tìm Thanh Thanh chuyện gì?"

Lý Mộ không chút do dự nói: "Ta nhớ các nàng."

Liễu Hàm Yên giọng điệu ê ẩm nói: "Trong lòng chàng chỉ nhớ Thanh Thanh nhỉ."

Lý Mộ một hồi lâu mới dỗ nàng xong, sau đó hỏi: "Lập tức tới giao thừa rồi, Tết các nàng về Thần Đô không?"

Liễu Hàm Yên nói: "Muội ấy đang bế quan, ta lập tức phải theo sư phụ đi Huyền tông, không trở về được."

Lý Mộ có chút thất vọng, nói: "Vậy được rồi."

Thu hồi pháp bảo truyền âm, Lý Mộ nhìn nhìn nữ hoàng ở bên, thấy nàng khoanh hai tay, kinh ngạc nói: "Bệ hạ, ngài làm sao vậy?"

Chu Vũ thản nhiên nói: "Không có gì, trẫm chỉ là cảm thấy lạnh phát hoảng."

Thời tiết tuy là không quá ấm áp, nhưng cho dù lạnh thêm một trăm độ, cũng không làm nàng chịu lạnh, Lý Mộ biết hắn là 'cơm chó' của bọn họ làm nàng nghẹn, cũng không dám vạch trần, nói: "Năm nay các nàng không về, đêm giao thừa nếu không ráng ở cung Trường Nhạc một chút."

Chu Vũ liếc hắn, nói: "Ngươi cần gì phải được ráng, các nàng không thể trở về, ngươi có thể đi Bạch Vân sơn tìm các nàng."

Nàng nói rất có đạo lý, Lý Mộ gật gật đầu, nói: "Vậy thần xin nghỉ trước, sau ngày mười lăm, thần lại về Thần Đô."

Chu Vũ hít thật sâu, hỏi: “Đại triều hội mùng một, ngươi cũng không tính tham gia.”

“Thần có thể không tham gia sao?”

“Ngươi nói xem?”

Lý Mộ ngẫm lại vẫn là thôi đi, đại triều hội một năm chỉ một lần, không tiện vắng mặt.

Huống chi, đến lúc đó, Lý Thanh đang bế quan, Liễu Hàm Yên không ở Bắc quận, hắn đi Bạch Vân sơn, chẳng lẽ cùng một đám lão nhân kia ăn cơm tất niên?

Còn không bằng ở lại cung Trường Nhạc, ráng ở cùng nữ hoàng một chút đi.

Nghĩ đến đây, hắn lắc lắc đầu, nói: “Vậy thần vẫn là không xin nghỉ nữa.”

Chu Vũ nói: “Ngươi xin đi, trẫm phê cho ngươi nghỉ.”

Lý Mộ kiên quyết nói: “Thần không xin.”

Chu Vũ nhìn hắn, nói: “Trẫm đã cho ngươi cơ hội, nhưng mà tự ngươi không cần, về sau đừng nói trẫm hà khắc đối với ngươi.”

Lý Mộ trái lương tâm, gian nan mở miệng nói: “Bệ hạ đối với thần, không hà khắc một chút nào.”

Trong lòng Lý Mộ thở dài vài tiếng, liền thành thành thật thật nằm xuống, hóng gió núi, hưởng thụ thời gian rảnh rỗi không dễ có này.

Sườn núi, chỗ gần đỉnh núi.

Ba bóng người, chậm rãi đi ở trên sơn đạo.

Trương Xuân thở dài một tiếng, nói: “Phu nhân bà nghe tôi giải thích, tôi lần trước đi lầu xanh, thật là vì bắt người, không phải vì làm việc khác. Vợ chồng nhiều năm như vậy, chúng ta chẳng lẽ ngay cả chút tín nhiệm này cũng không có sao?”

Trương phu nhân nói: “Tôi tin, nhưng, buổi tối ngày đó ông bị tôi đuổi khỏi nhà, đã đi đâu?”

Trương Xuân nói: “Tôi tìm một gian khách sạn ngủ lại.”

Trương phu nhân hỏi: “Ông không đi Lý phủ sao, nương tử hắn không ở Thần Đô, trong nhà không có người nào, sao ông không đi nhà hắn tá túc?”

Trương Xuân nói: “Hắn không ở nhà.”

Trương phu nhân kinh ngạc nói: “Phu nhân hắn mới vừa đi, hắn buổi tối đã không về nhà. Không thể nào, Lý Mộ hẳn là không phải loại người như vậy.”

Trương Xuân phất phất tay, nói: “Cái này bà cũng đừng quản.”

Hết chương 639.

Chương 640. Kinh hỉ của Liễu Hàm Yên (3)

Trương phu nhân bất mãn nói: “Cái gì bảo tôi đừng quản, nếu hắn thật là loại người này, ông liền cách hắn xa một chút cho tôi, miễn cho bị hắn dạy hư.”

Trương Xuân lắc đầu nói: “Bà không hiểu, thì đừng xen mồm lung tung, ngắm phong cảnh đi, thật không dễ gì có thể nghỉ ngơi một ngày, nơi này cảnh sắc cũng không tệ lắm.”

Lúc này, một nhà ba người đã đi lên đỉnh núi, Trương Y Y ngẩng đầu, nhìn đất trống nơi xa, nói: “Nơi đó có người.”

Ánh mắt Trương Xuân nhìn qua, vừa lúc cùng một nữ tử ánh mắt đối diện.

Trương phu nhân chấn động nói: “Đó không phải Lý Mộ sao, nữ tử bên cạnh hắn là ai, ban ngày ban mặt, bọn họ cô nam quả nữ, ở rừng núi hoang vắng này làm gì, không thể ngờ được, hắn lại thật là loại này.”

Trương phu nhân còn chưa nói xong, đã bị Trương Xuân bịt kín miệng.

Sau đó, gã một tay kéo Trương phu nhân, một tay kéo con gái, nhanh chóng cưỡi mây xuống núi, bóng người trong giây lát liền biến mất không dấu vết.

Ánh mắt Lý Mộ nhìn về phía nữ hoàng nhìn, hỏi: “Bệ hạ, làm sao vậy?”

Nữ hoàng thu hồi tầm mắt, nói: “Không có gì, vừa rồi có mấy con hươu chạy qua.”

Nói tới hươu, Lý Mộ nhớ ra, hôm nay còn từ ngự thiện phòng cầm theo nửa cái chân hươu, đặt ở trong hồ thiên không gian, dùng mật ong để ngâm.

Hắn đứng lên, nói: “Bệ hạ nghỉ ngơi một lát, ta đi chuẩn bị thịt nướng.”

Hắn đi đến cách đó không xa, mang chân hươu cùng một ít đồ nướng chuẩn bị sẵn lấy ra, đặt ở trên giàn nướng, ở bên dưới trải than củi, dùng lửa than nướng thịt, so với dùng pháp lực nướng ăn ngon hơn nhiều.

Cùng thời điểm, Bạch Vân sơn, ngọn núi cao nhất.

Lý Thanh nhìn Liễu Hàm Yên bên cạnh, bất đắc dĩ nói: "Vì sao không nói cho hắn?"

Liễu Hàm Yên hừ nhẹ một tiếng, nói: "Ai biết sau khi chúng ta rời khỏi Thần Đô, hắn đang làm những gì, lần này vụng trộm trở về, cho hắn một cái bất ngờ, nếu hắn ngoan ngoãn, chính là kinh hỉ, nếu hắn không ngoan, hừ!"

Nàng nhìn Lý Thanh, nói: "Ta biết muội thương hắn, nhưng muội không được nói trước cho hắn, hai người chúng ta phải đứng về cùng phe, nếu không, đợi tới về sau thật sự có Tiểu Ngũ Tiểu Lục, muội khóc cũng muộn rồi."

Lý Thanh gật gật đầu, nói: "Ta nghe lời tỷ."

Ngoài Thần Đô, đỉnh núi hoang phong cảnh tú lệ.

Chu Vũ tiếp nhận một miếng thịt hươu nhỏ Lý Mộ dùng dao nhỏ cắt xuống, nói: "Lại bộ tả thị lang Trương Xuân, chức quan đã tới tứ phẩm, ngươi trở về tra xem, triều đình còn có những tòa nhà năm sân nào bỏ trống, ban cho hắn đi."

Lý Mộ vốn tính sang năm lại tìm cơ hội giúp lão Trương tranh thủ, nữ hoàng đã chủ động nhắc tới, vừa lúc bây giờ có thể an bài cho gã.

Hắn gật gật đầu, nói: "Tuân chỉ."

Bắc Uyển.

Khi Lý Mộ mang giấy tờ nhà đất căn nhà năm sân nơi nào đó ở Bắc Uyển giao cho Trương Xuân, gã tuy không cao hứng như Lý Mộ tưởng tượng, nhưng vẫn vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói: "Cảm tạ, huynh đệ."

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: "Không cần cảm tạ ta, lần này là nữ hoàng chủ động ban cho ngươi."

Trương Xuân nói: "Đều như nhau, đều như nhau."

Ánh mắt Lý Mộ nhìn phía sau Trương Xuân, nhìn thấy Trương phu nhân dùng một loại ánh mắt kỳ quái nhìn hắn một cái, xoay người đi vào phòng.

Lý Mộ thu hồi tầm mắt, nghi hoặc nói: "Trương phu nhân làm sao vậy, ta nơi nào đắc tội tẩu ấy sao?"

Trương Xuân khoát tay áo, nói: "Không cần để ý bà ấy, ý kiến đàn bà."

Gã nhận lấy giấy tờ nhà, vỗ vỗ ngực, nói: "Ngươi yên tâm, trong lòng bản quan có tính toán, lời nên nói ta sẽ nói, lời không nên nói, ta một câu cũng sẽ không lắm miệng."

Lý Mộ nghi hoặc nhìn hắn, hỏi: "Ngươi đang nói cái gì?"

Trương Xuân nhìn về phía Lý Mộ, sau khi ngẩn ra một chớp mắt, trên mặt cũng lộ ra nét nghi hoặc, nói: "Đúng vậy, bản quan đang nói cái gì, bản quan cái gì cũng không biết, cái gì cũng không thấy, ha ha!"

Lý Mộ luôn cảm giác hôm nay lão Trương là lạ, nhưng lại không thể nói rõ lạ nơi nào.

Hắn đi qua trên đường, vẫn như cũ có vô số dân chúng nhiệt tình chào hỏi với hắn

"Lý đại nhân, đã lâu không gặp, ngài đoạn thời gian trước rời khỏi Thần Đô sao?"

"Đúng vậy, ít nhất có nửa tháng chưa nhìn thấy Lý đại nhân rồi."

"Đại nhân là ra ngoài làm việc sao?"

Lý Mộ đối với dân chúng mỉm cười đáp lại, gật đầu nói: "Là ra ngoài hơn nửa tháng."

Từ sau lần trước ra ngoài du ngoạn nấu cơm dã ngoại, Lý Mộ cách mỗi vài ngày, sẽ mang Vãn Vãn và Tiểu Bạch rời cung một lần, ở dưới hắn mời, nữ hoàng cố mà làm đáp ứng, sau khi thay đổi bộ dạng, cùng bọn họ đi dạo phố mua sắm, ăn quán ven đường, mua trang sức giá rẻ vài đồng một cái.

Nàng khi đáp ứng, miễn cưỡng hơn bất cứ ai khác, thật sự đi dạo, so với ai khác cũng có hứng thú hơn.

Một mình nàng mua đồ, so với Vãn Vãn và Tiểu Bạch cộng lại còn nhiều hơn, tuy đại đa số đều là vô dụng, nhưng nàng vẫn làm không biết mệt.

Mấy ngày trước Tết, Thần Đô đầy náo nhiệt cùng vui mừng.

Ba mươi tết, Lý Mộ đẩy cửa ra, một cảm giác mát đập vào mặt.

Hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời, bầu trời xám xịt, thế mà bắt đầu có tuyết rơi.

Thần Đô tuy không tính là phía nam, nhưng mùa đông thời điểm tuyết rơi vẫn như cũ rất ít, bông tuyết rơi ở trên mặt đất, rất nhanh sẽ tan rã.

"Tuyết rơi rồi!"

Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch chân trần từ trong phòng chạy ra, đứng ở trong sân, dang hai tay, ôm bông tuyết đầy trời.

Lý Mộ ở trên mông hai người đều quật một cái, nói: "Trở về, mặc quần áo cùng giày lại ra."

Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch rất thích tuyết, vốn tính nặn mấy người tuyết chơi đùa, đáng tiếc tuyết Thần Đô không lớn, rơi xuống đất là tan, Lý Mộ thử dùng pháp lực, bông tuyết trước điện tuy lớn hơn một chút, nhưng vẫn xa xa không đủ.

Nữ hoàng đi ra khỏi cung Trường Nhạc, nhìn Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch chờ mong hướng về bầu trời phất tay, trên tay biến ảo vài cái ấn quyết, một luồng ánh sáng trắng từ trong tay nàng bay ra, lao thẳng về phía đám mây.

Bông tuyết bỗng nhiên to hẳn lên, bay lả tả xuống, rất nhanh trên đất đã đọng một tầng.

Ngoài cung, dân chúng Thần Đô cũng ùn ùn ra khỏi cửa nhà, nhìn bông tuyết trên mặt đất, trên mặt lộ ra vẻ mặt thỏa mãn.

"Thần Đô đã lâu chưa có tuyết lớn như vậy."

"Sang năm nhất định là năm được mùa."

“Từ khi bệ hạ đăng cơ tới nay, cuộc sống của dân chúng càng ngày càng tốt.”

Trước cung Trường Nhạc, Tiểu Bạch và Vãn Vãn đã đắp được mấy người tuyết.

Nói là người tuyết, thật ra không bằng nói là điêu khắc tuyết.

Người tuyết các nàng nặn, không phải loại đầu tròn tròn, thân thể thật to kia, mà là tượng tuyết cao bằng một người, giống như đúc, trong lòng ôm một con tiểu hồ ly là Tiểu Bạch, khăn trùm đầu dựng thẳng hai cái bọc là Vãn Vãn, bóng người bên cạnh cao lớn hơn một chút là Lý Mộ, bên cạnh Lý Mộ, là nữ hoàng mặc hoàng bào, đội đế quan.

Hết chương 640.

Chương 641. Đoàn viên (1)

Bốn người tuyết, tựa như tác phẩm nghệ thuật đứng ở quảng trường trước điện, không chỉ có dáng người dung mạo giống mấy người như đúc, ngay cả khí chất, cũng có vài phần tương tự.

Vãn Vãn hài lòng nhìn kiệt tác của mình, sau đó lại gãi gãi đầu, nói: "Hình như đã quên chút gì."

Rất nhanh, nàng liền nhớ ra, vỗ đầu, nói: "Quên tiểu thư cùng Thanh tỷ tỷ."

Rất nhanh, tượng tuyết Liễu Hàm Yên và Lý Thanh cũng xuất hiện ở trên quảng trường.

Vãn Vãn hài lòng gật gật đầu, nói: "Đây mới là người một nhà."

Lý Mộ thầm nghĩ, Liễu Hàm Yên nếu còn không trở lại, áo bông tri kỷ của nàng, cũng sắp bị nữ hoàng lừa đi mất.

Hắn đi đến bên cạnh Vãn Vãn và Tiểu Bạch, hỏi: "Buổi tối hôm nay, chúng ta là về nhà, hay là ở lại chỗ này?"

Vãn Vãn không chút do dự nói: "Tiểu thư cùng Thanh tỷ tỷ cũng không ở nhà, chúng ta cứ ở đây đón Tết đi, cùng Chu tỷ tỷ, cơm tất niên trong hoàng cung, nhất định có rất nhiều đồ ăn."

Chu Vũ nói: "Cơm tất niên của hoàng cung, có hơn một trăm món ngon."

Vãn Vãn kéo kéo tay áo Lý Mộ, nhỏ giọng nói: "Công tử…"

Lý Mộ xoa đầu nàng, nói: "Vậy chúng ta cứ ở nơi này đi."

Đêm giao thừa, nữ hoàng đuổi toàn bộ thủ vệ canh gác, ngay cả Mai đại nhân và Thượng Quan Ly, cũng bị nàng đuổi về nhà.

Trong cung Trường Nhạc, chỉ còn lại có bốn người.

Trừ cơm tất niên ngự thiện phòng chuẩn bị, bốn người còn cùng nhau gói sủi cảo, sủi cảo từ vỏ đến nhân, đều là bọn họ từng chút một chuẩn bị, trong cung Trường Nhạc, rượu và thức ăn đã lên đủ, bốn người đứng ở trước bàn, đồng thời bưng chén rượu.

Cùng thời điểm.

Bắc Uyển.

Lý phủ.

Đêm giao thừa, Liễu Hàm Yên cùng Lý Thanh vội vàng chạy về Thần Đô đứng ở trong sân, vẻ mặt nghi hoặc.

Liễu Hàm Yên dùng ý niệm đảo qua toàn bộ Lý phủ, cũng chưa phát hiện khí tức Lý Mộ Vãn Vãn Tiểu Bạch, nàng hơi nhíu mày, khó hiểu nói: "Người đâu?"

Đêm giao thừa, các nàng vốn muốn cho Lý Mộ một sự kinh hỉ.

Nhưng bị kinh lại là các nàng.

Đêm giao thừa, thời khắc nhà nhà đoàn tụ, Lý Mộ cùng Vãn Vãn Tiểu Bạch đi đâu rồi?

Liễu Hàm Yên lấy ra pháp bảo truyền âm, sau khi thúc giục, tức giận nói: "Chàng ở đâu?"

Cung Trường Nhạc, Lý Mộ nghe trong pháp bảo truyền âm trong tay truyền đến thanh âm, ngạc nhiên nói: "Các nàng, các nàng ở nhà?"

Chu Vũ buông chén rượu, bình tĩnh hỏi Lý Mộ nói: "Nương tử nhà ngươi đã trở lại?"

Lý Mộ gật gật đầu, nói: "Các nàng đang ở nhà."

Chu Vũ thản nhiên nói: "Vậy trở về đi."

Nàng vẫ dứt lời, Lý Mộ, Tiểu Bạch, Vãn Vãn, cảnh vật trước mắt biến đổi, khi xuất hiện lần nữa, đã ở trong sân Lý phủ.

Liễu Hàm Yên nhìn ba người bỗng nhiên xuất hiện, hỏi: "Mấy người làm sao vậy?"

Lý Mộ lúng túng nói: “Chúng ta, chúng ta vừa rồi ở trong cung.”

Liễu Hàm Yên nhíu mày hỏi: “Giao thừa mấy người ở trong cung làm gì?”

Lý Mộ giải thích: “Nàng không phải nói các nàng không trở lại, trong nhà chỉ còn lại có ta với Vãn Vãn Tiểu Bạch, trong cung cũng chỉ có một mình bệ hạ, chúng ta nghĩ, nếu không buổi tối cùng nhau ăn một bữa cơm, cũng có bạn với nhau…”

Liễu Hàm Yên nhìn về phía Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch, hỏi: “Là như thế sao?”

Tiểu Bạch cùng Vãn Vãn liên tục gật đầu.

Liễu Hàm Yên đi đến trước bàn đá trong sân, vươn ngón tay, nhẹ nhàng quét một cái, nhìn dấu vết tro bụi trên tay, hỏi Lý Mộ: “Bữa cơm này của mấy người, ăn ít nhất nửa tháng rồi nhỉ?”

Lý Mộ nói: “Nàng nghe ta giải thích trước…”

Nếu nói triều đình là một công ty, nữ hoàng là bà chủ, Lý Mộ chính là nhân viên bà chủ coi trọng nhất.

Làm một bà chủ để ý tới nhân viên, nàng bởi vì thông cảm Lý Mộ đi làm tan ca đường xa, liền bảo hắn ở phụ cận công ty, trong biệt thự của chính nàng, cái này rất bình thường nhỉ?

Tối ba mươi Tết, vợ hắn ở nhà mẹ đẻ, bà chủ cảm động hắn trong khoảng thời gian này ngày đêm tăng ca, mời hắn ăn một bữa cơm tất niên, thế này cũng không quá phận nhỉ?

Liễu Hàm Yên nhìn Lý Mộ, hỏi: “Cho nên, hơn nửa tháng qua, ba người đều ở trong cung?”

Lý Mộ gật gật đầu.

Liễu Hàm Yên không gây hấn Lý Mộ, trái lại, Vãn Vãn bị nàng gọi vào trong phòng, Lý Mộ cũng không dám đi qua theo.

Hắn nhìn thoáng qua Lý Thanh, Lý Thanh cho hắn một ánh mắt lực bất tòng tâm.

Rất hiển nhiên, nàng bây giờ đã cùng Liễu Hàm Yên thống nhất chiến tuyến.

Trong phòng, Liễu Hàm Yên gõ gõ cái trán Vãn Vãn, nói: "Trước khi ta đi, là nói với ngươi như thế nào, bảo ngươi trông hắn, đừng để hắn buổi tối không về, các ngươi thì ngược lại, dứt khoát cùng nhau không về giống hắn…"

Vãn Vãn cúi đầu nhìn mũi chân, nức nở vài tiếng, nước mắt tí tách rơi xuống.

Thế này ngược lại khiến Liễu Hàm Yên không biết làm sao, bối rối nói: "Ngươi khóc cái gì, ta còn chưa nói ngươi cái gì đâu…"

Vãn Vãn lau nước mắt, thanh âm hàm hồ nói: "Nhiều đồ ăn như vậy, ta, ta còn chưa ăn được một miếng nào…"

Liễu Hàm Yên chưa nghe rõ nàng nói cái gì, thấy nàng khóc đau lòng, đành phải ôm nàng, an ủi: "Được rồi được rồi, không trách ngươi nữa, ngươi đừng khóc…"

Cũng may Lý Mộ không phải một mình ngủ hoàng cung, mà là có Vãn Vãn và Tiểu Bạch ở cùng, chưa làm chuyện gì có lỗi với nàng, nhiều nhất là trong nhà nhiều bụi một chút, nhưng quét tước, cũng chỉ là chuyện một pháp thuật nhỏ.

Bây giờ bày ở trước mặt Lý Mộ, còn có một vấn đề rất nghiêm trọng.

Ở cung Trường Nhạc ăn cơm tất niên, là hắn ở sau khi biết được Liễu Hàm Yên và Lý Thanh buổi tối hôm nay sẽ không trở về, làm ra quyết định.

Cho nên hắn cũng không mua đồ ăn trước, dù sao, nếu ở hoàng cung, hắn căn bản không cần quan tâm việc này.

Cho nên, bọn họ bây giờ ăn cái gì?

Tết nhất vậy, nửa đêm, mỗi nhà đều đang ăn bữa cơm đoàn viên, cho dù là ra ngoài mua đồ ăn, cũng không còn kịp.

Đáng tiếc cung Trường Nhạc một bàn đồ ăn phong phú kia, bọn họ ngay cả một miếng cũng chưa động vào, Tiểu Bạch còn

tốt chút, Vãn Vãn cũng sắp khóc rồi, khi bị nữ hoàng na di đến trong nhà, nàng đũa còn đang cầm trong tay.

Muốn qua một đêm giao thừa bình thường, chỉ có một biện pháp.

Cung Trường Nhạc.

Chu Vũ ngồi ở trên nóc cung Trường Nhạc, cơm tất niên ngự thiện phòng tỉ mỉ chuẩn bị, nàng chưa động vào một miếng nào.

Bông tuyết vốn đã ngừng, từ sau khi bọn Lý Mộ rời khỏi cung Trường Nhạc, lại bắt đầu bay lả tả xuống, hơn nữa có xu thế càng rơi càng lớn.

Chu Vũ tùy ý bông tuyết rơi ở trên người, yên lặng nhìn Thần Đô đêm giao thừa vạn nhà đèn đuốc.

Buổi tối náo nhiệt nhất Thần Đô, cung Trường Nhạc vắng lặng trước sau như một.

Đây là náo nhiệt của dân chúng, không quan hệ với nàng.

Một khắc nào đó, cảm nhận được linh loa trong hồ thiên không gian chấn động, Chu Vũ vươn tay, linh loa hiện lên ở lòng bàn tay, nàng nhìn một lát, thu hồi linh loa, vẫn chưa để ý tới.

Một lát sau, nàng lại lấy nó ra, hỏi: “Lại tìm trẫm làm gì?”

Trong linh loa truyền đến thanh âm ủy khuất của Vãn Vãn: “Chu tỷ tỷ, nhiều đồ ăn như vậy, một mình tỷ ăn hết không?”

Hết chương 641.

Chương 642. Đoàn viên (2)

Liễu Hàm Yên tuy thường xuyên lải nhải nữ hoàng quá mức hà khắc đối với Lý Mộ, nhưng khi thật sự nhìn thấy nữ hoàng, nàng vẫn cúi đầu, ngay cả nhìn cũng không dám liếc thêm một cái, không còn chút bộ dáng hung hăng ở trước mặt Lý Mộ.

Ở trong lòng nữ tử Đại Chu, nữ hoàng tựa như thần linh.

Không chỉ là nữ tử Đại Chu, các quốc gia Tổ Châu, vô luận người, quỷ, yêu, chỉ cần là giống cái, hiếm có ai không bội phục nữ hoàng.

Lấy tuổi không đến ba mươi, ngồi ôm đế quốc cường đại nhất Tổ Châu, thực lực cũng đạt tới thượng tam cảnh tu hành giả tha thiết ước mơ, từ xưa đến nay, nàng là người đầu tiên.

Người đầu tiên này, là bao gồm nam tử ở trong.

Người không quen thuộc đối với nàng, rất dễ dàng bị loại khí tức tôn quý mà lại cường đại kia trên người nàng chấn nhiếp.

Liễu Hàm Yên chính là một trong số đó.

Ở trong cung Trường Nhạc, nàng ngay cả nói cũng ít hơn so với bình thường rất nhiều.

Cũng may có Vãn Vãn và Tiểu Bạch, nhất là Vãn Vãn, bữa cơm tất niên đặc thù này, không khí mới không tỏ ra xấu hổ như vậy.

Dân chúng Đại Chu có tập tục thức đón năm mới, đêm hôm nay, bình thường là không ngủ.

Về nhà còn cần thu thập, đám người Lý Mộ dứt khoát ở lại cung Trường Nhạc.

Vì càng thêm dễ dàng vượt qua đêm dài đằng đẵng này, Lý Mộ dùng hơn một trăm khối linh ngọc, điêu khắc ra một bộ mạt chược.

Đương nhiên, đang ngồi đều không phải người thường, vì công bằng, bao gồm nữ hoàng ở trong, ai cũng không cho

phép dùng pháp thuật chơi xấu.

Trừ Vãn Vãn nha đầu ngốc này, nữ tử trong cung Trường Nhạc tối nay, người nào không phải huệ chất lan tâm, rất nhanh đã học được cách chơi.

Vì thế, cả buổi tối, cung Trường Nhạc đều tràn ngập tiếng bốp bốp bốp.

Lý Mộ cùng Liễu Hàm Yên, Lý Thanh, nữ hoàng ngồi ở bốn phía một cái bàn vuông, Tiểu Bạch lấy một cái ghế, ngồi ở phía sau Lý Mộ.

Vãn Vãn lúc thì chạy tới xem một chút, rất nhanh lại chạy về bên cạnh bàn ăn mấy miếng, thời gian cả đêm rất nhanh qua đi.

Sáng mùng một, sau khi ăn xong sủi cảo, Liễu Hàm Yên và Lý Thanh liền phải về.

Các nàng lần này về Thần Đô, vốn chính là lâm thời làm quyết định, Ngọc Chân Tử còn ở Bạch Vân sơn chờ Liễu Hàm Yên, Lý Thanh cũng phải về tiếp tục bế quan, tranh thủ sớm ngày đột phá đến cảnh giới thứ năm.

Lý Mộ bảo chuông đạo hộ tống các nàng trở về, đợi tới Bạch Vân sơn, nó lại tự mình bay trở về.

Buổi sáng mùng một, Lý Mộ và nữ hoàng cũng không nhàn rỗi.

Mùng một hàng năm, theo thường lệ phải cử hành triều hội lớn.

Trừ quan viên Thần Đô, quận thủ ba mươi sáu quận, cũng cần ở một ngày này vào điện báo cáo công tác.

Ngoài ra, Lễ bộ còn cần dẫn đầu, cử hành lần đầu tiên tế điển của năm mới, đợi kết thúc toàn bộ lưu trình, đã sắp đến tối.

Kế tiếp, chính là ngày nghỉ dài đằng đẵng.

Mùng một đến mười lăm tháng giêng hàng năm, ngoại trừ các quan nha quan trọng như Hình bộ, cần phải có quan viên

trực, đại bộ phận quan viên, đều có thể hưởng thụ nửa tháng nghỉ.

Lý Mộ vốn định thừa dịp những ngày nghỉ này, về Bạch Vân sơn một chuyến.

Nhưng Lý Thanh đang bế quan, Liễu Hàm Yên lập tức phải theo Ngọc Chân Tử du lịch, hắn sau khi trở lại Bạch Vân sơn, có khả năng rất lớn, sẽ bị mấy lão già kia coi là máy móc vẽ bùa vô tình, sau khi cẩn thận cân nhắc, Lý Mộ vẫn là từ bỏ ý tưởng này.

So với bị đám lão già kia vắt cạn, hắn tình nguyện ở lại Thần Đô, tiếp nhận nữ hoàng áp bức.

Nhưng nữ hoàng gần đây cũng không vắt hắn như thế nào cả, các quan nha lớn không mở, cũng không có sổ con để xem, cuộc sống mỗi ngày của Lý Mộ, đơn giản chính là chơi mạt chược, tu hành, thuận tiện chữa trị chuông đạo.

Vết rạn trên chuông đạo, dùng mắt thường hầu như đã nhìn không thấy, nhưng nếu là thân chuông phóng to, khe hở này vẫn là sẽ rất rõ ràng.

Trước mắt, nó có thể được Lý Mộ coi là pháp khí công kích, cũng có thể bảo vệ một mình Lý Mộ chu toàn.

Nếu muốn khôi phục đến hoàn chỉnh, có được lực lượng thủ hộ một sơn môn, còn chờ nó hoàn toàn chữa trị mới được.

Nhưng trong đầu Lý Mộ đã không còn pháp thuật mới nữa, không có pháp thuật chưa từng xuất hiện ở thế giới này, liền sẽ không nhận được thiên địa nguyên lực, Lý Mộ trước mắt còn không biết phương pháp khác thu hoạch thiên địa nguyên lực.

Hắn chỉ có thể mang chuyện này tạm thời gác lại, chuông đạo cũng chỉ có thể ở lại bên người hắn trước.

Cho dù là không có pháp thuật mới, bằng vào bản thân chuông đạo, trong vòng mười năm, cũng có thể hoàn thành tự mình chữa trị.

Lý Mộ đi ra khỏi cung Trường Nhạc, vỗ vỗ chuông đạo trên vai, nói: “Ngươi chỉ có thể đi theo bên người ta một đoạn thời gian nữa…”

Chuông đạo ‘ong’ một tiếng, xem như đáp lại.

Ánh mắt Lý Mộ bỗng nhiên nhìn phía trước, nhìn thấy có một bóng người, đang hướng cung Trường Nhạc chậm rãi đi tới.

Nhìn từ trên dáng người, người nọ tựa như là một nữ tử, nàng khoác áo choàng màu đen, đầu đội nón màu đen, khí tức trên người mờ mịt, chậm rãi đi đến cửa cung Trường Nhạc.

Nàng thấy Lý Mộ đứng ở cửa cung Trường Nhạc, hỏi: “Ngươi tên là gì?”

Lý Mộ đánh giá nàng đôi lần, nói: “Lý Mộ.”

Nữ tử đồ đen khẽ gật đầu, sau đó hỏi: “Tiểu Lý Tử, bệ hạ ở cung Trường Nhạc sao?”

Cung Trường Nhạc.

Lý Mộ đã biết được thân phận nữ tử đồ đen kia, nàng là Cúc vệ đại thống lĩnh trong mai lan trúc cúc tứ vệ, Lý Mộ chưa bao giờ gặp.

Nếu dựa theo nội vệ thống lĩnh xưng hô, Lý Mộ nên gọi nàng Cúc đại nhân.

Cúc vệ là tổ chức tình báo đối ngoại của nữ hoàng, phụ trách theo dõi tất cả động hướng của Quỷ Vực, Yêu quốc, Ma Tông các cường địch Đại Chu, nghe nói không ít người của Cúc vệ đều đưa vào trong những thế lực này, là thám tử quan trọng của triều đình.

Chu Vũ nhìn nữ tử đồ đen, hỏi: “Ngươi bỗng nhiên về Thần Đô, chẳng lẽ Ma tông có động hướng gì lớn?”

Nữ tử đồ đen nhìn Lý Mộ một cái, nói với Chu Vũ: “Bệ hạ, việc này liên quan trọng đại, nếu là xử lý không tốt, đối với Đại Chu thậm chí toàn bộ chính đạo mà nói, đều là một trận hạo kiếp.”

Chu Vũ lĩnh hội được ý tứ của nàng, nói: “Hắn là người một nhà, chuyện ngươi có thể nói cho trẫm, cũng có thể nói cho hắn.”

Nữ tử đồ đen không ngờ bệ hạ sẽ tín nhiệm một nam nhân như thế, lại cũng không dám nghi ngờ nữ hoàng, từ trên người Lý Mộ thu hồi tầm mắt, nói: “Bẩm bệ hạ, ma đạo yêu tông, phát hiện động phủ của Yêu Hoàng Bạch Đế.”

Nữ hoàng sắc mặt xưa nay lạnh nhạt, nghe được tin tức này, trên mặt cũng lộ ra một tia ngưng trọng, hỏi: “Tin tức là thật sao?”

Nữ tử đồ đen gật đầu nói: “Một thám tử dưới trướng thần, mạo hiểm thân phận bại lộ, mới mang tin tức này truyền ra, Yêu Tông mấy trăm năm trước đã tìm kiếm Bạch Đế động phủ, gần đây đã lấy được đột phá trọng đại, xác nhận vị trí đại khái của động phủ Bạch Đế.”

Hết chương 642.

Chương 643. Chết về mặt xã hội

Cái gì Yêu Hoàng Bạch Đế, Lý Mộ nghe hồ đồ, nhịn không được hỏi: “Bệ hạ, Yêu Hoàng Bạch Đế là ai, động phủ của hắn làm sao vậy?”

Nữ tử đồ đen nhìn Lý Mộ, nhíu mày nói: “Ngươi là thủ hạ vị thống lĩnh nào, sao không hiểu quy củ như vậy, nơi này là chỗ ngươi có thể xen mồm sao?”

Lý Mộ bĩu môi, nếu không thấy nữ hoàng vẻ mặt nghiêm túc, tựa như sự tình rất nghiêm trọng, nàng chính là bảo hắn xen mồm hắn cũng không xen.

Hắn nói với nữ hoàng: “Bệ hạ, Cúc đại nhân và ngài có chuyện quan trọng muốn nói, thần cáo lui trước.”

Chu Vũ nói: “Trở về.”

Lý Mộ nói: “Nơi này không phải chỗ thần có thể xen mồm, thần vẫn là đi ra ngoài trước đi.”

“Đừng quậy nữa.” Chu Vũ bất đắc dĩ day day mi tâm, nhìn nữ tử đồ đen, nói: “Về sau nhìn thấy hắn, tựa như nhìn thấy trẫm, đừng nói loại lời lẽ vừa rồi nữa.”

Nữ tử đồ đen kinh ngạc nhìn Lý Mộ, sự chấn động trong lòng đã tột đỉnh, bệ hạ tín nhiệm đối với người này, thế mà đã đến loại trình độ này?

Sau khi phục hồi tinh thần, nàng mới cúi đầu, trầm giọng nói: “Vâng.”

Chu Vũ một lần nữa nhìn về phía Lý Mộ, giải thích: “Yêu Hoàng Bạch Đế, là một vị cường giả Yêu tộc ba ngàn năm trước, tu vi của hắn, đạt tới cảnh giới thứ chín, hôm nay các đạo thống lớn của Yêu tộc, đại đa số đều là truyền từ hắn, hắn cũng bởi vậy được Yêu tộc tôn xưng là Yêu Hoàng, Yêu Hoàng tuy truyền xuống đạo thống Yêu tộc, nhưng không có thân truyền đệ tử, hắn tuổi thọ đoạn tuyệt, sau khi ngã xuống, động phủ cũng không có người kế thừa.”

Bạch Đế, Yêu Hoàng, cường giả Yêu tộc, từ như vậy, Lý Mộ còn chưa tưởng tượng được, gã có bao nhiêu lợi hại.

Thẳng đến khi nữ hoàng nói đến cảnh giới thứ chín, Lý Mộ mới ý thức được, thì ra yêu vật này lợi hại như vậy

Cảnh giới thứ bảy ở trong mắt Lý Mộ đã rất mạnh, nữ hoàng có thể na di, có thể trồng hoa, còn có thể đuổi tới trong mộng đánh hắn, đây còn chỉ là năng lực của cảnh giới thứ bảy, cảnh giới thứ chín trong truyền thuyết, mạnh thành bộ dáng gì nữa?

Nhưng vừa nghĩ đến, mạnh như cảnh giới thứ chín, cũng mới chỉ có ba trăm năm tuổi thọ, Lý Mộ lại cảm thấy vô vị.

Cường giả có thể điên đảo âm dương, quay vần tạo hóa, không sống ngót nghét một vạn năm, cũng xấu hổ nói cho người khác mình là tu tiên.

Vất vả tu đến cảnh giới thứ chín, cũng chỉ là so với người thường sống lâu hơn không đến hai trăm năm, mà bọn họ cuộc đời ba trăm năm, còn đều là ở trong tu hành buồn tẻ chán nản vượt qua, vậy tu đi tu lại, rốt cuộc mưu cầu cái gì?

Nữ hoàng tiếp tục nói: “Nghe nói, trong động phủ Yêu Hoàng Bạch Đế, có rất nhiều pháp bảo linh dược “

Lý Mộ kinh ngạc nói: “Cho dù là những pháp bảo cùng linh dược đó phẩm chất tốt nữa, ba ngàn năm qua, cũng sẽ linh khí mất hết, biến thành phàm vật chứ?”

Nữ hoàng gật gật đầu, nói: “Pháp bảo sẽ tổn hại, linh dược sẽ mất đi hiệu lực, nhưng cho dù là trôi qua ba ngàn năm, trang sách đạo cũng sẽ không có bất cứ biến hóa gì.”

Lý Mộ cả kinh, nói: “Trong động phủ của Yêu Hoàng Bạch Đế, có trang sách đạo tồn tại?”

Nữ hoàng nói: “Cái này ở lúc ấy không phải bí mật, chính là vì hắn tìm hiểu bộ phận trang sách đạo, mới có thể truyền xuống Yêu tộc đạo thống. Các hậu nhân đoán, trên trang sách đạo kia hắn có được, ghi lại là phép tu hành của Yêu tộc trong thiên hạ.”

Giới tu hành hiện nay, nếu nói có bảo bối gì là quý giá nhất, vậy tất nhiên là trang sách đạo không thể nghi ngờ.

Nhận được một trang sách đạo, thì có thể khai tông lập phái, truyền xuống một mạch đạo thống.

Đạo môn lục tông, cùng với ma đạo các tông, đều truyền thừa từ trang sách đạo.

Vạn năm qua, tuy các tông môn lớn đều ở trên cơ sở trang sách đạo, tiến hành sáng tạo cái mới cùng cải tiến, cũng quả thực lấy được tiến triển thật lớn, nhưng phải thừa nhận, giới tu hành hôm nay, thời gian phát triển còn quá ngắn, cách đỉnh phong của một kỷ nguyên trước còn kém rất xa.

Cảnh tượng Lý Mộ từ trong trang sách đạo kia của Phù Lục phái nhìn thấy, đã chứng minh một điểm này.

Tu hành thời đại này, tạm thời lạc hậu so với một thời đại trước.

Trang sách đạo ít nhất là vật của một thời đại trước, nói cách khác, đạt được trang sách đạo, liền có thể đạt được truyền thừa càng cường đại hơn.

Hắn rốt cuộc hiểu, vì sao Cúc đại nhân cùng nữ hoàng sẽ khẩn trương như vậy.

Trang sách đạo này, nếu bị chính đạo đạt được, vậy thì thôi, bị ma đạo Yêu Tông đạt được, vậy không ổn.

Ma đạo Yêu Tông, khác với Yêu tộc bình thường.

Trong Yêu tộc, có yêu tốt giống Tiểu Bạch cùng Bạch Ngâm Tâm Bạch Thính Tâm tỷ muội thiện lương như vậy, nhưng cũng có yêu ác lấy tinh huyết con người làm thức ăn, ma đạo Yêu Tông, đó là các Yêu tộc sa đọa kia thành lập.

Nếu ma đạo Yêu Tông đạt được trang sách đạo này, từ trong đó lĩnh ngộ ra yêu pháp càng cường đại hơn, đả kích đối với Đại Chu, đối với chính đạo là cực lớn, Yêu tộc vốn là có ưu thế trời sinh, nếu đạt được phương pháp tu hành hoàn chỉnh hơn, cao cấp hơn, bọn họ có khả năng ở trong mấy năm, sinh ra thế lực không kém gì đạo môn lục tông.

Nữ tử đồ đen nghiêm nghị nói: “Bệ hạ, phải ngăn cản Yêu Tông đạt được trang sách đạo, nếu không nhất định sẽ gây thành họa lớn!”

Chu Vũ gật gật đầu, nói: “Trẫm biết rồi, trang sách đạo này, tuyệt không thể rơi xuống trong tay ma đạo.”

Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói: “Bệ hạ, không bằng để ba vị cung phụng Cung Phụng ti đến, lấy thực lực của bọn họ, quét ngang ma đạo Yêu Tông, lấy được trang sách đạo, không phải vấn đề.”

Chu Vũ lắc đầu nói: “Động phủ của Yêu Hoàng Bạch Đế, bọn họ không vào được.”

Lý Mộ nghi hoặc nói: “Vì sao?”

Chu Vũ giải thích: “Động phủ của hắn, sở dĩ nhiều năm như vậy cũng chưa bị người ta phát hiện, là vì động phủ này, là một chỗ hồ thiên không gian chính hắn mở ra, hồ thiên không gian vô chủ không ổn định, tu hành giả cảnh giới thứ sáu trở lên tiến vào, động phủ đó sẽ trực tiếp sụp đổ, toàn bộ sinh linh trong động phủ, đều sẽ bị lực lượng không gian gạt bỏ.”

Lý Mộ nghe mà ngạc nhiên, nói cách khác, Bạch Đế động phủ, cường giả cảnh giới thứ sáu trở lên, căn bản không thể tiến vào?

Không có cường giả cảnh giới thứ sáu, vậy còn sợ cái cầu à!

Lý Mộ tràn đầy tin tưởng nhìn nữ hoàng, nói: “Bệ hạ yên tâm, thần nhất định mang trang sách đạo kia về!”

Nữ tử đồ đen nhìn nữ hoàng, ngạc nhiên nói: “Bệ hạ…”

Nữ hoàng gật gật đầu, nói: “Để một vị đại cung phụng đi với ngươi đi, nhỡ đâu có gì ngoài ý muốn, hắn cũng có thể chiếu cố được ngươi.”

Nữ tử đồ đen vẻ mặt mờ mịt.

Bạch Đế động phủ cường giả cảnh giới thứ sáu không thể tiến vào, vì tránh cho trang sách đạo rơi vào ma đạo, triều đình không nên để cung phụng cảnh giới thứ sáu trở xuống đều xuất hiện sao?

Hết chương 643.

Chương 644. Kín không kẽ hở (1)

Nghe ý tứ bệ hạ, tựa như là tính để một mình người này qua đó?

Nàng nằm vùng Yêu quốc một năm, sau khi về tới Thần Đô, phát hiện tư duy của mình, như hoàn toàn theo không kịp bệ hạ.

Không được, nàng lát nữa phải hỏi Thượng Quan Ly, chuyện này rốt cuộc là thế nào.

Không bao lâu, cửa cung Trường Nhạc, Thượng Quan Ly nghe xong lời của nàng, gật đầu nói: "Nếu là hắn tự mình đi, ngươi liền không cần lo lắng nữa."

Nữ tử đồ đen gãi gãi tóc, khó có thể tin nói: "Hắn rốt cuộc là ai, vì sao ngươi cùng bệ hạ đều tín nhiệm hắn như vậy."

Trong cung Trường Nhạc, Lý Mộ còn đang tự hỏi.

Vừa rồi có nháy mắt, hắn là muốn một mình một ngựa tới Bạch Đế động phủ, cầm trang sách đạo kia về, nhưng cẩn thận suy nghĩ, làm như vậy vẫn có chút lỗ mãng.

Tuy hắn có chút tự tin đối với thực lực của mình, nhưng tu hành, nhất định phải cẩn thận chặt chẽ, không thể xem nhẹ người khác, nhỡ đâu lật thuyền trong mương, chính là kết quả thân tử đạo tiêu, ngay cả cơ hội hối hận cũng không có.

Huống chi, Yêu Tông kế hoạch mấy trăm năm, lần hành động này, còn không ra hết tinh nhuệ, một mình hắn, chưa chắc ứng phó được.

Cuộc sống tốt đẹp của hắn vừa mới vừa bắt đầu, nghĩ Liễu Hàm Yên, Lý Thanh, Vãn Vãn, Tiểu Bạch, nữ hoàng, hắn vẫn quyết định vững vàng một chút.

Lần này, hắn tính mang cung phụng cảnh giới thứ năm đỉnh phong của Cung Phụng ti mang hết theo.

Ngoài ra, hắn còn muốn từ Phù Lục phái mượn một ít người, bảo đảm hoàn toàn yên tâm.

Lý Mộ lấy ra pháp bảo truyền âm, Liễu Hàm Yên sau khi đi Bạch Vân sơn, hắn là sẽ mang vật ấy trả lại cho Huyền Cơ Tử.

Không biết Huyền Cơ Tử đang bận cái gì, Lý Mộ thúc giục vài lần, truyền âm phù đều chưa có đáp lại.

Bạch Vân sơn, đạo cung của ngọn núi cao nhất.

Sáu cái ghế tựa bạch ngọc cao lớn lơ lửng ở trên không, Huyền Cơ Tử chưởng giáo Phù Lục phái ngồi ở chủ vị, trên năm ghế tựa còn lại, phân biệt ngồi bốn nam một nữ, đều là hư ảnh.

Nữ tử trung niên duy nhất kia nói: "Chúc mừng Huyền Cơ Tử đạo hữu, mừng được ái đồ, lúc đại điển thu đồ đệ, bổn tọa sẽ chuẩn bị một phần hậu lễ."

Một nam tử trung niên bên cạnh nàng nói tiếp: "Còn phải chúc mừng Ngọc Chân Tử đạo hữu tấn thăng Siêu Thoát, Phù Lục phái lại thêm một cường giả."

Huyền Cơ Tử chắp tay, nói: "Đa tạ các vị đạo hữu."

Sau đó, hắn như là cảm ứng được cái gì, nói với mọi người: "Xin vài vị chờ một lát."

Hắn vươn tay, trong lòng bàn tay chợt lóe ánh sáng màu trắng, xuất hiện một hộp gỗ, Huyền Cơ Tử đưa vào pháp lực, hỏi ngắn gọn: "Sư đệ, chuyện gì?"

Cung Trường Nhạc, Lý Mộ liên hệ Huyền Cơ Tử vài lần, đều chưa được đáp lại, đang lúc hắn chuẩn bị bỏ cuộc, trong hộp gỗ rốt cuộc truyền đến tiếng của Huyền Cơ Tử.

Lý Mộ đằng hắng cổ họng, nói: "Là có chuyện phi thường quan trọng, việc này liên quan đến căn bản Phù Lục phái ta, triều đình nhận được tin tức xác thực, ma đạo Yêu Tông đã phát hiện động phủ Yêu Hoàng Bạch Đế, trong động phủ này có một trang sách đạo, ta phải lấy được nó, không thể để ma đạo đạt được. Sư huynh nhớ phái vài trưởng lão Tạo Hóa đỉnh phong tới đây, nhớ đừng kể việc này cho người khác "

"Yêu Hoàng Bạch Đế!"

"Động phủ để lại!"

“Trang sách đạo!”

Trong đạo cung, hư ảnh chưởng giáo năm tông còn lại, ánh mắt đều co lại.

Trong lòng Huyền Cơ Tử đã hối hận đến cực điểm, việc trang sách đạo trọng đại cỡ nào, hắn thực nên đợi hình chiếu những người này tiêu tán, lại liên lạc với Lý Mộ.

Cung Trường Nhạc, Lý Mộ thấy Huyền Cơ Tử không nói gì, nhíu mày nói: “Sư huynh, đây chính là cơ hội cực tốt thực hiện giấc mộng chấn hưng Phù Lục phái của ngươi, có thể quyền đánh Nam tông, chân đá Bắc tông, thống lĩnh Huyền tông, để Đan Đỉnh Linh Trận hai phái cúi đầu xưng thần, trở thành đứng đầu đạo môn lục phái hay không, chỉ xem một lần này. Sư huynh, sư huynh ngươi nói câu gì đi.”

Trong hộp truyền âm bỗng nhiên không còn thanh âm, Lý Mộ mang nó lăn qua lộn lại nhìn nhìn, nghi hoặc nói: “Kỳ quái, sao không có thanh âm, nơi này không có tín hiệu sao?”

Bạch Vân sơn, đạo cung ngọn núi cao nhất.

Huyền Cơ Tử nhìn ánh mắt không tốt năm người ném đến, mắt lộ ra xấu hổ.

“Huyền Cơ Tử đạo hữu, thật sự là chưởng giáo tốt của Phù Lục phái nha!”

“Giấc mộng của đạo hữu thật to lớn!”

“Hừ!”

Chưởng giáo năm tông còn lại nhìn Huyền Cơ Tử, trào phúng mở miệng.

Huyền Cơ Tử nhìn về phía bọn họ, bỗng nhiên phất ống tay áo, một cơn bão linh lực thổi quét, hình chiếu nguyên thần của năm người nháy mắt liền bị thổi tan, sau đó, Huyền Cơ Tử đứng lên, trầm giọng nói: “Toàn bộ trưởng lão cảnh giới thứ năm các đỉnh núi, đến đạo cung ngọn núi cao nhất gặp ta!”

Thanh âm hắn, rất nhanh đã quanh quẩn cả tòa Bạch Vân sơn.

Chưởng giáo khẩn cấp triệu tập toàn bộ trưởng lão cảnh giới thứ năm, loại chuyện này ở Bạch Vân sơn vẫn là lần đầu xảy ra, trong thời gian ngắn, trưởng lão Tạo Hóa cảnh ở trong môn phái, mặc kệ là đang vẽ bùa hay đang bế quan, đều lập tức ngừng động tác trong tay, rời khỏi các dỉnh núi, hướng đến ngọn núi cao nhất.

Cùng thời điểm, trên Đông hải, tổ đình Huyền tông, trong vài ngọn núi treo ngược ở không trung, cũng có mấy chục luồng hào quang, hướng về ngọn núi cao nhất kia bay đi.

Tổ Châu, nước nào đó ở phía tây nam, tổ đình Đan Đỉnh phái, toàn bộ Tạo Hóa trưởng lão nội môn, vừa mới bị chưởng giáo khẩn cấp triệu tập.

Nam tông, bắc tông, Linh Trận phái, cũng có động tác tương tự.

Đối với năm tông này mà nói, giấc mộng của Huyền Cơ Tử không đáng giá nhắc tới, đạo môn lục tông, một tông nào không muốn thống nhất đạo môn, mọi người ở bề ngoài khách khách khí khí, trên thực tế ai cũng muốn cưỡi ở trên đầu người khác.

So sánh với nó, một trang sách đạo Yêu Hoàng Bạch Đế từng có được kia, mới là vật cực kỳ quan trọng.

Tuy nói trên trang sách đạo kia ghi lại, có khả năng chỉ là phương pháp tu hành của Yêu tộc, nhưng vạn pháp quy nhất, đại đạo thông nhau, tu hành giả Nhân tộc, chưa chắc không thể từ trong đó lĩnh ngộ được cái gì.

Lui một bước mà nói, cho dù là trang sách đạo này, vô dụng đối với Nhân tộc tu hành, đối với Yêu tộc cũng là chí bảo, thậm chí có thể nói như vậy, kẻ được trang sách đạo này, có được Yêu tộc.

Cho dù là bọn họ không đạt được, cũng tuyệt không thể để ma đạo đạt được.

Cung Trường Nhạc.

Lý Mộ cùng Huyền Cơ Tử sau lần thứ hai trò chuyện, thật lâu không nói gì.

Nước phù sa không chảy ruộng người ngoài, hắn vốn là muốn bảo Huyền Cơ Tử giữ bí mật, lần này, toàn bộ đạo môn lục tông đều biết, người của ma đạo Yêu tông phát hiện manh mối Bạch Đế động phủ, những tông môn này nhất định sẽ không đứng nhìn, cạnh tranh lập tức lớn hơn quá nhiều lần.

Hết chương 644.

Chương 645. Kín không kẽ hở (2)

Huyền Cơ Tử một đống tuổi, lại là chưởng giáo một phái, Lý Mộ ít nhiều phải chừa chút mặt mũi cho hắn, cũng chưa nói hắn cái gì.

Thứ này tuy người một nhà đạt được tốt nhất, nhưng càng quan trọng hơn, là đừng rơi vào trong tay ma đạo.

Nếu là đạo môn lục tông đều phái người tham gia, khả năng từ trong tay ma đạo cướp được trang sách đạo kia sẽ càng lớn hơn một chút.

Việc này không nên chậm trễ, vì sợ bị ma đạo chiếm trước tiên cơ, Lý Mộ cần lập tức hành động.

Đáng tiếc, hai ngày nữa chính là tết Nguyên Tiêu, hắn vốn đáp ứng, bầu bạn Tiểu Bạch và Vãn Vãn cùng nhau đi hội đèn, bây giờ cũng phải thất hẹn rồi.

Sau khi nhanh nhất làm ra quyết định, Lý Mộ liền rời khỏi cửa cung, sải bước đi về phía Cung Phụng ti.

Sinh Châu, Vạn Yêu quốc.

Thập Vạn Đại Sơn, đàn yêu cát cứ, mỗi một đại yêu, đều có lãnh địa thuộc về mình, bọn họ ở trong lãnh địa lập nước xưng vương, lôi kéo yêu chúng, hình thành những thế lực cường đại.

Những thế lực này có ma sát với nhau, ngẫu nhiên cũng sẽ có việc thâu tóm xảy ra, chỉ có các thế lực cường đại đến mức đủ để chấn nhiếp bốn phương, mới có thể tồn tại lâu dài.

Ví dụ Yêu tông.

Yêu tông không phải quốc gia một tộc loại yêu vật nào đó thành lập, thành viên Yêu tông, cũng không phải ra từ Vạn Yêu quốc.

Bên trong chúng nó có rất nhiều, là ở các quốc gia của Tổ Châu, lấy tinh huyết nhân loại làm thức ăn, phạm tội lớn, bị các quốc gia không chứa chấp, trốn đến Thập Vạn Đại Sơn.

Yêu tông mang những yêu vật sa đọa kia tụ tập cùng một chỗ, hình thành một thế lực khổng lồ, mặc dù là yêu vương xếp hạng hàng đầu trong Yêu quốc, cũng sẽ không trêu chọc bọn họ.

Bởi vì Yêu tông không chỉ là một thế lực đơn độc, chúng nó là một trong ma đạo mười tông, sau lưng dựa vào ma đạo cái cây to này, có thể ở Vạn Yêu quốc đại yêu như mây chiếm cứ địa vực rộng lớn, xưng bá một phương.

Yêu tông.

Những ngọn núi rải rác ở đây, mỗi ngọn núi đều bị yêu khí nồng đậm tràn ngập, trên mấy ngọn núi trong đó, yêu khí càng ngút trời, xộc thẳng vào trong mây.

Trên một đỉnh núi cao nhất trong đó, uy áp cực mạnh, một ít tiểu yêu đi ngang qua, sẽ không tự chủ được cúi đầu, trong lòng hoảng sợ.

Trên ngọn núi đó, là động phủ của đại trưởng lão.

Yêu tông đại trưởng lão, là cường giả Toái Đan hậu kỳ, thực lực tương đương với tu sĩ nhân loại Động Huyền đỉnh phong, chỉ thiếu một bước liền có thể bước vào cảnh giới thứ bảy, trở thành Linh Yêu trong truyền thuyết.

Trên ngọn núi, trong động phủ rộng lớn nhất.

Một nam tử dáng người cường tráng ngồi ở trên một cái ghế cao lớn, tiếng vang như chuông, hỏi: “Thế nào rồi?”

Một bóng người khác quỳ gối phía dưới, nói: “Bẩm đại trưởng lão, chúng ta có mười thành nắm chắc, Yêu Hoàng động phủ ở ngay nơi đó, nhưng Yêu Hoàng đại nhân đã ngã xuống, không có ai biết cửa vào không gian đó ở nơi nào, muốn tìm được cửa vào động phủ, còn cần một đoạn thời gian.”

Nam tử cường tráng kia trầm giọng nói: “Thong thả tìm, mấy trăm năm cũng chờ được, cũng không vội ở một lúc.”

Bóng người quỳ ở trên mặt đất nói: “Đại trưởng lão, ngài vì sao không tự mình đi tìm kiếm, lấy thực lực ngài, tìm được

cửa vào Yêu Hoàng động phủ, hẳn là không phải việc khó nhỉ?”

Nam tử cường tráng thản nhiên nhìn hắn, nói: “Ngươi biết cái gì, bổn tọa nếu là rời khỏi nơi này, nhất định sẽ dẫn tới một số lão già chú ý, đừng quên nơi này là nơi nào, một khi tin tức tiết lộ, toàn bộ Yêu quốc đều sẽ chấn động, đến lúc đó, chúng ta muốn lấy được món đồ kia, thì càng khó.”

Bóng người đó lập tức nói: “Là thủ hạ ngu dốt.”

Nam tử cường tráng hỏi: “Tin tức phong tỏa như thế nào?”

Bóng người đó gật đầu nói: “Đại trưởng lão yên tâm, người biết việc này, đều là tâm phúc của chúng ta, cam đoan kín không kẽ hở, chỉ cần tìm được cửa vào động phủ, thì có thể lặng yên không một tiếng động lấy được món đồ kia, đến lúc đó, đại trưởng lão thống nhất Yêu quốc, trở thành vạn yêu chi vương, có thể mong chờ rồi.”

Nam tử cường tráng gật gật đầu, nói: “Kín không kẽ hở là tốt.”

Hắn vừa dứt lời, chợt có một người bước nhanh đi vào, nói: “Bẩm đại trưởng lão, Tần Quảng Vương điện hạ tới thăm.”

Nam tử cường tráng nhíu mày, hồ nghi nói: “Hắn tới làm gì?”

Lúc này đang thời kì mẫn cảm hắn việc lớn sắp thành, bất cứ gió thổi cỏ lay nào, đều sẽ khiến trong lòng hắn sinh nghi, hoài nghi đối phương là hướng Bạch Đế động phủ của hắn mà đến.

Rất nhanh, nam tử cường tráng liền lắc lắc đầu, nhất định là hắn nghĩ nhiều rồi.

Tần Quảng Vương xa ở Quỷ Vực, lại sao có khả năng biết được bí mật của hắn. Hắn nhìn người nọ, nói: “Mời hắn vào.”

Từ sau khi U Minh Thánh Quân chết vào tay nữ hoàng Đại Chu, Hồn Tông đàn quỷ không có kẻ cầm đầu, vì ổn định Hồn Tông, mấy trưởng lão Thánh Tông liên thủ mang thực lực Tần Quảng Vương tăng lên tới cảnh giới thứ sáu, đề bạt hắn trở thành đại trưởng lão mới của Hồn Tông.

Nói từ trên địa vị, trước kia tên tiểu bối Hồn Tông này, hôm nay đã có thể ngồi ngang hàng với hắn.

Rất nhanh, Tần Quảng Vương một thân áo bào đen liền đi vào động phủ, hắn đầu tiên là hướng nam tử cường tráng chắp tay, nói: "Ra mắt yêu vương."

Tuy nói hắn bây giờ cũng là Hồn Tông đại trưởng lão, nhưng thực lực Yêu tộc cùng Hồn Tông không thể so sánh nổi, hắn cũng xa không phải đối thủ của đại trưởng lão Yêu tông, ở trước mặt hắn, Tần Quảng Vương vẫn là hơi hạ thấp tư thái của mình.

Yêu tông đại trưởng lão nói: "Còn chưa chúc mừng ngươi tấn thăng Hồn Tông đại trưởng lão."

Tần Quảng Vương khiêm tốn nói: "Đều là vận khí, không thể so với yêu vương."

Hai người khách khí với nhau vài câu, Yêu tông đại trưởng lão hỏi: "Ngươi không ở Quỷ Vực, đến Yêu quốc ta làm gì?"

Tần Quảng Vương nói: "Ta nghe nói yêu vương phát hiện Bạch Đế động phủ, cố ý đến xem."

Ầm!

Đầu óc Yêu tông đại trưởng lão ong ong một mảng.

Chuyện này, hắn đã nghiêm lệnh mọi người giữ bí mật, cả sự việc kín không kẽ hở, Tần Quảng Vương xa ở Quỷ Vực, là như thế nào biết được?

Rất nhanh, sắc mặt hắn liền khôi phục bình tĩnh, nhìn Tần Quảng Vương, kinh ngạc nói: "Việc này ngay cả bổn tọa cũng không biết, ngươi lại là từ đâu biết được?"

Tần Quảng Vương nhìn hắn, sắc mặt kinh ngạc, chậm rãi nói: "Đan Đỉnh phái một vị thủ tọa, mười mấy tên trưởng lão Tạo Hóa đã tiến vào Yêu quốc, căn cứ thám tử của chúng ta ở các nơi báo lại, trừ Đan Đỉnh phái cách nơi này gần nhất, Phù Lục phái, Linh Trận phái, Nam tông, Bắc tông, Huyền tông, cũng đều có đại động tĩnh, mục tiêu tựa như đều là Yêu quốc. Đại Chu Cung Phụng ti gần đây điều động thường xuyên, tất

có tính toán, nếu bọn họ không phải vì Bạch Đế động phủ, chẳng lẽ là đến bình định Yêu quốc, diệt trừ Yêu tông?”

Hết chương 645.

Chương 646. Kẻ thù gặp mặt (1)

Yêu tông đại trưởng lão mặt trầm như nước, hồi lâu sau, hắn hít thật sâu, nhìn về phía một bóng người phía sau, cắn răng nói: “Đây là kín không kẽ hở ngươi nói?”

Tên yêu tu kia huỵch một tiếng quỳ xuống đất, thân thể run như cầy sấy.

Đây nào phải kín không kẽ hở, căn bản chính là khắp nơi hở.

Giờ phút này, hắn cũng không biết, chuyện vốn nên là tuyệt mật này, sao bỗng nhiên bị tất cả mọi người biết.

Chẳng lẽ trong bọn họ xuất hiện phản đồ?

Trong động phủ, Tần Quảng Vương nhìn Yêu tông đại trưởng lão, nói: “Yêu vương, lần này đạo môn lục phái, cùng với triều đình Đại Chu đều phái cường giả hướng Yêu quốc mà đến, chúng ta phải xác định mục đích của những người này, nếu bọn họ thật là vì diệt trừ Yêu tông, bình định Yêu quốc, thì cần lập tức hồi bẩm Thánh Tông, mời các vị trưởng lão quyết định…”

Yêu tông đại trưởng lão hừ lạnh một tiếng, hỏi: “Bọn họ có lá gan này sao?”

Mặc kệ là chính đạo ma đạo, hoặc là triều đình Đại Chu, giữa ba bên, đều có sự ăn ý nhất định.

Ma sát phạm vi nhỏ, là điều các bên ngầm thừa nhận, triều đình Đại Chu tuyệt đối sẽ không liên thủ với đạo môn lục phái, đả kích một phân tông nào đó của ma đạo, trừ phi bọn họ làm tốt chuẩn bị bị ma đạo mười tông điên cuồng trả thù.

Đến lúc đó, toàn bộ Tổ Châu đều sẽ trở thành chiến trường, siêu cấp cường giả đấu pháp, có thể khiến Đại Chu ba mươi sáu quận không còn một ngọn cỏ. Triều đình Đại Chu thua, bọn họ sẽ mất nước diệt chủng, triều đình Đại Chu thắng, ba mươi sáu quận cũng sẽ trở thành một vùng đất chết, ma đạo có thể thất bại, nhưng chính đạo cùng triều đình Đại Chu tuyệt đối sẽ không thắng.

Không phải vì tấn công Ma Tông, không hề nghi ngờ, mục đích những người này đến Yêu quốc, chính là vì Bạch Đế động phủ.

Tần Quảng Vương nhìn hắn, nói: "Nếu nói như vậy, việc Bạch Đế động phủ, là thật rồi?"

Việc tới nước này, giấu diếm cũng không có tác dụng gì nữa, Yêu tông đại trưởng lão mặt mũi âm trầm nói: "Là thật."

Hắn vừa dứt lời, lại có một vị tiểu yêu chạy vào, nói: "Đại trưởng lão, Thánh Tông trưởng lão truyền tin…"

…

Người Yêu tông phát hiện việc động phủ Yêu Hoàng Bạch Đế, rất nhanh đã truyền bá ở các đại Yêu quốc.

"Yêu tông phát hiện vị trí động phủ Bạch Đế…"

"Bọn họ đã phái người tiến vào động phủ Bạch Đế!"

"Yêu tông đại trưởng lão chiếm được một tờ thiên thư đó…"

"Yêu tông đại trưởng lão lĩnh ngộ thiên thư, sắp nhất thống Yêu quốc!"

Ngay từ đầu, chúng yêu còn tưởng nhận được là tin tức giả, nhưng theo lời đồn càng ngày càng thực, dần dần, một ít đại yêu thực lực cường đại cũng bắt đầu ngồi không yên.

Hắc Phong quốc.

Một tráng hán trên mặt mọc đầy lông đen, có một đôi tai to đón gió, dáng người khôi ngô, trong mắt tinh quang lóe lên, nghiến răng nói: "Không được, trang thiên thư này, tuyệt đối không thể để Yêu tông đạt được, bằng không, bọn họ sẽ mang Yêu quốc chúng ta quấy không được an bình, phái người ra ngoài thăm dò một chút, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra!"

Dãy núi nơi nào đó của Yêu quốc, một ngọn núi ngoại hình giống đầu sói, chỗ miệng sói, có một hang núi sâu thẳm.

Trong động một mảng tối đen, chỉ có mấy đám lửa âm u lóe lên.

Đến gần mới phát hiện, đây căn bản không phải lửa âm u gì, mà là những đôi mắt màu xanh lét.

Một con sói xám từ bên ngoài chạy như điên vào hang núi, trong hang núi rất nhanh truyền đến tiếng đối thoại.

"Thiên thư Yêu tộc, không thể rơi vào trong tay người ngoài."

"Tam đệ nói đúng, mặc kệ là nhân loại hay Yêu tông, cũng không thể để bọn họ đạt được Yêu Hoàng thiên thư."

"Bằng lực lượng của chúng ta, sợ không phải đối thủ của đạo môn, ma đạo, cùng với triều đình Đại Chu, đi tìm con rắn kia cùng con mèo to kia thương lượng một chút, một lần này, phải liên thủ mới được…"

…

Vạn Yêu quốc, trên không dãy núi xanh um tươi tốt, mấy bóng người cấp tốc bay qua.

Trừ hai đại cung phụng của Cung Phụng ti, cùng với lão đạo lôi thôi kia, bên người Lý Mộ, còn có năm cung phụng Tạo Hóa cảnh đỉnh phong, vì kế hoạch lần này, Cung Phụng ti ra hết tinh nhuệ.

Trong đó năm cung phụng cảnh giới thứ năm đỉnh phong, là theo Lý Mộ cùng nhau tiến vào động phủ Bạch Đế, lão đạo lôi thôi và hai vị đại cung phụng, là vì bảo hộ bọn họ an toàn.

Yêu quốc không phải Đại Chu, trong đó đại yêu vô số, lại là sào huyệt của ma đạo Yêu tông, nguy cơ bốn bề, có thể lấy được bảo vật hay không là một chuyện, lấy được bảo vật, có thể từ nơi này bình yên rời khỏi hay không, lại là một chuyện khác.

Cảnh nội Yêu quốc, đa số núi non trùng điệp, cực ít đồng bằng, một đường bay qua, Lý Mộ từ trên không ít ngọn núi, đều cảm nhận được yêu khí ngút trời.

Trong đó yêu vật cảnh giới thứ tư cảnh giới thứ năm không ít, có một hai chỗ, thậm chí có khí tức cảnh giới thứ sáu.

Ở Đại Chu, yêu vật cảnh giới thứ năm, có thể được gọi là yêu vương, cảnh giới thứ sáu đã có thể coi là Yêu Hoàng, nhưng ở đây, chỉ có đại yêu cảnh giới thứ sáu, mới có thể được chụp cho danh xưng yêu vương, về phần Yêu Hoàng, thì là tôn xưng thuộc về chỉ một vị.

Yêu Hoàng Bạch Đế, cường giả Yêu tộc ba ngàn năm trước.

Trước Bạch Đế, đại đa số Yêu tộc đều không hiểu phương pháp tu hành, bằng vào bản năng thổ nạp linh khí, loại phương thức tu hành nguyên thủy này, tuy không khó sinh ra linh trí, nhưng rất khó xuất hiện cường giả.

Bạch Đế là vị đại năng cảnh giới thứ chín đầu tiên của Yêu tộc, hắn không chỉ có tu vi bản thân siêu phàm thoát tục, còn truyền xuống phương pháp tu hành cho lượng lớn Yêu tộc.

Sau Bạch Đế, Yêu tộc đã có phương pháp tu hành, bắt đầu nhanh chóng quật khởi, bọn họ thậm chí thành lập Yêu quốc, cùng Nhân tộc chia châu mà trị, thẳng tới bây giờ.

Nghe nói, Bạch Đế chỉ là truyền thụ Yêu tộc phương pháp tu hành cơ sở, các đại thần thông Yêu tộc thật sự kia, còn tồn tại ở trên một tờ thiên thư kia trong tay Bạch Đế, chỉ cần có thể đạt được tờ thiên thư đó, thì có thể nắm giữ bí mật tu hành cao nhất của Yêu tộc.

《Đạo Kinh》đạo môn nói, bị Yêu tộc xưng là 《thiên thư》, người khác có lẽ còn có xưng hô khác, nhưng ở trong mắt đạo môn, mặc kệ là yêu đạo, quỷ đạo, ma đạo, phật đạo, hết thảy đều là đạo, xưng là Đạo Kinh cũng không có gì sai.

Đám người Lý Mộ nghênh ngang từ bầu trời bay qua, trái lại cũng đụng phải không ít yêu vật chặn đường.

Nhưng sau khi chúng nó nhìn thấy đội hình đoàn người, liền không cần suy nghĩ chạy rất xa, về sau Lý Mộ dứt khoát bảo hai vị đại cung phụng phóng ra khí tức, liền không còn có yêu vật đui mù xông ra nữa.

Bọn họ nhân số tuy ít, chỉ có chín, nhưng chín người này, lại có thể tiêu diệt đại bộ phận Yêu quốc nơi này.

Lý Mộ lấy ra một la bàn trong tay, nhìn nhìn kim đồng hồ trên la bàn, chỉ hướng một chỗ ngọn núi bên trái, nói: “Ở nơi đó.”

Hết chương 646.

Chương 647. Kẻ thù gặp mặt (2)

Đoàn người lại hướng sang trái bay đi năm mươi dặm, dừng ở trên đỉnh một ngọn núi.

Trên đất trống đỉnh núi, Huyền Chân Tử cười đi tới, nói: "Sư đệ, ngươi rốt cuộc đến rồi."

Mấy bóng người phía sau hắn cũng đi lên phía trước, khom người nói: "Ra mắt Linh Cơ Tử sư thúc."

Bạch Vân sơn cách Yêu quốc gần hơn, người Phù Lục phái so với Lý Mộ đến sớm hơn, nhưng bọn họ lại không biết vị trí cụ thể, chỉ có thể chờ Lý Mộ tới trước.

"Miễn lễ." Lý Mộ phất phất tay với mấy vị trưởng lão, ánh mắt nhìn sang một bên khác, nói: "Diệu Trần đạo trưởng cũng có mặt à."

Trên mặt Huyền Chân Tử lộ ra nét bất đắc dĩ, năm tông còn lại tuy cũng biết chuyện động phủ Bạch Đế, nhưng vị trí cụ thể của nó, lại chỉ có Lý Mộ biết, cho dù bọn họ đến Yêu quốc, cũng chỉ có thể như ruồi bọ không đầu tìm lung tung khắp nơi.

Hắn hoàn toàn không ngờ là, lại có thể ở nơi này gặp người của Huyền tông.

Huyền tông Diệu Trần sau khi nhìn thấy bọn họ, liền thế nào cũng muốn kết bạn đi chung với bọn họ, như thế nào cũng không cắt đuôi được, hắn cuối cùng chỉ có thể bỏ cuộc.

Một đạo cô trung niên cầm phất trần đi tới, mỉm cười nhìn Lý Mộ, nói: "Nhiều ngày không gặp, đạo hữu nay đã khác xưa."

Lần đầu tiên gặp Lý Mộ, hắn còn là một bộ khoái nho nhỏ của huyện Dương Khâu, tu vi không quan trọng.

Thời gian cách hơn một năm gặp lại, hắn không ngờ thăng cấp Tạo Hóa, trở thành đệ tử đời thứ hai của Phù Lục phái, địa vị tương đương với nàng.

Lý Mộ chỉ cười, nói: "Diệu Trần đạo trưởng phong thái như trước."

Đạo cô trung niên cười nói: “Đạo hữu cũng là tới tìm động phủ Bạch Đế kia à, không bằng chúng ta cùng qua đó?”

Trang sách đạo chỉ có một tờ, thêm một người, liền thêm một đối thủ cạnh tranh, nhưng Diệu Trần đạo trưởng ở trên chuyện diệt sát Thiên Huyễn bỏ sức rất lớn, giờ phút này nàng chủ động mở miệng, Lý Mộ cũng xấu hổ từ chối.

Hắn gật gật đầu, nói: “Như thế rất tốt.”

Diệu Trần đạo trưởng liếc Huyền Chân Tử một cái, nói: “Sư đệ ngươi so với ngươi mạnh hơn nhiều.”

Huyền Chân Tử lắc lắc đầu, nói: “Sư đệ đã nói như vậy, vậy đi thôi.”

Chuyện này, dù sao vẫn là lấy Lý Mộ làm chủ, Huyền tông và Phù Lục phái, tuy nói một đông một bắc, nhưng đều ở cảnh nội Đại Chu, quan hệ so với tông môn khác thân mật hơn một chút, hắn cũng không tiện từ chối mãi.

Bản lĩnh tìm hiểu tin tức của Cúc vệ, Lý Mộ vẫn phục.

Trừ mang đến tin tức động phủ Bạch Đế, nàng còn cho Lý Mộ vị trí cụ thể.

Sau khi hội hợp với bọn Huyền Chân Tử, một nhóm gần hai mươi người nhanh chóng bay về phía nội địa Yêu quốc.

Một canh giờ sau, mọi người tới trên không một chỗ thung lũng.

Lão đạo lôi thôi bỗng nhiên mở miệng: “Dừng.”

Ngay sau đó, lão cuốn tay áo, nói: “Lui!”

Hầu như là nháy mắt, hai vị đại cung phụng, Huyền Chân Tử cùng với Diệu Trần đạo trưởng cũng phản ứng lại, đều tự cuốn theo mấy người, lui ra ngoài thung lũng.

Mấy đạo công kích cường đại từ bốn phía thung lũng công kích đến, vị trí vừa rồi đám người Lý Mộ xuất hiện, không gian xuất hiện dao động mãnh liệt, chỉ là dư âm, đã mang ngọn núi chung quanh san bằng.

Loại công kích cường đại này, nếu là đám người Lý Mộ còn ở vị trí ban đầu, chỉ sợ vài tên cung phụng, cùng với trưởng lão cảnh giới thứ năm của Phù Lục phái Huyền tông sẽ nháy mắt hình thần câu diệt, mấy vị cường giả Động Huyền cũng sẽ bị thương nặng.

Ngay sau đó, liền có bốn đạo khí tức cường đại từ trong thung lũng dâng lên.

Một đạo trong đó, trên thân quỷ khí âm trầm, so với U Minh Thánh Quân yếu hơn một chút, nhưng cũng là cao thủ cảnh giới thứ sáu thật sự.

Một người khác, là một nam nhân dáng người cường tráng, yêu khí trên thân ngút trời, khí tức cũng phi thường khủng bố, cho Lý Mộ cảm giác, tựa như so với Huyền Chân Tử còn mạnh hơn một đoạn.

Hai người khác, một người là nam tử tuấn mỹ dị thường, một người còn lại, trên thân bị một đám sương mù bao phủ, nhìn không thấy chân dung, nhưng nhìn từ khí tức, hai người này cũng đều là cảnh giới thứ sáu không thể nghi ngờ.

Huyền Chân Tử nhìn nam tử dáng người cường tráng kia, sắc mặt có chút ngưng trọng, nói: “Yêu tông đại trưởng lão…”

Nam tử đó dùng ánh mắt dữ tợn nhìn mọi người, tiếng vang như chuông, lạnh lùng nói: “Nơi này không phải chỗ các ngươi có thể đến, đến từ đâu, cút về nơi đó…”

Lão đạo lôi thôi khoanh hai tay, khinh thường nói: “Tiểu hoa miêu (mèo vằn, mèo mướp), ngươi cuồng cái gì mà cuồng, các ngươi mới bốn tên, chúng ta có năm, nếu không đánh một trận, ai thua người đó cút?”

Đối diện bốn tên cảnh giới thứ sáu, là người Ma Tông không phải nghi ngờ, nhìn từ đặc thù của bọn họ, hẳn phân biệt là cường giả Hồn Tông, Yêu tông, Huyễn Tông cùng Mị Tông, hiển nhiên, vì động phủ Yêu Hoàng, ma đạo một lần này cũng cực kỳ coi trọng.

Khi hai phe giằng co, Lý Mộ bỗng nhiên phát hiện đối diện có một tầm mắt đặt ở trên người hắn.

Ánh mắt của hắn nhìn phía đối diện, nhìn thấy trong mấy bóng người đứng phía sau tên nam tử tuấn mỹ kia, có một nữ tử, đang mắt lộ hung quang nhìn mình, xem ánh mắt, tựa như hận không thể mang hắn ăn sống nuốt tươi…

Nhìn thấy Huyễn Cơ, Lý Mộ liền nhớ tới sợi dây thừng kia nữ hoàng đưa cho hắn.

Tiếp đó nhớ tới một ít hình ảnh cấm trẻ em.

Lần trước nếu không phải miếng truyền tống phù đó, yêu vật này đã sớm trở thành tù binh của Lý Mộ, bây giờ, hai thanh đoản kiếm đó hắn thu được của nàng, còn đặt trong không gian trữ vật của Lý Mộ.

Cảm nhận được tầm mắt không kiêng nể gì của Lý Mộ, Huyễn Cơ cũng liên tưởng đến một ít chuyện cũ, nét hung ác trong mắt càng đậm.

Đối diện hắn, Yêu tông đại trưởng lão nhìn năm cường giả đối diện, sắc mặt cũng không quá dễ coi.

Chính như lão đạo kia nói, lấy số lượng cường giả đứng đầu để tính, bên này của mình ở thế yếu, không chỉ có thế, thực lực lão đạo kia, hắn căn bản nhìn không thấu, mặc dù là tu vi lão còn chưa có cảnh giới thứ bảy, cũng có thể chạm đến biên giới một cánh cửa đó.

Trên nhân số không chiếm ưu thế, thực lực cũng có chút không bằng, bọn họ ở hoàn cảnh xấu tuyệt đối.

Nhưng động phủ Yêu Hoàng, cùng với thứ trong động phủ, hắn vô luận như thế nào cũng sẽ không bỏ cuộc.

Phe Lý Mộ không lùi, phe Ma Tông cũng là một bước cũng không nhường.

Đang lúc hai bên giằng co không thôi, lại có bốn đạo khí tức từ xa xa nhanh chóng tiếp cận.

Bốn đạo yêu khí lao thẳng lên trời, sắc mặt Yêu tông đại trưởng lão càng thêm âm trầm.

Bạch Đế động phủ, vốn nên là của một mình hắn, lại không biết nói bị phản đồ chết tiệt nào để lộ tin tức, không chỉ có hấp

dẫn đến triều đình Đại Chu cùng đạo môn lục tông, ngay cả đại yêu khác của Yêu quốc cũng ngồi không yên.

Hắn nhìn bốn bóng người nhanh chóng đến, lạnh lùng nói: "Xà Vương, Báo Vương, Hùng Vương, Lang Vương, các ngươi tới làm gì?"

Hết chương 647.

Chương 648. Cường giả tập trung

Trong bốn bóng người vừa chạy tới, nam tử dáng người thon dài, tướng mạo âm nhu nói: "Yêu Hoàng là hoàng của Yêu tộc, không phải hoàng của hổ tộc, Hổ Vương chẳng lẽ muốn độc chiếm sao?"

Yêu tông đại trưởng lão, bản thể là một con hổ yêu.

Hắn nhìn Xà Vương, lạnh lùng nói: "Có đủ chứng cứ chứng minh, bản thể Yêu Hoàng, là hổ tộc ta, động phủ của hắn, có chuyện gì của các ngươi?"

Xà Vương thản nhiên nói: "Bổn vương còn có chứng cớ, Yêu Hoàng là tiền bối xà tộc ta, động phủ của hắn, cùng với mọi thứ trong động phủ, lý ra nên do chúng ta kế thừa."

Mắt thấy lại sắp tranh cãi với yêu vương, phe Ma Tông, nam tử bộ dạng tuấn mỹ kia nói: "Bốn vị yêu vương, vô luận như thế nào, động phủ Yêu Hoàng cũng nên thuộc về Yêu tộc, không quan hệ với nhân loại, các ngươi không bằng liên thủ với Ma Tông ta, trước mang triều đình Đại Chu cùng đạo môn mấy người đó đuổi đi, lại do Yêu tộc các ngươi đến quyết định động phủ thuộc về ai."

Bốn vị yêu vương liếc nhau, tựa như là đang tự hỏi.

Lý Mộ nhíu mày, nếu là Yêu tộc và Ma Tông liên thủ, cường giả cảnh giới thứ sáu đối diện sẽ lập tức tăng lên gấp đôi.

8 vs 5, bên ta ở thế yếu.

Lý Mộ rất quyết đoán nhìn về phía Huyền Chân Tử, hỏi: "Sư huynh, có thể liên hệ người bốn tông còn lại không?"

Huyền Chân Tử lập tức hiểu ý tứ Lý Mộ, lấy ra một tấm gương đồng, truyền âm nói: "Ngọc Dương Tử, hai viên thiên phẩm đan dược, nói cho ngươi vị trí động phủ Bạch Đế."

Đối diện không do dự bao lâu, liền lập tức nói: "Thành giao!"

Huyền Chân Tử biến ảo pháp quyết trong tay, đánh vào gương đồng, lại nói: "Quảng Nguyên Tử, hai bộ thiên giai trận kỳ, nói cho ngươi vị trí động phủ Bạch Đế."

Người trong gương trầm giọng nói: "Có thể!"

Huyền Chân Tử một tay cầm gương, một tay biến ảo pháp quyết, ánh sáng trắng liên tiếp đánh vào trong gương.

"Linh Vũ Tử, một trăm bình linh dịch rèn luyện cơ thể, nói cho ngươi động phủ Bạch Đế ở nơi nào."

"Năm mươi bình không thể ít hơn, ngươi không đồng ý, ta tìm Động Vân Tử."

"Đồng ý là được rồi, năm mươi bình linh dịch đổi một cơ hội lấy được trang sách đạo, các ngươi không thiệt."

"Động Vân Tử, hai kiện thiên giai pháp bảo, đổi vị trí động phủ Bạch Đế, Đan Thành Tử bọn họ mọi người đều đồng ý, chỉ thiếu một mình ngươi, cái gì, một món thì một món, ngươi mau tới đây."

Lý Mộ sững sờ nhìn Huyền Chân Tử, Huyền Chân Tử ở trong mắt hắn, vẫn luôn là loại hình tượng người thành thật mày rậm mắt to, hàm hậu thành thực kia.

Lý Mộ cùng Liễu Hàm Yên bái sư, gã là một người bị Ngọc Chân Tử cùng Phù Đạo Tử bóc lột nghiêm trọng nhất, bảo bối trên người bị bắt chẹt một đống lớn, cũng không có nửa câu oán giận, thành thật làm người ta xấu hổ, hoàn toàn không giống hắn vừa rồi khôn khéo như vậy.

Một tin tức, làm ăn với bốn nhà, Lý Mộ nhìn mà trợn mắt há hốc mồm.

Cảm nhận được ánh mắt Lý Mộ, Huyền Chân Tử xấu hổ nói: "Sắp tới chính là đại điển chưởng giáo sư huynh thu đồ đệ, sư đệ hiểu mà."

Lý Mộ xấu hổ gật gật đầu, nói: "Hiểu, hiểu."

Đầu tiên là Liễu Hàm Yên, lại là Lý Mộ, vợ chồng hai người bọn họ, đã mang Huyền Chân Tử vét sạch, đến nay ở trước mặt gã, Lý Mộ cũng xấu hổ lấy ra Thanh Huyền kiếm.

Hôm nay lại đến lượt Lý Thanh, chỉ sợ gã thật sự là không có thứ gì có thể lấy ra tay nữa, mới muốn thừa dịp cơ hội lần này, bắt chẹt một đợt.

Đồng thời bắt chẹt bốn tông, trừ lễ gặp mặt cho Lý Thanh, gã còn kiếm thêm rất nhiều.

Lý Mộ là thật sự có chút áy náy, cả nhà bọn họ, hoàn toàn mang người thành thật ép thành hạng gian trá.

Đối diện, trong mắt bốn vị yêu vương hào quang chớp động, tuy Ma Tông không có ý tốt, nhưng trọng bảo Yêu tộc, bọn họ tuyệt không hy vọng bị Nhân tộc đạt được.

Trước liên thủ đuổi bọn họ đi, lại tranh chấp với Ma Tông, là quyết định chính xác nhất.

Nhưng, không đợi bọn họ đáp lại, dị biến nổi lên!

Bầu trời phía trước bỗng nhiên có hào quang sáng lên.

Trong hư không, một cánh cửa màu vàng bỗng dưng hiện lên.

Mấy bóng người, từ trong cánh cửa đi ra.

Một vị cầm đầu, khí tức trên người mờ mịt, hiển nhiên là cường giả cảnh giới thứ sáu.

Mấy người phía sau hắn, cũng đều có khí tức cảnh giới thứ năm đỉnh phong.

Lý Mộ nhìn cánh cửa màu vàng kia, từ vị trí đó, cảm nhận được trận pháp dao động.

Trực tiếp xây dựng trận pháp truyền tống, Linh Trận phái ra sân quả nhiên bất phàm, trong bốn phái, bọn họ là người tới đầu tiên.

Sau đó, lại có mấy bóng người từ xa xa bắn nhanh đến, nháy mắt đã đến.

Một nữ tử mặc áo bào trắng, dẫn theo mấy bóng người, xuất hiện ở trong tầm mắt mọi người.

Những người này đều là nữ tử, theo các nàng đi tới gần, Lý Mộ bỗng nhiên ngửi thấy một hương thơm.

Hương thơm này, không giống mùi thơm của cơ thể nữ tử, càng giống đan hương, hơn nữa là đan hương của cực phẩm đan dược.

Lý Mộ nhịn không được nuốt một ngụm nước bọt, đối với tu hành giả mà nói, loại hương thơm này, thật sự là quá mức mê người.

Không hề nghi ngờ, những người này, chính là cường giả Đan Đỉnh phái.

Ngay sau đó, lại có mấy bóng người bỗng dưng giáng xuống.

Những người này đều là nam tử, mặc đạo bào, nhưng không tỏ ra phiêu dật một chút nào.

Bởi vì thân thể bọn họ quá mức cường tráng, cách đạo bào, Lý Mộ cũng có thể nhìn thấy đường cong cơ bắp của bọn họ, mang đạo bào căng lên những dấu vết tuyến tính, đệ tử Nam tông, trước khi tu hành đã bắt đầu luyện thể, bọn họ sở trường là võ đạo, thân thể mạnh mẽ, có thể bằng được pháp bảo.

Đệ tử Nam tông vừa mới xuất hiện, bên tai Lý Mộ lại truyền đến một tiếng gió.

Hắn ngẩng đầu nhìn, nhìn thấy chân trời nơi xa xuất hiện một điểm đen.

Điểm đen đó rất nhanh phóng đại, một thanh kiếm khổng lồ trăm trượng hiện ra ở trong mắt mọi người.

Chỗ mũi thanh kiếm khổng lồ, có mấy bóng người đứng.

Bay tới phía trên thung lũng, mấy người đứng ở trên thân kiếm nhảy xuống khỏi thanh kiếm khổng lồ.

Sau đó, kiếm khổng lồ trăm trượng bắt đầu nhanh chóng thu nhỏ lại, cuối cùng co chỉ có kích cỡ bình thường, bị một nam tử trung niên có tu vi cảnh giới thứ sáu đeo ở sau người.

Lý Mộ chú ý tới, mấy người bên cạnh nam tử trung niên, đạo bào trên người, bên trên lưu động hào quang, tựa như đều là áo báu phẩm chất bất phàm, mà binh khí trong tay bọn họ, nhìn cũng uy lực bất phàm, nhìn bọn hắn một thân áo liền

quần, lại nhìn nhìn đệ tử Phù Lục phái, cho người ta một loại so sánh hoàng đế cùng ăn xin.

Bắc tông vốn sở trường luyện khí, là một tông giàu có nhất trong đạo môn lục tông.

Đến tận đây, đạo môn lục tông, đã tập hợp đủ.

Người trung niên Bắc tông kia nhìn quanh, rồi nhìn về phía Huyền Chân Tử, cả giận nói: “Huyền Chân Tử, ngươi không phải nói, tin tức này chỉ nói cho chúng ta biết sao?”

Nam tử dáng người to lớn kia của Nam tông sắc mặt cũng khó coi, nói: “Hắn cũng nói như vậy đối với ta.”

Hết chương 648.

Chương 649. Động phủ Yêu Hoàng (1)

Nữ tử kia của Đan Đỉnh phái không vui nhìn Huyền Chân Tử, nói: "Huyền Chân Tử sư huynh, đã nói chỉ nói cho một mình tiểu muội, ngươi không giữ chữ tín."

Linh Trận phái, Quảng Nguyên Tử hừ lạnh một tiếng, nói: "Là ngươi không giữ chữ tín trước, thiên giai trận kỳ, chỉ có thể cho ngươi một bộ!"

Huyền Chân Tử ho nhẹ một tiếng, nói: "Chuyện này tạm thời không vội, mở ra động phủ Yêu Hoàng, lấy được trang sách đạo quan trọng hơn."

Mọi người tuy sắc mặt vẫn có chút không vui, nhưng cũng không mở miệng nữa.

Đạo môn lục tông, tuy ngày thường thích tranh đoạt đệ tử, thích tổ chức các loại tỷ thí giữa đệ tử, tranh cao thấp, cũng mơ có một ngày, có thể cưỡi ở trên đầu năm tông còn lại tác oai tác quái, nhưng xét đến cùng, bọn họ vẫn là đồng môn quan hệ mật thiết, mặc dù là giữa môn phái khác nhau, cũng thường lấy sư huynh sư tỷ xưng hô, loại thời khắc này, nhất trí đối ngoại, là sự ăn ý ngay cả nhắc cũng không cần nhắc tới.

Đối diện, sắc mặt Yêu tông đại trưởng lão đã khó coi không cách nào hình dung.

Đạo môn lục tông, cộng thêm triều đình Đại Chu, đối phương đã có chín cường giả cảnh giới thứ sáu.

Mà mình bên này, cho dù là bốn vị yêu vương kia, tất cả đều đứng ở bên bọn họ, cũng mới chỉ có tám vị.

Càng đừng nói, thủ tọa đạo môn lục tông, chiến lực thực tế, không thể lấy cùng cường giả giai để đo đếm, thật sự đánh nhau, bọn họ phe này sẽ không chút trì hoãn thảm bại.

Vốn là bảo tàng của một mình hắn, bây giờ đưa tới mười mấy thế lực lớn tranh đoạt, chỉ là cường giả cảnh giới thứ sáu, đã có mười sáu vị, còn chưa tính chính hắn.

Nghĩ đến đây, hắn liền càng hận tên nằm vùng để lộ tin tức kia, nhưng đối phương như là bốc hơi khỏi nhân gian, mặc hắn sưu tầm, suy tính như thế nào, cũng không tra được một chút tung tích.

Sau khi người bốn tông khác đến, không khí nơi đây lần nữa trở nên xấu hổ.

Tuy nói mấy thế lực, lục tông và triều đình Đại Chu mạnh nhất, nhưng mặc kệ bọn họ muốn động thủ đối với Ma Tông hay là bốn vị yêu vương, một phe khác, đều sẽ không đứng nhìn.

Thật sự đánh nhau, bất cứ một phe nào cũng không kiếm được chỗ tốt.

Lão đạo lôi thôi nhìn Yêu tông đại trưởng lão, hỏi: “Mèo con, bây giờ nói như thế nào?”

Yêu tông đại trưởng lão trầm giọng không nói.

Muốn độc chiếm động phủ Yêu Hoàng là không có khả năng, nhưng mang nó chắp tay nhường cho người ta, hắn lại không cam lòng, Yêu tông tìm kiếm chỗ động phủ đó, đã trải qua mấy đời trưởng lão, vượt qua mấy trăm năm, hắn sao có khả năng để người khác đạt được?

Lúc này, Xà Vương mở miệng nói: “Việc đã đến nước này, ai đi ai ở, nghĩ hẳn các vị cũng sẽ không cam tâm, không bằng mọi người đều tự dựa vào bản lãnh, sau khi tiến vào động phủ Yêu Hoàng, ai đạt được thiên thư, thì của người đó.”

Lời Xà Vương, cũng là biện pháp khi không có biện pháp.

Ba thế lực lớn, mười mấy thế lực nhỏ, nếu ai cũng không nhường, như vậy động phủ Yêu Hoàng này, ai cũng đừng nghĩ đi vào.

So với tiếp tục giằng co, không bằng tạm thời gác lại tranh luận, cùng nhau tham dự, về phần ai có thể lấy được một tờ thiên thư kia, thì xem bản lãnh mỗi người, cho dù là không lấy được, cũng chỉ có thể trách mình tài năng không bằng người ta.

Sau khi Xà Vương đưa ra đề nghị, lão đạo lôi thôi nhìn về phía Lý Mộ, Lý Mộ khẽ gật đầu.

Trước mắt độc chiếm động phủ Yêu Hoàng là không có khả năng, nếu cạnh tranh công bằng, bên ta phần thắng rất lớn, trái lại cũng không phải không thể tiếp nhận.

Lão đạo lôi thôi mở miệng nói: "Chúng ta đồng ý, ngươi hỏi một chút con mèo nhỏ kia đồng ý hay không."

Yêu tộc đại trưởng lão chưa đồng ý, nhưng cũng chưa từ chối, coi như là biểu lộ thái độ ngầm thừa nhận.

Ở đây nhiều cường giả như vậy, ý kiến một mình hắn không quan trọng.

Thấy không ai phản đối, Xà Vương tiếp tục nói: "Sau khi Yêu Hoàng ngã xuống, động phủ vô chủ, cảnh giới thứ sáu trở lên không thể tiến vào, cho nên chỉ có thể phái người dưới trướng, xuất phát từ công bằng, bao gồm chúng ta ở trong, mặc kệ là triều đình Đại Chu, đạo môn lục tông, hay là ma đạo các tông, mỗi một phe đều chỉ có thể phái thủ hạ năm tên cảnh giới thứ sáu trở xuống tiến vào, các vị có ý kiến khác không?"

Xà Vương nói, thật ra cũng công bằng, mọi người cũng không đưa ra dị nghị.

Tính cả Lý Mộ, cung phụng cảnh giới thứ năm của triều đình, tổng cộng có sáu, một người trong đó, cần ở lại bên ngoài.

Trưởng lão sáu tông mang đến, cũng chỉ có thể đi vào năm người.

Rất nhanh, bọn họ liền thương lượng xong nhân tuyển.

Ma đạo tứ tông cùng mấy vị yêu vương, cũng chọn ra năm thủ hạ thực lực mạnh nhất.

Từ trước mắt mà nói, ba thế lực, tạm thời đạt thành thỏa hiệp.

Vấn đề kế tiếp, đó là tiến vào động phủ Yêu Hoàng.

Nếu trong thung lũng chỉ có mấy vị cường giả cảnh giới thứ sáu, còn phải hao hết tâm tư tìm kiếm cửa vào động phủ,

nhưng giờ phút này, nơi này cường giả cảnh giới thứ sáu, cả thảy có mười bảy vị, mười bảy người ở dưới xu thế ích lợi, liên thủ thi pháp, pháp lực tập trung ở một điểm trong hư không.

Không gian nơi đó lập tức bị xé rách một lỗ thủng, mơ hồ có thể nhìn thấy nó liên thông một chỗ không gian khác.

Xà Vương trầm giọng nói: “Mau đi vào, chúng ta không duy trì được bao lâu!”

Năm cái bóng phía sau hắn dẫn đầu bay vào vết nứt nơi đó.

Ngay sau đó, thủ hạ ba yêu vương khác cũng nhảy vào.

Sau đó, chính là người của ma đạo tứ tông, nhìn đám người Huyễn Cơ bay vào, Lý Mộ và bốn cung phụng khác, cùng với năm vị trưởng lão Phù Lục phái, cũng bay vào.

Trong thung lũng, mười mấy người thu pháp thuật, cửa vào chỗ không gian kia cũng biến mất không thấy, bầu trời khôi phục như lúc ban đầu.

Ba thế lực phân tán đứng ở ba chỗ, đều tự cảnh giác lẫn nhau.

Mà lúc này, Lý Mộ nhìn bên người một mảng trắng xoá, nâng sự cảnh giác tới cao nhất.

Động phủ Bạch Đế cũng không giống hắn tưởng tượng, trước mắt hắn, chỉ có một đám sương mù trắng xoá, chỉ có thể nhìn thấy nơi xa ba bốn bước bên người, ở ngoài năm bước, trừ một mảng sương trắng nồng đậm, liền cái gì cũng không nhìn thấy.

Linh thức của Lý Mộ rời cơ thể, phạm vi có khả năng tra xét, cũng không vượt qua mười bước.

Bỗng nhiên, lòng hắn sinh ra cảnh báo, thân thể lướt ngang vài thước, một thanh phi kiếm sát qua cổ hắn.

Lý Mộ nheo mắt, nhìn phía sương mù dày đặc phía trước, một bóng người từ nơi đó đi ra.

Hắn liếc Huyễn Cơ một cái, thản nhiên hỏi: “Thế nào, muốn đánh nhau sao?”

Phi kiếm đó bay đi rồi quay về, lơ lửng ở đỉnh đầu Huyễn Cơ. Nàng nhìn Lý Mộ, trên mặt tràn đầy phẫn nộ, đang muốn thúc giục phi kiếm công kích lần nữa, người bên cạnh khuyên: "Huyễn Cơ đại nhân, tìm thiên thư quan trọng hơn…"

Huyễn Cơ hít thật sâu, lại hung tợn trừng mắt nhìn Lý Mộ một cái, xoay người biến mất ở trong sương mù dày đặc.

Hết chương 649.

Chương 650. Động phủ Yêu Hoàng (2)

Hồ tộc ân oán rõ ràng, không có ân không trả, cũng sẽ không có thù không báo.

Nàng thật không dễ gì thuyết phục phụ thân, rời khỏi Yêu quốc, một mình hoàn thành nhiệm vụ.

Nàng lúc đó, oai hùng, lời thề son sắt, muốn hướng phụ thân chứng minh năng lực của nàng.

Sau đó nàng liền gặp Lý Mộ.

Lý Mộ cho nàng lần thất bại đầu tiên của đời yêu vật, hơn nữa là ở thời điểm nàng lần đầu tiên hoàn thành nhiệm vụ, loại đả kích này, khiến tinh thần nàng sa sút mấy tháng cũng chưa hoãn lại.

Đối với nhân loại này kết thúc nhiệm vụ lần đầu tiên của nàng, hơn nữa nhục nhã nàng, nếu là không mang nhục nhã ngày đó hoàn trả gấp trăm lần, nàng cả đời này, đều sẽ sống ở trong khuất nhục.

Nhưng, trước mắt mà nói, vẫn là tìm được thiên thư càng quan trọng hơn.

Ba ngày sau, các cường giả bên ngoài mới có thể lại mở ra chỗ không gian này, chỉ cần tìm được thiên thư trước, nàng có đủ thời gian báo thù.

Huyễn Cơ vừa mới gợi lên tâm tư đánh một trận của hắn, liền lại không có trách nhiệm bỏ đi, tình huống trong sương mù dày đặc phía trước không biết, Lý Mộ cũng không tiện đuổi theo.

Trong người ma đạo tiến vào đầu tiên, thủ hạ yêu vương đã chẳng biết đi đâu, bên cạnh Lý Mộ, trưởng lão dẫn đầu năm tông còn lại, sau khi chắp tay với hắn, nói: “Linh Cơ Tử sư thúc, chúng ta cũng đi nơi khác tìm kiếm.”

Sáu phái tuy liên hệ chặt chẽ, nhưng đều tự đại biểu lợi ích của mình, sau khi tiến vào động phủ Yêu Hoàng, liền phân tán ra, đều tự tìm kiếm.

Lý Mộ cuối cùng nhìn về phía năm người Phù Lục phái, hỏi: “Các ngươi thì sao?”

Trưởng lão cầm đầu kia nói: “Trước khi chúng ta đến, chưởng giáo chân nhân từng nói, lần hành động này, tất cả nghe Linh Cơ Tử sư thúc chỉ huy.”

Lý Mộ gật gật đầu, nói: “Như vậy cũng tốt, tình huống nơi này chưa biết, cùng nhau hành động, cũng có thể chiếu cố lẫn nhau.”

Động phủ Yêu Hoàng khác biệt rất lớn với Lý Mộ tưởng tượng, chung quanh đều là một mảng trắng xoá, không có bất cứ cảm giác phương hướng gì, cũng không biết không gian nơi này lớn bao nhiêu, nên đi nơi nào tìm kiếm một tờ trang sách đạo kia?

Không lẽ, cần bọn họ giống ruồi bọ không đầu mò mẫm khắp nơi?

Lúc này, trưởng lão cầm đầu Phù Lục phái kia từ trong tay áo lấy ra một lá bùa, đưa cho Lý Mộ, nói: “Đây là chưởng giáo chân nhân bảo đệ tử giao cho sư thúc, hắn nói lá bùa này sẽ chỉ dẫn chúng ta tìm được chỗ trang sách đạo…”

“Không nói sớm…”

Lý Mộ liếc hắn, tiếp nhận lá bùa, ném nó lên không trung, lá bùa này hóa thành bộ dáng một con hạc giấy, chậm rãi đập cánh, hướng bên trái bay đi.

Đám người Lý Mộ đi theo con hạc giấy này, cảnh giác bốn phía, đồng thời chậm rãi tiến lên.

Trong sương mù dày đặc cách đó không xa phía trước, một trưởng lão Bắc tông từ trong lòng lấy ra từng cái la bàn, sau khi đưa vào pháp lực, kim đồng hồ la bàn nhanh chóng xoay, một lát sau mới dừng lại, lúc này, kim đồng hồ la bàn chỉ hướng, giống với phương hướng đám người Lý Mộ tiến lên.

Một phương hướng khác, năm người Linh Trận phái đi theo phía sau một lá cờ lơ lửng, yên lặng tiến lên.

Trưởng lão sáu phái, tuy đều tự tách ra, phương hướng tiến lên cũng không hẳn giống nhau, nhưng nếu là mang tuyến

đường bọn họ đi kéo dài, sẽ phát hiện, bọn họ sớm hay muộn sẽ ở nơi nào đó gặp nhau…

Cùng thời điểm, mười người Mị Tông Huyễn Tông, ở dưới Huyễn Cơ dẫn dắt, phương hướng tiến lên, vẫn như cũ chỉ hướng địa điểm đó.

Lý Mộ chậm rãi đi ở trong sương mù dày đặc, trừ bước chân đoàn người, thì cái gì cũng không nghe được.

Tĩnh mịch.

Hắn ở trong mảng không gian này cảm nhận được, chỉ có một mảng tĩnh mịch.

Nơi này không có gì sinh linh, đại địa trụi lủi một mảng, đừng nói cây cối, ngay cả một cây thảo, một đóa hoa đều không có.

Trừ không có sinh mệnh, chỗ không gian này cũng không có bất cứ linh khí gì, cái này cũng ý nghĩa, pháp lực trong cơ thể bọn họ tiêu hao, chỉ có thể thông qua linh ngọc bổ sung, một khi pháp lực trong cơ thể tiêu hao hết, linh ngọc cũng dùng hết, cường giả cảnh giới thứ năm đỉnh phong, sẽ không mạnh hơn là bao so với người bình thường.

Dưới tình huống như vậy, toàn bộ cảm giác an toàn của tu hành giả, đều đến từ pháp lực trong cơ thể.

Lý Mộ nhắc nhở: “Mọi người chú ý một chút, cố gắng tiết kiệm pháp lực, tránh bất cứ sự tiêu hao pháp lực không cần thiết nào.”

Lúc này, một cung phụng triều đình ở phía trước mở đường bỗng nhiên dừng bước, nói: “Lý đại nhân, phía trước có món đồ…”

Lý Mộ tiến lên hai bước, quả nhiên ở trong sương mù dày đặc phía trước thấy được một bóng đen.

Bóng đen đó cao bằng nửa người, vuông vức, không nhúc nhích, không giống vật còn sống.

Lý Mộ đến gần nhìn, phát hiện đây là một tấm bia đá.

Bọn họ một đường đi tới, trừ đất dưới chân, chính là sương mù dày đặc chung quanh, toàn bộ thế giới đều trống rỗng, tấm bia đá này, là món đồ đầu tiên bọn họ ở nơi này gặp được.

Vị cung phụng kia đứng ở trước tấm bia đá, như là phát hiện cái gì, nói: "Trên tấm bia có chữ viết."

Mấy người ghé sát vào nhìn, quả nhiên ở trên tấm bia đá phát hiện một ít dấu vết.

Chỉ là, những dấu vết xiêu xiêu vẹo vẹo đó không phải văn tự Đại Chu thông dụng, mọi người không nhận ra một chữ nào.

Lý Mộ cũng không biết, chỉ là cảm thấy những chữ viết này có chút quen thuộc, hắn từng thấy Tiểu Bạch viết rất giống với loại chữ viết này, nếu hắn đoán không sai, đây là văn tự cổ đại của Yêu tộc, về phần nội dung cụ thể của văn bia, thì không biết được.

Một cung phụng đi vài bước, nói: "Phía trước còn có!"

"Nơi này cũng có!"

"Phía trước còn có rất nhiều tấm bia đá."

"Sao ta cảm giác những thứ này là bia mộ?"

…

Mấy người tiếp tục tiến lên, phát hiện bọn họ như xâm nhập trong một rừng bia, nơi này rậm rạp bia đá, có mấy chục hơn trăm cái, bóng bia ở trong sương mù dày đặc như ẩn như hiện, khiến không gian vốn quỷ dị tỏ ra càng thêm quỷ dị.

Điều này làm mọi người lại nâng lên vài phần cẩn thận, vòng ra khỏi tấm bia đá, tiếp tục chậm rãi đi về phía trước.

Chỉ là, ngay cả Lý Mộ cũng chưa phát hiện, ngay tại lúc bọn họ đi qua mộ bia, một số khí tức nào đó từ trên người bọn họ phát ra, bị mộ bia này hấp dẫn, tiến vào trong lòng đất.

Trong không gian tĩnh mịch không biết bao nhiêu năm này, bọn họ tiến vào, mang đến cho nơi này sinh khí duy nhất.

Cùng lúc đó, ở bên trái bọn họ cách xa mấy ngàn bước, Huyễn Cơ đọc văn tự một tấm bia đá, thấp giọng niệm: “Linh Viên Vương tọa hạ, thân vệ thứ bảy…”

Một nam tử bộ dạng tuấn tú bên cạnh nàng mặt lộ vẻ vui mừng, nói: “Sách cổ ghi lại, Linh Viên Vương là một trong mười đại yêu tướng dưới trướng Yêu Hoàng, đây quả nhiên là động phủ Yêu Hoàng…”

Vừa dứt lời, liền thấy Huyễn Cơ biến sắc, nói: “Cẩn thận!”

Hết chương 650.

Chương 651. Vùng đất yêu thi (1)

Người này còn chưa kịp phản ứng, bỗng cảm thấy dưới chân căng thẳng, cúi đầu nhìn, phát hiện một cái tay khô gầy tựa như xương cốt, túm mắt cá chân hắn, giật mạnh xuống phía dưới.

Mặt đất nứt ra, hắn bị trực tiếp kéo vào trong lòng đất.

Sau một trận linh lực dao động kịch liệt, nam tử bộ dạng tuấn tú kia chui từ dưới đất lên, sắc mặt tái nhợt vô cùng, hắn lơ lửng ở trên không, vị trí một cái chân trống rỗng…

Rắc rắc…

Ken két…

Cùng lúc đó, dưới lòng đất truyền đến tiếng nhai nuốt làm da đầu người ta phát tê.

Kẹt……

Nam tử anh tuấn mất đi một chân, trong lòng đất truyền đến thanh âm như là nhai nuốt xương cốt, khiến tất cả mọi người bao gồm Huyễn Cơ ở trong dựng thẳng tóc gáy.

Mị Tông và Huyễn Tông đều là Nhân tộc, khác với Yêu tộc đám súc sinh thích ăn mồi sống đó, nào từng gặp loại trường hợp tanh máu này?

Rất nhanh, tiếng nhai nuốt xương cốt im bặt mà dừng lại.

Một bóng người khô gầy từ dưới lòng đất nhảy ra.

Đó là một sinh vật hình người, nhìn càng giống loài vượn hơn, trên người chỉ có da bọc xương, trong hai hốc mắt tối om không có vật gì, tóc héo rũ, dán ở trên đầu, chỗ khóe miệng tràn đầy máu tươi cùng thịt nát, thoạt nhìn rất đáng sợ.

Huyễn Cơ sắc mặt tái nhợt nói: “Yêu thi, đã trôi qua mấy ngàn năm, nơi này sao có khả năng còn có thể có yêu thi!”

Trên thân viên thi (xác vượn) kia tản mát ra thi khí nồng đậm, trong cổ họng phát ra một tiếng gào rống, hướng Huyễn Cơ bổ nhào đến.

Một chỗ khác, một tên yêu tinh gấu cảnh giới thứ năm Thành Đan kỳ của hùng tộc ôm chỗ tay cụt máu chảy đầm đìa, nhìn trong sương mù dày đặc, một bóng đen ôm cánh tay hắn cắn xé, trong lòng phát lạnh một trận.

Tuy nó cũng là yêu vật, nhưng chưa bao giờ hung tàn như vậy.

Khác với những hùng yêu đi con đường hoang dã kia, cha mẹ nó chính là yêu, nó từ khi sinh ra, đã mở linh trí, ăn là thịt chín, uống là nước quả, mùi máu tươi nồng đậm này khiến hắn buồn nôn một trận.

Lúc này, bóng đen kia đã cắn xé xong cánh tay hắn, từ trong sương mù dày đặc hướng hắn lao tới.

Ở nơi xa phía sau hắn trăm bước, mấy người ma đạo Yêu tông, đang vây công một yêu thi từ lòng đất chui ra.

Các nơi của động phủ, trưởng lão đạo môn lục tông cũng gặp tình huống tương tự.

Một nữ trưởng lão của Đan Đỉnh phái thản nhiên nhìn lang thi (xác sói) nọ lao về phía nàng một cái, tùy tay giơ lên, một viên đan dược bị nàng ném vào trong mồm lang thi.

Xẹt xẹt…

Trong mồm lang thi, khói trào ra, rất nhanh, cả cái xác của nó liền hóa thành một đống bột phấn.

Một chỗ khác, một hùng thi (xác gấu), ở lúc lao về phía trưởng lão Nam tông, bị hắn đấm một cú ở trên đầu, đầu của hùng thi trực tiếp nổ tung ra.

Xấp xỉ cùng thời điểm, một báo thi (xác báo) bị kiếm trận Linh Trận phái diệt sát.

Chỗ Huyền tông, trong sương mù đột nhiên có sét bổ xuống, tiêu diệt hai bóng đen…

Chỗ Bắc tông, một yêu thi vươn móng tay sắc bén, đâm về phía một trưởng lão Bắc tông, chỉ nghe vài tiếng vang thanh thúy, hai móng tay của nó trực tiếp gãy, đồng thời, nó cũng bị tên trưởng lão Bắc tông kia thoải mái dùng kiếm chặt đầu…

…

Nơi nào đó của động phủ, Lý Mộ nhìn hai yêu thi, ở dưới lá bùa hóa thành tro tàn, vẻ mặt lâm vào trầm ngâm.

Nơi này sao có thể có yêu thi quỷ dị xuất hiện?

Cương thi tuy sống lâu hơn so với đại đa số chủng tộc, nhưng cũng tuyệt đối không có khả năng vượt qua ba ngàn năm, từ một khắc thi thể sinh ra linh trí đó, nó sẽ một lần nữa đi vào sinh tử luân hồi.

Hơn nữa những yêu thi này, nhìn qua cực kỳ cổ quái.

Thực lực của chúng nó rõ ràng không tầm thường, không kém gì phi cương cảnh giới thứ tư, nhưng cũng chưa sinh ra linh trí đơn giản như phi cương, dưới tình huống bình thường, đây là điều không có khả năng.

Trừ phi bọn họ ở trước khi chết, đã là cường giả cảnh giới thứ năm trở lên, di thể cường giả hóa thi, thực lực tự nhiên cũng không tầm thường.

Bọn họ ở trong động phủ này, luôn lấy hình thức thi thể tồn tại, đã tồn tại lâu tới ba ngàn năm.

Có lẽ là đám người Lý Mộ tiến vào, kích thích đến chúng nó, lúc này mới khiến bọn họ sinh ra thi biến, cũng chỉ có nguyên nhân này, mới có thể giải thích vì sao sẽ có yêu thi sống lâu ba ngàn năm.

Những thi thể này tuy đã muốn rất cổ xưa, nhưng thời gian bọn họ thi biến, chỉ có mấy nháy mắt ngắn ngủn.

Nếu chôn dưới những tấm bia đá này, đều là thi thể cường giả Yêu tộc ba ngàn năm trước, lại bởi vì bọn họ những người sống này ùa vào, tăng tốc quá trình thi biến, như vậy…

Lý Mộ nhìn tấm bia đá khác, quả nhiên nhìn thấy, toàn bộ tấm bia đá chung quanh đều bắt đầu kịch liệt chớp lên.

Hắn nhìn nhìn mọi người bên cạnh, trầm giọng nói: “Nơi đây cổ quái, mọi người cẩn thận dưới lòng đất!”

Từng bóng đen từ dưới tấm bia đá chui lên, thi khí nồng đậm, xen lẫn mùi mục nát, tựa như ngay cả sương mù chung

quanh cũng hòa tan một ít.

Một trưởng lão Phù Lục phái nhíu mày nói: “Yêu Hoàng động phủ, sao có thể có nhiều yêu thi như vậy?”

Lý Mộ lắc đầu nói: “Đừng để ý những thứ này nữa, giải quyết bọn nó trước, bằng không, lát nữa chúng nó sẽ càng tụ tập càng nhiều, dưới tình huống có thể sử dụng phù lục, cố gắng đừng tiêu hao pháp lực bản thân.”

“Vâng!”

Đệ tử Phù Lục phái cùng cung phụng trong triều nghe vậy, đều triển khai phù lục công kích.

Yêu thi trước mắt là phải tiêu diệt, nếu không bọn họ sẽ tiến thối lưỡng nan, cũng may những yêu thi này, không có thực lực, không có linh trí, giải quyết cực kỳ dễ dàng, đoàn người vẫn là đang lấy một loại tiết tấu thong thả, đang lục tục đẩy mạnh về phía trước.

Ở trong quá trình tiến lên, Lý Mộ cũng phát hiện, sương mù chung quanh bọn họ, ở trong quay cuồng bất định truyền đến từng trận pháp lực dao động, hiển nhiên, người khác nơi này, hẳn là cũng đang giao phong với yêu thi.

Lý Mộ từng cẩn thận quan sát những yêu thi này, trong lòng dần dần hiện ra một mảng câu hỏi.

Nhìn từ thực lực những yêu thi này, chủ nhân chúng nó, lúc còn sống hẳn cũng là cường giả Yêu tộc một thế hệ.

Nếu những cường giả này, là vì bất ngờ tử vong, như vậy thi thể bọn họ, tỷ lệ đại khái là sẽ không lưu lại.

Dưới tình huống bình thường, chỉ có tuổi thọ đoạn tuyệt, mới có thể lưu lại thi thể.

Nhưng nhìn từ bề ngoài những yêu thi này, bọn họ đều không phải vì tuổi thọ đoạn tuyệt mà chết, những yêu thi này thân thể kiên cường dẻo dai, đều là còn đang tráng niên, chính là lúc thực lực đỉnh phong, sao đều chết ở một chỗ vậy?

Lý Mộ nhìn yêu thi còn đang trào ra, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một ý niệm.

Chẳng lẽ, bọn họ đều là vật bồi táng của Bạch Đế?

Hết chương 651.

Chương 652. Vùng đất yêu thi (2)

Yêu Hoàng Bạch Đế sau khi chết, yêu binh yêu tướng dưới trướng cùng nhau tuẫn táng, chỉ có khả năng này, mới có thể giải thích, vì sao nơi này sẽ có nhiều mộ bia như thế, bày chỉnh tề ở nơi này.

Khi trong lòng Lý Mộ nghĩ những thứ này, bên tai truyền đến thanh âm của các cung phụng cùng trưởng lão.

"Phù lục dùng hết rồi."

"Của ta cũng hết rồi."

"Nơi này sao có nhiều yêu thi như vậy…"

…

Động phủ này ngăn cách với bên ngoài ba ngàn năm, không có bất cứ linh khí nào cung ứng, sau khi bùa dùng hết, cũng chỉ có thể tiêu hao pháp lực. Bất cứ tu hành giả sáng suốt nào, đều sẽ không ở dưới tình huống pháp lực không thể được bổ sung, khi nguy cơ còn chưa giải trừ, liền mang pháp lực dùng hết, cái đó và tìm chết không có gì khác nhau.

Lý Mộ mang linh ngọc cùng phù lục trong hồ thiên không gian của mình tất cả đều lấy ra, chia cho mọi người, nói: "Mọi người dùng bùa trước, sau khi bùa dùng hết, lại dùng pháp lực, nhớ rõ dùng linh ngọc khôi phục pháp lực mọi lúc…"

Nhìn nhìn nhẫn hồ thiên của mình, lại nhìn nhìn động phủ hồ thiên của người khác, Lý Mộ mới khắc sâu nhận thức được, cái gì gọi là chênh lệch.

Nhẫn trữ vật Bạch Yêu Vương tặng hắn, chỉ có kích cỡ một căn phòng, một người ở cũng tỏ ra chật chội, động phủ này của Yêu Hoàng Bạch Đế, đã không thể dùng biệt thự hoặc là hào trạch để hình dung, đây là hồ thiên thế giới thật sự.

Trong lúc suy nghĩ, lại có một tấm bia đá bên dưới toát ra yêu thi, Lý Mộ tùy tay một đạo lôi phù, mang nó bổ thành tro bụi.

Mấy người dựa theo hạc giấy chỉ dẫn, một đường tiến lên, không biết chém giết bao nhiêu yêu thi.

Tuy càng đi về phía trước, tấm bia đá trên mặt đất liền càng ít, yêu thi cũng càng ít, nhưng thực lực yêu thi gặp được lại càng lúc càng mạnh, từ cảnh giới thứ tư sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ, đến vừa rồi, đã có yêu thi cảnh giới thứ năm sơ kỳ xuất hiện.

Sau khi ngã xuống, thi thể vừa mới thi biến, đã có thực lực cảnh giới thứ năm sơ kỳ, như vậy tu vi lúc còn sống của chủ nhân thi thể, ít nhất cũng có cảnh giới thứ sáu.

Cường giả cảnh giới thứ sáu, ở thế giới hiện nay, đã tính là tồn tại quát tháo một phương, vậy mà cũng sẽ trở thành vật tuẫn táng của người khác, thật sự là đảo điên nhận biết của Lý Mộ.

Cũng may loại yêu thi cấp bậc này cũng không nhiều, hơn nữa đều không có linh trí, thực lực so với tu hành giả cùng cấp yếu hơn rất nhiều.

Dù vậy, một đường đi tới, phù lục cùng linh ngọc trong tay đoàn người cũng tiêu hao tám chín phần mười. Trước khi tiến vào động phủ Bạch Đế, không có ai nghĩ đến, đoạn đường đầu tiên sau khi tiến vào động phủ, bọn họ cũng đi gian nan như thế.

Cho đến khi chung quanh không có tấm bia đá xuất hiện, cũng không có yêu thi nhảy ra, đoàn người mới phát hiện, bọn họ đi tới trên một chỗ quảng trường rộng lớn.

Bọn họ giẫm dưới chân, không là đất nữa, mà là bề mặt linh ngọc trong suốt lấp lánh.

Chẳng qua, trong linh ngọc trải trên mặt đất lại không có chút linh khí.

Linh khí trong linh ngọc, nếu là bị tu hành giả chủ động tăng tốc hấp thu, cả khối linh ngọc, cũng sẽ ở một cái chớp mắt linh khí hao hết đó hóa thành bột phấn.

Chỉ có ở dưới tình huống mặc kệ linh khí chậm rãi lan tỏa, mới có thể hình thành đá linh ngọc hoàn chỉnh.

Không khó tưởng tượng, ở ba ngàn năm trước, linh ngọc trải ở nơi này, hẳn là còn ẩn chứa linh khí bên trong, chỉ là theo thời gian trôi qua, linh khí ẩn chứa trong đó, tất cả đều tràn ra ngoài rồi.

Linh ngọc là vật tụ linh, tụ linh khí bên ngoài ở trong đó, nhưng khi bên ngoài không có linh khí, linh khí trong linh ngọc cũng không cách nào bảo tồn, sẽ dần dần phiêu tán ra bên ngoài.

Chỉ là loại lan tràn này, tốc độ cực chậm, linh khí trong một khối linh ngọc hoàn toàn tan hết, cần mấy trăm năm hơn một ngàn năm.

Những linh ngọc không có linh khí này, cũng nói lên nơi đây, đã trải qua năm tháng dài lâu…

Sương mù của quảng trường, so với ngoài quảng trường loãng hơn không ít, mọi người đã có thể nhìn thấy tình hình ngoài trăm bước, phương hướng nào đó, sương mù quay cuồng một trận, mấy bóng người từ trong đó đi ra.

Mười người bọn Huyễn Cơ, tỏ ra có chút chật vật.

Bọn họ ai cũng sắc mặt trắng bệch, trên người có vết thương, một nam tử bộ dạng tuấn tú trong đó càng mất đi một chân, nhìn qua rất thê thảm.

Huyễn Cơ không ngờ, Lý Mộ so với các nàng trước một bước đến nơi đây, sau khi khẽ biến sắc, giữ khoảng cách nhất định với bọn họ, ngồi xếp bằng ở trên mặt đất, lấy ra hai khối linh ngọc, nắm ở lòng bàn tay, ngồi xuống điều tức.

Không bao lâu, trong sương mù, lại có bóng người đi ra.

Năm người của Huyền tông sau khi đi đến trên quảng trường, hướng đám người Lý Mộ mỉm cười, cũng tìm một chỗ, tay cầm linh ngọc, khôi phục pháp lực.

Ngay sau đó, trưởng lão Nam tông, Bắc tông, Đan Đỉnh, Linh Trận hai phái cũng đến chỗ quảng trường này.

Theo sát sau bọn họ, là Quỷ tông cùng Yêu tông, Yêu tông vào năm người, đến nơi này, chỉ có bốn người, trong đó còn có một người cụt tay, một người gãy chân.

Quỷ tông nhân số tuy không thiếu, nhưng thân thể so với lúc tiến vào hư ảo không ít, một người trong đó, khi tiến vào còn là cảnh giới thứ năm, đi đến nơi đây, khí tức trên người, chỉ có khoảng cảnh giới thứ tư.

Đến cuối cùng, là bốn vị thủ hạ yêu vương.

Thủ hạ Xà Vương năm người, chỉ còn lại có bốn.

Thủ hạ Hùng Vương, năm người trái lại đều có mặt, nhưng một yêu mất cánh tay, trước ngực một yêu, vết thương sâu có thể thấy được xương, ba người khác, trên thân cũng khắp nơi nhuốm máu, máu miệng vết thương chảy ra, đều là màu đen.

Dưới trướng Báo Vương cùng Lang Vương, năm người đều chỉ còn lại có ba người, chỉ một đoạn đường người này, liền có thể nhìn ra các phương thế lực thực lực chênh lệch.

Đạo môn lục tông, khi xuyên qua vùng đất yêu thi, căn bản không có bất cứ tổn thương gì, ma đạo chỉ tổn hại một yêu, dưới trướng bốn đại yêu vương, là tổn thất thê thảm nặng nề.

Không biết khi nào, sương mù trên quảng trường lại tan đi một ít, tầm mắt mọi người đều nhìn về phía trước.

Trong sương mù thưa thớt, một cung điện rộng rãi vô cùng sừng sững ở trung ương quảng trường.

Thẳng đến giờ phút này, mọi người mới ý thức được, chỗ bọn họ, là một quảng trường trước điện.

Huyễn Cơ nhìn cung điện kia, lẩm bẩm: “Yêu Hoàng cung…”

Đỉnh đầu Lý Mộ, con hạc giấy đó đập cánh, chậm rãi hướng cung điện bay đi, cuối cùng dừng ở trên bậc đá trước cung điện.

Toàn bộ trang sách đạo trên đời này đều đến từ《Đạo Kinh》, lá bùa Huyền Cơ Tử cho hắn, ẩn chứa một luồng khí tức trang sách đạo, có thể cảm ứng được vị trí trang sách đạo khác, hiển nhiên, một trang sách đạo Yêu Hoàng Bạch Đế từng có được kia ngay tại bên trong cung điện này.

Hết chương 652.

Chương 653. Tranh bảo vật (1)

Một vị trưởng lão Bắc tông, kim đồng hồ la bàn trong tay rung động vài cái, cũng chỉ hướng về phía tòa cung điện kia.

Đám người Ma Tông, cùng với thủ hạ các đại yêu vương, nhìn cung điện trong đám sương, trong mắt cũng đều có ánh sáng lạ lóe lên.

Mọi người đều rất rõ, mục tiêu lần này của bọn họ, ngay tại bên trong cung điện này.

Nhưng không có một ai hành động thiếu suy nghĩ.

Một đoạn thời gian ngắn ngủn đi đến trước quảng trường này, bọn họ đã tổn thất thê thảm nặng nề, ai biết trong Yêu Hoàng cung này còn có nguy hiểm gì khác không, không có ai nguyện ý bước ra bước thứ nhất.

Có động tác trước hết là Linh Trận phái. Trưởng lão đạo môn lục tông, ở trong chiến đấu với đàn yêu thi, tuy tiêu hao không ít, nhưng thực lực chỉnh thể đều được bảo tồn trăm phần trăm, đây cũng là nội tình đạo môn lục tông khác với yêu vương cùng ma đạo.

Trên thực tế, bất cứ một tông môn nào trong sáu tông, đều có thể dễ dàng tiêu diệt một phân tông nào đó của ma đạo, nhưng so với toàn bộ ma đạo, lại xa xa không bằng.

Mà sáu tông liên thủ, tuy năng lực áp đảo ma đạo, lại thừa nhận không nổi tổn thất để tiêu diệt bọn họ.

Tác dụng của cường giả cảnh giới thứ bảy không khác gì đạn hạt nhân, ma đạo, đạo môn, triều đình, phật môn, đều là nước lớn có đạn hạt nhân, mặc kệ giữa các phương có thù sâu hận lớn cỡ nào, cũng sẽ không dễ dàng quấy động chiến tranh thượng tam cảnh.

Nếu không thể tính chất một lần khống chế hoặc tiêu diệt toàn bộ cường giả cảnh giới thứ bảy của đối phương, thì phải làm tốt chuẩn bị cùng nhau hủy diệt.

Theo Linh Trận phái hành động, các thế lực sau khi châm chước, cũng theo phía sau bọn họ, chậm rãi tiếp cận đại điện.

Tuy ai cũng không muốn xung phong, nhưng đứng ở chỗ này, bảo vật cũng sẽ không tự mình từ Yêu Hoàng cung bay ra, đến lúc đó, Linh Trận phái ăn thịt, bọn họ ngay cả canh cũng không húp được.

Linh Trận phái không có cố kỵ, ít nhất nói lên, nơi đây không có trận pháp tồn tại, bọn họ cũng không muốn vừa mới thoát ly miệng yêu thi, lại bị vây ở trong trận.

Lý Mộ dẫn dắt cung phụng triều đình cùng đệ tử Phù Lục phái, cũng chưa đi ở phía trước, hắn luôn cảm thấy có chỗ nào không quá thích hợp.

Vô luận là sương mù động phủ Yêu Hoàng, bốn phía Yêu Hoàng cung, từng dãy tấm bia đá chỉnh tề kia, hay là dưới tấm bia đá, cường giả cổ Yêu tộc tử vong không bình thường, sau lưng đủ loại sự kiện, đều lộ ra quỷ dị.

Theo mọi người đến gần Yêu Hoàng cung, một tầng sương mù mỏng manh trên quảng trường dần dần không ảnh hưởng tầm mắt.

Toàn cảnh Yêu Hoàng cung hiện ra ở trước mắt mọi người.

Đây là một tòa cung điện tráng lệ, luận diện tích, so ra kém hoàng cung Đại Chu, nhưng chỉ tòa cung điện này mà nói, so với bất cứ tòa cung điện của hoàng cung cũng xa hoa hơn.

Ở ngoài cung điện, trên mấy cây cột bạch ngọc khắc rất nhiều phù điêu, nội dung phù điêu hiện ra, là tình hình trăm yêu thăm viếng Yêu Hoàng cung.

Ba ngàn năm trước, Yêu Hoàng Bạch Đế, là chí tôn trong yêu danh xứng với thực.

Dưới trướng hắn yêu binh vô số, lại có mười đại yêu vương, bọn họ đều là cường giả thượng tam cảnh.

Đó là thời điểm Yêu tộc thực lực cường đại nhất trong vạn năm qua, cường đại đến mức Nhân tộc cũng phải tạm lánh mũi nhọn.

Trước Yêu Hoàng cung sừng sững một pho tượng thật lớn.

Pho tượng cao khoảng ba trượng, là một nam tử trung niên uy mãnh, hắn đứng ở trước Yêu Hoàng cung, nhìn xuống toàn bộ quảng trường, trên người tràn ngập khí thế ngạo nghễ nhìn thiên hạ, chỉ là một pho tượng, cũng sẽ khiến từ đáy lòng sinh ra ý thần phục.

Trưởng lão sáu tông và người trong ma đạo còn đỡ, thủ hạ bốn đại yêu vương, sắc mặt đều tái nhợt, cúi đầu, trên mặt hiện ra nét thần phục, ở trước mặt hoàng giả Yêu tộc ngày xưa, bọn họ không sinh ra nổi bất cứ tâm tư phản kháng nào cả.

Lý Mộ nhìn tượng Yêu Hoàng, trong lòng chỉ có cảm khái.

Mặc kệ chủ nhân của nó cường đại như thế nào, cũng đánh không lại năm tháng xâm nhập, ba ngàn năm trôi qua, tồn tại cường đại nữa, cũng tránh không được bụi về bụi, đất về đất.

Trong tiềm thức Lý Mộ luôn cảm thấy ba ngàn năm rất ngắn, nhưng cẩn thận ngẫm lại, văn minh Trung Hoa cũng mới năm ngàn năm, ba ngàn năm trước, trên Trung Hoa đại địa còn là Tây Chu, khi đó, Vũ Vương vừa mới phạt Trụ…

Nhất thời, Lý Mộ liền cảm thấy, Yêu Hoàng cung trước mắt, một đợt khí tức phong cách cổ xưa đập vào mặt…

Yêu Hoàng cung, cửa cung mở rộng.

Mọi người cuối cùng dừng bước ở trước cửa cung, chưa vội đi vào.

Yêu Hoàng cung nếu đóng chặt cửa, bọn họ có lẽ sẽ không chút do dự phá cửa mà vào, nhưng mọi người đều biết, Yêu Hoàng trước khi tuổi thọ đoạn tuyệt, là mang động phủ mình mở ra coi là mộ huyệt, nào có ai mở ra mộ huyệt của mình, hoan nghênh người khác tiến vào?

Thẳng đến lúc bọn họ chú ý tới, trước Yêu Hoàng cung dựng một tấm bia đá.

Ba ngàn năm, linh ngọc sẽ mất đi linh khí, đan dược sẽ xói mòn dược lực, pháp bảo cũng sẽ mất hết linh tính, nhưng đá, lại vẫn là đá.

Trên tấm bia đá có khắc văn tự, nhưng vẫn là văn tự Yêu tộc, Lý Mộ không nhận ra.

Huyễn Cơ nhìn quét những văn tự đó một cái, trong mắt lộ ra nét vui mừng, nhưng chưa mở miệng.

Một hùng yêu, thì nhịn không được lẩm bẩm: "Cả đời ta tu hành hơn ba trăm năm, du lịch hết mười châu ba đảo, được thiên thư, được linh mạch, thành thiên yêu chi thân, nhất thống Yêu tộc, tranh phong với sáu phái, hiếm có địch thủ, lại chung quy đánh không lại thiên đạo, không thể tu trường sinh…"

Lục phái trưởng lão đứng ở trước Yêu Hoàng cung rộng lớn, nghe di ngôn của cường giả một thế hệ, trên mặt đều toát ra nét mờ mịt.

Ngay cả chí cường giả cảnh giới thứ chín, tuổi thọ cũng mới chỉ hơn ba trăm năm.

Bọn họ hôm nay, chỉ là cảnh giới thứ năm, nếu trong mấy chục năm không thể thăng cấp cảnh giới thứ bảy, bọn họ cũng giống với phàm nhân bình thường, cuối cùng chỉ còn lại có một ụ đất vàng.

Chí cường giả cảnh giới thứ chín còn như thế, bọn họ những người này, tu hành lại là tu cái gì?

Bọn họ rời xa thế tục, bế quan gian khổ tu hành, lại có ý nghĩa gì?

Không chỉ có trưởng lão sáu tông, ngay cả ma đạo cùng Yêu tộc ở đây, ở sau khi nghe được những lời này, trên mặt cũng hiện ra nét mờ mịt nồng đậm.

Đối với Lý Mộ mà nói, trường sinh tất nhiên tốt, nhưng nếu không thể trường sinh, cùng người âu yếm đầu ấp má kề, bạch đầu giai lão, cũng là cuộc đời viên mãn, đối với một người trưởng thành thế giới không thể tu hành mà nói, đây là giác ngộ mỗi người đều phải có.

Cảm nhận được tâm tình trưởng lão sáu phái bỗng nhiên trầm thấp, Lý Mộ trầm giọng nói: "Các ngươi tu đạo của các ngươi, quản người khác làm gì!"

Ở dưới việc hắn cố ý dùng pháp lực thêm vào, một tiếng quát khẽ này, trực tiếp nổ vang ở bên tai mọi người.

Hết chương 653.

Chương 654. Tranh bảo vật (2)

Trưởng lão sáu tông thân thể run lên, ánh mắt nhanh chóng tỉnh táo.

Sau khi lấy lại tinh thần, trong lòng bọn họ là nghĩ lại mà còn sợ.

Ngay tại vừa rồi, bọn họ thiếu chút nữa bị cảm khái trước khi chết của Bạch Đế rối loạn tâm thần.

Tu hành khó nhất là tu tâm, một khi bọn họ đạo tâm thất thủ, tâm ma rất dễ thừa sơ hở mà vào, đến lúc đó, tu vi đình trệ cùng rút lui cũng là nhẹ, một khi bị tâm ma khống chế, vô cùng có khả năng sẽ đánh mất thần trí, trở thành con rối của tâm ma.

Đến lúc đó, kết quả duy nhất của bọn họ, chính là bị đồng môn xử lý, để tránh làm hại nhân gian.

Bao gồm đệ tử Phù Lục phái ở trong, trưởng lão sáu phái khom người hướng hắn khom mình hành lễ, cảm kích nói: "Đa tạ sư thúc!"

Nếu nói ở trước đó, bọn họ đối với vị sư thúc trẻ tuổi này của Phù Lục phái, trong lòng còn có không phục, vừa rồi một tiếng hét lớn đó, đã khiến bọn họ mang vị sư thúc trẻ tuổi này hoàn toàn coi là sư môn trưởng bối.

Ở lúc bọn họ tu hành gặp được vấn đề, chiếu sáng phương hướng cho bọn họ, đây chính là việc sư môn trưởng bối mới có thể làm.

Hắn vừa rồi câu nói kia, như thể hồ quán đỉnh, đánh thức bọn họ đang sinh ra mê mang.

Mấy cung phụng trong triều cũng kinh hãi toát ra mồ hôi lạnh, khom người nói: "Đa tạ Lý đại nhân."

Thủ hạ bốn đại yêu vương đều hướng Lý Mộ ôm quyền, chỉ có một cánh tay, không thể ôm quyền, cũng hướng hắn khom mình hành lễ.

Ân nhắc nhở tu hành, chính là ân lớn. Mặc dù bọn họ là Yêu tộc, cũng hiểu được đạo lý này.

Huyễn Cơ phục hồi tinh thần lại sững sờ nhìn Lý Mộ, ánh mắt trở nên có chút phức tạp.

Đứng ở trước động phủ cường giả Yêu tộc ba ngàn năm trước, nghe vị cường giả cảnh giới thứ chín này cảm thán trước khi chết, ngay cả nàng, cũng bị nhiễu loạn nỗi lòng, nếu không có người đánh thức, đường tu hành của nàng về sau sẽ chịu ảnh hưởng rất lớn.

Khiến nàng rối rắm là, nàng cùng Lý Mộ rõ ràng là kẻ thù, nhưng Lý Mộ vừa rồi lại có ân lớn với nàng, chỉ báo thù không báo ân không phải truyền thống của thiên hồ nhất tộc bọn họ, nhưng nàng nên vừa báo thù vừa báo ân như thế nào?

Huyễn Cơ cuối cùng khẽ cắn môi, thiên hồ nhất tộc ân oán rõ ràng, mọi việc đều phải có thứ tự đến trước và sau, cho dù là muốn báo ân, vậy cũng là chuyện sau khi nàng báo thù xong.

Sau khi tất cả mọi người đều khôi phục tâm thần, Lý Mộ tiếp tục nhìn phía tên hùng yêu kia, nói: “Yêu Hoàng còn nói gì?”

Hùng yêu đó còn chưa mở miệng, Huyễn Cơ liền cướp lời: “Yêu Hoàng nói, sau khi hắn chết, bảo vật Yêu Hoàng cung, cùng với một tờ thiên thư kia, để lại cho người có duyên tiến vào động phủ, hy vọng người có duyên nhận được truyền thừa của hắn, có thể một lần nữa chấn hưng Yêu tộc…”

Lý Mộ nhìn nàng, hỏi: “Thật sao?”

Huyễn Cơ lạnh lùng nhìn hắn, nói: “Ta vì sao phải gạt ngươi?”

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: “Ta không tin.”

Hắn nhìn về phía tên hùng yêu kia, lại hỏi: “Yêu Hoàng còn nói gì?”

Hùng yêu đó nói: “Nàng nói không sai, Yêu Hoàng đã chết, hắn mang Yêu Hoàng cung, cùng bảo vật bên trong, để lại cho người có duyên sau này…”

Đến tận đây, Yêu Hoàng cung sở dĩ không đóng cửa, cũng có giải thích rồi.

Yêu Hoàng mặc dù là chết, trong lòng cũng nhớ Yêu tộc, để lại Yêu Hoàng cung cho hậu nhân, nhất thời khiến toàn bộ Yêu tộc ở đây, trong lòng dâng lên sự kính trọng.

Đây mới là yêu trung chi hoàng thật sự.

Lý Mộ nhìn tấm bia đá này, sinh ra nghi hoặc.

Nếu Bạch Đế muốn mang yêu thống của hắn truyền thừa xuống, vì sao không ở lúc ấy đã truyền thừa, mà là phải đợi ba ngàn năm?

Cái này về tình về lý, đều nói không thông.

Nhưng, xem một đám yêu vật kia nhìn Yêu Hoàng cung, ánh mắt sùng kính, bộ dáng chỉ thiếu quỳ lạy khấu tạ, Lý Mộ cũng vẫn chưa đưa ra nghi ngờ.

Hắn cũng không trông cậy vào những yêu vật đầu óc đơn giản này có thể nghĩ thông những việc này.

Hắn chỉ là ở trong lòng tăng lên thêm vài phần đề phòng.

Huyễn Cơ đi đến phía trước tấm bia đá, nhìn đám người Lý Mộ, nói: “Các ngươi không thể vào.”

Lý Mộ liếc nàng một cái, hỏi: “Vì sao?”

Huyễn Cơ ưỡn ngực, đúng lý hợp tình nói: “Ngươi không thấy trên tấm bia đá này viết sao, Yêu Hoàng muốn mang Yêu Hoàng cung truyền cho Yêu tộc, nhân loại các ngươi đến xem náo nhiệt cái gì?”

Lý Mộ khoanh hai tay, nói: “Dù sao chúng ta lại không biết yêu văn, nói không chừng là các ngươi thông đồng gạt chúng ta, hơn nữa, nhân yêu đều là sinh linh trong thiên địa, người là mẹ người sinh, yêu cũng là mẹ yêu sinh, mọi người ai cũng không cao quý hơn ai, dựa vào cái gì các ngươi có thể đi vào, chúng ta không thể vào?”

Huyễn Cơ môi giật giật, bị Lý Mộ nói cho nhất thời không nói nên lời.

Thật ra từ đáy lòng mà nói, nàng vẫn là rất thích câu này Lý Mộ nói.

Nhân tộc là vạn vật linh trưởng, là chủng tộc cao quý nhất, tương đối mà nói, Yêu tộc là dị tộc cấp thấp trong mắt bọn họ, rất nhiều tu hành giả, nhằm vào Yêu tộc giết hại khắp nơi, lấy yêu hồn rút yêu phách, cũng không có bất cứ cảm giác tội lỗi gì.

Mặc dù là Yêu tộc, cũng không phủ nhận thân phận vạn linh chi trưởng của nhân loại.

Họ hao hết gian nan muốn tu thành hình người, biến thành bộ dáng nhân loại, chẳng phải vô hình ngầm thừa nhận đối với việc này?

Người là mẹ con người sinh, yêu cũng là mẹ của yêu sinh, mọi người ai cũng không cao quý hơn ai… , nàng vẫn là lần đầu tiên nghe được một nhân loại nói như vậy.

Nếu Lý Mộ không phải kẻ thù của nàng, cũng không tranh bảo tàng Yêu Hoàng với nàng, chỉ bằng câu này của hắn, nàng cũng muốn trở thành bạn với hắn.

Đáng tiếc hắn là người của triều đình Đại Chu, họ nhất định chỉ có thể là kẻ địch.

Huyễn Cơ cười lạnh nói: “Yêu Hoàng truyền thừa, là cho Yêu tộc chúng ta, nhân loại các ngươi cũng đến cướp, còn biết xấu hổ hay không?”

Lý Mộ phản bác: “Yêu Hoàng nói là người có duyên, lại không phải yêu có duyên, các ngươi có mặt mũi gì đến tranh cướp?”

Huyễn Cơ nói: “Ngươi đây là già mồm át lẽ phải!”

Lý Mộ phất phất tay, nói: “Cái gì cũng đừng nói nữa, không bằng đánh một trận đi, ai thắng người đó đi vào…”

Lý Mộ và Huyễn Cơ tranh cãi, phát hiện thủ hạ Yêu tông cùng bốn đại yêu vương đã đi vào Yêu Hoàng cung.

Những yêu vật chết tiệt này không để ý võ đức, Lý Mộ cùng Huyễn Cơ liếc nhau, ở ngay sau đó đạt thành ăn ý.

Hừ!

Hừ!

Hai người đồng thời hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi, dẫn dắt người của mình đi vào.

Cùng lúc đó, Yêu Hoàng cung, trong đại điện tầng thứ nhất, những Yêu tộc kia vừa mới đi vào, gần như là cùng lúc phát ra tiếng kinh hô.

"Khai Thức Đan giúp thú loại mở ra linh trí?"

"Tố Thai Đan làm bọn họ đúc thành yêu thể?"

"Hóa Hình Đan khiến thú loại Tố Thai sớm hóa hình?"

"Loại đan dược này, có thể tăng tỷ lệ yêu vật hóa hình ngưng đan…"

"Đây, đây là Phá Cảnh Đan có thể khiến yêu vật cảnh giới thứ năm bước vào cảnh giới thứ sáu…"

"Theo Yêu Hoàng ngã xuống, những đan dược này không phải đã sớm thất truyền sao?"

Hết chương 654.

Chương 655. Tranh bảo vật (3)

Ánh mắt của Lý Mộ nhìn phía trong điện, thấy được một hàng giá gỗ, trên giá gỗ, đặt những bình ngọc trong suốt lấp lánh.

Từ bên ngoài có thể nhìn thấy, trong bình ngọc có những viên đan dược, mặt ngoài đan dược còn có linh khí lưu chuyển.

Bất cứ đan dược nào, cũng không có khả năng bảo tồn ba ngàn năm, những đan dược này đến bây giờ còn chưa mất linh lực, nhất định là bởi vì những bình ngọc này, những bình đan trong suốt lấp lánh này, đã khóa chặt linh lực của đan dược.

Phía trước mỗi một bình đan, đều có văn tự Yêu tộc giới thiệu.

Lý Mộ tuy không biết văn tự Yêu tộc, nhưng nghe các yêu vật kia nghị luận, cũng đại khái rõ, tầm quan trọng của những đan dược này đối với Yêu tộc.

Từng dãy đan dược này, từ Khai Thức Đan đến Phá Cảnh Đan, có thể cung cấp một chuỗi phục vụ, ở trong mười mấy hoặc là hai mươi năm, tạo ra một lượng lớn cao thủ Yêu tộc, từ dã thú đến yêu vương cảnh giới thứ sáu, có lẽ chỉ cần ba mươi năm.

Loại tốc độ này, Đan Đỉnh phái cũng có thể làm được, nhưng độ khó luyện chế loại đan dược tương tự Phá Cảnh Đan này, không thua gì ở dưới tình huống không có Lý Mộ, để Phù Lục phái vẽ ra thánh giai phù lục.

Dù vậy, có thể sử dụng hai mươi năm thời gian, tạo nên một cường giả Yêu tộc cảnh giới thứ năm, cũng là tốc độ rất nhanh rồi.

Khó trách khi Bạch Đế là Yêu Hoàng, thực lực Yêu tộc cường đại như vậy, cuối cùng lại dần dần xuống dốc, ít nhất một bộ phương pháp luyện chế đan dược Yêu tộc tấn thăng này, hắn cũng chưa truyền xuống.

Trừ trưởng lão Đan Đỉnh phái, nhìn những đan dược này, mặt lộ vẻ hứng thú, người còn lại, chỉ là sau khi liếc một cái, liền không hề chú ý nữa.

Những đan dược này mạnh nữa, cũng là cho Yêu tộc dùng, thân thể nhân loại và Yêu tộc, xét đến cùng vẫn là có khác biệt, đan dược đại bổ của Yêu tộc, nhân loại ăn có lẽ sẽ mất mạng.

Nhưng đối với yêu loại ở đây mà nói, những đan dược này, có dụ hoặc trí mạng.

Yêu tộc nơi này, đều là cảnh giới thứ năm, có mấy con, thậm chí đã là cảnh giới thứ năm đỉnh phong.

Chỉ cần đạt được một viên Phá Cảnh Đan kia, sau khi trở về, liền có khả năng rất lớn tấn thăng cảnh giới thứ sáu, trở thành yêu vương một phương, yêu vật nào có thể ngăn được loại dụ hoặc này?

Đáng tiếc, Phá Cảnh Đan chỉ có một viên, Yêu tộc nơi này, lại cả thảy có hai mươi tên.

Một gã lang yêu tốc độ nhanh nhất, vươn móng vuốt, hướng thẳng bình đan Phá Cảnh Đan mà đi.

Trong hư không hiện lên mấy tia sáng lạnh, một cái vuốt hổ khác xuất hiện, mục tiêu không phải Phá Cảnh Đan, mà là phía sau lưng lang yêu kia.

Lang yêu bất ngờ không kịp đề phòng, sau lưng trúng một trảo, lập tức da tróc thịt bong, máu tươi điên cuồng phun ra, vết thương sâu có thể thấy được xương. Nó phát ra một tiếng tru lên, tức giận nhìn một hổ yêu của Yêu tông.

Hổ yêu kia tham lam liếm liếm giọt máu ở móng vuốt, nhếch miệng nói: “Hỏi cũng không hỏi chúng ta một tiếng, quá đáng rồi nhỉ?”

Lang yêu bị thương, cùng hai đồng bạn khác đứng chung một chỗ, phía sau hổ yêu, cũng có ba bóng người đứng ra.

Sau khi trải qua vùng đất yêu thi, lang yêu tổn thất hai vị, Yêu tông tổn thất một vị, chống lại Yêu tông, bọn họ cũng

không chiếm thượng phong, đồng thời, mấy yêu vật xà tộc, báo tộc, hùng tộc, cũng ở một bên như hổ rình mồi.

Phá Cảnh Đan, đối với toàn bộ yêu vật nơi này, đều có dụ hoặc trí mạng.

Hổ yêu đó nhìn quét bầy yêu, lạnh lùng nói: "Ai dám động vào viên đan dược này, chính là đối nghịch với Yêu tông ta, cùng Ma Tông!"

Hắn lấy Ma Tông áp chế chúng yêu, sải bước lao về phía giá gỗ Phá Cảnh Đan.

Nhưng, khi hắn vươn vuốt hổ, một cái roi, lại quấn ở trên cổ tay hắn.

Một xà yêu, tay cầm sợi roi dài, túm cánh tay hổ yêu, lạnh lùng nói: "Yêu quốc cũng không phải là địa bàn của Ma Tông, muốn đan này, không bằng lấy ra chút bản lãnh thật…"

Dứt lời, hắn nhìn về phía năm tên hùng yêu, nói: "Gấu chó, chúng ta cùng nhau lấy được đan dược này, sau khi ra ngoài, mặc kệ cuối cùng đan dược này thuộc về ai, đều phải cho một phe khác đủ bồi thường, ý tứ các ngươi thế nào?"

Năm tên hùng yêu không nói gì thêm, lại đứng ở cùng một chỗ với bốn xà yêu, tạm thời kết thành đồng minh.

Thấy vậy, lang yêu cùng báo yêu đều chỉ còn lại có ba con, cũng hiểu trong lòng mà không nói ra đứng sóng vai.

Một khắc nào đó, không biết là ai động thủ trước, Yêu tông, báo lang đồng minh, xà hùng đồng minh, vì tranh đoạt một viên Phá Cảnh Đan, hỗn chiến với nhau.

Những yêu vật này sử dụng thuận nhất, là nanh vuốt sắc bén của bọn họ, xà yêu nhất tộc, thì lấy yêu pháp và độc công làm chủ, làm cho cả tầng một đại điện chướng khí mù mịt.

Đám người Lý Mộ không có hứng thú đối với đan dược Yêu tộc tầng một, phi thân lên tầng thứ hai.

Yêu Hoàng cung tầng thứ hai đặt rất nhiều pháp bảo, thế mà cũng đều phong tồn ở trong hộp ngọc đặc chế, linh tính không giảm.

Ngoài ra, ở chỗ trung tâm nhất của tầng thứ hai, còn có một bình ngọc nho nhỏ.

Bình ngọc trống không một vật, tựa như cái gì cũng không có.

Nhưng mà, mặc kệ Huyễn Cơ, hay trưởng lão sáu tông, vừa mới bước vào tầng thứ hai, đã lao thẳng đến bình ngọc kia.

Cảm nhận được trong tai bỗng nhiên truyền đến tiếng ong ong, Lý Mộ ngẩng đầu, bình tĩnh nói: "Bình này ta muốn, ai đồng ý, ai phản đối?"

Hắn vừa dứt lời, thân thể trưởng lão sáu tông khựng lại, cuối cùng chậm rãi lui về.

Tay của Huyễn Cơ đã vươn ra, nghe được Lý Mộ nói, quay đầu nhìn hắn một cái, dậm mạnh chân, thu tay về, nghiến răng nói: "Bây giờ, ta không nợ ngươi cái gì…"

Lý Mộ biết, vừa rồi ở ngoài Yêu Hoàng cung, hắn xem như đã cứu Huyễn Cơ một lần.

Nhìn từ lời lẽ cùng hành vi của nàng, Huyễn Cơ rất có khả năng cũng là thiên hồ nhất tộc.

Cho nên, ân hô tỉnh ngoài điện, nàng không thể không báo.

Nhưng, nàng muốn dùng bình ngọc này, để đổi nàng ý niệm thông suốt, Lý Mộ là không có khả năng để nàng thực hiện được.

Thứ này vốn chính là của hắn, không cần nàng nhường.

Lý Mộ nhìn nàng, nói: "Ngươi có thể phản đối."

Trong mắt Huyễn Cơ hiện ra nét giận dữ, đoạt lấy bình ngọc đó.

Lý Mộ khoanh hai tay, nói với trưởng lão sáu tông và cung phụng trong triều: "Đoạt cho ta…"

Huyễn Cơ trong tay cầm bình ngọc, chín tên Mị Tông Huyễn Tông bảo vệ ở bên cạnh nàng.

Một bên của Lý Mộ, bốn cung phụng trong triều cùng năm đệ tử Phù Lục phái đã hướng hai bên bọc đánh, trưởng lão

năm tông sau khi nhìn nhau, cũng rất nhanh có quyết định, ánh mắt nhìn phía Huyễn Cơ, phe Huyễn Cơ, áp lực tăng gấp bội.

Tính cả bản thân Huyễn Cơ ở bên trong, các nàng nơi này, cũng mới chỉ có mười người.

Mà đối diện, cộng thêm cung phụng Đại Chu, cả thảy ba mươi lăm người, thực lực hai bên cách xa, ngay cả đánh cũng không có cách nào đánh.

Hết chương 655.

Chương 656. Hỗn chiến, kinh nghi

Lý Mộ nhìn Huyễn Cơ, khuyên giải an ủi: “Ngươi xem, người của chúng ta nhiều hơn so với các ngươi, thực đánh nhau, các ngươi khẳng định phải chết mấy người, đến lúc đó, đồ trong tay ngươi vẫn là không giữ được, không bằng ngươi bây giờ cho ta, mọi người không cần động thủ, các ngươi chẳng phải là kiếm được miễn phí mấy cái mạng?”

Trên mặt Mị Tông cùng Huyễn Tông chín người lộ ra nét do dự, tuy điều Lý Mộ nói rất vô sỉ, nhưng lại là sự thật.

Cho hắn, cái bình ngọc này sẽ rơi vào trong tay của hắn.

Không cho hắn, những người này sau khi giết bọn họ, bình ngọc vẫn sẽ rơi vào trong tay hắn.

Kết cục đã định sẵn, vì sao không trực tiếp cho hắn?

Huyễn Cơ mặt âm trầm, ném bình ngọc cho Lý Mộ, hầu như nghiến muốn vỡ hàm răng trắng, oán hận nói: “Ngươi thật không phải là người!”

Lý Mộ trước thu bình ngọc lại, sau đó mới nhìn nàng, lắc đầu nói: “Hai chúng ta, rốt cuộc ai không phải người, ta không rõ, chính ngươi chẳng lẽ không rõ sao?”

Huyễn Cơ tức quá, dứt khoát không nói chuyện với Lý Mộ, nghiến răng nói: “Đi mang lũ không có đầu óc kia gọi lên!”

Hai người xuống tầng thứ nhất, rất nhanh, thủ hạ Yêu tông cùng yêu vương liền bay lên.

Nhìn thấy Phá Cảnh Đan, bọn họ như là mèo ngửi thấy mùi tanh, lại quên mục đích thật sự bọn họ tiến vào động phủ Yêu Hoàng.

Một tờ thiên thư kia, so với Phá Cảnh Đan quan trọng hơn nhiều.

Chúng nó lúc này, so với sau khi bị yêu thi công kích, còn chật vật hơn.

Ba con lang yêu, một con trong đó đã mất đi thân thể, chỉ còn yêu hồn, báo tộc ba yêu, cũng có một yêu mất đi thân thể.

Khác với nhân loại tu nguyên thần, yêu vật mất đi thân thể, thực lực sẽ giảm mạnh, cơ bản tương đương với phế đi.

Bốn con xà yêu, có hai con bị đánh trở về nguyên hình, cái đuôi không thể biến ảo thành đôi chân, năm con hùng yêu, cũng có hai con, chỉ có thể lấy hình thái gấu khổng lồ tồn tại, về phần Yêu tông bốn yêu, có một tên hóa thành mãnh hổ mắt xếch trán trắng, ba yêu khác, vết thương trên thân rất nhiều, khí tức uể oải.

Chúng yêu ở trong lòng nói cho bản thân, thiên thư quan trọng hơn Phá Cảnh Đan, ánh mắt xoay chuyển, khi nhìn thấy pháp bảo Yêu tộc ở tầng thứ hai Yêu Hoàng điện, bọn họ lại mắt phóng tinh quang, nóng lòng muốn thử…

Lý Mộ lắc lắc đầu, chẳng trách trong ma đạo mười tông, Yêu tông là một cái bị người ta xem thường nhất, bọn họ dù sao không phải nhân loại, có đôi khi làm việc, chỉ theo bản năng loài thú.

Nếu tiếp xúc với nhân loại nhiều một chút, loại tình huống này còn có thể xảy ra thay đổi, nếu là luôn ở Yêu quốc, lấy tư duy dã thú yêu vật sinh sống, so sánh với Huyễn Cơ loại hồ ly giảo hoạt này, thật là thiếu đầu óc…

Huyễn Cơ nhìn ánh mắt xanh lét của đám yêu, vẻ mặt cũng có chút bất đắc dĩ, lập tức nói: “Đừng nhìn nữa, đi tầng ba!”

Nếu là không có Lý Mộ cùng đạo môn lục tông, từ trong tay những yêu vật này lấy được bảo tàng, là quá dễ dàng.

Trước mắt, nàng phải mượn dùng lực lượng của bọn họ, chống lại Lý Mộ và đạo môn lục tông.

Một lời bừng tỉnh yêu trong mộng, chư yêu bị Huyễn Cơ đánh thức, theo nàng bay về phía Yêu Hoàng cung tầng thứ ba.

Tầng thứ ba là tầng đỉnh Yêu Hoàng cung, lúc trước lá bùa chỉ, hẳn chính là nơi này.

Khác với hai tầng trước, Yêu Hoàng cung tầng thứ ba, chỉ có một cái bục bạch ngọc chế thành.

Đài ngọc đó cao hơn nửa người, một trang sách Lý Mộ quen thuộc lơ lửng ở phía trên đài ngọc.

Một cái chớp mắt nhìn thấy trang sách kia, không ít người mặt lộ vẻ khát vọng, nhưng lại chưa có một ai có hành động.

Mục tiêu tất cả mọi người nơi này, đều là một trang thiên thư này, kẻ động thủ trước nhất, nhất định sẽ trở thành bia ngắm chung.

Bởi vậy, ở một cái chớp mắt nhìn thấy bảo vật này, nơi đây ngược lại an tĩnh xuống.

Sau yên lặng ngắn ngủi, Huyễn Cơ bỗng nhìn về phía các Yêu tộc kia, nói: "Các vị, nơi này là động phủ Yêu Hoàng, thiên thư này cũng là thiên thư của Yêu tộc, không thể rơi vào tay Nhân tộc. Sau khi liên thủ đoạt được một trang thiên thư này, chúng ta có thể cùng nhau tìm hiểu."

Huyễn Cơ vừa dứt lời, đám yêu lâm vào suy tư.

Có đạo môn lục tông, chúng nó căn bản không có khả năng cướp được thiên thư.

Nếu là bị Yêu tông đạt được, có lẽ còn có thể có cơ hội tìm hiểu, nếu rơi vào tay Nhân tộc, chúng nó liền vĩnh viễn mất đi trang thiên thư này.

Giờ khắc này, thế lực đại biểu ích lợi khác nhau, chưa thảo luận, đã đạt thành nhất trí.

Từ đó, trong Yêu Hoàng cung, hoàn toàn chia làm hai thế lực.

Một cái là đạo môn lục tông lấy Lý Mộ cầm đầu, một cái khác, là liên minh ma đạo tứ tông và bốn đại yêu vương.

Vốn hai bên thế lực ngang nhau, trưởng lão đạo môn lục tông thực lực cá thể cường đại, liên minh ma đạo cùng yêu vương nhân số đông đảo.

Nhưng trải qua đám yêu thi kia công kích, bọn họ thực lực tổn hao nhiều, thật sự tử đấu, sợ không phải đối thủ của phe Lý Mộ.

Nhưng việc đã đến nước này, bọn họ không có lựa chọn nào khác.

Những yêu vật này sẽ liên minh, không ra ngoài Lý Mộ dự liệu, dù sao, Yêu Hoàng là hoàng của Yêu tộc, trên trang sách đạo kia ghi lại, cũng là đạo tu hành của Yêu tộc.

Triều đình và đạo môn, đối với bọn họ mà nói, đều là cường đạo, là tới cướp đoạt thứ thuộc về Yêu tộc.

Nhưng một lần này, Lý Mộ không muốn làm cường đạo cũng không có cách nào.

Dù sao, nếu trang sách đạo này bị Yêu tộc đạt được, hoặc là rơi vào tay Ma Tông, bồi dưỡng ra cho bọn họ càng nhiều cường giả, tương lai không lâu, bọn họ sẽ trở thành mối họa trong lòng Đại Chu.

Như vậy, giấc mộng bình Yêu quốc, diệt Ma Tông của Lý Mộ, liền phải kéo dài thời hạn vô hạn.

Yêu tộc cùng Ma Tông không muốn để bọn họ đạt được thiên thư, bọn họ cũng không muốn cho Yêu tộc và Ma Tông đạt được trang sách đạo.

Yêu Hoàng cung tầng thứ ba, không khí khẩn trương đến cực điểm, đại chiến chuẩn bị bùng nổ.

Sau hồi lâu im lặng, một bóng người, từ vị trí Yêu tông bùng nổ bắn ra, hướng phía thiên thư lao đi.

Chỗ Nam tông, một trưởng lão thân thể hóa thành tàn ảnh, muốn ngăn trở yêu vật kia.

Ngay sau đó, mọi người đều động.

Toàn bộ Yêu Hoàng cung tầng thứ ba, đồng thời bộc phát ra mấy chục luồng pháp lực dao động.

Sau khi giải quyết xong vô số yêu thi kia, phù lục, đan dược, trận kỳ, pháp bảo dùng một lần… trong tay mọi người, đều đã tiêu hao gần hết, ngay cả linh ngọc cũng chẳng sót lại bao nhiêu.

Trong đạo môn lục tông, Phù Lục phái, Đan Đỉnh phái cùng Linh Trận phái cần mượn dùng ngoại vật, thực lực giảm hẳn,

chỉ có thể đi đối phó một ít thủ hạ yêu vương hơi yếu.

Trưởng lão Huyền tông là lấy pháp lực bản thân thi triển thần thông, Nam tông lấy pháp lực cận chiến, Bắc tông bằng vào bảo y phòng ngự cùng pháp bảo sắc bén, có thể mang ma đạo tứ tông áp chế gắt gao.

Hết chương 656.

Chương 657. Quan tài máu (1)

Huyễn Cơ cầm hai thanh đoản kiếm, nghiến răng một mình hướng Lý Mộ bay tới.

Khi còn chỉ là cảnh giới thứ tư, Lý Mộ đã có thể mang Huyễn Cơ đè đánh, đạo hạnh hắn hôm nay, đã không yếu hơn Huyễn Cơ bao nhiêu, nhưng ở trong không gian không có linh khí, cũng không có thiên địa lực, đạo thuật của hắn không thể thi triển, thực lực còn phải chiết khấu một ít.

Dù vậy, hắn đối phó Huyễn Cơ, cũng thoải mái có thừa.

Các cung phụng cùng trưởng lão sáu tông cũng mang đối thủ áp chế gắt gao, bọn họ vốn chính là trưởng lão thâm niên các tông lựa chọn cẩn thận ra, thực lực đều ở cảnh giới thứ năm đỉnh phong, cung phụng trong triều, cũng là Lý Mộ từ Cung Phụng ti lấy ra tinh anh trong tinh anh, trái lại các yêu vật cùng người ma đạo kia, thực lực tuy cũng có cảnh giới thứ năm, nhưng đều là chưa tới đỉnh phong.

Tiếp tục như vậy, bên ta thủ thắng, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Khiến Lý Mộ sầu lo là, mọi người phù lục đan dược các thứ, đã sớm tiêu hao hết, linh ngọc cũng không còn bao nhiêu.

Lúc này đấu pháp, tiêu hao đều là pháp lực trong cơ thể bọn họ, nhỡ đâu pháp lực trong cơ thể bọn họ hao hết, so với người bình thường không cường đại hơn bao nhiêu, căn bản không thể ứng phó biến cố khác nữa.

Mà đối với yêu vật mà nói, mặc dù là pháp lực hao hết, bọn họ cũng còn có thân thể.

Mà sức khôi phục cùng sự chịu đựng siêu mạnh, vốn chính là một trong các ưu thế của yêu vật.

Mấy tên thủ hạ yêu vương kia, vốn đã bị thương không nhẹ, vết thương trên người còn đang hướng ra phía ngoài ứa máu, nhưng vẫn có thể cùng các trưởng lão đấu ngươi tới ta đi, những yêu vật này tuy chỉ số thông minh kém một chút, nhưng một khi liều mạng, cũng làm người ta đau đầu.

Liều mạng tương tự, còn có Huyễn Cơ.

Nàng cầm hai thanh đoản kiếm, không cần mạng công kích Lý Mộ, còn vẻ mặt oán hận, không biết, còn tưởng Lý Mộ bội tình bạc nghĩa với nàng.

Lý Mộ ứng phó Huyễn Cơ tuy thoải mái, nhưng cũng không chịu nổi nàng công kích liều mạng như vậy, pháp lực bắt đầu nhanh chóng tiêu hao.

Còn tiếp tục như vậy không phải biện pháp, trong lòng Lý Mộ nghĩ đối sách, ánh mắt đảo qua, khi nhìn phía chiến đoàn nơi nào đó, ánh mắt hơi co lại.

Chính là tích tắc thất thần này, để cho Huyễn Cơ tìm được sơ hở của hắn.

Nàng một kiếm đâm vào Lý Mộ ngực, lại ở xuất kiếm sau do dự một cái chớp mắt, ngược lại dâm hướng bờ vai của hắn.

Lý Mộ lấy lại tinh thần, vươn tay phải, đã hiểm lại càng hiểm hơn chộp cổ tay cầm kiếm của nàng, nhíu mày nói: “Không thích hợp…”

Huyễn Cơ hất tay hắn, lại đâm tới một kiếm, cả giận nói: “Lúc chiến đấu cũng sẽ phân thần, chết tiệt, ngươi thế mà khinh thường ta như vậy…”

Lý Mộ một lần nữa nắm chặt cổ tay nàng, dùng một bàn tay khác ở trên đầu nàng hung hăng gõ một phát, thấp giọng nói: “Hồ ly ngốc, ngươi còn chưa phát hiện không thích hợp sao?”

Huyễn Cơ một tay khác cầm kiếm, cắt về phía cổ Lý Mộ, phẫn nộ đến cực điểm: “Ngươi dám mắng ta hồ ly ngốc, ta giết ngươi…”

Lý Mộ mang một cái cổ tay khác của nàng cũng chộp lấy, thanh âm có chút trầm thấp: “Ngươi xem…”

Hai tay bị khống chế, Huyễn Cơ mặt lộ vẻ giận dữ, dùng sức giãy giụa vài cái, khi lơ đãng đối diện ánh mắt Lý Mộ, nhìn thấy trong mắt hắn cực độ nghiêm túc, trong lòng chấn động, theo bản năng nói: “Nhìn cái gì?”

Lý Mộ nhìn mặt sàn bạch ngọc, lẩm bẩm: “Máu đâu?”

Huyễn Cơ theo ánh mắt hắn nhìn lại, nhìn thấy một hùng yêu, cùng một trưởng lão Phù Lục phái đánh với nhau, hắn trước đó mất đi một cánh tay, chỗ cụt tay còn đang chảy máu, nhưng máu đó rơi trên mặt sàn, lại trực tiếp thấm xuống, trong nháy mắt liền biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi…

Tình hình quỷ dị này, khiến thân thể Huyễn Cơ run lên, run giọng nói: "Vì, vì sao sẽ như vậy…"

Lý Mộ cũng không rõ nguyên nhân trong đó, nhưng trực giác nói cho hắn, nơi đây không nên ở lâu, hắn vừa hướng phía dưới bay đi, vừa nói: "Rời khỏi nơi này!"

Ầm ầm…

Vừa mới bay tới tầng một đại điện Yêu Hoàng cung, Lý Mộ ngẩng đầu, liền nhìn thấy cửa Yêu Hoàng cung ầm ầm đóng lại.

Yêu Hoàng cung đóng cửa, cả tầng một đại điện tĩnh mịch đáng sợ.

Cuối đại điện, tựa như tồn tại cái gì, khiến lông tóc Lý Mộ dựng cả lên.

Lý Mộ thử mở ra cửa Yêu Hoàng cung, lại phát hiện cho dù là hắn sử dụng thuật cự lực (lực lượng khổng lồ), cũng không thể đẩy nổi cánh cửa này mảy may, hắn lại thử vài loại pháp thuật, vẫn như cũ không có kết quả.

Vì bảo tồn pháp lực, Lý Mộ rất nhanh đã từ bỏ việc thử.

Giờ phút này, Huyễn Cơ cũng đã bay đến bên cạnh hắn, nàng nhìn cánh cửa đóng chặt của Yêu Hoàng cung, thất kinh hỏi: "Cửa nơi này sao lại đóng?"

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: "Lúc ta xuống dưới, cửa này liền tự mình đóng lại."

Huyễn Cơ tiến lên, dùng sức đẩy vài cái, nhưng cái cửa đá này dày nặng vô cùng, sau khi đóng cửa, cùng Yêu Hoàng cung hình thành một chỉnh thể, căn bản không phải dùng man lực có thể lay động.

Huyễn Cơ còn không ngừng thử, Lý Mộ thản nhiên nói: “Tỉnh táo đi, tiết kiệm một chút pháp lực, ai biết lát nữa còn có thể gặp biến cố gì.”

Huyễn Cơ quay đầu nhìn hắn, lạnh lùng nói: “Ai cần ngươi lo!”

Lý Mộ đương nhiên lười quan tâm nàng, sự sống chết của yêu nữ ma đạo này không quan hệ với hắn, nhưng trước mắt, tất cả mọi người đều bị nhốt ở Yêu Hoàng cung quỷ dị này, thuộc loại châu chấu trên một sợi dây thừng, bảo tồn thực lực của nàng, chính là bảo tồn thực lực của mình.

Huyễn Cơ tuy thái độ ác liệt đối với Lý Mộ, nhưng so sánh với những yêu vật kia, hiển nhiên càng có đầu óc hơn, sau khi trải qua Lý Mộ nhắc nhở, nàng liền không thử mở cửa nữa.

Thời gian ngắn ngủn này, mọi người đang loạn chiến, cũng ý thức được không đúng, đều ngừng lại.

“Chuyện gì vậy?”

“Cửa nơi này sao lại đóng?”

“Ai làm?”

…

Lý Mộ nhìn cung phụng trong triều cùng trưởng lão sáu tông, nói: “Mọi người tìm một chút, nhìn xem nơi này còn có lối ra khác hay không, mười người một tổ, đừng phân tán.”

Huyễn Cơ cũng dặn dò đám người ma đạo tìm kiếm lối ra khác.

Thẳng đến giờ phút này mọi người mới phát hiện, cả tòa Yêu Hoàng cung, chỉ có đại điện lầu một một lối ra, ba tầng đại điện, lại không có nổi một cánh cửa sổ, trong điện sở dĩ sáng ngời như vậy, là vì minh châu phát sáng trên đỉnh điện.

“Đây, đây là cái gì!”

Một nữ tử Mị Tông nhìn thấy vật nào đó trên mặt đất đại điện lầu một, không khỏi kinh hô ra tiếng.

Mọi người nghe tiếng nhìn lại, nhìn thấy thi thể một cự lang.

Ở vừa rồi trong chúng yêu tranh đấu, một con lang yêu cùng một con báo yêu mất đi thân thể, chỉ còn lại có yêu hồn, giờ phút này, yêu thân bọn họ để lại chỗ này, không biết vì sao, đã mất đi toàn bộ máu thịt, biến thành thây khô da bọc xương, nhìn qua dữ tợn đáng sợ.

Hết chương 657.

Chương 658. Quan tài máu (2)

Đối với mọi người trong điện mà nói, thây khô cùng cương thi đều không khủng bố, khủng bố là, bọn họ không biết nguyên nhân hai yêu thi biến thành như vậy.

Không biết, vĩnh viễn là đáng sợ nhất.

Không chỉ có hai yêu thi đã xảy ra loại dị biến này, ngay cả vết máu trên mặt đất, cũng biến mất vô tung vô ảnh.

Lúc này, trưởng lão Phù Lục phái cùng mấy vị cung phụng trong triều tìm kiếm lối ra, chạy tới hậu điện, một cung phụng ngẩng đầu nhìn, không khỏi kinh hãi: "Đây là cái gì!"

Chỉ thấy ở sau những giá gỗ kia, có một cái quan tài màu máu.

Cái quan dài này một trượng, rộng nửa trượng, toàn thân màu máu, sau khi đi vào, một mùi máu tanh đập vào mặt, bởi vì giấu ở phía sau những giá gỗ kia, vừa rồi mới chưa bị mọi người phát hiện.

Rất nhanh, mọi người liền xông tới.

"Nơi này sao có thể có quan tài?"

"Trong quan tài này, sẽ không là Yêu Hoàng đại nhân chứ?"

"Nhưng quan tài sao lại là màu máu, chẳng lẽ máu thịt nơi này, đều bị cái quan tài này hấp thu?"

…

Khi mọi người vây quanh quan tài, nghị luận không ngớt, Lý Mộ không lộ dấu hiệu gì lui đến phía sau mọi người.

Ngay sau đó, một tia sáng vàng mỏng manh từ đại điện tầng ba bay ra, bay vào trong tay áo Lý Mộ, chưa có một ai phát hiện.

Sau đó, hắn mới ngẩng đầu nhìn quan tài phía trước.

Quan tài này khắp nơi lộ ra cổ quái, thế mà còn có thể chủ động hấp thu máu ở Yêu Hoàng cung, muốn nói là tình huống

bình thường, Lý Mộ đánh chết cũng không tin.

Liên tưởng đến các yêu thi sống lại kia bên ngoài, trong lòng Lý Mộ bỗng nhiên toát ra một phán đoán lớn mật.

Ý niệm trong đầu hắn vừa mới dâng lên, quan tài to lớn màu máu kia bỗng nhiên tỏa ra ánh sáng đỏ chói lòa, bộc phát ra một lực hút cường đại.

Hai hùng yêu cách gần nhất, suýt nữa bị hút lên quan tài, dốc hết toàn lực, mới đứng vững thân hình.

Nhưng hai lang yêu cùng báo yêu không có yêu thân, chỉ còn yêu hồn kia, thì không may mắn như vậy, tính cả tên quỷ tu cảnh giới ngã xuống kia của Hồn Tông cùng nhau bị hút về phía quan tài máu.

Hồn thể của chúng nó, ở sau khi đụng tới quan tài máu, không có chút trở ngại tiến vào.

Sau đó, lực hút trên quan tài máu biến mất, trong quan tài không có bất cứ động tĩnh nào nữa.

Nhưng màu máu trên quan tài lại đang nhanh chóng rút đi, rất nhanh, cả quan tài liền biến thành trong suốt như ngọc.

Nhưng nó ở trong lòng mọi người lại càng thêm đáng sợ, tận mắt thấy một màn quỷ dị này, mọi người đều nhanh chóng lui về phía sau, muốn cách cái quan tài đá này xa một chút.

Két…

Một tiếng ma sát vật liệu đá chói tai, bỗng nhiên vang lên ở bên tai mọi người.

Nắp cái quan tài đá kia trượt xuống từng chút một, trượt tới một nửa, đột nhiên hướng một bên bay lên.

Một bóng người, từ trong quan tài đá bay ra, lơ lửng ở phía trên quan tài đá.

Bóng người đó phi thường cao lớn, nhưng không tính là khôi ngô, trên thực tế, chỉ là như một tầng da, bọc ở trên xương cốt, hốc mắt hãm sâu, con mắt héo rũ, trên đầu thưa thớt mấy sợi tóc, nhìn qua thậm chí có chút buồn cười.

Nhưng mọi người ở đây, đều cười không nổi.

Bởi vì trên thân nó, tản ra một trận thi khí mãnh liệt.

Nó cường đại hơn so với bất cứ một yêu thi nào bọn họ dọc theo đường đi gặp được.

Cảm nhận được khí tức cường đại trên cái xác này, trong lòng Lý Mộ thầm mắng, thi thể bỗng nhiên bật ra này, nếu không có tu vi cảnh giới thứ sáu trở lên, hắn sẽ chặt đầu xuống làm cầu đá, là ai nói không gian chỗ này không thể có cường giả cảnh giới thứ sáu, cái này không phải bẫy người ta sao, đm…

Sau đó hắn mới nghĩ đến, câu nói kia là nữ hoàng nói, lại yên lặng mang lời phía sau muốn mắng thu trở về.

Cương thi trong quan tài, sau khi bay ra khỏi quan tài đá, liền lẳng lặng lơ lửng ở không trung, thoạt nhìn có chút ngây ngốc.

Cương thi vừa mới hình thành, không có bất cứ linh trí gì, chỉ có bản năng.

Lẳng lặng lơ lửng một lát, mũi hắn, bỗng nhiên co rúm vài cái.

Mặc dù là không có linh trí, hắn cũng theo bản năng phát hiện, nơi này có thứ hắn cần.

Hắn hít mạnh một cái nữa, một lang yêu, một báo yêu, thân thể bỗng nhiên hướng phía trước bay đi. Hai yêu vật sau khi kinh hãi, nổi giận gầm lên một tiếng, thân thể đột nhiên xảy ra biến hóa, một tên hóa thành đầu sói thân người, một tên hóa thành đầu báo thân người, hai cánh tay cũng thô to lên mấy lần, sinh ra lông tơ cứng rắn như kim thép, móng vuốt sắc bén đủ để bổ vỡ vàng đá, phân biệt đâm vào ngực cùng đầu thi thể này.

KENG!

KENG!

Móng vuốt của bọn họ va chạm với thân thể cương thi này, lập tức bắn tung tóe đốm lửa, sau hai tiếng vang thanh thúy,

móng tay sắc bén của hai yêu vật gãy, móng vuốt cong gập. Cương thi kia túm lấy cổ bọn họ, bay ngược vào quan tài, nắp quan tài tự động bay lên khép lại.

Một màn này nhìn như dài lâu, thực ra chỉ có một cái chớp mắt ngắn ngủn.

Thẳng đến khi hai yêu vật bị bắt vào quan tài, mọi người trong điện mới phản ứng lại.

Giờ khắc này, vô luận là đạo môn hay Ma Tông Yêu tộc, ùn ùn gọi ra pháp bảo, thi triển pháp thuật, tấn công quan tài đá.

Tuy giữa bọn họ cũng còn có ân oán cùng tranh chấp, nhưng trước mắt quan trọng nhất, vẫn là tiêu diệt con yêu thi cường đại này.

Nhưng, cái quan tài đá này không biết là chất liệu gì, ở dưới pháp bảo công kích, chỉ để lại vết cắt nhợt nhạt.

Các loại pháp thuật, cũng không thể tạo thành hư hao quá lớn đối với nó.

Quan tài đá sau khi chấn động một trận, nắp quan tài bay ra lần nữa, lang yêu cùng báo yêu cũng bị ném ra.

Giờ phút này, thân thể bọn họ đã da bọc xương, máu thịt biến mất, ngay cả yêu hồn cũng không còn nữa.

Cương thi kia một lần nữa từ trong quan tài bay ra.

Lúc này, làn da hắn so với vừa rồi có chút hào quang, con mắt cũng so với vừa rồi linh động hơn nhiều.

Hào quang trong mắt hắn lóe lên, tựa như là đang tự hỏi.

Một màn này khiến đám người nhìn mà kinh hãi, cương thi sinh ra linh trí, cần năm tháng dài lâu, mặc dù là thi thể cường giả, cũng là như thế.

Vô luận là cường giả cảnh giới cỡ nào, tinh thần đều ký thác với linh hồn, nguyên thần tiêu tán, còn lại chỉ là một thể xác, mặc dù là thể xác thành tinh, cũng không có ký ức ban đầu.

Cương thi này ở trong thời gian ngắn như vậy, thế mà đã có năng lực tự hỏi, có lẽ có liên quan với mấy hồn phách hắn cắn

nuốt.

Càng làm bọn họ kinh sợ là, sau khi lại cắn nuốt hai yêu vật, trên thân cương thi này tựa như đã có chút máu thịt, dáng người cũng càng thêm cao ngất vĩ ngạn, nhìn qua, so với pho tượng thật lớn kia ở cửa Yêu Hoàng cung, cực kỳ tương tự…

Trong lòng mọi người, đều nhịn không được dâng lên một ý nghĩ điên cuồng.

Chẳng lẽ thi này, là thi thể Yêu Hoàng biến thành?

Hết chương 658.

Chương 659. Bạch Đế

Yêu Hoàng cung, đại điện tầng một.

Ánh mắt cương thi đã có chút linh động, ánh mắt nhìn quét ở trên thân mọi người, tản mát ra khí tức khát máu.

Lý Mộ từng gặp không ít cương thi, từ hành thi, khiêu cương, đến phi cương, hắn cũng từng giao thủ với không ít cương thi, một con trước mắt này, không thể nghi ngờ là thi mạnh nhất hắn từng gặp.

Thi thể sau khi chết trải qua ba ngàn năm, vừa mới thành thi, đã có tu vi cảnh giới thứ sáu, chủ nhân thi thể này, thực lực lúc còn sống mạnh bao nhiêu, nghĩ thôi đã thấy sợ. Lý Mộ vừa rồi hoài nghi, đây có phải thi thể Yêu Hoàng Bạch Đế hay không.

Lúc ấy hắn còn không dám xác nhận, dù sao, đại tu hành giả thế gian, sau khi chết bình thường là sẽ không lưu lại thi thể.

Trước khi tuổi thọ đoạn tuyệt, bọn họ đều sẽ lựa chọn tự binh giải, đưa tất cả trở về bụi đất.

Tuy sau khi tinh thần tiêu tán, còn có thể tồn tại, nhưng đó đã là một loại sinh vật khác không giống với chủ nhân ban đầu thân thể, một khi thành thi, sẽ mang đến tai nạn cho nhân gian, người chết hủy thi, là có trách nhiệm đối với người khác, cũng là có trách nhiệm đối với chính mình.

Một đời Yêu Hoàng, sao có thể không hiểu đạo lý này?

Nhưng sau khi thi này cắn nuốt hai yêu vật cảnh giới thứ năm, dáng người mập ra, mơ hồ có chút dáng người, khuôn mặt mơ hồ có thể phân biệt, tương tự với pho tượng ngoài Yêu Hoàng cung, Lý Mộ không tin cũng phải tin.

Yêu thi ngoài Yêu Hoàng cung, thi thể trong quan tài đá trong cung, đều chứng minh một điểm này.

Lý Mộ thậm chí hoài nghi, những yêu thi kia, căn bản chính là có người cố ý làm.

Mục đích của hắn, chính là tiêu hao pháp lực người tiến vào nơi này, trên thực tế, vì dọn dẹp những yêu thi đó, bọn họ phù lục, đan dược, linh ngọc…, gần như tiêu hao không còn, một cuộc đại chiến trong Yêu Hoàng cung, cũng tiêu hao không ít pháp lực.

Lúc này lại nhớ lại, các bảo vật bày ở Yêu Hoàng cung, so với nói là truyền thừa Bạch Đế cho hậu bối Yêu tộc, tựa như càng giống mồi, dụ hoặc bọn họ tự giết lẫn nhau, bị quan tài đá này hấp thu máu thịt, đánh thức thi thể ngủ say trong quan tài đá.

Nếu tất cả đều như Lý Mộ dự liệu, như vậy Bạch Đế căn bản không phải một đại yêu lòng mang Yêu tộc, mà là một lão tiền bạc đến từ ba ngàn năm trước!

Lý Mộ hoàn toàn không nghĩ ra, Bạch Đế rốt cuộc mưu cầu cái gì.

Cho dù là xác chết sống lại, vậy cũng không phải chính gã, gã hy sinh nhiều thủ hạ như vậy, bày ra một bố cục như vậy, đối với gã có chỗ tốt gì?

Yêu tộc tôn gã là Yêu Hoàng, ba ngàn năm qua, luôn luôn tìm kiếm động phủ của gã, nhưng sau khi bọn họ hao hết gian khổ, tiến vào động phủ Yêu Hoàng, liền gặp được một đám tống tử (bánh chưng, xác ướp), trong Yêu Hoàng cung, lại có một siêu cấp vô địch đại bánh chưng đang chờ bọn họ…

Đây là cách làm hoàn toàn hại người mà chẳng có lợi cho mình, phàm là có chút nhân tính cùng yêu tính, đều không làm ra loại chuyện này.

Đủ loại chứng cớ chứng minh, Yêu Hoàng Bạch Đế, vô cùng có khả năng là một tên điên nhân cách phản xã hội.

Mặc dù là gã lúc còn sống mạnh nữa, giờ phút này cũng chỉ là một thi thể không có nhân tính, sau khi hưởng qua mùi vị máu thịt, càng thêm kích phát hung tính, trong yết hầu phát ra một tiếng gầm nhẹ, thân hình biến mất ở tại chỗ.

Phành!

Một hùng yêu cúi đầu nhìn ngực mình, một cái vuốt khô gầy, từ ngực hắn thò ra, nắm một trái tim nhảy lên.

Thi này chỉ nhẹ nhàng hít vào một hơi, tinh huyết cùng yêu hồn con hùng yêu này liền bị hắn hút vào trong miệng.

Người còn lại của Yêu tộc cùng Ma Tông bắt đầu điên cuồng tấn công cánh cửa Yêu Hoàng cung, ở trong Yêu Hoàng cung nhỏ hẹp này, bọn họ giống như cá trong chậu, sớm hay muộn sẽ trở thành thức ăn của yêu thi.

Thi này thực lực quá mức cường đại, yêu vật cảnh giới thứ năm, ở trong tay hắn, không có một chút sức chống trả, liền bị hút hồn phách tinh huyết, tiếp tục bị nhốt ở đây, bọn họ rất nhanh sẽ rơi vào kết cục tương tự.

Vài vị cung phụng triều đình cùng trưởng lão sáu tông, thì tụ tập ở bên cạnh Lý Mộ.

Cảnh giới thứ sáu tuy thực lực cường đại, nhưng hắn cũng chỉ là một thi thể mà thôi, không có khả năng là đối thủ của tất cả mọi người nơi này.

Chẳng qua, Yêu Hoàng cung này địa phương quá nhỏ, không thi triển được, dễ dàng bị thi này lần lượt đánh chết. Nó nếu lại trốn vào quan tài, nhiều người như vậy cũng không có cách nào làm gì nó, vẫn là nghĩ biện pháp thoát vây trước.

Lý Mộ quyết đoán nói với mọi người: “Mọi người toàn lực tấn công cánh cửa này!”

Tuy vừa rồi mọi người đã từng hợp sức thử, nhưng xét đến cùng chưa bị ép đến bây giờ loại trình độ này, mỗi người đều tính kế người khác, không muốn tiêu hao pháp lực quá nhiều, một khi pháp lực bản thân tiêu hao quá độ, tất cả cố gắng trước đó, rất dễ dàng làm áo cưới cho người khác.

Nhưng trước khác nay khác, bây giờ nếu còn không bỏ sức, lát nữa mạng liền không còn, mặc kệ là yêu vật hay Ma Tông, giờ phút này đều dùng hết chiêu thức cả người, công kích cánh cửa này.

Ầm ầm ầm…

Ở dưới mấy chục vị cường giả cảnh giới thứ năm toàn lực công kích, cửa Yêu Hoàng cung đóng chặt rốt cuộc bị chớp lên.

Mấy chục đạo hào quang pháp thuật hoa mỹ lóe lên, trong tay áo Lý Mộ một tia sáng vàng theo đó bay ra, đánh vào trên cửa Yêu Hoàng cung.

Ầm!

Hai cánh cửa của Yêu Hoàng cung ầm ầm sụp đổ.

Mọi người trong điện, như là thấy được ánh rạng đông hy vọng, ùn ùn bay ra khỏi đại điện, tới trên quảng trường trước Yêu Hoàng cung.

Mà lúc này, cương thi trong Yêu Hoàng cung cũng đã hấp thu xong tinh huyết hồn phách của hùng yêu kia.

Lúc này, làn da trên người hắn càng có hào quang hơn, không là bộ dáng da bọc xương nữa, thân hình cũng đầy đặn hẳn lên. Hắn liếm liếm răng nanh trắng nhởn, hào quang khát máu trong mắt càng tăng lên, chậm rãi bay ra khỏi đại điện.

Trên quảng trường, các thế lực cũng chưa ước định trước, nhưng đối với liên thủ diệt sát thi này, cũng có sự ăn ý không hẹn mà cùng.

Cương thi kia vừa bay ra, liền có mấy chục đạo hào quang pháp thuật rơi ở trên người hắn.

Giờ khắc này, vô luận là lục tông, ma đạo, hay là thủ hạ mấy đại yêu vương, đều chỉ có một mục đích.

Tiêu diệt thi này!

Chỉ tiếc, trên đường tới đây, bọn họ phù lục, đan dược, trận kỳ… các bảo vật uy lực lớn dùng một lần, đã sớm hao tổn ở trên thân các yêu thi kia, lại trải qua Yêu Hoàng cung chiến đấu, phá cửa, pháp lực trong cơ thể tiêu hao hơn phân nửa, uy lực pháp thuật giờ phút này có thể thi triển ra cũng suy yếu hơn phân nửa, thua xa trước đây.

Cho dù như vậy, mấy chục cường giả cảnh giới thứ năm đồng thời công kích, cũng có uy lực hủy thiên diệt địa.

Thân thể cương thi kia, nháy mắt liền bị bao trùm ở dưới ánh sáng của mấy chục đạo pháp thuật.

Hết chương 659.

Chương 660. Chân tướng ba ngàn năm trước (1)

Mặc dù là pháp lực mọi người đều đã không còn lại nhiều lắm, mặc dù là uy lực pháp thuật của bọn họ thua xa trước đây, mặc dù là yêu thi này, có thực lực không kém gì cảnh giới thứ sáu, nhưng mấy chục cường giả cảnh giới thứ năm liên thủ, cho dù là cường giả cảnh giới thứ sáu thật sự, cũng phải tránh lui.

Ầm!

Mặt đất phát ra chấn động kịch liệt, dư âm pháp thuật, khiến mọi người lùi lại mấy bước.

Khói bụi tan đi, quần áo trên thân cương thi kia đã tan tác thành dải sợi, tựa vào trên tấm bia đá trước Yêu Hoàng cung, khí tức uể oải đến cực điểm, ngay cả thi khí trên người cũng không sót lại mấy.

Cường giả cảnh giới thứ sáu bình thường, thừa nhận công kích như vậy, cũng có khả năng rất lớn ngã xuống, thi này lại còn có một hơi thở, nhưng cũng không đủ gây sợ hãi.

Lúc này, một hùng yêu rốt cuộc nhịn không được, rít gào xông lên phía trước, phẫn nộ nói: “Trả mạng đại ca ta!”

Đột nhiên, pho tượng thật lớn ở cửa Yêu Hoàng cung lóe lên một luồng ánh sáng.

Một quầng sáng chói mắt từ trong pho tượng bay ra, nhanh chóng bay vào thân thể cương thi kia.

Hùng yêu biến sắc, bước chân cũng đột nhiên dừng lại.

Nhưng quầng sáng đó sau khi bay vào thân thể của thi này, hắn cũng chưa có biến hóa gì rõ ràng, ánh mắt vốn đã có chút linh động, ngược lại lâm vào mê mang.

Hùng yêu nghiến răng một cái, cầm lên một cây bổng lớn nanh sói trong tay, hung hăng hướng đầu cương thi kia đập tới.

Nhưng ngay sau đó, hắn liền cúi đầu, trơ mắt nhìn một cái tay khô gầy từ trong ngực hắn xuyên ra, mang trái tim còn đang nhảy lên của hắn hung hăng bóp nổ.

Tinh huyết yêu hồn của hắn, bị thi này hút vào trong miệng.

Một màn này, người khác ở chỗ xa nhìn mà chấn động không thôi.

Vừa rồi mọi người cùng đánh, mặc dù là cường giả cảnh giới thứ sáu cũng có thể tiêu diệt, thi này rốt cuộc là thần thánh phương nào, rõ ràng đã chỉ còn một hơi thở, lại còn có thể lấy phương thức này, giết chết con hùng yêu này…

Giờ phút này, trong lòng mọi người, thậm chí sinh ra một loại cảm giác căn bản không có khả năng chiến thắng thi này.

Một lang yêu còn sót lại đã gần như sụp đổ, đứng xa xa nhìn thi này, run giọng nói: “Ngươi rốt cuộc là cái gì vậy!”

Cương thi này sau khi cắn nuốt tinh huyết hồn phách của con hùng yêu kia, máu thịt của thân thể lại sinh trưởng một ít, đã có vài phần bộ dạng con người. Mê mang trong mắt hắn dần dần tan đi, đứng ở trước Yêu Hoàng cung, nói ra câu nói đầu tiên.

“Ta chính là… Bạch Đế.”

Cương thi vừa nói ra lời này, mọi người không ai không sợ hãi biến sắc.

Bạch Đế là nhân vật cỡ nào, một đời chí tôn Yêu tộc, chí cường giả truyền xuống đạo thống Yêu tộc, dẫn dắt Yêu tộc đi lên cường đại, là tín ngưỡng của bao nhiêu Yêu tộc, sao có khả năng là ác ma đồ sát bọn họ?

Yêu tộc ở đây khó có thể tin, cũng không thể tiếp nhận.

Lý Mộ nhìn con cương thi này, mặt lộ vẻ nghi ngờ.

Cương thi vừa mới sản sinh ý thức, là một cá thể mới, sẽ không có bất cứ ký ức nào, cũng không hiểu bất cứ ngôn ngữ nào, cần một đoạn thời gian học tập, mới có thể trao đổi với người ta.

Ví dụ như thi thân của Tô Hòa, nàng lúc đầu sinh ra, chỉ có thể cảm ứng được liên hệ với Tô Hòa, vẫn như cũ dựa vào bản năng làm việc, chỉ số thông minh chân thật, sẽ không mạnh hơn bao nhiêu so với trẻ con ba tuổi, cũng sẽ không hiểu được ngôn ngữ, còn cần thông qua ngày sau quan sát cùng học tập.

Dưới tình huống bình thường, yêu này căn bản không có khả năng biết Bạch Đế, càng không thể có tư duy rõ ràng như vậy.

Nghĩ đến quầng sáng vừa rồi từ trong pho tượng bay ra, ánh mắt Lý Mộ co lại, hỏi: "Ngươi đã đạt được ký ức của Bạch Đế?"

Cương thi đó tựa như cũng không kiêng kỵ cùng Lý Mộ nói về điều này, gật đầu nói: "Ngươi rất thông minh."

Lý Mộ trong lúc nhất thời cũng không biết, trước mắt hắn rốt cuộc là cái gì.

Nói gã là Yêu Hoàng Bạch Đế đi, ba ngàn năm trước, Yêu Hoàng Bạch Đế đã ngã xuống, cương thi trước mắt, chỉ là có thân thể của Bạch Đế, cùng ký ức của y, căn bản không phải Bạch Đế ba ngàn năm trước.

Nhưng nói gã không phải Bạch Đế đi, thân thể gã là thân thể của Bạch Đế, ký ức cũng là ký ức của Bạch Đế, nếu cái này cũng không phải Bạch Đế, vậy ai mới là Bạch Đế?

Lý Mộ cảm thấy hắn gặp một cái vấn đề triết học.

Một người sau khi chết, mang ký ức cấy đến trên thân một cá thể mới, như vậy hắn rốt cuộc là một sinh mệnh mới, hay là sinh mệnh ban đầu kéo dài?

"Không, không có khả năng, Yêu Hoàng sớm đã chết, ngươi không có khả năng là Yêu Hoàng!"

"Ngươi đừng hòng lừa gạt chúng ta!"

"Yêu Hoàng tuy cường đại, nhưng cũng không có khả năng sống qua ba ngàn năm!"

…

Nếu nói Lý Mộ chỉ là cảm thấy có chút đau đầu, Yêu tộc ở đây, đã có chút điên cuồng.

Yêu Hoàng ba ngàn năm trước sống lại, đại khai sát giới đối với Yêu tộc, bọn họ sao có thể tiếp nhận?

Ở sau khi quầng sáng kia tiến vào thân thể, trên thân cương thi này liền không còn khí tức khát máu kia, nghe được lời của đám yêu, gã trầm mặc một lát ngắn ngủi, mới thì thào: "Thì ra đã trôi qua ba ngàn năm…"

Sau khi nói xong câu đó, gã liền một lần nữa lâm vào trầm mặc thật lâu.

Lý Mộ trái lại có thể lý giải cảm thụ của gã.

Cương thi này, là vừa sinh ra, tuy đã có ý thức của mình, nhưng đó lại là ý thức trống.

Sau đó gã chiếm được ký ức của Bạch Đế, chỗ trống ý thức bản thân gã, bị ký ức, sự từng trải của Bạch Đế bổ khuyết, thân thể, ký ức của gã, đều là của Bạch Đế, nói từ trên trình độ nào đó, gã chính là Bạch Đế.

Nhưng, ký ức của Bạch Đế chỉ là ký ức, ký ức là không có ý thức, cũng không cảm thụ được thời gian trôi qua.

Đối với cương thi cho rằng mình là Bạch Đế này mà nói, cái này ý nghĩa gã chỉ là ngủ một giấc, khi mở mắt ra, đã là ba ngàn năm sau.

Người bình thường không nhất định có thể tiếp nhận sự thật như vậy.

Bạch Đế không hổ là Yêu Hoàng, chí cường giả trước đây, chỉ là mê mang ngắn ngủi chốc lát, ánh mắt đã khôi phục thanh minh, sắc mặt cũng dần dần bình tĩnh.

Gã nhìn Lý Mộ, hỏi: "Tổ Châu bây giờ quốc gia cường đại nhất là cái nào, vẫn là Đại Sở sao, bọn họ truyền tới đời thứ mấy rồi?"

Lý Mộ nhìn gã, bình tĩnh nói: "Đại Sở đã mất nước hai ngàn năm trăm năm, trong hai ngàn năm trăm năm này, vùng trung

thổ, đã thay đổi ba vương triều, vương triều cường đại nhất Tổ Châu bây giờ, tên là Đại Chu…”

Trên mặt Bạch Đế lộ ra nét hồi ức, lẩm bẩm: “Nói như vậy, mấy lão già kia của Sở quốc cũng đã chết…”

Lý Mộ gật đầu nói: “Đã chết sắp ba ngàn năm rồi.”

Ánh mắt gã lần lượt đảo qua ở trên thân mọi người, tự nói: “Các ngươi lại là môn phái nào?”

Đối mặt hoàng giả Yêu tộc ba ngàn năm trước, trưởng lão sáu tông cũng không dám chậm trễ, nhao nhao mở miệng.

“Đạo môn Phù Lục phái.”

“Đạo môn Đan Đỉnh phái.”

“Đạo môn Huyền tông…”

“Đạo môn Bắc tông…”

Hết chương 660.

Chương 661. Chân tướng ba ngàn năm trước (2)

Bạch Đế trầm ngâm một lát, lắc đầu nói: “Chưa từng nghe nói.”

Đạo môn sinh ra đến nay, còn chưa đến hai ngàn năm, Bạch Đế chưa từng nghe nói, là chuyện rất bình thường.

Ánh mắt gã tiếp tục dao động, khi đảo qua đám người ma đạo, tạm dừng một chớp mắt, nói: “Các ngươi là người của ma đạo à?”

Đám người ma đạo lần lượt khom người, cung kính nói: “Tham kiến Bạch Đế tiền bối.”

Ánh mắt Bạch Đế, cuối cùng nhìn về phía Yêu tộc còn sót lại không nhiều, nói: “Các ngươi hoài nghi thân phận bổn hoàng?”

Yêu tộc tâm tư không nhiều, xưa nay cố chấp, một hùng yêu nghiến răng nói: “Cho dù là Yêu Hoàng, cũng sống không quá ba ngàn năm, ngươi rốt cuộc là cái gì vậy, dám giả mạo Yêu Hoàng?”

Bạch Đế thản nhiên nhìn hắn một cái, nói: “Cũng đã trôi qua ba ngàn năm rồi, cẩu hùng (gấu chó) nhất tộc các ngươi, vẫn là ngu dốt giống như trước đây, sớm biết, bổn hoàng năm đó đã không truyền các ngươi yêu pháp, cho các ngươi vĩnh viễn làm súc sinh.”

Có lẽ là vì ba ngàn năm không có ai nói chuyện, khác với những cường giả kia luôn thích trịch thượng, Bạch Đế không keo kiệt mở miệng, hắn ngay từ đầu nói chuyện còn có chút trúc trắc, rất nhanh, lời nói liền càng lúc càng trôi chảy, càng lúc càng rõ ràng.

Hắn đứng ở phía trước pho tượng cực lớn, chậm rãi nói, “Không sai, mặc dù là ta, cũng không thể chiến thắng thiên đạo, tuổi thọ chỉ có ba trăm năm.”

Trên mặt hắn lộ ra nét phiền muộn, tiếp tục nói, "Nhưng ta không cam lòng, ta cả đời ba trăm năm, hai trăm chín mươi năm đều ở tu hành, lại đạt được vô số cơ duyên, thật không dễ gì mới tu hành đến cảnh giới thiên yêu, nhưng tuổi thọ của ta lại chỉ còn lại có mười năm, ta thử vô số phương pháp, cũng không thể thay đổi, chỉ có thể ở trước khi tuổi thọ đoạn tuyệt, mang thân thể phong ấn ở quan tài báu, mang ký ức suốt đời phong ấn ở trong tượng đá, giữ lại cho sau này sống lại, như vậy, liền lại có thể nhiều ra mấy trăm năm tuổi thọ…"

Lý Mộ khẽ nhếch môi, vẻ mặt ngạc nhiên, gã đây là đang dùng bug với thiên đạo à?

Tuổi thọ có liên quan với linh hồn, đại nạn ba trăm năm vừa đến, mặc dù hắn giống Thiên Huyễn Thượng Nhân, đoạt xá sống lại, cũng không có bất cứ tác dụng gì, khi linh hồn nên tiêu vong, vẫn sẽ tiêu vong.

Nhưng thân thể khác, chỉ cần phương pháp bảo tồn thích đáng, thân thể là có thể vĩnh sinh (sống mãi).

Chẳng qua cái vĩnh sinh này không có tác dụng gì, thân thể có thể vĩnh sinh, không có ý thức, mà khi bọn họ sinh ra ý thức, lại sẽ bị thiên đạo trói buộc lần nữa, một lần nữa đi lên luân hồi.

Bạch Đế mang thân thể cùng ký ức phong tồn, đợi tới sau khi thân thể thành tinh hóa thi, sẽ dung hợp cùng ký ức, nhiều ra mấy trăm năm tuổi thọ, là tuổi thọ của cương thi kia.

Có thể nói, thứ trước mắt Lý Mộ, là Bạch Đế, cũng không phải Bạch Đế.

Linh hồn cùng ý thức Bạch Đế, ở ba ngàn năm trước đã tiêu vong, một điểm này không có bất cứ tranh luận gì cả, cho nên nó không phải Bạch Đế.

Nhưng cương thi vừa mới sinh ra, chỉ là có được ý thức, còn chưa có ký ức cùng từng trải, hắn cùng lúc có được thân thể Bạch Đế, lại có được ký ức của hắn, ở trong lòng hắn, hắn chính là Bạch Đế, nói hắn là Bạch Đế cũng không có sai.

Tạm thời coi như hắn là Bạch Đế đi, còn rối rắm tiếp như vậy, Lý Mộ cảm thấy mình sẽ điên mất.

Bạch Đế nói một phen, cũng chấn trụ mọi người ở hiện trường.

Bọn họ cũng không ngờ, đường đường hoàng giả Yêu tộc, sẽ dùng phương thức như vậy sống lại, mọi người ở đây, đều là đến kế thừa bảo tàng Bạch Đế, bây giờ bản thân Bạch Đế ngay tại trước mặt bọn họ, không khí liền trở nên có chút xấu hổ.

Người ta còn chưa chết, cái này không phải kế thừa, mà là cướp đoạt.

Như vậy, mặc kệ là những đan dược, pháp bảo kia, hay là thiên thư, bọn họ đều không lấy được.

Một cường giả Yêu tông khom người nói: "Chúng ta không có ý quấy nhiễu Yêu Hoàng, Yêu Hoàng đã sống lại, chúng ta bây giờ có thể rời khỏi hay không?"

Người còn lại nhìn hắn, như là đang nhìn một kẻ ngốc.

Nếu bọn họ có thể dễ dàng rời khỏi, lại nào sẽ có chuyện vừa rồi?

Giờ phút này, bọn họ nào còn hiểu, chung quanh Yêu Hoàng cung, những yêu thi kia, căn bản không phải chuyện ngoài ý muốn.

Đây là Yêu Hoàng sớm ở ba ngàn năm trước đã thiết kế sẵn, mục đích của hắn, chính là tiêu hao pháp bảo cùng pháp lực của người xông vào cung, mà đan dược đại điện tầng một, pháp bảo tầng hai đại điện, cùng với trang sách đạo một tầng cuối cùng, đều là vì để bọn họ tự giết lẫn nhau, tiếp tục tiêu hao pháp lực của mọi người, đồng thời cung cấp máu thịt chất dinh dưỡng cho cương thi kia sinh ra.

Nếu không phải pháp lực của tất cả mọi người đều tiêu hao nghiêm trọng, vừa rồi một đòn cùng đánh kia, có thể đủ giết chết thi này.

Hắn hao hết tâm tư bày ra một bố cục như vậy, sao có thể thả bọn họ rời khỏi?

Bạch Đế nhìn con hổ yêu kia, mỉm cười, nói: "Đã đến đây, đó là có duyên, có thể cho bổn hoàng mượn một thứ rồi hãy đi

hay không?”

Hổ yêu đó nhìn ánh mắt Bạch Đế, trong lòng không biết sao có chút chột dạ, hỏi: “Cái gì vậy?”

Bạch Đế thản nhiên nói: “Mượn tinh huyết hồn phách ngươi.”

Trên mặt hổ yêu kia, đầu tiên là lộ ra nét kinh sợ, sau đó liền ý thức được cái gì, tức giận nhìn Bạch Đế, nói, “Ngươi bây giờ, đã là nỏ mạnh hết đà, có tư cách gì nói như vậy?”

Sau khi thừa nhận vừa rồi mọi người cùng đánh, mặc dù là cương thi kia thực lực mạnh nữa, cũng đã bị thương nặng, bất cứ một ai nơi này, đều có thể mang hắn tiêu diệt triệt để.

Vừa rồi mọi người đơn giản là bị lời của hắn trấn áp, sau khi bình tĩnh lại, rất dễ dàng có thể nghĩ thông suốt, mặc dù hắn từng là Yêu Hoàng, bây giờ cũng chỉ là một yêu thi bị thương nặng mà thôi.

Bạch Đế nhìn hắn, khẽ lắc lắc đầu, nói: “Hậu bối Hổ tộc, ngươi có thể đã quên, nơi này là địa phương nào…”

“Bớt tạo thế đi!”

Hổ yêu hét lớn một tiếng, như là đang thêm can đảm cho mình, khống chế hai cây khai sơn cự phủ, hướng vào đầu Bạch Đế bổ xuống.

———

Bạch Đế một khắc chưa chết, tâm tình bọn họ liền một khắc không thể buông xuống.

Keng!

Hai cây Khai Sơn phủ bổ cùng một chỗ, bắn ra một chuỗi đốm lửa, chỗ ban đầu lại không thấy bóng người Bạch Đế.

Mà sau lưng hổ yêu kia, một bóng người bỗng dưng xuất hiện, Bạch Đế há mồm, răng nanh trắng nhởn cắn ở trên cổ hắn.

Chỉ một chớp mắt, tinh huyết yêu hồn trong cơ thể hắn liền bị hút sạch, chỉ còn lại có một cái thây khô, bị Bạch Đế ném

xuống đất.

Sau khi hấp thu con hổ yêu này, sắc mặt Bạch Đế càng thêm hồng nhuận, thân thể càng đầy đặn hơn, ngay cả tóc cũng một lần mọc ra mấy sợi. Hắn lau vết máu khóe miệng, lần nữa nhìn về phía mọi người, lẩm bẩm: “Thân thể bây giờ, ta còn không quá hài lòng, lại thêm các ngươi, hẳn là đủ…”

Hết chương 661.

Chương 662. Khốn cảnh (1)

Lại một tên yêu tinh gấu bị giết, mặc dù trước mắt Bạch Đế thoạt nhìn cực kỳ suy yếu, cũng sẽ không có ai cho rằng, hắn thật sự đã dầu hết đèn tắt.

Đồng bạn chết thảm, một tên hổ yêu khác của Yêu tông lạnh lùng nói: "Mọi người cùng nhau ra tay, ta không tin hắn còn có thể thừa nhận một lần hợp kích nữa!"

Mọi người im lặng không lên tiếng, ngay sau đó, lại có vô số hào quang pháp thuật sáng lên, mang Bạch Đế nuốt chửng.

Lúc này, đã không có ai để ý pháp lực tiêu hao, không giết chết yêu thi trước mắt, chết là bản thân bọn họ.

Nhưng một lần này, Bạch Đế cũng chưa đứng ở tại chỗ thừa nhận công kích.

Bóng người hắn tự dưng biến mất, khi xuất hiện lần nữa, đã đến phía sau một tên hùng yêu khác, đôi tay móng tay sắc bén đâm vào thân thể hắn, chỉ một cái chớp mắt, hùng yêu này liền hóa thành thây khô ngã xuống đất.

Lại là mười mấy công kích ầm ầm mà tới, bóng người Bạch Đế lại một lần nữa quỷ dị biến mất.

Cùng lúc đó, Lý Mộ chỉ cảm thấy nổi da gà, lông tơ cả người dựng thẳng, càng ngửi thấy một mùi thi khí nồng đậm.

Ngay sau đó, Bạch Đế xuất hiện ở phía sau hắn, móng tay sắc bén màu đen đâm về phía thân thể hắn.

Trên thân thể Lý Mộ bắn ra một tia sáng vàng, mang Bạch Đế bắn ra xa xa.

Tuy chưa bị thương, nhưng sắc mặt Lý Mộ lại trầm xuống.

Thi này rõ ràng đã bị thương nặng, dầu hết đèn tắt, lại vẫn có thể thi triển thuấn di, tiếp tục như vậy, mọi người căn bản công kích không đến hắn, sớm muộn gì sẽ trở thành huyết thực cho hắn.

Hắn không chút do dự lấy ra một lá bùa, nháy mắt dùng pháp lực thúc giục.

Một vị kim giáp thần binh, tay cầm cự kiếm, xuất hiện ở trên không, kim giáp thần binh cảnh giới thứ sáu xuất hiện, không gian này vẫn củng cố như cũ, không có chút dấu hiệu sắp sụp đổ.

Lý Mộ nhìn bóng người Bạch Đế, phán đoán trong lòng đã được chứng thật.

Xuất phát từ bảo hộ đối với hồ thiên không gian, ở dưới tình huống vô chủ, cường giả cảnh giới thứ sáu không thể tiến vào.

Giờ phút này, cương thi vừa mới sinh ra kia, đã đạt được ký ức của Bạch Đế, cũng đạt được truyền thừa của hắn.

Từ giờ trở đi, động phủ này đã có chủ.

Nhưng cái này cũng không tính là một tin tức tốt.

Bởi vì chủ nhân hồ thiên không gian, ở trong không gian của mình, không khác gì thần linh.

Kim giáp thần binh vừa mới xuất hiện, liền vung cự kiếm, bổ về phía yêu thân Bạch Đế.

Bóng người Bạch Đế biến mất, cự kiếm chém hụt.

Huyễn Cơ thấy vậy, sau khi do dự một chớp mắt, từ trong lòng lấy ra một cái ngọc phù màu đen, dùng sức bóp nát.

Một làn khí đen nồng đậm từ trong ngọc phù phun trào ra, hình thành một cái yêu hồn đầu mọc hai sừng, trên người cũng tản mát ra khí tức dao động cảnh giới thứ sáu.

Yêu hồn ở dưới Huyễn Cơ sai khiến, hướng Bạch Đế bổ nhào tới.

Cùng lúc đó, cự kiếm của kim giáp thần binh chém xuống lần nữa.

Yêu hồn Huyễn Cơ thả ra bỗng nhiên biến mất vào hư không, lần sau xuất hiện, đã ở dưới cự kiếm của kim giáp thần binh.

Một kiếm chém xuống, yêu hồn một phân thành hai, tuy rất nhanh liền đã khép lại một chỗ, nhưng hồn thể lại hư ảo đi rất nhiều, khí tức cũng uể oải đi.

Trong thời gian ngắn ngủn, hai yêu vật cuối cùng của Yêu tông cũng chết vào tay Bạch Đế.

Bạch Đế lúc này, sắc mặt hồng nhuận, tóc cũng mọc ra, trừ thi khí trên người, nhìn qua đã không khác gì người thường.

Mà khí tức vốn suy yếu của hắn cũng một lần nữa cường đại hẳn lên.

Giờ phút này, trong lòng mọi người đã tuyệt vọng, trong không gian này, Bạch Đế căn bản không thể chiến thắng.

Sau khi giết mấy tên yêu vật này, Bạch Đế rốt cuộc mang ánh mắt nhìn về phía lục tông trưởng lão, thân hình biến mất lần nữa.

Lý Mộ tâm niệm khẽ động, chuông đạo bay ra, chợt phóng to, mang Lý Mộ cùng trưởng lão lục tông, cùng mấy vị cung phụng trong triều chụp vào cùng nhau.

Keng!

Trên chuông đạo truyền đến một tiếng ong ong, bóng người Bạch Đế xuất hiện, bị cách trở ở ngoài chuông đạo.

Hắn vươn ra hai móng vuốt, đâm mạnh về phía chuông đạo, móng tay lại trực tiếp gãy, tuy rất nhanh liền mọc ra, nhưng cũng bất lực đối với chuông đạo.

Ngay sau đó, hắn bắt đầu thi triển ra từng đạo pháp thuật cường đại, lại chỉ có thể khiến chuông đạo phát ra tiếng vang, không thể tiến vào trong chuông.

Bỗng nhiên, như là phát hiện cái gì, bóng người Bạch Đế vặn vẹo, hóa thành một làn khói.

Lý Mộ khẽ biến sắc, trên tay xuất hiện bình ngọc ở đại điện tầng thứ hai Yêu Hoàng cung, từ trong tay Huyễn Cơ cướp được kia.

Hắn không hề nghĩ ngợi, trực tiếp mang bình ngọc bóp vỡ.

Trên chuông đạo, một tia khe hở còn sót lại kia bỗng nhiên tản mát ra ánh sáng màu vàng, một khe hở cuối cùng rốt cuộc biến mất không thấy.

Lý Mộ vốn chưa nghĩ đạt được cái bình ngọc này, nhưng hắn lại từ chỗ chuông đạo, cảm nhận được nó khát vọng đối với vật ấy.

Căn cứ hắn đoán, chứa trong bình kia, hẳn là thiên địa nguyên khí có thể giúp chuông đạo chữa trị.

Có chỗ nguyên khí này, chuông đạo rốt cuộc một lần nữa hoàn chỉnh.

Chỗ khe hở ban đầu, khói lần nữa hóa thành bóng người Bạch Đế, hắn có chút không cam lòng nhìn đám người trong chuông một cái, bay về phía ba người bọn Hồn Tông.

Ba gã hồn tu kia muốn chạy, lại căn bản không chỗ nào để chạy, thời gian mấy nhịp thở, hồn thể đã bị Bạch Đế hút vào trong bụng.

Đến tận đây, thủ hạ bốn vị yêu vương tổn thất thê thảm nặng nề, ma đạo Hồn Tông và Yêu tông, người đến đã toàn diệt, chỉ có người Mị Tông cùng Huyễn Tông bên người Huyễn Cơ được bảo toàn, nhưng cũng chỉ là tạm thời mà thôi.

Lý Mộ thả ra kim giáp thần binh, cùng yêu hồn Huyễn Cơ thả ra, căn bản không thể tới gần Bạch Đế.

Bọn họ chỉ cần tiếp cận Bạch Đế mười trượng, sẽ bị Bạch Đế dịch chuyển đến nơi xa, ngay cả góc áo hắn cũng không thể đụng tới.

Mà hai thứ này, đều có thời gian tác dụng, chỉ sợ không cần bao lâu, đều sẽ tiêu tán.

Lý Mộ không thể nhìn Bạch Đế tiếp tục giết nữa, mặc dù hắn cùng đám người Huyễn Cơ thuộc về lập trường khác nhau, nhưng nếu bọn họ chết sạch, thì đến lượt chính hắn.

Thừa dịp Bạch Đế lại bắt hai yêu vật, hấp thu tinh huyết bọn họ, Lý Mộ khống chế chuông đạo, mang người còn lại cùng nhau che kín.

Huyễn Cơ yên lặng cúi đầu, lâm vào trầm mặc.

Thù dễ báo, ân khó trả, đây là nhận thức chung của Thiên Hồ nhất tộc, cũng là kinh nghiệm các tiền bối hồ tộc truyền xuống.

Tuy nàng không muốn tiếp nhận ân tình của Lý Mộ nữa, nhưng bây giờ, tất cả bọn họ đều ở trên một con thuyền, nếu muốn sống, phải buông xuống tất cả ân oán, cùng nhau đối phó kẻ địch duy nhất.

Lý Mộ nhìn Huyễn Cơ, nói: "Còn có thứ gì áp đáy hòm, đều lấy ra đi, bằng không, tất cả chúng ta đều sẽ bị nhốt chết ở chỗ này."

Hết chương 662.

Chương 663. Khốn cảnh (2)

Huyễn Cơ nghĩ nghĩ, lại lấy ra một tấm ngọc phù, nói: “Hồ thiên không gian không thể truyền tin, nhưng trong tấm tử phù này, có một giọt tinh huyết của ta, chỉ cần bóp nát phù này, mặc dù là ở ngoài hồ thiên không gian, mẫu phù trong tay huynh trưởng ta cũng sẽ có cảm ứng, hắn sẽ biết chúng ta gặp nguy hiểm không thể giải quyết.”

Lý Mộ hỏi: “Huynh trưởng ngươi biết lại có thể thế nào?”

Huyễn Cơ nói: “Huynh trưởng của ta chính là đại trưởng lão Mị Tông, hắn bây giờ ở bên ngoài.”

Lý Mộ đã hiểu ý tứ Huyễn Cơ, tuy bọn họ không thể nói cho người bên ngoài nơi này đã xảy ra cái gì, nhưng chỉ cần cho hắn biết Huyễn Cơ có nguy hiểm, mười mấy cường giả cảnh giới thứ sáu bên ngoài sẽ hợp sức lần nữa mở ra không gian.

Đến lúc đó, mặc dù là Bạch Đế có ba đầu sáu tay, cũng không có khả năng là đối thủ của nhiều cường giả như vậy.

Trong chuông đạo, Huyễn Cơ không chút do dự bóp nát ngọc phù.

Ở ngoài Yêu Hoàng động phủ, trong thung lũng, một nam tử tuấn tú đang khoanh chân ngồi thiền, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, đứng bật dậy.

Yêu tông đại trưởng lão hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Nam tử đó nói: “Huyễn Cơ có nguy hiểm!”

Hắn không chút do dự nói: “Mở ra không gian!”

Yêu tông đại trưởng lão, Tần Quảng Vương, cùng với tên cường giả kia của Huyễn Tông đồng thời phi thân lên.

Mị Tông con hồ ly này, là con trai của Vạn Huyễn Thiên Quân, mà Vạn Huyễn Thiên Quân, ở toàn bộ ma đạo, cũng có địa vị hết sức quan trọng, lần hành động này, là lấy Mị Tông làm chủ.

Đề cử hạ, ta gần nhất ở dùng là truy thư app, \!

Bốn đại yêu vương cũng đều lơ lửng ở không trung, đạo môn cùng triều đình Đại Chu liên thủ, vì cân bằng thế lực, bọn họ cùng ma đạo tạm thời kết thành đồng minh.

Tám người mang pháp lực tập trung ở một điểm, trong hư không dần dần xé rách ra một cửa động.

Một khí tức cường đại vượt qua cảnh giới thứ năm, từ trong cửa động kia phát ra.

Mấy người sau khi cảm nhận được khí tức đó, đồng thời biến sắc.

"Sao có thể có cường giả cảnh giới thứ sáu!"

"Thi khí thật mạnh, có người Thi Tông trà trộn vào!"

"Nhưng không gian kia sao vẫn ổn định như cũ?"

Đối diện, lão đạo lôi thôi cũng đứng dậy, giận dữ nói: "Chết tiệt, ma đạo các ngươi quả nhiên không nói đạo nghĩa, thế mà vụng trộm để cảnh giới thứ sáu đi vào!"

Yêu tông đại trưởng lão cả giận nói: "Đánh rắm, ta thấy không nói đạo nghĩa chính là các ngươi!"

Mọi người đều biết, loại không gian vô chủ này, chỉ có thể để người cảnh giới thứ sáu trở xuống tiến vào, tuy bọn họ cũng muốn vụng trộm lẻn vào, nhưng cái này căn bản là chuyện không có khả năng, nhất định là những người đối diện đó giở trò quỷ!

Ngay tại lúc mọi người không rõ nguyên do, không gian bọn họ thật không dễ gì xé rách thế mà bắt đầu nhanh chóng khép lại, rất nhanh liền biến mất không thấy.

Lúc này, bọn họ rốt cuộc phát hiện chỗ không tầm thường.

"Chẳng lẽ là bên trong đã xảy ra chuyện?"

"Cùng nhau ra tay!"

Mọi người cùng nhau ra tay, muốn xé rách không gian lần nữa, nhưng một lần này, chỗ pháp lực bọn họ giao hội, trừ lực

lượng thiên địa trở nên cực độ hỗn loạn, không còn xuất hiện hiện tượng lạ gì nữa.

“Sao có khả năng!”

“Yêu Hoàng động phủ không ở đây!”

“Không gian vô chủ sao có thể tự mình di động?”

“Chẳng lẽ đó không phải Yêu Hoàng động phủ, mà là một chỗ không gian có chủ?”

Trên mặt nam tử tuấn tú kia tràn ngập lo lắng, Huyền Chân Tử càng là sắc mặt đại biến.

Lý Mộ đại biểu tương lai Phù Lục phái, nếu hắn gặp chuyện ở nơi này, hắn trở về bàn giao với chưởng giáo như thế nào, ăn nói với thái thượng trưởng lão như thế nào?

Lão đạo lôi thôi vỗ đùi, vẻ mặt đau khổ nói: “Xong rồi, Thiên Cơ Phù của lão phu xong rồi “

Mọi người ở đây sắc mặt khi sáng khi tối.

Hồ thiên chi thuật, là pháp thuật thượng tam cảnh, cảnh giới thứ bảy cũng chỉ có thể chế tác pháp bảo trữ vật, mở không gian loại nhỏ, thật sự cần ở ngoài không gian chính mở ra một phương tiểu thiên địa, cần thực lực mạnh hơn nữa.

Không gian có chủ đại biểu cho cái gì, không cần nói cũng biết.

Chẳng lẽ là bọn họ không cẩn thận xâm nhập động phủ của một vị cường giả?

Lão đạo lôi thôi lắc lắc đầu, nói: “Không có khả năng, nếu đó thật là một chỗ không gian có chủ, chỉ dựa vào chúng ta, căn bản không thể mở ra cửa vào, bọn họ là gặp mối nguy hiểm khác, vừa rồi thi khí mãnh liệt kia, chẳng lẽ là xác ướp cổ trong Yêu Hoàng động phủ thành tinh?”

Huyền Chân Tử nói: “Trước mặc kệ nguyên nhân, nghĩ cách mang bọn họ cứu ra rồi nói sau.”

Hắn nhớ ra, chuông đạo ở trên người Lý Mộ, trong khoảng thời gian ngắn, hắn hẳn là có thể tự bảo vệ mình, nhưng thời

gian dài, thì không nói chắc được.

Lúc này, Yêu Hoàng động phủ, mọi người đứng ở trong chuông đạo, nhìn khe nứt trên bầu trời, ở dưới Bạch Đế khống chế dần dần khép lại, trên mặt dần dần hiện ra nét tuyệt vọng.

Nơi này là Bạch Đế động phủ, ở nơi này có thể phát huy ra mười thành thực lực trở lên, mà bọn họ những người này, chính là cá trong chậu của hắn.

Các trưởng lão đạo môn còn có thể giữ được trấn định, một cung phụng lo lắng nhìn Lý Mộ, hỏi: "Lý đại nhân, chúng ta làm sao bây giờ?"

Lý Mộ thở nhẹ ra, nói: "Không cần lo lắng, hắn một chốc một lát không đánh vào được."

Chuông đạo hoàn chỉnh, ngay cả cảnh giới thứ bảy cũng đành chịu, chỉ cần thực lực Bạch Đế chưa hoàn toàn khôi phục, thì không thể làm gì bọn họ.

Thứ bên ngoài, tuy đạt được Bạch Đế truyền thừa, nhưng từ trên bản chất mà nói, hắn chẳng qua là một cương thi lợi hại chút, thực lực sẽ không vượt qua cảnh giới thứ sáu.

Nếu không phải bên trong không gian này không có chút lực lượng thiên địa nào, Lý Mộ không thể thi triển đạo pháp, một mình hắn đã có thể trấn áp thi này.

Ở sau khi ý thức được hắn không thể công phá phòng ngự của cái chuông này, Bạch Đế liền từ bỏ công kích.

Hắn xoay người đi vào Yêu Hoàng cung, khi lần nữa đi ra, đã thay một bộ quần áo, tóc cũng cột lại, lúc này, hắn cùng pho tượng kia đã không có bất cứ sự khác biệt nào nữa.

Hắn đứng ngoài chuông, thản nhiên hỏi: "Các ngươi ai cầm vật của bổn hoàng?"

Mọi người nhìn nhau, đều vẻ mặt mờ mịt.

Ngay từ đầu, mục tiêu của bọn họ là thiên thư, căn bản không mang thứ khác để vào mắt.

Về sau, mọi người đều chạy trốn, nào để ý tới thứ khác?

Lý Mộ nhìn Huyễn Cơ, hỏi: “Ngươi có phải lấy cái gì của hắn hay không?”

Huyễn Cơ mặt mũi âm trầm, lạnh lùng nói: “Không có!”

Bạch Đế thản nhiên nhìn bọn họ, nói: “Bổn hoàng không vội, những thứ kia, sớm hay muộn đều là của bổn hoàng.”

Lý Mộ nói: “Đừng bổn hoàng bổn hoàng nữa, ngươi căn bản không phải Bạch Đế, Bạch Đế đã chết, ngươi chẳng qua là thi thể của hắn sinh ra ý thức mà thôi.”

Bạch Đế nói: “Đúng là ta.”

Lý Mộ kiên định nói: “Không, ngươi không phải.”

Bạch Đế trầm giọng nói: “Ta là Yêu Hoàng Bạch Đế.”

Hết chương 663.

Chương 664. Liên thủ (1)

Trên mặt Lý Mộ lộ ra vẻ mặt như có hứng thú, cương thi này cố chấp hơn xa so với hắn tưởng tượng.

Hắn nghĩ nghĩ, nói: "Được rồi Yêu Hoàng đại nhân, ngươi có thể trả lời ta một vấn đề không?"

Bạch Đế chưa đồng ý, nhưng cũng chưa từ chối, ánh mắt nhìn về phía Lý Mộ.

Lý Mộ nhìn hắn, từ từ hỏi: "Nếu có một con thuyền có thể ở trên biển di chuyển ba ngàn năm, chỉ cần một tấm ván gỗ trên thuyền hỏng, sẽ bị dỡ xuống thay mới, đợi tới có một ngày, toàn bộ tấm ván gỗ trên chiếc thuyền này đều bị đổi mới một lần, như vậy nó vẫn là con chiếc thuyền kia của lúc trước không?"

Bạch Đế thản nhiên nói: "Đương nhiên không phải."

Lý Mộ tiếp tục hỏi: "Như vậy nó là từ khi nào không phải?"

Bạch Đế mở miệng, muốn nói ra cái gì, nhưng chưa nói ra.

Sau khi cẩn thận tự hỏi vấn đề này của người này, hắn bây giờ có chút loạn.

Ở ngoài chuông đạo, Bạch Đế lâm vào trầm mặc.

Lý Mộ nhìn hắn, thúc giục nói: "Ngươi làm sao vậy, ngươi nói gì đi…"

Bạch Đế suy nghĩ thật lâu, nói: "Ta chính là Yêu Hoàng."

"Không, ngươi không phải."

"Không, ta phải."

…

Lý Mộ nhìn vào mắt hắn, nghiêm túc nói: "Giảng đạo lý, ngươi chỉ là một thi thể, ngươi nên có nhân… Thi sinh của chính mình, ngươi là có một không hai, không nên bị ký ức của Bạch Đế bắt cóc, cái này sẽ làm ngươi lạc mất bản thân. Đúng rồi, ngươi có biết mình là cái gì không?"

Bạch Đế chưa trả lời, nhìn Lý Mộ một cái, sau đó xoay người rời khỏi.

Nói chuyện với nhân loại này sẽ làm hắn lo lắng, thậm chí sinh ra tự mình hoài nghi, hắn không thích loại cảm giác này.

Hắn không trao đổi với bọn họ nữa, ngồi xếp bằng ở cửa cung Yêu Hoàng, nhắm mắt điều tức.

Bạch Đế yêu thi tránh mà không nói, kế hoạch ý đồ giảng đạo lý với y của Lý Mộ tuyên bố thất bại.

Đám người Lý Mộ chỉ có thể nán lại trong chuông. Sau khi đạt được ký ức của Bạch Đế, trở thành chủ nhân không gian động phủ, thi này ở đây là không thể chiến thắng, ít nhất đối với Lý Mộ những người này mà nói, không thể chiến thắng.

Đương nhiên, hắn cũng không đánh vỡ được chuông đạo phòng ngự.

Nhưng, tiêu hao dần như vậy, chịu thiệt vẫn là bọn Lý Mộ.

Đối phương trên bản chất là thi thể, không ăn không uống không ngủ, mấy chục năm cũng được.

Nhưng Lý Mộ cùng trưởng lão lục tông, Huyễn Cơ, cùng với mấy tên Yêu tộc kia thì khác, thân thể bọn họ, là thân thể sống sờ sờ, tu hành giả đến loại cảnh giới này của bọn họ, có thể làm được triệt để ích cốc, không ăn không uống, nhưng điều kiện tiên quyết là có thiên địa linh khí.

Dẫn thiên địa linh khí vào cơ thể, mới có thể bảo trì thân thể bọn họ bất diệt, nhưng nơi này cái gì cũng không có, bằng vào pháp lực còn sót lại trong cơ thể, có thể ích cốc mấy tháng, mấy tháng sau, thân thể liền sẽ chết, chỉ còn lại nguyên thần, hắn cùng Liễu Hàm Yên Lý Thanh, chính là âm dương cách biệt thật sự.

Khi đó, trái lại sẽ cùng Tô Hòa trở thành đồng loại thật sự, nói đến Tô Hòa, cũng không biết nàng bây giờ ở nơi nào, nếu biết hắn biến thành quỷ, nàng rốt cuộc là sẽ khổ sở, hay là sẽ cao hứng…

Hắn cũng có thể giống Thiên Huyễn Thượng Nhân đoạt xá sống lại, nhưng đó không phải kết cục Lý Mộ muốn.

Ánh mắt Lý Mộ nhìn quét, nơi này thật ra còn lại một con gấu, một con rắn, khi cần thiết, có lẽ có thể chọn dùng khẩn cấp tránh nguy hiểm, bắt một con nướng ăn, con xà yêu kia vẫn là thôi đi, nướng hắn, Lý Mộ về sau còn đi gặp Bạch đại ca cùng hai cháu gái của hắn như thế nào, về phần con gấu kia, trên thân gã vết thương chồng chất, có một số nơi đã biến thành màu đen, hiển nhiên là trúng thi độc, tỷ lệ đại khái không sống nổi, tay gấu trúng độc, Lý Mộ cũng không thể hạ miệng…

Không biết chân hồ ly có thể nướng hay không… Trong nháy mắt đó Lý Mộ nhìn về phía Huyễn Cơ, khuôn mặt nhỏ đáng thương của Tiểu Bạch hiện lên ở trong đầu hắn, hắn mới lập tức đánh mất ý tưởng tội ác này.

Nhìn thoáng qua yêu thi ngồi ở cửa cung Yêu Hoàng, bất động như núi, Lý Mộ khoanh chân ngồi, thở dài, thi thể này, là muốn khiến bọn họ chịu đựng tới chết nha…

Có chuông đạo bảo hộ, mọi người đều tạm thời yên tâm, khoanh chân ngồi trên mặt đất, người chữa thương thì chữa thương, người nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi.

Huyễn Cơ ngồi ở chéo phía sau Lý Mộ, thỉnh thoảng ngẩng đầu liếc hắn một cái, cảm xúc trong ánh mắt rất phức tạp.

Lý Mộ đối với nàng đã có hai lần ân tình, nhưng cũng có thù lớn không thể hóa giải với nàng, báo ân cùng báo thù như thế nào, nàng đã suy nghĩ rất lâu, cũng chưa nghĩ thông.

Lúc còn nhỏ, trưởng bối trong tộc nói cho nàng, “Yêu sinh phiền não hóa hình thủy (bắt đầu từ lúc hóa hình yêu vật sẽ phiền não)”, lúc đó, nàng còn không hiểu ý tứ câu này, cho tới bây giờ, mới có một ít thể hội.

Như thế nào đồng thời báo ân và báo thù, đây thật là một chuyện làm người ta phiền não.

Chéo phía trước Huyễn Cơ, Lý Mộ tuy đang nhắm mắt, nhưng chưa dừng tự hỏi.

Ở chỗ động phủ này, chiến đấu với yêu thi này, tỷ lệ thủ thắng vô hạn tiếp cận bằng 0.

Đừng nói là hắn, cho dù là lão đạo lôi thôi tiến vào, cũng chưa chắc là đối thủ của thi này.

Ở nơi này động thủ với Bạch Đế yêu thi, chẳng khác nào lên Bạch Vân sơn ước hẹn với Huyền Cơ Tử, chạy đến Thần Đô đấu pháp cùng nữ hoàng, thậm chí còn nghiêm trọng hơn một chút, hai tu hành giả thực lực tương đương, ở bên ngoài có thể đấu cân sức ngang tài, nhưng ở hồ thiên động phủ của một người trong đó, một người khác ngay cả cơ hội cầu xin tha thứ cũng không có.

Lý Mộ cho rằng mình đã đủ cẩn thận đủ ổn thỏa, lấy được trang sách đạo không chút sơ sót nào cả, nhưng ai ngờ được, nơi này có một sự kinh hỉ lớn như vậy đang chờ hắn.

Trên người hắn, còn có mấy thứ coi là con bài chưa lật, nhưng cũng sẽ không mạnh hơn bao nhiêu so với kim giáp thần binh phù, mà thứ sau, trong không gian này, mỗi lần muốn tới gần yêu thi, sẽ bị hắn dịch chuyển đến nơi xa, như thế lặp đi lặp lại mấy chục lần, ngay tại vừa rồi, đã hao hết linh lực, hoàn toàn tiêu tán.

Cùng nhau tiêu tán, còn có yêu hồn cường đại kia Huyễn Cơ triệu hồi ra.

Lý Mộ thử lấy ra truyền âm phù, liên hệ Huyền Cơ Tử, phát hiện căn bản không có đáp lại.

Hắn lại lấy ra linh loa, truyền âm nữ hoàng, cũng vô ích.

Hắn đưa tay thu ở trong tay áo, mặc niệm Cửu Tự Chân Ngôn, không có phản ứng.

Hắn lại đổi thành Trảm Yêu Hộ Thân Quyết, vẫn như cũ không được.

Ngay cả《 Đạo Đức Kinh 》luôn luôn thuận lợi, cũng lần đầu mất đi hiệu lực.

Không gian này không có linh khí, ngay cả lực lượng thiên địa cũng không có, hoàn toàn là một nơi tĩnh mịch, thủ đoạn hắn trước kia dùng để bảo mệnh thoát vây, một cái cũng không thể thực hiện được.

Hết chương 664.

Chương 665. Liên thủ (2)

Lý Mộ tiếp tục tự hỏi, bên tai bỗng nhiên truyền đến từng trận gầm nhẹ.

Hắn mở mắt, nhìn thấy con hùng yêu kia cuộn mình ở trên mặt đất, bộ dáng cực độ thống khổ.

Nhìn thấy bộ dáng hùng yêu này, trong Mị Tông cùng Huyễn Tông, có không ít người lập tức kinh sợ lên tiếng.

"Hắn trúng thi độc rồi!"

"Thi độc này rất bá đạo, dùng pháp lực căn bản không thể xua tan, một người Yêu tông, chính là trúng độc mà chết…"

"Ở trước khi hắn thi biến, phải nhanh một chút giải quyết hắn, bằng không tất cả chúng ta đều sẽ có phiền toái!"

…

Toàn bộ yêu thi của Yêu Hoàng động phủ, đều là xác ướp cổ ba ngàn năm, thi độc không phải cương thi bình thường có thể so sánh, ngay cả nguyên thần và yêu hồn cũng khó thoát công kích.

Nếu là ở lúc hắn pháp lực đỉnh phong, tiêu phí nhiều sức lực, còn có khả năng loại trừ.

Nhưng liên tiếp trải qua mấy trận đại chiến, tất cả người cùng yêu nơi này, pháp lực đều ở bên bờ vực cạn kiệt, một khi trúng thi độc, không thể trừ đi, chỉ có nước chờ chết.

Hùng yêu đó vẻ mặt thống khổ, trong mắt lộ vẻ tuyệt vọng.

Cuối cùng, hắn tựa như là làm ra quyết định gì, vươn tay, vỗ mạnh về phía đầu hắn.

Nhưng, bàn tay gấu của hắn, chung quy là chưa thể hạ xuống.

Huyễn Cơ cản hắn, mặt lạnh, trầm giọng nói: "Yêu tộc tu hành gian nan cỡ nào, ngươi cứ như vậy bỏ cuộc?"

Trên thân hùng yêu đã tản mát ra thi khí nồng đậm, nhưng trong mắt hắn còn có một tia lý trí. Hắn nghiến răng, gian nan nói: "Ta, ta hết cứu được rồi, giết ta, ta không muốn biến thành thứ đó…"

Huyễn Cơ không nói gì, chỉ là mang pháp lực trong cơ thể vận chuyển vào thân thể hắn.

Nhưng thi độc đó quá mức bá đạo, pháp lực căn bản không thể thanh trừ.

Lý Mộ xa xa nhìn, Huyễn Cơ con hồ ly này, tuy đối với nhân loại không hề thân mật, nhưng đối với Yêu tộc các nàng, lại là thật sự tốt.

Thấy pháp lực vô dụng, Huyễn Cơ trầm mặc một chớp mắt, trên bàn tay dần dần tản mát ra ánh sáng màu vàng.

Lý Mộ lần này là thật sự kinh hãi, nàng một yêu tinh, thế mà còn hiểu phật pháp?

Hắn không khỏi cảm thán ở trong lòng, có một người cha cảnh giới thứ bảy, là thật sự tốt, trên người Huyễn Cơ bảo vật ùn ùn không hết, rất nhiều thứ quý giá, ngay cả hắn cũng không có, còn có thể yêu phật đồng tu, cái này đại biểu phật pháp khắc chế Yêu tộc vô dụng đối với nàng, mạnh mẽ mang khuyết điểm của Yêu tộc biến thành sở trường…

Nàng tuổi không lớn, tu vi sâu, còn yêu phật song tu, bảo vật áp đáy hòm hế tthứ này tới thứ khác, đây mới là yêu nhị đại* thật sự.

(*: hay nói phú nhị đại chỉ con ông cháu cha)

Ở dưới Phật quang chiếu rọi, thi khí trên thân hùng yêu kia bị xua tản ra một tia, nhưng cũng chỉ là một tia mà thôi, căn bản không chậm lại được tốc độ thi biến của gã.

Cứ tiếp tục như vậy, rất nhanh, gã sẽ triệt để thi biến, mất đi linh trí.

Lý Mộ nghĩ nghĩ, đứng lên, chậm rãi đi qua.

Thấy hắn đi tới, Huyễn Cơ biến sắc, cầm lấy một thanh đoản kiếm, chỉ vào Lý Mộ, cảnh giác nói: "Ngươi muốn làm

gì!”

Lý Mộ thản nhiên nói: “Nếu không tránh ra, hắn thật sự không cứu được nữa.”

Ở thời gian một chớp mắt Huyễn Cơ ngẩn ra, hắn đã ngồi xổm xuống, tay phải đặt trên thân hùng yêu kia.

Trên tay Lý Mộ cũng tản mát ra ánh sáng màu vàng.

Nhưng ánh sáng trên tay hắn, so với hào quang trên tay Huyễn Cơ càng mạnh hơn, ánh sáng màu vàng sau khi tiến vào thân thể hùng yêu, trong cơ thể yêu này có vô số khí xám bị ép ra, một tay khác của Lý Mộ bắn ra một đạo lôi quang, mang đám khí xám đó triệt để tiêu diệt.

Làm xong tất cả cái này, hắn phủi tay, đứng lên, đi trở về vị trí của mình, khoanh chân ngồi xuống.

Sau khi thi khí trong cơ thể bị ép ra, hùng yêu ngồi dậy, sau khi cảm thụ một phen, trên mặt lộ ra nét mừng rỡ.

Hắn xa xa hướng Lý Mộ dập đầu vang vài cái, liền khoanh chân ngồi ở tại chỗ chữa thương.

Lý Mộ nhìn về phía trưởng lão sáu tông cùng mấy cung phụng, hỏi: “Trong các ngươi, có ai trúng thi độc không?”

Trưởng lão Phù Lục phái cùng mấy cung phụng đều không bị thương, mấy tông còn lại, cũng đều không việc gì, duy chỉ có một nữ đệ tử Đan Đỉnh phái, bị yêu thi cào bị thương cánh tay, thi khí vào cơ thể, bị nàng một mực dùng đan dược đè ép.

Lý Mộ đưa tay phủ ở trên cánh tay của nàng, giúp nàng thanh trừ thi khí, đệ tử đó cung kính khom người, nói: “Đa tạ sư thúc.”

Lý Mộ phất phất tay, nói: “Người một nhà, không cần khách khí.”

Chỉ chốc lát sau, Huyễn Cơ đi tới, ngồi xuống ở bên cạnh Lý Mộ, hỏi: “Vì sao cứu gã?”

Lý Mộ hỏi ngược lại: “Ở trong lòng ngươi, nhân loại chúng ta, chẳng lẽ chỉ biết làm một ít hoạt động giết yêu lấy phách?”

Huyễn Cơ phản phúng nói: “Ở trong mắt nhân loại các ngươi, Yêu tộc chúng ta, chẳng phải ngoại tộc ăn tươi nuốt sống, ăn thịt người khắp nơi?”

Trên thế giới này, hiện tượng yêu ăn thịt người, người ăn yêu, đều thường xuyên xảy ra.

Mặc kệ là nhân loại cùng Yêu tộc, đối với đối phương, đều có chút ấn tượng cứng nhắc, cái này không thể tránh.

Lý Mộ tự nhiên sẽ không mang toàn bộ Yêu tộc đều phủ định, tiểu hồ ly kia trong nhà hắn, so với tuyệt đại đa số nhân loại còn đáng yêu hơn.

Mà hắn sở dĩ lựa chọn cứu hùng yêu này, là vì yêu khí trên thân yêu tinh này thuần mà thanh, không phải yêu ác gì.

Nếu là mấy yêu vật kia của ma đạo Yêu tông trúng thi độc, Lý Mộ vừa rồi sẽ không là dùng Phật quang cứu hắn, mà là nhân cơ hội tiễn bọn họ đi gặp Phật tổ.

Ánh mắt Lý Mộ lơ đãng đảo qua ngực Huyễn Cơ, phát hiện vị trí vai trái, có một vết thương, quấn quanh khí xám nhàn nhạt.

Hắn liếc Huyễn Cơ một cái, hỏi: “Ngươi cũng trúng thi độc?”

Huyễn Cơ quay đầu đi, nói: “Không cần ngươi quản.”

Lý Mộ bĩu môi: “Ngươi cho rằng ta muốn quản ngươi?”

Huyễn Cơ hừ lạnh một tiếng: “Ta sẽ không nhận ân tình của ngươi nữa.”

Lý Mộ chỉ bên ngoài chuông, nói: “Vậy ngươi đi ra ngoài.”

“…”

Sau khi im lặng một lát, Huyễn Cơ không đấu võ mồm với Lý Mộ nữa, hỏi: “Ngươi còn có phương pháp nào thoát vây không?”

Lý Mộ lắc lắc đầu, hỏi: “Ngươi thì sao?”

Huyễn Cơ cũng lắc đầu nói: “Có thể sử dụng đều đã dùng, chỉ có thể kỳ vọng phụ thân có thể tìm tới nơi này, phá vỡ

không gian, cứu chúng ta ra…”

Lý Mộ khẽ thở dài, giống với Huyễn Cơ, hắn bây giờ có thể trông cậy vào, cũng chỉ có nữ hoàng.

Tuy chủ nhân chỗ động phủ này là Bạch Đế yêu thi, hắn ở nơi này thực lực, có thể phát huy ra 200%.

Nhưng nếu mang tồn tại so với hắn càng mạnh hơn dẫn vào động phủ, thì không phải bắt ba ba trong rọ, đóng cửa đánh chó, mà là dẫn sói vào nhà.

Nhưng, hy vọng của hai người đều rất xa vời.

Đây vốn là một không gian độc lập, sau khi Bạch Đế chết, chỗ không gian này trở thành vùng đất vô chủ, sẽ cố định ở một chỗ.

Hết chương 665.

Chương 666. Liên thủ (3)

Nhưng giờ phút này nó đã có chủ, cũng không biết bị yêu thi này khống chế di động đến nơi nào, Bạch Đế trước khi chết, dù sao cũng là cường giả cảnh giới thứ chín, phủ đệ của loại cường giả này, lại há là dễ dàng bị tìm được như vậy?

Dựa vào Vạn Huyễn Thiên Quân hoặc là nữ hoàng, không bằng dựa vào chính bọn họ.

Lý Mộ nghĩ nghĩ, trong đầu hiện lên một tia sáng, bỗng nhiên nhìn về phía Huyễn Cơ, hỏi: "Ngươi yêu Phật đồng tu, Phật pháp tu đến cảnh giới thứ mấy?"

Huyễn Cơ hừ lạnh một tiếng: "Cái đó có quan hệ với ngươi không?"

Lý Mộ thản nhiên nói: "Nếu ngươi còn muốn đi ra ngoài, thì thành thật trả lời vấn đề của ta."

"Ngươi có biện pháp?"

"Nói mau chút, nếu không ta bây giờ mang ngươi ném ra, cho thi thể kia ăn."

"Cảnh giới thứ năm."

…

Huyễn Cơ vốn là ngũ vĩ linh hồ, thế mà ngay cả Phật pháp cũng tu đến cảnh giới thứ năm, mà tuổi của nàng, hẳn là xấp xỉ với Liễu Hàm Yên, cái này nói lên tuệ căn của nàng, so với Huyền Độ còn tốt hơn.

Lý Mộ bỗng nhiên có một ý tưởng.

Đạo pháp tuy so với Phật pháp càng thêm huyền diệu, nhưng ở trên khắc chế đối với yêu quỷ tà vật, Phật pháp hiển nhiên mạnh hơn đạo pháp.

Ngay từ đầu, Lý Mộ tuy cũng muốn Phật đạo song tu, nhưng hắn không giống Huyễn Cơ, có một người cha cảnh giới thứ bảy, cùng tu hai đạo, kết quả cuối cùng chính là, một đạo cũng tu không tốt.

Bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể từ bỏ Phật đạo.

Đến nay, pháp lực Phật môn của hắn, cũng chỉ là cảnh giới thứ nhất mà thôi.

Chỉ dùng pháp lực cảnh giới thứ nhất, niệm Tâm Kinh, đã cực có hiệu quả, nếu dùng pháp lực cảnh giới thứ năm, chẳng phải là sẽ càng mạnh?

Tuy nơi này là động phủ Bạch Đế, yêu thi kia lại là phi cương đỉnh phong, có thể so với cảnh giới thứ sáu, nhưng sẽ bị Phật pháp khắc chế, nếu Lý Mộ có thể dùng pháp lực Phật môn, cũng có thể có cảnh giới thứ năm Pháp Tướng, cũng chưa chắc không thể thắng gã.

Lý Mộ nhìn Huyễn Cơ, hỏi: "Muốn hợp tác hay không?"

Trong mắt Huyễn Cơ chợt lóe sáng, hỏi: "Hợp tác như thế nào?"

Lý Mộ ghé tai qua, ở bên tai nàng nhỏ giọng nói vài câu.

Huyễn Cơ ngẩn ra một phen, sau đó nhíu mày nói: "Ngươi muốn nguyên thần ta nhập vào ngươi?"

Lý Mộ bất ngờ nói: "Ngươi thế mà còn tu nguyên thần?"

Yêu vật là không tu nguyên thần, chúng nó có phương pháp tu hành của mình, cũng không luyện phách và ngưng hồn, Huyễn Cơ thế mà lại mang yêu hồn ngưng tụ thành nguyên thần, nói rõ nàng trừ yêu Phật, còn kiêm tu đạo môn.

Huyễn Cơ chưa trả lời thẳng, chỉ là nói: "Còn có biện pháp khác hay không?"

Lý Mộ gật gật đầu: "Có."

Huyễn Cơ vội vàng hỏi: "Còn có biện pháp nào?"

Lý Mộ nói: "Hoặc là ta nhập lên ngươi."

Huyễn Cơ quyết đoán nói: "Đừng hòng!"

Lý Mộ nhìn nàng một cái, nói: "Nếu không phải không có biện pháp khác, ngươi cho rằng ta muốn cho ngươi thượng?"

Bị người ta nhập vào, là tu hành giả tối kỵ.

Lý Mộ biết Huyễn Cơ sẽ không đồng ý bị hắn nhập vào, cho nên căn bản là chưa nhắc tới.

Mà chính hắn, dù sao cũng không phải lần đầu tiên bị nhập vào, ở trên tâm lý, cũng chẳng kháng cự thế nào cả.

Ở trên loại chuyện này, hắn lần đầu tiên cho Tô Hòa, về sau lại cho nàng vài lần, sau lại cho nữ hoàng, nhưng đó đều là ở dưới tình huống Lý Mộ đối với các nàng đã phi thường tín nhiệm.

Lý Mộ đối với Huyễn Cơ, tự nhiên chưa nói tới tín nhiệm gì, nhưng đây cũng là biện pháp khi không có cách nào.

Bày ở trước mặt hắn, chỉ có ba lựa chọn.

Hoặc là Huyễn Cơ nhập lên hắn, hoặc là hắn nhập vào Huyễn Cơ, hoặc là hai người tiếp tục chờ ở trong chuông, đợi cho yêu thi kia thay đổi chủ ý, tự mình thả bọn họ ra ngoài.

Làm ra quyết định này, trong lòng Lý Mộ đã trải qua một phen giãy dụa mãnh liệt, cuối cùng mới thuyết phục mình, dù sao cũng không phải lần đầu tiên, hắn từng bị quỷ nhập, từng bị người nhập, cũng không ngại thêm một hồ ly.

Tuy loại ý tưởng này có chút cam chịu, bình sứt không sợ mẻ, nhưng trước mắt, thật sự là không có biện pháp tốt hơn nữa.

Huyễn Cơ cúi đầu, khẽ cắn môi, tựa như là đang trải qua lựa chọn trong lòng.

Nguyên thần của nàng, tiến vào thân thể người khác, cái này đối với nàng mà nói, là một chuyện khó có thể tiếp nhận.

Huống chi, người này còn là kẻ thù của nàng.

Nhưng nghĩ đến muốn nguyên thần Lý Mộ tiến vào thân thể nàng, dưới sự so sánh, nàng nháy mắt liền cảm thấy, việc này tựa như cũng không phải khó tiếp nhận như vậy.

Nàng cuối cùng nhìn về phía Lý Mộ, cắn răng nói: “Nói cho ta biết kế hoạch của ngươi…”

Lý Mộ nói: “Ta cần mượn pháp lực Phật môn của ngươi…”

Một lát sau, Huyễn Cơ hỏi: “Ngươi tin tưởng có thể?”

Lý Mộ nói: “Trước thử đi, thật sự không được, chúng ta cũng có thể lại trốn vào, dù sao ngươi cũng không tổn thất cái gì.”

Huyễn Cơ trầm ngâm hồi lâu, gật đầu nói: “Được!”

Tay phải Lý Mộ tản mát ra ánh sáng màu vàng, nói: “Vì tỏ thành ý, ta trị thương cho ngươi trước.”

Huyễn Cơ cúi đầu nhìn nhìn, chậm rãi vươn tay với Lý Mộ.

Trong động phủ Yêu Hoàng, Lý Mộ cùng Huyễn Cơ đạt thành nhất trí ở chuyện liên thủ, khi bắt đầu bàn bạc chi tiết, ở ngoài Yêu Hoàng động phủ đã nhấc lên cơn sóng gió động trời.

Một lần trước bao vây tiễu trừ Lý Mộ, cường giả ma đạo vốn đã tổn thất không ít, ngay cả Hồn Tông đại trưởng lão U Minh Thánh Quân cũng đã ngã xuống.

Một lần này, vì có được thiên thư cùng Yêu Hoàng truyền thừa, Hồn Tông, Yêu tông, Huyễn Tông, Mị Tông càng xuất động mấy chục cường giả, nhưng không có một ai trở về.

Bao gồm con gái của Vạn Huyễn Thiên Quân, cũng bị vây ở trong Yêu Hoàng động phủ.

Sau khi nhận được tin tức này, Vạn Huyễn Thiên Quân đã sớm kết thúc bế quan, rời khỏi Mị Tông, chẳng biết đi đâu.

Đồng thời, toàn bộ người trong ma đạo đều thu được mệnh lệnh, vừa có tin tức của Yêu Hoàng động phủ, lập tức hướng phân tông báo cáo.

Bắc quận, Bạch Vân sơn.

Đại điển thu đồ đệ của chưởng giáo Phù Lục phái, không lâu nữa sẽ cử hành, mấy ngày nay, đã có không ít trưởng lão thủ tọa tông khác đến Bạch Vân sơn chúc mừng.

Nhưng ngay tại loại thời điểm này, Phù Lục phái chưởng giáo Huyền Cơ Tử lại từ đầu tới cuối không lộ mặt, sau khi hỏi mới biết, thì ra hắn đã không ở trong núi.

Thần Đô.

Thư viện Bách Xuyên, hai người trung niên đang chơi cờ bỗng nhiên đồng thời ngẩng đầu, nhìn phía bầu trời, mặt lộ vẻ chấn động.

“Đã xảy ra chuyện gì, bệ hạ thế mà lại rời khỏi Thần Đô?”

“Đế vương rời cung, quả thực làm bừa…”

…

Cung Trường Nhạc, Mai đại nhân thở dài, thu hồi vẻ lo lắng trên mặt, nói: “Truyền chỉ các quan nha lớn, bệ hạ bế quan tu hành, chầu sớm ngày mai, không cần thượng, khi nào vào triều, lại thông báo sau…”

Hết chương 666.

Chương 667. Có trẫm, đừng sợ (1)

Yêu Hoàng động phủ.

Lý Mộ khoanh chân ngồi ở trong chuông đạo, không ngừng lắc đầu thở dài.

“Ba ngàn năm, mới thật không dễ gì sinh ra ý thức của mình, lại phải vì người khác mà sống, không thể làm bản thân thật sự, đáng buồn, đáng tiếc…”

“Thân là một người… Một thi, ngay cả ý nghĩ của mình cũng không có, cho dù là sinh ra ý thức, lại có ích gì?”

“Cái này nếu là ta, còn không bằng chết cho xong…”

“Có một số thi, còn không bằng nằm ba ngàn năm nữa, lấy thân phận người khác sống mấy trăm năm, ngươi nói ngươi mưu cầu cái gì, nằm thoải mái bao nhiêu chứ…”

…

Lý Mộ nhìn như đang lẩm bẩm, thanh âm lại xuyên thấu chuông đạo, vang vọng ở toàn bộ Yêu Hoàng động phủ.

Cửa Yêu Hoàng cung, Bạch Đế yêu thi ngồi khoanh chân, tuy nhắm hai mắt, khóe mắt lại đang không được co rúm, khí tức trên người cũng đã xảy ra dao động.

Lý Mộ sâu sắc nhận ra một tia biến hóa này, rèn sắt khi còn nóng, nhìn Huyễn Cơ, hỏi: “Hồ ly, ngươi nói, thế này và đoạt xá có gì khác nhau?”

Huyễn Cơ trừng mắt nhìn hắn một cái, nghiến răng nói: “Đừng gọi ta hồ ly!”

Lý Mộ nói: “Lần sau chú ý…”

Huyễn Cơ hít thật sâu, ánh mắt nhìn về phía Bạch Đế yêu thi, đáp lại Lý Mộ: “Đương nhiên là có khác nhau, người bị đoạt xá, còn biết kháng cự, tự mình cam tâm tình nguyện bị người ta đoạt xá, ta chưa bao giờ thấy ai ngu xuẩn như vậy…”

“Hắn vốn không phải người, là thi.”

“Thi cũng không có thi ngu xuẩn như vậy…”

…

Trong chuông đạo, mọi người thấy Lý Mộ cùng Huyễn Cơ kẻ xướng người hoạ, đều ở trong lòng thầm than một tiếng.

Bọn họ bị Bạch Đế yêu thi vây ở trong chuông, cũng chỉ có thể đã ghiền mồm mép, để tự mình an ủi.

Mà cửa Yêu Hoàng cung, yêu thi nghe Lý Mộ cùng Huyễn Cơ đối thoại, chỉ cảm thấy trong lòng càng lúc càng loạn, không thể nhịn được nữa, trực tiếp phong bế thính giác.

Tuy không nghe được tiếng của đôi cẩu nam nữ kia, nhưng trong lòng hắn vẫn có hai thanh âm, tranh chấp không ngớt.

Một thanh âm nói: “Ngươi là Bạch Đế, thân thể của ngươi là thân thể của hắn, ký ức là ký ức của hắn, ngươi chính là Yêu Hoàng Bạch Đế!”

Một thanh âm khác phản bác: “Bạch Đế đã chết, ba ngàn năm trước đã chết, ngươi không phải hắn, là hắn mang ký ức mới này áp đặt cho ngươi!”

“Ngươi là Bạch Đế!”

“Ngươi không phải Bạch Đế!”

…

Trong thức hải của hắn tựa như hình thành hai ý thức, hai ý thức đối với vấn đề hắn là ai tranh chấp không ngớt, ai cũng không cách nào thuyết phục ai.

Yêu thi rốt cuộc nhịn không được, cả giận nói: “Câm miệng!”

Trong chuông đạo, Lý Mộ nâng cằm lên, hỏi Huyễn Cơ: “Hắn đang nói chuyện với ai?”

Huyễn Cơ lắc lắc đầu: “Không biết.”

Sau đó nàng nhìn về phía Lý Mộ, hỏi: “Tới lúc chưa?”

Lý Mộ nhìn yêu thi bắt đầu trở nên lảm nhảm, thấp giọng nói: “Đợi một chút nữa…”

Huyễn Cơ nghĩ nghĩ, trong tay xuất hiện một cái ngọc ban chỉ, nàng đưa ngọc ban chỉ cho Lý Mộ, Lý Mộ hỏi: "Đây là cái gì?"

(Một dụng cụ như nhẫn dùng để khóa dây cung khi bắn cung, được đặt trên ngón cái bên phải của cung thủ để bảo vệ ngón cái bên phải của cung thủ không bị dây cung siết.)

Huyễn Cơ nói: "Nó có thể chứa đựng pháp lực cùng linh khí, để tất cả mọi người nơi này mang pháp lực vận chuyển vào, đeo nó lên, có thể thuyên chuyển pháp lực trong đó bất cứ lúc nào, cơ hội của chúng ta càng lớn hơn một chút."

Lý Mộ chưa ngay lập tức đưa tay đi tiếp, hồ nghi nói: "Cái này sẽ không lại là âm mưu gì của ngươi chứ?"

Huyễn Cơ hừ lạnh một tiếng: "Thích đeo thì đeo!"

Ở một tích tắc trước khi nàng thu hồi vật ấy, Lý Mộ đoạt lấy nó, nói: "Vẫn là đeo đi, đeo bảo hiểm một chút."

Làm một con hồ ly, Huyễn Cơ tuy giảo hoạt, quỷ kế đa đoan, nhưng nàng không ngu.

Lúc này, nếu nàng lại đặt bẫy cho Lý Mộ, thì không phải một chữ xuẩn có thể hình dung.

Lý Mộ mang ban chỉ truyền cho một cung phụng, bảo bọn họ thay phiên mang pháp lực trong cơ thể vận chuyển vào, mọi người đối với việc này không có gì dị nghị, bọn họ cũng biết, mọi người nơi này có thể thoát vây sống sót hay không, một tia sinh cơ đó, đều ở trên người Lý Mộ.

Lúc chờ đợi, Lý Mộ tiếp tục hỏi Huyễn Cơ: "Còn có thứ gì tốt, đều cùng nhau lấy ra đi, bây giờ không lấy, có thể về sau cũng không còn cơ hội."

Huyễn Cơ nghĩ nghĩ, lại lấy ra một cái bình ngọc.

Lý Mộ hỏi: "Đây là cái gì?"

Huyễn Cơ nói: "Trong bình phong tồn một ít lực lượng thiên địa, là thứ ở thời khắc mấu chốt, thi triển đạo thuật."

Lý Mộ cầm lấy bình ngọc, bất mãn nói: "Có thứ này, ngươi sao không nói sớm…"

Vạn Huyễn Thiên Quân vẫn cân nhắc chu đáo hơn so với hắn, Lý Mộ thì chưa từng nghĩ, Yêu Hoàng động phủ sẽ không có lực lượng thiên địa, sớm biết, hắn cũng bảo nữ hoàng chứa cho hắn mấy bình mang vào, cũng không đến mức chật vật như bây giờ.

Huyễn Cơ hừ lạnh một tiếng, nói: "Ta vì sao phải nói cho ngươi những thứ này, ta và ngươi rất quen thuộc sao?"

Lý Mộ tiếp tục hỏi: "Còn có cái gì?"

Huyễn Cơ hiển nhiên cũng có một cái hồ thiên không gian, nàng không muốn nhiều lời với Lý Mộ, một hơi đổ ra một đống đồ vật.

Lý Mộ mắt sáng ngời, biết cơ hội tới rồi, đây thế mà lại là một tiểu phú bà…

Hắn thích nhất phú bà như vậy.

Lý Mộ nhìn những bảo vật này, không ngừng mở miệng.

"Còn có nhiều linh ngọc như vậy, ngươi vừa rồi sao không lấy ra?"

"Chuỗi Phật châu này, là bảo bối tốt, lát nữa có thể sẽ dùng tới…"

"Đan dược này, hương thuốc nồng đậm, dùng để khôi phục pháp lực khẳng định rất không tệ, ta cầm trước…"

…

Huyễn Cơ quả nhiên là một yêu nhị đại, một đống bảo vật, Lý Mộ nhìn hoa cả mắt.

Lý Mộ cuối cùng nhìn về phía một vật màu trắng, lông xù, hỏi: "Đây lại là cái gì?"

Huyễn Cơ cầm lấy vật đó, cổ tay run lên, cái đuôi vốn mềm nhũn lập tức trở nên cứng rắn thẳng tắp, như là một cây kiếm sắc bén, linh lực lưu động trên đó thậm chí không thua gì Thanh Huyền Kiếm của Lý Mộ.

Đây hiển nhiên là một món đỉnh cấp pháp bảo.

Lúc này, Huyễn Cơ mới thản nhiên nói: “Đuôi huyền hồ, là bảo vật tộc ta, không có tác dụng gì đối với ngươi.”

Lý Mộ từ trong tay nàng đoạt lấy cái đuôi cáo đen này, nói: “Cầm trước đi, nhỡ đâu binh khí của ta có tổn hại, cũng có cái thay thế…”

Trước mắt họ có kẻ địch chung, Huyễn Cơ cũng vẫn chưa nghĩ nhiều, chỉ là nói: “Của ta đã lấy ra toàn bộ, của ngươi thì sao?”

Lý Mộ nhìn nàng một cái, nói: “Tiểu thư, ngươi cho rằng ai cũng giống ngươi, có một người cha tốt cảnh giới thứ bảy sao, đồ của ta, sớm ở thời điểm tiêu diệt những yêu thi này đã dùng hết rồi, bằng không ta sao có thể tìm ngươi đòi, ta cũng không phải là loại người không biết xấu hổ đó…”

Ban chỉ chứa đựng pháp lực, sau khi ở trong tay mọi người dạo qua một vòng, lại về tới trong tay Lý Mộ.

Hết chương 667.

Chương 668. Có trẫm, đừng sợ (2)

Mọi người ở đây, vô luận là trưởng lão lục tông, hay là đệ tử ma đạo, đều cam tâm tình nguyện mang đại bộ phận pháp lực còn thừa vận chuyển vào.

Lý Mộ còn đang chờ đợi thời cơ, tiếp tục kẻ xướng người hoạ với Huyễn Cơ.

"Đáng buồn a, đáng tiếc…"

"Thi sinh như vậy, còn có ý nghĩa gì…"

"Còn không bằng tiếp tục làm một thi thể không có cảm tình…"

Kế tiếp, Lý Mộ thấy được trên thân Bạch Đế yêu thi đã xảy ra một ít biến hóa kỳ quái.

Hắn không đáp lại Lý Mộ cùng Huyễn Cơ nữa, ngồi xếp bằng ở cửa Yêu Hoàng cung, bắt đầu thường xuyên lẩm bẩm, như là tinh thần phân liệt, thi khí trên người cũng khi ổn khi loạn, khí tức chợt cao chợt thấp…

Một khắc nào đó, ở lúc thi này khí tức uể oải lần nữa, Lý Mộ nhìn về phía Huyễn Cơ, nói: "Tới lúc rồi…"

Huyễn Cơ khẽ cắn môi dưới, sau khi hít thật sâu, ánh mắt dần dần kiên định, một hư ảnh từ trong thân thể nàng bay ra, tiến vào thân thể Lý Mộ.

Lý Mộ lặng yên không một tiếng động đứng lên, đi ra khỏi chuông đạo.

Trong chuông đạo, tầm mắt mọi người đều ở trên người hắn.

Bạch Đế yêu thi vẫn ngồi thiền ở cửa Yêu Hoàng cung.

Thanh Huyền Kiếm ở dưới kiếm quyết khống chế, thanh quang rực rỡ, đâm về phía đầu yêu thi.

Yêu thi đột nhiên mở mắt, ánh sáng màu máu trong mắt chợt lóe rồi biến mất, hai tay hắn vươn về phía trước, lấy bàn

tay kẹp thân kiếm, Thanh Huyền Kiếm liền không thể tiến thêm một tấc nào nữa.

Nháy mắt sau, thân thể gã biến mất khỏi chỗ ban đầu.

Cùng lúc đó, phía sau Lý Mộ, một bóng đen bỗng dưng hiện lên.

Hắn mười ngón tay như điện, móng tay màu đen đâm thủng không khí, đâm vào cổ Lý Mộ.

Ngay lúc này, trên người Lý Mộ bỗng nhiên bộc phát ra một đợt ánh vàng chói mắt.

Xẹt…

Tựa như nước lạnh giội lên tảng đá nóng bỏng, ở sau khi bị ánh sáng vàng chiếu xạ đến, thân thể yêu thi so với pháp bảo còn cứng rắn hơn lập tức xuất hiện tổn thương. Yêu thi phát ra một tiếng gào rống phẫn nộ, muốn thuấn di rời khỏi, lại phát hiện, không gian nơi này tựa như cũng bị ánh sáng màu vàng ảnh hưởng, khiến gã căn bản không thể thuấn di.

Thân thể gã cấp tốc lui về phía sau, ý đồ thoát đi ánh sáng vàng này.

Mắt thấy lấy pháp lực Huyễn Cơ thúc giục Tâm Kinh hữu hiệu, Lý Mộ làm sao có thể để cho gã như nguyện.

Yêu thi điên cuồng lui về, Lý Mộ như bóng với hình, khiến gã luôn bại lộ ở dưới ánh sáng vàng.

Yêu thi cách Lý Mộ cực gần, trên thân thể, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được nhanh chóng tổn thương thối rữa. Gã vươn hai tay, móng tay hai tay thoát ly bay ra, đâm về phía Lý Mộ, Lý Mộ sử dụng Thanh Huyền đón đỡ, thân hình khựng lại, thời gian ngắn ngủi này, yêu thi đã rời xa.

Phật quang này tuy lợi hại, nhưng suy giảm cũng rất nhanh, rời khỏi Lý Mộ mấy chục trượng, ánh sáng vàng đã không thể sinh ra bất cứ ảnh hưởng gì đối với yêu thi.

Nhưng nó muốn áp sát công kích Lý Mộ, cũng là chuyện không có khả năng.

Yêu thi tránh ở trong cái bóng pho tượng trước điện, nơi không bị ánh sáng vàng chiếu tới, rống một tiếng, bỗng nhiên từ Yêu Hoàng cung bay ra một vật.

Lý Mộ ngay lập tức chú ý đến, đó tựa như là một bộ giáp.

Sau khi bộ giáp đó bay ra, liền tự tháo dỡ ra, chia làm giáp đầu, giáp ngực, mảnh che tay, giáp chân các thứ, tự động dán ở trên thân thi này, hơn nữa bắt đầu mấp máy, chỗ khe hở các bộ phận giáp lập tức dung hợp cùng một chỗ.

Như vậy, thân thể của Bạch Đế yêu thi liền bị triệt để bao trùm ở dưới áo giáp.

Không chỉ có thế, trên tay gã còn có thêm một binh khí kiếm khổng lồ.

Dù vậy, gã cũng chưa hướng Lý Mộ lao tới, mà là tay cầm cự kiếm, hướng phía trước chém mạnh xuống.

Ở nháy mắt gã chém xuống một kiếm này, sau lưng gã xuất hiện một hư ảnh thật lớn.

Hư ảnh này cao mấy chục trượng, cũng mặc giáp, tay cầm cự kiếm trăm trượng, hướng Lý Mộ chém xuống.

Nháy mắt sau, Lý Mộ liền phát hiện, hắn bị một đạo khí tức cường đại tập trung, tựa như mặc kệ hắn tránh né như thế nào, một kiếm này, đều sẽ rơi ở trên đầu của hắn.

Đây hiển nhiên là yêu thi căn cứ ký ức của Bạch Đế, thi triển ra thần thông.

Hắn có thể tránh ở trong chuông đạo, tránh đi một kiếm này, nhưng hắn sở dĩ rời khỏi chuông đạo, chính là vì chiến thắng thi này, vì thế, đã mang người và Huyễn Cơ trong chuông cùng nhau vắt cạn, bây giờ trở về, mọi người cũng chỉ có lẳng lặng ngồi ở trong chuông chờ chết.

Hắn một tay bóp nát bình ngọc chứa đựng lực lượng thiên địa, một tay khác bắt pháp quyết, môi rung động, hai con cá đen trắng hiện lên ở đỉnh đầu, hình thành một tấm Thái Cực đồ thật lớn.

Tích tắc sau khi Thái Cực đồ hình thành, thanh kiếm khổng lồ hạ xuống.

Mũi kiếm rơi ở trên Thái Cực đồ, liền bị trực tiếp cắn nuốt, sau đó là thân kiếm, chuôi kiếm.

Thanh kiếm khổng lồ bị Thái Cực đồ cắn nuốt, hư ảnh mặc áo giáp cũng theo đó biến mất.

Lực lượng thiên địa có hạn, Lý Mộ không lãng phí thời gian, pháp quyết trên tay lại thay đổi, Thanh Huyền Kiếm một hóa hai, hai hóa bốn, nháy mắt hóa thành ngàn vạn bóng kiếm, hướng Bạch Đế yêu thi cùng phát đi.

Từng bóng kiếm đánh vào trên áo giáp, Bạch Đế yêu thi không ngừng lui về, áo giáp đó cũng dần dần xuất hiện vết nứt, sau khi thừa nhận thêm không biết bao nhiêu kiếm quang, trực tiếp sụp đổ, vô số đạo kiếm quang, chém ở trên bản thể của gã.

Trên thân thể yêu thi xuất hiện vết thương nhỏ mà dày, có cái sâu có thể thấy được xương, nhưng không có máu chảy ra, từng làn khí xám từ trong vết thương của gã trào ra, bao trùm toàn thân, ở dưới khí xám tẩm bổ, chậm rãi mấp máy khép lại.

Một chiêu cuối cùng của Trảm Yêu Hộ Thân Chú, uy lực tuy cực lớn, lấy cảnh giới Lý Mộ bây giờ thi triển, cho dù không thể trực tiếp chém giết nguyên thần cảnh giới thứ sáu, cũng có thể sinh ra thương tổn trí mạng đối với nó, đáng tiếc là, Bạch Đế yêu thi, là thi thể thành tinh, ý thức nấp trong thân thể, không có nguyên thần…

Lý Mộ một lần nữa bấm tay niệm chú, mặc niệm: “Càn khôn vô cực, phong lôi thụ mệnh; long chiến vu dã, thập phương câu diệt, thái ất thiên tôn, cấp cấp như luật lệnh!”

Đỉnh đầu yêu thi Bạch Đế, lôi vân tích tụ, chung quanh thân thể cũng thổi lên cương phong màu xanh, cương phong thổi qua, vết thương trên thân thể gã vừa mới khép lại da tróc thịt bong lần nữa, cùng lúc đó, trong lôi vân đỉnh đầu gã cũng có vô số tia sét rậm rạp đánh xuống.

Cuối cùng, lôi vân này càng trực tiếp giáng xuống, mang yêu thi hoàn toàn bao vây, trong lôi vân, tia sét màu tím dao

động không ngừng, tiếng ầm ầm làm người nghe da đầu phát tê.

Lực lượng thiên địa chứa đựng trong bình ngọc, chỉ có thể khiến Lý Mộ thi triển ba chiêu đạo pháp này.

Lực lượng thiên địa còn lại, nếu bị ép đến tuyệt cảnh, liều mạng phiêu lưu bị thương nặng lần nữa, Lý Mộ cũng không thể không cần.

Hết chương 668.

Chương 669. Có trẫm, đừng sợ (3)

Ánh mắt mọi người đều nhìn chằm chằm lôi vân, đó là hi vọng cuối cùng của bọn họ.

Không biết qua bao lâu, lôi vân rốt cuộc tan đi.

Yêu thi đứng ở tại chỗ, như bị lăng trì, trên người rậm rạp đều là vết thương, khắp nơi đều là dấu vết cháy đen sau khi sét đánh, thi khí trên người cũng đã gần như không tồn tại.

Nhưng vết thương trên người gã vẫn đang không ngừng mấp máy, khép lại, khí tức cũng đang kéo lên từng chút một.

Yêu thi phát ra một tiếng rít dài, hít mạnh vào một hơi, sau tiếng rống, từ bốn phía Yêu Hoàng cung, dưới những mộ bia kia trào ra vô số thi khí, ùn ùn tràn vào thân thể gã.

Chỉ trong nháy mắt, toàn bộ vết thương trên thân gã liền hoàn toàn khép lại, khí tức cũng lần nữa đạt tới một đỉnh phong.

Trong chuông đạo, mặt mọi người lộ vẻ tuyệt vọng.

Cường giả cảnh giới thứ chín, chẳng lẽ thật sự cường đại như thế, chỉ là thi thể gã sau khi chết, bọn họ cũng không cách nào chiến thắng…

Yêu thi khôi phục đến đỉnh phong, dùng con mắt màu đỏ nhìn chằm chằm Lý Mộ, điềm nhiên nói: “Ta cảm giác được, một tờ thiên thư đó của bổn hoàng ở trên người ngươi, nhân loại tham lam, bổn hoàng sẽ giết ngươi đầu tiên…”

Gã nhìn chằm chằm Lý Mộ, đang muốn bước ra một bước, thân thể bỗng dừng lại.

Giờ khắc này, gã bỗng có một loại cảm giác lông tóc dựng cả lên, giống như tận thế sắp xảy ra.

Đây là một loại dự cảm.

Đối với gã loại cường giả cảnh giới này mà nói, dự cảm, trên trình độ rất lớn, đại biểu cho biết trước.

Nguồn gốc loại cảm giác này, đến từ chính nhân loại kia.

Rất hiển nhiên, nếu gã tiếp tục ra tay đối với nhân loại đó, liền sẽ xảy ra chuyện rất đáng sợ.

Yêu thi bấm ngón tay tính toán, dự cảm trong lòng càng thêm mãnh liệt.

Loại cảm giác đại nạn đến nơi này, khiến gã nhịn không được lui về phía sau một bước.

Lúc này, trong thân thể gã, một thanh âm hét lớn: "Ngươi chẳng lẽ sợ rồi sao, mau đuổi giết hắn, nuốt hồn phách máu thịt của hắn, đây là hắn trả giá trộm thiên thư, xâm phạm uy nghiêm Yêu Hoàng!"

Lúc này, lại có một thanh âm khác trầm giọng nói: "Ngươi chính là ngươi, không phải Bạch Đế, cũng không phải bất luận kẻ nào, vâng theo bản tâm của ngươi, đừng trở thành con rối của người khác…"

"Giết hắn!"

"Làm chính mình!"

"Giết hắn!"

"Làm chính mình!"

…

Hai thanh âm đồng thời quanh quẩn ở trong đầu hắn, Bạch Đế yêu thi ôm đầu, hét lớn: "Im miệng, im miệng hết đi…"

Nhìn Bạch Đế yêu thi ôm đầu, lại bắt đầu lẩm bẩm, khí tức trên người lúc cao lúc thấp, Lý Mộ lặng lẽ thu hồi thủ thế.

Đây vốn là con bài chưa lật hắn chuẩn bị, bây giờ xem ra, không nhất định có thể dùng tới.

Lý Mộ bình tĩnh nhìn yêu thi đang giãy dụa, rất hiển nhiên, giờ phút này trong cơ thể nó ít nhất có hai ý thức, đang tranh đoạt chủ quyền thân thể, dưới tình huống bình thường, đây là biểu hiện bình thường gặp được tâm ma.

Có một bộ phận tâm ma, sẽ ở trong đầu, sinh ra ý thức thứ hai, hoặc là càng nhiều hơn, cũng chính là nhân cách phân liệt.

Tính cách bản thể, quyết định bởi ý thức nào khống chế thân thể.

Nếu bị ý thức tà ác khống chế, tu hành giả phần lớn sẽ trở thành cỗ máy giết chóc, bị tâm ma khác khống chế, tính cách cũng sẽ thay đổi to lớn.

Đối với yêu thi này mà nói, nếu ý thức kiên trì hắn là Bạch Đế thắng lợi, như vậy từ nay về sau, hắn chính là Bạch Đế.

Nếu là một ý thức khác thắng lợi, về sau, hắn chính là một yêu thi bình thường, tuy không còn ký ức cùng năng lực của Bạch Đế, nhưng nó sẽ có thi sinh của mình, tất cả thế giới này, đối với nó mà nói, đều sẽ là thứ mới lạ.

Lý Mộ nhìn yêu thi thống khổ, lớn tiếng nói: "Ngươi vừa mới tới thế giới này, chẳng lẽ ngươi không muốn dùng đôi mắt của mình, đi thăm dò tất cả thế giới này?"

"Bạch Đế chỉ là một đồ cổ ba ngàn năm trước, thế giới này, đã không phải thế giới hắn biết đến!"

"Làm mình, hay là làm người khác, ngươi rốt cuộc lựa chọn cái nào?"

…

Ở dưới pháp lực thêm vào, thanh âm hắn không ngừng quanh quẩn ở trong động phủ. Yêu thi ôm đầu, trong miệng gầm nhẹ: "Ta là Bạch Đế, ta không phải Bạch Đế, ta là Bạch Đế, không, ta không phải Bạch Đế, thuyền, thuyền đã không phải chiếc thuyền kia, ta không phải Bạch Đế, chết tiệt, từ cơ thể của ta cút ra ngoài, cút ra ngoài!"

Gã ngửa mặt lên trời hét to một tiếng, thi khí trên người đột nhiên bùng nổ, một quầng sáng bị gã mạnh mẽ từ trong cơ thể bức ra ngoài.

Sau khi quầng sáng rời cơ thể, yêu thi bỗng nhiên an tĩnh lại.

Trong mắt gã hiện ra mê mang, lẩm bẩm: "Ta, ta là ai…"

Rất nhanh, một tia mê mang đó liền dần dần lui đi, hắn không có ký ức Bạch Đế nữa, nhìn Lý Mộ, trong đầu chỉ hiện

ra vạn bóng kiếm kia, cùng với phong lôi khiến gã thống khổ không chịu nổi.

Giờ phút này, ánh sáng vàng trên thân nhân loại này tản mát ra, cũng khiến gã bất an cùng chán ghét.

Yêu thi ngẩng đầu nhìn bầu trời, bỗng nhiên phi thân lên, xé rách không gian, lộ ra một mảng bầu trời xanh thẳm khác.

Gã nhảy ra khỏi khe hở không gian, khe hở đó rất nhanh khép lại, trong Yêu Hoàng động phủ là một mảng im lặng.

Hồ thiên động phủ, đi ra ngoài dễ, muốn tiến vào bằng chính hắn, thì không thể làm được nữa.

"Chạy rồi?"

"Yêu thi đó rời khỏi rồi?"

"Chúng ta an toàn rồi!"

…

Trong chuông đạo, khi mọi người hoan hô nhảy nhót, Lý Mộ không lộ dấu vết thu hồi quầng sáng kia, sau đó thu chuông đạo, mang nguyên thần Huyễn Cơ ép ra ngoài thân thể.

Nguyên thần Huyễn Cơ về cơ thể, ánh mắt nhìn chằm chằm Lý Mộ, cắn răng nói: "Là ngươi cầm thiên thư?"

Lý Mộ phất phất tay, nói: "Đừng nghe tên kia nói bừa, ta là người đầu tiên đi, sao có khả năng là ta cầm?"

Huyễn Cơ nghiến răng nhìn hắn, trầm giọng nói: "Mang những bảo vật kia của ta trả lại cho ta?"

Lý Mộ nhìn nàng, nghi hoặc nói: "Bảo vật, bảo vật nào?"

Huyễn Cơ ngẩn ra một phen, ánh mắt nhìn về phía ban chỉ trên tay Lý Mộ.

Ánh sáng trắng chợt lóe, ban chỉ trên tay Lý Mộ biến mất.

Huyễn Cơ ngẩng đầu nhìn Lý Mộ, nghiêm túc nói: "Tuy ta không phải người, nhưng ngươi cũng không phải."

Lý Mộ mặt không đỏ tim không đập nhanh, hắn trước sau chưa quên, Huyễn Cơ là kẻ địch của hắn.

Cùng kẻ địch của mình, không có gì khách khí.

Huống chi, nếu không phải hắn, Huyễn Cơ đã chết ít nhất hai lần, nàng còn nhập vào hắn, chiếm tiện nghi hắn, từ trên người nàng thu chút lợi ích, cũng là cần thiết.

Nhìn ánh mắt khinh bỉ của Huyễn Cơ, Lý Mộ nói: "Ta đã cứu ngươi, hai lần, Thiên Hồ nhất tộc các ngươi, chính là đối đãi ân nhân như vậy sao?"

"Được." Huyễn Cơ như là nghĩ thông suốt cái gì, nói: "Vài thứ đó ta không cần nữa, coi như là thù lao ngươi cứu ta, từ nay về sau, ta không nợ ngươi bất cứ ân tình gì."

Hết chương 669.

Chương 670. Nhập chủ động phủ (1)

Lý Mộ nhìn nàng, lắc đầu nói: “Đường đường con gái Thiên Quân, tính mạng của ngươi, chẳng lẽ chỉ đáng giá chút đồ đó, nói cái gì hai bên không thiếu nợ nhau, lương tâm của ngươi có đau không?”

Huyễn Cơ phẫn nộ nói: “Ta…”

Lý Mộ nói: “Ngươi cái gì mà ngươi, ngươi nếu nghĩ như vậy, ta cũng không có cách nào, dù sao ta cũng không cầu ngươi báo ân, nói cái gì Thiên Hồ nhất tộc có ân tất báo, cũng chỉ có vậy thôi…”

Sắc mặt Huyễn Cơ đỏ lên, ngực phập phồng không thôi, một lát sau, nàng vươn hai tay, hai thanh đoản kiếm xuất hiện ở trong tay, nghiến răng nói: “Ta giết ngươi trước, sau đó tự sát, chúng ta chết xóa hết ân thù…”

Lý Mộ bước đến trước mặt mọi người, nói: “Bây giờ Yêu Hoàng động phủ đã vô chủ, mọi người cùng nhau làm phép, rời khỏi nơi này.”

Yêu quốc, trên ngọn núi nơi nào đó.

Không gian dao động một trận, mấy chục bóng người tự dưng xuất hiện.

Hít thở được không khí tươi mới, cảm nhận được sinh cơ cỏ cây động vật chung quanh, trên mặt mọi người lộ ra vẻ mặt sống sót sau tai nạn, bọn họ chưa bao giờ cảm thấy, thế giới có được hoa cỏ cây cối là tốt đẹp như vậy.

Không gian tĩnh mịch kia, để lại cho bọn họ bóng ma khó có thể xóa nhòa.

Yêu thi kia đã không thấy nữa, cũng không biết đi đâu rồi.

Chân trời nơi xa bỗng nhiên xẹt qua một luồng hào quang.

Một nam tử trung niên xuất hiện ở trước mắt mọi người.

Trên thân nam tử này không có bất cứ pháp lực dao động gì, nhìn qua như là một phàm nhân.

Phàm nhân là không có khả năng nháy mắt vượt qua khoảng cách xa như vậy, giải thích duy nhất chính là, tu vi hắn, vượt qua mọi người ở đây rất nhiều.

Huyễn Cơ nhìn thấy nam tử trung niên kia, bổ nhào đến trong lòng hắn, oa một tiếng liền khóc ra.

Lý Mộ biến sắc, khí tức trên thân nam tử này, hắn rất quen thuộc.

Lúc Thôi Minh bị phân thân Vạn Huyễn Thiên Quân nhập vào, trên người chính là loại khí tức này.

Không hề nghi ngờ, người trước mắt, chính là phụ thân của Huyễn Cơ, người nắm giữ ma đạo Huyễn Tông cùng Mị Tông, tiền Huyễn Tông đại trưởng lão, Vạn Huyễn Thiên Quân.

Nếu biết người này ở phụ cận, hắn vừa rồi đã tốt với Huyễn Cơ một chút, đáng tiếc, tất cả đều đã muộn.

Nam tử trung niên đau lòng nhìn Huyễn Cơ, hỏi: “Con gái ngoan, làm sao vậy, ai bắt nạt con?”

Huyễn Cơ lau nước mắt, đưa tay chỉ hướng Lý Mộ.

Giờ khắc này, Lý Mộ nhận thấy, hắn bị một khí tức vô cùng cường đại tập trung.

Một cảm giác lạnh toát từ xương cụt lao thẳng tới gáy, thân thể cùng tư duy của hắn, ở giờ khắc này, tựa như bị đông lạnh, không chỉ có thân thể không thể hành động, ngay cả tư duy cũng dừng vận chuyển.

Đây là lần đầu tiên Lý Mộ thật sự cảm nhận được sự cường đại của cảnh giới thứ bảy, tuy hắn và nữ hoàng mỗi ngày đều cùng một chỗ, nhưng hắn lại chưa bao giờ thấy nữ hoàng triển lộ toàn bộ thực lực.

Đây là nháy mắt hung hiểm nhất Lý Mộ gặp được.

Giờ khắc này, sự sống chế của hắn hoàn toàn bị người khác khống chế.

Nhưng, loại cảm giác mặc cho người ta xâm lược này chỉ duy trì một cái chớp mắt.

Nháy mắt sau, Lý Mộ liền khôi phục khống chế đối với thân thể cùng ý thức.

Một bóng người xuất hiện ở trước mặt hắn.

Nhìn bóng người xâm nhập linh hồn kia ở trước mặt, ngửi được hương thơm quen thuộc, Lý Mộ cảm động có chút muốn khóc, bật thốt lên nói: "Bệ hạ…"

Chu Vũ ánh mắt nhu hòa nhìn hắn, nhẹ nhàng nói: "Có trẫm, đừng sợ…"

Nam tử trung niên nhìn Chu Vũ, trong mắt tràn đầy kinh ngạc: "Đại Chu nữ hoàng…"

Chu Vũ hờ hững nhìn hắn, lạnh lùng nói: "Lão hồ ly…"

Ánh mắt hai người đối diện, cũng không có động tác dư thừa, trên bầu trời đỉnh đầu mọi người, mây trắng tích tụ ầm ầm tản ra, trên đỉnh núi, không có sát cơ, lại từng bước sát khí.

Vạn Huyễn Thiên Quân nhìn nữ hoàng, trong mắt hiện lên một tia kiêng kị, nói: "Ngươi thế mà tự mình đến đây?"

Vạn Huyễn Thiên Quân nhìn Huyễn Cơ, nói: "Bổn tọa chỉ có một đứa con gái, vì con gái bảo bối của bổn tọa, tự nhiên phải tới một chuyến."

Chu Vũ nói: "Hắn là thần tử của trẫm, vì trẫm… thần tử của trẫm, trẫm vì sao không thể tới?"

Nàng vừa dứt lời, chân trời phương xa xẹt qua một luồng hào quang, lại là một bóng người ngay lập tức tới, Huyền Cơ Tử nhìn Lý Mộ, hỏi: "Sư đệ, ngươi không sao chứ?"

Lý Mộ cười cười, nói: "Không sao."

"Huyền Cơ Tử."

"Vạn Huyễn Thiên Quân."

…

Ánh mắt Huyền Cơ Tử cùng Vạn Huyễn Thiên Quân giao hội, ánh mắt người sau đảo qua Huyền Cơ Tử cùng nữ hoàng, tay áo vung lên, cuốn lên đám người Huyễn Cơ, nói: "Chúng ta đi."

Nhìn bọn họ hóa thành hào quang đi xa, nữ hoàng cùng Huyền Cơ Tử cũng không ngăn trở.

Giữa siêu thoát cường giả, trừ phi thực lực chênh lệch cực lớn, nếu không sẽ không tùy tiện khai chiến, cho dù là lấy một chọi hai, trong lúc nhất thời cũng khó phân ra thắng bại, đối với người khác ở đây mà nói, lại là một hồi tai nạn.

Trên bầu trời, Vạn Huyễn Thiên Quân hỏi Huyễn Cơ: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Huyễn Cơ cúi đầu nói: "Yêu Hoàng truyền thừa, là một âm mưu, là Bạch Đế ở ba ngàn năm trước đã đặt sẵn một cái bẫy, mục đích của hắn là dẫn người sống đi vào, lấy tinh huyết bọn họ, để cho yêu thi của hắn sống lại, tất cả bọn con, thiếu chút nữa chết ở trong tay yêu thi đó."

Vạn Huyễn Thiên Quân lại hỏi: "Thiên thư lấy được chưa?"

Huyễn Cơ lắc lắc đầu, nói: "Hẳn là rơi vào trong tay Lý Mộ."

Vạn Huyễn Thiên Quân tiếc hận nói: "Đáng tiếc, nếu không phải Đại Chu nữ hoàng cùng Phù Lục phái chưởng giáo Huyền Cơ Tử, lấy được một tờ thiên thư kia, chúng ta liền có thể thống lĩnh Yêu tộc, tái hiện huy hoàng năm đó của Yêu tộc…"

Huyễn Cơ hỏi: "Phụ thân vì sao không cướp thiên thư về?"

Vạn Huyễn Thiên Quân lắc lắc đầu, nói: "Đừng nói còn có Huyền Cơ Tử, mặc dù chỉ có một mình Đại Chu nữ hoàng, vi phụ cũng không có khả năng trước mặt nàng cướp đoạt thiên thư."

Huyễn Cơ nhớ tới vị nữ tử tuyệt đẹp kia từ trên trời giáng xuống, lẩm bẩm: "Cô ta chính là Đại Chu nữ hoàng?"

Vạn Huyễn Thiên Quân nói: "Cảnh giới thứ bảy trẻ tuổi như vậy, toàn bộ đại lục, chỉ có một mình cô ta. Nữ nhân này rất mạnh, chỉ sợ cũng chỉ có mấy trưởng lão của Thánh Tông, mới có sức chiến một trận với cô ta."

Huyễn Cơ khó có thể tin nói: "Nhưng cô ta trẻ tuổi như vậy…"

Vạn Huyễn Thiên Quân từ từ nói: “Niệm lực vạn dân thai nghén đế khí, há là bình thường, mười châu ba đảo, trừ các lão quái vật lánh đời không ra, mạnh hơn cô ta, không có mấy ai…”

Huyễn Cơ quay đầu nhìn, siết chặt nắm tay, âm thầm nghiến răng.

Vạn Huyễn Thiên Quân xoa xoa đầu của nàng, nói: “Không cần mất mát, sớm hay muộn có một ngày, con cũng có thể đạt tới tu vi của cô ta, sau lần này trở về, bế quan hẳn hoi, tìm hiểu thiên thư tu hành.”

Huyễn Cơ gật gật đầu, nghiến răng nói: “Chờ ta đột phá tu vi, lại tìm ngươi tính sổ…”

Hết chương 670.

Chương 671. Nhập chủ động phủ (2)

Vạn Huyễn Thiên Quân lại nghĩ tới cái gì, ánh mắt chớp động, nói: “Chưởng giáo Phù Lục phái cùng nữ hoàng Đại Chu vì hắn, thế mà đều bản thể đích thân tới, trên người Lý Mộ này, nhất định có bí mật to lớn, hắn lại đạt được thiên thư Yêu tộc, trước sau là sự uy hiếp, ngày sau có cơ hội, cần phải phải diệt trừ hắn.”

Huyễn Cơ ngẩng đầu, ánh mắt phức tạp nhìn Vạn Huyễn Thiên Quân, nói: “Phụ thân, hắn đối với con có ân lớn cứu mạng…”

Vạn Huyễn Thiên Quân nhíu mày, nói: “Như thế thì không tiện giết hắn, tốt nhất có thể khiến hắn cho chúng ta sử dụng, nếu là không thể, chờ sau khi con báo ân xong, trả xong nhân quả, sau đó giết hắn cũng không muộn…”

…

Trên đỉnh núi, con hùng yêu kia hướng Lý Mộ chắp tay, nói: “Về sau nếu có cơ hội, Lý đại nhân có thể đến hùng tộc ta ngồi một chút, tiểu yêu nhất định thịnh tình khoản đãi…”

Xà yêu kia cũng ôm quyền với Lý Mộ, nói: “Đa tạ ân cứu mạng của Lý đại nhân, ngài vĩnh viễn là bằng hữu của tộc ta.”

Lý Mộ khoát tay áo với bọn họ, cũng không làm khó họ.

Đại Chu và Yêu quốc ma sát, một bộ phận rất lớn, là ma đạo khơi mào, Yêu quốc không phải một chỉnh thể, trong đó yêu vương vô số, cũng không phải toàn bộ yêu vương đều đối địch với Đại Chu.

“Tiểu yêu cáo lui trước.”

Hai yêu tinh đồng thời hướng hắn khom người, thân hình hóa thành hào quang, biến mất ở trong núi rừng.

Lần này bốn đại yêu vương phái ra tinh nhuệ trong tộc, kết quả, hai mươi tên yêu vật cảnh giới thứ năm, chỉ còn lại có một gấu một rắn, Lang tộc cùng Báo tộc toàn quân bị diệt,

mấy Yêu tộc này, địa vị ở Yêu quốc, chỉ sợ cũng sẽ xảy ra biến hóa.

Ngoài ra, ma đạo Hồn Tông, Yêu tông, không chỉ có chưa kiếm được lợi ích gì cả, cường giả tiến vào động phủ, một tên cũng chưa thể sống sót đi ra, sau hôm nay, chỉ sợ cũng sẽ trở thành hàng ngũ đứng cuối trong ma đạo.

Lại thêm cường giả ma đạo lúc trước chết ở trong tay Lý Mộ, chỉ sợ một đoạn thời gian rất dài kế tiếp, ma đạo cũng phải thành thật hơn chút.

Trái lại đệ tử sáu tông cùng cung phụng trong triều, tuy ít nhiều đều mang chút vết thương, nhưng ít nhất không thiếu một ai, Lý Mộ càng trở thành người thắng lớn nhất của chuyến này.

Huyền Cơ Tử nhẹ nhàng thở ra, đồng thời nói: "Sư đệ, ngươi không bằng rời khỏi triều đình Đại Chu, đến Bạch Vân sơn tu hành đi, triều đình loại nhiệm vụ này quá mức nguy hiểm, ngươi nếu có gì sơ xuất, ta phải ăn nói với Phù Đạo Tử sư thúc như thế nào…"

Khi từ trong miệng Huyền Chân Tử nhận được tin tức của Lý Mộ, trái tim hắn liền treo lên, nếu Lý Mộ gặp chuyện, tuyệt đối là tổn thất to lớn Phù Lục phái khó có thể thừa nhận, sau khi xảy ra chuyện như vậy, lại để Lý Mộ ở lại triều đình Đại Chu, hắn vô luận như thế nào cũng không an tâm.

Huyền Cơ Tử vừa dứt lời, Chu Vũ thản nhiên nhìn hắn một cái, vẫn chưa nói gì, ngắm nhìn phong cảnh nơi xa, nắm tay trong tay áo lại bắt đầu siết chặt.

Lý Mộ lắc đầu nói: "Tu hành vốn tràn ngập nguy hiểm, nhưng cũng tràn ngập kỳ ngộ, tôi luyện bản thân nhiều thêm, đối với tu hành về sau mới có lợi, ở Bạch Vân sơn bế quan là an toàn, nhưng đối với về sau tăng lên phá cảnh, lại không có lợi…"

Huyền Cơ Tử thở dài, nói: "Điều sư đệ nói cũng có đạo lý, liền theo sư đệ nói đi."

Chu Vũ tiếp tục ngắm phong cảnh, nắm tay nắm chặt trong tay áo chậm rãi buông ra.

Lý Mộ vươn tay, tâm niệm khẽ động, chuông đạo lơ lửng ở trong lòng bàn tay hắn.

Hắn nhìn Huyền Cơ Tử, nói: "Trong Bạch Đế động phủ, có một luồng nguyên khí, vết rạn trên chuông đạo đã chữa trị, sư huynh mang nó về núi đi."

Hắn vừa mới nói xong, chuông đạo "Ông" một tiếng, bay đến phía sau Lý Mộ trốn tránh.

Huyền Cơ Tử bất đắc dĩ nói: "Chuông đạo đã muốn đi theo sư đệ, thì để nó đi theo đi, có chuông đạo ở bên người sư đệ, ta cũng yên tâm hơn một chút."

Thật ra Lý Mộ cũng chỉ là khách khí một phen, bảo bối lợi hại như vậy, ai không muốn, ở Yêu Hoàng động phủ, nếu không phải có chuông đạo, bọn họ chỉ sợ cũng không gặp được hắn, cũng chính là vì có chuông đạo, hắn mới có thể từ đầu tới cuối đều không sợ hãi.

Huyền Cơ Tử nhìn về phía Chu Vũ, nói: "Linh Cơ Tử sư đệ, liền kính nhờ nữ hoàng bệ hạ."

Chu Vũ thản nhiên nói: "Người của trẫm, trẫm sẽ chiếu cố, không cần ngươi nhắc nhở."

Huyền Cơ Tử không nhiều lời nữa, nói với đệ tử năm tông còn lại: "Các ngươi cũng theo ta cùng nhau về Bạch Vân sơn đi, trưởng bối môn phái các ngươi cũng ở nơi đó."

Trưởng lão năm tông đều hành lễ vâng dạ.

Huyền Cơ Tử mang theo mọi người rời đi, ở tại chỗ chỉ còn lại có Lý Mộ, nữ hoàng, cùng với cung phụng trong triều.

Lý Mộ vươn tay, một quầng sáng ở lòng bàn tay dung nhập thân thể, nhắm mắt một lát, khi lại mở mắt ra, trong mắt có ánh sáng lạ chợt lóe qua.

Ba luồng hào quang từ nơi xa bay tới, chính là lão đạo lôi thôi cùng với hai đại cung phụng khác.

Hai vị đại cung phụng hành lễ với nữ hoàng, nói: "Tham kiến bệ hạ."

Lão đạo lôi thôi chỉ hơi chắp tay, khi nhìn thấy Lý Mộ, mới nhẹ nhàng thở ra.

Chu Vũ bình tĩnh nói: “Về Thần Đô đi.”

Nàng túm lấy bả vai Lý Mộ, bóng dáng hai người nháy mắt biến mất.

Ở tại chỗ, một cung phụng thở dài: “Lý đại nhân không hổ là sủng thần, vì cứu hắn, nữ hoàng thế mà tự mình đến…”

Lão đạo lôi thôi hai tay gối lên sau đầu, thản nhiên nói: “Sủng là sủng thật, thần hay không, thì không biết được…”

Bắc quận.

Huyện Dương Khâu.

Nhà cũ Lý gia, trong tiểu viện.

Lý Mộ sờ sờ cái ót, khó hiểu nhìn một bóng người đứng trong sân, hỏi: “Bệ hạ, chúng ta không về Thần Đô sao?”

Hắn cho rằng nữ hoàng sẽ dẫn hắn trực tiếp về Thần Đô, nhưng nữ hoàng lại bảo hắn mang nàng đến huyện Dương Khâu, còn cứ đòi tới tổ trạch nhà hắn thăm chút.

Chu Vũ thản nhiên nói: “Vội cái gì, thật không dễ gì ra ngoài một lần, mấy ngày nữa lại trở về.”

Lý Mộ tiếp tục hỏi: “Bệ hạ không thượng triều nữa?”

Chu Vũ nhìn hắn, hỏi: “Một mình ở chung với trẫm, khiến ngươi rất không thoải mái sao?”

Lý Mộ cười lấy lòng nói: “Nào có, thần cầu còn không được…”

Làm hoàng đế, nàng ngay cả Thần Đô cũng chưa từng rời khỏi, thừa dịp cơ hội này, để nàng tận mắt thấy giang sơn của nàng cũng không tệ.

Cái này nàng chủ động, không phải Lý Mộ câu dẫn nàng, khiến nàng không để ý tới triều chính.

Tuy tương tự đều là khiến quân vương không thượng triều, nhưng hắn đã không có phù dung trướng ấm, cũng không có hầu hạ tiệc tùng, có khác biệt về bản chất với dương quý phi.

Chu Vũ nhìn quanh, hỏi: “Ngươi từ nhỏ đã lớn lên ở nơi này?”

Lý Mộ gật gật đầu, nói: “Đúng.”

Ánh mắt Chu Vũ tiếp tục đánh giá, tâm tư Lý Mộ lại ở nơi khác.

Hết chương 671.

Chương 672. Nhập chủ động phủ (3)

Nhiệm vụ lần này, tuy nguy hiểm vô cùng, thiếu chút nữa ngã ở Yêu Hoàng động phủ, nhưng cũng may hữu kinh vô hiểm, mạo hiểm phiêu lưu lớn như vậy, thu hoạch của hắn cũng là cực lớn.

Ký ức của Bạch Đế, bị yêu thi kia bức ra khỏi thân thể, rơi vào trong tay Lý Mộ.

Yêu thi đó vừa mới sinh ra, không gian ý thức vẫn trống rỗng, đột nhiên tiếp nhận những ký ức này, đương nhiên sẽ bị ảnh hưởng rất lớn, dẫn tới cho rằng mình chính là Bạch Đế.

Nhưng Lý Mộ có ý thức trưởng thành hơn nữa đầy đủ của mình, một đoạn ký ức xa lạ, không sinh ra được bất cứ ảnh hưởng gì đối với hắn.

Tiêu hóa ký ức của người khác, với hắn mà nói, đã không phải lần đầu tiên.

Có Thiên Huyễn Thượng Nhân ở trước, Lý Mộ không cần bao lâu, đã tiêu hóa ký ức của Bạch Đế.

Mà ngay sau khi có được ký ức Bạch Đế, hắn đã tìm được phương pháp khống chế Bạch Đế động phủ, trở thành chủ nhân mới của động phủ này.

Lý Mộ tâm niệm khẽ động, thân thể liền lần nữa xuất hiện ở trong động phủ.

Nơi này vẫn như cũ là một mảng hoang vắng, khắp nơi đều là sương trắng, Lý Mộ thổi một hơi, sương trắng dần dần tan đi, chân dung Bạch Đế động phủ lần đầu xuất hiện ở trước mắt hắn.

Nơi này bầu trời là xám xịt, không có một đám mây, cái gì cũng không có.

Mặt đất thì tất cả màu nâu, trên đó tường đổ ngói vỡ, mộ bia vô số, yêu thi khắp nơi, Yêu Hoàng cung cô đơn ở trung tâm không gian, nhìn như là một phần mộ thật lớn.

Cả mảng không gian tràn ngập tĩnh mịch, ngay cả một tia sinh cơ cũng không có.

Nữ hoàng lơ lửng ở bên hắn, nói: "Đây là Bạch Đế động phủ…"

Lý Mộ bị dọa giật mình, ngạc nhiên nói: "Bệ hạ, ngài vào bằng cách nào…"

Chu Vũ liếc hắn, nói: "Trẫm muốn tiến vào là vào được."

Từ bên ngoài phá vỡ không gian, mạnh mẽ tiến vào động phủ có chủ, lấy tu vi cảnh giới thứ bảy của nàng còn không làm được, nhất định là ở lúc Lý Mộ mở ra động phủ, đi theo vào.

Cái này cũng gõ vang cảnh báo cho Lý Mộ, mặc dù là hắn có được động phủ của cường giả cảnh giới thứ chín, cũng không đại biểu cường giả cảnh giới thứ bảy không có cách nào đối với hắn.

Tuy hắn là chủ nhân động phủ này, nhưng thực lực của hắn quá thấp, trong động phủ này, vẫn như cũ không phải đối thủ của cường giả siêu thoát.

Chu Vũ nhìn hắn, nói: "Ở trước mặt cường giả cảnh giới thứ bảy trở lên, đừng tùy tiện tiến vào động phủ."

Lý Mộ nghiêm túc gật gật đầu, nói: "Thần biết rồi."

Sau đó, hắn nhìn không gian tĩnh mịch này, hỏi: "Bệ hạ, nơi này vì sao không có một tia sinh cơ, cái này bình thường không?"

Chu Vũ nói: "Không bình thường."

Lý Mộ lại hỏi: "Vậy hồ thiên không gian bình thường, nên là bộ dáng gì nữa?"

Chu Vũ nhìn hắn một cái, đưa tay đặt ở trên bờ vai của hắn.

Lý Mộ thấy hoa mắt, xuất hiện ở một không gian khác.

Không gian này không lớn, đại khái chỉ lớn bằng hai Lý phủ, nhưng tràn ngập sinh cơ bừng bừng.

Bầu trời xanh lam như giặt, tuy không có mặt trời, nhưng cũng như đang ở dưới ánh mặt trời, mấy đám mây trang trí trên đó, đều là hình dạng động vật, có con bướm, con thỏ, nai con…

Lý Mộ đứng ở trên một chỗ đất cỏ, dưới chân cỏ xanh xanh, thỉnh thoảng có mấy đóa hoa nhỏ làm đẹp, bên chân có một con đường nhỏ bậc đá, phía sau đường nhỏ, là một căn nhà cỏ đơn sơ, hai bên nhà có hai vườn hoa, trong vườn hoa, muôn hoa đua thắm khoe hồng, trong không khí cũng tràn ngập một hương hoa thoang thoảng.

Phía trước đường nhỏ, kéo dài tới trong một hồ nhỏ.

Nước hồ trong suốt, trong nước có mấy con cá, quẫy cái đuôi, vui vẻ bơi vào sâu bên trong.

Đây là thế giới nhỏ trong lòng nữ hoàng.

Lý Mộ ngẩng đầu nhìn đám mây bảy màu trên bầu trời có chút đáng yêu, thầm nghĩ, nữ hoàng tuổi không nhỏ, nhưng còn rất có tâm hồn thiếu nữ.

Đương nhiên, đây chỉ là một điểm không quan trọng nhất, quan trọng là, chỗ không gian này tuy nhỏ, lại tràn ngập sinh cơ, Yêu Hoàng động phủ tuy lớn, nhưng đều là tĩnh mịch.

Lý Mộ hít sâu một ngụm không khí hương vị ngọt ngào, nói: “Thực không dám giấu, thần sau khi thoái ẩn, chỉ muốn ở nơi như vậy, đương nhiên, nếu địa phương lớn hơn một chút thì tốt, trong nhà thần nhiều người, một gian phòng khẳng định không ở nổi…”

Ngay sau đó, hắn lại xuất hiện ở trong không gian tĩnh mịch của Yêu Hoàng động phủ.

Lý Mộ nhìn quanh, hỏi: “Bệ hạ, nơi này vì sao sẽ biến thành như vậy?”

Nữ hoàng nhìn hắn một cái, nói: “Toàn bộ hồ thiên động phủ, khi vừa mới mở ra, đều là nơi tĩnh mịch như vậy, là chủ nhân động phủ cho động phủ sinh cơ. Bạch Đế chết ba ngàn năm, động phủ không thể từ bên ngoài bổ sung linh khí, linh khí trong động phủ sẽ chậm rãi tiêu tán, biến thành như vậy

cũng không kỳ quái, chỉ cần ngươi tự mình dụng tâm kinh doanh, nơi này sớm hay muộn sẽ một lần nữa khôi phục sinh cơ.”

Nghe được nữ hoàng nói như vậy, Lý Mộ yên tâm hơn nhiều rồi.

Thật không dễ gì kiếm một tòa động phủ miễn phí, nếu vẫn luôn là không khí trầm lặng, không thể ở, vậy cần nó còn có tác dụng gì?

Dù sao nơi này về sau coi như là một cái nhà của Lý Mộ, trong nhà loạn thành như vậy, hắn một khắc cũng không nhịn nổi.

Nói làm liền làm, hắn trước mang những yêu thi không trọn vẹn kia tụ tập cùng một chỗ, một mồi lửa thiêu đốt hết, sau đó mang tất cả mộ bia một lần nữa hóa thành vật liệu đá, mang mặt đất sửa sang lại bằng phẳng.

Xong tất cả cái này, Lý Mộ mới phát hiện, tới gần quảng trường Yêu Hoàng cung, còn có mười mộ bia.

Hắn phất phất tay, mười mộ bia cuối cùng cũng đội đất mọc lên, sau đó Lý Mộ liền phát hiện, phía dưới mỗi một tấm bia đá đều có một yêu thi.

Không ngờ, trong Yêu Hoàng cung còn có mười con cá lọt lưới.

Hắn mang mười yêu thi này tụ tập cùng một chỗ, lại phóng một mồi lửa.

Nhưng, mười yêu thi này, ở trong tam muội chân hỏa, lại chưa có bất cứ biến hóa nào cả.

Lý Mộ đang muốn tăng thêm sức lửa, Chu Vũ bỗng nhiên vươn tay, nói: “Đợi chút.”

Nàng nhìn yêu thi đang tắm trong ngọn lửa, nói: “Mấy thi thể này không tầm thường, bọn họ lúc còn sống, hẳn là cảnh giới thứ bảy, thậm chí là cường giả cảnh giới thứ tám…”

Nói xong, nàng lại lắc lắc đầu, nói: “Đáng tiếc trẫm không hiểu luyện thi, thi thể cường giả bực này, hẳn là có thể luyện

chế ra yêu thi cảnh giới thứ sáu…”

Lý Mộ ngẩn ra một phen, sau đó lập tức dập tắt ngọn lửa.

Hắn nhìn nữ hoàng, chà chà tay, xấu hổ nói: “Luyện thi sao, thần vừa lúc biết một chút…”

Đối với luyện thi, Lý Mộ thật sự biết nhiều chút.

Nói không chút khoa trương, trên thế giới này, không có ai, so với hắn càng hiểu luyện thi hơn.

Thiên Huyễn trừ âm hiểm giả dối, cẩn thận tỉ mỉ, còn có một thân phận, hắn là đại trưởng lão ma đạo Thi Tông, luyện thi là bản lãnh ăn cơm của Thi Tông, mười châu ba đảo, có người nào, có thể so với đại trưởng lão Thi Tông càng hiểu luyện thi hơn?

Hết chương 672.

Chương 673. Tìm hiểu thiên thư (1)

Ở ma đạo, địa vị Thi Tông vẫn luôn rất đặc thù.

Mặc dù là người trong ma đạo, thường thường cũng kính Thi Tông mà chỉ dám nhìn từ xa.

Thực lực của bọn họ, ở trong mười tông xếp hạng hàng đầu, dù sao, giao thủ với người Thi Tông, trừ phải cẩn thận bản thân bọn họ, còn phải phòng bị thi thể của bọn họ, có một số cuồng nhân Thi Tông, luyện chế thi thể, thực lực so với chính bọn họ còn mạnh hơn.

Đệ tử Thi Tông, trừ cả ngày ở chung một chỗ với thi thể, việc thích làm nhất, chính là đào mộ.

Bọn họ đặc biệt thích trộm mộ cường giả, sau khi trộm ra thi thể, thông qua bí pháp, mang nó luyện chế thành cương thi cường đại, trở thành thi khôi của mình.

Lần này Yêu Hoàng động phủ mở ra, nếu không phải Thi Tông cách nơi này quá xa, không kịp chạy tới, chỉ sợ cường giả trong tông bọn họ sẽ dốc toàn bộ lực lượng.

Có thể nói, bản lãnh luyện thi của Thi Tông đứng đầu mười châu.

Trừ các pháp môn đã chặt đứt truyền thừa kia, theo thời gian trôi qua, các loại đạo pháp, đều là đang không ngừng tiến bộ cùng hoàn thiện.

Thủ đoạn luyện thi ba ngàn năm trước, đương nhiên không thể so sánh với bây giờ.

Nếu ba ngàn năm trước, Bạch Đế cảnh giới thứ chín, có kinh nghiệm luyện thi của Thiên Huyễn hôm nay, thông qua một ít thủ đoạn đặc thù, đã sớm tế luyện thi thể mình, như vậy ở trong Bạch Đế động phủ, yêu thi vừa mới sinh ra ý thức thức tỉnh, thực lực cho dù không có cảnh giới thứ tám, cũng có cảnh giới thứ bảy, bao gồm Lý Mộ ở trong, tất cả mọi người tiến vào trong động phủ đều phải chết.

Lý Mộ vừa mới chiếm được ký ức của Bạch Đế, chỉ là từ trong đó tìm ra phương pháp khống chế động phủ, còn chưa có thời gian đi lật xem toàn bộ.

Giờ phút này hắn tập trung tinh thần sưu tầm, rất nhanh đã biết lai lịch của mười yêu thi này.

Mười thi thể này, là mười đại yêu tướng dưới trướng Bạch Đế, trước khi Bạch Đế chết, mang toàn bộ yêu tướng yêu binh dưới trướng cùng nhau tuẫn táng.

Những yêu binh kia, sẽ ở lúc có người ngoài tiến vào động phủ ngay lập tức thức tỉnh, tiêu hao pháp lực của kẻ xâm nhập, suy yếu thực lực của bọn họ, đồng thời cũng cung cấp huyết thực cho Bạch Đế yêu thi thức tỉnh, còn có thể tránh cho kẻ xâm nhập pháp lực toàn thịnh, tạo thành phiền toái cho yêu thi sau khi tỉnh dậy.

Về phần mười đại yêu tướng thức tỉnh, cũng cần tiêu hao lượng lớn huyết thực, vì không để bọn họ cùng yêu thi của mình tranh đoạt huyết thực, ảnh hưởng gã sống lại, Bạch Đế lựa chọn phong ấn yêu tướng, tính đợi tới sau khi chính gã sống lại, lại đánh thức bọn họ, như vậy, yêu tướng ngày xưa, có thể một lần nữa góp sức ở dưới trướng hắn.

Đương nhiên, gã không ngờ, Lý Mộ bằng vào ba tấc lưỡi không xương, mang một cương thi đơn thuần vừa mới sinh ra ý thức nói tới mức tinh thần phân liệt, cuối cùng ép ra ký ức của gã, xé rách không gian chạy trốn, quyết định thi sinh về sau, chỉ vì chính mình mà sống

Mười đại yêu tướng dưới trướng gã liền hời cho Lý Mộ.

Từ ký ức của Bạch Đế biết được, mười vị yêu tướng này, có tám tên là Linh Yêu cảnh giới thứ bảy, hai tên là Huyền Yêu cảnh giới thứ tám, tồn tại cảnh giới thứ tám, mặc kệ là người là yêu, ở hiện nay, đều là siêu cấp cường giả xưng bá đại lục, ba ngàn năm trước, lại chỉ là vật tuẫn táng của người khác

Lý Mộ kinh hãi không thôi, Chu Vũ nhìn ra tâm tư của hắn, giải thích: “Ba ngàn năm trước, linh khí trong thiên địa, so với bây giờ nồng đậm hơn nhiều, cũng càng dễ dàng sinh ra cường

giả hơn, Nhân tộc Yêu tộc lúc đó, cũng có không ít tồn tại cảnh giới thứ chín.”

Trên thực tế, ở sau khi tiêu hóa bộ phận ký ức của Bạch Đế, Lý Mộ cũng ý thức được, thiên địa linh khí hôm nay, quả thực so với ba ngàn năm trước loãng hơn rất nhiều.

Căn cứ hiện tượng này, không khó phỏng đoán, sáu ngàn năm trước, chín ngàn năm trước, vạn năm trước, thậm chí thế giới một kỷ nguyên trước, linh khí phải nồng đậm bao nhiêu, khó trách nhiều năm qua như vậy, đạo pháp đang tiến bộ, nhưng số lượng cường giả lại càng ngày càng ít, có lẽ qua mấy ngàn năm nữa, tu hành giả trên đại lục, ngay cả tấn thăng trung tam cảnh cũng rất khó khăn

Nhưng những thứ này, đều không quan hệ với bây giờ.

Lý Mộ mang mười thi thể này tạm thời gửi ở trong Yêu Hoàng cung, không gian tĩnh mịch này cái gì cũng không có, chúng nó tạm thời không tồn tại khả năng thi biến.

Thông qua nuốt máu khiến thi thể sản sinh ý thức, là phương pháp luyện thi cấp thấp nhất, nếu dùng các loại thiên tài địa bảo, kèm theo dưỡng thi đại trận, dùng bí thuật Thi Tông luyện chế, khi Bạch Đế yêu thi thức tỉnh, thực lực tuyệt không chỉ một chút như vậy.

Nhưng, muốn mang bọn họ luyện chế thành yêu thi cần rất nhiều chuẩn bị, Lý Mộ trước mắt căn bản không gom đủ tài liệu, cần tính toán cho lâu dài.

Nhiệm vụ chủ yếu bây giờ, là cải tạo Yêu Hoàng động phủ.

Ba ngàn năm qua, Yêu Hoàng động phủ vô chủ, là hoàn toàn ngăn cách với bên ngoài.

Đây là nguyên nhân mảnh không gian này tràn đầy tĩnh mịch.

Điều đầu tiên Lý Mộ phải làm, là mang động phủ một lần nữa nối tiếp với bên ngoài, để linh khí cùng lực lượng thiên địa bên ngoài tràn vào, đây là bước đầu tiên khiến Yêu Hoàng động phủ tái hiện sinh cơ.

Bước thứ hai Lý Mộ làm, là mang Yêu Hoàng cung cùng với quảng trường trước điện hủy đi, tòa kiến trúc to lớn này, cô đơn đứng ở nơi đó, như là một phần mộ khổng lồ, mà đó vốn chính là phần mộ Bạch Đế, Lý Mộ cảm thấy điềm xấu, rất nhanh đã mang nó san thành bình địa.

Ngoài ra, hắn còn ở trong động phủ mở một cái hồ nhỏ, từ vịnh Bích Thủy dẫn nước chảy vào, tính cả cá tôm dưới nước cũng dẫn theo vào.

Thuận tiện, hắn còn mang căn nhà nhỏ bên bờ nước của Tô Hòa cùng nhau di chuyển vào động phủ.

Nữ hoàng rất thích trồng hoa cỏ, nàng từ bên ngoài mua hạt giống hoa, ở bên hồ quây ra một vườn hoa thật to, tay áo vung lên, mặt đất không có một tia sinh cơ liền xanh mơn mởn, lại dùng hạt đào hai người ăn còn thừa ở xa xa bồi dưỡng một rừng đào, cây giống rất nhanh đội đất chui lên, nhanh chóng lớn lên, nở ra hoa màu trắng cùng màu đỏ.

Động phủ nhìn rực rỡ hẳn lên, nhưng còn thiếu một ít sinh khí.

Vì thế Lý Mộ lại từ trong rừng bắt một ít chim, bắt mấy con thỏ, mặt cỏ có thêm mấy mảng màu trắng làm đẹp, trong nước cá tôm bơi lội, trong rừng chim hót hoa thơm, trên trời rỗng tuếch, hắn lại nặn mấy đám mây trắng, bay ở trên trời.

Chu Vũ nhìn đám mây hình dạng các loại động vật trên bầu trời, thản nhiên nhìn Lý Mộ một cái, nói: “Ngây thơ.”

Nhìn không gian nhỏ hai người cùng nhau mở ra, Lý Mộ tràn đầy cảm giác thành tựu.

Nhưng, đối với dân chúng Bắc quận mà nói, mấy ngày nay, chuyện kỳ quái xảy ra bên người liền có hơi nhiều.

Hết chương 673.

Chương 674. Tìm hiểu thiên thư (2)

Đầu tiên là mực nước vịnh Bích Thủy, không hiểu sao hạ xuống một nửa, sau đó đỉnh núi phụ cận cũng ít đi mấy ngọn, vốn một khối rừng cây rậm rạp trên núi, trong một đêm biến thành trụi lủi, tựa như là bị người nào đó đào cả rễ.

Có dân chúng mang việc lạ này bẩm báo quan phủ, quan phủ sau khi phái người tra xét, cũng chưa tra ra nguyên nhân, cuối cùng chỉ có thể đặt đó không hỏi tới.

Trong hồ thiên động phủ, Lý Mộ nằm ở trên mặt cỏ bên hồ, nhìn mấy căn nhà gỗ dựng bên hồ, gió nhẹ thổi từ mặt hồ đến, cả người đều lâm vào một loại cảnh giới kỳ ảo.

Tòa động phủ vốn tĩnh mịch này, đã bị hắn cùng nữ hoàng liên thủ tạo thành thế ngoại đào nguyên, về sau cũng không cần tìm chỗ khác nữa, ở nơi ngăn cách với đời này tĩnh tâm tu hành, tịch mịch thì rời khỏi động phủ, du lịch hồng trần thế tục, chẳng phải sung sướng sao?

Chu Vũ đứng ở bên hồ, gió khẽ mơn man sợi tóc trên trán nàng, nàng đưa tay vén vài lọn tóc bay rối, hỏi: “Trong nhà ngươi mới có mấy người, ở nơi này dựng nhiều phòng như vậy làm cái gì?”

Lý Mộ nói: “Dựng thêm mấy gian, sớm hay muộn sẽ dùng đến, cho dù bản thân không ở, nhỡ đâu có khách tới, cũng dễ an bài, bệ hạ muốn chọn một tòa hay không, ngày sau bệ hạ ở trong cung nhàm chán, có thể thường đến chỗ thần làm khách.”

Chu Vũ cũng không khách khí với Lý Mộ, chỉ vào một gian cách vườn hoa gần nhất, nói: “Trẫm muốn một gian này.”

Nữ hoàng đã tự mua thêm đồ gia dụng cho phòng của nàng, chuông đạo ở trong rừng đuổi theo chim chóc, Lý Mộ khoanh chân ngồi ở trên mặt cỏ, vươn tay, một trang sách phong cách cổ xưa lơ lửng ở trong tay hắn.

Đây là mục đích hàng đầu mọi người tiến vào Yêu Hoàng động phủ, đạo môn gọi là trang sách đạo, Yêu tộc xưng là

thiên thư.

Ba ngàn năm trước, Bạch Đế chính là thông qua một tờ thiên thư này, truyền xuống đạo thống Yêu tộc.

Lý Mộ nhắm mắt, ý thức chìm vào trong trang sách, nháy mắt tiếp theo, hắn liền tới một thế giới trắng xoá.

Đã không phải lần đầu tiên trải qua loại chuyện này, Lý Mộ nhắm mắt, bắt đầu thường xuyên niệm Thanh Tâm Quyết.

Không biết niệm bao nhiêu lần, khi hắn lần nữa mở mắt, sương trắng trước mắt đã biến mất.

Thân thể hắn ở một không gian kỳ dị, Lý Mộ khoanh chân ngồi ở trên mặt đất, trong bầu trời, tràn ngập các loại bóng người thật lớn, lại không phải những quái vật kia Lý Mộ ở trong trang sách đạo của Phù Lục phái từng gặp.

Bóng người đỉnh đầu, đều là yêu thể Lý Mộ quen thuộc.

Có rắn khổng lồ thân dài nghìn trượng, cũng có gấu khổng lồ cao trăm trượng, sói khổng lồ vân vân, chủng loại những yêu vật này không dưới trăm loại, mỗi một loại, đều tản mát ra khí tức vô cùng cường đại.

Lý Mộ nhìn trái nhìn phải, cũng chưa nhìn thấy những quái vật kia hắn từng gặp.

Hắn cuối cùng nhìn về phía một con rắn khổng lồ, nháy mắt sau, hắn thấy trước mắt hoa lên, bỗng phát hiện mình lơ lửng ở không trung, cúi đầu nhìn lại, một cái thân rắn khổng lồ quay cuồng vặn vẹo ở bên dưới.

Bản thân hắn, thế mà lại biến thành con rắn khổng lồ kia.

Mà cùng lúc đó, trong đầu Lý Mộ cũng bỗng nhiên có thêm một ít tin tức.

Lý Mộ rất nhanh liền ý thức được, đây là phương pháp tu hành của xà tộc?

Yêu vật và nhân loại khác nhau, chúng nó kết cấu yêu thể khác nhau, tuy đều có thể thổ nạp linh khí tu luyện, nhưng mỗi một loại chủng tộc, đều có phương pháp tu hành thích hợp mình nhất.

Lấy phương pháp tu hành thích hợp bọn họ để tu hành, có thể làm ít hưởng nhiều, cũng có thể phát huy ra toàn bộ thực lực của bọn họ.

Nhưng, Lý Mộ còn chưa kịp thể hội, con rắn khổng lồ này liền phát ra một tiếng rống, ngửa đầu hướng trời cao bay đi.

Giờ phút này, Lý Mộ tuy có thị giác của con rắn khổng lồ này, nhưng lại không cách nào khống chế thân thể nó.

Hắn chỉ có thể theo con rắn khổng lồ không ngừng lên cao, tựa như sắp cùng con rắn này bay đến ngoài bầu trời.

Nhưng mà, thân rắn bay càng cao, gặp lực cản liền càng lớn, nó cuối cùng lơ lửng ở nơi nào đó trên hư không, không thể lên trên một bước nào nữa.

Ầm!

Con rắn khổng lồ cuộn thân thể, húc đầu lên trên, lại rất nhanh rơi xuống.

Ầm!

Ầm! Ầm!

Ầm! Ầm! Ầm!

Nó húc từng lần một, từng lần rơi xuống, va đập vỡ đầu chảy máu, vẫn không chút do dự.

Ầm!

Khi va chạm một lần cuối cùng, nó thiêu đốt hết toàn bộ yêu lực trong cơ thể, thân thể nổ tung thành một đống máu thịt, cùng lúc đó, ý thức của Lý Mộ cũng nhanh chóng hạ xuống

Như là đang ngủ bị ngã xuống, Bạch Đế động phủ, trên mặt cỏ, thân thể Lý Mộ run rẩy một cái, đột nhiên mở mắt, cái trán tràn đầy mồ hôi, há mồm thở hổn hển.

Chu Vũ đứng ở bên cạnh Lý Mộ, ném cho hắn một cái khăn tay, hỏi: “Ngươi đã nhìn thấy cái gì?”

Lý Mộ lấy khăn tay lau mồ hôi, nuốt ngụm nước bọt, nói: “Yêu vật, rất nhiều yêu vật cường đại…”

Lấy kiến thức Lý Mộ từ trong trí nhớ Bạch Đế tăng trưởng, không khó phán đoán ra, các yêu vật đó trong thiên thư, đều là Thiên Yêu cảnh giới thứ chín, tuy không rõ một màn trong hình ảnh đó từng chân thật xảy ra hay không, nhưng một màn con rắn khổng lồ nghìn trượng kia, tựa như muốn đánh vỡ màn trời, vẫn để lại cho Lý Mộ hồi ức khó có thể xóa nhòa.

Lý Mộ ngẩng đầu nhìn bầu trời, tuy hắn cũng thường xuyên cưỡi mây đạp gió, nhưng độ cao phi hành chẳng qua là trăm trượng nghìn trượng, chưa từng thử bay về phía chỗ cao nhất.

Thế giới này, có nhật nguyệt tinh tú, đủ loại hiện tượng cho thấy, mặt đất dưới chân bọn họ cũng là một hình cầu, nói từ trên nguyên tắc, bay mãi lên trên, hẳn là sẽ tới đạt vũ trụ, nhưng ghi chép về phương diện này, Lý Mộ lại chưa từng nhìn thấy.

Hắn nhìn về phía nữ hoàng, hỏi: “Bệ hạ, trên bầu trời là cái gì?”

Chu Vũ thản nhiên nói: “Tự ngươi đi xem chẳng phải sẽ biết.”

Nói xong, nàng đưa tay đặt ở trên vai Lý Mộ.

Ngay sau đó, hai người liền rời khỏi động phủ, xuất hiện ở không gian thực tế.

Chu Vũ túm lấy bả vai Lý Mộ, một bước lên trời, Lý Mộ cúi đầu nhìn lại, nhìn thấy nhà tổ dưới chân đang không ngừng nhỏ đi, rất nhanh, liền có thể nhìn thấy toàn cảnh Dương Khâu huyện thành, người đi đường xe ngựa trong thành tựa như con kiến…

Rất nhanh, bọn họ đã ở trên tầng mây.

Đứng ở chỗ này nhìn xuống phía dưới, trước mắt đều là mây mù, không khí chung quanh đã loãng đến cực điểm, nhiệt độ cũng cực thấp, phàm nhân chưa từng tu hành ở đây, chỉ sợ ngay cả thời gian một chén trà nhỏ cũng không thể kiên trì.

Tay nữ hoàng vẫn đặt ở trên bờ vai của hắn, một sự ấm áp từ trong lòng bàn tay nàng truyền ra, một tia không khoẻ đó của Lý Mộ rất nhanh liền biến mất không dấu vết.

Nhắm chừng thô sơ giản lược, bọn họ hướng bên trên phi hành ước chừng vạn trượng, Chu Vũ ngẩng đầu nhìn lên trên, nói: “Hướng lên trên nữa, chính là tầng cửu thiên cương phong…”

Hết chương 674.

Chương 675. Phía trên bầu trời

Nàng cầm lấy Lý Mộ, một lần nữa bay lên trăm trượng.

Tựa như là lướt qua giới hạn nào đó, bỗng nhiên, Lý Mộ cảm giác được thân thể áp lực gấp bội.

Nhiệt độ nơi này giảm xuống trên diện rộng, Lý Mộ cần vận chuyển pháp lực, mới có thể chống đỡ giá lạnh, đồng thời, các phương hướng chung quanh, tựa như đều có gió lạnh thấu xương thổi tới, gió này thổi ở trên người, trừ mang đến giá lạnh, cũng khiến thân thể giống như đao đâm, Lý Mộ thậm chí cảm thấy, ngay cả nguyên thần của hắn, cũng sắp bị thổi ra khỏi cơ thể.

Thẳng đến lúc nữ hoàng thi triển một vòng bảo hộ, bao bọc hai người, loại cảm giác này mới dần dần biến mất.

Nữ hoàng mang theo Lý Mộ một đường lên mãi, vòng bảo hộ ở ngoài thân thể hai người dần dần bắt đầu đè ép biến hình, sau nghìn trượng, nữ hoàng chậm rãi dừng lại, nói: “Càng lên cao, cương phong càng mãnh liệt, lấy tu vi của ta, chỉ có thể hộ tống ngươi đến nơi đây.”

Lúc này, vòng bảo hộ kia đã xảy ra run rẩy khe khẽ, Lý Mộ đoán, cương phong nơi này, chỉ sợ cường giả cảnh giới thứ sáu cũng không cách nào chống đỡ, hướng lên trên nữa, tất nhiên cũng có chỗ cường giả cảnh giới thứ bảy dừng lại.

Chỉ dựa vào nhục thể phàm thai, muốn bay đến vũ trụ, hầu như là không có khả năng.

Hai người đang muốn đi xuống, bỗng nhiên nhìn thấy cực xa phía trước, có hào quang màu vàng sáng lên.

Tầng cửu thiên cương phong, không thể nhanh chóng ngự không phi hành giống cận địa, Chu Vũ mang Lý Mộ bay thời gian chén trà nhỏ, mới đến chỗ ánh sáng màu vàng kia.

Trước mắt Lý Mộ xuất hiện một hòa thượng mặc nạp y.

Hòa thượng lơ lửng ở tầng cửu thiên cương phong, tùy ý cương phong thổi qua thân thể gã, cương phong lạnh thấu

xương từ bốn phương tám hướng thổi tới, hòa thượng tăng bào bị thổi vang phần phật, thân thể lại bất động như núi, ở trong tầng cương phong phát ra ánh sáng nhàn nhạt.

Một màn này, Lý Mộ nhìn mà âm thầm kinh hãi.

Nơi này cương phong cực kỳ mãnh liệt, tu hành giả Động Huyền bại lộ ở đây, chỉ sợ lập tức sẽ mất đi thân thể.

Hòa thượng này chỉ dựa vào thân thể, có thể chống lại cửu thiên cương phong, thân thể phải cường đại bao nhiêu…

Theo hai người đi tới gần, lão hòa thượng chậm rãi mở mắt, nhìn nữ hoàng, trong ánh mắt hiện lên một tia kinh ngạc, hỏi: "Là nữ hoàng bệ hạ Đại Chu phải không?"

Giới thiệu thân phận loại chuyện này, tự nhiên không thể để nữ hoàng mình tự đến, làm chó săn hàng đầu của nữ hoàng, Lý Mộ thay thế nàng mở miệng nói: "Đúng là nữ hoàng bệ hạ, xin hỏi pháp danh đại sư, tu hành ở nơi nào?"

Lão hòa thượng đội cương phong, hai tay chắp lại, nói: "A Di Đà Phật, ra mắt nữ hoàng bệ hạ, lão tăng Không Minh, một lão tăng vân du bốn bể."

Lý Mộ đánh giá cao thấp lão vài lần, hỏi: "Đại sư ở tầng cửu thiên cương phong này, chẳng lẽ là đang tu hành?"

Lão tăng cười nói: "Rảnh rỗi không có việc gì, đi lên rèn luyện gân cốt một chút."

Dùng cửu thiên cương phong rèn gân cốt, Lý Mộ vẫn là lần đầu tiên nghe nói, tuy nói Phật môn tu thân thể, nhưng hòa thượng bình thường cũng không chịu nổi mài giũa như vậy, lão hòa thượng này chỉ sợ là Phật môn Bàn Nhược cảnh, cường giả cảnh giới thứ bảy giống với nữ hoàng Huyền Cơ Tử.

Cùng lúc Lý Mộ đánh giá lão hòa thượng, lão hòa thượng cũng đang đánh giá Lý Mộ.

Nhìn nhìn, trong mắt lão bỗng lộ ra ánh sáng kỳ lạ, nói: "Tiểu thí chủ có duyên cùng ngã Phật, nếu quy y ngã Phật, ngày sau tất thành một thế hệ thánh tăng…"

Nữ hoàng thản nhiên nhìn lão một cái, lạnh lùng nói: “Niệm kinh của ngươi đi.”

Đây là câu đầu tiên nàng nói cùng lão hòa thượng, cũng là một câu duy nhất, dứt lời, nàng liền cầm lấy bả vai Lý Mộ, hai người cấp tốc hạ xuống, thời gian mấy nhịp thở, Lý Mộ đã lần nữa đứng ở trên mặt đất.

Nhanh chóng hạ xuống, khiến hắn mê muội một trận, thân thể loạng choạng, tựa vào nữ hoàng mới chưa ngã sấp xuống. Lý Mộ chỉ cảm thấy thân thể hắn tuy về tới mặt đất, nhưng linh hồn còn ở trên trời.

Lấy lại bình tĩnh, Lý Mộ mới lập tức buông ra nữ hoàng, bất đắc dĩ nói: “Bệ hạ, lần sau đừng nhanh như vậy, thần, thần có chút chịu không nổi…”

Chu Vũ nói: “Trẫm biết rồi…”

Mấy ngày kế tiếp, hai người lại trải qua vài ngày thế giới của hai người.

Vốn theo tốc độ của nữ hoàng, từ bắc quận đến Thần Đô, nửa canh giờ cũng không đến, nhưng nàng tựa như không vội trở về chút nào cả, một đường cùng Lý Mộ chậm rãi đạp gió phi hành.

Gặp thành trấn, thì xuống nghỉ chút, xem phong thổ địa phương, nếm thử đồ ăn vặt địa phương, lại đi dạo phố mua chút đặc sản, mười ngày trôi qua, bọn họ ngay cả một nửa lộ trình cũng chưa đi xong.

Lý Mộ ngay từ đầu còn rất sốt ruột, về sau thấy nàng không vội, cũng liền không hề vội nữa.

Coi như là bồi nàng cải trang vi hành, đối với nữ hoàng chưa từng rời Thần Đô mà nói, thế giới bên ngoài tràn ngập cảm giác mới mẻ.

Trong lúc đó, Lý Mộ lại nhiều lần thử cảm ngộ thiên thư, bám vào các loại yêu vật, đạt được phương pháp tu hành của rất nhiều Yêu tộc.

Bạch Đế năm đó lĩnh ngộ được, còn xa mới nhiều bằng Lý Mộ lĩnh ngộ.

Gã lĩnh ngộ cũng truyền cho Yêu tộc phương pháp tu hành, thật ra chỉ có một loại, đó là phương pháp tu hành của hổ tộc.

Chẳng qua là hắn ở trên cơ sở này đã tiến hành một ít thay đổi, khiến toàn bộ yêu vật đều có thể căn cứ cách này tu hành, nhưng xa xa chưa phát huy ra thiên phú thần thông của các chủng tộc.

Nếu Lý Mộ mang phương pháp tu hành của Yêu tộc hắn biết truyền thụ cho tộc đàn Yêu tộc đối ứng, khiến các đại Yêu tộc đều có công pháp dành giêng cho bản thân, thực lực Yêu tộc nhất định sẽ lên một bậc thang nữa.

Đương nhiên, loại hành vi này không khác gì tư thông với địch, Lý Mộ sẽ không đi bồi dưỡng kẻ địch.

Tiếc nuối là, hắn chưa ở trong đó tìm được công pháp hồ tộc, hồ tộc tuy cũng là yêu, nhưng chúng nó tu hành tự thành hệ thống, Cửu Vĩ Thiên Hồ vừa ra, bầy yêu tránh lui, phương pháp tu hành của chúng nó, hẳn là thuộc loại đỉnh cấp.

Trong lòng Lý Mộ đoán, một tờ thiên thư kia trong tay Vạn Huyễn Thiên Quân vô cùng có khả năng ẩn chứa bí mật của hồ tộc, không biết có cơ hội kiếm được cho Tiểu Bạch hay không.

Ngoài ra, còn có một việc, ở trong lòng Lý Mộ sinh ra nghi hoặc thật lớn.

Ở trong không gian chỗ trang sách, mặc kệ là Thiên Yêu một loại chủng tộc nào, lựa chọn cuối cùng, đều là tận cùng phía trên bầu trời.

Tựa như nơi đó có cái gì đang hấp dẫn bọn họ.

Vì thế, những cường giả Yêu tộc này thậm chí không tiếc bỏ qua sinh mệnh.

Đối với điều này, Lý Mộ hoàn toàn không biết gì cả.

Cuối bầu trời, phía trên tầng cửu thiên cương phong, rốt cuộc có cái gì đang hấp dẫn bọn họ, chỉ sợ chỉ có chính bọn họ biết, cho dù là Lý Mộ từ trong trí nhớ của Bạch Đế cũng chưa tìm được đáp án.

Hết chương 675.

Chương 676. Luyện thể (1)

Tương tự, hắn ở trong trang sách đạo của Phù Lục phái nhìn thấy quái vật khổng lồ, cũng là bí ẩn chưa giải trong lòng hắn.

Sau khi phiêu ở bên ngoài hơn nửa tháng, Lý Mộ cùng nữ hoàng rốt cuộc về tới Thần Đô.

Bách quan được thông báo, ngày mai chầu sớm theo lẽ thường, xem ra bệ hạ hẳn là bế quan kết thúc rồi.

Cường giả cảnh giới thứ bảy, một lần bế quan, động cái là mấy tháng, thậm chí mấy năm, bế quan nửa tháng không đáng kể chút nào.

Bất ngờ là, trên chầu sớm một lần này, Lý Mộ biến mất thật lâu cũng xuất hiện.

Bách quan cũng không biết hắn trước đó đi làm gì, chỉ là đoán, hắn hẳn là cùng các cung phụng ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, có người thử thông qua Cung Phụng ti hỏi thăm, lại chưa hỏi thăm ra điều gì cả.

Cung Phụng ti, lão đạo lôi thôi chắp tay sau lưng, nhìn quét mọi người, nói: “Nhớ kỹ cho lão phu, các ngươi cái gì cũng chưa thấy, cái gì cũng chưa nghe được, ra ngoài đừng nói lung tung, nếu không đừng trách lão phu vô tình…”

Trở lại cung Trường Nhạc, Lý Mộ mang đuôi huyền hồ từ chỗ Huyễn Cơ cướp đoạt được đưa cho Tiểu Bạch.

Binh khí trong tay nàng, vẫn là Lý Mộ lúc trước tặng cho, không hề nghi ngờ, cái đuôi cáo đen này, chỉ có ở trong tay hồ tộc các nàng, mới có thể phát huy ra uy lực cường đại nhất.

Tiểu Bạch đối với pháp bảo mới này yêu thích không buông tay, Lý Mộ lại mang đan dược ở trong Yêu Hoàng cung vơ vét được lấy ra một viên, ở dưới sự trợ giúp của nữ hoàng, thành công khiến Tiểu Bạch tiến hóa ra năm đuôi.

Ở trên tu hành, bất luận là Lý Mộ hay nữ hoàng, đều chỉ có thể giúp nàng đến nơi đây, về sau mỗi một bước, đều cần chính nàng hoàn thành.

Lý Mộ nghĩ đến một chuyện quan trọng, mang Tiểu Bạch gọi tới trước mặt, hỏi: “Thiên Hồ nhất tộc các ngươi, đều là có thù tất báo, có ân tất trả sao?”

Tiểu Bạch trịnh trọng gật gật đầu.

Lý Mộ lại hỏi: “Vậy nếu có một người, có ân lại có thù với các ngươi thì sao?”

Tiểu Bạch ngẩn ra một phen, tựa như chưa từng nghĩ có loại tình huống này, có chút mê mang nói: “Cái này, ta, ta cũng không biết…”

Lúc này, Vãn Vãn ở một bên nghe lén chạy bước nhỏ tới, nói: “Cái này ta biết, ta biết, trước lấy thân báo đáp báo ân, sau đó cùng hắn sinh một đàn con, hàng ngày đánh con hắn báo thù, như vậy không phải được rồi…”

“Ngươi thật đúng là lanh lợi…”

Lý Mộ gõ ở trên đầu Vãn Vãn một cái, nhìn bộ dáng nàng ủy khuất, lại nhịn không được đưa tay xoa xoa.

Thiên Hồ nhất tộc ân oán rõ ràng, ân là ân, thù là thù, một pháo xóa ân thù đúng là nằm mơ, huống chi, trong nhà Lý Mộ đã có một con hồ ly, không nghĩ tới cùng dã hồ ly bên ngoài sinh tiểu hồ ly.

Đều là Thiên Hồ nhất tộc, hắn trái lại có chút tò mò, lựa chọn của Tiểu Bạch khi gặp được chuyện này.

Hắn lại nhìn về phía Tiểu Bạch, hỏi: “Tiểu Bạch, nếu ở trước khi ta cứu ngươi, trước kết thù hận với ngươi, ngươi sẽ làm như thế nào?”

Tiểu Bạch không chút do dự nói: “Ân công sao có thể kết thù hận với ta chứ…”

Lý Mộ nói: “Đây chỉ là một cái giả thiết.”

Tiểu Bạch lắc lắc đầu, kiên định nói: “Không có giả thiết như vậy.”

Tiểu Bạch quả thực rất khó tưởng tượng chuyện này, Lý Mộ cũng không làm khó nàng nữa, sau khi mang mấy phần tấu chương trên bàn phê duyệt, liền trở lại hậu cung nghỉ ngơi.

Nói là nghỉ ngơi, thật ra là đang tiêu hóa thu hoạch của hắn lần này.

Vô luận là một tờ thiên thư kia, hay là ký ức của Bạch Đế, đều không phải Lý Mộ trong thời gian ngắn có thể tiêu hóa hoàn toàn.

Mấy ngày nay, hắn đã học xong phương pháp tu hành của hơn mười chủng tộc yêu vật, biết luyện chế đan dược giúp yêu vật tăng trưởng tu vi, đột phá cảnh giới, lại hiểu được không ít thần thông yêu thuật, chỉ cần cho hắn đủ thời gian, lớn mạnh Yêu tộc, có thể mong chờ.

Đáng tiếc bản thân hắn là con người.

Hắn có một thân bản lĩnh Yêu tộc, lại không có chỗ thi triển.

Loại cảm giác này cũng không dễ chịu, tạm thời mang suy nghĩ tràn ngập trong lòng áp chế, Lý Mộ tĩnh tâm lại, bắt đầu yên lặng tụng niệm Tâm Kinh.

Giai đoạn đầu tu hành, Lý Mộ hâm mộ Huyền Độ thân thể cường đại, muốn Phật đạo song tu.

Tu hành, đạo môn tu nguyên thần, Phật môn tu thân thể, người thường chỉ có thể chọn một cái, nhưng khi Lý Mộ gặp được lựa chọn, bình thường sẽ cân nhắc trước có thể hai cái đều có hay không.

Về sau hắn dần dần phát hiện, chỉ là tu hành một môn, gần như đã hao hết toàn bộ tinh lực của hắn, ý tưởng Phật đạo song tu, chỉ có thể gác lại không có ngày hẹn.

Bây giờ, ở trên tu hành đạo môn, hắn đã đi xong toàn bộ đường tắt có thể đi, muốn tiến một bước nữa, cần khổ tu cùng cơ duyên, không phải công sức một sớm một chiều, nhưng thật ra có thể khởi động lại kế hoạch trước kia.

Nếu tu vi Phật môn của hắn cũng có thể theo kịp, lúc ở Bạch Đế động phủ, liền không cần bị Huyễn Cơ nhập vào, vì tránh cho về sau lại xảy ra tình huống tương tự, hắn phải nhanh một chút bù lại điểm yếu của mình.

Phật môn tu hành ba cảnh giới đầu, chỉ cần chăm chỉ niệm tụng pháp kinh.

Chịu Huyễn Cơ kích thích, Lý Mộ lại bắt đầu khắc khổ tu hành, suốt nửa ngày, đều mang mình nhốt trong phòng, chưa đi ra.

Cách đại điển thu đồ đệ của Huyền Cơ Tử còn có một đoạn thời gian, Lý Thanh đang bế quan, hắn cũng không vội đi Bạch Vân sơn.

Trong khoảng thời gian này, hẳn là đủ để Phật pháp của hắn đột phá một tiểu cảnh giới.

Lúc bữa tối, nữ hoàng hỏi hắn thời gian dài như vậy ở trong phòng làm gì, Lý Mộ trả lời theo sự thật.

Chu Vũ hỏi: "Ngươi muốn Phật đạo song tu?"

Lý Mộ gật gật đầu, nói: "Phật đạo hai môn, cái nào cũng có sở trường, sở đoản, đồng thời tu hành, có thể lấy thừa bù thiếu, dù sao bây giờ tu vi đạo pháp của thần rất khó lại có đột phá lớn, không bằng tu Phật pháp trước…"

Đây là một nguyên nhân trong đó, một nguyên nhân khác là, hắn bị Huyễn Cơ kích thích.

Làm một con hồ ly, nàng cũng có thể yêu Phật đạo tam tu, hơn nữa đều tu hành đến cảnh giới cao thâm, Lý Mộ cũng không cam lòng tụt lại sau Huyễn Cơ.

Tuy Huyễn Cơ là yêu nhị đại, nhưng điều kiện bản thân Lý Mộ cũng không tệ.

Thiên phú thuần dương thân thể thì không nói nữa, phía sau hắn còn có Phù Lục phái làm chỗ dựa, đồng thời còn ôm chặt đùi nữ hoàng, không có lý do thua một con hồ ly.

Chu Vũ gật gật đầu, nói: "Ngươi đã quyết định, cái này cho ngươi."

Nàng tùy tay giơ lên, một luồng ánh sáng vàng từ trong tay bay ra, Lý Mộ tiếp ở trong tay, phát hiện đây là một cục đá, to cỡ non nửa bàn tay, đang tản mát ra ánh sáng màu vàng nhàn nhạt.

Tảng đá vào tay có chút trọng lượng, mà Lý Mộ cũng rất nhanh phát hiện, ánh sáng màu vàng từ trong tảng đá tản mát ra, chính là Phật quang.

Hắn tựa như là ý thức được cái gì, hỏi: “Vật ấy chẳng lẽ là xá lợi Phật môn?”

Hết chương 676.

Chương 677. Luyện thể (2)

Nữ hoàng gật đầu nói: “Đây là một cao tăng Tâm Tông sau khi tọa hóa lưu lại, lúc ấy bọn họ vì lập chùa miếu ở các quận thành, mang xá lợi một cao tăng tặng cho triều đình.”

Xá lợi Phật môn, là bảo vật cao tăng tinh thâm Phật pháp, sau khi viên tịch lưu lại.

Bên trong xá lợi có pháp lực suốt đời của bọn họ, phàm nhân mang bảo vật này, bách bệnh bất xâm, yêu quỷ chớ gần.

Đồng thời, đây còn là một tài liệu khó được, sau khi mang nó mài thành phấn, có thể thay thế một số thiên tài địa bảo quý giá nào đó, dùng để viết phù lục thánh khiết.

Đương nhiên, đối với tu hành giả Phật môn mà nói, xá lợi cao tăng, càng có tác dụng lớn.

Xá lợi tử là cao tăng Phật môn cả đời ngưng kết Phật pháp, ở trước khi viên tịch, bọn họ sẽ mang pháp lực suốt đời ngưng tụ thành xá lợi, để lại cho hậu bối.

Đây cũng là một loại Phật pháp truyền thừa, hậu nhân chỉ cần hấp thu pháp lực trong xá lợi, có thể tránh được mấy năm, thậm chí mấy chục năm khổ tu.

Nhưng, pháp lực trong xá lợi, không có khả năng giữ lại toàn bộ.

Một vị cao tăng Phật môn, ở trước khi viên tịch, có thể mang pháp lực lưu lại một hai thành, ngưng tụ thành xá lợi, đã là khó được, dù vậy, đối với tu hành giả cấp thấp mà nói, đó cũng là tạo hóa lớn bằng trời.

Món quà quý giá như vậy, đổi làm người khác, Lý Mộ có thể tiếp khách khí khách khí.

Nhưng giữa hắn cùng nữ hoàng, bất cứ sự khách khí dư thừa nào cũng không cần thiêt.

Lý Mộ có thể bán mạng cho nàng, cũng có thể bình yên nhận món quà quý trọng như thế của nàng.

Cao tăng sau khi viên tịch, có thể lưu lại xá lợi tử, ít nhất cũng là cảnh giới thứ bảy, mặc dù là trong xá lợi này chỉ có một thành pháp lực của hắn, đối với Lý Mộ mà nói, cũng khổng lồ vô cùng.

Sau khi có vật ấy, Lý Mộ tu hành Phật pháp tiến cảnh thần tốc, chỉ dùng mấy ngày, liền thế như chẻ tre đột phá đến cảnh giới thứ ba, cách cảnh giới thứ tư Kim Thân cũng không xa nữa.

Nếu mang pháp lực trong xá lợi này hấp thu toàn bộ, tu thành Kim Thân là chuyện tất nhiên, nhưng mọi việc không thể nóng vội, Lý Mộ tiến cảnh quá nhanh, hắn cần hoàn toàn củng cố cảnh giới trước mắt, mới có thể thử đột phá.

Thân thể hắn nhìn không có gì biến hóa, nhưng Lý Mộ dùng Bạch Ất Kiếm nhẹ nhàng cắt qua, trên cánh tay chỉ xuất hiện một vết trắng.

Hắn vận chuyển pháp lực, lại cắt mạnh một phát, trên cánh tay mới xuất hiện vết máu nhợt nhạt.

Nhưng, vết thương đó vừa mới xuất hiện, liền lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được khép lại, nhanh chóng biến mất không dấu vết.

Đây còn chỉ là cảnh giới thứ ba, đợi sau khi hắn tu thành kim thân, phối hợp "Đấu" tự quyết, vô luận là áp sát chiến đấu, hay là đấu pháp từ xa đều được, thực lực sẽ không có điểm yếu rõ ràng nữa.

Vấn đề trước mắt cần giải quyết là, thông qua viên xá lợi cao tăng kia, pháp lực Lý Mộ tuy theo kịp, nhưng vẫn chưa triệt để dung hợp với bản thân.

Phật môn tu hành giả từng bước một khổ tu lên, pháp lực giấu trong thân thể, thân thể theo pháp lực tăng trưởng mà mạnh lên. Pháp lực của Lý Mộ tăng trưởng quá nhanh, rất nhiều còn tự do trong thân thể, không thể phát huy ra lực lượng thân thể mạnh nhất.

Mà phương pháp nhanh nhất khiến hai thứ dung hợp, chính là chiến đấu.

Đáng tiếc, chung quanh Lý Mộ không có bằng hữu tu Phật, Mai đại nhân cùng Thượng Quan Ly tuy tu vi cũng đủ, nhưng thân thể không chịu nổi mấy quyền của hắn, nữ hoàng trái lại có thể cận chiến với hắn, nhưng thực lực hai người chênh lệch quá xa, không tạo ra được tác dụng tôi luyện.

Hơn nữa, Lý Mộ cũng không muốn lại bị nữ hoàng chà đạp, để tránh mỗi ngày đều tự mình thể hội sự cường đại của nàng, khiến hắn buổi tối lại có một ít giấc mơ cổ quái, xấu hổ.

Lý Mộ trầm tư suy nghĩ, trong đầu bỗng xẹt qua một tia sáng.

Hắn nhớ tới cùng nữ hoàng ở tầng cửu thiên cương phong gặp được hòa thượng kia.

Tầng cửu thiên cương phong, là nơi luyện thể thiên nhiên, lên cao mỗi một trượng, uy lực cương phong tăng thêm một tầng, có thể căn cứ uy lực cương phong mình có thể thừa nhận, lựa chọn độ cao vị trí, lúc nào cũng đều đang khiêu chiến cực hạn, sau khi thực lực tăng lên, còn có thể khiêu chiến vị trí cao hơn, tiếp tục khiêu chiến cực hạn mới…

…

Một canh giờ sau.

Trên không Thần Đô, tầng cửu thiên cương phong.

Đáy dưới cùng tầng cương phong, hai bóng người cách nhau một khoảng cách, khoanh chân mà ngồi.

Thân thể Lý Mộ hoàn toàn bại lộ ở trong tầng cương phong, tùy ý cương phong thổi đánh, cách đó không xa Thượng Quan Ly, dùng pháp lực dựng lên một vòng bảo hộ, hết sức mang cương phong chống cự ngoài thân thể.

Một canh giờ trước, sau khi Lý Mộ hướng nữ hoàng đưa ra ý tưởng của hắn, Thượng Quan Ly cũng cứ đòi theo tới.

Vô luận là rèn luyện thân thể, hay là tôi luyện pháp lực, nơi này đều là một bảo địa thiên nhiên, có thể lúc nào cũng áp bức cực hạn thân thể cùng pháp lực, đột phá mỗi một tầng cương phong, sẽ tiến vào một thiên địa mới.

Nhưng quá trình này lại không dễ dàng.

Nơi này nhiệt độ cực thấp, cương phong thổi ở trên người như là đao cắt, thừa nhận áp lực cực lớn, đổi làm một phàm nhân ở đây, tương đương với mỗi giờ mỗi khắc đều đang tiếp nhận lăng trì.

Thân thể Lý Mộ, ở trong gió lạnh, tản mát ra ánh sáng vàng nhàn nhạt, cương phong thổi qua, ánh sáng vàng trên thân thể hắn có sự ảm đạm, rất nhanh lại lần nữa sáng lên, như thế tuần hoàn lặp lại, dưới loại áp lực cực hạn này, pháp lực Phật môn tự do trong cơ thể hắn bắt đầu xảy ra dung hợp với thân thể.

Một khắc nào đó, hắn mở mắt, nhìn Thượng Quan Ly một cái, phát hiện nàng cũng đang đau khổ chống đỡ.

Thượng Quan Ly và Lý Mộ giống nhau, tu vi hai người bọn họ, đều là thông qua đi đường tắt, tăng lên trên diện rộng, vô luận là kinh nghiệm, hay là pháp lực tinh thuần, đều không bằng Tạo Hóa cảnh thật sự.

Tầng cửu thiên cương phong, đối với bọn họ mà nói, là bảo địa tu hành khó có được.

Nhưng, mặc dù là đáy dưới cùng tầng cương phong, uy lực cương phong cũng không yếu.

Lý Mộ cùng Thượng Quan Ly chống đỡ một khắc đồng hồ, liền song song tới cực hạn.

Chu Vũ vung tay áo lên, mang theo hai người rời khỏi tầng cương phong, trở lại hoàng cung.

Lúc này, trên tóc Lý Mộ cùng Thượng Quan Ly đều kết một tầng bạch sương.

Cương phong lạnh lẽo, thấu tâm thấu xương, nán lại lâu, mặc dù là tu hành giả, cũng sẽ bị đông lạnh chết tươi.

Thượng Quan Ly nhìn Lý Mộ một cái, hai người bọn họ, từng cùng nhau trải qua sinh tử, cùng nhau thổi cương phong, coi như là cùng chung hoạn nạn, khoảng cách với nhau nhanh chóng bị kéo gần lại.

Nàng nhìn Lý Mộ, chủ động mở miệng hiếm thấy, nói: "Cơn lạnh còn lại của cương phong sẽ duy trì thật lâu, tìm nơi ấm áp, trước dùng pháp lực xua tan cái lạnh đi…"

Hết chương 677.

Chương 678. Lời đồn đãi

Vừa dứt lời, Tiểu Bạch cùng Vãn Vãn từ trong cung chạy ra, nhìn thấy Lý Mộ bị đông lạnh sắc mặt tái nhợt, cả hai lộ ra vẻ mặt đau lòng.

Vãn Vãn nâng tay Lý Mộ lên, dùng sức hà mấy hơi, đặt ở trên mặt chính nàng, hỏi: "Công tử, bây giờ ấm áp hơn một chút rồi chứ?"

Tiểu Bạch nắm một tay khác của Lý Mộ, thúc giục: "Trên người ân công sao lạnh như vậy, chúng ta mau trở về phòng, làm ấm người cho ngươi…"

Thượng Quan Ly nhìn Lý Mộ bị hai nữ tử vây quanh đi xa, đứng thẳng hồi lâu ở tại chỗ, hai tay chắp lại, hà mấy hơi, sau đó cố gắng ôm chặt thân thể của mình…

Mai đại nhân xa xa nhìn Thượng Quan Ly, thở dài: "Bây giờ biết, chỗ tốt của bên cạnh có người chưa?"

Thân thể Thượng Quan Ly còn đang khẽ run rẩy, thản nhiên nói: "Chỉ có vậy mà thôi."

Mai đại nhân lắc đầu nói: "Cũng lạnh thành như vậy rồi, còn mạnh miệng, nha đầu khẩu thị tâm phi, đến, tỷ tỷ ôm một cái, cho ngươi ấm áp…"

…

Cương phong tuy rét lạnh thấu xương, nhưng ổ chăn có Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch, lại ấm áp vào lòng người.

Thậm chí ấm áp có chút sa đọa.

Vừa nghĩ đến Lý Thanh đang bế quan khổ tu, hắn ở đây, hưởng thụ Vãn Vãn và Tiểu Bạch làm ấm giường, Lý Mộ liền cảm thấy hắn thật là quá sa đọa rồi, tự mình cảnh tỉnh một lúc, hắn cảm thấy không thể tiếp tục như vậy, mang cánh tay từ trong lòng Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch rút ra, khoanh chân ngồi ở trên giường, tiếp tục tìm hiểu thiên thư.

Mà lúc này, trải qua nhiều ngày lên men, chuyện Yêu Hoàng Bạch Đế động phủ hiện thế, rốt cuộc cũng hoàn toàn

phát tán ra.

Đạo môn sáu tông, ma đạo bốn tông, cùng mấy đại yêu vương, thậm chí triều đình Đại Chu đều tham dự tranh đoạt Yêu Hoàng động phủ, tuy đại bộ phận mọi người đều không biết kết quả cuối cùng, nhưng có thể nghĩ mà biết, nhiều thế lực như vậy, có vô số cường giả, thiên thư chỉ có một tờ, Bạch Đế truyền thừa cũng chỉ có một, vô luận cuối cùng hoa rơi nhà ai, trong đó, nhất định sẽ trải qua tranh đoạt vô cùng thảm thiết…

Mấy ngày này, động tác các thế lực lớn biểu hiện ra ngoài, cũng không cái nào không chứng minh một điểm này.

Trong Yêu quốc, hùng tộc cùng xà tộc, lang tộc cùng báo tộc bỗng nhiên kết minh, mà ở trước đó, giữa các đại yêu vương, còn bởi vì tranh chấp lãnh địa, có nhiều ma sát, không có một chút dấu hiệu kết minh.

Mà ở sau khi bốn đại yêu vương song song kết minh, nội bộ Yêu quốc bọn họ cũng có một chút tin tức truyền ra.

Nghe nói, lần này tranh đoạt Yêu Hoàng động phủ, tinh nhuệ dưới trướng bốn đại yêu vương tổn thất thê thảm nặng nề, yêu tướng phái ra, hầu như toàn quân bị diệt, vì tránh ở sau khi bọn họ thực lực tổn hao nhiều, bị yêu vương khác thâu tóm, chỉ có thể bất đắc dĩ kết minh.

Mà ma đạo Yêu tông ở Yêu quốc, xưa nay kiêu ngạo, không ngừng thâu tóm tiểu Yêu tộc xung quanh, mở rộng thế lực của mình, mấy ngày nay bỗng nhiên thành thật hơn rất nhiều, phạm vi thế lực không chỉ có sự co lại, yêu trước kia ỷ vào bối cảnh Yêu tông, coi trời bằng vung, tên nào cũng bắt đầu sợ sệt.

Cái này cũng xác minh một ít lời đồn đãi từ lãnh địa Hùng Vương cùng Xà Vương truyền ra, nghe nói, Yêu tông lần này phái năm yêu tướng cảnh giới thứ năm tiến vào Bạch Đế động phủ, cuối cùng một tên cũng chưa trở về, thủ hạ đắc lực của đại trưởng lão Yêu tông một lần tổn hại một nửa, cũng khó trách Yêu tông bỗng nhiên trở nên thành thật.

Mà cùng lúc đó, U Đô Quỷ Vực xa xôi.

Hồn Tông.

Hai hồn ảnh đứng ở trong hồn điện, nhìn nhau.

Hai năm trước, Hồn Tông có được một đại trưởng lão cảnh giới thứ sáu, dưới hắn lại có thập điện Diêm La, tu vi mỗi người đều ở cảnh giới thứ năm trở lên.

Từ sau khi Sở Giang Vương chết ở Bắc quận, Ngũ Quan vương, Tống Đế vương, bao gồm đại trưởng lão U Minh Thánh Quân, đều chết bởi tay Lý Mộ kia, thực lực Hồn Tông tổn hao nhiều, lần này tranh đoạt Yêu Hoàng động phủ, Tần Quảng Vương càng một hơi lại phái ra ngũ điện Diêm La.

Kết quả, ngũ điện Diêm La, ngay cả một tên cũng chưa thể trở về.

Hồn Tông từng huy hoàng một thời, cường giả vô số, hôm nay chỉ còn lại có Tần Quảng Vương bị cưỡng ép tăng lên tới cảnh giới thứ sáu, cùng với Chuyển Luân Vương còn sót lại trong thập điện Diêm La, triệt để trở thành đứng cuối mười tông.

Nếu là thế lực khác của Quỷ Vực, gặp tổn thất nặng nề như vậy, các Quỷ Vương chung quanh như hổ rình mồi sợ sớm đã ngồi không yên, kết cục của bọn họ, chỉ có thâu tóm cùng bị chia cắt.

Nhưng, mặc dù Hồn Tông yếu nữa, cũng là một trong ma đạo mười tông, sau lưng có ma đạo cái cây to này, trong Quỷ Vực, không có thế lực nào dám thâu tóm bọn họ.

Chủ yếu là chính bọn họ, không thể tiếp nhận Hồn Tông suy sụp.

Tần Quảng Vương trầm giọng nói: “Phải mau chóng mời chào một ít cường giả, nếu không Hồn Tông ta, sợ là sẽ chỉ còn trên danh nghĩa.”

Chuyển Luân Vương lắc đầu nói: “Quỷ Vực u hồn cảnh giới thứ năm, đều đã bị các loại thế lực hợp nhất, chung quy không thể từ chỗ bọn họ cướp đến…”

Các thế lực lớn của Quỷ Vực không dám động đến Hồn Tông, là kiêng kị ma đạo.

Nhưng nếu là Hồn Tông chọc vào, bọn họ đương nhiên cũng sẽ không khách khí, lấy thực lực bây giờ của Hồn Tông, ai cũng không thể trêu vào.

Tần Quảng Vương nói: "Không phải là toàn bộ u hồn đều đã bái vào các thế lực lớn, ta nghe nói, Tây Sơn có một nữ quỷ, vừa mới tấn thăng u hồn, một năm trước, phía đông Mi Sơn, cũng bị một hồn tu cảnh giới thứ năm chiếm cứ…"

Chuyển Luân Vương nghĩ nghĩ, nói: "Đại trưởng lão là nói, vị Lâm phu nhân kia ở Tây Sơn, cùng vị tồn tại cường đại kia của Mi Sơn…"

Tần Quảng Vương nói: "Chính là các nàng."

Chuyển Luân Vương lắc đầu nói: "Nửa năm trước, Thái Sơn vương từng phụng mệnh Thánh Quân, đi mời vị Lâm phu nhân kia, nhưng bị nàng từ chối, Mi Sơn vị kia, thực lực cực kỳ cường đại, ta và Bình Đẳng Vương đi mời nàng, lại ngay cả mặt của nàng cũng chưa nhìn thấy, Bình Đẳng Vương bởi vì nói năng lỗ mãng, thiếu chút nữa chết ở trên tay nàng, nếu không phải thời khắc mấu chốt, ta đưa ra tên Thánh Quân, sợ là hai chúng ta đã không về được…"

Tần Quảng Vương nhíu mày, hỏi: "Hai người các ngươi ngay cả mặt của nàng cũng chưa nhìn thấy, đã thiếu chút nữa ngã xuống, chẳng lẽ hồn tu đó, đã tiến vào cảnh giới thứ sáu?"

"Điều đó trái lại không có." Chuyển Luân Vương nói: "Tu vi của nàng, không mạnh hơn chúng ta bao nhiêu, nhưng thần thông đó thực sự đáng sợ, quả thực trước đây chưa từng gặp…"

Tần Quảng Vương hỏi: "Thần thông thế nào?"

Chuyển Luân Vương nói: "Khiến phạm vi mười dặm, trời giáng tuyết lớn, tuyết đó hàn ý thấu xương, có thể thương tổn hồn thể, nàng còn có thể khống chế sấm sét, có khắc chế rất mạnh đối với chúng ta…"

Hết chương 678.

Chương 679. Luyện tập (1)

Trong mắt Tần Quảng Vương ánh sao chớp động, nói: "Quả nhiên có chút bản lãnh, nếu là có thể thu phục nàng, bên người bổn vương, chẳng phải là lại thêm một trợ lực. Nữ tử này tuyệt đối không thể bỏ qua, nhưng, ở trước khi thu phục nàng ta, bổn vương cần đi trước gặp Lâm phu nhân kia một lần…"

Vừa dứt lời, thân thể hắn hóa thành một đám sương xám, rời khỏi hồn điện, bay về phía Tây.

Cùng thời điểm, trong ma đạo, bởi vì chuyện nào đó, một lần nữa dẫn phát chấn động.

Vạn Huyễn Thiên Quân lần thứ hai truy nã Lý Mộ, đưa ra thù lao, so với lần đầu tiên còn hậu hĩnh hơn.

Phàm là ai có thể bắt sống người này, có thể trở thành thân truyền đệ tử của Thiên Quân, nắm giữ thiên thư một năm.

Phải biết rằng, về Lý Mộ này, một lần trước treo giải thưởng, chỉ là chỉ đạo tu hành, cảm ngộ thiên thư một lần mà thôi.

Trở thành thân truyền đệ tử của Thiên Quân, có một năm thời gian cảm ngộ thiên thư… Đây nào phải là chiêu mộ đồ đệ, rõ ràng là chọn rể.

Loại chỗ tốt này, không giống như cho người ngoài.

Ai chẳng biết, Thiên Quân có một cô con gái dung mạo tuyệt đẹp, thiên tư cực cao, nếu có thể trở thành thân truyền đệ tử của Thiên Quân, có cơ hội rất lớn, không, hầu như là trên chín phần có thể cưới Huyễn Cơ, trở thành người một nhà với Thiên Quân.

Việc này một khi truyền ra, liền ở trong phạm vi ma đạo dẫn phát nghị luận mãnh liệt.

"Lý Mộ kia rốt cuộc đã làm chuyện gì, vậy mà khiến Thiên Quân treo giải thưởng như thế?"

"Đây đã là lần thứ hai treo giải thưởng hắn…"

“Người này sẽ không là ngủ với con gái Thiên Quân rồi chứ?”

“Thiên Quân đối với Huyễn Cơ công chúa là vô cùng sủng ái, ta cảm thấy có khả năng…”

“Không được, Lý Mộ người này, ta nhất định phải giết, không phải vì trở thành đệ tử Thiên Quân, cũng không vì thiên thư, chủ yếu là không nhịn nổi cơn giận hắn làm bẩn Huyễn Cơ công chúa!”

“Thôi đi ngươi, Thiên Quân nói, lần này chỉ cần sống…”

“Vì sao, bắt sống so với bắt chết khó khăn hơn nhiều…”

…

Vạn Huyễn Thiên Quân treo giải thưởng đối với Lý Mộ, không chỉ cực hạn ở ma đạo, mặc kệ là Yêu tộc, quỷ vật, hay là nhân loại, chỉ cần có thể mang Lý Mộ kia còn sống đưa tới trước mặt hắn, đều có thể được ban thưởng Thiên Quân hứa hẹn.

Đối với lý do Thiên Quân chỉ cần sống, mọi người cũng đều đưa ra phỏng đoán.

Cuối cùng bọn họ nhất trí cho rằng, hẳn là Lý Mộ kia bội tình bạc nghĩa đối với Huyễn Cơ công chúa, chọc giận Thiên Quân, Thiên Quân hẳn là tính sau khi bắt sống hắn, sẽ dùng thủ đoạn vô cùng tàn khốc, tiến hành tra tấn cực kỳ tàn ác đối với hắn.

…

Cung Trường Nhạc, trong tay Chu Vũ cầm một phần mật báo đến từ Ma Tông, nhìn Lý Mộ, như có hứng thú nói:

“Thám tử Ma Tông nói, ngươi làm con gái Vạn Huyễn Thiên Quân to bụng, Vạn Huyễn Thiên Quân đã ở trong phạm vi Tổ Châu truy nã ngươi, người bắt sống ngươi, có thể trở thành thân truyền đệ tử của hắn, có một năm thời gian lĩnh ngộ một tờ thiên thư… Chuyện ngươi cùng con hồ ly đó, là xảy ra khi nào?”

Vãn Vãn chấn động há hốc mồm, ngay cả kẹo trong tay rơi cũng không biết.

Tiểu Bạch vẻ mặt dại ra, nghĩ đến ân công ở bên ngoài đã có hồ ly khác, nhất thời cảm thấy đời cáo u ám.

Chẳng lẽ, sự sủng ái của ân công đối với nàng, cũng sẽ biến mất sao…

"Toàn nói bậy!"

Lý Mộ sau khi phản ứng lại, trên mặt lộ ra nét tức giận, nói: "Đây là tình báo giả ai truyền về, không có trách nhiệm chút nào cả, là bịa đặt thì thôi, nếu đây là chiến báo quan trọng, sẽ chậm trễ bao nhiêu chuyện, tạo thành tổn thất lớn bao nhiêu cho triều đình, tiền thưởng năm nay của hắn không còn nữa…"

Chu Vũ đặt phần tình báo đó xuống, thản nhiên nói: "Chuyện này, đã truyền khắp toàn bộ ma đạo, là người thì có thể nghe được."

Lý Mộ ngẩng đầu nhìn nàng, nói: "Xin bệ hạ tin tưởng thần, thần đối với nương tử trung trinh không…"

Dù là Lý Mộ da mặt dày nữa, cũng không nói ra được trung trinh như một từ này, thậm chí ngay cả không ba không bốn cũng không phải…

Nếu không, hắn lại đặt Lý Thanh, Tiểu Bạch, Vãn Vãn vào đâu?

Hắn ho nhẹ một tiếng, nói: "Thần trung thành tận tâm đối với bệ hạ, có thể nào sẽ cấu kết cùng yêu nữ ma đạo, càng không thể làm, làm nàng to bụng, đây là lời đồn, là bịa đặt, bên người thần có Tiểu Bạch, sao có thể sẽ đi trêu chọc hồ ly khác?"

Trên mặt Tiểu Bạch lộ ra vẻ mặt ngượng ngùng, cảm thấy tình yêu của ân công đối với của nàng lại đã trở lại…

Chu Vũ búng ngón tay, một ánh lửa bay ra, mang tình báo đó đốt thành tro, nói: "Được rồi được rồi, trẫm tin tưởng ngươi, đi làm việc đi…"

Lý Mộ đi ra khỏi cung Trường Nhạc, chậm rãi phun ra một hơi.

Vạn Huyễn Thiên Quân này, thật đúng là âm hồn bất tán.

Lần này treo giải thưởng, đừng nói người trong ma đạo, ngay cả bản thân Lý Mộ cũng động lòng không thôi.

Trở thành thân truyền đệ tử của Vạn Huyễn Thiên Quân, hoặc là cưới Huyễn Cơ, Lý Mộ đều không có hứng thú.

Nhưng một tờ thiên thư kia trong tay Vạn Huyễn Thiên Quân, Lý Mộ lại phi thường tò mò.

Nghe nói, thiên thư đầy đủ tổng cộng có hai mươi tư trang, trong đó ẩn chứa thiên địa đại đạo, Lý Mộ chỉ tìm hiểu hai trang trong đó, đã đạt được phù đạo cùng yêu đạo truyền thừa, đồng thời, hình ảnh lưu lại trong thiên thư, cũng để lại ấn tượng khắc sâu cho Lý Mộ.

Những con thú khổng lồ kia là cái gì, cường giả Yêu tộc, lại vì sao đều lấy đầu húc trời, trong thiên thư khác, còn có bí ẩn như thế nào?

Làm chí bảo truyền kỳ nhất trên đời này, truyền thuyết thuộc về thiên thư nhiều lắm, nhưng không hề nghi ngờ, lĩnh ngộ thiên thư đầy đủ, liền có thể thấy rõ thế gian đại đạo này, vạch trần bí ẩn thời kì viễn cổ.

Hai việc này hấp dẫn đối với Lý Mộ, lớn hơn Huyễn Cơ xa xa.

Không biết nếu hắn đi tự thú, mang Lý Mộ còn sống đưa tới, Vạn Huyễn Thiên Quân sẽ giữ hẹn, để hắn tìm hiểu một tờ thiên thư kia trong tay gã hay không?

Lý Mộ cẩn thận nghĩ nghĩ, cảm thấy khả năng này không lớn, hoàn toàn từ bỏ loại ý tưởng này.

Thập Vạn Đại Sơn, chỗ Huyễn Tông.

Vạn Huyễn Thiên Quân mang một trang sách phong cách cổ xưa giao tới trên tay Huyễn Cơ, nói: “Nếu không thể cảm ngộ nhiều hơn, thì đừng miễn cưỡng.”

Huyễn Cơ gật gật đầu, nói: “Con biết rồi.”

Nàng cầm trang sách này, mang ý thức chìm vào trong đó, rất nhanh liền xuất hiện ở trong một mảng không gian hư vô.

Không gian nơi này đều là sương mù mờ mịt, đưa tay chỉ có thể nhìn thấy xa mấy bước bên người, sương mù thỉnh thoảng quay cuồng, tựa như có cái gì nhanh chóng bay qua.

Huyễn Cơ tĩnh tâm lại, tập trung tinh thần, thử dùng ý niệm mang nó xua tan, sương mù trước mắt tựa như loãng đi một ít.

Một bóng trắng, bỗng nhiên từ trong sương mù xuyên qua.

Đó là một con hồ ly có hai cái đuôi màu trắng, ánh mắt Huyễn Cơ từ trên thân yêu hồ này đảo qua, tiếp tục xua tan sương mù.

Hết chương 679.

Chương 680. Luyện tập (2)

Trong một tờ thiên thư này, có truyền thừa hồ tộc các nàng.

Hồ tộc tuy cũng là yêu vật, nhưng các nàng tu hành lại khác với Yêu tộc, các tiền bối hồ tộc, đã mở cho bọn họ một con đường tu hành hoàn toàn khác biệt.

Hồ tộc nhỏ yếu, tu hành tới đỉnh phong, lại là Yêu tộc chi vương, bọn họ lấy Thiên Yêu làm thủ hạ, lấy Thiên Long làm vật cưỡi, chỉ là theo từng vị Thiên Hồ ngã xuống, lại chưa có Thiên Hồ mới sinh ra, hồ tộc dần dần xuống dốc…

Sương mù trước mắt dần dần nhạt đi, càng lúc càng nhiều bóng cáo từ trước mắt Huyễn Cơ bay qua.

Những hồ ly này, có hai đuôi, ba đuôi, bốn đuôi, một con trong đó nhiều tới năm đuôi, trên mặt Huyễn Cơ vẫn như cũ chưa lộ ra vẻ mặt hài lòng.

Ba năm trước, nàng có thể đủ từ trong thiên thư đạt được truyền thừa của ngũ vĩ yêu hồ, đến nay cũng chưa gặp được một con lục vĩ, phụ thân năm đó, chính là cơ duyên xảo hợp, được thất vĩ huyền hồ truyền thừa, mới có thực lực cùng địa vị hôm nay, nếu có thể gặp được một con lục vĩ linh hồ, đạt được truyền thừa của nó, nàng liền có thể lấy tốc độ nhanh nhất tấn thăng lục vĩ.

Chỉ tiếc, muốn đạt được loại truyền thừa cấp bậc này, trừ thực lực, còn cần vận khí.

Vạn Huyễn Thiên Quân nhìn Huyễn Cơ đắm chìm ở trong thiên thư, yên lặng đi ra khỏi động phủ.

Hắn nhìn một đệ tử Huyễn Tông, hỏi: “Tìm được linh thi của Yêu Hoàng chưa?”

Đệ tử đó lắc lắc đầu, nói: “Bẩm Thiên Quân, còn chưa tra được tung tích của nó.”

Vạn Huyễn Thiên Quân bình tĩnh nói: “Tiếp tục tìm…”

Thiên thư đã rơi vào tay Lý Mộ, đây là sự thật không thể thay đổi, nhưng có được thiên thư, chỉ là làm người ta có được

khả năng trở thành cường giả, cũng không thể lập tức làm người ta biến thành cường giả.

Đạo môn sáu tông đều có thiên thư, người mạnh nhất trong bọn họ, cũng chỉ là cảnh giới thứ bảy.

Huống chi, đó là thiên thư Yêu tộc, đối với Nhân tộc căn bản vô dụng.

Nhưng thi thể Yêu Hoàng lại khác, đó là Thiên Yêu chi thi, nếu giao cho Thi Tông, luyện chế thêm, cho dù là không thể khôi phục thực lực đỉnh phong của hắn, cũng nhất định có thể tạo ra một vị cường giả thượng tam cảnh, cái này so với chỗ tốt thiên thư mang đến càng thêm trực tiếp.

Doanh Châu.

Doanh Châu giáp giới với đông bắc bộ Tổ Châu, cảnh nội nhiều núi nhiều độc chướng, tuy địa vực rộng lớn, nhưng lại không có quốc gia nhân loại thành lập, có, chỉ là khắp nơi độc trùng độc thú, cây cối hoa cỏ có thể ở nơi này sinh tồn, bình thường cũng có kịch độc.

Cực ít ai biết, Thi Tông của ma đạo thập tông ở Doanh Châu.

Trong ma đạo thập tông, mọi người bài xích nhất đối với Thi Tông.

Hồn Tông và Yêu tông, tuy làm nhiều việc ác, nhưng quỷ là hồn của con người, yêu vật cũng là sinh linh, cùng nhân loại có tình cảm chung, một ít tình yêu vượt qua chủng tộc người và quỷ, người và yêu vượt qua sinh tử trong đó, vẫn thỉnh thoảng xảy ra.

Nhưng từ trước tới nay chưa từng có ai viết chuyện xưa người cùng thi, dù sao, ở trong mắt đại đa số mọi người, cương thi đều là thứ chỉ biết hút máu cắn người, không có nhân tính, so với yêu quỷ càng thêm làm người ta sợ hãi.

Người của Thi Tông, cả ngày ở cùng một chỗ với thi thể, chỉ nghĩ thôi đã có chút không rét mà run.

Không chỉ có chính đạo, ngay cả ma đạo, cũng không thích Thi Tông.

Trên người bọn họ luôn tràn ngập thi khí nồng đậm, còn luôn nhớ mong thân thể người khác, Ma Tông nếu có cường giả ngã xuống, thi thể vẫn còn, người Thi Tông sẽ chủ động tìm tới cửa, đòi thi thể, nếu có cường giả đại nạn sắp tới, bọn họ càng sẽ sớm tới cửa, chờ tiếp thu di thể của bọn họ, hoàn toàn không để ý cảm thụ của người sắp chết.

Bởi vậy, ở ma đạo, Thi Tông cũng là tồn tại tựa như sao chổi.

Doanh Châu, trong thân núi rỗng nơi nào đó truyền đến từng trận thanh âm chấn động.

"Cái gì!"

"Bạch Đế động phủ hiện thế!"

"Bên trong có vô số yêu thi ba ngàn năm trước, thi thể bản thân Bạch Đế cũng ở bên trong, là thi thể cường giả cảnh giới thứ chín đó, thứ tốt mấy trăm năm cũng không gặp được… Vì sao không nói sớm!"

"Đời này nếu có thể lấy thi thể cảnh giới thứ chín làm tài liệu luyện chế linh thi, cho dù chết cũng đáng…"

…

Từng bóng người khoanh chân ngồi ở trên đài đá trong hang.

Bọn họ tuy đều là nhân loại, nhưng trên thân thể tràn ngập thi khí nồng đậm.

Cái này cũng không phải bởi bọn họ đại nạn sắp tới, mà là bởi bọn họ quanh năm ở chung một chỗ với thi thể.

Dưới đài đá, có một chỗ bình đài diện tích cực kỳ rộng lớn.

Trên bình đài, đứng chỉnh tề mấy trăm thi thể, toàn bộ hang đá đều bị thi khí tràn ngập.

Bóng người trên đài đá, vẻ mặt ai cũng hối hận, luyện chế yêu thi cảnh giới thứ chín, là bọn họ nằm mơ cũng không dám mơ thấy.

Bất cứ một đệ tử Thi Tông nào, cũng coi đây là mục tiêu đỉnh cao trong cuộc đời.

Bỏ lỡ cơ hội đạt được yêu thi cảnh giới thứ chín, mọi người đều cảm thán tiếc hận.

"Nghe nói có không ít người chết ở trong Yêu Hoàng động phủ, đáng tiếc thi thể bọn họ…"

"Đám lão già kia của các tông, rốt cuộc khi nào chết chứ, nếu có thể có một thi thể cảnh giới thứ bảy lấy để luyện, vậy thì tốt bao nhiêu?"

"Đại trưởng lão cũng không biết có phải thật sự đã chết hay không, đáng tiếc thi thể hắn không lưu lại, không có cảnh giới thứ bảy, cảnh giới thứ sáu đỉnh phong cũng có thể chấp nhận…"

"Lấy âm… Thông minh cơ trí của đại trưởng lão, sao có khả năng dễ dàng ngã xuống như vậy, hắn cũng không phải lần đầu tiên chết, một lần dài nhất, hắn biến mất mười năm mới xuất hiện, lúc này mới trôi qua không đến hai năm, nói không chừng hắn ngày nào đó liền tự mình trở lại…"

…

Yêu Hoàng động phủ.

Lý Mộ nhìn mười yêu thi trước mặt, mặt lộ vẻ suy nghĩ.

Ba ngàn năm trước, thiên địa linh khí nồng đậm, cường giả xuất hiện lớp lớp, làm thủ hạ Yêu Hoàng, mười yêu tinh bọn họ, đạo hạnh thấp nhất, cũng có tu vi của Huyền Cơ Tử hôm nay.

Nếu dựa theo phương pháp luyện thi đỉnh cấp của Thi Tông, ít nhất cũng có thể luyện chế ra yêu thi cảnh giới thứ sáu, hai cái trong đó, thậm chí có hi vọng đạt tới cảnh giới thứ bảy.

Đương nhiên, loại yêu thi cấp bậc này, không phải dễ dàng luyện chế như vậy, tài liệu luyện thi cần tiêu hao cực kỳ khổng lồ, Lý Mộ từng hỏi Huyền Cơ Tử, cũng từng hỏi nữ hoàng, thứ hắn cần, Bạch Vân sơn và triều đình cộng lại cũng không gom đủ.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Lý Mộ không khỏi nhìn phía đông bắc.

Nơi đó là phương hướng Doanh Châu, có rất ít ai biết, tông môn Thi Tông, ngay tại Doanh Châu hiếm thấy vết chân.

Ở luyện thi thượng, Thi Tông không thể nghi ngờ là tối chuyên nghiệp, mấy ngàn năm tích lũy, nơi đó có được Lý Mộ sở cần tất cả tài liệu.

Lý Mộ suy nghĩ một lát, khí tức trên người đột nhiên biến đổi.

Nữ hoàng đang lười biếng tựa chéo vào trên ghế đọc sách, nâng mắt lên liếc hắn, hỏi: “Ngươi đang làm gì?”

Lý Mộ phất phất tay nói: “Bệ hạ không cần phải quản ta, ta luyện tập trước một chút…”

Hết chương 680.

Chương 681. Cung nghênh đại trưởng lão trở về (1)

Bạch Đế yêu thi từng rối rắm về vấn đề "Ta là ai", thật ra cũng không phải hoàn toàn không có ý nghĩa.

Giờ phút này ngồi ở cung Trường Nhạc, là Lý Mộ, cũng là Thiên Huyễn Thượng Nhân, còn là Yêu Hoàng Bạch Đế.

Hắn có được ký ức của Thiên Huyễn Thượng Nhân cùng Bạch Đế, biết toàn bộ bí mật của bọn họ, biết tất cả người bọn họ biết, bằng vào những thứ này, hắn có thể không có sơ hở giả bộ bị Thiên Huyễn Thượng Nhân hoặc là Bạch Đế đoạt xá.

Hắn nói hắn là đại trưởng lão Thi Tông, hắn liền là đại trưởng lão Thi Tông.

So với Thiên Huyễn Thượng Nhân bị người khác đoạt xá, đại bộ phận mọi người càng nguyện ý tin tưởng là hắn đoạt xá người khác.

Thi Tông tuy cũng là một trong ma đạo thập tông, nhưng trừ trộm mộ luyện thi, bọn họ đối với việc khác ma đạo làm đều không có hứng thú.

Lý Mộ cùng nữ hoàng thật không dễ gì mới mang Yêu Hoàng động phủ tạo thành thế ngoại đào nguyên, non xanh nước biếc, chim hót hoa thơm, lại luôn có mười thi thể đã chết ba ngàn năm chất đống ở nơi đó, Lý Mộ mỗi khi nhớ tới, trong lòng liền không thoải mái một trận.

So với mang chúng nó ở trong động phủ phủ bụi, không bằng đưa đến Thi Tông, để cho các cao thủ luyện thi kia hỗ trợ luyện chế, đồng thời tiết kiệm lượng lớn nhân lực vật lực cho Lý Mộ.

Nhưng điều kiện tiên quyết của tất cả cái này, là làm bọn họ tin tưởng, Lý Mộ chính là Thiên Huyễn Thượng Nhân.

Muốn làm được một điểm này không khó, nhưng hắn cũng không muốn bại lộ thân phận chân thật của mình.

Thuật biến hóa, là thần thông cảnh giới thứ sáu mới có tư cách tu tập, cho dù là Lý Mộ dùng Giả Hình Phù, cũng không dám cam đoan, nhất định sẽ không lộ ra sơ hở.

Hắn nhắm mắt, ở trong đầu tìm kiếm một phen, khi mở mắt lần nữa, khuôn mặt biến ảo một trận, rất nhanh, hắn liền biến thành bộ dáng một người xa lạ.

Cái này không phải thần thông đạo môn, mà là yêu pháp.

Giả hình thần thông, là lấy pháp thuật thi triển ảo thuật, gặp người tu vi cao thâm, liếc một cái sẽ bị nhìn thấu.

Ngược lại là môn yêu pháp này theo Bạch Đế ngã xuống, đã thất truyền, có thể không chút đấu vết thay hình đổi dạng.

Đương nhiên, yêu pháp có ưu điểm của yêu pháp, đạo pháp cũng có cực hạn của đạo pháp.

Đạo môn thần thông, có thể bằng vào pháp thuật, biến hóa thành bất cứ bộ dáng nào muốn biến hóa, vô luận là khuôn mặt người khác, hay là một cục đá, một cái cọc gỗ, hoặc là một con trâu, một con chó, không gì không làm được.

Yêu pháp không tùy tâm sở dục như vậy, nhiều nhất thay đổi khuôn mặt, không thể thay đổi dáng người, muốn tùy tiện biến thành bộ dáng người nào, còn cần tu hành đến chỗ cao thâm.

Nhìn tựa như là đạo pháp mạnh hơn một ít, nhưng đạo pháp trên bản chất là ảo thuật, toàn bộ ảo thuật, đều có phiêu lưu bị nhìn thấu.

Mà yêu pháp này, tuy thi triển có rất nhiều cực hạn, nhưng sau khi biến hóa, lại không chút đấu vết, không dễ dàng bị người ta phát hiện.

Tương tự còn có ẩn hình thuật.

Pháp thuật ẩn hình của đạo môn, có thể ẩn nấp thân thể, quần áo, binh khí, pháp bảo, toàn bộ phụ tùng trên người, còn có ngoại vật người làm phép muốn che giấu.

Tương tự là ẩn hình, yêu pháp thì không thần kỳ như vậy.

Nó chỉ có thể che giấu thân thể da tóc của người làm phép, không bao gồm quần áo, cùng với mọi ngoại vật.

Nói cách khác, muốn thông qua yêu pháp ẩn hình, phải mang toàn thân cao thấp lột trần như nhộng.

Cái này nhìn qua tựa như là một pháp thuật có cũng được không có cũng không sao, nhưng đạo pháp ẩn hình, rất khó triệt để che giấu khí tức cùng pháp lực, một khi toát ra bất cứ pháp lực dao động nào, mặc dù người khác không thể dùng mắt thường thấy, cũng có thể cảm giác được bọn họ tồn tại.

Mà yêu pháp ẩn hình, là thoát thai từ thiên phú thần thông của loài thằn lằn nào đó, căn bản không cần hao phí pháp lực, tự nhiên cũng sẽ không có pháp lực dao động, nó không chỉ có thể làm cho người ta tự dưng biến mất, còn có thể hòa hợp một thể với bất cứ hoàn cảnh nào chung quanh, không chút không hòa hợp, mặc dù là cường giả thượng tam cảnh, cũng không phát hiện được.

Lý Mộ từ trong trí nhớ của Bạch Đế lĩnh ngộ được không ít yêu pháp, đầu tiên học xong hai cái thực dụng này.

Thuật biến hóa không thể bị người ta phát hiện, có thể làm hắn ở dưới tình huống không bại lộ mình, dùng thân phận khác làm việc.

Mà yêu pháp ẩn hình, tuy điều kiện thi pháp có chút xấu hổ, nhưng thật sự đối mặt nguy cơ sống chết, hoặc là một ít thời khắc vô cùng mấu chốt, có ai còn để ý mặc quần áo hay không?

Đương nhiên, lấy sự cẩn thận của Lý Mộ, hắn sẽ không chưa trải qua chứng thật, đã dùng an toàn của mình ra giỡn.

Thuật biến hóa yêu pháp, là sẽ không bại lộ, một điểm này, Lý Mộ đã thông qua nữ hoàng chứng thật.

Về phần một cái khác, hắn liền không tiện đi chủ động tìm nữ hoàng.

Lý Mộ nghĩ nghĩ, trở lại phòng mình.

Một lát sau, Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch đang khoanh chân ngồi ở trên giường chơi cờ bay bỗng nhiên phát hiện, cửa

phòng các nàng bị người ta đẩy ra.

Tiểu Bạch quay đầu nhìn một cái, kinh ngạc nói: “Cửa mở như thế nào, là gió sao?”

Vãn Vãn quay đầu nhìn, rất nhanh quay đầu lại, nói: “Hắn là gió đi, tới ngươi đánh rồi, ván này ai thắng, người đó buổi tối ngủ ở bên trong…”

Lý Mộ đi ra khỏi phòng Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch, xem ra yêu pháp ba ngàn năm trước, quả nhiên có chút thủ đoạn.

Tiểu Bạch nhìn không thấu thì thôi, vậy mà ngay cả Vãn Vãn linh đồng tiểu thành, cũng chưa phát hiện hắn sau khi ẩn hình.

Trên giường trong phòng, Tiểu Bạch di động xong vị trí quân cờ, lơ đãng nhìn Vãn Vãn một cái, nghi hoặc nói: “Ngươi làm sao vậy, mặt sao lại đỏ như vậy…”

Từ phòng các nàng đi ra, Lý Mộ lại thêm vài phần tự tin.

Hắn chân trần, sử dụng yêu pháp bắt nguồn từ thiên phú thần thông miêu tộc, đi đường lặng yên không một tiếng động.

Hắn đi đến cửa cung Trường Nhạc, nhìn thấy Thượng Quan Ly đứng ở bên ngoài trực, vươn tay, quơ quơ ở trước mắt nàng, Thượng Quan Ly chưa có bất cứ phản ứng gì.

Ngay cả nàng cũng không phát hiện được, Lý Mộ càng thêm lớn mật một chút, đi vào bên trong cung Trường Nhạc.

Nữ hoàng đang đọc sách, giờ phút này trong cung không có ai, nàng lấy một loại tư thế so với bình thường càng thêm lười biếng, nằm nghiêng ở trên ghế rồng.

Ghế rồng rất lớn, hầu như tương đương với nửa cái giường, tư thế này của nữ hoàng, càng thêm hiển lộ ra thân thể yểu điệu của nàng, nàng bình thường mặc long bào rộng thùng thình, không hiển lộ ra dáng người.

Thẳng đến giờ phút này, Lý Mộ mới phát hiện, nữ hoàng thế mà có dáng người đáng kiêu ngạo như thế.

Hắn ở trong điện đi tới đi lui, nữ hoàng vẫn im lặng đọc sách, tựa như cái gì cũng chưa phát hiện.

Hết chương 681.

Chương 682. Cung nghênh đại trưởng lão trở về (2)

Cái này ý nghĩa, ở trước mặt cường giả cảnh giới thứ bảy khác, Lý Mộ cũng có thể làm được che giấu thân hình không chút đấu vết.

Hắn lại ở bên bờ vực nguy hiểm điên cuồng thử vài lần, nữ hoàng vẫn không có phản ứng, Lý Mộ hoàn toàn yên tâm.

Đang lúc hắn chuẩn bị rời khỏi, nữ hoàng bỗng nhiên buông xuống quyển sách trên tay.

Nàng thuần thục kết ra một cái thủ ấn, thủ ấn này Lý Mộ nhận ra, đây là thủ ấn của Huyền Quang Thuật.

Khó hiểu, nàng dùng Huyền Quang Thuật làm gì, là muốn rình coi người nào sao?

Giờ khắc này, trong lòng Lý Mộ cũng có chút tò mò.

Hắn ngẩng đầu nhìn đỉnh đầu, hình ảnh Huyền Quang Thuật hiện ra, không khỏi sửng sốt.

Trong hình ảnh, thế mà lại là cung Trường Nhạc.

Lý Mộ nhất thời nghi hoặc, nữ hoàng đây là đang làm gì, tự mình rình coi mình sao?

Mà cùng lúc đó, trên mặt Chu Vũ, cũng hiện ra nét nghi hoặc.

Tựa như là ý thức được cái gì, ánh mắt nàng nhìn về phương hướng nào đó đối ứng Huyền Quang Thuật.

Ở cuối tầm mắt của nàng, Lý Mộ trạng thái ẩn thân, bắt gặp tầm mắt nữ hoàng, trong lòng lộp bộp một cái…

Chu Vũ đứng lên, nghi hoặc nói: “Ngươi đây là pháp thuật gì, vậy mà ngay cả trẫm cũng không cách nào nhìn thấu, ngươi làm như thế nào?”

Trong hư không truyền đến thanh âm xấu hổ của Lý Mộ: “Bệ hạ, thần bây giờ không quá tiện, chờ một lát thần lại đến giải thích…”

Chu Vũ nói: “Có cái gì không tiện, ở trước mặt trẫm, cũng dám chơi loại trò xiếc này, còn không mau hiện ra thân hình?”

Dứt lời, nàng vung tay áo lên, một cơn bão pháp lực quét ngang, Lý Mộ nhất thời cảm thấy cả người chợt lạnh.

Yêu pháp này tất nhiên thực dụng, nhưng cũng không thể chống lại quấy nhiễu quá lớn bên ngoài, càng thêm thích hợp trộm cắp, một khi bị người ta cảm ứng được, liền phải lập tức bắt đầu dùng đối sách khác.

Ở dưới cơn bão pháp lực này, hắn không thể duy trì trạng thái ẩn thân nữa.

Tuy Lý Mộ ngay sau đó liền trốn vào Yêu Hoàng động phủ, nhưng Chu Vũ vẫn bắt giữ được một mảng hình cắt kia trước khi hắn hốt hoảng mà chạy.

Hình ảnh nàng thật vất vả quên đi, lần nữa hiện lên ở trong đầu.

…

Cung Trường Nhạc.

Mai đại nhân chậm rãi đi vào, đưa một phong thư cho Chu Vũ, nói: “Bệ hạ, đây là Lý Mộ bảo ta giao cho bệ hạ.”

Chu Vũ còn chưa từ trên chuyện sớm hơn trước đó phản ứng lại, ánh mắt có chút thất thần, nói: “Đặt lên bàn đi.”

Mai đại nhân lắc lắc đầu, có chút kỳ quái nói: “Cũng không biết hắn có chuyện gì, không thể giáp mặt nói với bệ hạ, vội vàng mang phong thư này giao cho ta, liền rời cung…”

Chu Vũ bỗng nhiên ngẩng đầu, khẩn trương nói: “Cái gì, hắn rời cung rồi?”

Nàng cảm ứng một phen, trong hoàng cung quả nhiên đã không còn khí tức Lý Mộ, nhưng Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch còn đó, điều này làm nàng có chút an tâm, chỉ cần các nàng còn, Lý Mộ liền không phải chạy trốn.

Nàng mở thư, bên trên chỉ có ngắn ngủn hai hàng chữ.

“Bệ hạ, thần cần đi Doanh Châu một chuyến, xử lý mười yêu thi kia, sau đó thuận tiện về Bạch Vân sơn, tham gia đại điển thu đồ đệ của Huyền Cơ Tử sư huynh, ít ngày nữa sẽ về Thần Đô… , Lý Mộ.”

Không biết vì sao, sau khi nhìn thấy phong thư này, Chu Vũ ngược lại nhẹ nhàng thở ra.

Nàng vừa rồi còn đang lo lắng, Lý Mộ lát nữa đến cung Trường Nhạc, nàng là giả vờ chuyện gì cũng chưa xảy ra, hay là làm bộ như nổi trận lôi đình, răn dạy hắn một phen, lại nhẹ nhàng bâng quơ lướt qua…

Nếu làm bộ như chưa có chuyện gì xảy ra, trong lòng hắn sẽ nghĩ như thế nào, có thể cho rằng, nàng là một nữ nhân không rụt rè hay không?

Nếu là làm bộ như tức giận, hung hăng trách cứ hắn, nhỡ đâu tổn thương hắn, để hắn sinh ra ý nghĩ rời đi, nàng sẽ càng thêm hối hận.

So sánh với hai lựa chọn này, tạm thời tách ra, chờ thêm đoạn thời gian, hai người đều quên việc này, lại coi như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra, hiển nhiên là biện pháp tốt hơn.

Cung Trường Nhạc, cùng lúc Chu Vũ nhẹ nhàng thở ra, ở ngoài Thần Đô, Lý Mộ cũng thở phào.

Trốn tránh tuy đáng xấu hổ, nhưng hữu dụng.

Nếu không, hắn thật đúng là không biết, nên đi đối mặt nữ hoàng như thế nào.

Hắn thậm chí ngay cả giải thích cũng không biết giải thích như thế nào.

Nữ hoàng tuy đã ba mươi, nhưng vẫn là một hoàng hoa đại khuê nữ trong trắng, chưa từng tiếp xúc, Lý Mộ thật sự lo lắng sẽ lưu lại bóng ma tâm lý gì cho nàng, càng lo lắng nàng nghĩ lầm hắn có sở thích gì kỳ quái…

Đột nhiên, hắn không có dũng khí bước vào cung Trường Nhạc.

So với ở lại chỗ này, hai người đều xấu hổ, không bằng tạm thời tách ra, để thời gian đi làm phai nhạt đi tất cả.

Hắn vốn định lúc muộn chút lại đi tìm Thi Tông, xử lý mười yêu thi kia, hôm nay chỉ có thể bị ép đẩy sớm.

Cung Phụng ti.

Lão đạo lôi thôi nhìn Lý Mộ, nhíu mày nói: "Ngươi lại muốn làm ra trò thiêu thân gì?"

Lần trước theo Lý Mộ đi Yêu Hoàng động phủ, nếu hắn không đi ra, Thiên Cơ Phù của mình không hề nghi ngờ không còn nữa, lão đạo lôi thôi chỉ muốn êm đẹp lăn lộn qua một năm này, lấy được Thiên Cơ Phù, sau đó tiếp tục tìm kiếm cơ duyên đột phá.

Lý Mộ nói: "Đi Doanh Châu."

Lão đạo lôi thôi lắc đầu nói: "Không đi, loại địa phương chim không thèm ỉa đó, có cái gì phải đi…"

Lý Mộ nói: "Sau khi từ Doanh Châu trở về, Thiên Cơ Phù cho ngươi."

Lão đạo lôi thôi đứng lên, hỏi: "Khi nào xuất phát?"

Lý Mộ nói: "Bây giờ."

…

Mấy ngày sau, nội địa Doanh Châu.

Nơi này bầu trời xám xịt, trong không khí khắp nơi tràn ngập chướng khí có độc, hai bóng người đạp không mà đến, lơ lửng ở trên không một thung lũng.

Vị trí của Thi Tông cực kỳ bí ẩn, ngay cả ma đạo, cũng chỉ biết là bọn họ ở Doanh Châu, không biết vị trí cụ thể của Thi Tông, nhưng đối với Lý Mộ có ký ức của Thiên Huyễn mà nói, đến Thi Tông giống như là về nhà.

Không phải giống như, căn bản đúng alf thế.

Lão đạo lôi thôi hỏi: "Thật sự không cho ta đi cùng?"

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: "Không cần."

Hắn kéo lão đạo lôi thôi đến, vốn vì để ngừa vạn nhất, lấy thực lực bây giờ của hắn, nếu gặp kẻ địch cảnh giới thứ sáu đỉnh phong, hắn rất khó chạy thoát, có lão đạo lôi thôi, trừ phi gặp cảnh giới thứ bảy, nếu không cơ bản không có chuyện ngoài ý muốn gì xảy ra.

Mà từ sau khi Thiên Huyễn Thượng Nhân ngã xuống, trong Thi Tông, đã không còn cường giả cảnh giới thứ sáu, tuy cảnh giới thứ năm còn có không ít, nhưng có Yêu Hoàng động phủ cùng chuông đạo, đối với Lý Mộ mà nói, nhiều cảnh giới thứ năm nữa, cũng có thể đủ ứng phó.

Khuôn mặt hắn biến hóa một trận, rất nhanh liền đổi làm gương mặt một người xa lạ.

Người này mặt trắng không râu, là một thanh niên, bộ dáng là Lý Mộ căn cứ bộ dạng lão Vương thay đổi.

Hắn rời khỏi lão đạo lôi thôi, tiếp tục bay về phía trước mười dặm, đi tới trước một đỉnh núi.

Lý Mộ bay tiếp về phía trước mười trượng, trong ngọn núi bỗng nhiên truyền đến vài thanh âm.

"Cút!"

"Nơi này không phải địa phương ngươi có thể đến!"

"Cho ngươi mười hơi thở, nếu không cút, liền rút hồn của ngươi, luyện thi thể của ngươi!"

Hết chương 682.

Chương 683. Cung nghênh đại trưởng lão trở về (3)

Thân thể Lý Mộ lơ lửng ở không trung, thản nhiên nói: "Làm càn…"

Thanh âm hắn trầm ổn có sức thuyết phục, vang vọng cả ngọn núi.

Vù!

Vù! Vù!

Từng bóng người từ trong ngọn núi bay ra, mười mấy bóng người lơ lửng ở đối diện Lý Mộ, đều có vẻ mặt riêng.

Hơn mười người này đều có tu vi cảnh giới thứ năm, Thi Tông ở trong ma đạo thập tông, thực lực trung kiên chỉ yếu hơn Thánh Tông, nếu là đại trưởng lão Thiên Huyễn Thượng Nhân thăng cấp cảnh giới thứ bảy, có thể lực áp Vạn Huyễn Thiên Quân, để cho Thi Tông chen thân đệ nhất tông dưới Thánh Tông.

Chỉ tiếc, theo Thiên Huyễn Thượng Nhân ngã xuống, Thi Tông như rắn mất đầu, trực tiếp trở thành hàng ngũ đứng cuối ma đạo.

Một nam tử dáng người cao gầy, sắc mặt tái nhợt, tựa như xác chết, ánh mắt nhìn chằm chằm Lý Mộ, hỏi: "Ngươi là người phương nào, đến Thi Tông ta, có gì muốn làm sao?"

Khóe miệng Lý Mộ hiện ra mỉm cười, nói: "Trần Thập Nhất, ba năm không gặp, ngươi liền không nhận ra bổn tọa nữa?"

Sắc mặt Trần Thập Nhất biến đổi hẳn.

Người trước mắt, tuy dung mạo khác, thanh âm khác, nhưng vô luận là thần thái hay động tác, thậm chí là một cái ánh mắt vi diệu, đều giống thần linh trong lòng hắn, Thiên Huyễn đại trưởng lão như đúc!

“Ngươi, ngươi là đại trưởng lão!” Trần Thập Nhất thốt ra, sau đó lại quả quyết nói: “Không, điều đó không có khả năng, hồn đăng đại trưởng lão đã tắt, hắn không có khả năng còn sống!”

Thiên Huyễn Thượng Nhân hồn đăng đã tắt, cái này đại biểu linh hồn hắn đã sớm tiêu vong, căn bản không có khả năng xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Hồn đăng cùng mệnh phù nối liền với hồn phách, Lý Mộ lúc ấy chưa lừa được U Minh Thánh Quân, giờ phút này, cũng không cách nào lừa gạt những người này.

Hắn cũng chưa phủ nhận, thản nhiên nói: “Thiên Huyễn ngày xưa quả thực đã chết, bây giờ đứng ở trước mặt các ngươi, là thân thể lưu giữ ký ức của bổn tọa, bổn tọa lau đi ký ức ban đầu của hắn, bây giờ, bổn tọa chính là hắn, hắn chính là bổn tọa!”

Đám người Hồn Tông nghe vậy, đều chấn động thất sắc.

Lau đi ký ức của người khác, dùng ký ức của mình thay thế, rốt cuộc là người điên cuồng cỡ nào, mới có thể làm ra chuyện như vậy?

Như vậy, người bị lau đi ký ức, rốt cuộc là thân phận gì?

Muốn nói hắn là bản thân, nhưng hắn chỉ có ký ức của một người khác, nhưng nếu hắn là Thiên Huyễn, hắn trừ việc có được ký ức của Thiên Huyễn, thì không có cái gì cả, Thi Tông sao có khả năng mang hắn coi là đại trưởng lão?

Trần Thập Nhất nhìn Lý Mộ, trầm giọng nói: “Ngươi có chứng cớ gì!”

Lý Mộ thản nhiên nói: “Trần Thập Nhất, ngươi thế mà dám nói chuyện như vậy với bổn tọa, ngươi chẳng lẽ đã quên, năm đó là ai mang ngươi trong đống người chết nhặt về, dạy ngươi tu hành, dạy ngươi luyện thi sao?”

Nói xong, hắn liền nhìn về phía một người khác, nói: “Hàn Thập Tam, ngươi đây là ánh mắt gì, đừng tưởng chuyện của ngươi cùng nữ thi kia ngươi luyện chế, bổn tọa không biết,

Tôn Thất đã sớm mang chuyện này nói cho tất cả mọi người…”

Hàn Thập Tam sắc mặt đỏ bừng, nhìn một người khác, cắn răng nói: “Tôn Thất, ngươi tên tôn tử (cháu nội) này, không phải nói giữ bí mật cho ta sao!”

Tôn Thất sắc mặt xấu hổ, nói: “Ta cũng là trong lúc vô ý nói lỡ ra…”

Lý Mộ tiếp tục nói: “Tôn Thất, có một lần, ngươi thừa dịp Hàn Thập Tam không có mặt, vụng trộm cùng nữ thi đó của hắn làm chuyện không thể miêu tả, mấy năm nay, bổn tọa cũng chưa nói cho bất luận kẻ nào…”

Hàn Thập Tam nổi giận nói: “Cái gì, Tôn Thất ngươi tên khốn nạn, uổng ta coi ngươi là huynh đệ, ngươi thế mà lại làm ra loại chuyện không bằng cầm thú này!”

Tôn Thất phản bác: “Ta không bằng cầm thú, vậy ngươi tính là cái gì?”

Mắt thấy hai người vì một linh thi, đã sắp đánh nhau, Trần Thập Nhất trầm giọng nói: “Câm miệng, chuyện này, lát nữa nói sau!”

Ánh mắt hắn nhìn về phía Lý Mộ, giờ khắc này, hắn đối với lời Lý Mộ vừa rồi nói đã không còn bất cứ sự hoài nghi nào nữa.

Nếu hắn không đạt được ký ức của đại trưởng lão, lại nào có khả năng tìm tới nơi này, hơn nữa đối với chuyện Thi Tông rõ như lòng bàn tay?

Dù vậy, hắn cũng vẫn không thể tiếp nhận một tồn tại đặc thù như vậy.

Hắn nhìn Lý Mộ, nghiến răng nói: “Ngươi cũng đã nói, ngươi không phải đại trưởng lão, ngươi chẳng qua là có được ký ức của đại trưởng lão, Thi Tông đại trưởng lão đã chết, ngươi từ nơi nào đến, đi về nơi đó đi…”

Lý Mộ thở dài, tiếc nuối nói: “Một khi đã như vậy, mười cổ thi ngàn năm kia bổn tọa tìm được, cũng chỉ có thể đợi tới sau khi bổn tọa thành lập Thi Tông mới, lại chậm rãi luyện chế,

cũng không biết hai cổ thi cảnh giới thứ tám đó, có thể luyện chế ra hai linh thi hay không…”

Lời vừa nói ra, đám người Thi Tông đều ồ lên.

“Cái gì!”

“Cổ thi cảnh giới thứ tám!”

“Cái này là tài liệu cực phẩm đó, không biết là nam hay nữ…”

“Đời này có thể luyện chế ra một linh thi, chết cũng không tiếc…”

…

Lý Mộ thản nhiên nói một câu, liền xoay người rời khỏi, ngay sau đó, phía sau hắn liền truyền đến một thanh âm cấp bách.

“Dừng bước!”

Trần Thập Nhất ánh mắt sáng quắc nhìn Lý Mộ, hỏi: “Có thể để chúng ta nhìn xem những cổ thi đó hay không?”

Lý Mộ vung tay lên, mười yêu thi bày chỉnh tề ở trước mặt mọi người.

Mọi người thấy những yêu thi này, sau yên tĩnh ngắn ngủi, hoàn toàn ồ lên.

“Trời ạ, đã chết lâu như vậy, thi thể còn có uy áp mạnh như vậy, hắn lúc còn sống nhất định là cường giả cảnh giới thứ tám!”

“Hai cái này đều là cảnh giới thứ tám, những cái còn lại, cũng sẽ không thấp hơn cảnh giới thứ bảy, những cổ thi cực phẩm này, là từ nơi nào tìm đến?”

“Ta đã bắt đầu ngứa tay rồi, hai cổ thi cảnh giới thứ tám này, ta muốn một cái!”

“Đánh rắm, cái đó là của ta!”

“Vậy xem ngươi có bản lãnh này hay không!”

“Nếu không đánh một trận?”

…

Nhìn đệ tử Thi Tông tranh chấp không ngớt, Lý Mộ lại vung tay lên, mười yêu thi lại bị hắn thu hồi.

Hắn nhìn một đám đệ tử Thi Tông, hờ hững nói: “Xem đủ chưa?”

Tiềng ồn ào của mọi người im bặt.

Bọn họ nhìn nhau, rất nhanh, trong mắt mỗi người đã có quyết định.

Ngay sau đó, lấy Trần Thập Nhất cầm đầu, mọi người đồng thời ôm quyền khom người, lớn tiếng nói: “Toàn thể đệ tử Thi Tông, cung nghênh đại trưởng lão trở về!”

“Cung nghênh đại trưởng lão!”

“Cung nghênh đại trưởng lão!”

…

Mấy chục đệ tử Thi Tông đứng ở trên đỉnh núi, hướng Lý Mộ khom mình hành lễ.

Lý Mộ ánh mắt hờ hững, thản nhiên nói: “Lời của các ngươi, trái lại đã đánh thức bổn tọa, bổn tọa không phải Thiên Huyễn, chỉ là chiếm được ký ức của hắn mà thôi, Thi Tông không quan hệ với bổn tọa, các ngươi cũng không có quan hệ với bổn tọa, sau hôm nay, các ngươi là các ngươi, bổn tọa là bổn tọa, bổn tọa cùng các ngươi không có liên quan nữa.”

Hết chương 683.

Chương 684. Trở lại chốn cũ (1)

Phốc!

Nghe nói lời ấy, mấy chục tên đệ tử Thi Tông trực tiếp quỳ ở trên mặt đất.

“Đại trưởng lão, ngài không thể vứt bỏ chúng ta!”

“Thi Tông không thể không có đại trưởng lão!”

“Ngài đạt được truyền thừa đại trưởng lão, ngài chính là đại trưởng lão của chúng ta!”

“Xin đại trưởng lão tha thứ chúng ta vừa rồi mạo phạm!”

Đối với đệ tử Thi Tông mà nói, người trước mắt có phải Thiên Huyễn hay không không quan trọng, có đạt được ký ức của Thiên Huyễn hay không, cũng không quan trọng, mặc kệ là ai, có thể cho bọn họ hai cổ thi cảnh giới thứ tám, tám cổ thi cảnh giới thứ bảy, hắn chính là Thi Tông đại trưởng lão, không phải cũng phải.

Cho dù là Thiên Huyễn đại trưởng lão còn sống, cũng không cho bọn họ được nhiều như vậy.

Thân là một người luyện thi, có cái gì so với tự tay luyện chế ra một khối linh thi, càng có thể làm người ta hưng phấn hơn?

Huống chi, người trước mắt, còn mang ký ức Thiên Huyễn đại trưởng lão, hắn có tư cách hơn so với bất luận kẻ nào trở thành Thi Tông đại trưởng lão.

Sắc mặt Lý Mộ dịu đi, thản nhiên nói: “Đứng lên mà nói.”

Hắn vừa rồi câu nói kia, mục đích là lập uy, không phải thật sự muốn phủi sạch quan hệ với Thi Tông.

Nếu hắn rời khỏi Thi Tông, tài liệu cần để luyện chế yêu thi, còn có những người chuyên nghiệp này, người làm công không cầu hồi báo này, lại phải đi đâu tìm kiếm?

Sau khi thu phục những người này, Lý Mộ có thể yên tâm làm chưởng quầy phủi tay của bọn họ rồi.

Thấy Lý Mộ sắc mặt dịu đi, Thi Tông người biết đại trưởng lão đã tha thứ bọn họ, đều yên lòng, bắt đầu kéo gần lại quan hệ với Lý Mộ.

"Đại trưởng lão tu vi thông huyền, thiên thu vạn tái, nhất thống thập châu!"

"Thi Tông ở dưới đại trưởng lão dẫn dắt, sớm hay muộn vượt qua Thánh Tông, trở thành đứng đầu mười tông!"

"Đại trưởng lão, những cổ thi này là ngài từ nơi nào tìm được…"

…

Lý Mộ nâng tay, thanh âm mọi người im bặt dừng lại.

Ánh mắt hắn nhìn quét mọi người, nói: "Mười cổ thi này, là mấu chốt Thi Tông ta quật khởi, bất luận kẻ nào cũng không được tiết lộ tin tức, cho dù là Thánh Tông cùng mấy tông khác, nếu có làm trái, nghiêm trị không tha!"

Vừa dứt lời, trong cơ thể hắn tản mát ra một khí thế rất mạnh, khí thế này quét ngang qua, mọi người Thi Tông từ đáy lòng cảm nhận được một loại uy áp cực hạn.

Ngay từ đầu, mọi người có thể cảm nhận được, vị trước mắt này tự xưng là đại trưởng lão, tu vi không đến cảnh giới thứ sáu, đây cũng là nguyên nhân bọn họ vừa rồi không muốn thừa nhận hắn, đơn giản là vì mười cổ thi quý giá kia, tạm thời thỏa hiệp.

Giờ phút này, dưới khí thế này, bọn họ giống như thấy được đại trưởng lão sống lại.

Không hề nghi ngờ, vị đại trưởng lão mới trước mắt này, cũng là một vị cường giả tuyệt đối.

Sau khi chấn động, Hàn Thập Tam vỗ ngực cam đoan: "Đại trưởng lão yên tâm, ai dám để lộ tin tức, Hàn Thập Tam ta là người đầu tiên rút hồn hắn, luyện thi hắn!"

"Chúng ta sống là người của Thi Tông, chết là thi của Thi Tông, tất cả theo đại trưởng lão hiệu lệnh!"

"Cẩn tuân pháp lệnh đại trưởng lão!"

…

Thiên Huyễn tuy chết, nhưng hắn lúc còn sống ở trong lòng đám người Thi Tông uy tín cực cao, Lý Mộ chỉ dùng chút kế nho nhỏ, liền không cần tốn nhiều sức kế thừa địa vị của hắn ở Thi Tông.

Cả ma đạo Thi Tông, đều là di sản Thiên Huyễn để lại cho hắn.

Lý Mộ coi như đây là bồi thường Thiên Huyễn nhập vào lão Vương, thương tổn cảm tình của hắn.

Đương nhiên, hắn rất rõ, thái độ những người này của Thi Tông, sở dĩ sẽ có thay đổi lớn như thế, đều là vì mười yêu thi kia. Nói từ trên trình độ nào đó, đệ tử Thi Tông, đều là nhà nghệ thuật, bọn họ mang luyện chế thi thể coi là nghệ thuật, đơn giản là nghệ thuật của bọn họ không được người đời lý giải.

Lý Mộ mang mười yêu thi kia một lần nữa thả ra, đám người Thi Tông thấy chúng nó, sắc mặt ai cũng đỏ lên, hít thở dồn dập.

Lý Mộ nhìn bọn họ, nói: “Bổn tọa còn có chuyện quan trọng, không thể ở lại Thi Tông, những thi thể này liền giao cho các ngươi, hy vọng các ngươi đừng làm bổn tọa thất vọng.”

Hàn Thập Tam liếm liếm môi, nói: “Đại trưởng lão yên tâm, có những thứ này, Thi Tông chúng ta quật khởi là thời gian sắp tới rồi…”

Ba ngày kế tiếp, Lý Mộ đều ở Thi Tông.

Luyện chế thi thể tầm thường, cùng luyện chế loại yêu thi trình độ này khác nhau rất lớn, vì bảo đảm không có gì sơ suất cả, hắn tự mình chỉ đạo đám người Thi Tông, bố trí luyện thi đại trận, lại mang mấy bộ sậu quan trọng xác nhận với bọn họ, sau đó mới yên tâm rời đi.

Mười yêu thi này, luyện chế cần rất nhiều tài liệu, sẽ hoàn toàn tiêu hao hết của cải Thi Tông, nhưng lại không có ai để ý.

Tài liệu không có có thể gom lại, loại thi thể cấp bậc này, không phải là khi nào cũng có.

Sớm ở trước khi đến Doanh Châu, Lý Mộ đã từng dùng bí pháp tế luyện những yêu thi này một lần.

Một lần này tế luyện, có thể cam đoan mặc kệ chúng nó về sau bị luyện chế hoàn thành, thực lực như thế nào, cũng sẽ không sinh ra ý thức độc lập, hơn nữa có thể bị Lý Mộ khống chế.

Như vậy, mặc dù là đệ tử Thi Tông ngày sau có ý tưởng gì khác, cũng không nhấc lên nổi sóng gió gì quá lớn.

Khi rời khỏi Doanh Châu, lão đạo lôi thôi vẻ mặt khác thường nhìn Lý Mộ, nói: "Tiểu tử, ngươi có chim, từ trước tới giờ đều là ma đạo có ý đồ với người khác, dám có ý đồ với bọn họ như vậy, ngươi là người đầu tiên."

Lý Mộ không nói gì thêm, nâng tay, một luồng ánh sáng màu vàng bay ra, bị lão đạo lôi thôi chộp trong tay.

Lão đạo lôi thôi nhìn hắn một cái: "Kỳ hạn một năm, còn sớm."

Lý Mộ nói: "Từ giờ trở đi, tiền bối tự do rồi."

Lúc ấy hắn lôi kéo lão đạo lôi thôi, chẳng qua là vì chấn nhiếp Cung Phụng ti, hôm nay Cung Phụng ti đã không cần lão chấn nhiếp, Lý Mộ cũng không cần cố giữ lão lại nữa.

Loại cường giả cấp bậc này, suốt đời theo đuổi, chính là tìm kiếm một tia hy vọng siêu thoát kia, ở lại Cung Phụng ti, trở thành nanh vuốt của triều đình, nghe lệnh người khác làm việc, lão rất khó tìm được "đạo" của mình.

Năm đó ân nhắc nhở của lão đối với Lý Mộ, cũng không phải vẻn vẹn tám trăm đồng có thể hoàn lại.

Một tấm Thiên Cơ Phù này, coi như là báo ân chỉ điểm của lão.

Lão đạo lôi thôi cầm linh lực vận động Thiên Cơ Phù, mắt lộ ra nét thưởng thức, nói: "Nếu không phải bị Phù Đạo Tử đoạt trước, lão phu thật sự muốn nhận ngươi làm đồ đệ."

Lý Mộ cười cười, chắp tay nói: “Chúc tiền bối sớm ngày bước vào siêu thoát đại đạo.”

Lão đạo lôi thôi khoát tay, nói: “Cũng chúc ngươi sớm ngày bước vào động phòng, mẫu nghi thiên hạ…”

Lão nhìn Lý Mộ một cái cuối cùng, thân thể hóa thành một luồng hào quang, giây lát biến mất ở phía chân trời.

Hết chương 684.

Chương 685. Trở lại chốn cũ (2)

Lý Mộ một mình lơ lửng ở trên không, thầm than, hắn tu hành đến bây giờ, đường tắt đã đi hết, bước vào Động Huyền nào có dễ dàng như vậy, về phần xưng bá thiên hạ thì càng không thể, mười châu ba đảo, mênh mông bát ngát, tuy ai cũng biết, cảnh giới thứ bảy chính là đỉnh phong, nhưng ai cũng không biết, ở một số chỗ bí ẩn nào đó, còn có tồn tại cảnh giới thứ tám, cảnh giới thứ chín hay không.

Lý Mộ thở ra một hơi, không đi nghĩ những việc này nữa.

Lộ yếu đi từng bước một, đi cân nhắc những việc này quá sớm, không có lợi đối với tu hành.

Hắn phân biệt phương hướng một phen, hướng phía Tây Bắc bay đi.

Mấy ngày sau, Bạch Vân sơn.

Đạo cung ngọn núi cao nhất, Huyền Cơ Tử kinh ngạc nói: "Sư đệ không phải nói, cần mấy ngày nữa mới đến, sao sớm như vậy đã tới rồi?"

Lý Mộ nói: "Trong triều không có việc gì, liền đến sớm mấy ngày."

Nguyên nhân chân thật là hắn đang trốn tránh nữ hoàng, lần này hắn ở trước mặt nữ hoàng, có thể nói là quá mất mặt rồi, ngay cả Vãn Vãn và Tiểu Bạch cũng không mang theo, đã chạy trối chết, ít nhất đợi đại điển thu đồ đệ chấm dứt, chờ nữ hoàng hoàn toàn quên chuyện đó, lại xuất hiện ở trước mặt nàng.

Huyền Cơ Tử Tiếu nói: "Ngươi trở về vừa lúc, Thanh Nhi hôm qua vừa lúc xuất quan."

Lý Thanh vốn đã có tu vi cảnh giới thứ tư, hai tháng qua, ở dưới Phù Lục phái bồi dưỡng không tính toán tài nguyên, tu vi của nàng đã là cảnh giới thứ tư đỉnh phong, cách cảnh giới thứ năm chỉ kém một bước.

Một bước nho nhỏ này, dựa vào không phải bế quan, mà là cơ duyên.

Liễu Hàm Yên và Ngọc Chân Tử du lịch bên ngoài, Lý Mộ nắm tay Lý Thanh, tản bộ ở Bạch Vân sơn.

Hai người cùng nhau gặp Hàn Triết, tán gẫu về ngày tháng trước kia ở huyện Dương Khâu làm bộ khoái, nhìn thấy Lý Thanh mặt lộ vẻ nhớ lại, Lý Mộ đề nghị hai người cùng nhau về huyện nha thăm.

Thanh Huyền phong, Hàn Triết nhìn bóng lưng hai người rời đi, thở dài, nói: "Lý sư muội cuối cùng vẫn là tiện nghi tên kia, bộ dạng đẹp ghê gớm lắm sao, bộ dạng đẹp có thể cưới hai người…"

Tần sư muội đứng ở bên hắn, hừ nhẹ một tiếng, nói: "Huynh có phải còn chưa từ bỏ ý định đối với Lý sư tỷ hay không?"

Hàn Triết lắc lắc đầu, nói: "Sao có khả năng, sớm ở hai năm trước, khi muội ấy từ chối ta, ta đã hết hy vọng đối với muội ấy, với lại, muội ấy cùng Lý Mộ đều là bằng hữu của ta, ta sao có khả năng đối với muội ấy còn có loại tâm tư đó?"

Tần sư muội đuôi lông mày khẽ nhướng lên, "Thật?"

"Thật." Hàn Triết thở dài, nói: "Lý sư muội như là hoa trong gương, trăng dưới nước, so với theo đuổi những thứ hư ảo này, chẳng bằng quý trọng người trước mắt, Lý Tứ thật lâu trước kia đã nói với ta như vậy, ta thế mà đến bây giờ mới hiểu…"

Tần sư muội mím mím môi, lại vuốt vuốt sợi tóc trên trán, hỏi: "Huynh, huynh rốt cuộc thông suốt rồi…"

Hàn Triết lườm nàng một cái, nói: "Ta lại không ngốc."

Tần sư muội hỏi: "Huynh tính quý trọng người trước mắt như thế nào?"

Hàn Triết bỗng nhiên ánh mắt sáng quắc nhìn nàng.

Sắc mặt Tần sư muội đỏ lên, hai tay nắm vào nhau, cúi đầu nhìn mũi chân mình.

Hàn Triết nói: “Tần sư muội, ta có câu, muốn nói với muội rất lâu rồi, không biết muội có nguyện ý hay không…”

Tần sư muội không chút do dự nói: “Muội nguyện ý.”

Hàn Triết cao hứng nói: “Vậy muội giúp ta hỏi Trịnh sư tỷ một chút, nàng có nguyện ý làm song tu đạo lữ của ta hay không?”

Tần sư muội cúi đầu, trầm mặc thật lâu, ngẩng đầu, mỉm cười nói: “Được.”

Nàng bay về sơn môn, tới chỗ ở của nữ đệ tử, gõ mở một chỗ cửa phòng.

Một nữ đệ tử mở ra cửa phòng, nghi hoặc nói: “Tần sư muội, có việc gì sao?”

Tần sư muội nhìn nàng, nói: “Trịnh sư tỷ, Hàn sư huynh có câu bảo muội chuyển cho tỷ.”

Nữ đệ tử hỏi: “Lời gì?”

Tần sư muội nói: “Hắn nói tỷ có khuôn mặt bí rợ, không có ngực không có mông, tính tình còn lớn vô cùng, nếu ai thành song tu đạo lữ với tỷ, là xui xẻo tám đời…”

Một khắc đồng hồ sau.

Hàn Triết mặt mũi bầm dập, quần áo đầy lỗ thủng, chật vật không chịu nổi ngồi ở trên mặt đất, ngẩng đầu nhìn trời, lớn tiếng chất vấn: “Vì sao, vì sao phải đối với ta như vậy, chẳng lẽ thích một người cũng có lỗi sao?”

Tần sư muội vừa dùng linh dịch giúp hắn xử lý vết sưng trên mặt, vừa lắc đầu nói: “Cái này coi như một chuyện tốt, cho huynh sớm thấy rõ tính nết Trịnh sư tỷ, nếu ngày sau các ngươi trở thành song tu đạo lữ, tỷ ấy nếu hàng ngày đối đãi huynh như vậy, huynh hối hận cũng đã muộn…”

Hàn Triết cẩn thận nghĩ nghĩ, gật đầu nói: “Muội nói hình như rất đúng.”

Tần sư muội mỉm cười nói: “Đương nhiên, huynh là người thân duy nhất của ta trên thế giới này, ta sao có khả năng lừa

huynh chứ, lần sau huynh thích vị sư tỷ nào, thì nói cho ta biết, ta còn giúp huynh tỏ tình…”

Hàn Triết xua tay, nói: “Thôi, ta nghĩ thông rồi, nữ nhân sẽ chỉ ảnh hưởng tốc độ tu hành của ta, ta về sau muốn toàn tâm toàn ý tu hành!”

Tần sư muội cười khanh khách nhìn hắn, nói: “Vậy muội bầu bạn với huynh nha…”

…

Huyện Dương Khâu.

Huyện nha.

Nơi Lý Mộ và Lý Thanh từng cùng nhau làm việc, đã không nhìn thấy mấy gương mặt quen thuộc, trong phòng trực cũ, Chu bộ đầu nhìn tay bọn họ gắt gao nắm lấy nhau, cười nói: “Ta biết ngay mà, ta biết ngay mà…”

Người tu hành trong nha môn đã thay đổi một tốp rồi lại một tốp, các bộ khoái cũng đều là gương mặt đã thay mới, chỉ có Chu bộ đầu y nguyên.

Huyện nha vẫn là cái huyện nha kia, nhưng Lý Mộ cùng Lý Thanh, đều đã không phải năm đó nữa.

Cùng Chu bộ đầu ôn chuyện cũ một lát, hai người rời huyện nha, dắt tay đi ở trên đường.

Hai năm thời gian, quán mỳ Lý Thanh thích ăn nhất, đã không phải hương vị ban đầu nữa.

Một ít cửa hàng quen thuộc dọc phố, có cái mặt tiền cửa hàng càng thêm phô trương, có cái, thì bởi vì kinh doanh không tốt, thay đổi nghề nghiệp khác.

“Gà nướng, gà nướng ngoài xốp trong mềm!”

“Gà nướng chỉ cần mười quan tiền một con!”

“Hai mươi quan ba con, một trăm quan mười hai con…”

…

Đi ở đầu đường, Lý Mộ bỗng nghe thấy một mùi thơm mê người, hắn cùng Lý Thanh đồng thời nhìn phía góc đường, Lý

Thanh kinh ngạc nói: “Là bọn họ…”

Chỗ góc đường, một đôi vợ chồng trung niên đứng ở trước một quầy hàng lâm thời, lớn tiếng hò hét.

Vợ chồng trung niên dáng người thấp bé, đầu trâu mặt ngựa, bộ dạng xấu xí, nhưng gà nướng bọn họ bán lại thơm mê người, làm người ta ngửi một hơi, liền thèm ăn không chịu nổi.

Là bởi vậy, bọn họ làm ăn vô cùng tốt, khách nhân phía trước quầy hàng đã xếp thành hàng dài.

Ở trong mắt Lý Mộ, đây nào phải vợ chồng trung niên gì, rõ ràng là hai con chồn.

Thời gian cách hai năm, Lý Mộ cùng Lý Thanh lần nữa gặp được vợ chồng chồn.

Hết chương 685.

Chương 686. Từng chút một (1)

Khách nhân rất đông, hai con yêu vật tuy luống cuống tay chân, nhưng trên mặt lại tràn đầy vui sướng.

“Hôm nay không còn nữa, mọi người ngày mai lại đến…”

“Thật sự xin lỗi, ngày mai chúng ta nhất định chuẩn bị thêm mấy con.”

“Xin lỗi xin lỗi, ngày mai tới nơi này mua gà nướng, chúng ta tặng miễn phí một bát canh gà uống…”

Vợ chồng chồn bán xong một con gà nướng cuối cùng, thu dọn sạp, trên mặt lộ ra vẻ mặt ngọt ngào.

Nếu giữ việc làm ăn như vậy, nhiều nhất nửa năm, bọn họ có thể đủ ở nơi này mua được một căn nhà nho nhỏ.

Đột nhiên, con chồn như là cảm ứng được cái gì, ánh mắt nhìn phía trước.

Một đôi nam nữ trẻ tuổi, tay nắm tay, hướng bọn họ phất phất tay, sau đó xoay người rời khỏi.

Chồn ngẩn ra một phen, sau đó trên mặt liền lộ ra nét vui mừng, theo bản năng muốn lên đuổi theo, lại bị phụ nhân bên cạnh ngăn lại.

Phụ nhân lắc lắc đầu, nói: “Đừng quấy rầy bọn họ.”

Ánh mắt chồn lại nhìn về phía trước, nếu ánh mắt hắn nhìn thấy là một bức hoạ cuộn tròn, như vậy hai bóng người kia, đó là sắc thái đẹp nhất trong bức họa cuộn tròn này.

Đẹp làm người ta không đành lòng phá hư.

Bước chân của chồn đã bước ra lại thu trở về.

Nếu không có hai người đó, vợ chồng bọn họ đã sớm hình thần câu diệt, vợ chồng chồn quỳ xuống, không để ý ánh mắt kinh ngạc của người đi đường, cung kính hướng phương hướng hai bóng người biến mất dập đầu vang vài cái.

Nhìn thấy bộ dáng hôm nay của vợ chồng chồn, trong lòng Lý Mộ rất vui mừng, tương cứu trong lúc hoạn nạn, đầu bạc đến già, hai yêu vật này, đã có cuộc sống mà Lý Mộ kỳ vọng.

Hắn khát khao, không phải địa vị, cùng với quyền thế.

Có thể ở cùng người yêu, làm việc muốn làm, thế là đủ.

Hắn nắm chặt tay Lý Thanh, dẫn hắn tiến vào hồ thiên không gian. Hai người đứng ở bên hồ, Lý Mộ nhìn Lý Thanh bị cảnh sắc trước mắt rung động, nhẹ nhàng nói: "Đây là nơi chúng ta về sau sống."

Lý Thanh hồi lâu mới lấy lại tinh thần, Lý Mộ mang nàng đi đến trước một loạt phòng nhỏ bên hồ, nói: "Nàng thích một gian nào, về sau cứ ở một gian đó."

Lý Thanh nghĩ nghĩ, chỉ vào một ngôi lầu nhỏ tinh xảo, trước sân có vườn hoa, nói: "Ta thích cái này."

Lý Mộ nhìn ngôi lầu nhỏ tinh xảo có vườn hoa đó, nhất thời không biết nói gì.

Ngôi nhà này là nữ hoàng xây dựng cho chính nàng, mỗi một thanh xà ngang, mỗi một tấm ván gỗ của ngôi lầu nhỏ, từng cành cây ngọn cỏ của vườn hoa đều ra từ tay nữ hoàng, nếu nàng ngày sau tới nơi này, nhìn thấy có người chiếm nhà của nàng, Lý Mộ không tưởng tượng được đó sẽ là nổi giận thế nào.

Một người là thủ trưởng thương hắn bảo vệ hắn, một người là nữ tử hắn âu yếm, cán cân trong lòng Lý Mộ nên nghiêng hướng nào, đây là một vấn đề lưỡng nan.

Chọc giận nữ hoàng là không có kết cục tốt, một điểm này không có ai rõ ràng hơn so với Lý Mộ.

Nhưng Lý Mộ cũng không muốn để nữ tử hắn âu yếm đau lòng.

Lý Thanh thấy sắc mặt hắn khác thường, hỏi: "Làm sao vậy, ngôi nhà nhỏ này không được sao?"

Yết hầu Lý Mộ giật giật, lắc đầu nói: "Không phải không được, chỉ là ta bỗng muốn cùng nàng cùng nhau xây một căn

nhà, một căn nhà chúng ta tự tay xây dựng, thuộc về chúng ta, mỗi một chỗ kết cấu của nhà, đều do chúng ta tự tay thiết kế, chúng ta cũng có thể ở trước nhà mở một vườn hoa nhỏ, ở trong vườn hoa trồng hoa chúng ta thích…”

Lý Thanh ảo tưởng tình hình Lý Mộ miêu tả, trên khuôn mặt xinh đẹp lộ ra nét động lòng.

So với căn nhà nhỏ trước mắt này, có thể cùng người yêu thương cùng nhau xây dựng một căn nhà nhỏ của tình yêu, hiển nhiên càng có ý nghĩa hơn.

Nàng có chút động lòng gật gật đầu, nói: “Được…”

Lý Mộ không lộ dấu vết lau đi mồ hôi lạnh trên trán, nói: “Đi thôi, chúng ta đi chuẩn bị tài liệu xây nhà…”

Ba ngày sau, Bạch Vân sơn.

Cách đại điển thu đồ đệ còn mấy ngày, Lý Thanh tiến vào bế quan lần nữa, Huyền Cơ Tử từ Đan Đỉnh phái đổi lấy một viên đan dược cực phẩm, có thể giúp nàng hoàn toàn bước qua một vách ngăn cuối cùng Thần Thông đến Tạo Hóa.

Lý Mộ cũng thừa dịp rảnh rỗi, ở Bạch Vân phong bế quan tu hành.

Đạo pháp tu vi của hắn, trong khoảng thời gian ngắn rất khó có tiến bộ nữa, Phật pháp tu hành cũng tiến vào một cái bình cảnh, Lý Mộ mang đại bộ phận tinh lực đều đặt ở trên việc học tập yêu pháp.

Tu hành các đạo, cái nào cũng có sở trường, sở đoản, can thiệp càng nhiều, sở trường của mình càng nhiều, khuyết điểm càng ít.

Các loại yêu pháp trong thiên thư Yêu tộc ghi lại, khiến Lý Mộ hưởng thụ vô cùng, cũng khiến hắn bắt đầu chờ mong thiên thư khác.

Đạo môn sáu tông đều có một trang sách đạo, Phật môn vô cùng có khả năng cũng có, thiên thư Yêu tộc ở trong tay Lý Mộ, của Hồ tộc, ở trong tay Vạn Huyễn Thiên Quân, thiên thư quỷ đạo, không biết tung tích, thiên thư khác, cũng hiếm có tung tích.

Trong những thiên thư này, Lý Mộ dễ dàng tiếp xúc nhất, chính là năm tông còn lại của đạo môn.

Nhưng sáu tông tuy cùng thuộc về đạo môn, lại không có khả năng mang chí bảo môn phái cho người khác mượn tìm hiểu, trừ phi Lý Mộ che giấu tung tích bái vào môn hạ tông khác, hơn nữa trở thành đệ tử hạch tâm, hoặc là tham dự thí luyện thu đồ đệ của các phái, lấy được hạng nhất…

Bất cứ một phương pháp nào, đối với Lý Mộ mà nói đều không thực tế.

Lý Mộ không đi nghĩ những thứ này nữa, tiếp tục tìm hiểu yêu pháp, một khắc nào đó, một lá bùa từ bên ngoài bay tới, rơi trong sân, trên lá bùa chợt lóe linh quang, Lý Mộ liền nghe thấy tiếng của Huyền Cơ Tử.

"Làm phiền sư đệ đến đạo cung ngọn núi cao nhất một chuyến."

Huyền Cơ Tử gọi hắn, hẳn là có chuyện gì, Lý Mộ rời khỏi căn nhà nhỏ, rất nhanh bay tới ngọn núi cao nhất.

Trong đạo cung ngọn núi cao nhất, trừ Huyền Cơ Tử, còn có một nữ tử, nữ tử thoạt nhìn hơn ba mươi tuổi, làn da nhẵn nhụi căng mịn, như là thiếu phụ phong vận, tu vi lại đã là cảnh giới thứ sáu.

Lý Mộ tự nhiên sẽ không cho rằng nàng chỉ ba bốn mươi tuổi, một mùi đan hương trên thân nữ tử này, người của Đan Đỉnh phái, xưa nay chú trọng bảo dưỡng, cũng không thiếu đan dược trú nhan, nữ tử này cũng là nhân vật cấp bậc thủ tọa của Đan Đỉnh phái, tuổi sẽ không nhỏ hơn Ngọc Chân Tử bao nhiêu.

Lý Mộ đi vào đạo cung, hỏi: "Sư huynh, có chuyện gì sao?"

Huyền Cơ Tử nhìn nữ tử kia, giới thiệu với Lý Mộ nói: "Vị này là Hành Dương Tử đạo hữu của Đan Đỉnh phái."

Lý Mộ hướng nàng chắp tay, nói: "Ra mắt Hành Dương Tử đạo hữu."

Hành Dương Tử đáp lễ nói: "Ra mắt Linh Cơ Tử đạo hữu."

Huyền Cơ Tử từ từ nói: “Thực không dám giấu, phái ta có thể luyện chế ra Thiên Cơ Phù, chỉ có Linh Cơ Tử sư đệ, việc này, cần bản thân hắn đồng ý.”

Hết chương 686.

Chương 687. Từng chút một (2)

Ở sâu trong ánh mắt Hành Dương Tử tuy xẹt qua một tia chấn động, nhưng cũng không nghi ngờ lời Huyền Cơ Tử, lần nữa chắp tay nói với Lý Mộ: "Kính nhờ Linh Cơ Tử đạo hữu rồi."

Lý Mộ vẫn không hiểu ra sao, ánh mắt nhìn về phía Huyền Cơ Tử.

Huyền Cơ Tử giải thích: "Là như vậy, một vị tiền bối của Đan Đỉnh phái…"

Sau khi nghe hắn nói xong, Lý Mộ mới rõ, lần này Đan Đỉnh phái phái hai thủ tọa đến Bạch Vân sơn, trừ chúc mừng Huyền Cơ Tử mừng có được ái đồ, còn có một chuyện muốn nhờ.

Một vị thái thượng trưởng lão của Đan Đỉnh phái đại nạn sắp tới, hy vọng từ Phù Lục phái cầu được một tấm Thiên Cơ Phù, giúp hắn kéo dài thêm mười năm tuổi thọ.

Cái này đối với Lý Mộ mà nói, cũng không phải việc gì lớn, nhiều nhất là tốn nhiều chút tinh thần mà thôi.

Nhưng, anh em ruột cũng phải tính toán rõ, ở giới tu hành, không có ai cầu người hỗ trợ như vậy.

Lý Mộ nhìn về phía Huyền Cơ Tử, hỏi: "Tài liệu vẽ Thiên Cơ Phù…"

Hành Dương Tử chủ động nói: "Tất cả tài liệu vẽ phù này dùng, đều do Đan Đỉnh phái gánh vác."

Cái này vốn là thứ bọn họ nên gánh vác, khi Lý Mộ đang không biết nên ám chỉ nàng như thế nào, Hành Dương Tử tiếp tục nói: "Nếu vẽ bùa có thể thành công, ngoài ra, chúng ta còn có thể chuẩn bị một phần hậu lễ, tặng cho Phù Lục phái."

Vất vả là Lý Mộ, tiện nghi không thể bị Huyền Cơ Tử đạt được, Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói: "Thật ra ta đối với luyện đan cũng có chút hứng thú…"

Hành Dương Tử lập tức nói: “Ta có thể tặng cho đạo hữu một bộ đan thư, trong sách có cảm ngộ đối với đan đạo của tiền bối phái ta.”

Lý Mộ nói: “Nghe nói trong trang sách đạo kia của Đan Đỉnh phái, ẩn chứa đan đạo chí lý…”

Hành Dương Tử nghe hiểu ý tứ của hắn, sau khi trầm mặc một lát, nói: “Chuyện này, một mình ta không thể làm chủ, cần thỉnh giáo chưởng giáo trước…”

Hành Dương Tử ra khỏi đạo cung, rất nhanh lại đi trở về, nói: “Sư tỷ đã đồng ý, nếu Thiên Cơ Phù có thể thành công, có thể mang trang sách đạo của phái ta, để Linh Cơ Tử đạo hữu tìm hiểu một lần.”

Kết quả này ở trong dự đoán của Lý Mộ.

Trang sách đạo tuy là trọng bảo của các phái, nhưng cũng không phải là chưa bao giờ xuất hiện với người ngoài, Phù Lục phái sẽ để hạng nhất thí luyện phù đạo tìm hiểu trang sách đạo một lần, bọn họ sau khi tìm hiểu, có thể lựa chọn gia nhập bổn phái, cũng có thể lựa chọn không gia nhập, Lý Mộ lựa chọn gia nhập, mà năm đó Chu Trọng thì lựa chọn rời khỏi.

Năm phái còn lại, cũng có quy củ tương tự.

Các phái truyền thừa đến nay, là trăm ngàn năm qua, vô số tiền bối môn phái thông qua cảm ngộ trang sách đạo, vừa truyền thừa, vừa sửa cũ thành mới, mới có sáu phái hôm nay, thành tựu sáu phái, không phải trang sách đạo, mà là từng thế hệ tiền bối của môn phái cố gắng.

Bởi vậy, hắn mượn trang sách đạo của Đan Đỉnh phái cảm ngộ một chút, đối với Đan Đỉnh phái mà nói, cũng không phải vấn đề gì mang tính nguyên tắc.

Đạt được Đan Đỉnh phái hứa hẹn, Lý Mộ bẻ đốt ngón tay, hoạt động gân cốt một phen, nói với Huyền Cơ Tử: “Sư huynh, có thể bắt đầu rồi…”

Mấy ngày sau.

Trên không Bạch Vân sơn một lần nữa tích tụ mây đen, kèm theo có thiên uy mãnh liệt giáng xuống.

Sau khi từng trải qua một lần, trưởng lão đệ tử Bạch Vân sơn, đối với điều này đã không còn thấy lạ lẫm nữa.

Bọn họ đã biết, loại thiên tượng này xuất hiện ở Bạch Vân sơn, đại biểu cho có thánh giai phù lục sinh ra, tổ đình Phù Lục phái sinh ra thánh giai phù lục, không phải chuyện rất bình thường sao?

Rất nhanh, các thủ tọa liền bay về phía lôi vân, không bao lâu, lôi vân tiêu tán, bầu trời một lần nữa khôi phục bình tĩnh.

Tiền mặt điểm tệ chờ ngươi lấy!

Đạo cung ngọn núi cao nhất, Huyền Chân Tử mang Thiên Cơ Phù sục sôi linh lực giao cho Hành Dương Tử, Hành Dương Tử cẩn thận nhận lấy, chắp tay nói: "Đa tạ Huyền Cơ Tử đạo hữu, Linh Cơ Tử đạo hữu…"

Sau đó, nàng vươn tay, một trang sách không chữ hiện lên ở trong lòng bàn tay nàng.

Tu vi Lý Mộ nay đã khác xưa, lại thêm trước khi vẽ bùa, Đan Đỉnh phái đã cho hắn không ít đan dược khôi phục pháp lực cùng tâm thần, giờ phút này trạng thái hắn vẫn tốt, Lý Mộ tiếp nhận trang sách, khoanh chân mà ngồi.

Ý niệm hắn va chạm vào trang sách đạo, lập tức chìm vào một không gian khác.

Đập vào mắt là sương mù quen thuộc, Lý Mộ không trì hoãn, nhắm mắt, bắt đầu một lần lại một lần tụng niệm Thanh Tâm Quyết.

Không biết niệm bao nhiêu lần, đợi tới lúc hắn mở mắt, sương mù trước mắt đã biến mất.

Thế giới hoang vắng tàn phá, khắp nơi đều là đất khô cằn.

Vô số con thú khổng lồ tàn phá ở trên đại địa, nơi xa, vô số bóng người đứng trên không, từ trong tay bọn họ bay ra vô số luồng hào quang, hào quang từ trước mắt Lý Mộ xẹt qua, mơ hồ có thể nhìn thấy trong hào quang là những viên đan dược tròn vo.

Một viên đan dược bay đến giữa mấy con thú khổng lồ, ầm ầm nổ tung.

Vị trí đan dược nổ tung xuất hiện một cái hố đen, mấy con thú khổng lồ nháy mắt đã bị hố đen hút vào, biến mất không thấy.

Một viên đan dược bay vào trong mồm một con thú khổng lồ, con thú khổng lồ đó phát ra một trận gào rống, thân thể vô lực ngã xuống đất, rất nhanh đã hóa thành tảng đá.

Có một số đan dược nổ tung, hóa thành ngọn lửa không thể dập tắt, có một số đan dược va chạm vào con thú khổng lồ, biến thành băng cực lam…

Lý Mộ ở trong trang sách đạo của Phù Lục phái từng thấy trường hợp tương tự, khác nhau là, những người đó có thể vẽ bùa trên không, mà những nhân loại này, mang đan dược coi là vũ khí, dùng để công kích đám thú khổng lồ kia.

Bọn họ cũng sẽ mang một ít đan dược ném vào trong miệng, tựa như là dùng để khôi phục pháp lực, một viên đan dược từ nơi xa bay tới, xuyên qua thân thể Lý Mộ, trong đầu Lý Mộ bỗng nhiên có thêm một đoạn tin tức.

Sau khi ý thức được đây là cái gì, Lý Mộ duỗi tay ra, chụp vào một viên đan dược khác từ trước mắt hắn bay qua.

Đan dược từ lòng bàn tay hắn xuyên qua, Lý Mộ bắt hụt, nhưng trong đầu hắn lại có thêm một đoạn tin tức.

Trang sách đạo của Đan Đỉnh phái dù sao cũng là đồ của nhà người khác, chỉ có một lần cơ hội cảm ngộ, Lý Mộ dứt khoát bay đến trong đám người, tiếp xúc khoảng cách gần những đan dược đó.

Từng đoạn tin tức đan đạo hỗn loạn ùa vào Lý Mộ trong đầu, trong đạo cung, Hành Dương Tử theo bản năng nhận thấy chỗ nào không đúng, mặt lộ vẻ nghi ngờ.

Huyền Cơ Tử Tiếu hỏi: “Hành Dương Tử đạo hữu, làm sao vậy?”

Hành Dương Tử nói: “Lĩnh ngộ trang sách đạo cần tiêu hao tâm thần, Linh Cơ Tử đạo hữu tu vi không cao, lại có thể kiên

trì cảm ngộ lâu như vậy…”

Huyền Cơ Tử nhìn nàng một cái, ý vị sâu xa nói: “Sư đệ này của bổn tọa, tuy tu vi có hạn, tâm thần dị thường kiên định, ngay cả bổn tọa cũng rất bội phục…”

Hết chương 687.

Chương 688. Tu hú chiếm tổ chim khách (1)

Một khắc nào đó, Lý Mộ khoanh chân ngồi ở trên mặt đất bỗng nhiên mở mắt.

Hắn đứng lên, trả lại trang sách đạo cho Hành Dương Tử, nói: "Đa tạ."

Hành Dương Tử thu hồi trang sách đạo, hỏi: "Không biết Linh Cơ Tử đạo hữu cảm ngộ được bao nhiêu?"

Lý Mộ khiêm tốn nói: "Một chút, một chút mà thôi…"

Có sự từng trải lần trước cảm ngộ trang sách đạo phù lục, lần này Lý Mộ đã học được khiêm tốn.

Đã nói tùy tiện xem một chút, kết quả Đan Đỉnh phái từ trong trang sách đạo truyền thừa được, Lý Mộ truyền thừa toàn bộ, thứ Đan Đỉnh phái từ trong trang sách đạo chưa lĩnh ngộ được, Lý Mộ cũng học trộm rồi, nói không chút khoa trương, hắn bây giờ, đã có thể bằng vào tri thức đan đạo khai tông lập phái, thành lập Đan Đỉnh phái thứ hai.

Đơn giản là không cần thiết như vậy.

Nghe được Lý Mộ nói chỉ lĩnh ngộ "một chút", Hành Dương Tử rốt cuộc yên tâm.

Trang sách đạo dù sao cũng là vật môn phái truyền thừa, nếu không phải lần này các nàng quả thực cần nhờ tới Phù Lục phái, là tuyệt đối sẽ không mang trang sách đạo lấy ra giao dịch.

Hành Dương Tử thu hồi Thiên Cơ Phù cùng trang sách đạo, rất nhanh rời khỏi.

Huyền Cơ Tử nhìn về phía Lý Mộ, hỏi: "Truyền thừa Đan Đỉnh phái, sư đệ rốt cuộc lĩnh ngộ bao nhiêu?"

Lý Mộ nhún vai, nói: "Ta có thể hướng thiên đạo thề, thật sự chỉ có một chút."

Huyền Cơ Tử thầm nghĩ, có lẽ là hắn nghĩ nhiều rồi.

Hắn có thể có thiên phú phù đạo, cùng với thiên phú đạo pháp như thế, đã là ngàn năm khó gặp, nếu hắn đồng thời có trình độ đan đạo cao thâm, thì có chút làm khó người ta rồi.

Lúc này, Lý Mộ ánh mắt sáng quắc nhìn về phía Huyền Cơ Tử, hỏi: "Trang sách đạo bốn phái còn lại, sư huynh có thể cùng nhau mượn đến xem hay không?"

Huyền Cơ Tử lắc lắc đầu, nói: "Chỉ sợ không thể, nếu chỉ là một cái Đan Đỉnh phái, còn có thể lấy sư đệ cảm thấy hứng thú đối với đan đạo giải thích, lý do tương tự, đối với các môn phái đều dùng một lần, thì tỏ ra chúng ta dụng tâm kín đáo…"

Huyền Cơ Tử nói cũng có đạo lý, Phù Lục phái có trang sách đạo của mình, còn muốn đi chơi miễn phí người khác, rõ ràng không có ý tốt.

Các tông của đạo môn, có thể sẽ cảm thấy Phù Lục phái có lòng lang dạ sói thâu tóm năm tông, tuy các phái đều có ý này, nhưng nghĩ và làm, là không giống nhau.

Mấy ngày kế tiếp, Lý Mộ bắt đầu tiêu hóa tri thức đan đạo từ trong trang sách đạo đạt được.

Người tu hành phổ biến cho rằng, tác dụng của đan dược, chính là tập hợp tinh hoa thiên địa linh vật, sau khi dùng, có thể tăng tiến pháp lực, trị liệu thương thế, nhưng loại lý giải này hiển nhiên là hẹp.

Lý Mộ thấy, người tu hành thời kì thượng cổ, càng nhiều là mang đan dược coi là vũ khí, tựa như phù lục của Phù Lục phái, có thể gia tăng sức chiến đấu trên diện rộng.

Đáng tiếc là, những đan bảo cường đại kia, Đan Đỉnh phái vẫn chưa truyền thừa xuống.

Đan Đỉnh phái vẫn rất có thành ý, sau khi để cho Lý Mộ cảm ngộ trang sách đạo, lại tặng hắn một quyển đan thư, một cái lò đan.

Đan thư cũng không quý giá, là cấp bậc nhập môn của giới tu hành, đạo môn lục tông đều rất hào phóng, cũng không cấm một ít phù lục, đan dược, trận pháp cơ sở truyền lưu, đối với

điều này ngược lại ôm thái độ ủng hộ, đây cũng là nguyên nhân đạo môn ở mấy trăm năm qua nhanh chóng lớn mạnh.

Khác với lưu phái khác giữ khư khư của mình, đạo môn càng nguyện ý chia sẻ.

Đương nhiên, cơ mật trung tâm của môn phái, vẫn như cũ chỉ có cao tầng nội môn cùng đệ tử hạch tâm biết, Đan Đỉnh phái tặng cho Lý Mộ đan thư, cũng chỉ là bộ sách nhập môn nội môn đệ tử mỗi người một quyển.

thật sự quý giá, là chú giải trên đan thư, cái này có thể khiến Lý Mộ bớt đi đường vòng rất nhiều.

Hướng Huyền Cơ Tử đòi chút linh dược, Lý Mộ liền bắt đầu thử luyện đan, mới đầu phế đi mấy lò, nhưng khi hắn phát hiện, Thanh Tâm Quyết cũng có thể dùng cho luyện đan, tỷ lệ thành đan liền tăng lên trên diện rộng.

Vẽ bùa cùng luyện đan, tuy là hai chuyện khác nhau, nhưng cũng có chỗ tương thông.

Một cái cần khống chế pháp lực vẽ bùa, một cái cần khống chế độ lửa luyện đan, tâm thần có chút dao động, lá bùa sẽ phế bỏ, tương tự, pháp lực dao động dẫn tới đan hỏa bất ổn, đan dược trong lò cũng liền phế đi.

Thừa dịp mấy ngày này, Lý Mộ trước dùng tài liệu Huyền Cơ Tử cho, ở Bạch Vân sơn luyện tập một chút.

Chờ mấy ngày nữa trở về Thần Đô, liên thủ với nữ hoàng, có lẽ có cơ hội luyện chế ra thánh giai đan dược.

Nửa tháng sau, đại điển thu đồ đệ của Phù Lục phái chưởng giáo Huyền Cơ Tử, cùng Ngọc Chân Tử trưởng lão đúng hạn cử hành.

Đây là việc trọng đại hiếm có của Phù Lục phái mấy năm qua.

Năm tông còn lại của đạo môn, các đại phân tông của Phù Lục phái, cùng với một ít môn phái có uy tín danh dự của giới tu hành đều phái người lên Bạch Vân sơn chúc mừng.

Tên Lý Thanh cùng Liễu Hàm Yên, cũng được các tông phái lớn của giới tu hành biết tới, làm thân truyền đệ tử của chưởng giáo cùng đại trưởng lão Phù Lục phái, tương lai của các nàng không thể đong đếm, thậm chí có thể nói, tương lai Phù Lục phái ở trên người các nàng.

Mấy ngày nay, hai nàng nhận quà nhận tới mềm tay, Lý Mộ cố ý ở trong động phủ xây thêm mấy gian phòng, chỉ vì đặt quà hai người các nàng thu được.

Trong động phủ, Liễu Hàm Yên đứng ở bên hồ, cảm thán nói: "Nơi thật đẹp…"

Lý Mộ nói: "Nơi này chính là nhà chúng ta sau này."

Liễu Hàm Yên nhìn Lý Mộ, hỏi: "Nghe Thanh muội muội nói, hai người tự tay ở nơi này xây một ngôi nhà nhỏ?"

Lý Mộ lập tức nói: "Lúc đó nàng ở bên ngoài, ta vốn đã tính, chờ sau khi nàng trở về, chúng ta cũng ở nơi này xây một căn."

Liễu Hàm Yên khoát tay, nói: "Ta lười xây, căn nhà nhỏ nơi này cũng không tệ, ta tùy tiện chọn một căn là được."

Nàng vừa dứt lời, trái tim Lý Mộ đột nhiên treo lên.

Hắn làm bộ như không thèm để ý, nói: "Vậy nàng cứ tùy tiện chọn đi."

Liễu Hàm Yên dọc theo bên hồ đi một vòng, ánh mắt đánh giá ở trên từng căn nhà nhỏ.

Lý Mộ đi đến bên cạnh nàng, đề nghị: "Nàng thấy căn này thế nào, tọa Bắc hướng Nam, phong thuỷ tốt nhất…"

Liễu Hàm Yên lắc đầu nói: "Ta không thích căn này."

Lý Mộ tiếp tục nói: "Vậy căn này thì sao, ban công bên ngoài thật đẹp nha, nàng bình thường có thể ở bên trên đánh đàn…"

Liễu Hàm Yên tiếp tục lắc đầu, nói: "Thường thường không có gì lạ, không có đặc sắc."

Thời điểm đi qua một căn nhà nhỏ khác, Lý Mộ bước chân nhanh hơn, ánh mắt đảo qua, thầm nghĩ: “Tuyệt đối đừng chọn căn này, tuyệt đối đừng chọn căn này…”

Liễu Hàm Yên dừng bước, chỉ vào một căn nhà nhỏ tinh xảo có vườn hoa, nói: “Căn này đi.”

Lý Mộ dừng bước, trên mặt lộ ra nụ cười, nói: “Thật ra ta cảm thấy, hai người chúng ta tự tay xây một căn nhà nhỏ tình yêu, không phải càng có ý nghĩa hơn sao?”

Hết chương 688.

Chương 689. Tu hú chiếm tổ chim khách (2)

Liễu Hàm Yên nói: “Nhưng ta thật sự thích căn nhà nhỏ này mà, chàng xem nó đẹp bao nhiêu, như là cung điện, phía trước còn có một vườn hoa nhỏ…”

Yết hầu Lý Mộ giật giật, nói: “Chúng ta có thể phỏng theo căn nhà nhỏ này, xây một gian giống như đúc…”

Liễu Hàm Yên hỏi ngược lại: “Đã có rồi, chúng ta vì sao phải một lần nữa xây một căn?”

Lý Mộ nói: “Cái này không giống, chẳng lẽ nàng không muốn có được một căn nhà nhỏ hai người chúng ta tự tay xây dựng sao?”

Liễu Hàm Yên không sao cả nói: “Không cần phiền toái như vậy, dù sao lại không có gì khác nhau.”

Lý Mộ nhìn nàng, bất đắc dĩ nói: “Nàng cái người này, sao không hiểu tình thú như vậy?”

Liễu Hàm Yên dựng thẳng lông mày, nói: “Chàng là nói ta không có tình thú bằng Thanh muội muội sao, quả nhiên là có người mới quên người cũ, chàng có phải cảm thấy ta nơi nào cũng kém muội ấy hay không…”

Lý Mộ vội vàng giải thích: “Không phải như thế, thật ra là…”

Liễu Hàm Yên tức giận hỏi: “Là cái gì?”

“Thật ra căn nhà nhỏ này, là của nữ hoàng bệ hạ.”

“Nữ hoàng bệ hạ, căn nhà nhỏ của nữ hoàng bệ hạ, vì sao sẽ xây ở nhà chúng ta?”

“Là, là…”

“Chàng vì sao ấp úng, chẳng lẽ là… Khó trách chúng ta không ở nhà, chàng liền chạy vào trong cung, ngay cả nhà cũng không về, khó trách bệ hạ đối với chàng tốt như vậy, khó

trách đồn đãi nói chàng là Lý hoàng hậu, thì ra bọn họ nói đều là sự thật…”

…

Sau khi thôi diễn một phen, Lý Mộ lắc lắc đầu, mang suy nghĩ này ném ra khỏi đầu óc.

Tuyệt đối không thể nói như vậy với Liễu Hàm Yên, nếu không, sự tình sẽ trở nên càng thêm khó có thể thu xếp.

Liễu Hàm Yên còn đang chờ Lý Mộ trả lời, hỏi: “Chàng lắc đầu làm gì, rốt cuộc vì sao không cho ta chọn căn này?”

Lý Mộ ngẩng đầu, giải thích: “Bởi vì căn nhà nhỏ của ta cùng Thanh Nhi, là hai người chúng ta tự tay xây dựng, ta lo lắng nếu nàng không có, sẽ cảm thấy ta bất công…”

“Thì ra là như thế.” Liễu Hàm Yên kéo tay Lý Mộ, nói: “Yên tâm đi, ta sẽ không nghĩ nhiều, là bản thân ta không muốn phiền toái như vậy…”

Nàng dắt Lý Mộ đi vào căn nhà nhỏ, sau khi đánh giá bên trong căn nhà nhỏ, vẻ mặt càng thêm hài lòng.

“Bên trong cũng đẹp như vậy…”

“Cái giường này thật lớn, nằm thật thoải mái…”

“Cái bàn nơi này, cũng đều là linh mộc chế tạo, bên trên khắc hoa thật tinh xảo, nhất định là ra từ tay danh gia…”

“Tranh trên tường, là bút tích thực của Đạo Huyền Chân Nhân tiền triều sao, tranh của hắn đều là biến mất rồi, chàng là từ nơi nào tìm được?”

“Hai bình hoa này cũng thật đẹp, nhất định giá trị xa xỉ nhỉ?”

Lý Mộ đứng ở trong phòng, trên mặt nặn ra nụ cười, nói: “Nàng thích là được rồi…”

…

Đại điển thu đồ đệ của Huyền Cơ Tử và Ngọc Chân Tử chấm dứt, Lý Mộ đợi thêm mấy ngày, liền trở lại Thần Đô.

Liễu Hàm Yên và Lý Thanh chưa trở về, trong thời gian kế tiếp, các nàng sẽ tiếp nhận truyền thừa thật sự của Phù Lục phái, đây là cơ hội quan trọng nhất các nàng về sau có thể bước vào cảnh giới thứ sáu, thậm chí cảnh giới thứ bảy.

Sau khi về Thần Đô, Lý Mộ trước ở lại nhà hai ngày, làm tốt chuẩn bị, mới đến hoàng cung.

Cửa cung Trường Nhạc, hắn thấp thỏm hỏi Thượng Quan Ly: "Bệ hạ có đây không?"

Thượng Quan Ly gật gật đầu, nói: "Bệ hạ đang đọc sách, ngươi tự vào đi."

Lý Mộ đi vào cung Trường Nhạc, nhìn thấy nữ hoàng nằm nghiêng trên ghế rồng, thấp giọng nói: "Bệ hạ."

Mặt của nữ hoàng giấu ở sau sách, thản nhiên nói: "Chờ trẫm xem xong một tờ này."

Một trang sách này, nàng xem ước chừng một khắc đồng hồ.

Lý Mộ đã sớm nhìn thấy nàng cầm ngược sách, nhưng không dám nhắc nhở.

Không biết qua bao lâu, nàng mới buông sách xuống, đứng lên, hỏi: "Chuyến đi Doanh Châu, kết quả như thế nào?"

Lý Mộ nói: "Thần đã thành công lấy được tín nhiệm của người Thi Tông, để bọn họ luyện chế thay mười yêu thi kia."

Nữ hoàng hỏi: "Ngươi không sợ bọn họ sau khi luyện thành, dùng chúng nó để đối phó ngươi sao?"

Lý Mộ giải thích: "Bệ hạ yên tâm, thần đã dùng phân thần chi thuật, mang mười yêu thi kia xử lý một lần, vô luận là người nào luyện thành, bọn họ sẽ chỉ nghe thần chỉ huy."

Sau đó, nữ hoàng lại hỏi hắn một ít vấn đề của đại điển thu đồ đệ, nhưng đối với chuyện Lý Mộ lần trước ở cung Trường Nhạc trần truồng, lại chưa nhắc một chữ nào.

Nàng không nhắc, Lý Mộ đương nhiên cũng sẽ không chủ động đi nhắc.

Hai người đối với việc này, đã đạt thành một loại ăn ý.

Sau khi ăn ý lướt qua việc này, nữ hoàng thản nhiên nói: “Dẫn trẫm tới động phủ, trẫm muốn đi thăm vườn hoa của trẫm…”

Nếu Lý Mộ thật sự có tội, hắn nguyện ý nhận luật pháp Đại Chu chế tài, mà không phải mỗi ngày đều đối mặt trường hợp như vậy.

Căn nhà nhỏ của nữ hoàng đã bị Liễu Hàm Yên chiếm, nàng ngủ giường của nữ hoàng, còn hái hoa của nữ hoàng, Lý Mộ phải ăn nói với nữ hoàng như thế nào?

Trong cung Trường Nhạc, Chu Vũ nhìn thấy Lý Mộ vẫn như cũ đứng ở tại chỗ, nói: “Còn không mở cửa?”

Lý Mộ thở dài, tâm niệm khẽ động, xuất hiện ở trong động phủ.

Bóng người nữ hoàng cũng xuất hiện ở bên cạnh hắn.

Chu Vũ đang muốn tới ngôi lầu nhỏ của mình, lại phát hiện nơi này so với lần trước đến có sự khác nhau.

Bên hồ có thêm hai căn nhà nhỏ, một tòa rất khác biệt thanh nhã, một tòa khác rộng lớn hoành tráng.

Tòa rộng lớn hoành tráng kia, liếc một cái, như là một cung Trường Nhạc thu nhỏ, ngay lập tức dẫn lên sự chú ý của Chu Vũ.

Nói là lầu nhỏ, nó thật ra càng giống một tòa cung điện hơn, điêu khắc vẽ vời, ngói xanh, ở trong một dãy nhà nhỏ đặc biệt bắt mắt, trong khác biệt lộ ra một không khí đẹp đẽ quý giá.

Hai bên trước điện đều là vườn hoa, một đường nhỏ gấp khúc thông u, trong vườn hoa bên trái, có một đình tránh nắng nho nhỏ, trong đình có bàn đá ghế đá, trong vườn hoa bên phải, dưới một cây cổ thụ bóng mát như cái lọng có một xích đu, xích đu đó không phải là một tấm ván gỗ đơn giản, mà là một cái ghế dựa tinh xảo, trên ghế điêu khắc hoa văn chạm rỗng, nhìn qua là biết đã dùng tâm tư.

Ánh mắt đầu tiên nhìn thấy, Chu Vũ đã yêu kiến trúc này.

Lý Mộ trầm mặc nhìn thoáng qua vẻ mặt nữ hoàng, đáy lòng thoáng nhẹ nhàng thở ra, rèn sắt khi còn nóng nói: “Bệ hạ, đây là thần xây dựng cho ngài.”

Chu Vũ bất ngờ nói: “Cho trẫm?”

Lý Mộ gật đầu nói: “Thân phận bệ hạ tôn quý cỡ nào, chỉ có căn nhà này, mới có thể thể hiện thân phận của bệ hạ, xin bệ hạ dời bước vào lầu đánh giá…”

Trong mắt Chu Vũ toát ra nét hài lòng, gật gật đầu, nói: “Vậy thì xem chút đi…”

Hai người dọc theo đường mòn giữa vườn hoa, tới ngôi lầu nhỏ ba tầng này, Lý Mộ giới thiệu từng hạng một cho nữ hoàng.

“Phòng này, là cung điện ngủ của bệ hạ, tẩm điện không gian không cần quá lớn, nếu không bệ hạ ngủ không ngon.”

“Nơi này là khu giải trí, bệ hạ ngày sau ở nơi này chơi cờ cùng Vãn Vãn Tiểu Bạch, hoặc là đánh bài đều được…”

“Nơi này là phòng bếp, bên cạnh một mảng khu vực này, là nơi dùng bữa.”

Hết chương 689.

Chương 690. Tội khi quân

Giới thiệu xong lầu một, hai người lại lên lầu hai, lầu hai rất trống trải, chỉ có một đại sảnh, Lý Mộ tiếp tục nói: "Nơi này bệ hạ có thể coi là nơi bế quan, vách tường bốn phía, cùng cao thấp hai mặt đều dán bùa cách âm, ở nơi này bế quan, tuyệt đối không có bất cứ sự quấy rầy gì."

Tiếp theo hai người lên lầu ba, lầu ba Lý Mộ làm một cái bể bơi, tận cùng phía trước kéo dài ra một cái ban công, thông hướng ngoài căn phòng.

Lý Mộ nói: "Đây là một chỗ để ngâm tắm, bệ hạ buổi tối trước khi nghỉ ngơi, có thể ở nơi này ngâm, có trợ giúp giấc ngủ, ban công bên ngoài, có thể ngắm cảnh hồ, cũng có thể nằm ở nơi đó, ngắm đám mây…"

Vì ngôi nhà nhỏ này, Lý Mộ có thể nói hao hết tâm tư, đứng ở trên ban công lầu ba, hắn nhìn nữ hoàng, hỏi: "Bệ hạ đối với nơi này có hài lòng không?"

Chu Vũ gật gật đầu, nói: "Không tệ, ngươi có tâm."

Lý Mộ nhẹ nhàng thở ra, nói: "Bệ hạ thích là tốt rồi."

Chu Vũ nói tiếp: "Được rồi, bây giờ đi ngôi nhà nhỏ của trẫm ngắm chút."

Vẻ mặt Lý Mộ khựng lại, hỏi: "Căn… căn nhà nhỏ đó, bệ hạ vẫn cần sao?"

Chu Vũ nói: "Đó là trẫm tự tay xây dựng, đương nhiên cần."

Lý Mộ lau trán, nói: "Thần, thần cho rằng có nơi này rồi, bệ hạ liền không cần căn đó nữa, cho nên liền tự chủ trương ở nơi đó ngủ một đêm, xin bệ hạ thứ tội…"

Chu Vũ lườm hắn, hỏi: "Ngươi có chỗ của mình, vì sao ngủ chỗ trẫm?"

Lý Mộ giải thích: "Bẩm bệ hạ, là vì thần rất thích căn nhà nhỏ đó của bệ hạ."

Chu Vũ khoát tay áo, nói: “Thôi, ngươi nếu đã thích, thì tặng ngươi, trẫm đi ngắm hoa của trẫm.”

Lý Mộ hoàn toàn nhẹ nhàng thở ra, cười nói: “Mời bệ hạ.”

Một lát sau, trong vườn hoa trước căn nhà nhỏ.

Chu Vũ nhíu mày, chỉ vào một chỗ góc vườn hoa, hỏi: “Nơi này thiếu một đóa mẫu đơn, là ai hái?”

Thiếu một đóa mẫu đơn nàng cũng có thể phát hiện, Lý Mộ thấp thỏm nói: “Là thần không cẩn thận…”

Chu Vũ nhìn Lý Mộ một cái, lông mày dần dần giãn ra, chung quy là chưa nói ra cái gì.

Nàng đi ra khỏi vườn hoa, nói: “Căn nhà nhỏ này cùng vườn hoa, trẫm đều tặng cho ngươi, vườn hoa ngươi chăm cho tốt, trong lầu có một bức tranh, trẫm muốn mang đi, vật còn lại, đều tặng cho ngươi…”

Nàng đi vào phòng, vươn tay, bức tranh kia trên bức tường liền bay xuống, tự động cuộn lại, bị nàng cầm trong tay.

Tuy Liễu Hàm Yên cũng rất thích bức tranh này, nhưng về sau nàng hỏi, Lý Mộ có thể nói tranh này là nữ hoàng cho hắn mượn, vì bịa thật một chút, hắn quay đầu hỏi nữ hoàng: “Bệ hạ, bức tranh này có gì huyền diệu?”

Chu Vũ nói: “Đây là bút tích thực của hoạ sĩ cao nhân tiền triều, Đạo Huyền Chân Nhân, hắn lấy họa nhập đạo, trong bức tranh này có họa đạo truyền thừa của hắn, chỉ tiếc từ sau khi họa đạo đoạn tuyệt, liền cũng không ai có thể lĩnh ngộ nữa.”

Lý Mộ nhớ kỹ lý do này, ngày sau Liễu Hàm Yên hỏi, hắn liền nói đây là nữ hoàng cho hắn mượn lĩnh ngộ họa đạo.

Hoạ sĩ giống với đạo gia, Phật gia, cũng từng là một lưu phái tu hành, chẳng qua về sau truyền thừa đoạn tuyệt, hoàn toàn biến mất, cho tới bây giờ, truyền nhân pháp gia, binh gia, nho gia còn ngẫu nhiên xuất hiện, lại không còn tung tích truyền nhân hoạ sĩ nữa.

Lý Mộ không quan tâm cái này, hắn dù sao cũng phải xem kỹ bức tranh này, về sau giải thích với Liễu Hàm Yên, chuyện

nó cũng như thật.

Thừa dịp nữ hoàng còn chưa thu nó lại, Lý Mộ nói: “Bệ hạ, có thể để thần xem bức tranh này chút không?”

Chu Vũ hỏi: “Bức tranh này treo ở đây lâu như vậy, ngươi chưa từng ngắm sao?”

Lý Mộ nói: “Chỉ là thô sơ giản lược đảo qua vài lần.”

Chu Vũ không nói cái gì nữa, vươn tay, bức tranh đó tự động bay lên, một lần nữa mở ra.

Ánh mắt Lý Mộ nhìn về phía bức hoạ cuộn tròn, đây là lần đầu tiên hắn cẩn thận đánh giá bức tranh này, đây thật ra chính là một bức tranh thủy mặc sơn thủy, yếu tố trên tranh không nhiều, núi xa, nước gần, thuyền lẻ loi, cùng với đầu thuyền đứng thẳng một lão ông mặc áo tơi.

Lý Mộ không hiểu họa đạo, hắn chỉ có thể nhìn ra, bức tranh này tuy đơn giản, lại có thể cho người ta một loại cảm thụ cực kỳ trống trải xa xưa.

Nhưng muốn nói hắn từ trong tranh cảm ngộ được cái gì, đó là thật sự một chút cũng không có.

Hắn nhìn ngang nhìn dọc, nhìn trái nhìn phải, đây cũng chỉ là một bức tranh sơn thủy bình thường, không có gì lạ mà thôi.

Bình thường mà nói, khi trong lòng hắn yên tĩnh nhất, lực lĩnh ngộ mạnh nhất.

Lý Mộ theo thói quen tụng niệm Thanh Tâm Quyết, lại nhìn về phía bức tranh kia, không khỏi cả kinh.

Ngày thường hắn lúc bực bội, niệm Thanh Tâm Quyết, có thể bình tâm tĩnh khí, tĩnh tâm ngưng thần, nhưng một lần này, hắn sau khi tụng niệm xong Thanh Tâm Quyết, bức tranh này trong mắt hắn lại bắt đầu vặn vẹo, chỉ là tùy ý liếc một cái, Lý Mộ liền cảm thấy hoa cả mắt, theo đó mà đến, còn có một trận mê muội.

Hắn càng tụng niệm Thanh Tâm Quyết, hình ảnh lại càng thêm vặn vẹo, đến cuối cùng, chỉ có thể nhìn thấy từng đám nét mực xoay tròn, Lý Mộ cảm giác linh hồn của mình cũng

đang xoay tròn, một nháy mắt sau, hắn liền xuất hiện ở thế giới mênh mông.

Non xanh, nước biếc, thuyền đơn, hắn đứng ở đuôi thuyền, một lão giả mặc áo tơi đưa lưng về phía hắn, đứng ở đầu thuyền.

Trong tay lão giả cầm một cái bút vẽ, khi ánh mắt Lý Mộ nhìn qua, cây bút vẽ đó đã động.

Lão giả cầm bút vẽ, cổ tay nhanh chóng di động, tựa như là ở trên không vẽ tranh.

Một mảng nét mực xuất hiện ở không trung, tựa như là một con cá.

Một nét bút cuối cùng của lão giả điểm trên mắt con cá kia, con cá kia quẫy cái đuôi, nhảy xuống nước.

Bút vẽ trong tay lão giả còn đang tiếp tục di động, chỉ chốc lát sau, một con tiên hạc vặn vẹo cổ, phát ra một tiếng hót thanh thúy, vỗ cánh bay về phía trời cao.

Lão giả ít ỏi vài nét bút vẽ ra một ngọn núi, đỉnh núi đó bay về phía xa xa, biến thành một ngọn núi khổng lồ, ngọn núi khổng lồ rơi xuống nước, nhấc lên cơn sóng gió động trời, như là muốn mang chiếc thuyền nhỏ hất đi.

Lão giả đầu thuyền còn đang tiếp tục vẽ tranh, lão vẽ ra một đôi cánh, cánh này xuất hiện ở phía sau lão, đập hai cái, thân thể lão giả rời thuyền mà lên, bay về phía trời cao.

Bốp!

Sóng to đánh tới, thuyền nhỏ bị hất đi, Lý Mộ ngã xuống nước.

Ngay sau đó, hắn liền lần nữa xuất hiện ở trong phòng nhỏ của nữ hoàng, bức tranh đó lẳng lặng lơ lửng ở không trung, trên hình ảnh, vẫn như cũ là núi xa, nước gần, một con thuyền lẻ loi, một lão ông.

Nhớ lại cảnh tượng trong ảo cảnh, Lý Mộ trợn mắt há hốc mồm, chỉ dựa vào một cái bút, có thể từ không sinh có, đây là hoạ sĩ?

Khi trong lòng Lý Mộ rung động, Chu Vũ chạy tới bên giường.

Nàng quay đầu hỏi Lý Mộ nói: “Ngươi từng ngủ nơi này sao?”

Lý Mộ gật gật đầu, nói: “Từng ngủ.”

Hết chương 690.

Chương 691. Thừa nhận sai lầm

Chu Vũ cúi xuống, nhẹ nhàng ngửi ngửi, ánh mắt co lại, nói: “Ngươi đang lừa trẫm, đây không phải mùi của ngươi.”

Lý Mộ mở miệng, giải thích: “Cái này…”

Chu Vũ lạnh lùng nói: “Ngươi nghĩ kỹ rồi nói, ngươi hẳn là biết, tội khi quân, phải như thế nào?”

Lý Mộ bất đắc dĩ nói: “Trừ thần, nương tử của thần, cũng từng ngủ trên đó.”

Chu Vũ lại ngửi ngửi, quả nhiên ngửi thấy mùi của hai người, một cái là của Liễu Hàm Yên, một cái là của Lý Mộ, hai loại mùi trộn chung một chỗ, nói cách khác, hai người bọn họ, chiếm nhà của nàng, ngủ giường của nàng, nói không chừng Lý Mộ còn ở trong vườn hoa của nàng hái một đóa hoa, đeo ở trên đầu nữ nhân khác…

Chu Vũ khó có thể tưởng tượng, bọn họ ở trên cái giường này đã làm chuyện gì.

Nàng nhắm mắt, nói: “Ngươi đi đi, trẫm muốn một mình chốc lát.”

Lý Mộ thở dài, nên đến, chung quy vẫn đến rồi.

Hắn muốn giải thích, nhưng lại không biết nên giải thích cái gì.

Cuối cùng, hắn chỉ có thể chắp tay, nói: “Thần cáo lui.”

Vừa dứt lời, bóng người hắn nháy mắt biến mất.

Chu Vũ đi ra khỏi căn nhà nhỏ, đi đến bên hồ, hai tay ôm đầu gối ngồi xuống.

Bên hồ, mấy con cá vô ưu vô lự bơi qua bơi lại, hai con cá trong đó, ở lúc bơi tới trước mặt nàng, bỗng nhiên dừng lại, sau đó bắt đầu miệng đối miệng mổ nhau.

Chu Vũ khó hiểu tức giận, nhặt lên một cục đá, ném xuống nước.

Phốc.

Viên đá rơi xuống nước, tung tóe lên một trận bọt nước, hai con cá bị dọa, đều tự tách ra, bơi về phía khác nhau.

Chu Vũ hừ lạnh một tiếng: “Cho các ngươi hôn tiếp…”

Lý Mộ ra khỏi động phủ mới ý thức được, nơi đó là chỗ của hắn.

Nhưng nữ hoàng chiếm thì chiếm đi, ai bảo nàng là nữ hoàng chứ, hơn nữa không nói đạo nghĩa trước là hắn, lui một bước cũng là nên.

Về bức tranh Sơn Thủy Cô Thuyền kia, trong lòng Lý Mộ có chút cảm ngộ, giờ phút này cũng không có tâm tư đi thể hội, nữ hoàng muốn yên tĩnh một mình, Tiểu Bạch cùng Vãn Vãn không biết chạy đi đâu chơi rồi, hắn một mình không có việc gì để làm, ở trên đường tản bộ, bất tri bất giác liền đi tới Thần Đô nha.

Trong Thần Đô nha, Vương Ngũ liếc thấy một bóng người quen thuộc, vù một cái đứng dậy, vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ nói: “Lý đại nhân, cơn gió nào mang ngài thổi tới?”

Lý Mộ hỏi: “Lý Tứ có đây hay không?”

Vương Ngũ lập tức gật đầu nói: “Có, đại nhân ở hậu nha, ta lập tức đi thông báo.”

Lý Mộ phất phất tay, nói: “Ngươi làm việc của ngươi đi, ta tự mình đi tìm hắn.”

Thần Đô nha bây giờ là địa bàn của Lý Tứ, Lý Tứ hôm nay, có thể nói là đỉnh phong cuộc đời, sự nghiệp gia đình thu hoạch kép, ai cũng không ngờ, một bộ khoái nho nhỏ của huyện Dương Khâu năm đó, ngắn ngủn hai năm, đã có địa vị như thế.

Vừa lúc là bữa trưa, Lý Mộ chọn một tửu lâu, cùng Lý Tứ uống mấy chén.

Rượu qua ba tuần, Lý Tứ thuận miệng hỏi: “Đầu nhi cùng Hàm Yên cô nương đâu?”

Lý Mộ nói: “Ở Bạch Vân sơn, các nàng còn có chút chuyện quan trọng.”

Lý Mộ vốn là muốn mượn rượu giải sầu, nhưng rượu đắng vào họng sầu càng sầu, hắn buông chén rượu, lại nhìn Lý Tứ, hỏi: “Ta muốn thay bằng hữu thỉnh giáo ngươi một số chuyện.”

Lý Tứ liếc hắn một cái, uống ngụm rượu, “Nói đi.”

Lý Mộ trầm ngâm một lát, nói: “Người bạn này của ta, làm một việc sai lầm, thương tổn một người bạn khác của hắn, hắn bây giờ không biết thỉnh cầu nàng tha thứ như thế nào…”

Lý Tứ nghe xong Lý Mộ miêu tả, hỏi: “Người bạn này của ngươi, còn có bạn của bạn ngươi, chính là hai vị kia ngươi lần trước nói à?”

Lý Mộ gật gật đầu, nói: “Không sai.”

Lý Tứ nói: “Lâu như vậy, ta còn tưởng bọn họ đã sớm bên nhau, sao vẫn là bằng hữu?”

Lý Mộ giải thích: “Bọn họ không phải loại quan hệ kia ngươi nghĩ.”

Lý Tứ hỏi ngược lại: “Không phải loại quan hệ đó, sẽ sớm chiều làm bạn, ngay cả ở cũng ở cùng một chỗ?”

Lý Mộ nói: “Là vì quan hệ công việc.”

Lý Tứ nhấp ngụm rượu, nói: “Sớm chấm dứt quan hệ công việc không phải được rồi, tiếp tục như vậy, bọn họ sẽ không phiền sao?”

Lý Mộ lắc đầu nói: “Thực không phải như ngươi nghĩ, người bạn đó của ta có vợ.”

Lý Tứ hỏi ngược lại: “Khi ngươi có vợ, không phải cũng cùng một chỗ với đầu nhi?”

“Cái này không giống?”

Đọc sách còn nhưng lĩnh tiền mặt!

“Nơi nào không giống, nàng lập gia đình rồi?”

“Cũng không tính là vậy.”

“Vậy ngươi sợ cái gì?”

“Bọn họ không phải như ngươi nghĩ.”

“Ngươi cũng không phải hắn, ngươi sao biết không phải?”

“…”

Lý Tứ nghĩ nghĩ, nói: “Như vậy đi, từ giờ trở đi, nếu ngươi chính là người bạn đó của ngươi, ngươi tưởng tượng một phen, nếu vị nữ tử đó lập gia đình, trong lòng ngươi là cảm nhận thế nào?”

Lý Mộ bỗng nhiên bừng tỉnh.

Giả tưởng một phen, nếu nữ hoàng có hoàng hậu, phi tử, trong lòng hắn là cảm thấy thế nào?

Chết tiệt, không nghĩ không biết, vừa nghĩ, Lý Mộ mới biết, hắn đối với nữ hoàng thế mà có dục vọng chiếm hữu mãnh liệt như vậy.

Đương nhiên, không phải chiếm lấy thân thể của nàng, mà là thánh sủng.

Hắn cũng không muốn chia sẻ nữ hoàng sủng ái với người thứ hai, không muốn có người thứ hai sớm chiều ở chung với nàng, không muốn nàng vì người thứ hai, không tiếc bản thân bị thương, cũng phải buông xuống phân thần, thậm chí là rời khỏi Thần Đô, tự mình đi cứu…

Nữ hoàng đối với hắn tốt như vậy, hắn lại được sủng mà kiêu, thương tổn nữ hoàng, ngẫm lại thật sự quá đáng lắm rồi.

Lý Mộ đứng lên, nói: “Ngươi tự uống, ta đi trước.”

Sau khi rời khỏi tửu lâu, Lý Mộ trước dùng pháp bảo truyền âm liên hệ Liễu Hàm Yên cùng Lý Thanh xa ở Bắc quận, nói cho các nàng, một căn nhà nhỏ kia trong động phủ, là của nữ hoàng bệ hạ.

Về phần nguyên nhân, hắn cũng giải thích rất rõ.

Trở thành Đại Chu hoàng đế, không phải là bổn ý của nàng, đợi khi đế khí trong tổ miếu ngưng tụ, Đại Chu có hoàng đế mới, nàng sẽ công thành lui thân, nuôi chút cỏ, trồng chút hoa,

lấy thân phận một nữ tử bình thường, thành hàng xóm của bọn họ.

Khác với Lý Mộ thôi diễn, Liễu Hàm Yên cũng chưa trách cứ hắn, cũng chưa cố tình gây sự.

Nàng ngược lại bảo Lý Mộ thay nàng biểu đạt xin lỗi với nữ hoàng, như vậy, Lý Mộ chỉ cần được nữ hoàng tha thứ là được.

Hắn chậm rãi thở ra một hơi, hướng cửa cung đi đến.

Cung Trường Nhạc.

Chu Vũ ngồi ở trên ghế rồng, nhưng không có hứng thú đọc sách.

Mai đại nhân nhìn ra nữ hoàng tâm tình không vui, lẳng lặng đứng ở một bên, chưa mở miệng.

Không nói nhiều, Chu Vũ hừ lạnh một tiếng, hỏi: “Mai vệ, tội khi quân, theo luật như thế nào?”

Mai đại nhân nhẹ nhàng nói: “Bẩm bệ hạ, tội khi quân, theo luật đáng chém.”

Nàng ngẩng đầu, nói: “Không biết người nào lớn mật như thế, thần lập tức bảo người bắt hắn trở về hỏi tội…”

Chu Vũ tức giận nói: “Hắn…”

Chỉ nói một chữ, nàng liền xì hơi, lắc đầu nói: “Thôi đi…”

Mai đại nhân nghĩ nghĩ, hỏi: “Là Lý Mộ lại chọc bệ hạ tức giận à?”

Hết chương 691.

Chương 692. Thứ nữ hoàng thích nhất (1)

Thấy có người nhắc tới, trong lòng Chu Vũ lại cảm thấy ủy khuất hẳn lên, nhịn không được nói: “Hắn mang căn nhà nhỏ trẫm tự tay xây dựng, vườn hoa của trẫm tặng cho người khác, còn lừa gạt trẫm, ngươi nói trẫm nên trừng phạt hắn hay không…”

Mai đại nhân nghe xong, trên mặt cũng hiện ra nét tức giận, nói: “Nên thế, bệ hạ đối với hắn tốt như vậy, tiểu tử khốn kiếp này thế mà dám đối với bệ hạ như vậy, thần bây giờ bắt hắn trở về, đánh hắn một trăm gậy…”

Chu Vũ do dự nói: “Cũng, cũng không cần phạt nặng như vậy nhỉ?”

Mai đại nhân nói: “Nên để cho hắn nhớ thật lâu!”

Chu Vũ khẽ thở dài, nói: “Thôi, trẫm cũng không phải người nào của hắn, hắn tốt với nương tử của hắn, là thường tình con người…”

Mai đại nhân càng thêm khó chịu, lớn tiếng nói: “Bệ hạ đối với hắn tốt như vậy, sủng hắn che chở hắn, cống phẩm các quận đến, nghĩ hắn đầu tiên, hắn chính là hồi báo bệ hạ như vậy. Không được, thần nuốt không trôi cơn tức này, không giáo huấn hắn một trận hẳn hoi, thần thẹn với chính mình, thẹn với bệ hạ…”

Lúc này, Thượng Quan Ly đi vào, nói: “Bệ hạ, Lý Mộ cầu kiến.”

Mai đại nhân lạnh lùng nói: “Bảo hắn ở bên ngoài chờ, đứng một canh giờ lại tiến vào.”

Chu Vũ mặt lộ vẻ do dự, đang muốn mở miệng, nàng lại kiên định nói: “Bệ hạ, lần này ngài không thể che chở hắn nữa.”

Chu Vũ sau khi trầm ngâm, gật gật đầu.

Nàng ngồi ở trên ghế rồng, vẻ mặt do dự bất định, nửa khắc đồng hồ sau nhìn về phía ngoài điện, mở miệng nói: “Tiến vào.”

Mai đại nhân mặt lộ vẻ bất đắc dĩ, lại cũng chỉ có thể nhìn Lý Mộ đi đến trong điện.

Nàng dùng ánh mắt hung tợn nhìn Lý Mộ, hỏi: “Ngươi còn dám tới nơi này?”

Lý Mộ không để ý Mai đại nhân, nhìn nữ hoàng, khom người nói: “Bệ hạ, thần có tội.”

Trong mắt Chu Vũ lộ ra ngạc nhiên, ho nhẹ một tiếng, trên mặt lộ ra vẻ mặt uy nghiêm, hỏi: “Ngươi có tội gì?”

Lý Mộ chân thành nói: “Thần không nên lừa gạt bệ hạ, không nên chưa được bệ hạ cho phép, đã ngủ ở trong căn nhà nhỏ của bệ hạ… , xin bệ hạ trách phạt.”

Mai đại nhân hừ lạnh một tiếng, nói: “Tội khi quân, đáng chém đầu, ngươi cho rằng trách phạt nho nhỏ, có thể bù lại tội của ngươi được sao?”

Trên ghế rồng, Chu Vũ đứng lên, thản nhiên nói: “Ngươi biết sai là được, lần sau không được viện dẫn lẽ này nữa.”

Mai đại nhân ngơ ngác nhìn nữ hoàng, vẻ mặt mờ mịt.

Lý Mộ khom người nói: “Tạ bệ hạ.”

Không bao lâu, Lý Mộ, Thượng Quan Ly, Mai đại nhân cùng nhau ra khỏi cung Trường Nhạc.

Vừa mới bước ra cửa cung, Lý Mộ liền quay đầu nhìn Mai đại nhân, thất vọng nói: “Mai tỷ tỷ, thiệt cho ta gọi ngươi nhiều tiếng tỷ tỷ như vậy, ở trước mặt bệ hạ, ngươi thế mà đối với ta như vậy, ngươi làm ta quá thất vọng rồi…”

Lý Mộ lắc đầu rời khỏi, Mai đại nhân đứng ngây ra tại chỗ thật lâu.

Một khắc nào đó, nàng quay đầu nhìn Thượng Quan Ly, nghiêm túc nói: “Ta thề, về sau lắm lời thêm nửa câu, ta chính là chó…”

Miếng ngon nhớ lâu đòn đau nhớ đời, một lời nói dối cần dùng vô số nói dối đi lấp lại, còn không bằng ngay từ đầu đã thẳng thắn thành khẩn.

Sau khi có nhà mới, nữ hoàng hào phóng mang căn nhà nhỏ kia tặng cho Lý Mộ, sự kiện lần này hữu kinh vô hiểm bình ổn, chỉ là Mai đại nhân biểu hiện khiến hắn có chút thất vọng, hai người giao tình sâu như vậy, nàng thế mà ở trước mặt nữ hoàng đổ thêm dầu vào lửa, Lý Mộ cần thiết một lần nữa cân nhắc quan hệ của hai người.

Đối với nữ hoàng, Lý Mộ thì tràn ngập áy náy.

Nữ hoàng đối với hắn rất tốt, mà Lý Mộ tựa như đang lợi dụng nữ hoàng tốt với hắn, muốn làm gì thì làm, xem nhẹ cảm thụ của nàng.

Được thiên vị cũng không thể không sợ hãi, một đoạn quan hệ muốn duy trì lâu dài, nhất định là từ hai phía, ỷ vào thiên vị, chỉ thiên chỉ địa chỉ mình, cuối cùng sẽ chỉ hoàn toàn không còn gì hết.

Đây là Lý Mộ quan sát vô số đoạn cảm tình, cuối cùng đạt được kết luận.

May mà nữ hoàng rộng lượng, may mà Liễu Hàm Yên khoan dung…

Bạch Vân sơn.

Ngọn núi cao nhất.

Lý Thanh thấy Liễu Hàm Yên vẻ mặt phiền muộn, hỏi: “Tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy?”

Liễu Hàm Yên thở dài, nói: “Ta bây giờ có chút hối hận rồi…”

Lý Thanh hỏi: “Hối hận cái gì?”

Liễu Hàm Yên nói: “Nếu ta lúc ấy cùng hắn ở lại Bắc quận, vậy tốt bao nhiêu…”

…

Hôm sau, ngoài cung Trường Nhạc.

Mai đại nhân cùng Thượng Quan Ly đứng ở ngoài điện, ngẫu nhiên liếc trong điện một cái.

Lý Mộ đi vào cung Trường Nhạc đã một canh giờ.

Cũng không biết hắn và nữ hoàng có cái gì để nói, suốt một canh giờ cũng chưa nói xong.

Ngày hôm qua còn hận không thể mang hắn xử trảm, hôm nay liền lại khanh khanh ta ta, nói mãi không xong. Mai đại nhân thở dài, nàng thấy bệ hạ lớn lên, nàng cho rằng mình đã rất hiểu bệ hạ, nhưng không biết từ khi nào, nàng liền càng ngày càng đoán không ra tâm tư của bệ hạ.

Trong cung Trường Nhạc, Lý Mộ thật ra đang cùng nữ hoàng chơi cờ phi hành.

Đây là trò chơi Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch thường xuyên chơi, các nàng thường lấy cái này để quyết định, buổi tối ai ngủ ở bên trong Lý Mộ.

Nữ hoàng cùng các nàng hàng ngày bên nhau, cũng học được loại phương thức giải trí mới này.

Lý Mộ chủ động thừa nhận sai lầm, nữ hoàng cũng tha thứ hắn, quan hệ quân thần trở về trước kia.

Lúc này, Lý Mộ mới có tâm tư nói cùng nàng chuyện bức tranh kia.

Chu Vũ gieo xúc xắc, hỏi: “Ngươi cảm ngộ được huyền diệu của bức họa đó rồi?”

Lý Mộ gật gật đầu, mang cảnh tượng nhìn thấy trong tranh miêu tả một lần.

Chu Vũ trầm mặc một chớp mắt, chậm rãi nói: “Đạo Huyền Chân Nhân quả nhiên mang họa đạo truyền thừa giấu ở trong bức tranh đó, mấy ngàn năm trước, trăm nhà đua tiếng, họa đạo lấy thuật “vô trung sinh hữu”, cũng từng chen thân bách gia nhất lưu, chỉ là từ sau khi Đạo Huyền Chân Nhân ngã xuống, họa đạo liền mất đi truyền thừa, bức này là tác phẩm duy nhất Đạo Huyền Chân Nhân lưu lại, hậu nhân chỉ là đoán, trong tranh này, có lẽ cất giấu họa đạo huyền bí, không ngờ là thật…”

Lý Mộ nhớ tới những hình ảnh đó, cũng có chút chấn động nói: “Có được “vô trung sinh hữu” pháp thuật huyền diệu như thế, người tu hành họa đạo năm đó, chẳng phải là vô địch thiên hạ?”

Chu Vũ lắc lắc đầu, nói: “Tu hành chi đạo, có ai dám nói vô địch, người tu hành pháp gia, có thể ngôn xuất pháp tùy, cũng chưa từng vô địch khắp thiên hạ, bất cứ một đạo nào, có sở trường, thì có sở đoản, không có vô địch thật sự.”

Tuy nói tu hành chi đạo, cái nào cũng có sở trường, sở đoản, nhưng nếu là nhiều đạo kiêm tu, thì có thể lấy thừa bù thiếu, chưa chắc không thể vô địch.

Lúc này, Chu Vũ vươn tay, một tia sáng trắng hiện lên, bức tranh cuộn tròn đó lần nữa xuất hiện trong tay nàng.

Hết chương 692.

Chương 693. Thứ nữ hoàng thích nhất (2)

Nàng mang bức tranh này đưa cho Lý Mộ, nói: “Ngươi đã có thể ngộ truyền thừa của Đạo Huyền Chân Nhân, bức tranh này liền tặng cho ngươi, để ngươi chậm rãi cảm ngộ.”

Lý Mộ tiếp nhận bức tranh, nói: “Tạ bệ hạ.”

Sau non nửa canh giờ nữa, Lý Mộ cầm tranh, ra khỏi cung Trường Nhạc.

“Đứng lại.”

Hắn đi chưa được hai bước, phía sau truyền đến tiếng của Mai đại nhân.

Lý Mộ dừng bước, xoay người hỏi: “Có việc gì?”

Mai đại nhân đi lên phía trước, gõ ở trên đầu hắn một phát, “Cánh cứng rồi, ngay cả tỷ tỷ cũng không gọi nữa…”

Lý Mộ liếc nàng một cái, hỏi: “Có tỷ tỷ liều mạng dồn đệ đệ vào chỗ chết không?”

Mai đại nhân đen mặt, nói: “Đừng nhắc chuyện này với ta nữa!”

Lý Mộ cũng chỉ là nói như vậy, Mai đại nhân nhìn nữ hoàng lớn lên, đối với nàng khẳng định thân hơn Lý Mộ, chỉ việc này mà nói, đừng nói là nàng, ngay cả bản thân Lý Mộ, cũng cảm thấy hắn có lỗi với nữ hoàng.

Mai đại nhân liếc hắn, phát hiện thứ trong tay, chấn động nói: “Bệ hạ thế mà mang bức tranh này cũng cho ngươi?”

Lý Mộ nhìn nhìn bức tranh cuộn tròn trong tay, hỏi: “Có vấn đề gì sao?”

Mai đại nhân sắc mặt phức tạp, nói: “Bệ hạ lúc nhỏ tuổi thích vẽ tranh, hơn nữa phi thường ngưỡng mộ Họa Thánh Đạo Huyền Chân Nhân, đây là bút tích thực duy nhất còn trên đời của Đạo Huyền Chân Nhân, cũng là bức tranh bệ hạ thích nhất, là sính lễ tiên đế lúc ấy hạ cho Chu gia…”

Nàng có chút cảm khái, nói: “Bệ hạ thế mà mang thứ nàng thích nhất cho ngươi…”

Nhìn từ hành vi nữ hoàng cố ý từ trong căn nhà nhỏ lấy đi bức tranh này, nữ hoàng quả thật rất thích bức tranh này, nhưng nàng vẫn không chút do dự mang tranh đưa cho mình.

Lý Mộ ngoài sự cảm động, áy náy trong lòng cũng càng sâu.

Hắn hoàn toàn không có mục đích đi đến Thần Đô nha, Lý Tứ nhìn thấy hắn, lập tức nói: “Lần sau mời ta uống rượu, ngươi thanh toán trước…”

Mỗi ngày đọc sách rút ra tiền mặt điểm tệ!

Lý Mộ khoát tay, nói: “Lần này không phải đến mời ngươi uống rượu, là có vấn đề muốn hỏi ngươi.”

Lý Tứ lạnh nhạt nói: “Người bạn kia của ngươi lại gặp vấn đề?”

Lý Mộ gật gật đầu, nói: “Một người, ở dưới tình huống thế nào, sẽ đem thứ nàng thích nhất tặng cho ngươi?”

Lý Tứ nhìn hắn một cái, nói: “Nếu một người nguyện ý mang thứ nàng thích nhất tặng cho ngươi, như vậy, món đồ đó liền không tính là thứ nàng thích nhất nữa, ngươi mới đúng.”

Lý Tứ nhìn Lý Mộ, nói từng chữ một: “Ngươi, mới là thứ nàng thích nhất.”

Khi rời khỏi Thần Đô nha, Lý Mộ tâm sự nặng nề.

Chẳng lẽ chính như Lý Tứ nói, hắn, mới là thứ nữ hoàng thích nhất?

Nữ hoàng thích hắn, một điểm này Lý Mộ tin tưởng không thể nghi ngờ.

Ở trong mắt người khác, hắn vốn chính là sủng thần của nữ hoàng, nữ hoàng là hậu thuẫn kiên cố của hắn, hắn ở trước mặt nữ hoàng, vì nàng xung phong hãm trận, trừ lo giải nạn, thần tử như vậy, đạt được thêm một ít ân sủng, là nên vậy.

Lời tuy như thế, hắn tuy không bằng Lý Tứ, nhưng cũng không phải ngu ngốc cảm tình cái gì cũng không hiểu.

Nữ hoàng tốt với hắn, có phải có chút quá rồi hay không?

Hắn là lần đầu tiên làm thần tử của người ta, không biết sủng thần nên là bộ dáng gì.

Huống hồ, làm người trong cuộc, trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, bản thân Lý Mộ không thể trả lời vấn đề này.

Hắn quyết định tìm một người ngoài cuộc hỏi một chút.

Mai đại nhân không thể nghi ngờ là nhân tuyển thích hợp nhất, nàng là cận thần nữ hoàng, hiểu nữ hoàng nhất, cũng hiểu biết nhất chuyện giữa nữ hoàng cùng hắn.

Lý Mộ đưa nàng tới nơi xa, bố trí một cái trận pháp cách âm, Mai đại nhân nhìn trái nhìn phải, tức giận nói: "Làm gì, thần bí như vậy?"

Lý Mộ hỏi: "Mai tỷ tỷ, ngươi nói, bệ hạ đối với ta tốt hay không?"

Vừa dứt lời, hắn liền ăn một cái ký đầu.

"Giỏi cho ngươi cái tên vô lương tâm!"

"Ngươi thế mà dám hoài nghi bệ hạ đối với ngươi tốt không!"

"Lương tâm của ngươi bị chó ăn rồi sao?"

"Ta nói cho ngươi, ngươi hoài nghi ai cũng không thể hoài nghi bệ hạ, bệ hạ đối với ngươi không tốt, trên đời này liền không ai tốt với ngươi nữa…"

…

Từ chỗ Mai đại nhân, Lý Mộ chưa đạt được đáp án, ngược lại ăn một trận đòn, hắn cực độ hoài nghi, nàng là mượn việc công báo thù riêng.

Cửa Tông Chính tự, Trương Xuân cùng Thọ Vương đứng xa xa nhìn, thẳng đến khi Mai đại nhân phẩy tay áo bỏ đi, hai người mới đi lên, Trương Xuân hỏi: "Ngươi sao lại đắc tội Mai đại nhân?"

“Không có việc gì.” Lý Mộ day day đầu, thuận miệng hỏi Trương Xuân: “Trương đại nhân, ngươi nói bệ hạ tốt với ta không?”

Bước chân Trương Xuân khựng lại, chậm rãi nhìn về phía Lý Mộ, nói: “Lý đại nhân, làm người phải có lương tâm, ngươi sao có thể hoài nghi, làm sao dám hoài nghi bệ hạ đối với ngươi tốt không…”

Lý Mộ giải thích: “Ta không phải ý tứ này…”

Trương Xuân hỏi: “Vậy ngươi có ý tứ gì?”

Lý Mộ nghĩ nghĩ, hỏi: “Ta là nói, tiên đế năm đó, là đối đãi sủng thần như thế nào — so với bệ hạ đối với ta như thế nào?”

Trương Xuân lắc lắc đầu, nói: “Năm đó ta còn chưa vào triều làm quan, ta làm sao biết…”

Thọ Vương liếc Lý Mộ một cái, thản nhiên nói: “Sủng thần tiên đế, cũng có thể so với ngươi? Tiên đế đối với sủng phi, đối với hoàng hậu, cũng không tốt như bệ hạ đối với ngươi…”

Thời đại Lý Mộ sống, vương triều phong kiến đã sớm không còn tồn tại, hắn cũng không biết hoàng đế cổ đại là đối đãi sủng thần như thế nào.

Hắn trái lại biết đế vương là đối với sủng phi như thế nào, Trụ Vương trầm mê sắc đẹp của Đát Kỉ, Chu U Vương phong hỏa đùa chư hầu chỉ vì có được nụ cười của Bao Tự, Đường Minh Hoàng đối với Dương quý phi ba ngàn sủng ái tập hợp một thân, ở đời sau, sự tích của bọn họ, không ai không biết, không ai không hiểu.

Thọ Vương một lời bừng tỉnh Lý Mộ, thì ra ở trong mắt một số người nào đó, hắn đã không phải sủng thần, mà là đám Bao Tự Đát Kỉ.

Lý Mộ tuy cũng biết nữ hoàng tốt với hắn, nhưng xét cho cùng là trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, không thấy thấu triệt bằng đám người Thọ Vương.

Thì ra nữ hoàng đối với hắn đã tốt đến loại trình độ này.

Nữ hoàng là người khác tốt với nàng một phần, nàng liền hận không thể trả mười phần.

Nếu Lý Mộ là nữ tử, cái này tự nhiên không có gì, nữ hoàng đối với Thượng Quan Ly cũng rất tốt, nhưng hắn là nam tử, nữ hoàng đối với hắn quá tốt, liền dễ dàng chọc người dị nghị.

Nhưng Lý Mộ nào từng để ý người khác dị nghị?

Từ khi vào Thần Đô bắt đầu, dị nghị trên người hắn đã chưa từng ngưng nghỉ, những người này dị nghị hắn không cần để ý, hắn cần để ý, chỉ có cảm nhận của nữ hoàng.

Sau khi về tới Lý phủ, Lý Mộ nhìn bức hoạ cuộn tròn trong tay, sau khi suy nghĩ thật lâu, lấy ra pháp khí truyền âm, trầm giọng nói: “Trần Thập Nhất, giúp ta tra một việc…”

Hết chương 693.

Chương 694. Món quà của Lý Mộ (1)

Cung Trường Nhạc.

Chu Vũ dựa chéo vào trên ghế rồng, trong tay cầm quyển sách, xem xong một tờ, mới ý thức được bên người thiếu cái gì, hỏi Mai đại nhân: "Lý Mộ đâu?"

Lý Mộ mới đến muộn một lát, bệ hạ liền nhịn không được hỏi, trong lòng Mai đại nhân thầm than một tiếng, nói: "Bẩm bệ hạ, hắn hôm nay chưa vào cung."

Không bao lâu, Tiểu Bạch và Vãn Vãn từ bên ngoài chạy vào.

Vãn Vãn xách cho Chu Vũ một cây mứt quả, sau đó mới nói: "Công tử bảo chúng ta nói cho Chu tỷ tỷ, hắn có việc phải về Bắc quận một chuyến, mấy ngày nay nữa lại về Thần Đô…"

Chu Vũ đứng lên, nhíu mày nói: "Hắn không phải vừa mới đi Bắc quận…"

Tiểu Bạch mặt lộ vẻ mất mát, nói: "Ân công cũng không mang chúng ta đi cùng…"

Chu Vũ nhìn tấu chương xếp trên bàn, lấy ra linh loa, sau khi khởi động, trực tiếp hỏi: "Ngươi lại đi Bắc quận làm cái gì, việc Trung Thư Tỉnh, việc trong triều, ngươi còn quản nữa hay không?"

Trong linh loa, trong tiếng của Lý Mộ xen lẫn tiếng gió vù vù, "Bẩm bệ hạ, Bạch Vân sơn triệu khẩn cấp, thần không thể không về một chuyến, đợi tới khi thần về Thần Đô, lại giải thích với bệ hạ, thần còn đang đi đường, tạm thời không nói…"

Sau đó, trong linh loa liền không còn thanh âm.

Chu Vũ thu hồi linh loa, cắn răng nói: "Cái gì Bạch Vân sơn khẩn cấp triệu hồi, ngươi cho rằng trẫm không biết ngươi là vì cái gì, nam nhân quả nhiên đều là như nhau, cưới nương tử rồi, cái gì cũng quên, lúc trước lời thề son sắt nói trung thành và

tận tâm với trẫm, vượt lửa quá sông, muôn chết không từ, bây giờ trẫm cần ngươi, ngay cả người cũng không nhìn thấy…”

Một tháng thời gian nháy mắt trôi qua.

Trong một tháng này, ba ngày một lần chầu sớm như trước, mỗi một lần chầu sớm tuy không tính là bình thản, nhưng cũng không có việc lạ việc lớn xảy ra.

Không còn Lý Mộ, đảng mới đảng cũ ở sau khi bị Lý Mộ đả kích, cũng đã yên lặng rất lâu.

Các triều thần sớm đã quen cuộc sống không có Lý Mộ, triều đình hôm nay, so với ngày xưa đã khác nhau rất lớn, sức ảnh hưởng của hai đảng cũ mới thua xa ngày xưa, nữ hoàng có được sự khống chế tuyệt đối đối với triều cục, nhất là một ít quan viên lấy Lại bộ tả thị lang Trương Xuân cầm đầu, dần dần ngưng tụ thành một thế lực.

Những người này tay nắm thực quyền, ở trong triều có quyền phát ngôn không nhỏ, bọn họ không thuộc về bất cứ một đảng nào trong hai đảng cũ mới, chỉ nguyện trung thành nữ hoàng.

Lý Mộ tuy không ở triều đình, nhưng triều đình Đại Chu, vẫn như cũ ở dưới bóng ma của hắn.

Dân chúng Thần Đô, cũng đã rất lâu chưa thấy Lý Mộ.

Nhưng, theo thời gian trôi qua, thanh danh Lý Mộ ở trong dân chúng, không chỉ có chưa giảm bớt, ngược lại có sự tăng lên.

Nửa năm qua, là nửa năm sống thư thái nhất của dân chúng Thần Đô trong mấy chục năm.

Mọi thứ của dân chúng Thần Đô hôm nay, đều là một người cho.

Hắn cho dân chúng tôn nghiêm, cho dân chúng công đạo, cũng cho bọn họ hy vọng cuộc sống.

Thần Đô trước kia, không khí trầm lặng, Thần Đô hôm nay, thì tràn ngập sức sống vô hạn.

Mấy ngày gần đây, các phường của Thần Đô, mặc kệ là phố chính hay là ngõ nhỏ, dân chúng sẽ sớm rời giường, mang đường phố cửa nhà mình quét tước sạch sẽ, sau khi quét, lại dùng nước sạch hắt một lần, không để lại một hạt tro bụi, một cái lá rụng.

Ai ném đồ lung tung bên đường, không cần quan phủ, phàm là dân chúng nhìn thấy, đều sẽ tiến lên ngăn lại dạy dỗ.

Con em quyền quý quan viên Thần Đô, rất sớm đã không dám phóng ngựa ở Thần Đô, dù là ngồi xe ngựa cùng kiệu, cũng phải đi đường chuyên cho xe ngựa thông hành, kẻ làm trái sẽ bị phạt nặng.

Toàn bộ Thần Đô, ở trong nửa tháng ngắn ngủn trở nên ngay ngắn có trật tự.

Trong đó tất nhiên cũng có nguyên nhân quan phủ can thiệp, nhưng dân chúng đối với những thứ này cũng không có kháng cự.

Năm nay là năm triều cống của các nước Tổ Châu, từ tháng này bắt đầu, sứ đoàn các nước nhỏ phía nam sẽ lục tục chạy tới Thần Đô, làm dân chúng Đại Chu, trong lòng bọn họ có cảm giác tự hào rất mạnh, không muốn ở trước mặt những nước nhỏ đó đánh mất thể diện Đại Chu.

Đại Chu sinh ra ở nội địa Trung Quận cũng từng có kẻ địch, nhưng từ sau Võ Đế, Đại Chu liền gần như thống nhất Tổ Châu, còn lại các nước nhỏ phía nam cũng lấy Đại Chu đứng đầu, mỗi năm năm triều cống một lần, lấy cái này để đổi lấy Đại Chu bảo hộ.

Một lần này, là từ sau khi nữ hoàng đăng cơ, các nước lần đầu triều cống, cũng cần thiết hướng bọn họ triển lãm nước lớn mênh mông oai hùng.

Hai nam tử đi ở trên đường Thần Đô, người trẻ tuổi trong đó trên cả quãng đường không ngừng nhìn xung quanh, cảm thán nói: “Thượng quốc quả nhiên là thượng quốc, đây là thành trì phồn hoa nhất, khí phái nhất, cũng là sạch sẽ nhất ta từng gặp…”

Một người trung niên khác lắc lắc đầu, thấp giọng nói: “Bề ngoài tươi đẹp mà thôi, ngươi căn bản không biết, dân chúng nơi này trải qua là cuộc sống như thế nào, dưới sự ngăn nắp này, lại là hắc ám cỡ nào…”

Người trẻ tuổi nhìn nhìn xung quanh, nghi hoặc nói: “Nhưng thoạt nhìn, bọn họ sống thật sự không tệ…”

Người trung niên thản nhiên nói: “Đều là giả vờ, mỗi lần năm triều cống, triều đình Đại Chu đều sẽ làm như vậy, sau triều cống, lại sẽ khôi phục nguyên dạng…”

【 đưa tiền lì xì 】 đọc phúc lợi tới rồi! Ngươi có tối cao 888 tiền mặt tiền lì xì đãi rút ra thủ! Chú ý eix công chúng hào 【】 rút ra tiền lì xì!

Người trẻ tuổi lại cẩn thận đánh giá một phen, lắc đầu nói: “Ta thấy bọn họ không giống như giả vờ, có một số việc là không giả vờ được.”

“Ngươi còn trẻ tuổi, có một số việc nhìn không thấu…” Người trung niên nhìn dân chúng Đại Chu từ bên người hắn đi qua, môi giật giật, lại chưa nói ra lời kế tiếp.

Hắn một lần trước đến Thần Đô, vẫn là thời kì tiên đế chấp chính, Thần Đô khi đó, ở mặt ngoài so với bây giờ còn ngăn nắp hơn, nhưng trên mặt dân chúng Đại Chu lại tràn ngập chết lặng, tuyệt vọng, để lại ấn tượng sâu đậm cho hắn.

Nhưng hôm nay lại tới Thần Đô, Thần Đô vẫn là Thần Đô kia, nhưng dân chúng Đại Chu, lại tựa như không phải dân chúng Đại Chu trước kia.

Trên mặt bọn họ không chết lặng nữa, không tuyệt vọng nữa, thay thế vào đó, là nụ cười phát ra từ trong lòng, trong mắt mỗi một người dân đều có hào quang biểu lộ…

Đây còn là Thần Đô hắn biết đến kia sao?

Người trung niên mặt lộ vẻ chấn động, lẩm bẩm: “Năm năm qua, nơi này rốt cuộc đã xảy ra cái gì?”

Quán trà ven đường, mấy người qua đường uống trà đang nói chuyện phiếm.

“Không biết Lý đại nhân đi đâu rồi, đã lâu chưa nhìn thấy hắn.”

“Là có một đoạn thời gian rồi, ta lần trước thấy hắn vẫn là một tháng trước.”

“Lý đại nhân vừa thành thân không lâu, hẳn là bầu bạn phu nhân đi, mọi người đều là người từng trải, có thể lý giải, có thể lý giải…”

“Lý đại nhân hẳn là còn sẽ trở về chứ, hắn không ở Thần Đô, trong lòng ta luôn không yên tâm…”

“Ta cũng vậy, không cách vài ngày chào hỏi với Lý đại nhân, ta luôn cảm thấy thiếu chút gì đó, có Lý đại nhân, cuộc sống mới thêm chút hi vọng…”

Hết chương 694.

Chương 695. Món quà của Lý Mộ (2)

Một người trung niên ngồi ở bên quán trà, nhìn bọn họ, nghi hoặc hỏi: “Xin hỏi, Lý đại nhân các ngươi nói, là người nào?”

Mấy người mặt lộ vẻ kinh ngạc, than thở: “Ngươi không biết Lý đại nhân?”

Người trung niên cười cười, nói: “Chúng ta là từ nơi khác đến, không biết chuyện Thần Đô.”

Một người trong đó rót cho hắn bát trà, nói: “Cho dù là tới từ nơi khác, cũng không có khả năng chưa từng nghe nói Lý đại nhân, không được, hôm nay ta phải nói cẩn thận cho ngươi…”

Hắn đang muốn mở miệng, thân thể bỗng chấn động, ánh mắt nhìn về phía trước.

Một bóng người đi ở trên đường, dân chúng chen trước chen sau, nhiệt tình chào hỏi hắn.

Hắn cũng vội vàng đứng lên, phất tay cười nói: “Lý đại nhân, ngài đã trở lại nha…”

bên quán trà, hai bóng người nhìn người trẻ tuổi bị dân chúng Thần Đô vây quanh, mặt lộ vẻ ngạc nhiên.

Lý Mộ ở trên đường trì hoãn một đoạn thời gian rất dài, mới rốt cuộc đi vào hoàng cung.

Cửa cung Trường Nhạc, hắn hỏi Mai đại nhân: “Bệ hạ có đây không?”

Mai đại nhân cho hắn một cái ánh mắt ra dấu, ý tứ là bảo hắn lát nữa cẩn thận một chút.

Lý Mộ đi vào cung Trường Nhạc, khom người nói: “Thần tham kiến bệ hạ.”

Chu Vũ đang phê duyệt tấu chương, đầu cũng không ngẩng, thản nhiên nói: “Mới qua một tháng, ngươi không ở Bạch Vân sơn bầu bạn nương tử nhà ngươi thêm, về Thần Đô làm cái gì?”

Lý Mộ nói: “Sinh nhật bệ hạ sắp đến rồi, thần có mấy món quà, muốn tặng cho bệ hạ.”

Chu Vũ rốt cuộc ngẩng đầu, kinh ngạc hỏi: “Ngươi làm sao biết sinh nhật trẫm?”

Lý Mộ cười nói: “Là Mai đại nhân nói cho thần.”

Chu Vũ ho nhẹ một tiếng, hỏi: “Quà gì?”

Lý Mộ vươn tay, trong lòng bàn tay xuất hiện mấy bức tranh cuộn tròn.

Hắn tâm niệm khẽ động, bức tranh cuộn tròn bay tới không trung, chậm rãi mở ra, Chu Vũ nhìn thoáng qua, vẻ mặt giật mình.

Nàng không để ý dáng vẻ đứng lên, kinh ngạc nói: “Bút tích thực Đạo Huyền Chân Nhân… , bút tích thực của hắn tồn tại trên chỉ có một bức, ngươi từ nơi nào tìm được nhiều như vậy?”

Lý Mộ cúi đầu, nói: “Thần cũng là cơ duyên xảo hợp…”

Chu Vũ nhìn hắn, bấm ngón tay tính toán, khó có thể tin nói: “Ngươi đào mộ hắn?”

Lý Mộ cả kinh, nữ hoàng vậy mà ngay cả cái này cũng có thể tính được?

Hắn cũng là đột phát ý tưởng, Đạo Huyền Chân Nhân có danh xưng Họa Thánh, bút tích thực tồn tại trên đời của hắn cũng không đến mức chỉ có một bức trong tay hắn, ít nhất có mấy tác phẩm dùng để chôn cùng.

Chỉ cần tìm được mộ y, thì có thể tìm được bút tích thực của y.

Làm Thi Tông đại trưởng lão, hắn dẫn dắt đệ tử Thi Tông đi trộm mộ, là chuyện rất bình thường.

Hơn nữa, đối với đệ tử Thi Tông mà nói, không có cảm tình gì so với cùng nhau trộm mộ, cùng nhau đấu đại tống tử* càng sâu hơn.

(*: 1 thuật ngữ dùng để chỉ xác ướp, xác cổ, cương thi… trong mộ cổ, được sử dụng nhiều sau tác phẩm Ma thổi đèn của Thiên Hạ Bá Xướng)

Một tháng qua, hắn trên trình độ rất lớn kéo gần lại khoảng cách với đệ tử Thi Tông, cũng hoàn toàn lấy được bọn họ tín nhiệm.

Nhưng, tìm kiếm mộ Họa Thánh chuyện này, khó hơn xa so với Lý Mộ tưởng tượng.

Đạo Huyền Chân Nhân là cổ nhân tiền triều, ngã xuống đã vượt qua một ngàn năm, ghi chép về y đã ít lại càng ít, ở dưới sự trợ giúp của đám người Thi Tông, Lý Mộ tìm gần một tháng, mới tìm được mộ y.

Cũng may mà có Thi Tông, bọn họ cái khác không am hiểu, nhưng quật mộ loại chuyện này, mỗi một đệ tử Thi Tông đều rất quen thuộc.

Vì trộm cướp thi thể cường giả luyện thi, bọn họ phải tinh thông tri thức phong thuỷ, cái này đối với thăm dò mộ huyệt có tác dụng lớn.

Một đệ tử Thi Tông ưu tú, tất nhiên là một phong thuỷ sư kiệt xuất.

Mà phong thuỷ sư trình độ nghiệp vụ thuần thục, căn bản không cần tìm đọc sách cổ, bọn họ chỉ dùng một đôi mắt, có thể nhìn ra một chỗ có cổ mộ hay không, hơn nữa căn cứ phong thuỷ ưu khuyết của mộ, phán đoán ra địa vị hoặc thực lực lúc còn sống của thi trong mộ.

Đạo Huyền Chân Nhân là một vị cường giả họa đạo cuối cùng, sau y, họa đạo đoạn tuyệt, những năm gần đây, có vô số người từng tìm kiếm mộ của y, tư liệu về phương diện này tự nhiên không ít.

Nhưng ngàn năm qua, cũng chưa có ai tìm được.

Thi Tông cũng từng tìm kiếm, nhưng mọi người đều biết, Họa Thánh Đạo Huyền Chân Nhân trước khi ngã xuống đã tự thi giải, phần mộ của y chỉ là mộ chôn quần áo và di vật, cái

này đối với Thi Tông mà nói, tự nhiên có chút nhàm chán vô vị.

Nhiều năm trước, mất sức không nhỏ, cũng chưa tìm được mộ táng của y, Thi Tông liền trực tiếp bỏ cuộc, dù sao còn có mộ nhiều cường giả hơn chờ bọn họ thăm dò.

Một lần này, ở dưới đám người Thi Tông suốt một tháng tìm tòi kiểu trải thảm, mọi người không biết lẻn vào bao nhiêu mộ địa, điều tra xét bao nhiêu cổ mộ, mới rốt cuộc tìm được mộ của Họa Thánh.

Đường đường Họa Thánh, cường giả một thế hệ, vậy mà mang mộ táng của mình xây đơn sơ như thế, người bình thường sợ sẽ chỉ cho rằng đó là một ngôi mộ bình dân, đây cũng là nguyên nhân nghìn năm qua, chưa từng có ai tìm được mộ của y.

Nếu không phải trong tay Lý Mộ vừa vặn có một bức bút tích thực của Họa Thánh, sinh ra một loại cảm ứng vi diệu với vật chôn cùng trong mộ, chỉ sợ Lý Mộ cũng sẽ bỏ qua.

Nhìn vẻ mặt chấn động của nữ hoàng, Lý Mộ nghiêm túc nói: “Thần cũng là vì họa đạo truyền thừa, nghĩ hẳn Họa Thánh tiền bối cũng sẽ không trách thần. Với lại, mộ của hắn cũng không có di thể, không tính là mạo phạm. Đúng rồi, bệ hạ còn thích tranh của ai, thần lại bảo người ta đi đào, người Thi Tông đối với tìm mộ trộm mộ rất lành nghề…”

Mai đại nhân đứng ở trong điện, biểu cảm trên mặt có chút ngạc nhiên.

Chết tiệt, đây rõ ràng là một chuyện rất mất hứng, từ trong miệng Lý Mộ nói ra, sao lại nói ngọt như vậy?

Chu Vũ sau khi lấy lại tinh thần, vội nói: “Không, không cần nữa…”

Sau đó, nàng mới bỗng nhiên ý thức được một việc, nhìn về phía Lý Mộ, hỏi: “Chẳng lẽ một tháng qua, ngươi không ở Bạch Vân sơn?”

Lý Mộ vẫn như cũ có chút kinh hiểm nói: “Mộ Họa Thánh cũng không dễ tìm, thần cũng là trùng hợp, một tháng cố gắng

thiếu chút nữa uổng phí, may mắn vẫn vượt ở trước sinh nhật bệ hạ tìm được…”

Trong lòng Chu Vũ hơi vui, sắc mặt uy nghiêm như cũ, nói: “Cổ mộ nguy cơ trùng trùng, ngươi quên gặp gỡ trong động phủ Bạch Đế rồi sao, về sau đừng làm loại chuyện nguy hiểm này nữa…”

Lý Mộ liên tục gật đầu: “Thần tuân chỉ.”

Chu Vũ thản nhiên nói: “Đi hậu điện đi, Tiểu Bạch cùng Vãn Vãn cả ngày đều nhắc tới ngươi.”

Lý Mộ khom người nói: “Thần cáo lui trước.”

Cùng lúc Lý Mộ xoay người đi vào hậu điện, nghiêm nghị trên mặt Chu Vũ biến mất, nàng thưởng thức mấy bức bút tích thực của Họa Thánh, khóe miệng nhịn không được hơi nhếch lên.

Hết chương 695.

Chương 696. Vấn đề tu hành của Tiểu Bạch

Mai đại nhân đi lên phía trước, giải thích: “Bệ hạ minh giám, thần cũng chưa nói cho hắn sinh nhật của bệ hạ, nhất định là hắn từ nơi khác nghe được. Tiểu tử khốn kiếp này, mặc kệ triều sự một tháng, chỉ vì nịnh nọt bệ hạ, thật sự là càng ngày càng không hiểu chuyện, khó trách người khác ở sau lưng nghị luận hắn…”

Chu Vũ thâm trầm gật gật đầu, nói: “Ngươi trông hắn cho trẫm, đừng để hắn càn quấy nữa.”

Mai đại nhân ngẩng đầu, nhìn nữ hoàng nói lời răn dạy, nhưng ngay cả mắt cũng đang cười, chỉ có thể bất đắc dĩ nói: “Biết rồi.”

Hậu điện cung Trường Nhạc, Lý Mộ ôm Tiểu Bạch xoay một vòng, lại cho Vãn Vãn đãi ngộ tương tự. Vãn Vãn ôm cánh tay hắn, tội nghiệp nhìn hắn, nói: “Công tử, lần sau ngươi đi đâu, mang theo chúng ta được không…”

Lý Mộ nếu là du ngoạn, đương nhiên sẽ dẫn theo các nàng.

Nhưng hắn lần này, làm là hoạt động đào mộ, mang theo hai tiểu cô nương nũng nịu tính là thế nào, nhưng nhìn mắt Vãn Vãn, hắn vô luận như thế nào cũng không nói ra được lời từ chối, chỉ có thể nói: “Được, ta đáp ứng các ngươi, về sau có thể mang theo các ngươi, sẽ cố gắng mang theo các ngươi, một tháng không gặp, ta kiểm tra tu vi các ngươi trước một chút…”

Vãn Vãn ngẩng đầu, có chút kiêu ngạo nói: “Ta đã là cảnh giới thứ tư rồi nha…”

Vãn Vãn tuy thiên phú bình thường, nhưng ôm đùi nữ hoàng, có tài nguyên tu hành lấy mãi không hết, lại thêm nữ hoàng dạy dỗ, nàng tuổi còn nhỏ, tu vi đã tiến vào Thần Thông.

Bởi vì linh đồng, thực lực của nàng xa không chỉ Thần Thông, Tạo Hóa cường giả bình thường nếu không chú ý,

cũng sẽ bị nàng mê hoặc.

Thiên phú của Tiểu Bạch vốn đã không thấp, trước khi Lý Mộ rời khỏi, nàng đã tấn thăng năm đuôi, mà một tháng qua, tu vi của nàng hầu như không có tiến triển gì.

Thứ nhất, nàng và Lý Mộ giống nhau, tu vi là bị mạnh mẽ kéo lên, tích lũy không đủ, tu vi rất khó tiến tiếp, kế tiếp trừ phi gặp được cơ duyên cực lớn, nếu không rất khó ở trong khoảng thời gian ngắn tiến thêm một bước.

Dưới tình huống bình thường, Hồ tộc từ năm đuôi đến sáu đuôi cần mấy chục năm, mà 99% ngũ vĩ hồ, suốt đời cũng không cách nào bước qua ngưỡng cửa này.

Hôm nay Tiểu Bạch đối mặt, không chỉ có vấn đề tu vi đình trệ.

Nàng còn thiếu phương pháp tu hành sau ngũ vĩ.

Mỗ mỗ của Tiểu Bạch, chỉ có pháp môn tu hành Hồ tộc trước cảnh giới thứ năm.

Nếu nàng không phải Hồ tộc, có được thiên thư Yêu tộc, Lý Mộ có thể cung cấp cho nàng phương pháp tu hành từ cảnh giới thứ năm đến cảnh giới thứ chín, nhưng đạo tu hành Hồ tộc độc lập ở ngoài Yêu tộc, Lý Mộ không cung cấp được bất cứ trợ giúp gì cho nàng.

Không chỉ có Lý Mộ không thể, nữ hoàng cũng không thể.

Phương pháp tu hành của Hồ tộc chỉ truyền Hồ tộc, trừ phi tìm được một hồ yêu cảnh giới thứ năm, Lý Mộ trái lại quen biết một hồ yêu cảnh giới thứ năm, hơn nữa nàng còn nợ mình ân tình, nói từ trên nguyên tắc, Lý Mộ có thể đòi ân huệ, trải đường cho Tiểu Bạch tu hành, nhưng Huyễn Cơ là kẻ địch của hắn, khả năng rất lớn là huệ không đòi được, còn mang mình đặt vào.

Hơn nữa, cái này cũng không phải kế lâu dài.

Cho dù có phương pháp tu hành cảnh giới thứ năm, cảnh giới thứ sáu trở lên vẫn bỏ trống, sau khi cảnh giới Tiểu Bạch tăng lên, lại sẽ gặp phải vấn đề tương tự.

Thật ra còn có một loại phương pháp, đó là để Tiểu Bạch chuyển tu yêu đạo bình thường, nàng đã có tu vi cảnh giới thứ năm, hơn nữa đã vượt qua Khai Thức, Tố Thai cùng Hóa Hình, chỉ cần một hai năm thời gian, có thể ngưng tụ thành yêu đan.

Nhưng như vậy, thân phận Hồ tộc của nàng sẽ lãng phí, mặc dù là cảnh giới tăng lên, số đuôi cũng sẽ không tăng trưởng nữa, cũng không có thiên phú Hồ tộc nữa, không đến vạn bất đắc dĩ, Lý Mộ sẽ không để nàng đi một con đường này.

Nếu có thể có được tờ thiên thư Hồ tộc kia của Vạn Huyễn Thiên Quân, Tiểu Bạch tu hành, sẽ là một con đường bằng phẳng.

Nhưng đoạt bảo miệng cọp nói dễ hơn làm, chỉ có thể ngày sau lại tìm cơ hội. Lý Mộ xoa xoa đầu Tiểu Bạch, nói: "Yên tâm đi, ta sẽ mau chóng tìm được phương pháp tu hành sau cảnh giới thứ năm cho ngươi…"

Chơi với Tiểu Bạch cùng Vãn Vãn một lát, hai người các nàng tự mình đi chơi, một mình Lý Mộ ở lại trong phòng, vươn tay, một cây bút lông xuất hiện ở trong tay hắn.

Cây bút lông này, là Lý Mộ ở trong mộ chôn quần áo và di vật của Họa Thánh tìm được.

Bút này cùng bút lão ông đầu thuyền kia cầm trong bức tranh giống nhau như đúc, hẳn là vật của Họa Thánh.

Nhưng Lý Mộ dùng cái bút vẽ này, lại không thể vô trung sinh hữu, nói lên thuật này huyền diệu, ở chỗ người thi thuật, không ở cái bút này.

Họa đạo đoạn tuyệt, có một bộ phận nguyên nhân rất lớn ở đây.

Mặc kệ là Phật đạo, hay là yêu đạo quỷ đạo, tu hành nhập môn đều rất đơn giản, từng bước tu hành là được, cho nên bọn họ mới có thể kéo dài không suy, mà như hoạ sĩ, nhạc gia loại này, muốn nhập môn, đầu tiên cần có được trình độ nghệ thuật cao siêu, chỉ một điều này, đã mang đại đa số người chắn ở ngoài cửa, không ai tu hành, truyền thừa sẽ đoạn tuyệt cũng không kỳ quái.

Nhưng mặc dù đạo này khó nữa, Lý Mộ cũng muốn thử.

Thần thông hư không vẽ tranh của Họa Thánh cho Lý Mộ dẫn dắt rất lớn, họa đạo có thể vô trung sinh hữu, hắn nếu là phương pháp vẽ bùa tương tự, chẳng phải là có thể bớt đi tài liệu vẽ bùa, hư không ngưng bùa?

Lý Mộ cẩn thận nghĩ nghĩ, cảm thấy ý tưởng này tính khả thi rất lớn.

Muốn tu hành họa đạo, đầu tiên cần từ học tập vẽ tranh bắt đầu.

Đây cũng là lần đầu tiên Lý Mộ ý thức được, hắn không có thiên phú nghệ thuật gì.

Lấy tu vi của hắn, có thể khống chế mỗi một khối cơ của thân thể, bao gồm hai tay, nhưng thứ vẽ tranh cần, lại không chỉ có khống chế đối với thân thể.

Một bức tranh sơn thủy tương tự, Lý Mộ là phỏng theo bút tích thực của Đạo Huyền vẽ, hai bức tranh ở mặt ngoài nhìn khác biệt không lớn, dưới sự so sánh sẽ sinh ra một loại nghi vấn, hắn vẽ rốt cuộc là cái gì vậy…

Trong phòng, Lý Mộ nhìn một tác phẩm mới trên bàn, lông mày nhăn lại.

Nữ hoàng từ bên ngoài đi vào, hỏi: “Ngươi đang làm cái gì?”

Lý Mộ nói: “Bệ hạ có thể được giúp thần nhìn xem, bức tranh này của thần, rốt cuộc kém ở nơi nào hay không?”

“Có hình vô thần, còn chưa nhập môn.” Ánh mắt Chu Vũ nhìn quét, thản nhiên nói một câu, hỏi: “Ngươi muốn học vẽ?”

Lý Mộ gật gật đầu, nói: “Xem ra tự mình vẽ lung tung là không được, còn phải tìm người dẫn ta nhập môn, nên tìm ai đây…”

Nữ hoàng nhìn bức tranh đó, ho nhẹ một tiếng.

Lý Mộ bỗng nhiên nhìn về phía nữ hoàng, mắt sáng ngời.

Hắn thật đúng là ngốc, có thể dạy hắn vẽ tranh, xa cuối chân trời, gần ngay trước mắt.

Hắn nhìn nữ hoàng, nói: “Họa sĩ trong cung kỹ năng vẽ khẳng định không kém, thần có thể được bảo bọn họ dạy thần vẽ tranh hay không…”

Hết chương 696.

Chương 697. Trong biển người tìm nàng trăm ngàn lần

Cung Trường Nhạc, hậu điện, Chu Vũ nghe xong Lý Mộ nói, lâm vào trầm mặc.

Lý Mộ thấy nàng hồi lâu chưa trả lời, nhịn không được hỏi: "Bệ hạ, không thể sao?"

Chu Vũ nhìn hắn một cái, thản nhiên nói: "Có thể, nhưng mà họa sĩ trong cung, quy củ rất nhiều, cho dù ngươi muốn học, bọn họ cũng chưa chắc muốn dạy ngươi, nếu bọn họ không muốn dạy, trẫm cũng không thể miễn cưỡng."

Lý Mộ gật đầu nói: "Đây là tự nhiên, nếu là bọn họ không muốn, thần chỉ có thể tìm người khác."

Chu Vũ đi đến tiền điện, nhìn thoáng qua Mai đại nhân, nói: "Mai vệ, ngươi đi Bí Thư tỉnh, mời một họa sĩ dạy Lý Mộ vẽ tranh, cứ nói là phụng lệnh trẫm."

Mai đại nhân khom người nói: "Tuân chỉ."

Chu Vũ lại bổ sung nói: "Nếu họa sĩ không muốn, ngươi cũng đừng cưỡng cầu."

Mai đại nhân ngẩng đầu nhìn nàng, cùng ánh mắt nàng đối diện, gật đầu nói: "Thần hiểu rồi."

Lão sư của mình, Lý Mộ muốn tự mình chọn, hắn đi đến bên cạnh Mai đại nhân, nói: "Ta đi cùng ngươi."

"Ngươi lưu lại." Chu Vũ nhìn hắn một cái, không cho phép nghi ngờ nói: "Ngươi thân là mệnh quan triều đình, chưa được trẫm cho phép, đã tự tiện rời cương vị công tác hơn tháng, trẫm còn chưa trách phạt ngươi, ngươi đứng cho trẫm ở nơi này một khắc đồng hồ, nghĩ lại một chút."

"Thần tuân chỉ."

Lý Mộ thở dài, thành thật đứng ở tại chỗ, tuy hắn là muốn cho nữ hoàng một niềm vui bất ngờ, đồng thời thử tìm một

chút họa đạo truyền thừa, nhưng coi như là trái với quy củ triều đình, lý ra nên bị trừng phạt.

Huống hồ, hắn cũng không phải học sinh tiểu học, phạt đứng một khắc đồng hồ, cũng căn bản không tính là trừng phạt gì.

Lý Mộ đứng ở trong điện, Chu Vũ cũng chưa ngồi xuống, đi đến đối diện hắn, nói: "Ngoài ra, về sau chưa được trẫm cho phép, không được đi đào mộ người ta nữa, có lần sau nữa, sẽ không là phạt đứng đơn giản như vậy."

Lý Mộ thành khẩn nói: "Thần biết sai rồi."

Vô luận như thế nào, tiến vào mộ người khác, chung quy không đạo đức, hơn nữa bất kính đối với người chết, hắn không phải Thiên Huyễn, cũng không phải thật có cái sở thích đó.

Có nữ hoàng cho phép, ví dụ như tiến vào Bạch Đế động phủ, lấy được trang thiên thư kia, đó là khảo cổ khai quật hợp lý, hoặc là vì truyền thừa họa đạo, dò hỏi mộ chôn quần áo và di vật Họa Thánh một ngàn năm trước, trên đại nghĩa đều không có gì trách cứ được.

Vì cởi bỏ bí ẩn thời kì thượng cổ, tìm kiếm lịch sử viễn cổ, không chỉ ma đạo, người tu hành chính đạo cũng làm loại chuyện này không ít.

Về sau nếu còn có tình huống tương tự, trước hướng nàng xin là được.

Cung Trường Nhạc, Lý Mộ thành thật đứng phạt.

Bí Thư tỉnh, Mai đại nhân đã mang ba họa sĩ cung đình triệu tới.

Ba người tuy tu vi không cao, nhưng đều là tồn tại đứng ở đỉnh phong giới thi họa Đại Chu, đại biểu cho đỉnh phong nghệ thuật của Đại Chu.

Một lão giả khom người hỏi: "Không biết đại nhân có gì dặn dò?"

Mai đại nhân thản nhiên nói: “Các ngươi là họa sĩ từng trải lâu nhất, tài nghệ cao nhất trong cung, Trung Thư xá nhân Lý Mộ đang học tập kỹ năng vẽ, muốn từ trong các ngươi tìm một người dạy hắn.”

Lão già tóc bạc kia đứng ra, nói: “Lão phu rất khâm phục hành vi của Lý đại nhân, lão phu nguyện ý dốc hết sở học suốt đời, truyền thụ Lý đại nhân kỹ năng vẽ…”

Một nam tử trung niên khác cũng không dám yếu thế nói: “Có thể dạy Lý đại nhân, là vinh hạnh của hạ quan, hạ quan cũng nguyện mang một thân kỹ năng vẽ dốc túi truyền thụ…”

Một thanh niên cuối cùng hòa theo nói: “Lý đại nhân nếu là cảm thấy hứng thú đối với vẽ nữ tử, có thể tìm hạ quan bất cứ lúc nào.”

Mai đại nhân nhìn quét bọn họ một cái, hỏi: “Kỹ năng vẽ của các ngươi, đều không thể dễ dàng truyền ra ngoài, cho nên ai cũng sẽ không dạy hắn, hiểu không?”

Lão giả đó nghi hoặc nói: “Vì sao?”

Nam tử trung niên kinh ngạc nói: “Gia sư chưa từng định ra quy củ như thế…”

Thanh niên kia khó hiểu nói: “Cái này lại là vì sao?”

Mai đại nhân lạnh lùng nói: “Các ngươi không cần hỏi vì sao, Lý Mộ tới hỏi, các ngươi cứ nói như vậy, ai muốn dạy hắn, ngày mai không cần đến đây nữa…”

Ba người nghiêm mặt, lập tức mở miệng.

“Tuân mệnh!”

“Rõ!”

“Đã hiểu…”

…

Sau khi Mai đại nhân rời khỏi, ba người nhìn nhau, vẻ mặt mờ mịt nghi hoặc.

“Lúc thì bảo dạy, lúc lại không cho dạy, rốt cuộc là dạy hay là không dạy?”

“Đương nhiên là không dạy, chưa nghe Mai thống lĩnh cuối cùng nói sao, ai dám dạy hắn, ngày mai cuốn gói về nhà đi!”

“Vẫn là nghe lời Mai thống lĩnh đi, cô ta là người bên cạnh bệ hạ, ý tứ của cô ta, chính là ý tứ bệ hạ, chúng ta cũng không thể kháng chỉ…”

“Dạy thì dạy, không dạy thì không dạy, bệ hạ đây là chơi trò gì vậy. Đúng rồi, ta nhớ bệ hạ cũng là người yêu thích tranh, bút tích thực của Họa Thánh ngay tại trong tay bệ hạ, không cho chúng ta dạy, chẳng lẽ là bệ hạ muốn tự mình dạy sao…”

“Suỵt, nói cẩn thận, nói cẩn thận…”

…

Cung Trường Nhạc, Lý Mộ đã đứng đủ một khắc đồng hồ, vừa ăn nho nữ hoàng ban cho, vừa chờ Mai đại nhân trở về.

Đối với chuyện này, Lý Mộ vẫn có vài phần lòng tin.

Tuy Thần Đô rất nhiều người không thích hắn, nhưng người thích hắn càng nhiều hơn.

Chưa nói tới người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, nhưng lấy mặt mũi hắn, mời mấy họa sĩ cung đình dạy hắn vẽ tranh, hẳn là không có vấn đề gì.

Huống chi, còn có khẩu dụ nữ hoàng, nói không miễn cưỡng bọn họ, chỉ là nói mà thôi, ai chẳng biết nữ hoàng sủng hắn nhất, ai dám từ chối, ngày mai không cần đi làm nữa…

Rất nhanh, ngoài cung Trường Nhạc liền truyền đến tiếng bước chân.

Mai đại nhân đi vào, khom người nói: “Bẩm bệ hạ, ba họa sĩ đều không muốn dạy hắn.”

Lý Mộ ngẩn ra một phen, sau đó khó có thể tin nói: “Vì sao?”

Mai đại nhân giải thích: “Bọn họ nói, kỹ năng vẽ tranh của bọn họ không truyền ra ngoài, không dạy được ngươi.”

Chu Vũ nhìn Lý Mộ một cái, thản nhiên nói: “Bọn họ đã có quy củ này, trẫm cũng không tiện miễn cưỡng bọn họ, ngươi

vẫn là tìm người khác đi.”

Lý Mộ không thể tiếp nhận sự thực này, tự mình tới Bí Thư tỉnh, tìm ba họa sĩ.

Lão giả kia áy náy nói: “Lý đại nhân, thật sự xin lỗi, chuyện này, xin thứ cho lão phu lực bất tòng tâm, lão phu từng thề với trời, không mang kỹ năng của mình truyền cho người khác, nếu không sẽ bị trời giáng ngũ lôi đánh, không được chết tử tế…”

Ánh mắt Lý Mộ nhìn phía người trung niên kia, người trung niên lập tức nói: “Ta cũng thế…”

Thanh niên đó cũng lập tức tiếp lời: “Ta cũng tương tự…”

Lý Mộ lắc lắc đầu, thất vọng nói: “Bản quan coi như biết, họa đạo của các ngươi là đoạn tuyệt như thế nào rồi, nếu họa sĩ trước kia cũng giống các ngươi, họa đạo không đoạn tuyệt mới là lạ…”

Hết chương 697.

Chương 698. Chư quốc dị tâm (1)

Lý Mộ lúc trước còn tò mò, đạo gia thì không nói nữa, nhập môn đơn giản, bắt đầu dễ dàng, còn công khai không giấu riêng, xứng đáng người ta phát triển lớn mạnh.

Họa đạo nhập môn cho dù khó một chút, nhưng có thể khó hơn pháp gia?

Hiện nay, truyền nhân pháp gia còn thường xuyên xuất hiện, truyền nhân hoạ sĩ lại một người cũng không có, nguyên nhân có thể là ở đây.

Nhưng, người khác có loại quy củ này, Lý Mộ cũng không thể miễn cưỡng, nhiều nhất chỉ là ca thán hắn bất hạnh, giận hắn không cố gắng mà thôi.

Từ Bí Thư tỉnh trở về, Mai đại nhân bỗng nhiên nói: "Ngươi vì sao không bảo bệ hạ dạy ngươi?"

Lý Mộ ngẩn ra một phen, hỏi: "Bệ hạ biết vẽ tranh sao?"

Mai đại nhân lườm hắn, nói: "Ngươi cho rằng bệ hạ vì sao thích sưu tầm bút tích thực của Họa Thánh? Bệ hạ từ nhỏ thích vẽ tranh, kỹ năng vẽ tranh của nàng, so sánh với mấy vị họa sĩ đỉnh cấp trong cung, cũng sàn sàn như nhau."

Lý Mộ chỉ biết nữ hoàng thích đùa nghịch hoa cỏ, hắn quen nữ hoàng lâu như vậy, chưa bao giờ thấy nàng vẽ tranh.

Nhưng Mai đại nhân không cần ở trên loại chuyện này lừa hắn, một người không hiểu tranh, vật thích nhất, sao có thể là một bức tranh, huống chi, nữ hoàng lúc đánh giá tranh của hắn, thoạt nhìn giống như rất chuyên nghiệp.

Lý Mộ khẽ than thở, trong lòng sinh ra một loại cảm giác trong biển người tìm nàng trăm ngàn độ, bỗng nhiên quay đầu, người nọ lại ở chỗ đèn đuốc.

Chẳng qua đèn đuốc đó quá mức sáng lạn, Lý Mộ nhất thời bóng đen dưới đèn, chưa ý thức được mà thôi.

Thì ra, nữ hoàng chính là người hắn luôn muốn tìm.

…

Cung Trường Nhạc.

Vãn Vãn nhìn tràn đầy một bàn lớn đồ ăn, kinh hỉ nói: “Hôm nay là ngày mấy, sao lại có nhiều đồ ăn như vậy…”

Tiểu Bạch nhìn nhìn, nói: “Hình như đều là thứ Chu tỷ tỷ thích ăn.”

Chú ý công chúng hào:, chú ý tức đưa tiền mặt, điểm tệ!

Vãn Vãn nói: “Ta cũng đều rất thích mà.”

Tiểu Bạch nói thầm: “Chỉ cần thứ có thể ăn, ngươi đều thích…”

Lý Mộ xoa đầu hai người các nàng, nói: “Hôm nay là sinh nhật của Chu tỷ tỷ các ngươi.”

Một bàn đồ ăn này, mỗi một món, đều là Lý Mộ tự tay làm, hơn nữa đều là thứ nữ hoàng thích, hắn đã lâu chưa làm nhiều đồ ăn như vậy, lần này có việc cầu người, dù sao cũng phải ân cần một chút.

Cơm no rượu say, hai thiếu nữ thiên tính hoạt bát liền ra ngoài cho xuôi bụng. Lý Mộ nhìn nữ hoàng, cười hỏi: “Những món ăn này, hợp khẩu vị bệ hạ chứ?”

Chu Vũ gật gật đầu, nói: “Không tệ, ngươi có tâm.”

Lý Mộ rèn sắt khi còn nóng, nói: “Bệ hạ, thần có cái yêu cầu quá đáng…”

Chu Vũ thản nhiên nói: “Chuyện gì, nói đi.”

Lý Mộ ngẩng đầu, nói: “Mai đại nhân nói, bệ hạ kỹ năng vẽ tranh vô song, thần muốn mời bệ hạ dạy thần vẽ tranh…”

Chu Vũ suy nghĩ một chớp mắt, nói: “Xem trên phần những món ăn này, trẫm đáp ứng ngươi. Mai vệ, chuẩn bị bút mực…”

Cung Trường Nhạc, Lý Mộ lẳng lặng nhìn nữ hoàng vẽ tranh.

Nữ hoàng lúc này, là nghiêm túc nhất, như bộ dáng nàng ở lúc tu bổ hoa hoa cỏ cỏ.

Nàng vẽ là sơn thủy giống với Lý Mộ, dùng là bút mực giống với Lý Mộ, vẽ ra sơn có khí, thủy có vận, ý vị sinh động, mà không phải núi trống nước lặng dưới ngòi bút Lý Mộ.

Khiến Lý Mộ buồn bực nhất là, rõ ràng hai bức tranh liếc qua không khác nhau gì, nhưng cẩn thận cảm thụ, lại là cách biệt một trời một vực.

Nữ hoàng vẽ xong một nét bút cuối cùng, buông bút vẽ, nhẹ nhàng nói: "Họa Thánh từng nói, vẽ tranh có ba loại cảnh giới, vẽ núi là núi, vẽ nước là nước; Vẽ núi không phải núi, vẽ nước không phải nước; Vẽ núi vẫn là núi, vẽ nước vẫn là nước, ngươi bây giờ chỉ là mới vào cảnh giới tầng thứ nhất, có thể miễn cưỡng vẽ ra hình dạng sơn thủy, lại không thể vẽ ra ý sơn thủy."

Lý Mộ hỏi: "Như thế nào mới có thể vẽ ra ý sơn thủy?"

Nữ hoàng từ từ nói: "Ngắm nhiều vẽ nhiều, chờ ngươi tích lũy đủ rồi, tự nhiên có thể vẽ ra ý sơn thủy, ta trước dạy ngươi kỹ xảo cơ sở, ngươi có cái gì không hiểu, lại hỏi ta…"

Lý Mộ lại hỏi: "Thần bao lâu mới có thể đạt tới cảnh giới tầng thứ hai?"

Chu Vũ thản nhiên nói: "Ngắn thì hai ba năm, lâu thì hai ba mươi năm, xem ngộ tính của ngươi…"

Kỹ năng vẽ tranh tiến bộ, không phải công phu một ngày, trước mắt Lý Mộ cũng chỉ có thể theo nữ hoàng chậm rãi học tập.

Nữ hoàng mỗi ngày đều sẽ chỉ điểm Lý Mộ một chút, trừ luyện tập cơ sở, Lý Mộ cũng sẽ đắm chìm ở trong bút tích thực của Họa Thánh, nghiêm túc cảm ngộ, mỗi ngày đều sẽ có tiến bộ không nhỏ.

Mấy ngày qua, khiến Lý Mộ bất ngờ là, nữ hoàng vậy mà có tế bào nghệ thuật như thế.

Trước kia Lý Mộ nhận biết đối với nàng, giới hạn ở bộ dạng xinh đẹp, thiên tài tu hành, cường giả cảnh giới thứ bảy, thích mân mê hoa hoa cỏ cỏ, keo kiệt đơn thuần, nữ vương mặt

ngoài bá đạo thực ra ngốc nghếch trắng trẻo ngọt ngào, nữ hoàng không nói, Lý Mộ cũng không biết nàng còn là một vị đại gia họa đạo.

Về sau hỏi thăm mới biết, ở trước khi vào cung, Chu gia Chu Vũ, chính là lấy thiên phú tu hành cùng trình độ họa đạo nổi tiếng Thần Đô.

Lý Mộ cùng nữ hoàng ở chung thời gian dài như vậy, lấy hiểu biết của hắn đối với nàng, Chu Vũ thời thiếu nữ, có lẽ chỉ nghĩ về sau có thể có một vườn hoa của mình, để cho nàng có thể trồng hoa cỏ, khi có hứng thú nhấc bút vẽ tranh…

Mà ở sau khi nàng trưởng thành, những việc này, liền cách nàng càng ngày càng xa.

Mai đại nhân và Lý Mộ đi ở trong cung, nàng thở ra một hơi, trên mặt lộ ra nụ cười, nói: "Từ sau khi ngươi tới trong cung, tất cả đều trở nên khác rồi, bệ hạ trước kia chỉ có bãi chầu sớm, mới sẽ đi ngự hoa viên ngắm, càng không có thời gian vẽ tranh, có đôi khi ta tuần tra đến đêm khuya, còn có thể nhìn thấy bệ hạ ngồi ở nóc điện…"

Lý Mộ Bạch liếc nàng một cái, nói: "Còn không phải bởi vì việc vốn nên là bệ hạ làm, mấy ngày này đều được ta làm, bằng không bệ hạ lấy đâu ra nhiều nhàn rỗi nhã hứng như vậy…"

Mai đại nhân cười cười, nói: "Cho nên nói, ngươi nếu vào cung sớm ba năm thì tốt rồi, ngươi vào cung sớm ba năm, bệ hạ sẽ không cần chịu khổ ba năm qua…"

Ba năm trước, Lý Mộ còn chưa phải Lý Mộ, cho nên cũng không tồn tại khả năng như vậy.

Đối với Lý Mộ bây giờ mà nói, bảo hắn ngày ngày xử lý tấu chương, hắn cũng sẽ phiền lòng, vẫn là sớm đi giúp nữ hoàng hoàn thành nghiệp lớn, sau đó liền quy ẩn điền viên, loại trồng rau trồng hoa đó càng làm người ta chờ mong hơn.

Gần một năm qua, lòng dân niệm lực của ba mươi sáu quận Đại Chu, so với mấy năm trước, gần như là tăng trưởng gấp bội.

Luận văn trị, các đời hoàng đế Đại Chu, có thể vượt lên nữ hoàng, chỉ có Văn Đế.

Nếu là duy trì chính sách trước mắt, để dân chúng nghỉ ngơi lấy lại sức mười năm, vượt qua Văn Đế, cũng không phải việc gì khó.

Hết chương 698.

Chương 699. Chư quốc dị tâm (2)

Trong mười năm này, lòng dân niệm lực Đại Chu, hẳn là sẽ dần dần tiếp cận vững vàng, sẽ không có tăng trưởng quá lớn nữa, như vậy, đế khí thai nghén liền xa xa không mong đợi.

Tăng tốc đế khí thai nghén, để nữ hoàng sớm ngày giải phóng, chỉ có trên diện rộng tăng lên lòng dân các quận một con đường này.

Mà một khi lòng dân tiến vào giai đoạn bình ổn, chỉ dựa vào nhân tố bên trong, đã không thể kích thích đến dân chúng, lúc này, liền cần một ít kích thích bên ngoài.

Ví dụ như thu phục Yêu quốc Quỷ Vực, diệt trừ Ma Tông, hoặc là thống nhất Tổ Châu, những việc này, đều có thể kích thích mạnh mẽ đến dân chúng Đại Chu, làm bọn họ ủng hộ đối với nữ hoàng đạt tới đỉnh phong, lòng dân niệm lực tự nhiên cũng không cần lo lắng.

Nhưng trong mấy chuyện này, không có một việc nào là dễ hoàn thành, ngược lại dễ dàng kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Một khi bị Yêu quốc hoặc Quỷ Vực xâm nhập, hoặc là Ma Tông gây họa làm loạn các quận, dẫn tới Đại Chu địa phương bấp bênh, toàn bộ cố gắng của hắn cùng nữ hoàng một năm qua sẽ nước chảy về biển đông.

Đương nhiên, những thế lực này, Đại Chu trước mắt còn có thể chế hành, phiền toái duy nhất, là các nước phía nam.

Một đoạn thời gian rất dài, các nước phía nam đều là phụ thuộc Đại Chu, hàng năm triều cống, mấy năm liên tục không ngừng, các nướctriều cống Đại Chu, Đại Chu cung cấp bảo hộ cho bọn họ, Đại Chu lúc đó, là bá chủ Tổ Châu không hề nghi ngờ.

Nhưng liên tiếp hai vị hôn quân, ở trong mấy chục năm, khiến quốc lực Đại Chu nhanh chóng suy giảm, cũng để các quốc gia phụ thuộc phía nam sinh ra suy nghĩ khác.

Trong mấy chục năm qua, các nước triều cống, từ hàng năm một lần, đến hai năm một lần, ba năm một lần, cho đến thời kỳ

cuối tiên đế chấp chính, đã biến thành năm năm một lần.

Hôm nay, Tiêu thị hoàng tộc thậm chí đã mất đi sự khống chế đối với Đại Chu, đế quốc khổng lồ rơi vào tay nữ tử, tâm tư các nước cũng càng thêm linh hoạt hẳn lên.

Một lần này, sứ giả các nước thừa dịp triều cống tập trung Thần Đô, đã từng có trao đổi với nhau, tựa như đã đạt thành sự ăn ý nào đó đối với hoàn toàn thoát ly Đại Chu, từ nay về sau hủy bỏ triều cống.

Cái này tuy đối với Đại Chu không có tổn thất gì trên thực chất, nhưng đả kích đối với lòng dân là cực lớn.

Đại Chu ngày xưa, là thiên triều thượng quốc, các nước xung quanh không cái nào không thần phục, nếu ở trong lúc nữ hoàng tại vị, các nước thoát ly Đại Chu, đây là lỗi nặng nữ hoàng dùng bất cứ công tích nào cũng không thể bù lại.

Tuy đây là cục diện rối rắm hai vị hoàng đế trước của Đại Chu lưu lại, nhưng bọn họ đã chết, dân chúng sẽ chỉ đỗ lỗi ở trên người nữ hoàng.

Lý Mộ trầm ngâm một lát, nhìn về phía Mai đại nhân, hỏi: “Các nước muốn thoát ly Đại Chu, có phải thật hay không?”

Nói tới việc này, sắc mặt Mai đại nhân trở nên nghiêm nghị, gật gật đầu, nói: “Quả thực có việc này, mấy chục năm qua, các nước đối với Đại Chu càng ngày càng không phục, một lần trước các nước triều cống, bởi vì tiên đế ngu ngốc, dẫn tới triều đình mất hết thể diện ở trước mặt sứ giả các nước, cũng làm bọn họ sinh ra tâm lý không thần phục, trong năm năm qua, từ tiên đế băng hà, đến Chu gia đoạt đế khí, nữ hoàng đăng cơ, Đại Chu một độ bấp bênh, dã tâm của bọn họ, cũng rốt cuộc không che giấu được nữa…”

Lý Mộ lạnh nhạt nói: “Cái này cũng rất bình thường, có ai nguyện ý vĩnh viễn là phụ thuộc người khác, đối với bọn họ mà nói, chỉ sợ càng hy vọng Đại Chu mất nước, bọn họ thừa dịp loạn chia cắt Đại Chu…”

Mai đại nhân tức giận nói: “Một đám nuôi ong tay áo, bọn họ sợ sớm đã quên, là ai giúp bọn họ chống đỡ kẻ địch Viêm

Châu cùng Trường Châu, không còn Đại Chu, bọn họ đã sớm bị người ta thâu tóm, ăn ngay cả cặn cũng không còn…”

Lý Mộ lắc đầu nói: “Bớt nóng chút, trước khác nay khác, bây giờ đã không phải thời kì tiên đế, bọn họ cho dù thực có hai lòng, chỉ sợ cũng không có cái gan đó…”

Hồng Lư Tự.

Chỗ sứ thần các nước ở lại.

Trong một chỗ sân, nam tử trung niên mặc áo dài, cùng với người trẻ tuổi bên cạnh lẳng lặng đứng ở trong sân, ánh mắt nhìn về phía hoàng cung, trong mắt toát ra anhs áng màu vàng.

Ở cuối tầm mắt bọn họ, trên khoảng trời nào đó, ánh vàng vạn đạo.

Không bao lâu, ánh sáng vàng trong mắt hai người biến mất, bầu trời nơi đó cũng khôi phục thành sắc thái vốn có.

Người trẻ tuổi nghi hoặc nói: “Tiên sinh không phải nói, Đại Chu khí số đã hết, dân chúng và triều đình nội bộ lục đục, nhưng niệm lực tổ miếu Đại Chu vì sao vẫn nhiều như thế?”

Người trung niên trầm giọng nói: “Đại Chu lúc này, đã không phải Đại Chu lúc đó, ta vốn tưởng, Chu thị thay thế Tiêu thị, là một đoạn khí số cuối cùng của Đại Chu, không ngờ chỉ năm năm, không, chỉ một năm, Đại Chu liền trở về đỉnh phong trăm năm…”

Người trẻ tuổi hỏi: “Vậy chúng ta còn muốn thoát ly Đại Chu hay không?”

Người trung niên nhẹ nhàng nói: “Xem trước một chút đi.”

Trong ánh mắt hắn lóe lên ánh sáng kỳ lạ, ý vị sâu xa nói: “Lý Mộ…”

Trong mắt người trẻ tuổi lộ ra nét cảm khái, nói: “Lý Mộ đó cũng thật lợi hại, có thể mạnh mẽ kéo lại khí số một quốc gia, nếu Đại Ung ta cũng có nhân vật như thế, quốc lực nhất định càng thêm cường thịnh, trăm năm sau, chưa chắc không thể nhất thống Tổ Châu…”

Cung Trường Nhạc, Chu Vũ nhếch lên khóe miệng, khinh thường nói: "Nằm mơ…"

Lý Mộ đang vẽ tranh ngẩng đầu, nghi hoặc nói: "Bệ hạ vừa rồi nói cái gì?"

Sắc mặt Chu Vũ khôi phục bình tĩnh, nói: "Không có gì, ngươi tiếp tục vẽ đi, đừng mất tập trung…"

Trong cung Trường Nhạc, Lý Mộ nghiêm túc vẽ tranh, mấy ngày qua, hắn dần dần cảm thấy, họa sĩ trong cung không chịu dạy hắn, cũng chưa hẳn không phải một chuyện tốt.

Nữ hoàng trình độ họa đạo cực cao, khi dạy hắn, vừa dịu dàng vừa có trách nhiệm, hai ngày thời gian, Lý Mộ đã mang cái gì họa sĩ cung đình quên đến trên chín từng mây, toàn tâm toàn ý đi theo nữ hoàng.

Chu Vũ đứng ở bên cạnh Lý Mộ, vừa xem, vừa nói: "Họa đạo, không cần câu nệ bề ngoài giống nhau, cần lấy hình viết thần, truy tìm một loại cảm giác giữa giống cùng không giống…"

Lý Mộ tinh tế lĩnh ngộ lời của nàng, không bao lâu sau, nữ hoàng ngồi trở lại trên ghế rồng, nhẹ nhàng nói: "Hôm nay lúc muộn chút, triều đình muốn ở Triều Dương điện mở tiệc chiêu đãi sứ thần các nước, ngươi đến lúc đó cùng quan viên Trung Thư Tỉnh cùng nhau đi qua."

Đại Chu làm mẫu quốc, mỗi lần triều cống, đều sẽ mở tiệc chiêu đãi sứ thần các nước, đến lúc đó trừ trọng thần trong triều, nữ hoàng cũng cần tham dự.

Vẽ xong bức tranh này, Lý Mộ liền tới Trung Thư Tỉnh.

Hết chương 699.

Chương 700. Sóng gió (1)

Bữa tiệc hôm nay, quan viên tứ phẩm trở lên trong triều mới có thể được mời, Trung Thư Tỉnh cũng chỉ có Trung Thư Lệnh và hai vị Trung Thư thị lang có tư cách, Lý Mộ vừa mới trở lại phòng trực, không bao lâu, Lưu Nghi liền đi vào, hỏi: "Bữa trưa hôm nay, Lý đại nhân cũng sẽ tham gia chứ?"

Lý Mộ gật gật đầu, nói: "Bệ hạ bảo ta theo quan viên Trung Thư Tỉnh cùng nhau đi qua."

Tuy Lý Mộ phẩm cấp không đủ, nhưng hắn sẽ đi, cũng không ra ngoài Lưu Nghi dự liệu. Hắn cười cười, nói: "Vậy lúc muộn chút, bản quan lại đến gọi Lý đại nhân đi cùng."

Cách bữa tửa còn có chút thời gian, rảnh rỗi không có việc gì, Lý Mộ vươn tay, ánh sáng trắng hiện lên, trong tay xuất hiện bút của Họa Thánh.

Hắn cầm bút vẽ, thử ở trên không vẽ vài nét bút, lại cái gì cũng chưa lưu lại, Lý Mộ bảo nữ hoàng thử, nàng cũng không cách nào dùng ra pháp thuật đỉnh cao họa đạo "vô trung sinh hữu".

Lý Mộ không được thì thôi, thế mà ngay cả nữ hoàng cũng không được, Lý Mộ có lý do hoài nghi, phép này giống với đạo thuật thần thông, hẳn là cũng cần khẩu quyết hoặc chú ngữ.

Đáng tiếc trong mộ Họa Thánh cực kỳ đơn sơ, trừ cây bút này cùng với mấy bức bút tích thực, thì không còn có thứ khác.

Ở trên họa đạo, Lý Mộ gặp khốn cảnh tương tự Tiểu Bạch, bọn họ đều thiếu pháp môn tu hành, khốn cảnh của Tiểu Bạch còn dễ dàng giải quyết, Hồ tộc đến nay là nhất đại Yêu tộc, họa đạo lại rất lâu chưa xuất hiện rồi.

Trước mắt điều duy nhất Lý Mộ có thể làm, chính là theo nữ hoàng học vẽ tranh cho tốt, chờ đợi cơ duyên.

Non nửa canh giờ sau, Lý Mộ cùng đám người Lưu Nghi hướng Triêu Dương điện đi đến, điện này ngay tại bên trái Tử

Vi điện, thời kì tiên đế, thường xuyên ở nơi này mở tiệc quần thần tông tộc.

Đi vào Triêu Dương điện, Lý Mộ đi đến vị trí thuộc về hắn ngồi xuống, ánh mắt nhìn phía đối diện.

Bữa tiệc lần này, triều thần Đại Chu bên trái, sứ giả các nước bên phải, đối diện Lý Mộ, chính là sứ giả các quốc gia.

Đông nam, tây nam Tổ Châu có mười mấy quốc gia nhỏ, diện tích những nước nhỏ này cộng lại, cũng mới chỉ được một nửa của Đại Chu.

Trong trăm năm đó, bọn họ đều là nước phụ thuộc Đại Chu, bọn họ hướng Đại Chu triều cống, Đại Chu cung cấp cho bọn họ bảo hộ, trừ tầng quan hệ này, Đại Chu sẽ không can thiệp nội chính của bọn họ.

【 đưa tiền lì xì 】 đọc phúc lợi tới rồi! Ngươi có tối cao 888 tiền mặt tiền lì xì đãi rút ra thủ! Chú ý eix công chúng hào 【】 rút ra tiền lì xì!

Trong những quốc gia này, lấy Lương, Ngu, Khương, Cảnh, Thân, Ung sáu nước là cường đại nhất.

Đạo môn sáu phái, trừ Phù Lục phái cùng Huyền tông ở Đại Chu, bốn phái còn lại, phân biệt ở Lương quốc, Ngu quốc, Khương quốc, Cảnh quốc, dựa vào bốn phái, bốn nước này ở phía nam đều có ảnh hưởng không nhỏ.

Thân quốc tuy không có đạo môn, nhưng lại là nơi Phật môn khởi nguyên, ở trong các nước diện tích rộng nhất, dân cư nhiều nhất, thực lực cũng không thể xem nhẹ.

Thân quốc, từng là kình địch của Đại Chu, ở lúc đầu Đại Chu thành lập, Thân quốc thừa dịp Đại Chu mới lập, quốc thể không vững, chủ động khiêu khích Đại Chu, bị thái tổ phái binh suýt nữa đánh tới quốc đô Thân quốc, nếu không phải Đại Chu luôn luôn tuân thủ chính sách hòa bình, Thân quốc sớm bị xóa tên khỏi Tổ Châu.

Từ đó về sau, Thân quốc liền hoàn toàn thành thật.

Từ trước tới nay, Thân quốc luôn có dã tâm trở thành bá chủ Tổ Châu, nhưng bởi vì Đại Chu tồn tại, bọn họ luôn chỉ có thể

khuất phục ở vị trí thứ hai, lại từ đầu tới giờ chưa từ bỏ ý định xưng bá.

Ung quốc tuy không có tông môn lợi hại, nhưng hoàng thất Ung quốc thực lực rất mạnh, cường giả thượng tam cảnh không chỉ một vị, vượt xa Đại Chu Tiêu thị trước kia.

Càng khó được là, ở lúc hoàng đế Đại Chu, thế hệ sau ngu ngốc hơn thế hệ trước, sắp bại hết cơ nghiệp tổ tông, Ung quốc liên tiếp xuất hiện năm thế hệ minh quân, trăm năm chăm lo việc nước, dọn sạch tất cả trở ngại trong nước, hoàn thành quốc gia hòa bình thống nhất, một trăm năm này, quốc lực Ung quốc vững bước tăng lên, ở Tổ Châu, là cường quốc thứ ba gần với Đại Chu cùng Thân quốc.

Các nước ngay từ đầu, đối với Đại Chu đều là cực kỳ thần phục, hầu như là quỳ cầu, muốn dùng quốc gia triều cống, để đổi lấy Đại Chu bảo hộ, không có Đại Chu, bọn họ sẽ trực diện kẻ địch châu khác bên ngoài.

Nhưng theo Đại Chu suy sụp, tâm tư của bọn họ tự nhiên cũng đã xảy ra thay đổi.

Bọn họ bắt đầu chờ đợi Đại Chu diệt vong, sau đó thay thế, trở thành bá chủ mới của Tổ Châu, mà tiên đế ngu ngốc, khiến Đại Chu thân hãm vũng bùn, vừa vặn Chu gia tạo phản đoạt quyền, Đại Chu càng thêm hỗn loạn, tâm tư các nước tất nhiên càng thêm linh hoạt, một lần này triều cống, phải cho những người này đủ sự chấn nhiếp, nếu không, Đại Chu sẽ mất đi quyền phát ngôn ở Tổ Châu, cũng sẽ đánh mất uy tín của nước lớn.

Lý Mộ ở lúc quan sát sứ thần các nước, đối diện hắn, một nam tử quần áo khác với Đại Chu gọi tới hoạn quan phía sau, nhỏ giọng hỏi: “Lý Mộ Lý đại nhân của quý quốc là vị nào?”

Hoạn quan đó nhìn phía đối diện, ánh mắt tìm kiếm một phen, nói: “Bẩm sứ giả, từ bàn đối diện ngài bắt đầu tính, vị thứ ba bên trái là Lý Mộ Lý đại nhân.”

Nam tử kia, cùng với mấy người bàn hai bên hắn, ánh mắt cùng lúc nhìn qua, trong lòng chấn động không thôi.

“Hắn là Lý Mộ kia?”

“Thế mà trẻ tuổi như thế!”

“Đại Chu mấy năm qua biến hóa thật sự quá lớn, người này tuổi còn trẻ, thủ đoạn thật sự lợi hại…”

…

Mọi người tới Thần Đô đã được mấy ngày, đối với tên Lý Mộ đã không xa lạ, ở ngày đầu tiên bọn họ đến Thần Đô, đã ở trong tai dân chúng nghe được tên của hắn.

Trong lòng bọn họ mới đầu là tò mò, sau khi trải qua một phen điều tra, thì chỉ còn lại có chấn kinh.

Huỷ bỏ luật lấy bạc chuộc tội, cải cách con đường chọn quan viên, chỉnh đốn thư viện triều đình, đả kích hai đảng cũ mới, mang quyền lực thu về Đại Chu nữ hoàng, hắn làm mỗi một việc, đều là việc lớn kinh thiên động địa.

Luật lấy bạc chuộc tội của Đại Chu, ai không biết, ai không hiểu?

Một điều luật này mang dân chúng và quyền quý phân cách, tuy tiện cho quyền quý quan viên, nhưng lại là ác mộng khổ dân chúng, từ sau khi điều luật này ban bố, lòng dân niệm lực của Đại Chu liền từng năm giảm xuống.

Chư quốc đối với điều này, thấy ở trong mắt, vui ở trong lòng.

Hoàng đế Chu quốc ngu ngốc như thế, triều đình mục nát như thế, tốt nhất để các quận của Đại Chu khởi nghĩa vũ trang, phản lại triều đình, cũng có thể cho bọn họ cơ hội có thể thừa dịp, mượn cơ hội chia cắt Đại Chu, từ nay về sau không cần khuất phục dưới người khác nữa.

Hết chương 700.

Chương 701. Sóng gió (2)

Nhưng năm năm chưa tới, điều luật này thế mà bị người ta huỷ bỏ, mà Lý Mộ mượn dùng mấy vụ án đó, còn mang miễn tử kim bài của tiên đế lừa hết ra, từ nay về sau, quyền quý phạm pháp, tội ngang thứ dân…

Những việc này qua đi, lòng dân Đại Chu bắt đầu ngưng tụ lần nữa.

Ngoài ra, Lý Mộ kia còn đề xuất khoa cử, đánh vỡ thư viện, từ địa phương mời chào nhân tài, lại một lần ngưng tụ lòng dân.

Cái này còn xa xa không đủ, triều đường Đại Chu, mấy năm qua, bị hai đảng cũ mới nắm bắt chặt chẽ, luôn ở trong trạng thái tiêu hao nội bộ, lại ở hai năm qua đồng thời bị Lý Mộ đả kích, tăng mạnh Đại Chu nữ hoàng tập trung quyền lực.

Trong năm năm qua, Đại Chu đã xảy ra chuyện kinh thiên động địa, họ khác đoạt quyền, quốc gia đổi chủ, các nước cho rằng, cơ hội bọn họ chờ đợi trăm năm tới rồi, đang muốn bẻ tay, thừa dịp lần này triều cống, đàm phán lại điều kiện với Đại Chu, nhưng sau khi tới Thần Đô, mọi thứ nơi này đều làm bọn họ choáng váng.

Không có dân chúng sinh hoạt trong nước sôi lửa bỏng, cũng không có triều đình sắp sụp đổ, Đại Chu vẫn là Đại Chu cường đại kia, đối nội nghiêm túc, cải cách ác pháp, đối ngoại cũng cực kỳ cường thế, mạnh như ma đạo, cũng ở trong tay bọn họ chịu thiệt không nhỏ, nhất thời yên lặng, điều này mang kế hoạch của bọn họ triệt để quấy rầy.

Mà tất cả cái này, đều là vì nam nhân đối diện kia.

Dốc hết sức kéo lại tòa nhà sắp sụp đổ, rất được dân chúng Đại Chu tín nhiệm, thần tử Đại Chu nữ hoàng sủng ái nhất, Trung Thư xá nhân Lý Mộ.

Trong mắt mọi người, có tiếc hận, có kính nể, cũng có oán hận.

Tiếc hận bọn họ mất đi cơ hội thật không dễ gì chờ được.

Kính nể là hành vi của Lý Mộ kia, dứt bỏ lập trường, hắn làm những chuyện như vậy, đáng giá mọi người kính nể.

Oán hận cũng rất bình thường, bởi vì người này tồn tại, bọn họ nhiều năm chờ đợi hóa thành bọt nước, đối với hắn có thể nào không hận?

Rất nhanh, trong mắt hai sứ thần Thân quốc che giấu oán hận, sắc mặt liền đã xảy ra biến hóa, cảm xúc và khí lực của bọn họ, thế mà cách không bị người ta hút đi…

Hai người lập tức thủ vững tâm thần, lúc này mới bảo vệ được lực lượng cảm xúc.

Trong đại điện, mấy tầm mắt từ trên người Lý Mộ đảo qua, trầm ổn như Trung Thư Lệnh, trên mặt cũng lộ ra nụ cười ý vị sâu xa.

Lý Mộ hơi nghiêng đầu, hỏi Lưu Nghi bên cạnh: “Lưu đại nhân, hai người đối diện đội mũ kia, là nước nào?”

Lưu Nghi ngẩng đầu nhìn một cái, nói: “Là sứ thần Thân quốc.”

Lý Mộ hiểu rõ nói: “Quả nhiên là người Thân quốc…”

Trong các nước Tổ Châu, không phục nhất Đại Chu, chính là Thân quốc, trong một đoạn thời gian rất dài, Thân quốc đều tự cho mình là bá chủ Tổ Châu, lòng tự tin cực độ bành trướng, thẳng đến lúc muốn ức hiếp Đại Chu vừa mới thành lập, căn cơ còn chưa quá ổn, ngược lại bị Đại Chu đánh tới phụ cận quốc đô, thiếu chút nữa chịu khổ diệt quốc, mới thành thật, hàng năm triều cống, bày tỏ thần phục.

Mấy năm nay, Thân quốc tuy cũng chưa phát triển như thế nào, nhưng Đại Chu lại là luôn suy sụp, bên tăng bên giảm, muốn nói Tổ Châu ai hy vọng Đại Chu sụp đổ tiêu vong nhất, tất là Thân quốc không thể nghi ngờ.

Lưu Nghi giật giật khóe miệng, nói: “Người Thân quốc luôn muốn xem trò cười của chúng ta, lần này bọn họ chỉ sợ phải thất vọng rồi.”

Sứ thần Thân quốc ở Lý Mộ nơi này thầm chịu thiệt, cũng không dám phát tác, sau khi phẫn nộ nhìn hắn một cái, liền dời

đi tầm mắt.

Theo yến hội bắt đầu, ánh mắt đối diện đặt ở trên người Lý Mộ dần dần giảm bớt, nhưng Lý Mộ lại chú ý tới, một tầm mắt đối diện chéo bên trái luôn ở trên người hắn.

Lý Mộ theo ánh mắt đó nhìn lại, một người trẻ tuổi cuống quít dời tầm mắt.

Lý Mộ thuận miệng hỏi Lưu Nghi: "Người trẻ tuổi kia là nước nào?"

Lưu Nghi nhìn nhìn, nói: "Hẳn là Ung quốc."

Ung quốc quốc gia không lớn, nhưng thực lực không kém, đặc biệt là hoàng thất Ung quốc, thực lực là đứng đầu hoàng thất Tổ Châu, chỉ số lượng cường giả thượng tam cảnh mà nói, có thể so với lục phái tứ tông, một quốc gia liên tục xuất hiện năm vị minh quân trị thế, cũng có thể xưng là truyền kỳ Tổ Châu.

Ánh mắt Lý Mộ từ trên thân người trẻ tuổi kia đảo qua, nhìn về phía người trung niên bên cạnh hắn.

Người này khí tức trên người mịt mờ, không lọt ra một tia nào, nhìn qua như là một phàm nhân chưa tu hành, nhưng Ung quốc là sẽ không phái một phàm nhân đến, tu vi hắn cho dù là không có cảnh giới thứ bảy, hẳn là cũng rất tiếp cận rồi.

Tầm mắt Lý Mộ rất nhanh lại về tới trên thân người trẻ tuổi kia.

Không phải vì hắn bộ dạng tuấn tú, là vì hắn tuy không nhìn Lý Mộ, nhưng bắt đầu nhìn lén nữ hoàng, ánh mắt thường thường liếc về phía tấm rèm phía trước, sau khi phát hiện Lý Mộ đang chú ý hắn, hắn lại lập tức cúi đầu, chuyên tâm nhìn thức ăn trên bàn trước mặt.

Người trẻ tuổi phát hiện, hắn mỗi lần muốn nhìn lén vị nhân vật truyền kỳ Tổ Châu kia phía sau màn, đối diện sẽ có một ánh mắt đặt ở trên người hắn, sau vài lần, hắn liền hoàn toàn không dám nhìn lén nữa.

Trên tiệc trưa, không khí đặc biệt hài hòa.

Sứ thần các nước, không có một ai đề xuất chuyện thoát ly Đại Chu, không triều cống nữa, bọn họ vốn đã ở chuyện này đạt thành nhất trí, nhưng mấy ngày nay, ở Đại Chu tai nghe mắt thấy, lại làm bọn họ không thể không trở nên thận trọng.

Lúc tiệc trưa sắp chấm dứt, Mai đại nhân từ bên ngoài đi vào, vội vàng đi vào rèm che, tựa như là có việc gì gấp.

Lý Mộ chú ý tới, một sứ thần Thân quốc đối diện, tựa như là nhận được truyền tin nào đó, sắc mặt chậm rãi trầm xuống.

Hắn rời khỏi ghế, đi đến giữa điện, trầm giọng nói: "Nữ hoàng bệ hạ, bản sứ vừa mới biết được, có con dân quốc gia ta ở nước ngươi bị hại, chuyện này, các ngươi phải cho chúng ta một câu trả lời hài lòng, nếu không, từ nay về sau, Đại Thân sẽ không hướng Chu quốc ngươi triều cống nữa!"

Triều thần trong điện nghe vậy, nhất thời ồ lên.

Cho dù là án mạng người bình thường cũng không thể sơ ý, ở thời điểm mấu chốt các nước triều cống, dân chúng nước khác bị hại ở Đại Chu, ảnh hưởng càng thêm ác liệt, có chút vô ý, sẽ kích phát xung đột giữa các quốc gia, nhất là ở dưới tình huống Thân quốc đã có dị tâm, vừa lúc có thể cho bọn họ mang việc này coi là cái cớ.

Mai đại nhân từ trong rèm che đi ra, nói: "Bệ hạ di giá Tử Vi điện, lệnh Hình bộ lập tức mang người có liên quan vụ án này đưa lên điện…"

Hình bộ Dương thị lang đứng ra, cung kính nói: "Tuân chỉ."

Dứt lời, hắn liền bước ra khỏi đại điện, bước nhanh đi hướng ngoài cung.

Hết chương 701.

Chương 702. Thời đại thay đổi rồi (1)

Hình bộ.

Một đám người tụ tập ở ngoài Hình bộ, nhao nhao nghị luận.

“Người Thân quốc kia rõ ràng là tự mình ngã xuống, vấp vào bậc đá, không trách được người khác…”

“Nhưng nếu không phải người trẻ tuổi đó đuổi theo, hắn cũng sẽ không ngã xuống nha…”

“Nói như cứt, hắn không ăn trộm đồ, người khác sẽ đuổi theo hắn sao?”

“Nhưng chung quy là đã chết, còn là người quốc gia khác, người trẻ tuổi chỉ sợ phải lấy mạng đền mạng rồi…”

…

Trong Hình bộ, Dương thị lang nhìn Ngụy Bằng, thở dài, nói: “Sứ thần Thân quốc mượn điều này phát huy, chuyện này xử lý không tốt, chỉ sợ sẽ có việc lớn, phạm nhân kia đâu, ta phải dẫn hắn lên điện…”

Ngụy Bằng gật gật đầu, nói: “Ở trong ngục, ta đi đưa người đi.”

Hắn tới thiên lao Hình bộ, mở ra một chỗ cửa phòng giam, nói với một người trẻ tuổi sắc mặt tái nhợt: “Đi thôi, đây chỉ sợ là một lần cơ hội này duy nhất vào cung của đời ngươi.”

Người trẻ tuổi mặt lộ vẻ tuyệt vọng, run giọng nói: “Đại nhân, ta, ta còn chưa muốn chết…”

Ngụy Bằng nhìn hắn một cái, hỏi: “Ngươi vì sao phải chết?”

Thân thể người trẻ tuổi run run, vô hạn hối hận nói: “Nếu không phải ta đuổi theo hắn, hắn cũng sẽ không chết…”

Ngụy Bằng hỏi ngược lại: “Ngươi chẳng qua là sốt ruột chạy đi mà thôi, đuổi theo hắn bao giờ?”

Ở ngoài thiên lao.

Hình bộ thị lang Dương Lâm lắc lắc đầu với Ngụy Bằng, nói: “Vô dụng, đến kim điện, chỉ cần tiến hành một phen sưu hồn đối với hắn, chân tướng sẽ rõ, chuyện năm năm trước, ngươi chẳng lẽ quên rồi sao?”

Ngụy Bằng vỗ vỗ một quyển《Đại Chu luật》thật dày trong lòng, nhìn Hình bộ thị lang, ý vị sâu xa nói: “Đại nhân, thời đại thay đổi rồi.”

Hình bộ thị lang thở dài, nói: “Thời đại thay đổi hay không, bản quan không biết, bản quan chỉ biết là, năm triều cống lần này, Thân quốc vốn đã mang ý xấu, nhất định sẽ mượn đề tài để nói chuyện của mình, lần này cũng nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội này…”

Hắn vỗ vỗ bả vai Ngụy Bằng, nói: “Đi thôi, ngươi cũng cùng lên điện, ngươi so với bản quan hiểu án này hơn, lát nữa đến trên điện, cẩn thận nói chuyện.”

Người trẻ tuổi khẩn trương nhìn Ngụy Bằng, hỏi: “Đại, đại nhân, ta, ta còn chưa từng đến hoàng cung, ta lát nữa nên làm cái gì bây giờ?”

Ngụy Bằng thản nhiên nói: “Rất đơn giản, đến trên điện, ngươi cái gì cũng đừng nói, cái gì cũng đừng làm…”

Hoàng cung, Tử Vi điện.

Tiệc trưa hôm nay vốn đã tiếp cận kết thúc, sau khi xảy ra sự kiện khẩn cấp người Thân quốc chết ở Đại Chu Thần Đô, trọng thần Đại Chu trong điện đều dời bước Tử Vi điện, sứ thần các nước cũng cùng nhau đi theo.

Lúc này, đại đa số triều thần còn chưa biết đã xảy ra chuyện gì.

Rất nhanh, Hình bộ thị lang liền mang theo hai người vào điện, sau khi bẩm báo, mọi người mới biết được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Người Thân quốc này ở một cửa hàng đồ ngọc của Thần Đô, trộm một món trang sức quý giá, sau khi bị chưởng quầy phát hiện, tông cửa mà chạy.

【 đọc sách phúc lợi 】 đưa ngươi một cái tiền mặt tiền lì xì! Chú ý vx công chúng 【】 có thể lĩnh!

Chưởng quầy ra cửa đuổi theo, nhưng bởi vì tuổi già, bị đạo tặc đó càng lúc bỏ lại càng xa, một người đi đường gặp chuyện bất bình, giúp chưởng quầy đuổi bắt đạo tặc Thân quốc, lại không ngờ đạo tặc đó nhất thời bối rối, vô ý té ngã, không khéo chút nào, đầu va vào mũi nhọn bậc đá bên đường, nhất thời óc tung tóe, đi đời nhà ma.

Do đó, người dân Đại Chu kia giữa đường thấy việc bất bình chẳng tha, ngược lại thành hung thủ gián tiếp giết chết người này.

Trên đại điện, đám đông quan viên Đại Chu sắc mặt cực kỳ âm trầm.

Mỗi lần các nước triều cống, trừ sứ đoàn, còn có thể có một số thương nhân đi theo, mang đến hàng hóa các quốc gia bán ở Thần Đô.

Ngay từ đầu, thời điểm quốc lực Đại Chu cường thịnh, các quốc gia vô luận là sứ đoàn hay thương nhân, đều rất quy củ, tuân thủ luật pháp Đại Chu, không dám làm bất cứ việc trái pháp luật loạn kỷ cương nào.

Nhưng gần năm mươi năm qua, theo quốc lực Đại Chu ngày càng suy yếu, khoảng cách các nước triều cống từng lần một gia tăng, vật triều cống thì từng lần giảm bớt, hành vi của người nước khác ở Đại Chu cũng càng ngày càng càn rỡ, đến thời kì tiên đế, Đại Chu đã hoàn toàn mất đi khí khái nước lớn.

Thậm chí, vì lôi kéo những nước nhỏ đó, không cho các nước ở trong lúc hắn cầm quyền thoát ly Đại Chu, tiên đế còn cho bọn họ ưu đãi rất lớn.

Ngay từ đầu miễn trừ tất cả thuế của thương nhân các nước ở Đại Chu, đến dung túng bọn họ ở cảnh nội Đại Chu trái pháp luật loạn kỷ cương thậm chí là phạm tội, 《 Đại Chu luật 》 có thể trị dân chúng Đại Chu, lại không trị được người nước khác, khiến thời kì tiên đế, là thời kì dân chúng cùng với quan viên Đại Chu nghẹn khuất nhất.

Loại nghẹn khuất này, ở năm năm trước đạt tới đỉnh phong.

Năm năm trước, một lần triều cống trước của các nước, một thương nhân Thân quốc ở Thần Đô cường bạo nữ tử, bị một nghĩa sĩ gây thương tích, sứ đoàn Thân quốc giận tím mặt, tuyên bố nếu là Đại Chu không cho bọn hắn câu trả lời hài lòng, liền đoạn tuyệt quan hệ triều cống với Đại Chu, tiên đế vì duy trì ổn định, công khai xử trảm vị nghĩa sĩ kia, lại thả tên phạm nhân Thân quốc kia, trở thành sự kiện ngoại giao sỉ nhục nhất Đại Chu từ trước tới nay, mạnh mẽ đánh gãy xương sống dân chúng Đại Chu, khiến người nước nhất là Thân quốc ở Đại Chu tùy ý làm bậy, dân chúng Đại Chu lại giận mà không dám nói gì.

Năm năm sau, một màn này lại một lần nữa tái diễn, có lẽ căn bản chính là Thân quốc có ý.

Trên Tử Vi điện, sứ thần Thân quốc sắc mặt âm hàn, nói: "Con dân Thân quốc ta, chết ở Đại Chu các ngươi, triều đình Đại Chu phải nghiêm trị hung thủ, cho chúng ta một cái công đạo!"

Ngay lúc này, ở dưới ánh mắt đám người triều đình, một bóng người chậm rãi tiến lên một bước.

Ngụy Bằng nhìn sứ thần Thân quốc, hỏi: "Hung thủ, hung thủ nào?"

Sứ thần Thân quốc nói: "Đương nhiên là hung thủ hại chết dân chúng quốc gia ta."

Ngụy Bằng lắc lắc đầu, nói: "Thương nhân nước ngươi, ở Đại Chu Thần Đô làm việc trộm cắp, khi chạy trốn vô ý ngã, húc bậc thềm mà chết, chuyện liên quan gì tới người khác, nào có hung thủ gì?"

Sứ thần Thân quốc lạnh lùng nói: "Ngươi là người phương nào, có quan hệ gì với vụ án này?"

Ngụy Bằng thản nhiên nói: "Hình bộ chủ sự, Ngụy Bằng, được đương sự của ta mời, ở trong án này, đảm nhiệm người biện hộ của hắn, tất cả phát ngôn của hắn, do ta làm thay."

Sứ thần Thân quốc cân nhắc một hồi lâu mới rõ, thì ra vị quan viên Đại Chu này là vì thay người ta thoát tội, sắc mặt càng thêm không tốt, nói: "Cho dù hắn trộm cắp trước, nhưng

theo luật pháp Đại Chu các ngươi, cũng tội không đến mức chết, nếu không phải người nọ đuổi theo, hắn cũng sẽ không chết, xét đến cùng, người này vẫn là hung thủ hại chết hắn!”

Hết chương 702.

Chương 703. Thời đại thay đổi rồi (2)

Sứ thần Thân quốc vừa nói ra lời này, các quan viên trong triều đã có thể xác định, Thân quốc lần này là có chuẩn bị mà đến, vậy mà hiểu biết như thế đối với Đại Chu luật, loại chuyện này xảy ra ở trên người dân chúng Đại Chu, cũng có chút liên lụy không rõ, huống chi là người nước ngoài, án này trở nên có chút khó phán.

Ngay lúc này, Ngụy Bằng bình tĩnh nhìn sứ thần Thân quốc, hỏi: "Ai nói đương sự của ta là đang đuổi theo hắn, đương sự của ta chẳng qua là sốt ruột đi đường mà thôi, thương nhân nước ngươi tự mình kinh hoảng, va vào bậc mà chết, có quan hệ gì với đương sự của ta đâu?"

Ngụy Bằng vừa nói ra, mặc kệ là quan viên trong triều, hay là sứ thần các nước, đều sửng sốt.

Lý do này, thật đúng là tuyệt…

Thọ Vương càng kinh ngạc há hốc mồm, bất ngờ nói: "Tiểu tử này, là một nhân tài…"

Sứ thần Thân quốc rất nhanh đã phản ứng lại, lạnh lùng nói: "Hắn vừa chạy, vừa hô to "Đứng lại" "Đừng chạy", chẳng lẽ cũng là bởi vì đi đường sao?"

Ngụy Bằng thản nhiên nói: "Hắn đi đường đói khát, vừa vặn nhìn thấy một hàng rong gánh trà, muốn lấy một chén rượu nếp than giải khát, chẳng lẽ không thể sao?"

Sứ thần Thân quốc nhìn hắn một cái, lạnh lùng nói: "Ngươi toàn cãi cố, chỉ cần để chúng ta sưu hồn một phen đối với hắn, chân tướng tự nhiên rõ ràng!"

"Càn rỡ!"

Lại là một bóng người từ trong đám người đi ra, Trương Xuân mặt mũi âm trầm, lớn tiếng nói: "Các ngươi tính là cái gì, man di chi bang, cũng xứng sưu hồn dân chúng Đại Chu ta?"

Sứ thần các nước sau khi tới Đại Chu, phát hiện mấy năm qua, Đại Chu biến hóa to lớn, tự nhiên cũng đã làm một phen điều tra cẩn thận đối với triều đình Đại Chu.

Người giờ phút này răn dạy sứ thần Thân quốc, bọn họ cũng đều biết thân phận hắn.

Trương Xuân, đảm nhiệm Lại bộ tả thị lang, Tông Chính tự thừa, trung với Đại Chu nữ hoàng, không thuộc về hai đảng cũ mới, đồng thời cũng là chó trung thành số một dưới trướng quyền thần Lý Mộ.

Sứ thần Thân quốc sắc mặt âm lạnh vô cùng, nghiến răng nói: "Dân chúng Thân quốc chết ở Đại Chu Thần Đô, chẳng lẽ đây là thái độ của Đại Chu các ngươi?"

Sau yên lặng ngắn ngủi, trên cùng đại điện, sau rèm che, rốt cuộc truyền đến một thanh âm uy nghiêm.

"Người Thân quốc trộm cắp trước, khi chạy trốn vô ý ngã chết, thuộc loại tự rước lấy, chẳng trách người khác, không cần bàn nữa." Thanh âm nữ hoàng quanh quẩn ở trong điện, cuối cùng chỉ để lại hai chữ: "Bãi triều!"

Nữ hoàng mở miệng, không thể nghi ngờ là hoàn toàn định tính cho vụ án này.

Sau tan triều, quan viên Đại Chu từ Tử Vi điện đi ra, không khỏi thẳng sống lưng.

Tuy nói Đại Chu trăm năm qua luôn là quốc gia cường đại nhất Tổ Châu, nhưng bọn họ đã rất lâu rất lâu, chưa được duỗi thẳng lưng ở trước mặt sứ thần các nước nhỏ kia.

Giờ khắc này, trong lòng đám đông quan viên chỉ có một ý nghĩ.

Nữ hoàng uy vũ!

Sứ thần các nước theo sau quan viên Đại Chu đi ra, sắc mặt khác nhau.

Bọn họ cũng đã rất lâu chưa từng kiến thức Đại Chu cường thế như vậy.

Nữ hoàng Đại Chu không hề nể mặt Thân quốc, thậm chí cũng chưa từng sưu hồn đối với người dân Đại Chu kia, liền trực tiếp kết thúc vụ án này, không sợ sứ thần Thân quốc uy hiếp, cũng không cho bọn họ cơ hội.

Bọn họ từng cho rằng, nữ tử thượng vị, nghịch loạn âm dương, điên đảo càn khôn, Đại Chu quốc vận đã suy, không kéo dài được bao lâu.

Ai cũng không dự đoán được, Đại Chu nữ hoàng lại cường thế như vậy, ở trên thân nàng, bọn họ một lần nữa cảm nhận được khí tức bá chủ Tổ Châu.

Sứ thần Thân quốc không nói một lời rời khỏi, thẳng đến giờ phút này, bọn họ mới khắc sâu nhận thức được, Đại Chu bây giờ, đã không phải Đại Chu của năm năm trước.

Tên nam tử kia của Ung quốc thở dài một hơi, nói: "Năm năm trước, dân chúng Đại Chu lạnh lùng vô tình, trên đường đi gặp người già không đỡ, gặp chuyện bất bình không ra, ta từng tận mắt thấy, người Thân quốc mang một nữ tử Đại Chu kéo vào ngõ tối, dân chúng vây xem thế mà đều như không thấy, không ngờ, năm năm sau, một thư sinh gầy yếu, vậy mà cũng có dũng khí đứng ra, thời đại, quả thực thay đổi rồi, Đại Chu con hùng sư bệnh nặng này, một lần nữa đứng dậy rồi…"

Người trẻ tuổi bên cạnh hắn hít thật sâu, bên tai còn vọng thanh âm uy nghiêm của Đại Chu nữ hoàng, hắn ngẩng đầu, kiên định nói: "Một ngày nào đó, ta cũng muốn trở thành người như vậy…"

Sứ thần các nước sau khi trở lại Hồng Lư Tự, liền đều đóng cửa không ra, chuyến đi Đại Chu lần này tràn ngập ngoài ý muốn, bọn họ cần tính toán thật kỹ.

Lý Mộ chưa đi cung Trường Nhạc, mà là theo các quan cùng nhau rời hoàng cung.

Ở ngoài hoàng cung, sớm đã có không ít dân chúng chờ đợi nhìn xung quanh.

Bọn họ không dám tiếp cận quan viên khác, nhìn thấy Lý Mộ đi ra, lập tức toàn bộ vây tới, mồm năm miệng mười hỏi.

“Lý đại nhân, thế nào rồi?”

“Bệ hạ là phán như thế nào?”

“Vị nghĩa sĩ kia sẽ đền mạng sao?”

…

Lý Mộ nhìn ánh mắt tha thiết của bọn họ, mỉm cười nói: “Cũng lâu như vậy rồi, tính tình bệ hạ các ngươi còn không biết, nàng sao có khả năng để dân chúng Đại Chu chúng ta, ở cửa nhà bị người ngoài ức hiếp. Bệ hạ đã nói, người Thân quốc có lỗi trước, là gieo gió gặt bảo, chết chưa hết tội, không quan hệ với người khác, người trẻ tuổi giữa đường thấy chuyện bất bình chẳng tha kia đã được phán vô tội phóng thích, lập tức rời cung, các ngươi không cần lo lắng.”

Dân chúng bên cạnh hắn nghe vậy, đều hoan hô nhảy nhót.

“Quá tốt rồi!”

“Bệ hạ uy vũ!”

Cũng có một số người dân nghĩ dài hơn, có chút lo lắng hỏi Lý Mộ: “Lý đại nhân, nếu người Thân quốc coi đây là lý do, dừng hướng Đại Chu triều cống, lại nên làm thế nào cho phải?”

Lý Mộ thản nhiên nói: “Thích cống hay không, chẳng lẽ bọn họ không triều cống, Đại Chu ta liền không phải nước lớn số một Tổ Châu nữa sao, Đại Chu đất rộng của nhiều, thiếu chút triều cống này của bọn họ?”

Dân chúng ngẩn ra một chớp mắt, sau khi tự hỏi, rất nhanh tỉnh táo lại.

“Lý đại nhân nói rất đúng nha!”

“Đại Chu ta đất rộng của nhiều, cần bọn họ triều cống sao, nương triều cống, cưỡi ở trên đầu chúng ta tác oai tác quái, triều cống như vậy, không cần cũng được!”

“Cầm triều cống của bọn họ, thì phải chịu bọn họ ức hiếp, cái triều cống này chúng ta không cần nữa, bọn họ thích cống ai thì cống người đó!”

…

Tiên đế vì trên sách sử ghi lại đối với hắn tốt một chút, vì để cho các nước không thoát ly Đại Chu, đối với các nước hết sức nhường nhịn, không biết khiến dân chúng Thần Đô chịu bao nhiêu ức hiếp, chịu bao nhiêu đau khổ.

Thương nhân nước khác lúc ở Thần Đô mua cưỡng bán ép, dân chúng giận mà không dám nói gì.

Người Thân quốc cường bạo nữ tử, tiên đế ngu ngốc, thế mà quay sang xử tử nghĩa sĩ giữa đường gặp chuyện bất bình chẳng tha.

Hết chương 703.

Chương 704. Thao tác thường quy (1)

Đại Chu nước lớn mênh mông, thân là dân chúng Đại Chu, vốn có thể tự hào hơn nữa kiêu ngạo, nhưng ở dưới chính sách hoa mắt ù tai của tiên đế, dân chúng Thần Đô so với người nước khác còn thấp hơn một bậc, dân chúng đối với điều này đã sớm chịu đủ.

Lý Mộ vốn là muốn giữ lại các nước triều cống, dù sao, đây là tượng trưng thân là thiên triều thượng quốc của Đại Chu.

Sự kiện lần này qua đi, suy nghĩ của hắn có sự thay đổi.

Triều cống cầu đến, không bằng không cần, tiên đế muốn thông qua phương thức như vậy, ở trên sách sử đạt được một chút thanh danh tốt, ngược lại bị sử quan mắng càng ác hơn, hoàn toàn đóng đinh trên cây cột sỉ nhục lịch sử.

Trong lúc hắn tại vị, quốc lực Đại Chu suy yếu nhanh nhất, lòng dân niệm lực suy giảm nhiều nhất, thậm chí ngay cả ngôi vị hoàng đế của Tiêu thị cũng đã đánh mất, nếu không có gì bất ngờ, hắn chính là một vị hoàng đế sỉ nhục nhất của Tiêu thị.

Hắn giữ được triều cống, dân chúng sẽ không khen hắn, nữ hoàng không cần triều cống, nhưng lại vãn hồi tôn nghiêm cho dân chúng, dân chúng cũng sẽ không mắng nàng.

Các nước triều cống, nên là cam tâm tình nguyện triều cống, bọn họ dùng triều cống để đổi lấy Đại Chu bảo hộ, đây là một loại giao dịch, cũng là bọn họ tán thành đối với Đại Chu cường đại.

Lý Mộ phải để dân chúng cũng rõ đạo lý này, về sau mặc dù là bọn họ không triều cống nữa, dân chúng cũng sẽ không cho rằng là sai lầm của nữ hoàng.

Hắn nhìn dân chúng trước mắt, trầm giọng nói: “Mọi người nhớ, tiên đế đã băng hà năm năm, Đại Chu đã không phải Đại Chu trước kia nữa, từ nay về sau, mặc kệ là ở bất cứ nơi nào của Đại Chu, các ngươi đều có thể ưỡn thẳng lưng các ngươi,

các ngươi là dân chúng Đại Chu, sau lưng các ngươi, có quốc gia cường đại nhất Tổ Châu…”

Hắn nói câu này, là dùng một tia pháp lực, bên tai dân chúng chung quanh, thanh âm của hắn vẫn luôn vang dội.

“Đúng vậy, tiên đế đã chết năm năm…”

“Bây giờ bệ hạ của chúng ta, là nữ hoàng bệ hạ…”

“Man di tiểu quốc, có tư cách gì cưỡi ở trên đầu chúng ta?”

“Sớm nên như vậy!”

…

Trong lòng dân chúng nghĩ những thứ này, không ít người hít thở dồn dập, hốc mắt bắt đầu đỏ lên, “Các ngươi là dân chúng Đại Chu, mặc kệ ở bất cứ nơi nào, các ngươi đều có thể duỗi thẳng lưng…”, Bọn họ chờ câu này, đã chờ rất lâu rất lâu rồi.

Lý đại nhân nói không sai, tiên đế đã chết năm năm rồi.

Dân chúng Đại Chu, có thể đứng lên rồi.

Giờ khắc này, toàn bộ dân chúng ở đây, đều theo bản năng thẳng lưng mình lên.

Nhìn hai người từ cửa cung đi ra, Lý Mộ mở miệng nói: “Dương đại nhân.”

Hình bộ thị lang lập tức đi lên phía trước, hỏi: “Lý đại nhân có gì dặn dò?”

Lý Mộ nói: “《Đại Chu luật》 là dùng để bảo hộ dân chúng Đại Chu ta, từ hôm nay trở đi, mặc kệ là người một quốc gia nào, chỉ cần ở Đại Chu ta, kẻ nào dám trái Đại Chu luật, nghiêm trị không tha!”

Hình bộ thị lang lập tức khom người: “Hạ quan rõ.”

Lý Mộ vỗ vỗ bờ vai hắn, nhỏ giọng nói: “Ngươi chức quan to, về sau đừng xưng hạ quan…”

Hình bộ thị lang chỉ là cười hàm hậu, cấp quan cũng không thể nói lên tất cả, triều dã cao thấp, ai chẳng biết Lý đại nhân cùng nữ hoàng quan hệ mật thiết, tôn kính hắn giống hoàng

hậu cũng không đủ, huống chi, lúc còn sống, hắn còn muốn dựa vào Lý Mộ, thăng một cấp nữa, đổi một tòa nhà lớn một chút…

Cửa hoàng cung, dân chúng đã tản ra.

Lời nói mới rồi của Lý Mộ, còn vọng trong đầu bọn họ.

Dân chúng một truyền mười, mười truyền trăm, không cần bao lâu, lời hắn từng nói, cả Thần Đô đều biết.

Không bao lâu sau, một chỗ tửu lâu.

Chính là thời gian bữa trưa, tửu lâu làm ăn không tệ, khách nhân không còn chỗ ngồi.

Một khắc nào đó, vài tên nam tử màu da ngăm đen, mặc quần áo kỳ quái đi vào tửu lâu, nhìn quét một cái khách nhân đang ăn cơm trong tửu lâu, một người đi đến trước quầy, dùng tiếng Đại Chu trúc trắc nói với chưởng quầy: "Chúng ta đến từ Đại Thân, bảo người khác nơi này đi ra ngoài, an bài một nhã gian vị trí tốt, mang toàn bộ đồ ăn nơi này của các ngươi đều dâng lên một lần…"

Chưởng quầy tửu lâu vừa mới ở cửa hoàng cung nghe xong lời Lý đại nhân nói, thủy triều nội tâm mênh mông, kích động không kềm chế được, nghe vậy liếc mấy người đó một cái, lạnh lùng nói: "Ta chỉ từng nghe Đại Chu, chưa từng nghe Đại Thân, các ngươi là man di tiểu quốc nào, góc bên kia còn có một vị trí, có thể ngồi thì ngồi, không thể ngồi thì đi, đừng ở chỗ này chậm trễ chúng ta làm ăn…"

Thương nhân Thân quốc đó ở Đại Chu hoành hành quen rồi, lần này dẫn theo bạn bè, không ngờ tiện dân cấp thấp của Đại Chu lại dám càn rỡ như vậy với hắn, sắc mặt nháy mắt đen đi, lạnh lùng nói: "Lớn mật, ngươi có biết ngươi đang nói chuyện với ai không!"

Bốp!

"Muốn gây sự?" Chưởng quầy đập mạnh bàn tính ở trên bàn, cười lạnh nói: "Đám tiểu nhị, báo quan cho ta!"

Trong Hồng Lư Tự.

Chỗ sứ thần Ung quốc ở lại, nam tử trung niên đứng ở nóc nhà, quan sát toàn bộ Thần Đô.

Trong mắt hắn lóe lên ánh sáng kỳ lạ, Đại Chu Thần Đô niệm lực dâng trào, trong mắt hắn, ánh vàng rực rỡ.

Sứ đoàn các nước lần này là có dự mưu mà đến, muốn thông qua phân cắt quan hệ với Đại Chu, để tiến một bước đả kích lòng dân Đại Chu.

Các nước Tổ Châu triều cống đối với Đại Chu, là truyền thống hơn trăm năm qua, nếu các nước tuyên bố tự lập, danh xưng cường quốc số một Tổ Châu của Đại Chu sẽ chỉ còn trên danh nghĩa, cái này sẽ làm lòng dân Đại Chu tiếp tục đánh mất.

Lòng dân nếu tiến một bước đánh mất, đế khí khó có thể ngưng tụ, hoàng thất không thể sinh ra cường giả mới, không cần bao lâu, Đại Chu sẽ từ suy yếu đi hướng suy vong.

Đây là điều các nước đều mong nhìn thấy.

Nhưng khi bọn họ đi ra khỏi Hồng Lư Tự, lại phát hiện trên đường hôm qua còn chật chội dị thường, chỉ có ít ỏi mấy bóng người.

Tra xét một phen, mới biết dân chúng Thần Đô đều tự phát hướng tới tổ miếu triều cống, bởi vì dân chúng triều cống mà dẫn tới muôn người đổ xô ra đường, lòng dân Thần Đô ngưng tụ cỡ nào?

Dưới loại tình huống này, cho dù bọn họ chặt đứt triều cống, ảnh hưởng đối với lòng dân cũng cực kỳ bé nhỏ.

Thậm chí, đứt đoạn triều cống, ngược lại sẽ làm lòng dân Đại Chu càng thêm ngưng tụ.

Nửa ngày thời gian sau đó, Hình bộ bắt mấy chục thương nhân nước ngoài trái với luật lệ Đại Chu, ở cửa Hình bộ phạt đánh, đưa tới vô số dân chúng vây xem, tiếng khen hay xuyên qua mấy con phố, trong Hồng Lư Tự cũng có thể nghe được.

Có vài vị khác xúc phạm luật pháp nghiêm trọng, chỉ sợ còn cần đối mặt mấy năm ở tù.

Hết chương 704.

Chương 705. Thao tác thường quy (2)

Sứ thần mấy nước ở chuyện này đưa ra kháng nghị đối với triều đình Đại Chu, yêu cầu Hình bộ phóng thích những người liên quan, lại bị từ chối.

Một sứ thần Thân quốc sau khi thăm dò nhiều phía, trở lại Hồng Lư Tự, nói với một đồng bạn khác: "Ta hỏi thăm rồi, sổ con đưa tới Chu quốc Trung Thư Tỉnh, liền bị đánh xuống, là Lý Mộ kia làm, người này cứng mềm không ăn, không sợ trời không sợ đất…"

Một sứ thần khác của Thân quốc nghĩ nghĩ, nói: "Không có cách nào cả, vẫn là trực tiếp hướng Đại Chu nữ hoàng kháng nghị đi, ta không tin, nàng không sợ chúng ta từ bỏ triều cống Đại Chu, như vậy nàng sẽ trở thành tội nhân thiên cổ…"

…

Cung Trường Nhạc, Lý Mộ mang một sổ con đưa cho nữ hoàng đang đọc sách, hỏi: "Bệ hạ, sứ thần Thân quốc thượng tấu uy hiếp triều đình, nếu là chúng ta không thả người, liền cắt đứt việc tiến cống Đại Chu, thần nên trả lời bọn họ như thế nào?"

Chu Vũ mở ra một tờ, thản nhiên nói: "Soạn chỉ, từ hôm nay trở đi, Đại Chu cùng Thân quốc đoạn tuyệt quan hệ triều cống… , bọn họ không phải không muốn triều cống sao, về sau không bao giờ cần triều cống nữa."

Lý Mộ gật đầu nói: "Tuân chỉ…"

Không bao lâu, Mai đại nhân đi vào Hồng Lư Tự, thanh âm vang vọng bốn phương: "Sứ thần Thân quốc tiếp chỉ."

Hai bóng người từ một chỗ sân đi ra, lẳng lặng đứng ở phía trước Mai đại nhân, trong lòng cười lạnh, quả nhiên vẫn là trực tiếp đưa sổ con cho Đại Chu nữ hoàng tốt hơn một chút, nhanh như vậy đã có kết quả.

Lý Mộ kia không biết trời cao đất rộng, Đại Chu nữ hoàng còn không biết đại cục làm trọng sao?

Mai đại nhân ánh mắt hờ hững nhìn bọn họ, nói: “Bệ hạ có chỉ, thương nhân Thân quốc phẩm tính thấp kém, ở cảnh nội Đại Chu, làm nhiều việc trái pháp luật, sứ thần Thân quốc không ước thúc con dân bổn quốc, ngược lại đưa ra yêu cầu vô lý đối với triều đình Đại Chu ta, từ hôm nay trở đi, Đại Chu cùng Thân quốc cắt đứt triều cống…”

Mai đại nhân lời đã nói xong, sứ thần Thân quốc còn sững sờ ở tại chỗ.

Bọn họ chuyến này nhiệm vụ quan trọng nhất, chính là cắt đứt triều cống đối với Đại Chu, hôm nay bọn họ mục đích đã đạt thành, lại không có lấy một chút cảm giác thành tựu.

Năm năm trước, hoàng đế Đại Chu cho bọn họ quá nhiều ích lợi, ngàn khẩn vạn cầu để bọn họ tiếp tục triều cống, năm năm sau, Đại Chu nữ hoàng lại chủ động cắt đứt quan hệ hai nước…

Mai đại nhân tuyên đọc xong thánh chỉ, liền nhẹ nhàng rời đi, để lại sứ thần các nước ở Hồng Lư Tự, hai mặt nhìn nhau.

Tuy nói trong thánh chỉ chỉ nhắc tới Thân quốc, nhưng cũng truyền ra một tin tức cho tất cả bọn họ.

Đại Chu nữ hoàng căn bản không cần các nước triều cống, nếu coi đây là uy hiếp, kết cục của Thân quốc, sợ là kết cục của bọn họ.

Từ giờ trở đi, tất cả mọi người nơi này, đều phải một lần nữa cân nhắc quan hệ với Đại Chu.

Cung Trường Nhạc.

Sau khi biết được sứ thần Thân quốc đã giận dữ rời khỏi Hồng Lư Tự, Lý Mộ khinh thường nhếch khóe miệng.

Nữ hoàng nào phải dễ dàng chịu uy hiếp như vậy, nàng từ trước tới giờ đều là ăn mềm không ăn cứng.

Muốn dùng phương pháp uy hiếp tiên đế để uy hiếp nàng, người Thân quốc hiển nhiên tính nhầm rồi, nàng ngay cả Đại Chu hoàng đế cũng không muốn làm, huống chi là cái gì bá chủ Tổ Châu, các nước thích triều cống thì triều cống, không thích triều cống thì tự mình đi chơi…

Đối với nữ hoàng mà nói, so sánh với những việc này, trồng hoa trồng cỏ, cùng Tiểu Bạch Vãn Vãn chơi cờ phi hành, cùng Lý Mộ vẽ tranh, có lẽ càng có sức hấp dẫn hơn.

Sứ thần các nước triều cống hay không, nàng căn bản không để ở trong lòng, ngay cả tiếp đãi sứ thần chuyện như vậy, cũng toàn quyền giao cho Lý Mộ phụ trách.

Mặc kệ các nước lòng mang ý xấu như thế nào, Đại Chu chung quy phải có khí độ của nước lớn, tuy không cho bọn họ đặc quyền vượt lên trên dân chúng Đại Chu, nhưng cũng tận tình địa chủ một phen.

Căn cứ quy củ ngày xưa, triều đình sau khi thết tiệc sứ thần, còn cần dẫn bọn họ ở Thần Đô tham quan một phen, triển lãm một lần phong thái nước lớn.

Mỗi lần đến tháng triều cống, dân chúng Thần Đô đều sẽ rửa đường, quét vôi nhà cửa, cái này đã trở thành một lệ thường, bọn họ mưu cầu ở trước mặt những nước nhỏ kia, triển lộ ra bề ngoài tốt nhất của Đại Chu.

Trước đây phụ trách việc này, là quan viên Lễ bộ.

Lý Mộ chưa từng chủ trì việc này, cố ý tới Lễ bộ, dò hỏi Lễ bộ thị lang nói: “Chuyện này, trước kia đều là an bài như thế nào?”

Lễ bộ thị lang nói: “Bẩm Lý đại nhân, trước kia đều là ở trong lục bộ cửu tự chọn lựa nha môn nào đó, làm nơi sứ thần tham quan, sau khi chọn, ít nhất thông báo bọn họ trước một ngày, để quan viên trong nha sớm làm chuẩn bị…”

Nói xong, hắn lại hỏi: “Xin hỏi Lý đại nhân, chúng ta lần này chọn quan nha nào?”

Lý Mộ khoát tay, nói: “Tùy tiện đi…”

Ngày thứ hai, cửa Cung Phụng ti.

Lễ bộ thị lang nhìn sứ thần các nước, nói: “Đây là Cung Phụng ti của Đại Chu ta, mời các vị…”

Trên mặt sứ thần các nước đều lộ ra vẻ mặt cảm thấy hứng thú, trước kia triều đình Đại Chu sẽ chỉ để bọn họ tham quan

lục bộ cửu tự các quan nha, vẫn là lần đầu tiên cho phép bọn họ tham quan Cung Phụng ti.

Cung Phụng ti là nơi cường giả một quốc gia tụ tập, từ Cung Phụng ti, có thể nhìn thấy nội tình cùng thực lực của quốc gia này.

Lễ bộ thị lang dẫn dắt mọi người bước chậm mà vào, xuyên qua tiền viện Cung Phụng ti, tới trên một chỗ đất trống diện tích cực lớn, Lễ bộ thị lang chủ động giới thiệu: "Đây là nơi các cung phụng ngày thường diễn võ…"

Trên không truyền đến từng trận pháp lực dao động.

Trên một dốc đất nhỏ tận cùng phía trước, dựng một bia ngắm hình người.

Một cung phụng trên người tản mát ra khí tức cảnh giới thứ năm phất phất tay, mười mấy lá bùa từ trong tay áo hắn bay ra, nhấc lên một trận thủy triều linh khí cuồng bạo, đánh ngã bia ngắm hình người, cũng mang ụ đất kia san thành bình địa.

Một màn này làm sứ thần các nước yết hầu khô khốc.

Những lá bùa đó, phẩm cấp mỗi một lá đều ở địa giai trở lên, loại bùa cấp bậc này, ở quốc gia bọn họ khó cầu một lá, mặc cho ai có được, đều không cất giấu, coi là con bài chưa lật giữ mạng, cung phụng Đại Chu thế mà lại xa xỉ đến vậy, dùng mười mấy lá bùa địa giai để bắn bia?

Thế này cũng quá lãng phí rồi…

Chỉ một đòn vừa rồi, cảnh giới thứ sáu cũng phải chật vật ứng đối, cảnh giới thứ sáu trở xuống, chỉ sợ ngay cả nguyên thần cũng không thể chạy thoát.

Một cung phụng khác nhẹ nhàng búng ngón tay, một vật thể hình viên đan dược màu đen bay về phía một bia ngắm hình người khác.

Hai bên va chạm, sau một trận không gian dao động mãnh liệt, bia ngắm hình người nọ liền bị một cái hố đen trong hư không cắn nuốt.

Hết chương 705.

Chương 706. Vũ nhục (1)

Không ít người âm thầm nuốt nước bọt một cái, vật ấy nếu là rơi ở trên người bọn họ, chỉ sợ bọn họ cũng tránh không được kết cục bị cắn nuốt.

Loại phương thức công kích cổ quái này, quả thực nghe cũng chưa từng nghe nói.

Lý Mộ chắp tay sau lưng, quay đầu thấy bộ dáng chấn động của mọi người, mỉm cười nói: "Các vị không cần khẩn trương, các cung phụng chỉ là đang luyện tập đối địch, đều là thao tác thường quy…"

Trong một canh giờ sau đó, Lý Mộ mang sứ thần các nước kiến thức thao tác thường quy của vô số cung phụng Đại Chu.

Bao gồm các loại phù lục, đan dược uy lực to lớn, cùng với trận pháp do nhiều cung phụng tạo thành, có thể vây chết tu hành giả cảnh giới thứ sáu.

Trước kia cần mười phần phù dịch, mới có thể vẽ ra một lá bùa, bây giờ có thể vẽ ra mười tấm, các cung phụng tự nhiên cũng không cần tiết kiệm nữa, nổ là xong, không đủ lại lĩnh, triều đình bây giờ không thiếu lá bùa.

Trừ tìm cho nữ hoàng mấy ngàn lá bùa, các đan dược thượng cổ kia ở trong trang sách đạo lĩnh ngộ được, Lý Mộ cùng nữ hoàng cũng luyện chế ra một ít, chia cho cung phụng, để bọn họ trước tiên quen thuộc phương pháp sử dụng, về sau đối địch có thể càng thêm thuần thục.

Một canh giờ sau, sứ thần các nước đi ra khỏi Cung Phụng ti, sắc mặt đều có chút tái nhợt.

Từng màn nhìn thấy trong Cung Phụng ti, để lại ấn tượng khắc sâu cho bọn họ, đây là thực lực bá chủ Tổ Châu sao?

Lý Mộ nhìn bọn họ, nói: "Đúng rồi, bệ hạ có chỉ, về sau các nước không cần triều cống đối với Đại Chu nữa, Đại Chu còn có loạn trong giặc ngoài, thật sự là không rảnh bận tâm các nước, các vị có thể trở về rồi…"

Vài tên sứ thần tiểu quốc nhìn nhau, nuốt nước miếng, lập tức mở miệng.

“Phải cống, phải cống, quy củ trăm năm không thể phá…”

“Vệ quốc trung thành và tận tâm đối với Đại Chu, tuyệt đối không có hai lòng…”

“Thề sống chết tùy tùng Đại Chu…”

Cũng không phải sứ thần tiểu quốc không có cốt khí, là bọn họ thật sự bị dọa rồi.

Địa giai phù lục không phân biệt điên cuồng oanh tạc còn chưa tính, thủ đoạn đan đạo công kích chưa từng nghe nói cũng không tính cái gì, trận pháp hợp kích có khả năng bị tìm được sơ hở, nhưng ai từng thấy cả một bức tường đều dán thiên giai phù lục, chỉ vì cho người ta thưởng thức?

Đó là thiên giai phù lục quý giá, không phải rau cải trắng.

Trước khi đến Đại Chu, trong nước bọn họ trải qua luận chứng nghiêm mật, ra một kết luận, Đại Chu sắp diệt vong.

Đến tham quan xong Đại Chu Cung Phụng ti, bọn họ mới khắc sâu ý thức được, Đại Chu là vương tuyệt đối của Tổ Châu.

Bọn họ bắt đầu hoảng rồi.

…

Lý Mộ về cung không bao lâu, sổ con Lễ bộ liền trình lên.

Ngay tại vừa rồi, sứ thần mười mấy nước nhỏ sau khi tham quan xong Cung Phụng ti, ngay lập tức mang danh mục quà tặng triều cống đưa đến Lễ bộ, những nước nhỏ này khác với sáu nước kia, Đại Chu suy sút nữa, cũng không phải bọn họ có thể chống lại, sở dĩ chưa sớm dâng lên cống phẩm, là đang quan sát mấy nước còn lại.

Sau khi tận mắt kiến thức được Đại Chu cường đại, bọn họ mỗi người cũng đều thu hồi tâm lý do dự.

Trong Hồng Lư Tự, sứ thần mấy nước tụ tập một chỗ, trong lòng đặc biệt phức tạp.

Sứ thần Lương quốc thở dài một tiếng, nói: “Vốn tưởng, họ khác cướp đoạt chính quyền, là khởi đầu cho Đại Chu suy sụp, không ngờ, đây lại là cơ hội nó một lần nữa quật khởi…”

Sứ thần Ngu quốc ánh mắt lộ ra bất đắc dĩ, nói: “Đại Chu không hổ là Đại Chu, may mắn chúng ta làm đủ chuẩn bị, nếu không lần này vô cùng có khả năng lưu lạc đến kết cục giống với Thân quốc.”

Sứ thần hai nước Khương Cảnh, ở sau khi do dự, cũng tiếp nối mở miệng.

“Triều cống không thể dừng lại nha.”

“Không chỉ có không thể dừng lại, còn cần khôi phục đến trước kia, cần phải khiến Đại Chu hài lòng…”

…

Chỉ qua nửa canh giờ, Lý Mộ liền lần nữa thu được tin tức, năm nước Lương, Ngu, Cảnh, Khương, Ung, cũng đưa đi danh mục quà tặng triều cống cho Lễ bộ, hơn nữa tỏ vẻ, đây chỉ là nhóm vật triều cống đầu tiên, nhóm cống phẩm thứ hai, sẽ ở trong nửa năm đưa đến.

Cung Trường Nhạc, nữ hoàng đang dựa chéo vào trên ghế rồng đọc sách hừ lạnh một tiếng, nói: “Bảo Lễ bộ mang đồ đưa trở về, Đại Chu không thiếu chút cống phẩm ấy của bọn họ, cũng không cần bọn họ triều cống.”

Lý Mộ vội vàng nói: “Bệ hạ, cân nhắc, cân nhắc, ngài còn có muốn sớm một chút trồng hoa cỏ hay không…”

Chu Vũ tuy khinh thường để ý tới các nước hạng người thay đổi thất thường này, nhưng điều Lý Mộ nói, chính là thứ nàng để ý nhất, tiếp nhận các nước triều cống, đối với ngưng tụ lòng dân là có lợi, nàng một lần nữa cầm sách, phất phất tay, nói: “Thôi, trẫm mặc kệ, ngươi quyết định đi.”

Lý Mộ nói: “Vậy thần liền đại biểu bệ hạ, tiếp nhận bọn họ triều cống.”

Tuy nói các nước triều cống hay không, đối với quốc khố mà nói, khác biệt không lớn, nhưng cái này đối với dân chúng Đại Chu, khác biệt lại rất lớn.

Ai không muốn tổ quốc mình cường đại, tứ di thần phục, tiếp nhận các nước triều cống, là biện pháp có thể thiết thực tăng cường sức ngưng tụ của dân tộc, dân chúng cảm thấy hạnh phúc, tiến tới tăng lên niệm lực, tăng tốc đế khí ngưng tụ.

Nếu nữ hoàng muốn sớm ngày từ trên vị trí này lui ra, cùng Lý Mộ an ổn vượt qua tuổi già, tốt nhất đừng tùy hứng.

Lý Mộ vừa mới soạn chỉ xong, Mai đại nhân đi vào, nói: "Bệ hạ, sứ thần Ung quốc, ở ngoài cung cầu kiến."

Chu Vũ buông sách xuống, từ trên ghế rồng ngồi dậy, hỏi: "Người Ung quốc tới làm gì?"

Mai đại nhân lắc lắc đầu, nói: "Không biết, bệ hạ muốn gặp hay không?"

Chu Vũ nghĩ nghĩ, nói: "Bảo bọn họ chờ ở ngoài ngự thư phòng."

Cung Trường Nhạc là tẩm cung của nàng, nàng bình thường không ở đây tiếp kiến ngoại thần. Chu Vũ đứng lên, lại nhìn Lý Mộ một cái, nói: "Ngươi theo trẫm cùng nhau đi qua."

Trong sách nước, Ung quốc quốc lực không phải mạnh nhất, nhưng lại là có tiền cảnh nhất.

Bốn nước Lương, Ngu, Khương, Cảnh, đơn giản là dựa vào đạo môn tứ tông chống đỡ, dứt bỏ đạo môn tứ tông, lập tức sẽ trở thành nước nhỏ nhóm đứng cuối.

Thân quốc là nơi Phật môn khởi nguyên, quốc gia không nhỏ, dân cư cũng rất nhiều, nhưng vấn đề nội bộ quốc gia quá nhiều, tố chất dân chúng phổ biến thấp, Đại Chu từng cho rằng Thân quốc rất lợi hại, sau khi đánh một lần phát hiện, nước này chỉ là miệng cọp gan thỏ, gà đất chó ngói, không chịu nổi một đòn.

Chỉ có Ung quốc cường đại, là thật sự cường đại.

Cái khác không nói, một quốc gia dân cư không đến một phần mười của Đại Chu, trong năm mươi năm, lấy niệm lực dân chúng ngưng tụ ra ba luồng đế khí, tạo nên ba vị siêu thoát cường giả cho Ung quốc.

Hết chương 706.

Chương 707. Vũ nhục (2)

Đại Chu có được nhân khẩu hơn Ung quốc chục lần, được xưng là quốc gia mạnh nhất Tổ Châu, ở trong thời gian tương tự, mới miễn cưỡng gom ra một luồng đế khí, chỉ dựa vào một điểm này, tiên đế cùng tiên tiên đế Đại Chu, nằm ở trong quan tài cũng phải xấu hổ.

Không khó đoán, lòng dân niệm lực của dân chúng Ung quốc, là ngưng tụ cỡ nào.

Một quốc gia, liên tục xuất hiện năm đời minh quân, nếu mình không xuyên việt đến, mấy chục năm sau, Ung quốc đánh bại Đại Chu, thống nhất Tổ Châu, cũng không phải không có khả năng.

Ngự thư phòng.

Nơi này là địa phương nữ hoàng không ở thời gian lâm triều tiếp kiến ngoại thần, bố cục rất giống với Tử Vi điện, nữ hoàng ở sau rèm che, Lý Mộ đứng ở trong điện, chỉ chốc lát sau, Mai đại nhân liền dẫn hai người đi đến.

Một nam tử trung niên, một nam tử trẻ tuổi, là sứ thần Ung quốc lần này phái tới.

Nam tử trung niên chắp tay hành một lễ với nữ hoàng, nói: “Ra mắt Đại Chu nữ hoàng bệ hạ.”

Nữ hoàng ở sau rèm che hỏi: “Sứ thần Ung quốc, gặp trẫm có chuyện gì?”

Nam tử trung niên nói: “Thần trước khi đến Đại Chu, phụng mệnh ngô vương, thỉnh cầu miễn thuế quan lẫn nhau cho Đại Chu cùng Ung quốc, xúc tiến hai nước hữu hảo thông thương…”

Bên tai Lý Mộ rất nhanh truyền đến tiếng của nữ hoàng: “Ngươi thấy thế nào?”

Hai nước giảm miễn thuế quan cho nhau, có lợi cũng có hại, nếu là giữ lại ưu thế của nó, ngăn chặn tệ đoan của nó, đối với nhân dân hai nước mà nói, đều là một chuyện tốt, quốc quân

Ung quốc, hiển nhiên có sự nhìn xa trông rộng người khác không có.

Lý Mộ đứng ra, nói: “Việc này còn cần bàn bạc kỹ hơn, mấy ngày nữa lại cho các ngươi câu trả lời.”

Người trung niên ôm quyền nói: “Đây là một chuyện tạo phúc dân chúng hai nước, mong nữ hoàng bệ hạ minh giám, chúng ta chờ tin lành.”

Không bao lâu, hai người rời khỏi ngự thư phòng, nữ hoàng từ sau rèm che đi ra, nói: “Chuyện này…”

Lý Mộ nói: “Chuyện này, cứ giao cho thần…”

Nữ hoàng hài lòng nhìn Lý Mộ một cái, liền tìm Tiểu Bạch Vãn Vãn bọn họ đánh bài, Lý Mộ ở lại ngự thư phòng, tự hỏi chuyện sứ thần Ung quốc vừa rồi nói.

Hai nước hủy bỏ hàng rào thuế quan, ít nhất đối với dân chúng mà nói, là có lợi, có thể dùng cái giá rẻ hơn, mua được vật phẩm nước khác, nhưng nếu khống chế không tốt, đối với bộ phận thương nhân bổn quốc sẽ tạo thành đả kích mang tính hủy diệt, những hàng hóa nào thuế quan cần hạ, những hàng hóa nào thuế quan không thể hạ, hạ như thế nào, hạ bao nhiêu, đều là vấn đề cần thảo luận.

Lý Mộ đi Hộ bộ trước, tiêu phí vài ngày thời gian, sau khi học tập đủ, đã có chút ý tưởng.

Hắn tới Hồng Lư Tự, gõ vang một chỗ cửa sân.

Mở cửa là người trẻ tuổi kia trong sứ thần Ung quốc, hắn khi nhìn thấy Lý Mộ, vẻ mặt giật mình, tỏ ra có chút hoảng loạn.

Lý Mộ lững thững đi đến trong sân, ánh mắt liếc một cái, nhìn thấy trong sân dựng một bộ giá vẽ.

Trên vải vẽ, một bức tranh đã sắp hoàn thành, đó là một nam tử bộ dạng cực kỳ tuấn tú, trình độ tuấn tú xấp xỉ với Lý Mộ, nhìn cái nữa, trên tranh kia, không phải chính hắn sao?

Lý Mộ sau khi ngẩn ra một chớp mắt, như là nghĩ tới cái gì, xoay người, nhìn chằm chằm người trẻ tuổi, giọng điệu không

tốt hỏi: “Ngươi vẽ tranh bản quan, ý như thế nào, có phải muốn sau khi về nước, tìm sát thủ ám sát bản quan hay không?”

Nếu không phải Lý Mộ, các nước lần này có thể xem hết trò cười của Đại Chu, nhất là Đại Ung, ngày sau có khả năng nhất định thống nhất Tổ Châu, muốn nói trong lòng bọn họ hận nhất, tự nhiên cũng là hắn.

Sứ thần Ung quốc này vô duyên vô cớ vẽ tranh hắn, Lý Mộ có đủ lý do hoài nghi, người này có phải rắp tâm bất lương hay không.

Người trẻ tuổi nghe xong lời hắn nói, tỏ ra càng thêm bối rối, vội vàng lắc đầu nói: “Không phải, không phải, ta là tùy tiện vẽ…”

“Tùy tiện vẽ?”

Lý Mộ lại nhìn thoáng qua bức tranh đó, bức tranh này có hình thần, giống như đúc đến cực điểm, nhất là thần thái trong mắt, không khác gì người thật, cho người ta một loại cảm giác người trong trnah ngay sau đó sẽ từ trong tranh đi ra.

Nếu cái này cũng gọi là tùy tiện vẽ, vậy Lý Mộ gần đây vẽ gọi là gì?

Giờ khắc này, Lý Mộ cảm giác mình bị vũ nhục.

“Tùy tiện vẽ?”

Lý Mộ khinh thường liếc hắn, nói: “Ngươi lại tùy tiện vẽ một cái ta nhìn xem?”

Vẽ hắn vẽ giống như đúc, thế mà dùng lý do qua loa như vậy, Lý Mộ rất khó để không nghi ngờ, gã có phải có động cơ gì khác hay không, chẳng lẽ là thật sự muốn ám sát hắn?

Người trẻ tuổi đi đến trước bàn vẽ, tháo xuống vải vẽ tranh, một lần nữa phủ một tấm mới lên, trong tay cầm bút, sau khi đặt ở trên vải vẽ tranh, nhanh chóng miêu tả cái gì, nhanh tới mức Lý Mộ chỉ có thể nhìn thấy tàn ảnh.

Một lát sau, người trẻ tuổi buông xuống bút trong tay, trên vải vẽ tranh lại xuất hiện một Lý Mộ.

So với Lý Mộ vừa rồi càng giống hơn, càng thêm giống như đúc, Lý Mộ trợn mắt há hốc mồm, giống như đang nhìn một hắn khác, hắn thậm chí sinh ra một loại ảo giác, tựa như một chân người trong tranh đã bước ra.

Rất nhanh Lý Mộ liền phát hiện, đây không phải ảo giác của hắn.

Một chân của người trong tranh thật sự bước ra, một người bộ dạng giống Lý Mộ như đúc xuất hiện ở trước mặt hắn.

Tuy đây chỉ là một trang giấy, hơn nữa rất nhanh đã hư hóa biến mất, nhưng Lý Mộ lại từ trong đó đã nhận ra một tia khí tức họa đạo.

Hình ảnh trở thành hiện thực, đây chính là đạo pháp đỉnh cao, vô trung sinh hữu của họa đạo!

Khi nỗi lòng sôi sục, người trẻ tuổi lại từ trong phòng lấy ra hơn mười bức tranh, mở ra triển lãm trước mặt Lý Mộ, nói: "Chỗ này đều là ta tùy tiện vẽ, ta không có ý tứ mưu hại ngươi, ta chỉ là đang luyện tập mà thôi."

Mấy chục bức tranh này, có phong cảnh, có nhân vật, phong cảnh là cảnh trí Thần Đô, nhân vật miêu tả cũng là Thần Đô trăm vẻ, nhưng những thứ này đã không quan trọng nữa.

Sứ thần Ung quốc này, tu vi không cao, nhưng lại có thể hiểu được họa đạo, thật đúng là đi mòn giày sắt sao chẳng thấy, đạt được mà chẳng tốn công phu.

Gã nhất định hiểu được pháp quyết họa đạo nhập môn, Lý Mộ đối với điều này tâm tâm niệm niệm đã lâu.

Tâm niệm Lý Mộ xoay chuyển nhanh chóng, sắc mặt lại khôi phục bình tĩnh, nói: "Được rồi, bản quan tin tưởng ngươi."

Người trẻ tuổi Ung quốc nghe vậy, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

Lý Mộ không nhắc việc này nữa, hỏi: "Về chuyện hai nước giảm miễn thuế quan cho nhau, hữu hảo thông thương, còn cần bàn bạc tiếp, người chủ sự sứ đoàn Ung quốc các ngươi đâu?"

Người trẻ tuổi nói: “Đại sứ không có đây, việc này tại hạ cũng có thể làm chủ.”

Lý Mộ khác thường nhìn đánh giá hắn một cái, vị sứ thần Ung quốc này tuổi không lớn, quyền lực nắm giữ trong tay tựa như không nhỏ.

Hết chương 707.

Chương 708. Một con đường sáng

Sau khi hai người ngồi vào chỗ của mình, Lý Mộ đi thẳng vào vấn đề nói: "Trải qua các đại thần triều ta nghị luận, mọi người nhất trí cho rằng, giảm miễn thuế quan hai nước cho nhau, đối với Đại Chu ta cũng không có lợi quá lớn, ngược lại sẽ tăng lên cạnh tranh, đả kích thương nhân quốc gia ta, cũng sẽ giảm bớt thu thuế địa phương, xuất phát từ bảo hộ đối với thương nhân Đại Chu ta cùng thu thuế địa phương, quan viên Hộ bộ không đồng ý đề nghị giảm miễn thuế quan lẫn nhau của Ung quốc…"

Sứ thần trẻ tuổi Ung quốc theo lý cố gắng: "Tại hạ cho rằng không như vậy, giảm thuế quan vật phẩm cho nhau, sẽ càng thêm rẻ tiền, cái này đối với dân chúng là có lợi, có thể cho bọn họ lấy giá thấp hơn, mua được vật phẩm cần, cái này tất nhiên sẽ gia tăng thương nhân cạnh tranh trình độ nhất định, nhưng cạnh tranh thích hợp, đối với buôn bán phát triển là có ích, cái này có thể đồng thời tạo phúc nhân dân hai nước, mà nếu thuế quan giảm bớt, tất nhiên sẽ có nhiều thương nhân hơn bị hấp dẫn đến, thu thuế địa phương, sẽ chỉ nhiều lên chứ không ít đi…"

Lý Mộ tiếc nuối nói: "Bản quan không thể không thừa nhận, quý quốc đề nghị rất tốt, bản quan cũng phi thường tán thành, nhưng bản quan người nhỏ, lời nhẹ, không thể đối nghịch với toàn bộ Hộ bộ, trừ phi…"

Người trẻ tuổi mắt sáng ngời, hỏi: "Trừ phi cái gì?"

Lý Mộ nói: "Trừ phi có người có thể thuyết phục bệ hạ, nếu bệ hạ đồng ý, như vậy ý kiến của Hộ bộ, tất nhiên không quan trọng như vậy nữa."

Người trẻ tuổi đứng lên, hướng Lý Mộ khom người hành một lễ, nghiêm túc nói: "Đây là chuyện có lợi cho nhân dân Đại Chu, Lý đại nhân rất được dân chúng kính yêu, còn xin Lý đại nhân nghĩ cho dân chúng hai nước, thúc đẩy hai nước hợp tác."

Lý Mộ thở dài, nói: “Bản quan tuy có ý tưởng chung với các ngươi, nhưng cũng không thể không để ý ý kiến của toàn bộ Hộ bộ, ở trước mặt bệ hạ góp lời, nếu không, bản quan không phải thành gian thần mê hoặc bệ hạ kiền cương độc đoán rồi?”

Người trẻ tuổi nói: “Mắt của dân chúng là sáng như tuyết, Lý đại nhân nếu là gian thần, Đại Chu liền không có trung thần.”

Khi hắn nói câu này, giọng điệu có chút phức tạp.

Bọn họ lần này đi Đại Chu, thật ra là có hai chiêu chuẩn bị, nếu Đại Chu đã là nỏ mạnh hết đà, liền gián đoạn triều cống với nó, chờ đợi một ngày kia Đại Chu sụp đổ, Đại Ung lại tìm kiếm cơ hội, xưng bá Tổ Châu; Nếu Đại Chu vẫn cường đại, thì bỏ qua kế hoạch thứ nhất, tăng mạnh thông thương hợp tác với Đại Chu, phát triển mạnh kinh tế trong nước, tăng lên tiêu chuẩn cuộc sống của dân chúng…

Lý Mộ thở dài nói: “Chuyện này, bản quan thật sự là lực bất tòng tâm, triều thần vốn rất có phê bình kín đáo đối với bệ hạ tin một bề bản quan, lần này bản quan nếu là lại đối nghịch với Hộ bộ, bọn họ không biết sẽ ở sau lưng nghị luận bản quan như thế nào, có lẽ sẽ nói bản quan bị Ung quốc thu mua, nhận chỗ tốt của các ngươi, tổn hại ích lợi Đại Chu, thay các ngươi nói chuyện, cái này không phải hãm hại bản quan bất nhân bất nghĩa?”

Hắn nhìn vị sứ thần trẻ tuổi này, nói: “Chuyện này, vẫn cần các ngươi tự mình đi tìm bệ hạ.”

Người trẻ tuổi thất vọng nói: “Lý đại nhân là thần tử nữ hoàng bệ hạ sủng ái nhất, lời của ngươi còn vô dụng, cho dù chúng ta lại đi gặp nữ hoàng, cũng tất nhiên là vô ích.”

Lý Mộ không nói gì, trên mặt lộ ra biểu cảm suy tư, tựa như là đang do dự.

Một lát sau, hắn một lần nữa nhìn về phía sứ thần trẻ tuổi, nói: “Bản quan biết rõ, hai nước hữu hảo thông thương, vô luận là đối với nhân dân hay là triều đình hai nước, đều vô cùng hữu ích, tuy ngại bởi thân phận, bản quan không thể trực

tiếp giúp các ngươi, nhưng có thể chỉ một con đường sáng cho các ngươi.”

Trong mắt người trẻ tuổi lần nữa hiện ra ánh sáng, ôm quyền nói: “Xin Lý đại nhân chỉ giáo!”

Chú ý công chúng hào:, chú ý tức đưa tiền mặt, điểm tệ!

Lý Mộ nhìn hắn, hỏi: “Các ngươi hẳn là biết, nữ hoàng bệ hạ quốc gia ta, đối với họa đạo cảm thấy rất hứng thú chứ?”

Người trẻ tuổi gật gật đầu, nói: “Ta mấy ngày trước từng nhìn thấy, ngự thư phòng nữ hoàng bệ hạ trên bốn bức tường, treo là bút tích thực của Đạo Huyền.”

Ngay cả nữ hoàng nhắc tới Họa Thánh, giọng điệu cũng có tôn kính, người trẻ tuổi Ung quốc này lại gọi thẳng tên, ngay cả hai chữ “chân nhân” cũng không thêm, có thể thật sự có chút bản lãnh.

Lý Mộ thuận miệng hỏi: “Nếu ta dự liệu không sai, ngươi hẳn là tu họa đạo nhỉ?”

Người trẻ tuổi chưa phủ nhận, gật đầu nói: “Vâng.”

Lý Mộ từ từ nói: “Theo ta được biết, nữ hoàng bệ hạ cực kỳ thích họa đạo, hơn nữa vẫn luôn yêu thích bút tích thực của Họa Thánh, nhiều năm qua, luôn luôn tìm kiếm họa đạo truyền thừa đã đoạn tuyệt, nếu các ngươi có thể để bệ hạ như nguyện, việc thông thương, cũng sẽ không tính là chuyện nữa.”

Hắn nói xong câu đó, liền chậm rãi đứng lên, nói: “Bản quan chỉ nói tới đây, không thể nhiều lời nữa, các ngươi tự mình cân nhắc đi.”

Dứt lời, hắn liền xoay người rời khỏi.

Người trung niên kia từ trong phòng đi ra, người trẻ tuổi ngẩng đầu nhìn hắn, hỏi: “Vương thúc, chúng ta làm sao bây giờ?”

Người trung niên vẫn chưa trả lời, mà là hỏi lại hắn: “Ngươi cảm thấy thế nào?”

Người trẻ tuổi nghĩ nghĩ, nói: “Cùng Đại Chu miễn giảm bộ phận thuế quan, mở ra thông thương, là phúc của dân chúng

Đại Ung, họa đạo tuy là nội dung quan trọng của thiên thư, nhưng cũng không phải là không thể truyền ra ngoài, phương pháp tu hành của đạo môn mọi người đều biết, trăm ngàn năm qua càng cường đại hơn, các nhà còn lại là vì không truyền người ngoài, mới truyền nhân khó khăn, ta cho rằng, vì dân chúng, có thể truyền pháp quyết họa đạo."

Người trung niên mỉm cười nói: "Ngươi đã có quyết định, thì không cần hỏi ta nữa."

Người trẻ tuổi nhớ tới Lý Mộ nhắc nhở, cảm khái nói: "Khó trách Đại Chu một lần nữa quật khởi nhanh như vậy, Đại Chu nữ hoàng ngạo nghễ các nước, có khí khái thiên triều đại quốc, thần tử nàng trọng dụng cũng có cái nhìn như thế, trí tuệ mà không mất linh hoạt, quan trọng nhất là để dân chúng trong lòng, vi thiên địa lập tâm, vi sinh dân lập mệnh, đại trượng phu sinh ở trong thiên địa, nên như thế, đáng tiếc hắn chưa sinh ở Đại Ung ta, các đời đế vương Đại Chu ngu ngốc đến tận đây, lại vẫn được khí vận chiếu cố…"

Người trung niên cũng cảm thán nói: "Đại Chu nữ hoàng con mắt tinh đời, nếu tiên đế Đại Chu kéo dài hơi tàn mười năm nữa, hoặc là Chu gia chưa cướp đế khí đoạt quyền, Đại Chu hôm nay, cũng sẽ không là như thế, trong cõi tất cả đều định sẵn…"

Lý Mộ đi ra khỏi Hồng Lư Tự, chậm rãi đi ở trên đường.

Trên đường người đi đường rộn ràng nhốn nháo, Lý Mộ kiên nhẫn trên cả đoạn đường đáp lại dân chúng ân cần thăm hỏi, trên đường còn mua ba xiên mứt quả, nghĩ đến Vãn Vãn, sau khi do dự một chớp mắt, lại mua thêm ba xiên.

Hết chương 708.

Chương 709. Họa kinh

Sau đó, hắn liền tiếp tục đi về phía trước, một lần này, đi chưa bao lâu, hắn phía sau truyền đến một thanh âm.

"Lý đại nhân, dừng bước."

Lý Mộ quay đầu nhìn người trẻ tuổi kia, hỏi: "Còn có việc gì không?"

Người trẻ tuổi đưa một phong thư cho Lý Mộ, nói: "Kính nhờ Lý đại nhân, mang vật ấy giao cho nữ hoàng bệ hạ."

Lý Mộ nhận thư, gật gật đầu, nói: "Vừa lúc bản quan muốn vào cung một chuyến."

Sứ thần trẻ tuổi Ung quốc chắp tay cảm kích nói: "Cảm ơn Lý đại nhân nhắc nhở."

Lý Mộ phất phất tay, nói: "Đều là vì dân chúng…"

Cung Trường Nhạc.

Lý Mộ đưa phong thư của sứ thần Ung quốc cho nữ hoàng, nói: "Bệ hạ, đây là vật sứ thần Ung quốc bảo thần chuyển giao cho bệ hạ, mời bệ hạ xem qua."

Chu Vũ đang ăn mứt quả, cũng chưa nhận thư, nói: "Trẫm bây giờ không rảnh, tự ngươi mở ra, xem bên trên viết cái gì."

Lý Mộ mở ra phong thư, lấy ra một tờ giấy trong phong thư, nhìn quét một cái, thấp giọng nói: "Quả nhiên như thế…"

Chỗ đầu tờ giấy viết hai chữ to "họa kinh", sau đó là một hàng chữ nhỏ, viết: "Thần bút linh linh, khải cáo thượng thanh, lục giáp phù vệ, thì tùng lục đinh. Ngô kim thư triện, ẩn ngô chi thân, phùng kim kim tùy, phùng hỏa hỏa đình, thổ trung ức nặc, thiên hoàng lai thánh…"

Trong đó ẩn chứa pháp quyết họa đạo, chỉ có phối hợp pháp quyết, mới có thể thi triển thần thông họa đạo.

Chú ý công chúng hào:, chú ý tức đưa tiền mặt, điểm tệ!

Họa đạo quả nhiên cũng là một loại đạo thuật, nó cũng không phải từ hư không tạo vật, xen vào giữa ảo thuật cùng pháp thuật chân thật, lại so với hai thứ càng thêm cao minh, nó so với đạo pháp càng có tính mê hoặc hơn, lại cùng lúc có được uy lực ảo thuật không có.

Lý Mộ sau khi trầm ngâm một lát, lấy ra bút vẽ, ở trên không vẽ một cái phù văn đơn giản.

Một lần này, trong hư không trước mặt hắn rốt cuộc có phù văn màu vàng sáng lên.

Ngay sau đó, phù văn hóa thành một đường màu vàng, trói chặt thân thể Thượng Quan Ly.

Thượng Quan Ly hừ lạnh một tiếng, ưỡn ngực, sợi dây màu vàng liền sụp đổ, nhưng ít ra chứng minh Lý Mộ đoán là đúng, mang họa đạo dùng cho phù lục, có thể tái hiện thượng cổ phù thuật.

Tuy hai thứ có khác biệt trên bản chất, nhưng họa đạo vẽ bùa, là mượn lực lượng thiên địa, tiêu hao không nhiều đối với pháp lực bản thân, chiến đấu càng thêm kéo dài, điều kiện tiên quyết là cần đồng thời tu hai đạo, Lý Mộ theo nữ hoàng học vài năm, tất nhiên có thể mang họa đạo vận dụng tốt hơn đến trong phù lục.

Ung quốc có thành ý như vậy, buổi chiều hôm nay, Lý Mộ liền lệnh Hồng Lư Tự bày tiệc, mở tiệc chiêu đãi sứ thần Ung quốc, tiến hành bàn bạc chi tiết hai quốc hữu hảo thông thương.

Các quốc gia Tổ Châu cần triều cống đối với Đại Chu, nhưng Đại Chu thông thương với các quốc gia, thuế quan cũng không nhẹ, tiên đế vì lôi kéo các nước, miễn trừ thuế quan của bọn họ, nữ hoàng sau khi đăng cơ, mới khôi phục sự bình thường.

Đại Chu và Ung quốc từ tầng diện quốc gia xác lập thông thương hợp tác, là lần đầu tiên từ trước tới nay.

Bữa tiệc chấm dứt, đi ra khỏi Hồng Lư Tự, Hộ bộ thị lang vẻ mặt nghi hoặc, lẩm bẩm: “Bản quan chẳng lẽ từng đắc tội

sứ thần Ung quốc, vì sao cảm thấy, bọn họ rất có ý kiến đối với bản quan…”

Lý Mộ cười ha ha, nói: “Thị lang đại nhân nghĩ nhiều rồi, bản quan không cảm nhận được chút nào hết, có lẽ là ảo giác của ngươi đi…”

Hộ bộ thị lang gật gật đầu, nói: “Hẳn là bản quan nghĩ nhiều rồi…”

Dứt lời, hắn mang theo nghi hoặc rời khỏi.

Sứ thần trẻ tuổi Ung quốc ra khỏi cửa Hồng Lư Tự, hướng Lý Mộ ôm quyền cúi đầu, “Tại hạ thay quốc chủ và dân chúng Ung quốc, cảm tạ ân nhắc nhở của Lý đại nhân, ngày sau Lý đại nhân nếu có cơ hội đến Ung quốc ta, tại hạ sẽ cố gắng tận tình địa chủ.”

Lý Mộ gật gật đầu, nói: “Ngày sau có cơ hội lại nói…”

Nhìn theo Lý Mộ rời khỏi, hắn khẽ thở dài, nói: “Hắn nếu là sinh ở Ung quốc ta, vậy tốt bao nhiêu…”

Nam tử trung niên thản nhiên nói: “Đây là quốc vận, không thể cưỡng cầu…”

Tháng triều cống chấm dứt, sứ thần các nước đều về nước.

Lần này triều cống khác với trước kia, Đại Chu làm mẫu quốc, lần nữa xác lập uy tín cùng địa vị ở Tổ Châu, tuy đoạn tuyệt quan hệ triều cống với Thân quốc một trong sáu nước mạnh xung quanh, nhưng dân ý ngược lại kéo lên đến một độ cao mới.

Quá khứ vài lần triều cống, ở dưới tiên đế cố ý bao che, người Thân quốc ở Thần Đô hành vi phạm tội chồng chất, tạo thành bóng ma tâm lý không nhỏ cho dân chúng Thần Đô.

Đại Chu chủ động đoạn tuyệt Thân quốc triều cống, lại cũng đã nối lại xương sống cho dân chúng.

Lý Mộ đã xin chỉ thị nữ hoàng, mang việc này chiêu cáo thiên hạ, hơn nữa sửa chữa luật pháp, từ nay về sau cảnh nội Đại Chu, mặc kệ là người một quốc gia nào phạm pháp, đều phải đối xử bình đẳng, xử trí theo luật Đại Chu.

Mục đích của hành động này là nói cho dân chúng Đại Chu, thời đại tiên đế đã một đi không trở lại, hôm nay dân chúng Đại Chu có thể đứng lên rồi.

Thám tử Cúc vệ ở Thân quốc, cũng truyền về một ít tin tức.

Một người dân Thân quốc chết ở Đại Chu, triều đình Đại Chu lại bao che dung túng tội phạm, đoạn tuyệt Thân quốc triều cống, còn bắt một ít thương nhân Thân quốc… Sứ thần Thân quốc sau khi về nước, liền mang việc này truyền bá ra ở Thân quốc, rất nhanh đã ở Thân quốc dẫn lên sóng to gió lớn.

Các nơi của Thân quốc, bắt đầu có dân chúng tụ tập du hành, ép Đại Chu giao ra hung thủ giết người.

Một bộ phận người Thân quốc, trước mặt mọi người hủy hoại hàng hóa từ trong tay nhà buôn Đại Chu mua được, hơn nữa xướng nghị, ở trong phạm vi cả nước chống lại thương nhân Đại Chu cùng hàng hóa Đại Chu.

Còn có một số người Thân quốc, tuyên bố quốc lực Thân quốc đã sớm vượt qua Đại Chu, sẽ rất nhanh khai chiến với Đại Chu, Đại Chu suy yếu, không thể chống lại binh tướng Thân quốc anh dũng, không tới một tháng, bọn họ có thể đánh tới Đại Chu Thần Đô…

Triều đình Thân quốc đối với điều này, trái lại mãi chưa làm ra đáp lại.

Trong nước Thân quốc đã sôi sục ngất trời, nhưng ở Đại Chu, lại chưa nổi lên một chút gợn sóng nào, tin tức truyền về Đại Chu, triều thần khắp điện, thậm chí ngay cả hứng thú thảo luận cũng không có…

…

Lý phủ.

Lý Mộ ở dưới tình huống đóng cửa trận pháp, tay cầm bút vẽ, ở trên tường vẽ một cái cửa, thoải mái đẩy cửa mà ra.

Sau đó hắn liền khép lại cánh cửa đó, mặt tường lại kín không kẽ hở, khôi phục nguyên dạng.

Lý Mộ lại mở ra trận pháp, đứng ở ngoài trận sử dụng bút vẽ, trận pháp phòng hộ Lý phủ rất nhanh đã xuất hiện một chỗ hổng, như là bị Lý Mộ mở ra một lỗ thủng, hắn dễ dàng đi vào trận pháp.

Trải qua vài ngày mò mẫm, Lý Mộ tự mò ra cách dùng khác của họa đạo.

Hết chương 709.

Chương 710. Hồ yêu quấy phá (1)

Họa đạo trừ có thể dùng để vẽ bùa, dùng phá trận xuyên tường, quả thực trước nay đều thuận lợi, bức tường kiên cố nữa, cũng có thể ở bên trên mở ra một cánh cửa, mở cửa ở trên trận pháp bình thường càng dễ như trở bàn tay.

Họa đạo công kích không phải mạnh nhất, nhưng thắng ở kỳ, mở lỗ thủng ở trên trận pháp loại chuyện này, là điều bất cứ một đạo nào cũng không thể làm được.

Đợi trình độ họa đạo của Lý Mộ vượt qua vị người trẻ tuổi Ung quốc kia hoặc là nữ hoàng, hắn liền có thể lợi dụng đạo này, làm càng nhiều chuyện hơn.

Mấy ngày nay, cuộc sống của Lý Mộ phong phú mà có ý nghĩa.

Hắn đồng thời kiêm tu bốn nhà, đạo, Phật, yêu, họa, mỗi ngày trừ xử lý tấu chương, tu hành hằng ngày, còn cần cùng Thượng Quan Ly ở tầng cửu thiên cương phong luyện thể, cùng với theo nữ hoàng học vẽ, ngay cả thời gian bầu bạn Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch đều rất ít.

Hôm nay lúc bữa tối, Lý Mộ chú ý, Vãn Vãn so với bình thường ăn ít hơn một bát cơm.

Không chỉ bữa tối, tựa như mấy ngày nay, cơn thèm ăn của nàng vẫn không hề tốt, ngày hôm qua ngay cả mứt quả cũng ăn ít đi một cái.

Hắn những ngày qua bận tu hành, có chút xa cách nàng.

Buổi tối trước khi ngủ, Lý Mộ nhìn Vãn Vãn như có tâm sự, nhẹ nhàng hỏi: “Làm sao vậy, có phải có người chọc giận ngươi tức giận hay không?”

Vãn Vãn lắc lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Không phải, là ta nhớ tiểu thư…”

Nữ hoàng có thể tạm thời giữ lại miệng Vãn Vãn, lại không cách nào vĩnh viễn giữ lại lòng của nàng.

Từ khi nàng nhớ chuyện, đã theo bên người Liễu Hàm Yên, tách ra với cô thời gian quá lâu, tự nhiên sẽ không quen.

Liễu Hàm Yên và Lý Thanh, hôm nay ở Bạch Vân sơn, đều được coi là thủ tọa đời tiếp theo bồi dưỡng, cần mỗi ngày chịu khổ chịu khó tu hành, không thể về Thần Đô, nhưng như vậy mãi cũng không phải biện pháp, vì để Vãn Vãn một lần nữa phấn chấn hẳn lên, Lý Mộ tính đưa nàng về bên người Liễu Hàm Yên.

Sau khi sứ thần các nước rời khỏi, trong triều cũng không có việc gì, bản thân Lý Mộ vừa lúc cũng có thể về Bạch Vân sơn một chuyến.

Cung Trường Nhạc, Lý Mộ xử lý xong một sổ con cuối cùng, quay đầu nói với nữ hoàng: "Bệ hạ, thần muốn đưa Vãn Vãn về Bạch Vân sơn, muộn nhất một tháng sẽ trở về."

Chu Vũ buông sách xuống, hỏi: "Đi Bắc quận một chuyến mà thôi, cần một tháng lâu như vậy sao?"

Lý Mộ nói: "Mấy ngày trước, Cung Phụng ti thu được tin tức, Cửu Giang quận có hồ yêu làm loạn, quan phủ địa phương vô lực trấn áp, thần vừa lúc tiện đường đi điều tra một phen, có lẽ sẽ chậm trễ một ít thời gian."

Chu Vũ có chút hứng thú rã rời, nói: "Vậy ngươi đi đi."

Lý Mộ đứng lên, khom người nói: "Thần lui xuống trước."

Rời cung Trường Nhạc, Lý Mộ một tay dắt Vãn Vãn, một tay nắm Tiểu Bạch, chuẩn bị về Lý phủ dọn dẹp một lần, sáng mai liền lên đường.

Vãn Vãn cũng không cao hứng như Lý Mộ tưởng tượng, nói cụ thể, nàng lúc thì cao hứng, lúc lại phiền muộn, Lý Mộ nhịn không được nhéo nhéo mặt của nàng, hỏi: "Cũng sắp mang ngươi đi gặp tiểu thư nhà ngươi, còn không vui à?"

Vãn Vãn thở dài, nói: "Vui vẻ chớ…"

Lý Mộ hỏi: "Vui vẻ ngươi thở dài cái gì vậy?"

Vãn Vãn ưu sầu nói: "Trong núi cũng chỉ có rau xanh cùng đậu phụ, đồ ăn ngự thiện phòng của Chu tỷ tỷ, ta còn chưa

nếm hết đâu…”

Đại Chu ba mươi sáu quận, mỗi một quận ít nhất đều có mấy trăm hơn một ngàn loại món ăn địa phương, ngự thiện phòng hội tụ đầu bếp xuất sắc ba mươi sáu quận, đồ ăn còn không ngừng sửa cũ thành mới, nếm hết toàn bộ món ăn, vốn là chuyện không có khả năng.

Lý Mộ bỗng có chút tò mò, hỏi Vãn Vãn: “Nếu về sau ngươi chỉ có thể ở lại một chỗ, ngươi là nguyện ý ở lại Bạch Vân sơn bên cạnh tiểu thư nhà ngươi, hay là nguyện ý ở lại hoàng cung bên người Chu tỷ tỷ?”

Vãn Vãn ngẩn ra một phen, sau đó bắt đầu nắm ngón tay mình, lúc này, thường thường nói lên nàng lâm vào rối rắm.

Tự hỏi thật lâu, nàng mới ngẩng đầu hỏi: “Không thể để tiểu thư đến hoàng cung ở cùng chúng ta sao?”

Lý Mộ lắc đầu nói: “Nào có chuyện tốt như vậy, tiểu thư nhà ngươi và Chu tỷ tỷ, chỉ có thể chọn một.”

Vãn Vãn do dự thật lâu, cũng chưa làm ra quyết định, nói: “Ta, ta vẫn muốn tất cả đều có.”

Lý Mộ gõ một phát ở trên đầu nàng, tức giận nói: “Tuổi nhỏ đã tham như vậy, ngươi đây là theo ai học…”

Cung Trường Nhạc, Chu Vũ khẽ thở dài, nói: “Tiểu nha đầu này, sao lại nuôi mãi không thân như vậy chứ?”

…

Bạch Vân sơn.

Phù Lục phái yêu cầu đối với đệ tử hạch tâm vẫn rất nghiêm khắc, Lý Thanh và Liễu Hàm Yên bị coi là thủ tọa bồi dưỡng, tu hành cũng rất khắc khổ, khi Lý Mộ mang theo Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch tới Bạch Vân sơn, Lý Thanh còn đang bế quan, Liễu Hàm Yên trùng hợp xuất quan, nhưng ba ngày sau, còn cần một lần nữa tiến vào bế quan.

Vãn Vãn ôm chặt cánh tay Liễu Hàm Yên, nói: “Tiểu thư, muội rất nhớ người…”

Liễu Hàm Yên nhéo nhéo khuôn mặt của nàng, nói: “Không tệ, lúc này mới bao lâu không gặp, tu hành của ngươi liền tiến bộ nhiều như vậy.”

Vãn Vãn ôm cánh tay của nàng, hỏi: “Tiểu thư tiểu thư, ngươi chừng nào mới có thể về Thần Đô?”

Liễu Hàm Yên nhận thấy nàng còn có lời chưa nói, hỏi: “Còn cần lâu lắm, làm sao vậy?”

Vãn Vãn nói: “Đợi tiểu thư về Thần Đô, ta dẫn ngươi đi ngự thiện phòng ăn đồ nha, nơi đó có vô số đồ ăn ngon, mỗi ngày đều khác nhau, đến lúc đó, tiểu thư cũng có thể ở trong hoàng cung, Chu tỷ tỷ nhất định sẽ đồng ý…”

Liễu Hàm Yên đầu tiên là liếc Lý Mộ, sau đó mỉm cười nhìn Vãn Vãn, hỏi: “Những lời này, là ai dạy ngươi nói?”

Lý Mộ tốn cả đêm thời gian, mới thành công hướng Liễu Hàm Yên chứng minh những lời đó không phải hắn dạy Vãn Vãn nói, Liễu Hàm Yên đã chiếm cứ chỗ của nữ hoàng một lần, nếu chiếm một lần nữa, thì có chút nói không trôi.

Liễu Hàm Yên chỉ là đối với Vãn Vãn mở mồm ngậm miệng Chu tỷ tỷ có chút khó chịu, như là áo bông của mình, bị người khác mặc vào.

Ba ngày sau, Liễu Hàm Yên bế quan lần nữa.

Vãn Vãn và Tiểu Bạch ở lại Bạch Vân phong, Liễu Hàm Yên với Lý Thanh mấy ngày nay tuy thường xuyên bế quan, nhưng mỗi lần bế quan thời gian đều không dài, ngắn thì mấy ngày, lâu là mười bữa nửa tháng, bình thường sẽ không vượt qua một tháng.

Thừa dịp Liễu Hàm Yên bế quan, Lý Mộ rời khỏi Bạch Vân sơn, một mình tới Cửu Giang quận.

Cửu Giang quận là một trong các quận phương Bắc Đại Chu, tiếp giáp Yêu quốc, đại bộ phận diện tích bị núi rừng bao trùm, so với quận khác của Đại Chu, trong Cửu Giang quận tương đối hỗn loạn, thường xuyên có yêu vật quấy phá, cũng là một quận Cung Phụng ti chú ý tương đối nhiều.

Bởi vì tới gần Yêu quốc, yêu vật quấy phá Cửu Giang quận, thực lực bình thường đều tương đối cường đại, quan nha địa phương Cửu Giang quận không thể xử lý, sẽ xin giúp đỡ từ Cung Phụng ti.

Hết chương 710.

Chương 711. Hồ yêu quấy phá (2)

Lý Mộ trước khi rời khỏi Thần Đô, Cung Phụng ti liền thu được Cửu Giang quận xin giúp đỡ, nói là trong quận có một hồ yêu quấy phá, hồ yêu đó thực lực ít nhất cũng là ngũ vĩ, quận nha vô lực trấn áp.

Ngũ vĩ yêu hồ, xuất phát từ bảo hiểm, Cung Phụng ti ít nhất cũng sẽ phái ba cường giả Tạo Hóa trở lên qua đó, vừa lúc Lý Mộ muốn đưa Vãn Vãn về Bạch Vân sơn, liền thuận tiện qua xem.

Thứ nhất là vì dẹp loạn Cửu Giang quận, thứ hai, một con ngũ vĩ hồ yêu, có lẽ biết phương pháp tu hành sau hồ yêu ngũ vĩ, Lý Mộ đạt được sớm một ngày, Tiểu Bạch có thể sớm một ngày tu hành. Từ sau khi tấn thăng ngũ vĩ, tu vi của nàng đã rất lâu cũng chưa có tăng trưởng.

Cửu Giang quận nhiều núi, ngay cả quận thành cũng là một tòa thành trên núi.

Cửu Giang quận thành, vị trí bắt mắt nhất của cửa thành dán một tấm bố cáo.

Trên bố cáo nói, trong Cửu Giang quận, gần đây có một con hồ yêu làm loạn, đã làm bị thương không ít tu hành giả, quan phủ dán bố cáo, nếu có tu hành giả nào có thể bắt sống hoặc giết chết hồ yêu này, có thể được triều đình trọng thưởng…

Chuyện hồ yêu này, gần đây ở Cửu Giang quận dẫn lên rối loạn không nhỏ, ngay cả dân chúng bình thường cũng đã biết, trong quận thành, khắp nơi là nghị luận về yêu vật này.

“Nghe nói hồ yêu đó đã tu thành năm cái đuôi, phi thường lợi hại…”

“Đã có không ít tu hành giả bị nó hút pháp lực.”

“Đâu chỉ hút pháp lực, nghe nói ngay cả tim gan phèo phổi thận cũng bị móc ra ăn.”

“Sắp tới vẫn là bớt ra ngoài đi, quan phủ lúc nào mới có thể tiêu diệt con hồ yêu này, trả Cửu Giang quận một cái an

bình…”

…

Lý Mộ đi ở trên đường, dọc đường nghe được không ít lời đồn về hồ yêu này.

Hồ yêu hấp thụ pháp lực của tu hành giả, chuyện này còn có khả năng, nhưng chuyện ăn tim gan người ta, thuần túy là đọc chí quái nhiều. Yêu vật có thể tu thành hình người, tập tính đã không khác nhân loại là mấy, người bình thường là làm không ra móc tim lấy gan loại chuyện này, tương tự, yêu bình thường cũng không làm ra được.

Nhưng, hút pháp lực người ta tu hành, cái này cũng là triều đình lệnh rõ ràng cấm, mặc kệ là người hay yêu, ở Đại Chu đều được hưởng tự do tu hành, nhưng điều kiện tiên quyết là không trở ngại cùng tổn hại người khác, đối với loại hành vi thông qua tổn hại người khác để đi đường tắt này, triều đình từ trước tới nay đều là nghiêm khắc đả kích.

Lý Mộ tìm một chỗ tửu lâu, gọi một ấm trà xanh, vài món ăn, tính ăn xong rồi, liền đi Cửu Giang quận nha hỏi thăm tung tích hồ yêu kia, thuận tay thu nó, hỏi thăm phương pháp tu hành cho Tiểu Bạch.

Lúc này chính là thời gian cơm trưa, khách nhân trong tửu lâu không ít.

Ánh mắt Lý Mộ tùy ý đảo qua ở trên thân mọi người, ở trên thân khách nhân một bàn trong góc nán lại thêm mấy chớp mắt.

Một bàn đó có năm người, thế mà tất cả đều là tu hành giả, hai vị trong đó có tu vi Tạo Hóa, ba vị còn lại cũng có cảnh giới Thần Thông.

Thực lực như vậy, đặt ở sáu tông hoặc là Cung Phụng ti, tự nhiên không đáng giá nhắc tới, nhưng ở một quận thành nho nhỏ, cũng coi như một lực lượng cường đại, phải biết rằng quận nha Cửu Giang quận cũng mới hai vị Tạo Hóa, một vị Thần Thông mà thôi.

Mấy người môi khẽ nhúc nhích, nhưng không có thanh âm truyền ra, tựa như là đang lấy pháp lực truyền âm trao đổi.

Lý Mộ vốn không có hứng thú nghe lén, nhưng trên thân mấy người này sát khí cực nặng, lúc truyền âm, nụ cười trên mặt lại quá mức đáng khinh, nhìn qua là biết không phải đang mưu đồ bí mật chuyện gì tốt, rất dễ dàng hấp dẫn Lý Mộ chú ý.

Vì xác định bọn họ không phải đang kế hoạch chuyện gì nguy hại dân chúng, Lý Mộ nhắm mắt, vành tai khẽ giật giật.

Một loại yêu pháp thoát thai thiên phú thần thông của bức tộc*, có thể dễ dàng nghe lén được bọn họ truyền âm.

(bức: con dơi)

"Hê hê, quan phủ những người đó, thật ngu xuẩn, dễ dàng như vậy tin lời chúng ta…"

"Đáng tiếc bọn hắn quá phế vật, ngay cả con ngũ vĩ hồ yêu cũng không làm gì được, cuối cùng còn phải xin giúp đỡ từ người khác, thiếu chút nữa hỏng việc tốt của chúng ta, chúng ta theo dõi mục tiêu lâu như vậy, nếu để người khác đắc thủ, thì quá đáng tiếc…"

"Hồ yêu kia cũng không phải là đèn cạn dầu, nếu không phải những người đó đả thương ả, chúng ta đến bây giờ cũng chưa có cơ hội."

"Ăn mau lên, ăn xong thì lập tức hành động, hồ yêu đó bây giờ hẳn là còn đang chữa thương, không thể trì hoãn nữa, nhỡ đâu triều đình Đại Chu phái tới cường giả thật sự, chúng ta mấy tháng qua coi như mất toi công…"

"Hê hê, một ngũ vĩ hồ nữ, nhất định có thể bán được giá cao, đại ca, sau khi bắt được ả, có thể trước để ta sướng trước một chút hay không, ta còn chưa từng hưởng mùi vị ngũ vĩ hồ yêu đâu…"

"Đánh rắm, hồ yêu chưa từng bị ai động vào mới đáng giá, quản tốt cho ta thứ chết tiệt đó của ngươi…"

…

Lý Mộ mở mắt, nâng chén trà lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

Vậy mà khéo như thế, hắn tùy tiện tìm tửu lâu ăn cơm, cũng có thể gặp được người khởi xướng chuyện hồ yêu.

Nguyên nhân sự tình, là năm người này theo dõi con hồ yêu đó, nhưng lại không phải đối thủ của hồ yêu, vì thế liền nghĩ một chiêu kế mượn đao này, muốn mượn dùng lực lượng quan phủ địa phương, trước suy yếu con hồ yêu này, mình dễ ở sau lưng hái đào, có thể nói là tính toán thủ đoạn rất tốt.

Đại Chu là chính quyền Nhân tộc, dân chúng Đại Chu ý nghĩa thông thường, là chỉ nhân loại sinh sống ở Đại Chu.

Đối với triều đình mà nói, yêu vật hại người, quan phủ phải tiêu diệt.

Nhưng người giết yêu vật, lại không phải việc quan phủ nên quản.

Năm tên tà tu này, chính là lấy cái này lợi dụng Cửu Giang quận nha, mục đích của bọn hắn, ngay từ đầu chính là con yêu hồ kia.

Yêu vật có ác yêu ăn tinh huyết hồn phách người, nhân loại cũng có ác nhân giết yêu lấy đan, có một đám tu hành giả không đi chính đạo, bởi vì sợ hãi triều đình, không dám động thủ đối với dân chúng, liền đặt chủ ý trên thân yêu vật.

Giết người phạm pháp, giết yêu không tính, cho dù triều đình Đại Chu biết, cũng sẽ không làm gì đối với bọn họ.

Ở trong mắt Lý Mộ, những người này cùng những ác yêu kia, không có khác biệt trên bản chất.

Hắn ăn đồ ăn đến một nửa, năm người đó đã rời bàn đứng lên, bước ra khỏi tửu lâu.

Lý Mộ lưu lại một thỏi bạc, chậm rãi đi ra ngoài.

Không bao lâu, ở ngoài quận thành Cửu Giang, một nam tử gầy gò nhắm mắt cảm thụ một phen, chỉ vào phương hướng nào đó, nói: “Huyết chú cảm ứng ở bên kia, đi…”

Vừa dứt lời, mấy bóng người phóng lên cao, bay đi về phía trước.

Hết chương 711.

Chương 712. Người mới Mị Tông (1)

Một khắc nào đó, nam tử gầy gò bỗng nhiên dừng lại, quay đầu nhìn một cái.

Bốn người còn lại cũng đều dừng lại, hỏi: “Đại ca, làm sao vậy?”

Nam tử trung niên ánh mắt nhìn phía sau, nói: “Luôn cảm giác có người đi theo chúng ta.”

Bốn người còn lại lập tức trở nên cảnh giác, tìm tòi bốn phía một phen, lại cái gì cũng chưa phát hiện.

Một người nghi hoặc nói: “Cái gì cũng không có mà, đại ca ngươi có phải cảm giác sai lầm rồi hay không?”

Một người khác nói: “Cho dù có người đi theo, cũng không có khả năng ngay cả một chút pháp lực dao động cũng không có, là đại ca ngươi quá mức mẫn cảm rồi nhỉ?”

Nam tử gầy gò xung nhìn nhìn, nói: “Có thể là ta nghĩ nhiều, đi thôi.”

Năm người tiếp tục tiến lên, rất nhanh biến mất không thấy, lại ở sau thời gian chén trà nhỏ, lại bỗng dưng xuất hiện ở chỗ ban đầu.

Nam tử biến mất một lần nữa nhìn bốn phía, nhẹ nhàng thở ra, nói: “Xem ra thật sự không có.”

Một người cười cười, nói: “Ta cũng nói rồi, là đại ca quá nhạy cảm, chúng ta vẫn là đi nhanh đi, nhỡ đâu bị hồ yêu kia chạy thoát, thì không dễ tìm…”

Năm người một lần nữa bay đi, trên mặt đất, một bóng người không nhìn thấy, không nhanh không chậm theo phía sau bọn họ.

Pháp thuật ẩn hình trong đạo pháp vốn là gân gà, chỉ có thể dùng cho phàm nhân, ở trước mặt tu hành giả ngang cấp, tất nhiên sẽ bại lộ.

Yêu thuật ẩn hình, tuy có thể làm được không lộ một chút pháp lực dao động, nhưng hắn cũng chỉ có thể dựa vào cước lực, một khi sử dụng pháp thuật ngự không hoặc cưỡi mây bay, rất dễ dàng có thể bị phát hiện.

Cũng may Lý Mộ kiêm tu hai đạo, tố chất thân thể vượt xa tu hành giả bình thường, cho dù là chỉ dựa vào cước lực, trong thời gian ngắn cũng sẽ không mất dấu.

Gần một khắc sau, hắn liền nhận thấy phía trước truyền đến pháp lực dao động mãnh liệt.

Mấy tên tà tu kia hẳn là đã bắt đầu đánh với hồ yêu, không thể bận tâm nơi này. Lý Mộ yên tâm mặc vào quần áo, tránh ở sau một thân cây, quan sát tình hình phía trước.

Năm tên tà tu, đang vây công một nữ tử.

Tu vi nữ tử kia cũng là bộ dáng cảnh giới thứ năm, nhưng tựa như có thương tích trong người, khí tức trên người cực kỳ không ổn, ở dưới năm tên tà tu vây công, căn bản không có sức đánh trả, sau khi thừa nhận vài đạo công kích, khí tức càng thêm hỗn loạn.

Lý Mộ nghĩ, nếu hắn lúc này ra tay, cứu hồ yêu này, đối với nàng liền có ân cứu mạng.

Cho dù nàng không phải Thiên Hồ nhất tộc, nhưng mình làm ân nhân cứu mạng, không cần nàng lấy thân báo đáp, chỉ cần nàng nói cho pháp quyết tu hành của Hồ tộc, hẳn là không quá phận nhỉ?

Nghĩ đến đây, Lý Mộ đang muốn có hành động, nửa thân thể đã đi ra khỏi sau cái cây, lại bỗng nhiên rụt trở về.

Chân trời phương xa, mười mấy bóng người lao nhanh đến.

Những bóng người này, trên thân đều tản mát ra khí tức cường đại.

Lý Mộ tránh ở sau cây, trộm nhìn một cái, vẻ mặt không khỏi ngạc nhiên, trong hơn mười người kia, nữ tử cầm đầu, thế mà lại là Huyễn Cơ…

Huyễn Cơ dẫn dắt mọi người phá không mà đến, nhìn thấy trên thân hồ yêu kia khắp nơi mang vết thương, khí tức suy yếu, lập tức liền ý thức được cái gì, ánh mắt đảo qua năm tên tà tu, cắn răng nói: "Các ngươi đáng chết!"

Vài tên cường giả Hồ tộc bên cạnh nàng, cũng vẻ mặt giận dữ, ùn ùn tế ra pháp bảo binh khí, đánh về phía năm tên tà tu.

Huyễn Cơ bay đến bên cạnh hồ yêu kia, hỏi: "Ngươi không sao chứ?"

Hồ yêu này tuy không nhận ra nữ tử trước mắt, nhưng từ trên thân thể của nàng, lại cảm nhận được một loại khí tức cực kỳ thân thiết, trong lòng biết đối phương hẳn là giống với nàng là Hồ tộc.

Không chỉ nữ tử này, trên thân những người còn lại, cũng có yêu khí phát ra.

Nàng tạm thời yên tâm, nói: "Không sao, đa tạ vị tộc muội này."

Huyễn Cơ nắm tay nàng, mang pháp lực của mình vận chuyển đến trong cơ thể của nàng, hỏi: "Ngươi sao có thể bị những người này đuổi giết?"

Đề cập việc này, trên mặt hồ yêu kia lộ ra nét phẫn hận, cắn răng nói: "Những ác đồ này, bắt không ít tộc nhân của chúng ta, bán cho những nhân loại đáng ghét kia, lại đặt chủ ý vào trên người của ta, bọn họ vu hãm ta hại người làm ác, để quan phủ triệu tập tu hành giả nhân loại đến diệt trừ ta, bọn hắn ngư ông đắc lợi, nếu không phải các ngươi cứu giúp, ta đã rơi vào trong tay bọn hắn…"

Trên mặt Huyễn Cơ lộ ra nét thù hận, giận dữ nói: "Những nhân loại chết tiệt này!"

Bên kia, năm tên tà tu kia, trong lòng kêu khổ không ngừng.

Bọn họ vốn đã nắm chắc thắng lợi, rất nhanh muốn bắt giữ con yêu hồ bọn họ theo dõi mấy tháng này, hồ nữ ở trên chợ đen vốn đã hiếm thấy, huống chi là một con ngũ vĩ, vận khí tốt gặp được người mua giàu nứt đố đổ vách, có thể đổi lấy không biết bao nhiêu linh ngọc.

Ai có thể dự đoán được, ngay tại lúc bọn họ sắp đắc thủ, nửa đường giết ra nhiều người thế này.

Mười mấy người này, thực lực đều ở cảnh giới thứ tư trở lên, ít nhất có bốn vị là cảnh giới thứ năm thật sự, ba gã tà tu Thần Thông cảnh kia rất nhanh đã bị bắt giữ, hai vị khác cảnh giới thứ năm, cũng chỉ ngoan cố chống lại một đoạn thời gian rất ngắn, đã bị phong tỏa pháp lực, trói chặt chẽ.

Huyễn Cơ lạnh lùng nhìn mấy người một cái, nói: “Mang bọn họ về xử trí.”

Lý Mộ tránh ở sau cái cây, thu liễm khí tức, cũng chưa lựa chọn giúp những người này.

Đây là bọn họ tự tạo nghiệt, cũng cần chính bọn họ gánh vác hậu quả.

Hắn giờ phút này tính toán là một sự kiện khác, nếu hắn bây giờ đi ra, nắm chắc bắt Huyễn Cơ lớn bao nhiêu?

Thủ hạ bên người Huyễn Cơ có thể xem nhẹ không tính, nhưng bản thân nàng lại không dễ đối phó, làm yêu nhị đại, pháp bảo trên người nàng ùn ùn không hết, Lý Mộ đã lĩnh giáo một lần, tuy nói bản thân Lý Mộ không sợ nàng, nhưng nơi này là Cửu Giang quận, tiếp giáp Yêu quốc, nhỡ đâu Huyễn Cơ gọi Vạn Huyễn Thiên Quân tới, hắn liền phiền toái to.

Suy nghĩ thật lâu, Lý Mộ vẫn chưa mạo hiểm như vậy.

Cách đó không xa, Huyễn Cơ nói với hồ yêu kia: “Vị tỷ tỷ này, ngươi thương thế không nhẹ, nếu không đi chỗ ta dưỡng thương trước, đợi sau khi thương thế lành, nguyện ý lưu lại hay là rời khỏi, xem ngươi tự mình lựa chọn.”

Hồ yêu không nghĩ bao lâu, liền gật gật đầu, nói: “Vậy quấy rầy muội muội rồi.”

Thương thế của nàng quả thực không nhẹ, tuy còn chưa nguy hiểm đến tính mạng, nhưng cũng không phát huy ra bao nhiêu thực lực, giờ phút này một tu hành giả Thần Thông cảnh có thể bắt giữ nàng, nữ tử trước mắt chưa bao giờ gặp này, là đồng tộc của nàng, Hồ tộc là sẽ không thương tổn đồng tộc.

Huyễn Cơ đỡ nàng, nói: “Chúng ta đi thôi.”

Nàng đang muốn rời khỏi, lông mày bỗng khẽ nhíu, vươn tay, trong lòng bàn tay chợt lóe ánh sáng màu trắng, xuất hiện một cái la bàn to bằng bàn tay, kim đồng hồ trên la bàn chuyển động rất nhanh, cuối cùng chỉ hướng nào đó.

Hết chương 712.

Chương 713. Người mới Mị Tông (2)

Huyễn Cơ nhìn về phía phương hướng đó, sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng nói: “Ai ở nơi đó, đi ra!”

Vừa dứt lời, vài tên thủ hạ phía sau nàng liền hướng một cây đại thụ bay đi.

Sau cái cây, một bóng người ôm đầu ngồi xổm xuống, hoảng sợ nói: “Đừng giết ta, đừng giết ta, ta chỉ là đi ngang qua…”

Một nam tử nhìn bóng người đó, hỏi: “Ngươi là người nào?”

Bóng người đó ngẩng đầu, lộ ra một khuôn mặt thanh tú, hắn vẻ mặt kinh sợ, giọng run run nói: “Ta không phải người, là yêu…”

Lúc này, mấy người mới phát hiện, trên người hắn tản ra yêu khí nhàn nhạt, yêu khí này không mạnh, chỉ là vừa mới biến hóa bộ dáng.

Nam tử kia nhíu mày hỏi: “Ngươi ở nơi này lén lút làm gì?”

Người trẻ tuổi chỉ vào năm tên tà tu đó, nhỏ giọng nói: “Ta, ta đi ngang qua nơi này, nhìn thấy bọn họ đang đấu pháp, sợ bọn họ giết ta, liền, liền trốn ở chỗ này…”

Nam tử đó đánh giá Lý Mộ vài lần, đi đến bên người Huyễn Cơ, nói: “Huyễn Cơ đại nhân, là một tiểu yêu.”

Huyễn Cơ gật gật đầu, nói: “Đi thôi.”

Nam tử đang muốn đi theo rời khỏi, lại quay đầu nhìn tiểu yêu đó một cái, nghĩ nghĩ, nói: “Đại nhân, tiểu yêu này bộ dạng rất tuấn tú, tuy nhát gan chút, nhưng bồi dưỡng một chút, ngày sau nói không chừng có thể có tác dụng lớn.”

Mấy người trải qua hắn nhắc nhở, lần nữa đánh giá tiểu yêu này, phát hiện yêu này tuy thực lực không cao, bộ dạng là thật tuấn tú.

“Da non thịt mềm, quả nhiên không tệ.”

“Bộ dáng này, ở Mị Tông chúng ta cũng không gặp nhiều…”

“Đâu chỉ hiếm thấy, ngay cả Thôi Minh thời điểm trẻ tuổi, ở trước mặt hắn, cũng phải tạm lánh mũi nhọn…”

…

Nam tử đó nhìn Huyễn Cơ, nói: “Huyễn Cơ đại nhân, Mị Tông bây giờ thời kì giáp hạt, lấy bộ dạng tiểu yêu này, dọn dẹp một phen, về sau có thể nói không chừng có thể gánh vác Mị Tông…”

Huyễn Cơ nhìn phía tiểu yêu đó, suy nghĩ một lát, nói: “Ngươi đi hỏi hắn, có đồng ý gia nhập Mị Tông hay không.”

Nam tử đi đến cạnh tiểu yêu, hỏi: “Tiểu yêu, ngươi tên là gì?”

Tiểu yêu cúi đầu, run rẩy, nói: “Ta họ Ngô, các ngươi có thể gọi ta Ngạn Tổ*.”

(*: nam diễn viên nổi tiếng người Hongkong)

Lúc hắn nói chuyện, con mắt nhân loại ban đầu dần dần biến thành một đôi con ngươi dựng thẳng xanh biếc.

Mắt tiểu yêu biến hóa, đã chứng minh thân phận của hắn, nam tử kia chỉ chỉ Huyễn Cơ cách đó không xa, nói với tiểu yêu: “Tiểu xà, vị kia là Huyễn Cơ đại nhân của Mị Tông, ngươi có nguyện ý gia nhập Mị Tông, tùy tùng Huyễn Cơ đại nhân hay không?”

Tiểu yêu do dự một cái chớp mắt, nhỏ giọng hỏi: “Gia nhập Mị Tông, có, có chỗ tốt gì sao?”

Nam tử đó cười cười, nói: “Nhiều lợi ích, ở Mị Tông, ngươi có thể đạt được linh ngọc dùng cho tu hành, còn có thể được cường giả chỉ điểm, Vạn Huyễn Thiên Quân đại nhân phụ thân của Huyễn Cơ đại nhân chính là huyền yêu cảnh giới thứ bảy, nếu có thể được hắn chỉ điểm, nói không chừng ngươi về sau cũng có khả năng trở thành đại yêu.”

Tiểu yêu nghe nói lời ấy, trong mắt cũng đang tỏa sáng, lập tức gật đầu nói: “Vậy ta nguyện ý!”

Nam tử vỗ vỗ bờ vai hắn, nói: “Vậy đi thôi.”

Thu tiểu xà yêu này, đoàn người một lần nữa bay lên, xà yêu tuấn tú pháp lực không đủ, được mấy người còn lại mang theo, một đường bay về phía Yêu quốc chỗ sâu hơn của Thập Vạn Đại Sơn.

Nam tử bên cạnh tiểu yêu nhìn nhìn hắn, hỏi: “Tiểu xà, trong nhà ngươi còn có thân thích gì, ngươi không nói một tiếng với bọn họ sao?”

Sau một lát, tiểu yêu đã quen thuộc với mấy người, nói: “Cha mẹ ta đã sớm bị tu hành giả nhân loại giết chết, cho tới nay ta đều là một mình, không có thân thích gì.”

Trong đám người, một người khác nghiến răng nói: “Nhân loại chết tiệt, bao nhiêu Yêu tộc chết ở trong tay bọn hắn, bọn hắn cả ngày ở trong sách viết yêu ăn thịt người, sao không viết người giết yêu, yêu hại người chính là thiên lý không tha, người hại yêu chính là thay trời hành đạo…”

Tiểu yêu nói: “Cũng không phải toàn bộ sách đều viết như vậy, có quyển tên 《Liêu Trai》, viết rất hay, trong đó có người tâm tư ác độc, cũng có yêu có tình có nghĩa…”

Nam tử đó nói: “Quyển sách này ta biết, Huyễn Cơ đại nhân rất thích xem, còn nói bảo chúng ta tìm vị Bồ Tùng Linh kia bái phỏng một chút, đáng tiếc mãi chưa tìm được.”

Hắn lắc lắc đầu, lại nói: “Như Bồ tiên sinh loại nhân loại hiểu lí lẽ đó cũng không nhiều, đại bộ phận nhân loại, luôn mồm nói yêu vật ác độc, nhưng chính bọn họ làm lại là chuyện gì, giết yêu lấy phách, cướp lấy yêu đan của chúng ta, mang các nữ yêu Hồ tộc xà tộc bắt đi, phong ấn tu vi, cho bọn họ chơi đùa…”

“Đâu chỉ nữ yêu, rất nhiều hùng yêu bộ dạng tuấn tú, cũng bị bọn họ bắt đi, thỏa mãn thú tính khác loại của nhân loại.”

“Tiểu xà ngươi cũng chính là vận khí tốt, lấy diện mạo của ngươi, bị những người đó nhìn thấy, nhất định sẽ bắt ngươi trở về, cho ngươi cùng nhân loại làm loại chuyện đó…”

Tiểu yêu ngẩn ra một phen, sau đó xấu hổ nói: “Còn có loại chuyện tốt này?”

Nam tử đó vỗ vỗ bờ vai hắn, nói: “Ngươi nghĩ nhiều rồi, nếu vận khí tốt, bọn họ sẽ để ngươi bầu bạn những nữ nhân lớn tuổi nhan sắc héo tàn kia, ngủ cùng họ một đêm, ngươi sẽ gặp ác mộng mười ngày, nếu vận khí không tốt, bọn họ sẽ để ngươi bầu bạn nam nhân… Ha ha, ngươi còn cảm thấy đây là chuyện tốt sao?”

Tiểu yêu bị dọa sắc mặt trắng bệch, liên tục nói: “Quá đáng sợ rồi, quá đáng sợ rồi…”

Nam tử bên cạnh hắn cười cười, nói: “Yên tâm đi, hôm nay ngươi đã theo Huyễn Cơ đại nhân, không ai có thể bắt nạt ngươi, ngươi về sau tu hành cho tốt, chỉ có thực lực của mình cường đại rồi, mới có thể chúa tể yêu sinh mệnh vận của ngươi.”

Tiểu yêu sắc mặt nghiêm túc, xin nhận dạy bảo nói: “Ta biết rồi, cảm ơn vị đại ca này…”

Đoàn người ở trong Thập Vạn Đại Sơn ngự không mà qua, nửa ngày sau, hạ xuống một tòa thành trong núi.

Tiểu yêu tuấn tú hỏi nam tử anh tuấn bên cạnh nói: “Hồ Cửu đại ca, đây là nơi nào?”

Nam tử anh tuấn cười cười, nói: “Nơi này là Thiên Hồ quốc, cũng là chỗ ở của Mị Tông chúng ta.”

Sau khi vào thành, mọi người liền đều tự tản ra, Hồ Cửu nói với Lý Mộ: “Ngươi đi theo ta đi.”

Thiên Hồ quốc tuy là Yêu quốc, nhưng yêu đô lại không khác gì thành trì nhân loại, trong thành có đường, cửa hàng, kiến trúc đủ loại kiểu dáng, có trà lâu tửu quán, thậm chí ngay cả lầu xanh cũng có, nếu không phải người trên đường đi gặp trên thân hoặc nhiều hoặc ít đều có yêu khí phát ra, căn bản nhìn không ra đây là Yêu quốc.

Yêu tộc và Nhân tộc tuy rất nhiều thời điểm là đối lập, nhưng bọn họ đối với bề ngoài của nhân loại, cùng với văn hóa sáng lạn bọn họ sáng tạo ra, lại cũng cực kỳ hướng tới.

Hoàng tộc Thiên Hồ quốc là hồ yêu, nhưng hồ yêu trên đường cũng không nhiều, càng nhiều là yêu vật chủng tộc khác dựa vào Hồ tộc, Yêu quốc khác, đại để cũng là tình huống tương tự.

Hết chương 713.

Chương 714. Thiên Hồ chi quốc

Trừ yêu vật, trên đường còn có nhân loại, nhưng số lượng cực ít, hẳn đều là người Mị Tông.

Hồ Cửu dẫn tiểu yêu, xuyên qua mấy con đường, tới một tòa nhà diện tích cực lớn.

Hai người tới trong một sân nhà bên lệch về phía trước của tòa nhà, Hồ Cửu đưa hắn tới một căn phòng, nói: "Đây là phủ đệ của Huyễn Cơ đại nhân, ngươi tạm thời ở nơi này trước, đợi ngươi có đủ cống hiến, thì có thể bằng vào công lao, tự mình dọn ra ngoài ở tòa nhà lớn đơn độc… Được rồi, ngươi nghỉ ngơi trước, ta buổi sáng ngày mai lại đến thăm ngươi."

Hồ Cửu ra khỏi phòng, cửa phòng tự động đóng lại.

Tiểu yêu tuấn tú đó ngồi ở trên giường, thở ra một hơi thật dài.

Ban ngày lúc bị Huyễn Cơ phát hiện, Lý Mộ vốn muốn trực tiếp trốn vào hồ thiên không gian, nhưng nghĩ lại, đây chính là cơ hội khó được, nếu hắn bỏ lỡ, Tiểu Bạch tu hành, liền không biết phải bị chậm trễ tới khi nào.

Câu cửa miệng nói rất đúng, không vào hang cáo, làm sao bắt được cáo con.

Vì Tiểu Bạch tu hành, cũng vì thăm dò chi tiết của Mị Tông, Lý Mộ cuối cùng lựa chọn đi nước cờ hiểm.

Tiếp cận Huyễn Cơ, hắn mới có cơ hội đạt được phương pháp tu hành đến tiếp sau của Hồ tộc, ngoài ra, hắn còn muốn làm rõ, Mị Tông ở triều đình, rốt cuộc xếp vào bao nhiêu nằm vùng.

Mị Tông thích nam nữ tuấn tú cùng xinh đẹp, làm kẻ địch, Huyễn Cơ ngay từ đầu cũng tung cành oliu đối với Lý Mộ, có thể thấy được Mị Tông hẳn là rất thiếu người, đương nhiên, Lý Mộ không thể lấy tướng mạo sẵn có, xuất phát từ bảo hiểm, hắn đóng giả thành một xà yêu bộ dạng cực kỳ tuấn tú.

Đối với Lý Mộ có được thiên thư Yêu tộc mà nói, đóng giả mình là yêu vật, là một chuyện quá đơn giản.

Hắn thậm chí có thể dùng thần thông Yêu tộc thay đổi hình thể, thật sự biến ra thân rắn.

Chuyện sau đó, cũng dựa theo hắn đoán trước phát triển.

Chỉ cần không tiếp cận Vạn Huyễn Thiên Quân khoảng cách gần, liền sẽ không bị phát hiện, mà trên đường đến, Lý Mộ đã từ trong miệng Hồ Cửu biết được, Vạn Huyễn Thiên Quân vừa mới bế quan, hơn nữa lần này bế quan thời gian cực lâu, ở trước khi bế quan, mang Mị Tông hoàn toàn giao cho Huyễn Cơ quản lý.

Nói cách khác, Thiên Hồ quốc và Mị Tông, trong một đoạn thời gian rất dài là không có cường giả cảnh giới thứ bảy tọa trấn.

Nói cách khác, Lý Mộ có thể lớn mật đi làm.

Trước mắt hắn còn chỉ là một người mới, không cách nào lấy được Huyễn Cơ tín nhiệm, chỉ có thể đi trước một bước xem một bước, chờ đợi thời cơ đến.

Hắn trước âm thầm truyền tin cho Liễu Hàm Yên cùng nữ hoàng, báo cho biết kế hoạch của hắn, để các nàng không cần lo lắng, sau đó liền tắt đèn đi ngủ, từ giờ trở đi, hắn chính là một tiểu yêu bình thường trong phủ Huyễn Cơ.

Ngày hôm sau, Lý Mộ vừa mới rời giường, ngoài cửa đã truyền đến thanh âm quen thuộc: “Tiểu Xà, tỉnh chưa?”

Lý Mộ không phải lần đầu tiên gặp Hồ Cửu, Huyễn Cơ lần trước dẫn người tiến vào Bạch Đế động phủ, Hồ Cửu liền theo bên người nàng.

Có lẽ là cảm thấy xưng hô này thân thiết, Hồ Cửu vẫn chưa xưng hô tên giả hắn tự đặt cho bản thân, Lý Mộ xuống giường, mở cửa phòng, cười hỏi: “Hồ Cửu đại ca, sớm như vậy có chuyện gì?”

Hồ Cửu vào phòng, đặt một đống đồ lên bàn, lần lượt giới thiệu: “Đây là yêu bài của ngươi, có thể chứng minh thân phận Mị Tông của ngươi, những linh ngọc này, là tài nguyên tu

hành ngươi mỗi tháng có thể lĩnh được, vốn lấy cấp bậc của ngươi, là chỉ có mười khối, nhưng Huyễn Cơ đại nhân nói ngươi vừa gia nhập Mị Tông, tháng này cho ngươi thêm mười khối. Ta thấy ngươi không có binh khí gì, thanh kiếm này cho ngươi, tuy không phải pháp bảo gì lợi hại, nhưng hẳn là đủ dùng…”

Cái khác không nói, Mị Tông đối với người mới vẫn là rất ưu đãi.

Không chỉ có an bài ăn ngủ, hắn còn chưa làm ra cống hiến gì cho Mị Tông, đã có thể lấy được thù lao trước, không từ mà biệt, chỉ nói trong tay Lý Mộ giờ phút này cầm thanh kiếm này, phẩm cấp thế mà so với Bạch Ất còn cao hơn một ít.

Hồ Cửu tiếp tục nói: “Thực lực của ngươi quá thấp, tạm thời còn chưa có nhiệm vụ quan trọng gì cho ngươi, ngươi trước chậm rãi tu luyện, sớm ngày thăng cấp thượng tam cảnh, bây giờ ngươi theo ta đi gặp Huyễn Cơ đại nhân…”

Ra khỏi sân, Lý Mộ hỏi: “Hồ Cửu đại ca, Huyễn Cơ đại nhân tìm ta có chuyện gì?”

Hồ Cửu cười cười, nói: “Không cần lo lắng, Huyễn Cơ đại nhân tuy thân phận tôn quý, nhưng nàng ngày thường đối với người dưới trướng tốt lắm, tùy tùng Huyễn Cơ đại nhân, có vô số chỗ tốt, nàng hôm nay tìm ngươi, hẳn là bởi vì nghi thức nhập tông.”

“Nghi thức nhập tông gì?”

“Lát nữa ngươi sẽ biết.”

Hồ Cửu dẫn theo Lý Mộ một đường xâm nhập, không lâu đã tiến vào một sân nhà rộng rãi.

Sân này diện tích rất lớn, trong sân núi giả hồ nước, mặt cỏ vườn hoa, cái gì cần có cũng có. Huyễn Cơ đưa lưng về cửa mà đứng, Hồ Cửu dẫn dắt Lý Mộ đi vào, khom người nói: “Huyễn Cơ đại nhân, người đưa tới rồi.”

Lý Mộ cũng theo đó khom người, nói: “Bái kiến Huyễn Cơ đại nhân.”

Huyễn Cơ xoay người, nhìn Lý Mộ, thản nhiên nói: “Kẻ vào Mị Tông ta, phải tuân thủ quy củ Mị Tông, giữ bí mật Mị Tông, kẻ phản bội Mị Tông, cho dù là chạy trốn tới chân trời góc biển, ta cũng sẽ tự tay tru sát ngươi, ngươi bây giờ còn có cơ hội đổi ý.”

Lý Mộ đưa tay chỉ trời, nói: “Ngô Ngạn Tổ ta thề với trời, nếu ta phản bội Mị Tông, để ta biến thành chó…”

Đối với xà tộc mà nói, không có lời thề gì so với câu này càng ác hơn, đây là Lý Mộ từ chỗ hai tỷ muội Ngâm Tâm cùng Thính Tâm học được.

Hồ Cửu cười nói: “Xà tộc các ngươi, vẫn là không thích khuyển tộc như vậy.”

Lý Mộ hừ lạnh một tiếng, nói: “Từ thời điểm bọn họ nguyện trung thành nhân loại bắt đầu, bọn họ đã không là Yêu tộc nữa, mà là kẻ địch của chúng ta.”

Huyễn Cơ khoanh hai tay, nói: “Được rồi, chỉ cần làm một việc nữa, ngươi liền có thể trở thành đệ tử Mị Tông chính thức.”

Lý Mộ ôm quyền nói: “Xin Huyễn Cơ đại nhân phân phó.”

Huyễn Cơ chỉ chỉ một bức tượng đá bên cạnh núi giả, nói: “Chém nó một kiếm.”

Tuy không biết đây là quy củ kỳ quái gì, nhưng Lý Mộ vẫn đi tới trước tượng đá cạnh núi giả, chỉ là thời điểm giơ kiếm, hắn ngẩn ra một chớp mắt, nhưng cũng chỉ có một chớp mắt, sau đó, kiếm trong tay hắn liền hung hăng chém xuống.

Keng!

Kiếm của Lý Mộ chém vào trên tượng đá, để lại một vết kiếm nhợt nhạt, hắn một lần nữa đi trở về, tò mò nói: “Vì sao phải chém tượng đá này?”

Huyễn Cơ thản nhiên nhìn hắn một cái, nói: “Cái này không phải ngươi nên hỏi.”

Trên đường trở về, Hồ Cửu hướng Lý Mộ giải thích: “Người nọ là kẻ thù của Huyễn Cơ đại nhân, ngươi về sau gặp,

phải né tránh thật xa.”

Hết chương 714.

Chương 715. Mị Tông tán thành (1)

Lý Mộ nghi hoặc hỏi: “Vì sao, nếu gặp được hắn, không nên là giết hắn, báo thù cho Huyễn Cơ đại nhân sao?”

Hồ Cửu liếc hắn, nói: “Vậy ngươi cũng phải có bản lãnh này, người này pháp lực cao cường, cường giả Ma Tông chết ở trong tay hắn nhiều đếm không xuể, bao gồm nguyên Hồn Tông đại trưởng lão U Minh Thánh Quân, ngươi nếu có thể giết hắn, sẽ không lại ở chỗ này.”

Lý Mộ ngượng ngùng cười, hỏi: “Người này cùng Huyễn Cơ đại nhân thù gì oán gì, Huyễn Cơ đại nhân vì sao hận hắn như vậy?”

Hồ Cửu nhìn hắn một cái, nói: “Đừng thăm dò chuyện của Huyễn Cơ đại nhân.”

Lý Mộ lập tức nghiêm nghị, nói: “Rõ.”

Hồ Cửu lại bổ sung: “Nhưng, nếu về sau người này trùng hợp rơi vào trong tay của ngươi, ngươi cũng đừng giết hắn, mang về hắn, giao cho Huyễn Cơ đại nhân xử trí, ngươi sẽ nhận được vô số chỗ tốt, thậm chí có cơ hội tìm hiểu thiên thư. Trang thiên thư đó, tuy là thuộc về Hồ tộc ta, nhưng người ngoại tộc cũng có thể từ trong đó đạt được một ít chỗ tốt.”

Lý Mộ lắc đầu nói: “Vẫn là thôi đi, ngay cả cường giả lợi hại như vậy cũng không phải đối thủ của hắn, ta đi không phải muốn chết sao…”

Hồ Cửu vỗ một phát ở trên đầu hắn, tức giận nói: “Ngươi một tên xà yêu, sao lá gan so với thử yêu còn nhỏ hơn, thật sự là mất mặt xà tộc.”

Lý Mộ cười hề hề, nói: “Cẩn thận không mắc sai lầm lớn, cẩn thận tỉ mỉ mới sống được lâu…”

Hồ Cửu gật đầu nói: “Cái này trái lại cũng không sai, Lý Mộ kia không chỉ có bản thân thực lực cường đại, bộ dạng cũng cực kỳ anh tuấn, ngay cả Đại Chu nữ hoàng loại cường giả này, cũng bị hắn mê thần hồn điên đảo, nghe nói hắn

thường xuyên ra vào hoàng cung, đêm ngủ tẩm cung nữ hoàng…”

Lý Mộ giật mình nói: “Cái này các ngươi cũng biết?”

Hồ Cửu cười cười, nói: “Thám tử Mị Tông trải rộng thiên hạ, về sau ngươi sẽ biết…”

Trong mắt Lý Mộ lộ ra ánh sáng sùng bái, nói: “Mị Tông quá lợi hại rồi!”

Hồ Cửu thở ra một hơi, nói: “Lý Mộ kia mới lợi hại, chuyện Thôi Minh hai mươi năm cũng chưa làm được, bị hắn hai năm đã làm được, nghe nói hắn ở trong triều, một mình độc tài triều chính, nếu mang Lý Mộ đó kéo vào Mị Tông, nhất cử nhất động của Chu quốc, đều ở trong khống chế của chúng ta, chúng ta thậm chí có thể thông qua người này để khống chế Đại Chu…”

Lý Mộ cười gượng hai tiếng, nói: “Mưu kế hay!”

Hồ Cửu tiếp tục nói: “Nhưng, Lý Mộ đó làm người cực kỳ chính trực, chỉ sợ không dễ dàng lôi kéo, trái lại có thể bắt lấy đặc điểm háo sắc của hắn, nghĩ cách, có thể để nữ tử Mị Tông câu dẫn hắn hay không…”

Lý Mộ ngẩn ra một phen, “Háo, háo sắc?”

Hồ Cửu gật gật đầu, nói: “Theo thám tử của chúng ta ở Thần Đô báo lại, Lý Mộ kia mỗi lần ra ngoài, bên người tất nhiên có mỹ nhân làm bạn. Phu nhân của hắn quốc sắc thiên hương, hồng nhan thanh lệ thoát tục, hai vị thiếp thất bên người, cũng đều là mỹ nhân hàng đầu, một vị trong đó, còn là tuyệt sắc của Hồ tộc chúng ta, càng đừng nói, còn có Đại Chu nữ hoàng kia… Lời đồn còn nói, người này mỗi đêm phải ngự mười nữ, mặt trời lên cao mới dậy…”

Lý Mộ tức giận nói: “Nói xấu, cái này toàn là nói xấu!”

Hồ Cửu kỳ quái nhìn hắn, hỏi: “Ngươi kích động như vậy làm gì?”

Lý Mộ giận dữ nói: “Đây là thám tử nào cung cấp tin tức giả, nếu Lý Mộ thật sự cùng Đại Chu nữ hoàng, nữ hoàng lại nào sẽ cho phép hắn nhúng chàm nữ nhân khác, mấy tin tức

này vừa nghe chính là giả, thám tử đó cũng quá không có trách nhiệm rồi. Nếu căn cứ tin tức giả này, tùy tiện hành động, chẳng phải là để tỷ muội Mị Tông chúng ta chui đầu vô lưới?”

Hồ Cửu sau khi suy nghĩ sâu xa, nói: “Ngươi nói có đạo lý, Lý Mộ kia móc nối với Đại Chu nữ hoàng có thể là giả, nhưng hắn dễ dàng bị nữ sắc mê hoặc, lại nhất định là thật, có khả năng thông qua vị đồng tộc kia của chúng ta bên người hắn, lôi kéo được hắn hay không…”

Lý Mộ rầu rĩ không vui trở lại phòng mình, không thể ngờ được anh danh một đời của hắn, lại hủy ở trong tay thám tử Mị Tông.

Càng làm hắn bất ngờ là, thám tử Mị Tông, lại có thể thám thính được nhiều bí mật như vậy.

Trên người Tiểu Bạch sớm đã không còn yêu khí, bọn họ là làm sao biết được nàng là Hồ tộc?

Cửa cung buổi tối là đóng cửa, Lý Mộ cùng Vãn Vãn Tiểu Bạch ở trong cung, chỉ có mấy cung nữ hoạt động ở phụ cận cung Trường Nhạc biết, trong những người này, thế mà cũng có người của Mị Tông?

Lý Mộ vẫn chưa vội thông báo nữ hoàng, đêm qua, hắn vừa tới Thiên Hồ thành, có lẽ cường giả Mị Tông còn chưa kịp chú ý hắn, hôm nay thì không nhất định.

Tuy nói hắn gia nhập Mị Tông, là đối phương chủ động mời, nhưng Mị Tông đối với hắn không khỏi cũng quá yên tâm, yên tâm có chút khác thường.

Bọn họ nhìn như tín nhiệm hắn, có lẽ đã âm thầm bắt đầu theo dõi nhất cử nhất động của hắn.

Nữ hoàng cho hắn ngọc phù, cùng với bùa Lý Mộ tự mình vẽ che chắn thiên cơ, đã sớm bị hắn thu lại.

Mấy thứ này bình thường có thể dùng để che chắn thiên cơ, phòng ngừa người khác thăm dò, sử dụng ở nơi này, đó là ngại mình bại lộ không đủ nhanh.

Một xà yêu Hóa Hình nho nhỏ, thế mà ngay cả cường giả cảnh giới thứ sáu trở lên cũng không thể dò xét, chẳng phải là

giấu đầu lòi đuôi?

Sau khi về phòng, Lý Mộ cũng chưa làm hành động gì dư thừa, hắn khoanh chân ngồi ở trên giường, lấy ra một khối linh ngọc, nắm ở trong tay, bắt đầu dẫn khí tu hành, lần ngồi thiền này, ngồi tới tận buổi tối.

Giờ Tý vừa qua, linh ngọc trong tay Lý Mộ hóa thành bột phấn.

Lấy thực lực yêu vật Hóa Hình, hấp thu một khối linh ngọc, xấp xỉ cần lâu như vậy.

Sau đó, hắn xuống giường hoạt động một phen, uống chén nước, sau đó lại lên giường, mặc cả áo mà ngủ.

Thiên Hồ thành, một ngọn núi chỗ cao nhất.

Trong động phủ trên đỉnh núi, một nam tử bộ dạng có năm sáu phần tương tự với Huyễn Cơ, phất tay tán đi Huyền Quang Thuật, nói: "Yêu này hẳn là không có vấn đề gì."

Huyễn Cơ gật đầu nói: "Vậy ta yên tâm dùng rồi."

Nam tử nói: "Bộ dạng coi như xuất sắc, đáng tiếc là yêu vật, nếu là người thì tốt rồi, ngày sau nếu muốn trọng dụng, còn cần tẩy đi yêu thân cho hắn, phiền toái…"

"Người của ta, ngươi bớt đến khoa tay múa chân." Huyễn Cơ nhíu mày nói một câu, lại nói: "Mấy tên tà tu kia xử trí như thế nào?"

Trong mắt nam tử hiện ra một tia sát ý, nói: "Giết, bao nhiêu đồng bào chết ở trong tay bọn hắn, bởi vì bọn hắn chịu đủ vũ nhục, một ngày nào đó, ta muốn mang đám nhân loại chết tiệt đó giết sạch hết thảy!"

Buổi sáng hôm sau, Lý Mộ từ trong miệng Hồ Cửu biết được, năm tên nhân loại tà tu kia, đã ở Thiên Hồ quốc bị công khai xử tử.

Hết chương 715.

Chương 716. Mị Tông tán thành (2)

Nhân loại thống hận tà tu, Yêu tộc thống hận đối với tà tu, so với nhân loại chỉ có hơn chứ không kém.

Bị dọa bởi uy nghiêm triều đình Đại Chu, đám tà tu đối với lấy tính mạng dân chúng Đại Chu vẫn có vài phần kiêng kị, sợ kinh động Cung Phụng ti, không dám tùy ý làm hại.

Nhưng đối với yêu loại, bọn hắn liền không cần lo lắng.

Triều đình Đại Chu cũng sẽ không bảo hộ Yêu tộc, Yêu quốc một đám cát rời rạc, không đủ gây sợ hãi, vì thế lượng lớn tà tu bắt giết yêu vật khắp nơi, đối với yêu vật cấp thấp rút hồn lấy phách, đoạt nội đan yêu vật trung giai, yêu vật Hóa Hình bộ dạng đẹp, vô luận nam nữ, bán cho chợ đen, cung cấp một số khách nhân yêu cầu đặc thù nào đó chơi đũy, cái này thậm chí đã hình thành một chuỗi sản nghiệp màu đen thật lớn, vô số Yêu tộc chịu đủ hại, đối với loại tà tu này căm thù đến tận xương tuỷ.

Nhất là Hồ tộc, bởi vì sau khi Hóa Hình, nam tính tuấn lãng, nữ tính xinh đẹp, là đối tượng đi săn trọng điểm của đám tà tu.

Các đại tông môn chính đạo, tuy đều ước thúc nội môn đệ tử, không cho phép làm loại việc diệt sạch nhân tính này, nhưng bọn họ cũng giống với triều đình, sẽ không vì Yêu tộc mà bênh vực kẻ yếu.

Lúc về phủ, Hồ Cửu nghiêm túc nhìn Lý Mộ, nói: “Tiểu Xà, ngươi phải nhớ, cách nhân loại xa một chút, đừng bị hoa ngôn xảo ngữ của bọn họ lừa, giống ngươi tiểu yêu da non thịt mềm, bộ dạng còn tuấn tú như vậy, là một số kẻ thích nhất…”

Lý Mộ rùng mình một cái, nói: “Ta sẽ cẩn thận, cảm ơn Hồ Cửu đại ca.”

Hồ Cửu vỗ vỗ bờ vai hắn, nói: “Đều là người một nhà, không cần khách khí. Đúng rồi, ngươi mới vừa vào Mị Tông, thực lực còn quá yếu, không thể theo chúng ta ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, buổi tối hôm nay, ngươi trước tiên ở trước cửa

sân Huyễn Cơ đại nhân đứng gác, đợi trời sáng, sẽ có người tìm ngươi thay ca.”

Lý Mộ gật gật đầu, nói: “Ta biết rồi.”

…

Đêm đã khuya, ánh trăng sáng tỏ, Lý Mộ hai tay ôm kiếm, đứng ở cửa chỗ ở của Huyễn Cơ.

Nghĩ đến hắn đường đường đệ tử đời hai của Phù Lục phái, chưởng giáo tương lai, người nắm giữ Đại Chu Cung Phụng ti, nội vệ phó thống lĩnh, cận thần nữ hoàng, lại ở nơi này trông cửa cho một con hồ yêu, trong lòng liền vô hạn thổn thức.

Lý Mộ cũng không tính giống đám nằm vùng kia của Mị Tông, hoàn toàn quên đi thân phận, ẩn núp hai mươi năm, từng bước một thượng vị, không lộ một chút dấu vết, hai tháng hắn cũng cảm thấy quá lâu.

Nhưng trước mắt, hắn chỉ có thể ở nơi này trông cửa.

Tiếp tục như vậy, hắn khi nào mới có thể lăn lộn đến cao tầng Mị Tông, lĩnh ngộ Hồ tộc thiên thư, đánh cắp cơ mật của Mị Tông?

Hắn bây giờ, vẫn là tiểu yêu tầng dưới chót Mị Tông, Huyễn Cơ ngay cả nhìn cũng không sẽ liếc hắn thêm một cái, hắn phải làm chút gì đó, thể hiện giá trị của hắn, hấp dẫn được Huyễn Cơ chú ý, sau đó mượn cơ hội thượng vị.

Trong sân, Huyễn Cơ hướng tượng đá cạnh núi giả chém mấy kiếm, sau đó trở về phòng.

Nàng khoanh chân ngồi ở trên giường, vươn tay, một trang sách phong cách cổ xưa lơ lửng trong lòng bàn tay nàng.

Nàng tĩnh tâm ngưng thần, ý thức rất nhanh đắm chìm vào.

Ngoài sân, Lý Mộ đang vắt hết óc tự hỏi phương pháp thượng vị, đuôi lông mày bỗng nhiên khẽ động.

Hắn từ trong sân phía sau cảm nhận được một loại khí tức rất quen thuộc.

Đây là — Khí tức của thiên thư!

Thiên thư của Vạn Huyễn Thiên Quân, ở trên tay Huyễn Cơ!

Giờ khắc này, trong lòng Lý Mộ bỗng sinh ra một loại xúc động mãnh liệt, lao vào khống chế Huyễn Cơ, đoạt thiên thư bỏ chạy… Nhưng rất nhanh, hắn liền đánh mất ý tưởng này.

Huyễn Cơ không phải đèn cạn dầu, trong thời gian ngắn, hắn là không chế phục được Huyễn Cơ, nhỡ đâu cao thủ Thiên Hồ quốc chạy tới, hắn rất khó rời khỏi.

Mặc dù có Yêu Hoàng động phủ trong người, nhưng nếu bị người ta phong tỏa không gian, hắn sẽ bị trực tiếp vây chết ở chỗ này.

Suy nghĩ thật lâu, Lý Mộ hít thật sâu, cố kiềm nén dụ hoặc.

Trong phòng, Huyễn Cơ tìm hiểu thiên thư một đêm.

Ngoài sân, Lý Mộ cũng cố gắng nhịn một đêm.

Mấy canh giờ qua, hắn vô số lần sinh ra ý niệm cướp lấy thiên thư, lại vô số lần áp chế.

Sắc trời sáng rõ, Hồ Cửu dẫn theo một tiểu yêu khác đi tới, nói: “Tiểu Xà, ngươi bây giờ có thể trở về nghỉ ngơi rồi.”

Lý Mộ vốn chuẩn bị về phòng, nhìn thấy Hồ Cửu cùng hai người khác chuẩn bị ra ngoài, hỏi: “Hồ Cửu đại ca, các ngươi đi làm gì?”

Hồ Cửu nói: “Mấy tên tà tu kia trước khi chết, đại trưởng lão sưu hồn bọn hắn, biết được một chỗ sào huyệt của bọn hắn, chúng ta còn có mấy đồng tộc bị bọn họ bắt tới nơi đó, chúng ta muốn đi mang các nàng cứu trở về.”

Trông cửa là không có tiền đồ, Lý Mộ đang lo không có cơ hội biểu hiện, lập tức nói: “Hồ Cửu đại ca, ta cũng đi.”

Một người phía sau Hồ Cửu liếc Lý Mộ một cái, nói: “Thực lực của ngươi như vậy thấp kém, đi làm cái gì, không chỉ có không giúp được gì, còn chỉ có thể thêm phiền.”

Lý Mộ nói: “Phụ mẫu ta chính là chết bởi tay đám tà tu kia, ta ghét nhất tà tu, theo các ngươi, nói không chừng có thể gặp

được hung thủ giết chết cha mẹ ta, giấc mộng lớn nhất của ta, chính là có một ngày, có thể tự tay báo thù lớn cho cha mẹ."

Nghe xong lý do chính đáng như thế của Lý Mộ, mấy người đều không mở miệng nữa.

Hồ Cửu nghĩ nghĩ, gật đầu nói: "Nhiệm vụ lần này không có gì nguy hiểm, ngươi muốn theo thì đi theo, trải qua thêm một ít rèn luyện, đối với ngươi không có gì tệ, ở bên bờ vực sinh tử đi một chuyến, có lợi cho tu vi tăng lên…"

Lý Mộ ôm quyền nói: "Cảm ơn Hồ Cửu đại ca, ta nhất định sẽ cố gắng!"

…

Nửa tháng thời gian, lặng yên mà qua.

Đối với con tiểu xà yêu gia nhập Mị Tông không lâu đó, đám người Mị Tông từ ngay từ đầu xa lạ, đến quen thuộc, lại đến tín nhiệm, chỉ dùng nửa tháng thời gian.

Tuy hắn cũng chưa làm ra quá lớn cống hiến đối với Mị Tông, nhưng so sánh với những kẻ gặp được nhiệm vụ đầu tiên nghĩ trốn tránh kia, con xà yêu nhát gan này, mỗi lần đều chủ động đi theo phía sau mọi người, theo mọi người hoàn thành không ít nhiệm vụ, giải cứu rất nhiều đồng bào Yêu tộc rơi vào trong tay tà tu.

Hắn tuy thực lực không mạnh, nhưng linh giác lại trời sinh sâu sắc, nhiều lần nhắc nhở trước chuyện, miễn đi không ít phiền toái cho bọn họ.

Hắn cũng bởi vậy đạt được chúng yêu tín nhiệm, ở trong quá trình chấp hành nhiệm vụ, sẽ chủ động chiếu cố hắn, nghiễm nhiên đã mang hắn coi là người một nhà thật sự.

Phủ của Huyễn Cơ, Lý Mộ mở cửa phòng, nhìn thấy Hồ Cửu đứng ở bên ngoài, hỏi: "Hồ Cửu đại ca, có phải lại có nhiệm vụ hay không?"

Hồ Cửu lắc đầu nói: "Ngươi nói ngươi, không lâu trước đó còn nói với ta, phải cẩn thận, trong khoảng thời gian này, mạo hiểm chấp hành nhiệm vụ so với ai cũng chịu khó hơn…"

Hết chương 716.

Chương 717. Yêu cầu của Huyễn Cơ (1)

Lý Mộ sắc mặt nghiêm nghị, nói: “Ta một tên tiểu yêu, một mình bên ngoài, không biết khi nào sẽ bị nhân loại bắt, ngủ với nữ nhân hoa tàn ít bướm, là Huyễn Cơ đại nhân cho ta mọi thứ bây giờ, ta muốn báo đáp Huyễn Cơ đại nhân…”

Trên mặt Hồ Cửu lộ ra nét hài lòng, nói: “Tốt lắm, Huyễn Cơ đại nhân quả nhiên không nhìn lầm người.”

Hắn lấy ra một cái bình ngọc, đưa cho Lý Mộ, nói: “Đây là thứ Huyễn Cơ đại nhân đưa cho ngươi.”

Lý Mộ tiếp nhận bình ngọc, hỏi: “Đây là cái gì?”

Hồ Cửu nói: “Đây là yêu đan một xà yêu vừa mới bước vào cảnh giới thứ năm, là chúng ta từ trong tay một tà tu nhân loại đoạt lại, ngươi gần đây biểu hiện, Huyễn Cơ đại nhân đều thấy ở trong mắt, đây là nàng ban thưởng đối với ngươi, sau khi luyện hóa viên yêu đan này, ngươi hẳn là có thể thăng cấp cảnh giới thứ tư…”

Lý Mộ mặt lộ vẻ kích động, vội vàng nói: “Đa tạ Huyễn Cơ đại nhân!”

Hồ Cửu vỗ vỗ bờ vai hắn, nói: “Cố gắng lên, ngươi nếu có thể tấn thăng thành công, ta sẽ đề nghị với Huyễn Cơ đại nhân, cho ngươi trở thành thân vệ của Huyễn Cơ đại nhân.”

Lý Mộ nắm bình ngọc, kiên định nói: “Hồ Cửu đại ca yên tâm, ta sẽ cố gắng!”

Nhìn bóng lưng Hồ Cửu rời đi, Lý Mộ đóng cửa phòng, thở phào một hơi.

Trong khoảng thời gian này, ở dưới sự tích cực biểu hiện của hắn, rốt cuộc hấp dẫn một chút chú ý của Huyễn Cơ, nhưng cách tiếp cận thiên thư còn xa xa không đủ, mục tiêu kế tiếp của hắn, chính là trở thành thân vệ của nàng, hoàn toàn lấy được tín nhiệm của nàng.

Ba ngày sau.

Cạnh núi giả, Huyễn Cơ đang dùng tượng đá kia luyện kiếm, bỗng nhiên quay đầu, nhìn phía nào đó.

Một đạo yêu khí thuộc về cảnh giới thứ tư lao vút lên trời.

Sau thân thể của nàng, trên mặt Hồ Cửu lộ ra nụ cười, nói: "Huyễn Cơ đại nhân, hắn đột phá rồi, muốn đề bạt hắn làm thân vệ của ngài hay không?"

Huyễn Cơ thản nhiên thu hồi ánh mắt, nói: "Quan sát chút nữa đi…"

Trong phòng, Lý Mộ thu liễm yêu khí cố ý phát ra.

Yêu đan xà yêu Huyễn Cơ cho, hắn thu lại, chuẩn bị về sau để lại cho hai cháu gái.

Hắn chỉ cần chuyển hóa thêm một ít pháp lực của mình, thì có thể xây dựng ra biểu hiện giả dối đã tu hành phá cảnh.

Không bao lâu, Hồ Cửu tới sân, có chút tiếc nuối nói: "Tuy bây giờ ngươi còn chưa thể trở thành thân vệ của Huyễn Cơ đại nhân, nhưng ta tin tưởng không cần bao lâu, Huyễn Cơ đại nhân sẽ đồng ý."

Lý Mộ hơi thất vọng, ý tứ Hồ Cửu là, hắn bây giờ còn chưa có tư cách trở thành thân vệ của Huyễn Cơ.

Huyễn Cơ có hai mươi thân vệ, là tâm phúc thật sự của nàng, muốn tiếp cận nàng, đạt được cơ hội cảm ngộ thiên thư, đầu tiên phải thành tâm phúc của nàng.

Không có phương pháp gì so với trở thành thân vệ của nàng có thể tiếp cận nàng nhanh hơn.

Thực lực cảnh giới thứ tư, đã có tư cách trở thành thân vệ của nàng, nhưng Huyễn Cơ hiển nhiên vẫn chưa đồng ý, muốn tiếp cận nàng, Lý Mộ còn cần càng thêm cố gắng.

Hồ Cửu tựa như là nhìn ra Lý Mộ mất mát, vươn tay, cho hắn một cú gấu ôm, nói: "Đừng nản chí, ngươi vừa mới đến Mị Tông nửa tháng, cố gắng cho tốt, ngày sau là có cơ hội."

Lý Mộ nói: "Cảm ơn Hồ Cửu đại ca, ta sẽ."

Tuy lập trường khác nhau, nhưng trải qua hơn nửa tháng ở chung, Lý Mộ lấy thân phận xà yêu, đã cùng đám người bên cạnh Huyễn Cơ thành lập hữu nghị thâm hậu.

Không thể không nói, bầu không khí của Mị Tông vô cùng tốt, thậm chí vượt xa xa triều đình.

Lúc Lý Mộ ở Thần Đô, người bên cạnh ở mặt ngoài khuôn mặt tươi cười đón chào, sau lưng lại tính kế đâm sau lưng các kiểu, hận không thể chơi chết đối phương.

Nhưng ở Mị Tông, không biết có phải bởi vì điểm chung mọi người đều ưa nhìn hay không, không khí giữa mọi người một mảng hòa thuận, nâng đỡ nhau, giúp nhau, ở lúc đối mặt kẻ địch, chân thành hợp tác, thậm chí hoàn toàn có thể mang phía sau lưng giao cho đối phương.

Nhất là Hồ Cửu, ngay từ đầu, hắn đã chiếu cố rất nhiều đối với Lý Mộ, dẫn hắn nhanh chóng quen thuộc mọi thứ nơi này, xem như người dẫn đường của hắn ở Mị Tông.

Bèo nước gặp gỡ, Hồ Cửu tốt với hắn, Lý Mộ cũng cảm thấy bất ngờ.

Hai người sau khi ôm một cái thật sâu, Hồ Cửu lại an ủi Lý Mộ vài câu, mới xoay người rời khỏi.

Lý Mộ đang muốn trở về phòng, lại nhìn thấy một chỗ cửa phòng khác, một tiểu yêu ánh mắt kỳ quái nhìn hắn.

Yêu này cũng là hồ yêu, nhưng không phải người Mị Tông, mà là hạ nhân trong phủ Huyễn Cơ, trong chỗ tiểu viện này, tổng cộng có bốn phòng, trừ Lý Mộ, ba yêu vật khác, thân phận đều là hạ nhân trong phủ.

Lý Mộ nhìn tiểu yêu đó một cái, hỏi: “Ngươi nhìn cái gì?”

Tiểu yêu lập tức lắc lắc đầu, nói: “Không, không có gì.”

Tiểu yêu đó vốn định lập tức về phòng, Lý Mộ trầm giọng nói: “Trở về!”

Tiểu yêu lập tức dừng bước, hắn chỉ là tiểu yêu Hóa Hình, thân phận không đánh đồng thể với cường giả Mị Tông.

Lý Mộ nhìn hắn, hỏi: “Ngươi vừa rồi rốt cuộc muốn nói cái gì?”

Tiểu yêu không dám giả bộ hồ đồ nữa, cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Mọi người đều biết, Cửu, Cửu đại nhân không thích nữ sắc…”

Lý Mộ vẻ mặt dại ra: “Cái gì?”

Giờ khắc này, bí ẩn trong lòng hắn nhiều ngày qua đều đã cởi bỏ.

Khó trách Hồ Cửu liên tiếp khen hắn bộ dạng đẹp, khó trách Hồ Cửu chiếu cố đối với hắn như vậy — Thiệt cho hắn còn tưởng Hồ Cửu chỉ là chân thực nhiệt tình vui vẻ giúp người, mọi người đều biết Hồ Cửu không thích nữ sắc, chỉ hắn không biết, sau khi biết được tin tức này, cẩn thận nhớ lại, giống như mấy ngày nay, trong lời của Hồ Cửu đối với hắn, khắp nơi đều mang theo ám chỉ.

Lý Mộ ngây ra tại chỗ, hắn đời này chưa bao giờ cạn lời như vậy.

Sau khi lấy lại tinh thần, hắn không dám ở lại phủ nữa, đi ra khỏi Huyễn Cơ phủ, không ngờ trước mặt liền đụng phải Hồ Cửu.

Hồ Cửu hỏi: “Tiểu Xà, ngươi đi đâu?”

Lý Mộ đã không thể né tránh nữa, lúng túng nói: “Ta đi tắm một cái…”

Hồ Cửu tiếc nuối nói: “Đáng tiếc chúng ta muốn đi ra ngoài, nếu không ta đã đi cùng ngươi.”

Lý Mộ hỏi: “Lại có nhiệm vụ sao?”

Hồ Cửu nói: “Nhiệm vụ lần này rất nguy hiểm, ngươi không nên đi, chờ ta trở lại, lại dẫn ngươi cùng nhau ngâm tắm.”

Lý Mộ vốn muốn tham gia nhiều nhiệm vụ, lập nhiều công lao, sớm ngày trở thành thân vệ của Huyễn Cơ, nhưng nghĩ đến Hồ Cửu, cùng với hắn còn có chuyện quan trọng hơn, vẫn là đánh mất ý niệm, nói: “Có cơ hội nói sau…”

Khoát tay với Hồ Cửu, hắn sải bước rời khỏi.

Hồ tộc đại khái là Yêu tộc hiểu được hưởng thụ nhất, bọn họ chỉ số thông minh không kém gì nhân loại, thích sinh hoạt ở xã hội nhân loại, Thiên Hồ thành xây dựng không kém bất cứ một quận thành nào của Đại Chu, chỗ ăn chơi trong thành càng chỉ có hơn chứ không kém.

Ít nhất, Lý Mộ ở Thần Đô cũng chưa từng thấy nhà tắm tráng lệ như thế.

Hết chương 717.

Chương 718. Yêu cầu của Huyễn Cơ (2)

Lý Mộ đi vào nhà tắm này, trong nhà tắm, một hồ yêu xinh đẹp nhìn thấy quần áo cùng lệnh bài bên hông Lý Mộ, trên mặt lập tức nặn ra nụ cười, nói: "Đại nhân, hoan nghênh quang lâm tiểu điếm…"

Lý Mộ đặt xuống một khối tiền Hồ quốc dùng linh ngọc làm thành, nói: "Chuẩn bị cho ta một gian riêng."

Hồ yêu xinh đẹp cười khanh khách nói: "Muốn gọi hai cô nương, giúp ngài bóp vai, đấm lưng hay không?"

Lý Mộ thản nhiên nói: "Không cần, chuẩn bị một bể riêng là được rồi."

Nhà tắm phục vụ rất không tệ, thấy Lý Mộ không có ý tứ trao đổi, hồ yêu xinh đẹp cũng không nói thêm nữa, rất nhanh đã bảo người ta chuẩn bị cho hắn một phòng riêng có bể tắm.

Trong phòng nóng hôi hổi, nước ấm giội ở trên tảng đá nóng bỏng, kích phát hơi nước nồng đậm, rất nhanh đã lan tràn toàn bộ căn phòng.

Tuy tới nơi này đã nửa tháng, nhưng Lý Mộ vẫn như cũ chưa thả lỏng cảnh giác.

Không biết cao thủ Mị Tông còn có đang nhìn trộm hắn hay không, cho dù bọn họ còn đang xem xét, hẳn là cũng sẽ không nhìn lén hắn tắm rửa.

Hơn nữa nơi này sương mù hôi hổi, Huyền Quang Thuật có thể nhìn trộm, lại không mang hiệu quả loại bỏ sương mù, dù có người rình coi, cũng không nhìn thấy cái gì cả.

Lý Mộ cởi quần áo, đi vào bể tắm.

Thiên Hồ thành, trên đỉnh núi cao nhất.

Nam tử anh tuấn nhìn một bóng người mơ hồ trong hình ảnh, ánh mắt lộ ra tán thưởng, nói: "Không ngờ được yêu này trừ bộ dạng tuấn tú, còn có sở trường khác, bồi dưỡng cho tốt, ngày sau có thể trọng dụng."

Huyễn Cơ gấp gáp quay người đi dùng một đạo pháp lực nhiễu loạn Huyền Quang Thuật, khinh rẻ nói: “Ngươi từ bao giờ giống với Hồ Cửu…”

Nam tử anh tuấn nhìn nàng, nói: “Ngươi cũng không nhỏ nữa, đã tới lúc nên cân nhắc việc lớn cả đời, ta thấy Bạch Huyền không tệ…”

Huyễn Cơ khoát tay, không kiên nhẫn nói: “Đừng nhắc về hắn với ta, phiền cũng phiền chết, hắn ngay cả ta cũng không bằng, dựa vào cái gì làm trượng phu của ta?”

Nam tử anh tuấn bất đắc dĩ nói: “Ngươi là thiên tài hiếm thấy của Hồ tộc chúng ta, muốn người cùng tuổi đạt tới độ cao của ngươi, cái này không phải làm khó bọn họ sao?”

Huyễn Cơ hừ lạnh một tiếng, nói: “Đây không phải cái cớ cho bọn hắn nhỏ yếu…”

Giờ phút này, trong đầu của nàng không hiểu sao hiện ra một bóng người.

Trước khi gặp được Lý Mộ, Huyễn Cơ cho rằng nàng là mạnh nhất trong bạn cùng lứa tuổi, trừ vị kia ở Đại Chu Thần Đô.

Sau khi gặp được Lý Mộ, lòng tự tin của nàng gặp đả kích thật lớn, mấy ngày nay càng thêm khắc khổ tu hành, vì có một ngày, có thể rửa sạch sỉ nhục trước kia.

Nghĩ đến Lý Mộ, trong lòng Huyễn Cơ dâng lên một ngọn lửa vô danh, nói: “Ta đi về trước, đúng rồi, pho tượng kia, ngươi bảo người ta giúp ta điêu khắc một bức nữa đưa đến phủ…”

…

Lý Mộ một mình thoải mái nằm ở trong bể tắm, lại vô tâm hưởng thụ.

Cuộc sống nằm vùng Mị Tông, so với hắn tưởng tượng còn khó hơn nhiều.

Đã trôi qua nửa tháng, hắn còn chưa lấy được Huyễn Cơ tín nhiệm.

Nửa tháng qua, biến hóa duy nhất, chính là Huyễn Cơ từ không nhìn thẳng hắn, đến ngẫu nhiên nhìn thẳng hắn mà thôi.

Cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ còn cần ở nơi này nghỉ ngơi ba năm năm năm, mới có thể đạt thành mục đích của hắn.

Đây là điều Lý Mộ không có khả năng chịu được, hắn phải nghĩ cách khác.

Ở trên chuyện lấy lòng tin của nữ nhân, Lý Mộ cũng không có kinh nghiệm gì.

Bình thường mà nói, biện pháp đơn giản nhất, đương nhiên là sắc dụ, nhưng trong Thiên Hồ quốc này, không thiếu nhất chính là tuấn nam mỹ nhân, ngay cả Hồ Cửu cũng đẹp trai bức người, như lão Trương, chỉ sợ vừa mới lẻn vào Thiên Hồ quốc, sẽ bị người khác phát hiện, căn bản không có cơ hội nằm vùng Mị Tông.

Bên cạnh đều là loại người này, Huyễn Cơ là không có khả năng bị sắc dụ, Lý Mộ cũng sẽ không vì nhiệm vụ, hy sinh thân thể của mình.

Muốn nhanh chóng thượng vị, còn cần dựa vào biện pháp khác.

Khi sương mù trong phòng bốc lên đến một cực hạn, Lý Mộ lặng yên bố trí một trận pháp cách âm, lấy ra linh loa, thấp giọng nói: “Bệ hạ…”

Rất nhanh, trong linh loa liền truyền đến tiếng của nữ hoàng: “Ngươi sắp trở lại rồi sao?”

Lý Mộ nghe được ra thanh âm của nàng có chút chờ mong, lại chỉ có thể bất đắc dĩ nói: “Có thể còn cần rất lâu, thần thời gian không nhiều, chỉ có thể nói ngắn gọn, hoàng cung có Mị Tông nằm vùng, vô cùng có khả năng là cung nữ hoạt động ở phụ cận cung Trường Nhạc, bệ hạ có thể để ý thêm một chút, nhưng tốt nhất đừng rút dây động rừng, đợi thần trở về lại xử trí…”

“Trẫm biết rồi, một mình ngươi ở nơi đó, chú ý an toàn…”

“Cảm tạ bệ hạ quan tâm, nơi này nói chuyện không quá tiện, thần cúp trước…”

…

Cung Trường Nhạc, trong linh loa đã thật lâu không có thanh âm truyền đến, Chu Vũ còn nắm nó, thật lâu chưa buông xuống.

Cúc đại nhân một thân đồ đen đứng ở trong sân, vẻ mặt xấu hổ.

Phàm là thám tử dưới trướng nàng, có một vị có một nửa bản lãnh của Lý Mộ, loại chuyện cực độ nguy hiểm này, cũng sẽ không do thần tử bệ hạ sủng ái nhất đi làm.

Yêu quốc, Thiên Hồ thành, Lý Mộ rời khỏi bể tắm, khi trở lại chỗ ở của mình ở phủ Huyễn Cơ, nhìn thấy một bóng người đứng ở trong sân, tựa như là đợi thời gian không ngắn.

Lý Mộ bước nhanh đi qua, khom người nói: "Tham kiến Huyễn Cơ đại nhân."

Huyễn Cơ nhìn hắn, nghĩ đến một màn đó trong Huyền Quang Thuật, sắc mặt có chút mất tự nhiên, rất nhanh lại trấn định, hỏi: "Ngươi đã đi đâu?"

Lý Mộ thành thật nói: "Thủ hạ đi nhà tắm tắm rửa, Huyễn Cơ đại nhân có gì dặn dò?"

Huyễn Cơ thản nhiên nói: "Cũng không phải việc gì lớn, ta luyện đan còn thiếu một loại thuốc độc, mang nọc độc của ngươi ép cho ta một chút…"

"…"

Huyễn Cơ thấy Lý Mộ thật lâu chưa đáp lại, hỏi: "Như thế nào, ngươi không muốn?"

Lý Mộ vội nói: "Huyễn Cơ đại nhân hiểu lầm rồi, ngài đối với tiểu yêu có ân lớn, tiểu yêu có thể dâng ra tất cả cho Huyễn Cơ đại nhân, chỉ là…"

Huyễn Cơ hỏi: "Chỉ là cái gì?"

Lý Mộ giải thích: "Chỉ là, không phải toàn bộ xà tộc đều có độc, tiểu yêu vừa vặn là một loại không có độc đó, là như thế nào cũng không vắt ra nọc độc…"

“Không nói sớm…”

Huyễn Cơ liếc hắn, thất vọng rời khỏi.

Lý Mộ nhẹ nhàng thở ra, may mà hắn phản ứng nhanh, hắn vốn chính là đóng giả, cho dù là Huyễn Cơ mang hắn vắt cạn, cũng không ép ra một giọt nọc độc nào.

Cuộc sống nằm vùng, quả nhiên khắp nơi nguy cơ, có chút vô ý, liền có phiêu lưu bại lộ.

Một đêm trôi qua, Lý Mộ đều chưa ngủ ngon, không phải lo lắng bại lộ, mà là đang tự hỏi, hắn như thế nào uyển chuyển nói cho Hồ Cửu, hắn thích từ trước tới giờ đều là nữ nhân ngực lớn mông to, nam nhân cho dù bộ dạng đẹp nữa, hắn cũng sẽ không thay đổi sở thích.

Nói thẳng tương đối mạo phạm, lại có chút khó hiểu, nếu uyển chuyển, lại sợ Hồ Cửu không hiểu.

Nếu không mời hắn đi lầu xanh trong thành đại bảo kiện*?

(*: hoạt động mại dâm núp bóng dưới các hoạt động khác)

Hết chương 718.

Chương 719. Ngươi tên Lý Mộ (1)

Một ít yêu vật nữ tính trong thành, bởi vì bản thân thiên phú tu hành không cao, vì đạt được tài nguyên tu hành, cũng không ngại bán rẻ, đây là các nàng tự nguyện, ở Thiên Hồ quốc cũng là hợp pháp, mời Hồ Cửu đi loại địa phương đó, hắn hẳn là hiểu ý tứ mình chứ?

Không được, thân phận hắn ở nơi này sắm vai, vẫn là một con rắn trắng nhỏ ngây thơ, mục đích là tiếp cận Huyễn Cơ, làm loại chuyện này, có thể sẽ hạ thấp đi ấn tượng của hắn ở trong cảm nhận của Huyễn Cơ, hoàn toàn là bỏ gốc lấy ngọn.

Nghĩ một đêm, Lý Mộ vẫn là quyết định không lộ dấu vết nhắc nhở hắn.

Lý Mộ sau khi rời giường, vừa mới rửa mặt xong, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến một trận tiếng chuông nặng nề.

Đây là tín hiệu Mị Tông triệu tập mọi người.

Lý Mộ rất nhanh đi ra khỏi chỗ ở, tới đình phía trước.

Trong đình viện đã hội tụ mười mấy bóng người, đều vẻ mặt nặng nề, Lý Mộ không biết đã xảy ra chuyện gì, đang định hỏi Hồ Cửu, ánh mắt nhìn quét một vòng ở trong đám người, lại chưa nhìn thấy Hồ Cửu.

Mấy yêu vật hôm qua theo Hồ Cửu ra làm nhiệm vụ đã trở lại, chỉ có không thấy Hồ Cửu.

Lý Mộ nhìn về phía một yêu vật bên cạnh hôm qua cùng Hồ Cửu ra ngoài làm nhiệm vụ, hỏi: “Hồ Cửu đại ca đâu?”

Hồ yêu đó cúi đầu, bi thương nói: “Chúng ta trúng bẫy tà tu, Hồ Cửu đại ca vì yểm hộ chúng ta rời khỏi, bản thân lưu lại đoạn hậu, sau đó, sau đó…”

Hồ yêu đó chưa nói thêm gì nữa, lại đã có người mang chân tướng nói ra.

Từ sau lần trước bắt được năm tên tà tu kia, thông qua sưu hồn đối với bọn họ, Mị Tông chiếm được không ít tình báo về tà tu.

Lợi dụng những tình báo này, bọn họ ở trong hơn nửa tháng thời gian, liên tục phá huỷ mấy hang ổ tà tu, giải cứu mấy chục đồng bào Yêu tộc, nhưng cũng bị tổ chức tà tu chú ý.

Một lần này, đó là tổ chức tà tu cố ý thả ra tin tức giả, hấp dẫn bọn họ mắc câu, sau đó sớm bố trí mai phục, nếu không phải đám yêu vật sớm ngửi được nguy hiểm, lần này chỉ sợ một tên cũng không về được.

Dù vậy, cũng là Hồ Cửu trả giá sinh mệnh, mới chế tạo cơ hội chạy thoát cho bọn họ.

Huyễn Cơ từ sân sau đi ra, trầm giọng nói: "Đi theo ta!"

Một hồ yêu đứng ra, nói với Huyễn Cơ: "Huyễn Cơ đại nhân, chuyện này cần bàn bạc kỹ hơn, năm tên tà tu đó, mỗi một vị đều có tu vi cảnh giới thứ năm, bọn họ là cùng một mẹ sinh ra, liên thủ bày trận, càng có thể địch lại cảnh giới thứ sáu, chúng ta đi cũng là chịu chết…"

"Huyễn Cơ đại nhân cân nhắc, không thể để Hồ Cửu đại nhân hy sinh vô ích."

"Thù này sớm hay muộn phải báo, nhưng không phải bây giờ…"

…

Nghe mọi người khuyên can, Huyễn Cơ hít thật sâu, bóng người hóa thành một luồng hào quang, bay về phía ngọn núi cao nhất kia của Thiên Hồ quốc.

Không bao lâu, đỉnh núi.

Nam tử anh tuấn hướng Huyễn Cơ lắc lắc đầu, nói: "Phụ thân bế quan, ta cần trấn thủ nơi này, không thể rời khỏi, huống hồ, quy củ Yêu quốc ngươi không phải không biết, người phía dưới mặc kệ có ân oán gì, ầm ĩ lớn nữa, cường giả cảnh giới thứ sáu trở lên cũng không thể ra tay, một khi chúng ta phá quy củ này, người khác liền cũng có thể phá, đến lúc đó, nơi này sẽ một lần nữa trở nên không có trật tự, cảnh giới thứ năm thậm chí cảnh giới thứ sáu, sẽ có càng nhiều người hơn ngã xuống…"

Huyễn Cơ không miễn cưỡng nữa, chỉ là nghiến răng nói: "Vậy ta tự mình đi!"

Nam tử anh tuấn lắc đầu nói: "Ngươi không thể đi, ngươi không phải đối thủ của bọn hắn."

Huyễn Cơ nói: "Ta muốn báo thù cho Hồ Cửu."

Nói xong, nàng liền ngự không rời khỏi.

Nhưng, nàng vừa mới bay lên trên không, thân thể liền đứng ở không trung, không thể tiến thêm một bước nào nữa.

Đọc sách còn nhưng lĩnh tiền mặt!

Huyễn Cơ giận dữ nói: "Buông ta ra!"

Nam tử anh tuấn lắc lắc đầu, nói: "Ta không thể để ngươi đi, nếu ngươi có gì sơ xuất, ta không có cách nào ăn nói với phụ thân."

Hắn phất phất tay, Huyễn Cơ liền bay vào động phủ, nam tử anh tuấn tùy tay bố trí một trận pháp, nói: "Ngươi ở bên trong bình tĩnh trước một chút, thù của Hồ Cửu, đợi tới lúc thích hợp, ta sẽ để ngươi báo."

"Thả ta ra ngoài!"

"Huyễn Vân, ngươi tên khốn kiếp này, thả ta ra ngoài!"

"Thả ta ra ngoài, ta nguyền rủa ngươi cả đời không lấy được lão bà!"

…

Huyễn Cơ ở trong động phủ lớn tiếng chửi mắng, nam tử anh tuấn chỉ là bất đắc dĩ lắc lắc đầu, liền phi thân rời khỏi.

Hồ Cửu đại nhân chết bởi tay tà tu, việc này rất nhanh đã truyền khắp Thiên Hồ thành, yêu dân trong thành đều lòng đầy căm phẫn, một bộ phận trong bọn họ, chính là Hồ Cửu từ trong tay tà tu giải cứu ra.

Nhưng, sau đó truyền đến tin tức, càng khiến bọn họ phẫn nộ.

Những tà tu kia, thế mà mang thi thể Hồ Cửu đại nhân treo ở trên sơn môn, phơi nắng phơi mưa…

Đây là vũ nhục trần trụi!

Trong lúc nhất thời, tình cảm quần chúng Thiên Hồ quốc phẫn nộ, hận không thể dẹp yên sơn môn tà tu, nhưng Mị Tông lại chậm chạp không có động tác.

Mấy tên tà tu đó thực lực quá mạnh, ở dưới tình huống đại trưởng lão không ra, cho dù bọn họ đi, cũng là chịu chết vô ích.

Thiên Hồ quốc, trong động phủ đỉnh núi cao nhất, Huyễn Cơ sắp nghiến vỡ hàm răng bạc, "Ta nhất định phải giết bọn hắn!"

Cửa động phủ, một hồ yêu kể cho nàng tình huống Thiên Hồ quốc hai ngày qua, lại nghĩ tới một chuyện, nói: "Còn có một việc, thuộc hạ không dám đoán bừa, không biết có nên nói cùng Huyễn Cơ đại nhân hay không."

Huyễn Cơ hít thật sâu, nói: "Nói."

Hồ yêu kia nói: "Con xà yêu kia lần trước chúng ta từ bên ngoài mang về đã biến mất hai ngày, hẳn là rời khỏi Thiên Hồ thành, chuyện này, hắn chưa nói cho bất luận kẻ nào, có thể là tham sống sợ chết, tự mình bỏ chạy hay không…"

Huyễn Cơ lạnh lùng nói: "Muốn đi thì đi đi, Mị Tông thêm một mình hắn không nhiều, thiếu một mình hắn không ít, lần sau gặp lại, chính là địch nhân rồi."

Hồ yêu đó khó chịu nói: "Yêu này không hiểu biết ân báo đáp chút nào, nếu không phải Huyễn Cơ đại nhân, hắn bây giờ còn chỉ là một tiểu yêu Hóa Hình, đời này cũng không nhất định có thể ngưng tụ thành yêu đan…"

Huyễn Cơ lắc đầu nói: "Không cần nhắc hắn nữa, phải nghĩ biện pháp, mang thi thể Hồ Cửu về."

Trong mắt hồ yêu đó hiện ra nét khuất nhục, lại vẫn thở dài, nói: "Cái này rất rõ ràng là mồi, bọn hắn vũ nhục thi thể Hồ Cửu như thế, chính là vì dẫn chúng ta đến, nơi đó khẳng định đã sớm bố trí sẵn cạm bẫy, chờ chúng ta đưa tới tận cửa…"

…

Cường giả trong tộc bị người ta giết chết, còn bị phơi thây vũ nhục, mấy ngày nay, trong Thiên Hồ quốc, cực kỳ áp lực.

Người Mị Tông, càng rất lâu cũng chưa triển lộ ra nụ cười.

Hồ Cửu bị giết, trong tông còn xuất hiện phản đồ, xà yêu kia gia nhập Mị Tông không đến một tháng, đã chạy khỏi Thiên Hồ quốc, càng là sỉ nhục của Mị Tông những năm gần đây.

Hết chương 719.

Chương 720. Ngươi tên Lý Mộ (2)

“Ta đã nói, xà yêu kia lá gan cực nhỏ, là ai nhất định khiến hắn nhập tông?”

“Là Hồ Cửu…”

“Hồ Cửu hồ đồ à, ta biết hắn là coi trọng vẻ đẹp của xà yêu kia, nhưng Mị Tông nhận người, không thể chỉ xem mỹ mạo, còn cần xem phẩm tính cùng tâm tính…”

“Một đoạn thời gian trước, hắn còn giả bộ hung hãn không sợ chết, bây giờ lộ ra mặt mũi thật sự rồi à?”

…

Thiên Hồ thành, cửa thành, hai cường giả Mị Tông trấn thủ cửa thành, nói tới con xà yêu đó, vẫn như cũ tức giận khó yên.

Ngay lúc này, một bóng người chậm rãi từ ngoài cửa thành đi tới.

Đó là một bóng người không cao lớn, quần áo rách nát, đầy người vết máu, khập khiễng từ nơi xa đi tới.

“Người nào?”

“Nơi này là Thiên Hồ quốc, người tới dừng lại.”

…

Hai cường giả Mị Tông phi thân tiến lên, nhưng ngay sau đó, sắc mặt bọn họ liền đã xảy ra biến hóa.

Cửa thành, trên lưng người nọ, còn cõng cái gì.

Hắn dùng cây mây quấn ở bên hông, gắt gao nối liền với vật trên lưng.

Hai người rất nhanh thấy rõ thứ trên lưng hắn, đó là một thi thể, thoáng nhìn khuôn mặt thi thể đó, hai người một lần nữa kinh hô ra tiếng.

“Là Hồ Cửu!”

“Thi thể của Hồ Cửu!”

Bóng người đó đi từng bước tới, lúc đi đến cửa thành, chậm rãi ngẩng đầu, dưới vết máu bẩn, lộ ra một tấm gương mặt tuấn lãng thanh tú.

Hắn cười với hai người, giọng khàn khàn nói: "Ta mang thi thể Hồ Cửu đại ca trở lại rồi…"

Nói xong, hắn liền cắm đầu ngã quỵ.

Hai người vội bước lên phía trước đỡ lấy hắn, trên mặt tràn ngập chấn động.

"Là hắn!"

"Hắn không trốn!"

"Hắn thế mà mang thi thể Hồ Cửu trở lại…"

"Hắn là làm như thế nào?"

Hai người mang theo một người một thi thể vội vàng trở về thành, không lâu sau, từ Mị Tông truyền ra một tin tức, làm cho cả Thiên Hồ quốc hoàn toàn sôi trào.

Thi thể Hồ Cửu đại nhân được người ta mang theo trở về, mà mang về thi thể hắn, lại là vị tiểu yêu Mị Tông phản bội hơn nửa tháng kia.

Rất nhanh mọi người đã hiểu, thì ra hắn không phải phản bội.

Tất cả mọi người Thiên Hồ quốc đều muốn mang về thi thể Hồ Cửu, nhưng không có một ai đi hành động, bởi vì bọn họ biết, đây là một cái bẫy, một cạm bẫy ai đi người đó chết.

Mấy ngày nay, bọn họ trừ khiển trách, chỉ có thể khiển trách.

Nhưng có một người, không, có một yêu, hắn cái gì cũng chưa nói, một mình rời khỏi Thiên Hồ quốc, nửa tháng sau, khi hắn lần nữa trở về, đã mang về thi thể Hồ Cửu, cũng mang về tôn nghiêm của Mị Tông cùng Thiên Hồ quốc.

Tuy bọn họ không biết nửa tháng qua đã xảy ra cái gì, nhưng nghe nói tiểu yêu đó cõng thi thể Hồ Cửu đại nhân, thời điểm trở lại Thiên Hồ thành, trên người có to nhỏ gần trăm vết

thương, đã dầu hết đèn tắt, mạng ngàn cân treo sợi tóc, nếu không phải Huyễn Cơ đại nhân dùng linh đan quý giá cứu hắn, chỉ sợ hắn bây giờ đã chết.

Con xà yêu nho nhỏ đó, ở trong thành dẫn lên nghị luận rộng khắp.

"Ta muốn hướng hắn xin lỗi, mấy ngày hôm trước ta còn bởi vì hắn phản bội mắng hắn."

"Thật sự là một hảo hán tử!"

"Hắn là anh hùng thật sự, anh hùng đáng giá mọi người kính nể!"

"Vị đại nhân đó còn từng ngâm mình tắm ở nhà tắm của chúng ta, nhìn hắn bộ dạng tuấn tú dễ mến, không ngờ lại có tâm huyết như vậy…"

…

Huyễn Cơ phủ, vô số bóng người đứng ở trong sân, rất nhiều người trên mặt vẫn như cũ tràn ngập khó có thể tin.

"Không thể tưởng tượng!"

"Nơi đó dù là đại trưởng lão cũng không nhất định có thể toàn thân mà lui, hắn một tiểu yêu cảnh giới thứ tư, rốt cuộc là làm như thế nào?"

"Ta chưa từng thấy vết thương nặng như vậy, hắn rốt cuộc đã trải qua cái gì?"

"Như vậy cũng không chết, rốt cuộc là cái gì đang ủng hộ hắn?"

…

Mọi người không thể lý giải, một tiểu yêu thực lực thấp kém, vì sao có thể làm thành việc lớn này ngay cả cường giả cảnh giới thứ sáu đều không dễ dàng hoàn thành, trong đó rốt cuộc đã xảy ra cái gì?

Trong phòng, Lý Mộ mở mắt, nhìn một bóng người đứng ở trước giường, giãy dụa đứng dậy, nói: "Ra, ra mắt Huyễn Cơ đại nhân…"

Huyễn Cơ ấn bờ vai của hắn, ấn hắn về trên giường, nói: "Ngươi bị thương rất nặng, cần tĩnh dưỡng, không cần hành lễ."

Nói xong, nàng nhìn mặt Lý Mộ, hỏi: "Ngươi làm như thế nào?"

Ánh mắt Lý Mộ lộ ra sự đau thương, nói: "Ở nơi này, Hồ Cửu đại ca là người đối với ta tốt nhất, ta không thể thấy hắn sau khi chết thi thể còn phải chịu người ta vũ nhục, vì thế ta dùng thần thông ẩn nấp của xà tộc, ở trước sơn môn tà tu kia ẩn núp nửa tháng, mới rốt cuộc đợi được năm tên cường giả tà tu đó rời khỏi…"

Huyễn Cơ lắc lắc đầu, nói: "Cho dù như vậy, ngươi cũng không có khả năng lấy được thi thể Hồ Cửu…"

Lý Mộ nói: "Ta biết, chung quanh thi thể Hồ Cửu đại ca nhất định có mai phục, ta nếu cứng đối cứng chính là chịu chết, chỉ có thể dùng trí, cho nên ta ở sau khi năm tên cường giả tà tu kia rời khỏi nửa canh giờ, biến thành bộ dáng một người trong bọn hắn, đã lừa gạt thủ hạ của bọn hắn, bảo bọn hắn mang thi thể Hồ Cửu đại ca thả xuống, đáng tiếc cuối cùng vẫn bị phát hiện. Ta thật không dễ dàng gì mới giết ra, may mắn sau khi năm tên cường giả đó rời khỏi, liền không còn cảnh giới thứ năm, nếu không, ta cũng không gặp được Huyễn Cơ đại nhân…"

Huyễn Cơ bật thốt lên nói: "Điều đó không có khả năng, biến hóa chi thuật ít nhất cần tu vi cảnh giới thứ sáu, ngay cả ta cũng không biết, ngươi cũng không có khả năng có phù lục và đan dược giả hình…"

Lý Mộ nhìn nàng, cảm kích nói: "Cái này còn cần cảm tạ Huyễn Cơ đại nhân, là ngài khiến ta đột phá đến cảnh giới thứ tư, ở cùng lúc tu vi đột phá, ta thức tỉnh một thiên phú thần thông…"

"Rắn cũng không có thần thông biến hóa, trừ phi…" Huyễn Cơ nhìn Lý Mộ, mặt lộ vẻ nghi ngờ, rất nhanh liền nghĩ tới cái gì, giật mình nói: "Ngươi có huyết mạch tích tộc*?"

(tích: thằn lằn)

Lý Mộ gật gật đầu, nói: “Tổ mẫu của thuộc hạ chính là tích tộc.”

Tích tộc có danh xưng “tứ cước xà”, xà tộc cùng tích tộc, thường xuyên có hiện tượng thông hôn, trong lòng Huyễn Cơ rốt cuộc không nghi hoặc nữa, nói: “Ngươi không nên tự chủ trương…”

Lý Mộ lắc đầu nói: “Ngay cả ngài cũng bị nhốt, ta nếu nói là đi mang về thi thể Hồ Cửu đại ca, khẳng định cũng không được cho phép.”

Huyễn Cơ hỏi: “Vì thi thể Hồ Cửu, ngươi chẳng lẽ ngay cả mạng cũng không cần nữa sao?”

Lý Mộ cười cười, nói: “Cha ta từng nói cho ta, yêu sinh trên đời, có việc nên làm có việc không nên làm, ta không thể bởi vì sợ chết, liền để Hồ Cửu đại ca sau khi chết còn phải chịu vũ nhục, nếu không cho dù là còn sống ta cũng thẹn trong lòng…”

“Không ngờ được Tiểu Xà ngươi lại trọng tình trọng nghĩa như vậy…”

Hết chương 720.

Chương 721. Ngươi tên Lý Mộ (3)

Một hư ảnh từ bên ngoài bay vào, cảm động nhìn Lý Mộ, nói: “Ta thật sự không uổng thương ngươi, ngươi thế mà chịu vì đoạt lại thi thể của ta đi tìm chết, ngươi có phải cũng đã động lòng đối với ta hay không…”

Lý Mộ nhìn linh thể đó diện mạo giống Hồ Cửu như đúc, vẻ mặt dần dần dại ra.

Huyễn Cơ giải thích: “Hồ Cửu tuy mất đi thân thể, nhưng yêu hồn của hắn cuối cùng vẫn chạy thoát trở về.”

Hồ Cửu thở dài, đáng tiếc nói: “Đáng tiếc ta trước kia không nghe lời Huyễn Cơ đại nhân, nếu ta cũng tu đạo pháp, tu ra nguyên thần, có thể một lần nữa trọng sinh, không đến mức biến thành bộ dáng quỷ này…”

Hắn nhìn Lý Mộ, hỏi: “Tiểu Xà, ngươi sẽ không bởi vì ta biến thành quỷ liền không yêu ta nữa chứ?”

Lý Mộ nằm ở trên giường, cố sức nâng tay, hướng Hồ Cửu dựng thẳng một ngón giữa, nói: “Yêu con mẹ ngươi.”

Nói xong, hắn một lần nữa hôn mê.

Hồ Cửu đang muốn tiến lên, Huyễn Cơ phất phất tay, nói: “Hắn thiếu chút nữa đã chết, để hắn nghỉ ngơi cho khỏe đi, hắn ta ngày sau còn trọng dụng, không cho ngươi có ý đồ với hắn nữa.”

Trên mặt Hồ Cửu lộ ra nét khó chịu, cuối cùng thở dài, nói: “Thuộc hạ biết rồi…”

Sau khi một người một quỷ rời khỏi, cửa phòng tự động đóng lại.

Trên giường, mắt Lý Mộ một lần nữa mở ra.

Hắn nhẹ thở thở phào, trên mặt lộ ra nụ cười.

Nhiều ngày ở chung, cho dù là con chó, cũng sẽ sinh ra một ít cảm tình.

Dứt bỏ lập trường chủng tộc, những yêu vật này, thật ra so với nhân loại càng thêm đáng giá thâm giao, yêu hồn Hồ Cửu vẫn còn, hắn cảm thấp vui mừng gấp bội.

Lần này thu hồi thi thể Hồ Cửu, tuy cũng có nguyên nhân mượn điều này lấy được Huyễn Cơ tín nhiệm, nhưng càng nhiều, vẫn là bởi vì giao tình của hai người.

Loại kết cục này, có thể nói tất cả đều vui.

Hắn nói với Huyễn Cơ, đều là sự thật.

Tất nhiên Lý Mộ có thực lực đánh lên sơn môn tà tu, mạnh mẽ cướp đoạt thi thể Hồ Cửu, nhưng sau khi cướp xong, hắn không có cách nào giải thích quá trình với Huyễn Cơ cùng người Mị Tông.

Cho nên hắn chỉ có thể dùng kế.

Hắn là thật sự ở phụ cận hang ổ tổ chức tà tu kia ẩn núp non nửa tháng, kiên nhẫn chờ đợi thủ lĩnh tà tu rời khỏi cũng là sự thật, hắn cũng thật sự biến hóa thành bộ dáng một người trong đó, lừa gạt thủ hạ bọn họ.

Nhưng sơ hở là Lý Mộ cố ý lộ ra, nếu hắn dễ dàng mang thi thể Hồ Cửu cõng trở về, vậy cũng quá giả rồi, Huyễn Cơ không nghi ngờ mới là lạ.

Trái lại, nếu hắn cửu tử nhất sinh, mạng ngàn cân treo sợi tóc, đã hiểm lại càng hiểm hơn đoạt lại thi thể đồng bào, những người hoài nghi hắn, cũng sẽ tự mình cảm giác xấu hổ.

Lý Mộ không tin, hắn cũng liều mạng như vậy rồi, Huyễn Cơ chẳng lẽ còn không cho hắn làm thân vệ?

Nếu lần này cũng chưa thể thượng vị, việc này Lý Mộ thật sự không làm được nữa.

Đan dược Huyễn Cơ cho hắn, nhất định là thiên phẩm, hắn ở trong phòng im lặng tĩnh dưỡng ba ngày, thương thế liền khôi phục gần hết, trên thân thể ngay cả vết sẹo cũng không nhìn thấy.

Ba ngày qua, hắn tất cả đều có tiểu hồ yêu xinh đẹp hầu hạ, những tiểu hồ yêu vừa mới hóa hình này, trong ánh mắt nhìn

hắn tràn đầy sao.

Buổi chiều ngày thứ ba, một tiểu hồ yêu đi vào, dùng ánh mắt khâm phục nhìn Lý Mộ, dịu dàng nói: “Đại nhân, Huyễn Cơ đại nhân mời ngài đi qua.”

Lý Mộ trong vòng ba ngày lần đầu tiên xuống giường, tới trong sân nhà của Huyễn Cơ.

Trong sân, Huyễn Cơ đánh giá Lý Mộ, hỏi: “Tĩnh dưỡng thế nào rồi?”

Lý Mộ ôm quyền nói: “Gần ổn rồi, đa tạ Huyễn Cơ đại nhân tặng đan.”

Huyễn Cơ gật gật đầu, nói: “Tuy ngươi cõng về thi thể Hồ Cửu, lập công lớn, nhưng trong tông vẫn có rất nhiều người không tin ngươi có thể làm được, cho nên, ta cần ngươi ở trước mặt ta triển lộ thần thông của ngươi, chỉ cần ngươi có thể chứng minh điều ngươi nói là thật, về sau ai còn dám dị nghị ngươi, ta nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua.”

Lý Mộ đã sớm dự đoán được sẽ có một màn này, hắn cũng không e ngại, lấy tay áo che mặt, một lát sau, khi dời ống tay áo, hắn đã biến thành bộ dáng Hồ Cửu.

Huyễn Cơ mặt lộ vẻ kinh ngạc, nói: “Trong một Yêu tộc nào đó, kẻ có thể thức tỉnh thiên phú thần thông loại cấp bậc này, trong vạn người không được một, ngươi là kẻ đầu tiên ta từng gặp.”

Thật ra thiên phú thần thông của các đại Yêu tộc, căn bản không khó thức tỉnh như vậy, chỉ là chúng nó không biết phương pháp, hiểu được phương pháp, nhân loại cũng có thể mượn yêu pháp thi triển, chẳng qua là không dễ dàng như Yêu tộc mà thôi.

Lý Mộ một lần nữa biến trở về, nhìn về phía Huyễn Cơ, hỏi: “Huyễn Cơ đại nhân, đã được chưa?”

Huyễn Cơ gật gật đầu, nói: “Ngươi có thể đi trở về.”

Trong lòng Lý Mộ nhẹ nhàng thở ra, đang muốn rời khỏi, Huyễn Cơ bỗng nhiên như là nghĩ tới cái gì, nói: “Đợi một chút…”

Lý Mộ quay đầu lại, hỏi: “Huyễn Cơ đại nhân còn có chuyện gì?”

Huyễn Cơ nghĩ nghĩ, chỉ vào pho tượng che kín vết kiếm kia cạnh núi giả, nói: “Ngươi biến hắn cho ta nhìn xem.”

Lý Mộ nhìn nhìn pho tượng đó, nuốt nước miếng một cái, nhỏ giọng nói: “Huyễn Cơ đại nhân, ta, ta chưa từng gặp hắn, ta sợ ta biến không tốt…”

Huyễn Cơ khoanh hai tay trước ngực, nói: “Không sao, ngươi biến đi.”

Lý Mộ thử nói: “Vậy, ta thử xem?”

Huyễn Cơ gật đầu nói: “Bắt đầu đi.”

Lý Mộ lại lấy tay áo che mặt, một lát sau, chậm rãi dời ống tay áo.

Huyễn Cơ đi từng bước tới, đánh giá hắn hồi lâu, cuối cùng vươn tay, vỗ nhè nhẹ mặt hắn, lại véo véo, trên mặt lộ ra nụ cười ý vị sâu xa, nói: “Tốt, tốt lắm…”

Lý Mộ sắc mặt tái nhợt, trên mặt tràn đầy kinh sợ, run giọng nói: “Huyễn, Huyễn Cơ đại nhân, ngài đừng như vậy…”

Huyễn Cơ nhìn gương mặt quen thuộc này, trong đầu hiện ra một số hình ảnh nào đó, nhịn không được khóe miệng cong lên, lộ ra một nụ cười đủ để mị hoặc chúng sinh, nói: “Từ giờ trở đi, ngươi đi theo bên người ta đi.”

Ý tứ câu này là, Lý Mộ đã là thân vệ của nàng, hơn nữa là thân vệ sát bên người, Lý Mộ cách mục tiêu cuối cùng của hắn tiến lên một bước dài.

Trên mặt hắn lộ ra nét vui mừng, nói: “Cảm tạ Huyễn Cơ đại nhân!”

Huyễn Cơ nghĩ nghĩ, lại nói: “Ta lại sửa cái tên cho ngươi, về sau ta sẽ gọi ngươi như vậy.”

Lý Mộ khom người nói: “Thuộc hạ tất cả nghe theo Huyễn Cơ đại nhân an bài.”

Huyễn Cơ lại nhéo nhéo mặt hắn, nói: “Nhớ kỹ, từ giờ trở đi, ngươi tên là Lý Mộ…”

Nếu không phải Huyễn Cơ chưa triệu tập cường giả Mị Tông, Lý Mộ thiếu chút nữa cho rằng mình bị phát hiện rồi.

Lý Mộ thấp thỏm hỏi: “Huyễn Cơ đại nhân, thuộc hạ có thể đi chưa?”

Huyễn Cơ nhìn hắn, nói: “Ngươi không cần trở về nữa, từ giờ trở đi, ngươi ở sân nhà bên cạnh ta, ta có chuyện sẽ truyền ngươi bất cứ lúc nào.”

Hết chương 721.

Chương 722. Sơn dương thế tội

Đáy lòng Lý Mộ hơi vui sướng, trên tâm lý có kéo gần lại hay không tạm thời không đề cập tới, ít nhất trên không gian kéo gần lại không ít, hắn đã cách hoàn thành mục tiêu cuối cùng ít đi một bước dài.

Hắn rời khỏi chỗ của Huyễn Cơ, trở về phòng thu dọn đồ đạc, dọc theo đường đi gặp được mấy người Mị Tông, mọi người đều nghỉ chân mà đứng, tay phải nắm đấm, khẽ đánh vai trái, đây là động tác tỏ vẻ tôn kính của Mị Tông.

Ẩn núp phụ cận tổ chức tà tu nửa tháng, cửu tử nhất sinh, đoạt lại thi thể đồng tông, khiến Lý Mộ hoàn toàn thắng được sự tôn trọng từ đáy lòng của bọn họ.

Lúc này, trong tổ chức tà tu nào đó lại nhấc lên một cơn bão.

“Phế vật, các ngươi mấy chục người, không trông được một cái xác?”

“Bị người ta nghênh ngang xông tới, mang đi yêu thi đó không nói, còn giết mười mấy người, các ngươi lúc ấy đang làm gì?”

“Các ngươi lũ phế vật này, sao còn có mặt mũi gặp ta?”

…

Một lão giả nổi giận nhìn phía dưới, mấy chục bóng người quỳ ở trên mặt đất, không dám ngẩng đầu.

Cuối cùng có một người cố lấy dũng khí, ngẩng đầu nói: “Sư phụ, không phải bọn con vô năng, là tặc tử kia thật sự quá giảo hoạt, mọi người chân trước mới vừa đi, hắn sau lưng liền giả thành bộ dáng của người, lừa đi thi thể đó, bọn con về sau tuy phát hiện không đúng, nhưng tặc tử này cực kỳ am hiểu ẩn nấp, lẻn vào trong rừng rậm, căn bản không tìm được. Bọn con tách ra tìm kiếm, lại bị hắn lần lượt đánh tan, giết ngược lại mấy người, hơn nữa người này hung hãn không sợ chết, như không muốn sống, lấy thương đổi thương, lấy mạng đổi mạng, phi thường khó đối phó…”

“Bớt nói nhảm đi!” Một lão giả phất phất tay, nói: “Vô cùng nhục nhã, quả thực là vô cùng nhục nhã, truyền lệnh ta, có ai có thể lấy tính mạng tặc tử đó, thưởng một ngàn khối linh ngọc, có thể bắt sống người này đưa đến trước mặt lão phu, thưởng hai ngàn khối linh ngọc!”

…

Thiên Hồ thành, thám tử Mị Tông cũng rất nhanh thám thính được lệnh truy sát của tổ chức tà tu.

Một ngàn khối linh ngọc, cái này đối với tu hành giả dưới cảnh giới thứ sáu, vô luận nhân yêu, đều là dụ hoặc không nhỏ.

Nhưng đồng thời, bọn họ cũng lần đầu tiên từ tà tu trong miệng biết được tình huống chi tiết việc này.

Ẩn núp nửa tháng, chỉ vì chờ một cơ hội.

Trước dùng mưu kế lừa gạt tà tu tín nhiệm, sau khi bị phát hiện, lọt vào tà tu bao vây tiễu trừ, trong quá trình lẩn trốn, lại còn có thể giết ngược lại mười mấy tà tu cùng cấp, đây là mãnh nhân cỡ nào?

Chỉ nghĩ một chút quá trình trong đó, lá gan hơi nhỏ một chút, chỉ sợ cả người đều sẽ rét run.

Trong nhà mới của Lý Mộ, Hồ Cửu lơ lửng ở không trung, cảm động nhìn Lý Mộ, nói: “Tiểu Xà, ta trước kia còn tưởng ngươi nhát gan, tham sống sợ chết, ta muốn hướng ngươi xin lỗi, ngươi là con người rắn rỏi chân chính, không giống với những thằng nhóc mặt trắng bộ dạng tuấn tú kia…”

Lý Mộ xua tay nói: “Ta đây không phải đã trở lại sao, thật ra ta cũng sợ chết, cho nên ta thời điểm làm việc, đều là trải qua kế hoạch kín kẽ, xà tộc chúng ta máu lạnh, trời sinh đã thích hợp che giấu tung tích, rừng cây là địa bàn của ta, bọn họ dám đuổi vào, chính là chịu chết…”

Hồ Cửu thở dài, chưa từ bỏ ý định hỏi: “Cho nên cái này thật sự không phải vì yêu sao?”

Lý Mộ cũng nghiêm túc nói: “Ta vẫn thích nữ nhân xinh đẹp, đời này cũng sẽ không thay đổi.”

Hồ Cửu nói: “Ngươi thích là ai, ngươi nói ra, để ta hoàn toàn hết hy vọng.”

Lý Mộ lắc đầu nói: “Ta không thể nói.”

Hồ Cửu nghĩ nghĩ, giật mình nói: “Là Huyễn Cơ đại nhân sao?”

Lý Mộ chưa phủ nhận, nói: “Xin Hồ Cửu đại ca giúp ta giữ bí mật.”

Hồ Cửu than nhẹ một tiếng, nói: “Ta biết mà, Mị Tông, Thiên Hồ thành, không, toàn bộ Yêu quốc, chỉ cần là có ‘ấy’, ai không thích Huyễn Cơ đại nhân, nhưng thích của ngươi nhất định không có kết quả, trừ phi ngươi có thể bắt sống Lý Mộ, đưa tới trước mặt Huyễn Cơ đại nhân, trở thành thân truyền đệ tử của thiên quân, mới có một tia cơ hội…”

Lý Mộ nắm tay nói: “Ta sẽ cố gắng.”

Hồ Cửu thất vọng rời khỏi, Lý Mộ đóng lại cửa phòng, nằm ở trên giường.

Bất cứ một giống cái nào, mặc kệ là nữ nhân hay là nữ yêu, đối với người thích mình, mặc dù là không thích, cũng rất khó chán ghét nổi.

Cái này huống chi là hắn loại vừa đẹp trai vừa giảng nghĩa khí này.

Vì sớm đi hoàn thành nhiệm vụ, Lý Mộ muốn dùng hết tất cả thủ đoạn, tranh thủ hảo cảm của Huyễn Cơ.

Hắn nằm không một lúc, bên ngoài liền truyền đến tiếng của Huyễn Cơ: “Lý Mộ, ngươi lại đây.”

Lý Mộ chưa lập tức hành động, mà là qua một hồi lâu, chờ Huyễn Cơ gọi ba lần, mới ra khỏi phòng, trèo qua tường sân, đáp ở trong một chỗ sân khác.

Huyễn Cơ nhíu mày hỏi: “Ngươi ở trong phòng làm gì thế, ta đã gọi ngươi ba lần.”

Lý Mộ áy náy nói: “Xin lỗi, Huyễn Cơ đại nhân, ta còn chưa thích ứng cái tên mới này, vừa rồi chưa ngay lập tức phản ứng lại.”

Huyễn Cơ nói: “Về sau chậm rãi quen.”

Nàng ném cho Lý Mộ một tấm lệnh bài, nói: “Từ giờ trở đi, ngươi chính là thân vệ của ta, ta đi nơi nào, ngươi đi nơi đó.”

Lý Mộ ưỡn ngực mà đứng, nói: “Vâng!”

Huyễn Cơ lại nói: “Còn có, ở trước khi gặp ta, ngươi phải đổi thành bộ dáng pho tượng kia.”

Lý Mộ sờ sờ đầu, nghi hoặc nói: “Vì sao?”

Huyễn Cơ thản nhiên nói: “Không có vì sao, ngươi chỉ cần nghe lời là được.”

Lý Mộ không lắm miệng nữa, lấy tay áo che mặt, rất nhanh liền biến thành một gương mặt khác.

Huyễn Cơ trước sau đánh giá hắn một phen, đưa tay ở trên hư không quét một cái, trước mắt Lý Mộ liền xuất hiện hình chiếu của hắn.

Huyễn Cơ nói: “Vẫn có một chút không quá giống, ngươi lại nhìn kỹ, tốt nhất có thể biến giống như đúc cho ta, không sai chút nào.”

Lý Mộ mặt lộ vẻ khó xử, nói: “Thuộc hạ, thuộc hạ cố gắng…”

Một canh giờ sau.

Trải qua vô số lần thử nghiệm, Lý Mộ rốt cuộc biến thành bộ dáng Huyễn Cơ hài lòng.

Huyễn Cơ bảo người ta trình lên một bộ quần áo, nói: “Thay.”

Lý Mộ trở về thay quần áo mới, kiếm hắn ban đầu ở lúc đánh nhau với tà tu gãy rồi, Huyễn Cơ cũng thay cho hắn một cây mới, phẩm chất so với ban đầu còn tốt hơn, ít nhất ở địa giai trở lên.

Khi hắn một lần nữa đứng ở trước mặt Huyễn Cơ, Huyễn Cơ sau khi ngẩn ra một phen, nâng tay liền bổ tới một kiếm.

Lý Mộ hai tay ôm đầu, kinh hoảng nói: “Huyễn Cơ đại nhân, đừng!”

Đoản kiếm trong tay Huyễn Cơ ngừng lại ở thời điểm cách cổ hắn chỉ có một tia. Nàng nhắm mắt, sau khi hít thật sâu, mỉm cười, nói: “Tu vi của ngươi tuy tăng lên, nhưng lại là mượn dùng ngoại vật, thực lực cùng pháp lực không xứng đôi, từ hôm nay trở đi, mỗi ngày ta sẽ chỉ đạo ngươi tu hành, bây giờ, ngươi có thể dùng kiếm trong tay ngươi công kích ta.”

Hết chương 722.

Chương 723. Có một số thứ (1)

Giờ khắc này, ánh mắt Huyễn Cơ nhìn hắn, khiến Lý Mộ nghĩ tới nữ hoàng.

Nàng ở trước khi luận bàn với Lý Mộ, chính là nhìn hắn như vậy.

Lý Mộ rốt cuộc biết, Huyễn Cơ vì sao bảo hắn biến thành bộ dạng này.

Nàng đang lấy cớ chỉ đạo tu hành, quang minh chính đại trút giận, tuy ở trong lòng nàng, Lý Mộ không phải Lý Mộ nàng hận, nhưng diện mạo giống nhau, đánh trong lòng cũng sẽ thống khoái.

Nói cách khác, hắn đã thành sơn dương thế tội của mình.

Giờ khắc này, Lý Mộ muốn phẫn nộ mà phản kháng, lại ở một chớp mắt sau nhớ tới Hàn Tín, nhớ tới Câu Tiễn, nhớ tới Ultraman Ace.

Đại trượng phu co được giãn được, nhỏ không nhịn được sẽ bị loạn đại mưu, không vào hang cáo làm sao bắt được cáo con…

Vì thiên thư, vì cơ mật của Mị Tông, hắn nhịn.

Lý Mộ hít thật sâu, nghiêm túc nhìn Huyễn Cơ, nói: “Huyễn Cơ đại nhân, đắc tội!”

Hắn đâm ra một kiếm, lớn tiếng nói: “Xem kiếm!”

Song kiếm trong tay Huyễn Cơ đã đổi thành song tiên (hai cái roi), nàng quật một roi ở trên người Lý Mộ, thản nhiên nói: “Quá chậm!”

“Vẫn là quá chậm!”

“Sơ hở quá nhiều!”

“Chỉ có vậy?”

“Ngươi là như thế nào từ trong những người đó giết ra?”

Lý Mộ cắn răng kiên trì, Huyễn Cơ căn bản chưa áp chế pháp lực của nàng, bày rõ là bắt nạt người ta, nhưng Lý Mộ chỉ có thể chịu đựng, món nợ này hắn nhớ trước ở trong lòng, chờ hắn chiếm được thiên thư, tra được nằm vùng của Mị Tông ở Thần Đô, hắn sớm hay muộn phải ang hôm nay chịu hoàn trả gấp bội.

Ngoài cửa, Hồ Cửu đứng xa xa nhìn một màn trong sân, lắc đầu nói: "Cái này chẳng lẽ chính là yêu sao?"

Hồ yêu bên cạnh hắn nhỏ giọng nói: "Nào có bắt nạt yêu như vậy, Huyễn Cơ đại nhân thế này cũng quá đáng quá rồi…"

Bảy ngày thời gian nhoáng lên một cái mà qua.

Mấy ngày qua, đối với hành vi của Huyễn Cơ, Lý Mộ ghi sổ hết, chưa từng nói một câu oán hận.

Tuy bị lăng nhục, nhưng sau mỗi lần, Huyễn Cơ đều sẽ ban cho hắn một ít đan dược khôi phục, còn có các loại pháp bảo, mọi người Mị Tông từ ngay từ đầu thương xót hắn, đến về sau chỉ còn hâm mộ…

Mấy ngày sau, tựa như là bản thân Huyễn Cơ cũng xấu hổ, nhìn Lý Mộ không nói một lời, khoát tay áo, nói: "Thôi, hôm nay không luyện nữa…"

Nàng ngồi ở trên ghế đá, nói: "Lại đây bóp vai cho ta…"

…

Thiên Hồ thành, trong một chỗ nhà tắm, hơi nước lượn lờ.

Trong trận pháp cách âm, Lý Mộ đang báo cáo theo lệ cho nữ hoàng.

Thần Đô xa xôi, cung Trường Nhạc, Chu Vũ tựa chéo trên ghế rồng ngồi thẳng người dậy, tức giận nói: "Cái gì, ả thế mà bắt nạt ngươi như vậy, còn bảo ngươi bóp vai cho ả, trẫm cũng chưa từng bảo ngươi bóp…"

Bốp!

Nàng đứng bật dậy, một chưởng vỗ trên bàn trước người, bàn gỗ dày nặng bị chấn động thành bột phấn, Chu Vũ ngực

phập phồng, nghiến răng nói: “Hồ ly chết tiệt, tức chết trẫm rồi!”

Thiên Hồ thành.

Hồ Cửu mất đi thân thể, chuyển tu quỷ đạo, đang nói chuyện phiếm cùng vài tên đồng bạn.

“Các ngươi có phát hiện hay không, Huyễn Cơ đại nhân gần đây, tựa như không quá giống với trước kia…”

“Ngươi cũng ý thức được, ta còn tưởng là ảo giác của ta!”

“Không phải ảo giác, Huyễn Cơ đại nhân gần đây càng thích cười hơn, sắc mặt cũng so với trước kia tốt hơn nhiều, giống như là những tiểu nương tử từng được tưới tắm đó…”

“Câm miệng, Huyễn Cơ đại nhân là các ngươi có thể nghị luận?”

Hồ Cửu giận mắng một tiếng, mọi người ngoan ngoãn ngậm miệng, bọn họ nhìn bóng người khập khiễng nào đó từ phủ Huyễn Cơ đại nhân đi ra, trên mặt đều lộ ra nét hâm mộ.

“Huyễn Cơ đại nhân chưa từng đối đãi người nào như vậy.”

“Nàng mỗi lần đều sẽ ban thưởng rất nhiều cho tiểu xà, tài sản của hắn bây giờ so với chúng ta còn dày hơn.”

“Ngày hôm qua nàng thậm chí cho tiểu xà một cái hồ thiên chi bảo, loại bảo vật này ngay cả chúng ta cũng không có, thật sự đấu pháp, ngay cả chúng ta cũng chưa chắc là đối thủ của hắn.”

“Đây đều là tiểu xà dùng thân thể đổi lấy, ngươi xem hắn mỗi lần bị Huyễn Cơ đại nhân chà đạp thê thảm cỡ nào…”

“Cái này tính là gì, nếu hắn đồng ý, ta có thể đổi với hắn.”

“Cái đó phải xem Huyễn Cơ đại nhân…”

…

Lý Mộ đã trở thành thân vệ bên người Huyễn Cơ, Huyễn Cơ mỗi ngày đều sẽ thưởng hắn một ít thứ tốt, nhưng hắn vẫn không tiếp xúc đến thiên thư.

Mấy ngày nay, hắn hầu như mỗi lần nhiệm vụ đều sẽ không bỏ, sẽ ở chỗ Huyễn Cơ chịu khuất nhục, đều ở trên thân tà tu đòi trở lại.

Có Huyễn Cơ tặng hắn pháp bảo, thực lực Lý Mộ có thể phát huy ra liền càng mạnh.

Gặp nguy hiểm, hắn luôn xông lên ở phía trước, khi mọi người rút lui, cũng là hắn chủ động lưu lại cản đường phía sau, khi đấu pháp tự tổn hại tám trăm, đả thương địch thủ một ngàn, hành vi lấy thương thế đổi mạng, khiến hắn dần dần thắng được mọi người tôn trọng.

Gần đây, mọi người xưng hô đối với hắn, cũng từ "tiểu xà", biến thành "Lý đại nhân" .

Huyễn Cơ không chỉ sửa lại tên cho hắn, còn bảo mọi người Mị Tông đều lấy cái này xưng hô hắn, từ đầu tới cuối, Lý Mộ đều chưa đợi được những người này gọi hắn một tiếng Ngô Ngạn Tổ.

Lý Mộ đối với hành vi tự mình an ủi này của Huyễn Cơ tỏ vẻ cực độ khinh rẻ.

Nàng không đi Thần Đô tìm hắn báo thù, lại ở đây lừa mình dối người, tính là anh hùng cái gì…

Có bản lãnh ngày sau công bằng đánh một trận, Lý Mộ sẽ khiến nàng cẩn thận nếm thử cảm giác của mình bây giờ.

Bên ngoài lại vang lên tiếng chuông triệu tập, khi Lý Mộ tới đình phía trước, phát hiện nơi này đã tụ tập không ít cường giả.

Nhìn kỹ, đây chẳng phải là cường giả Mị Tông cùng Huyễn Tông lần trước tới động phủ Bạch Đế, Huyễn Cơ dẫn theo sao?

Trong ma đạo thập tông, Huyễn Tông và Mị Tông đều nắm ở trong tay Vạn Huyễn Thiên Quân, loại đội hình này, đã bao gồm một nửa cường giả của hai tông.

Sau khi nhìn thấy những người này, Lý Mộ liền rõ mục đích của Huyễn Cơ.

Thiên Hồ nhất tộc, có ân tất báo, có thù cũng tất báo.

Lần trước chịu thiệt lớn như vậy, thù này không báo, không phải phong cách của Thiên Hồ, trong lòng nàng sẽ vĩnh viễn nhớ rõ chuyện này, thậm chí ngay cả tu hành cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Nàng tụ tập lại những cường giả này, chính là vì báo thù.

Trong mười hai người, trừ Lý Mộ, đều là cảnh giới thứ năm, nhưng những cường giả cảnh giới thứ năm này, ánh mắt nhìn Lý Mộ, cũng không có chút xem thường.

Ở trong mấy ngày nay, Lý Mộ đã dùng hành động thực tế chứng minh, chuyện cảnh giới thứ năm có thể làm được, hắn có thể làm được, thậm chí có thể làm tốt hơn, chuyện cảnh giới thứ năm không làm được, hắn cũng có thể làm được, tuy hắn tu vi còn không quá cao, nhưng loại tinh thần hung hãn không sợ chết đó, khiến người ta bội phục.

Huyễn Cơ lơ lửng ở trên không, lạnh lùng nói: “Đi!”

Hơn mười bóng người xé gió bay lên, hướng bên ngoài Thiên Hồ quốc bay đi.

Hết chương 723.

Chương 724. Có một số thứ (2)

Mấy canh giờ sau.

Vù!

Lý Mộ một kiếm chém ngã một tà tu, ánh mắt nhìn phía bầu trời nơi xa, nơi đó truyền đến từng đợt pháp lực dao động kịch liệt vô cùng.

Đối thủ của bọn họ lần này cực kỳ cường đại, chính là năm đại thủ lĩnh của một tổ chức tà tu.

Năm người này là huynh đệ sinh năm, sau khi tu hành, tâm ý tương thông, phối hợp cực kỳ ăn ý, năm người liên thủ, có thể lấy tu vi cảnh giới thứ năm địch lại cảnh giới thứ sáu, thực lực ở trong tổ chức tà tu cũng là hàng đầu.

Đây cũng là nguyên nhân Huyễn Cơ lần trước chưa báo thù, trong Yêu quốc, ngầm thừa nhận cảnh giới thứ sáu không thể dễ dàng ra tay, mạnh như Mị Tông, cũng không làm gì được tổ chức tà tu này.

Huyễn Cơ tốn thời gian dài, mới một lần nữa triệu tập đủ các cường giả này, muốn rửa sạch sỉ nhục ngày trước, báo mối thù sâu này.

Năm huynh đệ kia có thể ở trong Yêu quốc có một vị trí, không phải không có đạo lý, năm huynh đệ liên thủ, phối hợp cực kỳ ăn ý, Huyễn Cơ triệu tập mười cường giả Mị Tông Huyễn Tông, vậy mà chỉ có thể cân sức ngang tài với bọn họ.

Loại chiến đấu cấp bậc này, tu vi Lý Mộ bây giờ, tự nhiên không thể tham dự, nếu không bọn Huyễn Cơ khẳng định sẽ hoài nghi.

Hang ổ tà tu này, đám lâu la trừ năm tên thủ lĩnh kia, cũng không tham dự được loại chiến đấu cấp bậc này, liền ùn ùn vây công Lý Mộ.

Lý Mộ hôm nay, cho dù là lấy trình độ cảnh giới thứ tư, cộng thêm pháp bảo Huyễn Cơ cho hắn, cũng không sợ cảnh giới thứ năm, đánh giết những tà tu này như bổ dưa thái rau.

“Là hắn!”

“Hắn chính là người lần trước cướp đi thi thể đó!”

“Mau lui!”

…

Tuy bộ dạng khác nhau, nhưng người này cho bọn hắn cảm giác tuyệt đối sẽ không sai, một đám tà tu rất nhanh đã nhận ra, người trước mặt bọn hắn, chính là tồn tại khủng bố không lâu trước đó một mình xông vào sơn môn của bọn hắn, cướp đi thi thể hồ yêu, còn thuận tiện giết mười mấy huynh đệ của bọn hắn.

Sau khi ý thức được một điểm này, các tà tu vừa rồi còn hung ác dị thường lập tức kinh sợ lui về phía sau.

Lý Mộ đang muốn truy kích, bỗng nhiên dừng bước, đuôi lông mày khẽ nhếch, trên mặt hiện ra một mảng ngạc nhiên.

Sau đó, một khí tức cường đại từ lòng đất bộc phát ra.

Nhìn từ khí thế này, vậy mà lại là một cường giả cảnh giới thứ năm, hơn nữa thực lực hẳn là ở cảnh giới thứ năm đỉnh phong, tu vi so với Huyễn Cơ còn mạnh hơn rất nhiều.

Sau đó, mặt đất nơi nào đó vỡ ra, một bóng người xé gió lao ra.

Khi nhìn bóng người đó, mặt Lý Mộ lộ vẻ ngạc nhiên.

Bộ dạng người này, cùng năm tên thủ lĩnh tổ chức tà tu này giống nhau như đúc…

Đọc sách còn nhưng lĩnh tiền mặt!

Trên bầu trời, đám cao thủ hai tông sau khi sửng sốt, lập tức lộ ra vẻ mặt kinh hãi.

“Sao còn có một tên!”

“Không ổn, bọn hắn là sáu huynh đệ!”

“Chết tiệt, có gian trá!”

…

Lão giả đó vẫn chưa trợ giúp năm người còn lại, mà là dùng ánh mắt âm trầm nhìn Lý Mộ, nghiến răng nói: “Thì ra là ngươi…”

vừa dứt lời, bóng người lão đã biến mất ở tại chỗ.

Lý Mộ không chút do dự mang một lá bùa vỗ ở trên người mình, thân hình trốn xa.

Nơi hắn ban đầu đứng, móng vuốt khô gầy của lão giả thò ra, nếu Lý Mộ còn ở tại chỗ, đã bị lão một trảo xuyên tim.

“Ngươi không chạy thoát được đâu.” Lão giả một đòn chưa có kết quả, hừ lạnh một tiếng, đuổi theo về phía Lý Mộ.

Trên bầu trời, Huyễn Cơ biến sắc, đang muốn đuổi theo, một lão giả chắn ở trước người nàng, cười lạnh nói: “Tiểu mỹ nhân, cũng lúc này rồi, còn nghĩ tới người khác, chiếu cố tốt chính ngươi trước đi…”

Huyễn Cơ lạnh lùng nói: “Cút ra!”

Lão giả chưa đáp lại, thế công lại càng hung hiểm hơn.

Huyễn Cơ lạnh lùng nhìn lão, bóp nát một ngọc phù trong tay.

Sau lưng của nàng bỗng nhiên xuất hiện một hư ảnh.

Đó là một con xích hồ* thật lớn, hư ảnh cáo lông đỏ cao trăm trượng, phía sau có bảy cái đuôi tung bay, sau khi hư ảnh cáo lông đỏ xuất hiện, liền chui vào thân thể Huyễn Cơ.

(*: cáo đỏ, cáo lông đỏ)

Năm lão giả ánh mắt kinh sợ nhìn Huyễn Cơ trên người tản mát ra hơi thở khủng bố, bỗng sinh ra một loại cảm giác đại nạn tới nơi rồi.

Cùng lúc đó, trong núi rừng.

Một bóng người đang nhanh chóng chạy trốn, phía sau một luồng hào quang đuổi theo không tha, khoảng cách hai người đang bị không ngừng rút ngắn lại.

“Lão phu xem lá bùa này của ngươi có thể kiên trì tới khi nào.”

“Dám giết đệ tử lão phu, lát nữa ta sẽ mang ngươi rút hồn luyện phách, thân thể luyện chế thành thi…”

“Hồn của ngươi ta sẽ không giết, ta muốn cho ngươi ngày ngày chịu khổ u hỏa đốt hồn…”

…

Uy lực của phù lục có hạn, lá bùa trên người Lý Mộ đang không ngừng nhạt đi, tốc độ của hắn cũng dần dần chậm lại.

Lão giả vận pháp lực, đột nhiên tăng tốc, móng vuốt khô gầy hung hăng chụp vào cổ Lý Mộ.

Nhưng ngay sau đó, lão bỗng nhiên từ đáy lòng trào ra một loại cực độ kinh sợ, thân hình nháy mắt bạo lui, kinh nghi bất định nhìn Lý Mộ.

Thân thể Lý Mộ cũng đã dừng lại, lơ lửng ở trên không, hắn quay đầu, nhìn lão giả đó, mặt lộ ra sự kinh ngạc, nói: “Có chút thủ đoạn…”

Lão giả kinh sợ đánh giá Lý Mộ, ngay tại vừa rồi, trong lòng lão bỗng nhiên bắt đầu sinh ra một loại nguy cơ sinh tử mãnh liệt.

Cái đó có liên quan với công pháp lão tu hành, công pháp lão tu hành, có thể khiến lão ở một khắc trước khi nguy hiểm tiến đến, trong cõi kỳ ảo sinh ra cảm giác, loại cảm giác này, lão ở trên người rất nhiều cường giả đều cảm nhận được.

Một lát trước đó, lão từ trên thân yêu vật cấp thấp này, thế mà lại cảm nhận được sự nguy hiểm tương tự.

Nhưng lão thấy thế nào, người này cũng chỉ là một yêu vật cảnh giới thứ tư mà thôi.

Lão sắc mặt kinh nghi, trầm giọng hỏi: “Ngươi rốt cuộc là cái gì vậy?”

Lý Mộ nhìn trái nhìn phải, xác định bọn họ đã bay ra rất xa, chung quanh không có ai, thản nhiên nói: “Có thể rồi.”

Trong hư không, một cái chuông khổng lồ đột nhiên hiện lên, ở trong ánh mắt kinh sợ của lão giả kia mang lão phủ đầu vào.

“Lý Mộ, ngươi ở đâu?”

Một bóng người xé gió chạy đến, thanh âm Huyễn Cơ ở dưới pháp lực thêm vào, vang vọng núi rừng.

Sau khi sử dụng yêu thuật đỉnh cấp của hồ tộc giải quyết năm tên tà tu kia, nàng liền lập tức hướng về phương hướng Lý Mộ cùng lão giả biến mất đó đuổi theo.

Nàng rất rõ, Lý Mộ tuy có không ít pháp bảo, nhưng cũng tuyệt đối sẽ không là đối thủ của lão giả đó.

Dọc đường, không thấy tung tích hai người, cũng không có bất cứ dấu vết đấu pháp gì.

Hồ Cửu đi theo phía sau nàng bay đến, lo lắng nói: “Tiểu xà không có việc gì chứ?”

Huyễn Cơ sắc mặt khó coi, bọn họ trước đó không biết, năm tên thủ lĩnh của tổ chức tà tu này, thế mà đều là lợn rừng thành tinh, hơn nữa bọn họ không phải năm huynh đệ, mà là sáu huynh đệ.

Nàng hít thật sâu, dặn dò mọi người: “Tách ra tìm.”

Hết chương 724.

Chương 725. Thật không phải là người

Mọi người dọc theo cùng một phương hướng, tách ra tìm tòi, khi Huyễn Cơ bay tới trên không rừng cây nơi nào đó, dưới chân bỗng nhiên truyền đến một thanh âm mỏng manh.

"Huyễn Cơ đại nhân, ta ở đây…"

Trong rừng cây, dưới lá rụng thật dày bỗng nhiên dâng lên một cái gò đất, Lý Mộ cẩn thận từ trong đó bò ra.

Huyễn Cơ thấy hắn không có việc gì, nhẹ nhàng thở ra, hỏi: "Người đuổi theo ngươi đâu?"

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: "Ta biết mình không phải đối thủ của lão, liền nấp đi, lão từ đỉnh đầu ta bay qua, bây giờ ở nơi nào ta cũng không biết."

Huyễn Cơ nói: "Ngươi không sao là tốt rồi."

Lý Mộ cười cười, nói: "Xà tộc chúng ta vốn đã am hiểu ẩn nấp, lại thêm Liễm Tức Phù* Huyễn Cơ đại nhân cho, lão già kia căn bản không phát hiện được."

(*: bùa thu liễm, che giấu hơi thở, khí tức)

Sau khi tìm được Lý Mộ, Huyễn Cơ một lần nữa triệu tập mọi người, tới hang ổ đám tà tu kia.

Sáu tên thủ lĩnh tà tu, có năm tên chết ở trong tay Huyễn Cơ, hình thần câu diệt, một kẻ khác đuổi theo Lý Mộ không có kết quả, không biết tung tích.

Năm huynh đệ của lão đã chết, chỉ còn lại có một mình lão, hẳn là cũng không có lá gan trở về.

Về phần thủ hạ của bọn hắn, cũng đều bị các cường giả hai tông xử lý, đám tà tu đó làm đủ mọi việc ác, có mối thù sâu đậm với Yêu tộc, trên cơ bản là kết cục không chết không thôi.

Trong Mị Tông, có rất nhiều thành viên, đều có tình huống từng bị tà tu bắt, sau khi được cứu tự nhiên mà vậy gia nhập Mị Tông.

Từ trong hang ổ đám tà tu này, mọi người phát hiện mấy chục Yêu tộc bị nhốt, những Yêu tộc này có nam có nữ, không có ngoại lệ, nam tuấn tú, nữ xinh đẹp.

Ngoài ra, nơi này thế mà còn có mười mấy nữ tử nhân loại.

【 lĩnh tiền lì xì 】 tiền mặt or điểm tệ tiền lì xì đã muốn phát phóng tới của ngươi tài khoản! Vi tín chú ý công chúng hào 【】 lĩnh!

Bên trong địa lao, những nữ tử nhân loại đó chen chúc cùng một chỗ, nhìn đám yêu bên ngoài, run bần bật.

Hồ Cửu nhìn Huyễn Cơ, hỏi: "Huyễn Cơ đại nhân, vẫn là quy củ cũ, mang họ tới Cửu Giang quận, thông báo quan phủ của họ, để bọn họ tự mình xử lý?"

Huyễn Cơ gật gật đầu, nói: "Ngươi cùng Lý Mộ hai người đi đi."

Một hồ yêu được cứu ra khó chịu nói: "Chúng ta vì sao phải quản những nhân loại này, để họ ở lại chỗ này tự sinh tự diệt đi…"

Huyễn Cơ nhìn hắn một cái, nói: "Ngươi nên hận là đám tà tu kia, các nàng cùng các ngươi giống nhau."

Hồ yêu đó yết hầu giật giật, cuối cùng chưa nói gì nữa.

Huyễn Cơ cho Hồ Cửu mượn một cái hồ thiên pháp bảo, sau khi mang mười mấy nữ tử nhân loại kia thu vào pháp bảo, Hồ Cửu cùng Lý Mộ liền hướng Cửu Giang quận bay đi.

Lý Mộ dọc theo đường đi trầm mặc không nói, Hồ Cửu hỏi: "Ngươi có phải cảm thấy, Huyễn Cơ đại nhân đối với nhân loại quá nhân từ hay không?"

Lý Mộ gật gật đầu, nói: "Đúng vậy."

Hồ Cửu nhìn hắn, nói: "Những nhân loại này cũng không sai, các nàng cũng là người bị hại, những người này nói Yêu tộc chúng ta tàn nhẫn hiếu sát, chúng ta nếu làm như vậy, chẳng phải là giống như bọn họ nói?"

Lý Mộ nghĩ nghĩ, hỏi: "Nếu chúng ta không thù hận nhân loại, vì sao phải ở Đại Chu an bài nhiều nằm vùng như vậy,

khắp nơi đối nghịch với triều đình?”

Hồ Cửu hừ lạnh một tiếng, nói: “Triều đình cái rắm chó gì, Yêu tộc chúng ta làm sai cái gì, phải bị nhân loại đối đãi như thế, triều đình dung túng nhân loại bắt giết khắp nơi đối với chúng ta, rút hồn đoạt phách, khi chúng ta muốn báo thù, triều đình liền phái ra cường giả, đuổi tận giết tuyệt đối với chúng ta, chúng ta muốn công bằng, chỉ có lật đổ bọn họ, thành lập triều đình của chính chúng ta…”

Hồ Cửu nói một phen, Lý Mộ không có lời nào để chống đỡ.

Nếu hắn thật là một con xà yêu, gặp phải loại đãi ngộ bất công này, hắn cũng sẽ muốn phủ định triều đình Đại Chu.

Nhưng hắn không phải.

Lý Mộ thở thật dài, hồi lâu mới nói: “Không biết Mị Tông ở triều đình có bao nhiêu nằm vùng, khi nào mới có thể lật đổ bọn họ, thành lập triều đình của chính chúng ta…”

Hồ Cửu thở dài nói: “Lúc Thôi Minh còn, chúng ta thậm chí có thể trực tiếp ảnh hưởng một ít quyết sách của triều đình Đại Chu, còn nhân cơ hội xếp vào không ít người ở trong nội vệ của Đại Chu nữ hoàng, đáng tiếc sau khi Thôi Minh chết, nội vệ cũng lọt vào thanh tẩy, chúng ta ảnh hưởng đối với triều đình Đại Chu liền nhỏ đi nhiều.”

Nói tới đây, hắn lại nhìn Lý Mộ, nói: “Đây đều là bởi vì Lý Mộ kia bên cạnh nữ hoàng Đại Chu, hắn ít nhất hủy mười năm bố cục của Mị Tông, cho nên Thiên Quân mới ở trên người hắn ban thưởng hậu hĩnh như vậy, Huyễn Cơ đại nhân càng ở trên tay hắn chịu thiệt vài lần, cho nên Huyễn Cơ đại nhân mới sửa lại tên cho ngươi, bảo ngươi biến thành hắn, bình thường đánh ngươi một chút trút giận, ngươi liền biểu hiện tốt một chút, để nàng cao hứng…”

Lý Mộ bất đắc dĩ nói: “Ta biết rồi…”

Hắn hừ lạnh một tiếng, nói: “Đều do Lý Mộ chết tiệt kia, nếu không phải hắn, chúng ta còn có thể trực tiếp ảnh hưởng triều đình Đại Chu, bây giờ trong triều đình của bọn họ, chúng

ta hẳn là không có nằm vùng quyền cao chức trọng như vậy nữa nhỉ?”

Hồ Cửu đắc ý cười, nói: “Ai nói không có?”

Lý Mộ tò mò hỏi: “Là ai?”

Hồ Cửu lắc lắc đầu, nói: “Cái này không thể nói, đây là quy củ Mị Tông.”

Lý Mộ bất mãn nói: “Hồ Cửu đại ca ngươi đây là không tín nhiệm ta sao?”

Hồ Cửu nói: “Ta đương nhiên tín nhiệm ngươi, nhưng mà, đây là cơ mật của tông ta, cho dù là người Mị Tông, cũng không thể lộ ra cho nhau.”

Lý Mộ thất vọng nói: “Vậy ta không hỏi nữa, ta biết, tư cách vào sự từng trải của ta quá nhỏ bé, các ngươi đều không tín nhiệm ta, những bí mật này, không phải ta có thể nghe ngóng…”

Hồ Cửu vội vàng nói: “Ngươi đừng nghĩ như vậy, bao gồm Huyễn Cơ đại nhân ở trong, mọi người đều rất tín nhiệm ngươi, bằng không Huyễn Cơ đại nhân sao có khả năng cho ngươi trở thành thân vệ, mỗi lần nhiệm vụ đều mang theo ngươi…”

Lý Mộ lắc đầu nói: “Hồ Cửu đại ca không cần phải nói nữa, ta về sau sẽ đặt đúng vị trí của ta, lời không nên nói tuyệt đối không nói, lời không nên hỏi cũng thấy đúng không hỏi…”

Hồ Cửu có chút cuống lên, nói: “Được rồi được rồi, ta chỉ nói cho ngươi một người, Vân Dương công chúa của Tiêu thị hoàng tộc, thê tử trước kia của Thôi Minh, bây giờ cũng là người của chúng ta, kẻ khác, ta thật sự không thể nói…”

Hết chương 725.

Chương 726. Ai là nằm vùng (1)

Hai người vào Cửu Giang quận thành, mang những nữ tử nhân loại này đặt ở trong một chỗ ngõ nhỏ.

Sau đó Hồ Cửu truyền tin Cửu Giang quận nha, hai người trốn trong chỗ tối, khi nhìn thấy trong quận nha vội vã chạy ra một đám bộ khoái, tìm tới chỗ những nữ tử kia, mới rời khỏi Cửu Giang quận thành.

Trên đường về Thiên Hồ thành, Lý Mộ vẫn như cũ không nói một lời.

Giờ phút này, trong lòng hắn mâu thuẫn ngàn vạn.

Hồ Cửu cùng người của Mị Tông, là thật sự coi hắn là người một nhà, nhất là Hồ Cửu, gã chiếu cố đối với Lý Mộ, không thua gì Lý Thanh lúc đó.

Nhưng Lý Mộ lại đang nương bọn họ tín nhiệm, âm thầm tính kế bọn họ, từ trong miệng bọn họ lừa lấy tình báo, điều này làm trong lòng Lý Mộ nổi lên sự phức tạp, thật lâu không thể bình tĩnh.

Hắn còn như thế, những kẻ nằm vùng nhiều năm, thậm chí vì lấy được tín nhiệm, ở địa phương cưới vợ sinh con, nằm vùng mười mấy năm mấy chục năm kia mà nói, lại sẽ là cảm nhận thế nào?

Hồ Cửu phát hiện Lý Mộ trầm mặc, hỏi: “Ngươi có thể sẽ không còn tại giận ta đi?”

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: “Không phải, ta chỉ là cảm thấy, ta quá không phải con người rồi…”

Hồ Cửu cười cười, nói: “Nói lời ngốc nghếch gì thế, ngươi vốn không phải người…”

Viên mãn hoàn thành nhiệm vụ, sau khi trở lại Thiên Hồ thành, Lý Mộ rất nhanh đã nghe được Huyễn Cơ gọi đến.

Hắn tới sân của Huyễn Cơ, hỏi: “Huyễn Cơ đại nhân có gì phân phó?”

Trong tay Huyễn Cơ xuất hiện hai sợi roi dài, nói: “Ta xem xem ngươi mấy ngày nay có tiến bộ hay không.”

Lý Mộ không lắm lời thêm một câu, giống như mọi khi rút kiếm hướng về Huyễn Cơ.

Có một số việc đã không thể phản kháng, vậy thì học được hưởng thụ.

Như vậy ít nhất Lý Mộ về sau phản bội nàng, cảm giác áy náy trong lòng sẽ ít đi một chút.

Huyễn Cơ vung roi trong tay, động tác dần dần chậm lại.

Nàng trước kia chà đạp hắn, trên mặt hắn có khuất nhục, có không cam lòng, nhìn khuôn mặt đáng giận này ở trước mặt nàng toát ra khuất nhục cùng không cam lòng, trong lòng của nàng vô cùng vui sướng, ngay cả khúc mắc mấy ngày nay cũng được gỡ bỏ.

Nhưng khi này khuất nhục cùng không cam lòng loại biến mất, khi nàng lại chà đạp hắn, liền cảm thấy nhàm chán vô vị.

Không bao lâu, nàng liền thu hồi roi, nói: “Không chơi nữa, không thú vị.”

Nàng ngồi vào trên ghế đá, sai sử Lý Mộ: “Tới đây giúp ta bóp vai.”

Lý Mộ yên lặng đi đến phía sau nàng, hai tay đặt ở trên vai nàng, nhẹ nhàng nắn bóp, lấy lương tâm mà nói, Huyễn Cơ trừ thích sai sử hắn, chà đạp hắn, đối với hắn rất tốt, so với đối với mọi người cộng lại còn tốt hơn, bị nàng sai sử thì sai sử đi, nàng sai sử càng nhiều, áy náy trong lòng Lý Mộ liền càng ít, ngày sau phản bội nàng, cũng càng dễ dàng vượt qua một cửa ải đó trong lòng.

Cứ coi như đang thưởng thức phong cảnh, đứng ở vị trí này, chỉ cần hơi cúi đầu, chính là phong cảnh tốt vô hạn.

Lý Mộ vừa tự mình an ủi, vừa ngắm cảnh, một khắc nào đó, Hồ Cửu từ bên ngoài bay vào, nói: “Huyễn Cơ đại nhân, chúng ta bắt được một tên nằm vùng triều đình Đại Chu xếp vào ở Thiên Hồ quốc…”

Huyễn Cơ khẽ nhíu mày, quay đầu nhìn Lý Mộ, bất mãn nói: “Dùng sức lớn như vậy làm cái gì, ngươi bóp đau ta…”

Huyễn Cơ phủ.

Một nữ tử bị xích sắt trói, giam cầm pháp lực, Hồ Cửu vòng quanh nàng bay tới bay lui, lạnh lùng nói: “Sớm đã biết triều đình Đại Chu các ngươi sẽ không thành thật, thế mà thật đúng là có nằm vùng. Nói, đồng đảng của ngươi còn có ai, ở nơi nào?”

Đám người Mị Tông ở một bên, cũng đều như hổ rình mồi nhìn nàng.

Ánh mắt nữ tử nhìn thẳng phía trước, thản nhiên nói: “Không có đồng đảng, muốn giết muốn chém, cứ tùy tiện.”

Lý Mộ cũng đứng ở trong đám người, vẻ mặt trên mặt rất phẫn nộ, đáy lòng lại có chút bất đắc dĩ.

Triều đình ở Yêu quốc và Ma Tông có nằm vùng, chuyện này hắn là biết, Cúc vệ chính là tổ chức tình báo của nữ hoàng, lần trước động phủ Bạch Đế hiện thế, chính là các nàng truyền tin tức.

Nữ tử này, hẳn cũng là người của Cúc vệ.

Nàng sở dĩ sẽ sa lưới, là vì bị người Mị Tông phát hiện bộ dạng đáng ngờ, về sau thừa dịp nàng rời khỏi, sau khi tiến vào phòng tìm kiếm, quả nhiên tìm được pháp bảo thông tin nàng liên hệ cùng thượng cấp, vì thế nàng liền bị người Mị Tông bắt đến nơi này.

Một cường giả Mị Tông uy hiếp nói: “Muốn chết cũng không đơn giản như vậy, nếu muốn giữ toàn thân, thì thành thật khai ra đồng đảng của ngươi, nếu không, ngươi sẽ biết cái gì gọi là muốn sống không được, muốn chết không xong…”

Nữ tử cười lạnh một tiếng, nói: “Ta trái lại thật muốn biết.”

Tên cường giả kia nhìn về phía Huyễn Cơ, nói: “Đại nhân, nữ nhân này thật sự mạnh miệng, xem ra không dùng hình, ả sẽ không khai.”

Huyễn Cơ nâng lên thủ, nói: “Trước mang nàng quan hẳn lên.”

Tên nằm vùng kia bị mang đi, Huyễn Cơ dặn dò mấy người khác nói: “Mấy người các ngươi trông coi kỹ ả, Thiên Hồ thành nhất định còn có đồng đảng của ả, vô cùng có khả năng sẽ đến cứu ả, nếu là không cứu, lại dùng hình cũng không muộn.”

Mọi người trăm miệng một lời tán dương: “Huyễn Cơ đại nhân cao minh!”

Huyễn Cơ lại bổ sung nói: “Lại truyền lệnh Mị Tông, bảo mọi người chú ý chặt chẽ kẻ hành vi khác thường trong thành, vừa có phát hiện, lập tức hướng bên trên báo cáo.”

…

Một lát sau, Lý Mộ chậm rãi rời Huyễn Cơ phủ.

Người của Cúc vệ, chính là người của nữ hoàng, người của nữ hoàng, Lý Mộ sao có khả năng thấy chết mà không cứu.

Chỉ là hắn không thể trực tiếp cướp ngục, hắn ở đây còn có chuyện càng thêm quan trọng, không đến thời khắc cần thiết, tuyệt đối không thể bại lộ bản thân, muốn cứu cũng là đi đường vòng để cứu.

Hồ Cửu bay ở phía sau hắn, hỏi: “Tiểu xà, ngươi đi đâu?”

Lý Mộ nói: “Đi ngâm tắm.”

Một cao thủ Mị Tông nói: “Tiểu tử này, càng ngày càng biết hưởng thụ.”

Hồ Cửu thở dài nói: “Đáng tiếc ta mất đi thân thể, bằng không, có thể cùng nhau ngâm…”

Cung Trường Nhạc.

Mai đại nhân, Thượng Quan Ly, đã muốn mặc đồ đen Cúc vệ trạm ở trong điện, không khí tràn đầy sát khí lạnh lẽo.

Thám tử Cúc vệ ở Thiên Hồ quốc vừa mới truyền đến tin tức, có một nằm vùng rơi vào trong tay Mị Tông, tuy thám tử Cúc vệ ở Thiên Hồ quốc còn có mấy người, nhưng bằng vào

lực lượng của các nàng, căn bản không có khả năng từ trong vô số cao thủ Mị Tông cùng Thiên Hồ quốc cứu nàng ra, cố ra tay, sẽ chỉ mang càng nhiều người hơn đặt vào.

Mai đại nhân nghĩ nghĩ, hỏi: "Lý Mộ cũng ở nơi đó, có thể hay không để cho hắn…"

Nữ hoàng còn chưa đáp lại, Cúc vệ đã quả quyết mở miệng: "Tuyệt đối không thể!"

Sắc mặt nàng nghiêm nghị, nói: "Tất cả người của Cúc vệ, từ ngày đó bọn họ gia nhập Cúc vệ trở đi, đã có giác ngộ như vậy, tuyệt đối không thể bởi vì cứu một người lại hy sinh người khác, Lý đại nhân còn có chuyện quan trọng hơn phải làm, hắn không thể mạo hiểm…"

Hết chương 726.

Chương 727. Ai là nằm vùng (2)

Mai đại nhân thở dài, cũng không nói cái gì nữa.

Vì đại cục, phải có thứ bị bỏ qua.

Vô luận là đối với triều đình hay đối với nữ hoàng, Lý Mộ đều quan trọng hơn nhiều so với thám tử kia.

Chu Vũ day day mi tâm, đã mang linh loa lấy ra, lại trước sau chưa liên hệ Lý Mộ.

Đây là một lựa chọn nàng cũng không cách nào dễ dàng làm ra.

Nàng không muốn để cho Lý Mộ mạo hiểm, tương tự không muốn dễ dàng từ bỏ một thần tử trung với nàng.

Ngay ở lúc trong lòng nàng lưỡng nan, linh loa trong tay nàng bắt đầu chấn động khe khẽ.

Chu Vũ không chút do dự đưa vào linh lực, trong linh loa lập khắc truyền đến tiếng của Lý Mộ: "Bệ hạ, trong Thiên Hồ thành, Cúc vệ có một thám tử, đã rơi vào tay Mị Tông."

Chu Vũ nói: "Trẫm biết, ngươi…"

Nàng còn chưa dứt lời, thanh âm Lý Mộ liền truyền đến lần nữa: "Lấy tình cảnh thần bây giờ, thật ra có thể ra tay cứu nàng, nhưng sau đó khó tránh khỏi sẽ bị hoài nghi, tốt nhất vẫn là triều đình ra mặt can thiệp. Thần ở Mị Tông đạt được một tình báo, Vân Dương công chúa đã bị Mị Tông thẩm thấu, trong phủ của nàng hẳn là có nhân vật quan trọng của Mị Tông, bệ hạ có thể phái người bắt giữ người nọ, đến Thiên Hồ quốc trao đổi…"

Chu Vũ môi giật giật, còn chưa mở miệng, đối diện đã không có bất cứ thanh âm nào truyền đến.

Vì không dẫn tới hoài nghi, Lý Mộ mỗi lần đưa tin đều cực kỳ ngắn gọn.

Chu Vũ thu hồi linh loa, nhìn về phía ba người trong điện, nói: "Bảo Cung Phụng ti phong tỏa Vân Dương công chúa

phủ, triệt để điều tra.”

Ba người vẻ mặt phấn chấn, khom người nói: “Tuân chỉ!”

Sau khi các nàng ra khỏi cung Trường Nhạc, Chu Vũ một lần nữa lấy ra linh loa, u oán nói: “Cũng không để trẫm nói thêm một câu…”

So với vui sướng giải quyết khốn cảnh, trong lòng nàng càng nhiều là hối hận.

Hối hận không nên thả Lý Mộ rời khỏi, nếu nàng không cho Lý Mộ rời khỏi, sủng thần của nàng, sẽ không bị hồ ly tinh kia ức hiếp, cũng sẽ không đấm lưng bóp vai cho một hồ ly tinh…

Con hồ ly tinh đó khiến nàng biết, cũng không phải toàn bộ hồ ly, đều đáng yêu giống Tiểu Bạch.

Thần Đô, Vân Dương công chúa phủ bỗng bị Cung Phụng ti lấy đại trận phong tỏa, dọa vô số quyền quý Nam Uyển.

Sau đó, bọn họ từ Vân Dương công chúa phủ tìm được một tên nằm vùng của Ma Tông, hơn nữa đã tìm được chứng cứ Vân Dương công chúa cấu kết Ma Tông, càng nhấc lên sóng gió ngập trời.

Kế sau Thôi Minh, Vân Dương công chúa cũng làm ra việc cấu kết Ma Tông, Tiêu thị hoàng tộc kinh hãi, sốt ruột phủi sạch quan hệ với Vân Dương công chúa, đảng Chu thị cũng không bỏ qua cơ hội này, nương hai chuyện này, tiến hành buộc tội mãnh liệt đối với Tiêu thị, giữa đảng mới cùng đảng cũ, thời gian cách thật lâu, lần nữa bộc phát ra xung đột kịch liệt…

Lý Mộ đang ở Thiên Hồ quốc, cũng không biết chuyện này, trong lòng hắn có chút phiền muộn.

Huyễn Cơ bởi vì hắn thích ngâm tắm, cố ý bảo người ta ở trong sân nhà hắn xây cho hắn một cái bể tắm, còn phân phối cho hắn hai tiểu hồ yêu, để hắn sai sử, như vậy, Lý Mộ liền không có lý do ra ngoài nữa.

Ở trong phủ Huyễn Cơ, Lý Mộ không thể sử dụng linh loa, nơi này cường giả quá nhiều, vô cùng có khả năng lộ ra sơ hở.

Nói cách khác, từ giờ trở đi, phương thức liên hệ duy nhất của hắn và nữ hoàng cũng chặt đứt.

Mấy ngày qua, Lý Mộ cũng thăm dò con đường của Huyễn Cơ.

Cũng không biết có phải thẹn trong lòng hay không, việc nàng làm với Lý Mộ càng quá phận, sai sử hắn càng chịu khó, sau đó đối với Lý Mộ càng tốt, như là một loại bồi thường…

Một ngày này, Lý Mộ vừa bóp vai cho Huyễn Cơ, vừa nghe Hồ Cửu báo cáo.

"Đại nhân, mấy ngày qua, trong thành cũng không có ai hành vi quá mức dị thường, nhất là phụ cận thiên lao, cũng không có tình trạng đặc thù gì, bọn họ hẳn là sẽ không cứu người…"

Hắn vừa mới nói xong, liền có một người vội vàng đi vào, sắc mặt khó coi nói: "Huyễn Cơ đại nhân, triều đình Đại Chu có một người đến, nói là bọn hắn bắt được một nằm vùng của chúng ta ở Thần Đô, muốn dùng nàng để trao đổi nữ tử kia…"

Huyễn Cơ nhíu mày, hỏi: "Nằm vùng nào?"

Người nọ nghiến răng nói: "Là Hồ Lục!"

"Cái gì!"

Sắc mặt Huyễn Cơ rốt cuộc biến đổi hẳn, Hồ Lục là một thám tử phi thường quan trọng bọn họ xếp vào triều đình Đại Chu, từ sau khi Thôi Minh chết, nàng liền nhân cơ hội mê hoặc lôi kéo Vân Dương công chúa, ngoài sưu tập tình báo, cũng đang mưu tính một việc lớn.

Hồ Lục là gián điệp bí mật ưu tú nhất Mị Tông bồi dưỡng ra, nhiệm vụ của nàng mấy năm qua chính là ẩn núp trước, chuyện gì cũng chưa làm, căn bản không có khả năng bại lộ.

Khả năng duy nhất, chính là có người để lộ bí mật.

Sắc mặt Huyễn Cơ trầm xuống, nói: "Biết chuyện này, chỉ có ít ỏi mấy người, rốt cuộc là ai tiết lộ bí mật!"

Sắc mặt Hồ Cửu cũng nghiêm túc, nói: "Chẳng lẽ bên trong bọn họ cũng có nằm vùng?"

Huyễn Cơ trầm giọng nói: “Mang tất cả người biết việc này đều triệu tập lại!”

Lý Mộ theo Hồ Cửu đi ra ngoài, nói: “Hồ Cửu đại ca, chuyện này ta cũng biết…”

Hồ Cửu phất phất tay, nói: “Ta biết không có khả năng là ngươi, ngươi sao có khả năng là nằm vùng?”

Một người vì thi thể hắn, ẩn núp nửa tháng, cửu tử nhất sinh, một mình đánh vào tổ chức tà tu, sao có khả năng là nằm vùng?

Một người mỗi lần nhiệm vụ đều xông lên dẫn đầu, lấy vết thương đổi vết thương, lấy mạng đổi mạng, liều chết cứu vớt đồng bào, sao có khả năng là nằm vùng?

Với lại, hắn gia nhập Ma Tông, là Mị Tông chủ động mời, Mị Tông chủ động mời đến nằm vùng của triều đình Đại Chu, khả năng này, nhỏ đến mức có thể xem nhẹ không tính.

Bất luận kẻ nào cũng có thể là nằm vùng, nhưng hắn khẳng định sẽ không.

Hồ Cửu cẩn thận nghĩ một lát, nghiến răng nói: “Lang Thập Tam, nhất định là Lang Thập Tam, ta lúc trước đã cảm thấy kẻ này có vấn đề, có thể là nằm vùng đám sói con kia đẩy vào Thiên Hồ quốc chúng ta, Hồ Lục và hắn quan hệ rất tốt, nhất định là nàng nói cho con sói con đó…”

Hồ Lục nằm vùng Vân Dương công chúa phủ, ở Mị Tông cũng là cơ mật, người biết việc này ít ỏi không có mấy.

Vì tìm được nằm vùng để lộ tin tức, Huyễn Cơ mệnh lệnh Hồ Cửu, mang tất cả người biết được việc này đều triệu tập lại.

Trong sân, bao gồm Hồ Cửu ở trong, mọi người đều phải tiếp nhận Huyễn Cơ tra hỏi.

Cái này không phải tra hỏi bình thường, mà là Huyễn Cơ lấy thần thông mị hoặc của hồ tộc, đánh thẳng bí mật chỗ sâu nhất đáy lòng bọn họ, gọi là “Vấn tâm” .

Không đến vạn bất đắc dĩ, Huyễn Cơ sẽ không thi triển "vấn tâm chi thuật" đối với bọn họ, nhưng Hồ Lục bại lộ, đả kích đối với Mị Tông quá lớn, vì tránh cho về sau gặp tổn thất lớn hơn nữa, nàng phải bắt ra tên nằm vùng kia.

Hết chương 727.

Chương 728. Sỉ nhục

Biết bí mật này, tổng cộng có năm yêu vật.

Hồ Cửu người đầu tiên bay đến, hoàn toàn mở ra tâm thần, nhìn vào mắt Huyễn Cơ, nói: “Huyễn Cơ đại nhân, ngài hỏi đi.”

Huyễn Cơ gật gật đầu, con ngươi bỗng nhiên biến thành một vòng xoáy sâu không thấy đáy, thanh âm của nàng mờ mịt, như ở đám mây, từ từ hỏi: “Chuyện Hồ Lục, là ngươi tiết lộ cho triều đình Đại Chu sao?”

Hồ Cửu vẻ mặt dại ra, mờ mịt nói: “Không phải.”

Huyễn Cơ tiếp tục hỏi: “Ngươi có từng làm chuyện có lỗi Mị Tông hay không?”

Hồ Cửu lắc đầu nói: “Không có.”

Lý Mộ vụng trộm liếc vào mắt Huyễn Cơ một cái, tâm thần thiếu chút nữa cũng bị rơi vào, điều này làm trong lòng hắn dâng lên đủ sự cảnh giác.

Mị hoặc của hồ tộc, hắn ở chỗ Tiểu Bạch đã từng cảm thụ, nhưng mị hoặc của Tiểu Bạch, là mị hoặc trời sinh, Huyễn Cơ là lấy thiên phú thần thông của hồ tộc thi triển, càng khó chống lại hơn, uy lực “vấn tâm” chi thuật này, so với linh đồng của Vãn Vãn chỉ có hơn chứ không kém.

Huyễn Cơ dùng phương pháp như vậy, liên tiếp hỏi ba người, đều chưa hỏi ra cái gì.

Khi nàng hỏi đến người thứ tư, sắp đến lượt người thứ năm, một người cuối cùng kia bỗng nhiên lao vút lên trời, cấp tốc bay về phía xa.

Hồ Cửu ngẩn ra một phen, lạnh lùng nói: “Chết tiệt, Lang Thập Tam, ta biết ngay là ngươi!”

Mấy bóng người theo sát sau bay lên trời, đuổi theo về phía Lang Thập Tam.

Lý Mộ đứng ở tại chỗ, ngạc nhiên nhìn một màn này, nhất thời không biết sao.

Nơi này dù sao cũng là Thiên Hồ thành, địa bàn Mị Tông, rất nhanh, Lang Thập Tam đã bị đám người Hồ Cửu bắt trở về.

Hắn bị phong ấn pháp lực, ở dưới "vấn tâm" của Huyễn Cơ, bí mật của Lang Thập Tam rất nhanh đã bị đào ra.

Hắn không phải nằm vùng của triều đình Đại Chu, nhưng là nằm vùng của Yêu tộc.

Cảnh nội Yêu quốc, bầy yêu cát cứ, giữa các đại yêu với nhau cũng đều như hổ rình mồi, không có lúc nào là không muốn cắn nuốt đối phương, lớn mạnh bản thân.

Lang yêu nhất tộc là tộc lớn số một số hai trong Yêu quốc, lần trước tranh đoạt Yêu Hoàng động phủ, chẳng qua là một chi nhánh của lang yêu nhất tộc, lang yêu nhất tộc chân chính, thực lực cường đại hơn so với Yêu tộc bình thường, thủ lĩnh bọn họ Thanh Sát Lang Vương, là Huyền Yêu cảnh giới thứ bảy không kém gì Vạn Huyễn Thiên Quân, dưới trướng có bốn yêu vương cảnh giới thứ sáu, thực lực vượt xa Thiên Hồ quốc.

Lang Thập Tam bởi vì bề ngoài tuấn lãng, nhiều năm trước được Mị Tông lựa chọn, thành công nằm vùng Thiên Hồ quốc, truyền không ít tình báo cho lang yêu nhất tộc.

Chuyện Hồ Lục, tuy không phải hắn tiết lộ, nhưng hắn cũng không qua được vấn đề thứ hai của Huyễn Cơ.

Lang Thập Tam như thế nào cũng không ngờ, hắn nấp ở Thiên Hồ quốc lâu như vậy, thành công vào nội bộ Mị Tông, thậm chí trở thành thân vệ của Huyễn Cơ, lâu như vậy cũng chưa bại lộ, cuối cùng lại ngã ở trên một chuyện không quan hệ với hắn.

Hồ Cửu ngưng tụ ra thân thể, hướng Lang Thập Tam đạp mạnh không ngừng, vừa đoán còn vừa mắng.

"Chúng ta coi ngươi là huynh đệ, ngươi thế mà lại phản bội chúng ta!"

"Chết tiệt, ta cho ngươi nằm vùng, ta cho ngươi nằm vùng!"

“Ngươi thằng sói con nuôi lớn cắn trả này, lúc trước không nên cứu ngươi!”

…

Huyễn Cơ phất phất tay, Lang Thập Tam liền bị hai người áp giải xuống.

Sắc mặt nàng vẫn thâm trầm như cũ: “Tiết lộ tin tức cho triều đình Đại Chu, không phải Lang Thập Tam, còn có một người khác, còn có ai biết chuyện Hồ Lục?”

Lý Mộ phía sau nàng yếu ớt giơ tay, nhỏ giọng nói: “Huyễn Cơ đại nhân, còn có ta…”

Huyễn Cơ bất ngờ nói: “Ngươi sao có thể biết?”

Lý Mộ giải thích: “Lần trước Hồ Cửu đại ca ở trước mặt ta không cẩn thận nhắc tới, Huyễn Cơ đại nhân cũng nhiếp hồn đối với ta một phen đi.”

Huyễn Cơ nghĩ nghĩ, nói với Lý Mộ: “Nhìn vào mắt của ta.”

Lý Mộ nhìn mắt của Huyễn Cơ, Thanh Tâm Quyết đã mặc niệm, mắt của Huyễn Cơ trở nên thâm thúy vô cùng, nàng hỏi hai vấn đề, đều nhận được đáp án phủ định.

Mọi người đối với điều này cũng không bất ngờ.

Bọn họ căn bản là chưa từng hoài nghi hắn.

Không nói đến hắn vì Mị Tông làm ra cống hiến, một tên nằm vùng, chột dạ trốn tránh còn không kịp, sao có khả năng để Huyễn Cơ đại nhân chủ động vấn tâm, cái này vốn đã có thể nói rõ tất cả.

Hồ Cửu nghi hoặc nói: “Sẽ là ai đây?”

Có người nói: “Có thể là Hồ Lục không cẩn thận bại lộ hay không, nơi đó chính là Đại Chu Thần Đô, cường giả tập hợp, hơi không cẩn thận sẽ lộ ra sơ hở…”

Giờ phút này, rốt cuộc là ai tiết lộ tin tức, đã không phải vấn đề mấu chốt nhất.

Triều đình Đại Chu phái người tới giao thiệp, đã ở ngoài Thiên Hồ thành, trao đổi nằm vùng hay không, cần Huyễn Cơ

lập tức quyết định.

Huyễn Cơ hít thật sâu, nói: “Để hắn tiến vào.”

Một khắc sau, Huyễn Cơ phủ, trong sân.

Huyễn Cơ ngồi ở trên một cái ghế trong sân, Lý Mộ đứng ở bên cạnh nàng, một lão già râu ngắn dáng người gầy gò từ bên ngoài đi vào.

Khi lão giả nhìn thấy Lý Mộ đứng ở trong sân, sắc mặt vốn lạnh nhạt lập tức biến đổi hẳn, bật thốt lên nói: “Lý đại nhân!”

Thiên Hồ quốc ở Yêu quốc, sứ giả triều đình phái tới giao thiệp thực lực tự nhiên cũng sẽ không yếu, người tới chính là một trong hai đại cung phụng của Cung Phụng ti.

Huyễn Cơ nhìn thấy lão biểu hiện, cũng ngẩn ra một phen, sau đó liền ý thức được cái gì, khóe miệng hơi nhếch lên, thản nhiên nói: “Lý Mộ, tới bóp vai cho ta.”

Lý Mộ đi đến sau lưng nàng, hai tay đặt ở trên vai của nàng, nhẹ nhàng xoa bóp.

Đại cung phụng nhìn “Lý đại nhân” phía sau Huyễn Cơ, hào quang trong mắt chợt lóe, rất nhanh liền ý thức được, sắc mặt âm trầm, nói: “Trên người hắn có yêu khí, đây không phải Lý đại nhân, hồ yêu, ngươi dám có gan nhục trọng thần Đại Chu ta, nhục triều đình Đại Chu ta!”

Huyễn Cơ mỉm cười nói: “Ta cũng không nói đây là Lý đại nhân của các ngươi, hắn là thân vệ của ta, chỉ là trùng hợp tên là Lý Mộ mà thôi, là tự ngươi nhận lầm người…”

Nói xong, nàng lại duỗi thân thể một lần, nói: “Lý Mộ, giúp đấm chân một chút.”

Lý Mộ ngồi xổm bên cạnh nàng, cách váy dài, nhẹ nhàng đấm lên trên chân của nàng.

Đại cung phụng cả giận nói: “Hồ yêu, ngươi đừng khinh người quá đáng!”

Huyễn Cơ hừ lạnh một tiếng, “Ta sai sử thân vệ của mình, sao lại khinh người rồi, Lý Mộ, hướng lên trên một chút nữa, dùng sức chút…”

Đại cung phụng hít thật sâu, bình ổn tâm tình.

Quyển sách từ công chúng hào sửa sang lại chế tác. Chú ý vx đọc sách lĩnh tiền mặt tiền lì xì!

Hồ yêu này ý đồ rất rõ ràng, ả chính là đang làm nhục triều đình.

Nàng cố ý tìm một yêu vật bộ dạng giống Lý đại nhân như đúc, lại để hắn sửa tên giống Lý đại nhân như đúc, muốn làm nhục Lý đại nhân, làm nhục triều đình.

Nhưng đối với việc này, lão lại không có biện pháp nào.

Hết chương 728.

Chương 729. Cơn giận của nữ hoàng (1)

Đại cung phụng không nhìn yêu vật kia nữa, mở miệng nói: "Thiên Hồ quốc bắt người của chúng ta, chúng ta cũng bắt người của các ngươi, bổn tọa phụng mệnh triều đình, đến bàn bạc công việc trao đổi với các ngươi."

Huyễn Cơ thản nhiên liếc lão, "Các ngươi nói đổi là đổi?"

Đại cung phụng ánh mắt hờ hững, thản nhiên nói: "Lão phu chỉ là hỏi ý kiến của các ngươi, các ngươi đồng ý đổi liền đổi, các ngươi nếu không muốn, trái lại bớt việc, lão phu bây giờ về trả lời triều đình, ngày mai công khai xử quyết con yêu hồ đó…"

Sắc mặt Huyễn Cơ dữ tợn đứng lên, "Các ngươi dám!"

Đại cung phụng hừ lạnh một tiếng, nói: "Thám tử triều đình có chết hay không, cũng sẽ không ảnh hưởng bổng lộc của lão phu, đổi hay không, bây giờ cho lão phu một lời sảng khoái, lão phu còn chờ trở về phục mệnh đó."

Huyễn Cơ sắc mặt khó coi, không còn sự cao ngạo ngang ngược vừa rồi nữa.

Hồ Lục là đồng tộc của các nàng, lão giả chết tiệt này không để ý mật thám Đại Chu sống chết, nhưng nàng lại không thể nhìn đồng tộc đi chết.

Sau khi hít thật sâu, nàng hung ác trừng mắt nhìn đại cung phụng, nói: "Đổi! Hồ Cửu, đi mang tên nằm vùng Đại Chu kia tới đây!"

"Vâng!"

Hồ Cửu tuân lệnh, phi thân ra.

Đại cung phụng ở lại trong sân, ánh mắt từ trên người hồ yêu đối diện đảo qua, tiểu hồ ly này, muốn đấu với lão, còn phải tu hành mấy chục năm nữa.

Rất nhanh, ánh mắt lão liền chuyển qua trên thân tiểu yêu kia.

Hồ yêu này không biết từ nơi nào tìm được một yêu vật bộ dạng giống với Lý đại nhân như thế, đối với hắn gọi thì đến đuổi thì đi, sai gì làm nấy, cái này không phải thuần túy ghê tởm người ta sao, không biết Lý đại nhân thấy, sẽ là cảm thụ thế nào.

Huyễn Cơ chưa chọc tức được lão giả trước mắt, ngược lại là bị lão bức bách đầy bụng cơn giận, nàng thấy tầm mắt lão giả luôn luôn ở trên người Lý Mộ, đảo tròng mắt, có mưu kế hiện lên.

Lão giả này đã không quen nhìn tiểu xà diện mạo giống Lý Mộ như đúc hầu hạ nàng, nàng liền càng muốn để lão thấy.

Lão cảm thấy đây là nhục nhã, nàng liền càng muốn làm nhục lão.

Nàng một lần nữa ngồi về trên ghế, nói: "Lý Mộ, lại đây tiếp tục bóp vai cho ta…"

"Đấm chân."

"Bóp vai."

"Bóc chùm nho đút cho ta ăn…"

"Lấy chậu nước giúp ta rửa chân…"

…

Bóp vai thì thôi, đấm chân Lý Mộ cũng có thể nhịn, bóc nho đút vào miệng cho nàng, Lý Mộ khẽ cắn môi cũng có thể làm.

Nhưng rửa chân cho nàng, thì có chút quá đáng quá rồi.

Hôm nay nếu thật sự rửa chân cho nàng, nàng ngày mai có thể sẽ bảo hắn tắm cho nàng.

Lý Mộ hít thật sâu, nhìn Huyễn Cơ, nói: "Huyễn Cơ đại nhân, thuộc hạ cảm thấy, ngài đang chà đạp tôn nghiêm của ta."

Huyễn Cơ cũng cảm thấy nàng làm quá phận, nhưng ở trước mặt người ngoài, nàng không muốn mất mặt, sau khi cân nhắc, nghiến răng một cái, truyền âm nói với Lý Mộ: "Ngươi ngoan

ngoãn nghe lời, qua mấy ngày nữa, ta cho ngươi cảm ngộ thiên thư một lần…”

Ttrên mặt Lý Mộ lộ ra mỉm cười, hỏi: “Nước ngâm chân ngài thích nóng một chút hay là lạnh một chút?”

Nhìn một màn thái quá trước mắt, Trần đại cung phụng hít thở dồn dập, gân xanh trên trán giật giật, cũng nhìn không được nữa, dứt khoát nhắm mắt lại, phong bế thính giác.

Hồ yêu nho nhỏ, thật sự không biết xấu hổ đến cực điểm, có bản lãnh đao thật thương thật chơi với Lý đại nhân một trận, tìm một tiểu yêu diện mạo tương tự hắn hò hét sai bảo, ở nơi này ghê tởm ai chứ?

Lão dứt khoát mắt không thấy tâm không phiền, kiên nhẫn chờ đợi trao đổi con tin.

Rất nhanh, Hồ Cửu liền mang theo một nữ tử tới.

Trần đại cung phụng sau khi linh giác cảm ứng được, một lần nữa mở mắt.

Hồ Cửu áp giải nữ tử kia, hỏi: “Hồ Lục đâu?”

Trần đại cung phụng phất phất tay, một bóng người tự dưng xuất hiện, đó là một nữ tử yêu mị xinh đẹp, chẳng qua toàn thân bị trói, miệng cũng dùng một tấm vải trắng bịt lại.

Hai bên trao đổi xong con tin, Trần đại cung phụng túm lấy bả vai nữ tử kia, không nhìn Huyễn Cơ thêm một cái nào nữa, ngay lập tức đi xa.

Thiên Hồ thành, trên đỉnh núi cao nhất, có cường giả Huyễn Tông hỏi nam tử anh tuấn nói: “Đại trưởng lão, vì sao không giữ lại người này, nếu mọi người cùng nhau ra tay, lão hôm nay không rời khỏi Thiên Hồ thành được.”

Nam tử anh tuấn lắc lắc đầu, nói: “Hai nước giao chiến, không chém sứ giả, lưu lại lão không khó, nhưng về sau nếu huynh đệ tỷ muội Mị Tông rơi vào trong tay người khác, thì chỉ có đường chết…”

Trong sân, Hồ Cửu cởi trói cho Hồ Lục, tháo xuống vải trắng trong miệng nàng, lại phá giải pháp lực giam cầm cho

nàng, vội vàng hỏi: “Lục tỷ, ngươi không sao chứ?”

Hồ Lục hung hăng nhổ nước bọt mấy lần, nghiến răng nói: “Không sao!”

Hồ Cửu thở dài, hỏi: “Ngươi sao bỗng nhiên bại lộ vậy?”

Hồ Lục giận dữ nói: “Ngươi hỏi ta, ta đi hỏi ai đây, ta nấp đang yên đang lành, còn đang chờ đợi cơ hội, Vân Dương công chúa phủ bỗng nhiên bị Đại Chu Cung Phụng ti vây lại, hai tên cảnh giới thứ sáu, mười mấy tên cảnh giới thứ năm xuất hiện ở trước mặt ta, các ngươi làm sao vậy, là ai tiết lộ tin tức…”

Hồ Cửu lắc đầu nói: “Còn chưa tìm được, nhưng ngươi không biết, Lang Thập Tam tên kia, thế mà lại là Lang tộc nằm vùng, ngươi nhìn lầm người rồi…”

Hồ Lục tuy an toàn trở lại, nhưng cái này đối với Mị Tông mà nói, cũng không tính là một chuyện tốt.

Nàng vốn là thám tử có nhiệm vụ quan trọng trong người, lại bị triều đình Đại Chu lôi ra, còn đổi đi một mật thám Đại Chu, khiến Mị Tông bị mất một quân cờ quan trọng.

Ngoài ra, tin tức của Hồ Lục, là tiết lộ như thế nào, còn chưa điều tra ra, nói cách khác, Mị Tông đã xuất hiện một kẻ nằm vùng, một kẻ nằm vùng không biết thân phận, không biết khi nào lại sẽ cho bọn họ một đòn nặng nề.

Một đoạn thời gian rất dài kế tiếp, Mị Tông bởi vì chuyện này, không ít người trở nên thần kinh căng thẳng, đề phòng lẫn nhau…

Thần Đô, ngự thư phòng, Trần đại cung phụng đang báo cáo công tác.

Đối mặt vị chí cường giả trẻ tuổi nhất trên đại lục này trước mắt, thái độ của lão cực kỳ khiêm tốn.

Nhiệm vụ lần này rất đơn giản, chẳng qua chỉ là mang theo con hồ yêu kia, tới Yêu quốc đổi về thám tử Cúc vệ, lão nói mấy câu liền nói xong, đang định cáo lui, nữ hoàng đột nhiên hỏi: “Ngươi ở Thiên Hồ quốc có nhìn thấy một người bộ dạng rất giống Lý Mộ hay không?”

Trần đại cung phụng ngẩn ra, sau đó liền gật đầu nói: “Đã nhìn thấy.”

Lão không biết nữ hoàng là làm sao biết việc này, chẳng lẽ triều đình ở Thiên Hồ quốc, còn có thám tử khác?

Nữ hoàng lại hỏi: “Hắn đang làm cái gì?”

Hết chương 729.

Chương 730. Cơn giận của nữ hoàng (2)

Trần đại cung phụng nói: “Lão phu thiếu chút nữa đã quên việc này, hồ yêu đó thật sự là không biết xấu hổ, không biết từ nơi nào tìm được một tiểu yêu bộ dạng giống Lý đại nhân như đúc, trước mặt lão phu, không chỉ có bảo tiểu yêu đó đấm chân bóp vai cho ả, còn bảo tiểu yêu đó rửa chân cho ả, cái này căn bản chính là cố ý làm nhục triều đình…”

Trong rèm che trầm mặc hồi lâu, thanh âm nữ hoàng mới lần nữa truyền đến: “Rửa chân?”

Trần đại cung phụng gật gật đầu, nói: “Đúng vậy, ả cố ý bảo tiểu yêu đó làm việc này, chính là cho triều đình xem, ả đang lấy loại phương thức vô sỉ này sỉ nhục triều đình…”

Lại là trầm mặc thật lâu, nữ hoàng mới nói: “Ngươi có thể đi xuống rồi.”

Trần đại cung phụng chắp tay, sau đó rời khỏi ngự thư phòng.

Rời khỏi ngự thư phòng, còn chưa đi được mấy bước, lão bỗng nhiên cảm nhận được trong cung điện phía sau, có một luồng khí thế cường đại phóng lên cao.

Trần đại cung phụng thở dài, xem ra mục đích của hồ yêu kia đã đạt tới.

Sủng thần của mình, có lẽ không chỉ là sủng thần, bị nữ yêu khác sai sử như vậy, đừng nói nữ hoàng, đổi là lão, lão cũng không nhịn được.

Lúc này, trong ngự thư phòng, Mai đại nhân đang đau khổ khuyên giải an ủi nữ hoàng.

“Bệ hạ, đừng xúc động, ngài không thể rời khỏi Thần Đô nữa…”

“Hắn cũng là đang ẩn nhẫn vì triều đình vì bệ hạ…”

“Nếu không phải hắn chịu được những ủy khuất này, chúng ta cũng không có khả năng bắt được tên thám tử hồ yêu kia…”

“Chờ về sau có cơ hội, lại khiến hồ yêu đó trả giá đắt cũng không muộn…”

…

Thiên Hồ quốc.

Lý Mộ đang chờ Huyễn Cơ để hắn tìm hiểu thiên thư, nhưng Trần đại cung phụng đã trở về vài ngày, Huyễn Cơ lại cũng chưa từng đề cập việc này.

Lý Mộ bây giờ hoài nghi, hắn bị Huyễn Cơ gài rồi.

Ý tứ qua mấy ngày nữa, có lẽ không khác lắm với lần sau nhất định.

Nhưng Lý Mộ lúc ấy thật sự tin, vì thế, hắn thậm chí gác lại tôn nghiêm.

Ở trước đó, hắn chỉ từng chạm chân ngọc của Liễu Hàm Yên, bây giờ thế mà lưu lạc đến mức rửa chân cho một con hồ ly, trong lòng hắn nuốt không trôi cơn giận này, có một ngày, hắn cũng phải mang Huyễn Cơ coi là nha hoàn sai sử mấy ngày, mới có thể giải nỗi nhục trong lòng.

Trong lòng Lý Mộ nhớ thương thiên thư, thời điểm cùng mấy người bọn Hồ Cửu cùng nhau uống rượu, nói bóng nói gió hỏi: “Hồ Cửu đại ca, các ngươi ai từng thấy thiên thư?”

Hồ Cửu lắc lắc đầu, nói: “Thiên thư chính là trọng bảo của Thiên Quân đại nhân, chúng ta sao có khả năng từng thấy, trước kia chỉ có ai lập công lao ngút trời, mới có cơ hội tìm hiểu.”

Lý Mộ hỏi: “Cái gì tính là công lao ngút trời?”

Hồ Cửu nói: “Ngươi nếu có thể mang đám sói con kia hợp nhất, khiến bọn chúng trở thành phụ thuộc Thiên Hồ quốc ta, khẳng định có thể đạt được cơ hội tìm hiểu thiên thư, hoặc là, nếu ngươi có thể cứu Huyễn Cơ đại nhân một lần, Thiên Quân hẳn là cũng sẽ cho ngươi tìm hiểu thiên thư, Lục tỷ chính là ở thời điểm Huyễn Cơ đại nhân một lần gặp được nguy hiểm, liều mình cứu giúp, mới có được cơ hội tìm hiểu thiên thư…”

Hợp nhất Lang tộc, chính là mở rộng lãnh thổ, thực lực lang yêu nhất tộc, là so với hồ quốc còn mạnh hơn, Lý Mộ cũng không có bản lãnh hợp nhất bọn họ.

Về phần anh hùng cứu mỹ nhân, thực lực bản thân Huyễn Cơ đã rất cường đại, không tới lượt người nào đi cứu, đây cũng là chuyện chỉ có thể gặp chứ không thể cầu.

Hồ Cửu vỗ vỗ bờ vai hắn, nói: "Đừng nản chí, còn có biện pháp khác, về sau có cơ hội, nếu ngươi có thể mang Lý Mộ kia bắt tới, cũng có thể tìm hiểu thiên thư, chỉ cần ngươi có thể bắt được người này, trừ tìm hiểu thiên thư, còn có thể trở thành đệ tử Thiên Quân, Thiên Quân bây giờ chỉ có một đệ tử…"

Lý Mộ trút ngụm rượu, chuyện này, hắn tương tự cũng không có khả năng làm được.

Đừng nói hắn không thể tự mình bắt mình, ở trước mặt Vạn Huyễn Thiên Quân, xà yêu hắn cũng không nhất định có thể đóng giả tiếp.

Ở trước khi Vạn Huyễn Thiên Quân xuất quan, cảm ngộ thiên thư, sau đó rời khỏi nơi này, là cách làm ổn thỏa nhất, sự cường đại của cường giả cảnh giới thứ bảy, Lý Mộ đã lĩnh hội, lần trước nếu không phải nữ hoàng kịp thời chạy tới, hắn đã trở thành tù nhân của Huyễn Cơ.

Hồ Cửu hỏi: "Như thế nào, ngươi muốn tìm hiểu thiên thư sao?"

Lý Mộ liếc hắn, nói: "Không phải ngươi nói tìm hiểu thiên thư, có lợi đối với tu hành sao, tu vi của ta quá thấp, ta muốn tăng lên một chút…"

Hồ Cửu cười nói: "Vậy ngươi hầu hạ Huyễn Cơ đại nhân cho tốt đi, nói không chừng ngày nào đó Huyễn Cơ đại nhân cao hứng, liền cho ngươi cơ hội tìm hiểu thiên thư, hoặc là, nếu ngươi có bản lãnh khiến Huyễn Cơ đại nhân ái mộ ngươi, đừng nói thiên thư, ngươi muốn cái gì có cái đó…"

Giờ khắc này, Lý Mộ vô cùng nhớ Lý Tứ.

Nếu có Lý Tứ ở bên cạnh tham mưu, trong khoảng thời gian ngắn bắt Huyễn Cơ, chưa chắc không có khả năng, mặc kệ là

thiếu nữ ngây thơ hay thiếu phụ đa tình, Lý Tứ đều có biện pháp đối phó.

Huyễn Cơ loại chưa từng trải qua cảm tình này, dễ dàng bị lừa nhất.

Nhưng nghĩ lại, như vậy, hắn trả giá không khỏi cũng quá đắt, bởi vì một tờ thiên thư, mang sự trong sạch của mình đặt vào, quá mức không đáng.

Vì Tiểu Bạch, hắn có thể tạm thời gác lại tôn nghiêm, nhưng có chút điểm mấu chốt, vẫn như cũ là không thể đụng vào.

Hồ Cửu ở bên cạnh trút ngụm rượu ùng ục, khoác vai Lý Mộ, phiền muộn nói: "Tiểu xà à, ngươi nói tên nằm vùng chết tiệt đó rốt cuộc là ai thế?"

Lý Mộ theo Hồ Cửu cảm thán: "Đúng vậy, rốt cuộc là ai tiết lộ bí mật đây?"

Hồ Cửu nhìn Lý Mộ, tựa như là ý thức được cái gì, lẩm bẩm: "Chết tiệt, hẳn sẽ không là ta lần nào say rượu, không cẩn thận tiết lộ chứ?"

"Suỵt."

Lý Mộ vươn ngón trỏ, đặt ở trên môi, nói: "Hồ Cửu đại ca, ngươi để tâm chút đi, về sau đừng uống rượu nữa…"

…

Mị Tông cuối cùng vẫn chưa bắt được tên nằm vùng kia, chuyện Hồ Lục bại lộ không giải quyết được.

Huyễn Cơ phủ, Lý Mộ đặt tay ở trên vai Huyễn Cơ, tâm tư cũng không ở trên người nàng.

Tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp, hắn cũng không có kiên nhẫn nằm vùng ở bên người Huyễn Cơ mười năm tám năm, đợi Vạn Huyễn Thiên Quân xuất quan, phiêu lưu bại lộ của hắn cũng sẽ tăng lên rất nhiều.

Phải sớm ngày kiếm lấy thiên thư, nhưng nên làm như thế nào đây?

Lý Mộ thiếu hứng thú bóp vai cho Huyễn Cơ, một bóng người áo trắng từ bên ngoài chậm rãi đi vào.

Đó là một nam tử trẻ tuổi bộ dạng cực kỳ anh tuấn, hắn mặt mang nụ cười mỉm đi vào, ở lúc nhìn thấy Lý Mộ phía sau Huyễn Cơ, trong mắt hiện lên một tia lạ, sau đó nói: "Sư muội, hắn chính là xà yêu không lâu trước đây mới gia nhập Mị Tông à, sư muội điều tra rõ chi tiết của hắn chưa?"

Hết chương 730.

Chương 731. Ta thích ngài rất lâu rồi

Huyễn Cơ hờ hững nhìn hắn, thản nhiên nói, “Ngươi đang hoài nghi người của ta?”

Nam tử trẻ tuổi cười nói: “Sư muội đừng hiểu lầm, ta chỉ là nhắc nhở ngươi một câu mà thôi, chuyện Hồ Lục vừa mới xảy ra không lâu, chúng ta cần nâng cao đủ cảnh giác, nhỡ đâu bị kẻ bụng dạ khó lường lẫn vào Mị Tông, lại xảy ra chuyện tương tự Hồ Lục, tổn thất vẫn là Mị Tông.”

Hắn nói xong câu này, lại nói: “Tối nay phụ vương ở cung đình bày tiệc, mẫu hậu đặc biệt bảo ta tới mời sư muội.”

Huyễn Cơ không chút do dự nói: “Đêm nay ta còn có chuyện quan trọng, ngươi đi về trước đi, ta muốn tu hành.”

Nam tử trẻ tuổi gật gật đầu, nói: “Vậy ta đi về trước.”

Sau khi xoay người, nụ cười trên mặt hắn biến mất, ẩn hiện âm trầm.

Nhìn nam tử trẻ tuổi xoay người rời khỏi, Lý Mộ từ trên bóng lưng hắn thu hồi tầm mắt.

Hắn ở Thiên Hồ quốc đã được một đoạn thời gian, đối với thân phận người này cũng có hiểu biết, người này cũng là hồ yêu, nhưng so với hồ yêu khác, thân phận của hắn tôn quý hơn nhiều, là đệ tử duy nhất của Vạn Huyễn Thiên Quân, cũng là thái tử Thiên Hồ quốc.

Vạn Huyễn Thiên Quân ở Thiên Hồ quốc địa vị tuy cao, được yêu chúng tôn kính, nhưng họ Huyễn không phải hoàng tộc, hoàng thất Thiên Hồ quốc họ Bạch, hoàng tộc là Bạch thị nhất tộc.

Nhưng, Vạn Huyễn Thiên Quân thực lực cường đại, mặc dù là hoàng tộc, đối với hắn cũng cực kỳ tôn kính, Huyễn Cơ ở Thiên Hồ quốc, cũng có được địa vị siêu nhiên.

Lý Mộ nghe Hồ Cửu không chỉ một lần nói, thái tử Thiên Hồ quốc Bạch Huyền luôn theo đuổi Huyễn Cơ, ai cũng biết, tuy Thiên Quân có một con trai một con gái, nhưng Huyễn Cơ

đại nhân mới là người đạt được chân truyền của Thiên Quân, Thiên Quân thậm chí mang thiên thư cũng truyền cho nàng, ai có thể cưới Huyễn Cơ, hoặc là được nàng cưới, sẽ có được tiền đồ không thể hạn lượng.

Vào Mị Tông, bắt Lý Mộ, cưới Huyễn Cơ, có thể nói là ba lý tưởng tối cao của yêu chúng Thiên Hồ quốc.

Lý Mộ đứng ở sau lưng Huyễn Cơ, nói: "Thái tử thích Huyễn Cơ đại nhân…"

Huyễn Cơ thản nhiên nói: "Người thích ta từ nơi này có thể xếp hàng đến Thần Đô, không thiếu một gã Bạch Huyền… Nghe Hồ Cửu nói, ngươi cũng thích ta?"

Hồ Cửu quả nhiên không phụ Lý Mộ kỳ vọng, một bí mật chỉ cần nói cho Hồ Cửu, chẳng khác nào nói cho tất cả mọi người.

Lý Mộ nói thực: "Lần đầu tiên nhìn thấy Huyễn Cơ đại nhân, ta đã thích ngài, ta thích ngài rất lâu rồi."

Nữ tử khác nghe được câu này, có lẽ sẽ bối rối một phen, Huyễn Cơ lại đã trải qua vô số lần, ngay cả giọng điệu cũng chưa có chút biến hóa, nói: "Ngươi quá yếu, ta sẽ không thích nam nhân yếu hơn ta."

Lý Mộ không rõ đây là bệnh gì, nếu nữ hoàng cũng nghĩ như vậy, vậy nàng chỉ sợ phải cô đơn cả đời.

Trong lòng đang lảm nhảm, biểu cảm trên mặt hắn lại trở nên kiên nghị, nói: "Ta sẽ cố gắng tu hành."

Huyễn Cơ lắc lắc đầu, nhưng cũng không đành lòng đả kích hắn nữa, dù sao nàng bắt nạt hắn đã đủ nhiều, chung quy phải giữ lại cho hắn một tia hy vọng.

Lúc này, Lý Mộ lại hỏi: "Huyễn Cơ đại nhân, ta cần lập công lao như thế nào, mới có thể cảm ngộ thiên thư?"

Huyễn Cơ thuận miệng hỏi: "Ngươi vì sao phải cảm ngộ thiên thư?"

Lý Mộ nói: "Nghe nói trong thiên thư ẩn chứa thiên địa đại đạo, người cảm ngộ thiên thư, đều có khả năng lĩnh ngộ được

thiên địa chí lý, do đó trở nên càng cường đại hơn.”

Huyễn Cơ cũng không đoán trước được, quyết tâm mạnh lên của hắn lại lớn như thế, cười cười, nói: “Không cần lập công lao gì, ngươi theo bên người ta năm năm, năm năm sau, ta liền thỉnh cầu phụ thân, ngoại lệ cho ngươi cảm ngộ thiên thư một lần…”

Lý Mộ lắc đầu nói: “Năm năm quá lâu, ta càng thêm không có cơ hội…”

Huyễn Cơ thoải mái tựa vào trên ghế, nói: “Vậy không có cách nào cả, trừ phi ngươi có thể thu phục Lang tộc, hoặc là mang Lý Mộ kia bắt sống đến trước mặt ta, hoặc là, ngươi mang đầu mười đại tà tu đến nơi đây…”

Một lát sau.

Lý Mộ tìm được Hồ Cửu, hỏi: “Cái gì là mười đại tà tu?”

Hồ Cửu nghi hoặc nói: “Ngươi hỏi cái này làm gì?”

Lý Mộ nói: “Ngươi nói trước cho ta biết.”

Hồ Cửu giải thích: “Mười đại tà tu, là mười môn khách của Cửu Giang quận vương, bọn hắn ai cũng là hạng người tội ác chồng chất, trên tay dính đầy máu tươi Yêu tộc chúng ta, Mị Tông nhiều lần ám sát bọn hắn, nhưng bọn hắn thực lực đều không yếu, lại phi thường giảo hoạt, còn có triều đình Đại Chu bảo hộ, chúng ta vẫn luôn bất đắc dĩ đối với bọn hắn…”

Mười đại tà tu, nói không phải mười tên tà tu thực lực mạnh nhất, mà là đặc chỉ mười môn khách kia của Cửu Giang quận vương, bọn hắn tu vi mạnh nhất là Tạo Hóa, yếu nhất là Thần Thông, thực lực cũng không phải tà tu mạnh nhất, nhưng bối cảnh thâm hậu nhất, nắm giữ chặt chẽ chuỗi sản nghiệp hắc ám buôn bán bắt giết Yêu tộc, vô số Yêu tộc chịu khổ độc thủ của bọn hắn, có bị giết yêu lấy đan, rút hồn luyện phách, có bị bán cho tu hành giả, coi là lô đỉnh hoặc là công cụ tìm niềm vui, bởi vì Cửu Giang quận vương chống lưng, có triều đình làm hậu thuẫn, không ai dám chọc đến.

Hồ Cửu nhìn Lý Mộ, hỏi: “Ngươi hỏi cái này làm gì?”

Lý Mộ khoát tay áo, nói: “Tùy tiện hỏi chút…”

…

Sáng sớm, Huyễn Cơ sau khi ngủ dậy rửa mặt, theo thói quen hô: “Lý Mộ!”

Sân bên cạnh không có ai đáp lại.

“Lý Mộ?”

Huyễn Cơ lại hô vài tiếng, vẫn không ai đáp lại, nàng bay đến trong sân cách vách, cũng chưa nhìn thấy bóng dáng Lý Mộ, mở ra cửa phòng, chăn đệm trên giường gấp chỉnh tề.

Nàng cho rằng Lý Mộ ra ngoài, nhưng suốt một ngày, hắn đều không xuất hiện nữa.

Thẳng đến buổi tối, Huyễn Cơ mới tìm đến Hồ Cửu, hỏi: “Ngươi hôm nay nhìn thấy Lý Mộ không?”

Hồ Cửu kinh ngạc nói: “Tiểu xà, tiểu xà không phải từ sáng đến tối đều đi theo Huyễn Cơ đại nhân sao?”

Huyễn Cơ nói: “Ta hôm nay chưa nhìn thấy hắn.”

Hồ Cửu nói: “Ta bảo người ta đi tìm chút.”

Không bao lâu, Hồ Cửu vẻ mặt nghi hoặc bay về, nói: “Ta ở khắp nơi trong thành đều tìm rồi, nhà tắm, lầu xanh, tửu quán, đều không có bóng dáng của hắn.”

Lý Mộ từ trước tới giờ sẽ ù ù cạc cạc mất tích, trừ lần đó hắn một mình xông vào tổ chức tà tu, đoạt lại thi thể Hồ Cửu.

Huyễn Cơ tựa như ý thức được cái gì, bật thốt lên nói: “Hắn sẽ không thật sự đi giết mười đại tà tu chứ?”

“Mười đại tà tu!” Hồ Cửu cũng nhớ tới một chuyện, kinh ngạc nói: “Hắn hôm qua mới hỏi thăm ta mười đại tà tu, hắn vì sao phải đi giết bọn chúng?”

Huyễn Cơ ảo não nói: “Ta nói cho hắn, chỉ cần hắn giết mười đại tà tu, thì để hắn tìm hiểu thiên thư, không ngờ hắn thật sự đi!”

Trên mặt Hồ Cửu lộ ra vẻ lo lắng, nói: “Huyễn Cơ đại nhân, ngài không nên nói như vậy nha, ngài cũng không phải không

biết, tiểu xà nhìn như thông minh, thật ra là kẻ cứng đầu, cho dù ngài chỉ là nói giỡn, hắn cũng nhất định sẽ cho là thật!”

Hết chương 731.

Chương 732. Trừ ác (1)

Huyễn Cơ cũng có chút hối hận, lẩm bẩm: “Ta, ta làm sao biết hắn thật sự sẽ đi…”

Hồ Cửu sốt ruột bay tới bay lui, nói: “Xong rồi xong rồi, hắn muốn đi giết mười đại tà tu, nhất định sẽ đi Cửu Giang quận, đi Cửu Giang quận vương phủ, nơi đó cường giả vô số, hắn sẽ chết ở nơi đó, không, tiểu xà bộ dạng dễ coi như vậy, có thể sẽ sống không bằng chết, hắn, hắn vì sao cứ phải cảm ngộ thiên thư chứ…”

Huyễn Cơ không biết nên hình dung tâm tình bây giờ như thế nào, nàng biết Lý Mộ vì sao nhất định phải cảm ngộ thiên thư, hắn là vì muốn mạnh lên, bởi vì một câu đó của nàng.

Chỉ bởi vì nàng nói không thích nam nhân yếu hơn nàng, hắn liền không để ý tính mạng, chỉ vì đạt được cơ hội mạnh lên, trong lòng Huyễn Cơ phức tạp vô cùng, nghiến răng nói: “Tên ngu ngốc này!”

Cửu Giang quận.

Cửu Giang quận giáp giới với Yêu quốc, nhưng lại không giống Bắc quận, có tổ đình Phù Lục phái một trong đạo môn lục phái tọa trấn, trong quận yêu vật hoành hành, thường xuyên có việc yêu vật quấy nhiễu con người xảy ra.

Quan phủ địa phương đối với loại án kiện này rất ưu phiền, nhưng cũng không lo lắng Yêu quốc xâm nhập quy mô.

Triều đình ở chung quanh Cửu Giang quận trú đóng trọng binh, yêu vật hơi lợi hại chút, căn bản không thể bước vào nơi này, yêu cảnh giới thứ sáu trở lên, đều bị ngăn cản ở ngoài biên giới.

Nhưng nơi này dù sao gần Yêu quốc, không có đại yêu, tiểu yêu lại không dứt.

Trong Thanh Giang huyện, hai ngày qua đã truyền ra sự kiện xà yêu.

Nguyên nhân sự tình, là một tiều phu trong núi, ở lúc đốn củi vô ý ngã xuống vách núi, suýt nữa chết, ngay tại thời điểm hắn cạn kiệt sức lực, không nắm được đá, bỗng nhiên bị người ta bắt lấy bả vai, bay đến trên vách đá.

Người cứu hắn, là một nữ tử dung mạo cực đẹp, lại thân người đuôi rắn, thế mà lại là một xà yêu.

Tiều phu lập tức kinh hãi xuống núi, mang việc này báo cho quan phủ, quan phủ phái tu hành giả trong nha môn tới tra xét, lại chưa phát hiện cái gì cả.

Thanh Giang huyện, trong ngọn núi nào đó truyền ra việc xà yêu, hai bóng người cưỡi gió mà đến, đáp ở trên vách núi.

"Hẳn chính là chỗ này."

"Cũng không biết xà nữ đó còn ở đây hay không, chớ để cho người khác đoạt trước."

"Trước dùng Mịch Xà Phù* thăm dò chút."

(*: bùa tìm rắn)

Hai nam tử trao đổi vài câu, một người trong đó từ trong lòng lấy ra lá bùa đã sớm chuẩn bị sẵn, ném lên không trung, lá bùa xác định một chút, rất nhanh liền hướng một phương hướng bay đi.

"Có phản ứng!"

"Xà yêu đó vẫn ở đây, vô cùng có khả năng ngay tại phụ cận."

"Mau đuổi theo!"

Hai nam tử mừng rỡ đi theo lá bùa.

Không bao lâu, trong rừng núi nơi nào đó truyền đến một trận pháp lực dao động mãnh liệt, không qua bao lâu, hai nam tử vẻ mặt vui mừng từ trong rừng đi ra, trên vai một người trong đó vác một cái túi, cười nói: "Xà nữ này quả nhiên xinh đẹp, nhất định có thể bán được giá tốt, ta muốn dùng ả đổi chút linh ngọc, mượn nó trùng kích cảnh giới thứ tư "

Hắn vừa dứt lời, thân thể đột nhiên chấn động, cúi đầu nhìn về phía một cây trường kiếm màu máu từ ngực hắn đâm thủng ra, mặt lộ vẻ mờ mịt.

Đồng bạn phía sau hắn cười cười, nói: “Thật ngại quá, ta cũng muốn trùng kích cảnh giới thứ tư, nhưng dùng xà yêu này đổi lấy linh ngọc, chỉ có thể thỏa mãn một người, xin lỗi “

Thân thể nam tử bị xuyên tim, nguyên thần giãy dụa chạy ra, nhưng hắn mất đi thân thể, chỉ còn nguyên thần, sao có thể là đối thủ của tu hành giả cùng cấp thân thể và nguyên thần đều còn, rất nhanh đã bị đuổi kịp, chém chết nguyên thần, hình thần câu diệt.

Một nam tử khác sau khi hủy thi diệt tích, cúi người vác lên cái túi đó, thân hình rất nhanh biến mất.

Thanh Giang huyện, Ngô gia đại viện.

Ngô gia chính là hào tộc Thanh Giang huyện, gia chủ Ngô Lương là người tu hành, kết bạn rộng khắp, thường xuyên có tu hành giả ra vào Ngô gia, bản thân gia chủ Ngô Lương, lại là môn khách của Cửu Giang quận vương, ở Thanh Giang huyện ảnh hưởng rất lớn, ngay cả Thanh Giang huyện nha cũng phải nể mặt Ngô gia vài phần.

Ngô gia đại viện không ở trong Thanh Giang huyện thành, mà là ở ngoài mười dặm thành tây, là một chỗ trang viên độc lập diện tích cực rộng.

Một chiếc xe ngựa từ từ đỗ ở cửa sau Ngô gia, hai người từ trên xe ngựa xuống, vác một cái túi to màu xám, vào Ngô gia.

Một người trong đó trong tay bắt một cái pháp quyết, trong miệng lẩm bẩm, mặt đất nhất thời nứt ra một cái cửa hang, hai người nhảy vào, cửa động nhanh chóng khép lại.

Trong lòng đất Ngô phủ, có động thiên khác.

Kiến trúc mặt đất của trang viên nơi này đã xa hoa vô cùng, dưới lòng đất càng thêm xa hoa, xưng là cung điện trong lòng đất cũng không đủ, từng tòa lầu các song song mà đứng, thỉnh thoảng có bóng người ra ra vào vào, trong lòng phần nhiều là ôn hương nhuyễn ngọc.

Hai nam tử khiêng túi đi vào tận cùng bên trong, lại dọc theo cầu thang xuống một tầng, tầng hai trong lòng đất, là những ngăn nhỏ ngăn cách ra, giống như nhà tù, trong ô ngăn, có nam có nữ, có người có yêu, tất cả đều thanh tú tuấn dật.

Chẳng qua, bóng người trong ô ngăn đó, vô luận nam nữ, vô luận người hay yêu, đều là một vẻ mặt chết lặng như nhau, giống như cái xác không hồn.

Toàn bộ tầng hai trong lòng đất yên tĩnh khác thường, thậm chí có chút tĩnh mịch.

Một người mở ra cái túi, lộ ra một nữ tử tuyệt sắc trong đó.

"Đi vào!"

Hắn đẩy mạnh nữ tử vào một ô ngăn, sau đó đóng lại cửa hàng rào, xoay người rời khỏi.

Dần dần, từ trong ô ngăn tầng hai trong lòng đất truyền đến tiếng thấp giọng nói nhỏ.

"Lại đến một người."

"Tựa như là yêu."

"Nàng bộ dạng thật đẹp."

"Xinh đẹp nữa lại có thể thế nào, qua vài ngày nữa, cũng sẽ lưu lạc đến kết cục giống với chúng ta."

Nữ tử sau khi bị nhốt vào, liền dựa vào góc tường ngồi xuống, không nói một lời, người chung quanh, cũng chỉ là ngay từ đầu chú ý nàng một lát, rất nhanh liền lần nữa lâm vào yên lặng.

Thỉnh thoảng có người tiến vào, từ trong ô ngăn nhỏ các nơi mang đi một ít người, không lâu sau, lại sẽ bị đưa về.

Không biết bao lâu, rốt cuộc có người đi đến trước ô ngăn của nữ tử kia, nói: "Ngươi, theo ta ra ngoài."

Ngô phủ.

Nội viện.

Một nam tử trung niên đi vào nội viện, lão giả bên cạnh nịnh nọt nói: "Lão gia, trong phủ có một xà yêu mới đến, bộ

dạng phải nói là xinh xắn, rất có khả năng vẫn còn non, đã đưa đến phòng ngài.”

Trong mắt Ngô Lương mơ hồ hiện ra một tia hưng phấn, nói: “Xà yêu tốt, xà yêu biết quấn người nhất, bồi dưỡng thêm chút, chính là một món hàng bỏng tay khác của nơi này.”

Hắn đi tới cửa phòng, hưng phấn chà tay, nói: “Lát nữa nghe được trong phòng truyền đến bất cứ thanh âm nào, cũng đừng vào.”

Quản gia vội vàng nói: “Lão gia yên tâm, chúng ta tuyệt đối không quấy rầy đến nhã hứng của ngài.”

Hết chương 732.

Chương 733. Trừ ác (2)

Mặc dù là gia chủ không nói, bọn họ cũng không dám đi vào.

Ở lúc này quấy rầy đến nhã hứng của hắn, nhẹ thì trọng thương, nặng thì bỏ mạng, đây là kinh nghiệm máu và nước mắt không biết bao nhiêu người dùng sinh mệnh tổng kết ra.

Ngô Lương đẩy cửa mà vào, rất nhanh lại đóng cửa lại.

Hắn nhìn nữ tử ngồi ở đầu giường, trước mắt sáng ngời, mặc dù là hắn duyệt yêu vô số, cũng chưa từng thấy cực phẩm như thế, nhịn không được hướng bên giường lao tới.

Ngoài sân.

Vài tên hạ nhân Ngô phủ ở chỗ này chờ đợi, nghe được bên trong truyền ra tiếng kêu thống khổ của gia chủ, trong lòng không khỏi nghi hoặc, gia chủ rốt cuộc ở bên trong chơi cái gì, sao có thể phát ra tiếng kêu như vậy?

Một người trong đó do dự nói: “Gia chủ không sao chứ?”

Lão quản gia khoát tay áo, nói: “Bình tĩnh bình tĩnh, cái này cũng không phải lần đầu tiên, quen là ổn.”

Trong phòng.

Lý Mộ đặt một tay ở cái trán người trung niên, mạnh mẽ sưu hồn gã xong, sắc mặt cũng chậm rãi trở nên âm trầm.

Lúc trong ngục, hắn đã biết, người này Mị Tông nhận định đứng cuối mười đại tà tu, ở mặt ngoài là môn khách của Cửu Giang quận vương, sau lưng làm, lại là hoạt động dơ bẩn ghê tởm.

Bọn họ bắt không chỉ có yêu, còn có người.

Những nữ yêu nữ tu kia, thậm chí còn nam yêu nam tu, sau khi bị bắt đến, diện mạo xinh đẹp trong yêu vật, sẽ làm lô đỉnh thải bổ, bộ dạng xấu xí, trực tiếp giết yêu lấy đan, hoặc là rút hồn lấy phách, nhân loại tu hành giả tuy số lượng thưa thớt một chút, nhưng cũng tồn tại.

Thải bổ người khác, đương nhiên so với tự mình tu hành nhanh hơn nhiều, cũng thoải mái hơn nhiều, bởi vậy hấp dẫn một lượng lớn tu hành giả, thông qua trả linh ngọc, hoặc là dứt khoát trở thành môn khách của Cửu Giang quận vương, trở thành khách nhân cố định nơi đây.

Mà loại làm ăn này, lại thúc đẩy ra một sản nghiệp hắc ám khác.

Có người cần yêu vật thải bổ, thì nhất định sẽ có người bắt yêu vật cho bọn họ thải bổ, vì thế lượng lớn tu hành giả bắt đầu bắt yêu, bán cho những người này, loại chuyện này ở Cửu Giang quận, đã hình thành một chuỗi sản nghiệp màu đen khổng lồ.

Cửu Giang quận vương, đứng ở đầu nguồn của chuỗi sản nghiệp này.

Lý Mộ tạm thời còn không biết, Cửu Giang quận vương thông qua việc này, hấp dẫn những tu hành giả này mục đích ở đâu, nhưng đối với triều đình mà nói, nhất định không phải chuyện tốt.

Hắn thu hồi tay, cũng chưa trực tiếp kết quả Ngô Lương.

Người này để lại mệnh phù ở chỗ Cửu Giang quận vương, một khi gã thân tử hồn tiêu, mệnh phù vỡ vụn, Cửu Giang quận vương có thể ngay lập tức cảm ứng được, bất lợi cho hành động kế tiếp của Lý Mộ.

Hắn phong ấn nguyên thần Ngô Lương, mang gã tạm thời thu vào trong hồ thiên không gian.

Không bao lâu, cửa phòng mở ra, một bóng người từ bên trong đi ra.

Ngoài sân, lão giả kia vội vàng đi vào, hỏi: “Lão gia, muốn mang cô ta ra hay không?”

Ngô Lương thản nhiên nói: “Không cần, xà yêu tư vị quả nhiên không tệ, buổi tối ta còn muốn nếm tiếp, trước để cô ta nghỉ ngơi một chút, dưỡng đủ tinh thần, ai cũng không cho quấy rầy, nếu không ta vặn gãy cổ hắn.”

Lão giả liên tục nói: “Vâng vâng vâng, lão nô lập tức dặn dò bọn họ.”

Ngô Lương đi ra cửa sân, nói: “Chuẩn bị xe, ta muốn ra ngoài, đi Mục Đức phủ.”

Mục đại nhân là tri kỉ bạn tốt của lão gia mình, hai người cũng đều là môn khách của Cửu Giang quận vương, lão giả nói: “Lão nô lập tức đi chuẩn bị xe.”

Một khắc sau, Mục phủ.

Một nam tử nhìn Ngô Lương, cười nói: “Nghe nói ngươi nơi đó mới có một xà yêu tới, để cho ta nếm thử tư vị trước, ta còn chưa từng hưởng tư vị xà yêu đâu “

Ngô Lương nhìn trái nhìn phải, hạ giọng nói: “Ta tìm ngươi là có một việc quan trọng, đóng cửa lại nói.”

Mục Đức thấy hắn vẻ mặt nghiêm túc, vẻ mặt cũng nghiêm túc hẳn lên, đóng lại cửa phòng, còn thi triển một cái thuật cách âm, lúc này mới hỏi: “Chuyện gì?”

Ngô Lương cười cười, thần bí nói: “Ngươi đưa tai lại đây “

Thời gian một chén trà nhỏ sau, cửa phòng mở ra, hai bóng người sóng vai đi ra, rời khỏi Mục phủ.

Hạ nhân Mục phủ đối với điều này không còn thấy lạ nữa, hai vị đại nhân quan hệ vốn không tệ, chủ nhân nhà mình theo Ngô đại nhân rời khỏi, hẳn là đi nhấm nháp tư vị tuyệt vời của xà yêu, nghe nói xà yêu biết quấn người nhất, cũng không biết có phải thật hay không

Trên xe ngựa, Mục Đức vừa mới vào thùng xe, liền mềm nhũn ngã xuống.

Lý Mộ tiếp tục sưu tầm ký ức của gã, thấp giọng nói: “Một kẻ sau, nên là ai đây?”

***

Cửu Giang quận vương phủ.

Mọi người đều biết, Cửu Giang quận vương thích kết giao bằng hữu, tu hành giả có uy tín danh dự của Cửu Giang quận,

đều có quan hệ cá nhân với Cửu Giang quận vương, cũng có không ít tu hành giả dứt khoát trở thành môn khách thủ hạ của hắn, mỗi tháng đều có thể từ Cửu Giang quận vương phủ đạt được không ít chỗ tốt.

Đầu tháng, mười lăm của mỗi tháng, Cửu Giang quận vương đều sẽ ở trong phủ mở tiệc chiêu đãi bằng hữu, phàm tu hành giả Cửu Giang quận, không ai không coi việc được mời là vinh dự.

Hôm nay gặp đúng ngày rằm, ngày quận vương phủ mở tiệc, Cửu Giang quận vương chiêu đãi xong vài vị bằng hữu vừa kết giao, liếc qua mấy chỗ trống trên bữa tiệc, hỏi tùy tùng bên cạnh: "Hôm nay ai không dự tiệc?"

Một nam tử bên cạnh hắn nói: "Ngô đại nhân, Mục đại nhân cùng Mai đại nhân ba người, ở phủ Ngô đại nhân bế quan tìm hiểu một môn thần thông, bảo người tới xin nghỉ."

Cửu Giang quận vương sau khi hỏi nguyên do, liền không đặt việc này ở trong lòng nữa.

Mặc dù là tu hành giả, cũng khó từ bỏ ham muốn ăn uống, tiệc hôm nay cực kỳ phong phú, các tân khách vừa uống rượu mua vui, vừa nói chuyện với nhau.

"Theo ta thấy, quận vương chẳng bằng tự lập làm vương đi, thiên hạ này vốn chính là của Tiêu gia, cần gì phải làm thần tử của Chu gia nghịch tặc?"

"Bây giờ là thế đạo gì, nữ nhân cũng có thể làm hoàng đế, quả thực là chưa từng nghe nói."

"Sớm muộn gì có một ngày, Đại Chu sẽ khôi phục Tiêu gia chính thống, ta cảm thấy, quận vương điện hạ có tư cách trở thành hoàng đế mới nhất…"

…

Trong góc quận vương phủ, một bóng người tự rót tự uống, lẳng lặng nghe mọi người nghị luận.

Tiệc tàn, hắn cũng theo mọi người rời khỏi.

Trong mười đại tà tu, Lý Mộ đã bắt giữ bốn người, hơn nữa biến thành bộ dáng một người, tham gia tiệc của Cửu Giang quận vương, lúc từ Cửu Giang quận vương phủ rời khỏi, hắn liền yên tâm.

Tụ tập Cửu Giang quận vương phủ, chẳng qua là một đám ô hợp mà thôi, những người này tu vi đều là Tụ Thần Thần Thông, ngay cả cảnh giới thứ năm cũng rất thưa thớt, cho dù ngưng tụ lại, cũng không nhấc lên nổi sóng gió gì.

Nhưng, vì tụ tập những người này, Cửu Giang quận vương đầu tư cũng không ít.

Hết chương 733.

Chương 734. Như nguyện

Nếu không phải làm ăn ngầm mang đến cho hắn thu nhập thật lớn, hắn nuôi không nổi nhiều môn khách như vậy, cũng không kết giao nổi nhiều bạn bè như vậy.

Lý Mộ vốn định tiếp tục hành động, đuôi lông mày bỗng khẽ nhíu, thân hình ẩn nấp đến trong một ngõ tối, khẽ lật tay, trên tay xuất hiện một cái la bàn tinh xảo chỉ bằng bàn tay.

Cái la bàn này là một trong những pháp bảo Huyễn Cơ ban cho cho hắn, nàng cũng chưa nói tác dụng, giờ phút này kim đồng hồ la bàn này bỗng nhiên tự mình xoay, chỉ hướng nào đó.

Lý Mộ theo la bàn chỉ dẫn, tới một khách sạn, đi lên lầu hai khách sạn, đứng ở trước một căn phòng.

Cửa phòng mở ra, bóng người Hồ Cửu xuất hiện ở trong mắt Lý Mộ.

Lý Mộ đi vào phòng, khuôn mặt biến hóa một trận, nhìn Hồ Cửu, bất ngờ nói: “Sao ngươi lại tới đây?”

Hồ Cửu cho Lý Mộ một ánh mắt, chậm rãi lui, hiển lộ ra một bóng người phía sau, nói: “Không chỉ là ta…”

Lý Mộ bước nhanh đi lên, cúi đầu nói: “Huyễn Cơ đại nhân.”

Huyễn Cơ mặt không biểu cảm, thản nhiên hỏi: “Ta có từng nói với ngươi, bảo ngươi đừng tự tiện hành động nữa hay không?”

Lý Mộ vô tội nói: “Không phải Huyễn Cơ đại nhân ngài bảo ta tới sát mười đại tà tu sao?”

Huyễn Cơ trừng mắt: “Ta bảo ngươi giết mười đại tà tu khi nào?”

Lý Mộ nói: “Ngài nói chỉ cần ta giết mười đại tà tu, liền cho ta tìm hiểu thiên thư.”

Huyễn Cơ tức giận ngực phập phồng: “Ta là ý tứ này sao?”

Lý Mộ nghi hoặc nói: “Chẳng lẽ không đúng sao?”

Ngực Huyễn Cơ phập phồng lớn hơn nữa, Hồ Cửu vội vàng bay qua, giải thích: “Huyễn Cơ đại nhân, xin bớt giận, xin bớt giận, đầu óc tiểu xà chính là cứng nhắc, ngài cũng không phải ngày đầu tiên biết…”

Ngực Huyễn Cơ thật không dễ gì bình ổn, lạnh lùng nói: “Theo ta trở về.”

Lý Mộ nói: “Ta còn chưa thể trở về.”

Hắn phất phất tay, bốn thân thể thẳng tắp liền đặt chỉnh tề ở trên mặt đất.

Hồ Cửu nhìn quét một cái, kinh hô: “Ngô Lương, Mục Đức, Mai Nhân… Bốn trong mười người đó đều ở đây, lúc này mới qua mấy ngày?”

Hắn nhìn Lý Mộ, vẻ mặt khó có thể tin: “Nơi bọn hắn ở, thủ vệ nghiêm ngặt, tầng tầng kiểm tra, lại có trận pháp bao trùm, ngươi sao có khả năng xông vào?”

Lý Mộ giải thích: “Ta không xông vào, là chính bọn họ mang ta đi vào.”

Hắn mang chân tướng sự tình đều giải thích một lần, từ đầu tới đuôi, hắn dựa vào đều chỉ là thuật biến hóa mà thôi, dựa vào là bất ngờ đánh úp.

Nói xong, hắn lại nói: “Mấy người này tu vi không cao, dễ dàng đánh lén, người còn lại đều là cảnh giới thứ năm, ta còn chưa có mười phần nắm chắc.”

Hồ Cửu ngơ ngác nhìn Lý Mộ, giỏi ẩn núp, có thể biến hóa, đây quả thực là sát thủ trời sinh.

Nếu chuẩn bị đầy đủ, vượt cấp giết người, với hắn mà nói cũng không phải việc khó.

Huyễn Cơ trầm ngâm một lát, nói: “Trước đừng động vào người khác, ngươi đã bắt bốn người, nếu động thủ tiếp, rất dễ dàng bị phát hiện, chúng ta cứu đồng tộc trong địa cung trước rồi nói sau.”

Lý Mộ mặt lộ vẻ do dự, nói: “Nhưng như vậy, ta liền không có cách nào tập hợp đủ đầu mười đại ác nhân nữa.”

Huyễn Cơ tức giận gõ đầu hắn, nói: “Trở về để ngươi tìm hiểu thiên thư, ngươi tên ngu ngốc này, lần sau tự tiện hành động nữa, ta liền mang ngươi trục xuất Mị Tông!”

Lý Mộ sờ sờ đầu, nghiêm nghị nói: “Vâng!”

Đối với Huyễn Cơ mà nói, cứu vớt đồng tộc chịu khổ, hiển nhiên so với giết kẻ thù càng thêm quan trọng hơn, nhưng lấy năng lực ba người, không thể đồng thời cứu ra nhiều người như vậy, cần về Thiên Hồ thành triệu tập càng nhiều cường giả Mị Tông.

Trên đường, Huyễn Cơ nghiến chặt răng, nói: “Lý Mộ chết tiệt, nếu không phải hắn đoạt đi Yêu Hoàng động phủ, chúng ta lần này đã có thể cứu tất cả mọi người!”

Lý Mộ vẻ mặt vô tội, Huyễn Cơ tựa như ý thức được cái gì, giải thích: “Ta không phải nói ngươi, ta là nói một Lý Mộ khác.”

Lý Mộ nhẹ nhàng thở ra, nói: “Vậy thì tốt, vậy thì tốt…”

Mấy người biến mất trong môn khách Cửu Giang quận vương, Lý Mộ đều đã đưa ra đủ lý do, bọn họ kẻ bế quan thì bế quan, kẻ ra ngoài thì ra ngoài, ở dưới tình huống nguyên thần chưa chết, trong khoảng thời gian ngắn, sẽ không có ai hoài nghi bọn họ gặp chuyện.

Nhưng Lý Mộ nhiều nhất chỉ có thể kéo dài nửa tháng, đợi tới lần sau Cửu Giang quận vương bày tiệc, mấy người này nếu là còn chưa dự tiệc, chỉ sợ cũng sẽ có người sinh nghi.

Huyễn Cơ phải tốn chút thời gian, điều động cường giả Mị Tông, Lý Mộ đứng ở trong sân, đang do dự, nên nhắc nhở nàng việc thiên thư hay không, bên tai liền truyền đến Huyễn Cơ gọi đến.

Lý Mộ trèo tường qua, tới cửa phòng Huyễn Cơ, gõ gõ cửa.

“Tiến vào.”

Nghe được tiếng Huyễn Cơ, Lý Mộ đẩy cửa vào, Huyễn Cơ ném ra một vật, nói: “Cầm lấy.”

Lý Mộ đưa tay tiếp nhận, phát hiện đây là một khối linh ngọc, nhưng lại có sự khác nhau với linh ngọc bình thường, trung tâm khối linh ngọc này, tựa như phong tồn một giọt máu tươi, Lý Mộ từ phía trên cảm nhận được khí tức Huyễn Cơ.

Huyễn Cơ thản nhiên nói: “Vật ấy ngươi mang theo bên người, đừng thu vào hồ thiên không gian.”

Lý Mộ thu nó vào trong tay áo, nói: “Vâng.”

Hắn đại khái biết đây là cái gì, Huyễn Cơ ở trong linh ngọc này phong ấn một giọt tinh huyết của nàng, như vậy, ở trong phạm vi nhất định, nàng có thể cảm ứng được Lý Mộ tồn tại, ngược lại, nếu Lý Mộ rời khỏi phạm vi này, nàng cũng có thể lập tức cảm nhận được.

Rất rõ ràng, cái này là vì phòng ngừa hắn giống hai lần trước tự tiện hành động.

Làm xong tất cả cái này, Huyễn Cơ vươn tay, một trang sách Lý Mộ thèm nhỏ dãi đã lâu xuất hiện ở bàn tay nàng.

Huyễn Cơ nhìn hắn, nói: “Đây là một tờ thiên thư nọ, phụ thân đang bế quan, vốn chưa có phụ thân đồng ý, ta không thể tự tiện làm chủ cho ngươi tìm hiểu, nhưng ngươi nhiều lần lập công lớn đối với Mị Tông, ta có thể ngoại lệ một lần, ngươi chỉ có thời gian một buổi tối, nắm bắt cho tốt đi.”

Lý Mộ hai tay nâng thiên thư, cảm kích nói: “Cảm ơn Huyễn Cơ đại nhân.”

Huyễn Cơ thản nhiên nói: “Không cần cảm tạ ta, đây là chính ngươi dùng công lao đổi lấy, ngươi cứ ở nơi này tìm hiểu đi, một buổi tối này, ngươi cũng không thể rời khỏi nơi này.”

“Vâng.”

Lý Mộ gật gật đầu, sau đó khoanh chân ngồi xuống, áp chế vui sướng trong lòng, đang muốn cảm ngộ, bỗng nhiên lại ý thức được cái gì, ngẩng đầu nhìn về phía Huyễn Cơ, mờ mịt hỏi: “Huyễn Cơ đại nhân, thiên thư cảm ngộ như thế nào?”

Nhất thời kích động, hắn thiếu chút nữa quên, thân phận hắn sắm vai là một con rắn quê mùa chưa tiếp xúc với đời, trước kia ngay cả thiên thư cũng chưa từng nhìn thấy, sao có thể biết phương pháp cảm ngộ?

Huyễn Cơ đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, nói: “Dùng thần niệm cảm giác, hoặc lấy ngón tay đụng vào.”

Lý Mộ hít thật sâu, lấy đầu ngón tay đụng vào trang sách, mắt chậm rãi nhắm lại.

Hết chương 734.

Chương 735. Điềm báo đại hung (1)

Trong phòng khôi phục yên tĩnh, Huyễn Cơ một tay chống má, nhìn bóng người nghiêm túc cảm ngộ thiên thư này, trên mặt lộ ra một mảng bất đắc dĩ.

Thủ hạ xuất hiện một tên trẻ trâu vậy, nàng không biết là nên cao hứng hay nên phiền muộn.

Nói hắn nghe lời đi, hắn luôn tự tiện hành động, không nghe chỉ huy.

Nói hắn không nghe lời đi, bên cạnh nàng lại không có ai so với hắn càng nghe lời hơn, hầu như là đối với nàng nói gì nghe nấy, thỏa mãn các loại yêu cầu vô lý của nàng, hơn nữa không có câu oán hận.

Nhìn chằm chằm khuôn mặt quen thuộc này, Huyễn Cơ lại nghĩ tới một việc phiền lòng khác.

Lý Mộ chết tiệt kia bên người nữ hoàng Đại Chu, đã trở thành một tảng đá đè ở trong lòng nàng, không nhấc lên nổi cũng không bỏ xuống được.

Nàng bồi hồi ở giữa báo thù cùng báo ân, do dự, tuần hoàn lặp lại.

Cuối cùng, nàng vẫn nghiến răng làm một cái quyết định.

So với rối rắm lâu dài, không bằng thống khoái quyết định.

Từ giờ trở đi, nàng và Lý Mộ ân oán bù trừ, không có liên quan nữa.

Về sau nàng giữ lại tiểu xà bên người, lúc không có việc gì bắt nạt hắn một chút, coi như là để mình trút giận, như vậy tuy không quá công bằng đối với tiểu xà, nhưng chỉ cần sau đó bồi thường hắn thêm một chút là được…

Nàng hai tay chống má, đánh giá khuôn mặt trước mắt này.

Khuôn mặt này tuy tuấn tú, nhưng cũng thật gợi đòn nha…

Lý Mộ thân ở trong một thung lũng cỏ xanh um.

Nơi xa dãy núi như thúy, chỗ gần suối nước róc rách, những con hồ ly ở trên mặt cỏ bên dòng suối hoạt bát nhảy nhót, chúng nó có con chỉ có một hai cái đuôi, có con cái đuôi phía sau sinh ra một đám, năm sáu bay tám cái đuôi kéo ở sau người.

Trên núi đá nơi xa, một con cáo trắng thân thể thon dài đang đứng.

Phía sau nó, chín cái đuôi dài theo gió tung bay.

Lý Mộ nuốt nước bọt một cái, Cửu Vĩ Thiên Hồ, chí tôn trong yêu, có thể so với chân long, là hình thái cao nhất của hồ tộc, cũng là theo đuổi cao nhất của Tiểu Bạch cùng Huyễn Cơ đám hồ yêu.

Cửu vĩ hồ quay đầu nhìn Lý Mộ một cái, ánh mắt một người một cáo giao hội, Lý Mộ mê muội một trận, sau đó liền phát hiện, đứng ở trên núi đá, thế mà lại biến thành mình.

…

Sáng sớm, trong phòng Huyễn Cơ, Lý Mộ chậm rãi mở mắt.

Huyễn Cơ ngồi ở bên cạnh bàn, vẫn duy trì tư thế hai tay chống má, hỏi: “Ngươi đã nhìn thấy cái gì?”

Lý Mộ nói: “Sương trắng, sương trắng nồng đậm.”

Huyễn Cơ tiếp tục hỏi: “Còn có gì?”

Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói: “Một con hồ ly ba cái đuôi, một chiêu thần thông mị hoặc, một chiêu thần thông ảo thuật…”

Thiên thư thần kỳ ở chỗ, người khác nhau cảm ngộ, sẽ nhìn thấy thứ khác nhau, mỗi lần cảm ngộ, thứ nhìn thấy cũng không hẳn giống nhau, mị hoặc và ảo thuật là thần thông cơ sở sau khi hóa hình của hồ tộc, mặc dù là cảm ngộ được, cũng không có tác dụng gì lớn.

Huyễn Cơ cũng chưa nói cho Lý Mộ, hắn chưa từng từ trong thiên thư lĩnh ngộ ra thứ gì hữu dụng, chỉ là nói: “Ngươi về sau tu hành cho tốt, hai chiêu thần thông này tu đến chỗ cao thâm, cũng rất lợi hại.”

Lý Mộ ôm quyền nói: “Ta sẽ cố gắng.”

Đi ra khỏi sân nhà Huyễn Cơ, biểu cảm trên mặt Lý Mộ có chút phiền muộn.

Hồ Cửu từ xa xa bay đến, hỏi: “Làm sao vậy, lại bị Huyễn Cơ đại nhân dạy dỗ rồi?”

Lý Mộ chưa trả lời, chỉ là khoác vai của hắn, nói: “Đi, ra ngoài uống rượu, hôm nay ta mời ngươi.”

Hồ Cửu cả kinh, “Hôm nay mặt trời mọc từ phía tây à, ngươi thế mà sẽ mời ta?”

“Nếu không ngươi mời?”

“Coi như ta vừa rồi chưa nói…”

…

Huyễn Cơ triệu tập cường giả Mị Tông, cần hai ba ngày thời gian, hai ba ngày này, trái lại cũng không có chuyện gì cấp bách, Lý Mộ và Hồ Cửu ở trong một tòa tửu lâu của Thiên Hồ thành uống rượu, nhắm thức ăn, trò chuyện câu có câu không.

Mục đích Lý Mộ tới nơi này đã đạt thành, đã tới lúc cân nhắc chuyện rời khỏi.

Hắn ngay từ đầu nghĩ là, sau khi giúp Tiểu Bạch đạt được phương pháp tu hành đến tiếp sau, liền nhân cơ hội đào tẩu, từ nay về sau để cái tên Ngô Ngạn Tổ hoàn toàn biến mất ở Yêu tộc.

Nhưng khi một ngày này đến, Lý Mộ lại không làm được dứt khoát như vậy.

Đối với Hồ Cửu và Huyễn Cơ mà nói, tiểu xà là người của Mị Tông, mặc dù có chút đầu óc cứng ngắc, lại trung thành và tận tâm, hung hãn không sợ chết, cứ để tiểu xà như vậy vĩnh viễn sống ở trong lòng bọn họ đi.

Lý Mộ làm như thuận miệng hỏi: “Thiên Quân đại nhân khi nào xuất quan?”

Hồ Cửu nói: “Ngươi hỏi cái này làm gì?”

Lý Mộ hàm hậu cười cười, nói: “Ta rất sùng bái Thiên Quân đại nhân, không biết khi nào mới có thể thấy lão nhân gia một lần.”

Hồ Cửu lắc đầu nói: “Nhắm chừng còn cần rất lâu, Thiên Quân đại nhân mấy năm nay thường xuyên bế quan, hơn nữa mỗi lần một dài hơn, lần này chỉ sợ phải đợi một năm tới năm rưỡi…”

Lý Mộ thật ra lo lắng nhất chính là Vạn Huyễn Thiên Quân xuất quan, sự cường đại của cường giả cảnh giới thứ bảy, là hắn không tưởng tượng được, nhỡ đâu Vạn Huyễn Thiên Quân có thể nhìn thấu ngụy trang của hắn, toàn bộ cố gắng của hắn trước kia, sẽ kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Từ trong miệng Hồ Cửu biết được tin tức này, Lý Mộ liền yên tâm hơn nhiều rồi.

Hai người ăn cơm ăn đến một nửa, trên đỉnh núi bỗng nhiên vang lên từng trận tiếng chuông.

Đây là tiếng chuông triệu tập của Mị Tông, hai người không trì hoãn, lập tức hướng đỉnh núi bay đi.

Trên đỉnh núi đã tụ tập không ít người Mị Tông, Huyễn Cơ và Bạch Huyền thái tử Thiên Hồ quốc cũng có mặt, thân phận hai người bọn họ, đều là trưởng lão Mị Tông.

Một nam tử anh tuấn khác có tu vi cảnh giới thứ sáu, bộ dạng có vài phần giống với Huyễn Cơ, đang bầu bạn một gã thanh niên, thanh niên toàn thân áo trắng, trước ngực thêu một đóa hoa sen màu đen.

Ánh mắt Lý Mộ hơi nghiêm nghị.

Hoa sen màu đen, là dấu hiệu của ma đạo Thánh Tông.

Địa vị ma đạo Thánh Tông ở ma đạo, liền tương đương với tổ đình Bạch Vân sơn ở Phù Lục phái, các phân tông ai cũng không phục ai, nhưng Thánh Tông đối với chín tông còn lại có được thống trị tuyệt đối.

Thậm chí rất sớm trước đó, chín tông này chính là từ Thánh Tông tách ra.

Làm thế lực so với đạo môn và phật môn tồn tại càng thêm xa xưa, ma đạo Thánh Tông vẫn luôn là danh từ đại biểu cho sự thần bí, người ngoài, cho dù là tông môn còn lại của ma đạo, hiểu biết đối với bọn họ đều đã ít lại càng ít.

Lý Mộ có được ký ức của Thiên Huyễn Thượng Nhân, nhưng hắn cũng chỉ là biết, thực lực Thánh Tông phi thường khủng bố, trong đó có lẽ có tồn tại vượt qua cảnh giới thứ bảy.

Cho dù là Yêu Hoàng Bạch Đế ba ngàn năm trước, ở chỗ sâu trong ký ức, đối với ma đạo cũng kiêng kị đến cực điểm.

Hết chương 735.

Chương 736. Điềm báo đại hung (2)

Mị Tông lần này triệu tập, chỉ là vì hoan nghênh người tới từ Thánh Tông này.

Không bao lâu, thanh niên Thánh Tông kia đi hoàng cung, đám người Mị Tông giải tán, Lý Mộ và Hồ Cửu trở lại tửu lâu, bọn họ rượu và thức ăn vừa mới vừa ăn một nửa.

Hồ Cửu nhìn về phía hoàng cung, ngửa đầu buồn ngụm rượu buồn, khẽ thở dài.

Lý Mộ hỏi: "Làm sao vậy?"

Hồ Cửu ưu sầu nói: "Người Thánh Tông tới, lai giả bất thiện, Thiên Quân và Thánh Tông mâu thuẫn, không phải ngày một ngày hai, chuyện Cửu Giang quận thủ năm đó, Thiên Quân liền không đồng ý, về sau Thánh Tông vòng qua Thiên Quân, thông qua vụ án Cửu Giang quận thủ, mang Thôi Minh đưa vào triều đình Đại Chu, Thiên Quân sau đó chỉ có thể tiếp nhận, những năm gần đây, Thiên Quân một lòng tu hành, đại trưởng lão và Huyễn Cơ đại nhân nhiều lần cãi mệnh lệnh Thánh Tông, Thánh Tông đối với Mị Tông đã cực kỳ bất mãn…"

Tình báo của triều đình đối với Ma Tông quả nhiên vẫn là quá ít, nếu không phải Hồ Cửu đề cập, Lý Mộ còn không biết mâu thuẫn của Thánh Tông cùng Mị Tông.

Huyễn Cơ và rất nhiều người của Mị Tông cũng đều muốn đảo điên triều đình Đại Chu, nhưng bọn họ lật đổ Đại Chu thống trị, là vì đề nghị một cái chính quyền Yêu tộc, vì Yêu tộc không bị nhân loại bóc lột tàn sát.

Huyễn Cơ có hận đối với nhân loại, cũng không giận chó đánh mèo cho tất cả mọi người loại.

Mấy năm nay, bọn họ giải cứu Yêu tộc, đồng thời cũng thuận tiện giải cứu không ít Nhân tộc.

Nhưng một số người khác của ma đạo, muốn chỉ là hủy diệt cùng giết chóc, Mị Tông bởi vì mặc kệ mệnh lệnh của Thánh Tông, dần dần thu nhận Thánh Tông bất mãn…

Lý Mộ đương nhiên vui vẻ nhìn thấy ma đạo nội chiến, chỉ là Hồ Cửu lại có chút ưu sầu, Thánh Tông thần bí cùng cường đại, cắm rễ ở chỗ sâu nhất trong lòng mỗi người, cho dù là Thánh Quân đại nhân đối nghịch với bọn họ, cũng sẽ không có kết cục gì tốt.

Sứ giả Thánh Tông ở Thiên Hồ quốc hai ngày, hoàng thất hồ quốc toàn bộ hành trình tiếp khách, Huyễn Cơ cũng phải ở bên, bởi vậy nàng hai ngày qua không sai sử Lý Mộ.

Hoàng cung.

Huyễn Cơ thu được Hồ Cửu truyền tin, vài tên cường giả Mị Tông đều đã trở lại Thiên Hồ thành, nàng chắp tay đối với tên thanh niên kia, nói: "Sứ giả đại nhân, Huyễn Cơ còn có chuyện quan trọng, xin thứ cho Huyễn Cơ cáo lui trước."

Thanh niên vẫn chưa mở miệng, Thiên Hồ quốc thái tử Bạch Huyền nhìn nàng, bất mãn nói: "Sư muội, ngươi cũng quá không hiểu quy củ rồi, có chuyện gì so với sứ giả đại nhân càng thêm quan trọng?"

Huyễn Cơ bình tĩnh nói: "Còn có vô số đồng bào đang chịu khổ, ta muốn đi cứu bọn họ."

Bạch Huyền nổi giận: "Sư muội ngươi…"

Thanh niên áo trắng cười cười, nói: "Cứu người quan trọng hơn, Huyễn Cơ cô nương đi thôi."

Huyễn Cơ chắp tay với hắn, phi thân rời khỏi.

Sau khi Huyễn Cơ rời khỏi, Bạch Huyền áy náy nói: "Sứ giả đại nhân bớt giận, sư muội này của ta, từ nhỏ đã không hiểu quy củ như vậy."

Thanh niên áo trắng nhìn bầu trời, thản nhiên nói: "Huyễn gia không hiểu quy củ, cũng không chỉ một mình cô ta."

Lời vừa nói ra, trong lòng Bạch Huyền cả kinh, không biết nên tiếp lời như thế nào.

Thanh niên áo trắng nhìn hắn, nói: "Ta lần này đến, thật ra còn có một việc muốn nói cho ngươi."

Bạch Huyền chắp tay khom người, cung kính nói: “Xin sứ giả đại nhân phân phó.”

Thanh niên áo trắng nói: “Các trưởng lão hy vọng Bạch gia các ngươi có thể nắm giữ Mị Tông.”

Trong lòng Bạch Huyền mừng như điên, trên mặt lại lộ ra nét khó xử, nói: “Mị Tông đều tin phục sư phụ lão nhân gia, Huyễn Vân sư huynh và Huyễn Cơ sư muội là kẻ nắm giữ Mị Tông, Bạch gia ở Mị Tông tuy cũng có không ít người, nhưng thật ra cũng không có bao nhiêu quyền phát biểu, dù sao sư phụ lão nhân gia là cảnh giới thứ bảy, Huyễn Vân sư huynh cũng là cảnh giới thứ sáu…”

Thanh niên áo trắng nói: “Có thể hay không không quan trọng, quan trọng là, ngươi có muốn hay không.”

Bạch Huyền nói: “Muốn là muốn, nhưng sư phụ sẽ không đồng ý, Huyễn Vân sư huynh và Huyễn Cơ sư muội cũng sẽ không mang Mị Tông chắp tay nhường cho…”

Thanh niên áo trắng cười hỏi: “Nếu bọn họ đều chết rồi thì sao?”

Sắc mặt Bạch Huyền đỏ lên, nói: “Sứ giả, Thiên Quân lão nhân gia chính là sư phụ ta, Huyễn Vân sư huynh giống như huynh trưởng ta, Huyễn Cơ sư muội càng là nữ nhân ta yêu nhất…”

Thanh niên áo trắng nói: “Cho nên ngươi không làm được?”

Bạch Huyền thở sâu, nói: “Làm ơn phải để ta tự mình động thủ, Bạch gia ta mới là vương của hồ tộc, ta nhịn lão già kia lâu lắm rồi!”

Thanh niên áo trắng cười cười, nói: “Tốt lắm…”

Không bao lâu, Bạch Huyền tới Huyễn Cơ phủ, một hạ nhân nói: “Thái tử điện hạ, Huyễn Cơ đại nhân vừa rồi đã rời khỏi.”

Bạch Huyền mặt lộ vẻ lo lắng, nói: “Vậy phải làm sao bây giờ, ta vừa rồi bói cho Huyễn Cơ sư muội một quẻ, quẻ tượng biểu hiện là điềm báo đại hung…”

***

Hướng Tây Bắc của Tổ Châu, Thập Vạn Đại Sơn kéo dài không đứt, Cửu Giang quận làm một vách chắn quan trọng, có trọng binh tọa trấn, nghiêm mật giám thị nhất cử nhất động của Yêu quốc.

Tuy có trọng binh tọa trấn, trị an Cửu Giang quận lại không tốt.

Quân trú đóng tồn tại là vì chống đỡ kẻ thù bên ngoài, sẽ không tùy tiện nhúng tay chính sự địa phương, Cửu Giang quận và Yêu quốc giáp giới, trong quận bầy yêu đông nghịt, sơn tặc đạo phỉ hoành hành, dân chúng ở tập trung, ra ngoài cũng phần nhiều là kết bạn mà đi.

Cửu Giang quận, Thanh Giang huyện một trong cửu quận.

Một nữ tử áo trắng chậm rãi đi trên đường núi.

Nữ tử cực kỳ xinh đẹp, dáng người thướt tha, khuôn mặt đẹp, nét quyến rũ tự nhiên, tiều phu qua lại thấy, trong thời gian ngắn tầm mắt không dời ra được, suýt nữa đạp sai một bước, bước vào vách núi vạn trượng ven đường.

Sau khi kinh hồn, hắn thở dốc, nói với đồng bạn bên cạnh: “Cô nương xinh đẹp như vậy, thế mà cũng dám một mình ra ngoài, mấy tháng nay, phụ cận nữ tử tự dưng biến mất không có mười người cũng phải có tám người.”

Đồng bạn của hắn trái lại không tán đồng, nói: “Thời buổi này, người đẹp dám một mình ra ngoài, nào sẽ là người thường, không chừng là tiên nhân tu hành, hoặc là yêu quái gì. Ngươi xem nàng bộ dạng xinh đẹp như vậy, như hồ ly tinh, con người sao có thể xinh đẹp như vậy…”

Trên đường núi, nữ tử xinh đẹp tiếp tục tiến lên, khi đi ngang qua một mảng rừng cây rậm rạp, bỗng nhiên từ trong rừng đi ra một bóng người.

Đó là một thanh niên áo lam, có tu vi Tụ Thần, ánh mắt nóng rực nhìn nữ tử trên đường núi, tán thưởng: “Mỹ nhân thật xinh đẹp…”

Nữ tử xinh đẹp như thế, cho dù không phải yêu vật hiếm thấy, cũng có thể bán được một cái giá phi thường không tệ.

Dù sao, tuy nữ yêu càng khó có được hơn, nhưng không phải tất cả mọi người đều thích lô đỉnh yêu vật, giá trị các cực phẩm mỹ nhân kia, tuyệt đối không kém bất cứ nữ yêu nào.

Hết chương 736.

Chương 737. Tiểu xà chi thương (1)

Nhìn nữ tử trên đường núi, trong lòng hắn có chút nóng rực, chậm rãi đi về phía nàng.

Một lát sau.

Nữ tử xinh đẹp tiếp tục tiến lên, thanh niên áo lam té xỉu bị treo ở trên một thân cây, tu vi đã bị phế.

Lúc sắp đi đến chân núi, nữ tử sờ sờ một cái vòng ngọc trên tay, mấy bóng người bỗng dưng xuất hiện.

Nếu mọi người đều nghênh ngang ngự không mà đến, quá mức thu hút ánh mắt người ta, mặc kệ là rước lấy quân đội, hay là khiến quan phủ địa phương chú ý, đều bất lợi cho kế hoạch tiến hành.

Đám người Lý Mộ cùng Hồ Cửu, ở không gian trữ vật của Huyễn Cơ tránh né một đoạn thời gian.

Lần hành động này, mỗi người bọn họ đều có một hồ thiên không gian, tuy diện tích đều không lớn, nhưng bảy người hợp lại cũng không tính là nhỏ, đủ để chứa tất cả mọi người trong địa cung Ngô gia.

Lý Mộ mặc dù có không gian lớn hơn nữa, nhưng một khi hiển lộ, thân phận của hắn cũng sẽ theo đó bại lộ, cho nên hắn chỉ có thể về Thiên Hồ quốc một chuyến, để cho Huyễn Cơ tự mình giải quyết vấn đề không gian.

Hồ tộc thiên thư hắn đã lĩnh ngộ, tới lúc rời khỏi rồi.

Lần này đám người Huyễn Cơ ở bên cạnh, Lý Mộ không tiện phát huy, đợi nhiệm vụ lần này hoàn thành, sẽ mau chóng tìm cơ hội thoát thân.

Hắn thu hồi những tâm tư này, nói với đám người Huyễn Cơ: “Huyễn Cơ đại nhân, cần ủy khuất các ngươi một phen.”

Huyễn Cơ gật gật đầu, cùng Hồ Lục đi vào trong rừng, lúc đi ra, tóc các nàng đã cột lại, đều thay đồ nam nhân, nhìn qua anh khí bức người, quả nhiên là thiếu niên lang tuấn tú.

Đám người Mị Tông xinh đẹp là chẳng phân biệt giới tính, vô luận là nam mặc đồ giả nữ hay là nữ mặc đồ giả nam, đều là nhân gian tuyệt sắc.

Đoàn người ở dưới Lý Mộ dẫn dắt, tới Ngô gia.

Nơi này nhìn là một trang viên bình thường, thật ra bên ngoài bao trùm trận pháp lợi hại, trừ phi có cường giả cảnh giới thứ sáu, nếu không rất khó từ bên ngoài xâm nhập.

Lý Mộ đã sớm biến hóa khuôn mặt, người hắn biến ảo, giống với Ngô Lương, cũng là môn khách Cửu Giang quận vương, bản thân gã bây giờ nằm ở trong hồ thiên không gian Huyễn Cơ cho Lý Mộ, nguyên thần cùng đều bị giam cầm.

Một thủ vệ Ngô phủ chào đón, cung kính nói: "Hoan nghênh Trần đại nhân, lão gia đang bế quan, không thể tự mình chiêu đãi, xin Trần đại nhân chớ trách."

Lý Mộ nói: "Ta mang mấy người bạn tới chơi chút, ngươi xem rồi an bài, sẽ không quấy rầy Ngô huynh."

Thủ vệ đó nói: "Mời các vị theo ta."

Hắn cầm lệnh phù, dẫn mấy người, đi qua vài trạm, tới một chỗ đất trống hậu viện, hai tay kết ấn, môi rung động, mặt đất nứt ra một cái động lớn, trong động một mảng tối đen, không thể thấy gì cả.

Thủ vệ đứng ở cửa động, nói: "Mấy vị vào đi, phía dưới tự có người chiêu đãi."

Hồ Cửu đang muốn nhảy xuống, Huyễn Cơ bỗng nhiên túm gáy hắn, Lý Mộ cũng mặt lộ vẻ nghi ngờ, thấp giọng nói: "Không thích hợp."

Toàn bộ đình viện Ngô gia yên tĩnh đến đáng sợ, từ lúc mấy người Lý Mộ vừa rồi tiến vào, chưa nhìn thấy mấy người.

Lý Mộ lần trước đến, cũng không phải như vậy.

Ở ngay sau khi Huyễn Cơ ngăn lại Hồ Cửu, tên thủ vệ kia của Ngô phủ liền muốn lui về phía sau, bị Lý Mộ điểm một chỉ ở sau gáy, phong ấn tu vi.

Huyễn Cơ đã nhận ra không thích hợp, lập tức nói: “Mau rút lui!”

Nhưng thời gian đã muộn.

Trên không Ngô phủ, ánh sáng trận pháp chợt lóe qua, một vòng bảo hộ bán trong suốt nháy mắt ngưng thực, bảy người bị nhốt ở trong vòng bảo hộ, mà ở ngoài vòng bảo hộ, bắt đầu tụ tập bóng người rậm rạp.

“Có mai phục!”

“Chúng ta trúng bẫy rồi!”

…

Trong trận pháp, mọi người sắc mặt khó coi mở miệng, đám người Hồ Lục sau khi phản ứng lại, càng trực tiếp nhìn về phía Lý Mộ, ánh mắt trong hoài nghi lộ ra không tốt.

Ngay từ đầu, cung cấp tin tức cùng mưu tính việc này chính là hắn, nếu là trong bọn họ xuất hiện nội gian, hắn là có hiềm nghi nhất.

Hồ Cửu đọc hiểu ánh mắt bọn họ, mặt mũi âm trầm nói: “Các ngươi có ý tứ gì, các ngươi hoài nghi tiểu xà?”

Hồ Lục kéo giãn khoảng cách với Lý Mộ, nói: “Hắn thật sự là có hiềm nghi nhất, chẳng lẽ không nên hoài nghi sao?”

Hồ Cửu quả quyết nói: “Không có khả năng là tiểu xà, ta tin tưởng hắn!”

Lúc hai yêu vật khắc khẩu, Huyễn Cơ lâm nguy không loạn, trầm giọng nói: “Bây giờ không phải thời điểm nói những thứ này, trước hợp sức phá trận!”

Lời của nàng vẫn rất hữu dụng, mấy người đều lấy ra binh khí, đánh về phía đại trận đỉnh đầu.

Chỉ có Lý Mộ không động, bởi vì hắn biết mọi người công kích vô dụng.

Địa cung Ngô phủ, là cây rụng tiền của Cửu Giang quận vương, hắn đầu tư rất lớn ở trên trận pháp phòng hộ nơi này.

Trận này cường giả cảnh giới thứ sáu muốn công phá, cũng cần phí chút thời gian, nếu Huyễn Cơ mang theo cường giả Mị Tông cùng Huyễn Tông, tất cả mọi người liên thủ, còn có khả năng công phá, nhưng nàng lần này khẩn cấp triệu tập, nhân thủ không đủ, ngay cả lay động trận này cũng không làm được.

Huyễn Cơ hai tay kết ấn, phía sau xuất hiện một cái bóng cáo sáu đuôi thật lớn, nàng mượn dùng bóng con cáo này, thi triển ra một đòn mạnh nhất, cũng chỉ khiến trận này lắc lư, đại trận vẫn củng cố như cũ.

Lúc này, Hồ Cửu phát hiện phía dưới Lý Mộ cũng chưa động, cả giận nói: "Ngươi còn đứng ở nơi đó làm gì!"

Lý Mộ lắc đầu nói: "Vô dụng, ta từng sưu hồn chủ nhân nơi đây, trận pháp này cho dù là cường giả cảnh giới thứ sáu, cũng cần thời gian một canh giờ trở lên mới có hi vọng bài trừ, chúng ta tiếp tục như vậy, chỉ là lãng phí pháp lực."

Huyễn Cơ có thể thi triển ra một đòn cảnh giới thứ sáu, nhưng nàng cũng chỉ có sức đánh một đòn, phá trận còn xa xa không đủ.

Bóng người của nàng hạ xuống, cắn răng nói: "Mị Tông còn có nằm vùng."

Ở ngoài đại trận, một thanh niên khoanh hai tay, ở cao nhìn xuống bọn họ trong trận pháp, thản nhiên nói: "Các ngươi thật sự dám đến à…"

Hồ Lục ngẩng đầu, lạnh giọng hỏi: "Các ngươi sao có thể biết?"

Thanh niên cười cười, nói: "Sắp chết rồi, biết những thứ này lại có ích gì?"

Hồ Lục lạnh lùng nói: "Con gái Thiên Quân đại nhân ở đây, các ngươi dám thương tổn nàng, Thiên Quân đại nhân sẽ không bỏ qua các ngươi!"

Thanh niên mặt lộ vẻ trào phúng, nói: "Vạn Huyễn Thiên Quân, thật đáng sợ nha, vậy bảo hắn đến đi, xem xem đến lúc đó là ai không tha cho ai?"

Cửu Giang quận vương hiển nhiên biết thân phận Huyễn Cơ, khả năng đầu tiên Lý Mộ bài trừ là bọn hắn chủ động phát hiện không đúng, sớm mai phục, triều đình ở Mị Tông quả thực còn có nằm vùng, nhưng không tiếp xúc đến loại chuyện cơ mật này, khả năng duy nhất, là cao tầng Mị Tông chủ động lộ ra tin tức cho Cửu Giang quận vương.

Chẳng lẽ Cửu Giang quận vương ở cao tầng Mị Tông cũng có cơ sở ngầm?

Trước mắt việc nằm vùng, đã không phải quan trọng nhất.

Hết chương 737.

Chương 738. Tiểu xà chi thương (2)

Cửu Giang quận vương ra lệnh một tiếng, ở ngoài trận pháp, vô số tu hành giả đồng thời thúc giục trận pháp, pháp thuật đầy trời công kích về phía bọn họ.

Tu hành giả ngoài trận, tuy không có cảnh giới thứ sáu, nhưng cũng đều là cường giả cảnh giới thứ tư cảnh giới thứ năm, bọn họ số lượng quá nhiều, cùng phát ra tấn công, đã cực kỳ tiếp cận cảnh giới thứ sáu công kích, cho dù là tu hành giả Động Huyền bị nhốt ở trong trận pháp, cũng sẽ cực kỳ chật vật.

Huyễn Cơ ném ra một cái mai rùa phong cách cổ xưa, mai rùa tản mát ra ánh huỳnh quang nhàn nhạt, che kín bọn họ, nhưng hào quang trên mai rùa, ở dưới công kích dày đặc, đang chậm rãi phai nhạt đi.

Hồ Lục run giọng nói: "Huyễn Cơ đại nhân, pháp bảo này không chống đỡ được bao lâu…"

Theo mai rùa ảm đạm, sắc mặt Huyễn Cơ cũng dần dần trở nên tái nhợt.

Nàng còn có mấy pháp bảo lợi hại, nhưng cũng chỉ có thể chống đỡ thêm một lát, các công kích ngoài trận, cuối cùng cũng phải rơi ở trên người bọn họ, tất cả mọi người cũng khó thoát được kết cục hình thần câu diệt.

Giờ phút này, trái lại không có ai hoài nghi Lý Mộ.

Người bên ngoài rõ ràng là muốn mang bọn họ đuổi tận giết tuyệt, không tha một ai, có tên nằm vùng nào sẽ chết cùng bọn họ?

Hồ Cửu đặt mông ngồi xuống đất, nghiến răng nói: "Nếu có thể chạy ra, ta nhất định phải bắt lấy tên nằm vùng chết tiệt kia, mang hắn bầm thây vạn đoạn, nghiền xương thành tro!"

Hồ Lục ủ rũ ngồi ở bên cạnh hắn, nói: "Có thể chạy ra rồi nói sau, bây giờ nói những thứ này có ích gì, đáng thương lão nương vẫn là một hoàng hoa đại khuê nữ, ngay cả tư vị nam nhân cũng chưa từng hưởng…"

Huyễn Cơ trầm mặc không nói, trải qua sự kiện nằm vùng lần trước, nàng làm việc càng thêm cẩn thận, người biết chuyện này ít ỏi không có mấy, nhưng dù vậy, các nàng vẫn bị mai phục trước…

Hào quang trên mai rùa đã cực kỳ ảm đạm, Hồ Cửu ngẩng đầu nhìn, sau khi trầm mặc một lát, chậm rãi đứng lên, nói: "Sáu chúng ta tự bạo yêu hồn nguyên thần, cho dù không thể mang trận này phá vỡ một lỗ hổng, cũng có thể suy yếu nó ở trình độ lớn nhất, đủ để Huyễn Cơ đại nhân phá vỡ trận pháp, chỉ cần trận pháp phá, Huyễn Cơ đại nhân liền có hy vọng chạy thoát…"

Đám yêu đều chưa mở miệng, trên mặt lại lộ ra sự kiên quyết.

Huyễn Cơ quả quyết nói: "Không được."

Hồ Cửu một lần duy nhất không theo Huyễn Cơ, kiên quyết nói: "Huyễn Cơ đại nhân, chúng ta không có lựa chọn, chỉ có ngài chạy thoát, mới có thể báo thù cho chúng ta, mới có cơ hội cứu vớt đồng bào nơi này…"

"Chúng ta còn có một lựa chọn."

Một thanh âm bỗng nhiên vang lên, ánh mắt mọi người lập tức nhìn phía sau Huyễn Cơ.

Lý Mộ chậm rãi nói: "Ta vừa rồi lại tìm tòi một lần ký ức chủ nhân nơi đây, phát hiện trận pháp này có một điểm yếu, nếu Huyễn Cơ đại nhân dùng loại trình độ công kích đó vừa rồi, đánh điểm yếu của nó, có lẽ có khả năng phá trận."

Hồ Lục lắc đầu nói: "Cho dù công phá trận pháp, bên ngoài còn có nhiều kẻ địch mạnh như vậy, chúng ta cũng không thể chạy thoát."

Lý Mộ tiếp tục nói: "Ta từ trong thiên thư lĩnh ngộ được một thức thần thông, đợi lát nữa trừ Huyễn Cơ đại nhân, tất cả các ngươi, mang pháp lực truyền cho ta, ta mượn dùng pháp lực các ngươi thi triển một thức đạo thuật này, hẳn là có thể ngăn trở bọn hắn một lát, trong khoảng thời gian này, đủ Huyễn Cơ đại nhân mang các ngươi chạy thoát."

Hồ Cửu ngạc nhiên lẫn vui mừng nói: “Thật?”

Lý Mộ gật đầu nói: “May có Huyễn Cơ đại nhân hai ngày trước để ta cảm ngộ thiên thư một lần, bằng không, hôm nay tất cả chúng ta sẽ phải chết ở chỗ này…”

Huyễn Cơ nhìn vào mắt Lý Mộ, hỏi: “Ngươi sao không nói cho ta biết?”

Lý Mộ xấu hổ nói: “Ta vốn muốn ở thời điểm thích hợp nói cho Huyễn Cơ đại nhân, cho Huyễn Cơ đại nhân một kinh hỉ, không ngờ nhanh như vậy đã phải dùng đến.”

Hồ Cửu như là nhớ tới cái gì, lại hỏi: “Vậy ngươi làm sao bây giờ?”

Lý Mộ vỗ vỗ bờ vai hắn, nói: “Yên tâm đi, ta còn từ trong thiên thư lĩnh ngộ được một chiêu huyết độn, phép này có thể khiến tốc độ của ta tăng vọt, cảnh giới thứ sáu trở xuống căn bản đuổi không kịp, sau khi tranh thủ được đủ thời gian cho các ngươi, ta sẽ lấy huyết độn pháp chạy thoát, tuy sau khi dùng xong sẽ nguyên khí đại thương, thậm chí tu vi tụt lui, nhưng trong lúc nguy cấp, cũng không để ý được nhiều như vậy…”

Hồ Lục nhìn Lý Mộ, tựa như là đã hiểu cái gì.

Huyễn Cơ luôn cảm thấy chỗ nào không đúng, vốn định hỏi lại, Hồ Lục nhìn nhìn mai rùa đã ảm đạm không ánh sáng, nói: “Huyễn Cơ đại nhân, không có thời gian nữa, ngài chuẩn bị công kích điểm yếu của trận này, chúng ta mang pháp lực truyền cho hắn…”

…

Ở ngoài trận pháp.

Cửu Giang quận vương nhìn mai rùa hào quang đã sắp biến mất, thúc giục nói: “Nhanh lên, thứ này đã sắp không chống đỡ được rồi…”

Các tu hành giả đang muốn tăng thêm công kích, từ dưới mai rùa kia bỗng nhiên truyền ra một đạo pháp lực dao động mãnh liệt.

Một sợi roi pháp lực xuyên thấu mai rùa, chóp roi hung hăng đánh ở nơi nào đó trên trận pháp.

Cửu Giang quận vương khinh thường cười: “Một đòn vây thú sao?”

Sau đó hắn hơi trợn to đôi mắt, hắn vừa rồi tựa như có chút hoa mắt, thấy được một cái bóng chuông nho nhỏ, tuy chỉ là chợt lóe qua, nhưng hắn quả thật thấy được.

Ầm!

Bị sợi roi dài kia quật đến, trận pháp xưa nay củng cố vô cùng phát ra một tiếng nổ vang điếc tai, thế mà xuất hiện một chỗ thủng.

Tuy lỗ thủng đó rất nhanh liền khép lại, nhưng vẫn có một luồng ánh sáng màu trắng, từ trong trận pháp bay ra, hướng nơi xa bắn nhanh đi.

Cửu Giang quận vương biến sắc, lập tức nói: “Đuổi theo cho ta!”

Trên thực tế không cần hắn phân phó, ngay sau khi ánh sáng trắng đó bay ra, các tu hành giả ngoài trận pháp đã sớm đuổi theo.

Phành!

Một tu hành giả bay ở trước nhất bỗng nhiên bay ngược về, trước mắt hắn đột ngột xuất hiện một bóng người.

Bóng người đó mới đầu chỉ có tu vi cảnh giới thứ tư, nhưng khí tức trên người hắn, trong nháy mắt này, bắt đầu không ngừng kéo lên, cảnh giới thứ tư sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ, cho đến kéo lên đến cảnh giới thứ tư đỉnh phong, một khắc nào đó, thế mà trực tiếp đạt tới cảnh giới thứ năm.

Nhưng cái này còn không phải điểm cuối, thời gian mấy hơi thở nữa, khí tức trên người hắn liền kéo lên đến cảnh giới thứ năm đỉnh phong.

Một màn này, trực tiếp dọa các tu hành giả ở đây sững sờ tại chỗ, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Người này nếu tiến một bước nữa, sẽ bước vào cảnh giới thứ sáu, bước vào hàng ngũ cường giả đứng đầu đại lục, đến lúc đó, tất cả mọi người ở đây ai có thể ngăn cản?

May mắn, khí tức hắn ở sau khi kéo lên đến cảnh giới thứ năm đỉnh phong, thì không còn biến hóa nữa.

Hết chương 738.

Chương 739. Gặp lại Huyễn Cơ (1)

Lý Mộ lặng lẽ thu chuông đạo, âm thầm điều chỉnh tốt vị trí thiên giai phù lục trên cánh tay.

Sở hở của trận pháp là giả, thật ra là thời điểm Huyễn Cơ toàn lực công kích, hắn để chuông đạo biến thành nhỏ bé không thể tra xét, nhẹ nhàng húc một phát.

Đạo thuật cũng là giả, nguyên nhân khí tức hắn kéo lên, là vì hắn dùng bùa.

Huyết Độn Thuật tự nhiên cũng là giả, chỉ là cái cớ hắn lừa Huyễn Cơ.

Sự kiện nằm vùng lần này tuy hắn cũng chưa đoán trước được, nhưng cái này với hắn mà nói, cũng là một cơ hội thoát thân.

Nhìn khí tức trên thân người nọ đã không kéo lên nữa, Cửu Giang quận vương nhẹ nhàng thở ra, chỉ vào vài tên cường giả Tạo Hóa, nói: “Mấy người các ngươi, giết hắn, người khác đuổi theo!”

Vừa dứt lời, liền có mấy người hướng về phương hướng Huyễn Cơ biến mất bay nhanh đi, nhưng ngay sau đó, một bóng người liền ngăn ở phía trước bọn họ.

Hắn lơ lửng ở không trung, trầm giọng nói: “Kẻ vượt qua nơi đây, chết!”

Cửu Giang quận vương đã đặc biệt phẫn nộ, lớn tiếng nói: “Giết hắn, giết hắn ngay bây giờ!”

Vô số bóng người ùa lên.

…

Phía sau, dưới bóng đêm, Huyễn Cơ không để ý pháp lực cạn kiệt, mang tốc độ đẩy lên đến cực hạn.

Cách nhau xa như thế, nàng cũng có thể cảm nhận được khí tức cường đại cấp tốc kéo lên kia phía sau, xem ra tiểu xà

không lừa nàng, hắn thật sự ở trong thiên thư lĩnh ngộ được đạo thuật lợi hại…

Nàng tiếp tục áp bức pháp lực, tốc độ lại tăng lên vài phần.

Đám người Hồ Cửu đã bị nàng thu vào hồ thiên không gian, nàng phải dùng tốc độ nhanh nhất bay vào Thập Vạn Đại Sơn, mới có thể không cô phụ tiểu xà mạo hiểm sinh mệnh sang tạo ra cơ hội cho các nàng.

Trên không trang viên Ngô gia.

Lý Mộ không biết bao nhiêu lần giết lui người tới, quay đầu nhìn thoáng qua phương hướng Huyễn Cơ biến mất, nhẹ nhàng nói: "Huyễn Cơ đại nhân, vĩnh biệt…"

Hắn chậm rãi quay đầu, trong cơ thể bỗng nhiên tản mát ra một mảng ánh sáng màu trắng mãnh liệt.

Trên không Ngô phủ, một đám tu sĩ bị dọa mất vía.

"Không ổn, hắn muốn tự bạo!"

"Mau rút lui!"

"Chết tiệt, đừng cản ta!"

…

Một đạo linh lực dao động mang tính hủy diệt, lấy bóng người đó làm trung tâm, đột nhiên thổi quét bốn phương.

Trang viên Ngô gia đã bị san thành bình địa, mọi người nhanh chóng tản ra, nhưng vẫn bị lan đến, bị hất bay đi, đều miệng phun máu tươi, khí tức uể oải, thần hồn ảm đạm.

Cửu Giang quận vương tránh ở sau vài tên hộ vệ, đợi cho linh lực dao động tự bạo tan đi, hắn mới đi ra, ngẩng đầu nhìn phía trước, cái bóng màu trắng đó đã sớm biến mất không thấy.

Hắn ho khan vài tiếng, sắc mặt tái nhợt, hổn hển nói: "Tên điên này!"

…

Thập Vạn Đại Sơn.

Cảnh nội Yêu quốc.

Huyễn Cơ đáp xuống đỉnh núi nào đó, thân thể loạng choạng, suýt nữa ngã xuống.

Nàng tựa vào cây, thả đám người Hồ Cửu ra.

Sau đó, nàng ném cho bọn họ mấy khối linh ngọc, khoanh chân ngồi xuống, nói: "Những người đó không dám đuổi theo nữa, các ngươi nắm chặt khôi phục pháp lực, chúng ta ở chỗ này chờ tiểu xà trở về."

Trên mặt Hồ Cửu lộ ra vẻ mặt sống sót sau tai nạn, cười to nói: "Ta biết mà, loại thời điểm này, vẫn là tiểu xà đáng tin, Huyễn Cơ đại nhân, đợi hắn trở về, ngươi nhất định phải trọng thưởng hắn!"

Hồ Lục sắc mặt phức tạp, hồi lâu mới ngẩng đầu, nói: "Tiểu xà, chỉ sợ không về được nữa…"

Hồ Cửu trừng mắt nhìn nàng một cái, bất mãn nói: "Lục tỷ, ngươi nói lời uể oải gì vậy, tiểu xà vừa mới cứu tất cả chúng ta, ngươi rủa hắn như vậy, nhanh phi phi phi* cho ta…"

(*: tiếng nhổ nước bọt, chỉ việc phun ra những lời không hay, nói gở, không tính nữa)

Hồ Lục thấp giọng nói: "Các ngươi còn không hiểu sao, căn bản không có huyết độn gì cả, hắn chỉ có dùng pháp lực chúng ta tạm thời tăng lên tu vi, tự bạo thần hồn, mới có thể kéo dài thời gian cho Huyễn Cơ đại nhân, tiểu xà, tiểu xà không về được nữa…"

Hồ Cửu ngẩn ra một phen, sau đó liền giận dữ nói: "Ngươi nói cái gì thế, điều đó không có khả năng!"

Hắn vừa dứt lời, nơi cực xa bỗng nhiên truyền đến một trận linh lực dao động mãnh liệt, mặc dù là bọn họ đứng ở cách mấy chục dặm, cũng có thể mơ hồ cảm ứng được.

Huỵch.

Hồ Cửu thân thể mềm nhũn, quỳ rạp xuống đất.

Rắc!

Linh ngọc trong tay Huyễn Cơ bị nàng bóp chặt lấy, máu tươi dọc theo kẽ ngón tay, chậm rãi chảy ra…

***

Thanh Giang huyện.

Một chỗ hiệu thuốc trong huyện thành.

Đại phu chính ngồi trong sảnh vuốt vuốt bộ râu dài, thu hồi cái tay đặt lên trên mạch của một nam tử, hỏi: "Từ bao giờ xuất hiện loại bệnh trạng này?"

Nam tử vẻ mặt đau khổ nói: "Ngày hôm qua, đêm qua, ta đang cùng nương tử ừ ừ… , bên ngoài bỗng nhiên truyền đến một trận nổ vang, chấn động nhà của ta cũng gần sập, lúc ấy ta liền ừ ừ, sau đó, sau đó buổi sáng hôm nay liền không lên nổi…"

Đại phu gật gật đầu, sau đó an ủi hắn: "Không sao, loại thời điểm đó bị kinh hãi, xuất hiện loại bệnh trạng này là bình thường, ta kê cho ngươi một đơn thuốc, ngươi dùng vài ngày là khỏi."

Nam tử cảm kích nói: "Cảm ơn đại phu, cảm ơn đại phu!"

"Ta nên làm thế mà." Đại phu nhấc bút, nói: "Ngươi dựa theo phương thuốc này đi bốc thuốc, một cây nhân sâm núi trăm năm, một cây nhung hươu, một đôi tay gấu, đông trùng hạ thảo cũng bốc một cân, ăn mấy ngày là khỏi…"

Nam tử sau khi bốc thuốc xong rời khỏi, chưởng quầy hiệu thuốc vừa đếm bạc, vừa nói: "Đêm qua cũng không biết xảy ra chuyện gì, ta đang ngủ say, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến một tiếng nổ, dọa ta ngã khỏi giường, còn tưởng địa long xoay người, kết quả chỉ chấn động một lần đó…"

Trên đường, dân chúng cũng đều đang nghị luận việc này.

Đêm khuya hôm qua một tiếng nổ lớn đó, dân chúng toàn thành đều bị đánh thức, cho dù là bây giờ, đại bộ phận dân chúng cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Thẳng đến lúc Thanh Giang huyện nha vì ổn định lòng dân, dán ra bố cáo, dân chúng mới biết được chân tướng sự tình.

Trên bố cáo nói, đêm hôm qua, có mấy yêu vật tập kích trang viên Ngô gia ngoài thành, cùng tu hành giả Ngô gia xảy ra đại chiến, trận đại chiến này cực kỳ kịch liệt, mang toàn bộ Ngô gia san thành bình địa, một tiếng nổ đó, chính là trong đại chiến phát ra.

"Đáng sợ, một cuộc đại chiến vậy mà gây ra động tĩnh lớn như vậy!"

"May mắn đại chiến không phải xảy ra ở huyện thành, nếu không chúng ta cũng phải gặp họa."

"Triều đình khi nào mới có thể hoàn toàn tiêu diệt lũ yêu vật chết tiệt kia, đuổi bọn nó về trong núi, vĩnh viễn đừng đi ra nữa!"

…

Trong đám người, một tu hành giả lòng còn sợ hãi nói: "Đại chiến cái rắm chó gì, đấu pháp cũng không có uy lực lớn như vậy, cái này là tương đương với Tạo Hóa đỉnh phong tự bạo đó, ngày hôm qua ta chỉ là đứng xa xa nhìn, cũng bị lan đến bị thương, nếu gần một chút nữa, rất có thể sẽ chết…"

Một người bên cạnh hắn sắc mặt tái nhợt, khí tức cực kỳ uể oải, nghiến răng nói: "Chết tiệt, ta lần này bị thương, ít nhất cần nửa năm mới có thể dưỡng khỏi, tên điên đó, quận vương điện hạ đêm qua bị hắn chọc tức…"

Tu hành giả kia nói: "Nếu không phải tên điên kia, quận vương điện hạ đã bắt được mấy yêu vật kia, con gái Vạn Huyễn Thiên Quân, nếu giao cho triều đình, là một công lớn…"

Hết chương 739.

Chương 740. Gặp lại Huyễn Cơ (2)

“Tiểu xà…”

Trong đám người, một nam tử anh tuấn rơi lệ đầy mặt, khi nước mắt từ má nhỏ xuống, tiêu tán ở trên không.

Bên cạnh hắn, một nữ tử xinh đẹp cũng chảy xuống hai hàng nước mắt. Nàng hít thật sâu, giọng khàn khàn nói: “Đi!”

Thiên Hồ thành.

Đám người Huyễn Cơ cùng Hồ Cửu sau khi trở về, mang toàn bộ Mị Tông đều kiểm tra một lần, lại vẫn như cũ chưa tìm được bất cứ manh mối nào có liên quan nằm vùng, người nọ giống như là một con rắn độc chọn người mà cắn, nấp ở chỗ tối, không biết khi nào, lại sẽ cắn bọn họ một phát.

Huyễn Cơ nhìn Hồ Cửu cùng Hồ Lục, nói: “Từ giờ trở đi, ta có thể tín nhiệm cũng chỉ có các ngươi.”

Hồ Cửu tới một tòa tiểu viện, khi đi ra, trong lòng ôm vài bộ quần áo gấp chỉnh tề, trên mặt hắn lộ ra nét bi thương, nói: “Ta muốn lập trủng* cho tiểu xà.”

(*: mộ chỉ chôn quần áo, di vật, thường dùng cho những trường hợp chết mà không giữ được thi thể)

Ngoài Thiên Hồ thành, trên một sườn núi phong cảnh tú lệ, đắp lên một ụ đất nhỏ.

Huyễn Cơ cùng Hồ Lục im lặng đứng trước ụ đất.

Hồ Cửu đưa tay đặt ở trên mộ bia trước ụ đất, vô cùng nghiêm túc nói: “Tiểu xà, ta nhất định sẽ báo thù cho ngươi…”

…

Cửu Giang quận vương phủ.

“Điện hạ, mệnh phù Ngô đại nhân, Mục đại nhân, Mai đại nhân đều vỡ rồi!”

“Trần đại nhân cũng vỡ rồi…”

“Là hồ yêu kia đang trả thù…”

Nghe thủ hạ báo cáo, sắc mặt Cửu Giang quận vương càng lúc càng âm trầm, hồ ly quả nhiên thù dai, vừa mới chạy thoát không lâu, đã khởi xướng trả thù điên cuồng đối với bọn họ.

Hắn suy nghĩ một lát, trầm giọng nói: "Cái này là tự bọn chúng muốn chết, thông báo quận nha, nói có yêu vật Yêu quốc muốn mưu hại bổn vương."

Hạ nhân đó nói: "Mấy con yêu vật đó thực lực cường đại, quận nha chỉ sợ không thể ứng phó."

Cửu Giang quận vương hừ lạnh một tiếng, nói: "Bọn họ không thể ứng phó, chung quy có người có thể ứng phó…"

…

Yêu Hoàng động phủ.

Lý Mộ nằm ở trên mặt cỏ, hai tay gối lên sau đầu, khóe miệng ngậm một cái lá cỏ, nhìn bầu trời trên đỉnh đầu.

Nhiệm vụ lẻn vào Thiên Hồ quốc của hắn đã hoàn thành, diễn cũng diễn xong rồi, tuy không đến mức trầm mê trong đó không thể đi ra, nhưng nằm hai ngày ở nơi này, trong đầu hắn vẫn sẽ thường xuyên hiện lên bóng dáng đám người Huyễn Cơ, Hồ Cửu, cùng với Mị Tông.

Diễn quả nhiên không thể diễn quá lâu, nếu không rất dễ dàng không phân rõ trong ngoài vai diễn.

Lý Mộ vươn tay, trong lòng bàn tay có một khối linh ngọc, trung tâm linh ngọc, có một dấu vết màu đỏ dạng giọt máu.

Hắn mang linh ngọc này để lại Yêu Hoàng không gian, thân thể đã biến mất ở tại chỗ.

Cửu Giang quận, nơi nào đó của Thanh Giang huyện, bóng người Lý Mộ bỗng dưng xuất hiện.

Hắn lấy ra linh loa, đưa vào pháp lực.

Trong linh loa rất nhanh truyền đến thanh âm phẫn nộ của nữ hoàng: "Lý Mộ, lần này ngươi nếu không để trẫm nói chuyện, chờ ngươi trở về ngươi xem trẫm thu thập ngươi như thế nào!"

Lý Mộ ho nhẹ một tiếng, nói: “Bệ hạ lần này muốn nói mấy câu cứ nói mấy câu, muốn nói bao lâu thì nói bấy lâu…”

Đầu kia linh loa, Chu Vũ ngẩn ra một phen, sau đó nói: “Thôi, an toàn của ngươi quan trọng hơn, có chuyện gì nói mau đi, thời gian quá lâu, cẩn thận khiến bọn chúng hoài nghi.”

Lý Mộ nói: “Bệ hạ yên tâm, nhiệm vụ của thần đã hoàn thành, ít ngày nữa có thể về Thần Đô.”

“Ngươi có thể trở lại rồi?”

“Vâng, thần đã rời khỏi Thiên Hồ quốc.”

“Vậy thì không cần ít ngày nữa, lên đường ngay bây giờ, lập tức, ngay và luôn, trước ngày mai, trẫm muốn nhìn thấy ngươi, ngươi có biết trẫm mấy tháng nay sống như thế nào hay không, mỗi ngày xem sổ con phiền cũng phiền chết…”

…

Lý Mộ nghe nữ hoàng oán giận, bất đắc dĩ nói: “Bệ hạ, thần ở Cửu Giang quận còn có một số việc phải làm, chờ xử lý xong những việc này, thần sẽ mau chóng trở về.”

Chu Vũ hỏi: “Cửu Giang quận có chuyện gì?”

Lý Mộ nói: “Cửu Giang quận vương Tiêu Hằng, trong phủ nuôi lượng lớn môn khách, còn thông qua một ít thủ đoạn hắc ám, mời chào một lượng lớn tu hành giả, hắn dung túng thủ hạ ở Cửu Giang quận làm hại, thần xử lý chuyện của hắn xong rồi về.”

Chu Vũ nghe vậy có chút thất vọng, cũng chỉ có thể nói: “Một mình ngươi có thể chứ?”

Lý Mộ nói: “Chỉ sợ không được, thần cần Cung Phụng ti giúp đỡ.”

Chu Vũ hỏi: “Một vị đại cung phụng, mười vị cung phụng cảnh giới thứ năm đỉnh phong có đủ hay không?”

Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói: “Đại cung phụng đến là được, không cần người nhiều như vậy.”

Chu Vũ ôm ốc biển, nhìn về phía Mai đại nhân bên cạnh, nói: “Đi thông báo Cung Phụng ti, bảo hai vị đại cung phụng cùng đi Cửu Giang quận, xử lý xong việc, mang Lý Mộ về cho trẫm.”

Mai đại nhân rất nhanh tới Cung Phụng ti, nói với hai vị đại cung phụng: “Bệ hạ có chỉ, bảo hai vị cung phụng đi Cửu Giang quận, giúp đỡ Lý đại nhân xử lý việc Cửu Giang quận vương, sau đó đem hắn về, nếu hắn không về, thì mang hắn trói trở về.”

Hai người đồng thời chắp tay: “Tuân chỉ.”

Cung Trường Nhạc, Chu Vũ nhìn linh loa, nói: “Nghe nói ngươi ở Yêu quốc, đấm chân bóp vai cho một con hồ ly, còn rửa chân cho ả?”

“…”

Chuyện này quả nhiên vẫn truyền tới trong tai nữ hoàng, hình tượng vĩ ngạn của hắn ở trong cảm nhận của nữ hoàng có thể đã sụp đổ. Lý Mộ thở dài, nói: “Bệ hạ, người nghe thần giải thích…”

Một canh giờ sau, Lý Mộ mới buông xuống linh loa.

Đã lâu không cùng nữ hoàng nấu cháo linh loa như vậy, ở trong một canh giờ qua, hắn trước tiên làm xong báo cáo công tác đối với nữ hoàng, không biết nữ hoàng đối với việc này sao lại tò mò như vậy, không sót gì cả bảo hắn kể từng thứ một, nếu không phải có thần tử cầu kiến, nàng còn có thể bảo Lý Mộ kể một canh giờ.

Lý Mộ trở lại Cửu Giang quận thành, chuẩn bị chờ hai vị đại cung phụng tới.

Lấy tốc độ bọn họ, ngày mai lúc này liền tới.

Hắn vừa mới đi qua một góc đường, phía sau bỗng nhiên truyền đến một thanh âm khó có thể tin.

“Tiểu xà?”

Lý Mộ theo bản năng quay đầu lại, khi nhìn thấy khuôn mặt kia của Hồ Cửu, thầm nghĩ hỏng rồi.

Hồ Cửu hưng phấn chạy tới, cầm lấy cánh tay Lý Mộ, ngạc nhiên lẫn vui mừng nói: “Tiểu xà, thật là ngươi, ngươi chưa chết!”

Hưng phấn không chỉ có Hồ Cửu, trên mặt Huyễn Cơ, cũng có sợ hãi lẫn vui mừng khó nói.

Chỉ có Hồ Lục nhìn hắn, mặt lộ vẻ kinh nghi.

Lý Mộ phất tay gạt Hồ Cửu, Hồ Cửu ngạc nhiên một trận, hỏi: “Tiểu xà, ngươi làm sao vậy, ngươi không nhận ra ta?”

Huyễn Cơ tựa như là ý thức được cái gì, nhìn Lý Mộ, hào quang trong mắt nhanh chóng ảm đạm đi.

Dưới khoảng cách gần như vậy, nàng cũng chưa cảm nhận được giọt tinh huyết đó tồn tại.

Người đối diện, không phải tiểu xà.

Lý Mộ nhìn Huyễn Cơ, khóe miệng nhếch lên một tia độ cong, nói: “Hồ ly, chúng ta lại gặp mặt rồi.”

Hết chương 740.

Chương 741. Kiêu ngạo một chút

Tiểu xà là sẽ không xưng hô Huyễn Cơ đại nhân như vậy, Hồ Cửu rốt cuộc phản ứng lại, lui vài bước, bật thốt lên nói: "Ngươi là Lý Mộ, Lý Mộ thật sự!"

Lý Mộ nhìn nhìn Hồ Cửu, ánh mắt cuối cùng nhìn về phía Huyễn Cơ, nói: "Đại cung phụng nói, ở Thiên Hồ quốc gặp được một ta khác, ta mới đầu còn không tin, bây giờ xem ra là thật, Huyễn Cơ ơi Huyễn Cơ, ngươi cũng quá đáng lắm rồi, ở bề ngoài không dám đấu với ta, sau lưng thế mà làm nhục ta như thế…"

Sắc mặt Huyễn Cơ có chút tiều tụy, không muốn đề cập chuyện đó, lạnh lùng nói: "Ngươi tới nơi này làm gì?"

Lý Mộ liếc nàng một cái, nói: "Nơi này là Cửu Giang quận, một trong ba mươi sáu quận của Đại Chu, vấn đề này, nên là ta hỏi ngươi nhỉ, các ngươi ở nơi này làm gì, có phải lại muốn làm chuyện xấu gì hay không?"

Nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc này, Hồ Cửu liền bị gợi lên chuyện đau lòng, cắn răng nói: "Ngươi dựa vào cái gì nói chúng ta làm chuyện xấu, chẳng lẽ yêu vật nhất định phải làm chuyện xấu sao, chuyện xấu nhân loại các ngươi làm, so với chúng ta nhiều hơn rất nhiều!"

Lý Mộ ngẩn ra một phen, sau đó nói: "Xin lỗi, ta không phải ý tứ này, tốt xấu chúng ta cũng từng cùng nhau trải qua sinh tử, đừng vừa thấy mặt đã cãi nhau, các ngươi rốt cuộc ở nơi này làm gì?"

Hồ Cửu vốn muốn nhân cơ hội phát tiết một phen, không ngờ nhân loại trước mắt có lễ phép như thế, vậy mà sẽ hướng hắn nhận sai, khiến hắn có chút không biết làm sao.

Huyễn Cơ quay đầu, nói: "Không cần ngươi quản!"

Lý Mộ nói: "Ngươi người này sao lại như vậy, Thiên Hồ nhất tộc các ngươi, chính là nói chuyện với ân công như vậy?"

Huyễn Cơ bình tĩnh nói: "Ta và ngươi ân oán bù trừ, từ nay về sau ai cũng không nợ ai."

Lý Mộ vỗ vỗ ngực, thở dài nói: “Ngươi sờ lương tâm của ngươi, ta và ngươi thù gì oán gì, ngay từ đầu chính là ngươi muốn giết ta, sau đó ta không tính toán hiềm khích trước đó cứu ngươi, ngươi lại nói cái gì ân oán bù trừ…”

Huyễn Cơ hít thật sâu, hỏi: “Vậy ngươi muốn thế nào?”

Lý Mộ cười cười, nói: “Nói cho ta biết phương pháp tu hành ngũ vĩ linh hồ, từ nay về sau chúng ta liền thật sự ân oán thủ tiêu, ai cũng không nợ ai.”

Huyễn Cơ hơi động tâm, hồ tộc tuy pháp không truyền ra ngoài, nhưng cũng không phải tuyệt đối, dùng bộ phận phương pháp tu hành, để đổi lấy Lý Mộ thừa nhận chấm dứt nhân quả với nàng, cái này đối với nàng mà nói, là giao dịch phi thường có lợi.

Nàng nhìn Lý Mộ, vươn tay, nói “Một lời đã định!”

Bốp!

Lý Mộ đưa tay đập tay một phát với nàng, nói: “Một lời đã định.”

Huyễn Cơ nói: “Ngươi đưa tai lại đây.”

Lý Mộ ghé qua, Huyễn Cơ ghé tai hắn nói nhỏ vài câu.

Phương pháp tu hành của hồ tộc ngũ vĩ, Lý Mộ tự nhiên là biết, đơn giản là mượn cơ hội này, tiêu trừ tâm ma cùng nhân quả của Huyễn Cơ, đây là tiểu xà thua thiệt đối với nàng.

Huyễn Cơ tuy chán ghét hắn, nhưng cũng tính là có lòng thành, phương pháp tu hành nàng nói, cùng Lý Mộ từ trong thiên thư lĩnh ngộ giống hệt nhau.

Nhưng, hắn vẫn hồ nghi nhìn Huyễn Cơ, hỏi: “Ngươi sẽ không là tùy tiện bịa ra gạt ta chứ?”

Huyễn Cơ lạnh lùng nói: “Ta lấy Thiên Hồ thề, nếu có nửa câu nói dối, để ta chịu lôi kiếp mà chết.”

Nói xong, nàng liền không nhìn Lý Mộ thêm một cái nào nữa, nói với Hồ Lục cùng Hồ Cửu: “Chúng ta đi.”

Quan phủ địa phương đã chú ý tới bọn họ, các nàng cũng ở quận thành thấy được người của quân đội, nếu tiếp tục hành động, vô cùng có khả năng rơi vào tay cường giả quân đội Đại Chu.

Mặc dù là trong lòng không cam nữa, cũng chỉ có thể tạm thời lui về Thiên Hồ quốc, tính toán cho lâu dài.

"Chậm đã!"

Các nàng vừa mới đi hai bước, phía sau lại truyền đến tiếng của Lý Mộ.

Huyễn Cơ quay đầu, nhíu mày nói: "Ngươi còn có chuyện gì?"

Lý Mộ nhìn Huyễn Cơ, nói: "Ta lần này đến Cửu Giang quận, là phụng mệnh nữ hoàng nhà chúng ta, điều tra Cửu Giang quận vương, có người báo lên Cửu Giang quận vương dung túng thủ hạ làm một ít hoạt động trái pháp luật, nhưng nơi này ta không quá quen thuộc, ta biết Mị Tông các ngươi đối với nơi này càng thêm hiểu biết. Như vậy đi, ngươi nói thêm cho ta biết một ít manh mối về vụ án này, giữa chúng ta liền thật sự ai cũng không nợ ai…"

Hồ Cửu cùng Hồ Lục liếc nhau, đều từ trong mắt đối phương thấy được nét vui mừng.

Lý Mộ này tuy nói không giữ lời, vừa rồi đã nói ân oán xóa bỏ, bây giờ lại nhắc lại một lần, nhưng bọn hắn đang lo báo thù cho tiểu xà như thế nào, như thế nào cứu đồng bào bị Cửu Giang quận vương nhốt, vừa lúc có thể lợi dụng người này…

Ánh mắt Huyễn Cơ lóe lên, sau đó nói: "Muốn ta giúp ngươi cũng được, nhưng ngươi phải đáp ứng ta một điều kiện."

Lý Mộ hỏi: "Điều kiện gì?"

Huyễn Cơ nói: "Thủ hạ Cửu Giang quận vương còn nhốt rất nhiều Yêu tộc, ngươi sau khi xử trí Cửu Giang quận vương, những Yêu tộc đó ta muốn mang đi."

Lý Mộ cười cười, nói: "Chỉ cần ngươi đồng ý giúp ta, cái này dễ nói…"

***

Quận vương phủ.

Cửu Giang quận vương Tiêu Hằng đang bày tiệc, hắn nâng chén hướng một nam tử giáp vàng thân hình cao lớn xa xa ra hiệu, nói: “Tiểu vương kính Lưu tướng quân một chén.”

Nam tử giáp vàng mặt không biểu cảm, thản nhiên nói: “Trên dưới Bắc quân, cấm uống rượu.”

Cửu Giang quận vương cười nói: “Nơi này lại không phải trong quân.”

Nam tử giáp vàng nói: “Người không ở, quân kỷ (kỷ luật quân đội) còn.”

Cửu Giang quận vương áy náy nói: “Tiểu vương không biết quy củ, Lưu tướng quân chớ trách, người đâu, lấy trà ngon bổn vương cất giữ đến…”

Rất nhanh, hạ nhân quận vương phủ liền pha xong trà thơm, cung kính đưa đến trước mặt nam tử giáp vàng, nam tử giáp vàng nhấp một ngụm nước trà, hỏi: “Quận vương có thù oán với hồ yêu kia phải không?”

Cửu Giang quận vương lắc đầu nói: “Vốn không có thù hận.”

“Vậy thì quái.” Nam tử giáp vàng nhìn hắn một cái, nói: “Nếu là không oán không thù, chúng nó vì sao cố tình tìm tới quận vương, hồ tộc đối với ân oán nhân quả rất xem trọng, quận vương cùng chúng nó không có tiền căn, lấy đâu ra hậu quả?”

Ánh mắt Cửu Giang quận vương khẽ lóe lên, trầm giọng nói: “Lưu tướng quân lời ấy sai rồi, Yêu tộc vốn chính là kẻ địch của chúng ta, chúng nó muốn lấy mạng bổn vương, chẳng lẽ Lưu tướng quân còn muốn hỏi bọn chúng nguyên nhân sao, mau chút bắt được mấy con yêu vật nhiễu loạn bản quận đó, trả nơi này một cái thái bình, mới là điều quan phủ cùng bắc quân phải làm nhỉ?”

Nam tử giáp vàng thổi thổi nước trà, vẫn chưa phản bác Cửu Giang quận vương tiếp.

Cửu Giang quận vương nói không sai, chức trách của hắn là trấn thủ biên quận, ngăn cản yêu vật làm loạn, thủ hộ dân chúng Cửu Giang quận, mặc kệ Cửu Giang quận vương làm cái gì, mặc kệ mấy con yêu vật đó có ẩn tình gì, hắn cũng phải bắt được mấy con yêu vật đó, bảo hộ Cửu Giang quận vương chu toàn.

Dù sao, hắn là tướng lĩnh Đại Chu.

Hết chương 741.

Chương 742. Ta chính là thích đó làm sao nào (1)

Sau im lặng ngắn ngủi, giọng điệu Cửu Giang quận vương có chút hối hận, nói: “Ba con hồ yêu kia, đã hai ngày không có bóng dáng, nếu sớm biết, bổn vương sẽ không để quận nha toàn thành truy nã chúng nó, cũng không biết chúng nó trốn ở đâu, nếu chạy về Yêu quốc, Lưu tướng quân chẳng phải là tay không một chuyến…”

Nam tử giáp vàng buông chén trà xuống, ánh mắt khẽ động, nói: “Chưa chạy mất, bọn họ đến rồi…”

Hắn vừa dứt lời, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến hai tiếng nổ vang.

“Tiếng gì vậy?” Cửu Giang quận vương đứng lên, cau mày, đang muốn hỏi hạ nhân, lại có một thanh âm trầm thấp, vang vọng toàn bộ Cửu Giang quận vương phủ.

“Cửu Giang quận vương Tiêu Hằng, lăn ra đây!”

Thanh âm đó cuồn cuộn mà đến, Cửu Giang quận vương sau khi ngẩn ra một chớp mắt, trên mặt liền hiện ra vẻ giận dữ cực hạn.

Ở Cửu Giang quận, thế mà có người dám hô thẳng tục danh của hắn, dám bảo hắn lăn ra khỏi quận vương phủ?

Hắn mặt trầm như nước, sải bước đi hướng ra ngoài.

Cùng lúc đó, cửa quận vương phủ, Lý Mộ nhìn cửa chính sau khi bị hắn phá hủy, một trận pháp bao phủ toàn bộ quận vương phủ, quay đầu nhìn hai vị đại cung phụng một cái.

Không có bất cứ lời nói nào trao đổi, một vị đại cung phụng nâng bàn tay, một chưởng ấn xuống.

Bốp…

Sau một tiếng vang nhỏ tương tự với bong bóng vỡ nát, cả tòa đại trận vô thanh vô tức biến mất.

Lý Mộ đi vào quận vương phủ, đối diện đã có mấy bóng người lao tới, đều là môn khách Cửu Giang quận vương nuôi ở trong phủ.

"Đứng lại!"

"Các ngươi là người nào!"

"Thế mà xông vào quận vương phủ, muốn chết!"

…

Ba người dẫn đầu phía trước đều có tu vi cảnh giới thứ năm, đối mặt nhóm người này cứng rắn xông vào quận vương phủ, bọn họ không chút do dự trực tiếp ra tay.

Ba đạo pháp lực vô hình công kích ập tới trước mặt.

Trong cơ thể Lý Mộ, một luồng khí thế mênh mông phun trào ra, hướng phía trước quét ngang đi.

Công kích của ba người tan biến vào vô hình, thân thể cũng lùi lại mấy bước, phía sau Lý Mộ, Hồ Cửu không khỏi kinh ngạc than thở: "Thật mạnh!"

Ánh mắt Huyễn Cơ có chút phức tạp, nàng ở trong cùng thế hệ hiếm có địch thủ, thẳng đến khi nàng gặp Lý Mộ, nam nhân này mỗi một lần đều sẽ mang sự tự tin của nàng nghiền nát, để cho nàng biết cái gì gọi là hồ ngoại hữu nhân*.

(*: gốc là nhân ngoại hữu nhân, ám chỉ việc núi còn có núi cao hơn)

Ba cường giả Tạo Hóa của Cửu Giang quận vương phủ dùng ánh mắt kinh sợ nhìn người trẻ tuổi trước mắt, sức mạnh của người này vượt quá bọn họ tưởng tượng, sau đó, bọn họ ngay tại phía sau người nọ thấy được vài bóng người quen thuộc, không khỏi kinh hô ra tiếng.

"Quận thủ đại nhân!"

"Quận thừa cùng quận úy đại nhân cũng ở đây!"

"Hắn rốt cuộc là người nào, tới nơi này làm gì…"

…

Môn khách quận vương phủ thường hoạt động ở Cửu Giang quận, đương nhiên nhận ra mấy vị chủ quan của quận nha, những người này đại biểu là triều đình, từ sau khi Thần Đô Tiêu thị hoàng tộc nguyên khí đại thương, ngay cả quận vương đối với bọn họ, cũng khách khí hơn nhiều so với trước kia, nhưng bây giờ, bọn họ lại cung kính đứng phía sau người trẻ tuổi này, nhìn qua lai giả bất thiện…

Trong lòng ba người kiêng kị, nhất thời không dám có bất cứ động tác nào nữa.

Lúc này, Cửu Giang quận vương Tiêu Hằng đã đi ra.

"Người nào, dám ở đây làm càn!"

Tiêu Hằng mặt âm trầm đi ra, người chưa tới, tiếng tới trước.

Nhưng, ở lúc hắn nhìn thấy bóng người đó ở cửa, sắc mặt lại chợt biến đổi.

Gã tuy là lần đầu tiên gặp Lý Mộ, nhưng tôn thất Thần Đô đã sớm truyền đến bức tranh, nói người này là sủng thần của nữ hoàng, ở triều đình quyền thế ngập trời, hai đảng cũ mới, đều bị hắn cực hạn chèn ép, đường huynh gã Nam Dương quận vương, chính là chết vào tay Lý Mộ.

Chính là vì người này, đảng cũ ở trong một năm thời gian, mất đi đại bộ phận khống chế đối với triều đình.

Tôn thất cảnh cáo hắn, nếu gặp người này, có thể chạy thì chạy, không thể chạy cũng cố gắng đừng trêu chọc, Tiêu Hằng vốn đối với việc này không để ở trong lòng, dù sao hắn xa ở Cửu Giang quận, cách Thần Đô xa tận chân trời, Lý Mộ kia tay dài nữa, cũng không vươn tới nơi này của hắn, hoàn toàn không ngờ, người này hôm nay thế mà đánh tới cửa phủ hắn.

Cho dù trong lòng phẫn nộ, trên mặt Tiêu Hằng vẫn lộ ra nụ cười ấm áp, nói: "Tiểu vương ngưỡng mộ đại danh Lý đại nhân đã lâu, rất sớm đã muốn kết giao, nhưng mãi không có cơ hội…"

Thấy Cửu Giang quận vương chủ động lấy lòng, Hồ Cửu và Huyễn Cơ hơi biến sắc.

Nếu Lý Mộ lúc này ngả về phía Cửu Giang quận vương, các nàng sẽ không đường nào để chạy.

Nếu Lý Mộ vốn chính là cùng hội với Cửu Giang quận vương, chuyện này thật ra là cạm bẫy nhằm vào các nàng…

Giờ khắc này, trong đầu Huyễn Cơ nghĩ ngợi linh tinh rất nhiều, nàng không nên dễ dàng tin tưởng Lý Mộ như vậy, không nên lấy thân mạo hiểm, không nên…

Thẳng đến Lý Mộ hừ lạnh một tiếng, nói với Cửu Giang quận vương: "Bới kéo gần quan hệ với bản quan, bản quan rất thân quen với ngươi sao, Tiêu Hằng, chuyện ngươi phạm vào, bản quan hôm nay là phụng mệnh triều đình, tới bắt ngươi quy án!"

Tiêu Hằng mí mắt giật giật, lại vẫn cố giả vờ trấn định, nói: "Lý đại nhân sợ là lầm rồi, bổn vương xưa nay giữ pháp luật theo lẽ công bằng, triều đình vì sao phải bắt bổn vương?"

Lý Mộ thản nhiên nói: "Ngươi táng tận thiên lương, sai sử môn khách dưới trướng bắt dân nữ, cho người ta dâm nhạc, bao nhiêu nữ tử vô tội chịu khổ hãm hại, cho dù ngươi là vương công quý tộc, bản quan hôm nay cũng phải trừ hại cho dân!"

Tiêu Hằng đã nhìn ra, Lý Mộ lai giả bất thiện, việc hôm nay, nhất định không thể dễ dàng giải quyết nữa.

Sắc mặt hắn chợt biến đổi, chỉ vào ba người bọn Huyễn Cơ phía sau Lý Mộ, lớn tiếng nói: "Các ngươi đều nhìn thấy chưa, ba yêu vật kia phía sau hắn, chính là ba yêu vật quan phủ truy nã, kẻ này cùng Yêu tộc là một hội, Cửu Giang quận thủ, các ngươi thế mà lại trợ yêu vi ngược*, còn không mau bắt hắn!"

(*: trích ý 'Trợ Trụ vi ngược', tức giúp những kẻ làm ác)

Cửu Giang quận thủ không chút nhúc nhích.

Bọn họ đã nghiệm chứng thân phận Lý Mộ, hai lão giả kia bên cạnh hắn, cũng là chí cường giả Cung Phụng ti, hai vị đại cung phụng cùng đi, muốn nói không phải triều đình bày mưu đặt kế, ai sẽ tin tưởng?

Cho dù không phải, bên cạnh hắn là có hai kẻ cảnh giới thứ sáu, ai lại dám đối nghịch với hắn?

Mặc kệ hắn có phải triều đình phái tới hay không, kết quả đều như nhau, quan phủ địa phương căn bản không xen vào được, cũng không đủ khả năng xen vào.

Thấy đám người Cửu Giang quận thủ không có động tác, Cửu Giang quận vương lại lạnh lùng nói với thủ hạ môn khách: "Còn không mau giết phản tặc cấu kết Yêu tộc này!"

Hết chương 742.

Chương 743. Ta chính là thích đó làm sao nào (2)

Môn khách quận vương phủ tuân lệnh, có người bắt đầu hai tay kết ấn, có người thúc giục pháp bảo.

Lý Mộ nâng tay, một tia sáng vàng từ trong tay bay ra, biến thành một sợi dây thừng màu vàng, ở giữa một đám môn khách nhanh chóng đi qua, mấy người chỉ cảm thấy bên hông căng lên, sau đó đã bị sợi dây thừng màu vàng này buộc thành một chuỗi.

Cửu Giang quận vương thấy vậy, sắc mặt tái nhợt, không chút do dự chạy về đại điện phía sau, lớn tiếng nói: "Lưu tướng quân cứu ta!"

Nam tử giáp vàng đột ngột xuất hiện ở bên người hắn, Cửu Giang quận vương rốt cuộc thấy cứu tinh, tránh ở phía sau nam tử giáp vàng, nói: "Lưu tướng quân, cứu ta, đám tặc tử này, muốn mưu nghịch phạm thượng!"

Nhìn nam tử giáp vàng trước mắt, Lý Mộ cũng chưa động thủ tiếp.

Đạo hạnh người này, Lý Mộ nhìn không thấu một chút nào cả, nói rõ tu vi người này đã vượt qua cảnh giới thứ năm, lại nhìn từ quần áo hắn, hẳn là cường giả trong quân.

Trừ cấm quân, biên cảnh Đại Chu tới gần Quỷ Vực, Yêu quốc, cùng với các nước phía nam đều có trọng binh trấn thủ, bọn họ phụ trách giám thị kẻ thù bên ngoài, cũng có chức trách thủ hộ dân chúng địa phương.

Lý Mộ lấy ra yêu bài của mình, ở trước mắt nam tử giáp vàng ra hiệu một phen, nói: "Lý Mộ, Trung Thư xá nhân, phó thống lĩnh Trúc vệ của nữ hoàng, thống lĩnh Cung Phụng ti, phụng mệnh bệ hạ, đến Cửu Giang quận tróc nã Cửu Giang quận vương Tiêu Hằng, mời vị tướng quân này tạm nhường."

Cửu Giang quận vương lớn tiếng nói: "Lưu tướng quân, đừng nghe hắn, ngươi xem xem ba con yêu vật kia bên cạnh

hắn, hắn cấu kết yêu vật, gây họa địa phương, tội này đáng giết…”

Nam tử giáp vàng trầm ngâm một lát, nhìn Lý Mộ, hỏi: “Có thánh chỉ hay không?”

Lý Mộ nói: “Không có, đây là khẩu dụ của bệ hạ.”

Nam tử giáp vàng nói: “Hắn là vương công quý tộc, nếu không có thánh chỉ, bản tướng quân không thể để ngươi mang hắn đi, Lý đại nhân có thể về Thần Đô cầu một đạo thánh chỉ, bản tướng quân chỉ nhận thánh chỉ.”

Lý Mộ cũng không làm khó nam tử giáp vàng, nói từ trên lưu trình, cách làm của gã không sai.

Nếu là cá nhân bằng vào mấy câu nói, có thể mang đi một vị quận vương, nói lên pháp luật Đại Chu tồn tại lỗ hổng.

Nhưng hắn cũng lười về một chuyến Thần Đô nữa, lấy ra linh loa, sau khi nhỏ giọng nói vài câu, đưa cho vị tướng quân giáp vàng này, nói: “Tướng quân nếu không tin ta, để bệ hạ tự mình nói cùng với đi.”

Tướng quân giáp vàng tiếp nhận linh loa, đặt ở bên tai.

Nghe được trong linh loa truyền đến thanh âm, hắn sau khi ngẩn ra một chớp mắt, vẻ mặt hắn lập tức trở nên nghiêm túc, nghiêm nghị nói: “Vâng, vâng, được, mạt tướng sẽ giúp đỡ Lý đại nhân xử lý tốt việc này, mạt tướng cáo lui…”

Hắn mang linh loa từ bên tai chậm rãi bỏ ra, nâng hai tay, đưa cho Lý Mộ, nói: “Lý đại nhân cất kỹ bảo vật này, bệ hạ có lệnh, bản tướng quân sẽ giúp ngươi xử lý vụ án Cửu Giang quận vương.”

Cứu binh duy nhất phản chiến, Cửu Giang quận vương đã hoàn toàn hoảng loạn rồi, cầm lấy cánh tay tướng quân giáp vàng, run giọng nói: “Giả, đều là giả, Lưu tướng quân ngươi tuyệt đối đừng tin tưởng, đừng tin tưởng mà!”

Mặc dù cách nhau không biết bao xa, tướng quân giáp vàng cũng có thể cảm nhận được linh loa bên kia là tồn tại cường đại cỡ nào.

Tướng quân giáp vàng chậm rãi lui, nói: “Quận vương nếu là vô tội, sau cũng có thể tấu Lý đại nhân một quyển, tin tưởng triều đình tự sẽ trả lại ngươi công bằng, trước mắt quận vương có thể yên tâm, nếu Lý đại nhân cũng không đủ chứng cứ, bản tướng quân cũng sẽ bảo vệ ngươi chu toàn.”

Yên tâm, yên tâm cái rắm!

Trong lòng Cửu Giang quận vương đã tuyệt vọng.

Bản thân hắn làm chuyện gì, trong lòng bản thân rõ, chuyện này nếu đặt ở một năm trước, hắn cũng không sợ, cho dù là sự tình bại lộ, Thần Đô cũng có vô số người bảo vệ hắn.

Nhưng bây giờ lại khác, Nam Dương quận vương, đường huynh của hắn, tội trạng phạm phải thua xa hắn, cuối cùng còn không phải bị chém đầu, hình thần câu diệt, chuyện quận vương phủ một khi bị tra ra, mạng nhỏ của hắn liền tới điểm cuối rồi.

Cửu Giang quận vương không chút do dự bóp nát một cái ngọc phù nắm ở trong tay, thân thể nháy mắt biến mất ở tại chỗ.

Cùng lúc đó, ở ngoài quận thành, không gian vặn vẹo một trận, thân thể hắn thất tha thất thểu ngã ra.

Hắn lấy ra một chiếc thuyền bay, đang muốn thoát đi, đột nhiên phát hiện, trong quận vương phủ, vị lão giả nào đó luôn đứng ở phía sau Lý Mộ, thế mà lại đứng ở đầu thuyền, cười ha ha nhìn hắn, hỏi: “Ngươi muốn đi đâu?”

Trong bối rối, Cửu Giang quận vương ngay cả thuyền bay cũng không để ý tới, lại bóp nát một cái ngọc phù, một lần sau xuất hiện đã ở ngoài mấy chục dặm, nhưng phía trước cách đó không xa, sớm đã có một bóng người đang chờ hắn.

Một người bộ dạng giống lão già vừa rồi như đúc, thản nhiên nhìn hắn, nói: “Đừng tốn sức nữa, hôm nay nếu để ngươi chạy, lão phu về sau ở triều đình còn lăn lộn như thế nào?”

…

Cửu Giang quận vương mưu toan chạy trốn, lại bị hai đại cung phụng bắt trở về.

Lần này, ngay cả tên tướng quân giáp vàng kia cũng lười quan tâm hắn nữa.

Cửu Giang quận vương đối với hành vi phạm tội chết không thừa nhận, ngại bởi thân phận của gã, ở trước khi chứng cớ vô cùng xác thực, Lý Mộ không tiện áp dụng thi thố cưỡng chế gì đối với gã, nhưng môn khách dưới trướng gã thì khác, hai vị đại cung phụng đã đi bắt người, rất nhanh sẽ có kết quả.

Trong khoảng thời gian này, Lý Mộ cùng tướng quân giáp vàng hàn huyên vài câu, đã trở nên quen thuộc với nhau.

Hắn cũng biết được, vị này chính là một trong bốn đại tướng quân bắc quân Đại Chu, xuất thân thư viện Bạch Lộc, Đại Chu trừ cấm quân, còn có đông tây nam bắc tứ quân, trong đó bắc quân thực lực là mạnh nhất, bốn đại tướng quân trấn thủ nơi này, không một ai không phải là cường giả cảnh giới thứ sáu.

Cái này là vì so với tam quân, bắc quân trấn thủ Cửu Giang quận càng thêm hiểm yếu, Yêu quốc đối với Đại Chu xưa nay như hổ rình mồi, uy hiếp còn ở trên Quỷ Vực cùng các nước phía nam.

Trên mặt tướng quân giáp vàng lộ ra nụ cười, nói: “Gia huynh từng nói, lần này võ trạng nguyên giỏi về võ đạo, dưới tu vi ngang nhau, ngay cả tướng sĩ dũng mãnh thiện chiến nhất trong bắc quân cũng không nhất định có thể thắng ngươi, hôm nay gặp, mới biết hắn nói không khoa trương.”

Lý Mộ hỏi: “Lệnh huynh là?”

Tướng quân giáp vàng nói: “Gia huynh đảm nhiệm Binh bộ thị lang.”

Một nhà hai mãnh tướng, Binh bộ thị lang còn dạy hắn dùng niệm lực tụ thế như thế nào, Lý Mộ nhất thời dâng lên sự kính trọng, chắp tay nói: “Thất kính thất kính.”

Sau khi khách sáo hai câu, Lý Mộ nhớ tới một chuyện, hỏi: “Ta có chuyện, muốn hướng Lưu tướng quân nghe ngóng một

chút.”

Tướng quân giáp vàng cười nói: “Lý đại nhân cứ nói đừng ngại.”

Hết chương 743.

Chương 744. Ta chính là thích đó làm sao nào (3)

Lý Mộ hỏi: “Nguyên Hình bộ thị lang Chu Trọng, từng bởi vì một vụ án, bị phán sung quân, không biết tình huống hắn bây giờ như thế nào?”

Tướng quân giáp vàng lắc đầu nói: “Hắn là từng theo sung quân đến trong bắc quân, nhưng không bao lâu, hắn liền mất tích.”

Lý Mộ nghi hoặc nói: “Mất tích?”

Tướng quân giáp vàng gật gật đầu, nói: “Thực lực của hắn rất mạnh, ngắn ngủn hai tháng, đã lập không ít quân công, ta vốn muốn tăng hắn lên làm phó tướng, nhưng ba tháng trước, hắn sau khi một mình một người tiêu diệt một Yêu quốc nhỏ làm loạn, liền triệt để mất tích, không thấy bóng dáng nữa…”

Chu Trọng mất tích, Lý Mộ trái lại không hề lo lắng.

Cho tới bây giờ, hắn cũng không biết Chu Trọng rốt cuộc đã che giấu bao nhiêu thực lực, gã loại người này, thực lực cao, có thể ẩn nhẫn, làm mỗi một sự kiện, chỉ sợ đều có tính kế của gã, không cần người khác lo lắng thay gã.

Lý Mộ và Lưu tướng quân chưa tán gẫu được bao lâu, hai vị đại cung phụng sẽ trở lại.

Huyễn Cơ và Hồ Cửu bọn họ, đối với Cửu Giang quận vương và môn khách dưới trướng gã cực kỳ hiểu biết, nên bắt người nào trước, bắt người nào sau, đều là bọn họ đưa ra đề nghị.

Mười đại tà tu, trong đó có bốn tên đã chết.

Sáu tên còn lại, một tên cũng chưa chạy thoát.

Ở dưới thủ đoạn của hai vị đại cung phụng, mấy người đối với tội án gây ra cung khai không bỏ sót, Cửu Giang quận vương là kẻ làm chủ, theo Đại Chu luật, cũng đủ gã rơi đầu một trăm lần.

Tướng quân giáp vàng nói: “Không ngờ được ở Cửu Giang quận, thế mà đã xảy ra chuyện như vậy…”

Huyễn Cơ lạnh lùng nói: “Các ngươi đều nói Yêu tộc chúng ta họa loạn dân chúng Cửu Giang quận, nhưng sự thật là, Yêu tộc chúng ta ở Cửu Giang quận bị nhân loại các ngươi hãm hại, nói cái gì trảm yêu trừ ma, trong lòng các ngươi không cảm thấy xấu hổ sao?”

Lần này người bị hại quan phủ giải cứu ra, đại khái chỉ có không đến một phần mười là nhân loại, trên chín phần mười, đều là Yêu tộc.

Tướng quân giáp vàng và quan viên Cửu Giang quận căn bản không thể trả lời Huyễn Cơ, Đại Chu luật bảo hộ là dân chúng Đại Chu, không phải Yêu tộc, cái này tuy là sự thật, nhưng trong lòng bọn họ cũng có một cán cân, duy trì cán cân này, là lương tri làm sinh linh của bọn họ.

Không khí ở đây có chút xấu hổ, Lý Mộ giảng hòa: “Được rồi, ngươi không thể đại biểu toàn bộ yêu vật, Cửu Giang quận vương cũng không thể đại biểu tất cả nhân loại, cái nhìn của ngươi quá cực đoan, yêu vật hại người cũng có không ít, triều đình lần này điều tra Cửu Giang quận vương, không phải đang đại biểu thái độ của chúng ta sao?”

Huyễn Cơ chưa tranh cãi với Lý Mộ, nói: “Ta muốn gặp Cửu Giang quận vương.”

Tướng quân giáp vàng quả quyết nói: “Không có khả năng.”

Cửu Giang quận vương tuy là phạm nhân, nhưng cũng là vương công quý tộc, ai biết con hồ yêu này sau khi nhìn thấy gã sẽ làm chuyện gì, hắn tự nhiên không có khả năng để yêu tinh này gặp gã.

Lý Mộ nhìn nhìn tướng quân giáp vàng, nhỏ giọng nói: “Lưu tướng quân, ngươi nhìn thấy thảm trạng của những Yêu tộc kia rồi chứ, ngươi cũng có vợ và con gái, ngươi nghĩ xem, Cửu Giang quận vương tên cặn bã này, tàn phá nhiều đồng tộc như vậy của người ta, còn không cho người ta trước mặt hắn nhổ mấy bãi nước miếng, vả miệng vài cái, vậy chúng ta cũng quá không phải người rồi…”

Tướng quân giáp vàng nghĩ đến cảnh tượng như nhân gian luyện ngục đó, trong lòng cũng dâng lên một ngọn lửa giận, hắn nhắm mắt lại, nói: "Lý đại nhân là khâm sai, tất cả đều do ngươi làm chủ."

Lý Mộ dẫn Huyễn Cơ tới cửa phòng giam, nhỏ giọng nói: "Ta chỉ có một yêu cầu, đừng giết chết, bằng không ta trở về không dễ ăn nói."

Huyễn Cơ gật gật đầu, nói: "Ta có chừng mực."

Nàng cùng Hồ Lục Hồ Cửu đi vào phòng giam, một khắc đồng hồ sau liền đi ra.

Lý Mộ hỏi: "Hỏi ra cái gì rồi?"

Huyễn Cơ lắc đầu nói: "Chưa, nhưng quả thật là có người mật báo cho hắn."

Hồ Cửu đấm một cú thật mạnh ở trên tường, nghiến răng nói: "Chính là kẻ đó, là kẻ đó hại chết tiểu xà, đừng để ta biết hắn là ai, nếu không ta nhất định phải mang mông hắn giã nát, mang hắn bầm thây vạn đoạn!"

Lý Mộ vỗ vỗ bờ vai gã, an ủi: "Người chết rồi không thể sống lại, nén bi thương."

Hồ Cửu bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Lý Mộ, nói: "Nhân loại đều là dối trá vô sỉ, bọn họ tham lam lại tàn bạo, ngươi là người tốt, nếu không ngươi gia nhập Mị Tông chúng ta đi, lấy bản lãnh của ngươi, ở Mị Tông sẽ có địa vị rất cao…"

Lý Mộ nói: "Ta ở Đại Chu triều đình, cũng có địa vị rất cao."

Hồ Cửu tiếp tục dụ hoặc hắn nói: "Mỹ nhân Thiên Hồ quốc đứng đầu thế gian, ngươi có thể cưới rất nhiều người, tưởng tượng một phen, mỹ nhân của hồ tộc không xinh đẹp sao, mỹ nhân của xà tộc không quấn người sao, còn có miêu tộc, thỏ tộc, khuyển tộc…"

"Dừng dừng dừng…" Lý Mộ nhìn Hồ Cửu, hỏi: "Ngươi cảm thấy ta là loại người háo sắc đó sao?"

Hồ Cửu hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ không đúng sao?”

Lý Mộ ho nhẹ một tiếng, nói: “Ý tứ của ta là, ta tuy háo sắc, nhưng không phải cái gì cũng cần, ta trung thành và tận tâm đối với nữ hoàng, sống là người của nữ hoàng, chết là quỷ của nữ hoàng, các ngươi từ bỏ ý định này đi.”

Hồ Cửu nghĩ nghĩ, nói: “Người khác ngươi chướng mắt, chẳng lẽ Huyễn Cơ đại nhân ngươi cũng chướng mắt, ngươi dám nói ngươi không thích Huyễn Cơ đại nhân, nếu ngươi không thích Huyễn Cơ đại nhân, sao lại đối với chúng ta tốt như vậy?”

Sắc mặt Huyễn Cơ trầm xuống, “Hồ Cửu!”

Lý Mộ tự nhận là hắn ở trước mặt Huyễn Cơ cùng Hồ Cửu ba người đã rất cẩn thận, tuyệt đối sẽ không để họ liên tưởng đến mình chính là tiểu xà.

Nhưng hắn vẫn xem nhẹ một điểm rất quan trọng.

Vì bù lại lừa gạt cảm tình đối với Huyễn Cơ cùng Hồ Cửu, Lý Mộ hai ngày qua đối với bọn họ rất tốt, tuy ngoài miệng không thiếu đấu khẩu với Huyễn Cơ, nhưng thật ra đối với nàng dung túng cùng chiếu cố đến cực điểm, thậm chí còn ngoại lệ thỏa mãn yêu cầu vô lý của nàng.

Mà Lý Mộ thật sự, cùng Huyễn Cơ vừa gặp mặt đã đòi chết đòi sống, so sánh, tính cách hắn chuyển biến đặc biệt rõ ràng.

Hắn tránh được toàn bộ sơ hở nhỏ, lại đã lộ ra sơ hở lớn nhất.

Vấn đề này của Hồ Cửu đánh thẳng trọng điểm, Huyễn Cơ giờ phút này chưa ý thức được, sau khi trở về, rất có thể sẽ sinh ra một ít liên tưởng Lý Mộ không hy vọng nàng sinh ra.

Đoạn thời gian đó hắn đóng giả tiểu xà, bị Huyễn Cơ Thiên Thiên chà đạp, từng đấm chân, từng bóp vai, từng bóp bàn chân cho nàng —— Nếu để Huyễn Cơ biết Lý Mộ chính là tiểu xà, về sau Lý Mộ ở trước mặt nàng, thật sự không có một chút thể diện.

Hắn tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy xảy ra!

Hết chương 744.

Chương 745. Độc thủ (1)

Nhất định có biện pháp giải thích, nhất định có biện pháp giải thích. Lý Mộ nhìn Hồ Cửu, trong đầu linh quang chợt lóe, rất dứt khoát thừa nhận nói: "Đúng, không sai, ta chính là thích Huyễn Cơ, thế mà bị ngươi phát hiện rồi…"

Hồ Cửu sửng sốt, Huyễn Cơ càng đứng ngây ra tại chỗ.

Vẻ mặt Lý Mộ ngược lại càng thêm lạnh nhạt, nói: "Ngươi cũng biết, ta rất háo sắc, hận không thể ngồi ôm mỹ nhân thiên hạ, lại nào sẽ bỏ qua tiểu hồ ly xinh đẹp như vậy. Ta vốn nghĩ, thừa dịp cơ hội lần này, ban ân đức đối với các ngươi, đến lúc đó, Huyễn Cơ liền lại nợ ta một ân lớn, trừ lấy thân báo đáp, nàng dùng cái gì trả?"

Hồ Cửu ngạc nhiên nói: "Ngươi, ngươi không phải nói, muốn chúng ta giúp ngươi tìm được chứng cứ phạm tội của Cửu Giang quận vương…"

Lý Mộ hừ lạnh một tiếng, nói: "Các ngươi chỉ sợ đã quên ta là ai, Cửu Giang quận vương nho nhỏ, ta muốn để cho hắn chết, còn cần tìm chứng cớ gì?"

Yết hầu Hồ Cửu giật giật, nuốt nước bọt một cái, lấy quyền thế Lý Mộ, muốn giết chết Cửu Giang quận vương, tựa như thật sự không cần phiền toái như vậy…

Huyễn Cơ sau khi phản ứng lại, nhìn Lý Mộ, nghiến răng nói: "Ngươi đừng mơ!"

Ngược lại là Hồ Lục, mang cổ áo kéo xuống phía dưới, đá lông nheo với Lý Mộ, nói: "Lý đại nhân, chỉ cần ngươi nguyện ý đến Mị Tông chúng ta, người ta cũng nguyện ý lấy thân báo đáp…"

Lý Mộ lắc lắc đầu, quả quyết nói: "Ngươi quá già rồi, ta không cần…"

Sau trầm mặc ngắn ngủi.

"Lục tỷ, Lục tỷ, thôi, ngươi đánh không lại hắn…" Hồ Cửu ngăn lại Hồ Lục nổi giận, ngẩng đầu nhìn Lý Mộ, lại hỏi:

“Ngươi không thích Lục tỷ, cảm thấy ta thế nào?”

Lại là trầm mặc ngắn ngủi.

Lý Mộ nghiến răng nói: “Huyễn Cơ, Hồ Lục, các ngươi đừng cản ta…”

Hồ Cửu vừa trốn tránh tia sét, vừa nói: “Cuộc đời khổ ngắn, ngại gì thử một lần, ngươi không thử làm sao biết…”

Dù sao ở trong mắt đám người Huyễn Cơ cùng Hồ Cửu, Lý Mộ chính là một tên háo sắc, hắn dứt khoát hào sảng thừa nhận, trái lại cũng sẽ không sụp đổ hình tượng.

Sau khi bổ Hồ Cửu vài cái, Lý Mộ nói với Huyễn Cơ: “Ngươi có thể không thừa nhận đây là ân tình của ta đối với ngươi, chỉ cần tâm lý chính ngươi qua được.”

Huyễn Cơ hừ lạnh một tiếng, nói: “Ta không phải là con hồ ly ngốc đó nhà các ngươi, ta nợ ngươi, ngày sau sẽ chậm rãi trả lại ngươi, muốn ta lấy thân báo đáp, nằm mơ đi…”

Lý Mộ nhún vai, cũng không tranh cãi cái gì với nàng nữa.

Chỉ cần nàng không liên tưởng đến Lý Mộ chính là tiểu xà, cái khác đều không sao cả.

Hắn đi vào phòng giam nhìn nhìn, Cửu Giang quận vương còn có một hơi, không ảnh hưởng hắn về Thần Đô báo cáo kết quả công tác.

Bị Cửu Giang quận vương và môn khách dưới trướng gã nhốt, có không ít là nữ tử nhân loại, Lý Mộ đã lệnh quan phủ địa phương Cửu Giang quận liên hệ người nhà các nàng, ba người Huyễn Cơ và Hồ Cửu đang chữa thương một cho Yêu tộc, rất nhiều nữ yêu bị coi là lô đỉnh, tùy ý thải bổ, thương tổn đến căn cơ.

Lý Mộ vốn định cùng nhau hỗ trợ, nhưng những yêu vật này đối với nhân loại cực kỳ kháng cự, hắn cũng chỉ có thể ở một bên nhìn.

Việc Cửu Giang quận vương đã xong, Lưu tướng quân cũng rời khỏi quận thành, trở lại trong quân.

Cửu Giang quận thủ đi đến bên cạnh Lý Mộ, nói: "Lý đại nhân, người nhà những nữ tử bị hại này, đại bộ phận đã liên hệ được, còn có một bộ phận không có người nhà, hơn nữa từ chối quan phủ an trí, muốn đi theo hồ yêu kia…"

Lý Mộ thở dài nói: "Để các nàng tự mình làm chủ đi."

Đã trải qua chuyện như vậy, các nàng đã rất khó sinh ra hảo cảm gì đối với quan phủ, đối với triều đình nữa, chưa từng trải qua nỗi khổ của các nàng, không có quyền can thiệp quyết định của bọn họ.

Cửu Giang quận vương phủ tạm thời bị dùng để an trí những nữ tử bị hại đó, Huyễn Cơ đang chữa thương cho các nàng, nhưng pháp lực của nàng có hạn, rất nhanh đã cạn kiệt pháp lực thân thể, bị Hồ Lục ép dìu đến trong phòng nghỉ ngơi.

Khi Lý Mộ đi vào phòng, nàng đang ghé vào trên bàn, ngủ say sưa, trong tay còn nắm hai khối linh ngọc khôi phục pháp lực.

Lý Mộ khẽ thở ra một hơi, đến đây, chuyện này mới tính là cuối cùng chấm dứt.

Từ nay về sau, không có tiểu xà Ngô Ngạn Tổ nữa, có chỉ là Đại Chu Lý Mộ.

Hắn xoay người rời khỏi, khi đi tới cửa, trong lúc ngủ mơ Huyễn Cơ thấp giọng nói mơ: "Tiểu xà, đừng đi, giúp ta bóp bả vai, ta mệt quá…"

Bước chân Lý Mộ hơi dừng một chút, sau khi trầm mặc một hồi, khẽ thở dài.

…

Khi Huyễn Cơ tỉnh lại, ánh mắt có chút mê mang.

Vừa rồi trong lúc ngủ mơ, nàng mơ mơ màng màng nhận thấy, trên vai có một đôi tay đang nhẹ nhàng xoa bóp, cực kỳ thoải mái, sau khi tỉnh lại, phía sau cái gì cũng không có, điều này làm nàng có chút hoài nghi vừa rồi thật ra là ảo giác.

Hồ Lục từ bên ngoài đi vào, nói: “Huyễn Cơ đại nhân, ngài tỉnh rồi…”

Huyễn Cơ hỏi: “Ai vừa rồi vào?”

Hồ Lục hừ nhẹ một tiếng, nói: “Nam nhân không có ánh mắt kia!”

Huyễn Cơ biết nàng nói là Lý Mộ, sau đó nàng liền ý thức được, đồ háo sắc này, hẳn sẽ không là ở lúc nàng ngủ, nhân cơ hội chiếm tiện nghi nàng chứ?

Cũng không biết trừ bả vai, hắn còn có sờ nơi khác không. Huyễn Cơ cúi đầu nhìn nhìn bộ ngực nổi sóng mãnh liệt, lại quay đầu nhìn nhìn phía sau tròn vểnh, không nhớ được nơi đó có từng bị người ta đụng vào hay không.

Nàng đứng lên, tức giận hỏi: “Hắn đâu?”

Hồ Lục nói: “Hắn đi rồi.”

Huyễn Cơ ngẩn ra một phen, hỏi: “Đi đâu?”

“Hẳn là về Đại Chu Thần Đô.” Sắc mặt Hồ Lục có chút phức tạp, nói: “Hắn lúc đi nói, việc Cửu Giang quận vương, là triều đình có lỗi chúng ta, cho nên Huyễn Cơ đại nhân không nợ hắn cái gì, cũng không cần lấy thân báo đáp…”

Huyễn Cơ hừ lạnh một tiếng, nói: “Hắn trái lại nghĩ hay lắm, ai nói muốn lấy thân báo đáp?”

Hồ Lục buồn bã nói: “Còn có, hắn trước khi đi, còn bảo quan phủ Cửu Giang quận hộ tống chúng ta trở về, ta vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy nhân loại như vậy, hắn làm những thứ này, chẳng lẽ chỉ là bởi vì tham thân thể Huyễn Cơ đại nhân sao?”

Huyễn Cơ không đi nghĩ những thứ này, nói: “Bảo Hồ Cửu chuẩn bị một phen, chúng ta trở về đi, ta một khắc thôi cũng không muốn ở lại nơi này…”

…

Rời khỏi Cửu Giang quận, Lý Mộ mang mấy tháng qua, tất cả đều áp dưới đáy lòng, không bao giờ tính nhắc tới đối với bất luận kẻ nào nữa.

Hắn bây giờ phải về Bạch Vân sơn, mang phương pháp tu hành đến tiếp sau của hồ tộc nói cho Tiểu Bạch, sau đó lại triền miên một phen cùng Liễu Hàm Yên Lý Thanh, hy vọng các nàng không phải đang bế quan.

Hắn vừa mới bay lên, liền có hai bóng người ngăn ở phía trước hắn.

Lý Mộ liếc hai vị đại cung phụng một cái, hỏi: "Các ngươi làm gì?"

Một đại cung phụng nói: "Nữ hoàng bệ hạ có chỉ, Lý đại nhân sau khi xử lý xong chuyện Cửu Giang quận vương, cần lập tức về Thần Đô."

Hết chương 745.

Chương 746. Độc thủ (2)

Lý Mộ khoát tay áo, nói: “Các ngươi đi về trước, ta rất nhanh sẽ trở về, ta muốn về Bạch Vân sơn trước một chuyến…”

Hai vị đại cung phụng không chút nhúc nhích.

Lý Mộ nhíu mày nói: “Các ngươi có ý tứ gì?”

Một đại cung phụng khác nói: “Lệnh vua không thể trái, Lý đại nhân, đắc tội…”

“Các ngươi làm gì?”

“Các ngươi muốn tạo phản sao?”

“Đừng tới đây, Thiên Cơ Phù các ngươi còn muốn không…”

“Ít nhất để ta đón người!”

…

Lý Mộ khuyên can mãi, da mép cũng sắp rách rồi, mới thuyết phục hai lão già này, để hắn về Bạch Vân sơn đón Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch, về phần ý tưởng dính lấy Liễu Hàm Yên Lý Thanh mấy ngày, thì trực tiếp ngâm nước nóng.

Nhưng, hai người các nàng cũng vừa lúc đang bế quan, Lý Mộ trái lại không cảm thấy tiếc nuối.

Tu vi hai nàng bây giờ, đều không phải một bước một cái dấu chân, đóng vững đánh chắc đi lên, làm đệ tử hạch tâm Phù Lục phái, thủ tọa tương lai, các nàng mấy năm tới, cần học bù vô số bài.

Lý Mộ đáng thương rõ ràng đã không phải chó độc thân, sống lại vẫn như cũ là cuộc sống chó độc thân.

May mắn hắn sức mạnh ý chí kiên định, nam nhân bình thường, ai chịu được miêu nương, thỏ nương, hồ yêu xinh đẹp, xà nữ quấn người dụ hoặc, có thể đã sớm bị Hồ Cửu khuyến khích làm phản…

Nói từ trên ý nghĩa nào đó, Lý Mộ cùng nữ hoàng, đều là loại người đáng thương này, một người chồng chết đã lâu, một người cùng thê tử ở riêng hai nơi, nếu không phải nguyên nhân thân phận cùng tự chủ, sớm chiều ở chung như vậy, không chừng ma sát ra tia lửa gì rồi.

Tiểu Bạch đã bắt đầu dựa theo phương pháp mới tu hành, trên thuyền bay đi Thần Đô, Lý Mộ nhìn Tiểu Bạch cùng Vãn Vãn vui cười đùa giỡn, không khỏi lại nghĩ tới Huyễn Cơ, tiện đà nhớ tới ngày tháng ở Thiên Hồ quốc nằm vùng.

Không có âm mưu quỷ kế, cũng không có tính kế lẫn nhau, đó thật sự là một đoạn thời gian làm người ta hoài niệm…

Thiên Hồ quốc.

Huyễn Cơ tốn mấy ngày thời gian, mới hoàn toàn an trí xong Yêu tộc cùng với nữ tu Nhân tộc từ Cửu Giang quận giải cứu ra, kéo thân thể mỏi mệt vô cùng trở lại trong phủ.

Pháp lực cùng thân thể tiêu hao quá độ, mặc dù là lấy tu vi của nàng, giờ phút này cũng cảm thấy thể xác và tinh thần đều mệt mỏi.

Lúc này đã là đêm khuya, nàng đi đến sân của mình, ngồi ở trên ghế đá, theo bản năng nói: “Tiểu xà, lại đây giúp ta đấm lưng…”

Hồi lâu không có ai đáp lại, Huyễn Cơ lại nói: “Tiểu…”

Thanh âm của nàng dần dần nhỏ đi, cuối cùng hoàn toàn biến mất, trong sân tĩnh mịch, chỉ để lại một tiếng thở dài thật dài.

Cùng lúc đó, hoàng cung Thiên Hồ quốc.

Bạch Huyền ở trong điện của mình bước thong thả, vẻ mặt không vui, hừ lạnh nói: “Còn tưởng Cửu Giang quận vương lợi hại bao nhiêu, quả thực là phế vật trong phế vật, thế này cũng để cho bọn họ chạy…”

Một tùy tùng phía sau hắn nói: “Thuộc hạ đã hỏi thăm, nếu không phải con rắn chết tiệt kia, bọn Hồ Cửu lần này căn bản không có khả năng còn sống.”

Bạch Huyền nói: “Bản cung đã sớm nhìn con rắn đó không vừa mắt, hắn chết vừa lúc, lần sau liền không có ai phá hư chuyện tốt của chúng ta, nhưng, nếu sư muội cứ như vậy hương tiêu ngọc vẫn, vậy không khỏi cũng quá đáng tiếc, Thiên Hồ huyết mạch trong cơ thể nàng nồng đậm, ngay cả sư phụ cũng không bằng được, nếu có thể song tu cùng nàng, đối với ta có chỗ tốt…”

Hắn sửa sang lại quần áo một phen, trên mặt lộ ra nụ cười, nói: “Nàng lần này thiếu chút nữa ngã xuống, ta kẻ làm sư huynh này, đúng ra nên đi thăm nàng.”

Huyễn Cơ phủ.

Huyễn Cơ ngồi ở trong sân, thản nhiên nói: “Ta không sao, thái tử mời trở về đi, ta muốn nghỉ ngơi.”

Bạch Huyền đứng ngoài sân, nói: “Vậy sư muội nghỉ ngơi cho khỏe, ta đi về trước.”

Ngay cả cửa sân cũng chưa bước vào, Bạch Huyền vẻ mặt âm trầm trở lại hoàng cung, khi trở lại tẩm cung, nhìn thấy trong điện có một bóng đen đang đứng.

Sắc mặt hắn lập tức cung kính hẳn lên, khom người nói: “Sứ giả có gì phân phó?”

Bóng đen âm trầm hỏi: “Vạn Huyễn Thiên Quân bế quan ở nơi nào, ngươi hẳn là biết chứ?”

Bạch Huyền mí mắt giật giật, rất nhanh liền lộ ra nụ cười, nói: “Lần này bế quan, đối với hắn cực kỳ quan trọng, tuy hắn chưa nói cho ta biết nơi bế quan cụ thể, nhưng cũng không có gì ngoài mấy chỗ như vậy, lần lượt tìm, chung quy có thể tìm ra…”

Vừa mới kết thúc cuộc sống nằm vùng Thiên Hồ quốc, sau khi trở lại Thần Đô, Lý Mộ liền lại bắt đầu bận rộn trên việc công.

Hắn đầu tiên cần xử lý, là sổ con nữ hoàng đọng lại.

Nếu lấy tiêu chuẩn hoàng đế đi đánh giá nữ hoàng, nàng nhất định là một hôn quân, Lý Mộ một tên Trung Thư xá nhân,

bị nàng sai sử thành chưởng ấn thái giám, nàng mỗi ngày chỉ đọc sách, trồng hoa, làm hoàng đế quá thoải mái.

Sau khi từ Cửu Giang quận trở về, Lý Mộ cũng không cần lo lắng bại lộ thân phận nữa, Thượng Quan Ly cùng Mai đại nhân đã sớm lôi ra hai cung nữ trực phụ cận cung Trường Nhạc, cho tới nay, hai người này đều đang âm thầm cung cấp tin tức cho Mị Tông.

Tin tức Lý Mộ đêm ngủ hoàng cung, chính là các nàng tiết lộ cho Mị Tông, đánh giá về hắn cùng nữ hoàng, cũng bởi vậy bị tổn hại.

Hồ Cửu đến bây giờ vẫn cho rằng Lý Mộ là lsp*, hơn nữa có một chân với nữ hoàng, hai người thời gian dài vẫn duy trì quan hệ không chính đáng.

(*: viết tắt của từ老色批- kẻ háo sắc)

Trong Tông Chính tự, nội vệ liên hợp Tông Chính tự, đang tiến hành thẩm vấn đối với hai cung nữ.

Hai cung nữ này vào cung đã bảy tám năm, là thời kì tiên đế thông qua tuyển tú vào cung, cũng ý nghĩa, trong bảy tám năm qua, việc lớn việc nhỏ xảy ra trong cung, thậm chí là tiên đế ngày nào đó buổi tối lâm hạnh phi tử nào, lâm hạnh mấy lần, mỗi lần kiên trì bao lâu, Mị Tông cũng rõ.

Trên công đường, Trương Xuân vỗ vỗ kinh đường mộc, hỏi: “Các ngươi ở Thần Đô còn có những đồng lõa nào, thành thật khai ra, miễn cho lát nữa chịu khổ sưu hồn.”

Hai cung nữ cúi đầu, sắc mặt hờ hững, căn bản không sợ Trương Xuân uy hiếp.

Mai đại nhân thở dài nói: “Các ngươi cũng là dân chúng Đại Chu ta, là nữ tử Nhân tộc, vì sao phải làm việc cho Ma Tông?”

Một cung nữ ngẩng đầu, trào phúng nói: “Ma Tông cũng chỉ là các ngươi gọi ra, theo chúng ta thấy, các ngươi mới là ma.”

Mai đại nhân lắc lắc đầu, nói với Lý Mộ: “Xem ra bọn họ đã bị Mị Tông mê hoặc tẩy não.”

Lời của Mai đại nhân, Lý Mộ không dám gật bừa, hắn ở Mị Tông nằm vùng mấy tháng, biết thủ đoạn của Mị Tông.

Mị Tông sẽ không tiến hành tẩy não đối với thám tử, bởi vì người có thể bị tẩy não, đầu óc bình thường đều không hề nhanh nhạy, mà người đầu óc không nhanh nhạy, là không làm được thám tử, Mị Tông căn bản chướng mắt.

Bọn họ chọn người, đầu tiên phải ưa nhìn, tiếp theo chính là thông minh.

Hết chương 746.

Chương 747. Ám chỉ của Chu Vũ

Lựa chọn gia nhập Mị Tông, trừ kẻ lòng dạ khó lường, mặc kệ là người hay yêu, đều tất nhiên là oán hận triều đình phát ra từ trong lòng.

Hai cung nữ không phối hợp chút nào cả, Trương Xuân chỉ có thể cưỡng chế tiến hành sưu hồn đối với các nàng.

Quá trình sưu hồn là cực kỳ thống khổ, hai cung nữ đều là người phàm chưa từng tu hành, sau khi bị Trương Xuân sưu hồn xong, liền trực tiếp chết ngất.

Sau khi sưu hồn xong, sắc mặt Trương Xuân lại có chút phức tạp, không giống uy nghiêm cùng cứng rắn vừa rồi.

Mai đại nhân hỏi: "Sưu ra đồng đảng của bọn họ không?"

Trương Xuân lắc đầu nói: "Không có, các nàng là liên hệ một tuyến, trừ sưu tập tin tức, các nàng cái gì cũng không biết."

Lý Mộ quen thuộc Trương Xuân, biết vẻ mặt này của gã, tuyệt đối không phải vì chưa tìm được tin tức hữu dụng. Hắn nhìn Trương Xuân, hỏi: "Chẳng lẽ còn có ẩn tình gì?"

Trương Xuân thở dài, nói: "Nghiệp chướng…"

Hắn lấy thần thông mang tin tức lục soát được chia sẻ cho mọi người, một lát sau, Lý Mộ liền đã biết tiền căn hậu quả sự tình.

Hai nữ tử này đều là người Cửu Giang quận, các nàng vốn cũng là tiểu thư nhà đại gia, có cuộc sống áo cơm không lo.

Về sau các nàng bị tà tu bắt cóc, nhốt trong địa cung kín đáo, bị người ta dâm nhạc lăng nhục, trở thành lô đỉnh của tu hành giả, sống mấy tháng không có ánh mặt trời, thẳng đến khi người Mị Tông tìm tới, tiêu diệt tà tu, phá hủy địa cung, cứu Yêu tộc cũng ở trong địa cung chịu nhục, đồng thời cũng thuận tiện cứu các nàng.

Từ đó về sau, hai người liền gia nhập Mị Tông.

Nhan sắc các nàng vốn không tệ, lại xuất thân gia đình giàu có, ở sau khi Mị Tông giúp các nàng đúc lại thân thể, rất dễ dàng liền thông qua tiên đế tuyển tú, trở thành cung nữ, luôn ẩn núp ở trong cung.

Các nàng sở dĩ oán hận triều đình, nguyên nhân ở chỗ, đầu sỏ gây nên tạo thành tình huống bi thảm của các nàng, chính là huyện lệnh địa phương, là mệnh quan triều đình, tình hình mấy tháng thê thảm đó, ở trong lòng các nàng chôn xuống nỗi hận không thể hóa giải, các nàng tự nhiên mà vậy mang phần hận này chuyển dời đến trên triều đình Đại Chu.

Trên công đường, Mai đại nhân cùng Thượng Quan Ly không nói gì, hai nắm tay lại siết vang lên rắc rắc.

"Lòng dân Đại Chu, chính là hủy ở trong tay lũ súc sinh này." Trương Xuân thở dài, hỏi: "Hai người này xử lý như thế nào?"

Nằm vùng đến hoàng cung Đại Chu, theo luật hai người này chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ. Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói: "Trước nhốt lại đi, đến lúc đó nếu thám tử của chúng ta bị phát hiện, lại dùng các nàng đổi."

"Đây trái lại là ý kiến hay." Trương Xuân phất phất tay, nói: "Trước mang các nàng dẫn xuống đi…"

Từ Tông Chính tự rời khỏi, Lý Mộ đang tự hỏi một vấn đề.

Nhân tộc cùng Yêu tộc, cũng không phải hai chủng tộc nước lửa bất dung, sở dĩ sinh ra đối lập nghiêm trọng như vậy, trên trình độ rất lớn có liên quan với thái độ đối đãi Yêu tộc của triều đình, rất nhiều tà tu lo lắng triều đình truy cứu, không dám ra tay khắp nơi đối với dân chúng Đại Chu, vì thế đặt chủ ý ở trên thân yêu vật.

Yêu tộc cũng không có một quốc gia cường đại như Đại Chu, triều đình Đại Chu cũng sẽ không bảo hộ Yêu tộc, hơn nữa yêu vật bình thường đều tu hành có thành tựu, so với nhân loại giá trị lớn hơn, không chỉ có tà tu sẽ bắt giết Yêu tộc khắp nơi, ngay cả có một số tu hành giả chính đạo, cũng sẽ lấy trảm yêu trừ ma, thay trời hành đạo làm danh nghĩa, giết yêu lấy hồn phách yêu đan tu hành.

Nếu triều đình đối xử bình đẳng đối với dân chúng cùng Yêu tộc, bảo hộ Yêu tộc tuân thủ pháp luật cảnh nội Đại Chu, yêu vật oán hận đối với Đại Chu nhất định sẽ yếu bớt, yêu vật các nơi làm loạn sẽ giảm bớt, địa phương càng thêm an ổn, cũng có lợi cho lòng dân ngưng tụ. Thật ra lúc ở Cửu Giang quận, Lý Mộ đã từng tự hỏi việc này, nếu triều đình Đại Chu có thể làm được một điểm này, Huyễn Cơ còn có lý do gì lật đổ triều đình?

Mất đại nghĩa, liền mất đi một ít.

Chẳng qua, chính lệnh này, các đời trước đó chưa từng có, thực thi lực cản nhất định cực lớn, cũng không phải chuyện đương nhiên như suy nghĩ vậy, hắn phải cân nhắc chu toàn.

Trong cung Trường Nhạc, Lý Mộ vừa xem tấu chương, vừa tự hỏi việc này.

Chu Vũ dựa vào trên ghế rồng đọc sách, lúc lật trang, ánh mắt sẽ luôn vụng trộm liếc Lý Mộ một cái.

Từ khi biết con hồ ly tinh kia của Thiên Hồ quốc sai sử thần tử nàng thích nhất như sai sử hạ nhân, trong lòng của nàng liền bắt đầu không cân bằng.

Làm nữ hoàng Đại Chu, nàng không có khả năng đi Thiên Hồ quốc tìm con hồ ly đó gây sự, nhưng thứ con hồ ly đó có, nàng cũng phải có, thứ con hồ ly đó không có, nàng cũng có thể có.

Tranh không lại họ Liễu nàng chịu, ai bảo cô ta là thê tử của Lý Mộ, nhưng nàng đường đường nữ hoàng một quốc gia, tuyệt đối không thể thua một con hồ ly.

Nàng buông sách xuống, day day bả vai mình, thản nhiên nói: “Ngồi lâu, bả vai trẫm cũng mỏi rồi…”

Thượng Quan Ly đang muốn tiến lên, Mai đại nhân nắm cổ tay nàng, nói: “A Ly, ngươi theo ta ra ngoài một chút, ta có chuyện quan trọng muốn nói với ngươi.”

Thượng Quan Ly bị nàng mạnh mẽ kéo ra ngoài, Lý Mộ cũng phê xong một sổ con cuối cùng, buông bút, ở trong lòng

cảm thán, nữ nhân đúng là lắm chuyện, ngay cả nữ hoàng cũng không ngoại lệ.

Nàng một cường giả cảnh giới thứ bảy, đừng nói chỉ ngồi không đến nửa canh giờ, cho dù là ngồi ở nơi đó mười ngày nửa tháng, mười năm tám năm, bả vai cũng sẽ không có một chút đau nhức.

Lý Mộ thời gian phê tấu chương so với nàng còn dài hơn, tuy đầu óc đã phê đến choáng váng rồi, nhưng thân thể không có lấy một chút cảm giác mệt mỏi.

Nàng mỗi ngày chỉ xem sách, trồng hoa mà thôi, có cái gì mệt?

Nhưng nói đi thì phải nói lại, thân thể có mệt hay không, cùng bóp vai thoải mái hay không, hoàn toàn là hai việc khác nhau.

Ai không muốn được người khác hầu hạ?

Nữ hoàng trái lại đã nhắc nhở hắn, trước đó vài ngày, đều là hắn hầu hạ người khác, bây giờ cũng nên là lúc hắn hưởng thụ rồi.

Hắn bây giờ trở về, để Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch một người bóp vai cho hắn, một người đấm chân cho hắn, thể hội cẩn thận một phen niềm vui của Huyễn Cơ.

Nghĩ đến đây, Lý Mộ có chút sốt ruột không chờ nổi nữa, đứng lên nói: “Tấu chương phê xong rồi, bệ hạ có thể xem chút nữa, thần đi về trước.”

Nói xong, hắn liền xoay người đi ra khỏi cung Trường Nhạc.

Cửa cung Trường Nhạc, Mai đại nhân giật mình nhìn Lý Mộ, hỏi: “Ngươi sao lại đi ra?”

Lý Mộ nhún nhún vai, nói: “Tấu chương phê xong rồi, ta có hơi mệt, trở về để Tiểu Bạch cùng Vãn Vãn xoa bóp cho ta một cái…”

Mai đại nhân đờ đẫn nhìn hắn.

Lý Mộ hướng hai người phất phất tay, nói: “Hẹn gặp lại…”

Hết chương 747.

Chương 748. Yêu tộc chi nghị

Vì tránh cho lại bị người ta dị nghị, Lý Mộ sau khi trở về, không ở lâu cung Trường Nhạc nữa.

Như vậy, cho dù Ma Tông còn có thám tử ở trong cung, cũng sẽ chỉ cảm thấy nữ hoàng coi trọng hắn, thường xuyên tuyên hắn vào cung Trường Nhạc thương thảo quốc gia đại sự, sẽ không bịa đặt nói hắn và nữ hoàng có một chân, là trai bao nàng nuôi ở trong cung.

Bên trong Lý phủ, Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch một ở phía trước, một ở phía sau, Lý Mộ thoải mái nằm ở trên ghế, hưởng thụ bàn tay nhỏ nhắn của các nàng phục vụ.

Thoải mái thì thoải mái, trong lòng Lý Mộ vẫn khó tránh khỏi có một tia phiền muộn.

Tòa nhà quá lớn, phòng vô số, mà bọn họ chỉ có ba người, còn chỉ ngủ một phòng một giường, tòa nhà lớn có năm sân to như vậy, tỏ ra đặc biệt lạnh lẽo.

Nói tóm lại, trong nhà thiếu một nữ chủ nhân.

Ý nghĩ này vừa mới dâng lên, Lý Mộ thấy hoa mắt, một bóng người xuất hiện ở trong sân.

Mắt Tiểu Bạch cong lên, cười hì hì nói: “Chu tỷ tỷ, tỷ đến rồi…”

Vãn Vãn nhìn chằm chằm một cái hộp trong tay nữ hoàng, tò mò hỏi: “Chu tỷ tỷ, tỷ cầm trong tay cái gì vậy?”

Chu Vũ mang cái hộp trong tay đưa cho nàng, nói: “Đây là một loại bánh ngọt ngự trù mới nghiên cứu làm ra, hương vị cũng không tệ lắm, các ngươi nếm thử.”

Vãn Vãn không để ý bóp chân Lý Mộ nữa, ôm cái hộp cùng Tiểu Bạch chạy tới trước bàn đá, sốt ruột không chờ được thử ăn bánh ngọt kiểu mới ngự trù nghiên cứu làm ra.

Lý Mộ chưa phản ứng lại, còn lấy một loại tư thế thoải mái nằm ở trên ghế. Chu Vũ thản nhiên liếc hắn, hỏi: “Ngươi là đang chờ trẫm bóp vai đấm chân cho ngươi sao?”

Nữ hoàng đứng, Lý Mộ nào dám nằm, lập tức xoay người bật dậy, nói: “Mời bệ hạ…”

Đợi nữ hoàng nằm ở vị trí hắn vừa rồi nằm, Lý Mộ mới ý thức được, hai người vị trí đứng như vậy không thích hợp.

Nữ hoàng đứng, hắn không thể nằm, nếu không như là đang chờ đợi nữ hoàng hầu hạ hắn.

Nhưng nữ hoàng nằm, hắn đứng, có một số sự vật ở dưới góc nhìn xuống, nhìn một cái không sót gì, Lý Mộ ngay cả đầu cũng không dám cúi.

Đột nhiên, trong đầu Lý Mộ linh quang chợt lóe, đi đến phía sau nữ hoàng, nói: “Bả vai bệ hạ không phải có chút mỏi sao, không bằng thần xoa bóp cho bệ hạ một lúc, thủ pháp bóp vai của thần cũng ổn đấy…”

Chu Vũ thản nhiên nói: “Ngươi là lúc ở Thiên Hồ quốc, xoa bóp cho con hồ ly tinh kia quen tay rồi nhỉ, trước kia ở trong cung, cũng không thấy ngươi ân cần như vậy đối với trẫm, không ngờ được thần tử của trẫm, thế mà cần một con hồ ly tinh đến dạy dỗ…”

Trong lòng Lý Mộ cả kinh, một đạo linh quang lóe lên.

Nữ hoàng rất hiển nhiên ghen với Huyễn Cơ rồi, hắn vừa rồi ở cung Trường Nhạc, chỉ nghĩ trở về tìm Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch, thế mà chưa ý thức đến, đó là nữ hoàng ám chỉ đối với hắn.

Lý Mộ không phải lần đầu tiên phát hiện, nữ hoàng đối với hắn có ham muốn chiếm hữu mãnh liệt.

Cái này không phải nói nữ hoàng yêu hắn, ham muốn chiếm hữu là thiên tính của con người, không chỉ nàng đối với Lý Mộ có ham muốn chiếm hữu, Lý Mộ đối với nàng cũng có loại dục vọng này.

Không nói cái khác, nếu nữ hoàng ngày nào đó có sủng thần khác, đối với hắn tốt như đối với mình, trong lòng Lý Mộ cũng sẽ không thoải mái.

Lý Mộ ngầm toát mồ hôi vì bản thân, may mắn hắn tỉnh ngộ sớm, nếu hắn khăng khăng một mực đến tối, không thể thiếu

phải ở trong mơ chịu một trận đòn hiểm.

Chu Vũ nhìn rất ngự, thật ra tiểu nữ nhân hơn bất cứ ai khác.

Trong lòng nàng có lời gì, từ trước tới nay đều sẽ không nói đi ra, mà là để Lý Mộ tự mình đi đoán, đoán đúng tất cả đều vui, đoán sai nàng sẽ ở trong mộng xả giận.

Nàng khẳng định là vì chưa hưởng thụ được đãi ngộ của Huyễn Cơ, giọng điệu nói chuyện như là uống cả một vò giấm chua (ghen).

Lý Mộ chủ động đưa tay đặt ở trên vai của nàng, day day nơi này, bóp bóp nơi kia, cuối cùng mới trấn an nàng, thoải mái nằm ở nơi đó, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần, không nói gì nữa.

Một khắc nào đó, Lý Mộ nhẹ nhàng nói: "Có chuyện trọng đại, thần muốn thương lượng cùng bệ hạ một phen."

Chu Vũ nhắm mắt, nói: "Nói đi."

Lý Mộ tổ chức tìm từ một phen, nói: "Thần lần này nằm vùng Thiên Hồ quốc, phát hiện một việc, đại bộ phận yêu vật sở dĩ căm ghét Đại Chu, thù hận nhân loại, là vì cảnh nội Đại Chu Nhân tộc cùng Yêu tộc bất công, yêu vật hại người, sẽ bị triều đình tiêu diệt, mà nhân loại lại có thể tùy ý bắt giết yêu vật, lấy hồn phách đoạt yêu đan, thậm chí làm ra chuyện càng thêm tàn nhẫn đối với yêu vật, đây thật ra mới là căn nguyên hai tộc nhân yêu mâu thuẫn, muốn cải thiện quan hệ hai tộc nhân yêu, xúc tiến các quận yên ổn, chỉ có thông qua triều đình lập pháp…"

Chu Vũ vẫn nhắm mắt, nói: "Đại bộ phận triều thần thậm chí dân chúng, đều đối với yêu vật có thành kiến không thể tiêu trừ, sẽ có rất nhiều người phản đối chuyện này."

Lý Mộ nói: "Thần cho rằng, dân chúng ba mươi sáu quận, là con dân Đại Chu, cảnh nội Đại Chu, yêu vật tuân thủ pháp luật, tương tự cũng là con dân Đại Chu, số lượng Yêu tộc tuy không thể so với dân chúng, nhưng chúng nó có thể sinh ra linh trí hoặc là hóa hình, đều có tu vi trong người, sinh ra niệm lực, cũng xa xa nhiều hơn dân chúng, nếu cảnh nội Đại Chu,

vạn yêu quy tâm, nghĩ hẳn sẽ đẩy nhanh ngưng tụ ra đế khí, bệ hạ cũng có thể nhanh chóng thoát thân.”

Chu Vũ bỗng nhiên mở mắt, sóng mắt lưu chuyển, nói: “Ngươi đã cho rằng là đúng, vậy lớn mật đi làm đi, trẫm sẽ luôn luôn ở sau lưng ngươi…”

…

Chầu sớm.

Một quan viên nước miếng bay tứ tung: “Vớ vẩn, quả thực là vớ vẩn, yêu vật chết sống, liên quan gì tới triều đình, triều đình là triều đình của dân chúng, cũng không phải triều đình của yêu vật, nếu ngay cả chuyện Yêu tộc cũng phải quản, vậy quan phủ địa phương bận thành bộ dáng gì, bao nhiêu tu hành giả lấy giết yêu mà sống, như vậy, triều đình chẳng phải là muốn cần đối địch với những tu hành giả đó?”

Có thanh âm khác biệt nói: “Nghiêm đại nhân lời ấy sai rồi, như vậy, oán hận của yêu vật đối với triều đình tất nhiên sẽ ít đi rất nhiều, có lợi cho dịu đi mâu thuẫn hai tộc nhân yêu.”

“Ta đồng ý, nhân yêu đều là sinh linh, nếu yêu vật nguyện ý tuân thủ luật pháp, Đại Chu cũng chưa hẳn không thể tiếp nhận chúng nó.”

“Đại Chu ta thiên triều thượng quốc, phải có tấm lòng thiên triều thượng quốc.”

Lại một quan viên đứng ra, nói: “Nghiêm đại nhân nói có đạo lý, các quận ngay cả chuyện cảnh nội mình cũng không quản nổi, nào có rảnh quản chúng nó?”

Có người khác phụ họa nói: “Quả thực là chuyện cười trong thiên hạ, triều đình Nhân tộc chúng ta làm chủ thay Yêu tộc, Yêu quốc sẽ nhìn chúng ta thế nào, Thân quốc Ung quốc lại sẽ nhìn chúng ta thế nào, Đại Chu chúng ta sẽ trở thành trò cười của các nước!”

“Triều đình bảo hộ Yêu tộc, quả thực trước đó chưa từng có!”

“Thần phản đối!”

“Thần cũng phản đối!”

…

Hết chương 748.

Chương 749. Tỷ muội ở xa tới (1)

Đề tài thảo luận này sau khi đưa ra, đã ở triều đình dẫn lên hưởng ứng mãnh liệt, tuy ngay từ đầu có số ít quan viên đồng ý, nhưng rất nhanh đã bị thanh âm phản đối bao phủ.

Thậm chí có quan viên đứng ra, chất vấn: "Cái này rốt cuộc là ai đề nghị, đứng ra để mọi người xem xem!"

Lý Mộ chậm rãi đi ra, nói: "Là ta."

Theo hắn đi ra, tiếng nghị luận trên triều đình dần dần nhỏ xuống, cuối cùng hoàn toàn biến mất, kim rơi có thể nghe thấy.

Lý Mộ tuy thường xuyên mấy tháng không lên triều, nhưng cũng không có ai dám không mang hắn để vào mắt.

Hai đảng cũ mới cộng lại, đều thua ở trong tay Lý Mộ, học sinh thư viện kiêu ngạo nhất thời, hôm nay ngoan như cừu, ngay cả Chu gia và Tiêu thị ở sau khi liên tiếp thất bại, cũng phải tránh đi mũi nhọn, không dám chính diện đối nghịch với Lý Mộ nữa.

Tên quan viên kia vừa rồi bảo Lý Mộ đứng ra ngẩn ra ở tại chỗ, đã hoàn toàn ngây dại rồi.

Trong nháy mắt này, trong đầu hắn hiện lên vô số ý niệm.

Xong rồi!

Không ngờ kẻ hắn công kích lại là Lý Mộ, sau khi tan triều, hắn tất nhiên sẽ lọt vào vị quyền thần Đại Chu này trả thù, hắn vừa mới cưới tiểu thiếp xinh đẹp, chỉ sợ ngủ không được mấy đêm nữa, tòa nhà mới vừa ở một năm, sau khi bị xét nhà cũng sẽ trở thành của người khác…

Mảnh đất mộ phong thuỷ vô cùng tốt kia ở quê nhà Nam quận hắn nhìn trúng cho lão phụ thân, sợ là cần tự mình đi vào ngủ trước…

Một chớp mắt sau, quan viên này lau mồ hôi lạnh trên đầu, nghiêm túc nói: "Đề nghị của Lý đại nhân, thật là quá tốt rồi, hành động này không chỉ có thể dịu đi mâu thuẫn hai tộc nhân

yêu, yên ổn các quận, còn có thể vô hình trung phân hoá Yêu quốc, hạ quan kính ngưỡng đối với Lý đại nhân, như nước sông cuồn cuộn, liên miên không dứt, lại như sông lớn tràn ra, không thể vãn hồi. Triều đình có Lý đại nhân, quả thật là phúc của Đại Chu, phúc của dân chúng…”

Một quan viên khác phản đối khinh rẻ nhìn người này một cái, sải bước đứng ra, lòng đầy căm phẫn nói: “Yêu tộc, Yêu tộc làm sao vậy, Yêu tộc cũng là cha sinh mẹ đẻ, chỉ cần ở Đại Chu ta, chính là con dân Đại Chu ta, bản quan đã sớm nhìn những tu hành giả tâm thuật bất chính kia không vừa mắt!”

“Đoàn kết Yêu tộc, có thể tăng cường quốc lực Đại Chu…”

“Mãnh liệt đề nghị Cung Phụng ti chiêu mộ một ít cường giả Yêu tộc, nha môn các nơi, cũng phải tiêu trừ kỳ thị, có thể phát huy đầy đủ tác dụng của yêu vật, lấy yêu trị yêu, cái này có thể giảm bớt đi rất nhiều áp lực khu trực thuộc nha môn địa phương thống trị…”

“Hộ bộ có thể nhập tịch cho những yêu vật này, là yêu dân, yêu dân cũng là dân chúng Đại Chu, nhận luật pháp Đại Chu bảo hộ, bọn họ tương tự cũng phải gánh vác trách nhiệm bảo vệ quốc gia…”

…

Không biết từ khi nào, các quan viên trên triều đình không phản đối việc này nữa, ngược lại bắt đầu bày mưu tính kế cho việc này trở thành sự thật.

Tiếp thu ý kiến quần chúng, mồm năm miệng mười thảo luận một lát, mọi người bất ngờ phát hiện, cái lợi của đoàn kết Yêu tộc, hình như lớn hơn nhiều so với hại, thậm chí sẽ tạo nên một bố cục mới từ khi Đại Chu lập nước tới nay chưa từng có…

Lý Mộ còn tưởng đề nghị này sẽ bị rất nhiều người phản đối, lại không ngờ triều thần cả điện đều thông tình đạt lý như vậy.

Quan viên các bộ ngươi một lời ta một câu bày mưu tính kế cho việc hợp nhất Yêu tộc cảnh nội Đại Chu, hơn nữa đưa ra không ít ý kiến có tính xây dựng, rất nhiều phương diện ngay

cả bản thân Lý Mộ cũng chưa nghĩ tới, chỉ cần sau khi bãi triều, mang những đề nghị này phân loại sửa sang lại, sửa chữa thêm chút, liền có thể trực tiếp ban bố.

Đương nhiên, cũng có bộ phận quan viên tỏ vẻ lo lắng đối với điều này.

Hai tộc nhân yêu mâu thuẫn đã lâu, không phải ban bố một điều luật, thì có thể nhẹ nhàng hóa giải.

Dân chúng đối với yêu vật có sự sợ hãi trời sinh, luật pháp này, có thể sẽ làm dân chúng sinh ra khủng hoảng, bất lợi cho lòng dân ngưng tụ.

Sự tình liên quan trọng đại, Trung Thư Tỉnh sau khi soạn xong chương trình, Môn Hạ Tỉnh chưa lập tức đồng ý, mà là trước thả ra tin tức, quan sát dân chúng Thần Đô phản ứng.

Sau khi tin tức có liên quan điều này truyền ra ngoài hoàng cung, quả thật ngay lập tức ở dân gian dẫn lên nghị luận rộng khắp, nói chính xác, là đã dẫn phát dân chúng phổ biến lo lắng.

Nhân yêu chẳng chung đường, yêu vật ở trong mắt đại đa số người, là cường đại hơn nữa hung tàn, ngay cả người lớn hù dọa trẻ con, đều lấy không nghe lời sẽ bị yêu quái bắt đi để đe dọa, hành động này của triều đình rốt cuộc là có ý tứ gì…

Đầu đường Thần Đô, chỗ đám người nào đó tụ tập.

“Cái gì, có loại chuyện này?”

“Triều đình rảnh rỗi như vậy, bảo hộ đám yêu quái đó làm gì?”

“Yêu quái cả ngày làm loạn, nguy hại dân chúng, quan phủ không bảo vệ dân chúng, bảo hộ chúng nó?”

“Không biết là ai ra chủ ý tồi tệ, hắn sợ không phải gian tế Yêu tộc phái tới chứ, triều đình thật sự nên điều tra kỹ hắn…”

…

Có người biết tình huống nói: “Nghe nói là Lý đại nhân đưa ra.”

Mọi người nghi hoặc nói: “Lý đại nhân nào?”

Người nọ nói: “Đương nhiên là tiểu Lý đại nhân.”

Triều đình có không ít quan viên đều họ Lý, nhưng có thể được dân chúng xưng là Lý đại nhân, chỉ có một vị.

Người vừa rồi hoài nghi quan viên đưa ra đề nghị này là yêu vật nằm vùng ngẩn ra, sau đó vả miệng mình một phát, mắng: “Chết tiệt, ta sao có thể hoài nghi Lý đại nhân chứ, đã là Lý đại nhân đưa ra, chuyện này nhất định có đạo lý của hắn.”

Có người nói: “Nghe nói bảo hộ Yêu tộc, là vì để bọn họ không thù ghét triều đình nữa, yêu vật không thù ghét triều đình, tự nhiên cũng sẽ không làm loạn nguy hại dân chúng nữa.”

Mọi người sau khi cân nhắc, phát giác hắn nói tựa như có chút đạo lý.

“Thì ra là thế, Lý đại nhân thật sự là mưu tính sâu xa…”

“Thì ra Lý đại nhân vẫn luôn nghĩ cho dân chúng chúng ta.”

“Thì thế, ngươi cho rằng Lý đại nhân giống những kẻ ngồi không ăn bám kia trong triều đình sao?”

Đối với Lý Mộ, dân chúng Thần Đô tín nhiệm vô điều kiện, sau khi làm rõ nguyên do trong đó, đề tài của dân chúng liền dần dần tán gẫu rộng ra.

“Thật ra yêu vật cũng không đáng sợ như vậy, biến thành người cũng giống với chúng ta, nói không chừng bên cạnh chúng ta còn có yêu tinh…”

“Trên sách nói chân của xà yêu biết quấn người nhất, thật ra ta đã sớm muốn thử.”

“Ta muốn thử xem hồ ly tinh rốt cuộc mị bao nhiêu…”

“Không biết có biện pháp nào có thể để mèo nhà ta tu luyện thành tinh…”

Hết chương 749.

Chương 750. Tỷ muội ở xa tới (2)

Quan viên Môn Hạ Tỉnh xen lẫn trong đám người thám thính dân tình, một người chép chép miệng, hỏi: "Có một nói một, ta thực muốn kiến thức một chút chân của xà yêu…"

Một người khác chờ mong nói: "Không biết triều đình cho phép quan viên cùng yêu vật thành thân hay không, nói thật, ta muốn cưới hồ ly tinh, năm kia ta cứu một con hồ ly, tháng trước nó tu thành hình người tìm ta báo ân, tư vị hồ yêu, thật sự làm người ta khó có thể quên…"

Người bên cạnh nghi hoặc nói: "Trước kia không phải nghe ngươi nói, đó là một con hồ ly đực sao?"

Người nọ nói: "Ta cũng chưa nói là cái mà…"

Hai người hàn huyên một lát, phát hiện bọn họ lạc đề nghiêm trọng, bọn họ là phụng mệnh đến thám thính dân tình, Thị Trung đại nhân muốn biết cái nhìn của dân chúng đối với việc này, nhưng bọn họ đi hai con phố, chưa nghe được quá nhiều lời công kích việc này, trái lại không ít người đang thảo luận chân xà yêu quấn người hay không, hồ yêu rốt cuộc có mị không…

Cái này thật ra để lộ ra một tin tức rất quan trọng, đó chính là dân chúng cực độ tín nhiệm đối với Lý Mộ.

Có thể khẳng định là, đề án tương tự, nếu là do bọn họ hoặc là quan viên khác đưa ra, nhất định sẽ bị dân chúng mắng chết, nhưng do Lý Mộ đưa ra, kết quả hoàn toàn khác.

Hắn đã hoàn toàn làm được việc được dân tin tưởng.

Hai người cảm khái trở lại Trung Thư Tỉnh, mang điều nhìn thấy nghe thấy bẩm báo theo sự thật.

Tả thị trung thở dài, nói: "Người như vậy đáng sợ, hắn lấy sức một người, bắt cóc dân ý, hắn nếu một lòng vì Đại Chu, chính là phúc của Đại Chu, hắn nếu có dị tâm, chính là tai nạn của Đại Chu, nếu tiên đế còn, hắn tuyệt đối không cho phép người như vậy tồn tại…"

Hữu thị trung cảm khái nói: “Nhưng nữ hoàng không phải tiên đế, triều thần cả điện, trong mắt nàng chỉ có một mình Lý Mộ, triều sự lớn nhỏ đều giao cho hắn xử lý, từ sau khi Lý Mộ về Thần Đô, sổ con cung Trường Nhạc cũng không đọng lại nữa…”

Tả thị trung nói: “Nhưng không thể không nói, người này quả thực có tài lớn trị quốc, trải qua hai triều suy sụp, Đại Chu có thể khôi phục nhanh như vậy, thậm chí quốc lực càng tăng lên, hầu như có thể nói là công một mình hắn.”

Mắt hữu thị trung lộ ra ánh sáng kỳ lạ, nói: “Kế hợp nhất Yêu tộc, mới nhìn là lãng phí tinh lực triều đình, nhưng sau khi nghĩ kỹ, quả thực tuyệt diệu, Yêu tộc cảnh nội Đại Chu, nếu có thể cho triều đình sử dụng, các quận địa phương, sẽ cường đại và ngưng tụ chưa từng có, vì thế, mặc dù trả giá một ít, cũng là đáng giá…”

Tả thị trung nói: “Ta bây giờ trái lại hy vọng bệ hạ có thể ngồi mãi ở vị trí kia, Đại Chu thật không dễ gì mới lấy lại được cuộc sống mới, nếu là lại trải qua một lần giày vò, các nước lại dâng lên dị tâm, Yêu quốc Quỷ Vực thừa sơ hở mà vào, quốc vận Đại Chu mấy trăm năm, sẽ mất từ đây…”

Hữu thị trung mặt lộ sự nghi ngờ, hỏi: “Ngươi nói, trong lòng bệ hạ rốt cuộc là nghĩ như thế nào, cho tới bây giờ, nàng cũng chưa để lộ ra chút khẩu phong, muốn mang ngôi vị hoàng đế truyền cho ai, trong lòng Tiêu gia và Chu gia chỉ sợ đều không tự tin…”

Tả thị trung trầm ngâm một lát, lẩm bẩm: “Ngươi nói có tồn tại một loại khả năng khác hay không…”

Hai người liếc nhau, tâm niệm đã tương thông.

Đối thoại kế tiếp, liền hoàn toàn lấy truyền âm tiến hành.

…

Lý phủ.

Sự tình phát triển, thuận lợi hơn xa so với Lý Mộ tưởng tượng.

Không chỉ có triều thần chưa xuất hiện phản đối nghiêng về một phía, dân chúng tuy cũng có bộ phận khủng hoảng, nhưng nói tóm lại vẫn tin tưởng triều đình, tin tưởng Lý Mộ, cái này được lợi bởi hai năm qua, hắn từng chút một thành lập lên tín nhiệm cùng bọn họ.

Còn có một nguyên nhân, là Lý Mộ không ngờ tới.

Bởi vì Liêu Trai bán chạy, rất nhiều tác giả thoại bản, đuổi theo trào lưu bắt chước phong cách kịch tình Liêu Trai, vì thế, đại khái từ một năm trước bắt đầu, chuyện xưa thiếu niên ngẫu nhiên được kỳ ngộ, khắc khổ tu hành, một đường trảm yêu trừ ma, trừ hại cho dân, cuối cùng trở thành một đời cường giả, liền không được đại bộ phận độc giả hoan nghênh nữa.

Các nam nhân càng thích nhân loại cùng yêu quỷ yêu đương, trong đó cũng diễn sinh ra một ít tác phẩm hướng nữ tính, miêu tả càng thêm rõ ràng, kịch tình càng thêm lớn mật, mặc kệ là nữ tử chưa lấy chồng, hay là thiếu phụ đã lập gia đình, dưới gối đầu, đáy hòm đồ cưới, hoặc nhiều hoặc ít đều cất giấu một quyển hai bản như vậy.

Chân xà yêu quấn người nhất, hồ ly tinh trên giường dụ người nhất, như là loại chi tiết này, cũng là từ trong những sự tự sướng đó tuồn ra.

Hồ ly tinh dụ người là thật, Tiểu Bạch thường xuyên trong lúc vô ý câu dẫn Lý Mộ khô nóng cả người, cần dùng Thanh Tâm Quyết để chống đỡ.

Về phần chân xà yêu có phải quấn người nhất hay không, Lý Mộ không được biết, dù sao nữ hoàng là rất quấn người.

Hắn tuy không ở cung Trường Nhạc nữa, nhưng mà nữ hoàng lại mang nơi này coi là nhà.

Nàng ở đây, Lý Mộ còn phải cẩn thận hầu hạ, nàng nằm ghế dựa của hắn, uống trà của hắn, ôm cô gái của hắn, còn bảo Lý Mộ đấm lưng bóp vai cho nàng, Lý Mộ trước kia hy vọng có thể thay thế vị trí Thượng Quan Ly, bây giờ hắn thật sự thay thế được rồi, trước kia là nàng hầu hạ nữ hoàng, bây giờ là Lý Mộ…

Ngoài cửa có tiếng đập cửa vang lên, Lý Mộ đưa tay từ trên người nữ hoàng dời ra, đi tới cửa, vừa mới mở cửa, một bóng xanh liền lao tới.

Thiếu nữ váy xanh lá ôm lấy cổ Lý Mộ, cả người treo ở trên người hắn, đôi chân đẹp thon dài gắt gao quấn lấy hông Lý Mộ, cao hứng nói: "Thúc thúc, ta cùng tỷ tỷ đến đầu nhập ngươi…"

Trong lòng Lý Mộ cảm khái, chân xà yêu quả nhiên quấn người, Hồ Cửu không lừa hắn…

Chân xà yêu quấn người nhất là thật, Lý Mộ mất sức rất lớn, mới mang Bạch Thính Tâm từ trên người hắn hái xuống.

Hơn hai năm không gặp, hai tỷ muội trổ mã càng thêm xinh đẹp, một người một thân váy trắng, một người một thân váy xanh lá, dáng người cũng đều cao gầy hơn một ít, xinh xắn đứng ở cửa Lý gia. Lý Mộ nhìn trái nhìn phải, hỏi: "Cha mẹ các ngươi đâu?"

Bạch Thính Tâm tức giận nói: "Hừ, bọn họ chu du ở đại lục, chê chúng ta trói buộc, liền mang chúng ta đuổi về Bắc quận tu luyện, tỷ tỷ nói tỷ nhớ ngươi, cứ đòi tới nơi này tìm ngươi, ta chỉ có thể theo tỷ ấy tới…"

Bạch Ngâm Tâm véo tai nàng, cả giận nói: "Là ai ồn ào muốn tới Thần Đô, ngươi còn có mặt mũi nói ta?"

Lý Mộ bất đắc dĩ nói: "Được rồi được rồi, các ngươi vào trước đi."

Lần này vợ chồng Bạch Yêu Vương chưa tới, đến chỉ có hai tỷ muội các nàng, Lý Mộ ở trong lòng âm thầm toát mồ hôi vì các nàng, hai đứa cháu gái này thật đúng là to gan lớn mật, xà yêu cùng hồ yêu, là thứ những tà tu kia thích nhất, ngay cả cường giả cảnh giới thứ năm cũng thường xuyên bị bắt đi, huống chi là các nàng hai tiểu yêu vừa mới ngưng tụ thành yêu đan không lâu.

Các nàng một đường bình an tới đây, coi như là may mắn.

Hết chương 750.

Chương 751. Lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt

Bạch Thính Tâm đầu tiên đi vào sân, hỏi: “Thẩm thẩm ở nhà không?”

Lý Mộ nói: “Không có, các nàng ở Bạch Vân sơn.”

“Hì hì, vậy thì tốt…” Bạch Thính Tâm mặt lộ vẻ mừng thầm, nhỏ giọng nói thầm một câu, sau đó lại sửng sốt, hỏi: “Các… nàng?”

Lý Mộ cũng không giải thích quá nhiều, chỉ nói: “Các ngươi bây giờ có hai vị thẩm thẩm.”

Bạch Thính Tâm nhìn một nữ tử xinh đẹp khác đứng ở trong sân, ngơ ngác nói: “Vậy vị này là tam thẩm sao?”

Lý Mộ vẻ mặt nghiêm túc, nói: “Không thể vô lễ, vị này là nữ hoàng bệ hạ Đại Chu.”

Chu Vũ chỉ là thản nhiên nhìn Bạch Thính Tâm một cái, nàng liền sợ tới mức trốn tới sau lưng Lý Mộ, dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn nữ hoàng.

Nàng từ nhỏ lớn lên ở trong núi, ở nhà cũng như tiểu công chúa, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, đối với Đại Chu nữ hoàng bốn chữ này không có cảm xúc gì, nàng chỉ là mơ hồ cảm giác được, nữ nhân xinh đẹp này phi thường lợi hại, một đầu ngón út là có thể nghiền chết nàng cái loại lợi hại đó.

Lý Mộ đi đến bên cạnh nữ hoàng, giới thiệu: “Bệ hạ, hai vị này là con gái đại ca kết nghĩa của ta, tiểu yêu sơn dã không hiểu quy củ, xin bệ hạ chớ trách.”

Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch cũng từ một bên chạy tới, cao hứng nói: “Bạch Xà tỷ tỷ, Thanh Xà tỷ tỷ, các ngươi đến rồi…”

Lý Mộ vừa rồi còn cảm thấy trong nhà quá lạnh lùng, bây giờ lại náo nhiệt khiến hắn đau đầu. Vãn Vãn và Tiểu Bạch đều không nhiều lời, Ngâm Tâm trước kia trái lại là hoạt bát,

sau khi ngưng tụ thành yêu đan, cũng dần dần biến thành thục nữ xà, duy chỉ có Thính Tâm là người điên, Lý Mộ cho rằng nàng sau khi ngưng tụ thành yêu đan sẽ có thu liễm, không ngờ sau khi tu vi tăng lên, nàng ngược lại càng thêm hoạt bát, ngay cả Vãn Vãn và Tiểu Bạch cũng chịu ảnh hưởng.

Nhưng ầm ĩ cũng có chỗ tốt của ầm ĩ, ít nhất trong nhà có sinh khí hơn nhiều.

Bởi vì thêm tỷ muội các nàng, Lý Mộ lại thêm vài món ăn, sau khi ăn cơm xong, Lý Mộ cho các nàng một xấp ngân phiếu, Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch liền dẫn theo các nàng đi trên đường càn quét.

Yêu tinh đi ra từ tiểu địa phương hẻo lánh, lần đầu đến Thần Đô, cần một đoạn thời gian mới có thể thích ứng.

Lúc Lý Mộ ở phòng bếp rửa bát, nữ hoàng đứng ở trong sân, nói: “Hai đứa cháu gái này của ngươi, không phải xà yêu bình thường.”

Lý Mộ vừa rửa chén, vừa giải thích: “Bẩm bệ hạ, bọn họ phụ thân là xà tộc, mẫu thân là long tộc, các nàng có một nửa huyết mạch long tộc.”

Chu Vũ nói: “Khó trách ngươi không chán ghét Yêu tộc, nhà ngươi yêu đã so với người còn nhiều hơn.”

Lý Mộ xấu hổ giải thích: “Người chia ra người tốt người xấu, yêu cũng chia yêu tốt yêu ác, không thể quơ đũa cả nắm.”

Tiểu Bạch Vãn Vãn cùng tỷ muội Bạch gia đi dạo phố, không đến trời tối hẳn là sẽ không trở về, nữ hoàng quấn tay áo, mang Lý Mộ trở về hoàng cung, chuyện hợp nhất Yêu tộc, còn có chút chi tiết cần ở Trung Thư Tỉnh tiến hành thảo luận.

Các quan viên tiếp thu ý kiến quần chúng, đại thể chính sách đã chế định, Lý Mộ sau khi xem, phát giác không có vấn đề gì, liền tới cung Trường Nhạc, tiếp tục giúp nữ hoàng xem tấu chương.

Xem xong mấy phong, Lý Mộ liền thấy được tấu chương Cửu Giang quận trình lên.

Sau khi vụ án Cửu Giang quận vương nổ ra, một đám môn khách dưới trướng gã, kẻ sung quân bị sung quân, kẻ lưu đày bị lưu đày, về phần Cửu Giang quận vương, hắn là Tiêu thị hoàng tộc, muốn quyết định sự sống chết của gã, cần ở Hình bộ và Tông Chính tự cùng với tam tỉnh đều đi một lần lưu trình, cẩn thận kiểm tra chứng cứ phạm tội, không có mấy tháng thời gian, là không có kết quả cuối cùng.

Mở ra phong sổ con này, khi nhìn thấy nội dung bên trong, Lý Mộ nhíu mày.

Trên sổ con nói, Cửu Giang quận vương ở trong tù tự sát rồi.

Trong khoảng thời gian này, gã luôn bị giam giữ ở trong đại lao Cửu Giang quận nha, ba ngày trước, ngục tốt phát hiện Cửu Giang quận vương chết ở trong phòng giam.

Nguyên nhân cái chết là nguyên thần tiêu tán, quận nha sau khi trải qua điều tra, ra kết luận là, Cửu Giang quận vương biết lấy tội lỗi gã phạm phải, chỉ còn đường chết, vì tránh chịu khổ, liền tự sát mà chết.

Dù sao gã sớm hay muộn đều là một cái chết, tự mình động thủ, cũng đỡ cho lãng phí tài nguyên triều đình, Lý Mộ buông sổ con xuống, không chú ý việc này nữa.

Cùng lúc đó.

Thần Đô Nam Uyển, Bình Vương phủ đệ.

Thần Đô tổng cộng có bảy vị thân vương, Bình Vương là tư cách và từng trải nhất trong đó, cũng là trụ cột của hoàng tộc cùng đảng cũ.

Trong thư phòng Bình Vương, Tiêu Tử Vũ từ từ nói: “Trên dưới tam tỉnh, tất cả đều đã thông qua đề nghị hợp nhất Yêu tộc cảnh nội Đại Chu, phàm yêu nhập yêu tịch Đại Chu, cũng sẽ được luật pháp Đại Chu bảo hộ, giết hại yêu dân, giống như tàn sát dân chúng Đại Chu, địa phương cùng Cung Phụng ti cũng không thể ngồi xem mặc kệ…”

Bình Vương thản nhiên nói: “Biết rồi, ngươi trước đi xuống đi.”

Tiêu Tử Vũ ôm quyền cáo lui, trong bóng tối góc thư phòng, một bóng đen dần dần ngưng hình, thấp giọng nói: "Chủ nhân, đã dựa theo ngài dặn dò, xử trí Tiêu Hằng."

Bình Vương hừ lạnh một tiếng, nói: "Thứ được việc không đủ, hỏng việc có thừa, suýt nữa hỏng việc lớn!"

Bóng đen chậm rãi nói: "Nếu yêu vật cũng muốn hóa thành dân chúng Đại Chu, về sau còn muốn động thủ đối với chúng nó, sẽ không dễ dàng như vậy, phải ngăn cản triều đình thúc đẩy việc này."

Bình Vương phất phất tay, nói: "Thôi, vẫn là đừng trêu chọc người kia, chúng ta cùng Chu gia đấu ba năm tổn thất, không bằng đấu với hắn ba tháng, vẫn là bớt đi trêu chọc hắn thì tốt hơn, đợi tới sau khi hắn vấp phải trắc trở, bản thân cũng sẽ bỏ cuộc…"

…

Khi Lý Mộ từ trong cung trở về, Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch các nàng đã trở lại.

Hai tỷ muội Ngâm Tâm Thính Tâm đang chọn phong của các nàng, Lý Mộ hỏi: "Các ngươi đến Thần Đô, Bạch đại ca có biết hay không?"

Bạch Thính Tâm hừ một tiếng, nói: "Trong mắt ông ấy chỉ có mẹ ta, lười quản chúng ta."

Lý Mộ lắc đầu nói: "Vô luận như thế nào, vẫn phải nói cho hắn một tiếng."

Bạch Thính Tâm bĩu môi: "Ta không, cha sẽ bảo thúc thúc khác mang chúng ta bắt về."

Lý Mộ nói: "Nghe lời, đến lúc đó ta nói với hắn."

Bạch Thính Tâm không tình nguyện lấy ra một con ốc biển, sau khi thúc giục, nói mấy câu với ốc biển, sau đó đưa nó cho Lý Mộ.

Lý Mộ tiếp nhận ốc biển, Lý Mộ truyền đến giọng áy náy của Bạch Yêu Vương: "Tam đệ, thật sự là ngại quá, hai nha

đầu này thêm phiền toái cho đệ rồi, ta mấy ngày nữa sẽ bảo người mang bọn nó về.”

Lý Mộ cười nói: “Không cần, hai đứa muốn ở lại chỗ này, cứ ở nơi này tu hành đi, ở lại chỗ này đối với bọn nó tu hành có lợi.”

Hết chương 751.

Chương 752. Tự mình truyền công (1)

Bạch Yêu Vương cười hai tiếng, nói: "Vậy thì nhờ Tam đệ rồi, nếu bọn nó không nghe lời, đệ cứ thay ta quản giáo bọn nó hẳn hoi, nhất là Thính Tâm, đệ nên quản giáo thì quản giáo, tuyệt đối đừng chiều nó…"

Lại nói vài câu với Bạch Yêu Vương, Lý Mộ mang linh loa trả lại cho Bạch Thính Tâm. Nàng ôm cánh tay Lý Mộ lắc lắc, nhu thuận nói: "Người ta nhất định sẽ nghe lời thúc thúc…"

Lý Mộ đưa tay từ trong lòng nàng rút ra, các nàng ở lại chỗ này, xác thực so với ở Bắc quận tu hành tốt hơn.

Một lần trước tách ra, Vãn Vãn tu vi còn rất thấp, bây giờ đã giống với các nàng, Tiểu Bạch càng vượt qua các nàng xa xa.

Nhiều không dám nói, các nàng ở bên Lý Mộ một năm, song song bước vào cảnh giới thứ năm hẳn là không phải vấn đề.

Hơn nữa, Lý Mộ từ trong Yêu Hoàng động phủ đạt được Yêu tộc thiên thư, vừa lúc có tác dụng.

Trong đó có phương pháp tu hành xà tộc hoàn chỉnh, loại công pháp này Lý Mộ cũng có thể tu hành, nhưng hắn xét đến cùng là nhân loại, có thể luyện năm sáu thành đã là cực hạn, chỉ có xà tộc chân chính, mới có thể phát huy ra uy lực của công pháp xà tộc.

Không lâu trước đó, khi Lý Mộ đóng giả xà yêu, ở Thiên Hồ thành nằm vùng, Huyễn Cơ vì tăng lên tu vi của hắn, ban cho hắn một viên yêu đan xà yêu cảnh giới thứ năm, hắn vẫn giữ.

Lý Mộ duỗi tay ra, một cái bình ngọc xuất hiện ở trong tay, Bạch Thính Tâm nghi hoặc hỏi: "Đây là cái gì thế?"

Lý Mộ nói: "Đây là…"

Hắn vừa mới nói hai chữ, bỗng ý thức được, yêu đan chỉ có một viên, cháu gái lại có hai đứa, hắn nên cho ai?

Lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, làm trưởng bối nếu trọng bên này nhẹ bên kia, một người khác trong lòng sẽ khó chịu bao nhiêu. Lý Mộ nghĩ nghĩ, hỏi: "Các ngươi xem cái bình ngọc này, có phải rất đẹp hay không…"

Bình ngọc lơ lửng ở lòng bàn tay Lý Mộ trong suốt lấp lánh, quả thực rất đẹp.

Nhưng càng đẹp hơn, là một viên yêu đan màu vàng to bằng ngón cái trong bình ngọc.

Bình ngọc không thể ngăn cách khí tức yêu đan xà yêu cảnh giới thứ năm, hai tỷ muội nhìn bình ngọc trong tay Lý Mộ, đồng thời nuốt nước bọt một cái.

Thanh Xà phản ứng nhanh hơn, nháy mắt từ trong tay Lý Mộ đoạt lấy bình ngọc, hỏi: "Thúc thúc, đây là cho ta sao?"

Lý Mộ còn có thể nói cái gì, chỉ có thể gật gật đầu, nói: "Đây là một viên yêu đan xà yêu ta trong lúc vô ý đạt được, ngươi cầm luyện hóa đi, có thể tăng tiến một ít tu vi."

"Cảm ơn thúc thúc, mộc ma*!"

(*: âm thanh khi hôn, nghe giống chữ Moa)

Trên mặt Bạch Thính Tâm lộ ra nụ cười rạng rỡ, Lý Mộ lại một lần nữa cảm nhận được lực lượng đôi chân thon dài của nàng.

Không chỉ có như thế, nàng còn nhân cơ hội ở trên mặt Lý Mộ hôn mạnh một cái, nếu không phải Lý Mộ né nhanh, nàng hôn chính là miệng Lý Mộ.

Lý Mộ nhíu mày, nói: "Không có quy củ, về sau đừng như vậy, như vậy…"

Nhìn nàng chớp đôi mắt to vô tội, lời kế tiếp Lý Mộ vẫn là chưa thể nói ra miệng.

Dù sao, nàng chỉ là một xà yêu chưa có bao nhiêu lịch duyệt cuộc đời, là cháu gái hắn, nàng có thể có ý xấu gì chứ?

Nói quá nhiều, ngược lại tỏ ra bản thân Lý Mộ xấu xa.

Lý Mộ phất phất tay, nói: “Được rồi, các ngươi trở về phòng nghỉ ngơi đi, ta cũng cần nghỉ ngơi.”

Sau khi Lý Mộ rời khỏi, hai tỷ muội đều tự trở về phòng mình, phòng cùng sân của các nàng, vừa lúc một đông một tây.

Bạch Ngâm Tâm trở lại phòng, ngồi xuống ở bên cạnh bàn, một tay chống má, trên mặt hiện ra nụ cười, chỗ cửa sổ bỗng nhiên truyền đến động tĩnh, một bóng người từ ngoài cửa sổ chuồn vào.

Nàng liếc muội muội mình một cái, tức giận nói: “Ngươi không ngủ được, chạy đến chỗ ta làm gì?”

Bạch Thính Tâm mang cái bình ngọc kia đặt lên bàn, nói: “Cái này cho tỷ.”

Bạch Ngâm Tâm nhìn thoáng qua, lắc đầu nói: “Vẫn là ngươi luyện hóa đi, ngươi tu vi thấp.”

Bạch Thính Tâm lắc đầu nói: “Dù sao muội tu vi thấp, sau khi luyện hóa, cũng không cao đến đâu, còn không bằng tỷ tăng lên tu vi bảo hộ muội, moa…”

Nàng hôn một cái ở trên mặt Bạch Ngâm Tâm, lại chuồn đến cửa sổ, nói: “Muội trở về ngủ đây, tỷ tỷ…”

Ngày hôm sau, khi Lý Mộ rời giường, Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch đã làm xong bữa sáng.

Sau khi ăn cơm xong, Lý Mộ gọi hai tỷ muội vào trong sân.

Hắn vươn tay, trên tay chợt lóe ánh sáng trắng, đã có thêm một bộ giáp mềm mỏng nhẹ.

Hắn đưa nhuyễn giáp cho Bạch Ngâm Tâm, nói: “Bộ tiên y này ngươi mặc vào đi.”

Bạch Ngâm Tâm nhẹ nhàng nói: “Cảm ơn thúc thúc.”

Lý Mộ lại đưa cho nàng một thanh kiếm, nói: “Thanh kiếm này ngươi cũng cầm.”

Bạch Xà kiếm hắn cho, cũng là Huyễn Cơ tặng cho hắn, kiếm này phẩm cấp không thấp, từng là đồ của một cường giả

xà tộc Mị Tông, ngay cả thân kiếm cũng là hình rắn, thích hợp nàng dùng.

Ngày hôm qua viên yêu đan kia đã cho Thanh Xà, hai kiện pháp bảo này liền cho Bạch Xà, thể hiện Lý Mộ xử lý sự việc công bằng, không thiên ai không hướng ai.

Nhìn thấy tiên y cùng kiếm tiên của tỷ tỷ, Bạch Thính Tâm chờ mong nhìn Lý Mộ, nhưng mà Lý Mộ căn bản không nhìn nàng.

Lý Mộ tiếp tục nói với Bạch Ngâm Tâm: "Ngươi theo ta lại đây, ta sẽ dạy ngươi mấy chiêu thần thông Yêu tộc."

Nhìn Lý Mộ dẫn theo tỷ tỷ rời khỏi, Bạch Thính Tâm đứng ở trong sân, cái miệng nhỏ nhắn chu lên, nước mắt đảo quanh ở trong hốc mắt.

Yêu đan là của tỷ tỷ, tiên y là của tỷ tỷ, pháp bảo là của tỷ tỷ, ngay cả thần thông cũng chỉ dạy tỷ tỷ, nàng cái gì cũng không có, nào có ai ức hiếp người ta như vậy?

"Hu hu…"

Nàng từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ chịu ủy khuất như vậy, nước mắt lập tức rơi xuống, khóc như hoa lê dính mưa, ta thấy còn thương.

Lý Mộ nghe được tiếng khóc, lại đi trở về, cực độ kinh ngạc nói: "Ngươi làm sao vậy?"

Bạch Thính Tâm một tay lau nước mắt, một tay chỉ vào hắn, đau lòng nói: "Ngươi bất công!"

Lý Mộ càng oan, hỏi: "Ta bất công như thế nào?"

Bạch Thính Tâm nói: "Ngươi cho tỷ tỷ tiên y, cho tỷ tỷ pháp bảo, còn dạy tỷ tỷ thần thông, ta cái gì cũng không có…"

Lý Mộ ngạc nhiên nói: "Không phải cho ngươi yêu đan rồi sao?"

Bạch Thính Tâm ủy khuất nói: "Yêu đan ta đã cho tỷ tỷ…"

Lý Mộ vẫn đã đánh giá thấp cảm tình giữa tỷ muội các nàng, thứ tốt hắn không phải không có, vấn đề ở chỗ phân

phối hợp lý, không cho thì thôi mà đã cho thì phải cho đều, hắn cũng không muốn bị hai tỷ muội cảm thấy hắn thiên vị ai.

Lý Mộ bất đắc dĩ nói: “Vậy ngươi cũng đến đây đi…”

Tiên y cùng pháp bảo, hắn cho hai tỷ muội mỗi người một món, lần trước ở Bạch Vân sơn, sáu phái đều bị vơ vét một lần, Liễu Hàm Yên cùng Lý Thanh để lại thứ bản thân các nàng dùng được, thứ khác đều giao cho Lý Mộ.

Hết chương 752.

Chương 753. Tự mình truyền công (2)

Tài sản của hắn hôm nay, có lẽ so với nữ hoàng có điều không bằng, nhưng so với một ít môn phái phái, đã vượt qua rất xa.

Sân diện tích lớn nhất phía sau Lý phủ, là nơi Lý Mộ dùng để tu tập thần thông phụ trợ.

Nơi này không thể luyện tập lôi pháp kiếm quyết các pháp thuật lực công kích rất mạnh, nhưng có thể luyện tập thần thông phụ trợ, ví dụ ẩn thân, thay đổi hình dạng các thứ, rất nhiều thời điểm, những thần thông phụ trợ này, có thể tạo được tác dụng lớn hơn nữa.

Lý Mộ đi đến trên mặt cỏ, nói với Bạch Ngâm Tâm: "Các ngươi bây giờ tu hành là một loại tâm pháp nào?"

Nếu không tính ngoại vật, tốc độ tu hành, quyết định bởi tâm pháp tu luyện, dẫn đường luyện khí của đạo môn, tuy phổ biến, nhưng thật ra cũng là phương pháp tu hành đỉnh cấp, chỉ là đạo môn không giấu, Phật môn cũng có pháp kinh, so sánh mà nói, ở trên tu hành, Yêu tộc căn bản không thể so sánh với nhân loại.

Chim bay cá nhảy có thể mở mang linh trí, đã cực kỳ hiếm thấy, chỉ có thể bằng vào bản năng hấp thu thiên địa linh khí, tốc độ tu hành rất chậm, hai tỷ muội tuy là ngậm thìa vàng sinh ra, từ nhỏ đã có tu luyện tâm pháp, nhưng phương pháp tu luyện của các nàng, cũng không phải thích hợp các nàng nhất.

Bạch Ngâm Tâm mang phương pháp tu hành của tỷ muội bọn họ nói cho Lý Mộ, Lý Mộ phát hiện, các nàng tu hành, thật ra chỉ là dẫn đường luyện khí bình thường, xem ra phương pháp tu hành của xà tộc hẳn là đã thất truyền, hoặc là căn bản chưa có ai từ trong thiên thư lĩnh ngộ ra.

Lý Mộ nhìn Bạch Ngâm Tâm, nói: "Khoanh chân ngồi xuống, từ hôm nay trở đi, các ngươi dựa theo phương pháp ta dạy cho các ngươi tu hành."

Bạch Ngâm Tâm cũng chưa hỏi cái gì, ngoan ngoãn khoanh chân ngồi xuống, ở dưới Lý Mộ ra hiệu, chậm rãi vươn hai tay.

Lý Mộ khoanh chân ngồi ở đối diện nàng, dán hai bàn tay với nàng, dẫn đường pháp lực trong cơ thể tiến vào thân thể của nàng, lấy một loại tuyến đường đặc thù vận hành.

Phương pháp tu hành của xà tộc rất đơn giản, từ cảnh giới thứ nhất đến cảnh giới thứ chín cũng chỉ có một loại như vậy, xa không phức tạp như hồ tộc, mỗi một đuôi đều có pháp môn tu hành riêng, thậm chí ngay cả thiên thư cũng độc chiếm một tờ.

Bạch Ngâm Tâm dựa theo phương pháp Lý Mộ dạy vận hành pháp lực, Lý Mộ vừa mới thu hồi tay, Bạch Thính Tâm liền sốt ruột không chờ được khoanh chân ngồi, nói: "Tới ta rồi tới ta rồi…"

Nàng tùy tiện vén làn váy, lộ ra hai đoạn cẳng chân trơn bóng như ngọc, Lý Mộ mang làn váy của nàng kéo kéo xuống phía dưới, hoàn toàn che kín thân thể, mới chạm hai bàn tay với nàng.

Bạch Thính Tâm thuận thế mang ngón tay cắm vào kẽ ngón tay Lý Mộ, vốn hai bàn tay dán vào nhau biến thành mười ngón tay đan vào nhau, Lý Mộ trừng mắt nhìn nàng một cái, nói: "Ngươi an phận một chút cho ta!"

Bạch Thính Tâm nhếch miệng, nói: "Như vậy nắm chặt hơn chút…"

Lý Mộ không để ý tới nàng nữa, nhắm mắt lại, dẫn động pháp lực, nhanh chóng di chuyển một vòng ở trong cơ thể nàng, nói: "Dựa theo tuyến đường pháp lực của ta ở trong thân thể ngươi, tự mình vận hành một lần."

Bạch Thính Tâm xấu hổ nói: "Thúc thúc, ta chưa nhớ kỹ, ngươi làm lại một lần…"

Lý Mộ bất đắc dĩ, chỉ có thể lại mang pháp lực đưa vào thân thể của nàng, vận hành một lần.

"Lại quên rồi, đến một lần nữa…"

"Lần này nhớ được non nửa."

“Hơn phân nửa…”

“Chỉ kém một chút…”

…

Giúp người khác dẫn đường là một chuyện rất tốn pháp lực cùng tâm thần, sau vài lần như thế, Lý Mộ vô lực nằm ở trên mặt cỏ, cái trán chảy ra mồ hôi, ngực hơi phập phồng, nói: “Không được rồi, không tới được nữa, ngày mai nói sau…”

Bạch Thính Tâm túm hắn dậy, nói: “Đến một lần nữa, một lần cuối cùng…”

Lý Mộ cuối cùng vẫn là bị tiểu Thanh Xà này ép làm một lần nữa.

Sau đó hắn liền nằm ở trên mặt cỏ, không muốn nhúc nhích nữa.

Hai vợ chồng Bạch Yêu Vương trái lại rất thoải mái, vân du tứ hải, hưởng cuộc sống Lý Mộ muốn có, lại mang con gái bọn họ giao cho mình, Lý Mộ không chỉ cần chiếu cố các nàng ăn, mặc ở, đi lại, còn phải lo lắng nát lòng vì tu hành của các nàng.

Cũng may một lần cuối cùng này, Bạch Thính Tâm rốt cuộc nhớ kỹ, bắt đầu giống với tỷ tỷ nàng, khoanh chân dựa theo tâm pháp mới tu hành.

Hai tỷ muội khoanh chân ngồi ở trên mặt cỏ, nhắm mắt lại, trên mặt lại dần dần hiển lộ ra vẻ mặt chấn động.

Các nàng có thể rõ ràng cảm nhận được, thiên địa linh khí chung quanh, đang lấy một loại tốc độ cực nhanh ùa vào thân thể các nàng, nhanh hơn tốc độ tu hành bình thường của các nàng mấy lần.

Cái này ý nghĩa, tốc độ tu hành của các nàng ngày sau cũng sẽ tăng lên mấy lần.

Loại tâm pháp này, giống như là làm ra riêng cho xà tộc các nàng.

Sau khi pháp lực vận hành một chu thiên, Bạch Thính Tâm mở mắt, mắt nhìn chằm chằm Lý Mộ, hỏi: “Thúc thúc, ngươi

sẽ không giống với chúng ta, cũng là rắn chứ?”

Trừ xà tộc, nàng không tưởng tượng được còn có người nào có thể sáng tạo ra loại tâm pháp tu hành này.

Lý Mộ gõ ở trên đầu nàng một cái, “Nói cái gì thế, không lớn không nhỏ.”

Bạch Thính Tâm nhẹ nhàng vặn vẹo thân thể, liền trượt đến bên cạnh Lý Mộ, cắn môi, nhẹ nhàng nói: “Người ta sai rồi…”

Lý Mộ từ trên mặt cỏ đứng dậy, nói: “Các ngươi chậm rãi tu hành đi, ta còn có việc, có cái gì không hiểu lại hỏi ta.”

Ở trước khi Bạch Thính Tâm trượt đến trong lòng hắn, Lý Mộ vội vàng rời khỏi chỗ này.

Nàng trước kia đã đầy khí chất trà xanh, thời gian dài như vậy không gặp, trà càng thêm nghiêm trọng, hơn nữa cố ý vô tình khiêu khích hắn, Lý Mộ vẫn phải đề phòng nàng một chút.

Khác với tỷ tỷ nàng, con Thanh Xà này không để ý tới nhân loại một bộ đó, cái gì lễ nghĩa liêm sỉ, cái gì tình yêu cấm kỵ, nàng chỉ sợ căn bản không có loại ý thức này.

Sáng sớm hôm sau, Lý Mộ tới cung Trường Nhạc, Trung Thư Tỉnh đã soạn xong sổ con thành lập yêu tịch Đại Chu, hơn nữa do Môn Hạ xét duyệt thông qua, cuối cùng chỉ cần lại đóng lên ngọc tỷ của nữ hoàng, có thể giao cho Thượng Thư Tỉnh thi hành cụ thể.

Trong đại điện, Mai đại nhân nhìn Lý Mộ thêm đôi lần, hỏi: “Ngươi ngày hôm qua làm gì, sắc mặt tái nhợt như vậy, khí tức cũng suy yếu như vậy?”

Lý Mộ thở dài, nói: “Đừng nói nữa, hai con rắn đó trong nhà quá quấn người, ngày hôm qua pháp lực đều bị các nàng vắt cạn, buổi sáng thiếu chút nữa không rời giường được…”

Chu Vũ đang đọc sách cùng Thượng Quan Ly bên cạnh nàng, ánh mắt đột nhiên nhìn về phía Lý Mộ.

Mai đại nhân vừa thẹn vừa giận, nói: “Tiểu tử khốn kiếp, nơi này là tẩm cung của bệ hạ, ngươi đừng lời gì cũng nói!”

Hết chương 753.

Chương 754. Yêu cầu của Thanh Xà (1)

Lý Mộ giải thích: “Ta ngày hôm qua dạy các nàng tu hành tâm pháp mới, giúp các nàng dẫn đường tu hành mấy chục lần, pháp lực cùng tinh lực đều cạn kiệt… Các ngươi nghĩ đi đâu vậy?”

Mai đại nhân ngạc nhiên nói: “Thì ra là như thế…”

Lý Mộ hỏi ngược lại: “Ngươi cho rằng là cái gì?”

Mai đại nhân lúng túng nói: “Ta cũng cho rằng như vậy…”

Ở bên, Chu Vũ Thượng Quan Ly cũng thu hồi tầm mắt.

Lý Mộ lúc này mới ý thức được, hắn vừa rồi tuy là đang kể lại sự thật, nhưng nếu có người trong đầu cả ngày nghĩ vu vơ, cũng rất dễ dàng sinh ra nghĩa khác.

Chỉ là hắn không ngờ, nữ hoàng, Mai đại nhân, Thượng Quan Ly ba người, thân thể người nào cũng thanh thuần, tư tưởng lại ai cũng dơ bẩn, các nàng vừa rồi trong đầu rốt cuộc đang nghĩ cái gì, ai cũng mặt đỏ tai hồng, nữ hoàng càng là ngay cả cổ cũng bịt kín màu đỏ nhàn nhạt.

Xảy ra nhạc đệm nho nhỏ này, không khí toàn bộ cung Trường Nhạc cũng trở nên xấu hổ.

Ánh mắt ba người thường xuyên nhìn quét ở trên người Lý Mộ, Lý Mộ ở lại nơi này cả người không thoải mái, chưa xem được mấy sổ con, đã nói với nữ hoàng: “Bệ hạ, thần hôm nay thân thể có chút không khoẻ, đi về trước.”

Chu Vũ gật gật đầu, nói: “Đi đi.”

Lý Mộ chân trước rời khỏi, Mai đại nhân sau lưng liền lảm nhảm: “Hắn lại không nói rõ, ta làm sao biết hắn có ý tứ gì, nhà hắn một lúc thêm một nữ chủ nhân, một lúc thêm một nữ chủ nhân, ta còn tưởng hắn từ nơi nào lại lừa hai con rắn trở về…”

Thượng Quan Ly liếc nàng một cái, nói: “Câu nói kia cũng không có gì hiểu lầm, rõ ràng chính là ngươi tư tưởng không thuần khiết.”

Mai đại nhân nhìn nàng, hỏi: “Ngươi tư tưởng thuần khiết, ngươi tư tưởng thuần khiết ngươi đỏ mặt cái gì?”

Thượng Quan Ly nhất thời nghẹn lời, giải thích: “Ta, ta mặt vốn đã đỏ, lại nói bệ hạ cũng đỏ mặt rồi…”

Chu Vũ đứng lên, nói: “Cung Trường Nhạc này có chút oi bức, trẫm đi ngự hoa viên một chút.”

Về trong nhà, không có việc gì, Lý Mộ nhàn rỗi nhàm chán, liền kiểm tra mấy nữ tử tu hành.

Vãn Vãn đối với tu hành cũng không để bụng, nàng là lấy ăn cùng chơi là chính, thuận tiện tu hành. Tiểu Bạch một lòng muốn mạnh lên, tìm được kẻ thù giết chết mỗ mỗ, báo thù cho bà, nhìn theo Vãn Vãn cùng nhau ăn cùng nhau chơi, sau lưng thật ra tu hành rất nghiêm túc.

Nếu là nàng không chủ động, Lý Mộ cho dù là cung cấp tài nguyên cho nàng như thế nào nữa, nàng cũng không có khả năng nhanh như vậy bước vào cảnh giới thứ năm.

Các nàng tu hành, Lý Mộ hầu như cách vài ngày sẽ nhắc nhở, hai tỷ muội Bạch gia mới tới, mới là Lý Mộ sắp tới cần để bụng nhiều.

Các nàng thay đổi phương pháp tu hành, ban đầu tu hành, tất nhiên sẽ gặp phải rất nhiều vấn đề.

Trừ tâm pháp, Lý Mộ còn cần dạy các nàng vài thần thông xà tộc lợi hại.

Loài rắn máu lạnh, trời sinh đã am hiểu ẩn nấp tung tích, đồng thời, các nàng đối với phi thường mẫn cảm nguồn nhiệt và khí vị, cũng là cao thủ truy tung trời sinh, còn có thuật dùng độc của xà tộc, tu hành giả cấp cao gặp cũng phải sợ ba phần.

Đừng nhìn hai tỷ muội ai cũng bộ dạng ngọt ngào, thật ra người này còn độc hơn người kia.

Ở thiên nhiên, càng là động vật hoặc thực vật đẹp đẽ, liền càng có thể chứa kịch độc, Lý Mộ cũng không quên, Ngô Ba ngay từ đầu thiếu chút nữa bị Ngâm Tâm độc chết, nếu thật trúng độc, trừ đan dược giải độc, phù lục pháp bảo gì cũng vô dụng.

Có một số thần thông Yêu tộc, Lý Mộ lấy thân thể nhân loại, có thể học được năm sáu thành như vậy, nhưng cho dù mang hắn vắt cạn, cũng không vắt ra một giọt nọc độc.

Nhưng cái này không đại biểu Lý Mộ không dạy được các nàng.

Nếu bàn về tri thức lý luận, hắn còn chưa từng sợ ai, Lý Mộ đang dạy các nàng mang nọc độc hóa sương, sau đó ngưng tụ thành mũi tên độc, tạo thành đả kích phạm vi, Bạch Ngâm Tâm học rất nhanh, ngắn ngủn nửa canh giờ, đã phi thường thuần thục.

Lý Mộ đi đến bên cạnh Bạch Thính Tâm, nói: “Tới lượt ngươi, toàn lực ứng phó, dùng pháp thuật ta vừa rồi dạy ngươi công kích ta.”

Bạch Thính Tâm lắc lắc đầu, nói: “Nhưng ta nếu thương tổn thúc thúc làm sao bây giờ?”

Lý Mộ liếc nàng một cái, nói: “Cho dù ngươi thương tổn đến ta ta cũng không trách ngươi, nếu ngươi có thể thương tổn được ta, ta còn có thể đáp ứng ngươi một điều kiện.”

Bạch Thính Tâm hưng phấn nói: “Cái này là ngươi nói, ngoéo tay!”

Lý Mộ vươn ngón út, cùng ngón tay ngọc xanh nhạt của nàng ngoéo một cái. Bạch Thính Tâm lui đến một bên, từ trong miệng phun ra một đám khói độc, rất nhanh đã mang Lý Mộ bao vây, trong khói độc, trước mắt ba thước không thể thấy gì.

Vù!

Một tiếng xé gió khẽ không thể tra xét từ trong khói độc truyền đến.

Thân thể Lý Mộ hơi nghiêng, tránh thoát một mũi tên độc.

Vù, vù, vù!

Trong khói độc, không ngừng có tên độc từ các phương hướng bắn tới, Lý Mộ lúc thì nghiêng đầu, lúc thì nhấc chân,

tránh thoát từng mũi tên độc, luôn khóa chặt một khí tức trong khói độc.

Một khắc nào đó, ở cùng lúc mấy mũi tên độc bắn tới, bóng người Lý Mộ chợt lóe, đã biến mất ở tại chỗ, xuất hiện cạnh khí tức kia, đưa tay chộp về phía trước.

Một vật thể dạng thon dài bị Lý Mộ chộp ở trong tay.

Sau đó, trong mắt Lý Mộ liền hiện ra một tia nghi ngờ.

Cho dù là nàng hiện ra nguyên hình, cũng không có nhỏ như vậy, càng không cứng như vậy.

Lý Mộ thu tay, phát hiện hắn nắm, là kiếm hắn đưa cho Bạch Thính Tâm, trên thân kiếm treo tiểu sam màu xanh biếc của nàng.

Sau đó, một cái đầu lặng yên không một tiếng động xuất hiện ở cạnh cổ tay hắn, nhẹ nhàng cắn một phát, cắn ở trên cổ tay hắn.

Lý Mộ phát giác cổ tay đau đớn một trận, sau đó toàn bộ thân thể bắt đầu phát tê, dưới chân cũng tức thì mềm nhũn, ngã vào trong lòng Bạch Thính Tâm.

Bạch Thính Tâm ôm hắn, cười hì hì nói: “Thúc thúc, ta thắng rồi.”

Lý Mộ hoàn toàn không ngờ, hắn suốt ngày đánh nhạn, cuối cùng bị nhạn mổ mắt, suốt ngày chơi rắn, cuối cùng bị rắn cắn cổ tay.

Bạch Thính Tâm thế mà thông minh đến mức dùng thuật ẩn nấp hắn dạy nàng, ẩn giấu khí tức bản thân, nương khói độc che giấu, lừa được Lý Mộ, sau đó ở lúc hắn cho rằng nắm chắc thắng lợi, cho hắn một đòn cuối cùng.

Lần này thật là Lý Mộ sơ ý.

Một mặt là hắn quá mức khinh địch, hắn bây giờ, cho dù là Động Huyền cường giả, chỉ cần không phải tiến vào Động Huyền nhiều năm hoặc là lão đạo lôi thôi bước nửa chân vào thượng tam cảnh như vậy, hắn đều có thể đấu một trận, không

tin mình sẽ ngã ở trong tay một tiểu xà yêu vừa ngưng tụ thành yêu đan không lâu.

Một mặt khác, nàng là cháu gái của Lý Mộ, Lý Mộ tín nhiệm đối với nàng dẫn tới hắn căn bản sẽ không mang nàng coi là kẻ địch thật sự.

Các phương diện nguyên nhân, dẫn tới hắn lật xe ở trước mặt hai tỷ muội, mất hết mặt mũi, bây giờ còn nằm ở trong lòng Bạch Thính Tâm.

Hết chương 754.

Chương 755. Yêu cầu của Thanh Xà (2)

Lý Mộ dùng pháp lực áp chế nọc rắn, cố gắng chống đỡ đứng lên, đang muốn mang một viên đan dược giải độc ném vào miệng, lại bị Bạch Thính Tâm ngăn lại.

Nàng cầm lấy cổ tay Lý Mộ, nói: "Đan dược không giải sạch sẽ, ta giúp thúc giải đi."

Lý Mộ hỏi: "Ngươi giải như thế nào?"

Bạch Thính Tâm liếm liếm bờ môi hồng nhuận, trong mắt hiện ra một tia ngượng ngùng, nói: "Nước miếng của ta có thể giải, ta đút cho thúc nha…"

Lý Mộ bỏ ra tay nàng, nói: "Nọc rắn nho nhỏ, có thể khó được ta sao, ta tự mình ép ra là được rồi."

Nói xong, hắn đi nhanh về phía phòng mình.

Bạch Ngâm Tâm bất mãn nhìn muội muội mình một cái, nói: "Thính Tâm, muội quá đáng lắm rồi, muội sao có thể cắn hắn chứ?"

"Làm sao, tỷ đau lòng rồi?" Bạch Thính Tâm trợn mắt, nói: "Là hắn bảo muội toàn lực ứng phó, với lại, muội muốn giải độc cho hắn, là hắn không cho…"

"Ngươi còn nói!"

Bạch Thính Tâm rụt đầu về, rất nhiều thời điểm, nàng vẫn sợ vị tỷ tỷ này của nàng, thanh âm không còn chiếm lý thì khí cũng mạnh như vừa rồi nữa, nhỏ giọng nói: "Hắn không ăn nước miếng của muội, muội để cho hắn uống máu của muội chung quy được rồi đi…"

Trong phòng, Lý Mộ khoanh chân ngồi trên giường, trên mặt lộ ra nét u sầu.

Cũng không biết nguyên nhân có phải nàng có huyết mạch long tộc hay không, mọc rắn vậy mà lại bá đạo như vậy, tuy không làm gì được Lý Mộ, nhưng Lý Mộ cũng rất khó khu trừ, cho dù là dùng đan dược, cũng vẫn sẽ có dư độc lưu lại, ít nhất cần hắn tốn vài ngày thời gian thanh trừ.

Ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa, Bạch Thính Tâm nói: "Thúc thúc, ta tới giải độc cho thúc, thúc nếu không muốn dùng nước miếng, dùng cái khác cũng được…"

Lý Mộ đã nói ra, lúc này thỏa hiệp, uy nghiêm trưởng bối thật sự không còn một chút nào, về sau còn quản giáo các nàng như thế nào?

Hắn thản nhiên nói: "Không cần, nhiều nhất một khắc chung, ta sẽ đem độc tố tất cả đều khu trừ đi ra ngoài, ngươi tiếp tục tu hành đi."

Bạch Thính Tâm "Ồ" một tiếng, thất vọng rời khỏi.

Lý Mộ từ trên giường xuống, hắn thông hiểu bốn đạo thiên thư, hiểu biết đối với xà tộc vượt qua bất cứ một con rắn nào trên thế giới, sao có khả năng đành chịu đối với độc tố của vẻn vẹn một con Thanh Xà nhỏ?

Một lát sau.

Hoàng cung, ngự hoa viên.

Lý Mộ xấu hổ nhìn nữ hoàng, nói: "Bệ hạ, thần bị rắn cắn…"

Chu Vũ nhíu mày nói: "Hai con rắn đó trong nhà ngươi?"

Lý Mộ nói: "Cô ấy cũng là không cẩn thận, nọc rắn này rất bá đạo, thần trong thời gian ngắn không khu trừ được, cho nên liền tìm bệ hạ."

Trên mặt Chu Vũ lộ ra nét suy nghĩ, nàng đang nghĩ, Lý Mộ ở dưới tình huống nào, mới có thể bị xà yêu trong nhà cắn, hắn bị thương rốt cuộc là nơi nào, đầu lưỡi hay là nơi nào khác…

Nàng nhìn về phía Lý Mộ, hỏi: "Bị thương nơi nào?"

Lý Mộ mang ống tay áo kéo kéo lên trên, lộ ra hai hàng vết thương thật nhỏ trên cổ tay.

Sắc mặt Chu Vũ hơi thả lỏng, thản nhiên nói: "Đưa tay cho trẫm."

Lý Mộ vươn tay, Chu Vũ nắm tay hắn, Lý Mộ cảm giác được một luồng pháp lực mênh mông xâm nhập thân thể hắn,

vài giọt chất lỏng màu trắng từ miệng vết thương bay ra, đồng thời, cảm giác không khoẻ trong cơ thể hắn hoàn toàn biến mất.

Sau khi khu trừ nọc rắn trong cơ thể, Lý Mộ lặng yên không một tiếng động về nhà, Tiểu Bạch và Vãn Vãn cùng tỷ muội Ngâm Tâm Thính Tâm ở trong sân đánh bài, Lý Mộ sau khi ẩn hình, nghênh ngang bay qua sân.

Ở trước mặt các nàng, Lý Mộ dùng ẩn hình bình thường là được, lấy tu vi các nàng, căn bản không phát hiện được.

Bạch Thính Tâm ra một lá bài, sau đó nhìn về phía Vãn Vãn, nói: "Vãn Vãn, tới lượt ngươi rồi."

"Ồ ồ…" Vãn Vãn hoàn hồn, nhìn thấy lá bài Bạch Thính Tâm đánh ra, mang bài của mình xô đổ, nói: "Ù rồi…"

Lý Mộ xuyên tường trở lại phòng, sửa sang lại quần áo một phen, đẩy cửa ra, một lần nữa đi đến trong sân phía trước.

Bạch Thính Tâm liên tục thua vài lần, đã sớm muốn tìm cớ chuồn, nhìn thấy Lý Mộ ra khỏi phòng, lập tức chạy bước nhỏ qua, vây quanh hắn nhìn trái nhìn phải, thất vọng nói: "Ngươi thật sự giải rồi à…"

Lý Mộ liếc nàng một cái, hỏi: "Ngươi tựa như rất thất vọng?"

Tầm mắt Bạch Thính Tâm dao động, chột dạ cười cười: "Không có, sao có thể…"

Nàng rất nhanh một lần nữa nhìn về phía Lý Mộ, hỏi: "Ngươi nói, nếu ta có thể thắng ngươi, ngươi đáp ứng ta một điều kiện, còn có tính không."

Lý Mộ gật đầu nói: "Đương nhiên tính."

Bạch Thính Tâm nói: "Vậy ta muốn nói bây giờ."

Lý Mộ đã làm tốt chuẩn bị đổ máu thật nhiều, nói: "Ngươi nói đi."

Bạch Thính Tâm nói: "Cưới ta."

Trong sân, Bạch Ngâm Tâm mặt đen như nhọ nồi, Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch đứng lên, vẻ mặt khẩn trương.

Lý Mộ cho rằng mình nghe lầm, lại hỏi: "Ngươi nói cái gì?"

Bạch Thính Tâm nói: "Cưới ta."

Lý Mộ nói: "Nói đùa vậy không buồn cười đâu."

Bạch Thính Tâm vẻ mặt nghiêm túc: "Ta không phải đang nói giỡn."

Lý Mộ cũng nghiêm túc hẳn lên: "Ta chính là thúc thúc của ngươi, ngươi còn như vậy, ta liền nói cho cha ngươi."

Bạch Thính Tâm không lo lắng chút nào cả, nói: "Ngươi méc đi, cha ta nói, tình yêu nên là tự do, không nên để ý thành kiến thế tục, cha lúc trước cùng mẹ ta bên nhau, mọi người đều phản đối, nhưng bọn họ vẫn ở bên nhau, hơn nữa còn có chúng ta. Cha thường xuyên cổ vũ chúng ta, chúng ta là yêu, không cần để ý mấy thứ đó của nhân loại, cha không cần ngươi gọi người đại ca hay là nhạc phụ…"

Có cha nào sẽ có con gái thế đó, Lý Mộ cuối cùng biết tính cách Bạch Thính Tâm vì sao là như thế này.

Hắn không thể từ góc độ luân lý thuyết phục nàng nữa, nghĩ nghĩ, nói: "Nhưng ta đã có thê tử."

Bạch Thính Tâm chỉ vào Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch cách đó không xa, nói: "Vậy ngươi còn có các nàng thì sao, đây không phải cái cớ của ngươi…"

Lý Mộ há hốc mồm, cuối cùng nhìn về phía Bạch Ngâm Tâm, bất đắc dĩ nói: "Ngươi quản muội muội ngươi một chút…"

Bạch Ngâm Tâm đi tới, bất đắc dĩ nói: "Thính Tâm, ngươi đừng cả ngày nói huyên thuyên…"

Bạch Thính Tâm không phục nói: "Ta không huyên thuyên, cha nói, thích thì phải lớn tiếng nói ra, chẳng lẽ thích một người cũng có lỗi sao?"

Lý Mộ cực độ hoài nghi, đại ca hắn Bạch Yêu Vương rốt cuộc dạy con gái hắn những gì, nàng phàm là có thể mang loại

tâm tư này dùng một nửa ở trên tu hành, cũng không đến mức là tu vi bây gờ.

Cứng không được, Lý Mộ chỉ có thể mềm.

Hắn nhìn Thanh Xà, lời nói thấm thía: “Thính Tâm à, cảm tình loại chuyện này, là cần lưỡng tình tương duyệt, không miễn cưỡng được.”

Bạch Thính Tâm nghe hiểu ý tứ hắn, hỏi: “Ngươi không thích ta?”

Lý Mộ gật gật đầu, nói: “Ta thích ngươi, bởi vì ngươi là cháu gái của ta, nhưng ta hy vọng ngươi có thể hiểu, loại thích này, không phải thích giữa nam nữ.”

Bạch Thính Tâm không phục nói: “Ngươi vì sao không thích ta, là ta không đủ xinh đẹp sao?”

Hết chương 755.

Chương 756. Không có tên huynh đệ như ngươi (1)

Lý Mộ nhìn nhìn Tiểu Bạch.

Bạch Thính Tâm quay đầu nhìn nhìn, chưa phản bác, cho dù nàng tự tin đối với nhan sắc của mình, cũng không thể trái lương tâm nói nàng xinh đẹp hơn Tiểu Bạch.

Nàng hít thật sâu, lại hỏi: "Là ta không đủ nghe lời sao?"

Lý Mộ nhìn nhìn Vãn Vãn.

Bạch Thính Tâm cúi đầu lần nữa, trầm mặc hồi lâu, vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi: "Là ta chân không đủ dài, không đủ quấn người sao, nam nhân các ngươi không phải thích như vậy?"

Lý Mộ nhìn nhìn Bạch Ngâm Tâm.

Trong bốn người trong sân, nàng không xinh đẹp bằng Tiểu Thanh, không nghe lời như Vãn Vãn, không chân dài có thể quấn người như tỷ tỷ, Tiểu Thanh Xà rốt cuộc trầm mặc, không nói một lời về tới phòng mình.

Không bao lâu, Bạch Ngâm Tâm đi vào, ngồi xuống ở bên cạnh nàng, khẽ thở dài, nói: "Đừng quậy nữa."

Bạch Thính Tâm mở miệng nói: "Muội không quậy."

Bạch Ngâm Tâm nhìn nàng, hỏi: "Chẳng lẽ ngươi thật sự muốn làm thẩm thẩm của chính ngươi?"

Bạch Thính Tâm không thèm để ý: "Cái này có gì, thích thì phải lớn tiếng nói ra, đây là điều cha dạy muội, nếu không để cho cha đoạn tuyệt quan hệ với hắn, như vậy không phải không có việc gì?"

Bạch Ngâm Tâm ngẩn ra một phen, hỏi: "Cái này có thể sao?"

Bạch Thính Tâm cười nói: "Nhìn đi tỷ tỷ, tỷ cũng là nghĩ như vậy nhỉ?"

Bạch Ngâm Tâm lập tức nghiêm túc hẳn lên: "Không có…"

Bạch Thính Tâm nói: “Dù sao muội nghĩ, ta bây giờ nói với nói…”

Nàng lấy ra linh loa, sau đó nhìn về phía tỷ tỷ mình, nghi hoặc hỏi: “Sao tỷ không ngăn cản muội?”

Bạch Ngâm Tâm hừ một tiếng, nói: “Muội trưởng thành rồi, có cách nghĩ của chính mình, ta cũng không thể chuyện gì cũng quản muội, muội muốn làm chuyện gì thì làm đi…”

Trong phòng Lý Mộ.

Từ sau khi hai tỷ muội Ngâm Tâm cùng Thính Tâm đến đây, Lý Mộ liền không để cho Tiểu Bạch và Vãn Vãn ngủ cùng hắn, ở trước mặt vãn bối, tóm lại phải chú ý một chút.

Hắn biết mình luôn mềm lòng, nhưng mềm lòng ngược lại sẽ tạo thành dây dưa càng sâu.

Cho nên hắn lần này hạ quyết tâm, nói rõ ràng cho Tiểu Thanh Xà kia, hắn đối với nàng không có ý tưởng phương diện đó, để nàng sớm hết hy vọng.

Mặc dù có chút tàn nhẫn, nhưng hắn phải làm như vậy.

Vì không để nàng có cơ hội có thể thừa dịp, hai ngày tới, Lý Mộ còn muốn trốn tránh nàng một chút.

Buổi sáng, hắn dứt khoát không ở nhà ăn sáng, sớm đi cung Trường Nhạc cùng ăn bữa sáng với nữ hoàng.

Hắn một ngày ba bữa đều ăn cùng nữ hoàng, buổi tối ở cung Trường Nhạc xem sổ con đến một khắc trước khi cửa cung đóng cửa mới về nhà.

Vì Đại Chu, hắn một nắng hai sương, mất ăn mất ngủ, trình độ chăm chỉ triều chính đã vượt qua Văn Đế, nếu hắn là hoàng đế, hậu nhân đánh giá đối với hắn, nhất định là vị vua trung hưng Đại Chu, trị thế đệ nhất minh quân, đáng tiếc hắn không phải, hắn cố gắng như vậy, thanh danh tốt đều bị nữ hoàng đạt được.

Tốt xấu là sau nay muốn làm hàng xóm, người một nhà không nói lời hai nhà, Lý Mộ cũng không quá để ý những thứ này.

Hắn lúc trước lập lời thề với nữ hoàng, đến bây giờ ngay cả một cái cũng chưa thực hiện, cách cuộc sống về hưu hắn kỳ vọng, còn có đường rất dài phải đi.

Lần trước các nước triều cống, tuy ngắn ngủi chấn nhiếp bọn họ, nhưng chỉ là chấn nhiếp, không có khả năng làm bọn họ trực tiếp cúi đầu xưng thần đối với Đại Chu.

Quỷ Vực Yêu quốc, cũng đều như mọi khi, về phần bắt con rồng làm vật cưỡi cho nữ hoàng, càng là chuyện không thấy bóng dáng đâu…

Trong lòng Lý Mộ thở dài, loại chuyện này, nào phải một triều một đại có thể hoàn thành, nữ hoàng đây là muốn hắn làm cả đời…

Hôm nay, hắn vẫn như cũ ở cung Trường Nhạc đến khuya, cùng nữ hoàng ăn bữa tối.

Chu Vũ rất bất ngờ nhìn Lý Mộ một cái, hỏi: “Ngươi mấy ngày nay sao lại trở nên chịu khó như vậy?”

Lý Mộ nói: “Đại Chu hôm nay loạn trong giặc ngoài, lòng dân niệm lực lâm vào đình trệ, Yêu quốc Quỷ Vực như hổ rình mồi, các nước phía nam cũng đang chờ xem trò cười của chúng ta, thần rất lo âu đối với điều này…”

Chu Vũ thản nhiên nói: “Nói thật.”

Quả nhiên không thể lừa được nữ hoàng, Lý Mộ chỉ có thể nói thật, hắn sở dĩ ở lại cung Trường Nhạc lâu như vậy, là vì trong nhà có con rắn muốn ăn hắn.

Lý Mộ thở dài nói: “Vị đại ca này của ta, thật là mang con gái hắn chiều hỏng rồi, nó mới mấy tuổi, nói cái gì tình yêu là tự do, không nên để ý thành kiến thế tục, nó biết cái gì là tình yêu không?”

Chu Vũ nghĩ nghĩ, nói: “Trẫm trái lại cảm thấy, cô ta nói rất có đạo lý.”

Trên mặt Lý Mộ chưa biểu hiện ra cái gì, trong lòng lại đã trào phúng nữ hoàng một phen.

Nàng chỉ có một đoạn ép duyên hữu danh vô thật, biết cái gì là tình yêu.

Chu Vũ sắc mặt trầm xuống: “Ngươi nói cái gì?”

Lý Mộ ngẩng đầu, mờ mịt nói: “Thần chưa nói gì mà?”

Chu Vũ nói: “Trong lòng ngươi nói.”

Lý Mộ kiên quyết nói: “Thần không có.”

Nữ hoàng mạnh nữa, cũng không biết thuật đọc tâm, đừng nói nàng chỉ là cảnh giới thứ bảy, cảnh giới thứ chín cũng không được, chỉ cần chết không thừa nhận, nàng lại có thể làm gì hắn?

Chưa trực tiếp bắt được thóp Lý Mộ, Chu Vũ cũng không làm gì được hắn, hỏi: “Vậy ngươi nói, cái gì là tình yêu?”

Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói: “Vấn đề này, vĩnh viễn không có đáp án, mỗi người đều có đáp án của mình, nhưng, khi một người lúc nào cũng đều muốn ở bên một người khác, gặp nhau sẽ vui vẻ, chia lìa sẽ mất mát, chỉ là nhìn thấy nàng, tâm tình cũng sẽ sung sướng, đây chính là tình yêu đi.”

Chu Vũ ngẩn ra một phen, sau đó hỏi: “Cái này không phải ham muốn chiếm hữu sao?”

Lý Mộ từ từ nói: “Ham muốn chiếm hữu là thường tình con người, giữa bạn bè cũng sẽ có, nhưng ham muốn chiếm hữu cùng ham muốn chiếm hữu cũng không giống nhau, rốt cuộc là ham muốn chiếm hữu của tình yêu, hay là ham muốn chiếm hữu khác, thì phải hỏi trong lòng mình một phen.”

Chịu Lý Tứ hun đúc, Lý Mộ cảm thấy hắn cũng có một chút phong phạm đại sư tình cảm.

Nữ hoàng bị hắn nói khiến lâm vào trầm ngâm, điều này rất bình thường, đối với nữ nhân chưa từng trải qua tình yêu mà nói, tình yêu thật sự là một chuyện khó có thể cảm nhận được.

Trầm ngâm một lát, nữ hoàng bỗng nhiên nhìn về phía Lý Mộ, hỏi: “Cho nên ngươi cùng Liễu Hàm Yên, Lý Thanh, Vãn Vãn Tiểu Bạch đều có tình yêu?”

Vấn đề này, thật sự hỏi cứng họng Lý Mộ.

Nói đó đều là tình yêu đi, đây là vũ nhục đối với tình yêu, tình yêu là trung trinh như một, Lương Sơn Bá cùng Chúc Anh Đài, Bạch Xà cùng Hứa Tiên, những tình yêu thật sự quyết chí thề không dời, sông cạn đá mòn kia mới là tình yêu.

Lý Mộ nhiều nhất chỉ là tên háo sắc.

Quả nhiên, hiểu hắn nhất, vẫn là Hồ Cửu.

Hắn thở dài, nói với nữ hoàng: "Thần chỉ là một tên háo sắc mà thôi."

Chu Vũ hừ nhẹ một tiếng, nói: "Ngươi nhận thức đối với chính ngươi trái lại chuẩn xác."

Hết chương 756.

Chương 757. Không có tên huynh đệ như ngươi (2)

Con người quý ở chỗ tự mình hiểu lấy, Lý Mộ thừa nhận mình là tục nhân, là người chưa thoát ly thú vị cấp thấp, chính hắn cũng thừa nhận, nữ hoàng cũng không có cách nào đứng ở điểm cao đạo đức chỉ trích hắn.

Chu Vũ tiếp tục châm chọc nói: "Ngươi nếu là trao đổi vị trí với trẫm, chỉ sợ hậu cung đã không ở nổi nữa nhỉ?"

Lý Mộ khoát tay, khiêm tốn nói: "Không đến mức, không đến mức…"

Tiên đế tên háo sắc này, vì tuyển phi, còn mang hậu cung xây dựng thêm một lần, tam cung lục viện bảy mươi hai phi, không sót cái nào, lại chỉ sinh con với hoàng hậu quý phi, Lý Mộ tuy cũng là tên háo sắc, nhưng cũng sẽ không ở dưới tình huống không có trụ cột cảm tình, chỉ lo vui sướng thân thể.

Đến bây giờ, thân thể hắn vẫn chỉ thuộc về một mình Liễu Hàm Yên.

Chu Vũ lại hỏi: "Ngươi sẽ không lại nhìn trúng hai đứa con gái đó của ngươi chứ?"

Lý Mộ nhìn nữ hoàng, khó có thể tin nói: "Thần ở trong mắt bệ hạ chẳng lẽ chính là loại người này?"

Chu Vũ khoát tay, "Trẫm chỉ là tò mò hỏi một phen."

Lý Mộ kiên định nói: "Thần tuy háo sắc, nhưng cũng có nguyên tắc, là sẽ không nổi lên tâm tư gì đối với cháu gái mình, vậy có gì khác với cầm thú?"

Hôm nay vấn đề tán gẫu cùng nữ hoàng có chút quá mức xâm nhập, mắt thấy cửa cung lập tức sẽ đóng, Lý Mộ đứng dậy nói: "Thời gian không còn sớm nữa, thần đi về trước."

Chu Vũ thuận miệng nói: "Rất muộn rồi, nếu không ngươi buổi tối ở lại cung Trường Nhạc đi, còn có thể xem thêm mấy sổ con."

Lý Mộ liên tục lắc đầu, nói: “Không được không được, thần ngày mai đến đây lại xem.”

Mấy ngày nay hắn xem sổ con xem đến buồn nôn, bây giờ một quyển cũng không muốn xem.

Chu Vũ thất vọng phất phất tay, nói: “Đi đi…”

Mắt thấy Lý Mộ rời khỏi cung Trường Nhạc, Chu Vũ trở lại tẩm điện, ngồi ở trước đài trang điểm, trong lúc vô ý nhìn thấy mình trong gương, hơi sửng sốt.

Nữ tử trong gương bộ dạng tự nhiên cực đẹp, nhưng đẹp nữa cũng khó giấu nét thất vọng trên mặt.

Nàng bắt đầu tự hỏi, mình vì sao sẽ thất vọng, tựa như là bởi vì Lý Mộ rời khỏi, nhưng hắn hôm nay mười hai canh giờ, ít nhất có tám canh giờ là cùng một chỗ với nàng, tám canh giờ này, khoảng cách xa nhất của họ không vượt qua mười bước, nàng vì sao vẫn sẽ thất vọng ở thời điểm Lý Mộ rời khỏi?

Chẳng lẽ nàng muốn Lý Mộ mỗi ngày mười hai canh giờ, ăn cơm ngủ đều cùng một chỗ với nàng?

Mai vệ nói cho nàng, chỉ là ham muốn chiếm hữu bình thường.

Nhưng Lý Mộ nói cho nàng, đây là tình yêu.

Sắc mặt Chu Vũ giật mình, trên mặt toát ra nét mờ mịt.

Nàng không biết, nàng rốt cuộc nên nghe ai…

…

Nữ hoàng hai ngày này có chút không bình thường, Lý Mộ thời điểm phê duyệt tấu chương, nàng cũng không làm gì, một mình dựa vào trên ghế rồng, không biết đang nghĩ những gì.

Nhưng tâm tư nữ nhân nhiều một chút cũng rất bình thường, Lý Mộ cũng không để ở trong lòng.

Ở trên chuyện hợp nhất Đại Chu Yêu tộc, hắn gặp khó xử.

Ở sau khi Trung Thư Tỉnh định xong chính sách, Môn Hạ Tỉnh xét duyệt thông qua, Thượng Thư Tỉnh liền ngay lập tức

phát xuống các quận, mấy ngày qua, các quận đối với điều này, đã lục tục có đáp lại.

Khác với Lý Mộ dự đoán, Đại Chu ba mươi sáu quận, chỉ có ít ỏi mấy quận, có Yêu tộc con số không nhiều lắm hưởng ứng.

Chính sách này, đối với yêu vật các nơi thực lực nhỏ yếu mà nói, hoàn toàn là việc tốt có lợi không có hại.

Trở thành Đại Chu yêu dân, chúng nó không cần gánh vác bất cứ trách nhiệm gì, trước kia là thế nào, về sau vẫn là như thế, khác biệt duy nhất là, triều đình Đại Chu trở thành hậu thuẫn của bọn họ, về sau mặc kệ là tu hành giả chính đạo tà đạo, hay là yêu vật lợi hại uy hiếp tính mạng bọn họ, quan phủ các nơi đều sẽ không ngồi yên không lý đến, mang bọn họ coi là dân chúng Đại Chu thật sự để đối đãi.

Dù vậy, cũng không có quá nhiều yêu vật nguyện ý.

Lý Mộ đoán, hẳn là bọn họ căn bản không tín nhiệm triều đình.

Cái này cũng khó trách, cảnh nội Đại Chu, tình cảnh của yêu vật rất xấu hổ.

Chúng nó tuy đều là yêu quái bản thổ Đại Chu, Đại Chu là quê nhà bọn họ, nhưng triều đình lại là triều đình của Nhân tộc, ở trên mảnh đất này, nhân loại có thể tùy ý giết hại chúng nó, nhưng bọn họ nếu là dám tàn sát nhân loại, nhất định chỉ còn đường chết.

Loại tình huống này đã kéo dài hơn vạn năm, từ Đại Chu, đến tiền triều, các triều đại đều là như thế, Yêu tộc cùng nhân loại xung đột, là khắc vào trong gien.

Lý Mộ buông sổ con các quận đệ trình xuống, sau khi nghĩ một chút, đứng lên, nói: “Bệ hạ, thần muốn ra ngoài điều tra một phen, dài nhất hai ba ngày có thể trở về.”

Chu Vũ không yên lòng nói: “Ngươi chú ý an toàn.”

Sau khi Lý Mộ rời khỏi, ngoài điện, Mai đại nhân thò đầu nhìn thoáng qua, hỏi Thượng Quan Ly: “A Ly, ngươi có phát hiện, bệ hạ hai ngày nay không quá thích hợp hay không.”

Thượng Quan Ly hỏi: “Không đúng chỗ nào?”

Mai đại nhân nói: “Bệ hạ nói trở nên ít đi, cười cũng ít, thường xuyên một mình ngây người, cũng không biết đang nghĩ cái gì.”

Thượng Quan Ly nghĩ nghĩ, nói: “Có thể là việc Yêu tộc thúc đẩy không quá thuận lợi, bệ hạ đang lo lắng đi.”

Mai đại nhân căn bản không mang câu trả lời của nàng để ở trong lòng, từ sau khi có Lý Mộ, bệ hạ từng khi nào quản những việc này, việc lớn việc nhỏ, còn không phải đều là Lý Mộ đang lo lắng nát lòng.

“Mai vệ, A Ly, ngươi tiến vào.”

Trong điện truyền đến thanh âm của nữ hoàng, Mai đại nhân đi vào, khom người hỏi: “Bệ hạ có gì dặn dò?”

Chu Vũ nhìn nàng, hỏi: “Mai vệ, ngươi nói, cái gì là tình yêu?”

Mai đại nhân ngẩn ra một chớp mắt, sau đó trên mặt liền lộ ra nét phức tạp, nói: “Bệ hạ, thần nếu biết cái gì là tình yêu, cũng sẽ không đến bây giờ vẫn là một mình…”

Chu Vũ phản ứng lại, lại nói: “A Ly, ngươi…”

Sau đó nàng mới ý thức được, bao gồm nàng ở trong, ba nữ tử trong điện này, ở trên chuyện này, đều là trống rỗng.

Theo Lý Mộ nói, Thanh Xà kia tựa như rất hiểu tình yêu, Chu Vũ đứng lên, nói: “Đi, từ ngự phòng ăn mang hai hộp bánh ngọt, đi Lý phủ, đã mấy ngày chưa nhìn thấy Tiểu Bạch cùng Vãn Vãn rồi…”

…

Trung quận.

Đại Chu ba mươi sáu quận, Trung quận ở chính giữa quốc thổ, là chỗ Thần Đô, nhưng thật ra Trung quận phát triển, ở hạ du trong ba mươi sáu quận.

Toàn bộ Trung quận, đều phải cung cấp tiện lợi cho Thần Đô, tất cả tài nguyên, đầu teien là cung cấp cho Thần Đô, điều

này khiến Trung quận như thế nào cũng không phồn hoa giàu có và đông đúc lên được, cuộc sống của dân chúng không tính là quá mức nghèo khổ, nhưng cũng là miễn cưỡng ấm no mà thôi.

Yêu vật Trung quận, cũng sống tương đối thê thảm.

Hết chương 757.

Chương 758. Không có tên huynh đệ như ngươi (3)

Dân chúng không giàu có, không có gia cầm gia súc có thể trộm, cũng không quá dám trộm, cách Thần Đô quá gần, tu hành giả quá nhiều, không có yêu vật lớn mật đến mức ở nơi này làm loạn, ngược lại lo lắng bị tu hành giả lấy hồn phách.

Bọn họ trái lại khát vọng đi Yêu quốc, nhưng làm yêu vật bản thổ Đại Chu, từ nhỏ lớn lên ở đây, đối với nơi này đã quen thuộc, không có ai muốn, cũng không có ai dám rời khỏi.

Lấy đạo hạnh bọn họ, rất có thể chưa đến Yêu quốc, sẽ chết ở trên đường.

Trong núi nơi nào đó của Trung quận, trên đất trống chất đầy lá rụng, mười mấy bóng người khoanh chân ngồi.

Trong phạm vi trăm dặm, toàn bộ yêu vật hóa hình tập trung ở đây.

Những yêu vật này ngày thường đều ở động phủ kín đáo của mình tu hành, trừ quan hệ chặt chẽ, cực ít tụ hội lộ diện, đây là lần đầu tiên bọn họ tụ tập một chỗ.

Không lâu trước đó, triều đình Đại Chu công bố một tin tức.

Từ hôm đó trở đi, phàm ở yêu vật tu hành cảnh nội Đại Chu, đều có thể xin trở thành yêu dân Đại Chu.

Sau khi thông qua báo bị quan phủ, trở thành yêu dân, vẫn có thể ở động phủ ban đầu tu hành, hơn nữa không cần lo lắng bị yêu vật càng cường đại hơn cắn nuốt, cũng không cần lo lắng bị tu hành giả nhân loại đuổi giết.

Chỉ cần trở thành yêu dân Đại Chu, triều đình sẽ bảo hộ chúng nó giống như bảo hộ dân chúng.

Làm yêu vật, nguy hiểm lớn nhất của chúng nó, chính là đồng loại càng cường đại hơn, cùng với tu hành giả nhân loại.

Nếu an toàn của chúng nó có thể được bảo đảm, thì có thể yên tâm tu hành.

Cái này đối với chúng nó mà nói, quả thực là việc tốt cực lớn.

Tốt đến mức khiến bọn họ cảm thấy rất không chân thực.

Trong đàn yêu, một hổ yêu trên trán có ba đường kẻ ngang trầm giọng mở miệng: "Chuyện này, các ngươi thấy thế nào?"

Một con báo yêu nói: "Nếu đây là thật, vậy thì quá tốt rồi, chúng ta rốt cuộc không cần lo lắng những tu hành giả nhân loại kia nữa, không cần trốn trốn tránh tránh, có thể quang minh chính đại ở trong núi tu hành…"

"Ngu xuẩn!"

Một tên lang yêu khác mặt âm trầm, nghiến răng nói: "Đây là âm mưu của nhân loại, nhân loại hung tàn giảo hoạt, vô duyên vô cớ, bọn họ sao có khả năng đối với Yêu tộc tốt như vậy, nhất định là muốn mang chúng ta một lưới bắt hết, ngươi chẳng lẽ quên cha mẹ ngươi là chết như thế nào sao?"

Trên mặt báo yêu lộ ra nét thù hận, nghiến răng nói: "Là tu hành giả nhân loại chết tiệt…"

Kế tiếp, chúng yêu cũng nhao nhao mở miệng.

"Lang đại ca nói rất đúng, nhân loại hung tàn giảo hoạt nhất, nhất định là âm mưu của bọn họ!"

"Bọn họ là muốn dụ chúng ta ra ngoài, không cần tốn nhiều sức giết chết chúng ta…"

"Mục đích của triều đình Nhân tộc đã quá rõ ràng, có ai sẽ ngu xuẩn đến mức đi tin tưởng nhân loại?"

"Mọi người đều đừng để ý tới, ai đi chính là chịu chết!"

…

Trên không đỉnh đầu bầy yêu, Lý Mộ cùng tán cây hòa hợp một thể, trong lòng thầm than, muốn thay đổi nhận biết của yêu vật của nhân loại, không phải việc một sớm một chiều.

Sau khi về tới Thần Đô, Lý Mộ đã nghĩ xong một bước kế hoạch tiếp theo.

Muốn cho những yêu vật này tin tưởng triều đình, thì phải để bọn họ nhìn thấy thành ý của triều đình.

Lý Mộ cần một ít yêu vật phối hợp, để làm ví dụ cho yêu vật khác.

Không có ai so với một đám thủ hạ kia của Bạch đại ca càng thích hợp hơn.

Lý Mộ đi vào Lý phủ, nhìn thấy Bạch Thính Tâm, Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch vây quanh nữ hoàng vừa nói vừa cười, hắn đi đến trước mặt Bạch Ngâm Tâm, nói: "Ngâm Tâm, có thể giúp ta liên hệ cha ngươi một lần hay không, ta có chuyện quan trọng tìm hắn."

Bạch Ngâm Tâm lấy ra một cái linh loa, đưa vào pháp lực, sau khi nói vài câu, đưa cho Lý Mộ.

Lý Mộ đơn giản ân cần thăm hỏi vài câu, liền đi thẳng vào vấn đề nói việc này với gã.

Bạch Yêu Vương rất dứt khoát nói: "Việc này, ngươi xem rồi làm đi, có thể mang Ngâm Tâm và Thính Tâm cùng đi, bọn nó sẽ giúp ngươi an bài."

Lý Mộ mỉm cười nói: "Cảm ơn Bạch đại ca."

Bạch Yêu Vương nói: "Người một nhà, nên vậy mà."

Lý Mộ lại khách khí vài câu, mới nói: "Vậy Bạch đại ca cứ bận trước, ta ngày mai liền mang Ngâm Tâm trở về."

Bạch Yêu Vương nói: "Chờ một chút."

Lý Mộ hỏi: "Còn có chuyện gì?"

Bạch Yêu Vương nói: "Ta nghe Thính Tâm nói, ngươi bây giờ là đại thần triều đình Đại Chu, tâm phúc bên cạnh nữ hoàng Đại Chu, có được thân phận cùng địa vị rất cao, năm đó lúc ta và ngươi kết bái, căn bản không ngờ ngươi sẽ có hôm nay…"

Lý Mộ cười nói: "Cái này cũng không ảnh hưởng cảm tình huynh đệ chúng ta."

Bạch Yêu Vương nói: “Không không không, lấy thân phận cùng địa vị của ngươi, làm sao có thể kết bái cùng một yêu vật, như vậy người khác sẽ nhìn ngươi như thế nào, từ giờ trở đi, ngươi đừng gọi ta là đại ca nữa, ta cũng không có ngươi tên huynh đệ này, nhưng tình cảm của chúng ta vẫn còn, hy vọng ngươi đừng nghĩ nhiều…”

Lý Mộ ngạc nhiên nói: “Bạch đại ca, cái này…”

Bạch Yêu Vương cười nói: “Ta đây cũng là tốt cho ngươi, về sau ngươi đừng gọi ta Bạch đại ca nữa, cứ như vậy, ta còn có việc cần làm, bận trước…”

Lý Mộ cầm ốc biển đã không có bất cứ thanh âm nào truyền đến, vẻ mặt mờ mịt.

Cùng lúc đó, không biết xa mấy ngàn dặm, ở sâu trong Đông hải, trong một tòa cung điện thuỷ tinh.

Trên giường trai ngọc thật lớn, một nữ tử đầu mọc hai sừng lườm Bạch Yêu Vương một cái, gắt: “Chàng cứ chiều con gái của chàng đi…”

Bạch Yêu Vương không thèm để ý, nói: “Năm đó chuyện ta cùng nàng, cha nàng trăm phương nghìn kế ngăn trở, chúng ta khó khăn bao nhiêu, nàng không phải không biết, ta không cho con gái của ta chịu khổ vậy…”

Hắn cười nhìn nữ tử dưới thân, nói: “Cố tình lúc này tìm ta, mới hai canh giờ, đến, chúng ta tiếp tục…”

Hắn vừa dứt lời, vỏ trai ngọc mở ra chậm rãi khép lại.

Thần Đô, Lý phủ.

Lý Mộ mang linh loa trả lại cho Bạch Ngâm Tâm, thật lâu cũng chưa phục hồi tinh thần lại.

Đang êm đẹp, gã đây lại là giở trò gì vậy?

Bạch Thính Tâm sôi nổi chạy tới, cao hứng nói: “Thúc thúc, ngươi đã trở lại…”

Khi chạy đến trước mặt Lý Mộ, nàng ra vẻ giật mình, “Thiếu chút nữa quên, lần trước cha ta nói, muốn đoạn tuyệt quan hệ với ngươi, về sau ta liền không cần gọi ngươi thúc

thúc nữa, vậy về sau ta nên gọi ngươi như thế nào, ân công, công tử, hay là ca ca…”

Phong cách làm việc của Yêu tộc, Lý Mộ vẫn không thể lý giải.

Vô duyên vô cớ có thêm hai đứa cháu gái, lại ù ù cạc cạc không còn, vấn đề là, Lý Mộ còn không thể không quản các nàng, biến hóa duy nhất của chuyện này, hắn cùng tỷ muội Ngâm Tâm Thính Tâm đã không còn bối phận cách trở.

Lý Mộ thật lâu không nói gì, có ai làm cha như vậy sao?

Hết chương 758.

Chương 759. Không phải người (1)

Hắn không quan tâm Bạch Thính Tâm đắc ý, nói với nữ hoàng: “Bệ hạ, thần phải về Bắc quận một chuyến, an bài một số việc, mau chóng lấy được Yêu tộc tín nhiệm, để chúng nó phối hợp chính sách của triều đình.”

Chu Vũ gật gật đầu, nói: “Sớm một chút trở về.”

“Thần sẽ cố gắng.” Lý Mộ đáp lại nữ hoàng, lại nói với Bạch Ngâm Tâm: “Ngâm Tâm, ta cần ngươi theo ta về Bắc quận một chuyến, cùng mấy vị thúc thúc khác của các ngươi thương lượng một việc.”

Bạch Ngâm Tâm không do dự, gật đầu nói: “Được.”

Bạch Thính Tâm lập tức nói: “Ta cũng đi.”

Lý Mộ quả quyết từ chối nói: “Hai ngươi đi một người là đủ rồi.”

Ở thời điểm hắn vẫn là trưởng bối của nàng, con rắn nhỏ này đã coi trời bằng vung, bây giờ ngay cả tầng quan hệ bảo hộ này cũng không còn, nàng khẳng định sẽ càng thêm được một tấc lại muốn tiến một thước.

Bạch Thính Tâm nhìn Lý Mộ, không phục nói: “Vậy ngươi vì sao cứ muốn tỷ tỷ đi cùng ngươi, chẳng lẽ ngươi đối với tỷ tỷ có ý tưởng gì khác?”

Vì chứng minh mình trong sạch, Lý Mộ chỉ có thể nói: “Các ngươi ai đi cũng như nhau, như vậy đi, ta tùy tiện chọn một người, chọn ai chính là người đó, như vậy ngươi liền không phản đối chứ?”

Bạch Thính Tâm nói: “Vậy ngươi phải công bằng.”

Lý Mộ gật đầu nói: “Yên tâm đi, tuyệt đối công bằng.”

Hắn vươn ngón tay, chỉ vào hai tỷ muội các nàng, “Tiểu gà trống điểm đến ai ta liền chọn y…”

Một chữ cuối cùng hạ xuống, tay hắn chỉ chỉ hướng về phía Bạch Thính Tâm.

Trong mắt Bạch Ngâm Tâm hiện ra thất vọng, trên mặt Bạch Thính Tâm thì lộ ra nụ cười thắng lợi.

Lý Mộ nghĩ nghĩ, nhìn Tiểu Thanh Xà, nói: "Ngươi bị đào thải, Ngâm Tâm, chúng ta đi!"

…

Lý phủ, bên cạnh bàn đá trong sân, Bạch Thính Tâm ôm một con búp bê rắn bằng vải tự mình làm, dùng bàn tay ở trên cái đuôi nó tát qua tát lại, vừa tát, vừa mắng: "Hừ, ngươi không mang theo ta, đánh chết ngươi, đánh chết ngươi!"

Vãn Vãn ngồi ở trên xích đu, ngẫu nhiên liếc về phía Bạch Thính Tâm một cái, khuôn mặt u sầu.

Không có hồ ly tinh, lại đến hai con rắn, nhiệm vụ tiểu thư giao cho nàng, tựa như càng ngày càng khó hoàn thành.

Tiểu Bạch và nàng sóng vai mà ngồi, cũng thấp thỏm lo âu.

Trước kia nàng chỉ cần lo lắng có hồ ly tinh khác tiếp cận ân công hay không, bây giờ trừ hồ ly tinh, ngay cả mỹ nữ xà cũng xuất hiện rồi, Thính Tâm tỷ tỷ nói nam nhân đều thích nữ tử chân dài quấn người, chân của nàng cũng không dài bằng bọn họ…

Chu Vũ còn ở Lý phủ, nàng đi đến đối diện Bạch Thính Tâm ngồi xuống, hỏi: "Ngươi thích Lý Mộ?"

Bạch Thính Tâm gật gật đầu, ngẩng đầu nhìn nhìn nữ hoàng, bỗng nhiên như là ý thức được cái gì, chờ mong hỏi: "Nữ hoàng tỷ tỷ, tỷ có thể hạ một đạo thánh chỉ, mang ta gả cho hắn hay không, hắn khẳng định không dám cãi lại thánh chỉ của nữ hoàng tỷ tỷ."

Chu Vũ thản nhiên nói: "Không thể."

Bạch Thính Tâm thất vọng nói: "Vì sao?"

Chu Vũ nói: "Dưa hái xanh không ngọt, cảm tình là không thể miễn cưỡng."

Bạch Thính Tâm kiên định nói: "Ta cứ muốn miễn cưỡng!"

Chu Vũ hỏi: “Hắn không thích ngươi, ngươi miễn cưỡng có ích gì?”

Bạch Thính Tâm không thèm để ý nói: “Hắn chỉ là bây giờ còn chưa phát hiện chỗ tốt của ta, ta tin tưởng hắn sớm hay muộn sẽ phát hiện, tình yêu nhất kiến chung tình, chung chỉ là mặt, lâu ngày sinh tình mới là tình yêu đích thực…”

Không biết vì sao, Tiểu Thanh Xà trước mắt, tuy tuổi so với nàng nhỏ hơn rất nhiều, lời nói cũng rất tùy hứng, nhưng Chu Vũ lại luôn cảm thấy cô nói có chút đạo lý.

Nàng không khỏi muốn nghe cô ấy nói nhiều một chút, học thêm một chút, hỏi: “Ngươi đối với Lý Mộ là nhất kiến chung tình sao?”

Bạch Thính Tâm bĩu môi nói: “Tự nhiên không phải, ta là rắn nông cạn như vậy sao, lần đầu tiên gặp mặt, chúng ta còn đánh một trận, hắn còn mang ta đả thương, về sau chậm rãi ta mới phát hiện, hắn bộ dạng đẹp, lại biết nấu cơm, tính tình lại dịu dàng, còn từng cứu mạng ta cùng tỷ tỷ, khi đó ta đã nói cho mình, Bạch Thính Tâm ta đời này nhận định hắn…”

Chu Vũ nghĩ nghĩ, lại hỏi: “Ngươi có từng nghĩ hay không, các ngươi một bên là người, một bên là yêu.”

Bạch Thính Tâm không phục nói: “Yêu làm sao vậy, Tiểu Bạch cũng là yêu, chính hắn viết trong sách, trừ có yêu, còn có quỷ, tình yêu chẳng phân biệt chủng tộc, chẳng phân biệt thân phận, chẳng phân biệt địa vị, cái này vốn chính là hắn nói cho chúng ta biết…”

Chu Vũ khó hiểu hỏi: “Vậy ngươi không ngại hắn đã có thê tử, còn có Vãn Vãn và Tiểu Bạch các nàng sao?”

Bạch Thính Tâm thở dài, nói: “Để ý lại có cách nào, ta cũng rất muốn một mình chiếm lấy hắn, nhưng ta đã tới chậm, nữ hoàng tỷ tỷ ngươi nếu có người phi thường phi thường thích, ngươi có thể hiểu cảm thụ của ta.”

Chu Vũ lắc lắc đầu: “Nói đùa, trẫm sao có thể có…”

Bạch Thính Tâm tiếc nuối nói: “Vậy thì quá đáng tiếc rồi, nữ hoàng tỷ tỷ ngươi vĩnh viễn cũng không thể hội được thích

một người là cảm giác gì, ngươi sẽ lúc nào cũng muốn ở bên hắn, muốn chiếm hữu hắn, muốn hắn chỉ bầu bạn một mình ngươi…”

Chu Vũ ôm ngực, cảm thấy hít thở bắt đầu có chút không thoải mái.

Trong lòng nàng cả kinh, không biết vì sao, tâm ma của nàng lại bắt đầu rục rịch…

Lúc này, Bạch Thính Tâm lại hừ lạnh một tiếng, lại tát một cái ở trên con búp bê rắn bằng vải, cả giận nói: “Ta thích hắn như vậy, nhưng hắn thế mà càng thích tỷ tỷ của ta hơn, về Bắc quận cũng không mang ta, đánh chết ngươi!”

…

Trên không Trung quận, chỗ cực cao, một chiếc thuyền bay nhanh qua.

Độ cao nào đó dưới tầng cửu thiên cương phong, không khí tương đối loãng, không khí cũng rất ổn định, phi chu nhanh chóng bay qua, cũng không xóc nảy chút nào.

Lý Mộ đứng ở đầu thuyền, nhìn Ngâm Tâm ngồi xếp bằng ở trong thuyền, nghiêm túc tu hành, không khỏi cảm thán quyết định của hắn.

Chuyến đi Bắc quận lần này, nếu dẫn theo là một con rắn khác, như vậy hắn dọc theo đường đi cũng đừng nghĩ sống yên ổn.

Lý Mộ đánh giá nàng, nghĩ đến bộ dáng nàng hai năm trước, tựa như so với Thính Tâm cũng không tốt đến đâu, nhưng con gái lớn mười tám tuổi sẽ thay đổi, không chỉ có càng trở nên ưa nhìn hơn, ngay cả tính tình cũng biến thành khiến người ta thích như vậy.

Không biết một con rắn khác khi nào mới có thể lớn lên.

Trên đường Lý Mộ đã từng hỏi Ngâm Tâm, nhà các nàng ở yêu giới Bắc quận, có địa vị rất cao, cảnh nội Đại Chu, cực ít có yêu vật vượt qua cảnh giới thứ năm, thực lực Bạch Yêu Vương, mạnh nhất ở trong Yêu tộc Bắc quận.

Toàn bộ Bắc quận, đại bộ phận cường giả Yêu tộc, như Thanh Ngưu tinh, Hổ Vương, Thử Vương các thứ, đều góp sức ở dưới trướng hắn, một ít yêu vật khác, cho dù là không ở dưới trướng hắn, Thanh Ngưu và Hổ Vương đám yêu tinh cũng đều có thể nói được.

Hết chương 759.

Chương 760. Không phải người (2)

Một ngày sau.

Trong núi nơi nào đó của Bắc quận.

Hổ Vương cười lớn nghênh đón, nói: "Lý huynh đệ, đã lâu không gặp, nghe nói ngươi ở triều đình làm quan to, còn chưa chúc mừng ngươi, hôm nay nhất định phải lưu lại, chúng ta uống mấy vại…"

Bạch Ngâm Tâm đi lên phía trước, nói: "Hổ thúc thúc, chuyện uống rượu tạm thời không vội, ngươi trước mang mấy vị thúc thúc khác gọi đến, chúng ta lần này trở về, là có chuyện quan trọng muốn trao đổi với các ngươi."

Yêu dưới trướng Bạch Yêu Vương, rải ở Bắc quận mười ba huyện, trừ Thử Vương cùng Thanh Ngưu tinh khoảng cách tương đối gần, người còn lại cần ngày mai mới có thể chạy tới.

Nhưng, ba yêu này thực lực mạnh nhất, cho dù là Bạch Yêu Vương đối với bọn họ, cũng là lấy huynh đệ xưng hô, Lý Mộ tự nhiên cũng không có khả năng trực tiếp mệnh lệnh bọn họ. Đợi sau khi ba yêu vật tụ tập, Lý Mộ hỏi: "Ba vị huynh đệ, có từng nghe nói, triều đình muốn mang yêu vật cảnh nội Đại Chu nhập tịch hay không?"

Thanh Ngưu tinh gật gật đầu, nói: "Nghe nói, nhưng không biết thật giả, chúng ta còn đang quan sát."

Hổ Vương nói: "Tám phần là giả, triều đình nhân loại nào có lòng tốt như vậy, cho dù là không động thủ với chúng ta, đến lúc đó đánh với Yêu quốc Quỷ Vực, cũng sẽ để chúng ta đi lên làm vật hi sinh, cái này tất nhiên là độc kế người nào nghĩ ra."

Lý Mộ hổ thẹn nói: "Thực không dám giấu, chuyện này là ta đề nghị."

Thanh Ngưu tinh mắt sáng ngời, đột nhiên nhìn về phía Lý Mộ, hỏi: "Lý huynh đệ chẳng lẽ là nghiêm túc?"

Lý Mộ gật gật đầu, nói: "Cảnh nội Đại Chu, Yêu tộc cùng Nhân tộc mâu thuẫn, một bộ phận nguyên nhân rất lớn ở chỗ triều đình luật pháp bất công, Yêu tộc ở dưới loại luật pháp bất công này chịu đủ cực khổ, ta có ý dịu đi hai tộc mâu thuẫn, cho nên mới dốc hết sức thúc đẩy việc này, nhưng, Yêu tộc cùng Nhân tộc oán hận chất chứa quá sâu, cực ít có Yêu tộc nguyện ý tin tưởng triều đình, cho nên ta mới mời các ngươi hỗ trợ."

Thanh Ngưu tinh nói: "Nếu triều đình thật sự có thành ý này, như vậy điều này đối với Yêu tộc mà nói, tuyệt đối là một việc tốt vô tiền khoáng hậu, chúng ta tin tưởng Lý huynh đệ, nhưng lại không biết có thể tin tưởng triều đình hay không."

Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói: "Ta không thể hứa hẹn về sau, nhưng ta có thể hướng các ngươi cam đoan, chỉ cần một ngày có ta ở triều đình, yêu dân Đại Chu liền được triều đình bảo hộ, mặc kệ là ai, dám tổn thương giết hại yêu dân, lấy Đại Chu luật trừng phạt…"

Lý Mộ cũng chỉ có thể cam đoan đến nơi đây.

Chỉ cần hắn ở triều đình, thì có thể cam đoan yêu dân được hưởng quyền lợi chính đáng, nhưng chuyện sau khi hắn rời khỏi triều đình, hắn liền không thể cam đoan.

Nhưng việc này vốn đã có lợi với triều đình, bọn họ sẽ không tự mình làm hỏng chuyện này, cho dù đến lúc đó xảy ra tình huống tệ nhất, yêu dân khởi nghĩa vũ trang, Đại Chu một lần nữa lâm vào hỗn loạn, vậy cũng là chính bọn họ gieo quả đắng, cũng không quan hệ với Lý Mộ và nữ hoàng.

Lúc đó, bọn họ còn không biết ở chỗ nào loại đồ ăn dưỡng vải len sọc.

Thanh Ngưu tinh cười nói: "Có câu này của Lý huynh đệ là đủ rồi, ngươi yên tâm, nơi khác không nói, việc yêu dân Bắc quận nhập tịch, bao ở trên người chúng ta."

Lý Mộ cùng mấy yêu nói tới khuya, mới về phòng nghỉ ngơi.

Bạch Ngâm Tâm dẫn hắn tiến vào một căn phòng, nói: "Đây vốn là phòng của Thính Tâm, nó chưa trở về, Lý đại ca

buổi tối ngủ ở nơi này đi.”

Ánh mắt nàng đảo qua, phát hiện trong gian phòng này loạn hết cả lên, chăn trên giường cũng vo thành một cục, một cái gối ôm hình rắn, cái đuôi còn thả ở trên mặt đất…

Phòng loạn như thế, ngay cả nàng nhìn cũng có chút xấu hổ, vội bước lên phía trước, vừa thu dọn, vừa nói: “Nơi này có chút loạn, Lý đại ca ngươi đi ra ngoài trước, chờ ta thu dọn xong ngươi lại tiến vào.”

Lý Mộ nói: “Ta giúp ngươi cùng nhau thu dọn đi…”

Ngoài phòng, Hổ Vương ngạc nhiên nhìn bên trong, nghi hoặc nói: “Lý huynh đệ không phải anh em kết nghĩa của yêu vương sao, Ngâm Tâm sao lại gọi hắn đại ca, thế này bối phận rối loạn nha, chẳng lẽ là đại ca và hắn đoạn tuyệt quan hệ huynh đệ rồi…”

Thanh Ngưu tinh vỗ vỗ bờ vai hắn, nói: “Hổ bẹp, chuyện này liên quan gì tới ngươi, gọi đại ca không phải thân hơn gọi thúc thúc, đi thôi, đừng đứng ở chỗ này nữa, làm việc của chính ngươi…”

Trên mặt Hổ Vương lộ ra nét khó hiểu, lẩm bẩm: “Đại ca sao có thể thân hơn thúc thúc chứ, rõ ràng là thúc thúc thân thiết hơn…”

…

Nằm ở trên giường Ngâm Tâm trải xong, ngủ ở trong chăn của Thính Tâm, Lý Mộ rất nhanh đã ngủ.

Trước đó vài ngày, hắn bị hai tỷ muội giày vò, thể lực tiêu hao không nhỏ, thân thể cạn kiệt còn chưa hoàn toàn khôi phục, lại bởi vì mỗi ngày xử lý tấu chương thời gian dài, tinh lực tiêu hao rất lớn, một giấc này ngủ tới khi mặt trời lên cao mới tỉnh.

Lúc tỉnh lại, mỏi mệt về thân thể và tinh thần của Lý Mộ đã quét sạch.

Dưới tình huống thể xác và tinh thần hoàn toàn thả lỏng, hắn thậm chí còn có một giấc mơ.

Một giấc mơ vô cùng hương diễm.

Đã tách ra với Liễu Hàm Yên mấy tháng, hắn cũng đã cấm dục mấy tháng, cái này đối với người trẻ tuổi mới kết hôn, mới nếm thử trái cấm, ăn tủy biết vị mà nói, là mấy tháng rất khó chịu đựng.

Lý Mộ thừa nhận mình là một tên háo sắc, nhưng háo sắc cũng phải có giới hạn.

Nhưng, nằm mơ loại chuyện này, sẽ không là ý thức chủ quan của hắn có thể khống chế.

Lý Mộ ngửi mùi thuộc về Bạch Thính Tâm trên chăn, thề buổi tối hôm nay tuyệt đối không ngủ nơi này, nhớ lại nội dung cảnh trong mơ, hắn liền cảm thấy có chút xấu hổ, xin lỗi "Bạch đại ca" hắn gọi vô số tiếng.

Bạch Ngâm Tâm đã rời giường, giúp Lý Mộ cầm đến đồ dùng rửa mặt.

Lý Mộ đi xuống giường, nói: "Cảm ơn Ngâm Tâm, ngươi đặt ở nơi đó, ta tự làm là được rồi."

Bạch Ngâm Tâm vẫn giúp hắn làm ướt khăn lông, sau khi vắt khô đưa cho hắn.

Thật ra người tu hành đều có thần thông tránh bụi, nhưng rất nhiều thời điểm, bọn họ vẫn duy trì thói quen của người thường, cái này có thể làm bọn họ luôn luôn cảm thấy bọn họ vẫn là người, giảm bớt khả năng tâm ma sinh ra trong quá trình tu hành.

Rửa mặt xong, Lý Mộ ra khỏi phòng.

Đàn yêu dưới trướng Bạch Yêu Vương thu được triệu tập, đã chạy tới ngay trong đêm.

Ở sau khi nghe Thanh Ngưu tinh và Hổ Vương nói mục đích triệu tập bọn họ, một bộ phận yêu vật vui mừng quá đỗi, cũng có một bộ phận yêu vật biểu đạt sự lo lắng của mình.

"Cái này có thể là âm mưu của triều đình hay không?"

"Vô duyên vô cớ, bọn họ sao có thể làm chuyện chỉ có lợi đối với Yêu tộc?"

“Sự tình liên quan trọng đại, vẫn là cẩn thận thì hơn…”

…

Hết chương 760.

Chương 761. Không phải người (3)

Yêu vật phòng bị đối với nhân loại, là khắc vào trong xương thịt cùng gien, chỉ dựa vào hai ba câu nói, căn bản không thể làm bọn họ tin phục, cũng may ngại bởi mặt mũi Bạch Yêu Vương, chúng nó trái lại cũng chưa hoàn toàn từ chối.

Vì đánh tan sự băn khoăn của chúng nó, Lý Mộ làm ra một ít nhượng bộ.

Yêu vật Bắc quận, không cần đi quan nha các nơi nhập tịch, hắn sẽ từ quận nha điều mấy quan lại phòng sổ sách, ở ngay nơi này, giúp chúng nó xử lý yêu tịch, cái này có thể đánh tan một bộ phận băn khoăn của chúng nó.

Rất nhiều yêu vật cho rằng, cả sự kiện đều là âm mưu của triều đình, ngày chúng nó đi quan phủ nhập tịch, chính là thời điểm chết của chúng nó.

Ngoài ra, yêu dân Đại Chu, không cần nghe theo quan phủ địa phương điều khiển.

Yêu dân sau khi nhập tịch, sẽ thành lập một cái yêu ti, chuyên môn xử lý chuyện của yêu vật, trong yêu ti có yêu quan, do Yêu tộc thực lực cường đại ở bản địa đảm nhiệm, nhưng lĩnh bổng lộc triều đình, thống lĩnh yêu dân một quận.

Điều này tuy sẽ tăng thêm một bộ phận quốc khố chi tiêu, nhưng sau khi Lý Mộ cải cách Cung Phụng ti, dư ra cho quốc khố một khoản thu chi lớn, dùng để phát bổng lộc cho yêu quan của yêu ti dư dả có thừa.

Giữa yêu vật các quận, vô luận chủng tộc, cấm tàn sát nhau, một khi phát hiện, yêu ti trực tiếp tróc nã, bẩm báo triều đình sau, dựa theo Đại Chu luật xử trí.

Nếu có người tu hành tổn thương giết hại yêu dân, yêu ti cũng có thể bắt giữ, giao cho triều đình xử trí.

Ngoài ra, yêu dân có được thực lực nhất định, có thể thông qua hoàn thành nhiệm vụ quan phủ các nơi tuyên bố, để đổi lấy linh ngọc, pháp bảo, phù lục, đan dược các tài nguyên tu hành.

Sau khi nghe được nhập yêu tịch có những chỗ tốt này, toàn bộ yêu vật Bắc quận đều sôi trào.

Nhập yêu tịch Đại Chu, đối với chúng nó mà nói, tựa như chỉ có lợi, không có một chút chỗ hại.

Yêu vật thực lực nhỏ yếu, không chỉ tu hành gian nan, còn cần luôn luôn lo lắng bị đại yêu cắn nuốt, ngày thường trốn trốn tránh tránh, không dám tiết lộ ra chút yêu khí nào.

Sau khi gia nhập yêu tịch, thỏ yêu, hồ yêu… thực lực nhỏ yếu, cũng có thể nghênh ngang xuất hiện ở trước mặt hổ yêu, lang yêu, hùng yêu… các thiên địch, dán động vào một sợi lông của chúng nó, cứ chờ bị yêu ti cùng triều đình chế tài đi.

Không chỉ có an toàn của tiểu yêu được cam đoan, đại yêu cũng nhẹ nhàng thở ra.

Chúng nó cường đại, chỉ là tương đối mà nói, so với tu hành giả pháp bảo sắc bén, thần thông cường đại, phù lục thần kỳ, chúng nó cũng là kẻ yếu tuyệt đối, ngày thường chỉ dám tránh ở trong núi sâu rừng già, không dám dễ dàng xuất hiện ở thành trì nhân loại.

Dù vậy, còn cần lo lắng bị tu hành giả nhân loại tìm tới cửa, giết chết bọn họ, lấy hồn phách yêu đan để tu hành.

Có yêu tịch, tất cả đều đã khác.

Cho dù là yêu vật, đối với mảnh đất này dưới chân, cũng có lòng trung thành rất mạnh.

Nếu có thể có một chỗ dựa cường đại chống lưng cho bọn họ, ai muốn làm một sơn tinh dã quái nhỏ yếu không có chỗ dựa?

Từ nay về sau, thân phận chúng nó không là sơn dã tinh quái nữa, mà là yêu dân Đại Chu, bất cứ kẻ nào muốn bất lợi đối với chúng nó đều phải cân nhắc rõ ràng, bọn họ có trêu nổi triều đình Đại Chu hay không.

Bạch Yêu Vương ở trong lòng yêu chúng Bắc quận cực có uy tín.

Sau khi tin tức truyền ra, yêu vật các huyện Bắc quận liền bắt đầu chạy tới nơi này, sợ tới chậm, bỏ lỡ cơ hội ngàn năm mới có một lần này.

Lý Mộ mở ra Thiên Nhãn, nhìn thấy từng đạo yêu khí hoặc lớn hoặc nhỏ trong núi, mặt lộ vẻ vui mừng.

Quả nhiên, Yêu tộc không tín nhiệm triều đình, nhưng tín nhiệm Yêu tộc.

Một lần này, Bạch Yêu Vương đã giúp hắn một việc lớn, không uổng công hắn lo lắng nát lòng như vậy ở trên thân hai đứa cháu gái.

Đêm đã khuya, Lý Mộ còn đang tự hỏi các loại biến hóa có thể xuất hiện, Bạch Ngâm Tâm gõ gõ cửa, bưng một bát súp đi vào, nói: "Lý đại ca, ngươi bận rộn cả ngày rồi, uống bát súp này, nghỉ ngơi sớm một chút đi."

"Cảm ơn Ngâm Tâm."

Lý Mộ bưng bát, phát hiện canh trong bát không nguội cũng không nóng, hắn uống mấy ngụm, sau đó hỏi: "Ngâm Tâm, nơi này còn có phòng trống khác hay không?"

Bạch Ngâm Tâm hỏi: "Làm sao vậy, Lý đại ca ở nơi này ngủ không thoải mái sao?"

Lý Mộ gật đầu nói: "Phòng Thính Tâm, ta là ngủ không quá quen."

Bạch Ngâm Tâm nghĩ nghĩ, nói: "Vậy ta ngủ nơi này đi, ngươi ngủ phòng cách vách của ta."

Uống xong bát súp, nàng dẫn theo Lý Mộ tới phòng của nàng, tuy nói hai tỷ muội là cùng một cha mẹ sinh, nhưng tính cách lại hoàn toàn khác nhau, phòng cũng hoàn toàn khác nhau, phòng muội muội loạn như hang rắn, phòng tỷ tỷ thì sạch sẽ chỉnh tề, cho người ta một loại cảm giác rất thoải mái.

Điểm giống nhau duy nhất của hai phòng, là chăn đều rất thơm.

Lý Mộ nằm ở trên giường, ở trong một hương thơm thoang thoảng tiến vào mộng đẹp.

Ngày hôm sau, hắn vẫn như cũ là mặt trời lên cao mới dậy.

Lý Mộ ngồi ở trên giường, nhớ lại giấc mơ đêm qua, ngẩn ra hồi lâu, tự mình cho mình một cái tát, cả giận nói: “Thực không phải người!”

Bạch Ngâm Tâm bưng dụng cụ rửa mặt đi vào, vừa vặn nhìn thấy động tác Lý Mộ tự mình tát mình, bất ngờ nói: “Lý đại ca, ngươi làm sao vậy?”

Lý Mộ vẻ mặt xấu hổ, không dám nhìn nàng, nói: “Không có việc gì, ta chỉ là để bản thân tỉnh táo một chút.”

Liên tục hai ngày gặp loại giấc mơ này, một ngày trước mơ thấy Thính Tâm, sau một ngày mơ thấy Ngâm Tâm, khiến Lý Mộ ý thức được, hắn có thể thật là đè nén quá lâu rồi, không thể tiếp tục như vậy nữa.

Tu hành giả cũng có chuyện bản thân không thể khống chế, còn tiếp tục như vậy, Lý Mộ không dám cam đoan hắn buổi tối sẽ mơ thấy nữ hoàng hay không.

Nếu mơ quen rồi, lần sau bị nữ hoàng ở trong mơ bắt được, hắn còn không bằng chết cho xong.

Chuyện Xà sơn, tất cả hắn đều đã an bài thỏa đáng, bọn Thanh Ngưu tinh sẽ hoàn thành nhiệm vụ kế tiếp.

Lý Mộ rửa mặt xong, nói với Ngâm Tâm: “Ta về Bạch Vân sơn một chuyến, lâu nhất mấy ngày có thể trở về, ngươi ở chỗ này chờ ta, đến lúc đó chúng ta cùng nhau về Thần Đô.”

Bạch Ngâm Tâm gật gật đầu, nói: “Tốt, ta ở trong này còn có thể bang vài vị thúc thúc chiếu cố.”

Rất nhanh, Lý Mộ liền cáo biệt với Ngâm Tâm và bầy yêu, thúc giục thuyền bay, hướng Bạch Vân sơn mà đi.

Một canh giờ sau, trên đỉnh núi cao nhất Phù Lục phái.

Huyền Cơ Tử mỉm cười hỏi: “Sư đệ bỗng nhiên về núi, chẳng lẽ là có chuyện gì quan trọng?”

Lý Mộ khoát tay, nói: “Không có việc gì lớn, Hàm Yên cùng Thanh Thanh đâu?”

Huyền Cơ Tử nói: “Hai người bọn họ còn đang bế quan.”

Lý Mộ lần này là thật sự có chút buồn bực, lảm nhảm: “Sao mỗi ngày đều đang bế quan, nào có nhiều quan để bế như vậy?”

Hết chương 761.

Chương 762. Ngâm Tâm từ chối (1)

Huyền Cơ Tử nhẹ nhàng nói: “Đây là một việc đệ tử hạch tâm Phù Lục phái trước khi trở thành thủ tọa phải trải qua, toàn bộ sư huynh đệ đều từng trải qua, đợi sư đệ ngày sau rời khỏi triều đình Đại Chu, cũng phải trải qua một lần.”

Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói: “Đệ xem xem nơi các nàng bế quan.”

Huyền Cơ Tử vung tay áo, cảnh sắc trước mắt Lý Mộ biến đổi.

Thân thể hắn xuất hiện ở một không gian khác, nơi đây núi non xanh biếc, chim hót hoa thơm, mặt đất bao trùm thảm thực vật thật dày, trên bầu trời, trong mây mù lơ lửng bảy ngọn núi treo ngược, giữa ngọn núi, mây trắng bay bay, tiên hạc bay múa, có cầu thang nối liền với nhau, hay cho một cái cảnh tượng tiên cảnh.

Diện tích chỗ không gian này hoàn toàn không thua gì Yêu Hoàng không gian của Lý Mộ, nghĩ hẳn là tiền bối cảnh giới thứ chín trong lịch sử Phù Lục phái.

Những cường giả đó tuy đã mất đi, nhưng cũng để lại vô số di sản cho môn phái.

Lý Mộ ở ngọn núi nào đó, không chỉ cảm nhận được khí tức của Liễu Hàm Yên và Lý Thanh, trên mấy ngọn núi khác còn có khí tức mấy vị thủ tọa.

Ngoài ra, trước mắt Lý Mộ còn có những quầng sáng, hoàn toàn không có mục đích trôi nổi ở trong không gian, khi thì bay vào mấy ngọn núi, rất nhanh lại bay ra.

Lý Mộ nhìn những quầng sáng đó, kinh ngạc nói: “Đây là… Quầng sáng ký ức?”

Huyền Chân Tử gật đầu nói: “Những thứ này đều là ký ức của tiền bối phái ta, bọn họ ở lúc đại nạn đến, sẽ thông qua phép này, mang kinh nghiệm tu hành suốt đời truyền xuống, cung cấp đệ tử sau này tìm hiểu.”

Lý Mộ nghe vậy, không khỏi dâng lên sự kính trọng đối với tiền bối Phù Lục phái.

Yêu Hoàng Bạch Đế tuy cũng để lại ký ức, nhưng mục đích của nó là mấy ngàn năm sau sống lại, tiền bối Phù Lục phái là vô tư như thế, bọn họ mặc dù là ngã xuống, cũng đang liên tục phát sáng tỏa nhiệt cho môn phái.

Trong trí nhớ của bọn họ, có kinh nghiệm tu hành suốt đời, lý giải đối với thần thông, đối với phù lục chi đạo, đệ tử sau này chỉ cần tìm hiểu ký ức của bọn họ, thì có thể giảm đi tự mình gian khổ mò mẫm trên đường tu hành.

Đương nhiên, vô luận là phù lục hay thuật pháp thần thông, đều là đang không ngừng sửa cũ thành mới, tri thức tu hành trước kia, bây giờ có thể có chút tụt hậu, nhưng trăm khoanh vẫn quanh một đốm, ký ức mỗi một vị cường giả, đối với tông môn mà nói, đều là tài nguyên quý giá, không thể thay thế.

Đại phái sở dĩ sẽ kéo dài ngàn năm, làm được truyền thừa không ngừng, những cường giả này vô tư kính dâng, nhất định tạo ra tác dụng rất lớn ở trong đó.

Huyền Chân Tử nhìn những quầng sáng kia, giọng điệu cảm khái nói: “Nơi này tên là “Quy Khư”, là chỗ trở về của các thế hệ tiền bối trong môn, cũng là chỗ về cuối cùng của chúng ta.”

Lý Mộ nhìn những quầng sáng đó, trong lòng rõ ràng, ở lại chỗ này, đối với Liễu Hàm Yên Lý Thanh tu hành, quả thực có lợi ích khó có thể đánh giá.

Lý Mộ không tính quấy nhiễu các nàng nữa, đang định rời khỏi, bỗng nhiên có một luồng hào quang, từ ngọn núi nơi nào đó bay tới.

Trong hào quang, là một bóng người Lý Mộ ngày nhớ đêm mong thật lâu.

Liễu Hàm Yên đứng xa xa nhìn Lý Mộ, trong mắt tràn đầy nhớ nhung, cùng với một ít cảm xúc chỉ có hai người bọn họ mới hiểu.

Hai người liếc nhau, tất cả đều ở trong không lời.

Lý Mộ dắt tay Liễu Hàm Yên, nói với Huyền Cơ Tử: “Đưa chúng ta đi ra ngoài đi.”

Huyền Cơ Tử hỏi: “Sư đệ vừa mới tiến vào, không ngắm chút nữa sao?”

Lý Mộ cười nói: “Ngày sau là có cơ hội.”

Huyền Cơ Tử lại phất ống tay áo, ba người rời khỏi “Quy Khư”, trở lại đạo cung ngọn núi cao nhất, ngay sau đó, Lý Mộ liền cùng Liễu Hàm Yên tiến vào Yêu Hoàng động phủ.

Huyền Cơ Tử một mình đứng ở trong đạo cung, ngạc nhiên thật lâu.

Yêu Hoàng động phủ.

Hồ nước trong suốt, hai con cá không ngại phiền hà mổ nhau.

Trong rừng hoa đào, một con chim mái rúc vào dưới cánh chim trống.

Dưới ngôi nhà nhỏ nào đó, trong bồn hoa trăm hoa nở rất đẹp, gió khẽ thổi, cuống hoa lắc lư…

…

Bắc quận.

Mấy ngày nay, đối với dân chúng Bắc quận mà nói, cuộc sống cũng không có biến hóa quá lớn.

Mặt trời mọc dậy làm, mặt trời lặn thì nghỉ, ngày qua ngày.

Nhưng yêu giới Bắc quận, lại hoàn toàn sôi trào.

Sơn tinh dã quái ngày xưa, hôm nay cũng có thể có được thân phận của mình, không cần lo lắng trở thành thức ăn của đại yêu, cũng không cần lo lắng bị tu hành giả nhân loại diệt sát, yêu sinh của bọn họ sẽ xảy ra biến hóa trước nay chưa từng có.

Ở dưới bầy yêu dưới trướng Bạch Yêu Vương thúc đẩy, chuyện yêu vật Bắc quận nhập tịch bắt đầu oanh oanh liệt liệt triển khai.

Có yêu vui mừng, có người phát sầu.

Đệ tử Phù Lục phái còn tốt, không cho phép tùy tiện giết yêu đoạt hồn lấy phách tu hành, vốn chính là quy củ tông môn, nhưng đối với một ít tán tu nhân loại, hoặc là tu hành giả tông môn nhỏ mà nói, đây thật sự không phải một chuyện tốt.

Con đường tu hành, tài nguyên không thể thiếu.

Bọn họ không giống tông môn lớn, cùng với các tồn tại thực lực cường đại kia, có thể chiếm cứ bảo địa linh khí dư thừa tu hành, cũng không giống tu hành giả dựa vào triều đình, có thể thông qua cống hiến để đổi lấy linh ngọc, nhưng bọn họ lại không cam lòng thong thả luyện khí tu hành, muốn đẩy nhanh tốc độ tu hành, chỉ có thể thông qua lấy hồn phách người khác luyện hóa, để cường đại bản thân.

Nhân loại bọn họ bình thường là không dám động thủ, bởi vì triều đình Đại Chu sẽ truy cứu đến cùng, mặc cho bọn họ tu vi mạnh nữa, cũng khó thoát trách nhiệm.

Cho nên bọn họ chỉ dám động thủ đối với yêu vật, nhưng bây giờ, ngay cả yêu vật bọn họ cũng không thể động vào.

"Triều đình rốt cuộc đang làm cái quỷ gì, yêu vật chết sống, liên quan gì tới bọn họ?"

"Ngay cả yêu cũng không để cho giết, thế này bảo chúng ta tu hành như thế nào?"

"Đáng hận, thật sự là đáng hận…"

…

Yêu giới mang ơn đối với triều đình Đại Chu, tu hành giả nhân loại lại bởi vậy sinh ra oán khí đối với triều đình, thông qua các loại con đường, truyền sự bất mãn của bọn họ.

Thần Đô, hoàng cung.

Quan phủ địa phương các quận, ngay lập tức mang mấy tin tức này truyền trở về.

Trên buổi chầu sớm, mấy quan viên mặt có nét lo lắng, khom người nói: "Bệ hạ, vì lôi kéo yêu vật, đắc tội đồng tộc nhân loại, có phải có chút không ổn hay không, việc này cần bàn bạc tiếp hay không…"

Nữ hoàng còn chưa mở miệng, một bóng người liền từ trong đám người đứng ra.

Trương Xuân đứng ở trung gian đại điện, trầm giọng nói: "Các vị đại nhân lời ấy sai rồi, người là mẹ người sinh, yêu là mẹ yêu sinh, người và yêu, đều là sinh linh thế gian, mạng người là mạng, mạng yêu cũng là mạng, Đại Chu làm thiên triều thượng quốc, phải có cái nhìn càng thêm rộng lớn, mắt không thể chỉ nhìn chằm chằm một chỗ."

Hết chương 762.

Chương 763. Ngâm Tâm từ chối (2)

“Hơn nữa, lôi kéo Yêu tộc, cho bọn họ đối đãi công bằng, càng có thể thể hiện khí độ nước lớn của Đại Chu ta, cũng càng có thể thể hiện lòng dạ của bệ hạ, lôi kéo Yêu tộc, có lợi cho hai tộc nhân yêu hòa bình ở chung, có lợi cho các quận ổn định, có lợi cho lòng dân niệm lực ngưng tụ…”

“Những tu hành giả Nhân tộc một lòng chỉ nghĩ giết chóc, đi đường ngang ngõ tắt kia, đối với Đại Chu có gì cống hiến, dựa vào cái gì cần chiều bọn họ, bọn họ xứng sao?”

“Còn dám lằng nhằng, kích động cảm xúc dân chúng, thì bắt vài tên giết gà dọa khỉ…”

…

Trương Xuân chó săn hàng đầu của Lý Mộ nói một phen, khiến triều đình lâm vào trầm mặc.

Người này nói thô nhưng đúng, hợp nhất Yêu tộc, đối với triều đình có bao nhiêu lợi ích, là trải qua mọi người nhiều lần thảo luận nhất trí nhận định, vô luận là đối với Yêu tộc hay Đại Chu, đây đều là một việc tốt hai bên đều thắng lợi.

Từ góc độ chủ nghĩa nhân đạo xuất phát, cái này cũng là thể hiện khí độ nước lớn, chắc chắn được đời sau truyền tụng.

Ngược lại là một số tu hành giả nhân loại nào đó, từ sau khi đi lên con đường tu hành, liền hoàn toàn thoát ly Đại Chu nắm giữ, bọn họ tổn hại luật pháp, dùng võ vi phạm lệnh cấm, thường xuyên khiến quan phủ địa phương đau đầu, triều đình thật ra là không cổ vũ quá nhiều người tu hành, vì thế, quan phủ địa phương đối với hộ tịch trẻ con mới sinh đều là tuyệt đối giữ bí mật.

Vì một ít người không phục triều đình quản giáo, thường xuyên chế tạo hỗn loạn, dao động việc lớn công ở đương đại, lợi ở thiên thu này, hiển nhiên là biểu hiện ngu xuẩn đến cực điểm.

Rất nhanh, ý kiến triều thần liền thống nhất với Trương Xuân.

Sau khi bãi triều, Chu Vũ trở lại cung Trường Nhạc, hỏi Mai đại nhân: “Bắc uyển còn có tòa nhà sáu sân hay không?”

Mai đại nhân nói: “Thần lát nữa đi xuống tra xem.”

Chu Vũ gật gật đầu, nói: “Nếu có, thì thưởng cho Trương Xuân đi.”

Mai đại nhân cảm khái nói: “Lúc này mới hơn một năm thời gian, hắn cũng chuyển nhà mấy lần rồi.”

Chu Vũ nói: “Thưởng đi, đỡ cho người nào đó trở về, nói trẫm đối đãi không tốt người của hắn.”

Nói tới người nào đó, Chu Vũ nhớ ra, nàng đã ba ngày chưa nghe thấy tiếng của hắn.

Trong ba ngày qua, nàng thúc giục linh loa, đầu kia trước sau chưa có bất cứ phản ứng gì, muốn nói mấy tháng trước, khi hắn nằm vùng Mị Tông, không đáp lại nàng thì thôi, ba ngày qua hắn rốt cuộc đang làm gì?

Chu Vũ thúc giục linh loa lần nữa, một lần này, đối diện rốt cuộc truyền đến thanh âm quen thuộc.

Chu Vũ trầm giọng hỏi: “Ba ngày qua ngươi đang làm gì, vì sao không trả lời trẫm?”

Đầu kia linh loa trầm mặc một chớp mắt, thanh âm Lý Mộ mới lần nữa truyền đến: “Thần, thần ba ngày qua, đều ở Yêu Hoàng động phủ, chưa thu được tin tức của bệ hạ.”

Chu Vũ hỏi: “Vô duyên vô cớ, ngươi sẽ ở lại Yêu Hoàng động phủ ba ngày?”

Lý Mộ ấp úng nói: “Thần, thần cùng nương tử xử lý động phủ một chút… Bệ hạ có chuyện gì sao?”

Nghe được mấy chữ trước, Chu Vũ đã hiểu, lạnh lùng nói một câu “Không có việc gì”, liền cắt đứt pháp lực.

Sau đó, nàng ngồi ở trong cung Trường Nhạc, lâm vào tự mình hoài nghi thật sâu.

Nàng vừa rồi thế mà tức giận?

Nàng vì sao tức giận?

Nàng dựa vào cái gì tức giận?

Nàng không có tư cách tức giận, cũng không có lý do tức giận, Chu Vũ không rõ mình vì sao sẽ sinh ra loại tâm tư này, có ý hỏi Thượng Quan Ly cùng Mai đại nhân, lại cảm thấy hỏi bọn họ cũng là hỏi tốn công, ba người trong cung điện này cộng lại, cũng không hiểu nhiều bằng Tiểu Thanh Xà kia.

Một lát sau, Lý phủ.

Bạch Thính Tâm ăn bánh ngọt Chu Vũ từ trong cung mang ra, hỏi: "Nữ hoàng tỷ tỷ, ngươi có chuyện gì sao?"

Chu Vũ nghĩ nghĩ, nói: "Trẫm có một người bạn, cô ấy gặp một ít hoang mang, ta muốn thay cô ấy hỏi ngươi một chút."

Bạch Thính Tâm mang một miếng bánh ngọt nhét vào miệng, nói: "Ngươi hỏi đi."

Chu Vũ trầm mặc một hồi, nói: "Người bạn này của ta, nàng sẽ luôn nhớ một nam tử, muốn hắn giữ ở bên người, muốn nghe thấy thanh âm hắn, khi nghe được hắn và nữ tử khác ở bên nhau, sẽ không biết sao lại tức giận…"

Bạch Thính Tâm đặt xuống một miếng bánh ngọt đang cầm, nói: "Vấn đề này rất đơn giản nha, người bạn này của tỷ, nhất định là thích nam tử kia rồi, ta đối với Lý Mộ tên khốn kiếp này cũng là cảm giác như vậy…"

Chu Vũ lẩm bẩm: "Cái này… Chính là thích sao?"

Tiểu Bạch từ bên cạnh chạy tới, vẻ mặt hóng hớt hỏi: "Chu tỷ tỷ, người bạn này tỷ nói là ai thế, là dì Mai, hay là A Ly tỷ tỷ?"

Chu Vũ lấy lại tinh thần, ho khẽ một tiếng, nói: "Thật ra ta nói, chính là A Ly…"

Cung Trường Nhạc, Thượng Quan Ly không hiểu sao hắt xì, Mai đại nhân bên cạnh nhìn nàng một cái, nói: "Ngươi hẳn là sẽ không cảm lạnh, có phải có người nhớ ngươi hay không?"

Thượng Quan Ly thản nhiên nói: "Có ai sẽ nhớ ta?"

Mai đại nhân trêu chọc nói: "Cái đó không nhất định, nói không chừng chính là Lý Mộ tên háo sắc này, hắn là thích toàn

bộ tiểu cô nương trẻ tuổi xinh đẹp, ngươi tuy tuổi không nhỏ nữa, nhưng quả thực rất đẹp…”

…

Bắc quận.

Lý Mộ liên tục hắt xì vài cái, cực độ hoài nghi là có người nào ở sau lưng nói xấu hắn.

Lúc này, hắn đã rời khỏi Phù Lục phái, ở trên đường đi Ngâm Tâm nơi đó.

Xa cách ngắn ngày hơn cả tân hôn, sau khi trải qua vài ngày thế giới hai người xấu hổ, tuy hai người đều rất không nỡ, nhưng Lý Mộ vẫn phải tách ra với Liễu Hàm Yên.

Ôn nhu hương cũng là mộ anh hùng, Liễu Hàm Yên tương lai là người phải trở thành thủ tọa Phù Lục phái, Lý Mộ không thể nhìn nàng đắm chìm ở trong ôn nhu hương, ảnh hưởng tu hành.

Mặc kệ là Liễu Hàm Yên Lý Thanh hay Lý Mộ, tất cả bọn họ đều phải dụng tâm tu hành, tu hành đột phá, ý nghĩa tuổi thọ tăng trưởng, tu vi càng cao, bọn họ mới có thể thời gian càng dài đầu ấp vai kề.

Xà sơn chỗ động phủ Bạch Yêu Vương, chuyện nhập tịch cho yêu vật vẫn đang hừng hực khí thế tiến hành.

Việc này xa không đơn giản như người bình thường tưởng tượng.

So sánh với yêu vật hóa hình, thật ra càng nhiều là chưa hóa hình.

Những yêu vật này đã sinh ra linh trí, có thể thông nhân tính, hiểu tiếng người, lại chưa hóa thành thân người, nhìn qua không khác gì dã thú bình thường, những yêu vật này số lượng nhiều nhất, khó có thể quản lý, nhưng chúng nó thực lực yếu nhất, cũng nên được bảo hộ nhất.

Nhưng chúng nó phân tán ở các nơi, mang đến vấn đề rất lớn cho yêu ti quản lý và bảo hộ.

Bởi vậy, bọn Thanh Ngưu tinh cùng hổ yêu đề nghị, học tập biện pháp của quan phủ nhân loại, mang yêu dân một địa khu tụ tập lại, ở tập trung, thống nhất quản lý.

Hết chương 763.

Chương 764. Chu Vũ miên man suy nghĩ (1)

Đề nghị này được Lý Mộ tán thành, như thế, bản thân chúng nó cũng có thể ngưng tụ thành một lực lượng cường đại, khiến kẻ lòng dạ khó lường không dám xâm phạm, các thế lực lớn của Vạn Yêu chi quốc, chính là ngưng tụ như thế.

Yêu tộc thực lực nhỏ yếu dựa vào Yêu tộc thực lực cường đại, những kẻ dám một mình mở động phủ, không kẻ nào không phải là có thực lực để kiêu ngạo.

Yêu vật quần cư có ưu thế cũng có hoàn cảnh xấu, ưu thế tự nhiên là thuận tiện quản lý, thực lực ngưng tụ, hoàn cảnh xấu cũng là rất rõ ràng, yêu vật tu hành cũng cần hấp thụ linh khí, một yêu vật chiếm cứ một đỉnh núi tự nhiên tốt nhất, nếu toàn bộ yêu vật đều tụ tập cùng một chỗ, không cần bao lâu, linh khí sẽ loãng tới mức căn bản không thể tu hành.

Đối với điều này, Lý Mộ cũng có phương pháp giải quyết phi thường đơn giản.

Vấn đề linh khí loãng, một cái Tụ Linh Trận đủ để giải quyết.

Vô luận là ký ức của Thiên Huyễn, hay là thiên thư của Phù Lục phái cùng Yêu tộc, đều có về ghi lại Tụ Linh Trận.

Dùng mấy khối linh ngọc, trận kỳ các vật đơn giản, có thể bố trí ra một cái Tụ Linh Trận, mang linh khí phụ cận cuồn cuộn không ngừng hấp dẫn tới, giải quyết vấn đề tu hành của loại tiểu yêu này.

Lý Mộ bảo Ngâm Tâm mang yêu vật ngưng tụ thành yêu đan dưới trướng Bạch Yêu Vương triệu tập tới, tự mình dạy bọn họ bố trí Tụ Linh Trận.

Đáng tiếc là, trận pháp chi đạo vốn huyền diệu, Lý Mộ giảng trận pháp với bọn họ, như là giảng toán học cấp cao cho người ngay cả tiểu học cũng chưa từng vào, mấy con yêu vật, trừ Thanh Ngưu tinh còn đang đau khổ chống đỡ, mấy yêu khác đã sớm vò đầu bứt tai, đứng ngồi không yên, hổ yêu càng

trực tiếp ngủ, tiếng ngáy rung trời, ngay cả tiếng của Lý Mộ cũng bao trùm.

Lý Mộ rốt cuộc nhịn không được, chỉ vào hổ yêu, cả giận nói: “Mang hắn ném ra ngoài cho ta!”

Thanh Ngưu tinh xách đuôi Hổ Vương, ném hắn ra ngoài, mấy yêu khác hâm mộ nhìn phương hướng Hổ Vương bay đi, để bọn họ ở đây nghe mấy thứ này, còn không bằng bị Thanh Ngưu đại ca đánh một trận.

Lý Mộ nhìn ra bọn họ khát vọng, âm thầm cười nhạo quyết định ngu xuẩn này của chính hắn, phất phất tay, nói: “Cút đi cút đi, các ngươi không muốn học thì thôi…”

Đàn yêu hoan hô một tiếng, trào ra ngoài.

Thanh Ngưu tinh sờ sờ ót, nói: “Lý huynh đệ, không phải chúng ta không muốn, là ngươi giảng quá thâm ảo, chúng ta thật sự nghe không hiểu…”

Lý Mộ đã ý thức được giảng trận pháp cho bọn nó chính là đàn gảy tai trâu, hắn thở dài, nói: “Thôi, ngươi cũng đi đi.”

Thanh Ngưu tinh hổ thẹn rời khỏi.

Lý Mộ quay đầu, phát hiện Ngâm Tâm còn ngồi ở nơi đó, cầm trong tay một quyển sổ nhỏ, nghiêm túc ghi bút ký.

Lý Mộ theo sau hỏi: “Ngâm Tâm, ta vừa rồi giảng, ngươi có thể nghe hiểu không?”

Bạch Ngâm Tâm gật gật đầu, nói: “Có mấy chỗ không phải hiểu lắm…”

Lý Mộ vui mừng quá đỗi, có mấy chỗ không phải hiểu lắm, luôn tốt hơn so với chỉ nghe hiểu vài chỗ, hắn mang tính chất thử hỏi nàng mấy vấn đề, phát hiện nàng thế mà tất cả đều đáp ra.

Lý Mộ cực kỳ vui mừng, không hổ là cháu gái hắn… Không đúng, bây giờ đã không phải.

Mặc kệ là cái gì, tóm lại hắn bây giờ rất vui vẻ.

Hắn chung quy không thể mỗi chuyện đều đích thân làm, nếu có người có thể giúp hắn chia sẻ một chút, vậy hắn sẽ thoải mái hơn rất nhiều.

Lý Mộ nhìn nàng, nói: “Vậy ta cũng chỉ giáo ngươi một cái đi, đến lúc đó, trận pháp nơi này, liền giao cho ngươi tới bố trí.”

Bạch Ngâm Tâm cười gật gật đầu, nói: “Được, ta cũng muốn theo Lý đại ca học tập trận pháp.”

Lý Mộ đột nhiên có ý tưởng lạ, nói: “Nếu không ngươi dứt khoát bái ta làm sư phụ đi, trừ trận pháp, ta còn có thể dạy ngươi phù lục, đan dược, yêu thuật, họa đạo, tóm lại ngươi muốn học cái gì, ta có thể dạy ngươi cái đó…”

Bạch Ngâm Tâm mỉm cười với hắn, sau đó từ chối: “Ta không cần.”

Lý Mộ xưa nay cảm thấy thu đồ đệ là một chuyện rất phiền toái, thật không dễ gì tâm huyết dâng trào, muốn thu đồ đệ chơi một chút, lại bị Ngâm Tâm vô tình từ chối.

Dưa hái xanh không ngọt, đồ đệ cố thu cũng không thơm, nàng đã không muốn, Lý Mộ cũng liền không nhắc lại nữa.

Chẳng qua, tuy chưa thu đồ đệ thành công, nhưng đối với tri thức trận pháp, hắn vẫn dốc túi truyền thụ đối với Ngâm Tâm.

Không biết nguyên nhân có phải bởi có được một nửa huyết mạch long tộc hay không, nàng tuy cũng là yêu, nhưng ngộ tính so với những đại yêu kia mạnh hơn nhiều, thường thường nhắc là thông, thậm chí còn có thể suy một ra ba, thỏa mãn đầy đủ cảm giác thành tựu của Lý Mộ.

Thích lên mặt dạy đời là một trong những thiên tính của nhân loại, đặc biệt là Lý Mộ có một thân bản lĩnh, lại không ai kế thừa, thời gian lâu, hắn cũng nghẹn đến mức hoảng, cần tìm cá nhân phát tiết một ít.

Đệ tử mình dạy ra trí tuệ như vậy, làm lão sư trong lòng tự nhiên cũng cao hứng.

Tuy Ngâm Tâm trước sau không muốn xưng hô Lý Mộ một tiếng tiên sinh.

Thời gian một đêm, Lý Mộ liền nói xong cho nàng trụ cột trận pháp, trước mắt còn chỉ là cấp bậc nhập môn, nhưng còn nhiều thời gian, về Thần Đô lại chậm rãi dạy nàng cũng không muộn.

Sáng sớm hôm sau, ở dưới sự trợ giúp của Lý Mộ, nàng bắt đầu thử tự mình bố trí trận pháp.

Số lượng Yêu vật, tuy ít hơn xa xa so với nhân loại, nhưng toàn bộ Bắc quận, yêu vật từng hóa hình, chưa từng biến hóa cộng lại cũng có gần ngàn con, trong đó tám chín phần đều là tiểu yêu chưa hóa thành thân người, dựa theo đỉnh núi phân chia, mỗi đỉnh núi có thể được chia mấy chục con.

Sau khi Tụ Linh Trận bố trí xong, toàn bộ đỉnh núi trình độ linh khí nồng đậm là xấp xỉ, chúng yêu ở đỉnh núi tương ứng của mình, tự mình mở ra một mảnh đất trống, xây dựng phòng ốc, dùng để ở lại.

Đều đã là yêu dân Đại Chu, đương nhiên không thể giống thời điểm sơn tinh dã quái trước kia, tùy tiện đào cái hang, làm cái tổ liền gọi là động phủ, xứng đáng bị người ta mắng là dã thú chưa khai hóa.

Ngâm Tâm đang bố trí Tụ Linh Trận cho Nhất Hào sơn (núi số 1), Nhất Hào sơn là chỗ yêu ti Bắc quận, Thanh Ngưu cùng Hổ Vương là chính phó yêu lệnh.

Núi này đang xây dựng rầm rộ, phỏng theo nha môn triều đình, xây ra một tòa quan nha.

Yêu ti là lệ thuộc trực tiếp Cung Phụng ti, hoàn toàn phỏng theo triều đình Đại Chu, trừ quan nha, còn có quan để (nhà quan).

Hổ Vương muốn tranh với Thanh Ngưu tinh tòa nhà lớn năm sân dãy Giáp đơn nguyên Một của Nhất Hào sơn, hai người ai cũng không phục ai, sau khi đánh một trận, Hổ Vương mới vẻ mặt ủ rũ buông tha cho.

Ở dưới Lý Mộ không ngừng nhắc nhở, Ngâm Tâm rốt cuộc bố trí xong bộ trận pháp đầu tiên nàng học được trong đời yêu.

Hết chương 764.

Chương 765. Chu Vũ miên man suy nghĩ (2)

Sau khi đặt xuống một khối linh ngọc cuối cùng, đám yêu Nhất Hào sơn lập tức cảm nhận được biến hóa.

Linh khí bên cạnh bọn họ đang nhanh chóng ngưng tụ.

Thời gian không đến một canh giờ, nồng độ linh khí nơi này đã nhiều gấp mấy lần bình thường.

Cái này ý nghĩa, ở nơi này tu hành một ngày, bằng với trước đó tu hành mấy ngày.

Hổ Vương lau nước bọt, nói: "Thứ này tốt, ở đây tu luyện, chỉ cần mười năm, không, chỉ cần năm năm, ta liền có thể đột phá đến cảnh giới thứ năm…"

Thanh Ngưu cùng Hổ Vương là thực lực mạnh nhất dưới trướng Bạch Yêu Vương, nhưng cách cảnh giới thứ năm còn có một khoảng cách.

Lý Mộ rất nhanh liền ý thức được một vấn đề.

Đại Chu có ba mươi sáu yêu ti, bọn họ tốt xấu cũng là trưởng quan của yêu ti, tu vi cảnh giới thứ tư còn xa xa không đủ xem, phải biết, chủ quan ba mươi sáu quận, đều yêu cầu tu vi ở cảnh giới thứ năm trở lên.

Đường đường yêu ti lệnh, mới chỉ có cảnh giới thứ tư, bị người ngoài biết, còn tưởng Đại Chu bọn họ không có yêu.

Nhưng, so sánh với Yêu quốc, Đại Chu thật sự là không có yêu vật nào lợi hại, cảnh giới thứ năm đã có thể được xưng là yêu vương, yêu vật cảnh giới thứ sáu cảnh nội Đại Chu, đến nay còn chưa nghe nói.

Lý Mộ phải nghĩ cách, mau chóng mang tu vi bọn họ đẩy lên.

Đột nhiên, trong đầu hắn hiện lên một đạo linh quang, vươn tay, ánh sáng trắng hiện lên, trên tay có thêm mấy bình ngọc.

Ba ngàn năm trước, Yêu Hoàng Bạch Đế bố trí độc kế, muốn dùng đan dược đỉnh cấp của Yêu tộc để hấp dẫn người về sau tự giết lẫn nhau, lúc trước ở Yêu Hoàng động phủ, đám yêu vì mấy viên đan dược này đánh máu chảy thành sông, cuối cùng mấy bình đan dược này, vẫn bị Lý Mộ âm thầm thu lấy.

Hổ Vương cùng Thanh Ngưu tinh nhìn vài cái bình ngọc trong tay Lý Mộ, tuy không biết bên trong đó là cái gì, nhưng đều theo bản năng nuốt một ngụm nước bọt.

Vật trong bình đó, đối với bọn họ có hấp dẫn rất lớn.

Lý Mộ ném cho bọn hắn mỗi người một bình, nói: "Hai viên này là Phá Cảnh Đan thiên giai, hẳn là đủ các ngươi đột phá đến cảnh giới thứ năm, nắm chặt luyện hóa, tu vi các ngươi tăng lên, mới dễ quản yêu chúng Bắc quận."

Hổ Vương khó có thể tin nói: "Cái này, cái này thật sự là cho chúng ta?"

Lý Mộ liếc hắn, hỏi: "Ngươi không cần ta cho Thử Vương?"

Hai mắt Thử Vương toát ra ánh sáng xanh lét, lập tức đứng ra, nói: "Hắn không lấy ta lấy!"

"Đi đi đi!" Hổ Vương một hổ trảo đập bay gã, nịnh nọt nói với Lý Mộ: "Ta muốn, ta muốn, đa tạ Lý huynh đệ, đa tạ Lý huynh đệ…"

Thanh Ngưu tinh cũng cảm kích cảm ơn.

Mặc kệ là đối với nhân loại hay yêu vật, linh đan có thể khiến cảnh giới thứ tư đột phá đến cảnh giới thứ năm, đều là chí bảo.

Lý Mộ lại nói: "Ta lại truyền cho các ngươi hai bộ tâm pháp tu hành mới, các ngươi về sau cứ dựa theo bộ tâm pháp này ta truyền tu hành."

Yêu pháp các tộc trong thiên thư là cực kỳ hoàn chỉnh, nếu có đủ thiên phú cùng cơ duyên, đủ để cho một tiểu yêu Khai Thức tu hành đến cảnh giới thứ chín. Lý Mộ mang pháp lực của mình vận hành một lần ở trong cơ thể hai yêu vật, nói: "Nhớ kỹ tuyến đường pháp lực vận hành này, về sau cứ dựa

theo loại tâm pháp này tu luyện, pháp này trừ bản thân các ngươi, không thể nói cho người thứ hai."

Trái lại cũng không phải Lý Mộ keo kiệt, mà là hắn biết bản tính Thanh Ngưu và lão hổ, lại không biết yêu vật khác, một khi truyền tâm pháp đỉnh cấp cho yêu vật tâm thuật bất chính, sẽ mang đến vô số phiền toái cho triều đình, coi như là Lý Mộ tự mình tạo nghiệt.

Hổ Vương dựa theo tâm pháp Lý Mộ dạy cho hắn, sau khi pháp lực ở trong cơ thể vận hành một chu thiên, ánh mắt lộ ra nét chấn động, sau đó liền nghiêm nghị nhìn Lý Mộ, nói: "Lý huynh đệ, không, Lý ca, về sau ngươi chính là đại ca của ta…"

Thanh Ngưu tinh quỳ hai đầu gối xuống đất, cung kính hướng Lý Mộ hành lễ quỳ bái.

Hổ Vương thấy vậy, cũng không chút do dự quỳ xuống, hướng Lý Mộ lạy vài cái.

Lý Mộ đối với bọn họ, không chỉ có ân tặng đan, còn có ân lớn truyền đạo thụ nghiệp, tu hành chi đạo, yêu vật so với nhân loại càng thêm gian nan, muốn đạt được tâm pháp tu hành, càng là khó càng thêm khó, Lý Mộ dạy cho bọn họ tâm pháp, hầu như là làm riêng ra cho bọn họ, khiến tốc độ tu hành của bọn họ tăng vọt, nhiều ân tình như vậy, nhị yêu đã không biết nên báo đáp như thế nào.

Lý Mộ phất phất tay, nói: "Được rồi, đều là huynh đệ, người một nhà không nói lời hai nhà, chờ các ngươi luyện hóa đan này, ta sẽ dạy các ngươi một ít thần thông bản tộc…"

Tăng cho hai yêu hai viên Phá Cảnh Đan, Lý Mộ bỗng nhiên nghĩ tới Ngâm Tâm, tiểu nha đầu này đừng nghĩ nhiều mới tốt.

Hắn nhìn về phía nữ tử bên người, nói: "Ngâm Tâm ngươi đừng nghĩ nhiều, không phải ta không cho ngươi, là ngươi tu vi còn thấp, Phá Cảnh Đan vô dụng đối với ngươi, hơn nữa hai viên đan dược này đều là ba ngàn năm trước, ai biết hết hạn sử dụng chưa, đợi tu vi ngươi đủ rồi, ta lại luyện cái mới cho ngươi…"

Thanh Ngưu tinh đã mang đan dược đổ ra, đôi mắt trâu cực lớn nhìn về phía Lý Mộ: "…"

Hổ Vương vừa mới ném đan dược vào miệng, mắt hổ ngạc nhiên nhìn Lý Mộ, cuối cùng vẫn nghiến răng một cái, mang đan dược nuốt xuống.

Sự thật chứng minh, cho dù là đan dược ba ngàn năm trước, chỉ cần bảo tồn thích đáng, vẫn không ảnh hưởng dược hiệu.

Không cô phụ Lý Mộ khổ tâm, chỉ ba ngày, hai yêu vật liền đã luyện hóa đan này, song song thăng cấp cảnh giới thứ năm, chỉ cần củng cố một đoạn thời gian nữa, thì có thể hoàn toàn phát huy ra thực lực cảnh giới thứ năm.

Vì một lần nữa tăng lên thực lực của bọn họ, Lý Mộ lại truyền bọn họ thần thông bản tộc, thay đổi binh khí cho hai người.

Thanh Ngưu tinh lấy được một cây roi thép, hổ yêu lấy được một cây cửu hoàn đao, đều là pháp bảo địa giai thượng phẩm, hai yêu sau khi lấy được, yêu thích không buông tay, lại đi bên ngoài luận bàn.

Yêu ti Bắc quận bên này rốt cuộc có cao thủ ra hồn, yêu tu cảnh giới thứ năm, ở Yêu quốc chỉ có thể miễn cưỡng xem như cường giả, nhưng ở yêu giới Đại Chu, là hoàn toàn có thể đi ngang.

Nhưng, thực lực toàn bộ yêu ti, ở trước mặt cường giả thật sự, vẫn có chút không đủ đặt vào mắt.

Trừ Tụ Linh Trận, Lý Mộ còn tính giúp bọn họ bố trí một cái trận pháp phòng ngự.

Trận pháp cảnh giới cao nhất, cũng không phải lợi dụng linh ngọc, cờ trận các vật hình thành trận pháp ngăn địch, mà là lợi dụng xu thế thiên địa, căn cứ địa hình khác nhau, mượn dùng thiên nhiên "thế", lấy thế thành trận.

Hết chương 765.

Chương 766. Chu Vũ miên man suy nghĩ (3)

Cái này đối với Ngâm Tâm vừa mới tiếp xúc trận pháp chi đạo mà nói, vẫn là có chút khó có thể lý giải, Lý Mộ lúc bày trận, sẽ để nàng quan sát trước, sau đó lại cẩn thận giảng giải cho nàng.

Trên vách núi nơi nào đó, Lý Mộ cùng nàng một người ở trên, một người ở dưới, khắc trận văn.

Trận văn và phù lục có hiệu quả kỳ diệu như nhau, những đường nét nhìn như tùy ý này lại có thể điều động lực lượng thiên địa.

Lý Mộ vừa vẽ, vừa cảm thán, mang Ngâm Tâm đi ra đúng là tốt, Thính Tâm chỉ biết thêm phiền cho hắn, nhân cơ hội chiếm tiện nghi hắn, Ngâm Tâm thì hoàn toàn khác, vừa nghe lời vừa có năng lực, giảm bớt không ít gánh nặng cho hắn.

Lý Mộ vẽ xong một bộ phận trận văn, cảm nhận được linh loa chấn động.

Hắn lấy ra linh loa, bên trong truyền đến tiếng của nữ hoàng: “Ngươi đang làm gì?”

Lý Mộ thành thật nói: “Đang giúp yêu ti Bắc quận bố trí trận pháp.”

Nữ hoàng phi thường thích thanh tra Lý Mộ, một cuộc điện thoại linh loa bỏ lỡ, nàng có thể gọi mấy chục cuộc hơn trăm cuộc, Lý Mộ báo cáo công tác gần đây, tiến triển xây dựng yêu ti Bắc quận, lại cùng nữ hoàng hàn huyên tán gẫu, biết được chuyện tán tu cảnh nội Đại Chu kháng nghị.

Đối với điều này, Lý Mộ sớm có đoán trước.

Triều đình bảo hộ Yêu tộc, ảnh hưởng đối với đệ tử đại phái cực kỳ bé nhỏ, Phù Lục phái đám danh môn đại phái, đối với nội môn đệ tử có ước thúc nghiêm khắc, không cho phép bọn họ lạm sát yêu vật để đi đường tắt tu hành, mà những tán tu này, lại thường xuyên làm những việc này.

Tà tu triều đình truy nã, có trên chín phần mười đều là tán tu.

Yêu tộc truy nã tà tu, cũng có bảy tám phần là tán tu.

Những tu hành giả nhân loại tâm thuật bất chính này, có thể nói là khối u ác tính của hai giới nhân yêu, trong đó tất nhiên cũng có người tuân theo chính đạo, nhưng tà môn ma đạo lại càng nhiều.

Bọn họ là nhân tố không ổn định của các quận Đại Chu, có tu vi trong người, không phục nha môn quản giáo, đối với Đại Chu không có cống hiến gì, còn chiếm cứ một ít sông núi lớn, mở động phủ tu hành, không cho phép người ngoài tiếp cận, quan phủ các nơi cũng đều là mở một mắt nhắm một mắt.

Đối với loại người này, chỉ cần bọn họ không nguy hại địa phương thống trị, quan phủ địa phương cũng không muốn chiêu vào bọn họ.

Nhưng bây giờ khác, Yêu tộc quy thuận triều đình cũng là con dân Đại Chu, ra tay với chúng nó, chính là đối kháng triều đình.

Bọn họ vì đi đường tắt tu hành, thường xuyên giết yêu tu hành, hợp nhất Yêu tộc, tất nhiên sẽ dẫn tới bọn họ bất mãn.

Đối với loại người này, trái lại cũng không thể hoàn toàn trở mặt với bọn họ.

Lý Mộ đã sớm nghĩ sẵn đối sách, đối lập cùng họ, không bằng kéo bọn họ đến trận doanh mình, Cung Phụng ti vốn đã không đủ nhân thủ, công việc Thần Đô và Trung quận còn làm được, một cái Cung Phụng ti, muốn quản Đại Chu ba mươi sáu quận, căn bản không đủ sức.

Còn không bằng ở các quận khác lập Cung Phụng ti, chiêu mộ chút tán tu vào, để bọn họ phụ trợ quan phủ các quận bình định địa phương.

Đương nhiên, triều đình cũng phải trả giá một chút.

Thu những người này, quốc khố chi tiêu tất nhiên sẽ tăng thêm, nhưng trên đời này chuyện tay không bắt sói vốn không

nhiều, muốn đạt được một vài thứ, nhất định phải mất đi một vài thứ.

Phương pháp giải quyết việc này, Lý Mộ đã viết vào trong sổ con, hắn hỏi nữ hoàng: “Bệ hạ bây giờ ở đâu?”

Chu Vũ nói: “Ở cung Trường Nhạc.”

Lý Mộ nói: “Bệ hạ nhìn xem trên bàn bên tay, hàng thứ ba từ trái sang, phong tấu chương đếm ngược thứ ba, về chuyện tán tu, thần ở trong đó đã viết rất chi tiết…”

Chu Vũ tìm được phong tấu chương Lý Mộ nói kia, nói: “Trẫm tìm được rồi.”

Trong lòng Lý Mộ thở dài một tiếng, phong sổ con đó còn ở vị trí ban đầu, cái này nói lên từ sau khi hắn sau khi rời khỏi, nữ hoàng bệ hạ thân ái của hắn liền chưa từng xem sổ con.

Lý Mộ nói: “Vậy thần làm việc trước.”

Phía dưới, Bạch Ngâm Tâm ngẩng đầu nói: “Lý đại ca, ngươi xuống dưới đi, đến lượt ta ở bên trên.”

Lý Mộ thu hồi linh loa, phi thân xuống.

Lấy tu vi Ngâm Tâm, chỉ có thể vẽ trận văn đơn giản, bởi vậy Lý Mộ mang trận văn trận pháp này hóa giải ra, nàng chỉ cần vẽ đơn giản, phức tạp để lại cho Lý Mộ tự mình đến vẽ.

Cung Trường Nhạc, Chu Vũ cầm trong tay linh loa, bên tai còn quanh quẩn câu nói kia nàng cuối cùng nghe được.

Bên cạnh Lý Mộ còn có nữ tử, nghe thanh âm hẳn là con rắn trắng kia.

Con rắn trắng kia vừa rồi nói, bảo Lý Mộ xuống dưới, đổi nàng ở bên trên?

Đổi nàng ở bên trên làm gì?

Chu Vũ tuy bản thân chưa từng trải phương diện đó, nhưng nàng lại ở trong mơ của Lý Mộ từng nhìn thấy hình ảnh nào đó.

Chẳng lẽ hắn…

Bắc quận, Lý Mộ đang vẽ bùa, lại cảm nhận được linh loa chấn động.

Tay hắn run lên, suýt nữa hỏng mất một trận văn.

Cũng may hắn tâm tĩnh tay vững, nếu là người khác, non nửa canh giờ qua cố gắng, chỉ sợ đã uổng phí rồi.

Đầu kia linh loa, nữ hoàng hỏi: "Ngươi đang làm gì?"

Lý Mộ bất đắc dĩ nói: "Thần không phải mới vừa nói, thần đang bố trí trận pháp…"

Chu Vũ nói: "Bên cạnh ngươi còn có người khác?"

Lý Mộ nói: "Có, Ngân Tâm đang giúp thần vẽ trận văn, nàng ở bên trên vẽ đơn giản, thần ở bên dưới vẽ phức tạp…"

Đầu kia linh loa bỗng nhiên không còn thanh âm.

"Bệ hạ?"

"Bệ hạ…"

"Bệ hạ ngươi còn đó không?"

Lý Mộ hướng linh loa hỏi vài câu, đều chưa nghe được đáp lại, bất đắc dĩ thu hồi linh loa, tiếp tục bận rộn.

Nữ hoàng cũng không biết làm sao vậy, ù ù cạc cạc, nhưng sau khi tính ngày, Lý Mộ lại không cảm thấy kỳ quái nữa.

Nữ nhân mà, luôn có vài ngày khó hiểu như vậy.

Lúc này, trong cung Trường Nhạc, Chu Vũ vẻ mặt đỏ bừng, xấu hổ cất linh loa đi.

Nàng đường đường nữ hoàng một quốc gia, sao có thể biến thành như vậy?

Tâm ma, nhất định là tâm ma chết tiệt, là tâm ma luôn khiến nàng miên man suy nghĩ…

Nàng triệu Thượng Quan Ly vào, nói: "Trẫm cần bế quan vài ngày, hai lần chầu sớm này không tổ chức nữa…"

***

Sự thật chứng minh có quan hệ mới dễ làm việc, Yêu tộc Bắc quận ở dưới mấy vị đại yêu dẫn đường, rất nhanh đã nhập yêu tịch, trở thành yêu dân Đại Chu.

Nhưng trừ Bắc quận, Lý Mộ ở nơi khác cũng không có loại quan hệ này.

Đại Chu ba mươi sáu quận, chỉ có một Bắc quận hưởng ứng triều đình kêu gọi, cũng xa xa không đủ.

Lý Mộ mang Thanh Ngưu tinh, hổ yêu, thử yêu các yêu vật tụ tập cùng một chỗ, hỏi: "Các ngươi ở quận khác, còn có người thân bạn bè gì không, tốt nhất là hiểu biết, bản tính không tệ cái loại đó…"

Đám yêu đều lắc đầu, bọn họ đều là yêu vật bản địa Bắc quận, không quen biết yêu vật nơi khác.

Hết chương 766.

Chương 767. Gặp lại (1)

Hổ Vương sau khi nghĩ nghĩ, bỗng nhiên nói: “Cô cô của ta mấy chục năm trước gả đến Vân Trung quận, ta ở Vân Trung quận có biểu đệ, chẳng qua đã vài năm chưa liên hệ.”

Lý Mộ hỏi: “Hắn tu vi thế nào?”

Hổ Vương nói: “Ba năm trước đã ngưng tụ thành yêu đan, bây giờ hẳn cũng là cảnh giới thứ tư.”

Lý Mộ vỗ tay một cái: “Chính hắn.”

Vân Trung quận cách Bắc quận không xa, Hổ Vương lấy tấn thăng cảnh giới thứ năm làm lý do, phái tiểu yêu dưới trướng tới Vân Trung quận, mời biểu đệ hắn nhiều năm không gặp tới cùng nhau chúc mừng.

Hai huynh đệ tuy đã có vài năm không gặp, cảm tình cũng phai nhạt đi rất nhiều, nhưng nghe được biểu huynh thăng cấp cảnh giới Yêu Vương, Hổ Cường vẫn mang đủ quà, tự mình đến.

Ở Đại Chu, Yêu Vương cảnh giới thứ năm, chỉ cần không đi phụ cận Thần Đô làm bừa ngông cuồng, ở nơi nào cũng là tồn tại có thể đi ngang.

Ở Bắc quận có một biểu huynh Yêu Vương, yêu vật khác ở Vân Trung quận thấy hắn, cũng phải nể mặt hắn ba phần.

Phải nương cơ hội lần này, lại liên lạc cảm tình cùng biểu huynh một chút.

Trong núi của Bắc quận, Hổ Cường cưỡi một con mãnh hổ mắt xếch, vỗ vỗ đầu con hổ dưới thân, hỏi: “Đến chưa?”

Con hổ đó há mồm, miệng nói tiếng người, nói: “Bẩm đại vương, sắp đến rồi.”

Con hổ chạy ở trong núi rừng một khắc đồng hồ, rốt cuộc đi tới một đỉnh núi.

Hai yêu vật hóa hình đứng ở đầu đường, ngăn cản bọn họ, hỏi: “Người tới là ai, hãy xưng tên ra!”

Con hổ đó nói: “Đại vương trên lưng ta là biểu đệ của Hổ Vương, còn không mau mau cho đi.”

Hai yêu vật hóa hình sau khi tra thiệp mời, lập tức tránh ra.

Hổ Cường xuống khỏi con hổ, đi vào một cửa lầu cao lớn, tấm biển trên cửa có khắc bốn chữ to “Bắc quận yêu ti”, cửa lầu này cao ba trượng, bên trên có khắc các loại phù văn huyền diệu, Hổ Cường nhìn thêm đôi lần liền cảm thấy có chút quáng mắt, vội vàng thu hồi tầm mắt, không dám nhìn nữa.

Bước vào cửa lầu, đi tiếp về phía trước một bước, Hổ Cường dừng bước.

Trong không khí nơi này tràn ngập linh khí nồng đậm, so với động phủ của hắn ở Vân Trung quận, linh khí không biết nồng đậm hơn bao nhiêu lần.

Hắn hít mạnh một hơi, bị một ngụm linh khí xộc vào ho khan.

Trong mắt Hổ Cường lộ ra ánh sao, nếu có thể ở nơi như vậy tu hành, vậy tu vi còn không lên như bay?

Đắm chìm trong linh khí nồng đậm như vậy, cho hắn thêm mười năm thời gian, hắn cũng có thể thăng cấp cảnh giới thứ năm.

“Ha ha ha, biểu đệ, đã lâu không gặp.” Một tiếng cười sang sảng từ trước mặt truyền đến, ánh mắt Hổ Cường nhìn qua, trên mặt cũng lộ ra nụ cười, bước nhanh chào đón, nói: “Chúc mừng biểu ca thăng cấp Yêu Vương…”

Hổ Vương khoác vai hắn, nói: “Đi, chúng ta hôm nay phải uống mấy chén.”

Hổ Cường theo Hổ Vương đi vài bước, nhìn thấy phía trước tọa lạc những tòa nhà rộng lớn, nếu không phải ở trong núi, hắn thiếu chút nữa cho rằng đến thành trấn nhân loại rồi.

Hổ Cường vừa đi, vừa hỏi: “Biểu ca, đây là chuyện gì?”

Hổ Vương cười ha ha, nói: “Biểu ca ta bây giờ là Đại Chu Bắc quận yêu lệnh, cai quản bầy yêu Bắc quận, chỗ ở đương nhiên cũng không thể tùy ý giống như trước nữa.”

Hổ Cường cả kinh, hỏi: “Biểu ca quy thuận triều đình rồi?”

Hổ Vương bất mãn nói: “Quy thuận, cái gì gọi là quy thuận, ta quản Yêu tộc chúng ta, bảo hộ Yêu tộc, làm việc cho Yêu tộc, có thể gọi là quy thuận sao?”

“Không gọi không gọi…” Hổ Cường nói theo hắn hai câu, có chút chờ mong hỏi: “Biểu ca, ta về sau có thể tới nơi này tu hành hay không?”

Hổ Vương nói: “Ngươi ở Vân Trung quận an ổn, tới nơi này làm gì?”

Hổ Cường nói thật: “Nơi này linh khí so với động phủ của ta dư thừa hơn nhiều, ở nơi này tu hành nhanh hơn…”

Hổ Vương liếc hắn, nói: “Xem ngươi chút tiền đồ này, không phải chỉ là chuyện một cái Tụ Linh Trận, đến lúc đó, ta bảo người ta cũng bố trí một cái cho ngươi.”

Hổ Cường vội vàng nói: “Không cần không cần, ta theo biểu ca tu hành là được…”

Hắn cũng không ngu, không có thực lực, chỉ có Tụ Linh Trận có ích lợi gì?

Cảnh nội Đại Chu, các động thiên phúc địa linh khí dư thừa kia đều bị nhân loại chiếm cứ, một ít động phủ cấp thấp khác tu hành giả nhân loại chướng mắt, cũng bị cường giả Yêu tộc chiếm trước, hắn một tiểu yêu cảnh giới thứ tư, ở loại địa phương linh khí dư thừa này tu hành, không cần bao lâu, sẽ bị nhân loại hoặc là yêu vật mạnh hơn chiếm động phủ, lột da hổ làm thảm, cắt hổ tiên* ngâm rượu…

(*: pín hổ)

Đối với bọn họ mà nói, có được bảo vật không xứng với thực lực của mình, chính là ngóng trông mình chết sớm.

Hổ Vương dẫn hắn đi vào tòa nhà mình vừa mới xây xong, nói: “Thật ra ta lần này tìm ngươi đến, là có chuyện quan trọng, ngươi hẳn là cũng biết, triều đình tính ở các quận thành lập yêu ti, quản lý Yêu tộc, Vân Trung quận tạm thời còn chưa có nhân tuyển thích hợp, ngươi có muốn làm yêu lệnh của yêu ti Vân Trung quận hay không?”

Hổ Cường sau khi ngẩn ra một phen, liên tục lắc đầu, nhân loại không đáng tin là nhận thức chung của Yêu tộc, trở thành tay sai của triều đình nhân loại, không chỉ có bản thân nguy hiểm, cũng sẽ bị toàn bộ Yêu tộc nhạo báng.

Hổ lực cũng không miễn cưỡng, nói: "Ngươi đã không muốn, vậy thì thôi."

Hắn lấy ra một cây phi kiếm, lại lấy ra mấy bình đan dược, đặt lên bàn.

Một đôi mắt hổ của Hổ Cường lập lòe sáng lên, phi kiếm này linh khí bức người, nhìn qua là biết không phải pháp bảo bình thường, so với binh khí của mình tốt hơn nhiều, mấy bình đan dược này, ở mặt ngoài linh lực lưu chuyển, cũng khiến hắn nhìn mà rục rịch.

Hắn nhìn về phía Hổ Vương, trong lòng kích động, chẳng lẽ những thứ này đều là biểu ca cho hắn?

Hổ Vương nói: "Vân Trung quận ngươi quen thuộc hơn ta, mấy thứ này ngươi cầm, sau khi trở lại Vân Trung quận, giúp ta hỏi một chút, có yêu vật ngưng đan kỳ nào nguyện ý làm yêu lệnh Vân Trung quận hay không, sau đó mang những thứ này giao cho hắn. Thanh kiếm này là hàng ra từ Bắc Tông, những đan dược này có thể tăng lên pháp lực, chờ pháp lực hắn đủ, triều đình sẽ cho bọn hắn một viên Phá Cảnh Đan, làm bọn hắn đột phá đến cảnh giới thứ năm, triều đình kế hoạch ở trong vòng ba năm, để cho toàn bộ yêu lệnh thăng cấp cảnh giới thứ năm, cũng không uổng bọn họ làm ra cống hiến vì triều đình…"

Hổ Cường hít thật sâu, thu hồi mấy thứ này, nghiêm túc nói: "Yên tâm đi biểu ca, ta sẽ giúp ngươi chuyển lời."

Hắn ở lại nơi này một buổi tối, sáng sớm hôm sau liền rời khỏi.

Ba ngày sau, hắn liền phái người tới báo, Vân Trung quận không có yêu vật nguyện ý làm yêu lệnh, nhưng vì không cô phụ biểu ca nhắc nhở, hắn nguyện ý gánh vác trách nhiệm yêu lệnh, liên hợp yêu vật Vân Trung quận, phối hợp triều đình, vì

xây dựng một cái Đại Chu văn minh hài hòa, tự do ngang hàng, tận một phần sức của mình.

Hết chương 767.

Chương 768. Gặp lại (2)

Bắc quận yêu ti, Lý Mộ đang hết sức chăm chú nhìn chằm chằm lò đan trước mắt.

Luyện đan so với vẽ bùa còn khó hơn một ít, hắn phải khống chế chuẩn ngọn lửa, đồng thời còn cần khống chế linh dược quý giá trong lò.

Mỗi khi cái trán hắn toát ra mồ hôi, Ngâm Tâm ở bên sẽ lấy ra khăn tay, dịu dàng cẩn thận thay hắn lau đi.

Muốn tay không bắt sói là rất khó, chuyện Bắc quận sở dĩ thuận lợi, là vì có Bạch Yêu Vương quan hệ, muốn lôi kéo yêu vật địa phương khác, thật ra cũng giống với tán tu, cần cho bọn họ lợi ích đủ để đả động bọn họ.

Quan hệ ích lợi, mới là quan hệ chặt chẽ nhất.

Yêu vật so sánh với nhân loại, tài nguyên có được quá ít, động thiên phúc địa đều bị nhân loại chiếm, bọn họ chỉ có thể ở vùng khỉ ho cò gáy, nơi linh khí loãng tu hành, nhân loại tu hành có linh ngọc, đan dược, bọn họ chỉ có thể dựa vào linh khí trôi nổi ở trong không khí.

Trong thiên thư Yêu tộc, có rất nhiều đan dược tăng lên tu vi nhằm vào Yêu tộc.

Trong tay Lý Mộ không có linh dược cấp bậc quá cao, nhưng luyện chế ra một ít đan dược thích hợp yêu vật hóa hình, ngưng đan kỳ dùng, vẫn là dư dả.

Yêu vật tu hành vốn khó, cũng không dễ dàng đi đường tắt, không có mấy con yêu vật có thể từ chối đan dược dụ hoặc.

Lý Mộ đã bảo đám người Thanh Ngưu cùng Hổ Vương phát động tất cả quan hệ có thể phát động, mời đại yêu mấy quận giáp với Bắc quận tới nơi này đi quan sát, để bọn họ tự mình làm ra lựa chọn.

Làm như vậy hiệu quả là rất rõ ràng.

Linh khí so với động phủ bọn hắn tu hành nồng đậm hơn rất nhiều, đãi ngộ của yêu quan Bắc quận yêu ti, đều khiến những

yêu vật này hâm mộ, làm bọn họ không khống chế được nhất, là triều đình hứa hẹn kế hoạch ở trong ba năm, mang toàn bộ yêu lệnh tăng lên tới cảnh giới thứ năm.

Đây tuyệt đối là một cơ hội tốt một bước lên trời, nếu là muốn bọn họ tự tu hành, từ cảnh giới thứ tư đến cảnh giới thứ năm, ngắn thì cần vài năm, lâu là cần mấy chục năm, thậm chí cả đời cũng không bước qua bậc cửa đó, bỏ qua cơ hội lần này, cái này có lẽ sẽ thành tiếc nuối suốt đời bọn họ.

Con trâu xanh cùng hổ yêu kia đã chứng minh một điểm này, mấy tháng trước, thực lực hai yêu vật bọn họ, rõ ràng còn xấp xỉ với bọn họ, lúc này mới mấy tháng, đã là một bên trên trời, một bên dưới đất.

Lập tức, liền có đại yêu bốn quận tỏ vẻ, nguyện ý phối hợp triều đình, thành lập yêu ti, quản lý yêu chúng các quận.

Tiễn bước đại yêu mấy quận, Thanh Ngưu thở ra một hơi, nói: “Chỉ còn lại có Cửu Giang quận.”

Lần này, bọn họ tổng cộng mời đại yêu năm quận đến, chỉ có Cửu Giang quận không có đáp lại, không chỉ có thế, hai tiểu yêu Thanh Ngưu cùng Hổ Vương phái đi truyền tin cũng đến nay chưa về.

Lý Mộ hỏi: “Cửu Giang quận có những yêu vật lợi hại nào?”

Hổ Vương nói: “Cửu Giang quận có Hắc Hùng nhất tộc, thống lĩnh bầy yêu Cửu Giang quận, Hắc Hùng vương ngày trước đã tiến vào cảnh giới thứ năm, sàn sàn như nhau với đại ca, mấy thằng gấu con dưới trướng hắn, cũng có mấy đứa cảnh giới thứ tư, là một quận thực lực khá mạnh của Yêu tộc.”

Thanh Ngưu tinh hỏi: “Nếu không ta đi xem xem?”

Lý Mộ nói: “Vẫn là ta đi đi.”

Cửu Giang quận giáp với Yêu quốc, lại không có môn phái chính đạo tọa trấn, nói nó là một quận loạn nhất Đại Chu cũng không đủ, yêu vật nơi đó làm việc càng thêm không kiêng nể gì, so với Bắc quận, ước thúc yêu vật Cửu Giang quận có sự cần thiết hơn nữa.

Ở dưới Ngâm Tâm đi cùng, Lý Mộ tự mình hướng địa bàn Hắc Hùng tộc Cửu Giang quận bay đi.

Trên thuyền bay, Bạch Ngâm Tâm nghi hoặc nói: "Yêu Vương mấy quận phụ cận đều quen biết nhau, năm đó phụ thân từng mang ta và Thính Tâm đi Hắc Hùng tộc, Hắc Hùng vương tuy nhìn hung ác, nhưng thật ra cũng là một Yêu Vương thông tình đạt lý, bình thường cũng ước thúc thủ hạ, không để bọn họ giết hại nhân loại, theo lý thuyết, hắn hẳn là sẽ đáp ứng chuyện đối với hai tộc nhân yêu đều có lợi này."

Mặc kệ hắn có phải một con gấu thông tình đạt lý hay không, hợp nhất Yêu tộc, là chính sách của triều đình, sẽ không bởi vì bất luận kẻ nào mà thay đổi.

Yêu vật các quận, có thể lựa chọn không phối hợp triều đình, không nhập yêu tịch, nhưng nếu có kẻ nào dám công khai đối nghịch với triều đình, cũng nhất định không có kết cục gì tốt.

Hai người bay hơn một canh giờ, đã sớm tiến vào cảnh nội Cửu Giang quận, Bạch Ngâm Tâm chỉ vào một ngọn núi phía trước, nói: "Chính là nơi đó, nơi đó chính là động phủ của Hắc Hùng tộc."

Lý Mộ cùng nàng đáp trên một đỉnh núi, Bạch Ngâm Tâm nghi hoặc nói: "Kỳ quái, nơi này hẳn là sẽ có hùng yêu gác, bọn họ đi dâu rồi?"

Lý Mộ cảm thụ một phen, ở nơi xa phát hiện vài luồng yêu khí cường đại, thấp giọng nói: "Đừng nói chuyện, đi theo ta."

Hắc Hùng lĩnh.

(lĩnh: dãy núi, núi)

Đối với dân chúng Cửu Giang quận mà nói, cái tên này có lẽ có chút xa lạ, Cửu Giang quận nhiều núi, trong núi nhiều yêu, dân chúng bình thường sẽ không xâm nhập ngọn núi, mặc dù là tiều phu lớn mật nhất, cũng chỉ hoạt động ở sườn núi trở xuống.

Nhưng đối với Yêu tộc Cửu Giang quận mà nói, lại không có một con yêu vật nào không biết Hắc Hùng lĩnh.

Nơi đó là địa bàn của hùng yêu nhất tộc, thủ lĩnh hùng yêu nhất tộc, một con hùng yêu có tu vi cảnh giới thứ năm, là cường giả Yêu tộc có hạng của Cửu Giang quận, yêu vật khác bình thường căn bản không dám trêu chọc hùng tộc.

Nhưng giờ phút này, hùng yêu nhất tộc xưng bá Cửu Giang quận lại cực kỳ thê thảm.

Mấy hùng yêu vẫn còn chưa hóa hình bị trói ở trên cây, bị người ta dùng roi quật da tróc thịt bong, gầm rú liên tục.

Mấy con hùng yêu Hóa Hình Ngưng Đan nhìn mà trợn mắt muốn nứt, có ý nghĩ cách cứu viện, nhưng bản thân cũng đang trong hiểm cảnh, ở dưới mấy bóng người khác công kích không chút sức chống trả.

Một hùng yêu cảnh giới thứ năm duy nhất bị nhốt ở trong một màn hào quang thật lớn, không thể thoát vây.

Một nam tử bộ dạng tuấn mỹ nhìn hùng yêu trong màn hào quang, cười nói: "Thế nào, đáp ứng điều kiện của chúng ta, ta lập tức sẽ tha cho thủ hạ ngươi, ngươi nếu còn chấp mê bất ngộ, qua mỗi một khắc đồng hồ, ta liền giết một con gấu chó, chặt tay gấu của nó…"

Hùng yêu đó nổi giận nói: "Ta không có ý đối địch với các ngươi, cũng sẽ không quy thuận triều đình Đại Chu, các ngươi cần gì phải liên tục ép?"

Nam tử tuấn mỹ lắc đầu nói: "Ở trong mắt chúng ta, không phải bằng hữu, chính là kẻ địch, ngươi đã lãng phí một chút thời gian, đợi chặt xong tay gấu của bọn nó, sẽ đến lượt ngươi."

Hùng yêu gầm nhẹ: "Triều đình Đại Chu sẽ không bỏ qua cho ngươi!"

Hết chương 768.

Chương 769. Yêu quốc biến đổi lớn (1)

Nam tử tuấn mỹ nhìn hắn, trên mặt hiện ra một tia sát khí, thản nhiên nói: “Ta ghét nhất bị có ai dùng triều đình Nhân tộc đến uy hiếp ta, xem ra, ngươi đã làm ra lựa chọn.”

Hắn nhìn về phía một người bên cạnh, nói: “Động thủ.”

Người nọ rút trường đao, hướng mấy con hùng yêu bị trói ở trên cây đi đến.

“Buổi tối có thứ có thể nhắm rượu rồi.” Hắn nhìn một con hùng yêu, liếm liếm môi, trường đao trong tay không chút do dự chặt xuống.

Phốc.

Rất nhanh, liền truyền đến tiếng vật nặng rơi xuống đất.

Đao trong tay người nọ rơi xuống đất, cả người cũng ngã quỵ, miệng sùi bọt mép, sắc mặt hiện ra màu xanh nhàn nhạt.

Phốc, phốc!

Chung quanh bắt đầu không ngừng có người ngã xuống đất, trong nháy mắt, chỉ còn lại ba người còn có thể đứng.

Ngoài thân thể nam tử tuấn mỹ đột nhiên hiện ra một màn hào quang, chặn một mũi tên độc bắn về phía yết hầu hắn.

Hai bóng người khác cũng ngăn được mũi tên độc, bay đến phía sau nam tử tuấn mỹ, cảnh giác quan sát bốn phía.

Nam tử tuấn mỹ nhìn vài tên thủ hạ ngã xuống đất, sắc mặt âm trầm, lớn tiếng nói: “Kẻ nào ám tiễn đả thương người, có bản lãnh đi ra!”

Hai bóng người, từ sau một cái cây to phía trước đi ra.

Hai người một nam một nữ, đều trẻ tuổi tuấn mỹ, người trẻ tuổi nhìn nam tử tuấn mỹ kia, thản nhiên nói: “Thì ra là ngươi cái con hồ ly này đang làm trò quỷ.”

Ánh mắt nam tử tuấn mỹ nhìn chằm chằm hắn, hỏi: “Ngươi là người phương nào?”

Lý Mộ lười nói lời thừa với gã, giơ tay lên, một tia sáng màu vàng bắn nhanh ra, mang ba người đó trói chặt.

Khổn Tiên Tỏa là một món thực dụng nhất trong toàn bộ pháp bảo nữ hoàng cho hắn, tốc độ của nó, tu hành giả cảnh giới thứ năm bình thường căn bản khó có thể phản ứng, trong nháy mắt sẽ bị trói buộc.

Hợp nhất Yêu tộc, là chuyện có lợi đối với triều đình, Ma Tông quả nhiên sẽ không đứng nhìn.

Chỉ là không biết con hồ ly Mị Tông này là chịu ai sai sử, người dưới trướng Huyễn Cơ, hẳn là sẽ không làm loại chuyện này.

Lý Mộ đi đến trước mặt hùng yêu cảnh giới thứ năm bị nhốt kia, đánh ra một chưởng, màn hào quang màu vàng đó liền trực tiếp vỡ vụn, hùng yêu thoát vây, hướng Lý Mộ chắp tay khom người, cung kính nói: "Đa tạ cứu giúp…"

Lý Mộ nói: "Không cần cảm tạ, vô luận là người hay yêu, đều là con dân Đại Chu, bảo hộ con dân Đại Chu, là chức trách của Cung Phụng ti."

Ánh mắt hùng yêu chợt lóe sáng, hướng Lý Mộ chắp tay lần nữa, liền giải cứu thủ hạ bị nhốt.

Bao gồm nam tử tuấn mỹ ở trong, ba cường giả cảnh giới thứ năm kia, không ngờ một cái đối mặt, đã bị người trẻ tuổi đối diện bắt giữ, pháp lực không thể vận chuyển, trong lòng kinh hãi đến cực điểm.

Ngay lúc này, nơi xa lại có ba đạo khí tức cường đại đang nhanh chóng tiếp cận.

Cảm nhận được ba đạo khí tức kia, Lý Mộ sắc mặt khác thường, rất nhanh liền khôi phục bình thường.

Ba yêu vật bị hắn dùng Khổn Tiên Tỏa trói chặt, thì mặt lộ vẻ mừng như điên, lớn tiếng nói: "Huyễn Cơ đại nhân, cứu chúng ta!"

Ba bóng người ngay lập tức tới, hai yêu một quỷ, đáp ở đối diện Lý Mộ.

Lý Mộ nhìn Huyễn Cơ Hồ Cửu cùng Hồ Lục, thản nhiên nói: “Ba con hồ ly, chúng ta lại gặp mặt rồi.”

Huyễn Cơ nhìn ba người bị trói một cái, nói: “Mang bọn họ giao cho ta đi.”

Lý Mộ hỏi: “Ngươi có biết bọn hắn đã làm cái gì không?”

Huyễn Cơ nói: “Ta không hạ loại mệnh lệnh này cho bọn hắn, ta sẽ mang bọn hắn về xử trí.”

Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói: “Triều đình nợ các ngươi không ít, ta có thể nể mặt ngươi, mang bọn hắn giao cho ngươi, nhưng ta muốn phế đi tu vi bọn hắn, thể hiện khiển trách.”

Ba yêu hoảng sợ mở miệng: “Huyễn Cơ đại nhân, đừng!”

Trong mắt Huyễn Cơ hiện ra một tia do dự, nhìn thấy bộ dạng thê thảm của hùng yêu nhất tộc, cuối cùng gật gật đầu.

Lý Mộ ngón tay như tia chớp, ở trên thân ba yêu vật đều điểm một lần, khí tức ba yêu vật lập tức uể oải, pháp lực trong cơ thể tiêu tán hơn phân nửa, chỉ có thể miễn cưỡng duy trì hình người.

Lý Mộ thu hồi Khổn Tiên Tỏa, Huyễn Cơ vung tay, ba yêu vật bị nàng thu vào hồ thiên không gian.

Nàng ngẩng đầu một lần nữa nhìn về phía Lý Mộ, sắc mặt phức tạp nói: “Không ngờ ngươi thật sự làm được rồi.”

Lý Mộ nói: “Nam tử hán đại trượng phu, nói chuyện tự nhiên giữ lời.”

Huyễn Cơ trầm ngâm một lát, nói: “Nếu ngươi nói đều là thật, Mị Tông về sau sẽ không đối nghịch cùng triều đình Đại Chu các ngươi nữa.”

Nàng vẫn chưa nhiều lời, quay đầu nhìn Hồ Lục và Hồ Cửu một cái, thấp giọng nói: “Chúng ta đi.”

Hồ Cửu nhìn nhìn Ngâm Tâm bên người Lý Mộ, nói: “Ta không nhìn lầm, ngươi quả nhiên thích chơi rắn. Lý Mộ, ta lần trước nói, ngươi có thể cân nhắc thêm chút, xà yêu Thiên Hồ quốc chúng ta cũng có, còn là hai tỷ muội sinh đôi, cam đoan sẽ không khiến ngươi thất vọng…”

Lý Mộ một lần nữa vô tình từ chối Hồ Cửu dụ hoặc, ba người bọn Huyễn Cơ mang theo đám người Mị Tông, hướng Thiên Hồ quốc bay đi.

Trên đường, Hồ Cửu vẫn đang nghi hoặc, lẩm bẩm: "Những kẻ này, rốt cuộc là bị ai sai sử?"

Huyễn Cơ mặt có nét suy nghĩ, một khắc nào đó, nàng bỗng nhiên dừng thân hình, sắc mặt hơi thay đổi, lập tức nói: "Trở về!"

Lý Mộ cho hùng yêu một ít đan dược chữa thương, vừa mới chuẩn bị hỏi hắn có nguyện ý làm yêu lệnh Cửu Giang quận hay không, ba người bọn Huyễn Cơ bỗng nhiên đi mà quay lại.

Ánh mắt của Huyễn Cơ nhìn chằm chằm kiếm trong tay Ngâm Tâm, hỏi: "Kiếm của ngươi ở đâu ra?"

Hồ Cửu rốt cuộc cũng phát hiện cái gì, kinh hô: "Kiếm của Tiểu Xà!"

Ánh mắt Lý Mộ từ trên người Ngâm Tâm đảo qua, mặt ngoài bình tĩnh, trong lòng thật ra hoảng hốt.

Lúc này hắn cách xấu hổ tới chết thật sự chỉ kém một bước.

Kiếm của Ngâm Tâm là hắn tặng, mà thanh kiếm này lúc ban đầu lại là Huyễn Cơ đưa cho hắn, nên đã sớm hủy ở trong Tiểu Xà tự bạo, không nên xuất hiện ở trong tay Ngâm Tâm.

Trong đầu Lý Mộ ý niệm nhanh chóng xoay chuyển, rất nhanh đã nghĩ xong lý do, thản nhiên nói: "Thanh kiếm này là ta từ Cửu Giang quận vương phủ lục soát được, mặc kệ nó trước kia thuộc về ai, bây giờ đều thuộc loại ta, các ngươi đừng nghĩ đòi về."

Buổi tối ngày đó, Cửu Giang quận vương cũng có mặt, hắn ở sau khi Tiểu Xà chết, mang đi thanh kiếm này, hợp tình hợp lý.

Lý Mộ vì lâm thời nghĩ được lý do tuyệt diệu này mà may mắn.

Huyễn Cơ hiển nhiên chưa hoài nghi nhiều, nhẹ nhàng nói: "Thanh kiếm này từng thuộc về một thủ hạ của ta."

Lý Mộ liếc nàng, hỏi: "Ngươi tính đòi về sao?"

Huyễn Cơ thản nhiên nói: "Không cần."

Nàng nhìn thanh kiếm đó một cái, lại một lần nữa rời khỏi.

Hồ Cửu theo bên cạnh nàng, do dự hỏi: "Huyễn Cơ đại nhân, đó là di vật của Tiểu Xà, chúng ta thật sự không đòi về sao?"

Huyễn Cơ hít thật sâu, nói: "Tiểu Xà đã chết, đòi về thanh kiếm đó, cũng không có ý nghĩa gì."

Hồ Cửu thở dài, nói: "Cũng đúng, để tránh ta mỗi một lần nhìn thấy thanh kiếm đó, sẽ nhớ tới Tiểu Xà…"

Hết chương 769.

Chương 770. Yêu quốc biến đổi lớn (2)

Hắc Hùng lĩnh, Bạch Ngâm Tâm nhìn bảo kiếm hình rắn trong tay, theo bản năng cảm thấy giữa Lý Mộ cùng hồ yêu kia, cùng với thanh kiếm này, hẳn là có bí mật gì không thể cho ai biết.

Nàng quay đầu, hỏi Lý Mộ: "Lý đại ca, Tiểu Xà là ai?"

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: "Không biết, không quen…"

Bạch Ngâm Tâm ý vị sâu xa nhìn bảo kiếm trong tay, cũng không hỏi nhiều nữa.

Lại một lần lừa dối qua ải, Lý Mộ nhẹ nhàng thở ra, lúc này, hắc hùng tinh (yêu tinh gấu đen) cảnh giới thứ năm kia đã đi tới, ôm quyền lần nữa nói: "Cảm tạ Lý đại nhân ra tay cứu giúp, cũng cảm tạ Lý đại nhân tru diệt Cửu Giang quận vương Tiêu Hằng, trả Yêu tộc Cửu Giang quận ta an bình."

Lý Mộ nói: "Hùng vương khách khí rồi, cảnh nội Đại Chu, không phải nơi cho lũ tà ma ngoại đạo này làm xằng làm bậy."

Hắc hùng tinh chủ động hỏi: "Đại nhân tới nơi này, là vì chuyện thành lập yêu ti Cửu Giang quận à?"

Lý Mộ gật đầu nói: "Yêu ti một quận, cần một Yêu Vương có thể chấn nhiếp được bầy yêu, không biết Hùng Vương nguyện ý gánh vác trọng trách này hay không?"

Hắc Hùng Tinh không hề do dự, nói: "Tiểu yêu nguyện ý."

Hắn biết rõ, ở giữa Ma Tông cùng triều đình, hắn phải lựa chọn một bên để xếp đội, việc đã đến nước này, muốn chỉ lo thân mình, hai bên đều không đắc tội là không có khả năng, phương diện triều đình, hắn có thể lựa chọn đồng ý hoặc trung lập, nhưng không thuận theo Ma Tông, nhất định sẽ lọt vào Ma Tông bắt giết.

So với như thế, còn không bằng đầu nhập vào triều đình, do đó đạt được triều đình bảo hộ.

Bọn họ là yêu vật bản thổ Đại Chu, đối với Đại Chu, cũng có lòng trung thành nhất định, chẳng qua nhân loại luôn tuân

theo ý tưởng "không phải chủng tộc của ta, lòng của nó nhất định khác", chưa từng tiếp nhận Yêu tộc, Yêu tộc Đại Chu chờ đợi ngày này, đã đợi ngàn năm vạn năm.

Sau khi thành lập yêu ti Cửu Giang quận, mấy quận Tây Bắc liền đều đã thu phục, các quận còn lại, có thể giao cho Cung Phụng ti, để hai vị đại cung phụng tự thân ra mặt, lấy lý phục yêu, chậm rãi đẩy mạnh.

Vì tránh cho chuyện vừa rồi xảy ra lần nữa, Lý Mộ ở động phủ hùng yêu Hắc Hùng lĩnh bố trí một trận pháp kiêm cả tấn công phòng ngự, lấy tu vi Hắc Hùng Vương khống chế, trừ phi có cường giả cảnh giới thứ sáu cường công, cảnh giới thứ sáu trở xuống, khó có thể công phá.

Mà cường giả cảnh giới thứ sáu trở lên của Yêu quốc cùng Ma Tông, quang minh chính đại xuất hiện ở cảnh nội Đại Chu, công kích yêu dân hoặc dân chúng Đại Chu, không khác gì trực tiếp tuyên chiến đối với Đại Chu, một tên U Minh Thánh Quân trước làm như vậy đã không còn, chỉ cần cảnh giới thứ sáu không ra, trận pháp này có thể bảo vệ hùng yêu nhất tộc bình an.

Từ Cửu Giang quận trở về, Lý Mộ liền chuẩn bị về Thần Đô.

Nếu Đại Chu mỗi một quận đều cần hắn tự mình ra tay thu phục, như vậy còn cần nhiều cung phụng như vậy làm gì, triều đình hàng năm cho Cung Phụng ti bổng lộc, không bằng cho một mình hắn.

Ở lúc Lý Mộ mang theo Ngâm Tâm, đã trên thuyền bay về Thần Đô, Thiên Hồ quốc, Huyễn Cơ nhìn Bạch Huyền, chất vấn: "Chưa trải qua các trưởng lão đồng ý, ngươi vì sao tự tiện làm quyết định?"

Bạch Huyền nhìn nàng một cái, thản nhiên nói: "Triều đình Đại Chu muốn ở các quận thành lập yêu ti, phân hoá Yêu tộc, bụng dạ khó lường, chúng ta sao có thể để bọn hắn như nguyện, ta bảo bọn họ đi phá kế hoạch của triều đình Đại Chu, có gì sai sao?"

Huyễn Cơ môi giật giật, nhất thời không nói gì.

Bạch Huyền ý vị sâu xa nhìn nàng, nói: “Sư muội, ngươi đừng quên thân phận của chính ngươi, cũng đừng quên chức trách của Mị Tông là cái gì, đừng cho rằng ta không biết, lúc ở Cửu Giang quận, ngươi cùng Đại Chu Lý Mộ kia mắt đi mày lại, trơ mắt nhìn Lý Mộ đó phế đi tu vi người của chúng ta, việc này, ta tạm thời không hướng Thánh Tông báo cáo, hy vọng ngươi tự giải quyết cho tốt.”

Hồ Cửu tức giận nói: “Cái gì gọi là trơ mắt nhìn, ngươi có biết Lý Mộ kia mạnh bao nhiêu hay không, chúng ta cộng lại cũng không phải đối thủ của hắn, cũng chính là Huyễn Cơ đại nhân, mới có thể mang bọn họ về, giữ lại cho bọn họ một mạng, nếu không, đầu bọn họ sẽ bị triều đình Đại Chu chặt, ngươi ngay cả gặp cũng không gặp được…”

Sắc mặt Bạch Huyền trầm xuống, lạnh lùng nói: “Nơi này có chỗ cho ngươi xen mồm sao?”

Hồ Cửu hừ lạnh một tiếng, nói: “Chỉ ngươi, để ta xen mồm ta cũng không xen, ghê tởm…”

Huyễn Cơ nói: “Hồ Cửu, ngươi đi xuống trước.”

Hồ Cửu tuy sắc mặt khó chịu, nhưng vẫn lui ra ngoài, nơi này chỉ để lại Huyễn Cơ và Bạch Huyền.

Trên mặt Bạch Huyền hơi dịu đi một chút, nhìn về phía Huyễn Cơ, nói: “Sư muội, ngươi biết lòng của ta đối với ngươi, mấy năm qua, ngươi ngỗ nghịch mệnh lệnh Thánh Tông bao nhiêu lần, ta đều giúp ngươi giấu diếm, bao gồm lần này, ta cũng sẽ không nói cho Thánh Tông, nhưng ta muốn ngươi cho ta một chút đáp lại…”

Huyễn Cơ khẽ thở dài, lắc đầu nói: “Xin lỗi Bạch sư huynh, ta đối với ngươi, không có bất cứ tình yêu nam nữ gì.”

Trên mặt Bạch Huyền lộ ra nét thất vọng, nói: “Là ta tự mình đa tình rồi.”

Nói xong, sắc mặt hắn liền khôi phục bình tĩnh, tự mình xoay người rời đi.

Bạch Huyền về tới cung điện, nhìn thấy một người trẻ tuổi ngồi ở trên vị trí của hắn, phía sau người trẻ tuổi, có ba lão già

đứng, ba lão già cho Bạch Huyền cảm giác, giống như là người thường, nhưng chỗ ngực bọn họ thêu ba đóa hoa sen đen, lại khiến con ngươi Bạch Huyền đột nhiên co rút lại.

Ở Thánh Tông, ba đóa hoa sen đen, đại biểu là — trưởng lão cảnh giới thứ bảy.

…

Thần Đô.

Việc yêu ti các quận, Cung Phụng ti đã đang vững bước thúc đẩy, ba mươi sáu yêu ti là lệ thuộc trực tiếp Cung Phụng ti, không chịu triều đình quản hạt, quan phủ địa phương của các quận, cũng không có quyền điều động yêu ti.

Đừng nói Yêu tộc không tin triều đình, ngay cả Lý Mộ cũng không tin.

Thời kì tiên đế, triều đình làm bao nhiêu chuyện khốn kiếp, tạo thành phiền toái lớn bao nhiêu cho nữ hoàng cùng Lý Mộ, Lý Mộ còn chưa quên, yêu ti lệ thuộc trực tiếp Cung Phụng ti, Cung Phụng ti lại là lệ thuộc trực tiếp nữ hoàng, có thể tránh rất nhiều vấn đề.

Như vậy, tương đương với Đại Chu có hai triều đình, giữa hai triều đình không ảnh hưởng lẫn nhau, đều bị nữ hoàng nắm giữ ở trong tay.

Lý Mộ mấy ngày nay chỉ làm một việc, đó là luyện đan.

Từ trong thiên thư Yêu tộc, Lý Mộ đạt được công thức đan dược nhằm vào Yêu tộc, từ trong thiên thư Đan Đỉnh phái, Lý Mộ đạt được phương pháp luyện đan, sau khi về Thần Đô, lại từ chỗ nữ hoàng xin một ít linh dược cấp cao, dùng để luyện chế Phá Cảnh Đan.

Hết chương 770.

Chương 771. Yêu quốc biến đổi lớn (3)

Phá Cảnh Đan để cảnh giới thứ tư tấn thăng cảnh giới thứ năm đã là thiên phẩm, không dễ luyện chế, mà Phá Cảnh Đan đề cao tỷ lệ cảnh giới thứ năm tấn thăng cảnh giới thứ sáu, thậm chí đạt tới thánh giai, trước mắt không ở trong phạm vi cân nhắc của Lý Mộ.

Vì cam đoan luyện đan không bị quấy rầy, nơi Lý Mộ luyện đan, ở căn phòng bí mật trong lòng đất cung Trường Nhạc, cũng là nơi nữ hoàng bế quan.

Một lò đan dược sắp luyện chế hoàn thành, cái trán Lý Mộ đã toát mồ hôi, nhưng hắn cũng chưa thể đưa tay đi lau.

Giờ phút này, hắn có chút nhớ lúc Ngâm Tâm ở bên người, tuy không thể giúp hắn việc gì lớn, nhưng cũng có thể lau mồ hôi cho hắn.

Lý Mộ nghĩ như vậy, một cái tay ngọc tinh tế trắng nõn từ một bên vươn tới, lấy khăn tay giúp hắn lau đi mồ hôi.

Lý Mộ quay đầu, nhìn thấy mặt nữ hoàng, có chút được yêu mà sợ: “Bệ hạ…”

Chu Vũ nhẹ nhàng nói: “Chuyên tâm luyện đan.”

Lý Mộ quay đầu, lại toàn tâm toàn ý luyện đan.

Thật ra vừa rồi trong lòng hắn còn có một chút oán giận, hắn chỉ là một Trung Thư xá nhân nho nhỏ, lại lo lắng nát lòng vì hoàng đế, tấu chương hắn phê, nằm vùng hắn làm, phù lục hắn vẽ, đan dược cũng là hắn luyện, lừa của đội sản xuất cũng không dám sai sử như vậy…

Mà một khắc đó khi nữ hoàng hạ mình tự tay lau đi mồ hôi cho hắn, Lý Mộ lại cảm thấy, tất cả cái này đều là đáng giá.

Sau đó Lý Mộ lại nhịn không được khinh bỉ mình, thế mà dễ dàng thỏa mãn như vậy, một chút ơn huệ nhỏ đã bị thu mua, thật sự là mất mặt, ở trước mặt nữ hoàng, tâm địa phải cứng một chút.

Bên người, Chu Vũ đã boc xong một quả quýt, lấy ra một múi, nói: “Há mồm.”

Lý Mộ há mồm, nàng chậm rãi mang múi quýt đó đưa vào trong miệng Lý Mộ.

Lần này trong lòng Lý Mộ thật sự nghi hoặc, trước sau chỉ nửa tháng, nữ hoàng biến hóa có chút lớn, không chỉ lau mồ hôi cho hắn, còn đút quýt cho hắn ăn, nàng trước kia đối với mình tốt là tốt, nhưng cũng sẽ không hạ mình làm loại chuyện hầu hạ người ta này.

Lý Mộ kinh hồn táng đảm nuốt xuống múi quýt này, luyện chế xong một lò đan dược này, lúc về nhà, lặng lẽ ra hiệu cho Mai đại nhân.

Ra khỏi hoàng cung, Lý Mộ bước chậm lại, Mai đại nhân từ phía sau đi tới, hỏi: “Chuyện gì?”

Lý Mộ nghi hoặc nói: “Những ngày qua ta không có mặt, bệ hạ có hành động gì kỳ quái không?”

Mai đại nhân tức giận nói: “Bệ hạ có thể có hành động gì kỳ quái.”

“Không có thì thôi.”

Lý Mộ lắc lắc đầu, chỉ để ý việc của mình về nhà, Mai đại nhân nhìn thoáng qua, xoay người oán giận nói: “Khó hiểu…”

Sau đó, vẻ mặt của nàng liền sửng sốt.

Nghiêm khắc mà nói, những ngày qua Lý Mộ không có mặt, bệ hạ tựa như thật sự có một số chỗ tương đối kỳ quái.

Ví dụ như, số lần nàng đi Lý phủ, so với thời điểm Lý Mộ không có mặt còn nhiều hơn, hơn nữa cũng không phải đi gặp Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch, ngược lại thời gian cùng Tiểu Thanh Xà kia ở cùng một chỗ càng nhiều hơn, bệ hạ từ khi nào thân như vậy với Tiểu Thanh Xà kia?

Khi Lý Mộ về nhà, nghênh đón hắn là bốn thiếu nữ xinh đẹp.

Vãn Vãn Tiểu Bạch và Ngâm Tâm thì thôi, Thính Tâm là thật sự quấn người, chỉ cần Lý Mộ ở trong phủ, nàng liền tìm

cách quấn quít lấy hắn, lúc thì hỏi hắn một chút vấn đề tu hành, lúc lại bảo hắn dạy nàng thần thông, còn là cầm tay chỉ việc cái loại đó, mấu chốt là nàng một lần học không hiểu, Lý Mộ thường thường cần dạy nàng mười lần thậm chí mấy chục lần.

Trong quá trình này, đương nhiên tránh không được lượng lớn tiếp xúc thân thể.

Cho dù Lý Mộ đã rất cẩn thận rồi, cũng vẫn tránh không được bị nàng cọ cọ nơi này, chạm chạm nơi kia, dạy nàng thần thông, so với luyện đan cùng vẽ bùa còn tra tấn người ta hơn.

Lý Mộ bất đắc dĩ, chỉ có thể trước dạy Ngâm Tâm, lại để cho Ngâm Tâm dạy nàng.

Trong phòng, Bạch Thính Tâm bĩu môi, bất mãn nói: "Hắn chính là cố ý trốn tránh ta!"

Bạch Ngâm Tâm liếc nàng một cái, tức giận nói: "Ai bảo muội luôn không có quy củ như vậy?"

Bạch Thính Tâm nói: "Hạnh phúc là tự mình tranh thủ được, muội muốn vì hạnh phúc của mình mà cố gắng!"

Bạch Ngâm Tâm nhún vai, nói: "Vậy muội tự mình chậm rãi tranh thủ đi, ta muốn đi ngủ."

Bạch Thính Tâm ra khỏi phòng, đứng ở cửa, con mắt đảo loạn, bỗng nhiên trong mắt chợt lóe hào quang, sinh ra kế sách.

Trong phòng Lý Mộ, hắn đang định nghỉ ngơi, ở trước khi ngủ, vừa mới tụng niệm xong hai lần Thanh Tâm Quyết.

Trong nhà có con rắn không an phận, mỗi ngày đều nghĩ biện pháp trêu chọc hắn, sau khi liên tục gặp ác mộng ba ngày, trước khi ngủ không niệm mấy lần Thanh Tâm Quyết, hắn cũng không dám ngủ lắm.

Ở cửa bỗng truyền đến tiếng gõ cửa, Lý Mộ xuống giường, mở cửa, nhìn thấy Liễu Hàm Yên đứng ở bên ngoài.

Hắn ngẩn ra một phen, sau đó liền ngạc nhiên lẫn vui mừng nói: "Nàng đã trở lại!"

Liễu Hàm Yên bổ nhào vào trong lòng hắn, Lý Mộ đang muốn ôm lấy nàng, bỗng nhiên cúi đầu, nhìn về phía đôi chân thon dài nàng quấn ở bên hông hắn.

Liễu Hàm Yên trong thâm tâm vẫn có chút rụt rè, chưa từng có làm ra loại động tác này đối với Lý Mộ.

Hơn nữa, lấy lương tâm mà nói, chân của nàng tuy cũng rất dài, nhưng cũng không thon dài như vậy.

Cẩn thận cảm thụ, Lý Mộ mới cảm nhận được khác biệt.

Con rắn nhỏ này, thật sự là càng ngày càng quá phận, dị hình chi thuật chỉ học được da lông, đã dám ở trước mặt hắn khoe khoang, lần này không cho nàng một cái giáo huấn khó quên, nàng về sau còn không biết sẽ làm ra cái gì.

Lý Mộ chưa ngay lập tức vạch trần nàng, mỉm cười nói: "Vào đi."

Trên mặt "Liễu Hàm Yên" lộ ra ý cười, theo hắn vào phòng.

Lý Mộ thuận tay mang cửa phòng đóng lại, hơn nữa bố trí một cái kết giới cách âm.

Rất nhanh, trong phòng liền truyền đến tiếng kêu chói tai của Bạch Thính Tâm, nhưng bị kết giới ngăn cản ở trong phòng.

Một lát sau, trong phòng Bạch Ngâm Tâm.

Nhìn muội muội nằm sấp trên giường của nàng, nước mắt lưng tròng, Bạch Ngâm Tâm bất đắc dĩ thở dài, mang váy của cô vén lên, cởi ra quần nhỏ màu trắng, sau đó mang đan dược chữa thương nghiền thành bột, cẩn thận bôi ở bên trên…

Bạch Thính Tâm đau tới mức nhe răng trợn mắt, nghiến răng nói: "Ta sẽ không nhận thua!"

…

Đêm qua, Lý Mộ cho con rắn xanh không nghe lời kia một cái giáo huấn khó quên, nghĩ hẳn nàng trong khoảng thời gian ngắn cũng không dám làm càn nữa.

Sáng sớm hôm sau, hắn chưa ăn sáng, đã tới trong cung.

Ở cung Trường Nhạc, hắn gặp được Cúc đại nhân đã lâu không gặp.

Cúc đại nhân một thân đồ đen, vẻ mặt mười phần nghiêm túc, trên mặt Mai đại nhân và Thượng Quan Ly cũng mang theo ngưng trọng.

Lý Mộ nhìn các nàng, nghi hoặc hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Hết chương 771.

Chương 772. Nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi

Cúc đại nhân trầm giọng nói: “Yêu quốc đột nhiên có biến cố lớn, Thiên Lang quốc tuyên bố gia nhập Ma Tông, tiêu diệt thâu tóm mấy Yêu quốc phụ cận, Thiên Hồ quốc Mị Tông nội loạn, Mị Tông bị Bạch thị hoàng tộc khống chế, đại trưởng lão cảnh giới thứ sáu bị nhốt, Vạn Huyễn Thiên Quân cảnh giới thứ bảy không biết sống hay chết, ma đạo Thánh Tông nhúng tay việc Yêu quốc, biên cảnh Tây Bắc chỉ sợ không thể lạc quan…”

Cúc đại nhân nói một phen, Lý Mộ chấn động thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tỉnh.

Hắn từng ở Yêu quốc một đoạn thời gian rất dài, biết được thế cục Yêu tộc.

Thiên Lang tộc ở Vạn Yêu chi quốc, là đứng đầu bốn đại Yêu tộc, thực lực chỉnh thể so với Thiên Hồ quốc có Vạn Huyễn Thiên Quân còn cường đại hơn một chút, từ trước tới nay đều là kẻ địch của Thiên Hồ quốc cùng Mị Tông.

Mà Vạn Huyễn Thiên Quân, là trưởng lão cảnh giới thứ bảy của ma đạo, ở ma đạo có địa vị hết sức quan trọng.

Hôm nay, Thiên Lang quốc đầu nhập vào ma đạo, Mị Tông nội loạn, đại trưởng lão bị nhốt, ngay cả Vạn Huyễn Thiên Quân cảnh giới thứ bảy cũng không rõ sống hay chết, điều này bảo Lý Mộ làm sao tin tưởng?

Nữ hoàng cũng mới cảnh giới thứ bảy, nàng mạnh hơn Vạn Huyễn Thiên Quân không bao nhiêu, Lý Mộ không tưởng tượng được, rốt cuộc là tồn tại thế nào, có thể khiến cảnh giới thứ bảy thiếu chút nữa ngã xuống, hai cường giả cảnh giới thứ bảy đại chiến, là có thể hủy diệt toàn bộ Thiên Hồ quốc.

Phản ứng đầu tiên của Lý Mộ chính là không tin, trầm giọng hỏi: “Tin tức là thật sao?”

Cúc đại nhân nghiêm nghị nói: “Là thật, lượng lớn thám tử của chúng ta ở Yêu quốc đều cấp báo lại, ngay cả chúng ta cũng không biết vì sao ma đạo sẽ xảy ra nội chiến, ra tay đối

với cường giả cảnh giới thứ bảy của mình, nghe nói có ba trưởng lão cảnh giới thứ bảy của ma đạo Thánh Tông, thừa dịp Vạn Huyễn Thiên Quân bế quan ở lúc quan trọng mấu chốt, liên thủ phát động đánh lén đối với hắn, Vạn Huyễn Thiên Quân bị thương nặng bỏ chạy, nội bộ Mị Tông cũng đã xảy ra náo động, Thiên Hồ quốc Bạch gia thừa dịp loạn nhốt đại trưởng lão Huyễn Vân, khống chế Mị Tông…”

Lý Mộ đại khái biết nguyên nhân ma đạo Thánh Tông ra tay đối với Vạn Huyễn Thiên Quân.

Vạn Huyễn Thiên Quân tuy thực lực cường đại, nhưng thường xuyên cãi mệnh lệnh ma đạo Thánh Tông, một đồng đội cảnh giới thứ bảy không nghe mệnh lệnh, uy hiếp thậm chí so với kẻ địch cảnh giới thứ bảy còn lớn hơn.

Chỉ là hắn không ngờ, Vạn Huyễn Thiên Quân ma sát với ma đạo Thánh Tông lại đã lớn đến loại tình trạng này, đáng giá ma đạo Thánh Tông phái ra ba trưởng lão cảnh giới thứ bảy đến tiêu diệt hắn.

Cường giả cảnh giới thứ bảy chiến đấu, có năng lực hủy thiên diệt địa, ba người này vừa lúc lựa chọn thời cơ Vạn Huyễn Thiên Quân bế quan, dù vậy, cũng vẫn để hắn chạy thoát, sự khủng bố của cường giả cảnh giới thứ bảy có thể thấy được phần nào.

Vạn Huyễn Thiên Quân có làm sao hay không, Lý Mộ không để ý, hỏi Cúc đại nhân: “Huyễn Cơ của Mị Tông đâu?”

Cúc đại nhân nói: “Lúc xảy ra chuyện, Huyễn Cơ không ở Thiên Hồ quốc, nhưng, nghĩ hẳn Bạch gia và ma đạo cũng sẽ không tha cho cô ta, Thiên Hồ quốc thái tử Bạch Huyền, bây giờ đã trở thành quốc chủ Thiên Hồ quốc, đại trưởng lão Mị Tông, hắn sau khi lên chức lên ngôi, liền ở khắp Yêu quốc truy nã Huyễn Cơ, chỉ là cung cấp tin tức của Huyễn Cơ, đã có thể đạt được phần thưởng hậu hĩnh…”

Cái này cũng không ra ngoài Lý Mộ đoán trước, hồ tộc thiên thư ở trong tay Huyễn Cơ, Bạch Huyền truy nã Huyễn Cơ, hẳn là vì tờ thiên thư đó.

Mai đại nhân sầu lo nói: “Thiên Lang tộc đã ở dưới ma đạo âm thầm ủng hộ, bắt đầu thâu tóm thế lực khác của Yêu quốc, hẳn là muốn thống nhất Vạn Yêu chi quốc. Nếu Yêu quốc được thống nhất, phương Bắc Đại Chu, sẽ đối mặt một kẻ địch mạnh trước nay chưa từng có…”

Từ sau khi Bạch Đế ngã xuống, Yêu quốc đã phân liệt ba ngàn năm.

Trong ba ngàn năm này, tuy Yêu tộc vẫn luôn là đại địch của Nhân tộc Tổ Châu, nhưng Yêu tộc phân liệt, chỉ dám xâm phạm biên cảnh phạm vi nhỏ, không dám cũng không có năng lực quy mô xâm nhập.

Nhưng nếu Yêu quốc bị Thiên Lang tộc thống nhất, tình huống sẽ khác.

Ở dưới ma đạo ủng hộ, một Yêu quốc thống nhất, sẽ trở thành uy hiếp lớn nhất của Đại Chu, biên cảnh tây bắc sẽ vĩnh thà không có ngày yên bình, càng quan trọng hơn là, một khi Yêu quốc đến xâm phạm, Quỷ Vực cùng với các nước phía nam tất nhiên sẽ thừa sơ hở mà vào, cơ nghiệp mấy trăm năm của Đại Chu tràn ngập nguy cơ.

Tin tức này sau khi truyền ra, triều dã một mảng đại loạn.

Ở dưới sự chủ trì của Thượng Thư Lệnh, Trung Thư Lệnh, Môn Hạ Thị Trung, ở Tử Vi điện lâm thời tổ chức triều hội, quan viên Thần Đô tứ phẩm trở lên, không cho phép lấy bất cứ nguyên nhân nào vắng mặt.

Hôm nay, trên Tử Vi điện, không có đảng cũ, cũng không có đảng mới, mọi người chỉ có một thân phận, đó là quan viên Đại Chu, tình thế Yêu quốc biến hóa kịch liệt, triều đình Đại Chu phải làm ra đối sách tương ứng.

Trên Tử Vi điện, Bình Vương trầm giọng nói: “Vạn Yêu chi quốc tuyệt đối không thể thống nhất, nếu không Đại Chu nguy hĩ, thần đề nghị triều đình tức khắc phát binh Yêu quốc, trấn áp Thiên Lang tộc, để đoạn tuyệt hậu hoạn.”

Trên triều đình, đảng mới xưa nay thích công kích đảng cũ, một lần này, lại hiếm thấy giữ im lặng.

“Việc này không thể.”

Khi mọi người im lặng, Binh bộ tả thị lang đứng ra, nói: “Đại Chu xưa nay không tham dự nội chính nước khác, trên đại nghĩa không có lý do phát binh Yêu quốc, huống chi, Yêu quốc địa hình phức tạp, khó có thể tiếp tế tiếp viện, ở Yêu quốc tác chiến, bất lợi đối với tướng sĩ triều ta, rất dễ dàng lâm vào cục diện bị động.”

Đối với chuyện này, quan viên văn võ có cái nhìn khác nhau.

Quan văn cho rằng, Yêu quốc xưa nay bụng dạ khó lường, một khi thống nhất, nhất định sẽ ra tay với Đại Chu, Đại Chu không thể ngồi xem Yêu quốc lớn mạnh.

Võ tướng thì từ góc độ phát động chiến sự, phân tích bất lợi xuất binh đối với Yêu quốc, nghiêm khắc mà nói, đây là nhúng tay nội chính Yêu quốc, ngôn bất chính danh bất thuận, càng quan trọng hơn là, Yêu quốc và Quỷ Vực mấy ngàn năm qua, có một đặc điểm giống nhau.

Đó là tự bọn họ đánh dữ dội nữa, quậy hung nữa, một khi Nhân tộc muốn thừa sơ hở mà vào, như vậy bọn họ lập tức sẽ liên hợp lại.

Triều đình nếu xuất binh với Thiên Lang tộc, khả năng rất lớn sẽ tạo ra hiệu quả trái ngược, thúc đẩy Yêu quốc lấy tốc độ nhanh hơn thống nhất, đến lúc đó, tướng sĩ Đại Chu tác chiến sân khách, tiếp tế tiếp viện khó khăn, còn phải đối mặt một cái Yêu quốc ngưng tụ chưa từng có, hầu như là không có khả năng đánh thắng.

Hết chương 772.

Chương 773. Xúi giục Thi Tông (1)

Nhưng, mọi người cũng không phải chưa thương nghị ra đối sách giải quyết.

Những người này đứng ở trên triều đường, ai không phải lão hồ li, chỉ cần bọn họ không nội đấu nữa, dưới tư tưởng va chạm, sẽ có nhiều âm mưu quỷ kế.

Yêu quốc vốn có bốn thế lực lớn, phân biệt là Lang tộc, Hùng tộc, Xà tộc, cùng với Hồ tộc, bốn đại Yêu tộc này, đều có Huyền Yêu cảnh giới thứ bảy tọa trấn, Thiên Lang tộc tuy thực lực mạnh nhất, nhưng ba tộc còn lại cũng không yếu.

Hôm nay Hồ tộc nội loạn, Thiên Lang tộc ở dưới ma đạo ủng hộ, có ý thâu tóm Yêu tộc khác, thống nhất Yêu quốc, nhưng hai tộc khác, lại nào sẽ cam tâm trở thành phụ thuộc Lang tộc?

Ma tộc có thể ủng hộ Thiên Lang tộc, triều đình Đại Chu cũng có thể âm thầm nâng đỡ Cửu Thiên Xà tộc cùng Thiên Sơn Hùng tộc, để Yêu tộc và Yêu tộc tranh chấp, không tốn một binh sĩ nào bình ổn trận tai họa này.

Bây giờ tại vấn đề ở chỗ, như thế nào thuyết phục hai đại Yêu tộc này.

Chúng nó tất nhiên không phục Thiên Lang tộc, nhưng hiển nhiên càng thêm sẽ không tin tưởng triều đình, ai muốn mạo hiểm đi sứ Yêu quốc, hoàn thành nhiệm vụ gian khổ này đây?

Tử Vi điện lần nữa lâm vào lặng lẽ.

Có một bộ phận quan viên là vì nhát gan, bảo bọn họ bày mưu tính kế thì được, nhưng bảo bọn họ mạo hiểm sinh mệnh, xâm nhập Yêu quốc, bọn họ không muốn.

Cũng có một bộ phận quan viên là tự mình hiểu lấy, lấy bản lãnh bọn họ, không đủ để thuyết phục hai đại Yêu tộc, ngược lại sẽ lỡ việc lớn của triều đình.

Một bóng người áo trắng, từ bên ngoài nhẹ nhàng tới.

Quần thần nhìn người trung niên đi vào trong điện, không ai không cúi đầu khom người, cung kính nói: “Ra mắt viện trưởng.”

Người trung niên đứng khoanh tay, nhẹ nhàng nói: “Ta đi.”

Không có ai so với viện trưởng thư viện Bạch Lộc, Đại Chu Binh bộ thượng thư càng thêm thích hợp đi sứ hai đại Yêu tộc, hắn có tư cách này, cũng có thực lực này, triều thần cả điện đều gửi gắm hy vọng vào hắn.

Mấy ngày sau, viện trưởng thư viện Bạch Lộc trở lại Thần Đô.

Hắn mang về, không phải một tin tức tốt.

Cửu Thiên Xà tộc và Thiên Sơn Hùng tộc từ chối triều đình Đại Chu, hơn nữa tỏ vẻ rõ ràng, bọn họ sẽ không hợp tác với nhân loại, một kết quả này, khiến triều đình lần nữa khẩn trương hẳn lên, loại cảm xúc khẩn trương này thậm chí lan tràn đến dân gian.

Cung Trường Nhạc.

Chu Vũ đã không có tâm tình gì đọc sách, nàng tuy không muốn làm hoàng đế, nhưng đã ở vị trí này, nàng liền nên chịu trách nhiệm với dân chúng Đại Chu, nếu không, nàng đã sớm theo Lý Mộ rời khỏi Thần Đô, đi một nơi không có ai tìm được trồng hoa trồng rau rồi.

Lý Mộ ngồi ở một bên, nhìn bộ dáng nàng nhíu chặt lông mày, trong lòng than nhẹ một tiếng.

Thật ra đổi là bất luận kẻ nào, chuyện này đều là một tử cục.

Hai đại Yêu tộc từ chối không phối hợp, xuất binh không thể, trơ mắt nhìn Yêu quốc thống nhất cũng không được, trong lòng của nàng khẳng định cũng không biết làm sao bây giờ.

Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói: “Bệ hạ, nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, nếu không vẫn là thần đi thôi.”

Chu Vũ lườm hắn, nói: “Chuyện Lâm viện trưởng cũng không có cách nào, ngươi đi có ích gì, thành thành thật thật ở

lại bên cạnh trẫm đi, không thể mọi chuyện đều để ngươi đi mạo hiểm.”

Lý Mộ nói: “Thu phục Yêu quốc, cái này vốn là thần đáp ứng bệ hạ, với lại, nương tử của thần không ở bên người, thần ở nơi này cũng rất nhàm chán, còn không bằng tìm chuyện để làm…”

Liễu Hàm Yên và Lý Thanh xa ở Bắc quận, trong nhà còn có con rắn nhỏ không an phận, cả ngày biến đổi biện pháp câu dẫn hắn, đêm qua biến thành Liễu Hàm Yên, buổi tối hôm nay nói không chừng sẽ biến thành Lý Thanh, Lý Mộ không thể trêu vào, nhưng có thể tránh.

Nguyên nhân càng quan trọng hơn là, Thiên Hồ quốc biến động to lớn, cũng không biết Hồ Cửu và Huyễn Cơ bọn họ thế nào.

Lý Mộ không thể không thừa nhận, “Tiểu Xà” tuy đã chết, nhưng hắn vẫn không thể ngồi xem mặc kệ đối với đồng bạn từng sóng vai chiến đấu.

Ánh mắt Chu Vũ nhìn về phía Lý Mộ, tự giễu nói: “Thì ra là ở bên trẫm khiến ngươi cảm thấy không thú vị, ngươi tình nguyện đi Yêu quốc, cũng không muốn ở lại chỗ này…”

Lý Mộ không ngờ được góc độ nữ hoàng đối đãi vấn đề lại xảo quyệt như vậy, vội vàng giải thích.

“Bệ hạ đừng hiểu lầm, thần không phải ý tứ này…”

“Vậy ngươi là có ý tứ gì?”

“Thần không có ý tứ.”

“Ngươi là cảm thấy nói chuyện với trẫm cũng không có ý tứ sao?”

…

Lý Mộ hít thật sâu, cuối cùng nói: “Thần không đi nữa.”

Một lát sau, hắn rời khỏi cung Trường Nhạc, trên mặt hiển lộ hết sự bất đắc dĩ.

Trong nửa năm qua, thời gian hắn ở bên ngoài, quả thực so với ở Thần Đô nhiều hơn rất nhiều, nữ hoàng tự mình xem sổ con đã xem ra oán khí, nhưng Yêu quốc lần này, Lý Mộ phải đi.

Thật ra hắn và Huyễn Cơ có giấc mộng chung, đó là hai tộc nhân yêu có thể chung sống hoà bình, nàng rơi vào kết cục như thế, trình độ rất lớn là vì nàng không muốn thương tổn nhân loại vô tội, chọc giận cao tầng ma đạo.

Vì Đại Chu, hắn không thể ngồi xem Yêu quốc thống nhất.

Vì Tiểu Xà, hắn không thể nhìn Huyễn Cơ cùng Hồ Cửu gặp chuyện.

Nữ hoàng tức là nhất thời, lúc muộn chút dỗ nàng nhiều một chút, nàng cũng sẽ đồng ý.

Cung Trường Nhạc, Chu Vũ ngồi ở trên ghế rồng, im lặng thật lâu, hỏi Mai đại nhân cùng Thượng Quan Ly: "Trẫm có phải rất không giảng đạo lý hay không?"

Thượng Quan Ly cúi đầu, chưa đáp lời.

Mai đại nhân nhìn Thượng Quan Ly một cái, chỉ có thể bất đắc dĩ nói: "Thật ra Lý Mộ cũng là vì sẻ chia lo lắng thay bệ hạ, nếu để Thiên Lang tộc thống nhất Yêu tộc, đối với Đại Chu mà nói, hậu hoạn vô cùng…"

Chu Vũ nói: "Nhưng hắn mới vừa trở về không được mấy ngày, vài lần gần nhất, hắn đều là ở lại Thần Đô vài ngày, đi ra ngoài là mấy tháng…"

Mai đại nhân nghĩ một lát, nói: "Bệ hạ, biệt ly ngắn ngủi, là vì gặp lại tốt hơn, đợi hắn bình định xong những nhiễu loạn này, ngày sau là có thời gian ở lại bên cạnh bệ hạ."

Chu Vũ ngồi ở nơi đó, lâm vào trầm ngâm.

Lý Mộ trở lại Lý phủ, đẩy cửa ra, phát hiện nữ hoàng đã ở trong sân.

Chu Vũ nhìn hắn, hít thật sâu, nói: "Ngươi đi đi, trẫm không cản ngươi nữa."

Lý Mộ nhẹ nhàng thở ra, nữ hoàng thế mà đã hiểu được tự mình dỗ mình, nếu mọi người đều có thể thông tình đạt lý giống nàng thì tốt rồi.

Nữ hoàng đã đồng ý, Lý Mộ cũng liền không có gì băn khoăn.

Trước khi đi, hắn an bài tốt Vãn Vãn và Tiểu Bạch tu hành, cũng bố trí nhiệm vụ cho Ngâm Tâm cùng Thính Tâm.

Trong sân, Lý Mộ ôm Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch, vỗ nhẹ nhẹ đầu các nàng, nói: "Ở nhà tu hành cho tốt, chờ ta trở lại."

Hắn lại đi về phía Ngâm Tâm, thiếu nữ hướng hắn dang hai tay ra.

Hết chương 773.

Chương 774. Xúi giục Thi Tông (2)

Lý Mộ vốn không muốn ôm nàng, nhưng nàng đã bày sẵn tư thế, hắn nếu thờ ơ, nàng làm sao xuống đài được, trong lòng nữ hài tử người ta muốn chỉ là một cái ôm sắp chia tay, nghĩ nhiều, trái lại thể hiện trong lòng chính hắn xấu xa.

Lý Mộ chỉ có thể nhẹ nhàng ôm nàng, nói: "Những trận pháp kia ta dạy cho ngươi, ngươi chậm rãi lĩnh ngộ, sau khi trở về ta muốn kiểm tra."

Bạch Ngâm Tâm nhẹ nhàng gật gật đầu, nói: "Biết rồi Lý đại ca, ta sẽ cố gắng tu hành."

Lý Mộ cuối cùng nhìn về phía Bạch Thính Tâm, Vãn Vãn ôm rồi, Tiểu Bạch ôm rồi, tỷ tỷ cũng bế, nếu đối đãi khác biệt đối với nàng, không khỏi quá không thích hợp, hắn vừa mới giang hai cánh tay, Bạch Thính Tâm đã chủ động nhảy tới trên người hắn, hai cánh tay ôm lấy cổ hắn, đôi chân thon dài quấn ở trên lưng hắn, cam đoan nói: "Yên tâm đi, ta sẽ tu hành thật tốt, ngươi ở bên ngoài cũng phải cẩn thận, ta chờ ngươi trở về."

Nàng quấn lấy Lý Mộ liền không muốn xuống, Lý Mộ chỉ có thể mạnh mẽ kéo nàng xuống.

Một đứa cháu gái ngày xưa, nói chuyện như nữ chủ nhân trong nhà, Lý Mộ thậm chí muốn bảo nữ hoàng đưa nàng tới trong cung cẩn thận học quy củ.

Ít nhất cũng phải khiến nàng học học ôm như thế nào, không nên hơi một tí liền quấn trên thân người khác, Lý Mộ vì thế nói nàng rất nhiều lần, nàng cứ cãi đây là thiên tính Xà tộc không đổi được.

Lý Mộ thở dài một hơi, cuối cùng nhìn về phía nữ hoàng, nói: "Bệ hạ, thần đi đây."

Chu Vũ tự nhiên vươn hai cánh tay ra, Lý Mộ ngẩn ra một chớp mắt, dang hai tay, nhẹ nhàng ôm nàng.

Dáng người nữ hoàng là bị xem nhẹ nghiêm trọng, chỉ sợ trừ Lý Mộ, không có ai biết nàng dưới quần áo rộng thùng

thình ẩn chứa phập phồng như thế nào, cho dù so với Liễu Hàm Yên chỉ sợ cũng không kém là bao, Vãn Vãn và Tiểu Bạch có chút không bằng, Ngâm Tâm Thính Tâm càng không thể so sánh…

Sau cái ôm ngắn ngủi, Lý Mộ liền lui một bước, lại nhìn các nàng một cái, xoay người đi ra ngoài.

Thẳng đến lúc bóng người hắn hoàn toàn biến mất, mấy bóng người còn đứng ở cửa.

Một khắc nào đó, Chu Vũ hỏi Thanh Xà ở bên: "Ngươi không phải thích hắn sao, lần này vì sao không đi cùng hắn?"

Bạch Thính Tâm ý vị sâu xa nói: "Tâm của hai người chỉ cần cùng một chỗ, cần gì phải để ý có thể mỗi ngày làm bạn hay không?"

Chu Vũ nói: "Nhưng tâm các ngươi cũng chưa cùng một chỗ."

Bạch Thính Tâm siết nắm tay, kiên định nói: "Sớm muộn sẽ được."

…

Yêu quốc xảy ra biến cố to lớn, triều đình Đại Chu muốn liên thủ yêu vật kháng yêu vật, lại bị từ chối, chỉ có thể tìm biện pháp khác.

Mấy ngày nay, các loại triều hội lớn triều hội nhỏ không ngừng, đều là nghị luận đối với chống lại Yêu tộc.

Học sinh thư viện Bạch Lộc, lại có một đám đi phương bắc, ngay cả viện trưởng đại nhân cũng tự mình tới Cửu Giang quận, trấn thủ ở nơi đó, ứng đối xung đột tương lai có thể xảy ra.

Trung Thư Tỉnh, Trung Thư thị lang, mấy vị Trung Thư xá nhân đều sắc mặt tiều tụy.

Về việc Yêu tộc, đến nay còn chưa nghị luận ra một cái kết quả, bọn họ bắt đầu nhớ ngày tháng có Lý Mộ, hắn ở Trung Thư Tỉnh, việc lớn việc nhỏ đều không cần bọn họ quan tâm.

Đáng tiếc nửa năm qua, hắn đã rất ít tham dự triều sự nữa, chuyên chú vào công việc Cung Phụng ti, chấp hành, đều là một ít nhiệm vụ cơ yếu, Trung Thư Tỉnh cũng không có quyền hạn biết được.

Lưu Nghi cào cào tóc, có chút lo lắng nói: "Lý đại nhân rốt cuộc đi đâu rồi?"

Nội địa Doanh Châu.

Trong lòng ngọn núi rỗng ruột nào đó, Trần Thập Nhất, Hàn Thập Tam, Tôn Thất… gần trăm đệ tử Thi Tông, cung kính đứng ở bên một chỗ bình đài, lớn tiếng nói: "Toàn thể đệ tử Thi Tông, tham kiến đại trưởng lão!"

Không phải là mọi người đều có thể cam tâm tình nguyện làm bạn với thi thể, bởi vậy trong ma đạo mười tông, đệ tử Thi Tông nhân số không nhiều, lần này vì tế luyện mười yêu thi kia, đám người Trần Thập Nhất mang toàn thể đệ tử Thi Tông đều triệu trở về.

Giữa bình đài, một người trẻ tuổi khoanh tay mà đứng, thản nhiên nói: "Gần đây đã xảy ra một việc, khiến bổn tọa rất đau lòng."

Các đệ tử Thi Tông, mấy tháng gần đây đều tránh ở trong núi này, hai tai không nghe việc ngoài núi, một lòng chỉ luyện thánh hiền thi, căn bản không biết bên ngoài đã xảy ra cái gì.

Nhưng mặc cho ai cũng nhìn ra, đại trưởng lão rất tức giận, một uy áp cường giả khiến bọn họ thở không nổi, nhịn không được cúi đầu thấp hơn nữa.

Lý Mộ im lặng một lát, mở miệng lần nữa: "Mị Tông đã xảy ra nội loạn, đại trưởng lão Huyễn Vân bị phản đồ soán quyền nhốt."

Lời vừa nói ra, đám người lập tức phát ra tiếng kinh hô.

"Điều này sao có khả năng?"

"Mị Tông không phải còn có Thiên Quân đại nhân sao?"

"Thiên Quân đại nhân không có khả năng ngồi yên không lý đến…"

…

Lý Mộ vươn tay, ép xuống phía dưới, thanh âm mọi người im bặt dừng lại, hiện trường biến thành tiếng kim rơi có thể nghe thấy, Lý Mộ trầm giọng tiếp tục nói: “Lúc Thiên Quân bế quan, lọt vào ba trưởng lão Thánh Tông vây công, bị thương nặng, bây giờ sống chết chưa rõ.”

Câu này của hắn, đã dẫn phát đệ tử Thi Tông xôn xao lớn hơn nữa.

“Cái này, cái này sao có khả năng?”

“Thiên Quân là cảnh giới thứ bảy, ở Thánh Tông cũng có thể trở thành hàng ngũ trưởng lão, Thánh Tông vì sao phải đối phó Thiên Quân?”

“Cái này nói không thông…”

“Tin tức giả, nhất định là tin tức giả!”

Lý Mộ vươn tay ra lần nữa, tiếng xôn xao của mọi người lập tức biến mất.

Hắn hừ lạnh một tiếng, nói, “Mị Tông vì Thánh Tông lập bao nhiêu công lao, Thiên Quân trung thành và tận tâm đối với Thánh Tông, thế mà rơi vào kết cục như thế, cơn tức này, bổn tọa khó có thể nuốt trôi.”

Trên mặt Trần Thập Nhất lộ ra nét do dự, chậm rãi mở miệng: “Đại trưởng lão, mặc kệ Thánh Tông vì sao ra tay với Thiên Quân, đều không liên quan gì tới chúng ta, thuộc hạ cảm thấy, chúng ta vẫn là đừng trêu chọc Thánh Tông thì tốt hơn, nếu không chúng ta có thể sẽ bước rập khuôn theo Thiên Quân cùng Mị Tông.”

“Nói lời khốn kiếp gì thế!” Sắc mặt Lý Mộ âm trầm, nói: “Bổn tọa và thánh quân kết giao tâm đầu ý hợp, bổn tọa sao có khả năng trơ mắt nhìn hắn chịu nỗi oan lớn vậy, Thánh Tông đã bất nhân, thì đừng trách Thi Tông bất nghĩa. Từ giờ trở đi, Thi Tông không nghe lệnh Thánh Tông nữa, các ngươi nếu không phục quyết định của bổn tọa, có thể rời đi ngay bây giờ!”

Trần Thập Nhất biến sắc, lập tức nói: “Đại trưởng lão…”

Lý Mộ phất phất tay, nói: “Không cần nói nữa, ý ta đã quyết, các ngươi ai muốn rời khỏi, đều có thể đi!”

Hơn trăm đệ tử Thi Tông nhất thời lâm vào im lặng.

Hết chương 774.

Chương 775. Sứ giả Thánh Tông (1)

Tuy Thi Tông là nhà của bọn họ, nơi này có tất cả của bọn họ, còn có thể luyện chế thi thể chí cường giả, bọn họ không muốn rời đi, nhưng Thánh Tông cường đại, xâm nhập lòng người, bọn họ cũng không muốn đắc tội.

Trên mặt rất nhiều người đều toát ra nét do dự.

Cuối cùng, vẫn có một đạo bóng người đứng ra.

Một nam tử nhìn gầy gò nói: "Từ Thập Thất ta cuộc đời này chỉ nguyện trung thành Thánh Tông, đại trưởng lão đã muốn thoát ly Thánh Tông, Từ Thập Thất từ hôm nay trở đi thoát ly Thi Tông, xin đại trưởng lão chớ trách!"

Lý Mộ thản nhiên hỏi: "Còn có ai không?"

Hắn vừa dứt lời, sau sự yên tĩnh ngắn ngủi, lại có mười mấy bóng người đứng ra.

"Đại trưởng lão đã mất đi lý trí, ta lựa chọn thoát ly Thi Tông."

"Ta cũng thoát ly Thi Tông."

"Thánh Tông sẽ không từ bỏ ý đồ, các ngươi đều nghĩ cho kỹ…"

"Tốt lắm." Lý Mộ gật gật đầu, bỗng vươn ngón tay, vẽ vài đạo phù văn trên không, phù văn sáng lên, hắn hai tay kết ấn, phù văn đó hóa thành mười mấy đạo, bắn nhanh vào bóng người mười mấy người.

Phốc!

Mười mấy người ở cùng một lúc ngã xuống đất, không biết gì nữa.

Ánh mắt Lý Mộ nhìn quét mọi người, thản nhiên hỏi: "Còn có ai muốn thoát ly Thi Tông?"

Trong lòng núi, đệ tử Thi Tông tràn đầy im lặng.

Mọi người đều dự cảm được, đại trưởng lão quen thuộc kia lại trở lại rồi.

Ở trước đó, tuy đủ loại chứng cớ đều cho thấy, người trẻ tuổi trước mắt chính là thân thể đại trưởng lão đoạt xá, nhưng tính cách hắn, lại khác Thiên Huyễn đại trưởng lão khá xa.

Thiên Huyễn đại trưởng lão nhìn mặt mũi hiền lành, thật ra thủ đoạn âm độc tàn khốc nhất.

Trước nay người Thi Tông không thuận theo hắn, đều biến thành thi thể thật sự rồi.

Gương mặt trẻ tuổi tuấn lãng này đã cho Từ Thập Thất một cái ảo giác, cũng cho mười mấy người kia một cái ảo giác.

Cho dù hắn bộ dạng anh tuấn nữa, hiền lành nữa, linh hồn hắn, cũng là linh hồn của Thiên Huyễn đại trưởng lão.

Đám người của Từ Thập Thất đã quên một chuyện quan trọng, Thi Tông có một quy củ bất thành văn, ai thuận đại trưởng lão làm người, ai nghịch đại trưởng lão làm thi.

Vừa rồi một chiêu thần thông đó của đại trưởng lão, mang toàn bộ đệ tử Thi Tông trong lòng núi hoàn toàn trấn trụ.

Không có ai dám có ý kiến nữa, thoát ly Thánh Tông, về sau có thể sẽ có chuyện, phản bội đại trưởng lão, phải chết ngay bây giờ, ai không muốn sống lâu thêm một lát, Thánh Tông đối với bọn họ mà nói, hư vô mờ mịt, vẫn là trước mắt giữ mạng quan trọng…

Trần Thập Nhất cố dũng cảm, nhỏ giọng hỏi: “Đại trưởng lão, vẫn là quy củ cũ, luyện mấy tên phản đồ này?”

Lý Mộ vung tay lên, nói: “Không cần lãng phí tài liệu, trước nhốt lại, về sau có thể hữu dụng.”

Trần Thập Nhất cung kính nói: “Tuân mệnh.”

Mấy chục người bị áp giải xuống, đệ tử còn lại càng thêm cung kính đứng ở một bên.

Lý Mộ đối với đệ tử Thi Tông hiểu thì dùng tình, cứng thì dùng lý, còn rất dân chủ cho bọn họ quyền lựa chọn, đệ tử Thi

Tông vẫn kiên quyết muốn nguyện trung thành hắn, ở lại Thi Tông, Lý Mộ rất vui mừng.

Hắn đuổi đi đại bộ phận người, hỏi: "Mười yêu thi kia, luyện chế thế nào rồi?"

Nói tới chuyện này, trên mặt đám người Trần Thập Nhất liền lộ ra nét tự hào, nói: "Bẩm đại trưởng lão, tám yêu thi trong đó, tất cả đều luyện chế thành công, hơn nữa tu vi đều đạt tới cảnh giới thứ sáu…"

Tám yêu thi, lúc còn sống đều là đại yêu cảnh giới thứ bảy, Yêu tộc thân thể cực mạnh, sau khi chết thông qua bí thuật tế luyện, thi thể có thể đạt tới tu vi cảnh giới thứ sáu.

Nếu Bạch Đế thi tiếp nhận ký ức ban đầu, thi thể bản thân hắn, có thể ở trong khoảng thời gian ngắn đạt tới cảnh giới thứ tám, dưới trướng cũng sẽ có hai thủ hạ cảnh giới thứ bảy, tám gã cảnh giới thứ sáu, thực lực thậm chí đã vượt qua các tông của đạo môn.

Cũng không biết Bạch Đế yêu thi chạy đi đâu, từ sau khi nó chạy khỏi Yêu Hoàng không gian, liền không còn có một chút tin tức.

Nếu có thể bắt nó về, Lý Mộ cho dù là đập nồi bán sắt cũng phải mang nó luyện, thi thể lúc còn sống là cường giả cảnh giới thứ chín, có tiềm chất luyện thành yêu thi cảnh giới thứ tám.

Lý Mộ lại hỏi: "Hai yêu thi cảnh giới thứ tám kia thì sao?"

Đây mới là điều hắn quan tâm nhất, chúng nó lúc còn sống thực lực quá mạnh, nếu quá trình luyện chế không xảy ra vấn đề, nói từ trên nguyên tắc, sau khi luyện thành, cuối cùng tu vi có thể đạt tới cảnh giới thứ bảy.

Nói tới hai yêu thi đó, Trần Thập Nhất tiếc nuối nói: "Bẩm đại trưởng lão, luyện chế tám yêu thi này, đã vét sạch tích lũy của Thi Tông, chúng ta đã không còn tài liệu luyện chế hai bộ đó nữa."

Trên hai yêu thi đó, Lý Mộ gửi gắm kỳ vọng rất lớn.

Phía sau dẫn theo hai bảo tiêu cảnh giới thứ bảy, về sau xem ai còn dám lớn tiếng nói chuyện với hắn?

Lý Mộ nhìn Trần Thập Nhất, nói: "Còn thiếu tài liệu gì, ta cho các ngươi."

Trần Thập Nhất đếm đầu ngón tay, nói: "Linh ngọc ít nhất một vạn khối, Kim Cương Ngọc, Sinh Cốt Thảo các loại tài liệu luyện thể bảy bảy bốn mươi chín loại…"

Lý Mộ nghĩ đến hắn còn sót lại không đến một ngàn khối linh ngọc, khoát tay áo, nói: "Không gom đủ cũng chậm rãi gom đi, không vội…"

Lý Mộ ở lại Thi Tông hai ngày, tính nghiên cứu cẩn thận một phen tám yêu thi này.

Hai yêu thi kia, trong thời gian ngắn là không thể trông cậy.

Tuy tám thi thể này đều là miễn cưỡng đạt tới cảnh giới thứ sáu, nếu một chọi một, có thể sẽ không là đối thủ của cường giả cảnh giới thứ sáu thật sự, nhưng thi nhiều lực lượng lớn, tám thi thể, tạo thành Bát Hoang Luyện Thi Đại Trận, cảnh giới thứ bảy thấy cũng phải đi vòng.

Cho tới bây giờ, Lý Mộ ở trước mặt cường giả cảnh giới thứ bảy, mới có một chút tự tin tự bảo vệ mình.

Thiên Huyễn thật sự là một thiên tài, cả đời nghiên cứu thi thể đến cực hạn, ở trên trận pháp cũng có được trình độ rất cao, ký ức của hắn, Lý Mộ được lợi đến bây giờ.

Ngay tại lúc Lý Mộ bế quan nghiên cứu trận pháp, Trần Thập Nhất báo, sứ giả Thánh Tông đến.

Tuy Thi Tông đã làm gián điệp, nhưng cũng sẽ không ngốc nghếch đến mức trực tiếp trở mặt với Thánh Tông, Trần Thập Nhất cẩn thận đến thông báo Lý Mộ, Lý Mộ sau khi suy nghĩ, nói: "Ngươi đi tiếp đãi, xem bọn hắn muốn làm gì."

Trần Thập Nhất một lần nữa trở lại lòng núi, hành một lễ đối với một nam tử ngực thêu một đóa hoa sen đen, cẩn thận hỏi: "Không biết sứ giả đại giá quang lâm, có gì muốn làm sao?"

Nam tử đó phất ống tay áo, trên đài đá lòng núi liền xuất hiện một thi thể.

Hắn nhìn đám người Trần Thập Nhất, thản nhiên nói: “Ta muốn các ngươi mang thi thể này luyện thành yêu thi, yêu này lúc còn sống là cảnh giới thứ bảy, các ngươi cần bao lâu mới có thể mang nó luyện thành yêu thi cảnh giới thứ sáu?”

Hết chương 775.

Chương 776. Sứ giả Thánh Tông (2)

Nếu là một năm trước, Trần Thập Nhất nhìn thấy loại thi thể cường giả này, nhất định sẽ vạn phần kích động, nhưng bây giờ hắn đã thấy trường hợp lớn hơn nữa, loại trường hợp nhỏ này, đã không thể khiến trong lòng hắn sinh ra chút dao động.

Hắn làm bộ như cẩn thận suy nghĩ chốc lát, nói: "Ít nhất một năm, hơn nữa cần rất nhiều linh ngọc cùng tài liệu luyện chế, Thi Tông trong thời gian ngắn không gom đủ được, đợi tới sau khi gom đủ lại luyện, chỉ sợ cũng là mười năm tám năm sau…"

Dù sao bọn họ đã ở dưới đại trưởng lão lãnh đạo phản khỏi Ma Tông, còn không bằng nhân cơ hội vơ vét bọn họ một phen nữa.

Sứ giả Thánh Tông nhíu mày, nói: "Mười năm tám năm lâu quá, các ngươi cần tài liệu gì, ta lần sau mang đến cho các ngươi."

Trần Thập Nhất tự hỏi rất lâu, mới chậm rãi nói: "Linh ngọc hai vạn khối, Kim Cương Ngọc, Sinh Cốt Thảo các loại tài liệu luyện thể chín chín tám mươi mốt loại…"

Nghe hắn nói xong, sứ giả Thánh Tông môi run rẩy, tức giận nói: "Ngươi có phải cảm thấy ta rất ngu xuẩn hay không, không phải luyện cái thi thể sao, cần hai vạn khối linh ngọc, chín chín tám mươi mốt loại tài liệu trân quý…"

Trần Thập Nhất nhún vai, nói: "Nếu sứ giả đại nhân không muốn trả giá những thứ này, chúng ta cũng có thể luyện, chẳng qua, như vậy luyện chế ra linh thi, thực lực có thể chỉ có cảnh giới thứ năm, linh ngọc càng nhiều, tài liệu càng đầy đủ, luyện chế ra linh thi thực lực càng mạnh, nếu có thể gom đủ những tài liệu này, linh thi luyện chế ra, thực lực mạnh nhất có thể đến cảnh giới thứ sáu trung kỳ, vô hạn tiếp cận hậu kỳ…"

Vẻ giận dữ trên mặt sứ giả Thánh Tông dần dần tiêu tán, cẩn thận suy nghĩ, người này nói cũng có đạo lý.

Không dùng tài liệu trực tiếp luyện, so với thứ sử dụng lượng lớn tài liệu quý giá luyện chế ra, phẩm chất có thể giống nhau sao, với hắn mà nói, tự nhiên là linh thi thực lực càng mạnh càng tốt.

Mấy thứ này tuy cũng không dễ kiếm, nhưng trở về có thể xin Thánh Tông, đã muốn luyện thi, thì phải luyện thi tốt nhất.

Trong lòng hắn rất nhanh làm quyết định, nói: "Trong một tháng, ta mang mấy thứ này đưa tới cho các ngươi."

Trần Thập Nhất bổ sung nói: "Ta lát nữa viết một cái danh sách cho sứ giả, nhớ rõ tài liệu cần hai phần, nếu một phần, nhỡ đâu thất bại, còn phải chuẩn bị lần nữa, lãng phí thời gian, hai phần bảo hiểm hơn chút…"

Lý Mộ đứng trong phòng đá của lòng núi, chỉ chốc lát sau, Trần Thập Nhất đi vào, cầm trên tay một danh sách thật dài, hỏi: "Đại trưởng lão, ngài còn cần cái gì không, cũng viết ở bên trên đi, dù sao cơ hội chỉ có một lần như vậy, không viết thì phí…"

Lý Mộ cảm thấy hắn nói có đạo lý, linh dược luyện chế Phá Cảnh Đan, hắn quả thực còn có một chút chưa thu thập được, mấy loại linh dược đó Tổ Châu căn bản không có, có cái ở Huyền Châu, có cái ở Nguyên Châu, có ở Trường Châu, còn có cái ở Tụ Quật châu Phượng Lân châu, muốn gom đủ chúng nó, hắn cần mang mười châu đều chạy một lần.

Hắn nâng bút, đang muốn viết, cân nhắc đến vấn đề bút tích, lại đưa bút cho Trần Thập Nhất, nói: "Ta nói, ngươi viết."

Từ sau khi ở bên người Huyễn Cơ nằm vùng mấy tháng, hắn đã dưỡng thành thói quen tốt chú trọng chi tiết.

Không bao lâu, trên bình đài lòng núi, sứ giả Thánh Tông nhìn một danh sách đủ để kéo dài tới trên đất, khó có thể tin nói: "Tất cả chỗ này?"

Trần Thập Nhất nghiêm túc gật gật đầu, nói: "Tất cả."

Sứ giả Thánh Tông chỉ vào một bộ phận tận cùng phía dưới, nói: "Cái khác thì thôi, những linh dược này không có bất cứ quan hệ gì với luyện thể luyện thi, các ngươi cần làm gì?"

Trần Thập Nhất lắc đầu nói: “Sứ giả đại nhân chẳng lẽ hiểu luyện thi bằng chúng ta sao, những linh dược này, nhìn như không có bất cứ quan hệ nào với luyện thi, nhưng dược tính của chúng nó, lại có thể cùng linh dược luyện thi hỗ trợ lẫn nhau, đề cao xác xuất luyện thi thành công…”

Trần Thập Nhất thao thao bất tuyệt nói non nửa canh giờ, rốt cuộc thuyết phục sứ giả Thánh Tông, hắn để yêu thi lại, vẻ mặt đau lòng phi thân rời khỏi.

Trần Thập Nhất nhìn theo hắn đi xa, mới thở ra một hơi thật dài, nghĩ mà sợ nói: “Hắn nếu còn không đi, ta liền không bịa nổi nữa…”

Lòng núi, trên bình đài.

Lý Mộ nhìn thi thể nam tử trung niên trên bình đài, dung mạo có vài phần tương tự với Huyễn Cơ, vẻ mặt hơi phức tạp…

Nam tử trung niên nằm ở trên bình đài lòng núi, Lý Mộ đã quá quen thuộc.

Trong Thiên Hồ thành, có pho tượng của gã.

Tuy Lý Mộ thấy được thi thể Vạn Huyễn Thiên Quân, nhưng cái này cũng không đại biểu gã đã thân tử hồn tiêu, Hồ Cửu không có thân thể vẫn có thể lẳng lơ đùa cợt, Thiên Huyễn càng không biết đã chết bao nhiêu lần, cho dù là bị ba vị cao thủ cùng giai vây công, xác suất chết trận của cường giả cảnh giới thứ bảy cũng thật sự quá nhỏ.

Nhưng có thể khiến một vị cường giả cảnh giới thứ bảy bỏ lại thân thể, nguyên thần bỏ chạy, cũng đủ để tưởng tượng trận đại chiến đó thảm thiết.

Trần Thập Nhất thử hỏi: “Đại trưởng lão, thi thể này…”

Lý Mộ vung tay lên, thi thể Vạn Huyễn Thiên Quân liền biến mất không thấy.

Hắn thản nhiên nói: “Đây là thi thể Thiên Quân, bổn tọa muốn thay Huyễn thị bảo tồn, các ngươi kế tiếp toàn tâm toàn ý luyện chế hai yêu thi kia là được.”

Trần Thập Nhất vừa rồi thật ra đã đoán được thân phận thi thể này, cũng không dám có ý tưởng dùng nó luyện thi, nghe vậy khom người nói: “Tuân mệnh.”

Lý Mộ nói: “Bổn tọa còn có chuyện quan trọng, trong mấy ngày này ta không có mặt, Thi Tông liền do ngươi quản lý.”

Trần Thập Nhất ôm quyền nói: “Thuộc hạ nhất định sẽ không khiến đại trưởng lão thất vọng.”

Lý Mộ lại ban cho hắn một ít phù lục pháp bảo, sau đó liền rời khỏi Thi Tông.

Trần Thập Nhất hí hửng nhận lấy đại trưởng lão ban thưởng, sau đó lại có chút lo lắng, có thể lừa gạt được nhất thời, lừa không được một đời, một năm sau, nếu không thể giao ra thi thể Thiên Quân luyện chế tốt, Thánh Tông tất nhiên sẽ phát hiện, lúc đó, bọn họ phải đối mặt, sẽ không chỉ có một sứ giả hoa sen đen cảnh giới thứ năm.

Nhưng, cho dù chết, cũng phải mang hai thi thể đó luyện chế ra, đời này có thể sử dụng thi thể cường giả cảnh giới thứ tám luyện thi, cho dù chết cũng không tiếc.

Trần Thập Nhất hít thật sâu, bắt đầu chờ mong sứ giả Thánh Tông lại đến.

Hết chương 776.

Chương 777. Thế cục Yêu quốc

Thập Vạn Đại Sơn, Vạn Yêu chi quốc.

Từ khi Yêu Hoàng ngã xuống, Yêu tộc từng thống nhất sụp đổ, cục diện các thế lực lớn cát cứ một phương đã kéo dài ba ngàn năm.

Hôm nay, toàn bộ Yêu quốc, đang trải qua một hồi tình thế hỗn loạn ba ngàn năm đến chưa từng có.

Trong ba ngàn năm qua, thế lực Yêu quốc thay đổi, chưa bao giờ dừng lại, Yêu tộc nhỏ quật khởi, Yêu tộc lớn suy sụp, các thế lực lớn thâu tóm lẫn nhau, cách mỗi vài năm sẽ xảy ra, nhưng Yêu quốc lại trước sau có thể bảo trì một cái cân bằng.

Hôm nay, sự cân bằng này đã bị đánh vỡ.

Ở dưới ma đạo âm thầm bày mưu đặt kế, Thiên Hồ quốc cùng Thiên Lang quốc từng đối địch thế mà liên thủ lại, bắt đầu thâu tóm thế lực Yêu tộc lớn nhỏ xung quanh, thế lực Yêu quốc bị đánh vỡ sự cân bằng, một ít Yêu tộc nhỏ cả ngày lo lắng hãi hùng, Yêu tộc lớn hơn một chút, có cái lựa chọn quy thuận, cũng có cái không muốn khuất phục dưới yêu khác, lựa chọn ngoan cố chống lại đến cùng…

Phía đông Yêu quốc, đã hoàn toàn trở thành địa bàn của Thiên Hồ quốc.

Trước kia, phạm vi thế lực Thiên Hồ quốc chỉ là Thiên Hồ quốc cùng chung quanh Thiên Hồ quốc, không quản Yêu tộc ở ngoài thế lực.

Hiện nay, ở dưới mệnh lệnh của quốc chủ mới Thiên Hồ quốc, Mị Tông đại trưởng lão Bạch Huyền, Thiên Hồ quốc cùng Mị Tông ra hết cao thủ, càn quét các đỉnh núi phía đông Yêu quốc, hợp nhất các Yêu tộc lớn, nguyện ý quy thuận, cường giả trong tộc phải hướng tới Thiên Hồ quốc, tiếp nhận điều khiển, không muốn quy thuận, trực tiếp diệt tộc, lấy yêu đan hồn phách của họ, chỉ mấy ngày nay, một ít Yêu tộc nhỏ của Yêu quốc, thường xuyên bị diệt cả tộc.

Lúc này, thỏ yêu nhất tộc Thiên Phong sơn đã đối mặt tình huống như vậy.

Thỏ yêu nhất tộc, là một trong những Yêu tộc nhỏ yếu nhất Yêu quốc, nhất mạch thỏ yêu này chỉ có mười mấy con, tu vi mạnh nhất cũng mới chỉ cảnh giới thứ tư, hơn phân nửa đều là tiểu yêu chưa hóa hình, Yêu quốc đại yêu đông đúc, chúng nó bình thường căn bản không dám hiển lộ, chỉ có thể co đầu rút cổ ở trong động phủ Thiên Phong sơn yên lặng tu hành.

Thiên Phong sơn, một nam tử có mũi ưng lơ lửng ở không trung, ở cao hướng xuống nhìn xuống một đám thỏ yêu, thản nhiên hỏi: "Các ngươi nghĩ xong chưa?"

Mấy con thỏ yêu hóa hình sau khi nhìn nhau, đều lắc lắc đầu.

Thỏ yêu nhất tộc nếu quy phụ Hồ tộc, thì phải tới Thiên Hồ quốc, mặc cho bọn họ sai khiến, ngay cả sống chết cũng không thể tự mình làm chủ.

Chưa từng có một con thỏ nào có thể sống sót đi ra khỏi Thiên Hồ quốc, kết cục bọn họ như thế nào, là có thể đoán được.

Không phải bị coi là vật hi sinh, chết ở trong tranh đấu với Yêu tộc khác, chính là thành thức ăn trong miệng bọn họ.

Tên thỏ yêu cảnh giới thứ tư kia ngẩng đầu nói: "Vị đại nhân này, thỏ yêu nhất tộc chúng ta, chỉ muốn ở đây dốc lòng tu hành…"

Nam tử mũi ưng thản nhiên nói: "Vậy là không muốn quy thuận?"

Ở bên cạnh hắn, một thủ hạ khác nói: "Đại nhân, còn nói lời thừa với bọn chúng làm gì, lấy yêu đan cùng hồn phách bọn chúng, buổi tối hôm nay chúng ta ăn đầu thỏ nấu cay, thỏ hầm…"

Trong mắt nam tử mũi ưng cũng hiện lên một tia tham lam, tuy nói hắn là phụng mệnh lệnh bên trên, đến hợp nhất thỏ tộc, nhưng cho dù là hợp nhất chúng nó, đối với chính hắn cũng không có chỗ tốt gì, còn không bằng đoạt yêu đan thỏ yêu cầm

đầu này, thỏ yêu hóa hình còn lại, có thể coi là lô đỉnh, hút pháp lực các nàng, còn lại những con chưa hóa hình kia, mang về hầm nấu, cũng có thể làm bữa ăn ngon…

Trong ánh mắt sắc bén của hắn hiện lên một tia khát máu, lạnh lùng nói: "Đã không muốn quy thuận, vậy chết đi cho ta…"

Vừa dứt lời, thân thể hắn từ trên cao đáp xuống.

Đối phó thỏ yêu nhỏ yếu nhất, hắn cũng không thèm dùng binh khí, hai tay hóa thành vuốt ưng sắc bén, móng tay lóe ra ánh sáng lạnh lẽo âm trầm, chụp vào bụng con thỏ yêu cảnh giới thứ tư cầm đầu kia.

Tuy hai yêu đều là cảnh giới thứ tư, nhưng pháp lực ưng yêu, so với thỏ yêu thâm hậu hơn rất nhiều, từ trên huyết mạch cũng mang kẻ sau gắt gao áp chế.

Ưng yêu tốc độ cực nhanh, tuy thỏ yêu càng thêm linh hoạt, không ngừng né tránh, nhưng chung quy vẫn không thể bù lại thực lực chênh lệch.

Phốc!

Một khắc nào đó, thỏ yêu phát ra một tiếng gầm nhẹ thống khổ, bụng xuất hiện một lỗ máu.

Lòng bàn tay ưng yêu lơ lửng một viên yêu đan máu chảy đầm đìa, liếm liếm môi, thế mà lại há mồm, mang nó trực tiếp nuốt vào.

Đại bộ phận tu vi của yêu vật Ngưng Đan kỳ đều ở trong yêu đan, mất đi yêu đan, tu vi thỏ yêu này lập tức ngã xuống đến cảnh giới Hóa Hình.

Con thỏ yêu đó bất chấp lau máu tươi khóe miệng, nghiến răng nói: "Chạy!"

"Đại ca!"

Mấy con thỏ yêu giống cái còn lại, trên mặt lộ ra nước mắt bi phẫn, khi muốn thoát đi, lại phát hiện các nàng đã bị thủ hạ ưng yêu vây lại.

Ưng yêu kia liếm liếm giọt máu khóe miệng, nói: “Thỏ đực giết hết, thỏ cái giữ lại, buổi tối đưa đến trong phòng ta…”

Khi mấy yêu đang muốn động thủ, đỉnh đầu bỗng nhiên có một luồng hào quang xẹt qua.

Một tiểu ưng yêu ngẩng đầu, cả giận nói: “Người nào, xuống dưới cho ta!”

Ưng yêu nhất tộc đầu phục Thiên Hồ quốc, cảnh nội Yêu quốc không ai dám chọc vào, lại có người dám từ đỉnh đầu bọn họ bay qua, quả thực là to gan lớn mật.

Luồng hào quang đó vốn đã bay qua, nghe được tiếng nó, lại bay ngược trở về, đáp ở trên đỉnh núi.

Đó là một nam tử nhân loại, bộ dạng trẻ tuổi tuấn tú, nhìn tiểu ưng yêu kia, hỏi: “Ngươi bảo ta?”

Con ưng yêu đó nhìn thấy Lý Mộ, ngẩn ra một phen, bật thốt lên nói: “Nhân loại?”

Cảnh nội Yêu quốc, là cấm địa của nhân loại, kẻ nào ăn gan hùm mật báo, dám ở đây nghênh ngang ngự không phi hành, nhìn tu vi hắn hẳn là không cao, không ngờ được hôm nay không chỉ có có thể ăn một viên yêu đan, còn có thể nuốt nguyên thần một nhân loại, trong lòng ưng yêu mừng rỡ, lập tức hướng nhân loại trẻ tuổi bổ nhào đi.

Một tia sáng vàng từ trong tay người trẻ tuổi bay ra, hóa thành một sợi dây thừng, trói ở trên cổ ưng yêu.

Ưng yêu chỉ cảm thấy pháp lực trong cơ thể không thể vận chuyển, từ không trung ngã xuống.

Trong lòng hắn hoảng hốt, biết người này không dễ trêu chọc, lập tức lớn tiếng nói: “Ta chính là đệ tử Mị Tông Thiên Hồ quốc, ngươi dám đả thương ta, Mị Tông sẽ không tha cho ngươi…”

“Mị Tông?”

Lý Mộ nhìn hắn một cái, lắc đầu nói: “Mị Tông nhận người, thật đúng là càng ngày càng tùy tiện.”

Một mình tới Thiên Hồ quốc, hắn vừa lúc thiếu chút tin tức, còn đang sầu đi nơi nào hỏi thăm, đã có yêu tự mình đưa lên cửa.

Lý Mộ trực tiếp đưa tay đặt trên đầu ưng yêu này, tiến hành mạnh mẽ sưu hồn đối với gã.

Hết chương 777.

Chương 778. Ưng Thất

“Mị Tông nội loạn, Bạch gia lật đổ Huyễn thị, triệt để đoạt quyền, đại trưởng lão Huyễn Vân bị nhốt, Huyễn Cơ cùng mấy tên thân vệ không biết tung tích, Thánh Tông phái ba trưởng lão, đánh lén Vạn Huyễn Thiên Quân đang bế quan, Vạn Huyễn Thiên Quân bị thương nặng, chỉ thoát được nguyên thần, ba trưởng lão Thánh Tông cũng bị thương không nhẹ, đều ở Thiên Hồ quốc dưỡng thương. Bạch Huyền ở dưới sự trợ giúp của Thánh Tông trưởng lão, tu vi đột phá đến cảnh giới thứ sáu, hiện đã là quốc chủ Thiên Hồ quốc, đại trưởng lão Mị Tông, hắn đang ở toàn bộ cảnh nội Yêu quốc truy nã Huyễn Cơ…”

Lý Mộ từ chỗ ưng yêu lục soát tin tức, cùng từ chỗ Cúc đại nhân nghe được không khác lắm, nhưng càng thêm chi tiết hơn.

Vạn Huyễn Thiên Quân quả nhiên chưa chết, đối với bọn họ loại tồn tại này mà nói, chỉ cần có một tia nguyên thần còn tồn tại, sẽ rất khó triệt để tử vong.

Huyễn Cơ cũng còn chưa bị bắt, đây cũng là một tin tức tốt.

Mặt khác, ma đạo thật là muốn để Thiên Lang tộc cùng Thiên Hồ quốc thống nhất toàn bộ Yêu quốc, mục đích của nó không cần nói cũng biết, thời điểm Yêu quốc thống nhất, là thời điểm bọn họ khai chiến với Đại Chu.

Lý Mộ lục soát xong ký ức ưng yêu mấy tháng qua, vẻ mặt ưng yêu trở nên dại ra, há mỏ, nước miếng từ trong miệng chảy ra.

Hắn buông tay, yêu này liền cắm đầu ngã xuống đất.

Sau đó hắn liền nhìn thấy mấy con thỏ yêu đứng ở nơi xa, kinh hãi nhìn hắn, run bần bật.

Yết hầu Lý Mộ giật giật, Hồ Cửu nói quả nhiên không sai, thỏ nương và miêu nương so với Yêu tộc khác đáng yêu hơn nhiều.

Các nàng tuy đã hóa thành hình người, nhưng còn giữ lại vành tai thật dài, lông xù, giờ phút này bởi vì bị kinh hãi, tai thỏ có chút cụp, hai tay treo ở trước ngực, vẻ mặt cũng có chút hoa dung thất sắc, nhìn qua lại càng thêm đáng yêu, rất dễ dàng dẫn lên lòng thương tiếc của người ta, khiến Lý Mộ nhịn không được muốn tiến lên nghịch tai các nàng…

Lý Mộ cuối cùng vẫn nhịn xuống xúc động nghịch thỏ, chờ kết thúc việc Yêu quốc, về nhà nghịch Tiểu Bạch càng thơm hơn.

Huống chi, bên cạnh còn có một con thỏ đực máu chảy đầm đìa, hắn cũng không tiện đi nghịch tai thỏ cái.

Con thỏ yêu giống đực kia bị Ưng Thất móc yêu đan, tu vi giảm hẳn, tuy không chết, nhưng tu hành trước đó xem như bị hủy hết, về sau còn muốn tu đến cảnh giới thứ tư, cũng gần như không thể.

Vạn Yêu chi quốc, là một nơi vô cùng tàn khốc.

Đại yêu ăn tiểu yêu, tiểu yêu ăn thứ nhỏ hơn, thỏ yêu trên cơ bản ở đáy của chuỗi thức ăn, Lý Mộ vừa rồi phát hiện phía dưới yêu khí hỗn tạp, vốn không muốn vô giúp vui, nếu không phải tiểu ưng kia hô một câu, hắn chưa chắc sẽ xuống dưới xen vào việc của người khác.

Nhưng đã xuống dưới, Lý Mộ cũng không đành lòng nhìn máu của thỏ yêu kia tiếp tục chảy.

Chung quy vẫn mềm lòng, hắn khẽ lật một tay, lòng bàn tay xuất hiện một viên đan dược, ném cho thỏ yêu kia, nói: “Ăn nó, tự mình chữa thương đi.”

Thỏ yêu cầm đan dược linh khí phả vào mũi, cảm kích nói: “Cảm ơn ân công, cảm ơn ân công!”

Lý Mộ không để ý tới thỏ yêu kia, tự hỏi như thế nào xử trí ba con ưng yêu này, trừ con ưng yêu cảnh giới thứ tư kia hắn vừa rồi sưu hồn, nơi này còn có hai con ưng nhỏ.

Con ưng nhỏ kia vừa rồi lắm miệng, giờ phút này sắc mặt tái nhợt, ruột cũng hối hận xanh rồi.

Chỉ bởi vì một câu vừa rồi của hắn, đại vương đã biến thành kẻ ngốc, mình bên này còn không biết là kết cục gì, hai tiểu ưng liếc nhau, lập tức hiện nguyên hình, chính là hai con chim ưng, hai cánh triển khai dài khoảng một trượng, bọn họ ngay cả đại vương cũng mặc kệ, vỗ cánh bay về phía trời cao.

Bóng người Lý Mộ biến mất ở tại chỗ, sau đó, liền nghe được không trung truyền đến hai tiếng vang phành phành, mấy sợi lông vũ chậm rãi bay xuống, hai con chim ưng ngã ở trên mặt đất, trên lưng đều có một cái dấu chân.

Lý Mộ đã nghĩ xong một bước kế hoạch tiếp theo, đương nhiên không thể để bọn nó cứ như vậy chạy mất.

Hai con ưng nhỏ bị ngã ngất đi, đám thỏ yêu vây quanh lại.

Con thỏ yêu giống đực kia vết thương đã không đổ máu nữa, quỳ ở trên mặt đất, chắp hai tay, bái lạy với Lý Mộ, nói: "Đa tạ ân công cứu giúp!"

Mấy con thỏ yêu giống cái quỳ xuống đất theo cảm tạ.

Ngay cả những con thỏ chưa hóa hình kia, cũng đều quỳ gối trước xuống đất, dập đầu không ngừng.

Lý Mộ khoát tay, nói: "Cũng coi như các ngươi vận khí tốt, ta có thể cứu các ngươi một lần này, cứu không được lần sau, các ngươi tốt nhất đổi chỗ tu hành…"

Thỏ yêu giống đực nói: "Tiểu yêu thỉnh cầu ân công nhận lấy chúng ta, chúng ta nguyện ý làm trâu làm ngựa cho ân công, báo đáp đại ân…"

Lý Mộ nào cần hắn làm trâu làm ngựa, làm thỏ nấu cay còn xấp xỉ, nhưng, tục ngữ nói rất hay, cứu thỏ cứu đến cùng, tiễn Phật tiễn đến Tây, thế cục Yêu quốc đã thay đổi, Lý Mộ nếu bỏ lại bọn họ mặc kệ, bọn họ vẫn là một con đường chết, tương đương hắn lần này cứu bọn họ vô ích.

Hắn nghĩ nghĩ, nói: "Yêu quốc đã không an toàn nữa, các ngươi có thể đi Bắc quận hoặc Cửu Giang quận của Đại Chu, đầu nhập vào yêu ti hai quận này, sau khi trở thành yêu dân Đại Chu, chỉ cần các ngươi tuân thủ pháp luật, ai cũng không thể bắt nạt các ngươi, nếu các ngươi đồng ý đi, thuận tiện giúp

ta mang ba con chim ưng này qua, nói cho yêu lệnh, để ba tên bọn hắn cải tạo lao động cho tốt…”

Sau khi nghe Lý Mộ miêu tả đãi ngộ của yêu dân Đại Chu, trên mặt mấy con thỏ yêu đều lộ ra nét mong đợi. Lý Mộ mang ưng yêu giao cho bọn họ, bản thân thì biến thành bộ dáng con ưng yêu kia.

Một màn này, đám thỏ yêu mở to hai mắt nhìn.

Thỏ yêu giống đực kia sau khi lấy lại tinh thần, cẩn thận hỏi: “Ân công, ngài chẳng lẽ muốn đi Thiên Hồ quốc sao?”

Lý Mộ chưa trả lời, thỏ yêu nghĩ nghĩ, nói: “Ân công nếu muốn đi Thiên Hồ quốc, tốt nhất mang theo chúng ta, như vậy càng dễ dàng được bọn họ tín nhiệm hơn…”

Lý Mộ cẩn thận suy nghĩ, thỏ yêu này nói có chút đạo lý.

Hắn một con ưng, hai tay trống trơn trở lại Thiên Hồ quốc, nói rõ nhiệm vụ của hắn đã thất bại, Mị Tông nhất định còn có thể phái người khác đến, nếu mang theo một hang thỏ này, việc thỏ yêu, liền dừng ở đây.

“Nói cũng có đạo lý, ta chọn mấy người, theo ta cùng đi Thiên Hồ quốc.”

Lý Mộ nghĩ nghĩ, chỉ về phía con thỏ yêu giống đực kia, trên mặt thỏ yêu giống đực lộ ra nét vui mừng.

Lý Mộ nói: “Ngươi mang theo con thỏ chưa hóa hình cùng ba con chim ưng này đi Đại Chu, người khác theo ta đi Thiên Hồ quốc.”

Thỏ yêu giống đực nhìn bốn vị muội muội của hắn, trừ hắn cùng thỏ yêu chưa hóa hình, các nàng chính là “người khác” .

Hết chương 778.

Chương 779. Coi như ta không tồn tại (1)

Thiên Hồ quốc.

Lý Mộ đứng ở cửa thành, phía sau dẫn theo bốn con thỏ yêu, trừ thỏ yêu giống đực kia cùng con thỏ chưa hóa hình, thỏ tộc nho nhỏ này, chỉ còn lại có bốn con thỏ yêu giống cái.

Bốn con thỏ yêu giống nhau như đúc, là tỷ muội cùng một bào thai.

Trở lại chốn cũ, lại đã cảnh còn người mất, trong lòng Lý Mộ hơi cảm khái.

Cửa Thiên Hồ thành, trong mắt một tên báo yêu hiện ra nét hâm mộ, nói: "Ưng Thất, tiểu tử ngươi vận khí thật tốt, thế mà bắt được bốn con thỏ yêu, còn bộ dạng giống nhau như đúc, chia ta hai đứa đi, một đứa cũng được…"

Lý Mộ phất phất tay, nói: "Cút đi, chia ngươi một đứa tứ tỷ muội không phải thành tam tỷ muội, vậy còn có gì thú vị?"

Trong lòng báo yêu thầm phỉ nhổ một tiếng, con sắc ưng này vận khí thật sự tốt đến cực điểm, thỏ luôn là sinh từng ổ, tỷ muội không ít, nhưng bốn tỷ muội đều tu thành hình người cũng không gặp nhiều, loại chuyện tốt này, sao không rơi ở trên đầu của hắn.

Lý Mộ dẫn theo bốn tỷ muội thỏ yêu vào thành, tới trong một tòa nhà trong thành.

Ưng Thất làm yêu vật cảnh giới thứ tư, thực lực không tính là đứng đầu, nhưng cũng không kém, bản thân ở trong thành có một tòa nhà không lớn, bình thường chỉ có một con ưng ở.

Bây giờ lại thêm bốn con thỏ.

Mọi người đều biết, Ưng Thất là tên háo sắc, linh ngọc phát ra hàng tháng, không phải đi tu hành, mà là đi cứu tế nữ yêu lỡ bước, ở Thiên Hồ quốc, nữ yêu vì tu hành, dùng thân thể đổi lấy tài nguyên tu hành, là chuyện rất thường gặp.

Bây giờ hắn từ bên ngoài bắt bốn con thỏ, không có ai sẽ hoài nghi hắn cái gì, trong lòng mọi người chỉ có hâm mộ.

Trong nhà Ưng Thất, Lý Mộ ngồi ở trên ghế, hai thỏ yêu bóp vai cho hắn, hai thỏ yêu đấm chân cho hắn, thỏ yêu nhất mạch này họ Bạch, bốn tỷ muội phân biệt tên Tinh Tinh, Oánh Oánh, Tiểu Tiểu, Dung Dung.

Các nàng vừa đáng yêu vừa nghe lời, Lý Mộ thậm chí nghĩ, về sau nên lưu lại các nàng hay không, để các nàng theo bên người Liễu Hàm Yên cùng Lý Thanh, luôn ở bên hầu hạ, Vãn Vãn đã là nửa chủ nhân trong nhà, lại để nàng làm công việc của nha hoàn, có chút không quá thích hợp.

Lý Mộ ở trong nhà chưa chờ bao lâu, phương hướng hoàng cung liền truyền đến tiếng chuông.

Tiếng chuông vang lên, toàn bộ đệ tử Mị Tông ở trong thành, đều phải ở trong vòng một khắc đồng hồ chạy tới địa điểm triệu tập.

Lý Mộ dặn dò bốn tỷ muội ở trong phủ chờ, phi thân lên, hướng phía hoàng cung mà đi.

Lần này triệu tập, hẳn là phân phối nhiệm vụ mới.

Sau khi Mị Tông nội loạn, lượng lớn cường giả xói mòn, sau đó Bạch Huyền cầm quyền, dưới trướng không ai để dùng, lại hạ thấp tiêu chuẩn tuyển nhận không ít người, Ưng Thất loại hàng kém chất lượng này chính là lúc đó bị triệu tập, kéo thấp giá trị nhan sắc của Mị Tông đi rất nhiều.

Lý Mộ tới chỗ triệu tập, sau khi nhìn quét một cái, thầm nghĩ, Mị Tông đã chỉ còn tồn tại trên danh nghĩa.

Mị Tông ngày xưa, mỗi một vị thành viên đều là tuấn nam mỹ nhân, có thể dễ dàng lấy mỹ nhân kế hoặc mỹ nam kế đưa vào nội bộ kẻ địch, trở thành nằm vùng, bây giờ đám dưa héo này của Mị Tông, đừng nói đẩy vào trong triều đình, đi ở trên đường Thần Đô, cũng sẽ bởi vì diện mạo mà dẫn tới nội vệ chú ý.

Lý Mộ đáp ở trên quảng trường trước hoàng cung, con báo yêu kia vừa rồi ở cửa thành từng gặp đi tới, khoác vai hắn, nói: “Ưng Thất à, ta cũng không bảo ngươi tặng ta, đợi ngươi chơi chán rồi, để ta chơi một chút chung quy được chứ?”

Lý Mộ nói: “Ngươi vẫn là tự mình tìm đi, bốn con thỏ đó, ta như thế nào cũng phải chơi một năm…”

Báo Ngũ buông ra Lý Mộ, nói: “Keo kiệt, lần sau có thứ tốt, cũng đừng hy vọng ta nhớ tới ngươi!”

Lý Mộ không quan tâm hắn, tới tận cùng phía trước lĩnh nhiệm vụ.

Bạch Huyền sau khi lên ngôi, đã làm một ít thay đổi đối với quy củ Mị Tông.

Vì tránh cho nội gian tạo thành hậu quả nghiêm trọng, toàn bộ đệ tử Mị Tông, đều sẽ không ở cùng một vị trí lâu dài, mà là ngẫu nhiên lĩnh nhiệm vụ, một lần này nhiệm vụ là thủ cửa thành, một lần sau có thể phải ra ngoài thu phục Yêu tộc, hoặc là tuần tra đường phố, như vậy cho dù là có nằm vùng, ở trong thời gian có hạn, cũng rất khó làm ra chuyện gì…

Phía trước đám người, một trưởng lão Mị Tông lớn tiếng nói: “Ưng Thất.”

Lý Mộ đứng ra, nói: “Ở!”

Tên trưởng lão kia đưa cho hắn một tấm lệnh bài, nói: “Nhiệm vụ của ngươi ba ngày tới là trông coi Huyễn Vân, ba ngày sau có nhiệm vụ mới khác.”

Ánh mắt Lý Mộ chợt lóe, trầm giọng nói: “Vâng…”

Con trai Vạn Huyễn Thiên Quân, nguyên đại trưởng lão Mị Tông Huyễn Vân, là tội phạm quan trọng nhất Thiên Hồ thành giam giữ.

Khi Mị Tông nội loạn, hắn cùng với một số trưởng lão Mị Tông khác không phục tùng Bạch gia bị phong ấn tu vi, nhốt ở trong địa lao dưới hoàng cung.

Trừ Huyễn Cơ, Hồ Lục, Hồ Cửu lúc ấy không ở Thiên Hồ quốc, toàn bộ trưởng lão Mị Tông trung với Thiên Quân đều bị Bạch gia bắt. Huyễn Vân thực lực tuy mạnh, nhưng ở trước mặt trưởng lão cảnh giới thứ bảy của Thánh Tông, cũng chỉ có phần bó tay chịu trói.

Lý Mộ cùng hai yêu khác đi vào hoàng cung, dọc theo bậc đá mà xuống, xâm nhập lòng núi.

Ba ngày này, trông coi đám người Huyễn Vân, trừ hắn, còn có Báo Ngũ cùng Trư Bát.

Có lẽ nguyên nhân vì mình là phản đồ, Bạch Huyền sau khi cầm quyền, đối đãi mọi việc cũng đặc biệt cẩn thận, một cái nhiệm vụ trông cửa nho nhỏ, cũng an bài ba yêu vật, ba yêu vật hợp tác với nhau, dò xét lẫn nhau, ai cũng không cách nào âm thầm giở trò quỷ.

Sau khi tới địa lao, Trư Bát hừ hừ hai tiếng, thoải mái ngồi ở trên ghế, nói: "Vẫn là nơi này thoải mái, so với trông cửa thành tốt hơn nhiều, ở bên ngoài còn phải bị phơi nắng, các ngươi trông, ta ngủ trước một lúc…"

"Heo lười."

Báo Ngũ hừ lạnh một tiếng, hướng chỗ sâu trong địa lao đi đến.

Lý Mộ cũng theo phía sau Báo Ngũ, chức trách của ba bọn họ, chính là trông coi những phạm nhân này, tránh cho bọn hắn từ trong địa lao trốn ra, có tình huống gì, ngay lập tức hướng bên trên báo cáo.

Cường giả Mị Tông ngày xưa này đã bị phong ấn tu vi, xích sắt từ xương tỳ bà xuyên qua, trên người vết thương chi chít, khí tức cực kỳ mỏng manh.

Báo Ngũ đi mãi đến tận cùng bên trong, tùy tay cầm lấy roi đặt ở trên cái giá, hung hăng quật về phía một bóng người trói ở trên giá hành hình.

Bóng người nọ hai tay hai chân bị trói, xương bả vai cũng có xích sắt xuyên qua, tóc rối tung, ánh mắt hờ hững nhìn Báo Ngũ.

Báo Ngũ bị loại ánh mắt này dọa run lên một cái, nhưng rất nhanh đã ý thức được, gã trước kia lợi hại nữa, địa vị cao nữa lại như thế nào, bây giờ chẳng qua là tù phạm, hắn có cái gì phải sợ?

Nghĩ đến đây, roi trong tay hắn vung càng thêm dày đặc.

“Ngươi cho rằng ngươi vẫn là đại trưởng lão Mị Tông sao?”

“Còn dám nhìn lão tử như vậy?”

“Ngươi nhìn nữa thử xem!”

Hết chương 779.

Chương 780. Coi như ta không tồn tại (2)

Hắn trước kia, ngay cả tư cách được Huyễn Vân nhìn thẳng cũng không có, bây giờ lại có thể đứng ở trước mặt gã làm nhục gã, điều này làm trong lòng Báo Ngũ rất có cảm giác thành tựu, mỗi ngày vũ nhục Huyễn Vân một chút, là ý tứ của đương nhiệm đại trưởng lão Bạch Huyền, hắn đã là phụng mệnh làm việc, cũng là đang hưởng thụ khoái cảm tra tấn cường giả.

Tu vi Huyễn Vân đã bị phong ấn, loại roi này không thương tổn được hắn, nhưng còn đau đớn cùng khuất nhục trên tâm lý vẫn là tránh không được.

Báo Ngũ tự mình quật một lát, đưa roi cho Lý Mộ, nói: "Ưng Thất, ngươi muốn đến hay không?"

Lý Mộ khoát tay, nói: "Tự ngươi làm đi, ta nghiên cứu dụng cụ hành hình khác một chút."

Báo Ngũ cảm giác mới mẻ đã qua, trở lại hình phòng trước nhất, mang Trư Bát gọi dậy cược linh ngọc.

Lý Mộ lúc thì cầm lấy bàn ủi, lúc thì cầm kéo, dụng cụ hành hình của Thiên Hồ quốc, so với Hình bộ còn đa dạng hơn. Lý Mộ cuối cùng chưa cầm thứ nào cả, đi lên phía trước, vỗ vỗ mặt Huyễn Vân, lắc đầu nói: "Không thể ngờ được, cường giả cảnh giới thứ sáu, cũng sẽ lưu lạc đến tận đây…"

Nói xong, hắn liền xoay người rời khỏi.

Cảm nhận được một đạo pháp lực trong cơ thể lau đi toàn bộ đau đớn của hắn, đang chậm rãi chữa trị thân thể hắn, Huyễn Vân chậm rãi ngẩng đầu, nhìn phía bóng người rời khỏi đó.

Trong địa lao, Báo Ngũ và Trư Bát đang cược linh ngọc, Lý Mộ ngồi ở trên ghế, nhắm mắt dưỡng thần.

Hắn cũng không phải không thể cứu Huyễn Vân, nhưng cứu gã, nhất định sẽ dẫn tới rối loạn, thân phận của hắn cũng vô cùng có khả năng sẽ bại lộ, nghĩ cho đại cục, vẫn là để gã chịu trước một ít khổ sở đi.

Triều đình liên hợp Cửu Thiên Xà tộc cùng Thiên Sơn Hùng tộc bị từ chối, thể diện Lý Mộ sẽ không lớn hơn so với viện trưởng thư viện Bạch Lộc, hai tộc này khả năng rất lớn sẽ không quan tâm hắn.

Cho nên Lý Mộ ngay từ đầu đã không muốn liên hợp bọn họ.

Biện pháp đơn giản nhất là, giúp Huyễn Cơ một lần nữa chấp chưởng Thiên Hồ quốc, phá hư bố cục của Ma Tông, nhưng ba lão già kia vẫn ở nơi này, muốn làm được một điểm này cũng không dễ dàng.

Nếu chỉ có một vị còn tốt, ba vị cảnh giới thứ bảy, hắn là vô luận như thế nào cũng không đối phó được.

Lý Mộ không tin ba lão già này sẽ luôn ở nơi này, ma đạo Thánh Tông nội tình tuy thâm hậu, nhưng cường giả cảnh giới thứ bảy cũng sẽ không nhiều đến đâu, ba người này tuyệt đối không có khả năng tiêu hao mãi ở đây.

Lý Mộ nhìn Báo Ngũ, thuận miệng nói: “Lão ngũ, ngươi nhục nhã Huyễn đại trưởng lão như vậy, không sợ Thiên Quân đại nhân về sau giết trở về, một lần nữa cầm quyền, đến lúc đó, ngươi sẽ bị Huyễn đại trưởng lão lột da rút gân…”

Đoạn lời này khiến Báo Ngũ run lên một cái, sau đó hắn liền khoát tay áo, nói: “Hắn nguyên thần bị thương phi thường nặng, là không có khả năng cũng không dám giết trở về, với lại, cho dù hắn giết trở về, trưởng lão Thánh Tông cũng sẽ không tha cho hắn…”

Lý Mộ hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ ba vị trưởng lão sẽ ở chỗ này mãi?”

Báo Ngũ nói: “Ngươi yên một trăm hai mươi cái tâm đi, tuy hai vị trưởng lão đã về Thánh Tông dưỡng thương, nhưng còn có một vị trưởng lão sẽ ở lại chỗ này mãi, thẳng đến khi chúng ta thống nhất Yêu quốc, Thiên Quân dám trở về, chính là chỉ còn đường chết…”

Lý Mộ vỗ vỗ ngực, nói: “Vậy ta an tâm rồi…”

Lần này hắn thật sự yên tâm.

Thì ra Thiên Hồ quốc bây giờ chỉ có một vị cảnh giới thứ bảy bị thương, một vị cảnh giới thứ bảy, căn bản không phá nổi phòng ngự của chuông đạo, Bát Hoang Luyện Thi Đại Trận của Lý Mộ bày ra, đánh không chết lão cũng có thể vây chết lão, nếu bọn Trần Thập Nhất luyện chế xong hai yêu thi cuối cùng, U Minh tam lão tập hợp, hắn cũng không sợ.

Bây giờ vấn đề ở chỗ, hắn nên như thế nào tìm được Huyễn Cơ, chỉ có tìm được Huyễn Cơ, kế hoạch của hắn mới có thể tiếp tục tiến hành.

Nhưng, đối với tìm kiếm Huyễn Cơ, có người so với hắn càng sốt ruột hơn.

Bạch Huyền sau khi lên ngôi, mang đại bộ phận cao thủ đều của Mị Tông và Thiên Hồ quốc phái đi ra ngoài, mục đích chính là tróc nã Huyễn Cơ, lực lượng một mình Lý Mộ, không có khả năng mạnh hơn tất cả bọn họ.

Điều duy nhất hắn cần làm, chính là chờ đợi.

Lý Mộ đang xem Báo Ngũ cùng Trư Bát cược linh ngọc, bỗng nghe được bên ngoài truyền đến tiếng bước chân.

Hai người giải một nữ tử đi vào, nữ tử dáng người đẫy đà, tư sắc cũng là thượng thừa, tuổi tuy không nhỏ, nhưng càng có một loại ý nhị trưởng thành, ánh mắt Báo Ngũ cùng Trư Bát liếc một cái, liền không dời ra được nữa.

Một nam tử anh tuấn đi ở phía trước, Báo Ngũ cùng Trư Bát lập tức đứng lên, cung kính nói: “Tham kiến đại trưởng lão!”

Lý Mộ cũng lập tức đứng dậy hành lễ.

Bạch Huyền nhìn cũng không nhìn bọn hắn, chỉ là tùy ý phất phất tay, quay đầu nhìn nữ tử đầy đặn kia, nói: “Huyễn gia đã trở thành quá khứ, ngươi cần gì phải ngoan cố như vậy, ta thực sự không muốn xuống tay với đồng tộc, nếu ngươi nguyện ý quy thuận, ngươi vẫn là trưởng lão Mị Tông, hơn nữa địa vị so với trước kia càng cao hơn…”

Nữ tử đầy đặn nhổ một bãi, nghiến răng nói: “Ngươi tên phản đồ này, bán đứng sư phụ sư huynh sư muội, nhìn ngươi

một cái ta cũng cảm thấy ghê tởm, họ Bạch, ngươi không được chết tử tế…”

Bốp!

Sắc mặt Bạch Huyền trầm xuống, không lưu tình chút nào cho nàng một cái tát, trên mặt nữ tử lập tức xuất hiện một dấu tay.

Bạch Huyền cũng không cho nàng cơ hội lần thứ hai, nhìn lướt qua ba yêu vật đám Báo Ngũ, thản nhiên nói: “Nàng giao cho các ngươi xử trí.”

Báo Ngũ nhìn nữ tử đầy đặn, nuốt nước miếng một cái, hỏi: “Đại trưởng lão, chúng ta muốn xử trí như thế nào thì xử trí như thế đó sao?”

Bạch Huyền vỗ vỗ bờ vai hắn, nói: “Ngươi có thể lớn mật một chút.”

Dứt lời, hắn liền trực tiếp xoay người rời khỏi.

Báo Ngũ liếm liếm môi, đang muốn đi về phía nữ tử đầy đặn kia, một bóng người chắn phía trước hắn.

Ưng Thất nhìn hắn, thản nhiên nói: “Ngươi coi ta không tồn tại?”

Báo Ngũ nhìn Ưng Thất che ở phía trước hắn, sắc mặt trở nên khó coi, hỏi: “Ngươi muốn tranh với ta?”

Lý Mộ thản nhiên nói: “Đại trưởng lão nói là để chúng ta xử trí, cũng không phải cho một mình ngươi xử trí, ngươi dựa vào cái gì làm chủ?”

Nói xong, hắn còn không quên nhìn về phía trư yêu bên cạnh, hỏi: “Ngươi nói đúng không, Trư Bát?”

Trư Bát lắc lắc đầu, nói: “Các ngươi tranh của các ngươi, ta không có hứng thú.”

Báo Ngũ nhìn Lý Mộ, tức giận nói: “Ngươi không phải có bốn con thỏ đó rồi sao?”

Lý Mộ liếc hắn, nói: “Mặc dù có bốn con thỏ, nhưng ta còn muốn một con hồ ly, ta còn chưa từng hưởng mùi vị hồ ly

đâu…”

Hết chương 780.

Chương 781. Mùa xuân của Hồ Lục

Báo Ngũ hừ lạnh một tiếng, nói: “Nào có loại chuyện tốt này, hoặc là ngươi mang bốn con thỏ cho ta, con hồ ly này ta tặng cho ngươi, hoặc là ngươi đừng tranh với ta!”

Lý Mộ từ chối nói: “Xin lỗi, ta người này… Xin lỗi, ta yêu này, từ trước tới nay đều thích tất cả đều có.”

Báo Ngũ cũng không nói lời thừa với Lý Mộ nữa, cắn răng hỏi: “Ý của ngươi là, ngươi muốn đánh với ta một trận?”

Lý Mộ nói: “Quy củ cũ, ai thắng, con hồ ly này liền thuộc về kẻ đó.”

Yêu tộc thực lực vi tôn, cũng tôn trọng cường giả, dưới loại tình huống này, thông qua đấu pháp để quyết ra người thắng, là chuyện thường có, chỉ có người thắng, mới có được quyền lên tiếng.

Báo Ngũ hừ lạnh một tiếng, nói: “Đừng quên, ngươi từng ba lượt là thủ hạ của ta bại tướng, trong chốc lát ta cũng sẽ không thủ hạ lưu tình.”

Lý Mộ nhếch miệng cười: “Trùng hợp ta vừa mới ăn nội đan một thỏ yêu, pháp lực tăng vọt, đang muốn tìm ngươi báo thù.”

Nơi này không phải chỗ động thủ, hai người ra khỏi địa lao, nhìn thấy Bạch Huyền đứng ở bên ngoài, đang khoanh hai tay, như có hứng thú nhìn bọn họ.

Trong lòng Báo Ngũ có chút chột dạ, thử hỏi: “Đại trưởng lão, chúng ta…”

Bạch Huyền phất phất tay, nói: “Không sao, các ngươi đấu của các ngươi, không cần phải để ý tới ta.”

Tuy vẫn chưa bắt được Huyễn Cơ, nhưng bắt được Hồ Lục, hắn hôm nay tâm tình không tệ, nghe được một ưng một yêu đối thoại, cũng dâng lên tâm tư xem náo nhiệt.

Trên một chỗ đất trống ngoài cửa vào địa lao, hai người đều ném binh khí. Đối với Yêu tộc mà nói, thân thể bọn họ chính

là pháp bảo cường đại nhất, dưới tình huống bình thường so đấu, cũng sẽ lựa chọn loại phương pháp nguyên thủy bạo lực này.

Báo Ngũ đã nhịn Ưng Thất rất lâu rồi, không chỉ vì gã chiếm được thỏ yêu sinh tư, còn bởi vì gã tham lam. Hắn ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng gầm rú, bên ngoài thân thể mọc ra bộ lông màu đen, mắt biến thành đỏ bừng, một đôi cánh tay cũng biến thành vuốt báo, móng tay sắc bén lóe sáng lạnh lẽo.

Hắn nhe ra răng nanh trong mồm, lạnh lùng nói: "Tạp mao điểu, ta hôm nay phải nhổ sạch lông của ngươi!"

Vừa dứt lời, đã bán yêu hóa, hắn liền hướng Lý Mộ lao vút đi.

Hắn tốc độ cực nhanh, nhanh đến mức trên không xuất hiện mấy tàn ảnh.

Tốc độ, chính là thiên phú chủng tộc của báo tộc, tuy Báo Ngũ chỉ có cảnh giới thứ tư, nhưng hắn nếu toàn lực triển khai tốc độ, yêu vật cảnh giới thứ năm bình thường cũng rất khó đuổi kịp hắn.

Phía sau Bạch Huyền, mấy con yêu vật xem mà kinh hồn táng đảm.

Con báo yêu này dựa vào tốc độ, cùng giai chỉ sợ rất khó tìm được địch thủ.

Sau đó, bọn họ liền mang ánh mắt nhìn phía con ưng yêu đối diện kia, yêu này tuy chưa hiển lộ ra nguyên hình, nhưng hai tay đã gập lại thành móng vuốt, đôi tay này nhìn như trắng nõn tinh tế, nhưng phân kim liệt thạch tuyệt đối không nói chơi.

Báo yêu tốc độ trên mặt đất nhanh nhất, không trung là địa bàn của ưng yêu, nếu muốn triển khai một trận đấu tốc độ, ưng yêu cùng giai nhất định là thắng báo yêu, nhưng giao đấu thân thể trên mặt đất, vẫn là báo yêu chiếm ưu thế hơn.

Từ trong trận chiến đấu này, có thể nhìn ra.

Ưng yêu hầu như là ngay từ đầu đã rơi vào thế yếu, hắn sở dĩ chưa bị thua, là vì đấu pháp của hắn quá ác, hầu như là tự

tổn hại một ngàn, đả thương địch thủ tám trăm, báo yêu không muốn lấy thương đổi thương với hắn, từ ngay từ đầu chủ động tiến công, biến thành bị động phòng thủ.

Bên cạnh đất trống, Bạch Huyền nhìn ưng yêu kia, trong mắt lộ ra nét thưởng thức.

Dưới trướng hắn không thiếu cường giả, nhưng thiếu loại dũng sĩ hung hãn không sợ chết này, trước kia con rắn nọ dưới trướng Huyễn Cơ chính là như vậy, Bạch Huyền từng hâm mộ Huyễn Cơ có thủ hạ như vậy, bây giờ hắn cũng có rồi.

Vù!

Vuốt sắc của Báo Ngũ cắt qua không khí, ở trên cánh tay Ưng Thất lưu lại vài vết máu, nhưng vuốt ưng của Ưng Thất cũng rơi ở bụng hắn, nếu không phải Báo Ngũ né nhanh, một trảo này, có thể mang yêu đan của hắn móc ra.

Dù vậy, bụng hắn cũng bị cào ra một vết thương.

Báo Ngũ sắc mặt tái nhợt, ánh mắt hoảng sợ.

Hắn sợ rồi.

Hắn thật sự sợ rồi.

Hắn chỉ là muốn một con hồ ly cái, Ưng Thất là muốn lấy mạng của hắn!

Không phải là một nữ nhân sao, cho gã là được…

Con sắc ưng này, trong nhà có bốn con thỏ cái còn chưa đủ, ngay cả hồ ly cái cũng không buông tha, lông trên người sớm hay muộn bởi vì miệt mài quá độ mà rụng sạch…

Vừa nghĩ tới đây, Báo Ngũ lấy tốc độ nhanh nhất thối lui, lớn tiếng nói: “Không tranh nữa, ta không tranh với ngươi nữa còn không được sao, ngươi tên điên này!”

Lúc này, trên người hắn có vài vết thương còn đang chảy máu, nhưng Ưng Thất càng thảm hại hơn, trên người to nhỏ mười mấy vết thương, cả người là máu. Hắn tuy tu vi không cao, nhưng trên người tản mát ra khí tức, khiến yêu vật cảnh giới thứ năm cũng cảm thấy sợ, như là một vị Tu La từ trong núi thây biển máu đi ra.

Bạch Huyền chậm rãi đi ra, ánh mắt nhìn hắn, hỏi: “Ngươi tên là gì?”

Lý Mộ lau máu trên mặt, nói: “Thuộc hạ Ưng Thất.”

Bạch Huyền nói: “Ngươi có thể nói cho ta biết tên thật sự của ngươi.”

Đàn yêu bên cạnh hắn nghe xong, trên mặt đều lộ ra sự bất ngờ, Báo Ngũ càng là sắp ghen tị phát điên rồi.

Yêu vật Thiên Hồ quốc, phần lớn đều không có tên, như Báo Ngũ, Trư Bát, Ưng Thất như vậy, chỉ có cường giả mới có tư cách có được tên nhân loại, như hoàng thất hồ quốc, còn có tiền đại trưởng lão Huyễn Vân, trưởng lão Huyễn Cơ vân vân.

Đại trưởng lão cho phép Ưng Thất có được tên, nói rõ hắn cực kỳ thưởng thức đối với Ưng Thất.

Yêu từng được hắn ban cho tên, hôm nay đều là trưởng lão quyền cao chức trọng của Mị Tông.

Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói: “Tiểu yêu họ Bành, bởi vì mẫu thân thích ăn cá, phụ thân thích ăn nhạn, cho nên bọn họ gọi ta Bành Vu Yến.”

Bạch Huyền hỏi: “Bành Vu Yến, ngươi nguyện trở thành thân vệ của bổn hoàng hay không?”

Lý Mộ ôm quyền khom người, lớn tiếng nói: “Thuộc hạ nguyện ý!”

Bạch Huyền vươn tay, trong lòng bàn tay chợt lóe ánh sáng trắng, xuất hiện một viên đan dược, hắn mang đan dược ném cho Lý Mộ, nói: “Sau khi chữa thương xong, đến hoàng cung đưa tin.”

Lý Mộ trầm giọng nói: “Vâng!”

Bạch Huyền nhìn hắn một cái cuối cùng, chắp tay sau lưng rời đi.

Cho dù Báo Ngũ đã ghen tị đến cực điểm, nhưng vẫn lập tức chạy lên, cười lấy lòng nói: “Trước kia đều là tiểu yêu không đúng, hy vọng Ưng thống lĩnh đại nhân đại lượng, không nên trách tội…”

Lý Mộ mặc kệ hắn, đi nhanh về phía địa lao.

Trên mặt Báo Ngũ vẫn mang theo nụ cười, trong lòng lại thầm mắng một câu, con sắc ưng này, sốt ruột khó dằn nổi như vậy, sớm hay muộn chết ở trên bụng nữ nhân.

Sau đó hắn vội vàng đuổi theo, nói: “Ưng thống lĩnh, tiểu yêu giúp ngài an bài!”

Hết chương 781.

Chương 782. Nổi tiếng Mị Tông (1)

Không bao lâu, trong địa lao, một phòng giam bịt kín.

Hồ Lục tu vi bị phong ấn, giờ phút này không khác gì nữ tử nhân loại bình thường, xưa nay không sợ trời không sợ đất, trên mặt nàng cũng lộ ra vẻ mặt kinh hoảng đến cực điểm.

Báo Ngũ đóng lại cửa phòng giam, ở bên ngoài hô: "Ta ở ngay bên ngoài, Ưng thống lĩnh có gì cần, cứ phân phó ta!"

Lý Mộ đi từng bước một về phía Hồ Lục, Hồ Lục nhìn con ưng yêu đầy người vết máu này, trên khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy tuyệt vọng.

Theo hắn chậm rãi tới gần, Hồ Lục bỗng lao đầu húc vào tường, Lý Mộ chỉ là vươn tay, một lực lượng vô hình liền khống chế được nàng.

Lý Mộ nhìn Hồ Lục, thản nhiên nói: "Tuy tu vi bị phong ấn, nhưng ngươi cũng là cường giả cảnh giới thứ năm, húc chết thân thể, nguyên thần vẫn còn."

Hồ Lục hung tợn nói: "Ta không tin ngươi đối với một thi thể còn cảm thấy hứng thú!"

Lý Mộ mỉm cười, nói: "Ta cũng sẽ không để ngươi biến thành thi thể."

Hồ Lục biết nàng muốn chết cũng không có khả năng, tuyệt vọng nhắm mắt, không cam lòng nói: "Sớm biết sẽ bị ngươi tên súc sinh này làm bẩn, còn không bằng sớm một chút tiện nghi họ Lý kia!"

Lý Mộ bước chân khựng lại, lời nói nhảm không biết phải phun đi đâu.

Hắn liếc Hồ Lục một cái, dùng thanh âm mình truyền âm nói: "Ngươi nghĩ hay quá, ta từng nói, ngươi quá già rồi, ta không cần, đổi thành Huyễn Cơ còn tương đối…"

Hồ Lục ngẩn ra một phen, chỉ vào Lý Mộ, chấn động nói không ra lời: "Ngươi, ngươi ngươi ngươi ngươi ngươi…"

Lý Mộ tiếp tục truyền âm nói: “Hồ ly ngu xuẩn, ta thật không dễ gì mới nằm vùng vào, ngươi cũng đừng làm hỏng việc.”

Hồ Lục ngẩn ra hồi lâu, thế mà đặt mông ngồi ở trên mặt đất, ôm hai đầu gối khóc lên.

Sau khi rơi vào trong tay Bạch Huyền, lại gặp được hai tên háo sắc, nàng vốn tưởng sắp nghênh đón thời khắc đen tối nhất cuộc đời, lại không ngờ, tên háo sắc vẫn là tên háo sắc, nhưng là tên háo sắc nàng nằm mơ cũng muốn ở nơi này nhìn thấy.

Tuy nàng và Lý Mộ mỗi lần gặp mặt đều không quá hài hòa, nhưng có thể ở nơi này nhìn thấy hắn, thật sự quá tốt rồi…

Chỉ trong nháy mắt, nàng liền từ mùa đông lạnh lẽo bước vào mùa xuân ấm áp, loại hạnh phúc này, khiến nàng nhịn không được muốn khóc lớn một hồi.

Ngoài cửa, Báo Ngũ thở dài, con hồ yêu xinh đẹp này, thế mà cũng bị con tạp mao điểu kia đắc thủ, con tạp mao điểu đó bây giờ khẳng định đã bắt đầu hành động, nghe một chút hồ yêu này khóc đau lòng bao nhiêu…

Trong phòng giam, Lý Mộ ngồi xổm xuống, đẩy đẩy Hồ Lục thấp giọng nức nở, nói: “Đừng khóc nữa, ngươi có thể kêu hai tiếng hay không, diễn như vậy giống một chút…”

Ngoài phòng giam, Báo Ngũ dán tai trên cửa, cửa phòng giam bỗng nhiên mở ra, toàn bộ thân thể hắn suýt nữa chui vào.

Lý Mộ mặt lộ vẻ không tốt nhìn hắn, hỏi: “Ngươi ở đây làm gì?”

Báo Ngũ nghiêm túc nói: “Ta ở chỗ này chờ Ưng thống lĩnh sai phái.”

Lý Mộ đạp một cước ở trên mông hắn, không lưu tình chút nào nói: “Ta nơi này không dùng đến ngươi, cút xa một chút.”

“Cút ngay, cút ngay…” Báo Ngũ phủi phủi mông, ngoan ngoãn chạy xa, trong lòng lại đang lảm nhảm, Ưng Thất này không chỉ háo sắc, hơn nữa keo kiệt, nghe một chút hắn cũng sẽ không tổn thất cái gì…

Lý Mộ một lần nữa đi trở về phòng giam, đánh mất ý tưởng bảo Hồ Lục kêu một chút.

Cảnh tượng kia quá mức xấu hổ, không chỉ có Hồ Lục xấu hổ, bản thân Lý Mộ cũng xấu hổ.

Hắn vẫn thành thành thật thật ở lại nơi này một canh giờ, dù sao trừ Hồ Lục, người khác cũng không biết hắn ở trong một canh giờ này có làm gì hay không.

Hồ Lục đã không khóc nữa, mà là yên lặng cởi ra cạp váy của nàng.

Lý Mộ ngạc nhiên nói: "Ngươi làm gì?"

Hồ Lục cởi váy, chỉ mặc một cái yếm hồng nhạt, nói: "Đã lúc này rồi, còn lề mề, ngươi đang đợi ta giúp ngươi cởi sao?"

Lý Mộ vung tay lên, váy của nàng liền lại chủ động mặc trở về.

Hắn giải thích với Hồ Lục: "Ta là vì cứu ngươi nghĩ ra kế tạm thích ứng, nếu ta không đứng ra, bây giờ đứng ở chỗ này chính là con báo kia."

Hồ Lục nói: "Ta biết, ngươi chướng mắt ta, nhưng bây giờ đã không còn cách nào, ngươi chẳng lẽ muốn nhiệm vụ nằm vùng thất bại?"

Lý Mộ nói: "Ta ở lại nơi này một canh giờ lại ra, ngươi lại phối hợp ta kêu một chút, có thể dễ dàng giấu được."

Hồ Lục lắc lắc đầu, nói: "Ngươi nghĩ quá đơn giản rồi, ta có phải xử nữ hay không, Bạch Huyền liếc một cái có thể nhìn ra, hắn lần sau nhìn thấy ta, chính là thời điểm thân phận ngươi bại lộ."

Lý Mộ ngơ ngác đứng ở tại chỗ, thẳng đến giờ phút này mới ý thức được hắn phạm vào một sai lầm trí mạng.

Hồ tộc có được một thiên phú đặc thù, mặc kệ đối phương là người hay yêu, bọn họ đều có thể nhìn thấu đối phương có phải còn tân hay không.

Hạng thiên phú này, Tiểu Bạch từng ở trước mặt hắn triển lộ không chỉ một lần.

Nói cách khác, về sau chỉ cần có cường giả Hồ tộc liếc Hồ Lục một cái, liền biết Lý Mộ lần này chưa làm cái gì đối với nàng, tiếp đó sinh ra hoài nghi đối với hắn, đến lúc đó, toàn bộ cố gắng trước đó của Lý Mộ đều sẽ uổng phí.

Lý Mộ tức giận nhìn thoáng qua Hồ Lục, nhịn không được lảm nhảm: "Ngươi nói ngươi tuổi cũng không nhỏ nữa, sao chưa tìm bạn tình hả?"

Hồ Lục không cam lòng yếu thế nói: "Ta chỉ lớn hơn nữ hoàng Đại Chu của các ngươi hai tuổi, cô ta không phải cũng vẫn là còn tân?"

Lý Mộ gõ một phát ở trên đầu nàng, "Làm càn, bệ hạ cũng là ngươi con hồ ly này có thể tùy tiện đánh giá!"

Hồ Lục day day đầu, như bỏ cuộc nằm ở trên giường, nói: "Vậy ngươi nghĩ cách đi, ta mặc kệ…"

Lý Mộ sờ cằm, tự hỏi đối sách.

Tuy nói Hồ Lục đã tiếp nhận số phận nằm sẵn rồi, thật sự cùng đồng chí Hồ Lục làm một phát, mang nàng từ thiếu nữ lớn tuổi biến thành phụ nữ là không có khả năng, hắn không phải nam nhân tùy tiện như vậy, nhưng cũng tuyệt đối không thể bại lộ mình, nếu có thể, Lý Mộ trái lại muốn cho Hồ Lục tự mình xử lý xong việc, nhưng thần thông này của Hồ tộc, xem cũng không phải một tầng đó.

Nam tử thuần dương, nữ tử thuần âm, ở trước khi có âm dương ái ân, dương khí âm khí trên người nam nữ, là thanh mà thuần, không có một tia xen lẫn.

Sau khi âm dương ái ân, trong âm có dương, trong dương có âm, cho dù chỉ có một lần, âm dương cũng không tinh thuần nữa, Hồ tộc đối với âm khí dương khí trong cơ thể sinh vật cực kỳ mẫn cảm, mượn cái này liền có thể quan sát nam nhân là thiếu nam hay là nam nhân, nữ tử là thiếu nữ hay là phụ nữ.

Ở trong mắt Hồ tộc, là cái gì chính là cái đó, vô luận là giả bộ ngọc nữ, hay là ngọc nữ giả bộ, đều không thể gạt được mắt cáo.

Hết chương 782.

Chương 783. Nổi tiếng Mị Tông (2)

Lý Mộ đối với điều này tạm thời không có cách nào, dứt khoát không đi nghĩ việc này nữa, hỏi Hồ Lục: "Huyễn Cơ đâu?"

Trong mắt Hồ Lục hiện ra vẻ lo lắng, nói: "Ta không biết, Bạch Huyền phái người đuổi bắt chúng ta khắp nơi, ta cùng Huyễn Cơ đại nhân còn có Hồ Cửu tách ra chạy trốn, Bạch Huyền hẳn là còn chưa bắt được bọn họ."

Nàng từ trên giường bò dậy, nhìn Lý Mộ, hỏi: "Ngươi tới nơi này làm gì, ngươi thế mà biết biến hóa chi thuật, ngươi thăng cấp cảnh giới thứ sáu rồi?"

Lý Mộ liếc nàng một cái, nói: "Ngươi đã quên ta là đang làm gì, chẳng qua là chuyện một tấm Giả Hình Phù, về phần ta vì sao lại ở chỗ này, còn không phải bị các ngươi ép, ai chẳng biết Hồ tộc cùng Lang tộc sau khi thống nhất Yêu quốc, kế tiếp sẽ động binh đối với Đại Chu, ta có thể trơ mắt nhìn sao?"

Hồ Lục nghiến răng nói: "Đều là Bạch Huyền tên phản đồ kia, hắn cấu kết Thánh Tông trưởng lão, đánh lén Thiên Quân, còn nhốt đại trưởng lão…"

Nói từ trên nguyên tắc, Vạn Huyễn Thiên Quân mới là phản đồ của ma đạo, Bạch Huyền cùng Thánh Tông trưởng lão chẳng qua là thanh lý môn hộ mà thôi.

Nhưng bản thân Lý Mộ cũng là phản đồ ma đạo, phản bội ma đạo không nói, còn mang theo một đám gián điệp Thi Tông vặt lông dê Thánh Tông, ở nơi này cũng không có tư cách nói gì.

Hắn nhìn Hồ Lục, nói: "Nếu ta giúp Huyễn Cơ trở lại Thiên Hồ quốc, nắm giữ lại Mị Tông, các ngươi dám đối nghịch với Thánh Tông không?"

Hồ Lục lập tức hỏi: "Ngươi nguyện ý giúp Huyễn Cơ đại nhân nắm giữ lại Mị Tông?"

Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói: "Chuyện này ngươi không thể làm chủ, vẫn là chờ gặp được Huyễn Cơ rồi nói sau."

Hắn đi tới cửa, nói: “Ngươi ở lại nơi này trước, ta không thể ở lại nơi này quá lâu, mấy ngày tới ta còn sẽ liên hệ ngươi.”

Kế hoạch ban đầu của Lý Mộ, là ở nơi này nán lại một canh giờ, trong một canh giờ này, Hồ Lục phối hợp hắn tính mang tượng trưng kêu một chút, sau đó hắn lại ra ngoài, không có người nào hoài nghi.

Ai ngờ được Hồ Lục con hồ ly lớn tuổi sót lại này, giống với Mai đại nhân, cùng Thượng Quan Ly, cùng bệ hạ, quấy rầy kế hoạch của Lý Mộ.

Hắn chỉ có thể tìm lý do khác.

Trong địa lao, nhìn Ưng Thất mới qua thời gian nửa chén trà nhỏ, đã từ trong phòng giam đi ra, Báo Ngũ ngẩn ra một phen, bật thốt lên nói: “Nhanh như vậy?”

Lý Mộ cả giận nói: “Ngươi mắng ai hả!”

Báo Ngũ tự biết nói lỡ, lập tức cười lấy lòng nói: “Ưng thống lĩnh sao không chơi thêm một lúc?”

Lý Mộ nói: “Không thể ngờ được hồ ly kia lại là còn tân, một đạo thuần âm kia trong cơ thể vẫn còn, bây giờ thịt cô ta, chẳng phải là lãng phí, chờ ta hoàn toàn luyện hóa yêu đan xà yêu kia, tu vi tinh tiến một chút nữa, thì có thể mượn dùng thuần âm của cô ta, một hơi đột phá cảnh giới thứ năm, đứng hàng trưởng lão…”

Hắn nhìn Báo Ngũ cùng Trư Bát, cảnh cáo: “Đúng rồi, con hồ ly đó là của ta, các ngươi nếu ai dám động vào một sợi tóc của cô ta, ta liền cắt thứ của các ngươi ngâm rượu!”

Trư Bát vội vàng nói: “Ngươi biết, ta không có hứng thú đối với hồ ly.”

Báo Ngũ cũng liên tục cam đoan.

Sau khi Lý Mộ rời khỏi, ánh mắt Báo Ngũ lộ ra đố kỵ nồng đậm, tất cả cái này vốn là của hắn, lại đều bị Ưng Thất đoạt đi.

Đợi đối phương đột phá tu vi, chênh lệch của hắn cùng con tạp mao ưng này liền không có cách nào bù lại nữa. Báo Ngũ sau khi đố kỵ, trong lòng cũng vạn phần hối hận, nếu hắn vừa

rồi cũng không cần mạng giống như Ưng Thất, có lẽ đạt được đại trưởng lão thưởng thức hắn, trở thành thân vệ của đại trưởng lão, về sau yêu sinh nhất định vô hạn sáng sủa, đáng tiếc, không có nếu như…

Lý Mộ lấy cớ này có thể nói là tuyệt diệu, không có ai hoài nghi thân phận Ưng Thất có vấn đề, chẳng qua, lại có không ít người hoài nghi thân thể hắn có vấn đề.

Hai ngày sau, Mị Tông trong phạm vi nhỏ liền bắt đầu truyền lưu, thân thể Ưng Thất không được, không đến thời gian chén trà nhỏ, đã đầu hàng hồ yêu kia.

Về phần cái gì giữ lại thuần âm, chẳng qua là hắn lấy cớ che giấu bản thân không được.

Thẳng đến có cường giả Mị Tông hiếu chuyện đến địa lao nhìn, phát hiện hồ yêu đó quả thực thuần âm vẫn còn, lời đồn này mới tự sụp đổ.

Hồ yêu cảnh giới thứ năm, lần đầu tiên thuần âm là quý giá cỡ nào, không ít yêu vật đều thèm nhỏ dãi đối với thứ này.

Phạm nhân trong địa lao đều là có thể tùy ý xử trí, chỉ cần giữ lại mạng của bọn họ, đại trưởng lão cũng sẽ không quản.

Nhưng, đối với con hồ ly kia, lại không có ai dám có tâm tư xiêu vẹo.

Thứ nhất, con chim ưng kia may mắn được đại trưởng lão thưởng thức, trở thành thân vệ của gã, địa vị ở trên đệ tử Mị Tông bình thường, không có ai nguyện ý đắc tội hắn.

Thứ hai, ngày đó Ưng Thất và Báo Ngũ đại chiến, có không ít người đều thấy, loại đấu pháp không cần mạng hung hãn không sợ chết, đả thương địch thủ tám trăm tự tổn hại một ngàn kia, để lại bóng ma tâm lý thật sâu cho rất nhiều người.

Sau một trận chiến đó, toàn bộ Thiên Hồ quốc ai chẳng biết, Ưng Thất là con quỷ đói khát sắc đẹp, vì nữ sắc ngay cả mạng cũng không cần, người nào dám động vào hồ ly hắn nhìn trúng?

Tuy Lý Mộ chỉ trông thiên lao ba ngày, nhưng sau khi hắn rời khỏi, Hồ Lục ở nơi đó cũng chưa bị tra tấn gì.

Chẳng qua tiếng tăm hắn bởi vậy bị tổn hại, trên dưới Thiên Hồ quốc Mị Tông, mỗi người đều biết Ưng Thất là tên háo sắc cần sắc không cần mạng, nhưng hắn cũng không thèm để ý, bọn họ nghị luận sau lưng là Ưng Thất, liên quan gì tới Lý Mộ hắn?

Mang tính tượng trưng ở nhà dưỡng thương ba ngày, Lý Mộ liền làm thân vệ của Bạch Huyền, tiến vào hoàng cung trực.

Trở thành thân vệ của gã, chỗ tốt lớn nhất chính là không cần mệt chết mệt sống bôn ba bên ngoài, tiếp xúc, cũng đều là chuyện quan trọng cơ mật của Mị Tông cùng Thiên Hồ quốc.

Lý Mộ bây giờ có hai việc cần hoàn thành.

Thứ nhất, tìm được Huyễn Cơ, nàng là Yêu tộc chính thống, ở Thiên Hồ quốc có được danh tiếng cực cao, chỉ có nàng có thể thay thế Bạch Huyền, trở thành chủ Thiên Hồ quốc.

Thứ hai, nghe được nơi bế quan của một trong U Minh tam lão của Thánh Tông, cũng chính là tên trưởng lão kia ở lại Yêu quốc dưỡng thương, thừa dịp hắn bệnh, lấy mạng hắn.

Lý Mộ không quên, trừ người này, Thiên Lang quốc còn có một lão già cảnh giới thứ bảy, nếu đợi trưởng lão Thánh Tông chữa thương xong, một mình Lý Mộ, cho dù còn có tám yêu thi, cũng phải ngã ở nơi này.

Chỉ có trước diệt trừ một tên, nhúng tay việc Yêu quốc, mới có vài phần nắm chắc như vậy.

Hết chương 783.

Chương 784. Đàn ông đích thực

Trưởng lão Thánh Tông kia bị thương nặng, trong thời gian ngắn là không khôi phục được, Lý Mộ cho dù không thể diệt trừ lão, cũng phải khiến lão thương càng thêm thương, miễn trừ một vị cảnh giới thứ bảy toàn thịnh uy hiếp.

Nhưng, hắn bây giờ, còn chưa được Bạch Huyền tín nhiệm, khẳng định không tiếp xúc đến cơ mật trung tâm như vậy.

Tuy đã trở thành thân vệ, nhưng Bạch Huyền trước mắt còn chỉ là để hắn trông cửa.

Hắn phải làm chút gì đó, tranh thủ Bạch Huyền tín nhiệm trước rồi nói tiếp.

Trong lòng Lý Mộ tính toán, chán đến chết đứng ở cửa hoàng cung phơi nắng, một đám người từ nơi xa đi tới, đi vào hoàng cung.

Những người đó sau khi đi vào, một tên Bạch Huyền thân vệ trực bên cạnh hắn khác oán hận nói: “Lũ sói con này lại tới nữa!”

Lý Mộ hỏi: “Bọn hắn tới làm gì?”

Hồ Thập Bát nói: “Đương nhiên là cướp địa bàn, cũng không biết Thánh Tông là nghĩ như thế nào, rõ ràng chúng ta mới là người một nhà, bọn họ lại tình nguyện nâng đỡ lũ sói con nuôi mà không biết ân này!”

Hồ Thập Bát oán khí với Thiên Lang tộc rất sâu, trên thực tế không chỉ có gã, đại bộ phận Yêu tộc Thiên Hồ quốc đều không thích bọn họ.

Không chỉ bởi vì hai tộc trước kia là kẻ địch nhiều thế hệ, đều là bốn đại Yêu tộc, mâu thuẫn của Lang tộc cùng Hồ tộc là sâu nhất, mấy trăm hơn nghìn năm qua, loại mâu thuẫn này đã sớm bị khắc vào trong xương tủy.

Tuy bây giờ hai tộc đã từ kẻ địch biến thành minh hữu, nhưng thù hận khắc vào trong xương cốt vẫn không thể hóa giải.

Huống chi, mặc dù là minh hữu, hai tộc cũng có tranh chấp ích lợi.

Ở dưới Thánh Tông bày mưu đặt kế, Hồ tộc và Lang tộc đồng thời bắt đầu thâu tóm đối với thế lực lớn nhỏ khác của Yêu quốc.

Hai tộc đều muốn lớn mạnh bản thân, lúc tranh địa bàn, tự nhiên cũng sẽ không nhường.

Nhưng siêu cấp cường giả Vạn Huyễn Thiên Quân của Hồ tộc đã không còn, Mị Tông sau khi nội loạn, cũng nguyên khí tổn thương lớn, thực lực chỉnh thể đã xa không bằng Lang tộc, ngay từ đầu, địa bàn bọn họ cướp đi, rất nhanh đã bị Lang tộc đoạt trở về.

Về sau Bạch Huyền hướng Thánh Tông trưởng lão kháng nghị, sau khi trưởng lão Thánh Tông ra mặt, Lang tộc mới yên tĩnh một chút.

Hơn nữa, Thánh Tông trưởng lão còn hạ lệnh, đối với địa bàn có tranh luận, cấm hai tộc tiến hành xung đội vũ trang quy mô lớn nữa, sửa thành lấy phương pháp truyền thống nhất của Yêu tộc giải quyết.

Phương pháp tiêu trừ tranh luận truyền thống nhát của Yêu tộc, tựa như lúc Lý Mộ cùng Báo Ngũ tranh Hồ Lục.

Nắm tay lớn chính là đạo lý cứng rắn, tất cả dựa vào thực lực nói chuyện, Lang tộc và Hồ tộc nếu có tranh luận, hai tộc đều tự đẩy ra một người, đấu một phen, người thắng có được quyền lên tiếng duy nhất, kẻ thua cũng chỉ có thể trách mình tài năng không bằng người ta.

Vì tránh cho phá hoại quá lớn, đối với thực lực yêu so đấu, hạn chế ở cảnh giới thứ năm trở xuống.

Cái này hiển nhiên là vì chiếu cố Hồ tộc, đã trải qua một đợt nội loạn, cường giả Hồ tộc đã không còn sót lại bao nhiêu, nếu buông ra hạn chế, Lang tộc đối với Hồ tộc căn bản chính là nghiền áp.

Mặc dù là cộng thêm điều hạn chế này, Thiên Hồ quốc cũng chưa từng thắng nổi một lần.

Điều này dẫn tới địa bàn bọn họ vốn nhìn trúng, đã có không ít rơi vào trong tay Thiên Lang tộc, địa bàn tốt một chút, đều bị Thiên Lang tộc thâu tóm, Hồ tộc chỉ có thể nhặt thứ sót lại, bắt nạt thỏ tộc các tiểu Yêu tộc Lang tộc chướng mắt.

Sau nhiều lần thông qua so đấu, thắng được lượng lớn địa bàn, Lang tộc liền thích phương thức này, có khi thậm chí sẽ cố ý khơi mào xung đột, sau đó danh chính ngôn thuận mang địa bàn Hồ tộc nhìn trúng thu để mình sở hữu.

Thiên Hồ quốc, trước hoàng cung.

Phành, phành, phành!

Hai bóng người trên thân tản mát ra khí tức thú tính nguyên thủy, ở trên quảng trường trước điện chiến đấu quấn lấy nhau, không cần pháp bảo, không mượn dùng ngoại vật, thuần túy lấy yêu thân yêu thuật đánh nhau, không ngừng truyền ra tiếng trầm đục yhân thể va chạm.

Hồ tộc bên này xuất chiến là Báo Ngũ, Lang tộc thì phái ra một tên hổ yêu.

Hổ yêu nhất tộc thuộc về ma đạo Yêu Tông, cũng là thực lực đứng đầu Yêu quốc, từ sau khi Thiên Lang tộc gia nhập ma đạo, liền thống lĩnh Yêu Tông, hổ yêu nhất tộc, tự nhiên cũng trở thành dưới trướng Thiên Lang tộc.

Báo Ngũ tuy tốc độ rất nhanh, nhưng so sánh với hổ yêu, trên lực lượng ở hoàn cảnh xấu tuyệt đối.

Ngay từ đầu, hắn còn có thể bằng vào tốc độ không gì sánh kịp của mình chiếm lợi một chút, về sau thể lực dần dần tiêu hao, xu thế thua càng rõ ràng, không chú ý một cái, bị hổ yêu vỗ một chưởng ở ngực, toàn thân như diều đứt dây, máu tươi điên cuồng phun ra, bay ra ngoài lôi đài.

Một lang yêu cảnh giới thứ sáu nhìn Bạch Huyền, mỉm cười nói: “Bạch lão đệ, thật sự xấu hổ, xem ra Hắc Phong sơn này, chúng ta phải nhận rồi.”

Hắc Phong sơn vốn là Hồ tộc phái người đi qua thâu tóm trước, nhưng bị Lang tộc chạy tới sau đó nhặt tiện nghi, ở nơi

này, người của Hồ tộc lại thua, hoàn toàn mất đi quyền nắm giữ đối với Hắc Phong sơn.

Bạch Huyền sắc mặt âm trầm, trong lòng cực kỳ không cam lòng.

Nhưng trưởng lão Thánh Tông trước khi bế quan định ra quy củ, hắn không thể không giữ, Bạch Huyền lạnh lùng nhìn lang yêu kia một cái, lớn tiếng hỏi: "Kế tiếp, ai muốn xuất chiến?"

Phía sau hắn không một ai lên tiếng trả lời.

Hồ tộc số lần thua quá nhiều, ai cũng biết, nếu có thể vãn hồi thể diện của đại trưởng lão cùng Mị Tông, được ban thưởng nhất định không phải ít.

Nhưng Thiên Lang quốc phái tới tranh đoạt địa bàn với Hồ tộc, đều là cường giả đã bước nửa chân vào cảnh giới thứ năm, bọn họ có thể đột phá bất cứ lúc nào, nhưng mạnh mẽ mang thực lực ngưng lại ở cảnh giới thứ tư, lũ yêu này thực lực vừa mạnh, xuống tay vừa ác, nếu là bị bọn họ đánh hỏng căn cơ tu hành, có lẽ cuộc đời này vô vọng tiến giai. Mấy ngày qua, không biết có bao nhiêu hạng người nóng lòng lập công, đều là đứng thẳng vào sân, rời sân nằm ngang, thậm chí có vài vị trực tiếp bị đánh chỉ còn yêu hồn.

Có vết xe đổ như vậy, ai còn dám đứng ra?

Trên quảng trường, sắc mặt Bạch Huyền đen như đáy nồi.

Bại trận còn chưa tính, vậy mà ngay cả ra sân cũng không ai dám lên, quả thực là mất hết thể diện của hắn.

Sau hôm nay, chỉ sợ Thiên Lang tộc sẽ hoàn toàn cho rằng hồ quốc không còn ai nữa, ở trên chuyện tranh đoạt Yêu quốc, làm càng thêm quá phận.

Ngay tại lúc Bạch Huyền muốn tùy tiện chỉ một người ra sân, chợt có một thanh âm truyền đến, từ xa đến gần.

Một bóng người mỏng manh bước đến, cao giọng nói: "Đại trưởng lão, thuộc hạ nguyện ý xuất chiến!"

Hết chương 784.

Chương 785. Tin tức của Huyễn Cơ (1)

Nhìn thân vệ này hắn mấy ngày hôm trước mới thu nhận, trên mặt Bạch Huyền lộ ra nét thưởng thức, hắn quả nhiên không nhìn lầm yêu, lực sĩ chân chính, có gan đối mặt kẻ địch không thể chiến thắng, có được quyết tâm biết rõ không địch lại cũng muốn đứng ra.

Nhưng Bạch Huyền vẫn lắc lắc đầu, nói: "Ưng Thất lui ra, ngươi bị thương nặng vừa khỏi, đừng cậy mạnh."

Lý Mộ đứng ở tại chỗ chưa động, trầm giọng nói: "Ưng Thất hôm nay cho dù là chiến bại, chết ở chỗ này, cũng phải làm cho bọn hắn biết, Mị Tông không thể nhục, đại trưởng lão không thể nhục!"

"Tốt!"

Trong mắt Bạch Huyền toát ra ánh sao, đoạn lời này của Ưng Thất, thế mà khiến nhiệt huyết tắt đã lâu trong lòng gã một lần nữa cháy lên, lớn tiếng nói: "Ngươi có thể buông tay liều một phen, ta sẽ bảo vệ ngươi chu toàn, hôm nay ngươi nếu chết trận, bổn hoàng sẽ chính tay đâm kẻ thù của ngươi, báo thù cho ngươi!"

Con lang yêu cảnh giới thứ sáu kia nhìn về phía Bạch Huyền, bất mãn nói: "Bạch lão đệ, ngươi muốn phá quy củ so đấu sao?"

Bạch Huyền hừ lạnh một tiếng, nói: "Ưng Thất nếu chết trận, địa bàn thuộc về các ngươi, người giết hắn thuộc về ta, ngươi bảo vệ được hắn một ngày, không bảo vệ được hắn một đời."

Thiên Lang vương chưa nói gì nữa, Lang tộc một đoạn thời gian này chiếm tiện nghi Hồ tộc quá nhiều, nếu là ép Bạch Huyền quá mức, cũng không phải mục đích của bọn họ, hắn chỉ có thể nhìn về phía hổ yêu kia, nói: "Xuống tay có chừng mực một chút, đừng thực sự giết hắn."

Hổ yêu gật gật đầu, nói: "Thuộc hạ rõ."

Bên lang yêu, ánh mắt nhìn về phía Lý Mộ đã trở nên có chút kính ý, tuy bọn họ lập trường khác nhau, nhưng kẻ địch như vậy, đáng giá bọn họ tôn kính.

Đám người Hồ tộc và Mị Tông hít thở dồn dập, nhiệt huyết trong cơ thể cuồn cuộn không ngừng.

Việc nào ra việc đó, Ưng Thất tuy háo sắc đến không thuốc nào cứu nổi, nhưng gặp khó khăn cũng không lùi bước, chính là nam nhân đích thực hàng đầu của Thiên Hồ quốc.

Hai tiểu yêu đang muốn đỡ Báo Ngũ bị thương đi xuống, Báo Ngũ nhìn bóng người đó, cắn răng nói: "Chờ một chút!"

Trên quảng trường trước hoàng cung, hai bóng người cách nhau mười trượng, đối mặt mà đứng.

Nhìn từ trình độ yêu khí trên người bọn họ phát ra, hổ yêu không thể nghi ngờ mạnh hơn, nhưng so sánh với Ưng Thất, trên người hắn lại thiếu một loại khí thế thẳng tiến không lùi.

Khí thế trên thân hai yêu vật kéo lên đến một cực điểm, ầm ầm bùng nổ, bóng người bọn họ cũng đồng thời biến mất ở tại chỗ.

Phành!

Phành!

Phành!

Yêu tộc tu vi thấp một chút, trong mắt không thấy bóng người, chỉ có thể nghe được trong không khí truyền đến từng trận va chạm.

Yêu vật cảnh giới thứ tư có thể miễn cưỡng bắt giữ được bóng người bọn họ, chỉ có cường giả cảnh giới thứ năm trở lên, mới có thể thấy rõ chi tiết hai yêu vật đánh nhau.

Hổ quyền đấu ưng trảo, từng quyền đến thịt.

Rất nhanh, liền có không ít người trên mặt lộ ra sự khó có thể tin.

Trên sân, hổ yêu thực lực mạnh hơn, vậy mà lại rơi vào thế yếu.

Đều là yêu vật cảnh giới thứ tư, thực lực hai yêu vật chênh lệch một chút, nhưng cái này cũng không phải nhân tố có tính quyết định kết quả so đấu.

Hổ yêu có thủ có công, ưng yêu lại chỉ công không thủ, một kẻ lo trước lo sau, một kẻ thẳng tiến không lùi, ưng yêu tình nguyện thừa nhận một đòn của hổ yêu, cũng muốn công kích bộ vị trí mạng của hổ yêu, vuốt ưng của hắn sắc bén vô cùng, lần lượt móc về phía vị trí yêu đan bụng hổ yêu.

Một cánh tay của ưng yêu vô lực buông thõng xuống, hiển nhiên là đã gãy.

Trên người hắn cũng xuất hiện mấy chỗ lõm xuống, đều là vì cứng rắn chống lại hổ yêu công kích tạo thành.

Nhưng tình huống hổ yêu cũng không thể lạc quan, bụng hắn đã xuất hiện vài vết thương sâu có thể thấy được xương, theo động tác công kích của hắn tác động, từ bên ngoài thậm chí có thể nhìn thấy yêu đan…

Lại bị ưng yêu không cần mạng kia cào vài lần nữa, yêu đan của hắn rất có khả năng bị móc ra.

Yêu đan là thành quả hắn tu hành mấy chục năm, một khi bị hủy, tu vi suốt đời của hắn, sẽ hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Mắt thấy vuốt ưng sắc bén kia tấn công lần nữa, hổ yêu hoàn toàn sợ rồi, vì một chút công lao nho nhỏ, không đáng mạo hiểm phiêu lưu tu vi suốt đời hủy hết.

Thân hình của hắn nhanh chóng lui về phía sau, hoảng sợ nói: “Không đánh nữa, ta nhận thua!”

Trên quảng trường, Lý Mộ thõng một cánh tay, khập khiễng đi ra ngoài sân, nhìn về phía Bạch Huyền, nói: “Đại trưởng lão, chúng ta thắng rồi.”

Sau đó, trước mắt hắn liền tối sầm, ngã xuống đất…

Bạch Huyền vươn tay, một lực lượng vô hình liền đỡ thân thể ngã xuống của Lý Mộ.

Hắn dặn dò thủ hạ: “Đưa Ưng thống lĩnh xuống chữa thương.”

Hai Yêu tộc cảnh giới thứ năm bên cạnh hắn rất nhanh nâng Lý Mộ rời khỏi.

Bạch Huyền nhìn về phía Thiên Lang Vương, nói: "Kinh Cức lĩnh, về Hồ tộc ta, các ngươi nếu dám nhúng chàm, đừng trách bổn hoàng xuống tay vô tình."

"Không ngờ được dưới trướng ngươi lại có lực sĩ cỡ này." Thiên Lang Vương cảm khái một câu, cũng không nhiều lời, nói với đàn yêu phía sau: "Chúng ta đi."

Đám yêu Thiên Lang quốc rời khỏi, đám người Mị Tông sĩ khí tăng vọt.

Đây là lần đầu chiếm cứ thượng phong trong những ngày qua bọn họ giao phong với Lang tộc.

Thiên Hồ quốc nở mày nở mặt, Bạch Huyền tâm tình tốt, vung tay lên, nói: "Ưng Thất tăng lên làm phó thống lĩnh đội thân vệ thứ hai của bổn hoàng, thưởng hắn một tòa nhà mới, lại cho hắn tám nữ yêu tuyệt sắc…"

"Vâng, thuộc hạ lập tức đi an bài."

…

Khi Lý Mộ mở mắt, đã ở nhà.

Các nơi của thân thể mơ hồ truyền đến cảm giác đau đớn, khiến hắn rất không thoải mái, nhưng vì lấy được Bạch Huyền tín nhiệm, hắn cũng chỉ có thể làm như vậy.

Trên đời này không có tình vô duyên vô cớ, cũng không có hận vô duyên vô cớ, càng không có tín nhiệm vô duyên vô cớ.

Cũng may đối với như thế nào để làm một tên nằm vùng tốt, Lý Mộ có kinh nghiệm vô cùng phong phú, hơn nữa hắn một lần trước nằm vùng, cũng là ở Thiên Hồ quốc, lần này càng thêm xe nhẹ đường quen.

Mà kỹ năng diễn xuất tốt của hắn, cũng được Bạch Huyền tán thành.

Yêu tộc không giỏi luyện đan, cho nên Bạch Huyền tặng Lý Mộ rất nhiều linh dược, ngoài ra, còn đề bạt hắn làm phó

thống lĩnh đội thân vệ thứ hai, ban cho hắn một tòa nhà lớn, tám tuyệt sắc nữ yêu chủng tộc khác nhau…

Nếu tám nữ yêu này là nữ hoàng ban cho, Lý Mộ khẳng định sẽ không chút do dự từ chối.

Nhưng Bạch Huyền ban cho, hắn chỉ có thể tiếp nhận.

Ưng Thất háo sắc, tất cả Thiên Hồ quốc đều biết, có tên háo sắc nào có thể từ chối tám tuyệt sắc nữ yêu, trừ phi hắn háo sắc là giả vờ, cũng may Lý Mộ có thương tích trong người, trái lại có lý do tiết chế.

Nhưng, lý do này chỉ có thể giấu được nhất thời, không lừa được cả đời.

Hết chương 785.

Chương 786. Tin tức của Huyễn Cơ (2)

Lý Mộ phải lấy tốc độ nhanh nhất tìm được Huyễn Cơ, cứu ra Huyễn Vân cùng một đám trưởng lão Mị Tông bị nhốt, lật đổ Bạch gia thống trị đối với Thiên Hồ quốc, bắt đầu toàn lực phòng bị Lang tộc, xoay chuyển thế cục Yêu quốc.

Lấy thân thể cường hãn tu hành Phật pháp của hắn, chút vết thương nhỏ này, một lát có thể khỏi hẳn, nhưng Lý Mộ còn phải chậm rãi treo, khôi phục quá nhanh, Bạch Huyền sẽ hoài nghi hắn.

Có lẽ, trong mấy nữ yêu này, đã có cơ sở ngầm của Bạch Huyền.

Lý Mộ ở trong nhà mới tĩnh dưỡng, trong hoàng cung, Bạch Huyền đang nghe một người báo cáo.

Một hồ yêu nói: "Các nàng truyền đến tin tức nói, Ưng Thất luôn ở trong nhà tĩnh dưỡng, sờ các nàng trái lại sờ không ít, nhưng vẫn chưa có hành động tiến một bước."

Bạch Huyền sờ cằm nói: "Với thân thể đó của hắn, có thể có hành động gì, nhưng nó một con chim ưng, sao so với Long tộc cùng Xà tộc còn háo sắc hơn, cũng bị thương thành như vậy rồi, còn không thành thật…"

Hồ yêu đó nói: "Cánh rừng lớn, chim nào cũng có, ngẫu nhiên xuất hiện một con sắc điểu cũng không ngạc nhiên…"

Ưng Thất là một con sắc điểu, rất nhiều người Thiên Hồ thành đều biết, nhưng ngoài ra, lưu lại ấn tượng khắc sâu cho đám yêu, còn có dũng khí hung hãn không sợ chết, thề sống chết bảo vệ Mị Tông của hắn.

Yêu quốc đại loạn, Hồ tộc và Lang tộc bởi vì tranh đoạt địa bàn, ma sát không nhỏ.

Cái này dẫn tới hầu như cách mỗi mấy ngày, hai tộc sẽ có mấy trận đấu xảy ra.

Tên tuổi Mị Tông Ưng Thất, đó là ở trong những trận đấu này hoàn toàn vang dội.

Trong lúc hắn còn dưỡng thương, đã không để ý đám yêu khuyên can, cố ý ra sân đánh nhau, hơn nữa mỗi khi ra sân, nhất định toàn lực ứng phó, lấy mạng liều mạng, sau một trận, vết thương cũ chưa lành lại thêm vết thương mới, hầu như mỗi lần đều là bị người ta nâng xuống.

Nhưng Ưng Thất ra sân, chưa từng thất bại.

Cho dù là tu vi mạnh hơn hắn, ở dưới loại đấu pháp không cần mạng này của hắn, cũng băn khoăn trùng trùng, Ưng Thất muốn lấy mạng đổi mạng với bọn họ, chính bọn họ lại không muốn, dẫn tới ở lúc so đấu thường xuyên do dự, tiếp đó bại trận…

Tất cả Lang tộc đang chờ đợi ngày nào đó Ưng Thất ngã xuống, nhưng ở Mị Tông cùng Thiên Hồ quốc, Ưng Thất hai chữ này, đã tương đương chiến thần.

Sau khi kiến thức được Ưng Thất dũng mãnh, Bạch Huyền càng như lấy được chí bảo, các loại đan dược cùng linh dược chữa thương nện xuống từng đống, Lý Mộ cũng không khách khí với gã.

Bởi vì không có thời gian tôi luyện, thân thể hắn chậm chạp chưa tăng lên, dưới loại phương thức vừa tra tấn thân thể, vừa dùng dược lực cưỡng ép tẩm bổ này, lực lượng thân thể hắn thế mà lại tăng trưởng không ít, cũng tính là niềm vui bất ngờ.

Sau lại một hồi chiến đấu, Lý Mộ được hai hồ nữ đỡ, Bạch Huyền đứng ở bên cạnh hắn, thuận miệng hỏi Lý Mộ: “Mấy thị nữ kia bổn hoàng tặng cho ngươi thế nào?”

Lý Mộ nói theo sự thật: “Bẩm đại trưởng lão, mấy ngày nay chiến đấu rất nhiều, thuộc hạ cần giữ lại tinh lực, không có bao nhiêu tinh lực dư thừa ở trên thân các nàng, đợi tu vi thuộc hạ tăng lên một chút nữa, còn cần giữ lại tinh lực đi đối phó Hồ Lục.”

Bạch Huyền gật gật đầu, nói: “Cũng đúng, lực lượng huyết mạch Hồ Lục cũng không loãng, ngươi nếu được nguyên âm của ả, rất nhanh có thể thăng cấp cảnh giới thứ năm, nhưng, ngươi không cần vội vã thăng cấp như vậy, chờ thời điểm đến,

bổn hoàng lại tìm vài nữ yêu còn nguyên âm cho ngươi, giúp ngươi một tay…”

Nếu là Ưng Thất thăng cấp cảnh giới thứ năm, dưới trướng gã tìm không ra một người khác thay thế hắn tham gia so đấu, tác dụng hắn không thăng cấp, lớn hơn so với thăng cấp.

Lý Mộ gật gật đầu, nói: “Đều trông vào đại trưởng lão làm chủ.”

Sau khi có Ưng Thất, nghẹn khuất từ chỗ Lang tộc chịu chậm rãi đòi lại, nhưng còn có một chuyện, vẫn luôn là một cái gai trong lòng Bạch Huyền.

Hắn thở ra một hơi, thấp giọng nói: “Sư muội ơi sư muội, ngươi rốt cuộc ở nơi nào, sư huynh tìm ngươi tìm thật khổ…”

Lý Mộ ôm hai hồ nữ, trong lòng cũng thở dài, yên lặng nói: “Huyễn Cơ à, ngươi rốt cuộc ở nơi nào…”

Bắc bộ Yêu quốc, thung lũng nơi nào đó.

Hôm nay Yêu quốc tình thế biến đổi to lớn, Thiên Lang tộc và Thiên Hồ tộc đang nhanh chóng thâu tóm Yêu tộc xung quanh, cảnh nội Yêu quốc, chiến hỏa không ngừng, nhưng lại chưa từng lan tràn đến nơi đây.

Sơn Miêu nhất tộc sinh hoạt ở nơi này.

Trong động phủ bị trận pháp che giấu đơn giản, Huyễn Cơ khoanh chân mà ngồi, thiên thư trong tay đang tản ra ánh sáng nhàn nhạt.

Không lâu sau, nàng chậm rãi mở mắt, thu hồi thiên thư, hỏi: “Sơn Miêu nhất tộc đáng tin không?”

Hồ Cửu gật đầu nói: “Đáng tin, ta từng cứu tính mạng cả tộc chúng nó.”

Huyễn Cơ không hỏi nữa, một lần nữa trầm mặc, tựa như là nghĩ tới cái gì, mặt lộ vẻ bi thương.

Hồ Cửu cũng bị nàng cuốn hút, buồn bực nói: “Nếu không phải vì cứu chúng ta, Lục tỷ là sẽ không bại lộ, Bạch Huyền tên phản đồ kia, hắn nhất định sớm đã có ý phản bội, có lẽ

Tiểu Xà chết, cũng là bởi vì hắn. Ta quá vô dụng, chỉ có thể trơ mắt nhìn Tiểu Xà tự bạo, nhìn Lục tỷ bị bắt…”

Hắn ngẩng đầu, nhìn bên ngoài, lẩm bẩm: “Cũng không biết bọn họ sẽ tra tấn Lục tỷ như thế nào…”

Thiên Hồ quốc, dưới hoàng cung, trong địa lao.

Hồ Lục hai tay đều giơ một cái đùi gà, ăn miệng đầy dầu mỡ, còn không quên dặn Lý Mộ: “Lần sau mang cho ta mấy con thỏ nấu cay, quán rượu kia phố tây rượu ngọt không tệ, nhớ rõ mang cho ta một vò…”

Lý Mộ liếc nàng một cái, nói: “Xấp xỉ được rồi…”

Bởi vì hắn ở nơi này địa vị không ngừng đề cao, Hồ Lục ở bề thượng lại là hắn độc chiếm, cho nên bình thường Lý Mộ giúp nàng cải thiện thức ăn, là không có ai dám có ý kiến gì.

Lý Mộ và Hồ Lục đợi thêm một lúc, bên ngoài truyền đến tiếng chuông, Mị Tông lại một lần nữa triệu tập, Lý Mộ rời khỏi địa lao, tới trước cửa hoàng cung.

Thống lĩnh thân vệ của Bạch Huyền đứng ở phía trước, đưa tay chỉ vài người, nói: “Tiểu Ưng, Báo Ngũ… Mấy tên các ngươi tiến vào.”

Đám người Lý Mộ và Báo Ngũ đi vào đại điện, nhìn thấy Bạch Huyền vẻ mặt vui mừng, một yêu vật đứng phía sau hắn, tu vi không cao, chỉ có cảnh giới thứ tư, bản thể là một con mèo rừng.

Bạch Huyền ánh mắt sáng quắc nhìn con mèo rừng đó, hỏi: “Bổn hoàng lại ngươi một lần nữa, lời ấy thật sao?”

Sơn Miêu yêu trịnh trọng gật gật đầu: “Tiểu yêu không dám giấu diếm, họ bây giờ trốn ở tộc của ta…”

Nghe được tin tức của Huyễn Cơ, Bạch Huyền không thể ức chế sự mừng rỡ trong lòng, song tu với Huyễn Cơ, được lợi bởi Thiên Hồ huyết mạch tinh thuần của nàng, hắn liền có thể mang tu vi mạnh mẽ tăng lên hoàn toàn củng cố, thậm chí còn có khả năng tiến một bước.

Lý Mộ mặt ngoài bình tĩnh, trong lòng so với Bạch Huyền còn kích động hơn.

Hết chương 786.

Chương 787. Lại gặp Huyễn Cơ (1)

Sau khi tìm được Huyễn Cơ, hắn chỉ cần hỏi thăm ra vị trí tên trưởng lão Thánh Tông kia bế quan, thì có thể hoàn toàn xoay chuyển thế cục Thiên Hồ quốc, bước ra bước đầu tiên bình định Yêu quốc.

Bạch Huyền lại nhìn về phía con Sơn Miêu yêu kia, hỏi: "Bọn chúng vì sao sẽ nấp ở trong tộc các ngươi?"

Sơn Miêu yêu nhếch khóe miệng, đắc ý nói: "Hồ Cửu từng cứu cả tộc chúng ta, cho nên đối với chúng ta không hoài nghi chút nào cả."

Lý Mộ thầm than, Hồ Cửu nhìn người, cho tới bây giờ chưa từng chuẩn, không biết gã khi nào mới có thể nghĩ được xa chút.

Trên mặt Báo Ngũ đám yêu vật lộ ra nét khinh rẻ, bán đứng mình ân nhân cứu mạng, không lấy làm sỉ nhục, trái lại cho là vinh dự, cho dù là yêu vật, bọn họ cũng khinh thường loại vô sỉ này.

Bạch Huyền hài lòng nói: "Ngươi đi xuống trước, bổn hoàng sẽ thưởng ngươi thật hậu."

"Đa tạ ngô hoàng!"

Sơn Miêu yêu ngàn ân vạn tạ đi xuống, Bạch Huyền lẩm bẩm: "Nên thưởng hắn cái gì mới tốt, Ưng Thất, không bằng để hắn tạm thời tới dưới trướng của ngươi…"

Lý Mộ đã là chính thống lĩnh đội thân vệ thứ hai của Bạch Huyền, hắn nghĩ nghĩ, trầm giọng mở miệng: "Đại trưởng lão, thuộc hạ cho rằng, yêu này không thể lưu lại."

Bạch Huyền nhìn về phía hắn, nghi vấn nói: "Vì sao?"

Lý Mộ nói: "Bẩm đại trưởng lão, Hồ Cửu là ân nhân cứu mạng của cả tộc bọn hắn, bọn hắn bán đứng ân nhân cứu mạng, còn dễ dàng như thế, đủ thấy Sơn Miêu nhất tộc, phần nhiều hạng người vong ân phụ nghĩa, gió chiều cao theo chiều đó, loại yêu này dễ dàng bị ích lợi thu mua nhất, bọn hắn hôm

nay có thể bán đứng Hồ Cửu, ngày mai có thể bán đứng thuộc hạ, bán đứng đại trưởng lão, thuộc hạ thật sự là không dám giữ hắn bên người."

Bạch Huyền ngẫm lại lời của Lý Mộ, ánh mắt dần dần trở nên thâm thúy.

Không có người nào so với hắn càng hiểu phản bội hơn, đối với bọn hắn những người này mà nói, ở dưới ích lợi, quyền thế, thực lực dụ hoặc, không có gì là bọn hắn không làm ra được.

Bản thân Bạch Huyền là người như vậy, nhưng hắn lại không hy vọng bên cạnh có người như vậy.

Hắn càng hy vọng thủ hạ bên người, đều có thể trung thành và tận tâm giống Ưng Thất, mà không phải đề phòng mọi lúc bọn họ bán đứng cùng phản bội.

Hắn nhếch khóe miệng, thản nhiên nói: "Sơn Miêu nhất tộc không biết xấu hổ như thế, quả thực không thể ủy thác trọng trách, bổn hoàng và sư muội từ nhỏ cùng nhau lớn lên, tình như tay chân, bán đứng sư muội, chính là bán đứng bổn hoàng…"

Hắn nhìn về phía một thân vệ bên cạnh, thân vệ kia theo Bạch Huyền mười mấy năm, hiểu được ý tứ mỗi một ánh mắt của hắn, hướng hắn nhẹ nhàng gật gật đầu.

Bạch Huyền sau đó nói: "Hồ Đại, Ưng Thất!"

Lý Mộ cùng một hồ yêu cảnh giới thứ năm đứng ra, trăm miệng một lời: "Có thuộc hạ!"

Bạch Huyền trầm giọng nói: "Ta lệnh các ngươi dẫn thủ hạ tới Sơn Miêu nhất tộc, mang Huyễn Cơ sư muội về."

Hai người nói lần nữa: "Tuân mệnh!"

Trải qua Bạch Huyền hai lần đề bạt, Lý Mộ đã là thủ lĩnh đội thân vệ thứ hai, về phần Hồ Đại, là tâm phúc của Bạch Huyền, tu vi đã tới cảnh giới thứ năm đỉnh phong, trước khi đi, Bạch Huyền tựa như còn cho hắn một món pháp bảo lợi hại.

Lần hành động này, lấy Hồ Đại dẫn đầu, Lý Mộ tuy tu vi không cao, nhưng rất được Bạch Huyền tín nhiệm, có thể tham gia, hoàn toàn là theo ở phía sau Hồ Đại kiếm công lao.

Ngoài Thiên Hồ quốc, trên thuyền bay trời cao, Hồ Đại thở phào, nói: "Hy vọng Sơn Miêu nhất tộc có thể lưu lại bọn họ."

Lý Mộ kỳ vọng tương tự nói: "Ông trời phù hộ, bọn họ tuyệt đối đừng đi…"

Sơn Miêu tộc.

Trong động phủ.

Hồ Cửu khó hiểu nhìn Huyễn Cơ, hỏi: "Huyễn Cơ đại nhân, chúng ta ở nơi này rất an toàn, vì sao phải đi?"

Huyễn Cơ giải thích: "Thương thế của ta đã khôi phục một ít, tiếp tục ở lại chỗ này, có thể sẽ mang đến tai nạn cho Sơn Miêu nhất tộc, Bạch Huyền phái nhiều người như vậy tìm chúng ta, tốt nhất đừng ở một chỗ lâu."

Hồ Cửu gật gật đầu, nói: "Vậy được rồi."

Hắn ra khỏi động phủ, nói với hai Sơn Miêu yêu: "Mấy ngày nay quấy rầy các ngươi rồi."

Một Sơn Miêu yêu cười nói: "Không quấy rầy, Cửu đại nhân từng cứu cả tộc chúng ta, đây chính là cơ hội chúng ta báo ân."

Hồ Cửu nói: "Ta là đến nói cho các ngươi, chúng ta phải đi, phản đồ kia truy nã chúng ta khắp nơi, tiếp tục ở lại chỗ này, sẽ mang bọn ngươi liên lụy vào."

Ở sâu trong ánh mắt con Sơn Miêu yêu kia hiện ra một tia bối rối, nhưng rất nhanh liền kiên định nói: "Cửu đại nhân yên tâm, không có ai biết các ngươi ở đây, các ngươi liền an tâm ở lại chỗ này, bằng không, Sơn Miêu nhất tộc chúng ta, không biết khi nào mới có thể báo đáp ân tình của ngươi."

Sơn Miêu nhất tộc nho nhỏ, vậy mà có tình có nghĩa như thế, trên mặt Hồ Cửu hiện ra cảm động, nhưng vẫn từ chối nói: "Các ngươi nhớ, các ngươi chưa từng gặp chúng ta, mặc kệ bất luận kẻ nào hỏi, cũng phải nói như vậy."

Sơn Miêu yêu gật gật đầu, nói: “Ta đi thông truyền trưởng lão, chuyện này, Cửu đại nhân cần phải hướng trưởng lão giáp mặt nói rõ.”

Hồ Cửu một lần nữa đi vào động phủ, chờ đợi trưởng lão Sơn Miêu nhất tộc tới đây.

Nhưng hắn cũng chưa đợi được trưởng lão Sơn Miêu nhất tộc, ngược lại cảm nhận được ngoài động phủ truyền đến trận pháp dao động.

Hồ Cửu cùng Huyễn Cơ bước đến cửa động phủ, phát hiện động phủ đã bị một tòa trận pháp bao trùm, Sơn Miêu nhất tộc đứng ở ngoài trận pháp.

Hồ Cửu nhìn bọn họ, chất vấn: “Các ngươi đang làm gì?”

Huyễn Cơ hít thật sâu, nói: “Ngươi còn nhìn không ra sao, bọn họ không muốn để cho chúng ta đi.”

Trưởng lão Sơn Miêu nhất tộc đứng ở bên ngoài, nhìn Huyễn Cơ cùng Hồ Cửu, cười nói: “Hai vị đại nhân thương thế còn chưa khỏi hẳn, đi vội như vậy làm cái gì?”

Hồ Cửu đương nhiên nghe ra ý ở ngoài lời Sơn Miêu trưởng lão, hắn ngây ra tại chỗ, khó có thể tiếp nhận nói: “Ta từng cứu cả tộc các ngươi, các ngươi thế mà phản bội ta!”

Nụ cười trên mặt Sơn Miêu trưởng lão dần dần biến thành trào phúng, thản nhiên nói: “Cửu đại nhân, ngươi quá ngây thơ rồi, chớ quên, nơi này là Yêu quốc, không nói mấy thứ đó của nhân loại. Bạch đại trưởng lão đang tìm các ngươi khắp nơi, chỉ cần giao ra các ngươi, Sơn Miêu nhất tộc chúng ta liền không cần tránh ở vùng khỉ ho cò gáy này nữa, có thể được ban thưởng hậu hĩnh, có thể chuyển đến Thiên Hồ thành linh khí dư thừa, ta sao có thể để các ngươi cứ như vậy rời khỏi?”

Hồ Cửu nhìn chằm chằm hắn, nói: “Làm yêu không thể vô sỉ đến loại tình trạng này.”

Sơn Miêu trưởng lão đáp lại hắn: “Cửu đại nhân, kiếp sau đừng ngây thơ như vậy nữa.”

Hồ Cửu không nhiều lời với hắn nữa, bắt đầu ra sức công kích trận pháp này, trải qua đuổi giết dài đến hơn một tháng,

mấy lần sinh tử đại chiến, thực lực hắn có thể phát huy ra đã mười phần không còn một, miễn cưỡng có tu vi cảnh giới thứ tư.

Hết chương 787.

Chương 788. Lại gặp Huyễn Cơ (2)

Huyễn Cơ tốt hơn Hồ Cửu một chút, nhưng cũng bị thương không nhẹ, hơn nữa căn bản không có thời gian đi chữa thương khôi phục, pháp bảo trên người đã sớm tiêu hao không còn, bây giờ cho dù là một đối thủ cảnh giới thứ năm, nàng cũng khó ứng phó.

Trận pháp Sơn Miêu nhất tộc bố trí cũng không cường đại, vô luận là Huyễn Cơ hay Hồ Cửu, thời kì toàn thịnh đều có thể thoải mái phá đi, nhưng bây giờ, đối mặt trận này, bọn họ lại bất lực.

Hồ Cửu sau khi phát giác phá trận vô vọng, liền từ bỏ công kích, đi đến bên người Huyễn Cơ, trầm mặc một lát, nói: "Huyễn Cơ đại nhân, lát nữa ta tự bạo yêu hồn, phá giải trận này, ngươi nhân cơ hội đào tẩu đi, bằng vào lực lượng chúng ta, không có khả năng báo thù cho Thiên Quân, cho Tiểu Xà, cho Lục tỷ, ngươi không cần chịu chết vô ích, rời khỏi Yêu quốc, tìm một nơi an toàn chậm rãi tu hành, hoặc là đi Đại Chu Thần Đô, tìm Lý Mộ tên háo sắc kia, hắn có ý đồ với ngươi rất lâu rồi, hắn sẽ chiếu cố ngươi thật tốt…"

Huyễn Cơ thản nhiên nói: "Ngươi không phải ngày đầu tiên quen biết ta."

Hồ Cửu nghiến răng nói: "Huyễn Cơ đại nhân, sống quan trọng nhất."

Mất đi phụ thân, huynh trưởng, cùng với toàn bộ tùy tùng bên người, hơn nữa khi không có bất cứ hy vọng báo thù nào, dưới loại bóng tối vô biên này, Huyễn Cơ ngược lại bình tĩnh lại.

Nàng ở lại trong động phủ, vẫn chưa phá trận, chỉ là lẳng lặng chờ.

Hồ Cửu khuyên bảo nàng không có kết quả, liền lẳng lặng đứng bên cạnh nàng, không nói lời nào nữa, hiển nhiên đã làm tốt chuẩn bị theo nàng đối mặt tất cả.

Ở ngoài động phủ, trên mặt toàn tộc Sơn Miêu tộc đều ẩn hiện nét kích động.

“Không ngờ được, công lao lớn như vậy, cuối cùng sẽ rơi xuống trên đầu chúng ta.”

“Một lần này, Sơn Miêu tộc chúng ta cũng có thể xoay người rồi.”

“Đây có lẽ chính là vận khí…”

Sơn Miêu trưởng lão nhìn về phía tộc nhân kích động không thôi, trầm giọng nói: “Đều cẩn thận một chút cho ta, trông kỹ bọn họ, nếu để bọn họ chạy mất, chờ sẽ không là đại trưởng lão ban thưởng, mà là trách tội…”

Một con mèo rừng nhìn về phía cửa hang, nói: “Trưởng lão không cần lo lắng, bọn họ đã bỏ cuộc rồi…”

Đám miêu yêu nhìn về phía cửa hang, quả nhiên phát hiện, người trong động đã không công kích nữa, tuy bọn họ trước kia rất lợi hại, nhưng hồ xuống đồng bằng, tùy tiện con mèo con chó nào cũng có thể bắt nạt chúng nó, Yêu quốc thực lực vi tôn, chính là tàn khốc như vậy.

Ở dưới sự lo lắng chờ đợi của Sơn Miêu nhất tộc, rốt cuộc có một luồng hào quang từ xa xa bắn nhanh đến, cuối cùng đáp ở trong thung lũng.

mười mấy bóng người từ trên thuyền bay nhảy xuống.

Sơn Miêu nhất tộc vội vàng chào đón, Sơn Miêu trưởng lão khom người nói: “Tham kiến các vị đại nhân!”

Sơn Miêu tộc nhân còn lại cũng đều hành lễ.

Hồ Đại đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Bọn họ còn ở nơi này không?”

Sơn Miêu trưởng lão chỉ động phủ cách đó không xa bị trận pháp bao trùm, nói: “Có, chúng ta mang bọn họ nhốt ở trong trận pháp, chờ các vị đại nhân tới.”

Hồ Đại vỗ vỗ bờ vai hắn, cười nói: “Không tệ, đợi trở về, đại trưởng lão sẽ trọng thưởng các ngươi.”

Sơn Miêu nhất tộc nghe vậy, trong mắt mèo đều nổi lên ánh sáng.

Hồ Đại đi đến trước trận pháp, đánh ra một chưởng, trận pháp Hồ Cửu không thể công phá, liền phát ra tiếng giống như đồ sứ vỡ vụn, ầm ầm vỡ vụn.

Sau đó, Hồ Đại liền đứng ở ngoài động phủ, lẳng lặng chờ đợi.

Rất nhanh, hai bóng người liền từ trong động phủ đi ra. Hồ Đại khom người hành một lễ với Huyễn Cơ, nói: "Huyễn Cơ đại nhân, theo chúng ta trở về đi, đại trưởng lão tìm ngài rất lâu rồi."

Huyễn Cơ bình tĩnh nói: "Đáp ứng ta một điều kiện, ta theo ngươi trở về, nếu không, cho dù ngươi đưa ta trở về, người của ngươi cũng sẽ lưu lại một nửa."

Hồ Đại hoàn toàn tin tưởng lời của Huyễn Cơ, tuy nàng bị thương nặng, nhưng nếu là nàng muốn phản kháng, người hắn lần này mang đến ít nhất sẽ tổn hại một nửa, thậm chí chính hắn cũng có phiêu lưu ngã xuống.

Nếu Huyễn Cơ nguyện ý phối hợp, vậy thì quá tốt rồi.

Hồ Đại không chút do dự nói: "Huyễn Cơ đại nhân mời nói."

Huyễn Cơ nhìn quét Sơn Miêu nhất tộc một cái, thản nhiên nói: "Phế đi đạo hạnh Sơn Miêu nhất tộc, mang chúng nó lau đi thần trí, đánh về nguyên hình."

Sắc mặt Sơn Miêu trưởng lão biến đổi hẳn, lập tức nói: "Đại nhân, ngài đừng nghe lời cô ta…"

Hồ Đại Liên tự hỏi cũng chưa tự hỏi, nói: "Được."

Sơn Miêu trưởng lão hoàn toàn hoảng hốt rồi, vội vàng nói: "Đại nhân, ngài không thể như vậy, tin tức về cô ta là chúng ta cung cấp, chúng ta đã lập công cho Thiên Hồ quốc, lập được công lớn đó!"

Hồ Đại thản nhiên nói: "Động thủ."

Hắn lần này mang đến, yếu nhất cũng là Yêu tộc cảnh giới thứ tư đỉnh phong, tu vi Sơn Miêu trưởng lão cũng chỉ là cảnh giới thứ tư, sau mấy hơi thở, bao gồm Sơn Miêu trưởng lão ở trong, toàn bộ Sơn Miêu yêu đều bị bắt.

"Không!"

"Đừng mà!"

Sau mười mấy tiếng kêu thảm thiết, Sơn Miêu nhất tộc liền đều bị hút toàn bộ đạo hạnh, phế đi căn cơ tu hành, tính cả thần trí cũng bị cùng nhau lau đi.

"Meo meo…"

"Meo meo, meo meo…"

Mười mấy con mèo rừng trên thân có đốm hoa từ trên mặt cỏ chạy đi, toàn bộ Sơn Miêu nhất tộc đều bị đánh trở về nguyên hình, hơn nữa không còn khả năng tu hành, Hồ Đại hướn Huyễn Cơ khom người lần nữa, nói: "Huyễn Cơ đại nhân, đi thôi."

Hồ Cửu lạnh lùng lão Sơn Miêu biến mất ở trong bụi cỏ, ánh mắt nhìn về phía Huyễn Cơ.

Chỉ cần Huyễn Cơ ra lệnh một tiếng, hắn dù tự bạo yêu hồn, cũng phải mang đến cơ hội đào tẩu cho nàng.

Huyễn Cơ lại không nói gì thêm, yên lặng đi về phía thuyền bay.

Hồ Đại nhẹ nhàng thở ra, nói với một đám thủ hạ: "Về Thiên Hồ quốc."

Một lần này hành động thuận lợi bất ngờ, bầy yêu vật dưới trướng Hồ Đại cũng yên tâm, xem ra Huyễn Cơ đại nhân cũng biết, cho dù là liều chết chiến một trận, cũng khó chạy thoát, cho nên liền dứt khoát từ bỏ chống cự, đây cũng chính là điều bọn hắn hy vọng.

Thật phải chính diện xung đột với nàng, bọn họ mỗi người đều có phiêu lưu ngã xuống.

Thuyền bay khổng lồ từ bầu trời xẹt qua tốc độ cao, hướng phía Thiên Hồ thành mà đi.

Trên thuyền bay đặc biệt yên tĩnh.

Huyễn Cơ đứng ở đầu thuyền, nhìn nơi xa, không nói một lời.

Hồ Cửu đứng ở sau thân thể của nàng, tâm tình cũng nặng nề đến cực điểm.

Một khắc nào đó, hắn bỗng phát hiện một ít khác thường.

Phía sau hắn, có một tầm mắt, nhiều lần từ trên người hắn đảo qua.

Hồ Cửu quay đầu lại, vừa lúc chạm phải một tầm mắt khác.

Đó là một nam tử trẻ tuổi có mũi ưng, ánh mắt sắc bén như chim ưng, tu vi hắn cũng không cao lắm, chỉ có bộ dáng cảnh giới thứ tư, nhưng cùng Hồ Đại cảnh giới thứ năm sóng vai đứng chung một chỗ, vài tên Yêu tộc tu vi cảnh giới thứ năm ngược lại đứng ở phía sau hắn, điều này nói lên hắn địa vị rất cao ở bên người Bạch Huyền.

Hết chương 788.

Chương 789. Bất ngờ không (1)

Đối với người của Bạch Huyền, Hồ Cửu không có một chút hảo cảm, lạnh lùng hỏi: “Ngươi nhìn cái gì?”

Lý Mộ nhìn là Huyễn Cơ, không quan tâm Hồ Cửu, dời tầm mắt.

Lấy hiểu biết của hắn đối với Huyễn Cơ, nàng không phải người dễ dàng đầu hàng như vậy, lần này chưa có bất cứ phản kháng gì đã bó tay chịu trói, nhất định có tâm tư khác.

Nàng hẳn sẽ không là vô vọng đối với báo thù, muốn ở trước khi chết, ám sát Bạch Huyền chứ?

Nàng có thể không biết, tu vi Bạch Huyền, đã bị trưởng lão Thánh Tông mạnh mẽ tăng lên tới cảnh giới thứ sáu, tuy thực lực có thể còn chưa đạt tới trình độ của cảnh giới thứ sáu bình thường, nhưng cũng không phải nàng bây giờ có thể đối phó…

Hồ Cửu lần nữa phát hiện tầm mắt kia, quay đầu nhìn về phía tên nam tử mũi ưng kia.

Một cái nhìn này, hắn phát hiện ưng yêu đối diện, bộ dạng tuy bình thường, nhưng trong lòng gã, lại khó hiểu sinh ra một loại hảo cảm đối với hắn, như vậy Hồ Cửu sinh ra tự mình hoài nghi thật sâu.

Từ bao giờ, ánh mắt của gã trở nên kém như vậy, lại sẽ động lòng đối với loại mặt hàng này…

Thiên Hồ quốc.

Hoàng cung.

Bạch Huyền bước tới, hỏi: “Nàng ở nơi nào?”

Lý Mộ và Hồ Đại đứng ở cửa một cung điện, Hồ Đại chỉ chỉ cung điện phía sau, nói: “Ở bên trong.”

Bạch Huyền đẩy cửa mà vào, ập tới trước mặt, là hai luồng ánh sáng lạnh lẽo.

Hắn không chút hoang mang vươn tay, chộp lấy hai thanh đoản kiếm Huyễn Cơ đâm tới, lắc đầu nói: “Sư muội, nhiều

ngày không gặp, ngươi đối đãi sư huynh như vậy?”

“Phi!” Huyễn Cơ hung hăng gắt một tiếng, lạnh lùng nói: “Ta không có sư huynh như ngươi!”

Bạch Huyền thoáng dùng sức, liền từ trong tay Huyễn Cơ cướp đi hai thanh đoản kiếm.

Huyễn Cơ nhìn hắn, mặt lộ vẻ chấn động: “Ngươi đã là cảnh giới thứ sáu!”

Bạch Huyền mỉm cười, nói: “Ta nói rồi, thuận theo Thánh Tông, sẽ nhận được vô số lợi ích.”

Hắn đi vào phòng, ngồi ở trên một cái ghế, nói: “Sư phụ lưu lạc đến hôm nay, cũng không thể trách ta, các ngươi nhiều lần vi phạm mệnh lệnh Thánh Tông, Thánh Tông đã sớm động sát tâm đối với sư phụ, cho dù không có ta, Thánh Tông cũng vẫn sẽ diệt trừ hắn.”

Huyễn Cơ ánh mắt lạnh như băng nhìn hắn, nói: “Ngươi không cần tìm cớ cho chính ngươi.”

Bạch Huyền khẽ thở dài, nói: “Ta đã sớm nhắc nhở ngươi, đừng đối nghịch với Thánh Tông, thuận theo bọn họ, sẽ nhận được vô số lợi ích, ngỗ nghịch bọn họ, không có kết cục gì tốt, đáng tiếc các ngươi từ trước tới giờ đều không nghe ta…”

Huyễn Cơ lạnh lùng nói: “Đây là lý do ngươi phản sư?”

Bạch Huyền thở ra một hơi, nói: “Đây là Thánh Tông trưởng lão hội làm ra quyết định, ta không có lựa chọn nào khác, ta nếu không phối hợp bọn họ, bọn họ sẽ tính cả ta cùng nhau diệt trừ.”

Hắn nhìn Huyễn Cơ, không e dè nói: “Sư muội, thật ra Huyễn gia các ngươi có hôm nay, đều trách các ngươi, là ngươi nhân từ, hại sư phụ, hại sư huynh, cũng hại chính ngươi, ngươi là Yêu tộc, lại ôm tâm lý nhân từ đối với Nhân tộc, thậm chí không tiếc cãi lệnh Thánh Tông, tất cả cái này đều là vì ngươi.”

Huyễn Cơ mất hồn mất vía đứng ở trong phòng, trong lòng đã không ôm một tia hy vọng nào nữa.

Việc đã đến nước này, nàng đã không có khả năng đoạt lại Thiên Hồ quốc, báo thù cho cha nữa, có thể ở trước khi chết giết Bạch Huyền, đó là nguyện vọng duy nhất của nàng.

Nhưng hôm nay, nguyện vọng này cũng vô tình phá diệt.

Bạch Huyền nhìn Huyễn Cơ, nói: "Sư muội, ngươi biết, ta cũng là bất đắc dĩ, nếu ngươi có thể quên đi quá khứ, ta sẽ đối đãi ngươi thật tốt, ta thậm chí nguyện ý phong ngươi làm hoàng hậu Thiên Hồ quốc, chỉ cần ngươi một câu…"

Ánh mắt Huyễn Cơ nhìn chằm chằm Bạch Huyền, nói từng chữ một: "Ngươi đnưgf mơ!"

Bạch Huyền cũng chưa bắt buộc nàng, chỉ là đứng lên, đi đến ngoài cửa, thản nhiên nói: "Ta cho ngươi thời gian ba ngày cân nhắc, ba ngày sau, ta sẽ mỗi ngày giết một tù phạm trong địa lao, người đầu tiên là Hồ Cửu, thứ hai là Huyễn Vân, thứ ba là Hồ Lục…"

Huyễn Cơ cắn chặt môi, móng tay lún vào trong thịt.

Bạch Huyền đẩy cửa ra ngoài, Lý Mộ nhìn hắn, nhỏ giọng nói: "Đại trưởng lão, ngài từng đáp ứng, Hồ Lục sẽ để lại cho ta…"

Bạch Huyền vỗ vỗ bờ vai hắn, nói: "Yên tâm đi, ngươi có công lớn đối với Mị Tông, đợi trưởng lão Thánh Tông xuất quan, ta sẽ thỉnh cầu hắn, trực tiếp giúp ngươi tăng lên tu vi."

Lý Mộ kích động ôm quyền, nói: "Đa tạ đại trưởng lão!"

Bạch Huyền nhìn thoáng qua phía sau, nói: "Mấy ngày nay ngươi không cần chấp hành nhiệm vụ khác, trông coi kỹ nàng ta, nàng có yêu cầu gì, cố hết sức thỏa mãn nàng, nếu nàng có hành động gì kỳ quái, lập tức hướng ta báo cáo."

Lý Mộ sắc mặt nghiêm nghị, nói: "Tuân mệnh!"

Cùng lúc Huyễn Cơ bị giam giữ ở tòa cung điện nào đó, Hồ Cửu cũng bị áp giải vào địa lao.

Ở nơi này, hắn thấy được rất nhiều trưởng lão trung với Thiên Quân, bị giam giữ ở trong những phòng giam, nhận hết

tra tấn, hình dung võ vàng, khí tức mỏng manh, trong lòng buồn rầu vô cùng.

Thẳng đến lúc hắn thấy được Hồ Lục phòng giam cách vách.

Trưởng lão còn lại bị xích sắt khóa, quần áo tả tơi, trên người có nhiều chỗ dấu vết chịu hình, Hồ Lục toàn thân cao thấp sạch sẽ, không có một chút bộ dáng chịu khổ, thậm chí so với lần trước chia tay, còn béo hơn một chút.

Hồ Lục nhìn thấy Hồ Cửu, kinh hỉ nói: "Các ngươi rốt cuộc đến rồi, Huyễn Cơ đại nhân cũng ở nơi này sao?"

Hồ Cửu sững sờ nhìn nàng, lẩm bẩm: "Ta cùng Huyễn Cơ đại nhân rơi vào tay Bạch Huyền, ngươi rất cao hứng?"

Nét vui mừng trên mặt Hồ Lục khó có thể che giấu, dặn dò hai tiểu yêu canh giữ ở cửa phòng giam của nàng nói: "Hai đứa các ngươi, ra ngoài mua cho ta năm con gà nướng, mười con thỏ nấu cay, lại mua hai vò rượu ngọt, nhanh lên…"

Hai tiểu yêu lon ton chạy nhi, nữ nhân trong đại lao là người của Ưng thống lĩnh, bọn họ nào dám chậm trễ.

Làm chiến thần Thiên Hồ quốc, tân tấn trưởng lão của Mị Tông, tâm phúc bên cạnh đại trưởng lão, Ưng thống lĩnh gần đây nổi bật không ai sánh được, ai thấy hắn cũng phải nịnh bợ.

Hồ Cửu nhìn phương hướng hai tiểu yêu kia biến mất, sau đó nhìn về phía Hồ Lục, khó có thể tin nói: "Đây là có chuyện gì?"

Hồ Lục rất rõ, miệng Hồ Cửu không giữ được bí mật, cho nên nàng căn bản chưa từng nghĩ nói cho hắn.

Nàng nhìn về phía Hồ Cửu, trực tiếp hỏi: "Huyễn Cơ đại nhân đâu?"

Hồ Cửu cúi đầu, nói: "Là ta đã nhìn lầm người, Sơn Miêu nhất tộc chết tiệt mang chúng ta khai ra, ta lúc ấy không nên cứu bọn chúng!"

Hồ Lục rốt cuộc xác định tin tức này, mặt lộ vẻ vui mừng: "Quá tốt rồi!"

Hồ Cửu ngẩng đầu nhìn nàng, tựa như là ý thức được cái gì, trên mặt dần dần lộ ra vẻ mặt cực độ thất vọng.

Hết chương 789.

Chương 790. Bất ngờ không (2)

Hắn nhìn chằm chằm Hồ Lục, thanh âm run run nói: “Ta biết rồi, ngươi phản bội chúng ta, ngươi quy thuận Bạch Huyền, cho nên bọn chúng mới tốt như vậy với ngươi. Lục tỷ, ngươi làm ta quá thất vọng rồi, ta lại nhìn lầm người, mỗi lần đều nhìn lầm người, ta có một đôi mắt này có ích lợi gì!”

Hồ Lục không nói gì nhìn hắn, nói: “Ngươi đã không còn mắt nữa.”

Hồ Cửu tựa vào trên tường phòng giam, hồn thể lại ảm đạm đi vài phần, thời điểm bản thân bị thương nặng, mạng ngàn cân treo sợi tóc, hắn cũng chưa từng tuyệt vọng như vậy, hắn chậm rãi nhắm mắt lại, vô cùng bi ai nói: “Tiểu Xà, ta sắp phải đi xuống với ngươi rồi…”

Hồ Lục không quan tâm hắn nữa, chờ hai tiểu yêu kia trở về, đã qua cho hắn một con gà nướng, một cái đầu thỏ, hỏi: “Gà nướng cùng đầu thỏ ăn hay không?”

Mắt Hồ Cửu chợt mở ra, nghiến răng nói: “Ăn, vì sao không ăn!”

Hắn đi tới, đoạt lấy gà nướng cùng đầu thỏ, nói: “Cho dù chết, ta cũng phải ăn no rồi chết, rượu cũng cho ta một vò!”

Trên địa lao.

Trong cung điện chỗ Huyễn Cơ, Hồ Đại nhìn nàng, tận tình khuyên bảo: “Huyễn Cơ đại nhân, đại trưởng lão đối với ngài tràn đầy thật lòng, hắn chậm chạp chưa sắc lập hoàng hậu, chính là đang đợi ngươi, ngươi cần gì phải khăng khăng một mực?”

Huyễn Cơ không thèm nhìn hắn, lạnh lùng nói: “Cút!”

Hồ Đại hít thật sâu, không nhiều lời nữa, ánh mắt nhìn về phía Lý Mộ ở bên, nói: “Nơi này liền giao cho ngươi.”

Lý Mộ gật gật đầu, nói: “Yên tâm đi, ta sẽ coi chừng cô ta.”

Hồ Đại xoay người rời khỏi, đi hai bước, lại quay về, nói với Lý Mộ: “A Ưng, ta biết ngươi háo sắc, nhưng nàng là

người của đại trưởng lão, ngươi khắc chế một chút, đừng quá làm càn.”

Lý Mộ bất mãn nói: “Ta là ưng như vậy sao, ta tuy háo sắc, nhưng cũng có giới hạn, ngay cả đại trưởng lão cũng tín nhiệm ta, ngươi thế mà không tín nhiệm ta…”

Hồ Đại nhẹ nhàng thở ra, nói: “Ngươi biết thì ta yên tâm rồi.”

Một lần này, hắn yên tâm rời khỏi nơi này, thuận tiện mang cửa điện đóng lại.

Huyễn Cơ trưởng lão cũng không phải là cảnh giới thứ năm bình thường, mặc dù tu vi của nàng đã mười phần không còn được một, nhưng vẫn không thể khinh thường, bên người nàng, phải mười hai canh giờ có người theo dõi.

Luận sức chịu đựng cùng chuyên chú, không có ai có thể so với Ưng Thất càng thích hợp hơn.

Hồ Đại đi rồi, trong phòng chỉ còn lại có Lý Mộ và Huyễn Cơ.

Lý Mộ đi đến cửa đại điện, xác nhận Hồ Đại đã đi xa, bên ngoài chỉ có hai tiểu yêu canh, lại đi đến bên cạnh Huyễn Cơ.

Hắn còn chưa kịp mở miệng, Huyễn Cơ liền lạnh như băng nói: “Nếu ngươi cũng muốn khuyên ta làm hoàng hậu của Bạch Huyền, sớm câm miệng, đừng tốn nước bọt nữa.”

Lý Mộ lắc lắc đầu, truyền âm nói: “Ta muốn nói cho ngươi là, dựa vào người khác, ngươi chỉ có thể trở thành hoàng hậu, dựa vào chính mình, ngươi mới có thể trở thành nữ vương…”

Thủ hạ của Bạch Huyền tuyệt đối không có khả năng nói như vậy với nàng, Huyễn Cơ vẻ mặt sửng sốt, sau đó đứng bật dậy, ánh mắt nhìn về phía Lý Mộ, hỏi: “Ngươi rốt cuộc là ai!”

Tuy hắn đã sớm lấy ra pháp bảo che chắn thiên cơ, không có ai có thể nhìn trộm nơi này, nhưng xuất phát từ bảo hiểm, Lý Mộ vẫn không thể cùng nàng ở nơi này thẳng thắn thành khẩn gặp gỡ.

Lý Mộ vẫn chưa nhiều lời, tiếp tục truyền âm nói: “Nơi này không phải chỗ nói chuyện, ngươi ngồi xuống, sau đó nguyên thần xuất khiếu, ta dẫn ngươi đi một chỗ.”

Huyễn Cơ chỉ là do dự một chớp mắt, liền dựa theo Lý Mộ nói, ngồi xuống.

Dưới loại tuyệt cảnh này, nàng làm ra bất cứ một lựa chọn nào, đều không có khả năng tệ hơn so với tình huống trước mắt.

Sau đó, nguyên thần của nàng rời cơ thể.

Trong cơ thể Lý Mộ, cũng có bóng người hư ảo bay ra.

Sau đó, hai đạo nguyên thần bỗng dưng biến mất.

Hai tiểu yêu ngoài điện, tựa như là nghe thấy bên trong có động tĩnh gì, quay đầu nhìn thoáng qua, mơ hồ nhìn thấy hai bóng người, lại yên tâm tiếp tục lười biếng.

Trong điện, Lý Mộ và Huyễn Cơ một đứng một ngồi, tựa như pho tượng, không nhúc nhích.

Yêu Hoàng không gian, hai bóng người hư ảo đồng thời hiện lên.

Huyễn Cơ quay đầu nhìn người bên cạnh, cũng không cách nào duy trì lạnh nhạt nữa, chấn động nói: “Là ngươi!”

Thanh âm của nàng bao hàm chấn động, sau chấn động, chính là kinh hỉ.

Ngay cả nàng cũng không biết vì sao, ở một khắc đó nhìn thấy khuôn mặt này, trái tim lập tức liền kiên định hẳn lên, giống như đã tìm được chỗ dựa.

Lý Mộ mỉm cười, hỏi: “Bất ngờ không, kinh hỉ không?”

Huyễn Cơ kinh ngạc lơ lửng ở không trung.

Lý Mộ mang tới cho nàng, há chỉ là bất ngờ cùng kinh hỉ.

Đây quả thực là tìm được đường sống trong chỗ chết, là nàng bị lạc ở trong sa mạc vô biên, sắp chết khát, gặp một ốc đảo, là khi nàng trầm luân vào bóng tối vô tận, trong mắt xuất hiện một mảng ánh sáng hy vọng…

Môi miệng nàng giật giật, muốn nói gì đó, ánh mắt lại bỗng nhiên nhìn phía phía dưới.

Trên mặt hồ phía dưới, sóng biếc dập dờn.

Huyễn Cơ hướng mặt hồ vẫy vẫy tay, có một vật từ đáy hồ bay ra, bị nàng nắm ở trong tay.

Đây là một khối linh ngọc, trong linh ngọc, có một mảng dấu vết tương tự giọt máu.

Lý Mộ ngẩn ra nhìn linh ngọc trong tay Huyễn Cơ ẩn chứa một giọt tinh huyết của nàng, cả người đều ngây ra ở nơi đó.

Giờ khắc này, hắn cùng Huyễn Cơ đã giống nhau cảm nhận được, cái gì là kinh hỉ…

Lý Mộ những ngày qua đối với Huyễn Cơ ngày nhớ đêm mong, khi lần nữa nhìn thấy nàng, bởi vì quá mức cao hứng, dẫn tới hắn quên, lúc trước hắn vì không bại lộ thân phận, mang linh ngọc đựng chứa huyết Huyễn Cơ ném vào trong hồ của Yêu Hoàng không gian.

Hôm nay hắn mang nguyên thần Huyễn Cơ tiến vào, chẳng phải là chui đầu vô lưới?

Lý Mộ dùng Thanh Tâm Quyết để bảo trì nội tâm bình tĩnh, trên mặt không lộ ra chút nét lạ nào, hỏi Huyễn Cơ: “Đây là cái gì?”

Huyễn Cơ nhìn linh ngọc trong tay, ánh mắt nhìn về phía nguyên thần của Lý Mộ, như có chút suy nghĩ, nói: “Vấn đề này, nên là ta hỏi ngươi, vật ấy sao có thể ở trong tay ngươi?”

“Cái gì ở trong tay ta…” Lý Mộ liếc nàng một cái, nói: “Rõ ràng là chính ngươi từ trong hồ lấy ra, không phải là một khối linh ngọc sao, nếu ngươi thích liền tặng cho ngươi, không nói chuyện này nữa, ta mang ngươi tiến vào, là có chuyện càng thêm quan trọng muốn nói.”

Huyễn Cơ khoát tay, nói: “Chuyện khác tạm thời không vội, ngươi nói trước cho ta biết, vì sao khối linh ngọc này sẽ ở trong tay ngươi?”

Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói: “Hình như là từ Cửu Giang quận vương phủ vơ vét được, ta nhớ rõ lúc ấy lục soát được không ít linh ngọc, trên khối linh ngọc này có tỳ vết, ta liền thuận tay ném xuống hồ, chúng ta đừng nói chuyện linh ngọc này nữa, ta mạo hiểm phiêu lưu lớn như vậy, không phải tìm ngươi nói những thứ này…”

Hết chương 790.

Chương 791. Nên gọi ngươi Tiểu Xà hay Lý Mộ

Huyễn Cơ cất linh ngọc đi, lại hỏi: “Ngươi chẳng lẽ cũng thăng cấp cảnh giới thứ sáu rồi, ngươi từ bao giờ học được giả hình chi thuật?”

Lý Mộ môi giật giật, không biết nên giải thích như thế nào.

Huyễn Cơ đại khái là hồ ly thông minh nhất hắn từng gặp, toàn bộ vấn đề của nàng đều một lời vào thẳng vấn đề, chỉ thẳng điểm yếu của Lý Mộ, nàng khiến Lý Mộ biết, không phải toàn bộ hồ ly đều giống Tiểu Bạch.

Lý Mộ có chút cạn lời nhìn nàng, hỏi: “Ngươi chẳng lẽ không tò mò ta vì sao sẽ ở Thiên Hồ quốc, mang ngươi tới nơi này, lại có chuyện gì sao?”

Huyễn Cơ thản nhiên nói: “Yêu quốc thống nhất, đối với Đại Chu là bất lợi nhất, cho nên ngươi tới nơi này, tất nhiên là muốn ngăn cản Yêu quốc thống nhất. Thiên Lang quốc đầu phục ma đạo, Xà tộc và Hùng tộc sẽ không bao giờ liên thủ với nhân loại, ngươi muốn đạt được Hồ tộc ủng hộ, dùng để đối kháng Thiên Lang quốc… Ta nói đúng không?”

Đề tài đã bị hắn khéo léo dời đi, Lý Mộ khoanh hai tay, nói: “Ngươi tiếp tục nói.”

Huyễn Cơ tiếp tục nói: “Đại Chu là không có khả năng nhúng tay việc Yêu quốc, một khi các ngươi tiến vào Yêu quốc, các đại Yêu tộc sẽ rất nhanh liên thủ, cho nên ngươi chỉ có thể từ nội bộ phận hóa Yêu tộc, biện pháp tốt nhất là nâng đỡ Hồ tộc, nhưng Hồ tộc bây giờ bị Bạch Huyền khống chế, cho nên ngươi muốn giúp chúng ta nắm giữ lại Thiên Hồ quốc, do đó chậm lại xu thế Thiên Lang tộc nhất thống Yêu quốc, giải vây Đại Chu…”

Nàng quay đầu nhìn về phía Lý Mộ, nói: “Ta nói xong rồi, tới ngươi nói rồi.”

Lý Mộ nhún vai, nói: “Ngươi cũng nói xong rồi, ta còn có thể nói cái gì?”

Huyễn Cơ trầm mặc một lát, lại hỏi: “Ngươi tính làm như thế nào, tính cả Bạch Huyền, Bạch gia có hai vị cảnh giới thứ sáu, còn có ma đạo ba trưởng lão cảnh giới thứ bảy, trừ phi ngươi có thể mời đến ít nhất ba vị cường giả thượng tam cảnh của Đại Chu, nếu không căn bản không có khả năng thành công.”

Lý Mộ lắc đầu nói: “Trưởng lão ma đạo cảnh giới thứ bảy ở lại chỗ này chỉ có một vị, hơn nữa ở thời điểm bao vây tiễu trừ phụ thân ngươi bị thương nặng, không đủ gây sợ hãi, chỉ cần tìm được vị trí của hắn, ta có thể khiến hắn thương càng thêm thương, không có uy hiếp quá lớn nữa.”

Huyễn Cơ tiếp tục nói: “Thanh Sát Lang Vương của Lang tộc đã gia nhập Ma Tông, một khi Bạch Huyền gặp chuyện, hắn sẽ không ngồi xem mặc kệ.”

Lý Mộ tự tin nói: “Cái này ta tự có cách, chỉ cần không cho hắn và tên trưởng lão Thánh Tông thương thế khôi phục kia liên thủ, một tên Thanh Sát Lang Vương, ta vẫn chống đỡ được.”

Không nói đến tám yêu thi kia, sau khi bày trận, là có thể cứng rắn đối kháng cảnh giới thứ bảy, cho dù không chống đỡ được, Lý Mộ thả ra chuông đạo, che kín Thiên Hồ quốc, vẻn vẹn một tên Thanh Sát Lang Vương, cũng chỉ có thể ở bên ngoài nhìn.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là hắn mang tên trưởng lão Thánh Tông giải kia quyết trước, ít nhất để hắn hoàn toàn mất đi sức chiến đấu, đối mặt hai tên cảnh giới thứ bảy, ở dưới tình huống trong chuông đạo không có cường giả cảnh giới thứ bảy khống chế, Lý Mộ không biết chuông đạo chống đỡ được không.

Huyễn Cơ nhìn hắn, cuối cùng hỏi: “Nhỡ đâu Thánh Tông tiếp tục phái trưởng lão tới, ngươi có thể chống đỡ được sao?”

Lý Mộ cười lạnh một tiếng, nói: “Ta tự nhiên không chống đỡ được, nhưng không biết cộng thêm triều đình Đại Chu cùng Phù Lục phái, chống đỡ được không?”

Ma đạo đã phái ba trưởng lão tiến vào Yêu quốc, đánh trọng thương Vạn Huyễn Thiên Quân, đánh vỡ cân bằng thế lực Yêu quốc.

Vạn Huyễn Thiên Quân là người ma đạo Mị Tông, nói từ trên trình độ nào đó, cái này xem như Mị Tông đang thanh lý môn hộ.

Thanh lý môn hộ là một chuyện, trực tiếp can thiệp nội chính Yêu quốc, lại là một chuyện khác.

Sau khi đánh trọng thương Vạn Huyễn Thiên Quân, bọn họ cũng chưa trực tiếp giúp Thiên Lang quốc và Thiên Hồ quốc thống nhất Yêu tộc, chỉ là để lại một trưởng lão chấn nhiếp, hai trưởng lão khác lại về tới Thánh Tông.

Không nói đến Thánh Tông có thể điều động cường giả khác cảnh giới thứ bảy hay không, cho dù là có thể, bọn họ lần nữa tiến vào Yêu quốc, ý nghĩa cũng khác với một lần trước.

Ma đạo thanh lý môn hộ, người khác không quản, nhưng chỉ cần ma đạo dám công khai giúp Thiên Lang quốc, hoặc là ra tay đối với Thiên Hồ quốc đã thoát ly ma đạo, trực tiếp nhúng tay nội chính Yêu quốc, cường giả triều đình Đại Chu cùng Phù Lục phái cũng liền có lý do ra tay.

Vô luận là ma đạo chính đạo hay là triều đình, đều không hy vọng nhìn thấy chuyện như vậy xảy ra.

Cái này xem như điểm mấu chốt cùng ăn ý các thế lực vẫn luôn tuân thủ.

Huyễn Cơ rốt cuộc không có vấn đề nữa, đến lượt Lý Mộ đặt câu hỏi: “Ta có thể giúp ngươi đoạt lại Thiên Hồ quốc, giúp ngươi đối kháng Thiên Lang quốc cùng ma đạo, thậm chí giúp ngươi thống nhất Yêu quốc, nhưng ngươi phải đáp ứng ta, cùng triều đình Đại Chu cùng nhau thúc đẩy Nhân tộc và Yêu tộc ngang hàng ở chung, không làm việc nguy hại Đại Chu…”

Huyễn Cơ nhìn vào mắt hắn, nói: “Ngươi nếu không tín nhiệm ta, cũng sẽ không tới nơi này.”

Nàng quả nhiên là một hồ ly tuyệt đỉnh thông minh, Lý Mộ cũng không vòng vo với nàng, nói: "Ta cần ngươi, ngươi cũng cần ta, đây là một vụ giao dịch cả hai đều thắng lợi, ngươi có làm hay không?"

Huyễn Cơ vươn tay đối với Lý Mộ, trên mặt Lý Mộ hiện ra ý cười, cũng vươn bàn tay ra, cùng nàng đập tay.

Bốp!

Tiếng vang thanh thúy quanh quẩn không trung trên mặt hồ.

Một lát sau, Huyễn Cơ đứng ở bên hồ, nhìn Yêu Hoàng không gian rực rỡ hẳn lên, hỏi Lý Mộ: "Ngươi vì sao không tìm Huyễn Vân, thực lực của hắn so với ta càng mạnh hơn, càng có tư cách trở thành chủ Thiên Hồ quốc hơn."

Lý Mộ khoát tay áo, nói: "Tìm hắn làm gì, ta với hắn lại không quen."

Nhìn từ mặt ngoài, Huyễn Vân là con trai tiền Mị Tông đại trưởng lão Vạn Huyễn Thiên Quân, bản thân cũng là cường giả cảnh giới thứ sáu, vô luận nhìn từ phương diện nào, đều là đối tượng hợp tác lý tưởng nhất của triều đình.

Nhưng chính như Lý Mộ nói, Huyễn Vân thích hợp nữa, cũng không bằng hắn cùng Huyễn Cơ hiểu rõ như vậy, với hắn mà nói, tín nhiệm so với thực lực càng thêm quan trọng.

Sau đó, hắn lại ý thức được thiết lập nhân vật của mình ở trước mặt Huyễn Cơ, đánh giá cao thấp nàng vài lần, nói: "Với lại, ta lần này giúp ngươi, chẳng phải là lại có ân lớn đối với ngươi, ngươi muốn cân nhắc một chút, lấy thân báo đáp hay không?"

"Được." Huyễn Cơ không do dự nói: "Chờ sau khi ta giết Bạch Huyền, trở thành chủ Thiên Hồ quốc, ngươi có thể lưu lại làm hoàng hậu của ta."

Hết chương 791.

Chương 792. Thân phận bại lộ (1)

Lý Mộ sau khi ngẩn ra một phen, ho nhẹ một tiếng, nói: "Thiên Hồ quốc nho nhỏ, cũng muốn lưu lại ta, muốn lưu cũng là ngươi ở lại bên người ta."

Huyễn Cơ như nghĩ tới cái gì, nói: "Cũng đúng, so với Đại Chu hoàng hậu, Thiên Hồ quốc thật sự nhỏ…"

Lý Mộ tức giận nói: "Ngươi nói chuyện chú ý một chút, ta cùng bệ hạ trong sạch, há cho phép ngươi vũ nhục…"

Vì tránh bị người ta phát hiện khác thường, Yêu Hoàng không gian không thể ở lâu, Lý Mộ và Huyễn Cơ sau khi đơn giản trao đổi ý kiến, nguyên thần liền lại về cơ thể. Hắn mang một tấm Cách Âm Phù dán dưới gầm bàn, như vậy, hắn liền có thể trực tiếp trao đổi với Huyễn Cơ.

Trong cung điện, Huyễn Cơ ngồi ở bên cạnh bàn, trong tay thưởng thức miếng linh ngọc kia, tựa như là nghĩ đến cái gì.

Lý Mộ đứng ở một bên, trong lòng suy nghĩ, như thế nào mới có thể tìm được trưởng lão Thánh Tông kia, nếu là đột ngột nhắc tới việc này, chắc chắn sẽ dẫn tới Bạch Huyền hoài nghi, nhưng lại kéo dài tiếp, đợi người này thương thế khôi phục gần khỏi, sự tình chưa chắc có thể phát triển như nguyện…

Ngay tại lúc toàn bộ tâm thần Lý Mộ đều ở trên chuyện này, Huyễn Cơ ngồi ở bên cạnh bàn bỗng nhiên mở miệng nói: "Tiểu Xà, giúp ta bóp vai đi."

Lý Mộ theo thói quen đi đến phía sau nàng, hai tay đặt ở trên vai của nàng, sau khi nhẹ nhàng bóp vài cái, hai tay bỗng nhiên trở nên cứng ngắc.

Huyễn Cơ đứng lên, nhìn mặt hắn, cười lạnh nói: "Ta nên gọi ngươi Tiểu Xà, hay là Lý Mộ?"

Nhìn thấy nụ cười lạnh trên mặt Huyễn Cơ, Lý Mộ biết hắn lần này chỉ sợ không có cách nào lừa dối qua ải nữa.

Thanh kiếm kia trong tay Ngâm Tâm, linh ngọc trong tay Huyễn Cơ, cùng với thần thông biến ảo khuôn mặt của Lý Mộ, sự kiện đơn lẻ, Lý Mộ có thể tìm lý do lừa dối qua ải, nhưng đủ loại sự tình kết hợp lại, sợ không phải một câu trùng hợp có thể cho qua được.

Lý Mộ cho rằng, sau khi Tiểu Xà chết, hắn liền không cần gặp lại Huyễn Cơ nữa, cũng không cần lo lắng bại lộ.

Nhưng hắn không dự đoán được, duyên phận của Tiểu Xà và Huyễn Cơ đã kết thúc, duyên phận của Lý Mộ cùng Huyễn Cơ lại bắt đầu, hắn đi đến nơi nào cũng sẽ đụng tới nàng, hơn nữa mỗi một lần đều chạy bên bờ vực thân phận bại lộ.

Lý Mộ ý đồ giả ngu đến cùng, mờ mịt nhìn Huyễn Cơ, hỏi: "Ngươi vừa rồi nói cái gì?"

Huyễn Cơ hỏi: "Ngươi vừa rồi đang làm gì?"

Lý Mộ giải thích: "Ta vừa rồi đang nghĩ chuyện, nghe được người nào nói bóp vai, ta cho rằng là nữ hoàng nhà ta… Ta nói cho ngươi tiểu hồ ly, chúng ta hợp tác thì hợp tác, ngươi tốt nhất tôn kính một chút đối với ta, đừng mang ta coi là hạ nhân sai sử."

Huyễn Cơ lạnh lùng nói: "Giả vờ, ngươi tiếp tục giả vờ."

Lý Mộ hỏi ngược lại: "Ta giả vờ cái gì?"

Huyễn Cơ hỏi: "Ngươi dám thề không?"

Lý Mộ không sao cả nói: "Thề cái gì?"

Huyễn Cơ nói: "Ngươi lấy thiên đạo thề, nếu ngươi nói là nói dối, khiến ngươi trời giáng ngũ lôi đánh, khiến phách Tước Âm của ngươi vĩnh viễn tiêu tán!"

Sắc mặt Lý Mộ trở nên phức tạp, nửa câu đầu thì thôi, nửa câu sau cũng không tránh khỏi quá mức ác độc, năm đó vì ngưng tụ Tước Âm, hắn chịu khổ bao nhiêu, chịu mệt bao nhiêu, đánh chết hắn cũng sẽ không dùng hạnh phúc cả đời của mình ra giỡn.

Hắn bây giờ muốn nhất đánh ngất Huyễn Cơ, sau đó lau đi ký ức của nàng, nhọc một lần sướng cả đời giải quyết vấn đề.

Nhưng tu vi của nàng cao hơn Lý Mộ, hắn không làm được một điểm này, cứng rắn mà nói, có thể sẽ thương tổn nàng tính chất vĩnh cửu.

Lý Mộ cuối cùng vẫn từ bỏ ý tưởng này, thanh âm hắn biến đổi, thở dài nói: "Huyễn Cơ đại nhân, ngươi cần gì phải vậy chứ?"

Từ trong miệng Lý Mộ nghe được tiếng của Tiểu Xà, thân thể Huyễn Cơ run lên khe khẽ, ngực phập phồng cũng càng lúc càng lớn.

Giả, thì ra tất cả cái này đều là giả.

Tiểu Xà trung thành là giả, hy sinh cũng là giả, nàng đau lòng vô ích thật lâu, Hồ Cửu chảy vô số nước mắt vô ích, từ đầu tới cuối, vốn không có Tiểu Xà, Tiểu Xà chính là Lý Mộ!

Sau đó, Huyễn Cơ liền nhớ tới chuyện càng làm cho nàng xấu hổ hơn nữa.

Trước kia sân nhà nàng đặt tượng đá Lý Mộ, nàng dùng để trút giận.

Nàng bảo Tiểu Xà biến thành bộ dáng Lý Mộ, vô số lần chà đạp hắn, tra tấn hắn, bảo hắn đấm lưng bóp vai, bảo hắn rửa chân…

Đó vẫn là Lý Mộ.

Sau khi biết nàng lúc ấy tra tấn chính là Lý Mộ thật, trong lòng Huyễn Cơ không chỉ không có một chút khoái cảm, ngược lại cảm thấy xấu hổ.

Nàng chính diện không phải đối thủ của Lý Mộ, chỉ có thể ở sau lưng dùng loại động tác nhỏ này để lừa mình dối người, hơn nữa là trước mặt đương sự — Huyễn Cơ có chút không cách nào hình dung tâm tình nàng bây giờ, tức giận, cao hứng, xấu hổ, các loại cảm xúc đan xen, lòng của nàng hoàn toàn loạn hết cả lên.

Đột nhiên, nàng rốt cuộc nhớ tới cái gì, nhìn về phía Lý Mộ, chất vấn: "Tin tức của Hồ Lục, là ngươi tiết lộ cho triều đình Đại Chu, thì ra ngươi chính là tên phản đồ đó!"

Lý Mộ im lặng không nói gì.

Huyễn Cơ lại hỏi: “Nằm vùng Mị Tông xếp vào hoàng cung, cũng là ngươi mật báo!”

Lý Mộ tiếp tục giữ im lặng.

Huyễn Cơ cắn răng nói: “Cửu Giang quận…”

Lý Mộ giải thích: “Cửu Giang quận lần đó không phải ta, là Bạch Huyền, ta chỉ là nương cơ hội lần đó, giả chết thoát thân mà thôi.”

Huyễn Cơ hít thật sâu, hồi lâu mới bình tĩnh trở lại, tự giễu nói: “Thì ra là như thế, ngươi nằm vùng Mị Tông, là vì đánh cắp tình báo Mị Tông, vì triều đình Đại Chu…”

Lý Mộ lắc đầu nói: “Cũng không phải, chỉ là Tiểu Bạch nhà ta thiếu phương pháp tu hành sau năm đuôi, ta đến Cửu Giang quận tìm kiếm con hồ yêu đó, về sau ngẫu nhiên, bị các ngươi đưa đến Thiên Hồ quốc, gia nhập Mị Tông…”

Huyễn Cơ nhìn Lý Mộ, giật mình nói: “Khó trách, khó trách ngươi luôn muốn lĩnh ngộ thiên thư, thì ra ngươi luôn luôn tính kế ta, ngươi cõng thi thể Hồ Cửu trở về, ngươi mỗi lần nhiệm vụ đều xung phong hãm trận, đều là vì tranh thủ chúng ta tín nhiệm, tựa như ngươi tranh thủ Bạch Huyền tín nhiệm…”

Đến tận đây, toàn bộ bí ẩn trong lòng nàng đều đã cởi bỏ.

Nàng cuối cùng nhìn về phía Lý Mộ, nói: “Cho nên ngươi nói ngươi háo sắc, ngươi thích ta, muốn để ta làm nữ nhân của ngươi, cũng là ngươi vì che giấu thân phận, đánh mất hoài nghi của ta, bịa ra lời nói dối?”

Lý Mộ thành thực nói: “Háo sắc là háo sắc thật, nhưng ta giúp các ngươi, cũng không phải vì khiến ngươi nợ ân tình, lấy thân báo đáp, mà là vì chuyện Tiểu Xà, là ta thua thiệt các ngươi, đó là bồi thường đối với các ngươi.”

Hết chương 792.

Chương 793. Thân phận bại lộ (2)

“Bồi thường, ngươi cho rằng cái này tính là bồi thường sao?” Huyễn Cơ chỉ vào ngực mình, hỏi: “Ngươi có thể bồi thường cái khác, nơi này ngươi bồi thường như thế nào, ngươi biết sau khi Tiểu Xà ngã xuống, Hồ Cửu đau lòng bao nhiêu, khổ sở bao nhiêu không?”

Một màn Lý Mộ lo lắng nhất vẫn đã xảy ra.

Nợ tiền dễ trả, nợ tình khó trả.

Lấy thân phận Tiểu Xà mà nói, Hồ Cửu và Huyễn Cơ, đều trả giá cảm tình chân thành tha thiết đối với hắn, mặc dù Tiểu Xà là giả, nhưng cảm tình là thật, giờ khắc này, đứng ở trước mặt Huyễn Cơ, không phải Lý Mộ, mà là con rắn nhỏ tên là Ngô Ngạn Tổ kia.

Lời của Huyễn Cơ, đối với Tiểu Xà mà nói, có thể xưng là linh hồn chất vấn.

Lý Mộ lâm vào trầm mặc thật sâu.

Huyễn Cơ cuối cùng tự giễu cười, nói: “Cũng đúng, là ta quá ngây thơ rồi, ngươi là Lý Mộ, thần tử nữ hoàng Đại Chu coi trọng nhất, ngươi chỉ là nằm vùng của triều đình Đại Chu, từ trước tới giờ không có Tiểu Xà nào, vẫn luôn là chúng ta đang tự mình cảm động chính mình, không thể không nói, ngươi diễn cũng thật tốt, mọi người đều bị ngươi lừa, bao gồm Bạch Huyền bây giờ…”

Lý Mộ thở dài, ở sâu trong nội tâm hắn, thật ra sợ hãi, không phải xấu hổ khi bại lộ thân phận, mà là Huyễn Cơ các nàng thất vọng khi phát hiện chân tướng.

Nụ cười trên mặt Huyễn Cơ thu liễm, khôi phục không chút dao động, thản nhiên nói: “Nói chính sự đi, ngươi xác định ngươi có thể đối phó tên trưởng lão Thánh Tông kia sao, hắn tuy bị thương, nhưng cũng là cảnh giới thứ bảy, không phải cảnh giới thứ sáu có thể đối phó.”

Lý Mộ khẽ thở phào, nói: “Đánh chết hắn rất khó, nhưng chỉ cần lần nữa làm hắn bị thương nặng là đủ, chỉ cần cam

đoan hắn không liên thủ với con sói già kia, thì có thể bảo đảm Thiên Hồ quốc không lo."

Huyễn Cơ gật đầu nói: "Ta biết rồi, chuyện này giao cho ta đi."

Lý Mộ hỏi: "Ngươi làm như thế nào?"

Huyễn Cơ hít thật sâu, nói: "Gọi Bạch Huyền tới đây."

Rất nhanh, Bạch Huyền liền lần nữa bước vào phòng, kinh hỉ nói: "Sư muội, ngươi nghĩ thông suốt rồi?"

Huyễn Cơ lạnh lùng nhìn hắn, nói: "Ta nếu không đáp ứng ngươi, Huyễn Vân và Hồ Lục Hồ Cửu bọn họ sẽ chết, Bạch Huyền, ngươi quá mức không biết xấu hổ rồi."

Bạch Huyền chỉ cười, nói: "Âm hiểm không biết xấu hổ cũng tốt, quang minh lỗi lạc cũng thế, chỉ cần có thể lấy được sư muội, ta không để ý thủ đoạn."

Huyễn Cơ trầm mặc một lát, nói: "Muốn ta đáp ứng ngươi cũng được, nhưng ngươi phải đáp ứng ta ba điều kiện."

Trong lòng Bạch Huyền hơi vui mừng, lập tức nói: "Sư muội mời nói."

Huyễn Cơ trầm giọng nói: "Thứ nhất, ngươi chỉ có thể có một hoàng hậu là ta, không thể cưới người khác nữa."

Bạch Huyền lập tức đáp ứng, nói: "Ta có thể thề, hậu cung của ta, chỉ có thể có một mình sư muội."

Huyễn Cơ tiếp tục nói: "Thứ hai, ta muốn ngươi thả Huyễn Vân, Hồ Lục và Hồ Cửu, còn có các trưởng lão Mị Tông."

Bạch Huyền nghĩ nghĩ, nói: "Ta có thể tạm thời thả Hồ Cửu cùng Hồ Lục, nhưng Huyễn Vân sư huynh tu vi quá mạnh, ta không thể thả hắn rời khỏi, nhưng ta có thể cam đoan với ngươi, hắn ở trong địa lao, sẽ không bị tra tấn, ta mỗi ngày chiêu đãi hắn ăn ngon, về phần trưởng lão khác, đợi tới sau khi chúng ta kết hôn lại thả, như vậy có thể chứ?"

Huyễn Cơ trầm mặc một lát, gật đầu nói: "Có thể."

Bạch Huyền cười hỏi: "Điều kiện thứ ba thì sao?"

Huyễn Cơ nói: “Chúng ta kết hôn yếu phải nhiệt, phải mở tiệc chiêu đãi yêu dân toàn thành, phải ở dưới Thánh Tông trưởng lão chứng kiến hoàn thành, phải công bố Yêu quốc, để cho toàn bộ Yêu tộc đều biết…”

Bạch Huyền mặt lộ vẻ do dự, việc này, đại bộ phận hắn đều có thể đáp ứng, nhưng trưởng lão Thánh Tông đang chữa thương, hắn không tiện quấy rầy…

Huyễn Cơ cười lạnh một tiếng, nói: “Ngay cả chút việc đơn giản này cũng không muốn làm cho ta, cũng dám nói thích ta?”

Bạch Huyền nghĩ một lát, hắn là quốc chủ Thiên Hồ quốc, lại là đại trưởng lão Mị Tông, nghĩ hẳn vị trưởng lão kia sẽ cho hắn một chút thể diện. Hắn cuối cùng làm ra quyết định, nói: “Những thứ này ta đều có thể đáp ứng muội.”

Sau đó, hắn liền một lần nữa nhìn về phía Huyễn Cơ, nói: “Nhưng sư muội, ta đã có đủ thành ý, vì bày tỏ thành ý của muội, muội có phải nên mang thiên thư giao cho ta hay không?”

Huyễn Cơ vươn bàn tay, một trang sách lơ lửng ở trong lòng bàn tay nàng, chậm rãi bay về phía Bạch Huyền.

Bạch Huyền thu hồi thiên thư, đã nhịn không được muốn trở về tìm hiểu, mỉm cười nói: “Sư muội có thể ở cung điện này tự do hoạt động, nhưng không được rời nơi này, ta sẽ mau chóng an bài hôn sự của chúng ta…”

Dứt lời, hắn đi đến ngoài cửa, vội vàng dặn dò Lý Mộ một phen, phải trông coi kỹ Huyễn Cơ, liền trực tiếp rời đi, sốt ruột không chờ nổi về cung tìm hiểu thiên thư.

Lý Mộ truyền âm cảm khái: “Bạch Huyền người này tuy âm hiểm độc ác không biết xấu hổ, nhưng hắn đối với ngươi trái lại rất tốt.”

Huyễn Cơ đã rơi vào tay hắn, nếu đổi thành người khác, sợ sớm đã dùng sức mạnh cưỡng ép đối với Huyễn Cơ, nào sẽ đáp ứng nàng nhiều điều kiện như vậy.

Huyễn Cơ cười lạnh nói: “Hắn một điểm nào cũng không bằng ngươi, nhưng có một điểm, ngươi vĩnh viễn kém hắn.”

Lý Mộ không phục nói: “Một điểm nào?”

Huyễn Cơ nhếch khóe miệng, nói: “Hắn so với ngươi chuyên nhất.”

Câu này Lý Mộ quả thực không có cách nào phản bác, Huyễn Cơ bây giờ còn đang nổi nóng, sẽ không bỏ qua bất cứ chỗ nào công kích hắn, bây giờ tốt nhất giữ khoảng cách với nàng. Hắn đi đến trong sân, không bao lâu, liền nhìn thấy hai người mang theo Hồ Cửu cùng Hồ Lục đi vào.

Hồ Cửu bước nhanh đi vào cung điện, Hồ Lục khi đi qua bên người Lý Mộ, bỗng ý thức được cái gì, kéo một cánh tay hắn.

Lý Mộ theo bản năng muốn rút cánh tay, nàng lại ôm chặt hơn nữa.

Hồ Lục dán sát Lý Mộ, truyền âm nói: “Ta bây giờ là nữ nhân của ngươi, muốn diễn thì diễn giống một chút, nếu như bị người ta hoài nghi, ngươi sẽ kiếm củi ba năm thiêu một giờ…”

Hai tiểu yêu ngoài điện nhìn Lý Mộ, lộ ra vẻ mặt hâm mộ.

Hồ Cửu quay đầu nhìn thoáng qua, lạnh lùng nói: “Cẩu nam nữ!”

Trong điện, Hồ Cửu tức giận nói với Huyễn Cơ: “Huyễn Cơ đại nhân, Lục tỷ phản bội chúng ta, ả bám lấy một con tạp mao ưng rồi!”

Trong lòng Huyễn Cơ còn đang tức giận bởi vì chuyện Tiểu Xà, cũng chưa quan tâm Hồ Cửu.

Hồ Lục từ bên ngoài đi vào, đi đến bên người Huyễn Cơ, nhẹ nhàng thở ra, may mắn nói: “Huyễn Cơ đại nhân, ngươi không sao thật sự quá tốt rồi.”

Ánh mắt Hồ Cửu nhìn chằm chằm nàng, lạnh lùng nói: “Giả bộ, ngươi tiếp tục giả bộ, lúc ở địa lao, ngươi biết chúng ta bị bắt, miễn bàn vui vẻ bao nhiêu.”

Huyễn Cơ nắm tay Hồ Lục, nói: “Ủy khuất ngươi rồi.”

Hồ Lục lắc đầu cười nói: “Ta không ủy khuất chút nào cả.”

Hết chương 793.

Chương 794. Vì nữ hoàng

Mình bị xem nhẹ giống như không khí, Hồ Cửu nhìn nhìn Huyễn Cơ, lại nhìn nhìn Hồ Lục, đột nhiên hỏi: “Huyễn Cơ đại nhân, Lục tỷ, các ngươi có phải có chuyện gì gạt ta không?”

Hồ Lục trừng mắt nhìn hắn một cái, nói: “Ngươi câm miệng cho ta, cút sang một bên, không nên hỏi thì đừng hỏi!”

…

Thiên Hồ quốc, từ hoàng cung truyền đến một tin tức, khiến toàn thành chấn động.

Hôm nay Thiên Hồ quốc quốc chủ Bạch Huyền, sắp cưới con gái Thiên Quân, tiền Mị Tông trưởng lão Huyễn Cơ đại nhân.

Rất nhiều yêu dân sau khi nghe được tin tức này, phản ứng đầu tiên là không tin.

Huyễn gia chính là bị Bạch Huyền phản bội, Vạn Huyễn Thiên Quân phụ thân của Huyễn Cơ chưa rõ sống hay chết, huynh trưởng bị giam giữ ở địa lao, đều là vì Bạch Huyền, nàng cùng Bạch Huyền có thù lớn sinh tử, nhưng hôm nay, nàng thế mà lại muốn gả cho kẻ thù?

Sau khi nghĩ kỹ, bọn họ lại không cảm thấy kỳ quái nữa.

Tính mạng huynh trưởng còn nắm giữ ở trong tay người khác, bản thân lại rơi vào tay địch, nàng lại có thể có lựa chọn gì?

Trong Thiên Hồ thành, đồng tình Huyễn Cơ không ở số ít.

Nhưng ngại bởi quyền thế của Bạch Huyền, lại không ai dám nói ra cái gì.

Thiên Hồ quốc vốn không lớn, chuyện quốc chủ sắp sắc lập hoàng hậu, rất nhanh liền truyền khắp toàn bộ Thiên Hồ quốc.

Nửa tháng sau, đại điển hôn lễ của bọn họ sẽ cử hành ở hoàng cung.

Đến lúc đó, ngoài hoàng cung sẽ bày tiệc lớn ba ngày, cả nước cùng chúc mừng, điển lễ lần này, cũng sẽ mời các Yêu tộc phụ cận tham gia, Xà tộc và Hùng tộc cùng bọn họ tình thế khẩn trương, hẳn là sẽ không phái người đến, nhưng Thiên Lang quốc vô luận như thế nào cũng phải đến một vị Yêu Vương có phân lượng tỏ ý tứ chút.

Trong hoàng cung, Bạch Huyền khoanh chân ngồi, một trang sách trong lòng bàn tay tản ra ánh huỳnh quang nhàn nhạt.

Không biết qua bao lâu, hắn chậm rãi mở mắt, thu hồi trang sách kia.

Một lần này, hắn vẫn chưa từ trong thiên thư ngộ ra cái gì hữu dụng, nhưng thiên thư đã tới tay, về sau là có cơ hội.

Hắn nghĩ đến yêu cầu của Huyễn Cơ, vươn tay, từ trong lòng bàn tay hiện ra một đóa hoa sen màu đen, hắn cung kính nói với hoa sen màu đen kia: “Không biết Tôn lão dưỡng thương thế như thế nào rồi?”

Không biết qua bao lâu, trong hoa sen đen truyền đến một thanh âm khàn khàn.

“Chuyện gì?”

Bạch Huyền đối mặt hoa sen đen, càng thêm cung kính nói: “Nửa tháng sau, là ngày kết hôn của ta, ta muốn mời Tôn lão chủ trì hôn lễ cho ta.”

Một lần này, Bạch Huyền cũng không chờ bao lâu, trong hoa sen đen liền có đáp lại: “Đến lúc đó ta sẽ tự mình trình diện.”

Bạch Huyền mừng rỡ, vội vàng nói: “Đa tạ Tôn lão!”

Có trưởng lão cảnh giới thứ bảy của Thánh Tông chủ hôn cho hắn, có thể nói là cực kỳ có thể diện, cũng vừa vặn để lũ sói con kia nhìn xem, ai mới là con đẻ của Thánh Tông.

Mà lúc này, trong cung điện nào đó, Hồ Cửu vẻ mặt khó hiểu nhìn Huyễn Cơ, hỏi: “Huyễn Cơ đại nhân, ngài thật sự phải gả cho Bạch Huyền tên phản đồ kia sao?”

Huyễn Cơ hỏi ngược lại: “Vậy ta còn có thể làm sao bây giờ, chúng ta đã rơi vào trong tay hắn, Bạch Huyền uy hiếp ta, nếu ta không đáp ứng hắn, hắn ngày đầu tiên giết ngươi, ngày hôm sau giết Hồ Lục, ngày thứ ba giết Huyễn Vân, ta có lựa chọn sao?”

Hồ Cửu xấu hổ cúi đầu, nghiến răng nói: “Đều là chúng ta vô năng…”

Lúc này, Bạch Huyền từ bên ngoài bước vào, cười nói: “Sư muội, Tôn lão đã đáp ứng, đến lúc đó chúng ta kết hôn, hắn sẽ chủ hôn cho chúng ta.”

Huyễn Cơ thản nhiên nói: “Mặt mũi của ngươi cũng thật lớn.”

Bạch Huyền cười nói: “Chúng ta lập tức sẽ thành hôn, mặt mũi của ta, chính là mặt mũi của muội.”

Ánh mắt hắn từ trên người Hồ Lục đảo qua, như là nhớ tới cái gì, nhìn về phía Lý Mộ, nói: “Ưng Thất, chuyện ngươi cùng Hồ Lục, muốn bổn hoàng cũng giúp ngươi cùng nhau xử lý hay không?”

Lý Mộ ngẩn ra một phen, sau đó liền liên tục xua tay, nói: “Không cần không cần, ta chỉ là chơi một chút, ta cũng không muốn cưới cô ta.”

Bạch Huyền ý vị sâu xa nhìn hắn một cái, nói: “Không hổ là ngươi.”

Hắn đang muốn rời khỏi nơi này, Huyễn Cơ bỗng nhiên nói: “Chậm đã.”

Bạch Huyền quay đầu lại, hỏi: “Sư muội còn có chuyện gì?”

Huyễn Cơ hờ hững nhìn Lý Mộ một cái, nói: “Ta coi Hồ Lục là tỷ tỷ, ngươi lại để thủ hạ vũ nhục tỷ ấy, ngươi đây là đang vũ nhục chính ngươi.”

Bạch Huyền nghĩ nghĩ, cảm thấy nàng nói cũng có chút đạo lý, quay đầu nói với Lý Mộ: “Ưng Thất, từ giờ trở đi, ngươi đừng có ý đồ với Hồ Lục nữa.”

Lý Mộ nhất thời cuống lên: “Đại trưởng lão, cái này là ngươi đáp ứng ta…”

Bạch Huyền phất phất tay, nói: “Cứ quyết định như vậy, đến lúc đó ta sẽ bồi thường ngươi, thưởng ngươi thêm mấy nữ yêu tinh, nhưng, trong nhà ngươi đã có mười mấy rồi, ngươi còn chưa đủ?”

Lý Mộ nói: “Cái này ai sẽ ngại nhiều chứ, mỗi ngày một đứa, một tháng cũng không hết lượt…”

Bạch Huyền nhịn không được nói, nói: “Dưới trướng ta sao có thể có ngươi loại yêu vô liêm sỉ này…”

Ngay lúc này, Huyễn Cơ tiếp tục nói: “Hồ Lục những ngày tới ở với ta, để hắn lưu lại, cho Hồ Lục sai sử, báo thù mấy ngày nay làm nhục.”

Bạch Huyền vẫn không chút do dự gật gật đầu, khi xoay người đi ra ngoài, nói: “Ưng Thất, ngươi lưu lại.”

Lý Mộ vội vàng đuổi theo, nói: “Đại trưởng lão, cái này…”

Không đợi hắn nói hết lời, Bạch Huyền liền xen lời hắn: “Vì để hoàng hậu hài lòng, những ngày tới ngươi chịu thêm chút ủy khuất, các nàng cũng sẽ không làm quá phận, đợi làm xong những việc này, ta cho ngươi một tháng buổi tối mỗi ngày đều có thể đổi lượt một nữ yêu…”

Lý Mộ nghiêm mặt, nghiêm nghị nói: “Vì hoàng hậu nương nương, thuộc hạ nguyện ý lên núi đao xuống biển lửa, dốc hết tâm huyết, cúc cung tận tụy…”

Sau khi Bạch Huyền rời đi, Lý Mộ một lần nữa đi vào, nhíu mày nhìn Huyễn Cơ, truyền âm nói: “Ngươi lại muốn làm cái gì?”

Huyễn Cơ nhìn hắn một cái, thản nhiên truyền âm nói: “Tộc của ta có ân tất báo, có thù oán cũng tất báo, cứ như vậy buông tha ngươi, Bạch Huyền có lẽ sẽ nghi ngờ, như vậy mới phù hợp chúng ta làm việc.”

Lý Mộ hỏi ngược lại: “Vậy ta giúp ngươi báo thù đoạt quyền, ngươi tính báo đáp ta như thế nào?”

Huyễn Cơ bình tĩnh nói: “Nếu ngươi nguyện ý, vị trí hoàng hậu Thiên Hồ quốc vĩnh viễn giữ lại cho ngươi.”

Hồ Cửu sững sờ nhìn hai người, đầu óc đã dừng vận chuyển.

Cái gì báo thù đoạt quyền, cái gì báo đáp, cái gì vị trí hoàng hậu Thiên Hồ quốc vĩnh viễn giữ lại cho ngươi, hắn vì sao một câu cũng nghe không hiểu?

Hắn đang muốn đặt câu hỏi, Hồ Lục trừng mắt nhìn qua một cái, “Phong bế linh thức của ngươi, cái gì cũng không cho phép nghe, cái gì cũng không cho hỏi!”

Hết chương 794.

Chương 795. Đến đây lão đệ… (1)

Hồ Cửu tuy trong lòng tò mò vô cùng, nhưng vẫn nghe lời phong bế linh thức của hắn, từ trong mấy từ này, hắn đã nghe được bí mật kinh thiên, hắn biết mình không giữ được bí mật, dứt khoát không nghe thì tốt hơn.

Thấy Lý Mộ không nói, Huyễn Cơ nói với Hồ Lục: "Hồ Lục, ngươi có thể tùy ý trả thù hắn, nhớ rõ xuống tay ác một chút, như vậy Bạch Huyền mới dễ dàng tin tưởng."

Nàng duỗi tay, trên tay xuất hiện một cái roi, ném cho Hồ Lục.

Hồ Lục nắm roi, nhìn về phía Lý Mộ, Lý Mộ nhìn nàng một cái, Hồ Lục run lên, chạy đến phía sau Huyễn Cơ, run giọng nói: "Huyễn Cơ đại nhân, ta, ta không dám…"

Tuy nói Hồ Lục bình thường dám cùng Lý Mộ cười đùa giận mắng, nhưng nàng rất rõ, người này đứng ở trước mặt nàng, cũng không ôn hòa như nhìn qua.

Đây là thứ dữ lẻ loi một mình, đã dám xâm nhập nội địa Yêu quốc, nằm vùng ở bên cạnh cường giả cảnh giới thứ sáu, không sợ cảnh giới thứ bảy uy hiếp, dám lấy sức một người, đối kháng Thiên Hồ quốc Bạch Huyền nắm giữ, không để trưởng lão Thánh Tông vào mắt.

Người như vậy, nàng nào dám dùng roi quật hắn?

Huyễn Cơ đi tới, từ trong tay nàng đoạt lấy roi, nói: "Ngươi không dám, để ta!"

Nàng nắm roi, ánh mắt hung tợn nhìn chằm chằm Lý Mộ, đã nâng tay lên, lại như thế nào cũng không vụt xuống được.

Đứng ở trước mắt nàng, không phải ưng yêu dưới trướng Bạch Huyền, mà là Tiểu Xà, cũng là Lý Mộ, bọn họ một từng là thủ hạ nàng tín nhiệm nhất, một kẻ khác, là nam nhân đối với nàng có ân lớn mấy lần, khiến nàng đến nay cũng không biết nên đối mặt như thế nào.

Trong lòng nàng rất tức giận đối với Lý Mộ giấu diếm, đối với Tiểu Xà phản bội, hận không thể quật hắn mấy trăm roi để xả mối hận trong lòng, nhưng khi thật sự cầm roi, lại phát hiện mình không thể làm được.

Thấy Huyễn Cơ dừng ở nơi đó, Lý Mộ suy nghĩ một lát, nói: “Ta tự làm đi.”

Hắn vẫy tay một cái, roi trong tay Huyễn Cơ liền trực tiếp bay ra, đứng lơ lửng ở không trung.

Huyễn Cơ mặc dù có mục đích mượn cơ hội cho hả giận, nhưng lời nàng nói lại rất có đạo lý.

Diễn trò phải làm nguyên bộ, dưới tình huống bình thường, Huyễn Cơ và Hồ Lục là sẽ không bỏ qua Ưng Thất, bản thân Bạch Huyền cũng cho rằng như vậy, đã làm tốt chuẩn bị sau này bồi thường Lý Mộ.

Nếu hắn không chịu tra tấn gì cả, Bạch Huyền có lẽ sẽ sinh ra hoài nghi.

Nghĩ đến đây, Lý Mộ liền cách không khống vật, để sợi roi dài kia hung hăng quật ở trên người hắn.

Vù!

Vù vù!

Bốp bốp bốp!

Trong phòng không ngừng truyền đến bóng roi cắt qua không khí, cùng với tiếng quật ở trên thân thể.

Huyễn Cơ và Hồ Lục đều xem choáng váng rồi, nào có ai tự mình ngược đãi chính mình?

Lý Mộ đối với bản thân không lưu tình chút nào, từng phát roi hạ xuống, rất nhanh, trên mặt, trên cánh tay hắn liền xuất hiện những vết máu.

Ngay cả quần áo trên người hắn cũng bị quật rách thành mảnh nhỏ, lộ ra thân thể che kín vết thương.

Nhìn thấy thân thể Lý Mộ lộ bên ngoài, Huyễn Cơ cùng Hồ Lục đều nhịn không được kinh hô một tiếng, sau đó che miệng

lại.

Đây là một thân thể như thế nào, không có một khối da lành lặn, bên trên tất cả đều là vết thương đan xen ngang dọc, có một số nơi, vết thương cũ cùng vết thương mới chồng chất, máu tươi không ngừng trào ra, hắn lại hoàn toàn không để ý, vẫn như cũ quật từng nhát roi ở trên người mình.

Thời điểm Lý Mộ lần nữa cách không vung roi, Huyễn Cơ chợt đưa tay, bắt lấy thân roi. Nàng chậm rãi đi đến trước mặt Lý Mộ, xoa vết thương trên người hắn, cắn chặt môi, hỏi: "Ngươi… , ngươi vì sao phải làm như vậy, ngươi chẳng lẽ không sợ chết sao?"

Lý Mộ tùy ý máu tươi từ miệng vết thương chậm rãi chảy ra, trong đầu hiện ra một bóng người dựa chéo vào trên ghế rồng cung Trường Nhạc, mỉm cười nói: "Đương nhiên là vì nữ hoàng nhà chúng ta…"

A…

Vết thương bởi roi trên người Lý Mộ còn đang đổ máu, lại bị móng vuốt hồ ly này cào ra năm vết máu, hắn vội vàng thối lui. Huyễn Cơ không nhìn hắn nữa, hừ lạnh một tiếng, nói: "Đại Chu nữ hoàng có gì tốt, đáng giá ngươi đối với nàng như vậy?"

Muốn nói nữ hoàng tốt, Lý Mộ một ngày một đêm cũng nói không hết, hắn cũng lười nói tỉ mỉ với Huyễn Cơ.

Huyễn Cơ nghĩ đến lúc Lý Mộ nói về Đại Chu, vẻ mặt hạnh phúc cười, trong lòng liền tức không biết đánh vào đâu.

Chu Vũ kia có người vượt lửa qua sông, muôn chết không từ, Huyễn Cơ nàng cũng từng có, nếu Tiểu Xà còn, sự trung thành của hắn đối với nàng, không thua gì Lý Mộ đối với Chu Vũ.

Đáng tiếc Lý Mộ là thật, Tiểu Xà là giả.

Đều là làm thủ hạ của hai người, Lý Mộ đối với nữ hoàng Đại Chu là thật tâm thật lòng, đối với nàng lại chỉ có hư tình giả ý, trong lòng Huyễn Cơ đau lòng thất vọng, nhắm mắt, nói: "Ngươi đi đi, ta không muốn nhìn thấy ngươi nữa."

Lý Mộ rời cung điện, nụ cười trên mặt dần dần biến mất, mang theo một chút phiền muộn.

Khi nàng bắt đầu thống hận Tiểu Xà, thì có thể từ trong đoạn quan hệ sai lầm này đi ra, nàng có thể mang hận bắt nguồn từ trên người Tiểu Xà hư ảo, chuyển dời đến trên người Lý Mộ thực tế tồn tại.

Tuy như vậy sẽ càng thêm thua thiệt đối với nàng, nhưng đau dài không bằng đau ngắn, ngày sau Lý Mộ lại bù lại cho nàng gấp mười gấp trăm lần.

Bên ngoài cung điện, hai tiểu yêu nhìn thấy Lý Mộ quần áo lam lũ, trên người che kín vết thương, có chút vết thương còn đang trào máu, nhịn không được giật mình một cái, bọn họ căn bản khó có thể tưởng tượng, vừa rồi bên trong rốt cuộc đã xảy ra cái gì?

Bộ dáng này của Lý Mộ thật sự là quá mức thê thảm, sau nửa canh giờ, ngay cả Bạch Huyền cũng đã biết chuyện này.

Hắn triệu Lý Mộ đến trong cung, cái nhìn đầu tiên liền thấy được vết roi trên mặt hắn, ngạc nhiên nói: “Đây đều là các nàng đánh?”

Lý Mộ gật gật đầu.

Bạch Huyền lắc lắc đầu, lấy ra một viên đan dược đưa cho hắn, nói: “Viên đan dược chữa thương này ngươi ăn trước, Ưng Thất ngươi yên tâm, hôm nay ngươi trả giá, bổn hoàng sẽ nhớ kỹ, về sau bổn hoàng tuyệt đối sẽ không bạc đãi ngươi, mấy ngày nay, ngươi ủy khuất trước một chút…”

Lý Mộ chắp tay nói: “Làm việc cho đại trưởng lão, Ưng Thất không có gì ủy khuất.”

Bạch Huyền vỗ vỗ bờ vai hắn, nói: “Ngươi đi xuống chữa thương đi.”

Lý Mộ chắp tay cáo lui, không thể không nói, dứt bỏ hắn làm người âm hiểm tàn nhẫn, Bạch Huyền đối với Huyễn Cơ, là thật sự thích, hầu như đến mức cực độ dung túng.

Loại cảm giác này, Lý Mộ có thể cảm nhận được.

Nữ hoàng đối với hắn chính là như vậy, có đôi khi ngay cả chính hắn cũng cảm thấy nữ hoàng đối với hắn quá dung túng, bây giờ đứng ở góc độ người đứng xem suy nghĩ một chút, chẳng lẽ là nữ hoàng đối với hắn…

Cẩn thận ngẫm lại, cái này cũng không phải không có khả năng.

Hết chương 795.

Chương 796. Đến đây lão đệ… (2)

Muốn nói quấn người, thật ra nàng so với Thính Tâm còn quấn người hơn, chỉ là nàng biểu hiện không kịch liệt như Thính Tâm mà thôi.

Việc lớn trước mặt, Lý Mộ không dám nghĩ nhiều ở trên chuyện này, một lần nữa trở lại chỗ Huyễn Cơ ở lại.

Huyễn Cơ đi nội điện, Hồ Lục canh giữ ở ngoại điện, cẩn thận truyền âm hỏi Lý Mộ: “Ngày đó chúng ta nên làm như thế nào?”

Lý Mộ nói: “Các ngươi cái gì cũng không cần làm, bảo vệ tốt bản thân các ngươi là được.”

Hồ Lục hít thật sâu, hỏi: “Ngươi một mình muốn đối phó Thánh Tông trưởng lão, còn có hai vị cảnh giới thứ sáu của Bạch gia, có lẽ Thiên Lang quốc cũng tới một vị cảnh giới thứ sáu…”

Lý Mộ vẻ mặt không một gợn sóng, lạnh nhạt nói: “Yên tâm, ta tự có biện pháp.”

Nửa tháng thời gian, chớp mắt trôi qua.

Nửa tháng qua, là nửa tháng Thiên Hồ quốc yên ổn nhất, đại điển quốc chủ lập hậu sắp sửa cử hành, khống khí chúc mừng hoàn toàn thay thế sát khí lạnh lẽo lúc trước chiến tranh mang đến.

Ở dưới yêu cầu của quốc chủ, từ ba ngày trước, các nơi của Thiên Hồ quốc, mặc kệ là dân cư hay cửa hàng, đều phải treo lên lụa đỏ cùng đèn lồng, dân chúng toàn thành cùng nghênh đón việc trọng đại này.

Hôm nay là ngày chính thức cử hành đại điển lập hậu, từ buổi sáng bắt đầu, các nơi trong thành đã khua chiêng gõ trống, náo nhiệt đến cực điểm.

Yêu tộc tuy thù hận Nhân tộc, nhưng đối với lễ tiết phong tục của nhân loại lại rất tôn trọng, nghe nói một bộ lễ nghi lưu trình này, chính là từ quốc gia nào đó rập khuôn mà có.

Địa điểm cử hành đại điển lập hậu, ở quảng trường trước hoàng cung Thiên Hồ quốc, mặt sàn quảng trường do bạch ngọc trải thành, bên trên bày vô số bàn, là chuẩn bị cho khách nhân tham gia đại điển.

Có thể ngồi ở chỗ này, đều là Yêu tộc có chút thực lực trong phạm vi ngàn dặm, tu vi thấp nhất cũng phải đạt tới Hóa Hình, yêu vật cảnh giới thứ tư ngưng đan chỗ nào cũng có.

Phía trước quảng trường, một loạt bậc đá kéo dài đến một bình đài trước cung điện, trên bình đài, chỉ có mười mấy cái bàn.

Ngồi nơi đó, là trưởng lão cảnh giới thứ năm của Mị Tông, cùng với tộc nhân Bạch thị hoàng tộc.

Tận cùng phía trước bình đài, chỉ có một cái ghế tựa bạch ngọc cao lớn.

Bạch Huyền sớm đã phát lời, đại điển lần này, trưởng lão cảnh giới thứ bảy Thánh Tông sẽ tham dự, vị trí tận cùng phía trước kia, hiển nhiên là để lại cho gã, chỉ là giờ phút này, vị trí kia còn tạm thời không có người.

Vị trí lệch phía dưới bên trái ghế tựa bạch ngọc, còn có hai cái ghế ngồi, hai cái ghế ngồi này cũng là toàn thân bạch ngọc, chỉ là không cao lớn như cái kia, ngồi trên đó là một lão giả, một người trung niên.

Lão giả đó là tổ phụ của đương nhiệm quốc chủ, một vị cường giả cảnh giới thứ sáu khác của Bạch gia, về phần người trung niên kia, là Thiên Lang Vương của Lang tộc, tuy Thanh Sát Lang Vương chưa tự mình đến, nhưng phái ra Thiên Lang Vương cảnh giới thứ sáu, cũng đã rất nể mặt Thiên Hồ quốc.

Phía bên phải lệch phía dưới ghế tựa bạch ngọc cao lớn, cũng có hai vị trí, đó là vị trí của tân nương tân lang. Hôm nay, Thiên Hồ quốc quốc chủ Bạch Huyền, sắp sửa ở dưới ngàn vạn Yêu tộc chúc phúc, ở nơi này sắc lập hoàng hậu của hắn.

Hoàng cung, điện nào đó.

Lý Mộ mang theo mấy thủ hạ, đứng ở ngoài điện chờ.

Hôm nay nhiệm vụ của hắn, chính là từ nơi này xuyên qua hoàng cung, đưa Huyễn Cơ tới trên điển lễ.

Không biết đợi bao lâu, Hồ Lục nâng một nữ tử từ trong điện đi ra.

Trên mặt nữ tử trang điểm nhẹ nhàng, mi tâm dán hoa điền*, mặc một bộ phượng bào tươi đẹp, phượng bào từ trước ngực căng lên, lại từ bên hông thắt lại, phong cảnh dưới đó liền hoàn toàn ẩn nấp trong làn váy rộng thùng thình.

(*: hình dạng những đóa hoa, thường dán ở giữa 2 lông mày, hay gặp trong những phim cổ trang)

Yết hầu Lý Mộ giật giật, cảm giác có chút phát khô.

Trong nhà mặc dù có một con hồ ly, Lý Mộ cũng từng cảm thụ sự quyến rũ của hồ yêu, nhưng sự quyến rũ ngây ngô của Tiểu Bạch, cùng Huyễn Cơ quyến rũ thành thục, hoàn toàn khác nhau…

Huyễn Cơ từ trong mắt Lý Mộ cảm nhận được một số cảm xúc nào đó, trong lòng hiện ra một chút đắc ý nho nhỏ, sau đó liền lại lâm vào lo lắng đối với tương lai.

Chuyện sắp xảy ra, có lẽ chính là biến chuyển lớn nhất trong cuộc đời nàng.

Là thành là bại, đối với nàng cực kỳ quan trọng.

Lý Mộ vươn tay với nàng, nhẹ nhàng nói: “Huyễn Cơ đại nhân, đi thôi.”

Huyễn Cơ nâng tay, một khắc đó đặt tay mình lên trên tay Lý Mộ, trong lòng bỗng nhiên tĩnh lại, theo Lý Mộ, chậm rãi hướng quảng trường cử hành điển lễ đi đến.

Phía trước hoàng cung, Bạch Huyền đứng ở trên bình đài, nhìn thủ hạ hắn tín nhiệm nhất, dẫn nữ tử hắn yêu thương nhất, đến nơi đây, trong lòng đã cảm thấy, yêu sinh đã tới đỉnh phong.

Trên quảng trường, tầm mắt đàn yêu, cũng theo nói bóng người mặc phượng bào màu đỏ kia chậm rãi di động.

Lý Mộ nâng tay Huyễn Cơ, xuyên qua quảng trường, đi lên bậc thang, tới trên bình đài chỗ cao.

Bạch Huyền mặt lộ nụ cười, đang muốn tiến lên dắt Huyễn Cơ, Lý Mộ ho nhẹ một tiếng, truyền âm nói: "Đại trưởng lão, đừng quên vị kia Thánh Tông…"

Trong lòng Bạch Huyền kinh hãi, hắn có chút quá mức cao hứng, nếu không phải Ưng Thất nhắc nhở, thiếu chút nữa đã phạm sai lầm lớn.

Hắn tán thưởng nhìn Ưng Thất một cái, đi đến phía trước bình đài, hướng bầu trời xa xa vái một cái, cao giọng nói: "Cung nghênh Tôn lão!"

Sau khi Bạch Huyền dứt lời, vô luận là bình đài bên trên, hay là quảng trường phía dưới, mọi người đều rời chỗ đứng dậy, hướng phía trước khom người lễ bái.

"Cung nghênh Tôn lão!"

"Cung nghênh Tôn lão!"

…

Thanh âm chỉnh tề vang vọng toàn bộ Thiên Hồ quốc, ở dưới ánh mắt mọi người nhìn chăm chú, không gian phía trên dao động một trận, một bóng người áo xám bỗng dưng xuất hiện.

Đó là một lão giả, trên người mặc một cái áo bào xám mộc mạc, chỗ ngực trái áo bào xám thêu ba đóa hoa sen đen.

Bạch Huyền mặt lộ vẻ kích động, khom người lần nữa nói: "Cung nghênh Tôn lão!"

Bao gồm Thiên Lang Vương cùng Bạch gia lão tổ ở trong, bầy yêu ở đây cũng đồng thanh mở miệng: "Cung nghênh Tôn lão."

Lão già áo xám vẻ mặt như giếng cổ không gợn sóng, trong lòng lại cực kỳ hài lòng đối với loại phô trương này.

Lão đang muốn ở trong cái nhìn chăm chú của mọi người phi thân xuống, nhưng lúc này, trên bình đài, trong con mắt

nào đó như chim ưng bỗng nhiên lộ ra mỉm cười, một thanh âm không hợp thời chậm rãi vang lên.

"Đến rồi, lão đệ…"

Một thanh âm này cũng không lớn, nhưng rất đột ngột, cường giả trên bình đài đều nghe rõ ràng.

Chưa chờ bọn họ truy tìm nguồn gốc thanh âm này, trên bầu trời, dị biến xảy ra.

Hết chương 796.

Chương 797. Hỗn chiến (1)

Tám bóng người bỗng dưng hiện ra, trên người mang theo yêu khí cùng thi khí nồng đậm, cho dù là yêu vật cảnh giới thứ năm, dưới khí tức khổng lồ này cũng bị ép không thở nổi.

Trong tám bóng người, năm cái trong đó hình thành thế hợp vây, mang lão giả kia vây quanh.

Ba cái khác, hướng thẳng đến phía dưới.

Lão già áo xám sắc mặt biến đổi hẳn, sau khi phản ứng lại, trong thanh âm mang theo vô tận giận dữ, "Bạch Huyền, ngươi dám tính kế lão phu!"

Bạch Huyền cả người ngây ngốc đứng ở nơi đó, hắn rất nhanh đã nghĩ tới cái gì, xoay phắt người lại, ánh mắt nhìn chằm chằm Huyễn Cơ, nghiến răng nói: "Là ngươi!"

Huyễn Cơ cầm lấy áo phượng bào, giật mạnh, bộ phượng bào đại hỉ kia liền bị nàng giật xuống, lộ ra một thân váy trắng. Ánh mắt Huyễn Cơ cùng Bạch Huyền đối diện, lạnh lùng nói: "Ngươi tên phản đồ này, hôm nay, ta sẽ báo thù cho phụ thân, báo thù cho trưởng lão chết đi!"

"Ngươi muốn chết!"

Khi Bạch Huyền còn đứng ở tại chỗ, khó có thể nhận, tên lão tổ Bạch gia kia đã hoàn toàn nổi giận, bóng người biến mất ở trên ghế tựa bạch ngọc.

Phành!

Ngay sau đó, trong hư không truyền đến một tiếng vang nặng nề, bóng người lão một lần nữa xuất hiện, ánh mắt cảnh giác nhìn một yêu thi đối diện.

Cùng lúc đó, bóng người Thiên Lang Vương cũng tung bay lên, sau khi quan sát tình trạng bốn phía, nhìn phía một yêu thi khác, trong mắt lóe ra ánh sáng âm u.

Một yêu thi cuối cùng, thì đứng ở bên cạnh Huyễn Cơ, không nhúc nhích.

Bởi vì ở đây còn có ba cường giả cảnh giới thứ sáu, Lý Mộ không thể bảo vệ Huyễn Cơ an toàn, cho nên khi vây khốn tên trưởng lão Thánh Tông kia chỉ dùng năm yêu thi, tám yêu thi bày Bát Hoang Luyện Thi Đại Trận, có thể địch lại cảnh giới thứ bảy, thiếu ba cái, chỉ có thể bày Ngũ Hành trận, tuy uy lực yếu đi một chút, nhưng đối phó một tên cảnh giới thứ bảy bị thương, cũng không có vấn đề gì lớn.

Bạch gia lão tổ và Thiên Lang Vương cùng hai yêu thi chiến với nhau. Ánh mắt Bạch Huyền từ trên người Huyễn Cơ đảo qua, dừng lại ở trên người Lý Mộ, nghiến răng hỏi: "Vì sao?"

Hắn vừa rồi nghe rất rõ, một tiếng đột ngột kia, là do Ưng Thất phát ra.

Khuôn mặt Lý Mộ biến hóa một trận, lộ ra bộ dáng vốn có. Hắn nghiêm nghị nhìn Bạch Huyền, nói: "Xin lỗi, ta là nằm vùng."

Bạch Huyền mặc hỉ bào màu đỏ, vẻ mặt hoảng hốt đứng ở trên bình đài trước hoàng cung.

Huyễn Cơ là nữ nhân hắn thích nhất.

Ưng Thất là thủ hạ hắn tín nhiệm nhất.

Ngay tại hôm nay, ở ngày hắn kết hôn, nữ nhân hắn thích nhất, cùng thủ hạ hắn tín nhiệm nhất liên thủ phản bội hắn, yêu sinh của hắn còn chưa đạt tới đỉnh phong, đã ngã vào thung lũng.

Thánh Tông tên Tôn lão kia, bị năm cường giả không biết lai lịch vây công, ở thế yếu rõ ràng.

Tổ phụ của hắn, cùng với Thiên Lang Vương đường xa mà đến, tạm thời cũng không cách nào thoát thân.

Khách ở đây, chấn kinh mà lại sợ hãi nhìn một màn này, trong hoàng cung, không còn không khí chúc mừng vừa rồi.

Hôn lễ hắn chờ đợi đã lâu, triệt để bị hủy rồi.

Ngực Bạch Huyền phập phồng không ngừng, mà trên người hắn, một khí tức cực đoan điên cuồng đang nhanh chóng ấp ủ.

Mắt hắn biến thành màu đỏ, trên người tràn ngập khí thế thô bạo, giờ khắc này, trong lòng hắn không có cảm xúc khác, chỉ có hủy diệt và giết chóc, trong nháy mắt, bóng người hắn đã biến mất khỏi chỗ ban đầu.

Cùng lúc đó, Lý Mộ phát hiện, mình bị một khí tức cường đại tập trung.

Ở dưới tình huống cực đoan nổi giận, thực lực Bạch Huyền thế mà lại có sự tăng lên không nhỏ, thân thể Lý Mộ theo bản năng hướng một bên di chuyển ngang mấy trượng, mà ở vị trí hắn vừa rồi đứng thẳng, một cái vuốt cáo từ trong hư không đột ngột thò ra, hung hăng nắm chặt, lại chỉ nắm hụt.

Nếu Lý Mộ còn đứng ở tại chỗ, trái tim hắn sẽ bị vuốt cáo này trực tiếp bóp nát.

Bạch Huyền một đòn không trúng, bóng người biến mất lần nữa.

Một lần này, ngoài thân Lý Mộ hào quang chợt lóe, hiện ra một bộ giáp màu vàng, áo giáp vừa mới xuất hiện, liền vỡ vụn lần nữa, Bạch Huyền một lần nữa xuất hiện.

Bạch Huyền vươn vuốt cáo lần nữa, mục tiêu là yết hầu Lý Mộ.

Trong tay Lý Mộ thanh quang chợt lóe, một kiếm nghênh đón.

…

Ngay tại cùng lúc Bạch Huyền công kích Lý Mộ, một ít trưởng lão Mị Tông trung thành với hắn, cùng với cường giả Bạch gia, cũng bắt đầu hướng Huyễn Cơ và Hồ Cửu Hồ Lục khởi xướng công kích, cũng may Lý Mộ sớm có đoán trước, một yêu thi bị hắn để lại bên người Huyễn Cơ, chuyên môn bảo hộ các nàng.

Phân thần của Thiên Huyễn Thượng Nhân, phối hợp thuật luyện thi của Thi Tông, có thể cho Lý Mộ tùy theo ý muốn sử dụng yêu thi, đồng thời chuyên chú chiến đấu trước mắt.

Tu vi của Bạch Huyền, cho dù là bị mạnh mẽ nâng lên, nhưng pháp lực cũng là cảnh giới thứ sáu thật sự, đánh bừa

pháp lực, Lý Mộ không phải đối thủ của hắn.

Trong tay hắn bắt một pháp quyết, ngoài thân thể xuất hiện từng cái bóng chồng chất, mỗi một cái đều giống hệt với hắn.

Đây đúng là "Liệt" tự quyết trong Cửu Tự Chân Ngôn.

Đối mặt sáu Lý Mộ giống nhau như đúc, Bạch Huyền không thể phân biệt, hắn rống một tiếng, phía sau xuất hiện sáu cái đuôi cáo, sáu cái đuôi cáo nhanh chóng sinh trưởng, đuôi như kiếm, hướng sáu phân thần của Lý Mộ đâm thẳng đến.

Đuôi cáo tốc độ cực nhanh, hầu như là nháy mắt đã tới, năm phân thân trong đó bị đuôi cáo xuyên qua, chậm rãi tiêu tán, một đạo khác bản thể Lý Mộ, cũng không có thời gian thi triển bất cứ phù lục hoặc pháp bảo nào, chỉ có thể mang hai cánh tay giao nhau ở trước ngực, bị đuôi cáo kia đánh trúng, thân thể lui mười mấy bước, lui đến dưới bậc thang mới dừng lại.

Lúc này, cánh tay Lý Mộ tê dại vô cùng, lấy thân thể cường hãn sau khi giải cấm của hắn, cứng rắn đối kháng một đòn này của Bạch Huyền cũng cực kỳ miễn cưỡng, thực lực Bạch Huyền, còn là đội sổ trong đội sổ của cảnh giới thứ sáu, có thể thấy được cảnh giới thứ năm và cảnh giới thứ sáu chênh lệch.

Đương nhiên, đây là dưới tình huống Lý Mộ còn chưa thi triển thần thông đạo pháp, nhưng đạo pháp thần thông, nói đến cùng chỉ là ngoại vật, nếu gặp tình hình lúc ở Yêu Hoàng động phủ, đạo thuật lợi hại nữa cũng không có tác dụng.

Lý Mộ không xem nhẹ Bạch Huyền nữa, nâng tay là một chiêu kiếm hóa ngàn vạn, hai tay Bạch Huyền dựng lên một vòng bảo hộ pháp lực, bóng kiếm đầy trời không thể phá vỡ phòng hộ, Lý Mộ lại thi triển thức thứ hai của Trảm Yêu Hộ Thân Chú, cuốn lên phong lôi khắp trời, cũng bị Bạch Huyền trực tiếp dùng pháp lực ngăn cản.

Tuy liên tiếp hai chiêu đạo thuật đều chưa phá vỡ phòng ngự của Bạch Huyền, nhưng lúc này Bạch Huyền cũng không dễ chịu.

Hết chương 797.

Chương 798. Hỗn chiến (2)

Hắn tóc rối tung, sắc mặt tái nhợt, khí tức trên người so với vừa rồi uể oải hơn không ít, cơn giận trong lòng lại càng thêm bốc lên, hắn đường đường Mị Tông đại trưởng lão, quốc chủ Thiên Hồ quốc, thế mà bị tiểu nhân vật cỡ này ép chật vật như vậy. Tóc hắn tung bay, sáu cái đuôi cáo lần nữa hướng Lý Mộ bắn nhanh đi, tốc độ cực nhanh, trực tiếp nhấc lên một vụ nổ âm thanh.

Nếu một đạo công kích này rơi ở trên người Lý Mộ, mặc dù là lấy thân thể Phật môn Kim Thân cảnh của hắn, cũng sẽ trở thành thịt nát.

Lý Mộ không muốn đoạt xá người khác, cũng không muốn chuyển thành quỷ tu, hai tay hắn nhanh chóng kết ấn, một cái âm dương song ngư đồ xuất hiện trước người, sáu cái đuôi của Bạch Huyền hung hăng đánh vào trên Thái Cực Đồ, một cái chớp mắt liền từ cực động biến thành cực tĩnh.

Một chấn động mãnh liệt, từ chỗ đuôi cáo cùng Thái Cực đồ khuếch tán ra ngoài, trên quảng trường, vô số bàn bị lật đổ, những yêu vật kia đã sớm bỏ chạy ra bốn phía.

Lý Mộ vẫn vững vàng đứng ở tại chỗ, Bạch Huyền chịu chấn động trực tiếp hất bay đi.

Lúc này, trên bầu trời, trưởng lão Thánh Tông cùng năm yêu thi ở trong một mảng sương mù đen, chỉ là mơ hồ nhìn thấy trong sương mù đen hào quang pháp thuật lóe lên, không biết tình thế cụ thể.

Thiên Lang Vương và Bạch gia lão tổ, vẫn bị hai yêu thi kéo, không thể thoát thân, trong lòng đã chấn động đến tột đỉnh.

Tám con yêu thi này, không biết là từ nơi nào toát ra, thực lực mạnh đến đáng sợ, mỗi một cái đều có thể so với cảnh giới thứ sáu.

Nếu là tu hành giả cảnh giới thứ sáu thì thôi, nhưng bọn họ đều là vật chết không có linh trí, không sợ hãi gì, dũng mãnh

vô địch, Thiên Lang Vương và Bạch gia lão tổ không làm được như vậy, lúc đấu pháp, liền yếu trước đi vài phần khí thế, vẫn ở địa vị bị động.

Thiên Lang Vương ôm một cánh tay, trên mặt đã hiện ra vài luồng khí đen.

Vừa rồi cánh tay phải hắn không cẩn thận bị thi này cào bị thương, cho tới bây giờ, hắn cũng chưa thể bức ra thi độc trong cơ thể.

Thi độc của thi này vượt xa cương thi bình thường, hắn cần vừa áp chế thi độc, vừa đánh nhau với thi này, còn tiếp tục như vậy, cho dù hắn có thể thủ thắng, cũng phải trả giá thê thảm nặng nề.

Lại nhìn phía dưới, cùng với Bạch gia lão tổ và Thánh Tông trưởng lão nơi đó, tựa như cũng không thể lạc quan, cho dù hắn thắng, cũng không có ý nghĩa.

Trong mắt Thiên Lang Vương lóe ra ánh sáng âm u, một khắc nào đó, thế mà bỏ qua con yêu thi kia, thân thể hóa thành hào quang, hướng xa xa bỏ chạy.

Bạch gia lão tổ thấy Thiên Lang Vương lâm trận bỏ chạy, trong lòng đã mắng hết một lượt tổ tông Lang tộc, một mình lão đối phó một yêu thi cũng miễn cưỡng, đến một con nữa, lão chắc chắn thất bại không thể nghi ngờ.

Cũng may Thiên Lang Vương sau khi đào tẩu, yêu thi kia cũng chưa công kích lão, mà là nhắm thẳng sương mù đen chỗ Thánh Tông trưởng lão mà đi.

Lý Mộ vốn không muốn thả Thiên Lang Vương đi, nhưng nghĩ đến Thiên Hồ quốc biến cố rất khó che giấu, Thiên Lang Vương trở về báo tin hay không, kết quả đều là giống nhau, còn không bằng sớm một chút giải quyết vị trưởng lão Thánh Tông kia, ổn định thế cục Thiên Hồ quốc.

Lý Mộ vừa mới truyền một mệnh lệnh cho linh thi kia, bóng người Bạch Huyền đã một lần nữa xuất hiện trong mắt hắn.

Không thể không nói, cao thủ cảnh giới thứ sáu quá mức khó chơi, Lý Mộ đã tính lấy ra một tấm Kim Giáp Thần Binh

Phù, một bóng người áo trắng xuất hiện ở bên người hắn.

Cường giả Mị Tông và Bạch gia liên thủ bám trụ yêu thi kia, liền không rảnh bận tâm Huyễn Cơ, Huyễn Cơ bứt ra tới cạnh Lý Mộ, thời gian cách thật lâu, hai người một lần nữa kề vai chiến đấu.

Bạch Huyền ánh mắt lạnh lùng âm hiểm nhìn bọn họ, nói từng chữ một: “Các ngươi hôm nay đều phải chết!”

Lý Mộ và Huyễn Cơ liếc nhau, ánh mắt giao hội, Lý Mộ một tay kết ấn, mặc niệm một tiếng: “Trận!”

Bạch Huyền bỗng cảm thấy thân thể cứng đờ, tựa như có một loại lực lượng vô hình mang hắn vây ở chỗ này.

Hắn rất nhanh đã vận chuyển pháp lực, giãy thoát loại trói buộc này.

Nhưng, hắn xét cho cùng vẫn bị nhốt một chớp mắt, chỉ trong một cái chớp mắt này, một sợi roi dài màu vàng trong tay Huyễn Cơ đã quật trên người hắn.

Sau khi thừa nhận một roi, ở ngoài thân thể Bạch Huyền xuất hiện một cái bóng chồng chất, đó là nguyên thần của hắn.

Huyễn Cơ một roi này, trực tiếp mang nguyên thần của Bạch Huyền đánh bật ra khỏi cơ thể.

Bạch Huyền biến sắc, nguyên thần đang muốn về cơ thể, một thanh kiếm nhỏ hư ảo từ ngực nguyên thần hắn xuyên qua, nguyên thần Bạch Huyền khó có thể tin nhìn Lý Mộ và Huyễn Cơ, dần dần sụp đổ thành từng điểm sáng, tiêu tán ở trên không, thi thể không có nguyên thần cũng vô lực ngã xuống.

Huyễn Cơ thu hồi roi dài màu vàng, dưới chân mềm nhũn, thân thể vô lực ngã xuống.

Vừa rồi một roi đó đã hao hết toàn bộ pháp lực cùng thể lực của nàng.

Lý Mộ kịp thời đỡ nàng, cái roi này, là pháp bảo thiên giai hắn trước khi đi nữ hoàng ban cho hắn, bảo vật này không đả thương thân thể, chỉ đánh nguyên thần hồn phách, cảnh giới

thứ sáu dính một roi, nguyên thần cũng sẽ rời khỏi cơ thể, phối hợp một chiêu cuối cùng của Trảm Yêu Hộ Thân Quyết, có thể sinh ra uy hiếp trí mạng đối với hạng người mới vào cảnh giới thứ sáu.

Mấy chiêu này, nguyên thần Lý Mộ cùng Huyễn Cơ, đã ở Yêu Hoàng không gian luyện tập vô số lần.

Hắn mang Huyễn Cơ bế ngang lên, giao cho Hồ Lục, lấy tốc độ nhanh nhất bắt thủ hạ của Bạch Huyền, giải phóng ra linh thi kia, để cho nó lao thẳng hướng sương mù đen trên bầu trời.

Yêu thi vây công trưởng lão Thánh Tông từ năm cái biến thành bảy cái, trận pháp cũng từ Ngũ Hành đại trận biến thành Thất Tuyệt đại trận, pháp lực dao động trong sương mù đen càng thêm mãnh liệt. Lý Mộ nhẹ nhàng thở ra, trưởng lão Thánh Tông này quả nhiên bị Vạn Huyễn Thiên Quân đả thương không nhẹ, hôm nay có lẽ có khả năng lưu lại lão.

Ý nghĩ này của hắn vừa mới dâng lên, đám sương mù đen kia bỗng nhiên nổ tung ra.

Bảy yêu thi bị đánh bay ra ngoài, khí tức trên thân suy yếu hơn phân nửa, trong hư không đã không còn bóng người tên trưởng lão Thánh Tông kia. Lý Mộ chỉ nhìn thấy một đóa hoa sen đen, từ trong sương mù đen lao ra, hướng về nơi xa bắn nhanh đi.

Hoa sen đen tốc độ cực nhanh, căn bản không thể truy đuổi, nháy mắt đã biến mất ở cuối tầm mắt Lý Mộ.

Nhưng vào lúc này, chợt có một luồng ánh sáng màu bạc, từ trong ngọn núi nào đó hoa sen đen đi ngang qua lao ra, trực tiếp lao vào trong hoa sen đen, ngay sau đó, phía chân trời liền truyền đến thanh âm hoảng sợ đan xen của trưởng lão Thánh Tông.

“Vạn Huyễn, ngươi thế mà luôn ở nơi này…”

Hết chương 798.

Chương 799. Huyễn Cơ cùng Tiểu Xà

Lý Mộ tuy luôn thông qua Bạch Huyền tính kế vị Thánh Tông trưởng lão này, nhưng thật ra căn bản chưa từng ảo tưởng lưu lão lại.

Con rết trăm chân, chết mà không ngã, cảnh giới thứ bảy bị thương cũng là cảnh giới thứ bảy, cường giả cảnh giới thứ sáu ngã xuống đã rất ít thấy, hầu như chưa từng nghe cường giả cảnh giới thứ bảy ngã xuống.

Khi người này được hoa sen đen cuốn lấy chạy trốn, Lý Mộ đã biết không lưu được lão.

Nhưng hắn tuyệt đối không ngờ, giữa đường giết ra một tên Vạn Huyễn Thiên Quân.

Hoa sen đen kia dừng ở trên không, không ngừng rung động, hiển nhiên là nguyên thần Vạn Huyễn Thiên Quân, đang cùng nguyên thần trưởng lão Thánh Tông này tiến hành tranh đấu kịch liệt.

Về phần thân thể người sau, đã sớm ở thời điểm vừa rồi tranh chấp với bảy yêu thi tự bạo rồi.

Đối mặt Thất Tuyệt Đại Trận, cho dù là lão lúc thực lực đỉnh phong, cũng phải cẩn thận đối đãi, huống chi là bị thương nặng chưa lành, vì phá tan trận này, lão cũng trả giá thê thảm đau đớn.

Bây giờ chỉ xem lão cùng Vạn Huyễn Thiên Quân ai bị thương nặng hơn.

Huyễn Cơ hiển nhiên cũng không biết Vạn Huyễn Thiên Quân ẩn núp ở đây, sau khi ngẩn ra một phen, trên mặt lộ ra nét kích động, bật thốt lên nói: “Phụ thân…”

Lý Mộ nhắc nhở nàng: “Nơi đó ngươi không giúp được gì, đi cứu Huyễn Vân cùng các trưởng lão trước, phải nhanh một chút khống chế Thiên Hồ quốc, Thiên Lang Vương đã đào tẩu, tin tức rất nhanh sẽ truyền về, Thanh Sát Lang Vương có thể sẽ đích thân tới đây…”

Sau khi Lý Mộ nhắc nhở, Huyễn Cơ lập tức tỉnh ngộ, vội vàng theo Hồ Lục Hồ Cửu hướng tới địa lao.

Bạch Huyền đã chết, thủ hạ của hắn cũng đều bị bắt, Lý Mộ ngẩng đầu nhìn thoáng qua Bạch gia lão tổ còn đang ngoan cố chống lại, tâm niệm khẽ động, tám yêu thi liền hướng Bạch gia lão tổ vây kín.

Bạch gia lão tổ chỉ có tu vi cảnh giới thứ sáu, không bao lâu đã bị bắt.

Thiên Hồ quốc tạm thời thu phục, Lý Mộ lại không thể khinh thường.

Bởi vì ở trong kế hoạch của hắn, đây vốn là một việc dễ dàng hoàn thành nhất.

Thu lấy Thiên Hồ quốc dễ dàng, khó là như thế nào ở sau khi lấy được Thiên Hồ quốc, ngăn được Thiên Lang tộc vồ ngược, cùng với ma đạo Thánh Tông thanh toán sau đây.

Lý Mộ nhìn phía hoa sen đen rung động không thôi kia, hy vọng Vạn Huyễn Thiên Quân có thể có ích một chút, nếu gã có thể giải quyết được tên trưởng lão Thánh Tông kia, đối với thế lực địch ta hai bên sẽ sinh ra ảnh hưởng rất lớn, lúc đó địch quân ít đi một gã cảnh giới thứ bảy, bên ta có thêm một gã cảnh giới thứ bảy, áp lực sẽ giảm bớt gấp bội.

Con hồ ly già này, sau khi bị thương nặng, thế mà chưa nhanh chóng trốn khỏi nơi này, mà là luôn ẩn núp ở phụ cận Thiên Hồ quốc, chờ đợi cơ hội như vậy, phần quyết đoán này, không phải người nào cũng có.

Huyễn Cơ sau khi an bài xong chuyện Thiên Hồ quốc, liền hướng hoa sen đen nơi xa bay đi.

Xuất phát từ bảo hiểm, Lý Mộ theo sau thân thể của nàng.

Thi thể Bạch Huyền hắn đã thu lại, Lý Mộ từ trong trữ vật không gian của hắn lấy ra một vật, đưa cho Huyễn Cơ, nói: “Cái này trả lại ngươi.”

Thiên thư mất mà trở lại, Huyễn Cơ từ trong tay Lý Mộ tiếp nhận trang sách đó, nói: “Cảm tạ.”

Lý Mộ chưa nói gì nữa, sức chú ý đều ở hoa sen đen phía trước.

Hoa sen đen không ngừng rung động, nói lên trong đó đấu tranh kịch liệt.

Một khắc nào đó, trong hoa sen đen truyền đến một trận thanh âm phẫn nộ đến cực điểm: "Vạn Huyễn, các ngươi chờ đó, bản tôn lần sau giáng xuống, chính là lúc chết của các ngươi!"

Lời vừa nói ra, hoa sen đen rung động đến cực điểm.

Lý Mộ biến sắc, nháy mắt mang Huyễn Cơ bảo vệ vào trong lòng, cùng lúc đó, chuông đạo từ trong tai hắn bay ra, mang Lý Mộ và Huyễn Cơ bao phủ ở bên trong.

Ầm!

Hoa sen đen rung động ầm ầm nổ tung, mảnh vỡ bay tán loạn, cũng mang đến một luồng pháp lực dao động cường đại, sau khi nổ vang, chung quanh xuất hiện một cái hố khổng lồ phạm vi vài trăm trượng, vô số đỉnh nhỏ nhỏ trực tiếp bị san phẳng. Lý Mộ ôm Huyễn Cơ, tránh ở trong chuông đạo, nhìn cảnh này trước mắt, có chút nghĩ mà sợ nuốt một ngụm nước bọt.

Nếu không phải có chuông đạo, vừa rồi hoa sen đen kia tự bạo, hắn và Huyễn Cơ chỉ sợ đều mất mạng ở đây rồi.

Dưới vụ tự bạo đó, một cánh hoa sen lấy một loại tốc độ không thể tưởng tượng trong nháy mắt liền cắt qua phía chân trời, biến mất không thấy.

Hư ảnh một nam tử trung niên bộ dạng anh tuấn lơ lửng ở không trung, tiếc nuối nói: "Vẫn để hắn chạy thoát…"

Lý Mộ thu chuông đạo, buông ra Huyễn Cơ, Huyễn Cơ nhìn hư ảnh hư ảo đến cực điểm đó, kích động nói: "Phụ thân…"

Vạn Huyễn Thiên Quân yêu thương nhìn Huyễn Cơ, nói: "Để các con chịu khổ rồi."

Huyễn Cơ lắc lắc đầu, nói: "Con không khổ chút nào cả."

Lý Mộ liếc nàng một cái, nàng đương nhiên không khổ chút nào cả, bởi vì khổ đều là hắn, nằm vùng là hắn, làm trưởng lão Thánh Tông bị thương nặng, ngăn lại Thiên Lang Vương cùng Bạch gia lão tổ vẫn là hắn, nàng chỉ cần nằm thắng là được rồi, có cái gì khổ?

Một canh giờ sau, Thiên Hồ quốc, hoàng cung.

Thủ hạ trung thành với Bạch Huyền đã đều bị bắt, Hồ Lục và Hồ Cửu giải cứu ra các trưởng lão bị nhốt, rất dễ dàng ổn định thế cục, về phần yêu dân Thiên Hồ quốc, ai làm quốc chủ, đối với chúng nó mà nói không có khác nhau quá lớn, so với Bạch Huyền, bọn họ càng thích Huyễn Cơ đại nhân hơn.

Hoàng cung đại điện.

Vạn Huyễn Thiên Quân thanh âm mơ hồ: "Ta phái nhiều người như vậy bắt ngươi, không ngờ cuối cùng lại là tự ngươi tìm tới."

Lý Mộ thản nhiên nói: "Nếu các ngươi có thể tự mình giải quyết chuyện Yêu quốc, ta cần gì phải tới nơi này."

Vạn Huyễn Thiên Quân nhìn hắn, nói: "Việc đã đến nước này, thù hận ngươi ta ngày xưa xóa bỏ, Huyễn Cơ cần mượn dùng lực lượng triều đình Đại Chu các ngươi, ở Yêu quốc đứng vững gót chân, triều đình Đại Chu các ngươi, cũng cần chúng ta chế hành Thiên Lang quốc, cái này không phải giúp, mà là giao dịch."

Lý Mộ gật gật đầu, nói: "Không sai."

Vạn Huyễn Thiên Quân tiếp tục nói: "Đã là giao dịch, mặc kệ ngươi làm cái gì, Huyễn gia cũng không nợ ngươi cùng triều đình Đại Chu, nhưng ta có thể đáp ứng ngươi, chỉ cần Huyễn gia nắm giữ Thiên Hồ quốc một ngày, Thiên Lang tộc liền không có khả năng thống nhất Yêu quốc."

Lý Mộ nhìn hắn, nói: "Hy vọng ngươi nói được làm được."

Ánh mắt Vạn Huyễn Thiên Quân nhìn bên ngoài, nói: "Điều kiện tiên quyết là, ngươi có thể ngăn được con sói già kia."

Lý Mộ thản nhiên nói: "Một điểm này liền không cần ngươi quan tâm."

Tuy Lý Mộ và Vạn Huyễn Thiên Quân nói chuyện với nhau lạnh băng mà vô tình, nhưng Lý Mộ ngược lại thích loại dứt khoát này.

Không nói chuyện ân thù, chỉ có thuần túy lợi ích, đơn giản trắng ra, không có gì so với loại quan hệ này càng củng cố hơn.

Hết chương 799.

Chương 800. Chu Vũ vs Huyễn Cơ (1)

Nguyên thần Vạn Huyễn Thiên Quân đã suy yếu đến cực điểm, phương diện chiến đấu, tạm thời không trông cậy được vào gã. Lý Mộ vốn muốn mang thi thể gã trả lại cho gã, nhưng Vạn Huyễn Thiên Quân đã làm rõ đây là giao dịch, hắn cũng sẽ không hiến ân cần miễn phí, thi thể cường giả cảnh giới thứ bảy cũng không gặp nhiều, giao cho Trần Thập Nhất, rất nhanh lại có thể luyện chế ra một yêu thi cảnh giới thứ sáu.

Hắn ở hoàng cung chọn một chỗ cung điện, làm chỗ ở lâm thời.

Không bao lâu, Huyễn Cơ đi vào, bình tĩnh nói: "Cảm ơn ngươi vừa rồi cứu ta."

Lý Mộ khoát tay áo, nói: "Không cần cảm tạ."

Huyễn Cơ cười cười tự giễu, hỏi: "Là vì chỉ có ta sống, giao dịch mới có thể tiếp tục tiến hành sao?"

Lý Mộ lắc đầu nói: "Cái này không quan trọng, tóm lại ta không có khả năng nhìn ngươi chết."

"Không, cái này rất quan trọng." Huyễn Cơ đi đến bên người hắn, nhìn vào mắt hắn, nghiêm túc nói: "Ánh mắt ngươi nhìn ta nói cho ta biết, ngươi tới Thiên Hồ quốc, chỉ là vì nữ hoàng Đại Chu, vì triều đình Đại Chu và hồ tộc liên thủ, đối kháng Thiên Lang tộc, ngăn cản Yêu quốc thống nhất sao?"

Đây là một trong các mục đích Lý Mộ tới đây, nhưng cũng không phải quan trọng nhất.

Ở trong lòng hắn, Yêu quốc thống nhất hay không, thật ra ảnh hưởng cũng không quá lớn.

Bọn họ không thống nhất, tự nhiên tốt nhất, có thể bớt đi rất nhiều phiền toái.

Bọn họ nếu là thống nhất, hơn nữa muốn khai chiến với Đại Chu, tướng sĩ tiền tuyến ai cũng cầm một lá bùa thiên giai, sẽ làm lũ yêu binh kia biết, cái gì mới là tàn nhẫn thật sự.

Nếu Đại Chu thật sự khai chiến với Yêu quốc, ở dưới tình huống bất kể tài nguyên, dốc sức cả nước, muốn làm được một điểm này cũng không khó.

Nói từ trên trình độ nào đó, mang Yêu tộc đánh cho ngoan ngoãn đánh cho sợ, mới là biện pháp tốt nhất nhọc một lần sướng cả đời, chỉ là bản thân Lý Mộ sẽ vất vả một chút.

Lý Mộ ở sâu trong nội tâm thật sự để ý là, sau biến cố Thiên Hồ quốc, an toàn của Huyễn Cơ cùng Hồ Cửu, đây mới là nguyên nhân quan trọng nhất hắn đến nơi đây.

Nhưng hắn không tính nói cho Huyễn Cơ những thứ này, Lý Mộ càng hy vọng Huyễn Cơ hận hắn, mà không phải lâm vào rối rắm thù hận cùng báo ân sâu hơn nữa.

Nếu những thứ này đều là vì giao dịch, như vậy vô luận Lý Mộ vì nàng làm cái gì, cứu nàng bao nhiêu lần, đây đều là giao dịch, nàng không nợ Lý Mộ cái gì, tự nhiên cũng không cần hoàn lại.

Ánh mắt Lý Mộ và nàng đối diện, gật đầu nói: “Đúng, ta đến Thiên Hồ quốc, chỉ là…”

Theo Lý Mộ mở miệng, hào quang nào đó trong mắt Huyễn Cơ bỗng nhiên ảm đạm xuống.

Yết hầu Lý Mộ như vướng một cục bông, gian nan nói: “Chỉ là…”

Huyễn Cơ không nhìn hắn nữa, hào quang trong mắt hoàn toàn ảm đạm, chậm rãi xoay người, hướng ra phía ngoài bước đi.

Ngay tại một khắc đó nàng xoay người, tay nàng bỗng nhiên bị người ta nắm.

Lý Mộ thở dài một hơi, nhẹ nhàng nói: “Chỉ là bởi vì lo lắng ngươi cùng Hồ Cửu…”

Cảm nhận được lực lượng của cái tay kia, hào quang đã ảm đạm đi trong mắt Huyễn Cơ lần nữa hiện lên. Nàng xoay người nhìn Lý Mộ, Lý Mộ cũng nhìn nàng, có chút bất đắc dĩ nói: “Huyễn Cơ đại nhân, Tiểu Xà đã chết, ngươi còn không để hắn yên tâm…”

Huyễn Cơ đứng ở nơi đó, khóe miệng hiện ra một nụ cười nhẹ, bởi vì nàng biết, Tiểu Xà của nàng lại đã trở lại.

Lý Mộ chung quy không thể yên tâm thoải mái dùng giả ý đáp lại chân tình của người khác, ở trước mặt nữ hoàng, hắn là Lý Mộ, ở trước mặt Huyễn Cơ, hắn là Tiểu Xà, cái này cũng không xung đột.

Bả vai Huyễn Cơ mềm mại như trước kia, Lý Mộ đứng ở phía sau nàng, giống như lại về tới trước kia.

Một khắc nào đó, Huyễn Cơ bỗng tựa vào trên người hắn.

Sau đó, nàng liền nhỏ giọng nức nở.

Ở trước mặt Hồ Lục và Hồ Cửu, nàng luôn cố gắng, bởi vì nàng phải làm chỗ dựa cho họ.

Duy chỉ có ở trước mặt Lý Mộ, nàng không cần duy trì hình tượng gì, ở trước mặt Lý Mộ, nàng cũng căn bản không có hình tượng gì.

Hai tháng qua, nàng đã trải qua biến cố đột phát, tránh né thủ hạ của Bạch Huyền đuổi bắt khắp nơi, ở trong vô tận tuyệt vọng, lại nghênh đón hy vọng, thẳng đến hôm nay, phụ thân tái hiện, Tiểu Xà trở về, các nàng cũng một lần nữa nắm giữ Thiên Hồ quốc, tất cả cái này đều giống như một giấc mơ.

Nàng rất sợ đây chỉ là một giấc mơ, sau khi tỉnh lại, còn phải đối mặt hiện thực tàn khốc.

Lý Mộ để cho nàng dựa vào. Mấy ngày qua, Huyễn Cơ quả thực đã trải qua rất nhiều, nếu không thể phát tiết ra, những cảm xúc này chồng chất ở trong lòng, rất dễ dẫn phát tâm ma.

Huyễn Cơ khóc một lúc, liền một lần nữa đứng lên, quay lưng về Lý Mộ, lau khô nước mắt, khôi phục bình tĩnh.

Từ giờ trở đi, nàng chính là nữ hoàng Thiên Hồ quốc, sẽ không dễ dàng rơi một giọt nước mắt nào.

Đúng lúc này, Lý Mộ bỗng nhiên cảm nhận được linh loa chấn động.

Từ sau khi hắn rời khỏi Thần Đô, linh loa mỗi ngày đều sẽ rung vài lần, nhưng bởi vì thân ở Thiên Hồ quốc, Lý Mộ trước

sau chưa liên hệ với nữ hoàng, nữ hoàng cũng biết Lý Mộ không tiện, sau khi rung vài lần, nàng sẽ tự mình bỏ cuộc.

Nhưng một lần này, Lý Mộ không mặc kệ nữ hoàng nữa.

Chuyện Thiên Hồ quốc đã giải quyết, hắn có thể quang minh chính đại nói chuyện với nữ hoàng, thuận tiện báo cáo cho nàng tiến triển nhiệm vụ.

Lý Mộ vừa mới lấy ra linh loa, linh loa trong tay liền không chấn động nữa, hẳn là đối diện nữ hoàng cúp máy rồi, Lý Mộ lại rót vào pháp lực, một lần nữa gọi qua.

Thần Đô, Lý phủ.

Ánh mắt Chu Vũ hiện lên một tia thất vọng, theo thói quen thu hồi linh loa, linh loa trong tay bỗng nhiên chấn động rất khẽ.

Trên mặt nàng hiện lên một tia vui mừng, lập tức đưa vào pháp lực, đối diện truyền đến tiếng của Lý Mộ: “Xin lỗi, thần để bệ hạ lo lắng rồi.”

Chu Vũ sốt ruột không dằn được hỏi: “Ngươi bao giờ trở về?”

Lý Mộ nói: “Bệ hạ yên tâm, thần đã giúp Huyễn gia một lần nữa nắm giữ Thiên Hồ quốc, Ma Tông cùng Thiên Lang quốc muốn thống nhất Yêu quốc, không có dễ dàng như vậy.”

Chu Vũ hỏi: “Nói cách khác, ngươi bây giờ dùng linh loa nói chuyện cùng trẫm, không cần lén lút nữa?”

Lý Mộ nói: “Vâng, về sau thần có thể liên hệ bệ hạ bất cứ lúc nào.”

Chu Vũ sốt ruột không chờ được nói: “Vậy ngươi mang Thiên Lý Kính lấy ra, Tiểu Bạch và Vãn Vãn đều nhớ ngươi, các nàng muốn nhìn thấy ngươi.”

Bạch Thính Tâm ghé tới, vội vàng nói: “Ta cũng muốn…”

Vãn Vãn và Tiểu Bạch nghe được tiếng, song song từ trong phòng chạy ra, Bạch Ngâm Tâm bỏ qua một lò đan dược đang luyện chế, rất nhanh cũng đi vào trong sân.

Hết chương 800.

Chương 801. Chu Vũ vs Huyễn Cơ (2)

Lý Mộ từ trữ vật không gian lấy ra một tấm gương, gương này cao bằng một người, tên là Thiên Lý Kính, cũng là pháp bảo truyền tin tức. Linh loa chỉ có thể truyền âm, Thiên Lý Kính lại có thể truyền hình ảnh, hai người cùng nhau sử dụng, có thể hoàn thành video trò chuyện trực tiếp.

Tấm gương này vốn thuộc về triều đình, toàn bộ Đại Chu cũng chỉ có một đôi, nữ hoàng trước kia không thể mang đồ của triều đình thưởng cho Lý Mộ, nhưng lần này hắn là chấp hành nhiệm vụ quan trọng bí mật, nữ hoàng thuận tiện mang vật ấy cho hắn.

Trước khi đi, nàng cho Lý Mộ rất nhiều bảo bối, Lý Mộ đến nay còn có hơn phân nửa chưa dùng đến.

Lý Mộ dựng thẳng gương ở trước mặt, đánh vào một luồng pháp lực, mặt gương xuất hiện một vòng xoáy, trong vòng xoáy, rất nhanh liền có hình ảnh hiện lên.

Đó là thứ Lý Mộ quen thuộc, sân trong nhà, nữ hoàng, tỷ muội Ngâm Tâm Thính Tâm cùng với Vãn Vãn Tiểu Bạch đứng ở trong sân, chờ mong nhìn Lý Mộ trong gương.

Nụ cười trên mặt Chu Vũ, ở lúc nhìn thấy mặt Lý Mộ, nháy mắt đọng lại.

Nàng nhìn chằm chằm mặt Lý Mộ, lạnh giọng hỏi: “Mặt của ngươi là chuyện gì xảy ra?”

Lý Mộ sờ sờ mặt hắn, ý thức được trên mặt hắn vẫn còn vết thương, tuy tiêu trừ những vết thương này chỉ cần vài canh giờ, nhưng vì không dẫn tới hoài nghi, hắn mãi chưa xử lý.

Cách Thiên Lý Kính, Lý Mộ cũng có thể cảm giác được nữ hoàng tức giận.

Lý Mộ giải thích: “Một chút vết thương, không sao cả.”

Lý Mộ vốn muốn đơn giản qua loa, nhưng nữ hoàng lại không tính dừng lại, nàng nhìn vết thương của Lý Mộ từ trên

mặt kéo dài đến cổ trở xuống, trầm giọng nói: “Cởi quần áo ra.”

Lý Mộ ngẩn ra một phen, sau đó lắc đầu nói: “Bệ hạ, cái này không ổn đâu…”

Chu Vũ nói lần nữa: “Cởi!”

Giọng của nàng trầm trọng, giọng điệu không cho phép nghi ngờ.

Lý Mộ trầm mặc một lát, chậm rãi cởi áo ngoài, lộ ra thân thể tràn đầy vết thương.

Vãn Vãn và Tiểu Bạch thấy một màn như vậy, sau khi kinh hô một tiếng, đưa tay che cái miệng nhỏ nhắn, nước mắt đảo quanh ở trong hốc mắt.

Bạch Ngâm Tâm mặt lộ vẻ lo lắng, Bạch Thính Tâm cầm kiếm, nghiến răng nói: “Ai làm, ta muốn giết hắn!”

Nữ hoàng chưa nói, nhưng Lý Mộ rất rõ, nàng càng im lặng, nói rõ trong lòng càng tức giận, hắn vội vàng giải thích: “Bệ hạ không cần lo lắng, đều là chút vết thương nhẹ, nhiều nhất hai ba ngày có thể tiêu trừ.”

Chu Vũ nhìn vết roi trên người Lý Mộ, hỏi: “Là ai đả thương ngươi, là con hồ ly tinh kia của Thiên Hồ quốc sao?”

Huyễn Cơ bước đến trước người Lý Mộ, nhìn Chu Vũ trong gương, không vui nói: “Nói ai là hồ ly tinh thế, hắn vì sao sẽ chịu nhiều vết thương như vậy, người khác không biết, ngươi không thể không biết. Nếu không phải vì ngươi, hắn sao lại ẩn núp đến bên người Bạch Huyền làm nằm vùng, hắn liều mạng cũng không cần, mới thu hoạch được Bạch Huyền tín nhiệm, hắn làm tất cả cái này, đều là vì ngươi, ngươi có tư cách gì trách hắn?”

Huyễn Cơ nhìn nữ tử trong gương, phun ra một tràng dài một ngụm oán khí trong lồng ngực.

Một hơi này, nàng nghẹn ở trong lòng rất lâu rồi.

Nàng tự nhận là nàng tốt với Tiểu Xà, không thua Chu Vũ kia đối với Lý Mộ, nhưng tương tự đều là thủ hạ, hắn lại chỉ

trung thành và tận tâm đối với Chu Vũ, Huyễn Cơ đối với điều này trong lòng luôn không phục, mượn cơ hội mang lời trong lòng nói hết ra.

Trong Thiên Lý Kính, ngực Chu Vũ phập phồng không thôi, hồi lâu mới bình ổn xuống. Nàng nhìn Lý Mộ, nói: "Trẫm muốn ngươi trở lại ngay bây giờ, lập tức, luôn, không cần quả chuyện Yêu quốc bọn họ nữa, tùy tiện bọn họ thống nhất hay không, nếu dám phạm Đại Chu ta, trẫm tất tập hợp sức cả nước, san bằng Yêu quốc, vĩnh tuyệt hậu hoạn!"

Lý Mộ biết, nữ hoàng đã tức giận đến cực điểm, nàng là thật có khả năng làm ra chuyện như vậy.

Nhưng hắn vất vả lâu như vậy, chính là vì lấy một loại phương thức hòa bình giải quyết việc Yêu quốc, nếu Đại Chu cùng Yêu quốc khai chiến, khổ nhất định là dân chúng, đến lúc đó, toàn bộ cố gắng hắn và nữ hoàng phía trước vì ngưng tụ lòng dân làm, sẽ phải nước chảy về biển đông, lòng dân niệm lực một khi rút lui, còn muốn ngưng tụ liền khó khăn, như vậy, nàng cũng sẽ bị vĩnh viễn hạn chế ở trên ngôi vị hoàng đế, không thể thoát thân.

Lý Mộ vội nói với gương: "Bệ hạ bớt giận, việc Yêu quốc cứ giao cho thần, làm xong chuyện nơi này, thần sẽ mau chóng trở về…"

Nói xong, hắn không đợi nữ hoàng đáp lại, liền cất đi Thiên Lý Kính.

Sau khi nhẹ nhàng thở ra, Lý Mộ bất đắc dĩ nhìn Huyễn Cơ, trách cứ: "Đang tốt đẹp, nói những thứ này làm gì?"

Huyễn Cơ hai tay chống nạnh, khó chịu nói: "Cô ta oan uổng ta, ta vì sao không thể nói, với lại, ngươi là làm việc cho cô ta mới bị những vết thương này, ai cũng có thể trách ta, duy chỉ có cô ta không thể trách ta…"

Lý Mộ xua tay nói: "Được được được, không trách ngươi…"

Vừa mới từ chỗ nữ hoàng giải thoát, hắn cũng không muốn lại bị Huyễn Cơ quấn lấy.

Huyễn Cơ lại không tính buông tha Lý Mộ, hỏi: “Ở trong lòng ngươi, là Chu Vũ quan trọng, hay là ta quan trọng?”

Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói: “Ở trong lòng Lý Mộ, bệ hạ quan trọng, ở trong lòng Tiểu Xà, ngươi quan trọng.”

Dù sao hai người các nàng vĩnh viễn cũng không có khả năng gặp mặt, lần sau dùng Thiên Lý Kính video với nữ hoàng, tránh đi Huyễn Cơ, có thể hoàn mỹ giải quyết vấn đề này.

Huyễn Cơ không bức bách Lý Mộ nữa, bởi vì nàng biết, câu trả lời này đối với nàng mà nói, đã là trả lời tốt nhất.

Nàng khẽ cắn môi, nói: “Bây giờ ngươi là Tiểu Xà, đi múc nước, ta muốn rửa chân.”

Lý Mộ lườm nàng một cái, hỏi: “Muốn thuận tiện giúp ngươi tắm rửa một cái hay không?”

Hắn chỉ là vì chiếu cố cảm xúc con tiểu hồ ly này mà thôi, nay đã khác xưa, Lý Mộ nhường nàng một chút còn được, nhưng nàng cũng đừng nghĩ lại mang hắn sai sử như nha hoàn nữa.

Huyễn Cơ lại chưa biểu hiện ra kháng cự, nói: “Được, ngươi muốn tắm cùng hay không, dù sao ân tình ta nợ ngươi đếm cũng không đếm được, ngươi dứt khoát làm hoàng hậu của ta đi, ngày sau ta dùng cả đời chậm rãi trả, dù sao Bạch Huyền đã mang toàn bộ đồ đều chuẩn bị sẵn rồi…”

Lý Mộ khoát tay, nói: “Bạch Huyền cũng là Thiên Hồ nhất tộc, hắn sẽ không để ý một bộ này, cái gì ân tình hay không, ngươi cũng không cần để ở trong lòng.”

Huyễn Cơ hừ lạnh nói: “Hắn cũng xứng xưng là Thiên Hồ nhất tộc, nhân quả chưa trả, hắn vĩnh viễn cũng không thành được Thiên Hồ.”

Cảnh giới thứ chín đã sớm không tồn tại trên đời này, cũng không có ai có thể tu hành đến, cho nên quy củ Thiên Hồ nhất tộc, thật ra cũng không cần thiết tuân thủ nữa. Lý Mộ đang định nói kỹ với Huyễn Cơ, bỗng nhiên quay đầu, nhìn ngoài điện.

Nơi xa cuối tầm mắt, có một luồng yêu khí cường đại vô cùng đang nhanh chóng tiếp cận.

Hết chương 801.

Chương 802. Thanh Sát Lang Vương phẫn nộ

Ngoài Thiên Hồ quốc.

Một tia sáng bạc giống như sao băng, nhanh chóng xẹt qua bầu trời, hướng Thiên Hồ quốc bay tới.

Theo tia sáng bạc này đến, còn có một luồng yêu khí cường đại không che giấu, mặc dù là cách nhau rất xa, các yêu dân Thiên Hồ quốc, vẫn có một loại cảm giác tận thế sắp tới.

Lý Mộ và Huyễn Cơ ngay lập tức ra khỏi phòng.

Nguyên thần Vạn Huyễn Thiên Quân cùng Huyễn Vân huynh trưởng Huyễn Cơ lơ lửng ở không trung, đề phòng nhìn luồng ánh sáng bạc đó.

Hồ Cửu Hồ Lục, cùng với càng nhiều trưởng lão Mị Tông cũng bay lên bầu trời, dưới luồng khí thế cường đại kia, trong lòng kinh sợ không thôi.

Tuy bọn họ đã nắm giữ Thiên Hồ quốc, nhưng không có ai có thể quên, bọn họ còn có một đối thủ càng thêm khó chơi.

Thiên Lang tộc.

Thùng!

Ngay tại lúc trong lòng mọi người kinh sợ, bên tai bỗng nhiên truyền đến một tiếng vang lớn rung trời.

Có tiếng chuông từ bầu trời truyền đến.

Trên bầu trời, tia sáng bạc kia đang muốn lấy tư thái ngạo nghễ giáng xuống Thiên Hồ thành, lại bỗng nhiên như là va phải cái gì, trực tiếp bật ngược về, sau khi dừng lại, lộ ra một bóng người trong ánh sáng bạc.

Đó là một nam tử trung niên mặc áo màu bạc, vị trí ngực trái áo thêu một cái đầu sói màu bạc.

Đây là dấu hiệu Thiên Lang tộc.

Trong Thiên Lang tộc, có được khí tức cường đại như thế, chỉ có một vị.

Lão tổ Thiên Lang tộc, Thanh Sát Lang Vương cảnh giới thứ bảy.

Thanh Sát Lang Vương ở Yêu quốc có uy hiếp rất mạnh, yêu vương bình thường nghe được tên hắn, cũng khó tránh khỏi từ đáy lòng sinh ra sợ hãi, nhưng giờ phút này Thanh Sát Lang Vương lại rất chật vật, tóc hắn rối tung, thân thể lơ lửng ở không trung, một bàn tay ôm đầu, trên trán thế mà xuất hiện một cục u màu xanh.

Mà ở cùng lúc này, trên không Thiên Hồ quốc, hào quang chợt lóe, hư ảnh một cái chuông khổng lồ xuất hiện ở trong mắt mọi người.

Cái chuông này vô cùng lớn, che cả bầu trời, bao phủ toàn bộ Thiên Hồ quốc, vừa rồi Thanh Sát Lang Vương chính là va vào trên chuông, mới bay ngược quay về.

Cũng không biết đây là pháp bảo gì, thế mà ngay cả cảnh giới thứ bảy cũng có thể ngăn lại.

Thanh Sát Lang Vương sau khi bị cản trở, nhìn hư ảnh chuông khổng lồ trước mắt, hừ lạnh một tiếng, một tay kết ấn, linh khí chung quanh nhanh chóng ngưng tụ, mà đỉnh đầu của hắn cũng xuất hiện một quả cầu ánh sáng thật lớn.

Quả cầu ánh sáng này như một vầng trăng, có kích thước mấy chục trượng, hung hăng hướng về hư ảnh cái chuông khổng lồ đập đến.

Keng!

Mặt trăng tuy lớn, nhưng ở trước mặt cái chuông khổng lồ lại không đáng để nhắc tới, sau khi va chạm, mặt trăng ánh sáng trực tiếp biến mất, cái chuông khổng lồ lại chỉ là phát ra một tiếng vang nhỏ, tựa như ợ no một cái, vẫn bao phủ Thiên Hồ quốc như cũ.

Thanh Sát Lang Vương nhìn cái chuông khổng lồ này, rốt cuộc thu hồi vài phần xem thường.

Một đòn sáu phần thực lực của hắn, vậy mà ngay cả lay động nó cũng không làm được, cái chuông này có chút giá trị…

Ánh sáng âm u chợt lóe trong mắt hắn, cả người lần nữa hóa thành hào quang, chui vào lòng đất.

Một lát sau, Thanh Sát Lang Vương mặt đen sì, lại từ lòng đất chui ra.

Đáy cái chuông khổng lồ này thế mà tự thành trận pháp, muốn dùng thổ độn trực tiếp đánh vào, căn bản không có khả năng.

Pháp lực công kích vô dụng, cũng không sao lẻn vào, Thanh Sát Lang Vương lắc mình biến hóa, biến thành một yêu vật khổng lồ cao nghìn trượng, đầu sói thân người, hai móng vuốt sói vô cùng sắc bén hung hăng đánh lên cái chuông khổng lồ, chuông khổng lồ chỉ run rẩy rất khẽ, vẫn vững vàng đứng đó.

Sói khổng lồ lại công kích vài lần không có kết quả, phát ra một tiếng tru dài, nâng lên một ngọn núi trăm trượng, hướng chuông khổng lồ hung hăng nện xuống.

Ngọn núi vỡ nát, cái chuông khổng lồ bình yên vô sự.

Trong Thiên Hồ quốc, mặc kệ là yêu dân trong thành, hay là cường giả Mị Tông, đều bị một màn bên ngoài chấn động choáng váng.

Đây là lần đầu tiên bọn họ tận mắt thấy thực lực thật sự của cường giả cảnh giới thứ bảy.

Hóa thân nghìn trượng, lấy ngọn núi làm vũ khí, giơ tay nhấc chân, núi sập đất nứt, gió cuộn mây vần, nhưng dù vậy, hắn cũng không có bất cứ biện pháp gì với cái chuông khổng lồ.

Mắt thấy Thanh Sát Lang Vương càng lúc càng điên cuồng, lại trước sau không làm gì được cái chuông khổng lồ này, đàn yêu trong Thiên Hồ quốc rốt cuộc yên tâm, trong lòng không lo lắng nữa, bắt đầu lấy một loại tâm tính xem náo nhiệt, vây xem Thanh Sát Lang Vương biểu diễn.

Lý Mộ nhìn đàn yêu trên trời, lớn tiếng nói: "Đều tụ tập ở đây làm gì, không cần làm việc sao, xuống dưới hết, nên làm gì làm cái đó đi…"

Bầy yêu lập tức giải tán, chỉ có ít ỏi mấy bóng người chưa hành động.

Thanh Sát Lang Vương dùng hết các loại chiêu số, nhưng vô luận là pháp thuật công kích hay trực tiếp công kích, đều không thể đánh vỡ cái chuông khổng lồ này, từ sau khi hắn tấn thăng cảnh giới thứ bảy, vẫn là lần đầu tiên chật vật như vậy.

Lại thử một lúc, hắn rốt cuộc bỏ cuộc, thân thể lại hóa thành kích cỡ bình thường, lơ lửng ở ngoài cái chuông khổng lồ, lớn tiếng nói: "Vạn Huyễn Thiên Quân, ngươi đường đường đại yêu cảnh giới thứ bảy, chẳng lẽ cũng chỉ biết trốn ở trong núi, ngươi rốt cuộc là hồ yêu hay là quy yêu*!"

(*): yêu tinh rùa

Nguyên thần Vạn Huyễn Thiên Quân lơ lửng ở phía trên hoàng cung, thản nhiên nói: "Bổn tọa là yêu gì, có quan hệ gì với ngươi đâu?"

Thanh Sát Lang Vương cả giận nói: "Ngươi dám ra đây đường đường chính chính chiến một trận với bản tôn không!"

Vạn Huyễn Thiên Quân nhìn hắn, hờ hững nói: "Ngươi nếu có bản lãnh, thì tiến vào chiến một trận với bổn tọa."

"Ngươi tên rùa đen rút đầu này!"

"Ngươi vào trước rồi nói…"

…

Hai vị cường giả cảnh giới thứ bảy, cách một cái chuông, bắt đầu một loại hình thức chiến đấu khác.

Vạn Huyễn Thiên Quân tự nhiên là sẽ không ra ngoài, hắn mất đi thân thể, nguyên thần lại đã bị thương nặng, bây giờ thực lực mười phần không còn được một, so với trưởng lão Thánh Tông đào tẩu kia không tốt hơn bao nhiêu, đi ra ngoài chính là chịu chết.

Đợi thương thế nguyên thần hắn hoàn toàn khôi phục, liền có thể trở về cảnh giới thứ bảy, nhưng chỉ có nguyên thần, không có thân thể, thực lực vẫn sẽ chiết khấu một chút.

Lý Mộ cũng chưa thả ra mấy yêu thi kia, lúc trưởng lão Thánh Tông kia bỏ chạy, tự bạo thân thể, mấy yêu thi đều bị hao tổn ở mức độ khác nhau, muốn hoàn toàn chữa trị, cũng cần thời gian nhất định.

Hắn vốn định mang thi thể Vạn Huyễn Thiên Quân luyện, nhưng cẩn thận nghĩ lại, vẫn là trả lại cho gã có lãi hơn.

Hết chương 802.

Chương 803. Lên ngôi (1)

Gã dùng thân thể của mình, chung quy tốt hơn đoạt xá người khác, Vạn Huyễn Thiên Quân thực lực càng mạnh, an toàn của Huyễn Cơ cũng có thể thêm một tầng bảo đảm, với lại, hắn và Huyễn Cơ đã giải hòa, cứ như vậy vô thanh vô tức luyện cha nàng, về sau không tiện ăn nói với nàng.

Sau khi cẩn thận châm chước, Lý Mộ nhìn về phía Huyễn Cơ, nói: "Ta tặng ngươi một món quà."

Huyễn Cơ quay đầu lại, chờ mong hỏi: "Món quà gì?"

Lý Mộ vung tay lên, thi thể Vạn Huyễn Thiên Quân liền xuất hiện ở dưới chân của nàng.

Khi Huyễn Cơ còn ngây ra ở tại chỗ, nguyên thần Vạn Huyễn Thiên Quân đang cùng Thanh Sát Lang Vương đấu võ mồm lại như là cảm nhận được cái gì, chợt nhìn về phía Lý Mộ cùng Huyễn Cơ nơi này.

Ngay sau đó, nguyên thần gã liền hóa thành một luồng hào quang, tiến vào thi thể trên mặt đất.

Thi thể đó đột nhiên mở mắt, Vạn Huyễn Thiên Quân bay lên, siết hai nắm tay, ánh mắt sáng quắc nhìn phía Lý Mộ: "Thân thể bổn tọa, sao có thể ở trên tay ngươi?"

Lý Mộ thuận miệng nói: "Trên đường nhặt được."

Vạn Huyễn Thiên Quân khó có thể che giấu nụ cười trên mặt, cũng không hỏi kỹ Lý Mộ, ha ha cười: "Có thân thể rồi, bổn tọa rất nhanh có thể khôi phục thực lực. Tiểu tử, nhân tình này, bổn tọa nhớ kỹ!"

Hắn bay về phía một tòa cung điện, phải nhanh một chút để cho thân thể và nguyên thần dung hợp. Huyễn Cơ nhíu mày nhìn về phía Lý Mộ, hỏi: "Đây là món quà ngươi tặng ta?"

Lý Mộ nói: "Làm sao vậy, món quà này cũng coi như quý trọng chứ."

Huyễn Cơ không vui nói: "Cái này rõ ràng là tặng cha ta."

Lý Mộ không sao cả nói: “Là bị hắn đoạt đi mà thôi, nếu không ngươi đi đòi về?”

Huyễn Cơ hừ lạnh một tiếng, hỏi: “Ngươi bình thường tặng quà Chu Vũ, cũng là lấy lệ như vậy sao?”

Huyễn Cơ hình như luôn thích so bì với nữ hoàng, nhưng lần này nàng so sánh sai lầm rồi, Lý Mộ lắc đầu nói: “Ta bình thường không tặng quà bệ hạ, đều là bệ hạ tặng ta. Đúng rồi, cái roi kia của ngươi đưa ta, đó cũng là bệ hạ tặng, nàng trở về nếu hỏi, ta không dễ ăn nói.”

“Ai cần đồ của cô ta…” Huyễn Cơ mang cái roi đó trả lại cho Lý Mộ, hỏi: “Cô ta còn tặng ngươi cái gì?”

Lý Mộ đếm đầu ngón tay, nói: “Vậy thì nhiều rồi, có linh ngọc, có tòa nhà, còn có các loại cống phẩm, phù lục, pháp bảo, đan dược, linh loa, Thiên Lý Kính vân vân và mây mây, nàng còn tự mình dạy ta tu hành, dạy Tiểu Bạch tu hành, dạy Vãn Vãn tu hành, còn thường xuyên cho Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch quà…”

Nói tới thứ nữ hoàng tặng cho hắn, Lý Mộ trong thời gian ngắn thật sự không đếm được.

Không chỉ có hắn, ngay cả Vãn Vãn và Tiểu Bạch, cũng theo hắn nhận không ít ân huệ của nữ hoàng.

Huyễn Cơ hít thật sâu, nàng rốt cuộc biết Lý Mộ vì sao trung với nữ hoàng Đại Chu như vậy. Nàng không phục nhìn hắn, nói: “Mấy thứ này, ta cũng có thể cho ngươi…”

Lý Mộ đánh giá cao thấp nàng một cái, lắc đầu nói: “Thôi, ta bây giờ cũng không thiếu cái gì, ngươi tự giữ đi.”

Huyễn Cơ đứng ở tại chỗ, nghe hiểu ý ở ngoài lời của Lý Mộ, nàng bây giờ, quả thực cái gì cũng không có, thậm chí tất cả đều phải dựa vào Lý Mộ, đều là nữ hoàng một quốc gia, nàng căn bản không thể so sánh với Chu Vũ.

Nàng hít thật sâu, nghiêm túc nhìn Lý Mộ, nói: “Tiểu Xà của ta, sẽ không thua Lý Mộ của Chu Vũ, ngươi chờ xem, tuy ta bây giờ cái gì cũng không có, nhưng không lâu sau, Chu Vũ có thể tặng ngươi, ta cũng có thể cho ngươi…”

Lý Mộ không muốn đả kích tự tôn yếu ớt của Huyễn Cơ, cười nói: “Nói sau đi…”

Trên bầu trời, Thanh Sát Lang Vương cô độc đứng ở nơi đó.

Ngay sau khi Thiên Hồ quốc sinh biến, Thiên Lang Vương liền truyền tin cho hắn, sau khi thu được tin tức, hắn lập tức mở hết tốc độ chạy rồi.

Giờ phút này, hắn cách Thiên Hồ quốc chỉ có một bước, nhưng một bước này, lại tựa như xa tận chân trời.

***

Thiên Hồ quốc.

Ở Yêu quốc, hoàng quyền luân phiên, đối với yêu dân tầng dưới chót mà nói, cũng không có ảnh hưởng quá lớn.

Vô luận là Bạch gia cầm quyền, hay là Huyễn gia làm chủ, bọn họ nên làm gì vẫn làm cái đó.

Bạch thị bị lật đổ, cảm thụ lớn nhất của bọn họ chính là ồn ào, mấy ngày nay, mặc kệ là ban ngày hay ban đêm, đỉnh đầu đều sẽ thỉnh thoảng truyền đến tiếng chuông vang “Keng” “Keng”, cũng không biết Thanh Sát Lang Vương kia khi nào mới có thể bỏ cuộc.

Ồn thì ồn, trong lòng bọn họ lại không lo lắng một chút nào.

Tới hôm nay, mọi người đều biết, Thanh Sát Lang Vương không đánh vào được, tuy bọn họ cũng không ra được, nhưng ít ra là an toàn.

Trên bầu trời, Thanh Sát Lang Vương khuôn mặt tiều tụy, trong con mắt xanh lét che kín tơ máu, ba ngày qua, hắn nghĩ vô số biện pháp, chung quy vẫn chưa thể đánh vỡ cái chuông khổng lồ này.

Cái chuông này không phải một vị cảnh giới thứ bảy có thể đánh vỡ, sau khi thử vô số lần, đáy lòng hắn đã bỏ cuộc, hóa thành một luồng ánh sáng bạc, đầu cũng không quay lại biến mất ở phía chân trời.

Trong Thiên Hồ quốc, Lý Mộ cũng thở phào một hơi.

Tuy nói Thanh Sát Lang Vương không đánh vào được, nhưng gã hàng ngày ở bên ngoài gõ đánh, cũng chẳng ra làm sao, ồn ào khiến người ta tâm phiền ý loạn, ngay cả tu hành cũng không thể chuyên tâm.

Trong mấy ngày nay, Hồ Cửu Hồ Lục cùng với một ít trưởng lão Mị Tông khác được giải cứu ra, lấy vũ lực tuyệt đối, hoàn toàn khống chế Thiên Hồ quốc.

Về phần các thủ hạ kia của Bạch Huyền, ở sau khi nhìn thấy kết cục của Bạch Huyền, cũng đều lựa chọn quy thuận.

Đãi ngộ của những người này, tự nhiên không có khả năng so sánh với trưởng lão Mị Tông chưa phản bội, trong cơ thể bọn họ bị hạ yêu thuật cấm chế, một khi phản bội lần nữa, sống chết sẽ ở một ý niệm của Huyễn Cơ.

Về phần cường giả Bạch gia ban đầu, bao gồm tên lão tổ cảnh giới thứ sáu kia ở bên trong, đều bị Vạn Huyễn Thiên Quân hút khô pháp lực, trở thành tù nhân.

Sau khi hấp thu tu vi suốt đời một hồ yêu cảnh giới thứ sáu, thương thế Vạn Huyễn Thiên Quân đã khôi phục một ít, nhưng vẫn như cũ không phải đối thủ của Thanh Sát Lang Vương.

Bởi vậy, Lý Mộ tạm thời còn chưa thể rời khỏi.

Số lượng đỉnh cấp cường giả bên cạnh Huyễn Cơ vẫn là quá ít, hắn chỉ cần vừa đi, Thanh Sát Lang Vương ngóc đầu trở lại, Thiên Hồ quốc sẽ nghênh đón hủy diệt.

Trước điện nơi nào đó của hoàng cung, Lý Mộ ngồi ở trên bậc thang, phiền muộn nhìn bầu trời.

Tuy Thiên Hồ quốc tạm thời giải trừ nguy cơ, nhưng hắn còn chưa thể trở về, ít nhất phải đợi Thiên Hồ quốc có thực lực hoàn toàn đứng vững gót chân ở Yêu quốc, huống hồ, Thiên Hồ quốc còn ở dưới Thanh Sát Lang Vương uy hiếp, cũng không rời khỏi hắn được.

Con sói già kia cùng ma đạo, tuyệt đối không có khả năng dễ dàng bỏ cuộc như vậy.

Hết chương 803.

Chương 804. Lên ngôi (2)

Thiên Lang quốc xa xôi, Thanh Sát Lang Vương đã về tới động phủ.

Một cái bóng âm u gần như trong suốt lơ lửng ở bên trong động phủ.

Thanh Sát Lang Vương nhìn u ảnh đó, trầm giọng nói: "Vạn Huyễn Thiên Quân lão hồ ly kia, không biết từ nơi nào có được một cái chuông khổng lồ bảo bối, có cái chuông khổng lồ đó phủ Thiên Hồ quốc, ngay cả ta cũng không tấn công vào được."

U ảnh mơ hồ bất định, âm trầm nói: "Đó là chí bảo Phù Lục phái, tên là chuông đạo, ít nhất cần ba cường giả trở lên tu vi tương đương ngươi, mới có thể phá vỡ…"

Thanh Sát Lang Vương biến sắc, hỏi: "Vậy chúng ta chẳng phải là không có cách nào làm gì Thiên Hồ quốc?"

U ảnh hừ lạnh một tiếng, nói: "Hoảng cái gì, muốn cản ba gã cảnh giới thứ bảy, ít nhất phải có hai gã cảnh giới thứ bảy khống chế, Vạn Huyễn Thiên Quân muốn khôi phục đến cảnh giới thứ bảy, ít nhất cần ba năm năm, chỉ cần ta trở về siêu thoát, hai ta liên thủ, thì có thể phá chuông này."

Thanh Sát Lang Vương hỏi: "Tôn lão khôi phục chỉ sợ cũng không dễ dàng, sao không mời hai tôn lão khác đến, ba chúng ta liên thủ, nhất định có thể phá cái chuông đó. Một lần này, Vạn Huyễn sẽ không đường để trốn nữa."

U ảnh nhìn Thanh Sát Lang Vương, không chút khách khí nói: "Động cái não sói của ngươi nghĩ chút, chuông đạo của Phù Lục phái ở Thiên Hồ quốc, rốt cuộc ý nghĩa cái gì, đây là Phù Lục phái cảnh cáo, nếu Thánh Tông lại có cường giả cảnh giới thứ bảy tiến vào Yêu quốc, ngươi cho rằng Phù Lục phái cùng triều đình Đại Chu sẽ khoanh tay đứng nhìn?"

Thanh Sát Lang Vương mặt lộ vẻ giật mình, nói: "Là ta chưa nghĩ tới…"

U ảnh tiếp tục nói: “Chuyện Yêu quốc, chỉ có thể Yêu quốc tự mình giải quyết, một khi một phe nhúng tay, một phe khác cũng tất nhiên sẽ nhúng tay, đến lúc đó, cho dù ba chúng ta cộng thêm ngươi, cũng đấu không lại Phù Lục phái cùng triều đình Đại Chu liên thủ, mà một khi ầm ĩ đến loại tình trạng đó, Yêu quốc cũng sẽ không còn tồn tại nữa…”

Cường giả cảnh giới thứ bảy đấu pháp, sức phá hoại quá mạnh, gần như sẽ không triển khai đại chiến chính diện, nếu thật sự ầm ĩ đến mức cảnh giới thứ bảy hai bên đều tham chiến, đối với cả Yêu quốc, sẽ là một hồi tai ương ngập đầu.

Đây là điều hai bên đều không muốn nhìn thấy.

Thanh Sát Lang Vương hỏi: “Vậy chúng ta làm sao bây giờ?”

U ảnh nói: “Ta cần khôi phục thực lực trước, cái này cần lượng lớn tinh huyết hồn phách, nhưng ở trước đó, ta phải tìm được một thân thể thích hợp trước, không biết Thiên Hồ quốc owr đâu ra nhiều yêu thi cường đại như vậy, nếu có thể lấy được một khối…”

Thanh Sát Lang Vương nói: “Có cái chuông đó, lẻn vào Thiên Hồ quốc là không có khả năng, trừ phi…”

Nói một lát, tiếng hắn nhỏ đi.

Thiên Lang quốc, tiền Yêu Tông đại trưởng lão đang ở trong động phủ tu hành thu được truyền tin, Thanh Sát Lang Vương tìm hắn có chuyện quan trọng thương lượng.

Hắn từng là Yêu Tông đại trưởng lão tôn quý, hôm nay lại chỉ có thể là hộ pháp dưới trướng Thanh Sát Lang Vương, trong lòng con hổ yêu này tuy khó chịu, nhưng cũng không có cách nào.

Không có thực lực cảnh giới thứ bảy, thì chỉ có thể bị người ta sai khiến như thế.

Hắn bay lên đỉnh núi nào đó, tới động phủ Thanh Sát Lang Vương, thấy được một hồn ảnh lơ lửng ở trong hang, sau khi ngẩn ra một phen, lập tức khom người nói: “Ra mắt tôn lão.”

Vừa dứt lời, trong lòng hổ yêu này nổi lên báo động.

Hắn cách cảnh giới thứ bảy cũng chỉ thiếu một bước, trong cõi kỳ ảo sinh ra một loại cảm ứng, loại cảm ứng này, khiến hắn dựng thẳng lông tóc toàn thân, như gặp nguy cơ lớn liên quan sống chết.

Nhưng nơi này là Thiên Lang quốc, hắn lại ở động phủ của Thanh Sát Lang Vương, có thể có nguy cơ gì?

Hổ yêu nhìn hồn ảnh kia, tựa như ý thức được cái gì, trong lòng hoảng hốt, thân hình nhanh chóng hướng về cửa động rút lui.

Nhưng mà, bóng người Thanh Sát Lang Vương đã đứng ở nơi đó.

Thiên Lang quốc, không biết từ nơi nào, bỗng nhiên truyền đến một tiếng hổ gầm, hấp dẫn không ít yêu vật chú ý.

Chẳng qua, sau một tiếng đó, liền không còn thanh âm truyền đến, đàn yêu nghi hoặc một lúc, liền lại bắt đầu việc tu hành của mình.

Động phủ Thanh Sát Lang Vương, hổ yêu kia đứng ở đối mặt Thanh Sát Lang Vương, cúi đầu siết chặt nắm tay, nhếch miệng cười, nói: “Khối thân thể này cũng không tệ, hấp thu yêu hồn của nó, thực lực của ta ít nhất có thể khôi phục hơn một nửa, kế tiếp, trông vào ngươi…”

Thanh Sát Lang Vương gật gật đầu, nói: “Giao cho ta đi…”

…

Thiên Hồ quốc.

Trong hoàng cung đại điện, đàn yêu bởi vì chuyện nào đó sinh ra tranh chấp.

Bạch gia đã mất đi khống chế đối với Thiên Hồ quốc, trở thành tù nhân, bầy yêu Thiên Hồ quốc không thể vô chủ, cần lập một vị tân vương khác.

Nhưng, đối với nhân tuyển tân vương, bầy yêu lại có cái nhìn khác nhau.

Theo lý thuyết, nếu không phải Huyễn Cơ trưởng lão, bầy yêu ở đây, bao gồm đại trưởng lão Huyễn Vân ở bên trong,

toàn bộ cường giả Mị Tông ban đầu vẫn là tù nhân, lấy cống hiến của nàng, trở thành tân vương Thiên Hồ quốc là lẽ đương nhiên.

Nhưng so với thực lực của Huyễn Vân, Huyễn Cơ thực lực quá yếu, nếu nhân tuyển đứng đầu một quốc gia chỉ xem cống hiến, như vậy trước kia nên trở thành quốc chủ nhất là Ưng Thất.

Một hồ yêu cảnh giới thứ năm nói: "Tuy không có Huyễn Cơ đại nhân, thì không có chúng ta hôm nay, nhưng ta cho rằng, Yêu quốc hôm nay phân tranh không ngừng, Thiên Hồ quốc bấp bênh, quốc chủ không có tu vi cảnh giới thứ sáu trở lên, khó mà kẻ dưới phục tùng, cũng khó bảo vệ Thiên Hồ quốc, vẫn là Huyễn Vân đại trưởng lão càng thêm thích hợp vị trí quốc chủ."

"Lời ấy sai rồi." Phía trước đám người, một người trẻ tuổi nói: "Nói đến bảo hộ Thiên Hồ quốc, chỉ sợ Huyễn Vân đại trưởng lão cũng không đủ, nếu là cảnh giới thứ sáu có thể bảo hộ Thiên Hồ quốc, các vị đang ngồi lúc trước lại nào sẽ trở thành tù nhân?"

Mấy ngày gần đây, các trưởng lão này đã biết thân phận người trẻ tuổi xhường xuyên ở cùng Huyễn Cơ đại nhân, người này là người của triều đình Đại Chu, là tới liên hợp Thiên Hồ quốc đối kháng Thiên Lang tộc, trong sự kiện lần này, từng giúp Huyễn Cơ đại nhân đối phó Bạch Huyền.

Về phần nội tình càng thêm cụ thể, bọn họ không quá rõ.

Con hồ yêu đó nhìn Lý Mộ, nói: "Đây là chuyện Thiên Hồ quốc chúng ta, vẫn xin vị bằng hữu Nhân tộc này đừng nhúng tay."

Hồ yêu này nói chuyện rất khách khí, hơn nữa cũng rất có đạo lý, Lý Mộ một người ngoài, quả thực không tiện xen vào chuyện nội bộ Thiên Hồ quốc.

Vì thế hắn liền không có mở miệng nữa.

Lúc này, một ít trưởng lão khác cũng nhao nhao mở miệng.

“Ta cũng cảm thấy, Huyễn Vân đại nhân càng thêm thích hợp trở thành quốc chủ.”

“Ta đồng ý.”

“Ta cũng đồng ý.”

Hết chương 804.

Chương 805. Niềm vui của Chu Vũ (1)

Tên trưởng lão kia phân tích có lý lẽ, các trưởng lão còn lại cũng nhao nhao mở miệng đồng ý, Hồ Cửu và Hồ Lục tuy càng thêm hy vọng Huyễn Cơ đại nhân trở thành quốc chủ, nhưng so với nhiều trưởng lão như vậy, bọn họ liền tỏ ra cáo yếu thì lời nhẹ.

Lý Mộ nhìn nhìn Huyễn Cơ, Huyễn Cơ khẽ lắc đầu, truyền âm nói: "Thôi, Huyễn Vân làm quốc chủ cũng tương tự, sẽ không ảnh hưởng hợp tác cùng Đại Chu các ngươi."

Đối với Lý Mộ mà nói, tuy đều là người Huyễn gia, nhưng Huyễn Vân hay là Huyễn Cơ làm chủ Thiên Hồ quốc, lại rất khác nhau.

Hắn hiểu rõ Huyễn Cơ, cùng Huyễn Vân ngay cả nói cũng chưa từng nói chuyện mấy câu, càng chưa nói tới hiểu biết, bây giờ hai bên nhìn như hòa thuận, về sau lại chưa chắc, để cho Huyễn Vân làm quốc chủ, tương đương là chôn xuống một cái tai hoạ ngầm thật lớn cho tương lai.

Hắn tốn bao sức, rời khỏi nữ hoàng, ngàn dặm xa xôi đến nơi đây, cũng không phải là vì giúp một người không quen.

Lý Mộ nhìn Huyễn Cơ một cái, lời nữ nhân quả nhiên không thể tin hết, nàng mấy ngày hôm trước còn nói vị trí hoàng hậu giữ lại cho hắn, bây giờ đã thay đổi chủ ý.

Huyễn Vân vốn không tính làm quốc chủ, nhưng thấy nhiều trưởng lão ủng hộ như vậy, muội muội tựa như cũng không có gì dị nghị, đang muốn cố mà làm đáp ứng, Lý Mộ bên cạnh hướng hắn ôm quyền, nói: "Huyễn gia đã nắm giữ lại Thiên Hồ quốc, ta cũng phải về rồi, các vị có duyên sẽ gặp lại."

Nói xong, hắn huýt gió một cái, chuông đạo lơ lửng ở phía trên Thiên Hồ quốc nhanh chóng thu nhỏ, rất nhanh liền biến thành kích cỡ bàn tay, lơ lửng ở trên vai Lý Mộ.

Tâm niệm Lý Mộ tiếp tục khẽ động, tám yêu thi ngủ say dưới lòng đất cũng đều chui từ dưới đất lên, lơ lửng ở không trung.

Lý Mộ đi ra khỏi đại điện, phi thân lên, phất phất tay đối với đám người đi theo ra, nói: "Các vị, tạm biệt…"

Dứt lời, hắn liền mang theo tám yêu thi hướng ngoài Thiên Hồ quốc bay đi.

Đám trưởng lão Thiên Hồ quốc dại ra nhìn một màn này.

Bọn họ hoàn toàn không ngờ, cái chuông kia cùng tám vị siêu cấp cường giả, đều là của người này!

Bây giờ chuông không còn, cường giả cũng đi rồi, nếu truyền tới Thanh Sát Lang Vương biết, không tới một ngày, Thiên Hồ quốc sẽ bị Thiên Lang tộc chiếm lĩnh, bi thảm bọn họ từng trải qua, còn phải trải qua một lần nữa.

Người này vừa đi, bọn họ liền không có cơ hội gặp lại.

Huyễn Vân ngẩn ra một phen, vội vàng với nói Huyễn Cơ: "Đi mau, đuổi theo kéo hắn về!"

Huyễn Cơ bay lên bầu trời, hướng Lý Mộ đuổi theo.

Lý Mộ chậm rãi bay ở trên trời, rất nhanh, một khí tức quen thuộc liền từ phía sau đuổi kịp.

Huyễn Cơ cầm lấy cổ tay Lý Mộ, nói: "Ngươi làm gì thế!"

Lý Mộ không vui nhìn nàng, nói: "Ta còn muốn hỏi ngươi làm gì đấy, lời ta vừa mới nói cùng ngươi ngươi đã quên, dựa vào người khác ngươi chỉ có thể là hoàng hậu cùng công chúa, dựa vào chính mình ngươi mới là nữ vương, vì giúp ngươi đi đến một bước này, ta chịu bao nhiêu khổ, trả giá bao nhiêu cố gắng, bây giờ chính ngươi lại muốn từ bỏ, ngươi có xứng đáng với ta không?"

Huyễn Cơ bất đắc dĩ nói: "Nhưng đó là quyết định của toàn bộ trưởng lão."

Lý Mộ hừ lạnh một tiếng, nói: "Một đám cặn bã cảnh giới thứ năm, nơi này có chỗ cho bọn họ nói chuyện sao?"

Huyễn Cơ từ từ nói: "Ta cũng là cảnh giới thứ năm."

Lý Mộ nói: "Ngươi có ta, bọn họ có không?"

Hắn nhìn Huyễn Cơ, thản nhiên nói: “Thiên Hồ quốc chủ, trừ phi là chính ngươi không muốn làm, nếu không ai cũng không cướp đi được.”

Huyễn Cơ tự nhiên muốn làm Thiên Hồ quốc chủ, như vậy ít nhất, nàng ở trên thân phận sẽ không thua Chu Vũ kia quá nhiều.

Ở lúc mọi người đều đứng ở mặt đối lập nàng, vẫn như cũ có một người kiên định đứng sau nàng, nàng còn chưa bao giờ có cảm thụ như vậy, từ sau khi biết được Tiểu Xà chính là Lý Mộ, nàng liền cực kỳ hâm mộ Chu Vũ.

Nhìn Lý Mộ, trong lòng Huyễn Cơ nổi lên một tia ngọt ngào, nàng rốt cuộc cảm nhận được một ít niềm vui của Chu Vũ.

Nàng cúi đầu, nhỏ giọng nói với Lý Mộ: “Trở về đi.”

Lý Mộ vốn không phải đi thật, cùng Huyễn Cơ lại chậm rãi bay trở về Thiên Hồ quốc.

Bọn họ vừa mới đáp ở trên quảng trường trước điện, Huyễn Vân liền nói thẳng: “Ta không có một chút hứng thú đối với vị trí quốc chủ Thiên Hồ quốc, vẫn là Huyễn Cơ đến ngồi đi.”

Nói xong hắn nhìn về phía Lý Mộ, hỏi: “Ngươi cảm thấy như thế nào?”

Lý Mộ mỉm cười, nói: “Cái này là chuyện của Thiên Hồ quốc các ngươi, ta một người ngoài, không tiện xen mồm.”

Huyễn Vân bất đắc dĩ cười cười, các trưởng lão ở đây gân xanh trên trán giật giật.

Hắn nào phải không xen mồm, hắn không chỉ trực tiếp làm quyết định, còn mạnh mẽ ấn đầu bọn họ tiếp nhận.

Hoặc là Huyễn Cơ trưởng lão trở thành Thiên Hồ quốc chủ, hoặc là Thiên Hồ quốc bị Thiên Lang quốc tiêu diệt, hai lựa chọn, bọn họ chỉ có thể chọn một cái.

Bọn họ căn bản không có đường sống lựa chọn.

Vừa rồi tên hồ yêu phản đối Huyễn Cơ kia trên mặt nặn ra nụ cười, nói: “Là ta hồ đồ, chúng ta có thể có hôm nay, dựa hết

vào Huyễn Cơ đại nhân, lý ra nên để nàng làm quốc chủ.”

Hắn vừa dứt lời, trưởng lão còn lại cũng nhao nhao hưởng ứng.

“Thất trường lão nói rất đúng.”

“Ta đồng ý.”

“Ta cũng đồng ý…”

“Không có ai so với Huyễn Cơ đại nhân càng thích hợp hơn…”

…

Thiên Hồ quốc.

Giữa trưa hôm nay, các yêu dân mặc kệ đang làm cái gì, ở lúc tiếp cận buổi trưa, đều đi ra khỏi cửa nhà, đi đến đầu đường, nhìn về phía hoàng cung.

Còn có không ít bóng người, đã tụ tập ở cửa hoàng cung.

Hôm nay, nữ vương mới của Thiên Hồ quốc sắp đăng cơ.

“Tham kiến nữ vương!”

“Tham kiến nữ vương!”

“Nữ vương thiên thu vạn tái, nhất thống Yêu quốc!”

…

Trong hoàng cung đại điện phía trước, Huyễn Cơ đang cử hành nghi thức lên ngôi, trên bậc đá trước điện nào đó của hậu cung, Lý Mộ vừa mới liên lạc xong với Trần Thập Nhất.

Tài liệu luyện chế hai yêu thi kia, tên sứ giả Thánh Tông kia sớm ở một tháng trước đã đưa đi, bởi vì tài liệu đầy đủ hết, vốn chỉ tính toán mang yêu thi luyện chế bảy bảy bốn mươi chín ngày, Trần Thập Nhất quyết định mang thời gian kéo dài đến chín chín tám mươi mốt ngày.

Chín là số cực, cửu cửu chi cực, cũng là cực hạn của thời gian luyện thi.

Luyện đủ chín chín tám mươi mốt ngày, trình độ cứng cỏi của hai thân thể hai yêu thi kia sẽ khó có thể tưởng tượng, cho

dù là cường giả cảnh giới thứ bảy thật sự, ứng phó cũng sẽ phi thường cố sức.

Lý Mộ ngồi ở trên bậc thang, một khắc nào đó, trước mắt bỗng nhiên tối đi.

Hắn ngẩng đầu, nhìn thấy Huyễn Cơ đứng ở trước mặt hắn.

Nàng tay cầm quyền trượng, đầu đội vương miện, mặc một cái áo bào màu đỏ, rất tương tự với long bào của nữ hoàng, nhưng thêu trên đó lại là Cửu Vĩ Thiên Hồ.

Hết chương 805.

Chương 806. Niềm vui của Chu Vũ (2)

Lý Mộ có chút vui mừng, ở dưới sự cố gắng không ngừng của hắn, con hồ ly này rốt cuộc trở thành nữ vương đại nhân, coi như là hắn một tay dưỡng thành.

Huyễn Cơ ở cao nhìn xuống Lý Mộ, nói: "Đi theo ta."

Nhìn nàng đi vào đại điện phía trước, Lý Mộ cũng đi vào.

Huyễn Cơ đứng ở trong điện, đỉnh quyền trượng trong tay được khảm một viên đá quý, tản mát ra ánh huỳnh quang nhàn nhạt.

Lý Mộ hoa mắt, bỗng nhiên xuất hiện ở một không gian khác.

Chỗ hồ thiên không gian này không lớn, xa không thể so sánh với Yêu Hoàng không gian, cũng không bằng vườn hoa nhỏ bí mật của nữ hoàng, nhưng thứ trong không gian, lại khiến yết hầu Lý Mộ nhịn không được giật giật.

Pháp bảo phân tán khắp nơi, hào quang lưu chuyển.

Linh dược chồng chất như núi, chỉ hít thở một hơi hương thuốc tản ra, cũng khiến pháp lực trong cơ thể Lý Mộ vận hành nhanh hơn.

Linh ngọc đếm không xuể, phẩm chất đều là thượng thừa, Lý Mộ liếc một cái liền thấy được mấy khối trân phẩm to như cái thớt, loại linh ngọc này, quả thực là tài liệu cực phẩm bố trí tụ linh trận.

Đây hiển nhiên là kho báu Thiên Hồ quốc, tuy pháp bảo đối với Lý Mộ không có sức hấp dẫn gì, nhưng hắn chưa từng thấy nhiều linh ngọc như vậy, nơi này linh dược chồng chất thành núi, chỉ sợ so với trong tay Phù Lục phái cùng nữ hoàng cộng lại còn nhiều hơn.

Dù sao, Yêu quốc ở Sinh Châu khắp nơi đều có rừng rậm, nhiều thiên tài địa bảo, Yêu quốc ở phương diện này có ưu thế trời ban.

Huyễn Cơ hào phóng phất phất tay với Lý Mộ, nói: “Mấy thứ này ngươi nhìn trúng thứ nào, tùy tiện lấy, Chu Vũ có hào phóng như ta không…”

Lý Mộ ngạc nhiên nhìn Huyễn Cơ, đây là ý tứ gì?

Con tiểu hồ ly này vừa mới lên ngôi, muốn chứng minh nàng so với nữ hoàng còn hào phóng hơn?

Nhưng, nữ hoàng quả thực chưa từng để hắn tùy tiện chọn như vậy, nhưng có nữ hoàng nuôi, vô luận là linh ngọc pháp bảo hay là cái gì khác, hắn đều không thiếu. Lý Mộ khoát tay, nói: “Ngươi giữ đi, ta không thiếu những thứ này.”

Huyễn Cơ nhíu mày nói: “Bảo ngươi chọn ngươi cứ chọn, sao không thấy ngươi từ chối Chu Vũ?”

Thứ nữ hoàng tặng cho hắn, ở tinh không ở nhiều, mỗi một món ở thời điểm mấu chốt đều có thể phát huy tác dụng lớn, Huyễn Cơ càng như là cáo giàu mới nổi, hào phóng là hào phóng, nhưng khí chất còn tạm thời chưa theo kịp.

Lý Mộ không đành lòng đả kích nàng, chọn một ít linh ngọc, một ít linh dược, Huyễn Cơ mới dẫn hắn rời khỏi nơi này.

Chuyện thứ nhất Huyễn Cơ sau khi lên ngôi làm, chính là hào phóng mang Lý Mộ tiến vào kho báu nhỏ của nàng, để hắn tùy tiện chọn lựa một ít thứ hắn thích.

Nàng muốn cho hắn biết, chuyện Chu Vũ có thể làm được, nàng cũng có thể làm được, hơn nữa có thể làm tốt hơn.

Trở lại tẩm cung, nàng nhìn thấy Hồ Cửu cùng Hồ Lục đứng ở ngoài điện, khuôn mặt u sầu.

Nàng đi lên phía trước, hỏi: “Làm sao vậy?”

Hồ Lục khẽ thở dài: “Các trưởng lão đều lấy chữa thương làm lý do, về động phủ của mình tu hành, người dưới trướng chúng ta có thể sử dụng quá ít…”

Thiên Hồ quốc trải qua hai lần biến cố lớn, Mị Tông đã không còn tồn tại, trưởng lão Mị Tông ban đầu, thân vệ dưới trướng nàng, hoặc đã chết, hoặc đã phản, hôm nay Thiên Hồ

quốc chỉ còn lại có hơn mười người cảnh giới thứ năm có thể sử dụng, xem như lực lượng trung kiên thủ hộ nơi này.

Nhưng Yêu quốc xưa nay tôn trọng cường giả, tuy ở dưới Lý Mộ uy hiếp, cuối cùng Huyễn Cơ vẫn ngồi lên vị trí nữ vương Thiên Hồ quốc, nhưng cũng chưa từ đáy lòng thuyết phục được các trưởng lão kia.

Cho tới bây giờ, Huyễn Cơ đã muốn lên ngôi vì vương, nhưng thủ hạ chân chính đáng giá tín nhiệm, cũng chỉ có Hồ Lục cùng Hồ Cửu hai người.

Nàng thiếu thân tín thật sự của mình.

Nếu dưới trướng không đủ cường giả, như vậy vị trí nữ vương này không có bất cứ ý nghĩa gì.

Sau khi thật sự làm chủ một quốc gia, Huyễn Cơ mới hiểu sự khó khăn thân ở địa vị cao.

Không chỉ có thủ hạ thiếu cường giả, trong Thiên Hồ quốc, công việc lớn nhỏ, nên quản lý như thế nào, nàng cũng thiếu kinh nghiệm tương ứng, quản lý một cái Yêu quốc nho nhỏ còn gian nan như thế, huống chi là Đại Chu, nếu nàng làm không tốt, chẳng phải là nói rõ nàng thua xa Chu Vũ. Huyễn Cơ suy nghĩ một phen, dặn dò: “Trước không cần quản các trưởng lão kia, các ngươi chọn lựa trước một ít cấp dưới trung thành, xây dựng một mũi thân vệ, ta sẽ cho các ngươi một ít linh ngọc, đến lúc đó phát cho bọn họ, bảo bọn họ tu hành cho tốt, chuyện khác, ta tự mình chậm rãi giải quyết…”

Mấy ngày nay, các loại công việc của Yêu quốc, Huyễn Cơ bận túi bụi, khiến nàng cũng chưa để ý gì được Lý Mộ.

Năm ngày sau, Lý Mộ xách hai cái túi làm từ da rắn đi vào tẩm cung Huyễn Cơ.

Hắn ném hai cái túi da rắn ở trên mặt đất, Huyễn Cơ đang tự hỏi như thế nào chỉnh đốn Thiên Hồ quốc ngẩng đầu, nghi hoặc hỏi: “Đây là cái gì?”

Lý Mộ chỉ vào một cái túi to trong đó, nói: “Một túi này là Hóa Hình Đan, có thể khiến Tố Thai yêu vật sớm biến hóa.”

Sau đó hắn lại chỉ về phía một cái túi nhỏ, nói: "Một túi này là Phá Cảnh Đan, có thể gia tăng rất nhiều xác suất yêu vật cảnh giới thứ tư đỉnh phong tấn thăng cảnh giới thứ năm, những thứ này đều là ta dùng linh dược ngươi cho ta luyện chế, ngươi chọn lựa một ít thủ hạ tin được, để bọn họ cầm đi chia…"

Hồ Cửu và Hồ Lục nhìn hai cái túi da rắn Lý Mộ tùy ý ném ở trên mặt đất, mắt cáo tỏa sáng.

Trong đội ngũ thân vệ bọn họ vừa mới xây dựng xong, tuy không có cảnh giới thứ năm, nhưng cảnh giới thứ tư đỉnh phong lại không ít, cho dù là có một bộ phận có thể thăng cấp cảnh giới thứ năm, cũng lập tức có thể giải quyết vấn đề trong thân vệ của nữ vương không có cường giả trung kiên.

Về phần Hóa Hình Đan, tuy không thể tạo nên lượng lớn cường giả, nhưng việc yêu vật hóa hình có thể làm, so với thời điểm hình thái dã thú nhiều hơn rất nhiều, tạo ra một đám yêu vật hóa hình, vấn đề dưới trướng không có ai cũng có thể giải quyết.

Hồ Cửu chờ mong nhìn Lý Mộ, hỏi: "Có đan dược khiến cảnh giới thứ năm bước vào cảnh giới thứ sáu hay không?"

Lý Mộ liếc hắn, nói: "Không có, linh dược không đủ, ngươi thành thật tu hành đi, cho dù là có, ngươi ngay cả thân thể cũng không có, ăn cũng vô dụng…"

Luyện chế loại đan dược phẩm chất này, Lý Mộ đã là ngựa quen đường cũ, hắn sớm đã nhìn ra, dưới trướng Huyễn Cơ không có ai, mặc dù là tạm thời có được Thiên Hồ quốc, hắn đi, nàng vẫn rất dễ dàng bị mất quyền lực.

Biện pháp trực tiếp nhất chính là, tự tay bồi dưỡng ra cho nàng một đám thân tín, như là Lý Mộ lúc ấy đối với nữ hoàng.

Hết chương 806.

Chương 807. Cách kính đối tuyến (1)

Trên thực tế, tình cảnh Huyễn Cơ bây giờ, rất giống nữ hoàng hai năm trước, mà giải quyết vấn đề Huyễn Cơ nơi này, càng thêm đơn giản hơn một chút.

Ở Yêu quốc, nắm tay lớn chính là đạo lý cứng rắn.

Trước tạo ra cho nàng một đám thủ hạ thực lực chấp nhận được, trước khi đi, mang tám yêu thi kia cũng để lại bên người nàng, làm con bài chưa lật nàng tự bảo vệ mình, cùng uy hiếp đối với người dưới trướng, cũng làm vũ khí sắc bén chống lại Thiên Lang quốc, như vậy, trong thời gian ngắn, ma đạo Thánh Tông đừng nghĩ lợi dụng Thiên Lang tộc thống nhất Yêu quốc.

Lý Mộ thậm chí muốn đợi tới sau khi Trần Thập Nhất bọn họ luyện chế thành công hai yêu thi kia, cũng tạm thời mang bọn nó giao cho Huyễn Cơ.

Hai yêu thi cảnh giới thứ bảy, tám yêu thi sau khi bày trận có thể so với cảnh giới thứ bảy, lại đợi đến khi thực lực Vạn Huyễn Thiên Quân khôi phục, Thiên Hồ quốc liền có thể lấy ra bốn vị cường giả cảnh giới thứ bảy, chiến lực đứng đầu đã không thua Phù Lục phái, trực tiếp thống nhất Yêu quốc cũng không phải việc khó.

Cứ như vậy, Đại Chu cũng không cần lo lắng Yêu quốc uy hiếp nữa, Lý Mộ cũng hoàn thành một trong các hứa hẹn đối với nữ hoàng, duy nhất cần lo lắng, chính là Huyễn Cơ có thể phản bội hắn hay không.

Lý Mộ nhìn thoáng qua Huyễn Cơ, không tin Huyễn Cơ sẽ làm ra loại chuyện này, nếu thật sự có một ngày như vậy, vậy là hắn mắt mù nhìn lầm hồ ly.

Hắn tạm thời không đi nghĩ chuyện quá mức lâu dài nữa, đi đến bên cạnh Huyễn Cơ, thấy nàng ngồi ở bên bàn, viết cái gì dày đặc, Lý Mộ nhìn thoáng qua, thì ra là nàng muốn tiến hành cải cách đối với quản lý Thiên Hồ quốc.

Yêu quốc dù sao cũng là Yêu quốc, không giống Đại Chu hệ thống quan viên hoàn chỉnh, rất nhiều nơi quản lý cực kỳ hỗn loạn, Huyễn Cơ có ý muốn cải cách là tốt, nhưng nàng hiển nhiên không hiểu những thứ này, lấy ánh mắt trung thư xá nhân, chuyên nghiệp phê duyệt tấu chương nhiều năm của Lý Mộ đến xem, nội dung cải cách nàng đưa ra quả thực rối tinh rối mù, không đành lòng nhìn thẳng.

Khi Huyễn Cơ cắn đầu bút, không biết nên làm như thế nào, Lý Mộ đoạt bút trong tay nàng, nói: "Dậy."

Hắn xách Huyễn Cơ lên, bản thân ngồi ở nơi đó, sau đó mang giấy nàng từng viết vò thành một cục, ném sang một bên, bản thân một lần nữa trải lên một tờ giấy trắng, sau khi suy nghĩ một lát, bắt đầu viết.

Yêu quốc xét cho cùng là khác với triều đình Đại Chu, có một số nơi có thể tiếp tục sử dụng, có một số nơi, thì phải vứt bỏ, hoặc là làm một ít thay đổi.

Huyễn Cơ vốn đã đau đầu những thứ này, có người nguyện ý giúp nàng, nàng tự nhiên cao hứng.

Nàng đứng ở bên cạnh Lý Mộ, dỡ xuống trọng trách trên vai, cảm giác một thân thoải mái.

Giờ khắc này, trong lòng nàng bỗng toát ra một ý tưởng.

Nếu có thể mang Lý Mộ vĩnh viễn giữ lại chỗ này thì tốt rồi, bên cạnh nàng đang cần một người như vậy để giúp nàng.

Đột nhiên, Huyễn Cơ như là hiểu cái gì, mặt lộ vẻ giật mình.

Khó trách Chu Vũ đối với Lý Mộ tốt như vậy, nhớ lại trước kia thám tử Mị Tông bẩm báo, Lý Mộ thường xuyên ở lại tẩm cung Chu Vũ, Chu Vũ làm nữ hoàng, lại không làm việc đàng hoàng, luôn trồng hoa nuôi cỏ…

Bởi vì bên cạnh có Lý Mộ, cho nên nàng không cần tự mình xử lý việc nước.

Bởi vì bên người có Lý Mộ, cho nên khi Yêu quốc xảy ra biến đổi lớn, rất có khả năng uy hiếp đến triều đình Đại Chu,

làm nữ hoàng, nàng cũng không cần đi làm cái gì, Lý Mộ tự sẽ dọn sạch tất cả trở ngại cho nàng.

Mặc kệ xảy ra chuyện gì, đều có người đứng ở bên người nàng, chống lưng cho nàng, trừ lo giải nạn cho nàng.

Thì ra đây mới là niềm vui thật sự của Chu Vũ…

Tác dụng của Phá Cảnh Đan, Lý Mộ trước kia đã nghiệm chứng ở trên thân Thanh Ngưu cùng Hổ Vương, dù sao chỉ là từ cảnh giới thứ tư đến cảnh giới thứ năm, chỉ cần pháp lực thật sự đến cảnh giới thứ tư đỉnh phong, đột phá chỉ là chuyện một viên đan dược.

Nhưng để cảnh giới thứ năm thăng cấp cảnh giới thứ sáu thì không dễ dàng như vậy, đan dược cấp bậc đó, trước mắt chưa ai có thể luyện chế ra, cũng thiếu tài liệu, nếu không, Lý Mộ một viên đan dược mang Huyễn Cơ đưa lên cảnh giới thứ sáu, trong Thiên Hồ quốc ai còn dám có ý kiến?

Thủ hạ Hồ Cửu và Hồ Lục, yêu vật kẹt ở cảnh giới thứ tư đỉnh phong không ít, bọn họ muốn vượt qua một bước này, vốn cần vài năm, mười mấy năm, mấy chục năm thậm chí cả đời, sau khi ăn vào Phá Cảnh Đan, trong thời gian ba ngày, đã có mấy chục tên thành công thăng cấp.

Những kẻ chưa thăng cấp kia, pháp lực cũng được tăng lên trên diện rộng, chỉ cần tu hành cho tốt, đột phá cũng chỉ ở trong hai năm tới.

Lý Mộ thuận tiện lại hướng Huyễn Cơ đòi thêm chút dược liệu, luyện chế một ít đan dược tăng trưởng pháp lực của yêu vật, mang thực lực đám tiểu yêu dưới trướng nàng chỉnh thể nâng lên, như vậy, thực lực Thiên Hồ quốc, cuối cùng khôi phục đến đỉnh phong ngày xưa.

Ngoài ra, Lý Mộ còn căn cứ cơ cấu nhân viên của triều đình Đại Chu, đặt riêng cho Thiên Hồ quốc một cái triều đình mới.

Bọn họ lúc trước quản lý quá mức hỗn loạn, về sau các yêu ti ti nào làm việc nấy, quyền lực cuối cùng tập trung ở trong tay Huyễn Cơ, sẽ không tình huống xuất hiện nữ hoàng bị tước quyền lực nữa.

Quan viên các yêu ti này, do cường giả Yêu tộc tu vi tăng lên dưới trướng nàng đảm nhiệm, một nhóm người này, là được nàng một tay đề bạt lên, xem như đích hệ đầu tiên của nàng, so sánh với các trưởng lão Mị Tông trước kia, tuyệt đối trung thành và tận tâm đối với Huyễn Cơ, không có hai lòng.

Thiên Hồ quốc, trên đỉnh núi nào đó bị cắt phẳng.

Lý Mộ thật cẩn thận khắc trận văn ở trên một khối linh ngọc thật lớn, Huyễn Cơ chắp tay sau lưng, đứng ở bên cạnh hắn thò đầu quan sát.

Nàng cũng không biết Lý Mộ đang làm gì, nhưng nàng cũng chưa hỏi, dù sao nàng biết, Lý Mộ làm tất cả đều là vì nàng.

Trước mặt Lý Mộ, còn dựng thẳng một tấm gương.

Trong gương soi ra không phải Lý Mộ, mà là nữ hoàng cùng Thính Tâm, Ngâm Tâm Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch ngẫu nhiên tới liếc một cái.

Tuy nói lúc nào cũng soi Thiên Lý Kính, khiến Lý Mộ cảm thấy cả người không thoải mái, nhưng đây là mệnh lệnh của nữ hoàng, hắn cũng không tiện cãi lời, nếu không trái lại tỏ ra hắn trong lòng có quỷ.

Ở trên linh ngọc khắc họa trận văn cũng không dễ dàng, pháp lực thoáng xuất hiện dao động, cả khối linh ngọc sẽ phế bỏ. Lý Mộ hết sức chăm chú, cái trán chảy ra mồ hôi, đã sắp nhỏ đến trong mắt hắn.

Hết chương 807.

Chương 808. Cách kính đối tuyến (2)

Huyễn Cơ từ trong lòng lấy ra một cái khăn tay, đang muốn giúp Lý Mộ lau đi mồ hôi, trong Thiên Lý Kính, một thanh âm phẫn nộ từ trong linh loa truyền đến: "Dừng tay!"

Bạch Thính Tâm cách Thiên Lý Kính, sắc mặt giận dữ nhìn nàng.

Khóe miệng Huyễn Cơ cong lên, vẫn chưa để ý tới, vẫn nhẹ nhàng giúp Lý Mộ lau đi mồ hôi.

Trong Thiên Lý Kính, Bạch Thính Tâm kéo kéo ống tay áo Chu Vũ, nói: "Nữ hoàng tỷ tỷ, ngươi nhìn cô ta…"

Chu Vũ sắc mặt lạnh nhạt, nàng không phải là Thính Tâm loại nữ tử hành động theo cảm tình này, Mai đại nhân đã từng khuyên nàng, Lý Mộ bây giờ tuy ở Thiên Hồ quốc, nhưng chuyện hắn làm, đều là vì triều đình, vì nàng, mặc dù là trong lòng tức giận, nàng cũng không thể biểu hiện ra ngoài, không thể ở trước mặt hồ ly tinh mất khí độ nữ hoàng Đại Chu.

Trên đỉnh núi, Huyễn Cơ thu hồi khăn tay, lại nói với Lý Mộ: "Ngươi muốn cân nhắc một chút hay không, cứ ở lại chỗ này đi, ta có thể tặng ngươi một căn nhà lớn hơn nữa, nữ tử trăm tộc Yêu quốc ngươi tùy tiện chọn lựa, linh ngọc cùng linh dược trong kho báu, ngươi cũng có thể tùy tiện lấy, tiểu nha hoàn cùng tiểu hồ ly bên cạnh ngươi, ta cũng giúp ngươi đón đến đây, ngươi không cảm thấy để tiểu hồ ly nhà ngươi sinh hoạt ở nơi này tốt hơn sao…"

Tiểu Bạch thò đầu tới, nói: "Ta không đi, ân công, đừng đáp ứng cô ta!"

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói với Huyễn Cơ: "Đây là điều không có khả năng."

Huyễn Cơ chưa nói chuyện, tầm mắt nhìn phía trong gương, cùng ánh mắt Chu Vũ đối diện, hai vị nữ hoàng một quốc gia, cách nhau mấy ngàn dặm, vẫn va chạm ra tia lửa kịch liệt.

Trong ánh mắt Huyễn Cơ mang theo một tia khiêu khích, vẻ mặt Chu Vũ lạnh nhạt như cũ.

Nhưng, tay nàng giấu ở trong tay áo đã nắm chặt, trong lòng hừ lạnh, cứ để cô ta đắc ý vài ngày nữa đi, đợi chuyện lần này kết thúc, Yêu quốc chính là cấm địa của Lý Mộ, nàng sẽ không để cho Lý Mộ đi Yêu quốc nữa, hắn sẽ không còn được gặp lại con hồ ly tinh kia, đây là sự đắc ý cuối cùng của cô ta.

Nàng là nữ hoàng Đại Chu, nàng phải bình tĩnh, không thể bị con hồ ly hoang dã này chọc giận.

Huyễn Cơ nhìn Chu Vũ một cái, bỗng nhiên lại nhìn về phía Lý Mộ, nói: "Ta nói một việc khác, ngươi muốn cân nhắc chút nữa hay không, làm hoàng hậu Thiên Hồ quốc, không tốt hơn nhiều so với làm thần tử của người khác?"

Trước mặt của nàng cướp người của nàng, Chu Vũ cũng không cách nào giữ bình tĩnh nữa, trong mắt lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, cả giận nói: "Hồ ly tinh, ngươi lớn mật!"

Cách Thiên Lý Kính, Huyễn Cơ tự nhiên sẽ không bị Chu Vũ dọa, hỏi ngược lại: "Ta nói có sai sao, một bên là thần tử, làm trâu làm ngựa cho người khác, một bên là hoàng hậu, để người khác làm trâu làm ngựa, người thông minh đều biết chọn thế nào…"

Con hồ ly này quả thực là sợ thiên hạ không loạn, Lý Mộ trừng mắt nhìn nàng một cái, nói: "Đại trượng phu đội trời đạp đất, sao có thể làm hậu cho nữ tử, ngươi bỏ cái ý định đó đi…"

Huyễn Cơ khoanh hai tay trước ngực, nói: "Cái này là ngươi nói, về sau ngươi nếu làm hoàng hậu cho người khác, ta là kẻ đầu tiên khinh thường ngươi."

Chu Vũ lạnh như băng nói: "Chuyện này liên quan gì tới ngươi?"

Huyễn Cơ nhìn nàng, hỏi: "Ngươi cuống như vậy làm cái gì, chẳng lẽ ngươi cũng muốn để hắn làm hoàng hậu của ngươi?"

Mắt thấy ngực Chu Vũ phập phồng không thôi, Bạch Thính Tâm cất Thiên Lý Kính đi, an ủi nàng nói: "Nữ hoàng tỷ tỷ, không tức giận, chúng ta không so đo với con hồ ly tinh đó. Hồ ly tinh mà, chỉ thích câu dẫn người khác, ngươi phải tin tưởng hắn…"

Tiểu Bạch đứng ở bên cạnh nàng, có chút tủi thân và uất ức nói: “Hồ ly tinh cũng không phải đều thích câu dẫn người khác…”

Không nói cái này còn tốt, nói tới cái này, Bạch Thính Tâm chỉ tiếc rèn sắt không thành thép trừng mắt nhìn nàng một cái, nói: “Ngươi còn có mặt mũi nói à, quả thực mất mặt hồ ly tinh các ngươi, ngươi nếu hiểu được câu dẫn người ta, tiểu hồ ly cũng sinh một ổ rồi, còn có chuyện cho con hồ ly hoang dã bên ngoài kia…”

…

Thiên Hồ quốc, trên đỉnh núi lẻ loi, Lý Mộ khắc xong một nét cuối cùng, thở dài một hơi.

Hắn mang mấy khối linh ngọc thể tích thật lớn chôn ở vị trí khác nhau, lại dùng phù văn mang chúng nó nối liền một chỗ, hình thành một trận pháp, cuối cùng dùng pháp lực thúc dục, tòa tụ linh trận cỡ lớn này, lần đầu tiên bắt đầu vận chuyển.

Lý Mộ trước kia từng bố trí không ít tụ linh trận, nhưng đều là dùng linh ngọc bình thường, chưa từng thử dùng loại cực phẩm linh ngọc này.

Thể tích mấy khối linh ngọc này, là mấy trăm lần linh ngọc bình thường, ngay cả Lý Mộ cũng không biết, dùng loại linh ngọc này bố trí tụ linh trận sẽ có hiệu quả gì, nhưng, trận cơ cao cấp như thế, năng lực tụ tập linh khí của trận này, hẳn là sẽ phi thường khủng bố.

Thực lực Thiên Hồ quốc, so với Thiên Lang tộc các thứ còn mỏng yếu hơn, bố trí một cái tụ linh trận cao cấp, cho phép yêu tinh lập công ở nơi này tu hành, đối với bọn họ cũng là một loại thúc giục, cũng có thể nuôi dưỡng lòng trung thành của bọn họ.

Mặt khác, Lý Mộ còn có một tâm cơ nho nhỏ.

So với nhân loại, Yêu tộc tu hành khó hơn nhiều.

Đại bộ phận yêu vật, chỉ có thể thông qua dẫn đường thiên địa linh khí tu hành, nơi linh khí càng nồng đậm, đối với

chúng nó tu hành càng có lợi, bởi vậy, phàm là yêu vật có chút linh trí, đều sẽ chọn nơi linh khí nồng đậm mà ở.

Tụ linh trận không thể tự dưng sinh ra linh khí, chỉ có thể mang linh khí chung quanh tụ lại.

Tòa tụ linh trận cỡ lớn này sau khi bày xong, nơi càng gần Thiên Hồ quốc, linh khí càng thêm nồng đậm, nơi cách Thiên Hồ quốc càng xa, linh khí càng loãng, các yêu vật chưa mở linh trí kia sẽ theo bản năng hướng về nơi này tụ tập, yêu vật lớn nhỏ đã bắt đầu tu hành, cũng sẽ hướng về nơi này di chuyển.

Để chúng nó tự mình tới phạm vi thế lực Thiên Hồ quốc, không cao minh hơn nhiều so với phái người đi ra ngoài công chiếm đỉnh núi khắp nơi?

Lý Mộ cấp Thiên Hồ quốc chế định chính sách là hòa bình phát triển, hắn muốn cho Yêu quốc lớn nhỏ Yêu tộc biết, Thiên Hồ quốc cùng đám kia thừa hành bạo lực giết chóc sói con tử không giống với.

Huyễn Cơ đứng ở bên người Lý Mộ, ý vị sâu xa nói: "Ngươi mới là hồ ly thật sự…"

…

Một khắc đó tụ linh trận mở ra, trong Thiên Hồ quốc, không ít yêu dân bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn phía bầu trời.

Bầu trời vẫn như cũ là khoảng trời đó, xanh lam như giặt, vạn dặm không mây, tựa như chưa có gì biến hóa, nhưng tựa như lại có gì biến hóa.

Bầy yêu đang nghi hoặc, chợt có một tiếng kinh hô vang lên: "Linh khí, linh khí chung quanh hình như trở nên nồng đậm rồi!"

Có yêu cảm thụ một phen, kinh hỉ nói: "Thật!"

Sau khi cẩn thận cảm giác, bầy yêu lập tức phát hiện duyên cớ: "Linh khí nơi xa đang hướng nơi này hội tụ…"

Hết chương 808.

Chương 809. Quốc sư (1)

Thế gian tu hành chi linh, vô luận là người hay yêu, mỗi ngày dẫn đường tu hành, đối với linh khí thay đổi đều cực kỳ mẫn cảm, linh khí loãng hay là nồng đậm, đối với tốc độ tu hành của bọn họ có ảnh hưởng rất lớn, nếu linh khí Thiên Hồ quốc trở nên nồng đậm, như vậy tốc độ tu hành của bọn họ đều có thể được tăng lên.

Giờ khắc này, hầu như toàn bộ yêu vật trong Thiên Hồ quốc đều dừng lại công việc trong tay, cẩn thận cảm thụ linh khí chung quanh biến hóa.

Chúng nó muốn biết, linh khí nơi này rốt cuộc sẽ nồng đậm tới mức nào, cái này liên quan đến chúng nó ngày sau tu hành.

Dần dần, chúng nó kinh ngạc phát hiện, trình độ nồng đậm của linh khí chung quanh giống như không có giới hạn, thế mà luôn luôn tăng trưởng, hơn nữa càng tới gần đỉnh núi nào đó, linh khí liền càng thêm nồng đậm, có thể tưởng tượng, trong đỉnh núi bị sương bao phủ kia, linh khí sẽ nồng đậm tới trình độ nào, nếu có thể ở trong đó tu hành, là chuyện hạnh phúc cỡ nào?

Yêu vật Thiên Hồ quốc, bị hạnh phúc bất ngờ tới lấp đầy.

Chỗ cách Thiên Hồ quốc không biết xa bao nhiêu, một tiểu yêu hóa hình tránh ở trong động phủ, gian nan hấp thu linh khí tự do ở trong thiên địa.

Đối với bọn họ đám sơn tinh dã quái này mà nói, tu hành là chuyện rất gian nan.

Cảnh nội Yêu quốc, sông núi lớn linh khí nồng đậm nhất, đều bị Yêu tộc cường đại chiếm cứ, như Thiên Lang tộc, Thiên Hồ tộc, Cửu Thiên Huyền Xà tộc vân vân, không cho Yêu tộc khác nhúng chàm.

Còn lại những nơi linh khí nồng đậm hạng kém hơn kia, cũng rơi vào tay báo tộc, hổ tộc, ưng tộc các tộc mạnh.

Một ít Yêu tộc nhỏ, cùng với cường giả Yêu tộc độc lai độc vãng, chỉ có thể chiếm núi linh khí loãng. Tiểu yêu thực lực

thấp kém, còn không có tộc đàn, cũng chỉ có thể tùy tiện tìm núi non hoang dã, hấp thu linh khí tự do trong thiên địa.

Con hầu yêu này đang như mọi khi, cố gắng hấp dẫn linh khí tu hành, bỗng nhiên mở mắt, mặt lộ vẻ chấn động.

Ngay tại vừa rồi, hắn thế mà không hấp thu được thiên địa linh khí.

Nơi này linh khí tuy loãng, nhưng cũng không phải không có một chút nào, hắn lại thử một phen, phát hiện một tia linh khí đó đã bị hắn hấp dẫn tới, lại bị cái gì hút trở về, hắn thử vài lần, đều là như thế…

Linh khí liên quan đến chúng nó tu hành, hầu yêu thật cẩn thận ra khỏi động phủ, truy tìm phương hướng linh khí biến mất mà đi.

Cùng lúc đó, lấy Thiên Hồ quốc làm trung tâm, trong phạm vi mấy trăm dặm, vô số yêu vật, đều đang chậm rãi hướng về Thiên Hồ quốc tới gần…

Sau khi ở trong Thiên Hồ quốc bố trí xong tụ linh trận cỡ lớn, Lý Mộ cũng chưa mở ra mãi.

Tụ linh trận này công suất quá lớn, nếu mỗi ngày mười hai canh giờ mở ra, linh khí trong phạm vi mấy trăm dặm đều sẽ bị hút đến ngọn núi này, linh khí nồng đậm đến trình độ nhất định, cuối cùng có thể sẽ hóa thành linh dịch.

Mà ở ngoài ngọn núi này, thì không có bất cứ linh khí nào có thể hấp thu.

Không chỉ có thế, dưới tình huống bình thường, linh khí sẽ từ nồng độ cao hướng nồng độ thấp khuếch tán, Thiên Hồ quốc có tụ linh trận tồn tại, có thể bảo trì linh khí không tiêu tan, linh khí nơi xa bị hấp dẫn tới, nồng độ linh khí loãng đi, linh khí chỗ xa hơn sẽ tiếp tục bổ sung tới, lại bị trận pháp hút đi, như thế tuần hoàn, yêu vật trong vòng phạm vi ngàn dặm, căn bản không cần tu hành nữa…

Chỉ cần mỗi ngày cố định một canh giờ mở ra, có thể cam đoan Thiên Hồ quốc và phạm vi trăm dặm chung quanh nó

linh khí đầy đủ, đã có thể hấp dẫn yêu vật tụ cư, cũng sẽ không mang chúng nó ép vào bước đường cùng.

Đến tận đây, có thể làm giúp Huyễn Cơ, hắn đều đã làm giúp Huyễn Cơ.

Chính sách trong nước đã chế định xong, nàng tuần tự thi hành là được.

Thực lực dưới trướng nàng có thể tăng lên, Lý Mộ cũng đã tăng lên, tu hành, dựa vào vẫn là tích lũy, hắn có thể ở thời khắc mấu chốt đỡ một phen kẻ đã đứng ở bên bờ đột phá, không có cách nào từ hư không biến ra cho nàng một đống cường giả.

Sau khi một nhóm này tấn thăng, linh dược trong kho báu của Huyễn Cơ tiêu hao không ít, thủ hạ cũng không có yêu vật tu vi thích hợp, kế tiếp sẽ tiến vào thời kỳ đình trệ kéo dài.

Nhưng, Thiên Hồ quốc đã hoàn toàn đi lên quỹ đạo, chỉ cần nhẫn nại chậm rãi phát triển, vượt qua Thiên Lang quốc là chuyện sớm hay muộn.

Nhiều nhất đợi thêm hai tháng, đợi Trần Thập Nhất bên kia đại công cáo thành, Lý Mộ liền có thể rời khỏi Yêu quốc, về Thần Đô gặp nữ hoàng.

Một ngày này, cao thấp Thiên Hồ quốc đều đắm chìm ở trong vui sướng linh khí tăng trưởng, ngay cả các trưởng lão ở trong động phủ bế quan, cũng cảm nhận được linh khí dị động, đều xuất quan ra khỏi động phủ, nhìn ngọn núi nào đó cách đó không xa, trong mắt lộ ra lửa nóng.

Ở nơi linh khí nồng đậm như thế tu hành, có thể tiết kiệm cho bọn họ bao nhiêu năm khổ tu?

Mọi người hầu như không chút do dự hướng về ngọn núi đó bay đi, nhưng chung quanh ngọn núi đó tựa như có trận pháp cấm phi hành, bọn họ không thể tới quá gần, chỉ có thể đáp ở trên sườn núi. Mấy người đang muốn dọc theo sườn núi mà lên, một bóng người bay tới, che ở trước người bọn họ.

Một hồ yêu cảnh giới thứ năm hỏi: “Hồ Cửu, ngươi làm gì?”

Hồ Cửu liếc hắn, thản nhiên nói: “Đây là trọng địa Thiên Hồ quốc, hạng người không liên quan chớ lại gần.”

Thân là trưởng lão cảnh giới thứ năm, đại nhân vật có uy tín danh dự của Thiên Hồ quốc, thế mà bị người ta nói là “hạng người không liên quan”, hồ yêu đó cả giận nói: “Hồ Cửu, ngươi điên rồi, ngươi không nhận ra ta?”

Hồ Cửu hờ hững nói: “Bản quan chính là đệ nhất thân vệ thống lĩnh của nữ vương, núi này chỉ có thân vệ nữ vương có thể vào, đám yêu không liên quan, đến từ đâu, về nơi đó đi.”

Trưởng lão này ngẩng đầu nhìn bảo địa tu hành gần trong gang tấc, yết hầu giật giật, nói: “Vậy được, ta bây giờ gia nhập nữ vương thân vệ.”

Hồ Cửu cười lạnh một tiếng, hỏi: “Ngươi cho rằng nữ vương thân vệ là cái gì, ngươi muốn làm thì làm, muốn không làm thì không làm, danh ngạch thân vệ nữ vương đã đủ, lấy tu vi các ngươi, còn chưa đạt được tiêu chuẩn ngoại lệ, trở về đi.”

Trên mặt vài tên trưởng lão đều lộ ra nét ngạc nhiên, cái gì gọi là “Lấy tu vi bọn họ”, Thiên Quân đại nhân cùng Huyễn Vân đại trưởng lão đều đang bế quan chữa thương, ngay cả nữ vương cũng chỉ là cảnh giới thứ năm, bọn họ những người này, là trụ cột vững vàng của Thiên Hồ quốc, thực lực đảm đương, lại bị Hồ Cửu khinh thường như vậy?

Chẳng lẽ ở trong lúc bọn họ bế quan, Hồ Cửu điên rồi?

Hết chương 809.

Chương 810. Quốc sư (2)

Trưởng lão cảnh giới thứ năm kia cũng không có nét hoà nhã, lạnh lùng hỏi: “Hồ Cửu, ngươi cuồng vọng như vậy, nữ vương biết không?”

Hồ Cửu nhìn bọn họ một cái, nói: “Ta nói lại lần nữa, nơi này là trọng địa Thiên Hồ quốc, hạng người không liên quan chớ lại gần, còn không đi, ta sẽ không khách khí.”

Mấy tên trưởng lão không giận mà còn mừng, hồ yêu cảnh giới thứ năm kia trào phúng nói: “Ta xem ngươi không khách khí như thế nào…”

Hồ Cửu búng ngón tay, một đạo hào quang bắn về phía bầu trời, đột nhiên nổ tung.

Nháy mắt tiếp theo, mười mấy bóng người, từ các nơi của Thiên Hồ quốc bay lên, bắn nhanh đến, mang mấy tên trưởng lão bao vây lại.

Mấy người cảm nhận được mười mấy luồng khí tức cảnh giới thứ năm, mặt lộ vẻ chấn động, Thiên Hồ quốc từ bao giờ có thêm nhiều cường giả như vậy, càng làm bọn họ chấn động là, những cường giả mới này, bọn họ đều không xa lạ…

“Hồ Thập Bát, Hồ Nhị Thập Thất, Hồ Tam Thập Lục…”

Trên mặt mấy người tràn đầy sự khó có thể tin, trước khi bọn họ bế quan, thực lực những tiểu yêu này, còn rõ ràng chỉ có cảnh giới thứ tư, mới qua vài ngày, sao mỗi tên đều biến thành cường giả cảnh giới thứ năm giống với bọn họ rồi?

Mấy ngày nay bọn họ bế quan, rốt cuộc đã xảy ra cái gì?

Hồ Cửu cười lạnh nhìn mấy người kinh sợ rút đi, khóe miệng cong lên một tia độ cong, bọn họ từng hờ hững đối với hắn, hắn bây giờ, bọn họ không trèo cao nổi…

Sau khi mấy tên trưởng lão rời khỏi, lập tức tìm người quen hỏi thăm chuyện đã xảy ra trong lúc bọn họ bế quan.

Ở sau khi nghe nói mười mấy yêu vật cảnh giới thứ tư đỉnh phong, được nữ vương ban cho đan dược, thăng cấp cảnh giới

thứ năm, gần trăm thân vệ nữ vương tu vi được tăng lên, ai cũng hối hận không thôi…

Bọn họ vốn chỉ là muốn liên hợp lại hướng nữ vương thị uy, do đó tranh thủ được càng nhiều quyền lực hơn.

Làm cường giả cảnh giới thứ năm của Thiên Hồ quốc, địa vị của bọn họ không thể thay thế, mọi người liên hợp lại, đủ khiến nữ vương nhượng bộ.

Không ngờ là, nữ vương vậy mà quả quyết như thế, trực tiếp bồi dưỡng một ít người thay thế bọn họ.

Bọn họ không ngờ được nữ vương có quyết đoán như vậy, càng không ngờ được nàng có loại năng lực này, bọn họ ở Thiên Hồ quốc đã không phải không thể thiếu, so với đích hệ nữ vương một tay bồi dưỡng ra, nếu bọn họ không thể chứng minh giá trị của mình, rất nhanh sẽ mất đi mọi thứ bọn họ từng có được…

Tuy bọn họ không muốn thừa nhận, nhưng sự thật không thể thay đổi, thời đại thuộc về bọn họ đã trôi qua rồi.

…

Huyễn Cơ bên kia truyền đến tin tức, các trưởng lão Mị Tông ngày xưa đã hoàn toàn phục rồi, nguyện ý nghe theo điều khiển.

Trên người bọn họ đã sớm bị khắc lên dấu hiệu Thiên Hồ quốc, nơi này là chỗ dung thân duy nhất của bọn họ, lúc trước cũng chỉ là muốn thông qua loại phương thức đó, để tranh thủ càng nhiều quyền lực hơn, hôm nay nhận rõ tình thế, cũng hoàn toàn trở nên thành thật.

Lý Mộ đang cùng nữ hoàng dùng Thiên Lý Kính chat video, có một số triều sự nàng không quyết định chủ ý được, cần bàn bạc với Lý Mộ.

Chu Vũ xử lý xong mấy sổ con, hỏi Lý Mộ nói: “Ngươi rốt cuộc khi nào trở về?”

Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói: “Nhiều nhất một tháng đi, bây giờ Thiên Hồ quốc chưa có thực lực tự bảo vệ mình, thần vừa đi, Thiên Lang quốc nhất định ngóc đầu trở lại, đến lúc đó, toàn

bộ cố gắng trước đó của chúng ta sẽ kiếm củi ba năm thiêu một giờ, bệ hạ nhịn một chút nữa đi…”

Có đôi khi Lý Mộ cũng sẽ ở trong lòng cảm khái, hắn đời này có phải triệt để số mệnh lao lực hay không, một Chu Vũ, một Huyễn Cơ, một Nhân tộc, một Yêu quốc, hai vị nữ hoàng đều cần hắn hầu hạ, một cái không cẩn thận, hòa bình của Nhân tộc cùng Yêu tộc sẽ bị đánh vỡ, hắn đã thừa nhận bao nhiêu áp lực vốn không nên do hắn thừa nhận.

Vừa mới chấm dứt xong chat video với nữ hoàng, Huyễn Cơ lại đi vào, nói: “Ta nghĩ xong rồi, ta tính phong ngươi làm quốc sư.”

Lý Mộ khoát tay, nói: “Ta không làm quốc sư gì hết.”

Giúp Huyễn Cơ làm những việc này, trong lòng nữ hoàng đã mất hứng, lại làm quốc sư của nàng, tuy không phải hoàng hậu, bình dấm chua của nữ hoàng cũng nhất định sẽ đổ (nổi cơn ghen).

Nàng và Huyễn Cơ cho tới nay đều không hề thuận mắt.

Huyễn Cơ nhìn Lý Mộ, hướng dẫn từng bước nói: “Ngươi không phải luôn hy vọng nhân loại có thể chung sống hoà bình với Yêu tộc sao, đây là một cơ hội quan trọng, bởi vì có ngươi, mới có Thiên Hồ quốc bây giờ, ngươi là ràng buộc tốt nhất rút ngắn lại quan hệ hai tộc. Ngươi nghĩ xem, nếu ngươi trở thành quốc sư Thiên Hồ quốc, nhận yêu dân một quốc gia kính yêu, ấn tượng của Yêu tộc đối với nhân loại, có phải cũng sẽ có điều đổi mới hay không…”

Lý Mộ nhìn Huyễn Cơ một cái, tuy không bài trừ nàng còn có mục đích bất lương khác, nhưng nàng nói những thứ này, quả thực có vài phần đạo lý.

Hóa giải mâu thuẫn hai tộc nhân yêu, xa xa không dễ dàng như vậy, nếu có thể bắc lên một cây cầu câu thông hai tộc trước, nhất định là một cái khởi đầu tốt.

Lý Mộ lấy thân phận quốc sư Yêu quốc, trọng thần Đại Chu, có thể đảm đương móc nối triều đình và Thiên Hồ quốc câu thông, tăng mạnh hai bên liên hệ, linh dược Yêu quốc thừa thãi là thứ triều đình khan hiếm, đan dược, pháp bảo, phù lục

các thứ của Nhân tộc, lại là thứ Yêu tộc hiếm có, hai bên hoàn toàn có thể tăng mạnh hợp tác, cùng có lợi.

Huyễn Cơ nhìn Lý Mộ, hỏi: “Thế nào, chủ ý này của ta có phải rất tốt hay không?”

Hiếm thấy nàng có một điểm tốt, Lý Mộ sau khi nghĩ thông lợi hại trong đó, cũng chưa từ chối.

Nhưng hắn không đoán trước được, trình độ nghiêm túc của Huyễn Cơ đối với việc này vượt quá hắn tưởng tượng.

Nàng không chỉ triệu tập toàn bộ yêu quan Thiên Hồ quốc, cử hành nghi thức long trọng cho gia phong quốc sư, còn để thân vệ dưới trướng mang bố cáo dán đầy phố lớn ngõ nhỏ Thiên Hồ thành, trong một đêm, toàn bộ yêu dân Thiên Hồ quốc đều biết, bọn họ đã có một vị quốc sư nhân loại.

Nhân yêu không đội trời chung, bọn họ đối với chuyện này, vốn là ôm tâm lý kháng cự.

Nhưng, sau khi bọn họ từ trên bố cáo nhìn thấy cống hiến của nhân loại này đối với Thiên Hồ quốc, một tia kháng cự này, rất nhanh liền biến mất không dấu vết.

Là hắn giúp nữ vương đánh bại Bạch Huyền, một lần nữa nắm giữ Thiên Hồ quốc.

Cũng là hắn dùng pháp bảo ngăn cản Thanh Sát Lang Vương, khiến Thiên Hồ quốc miễn trừ tai nạn.

Tụ linh đại trận trong thành là hắn bố trí, hắn khiến yêu dân toàn thành có thể đắm chìm trong linh khí nồng đậm, tốc độ tu hành tăng lên trên diện rộng, ngoài ra, hắn còn luyện chế đan dược quý giá, giúp Thiên Hồ quốc tạo nên một lượng lớn cường giả.

Hết chương 810.

Chương 811. Quốc sư (3)

Mặc kệ là đối với nữ vương, hay là đối với dân chúng cả thành, hắn đều có ân lớn. Yêu tộc tuy sinh nơi Man hoang, nhưng cũng hiểu được tri ân báo đáp, nhất là Thiên Hồ quốc lấy hồ tộc chiếm đa số, giống Bạch Huyền hạng người bội bạc như vậy dù sao không nhiều, hắn đối với hồ tộc có ân tình trọng đại như thế, mặc dù hắn là một nhân loại, lại có sao?

Người như vậy, nữ vương cho dù là lập tượng cho hắn cũng không quá phận.

Lý Mộ nghĩ đến chuyện Huyễn Cơ mang hắn trở thành quốc sư Thiên Hồ quốc bố cáo cả nước, đã làm tới cực hạn, không ngờ hắn vẫn đã xem nhẹ Huyễn Cơ, Huyễn Cơ đang triệu tập thợ thủ công trong Thiên Hồ quốc lập tượng cho hắn.

Địa điểm nàng đã chọn xong rồi, cửa thành Thiên Hồ quốc một cái, quảng trường trước hoàng cung đại điện một cái, người ngoài bước vào Thiên Hồ quốc ánh mắt đầu tiên sẽ nhìn thấy, sau khi đi vào cửa cung ánh mắt đầu tiên cũng có thể nhìn thấy.

Lý Mộ tìm được Huyễn Cơ, khuyên giải: “Lập tượng thì thôi đi, tương đối là được rồi.”

Giọng điệu Huyễn Cơ rất kiên định, nói: “Ngươi bây giờ không phải thần tử của Chu Vũ, cũng không phải thân vệ của ta, ngươi là đấng cứu thế của Thiên Hồ quốc, là quốc sư Thiên Hồ quốc ta, là đại sứ thúc đẩy hai tộc nhân yêu chung sống hoà bình, khi Yêu tộc nơi này nhìn thấy pho tượng của ngươi, sẽ nghĩ đến một số thứ ngươi làm, sẽ nghĩ đến nhân loại từng cứu vớt chúng ta, đối với nhân loại các ngươi tự nhiên sẽ bớt đi một ít oán hận, ta cũng là vì hai tộc hòa bình…”

Lý Mộ vẫn bị Huyễn Cơ thuyết phục, dứt khoát mặc kệ việc này, dốc lòng tu hành.

Hắn bây giờ, tuy đã có thể bước đầu chống lại cảnh giới thứ bảy, nhưng dựa vào chẳng qua là mấy yêu thi kia, mà không

lâu sau, Lý Mộ sẽ mang những yêu thi này để lại hết cho Huyễn Cơ.

Thứ nhất, hắn không thích đi đâu cũng mang theo những thi thể tử khí nặng nề kia, thứ hai, cái này sẽ làm cho hắn quá mức ỷ lại ngoại vật, đương nhiên, nguyên nhân quan trọng nhất, là đối mặt Thiên Lang tộc và ma đạo uy hiếp, Huyễn Cơ so với hắn càng thêm cần chúng nó.

Tu vi bản thân Lý Mộ, từ sau khi thăng cấp cảnh giới thứ năm, tăng lên đã cực kỳ chậm chạp, hơn nữa hắn quá bận rộn các loại công việc, không có nhiều thời gian tu hành, chỉ sợ Lý Thanh và Liễu Hàm Yên từ trên tu vi đã vượt qua hắn.

Nhưng, tu vi đến cảnh giới này, còn muốn nhanh chóng tăng lên, trừ phi hắn giống Liễu Hàm Yên và Lý Thanh, bế quan thời gian dài, hơn nữa có Phù Lục phái cuồn cuộn không ngừng cung cấp tài nguyên, nếu không cũng chỉ có thể một bước một cái dấu chân tu luyện.

Trong Thiên Hồ quốc, pho tượng quốc sư đứng lặng ở cửa thành, yêu dân lui tới thấy, không ít đều sẽ vái một cái.

Bọn họ đã biết, tính tới trước mắt, Thiên Hồ quốc còn ở dưới quốc sư che chở, nếu không có quốc sư, Thiên Lang tộc sớm đã chiếm lĩnh nơi này, bởi vậy đặc biệt tôn kính đối với pho tượng quốc sư.

Mấy bóng người từ cửa thành đi vào, cầm đầu là hai thống lĩnh hồ yêu cảnh giới thứ năm, thân vệ nữ vương.

Phía sau hai người, còn ba người đi theo, hai nam một nữ, đều là Nhân tộc, vẻ mặt thấp thỏm đi theo phía sau hai yêu tinh.

Ba người chính là đệ tử một môn phái nhỏ nào đó của Đại Chu Cửu Giang quận, bởi trưởng bối môn phái tu hành xuất hiện đường rẽ, cần mấy loại linh dược luyện đan, mới mạo hiểm tiến vào Yêu quốc tìm kiếm linh dược, không ngờ linh dược còn chưa tìm được, lại đụng phải mấy con lang yêu lợi hại, suýt nữa mất mạng miệng sói, cũng may sau đó lại xuất hiện hai yêu vật cứu bọn họ, mang tới nơi này.

Tuy nói mạng bọn họ là hai yêu vật này cứu, nhưng Yêu quốc và Nhân tộc xưa nay không đội trời chung, ai biết bọn họ có phải mới ra khỏi miệng sói, lại vào hang cáo hay không, trên đường, ba người luôn thấp thỏm, không biết bọn họ kế tiếp đối mặt sẽ là cái gì.

Sau khi vào cửa thành, khi đi ngang qua một pho tượng đứng lặng ở cửa thành, hai hồ yêu dừng bước, hướng pho tượng kia vái vài cái.

Quốc sư ở Thiên Hồ quốc tựa như truyền thuyết, tu vi bọn họ có thể tăng lên, cũng bởi vì quốc sư ban cho đan dược, đối với quốc sư, bọn họ so với người khác càng thêm tôn kính.

Ba tu hành giả Nhân tộc, ở lúc nhìn thấy pho tượng này, trong mắt cũng hiện ra một tia nghi hoặc.

"Sư huynh, các ngươi có cảm thấy, pho tượng này có chút quen mắt hay không?"

"Ta cũng có chút quen mắt, nhưng lại không nhớ ra từng gặp ở nơi nào."

"Nhìn giống như Nhân tộc chúng ta, nhưng pho tượng Nhân tộc, sao lại ở chỗ này…"

…

Ba người thật cẩn thận truyền âm, theo hai yêu hướng một quần thể cung điện rộng lớn phía trước bay đi, trên đường, bọn họ đã biết, nơi này là Thiên Hồ quốc, một trong bốn đại Yêu tộc của Yêu quốc, pho tượng dựng ở cửa thành, là quốc sư Thiên Hồ quốc, tựa như rất được yêu vật nơi này tôn trọng.

Trong hoàng cung, Lý Mộ vừa mới kết thúc bế quan.

Lần này bế quan, linh ngọc trái lại đã tiêu hao không ít, nhưng pháp lực tăng trưởng vẫn rất có hạn.

Trong lòng Lý Mộ đang cảm khái tu hành, bỗng như là cảm nhận được cái gì, đuôi lông mày khẽ nhướng lên, thi triển đạo dẫn chi thuật.

Trong Thiên Hồ thành, trong hai pho tượng, tựa như có vật gì vô hình bị hút ra, tiến vào thân thể Lý Mộ, pháp lực hắn

trong nháy mắt này có tăng trưởng rõ ràng, thậm chí vượt xa xa những ngày qua hắn bế quan.

Lý Mộ ngạc nhiên một trận, rất nhanh đã hiểu nguyên do.

Những thứ này là niệm lực đến từ yêu vật Thiên Hồ quốc, cùng niệm lực hắn từ trên người dân chúng Đại Chu thu hoạch, trên bản chất là giống nhau.

Thậm chí, bởi vì thực lực yêu vật trong thành, đều là ở hóa hình trở lên, không thiếu cảnh giới thứ tư cảnh giới thứ năm, tuy số lượng niệm lực không thể so sánh với dân chúng Thần Đô, nhưng chất lượng thật sự là quá cao, hiệu quả không thua niệm lực dân chúng.

Huyễn Cơ cảm nhận được khí tức Lý Mộ biến hóa, từ trong cung bay ra, nói: “Bây giờ biết ta tốt với ngươi rồi chứ?”

Lý Mộ lúc này mới hiểu dụng ý của nàng, ở Thiên Hồ quốc dựng hai pho tượng của hắn, tương đương Đại Chu ở các quận thiết lập quốc miếu, chỉ cần có dân chúng bái tế, niệm lực sẽ bám vào ở trên tượng đá, thông qua phương pháp thần bí nào đó, trực tiếp tụ tập đến tổ miếu Thần Đô.

Lý Mộ tuy không thể cách không thu lấy niệm lực, nhưng chỉ cần hắn cách mỗi một đoạn thời gian tới nơi này một lần, thì có thể hấp thụ niệm lực chứa đựng trong pho tượng.

Thế này tương đương có hai pho tượng thay thế hắn tu hành, bản thân Lý Mộ là có thể bận việc của mình.

Hoàng tộc các nước trên đại lục, đại để đều là dùng phương pháp như vậy tu hành.

Hết chương 811.

Chương 812. Thiên Hồ quốc đi như thế nào (1)

Huyễn Cơ con tiểu hồ ly này hiểu được tri ân báo đáp, không uổng công hắn trả giá nhiều như vậy đối với nàng.

Mấy bóng người từ nơi xa đi tới, hai hồ yêu đi đến phụ cận, cung kính nói: "Tham kiến nữ vương, tham kiến quốc sư đại nhân."

Huyễn Cơ nhìn lướt qua ba người phía sau, hỏi: "Bọn họ là người nào?"

Một thống lĩnh hồ yêu nói: "Bẩm nữ vương, chúng ta khi tuần tra bên ngoài, phát hiện hai thám tử Lang tộc cùng ba Nhân tộc này nổi lên xung đột, hợp sức đánh lui hai tên Lang tộc kia, không biết ba người này vì sao sẽ xuất hiện ở lãnh địa Thiên Hồ quốc ta, liền dẫn bọn họ trở về…"

Lúc này, nữ tu kia trong ba người nhìn Lý Mộ, tựa như là nhớ tới cái gì, bật thốt lên nói: "Ngài, ngài là Lý Mộ Lý đại nhân?"

Lý Mộ nhìn về phía nàng, hỏi: "Ngươi nhận ra ta?"

Nữ tu đó vui vẻ nói: "Ta từng ở Cửu Giang quận nha thấy Lý đại nhân một mặt."

Lý Mộ nhớ lại một phen, khi hắn thu thập Cửu Giang quận vương, từng dừng lại ở nơi đó mấy ngày, nàng này có tu vi cảnh giới thứ tư, tựa như là một trong những tu hành giả Cửu Giang quận nha từ bên ngoài mời chào.

Lý Mộ thuận miệng hỏi: "Các ngươi tới nơi này làm gì?"

Nữ tu đó cung kính nói: "Trưởng bối môn phái tu hành xuất hiện đường rẽ, cần mấy loại linh dược, những linh dược này chỉ có Yêu quốc mới có, chúng ta liền mạo hiểm tới nơi này tìm kiếm."

Đều là Nhân tộc, có thể giúp các nàng thì thuận tay giúp một chút. Lý Mộ tiếp tục hỏi: "Các ngươi cần linh dược gì?"

Nữ tu kia vội nói: “Thất Tinh Thảo, Tử Huyền Sâm, còn có An Thần Hoa…”

Lý Mộ trực tiếp hỏi: “Trưởng bối sư môn các ngươi, là nguyên thần bị thương, cần luyện chế Ngưng Thần Đan à?”

Nữ tu đó liên tục gật đầu: “Đúng vậy!”

Lý Mộ vươn tay, trong lòng bàn tay xuất hiện một bình đan dược, hắn tùy tay ném cho nữ tu kia, nói: “Một bình này là đan dược chữa trị thương tổn nguyên thần, hiệu quả so với Ngưng Thần Đan càng tốt hơn, cầm đi.”

“Đa tạ Lý đại nhân!”

Vốn tưởng chuyến này dữ nhiều lành ít, không ngờ lại có thể ở Yêu quốc gặp đồng tộc, còn đạt được đan dược trị liệu trưởng bối sư môn, quả thực là hỉ trong hỉ, phải biết, cho dù là bọn họ tìm được linh dược, luyện đan sư kia cũng không cam đoan có thể luyện chế thành công, vẻ mặt ba người kinh hỉ, liên tục khom người cảm ơn.

Lý Mộ khoát tay, nói: “Nhấc tay mà thôi, Yêu quốc gần đây không yên ổn, không có việc gì đừng tới nơi này, ta bảo người ta đưa các ngươi trở về.”

Khi ba người được gã cường giả hồ tộc hộ tống rời khỏi Thiên Hồ quốc, nữ tu kia nhìn pho tượng trong thành một lần cuối cùng, hỏi một hồ yêu: “Vị tiền bối này, các ngươi vì sao gọi Lý đại nhân quốc sư…”

Nhắc tới quốc sư, hồ yêu kia mặt lộ vẻ sùng bái, nói: “Cái này kể ra thì dài…”

…

Cửu Giang quận.

Những ngày gần đây, Cửu Giang quận bắt đầu truyền lưu một truyền thuyết.

Vạn Yêu chi quốc, Thiên Hồ quốc một trong bốn đại Yêu quốc, quốc sư lại là một nhân loại, hơn nữa ở trong Thiên Hồ quốc cực được kính trọng.

Nói tới vị quốc sư này, có thể xưng là một đời truyền kỳ.

Mọi người đều biết, mấy tháng trước, thế cục Yêu quốc biến đổi to lớn, Thiên Lang tộc và Thiên Hồ quốc ở dưới ma đạo ủng hộ, thâu tóm các tộc Yêu quốc khắp nơi, một khi bọn họ thống nhất Yêu quốc, biên quận Đại Chu tràn ngập nguy cơ.

Vì thế, triều đình thậm chí phái ra cường giả cảnh giới thứ bảy tiến vào Yêu quốc đàm phán, cuối cùng lấy thất bại chấm dứt.

Ngay tại thời điểm triều đình không có kế sách nào hay, mấy biên quận như Cửu Giang quận lòng người hoảng sợ, có một người, vô thanh vô tức tiến vào Yêu quốc.

Hắn nằm vùng Thiên Hồ quốc, chịu nhục, nhiều lần trải qua gian khổ, thành công lấy được Thiên Hồ quốc chủ tín nhiệm, ở thời khắc mấu chốt, xúi giục một bộ phận Yêu tộc, phát động chính biến, lập tân vương khác, đánh vỡ mưu tính của ma đạo, hơn nữa thuyết phục nữ vương mới của Thiên Hồ quốc, cùng Đại Chu Nhân tộc hữu hảo ở chung, được nữ vương Thiên Hồ quốc lập làm quốc sư…

Hắn lấy sức một người, đã thay đổi thế cục Yêu quốc, trì hoãn bước chân Thiên Lang quốc thống nhất Yêu quốc, giải quyết mối nguy của biên quận Đại Chu, vì xúc tiến hai tộc hài hòa, làm ra cống hiến thật lớn.

Người này, chính là Lý Mộ Lý đại nhân.

Có lẽ, dân chúng bình thường ba mươi sáu quận còn có người chưa từng nghe cái tên này, nhưng tu hành giả cảnh nội Đại Chu, quan viên các quận, đối với hắn đều không xa lạ.

Hai năm qua, huỷ bỏ chế độ cũ, cải thiện dân sinh, công lao hắn từ đầu tới đuôi.

Xúc tiến hai tộc nhân yêu chung sống hoà bình, yên ổn địa phương, công lao của hắn không ai có thể thay thế.

Hôm nay, đối mặt hoạ ngoại xâm Yêu quốc, khi triều đình không có kế sách nào, hắn lại đứng ra.

Trừ nỗi lo nội bộ, diệt mối họa bên ngoài, hắn cho tới bây giờ luôn xông pha tuyến đầu.

Khi tin tức truyền vào Thần Đô, dân chúng Thần Đô đã lâu chưa nghe được tin tức Lý đại nhân, một lần nữa tràn ra đầu đường Thần Đô, hoan hô chúc mừng.

"Ta nói sao thời gian dài như vậy chưa nhìn thấy Lý đại nhân…"

"Thì ra Lý đại nhân là đi bình định Yêu quốc!"

"Nghe nói Lý đại nhân ở Yêu quốc được phong làm quốc sư, quả nhiên hắn vô luận ở nơi nào, đều là chói mắt như vậy!"

"Ta còn nghe nói Lý đại nhân và nữ vương Yêu quốc quan hệ không phải bình thường, sắp trở thành hoàng hậu Yêu quốc!"

"Lý đại nhân, vị thần vĩnh viễn!"

…

Cung Trường Nhạc.

Đủ loại nghị luận của dân chúng Thần Đô, thông qua huyền quang thuật truyền tới trong tai Chu Vũ, nàng mặt lạnh, phất tay giải tán huyền quang thuật, nói: "Mai vệ, chầu sớm do ngươi cùng A Ly chủ trì, truyền chỉ các bộ, trẫm muốn bế quan, lần này cần bế thật lâu, ai cũng không gặp…"

Thiên Hồ quốc.

Thủ hạ Hồ Cửu phái ra tuần tra, đang hướng Huyễn Cơ báo cáo biến hóa chung quanh Thiên Hồ quốc.

Gần một tháng qua, bởi vì tòa tụ linh trận loại siêu lớn kia tồn tại, Thiên Hồ quốc trong vòng trăm dặm linh khí đặc biệt dư thừa, thậm chí đã có thể so với một ít động thiên phúc địa Yêu tộc trung đẳng chiếm cứ.

Đối với tuyệt đại bộ phận yêu vật Yêu quốc mà nói, linh khí là con đường tu hành duy nhất của bọn họ, cái này cũng làm lượng lớn yêu vật hướng về phụ cận Thiên Hồ quốc di chuyển, nhưng, chúng nó cũng không dám quá tiếp cận nơi này, đều là ở chỗ cách Thiên Hồ quốc trăm dặm dừng lại.

Trong vòng trăm dặm, chính là địa bàn Thiên Hồ quốc tuyệt đối.

Đối với những yêu vật này, Thiên Hồ quốc tạm thời không để ý, ngầm đồng ý ở bọn họ ở phụ cận thành lập động phủ, đợi đến lúc thời cơ chín mùi, mang bọn họ sắp xếp yêu tịch Thiên Hồ quốc, là chuyện thuận nước dong buồm.

Hết chương 812.

Chương 813. Thiên Hồ quốc đi như thế nào (2)

Thám tử ẩn núp ở chung quanh Thiên Lang quốc, cũng truyền tin tức về, Thiên Lang tộc gần đây cũng không có gì dị động, thậm chí dừng bước chân thâu tóm Yêu tộc khác.

Đây không phải một chuyện đáng giá cao hứng, đối với Thiên Lang quốc bây giờ mà nói, uy hiếp lớn nhất hiển nhiên ở đây, bọn họ chưa phân tán thực lực, rất có khả năng là đang nghĩ cách đối phó Thiên Hồ quốc.

Mặc dù là Yêu quốc tạm thời yên ổn, nhưng một số Yêu tộc nhỏ và trung bình nào đó không chỉ có chưa yên tâm, ngược lại càng thêm thấp thỏm lo âu.

Trước kia Thiên Lang quốc và Thiên Hồ quốc mở rộng khắp nơi, tình huống tệ nhất, chỉ là toàn tộc quy thuận, về sau cho người ta sai khiến.

Nhưng gần đây, trong Yêu quốc, đã có không ít Yêu tộc, cả tộc biến mất, như bị người ta tự dưng lau đi sự tồn tại, chỉ để lại động phủ trống trơn, chủ nhân động phủ chẳng biết đi đâu.

Mới đầu loại chuyện này chỉ xảy ra một hai lần, cũng chưa dẫn tới quá nhiều chú ý.

Yêu quốc cá lớn nuốt cá bé, Yêu tộc bị thâu tóm nhiều đếm không xuể, cái này không tính là việc gì ngạc nhiên, nhưng kế tiếp, việc này liên tiếp xảy ra, trong nửa tháng, đã có trư Yêu tộc, lộc Yêu tộc, hầu Yêu tộc… mấy Yêu tộc trung bình nhỏ ly kỳ biến mất, không lưu lại bất cứ manh mối cùng dấu vết nào.

Trong những Yêu tộc này không thiếu cường giả cảnh giới thứ năm, lại vẫn khó thoát khỏi kiếp nạn, khiến một ít Yêu tộc trung bình và nhỏ hoàn toàn hoảng hốt.

Các tộc đàn có được yêu vương cảnh giới thứ sáu kia còn miễn cưỡng có sức tự bảo vệ mình, nhiều Yêu tộc trung bình nhỏ như vậy đều biến mất, ai biết tai nạn một ngày nào sẽ giáng đến trên đầu bọn họ.

Điều này khiến rất nhiều Yêu tộc trung bình nhỏ liên hợp lại với nhau, còn có chủ động đầu phục Thiên Lang tộc, Huyền Xà tộc, hùng tộc… các đại tộc Yêu quốc, để cầu lấy sự che chở.

Phụ cận Thiên Hồ quốc không có loại chuyện này xảy ra, dù vậy, cũng có tộc trưởng mấy Yêu tộc nhỏ tự mình đến, khẩn cầu gia nhập Thiên Hồ quốc, cho nữ vương sai phái, chỉ cầu có thể di chuyển đến phụ cận Thiên Hồ quốc, bảo vệ một tộc an toàn.

Thiên Hồ quốc trải qua vài lần biến cố lớn, thực lực vốn đã xếp cuối bốn đại Yêu tộc, những Yêu tộc trung bình nhỏ này gia nhập, tuy không thể lập tức gia tăng chiến lực hàng đầu, nhưng đối với bất cứ một thế lực nào mà nói, dòng máu tươi mới đều rất quan trọng.

Huyễn Cơ và Lý Mộ sau khi thương lượng, đồng ý thỉnh cầu của bọn họ.

Trong lúc nhất thời, Thiên Hồ quốc trong phạm vi mấy trăm dặm, Yêu tộc trung bình nhỏ đến đầu nhập vào, hoặc là sơn tinh dã quái một mình tu hành nhiều đếm không xuể, nếu là trước kia, bọn họ không dám dễ dàng chọn đội, nhưng bây giờ vì tìm kiếm che chở, bọn họ đã không có lựa chọn nào khác.

Yêu quốc, ngọn núi nơi nào đó linh khí đầy đủ.

Ở Yêu quốc, phàm nơi linh khí đầy đủ, không có ngoại lệ, đều bị Yêu tộc cường đại chiếm cứ, Xuyên Vân phong từ trước tới nay đều là địa bàn của hoa báo nhất tộc, hoa báo nhất tộc tuy không phải đỉnh cấp Yêu tộc, nhưng trong tộc cường giả cảnh giới thứ năm có năm vị, lại là họ hàng xa của Báo Vương báo yêu nhất tộc, bình thường ngay cả đại tộc Yêu quốc cũng không muốn trêu chọc.

Hoa báo nhất tộc chiếm cứ Xuyên Vân phong đã mấy chục năm, luôn ở nơi đây an ổn tu hành, cho đến hôm nay.

Năm con báo yêu cảnh giới thứ năm, bụng đều có một cái lỗ lớn, chỉ để lại một cái thể xác, yêu hồn đã sớm biến mất.

Các nơi của đỉnh núi đều là thi thể báo yêu, hoa báo nhất tộc coi như là một Yêu tộc lớn trong Yêu quốc, thế mà không một

người sống, mà các nơi của ngọn núi này, không có một tia dấu vết chiến đấu, hoa báo nhất tộc bị diệt tộc, hiển nhiên là xảy ra ở trong thời gian rất ngắn.

Một bóng người toàn thân bị sương xám bao vây lơ lửng ở trên không, sương xám dâng trào, thi thể báo yêu chung quanh đều biến mất.

Trừ hoa báo nhất tộc biến mất, Xuyên Vân phong tất cả khôi phục bình thường, sương xám ngay lập tức đi xa.

Thiên Hồ quốc.

Sau khi biết được tin tức hoa báo nhất tộc bị diệt, Huyễn Cơ cũng rất chấn động, thực lực hoa báo nhất tộc tuy so ra kém xa xa hồ tộc, cũng tuyệt đối là một trong các tộc mạnh gọi được tên của Yêu quốc, cứ như vậy vô thanh vô tức bị người ta diệt tộc, không khỏi quá mức không thể tưởng tượng.

Cho dù là cảnh giới thứ sáu bình thường, cũng không cách nào làm được dễ dàng tiêu diệt hoa báo nhất tộc như vậy.

Huyễn Cơ rất quyết đoán, nói: “Bảo Yêu tộc lớn nhỏ chung quanh Thiên Hồ quốc, tất cả đều tiến vào trong phạm vi cái chuông kia bao phủ, mang tất cả thủ hạ của các ngươi triệu hồi đến, tạm thời gác lại nhiệm vụ trong tay…”

Cùng thời điểm, nhằm vào việc các Yêu tộc lớn ly kỳ biến mất, Cửu Thiên Huyền Xà tộc, Thiên Sơn hùng tộc, cùng với Thiên Lang tộc dâng lên đủ cảnh giác, đồng thời cũng đều buông ra lãnh địa, cho phép các đại Yêu tộc đến đầu nhập, cung cấp che chở đối với bọn họ, cũng đang nhân cơ hội lớn mạnh bản thân.

Khi Yêu quốc tràn đầy bối rối, một đám sương xám phiêu đãng ở giữa núi non trùng điệp của Yêu quốc.

Thế lực Yêu tộc đã hình thành quy mô, đều là đã dựa vào bốn đại Yêu quốc, trong khoảng thời gian ngắn, hắn thế mà tìm không thấy mục tiêu thích hợp.

Một khắc nào đó, sương xám bay qua một thung lũng kín đáo, lại cuộn ngược quay về, lơ lửng ở trên thung lũng.

Giữa mấy ngọn núi, hình thành một thung lũng xanh um tươi tốt, trong thung lũng thảm thực vật tươi tốt, thấy thế nào cũng chỉ là một thung lũng tầm thường, trong sương xám, hai tia sáng đỏ chợt lóe, truyền đến một thanh âm bất ngờ.

"Trận pháp ẩn nấp thật cao minh, bản tôn thiếu chút nữa nhìn nhầm…"

Sương xám chậm rãi hạ xuống, ở lúc hạ tới một cái độ cao nào đó, cảnh sắc trước mắt bỗng nhiên biến đổi, phía dưới không là thung lũng hoang vu nữa, mà là một thành trì loại nhỏ.

Ngoài thành có ruộng đất, trong thành có các loại kiến trúc, trong thành trên đường bóng người qua lại, trên thân tản mát ra yêu khí nhàn nhạt, không có ngoại lệ, tất cả đều là yêu vật hóa hình trở lên, thậm chí còn có mấy luồng, khí tức đạt tới cảnh giới thứ năm.

Thành trì này cho người ta cảm giác rất kỳ quái, rõ ràng là thành thị Yêu quốc, lại giống thành thị nhân loại, trên đường không dính một hạt bụi, cả thành trì gọn gàng ngăn nắp, tràn ngập trật tự. Bốn đại Yêu quốc tuy cũng đều phỏng theo nhân loại kiến tạo thành trì, nhưng so với thành nhỏ này hỗn loạn hơn nhiều.

Bóng người trong sương xám chỉ bất ngờ một cái chớp mắt, liền nâng lên bàn tay, nhẹ nhàng ép xuống.

Một bàn tay khổng lồ xuất hiện ở trên không thành nhỏ, chưởng này bao trùm cả tòa thành nhỏ, một khi ép xuống, thành này tất hủy, yêu vật trong đó cũng khó thoát chết.

Hết chương 813.

Chương 814. Gặp lại “Mai đại nhân” (1)

Ầm!

Sau một tiếng vang đinh tai nhức óc, ngọn núi nào đó bị cự chưởng ép sập, sương xám tan đi, lộ ra một bóng người trong đó.

Trong mắt nam tử trung niên lóe ra ánh sáng âm u, ánh mắt nhìn phía thung lũng cách đó không xa.

Tòa thành trì đó vẫn tồn tại như cũ.

Ngay tại vừa rồi, hắn bị di chuyển ngang ra ngàn trượng, ngay cả pháp thuật thi triển cũng sinh ra chếch đi.

Trên mặt hắn hiện ra nét kinh nghi, đang muốn lần nữa hướng thành trì đó bay đi, bên tai bỗng nhiên truyền đến một thanh âm.

“Thân tử.”

Theo thanh âm này hạ xuống, sắc mặt nam tử trung niên biến đổi hẳn, giờ khắc này, hắn phát hiện thân thể hắn thế mà lại có dấu hiệu suy bại.

Giờ phút này, thanh âm thứ hai đã ghé vào tai hắn vang lên.

“Hồn diệt.”

Khi phát hiện nguyên thần hắn cũng bắt đầu tán loạn, trong lòng nam tử trung niên đã kinh hãi đến cực điểm, hóa thành một tia sáng bạc, hướng về xa xa bỏ chạy.

Ngọn núi bị đè sập bốc lên khói bụi đầy trời, khói bụi tan đi, thành nhỏ trong núi nơi xa đã biến mất, lại biến thành thung lũng hoang vu.

Ở ngoài ngàn dặm, Thanh Sát Lang Vương nhìn phía sau, lòng vẫn còn sợ hãi.

Đây là một hồi chiến đấu uất ức nhất, nghẹn khuất nhất hắn đời này từng trải qua, ngay cả mặt đối phương cũng chưa nhìn thấy, hắn liền vô duyên vô cớ tổn thất ít nhất ba năm tu vi,

chẳng lẽ hắn gặp được là lão quái vật lánh đời không ra nào của Yêu quốc?

Tuy tu vi hắn đã thế gian hiếm có, nhưng Thanh Sát Lang Vương rất rõ, hắn còn xa xa chưa thể xưng là vô địch Yêu quốc.

Ở Yêu quốc, thật sự khủng bố cũng không phải con rắn kia, con gấu chó kia, hoặc là lão hồ ly kia, những lão quái vật tuổi thọ sắp cạn kia, không biết ở nơi nào bế tử quan tìm kiếm đột phá, mới là đáng sợ nhất.

Chẳng lẽ hắn hôm nay xui xẻo va phải loại tồn tại đó?

Thanh Sát Lang Vương thầm nghĩ xui xẻo, yên lặng nhớ kỹ nơi đó, đang định về Thiên Lang quốc, nơi xa bỗng nhiên một luồng hào quang xẹt qua, tựa như là cảm ứng được Thanh Sát Lang Vương tồn tại, tia sáng đó lại quay về, dừng lại ở cách Thanh Sát Lang Vương mấy chục trượng.

Một nữ tử dung mạo cực đẹp nhìn hắn, hỏi: “Xin hỏi, Thiên Hồ quốc đi như thế nào?”

Thanh Sát Lang Vương nhìn nữ tu nhân loại chỉ có tu vi cảnh giới thứ năm này, hỏi: “Ngươi đi Thiên Hồ quốc làm cái gì?”

Nữ tử nói: “Tìm người.”

Thanh Sát Lang Vương không nhiều lời với nữ tu nhân loại này, chuẩn bị bắt giữ nàng, trực tiếp về Thiên Lang quốc, bước ra một bước, đã đi tới trước mặt nữ tu này, đưa tay chụp vào cái cổ non mềm của nàng.

Sau đó, một cánh tay của hắn bay ra ngoài.

Thanh Sát Lang Vương ôm cái tay cụt, chấn động vô cùng nhìn nữ tu cảnh giới thứ năm kia, trơ mắt nhìn khí tức trên người nàng ở trong nháy mắt, từ cảnh giới thứ năm biến thành cảnh giới thứ bảy…

Thiên Lang quốc.

Đỉnh núi cao nhất, trong động phủ sâu thẳm, nam tử dáng người khôi ngô, cái trán có một chữ “Vương” nhàn nhạt

khoanh chân ngồi ở góc, ngoài thân thể hắn có vô số yêu hồn quấn quanh.

Những yêu hồn này chủng tộc không đồng nhất, có hồn hươu, hồn khỉ, hồn hổ vân vân, toàn bộ yêu hồn đều mặt lộ vẻ thống khổ, muốn giãy thoát hắn trói buộc, nhưng vô ích, nam tử mỗi một lần hít thở, đều có một yêu hồn bị hắn hút vào trong cơ thể, mà luyện hóa mỗi một đạo yêu hồn, khí tức trên người hắn sẽ mơ hồ mạnh thêm một tia.

Một khắc nào đó, trong động phủ u tĩnh, không gian dao động một trận, một bóng người từ trong đó ngã ra.

Thanh Sát Lang Vương tóc rối tung, mất đi một cánh tay, trên người vết máu loang lổ, khí tức cũng yếu đi rất nhiều, trên mặt chưa hết khiếp sợ.

Nam tử đột nhiên mở mắt, chấn động nhìn Thanh Sát Lang Vương, hỏi: “Ngươi sao bị thương thành bộ dáng này, chẳng lẽ ngươi gặp hai lão già kia?”

Thanh Sát Lang Vương vẻ mặt xui xẻo, mang tình huống hôm nay báo cho hắn.

Làm lão tổ cảnh giới thứ bảy, trong Yêu quốc, người có tư cách trở thành đối thủ của hắn vốn không nhiều, hôm nay hắn đã gặp hai người.

Cường giả trong thành kia, tu vi không biết thế nào, thần thông cũng quỷ dị thái quá, thế mà có thể trực tiếp lấy lực lượng thiên địa thương tổn thân thể cùng thần hồn hắn, khiến hắn tổn thất vô ích hai năm tu vi, sau gặp nữ tu nhân loại kia càng thêm khủng bố, hắn thiếu chút nữa chết ở trên tay nàng, triển khai huyết độn chi thuật, mới miễn cưỡng chạy thoát.

Thẳng đến giờ phút này, hắn mới có thời gian bồi dưỡng ra một cánh tay mới, cánh tay tuy có thể tái sinh, nhưng không thể so sánh với ban đầu, không biết cần bao lâu mới có thể một lần nữa tu luyện lại.

Nam tử lặng lẽ nghĩ kỹ một lát, nói: “Người thứ nhất thương tổn ngươi, hắn là cường giả pháp gia cảnh giới thứ sáu đỉnh phong.”

Thanh Sát Lang Vương quả quyết nói: “Không có khả năng, không có tu vi cảnh giới thứ bảy, hắn sao có khả năng thương tổn ta?”

Tên trưởng lão Thánh Tông kia nhìn hắn một cái, nói: “Cho dù là ở thời kì trăm nhà đua tiếng, thực lực cường giả pháp gia cũng thuộc loại đứng đầu, nếu thật là cường giả pháp gia cảnh giới thứ bảy, ngươi hôm nay không có khả năng nhìn thấy ta, Yêu quốc nhỏ kia, hẳn là hắn thành lập, truyền thuyết pháp gia thăng cấp cảnh giới thứ bảy, có một bộ sậu quan trọng, chính là lấy pháp lập quốc, bây giờ xem ra, truyền thuyết này hẳn là thật…”

Trưởng lão Thánh Tông kiến thức uyên bác, không phải hắn có thể so sánh, Thanh Sát Lang Vương vẫn chưa hoài nghi quá nhiều, nói: “Đợi ngươi ta tu vi khôi phục, lại đi gặp cái gọi là pháp gia cường giả kia một hồi…”

Trong mắt trưởng lão Thánh Tông kia hiện ra một tia kiêng kị, nói: “Vẫn là đừng trêu chọc người này, pháp gia không phải dễ chọc, bây giờ quan trọng nhất là Thiên Hồ quốc, tốt nhất đừng thêm chuyện nữa.”

Nói đến Thiên Hồ quốc, trên mặt Thanh Sát Lang Vương lần nữa xuất hiện sự sợ hãi, hỏi: “Nữ tu kia rốt cuộc là người nào, cô ta đi Thiên Hồ quốc làm cái gì, ta có dự cảm, nếu không phải cô ta vội vã đi Thiên Hồ quốc, chưa nghiêm túc, ta sẽ chết ở trong tay cô ta…”

Trưởng lão Thánh Tông mặt lộ vẻ suy nghĩ, nói: “Theo ta được biết, nữ tu cường giả đã biết của Tổ Châu, có loại thực lực này, chỉ có hai vị, một vị là nữ hoàng Đại Chu, một vị khác là chưởng giáo Đan Đỉnh phái, nữ hoàng Đại Chu sẽ không rời khỏi Thần Đô, chưởng giáo Đan Đỉnh phái có lẽ là tới nơi này tìm kiếm linh dược, có hình cô ta không…”

Thanh Sát Lang Vương lắc đầu nói: “Thực lực cô ta mạnh hơn ta quá nhiều, không có cách nào dùng huyền quang thuật hiện ra hình ảnh của cô ta, bộ dạng cô ta cũng chưa chắc là diện mạo vốn có của cô ta.”

Hết chương 814.

Chương 815. Gặp lại “Mai đại nhân” (2)

Trong mắt hắn lộ ra nghi ngờ, hỏi: “Loại cường giả này, đi Thiên Hồ quốc làm cái gì?”

Thánh Tông trưởng lão biết hắn đang lo lắng cái gì, nói: “Yên tâm, mặc kệ cô ta là ai, đều sẽ không ở lại Thiên Hồ quốc lâu, sẽ không ảnh hưởng kế hoạch của chúng ta, ta lo lắng là tám yêu thi kia…”

Thanh Sát Lang Vương nói: “Tám yêu thi đó có cái gì phải sợ, cho dù là tám con cộng lại, cũng chỉ có thể tạm thời ngăn lại một người trong chúng ta, thực lực Vạn Huyễn không khôi phục nhanh như vậy, chỉ cần phá cái chuông đó, ngươi ta bất cứ một ai, đều có thể trấn áp Thiên Hồ quốc.”

Trưởng lão Thánh Tông ánh mắt thâm thúy, trầm giọng nói: “Ngươi nghĩ quá đơn giản rồi, ngươi có biết tám yêu thi cảnh giới thứ sáu, đại biểu cái gì không?”

Thanh Sát Lang Vương nói: “Đại biểu cái gì?”

Trưởng lão Thánh Tông nói: “Phù Lục phái của đạo môn lục tông, cũng chỉ có bảy vị thủ tọa cảnh giới thứ sáu. Sau khi Thiên Huyễn chết, Thi Tông ngay cả một vị cảnh giới thứ sáu cũng không có, có thể lấy ra tám vị yêu thi cảnh giới thứ sáu, nói lên sau lưng Thiên Hồ quốc có một tổ chức phi thường cường đại, bọn họ có thể lấy ra tám vị cảnh giới thứ sáu, sau lưng có thể còn có cảnh giới thứ bảy hay không. Càng khủng bố hơn là, trên đại lục từ bao giờ xuất hiện một thế lực cường đại chúng ta cho tới bây giờ cũng chưa từng nghe nói, hơn nữa cùng chúng ta rất rõ ràng là địch không phải bạn…”

Cẩn thận suy tư lời của trưởng lão Thánh Tông, vẻ mặt Thanh Sát Lang Vương cũng trở nên nghiêm túc.

Việc này tạm thời vẫn là một bí ẩn, hắn phóng ra mấy chục yêu hồn, nói: “Ngươi ta chữa thương trước đi, sau lưng Thiên Hồ quốc rốt cuộc có thế lực như vậy hay không, đến lúc đó sẽ biết…”

…

Thiên Hồ quốc.

Chuyện không ít Yêu tộc thần bí mất tích, tuy khiến các yêu vật kinh hãi không thôi, nhưng số ít Yêu tộc cường đại vẫn là từ trong đó được lợi, dưới trướng Thiên Hồ quốc có thêm mấy chục Yêu tộc nhỏ phụ thuộc, thực tế số lượng yêu dân thống trị, cũng nhiều thêm gần ba thành.

Lý Mộ bước đầu phán đoán, một loạt sự kiện này, hẳn là cảnh giới thứ bảy gây nên.

Nguyên nhân không có gì khác, nếu là tu vi chỉ có cảnh giới thứ sáu, không có cách nào mang nhiều chuyện như vậy xử lý không lộ ra chút nào, không để lại một tia manh mối, lại liên tưởng đến tên ma đạo trưởng lão kia nguyên thần bị thương nặng, hấp thu lượng lớn yêu hồn, có thể tăng tốc khôi phục, độc thủ phía sau màn tạo thành một loạt sự kiện này đã miêu tả sinh động.

Cường giả cảnh giới thứ bảy nếu muốn đoạt hồn lấy phách, căn bản không thể ngăn trở, bọn họ có thể làm, chỉ có tận lực che chở thêm một ít Yêu tộc trung bình và nhỏ.

Hai ngày qua, Lý Mộ còn có một việc rất kỳ quái.

Nữ hoàng đã liên tục hai ngày chưa kiểm tra hắn, muốn nói nàng là vì hắn trở thành quốc sư Thiên Hồ quốc mà tức giận, tựa như cũng không có khả năng lớn, Lý Mộ đã trước đó xin chỉ thị của nàng, nàng cũng tỏ vẻ lý giải đối với điều này.

Lý Mộ đang định chủ động đi hỏi, Hồ Cửu bỗng nhiên đi vào, nói là người triều đình Đại Chu tới.

Lý Mộ nghi hoặc đi ra, triều đình phái người đến Thiên Hồ quốc, nữ hoàng cũng chưa nói cho hắn, thẳng đến lúc đi đến bên ngoài, nhìn thấy Mai đại nhân đứng ở cạnh pho tượng hắn trước hoàng cung, sau ngạc nhiên ngắn ngủi, hắn liền kinh hỉ hỏi: “Mai tỷ tỷ, sao ngươi lại tới đây?”

Ở Yêu quốc xa xôi, có thể nhìn thấy thân bằng cố nhân Thần Đô, không thể nghi ngờ là một kinh hỉ lớn.

Mai đại nhân liếc hắn, nói: “Triều đình muốn sáng lập minh ước với Thiên Hồ quốc, vĩnh viễn không xâm phạm nhau, bệ

hạ bảo ta tới trao đổi với Thiên Hồ quốc.”

Lý Mộ chủ động nói: “Yên tâm, chuyện này giao cho ta.”

Mai đại nhân nhìn pho tượng cao lớn này, nói: “Xem ra con hồ ly đó đối với ngươi không tệ, thế mà còn lập pho tượng cho ngươi.”

Hồ Cửu nghe vị nữ quan Đại Chu này xưng hô đối với nữ vương, không vui nói: “Ta không biết ngươi ở Đại Chu có địa vị lớn bao nhiêu, nhưng nơi này là Thiên Hồ quốc, ngươi tốt nhất đối với nữ vương bệ hạ tôn kính một chút.”

Mai đại nhân thản nhiên nhìn Hồ Cửu một cái.

Huych!

Thân thể Hồ Cửu ngưng tụ ra hai chân mềm nhũn, xụi lơ xuống đất.

Cái trán hắn chảy ra mồ hôi lạnh, không biết vì sao, ánh mắt nữ quan Đại Chu này khủng bố như thế, khiến hắn từ đáy lòng cảm thấy sợ hãi, ngay cả chân cũng mềm nhũn. Trong lòng Hồ Cửu vừa thẹn vừa giận, nhưng cũng không dám răn dạy nữ quan Đại Chu này nữa, từ trên mặt đất bò dậy, xấu hổ nói với Lý Mộ: “Ta còn có chuyện quan trọng, người Đại Chu các ngươi tự ngươi chiêu đãi…”

Lý Mộ dẫn Mai đại nhân tới cung điện hắn tạm thời ở lại, Mai đại nhân nhìn trái nhìn phải, hỏi: “Ngươi ở hậu cung của con hồ ly kia?”

Lý Mộ nói: “Đừng hiểu lầm, ta tùy tiện chọn chỗ.”

Bốn bóng người yểu điệu từ bên trong đi ra, hướng Lý Mộ uyển chuyển thi lễ, nhu thuận nói: “Đại nhân đã trở lại…”

Mai đại nhân nhìn tỷ muội thỏ yêu sinh tư, ánh mắt nhìn về phía Lý Mộ, hỏi: “Đây cũng là ngươi tùy tiện chọn?”

Lý Mộ liếc nàng một cái, nói: “Ngươi sao giống như bệ hạ, quản nhiều như vậy làm gì, vào trước nói sau…”

Lý Mộ dám trước mặt nữ hoàng thừa nhận hắn là háo sắc, đương nhiên sẽ không sợ Mai đại nhân, bốn con thỏ yêu này, thật ra nha hoàn là hắn chuẩn bị cho Liễu Hàm Yên cùng Lý

Thanh, nhưng hắn ngay cả giải thích cũng lười giải thích với Mai đại nhân, tùy tiện nàng nghĩ như thế nào, nàng thích cho rằng như thế nào thì cho rằng như thế đó…

Mai đại nhân nhìn bốn con thỏ yêu kia một cái, cũng không hỏi nhiều, ngồi ở trên chủ vị vốn nên là Lý Mộ ngồi, nói: "Ta nghe người khác nói, ngươi muốn làm hoàng hậu Thiên Hồ quốc?"

Lý Mộ ngẩng đầu, ngạc nhiên nói: "Ngươi nghe ai nói, tuy nàng quả thực có ý tứ này, nhưng ta là loại người đó sao, nam tử hán đại trượng phu, sao có thể làm hậu cho người ta?"

Mai đại nhân thản nhiên nói: "Người bên ngoài đều nói như vậy."

Lý Mộ kéo kéo khóe miệng, nói: "Những lời đó có thể tin sao, còn có người nói ta muốn làm hoàng hậu Đại Chu đó, ngươi sao không đi hỏi một chút bệ hạ có phải có ý tứ này hay không?"

Mai đại nhân liếc hắn, hỏi ngược lại: "Nếu bệ hạ có ý tứ này, ngươi dám không?"

Lý Mộ quyết đoán nói: "Không dám."

Dứt bỏ thân phận nữ hoàng, cho dù nàng là cường giả cảnh giới thứ bảy, đối với một tên háo sắc mà nói, cũng không có gì không dám, cảnh giới thứ bảy cũng vẫn là nữ nhân, sớm hay muộn hắn cũng có thể tu hành đến cảnh giới thứ bảy, không đến mức không xứng với nàng.

Nhưng làm hoàng hậu vẫn là đừng bàn nữa, háo sắc thì háo sắc, điểm mấu chốt của nam nhân cũng vẫn phải có.

Nam tử làm hậu, trước đó chưa từng có.

Về sau trên sách sử sẽ ghi lại hắn như thế nào?

Hết chương 815.

Chương 816. Huyễn Cơ cùng Chu Vũ lần đầu tiên giao phong (1)

Lý Mộ vốn nên là công thần Đại Chu, dốc hết sức kéo lại trụ cột sắp đổ, vì Đại Chu định nội ưu, bình ngoại xâm, sau khi tuổi thọ đoạn tuyệt, có thể cung hưởng Thái Miếu tồn tại.

Hậu cung xưa nay không thể tham gia vào chính sự, một khi trở thành hoàng hậu, các sử quan cũng sẽ không tán dương hắn ôn lương hiền thục, mẫu nghi thiên hạ, một cái mũ điên đảo càn khôn, yêu hậu loạn chính là không thoát được.

Mai đại nhân hừ nhẹ một tiếng, nói "Tin đồn vô căn cứ, chưa chắc không có nguyên nhân, ngươi nếu giữ mình trong sạch, giữ quy củ đạo lễ, lại nào sẽ truyền ra lời đồn ngươi muốn thành thành yêu hậu?"

Mai đại nhân là sẽ không nói như vậy, câu này trái lại như là giọng điệu của nữ hoàng. Lý Mộ nhìn nàng một cái, hỏi "Đây là bệ hạ bảo ngươi nói à?"

Mai đại nhân đã chưa thừa nhận, cũng chưa phủ nhận.

Lý Mộ không vui nói "Lời này không có lương tâm, ta làm như vậy là vì ai, vì ta sao, vì Yêu quốc sao, còn không phải là vì bệ hạ. Ta kết hôn mới bao lâu, đã cùng nương tử chia lìa hai nơi, mỗi ngày chịu đựng nỗi khổ tương tư, vì Đại Chu, vì nữ hoàng mạo hiểm sinh mệnh, xâm nhập Yêu quốc đấu với bầy yêu, đối địch với cảnh giới thứ bảy, chẳng lẽ vì đổi lấy bệ hạ ngờ vực vô căn cứ?"

Cảm nhận được Lý Mộ tức giận cùng thầm oán, Mai đại nhân hiển nhiên có chút hoảng hốt, vội nói: "Bệ hạ không phải ý tứ này…"

Lý Mộ nói: "Ngươi cũng không phải bệ hạ, ngươi làm sao biết bệ hạ là có ý tứ gì, bệ hạ thích nhất chính là ngờ vực vô căn cứ…"

Mai đại nhân hỏi: "Bệ hạ ở trong mắt ngươi, chính là người như vậy?"

Lý Mộ liếc nàng một cái, nói "Ngươi đi theo bên cạnh bệ hạ lâu như vậy, ngươi không hiểu nàng sao, bệ hạ nhìn rộng lượng, thật ra nhỏ mọn hơn bất cứ ai khác, ngươi nếu nơi nào không cẩn thận đắc tội nàng, nàng đuổi tới trong mộng cũng sẽ đánh ngươi một trận…"

Trên mặt Mai đại nhân lộ ra nụ cười ý vị sâu xa, hỏi: "Thì ra không chỉ ngươi cảm thấy như vậy, còn không?"

Lý Mộ cuối cùng tìm được tri âm, nói "Còn có, nàng có ý tưởng gì, từ trước tới giờ đều không nói ra, đều dựa vào ta tự đoán, đoán đúng còn tốt, đoán sai nàng liền tức giận, nghĩ cách giày vò ta, cũng chính là ta, đổi là ai cũng chịu không nổi nàng…"

…

Trong tẩm cung Huyễn Cơ, Huyễn Cơ vừa lấy được tin tức của Hồ Lục, lại một lần nữa xác nhận: "Ngươi nói người triều đình Đại Chu tới?"

Hồ Lục gật gật đầu, nói "Người tới là Mai vệ thống lĩnh của Đại Chu, là một trong những nữ quan nữ hoàng Đại Chu tín nhiệm nhất, lúc trước chính là nàng bắt ta."

Huyễn Cơ nhíu mày nói "Nàng đến Thiên Hồ quốc làm gì?"

Hồ Lục nói: "Nói là phụng ý chỉ nữ hoàng Đại Chu Chu Vũ, đến bàn bạc kết minh với chúng ta, nhưng cái này cũng không nhất định là mục đích thật sự nàng tới đây, nàng luôn ở chỗ quốc sư đại nhân, căn bản không có ý tứ trao đổi với chúng ta…"

Huyễn Cơ trầm ngâm một lát, nói "Ta đi xem xem."

Hồ Lục kịp thời ngăn nàng, nói: "Ngài là nữ vương Thiên Hồ quốc, nào có nữ vương một quốc gia chủ động đi gặp sứ giả quốc gia khác, như vậy chẳng phải là tỏ ra ngài so với Chu Vũ kia thấp hơn một cái đầu?"

Hồ Lục nói, chính là điều nàng không thể tiếp nhận nhất, Huyễn Cơ lập tức bỏ qua ý tưởng này.

Nàng nhìn về phía Hồ Lục, nói: "Ngươi đi giúp ta tìm hiểu một chút."

Hồ Lục gật gật đầu, nói "Vâng."

Nàng vừa mới đi đến ngoài cửa, Huyễn Cơ bỗng nhiên nói: "Đợi một chút…"

…

Cùng Mai đại nhân lảm nhảm về nữ hoàng một phen, trong lòng Lý Mộ dễ chịu hơn nhiều.

Mai đại nhân ngồi ở trên chủ vị, khóe miệng vẫn luôn mang theo nụ cười mỉm, hỏi Lý Mộ: "Bệ hạ bảo ta hỏi ngươi, ngươi khi nào trở về?"

Lý Mộ nói: "Sắp rồi."

Mai đại nhân nói: "Ngươi mỗi lần đều nói như vậy, bệ hạ cần thời gian xác thực."

Trần Thập Nhất bên kia đã sắp xong, Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói: "Dài nhất không vượt qua nửa tháng."

Thời điểm hai người nói chuyện, Hồ Lục từ bên ngoài đi đến.

Lý Mộ trước giới thiệu với Mai đại nhân: "Vị này là…"

Mai đại nhân nhìn Hồ Lục, ánh mắt chợt lóe ánh sáng nhạt, thản nhiên nói: "Không cần giới thiệu, khi nàng nằm vùng ở Thần Đô, là ta tự tay bắt."

Chuyện Hồ Lục, là Lý Mộ tố cáo, Mai đại nhân động thủ, ba người lần nữa gặp nhau, không khí trong điện liền có chút xấu hổ.

Mắt thấy sắc mặt Hồ Lục cũng không quá dễ coi, Lý Mộ vội giảng hòa nói: "Chuyện quá khứ, thì đừng nhắc nữa, bây giờ mọi người đều là bằng hữu, dĩ hòa vi quý…"

Mai đại nhân thản nhiên liếc Hồ Lục một cái: "Ai là bằng hữu với con hồ ly này!"

Hồ Lục cũng không cam lòng yếu thế: "Ngươi cho rằng ta nguyện ý?"

Một người một yêu vừa mới gặp nhau, đã tràn ngập mùi thuốc súng nồng đậm, Lý Mộ nhất thời thấy to đầu, cố ý cau

mày, trầm giọng nói: “Hai người các ngươi đều bớt nói hai câu!”

Dựa theo hắn đoán trước, mặc kệ là Mai đại nhân hay Hồ Lục, hẳn là đều sẽ nể mặt hắn.

Nhưng lần này Lý Mộ tính sai rồi.

Mai đại nhân nhìn Lý Mộ, hỏi: “Ngươi giúp con hồ ly này?”

Hồ Lục cũng nhìn về phía Lý Mộ, hỏi: “Ngươi rốt cuộc giúp ai?”

Ân oán cá nhân của hai nàng, hắn giúp ai cũng không đúng, Lý Mộ nhìn nhìn các nàng, nói: “Quy củ cũ, nếu không các ngươi đánh một trận đi, ai thua người đó câm miệng.”

Phương thức giải quyết bất đồng của Yêu tộc rất vừa lòng Lý Mộ, không có lục đục với nhau, không có vòng vo, cũng không có chuyện gì là đánh một trận không giải quyết được, bên thua không có quyền nói chuyện, người thắng muốn làm ầm cũng không làm ầm lên được.

Mai đại nhân nhìn Hồ Lục một cái, nói: “Thôi, ta không muốn bắt nạt cô ta.”

Hồ Lục cười lạnh một tiếng, hỏi “Ngươi là sợ mình thua à?”

Lý Mộ muốn khuyên giải Hồ Lục, lại bị một ánh mắt của Hồ Lục trừng mắt nhìn lại.

Nói bằng lương tâm, lần này là Hồ Lục không biết tốt xấu.

Chủ tử nhà nàng Huyễn Cơ mới cảnh giới thứ năm, chính nàng có thể mạnh đến đâu?

Thực lực của nữ hoàng mạnh bao nhiêu, Lý Mộ cũng không biết, Mai đại nhân đi theo bên người nữ hoàng đã bao nhiêu năm, thực lực ở trong cảnh giới thứ năm cũng không tính là yếu, nếu là Huyễn Cơ tự mình lên còn tốt, Hồ Lục căn bản không có khả năng chiến thắng nàng.

Nàng là lấy đâu ra tự tin vậy?

Bỗng nhiên, Lý Mộ phát hiện khí tức trên người Hồ Lục, cùng trước kia có chút khác biệt vi diệu.

Tựa như là nghĩ tới cái gì, hắn nhìn về phía mắt Hồ Lục, quả nhiên ở sâu trong ánh mắt nàng phát hiện một tia giảo hoạt.

Lý Mộ cả kinh, Hồ Lục này, lại là Huyễn Cơ biến thành!

Hồ tộc cũng phi thường am hiểu huyễn hóa* chi thuật, Huyễn Cơ càng là cao thủ trong đó, khó trách nàng lần này tự tin như vậy, nàng là ý định bắt nạt Mai đại nhân nhìn không thấu nàng biến ảo…

(*: biến ảo, biến hóa)

Hết chương 816.

Chương 817. Huyễn Cơ cùng Chu Vũ lần đầu tiên giao phong (2)

Hồ Lục không phải đối thủ của Mai đại nhân, nhưng Mai đại nhân vô luận như thế nào cũng đấu không lại Huyễn Cơ.

Lý Mộ đang muốn mở miệng ngăn cản, trong ánh mắt Hồ Lục nhìn hắn hiện ra một tia uy hiếp, Lý Mộ cẩn thận ngẫm lại, nếu ở đây vạch trần nàng, nữ vương một quốc gia, biến thành thủ hạ của mình, ức hiếp sứ giả nước khác, thế này cũng quá thiếu đạo đức rồi, truyền ra chẳng phải là làm người ta cười đến rụng răng?

Còn có ai so với hắn rõ ràng hơn sự xấu hổ khi thân phận giả bị người ta vạch trần?

Khiến Huyễn Cơ trực tiếp xấu hổ tới chết, so với Mai đại nhân thua Hồ Lục nghiêm trọng hơn nhiều.

Lý Mộ chỉ có thể nhìn về phía Mai đại nhân, nói: “Mai tỷ tỷ, nếu không thôi đi…”

Mai đại nhân thản nhiên nói: “Vì sao phải thôi, chuyện đã đáp ứng, lâm trận lùi bước, mất là mặt mũi bệ hạ.”

Lý Mộ chỉ có thể lại nhìn về phía Huyễn Cơ đóng giả Hồ Lục, nhắc nhở nàng: “Vậy được rồi, các ngươi điểm đến là dừng, đừng quá phận.”

“Biết rồi!”

Huyễn Cơ thuận miệng lên tiếng, sau lưng xuất hiện năm cái đuôi cáo, hướng Mai đại nhân công kích.

Ở dưới tình huống không dùng pháp bảo, cái đuôi của hồ yêu, chính là vũ khí lợi hại nhất của các nàng.

Mai đại nhân đứng ở tại chỗ, thân thể như một đám tơ liễu, bay theo gió mạnh đuôi cáo tạo thành. Huyễn Cơ công kích nhanh nữa, lực đạo hung mãnh nữa, cũng không cách nào đụng tới góc áo của nàng.

Huyễn Cơ hiển nhiên cũng cực kỳ bất ngờ, đang muốn đẩy nhanh thế công, Mai đại nhân bỗng nhiên vươn tay, bắt được một cái đuôi của nàng.

Nàng nhẹ nhàng túm, Huyễn Cơ liền "Ai u" một tiếng, bị nàng trực tiếp kéo tới.

Sau đó, Mai đại nhân nâng tay, một chưởng ấn lên ngực Huyễn Cơ.

Một chưởng này cũng chưa thương tổn đến nàng, nhưng đã phá huyễn hóa chi thuật của nàng, mặt "Hồ Lục" sau một trận biến ảo, lộ ra tướng mạo sẵn có của Huyễn Cơ.

Mai đại nhân nhìn nàng, lắc lắc đầu, nói: "Ngươi không phải Hồ Lục, không ngờ được đường đường nữ vương Thiên Hồ quốc, lại sẽ làm ra loại chuyện này."

Bị người ta giáp mặt vạch trần, Huyễn Cơ vạn phần xấu hổ, càng xấu hổ hơn là, nàng và Chu Vũ đều là nữ vương, nhưng nàng thế mà ngay cả thủ hạ của Chu Vũ cũng không phải đối thủ, ở trước mặt Lý Mộ mất hết thể diện…

Nàng từ mặt đỏ đến cổ, hận không thể có cái kẽ đất chui vào.

Lý Mộ đứng ở tại chỗ, ngơ ngác nhìn Mai đại nhân, yết hầu giật giật, chỉ cảm thấy môi có chút khô khốc.

Mai đại nhân đương nhiên sẽ không là đối thủ của Huyễn Cơ, càng không có khả năng dễ dàng chế phục Huyễn Cơ như vậy, xem nàng vừa rồi tránh Huyễn Cơ công kích tránh thoải mái, đổi làm bản thân Lý Mộ, cũng làm không được sớm dự phán đối với mỗi một động tác của Huyễn Cơ như nàng.

Trong chiêu thức nhìn như đơn giản này, lại ẩn chứa một thần thông lớn.

Biết trước.

Tu hành giả đạo gia cảnh giới thứ sáu, bấm ngón tay tính toán, có tỷ lệ nhất định, có thể từ trong cõi kỳ ảo tính toán ra một tia thiên cơ, đến cảnh giới thứ bảy, một thần thông này mới có thể tiểu thành, thiên cơ có thể bói được càng nhiều hơn nữa, ở lúc đối mặt đối thủ tu vi thua xa mình, thông qua thuật

bói toán tính toán, biết trước động tác của đối phương, càng là thao tác thường quy.

Lý Mộ mí mắt giật giật, trên mặt nặn ra nụ cười, nói: "Mấy tháng không gặp, Mai tỷ tỷ tu vi tiến bộ lớn như vậy, chúc mừng chúc mừng…"

Mai đại nhân một lần nữa ngồi xuống, hỏi: "Chúng ta vừa rồi nói đến nơi nào?"

Lý Mộ nói: "Vừa rồi nói đến bệ hạ, bệ hạ khoan dung rộng lượng, dịu dàng, biết nghĩ cho người khác, trong khoảng thời gian này ở Yêu quốc, ta không có lúc nào là không nhớ bệ hạ, thật hy vọng sớm một chút làm xong chuyện nơi này, như vậy có thể sớm một chút nhìn thấy bệ hạ…"

Mai đại nhân giật giật khóe miệng, nói: "Là ai vừa rồi nói bệ hạ nhỏ nhen, tuyệt không thể đắc tội?"

Lý Mộ giải thích: "Đó là ta nhất thời hồ đồ, lòng dạ bệ hạ, so với biển lớn còn thâm thúy hơn, so với bầu trời còn rộng lớn hơn…"

Mai đại nhân thản nhiên nói: "Là ai nói, bệ hạ có chuyện không nói, trừ ngươi ra, ai cũng không chịu nổi?"

Lý Mộ lập tức nói: "Bệ hạ là đứng đầu một quốc gia, tâm tư thiên tử, nếu luôn để thần tử đoán ra, vậy còn có gì uy nghi, bảo trì một chút cảm giác thần bí cũng rất tốt."

Mai đại nhân nói: "Ngươi vừa rồi cũng không phải là nói như vậy."

Lý Mộ nhất thời không biết nên ứng đối thế nào, Huyễn Cơ đã hồi lại, sắc mặt khôi phục bình thường, bình tĩnh nhìn Mai đại nhân, nói "Ngươi cũng không phải thống lĩnh nội vệ, ngươi rốt cuộc là ai!"

Thua thủ hạ Chu Vũ, nàng vừa rồi là có chút xấu hổ, nhưng sau khi phản ứng lại, nàng cũng ý thức được khác thường.

Nàng đối với thực lực của mình là cực kỳ tự tin, cảnh giới thứ sáu trở xuống, trừ phi gặp được Lý Mộ ngoại tộc như vậy, nàng không sợ bất luận kẻ nào, sao có khả năng thua trực tiếp rõ ràng như vậy?

Mai đại nhân nhìn nàng, mang theo một loại uy nghiêm chí cao vô thượng, hỏi: "Như thế nào, chúng ta không phải ở trong Thiên Lý Kính đã gặp mặt sao, nhanh như vậy đã không nhận ra ta?"

Nàng vừa dứt lời, trên người hào quang lưu động một trận, rất nhanh liền từ Mai đại nhân, biến thành một nữ tử xinh đẹp khác.

Biểu cảm trên mặt Huyễn Cơ, từ phẫn nộ đến giật mình lại đến sợ hãi, tránh ở phía sau Lý Mộ, đưa tay chỉ vào Chu Vũ, run giọng nói: "Ngươi, ngươi tới làm gì!"

Lý Mộ dùng ánh mắt đáng thương nhìn Huyễn Cơ, con hồ ly này lần này là thật sự đá trúng tấm sắt rồi.

Trong Thiên Lý Kính nàng tung đòn nặng đối với nữ hoàng, bây giờ tốt rồi, nữ hoàng nhỏ nhen lại thù dai trực tiếp chạy tới trong nhà nàng, nàng lại tránh ở sau lưng Lý Mộ khúm núm, đã không còn chút khí phách lúc cách gương đối mặt nữ hoàng.

Rất rõ ràng, hai vị nữ hoàng lần đầu tiên giao phong, lấy Huyễn Cơ thảm bại mà chấm dứt.

Nàng không chỉ thua, còn thất bại thảm hại.

Đây là thực lực vô tình nghiền áp.

Lý Mộ nhìn nữ hoàng, thật lâu không nói gì. Đại Chu không phải giống Thiên Hồ quốc Yêu quốc nhỏ như vậy, nữ hoàng một quốc gia, ngay cả Thần Đô cũng không thể dễ dàng rời khỏi, huống chi là rời khỏi Đại Chu, tới Yêu quốc nguy cơ bốn phía, một ít lão thần trong triều nếu nghe nói việc này, chỉ sợ sẽ tức xuất huyết não…

Đương nhiên, cái này cũng không tính là gì, dù sao nữ hoàng cũng không phải lần đầu tiên tùy hứng như vậy.

Vấn đề ở chỗ, nàng đến Yêu quốc thì đến Yêu quốc đi, thế nào cũng phải biến thành bộ dáng Mai đại nhân, khiến Lý Mộ thả lỏng cảnh giác, lời nên nói đã nói, lời không nên nói cũng nói rồi, ngay cả cơ hội cứu lại cũng không có.

Hết chương 817.

Chương 818. Đừng phụ ta (1)

Lý Mộ thở dài nói: “Bệ hạ, ngài sao lại đến đây?”

Chu Vũ hừ lạnh một tiếng, nói: “Trẫm nếu không đến, ngươi sớm hay muộn sẽ rơi vào trong tay hồ ly tinh này.”

Huyễn Cơ từ phía sau Lý Mộ lộ ra đầu, vừa muốn phản bác, đã bị một ánh mắt của Chu Vũ trừng mắt nhìn trở về.

Trong lòng nàng vừa tức vừa giận, nhưng ở dưới khí tràng cường đại của Chu Vũ, ngay cả dũng khí mở miệng cũng không có, mất đi Thiên Lý Kính, nàng mới ý thức được, đối với Chu Vũ, nàng trừ hâm mộ, ghen tị cùng với không phục, ở sâu trong đáy lòng còn có sợ hãi…

Ở trước mặt nữ hoàng, Huyễn Cơ biến thành hồ ly rụt cổ.

Chu Vũ nhìn về phía Lý Mộ, hỏi: “Trẫm lòng dạ hẹp hòi?”

Lý Mộ ở dưới ánh mắt sắc bén của nàng lui về phía sau một bước, Chu Vũ thì áp sát một bước, tiếp tục hỏi: “Trẫm ngờ vực vô căn cứ?”

Huyễn Cơ tránh ở sau lưng Lý Mộ, thay hắn bất bình nói: “Ngươi nếu không phải ngờ vực vô căn cứ, lại nào sẽ lúc nào cũng dùng Thiên Lý Kính giám thị hắn, ngươi nếu không ngờ vực vô căn cứ, lại vì sao tới nơi này…”

Chu Vũ liếc một cái, Huyễn Cơ run lên, bóng người ngay lập tức xuất hiện ở ngoài cửa, tiếp tục nói: “Ngươi có ngờ vực vô căn cứ hay không, trong lòng bản thân rõ nhất!”

Tuy Huyễn Cơ ở lúc trách cứ nữ hoàng, bởi vì sợ hãi mà tỏ ra không có tự tin, nhưng không thể phủ nhận là, nàng nói rất có đạo lý.

Nàng nói ra lời trong lòng Lý Mộ không dám nói.

Nữ hoàng ngờ vực vô căn cứ so với Liễu Hàm Yên còn sâu hơn, chính như Huyễn Cơ nói, nàng nếu yên tâm Lý Mộ, lại nào sẽ hàng ngày dùng Thiên Lý Kính kiểm tra Lý Mộ, nào sẽ đích thân tới nơi này?

Nữ hoàng lại nhìn Huyễn Cơ một cái, bóng người Huyễn Cơ nháy mắt biến mất ở phía sau cửa.

Tình cảnh Lý Mộ bây giờ rất xấu hổ.

Hắn vừa rồi trước mặt nữ hoàng, không chỉ nói nàng lòng dạ hẹp hòi, thích ngờ vực vô căn cứ, còn hỏi nữ hoàng có tâm tư để hắn làm hoàng hậu Đại Chu hay không, mạnh mẽ bóp nghẹt con đường của mình.

Không, cái này không phải bóp nghẹt, là hắn tự tay mang con đường của mình chặt đứt rồi.

Chu Vũ nhìn Lý Mộ, Lý Mộ cũng nhìn nàng, miệng hắn mấp máy vài lần, muốn giải thích, lại phát hiện hắn vừa rồi nói quá dữ, bây giờ căn bản không cứu vãn được.

Hắn không tính vòng vo nữa, cúi đầu, dứt khoát nói: “Thần có tội, thần không nên tùy tiện bình luận bệ hạ, xin bệ hạ trách phạt.”

Đã không giải thích được, dứt khoát từ bỏ việc giải thích, lấy hiểu biết của hắn đối với nữ hoàng, nàng nhiều lắm bảo hắn đứng ở nơi này một lát.

Chu Vũ trừng mắt nhìn hắn một cái, nói: “Ngươi đứng cho trẫm ở nơi này một lát, lần sau không được viện dẫn lẽ này nữa.”

Nàng lại nào sẽ thật sự trách phạt Lý Mộ, không nói Lý Mộ nói nàng đều thừa nhận, ở nơi này trừng phạt hắn, chẳng phải là cho con hồ ly kia cơ hội để thừa dịp?

Nhỡ đâu tổn thương lòng hắn, để con hồ ly này thừa sơ hở mà vào, câu dẫn hắn làm hoàng hậu Thiên Hồ quốc, nàng tìm ai khóc?

Huyễn Cơ đang ở ngoài cửa tính toán, tốt nhất là Chu Vũ hung hăng trừng phạt Lý Mộ một trận, như vậy, nàng mới có cơ hội chọc gậy bánh xe, không ngờ được Chu Vũ này thế mà chưa mắc mưu, Huyễn Cơ nhịn không được lại thò đầu, trào phúng nói: “Chỉ có vậy?”

Chu Vũ vung tay, thân thể Huyễn Cơ bay xa trăm trượng, cửa đại điện trực tiếp đóng lại, chuyện hai quân thần họ, không

cho phép người khác nhúng tay, nhất là con hồ ly rắp tâm bất lương này.

Ngoài trăm trượng, bóng người Huyễn Cơ vừa mới hiện lên, lập tức lại bay qua, lại phát hiện chỉ cần nàng tiếp cận cửa cung điện trong vòng ba trượng, sẽ lần nữa bị truyền tống đến ngoài trăm trượng.

Sau vài lần, nàng đứng ngoài trăm trượng, phẫn nộ chỉ vào cửa cung điện, lớn tiếng nói: "Họ Chu, nơi này là địa phương của ta, ngươi đi ra cho ta!"

Người nàng không thích nhất, cùng người nàng thích nhất ở lại trong hậu cung của nàng, duy chỉ có mang nàng đuổi đi, Huyễn Cơ tức đến mức cả người phát run, nhưng ở trước mặt thực lực tuyệt đối, lại không có cách nào, nàng từ đáy lòng trào ra một trận vô lực thật sâu.

Trên quảng trường, bộ ngực cao ngất của Huyễn Cơ phập phồng không ngừng, nàng chưa từng có bất cứ một thời khắc nào khát vọng lực lượng như bây giờ.

Nhưng cuối cùng, nàng cũng chỉ có thể hung hăng chà chà chân, xoay người rời đi.

Đối với nữ hoàng đến, Lý Mộ cảm thấy bất ngờ gấp bội.

Nàng thế mà biến thành Mai đại nhân, trực giác nói cho Lý Mộ, đây không phải lần đầu tiên, nghĩ lại, tựa như có mấy lần Mai đại nhân quả thực không quá thích hợp, sau khi Lý Mộ lảm nhảm về nữ hoàng với nàng, đêm hôm đó liền bị chà đạp.

Lý Mộ không dám nhắc chuyện này, để tránh nữ hoàng lại thẹn quá hóa giận.

Nàng đến Yêu quốc, mất hứng nhất không gì hơn Huyễn Cơ, Lý Mộ đã suốt hai ngày chưa nhìn thấy nàng, ở trước mặt hoàng giả chân chính, thân phận, địa vị, thực lực của nàng, tất cả tất cả, đều gặp phải vô tình nghiền áp.

Huyễn Cơ lòng tự trọng rất mạnh ở lúc đối mặt nữ hoàng, lựa chọn trốn tránh.

Hai ngày qua, Lý Mộ chính thức soạn một phần điều ước kết minh Thiên Hồ quốc cùng Đại Chu, điều ước này không đề

cập dân gian, chủ yếu là về hai triều đình mậu dịch với nhau, trong Cung Phụng ti của Đại Chu, có cung phụng chuyên môn phụ trách luyện khí, luyện đan, vẽ bùa, cung cấp nha môn địa phương ba mươi sáu quận, bên này cần lượng lớn tài nguyên.

Tổ Châu tuy đất rộng của nhiều, nhưng Nhân tộc ở Tổ Châu mấy ngàn năm, các loại tài nguyên, đã đến bên bờ vực khô kiệt.

Trái lại, Sinh Châu tuy diện tích nhỏ hơn xa Tổ Châu, nhưng đất rộng yêu thưa, các loại khoáng sản, linh dược phong phú, những thứ này là luyện khí vẽ bùa luyện đan không thể thiếu, mấy thứ này ở trong tay Yêu tộc, phát huy không được tác dụng lớn bao nhiêu, đại bộ phận yêu vật, chỉ có thể gặm sống linh dược để hấp thu linh lực trong đó, tỷ lệ lợi dụng linh lực không đến một phần, sẽ tạo thành tài nguyên lãng phí lượng lớn.

Mà thông qua luyện đan, có thể thúc giục hóa dược lực ở trình độ lớn nhất, các loại linh dược hỗ trợ lẫn nhau, thu lợi có thể đạt tới mười phần trở lên.

Thiên Hồ quốc lấy khoáng sản linh dược linh ngọc các thứ, đổi lấy từ triều đình Đại Chu đan dược, bùa chú, binh khí, theo như nhu cầu, đôi bên cùng có lợi.

Hồ Cửu lấy điều ước Lý Mộ soạn sẵn, đi tìm Huyễn Cơ xác nhận cuối cùng, Chu Vũ chán đến chết đánh cờ với Lý Mộ, bốc lên một quân cờ, đang muốn hạ xuống, cổ tay bỗng nhiên dừng ở không trung, ánh mắt nhìn bên ngoài.

Sau đó, Lý Mộ mới cảm ứng được, hai đạo khí tức tâm thần tương liên với hắn xuất hiện ở cách Thiên Hồ quốc trăm dặm.

Hết chương 818.

Chương 819. Đừng phụ ta (2)

Không bao lâu, ngoài Thiên Hồ quốc.

Mười mấy bóng người đối mặt Lý Mộ, khom người nói: "Tham kiến đại trưởng lão!"

Hơn mười người này, trên người đều tản mát ra khí tức cảnh giới thứ năm, mấy người trong đó, tu vi càng tới cảnh giới thứ năm đỉnh phong.

Lý Mộ nhìn đám người, thản nhiên nói: "Miễn lễ."

Một lần này, trừ hai yêu thi kia, hắn còn bảo Trần Thập Nhất mang theo toàn bộ đệ tử cảnh giới thứ năm trở lên của Thi Tông đi tới Thiên Hồ quốc. Đám người Thi Tông cộng thêm cường giả đã có bên cạnh Huyễn Cơ, chiến lực trung kiên đã không thua gì Thiên Lang quốc, thậm chí còn có sự vượt qua.

Trần Thập Nhất sắc mặt kích động, run giọng nói: "Đại trưởng lão, chúng ta thành công rồi…"

Lý Mộ cảm nhận được mọi người kích động, đối với bọn họ cả đời tận sức vào luyện thi chi đạo mà nói, không có chuyện gì là so với tự tay luyện chế ra hai linh thi có thể so với cảnh giới thứ bảy càng có cảm giác thành tựu hơn.

Nếu có, vậy nhất định là luyện chế ra linh thi càng cường đại hơn.

Phía sau mười mấy người đều tự đeo một cái quan tài, trên đỉnh đầu còn lơ lửng hai cái quan tài thật lớn.

Lý Mộ ý niệm hơi động, nắp hai quan tài tự động văng ra, hai bóng người từ trong quan tài bay ra, im lặng lơ lửng ở giữa không trung.

Sau khi trải qua luyện chế, hai yêu thi cảnh giới thứ bảy này, trên người đã không còn yêu khí và thi khí, nhìn qua giống hệt người thường, chỉ là càng thêm to lớn, nhưng thân thể bọn họ, so với huyền yêu cảnh giới thứ bảy còn không thể phá vỡ hơn

nữa, đồng thời lại có năng lực của cương thi, đối với thân thể cùng nguyên thần đều có khắc chế rất mạnh.

Vốn luyện chế yêu thi cảnh giới thứ bảy cũng không dễ dàng như vậy, chỉ là giai đoạn trước tế luyện, thu thập tài liệu luyện thi hậu kỳ, đã cần thời gian vô cùng dài.

Bạch Đế chế tác những yêu thi này, vốn chính là vì hậu kỳ luyện chế, bởi vậy sớm ở ba ngàn năm trước, hắn liền giúp Lý Mộ hoàn thành tế luyện giai đoạn đầu.

Tài liệu luyện thi hậu kỳ, có ma đạo Thánh Tông giàu nứt đố đổ vách một mình gánh chịu, cũng không biết tiết kuiệm cho hắn bao nhiêu thời gian.

Ngược lại là một bước luyện chế cuối cùng, lâu thì tám mươi mốt ngày, ngắn thì bốn mươi chín ngày, là dễ dàng hoàn thành nhất.

Sau khi tiến vào Thiên Hồ quốc, Lý Mộ nhìn đám người Trần Thập Nhất, nói: “Các ngươi tạm thời ở lại Thiên Hồ quốc, nghe theo nữ vương điều khiển.”

Đám người Trần Thập Nhất khom người nói: “Vâng.”

Nhìn pho tượng đại trưởng lão trong Thiên Hồ quốc, nhớ tới trên đường bọn họ đến, ở Đại Chu nghe được một ít đồn đãi, trong lòng mọi người hiện ra một ít phán đoán đối với thân phận đại trưởng lão.

Rốt cuộc là đại trưởng lão đoạt xá Lý Mộ kia, hay là Lý Mộ đoạt xá đại trưởng lão?

Đáp án của vấn đề này, chỉ sợ chỉ có bản thân đại trưởng lão trước mắt mới biết được.

Nhưng, đối với người Thi Tông mà nói, đáp án đã không quan trọng.

Thi Tông hôm nay, đã hoàn toàn tách riêng với Thánh Tông, ở trên chuyện chọn phe không có quyền lựa chọn.

Nhưng, đối mặt Thánh Tông ở trong lòng bọn họ như núi cao nguy nga, đám người Thi Tông hoàn toàn không sợ, thậm chí còn kiếm mấy thi thể cường giả luyện tay, tự tay luyện chế

ra hai vị cảnh giới thứ bảy, tám vị cảnh giới thứ sáu, lòng tin của bọn họ đã cực độ bành trướng.

Sau khi an bài xong đám người Thi Tông, trong hoàng cung Thiên Hồ quốc, Chu Vũ nhìn về phía Lý Mộ, hỏi: "Bây giờ có thể trở về rồi chứ?"

Lý Mộ nói: "Thần dặn dò Huyễn Cơ một số chuyện nữa, liền có thể trở về."

Hắn ra khỏi hậu cung, tới tẩm cung Huyễn Cơ, từ trong miệng Hồ Lục biết được, Huyễn Cơ đã bế quan tu hành vài ngày.

Lý Mộ nói: "Gọi nàng xuất quan đi, ta có chút chuyện quan trọng cần dặn dò nàng."

Hồ Lục đi vào, chỉ chốc lát sau, Huyễn Cơ liền đi ra, nhìn thấy Chu Vũ đứng ở bên cạnh Lý Mộ, hừ nhẹ một tiếng, hỏi: "Chuyện gì?"

Lý Mộ vươn tay, một trang sách hiện lên ở trong lòng bàn tay hắn.

Hắn nhìn Huyễn Cơ, nói: "Đây là thiên thư Yêu tộc, ngươi cầm đi."

Lúc trước ở động phủ Yêu Hoàng, Lý Mộ từ trong tay bầy yêu cướp được một tờ thiên thư này, về sau hắn dùng Thanh Tâm Quyết mang toàn bộ nội dung thiên thư ghi tạc trong lòng, một tờ thiên thư này với hắn mà nói, đã không còn bất cứ tác dụng gì.

Ba ngàn năm trước, Yêu Hoàng Bạch Đế là bằng vào một tờ thiên thư này, mời chào vô số cường giả Yêu tộc, trở thành một đời Yêu Hoàng, Huyễn Cơ chỉ cần phát ra tin tức, trong Yêu quốc, sẽ có vô số cường giả đến đầu nhập vào.

Đối với Yêu tộc thiếu công pháp tu hành mà nói, đây là dụ hoặc khó có thể từ chối.

Huyễn Cơ từ trong tay Lý Mộ tiếp nhận thiên thư, không tin tưởng nói: "Ngươi thật sự cho ta?"

Lý Mộ tiếp tục nói: “Trong thiên thư có phương pháp tu hành của các tộc, có thể dùng vật ấy để hấp dẫn cường giả Yêu quốc đầu nhập vào, nhưng cũng đừng tùy tiện yêu nào cũng để cho bọn họ cảm ngộ, trừ tâm phúc có thể tín nhiệm, người khác cần dựa vào cống hiến để thu hoạch cơ hội.”

Huyễn Cơ có thể cảm nhận được trọng lượng của trang sách này, gật gật đầu, trịnh trọng nói: “Ta biết rồi.”

Lý Mộ lại lấy ra một ngọc giản đưa cho nàng, nói: “Đây là công pháp tu hành hồ tộc các ngươi, từ nhất vĩ đến cửu vĩ, còn có mấy chục loại thần thông, ngươi cũng thu, đến lúc đó dùng tới.”

Huyễn Cơ nhận lấy ngọc giản, Chu Vũ nhìn Lý Mộ một cái, chưa nói gì.

Lý Mộ tâm thần lại khẽ động, tám bóng người từ trong núi bốn phía bay ra, đáp ở trên quảng trường.

Lý Mộ nhìn tám yêu thi này, nói: “Tám yêu thi này, thực lực đều có cảnh giới thứ sáu, bày trận pháp, có thể địch lại cảnh giới thứ bảy bình thường, ta để họ ở lại bên cạnh ngươi, phương pháp khống chế yêu thi, ta cũng khắc ở trong ngọc giản.”

Sau đó, hắn lại vung tay lên, hai yêu thi cuối cùng từ Yêu Hoàng không gian đi ra.

Lý Mộ tiếp tục nói: “Hai yêu thi cảnh giới thứ bảy này cũng để lại cho ngươi, biện pháp khống chế chúng nó cũng ở trong ngọc giản, có chúng nó, thì không cần lo lắng Thanh Sát Lang Vương và ma đạo Thánh Tông.”

Có thể giao cho Huyễn Cơ, Lý Mộ đều đã giao cho Huyễn Cơ.

Tuy cường giả bên người đột ngột tăng lên, hầu như có thể khiến nàng thống nhất toàn bộ Yêu quốc, nhưng Huyễn Cơ lại không cao hứng nổi chút nào. Nàng ngẩng đầu nhìn về phía Lý Mộ, hỏi: “Ngươi phải đi rồi?”

Lý Mộ nói: “Có hai yêu thi này, nơi này liền không cần ta nữa, ta còn có việc, không có khả năng vĩnh viễn ở lại chỗ này,

ngày sau có duyên gặp lại đi.”

Hắn nhìn Huyễn Cơ, lại nhìn nhìn Hồ Cửu cùng Hồ Lục bên cạnh nàng, nói: “Tạm biệt…”

Sau đó, hắn nhìn về phía nữ hoàng, nói: “Chúng ta đi thôi.”

Hết chương 819.

Chương 820. Tống tiền (1)

Bóng người hai người bay lên trời, trên đám mây, Chu Vũ giọng điệu ghen nói: “Thiên thư, tám vị cảnh giới thứ sáu, hai vị cảnh giới thứ bảy, hơn mười vị cảnh giới thứ năm, trẫm cho tới bây giờ cũng không biết, ngươi vậy mà hào phóng như vậy, thứ ngươi tặng cô ta, cũng sắp bằng được với một cái Phù Lục phái…”

Lý Mộ biết nàng sẽ ghen, ngay lập tức giải thích: “Bệ hạ không thể nghĩ như vậy, Thiên Hồ quốc thực lực càng cường đại, đối với triều đình, đối với bệ hạ mà nói, lại càng là một chuyện tốt, nếu thần không để lại những yêu thi này, chúng ta vừa đi, Thiên Hồ quốc nhất định sẽ bị Thiên Lang tộc tiêu diệt, đến lúc đó, Thiên Lang tộc ở dưới ma đạo ủng hộ, thống nhất Yêu quốc, biên cảnh Đại Chu ta sẽ vĩnh viễn không ngày nào yên, bệ hạ còn có thể yên tâm bỏ lại ngôi vị hoàng đế, đi trồng hoa cỏ sao… Thần nhìn như là vì Thiên Hồ quốc, thật ra là vì bệ hạ.”

Chu Vũ lườm hắn, hỏi: “Ngươi tin tưởng con hồ ly đó như vậy, nhỡ đâu ả phản bội ngươi thì sao?”

Lý Mộ ngẩn ra một phen, hắn quả thật chưa từng cẩn thận cân nhắc vấn đề này.

Tuy nói hắn và Huyễn Cơ cũng là quá mệnh giao tình, nhưng đường dài mới biết ngựa hay, lâu ngày mới rõ lòng cáo, hắn cùng Huyễn Cơ xa xa không thể xưng là lâu ngày.

Thiên thư, yêu thi, Lý Mộ hầu như là mang mọi thứ của hắn đều cho Huyễn Cơ, nhỡ đâu Huyễn Cơ phản bội hắn, vậy hắn quá thê thảm rồi.

Tuy những yêu thi này, Lý Mộ có được quyền khống chế tuyệt đối, có thể thu hồi bất cứ lúc nào, nhưng nếu thật sự xảy ra loại chuyện này, hắn bị đả kích cùng bị thương trên tâm lý, là không thể xóa nhòa.

Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói: “Bệ hạ ở chỗ này chờ một chút, thần đi xuống nói mấy câu nữa với cô ấy.”

Hoàng cung Thiên Hồ quốc, trên quảng trường, Huyễn Cơ chà chà chân, nghiến răng nói: “Nói cái gì vĩnh viễn là Tiểu Xà của ta, ta biết ngay mà, ở trong lòng hắn, ta vĩnh viễn xếp hạng phía sau Chu Vũ…”

Nhắc tới Chu Vũ, nàng lại tức ngực bắt đầu đau.

Tu vi cao ghê gớm lắm à, tu vi cao thì có thể ở địa phương người khác muốn làm gì thì làm…

Nàng hít thật sâu, kiên định nói: “Chu Vũ, ngươi nhớ kỹ cho ta, mối nhục hôm nay, ngày sau tất báo!”

Huyễn Cơ vừa dứt lời, bóng người Lý Mộ lại hạ xuống trên quảng trường trước điện.

Nàng ngẩn ra một phen, sau đó liền kinh hỉ hỏi: “Ngươi không đi nữa?”

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: “Trước khi đi, ta còn có một câu muốn nói cho ngươi.”

Huyễn Cơ hỏi: “Nói cái gì?”

Lý Mộ nhìn vào mắt của nàng, nghiêm túc nói: “Một lần này, ta đã mang tất cả đều cho ngươi, ngươi tuyệt đối đừng phụ ta…”

Lý Mộ một câu còn chưa nói xong, trên trời cao, vẻ mặt Chu Vũ đen sì chộp vào không trung một phát, Lý Mộ đã bị nàng trực tiếp bắt đến bên người.

Nàng túm cổ tay Lý Mộ, tức giận nói: “Nói cái gì mà nói, đi!”

Hai người đang muốn rời khỏi nơi này, chân trời nơi xa, có mấy luồng khí tức cường đại đang nhanh chóng tiếp cận.

Trong đó, hai đạo khí tức cầm đầu đặc biệt cường đại.

Phía chân trời xa xôi, sáu bóng người đang hướng về Thiên Hồ quốc tới gần.

Thanh Sát Lang Vương cùng một nam tử khác dáng người khôi ngô đứng sóng vai, ở thời điểm mọi người sắp sửa tới gần Thiên Hồ quốc, Thanh Sát Lang Vương khoanh hai cánh tay,

trầm giọng nói: “Cẩn thận, cái chuông đó không tầm thường, đừng va phải.”

Phía sau hắn, thân hình mấy người khựng lại, không dám bay nhanh nữa. Thanh Sát Lang Vương phất phất tay, một ngọn núi đột ngột từ mặt đất mọc lên, hướng về Thiên Hồ quốc đập đến.

Ngọn núi lớn đè xuống đỉnh đầu, ngoài Thiên Hồ quốc chưa hiện ra bóng chuông, lại từ một phương hướng khác bay tới một tia sáng màu vàng.

Ánh vàng lóe lên, trong đó tựa như ẩn chứa một đạo phù văn, sau khi bắn vào ngọn núi, ngọn núi hướng Thiên Hồ quốc đập đến cuộn ngược quay về, hướng về sáu người Thanh Sát Lang Vương ép tới.

Ầm!

Thanh Sát Lang Vương tung một cú đấm, sau một tiếng nổ đinh tai nhức óc, ngọn núi chia năm xẻ bảy, bày về phía mặt đất, bốc lên một đám khói bụi, mảng lớn cây cối bị đè gãy, tảng đá to như căn nhà lăn lông lốc khắp nơi.

Tuy yêu vật trong vòng trăm dặm của Thiên Hồ quốc đều đã tiến vào Thiên Hồ quốc, nhưng trong núi vẫn có không ít dã thú, chết bởi trận tai hoạ trời giáng này.

Thanh Sát Lang Vương nhìn phía ánh sáng vàng truyền đến, một gương mặt nữ tử xinh đẹp chiếu vào trong mắt hắn.

Khi nhìn thấy nữ tử kia, thân thể Thanh Sát Lang Vương chấn động, trong lòng nổi lên sợ hãi, bật thốt lên nói: “Ả thế mà còn chưa đi!”

Cùng lúc đó, Thánh Tông trưởng lão đoạt xá hổ yêu cũng mặt lộ vẻ kinh hãi, khó có thể tin nói: “Nữ hoàng Đại Chu, thế mà lại là nữ hoàng Đại Chu!”

Người khác không biết nữ hoàng Đại Chu, làm trưởng lão Thánh Tông phụ trách việc Tổ Châu cùng Sinh Châu, lão sao có khả năng không biết người khống chế quốc gia cường đại nhất Tổ Châu?

Nhưng nữ hoàng Đại Chu không ở Thần Đô, vì sao lại ở chỗ này?

Sau khi chấn kinh một cái chớp mắt, trên mặt lão liền lộ ra sắc mặt vui mừng, lập tức nói: “Tạm thời mặc kệ Thiên Hồ quốc, nếu có thể mang nữ hoàng Đại Chu giữ lại chỗ này, so với thống nhất Yêu quốc ý nghĩa còn lớn hơn rất nhiều!”

Khi nói chuyện, lão đã hai tay kết ấn, trong nháy mắt tiếp theo, trên bầu trời đỉnh đầu Lý Mộ liền cuộn lên mây đen dày nặng, mây đen điên cuồng quay cuồng biến ảo, rất nhanh liền bày ra hình dáng hoa sen úp ngược.

Một khắc đó hoa sen thành hình, từng đường màu vàng từ cánh của đóa hoa sen rơi xuống mặt đất.

Hoa sen và đường nét màu vàng thành một lồng giam, mang một vùng thiên địa này hoàn toàn giam cầm.

Trên đường màu vàng quấn quanh lực lượng thiên địa, trong thời gian ngắn, chỉ sợ cảnh giới thứ bảy cũng khó đánh vỡ giam cầm này.

Trưởng lão Thánh Tông nói với Thanh Sát Lang Vương: “Ngươi ta liên thủ, đối phó nữ hoàng Đại Chu trước!”

Hai tay Thanh Sát Lang Vương nhanh chóng kết ấn, một vầng trăng tròn ngưng tụ ở đỉnh đầu của hắn, trưởng lão Thánh Tông kia môi run rẩy, bị giam cầm trong không gian, lực lượng thiên địa bắt đầu kịch liệt dao động, hiển nhiên là đang chuẩn bị pháp thuật cực mạnh.

Lý Mộ dùng tâm niệm truyền một mệnh lệnh, mười bóng người từ bên dưới đột ngột lao lên, đứng ở bên cạnh hắn.

Sau đó hắn gọi chuông đạo ra, che kín Thiên Hồ quốc, dư âm hai vị cường giả cảnh giới thứ bảy chiến đấu cũng đủ để hủy diệt toàn bộ Thiên Hồ quốc.

Mười yêu thi lơ lửng ở không trung, không chút nào che giấu khí tức trên người.

Thanh Sát Lang Vương thấy trận thế này, cổ tay run run một chút, thủ ấn mắc lỗi, pháp thuật trực tiếp gián đoạn, trăng tròn trên đỉnh đầu biến mất. Hắn nhìn phía mười yêu thi kia, ánh

mắt dừng lại ở trên thân hai cái cuối cùng, lẩm bẩm: “Giả nhỉ…”

Hết chương 820.

Chương 821. Tống tiền (2)

Tên trưởng lão Thánh Tông kia hiển nhiên cũng chưa đoán trước được biến cố như thế, nhìn hai yêu thi khí tức không kém gì cảnh giới thứ bảy kia, môi run rẩy, chú ngữ làm phép cũng không niệm nổi nữa…

Chết tiệt, thế mà bị hắn đoán đúng rồi, Tổ Châu thật sự có một thế lực thần bí có được cường giả cảnh giới thứ bảy, còn là hai tên cảnh giới thứ bảy!

Trước khi đến, bọn họ cho rằng lần này là lấy hai vị cảnh giới thứ bảy, đấu tám yêu thi cộng lại có thể so với cảnh giới thứ bảy.

Vấn đề không phải quá lớn.

Hoàn toàn không ngờ, Thiên Hồ quốc trừ tám yêu thi cảnh giới thứ sáu kia, còn có hai yêu thi cảnh giới thứ bảy, cộng thêm một vị nữ hoàng Đại Chu, đây là muốn bọn họ lấy hai địch năm.

Mười yêu thi tính là ba, nữ hoàng Đại Chu tính là hai.

Có chút vô ý, hai người bọn họ phải ngã xuống ở nơi này.

Ngay cả hai vị cảnh giới thứ bảy trong lòng cũng sợ hãi, bao gồm Thiên Lang Vương ở trong, bốn gã cảnh giới thứ sáu càng sợ hãi biến sắc. Thanh Sát Lang Vương chưa chiến đã sợ trước, vội vàng nói: “Tôn lão, chúng ta rút lui trước, bây giờ không phải cơ hội tấn công Thiên Hồ quốc!”

Trưởng lão Thánh Tông nhìn Thiên Hồ quốc bị hoa sen đen giam cầm, nghiến răng nói: “Bây giờ hối hận cũng đã muộn, trận này có thể vây siêu thoát, một khi thành, một khắc đồng hồ sau tự sẽ biến mất, ở trước đó, chỉ có mạnh mẽ phá…”

Lấy hai địch năm là vô luận như thế nào cũng không có khả năng thủ thắng, nhưng Thanh Sát Lang Vương lại không thể mắng trưởng lão Thánh Tông ngu xuẩn, còn chưa thăm dò thực lực đối thủ, chặt đứt đường lui của mình trước hết. Hắn trầm giọng nói: “Vậy thì mạnh mẽ phá trận này…”

Thánh Tông trưởng lão nhìn hắn một cái, nói: “Ngươi ta liên thủ trái lại có thể phá trận này, nhưng đến lúc đó, pháp lực chúng ta hao hết, lấy cái gì chống lại nữ hoàng Đại Chu, ta phụ trách hai yêu thi cảnh giới thứ bảy kia, ngươi lấy ra toàn bộ bản lãnh, ngăn cản nữ hoàng Đại Chu một khắc đồng hồ, có lẽ còn có cơ hội.”

Hai yêu thi cảnh giới thứ bảy đã vây tới, trưởng lão Thánh Tông vừa dứt lời, trong cơ thể bộc phát ra một đám sương đen, mang hai yêu thi bao vây.

Thiên Lang Vương cùng ba yêu vương cảnh giới thứ sáu khác, thì đón đầu tám yêu thi cảnh giới thứ sáu.

Bọn họ dù sao cũng là vật còn sống thân thể thần hồn đều có, thực lực đều mạnh hơn một tia so với yêu thi thân là vật chết, nhưng cũng xa xa chưa đến mức lấy một địch hai, nhưng, tám yêu thi trong khoảng thời gian ngắn cũng khó bắt được bọn họ.

Thanh Sát Lang Vương biết, giờ phút này muốn lùi bước là không còn kịp, trong mắt cũng hiện ra một tia hung dữ, tru một tiếng, biến thành một con sói khổng lồ đầu sói thân người, trong miệng sói khổng lồ phun ra một cột sáng thật lớn, nhắm thẳng đến nữ hoàng.

Nữ hoàng hai tay kết ấn, trước người xuất hiện một vách chắn hình tròn thật lớn, vách chắn không màu trong suốt, trên đó có từng đạo phù văn màu vàng lóe ra, chặn cột sáng trong miệng con sói khổng lồ, giằng co ngắn ngủi.

Thiên Hồ quốc, hai bóng người từ trong ngọn núi nào đó bay ra, Vạn Huyễn Thiên Quân nhìn coi sói khổng lồ ngoài chuông, hô khẽ: “Thiên Lang Khiếu Nguyệt…”

Ngay sau đó, hắn và Huyễn Vân bay lên, lớn tiếng nói với Lý Mộ: “Thả chúng ta đi ra!”

Lý Mộ truyền đạt cho chuông đạo một mệnh lệnh, trên hư ảnh chuông đạo xuất hiện một lỗ thủng, Vạn Huyễn Thiên Quân và Huyễn Vân từ trong chỗ hổng bay ra, nhắm thẳng đến đàn yêu bọn Thiên Lang Vương mà đi.

Loại chiến đấu cấp bậc này, Lý Mộ không tham dự được, một lần nữa trở lại Thiên Hồ quốc, đứng ở bên cạnh Huyễn Cơ, ngẩng đầu xem cuộc chiến.

Vạn Huyễn Thiên Quân tuy còn chưa khôi phục toàn bộ thực lực, nhưng coi như là nửa cảnh giới thứ bảy, lại thêm một gã Huyễn Vân, cha con liên thủ, bốn yêu vương nhất thời cảm giác áp lực tăng vọt, lập tức lâm vào tình huống thất bại.

Bên kia, cột sáng trong miệng sói khổng lồ đã có điều thu nhỏ lại, vẻ mặt nữ hoàng lại vẫn lạnh nhạt như cũ.

Thanh Sát Lang Vương biết so đấu pháp lực không phải đối thủ của nữ hoàng Đại Chu, ngậm miệng sói, dứt khoát bằng vào thân thể pháp tướng, giơ lên móng vuốt sói thật lớn, hướng nữ hoàng chụp tới.

Khi móng vuốt sói sắp chụp tới, thân hình nữ hoàng đột nhiên biến mất ở tại chỗ.

Phành!

Một tiếng vang thật lớn truyền đến, ngực sói khổng lồ mắt thường có thể thấy được lõm xuống, toàn bộ thân thể lộn về phía sau một vòng, đè sập một ngọn núi, vô số cây cối, mà thân thể khổng lồ của nó cũng giống bóng cao su xì hơi, nhanh chóng thu nhỏ lại, thế mà trực tiếp bị đánh trở về nguyên hình.

Bóng người nữ hoàng xuất hiện ở nơi Thanh Sát Lang Vương vừa rồi đứng thẳng.

Nàng lấy khăn tay lau lau tay, lại tùy tay ném xuống, khăn tay tiêu tán ở không trung, hóa thành bột.

Trong Thiên Hồ quốc, Lý Mộ rõ ràng nghe được Huyễn Cơ bên cạnh nuốt một ngụm nước bọt.

Thật ra chính hắn cũng nuốt nước bọt.

Không có so sánh thì không có thương tổn, Thanh Sát Lang Vương cường đại, căn bản không phải đối thủ của nữ hoàng, ức vạn dân chúng Đại Chu, mấy chục năm niệm lực ngưng tụ đế khí, lại há là một con dã thú tu hành trăm năm có thể so sánh, từng thế hệ đế vương, chính là bằng vào đế khí, mới có thể luôn ngồi vững Thần Đô, chấn nhiếp giang sơn.

Tay nữ hoàng nhìn như tinh tế trắng noãn, nhưng một quyền hạ xuống, đủ để mang một ngọn núi san thành bình địa.

Lúc này, trong Thiên Hồ quốc, vô số yêu dân cũng đang quan sát đại chiến trên trời.

Mà cảm xúc của bọn họ, từ ban đầu sợ hãi, biến thành kinh hỉ cùng chấn động.

"Không ngờ được Thiên Hồ quốc chúng ta có nhiều cường giả như vậy!"

"Nữ vương đại nhân nhất thống Yêu quốc, trong thời gian ngắn có thể mong chờ!"

"Nữ tử kia là ai, quá lợi hại rồi, Thanh Sát Lang Vương vậy mà không địch nổi một chiêu của nàng!"

"Ha ha, Thiên Lang quốc không ngờ tới nhỉ, cái này không phải tự mình đưa lên cửa…"

…

Ngoài chuông đạo, hoa sen đen bao phủ không gian, xảy ra hai trận chiến thực lực cực không tương xứng.

Bốn yêu vương, đối phó mười cường giả đồng cấp, trong đó còn có một vị Vạn Huyễn Thiên Quân nửa bước cảnh giới thứ bảy, căn bản không phải đối thủ, Thiên Lang Vương vô ý một cái, bị Vạn Huyễn Thiên Quân sau khi đánh trọng thương bắt sống, ba yêu còn lại áp lực nhất thời tăng vọt, chưa qua bao lâu, cũng đều bị bắt.

Một đám sương đen ở trên trời không ngừng di chuyển quay cuồng, trong sương đen pháp lực dao động không ngừng, tuy thấy không rõ tình hình cụ thể bên trong, nhưng nhìn từ sương đen không ngừng loãng đi, đồng thời ứng đối hai yêu thi cảnh giới thứ bảy, tên trưởng lão Thánh Tông kia cũng không thoải mái.

Hết chương 821.

Chương 822. Tống tiền (3)

Sau khi đám yêu vật Thiên Lang Vương bị bắt, Vạn Huyễn Thiên Quân cùng tám yêu thi kia liền hướng về Thanh Sát Lang Vương.

Một vị nữ hoàng Đại Chu, Thanh Sát Lang Vương còn không thể đối phó, lại thêm Vạn Huyễn Thiên Quân cùng những yêu thi này, hắn chỉ sợ sẽ lập tức bị thua. Thanh Sát Lang Vương tản ra khí tức, cả giận nói: "Vạn Huyễn Thiên Quân, ngươi thật sự đã nghĩ kỹ, muốn cùng bổn tọa không chết không ngừng sao!"

Vạn Huyễn Thiên Quân cười lạnh một tiếng, nói: "Lão lang, ngươi cũng không ngờ sẽ có hôm nay nhỉ?"

Thanh Sát Lang Vương nhìn hắn, lạnh lùng nói: "Ép bổn tọa tự bạo, ngươi hôm nay cũng khó thoát chết!"

Hắn vừa dứt lời, trong cơ thể bỗng truyền đến một đạo pháp lực dao động mãnh liệt, Vạn Huyễn Thiên Quân biến sắc, lập tức mang theo Huyễn Vân lui về phía sau trăm trượng. Chỗ không gian này đã bị phong bế giam cầm, Thanh Sát Lang Vương nếu ở đây tự bạo thân thể cùng nguyên thần, trừ nữ hoàng Đại Chu, tất cả mọi người nơi này đều phải chết.

Phành! Phành!

Sau hai tiếng vang trầm, hai yêu thi cảnh giới thứ bảy kia từ trong sương đen bay ra, sương đen một lần nữa ngưng tụ thành một bóng người. Tên trưởng lão Thánh Tông kia sắc mặt tái nhợt, đứng sóng vai cùng Thanh Sát Lang Vương, trầm giọng nói: "Không ngờ được nữ hoàng Đại Chu vậy mà đích thân tới nơi đây, là bản tôn coi thường Thiên Hồ quốc các ngươi, nhưng các ngươi cũng đừng ép người quá đáng, ngọc đá cùng vỡ, đối với ai cũng không có lợi!"

Lý Mộ từ vừa mới bắt đầu đã chú ý người này.

Hắn cùng tiền Yêu Tông trưởng lão bộ dạng giống nhau như đúc, nhưng khí tức với tu vi lại kém khá xa, chẳng lẽ là lần trước tên Thánh Tông trưởng lão kia vì bỏ chạy, tự bạo thân

thể, sau đó lại đoạt xá thân thể hổ yêu này, khó trách hắn khôi phục nhanh như vậy…

Thanh Sát Lang Vương nói: “Thả chúng ta đi, nếu không hôm nay, bản tôn cho dù là ngã xuống ở đây, cũng phải kéo Thiên Hồ quốc ngươi chôn cùng!”

Trên thân tên trưởng lão Thánh Tông kia cũng bộc phát ra khí tức mãnh liệt, hiển nhiên muốn cùng tiến thối với Thanh Sát Lang Vương.

Trên mặt Vạn Huyễn Thiên Quân hiện ra nét kiêng kị, Thanh Sát Lang Vương uy hiếp, hắn không thể không nhìn, cảnh giới thứ bảy phá hoại thật sự quá mức cường đại, lúc trước vì đối phó hắn, U Minh tam lão chưởng quản Tổ Châu cùng Sinh Châu cùng nhau giáng xuống, còn chỉ dám ở thời khắc mấu chốt hắn bế quan đánh lén, Thanh Sát Lang Vương cùng trưởng lão Thánh Tông này nếu thật sự ôm ý tưởng ngọc đá cùng vỡ, mặc dù là có cái chuông kia che chở, Thiên Hồ quốc cũng chưa chắc giữ được.

Lý Mộ một lần nữa bay đến bên nữ hoàng, truyền âm hỏi: “Bệ hạ, ý tứ ngài thế nào?”

Chu Vũ nhìn Thanh Sát Lang Vương cùng Thánh Tông trưởng lão kia, lông mày cũng nhíu lại, thấp giọng nói: “Chỗ không gian này bị giam cầm, bọn họ tự bạo uy lực còn có thể tăng lên mấy lần, ta chưa chắc có thể bảo vệ ngươi chu toàn.”

Nàng nhìn Lý Mộ, không chút do dự nói: “Thả bọn họ đi đi.”

Ánh mắt Lý Mộ lần nữa nhìn phía Thanh Sát Lang Vương, đây là nguyên nhân trên đại lục cường giả cảnh giới thứ bảy với nhau rất ít xuất hiện chiến đấu sinh tử, bọn họ uy hiếp tựa như đạn hạt nhân, cho dù đánh không lại, cũng có thể kéo hai bên chết cùng.

Đừng nhìn bên này có xấp xỉ năm vị cảnh giới thứ bảy, lại vẫn không thể lưu lại bọn hắn.

Thanh Sát Lang Vương thấy uy hiếp hữu hiệu, lại rèn sắt khi còn nóng nói: “Hôm nay thả chúng ta rời khỏi, bổn tọa có

thể lập lời thề, ngày sau tuyệt không xâm phạm Thiên Hồ quốc nữa!”

Cái cam đoan này trái lại không có ý nghĩa, sau hôm nay, cho hắn mười cái gan, hắn cũng không dám xâm phạm nữa, nhưng nếu là bảo bọn họ cứ như vậy đi, Lý Mộ cũng nuốt không trôi cơn giận này.

Hắn nhìn Thanh Sát Lang Vương, nói: “Các ngươi cho rằng nơi này là địa phương nào, muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, hôm nay tha các ngươi rời khỏi có thể, nhưng các ngươi chỉ có thể nguyên thần rời khỏi, thân thể phải lưu lại!”

Thanh Sát Lang Vương không chút do dự nói: “Đừng hòng!”

Lý Mộ lạnh lùng nói: “Vậy không phải bàn nữa, các ngươi muốn tự bạo thì tự bạo đi, ta trái lại muốn xem, đường đường trấn sơn chi bảo Phù Lục phái, có đứng vững uy lực các ngươi tự bạo thể hay không…”

Tống tiền, đây là tống tiền trần trụi!

Mất đi thân thể, thực lực Thanh Sát Lang Vương sẽ giảm hẳn, trưởng lão Thánh Tông vừa mới vừa khôi phục tu vi, nhất định sẽ lại ngã xuống đến dưới cảnh giới thứ bảy, tổn thất quá mức to lớn.

Nhưng không đồng ý, cũng chỉ có một con đường tự bạo.

Tên của chuông đạo Phù Lục phái, trưởng lão Thánh Tông này rất rõ, nếu nữ hoàng Đại Chu ở bên trong khống chế, uy lực bọn họ tự bạo, cho dù có thể đột phá chuông đạo phòng ngự, cũng sẽ cắt giảm hơn phân nửa, bị đám người Vạn Huyễn Thiên Quân dễ dàng hóa giải, đến lúc đó, hai người bọn họ tự bạo, cũng chỉ là hai buổi biểu diễn pháo hoa long trọng mà thôi.

Dù sao thân thể này vốn không phải của hắn, cùng lắm thì lại một lần nữa tìm một khối, tự bạo chỉ là uy hiếp, hắn tu hành trăm năm mới đến một bước này, sao có khả năng dễ dàng tự bạo nguyên thần?

Hắn quay đầu nhìn về phía Thanh Sát Lang Vương, hạ giọng nói: “Cho bọn hắn, lần này là chúng ta thất sách, không cần nghĩ toàn thân mà lui nữa…”

Thanh Sát Lang Vương làm sao không rõ đạo lý này, nhưng muốn hắn vứt bỏ thân thể, hắn lại thật sự không cam lòng.

Thánh Tông trưởng lão trầm giọng nói: “Đây là mệnh lệnh!”

Thanh Sát Lang Vương hít thật sâu, lưu luyến cúi đầu nhìn thân thể của mình một cái, một cái bóng hư ảo từ đỉnh đầu bay ra.

Tên trưởng lão Thánh Tông kia cũng bỏ qua thân thể hổ yêu, sau đó, Vạn Huyễn Thiên Quân phá giải giam cầm cho bốn gã yêu vương, bốn yêu vật cực kỳ không cam lòng nguyên thần xuất khiếu, đi theo hai đạo nguyên thần hướng nơi xa chạy đi.

Lý Mộ cũng không bảo yêu thi chặn lại, tu vi của tu hành giả cấp cao đều là ở nguyên thần, muốn hoàn toàn diệt sát tu hành giả cảnh giới thứ bảy, phải trả giá thảm thiết, hắn không muốn để cho nữ hoàng chịu cho dù một chút thương nhỏ nào.

Với lại, chúng nó hôm nay, đối với Thiên Hồ quốc đã không còn uy hiếp.

Từ hôm nay trở đi, Thiên Hồ tộc chính thức trở thành Yêu tộc lớn số một Yêu quốc.

***

Thiên Hồ quốc.

Trên quảng trường trước hoàng cung bày chỉnh tề sáu thân thể Yêu tộc.

Thanh Sát Lang Vương một khối đó, là thân thể cảnh giới thứ bảy, năm cái còn lại đều là cảnh giới thứ sáu, trong đó tiền Yêu Tông trưởng lão, đã là cảnh giới thứ sáu đỉnh phong, nếu là không tiếc tài liệu, cũng có thể miễn cưỡng luyện chế ra linh thi cảnh giới thứ sáu sơ kỳ.

Hết chương 822.

Chương 823. Ba mươi Tết (1)

Đến lúc đó, Bát Hoang Đại Trận sẽ biến thành Thập Tuyệt Đại Trận, đối phó cường giả giống nữ vương có thể không đủ, nhưng vây chết Thanh Sát Lang Vương, không thành vấn đề.

Đám người Trần Thập Nhất, Hàn Thập Tam, Tôn Thất đứng ở trước mấy yêu thi này, kích động bẻ tay, ánh mắt bọn họ giờ phút này cực kỳ giống Hồ Cửu nhìn thấy tuyệt thế mỹ nam.

Đại trưởng lão không hổ là đại trưởng lão, vừa ra tay, liền lại cướp được cho bọn họ mấy thân thể quý giá.

Hai năm trở về trước, Thi Tông ngẫu nhiên mới có thể gặp được một thi thể cường giả cảnh giới thứ năm, còn phải bị cao thủ luyện thi toàn tông tranh đoạt, bây giờ, cường giả cảnh giới thứ sáu tùy tiện luyện, cảnh giới thứ bảy cũng không hiếm thấy, thậm chí liền ngay cả cảnh giới thứ tám, bọn họ cũng tự mình bắt đầu sờ rồi.

Đại trưởng lão đưa Thi Tông lên một cái huy hoàng mới.

Lý Mộ nhìn đám người Trần Thập Nhất, nói: “Mấy thân thể này liền giao cho các ngươi.”

Trần Thập Nhất nghiêm nghị nói: “Đại trưởng lão yên tâm, chúng ta nhất định không làm đại trưởng lão thất vọng.”

Bầy yêu Thanh Sát Lang Vương mất đi thân thể, thực lực suy giảm hẳn, cần tìm kiếm thân thể, một lần nữa tu luyện, trong khoảng thời gian ngắn, đối với Thiên Hồ quốc không tạo thành được uy hiếp gì.

Hôm nay sau khi Thiên Hồ quốc triển lãm thực lực, cho dù là bọn họ tu vi khôi phục đến toàn thịnh, cũng không dám có ý đồ với nơi này nữa.

Lý Mộ có thể yên tâm trở về rồi.

Hắn nhìn từng yêu thi cường đại, trong lòng không khỏi lại dâng lên vài phần lo lắng, nhìn Huyễn Cơ, nói: “Đây là toàn bộ của cải của ta, cho ngươi hết, ngươi ngày sau tuyệt đối đừng…”

"Đi!"

Chu Vũ ở trong tay áo kết ấn, môi trên môi dưới Lý Mộ liền khép kín lại với nhau, nàng cuốn tay áo, mang theo Lý Mộ hóa thành hào quang, rời khỏi Thiên Hồ quốc, rất nhanh biến mất ở phía chân trời.

Huyễn Cơ nhìn phương hướng bọn họ rời đi hồi lâu, mới than nhẹ một tiếng, nói: "Đã là tháng chạp, còn tưởng hắn có thể ở lại chỗ này đón năm mới, cha cùng ca ca cũng phải bế quan, năm nay chỉ còn lại có một mình ta…"

Trên đám mây, quần áo Lý Mộ bị thổi bay phất phới, nữ hoàng tốc độ ngự không cực nhanh, rất nhanh bọn họ đã rời Yêu quốc, lúc đi ngang qua Bạch Vân sơn, Lý Mộ vội vàng nói: "Bệ hạ dừng một chút, thần phải về Bạch Vân sơn một chuyến, chuẩn bị Tết rồi, thần phải đón các nương tử trở về."

Bạch Vân sơn.

Lý Mộ cùng nữ hoàng biến làm Mai đại nhân hạ xuống ở trên đỉnh núi cao nhất, lần này mặc kệ Liễu Hàm Yên và Lý Thanh còn có kế hoạch bế quan hay không, Lý Mộ đều phải đưa các nàng về, thời gian khác còn được, Tết, người một nhà phải đoàn viên.

Không bao lâu, trên một chiếc thuyền bay.

Lý Mộ nhìn Liễu Hàm Yên cùng Lý Thanh bên người tu vi đã tới cảnh giới thứ năm đỉnh phong, thật lâu không nói gì.

Trong ba người, đột phá trước là hắn, kết quả bây giờ ngược lại là hắn tu vi thấp nhất. Lý Mộ nhìn thoáng qua nữ hoàng đứng ở đầu thuyền, nếu không phải vì nàng, ở dưới tài nguyên Phù Lục phái oanh tạc, có lẽ hắn đã là cảnh giới thứ sáu trẻ tuổi nhất trên đại lục.

Trước kia tu vi hắn chỉ dưới nữ hoàng, bây giờ ngay cả Liễu Hàm Yên và Lý Thanh cũng cưỡi ở trên người hắn.

Liễu Hàm Yên cũng chú ý tới Mai đại nhân một mình đứng ở đầu thuyền, chủ yếu là một nhà ba người các nàng ở đuôi thuyền, một mình cô đứng ở đầu thuyền, tựa như không hợp

với toàn bộ thế giới, Liễu Hàm Yên chỉ liếc một cái, liền cảm thấy hết sức cô độc.

Nàng đi qua, nói: “Vị tỷ tỷ này lùi về một chút đi, phía trước gió to.”

“Mai đại nhân” đầu cũng không ngoảnh lại, thản nhiên nói: “Ta thích hóng gió.”

Liễu Hàm Yên cũng không biết nàng vì sao từ đầu tới cuối đều không muốn quay đầu, lãnh khốc đứng ở đầu thuyền, cũng không đi nhìn bọn họ lấy một cái, thấy nàng có một loại lạnh lùng từ chối người ta ở ngoài ngàn dặm, cũng không tới gần nữa.

Lý Mộ đi đến đầu thuyền, nói với nàng: “Chuẩn bị đêm giao thừa rồi, bệ hạ ngày đó hẳn cũng là một mình ở trong cung, phiền Mai tỷ tỷ sau khi trở về nói cho bệ hạ, đêm giao thừa nàng nếu là không có việc gì, có thể tới nhà ta cùng nhau ăn cơm.”

Mai đại nhân quay đầu nhìn hắn một cái, thản nhiên nói: “Ngày đó bệ hạ hẳn là sẽ rất bận, không nhất định sẽ đáp ứng…”

…

Thần Đô.

Khi Lý Mộ cùng các nàng trở về, đã là buổi tối, lúc này Thần Đô đang có tuyết nhỏ, Lý Mộ đứng ở cửa, gõ gõ cửa.

Cửa sân rất nhanh mở ra, từ bên trong thò ra một cái đầu.

Lý Mộ nhìn thấy Bạch Thính Tâm, liền biết việc lớn không ổn, còn chưa đợi hắn có hành động, con rắn xanh này đã như mọi khi, bổ nhào tới, treo ở trên người hắn.

Bạch Thính Tâm vừa mới chu môi, muốn ở trên mặt Lý Mộ hung hăng hôn một cái, nhìn thấy Liễu Hàm Yên cùng Lý Thanh phía sau hắn, mềm nhũn từ trên người Lý Mộ trượt xuống.

Lúc này, Vãn Vãn Tiểu Bạch và Ngâm Tâm mới từ trong sân đi ra.

“Lý đại ca.”

“Tiểu thư.”

“Ân công…”

Lý Mộ mỉm cười với Ngâm Tâm, ôm Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch xoay một vòng, sau đó nói: “Mau vào đi…”

Lần này ở Yêu quốc thời gian không ngắn, thời điểm về Thần Đô, đã sát với Tết, mấy ngày nữa chính là ba mươi Tết, so sánh với năm trước lạnh lẽo, năm nay trong nhà náo nhiệt hơn nhiều, không chỉ có Liễu Hàm Yên và Lý Thanh sớm trở về, trong nhà cũng có thêm hai tỷ muội Ngâm Tâm cùng Thính Tâm, ngoài ra, bốn con thỏ yêu kia cũng được Lý Mộ từ Yêu Hoàng không gian thả ra, trong nhà ban đầu vắng lặng, lập tức liền tỏ ra sinh khí bừng bừng.

Chỉ là có chút âm thịnh dương suy.

Nhưng, trong nhà nhiều nữ nhân cũng có lợi, Tết đến nơi rồi, vô luận là thu mua hàng tết hay là bố trí nhà cửa, toàn bộ chuyện trong nhà đều không cần Lý Mộ quan tâm, sau khi hầu hạ Huyễn Cơ mấy tháng, hắn chỉ cần nằm ở nhà, Tiểu Bạch cùng Vãn Vãn có thể mang hắn hầu hạ thoải mái.

Tử Vi điện.

Một buổi chầu sớm cuối cùng của năm nay, không khí trên triều đình một mảng sôi sục.

Một năm qua, là một năm quốc lực Đại Chu từ cực suy chuyển thành cực thịnh.

Lòng dân niệm lực trong nước tăng lên trên diện rộng, các nước phía nam thần phục, yêu vật ba mươi sáu quận xưng thần, Đại Chu lần đầu thiết lập quan hệ ngoại giao cùng Yêu quốc, từng việc lớn này, đều khiến triều thần vô cùng phấn chấn.

Đại Chu con rồng khổng lồ này đã ngủ say quá lâu rồi, rốt cuộc ở một năm này bắt đầu thức tỉnh.

Lễ bộ thượng thư đi lên phía trước, khom người nói: “Bẩm bệ hạ, lấy công tích triều đình năm trước, cuối năm nên chúc

mừng, làm quốc khánh, lão thần đề nghị, đêm giao thừa, ở trong cung mở tiệc quần thần, cả triều cùng chúc mừng…”

“Thần tán thành!”

“Tán thành…”

…

Hết chương 823.

Chương 824. Ba mươi Tết (2)

Trong triều đình, không ít quan viên đứng ra thỉnh tấu, công tích một năm vừa qua lấy được, đáng giá triều thần cả điện cùng nhau chúc mừng.

Thượng Quan Ly đi vào rèm che, rất nhanh lại đi ra, nói: "Bệ hạ khẩu dụ, đêm giao thừa, chính là ngày cả nhà đoàn viên, một năm qua, các vị khanh gia vì triều đình dốc hết tâm huyết, bày tiệc trên triều, lơ là việc bầu bạn người nhà, bệ hạ đặc biệt cho phép quần thần đón giao thừa ở nhà, sau buổi chầu mùng một, lại ở trong cung mở tiệc chiêu đãi triều thần…"

Thượng Quan Ly dứt lời, triều đình một mảng yên tĩnh.

Đoạn lời này khiến bọn họ xấu hổ vô cùng.

Niệm lực tăng lên, chấn nhiếp các nước, hợp nhất yêu vật, thiết lập quan hệ ngoại giao Yêu quốc, từng sự kiện này, đều là công lao của Lý Mộ, bọn họ xa xa chưa nói tới dốc hết tâm huyết, bày tiệc buổi chầu.

Đồng thời, trong lòng bọn họ lại có chút cảm động.

Triều thần trước kia, bởi vì bất mãn nữ tử cầm quyền, liên tiếp đối nghịch với bệ hạ, nhưng bệ hạ không chỉ không tính toán hiềm khích ngày trước, còn nghĩ cho bọn họ như thế, cố ý ở đêm giao thừa, để bọn họ ở trong phủ đoàn tụ với người nhà, đây là lòng dạ cỡ nào?

Sau một chớp mắt bình tĩnh, quần thần đều ôm quyền khom người.

"Bệ hạ nhân từ!"

"Tạ long ân bệ hạ!"

"Thần nguyện vì Đại Chu cúc cung tận tụy, muôn chết không từ…"

…

Sau khi trải qua bệ hạ nhắc nhở, không ít triều thần nghĩ đến người nhà, trong lòng cũng dâng lên vài phần áy náy, đêm giao thừa nhất định phải bầu bạn người nhà thật tốt, mới không phụ lòng dạ của bệ hạ.

Quần thần đã rời khỏi, cửa Tử Vi điện, Chu Hùng hỏi Thượng Thư Lệnh Chu Tĩnh nói: "Đại ca, giao thừa năm nay, muốn mời bệ hạ hay không…"

Không đợi hắn nói xong, Chu Tĩnh liền lắc lắc đầu, nói: "Đêm giao thừa, bệ hạ sao có thể rời cung, về lễ không hợp, không cần nhắc lại."

Nhìn bóng lưng đại ca rời đi, Chu Hùng hít một tiếng, bệ hạ tuy là bệ hạ, nhưng cũng là con gái Chu gia, nàng đã rất nhiều năm chưa từng về Chu gia, đêm giao thừa, nàng một mình ở trong cung, phải tịch mịch bao nhiêu?

Vừa bãi triều, Chu Vũ từ hậu điện Tử Vi điện rời khỏi.

Một khắc đó đi ra đại điện, bóng người của nàng liền bỗng dưng biến mất.

Lý phủ, Bạch Thính Tâm nhìn Chu Vũ bỗng dưng xuất hiện ở trong sân, chạy qua kéo tay nàng, nói: "Chu tỷ tỷ tới vừa lúc, chúng ta vừa mới tính làm vằn thắn đó…"

Một đám nữ nhân ở trong sân làm vằn thắn, Lý Mộ ở thư phòng bận rộn.

Ngày mai chính là buổi chầu lớn, nữ hoàng có thể không quan tâm, Lý Mộ không thể không lo lắng, buổi chầu lớn lần này khác biệt, trừ quan viên các quận tề tụ, các nước phía nam cùng với Thiên Hồ quốc cũng sẽ phái sứ giả đến, xảy ra vấn đề gì, mất là mặt mũi Đại Chu.

Trong sân, Tiểu Bạch đang gói sủi cảo hình dạng các loại động vật, nghe được bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa, rửa tay xong chạy qua, mở cửa, nhìn thấy hai nữ một nam đứng ở ngoài cửa khiến nàng cảm giác được phi thường thân thiết, nghi hoặc hỏi: "Các ngươi tìm ai?"

Một nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp nhìn nàng, mỉm cười hỏi: "Ngươi chính là Tiểu Bạch à?"

Thư phòng, đang xem xét lưu trình buổi chầu lớn, Lý Mộ bỗng nhiên cảm nhận được vài đạo khí tức quen thuộc, hắn ngạc nhiên nhìn bên ngoài, lẩm bẩm: “Không phải chứ…”

Trước có nữ hoàng Đại Chu đóng giả nữ quan dưới trướng, sau có nữ vương Thiên Hồ quốc đóng giả sứ giả Yêu quốc, Lý Mộ rời thư phòng, nhìn Huyễn Cơ, Hồ Cửu, Hồ Lục ba người đã đi vào sân, ngạc nhiên không nói nên lời.

Trong sân, Chu Vũ nhìn Huyễn Cơ, tức giận nói: “Ngươi tới làm gì?”

Huyễn Cơ hừ lạnh một tiếng, nói: “Cái này cũng không phải nhà ngươi, ngươi có thể đến, ta vì sao không thể tới?”

Liễu Hàm Yên cho Lý Mộ một ánh mắt, Lý Mộ biết, đây là bây giờ giữ thể diện cho hắn, buổi tối phải giải thích hẳn hoi với nàng.

Huyễn Cơ sau khi tới Lý phủ, thì không có ý tứ muốn đi nữa, Lý Mộ chỉ có thể bảo Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch gói thêm mấy lạng sủi cảo.

Vốn bữa cơm đoàn viên đêm giao thừa, lại không đoàn viên một chút nào.

Nữ nhân trong nhà, rõ ràng chia làm bốn trận doanh.

Liễu Hàm Yên, Lý Thanh, Vãn Vãn là một trận doanh, Tiểu Bạch tạm thời cùng Huyễn Cơ dính lấy một chỗ, đây là lần đầu tiên từ sau khi người thân chết, nàng gặp được đồng tộc, một lát sau, liền “Huyễn Cơ tỷ tỷ” “Huyễn Cơ tỷ tỷ” gọi không ngừng.

Nữ hoàng và Bạch Thính Tâm là một trận doanh, Lý Mộ cũng không biết, quan hệ các nàng khi nào trở nên thân mật như vậy.

Hai vị nữ hoàng gặp nhau, tự nhiên tràn ngập mùi thuốc súng, về phần Liễu Hàm Yên và Lý Thanh, thì thỉnh thoảng hướng Lý Mộ ném đến ánh mắt nghi ngờ, tuy tạm thời chưa hỏi, nhưng Lý Mộ biết một cửa ải ban đêm không dễ qua, bữa cơm đoàn viên ăn cũng không có hương vị gì.

Chỉ có Ngâm Tâm im lặng làm một mỹ nữ xà, cho trong lòng Lý Mộ một chút an ủi.

Đây là lần đầu tiên Lý Mộ cảm thấy, nữ nhân trong nhà quá nhiều, cũng không phải một chuyện tốt.

Cái gì hậu cung an bình, tỷ muội hòa thuận, giả, đều là giả, hắn bị kẻ tên Vinh Tiểu Vinh kia lừa rồi, Đường Ninh và Lý Dịch hạnh phúc, quả nhiên chỉ tồn tại ở…

***

Một khắc bước sang năm mới, bầu trời đêm Thần Đô nở rộ ra vô số quả pháo hoa lấp lánh.

Trong Lý phủ, khói thuốc súng tràn ngập đã lâu có điều giảm bớt, mọi người đều ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, bị cảnh đẹp trong trời đêm hấp dẫn.

Đèn đuốc rực rỡ, màu sắc sặc sỡ.

Đây là một buổi diễn lửa khói long trọng thợ ở Công bộ dùng pháp thuật thi triển, giờ khắc này, Thần Đô dưới màn đêm tựa như ban ngày, bên cạnh Lý Mộ chiếu rọi ra những khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần.

Những người đẹp vờn quanh bên người, so với pháo hoa trên bầu trời càng đẹp hơn, nếu các nàng đều có thể tương thân tương ái, hòa thuận ở chung, vậy tốt bao nhiêu, đáng tiếc đây chỉ là kỳ vọng tốt đẹp của Lý Mộ.

Pháo hoa thịnh cảnh qua đi, Lý Mộ chủ động giữ nữ hoàng ở lại Lý phủ.

Bây giờ trở lại hoàng cung, ngay cả Mai đại nhân và Thượng Quan Ly cũng không ở bên người, để lại cho nàng, chỉ có cực hạn tịch mịch.

Ánh mắt nữ hoàng từ trên người Liễu Hàm Yên cùng Lý Thanh đảo qua, không chút do dự từ chối Lý Mộ, nói với Bạch Thính Tâm: “Thính Tâm, ngươi theo ta về trong cung.”

Bạch Thính Tâm ôm tay nàng, nói: “Vâng.”

Lý Mộ cũng không biết hai nàng là từ khi nào kết hữu nghị cách mạng khắc sâu, đợi tới sau khi bóng người nữ hoàng

cùng Thính Tâm ở trước mắt hắn biến mất, ánh mắt Huyễn Cơ đảo qua các nữ nhân bên cạnh Lý Mộ, cũng thản nhiên mở miệng nói: “Chúng ta cũng về Hồng Lư Tự.”

Nói xong, nàng liền dẫn Hồ Lục Hồ Cửu rời khỏi.

Hết chương 824.

Chương 825. Cha mẹ (1)

Lý Mộ từ trong ánh mắt của nàng đọc hiểu một ít ý tứ hàm xúc, lần này chỉ sợ hình tượng háo sắc của hắn hoàn toàn định hình ở trong lòng Huyễn Cơ rồi.

Hắn cũng không giữ Huyễn Cơ, bởi vì phòng trong nhà đã không đủ.

Sau khi toàn bộ người ngoài đều rời khỏi, Lý Mộ trở lại phòng, giải thích với Liễu Hàm Yên nguyên nhân vì sao nàng bế quan mấy tháng, phòng trong nhà cũng sắp không đủ ở nữa.

Lý Mộ nghiêm túc nói: "Nàng biết, Ngâm Tâm cùng Thính Tâm là cháu gái của ta, vợ chồng Bạch đại ca vân du bên ngoài, thuận tiện bảo ta chiếu cố các nàng một chút, chỉ điểm các nàng tu hành, cái này cũng rất bình thường…"

Liễu Hàm Yên hỏi: "Nhưng ta nghe Vãn Vãn nói, chàng đã đoạn tuyệt quan hệ với Bạch yêu vương."

Lý Mộ có chút bất đắc dĩ nói: "Ta không phải hắn, ta cũng không biết hắn vì sao bỗng nhiên như vậy, cách nghĩ của Yêu tộc bọn họ, không thể đo đếm theo lẽ thường…"

Ngâm Tâm và Thính Tâm dù sao từng đồng sinh cộng tử với các nàng, Liễu Hàm Yên cũng biết quan hệ Lý Mộ và Bạch yêu vương, cũng không giữ chặt chuyện này không nhả, lại hỏi: "Chàng cùng con hồ ly Thiên Hồ quốc kia, có phải có chuyện gì chưa nói cho ta biết hay không?"

Lý Mộ phủ nhận nói: "Nào có, chẳng qua chỉ vì nâng đỡ Thiên Hồ quốc, kiềm chế ma đạo cùng Thiên Lang tộc. Ta ở Thiên Hồ quốc thời gian rất lâu, đã cứu cả nhà nàng ấy, giúp nàng ấy đoạt quyền, còn thuận tiện làm quốc sư của họ, giúp nàng ấy nghĩ kế, bày mưu…"

Liễu Hàm Yên hỏi: "Chỉ là quốc sư?"

Lý Mộ nhìn nàng một cái, nói: "Nàng sẽ không là cũng nghe tin đồn gì chứ, nàng còn không hiểu biết ta, ta sẽ đi làm cái gì hoàng hậu Thiên Hồ quốc sao, những lời đồn đó nàng đừng tin tưởng…"

Liễu Hàm Yên nhíu mày hỏi: “Hoàng hậu cái gì?”

Lý Mộ ngẩn ra một phen, phất tay nói: “Coi như ta chưa nói…”

Liễu Hàm Yên thản nhiên nhìn hắn, “Nói.”

Lý Mộ lời ít mà ý nhiều nói: “Cũng không có gì, chỉ là Huyễn Cơ bây giờ là nữ vương Thiên Hồ quốc, cô ấy muốn cho ta làm hoàng hậu Thiên Hồ quốc, ta từ chối rồi.”

Thấy Liễu Hàm Yên trong ánh mắt nhìn mình mang theo đánh giá, Lý Mộ trước một bước mặt lộ vẻ thất vọng, nói: “Nàng hoài nghi ta, nàng thế mà hoài nghi ta, chúng ta thành hôn lâu như vậy, nàng không phải ở Bạch Vân sơn bế quan chính là ở Bạch Vân sơn bế quan, ta có một câu oán hận nào không, những ngày qua, ta đối với nàng thủ thân như ngọc, cũng không hái hoa ngắt cỏ, bao nhiêu người dùng sắc đẹp dụ hoặc ta, con hồ ly tinh kia hoàng hậu cũng để cho ta làm, ta cũng thủ được điểm mấu chốt, nàng bây giờ thế mà hoài nghi ta…”

Lý Mộ đầy bụng câu oán hận, Liễu Hàm Yên cẩn thận nghĩ nghĩ, ý thức được sau khi thành hôn, thời gian nàng bầu bạn Lý Mộ quả thực rất ít, trên mặt cũng hiện ra nét thua thiệt, cầm lấy tay hắn, nói: “Ta không phải mang Vãn Vãn để lại bên cạnh chàng sao, trong lòng nó với Tiểu Bạch tất cả đều là chàng, hai đứa sớm hay muộn là người của chàng, ai bảo chàng thủ thân như ngọc…”

Lý Mộ phất phất tay, nói: “Các nàng còn quá nhỏ, ta vẫn coi các nàng là trẻ con…”

Tiểu Bạch cùng Vãn Vãn, đứa nào cũng ngốc, Lý Mộ tạm thời còn chưa thể thuyết phục bản thân.

Liễu Hàm Yên nhìn hắn, nói: “Chàng ngại Vãn Vãn và Tiểu Bạch quá nhỏ, bệ hạ chung quy không nhỏ nhỉ, nàng cũng sắp chín nẫu rồi…”

Lý Mộ bịt miệng của nàng, nói: “Nói cái gì thế!”

Thân là nữ nhân, có một số việc, Liễu Hàm Yên bằng vào trực giác là có thể cảm ứng được.

Nhiều năm trước kia, nàng lần đầu tiên nhìn thấy nữ hoàng vẫn là thái tử phi, trong lòng đã không hiểu sao sinh ra một ít địch ý, cho tới bây giờ, nàng mới ý thức được, một tia địch ý lúc đó, rốt cuộc từ đâu mà đến.

Thì ra lúc đó, nàng đã dự cảm được nữ nhân kia tương lai muốn cướp nam nhân của nàng.

Giờ phút này trong lòng nàng nói không nên lời là cảm giác gì, Liễu Hàm Yên lắc lắc đầu, dứt khoát mang nó ném ra sau đầu, sau đó cho Lý Mộ một ánh mắt.

Lý Mộ hiểu ý, một luồng chỉ phong bắn ra, dập tắt ngọn nến trong phòng.

…

Mùng một tháng giêng hàng năm, triều đình theo lệ thường tính tiến hành đại triều hội.

Thời điểm tiên đế tại vị, ba mươi sáu quận địa phương bất ổn, Yêu quốc Quỷ Vực nhiều lần đến xâm phạm, quốc gia nhỏ phía nam cũng từng năm sinh ra dị tâm, trên toàn bộ đại triều hội, không có mấy việc tốt đáng giá nhắc tới, sau đại triều hội, các triều thần thường thường sẽ lâm vào sầu lo kéo dài.

Cho nên đến về sau, tiên đế dứt khoát hủy bỏ đại triều hội, nhắm mắt bịt tai cho thanh tịnh.

Đại triều hội lần này, chính là triều thần chờ mong nhất mấy chục năm qua.

Trong một năm qua, Đại Chu lấy được thành tựu thật sự là quá nhiều, các quận giảm bớt số vụ án xảy ra, lòng dân niệm lực tăng lên, yêu dân hợp nhất cũng đặc biệt thuận lợi, hôm nay các quận thống trị địa phương, đã không cần Cung Phụng ti, quan phủ và yêu ti hợp tác, có thể bảo đảm một vùng an bình.

Yêu quốc xưa nay đối địch với Đại Chu, lần này cũng phái tới sứ giả, truyền đạt thiện ý của nữ vương Thiên Hồ quốc.

Sứ thần các nước phía nam, trừ Thân quốc, đều tỏ vẻ thần phục đối với Đại Chu.

Trên buổi chầu sớm, khóe miệng các triều thần tách ra rất ít có lúc khép lại, tan chầu, bệ hạ ở trong cung mở tiệc đãi quần thần, các quan viên đều tận hứng mà về, trên đường cái Thần Đô, cũng là khắp nơi giăng đèn kết hoa, dân chúng mặc quần áo mới may, ùa ra ngoài đường, chúc mừng năm mới lẫn nhau.

Tiệc tan, các triều thần đều tự về phủ, đây là kỳ nghỉ dài nhất trong một năm của bọn họ, trừ vài nha môn mấu chốt, nha môn còn lại phải sau nguyên tiêu* mới mở.

(*): rằm tháng Giêng

Lý Mộ đi ra cửa cung, lững thững đi ở trên đường, rất lâu rồi mới cảm nhận được dân chúng ân cần thăm hỏi.

"Chúc mừng năm mới Lý đại nhân."

"Đã lâu không gặp Lý đại nhân…"

"Lý đại nhân lợi hại, ngay cả Yêu quốc cũng có thể thu phục!"

"Nghe nói nữ vương hồ quốc muốn để Lý đại nhân làm hoàng hậu, có phải thật hay không?"

…

Mấy tháng chưa nhìn thấy Lý Mộ, dân chúng nhiệt tình không giảm, thậm chí còn hơn so với trước kia.

Mọi người đều biết, mấy tháng qua Lý đại nhân biến mất, không phải đang lười biếng lãn công, cũng không phải từ bỏ dân chúng, mà là đi Yêu quốc nguy hiểm nhất, chiến đấu hăng hái ở tuyến đầu thủ hộ Đại Chu, bảo hộ dân chúng.

Sự thật lại một lần nữa xác minh, đây là người bọn họ vô luận khi nào, cũng có thể vĩnh viễn tin tưởng.

Đắm chìm trong cảm giác niệm lực khiến Lý Mộ rất thoải mái, hắn một đường đi tới, không ngừng hấp thu niệm lực của dân chúng, một khắc nào đó, thân thể Lý Mộ bỗng nhiên chấn động, đứng ở tại chỗ.

Hết chương 825.

Chương 826. Cha mẹ (2)

Ở cùng lúc hắn hấp thu niệm lực, bỗng nhiên có một luồng lực lượng thiên địa khổng lồ bỗng dưng hạ xuống, ùa vào thân thể hắn.

Lực lượng thiên địa vốn cực kỳ cuồng bạo, nhưng một luồng lực lượng thiên địa này lại phi thường nhu hòa, sau khi tiến vào thân thể Lý Mộ, thế mà trực tiếp dung nhập nguyên thần.

Tu vi Lý Mộ, ở giờ khắc này, từ cảnh giới thứ năm sơ kỳ, trực tiếp nhảy vọt tới cảnh giới thứ năm đỉnh phong.

Lý Mộ ngạc nhiên đứng ở tại chỗ, bị niềm vui bất ngờ thật lớn này đánh không kịp trở tay.

Đường tu hành, vô luận là tu hành thân thể hay nguyên thần, thật ra đều là đang nghĩ cách để cho thân thể và nguyên thần có thể cất chứa càng nhiều pháp lực hơn.

Nguyên thần như là một vật chứa, không gian vật chứa càng lớn, pháp lực có thể cất chứa càng nhiều, thực lực tự nhiên cũng sẽ càng mạnh, đường tu hành, chính là con đường mở rộng vật chứa.

Sau khi luồng lực lượng thiên địa này dung nhập nguyên thần Lý Mộ, nguyên thần hắn nháy mắt liền cường đại lên rất nhiều, pháp lực có thể cất chứa cũng mạnh hẳn lên.

Ù ù cạc cạc xuất hiện loại tình huống này, chỉ có một nguyên nhân.

Hắn sáng tạo ra đạo thuật được thiên địa tán thành, giống như là Tiểu Ngọc lúc đó, nói hai câu ngắn ngủn, liền dẫn lên thiên địa cộng hưởng, mang nàng từ một âm linh nho nhỏ, nháy mắt tăng lên thành hung linh cảnh giới thứ năm.

Lý Mộ từng rất khó chịu đối với việc này, hôm nay, hắn rốt cuộc cảm nhận được khoái hoạt của Tiểu Ngọc.

Đang lúc trong lòng hắn nghi hoặc, trong cõi hư vô, trong lòng hắn bỗng nhiên dâng lên một tia hiểu ra.

Vi thiên địa lập tâm, vi sinh dân lập mệnh, vi vãng thánh kế tuyệt học, vi vạn thế khai thái bình, đây từng chỉ là hào ngôn hắn phát ra, nhưng, vô luận là vì nữ hoàng cũng tốt, vì Đại Chu cũng thế, Lý Mộ là thật sự đang thực tế tiến hành những thứ này.

Vi thiên địa lập tâm, vi sinh dân lập mệnh, dân chúng Thần Đô tự có đánh giá.

Vi vãng thánh kế tuyệt học, mang nội dung thiên thư phát tán ra ngoài, không biết có tính không?

Vì vạn thế khai thái bình, thu Yêu tộc Đại Chu, cùng Yêu quốc hóa thù thành bạn, xúc tiến hai tộc nhân yêu chung sống hoà bình, tuy chỉ là bước ra một bước nhỏ, nhưng cũng là đang hướng về mục tiêu vĩ đại này mà cố gắng.

Lực lượng thiên địa rót vào, chính là phần thưởng đối với hắn.

Đây cũng không phải toàn bộ phần thưởng, khi Lý Mộ hoàn toàn thực tiễn "Vì vạn thế khai thái bình" một câu này, hắn cũng sẽ hoàn toàn giữ mấy câu chân ngôn này, khi đó lực lượng thiên địa quán đỉnh, không biết sẽ làm hắn đạt tới cảnh giới nào?

Lý Mộ thở dài một hơi, ý tưởng của hắn trước kia quả nhiên không sai, đây mới là đường tắt thật sự của tu hành.

Đạo thuật hiện thế, trừ lực lượng thiên địa quán đỉnh, còn có thể kèm theo có thần thông, ví dụ như lĩnh vực tuyết của Tiểu Ngọc, ở trong một phạm vi, pháp lực kẻ địch sẽ bị suy yếu, mà thực lực của nàng thì sẽ tăng cường trên diện rộng.

Không biết bốn câu chân ngôn này, có thể khiến Lý Mộ nắm giữ được thần thông lợi hại gì.

Hắn đương nhiên sẽ không ở trước công chúng thí nghiệm, nhỡ đâu lại xảy ra chuyện gì, thì mất mặt mất đến trên đường cái.

Loại thời điểm này, cần tìm một người thực lực cường đại, có thể bảo hộ hắn, hắn lại cực kỳ tín nhiệm.

Vì thế Lý Mộ lại quay đầu trở về cung.

Trong cung Trường Nhạc, Chu Vũ nhìn hắn, vô cùng bất ngờ nói: “Ngươi làm cái gì, sao sau một lát, tu vi liền tăng lên nhiều như vậy?”

Lý Mộ đơn giản giải thích một phen với nàng, liền đi tới ngoài cung, bắt đầu lần đầu thử.

Trong lòng hắn mặc niệm bốn câu chân ngôn, chung quanh cũng chưa có dị tượng gì xảy ra, nhưng, Lý Mộ rất nhanh đã phát hiện, sau khi niệm chân ngôn, hắn có thể khống chế lực lượng thiên địa phạm vi nhất định bên người.

Mọi người đều biết, tu hành giả có thể khống chế linh khí, nhưng không cách nào nắm giữ lực lượng thiên địa, chỉ có thể thông qua chân ngôn và thủ ấn thuyên chuyển lực lượng thiên địa, thi triển ra thần thông cố định.

Đây là cho người ta cá.

Nếu có thể trực tiếp nắm giữ lực lượng thiên địa, như vậy liền tràn ngập biến số vô cùng, dù sao hắn có thể tùy ý nắm giữ lực lượng thiên địa, nói từ trên nguyên tắc, hắn muốn dùng như thế nào thì dùng như thế đó, không câu nệ vào một loại thần thông nữa.

Đây là dạy người ta bắt cá.

Nếu đạo thuật khác là cá, như vậy bốn câu chân ngôn này chính là cần câu, có cần câu dây câu cùng mồi, trên lý luận hắn muốn câu cá nào cũng được.

Thậm chí Lý Mộ đã nghĩ tới một loại cách dùng tuyệt diệu, trực tiếp khống chế lực lượng thiên địa, mà không phải dùng chân ngôn và thủ ấn thuyên chuyển, như vậy toàn bộ đạo thuật, ở trong mắt hắn đều không có bí mật, hắn không cần biết chân ngôn và thủ ấn, chỉ cần dùng lực lượng thiên địa mô phỏng, đã có thể đạt tới hiệu quả giống như đúc.

Lý Mộ đang định cùng nữ hoàng nghiệm chứng một phen, chợt có một đạo hào quang từ trong lỗ tai hắn bay ra.

Chuông đạo nhanh chóng biến thành kích cỡ bàn tay, ở bên người Lý Mộ xoay quanh không chừng, Lý Mộ ngạc nhiên một cái chớp mắt, sau đó liền hiểu ra.

Mỗi một lần thần thông cùng đạo thuật mới xuất hiện, đều sẽ có thiên địa nguyên lực sinh ra, đây chính là thứ chuông đạo thích nhất, tuy bốn câu chân ngôn này không phải lần đầu tiên xuất hiện, nhưng đạo thuật lại là Lý Mộ lần đầu tiên thi triển.

Trước kia trên thân chuông đạo xuất hiện vết rạn, chính là dùng thiên địa nguyên lực chữa trị.

Những pháp thuật nhỏ đó sinh ra thiên địa nguyên lực, cũng có thể đủ chữa trị cường hóa chuông đạo, đạo thuật nghịch thiên như vậy, không biết có thể tăng lên uy lực của nó hay không, nếu chuông đạo có thể kiên cố một chút nữa, Lý Mộ về sau có thể càng thêm không sợ gì cả.

Tốc độ chuông đạo quay chung quanh Lý Mộ xoay tròn càng lúc càng nhanh, không có chút xu thế dừng lại.

Lý Mộ trước kia chưa từng thấy nó hưng phấn như thế, xem ra lần này thiên địa nguyên lực sinh ra không ít, trong lòng hắn cũng bắt đầu mơ hồ chờ mong.

Bên cạnh Lý Mộ, Chu Vũ cũng như có hứng thú nhìn nó.

Một khắc nào đó, chuông đạo bỗng nhiên dừng xoay tròn.

Trên thân chuông phát ra một mảng hào quang loá mắt, mắt Lý Mộ theo bản năng nhắm lại, khi lại mở, chuông đạo đã không thấy nữa.

Trước mắt hắn lơ lửng một tiểu cô nương trần truồng.

Tiểu cô nương đại khái chỉ cao hai thước, có một khuôn mặt trứng ngỗng, cùng một mái tóc đen nhánh đẹp đẽ. Lý Mộ không rảnh bận tâm tiểu cô nương, biến sắc, bật thốt lên nói: “Chuông của ta đâu?”

Chu Vũ sau khi ngẩn ra một phen, nhanh chóng kết ấn, trên người tiểu cô nương liền huyễn hóa ra một bộ quần áo.

Trong ánh mắt tiểu cô nương mờ mịt một cái chớp mắt, khi nhìn thấy Lý Mộ, mê mang biến thành tỉnh táo, hướng hắn bay tới, giọng kẹo sữa nói: “Cha…”

Lý Mộ theo bản năng đón tiểu cô nương, ôm vào trong lòng, tiểu cô nương nhìn trái nhìn phải, lại vươn tay với Chu Vũ,

ngọt ngào hỏi: “Mẹ…”

Hết chương 826.

Chương 827. Mỗi người giao một vật (1)

Trương Xuân cùng Thọ Vương vừa mới đi ra khỏi Tông Chính tự, đang định về phủ hưởng thụ nghỉ dài hạn ngơ ngác đứng ở tại chỗ, nhìn hai bóng người trên quảng trường trước điện cung Trường Nhạc nơi xa, bất động thật lâu, tựa như hóa đá.

"Bệ hạ, bệ hạ cùng Lý Mộ, thế mà vụng trộm sinh con!"

Trong cung Trường Nhạc.

Lý Mộ cao thấp trái phải, tỉ mỉ đánh giá tiểu cô nương lơ lửng ở không trung, cho tới bây giờ, hắn còn không hiểu, chuông đạo sao lại biến thành người rồi?

Chỉ nghe nói hoa cỏ cây cối, dã thú côn trùng thành tinh, chưa từng nghe nói pháp bảo cũng có thể thành tinh.

Lý Mộ nhìn nàng, hỏi ra vấn đề hắn quan tâm nhất: "Ngươi còn có thể biến thành chuông sao?"

Vừa mới dứt lời, dưới thân thể tiểu cô nương liền xuất hiện một cái chuông nhỏ, nó ngồi ở trên chuông, chớp một đôi mắt to, lấp lánh nhìn Lý Mộ.

Lý Mộ yên tâm, chỉ cần chuông đạo vẫn còn là tốt rồi, nếu hắn thật sự đánh mất chuông, không chỉ mất đi một pháp bảo mạnh mẽ, cũng không có cách nào hướng Phù Lục phái ăn nói.

Sau đó, hắn mới nói với tiểu cô nương: "Thật ra ngươi hiểu lầm rồi, ta không phải cha ngươi."

Tiểu cô nương bướng bỉnh nói: "Cha."

Lý Mộ đang muốn sửa đúng nó, nữ hoàng khoát tay áo, nói: "Ngươi nói những thứ này với nó là vô dụng, bởi vì ngươi, nó mới có thể hóa hình, ở trong lòng nó, ngươi chính là cha nó, trên thực tế cũng là như thế."

Lý Mộ môi giật giật, chưa nói tiếp cái gì nữa.

Nữ hoàng nói cũng có đạo lý, chuông đạo tuy tồn tại năm tháng lâu dài, nhưng pháp bảo đồ vật sinh ra linh trí, so với

sinh vật trời sinh uẩn linh khó hơn nhiều, nó ở bên người Lý Mộ, mưa dầm thấm đất không ít, sau khi hóa hình có thể miệng nói tiếng người, nhưng linh trí cũng chỉ tương đương với trẻ con hai ba tuổi.

Nó bởi Lý Mộ mà sinh, tự nhiên mà vậy coi hắn thành phụ thân, người đầu tiên nhìn thấy là nữ hoàng, sẽ coi nàng thành mẫu thân, rất nhiều động vật cũng có tập tính tương tự.

Nếu mang "phụ thân" từ ngữ này vĩ mô hóa, không chỉ có cực hạn ở sinh vật học, nói Lý Mộ là phụ thân của nó cũng không sai, dù sao cũng là Lý Mộ sáng tạo nó.

Nhưng mẫu thân của nó như thế nào cũng nên là Liễu Hàm Yên, Lý Mộ đang định giải thích với nó một chút, nó lại hướng nữ hoàng vươn hai cánh tay ra, nói: "Mẹ, ôm một cái…"

Nữ hoàng đưa tay bế nó, trên mặt lộ ra nụ cười Lý Mộ chưa từng thấy.

Nhìn thấy nữ hoàng tràn ra mẫu tính, Lý Mộ mang lời đã phun đến cổ họng lại nuốt trở vào.

Lấy hiểu biết của hắn đối với nữ hoàng, hắn có thể khẳng định, nếu hắn dám phá hứng thú của nữ hoàng, chờ đợi hắn, sẽ là kết cục phi thường tàn nhẫn.

Nữ nhân tuổi này, chính là thời điểm mẫu tính tràn ra, nhất là nữ tử bằng tuổi với nữ hoàng, cho dù là thành hôn tương đối muộn, đứa nhỏ cũng đã biết chạy biết nhảy rồi, nàng tuy còn chưa từng trải, nhưng cũng có thiên tính của nữ tử.

Hôm nay hắn là không có tâm tư gì thí nghiệm đạo thuật, tâm tình phức tạp nói với nữ hoàng: "Bệ hạ, nếu không ta mang nó trở về trước đi."

Một tiểu cô nương như vậy, xuất hiện ở trong hoàng cung, xuất hiện ở bên cạnh nữ hoàng, miệng còn gọi nàng "mẹ", việc này nếu truyền ra, toàn bộ triều đình, toàn bộ Thần Đô, thậm chí là toàn bộ Đại Chu đều sẽ sôi trào.

Nữ hoàng hiển nhiên cũng biết một điểm này, ở trên mặt tiểu cô nương nhẹ nhàng hôn một cái, nói với nó: "Trước theo

cha con về nhà, mẹ lát nữa đi thăm con.”

Lý Mộ ôm tiểu cô nương, lúc đi ra khỏi hoàng cung, còn đang cân nhắc lời nói mới rồi của nữ hoàng, câu này nghe như thế nào kỳ quái như thế đó, tựa như tiểu cô nương này thật sự là Lý Mộ và nàng sinh, nhưng Lý Mộ rất nhanh đã mang việc này ném ra sau đầu, ở trên người tiểu cô nương thi triển một cái pháp thuật ẩn hình.

Bên ngoài luôn luôn truyền hắn là hoàng hậu Yêu quốc, thế này nếu như bị dân chúng Thần Đô nhìn thấy, không chừng lại sẽ truyền ra lời đồn nhảm gì.

Cung Trường Nhạc, Lý Mộ đi rồi, Chu Vũ triệu đến Thượng Quan Ly, thản nhiên nói: “Bảo Lại bộ thị lang Trương Xuân cùng Thọ Vương tới gặp trẫm.”

…

Trở lại Lý phủ, Lý Mộ phát hiện trong sân rất náo nhiệt.

Không chỉ có Thính Tâm Ngâm Tâm ở nhà, ngay cả Huyễn Cơ cũng có mặt.

Hắn giải pháp thuật ẩn hình cho tiểu cô nương, Vãn Vãn chạy tới ngẩn ra một phen, hỏi: “Công tử, đây là con ai?”

Ánh mắt đám người Liễu Hàm Yên và Lý Thanh cũng nhìn về phía Lý Mộ.

Ở dưới nhiều người nhìn chăm chú như vậy, tiểu cô nương tựa như là có chút e lệ, ôm cổ Lý Mộ, khẩn trương nói: “Cha…”

Vãn Vãn và Tiểu Bạch trợn mắt há hốc mồm, mấy khuôn mặt xinh đẹp khác trong sân càng chấn động biến sắc, Lý Mộ vội vàng nói: “Mọi người nghe ta giải thích, sự tình không phải như mọi người nghĩ…”

Hắn vừa bảo chuông đạo biến thành nguyên hình, vừa thề với trời, mới được các nàng tín nhiệm.

Thật ra đám người Liễu Hàm Yên ở sau khi phát hiện bản thể tiểu cô nương này, liền không có gì hoài nghi nữa, nó rõ

ràng là một linh thể, chung quy không thể là Lý Mộ sinh với quỷ.

Tiểu cô nương dễ thương, rất nhanh đã kích phát quang huy mẫu tính của các nữ nhân, vây quanh ở bên người Lý Mộ, lúc thì sờ sờ mặt của nó, lúc lại véo cánh tay của nó.

Tiểu Bạch đột nhiên hỏi: "Ân công, tên nó là gì?"

Lý Mộ ngẩn ra một phen, hắn quả thật chưa nghĩ tới vấn đề này, vì thế các nữ nhân lại bắt đầu nhiệt tình đặt tên cho nó.

Vãn Vãn lẩm bẩm: "Nó theo họ gì đây, là theo công tử họ Lý sao?"

Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói: "Họ Chung đi."

Chuông đạo dù sao cũng là của Phù Lục phái, theo họ hắn không tốt lắm, mặc dù hắn là chưởng giáo tương lai, cũng không tiện mang tài sản môn phái biến thành của mình.

Đối với tên của tiểu cô nương chuông đạo, các nữ nhân mỗi người phát biểu ý kiến của mình, nhưng ai cũng không thuyết phục được ai. Liễu Hàm Yên nhìn khuôn mặt nhỏ hồng hào của nó, bỗng nhiên nói: "Nó đã là chuông đạo sinh ra ý thức, không bằng gọi nó Chung Ý đi…"

Lý Thanh đồng ý nói: "Tên này ngụ ý rất tốt."

Tiểu Bạch cũng nói theo: "Chung Ý Chung Ý, rất dễ nghe…"

Lý Mộ quả quyết lắc đầu: "Tên này không được, tuyệt đối không được."

Liễu Hàm Yên thật không dễ gì mới nghĩ được cái tên này, lại bị Lý Mộ không có nguyên nhân phủ định, bất mãn nói: "Chàng nói xem, tên này vì sao không được?"

Lý Mộ không có cách nào giải thích với nàng, đang khó xử, Ngâm Tâm bỗng nhiên đứng ra, chủ động giải vây cho Lý Mộ nói: "Chung Linh cái tên này thế nào, Chung Linh Nhi, đã là tên của nó, cũng là thân phận của nó…"

Hết chương 827.

Chương 828. Mỗi người giao một vật (2)

Các nữ nhân sau khi tự hỏi một phen, cảm thấy cái tên này càng thêm thích hợp, ngay cả Liễu Hàm Yên cũng từ bỏ cái tên ban đầu. Nàng ôm lấy tiểu cô nương, mỉm cười nói: "Linh Nhi, gọi tiếng mẹ nghe một chút."

Một lần này, nàng vẫn chưa như nguyện, vô luận nàng dỗ con bé như thế nào, hoặc là dùng đồ ăn ngon dụ hoặc, tiểu cô nương vẫn ngậm miệng không nói lời nào.

Vãn Vãn nói: "Tiểu thư, nó vừa mới sinh ra, còn chưa biết gọi mẹ đâu, dạy một chút nó rất nhanh sẽ…"

Lúc này, trong sân Lý phủ không gian dao động một trận, bóng người nữ hoàng hiện ra.

Tiểu cô nương vươn hai tay, cao hứng nói: "Mẹ…"

Lý Mộ nhìn Liễu Hàm Yên biến sắc, trước mắt biến thành màu đen một trận.

…

Trong sân Lý phủ, mấy nữ nhân chơi với tiểu cô nương Chung Linh, Lý Thanh, Liễu Hàm Yên cùng nha hoàn của nàng, đang tiến hành tam đường hội thẩm đối với Lý Mộ.

Không đợi các nàng đặt câu hỏi, Lý Mộ liền chủ động giải thích: "Nó chính là đứa bé vừa sinh ra, trẻ con có thể có tâm tư gì, nhìn thấy ai đầu tiên, liền nhận định bọn họ là cha mẹ, vừa lúc nó thời điểm sinh ra, ta cùng bệ hạ ở trong cung, cái này tuyệt đối không phải ta dạy…"

Liễu Hàm Yên thân là bà cả vẫn tức giận khó nguôi, Lý Thanh kéo cổ tay nàng, nói: "Cái này cũng không phải lỗi của hắn."

Liễu Hàm Yên tức giận nói: "Muội sao luôn bảo vệ hắn?"

Tam đường hội thẩm có một người đã làm phản, Lý Mộ cảm thấy vui mừng gấp bội. Từ khi hắn quen biết Lý Thanh bắt đầu, làm đầu nhi, nàng luôn che chở hắn, loại cảm tình này, không phải Liễu Hàm Yên có thể lý giải.

Vãn Vãn cũng nắm tay Liễu Hàm Yên, nói: “Tiểu thư, muội cảm thấy lần này công tử nói rất đúng…”

Lý Thanh và Vãn Vãn đều đứng về phía Lý Mộ, Liễu Hàm Yên cho dù là có tức cũng không thể trút ở trên người Lý Mộ, Lý Mộ rèn sắt khi còn nóng, cầm lấy tay nàng, nói: “Trẻ con mà, cái gì cũng không hiểu, dạy một chút thì cái gì cũng biết…”

Lý Mộ kéo nàng một lần nữa trở về trong sân, nói với Chung Linh: “Về sau nhìn thấy nàng, cũng phải gọi mẹ, biết không?”

Chung Linh cái hiểu cái không gật gật đầu, nhìn Liễu Hàm Yên, giọng kẹo sữa nói: “Nhị nương…”

Lý Mộ trước mắt một lần nữa tối sầm, đã không trông cậy vào tiểu tổ tông này có thể xúc tiến gia đình hài hòa, nó chỉ cần không phá hư là tốt rồi, bà cả đang yên đang lành thành Nhị nương, cái này ai cũng không nhịn nổi.

Lý Mộ tạm thời bảo nữ hoàng đưa nó đi, chuông đạo có thể không cần, nương tử phải dỗ tốt.

Thời điểm hắn đi vào phòng Liễu Hàm Yên, vừa lúc nhìn thấy Huyễn Cơ ở trước mặt Liễu Hàm Yên đổ thêm dầu vào lửa.

Nàng giả bộ nghĩ cho Liễu Hàm Yên, nói: “Ta nói cho ngươi, Chu Vũ rắp tâm bất lương đối với tướng công của ngươi, ngươi cũng nên cẩn thận, đừng để tướng công mình bị người khác đoạt đi…”

Liễu Hàm Yên liếc nàng một cái, nữ hoàng có lẽ có tâm tư khác, nhưng con hồ ly này cũng tuyệt đối không phải hồ ly tốt đẹp gì.

Lý Mộ hai tay kết ấn, Huyễn Cơ liền bị dịch chuyển ra ngoài, sau đó cửa phòng lập tức đóng lại.

Huyễn Cơ đứng ở trong sân, không tức giận một chút nào cả, hát véo von rời khỏi.

Nàng là đấu không lại Chu Vũ, nhưng có người đấu được, cô ta địa vị cao nữa, thực lực mạnh nữa, ở trước mặt người nào

đó, cũng còn không phải người ngoài?

Lý Mộ đi đến bên giường, dựa sát Liễu Hàm Yên ngồi xuống, nói: "Nàng cần gì phải tức giận với một tiểu cô nương linh trí vừa mở?"

Liễu Hàm Yên nói: "Ta vì sao không tức giận, ba người trái lại càng giống một nhà ba người, ta tính là cái gì, Nhị nương sao?"

Làm thê tử cưới hỏi đàng hoàng của mình, nàng quả thực có lý do tức giận, Lý Mộ chỉ có thể ôm nàng, an ủi: "Là ta không tốt, ta nên cân nhắc đến nó có khả năng hóa hình, cân nhắc đến nó sẽ gọi bừa người ta, nên để nó ở nhà hóa hình…"

Nghe Lý Mộ nói như vậy, Liễu Hàm Yên ngược lại cảm thấy mình có chút cố tình gây sự, không nên bởi vì một chuyện ngoài ý muốn trách hắn.

Lý Mộ lại nói: "Đợi lát nữa ta liền nói cho nó, về sau không thể gọi bệ hạ là mẹ nữa, bảo nó sửa gọi nàng, nó nếu không nghe, ta liền đánh mông nó, vẫn không nghe, ta liền mang nó đuổi về Phù Lục phái…"

Liễu Hàm Yên trừng mắt nhìn hắn một cái, nói: "Chàng so đo cái gì với một tiểu cô nương…"

Lý Mộ ôm nàng hỏi: "Không giận nữa?"

Liễu Hàm Yên xoay đầu đi, không nói gì.

Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói: "Nàng không phải là ghen với bệ hạ sao, Chung Linh gọi ta cha, gọi nàng mẹ, nhưng ta vẫn xưng hô nàng là bệ hạ, chúng ta việc nào ra việc đó…"

Liễu Hàm Yên hừ nhẹ một tiếng, nói: "Không cần việc nào ra việc đó, chàng nếu có bản lãnh, cưới bệ hạ về nhà, bà cả Lý gia để nàng ấy làm lại như thế nào?"

Lý Mộ nói: "Chúng ta đã bái đường, đã thành hôn, vô luận lúc nào, nàng cũng là vợ cả."

Liễu Hàm Yên nhìn hắn, hỏi: "Chàng quả thật muốn?"

Lý Mộ nghiêm túc nói: "Ta thề, ta không muốn."

Câu này hắn là phát ra từ phế phủ, sau khi trải qua hai ngày nay khúc chiết, Lý Mộ đã hiểu, Liễu Hàm Yên cùng Lý Thanh có thể hòa hợp ở chung, đã là phúc khí của hắn, nhà này, trừ Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch, cũng không chứa được nữ nhân khác.

Cho dù muốn chứa, vậy cũng là ở cách vách xây một tòa nhà khác.

Cái này là nghĩ cho chính hắn.

Giọng điệu Liễu Hàm Yên bỗng nhiên nhu hòa, nói: "Thật ra, ta biết ta cùng Thanh muội muội luôn bế quan, không thể bên chàng lâu dài, cái này đối với chàng không công bằng, Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch lại quá nhỏ, nếu chàng muốn, có thể có một người có thể luôn bầu bạn ở bên cạnh chàng, trừ bệ hạ, ta nghĩ Thính Tâm và Ngâm Tâm cũng sẽ nguyện ý…"

Trong lòng Lý Mộ cười lạnh, câu này nếu Lý Thanh nói, hắn còn có thể tin tưởng vài phần.

Từ trong miệng Liễu Hàm Yên nói ra loại lời này, ngay cả dấu chấm câu cũng không thể tin, hắn bây giờ dám gật đầu một cái, ba ngày tương lai phải một mình ngủ thư phòng, hiểu nhau nhiều năm, Lý Mộ sẽ không hiểu chiêu trò của nàng?

Lý Mộ khoát tay áo, nói: "Đùa cái gì vậy, ta không muốn chút nào cả, Thính Tâm và Ngâm Tâm vừa rồi có chuyện tìm ta, ta đi qua một chút…"

Từ phòng Liễu Hàm Yên rời khỏi, Lý Mộ tới phòng của hai tỷ muội các nàng.

Hai tỷ muội đều ở trong phòng, Lý Mộ đi lên phía trước, hỏi: "Ngâm Tâm Thính Tâm, các ngươi có việc tìm ta?"

Bạch Thính Tâm lưu luyến không rời nhìn Lý Mộ, nói: "Cha hôm nay ở linh loa thảo luận, muốn chúng ta về Đông hải một chuyến…"

Nhân loại có Tết, long tộc cũng có ngày hội tương tự.

Chúng nó ở mùng Hai tháng Hai hàng năm tế tự Long thần, đây là ngày hội quan trọng nhất của long tộc, trên người Ngâm

Tâm cùng Thính Tâm đều có một nửa huyết mạch long tộc, Bạch yêu vương và thê tử đã sớm đi Đông hải.

Hết chương 828.

Chương 829. Linh loa hiểm tấn (1)

Lý Mộ nói: “Ta bảo người đưa các ngươi đi Đông hải.”

Ngâm Tâm cười cười, nói: “Không cần, chúng ta đi đường thủy, không có gì nguy hiểm.”

Lý Mộ nghĩ nghĩ, lấy thực lực cùng của cải bây giờ của các nàng, cảnh giới thứ năm thấy cũng phải trốn tránh, bình thường sẽ không có gì nguy hiểm, nhưng vì để ngừa tình huống xấu, Lý Mộ vẫn cho các nàng hai viên Phá Cảnh Đan.

Đan dược là thời điểm hắn ở Yêu quốc luyện chế, trừ cho thủ hạ của Huyễn Cơ, Lý Mộ còn cố ý để lại mấy viên.

Thực lực Ngâm Tâm cùng Thính Tâm, ở mấy tháng nay có tăng trưởng nhanh chóng, nhất là Thính Tâm, tu vi của nàng đã vượt qua Ngâm Tâm, đi sau mà vượt trước, cách cảnh giới thứ năm chỉ có một bước, không cần phải nói, cái này tự nhiên là công lao của nữ hoàng.

Chỉ cần có thể ôm đùi nữ hoàng, đường tu hành chính là một mảng bằng phẳng.

Lý Mộ dùng thời gian ba ngày, giúp các nàng luyện hóa Phá Cảnh Đan, đợi tới sau khi tu vi các nàng đều đột phá, mới đưa các nàng rời khỏi.

Trước khi đi, hai tỷ muội chủ động tiến lên ôm Lý Mộ, Thính Tâm còn tặng Lý Mộ một cái linh loa dùng để liên lạc, suy xét đến tính tình dính người của nàng, Lý Mộ lo lắng nàng mỗi ngày đều gọi điện thoại linh loa phiền hắn, vốn không muốn thu, lại lo lắng các nàng thời điểm gặp chuyện không liên hệ được hắn, chỉ có thể miễn cưỡng nhận lấy.

Không còn hai tỷ muội, trong nhà vắng lạnh hơn không ít, Liễu Hàm Yên và Vãn Vãn đi Diệu Âm phường, Tiểu Bạch mang Huyễn Cơ du lãm Thần Đô, trừ bốn nha hoàn, chỉ có Lý Mộ cùng Lý Thanh hai người ở nhà.

Hai người ngồi ở trên xích đu trong sân, mười ngón tay đan vào nhau, Lý Mộ hỏi: “Các nàng lần này khi nào về Bạch Vân sơn?”

Lý Thanh nhẹ nhàng nói: “Tỷ tỷ nói đợi tới sau nguyên tiêu.”

Lý Mộ có chút trầm mặc, nhưng cũng chỉ là trầm mặc mà thôi.

Lý Thanh cùng Liễu Hàm Yên đều không phải nữ tử bình thường, để các nàng giống nữ tử bình thường, giữ ở nhà giúp chồng dạy con là không có khả năng, các nàng không có khả năng dứt bỏ tu hành, bản thân Lý Mộ cũng tương tự, chẳng qua hắn phương thức tu hành đặc thù, dựa vào là niệm lực mà không phải bế quan.

Bên cạnh Lý Mộ, không cần tu hành, chỉ muốn trồng hoa cỏ, ngược lại là nữ hoàng tu vi cao nhất.

Lý Thanh cảm nhận được cảm xúc mất mát của Lý Mộ, cũng có chút áy náy nói: “Thật ra ta cùng tỷ tỷ biết, cái này không công bằng đối với chàng, nếu có một người có thể luôn ở bên cạnh chàng làm bạn với chàng, chúng ta cũng sẽ không phản đối — nhưng ta nghe tỷ tỷ nói, chàng đã từ chối?”

Lý Mộ sững sờ nhìn nàng, hỏi: “Ý của nàng là, nàng ấy không phải nói giỡn?”

…

Cung Trường Nhạc.

Chu Vũ ôm Chung Linh, tiểu cô nương lắc đầu, nhìn nàng hỏi: “Mẹ, cha là không cần chúng ta nữa sao?”

Chu Vũ hôn lên mặt của nó, nói: “Hắn sắp tới rồi.”

Không bao lâu, Lý Mộ vẻ mặt hối hận đi vào cung Trường Nhạc, Chung Linh bổ nhào hai cánh tay bay vào trong lòng hắn, Lý Mộ thở dài một tiếng, nhìn nữ hoàng, hỏi: “Bệ hạ, làm sao bây giờ?”

Chu Vũ nhìn hắn, nói: “Chuyện ngươi gây ra, đừng hỏi ta.”

Lý Mộ nghĩ nghĩ, nếu mạnh mẽ sửa đúng Chung Linh, có thể sẽ tạo thành thương tổn khó có thể lành cho tâm linh nhỏ bé của nó, mặc kệ thế nào, đứa nhỏ là vô tội.

Vì thế hắn nhìn về phía nữ hoàng, nói: “Như vậy đi, về sau Linh Nhi gọi ta cha, gọi ngươi mẹ, ta gọi ngươi bệ hạ, ngươi gọi ta Lý Mộ, chúng ta việc nào ra việc đấy thế nào…”

Đối với đề nghị của Lý Mộ, nữ hoàng không có lý do không tiếp nhận.

Không việc nào ra việc đấy, chẳng lẽ liền bởi vì vài tiếng cha mẹ của Chung Linh, hai người liền lập tức thành thân sao?

Vậy thì quá đáng rồi.

Sau khi giải quyết chuyện xấu hổ này, Lý Mộ tính tiếp tục tiến hành thí nghiệm đạo thuật bị gác lại.

Hắn nhìn nữ hoàng, nói: “Bệ hạ có thể tùy tiện thi triển một thần thông hoặc đạo thuật hay không?”

Chu Vũ cũng không hỏi nhiều, biến ảo vài cái thủ ấn, ở trước mặt nàng hiện ra một vách chắn hình vòng tròn lóe ra phù văn, Lý Mộ từng thấy một chiêu này, lúc trước nàng chính là dùng một chiêu này, đỡ một đòn toàn lực của Thanh Sát Lang Vương.

Ở thời điểm nữ hoàng thi triển thuật này, Lý Mộ sâu sắc nhận ra quỹ tích lực lượng thiên địa chung quanh.

Nhưng nàng thi pháp quá nhanh, Lý Mộ một lần căn bản không nhớ được.

Lý Mộ nói: “Bệ hạ chậm một chút, làm lại một lần.”

Chu Vũ tản đi thần thông, làm phép lần nữa, Lý Mộ nhắm mắt, cẩn thận thể ngộ.

“Lặp lại một lần.”

“Lặp lại.”

…

Sau năm sáu lần như thế, Lý Mộ không mở miệng nữa, hắn chưa niệm chân ngôn, cũng chưa làm ra thủ ấn, nhưng ở trước người hắn, một vách chắn phòng ngự lóe ra phù văn chậm rãi thành hình.

Lý Mộ mặt lộ vẻ vui mừng, hắn đoán quả nhiên không sai!

Bản chất của đạo pháp thần thông, là lực lượng thiên địa biến hóa, chân ngôn và thủ ấn, chẳng qua là chìa khóa mở cửa, nếu hắn trực tiếp hủy cái cửa đi, còn cần chìa khóa làm gì?

Nhưng chuyện khống chế lực lượng thiên địa thật sự không thể tưởng tượng, từ xưa đến nay, cũng chưa có ai làm được, năng lực Lý Mộ có, càng như là được một khoảng thiên địa này tán thành, cái này nghe qua có chút khó có thể lý giải, nhưng nếu là mang thiên địa tán thành, cùng dân chúng tán thành liên hệ lại với nhau, thì không khó lý giải nữa.

Xét đến cùng, vẫn là bởi vì niệm lực.

Lực lượng lòng người, là lực lượng huyền bí nhất Lý Mộ tiếp xúc đến.

Năng lực này, ở trong đấu pháp cực kỳ quan trọng, tương tự Cửu Tự Chân Ngôn loại thần thông thuật pháp chỉ có một chữ, nhỏ bé nhanh nhẹn này, đương nhiên vẫn là dùng chân ngôn kết hợp thủ ấn thi triển nhanh hơn, nhưng chân ngôn quá dài, trực tiếp khống chế lực lượng thiên địa, càng thêm nhanh chóng mau lẹ.

Càng quan trọng hơn là, loại năng lực này quả thực là vũ khí học trộm sắc bén, chỉ cần chịu dụng tâm, không có thần thông hắn không trộm được.

Chu Vũ nhìn thần thông thành hình trước người Lý Mộ, đã thấy lạ nhiều không còn lạ nữa, từng bị rung động quá nhiều lần, nàng sớm đã thành thói quen.

Đối với nữ hoàng, Lý Mộ vẫn chưa giấu diếm, mang tiền căn hậu quả đều nói một lần với nàng.

Thứ khác, Lý Mộ không ngại chia sẻ cùng nữ hoàng, nhưng lần này mặc dù hắn nói cho nữ hoàng phương pháp, nàng cũng không học được, bốn câu chân ngôn đó, cần là lấy thân thực tiễn, cũng không phải niệm vài câu chân ngôn, bày vài cái thủ ấn là được.

Lúc bế Chung Linh về nhà, Lý Mộ trịnh trọng dặn nó: “Cha không biết con có thể nghe hiểu lời của cha hay không, nếu con không muốn bị đuổi về Bạch Vân sơn, thì không thể phân

chia cái gì Nhị nương tam nương, hết thảy gọi mẹ là được rồi…”

Thấy Chung Linh cái hiểu cái không gật gật đầu, Lý Mộ hơi yên tâm.

Hết chương 829.

Chương 830. Linh loa hiểm tấn (2)

Sau khi về nhà, Lý Mộ phát hiện Lý Tứ và Trần Diệu Diệu cũng đến đây, hai ngày nay chính là thời gian đi thăm người thân bạn bè, nhiều ngày không gặp, Lý Mộ kéo Lý Tứ ngồi xuống, nói: "Lát nữa mang lão Trương gọi đến, chúng ta uống vài chén…"

Lý Tứ lắc đầu nói: "Ta vừa rồi đi nhà lão Trương, hắn không ở nhà."

Lý Mộ nghi hoặc nói: "Ngày Tết, hắn có thể đi đâu?"

Lý Tứ nói: "Nghe phu nhân hắn nói, hắn mùng một đã rời khỏi Thần Đô, hình như là đi chỗ nào làm việc bên ngoài, đồng hành còn có Thọ Vương, cần một tháng mới có thể trở về."

"Lão Trương từ bao giờ chịu khó như vậy?" Lý Mộ buồn bực một câu, khoát tay, nói: "Mặc kệ hắn, chúng ta uống…"

Sau khi uống mấy chén, Lý Tứ hỏi Lý Mộ: "Chuyện ngươi cùng đầu nhi khi nào tổ chức?"

Một câu của Lý Tứ nhắc nhở Lý Mộ, tuy trong nhà bây giờ trên thực tế là có hai nữ chủ nhân, nhưng Lý Thanh vẫn luôn không danh không phận cũng không được. Lý Mộ đi ở trên đường, dân chúng Thần Đô còn nhiều lần hỏi chuyện bọn họ.

Tuy Lý Thanh không để ý những lễ tiết thế tục này, nhưng nữ tử khác có, Lý Mộ cũng không muốn để nàng khuyết thiếu.

Lần này vừa lúc thừa dịp cơ hội này, xử lý hôn lễ.

Khi hắn thương lượng việc này với Lý Thanh, Lý Thanh lắc đầu nói: "Không cần, ta không để ý những thứ này."

Lý Mộ còn chưa khuyên nàng, Liễu Hàm Yên đã quả quyết nói: "Không được, tuy muội không để ý, nhưng cũng không thể để dân chúng Thần Đô nói nhảm. Chuyện này, ta sẽ bảo Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch chuẩn bị…"

Bà cả Lý gia mở miệng, Lý Thanh cũng không kiên trì nữa.

Bởi vì từng có kinh nghiệm một lần trước, Lý Thanh lại thích cực đơn giản, nghi thức lần này bỏ đi rất nhiều lễ nghi phiền phức, Lý Mộ chỉ ở nhà bày mấy bàn rượu, mời hảo hữu số lượng không nhiều.

Trên tiệc tràn đầy không khí vui mừng.

Trên một bàn trong góc, Mai đại nhân xa xa nhìn một đôi tân lang tân nương mặc hỉ phục, quay đầu thầm oán nói với Thượng Quan Ly: "Đều tại ngươi năm đó rủa ta, khiến ta bây giờ cũng chưa lấy được chồng…"

Thượng Quan Ly liếc nàng một cái, nói: "Ngươi lúc trước không phải cũng rủa ta?"

Đối diện các nàng, Huyễn Cơ mang rượu ngon trong chén uống một hơi cạn sạch, rõ ràng muốn say, thân thể lại càng lúc càng tỉnh táo. Nàng nhìn thoáng qua một nữ tử chéo phía trên, thấy Chu Vũ biến hóa dung mạo cũng giống mình, hướng trăng uống một mình, giờ khắc này, thù hận trong lòng nàng không còn nữa, có thêm một tia cùng bệnh thương nhau…

Bên cạnh Huyễn Cơ, Hồ Cửu ôm một vò rượu ùng ục uống cạn, lẩm bẩm: "Có rượu nào có thể say nguyên thần, ta không muốn tỉnh táo như vậy…"

Huyễn Cơ dựng đao tay chém vào cần cổ hắn, thân thể hắn liền mềm nhũn ngã xuống.

Đêm dài.

Khách khứa giải tán hết, Lý Mộ mở cửa một căn phòng nội viện, trong phòng dùng vải đỏ cùng đèn lồng bố trí cực kỳ vui mừng, bóng người trên đầu đội một miếng vải đỏ lẳng lặng ngồi ở bên giường.

Lý Mộ hướng về phía sau phất ống tay áo, cửa phòng tự động đóng lại.

Chỉ một lúc sau, ánh nến trong phòng cũng lặng yên tắt.

…

Mười lăm tháng giêng, đêm thượng nguyên, Liễu Hàm Yên cùng Vãn Vãn từ Diệu Âm phường trở về, hỏi Tiểu Bạch trong

sân: “Ân công nhà ngươi đâu?”

Tiểu Bạch u oán nói: “Cùng Thanh tỷ tỷ đi ngắm đèn rồi.”

Liễu Hàm Yên hừ nhẹ một tiếng, nói: “Lúc trước chúng ta thành hôn, cũng không thấy hắn tha thiết như vậy, ngày ngày dính lấy nhau, cũng không ngại phiền…”

Lý Mộ còn chưa đi đến cửa nhà, đã nghe được Liễu Hàm Yên oán giận, cùng Lý Thanh xách mấy cái đèn hoa đi vào, nói: “Đây là chọn cho mọi người, nhìn xem có thích hay không…”

Vãn Vãn và Tiểu Bạch mang đèn lồng treo ở dưới mái hiên, Lý Thanh bị Liễu Hàm Yên gọi vào phòng.

Nàng nhìn Lý Thanh, hỏi: “Hai ngày nữa phải về tông môn rồi, muội thu thập xong đồ đạc chưa?”

Lý Thanh sắc mặt ửng đỏ, nhỏ giọng nói: “Có thể ở lại thêm vài ngày hay không?”

Liễu Hàm Yên như sớm có đoán trước, lườm nàng một cái, nói: “Biết muội còn không nỡ đi, cứ ở lại thêm một tháng đi.”

Thấy Lý Thanh còn không nỡ, Liễu Hàm Yên bỗng nhiên nhìn nàng, hỏi: “Muội có phải cảm thấy, trong mắt của ta chỉ có tu hành, không có cái nhà này hay không?”

Lý Thanh nhìn nàng, nghĩ nghĩ nói: “Chúng ta bây giờ tu vi cũng không thấp nữa, sớm hay muộn có thể tiến vào cảnh giới thứ sáu, không cần vội như thế.”

Liễu Hàm Yên hỏi: “Vậy cảnh giới thứ bảy thì sao?”

Lý Thanh lắc lắc đầu, nói: “Lấy tư chất chúng ta, cảnh giới thứ sáu hẳn là điểm cuối của tu hành, vô luận bế quan như thế nào, cũng không thể đột phá.”

Liễu Hàm Yên lại hỏi: “Vậy tướng công thì sao?”

Lý Thanh nhất thời không nói gì, Lý Mộ là chưởng giáo tương lai Phù Lục phái, hắn lấy niệm lực vạn dân tu hành, cảnh giới thứ sáu nhất định sẽ không là điểm cuối trên con đường tu hành của hắn, hắn nhất định sẽ sớm tiến vào cảnh

giới thứ bảy, thậm chí có khả năng trùng kích cảnh giới cao hơn.

Liễu Hàm Yên tiếp tục nói: “Nếu là không thể tiến vào cảnh giới thứ bảy, tuổi thọ chúng ta chỉ có hai giáp, tuổi thọ tướng công ít nhất nhiều hơn chúng ta một giáp, chẳng lẽ muốn hắn trơ mắt thấy chúng ta hết tuổi thọ sao?”

(1 giáp = 60 năm)

Nàng nhìn Lý Thanh, nói: “Với lại, hai năm qua, hắn lúc thì đi Yêu quốc, lúc lại đi nơi khác, đi một lần là mấy tháng, chúng ta cho dù là ở lại Thần Đô, lại có ích gì, còn không bằng ở tông môn tu hành, cố gắng tăng lên tu vi, như vậy mới có một tia cơ hội gia tăng tuổi thọ.”

Trên mặt Lý Thanh lộ ra nét giật mình, một điểm này, nàng căn bản chưa nghĩ đến.

Liễu Hàm Yên cuối cùng hít thật sâu, nghiến răng nói: “Quan trọng nhất là, đợi muội cùng ta hết tuổi thọ, có người liền có thể quang minh chính đại ở bên hắn, vượt qua sáu mươi năm thậm chí càng nhiều thời gian hơn nữa, ta sao có khả năng để cô ta dễ dàng thực hiện được?”

Cung Trường Nhạc.

Chu Vũ đang dựa vào trên ghế rồng đọc sách bỗng nhiên ngẩng đầu, nhíu mày nói: “Ai đang nghị luận trẫm?”

…

Lý phủ.

Lý Mộ đang kiên nhẫn dạy Chung Linh biết chữ, hôm nay tâm tình hắn vô cùng tốt, Liễu Hàm Yên và Lý Thanh quyết định ở lại thêm một tháng, cái này ý nghĩ trong một tháng này hắn không cần một mình trông phòng nữa.

Xem ra các nàng đã lĩnh ngộ được, nữ nhân không thể chỉ lo tu hành, gia đình cũng không thể bỏ lại, bao nhiêu nữ tử chính là vì trượng phu công tác quá bận rộn, thiếu bầu bạn, mới trống trải tịch mịch dẫn tới ngoại tình, hời cho lão Vương cách vách.

Liễu Hàm Yên lo lắng, hiển nhiên là nữ hoàng cách vách.

Cuối cùng tiện nghi là Lý Mộ, hắn ngày lẻ cùng Liễu Hàm Yên song tu, ngày chẵn cùng Lý Thanh song tu, vợ chồng cảm tình hòa hợp, qua một tháng nữa, ba người cùng nhau tu hành cũng không phải không có khả năng.

Hết chương 830.

Chương 831. Linh loa hiểm tấn (3)

Ở dưới hắn dốc lòng dạy dỗ, Chung Linh tiểu cô nương đã thay đổi rất nhiều.

Bây giờ vô luận là nhìn thấy Liễu Hàm Yên hay là nhìn thấy Lý Thanh, nó đều sẽ ngọt ngào gọi một tiếng mẹ, đương nhiên, ngoài miệng gọi là ngoài miệng gọi, ở trong lòng nó, mẹ ruột của nó chỉ có vị kia trong cung, cách mỗi hai ngày, đều sẽ quấn lấy Lý Mộ mang nó vào cung, một nhà ba người đoàn tụ.

Lý Mộ viết hai chữ trên giấy, nói với Chung Linh: "Đây là chữ Chung, đây là chữ Linh, hai chữ nối lại, chính là tên của con."

Tiểu cô nương nghiêm túc viết trên giấy, lẩm bẩm: "Chung, Linh…"

Nó học rất nhanh, Lý Mộ đang định dạy nó mấy chữ nữa, cái linh loa nào đó trong Yêu Hoàng không gian bỗng nhiên truyền đến tiến chấn động "Ong ong".

Nghe được loại thanh âm này, đầu Lý Mộ cũng theo đó "Ong ong" hẳn lên.

Khoảng cách gần như vậy, nữ hoàng có chuyện gì, có thể triệu hắn vào cung bất cứ lúc nào, cuộc điện thoại linh loa này nhất định là Thính Tâm gọi tới.

Nếu nàng là có chính sự gì thì thôi, nhưng nàng mỗi lần gọi Lý Mộ, không phải hỏi Lý Mộ buổi sáng ăn gì, chính là hỏi Lý Mộ buổi chiều làm gì, buổi tối chuẩn bị làm gì, Lý Mộ tùy thời tùy chỗ, làm bất cứ chuyện gì, đều có khả năng nhận được kêu gọi của nàng.

Lý Mộ bây giờ chỉ cần nghe được tiếng linh loa, trong lòng sẽ hốt hoảng.

Hắn đã có chút hối hận nhận lấy linh loa của nàng.

Nhưng hắn vẫn đưa vào pháp lực, hỏi: "Thính Tâm, chuyện gì?"

Phiền thì phiền, Lý Mộ vẫn lo lắng các nàng gặp được cái gì phiền toái, nhỡ đâu hắn bỏ lỡ, cho dù chỉ có một lần, cũng sẽ khiến hắn hối tiếc không kịp, càng không thể hướng Bạch yêu vương ăn nói.

Trong linh loa truyền đến tiếng của Thính Tâm: "Không có việc gì, ta chỉ muốn hỏi một chút ngươi bây giờ đang làm gì?"

"Đang dạy Linh Nhi biết chữ." Lý Mộ trả lời một câu, hỏi: "Các ngươi đến Đông Hải rồi sao?"

Thanh âm đầu kia linh loa có chút chột dạ: "Sắp tới rồi…"

Tuy nói Đông Hải cách nơi này xa vạn dặm, nhưng lấy tu vi các nàng, vài ngày trước nên tới rồi, nhất định là Thính Tâm ở trên đường ham chơi, chậm trễ hành trình, Lý Mộ nói thẳng: "Mang linh loa cho tỷ tỷ ngươi."

"Tỷ tỷ tỷ tỷ, ngươi chỉ biết tỷ tỷ." Bạch Thính Tâm không tình nguyện đưa linh loa cho một bóng người khác bên cạnh, Lý Mộ nói: "Ngâm Tâm, ngươi là tỷ tỷ, ngày thường phải quản nàng nhiều thêm, đừng luôn tùy ý nàng ấy làm bừa."

Bạch Ngâm Tâm bất đắc dĩ nói: "Ta biết rồi…"

Lý Mộ nói vài câu với Ngâm Tâm, không cho Thính Tâm cơ hội, trực tiếp thu hồi linh loa.

Đại Chu Đông quận, đáy thuỷ vực nơi nào đó, Bạch Thính Tâm nhíu mày, bất mãn nói: "Ta nơi nào làm bừa, dựa vào cái gì mỗi lần đều nói ta, không được, tỷ mang linh loa cho muội, muội muốn lý luận hẳn hoi với hắn."

Bạch Ngâm Tâm thu hồi linh loa, nói: "Được rồi, muội cũng đừng phiền hắn, cả ngày quấy rầy người khác như vậy, ai cũng sẽ phiền."

Bạch Thính Tâm nói: "Tỷ không hiểu, như vậy hắn mỗi ngày đều sẽ nhớ tới muội, không đến mức quên muội."

Bạch Ngâm Tâm nói: "Muội không hiểu, có câu gọi là tiểu biệt thắng tân hôn, ngẫu nhiên tách ra, so với luôn luôn ở bên nhau càng tốt hơn, chỉ có đã lâu không gặp, mới có thể luôn nghĩ về muội nhớ về muội, muội mỗi ngày như vậy, người ta sẽ chỉ phiền muội…"

Bạch Thính Tâm kinh ngạc nhìn nàng, nói: “Tỷ nói cũng có một chút đạo lý, tỷ từ nơi nào học được những thứ này?”

Bạch Ngâm Tâm nói: “Đừng quản nhiều như vậy, vẫn là mau lên đường đi, trì hoãn nữa thì không còn kịp, đến lúc đó cha mẹ sẽ trách cứ.”

Hai người ở trên đường trì hoãn không ít thời gian, Bạch Thính Tâm cũng không nhiều lời nữa, hai tỷ muội theo dòng nước, ở đáy nước cấp tốc mà đi, trên người tản mát ra khí tức, cá tôm đáy nước cảm ứng được, xa xa đã tránh lui.

Mà ngay lúc này, cách các nàng ngoài mười dặm, trong động phủ sâu thẳm nào đó đáy nước, hai con mắt to như đèn lồng bỗng nhiên mở ra.

Một bóng trắng, từ trong động phủ bơi ra.

Đáy nước, hai tỷ muội đang đi đường, thân hình bỗng nhiên dừng lại.

Phía trước các nàng bỗng nhiên xuất hiện một đạo khí tức cực kỳ cường đại, rất nhanh, một thân thể cao lớn liền xuất hiện ở trong mắt các nàng.

Thân hình đó dài hơn mười trượng, toàn thân màu trắng, trên người bao trùm tầng tầng lớp lớp vảy, thân thể giống rắn, nhưng dưới thân sinh ra bốn móng vuốt, đỉnh đầu có hai cái sừng nhô ra, giống rắn mà không phải rắn, giống rồng mà không phải rồng.

Hai tỷ muội liếc một cái liền nhận ra đây là một con giao long, áp chế trên huyết mạch, khiến pháp lực trong cơ thể các nàng cũng bắt đầu vận hành không thông.

Con giao long này nháy mắt đã tới, hóa thành một nam tử bộ dạng tuấn tú, đánh giá cao thấp hai nàng một phen, hỏi: “Hai vị mỹ nhân, đây là đi đâu?”

Khí tức trên thân giao long này phi thường cường đại, chỉ sợ các nàng liên thủ cũng không phải đối thủ, Bạch Ngâm Tâm bảo vệ muội muội ở sau người, nói: “Chúng ta đi ngang qua nơi đây, vô tình quấy nhiễu, còn xin vị tiền bối này cho đi…”

Nam tử khoát tay, nói: “Tiền bối cái gì, chúng ta thật ra tuổi xêm xêm nhau, đi ngang qua tức là có duyên, hai vị mỹ nhân sao không vào phủ một chuyến, cũng cho ta tận tình địa chủ một chút…”

Bạch Ngâm Tâm từ chối nói: “Đa tạ ý tốt của tiền bối, nhưng chúng ta còn có chuyện quan trọng, không thể trì hoãn, tiền bối thứ lỗi…”

Nàng kéo Thính Tâm đang muốn đi, nam tử đó bỗng nhiên dịch chuyển đến phía trước các nàng, nói: “Các ngươi đi đâu, ta đưa đưa các ngươi.”

“Không cần.”

“Không sao…”

…

Nam tử đi lên một bước, muốn nắm lấy tay hai nàng, Ngâm Tâm kéo Thính Tâm lui về phía sau một bước, nói: “Tiền bối chẳng lẽ muốn dùng sức mạnh giữ chúng ta lại sao?”

Nam tử mím mím môi, cũng không giả bộ nữa, nói: “Hai vị mỹ nhân đưa tới cửa, nếu để các ngươi đi rồi, vậy ta về sau chẳng phải là sẽ hối hận chết…”

Sắc mặt Bạch Ngâm Tâm cũng trầm xuống, nói: “Vậy đừng trách chúng ta không khách khí nữa!”

Hai nàng đồng thời rút kiếm, Ngâm Tâm một tay sau lưng, ở trong linh loa đưa vào một đạo pháp lực.

Lý phủ, Lý Mộ nhìn lại linh loa bắt đầu chấn động, hầu như có thể xác định, là Thính Tâm mượn cớ lý luận với hắn, vốn định bỏ mặc, do dự một cái chớp mắt, vẫn là tiếp.

Hắn đang muốn mở miệng, bỗng nhiên hai mắt co lại.

Đầu kia linh loa, truyền đến thanh âm một nam tử xa lạ: “Hai vị mỹ nhân, các ngươi thật sự muốn động thủ với ta sao?”

Hết chương 831.

Chương 832. Có phải chơi không nổi hay không (1)

Đại Chu Đông quận, đoạn nào đó của Ly Giang.

Toàn cảnh Đại Chu địa thế phức tạp, tây bắc nhiều núi đồi, mấy quận phía đông, thì lấy đồng bằng chiếm đa số, sông ngòi cực kỳ phong phú, Ly Giang là con sông trải qua Đông quận, cuối cùng hội tụ vào Đông Hải.

Sông này mặt sông rộng lớn, dòng nước thong thả, không ít ngư dân nhờ vào con sông mà sống.

Nhưng lúc này, Ly Giang xưa nay yên tĩnh, trên mặt sông lại sóng gió quay cuồng, khi thì cuốn lên sóng to cao mấy trượng, xác không ít cá tôm bị cuốn bên bờ.

Các ngư dân nơi xa đang ở mặt sông đánh cá đều đưa thuyền cập bờ, hoảng sợ nhìn hiện tượng lạ mặt sông, xa xa né tránh, có người mắt thấy đã đi quan phủ báo án.

Các tu hành giả phụ cận, cũng đều kinh hãi nhìn mặt sông, không dám tới gần.

Dưới mặt nước, hiển nhiên là có thuỷ tộc cường đại đang tiến hành đấu pháp, chỉ để lộ ra một chút khí tức, đã khiến bọn họ kinh hãi không thôi.

Đông Hải là thiên hạ của thuỷ tộc, bờ Đông Hải, thủy hệ phong phú, trong đó cũng tụ tập lượng lớn Yêu tộc dưới nước, là thế lực cường đại nhất trong Yêu tộc mấy quận, ngày thường ngay cả tu hành giả nhân loại cũng không dám trêu chọc.

Dưới mặt sông.

Ngâm Tâm và Thính Tâm sóng vai mà đứng, khống chế phi kiếm công kích nam tử áo trắng kia cách đó không xa.

Nam tử áo trắng cầm một cây trường thương, chậm rãi đi ở dưới nước, như tản bộ sân vắng, tùy ý vung binh khí trong tay, liền mang công kích của tỷ muội hai người các nàng tất cả đều ngăn lại.

Sau khi thực lực tăng lên, hai tỷ muội vốn tràn đầy lòng tin, thẳng đến khi gặp được con giao long này, mang lòng tin của các nàng hoàn toàn đánh nát.

Vô luận các nàng dùng ra thủ đoạn gì, đều bị đối phương dễ dàng hóa giải, con giao long này không chỉ có thực lực cường đại, miễn dịch độc thuật, từ trên khí tức cũng vẫn luôn áp chế các nàng.

Rất hiển nhiên, huyết mạch long tộc trong cơ thể hắn, so với hai tỷ muội các nàng còn nồng hậu hơn.

Nam tử áo trắng vừa tới gần hai tỷ muội, vừa nói: "Hai vị mỹ nhân, các ngươi vẫn là đừng phản kháng nữa, ta thật sự không muốn thương tổn đến các ngươi."

Bạch Ngâm Tâm mặt mũi âm trầm, hỏi: "Ngươi rốt cuộc muốn làm gì?"

Nam tử áo trắng cười cười, nói: "Thật ra cũng không có gì, chỉ là muốn cùng hai vị mỹ nhân cùng vượt qua đêm đẹp."

Bạch Thính Tâm lớn tiếng nói: "Ngươi bỏ cái ý định này đi, chúng ta là có tướng công, nếu như bị tướng công nhà ta biết, xem hắn lột da rồng của ngươi, rút gân rồng của ngươi, làm thành cung bắn chim không!"

Nam tử áo trắng không thèm để ý nói: "Ta trái lại muốn xem, rốt cuộc là kẻ nào, thế mà có loại phúc khí này, hắn nếu là có gan, thì bảo hắn tới tìm ta."

Bạch Thính Tâm từ trong tay tỷ tỷ cầm lấy linh loa, nói: "Ngươi xưng tên ra, tướng công nhà ta rất nhanh sẽ tới."

Nam tử áo trắng hừ một tiếng, nói: "Bổn vương đi không thay tên ngồi không đổi họ, Ly Giang Bạch giao vương Ngao Nhuận là ta."

Bạch Thính Tâm lạnh lùng nói: "Ngao Nhuận, ngươi sẽ hối hận!"

Ngao Nhuận chỉ cười, nói: "Hai vị mỹ nhân, các ngươi dứt khoát theo ta, về sau ở Đông quận này, không có ai dám trêu các ngươi."

Hai tỷ muội đồng thời nói: "Đừng hòng!"

Ngao Nhuận nhún vai, cũng không bức bách các nàng nữa, lễ phép vươn tay đối với các nàng, nói: "Một khi đã như vậy, không ngại mời hai vị mỹ nhân đi động phủ của ta nghỉ ngơi trước, chờ trượng phu đó của các ngươi đến đây, ta sẽ khiến các ngươi biết, ai mới là người đáng để các ngươi đi theo…"

Hai tỷ muội liếc nhau, cho dù các nàng liên thủ, cũng không phải đối thủ của con giao này, chẳng bằng trước tạm thời ổn định hắn, chờ đợi cứu binh.

Bạch Ngâm Tâm nói: "Đi theo ngươi có thể, nhưng ở trước khi tướng công chúng ta đến, ngươi không thể làm gì đối với chúng ta."

Ngao Nhuận hừ lạnh một tiếng, nói: "Các ngươi coi ta là người như thế nào, ta nói chờ hắn tới, thì nhất định sẽ chờ hắn tới… Đúng rồi, tướng công các ngươi là tu vi gì?"

Bạch Thính Tâm nói: "Tướng công chúng ta là cảnh giới thứ năm!"

Ngao Nhuận đã triệt để yên tâm, trong Ly Giang này, đừng nói cảnh giới thứ năm, cho dù là cường giả cảnh giới thứ sáu, cũng không làm gì được hắn, hai mỹ nhân này rất nhanh sẽ biết, so sánh với Ngao Nhuận hắn, trượng phu các nàng chẳng là cái gì cả, ngược lại lao đầu vào lòng đối với hắn.

Những năm gần đây, không biết có bao nhiêu nữ yêu chính là trầm luân hắn như thế, không thể rút ra được.

Ngao Nhuận mỉm cười nhìn hai tỷ muội, đưa tay nói: "Mời."

Hai tỷ muội duy trì cảnh giác, một đường theo hắn, tới một chỗ động phủ đáy sông ngoài vài dặm.

Động phủ này có chút xa hoa, tuy ở đáy nước, nhưng không kém hơn nhà cửa nhân loại một chút nào, diện tích cực rộng, trong động phủ, còn dựng đứng không ít đá lởm chởm, san hô thật lớn, nhìn qua xa hoa mỹ lệ.

Trong động phủ, truyền đến tiếng cười nói vui vẻ của không ít nữ tử, các nàng nhìn thấy hai tỷ muội Ngâm Tâm Thính Tâm

tiến vào, trên mặt không hẹn mà cùng lộ ra địch ý.

Những nữ tử này, tất cả đều là yêu vật, có một số là thú tộc, cũng có một số là thuỷ tộc, trong đó một vị thanh ngư tinh dáng người đầy đặn bơi tới, bất mãn nói: "Đại vương, ngài sao lại mang về hai con rắn…"

Ngao Nhuận ôm nàng vào trong lòng, nói: "Yên tâm đi, cho dù có hai mỹ nhân này, bổn vương cũng sẽ không quên Thanh Thanh nàng…"

Cảm nhận được tay Ngao Nhuận vuốt ve qua lại ở bộ vị mẫn cảm trên thân thể nàng, cá trắm đen uốn éo thân thể, dịu dàng nói: "Ai da, đại vương thật là xấu, chúng ta vào trong phòng đi…"

Nhìn hai yêu tinh rời khỏi, trong lòng hai tỷ muội lạnh toát ghê tởm một trận, Thính Tâm càng nắm chặt linh loa trong tay, chờ đợi Lý Mộ có thể mau một chút tới đây.

Thần Đô.

Một luồng hào quang lướt qua phía chân trời, hướng về phía đông bay nhanh đi.

Tu hành giả trong Thần Đô, đều bị tốc độ của tồn tại không biết tên kia rung động, đó là tốc độ tu hành giả dưới thượng tam cảnh không có khả năng có được.

Trên không Trung quận, trên một con thuyền bay tinh xảo linh lung, Chung Linh ngồi ở trên vai Lý Mộ, mặt Lý Mộ lộ vẻ lo lắng, hướng về phía Đông quận chạy hết tốc độ.

Lấy tu vi hắn, nếu ngự không hoặc sử dụng Thần Hành Phù cao giai, chạy tới Đông quận, nhanh nhất cũng là ba ngày sau, bởi vậy, hắn cố ý hướng nữ hoàng đòi một pháp khí phi hành, con thuyền bay này tuy thể tích cực nhỏ, chỉ có thể chứa một người, nhưng tốc độ cực nhanh, dùng cực phẩm linh ngọc thúc giục, có thể so với tốc độ tối đa của cảnh giới thứ bảy.

Hết chương 832.

Chương 833. Có phải chơi không nổi hay không (2)

Tu hành giả cảnh giới thứ bảy, một khắc có thể đi ngàn dặm.

Nghe nói Thính Tâm có nạn, nữ hoàng cũng giận tím mặt, vốn định tự mình chạy đi, lại bị Lý Mộ khuyên, cảnh nội Đại Chu không có yêu vật cảnh giới thứ sáu, vẻn vẹn một con giao long, một mình hắn có thể đối phó.

Hơn một canh giờ sau.

Đông quận, quận nha.

Một luồng hào quang từ bầu trời xẹt qua, lập tức hạ xuống trong quận nha Đông quận.

Các bộ đầu trong quận nha bị dọa giật mình, đều rút ra binh khí trong tay, mang một bóng người bao vây, quát lớn: "Người nào lớn mật như thế, thế mà tự tiện xông vào quận nha!"

Lý Mộ trầm giọng nói: "Quận thủ Đông quận ở đâu?"

Tiếng hắn vang như chuông, vài bộ đầu quận nha nghe pháp lực trong cơ thể kích động, trong lòng hoảng hốt, mà lúc này, trong quận nha, cũng có ba bóng người vội vàng đi ra.

Đi tuốt đàng trước, là một nam tử trung niên, hắn vừa thấy Lý Mộ, vẻ mặt lập tức thay đổi, đi lên, chắp tay nói: "Đông quận quận thủ Lâm Đình tham kiến Lý đại nhân!"

Đứng đầu một quận, đại triều hội hàng năm đều phải tham gia, Lâm quận thủ không lâu trước đó, vừa mới gặp Lý Mộ một lần.

Quận thừa cùng quận úy Đông quận tuy chưa từng gặp Lý Mộ, nhưng thấy thái độ của Lâm quận thủ đối với hắn, cũng đoán được thân phận người trẻ tuổi này, lập tức hành lễ nói: "Tham kiến Lý đại nhân!"

Lý Mộ phất phất tay, hỏi: "Ly Giang có một con giao long tên là Ngao Nhuận, các ngươi có biết hay không?"

Lâm Đình nói: “Bẩm Lý đại nhân, cái tên Ngao Nhuận này, giới tu hành cùng yêu giới Đông quận không ai không biết, bản thể hắn là một con bạch giao, thực lực ở cảnh giới thứ năm đỉnh phong, hắn lấy thân giao long, ở dưới nước thậm chí có thể địch lại cảnh giới thứ sáu, quận nha từng mời chào hắn gia nhập yêu ti, nhưng bị hắn từ chối, bởi thực lực hắn quá mức cường đại, quận nha cũng không dám miễn cưỡng.”

Lý Mộ trực tiếp hỏi: “Biết động phủ hắn ở nơi nào hay không?”

Lâm Đình nói: “Biết.”

Lý Mộ dứt khoát nói: “Triệu tập cường giả quận nha, yêu ti, Cung Phụng ti Đông quận, theo bản quan cùng đi động phủ giao này.”

Lâm Đình bây giờ còn chưa biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng hắn biết, Ngao Nhuận gặp phiền toái lớn rồi.

Lý đại nhân là nhân vật cỡ nào, lấy sức một người, đảo loạn toàn bộ Yêu quốc, truyền kỳ dám đánh cờ với đại yêu cảnh giới thứ bảy hơn nữa thủ thắng, hắn hiển nhiên là muốn tìm Ngao Nhuận phiền toái, con giao long này ngày thường ngang ngược nữa, lần này cũng phải xui xẻo rồi.

Ở dưới Lâm Đình kêu gọi, thời gian một khắc đồng hồ ngắn ngủn, quận nha, Cung Phụng ti, yêu ti Đông quận, liền tụ tập mấy chục cường giả cảnh giới thứ tư trở lên cuồn cuộn lao tới Ly Giang.

Ly Giang, động phủ đáy nước.

Ngao Nhuận nhìn hai vị mỹ nhân đứng ở cách đó không xa, hai tay còn đều ôm một nữ yêu. Thanh ngư tinh kia một ngụm chén rượu ngon, dùng đầu lưỡi đưa đến trong miệng Ngao Nhuận, trên mặt Ngao Nhuận lộ ra nét hưởng thụ.

Đang lúc hắn say mê mấy nữ yêu bên cạnh phục vụ, từ trên mặt nước phía trên bỗng nhiên truyền đến một thanh âm như sấm sét.

“Ngao Nhuận, lăn ra đây cho ta!”

Ngao Nhuận phun ra một ngụm rượu, mấy nữ yêu cũng mặt lộ vẻ chấn động, tên Ngao Nhuận đã sớm truyền khắp Đông quận, ai không sợ, ai không ngại, ở Đông quận này, còn chưa có ai dám ở trên Ly Giang càn rỡ như vậy.

Nghe được thanh âm quen thuộc này, trên mặt tỷ muội Ngâm Tâm Thính Tâm cũng lộ ra ngạc nét kinh hỉ cùng rung động.

Các nàng biết Lý Mộ sẽ đến, nhưng lại không biết hắn sẽ đến nhanh như vậy.

Từ khi các nàng bị bắt đến bây giờ, mới chỉ trôi qua hơn một canh giờ.

Hơn một canh giờ, hắn thế mà vượt qua vạn dặm, từ Thần Đô chạy tới Đông quận!

Ngao Nhuận nhìn các nàng, đã ý thức được thân phận người tới, hắn hừ lạnh một tiếng, nói: "Xem ra tướng công các ngươi ngay tại Đông quận, vậy mà đến nhanh như vậy, các ngươi chờ xem, hắn phủ phục ở dưới chân bổn vương như thế nào…"

Lý Mộ cùng mấy chục cường giả Đông quận lơ lửng phía trên Ly Giang, chợt có một bóng người phá nước mà ra.

Ngao Nhuận bay ra khỏi mặt nước, nhìn thấy trận thế phía trên Ly Giang, cũng bị dọa giật mình, nhìn quận thủ Đông quận, cảnh giác nói: "Họ Lâm, ngươi muốn làm gì?"

Hắn tuy rất tự tin đối với thực lực của mình, nhưng cũng chưa tự đại đến mức một mình giao khiêu chiến toàn bộ cường giả Đông quận.

Lâm quận thủ cũng chưa mở miệng, có vị đại nhân kia ở đây, nơi này không có phần hắn mở miệng nói chuyện trước.

Lý Mộ nhìn nam tử áo trắng, hỏi: "Ngươi chính là Ngao Nhuận, Ngâm Tâm cùng Thính Tâm đâu?"

Ánh mắt Ngao Nhuận lúc này mới nhìn phía Lý Mộ, kinh ngạc nói: "Ngươi chính là trượng phu hai mỹ nhân kia?"

Lý Mộ nghe vậy đầu tiên là sửng sốt, rất nhanh đã ý thức được, đây là Thính Tâm giở trò quỷ, hắn cũng không cố ý giải

thích, lạnh lùng nói: “Thả các nàng đi ra!”

Ngao Nhuận giật giật khóe miệng, nói: “Vậy xem ngươi có bản lãnh này hay không, hai chúng ta đấu một trận, ngươi nếu có thể thắng ta, ta liền thả các nàng đi ra, ngươi nếu thua, hai mỹ nhân đó liền thuộc về ta.”

Hắn còn nhìn quét đám người Lâm Đình một cái, thản nhiên nói: “Ngươi nếu là muốn cùng những người này lấy nhiều bắt nạt ít, ta liền mang hai mỹ nhân rời khỏi, xem là ta bay nhanh, hay là ngươi đuổi theo nhanh…”

Gió từ long, long tộc tốc độ số một, giao long ít nhiều cũng dính chút huyết mạch Chân long, hắn nếu muốn chạy, nhân loại cảnh giới thứ sáu cũng khó đuổi kịp hắn.

Lý Mộ tuy ở trên tốc độ không e ngại hắn, nhưng cũng lười phiền toái, hỏi: “Đấu như thế nào?”

Ngao Nhuận ưỡn ngực, nói: “Đừng nói ta bắt nạt ngươi, ta và ngươi ở trên đất liền tỷ thí một trận, thần thông không hạn chế, pháp bảo tùy ý, ngươi nếu thắng, mỹ nhân mang đi, ngươi nếu thua, mỹ nhân về ta, mọi người ở đây đều chứng kiến.”

Lý Mộ nhìn giao long trước mắt, khóe miệng cong lên một tia độ cong, nói: “Được.”

Cường giả quận nha, yêu ti, Cung Phụng ti Đông quận ở dưới Lâm Đình ra hiệu lui đến một bên, trong lòng bọn họ cũng rất chờ mong, nhân vật truyền kỳ của Đại Chu, có thể chiến thắng con giao long này hay không.

Trên mặt sông, Ngao Nhuận thét dài một tiếng, động thủ trước.

Vô số mũi tên nước từ mặt sông Ly Giang bắn ra, nhắm thẳng đến Lý Mộ.

Thân thể Lý Mộ lơ lửng ở không trung, không chút hoang mang hai tay kết ấn, một tấm khiên bảo vệ trong suốt hình vòng tròn lóe ra phù văn lơ lửng ở trước người hắn, mũi tên nước dày đặc va chạm ở trên khiên bảo vệ, một lần nữa sụp đổ thành bọt nước.

Cùng lúc đó, bên người Ngao Nhuận, bỗng nhiên có vô số tia sét nổ vang.

Cả người hắn bị bao phủ ở trong lưới sét rậm rạp, không bao lâu, lưới sét tan đi, quần áo Ngao Nhuận đã rách tung toé, nhiều chỗ cháy đen, nhưng thân thể hắn lại không có một chút vết thương.

Hết chương 833.

Chương 834. Có phải chơi không nổi hay không (3)

Lý Mộ thầm nghĩ, long tộc quả nhiên là long tộc, cho dù là giao long, thân thể cường hãn, chỉ sợ có thể so với yêu vật cảnh giới thứ sáu cỡ Thiên Lang Vương, thậm chí còn hơn.

Thân thể như vậy, quả thực là tài liệu luyện thi cực phẩm, nếu có thể cầm luyện thi…

Lý Mộ lập tức khắc chế ý tưởng này trong lòng mình, hắn tuyệt đối là bị đám người Trần Thập Nhất ảnh hưởng, phàm là nhìn thấy cường giả, phản ứng đầu tiên lại là nghĩ cách mang thi thể bọn họ cầm đi luyện.

Ngao Nhuận bị sét đánh trở tay không kịp, chật vật không thôi.

Công kích này, thương tổn không cao, nhưng vũ nhục cực lớn.

Nhìn thấy mình tựa như ăn mày, trong lòng Ngao Nhuận lửa giận cuồn cuộn, trong thủ ấn biến ảo, đỉnh đầu Lý Mộ nhanh chóng tụ tập một đám mây đen.

Lâm Đình lo lắng Lý Mộ xem nhẹ Ngao Nhuận, vội vàng nhắc nhở: “Lý đại nhân cẩn thận, đây là thuật hô mưa gọi gió của Ngao Nhuận, quả nhiên là lợi hại, không thể xem nhẹ…”

Đỉnh đầu Lý Mộ, giọt mưa to như hạt đậu bị cuồng phong cuốn đi, phốc phốc đánh xuống, trên người Lý Mộ chợt lóe ánh sáng trắng, tiên y ở ngoài thân thể hình thành một vách chắn, hạt mưa này rơi ở trên vách chắn, thế mà ở trên vách chắn hình thành vô số hố lõm.

Ánh mắt Lý Mộ nhìn về phía Ngao Nhuận đã xảy ra một chút biến hóa, Ngao Nhuận này quả nhiên có chút thứ, tiên y này là có thể chống lại cảnh giới thứ sáu công kích, một thần thông này của Ngao Nhuận có thể tạo thành nhiều hố lõm như vậy, đã rất ghê gớm rồi.

Nếu thuật này trực tiếp rơi ở trên người Lý Mộ, lấy cường độ thân thể hắn bây giờ, căn bản không thể thừa nhận.

Một thần thông "Hô Phong Hoán Vũ*" này, chỉ sợ đã tiến vào phạm trù đạo thuật.

(*): hô mưa gọi gió

Chẳng qua, thuật này thời gian tồn tại không lâu, cơn mưa này rất nhanh đã tạnh.

Sắc mặt Ngao Nhuận trầm xuống, nghiến răng nói: "Chết tiệt, ngươi thế mà có pháp bảo phòng ngự lợi hại như vậy."

Lý Mộ tâm niệm khẽ động, khí tức trên người bỗng nhiên suy yếu xuống. Sắc mặt hắn tái nhợt, lại vẫn hừ lạnh một tiếng, nói: "Loại thần thông này, nếu ngươi có thể thi triển lần thứ hai, ta có lẽ không chống lại được, nhưng ngươi còn có năng lực thi triển lần thứ hai sao?"

Trong mắt Ngao Nhuận chợt lóe sáng, tuy thuật này quả thực cực kỳ tiêu hao pháp lực, nhưng thi triển hai lần ba lần, với hắn mà nói, cũng không phải không thể thừa nhận. Hắn cười lạnh một tiếng, nói: "Ngươi lập tức sẽ biết!"

Hắn vừa dứt lời, trên đỉnh đầu Lý Mộ, mây đen lại một lần nữa cuồn cuộn.

Cuồng phong cuốn theo hạt mưa hạ xuống, Lý Mộ vừa vận chuyển pháp lực phản kháng, vừa cảm giác lực lượng thiên địa biến hóa, đáng tiếc thời gian đó quá ngắn, chỉ thể ngộ hai lần, hắn không thể nắm giữ, còn thiếu một chút như vậy.

Ở một nháy mắt sau khi trận mưa này biến mất, thân thể Lý Mộ ngã xuống mấy trượng, mạnh mẽ dừng lại.

Ngao Nhuận đã nhìn ra, người này đã dầu hết đèn tắt, không chút do dự thi triển thần thông lần nữa, trận mưa thứ ba chợt hạ xuống.

Khóe miệng Lý Mộ nhếch lên, một lần này, rốt cuộc cũng không thiếu chút nào nữa.

Ngao Nhuận kỳ vọng nhìn người nọ thua ở dưới tay gã, nhưng ở lúc hạt mưa kia hạ xuống, ánh sáng trắng bùng lên

trên người hắn, dễ dàng chống lại lần công kích thứ ba này.

Ngao Nhuận ngẩn ra một phen, giận dữ nói: “Ngươi lừa ta!”

Bị lừa liên tục thi triển ba lần thần thông tiêu hao cực lớn, pháp lực trong cơ thể gã đã tiêu hao hơn phân nửa, mà người nọ đối diện pháp lực còn ở đỉnh phong, trong lòng gã đã có chút không tự tin nữa, nhưng ngay sau đó, chuyện khiến gã càng thêm hoảng sợ đã xảy ra.

Trên đỉnh đầu của gã bỗng nhiên cuồn cuộn mây đen, ngay sau đó, mưa to tầm tã hạ xuống.

Mưa rơi xuống ở trên người, mang đến đau đớn thấu tim, Ngao Nhuận nhìn người trẻ tuổi đối diện, trong lòng vô cùng kinh sợ, hắn thế mà thi triển ra thần thông của gã!

Một màn này mang tới cho gã rung động quá lớn, Ngao Nhuận đã sớm không có chiến ý, không chút do dự lao đầu chui vào mặt nước.

Lý Mộ bắt một cái Tị Thủy Quyết, đuổi theo đi vào, nhưng ngay sau đó, một bóng trắng liền hướng hắn đánh tới, Lý Mộ theo bản năng né tránh, nhưng ở trong nước, tốc độ hắn giảm hẳn, bị cái đuôi giao long kia hung hăng quật lên ngực.

Phành!

Sau một tiếng đánh nặng nề, Lý Mộ bị quật bay ra khỏi mặt nước mấy chục trượng, ngực đau đớn không thôi, khí huyết trong cơ thể cuồn cuộn, đã bị vết thương nhẹ.

Lâm Đình vội vàng bay qua, nói: “Lý đại nhân, hạ quan quên nói cho ngươi, tuyệt đối đừng ở dưới nước giao thủ với Ngao Nhuận, thực lực chúng ta ở dưới nước suy giảm hẳn, nhưng giao này lại là vương giả dưới nước, mặc dù là cường giả cảnh giới thứ sáu ở dưới nước, cũng khó chiếm được tiện nghi…”

Lý Mộ lạnh lùng nhìn mặt nước, hỏi: “Ngao Nhuận, ngươi không phải nói, trận tỷ thí này là tỷ thí trên mặt đất sao?”

Dưới đáy nước truyền đến thanh âm trêu tức của Ngao Nhuận: “Đó là vừa rồi, bổn vương bây giờ đổi ý rồi, ngươi làm gì được ta?”

Lý Mộ mặt mũi âm trầm hỏi: “Họ Ngao, ngươi có phải chơi không nổi hay không?”

Ngao Nhuận khiêu khích: “Có bản lãnh ngươi xuống đây.”

Lý Mộ nhìn mặt sông bình tĩnh, thả ra Chung Linh, để cho nó che kín một đoạn sông này, mang tất cả mọi người bao gồm Ngao Nhuận ở bên trong đều chụp vào trong chuông.

Sau đó hắn quay đầu, nhìn mọi người phía sau, thản nhiên mở miệng.

“Rút nước.”

Ngao Nhuận tránh ở động phủ đáy nước, ở sâu trong ánh mắt ẩn chứa sợ hãi vô cùng.

Hô Phong Hoán Vũ là thần thông long tộc, chưa từng truyền ngoại tộc, người này là như thế nào học được?

Khiến gã kinh sợ nhất, không phải nhân loại này biết thần thông long tộc, trực giác nói cho Ngao Nhuận, Hô Phong Hoán Vũ, là người này từ trên tay gã học được.

Không cần chân ngôn và thủ thế, chỉ nhìn gã thi triển ba lượt, đã có thể mang loại đại thần thông này phục chế ra hoàn mỹ, loại năng lực không thể tưởng tượng này, khiến gã từ đáy lòng cảm thấy sợ hãi.

Thế này cũng quá tà môn rồi, ở dưới loại sợ hãi này thôi thúc, mỹ nhân gã không cần nữa, những yêu nữ trước kia thu cũng không cần nữa, gã chỉ muốn dọc theo đường thủy bỏ trốn mất dạng.

Nhưng, trong lòng hắn vừa mới dâng lên ý niệm này, nước sông chung quanh động phủ bỗng nhiên đang cạn đi rất nhanh.

Mới đầu động phủ ở dưới mặt sông hơn mười trượng, rất nhanh đã biến thành năm trượng, hai trượng, thời gian mấy nhịp thở, mái hiên động phủ đã lộ ra mặt nước, lại vài hơi thở sau, nước sông chung quanh cả tòa động phủ đều bị rút cạn, chỉ còn lại có dưới chân Ngao Nhuận còn có một mảng vết ướt.

Không biết từ khi nào, một cái chuông khổng lồ trong suốt rơi vào Ly Giang, che kín toàn bộ động phủ.

Hết chương 834.

Chương 835. Thu phục (1)

Nước sông từ hai bên cái chuông khổng lồ chảy qua, động phủ bị chụp trong chuông thì trở thành vùng chân không.

Một bóng người từ trên trời giáng xuống, đáp ở trước người Ngâm Tâm cùng Thính Tâm.

Thấy hai nàng tường an vô sự, Lý Mộ cuối cùng yên tâm.

Thính Tâm một tay ôm cánh tay Lý Mộ, một tay chỉ vào Ngao Nhuận, khóc kể: "Chúng ta vốn cũng đến Đông Hải rồi, là hắn ngăn cản chúng ta, còn ép chúng ta gả cho hắn, hu hu…"

Lý Mộ vỗ vỗ tay nàng, nói: "Yên tâm, ta thay ngươi trút giận."

Ngao Nhuận căn bản không có chiến ý, thân thể nhoáng lên một cái, hóa thành một con giao long màu trắng, muốn đánh vỡ cái chuông này đào tẩu, nhưng chỉ nghe thấy "Ông" một tiếng, hắn liền bị vách chuông trực tiếp bắn trở về.

Lý Mộ phi thân lên, chuông đạo chợt thu nhỏ lại, cường giả Đông quận và Ngâm Tâm Thính Tâm hai tỷ muội xuyên qua chuông, xuất hiện ở ngoài chuông, trong chuông chỉ còn lại có Lý Mộ cùng Ngao Nhuận.

Lý Mộ vươn tay, một cây roi xuất hiện ở trong tay hắn.

Vù!

Cổ tay hắn vung lên, một bóng roi liền hướng về Ngao Nhuận xé gió mà đi.

Ngao Nhuận đối với thân thể của mình đặc biệt tự tin, vẫn chưa để ý tới, đang nghĩ cách chạy ra khỏi cái chuông này, tùy ý cái roi kia rơi ở trên người gã.

Thân thể của gã thật sự chưa cảm nhận được bao nhiêu đau đớn, nhưng bóng cái roi màu vàng kia sau khi rơi ở trên thân thể gã, trên người Ngao Nhuận, một hư ảnh giao long thế mà bị đánh văng ra bên ngoài cơ thể, đó là yêu hồn của gã.

Hư ảnh giao long kia sau khi ngẩn ra một chớp mắt, trong mắt hiện ra sợ hãi, đang muốn trở lại thân thể, bỗng cảm nhận được một loại cực hạn nguy hiểm, ánh mắt gã liếc qua, phát hiện đỉnh đầu người nọ đối diện ngưng tụ ra một thanh kiếm nhỏ hư ảo.

Trực giác nói cho gã, thanh kiếm nhỏ đó sẽ lấy mạng giao của gã.

Giao hồn lơ lửng ở trong hư không, không chút do dự hạ thân gấp khúc, như là quỳ xuống, đầu liên tục gật, hoảng sợ nói: "Tha mạng, tha mạng, ta nguyện phụng ngài làm chủ, cầu ngài tha ta một mạng…"

Lý Mộ cũng chưa trực tiếp động thủ, hắn đang cân nhắc, rốt cuộc là thu một giao long làm nô bộc có lãi, hay là luyện giao thi của nó có lãi.

Đệ tử Thi Tông từng luyện yêu, từng luyện người, lại còn chưa từng luyện giao long, đám người Trần Thập Nhất nhất định sẽ cảm thấy hứng thú đối với hạng mục này.

Ngao Nhuận đã cảm nhận được nhân loại đối diện rắp tâm bất lương, lập tức nói: "Chủ nhân, ngài không sở trường đấu pháp dưới nước, về sau gặp thủy chiến, ta có thể thay ngài xuất chiến, tốc độ của ta rất nhanh, ngươi cũng có thể mang ta coi là tọa kỵ, ra ngoài không cần ngài vất vả…"

Không thể không nói, con giao long này dục vọng cầu sinh rất mạnh, hai câu nói đơn giản, đã mang giá trị bản thân gã nói rõ ràng.

Lý Mộ quả thực không giỏi đấu pháp dưới nước, không chỉ có hắn, phàm là Nhân tộc, hoặc là Yêu tộc trên đất liền, đều không am hiểu.

Dưới nước là thiên hạ của thuỷ tộc, ở dưới nước đấu pháp với thuỷ tộc, là lựa chọn phi thường không sáng suốt, chung quy không thể khi nào cũng nghĩ bơm nước trước hết.

Về phần vật cưỡi, dưới tình huống bình thường, tốc độ của Lý Mộ là không nhanh bằng giao long, Thần Hành Phù tuy có thể tăng tốc trên diện rộng, nhưng phù lục càng cao giai, tài

liệu vẽ bùa cần lại càng quý giá, một lần hai lần còn tốt, mỗi lần đều dùng bùa, Lý Mộ cũng không đủ sức.

Linh chu (thuyền) nữ hoàng cho hắn mượn trái lại nhanh, có thể nói Ferrari trong linh chu, nhưng đây là nữ hoàng, vật ấy đối với cường giả cảnh giới thứ bảy quý giá tương tự, là công cụ thay tự bay của nữ hoàng, nữ hoàng cũng chỉ có một chiếc, Lý Mộ gặp tình huống khẩn cấp mượn chạy còn được, lại xấu hổ trực tiếp làm của riêng.

Có một con giao long làm vật cưỡi, trăm km không hao tổn linh thạch, cũng không cần hao phí pháp lực của mình, Lý Mộ thừa nhận hắn bị giao long này nói động lòng rồi.

Hắn nhìn Ngao Nhuận, nói: "Giao ra một đạo phân hồn của ngươi."

Ngao Nhuận nghe vậy mừng rỡ, từ mi tâm yêu hồn cắt ra một đạo giao hồn nhỏ, chậm rãi bay về phía Lý Mộ.

Đối với tu hành giả mà nói, thông qua một sợi tóc, một giọt tinh huyết, một đạo phân hồn, dồn người ta vào chỗ chết là chuyện quá đơn giản, Lý Mộ có được phân hồn con giao này, liền nắm giữ quyền to sinh sát gã.

Yêu hồn Ngao Nhuận trở lại trong cơ thể, quỳ một gối xuống đất, ôm quyền nói với Lý Mộ: "Tham kiến chủ nhân."

Trong lòng gã phi thường không cam lòng, lại bất đắc dĩ.

Hắn rất rõ, vừa rồi người trẻ tuổi này đã động sát tâm, chỉ cần gã có chút chần chờ, chưa kịp thời triển lộ ra giá trị của gã, chờ đợi gã, chính là hình thần câu diệt.

Là chết hay làm nô lệ, gã lại không ngu, biết cái nào mới là lựa chọn chính xác.

Sau khi thu phục con giao long này, Lý Mộ đi hướng hai tỷ muội bên bờ, nói: "Dùng linh loa thông báo cha ngươi, bảo hắn tới đón các ngươi."

Lý Mộ tràn đầy oán khí với Bạch yêu vương, mình mang theo lão bà đi chơi khắp nơi, hai đứa con gái giống như không phải con đẻ, xà tộc quả nhiên là trọng sắc không trọng thân tình.

Chuyện nơi này đã kết thúc, Lý Mộ liền bảo Lâm quận thủ giải tán cường giả Đông quận, những người này vốn tưởng sẽ có một trận ác chiến, không ngờ toàn bộ hành trình đều chỉ là đang xem náo nhiệt, giao long uy chấn Đông quận, thế mà không địch nổi một hiệp vị đại nhân kia, khó trách ngay cả quận thủ cũng tôn kính đối với hắn như thế.

Các yêu quan yêu ti Đông quận, càng là sau khi khom người hành một lễ đối với Lý Mộ, mới rời khỏi nơi đây.

Vốn chỉ là sơn tinh dã quái, bọn họ có thể có thân phận cùng địa vị hôm nay, nên cảm tạ nhất, là người trẻ tuổi trước mắt.

Lý Mộ tính ở chỗ này chờ hai ngày, đợi Bạch yêu vương tự mình tới đây, đón hai tỷ muội trở về.

Một ngày sau, quận nha Đông quận, một nam tử áo trắng bước vào.

Hai tỷ muội lên đón, cao hứng nói: "Cha…"

Bạch yêu vương cười nhìn các nàng, ánh mắt nhìn phía Lý Mộ, nói: "Lý huynh đệ, đã lâu không gặp."

Lý Mộ thản nhiên nói: "Bạch yêu vương sợ là nhận lầm huynh đệ rồi."

Bạch yêu vương cười ha ha, nói: "Tuy xưng hô thay đổi, nhưng giao tình của ngươi ta không thay đổi, khoảng thời gian này, đa tạ ngươi chiếu cố Ngâm Tâm và Thính Tâm."

Lý Mộ phất phất tay, nói: "Những lời này thì không cần nhiều lời."

Bạch yêu vương nhìn về phía Ngao Nhuận đứng ở phía sau Lý Mộ, hỏi: "Đây là con tiểu giao đó?"

Trong lòng Ngao Nhuận đang thấp thỏm, một nắm tay cực lớn liền nện ở trên mặt hắn.

Hết chương 835.

Chương 836. Thu phục (2)

Trong sân quận nha không ngừng truyền đến tiếng vang phốc phốc, từ một khắc đó vừa rồi Bạch yêu vương bước vào nơi này, Lý Mộ liền phát hiện, tu vi gã đã đột phá đến cảnh giới thứ sáu, gã vốn là tồn tại cảnh giới thứ năm đỉnh phong, không kém gì Sở Giang Vương, hai năm qua hẳn là lại có cảnh ngộ.

Ngao Nhuận ở dưới tay Bạch yêu vương không chút sức chống trả, chỉ chốc lát sau cũng chỉ có thể nằm úp sấp ở trên mặt đất, không nhúc nhích giống như lợn chết.

Bạch yêu vương ở trên người gã đạp mấy cái nữa, hung tợn nói: "Dám động tâm tư xiêu vẹo đối với con gái bổn vương, nếu lấy tính tình bổn vương hai năm trước, nhất định lột da giao của ngươi, rút gân giao của ngươi, làm thành cung bắn chim!"

Bạch yêu vương sau khi trút giận, cười nói với Lý Mộ: "Đã lâu không gặp, Lý huynh đệ không bằng theo ta đi Đông Hải một chuyến, để ta chiêu đãi ngươi cẩn thận."

Lý Mộ khoát tay, nói: "Không cần, ta ở Thần Đô còn có chuyện quan trọng."

Hắn mấy ngày nay đang ngồi hưởng phúc tề nhân, nếu không phải Thính Tâm và Ngâm Tâm có nạn, hắn căn bản lười rời khỏi Thần Đô, bây giờ Bạch yêu vương đến rồi, hắn chỉ muốn trở về tiếp tục vui vẻ tu hành với nương tử.

Bạch yêu vương tiếc nuối nói: "Đã như vậy, ta cũng sẽ không miễn cưỡng, ngày sau ngươi đến Đông Hải làm khách, chỉ cần báo cho Ngâm Tâm cùng Thính Tâm một tiếng là được."

Lý Mộ gật gật đầu: "Ngày sau nói sau."

Cáo biệt với hai tỷ muội lưu luyến không rời, Lý Mộ bước lên đường về Thần Đô.

Trước khi đi, hắn cho Ngao Nhuận một chút thời gian, cáo biệt với nữ yêu trong nhà.

“Ta sẽ còn trở về.”

“Các nàng nhất định phải chờ ta nha…”

“Ta yêu các nàng…”

…

Lý Mộ cho rằng Ngao Nhuận vừa đi, nữ yêu trong động phủ của hắn sẽ tan tác chim muông, nhưng mà ra ngoài Lý Mộ đoán trước là, nữ yêu bên thân con rồng này, đối với gã thế mà cũng đều không phải hư tình giả ý, không giống bị gã cướp về, lúc Ngao Nhuận đi, ai cũng mắt nước mắt lã chã nhìn gã.

Lý Mộ thông qua Lâm quận thủ tìm hiểu được, Ngao Nhuận háo sắc, nổi tiếng Đông quận, không ít nữ yêu đều thích đu bám, theo bên cạnh một con giao long, đối với các nàng tu hành rất có ích, trong đó không thiếu người đã có chồng, Ngao Nhuận đối với điều này ai đến cũng không từ chối.

Tuy cái này cũng tạo thành xung đột không nhỏ, nhưng nhiều lắm xem như vấn đề luân lý, không thể lấy cái này định tội, nếu không, quan phủ Đông quận đã sớm báo lên triều đình, mời Cung Phụng ti phái người tiến đến dẹp loạn.

Trên không Đông quận, Ngao Nhuận hóa thành thân thể giao long, Lý Mộ đứng ở trên đầu giao, cúi đầu nhìn lại, nhìn thấy dãy núi phía dưới đang nhanh chóng lui về phía sau.

Không hổ là giao long, lấy tu vi cảnh giới thứ năm, tốc độ thế mà so được với nhân loại cảnh giới thứ sáu, long tộc thật sự, tốc độ phi hành hẳn là còn có thể nhanh hơn.

Ngao Nhuận chở Lý Mộ ở trên hư không phi hành, trong lòng than thở một trận, nghĩ gã đường đường yêu vương, có một ngày, thế mà bởi vì giữ mạng, trở thành vật cưỡi của nhân loại, nếu long tộc khác biết, không biết sẽ nhìn gã thế nào.

Một khắc nào đó, gã há miệng rồng, miệng nói tiếng người: “Chủ nhân, ngài là như thế nào học được thần thông long tộc ta?”

Đây là điều trong lòng gã đến nay còn đang nghi hoặc, nếu là hắn đã sớm biết Hô Phong Hoán Vũ, vậy thì thôi, nếu là hắn học được dùng luôn, vậy cũng không tránh khỏi quá mức đáng

sợ, gã cho tới bây giờ cũng chưa từng nghe nói có người có thể làm được loại chuyện này.

Lý Mộ thản nhiên nói: “Không nên hỏi đừng hỏi.”

Ngao Nhuận lập tức câm miệng, không dám nhiều lời nữa.

Lý Mộ cưỡi giao long, một đường nghênh ngang từ không trung bay qua.

Trên đường, vô luận là người hay yêu, thấy một màn như vậy, đều trố mắt chấn động.

Long tộc ngày thường cũng không gặp nhiều, cho dù chỉ là một con giao long, chỉ là khí tức nó tản mát ra thật sâu, đã khiến một ít yêu vật cấp thấp nằm úp sấp dưới đất, run bần bật.

Tu hành giả tinh mắt càng nhìn thấy, trên đầu giao long này, còn đứng một bóng người.

“Trên đầu con giao long này thế mà có người!”

“Người nào cưỡi ở trên thân giao long?”

“Giao long này chẳng lẽ là vật cưỡi của hắn?”

…

Khoảng cách quá xa, tuy thấy không rõ mặt người nọ, nhưng ánh mắt mọi người lại lập tức tôn kính hẳn lên.

Long tộc vừa mới sinh ra, đã có thực lực có thể so với cảnh giới thứ tư, là chủng tộc đứng đầu trên đại lục, rốt cuộc là cường giả thế nào, mới có thể lấy giao long làm vật cưỡi?

Mà lúc này, tuyệt thế cường giả đứng ở đỉnh đầu giao long đang tự hỏi một vấn đề.

Trong nhà Lý Mộ vượt qua ba nữ nhân, sẽ có mùi thuốc súng tràn ngập, trong nhà Ngao Nhuận có nhiều nữ yêu như vậy, lại còn có thể hòa thuận ở chung, cái này không khoa học chút nào.

Lý Mộ sau khi trầm ngâm một lát, nói: “Ta có một vấn đề muốn hỏi ngươi.”

Ngao Nhuận đang lo không có cơ hội biểu hiện, lập tức nói: “Chủ nhân xin hỏi.”

Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói: “Động phủ ngươi nhiều nữ yêu như vậy, bình thường ở chung đều là hòa thuận như vậy sao?”

Ngao Nhuận tuy không biết chủ nhân vì sao sẽ cảm thấy hứng thú đối với vấn đề này, nhưng vẫn thành thật nói: “Ngẫu nhiên cũng sẽ ghen tuông, nhưng cũng coi như hòa thuận?”

Lý Mộ tiếp tục hỏi: “Vì sao các nàng sẽ hòa thuận như vậy?”

Ngao Nhuận nói: “Có thể là bởi vì các nàng yêu ta đi…”

Lý Mộ khinh thường nói: “Bọn họ chỉ là chịu ngươi bức bách, không dám phản kháng mà thôi.”

Ngao Nhuận vẫn luôn ăn nói khép nép, không dám ngỗ nghịch Lý Mộ nghe xong câu này, vậy mà hiếm thấy phản bác nói: “Chủ nhân, đây là ngài không đúng, Ngao Nhuận ta tuy thích mỹ nhân, nhưng cũng có giới hạn, nếu các nàng thật sự không muốn theo ta, ta cũng sẽ không làm khó các nàng, ta trước kia từng thả hai người…”

Lý Mộ hỏi: “Vậy kẻ khác thì sao?”

Ngao Nhuận đắc ý nói: “Kẻ khác, ở sau khi kiến thức được bá vương chi khí của ta, thì không cần trượng phu của các nàng nữa, chết sống cũng muốn đi theo ta, muốn trách cũng chỉ có thể trách ta quá quyến rũ, hấp dẫn các nàng thật sâu…”

Lý Mộ nói: “Ngươi đây là không có đạo đức.”

Ngao Nhuận tiếp tục phản bác: “Không không không, cái này là đạo đức nhân loại các ngươi, ở Yêu tộc chúng ta, chỉ có cường giả mới có thể được tôn kính, chỉ có cường giả mới xứng có nhiều nữ yêu hơn…”

Chủng tộc khác nhau, quan niệm khác nhau, Lý Mộ cũng không tính thay đổi cách nghĩ của Ngao Nhuận.

Nhưng nói về đề tài này, Ngao Nhuận tựa như là có tinh thần, giọng điệu khinh thường nói: “Nói thật, ta rất khinh thường một số nhân loại. Trong động phủ của ta, mười mấy vị mỹ nhân cả ngày vây quanh ta, còn đều hoà hợp êm thấm, hòa thuận, có một số nhân loại, trong nhà chỉ có ba năm nữ nhân, còn khắp nơi ghen tuông, kéo bè kết phái, khiến trong nhà

chướng khí mù mịt, chủ nhân ngươi nói loại người này buồn cười hay không…”

Hết chương 836.

Chương 837. Sinh thêm một đứa (1)

Lý Mộ đứng ở trên đầu của gã, nói: “Ngươi dừng một chút.”

Ngao Nhuận dừng thân hình, hỏi: “Chủ nhân còn có gì phân phó.”

Lý Mộ thản nhiên nói: “Thực lực của ngươi mạnh như vậy, làm thủ hạ của ta nhất định không phục lắm nhỉ, ta cho ngươi một cơ hội, ngươi khiêu chiến ta một lần nữa, ngươi nếu thắng, ta liền trả lại ngươi tự do.”

Ngao Nhuận liên tục lắc đầu: “Không không không, làm thủ hạ của ngài, ta tâm phục khẩu phục…”

Lý Mộ lạnh lùng nói: “Bớt nói nhảm, ta bảo ngươi làm gì ngươi liền làm cái đó!”

Thần Đô.

Lý phủ.

Sáng sớm, khi Lý Mộ từ phòng Lý Thanh đi ra, Vãn Vãn và Tiểu Bạch đã mua đồ ăn trở lại, các nàng vừa ở cửa phòng bếp rửa đồ ăn, vừa thảo luận một kỳ sự dân chúng Thần Đô đồn đại rầm rộ.

Mấy ngày phía trước, trong quận không chỉ một người dân khi làm lụng ở đồng ruộng, nhìn thấy trên trời có thần long bay qua.

Thần Đô ở đất liền, không có bao nhiêu cơ hội nhìn thấy thuỷ tộc, long tộc từ trước tới nay, đều chỉ xuất hiện trong lời đồn, tin tức Trung quận xuất hiện thần long một khi truyền ra, liền dẫn phát bàn luận sôi nổi rộng khắp ở dân chúng.

Dân chúng chưa bao giờ thấy chân long, tự nhiên cũng không phân biệt rõ giao long cùng chân long khác nhau.

Lý Mộ cũng không mang con giao kia trở lại Thần Đô, mà là an trí gã ở trong một con sông của Trung quận, ngày thường tu hành, chờ Lý Mộ sai phái.

Vì địa phương yên ổn, Lý Mộ còn lập cho gã hai quy củ.

Thứ nhất, không cho phép hiện thân trước mặt người khác, quấy nhiễu dân chúng.

Thứ hai, trong mười năm tới, vấn đề sinh lý của gã, chỉ có thể lấy tay giải quyết, không cho phép câu dẫn người đã có chồng, cũng không cho phép dụ dỗ nữ tử vô tri, mặc kệ là người hay yêu, chỉ cần phát hiện một lần, Lý Mộ sẽ trực tiếp cắt công cụ gây án của gã.

Mười năm sau, Lý Mộ nhất định đã bước vào cảnh giới thứ sáu, không cần con giao này nữa, có thể thả nó tự do.

Hôm nay là ngày bọn Huyễn Cơ về Yêu quốc, Lý Mộ tự mình dẫn quan viên Hồng Lư Tự tiễn các nàng ra khỏi thành, Huyễn Cơ vốn muốn bảo Lý Mộ hộ tống nàng về Thiên Hồ quốc, nhưng bị Lý Mộ vô tình từ chối.

Tuy nói thân phận của nàng cực kỳ đặc thù, Yêu quốc cùng ma đạo coi nàng là cái đinh trong mắt, nhưng nữ vương Thiên Hồ quốc hôm nay, sớm không phải Huyễn Cơ ngày đó.

Lý Mộ mang tài sản từ Yêu Hoàng Bạch Đế nơi đó kế thừa, hầu như tất cả đều đưa cho nàng, hôm nay cho dù là giao thủ với nữ hoàng, nàng cũng chưa chắc sẽ rơi vào thế yếu, nào còn cần người khác bảo hộ.

Một chuyến đi Thần Đô này, Huyễn Cơ chịu đả kích rất sâu.

Chưa ra khỏi Thiên Hồ quốc, nàng căn bản không tưởng tượng được, nữ vương Thiên Hồ quốc cùng nữ hoàng Đại Chu chênh lệch rốt cuộc ở nơi nào, so sánh với Đại Chu Thần Đô, Thiên Hồ thành của nàng, nhiều nhất xem như một sơn thôn nhỏ cằn cỗi.

Trừ phi nàng có thể thống nhất Yêu quốc, trở thành vạn yêu nữ vương, hơn nữa mang tu vi tăng lên tới cảnh giới thứ bảy, mới có tư cách ngồi ngang hàng với Chu Vũ.

Cửa thành, Huyễn Cơ nhìn thoáng qua thuyền bay lơ lửng ở không trung, nói với Lý Mộ: “Ta đi đây.”

Lý Mộ vui mừng lộ rõ trên nét mặt, vội nói: “Tạm biệt.”

Nàng ở Thần Đô, tận sức ở trước mặt Liễu Hàm Yên châm ngòi ly gián quan hệ của hắn cùng nữ hoàng, nàng đi, gia đình

Lý Mộ ít nhất sẽ lại hài hòa thêm hai phần, Lý Mộ chờ đợi đã lâu đối với điều này.

Huyễn Cơ bắt giữ được nụ cười trên mặt hắn, hừ lạnh một tiếng hỏi: “Ta đi rồi, ngươi rất vui vẻ sao?”

Lý Mộ khoát tay, nói: “Nào có, ha ha ha ha…”

…

Đứng xa xa nhìn thuyền bay hóa thành một luồng hào quang đi xa, Lý Mộ day day bên hông còn mơ hồ đau, về cung phục mệnh.

Cung Trường Nhạc, Chu Vũ ôm Chung Linh, thản nhiên hỏi: “Con hồ ly đó đi rồi?”

Lý Mộ nói: “Đi rồi.”

Chu Vũ mang mặt mình cùng mặt Chung Linh dán vào nhau, cười nói: “Linh Nhi, mẹ mang con đi một nơi thú vị…”

Tiểu cô nương nói: “Phụ thân cũng đi.”

Lý Mộ theo sau hai mẹ con bọn họ, ra khỏi cung Trường Nhạc. Nữ hoàng có thể là thật sự đến tuổi làm mẹ rồi, đối với Chung Linh một câu một tiếng mẹ cưng chiều mọi cách, ngay cả Lý Mộ cũng cảm giác mình bị thất sủng rồi.

Nhưng hắn cũng không ghen với con gái của mình, loại cảm giác một nhà ba người hoà thuận vui vẻ này, hắn cũng rất hưởng thụ.

Đợi về sau nhàn rỗi, cùng Liễu Hàm Yên Lý Thanh cũng sinh hai đứa, cuộc đời liền thật sự viên mãn.

Trong hoàng cung, quan viên các bộ, cùng với cung nữ trong cung thấy một màn như vậy, đã thấy lạ mà không lạ nữa, ai cũng biết, con gái Lý đại nhân nhận bệ hạ làm mẹ nuôi, bệ hạ đối với nó có thể nói hết sức cưng chiều, thường xuyên triệu nó đến trong cung, dặn dò ngự trù làm các loại món ngon cho nó, dẫn nó đi chơi ở trong cung, cao thấp hoàng cung, đã biết vị tiểu cô nương đáng yêu này.

Về phần con gái Lý đại nhân là từ đâu ra, mọi thuyết xôn xao.

Có người nói là hắn trước đây sinh với Lý phu nhân, cho tới bây giờ mới truyền tin.

Cũng có người nói là Lý đại nhân cùng vị nữ vương Yêu quốc kia sinh, gần đây mới được đưa về.

Quan viên trong triều có chút tu vi, tự nhiên có thể nhìn ra, con gái Lý đại nhân không phải là nhân loại, cũng không phải Yêu tộc, mà là một đạo linh thể, vô cùng có khả năng là Lý đại nhân và quỷ vật sinh.

Loại chuyện này xảy ra ở trên người hắn, không kỳ quái chút nào cả.

Mọi người đều biết, Lý đại nhân không bè không đảng, cương trực công chính, một lòng vì dân vì nước, chỉ có háo sắc, người đẹp vờn quanh bên người, không chỉ cùng bệ hạ truyền ra tin đồn, nghe nói cũng có giao tình không cạn với nữ vương Yêu quốc.

Cái này thật ra cũng từ khía cạnh xác minh bệ hạ sủng ái đối với hắn, từ xưa đến nay, quân vương gia phong con cái trọng thần làm công chúa không ít, nhưng trực tiếp nhận thân, lại phi thường hiếm thấy.

Hoàng cung, Chu Vũ dẫn Chung Linh đi vào tổ miếu, Lý Mộ cũng đi theo vào.

Đây không phải lần đầu tiên hắn tới nơi này, so sánh với lần trước, lần này trong tổ miếu đã xảy ra biến hóa rất lớn, nơi này trần thiết cùng bố trí y nguyên, ba mươi sáu cái đỉnh nhỏ nối với một cái đỉnh lớn, một con rồng vàng ở trong đỉnh lớn di chuyển không ngừng.

Nhưng ánh sáng vàng trên mỗi một cái đỉnh nhỏ kia, so với Lý Mộ một lần trước nhìn thấy đã chói mắt hơn không ít.

Chói mắt nhất, tự nhiên phải thuộc về cái chính giữa thuộc Trung quận, niệm lực dân chúng Thần Đô cường đại nhất, bằng với mấy đỉnh còn lại hợp nhất. Lý Mộ lần trước đến, đỉnh niệm lực các quận, xa không có sáng ngời như vậy, cái này nói rõ ở trong thời gian hai năm qua, niệm lực dân chúng các quận đối với triều đình có sự tăng trưởng rất lớn.

Hết chương 837.

Chương 838. Sinh thêm một đứa (2)

Một mặt, là luật lấy bạc chuộc tội huỷ bỏ, xử trí tham quan ô lại, khiến dân chúng càng thêm tin cậy đối với triều đình.

Một mặt khác, các quận sau khi thành lập yêu ti, yêu vật cảnh nội Đại Chu cũng cống hiến ra không ít niệm lực.

Trừ đỉnh nhỏ càng thêm sáng ngời, rồng vàng trên cái đỉnh lớn kia, so với Lý Mộ lần trước gặp cũng béo lên cả một vòng, lúc này đang vui vẻ di chuyển ở trong đỉnh.

Ba lão giả mặc tứ trảo long bào thủ ở chỗ này, bọn họ là cường giả Tiêu thị hoàng tộc, từ sau khi bị Chu gia trộm đế khí, Tiêu gia liền suốt tận ba cường giả tông tộc trấn thủ tổ miếu, để tránh đế khí lại xuất hiện sai lầm, mà ba người này, cũng xấp xỉ là toàn bộ chiến lực đứng đầu của Tiêu thị hoàng tộc.

Ba lão giả thấy nữ hoàng mang theo Lý Mộ cùng Chung Linh tiến vào, chỉ là giương mắt nhìn nhìn, liền lần nữa nhắm hai mắt.

Chung Linh vươn tay muốn đi bắt con rồng vàng kia, Lý Mộ vội nói: “Cái này không thể sờ.”

Chu Vũ liếc Lý Mộ một cái, thản nhiên nói: “Có cái gì không thể sờ.”

Nàng nhìn phía con rồng vàng kia, nói: “Lại đây.”

Rồng vàng run rẩy bay đến, bị Chung Linh chộp trong tay thưởng thức. Nó vốn là vật vô hình, nhưng Chung Linh cũng là linh thể, rất dễ dàng mang nó chộp trong tay, tùy ý nhào nặn.

Chung Linh chơi niệm lực chi linh chốc lát, liền không còn hứng thú.

Tuy họ đều là linh thể, nhưng nó dựa vào là thiên địa nguyên lực, con rồng này là niệm lực ngưng tụ, không thể để nó hấp thu tu hành, cho nên nó rất nhanh đã thả con rồng này.

Rồng vàng lấy lại được tự do, lập tức chui vào trong đỉnh, không dám thò đầu.

Chung Linh hiển nhiên không biết, nơi này là nơi quan trọng nhất của Đại Chu, chỉ cảm thấy nơi này giam cầm nhàm chán, rất nhanh đã ồn ào muốn rời khỏi.

Sau khi một nhà ba người rời khỏi, tổ miếu một lần nữa khôi phục yên tĩnh.

Mà ba người ở trong góc khoanh chân nhắm mắt tu hành, có hai người chậm rãi mở mắt.

Lão giả bên trái kia khẽ nhíu mày, lẩm bẩm: "Nàng đây là ý tứ gì, đang yên đang lành, vì sao bỗng nhiên nhận một đứa con gái?"

Lão giả bên phải thản nhiên nói: "Cái này có cái gì phải đoán, chỉ cần nàng chưa truyền ngôi cho người Chu gia, làm cái gì cũng không quan hệ với chúng ta, trông coi luồng đế khí này cho tốt, dựa theo tốc độ niệm lực hội tụ hôm nay, ngắn thì năm năm, lâu là mười năm, một đạo đế khí mới này sẽ thành thục, đến lúc đó, chỉ cần vượt ở trước Chu gia, thì có thể một lần hành động quyết định đại cục."

Nói xong, trong mắt lão lộ ra cảm khái, nói: "Nàng tại vị mới năm năm mà thôi, ai cũng không ngờ, đế vương Đại Chu từ trước tới nay, ngưng tụ ra đế khí nhanh nhất, lại là nàng…"

Lão giả bên trái nhìn lão một cái, hỏi ngược lại: "Cái này chẳng lẽ còn không tính là việc lớn, ngươi cũng không ngẫm lại, ngôi vị hoàng đế của nàng là như thế nào mà có. Nếu nàng mang một đạo đế khí này cho con gái nuôi của nàng, còn có chuyện gì của chúng ta?"

Lão giả bên phải lắc đầu nói: "Điều đó không có khả năng, ngươi cũng biết, cô bé đó chỉ là một đạo linh thể, lai lịch cũng bất minh, nó không thể tiếp nhận đế khí, bách quan và dân chúng Đại Chu sẽ không tiếp nhận nó trở thành hoàng đế, nếu Chu Vũ thật sự muốn làm như vậy, bốn thư viện lớn cũng sẽ không ngồi xem mặc kệ."

Lão giả bên trái kia nhìn lão, thản nhiên nói: "Cô bé kia là không có khả năng, nhưng người khác thì sao, nhỡ đâu nàng

thích loại cảm giác này, tính tự mình sinh một đứa, đến lúc đó, dân chúng còn có thể phản đối, bốn thư viện lớn còn có thể phản đối sao?”

Lời vừa nói ra, ngay cả lão giả ở giữa trước sau nhắm mắt kia, hai mắt cũng đột nhiên mở ra.

Hai năm qua, tình thế Thần Đô đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Đảng mới đảng cũ từng nắm giữ toàn bộ triều đình, ở trên triều đường đã sớm mất đi đại bộ phận quyền lên tiếng, đám đông quan viên lấy Trương Xuân cầm đầu, bắt đầu kiên định đứng về phía nữ hoàng.

Bốn thư viện lớn hai năm trước còn rõ ràng ủng hộ hai đảng cũ mới, hai năm nay thái độ đã càng ngày càng không thể nắm lấy.

Nguyên nhân ở chỗ, lúc trước mọi người đều cho rằng, Đại Chu sẽ hủy ở trong tay một vị nữ tử đế vương, nhưng sự thật lại vừa vặn trái ngược, hôm nay Đại Chu, là thời điểm cường đại nhất, ngưng tụ nhất gần năm mươi năm qua, bốn thư viện lớn không còn có lý do nhúng tay người kế thừa nữ hoàng.

Lấy nữ hoàng bây giờ được lòng dân cùng với quyền thế trong tay nắm giữ, chỉ sợ chỉ cần nàng làm ra quyết định không quá khác người, dân chúng và bốn thư viện lớn đều sẽ không phản đối.

Nàng tự sinh một đứa con, tương lai truyền ngôi cho nó, cũng không ở hàng ngũ khác người.

Ba người nghĩ đến loại khả năng này, bỗng phát hiện, không biết bắt đầu từ khi nào, Tiêu thị đã hoàn toàn mất đi sự khống chế đối với Đại Chu.

Bọn họ nhìn về phía luồng đế khí kia trong đỉnh lớn, ánh mắt càng thêm nóng cháy, sự thực Tiêu thị thất thế đã không thể xoay chuyển, luồng đế khí này, có lẽ là hi vọng cuối cùng của bọn họ.

Sau khi trầm mặc hồi lâu, lão giả ở giữa chậm rãi mở miệng: “Tuyệt đối không thể ngồi xem việc này, báo cho Bình

Vương, bảo bọn họ sớm làm phòng bị…”

Cung Trường Nhạc.

Sau khi rời khỏi tổ miếu, Mai đại nhân và Thượng Quan Ly dẫn Chung Linh đi ngự hoa viên chơi, trong đại điện chỉ còn lại có Lý Mộ cùng nữ hoàng. Thật ra thật lâu trước kia, Lý Mộ đã tự hỏi vấn đề, vị trí chí cao vô thượng này của Đại Chu, nữ hoàng rốt cuộc tính truyền cho ai?

Lúc trước hắn thông qua Mai đại nhân nói bóng nói gió hỏi, Mai đại nhân báo cho hắn, đừng tự tiện phỏng đoán thánh ý, cái này không phải vấn đề hắn có thể hỏi.

Lúc đó, Lý Mộ và nữ hoàng còn không phải quá quen thuộc, bây giờ hắn cảm thấy mình có thể hỏi rồi.

Lý Mộ giọng điệu bình thản, như thuận miệng hỏi: “Một đạo đế khí kia trong tổ miếu, bệ hạ đã nghĩ cho ai chưa?”

Chu Vũ nói: “Cho Tiêu gia.”

Nàng lúc nói câu này, vẫn chưa do dự, hiển nhiên là sớm có tính toán.

Cái này giống hệt với Lý Mộ đoán.

Nếu nàng không muốn mang ngôi vị hoàng đế truyền cho Tiêu gia, là sẽ không cho phép ba lão giả kia của Tiêu thị canh giữ ở tổ miếu, cái này nói lên, nữ hoàng ban đầu lên ngôi, liền đã có quyết định này.

Lấy hiểu biết của Lý Mộ đối với nàng, nàng tất nhiên cũng là cảm thấy, họ Chu đạt được ngôi vị hoàng đế bất chính, quan niệm Tiêu gia thống trị Đại Chu mấy trăm năm, Tiêu thị chính là hoàng tộc đã thâm căn cố đế.

Trả ngôi vị cho Tiêu gia, hợp tình cũng hợp lý.

Hết chương 838.

Chương 839. Sinh thêm một đứa (3)

Chu Vũ nhìn Lý Mộ, hỏi: “Ngươi cảm thấy thế nào?”

Lý Mộ nói: “Thần nghe bệ hạ hết.”

Hắn trước kia cảm thấy, nữ hoàng truyền ngôi cho người ngoài, không bằng tự mình sinh một đứa, nhưng xem trình độ cưng chiều của nữ hoàng đối với đứa nhỏ, chỉ sợ nàng căn bản không nỡ để con của nàng chịu tội vậy.

Chỉ là thiên hạ quân thần hai người bọn họ thật không dễ dàng gì đánh hạ, tiện nghi miễn phí cho Tiêu gia.

Tuy đã có phán đoán đối với điều này, nhưng sau khi từ chỗ nữ hoàng được xác nhận, Lý Mộ đối với triều sự vẫn lơi lỏng xuống, không còn bộ dáng tràn ngập nhiệt tình trước kia.

Ngay cả chuyện Thân quốc ở biên quận khiêu khích, niệm lực nam quận quái dị giảm bớt, hắn cũng chưa để bụng gì cả, tất cả đều giao cho Trung Thư Tỉnh tự xử trí.

Liên tiếp ba ngày, Lý Mộ đều đến muộn về sớm, hôm nay vẫn như cũ về sớm tan tầm, khi về trong nhà, từ trong tay Vãn Vãn tiếp nhận một tấm thiếp mời.

Lý Tứ và Trần Diệu Diệu sinh đôi, buổi tối hôm nay mời hắn tới nhà uống rượu, Lý Mộ tự nhiên sẽ không từ chối, buổi tối dẫn theo Chung Linh cùng nhau qua đó.

Ở trong nhà Lý Tứ, Lý Mộ gặp được Trương Xuân đã lâu không gặp, gã vừa mới từ bên ngoài công tác trở về, không biết có phải Lý Mộ ảo giác hay không, hắn luôn cảm thấy buổi tối hôm nay, Trương Xuân đang cố ý vô tình trốn tránh hắn.

Sau khi tiệc rượu tan, Lý Mộ chờ ở ngoài cửa, thấy Trương Xuân đi ra, hỏi: “Lão Trương, ta đắc tội ngươi?”

Trương Xuân liên tục lắc đầu: “Không có, sao có thể…”

Lý Mộ hỏi: “Vậy ngươi trốn tránh ta làm gì?”

Trương Xuân quả quyết nói: “Không có, ta không có việc gì trốn tránh ngươi làm gì?”

Lý Mộ chỉ có thể cho rằng mình nghĩ nhiều, chỉ vào Trương Xuân, nói với tiểu cô nương trong lòng: “Linh Nhi, vị này là Trương thúc thúc.”

Chú ý công chúng hào: Thư hữu đại bản doanh, chú ý tức đưa tiền mặt, điểm tệ!

Trương Xuân cười cười mất tự nhiên với Chung Linh, Lý Mộ nghi hoặc hỏi: “Ngươi sao không kỳ quái, đây là ta sinh với ai?”

Trương Xuân liên tục lắc đầu: “Không kỳ quái, ta đối với chuyện này không có một chút hứng thú, trong nhà của ta còn có việc, đi về trước…”

Lý Mộ bất ngờ nhìn bóng lưng gã đi xa, chỉ hơn một tháng không gặp, gã biến hóa vậy mà to lớn như thế, hoàn toàn không giống Trương Xuân hiếu chuyện kia mà Lý Mộ quen.

Đầu đường Thần Đô náo nhiệt như ngày xưa, các loại tin tức đề tài câu chuyện hội tụ ở nơi này.

Hôm nay dân chúng cảm thấy hứng thú nhất, là việc riêng của Lý phủ.

Bên người Lý đại nhân bỗng nhiên xuất hiện một đứa nhỏ, ở Thần Đô dẫn lên bàn luận sôi nổi, còn muốn bao trùm sự kiện con tư sinh ồn ào thời kì tiên đế.

Đối với đứa nhỏ này là Lý đại nhân sinh với ai, mọi thuyết xôn xao, có người nói là Lý phu nhân, có người nói là nữ vương Yêu quốc, không biết từ khi nào bắt đầu, thế mà còn có lời đồn nói đứa nhỏ này là Lý đại nhân và bệ hạ sinh, nếu là ở trước kia, dân chúng tự nhiên không dám nghị luận bệ hạ, nhưng từ sau khi luật pháp cải cách, Đại Chu không lấy lời nói để định tội nữa, đề tài dân chúng nói chuyện phiếm cũng càng lúc càng lớn mật.

Quán trà nhỏ lâm thời đầu đường, tiểu nhị bán trà nhỏ giọng nói với một đám trà khách: “Ài, các ngươi nghe nói chưa, Lý đại nhân và bệ hạ sinh một đứa con gái rồi…”

Một trà khách nghe vậy, cao hứng nói: “Lời ấy thật sao?”

Tiểu nhị kia ngẩn ra một phen, ngạc nhiên hỏi: “Cái này là chuyện trái với luân lý cương thường, ngươi tựa như rất cao hứng?”

Trà khách đó không chút do dự nói: “Đó là đương nhiên, hổ phụ không có khuyển tử, con của Lý đại nhân cùng bệ hạ, về sau tất nhiên cũng là rồng phượng trong lòng người, con bé nếu có thể kế thừa vị trí của bệ hạ, con cháu chúng ta, cũng có thể có cuộc sống tốt…”

Một đám trà khách nghe vậy, cũng nhao nhao hưởng ứng.

“Thật hay giả, còn có loại chuyện tốt này?”

“Nếu là thật, vậy thì quá tốt rồi!”

“Đây là tin tức tốt nhất ta năm nay, không, mấy năm nay nghe được…”

…

Tiểu nhị quán trà kinh ngạc nhìn mọi người, hắn vốn tưởng, chuyện này sẽ lọt vào dân chúng chỉ trích nghị luận, như thế nào cũng không ngờ, dân chúng lại là loại phản ứng này, giống như so với chính bọn họ sinh con còn cao hứng hơn…

Lý Mộ cũng nghe được lời đồn truyền lưu phố phường, dân chúng bình thường không to gan như vậy, dám dị nghị nữ hoàng, việc này nhất định có người ở phía sau màn thúc đẩy.

Về phần là người nào đang thúc đẩy, Lý Mộ không cần nghĩ cũng biết.

Hoặc là Tiêu thị, hoặc là Chu gia, mục đích của bọn họ đơn giản là muốn thông qua áp lực dư luận, sớm đoạn tuyệt khả năng nữ hoàng truyền ngôi cho người khác.

Nhưng không ngờ, dân chúng đối với Lý Mộ cùng nữ hoàng đôi cp này ủng hộ cao như thế, mới hai ngày thời gian, đã có không ít người hô hào nữ hoàng lập hắn làm hậu.

Người sau màn kia, trộm gà không được còn mất nắm thóc.

Càng quan trọng hơn là, lấy khí độ của nữ hoàng, hậu quả đắc tội nàng, không có ai rõ ràng hơn so với Lý Mộ.

Hắn đi vào cung Trường Nhạc, quả nhiên nhìn thấy sắc mặt nữ hoàng khó coi đến cực điểm.

Chu Vũ thấy Lý Mộ đi vào, trầm giọng nói: “Trẫm sửa chủ ý rồi.”

Lý Mộ nghi hoặc nói: “Sửa chủ ý gì?”

Chu Vũ lạnh lùng nói: “Luồng đế khí đó, trẫm không muốn cho Tiêu gia nữa.”

Lý Mộ kinh ngạc nói: “Bệ hạ muốn truyền cho Chu gia?”

Chu Vũ nói: “Không phải.”

Lý Mộ nghĩ nghĩ, kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ bệ hạ thật sự muốn tự mình sinh một đứa?”

Chu Vũ còn chưa mở miệng, Chung Linh trong lòng Lý Mộ đã vỗ tay, vui vẻ nói: “Tốt tốt, con sớm muốn có một đệ đệ hoặc là muội muội chơi với con, cha, mẹ, hai người sinh một đứa nữa đi…”

Lý Mộ nhìn Chung Linh vẻ mặt ngây thơ, giải thích: “Linh Nhi ngoan, đừng quậy, cha mẹ sinh con, không giống với sinh đệ đệ muội muội.”

Tiểu cô nương tò mò chớp mắt, hỏi: “Có cái gì không giống?”

Nó có lẽ là vì hâm mộ bạn nhỏ khác đều có huynh đệ tỷ muội làm bạn, nhưng Lý Mộ nên giải thích với nó như thế nào, nó thật ra là thiên địa sinh, không phải là kết tinh tâm huyết của hắn cùng nữ hoàng.

Chung Linh tốc độ linh trí tăng trưởng rất nhanh, nhưng hiển nhiên còn không cách nào hiểu được những thứ này.

Lý Mộ cùng nữ hoàng liếc nhau, Lý Mộ mặt lộ vẻ xấu hổ, nữ hoàng nâng khuôn mặt Chung Linh, mỉm cười nói: “Linh Nhi đừng vội, về sau con sẽ có đệ đệ muội muội…”

Được nữ hoàng hứa hẹn, Chung Linh vô cùng cao hứng chạy đi chơi.

Trong cung Trường Nhạc, thấy ánh mắt nữ hoàng nhìn phía hắn, Lý Mộ quyết định thật nhanh nói: “Bệ hạ sớm đánh mất ý tưởng này, thần và nương tử còn chưa tính có con…”

Hết chương 839.

Chương 840. Liễu Hàm Yên chủ động (1)

Lý Mộ và Liễu Hàm Yên cùng Lý Thanh, trong mấy năm tương lai, người bế quan thì bế quan, người bận chính sự thì bận chính sự, cho dù sinh con, cũng không có nhiều thời giờ ở bên, cái này không tốt đối với trẻ con trưởng thành, cho nên bọn họ tính vài năm nữa mới sinh.

Chung Linh xuất hiện, nhiều nhất xem như một điều ngoài ý muốn.

Chu Vũ thản nhiên liếc Lý Mộ một cái, "Linh Nhi là con gái trẫm, đệ đệ muội muội của nó, vì sao cần nữ nhân khác đến sinh?"

Lý Mộ nghĩ nghĩ, hỏi: "Vậy bệ hạ muốn tự mình sinh sao?"

Chu Vũ hỏi ngược lại: "Ngươi chẳng lẽ nguyện ý trơ mắt nhìn, thiên hạ ngươi cùng trẫm vất vả đánh hạ, chắp tay nhường cho người khác?"

Lý Mộ không có bất cứ sự do dự nào, quyết đoán nói: "Không muốn."

Đại Chu có thể có thịnh cảnh hôm nay, hắn không biết hao phí bao nhiêu tâm huyết, sao có khả năng sẽ nguyện ý mang nó chắp tay nhường cho người ta?

Người Tiêu gia là đức hạnh gì, dân chúng Thần Đô đều đã thấy, thiên hạ này nếu là lại rơi vào trong tay bọn họ, cơ nghiệp Lý Mộ mấy năm qua đánh hạ cho nữ hoàng, không cần bao lâu, sẽ bị bọn họ đánh thua hết.

Vị trí địa lý của Đại Chu cũng không được tốt lắm, phía Đông có thủy tộc, phía nam là các nước rắp tâm bất lương, phía tây U Đô mang ý xấu, phương bắc Yêu quốc như hổ rình mồi, bốn phía đều có uy hiếp, một khi nội bộ Đại Chu bại vong đến trình độ nhất định, tứ di nhất định vây công.

Đây cũng là nguyên nhân quan trọng vương triều trung ương Tổ Châu xưa nay đều không quá lâu dài, bốn phía đều có địch mạnh rình rập, một khi liên tiếp xuất hiện hôn quân ba

đời trở nên, láng giềng là sẽ không cho triều đình trung ương cơ hội.

Khi bên ngoài bắt đầu gây áp lực, bên trong vốn đã rời rạc, sẽ dễ dàng bị đánh.

Vấn đề mấu chốt ở chỗ, nếu bản thân nữ hoàng muốn sinh con, sinh như thế nào, sinh với ai?

Cân nhắc đến tiếng hô của quần chúng, như vậy lựa chọn này đương nhiên ngoài Lý Mộ còn ai nữa, nhưng cái này cũng không ở trong kế hoạch cuộc đời của Lý Mộ.

Chu Vũ nhìn hắn, nói: "Đại Chu có thể có hôm nay, hơn phân nửa đều là công lao của ngươi, đế khí cho ai, cái này không chỉ có là chuyện của trẫm, cũng là chuyện của ngươi."

Lý Mộ nào biết trong lòng nàng là nghĩ như thế nào, chỉ có thể nói: "Thần tất cả đều nghe bệ hạ."

Chu Vũ sau khi suy nghĩ sâu xa một lát, nói: "Trẫm tính cho con của chúng ta."

Lý Mộ lắc đầu nói: "Thân phận Linh Nhi, bệ hạ cũng biết, không chỉ là triều thần, chỉ sợ ngay cả dân chúng cũng không thể tiếp nhận hoàng đế Đại Chu không phải nhân loại, cái này sẽ làm Đại Chu mất đi nền tảng lòng dân…"

Lý Mộ tuy tự nhận là được dân chúng tán thành, nhưng cái này cũng không đại biểu hắn ở Đại Chu có thể muốn làm gì thì làm.

Một địa phương từ cổ đến nay chính là Nhân tộc làm chủ, tuyệt đối không có khả năng để dị tộc thống lĩnh.

Chu Vũ liếc hắn, thản nhiên nói: "Trẫm nói không phải Linh Nhi."

Lý Mộ càng thêm mê hoặc, hỏi: "Trừ Linh Nhi, chúng ta còn có đứa nhỏ khác sao?"

Chu Vũ nói: "Bây giờ chưa có, không đại biểu về sau không có."

Lý Mộ kinh ngạc nhìn nữ hoàng, trong lòng trăm loại ý niệm hiện lên — Cái này xem như ám chỉ sao?

Không, cái này đã không phải ám chỉ, đây là trắng trợn chỉ rõ, thậm chí ngay cả chỉ rõ cũng không thể tính, đây là thổ lộ đó, nữ hoàng rốt cuộc nhịn không được hướng hắn thổ lộ tâm ý rồi…

Chu Vũ tiếp tục nói: "Chỉ cần lấy máu của ngươi, dung hợp cùng huyết mạch trẫm, có thể có một đứa nhỏ đồng thời có huyết mạch hai người chúng ta, như vậy trẫm liền không cần truyền ngôi cho người ngoài nữa, Linh Nhi cũng có đệ đệ hoặc là muội muội."

Lý Mộ giật mình nói: "Thì ra bệ hạ là ý tứ này."

Chu Vũ nhìn hắn, hỏi ngược lại: "Ngươi cho rằng là có ý tứ gì, chẳng lẽ ngươi muốn làm hoàng hậu của trẫm?"

Lý Mộ lần này vẫn chưa thuận theo nữ hoàng, lắc đầu nói: "Bệ hạ, phương thức này, thần không thể tiếp nhận, thần hy vọng con của thần giống với toàn bộ đứa nhỏ trong thiên hạ, là mẹ nó mang thai mười tháng sinh ra, mà không phải thông qua phương thức này, nếu về sau nó cũng hỏi chúng ta vấn đề giống với Linh Nhi, chúng ta lại nên trả lời như thế nào?"

Ngực Chu Vũ phập phồng, sau khi hít thật sâu, nói: "Ngươi đang trách trẫm, ngươi cho rằng trẫm không muốn sao, nếu ngươi xuất hiện sớm một chút, nếu ngươi lúc trước kiên định một chút, chưa bị sắc đẹp người khác mê hoặc, lại nào sẽ là bộ dáng bây giờ?"

Nàng vung ống tay áo, giận dữ nói: "Mai vệ, A Ly, theo trẫm đi ngự hoa viên giải sầu!"

Mai đại nhân và Thượng Quan Ly vừa mới mang theo Chung Linh đi vào, liền lại theo nữ hoàng đi ra ngoài. Tiểu cô nương đi đến bên cạnh Lý Mộ, túm túm ống tay áo hắn, nhỏ giọng nói: "Cha, mẹ tức giận rồi, cha mau đi dỗ mẹ…"

Lý Mộ nghe ra oán khí nồng đậm trong giọng nói của nữ hoàng.

Nhưng mọi việc dù sao cũng phải có thứ tự đến trước và sau, đến muộn, đó là vĩnh viễn đến muộn, nếu hắn gặp được trước là nữ hoàng, như vậy bây giờ hắn ở Đại Chu, chỉ sợ sớm

là dưới một người, trên vạn vạn người, phụ nghi thiên hạ, vạn dân kính ngưỡng.

Nhưng hắn gặp được trước là Liễu Hàm Yên cùng Lý Thanh, thì định sẵn không thể nhập chủ hậu cung, nếu cho Lý Mộ một lần cơ hội nữa, hắn vẫn như cũ sẽ không thay đổi lựa chọn.

Hắn ngồi xổm xuống, ôm mặt tiểu cô nương, nói: "Mẹ con còn đang giận cha, con thay cha đi an ủi mẹ con đi."

Chung Linh nghiêm túc gật gật đầu, liền hướng phía ngự hoa viên đuổi theo.

Lúc này mới vừa bãi triều, nhưng Lý Mộ cũng không có hứng thú đi Trung Thư Tỉnh, sau khi rời cung Trường Nhạc, liền lập tức rời khỏi hoàng cung, nhưng hắn vừa mới đi ra cửa cung, liền có một bóng người chắn trước mặt hắn.

Lý Mộ nhìn nam tử trung niên trước mắt, nhíu mày, hỏi: "Bình Vương điện hạ, có việc?"

Bình Vương nhìn hắn, thản nhiên nói: "Đừng tưởng bộ dạng tuấn tú có thể muốn làm gì thì làm, hoàng tộc Đại Chu vô luận họ gì, đều sẽ không họ Lý."

Lý Mộ nhìn nhìn Bình Vương, hỏi: "Lời đồn ở Thần Đô là các ngươi phát tán?"

Bình Vương cũng chưa trực tiếp đáp lại, lạnh lùng nói: "Việc cướp đoạt chính quyền, ở Đại Chu sẽ không xảy ra lần thứ hai."

Nếu Tiêu gia thành thành thật thật, lâu là mười năm, ngắn thì năm năm, đợi đế khí ngưng tụ, nữ hoàng sẽ trả bọn họ, tranh đấu nhiều năm với Chu gia, bọn họ sẽ không chiến tự thắng.

Nhưng điều kiện tiên quyết của tất cả cái này là, chớ chọc nữ hoàng.

Lý Mộ khẽ thở dài một tiếng, nhìn về phía Bình Vương, hỏi: "Biết heo là chết như thế nào không?"

Bình Vương nhíu mày nói: "Ngươi là ý gì?"

Lý Mộ lười hắn trả lời hắn, lập tức rời khỏi.

Hết chương 840.

Chương 841. Liễu Hàm Yên chủ động (2)

Bình Vương tuy không thích Lý Mộ, nhưng không thể phủ nhận là, hắn quả thực cực có thủ đoạn, loại người này sẽ không ù ù cạc cạc vứt cho gã một vấn đề như vậy, trong đó tất nhiên có thâm ý khác.

Năng lực của một con người có hạn, vì thế, gã mang nhân vật trung tâm Tiêu gia triệu tập lại với nhau, cùng nhau bàn bạc.

"Đây là điều Lý Mộ nói?"

"Không đầu không đuôi, hiểu như thế nào?"

"Một chữ "heo", tất nhiên không đơn giản như mặt ngoài, có ám chỉ hay không?"

"Hắn chẳng lẽ đang thầm mắng Tiêu gia chúng ta?"

"Hắn tất nhiên là biết, đồn đãi trong phố phường có liên quan hắn cùng nữ hoàng, là chúng ta âm thầm bày mưu đặt kế."

…

Mấy người đang bàn luận, chợt có một thanh âm từ trong góc vang lên, Thọ Vương đứng lên, khó có thể tin hỏi: "Các ngươi ở phố phường truyền lời đồn Lý Mộ cùng bệ hạ, loại chuyện này, không có khả năng giấu được bệ hạ."

Bình Vương nói: "Biết lại như thế nào, cái này vốn chính là nói cho hắn cùng nữ hoàng nghe, bọn họ vua không ra vua, thần không ra thần, chẳng lẽ sẽ không sợ chọc người trong thiên hạ dị nghị, nếu thật sự sanh ra một đứa nhỏ, sẽ làm Đại Chu trở thành trò cười vạn năm."

Định Vương tiếc nuối nói: "Đáng tiếc lũ ngu dân kia, đối với việc này, thế mà đều là trầm trồ khen ngợi…"

Thọ Vương một lần nữa ngồi trở lại, hai tay che mặt, không biết phải nói gì.

Hồi lâu, mới từ trong kẽ ngón tay truyền ra tiếng hắn: "Nếu vấn đề này có đáp án, vậy heo nhất định là chết vì ngu, chúng nó ngu đến mức tự mình thả bay mất vịt nấu chín…"

Bình Vương nhíu mày hỏi: "Ngươi có ý tứ gì?"

Thọ Vương tựa vào trên ghế, mệt lòng nói: "Rõ ràng dễ thấy, nữ hoàng không có ý với ngôi vị hoàng đế, nàng thượng vị tới nay, trọng dụng Lý Mộ, nhương ngoại an nội, ngưng tụ lòng dân, là tính sau khi nhanh chóng ngưng tụ ra đế khí thoát thân, mà nàng cho phép ba vị vương thúc ở lại tổ miếu, chính là tính mang ngôi vị hoàng đế một lần nữa trả lại cho Tiêu gia, ngươi nói các ngươi cần gì cứ đâm chọc mãi?"

"Ngươi biết cái gì!" Bình Vương trừng mắt nhìn hắn một cái, nói: "Chu gia mấy thế hệ hao phí trăm năm thời gian, mới cướp đoạt chính quyền thành công, nàng sao có khả năng dễ dàng trả ngôi vị, ta thấy nàng là muốn tự mình sinh một đứa, từ nay về sau để cho hoàng thất Đại Chu hoàn toàn sửa họ. Nếu nàng thật sự muốn truyền ngôi cho Tiêu gia, sẽ không bởi vì việc nhỏ này mà thay đổi chủ ý…"

"Vậy phải xem bệ hạ rốt cuộc là rộng lượng hay là keo kiệt, rất có khả năng chính là vì việc nhỏ này, khiến ngôi vị hoàng đế vốn thuộc về Tiêu gia không còn nữa…" Thọ Vương nghĩ đến tình huống của hắn một tháng qua, khẽ thở dài, nói: "Rất hiển nhiên, bệ hạ cũng không phải một người hào phóng."

Bình Vương nhíu mày nhìn hắn: "Ngươi cũng không phải nàng, ngươi biết nàng nghĩ như thế nào?"

Thọ Vương lại ôm mặt, nói: "Ta không hiểu, nói bừa, các ngươi tiếp tục, ta rút lui trước…"

Hắn đứng lên, khi đi tới cửa, bước chân dừng một chút, nói: "Bảo người ta dọn dẹp một chút vương phủ của ba vị vương thúc đi, ta tùy tiện đoán mò một lần nữa, bọn họ hẳn là sắp trở lại…"

Thọ Vương rời khỏi Bình Vương phủ không lâu, bóng người ba vị lão giả từ trên trời giáng xuống.

Mọi người từ trong phòng đi ra, Bình Vương kinh ngạc: "Ba vị vương thúc, các ngươi không phải đang bảo vệ tổ miếu sao,

sao lại đi ra?”

Ba lão giả sắc mặt âm trầm, lão giả ở giữa kia mở miệng nói: “Nữ nhân đó mang chúng ta đuổi ra, nàng quả nhiên đang mơ ước một đạo đế khí này…”

Bình Vương sững sờ đứng ở tại chỗ, trên mặt lộ ra hối hận nồng đậm, lẩm bẩm: “Bị hắn đoán trúng rồi…”

Lão giả kia hỏi: “Đoán trúng cái gì?”

Bình Vương sắc mặt nghiêm nghị, lắc đầu nói: “Không có gì, ba vị vương thúc, lần này chúng ta làm sao bây giờ?”

Chuyện lớn như thế, Bình Vương tự nhiên không thể giấu được, ba vị lão giả rất nhanh đã biết nguyên nhân bọn họ bị đuổi khỏi tổ miếu, Bình Vương phủ truyền đến tiếng tức giận mắng không thể nhịn được nữa của ba người.

“Tức chết lão phu rồi!”

“Cái này đều bị ngươi làm hỏng rồi!”

“Ngươi thật sự là ngu xuẩn như lợn!”

“Ngươi phải hướng các đời tiên vương tạ tội!”

…

Lý phủ, Lý Mộ bước vào cửa nhà, Liễu Hàm Yên bất ngờ hỏi: “Chàng mấy ngày nay sao đều trở về sớm như vậy?”

Trước kia là làm công cho nữ hoàng, vừa khổ vừa mệt, Lý Mộ cam tâm tình nguyện, mấy ngày nay là làm công cho Tiêu gia tương lai, động lực của Lý Mộ tự nhiên không còn đầy đủ như vậy. Hắn từ sau lưng lấy ra hai bó hoa vừa rồi ở trên đường mua, một bó tặng cho Liễu Hàm Yên, một bó tặng cho Lý Thanh, mỉm cười nói: “Không có gì quan trọng hơn so với ở bên các nàng.”

Liễu Hàm Yên cùng Lý Thanh vốn sớm nên về tông môn, thủ tọa các đỉnh núi sở dĩ có thể sớm thăng cấp cảnh giới thứ sáu, tuy cũng có liên quan với thiên phú cùng với tài nguyên tông môn, nhưng quan trọng nhất, vẫn là khắc khổ tu hành.

Lý Mộ dùng các loại lý do cố giữ các nàng ở lại, chung quy không thể để cho các nàng ở nhà, mình cả ngày ngâm mình ở trong cung.

Hắn nắm tay hai nàng, nói: "Ta lúc muộn chút liền xin bệ hạ một kỳ nghỉ dài hạn, hàng ngày ở nhà không ra ngoài."

Hai nàng nghe tuy vui mừng, nhưng Liễu Hàm Yên vốn thích miên man suy nghĩ nhớ tới một sự thực, trong lòng không khỏi lại đa sầu đa cảm hẳn lên, phiền muộn nói: "Chúng ta bây giờ tuy có thể bên nhau, nhưng sau trăm tuổi, mặc kệ là ta, Thanh muội muội, hay là Tiểu Bạch cùng Vãn Vãn, đều không có cách nào ở bên chàng mãi, chàng không bằng sớm tìm một người thực lực cùng thiên phú đều tốt hơn chúng ta, có thể bầu bạn chàng cả đời."

Nữ nhân thật sự là sinh vật kỳ quái, rõ ràng bây giờ mới hơn hai mươi tuổi, ở một đoạn thời gian đẹp nhất cuộc đời, trong lòng lại nghĩ chuyện một trăm năm sau. Lý Mộ làm bộ như tự hỏi, suy nghĩ thật lâu, nói: "Vì sao phải tìm thực lực cùng thiên phú đều tốt hơn các nàng, đến lúc đó, ta còn có thể lựa chọn cô nương mười bảy mười tám tuổi, trẻ tuổi xinh đẹp…"

Liễu Hàm Yên ngẩn ra một phen, sau đó bàn tay ngọc thon thả đặt ở trên lưng Lý Mộ, nghiến hàm răng trắng: "Ta cho ngươi trẻ tuổi xinh đẹp, cho ngươi trẻ tuổi xinh đẹp…"

Lý Mộ nắm cái tay không an phận của nàng, nói: "Không tìm trẻ tuổi xinh đẹp, trong thời gian ngắn, nàng bảo ta đi nơi nào tìm thực lực cùng thiên phú tốt hơn các nàng, còn nguyện ý ở bên ta…"

Trong sân Lý phủ, không gian dao động một trận, Chu Vũ ôm Chung Linh xuất hiện ở đây.

Hết chương 841.

Chương 842. Quyết định của Chu Vũ (1)

Nàng buông Chung Linh xuống, chuẩn bị về cung, ánh mắt đảo qua, thấy ánh mắt mọi người đều nhìn nàng, thản nhiên hỏi: “Các ngươi nhìn trẫm làm cái gì?”

Liễu Hàm Yên đứng lên, nói: “Bệ hạ tới đưa Linh Nhi?”

Chu Vũ khẽ gật đầu, nói: “Linh Nhi giao cho các ngươi, trẫm về cung.”

Liễu Hàm Yên nhìn nàng, bỗng nhiên nói: “Chuẩn bị ăn cơm rồi, bệ hạ cùng nhau ăn cơm xong lại đi, Linh Nhi hẳn là cũng muốn người lưu lại.”

Chung Linh ngẩn ra một phen, sau đó liền ôm chân Chu Vũ, cao hứng nói: “Mẹ, ở lại ăn cơm, Mai cô cô cùng Ly cô cô cũng cùng nhau…”

Nữ hoàng tuy chưa chắc sẽ nghe Liễu Hàm Yên, nhưng sẽ thỏa mãn toàn bộ nguyện vọng của con gái nàng.

Cho nên nàng không chỉ có bản thân ở lại, còn bảo Thượng Quan Ly và Mai đại nhân cũng cùng nhau tới đây.

Lúc ăn cơm, Liễu Hàm Yên chủ động gắp cho nữ hoàng một miếng cá, mỉm cười nói: “Bệ hạ nếm thử cái này, đây là nô tì tự tay làm.”

Lý Mộ thiếu chút nữa bị một cái xương cá vướng cổ họng, khi Liễu Hàm Yên và nữ hoàng xuất hiện cùng chỗ, tuy không giống nữ hoàng và Huyễn Cơ tràn ngập mùi thuốc súng như vậy, nhưng không khí xưa nay đều băng lạnh đến cực điểm, dùng như rơi hố băng hình dung cũng không khoa trương, Liễu Hàm Yên lại chủ động gắp thức ăn cho nữ hoàng, phản ứng đầu tiên của Lý Mộ là hắn điên rồi.

Đối mặt Liễu Hàm Yên chủ động phóng thích thiện ý, Chu Vũ rất nhanh làm ra đáp lại, nàng nếm một miếng cá, nói: “Lần đầu tiên gặp ngươi, đã biết ngươi cầm nghệ vô song, không ngờ tay nghề làm bếp của ngươi cũng tốt như vậy, so với ngự trù trong cung cũng không kém.”

Mai đại nhân và Thượng Quan Ly liếc nhau, nàng nhớ rất rõ, ở lúc bệ hạ còn là thái tử phi, ba người cùng đi nghe Liễu Hàm Yên đạn tấu, mình khen tài đánh đàn của nàng cao, bệ hạ đánh giá là "Chỉ có vậy mà thôi" …

Liễu Hàm Yên cũng nói tiếp: "Lần đầu tiên gặp bệ hạ, nô tì đã cảm thán, Thần Đô thế mà có mỹ nhân như vậy, khiến nô tì tự biết xấu hổ…"

Vãn Vãn cúi đầu và cơm ngẩng đầu nhìn tiểu thư một cái, rất nhanh lại cúi đầu.

Nếu nàng không nhớ lầm, năm đó nàng khen vị tỷ tỷ kia xinh đẹp, tiểu thư nói là "Cũng chỉ có vậy" …

Liễu Hàm Yên cùng nữ hoàng thế mà bắt đầu khen nhau, Lý Mộ nhìn một màn này, đũa cũng rơi xuống đất, hắn hung hăng véo đùi mình một cái, đau đớn kịch liệt nói cho hắn, cái này không phải mơ…

Khi Liễu Hàm Yên cùng nữ hoàng bắt đầu khen nhau, bữa cơm này liền ăn đặc biệt hài hòa.

Lý Mộ lúc còn sống, vậy mà có thể nhìn thấy hai người bọn họ hòa thuận ở chung, coi như là giải được một tiếc nuối lớn của cuộc đời.

Liễu Hàm Yên chủ động kết giao với nữ hoàng, lại bởi vì Chung Linh, nữ hoàng số lần tới nhà càng thêm thường xuyên, từ ba ngày một lần, hai ngày một lần, biến thành bây giờ mỗi ngày hai lần.

Lý Mộ hai ngày qua đều chưa đi Trung Thư Tỉnh, chỉ là đi Cung Phụng ti tuần tra một lần.

Cảm nhận được một đạo khí tức ngoài cửa, Lý Mộ đi tới cửa, mở cửa, Ngao Nhuận đứng ở cửa, cúi đầu, cung kính nói: "Chủ nhân."

Lý Mộ thản nhiên hỏi: "Sự tình xong xuôi rồi sao?"

Ngao Nhuận lập tức nói: "Bẩm chủ nhân, làm loạn giữa sông kia, chính là một con thanh ngư tinh, ta đã dựa theo ngài phân phó, bắt giữ nó giao cho yêu ti địa phương."

Trước đó vài ngày, Cung Phụng ti nhận được yêu ti quận nào đó cầu viện, thuỷ vực nơi nào đó của quận có thủy tộc làm loạn, bởi vì quan viên yêu ti đều là yêu tinh đất liền, không giỏi xuống nước, liên tiếp bị thủy tộc đó chạy thoát, liền hướng Thần Đô Cung Phụng ti cầu viện.

Cung Phụng ti cũng không có cường giả thủy tộc, Lý Mộ liền cho Ngao Nhuận một đạo mệnh lệnh, bảo gã đến xử lý, gã lần này tới là hướng Lý Mộ phục mệnh.

Lý Mộ nói: "Xong xuôi trở về đi tu hành đi."

Ngao Nhuận khom người nói: "Vâng."

Liễu Hàm Yên ở trong sân hỏi: "Là có khách nhân sao?"

Lý Mộ nói: "Không có, là vật cưỡi kia ta thu."

Liễu Hàm Yên cũng không biết nội tình cụ thể, chỉ biết là Lý Mộ thu một con giao long làm vật cưỡi, còn chưa từng gặp, vì thế nói: "Chuẩn bị ăn cơm rồi, để hắn ăn cơm xong lại đi."

Nàng đã mở miệng, Lý Mộ cũng không tiện phản bác, hắn liếc Ngao Nhuận một cái, thản nhiên nói: "Vào đi."

Ngao Nhuận cúi đầu đi vào sân, không dám nhìn lung tung, nữ hoàng dắt Chung Linh đi tới, tiểu cô nương bay vào trong lòng Lý Mộ, hỏi: "Cha, mẹ, chúng ta khi nào ra ngoài chơi vậy…"

Ngao Nhuận thấy vậy, lập tức nói với nữ hoàng: "Tham kiến chủ mẫu!"

Lý Mộ đạp một cước ở trên mông hắn, hung hăng trừng mắt nhìn gã một cái, nhìn về phía Liễu Hàm Yên cùng Lý Thanh bên cạnh bàn, nói: "Hai vị đó mới là chủ mẫu, vị này là bệ hạ."

Trong nhà hắn hai ngày qua thật không dễ gì mới hài hòa hẳn lên, nếu bị con giao ngu ngốc này phá hủy, Lý Mộ nhất định lột da giao gã, rút gân giao gã, mang thịt giao của gã băm cho chó ăn.

Ngao Nhuận nhìn nhìn Chung Linh, lại nhìn nhìn Lý Mộ cùng nữ hoàng, ánh mắt đảo qua Liễu Hàm Yên cùng với Lý Thanh, trong mắt hiện ra mê mang, dùng sức lắc lắc đầu, nói:

“Chủ nhân, quan hệ trong nhà ngươi có chút loạn, để ta cân nhắc chút…”

Lúc ăn cơm, Lý Mộ cho Ngao Nhuận một cái bát, tùy tiện gạt chút đồ ăn, để gã ngồi xổm trong góc ăn.

Liễu Hàm Yên nhìn nhìn Lý Mộ, hỏi: “Như vậy không ổn nhỉ…”

Lý Mộ phất phất tay, nói: “Mọi người không biết, hắn nhìn bộ người dạng chó, thật ra không phải thứ tốt, ở yêu giới bọn họ, câu dẫn người đã có chồng ở khắp nơi, câu dẫn xong rồi còn ở trước mặt trượng phu người ta khoe ra, trong nhà mười mấy thê thiếp, còn cả ngày không thành thật…”

Ngao Nhuận và một miếng cơm, giải thích cho bản thân: “Chủ nhân, ta nói rồi, ở yêu giới chúng ta, thực lực vi tôn, cho dù là bị cướp nương tử, cũng chỉ có thể trách thực lực bọn họ quá yếu, hơn nữa, các nàng theo ta, cũng đều là cam tâm tình nguyện, ta cũng không bức bách các nàng, thật ra ta xem thường nhất một số nhân loại, rõ ràng thực lực rất mạnh, lại ngay cả người mình thích cũng không dám cướp, vậy bọn họ tu hành làm gì, về phần những trượng phu đó của bọn họ, bản thân không có thực lực không trông được nương tử, cũng đừng oán trời oán địa, đều là bọn họ không có bản lãnh…”

Lý Mộ đứng bật dậy, túm sau gáy gã, lạnh lùng nói: “Đừng ăn nữa, ta dẫn ngươi đi xem thứ tốt!”

Một ngày này, dân chúng Thần Đô nhìn thấy trên bầu trời sấm chấp lóe sáng, có giao long ở trong tầng mây quay cuồng kêu rên, sau đó toàn thân cháy đen, rơi vào hồ lớn nào đó của Trung quận, hồ nước từ đó đổi tên thành Lạc Giao hồ, dân chúng cũng không dám tới gần nữa…

Hết chương 842.

Chương 843. Quyết định của Chu Vũ (2)

Khi Lý Mộ về nhà, Liễu Hàm Yên và nữ hoàng vừa nói vừa cười, tựa như cái gì cũng chưa xảy ra.

Cái này thật ra rất kỳ quái, dù sao các nàng trước đó tuy đã gặp mặt, nhưng lời từng nói cộng lại cũng không tới năm câu.

Nữ hoàng có kiêu ngạo của nàng, sẽ không dễ dàng hạ thấp thân phận.

Liễu Hàm Yên cũng có ngạo kiều của Liễu Hàm Yên, người nàng không thích, cho dù thân phận cao quý tới đâu, cũng tuyệt đối sẽ không quan tâm một câu.

Nhưng chỉ là, lại là nàng chủ động trước.

Liễu Hàm Yên tuy chưa nói rõ, nhưng Lý Mộ lại nào sẽ không rõ, lấy tính tình cao ngạo của nàng, nguyện ý chủ động nịnh hót nữ hoàng, rốt cuộc ý nghĩa cái gì.

Làm thê tử, nàng đã đang nghĩ cho Lý Mộ trăm năm về sau.

Kết hợp nàng vừa rồi nói với Lý Mộ, rất hiển nhiên, ở trong mắt nàng, nữ hoàng chính là nhân tuyển tốt nhất thiên phú tốt hơn các nàng, tuổi thọ dài hơn các nàng, có thể bầu bạn Lý Mộ mãi, thẳng đến khi hắn hết tuổi thọ.

Sau khi nữ hoàng về cung, Liễu Hàm Yên nhìn Lý Mộ một cái, ở chung lâu ngày, Lý Mộ đã sớm hiểu được ý tứ một ánh mắt, một động tác của nàng, theo nàng đi vào phòng.

Liễu Hàm Yên ngồi ở bên giường, vỗ vỗ bên cạnh người, Lý Mộ đi qua, ngồi ở bên cạnh nàng, Liễu Hàm Yên hỏi: “Chàng rốt cuộc không nhìn ra ý tứ của bệ hạ đối với chàng?”

Lý Mộ cẩn thận hỏi: “Có ý tứ gì?”

Liễu Hàm Yên ở bên hông hắn véo một cái, nói: “Nơi này lại không có người ngoài, chàng ở đây giả vờ với ta có ý tứ sao?”

Chịu chiêu trò của Liễu Hàm Yên hãm hại sâu, Lý Mộ đã sớm sẽ không chủ động vào bẫy, hỏi: “Nàng rốt cuộc là có ý tứ

gì, nàng nói rõ ràng nha, nàng không nói ta làm sao biết nàng là có ý tứ gì?”

Liễu Hàm Yên sau khi bình tâm tĩnh khí, chậm rãi nói: “Bệ hạ còn trẻ tuổi như vậy, đã là cường giả cảnh giới thứ bảy, ta không tin chàng nhìn không ra tâm ý của bệ hạ đối với chàng, chàng nếu có ý tưởng đợi tới sau khi ta cùng muội muội hết tuổi thọ lại bên nhau với bệ hạ, ta khuyên chàng vẫn là sớm bày tỏ tâm ý cùng nàng, chàng chẳng lẽ muốn để nàng chờ chàng một trăm năm sao?”

Lý Mộ nhìn nàng, hỏi: “Nàng không sợ nhỡ đâu các nàng thăng cấp cảnh giới thứ bảy, đến lúc đó hối hận?”

Liễu Hàm Yên cẩn thận nghĩ nghĩ, bỗng nhiên khoát tay, nói: “Coi như ta chưa nói.”

…

Ra khỏi phòng, Lý Mộ bởi vì tự trách mình lắm miệng, nhẹ nhàng tát mình một cái.

Khi tới trong sân, tâm tình của hắn lại trầm trọng xuống.

Là Liễu Hàm Yên đa sầu đa cảm cũng tốt, phòng ngừa chu đáo cũng thế, rồi có một ngày, Lý Mộ phải đối mặt vấn đề này.

Hắn đối với bản thân thăng cấp cảnh giới thứ bảy không có bất cứ sự hoài nghi nào, truyền thừa của Phù Lục phái, niệm lực dân chúng Đại Chu, niệm lực bầy yêu Thiên Hồ quốc, có thể khiến hắn ở trong hai mươi năm, thậm chí là thời gian ngắn hơn nữa bước vào một cảnh giới này.

Nhưng Liễu Hàm Yên cùng Lý Thanh thì sao, Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch thì sao?

Giới tu hành có một nhận thức chung, siêu thoát chính là một phần cố gắng cộng thêm chín phần truyền thừa, tư chất cá nhân, trình độ cố gắng tu hành, thật ra không phải nhân tố quyết định có thể bước vào cảnh giới thứ bảy hay không.

Nữ hoàng bởi đế khí mà siêu thoát, Huyền Chân Tử cùng Ngọc Chân Tử là vì truyền thừa Phù Lục phái, Thanh Sát Lang Vương cùng Vạn Huyễn Thiên Quân, cũng là hợp sức Yêu quốc, khổ tu mấy chục năm mới có tu vi này. Bản thân Lý Mộ

có lòng tin thăng cấp, Liễu Hàm Yên với Lý Thanh mặc dù là dựa vào Phù Lục phái, cũng chỉ có một tia hy vọng, Tiểu Bạch và Vãn Vãn, lại ngay cả một tia hy vọng cũng không có.

Lý Mộ tinh thông thần thông thuật pháp hai tộc nhân yêu, lại hoàn toàn lĩnh ngộ thiên thư Đan Đỉnh phái, nhưng lại không có một loại biện pháp nào có thể khiến các nàng như mình, dễ dàng vượt qua lạch trời này.

Trừ phi dùng phép huyết tế hồn tế ma đạo, tương tự Thiên Huyễn Thượng Nhân, nhưng loại phương pháp này, hắn ngay cả cân nhắc cũng sẽ không cân nhắc.

Lý Mộ cẩn thận suy nghĩ một ngày, phương pháp duy nhất có thể nghĩ đến chính là lập quốc.

Đường tắt tu hành nhanh nhất, là lợi dụng niệm lực sinh linh, mà phương pháp thu thập niệm lực sinh linh đơn giản nhất, đó là giống Đại Chu cùng Ung quốc, ở dân gian thành lập quốc miếu, dùng sức cả một quốc gia, thai nghén đế khí.

Ung quốc năm đời minh quân, chăm lo việc nước, ở trong thời gian không đến trăm năm thai nghén ra ba luồng đế khí, tạo ra ba vị cường giả cảnh giới thứ bảy cho hoàng thất, Lý Mộ tin tưởng hắn cũng có thể làm được.

Chỉ là như vậy, hắn liền không thể ở lại Đại Chu, không khỏi có chút có lỗi với nữ hoàng.

Lý Mộ tâm sự nặng nề đi ở trong hoàng cung, khi đi ngang qua Trung Thư Tỉnh, từ bên trong Trung Thư Tỉnh bỗng nhiên chạy ra một bóng người, Lưu Nghi bắt lấy ống tay áo Lý Mộ, hỏi: “Lý đại nhân đi đâu vậy?”

Lý Mộ chưa trả lời, nhíu mày, hỏi: “Lưu đại nhân có việc gì?”

Lưu Nghi vội vàng nói: “Không phải bản quan có việc, là Trung Thư Tỉnh có việc, mấy ngày nay, trong triều việc lớn việc nhỏ không ngừng, mấy vị đồng nghiệp Trung Thư Tỉnh thật sự là không làm xuể, ta muốn hỏi một câu, Lý đại nhân khi nào về nha?”

Khi Lý Mộ ở Trung Thư Tỉnh, hắn trái lại chưa cảm thấy có cái gì, khi Lý Mộ không có mặt, toàn bộ gánh nặng đều đặt ở trên người hắn, Lưu Nghi mới biết mọi việc gian nan, việc lớn việc nhỏ đều cần hắn trù tính chung quy hoạch, nếu là hắn có thể trấn trụ các bộ các ti thì thôi, nhưng lấy uy vọng cùng thực lực của hắn, căn bản không áp chế được phía dưới, chính lệnh gặp các loại cản trở, mấy ngày nay cũng sầu gần chết rồi.

Luồng đế khí tiếp theo của tổ miếu còn chưa quyết định thuộc về ai, hắn cũng không biết là đang làm áo cưới cho ai, bị Liễu Hàm Yên phòng ngừa chu đáo ảnh hưởng, tâm tư Lý Mộ đã sớm không ở quốc sự, phất phất tay, nói: "Lưu đại nhân coi như Trung Thư Tỉnh không có ta người này, ta đi trước, hẹn gặp lại…"

Dứt lời, hắn cũng không nhìn Lưu Nghi, lập tức rời khỏi.

Lưu Nghi nhìn bóng lưng hắn, vẻ mặt nghi hoặc, không biết hắn đây là làm sao, chẳng lẽ là nương tử trong nhà nghe xong đồn đãi về hắn cùng nữ hoàng, cãi nhau với hắn?

Lưu Nghi lắc lắc đầu, cái này cũng không thể trách nương tử hắn, dân chúng nghe được loại lời đồn này, không khiển trách thì thôi, ngược lại còn hô hào bệ hạ lập Lý đại nhân làm hậu, để bọn họ thật sự sinh một đứa, đổi hắn là nương tử của Lý đại nhân, hắn cũng không thể nhịn, nào có ai ức hiếp người ta như vậy?

Hết chương 843.

Chương 844. Quyết định của Chu Vũ (3)

Cung Trường Nhạc.

Thời điểm Lý Mộ đi vào đại điện, nhìn thấy nữ hoàng ngồi ở trên ghế rồng, tựa như là đang tự hỏi chuyện gì.

Lý Mộ chưa quấy nhiễu nàng, nghĩ lát nữa mở miệng với nàng như thế nào, hắn tuy không thể khiến đám người Liễu Hàm Yên tiến vào cảnh giới thứ bảy, nhưng khiến các nàng sớm tiến vào cảnh giới thứ sáu vẫn là có thể, trong thiên thư Đan Đỉnh phái có công thức Phá Cảnh Đan nhằm vào Tạo Hóa cảnh, phẩm giai đan này là thánh giai, chỉ cần tài liệu đủ, Lý Mộ có thể luyện chế.

Hắn tính hướng nữ hoàng xin một kỳ nghỉ dài hạn, đi sưu tập tài liệu đan này, Liễu Hàm Yên khoan dung và rộng lượng, ngược lại khiến Lý Mộ càng thêm thương nàng, hắn tính mau chóng để các nàng thăng cấp cảnh giới thứ sáu, để tránh nàng miên man suy nghĩ mãi.

Chu Vũ trầm ngâm hồi lâu, như là đã làm ra quyết định gì.

Nàng nhìn về phía Lý Mộ, mở miệng nói: “Trẫm…”

Lý Mộ cũng ngẩng đầu, nói: “Thần…”

“Ngươi nói trước.”

“Bệ hạ nói trước.”

Ánh mắt hai người giao hội, Chu Vũ gật gật đầu, nói: “Trẫm đã nghĩ xong luồng đế khí tiếp theo cho ai rồi.”

Lý Mộ hỏi: “Ai?”

Chu Vũ nói: “Cho Liễu Hàm Yên đi.”

Lý Mộ cho rằng mình nghe lầm, chấn kinh hỏi: “Ai?”

Chu Vũ nói: “Cho nương tử nhà ngươi.”

Lý Mộ hồi lâu mới lấy lại tinh thần, hỏi: “Chỉ bởi vì nàng ấy khen ngài xinh đẹp?”

“Tự nhiên không phải.” Chu Vũ liếc hắn, nói: “Trẫm nghĩ rồi, trẫm đăng cơ đã năm năm, nếu Đại Chu lòng dân không mất, nhiều nhất qua năm năm nữa, sẽ có một luồng đế khí thành thục, đến lúc đó, nếu trẫm tiếp tục làm nữ hoàng Đại Chu, một luồng đế khí này, liền có thể dùng để tạo thành thêm cho Đại Chu một vị cường giả cảnh giới thứ bảy, nếu lòng dân niệm lực có thể tăng trưởng như hai năm qua, như vậy luồng đế khí tiếp theo thành thục, không cần tới mười năm, trong vòng trăm năm, ít nhất có thể ngưng tụ mười luồng đế khí, ngưng tụ đế khí công lao của ngươi lớn nhất, đến lúc đó, lại cho nhị phu nhân nhà ngươi một đạo, Vãn Vãn một đạo, Tiểu Bạch một đạo, Mai vệ một đạo, A Ly một đạo, Thính Tâm một đạo, còn có thể còn lại vài đạo…”

Nữ hoàng nói một phen, khiến Lý Mộ đứng ngẩn ra thật lâu, đầu óc thoáng hẳn ra.

Muốn ngưng tụ đế khí, cần gì phải lập nước, hắn trước mắt đã có một đế quốc khổng lồ dân cư nhiều nhất, lòng dân ngưng tụ nhất trên đại lục.

Lấy thể lượng Đại Chu, trước kia ngưng tụ ra một đạo đế khí, chậm thì hai mươi năm, lâu là năm mươi năm, gặp minh quân thì thời gian ngắn lại, gặp hôn quân thì kỳ hạn kéo dài, Lý Mộ có lòng tin mang thời gian đế khí ngưng tụ rút ngắn lại đến trong vòng mười năm.

Chỉ cần Đại Chu còn có một ngày nắm giữ ở trong tay nữ hoàng, nàng liền có quyền xử trí tuyệt đối đối với đế khí.

Nữ hoàng vẫn là nữ hoàng kia, người khác đối với nàng tốt một phần, nàng liền hận không thể trả lại mười phần, Liễu Hàm Yên chẳng qua là gắp cho nàng một miếng cá, khen một câu nàng xinh đẹp, nàng thế mà trực tiếp tặng một luồng đế khí, đây chỉ sợ là một con cá đắt nhất từ trước tới nay.

Do đó, tâm nguyện lớn nhất của Lý Mộ đã hoàn thành, đế khí tấn thăng, chính là lực lượng cả nước, dân chúng Đại Chu ức vạn, mười năm niệm lực của ức vạn dân chúng, tạo nên một vị cảnh giới thứ bảy còn không đơn giản?

Phương thức này tạo nên cảnh giới thứ bảy, sẽ cường đại như nữ hoàng, Thanh Sát Lang Vương và Vạn Huyễn Thiên Quân ở trước mặt các nàng như gà đất chó ngói, không chịu nổi một đòn.

Cái này đối với mọi người đều là một chuyện tốt, duy chỉ có đối với nữ hoàng thì không phải.

Nàng vốn rất nhanh có thể rời khỏi này lồng giam, đi một nơi không có ai tìm được nàng trồng hoa cỏ, bây giờ lại phải bị vây ở chỗ này cả đời, chịu khổ là nàng, được lợi là Lý Mộ.

Chu Vũ nhìn về phía Lý Mộ, hỏi: "Ý tứ ngươi thế nào?"

Lý Mộ lặng lẽ một lát, hỏi: "Bệ hạ thật sự nguyện ý ở Thần Đô cả đời sao?"

Chu Vũ thản nhiên nói: "Vậy thì phải xem ngươi, ngươi không giúp trẫm, trẫm một ngày hoàng đế cũng không muốn làm, ngươi nếu giúp trẫm, trẫm cho dù là làm hoàng đế cả đời lại có cái gì?"

Lý Mộ ưỡn ngực, nghiêm túc nói: "Thần nguyện ý cả đời vì bệ hạ vượt lửa qua sông, muôn chết không từ."

Chu Vũ liếc hắn, "Trẫm không muốn ngươi vượt lửa quá sông, ngươi mỗi ngày giúp trẫm xem sổ con, xử lý việc nước là đủ rồi…"

Lý Mộ hít thật sâu, ngẩng đầu nhìn vào mắt của nàng, nói: "Cảm ơn bệ hạ."

Chu Vũ hỏi: "Ngươi vừa rồi muốn nói cái gì?"

Lý Mộ không nói gì thêm, chỉ là vươn hai tay, dùng sức ôm nữ hoàng. Sắc mặt Chu Vũ đỏ lên, hai tay lơ lửng ở sau lưng Lý Mộ, có chút không biết làm sao.

Lý Mộ rất nhanh buông nàng ra, xoay người, bước ra khỏi cung Trường Nhạc.

Trung Thư Tỉnh.

Lưu Nghi vẻ mặt u sầu cầm lấy một sổ con, ngoài cửa bỗng nhiên có thanh âm quen thuộc vang lên.

Lý Mộ đi vào trong phòng làm việc, lớn tiếng nói: "Để đó cho ta!"

Mấy canh giờ sau, Lý Mộ vượt ở trước khi cửa cung đóng lại, đi ra khỏi Trung Thư Tỉnh.

Làm việc cho mình cùng làm việc cho người khác cảm giác hoàn toàn khác nhau, Lý Mộ trước khi xem mỗi một phần sổ con, đều sẽ nói cho bản thân, hắn vất vả hao tâm tốn sức như vậy, không phải vì triều đình Đại Chu, là vì dân chúng Đại Chu, vì lòng dân niệm lực, vì đế khí ngưng tụ, vì cùng người hắn yêu bạch đầu giai lão, như vậy không chỉ sẽ không cảm thấy phiền, thậm chí còn muốn xem thêm mấy phần.

Khi về trong nhà, đèn phòng Lý Thanh đã tắt, đèn phòng Liễu Hàm Yên lại vẫn sáng.

Lý Mộ đẩy cửa ra đi vào, phát hiện Lý Thanh cũng ở phòng của Liễu Hàm Yên.

Lý Mộ nhìn nhìn các nàng, nói: "Vừa lúc các nàng đều chưa ngủ, ta có một chuyện quan trọng muốn nói cho các nàng."

Thiên hạ tu hành giả, nhẹ nhàng nhất, không gì hơn hoàng thất các quốc gia, bọn họ căn bản không cần tu hành chăm chỉ cỡ nào, chỉ dựa vào hoàng tộc truyền thừa, đã có thể đạt tới cảnh giới chí cao người khác cả đời cũng không tu hành đến.

Từ hôm nay trở đi, Liễu Hàm Yên và Lý Thanh không bao giờ cần về Bạch Vân sơn bế quan nữa, vợ chồng bọn họ cũng không cần tách ra thật lâu nữa, Lý Mộ đã có thể tưởng tượng bộ dáng cao hứng của các nàng sau khi biết được việc này.

Liễu Hàm Yên nói: "Chúng ta cũng có chuyện muốn nói cho chàng."

Loại tin tức trọng đại này đương nhiên phải đặt ở cuối, Lý Mộ nói: "Vậy các nàng nói trước đi."

Lý Thanh hơi cúi đầu, vẻ mặt Liễu Hàm Yên có chút áy náy, nói: "Chúng ta ngày mai phải về Bạch Vân sơn, buổi… buổi tối hôm nay, chúng ta cùng nhau tu hành."

Hết chương 844.

Chương 845. Nam quận chi loạn (1)

Lý Mộ nghe vậy sửng sốt, Liễu Hàm Yên hỏi: “Chàng vừa rồi nói có chuyện gì quan trọng?”

Lý Mộ lấy lại tinh thần, lắc lắc đầu, nói: “Ta bỗng cảm thấy, chuyện này cũng không quan trọng như vậy nữa, chúng ta buổi sáng ngày mai nói sau.”

Hắn phất ống tay áo, đèn đuốc trong phòng trực tiếp tắt.

Sáng sớm, Lý Mộ trái ôm phải ấp hai thân thể mềm mại, bởi vì hôm qua là một đêm cuối cùng, Liễu Hàm Yên và Lý Thanh đều không tiện độc chiếm Lý Mộ, sau khi trải qua gian nan lựa chọn, mới quyết định ba người cùng nhau tu hành.

Liễu Hàm Yên rúc vào trong lòng Lý Mộ, nhớ tới chuyện đêm qua, hỏi Lý Mộ: “Chuyện quan trọng chàng hôm qua muốn nói, rốt cuộc là cái gì?”

Lý Mộ mặc quần áo, xuống giường, đi tới cửa mới nói: “Nàng ngày hôm qua khen bệ hạ, trong lòng bệ hạ cao hứng, tính thưởng nàng một thứ.”

Liễu Hàm Yên hỏi: “Cái gì vậy?”

Lý Mộ nói: “Đế khí của tổ miếu, tổ đế khí miếu Đại Chu trong một trăm năm tới sinh ra, bệ hạ quyết định cho nàng cùng Thanh Thanh, Tiểu Bạch Vãn Vãn cũng có phần, cho nên, các nàng không cần về Bạch Vân sơn nữa, về sau cũng không cần vất vả tu hành như vậy…”

Liễu Hàm Yên chấn động nói: “Thật?”

Lý Mộ nói: “Ta sao có thể ở trên loại chuyện này lừa các nàng?”

Liễu Hàm Yên và Lý Thanh liếc nhau, ngay sau đó, hai cái gối đầu đồng thời từ trên giường hướng Lý Mộ bay tới, Lý Mộ giành trước một bước đi ra cửa phòng, gối đầu lại bay trở về trên giường. Liễu Hàm Yên sắc mặt ửng đỏ, Lý Thanh mang cả người đều chôn ở trong chăn…

Phát hiện ba gã hoàng tộc một thế hệ trước của Tiêu gia bị đuổi khỏi tổ miếu, Lý Mộ liền biết nữ hoàng là nghiêm túc.

Cho nên trong tương lai trong thời gian phi thường dài, Lý Mộ chỉ cần làm một việc, giúp nữ hoàng thống trị Đại Chu, cam đoan Đại Chu nội bộ an ổn, bên ngoài không có kẻ địch mạnh, lòng dân niệm lực có thể luôn bảo trì, hoặc là tiếp tục tăng trưởng.

Cái này không phải vì bất luận kẻ nào, mà là vì chính hắn, vì người hắn yêu.

Trong Trung Thư Tỉnh, Lưu Nghi bảo người ta mang một đống tấu chương đưa đến phòng làm việc của Lý Mộ, tựa vào trên ghế, nhẹ nhàng thở ra thật dài.

Lý đại nhân quen thuộc kia, rốt cuộc lại đã trở lại.

Trong phòng làm việc, Lý Mộ ngồi ở sau bàn, nhìn hai phần sổ con đặt trước mặt, nhíu mày, dùng ngón trỏ chậm rãi gõ mặt bàn.

Một đoạn thời gian vừa qua, uy hiếp lớn nhất Đại Chu đối mặt ở Yêu quốc, không rảnh bận tâm cái khác, vô luận là Thân quốc thừa dịp hỗn loạn ở biên cảnh hai nước khơi mào tranh đấu, hay là lòng dân niệm lực Nam quận giảm xuống trên diện rộng, đều chưa tác động triều đình chú ý quá nhiều.

Hôm nay loạn Yêu quốc tạm ổn định, triều đình và Thiên Hồ quốc như keo như sơn, hai chuyện này liền cần bị đưa đến trước đài.

Cái này nhìn như là hai chuyện, thật ra chỉ là một vụ.

Từ sau lần trước triều cống tranh cãi đổ vỡ với Đại Chu, Thân quốc liền luôn không quá an phận, vừa cấm thương nhân Đại Chu nhập cảnh, vừa hủy hoại thương phẩm Đại Chu, trong nước cảm xúc phản Chu nghiêm trọng, nhiều lần nhiễu loạn biên cảnh, Nam quận giáp giới Thân quốc, lòng dân niệm lực cũng chịu ảnh hưởng to lớn.

Lý Mộ trước tấu xin nữ hoàng, đi tổ miếu xem xét đỉnh niệm lực Nam quận.

Nhưng nữ hoàng dẫn theo Liễu Hàm Yên Lý Thanh cùng Chung Linh ra ngoài thành chơi xuân, không ở cung Trường Nhạc, bảo Lý Mộ tự mình xem mà làm.

Nàng lần này ra ngoài, cũng chưa mang theo Mai đại nhân cùng Thượng Quan Ly, vì thế Lý Mộ bảo các nàng theo hắn cùng đi tổ miếu. Tổ miếu là trọng địa Đại Chu, chỗ nuôi dưỡng đế khí, liên quan đến tương lai một quốc gia, Tiêu gia chính là vì không trông coi tốt đế khí mới đánh mất ngôi vị hoàng đế, vì tị hiềm, Lý Mộ không thể một mình đi vào trong đó.

Lý Mộ còn chưa nói cho các nàng, nữ hoàng tương lai tính cho các nàng mỗi người một đạo đế khí. Chu Vũ chính là như thế, một người đắc đạo, gà chó lên trời, hận không thể mang thứ tốt đưa hết cho người bên cạnh.

Trong tổ miếu, ba lão giả kia đã không ở đó nữa, ngay cả bồ đoàn trên mặt đất nữ hoàng cũng bảo người ta ném đi.

Trong đỉnh lớn trung tâm tổ miếu, con rồng vàng uốn lượn, ánh mắt Lý Mộ nhìn về phía ba mươi sáu cái đỉnh nhỏ kia, độ sáng những cái đỉnh nhỏ đó đều có khác biệt, nhưng trừ Thần Đô, đỉnh nhỏ còn lại chênh lệch sẽ không quá lớn, chỉ có một cái trong đó ảm đạm đến cực điểm.

Lý Mộ đi lên phía trước, ở trên cái đỉnh đó thấy được một chữ “Nam”.

Đến tổ miếu một chuyến, Lý Mộ xác định Nam quận quả thực đã xảy ra một số chuyện, hắn sau đó đi Cung Phụng ti một chuyến, phái vài tên cung phụng cảnh giới thứ năm đến Nam quận điều tra xử lý việc này.

Khi rời khỏi hoàng cung về nhà, Liễu Hàm Yên và nữ hoàng các nàng đã du ngoạn trở về.

Hai ngày qua xử lý quá nhiều sổ con, hắn dựa vào trên ghế đá trong sân nghỉ ngơi, dưới tình huống toàn thân tâm thả lỏng, rất nhanh đã ngủ.

Vãn Vãn đang giúp Liễu Hàm Yên rửa đồ ăn, quay đầu nhìn Lý Mộ một cái, nói: “Cô gia nhất định là mơ thấy chuyện gì tốt, tiểu thư xem hắn cười vui vẻ cỡ nào.”

Liễu Hàm Yên nhớ tới chuyện đêm qua, sắc mặt không khỏi đỏ lên, nói: “Nhất định là lại nghĩ chuyện gì không đứng đắn.”

Chu Vũ đi đến đối diện Lý Mộ ngồi xuống, cái tay giấu ở trong tay áo vụng trộm bắt một cái ấn quyết.

Lý Mộ hai kiếp cũng chưa từng vui vẻ như đêm qua, làm cho hắn ở trong mơ còn hồi tưởng lại một lần, sau khi mộng tỉnh, hắn mở mắt, nhìn thấy nữ hoàng ngồi ở đối diện hắn, trên mặt bịt kín một tầng màu hồng nhàn nhạt.

Lý Mộ nghi hoặc hỏi: “Bệ hạ làm sao vậy?”

Chu Vũ đứng lên, nói: “Không, không có gì.”

Lý Mộ nhìn nàng rời khỏi như chạy trốn, biết phải nói gì: “Kỳ kỳ quái quái, khó hiểu…”

Bởi vì tâm cơ nho nhỏ của hắn đêm qua, buổi tối hôm nay Liễu Hàm Yên và Lý Thanh đều không để Lý Mộ vào phòng, hắn một mình ngủ thư phòng, thuận tiện tự hỏi vấn đề tu hành.

Chuyến đi Đông quận lần trước, khiến hắn ý thức được một điểm yếu của mình.

Tu vi đột tiến, hắn vô luận là ở trên đất liền hay là ở không trung, đều đã không sợ cảnh giới thứ sáu bình thường, nhưng ở dưới nước, thực lực hắn có thể phát huy ra phải cắt giảm đi nhiều, đối phó một tên Ngao Nhuận, cũng phải tốn không ít công phu.

Cái này cũng không tính là điểm yếu của Lý Mộ, nhân loại ở dưới nước đấu pháp vốn đã không bằng thủy tộc, trừ số ít Yêu tộc thuỷ bộ lưỡng thê, chỉ có long tộc có thể làm đến lục chiến và thủy chiến đều am hiểu.

Cung Phụng ti gặp thủy tộc làm loạn, trừ tháo nước, dưới tình huống bình thường là vô kế khả thi.

Hết chương 845.

Chương 846. Nam quận chi loạn (2)

Tuy bây giờ có Ngao Nhuận giao long công cụ này có thể dùng, nhưng mỗi lần đều bảo gã xử lý cũng không thực tế, Lý Mộ ở trong đầu tìm kiếm một phen, tìm được một loại đan dược tên là Tị Thủy Đan.

Nói là đan dược, thật ra là một loại pháp bảo, do tinh huyết thủy tộc tế luyện thành, phàm nhân ngậm ở trong miệng, có thể gặp nước mà không chìm, tu hành giả mang theo bên người, có hiệu quả tránh nước nhất định, giảm bớt thực lực suy yếu lúc ở dưới nước đấu pháp.

Trên người mang theo Tị Thủy Đan, tu hành giả nhân loại ở dưới nước cũng có thể phát huy ra bảy tám phần thực lực.

Nghe nói nếu có thể nuốt một viên nội đan long tộc, ở dưới nước liền có thể có được năng lực của thủy tộc, không chỉ có pháp lực sẽ không suy yếu, còn có thể tăng trưởng trên diện rộng, thậm chí khắc chế thủy tộc cấp thấp, là pháp bảo tránh nước lý tưởng nhất.

Nhưng, trên đại lục bình thường không gặp được long tộc, càng đừng nói đạt được một viên nội đan long tộc, vẫn là từ chỗ Ngao Nhuận kiếm một ít tinh huyết, luyện chế một ít Tị Thủy Đan, phân cho quan phủ các quận, để bọn họ chuẩn bị, lần sau gặp thủy tộc làm loạn, bọn họ có thể tự mình xử lý, không cần xin Thần Đô giúp đỡ.

Đây vốn là việc nữ hoàng nên làm, về sau Lý Mộ phải hoàn toàn lo nát lòng cho nàng.

Lần này hắn không tính gọi Ngao Nhuận tới, con nghiệt long này qáu lắm lời, vẫn là tự mình đi tìm gã thì yên tâm hơn.

Nhỡ đâu gã lắm miệng mang lời nói đùa của Thính Tâm khai ra, Lý Mộ còn phải phí tâm tư giải thích với các nàng.

Trung quận, hồ nước nơi nào đó.

Lý Mộ lơ lửng ở trên hồ nước, đáy hồ truyền đến tiếng cầu xin tha thứ của Ngao Nhuận: “Chủ nhân, ta sai rồi, ta không

bao giờ lắm miệng nữa, ngài yên tâm, chuyện ngài ở bên ngoài nuôi hai con rắn, ta tuyệt đối không nói cho chủ mẫu!”

Lý Mộ thản nhiên nói: “Ta không phải tới tìm ngươi tính sổ, mang tinh huyết ngươi cho ta một chút, ta có chỗ dùng tới.”

Ngao Nhuận do dự một lát, nói: “Cái thứ hai có thể, cái thứ nhất… có thể chờ ngày mai hay không, hôm nay không có…”

…

Lý Mộ từ trên người Ngao Nhuận rút một thùng máu giao, tùy tay ném cho Ngao Nhuận sắc mặt trắng bệch hai viên đan dược, liền một lần nữa bay trở về Thần Đô.

Luyện chế Tị Thủy Đan còn thiếu một ít tài liệu, Lý Mộ tốn vài ngày thời gian thu thập, luyện chế ra Tị Thủy Đan, đã là mười ngày sau.

Hắn tới Cung Phụng ti, mang mấy chục viên đan dược đỏ như máu giao cho cung phụng quản sự, nói: “Chỗ Tị Thủy Đan này chia cho ba mươi sáu quận, về sau gặp sự kiện có liên quan thủy tộc, thì không cần xin giúp đỡ từ Thần Đô nữa.”

Sau khi lưu lại Tị Thủy Đan, Lý Mộ hỏi hắn: “Chuyện Nam quận như thế nào rồi?”

Nói tới Nam quận, cung phụng kia mặt lộ vẻ bất đắc dĩ, nói: “Bẩm đại nhân, Thân quốc cực kỳ thù hận Đại Chu ta, tuy nhà nước bọn họ cũng chưa có hành động gì, nhưng tu hành giả Thân quốc lại ở biên cảnh Nam quận không ngừng làm loạn, hôm qua Cung Phụng ti mới thu được tin tức, các đồng nghiệp chúng ta phái đi Nam quận điều tra, đều bị tu hành giả Thân quốc đả thương rồi…”

Lý Mộ nhíu mày hỏi: “Nam quận không phải có quân trú đóng sao, bọn họ chẳng lẽ ngồi xem người Thân quốc xâm phạm biên giới?”

Cung phụng đó nói: “Lý đại nhân có điều không biết, triều đình mang đại bộ phận binh lực đều bố trí ở ngoài Yêu quốc và Quỷ Vực, trong Trấn Bắc, Bình Tây, An Nam, Định Đông bốn quân, thực lực của nam quân và đông quân là yếu nhất, huống chi, người Thân quốc vô sỉ không phải xâm nhập quy

mô, bọn họ thường thường đều là một hoặc là hai người, vụng trộm vượt qua biên cảnh Nam quận, nam quân cũng khó lòng phòng bị, những ngày qua, tướng sĩ nam quân bị thương ở trong tay bọn họ cũng không ít…”

Sau khi từ Cung Phụng ti rời khỏi, Lý Mộ tới tổ miếu, phát hiện đỉnh niệm lực Nam quận vận chuyển niệm lực so với trước kia không chỉ chưa tăng trưởng, ngược lại càng thêm ảm đạm đi một chút.

Người Thân quốc động vào cái gì cũng được, chỉ có không thể động vào niệm lực của hắn.

Hắn về sau có thể có mấy vị nương tử cảnh giới thứ bảy, có thể an tâm ăn cơm mềm* hay không, dựa vào đó là niệm lực dân chúng ba mươi sáu quận.

(*): ăn bám vợ, ăn bám phụ nữ

Mấy cung phụng cảnh giới thứ năm ở Nam quận bị thương, lại phái người khác đi kết quả cũng là tương tự, các quốc gia Tổ Châu có ăn ý với nhau, vì tránh cho chiến sự thăng cấp, lưỡng bại câu thương, biên cảnh ma sát phải hạn chế ở tu vi cảnh giới thứ sáu trở xuống, hai đại cung phụng một khi nhúng tay, vậy liền ý nghĩa Đại Chu và Thân quốc chính thức khai chiến.

Chiến tranh mang đến, chỉ có giết chóc với tử vong, cái này trái với quốc sách chung sống hoà bình Đại Chu tuân thủ từ trước tới nay, mặc dù thắng, cũng có thể sẽ làm hai năm cố gắng của Lý Mộ cùng nữ hoàng trôi theo dòng nước.

Không đến vạn bất đắc dĩ, một bước này tuyệt không thể đi.

Có đôi khi, tu vi thấp cũng không phải tất cả đều là chuyện xấu, hai vị đại cung phụng không thể ra tay, Lý Mộ tính tự mình đi xem chút.

Sau khi báo cáo hành trình với nữ hoàng Liễu Hàm Yên các nàng, Lý Mộ triệu hồi ra Ngao Nhuận, lập tức khởi hành.

Trong bốn quận Đông Tây Nam Bắc, Nam quận là cách Thần Đô gần nhất, lấy tốc độ cực hạn của Ngao Nhuận, không tới ba ngày đã đến.

Nam quận.

Đại Chu Nam quận giáp giới với Thân quốc, từ khi lập nước tới nay, đã có một mũi quân đội đóng quân ở đây, tên là An Nam quân, An Nam quân lúc đỉnh phong, đối mặt Thân quốc khiêu khích, từng đánh vào nội địa Thân quốc, suýt nữa công phá quốc đô Thân quốc, từ khi đó trở đi, Thân quốc liền không gượng dậy nổi, cũng không dám xâm phạm Đại Chu nữa.

Sau khi phía nam yên ổn, triều đình bắt đầu không ngừng điều động cường giả trong Đại An quân đến tây bắc, cho tới bây giờ, An Nam quân từng mạnh nhất, nghiễm nhiên đã trở thành đứng cuối trong bốn quân.

Đường biên giới Nam quận cực dài, khác với Trấn Bắc quân, An Nam quân đóng quân ở Nam quận, lấy mười người làm trạm, phân tán đóng quân ở các nơi biên cảnh, thủ vệ biên cương Đại Chu.

Mấy ngày nay, bởi vì Thân quốc không ngừng xâm phạm biên giới, trạm gác nam quân nhiều lần xảy ra xung đột với tu hành giả Thân quốc, nhưng hai bên còn đều có thể khắc chế ở tình huống chỉ bị thương không mất mạng.

Nam hồ là một hồ lớn trên đường giao giới Đại Chu cùng Thân quốc, trăm năm qua, hai nước đối với quyền sở hữu hồ này chưa bao giờ gác lại tranh chấp, từng bùng nổ không ít ma sát, về sau vì bình ổn sự việc, hai nước đạt thành một hiệp nghị.

Hết chương 846.

Chương 847. Hàng long (1)

Lấy hòn đảo nhỏ giữa Nam hồ làm biên giới, phía bắc hòn đảo nhỏ, là quốc thổ Đại Chu, phía nam hòn đảo nhỏ, là lãnh địa Thân quốc, trên Nam hồ bị thi triển trận pháp cấm không, tu hành giả không thể phi hành, tướng sĩ dân chúng hai nước cũng không cho phép vượt qua giới hạn hòn đảo nhỏ.

Nhưng giờ phút này, bờ bắc Nam hồ, lại liên tục hiện lên hào quang pháp thuật.

Mười tên tướng sĩ nam quân, đang cùng hơn hai mươi tu hành giả Thân quốc khổ chiến, nơi này là bờ bắc Nam hồ, quốc thổ Đại Chu, hiển nhiên là tu hành giả Thân quốc vượt biên khiêu khích, bọn họ người đông thế mạnh, tướng sĩ nam quân liên tiếp bại lui.

Một tiểu tốt trẻ tuổi sinh ra sự sợ hãi, nhịn không được nói: "Bọn họ nhiều người, chúng ta không phải đối thủ, nếu không lui trước đi, tìm viện binh đến…"

Một nam tử lớn tuổi khác sắc mặt cương nghị, trầm giọng nói: "Nơi này là lãnh thổ Đại Chu ta, phía sau chính là dân chúng Đại Chu, một bước cũng không thể lui!"

Tiểu tốt hít thật sâu, nhìn mọi người khổ chiến bên cạnh, sắc mặt cũng dần dần trở nên kiên nghị, pháp quyết trên tay biến hóa nhanh hơn.

Nhưng, tuy đối thủ của bọn họ thực lực cũng không phải quá mạnh, nhân số lại vượt xa bọn họ, rất nhanh, mọi người liền đều bị thương không nhẹ, các tu hành giả Thân quốc kia, mặt ai cũng mang sự trêu tức, trào phúng mở miệng.

"Đây là An Nam quân mạnh nhất Đại Chu?"

"Cái gì mạnh nhất, tướng sĩ yếu nhất Đại Thân chúng ta cũng mạnh hơn bọn hắn."

"Bọn hắn trước kia là như thế nào đánh vào Đại Thân chúng ta, sẽ không là tự bọn họ bịa ra chứ?"

…

Mười tướng sĩ Đại Chu mặt lộ vẻ khuất nhục và phẫn nộ, lại không cách nào phản kháng, ngay tại lúc bọn họ tính liều chết chiến một trận, chân trời phía sau bọn họ thế mà lại xuất hiện một luồng hào quang, hướng về phía Nam hồ lao nhanh đến.

Trong hào quang, còn có hai đạo khí tức cường đại.

Hai đạo khí tức này là từ phương hướng Đại Chu mà đến, đám người nam quân mặt lộ vẻ vui mừng, phấn chấn nói: "Viện binh đến rồi!"

Các tu hành giả Thân quốc sắc mặt lại đã xảy ra biến hóa, hai đạo khí tức này rất mạnh, bọn họ không thể chiến thắng, ùn ùn nhảy xuống Nam hồ phía sau, hướng phía Thân quốc chạy đi.

Hào quang tốc độ cực nhanh, đám người nam quân tràn ngập chờ mong nhìn luồng hào quang này, biểu hiện trên mặt dần dần từ kinh hỉ biến thành chấn kinh.

Theo hào quang dần tới gần, bọn họ thấy rõ, trong hào quang kia lại là một cái giao long, giao long đó toàn thân màu trắng, đỉnh đầu còn có một bóng người đứng, một người trẻ tuổi cưỡi giao long mà đến, đáp ở bờ bắc Nam hồ.

Một nam tử trung niên vội vàng đi lên, ôm quyền cung kính nói: "Tham kiến tiền bối, xin hỏi tiền bối là triều đình phái tới tiếp viện Nam quận phải không?"

Lý Mộ gật gật đầu, nói: "Ta đến từ Cung Phụng ti, nơi này đã xảy ra chuyện gì?"

Nam tử trung niên chỉ Nam hồ phía sau, nghiến răng nói: "Bẩm đại nhân, là tu hành giả Thân quốc cậy mạnh vượt qua biên cảnh nước ta, khiêu khích quân trú đóng chúng ta, trước khi tiền bối đến, bọn họ vừa mới thoát đi."

Lý Mộ cảm nhận được rất nhiều khí tức trong Nam hồ, nhìn Ngao Nhuận một cái, nói: "Mang bọn hắn bắt lên."

Ngao Nhuận nghe vậy, không chút do dự nhảy xuống hồ, nam tử kia đang muốn ngăn cản, lại đã muộn.

Mỗi ngày đọc sách rút ra tiền mặt / điểm tệ!

Dưới mặt hồ, hai cái bóng trắng như ẩn như hiện, trên mặt hồ nổi lên sóng to, Lý Mộ ở đáy hồ này, thế mà lại phát hiện một khí tức cường đại, chỉ nhìn từ khí tức, thực lực còn ở trên Ngao Nhuận.

Nam tử trung niên kia bối rối nói: "Đại nhân, vẫn là mau chút bảo vật cưỡi của ngài đi lên đi, đáy Nam hồ này, có một con rồng khổng lồ giúp người Thân quốc, phi thường lợi hại…"

Không cần hắn nhắc nhở, ngay sau đó, Ngao Nhuận phát ra một tiếng rống khổ sở, phá nước mà ra, chật vật đứng ở bên cạnh Lý Mộ.

Hắn chỉ vào đáy hồ, nghiến răng nghiến lợi nói với Lý Mộ: "Chủ nhân, trong hồ này có con rồng, ta đánh không lại, chúng ta tháo nước đi, không thể tha cho ả!"

Lúc đối phó Ngao Nhuận có thể rút nước, nhưng nơi này là biên cảnh Đại Chu cùng Thân quốc, tháo nước hồ này, sẽ dẫn lên Đại Chu và Thân quốc tranh chấp lãnh thổ, đến lúc đó Thân quốc cắn ngược lại một cái, Đại Chu ngược lại sẽ trở thành một phe chủ động khiêu khích.

Đến lúc đó, dân chúng cùng tướng sĩ Nam quận tủi thân và uất ức liền phải chịu một cách vô ích rồi.

Lý Mộ nhìn Ngao Nhuận một cái, nói: "Ngươi nghĩ cách mang cô ta ép đi lên."

Ngao Nhuận sắc mặt đắng nghét, nói: "Chủ nhân, đó là một con chân long, ta không phải đối thủ của cô ta."

Lý Mộ thản nhiên nói: "Ngươi nếu có thể mang cô ta ép lên, lần này sau khi trở về, cho ngươi nghỉ một tháng, ngươi có thể về Đông quận một chuyến."

"Ngao, Anh Anh, Bình Bình, Hồng Hồng, Thúy Hoa, ở nhà chờ ta!"

Bờ bắc Nam hồ truyền đến một tiếng rống điếc tai, Ngao Nhuận hóa thành thân thể giao long, lao xuống hồ, trong hồ lại bắt đầu có sóng to cuồn cuộn, thỉnh thoảng truyền đến từng đợt tiếng rồng gầm.

Lý Mộ đứng ở bên bờ, hỏi nam tử trung niên kia: “Con rồng này là thế nào?”

Nam tử trung niên ôm quyền nói: “Bẩm đại nhân, Nam hồ vốn là Đại Chu và Thân quốc chia đảo mà trú đóng, nhưng mấy tháng trước, chợt có một con rồng khổng lồ tới nơi này, tướng sĩ quân ta tới gần hồ, sẽ gặp phải nó công kích, người Thân quốc nhân cơ hội chiếm lĩnh đảo giữa hồ, đã khống chế toàn bộ Nam hồ, cũng liên tiếp lên bờ khiêu khích, đả thương rất nhiều lính gác quân ta…”

Lý Mộ vừa mới từ trong miệng vị quan trạm gác này tìm hiểu xong tình huống, trong hồ liền truyền đến một trận kêu rên, Ngao Nhuận lại từ trong hồ bay ra, ôm bụng, trên bụng có một vết thương, đang lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được mấp máy khép lại.

Hắn lau mồ hôi lạnh trên trán, nghĩ mà sợ nói: “Nguy hiểm thật nguy hiểm thật, cả nhà ngươi, xuống tay thực ác, tiểu bảo bối của lão tử thiếu chút nữa đã không còn…”

Chưa thể hoàn thành nhiệm vụ, lo lắng Lý Mộ trách cứ, hắn lập tức nói: “Chủ nhân bớt giận, ta còn có một biện pháp, có thể ép cô ta đi ra.”

Lý Mộ nhìn gã một cái: “Nói.”

Ngao Nhuận nói: “Chúng ta có thể đi tiểu xuống hồ này, một người không được, thì gọi một trăm người, một ngàn người, đến lúc đó ta không tin cô ta còn có thể nán lại ở dưới nước…”

Hắn còn chưa nói xong, một cột nước thô to liền từ trong hồ bắn ra, đánh vào trên người Ngao Nhuận, mang hắn đánh văng xa trăm trượng.

Ngao Nhuận rất nhanh bay về, chỉ vào hồ nước, giận dữ nói: “Có bản lãnh ngươi đi lên!”

Đáp lại hắn, là lại một cột nước.

Quốc sự không có việc nhỏ, con rồng này bôi nhọ là uy nghiêm Đại Chu, Lý Mộ trầm giọng nói với Ngao Nhuận: “Mang giao đan của ngươi cho ta.”

Hết chương 847.

Chương 848. Hàng long (2)

Giao đan đối với gã cực kỳ quan trọng, không còn giao đan, thực lực của gã ít nhất tổn hại một nửa, nhưng chủ nhân mở miệng, Ngao Nhuận cũng không dám từ chối, thật cẩn thận phun ra một quả cầu to bằng trứng bồ câu, lo lắng nói với Lý Mộ: "Chủ nhân, nó đối với ta rất quan trọng, ngài phải thương tiếc một chút…"

Lý Mộ cầm chặt viên đan này, nhìn bộ dáng hắn thô bạo như thế, trái tim Ngao Nhuận cũng đang nhỏ máu.

Lý Mộ mang viên đan này thu vào trong tay áo, tung người nhảy, nhảy vào trong Nam hồ.

Một lần này, hắn vẫn chưa cảm nhận được nước hồ bài xích, ngược lại có một loại cảm giác thân cận, yêu đan của Ngao Nhuận, tuy không thể tăng lên mức trần thực lực của hắn ở dưới nước, lại cũng sẽ không khiến hắn bị áp chế.

Lý Mộ vừa mới xuống nước, liền nhìn thấy một cái đuôi rồng hướng hắn quét đến.

Tránh né đã không kịp, hắn vươn hai cánh tay ra, vẫn như cũ bị đánh lui mấy chục trượng, cánh tay phát tê, một con rồng to lớn màu trắng, ở ngoài mấy chục trượng, dùng con mắt to như đèn lồng nhìn chăm chú vào Lý Mộ.

Lý Mộ sẽ không ngu ngốc đến mức so đấu thân thể với một con rồng khổng lồ, hắn tâm niệm khẽ động, một tia sáng vàng từ trong cơ thể bay ra, chuông đạo ở dưới nước nhanh chóng phóng to, phủ ở chung quanh Lý Mộ, nhưng chưa bảo vệ hắn như trước đây, thân chuông lưu động như nước chảy, thế mà trực tiếp bám vào trên người Lý Mộ, một lát sau chuông đạo biến mất, thân thể Lý Mộ nhìn như chưa có biến hóa, chỉ là màu da hơi đậm lên một chút.

Chung Linh hấp thu thiên địa nguyên lực, sau khi biến ảo thành người, đã có thể phân ly với thân chuông, chuông đạo cũng thêm chút cách dùng mà Lý Mộ không ngờ được.

Đuôi rồng một lần nữa đánh tới, Lý Mộ đứng ở tại chỗ, tùy ý cái đuôi rồng kia rơi ở trên người hắn.

Rắc!

Thân thể Lý Mộ chưa dao động chút nào, đuôi rồng lại truyền đến một thanh âm, Lý Mộ nghe được dưới nước truyền đến một tiếng kêu đau, hắn vẫn chưa cho con rồng này cơ hội, vươn hai cánh tay, ôm lấy đuôi rồng, thi triển Đại Lực Chi Thuật, thân hình cấp tốc bay lên.

Trên Nam hồ nhấc lên bọt nước thật lớn.

Một con rồng to lớn màu trắng dài hơn mười trượng từ mặt nước bay ra, cái đuôi nó bị Lý Mộ ôm lấy, sau khi bay ra khỏi mặt nước, trực tiếp xoay thân thể, lấy đầu rồng thật lớn hướng Lý Mộ húc tới.

Đối mặt đầu rồng khổng lồ tương đương thân thể hắn, Lý Mộ cũng lấy đầu húc tới.

Phành!

Trong hư không truyền đến một tiếng đánh thật lớn, bóng dáng một người một rồng đều bay ngược ra ngoài, chỉ là con rồng trắng kia lơ lửng ở không trung, không nhúc nhích, tựa như là bị húc cho ngây dại, mà bóng người kia đã tiếp tục hướng nó bay đi.

Bên bờ hồ, thân thể Ngao Nhuận run rẩy, lần húc này, gã nhìn cũng thấy đau, lấy thân thể đối kháng long tộc còn có thể chiếm thượng phong, lúc này gã mới biết, thì ra lúc ấy chủ nhân vẫn nương tay đối với gã.

Sau đó, gã liền cao hứng hẳn lên, khoanh hai tay, lớn tiếng nói: “Đánh ả*, đánh gãy răng ả!”

(*): chữ nàng và chữ hắn trong tiếng Trung có cùng cách đọc, chỉ khác khi viết ra, cho nên ở đây Ngao Nhuận nói thế, vào trong tai mỗi người lại có một cách hiểu khác nhau.

Mặc kệ con rồng cái kia cùng nam nhân kia ai bị đánh, hắn đều thích, hắn thậm chí hy vọng con rồng cái kia xuống tay ác một chút, thay hắn hung hăng trút cơn bực bội trong lòng.

Bên cạnh Ngao Nhuận, mười tướng sĩ nam quân bên bờ cũng đều nhìn mà trợn mắt há hốc mồm.

Đây chính là một con long tộc trưởng thành, tuy tu vi là cảnh giới thứ năm, nhưng không phải cường giả cảnh giới thứ sáu không thể thuần phục, vị đại nhân Cung Phụng ti này cũng không tránh khỏi quá cường đại rồi, có thể lấy thân thể máu thịt, chống lại với long tộc…

Trên bầu trời, nắm đấm của Lý Mộ đã tới, con rồng to lớn kia bỗng nhiên há mồm phun ra một ngọn lửa.

Đây là long tức*, một trong những ngọn lửa lợi hại nhất thế gian, uy lực còn ở trên tam muội chân hỏa, là một trong các thiên phú chủng tộc của long tộc.

(*): hơi thở rồng

Đối mặt hơi thở rồng này, Lý Mộ nâng tay, một vách chắn trong suốt ngưng tụ ở phía trước, mang một luồng hơi thở rồng này ngăn trở toàn bộ.

Con rồng to lớn kia lại ngửa mặt lên trời rống một tiếng, đỉnh đầu Lý Mộ nhanh chóng tụ tập mây đen, lại thổi lên cuồng phong, mưa mượn gió thổi, hướng hắn thổi quét đến. Lý Mộ đứng ở trong mưa, thản nhiên nhìn con rồng to lớn kia.

Ngay sau đó, đỉnh đầu con rồng to lớn cũng có mây đen ngưng tụ, nước đầy trời đánh vào trên thân nó, con rồng này phát ra một tiếng rống đau, quẫy thân rồng, tiếp tục hướng Lý Mộ ập tới.

“Định!”

Lý Mộ điểm ra một chỉ, thân rồng khổng lồ ở trên không dừng lại một chớp mắt, rất nhanh đã giãy thoát trói buộc, lúc này, Lý Mộ mở miệng lần nữa: “Trận!”

Một lần này, thân thể con rồng này hoàn toàn dừng lại ở không trung.

Thân hình Lý Mộ chợt lóe, đã cưỡi ở trên thân con rồng này, trên nắm tay hiện ra thanh quang, hung hăng nện ở trên thân rồng, con rồng to lớn phát ra một tiếng rồng gầm, thân thể vặn vẹo không thôi. Lý Mộ gắt gao bắt lấy lông bờm sau lưng

nó, từng cú đấm rơi ở trên thân con rồng này, dẫn tới rồng gầm không ngừng.

Ngao Nhuận ngẩng đầu nhìn một màn này, cái trán toát ra mồ hôi lạnh, lẩm bẩm: “Nữ nhân cũng đánh, quá độc ác rồi…”

Các tướng sĩ Nam quận vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy có người điên cuồng đánh một con chân long như thế, một người lẩm bẩm: “Các cung phụng Cung Phụng ti, đã cường đại như vậy rồi sao…”

“Ngay cả chân long cũng bị hắn đuổi đánh!”

“Hắn còn trẻ tuổi như vậy…”

…

Nam tử trung niên kia nhìn bóng người trên không đánh tơi bời con rồng khổng lồ, trong đầu bỗng nhiên hiện ra một tia sáng, ánh mắt kích động nói: “Ta biết rồi, ta biết hắn là ai rồi!”

Ầm!

Lý Mộ tung cú đấm toàn lực, mang con rồng này từ trên trời đánh rơi xuống đất, bốc lên một đám khói bụi. Hắn lao thẳng xuống, một lần nữa cưỡi trên thân con rồng này, bắt lấy lông bờm nó, một cú đấm rơi ở trên thân rồng.

Đột nhiên, thân rồng dưới thân hắn biến ảo một trận.

Giây tiếp theo, Lý Mộ phát hiện hắn cưỡi ở trên thân một thiếu nữ áo trắng, một bàn tay túm tóc nàng, một bàn tay khác nắm đấm, hung hăng nện ở trên ngực của nàng.

Phốc…

Thiếu nữ thét lớn một tiếng, mặc dù Lý Mộ đã thu đại bộ phận lực đạo, nàng vẫn thét lớn một tiếng, khóe miệng tràn ra một sợi tơ máu.

Lý Mộ buông tóc nàng, từ trên người nàng xuống, trầm giọng hỏi: “Nghiệt súc, ngươi có biết cấu kết Thân quốc phạm Đại Chu ta, phải bị tội gì hay không?”

Thiếu nữ nhắm mắt, xoay đầu đi, nghiến răng nói: “Muốn giết muốn chém, tự nhiên muốn làm gì cũng được.”

Hết chương 848.

Chương 849. Hàng long (3)

Ngao Nhuận lo lắng Lý Mộ thật sự giết con rồng này, vội vàng chạy tới, nói: “Chủ nhân, không thể giết, tuyệt đối không thể giết, long tộc bọn họ một trăm năm cũng không sinh được một đứa con, giết một con rồng, long tộc sẽ liều mạng với chúng ta…”

Ông trời là công bằng, long tộc vừa sinh ra đã có thực lực rất mạnh, nhưng sinh sản rất khó, hầu như mỗi một đôi vợ chồng long tộc đều là không có con cái, điều này dẫn tới số lượng long tộc cực ít, nếu không lấy thực lực của bọn họ, đã sớm thống nhất Tổ Châu.

Lý Mộ ở cao nhìn xuống long nữ này, hỏi: “Ngươi tên là gì, vì sao đối nghịch với Đại Chu ta?”

Thiếu nữ vẫn như cũ không nói lời nào, Lý Mộ cũng không lập tức ép nàng, trước dùng Khốn Tiên Tỏa mang nàng trói lại.

Lúc này, mấy tên tướng sĩ nam quân kia đã nhích lại gần.

Nam tử trung niên kia nhìn Lý Mộ, đột nhiên hỏi: “Mạt tướng cả gan, xin hỏi tôn tính đại danh đại nhân?”

Lý Mộ nhìn mọi người, mỉm cười, nói: “Đại Chu Cung Phụng ti, Lý Mộ.”

Lời vừa nói ra, mười người đều quỳ một gối xuống, hai tay ôm quyền, nam tử trung niên đó giọng điệu kích động, cao giọng nói: “Tống Tuyên đội trưởng tiểu đội thứ ba trạm thứ hai quân thứ bảy của Nam quân bái kiến Lý đại nhân!”

Lý Mộ tự tay nâng hắn dậy, nhìn mọi người, nói: “Các ngươi vất vả.”

Nam tử trung niên hít thật sâu, đứng thẳng thân thể, nghiêm nghị nói: “Chức trách!”

Lý Mộ vỗ vỗ bờ vai hắn, lấy ra mấy bình đan dược chữa thương, chia cho mọi người, mang giao đan trả lại cho Ngao Nhuận, nói: “Mang những kẻ ở đáy hồ bắt lên.”

Hai mươi mấy người Thân quốc kia tu vi cao nhất chỉ cảnh giới thứ tư, rất nhanh đã bị Ngao Nhuận bắt giữ hết, phong ấn tu vi, mang về trên bờ trói lại.

Mới đầu những người này cứng miệng vô cùng, nhưng ở sau khi Ngao Nhuận nghiêm hình tra hỏi một phen, lập tức cung khai, bọn họ là bộ đội biên phòng Thân quốc, là phụng ý chỉ triều đình Thân quốc, cố ý vượt biên giới khơi mào hai nước tranh chấp.

Mấy tháng trước, Yêu quốc biến cố to lớn, bắc bộ Đại Chu báo nguy, Thân quốc liền muốn nhân lúc sơ hở mà vào, ở cùng lúc Yêu quốc xâm nhập Đại Chu, chiếm lĩnh Nam quận Đại Chu, đến lúc đó, Đại Chu phải ứng phó Yêu quốc cường địch này, nhất định không còn sức điều binh, không ngờ, loạn Yêu quốc nhanh như vậy đã bình ổn, kế hoạch của bọn họ cũng theo đó thất bại.

Lý Mộ bảo bọn họ mang những người Thân quốc này tạm thời giam lại, từ trong miệng Tống Tuyên tìm hiểu được hiện trạng Nam quận.

Đại Chu ở Nam quận bố trí binh lực không nhiều, toàn bộ Nam quân, chỉ có hơn một vạn người, khác hẳn với trọng binh phương Bắc. Đường biên giới Đại Chu và Thân quốc kéo dài mấy ngàn dặm, Nam quân ở trên đường biên phòng thành lập vô số trạm gác, mỗi trạm gác đều có một tiểu đội mười người trú đóng.

Dù vậy, trạm gác biên cảnh phía nam cũng tương đối thưa thớt, thường xuyên có người Thân quốc lén vượt biên giới, ở cảnh nội Đại Chu làm loạn, chỉ mấy tháng qua, Đại Chu không rảnh bận tâm Thân quốc, Thân quốc càng không kiêng nể gì.

Dân chúng Nam quận bị quấy nhiễu rất sâu, lòng dân niệm lực tự nhiên thấp đến cực điểm.

Muốn triệt để thay đổi loại tình huống này là không có khả năng, đường biên giới hai nước quá dài, vô luận Đại Chu ở biên cảnh phía nam đóng bao nhiêu quân, cũng không thể hoàn toàn ngăn chặn loại hiện tượng này, triều đình cũng không có khả năng mang quá nhiều binh lực lãng phí ở đây.

Biện pháp đơn giản nhất, đương nhiên là giống trăm năm trước, mang Thân quốc triệt để đánh sợ, nhưng Đại Chu lại không thể chủ động khơi mào chiến tranh. Lý Mộ day day mi tâm, bỗng nhiên từ bên hông Tống Tuyên truyền đến một trận tiếng chuông.

Tống Tuyên nghe được tiếng chuông, từ bên hông tháo xuống một chuỗi chuông, một cái trong đó chấn động không thôi, phát ra tiếng vang thanh thúy.

Hắn biến sắc, nói: "Là đội thứ năm đang cầu viện, bọn họ gặp nguy hiểm rồi!"

Lý Mộ hỏi: "Đội thứ năm ở nơi nào?"

Tống Tuyên vươn tay chỉ về phương hướng nào đó, nói: "Phía đông, ngoài năm mươi dặm."

"Ta đi trước xem, các ngươi đi theo phía sau."

Lý Mộ nói một câu, hóa thành một luồng hào quang, hướng phía đông bay nhanh đi.

Ngoài năm mươi dặm, mười lính gác nam quân đang vây công một nam tử đầu trọc, nam tử mặc khác với dân chúng Đại Chu, nói là vây công, nhưng thật ra nam tử này lấy một địch mười, còn thoải mái có thừa.

Lấy tu vi cảnh giới thứ năm của hắn, đối phó các tiểu tu chỉ có cảnh giới thứ hai, cảnh giới thứ ba, hoàn toàn có thể xưng là chà đạp.

Mà hắn hưởng thụ, chính là loại quá trình chà đạp này.

Từ sau khi Thân quốc và Đại Chu trở mặt, dân chúng trong nước cùng tiếng hô khai chiến với Đại Chu càng lúc càng lớn, cho dù là xảy ra xung đột với biên quân Đại Chu, triều đình cũng sẽ không trách tội.

Binh khí lính gác Nam quân chém vào trên thân nam tử đầu trọc, bắn tung tóe ra một chuỗi đốm lửa, nam tử đầu trọc tùy tay một chưởng đánh ở đan điền một lính gác trẻ tuổi, hắn liền tu vi hủy hết, khí tức trên người lập tức uể oải.

Trong mấy nhịp thở, người này liền phế đi tu vi sáu lính gác, đang lúc gã lại một lần nữa nâng tay, lại đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía tây.

Nơi đó có một khí tức cường đại đang cấp tốc đến.

Gã tùy tay phế bỏ lính gác trước mắt, thản nhiên nói: "Cao thủ Nam quân đến rồi, không chơi với các ngươi nữa!"

Vừa dứt lời, cả người gã nhanh chóng hướng về biên giới rút lui.

Chỉ cần lướt qua cột mốc biên giới phía đó, chính là lãnh thổ Thân quốc, tấm bia đá kia, là nơi biên quân Đại Chu không thể vượt qua.

Nghĩ đến đây, tốc độ gã một lần nữa đẩy nhanh hơn, nhưng ngay sau đó, gã bỗng sinh ra một loại cảm giác lông tóc dựng cả lên.

Một thanh phi kiếm, lấy một loại tốc độ không thể tưởng tượng từ phía sau đuổi theo, từ sau lưng gã xuyên qua, mang thân thể gã đóng đinh ở trước cột mốc biên giới.

Nguyên thần gã rời khỏi cơ thể, vẻ mặt kinh hãi chạy về phía đối diện, nhưng, mặc dù là gã đã đặt chân lãnh thổ Thân quốc mấy trăm trượng, vẫn có một thanh kiếm nhỏ hư ảo từ phía sau đuổi kịp, xuyên qua nguyên thần gã.

Nguyên thần vẻ mặt hoảng sợ của gã còn dừng lại ở không trung, liền bắt đầu chậm rãi tiêu tán.

Tất cả cái này xảy ra cực nhanh, mấy tên lính gác nam quân kinh ngạc nhìn một màn này, hồi lâu, biểu cảm trên mặt mới từ chấn động biến thành khoái ý.

Phía sau, Ngao Nhuận mang theo mọi người chạy tới, hắn nhìn nam tử đầu trọc bị đóng đinh ở trên mặt đất, cùng với nguyên thần gã nơi xa còn chưa từng tiêu tán, gian nan nuốt một ngụm nước bọt, giờ khắc này, hắn rất rõ, hắn bây giờ còn có thể an ổn đứng ở chỗ này, đều dựa vào khi đó lanh mồm lanh miệng…

Hết chương 849.

Chương 850. Chấn nhiếp (1)

Ánh mắt Lý Mộ từ trên người mọi người đảo qua, khi đảo qua long nữ kia, nàng rùng mình một cái, lập tức nói: "Ta tên Ngao Xưng Tâm, nhà ở Nam Hải, ta là vụng trộm chạy ra ngoài. Ta vốn không muốn đối nghịch với các ngươi, nhưng có người đoạt nội đan của ta, còn ép ta làm việc cho bọn hắn…"

Lý Mộ không đếm xỉa tới con rồng này, bước nhanh đi đến giữa mấy tên lính gác, dùng pháp lực ở trong cơ thể bọn họ tra xét một lần.

Khi thu hồi tay, sắc mặt Lý Mộ âm trầm, mười tên lính gác, có bảy bị phế đi tu vi, ba vị bị thương nặng. Lý Mộ trước dùng phật quang Tâm Kinh ổn định thương thế cho ba nhân viên bị thương nặng, lại cho bọn họ mấy bình đan dược chữa thương.

Bảy lính gác đan điền bị hủy kia, cứu chữa càng thêm phiền toái.

Lý Mộ cần luyện chế một lò đan dược thiên giai, đúc lại đan điền cho bọn họ, cũng may trữ vật không gian của hắn linh dược cực kỳ phong phú, đại bộ phận đều là Huyễn Cơ cho hắn, giúp bọn họ khôi phục tu vi chỉ là vấn đề thời gian.

Hắn vừa mới đến Nam quận, liền tận mắt thấy hai trận xung đột biên cảnh, đủ thấy lính biên phòng Thân quốc đã kiêu ngạo đến trình độ nào rồi.

Nửa canh giờ sau, Lý Mộ ở dưới đám người Tống Tuyên dẫn dắt tới chủ doanh nam quân.

Nam quân tổng cộng có mười quân, chín quân còn lại, do đệ nhất quân thống lĩnh, ở đây, Lý Mộ gặp được thống lĩnh Nam quân đệ nhất quân.

Đây là một nam tử dáng người khôi ngô, tu vi chỉ có cảnh giới thứ năm, khi nhìn thấy Lý Mộ, hướng hắn chắp tay hành một lễ, nói: "Lý đại nhân, ngưỡng mộ đại danh đã lâu."

Lý Mộ đi thẳng vào vấn đề nói: "Lời khách sáo bản quan không nói nữa, mấy tháng qua, lòng dân niệm lực Nam quận quá mức hạ thấp, bản quan là vì việc này mà đến."

Nói tới việc này, thống lĩnh Nam quân này đấm một phát lên bàn, nói: "Đám súc sinh này, không dám cùng chúng ta chính diện cứng đối cứng, chỉ đi khắp nơi nhiễu loạn dân chúng, mỗi khi đợi chúng ta đuổi tới, thời gian đã muộn, dân chúng bị bọn hắn quấy nhiễu khổ không nói nổi, bọn hắn hành tung bất định, mấy tháng qua, nam quân cũng chỉ mới bắt hơn mười tên, vì thế, tướng sĩ quân ta cũng chết trận mấy vị…"

Lý Mộ hỏi: "Bọn hắn đâu?"

Trương thống lĩnh nói: "Nhốt trong ngục giam."

Lúc này, có một phó tướng vội vàng đi vào đại trướng, nói: "Tướng quân, người Thân quốc bên kia tới, bọn hắn ở bên ngoài làm ầm lên, yêu cầu chúng ta thả người của bọn hắn."

Trương thống lĩnh cả giận nói: "Thả, thả rắm chó con mẹ nó, thả bọn hắn, chẳng lẽ tướng sĩ chúng ta liền hy sinh vô ích?"

Ngoài lều truyền đến một trận thanh âm ồn ào, một nam tử áo quần lố lăng, làn da ngăm đen xông vào, hắn có giọng quan thoại Đại Chu không tiêu chuẩn, lớn tiếng nói: "Các ngươi không có quyền xử trí người Đại Thân chúng ta, cho dù là bọn họ phạm tội ở quốc gia các ngươi, cũng phải giao cho Đại Thân chúng ta xử trí, đây là pháp luật tiên đế của các ngươi chế định!"

Trương thống lĩnh nhỏ giọng nói ở bên tai Lý Mộ: "Cái này tuy là quy củ tiên đế chế định, nhưng người này tuyệt đối không thể thả, tướng sĩ chúng ta không thể chết vô ích, Thân quốc nhất định phải trả giá đắt đối với điều này!"

Lý Mộ đi đến trước mặt người Thân quốc kia, nhìn hắn một cái, thản nhiên nói: "Tiên đế đã chết năm năm, bây giờ, quy củ này sửa lại rồi, Đại Chu chính là thiên triều thượng quốc, người nước khác ở Đại Chu phạm tội, tội thêm một bậc."

Người Thân quốc kia trừng mắt nói: "Ngươi là ai, luật pháp một quốc gia, là ngươi nói sửa liền sửa sao?"

Lý Mộ mỉm cười, nói: "Thật ngại quá, đúng là vậy."

Hắn nhìn về phía Trương thống lĩnh, nói: “Mang phạm nhân Thân quốc dẫn lên.”

Trương thống lĩnh ôm quyền, phân phó thủ hạ: “Dẫn người lên.”

Mấy người ra ngoài, ở ngoài đại doanh Nam quân dựng đứng một loạt bia đá, Trương thống lĩnh giải thích với Lý Mộ: “Đây đều là tướng sĩ Nam quân mấy năm nay hy sinh, ta chỉ có thể mang di thể bọn họ chôn ở chỗ này.”

Trên những tấm bia đá này có khắc tên và sinh thần, ánh mắt Lý Mộ nhìn lại, nhìn từ thời gian sinh tuất, có một số chiến sĩ lúc hy sinh cũng mới chỉ mười tám mười chín tuổi.

Mười ba phạm nhân Thân quốc bị dẫn theo ra, nhìn thấy bên ngoài có mười mấy người của bọn họ đứng, còn tưởng có thể trở về, trên mặt lộ ra nụ cười, đang muốn đi qua, lại bị chiến sĩ Nam quân phía sau đè chặt.

Lý Mộ quay đầu nhìn, nói: “Dẫn bọn hắn lại đây.”

Mười ba người không ngừng phản kháng giãy dụa, cuối cùng vẫn bị áp giải tới, đứng ở phía trước những mộ bia này.

Lý Mộ thản nhiên nói: “Để bọn hắn quỳ xuống.”

Mười ba người thân thể đứng thẳng tắp, không có một ai quỳ xuống, ánh mắt Lý Mộ nhìn bọn họ, trên người có một luồng khí thế vô hình nhập vào cơ thể, mười ba người này bỗng nhiên cảm thấy thân thể áp lực gấp bội, như núi lớn đè, bọn họ cắn răng muốn tiếp tục đứng thẳng, nhưng lưng lại cong xuống, theo áp lực đỉnh đầu càng lúc càng lớn, đầu gối bọn họ cũng cong xuống, cuối cùng chỉ nghe thấy mười mấy tiếng vang “Phành” “Phành”, mọi người đều quỳ gối trên mặt đất.

Nếu không quỳ, lực lượng đó sẽ mang xương cốt bọn họ đều ép vỡ.

Tên sứ giả trong quân Thân quốc kia thấy vậy, dẫn dắt mười mấy tùy tùng muốn tiến lên. Lý Mộ quay đầu nhìn bọn họ một cái, khí thế ngoài thân quét ngang, người này cùng mười mấy người bên cạnh nhịn không được lùi lại mấy bước, bị một hơi

thở khủng bố tập trung, bọn họ đứng ở tại chỗ, không dám có lấy một cử động, cái trán mồ hôi như mưa rơi.

Trương thống lĩnh đứng bên cạnh Lý Mộ cũng cảm nhận được khí thế này, trong lòng chấn động vô cùng, Lý đại nhân trong truyền thuyết, so với hắn tưởng tượng còn cường đại hơn.

Trước doanh trướng một mảng yên tĩnh, Lý Mộ cúi đầu nhìn người đầu tiên quỳ, hỏi: "Hắn phạm vào tội gì?"

Một phó tướng đi lên phía trước, nói: "Người này gian dâm mấy nữ tử của Nam quận."

Lý Mộ tùy tay rút ra bội đao bên hông phó tướng kia, lấy ngón tay làm bút, ở trên thân đao vẽ một phù văn, sau đó nói: "Ở Đại Chu chúng ta, kẻ gian dâm, xử ba đến mười năm tù, kẻ tình tiết nghiêm trọng, có thể xử tử hình, ngươi gian dâm mấy nữ tử, phán ngươi trảm lập tức hành quyết không quá phận chứ?"

Ở dưới khí thế cường đại áp bách, tu hành giả Thân quốc kia căn bản không thể mở miệng, hắn chỉ cần mở miệng tiết hơi ra, sẽ bị khí thế này đè sập.

Hắn không thể mở miệng, cũng không có cơ hội mở miệng.

Lý Mộ giơ tay chém xuống, một cái đầu người lăn lông lốc, máu tươi nóng bỏng từ trong thi thể không đầu chảy ra, nhuộm đỏ mặt đất phía trước.

Trên đao có khắc phù văn, một đao hạ xuống, hồn phi phách tán, thân thể tử vong, ngay cả nguyên thần hồn phách cũng không thể lưu lại.

Hết chương 850.

Chương 851. Chấn nhiếp (2)

Trương thống lĩnh mí mắt giật giật, rất nhanh trong mắt liền chỉ còn khoái ý.

Hắn cũng muốn làm như vậy, nhưng không có phần quyết đoán này của Lý đại nhân.

Sứ giả Thân quốc sắc mặt xanh mét, nhưng ở dưới khí thế kia áp bách, lại không thể tiến lên một bước, thậm chí ngay cả mở mồm cũng cực kỳ khó khăn.

Ngao Nhuận sắc mặt trắng bệch, vụng trộm hướng phía sau Ngao Xưng Tâm kia né tránh.

Ngao Xưng Tâm ngay từ đầu dám biểu hiện kiên cường, đơn giản là cho rằng, không có nhân loại dám giết hại long tộc, nhưng bây giờ nàng không dám cược nữa.

Từ vừa rồi bắt đầu, nam nhân nhìn như ôn hòa này đã liên tục giết hai người, hắn xuống tay là dứt khoát như vậy, đây căn bản chính là một đao phủ giết người không chớp mắt, hắn có lẽ thật sự dám giết rồng.

Ngao Xưng Tâm không thể dùng mạng mình đi cược, cũng không dám dùng mạng mình đi cược.

Nàng giờ phút này chỉ có hối hận, sớm biết thế giới bên ngoài đáng sợ như vậy, cho dù là đáp ứng phụ thân, thành thân với kẻ kia ở Đông Hải nàng không vừa mắt lại có thể thế nào, chung quy tốt hơn so với đào hôn, mới thoát ra nửa năm, nội đan không còn, bây giờ ngay cả mạng nhỏ cũng không bảo đảm…

Trong mắt nàng lấp lánh nước mắt, trong lòng vô cùng hối hận nói: “Cha, con sai rồi, cha mau tới cứu con đi…”

Lý Mộ chém xong người đầu tiên, lại nhìn về phía người thứ hai quỳ, hỏi: “Hắn đã phạm tội gì?”

Phó tướng đó hít thật sâu, nghiến răng nói: “Ác ý tấn công trạm gác quân ta, một lính gác quân ta bởi kẻ này mà hy sinh.”

“Tội chết.”

Lý Mộ vung đao lần nữa, lại một xác chết không đầu ngã xuống.

“Người này tàn sát mấy người dân biên quận, thu thập hồn phách tu hành.”

“Tội chết.”

“Người này…”

“Tội chết.”

…

Theo mười ba thi thể không đầu ngã xuống đất, chung quanh quân trướng đã một mảng yên tĩnh, vô luận là tướng sĩ nam quân, hay là sứ giả Thân quốc đều nín thở, thở mạnh cũng không dám, chung quanh yên tĩnh tới mức bọn họ có thể nghe được tiếng hít thở cùng tim đập của mình.

Rất nhanh, người trẻ tuổi Đại Chu kia liền mở miệng lần nữa, tiếng hắn cũng không lớn, lại khiến mười mấy người Thân quốc kia khắp cả người phát lạnh.

“Từ hôm nay trở đi, Thân quốc hộ vệ quân tự tiện vượt qua biên giới, phế bỏ tu vi đuổi về, tấn công trạm gác Đại Chu, khiêu khích quân sĩ Đại Chu, giết không tha, gây họa Đại Chu, nhiễu dân (tổn) thương dân, giết không tha, ở bên hồ phát hiện bọn họ, thì mang bọn họ dìm chết ở dưới hồ, ở trong núi phát hiện bọn họ, thì mang bọn họ treo cổ ở trên cây, tuyệt không nuông chiều buông tha một người nào!”

Hắn thu hồi khí thế, tên sứ giả Thân quốc kia cùng với tùy tùng hắn, hai chân mềm nhũn, ngã vật xuống đất.

Lý Mộ nhìn bọn họ một cái, nói với Trương thống lĩnh: “Mang bọn hắn trục xuất, mang xác mười ba người này bày ở trên đường biên giới.”

Đường biên giới Đại Chu cùng Thân quốc rất dài, chỉ dựa vào trạm gác thưa thớt, là ngăn không được người Thân quốc, chỉ có dùng thủ đoạn thiết huyết, mang bọn hắn giết thê thảm, giết sợ, mới có thể từ trên căn bản ngăn chặn Nam quận hỗn loạn.

Từ khi tu hành tới nay, Lý Mộ rất ít động sát tâm, nhưng nhìn từng cái mộ bia kia trước đại trướng nam quân, này hy sinh Đại Chu tướng sĩ, hắn sát ý trước nay chưa có nổi lên.

Không biết từ khi nào thì bắt đầu, hắn đã mang mình coi là một phần tử Đại Chu.

Hắn đứng ở phía trước mười ba xác chết không đầu, xoay người, ánh mắt vừa lúc nhìn về phía Ngao Nhuận cùng Ngao Xưng Tâm sắc mặt trắng bệch.

Ở dưới ánh mắt không chứa bất cứ cảm tình gì của Lý Mộ, thân thể một giao một rồng đồng thời run lên.

Ngao Xưng Tâm run lên, vội vàng nói: "Đừng, đừng giết ta, ta có thể thay các ngươi thủ cái hồ đó, cũng có thể làm vật cưỡi của ngươi, ngươi chẳng lẽ không muốn có được một con rồng làm vật cưỡi sao?"

Đoạn lời này chưa khiến Lý Mộ có sự động tâm, nhưng Ngao Nhuận lại giật mình một cái, toàn bộ lông tóc trên người dựng ngược, hồn cũng sắp bị dọa ra.

Nếu chủ nhân thu con rồng này làm vật cưỡi, không phải không còn việc của gã sao?

Luận thực lực, gã không mạnh bằng con rồng cái này.

Luận thân phận, hắn là giao, đối phương là rồng, hắn cũng thấp hơn rồng một bậc.

Luận giới tính, chủ nhân háo sắc như thế, mặc kệ ban ngày hay là buổi tối, khẳng định càng thích cưỡi một con rồng cái hơn, mà không phải một con giao đực, như vậy, hắn liền không có một chút giá trị nào.

Hắn 'Phốc' một tiếng quỳ ở trên mặt đất, ôm chân Lý Mộ, nước mũi nước mắt, khóc rống lên: "Chủ nhân, đừng mà, ta không có công lao cũng có khổ lao, ngài không thể có rồng mới liền quên giao cũ, ngài có thể cưỡi con rồng cái này, ta đi thủ cái hồ kia, ngài đừng giết ta mà…"

Lý Mộ đá văng hắn ra, tức giận nói: "Ai nói muốn giết ngươi."

Sau khi đá văng Ngao Nhuận, hắn nhìn Ngao Xưng Tâm, thản nhiên nói: “Tuy ngươi là bị ép, nhưng cái này cũng không thể xóa đi hành vi phạm tội của ngươi, phạt ngươi làm vật cưỡi ba năm, ngươi có bằng lòng hay không?”

Ngao Xưng Tâm không hề do dự nói: “Nguyện ý, ta nguyện ý trở thành vật cưỡi của ngươi!”

Tuy long tộc có tôn nghiêm của long tộc, nhưng bất cứ thời điểm nào cũng là tính mạng quan trọng, chẳng qua là cho nam nhân đáng sợ này cưỡi ba năm mà thôi, ba năm rất nhanh trôi qua, đến lúc đó, nàng liền lập tức bay đến trong biển, nội đan cũng không cần, cả đời cũng sẽ không ra nữa.

Lý Mộ nhìn nàng một cái, nói: “Không phải trở thành vật cưỡi của ta, chủ nhân của ngươi là người khác, đến lúc đó ngươi sẽ biết.”

Hắn từng đáp ứng bắt cho nữ hoàng một con rồng làm vật cưỡi để cưỡi chơi, con rồng cái nhỏ này vừa lúc thích hợp, lấy tính tình nữ hoàng, ba năm sau, nàng chỉ sợ cũng chơi chán rồi, đến lúc đó trả nàng tự do, coi như là hắn lại hoàn thành một hứa hẹn đối với nữ hoàng.

Nghe được mình không phải làm vật cưỡi của hắn, trong lòng Ngao Xưng Tâm hơi an ủi, hy vọng chủ nhân của nàng không là nam nhân, nếu là một tiểu tỷ tỷ xinh đẹp thì không còn gì tốt hơn.

Ánh mắt Lý Mộ một lần nữa nhìn phía một loạt mộ bia kia, nhìn từng cái tên xa lạ trên đó, nói với Trương thống lĩnh: “Ta muốn lập một cái bia cho các anh hùng này, trên bia khắc tên của bọn họ, để hậu nhân kính ngưỡng.”

Trương thống lĩnh gật đầu nói: “Ta đến an bài, chỉ là tấm bia này nên đặt ở nơi nào?”

Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói: “Đặt ở bên cạnh biên giới người Thân quốc nhập quan.”

Đại Chu và Thân quốc nhiều năm thông thương, biên cảnh Nam quận thiết lập cửa ải, thương nhân Đại Chu xuất quan, người Thân quốc nhập quan, đều phải thông qua một thành nhỏ.

Hết chương 851.

Chương 852. Giáp mặt xử phạt (1)

Một ngày này, một tấm bia đá cực lớn bay tới, đáp ở phía trước thành nhỏ này biên cảnh Đại Chu cùng Thân quốc.

Tấm bia đá cao khoảng mười trượng, trên đó điêu khắc hoa văn huyền bí, trên tấm bia còn khắc dày đặc chữ nhỏ, dưới tấm bia đá, mười mấy thi thể người Thân quốc đang quỳ.

Hộ vệ quân Thân quốc bởi vì hơn mười người quốc gia mình bị giết, đã sớm tập kết đội ngũ ở trước biên giới, thấy một màn như vậy, càng giận không thể át.

"Người Chu quốc chết tiệt, thế mà sỉ nhục tướng sĩ Đại Thân ta như vậy!"

"Triều đình chúng ta quá yếu đuối, nếu chúng ta hướng Đại Chu xuất binh, rất nhanh Đại Thân chúng ta chính là quốc gia cường đại nhất Tổ Châu."

"Hoàng đế của Chu quốc thế mà lại là nữ nhân, quốc gia nữ nhân làm hoàng đế, dựa vào cái gì là quốc gia cường đại nhất Tổ Châu, đây rõ ràng là danh hiệu thuộc về Thân quốc chúng ta!"

"Bọn hắn lại còn làm nhục tướng sĩ chúng ta như vậy, ta thề, ta phải giết mười người Chu quốc báo thù cho bọn họ!"

"Nhưng Chu quốc nói, chúng ta vượt qua đường biên giới liền phế tu vi, xúc phạm luật pháp Chu quốc thì giết không tha…"

"Ngươi tên nhu nhược này, đây là vì vinh quang Đại Thân, chết lại như thế nào?"

…

Hai bóng người đứng ở trong quốc cảnh Đại Chu, các loại ngôn luận không chịu nổi lọt vào tai, Trương thống lĩnh nói: "Đám người Thân quốc này, cũng không biết lấy đâu ra tự tin, nếu không phải khai chiến hao tài tốn của, triều ta các đời đều giữ gìn hòa bình, thiết kỵ Đại Chu đã sớm san bằng Thân quốc…"

Lý Mộ nhìn người Thân quốc tình cảm quần chúng phẫn nộ, thản nhiên nói: “Xem ra cái này không dọa được bọn hắn.”

Trương thống lĩnh nói: “Ta tiếp xúc với bọn hắn nhiều năm, bọn hắn chính là như thế, không chỉ mù quáng tự tin, hơn nữa mạnh miệng…”

Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói: “Xem ra chỉ là chém bọn hắn còn chưa đủ.”

Ngay cả xử trảm cũng không đủ, còn có cái gì so với xử trảm càng đáng sợ hơn, Trương thống lĩnh nghi hoặc nói: “Lý đại nhân còn tính làm như thế nào?”

Lý Mộ lấy ra pháp khí truyền âm với Thi Tông, đưa vào pháp lực, chờ đợi hồi lâu, đối diện mới truyền đến thanh âm cung kính của Trần Thập Nhất: “Đại trưởng lão có gì dặn dò?”

Lý Mộ thản nhiên nói: “Mang hai trưởng lão đến Đại Chu Nam quận tìm ta.”

Đám người Trần Thập Nhất từ Thiên Hồ quốc đến nơi đây, nhanh nhất cũng cần bảy ngày thời gian trở lên.

Thừa dịp mấy ngày này, Lý Mộ mang đại bộ phận linh dược trong trữ vật không gian của hắn đều luyện chế thành đan dược, phân cho chiến sĩ Nam quân bị thương, giúp tướng sĩ nam quân bị phế bỏ tu vi đúc lại đan điền.

Thân quốc hộ vệ quân tuy mạnh miệng, nhưng mười mấy thi thể bày ở trên đường biên giới, bọn họ chỉ cần vừa ngẩng đầu liền có thể nhìn thấy, trong lòng không úy kỵ là không có khả năng.

Ngày gần đây, các nơi Nam quận, sự kiện người Thân quốc vượt biên giới khiêu khích, lập tức liền ít đi hơn phân nửa.

Nhưng còn có một bộ phận số người vẫn chưa bị Lý Mộ dọa, ngược lại càng quá quắ hơn, kết bạn xông vào mười mấy trạm gác, đợi tới lúc viện binh đuổi tới, dưới đại bộ phận tình huống, chỉ có chiến sĩ Nam quân bị thương, người Thân quốc đã sớm bỏ trốn mất dạng.

Lý Mộ bảo Ngao Nhuận cùng Ngao Xưng Tâm ở biên cảnh tuần thú mấy ngày, cũng mới chỉ bắt được ba người.

Loại hiện tượng này không có cách nào từ trên căn bản ngăn chặn, làm giặc dễ dàng phòng giặc khó, ai cũng không biết mục tiêu kế tiếp của bọn họ là nơi nào, bọn họ có thể làm, chính là bắt được tên nào giết tên đó, giết bọn hắn hoàn toàn sợ rồi, tự nhiên sẽ thu tay lại.

Mấy ngày sau.

Lý Mộ ở trong doanh trướng gặp được Trần Thập Nhất, Hàn Thập Tam cùng với Tôn Thất, ba người này là ba trưởng lão thực lực mạnh nhất Thi Tông, ở trên đạo luyện thi cũng rất có trình độ.

Ba người quỳ một gối xuống đất, đồng loạt hướng Lý Mộ ôm quyền khom người, lớn tiếng nói: "Tham kiến đại trưởng lão!"

Lý Mộ ra hiệu bọn họ đứng dậy, sau đó hỏi: "Yêu quốc bây giờ tình huống thế nào?"

Trần Thập Nhất nói: "Từ sau lần trước đại chiến, Thiên Lang quốc liền co đầu rút cổ ở lãnh địa không ra, chưa có động tác gì nữa, Thiên Hồ quốc đang hấp thu Yêu tộc lớn nhỏ chung quanh."

Lý Mộ lại hỏi: "Huyễn Cơ gần đây đang làm gì?"

Trần Thập Nhất nói: "Nữ vương bệ hạ từ sau lần trước từ Đại Chu trở về, liền một mực bế quan không ra."

Hỏi bọn họ mấy vấn đề, Lý Mộ mở miệng lần nữa nói: "Lần này tìm các ngươi tới, là có nhiệm vụ giao cho các ngươi, các ngươi theo ta."

Lý Mộ mang theo ba người tới dưới bia kỷ niệm liệt sĩ Nam quân, đồng thời bảo Trương thống lĩnh mang ba tên Thân quốc hộ vệ quân ác ý tấn công trạm gác nam quân, đả thương lính gác nam quân dẫn theo tới.

Tấm bia đá dựng ở phụ cận biên giới, biên cảnh hai nước nơi này lấy sông làm ranh giới, một bờ là Đại Chu, một bờ là Thân quốc, hai nước đồng thời ở bên bờ đóng trọng binh, khi Lý Mộ dẫn người ở bờ bắc tụ tập, Thân quốc hộ vệ quân bờ bên kia, cũng kiềm chế không được bắt đầu quan sát.

“Đám người Chu quốc kia lại muốn làm gì?”

“Bọn hắn muốn làm cái gì đối với Lạp Kiệt, Tạp Đế cùng Sa Nhĩ Mã?”

“Không, đám người Chu quốc đó giơ đao đối với bọn họ, chẳng lẽ hắn muốn giết hại bọn họ?”

…

Bờ bắc, một phó tướng dùng quan thoại Thân quốc lớn tiếng nói: “Ba kẻ này vượt biên giới, tấn công trạm gác nam quân ta, thương tổn tướng sĩ nam quân ta, theo luật đáng chém, các ngươi lấy làm bài học, đừng dẫm vào vết xe đổ của bọn hắn, hành hình!”

Xoẹt, xoẹt, xoẹt!

Kẻ hành hình vung trường đao, ba Thân quốc hộ vệ quân đầu rơi xuống đất, máu tươi phun ở trên mặt đất dưới bia kỷ niệm.

Bắt đầu từ thời kì tiên đế Đại Chu, Thân quốc đã ở Đại Chu hưởng thụ rất nhiều đặc quyền, một cái quan trọng trong đó là, Đại Chu không có quyền xử trí quốc dân Thân quốc, vô luận quân dân Thân quốc ở Đại Chu phạm tội gì, đều phải bị chuyển giao triều đình Thân quốc xử trí.

Thân quốc tự nhiên sẽ không xử trí quốc dân mình, trước kia đều là giả vờ giả vịt sau đó thả.

Mà ngay tại vừa rồi, bọn họ tận mắt thấy, bằng hữu, đồng bào của bọn họ, bị Chu quốc xử trảm, cái này không chỉ chưa dọa được bọn họ, ngược lại làm trong lòng bọn họ càng thêm phẫn nộ.

“Món nợ này, chúng ta sớm hay muộn sẽ tính với các ngươi!”

“Lạp Kiệt, Tạp Đế cùng Sa Nhĩ Mã sẽ không chết vô ích, chúng ta sẽ báo thù cho các ngươi!”

“Các ngươi chờ xem, ta sẽ kéo theo người Chu quốc số lượng gấp mười chôn cùng các ngươi!”

Hết chương 852.

Chương 853. Giáp mặt xử phạt (2)

Rất nhiều Thân quân cách sông nhìn, giọng điệu bi phẫn đến cực điểm, kế tiếp, đối diện lại đã xảy ra một màn làm bọn họ xem không hiểu, không biết bắt đầu từ khi nào, một đám sương xám bỗng nhiên bao phủ thi thể Lạp Kiệt, Tạp Đế cùng Sa Nhĩ Mã, hơn nữa không ngừng khuếch tán, thi thể hơn mười Thân quốc hộ vệ quân bị người Chu quốc giết chết, quỳ gối trước tấm bia đá kia, cuối cùng cũng bị sương xám bao phủ.

Trong sương xám yên tĩnh như chết, Thân quốc hộ vệ quân ồn ào bên kia bờ sông cũng chậm rãi an tĩnh lại.

Sương xám này làm bọn họ từ đáy lòng sinh ra một loại cảm giác quỷ dị, một loại không khí khủng bố lan tràn ra ở trong Thân quân.

Ngao Nhuận đứng xa xa nhìn đám sương xám đó, trong lòng cũng cực không thoải mái, cẩn thận hỏi Lý Mộ nói: “Chủ nhân, bọn họ đang làm gì?”

Lý Mộ thản nhiên nói: “Luyện thi.”

Ngao Nhuận hít mạnh vào một hơi. Những người Thân quốc này cũng quá thê thảm rồi, chết rồi cũng không được yên, còn phải bị người ta luyện chế thành cương thi, tuy hắn cũng không đồng tình những kẻ so với hắn còn không có điểm mấu chốt hơn, nhưng vẫn không khỏi từ đáy lòng cảm thấy sợ hãi.

Càng làm hắn nghĩ kỹ mà sợ là, vừa rồi ánh mắt chủ nhân nhìn những thi thể kia, khiến hắn cảm thấy rất quen thuộc.

Ngao Nhuận sau khi cẩn thận nhớ lại, thân thể không khỏi run run, đó không phải là ánh mắt lúc chủ nhân vừa mới bắt giữ hắn, nhìn hắn sao?

Chẳng lẽ lúc đó, chủ nhân tính mang hắn cũng luyện thành thi thể?

Nghĩ đến đây, Ngao Nhuận nghĩ lại mà còn sợ, nếu không phải hắn lúc ấy cơ trí, chỉ sợ bây giờ đã trở thành một khối

giao thi nghe lời, một cảm giác nghĩ lại thấy sợ lan tràn toàn thân, Ngao Nhuận hai chân mềm nhũn, lập tức quỳ xuống.

Lý Mộ nhìn hắn một cái, hỏi: “Ngươi làm gì?”

Ngao Nhuận nuốt một ngụm nước bọt, quỳ ở trên mặt đất, thuận thế nói: “Chủ nhân chân ngài mỏi không, ta giúp ngài đấm chút…”

Ngao Xưng Tâm cũng vội vàng chạy tới, đứng ở phía sau Lý Mộ, nói: “Ta giúp ngươi bóp vai.”

Ở bên cạnh nam nhân này càng lâu, chuyện đáng sợ nàng nhìn thấy càng nhiều, trước kia nàng cho rằng chết rồi xong hết mọi chuyện, không ngờ tử vong cũng không phải chấm dứt, nàng khó có thể tưởng tượng, người ta sau khi chết, thi thể còn phải gặp tra tấn như vậy.

Bên cạnh Trương thống lĩnh, một văn thư yết hầu giật giật, hỏi: “Tướng quân, bọn họ đã chết, chúng ta như vậy, có phải không quá nhân đạo hay không?”

Trương thống lĩnh nhìn hắn một cái, lạnh lùng hỏi: “Nhân đạo, cái gì là nhân đạo, nhân đạo chính là tướng sĩ, dân chúng của chúng ta, phải chịu người Thân quốc quấy rầy không ngừng sao. Ta nói cho ngươi cái gì là nhân đạo, nhân đạo chính là dùng hết toàn lực của chúng ta, bảo hộ dân chúng Đại Chu ta, bất cứ kẻ nào dám xâm phạm Đại Chu ta, đều phải trả giá thê thảm đau đớn, cho dù bọn hắn đã chết, thi thể cũng phải tiếp tục chuộc tội!”

Văn thư đó nuốt nuốt nước bọt, cúi đầu, không hỏi nhiều nữa.

Một canh giờ sau, bờ nam, ở trong sự chờ đợi bất an của mấy trăm hộ vệ quân Thân quốc, sương mù màu xám bờ bên kia rốt cuộc dần dần tan đi.

Trong sương xám, trừ có ba người Chu quốc, còn có hơn mười bóng người chỉnh tề đứng thẳng, trên người tản mát ra khí tức quỷ dị, thời điểm nhìn thấy những người đó, trong Thân quân, vô số người sắc mặt biến đổi hẳn.

“Đó là Sa Nhĩ Mã sao, hắn rõ ràng đã chết, sao lại sống lại rồi?”

“Lạp Kiệt và Tạp Đế cũng ở bên trong, bọn họ đây là làm sao vậy?”

“Gia Nội Thập, Tô Tháp Nhĩ… người chết đi đều sống lại rồi, người Chu quốc rốt cuộc đã làm cái gì đối với bọn họ?”

“Đó là Ba Lạp Đặc đại nhân sao, hắn ba năm trước chính là cường giả cảnh giới thứ năm, thế mà cũng chết ở trong tay người Đại Chu!”

“Đáng sợ, bọn họ đã chết, lại còn không được ngủ yên…”

…

Lúc này, vẻ mặt đám Thân quốc hộ vệ quân này đã từ phẫn nộ biến thành sợ hãi, bằng hữu, đồng bạn của bọn họ, sau khi chết không được yên nghỉ, biến thành loại tồn tại khủng bố này, so với khai chiến cùng Đại Chu càng làm bọn họ sợ hãi hơn.

Ba người bọn Trần Thập Nhất lắc lắc chuông trong tay, các cương thi do thi thể phạm nhân Thân quốc luyện thành liền theo bọn họ bật nhảy đi xa.

Một canh giờ này tiến hành, chỉ là bước đầu tế luyện, sau khi hoàn thành toàn bộ tế luyện, những cương thi này mới có thể phát huy ra thực lực mạnh nhất.

Lý Mộ nhìn phản ứng của người Thân quốc bờ bên kia, xoay người rời đi.

Hắn muốn trước mặt bọn họ, mang những người đó luyện thành cương thi, khiến bọn họ rõ ràng nhìn thấy, kết cục xâm phạm Đại Chu, so với tử vong còn khủng bố hơn.

Trong doanh trướng, Lý Mộ nói với Trương thống lĩnh: “Bảo văn thư trong quân viết một công văn, do quan phủ địa phương Nam quận dán ở các nơi trong thành, về sau giết mỗi một kẻ đến xâm phạm, đều phải báo cho mọi người.”

Bảy ngày sau, quan các trạm gác nam quân báo cáo, mấy ngày nay, người Thân quốc không có động tĩnh lạ nữa, các

huyện cũng chưa từng có chuyện nhiễu loạn dân chúng xảy ra.

Một loạt thủ đoạn sấm sét này, cuối cùng mang người Thân quốc hoàn toàn trấn trụ.

Lý Mộ lại thông qua linh loa hỏi nữ hoàng, trong tổ miếu, đỉnh niệm lực Nam quận, ánh sáng vàng lại bừng lên, tuy còn chưa khôi phục như thường, nhưng cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Nghiêm trị xong đám người Thân quốc, khiến niệm lực dân chúng Nam quận tăng vọt, chỉ cần có thể duy trì Nam quận yên ổn, chuyện niệm lực liền có thể giải quyết.

Tuy hắn mới đến Nam quận chưa tới nửa tháng, liền giải quyết hai vấn đề này, nhưng Lý Mộ cũng không tính cứ như vậy trở về.

Thân quốc cơn giận này, hắn không thể nuốt xuống.

Đại Chu đối với Thân quốc là không có tâm tư khác, thứ nhất Đại Chu lãnh thổ đủ lớn, không có bao nhiêu hứng thú đối với chiếm lĩnh Thân quốc, nếu không Thân quốc trăm năm trước đã bị nhập vào bản đồ Đại Chu.

Thứ hai, Ung quốc, Cảnh quốc, Lương quốc các nước, văn hóa tương tự, chung ngôn ngữ với Đại Chu, quốc dân các quốc gia chỉ từ trên bộ dạng khó có thể phân biệt, nhưng Thân quốc khác, bộ dạng người Thân quốc khác biệt rất lớn với các quốc gia, văn hóa tập tục cũng rất khác, đối với các nước của Tổ Châu mà nói, bọn họ là dị tộc, Đại Chu chỉ muốn giữ một mẫu ba phần đất của mình, không có hứng thú đối với chiếm lĩnh đất của dị tộc.

Nhưng từ khi Đại Chu lập nước đến nay, Thân quốc đã không ngại phiền hà ở bên bờ vực tìm chết điên cuồng thử, phàm là Đại Chu gặp nạn, Thân quốc nhất định nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, nhiễu loạn lòng dân niệm lực Nam quận, tuy không tạo thành được thương tổn quá lớn đối với Đại Chu, nhưng cũng đủ ghê tởm.

Hết chương 853.

Chương 854. Lực lượng thiên địa dị biến (1)

Lý Mộ không thể dẫn quân tấn công Thân quốc, dù sao Thân quốc tuy thực lực không bằng Đại Chu, nhưng cũng không phải quả hồng mềm, Đại Chu tất nhiên có thể thắng, nhưng cũng sẽ cho hạng người rắp tâm bất lương khác cơ hội có thể thừa dịp.

Một khi nhiều chỗ thụ địch, đế quốc cường đại nữa cũng có khả năng bị kéo sập.

Nhưng bảo hắn nuốt xuống cơn giận này, Lý Mộ cũng không làm được.

Chuyện này cần bàn bạc kỹ hơn, trước mắt còn có một việc, Lý Mộ ngồi ở trong lều, nói: "Xưng Tâm, ngươi tiến vào."

Hắn vừa mới dứt lời, liền có một bóng người vội vàng chạy vào.

Ngao Xưng Tâm thấp thỏm đứng ở trong lều, chờ Lý Mộ phân phó.

Lý Mộ giương mắt nhìn về phía nàng, hỏi: "Ngươi nói ngươi ở Thân quốc bị người ta đoạt nội đan?"

Ngao Xưng Tâm lập tức giơ tay phải, nói: "Ta thề ta nói đều là thật!"

Lý Mộ chưa hoài nghi lời của nàng, sự cường đại của long tộc là không thể nghi ngờ, nếu nội đan của nàng còn, Lý Mộ bắt nàng chưa chắc nhẹ nhàng như vậy, cho nữ hoàng một con rồng không có nội đan, tỏ ra mình không mang nàng để ở trong lòng, trước khi tặng cho nữ hoàng, cần mang nội đan của nàng tìm trở về trước.

Lý Mộ hỏi: "Người nào đoạt nội đan của ngươi, hắn bây giờ ở nơi nào, thực lực ra sao?"

Ngao Xưng Tâm ngẩng đầu nhìn Lý Mộ, ngẩn ra chốc lát, sau đó nói: "Ta không biết hắn bây giờ ở nơi nào, nhưng ta có

thể cảm ứng được vị trí nội đan, thực… thực lực của hắn, hắn là cảnh giới thứ sáu cảu nhân loại các ngươi.”

Lý Mộ đi đến bên cạnh nàng, thản nhiên nói: “Mang ta đi tìm hắn.”

Thân quốc, Nam Bang.

Trên bầu trời, Ngao Xưng Tâm ngồi ở trên một chiếc thuyền bay, trong lòng khó có thể hình dung là cảm giác gì.

Tuy nói nàng lần nữa rơi vào trong tay nhân loại, nhưng nhân loại này lại chưa thế nào đối với nàng, ngược lại mang nàng đi tìm về nội đan của nàng, điều này làm nàng vốn tưởng rơi vào ma trảo, trong lòng sinh ra chênh lệch không nhỏ.

Lý Mộ đứng ở đầu thuyền, chưa quay đầu, hỏi: “Còn xa bao nhiêu?”

Ngao Xưng Tâm đưa tay chỉ phía trước, nói: “Ở ngay phía trước, ta có thể cảm ứng được, cách nội đan đã càng lúc càng gần.”

Lý Mộ tăng tốc thúc giục thuyền bay, khi bay tới trên không đồng bằng nơi nào đó, thuyền bay lại bỗng nhiên dừng lại, sau đó cấp tốc hạ xuống.

Ở ngoài thôn trang nơi nào đó, trong bụi cỏ rậm rạp truyền đến tiếng thét chói tai cùng tiếng kêu cứu của nữ tử.

Năm nam tử cười dâm đãng, thô bạo xé rách quần áo trên người nàng, tiếng nữ nhân trong xé tim xé phổi mang theo tuyệt vọng, rốt cuộc kinh động một gia đình đầu thôn. Một nam tử chạy đến, đứng ngoài bụi cỏ, lớn tiếng nói: “Các ngươi đang làm gì!”

Năm người quay đầu nhìn hắn một cái, chỉ chỉ nữ nhân trên cỏ, nam tử đó nhìn da thịt nàng lõa lồ ở bên ngoài, trong mắt hiện lên một tia ánh sáng dâm dục, cởi áo dài trên người, cũng chậm rãi đi đến.

Nữ tử nhìn thấy một màn này, trong mắt đã tràn đầy tuyệt vọng, nhưng, ngay tại thời điểm sáu người chuẩn bị mang một tầng quần áo cuối cùng trên người nàng cũng xé rách, thân thể

bọn họ bỗng nhiên rời mặt đất bay lên, chậm rãi lơ lửng ở không trung.

Một đôi nam nữ trẻ tuổi chậm rãi hạ xuống mặt đất.

Lý Mộ vươn tay, trong tay xuất hiện một bộ quần áo, quần áo đó tự động bay đi, đắp trên thân nữ nhân kia.

Nữ nhân vội vàng dùng quần áo quấn lấy thân thể. Ánh mắt Lý Mộ nhìn phía sáu người đó, sáu người chỉ cảm thấy giữa hai chân đau đớn một trận, sau đó liền trực tiếp ngất đi.

Ngao Xưng Tâm đứng ở phía sau Lý Mộ, vụng trộm đánh giá hắn, nàng phát hiện mình không thể nhìn thấu nam nhân này.

Đại Chu và Thân quốc rõ ràng là địch quốc, người Thân quốc ở Đại Chu làm nhiều chuyện quá phận như vậy, hắn giết người Thân quốc dứt khoát lưu loát, ngay cả mắt cũng không chớp một cái, lại nguyện ý cứu nữ tử Thân quốc này, cũng không biết trong lòng hắn nghĩ cái gì.

“Ngả Tây Á, Ngả Tây Á!”

Nơi xa truyền đến tiếng của nam tử. Nữ tử kia dùng quần áo Lý Mộ cho quấn người, hướng về nơi xa chạy tới, rất nhanh, nàng liền cùng một nam tử lại trở về, quỳ ở trên mặt đất, không ngừng dập đầu cảm tạ đối với Lý Mộ cùng Ngao Xưng Tâm.

Trước khi đến Thân quốc, Lý Mộ đã thông qua ngọc giản Trương thống lĩnh cho học xong tiếng Thân quốc, đối với bọn họ tu hành giả như vậy mà nói, căn bản sẽ không tồn tại chướng ngại ngôn ngữ gì.

Đối mặt hai người cảm tạ, Lý Mộ chưa mở miệng, mang theo Ngao Xưng Tâm một lần nữa bay lên trời cao. Hắn giết những người Thân quốc kia là vì tướng sĩ hy sinh và dân chúng vô tội của Đại Chu, cứu nữ tử Thân quốc này, cũng chỉ là vì bản tâm.

Chỉ là ở trước khi đi, hắn nhìn nam tử trẻ tuổi kia thêm một cái, trong mắt có một tia lạ hiện lên.

Trên thuyền bay, Ngao Xưng Tâm tựa như cũng đã nhận ra cái gì, nói với Lý Mộ: "Người kia rất kỳ quái."

Lý Mộ thuận miệng hỏi: "Ngươi đã nhìn ra cái gì?"

Ngao Xưng Tâm nói: "Linh khí, trên người hắn tụ tập rất nhiều linh khí."

Lý Mộ đứng ở đầu thuyền, nhìn xuống phía dưới một cái, chịu lão Vương ảnh hưởng, hắn đọc không ít sách, trong mắt nhìn thấy đương nhiên không chỉ có linh khí. Một người chưa từng tu hành, chung quanh thân thể tụ tập linh khí nồng đậm như thế, chỉ có thể nói rõ gã thể chất đặc thù, phi thường có khả năng là trời sinh linh thể hiếm thấy.

Tên như ý nghĩa, gã có thể lấy thân thể bản thân hấp dẫn linh khí.

Đây là thể chất so với ngũ hành chi thể, thuần âm thuần dương càng thêm thích hợp tu hành. Huyền Chân Tử đó là trời sinh linh thể, bằng vào loại thiên phú này, lại thêm truyền thừa môn phái, hắn mới ngồi lên vị trí chưởng giáo Phù Lục phái.

Người trẻ tuổi Thân quốc kia, nếu sinh ở Đại Chu, khẳng định là thiên tài các môn phái lớn đánh vỡ đầu cũng muốn tranh đoạt.

Đáng tiếc gã sinh ở Thân quốc.

Nhìn quần áo, gã hẳn là tiện dân thấp nhất. Hoàng thất Thân quốc mang quốc dân chia làm bốn bậc, tu hành giả tông phái cùng hoàng thất là một bậc, quý tộc một bậc, thương nhân một bậc, dân chúng bình thường là người hạ đẳng nhất, cũng chính là tiện dân, tiện dân không thể tiếp nhận giáo dục, không thể tu hành, thiên phú cao tới đâu cũng là phí công.

Tu hành đến nay, Lý Mộ đã sớm cảm nhận được, thiên phú tất nhiên có thể khiến tu hành làm ít hưởng nhiều, nhưng nổi lên tác dụng có tính quyết định, một là cố gắng, hai là cơ duyên, đương nhiên quan trọng nhất vẫn là truyền thừa. Trời sinh linh thể tu hành một trăm năm, cũng không bằng kẻ thiên phú bình thường tiếp nhận một đạo đế khí, dù sao, một người trăm năm cố gắng, vô luận như thế nào, cũng không so được với ức vạn dân chúng Đại Chu cùng nhau cố gắng mấy năm.

Hết chương 854.

Chương 855. Lực lượng thiên địa dị biến (2)

Trên đường tu hành, cái gọi là tuyệt đỉnh thiên tài, cuối cùng đại bộ phận đều bình thường giữa đám đông.

Hắn rất nhanh đã mang việc này ném đến sau đầu, lúc này, Xưng Tâm bỗng nhiên chỉ vào một ngọn núi thấp phía trước, kích động nói: "Ta cảm nhận được rồi, nội đan của ta ở ngay nơi đó!"

Lý Mộ đứng trên thuyền bay, nhìn phía ngọn núi thấp nơi xa.

Phần đỉnh của ngọn núi thấp, là một chùa miếu xây dựng tráng lệ, một loạt bậc đá từ đỉnh núi kéo dài đến chân núi, trên bậc đá, còn có không ít người đang thong thả trèo lên, bọn họ đi mỗi vài bước, sẽ quỳ xuống dập đầu một cái, từ trên người bọn họ tản mát ra khí tức niệm lực nhàn nhạt.

Cảnh nội Thân quốc, giáo phái thịnh hành, nơi này cũng là nơi Phật môn khởi nguyên, vô số giáo phái thịnh hành điều này, ngay cả hoàng thất Thân quốc, cũng là dùng thủ đoạn giáo phái khống chế Thân quốc.

Thân quốc tuy diện tích quốc thổ kém Đại Chu, nhưng dân cư lại phi thường nhiều, phi thường thích hợp giáo phái phát triển, nơi này hiển nhiên là chỗ sơn môn một giáo phái nào đó.

Lý Mộ cùng Xưng Tâm còn chưa tới gần, từ trong chùa miếu kia bỗng nhiên bay ra một bóng người.

Đó là một nam tử dáng người khôi ngô, trên người cơ bắp cuồn cuộn, trên đầu không có tóc, trong tay cầm một cây thiền trượng, nhíu mày nhìn Ngao Xưng Tâm, hỏi: "Nghiệt long, ngươi không thủ ở trong hồ, tới nơi này làm gì?"

Ngao Xưng Tâm đứng trên thuyền bay, quay đầu nhìn Lý Mộ một cái, to gan nói: "Mang nội đan của ta trả lại cho ta."

Nam tử đầu trọc cười khẩy một tiếng, nói: "Muốn nội đan, tự mình tới lấy."

Xưng Tâm lại nhìn về phía Lý Mộ, Lý Mộ thản nhiên nói: "Hắn muốn ngươi đi lấy, ngươi cứ tự mình đi lấy đi. Yên tâm, ta ở bên cạnh lược trận cho ngươi."

Lúc có nội đan, nàng cũng không phải đối thủ tên đầu trọc này, mất đi nội đan, càng thêm đánh không lại hắn, nhưng giờ phút này nàng không có một chút biện pháp nào, chỉ có thể gọi ra hai thanh hải xoa*, kiên trì tấn công tên đầu trọc kia.

(*): xiên, dĩa

Lý Mộ vươn tay, chuông đạo thu nhỏ lại lơ lửng ở trong lòng bàn tay hắn, không ngừng xoay tròn.

"Đi."

Lý Mộ vung tay, chuông đạo đột nhiên bay về phía Xưng Tâm, hòa hợp một thể với thân thể của nàng.

Xưng Tâm chỉ cảm thấy thân thể của nàng đã xảy ra biến hóa gì, nhưng thiền trượng tên đầu trọc đối diện kia đã hướng nàng đập xuống, nàng chỉ có thể nâng song xoa ngăn cản.

Keng!

Thiền trượng và hải xoa va chạm, phát ra tiếng vang điếc tai, thân thể Xưng Tâm lơ lửng ở tại chỗ bất động, nam tử đầu trọc kia lại cả người lẫn thiền trượng bị văng ra. Xưng Tâm ngẩn ra một chút, không chút do dự phun ra một hơi thở rồng.

Nam tử đầu trọc cuống quít ứng đối, phất ống tay áo, thân thể giấu ở sau tăng bào rộng thùng thình, nhưng cái áo báu này, vẫn là bị đốt thủng hai cái lỗ to.

Trong lòng hắn kinh sợ giận dữ, hai tay ngưng kết pháp ấn, vào lúc này, bên tai hắn bỗng nhiên truyền đến thanh âm nam tử trẻ tuổi kia.

"Trận!"

Chữ này hạ xuống, thân thể hắn bỗng nhiên bị vô số lực lượng thiên địa trói buộc, không thể hành động, pháp thuật đang muốn thi triển cũng bị đánh gãy.

Tuy hắn ngay sau đó liền vận chuyển pháp lực giãy thoát trói buộc, nhưng long nữ đối diện cũng chưa bỏ qua cơ hội lần

này, một thanh hải xoa hướng vào đầu hắn đâm tới, đỉnh đầu của hắn tuôn ra một mảng ánh sáng vàng, đánh văng hải xoa, nhưng cũng bị thương, máu tươi từ đỉnh đầu chảy xuống, mơ hồ tầm mắt hắn.

Từ sau khi bước vào cảnh giới thứ sáu, hắn đã rất lâu chưa bị người ta đả thương, giờ phút này, hắn tràn ngập phẫn nộ, cũng không ở trên thân long nữ này, mà ở nam tử sau lưng nàng.

Nếu không phải người này luôn ở bên cạnh quấy rối, hắn đã sớm bắt long nữ này.

Hắn một tay kết ấn, lăng không hướng Lý Mộ đẩy ra một chưởng.

Trong không khung trước mặt hai người bỗng nhiên xuất hiện một chưởng ấn hư ảo, hướng Lý Mộ áp bách đến.

Đồng thời, không gian chỗ Lý Mộ tựa như bị hoàn toàn giam cầm, bốn phương tám hướng hắn đều xuất hiện chưởng ấn, mang toàn bộ đường lui của hắn phong kín.

Nơi chưởng ấn tới, thân thể Lý Mộ bỗng biến mất, lượng lớn chưởng ấn va chạm vào nhau tan rã, thân thể Lý Mộ xuất hiện lần nữa.

Chỉ cần đối thủ không phải cảnh giới thứ bảy hoặc cảnh giới thứ sáu đỉnh phong, hắn lúc nào cũng có thể trốn vào Yêu Hoàng không gian, lấy nó để tránh né công kích của địch nhân.

Nam tử đầu trọc một đòn chưa thương tổn đến Lý Mộ, Xưng Tâm đã cầm song xoa giết tới, hắn ứng phó con rồng này, đồng thời đỉnh đầu lúc thì nổ vang tiếng sét, lúc thì cương phong thổi loạn, lúc thì vạn kiếm tề phát, khiến hắn chật vật không chịu nổi, áo quý trên người đã rách nát, nam tử trẻ tuổi kia pháp thuật quỷ dị, long nữ này cũng không biết làm sao, công kích tuy chưa mạnh lên bao nhiêu, nhưng phòng ngự tăng cường đâu chỉ gấp mười, hắn căn bản không thể phá vỡ phòng ngự của nàng.

Còn tiếp tục như vậy, hắn có thể sẽ bị một người một rồng này tiêu hao chết ở đây.

Viên nội đan long tộc đó, vốn là hắn chuẩn bị cho đi đáy biển tìm bảo vật, bây giờ xem ra không trả là không được.

Hắn vung tay, một viên nội đan màu trắng to bằng trứng bồ câu bay ra, bị Ngao Xưng Tâm nuốt vào trong miệng. Nội đan trở về thân thể, khí tức trong cơ thể nàng điên cuồng tăng vọt, rất nhanh đã kéo lên đến cảnh giới thứ năm đỉnh phong.

Nam tử đầu trọc vừa điều tức thân thể, vừa nói: "Đồ đã cho các ngươi, các ngươi có thể đi rồi chứ?"

Lý Mộ thật ra cũng không muốn trực tiếp tiêu diệt tên đầu trọc này, cường giả cảnh giới thứ sáu người nào không có bản lãnh áp đáy hòm, trong khoảng thời gian ngắn không có khả năng bắt gã, mà giằng co với gã thời gian quá dài, nếu mang cường giả khác của Thân quốc triệu đến đây, ở địa bàn Thân quốc, rất bất lợi đối với bọn họ.

Nhưng cứ như vậy rời đi, cũng không phải phong cách của hắn.

Lý Mộ nhìn gã, thản nhiên nói: "Đoạt đồ của người khác, chỉ trả lại là xong rồi sao?"

Nam tử đầu trọc trầm giọng hỏi: "Các ngươi còn muốn làm gì?"

Lý Mộ nói: "Bắt nạt người của ta, ngươi dù sao cũng phải trả giá một chút chứ?"

Nam tử đầu trọc sắc mặt âm trầm, sau khi trầm mặc một lát, hướng Lý Mộ vung tay, một luồng ánh sáng màu trắng rời tay. Lý Mộ đưa tay tiếp, trong tay xuất hiện một cái ngọc giản.

Nam tử đầu trọc nói: "Đây là bản đồ một cái thượng cổ bí cảnh ta ngày xưa đạt được, tặng cho các ngươi."

Lý Mộ dùng thần niệm tra xét ngọc giản một phen, phát hiện trong đó quả nhiên khắc một tấm bản đồ vị trí, trên bản đồ đánh dấu hẳn là ở Nam Hải, khó trách tên đầu trọc này cần nội đan của Xưng Tâm, không có nội đan long tộc, nhân loại ở biển sâu rất khó hoạt động, mỗi lặn xuống một khoảng cách, đều cần dùng pháp lực chống lại áp suất nước, dưới mấy ngàn mét, cường giả cảnh giới thứ sáu cần vận dụng pháp lực toàn

thân mới có thể miễn cưỡng hoạt động, một khi gặp được uy hiếp gì, chỉ sợ dữ nhiều lành ít.

Hết chương 855.

Chương 856. Lực lượng thiên địa dị biến (3)

Hắn thu hồi ngọc giản, nói: “Xưng Tâm, đi.”

Ngao Xưng Tâm một lần nữa có được nội đan tâm tình tốt, lập tức bay lên thuyền bay của Lý Mộ. Nam tử đầu trọc nhìn thuyền bay đi xa, sắc mặt âm trầm đến cực điểm, một lần nữa hóa thành một tia sáng, bay vào trong chùa miếu.

Các tín đồ trên đường lên núi cũng không biết trên trời cao đã xảy ra một cuộc đại chiến, vẫn thành kính trèo lên cầu nguyện.

Trên thuyền bay, Lý Mộ mang ngọc giản kia đưa cho Xưng Tâm, Xưng Tâm sau khi xem xét, gật đầu nói: “Nơi đó thật là Nam Hải, nhưng không dễ dàng tìm kiếm, biển rất lớn, so với quốc gia trên đất liền còn lớn hơn rất nhiều, ở dưới biển tìm một chỗ phi thường phi thường khó, cũng rất dễ dàng gặp được nguy hiểm “

Sức hấp dẫn của thượng cổ bí cảnh đối với Lý Mộ quả thực không nhỏ, nơi đó thỉnh thoảng sẽ có đạo pháp truyền thừa một thời đại trước, nhưng Lý Mộ bây giờ không có thời gian đi tìm, hắn còn cần giải quyết việc Thân quốc, đám người Thân quốc kia ở biên cảnh kiêu ngạo tạm thời bị chấn nhiếp rồi, nhưng dựa theo tính tình bọn họ, không lâu sau, chỉ sợ còn có thể quên ký ức thê thảm đau đớn lần này.

Thuyền bay từ không trung đáp ở ngoài một thành trì bắc bang Thân quốc, Ngao Xưng Tâm nghi hoặc hỏi Lý Mộ: “Chúng ta không quay về sao?”

Lý Mộ thản nhiên nói: “Không vội.”

Trước kia hắn hiểu biết đối với Thân quốc, đều là từ trong miệng người khác nghe được, lần này đã tới Thân quốc, hắn vừa lúc tự mình nhìn xem, đây rốt cuộc là một quốc gia thế nào.

Bộ dạng hai người so sánh với người Thân quốc chênh lệch quá lớn, Lý Mộ và nàng hơi biến ảo một chút, tỏ ra không đặc

thù như vậy.

Trong thành nhỏ, Lý Mộ và Xưng Tâm sóng vai mà đi, mặc dù là nàng thay một bộ quần áo người Thân quốc, hơn nữa ẩn đi sừng rồng, nhưng cũng khó có thể che giấu đi trời sinh đoan trang.

Đi ở trên đường, thỉnh thoảng có nam nhân hướng nàng ném đến ánh mắt khác thường.

Thích cái đẹp là thiên tính của con người, nữ tử như nàng, đi ở ngoài đường bất cứ một tòa thành trì nào của Đại Chu, đều sẽ có tỷ lệ ngoái đầu rất cao, nhưng người Đại Chu và người Thân quốc biểu hiện lại hoàn toàn khác nhau.

Dân chúng Đại Chu nhìn thấy nữ tử xinh đẹp, phần lớn là ánh mắt thưởng thức, khi bị nữ tử phát hiện, cũng sẽ xấu hổ dời tầm mắt đi.

Nhưng người Thân quốc sẽ không, bọn họ vô thanh vô tức, sẽ dùng ánh mắt trắng trợn đánh giá mãi một nữ tử, nếu là một người hai người còn tốt, khi cả con phố, đại bộ phận nam nhân đều dùng ánh mắt như thế nhìn nàng, mặc dù là long nữ cường đại, cũng hướng bên người Lý Mộ né tránh.

Nàng không phải là sợ hãi, mà là phản cảm cùng ghê tởm.

Nàng chưa bao giờ gặp người như vậy, quốc gia như vậy.

Trong thành khắp nơi tràn ngập mùi thối, mọi người đi ngoài bên đường, dùng ánh mắt phi thường không lễ phép đánh giá nữ tử, phân động vật tùy ý có thể thấy được, trong một dòng sông chảy qua thành này, có người đang tắm rửa, có người đang uống nước, có người đang đốt cháy thi thể

"Ọe!"

Nhìn thấy dòng sông bẩn thỉu vô cùng kia, Xưng Tâm che miệng, thiếu chút nữa nôn ra. Làm thủy tộc, chỉ cần nghĩ đến thế mà tồn tại con sông như vậy, cả người nàng liền không thoải mái, cầm lấy cổ tay Lý Mộ, cầu xin nói: "Chúng ta trở về đi."

Lý Mộ nói: "Ngươi muốn trở về hãy về trước đi."

Ngao Xưng Tâm rơi vào đường cùng, chỉ có thể theo Lý Mộ tiếp tục đi ở trong thành, nàng không dám một mình trở về, cũng không thể một mình trở về, nhỡ đâu hắn cho rằng nàng là muốn nhân cơ hội chạy trốn thì làm sao bây giờ, nhỡ đâu lại gặp được nam nhân đầu trọc kia làm sao bây giờ, nàng vẫn là đi theo bên người Lý Mộ có cảm giác an toàn hơn.

Hai người đi ở trên đường, lúc đi ngang qua một ngõ nhỏ, mấy nam nhân đi theo phía sau bỗng tiến lên, mang bọn họ bao vây lại.

Lý Mộ nhìn cũng không nhìn bọn họ, lập tức xuyên qua đám người.

Mấy nam tử cũng không ngờ hắn thức thời như vậy, vây quanh nữ tử xinh đẹp kia ép đến trong ngõ.

Rất nhanh, Ngao Xưng Tâm liền từ phía sau đi tới, đuổi kịp Lý Mộ, hừ nhẹ một tiếng, từ trong lỗ mũi phun ra hai luồng lửa.

Nàng nhìn Lý Mộ, hỏi: “Quốc gia này quá ghê tởm rồi, Đại Chu các ngươi cường đại như vậy, vì sao không mang bọn họ tiêu diệt?”

Lý Mộ nói: “Bọn họ bây giờ chỉ là ghê tởm chính bọn họ, diệt bọn họ, ghê tởm không phải là Đại Chu chúng ta?”

Việc Thân quốc, tốt nhất để người Thân quốc tự mình giải quyết, Lý Mộ ban đầu nghĩ, Thân quốc nhiều người bị coi như tiện dân cấp thấp như vậy, chịu ức hiếp như thế, dân oán nhất định sôi trào, nhưng sau khi tự mình xem mới phát hiện, chính bọn họ tựa như từ trong xương cốt cũng tán thành loại phân chia thân phận này.

Dân chúng Đại Chu căn bản không tin cái trò này, tất cả mọi người sinh hoạt tại trên mảnh đất đó, tín niệm trong lòng giữ là, triều đình bất nhân, nên lật đổ khác triều đình lập, bọn họ thờ phụng là vương hầu quan tướng đâu phải cứ cần xuất thân cao quý, triều đình phục vụ cho dân chúng, mà không phải nô dịch dân chúng.

Người Thân quốc không cho Lý Mộ loại cảm giác này, tiện dân cấp thấp Thân quốc bị ức hiếp, cũng đang ức hiếp người

khác.

Nữ tử ở nơi này không có địa vị, nơi này từ trên đến dưới, từ dân đến quan, vô luận là nông thôn, hay là ngõ nhỏ trong thành, sự kiện gian dâm cũng ùn ùn không hết, trên đường rất khó nhìn thấy nữ tử, phàm là có nữ giới đi qua, sẽ có không ít nam nhân không kiêng nể gì ném đến ánh mắt như con sói.

Thời gian ba ngày, Lý Mộ và Xưng Tâm đi qua bốn tòa thành nhỏ, mười mấy thôn xóm, gặp được sự kiện chặn đường thế mà nhiều tới mấy chục lần, tuy bọn họ gặp được không thiếu người tốt, nhưng làm ác đã trở thành điều bình thường, số lượng không nhiều việc thiện kia liền rất dễ dàng bị xem nhẹ.

Sau khi tự mình thể hội phong thổ Thân quốc, Lý Mộ lại thả ra thuyền bay, hai người đứng ở trên thuyền, thuyền bay rất nhanh lướt qua bầu trời, hướng Đại Chu Nam quận mà đi.

Xưng Tâm đứng ở phía sau Lý Mộ, một khắc nào đó, thuyền bay bỗng nhiên dừng lại, thân thể của nàng theo quán tính nghiêng về phía trước, va vào trên người Lý Mộ.

Nàng ôm ngực, khẩn trương nói: “Làm sao vậy làm sao vậy?”

Lý Mộ đứng ở đầu thuyền, nhìn nơi cực xa phía trước, mặt lộ vẻ chấn động.

Mặc dù là đứng ở chỗ này, hắn cũng có thể cảm nhận được phương hướng đó lực lượng thiên địa bỗng nhiên trở nên cuồng bạo đến cực điểm, cho dù Lý Mộ kiến thức rộng rãi, cũng không tưởng tượng được, rốt cuộc là thần thông như thế nào, có thể dẫn động lực lượng thiên địa khổng lồ như vậy.

Hết chương 856.

Chương 857. Toàn bộ người chịu áp bách liên hợp lại (1)

Mang theo đầy nghi hoặc, Lý Mộ một lần nữa khởi động thuyền bay, hướng phía trước bay nhanh đi.

Thân quốc Bắc bang.

Một chỗ thôn xóm chỉ có mấy chục hộ gia đình.

Các bang của Thân quốc, thôn xóm bộ tộc tự trị, xử lý tất cả công việc trong thôn, bao gồm quyền to sinh sát thôn dân, đều ở trong tay tộc lão trong thôn, cái này tuy dẫn tới quyền lực trong tay bộ phận nhỏ số người quá thịnh, nhưng cũng tiết kiệm lượng lớn nhân lực cho triều đình Thân quốc.

Lúc này, một chỗ thôn xóm này đang thẩm tra xử lí một vụ án mạng.

Ngoài sở thẩm phán đơn sơ dựng bằng cỏ tranh, mấy chục thôn dân đứng ở bên ngoài thò đầu vây xem.

Trong sở thẩm phán, hai nam tử cường tráng áp giải một nam tử gầy yếu, nam tử gầy yếu đó còn đang không ngừng giãy dụa, bị một người dùng côn gỗ tráng kiện đánh vào chỗ khom chân sau đầu gối, chỉ có thể nặng nề quỳ xuống.

Một lão giả đội mũ, tóc và chòm râu đều bạc, ngồi ở trên ghế chính phía trước, tay cầm trượng gỗ tượng trưng quyền lực, dùng sức dộng mạnh ở trên mặt đất, mặt mũi âm trầm, nghiến răng nói: “A Lạp Cổ, ngươi thế mà dám mưu hại cháu ta Thác Cát, ta bây giờ theo thôn quy, xử thạch hình* đối với ngươi, ngươi còn có lời gì?”

(*): ném đá tới chết

A Lạp Cổ bị ấn ở trên mặt đất, vẫn giãy dụa không ngừng, hai mắt hắn tràn ngập tơ máu, vô cùng bi phẫn nói: “Thác Cát muốn vũ nhục vợ chưa cưới của ta, trượt chân ngã xuống bị thương, ngươi không trừng phạt hắn, lại muốn xử tử ta, thần ở trên trời nhìn, mọi thứ ngươi làm lúc còn sống, sau khi chết phải xuống vô gian địa ngục!”

Trong mắt lão giả lóe ra hàn quang: “Ngươi nói là Thác Cát tự mình bị thương, nhưng rõ ràng có người nhìn thấy là ngươi đánh nó, mang nhân chứng dẫn tới.”

Hai nam tử từ bên ngoài đi vào, chỉ vào nam tử gầy yếu quỳ ở trên mặt đất, nói: “Là hắn, chúng ta tận mắt thấy hắn đánh Thác Cát.”

Nam tử gầy yếu mắt lộ ra bi ai, hai nam tử này muốn cưỡng bức vợ chưa cưới của hắn, lại bị tiên nhân phế đi thứ kia, ghi hận trong lòng, trả thù ở trên người hắn, lúc này trong lòng hắn có vô hạn phẫn nộ, lại vô lực phản kháng.

Lão giả mang quyền trượng chống mạnh xuống đất, uy nghiêm nói: “A Lạp Cổ, ngươi thân là tiện dân cấp thấp nhất, thế mà dám thương tổn quý tộc, theo luật phải xử tử hình. Bây giờ ta phán ngươi chịu thạch hình mà chết, người đâu, mang hắn áp giải xuống, lập tức hành hình!”

Nam tử gầy yếu bị kéo ra ngoài, đẩy xuống một cái hố.

Có người mang đất cát lấp vào hố, hắn phần eo trở xuống đều bị chôn trong hố, không thể động đậy, cách đó không xa chồng chất một đống hòn đá, lớn bằng nắm tay, nhỏ bằng đầu trẻ con*, đây là thứ dùng để hành hình.

(*): tác giả mô tả bị ngược, nhưng dịch giả giữ nguyên nguyên tác.

Khi có người bị tuyên án tiếp nhận thạch hình, thôn dân trong thôn sẽ xếp hàng hướng hắn ném đá, thẳng đến khi hắn hoàn toàn chết.

Loại hình phạt này phi thường tàn nhẫn, nhưng tàn nhẫn nhất là, người thân và bạn bè của người chịu hình cũng bị yêu cầu phải tham dự hành hình. Ngay tại giai đoạn đầu A Lạp Cổ bị hành hình, một nữ tử như nổi điên lao tới, lớn tiếng nói: “A Lạp Cổ, A Lạp Cổ!”

Nhưng nàng vừa mới tới gần, đã bị người ta dùng sức lôi đi.

Một nam tử khập khiễng đi đến cạnh hố cát, A Lạp Cổ một nửa thân thể đã chôn xuống đất, hai tay cũng bị ép ở sau lưng. Trên mặt nam tử lộ ra biểu cảm cười nhạo, vỗ mạnh lên mặt A

Lạp Cổ, nói: “A Lạp Cổ, ngươi yên tâm đi chết đi, ta sẽ giúp ngươi chiếu cố thật tốt Ngả Tây Á… A, ngươi tên tiện dân này, nhả ra cho ta!”

Hai ngón tay Thác Cát bị cắn, trán toát ra mồ hôi lạnh, hắn một cước đạp ở ngực A Lạp Cổ, khi rút tay về, chỗ ngón tay chảy máu không dừng. Hắn dùng khăn tay bọc ngón tay bị thương, bước đến ngoài hố cát, nghiến răng nói: “Đập chết hắn, đập chết hắn cho ta!”

Hành hình bắt đầu, mọi người nhặt lên cục đá trên mặt đất, hướng trong hố cát ném tới, A Lạp Cổ bị chôn ở trong hố cát, không thể tránh né, rất nhanh đã vỡ đầu chảy máu.

Thác Cát vẫn khó giải nỗi hận, dặn dò hai thủ hạ phía sau: “Mang Ngả Tây Á đưa trong nhà của ta đi, ta muốn để tiện dân này thấy kết cục mạo phạm quý tộc!”

Hai thủ hạ của hắn nhận được mệnh lệnh, trước mặt mười mấy thôn dân, cưỡng ép kéo Ngả Tây Á rời khỏi.

A Lạp Cổ bị chôn ở trong hố cát trong mắt tràn đầy tơ máu, trong miệng phát ra tiếng gào rống như dã thú, nhưng hắn bị nhốt ở trong hố cát, không thể nhúc nhích một chút nào.

Bên kia, Ngả Tây Á dùng hết toàn lực, giãy thoát hai người, nàng quay đầu nhìn A Lạp Cổ một cái, bi thương nói: “A Lạp Cổ, Ngả Tây Á kiếp sau vẫn làm thê tử của chàng!”

Nói xong, nàng liền húc đầu vào trên tường đá, trên tường đá nở rộ ra một đóa hoa màu máu, thân thể Ngả Tây Á cũng mềm nhũn ngã xuống.

Thủ hạ của Thác Cát vươn ra ngón tay, thăm dò ở dưới mũi của Ngả Tây Á, đứng lên, khó có thể tin nói: “Thác Cát đại nhân, nàng đã chết…”

Thác Cát xui xẻo lắc lắc tay, cả giận nói: “Nữ nhân ngu xuẩn này, chết thì chết đi, một tiện dân mà thôi, lát nữa kéo xuống chôn.”

Nói xong, hắn khoanh hai tay, lạnh lùng nhìn mọi người hành hình đối với A Lạp Cổ.

Sau khi Ngả Tây Á tự sát, bóng người kia trong hố cát phát ra một tiếng gào rống, liền đứng ngây ra ở nơi đó, cũng không nhúc nhích.

Cục đá cứng rắn rơi ở trên người hắn, hắn không né cũng không tránh, chỉ là dùng ánh mắt mờ mịt nhìn thi thể Ngả Tây Á.

Một khắc nào đó, bao gồm Thác Cát ở trong, toàn bộ người hành hình bỗng nhiên khó hiểu rùng mình một cái.

Nhiệt độ chung quanh như giảm xuống, bọn họ cảm giác ngực như là bị đè ép một tảng đá lớn, trên bầu trời, gió cuộn mây vần, mặt đất lại nổi lên một trận cuồng phong, cát bay đá chạy, mọi người bất chấp hành hình, đều lấy tay áo che mặt, tránh ở sau tường đá.

Trong hố cát, A Lạp Cổ bị vùi lấp nửa thân thể giãy đứt dây thừng buộc trên tay, hai tay chống đất, mang thân thể từ trong hố cát rút ra.

Đọc sách còn nhưng lĩnh tiền mặt!

Đôi mắt hắn biến thành màu đỏ, bước ra một bước, thân thể biến mất ở tại chỗ, một lần sau xuất hiện đã ở trước mắt Thác Cát.

Thác Cát chấn động há hốc mồm, còn chưa kịp mở miệng, A Lạp Cổ tung một cú đấm, đánh vào trên đầu gã.

Ầm!

Đầu Thác Cát nổ tung như dưa hấu, lại ầm ầm hai tiếng, hai thủ hạ của gã cũng đột tử ngay tại chỗ.

Hết chương 857.

Chương 858. Toàn bộ người chịu áp bách liên hợp lại (2)

Mọi người thấy vậy, hoảng sợ chạy tứ tán. A Lạp Cổ đi đến cạnh thi thể Ngả Tây Á, màu máu trong mắt chậm rãi rút đi, hắn chậm rãi ngồi xổm xuống, thống khổ ôm đầu, nghẹn ngào không thôi.

Rất nhanh, có một bóng người từ trong thôn bay ra.

Đó là một nam tử mặc áo bào trắng, hắn đạp không mà đi, thôn dân thấy, ùn ùn quỳ lạy, trong miệng hô to "Tế ti đại nhân" .

Nam tử hai tay nhất chỉ, A Lạp Cổ dưới chân thổ địa bỗng nhiên trở nên cực độ xốp, đem hắn cả người đều hãm đi vào.

Sau đó, mặt đất một lần nữa trở nên cứng rắn, A Lạp Cổ chỉ còn lại có một cái đầu ở bên ngoài.

Nam tử áo bào trắng đứng trên không, uy nghiêm nói: "Tiện dân lớn mật, dám to gan làm càn!"

Dưới mặt đất, A Lạp Cổ hít thật sâu, đất vây khốn hắn trực tiếp nứt ra, hắn từ trong lòng đất nhảy ra.

Nam nhân áo bào trắng kia thấy vậy biến sắc, nắm lên một cây trường mâu sau lưng, hướng A Lạp Cổ đâm tới, lại bị A Lạp Cổ đưa tay bắt được, hắn hơi dùng sức một chút, liền từ trên người nam tử áo bào trắng đoạt đi trường mâu, tùy tay bẻ cong gãy nó, ném sang một bên.

Bản thân nam tử áo bào trắng cũng không cách nào làm được một điểm này, thấy một màn như vậy, lập tức bị dọa vỡ mật, như liều mạng phi thân rời khỏi.

Lúc này, lại có hai bóng người từ trên trời giáng xuống.

Lý Mộ không ngờ còn có thể lại nhìn thấy người trẻ tuổi Thân quốc này, khiến hắn bất ngờ là, lần đầu tiên thấy hắn, hắn còn chỉ là một phàm nhân, giờ phút này trên người đã có khí tức cảnh giới thứ tư.

Xem ra, nơi này vừa rồi lực lượng thiên địa thay đổi, chính là vì người này.

Người trẻ tuổi này tuy chưa tu hành, nhưng hiển nhiên đã dẫn động lực lượng thiên địa rót vào cơ thể, lúc trước Tiểu Ngọc lấy chân ngôn cảm thiên động địa, trong nháy mắt tấn thăng cảnh giới thứ năm, người này Thân quốc người trẻ tuổi tình huống, hoàn toàn là vì thể chất đặc thù của hắn.

Linh thể trời sinh thức tỉnh, có một lần cơ hội quán thể, cũng là một lần duy nhất.

Nhưng, bởi vì hắn chưa từng tu hành, đối với tu hành không biết gì cả, giờ phút này là chỉ có cảnh giới, mà không có thực lực cảnh giới thứ tư.

Người trẻ tuổi sau khi nhìn Lý Mộ và Ngao Xưng Tâm một cái, cúi đầu nhìn thi thể nữ tử trên mặt đất, không chút do dự húc đầu vào tường đá bên cạnh.

Ầm!

Dưới cú húc, tường đá ầm ầm sập, hắn vẫn đứng ở tại chỗ.

Hắn cúi đầu nhìn nhìn tay mình, lại sờ sờ đầu của hắn, vẻ mặt mờ mịt.

Lý Mộ dùng tiếng Thân quốc nói: “Ngươi đang làm gì?”

Người trẻ tuổi nhìn về phía Lý Mộ, mắt lộ ra bi ai, nói: “Ngả Tây Á đã chết, ta muốn tùy nàng mà đi, cho dù là thành quỷ chúng ta cũng muốn cùng một chỗ.”

Ngả Tây Á chính là nữ tử Thân quốc lần trước Lý Mộ tiện tay cứu, giờ phút này, thi thể của nàng nằm ở trên mặt đất phía trước Lý Mộ.

Lý Mộ nhìn thi thể trên mặt đất, nói với người trẻ tuổi: “Các ngươi đã yêu nhau như vậy, trái lại cũng không cần phải đi chết…”

Hắn vươn hai ngón tay, lau một cái ở trước mắt người trẻ tuổi này.

A Lạp Cổ phát hiện hắn lại thấy được Ngả Tây Á, hắn kích động chạy qua, muốn ôm nàng, lại từ trong thân thể của nàng

trực tiếp xuyên qua.

Lý Mộ đi qua, nói: “Nàng bây giờ chỉ là một âm linh, phải trải qua tu hành mới có thể ngưng tụ thân thể. Thôi, gặp nhau cũng là có duyên, ta giúp ngươi chút nữa đi.”

Hai tay hắn kết ấn, sau khi lực lượng thiên địa dao động một trận, Ngả Tây Á thân thể chậm rãi ngưng thực.

Nàng đã chết, Lý Mộ không có cách nào hồi sinh nàng, chỉ có thể giúp nàng tạm thời ngưng tụ thân thể.

Một nam một nữ một lần nữa ôm nhau, kích động không thôi.

Có một số việc là chẳng phân biệt biên giới, cảm tình đôi nam nữ này khiến Lý Mộ có chút động dung, đã quản nhiều chuyện rảnh rỗi, liền dứt khoát giúp người giúp đến cùng, Lý Mộ tính dạy cho hai người bọn họ phương pháp tu hành, lấy thiên phú của A Lạp Cổ, không tu hành đúng là lãng phí. Ngả Tây Á tuy không có thiên phú gì, nhưng chỉ cần tu hành đến cảnh giới thứ ba, hai người liền có thể làm vợ chồng bình thường.

Hắn lấy ngón tay chạm khẽ vào trán một người một quỷ, mang tin tức tương quan truyền vào đầu bọn họ.

“Cảm ơn ân nhân!”

Một đôi vợ chồng này một lần nữa quỳ rạp xuống đất, dập đầu cảm ơn đối với Lý Mộ.

A Lạp Cổ liên tục dập đầu vang vài cái, ngẩng đầu hỏi Lý Mộ nói: “Ân nhân là đến từ Đại Chu à?”

Lý Mộ gật gật đầu, chưa phủ nhận.

A Lạp Cổ vô hạn khát khao nói: “Nghe nói Đại Chu mọi người ngang hàng, quý tộc phạm pháp, cũng phải trừng phạt, bất luận kẻ nào cũng có thể tu hành, nữ tử cũng sẽ được bảo hộ… So với Đại Chu các ngươi, nơi này chính là một quốc gia ác ma.”

Lý Mộ nói: “Đại Chu cũng không phải ngay từ đầu đã tốt đẹp như ngươi nói, là vì có nữ hoàng anh minh vô cùng dẫn

dắt, mới có Đại Chu hôm nay.”

A Lạp Cổ cúi đầu nói: “Hoàng đế của chúng ta, chỉ biết ban bố pháp luật có lợi cho quý tộc, bọn họ là sẽ không quản chúng ta đám tiện dân này.”

Lý Mộ nhìn hắn, ý vị sâu xa nói: “Cuộc sống hạnh phúc cần dựa vào hai tay của mình đi sáng tạo, toàn bộ người chịu áp bách của Thân quốc, liên hợp lại, cũng có thể thay trời đổi đất…”

Nói xong, hắn thản nhiên nói: “Xưng Tâm, chúng ta đi.”

Hai luồng hào quang một lần nữa xẹt qua bầu trời. A Lạp Cổ nhìn theo bọn họ đi xa, thẳng đến lúc hào quang biến mất ở cuối tầm mắt, hắn mới cúi đầu nhìn tay mình, lẩm bẩm: “Toàn bộ người chịu áp bách, liên hợp lại…”

…

Lúc về tới Nam quận, về việc Thân quốc, trong lòng Lý Mộ đã có ý tưởng bước đầu.

Hai nước tuy gần đây thường có ma sát, nhưng vô luận là Đại Chu hay Thân quốc, đều sẽ không dễ dàng khai chiến với đối phương, Thân quốc là không có thực lực khai chiến. Đại Chu mặc dù có thực lực, nhưng không cần thiết khai chiến, dù sao, trong một đoạn thời gian rất dài, quốc sách Đại Chu đều là hòa bình phát triển.

Tốt nhất là để Thân quốc tự mình loạn, theo lý thuyết, lấy tình huống quốc nội Thân quốc, vô số dân chúng chịu áp bách, áp bách đến mức tận cùng sẽ phản kháng, như vậy chính quyền rất khó an ổn.

Nhưng tiện dân Thân quốc bị áp bách vô cùng tàn nhẫn, đều là bị giáo phái cực hạn, tư tưởng nô lệ thâm căn cố đế, cam nguyện chịu áp bách, tự nhiên cũng sẽ không phản kháng, hơn nữa bọn họ không thể tu hành, cho dù là có lòng phản kháng, cũng không có thực lực phản kháng.

Bọn họ cần là dẫn đường, tuy dân chúng không có thực lực, nhưng niệm lực của bọn họ lại có tác dụng lớn.

Hết chương 858.

Chương 859. Yêu quốc cố nhân (1)

Lý Mộ nhìn ra, A Lạp Cổ khác với dân chúng tầng dưới chót, nhưng thực lực của gã quá yếu, tạm thời còn khó trọng dụng, hắn chỉ chôn xuống ở trong lòng A Lạp Cổ một mầm móng.

Trước mắt, hắn cần một người có thực lực tuyệt đối, lại có năng lực tuyệt đối, đẩy vào nội bộ Thân quốc, đi hoàn thành chuyện này.

Cường giả Cung Phụng ti có thể điều động có rất nhiều, nhưng bảo bọn họ đánh nhau đấu pháp còn được, bảo bọn họ đi dẫn đường dân chúng Thân quốc chịu áp bách, toàn bộ Cung Phụng ti không có một ai có thể gánh vác trọng trách này.

Nếu thật sự không được, cũng chỉ có thể Lý Mộ tự mình đi.

Nhưng không đến vạn bất đắc dĩ, Lý Mộ không muốn tự mình động thủ, cái này ý nghĩa hắn cần nán lại mãi ở Thân quốc, đây là chuyện Lý Mộ tương đối kháng cự.

Nói tới, loại chuyện này thật ra quan viên trong triều thích hợp nhất, tu vi bọn họ có lẽ không cao bao nhiêu, nhưng chìm đắm triều đình nhiều năm, ai cũng là lão hồ li, muốn làm loại chuyện này, tuyệt đối là hết bài này tới bài khác, nhưng có năng lực, không có thực lực, cũng rất khó đứng vững gót chân ở Thân quốc.

Chuyện này chỉ có thể bàn bạc kỹ hơn, chuyện Nam quận tạm thời bình định, Lý Mộ để lại Ngao Nhuận chỗ này, bảo đảm biên cảnh đường thủy không lo, cùng Xưng Tâm trở lại Thần Đô, tính từ từ bàn bạc với nữ hoàng.

Nhưng, còn chưa tới Thần Đô, trên thuyền bay, sắc mặt Lý Mộ chợt biến đổi.

Ngay tại vừa rồi, hắn bỗng nhiên cảm nhận được, một đạo phân thần hắn bám vào trên tám yêu thi cảnh giới thứ sáu kia, bỗng nhiên mất đi cảm ứng với nguyên thần.

Ngay sau đó, đạo phân thần cảm ứng thứ hai cũng ù ù cạc cạc biến mất.

Mười yêu thi đó, Lý Mộ để lại hết bên người Huyễn Cơ, cách nhau khoảng cách xa như vậy, Lý Mộ tuy không thể dùng phân thần khống chế bọn họ, nhưng giữa phân thần và nguyên thần vẫn có một loại cảm ứng cực kỳ mỏng manh.

Cảm ứng biến mất, nói rõ yêu thi xuất hiện chuyện bất ngờ.

Lý Mộ đứng trên thuyền bay, sau khi do dự một lát, thay đổi phương hướng, nhắm thẳng Thiên Hồ quốc mà đi.

Sinh Châu, Yêu quốc.

Giữa núi non trùng điệp, một con rồng to lớn màu trắng từ tầng trời thấp bay qua, cảm nhận được khí tức chỉ long tộc có, vô số yêu vật trong núi run bần bật, dưới uy áp của huyết mạch, vô luận là tiểu yêu chưa hóa hình, hay là đại yêu tu vi có thành tựu, đều từ đáy lòng tràn ra ý sợ hãi thật sâu.

Lý Mộ khoanh chân ngồi ở trên đầu rồng, nắm sừng rồng, hướng một phương hướng hơi dùng sức, Xưng Tâm liền lĩnh hội ý tứ của hắn, phương hướng lệch một ít, tiếp tục hướng phía trước bay đi.

Một long tộc chân chính, tốc độ phi hành so với thuyền bay của Lý Mộ nhanh hơn nhiều, trải qua nhiều ngày ở chung, quan hệ của Lý Mộ và con rồng cái nhỏ này cũng rất tăng tiến, nàng bây giờ đã nguyện ý chủ động chở Lý Mộ.

Long tộc trái lại cũng hết lòng tuân thủ hứa hẹn, nàng đáp ứng làm vật cưỡi ba năm, dọc theo đường đi, thật sự không có lấy một chút tâm tư chạy trốn.

Ngọn núi phía trước đã dần dần quen thuộc, Lý Mộ chỉ vào ngọn cao nhất nơi xa, nói: “Chính là nơi đó.”

Thiên Hồ quốc, hoàng cung.

Một con rồng to lớn màu trắng từ trên trời giáng xuống, dừng ở trên quảng trường trước điện, đưa tới vô số người chấn động.

Rất nhanh, liền có mười mấy bóng người cấp tốc bay tới, mang Xưng Tâm khôi phục hình người cùng Lý Mộ trên quảng trường bao vây lại. Bọn họ vẻ mặt khẩn trương, binh khí trong tay chỉ hướng hai người, chiến đấu cực dễ bùng nổ.

Ngay sau đó, mọi người thấy người đến, lập tức thu hồi binh khí, ôm quyền cung kính nói: "Tham kiến quốc sư!"

Ngao Xưng Tâm nhìn nhìn Lý Mộ, lại nhìn nhìn bầy yêu cung kính, trong lòng nghi hoặc không thôi. Nàng không hiểu, rõ ràng là thần tử Đại Chu, sao đến Yêu quốc cũng được tôn kính như vậy.

Lý Mộ nhìn một hồ yêu, hỏi: "Nữ vương đâu?"

Hồ yêu đó nói: "Nữ vương đã bế quan mấy tháng, toàn bộ công việc bây giờ của Thiên Hồ quốc, đều là Lục đại nhân cùng Cửu đại nhân đang làm chủ."

Lý Mộ nói: "Bảo bọn họ tới gặp ta."

Khi mấy người đi mời Hồ Lục cùng Hồ Cửu, Lý Mộ thuận tiện thu niệm lực trên hai pho tượng.

Sau khi chỗ niệm lực đó dung nhập thân thể, pháp lực trong cơ thể hắn có một tia tăng trưởng nho nhỏ. Tu hành càng đến hậu kỳ, niệm lực hắn cần càng khổng lồ, loại niệm lực hằng ngày bái lạy có thể đạt được này đã ít lại càng ít, nhưng cũng có chút ít còn hơn không, nếu là để Lý Mộ tự mình tu hành, chỉ sợ ít nhất cần mười ngày nửa tháng mới có hiệu quả này.

Rất nhanh, hai bóng người liền từ trong ngọn núi bị tụ linh trận pháp bao trùm kia bay ra, Hồ Lục nhìn Lý Mộ, kinh hỉ nói: "Sao ngươi bỗng nhiên đến đây, ta đi gọi nữ vương xuất quan…"

"Không cần." Lý Mộ phất phất tay, hắn lần này đến Yêu quốc, không phải đến lén hẹn hò Huyễn Cơ, mà là có việc nghiêm túc muốn làm, đi thẳng vào vấn đề hỏi: "Mấy yêu thi ta để lại chỗ này đâu?"

Hồ Lục giải thích: "Huyễn Cơ đại nhân để hai yêu thi cảnh giới thứ bảy kia trấn thủ ở Thiên Hồ quốc, tám con cảnh giới

thứ sáu còn lại, theo các đại thống lĩnh ra ngoài thu phục các thế lực Yêu tộc lớn."

Hai yêu thi cảnh giới thứ bảy kia, Lý Mộ có thể cảm nhận được, bọn họ ngay tại lòng đất Thiên Hồ quốc.

Mặt khác, tám yêu thi cảnh giới thứ sáu kia, bởi vì khoảng cách, Lý Mộ chỉ có thể mơ hồ xác định phương vị, hai cái còn lại, vô luận hắn cảm ứng như thế nào, cũng không cảm ứng được.

Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói: "Liên hệ thống lĩnh mang theo yêu thi, hỏi bọn họ tình huống yêu thi."

Hồ Lục và Hồ Cửu không hỏi nhiều, rất nhanh liền liên hệ các đại thống lĩnh, người còn lại đều có thể liên hệ được, duy chỉ có hai yêu chưa đáp lại.

Hồ Cửu nhíu mày, kỳ quái nói: "Hùng Tam cùng Ưng Tứ đâu, ta nhớ rõ bọn họ là đi thu phục hắc báo nhất tộc, thực lực hắc báo nhất tộc cũng không mạnh, sao đến bây giờ cũng chưa có đáp lại?"

Lý Mộ hỏi: "Hắc báo nhất tộc ở hướng nào?"

Hồ Lục nói: "Hướng đông nam."

Lý Mộ dứt khoát nói: "Cho ta một tấm bản đồ, các ngươi ở lại chỗ này, Xưng Tâm, ngươi theo ta đi xem chút."

Hai người phi thân lên. Hồ Cửu than nhẹ một tiếng, nói: "Hắn sao lại kiếm con rồng để cưỡi, còn là rồng cái, chẳng lẽ hai mỹ nữ xà kia đã không thể thỏa mãn hắn?"

Hồ Lục gõ một phát ở trên đầu hắn, nói: "Đừng ai oán nữa, đi gọi Huyễn Cơ đại nhân xuất quan."

Hồ Cửu nói: "Ngươi vừa rồi chưa nghe thấy hắn nói sao, hắn nói không cần gọi Huyễn Cơ đại nhân."

Hồ Lục liếc hắn, nói: "Ngươi sao lại nghe lời hắn như vậy, hắn nói không cần thì không cần, nếu hắn đi rồi, đợi Huyễn Cơ đại nhân xuất quan, ngươi cũng xong…"

Nói xong, nàng liền tự đi về chỗ sâu trong hoàng cung, nơi Huyễn Cơ bế quan.

Hết chương 859.

Chương 860. Yêu quốc cố nhân (2)

Mà lúc này, hướng đông nam Thiên Hồ quốc, Lý Mộ cưỡi Xưng Tâm, thong thả phi hành ở tầng trời thấp, Hùng Tam cùng Ưng Tứ cùng với hai yêu thi kia biến mất ở phương hướng này. Lý Mộ dựa theo đánh dấu trên bản đồ, hướng vị trí hắc báo nhất tộc mà đi.

Không bao lâu, Lý Mộ và Xưng Tâm đáp ở một chỗ đỉnh núi, đã có mười mấy báo yêu đứng ở đỉnh núi, một báo yêu trong đó có tu vi cảnh giới thứ năm quì một gối, lớn tiếng nói: "Hắc báo nhất tộc nguyện ý quy thuận Thiên Hồ quốc, xin nữ vương thu lưu!"

Lý Mộ khẽ nhíu mày, nhìn hắc báo tinh, cầm đầu kia hỏi: "Hùng Tam thống lĩnh cùng Ưng Tứ thống lĩnh có từng tới không?"

Hắc báo yêu đó nghe vậy, mờ mịt lắc lắc đầu, nói: "Chưa từng gặp hai vị thống lĩnh."

Lý Mộ nhíu mày sâu hơn nữa, Hùng Tam cùng Ưng Tứ vì thu phục hắc báo nhất tộc mà đến, nhưng còn chưa đến nơi đây đã ly kỳ biến mất, nhìn từ hắc báo nhất tộc biểu hiện, bọn họ cũng không giống như là đang nói dối.

Lý Mộ nhìn bọn họ, thản nhiên nói: "Tự mình đi Thiên Hồ quốc nhập tịch."

Dứt lời, hắn cùng Xưng Tâm liền trực tiếp rời khỏi.

Hắc báo từng đi Thiên Hồ quốc, đã sớm đối với nơi linh khí đầy đủ kia có điều hướng tới, hắn cũng từng thấy pho tượng quốc sư, biết quốc sư ở Thiên Hồ quốc rất được kính trọng, địa vị tôn sùng, nhưng tận mắt thấy quốc sư cưỡi rồng rời đi, vẫn khiến hắn chịu chấn động rất lớn.

Hắc báo nhất tộc lần này, chỉ sợ là đã theo một chủ nhân lợi hại.

Trên bầu trời, Xưng Tâm đang thong thả phi hành. Lý Mộ mặt lộ vẻ suy nghĩ, có thể ở trong Yêu quốc, vô thanh vô tức vây khốn hai yêu thi cảnh giới thứ sáu, trừ phi đối phương có

tu vi cảnh giới thứ bảy, chẳng lẽ là Thanh Sát Lang Vương gây ra, hoặc là Huyền Xà tộc cùng Phi Hùng tộc chèn ép đối với Thiên Hồ quốc?

Ngay tại lúc trong lòng Lý Mộ ngờ vực vô căn cứ, nguyên thần hắn, bỗng nhiên lại cảm ứng được hai yêu thi tồn tại.

Nhưng một chớp mắt sau, loại cảm ứng đó lại kỳ quái biến mất.

Lý Mộ chợt từ trên thân rồng đứng dậy, nghĩ nghĩ, thân thể bay ngược trở về.

Rất nhanh, loại cảm ứng này xuất hiện lần nữa.

Lý Mộ cúi đầu nhìn, phát hiện hắn lơ lửng ở trên không một thung lũng, trong thung lũng cỏ dại rậm rạp, liếc một cái nhìn lại, cũng không có chỗ gì đặc biệt.

Nhưng lấy trình độ trận pháp của hắn, rất nhanh liền nhìn ra huyền cơ nơi này.

Lý Mộ môi giật giật, tán thưởng nói: “Trận pháp ẩn nấp thật cao minh!”

Người bày trận này, lợi dụng địa hình thung lũng này bố trí một trận pháp ẩn nấp gần như thiên nhiên, mượn hoàn cảnh bày trận, không có dấu vết trận pháp, nếu không phải hắn cùng hai yêu thi kia có cảm ứng, thật sự không phát hiện được nơi này.

Lý Mộ lơ lửng ở trên không, chậm rãi hạ xuống.

Khi hắn hạ xuống đến một độ cao, cảnh vật trước mắt đột ngột thay đổi, thung lũng hoang vu không thấy nữa, thay thế vào đó là một thành trì loại nhỏ, trong thành còn có không ít bóng người đi lại, Lý Mộ ở cao nhìn xuống, từ bên trong thành nhỏ này, thế mà thấy được một ít bóng dáng Thần Đô.

Chỉ sợ mặc cho ai cũng không thể ngờ được, ở thung lũng vô danh Yêu quốc, lại còn có một cái Đại Chu Thần Đô bỏ túi như vậy.

Lý Mộ ở trong thành cảm nhận được hai yêu thi, một lần nữa thành lập liên hệ với phân thần của mình, hắn tâm niệm

khẽ động, liền có hai bóng người từ trong thành bay ra, hướng thẳng đến Lý Mộ.

Nhưng, bọn họ vừa mới bay ra khỏi thành trì mười trượng, bỗng nhiên lại ù ù cạc cạc biến mất, khi xuất hiện trở lại, lại xuất hiện ở trong thành.

Bọn họ từng lần một bay khỏi, lại lần lượt trở lại tại chỗ, tựa như lâm vào một tuần hoàn kỳ dị.

Lý Mộ muốn đi vào trong thành, nhưng sau khi hắn hạ xuống mười trượng, thân thể lại xuất hiện ở vị trí ban đầu.

Mà ngay tại một cái chớp mắt vừa rồi, một loại lực lượng thiên địa kỳ dị xuất hiện chung quanh thân thể hắn.

Lý Mộ nghĩ nghĩ, thân thể hạ xuống lần nữa, một lần nữa, ở lúc luồng lực lượng thiên địa kia lại xuất hiện, hắn trực tiếp khống chế nó, dễ dàng đáp xuống trong thành nhỏ.

Trong thành nhỏ, vô số bóng người dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Lý Mộ, Lý Mộ nhìn ra được, bọn họ đều là yêu vật hóa hình, ánh mắt những yêu vật này nhìn hắn, mặc dù có chút bất ngờ, nhưng không có các loại tình cảm như sợ hãi, sau khi bị Lý Mộ hấp dẫn sức chú ý chốc lát ngắn ngủi, liền bắt đầu đều tự bận việc của mình.

Lý Mộ đi ở trên đường, cùng tất cả chung quanh đều không hợp nhau.

Nơi này khiến hắn cảm thụ sâu nhất, là trật tự.

Tất cả gọn gàng ngăn nắp, mọi người ai cũng có việc, khắp nơi đều tràn ngập trật tự, cho dù là Thần Đô, cũng chưa từng cho Lý Mộ loại cảm giác này, trong một phương tiểu thiên địa này tồn tại một loại lực lượng kỳ dị, Lý Mộ truy tìm loại lực lượng này, hướng một tòa kiến trúc cuối thành nhỏ mà đi.

Đây là một tòa kiến trúc tương tự miếu thờ, cửa chính mở rộng, Lý Mộ đứng ở bên ngoài, nhìn thấy bên trong đặt một cái bồ đoàn, một bóng người khoanh chân ngồi ở trên bồ đoàn, đưa lưng về phía hắn.

Bóng lưng này cho Lý Mộ một loại cảm giác quen thuộc khó hiểu.

Sau khi Lý Mộ đi vào, bóng người nọ từ trên bồ đoàn đứng lên, xoay người nhìn Lý Mộ nói: "Lý đại nhân, đã lâu không gặp."

Lý Mộ ngạc nhiên nói: "Là ngươi!"

Giờ khắc này nhìn thấy Chu Trọng, Lý Mộ đối với điều tai nghe mắt thấy ở tòa thành nhỏ bên ngoài liền chẳng bất ngờ nữa.

Chu Trọng không hề nghi ngờ là truyền nhân pháp gia, nghe nói pháp gia tu hành giả ở thời điểm từ cảnh giới thứ sáu tấn thăng cảnh giới thứ bảy, cần lấy pháp lập quốc, thành lập một quốc gia pháp trị, thành nhỏ này tuy bỏ túi, nhưng phù hợp miêu tả trong sách cổ đối với pháp gia.

Khó trách hắn chỉ nán lại trong quân mấy tháng, liền nhẹ nhàng bỏ đi, thì ra là vụng trộm chạy đến nơi đây phá cảnh.

Lý Mộ nhìn Chu Trọng, ý vị sâu xa nói: "Lão Chu, ngươi che giấu đủ sâu nha."

Chu Trọng vung tay, trong điện xuất hiện một cái bàn ngọc, hai cái ghế ngọc. Hắn ra hiệu Lý Mộ ngồi xuống, sau đó hỏi: "Hai yêu thi đó là của ngươi?"

Lý Mộ nói: "Con hùng yêu cùng ưng yêu kia cũng là người của ta, ngươi làm gì bọn họ rồi?"

Chu Trọng vươn tay ở trên không chộp một cái, hai bóng người xuất hiện ở trong điện. Hai hán tử đó xuất hiện, liền lập tức chạy đến phía sau, khẩn trương nói: "Quốc sư cẩn thận, người này cực kỳ quỷ dị…"

Lý Mộ phất phất tay, nói: "Không cần lo, chúng ta là bạn lâu năm."

Chu Trọng khẽ động ngón tay, bình ngọc trên bàn đổ ra hai chén trà, hương trà tản ra. Hắn tự nhấp một ngụm, hỏi: "Lý đại nhân không ở bên cạnh bệ hạ, từ bao giờ thành quốc sư Yêu quốc rồi?"

Hết chương 860.

Chương 861. Đột phùng tra cương (1)

Lý Mộ nói: “Xem ra ngươi thật đúng là hai tai không hỏi việc ngoài núi, Đại Chu và Thiên Hồ quốc đã kết thành đồng minh, sớm không phải quan hệ triệt để đối địch trước đây nữa.”

Chu Trọng buông chén trà, nói: “Trái lại cũng không phải hoàn toàn không nghe, trước đó vài ngày ta nghe nói, có một nam tử Nhân tộc trở thành yêu hậu của Thiên Hồ quốc, nói hẳn chính là Lý đại nhân nhỉ?”

Lý Mộ phất phất tay, nói: “Đều là lời đồn, không thể coi là thật.”

Chu Trọng nhìn hắn một cái, vẫn chưa tiếp tục ở trên vấn đề này, hỏi: “Thanh Nhi có khỏe không?”

Lý Mộ nói: “Nàng ở Thần Đô rất khỏe.”

Nói xong, hắn lại hỏi Chu Trọng: “Chu đại nhân hẳn là sắp đột phá đến cảnh giới thứ bảy rồi nhỉ?”

Chu Trọng lắc lắc đầu, nói: “Thượng tam cảnh nói dễ hơn làm, nếu là vận khí đủ, tu hành ba mươi năm nữa, hẳn là có một tia cơ hội như vậy.”

Câu này nhìn như là đang khiêm tốn, thật ra là đang khoe.

Chu Trọng năm nay chỉ bốn mươi, ba mươi năm sau, cũng mới bảy mươi tuổi, phàm nhân cả đời có thể cũng mới bảy mươi tuổi, nhưng cái này đối với tu hành giả mà nói, cũng không tính là già.

Cường giả cảnh giới thứ bảy hiện có trên đại lục, chỉ sợ trừ nữ hoàng, không có một ai niên kỷ ở dưới bảy mươi tuổi.

Huống chi, tu vi Chu Trọng, là tự hắn từng chút một tu luyện, cũng không phải dựa vào truyền thừa và cơ duyên, hắn nếu thăng cấp cảnh giới thứ bảy, hẳn quét ngang tất cả cường giả cảnh giới này, bọn Vạn Huyễn Thiên Quân, Thanh Sát Lang Vương, cộng lại cũng không phải đối thủ của hắn.

Đến lúc đó trong cường giả, cảnh giới thứ bảy, có thể đánh đồng cùng hắn, chỉ sợ cũng chỉ có nữ hoàng cùng chưởng giáo các phái.

Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói: "Chu đại nhân sao không trở lại Đại Chu, thống trị Đại Chu ba mươi sáu quận ức vạn dân chúng, không phải tốt hơn nhiều so với ngươi ở trong thâm sơn cùng cốc này?"

Chu Trọng lạnh nhạt nói: "Có ngươi cùng bệ hạ, Đại Chu đã không cần Chu mỗ."

Lý Mộ nghĩ nghĩ, gã nói cũng không sai, Đại Chu bây giờ vốn là theo nếp trị quốc, tuyệt đại đa số dân chúng đều tuân thủ pháp luật, cho dù gã trở về, cũng chỉ là dệt hoa trên gấm, đối với gã tu hành không tạo ra được trợ giúp quá lớn.

Nơi có thể giúp gã tu hành, ít nhất cần thỏa mãn hai điều kiện.

Thứ nhất, đủ dân cư.

Thế gian các loại phương pháp tu hành, trăm sông đổ về một biển, vô luận là niệm lực đạo gia, công đức Phật môn, hay là triều đình lòng dân, đều cần cơ số dân cư cực kỳ khổng lồ, từ lượng biến dẫn phát chất biến.

Pháp gia cũng là như thế, một quốc gia nhỏ trong núi chỉ có mấy trăm yêu chúng, làm sao so được với Đại Chu có được mấy trăm triệu dân cư?

Thứ hai, nơi nhân khẩu tụ tập này, không có luật pháp, hoặc là nói luật pháp sụp đổ.

Tu hành giả pháp gia vốn chính là từ thi hành pháp trị, ở trong quá trình vô trật tự biến thành có trật tự hấp thu lực lượng, một chỗ càng loạn, luật pháp càng sụp đổ, càng có lợi cho bọn họ tu hành.

Ví dụ như thời kì tiên đế Đại Chu, đoạn thời gian đó, chắc là thời kì tu vi Chu Trọng đột nhiên tăng mạnh.

Khi mọi người đều cho rằng gã chỉ có tu vi cảnh giới thứ năm, gã đã vô thanh vô tức tu hành đến cảnh giới thứ sáu đỉnh phong.

Nói tóm lại, hắn tấn thăng cần, là một địa phương dân cư đủ nhiều, luật pháp đủ hỗn loạn.

Nghĩ đến đây, trong đầu Lý Mộ bỗng nhiên có một tia sáng xẹt qua.

Hắn nhìn Chu Trọng, nói: "Ta biết có nơi, so với Đại Chu càng thêm thích hợp ngươi, nơi đó dân cư không ít hơn Đại Chu bao nhiêu, luật pháp so với thời kì tiên đế còn sụp đổ hơn, tuyệt đối có thể giúp ngươi tu hành…"

Lý Mộ còn chưa nói xong, Chu Trọng liền trực tiếp hỏi: "Ngươi là nói Thân quốc?"

Lý Mộ gật gật đầu, nói: "Chính là Thân quốc."

Chu Trọng lấy ngón tay vuốt ve chén trà, thản nhiên nói: "Thân quốc đã là một quốc gia thành thục, muốn thay đổi quốc gia như vậy, không phải sức một người có thể làm được."

Lý Mộ nói: "Ngươi cần cái gì, cứ việc đưa ra, Đại Chu sẽ tận lực thỏa mãn ngươi, Thiên Hồ quốc cũng có thể từ trong đó giúp đỡ."

Chu Trọng nhìn hắn một cái, hỏi: "Ngươi có thể đại biểu Đại Chu cùng Thiên Hồ quốc?"

Lý Mộ nói: "Cái này ngươi không cần phải quản, cái này vốn là chuyện song thắng, ngươi có thể được tấn thăng, Đại Chu cũng có thể miễn đi Thân quốc quấy nhiễu, cớ sao mà không làm?"

Ánh mắt hai người đối diện, không nói gì còn hơn ngàn lời.

Một canh giờ sau, mấy bóng người từ trong thung lũng bay ra. Lý Mộ cưỡi rồng trắng, hai yêu thi cuốn theo Hùng Tam cùng Ưng Tứ, hướng phía Thiên Hồ quốc bay đi.

Dẫn dắt nhân dân Thân quốc đi hướng tự do và giải phóng, không có ai so với Chu Trọng càng thêm thích hợp việc như vậy, hắn cần tấn thăng, nhưng một người khó có thể được việc, Lý Mộ có người có ý tưởng, chỉ cần một người công cụ đáng tin giúp hắn làm công, hai người theo như nhu cầu, ăn nhịp với nhau.

Khi Lý Mộ tới gần Thiên Hồ thành, một bóng trắng bỗng từ trong thành bay ra, sau đó, hư ảnh một cái đuôi cáo hướng Lý Mộ công kích đến.

Đuôi cáo gào thét mà đến, Lý Mộ nâng tay chộp một phát, trên không xuất hiện một chưởng ấn thật lớn, chụp vào đuôi cáo kia.

Hai bên va chạm, chưởng ấn của Lý Mộ sụp đổ, đuôi cáo đó lại thế đi không giảm, tiếp tục đánh về phía hắn. Lý Mộ kết ấn lần nữa, triệu hồi ra một vách chắn, mới chặn được đuôi cáo công kích.

Nhưng ngay sau đó, một bóng trắng liền từ Thiên Hồ thành bay lên, húc ở trên người Lý Mộ.

Thân thể Lý Mộ bị đánh bay ra ngoài, rối ren ứng phó Huyễn Cơ công kích, nói: "Ngươi điên rồi sao?"

Huyễn Cơ căn bản không đáp lại, trong tay nắm hai thanh đoản kiếm, tiếp tục hướng Lý Mộ áp sát.

Lý Mộ lúc này mới ý thức được không thích hợp, thực lực của nàng so với lần trước gặp nhau tăng lên quá nhiều, từ trước mắt biểu hiện ra, tuyệt đối đã vượt qua cảnh giới thứ năm, khi nàng lại một lần nữa triển khai đuôi cáo công kích, Lý Mộ nhìn nhìn mông của nàng, quả nhiên phát hiện sáu cái đuôi cáo.

Nàng đã tấn thăng lục vĩ.

Khó trách vừa gặp mặt nàng liền trực tiếp động thủ với mình, chỉ sợ là muốn đòi lại thể diện trước kia. Lý Mộ cố sức ứng đối, ở dưới tình huống không đọ thần thông pháp thuật, không dùng chuông đạo, hắn tự nhiên không phải đối thủ của cảnh giới thứ sáu, nhưng hắn chung quy không thể dùng Trảm Yêu Hộ Thân Chú các đạo thuật lợi hại đối với Huyễn Cơ.

Lý Mộ tâm niệm khẽ động, hai yêu thi ngăn ở trước mặt Huyễn Cơ, Lý Mộ nhân cơ hội nói: "Ta đã biết ngươi tấn thăng, không sai biệt lắm phải…"

Hết chương 861.

Chương 862. Đột phùng tra cương (2)

Huyễn Cơ không dây dưa Lý Mộ mãi, thấy tốt là thu, lơ lửng ở không trung, hỏi Lý Mộ: "Ngươi là tới tìm ta sao?"

Tránh nàng tiếp tục quậy, Lý Mộ gật gật đầu, nói: "Trước đó không lâu mất đi liên hệ cùng hai yêu thi, ta lo lắng ngươi có việc, liền tới đây thăm."

Huyễn Cơ nhìn hắn một cái, hồ nghi nói: "Nhưng Hồ Cửu nói, ngươi không bảo bọn họ gọi ta xuất quan."

Lý Mộ liếc Hồ Cửu phía dưới một cái, giải thích: "Ta đây không phải lo lắng ảnh hưởng ngươi tu hành sao, nói tới cái này, ngươi sao nhanh như vậy đã thăng cấp cảnh giới thứ sáu?"

Huyễn Cơ không phục nói: "Cảnh giới thứ sáu làm sao, Chu Vũ còn cảnh giới thứ bảy đó, ngươi không kỳ quái cô ta, lại kỳ quái ta?"

Lý Mộ cũng chỉ là muốn nói sang chuyện khác, thuận miệng hỏi, nàng vốn là cảnh giới thứ năm đỉnh phong, bây giờ thân là nữ hoàng một quốc gia, hưởng niệm lực vạn yêu, lại có nội tình Thiên Hồ quốc nhiều năm tích góp, mọc ra một cái đuôi nữa còn không phải như trò chơi.

Không ngờ nàng chuyện gì cũng có thể kéo đến trên người nữ hoàng, may mắn nữ hoàng không ở đây, nếu không hai người chỉ sợ lại đấu. Lý Mộ không đáp lại nàng, bay đến trên quảng trường trước hoàng cung.

Huyễn Cơ cũng đi theo bay xuống, lúc này, Ngao Xưng Tâm sốt ruột không chờ nổi bay qua, nhìn Huyễn Cơ, hỏi Lý Mộ: "Đây là chủ nhân của ta ba năm tương lai sao?"

Huyễn Cơ nhìn thiếu nữ trên đầu mọc sừng rồng này, hỏi: "Chủ nhân cái gì?"

Lý Mộ mí mắt giật giật, phất phất tay với Xưng Tâm, nói: "Cái gì chủ nhân không chủ nhân, ta cũng không biết ngươi đang nói cái gì, ngươi tự mình đi chơi trước, lúc trở về ta sẽ gọi ngươi."

Huyễn Cơ cầm lấy cổ tay Xưng Tâm, đưa nàng qua một bên, hỏi: “Ngươi vừa rồi nói rốt cuộc là có ý tứ gì?”

Lý Mộ trừng mắt nhìn Xưng Tâm một cái, chủ động giải thích: “Con rồng này phạm trọng tội, ta bắt nàng trở về, làm vật cưỡi cho bệ hạ.”

Huyễn Cơ nghe vậy hừ lạnh một tiếng, giọng điệu ghen nói: “Một câu một cái bệ hạ, cái gì cũng đưa cho cô ta, ngươi đối với nương tử nhà ngươi có tốt như đối với Chu Vũ không?”

Lý Mộ nhìn nàng, nói: “Ngươi con hồ ly không có lương tâm này, ta đối với ai tốt nhất trong lòng người đó biết. Con rồng này mới cảnh giới thứ năm, ta tặng ngươi bao nhiêu thứ, hai vị cảnh giới thứ bảy, tám vị cảnh giới thứ sáu, một tờ thiên thư, còn có vô số đan dược, ngươi sờ lương tâm của ngươi — ngươi có lương tâm không?”

Lý Mộ hậu phát chế nhân, Huyễn Cơ bị hắn nói nhất thời không nói nên lời.

Hắn cũng chưa bỏ qua ở đây, mà là nhân cơ hội vung ống tay áo, vô cùng thất vọng nói: “Ta mang tất cả của ta đều cho ngươi, ngươi lại còn nói ra lời như vậy, ngươi làm ta quá thất vọng rồi, Xưng Tâm, chúng ta đi…”

Nói xong, hắn liền hóa thành một luồng hào quang, thẳng hướng phía chân trời.

Trong lòng Lý Mộ tính toán, nếu Huyễn Cơ không đuổi theo thì vừa đúng, hắn liền trực tiếp về Nam quận. Hắn ngay từ đầu chính là tính như vậy, trước kia nàng thực lực không bằng mình, Lý Mộ cũng không thiếu chiếm tiện nghi của nàng, lần này tu vi của nàng rốt cuộc vượt qua Lý Mộ, lấy tính cách có thù tất báo của hồ tộc, ở lại chỗ này khẳng định không có kết cục tốt gì cho hắn.

Nhưng tính toán của hắn chung quy là rơi vào khoảng không.

Tốc độ Huyễn Cơ nhanh hơn hắn, nàng vươn hai tay, ưỡn ngực, ngăn ở trước mặt Lý Mộ, nhỏ giọng nói: “Người ta sai rồi, ngươi đừng đi…”

Lý Mộ nhìn bộ dáng này của hắn, đi cũng không được, không đi cũng không được.

Hắn cuối cùng vẫn lại bay về. Chu Trọng còn cần mấy ngày lo liệu việc quốc gia nhỏ kia, hắn liền ở Thiên Hồ quốc mấy ngày cũng không sao, chỉ cần nữ hoàng không biết là được.

Không biết có phải trong cõi tự có cảm ứng hay không, Lý Mộ vừa mới trở lại hoàng cung, linh loa trong trữ vật không gian liền vang lên.

Lý Mộ hướng Huyễn Cơ làm một cái ra dấu im lặng, sau đó cầm lấy linh loa, nói: "Bệ hạ."

Linh loa bên kia rất náo nhiệt, Lý Mộ đồng thời nghe được tiếng của Chung Linh, Tiểu Bạch cùng Vãn Vãn, nữ hoàng hiển nhiên là ở Lý phủ.

Trong vườn Lý phủ, Chu Vũ cầm linh loa, hỏi: "Ngươi không phải nói chuyện Nam quận đã giải quyết, sẽ lập tức trở lại sao, sao còn chưa tới, Linh Nhi cũng nhớ ngươi rồi…"

Lý Mộ ho nhẹ một tiếng, nói: "Về việc Thân quốc, thần lại có chút ý tưởng, nếu có thể thành công, có lẽ Đại Chu về sau liền không bao giờ phải chịu Thân quốc quấy nhiễu nữa…"

Chu Vũ trầm mặc một lát, nói: "Vậy bản thân ngươi cẩn thận, có cái gì cần cứ nói cho trẫm."

Tuy nàng và Linh Nhi giống nhau, hy vọng Lý Mộ sớm một chút trở về, nhưng nàng cũng biết, hắn bây giờ làm, là việc lớn lợi quốc lợi dân, liên quan đến giang sơn xã tắc Đại Chu, liên quan đến đế khí tổ miếu ngưng tụ, không phải lúc nàng bốc đồng.

Lý Mộ cười nói: "Bệ hạ yên tâm, bận xong việc nơi này, thần rất nhanh sẽ trở về."

"Khụ khụ!"

Huyễn Cơ bỗng nhiên che miệng, ho khan vài tiếng, sau đó áy náy nói với Lý Mộ: "Thật ngại quá, cổ họng có chút không thoải mái…"

Lý Mộ rõ ràng cảm giác được bên kia linh loa, nữ hoàng hít thở dồn dập hơn một chút.

Nàng trầm giọng hỏi: “Ngươi ở nơi nào?”

Lý Mộ thành thật nói: “Yêu quốc…”

Chu Vũ hít thật sâu, hỏi: “Thân quốc ở phía nam Nam quận, Yêu quốc ở phía bắc Bắc quận, ngươi đi Yêu quốc bình định Thân quốc loạn sao?”

Lý Mộ vội vàng nói: “Bệ hạ, ngươi nghe thần giải thích.”

Chu Vũ lạnh lùng nói: “Giải thích, ngươi nên ở Nam quận, bây giờ lại ở Yêu quốc, ngươi muốn giải thích như thế nào, nếu không trẫm giúp ngươi bịa một cái cớ, ngươi vốn ở Nam quận, thông qua yêu thi ngươi đưa cho hồ ly tinh kia, cảm ứng được ả có nguy hiểm, sau đó liền xuyên qua toàn bộ Đại Chu, gặp con hồ ly tinh kia?”

Lý Mộ môi giật giật, nhất thời cũng không biết nói cái gì.

Huyễn Cơ đi đến bên cạnh Lý Mộ, nói với linh loa kia: “Sự thật chính là như thế, ngươi không tin, chúng ta cũng không có cách nào…”

Huyễn Cơ mở miệng, tóc gáy Lý Mộ cũng dựng thẳng lên, bịt miệng của nàng: “Ngươi bớt tranh cãi cho ta!”

Miệng Huyễn Cơ bị Lý Mộ che, không thể mở miệng nữa, chỉ có thể phát ra thanh âm mơ hồ không rõ: “Ô ô, ưm ưm…”

Thanh âm đè nén của nữ tử truyền vào lỗ tai Chu Vũ, nàng suýt nữa bóp nát linh loa trong tay, giận dữ nói: “Các ngươi đang làm gì!”

Liễu Hàm Yên đi tới, hỏi: “Bệ hạ, làm sao vậy?”

Chu Vũ trực tiếp đưa linh loa cho nàng, nghiến răng nói: “Ngươi quản tướng công nhà các ngươi!”

Nghe được trong linh loa truyền đến tiếng của Liễu Hàm Yên, Lý Mộ liền yên tâm một nửa, nàng trước kia, điêu ngoa vô lý ngạo mạn tùy hứng, nhưng từ sau khi gả cho hắn, nàng đã bắt đầu chậm rãi giảng đạo lý.

Hết chương 862.

Chương 863. Vô hình thổ lộ

Lý Mộ giải thích với nàng tình huống sự việc, một lát sau, Liễu Hàm Yên buông linh loa xuống, nói với nữ hoàng: "Bệ hạ hiểu lầm hắn rồi, hắn cùng nữ vương Thiên Hồ quốc không có gì, tất cả đều là hiểu lầm."

Chu Vũ thu hồi linh loa, quay đầu đi, "Ta có cái gì hiểu lầm, chỉ cần hắn không phản bội Đại Chu, thích tốt với ai thì tốt với người đó, ngươi cũng không để ý, ta để ý cái gì."

Liễu Hàm Yên mỉm cười, nói: "Nói như thế nào nàng cũng là nữ hoàng một quốc gia, chỉ cần nàng là thật tâm tốt cho tướng công, ta không có gì để ý, đơn giản là trong nhà lại thêm một vị muội muội mà thôi."

Chu Vũ nhìn Liễu Hàm Yên, luôn cảm thấy nàng trong lời có lời…

Thiên Hồ quốc, cổ họng Huyễn Cơ đã khỏi rồi, nàng chấn động nhìn Lý Mộ, hỏi: "Chu Vũ cùng nương tử nhà ngươi ở cùng một chỗ?"

Lý Mộ liếc nàng một cái, nói: "Ngươi không phải nghe thấy rồi?"

Huyễn Cơ khó có thể tin nói: "Các nàng sao có thể ở cùng một chỗ, các nàng ở cùng một chỗ sẽ không cãi nhau sao?"

Lý Mộ nói: "Sẽ không, không chỉ sẽ không cãi nhau, quan hệ còn như tỷ muội, ngươi không cần lo lắng."

Huyễn Cơ cắn răng nói: "Lo lắng cái rắm!"

Nàng như thế nào cũng không ngờ được, sau khi nàng rời khỏi Thần Đô, Chu Vũ thế mà lại qua lại với nương tử Lý Mộ, điều này làm trong lòng nàng hâm mộ ghen tị cùng với hận, đủ loại cảm xúc đan xen vào nhau.

Nàng trở lại tẩm cung, Hồ Lục nhìn nàng nói: "Bệ hạ, Thiên Quân bảo ngài đi gặp ông."

Huyễn Cơ rời khỏi hoàng cung, tới một tòa động phủ đỉnh núi cao nhất Thiên Hồ quốc, uể oải nói: "Cha, chuyện gì?"

Vạn Huyễn Thiên Quân khoanh chân ngồi ở trên một đài đá, nói: “Lý Mộ kia đến đây?”

Huyễn Cơ nói: “Ngài không phải đã biết.”

Vạn Huyễn Thiên Quân trầm ngâm một lát, nhìn nàng hỏi: “Trong lòng con rốt cuộc là tính thế nào?”

Huyễn Cơ hỏi: “Cái gì tính thế nào?”

Vạn Huyễn Thiên Quân nói: “Về quan hệ của con cùng Lý Mộ kia.”

Huyễn Cơ thở dài, nói: “Con có thể có tính toán gì, Thiên Hồ nhất tộc có ân tất báo, hắn năm lần bảy lượt cứu con, lại cứu cha cùng ca ca, khiến con trở thành nữ vương Thiên Hồ quốc, giúp chúng ta đối phó Thiên Lang tộc, còn tặng cho con nhiều cường giả như vậy, loại ân lớn này, con cũng chỉ có lấy thân báo đáp mới có thể báo đáp…”

Vạn Huyễn Thiên Quân vươn tay, trong lòng bàn tay xuất hiện một viên đan dược màu hồng.

Huyễn Cơ nhìn đan dược kia, hỏi: “Đây là cái gì?”

Vạn Huyễn Thiên Quân nói: “Để hắn ăn vào viên đan dược này, mặc kệ tâm trí hắn kiên định nữa, cũng sẽ lâm vào trong tình dục dụ hoặc.”

Huyễn Cơ nhìn cũng chưa thèm nhìn đan dược đó một cái, hừ lạnh nói: “Thân là hồ ly tinh, dùng loại vật này quả thực là sỉ nhục, con sẽ khiến hắn cam tâm tình nguyện thích con, mà không phải dùng loại thủ đoạn cấp thấp này.”

Nói xong, nàng liền trực tiếp xoay người, rời động phủ.

Vạn Huyễn Thiên Quân đang muốn thu hồi viên đan dược này, đan này lại trực tiếp hướng ngoài động phủ bay đi.

Lòng bàn tay Huyễn Cơ lơ lửng đan dược màu hồng, nói: “Để ngừa vạn nhất.”

Hoàng cung Thiên Hồ quốc, trong hậu cung, Lý Mộ nhìn Hồ Lục đang trải giường chiếu cho hắn, nói: “Ngươi đi làm việc đi, để ta tự mình làm.”

Chủ yếu là nàng quỳ gối trên giường, cong mông, còn xoay quay xoay lại, ai nhìn cái này có thể chịu được. Lý Mộ cho dù đối với nàng không có tâm tư gì khác, nhưng cũng không muốn ở trước buổi tối nhìn thấy một màn huyết mạch phun trào như vậy.

Hồ Lục tiếp tục quỳ gối trên giường, nói: "Đây là Huyễn Cơ đại nhân dặn dò, ngươi chờ thêm một chút là xong.

Nàng vừa trải giường chiếu, vừa nói: "Nơi này trước kia là cung điện vương hậu nương nương ở, đã rất lâu không có người, Huyễn Cơ đại nhân nói nơi này không gian lớn nhất, vẫn luôn để lại cho ngươi."

Hồ Lục trải giường xong, liền lui ra ngoài. Lý Mộ thoải mái nằm ở trên giường lớn mềm mại, toàn bộ mỏi mệt đều được tháo xuống.

Không biết qua bao lâu, linh loa ở trữ vật không gian lại chấn động, Lý Mộ sau khi cầm lấy, lập tức nói: "Bệ hạ, ngài nghe thần…"

Trong linh loa, Chu Vũ thản nhiên nói: "Trẫm biết cả rồi."

Lý Mộ nhẹ nhàng thở ra, nói: "Thần ở đây đã gặp Chu Trọng, việc Thân quốc giao cho hắn, bệ hạ có thể yên tâm."

Nữ hoàng đối với chuyện này tựa như căn bản không có hứng thú, nhắc nhở Lý Mộ: "Ngươi ở Yêu quốc, cẩn thận con hồ ly kia, đừng làm chuyện gì có lỗi Hàm Yên."

Sau khi hắn rời khỏi, xem ra quan hệ của nữ hoàng cùng Liễu Hàm Yên tiến triển rất nhanh, trong lòng Lý Mộ rất an ủi, nói: "Bệ hạ yên tâm, thần có chừng mực."

Hắn còn chưa nói xong, cửa phòng bỗng nhiên bị người ta đẩy ra, Lý Mộ nhìn thấy Huyễn Cơ đi vào, lập tức mang chăn kéo lên trên, cảnh giác hỏi: "Ngươi làm gì?"

Huyễn Cơ liếc hắn, nói: "Ngươi sợ như vậy làm gì, ta sẽ ăn ngươi sao?"

Lý Mộ từ trên giường ngồi dậy, lộ ra nửa thân trên ở trần, khinh thường nói: "Ta một đại nam nhân sẽ sợ cái này, phải sợ cũng là ngươi sợ ta ăn ngươi đi?"

Huyễn Cơ hừ lạnh nói: “Vậy ngươi ăn đi!”

Lý Mộ ý thức được nàng không thể đối xử như nữ tử tầm thường, mang áo ngủ cởi ra rồi lại mặc vào, che thân thể, hỏi: “Muộn như vậy tới đây, có việc?”

Hiện ở nơi này nhìn như là hai người, thật ra là ba người, linh loa còn ở trong chăn hắn đó, đêm hôm Huyễn Cơ đến trong phòng hắn, Lý Mộ nếu lúc này cúp máy, nữ hoàng có thể suốt một đêm đều sẽ nghĩ chuyện này, vẫn là để nàng nghe đi.

Dù sao hắn cây ngay không sợ chết đứng, như vậy tỏ ra trong lòng hắn bình thản.

Huyễn Cơ ngồi xuống bên giường, hỏi: “Ngươi lần này khi nào đi?”

Lý Mộ nói: “Ngắn thì ba ngày, lâu là năm ngày.”

Huyễn Cơ nhíu mày nói: “Nhanh như vậy?”

Lý Mộ nói: “Ta chính là đến xem nơi này có chuyện gì không, đã không có việc gì, ta cũng nên rời khỏi, Nam quận còn có chuyện quan trọng phải xử lý, không thể trì hoãn quá lâu.”

“Lại là vì Chu Vũ?”

“Cũng không phải tất cả…”

…

Trước kia Lý Mộ là hoàn toàn làm công cho nữ hoàng, bây giờ là tự mình làm cho mình, nhưng chuyện có liên quan đế khí, không cần thiết giải thích quá rõ ràng với Huyễn Cơ, nhưng hắn không nói lời nào, không khí trong điện lại xấu hổ hẳn lên.

Hai người xấu hổ còn tốt, ba người xấu hổ, liền càng xấu hổ.

Trong lòng Lý Mộ chờ đợi Huyễn Cơ nhanh chóng rời khỏi, Huyễn Cơ lại không có một chút ý tứ muốn đi, hỏi: “Ngươi cùng phu nhân nhà ngươi là quen biết như thế nào?”

Lý Mộ hỏi: “Ngươi nói người nào?”

Huyễn Cơ nói: “Hai người.”

Lý Mộ nói: “Cái này kể ra thì dài…”

Huyễn Cơ nghĩ nghĩ, nói: “Vậy nói xem ngươi là như thế nào thích các nàng.”

Hết chương 863.

Chương 864. Lại tới Bắc bang

Đây cũng không phải bí mật gì, Lý Mộ nói: "Ở lúc ta còn là một bộ đầu nho nhỏ, Thanh Thanh là thủ trưởng của ta, chúng ta mỗi ngày đều ở cùng một chỗ, cùng nhau bắt quỷ, cùng nhau hàng yêu, sau đó liền lâu ngày sinh tình."

Huyễn Cơ mang những thứ này ghi nhớ ở trong lòng, lại hỏi: "Vậy Liễu Hàm Yên thì sao?"

Lý Mộ nói: "Khi đó chúng ta là hàng xóm, hàng xóm với nhau, mỗi ngày đi lại với nhau, thường xuyên qua lại, lâu ngày sinh tình cũng rất bình thường nhỉ?"

Huyễn Cơ chưa dứt lời, nàng nhắc tới đề tài này, Lý Mộ liền nhớ lại quá trình lúc đó ở huyện Dương Khâu cùng hai nàng quen biết, tuy trong đó có rất nhiều khúc chiết, nhưng cũng may ông trời đối đãi hắn không tệ, xoay vòng vòng, các nàng đều một lần nữa tới bên người Lý Mộ.

Huyễn Cơ tiếp tục hỏi: "Vậy ngươi là từ khi nào thích Chu Vũ?"

Lý Mộ còn lâm vào trong hồi ức, lẩm bẩm: "Thích một người, nào có thời điểm cụ thể, có thể cũng là thời điểm ở cung Trường Nhạc, lâu ngày…"

Lý Mộ nói đến một nửa, đột nhiên giật mình, lập tức ngậm miệng.

Huyễn Cơ nhìn hắn, chịu đả kích: "Ngươi quả nhiên thích Chu Vũ!"

Lý Mộ bước đến trước giường, phát hiện nữ hoàng không biết khi nào đã ngắt kết nối linh loa, mới thở phào một hơi thật dài.

Cung Trường Nhạc, Chu Vũ đã ngủ đi đến dưới giường, ở tẩm điện đi tới đi lui, hai tay nắm chặt góc váy ngủ, một tia mây đỏ trên mặt rất nhanh tràn ra…

Đêm khuya, Huyễn Cơ rầu rĩ không vui trở lại tẩm cung, mang Hồ Lục truyền tới bên người.

Nàng có chút ủ dột nói: “Lý Mộ quả nhiên thích Chu Vũ, nếu Chu Vũ chủ động một chút, hắn đã thành hoàng hậu Đại Chu, ta không hiểu, tương tự đều là nữ hoàng, ta nơi nào không bằng Chu Vũ, cô ta xinh đẹp hơn ta sao, dáng người so được với ta không?”

Hồ Lục lắc đầu nói: “Bệ hạ và nữ hoàng Đại Chu đều là mỹ nhân hàng đầu thế gian, luận dung mạo cùng dáng người, chỉ có thể nói mỗi người mỗi vẻ, không thể phân ra cao thấp.”

Nói xong, nàng chuyển đề tài, tiếp tục nói: “Nhưng Đại Chu diện tích lãnh thổ rộng lớn, Thiên Hồ quốc chúng ta còn xa mới có thể so sánh, bệ hạ chỉ sợ chỉ có thống nhất toàn bộ Yêu quốc, mới có thể ở trên thân phận địa vị so sánh với nữ hoàng Đại Chu, trừ thân phận, thực lực nữ hoàng Đại Chu cũng là đứng đầu đương thời, so với bệ hạ cao hơn một cảnh giới. Còn có, Lý Mộ ở trước mặt nữ hoàng Đại Chu ở thế yếu, nàng từng nhiều lần cứu Lý Mộ, chúng ta lại cần Lý Mộ tới cứu, cái này cũng là ngài so ra kém cô ta…”

“Ngươi đừng nói nữa!” Huyễn Cơ phất phất tay, ngắt lời Hồ Lục.

Nàng gọi Hồ Lục tới là tới an ủi nàng, nhưng nghe xong Hồ Lục nói, nàng ngược lại càng thêm khó chịu, sau khi đuổi đi Hồ Lục, nàng nằm trên giường, lẩm bẩm: “Lâu ngày sinh tình phải không…”

Sáng sớm hôm sau, Lý Mộ vừa mới rời giường, liền có hai tiểu hồ yêu xinh đẹp bưng đồ ăn đi vào.

Bữa sáng của Thiên Hồ quốc nhìn rất phong phú, Lý Mộ một mình ăn không hết, vốn định bảo các nàng rút đi mấy thứ, thẳng đến khi Huyễn Cơ đi vào, ngồi ở trước bàn ăn, hắn mới ý thức được đây là cơm của hai người.

Huyễn Cơ tựa như cũng không phải tới ăn bữa sáng với Lý Mộ, vấn đề Thiên Hồ quốc bây giờ tồn tại, cùng phương hướng tương lai phát triển, nàng và Lý Mộ hàn huyên rất nhiều.

Từ cái này có thể thấy được Huyễn Cơ và nữ hoàng khác nhau, cùng là đứng đầu một quốc gia, nàng hiển nhiên xứng

chức hơn nhiều.

Huyễn Cơ cắn đũa, suy nghĩ nói: “Thám tử của chúng ta ở Thiên Lang tộc truyền về tin tức, tên trưởng lão Thánh Tông kia đã rời khỏi Yêu quốc, ngươi nói, chúng ta nên nhân cơ hội phát binh Thiên Lang quốc, mang Thiên Lang quốc hoàn toàn công chiếm hay không?”

Lý Mộ uống một ngụm nước hoa quả, lắc đầu nói: “Còn chưa tới lúc, lạc đà gầy cũng lớn hơn ngựa, lấy thực lực Thiên Hồ quốc bây giờ, muốn hoàn toàn công hãm Thiên Lang quốc không phải là chuyện dễ, huống chi, thực lực Huyền Xà và Phi Hùng nhất tộc đang ở đỉnh phong, đến lúc đó nhỡ đâu thừa sơ hở mà vào, ngược lại tiện nghi bọn họ.”

“Ồ.”

Huyễn Cơ “Ồ” một tiếng, đánh mất ý tưởng này, chốc lát sau lại nói: “Vậy ngươi dạy dạy ta đạo phù lục cùng trận pháp đi, ta muốn học.”

Nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, Lý Mộ cũng không keo kiệt những thứ này, hai ngày kế tiếp, có rảnh sẽ dạy cho nàng phù trận. Hắn vốn còn lo lắng Huyễn Cơ có mưu đồ khác, lại đang mưu tính cái gì, về sau chứng minh là Lý Mộ nghĩ nhiều rồi.

Không biết nàng là khi nào cảm thấy hứng thú đối với phù lục và trận pháp, thế mà lại nghiêm túc học tập, từ sáng đến tối quấn lấy Lý Mộ dạy nàng, chỉ là thiên phú kém một chút, vẽ phù lục cấp thấp còn tốt, phù lục cấp cao tỷ lệ thất bại rất cao, lấy tu vi của nàng, vốn không nên xuất hiện loại tình huống này…

Vì thế Lý Mộ chỉ có thể từng lần một không ngại phiền hà dạy nàng.

Nàng ở phương diện nào đó giống Thính Tâm như đúc, nhìn thông minh lanh lợi, khi học loại tri thức thâm ảo này, liền bại lộ bản tính lười học.

Ngốc là ngốc chút, nhưng ở mấy ngày nay, Lý Mộ cũng từ trên người nàng thu hoạch không ít.

Chủ yếu là năng lực chống lại mị hoặc, Tiểu Bạch thời điểm năm đuôi, mị hoặc trong cái giơ tay nhấc chân, có đôi khi Lý Mộ không dùng Thanh Tâm Quyết cũng không thể chống đỡ, Huyễn Cơ con lục vĩ yêu hồ này, mỗi ngày từ sáng đến tối phải đổi ba bộ quần áo xinh đẹp khác nhau, càng là buổi tối, nàng mặc càng ít càng xuyên thấu, không có chút sức tự khống chế, quả thật không dám để nàng ở lại bên người.

Đêm khuya, tẩm cung Huyễn Cơ.

Nàng chân trần đứng ở trên mặt đất, soi gương thưởng thức thân thể yểu điệu của nàng, sau một lát, lại đi đến cạnh bàn ngồi xuống, một tay chống má, lẩm bẩm: "Lâu ngày là bao lâu, mười ngày đủ không?"

Lý Mộ lúc trước hẹn sẵn với Chu Trọng, gã sau khi giải quyết chuyện có liên quan tiểu Yêu quốc kia, sẽ tới Thiên Hồ quốc tìm hắn.

Thẳng đến ngày thứ năm, khi hắn dạy Huyễn Cơ phù lục mới, Hồ Cửu mới đến báo, bên ngoài có một nhân loại tìm hắn.

Lý Mộ và Huyễn Cơ đi đến trên quảng trường trước hoàng cung, Chu Trọng mặc một bộ áo dài đứng ở nơi đó, nói với Lý Mộ: "Đi thôi."

Huyễn Cơ dùng ánh mắt oán giận nhìn Chu Trọng, đại kế lâu ngày sinh tình của nàng vừa mới bắt đầu, đã bị ép bỏ dở, lần sau lại có cơ hội như vậy, không biết là khi nào nữa.

Lý Mộ quay đầu nhìn về phía Huyễn Cơ, nói: "Chúng ta đi."

Huyễn Cơ khoát tay áo, "Đi đi."

Thẳng đến lúc ba bóng người biến mất ở cuối chân trời, nàng mới thu hồi tầm mắt, một lần nữa lâm vào trầm ngâm, không biết qua bao lâu, Huyễn Cơ bỗng nhiên nhìn về phía Hồ Lục bên cạnh, nói: "Bảo bọn họ đẩy nhanh hợp nhất các đại Yêu tộc."

Hồ Lục do dự một phen, nói: "Nhưng bệ hạ, địa bàn chúng ta đã mở rộng rất lớn, lại tiếp tục, thì phải xung đột cùng lãnh

địa ba tộc khác…”

Huyễn Cơ nói: “Cái này nào tính là lớn, so với Đại Chu còn kém xa. Chu Vũ có thể nắm giữ hơn phân nửa Tổ Châu, ta vì sao không thể có được toàn bộ Yêu quốc…”

Hết chương 864.

Chương 865. U linh (1)

Thân quốc, Bắc bang.

Sau khi rời khỏi Thiên Hồ quốc, Lý Mộ và Chu Trọng liền trực tiếp tới Thân quốc Bắc bang.

Đại Chu có ba mươi sáu quận, Thân quốc có hơn hai mươi bang, bang của bọn họ cùng cấp bậc với quận của Đại Chu, lại có sự khác nhau, Đại Chu triều đình khống chế chặt chẽ ba mươi sáu quận, bang của Thân quốc lại có tính độc lập rất mạnh, mỗi một bang đều là tự trị cao độ, trừ hàng năm cống hiến cho bang trung ương một bộ phận thu nhập từ thuế, bang trung ương khống chế đối với các bang cực kỳ yếu.

Ngay cả lòng dân niệm lực, đều bị giáo phái nắm giữ các bang khống chế gắt gao, hoàng tộc Thân quốc ngay cả một chén canh cũng không được chia.

Đây cũng là nguyên nhân Thân quốc ngồi ôm số dân gần với Đại Chu, hoàng tộc lại trước sau không thể xuất hiện cảnh giới thứ bảy, toàn bộ niệm lực Thân quốc, đều bị vô số giáo phái của các bang chia cắt.

Không chỉ không cách nào từ các bang thu hoạch quá nhiều, triều đình trung ương hàng năm còn cần cho những giáo phái này các loại lợi ích, để đổi lấy bọn họ quản lý các bang, trấn áp phản loạn, duy trì cái này một quốc gia khổng lồ không sụp đổ.

Quốc gia này có thể tồn tại đến nay, còn chưa sụp đổ, dựa vào là những giáo phái tuy tên không đồng nhất, nhưng đồng tông đồng nguyên này.

Chúng nó đều là chi nhánh của Cổ Thân giáo, tên giáo khác nhau, giáo lí phần lớn giống nhau, đều là mang người ta chia làm ba bảy loại, người thượng đẳng đời đời kiếp kiếp nhận phụng dưỡng, người hạ đẳng đời đời con cháu chỉ có thể cung cấp phục vụ cho người thượng đẳng.

Lý Mộ đã sớm điều tra xong, khống chế Thân quốc Bắc bang, là một giáo phái tên Kim Cương giáo, giáo này ở Bắc

bang có được vô số giáo đồ, giáo chủ Kim Cương giáo, ở dưới dân chúng Bắc bang mấy chục năm niệm lực cung cấp nuôi dưỡng, có tu vi cảnh giới thứ sáu.

Đưa 888 tiền mặt tiền lì xì chú ý vx công chúng hào xem đứng đầu thần chỉ, rút ra 888 tiền mặt tiền lì xì!

Bắc bang Thân quốc và Nam quận Đại Chu giáp giới, bởi vậy Lý Mộ chọn mục tiêu ở nơi này.

Muốn ở Bắc bang thi hành cải cách, trở ngại lớn nhất đến từ Kim Cương giáo, trước hết phải giải quyết phiền toái này.

Thời điểm ba người hướng Kim Cương sơn tổng đàn Kim Cương giáo bay đi, Lý Mộ chỉ cảm thấy nơi đây có chút quen thuộc, cẩn thận phân biệt mới nhớ ra, nơi đây hắn cùng Xưng Tâm không lâu trước đó mới đến, chính là ở đây, bọn họ từ trong tay nam tử đầu trọc kia đoạt lại nội đan của Xưng Tâm.

Ba người bọn Lý Mộ vừa mới tới gần, từ trong miếu thờ ngọn núi thấp kia liền bay ra một bóng người.

Nam tử đầu trọc đó kinh sợ nhìn Lý Mộ cùng Xưng Tâm, cả giận nói: “Nội đan kia không phải đã trả các ngươi sao, các ngươi sao lại tới nữa!”

Lý Mộ ngẩn ra một phen, nhìn hắn hỏi: “Ngươi là giáo chủ Kim Cương giáo?”

Nam tử đầu trọc trầm giọng nói: “Các ngươi tìm bổn tọa có chuyện gì?”

Lý Mộ nhìn hắn, nói: “Lần trước cầm đồ của ngươi, rất xấu hổ, lần này cố ý đến tặng ngươi món đồ.”

Nam tử đầu trọc nghe vậy ngẩn ra, hỏi: “Cái gì vậy?”

Lý Mộ vung tay, hướng gã ném ra một cái chuông nhỏ.

Cái chuông nhỏ rất nhanh biến thành che cả bầu trời, mang nam tử đầu trọc cùng Lý Mộ Chu Trọng tất cả đều bao phủ cùng một chỗ…

Chú ý công chúng hào: Thư hữu đại bản doanh, chú ý tức đưa tiền mặt, điểm tệ!

Trên đường nhỏ trên núi đi thông miếu thờ huy hoàng, vô số tín đồ đều thấy cái chuông khổng lồ xuất hiện ở bầu trời.

"Đây là cái gì?"

"Thiên thần hiển linh!"

"Thiên thần đã tiếp kiến giáo chủ…"

…

Sau khi ngây ra ngắn ngủi, vẻ mặt bọn họ lập tức biến thành cuồng nhiệt, quỳ gối trên bậc đá đường lên núi, không ngừng dập đầu, sau khi nhìn lần đầu tiên, liền không có ai ngẩng đầu nữa, phàm tín đồ, không thể nhìn thẳng thiên thần, đây là một trong những giáo lí của bọn họ, chỉ có giáo chủ mới có thể tiếp xúc gần gũi thiên thần.

Chính là bởi vì bọn họ chưa ngẩng đầu, cho nên vẫn chưa nhìn thấy tình huống trong chuông.

Trong chuông đạo, giáo chủ chí cao vô thượng trong lòng tín đồ Bắc bang bị hai bóng người điên cuồng đánh không thôi, hai người này hắn không địch nổi một ai cả, muốn chạy trốn, nhưng hắn dùng hết toàn bộ pháp lực, cũng chưa thể phá vỡ cái chuông này, ngược lại làm bản thân va chạm choáng váng.

Lại là vài đạo pháp thuật công kích rơi ở trên người, quần áo trên người gã đã thành sợi rách. Trên mặt nam tử đầu trọc lộ ra nét bi phẫn, trong thanh âm tràn ngập oán khí: "Làm gì vậy, đây là đang làm gì, nội đan ta cho các ngươi rồi, tàng bảo đồ bí cảnh cũng cho các ngươi, các ngươi còn không chịu buông tha ta, các ngươi rốt cuộc muốn làm gì!"

Lý Mộ nhìn gã, nói: "Ngươi rời khỏi Bắc bang."

Nam tử đầu trọc lớn tiếng nói: "Ngươi sớm nói đi chứ, vì sao không nói sớm, rời khỏi Bắc bang thì rời khỏi Bắc bang, các ngươi làm cái gì vậy?"

Lý Mộ ngẩn ra một phen, hỏi: "Ngươi nguyện ý rời khỏi Bắc bang?"

Nam tử đầu trọc bi phẫn nói: “Ngươi cũng chưa hỏi ta, ngươi làm sao biết ta không đồng ý?”

Trong lòng hắn cay đắng vô cùng, Bắc bang là căn cơ của hắn, hắn đương nhiên không muốn rời khỏi, nhưng xem trình độ xuống tay hung ác của hai người này, hắn không đồng ý, hôm nay chỉ sợ sẽ chết ở đây. Hắn vất vả tu hành trăm năm, mới có tu vi hôm nay, rời khỏi Bắc bang cùng chết ở Bắc bang, hắn chẳng lẽ còn không biết chọn như thế nào sao?

Lúc này, Chu Trọng ở bên Lý Mộ nói: “Niệm lực trên thân người này cực kỳ nồng hậu, hắn ở đây nhất định có ảnh hưởng rất lớn, đuổi hắn rời khỏi nơi này, không bằng giữ hắn, cung cấp trợ lực cho chúng ta.”

Lý Mộ nhìn thoáng qua nam tử đầu trọc, nói: “Người này thực lực quá mạnh, giữ hắn còn phải đề phòng hắn, không bằng giết cho xong.”

Nam tử đầu trọc mí mắt kinh hoàng giật giật, lập tức dùng quan thoại Đại Chu tiêu chuẩn nói: “Toàn bộ Bắc bang đều có tín đồ giáo ta, vô luận các ngươi làm gì, ta đều có thể giúp các ngươi!”

Lý Mộ thản nhiên nói: “Ta muốn ngươi huỷ bỏ chế độ cấp bậc của Bắc bang, từ nay về sau chẳng phân biệt quý tộc cùng tiện dân, quy phạm Bắc bang lập pháp, trước mặt pháp luật, mọi người đối xử bình đẳng…”

Sắc mặt nam tử đầu trọc biến đổi hẳn, lập tức nói: “Điều đó không có khả năng!”

Lý Mộ nhìn về phía Chu Trọng, nói: “Ta nói, vẫn là giết tốt hơn.”

Nam tử đầu trọc tiếp tục nói: “Điều đó không có khả năng vậy cái gì mới có khả năng, thật ra ta đã sớm muốn ở Bắc bang lập pháp luật mới khác, huỷ bỏ cấp bậc tiện dân, cũng không phải không thể thương lượng, chuyện lớn bao nhiêu đâu, chúng ta đi xuống chậm rãi nói…”

Hết chương 865.

Chương 866. U linh (2)

Khi tín đồ trên đường núi ngẩng đầu lần nữa, dị tượng đỉnh đầu đã biến mất, sắc mặt bọn họ càng thêm cung kính, một bước một cúi đầu hướng đỉnh núi đi đến.

Trong miếu thờ đỉnh núi, trong một tòa đại điện huy hoàng, nam tử đầu trọc kính dâng ra một giọt hồn huyết của bản thân, hào quang trong mắt hoàn toàn ảm đạm đi.

Dâng ra hồn huyết, ý nghĩa tính mạng hắn đã không thuộc về mình nữa, hắn không phải chưa từng nghĩ phản kháng, nhưng sự cường đại của hai người này, đã khiến hắn nếm hai lần đau khổ, người trẻ tuổi không có lúc nào là không muốn trừ khử hắn, chỉ có thuận theo bọn họ, mới có thể đạt được một tia sinh cơ.

Thật ra ở sau khi Chu Trọng mở miệng, Lý Mộ đã có tâm tư thu phục tên đầu trọc này.

Nếu diệt gã hoặc là đuổi khỏi Bắc bang, tất cả hành động của hắn cùng Chu Trọng ở đây đều sẽ trở nên gian nan gấp trăm lần, dù sao, thân là hai người Chu quốc, muốn ở cảnh nội Thân quốc làm thành loại đại sự này, mở màn chính là độ khó Địa Ngục.

Sau khi thu phục tên đầu trọc này, sự tình liền trở nên dễ dàng hơn nhiều.

Thân quốc các bang đều là thôn xóm tự trị, chuyện lớn nhỏ của một thôn, trong thôn liền có thể xử lý, nếu trong thôn không thể xử lý, sẽ bẩm báo chùa miếu, lấy số lượng tín đồ Kim Cương giáo, cùng với ảnh hưởng ở Bắc bang, có thể cung cấp trợ lực rất lớn cho bọn họ.

Lý Mộ nhìn cái đầu bóng loáng đó của gã, hỏi: “Ngươi tên là gì.”

Nam tử đầu trọc uể oải nói: “Tang Cổ.”

“Năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Chín mươi hai.”

Lý Mộ không ngờ tên đầu trọc này lại đã tiếp cận trăm tuổi, nếu như vậy, trái lại là hắn cùng Chu Trọng hai người trẻ tuổi này không có võ đức, liên thủ bắt nạt lão nhân trăm tuổi này, nhưng từ một loại góc độ khác mà nói, bọn họ tuy là người Đại Chu, nhưng bây giờ đại biểu là dân chúng Thân quốc Bắc bang chịu áp bách, đây là tinh thần chủ nghĩa quốc tế, giảng võ đức hay không đã không quan trọng.

Tang Cổ là quý tộc Thân quốc, từ nhỏ triển lộ ra thiên phú tu hành không tệ, sau tu vi đột phá đến cảnh giới thứ năm, ở Bắc bang thành lập Kim Cương giáo, từng chút một mời chào tín đồ, thông qua hấp thụ niệm lực, ở lúc tám mươi tuổi, thành công thăng cấp cảnh giới thứ sáu.

Khó trách lão không muốn thay đổi cấp bậc chế độ dân chúng Bắc bang, đây là trăm quan niệm ngàn năm qua, thân là người thượng đẳng, khắc vào trong xương cốt.

Đương nhiên, bất cứ quan niệm cùng kiên trì nào, đều không thể quan trọng bằng mạng nhỏ, cuối cùng hắn vẫn là hướng Lý Mộ và Chu Trọng khuất phục.

Chuyện thứ nhất hắn ở dưới Lý Mộ và Chu Trọng bày mưu đặt kế làm, chính là huỷ bỏ phân chia cấp bậc người Bắc bang Thân quốc, về phần lý do làm như vậy, quá đơn giản.

Làm giáo chủ Kim Cương giáo, người phát ngôn cho vị thần lượng lớn dân chúng Bắc bang thờ phụng, hắn có thể mang tất cả đều đẩy lên trên người thần.

Đây không phải quyết định của chính hắn, mà là thần dụ.

Có không ít tín đồ đều thấy thiên địa dị tượng, đối với việc này tin không nghi ngờ. Những người cấp thấp và tiện dân kia nghe nói, tự nhiên hoan hô nhảy nhót, các quý tộc Bắc bang ngay lập tức dốc hết sức phản đối.

Bọn họ trời sinh là người thượng đẳng, có được đất đai thừa kế, có thể hưởng thụ người hạ đẳng hoặc là tiện dân thấp hơn phục vụ, hiện tại muốn cướp đoạt bọn họ, loại quyền lực này của con cháu, đời đời con cháu bọn họ, bọn họ sao có thể đồng ý?

Vì này, bọn họ thậm chí không tiếc xúc phạm uy nghiêm giáo phái.

Nhưng, bọn họ phản kháng, ở trước mặt thực lực tuyệt đối của Kim Cương phái tỏ ra vô lực như vậy.

Bọn họ đầu tiên mất đi là thân phận tôn quý, sau đó là đất đai.

Toàn bộ đất đai Bắc bang đều bị thu hồi, dựa theo đầu người phân cho toàn bộ dân chúng Bắc bang, đất đai này không thuộc về bất luận kẻ nào, nhưng dân chúng có thể ở bên trên trồng trọt, tất cả thu hoạch trên đất thuộc về dân chúng.

Một hành động trọng đại này đạt được toàn bộ tiện dân Bắc bang ủng hộ, trước kia bọn họ là không có đất, đất đều về quý tộc sở hữu, bọn họ giúp quý tộc làm việc, lại ngay cả ấm no cũng khó đổi lấy, đây là lần đầu tiên bọn họ có được đất đai của mình, cái này đại biểu bọn họ có thể thoải mái nuôi sống cả nhà.

Ở sau đó, Bắc bang lại rất nhanh ban bố luật pháp mới.

Tộc lão trong thôn, không có được quyền lực một mình xử trí thôn dân nữa, Bắc bang sẽ một lần nữa phân chia khu vực, thiết lập quan nha, luật pháp mới áp dụng cho toàn bộ dân chúng Bắc bang, mặc kệ là bình dân hay quý tộc, dưới luật pháp mới, đối xử bình đẳng.

Có người bởi vậy vui mừng khôn xiết, cũng có người kinh ngạc giận dữ sầu bi.

“Tang Cổ làm sao dám đối với chúng ta như vậy?”

“Hắn chẳng lẽ quên, hắn cũng giống với chúng ta!”

Hết chương 866.

Chương 867. Người Khổ Tông tới

Chỗ ở xa hoa nơi nào đó, các quý tộc Bắc bang tụ tập một chỗ, mỗi người đều lòng đầy căm phẫn. Một lão giả cầm kim trượng, mặc trường bào đẹp đẽ quý giá, mang quyền trượng hung hăng dộng ở trên mặt đất, lớn tiếng nói: "U linh, một u linh đáng sợ lượn lờ ở Bắc bang, không thể mặc kệ nó tiếp tục gây họa nữa, lập tức bẩm báo Tân Đô…"

Vừa mới gọi linh loa xong với nữ hoàng, nàng lại theo lệ thường hỏi Lý Mộ khi nào trở về, Lý Mộ tuy cũng muốn sớm một chút trở về một nhà đoàn tụ, nhưng tình huống trước mắt không cho phép.

Sự nghiệp Bắc bang vừa mới khởi bước, sở dĩ có thể ở trong thời gian ngắn như vậy lấy được thành tựu này, hoàn toàn là bởi vì bọn họ khống chế được Kim Cương giáo, từ trên xuống dưới cải cách mang tính cưỡng chế, thời kỳ đầu khẳng định dễ dàng hơn so với từ dưới lên trên nhiều.

Khó khăn thật sự còn ở phía sau.

Quý tộc Bắc bang Thân quốc, là người phản đối mạnh mẽ pháp luật mới.

Đám người lãnh đạo như tộc lão trong thôn cũng không muốn từ bỏ quyền lực trong tay, công tác cơ sở rất khó phối hợp.

Tuy bọn họ không có bao nhiêu thực lực, nhưng sau lưng còn có kẻ cầm quyền thật sự của Thân quốc, một khi chờ bọn họ nghe được tin tức, phản ứng lại, nhất định sẽ phái cường giả đến trấn áp Bắc bang.

Hắn trước đó cũng chưa đoán trước được, giáo chủ Kim Cương giáo, đường đường cường giả cảnh giới thứ sáu sẽ ngoan ngoãn như vậy, Tang Cổ Kim Cương giáo lần này lập công lớn, một số chuẩn bị nào đó của Lý Mộ cũng phải đẩy sớm lên.

Hắn triệu Tang Cổ đến, đi thẳng vào vấn đề hỏi: "Thân quốc các ngươi có mấy tên cảnh giới thứ bảy?"

Tang Cổ nhìn Lý Mộ một cái, nói: “Niết Tông, Khổ Tông, Ngôn Tông đều có một cường giả Bàn Nhược cảnh.”

Cổ Thân quốc là nơi Phật môn khởi nguyên, tuy cổ Phật môn đã tiêu vong, nhưng vẫn diễn biến ra vài chi nhánh, trong đó Tâm Tông là kết quả mấy trăm năm trước Phật môn truyền tới Đại Chu, đã không có quan hệ với Thân quốc Phật môn, Niết Tông, Khổ Tông, Ngôn Tông đều ở Thân quốc, Thân quốc là cơ sở tín chúng của bọn họ, một khi ba tông này nhúng tay, chỉ bằng một Chu Trọng, chỉ sợ không thể ngăn cản ba gã cảnh giới thứ bảy.

Lý Mộ còn phải đi Yêu quốc một chuyến.

Vạn Huyễn Thiên Quân dưỡng thương lâu như vậy, thực lực cho dù là không thể khôi phục đỉnh phong, cũng đã trở về cảnh giới thứ bảy, Thanh Sát Lang Vương không có uy hiếp gì nữa. Bên cạnh Huyễn Cơ lại lưu lại một yêu thi cảnh giới thứ bảy, cộng thêm Vạn Huyễn Thiên Quân, đã đủ để bảo vệ Thiên Hồ quốc không lo.

Bên người Bắc bang Chu Trọng lại lưu một khối yêu thi, lại thêm chính hắn, cho dù là hoàng thất Thân quốc mời cường giả ba tông cũng không có tác dụng gì.

Lần này trở lại Yêu quốc, Huyễn Cơ đã bế quan, Lý Mộ chưa bảo Hồ Lục quấy rầy nàng, lặng yên không một tiếng động mang đi một yêu thi cảnh giới thứ bảy, trở về Thân quốc Bắc bang.

Lý Mộ khống chế thuyền bay bay trên trời cao, một khắc nào đó, ánh mắt bỗng nhiên nhìn phía dưới.

Dưới tầng mây, trên mặt đất, một bóng người đang điên cuồng bỏ chạy.

Mấy nam tử áo bào trắng ở phía sau hắn đuổi theo không bỏ, một người cầm đầu tay cầm pháp trượng, nén giận nói: “Ngươi tên tiện dân này, dám lấy hạ phạm thượng, sau khi bắt được ngươi, ta muốn cho ngươi nhận hết một trăm lẻ tám loại hình phạt mà chết…”

A Lạp Cổ phi hành hết tốc độ, pháp lực trong cơ thể gần như khô kiệt, hắn vốn định cùng Ngả Tây Á sống thật tốt,

nhưng ở lúc hắn cùng Ngả Tây Á đi chợ mua đồ ăn, Ngả Tây Á bị một quý tộc nhìn trúng, sau khi nổi lên xung đột với quý tộc kia, hắn đánh trọng thương tùy tùng tên quý tộc đó, chọc giận gia tộc sau lưng quý tộc đó, bị mấy tế ti của gia tộc kia đuổi giết.

Ở dưới sự truyền thụ của ân nhân, A Lạp Cổ đã bắt đầu tu hành, nhưng pháp thuật hắn biết không nhiều, không phải đối thủ của những người này, chỉ có thể bất đắc dĩ chạy trốn.

Hắn tu hành không lâu, tốc độ phi hành thua xa thảm bay dưới chân những người này, rất nhanh đã bị đuổi kịp.

Phành!

Một thanh pháp trượng hung hăng đánh ở trên lưng A Lạp Cổ, hắn phun ra một ngụm máu tươi, rốt cuộc không vận lên nổi một tia pháp lực nào nữa.

Năm nam tử áo bào trắng từ trên thảm bay nhảy xuống, đi từng bước về phía hắn, trào phúng nói: “Tiện dân, chạy đi, ngươi tiếp tục chạy đi…”

Ngả Tây Á hắn đã an trí tốt, trong lòng A Lạp Cổ đã không còn băn khoăn. Hắn ôm ngực, gian nan tựa vào trên một thân cây, nhìn mấy người đi lên, trên mặt không chỉ không có sợ hãi, ngược lại có một tia cười nhạo, thản nhiên nói: “Cười đi, cười đi, các ngươi cười không được bao lâu nữa, tiện dân theo như lời các ngươi rất nhanh sẽ cướp đi đất đai của các ngươi, cướp đi vinh quang tự cho là thân là người cấp cao của các ngươi, tiện dân bị các ngươi áp bách, cuối cùng sẽ chủ đạo quốc gia này!”

Nam tử áo bào trắng tay cầm pháp trượng sắc mặt âm trầm, lạnh lùng nói: “Đám tiện dân phản bội này, cuối cùng sẽ bị trấn áp, nhưng ngươi không nhìn thấy một ngày đó…”

Nói xong, pháp trượng trong tay hắn phát ra hào quang chói mắt, hướng thẳng đầu A Lạp Cổ mà đi.

Pháp trượng bay ra một nửa, liền dừng ở không trung.

Đầu óc năm tên nam tử áo bào trắng ngân vang, pháp lực trong cơ thể nhanh chóng xói mòn, ngay sau đó liền trước mắt

tối sầm, cắm đầu ngã xuống đất.

A Lạp Cổ sớm đã có giác ngộ tử vong, biến cố đột phát này khiến mặt hắn lộ vẻ mê mang, thẳng đến lúc có một bóng người chậm rãi từ trên trời giáng xuống. A Lạp Cổ ngạc nhiên một chớp mắt, trên mặt mới lộ ra nét kích động, kinh hỉ nói: "Ân nhân!"

Ánh mắt Lý Mộ nhìn về phía hắn, mỉm cười nói: "Xem ra chúng ta thật đúng là có duyên."

…

Khi Lý Mộ trở lại Kim Cương giáo, bên cạnh đã có thêm hai người, A Lạp Cổ cùng thê tử hắn Ngả Tây Á. Thân phận A Lạp Cổ là tiện dân thật sự, hắn có thể đại biểu tiện dân dân chúng chịu áp bách của Bắc bang, dân chúng Bắc bang cần một lãnh tụ như vậy.

Danh nghĩa xuất quân rất quan trọng, dù sao, Tang Cổ cùng Kim Cương giáo chúng dưới trướng hắn, ở Thân quốc cũng là tồn tại thượng đẳng nhất, rất khó được tiện dân tín nhiệm, A Lạp Cổ tiện dân như vậy, mới là nhân tuyển đại biểu tốt nhất.

Tuy hắn bây giờ thực lực còn rất nhỏ yếu, nhưng Lý Mộ nhìn trúng là tương lai của hắn.

Trời sinh linh thể, chỉ cần tu hành không phải đặc biệt lơ là, về sau thăng cấp cảnh giới thứ sáu chính là nước chảy thành sông.

Ở lúc Lý Mộ đề xuất, bảo hắn dẫn đường dân chúng tầng dưới chót Bắc bang, A Lạp Cổ không hề do dự đã đồng ý.

Hết chương 867.

Chương 868. Bắc bang độc lập (1)

Trong Kim Cương giáo, Tang Cổ có hai ngày chưa nhìn thấy Lý Mộ, còn tưởng hắn rời khỏi Thân quốc rồi, trong lòng đang âm thầm cao hứng, người trẻ tuổi này ra tay độc ác, gã thiếu chút nữa đã ngã xuống ở trong tay hắn.

Một lần nữa ở nơi đây nhìn thấy hắn, Tang Cổ như bị rót một chậu nước lạnh, ngọn lửa vừa mới bốc lên trong lòng cũng dập tắt.

Hắn vốn nghĩ, Bắc bang đã xảy ra biến cố lớn như thế, Trung Ương bang nhất định sẽ không ngồi yên không lý đến, Tân Đô rất có khả năng sẽ mời chí cường giả ba tông đến cường lực trấn áp phản loạn, đến lúc đó, hắn - kẻ bị uy hiếp có thể lấy lại tự do.

Nhưng sau khi nhìn thấy một bóng người cao lớn đứng ở phía sau người trẻ tuổi, lòng hắn liền hoàn toàn trầm xuống, bóng người vô thanh vô tức, đứng ở sau thân này, trên người không khí trầm lặng, hắn thế mà không nhìn thấu chút nào cả.

Hắn bây giờ hoài nghi đối phương có phải cường giả cảnh giới thứ bảy hay không, nếu đúng, như vậy Bắc bang từ nay về sau sẽ hoàn toàn thoát ly Trung Ương bang khống chế. Toàn bộ Thân quốc mới chỉ có ba vị cảnh giới thứ bảy, Bắc bang nếu có một gã cảnh giới thứ bảy, liền có thể lập tức ngồi ngang hàng với ba tông, cho dù là tam tông cũng sẽ không tùy tiện đắc tội.

Hắn mang tính chất thử nhìn Lý Mộ, hỏi: “Đại nhân, vị này là?”

Lý Mộ thản nhiên nhìn hắn một cái, nói: “Thứ ngươi không nên hỏi, đừng lắm miệng.”

Tang Cổ lập tức ngậm miệng không nói, trong lòng lại hầu như xác định, đây nhất định chính là cường giả cảnh giới thứ bảy không thể nghi ngờ, ngày tháng của hắn về sau, càng thêm ảm đạm không ánh sáng.

Trong lòng hắn vừa mới dâng lên ý niệm này, bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía nơi xa.

Cuối chân trời phía nam xuất hiện một khí tức cường đại, một nam tử đầu trọc mặc áo cà sa cũ nát xé gió mà đến, trên áo cà sa của nam tử tràn đầy lỗ thủng, hai chân trần, ngay cả giày cũng không có, nhưng khí tức trên người lại có cảnh giới thứ sáu.

Nam tử nhanh chóng tới gần miếu thờ này, sóng âm cuồn cuộn mà đến: "Tang Cổ, đi ra gặp ta!"

Cường giả Thân quốc cũng không nhiều, cũng đều biết nhau, Tang Cổ đã nhận ra người tới, y chính là Phạm Thiên trưởng lão của Khổ Tông, hai mươi năm trước đã bước vào cảnh giới thứ sáu. Hắn đang chuẩn bị kiên trì bay lên, lại có một bóng người so với hắn còn nhanh hơn.

Tên nam tử cao lớn Tang Cổ nhìn không thấu tu vi kia, thân hình nháy mắt biến mất, khi xuất hiện lần nữa đã ở trên trời cao, bay về phía Phạm Thiên trưởng lão.

Phạm Thiên trưởng lão hừ lạnh một tiếng, hướng phía trước vung ra một chưởng, bàn tay y nhanh chóng phóng to, áp về phía nam tử cao lớn kia.

Yết hầu Tang Cổ giật giật, âm thầm nuốt nước miếng. Phạm Thiên trưởng lão là cường giả số ba của Khổ Tông, ra tay là Phật môn đại thần thông, một chưởng này nhìn như bình thường, nhưng bàn tay lại ẩn chứa một phương thế giới, là lấy lực lượng thế giới trấn áp, không phải cảnh giới thứ bảy không thể phá, cho dù là hắn đối mặt một chưởng này, cũng phải tránh lui.

Bóng người cao lớn kia đối mặt một chưởng này, thế mà không né không lùi, cứng rắn lao lên.

Tiếng vang điếc tai, kèm theo pháp lực dao động kịch liệt, bàn tay khổng lồ trực tiếp sụp đổ, bóng người kia tốc độ chưa giảm, đánh vào trên người Phạm Thiên trưởng lão.

Trên người Phạm Thiên trưởng lão bộc phát ra một tia sáng vàng, đó là pháp thân Phật môn hắn không thể phá vỡ, dù vậy, y vẫn bị đánh lui lại trăm trượng, trong miệng điên cuồng

phun máu tươi, móng tay sắc bén của bóng người kia đâm vào thân thể y, mang pháp lực của y nháy mắt phong ấn.

Sau đó, yêu thi này túm cổ Phạm Thiên trưởng lão bay đến trước người Lý Mộ, tùy tay ném y xuống đất.

Yết hầu Tang Cổ giật giật lần nữa, không chút do dự đá một cước ở trên người Phạm Thiên trưởng lão, lớn tiếng nói: "Nói, ai phái ngươi tới, ngươi tới nơi này làm gì…"

Phạm Thiên trưởng lão tu vi toàn thân bị phong ấn, ánh mắt kinh sợ nhìn bóng người cao lớn kia.

Cảnh giới thứ bảy, Bắc bang thế mà có cảnh giới thứ bảy tồn tại!

Trung Ương bang sau khi thu được tin tức Bắc bang phản loạn, lập tức cầu viện Khổ Tông. Hắn phụng mệnh tôn giả, đến trấn áp Tang Cổ, vốn tưởng là chuyện dễ như trở bàn tay, mười phần nắm chắc chín, không ngờ một cái đối mặt đã bị người ta bắt giữ.

Người nọ vừa rồi ra tay đối với hắn, nhất định có tu vi cảnh giới thứ bảy, như vậy, cho dù là Khổ Tông cũng không tiện nhúng tay, dù sao bọn họ cũng chỉ có tôn giả một vị cảnh giới thứ bảy, trêu chọc đến cường giả như vậy, sẽ mang đến cho tông môn tai ương ngập đầu.

Phạm Thiên trưởng lão không nghĩ ngợi nữa, lập tức nói: "Vãn bối chỉ là phụng mệnh tôn giả, đến điều tra chuyện Bắc bang phản loạn, vô tình mạo phạm tiền bối, xin tiền bối thứ tội!"

Ở trong Phật môn, từ tôn giả, là dùng để xưng hô thất phẩm Bàn Nhược cảnh. Thân quốc không thể so với Đại Chu, Phật môn cũng không thể so với đạo môn, Ngọc Chân Tử hai năm trước sau khi tấn thăng, chỉ Phù Lục phái cảnh giới thứ bảy đã có bốn vị, toàn cảnh Thân quốc, cũng chỉ có Phật môn ba tông đều có một vị cảnh giới thứ bảy, bởi vậy ở Thân quốc, một cường giả cảnh giới thứ bảy xuất hiện, đủ để thay đổi thế cục toàn bộ Thân quốc.

Đưa 888 tiền mặt tiền lì xì chú ý vx công chúng hào xem đứng đầu thần chỉ, rút ra 888 tiền mặt tiền lì xì!

Đây cũng là nguyên nhân Lý Mộ mang yêu thi này điều tới nơi này.

Sự tồn tại của nó, có thể khiến ba vị cường giả đỉnh cấp của Thân quốc không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Lý Mộ còn chưa mở miệng, Tang Cổ đã chủ động hỏi: "Đại nhân, hắn là cường giả số ba của Khổ Tông, tên là Phạm Thiên, muốn xử trí hắn như thế nào?"

Sau khi yêu thi triển lộ ra thực lực, Tang Cổ hiển nhiên có ánh mắt hơn nhiều rồi. Lý Mộ nhìn hắn một cái, thản nhiên nói: "Thả hắn trở về."

Tang Cổ ngẩn ra một phen, hỏi: "Cái gì?"

Lý Mộ phất phất tay, nói: "Đã là vô tình mạo phạm, thì cho hắn một lần cơ hội, trở về nói cho tôn giả của các ngươi, đừng nhúng tay việc Bắc bang nữa. Nếu không, chúng ta sẽ đích thân tới cửa, nói chuyện với tôn giả của các ngươi."

Hắn để yêu thi giải trừ hạn chế pháp lực cho Phạm Thiên. Phạm Thiên từ trên mặt đất bò dậy, hắn đã biết ai mới là người chủ sự nơi này, cung kính hành một cái Phật lễ cho Lý Mộ, nói: "Vãn bối cáo lui."

Tang Cổ nhìn Phạm Thiên đi xa, khó hiểu hỏi: "Đại nhân, hắn là nhân vật quan trọng của Khổ Tông, vì sao thả hắn đi…"

Trong lòng hắn rất rõ, sau khi cường giả cảnh giới thứ bảy này xuất hiện, Trung Ương bang đã không làm gì được Bắc bang, tương lai trong một đoạn thời gian rất dài, vận mệnh của hắn, phải buộc cùng một chỗ với những người này.

Dưới tình huống như vậy, hắn cũng muốn bắt đầu mưu tính cho bản thân.

Hết chương 868.

Chương 869. Bắc bang độc lập (2)

Lý Mộ kinh ngạc nhìn Tang Cổ một cái, những ngày qua bảo gã làm việc, gã vẫn luôn không tình nguyện, lần này thế mà sẽ chủ động suy nghĩ cho bọn họ, sau đó hắn mới giải thích: "Bệnh của Thân quốc ở xương không ở da, thay đổi Bắc bang, ít nhất cũng cần công sức mấy chục năm. Chúng ta cùng Khổ Tông vốn không có thù oán, không cần trở mặt với bọn họ."

Thật ra nói lời trong lòng, Lý Mộ đối với Thân quốc không có một chút hảo cảm, cũng vô tâm thay đổi, hắn lập chí nguyện to lớn là khai thái bình cho Đại Chu, không phải cho Thân quốc, chẳng qua Thân quốc Bắc bang giáp giới với Đại Chu, Thân quốc Bắc bang yên ổn, Đại Chu Nam quận an ổn, đây mới là điều quan trọng nhất.

Hắn đã bảo Tang Cổ tuyên bố đối ngoại, Bắc bang từ nay về sau độc lập, từ nay về sau, Thân quốc Bắc bang sẽ trở thành quốc gia độc lập, Thân quốc và Đại Chu sẽ không trực tiếp giáp giới nữa, các tướng sĩ nam quân, cũng có thể trải qua cuộc sống hòa bình an ổn.

Lý Mộ đã mở miệng, Tang Cổ cũng không tiện nói cái gì nữa. Ánh mắt gã lơ đãng liếc về phía sau Lý Mộ, phát hiện một gã thanh niên phía sau hắn, đang dùng ánh mắt vô cùng sùng kính nhìn Lý Mộ.

Nhìn từ quần áo cùng màu da của hắn, hẳn là tiện dân cấp thấp của Thân quốc, tầm mắt Tang Cổ từ trên người hắn dời đi, rất nhanh lại dời trở về.

Mặt gã lộ ra nét chấn động, bước một bước đến trước mặt A Lạp Cổ, túm lấy cổ tay hắn, trong miệng lẩm bẩm: "Thể chất như thế, vậy mà có thể chất như thế…"

A Lạp Cổ bị dọa giật mình, lúc này, Tang Cổ đã cấp bách mở miệng: "Ta là Tang Cổ, ngươi nguyện bái ta làm thầy không?"

Cái tên Tang Cổ, Bắc bang không ai không biết, không ai không hiểu, đây là tín ngưỡng của giáo chúng Kim Cương giáo, nhưng tư tưởng A Lạp Cổ đã xảy ra chuyển biến, đối với gã cũng không tôn kính nữa, ngược lại còn có một chút bài xích. Hắn 'phốc' một tiếng quỳ gối trước mặt Lý Mộ, nói: "Ta muốn bái ân nhân làm sư phụ!"

Lý Mộ không hề nghĩ ngợi, phất phất tay, nói: "Ta không thu đồ đệ, ngươi nếu muốn, có thể bái Tang Cổ làm sư phụ, hắn dạy ngươi dư dả."

Ân nhân ở trong lòng gã đã là tồn tại như thần linh, tuy không thể bái hắn làm thầy, khiến trong lòng A Lạp Cổ có chút thất vọng, lại cũng không dám thật sự mong ước xa xôi trở thành đệ tử của ân nhân, quay sang quỳ gối trước mặt Tang Cổ, nói: "Bái kiến sư phụ."

Mọi thứ trải qua khiến gã biết, gã phải có được đủ thực lực, mới có thể bảo hộ mình, bảo hộ người yêu thương, mới có thể đi làm việc gã muốn làm.

Tang Cổ dùng ánh mắt cảm kích nhìn Lý Mộ, Lý Mộ xoay người rời khỏi đại điện.

Tuổi thọ của Tang Cổ cũng không còn lại bao nhiêu, đối với bọn họ mà nói, vô luận lúc còn sống cường đại cỡ nào, sau khi tuổi thọ đoạn tuyệt, cũng khó tránh khỏi bụi về bụi, đất về đất, sau khi tuổi già đột phá vô vọng, nguyện vọng lớn nhất của rất nhiều người, chính là tìm một y bát đệ tử, mang y bát suốt đời truyền thừa xuống.

A Lạp Cổ thể chất như vậy, đừng nói hắn một tên cảnh giới thứ sáu, cho dù là cường giả cảnh giới thứ bảy cũng sẽ nhịn không được cướp đoạt.

Có cường giả như Tang Cổ dạy hắn cũng tốt, có thể cho hắn ở trên con đường tu hành bớt đi không ít đường vòng.

Chu Trọng từ nơi xa đi tới, nói: "Người Kim Cương giáo ta dùng không quen, ngươi sau khi về Thần Đô, mang Ngụy Bằng điều đến."

Lý Mộ gật gật đầu, nói: "Không cần về Thần Đô, bây giờ là có thể."

Hắn lấy ra linh loa, sau khi kết nối, trong linh loa truyền đến một thanh âm ngọt ngào: “Phụ thân, người chừng nào trở về, Linh Nhi nhớ người…”

Trên mặt Lý Mộ lộ ra nụ cười, nói: “Linh Nhi ngoan, cha rất nhanh sẽ trở về, mang linh loa cho mẹ con, cha có chuyện muốn nói với mẹ con.”

Nghe được đầu kia linh loa truyền đến tiếng sột soạt, tựa như là bên cạnh đổi người, Lý Mộ mới nói: “Bệ hạ, ngươi nếu có rảnh hạ một đạo chỉ, điều Hình bộ chủ sự Ngụy Bằng đến Thân quốc Bắc bang…”

Nói xong với nữ hoàng, lại hàn huyên vài câu khác, Lý Mộ mới thu hồi linh loa, lại phát hiện Chu Trọng dùng một loại ánh mắt kỳ dị nhìn hắn.

Lý Mộ hỏi: “Ngươi nhìn cái gì?”

Chu Trọng lắc lắc đầu, nói: “Không có gì, hoàng hậu nương nương…”

…

Thân quốc, Trung Ương bang.

Đỉnh núi nơi nào đó bị cắt ngang, có một mảng quần thể chùa miếu tráng lệ chiếm diện tích cực rộng.

Trong quần thể chùa miếu, tầng đỉnh một tòa Phật tháp cao nhất, Phạm Thiên chắp hai tay, nói: “Bẩm tôn giả, sự tình là như thế, nếu không phải vị tiền bối kia nhân từ, Phạm Thiên đã viên tịch.”

Một lão hòa thượng khoanh chân ngồi ở trong đài sen, hai hàng lông mày rủ tới trước ngực chậm rãi mở mắt, nói: “Căn cơ của chúng ta không ở Bắc bang, một khi đã như vậy, liền không cần quản việc Bắc bang nữa.”

Khổ Tông chỉ có một vị tôn giả, không thể trêu vào tồn tại cảnh giới thứ bảy, không cần phải vì việc triều đình, đắc tội một cường giả cảnh giới thứ bảy.

Phạm Thiên hỏi: “Như vậy, triều đình bên kia ăn nói như thế nào?”

Lão hòa thượng nói: “Nói thật.”

Phạm Thiên khom người nói: “Tôn pháp chỉ.”

Thân quốc, Trung Ương bang, Tân Đô.

Hoàng cung đại điện, hoàng đế Thân quốc trẻ tuổi mang các trọng thần triệu tập cùng một chỗ, cùng nhau thương nghị chuyện Bắc bang phản loạn.

“Bệ hạ không cần sốt ruột, Phạm Thiên trưởng lão đã tới Bắc bang, tin tưởng phản loạn rất nhanh sẽ bình ổn.”

“Tuy không biết Tang Cổ phát điên cái gì, nhưng hắn nhất định không phải đối thủ của Phạm Thiên trưởng lão.”

“Có Phạm Thiên trưởng lão, sẽ không xảy ra chuyện gì.”

Lúc mọi người sôi nổi thảo luận, một quan viên từ bên ngoài nghiêng ngả lảo đảo chạy vào, lớn tiếng nói: “Bệ hạ không ổn rồi, phương Bắc khẩn cấp đưa tin, Bắc bang tuyên bố độc lập rồi!”

“Buồn cười!”

Hoàng đế Thân quốc nghe vậy giận dữ, rút ra bội kiếm bên hông tượng trưng quyền thế, chỉ vào phương Bắc, nói: “Phát binh, phải phát binh, tập hợp phòng vệ quân cho ta, lập tức phát binh Bắc bang!”

Có quan viên khuyên nhủ: “Bệ hạ bớt giận, Phạm Thiên trưởng lão còn chưa trở về, có lẽ hỗn loạn Bắc bang đã bình định rồi.”

Vừa dứt lời, lại có một quan viên vội vàng từ bên ngoài chạy vào, há mồm thở dốc nói: “Bệ hạ, tin tức Khổ Tông, Phạm Thiên trưởng lão đã trở lại, tôn giả truyền xuống pháp chỉ, Khổ Tông không nhúng tay việc Bắc bang nữa…”

Có quan viên kinh hãi nói: “Vì sao?”

“Chẳng lẽ ngay cả Phạm Thiên trưởng lão cũng không thể bình định phản loạn?”

“Cho dù là Phạm Thiên trưởng lão không thể, tôn giả cũng không cần thiết hạ loại pháp chỉ này…”

Hết chương 869.

Chương 870. Tiếng hô của dân chúng (1)

Sự tức giận trên mặt hoàng đế Thân quốc càng tăng lên, hắn nắm chặt kiếm trong tay, trầm giọng nói: “Phát binh…”

Qquan viên đó vội vàng nói: “Bệ hạ không thể, Phạm Thiên trưởng lão nói, sau lưng Tang Cổ có cường giả cảnh giới thứ bảy, Khổ Tông cũng không muốn trêu chọc…”

Biểu cảm trên mặt hoàng đế Thân quốc khựng lại, sau khi lấy lại tinh thần, cái tay cầm kiếm thả lỏng. Hắn mang phối kiếm thu hồi, dùng ống tay áo nhẹ nhàng lau mũi kiếm, thanh âm thấp xuống, nói: “Phát binh không tốt lắm, nhọc dân lại tốn tiền, không phải là một cái Bắc bang sao, Đại Thân ta hơn hai mươi bang, thêm một Bắc bang không nhiều, thiếu một Bắc bang cũng không ít, các ngươi nói đúng không…”

“Bệ hạ anh minh.”

“Cường giả ngay cả Khổ Tông cũng không muốn trêu chọc, hai tông khác nhất định cũng sẽ không dễ dàng đắc tội.”

“Vẫn là bỏ qua Bắc bang, đổi lấy bang khác yên ổn đi…”

Hoàng đế Thân quốc mở miệng, quần thần ùn ùn phụ họa, có mấy vị thần tử trên mặt lộ ra nét do dự, môi mấp máy, tựa như có lời gì muốn nói, nhưng chiều hướng phát triển, bọn họ cuối cùng vẫn không thể nói ra cái gì.

Hoàng đế Thân quốc trẻ tuổi một lần nữa mang bội kiếm cắm về vỏ kiếm, phất phất tay, nói: “Giải tán hết đi, lệnh quân phương Bắc từ Bắc bang rút lui, rút về trong Mai Lạp bang, tử thủ phòng tuyến phương bắc, tuyệt đối không thể để bọn họ chiếm lĩnh bang…”

Các quan nghe lệnh lui ra, hoàng tử Thân quốc ở trong đại điện đi qua đi lại, nghiến răng nói: “Đại Chu, nhất định là Đại Chu chết tiệt đang phá rối!”

Thân quốc và Đại Chu có được mấy trăm năm thù hận.

Khi một cái vương triều trung ương trước của Tổ Châu sụp đổ, các quốc gia Tổ Châu, Thân quốc cường đại nhất, vốn định

nương cơ hội ngàn năm một thuở lần đó thống nhất Tổ Châu, lại bị Đại Chu vừa mới thành lập cầm quân đánh vào Tân Đô, thiếu chút nữa mất nước.

Lần chiến tranh đó đánh gãy xương sống Thân quốc, làm cho bọn họ ở trong mấy chục năm chưa gượng dậy nổi.

Đây là nỗi đau vĩnh viễn trong lòng mỗi một người Thân quốc, mỗi một vị hoàng tộc Thân quốc.

Giấc mộng trước khi mất của mỗi đời tiên hoàng, đều là công chiếm Đại Chu, thống nhất Tổ Châu, bọn họ vốn có cơ hội này, Tiêu thị hoàng tộc mấy năm trước đã mục ruỗng đến cực điểm, Thân quốc âm thầm chuẩn bị, vận sức chờ phát động, sau đó nữ nhân kia liền thượng vị.

Nàng dùng năm năm thời gian, dẫn dắt Đại Chu trở về đỉnh phong, khiến mấy chục năm chuẩn bị của Thân quốc hóa thành bọt nước.

Hoàng đế Thân quốc hít thật sâu, từ trong kẽ răng bật ra thanh âm: “Tôn giả trưởng lão cái gì, thời điểm mấu chốt, không một kẻ nào đáng tin cậy!”

“Cho nên, bệ hạ muốn cân nhắc, hợp tác cùng chúng ta hay không?”

Một thanh âm đột ngột vang lên, hoàng đế Thân quốc biến sắc, nhìn một mảng bóng ma trong góc, lạnh lùng nói: “Ai ở nơi đó, đi ra…”

…

Đại Chu Nam quận.

Dưới bia kỷ niệm anh hùng cao ngất, các tướng sĩ Đại Chu nam quân và quân phương Bắc Thân quốc cách sông nhìn nhau. Ở dưới thủ đoạn mạnh mẽ của Lý đại nhân, gần đây, đã không có người Thân quốc nào dám lén vượt biên giới làm loạn, sửa thành cùng nam quân cách một con sông giằng co.

Thân quốc Bắc bang, một luồng hào quang từ nơi xa bay tới, bay vào trong doanh trướng Thân quốc Bắc phương quân.

Một canh giờ sau, trong Bắc phương quân Thân quốc bỗng nhiên truyền đến một trận rối loạn, cũng có không ít người bắt đầu có động tĩnh lạ.

Lính gác Nam quân thấy một màn như vậy, lập tức nói: "Mau, người Thân quốc có động tĩnh, nhanh đi thông báo Trương thống lĩnh."

Sau khi thu được tin tức, Trương thống lĩnh ngay lập tức ra khỏi quân doanh, tới trên đường biên giới, trầm giọng hỏi: "Người Thân quốc làm sao vậy?"

Vài tên tướng lĩnh trong quân đứng ở bờ sông, nhìn bờ bên kia, trên mặt đều lộ ra nét nghi hoặc.

Mới đầu Thân quốc Bắc phương quân dị động, bọn họ còn tưởng đối phương muốn khiêu khích quy mô lớn, đã tập trung toàn bộ tinh thần, làm tốt chuẩn bị thời chiến, nhưng kế tiếp bờ bên kia hành động, liền khiến bọn họ có chút xem không hiểu.

Sau khi Thân quốc Bắc phương quân xảy ra một trận rối loạn, thế mà lại bắt đầu tháo dỡ đại doanh lều trại, đập hỏng hết bếp dựng bên ngoài, cũng cờ xí Bắc phương quân nhổ dựng thẳng ở trước doanh địa.

Một phó tướng mặt lộ vẻ nghi hoặc, ngạc nhiên nói: "Bọn họ làm cái gì vậy, muốn xây dựng lại binh doanh?"

Một tướng lĩnh khác nói: "Ta sao lại thấy như là muốn rút quân…"

"Má, thật sự đi rồi…"

"Bắc phương quân rút khỏi biên cảnh, đây là đang làm gì?"

…

Toàn bộ tướng Nam quân sĩ đứng ở bên bờ, trơ mắt nhìn Thân quốc Bắc phương quân sau khi dỡ xuống quân doanh của bọn họ, để lại một đống hỗn độn, hướng phía sau rút về. Có một số người thủ vệ biên cảnh đã mấy chục năm, giao phong với Thân quốc Bắc phương quân mấy chục năm, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy loại kỳ cảnh này.

Nơi này là biên cảnh hai nước, Thân quốc sao có khả năng vô duyên vô cớ rút quân. Các tướng thấy vậy, trong lòng ngược lại trở nên cảnh giác.

"Đây lại là chiêu số gì?"

"Chẳng lẽ là cố ý làm ra bộ dáng rút quân, muốn cho chúng ta thả lỏng cảnh giác?"

"Người Thân quốc làm việc, sao không có một chút kết cấu, vẫn là không thể thả lỏng cảnh giác…"

Thời điểm mọi người ở đây không yên lòng, trên bầu trời truyền đến một tiếng rồng gầm, hai luồng hào quang đáp ở trong đám người. Trương thống lĩnh đi lên phía trước, chắp tay nói: "Lý đại nhân, Thân quốc Bắc phương quân bỗng nhiên vô duyên vô cớ rút quân rời khỏi, theo ý kiến ngài, cái này…"

Lý Mộ mỉm cười, nói: "Không cần lo, đây là điều động quân sự bình thường, Thân quốc Bắc bang đã độc lập, tự nhiên không cho phép Bắc phương quân đóng quân, từ nay về sau, Đại Chu không giáp giới với Thân quốc nữa, tướng sĩ nam quân có thể sống ngày thái bình rồi…"

"Cái gì?"

"Thân quốc Bắc bang độc lập rồi?"

"Cái này sao có khả năng?"

Các tướng nghe vậy, đều kinh hô mở miệng. Bắc bang là một bộ phận Thân quốc, như là Nam quận vĩnh viễn là lãnh thổ Đại Chu không thể phân cách, mặc kệ là ngoại lai xâm nhập, hay là Nam quận nội loạn, triều đình cũng sẽ không ngồi xem mặc kệ, thử nghĩ một phen, Đại Chu sẽ cho phép Nam quận độc lập sao?

Chỉ có Trương thống lĩnh sắc mặt chấn động, nhìn Lý Mộ hỏi: "Lý đại nhân, đây là ngài làm?"

Lý Mộ khoát tay, nói: "Ta chỉ là làm một chút công việc nhỏ bé, không đáng giá nhắc tới. Được rồi, phiền Trương thống lĩnh đi quận nha một chuyến, bảo bọn họ mang việc này báo cho mọi người, cũng để dân chúng Nam quận an tâm."

Trương thống lĩnh hồi lâu mới lấy lại tinh thần, ôm ôm quyền đối với Lý Mộ, vái thật sâu, nói: “Mạt tướng đối với Lý đại nhân bội phục sát đất…”

Hết chương 870.

Chương 871. Tiếng hô của dân chúng (2)

Người Thân quốc ở biên cảnh Bắc bang khiêu khích Đại Chu, bọn họ còn tưởng, Lý đại nhân mang Thân quốc Bắc phương quân đánh sợ rồi, đó là kết thúc của việc này, không ngờ hắn trực tiếp rút củi dưới đáy nồi, để Thân quốc Bắc bang độc lập.

Thân quốc Bắc bang trở thành một quốc gia độc lập, như vậy, giữa Đại Chu cùng Thân quốc sẽ không là nước láng giềng nữa, Nam quận cũng sẽ không bị Thân quốc quấy rầy.

Hắn không biết Lý đại nhân là làm như thế nào, nhưng không hề nghi ngờ, từ nay về sau, các tướng sĩ nam quân được hưởng ngày lành rồi.

Tin tức này một khi truyền ra, toàn bộ nam quân một mảng phấn chấn, mà khi dân chúng Nam quận từ trong miệng quan phủ biết được tin tức trọng đại phấn chấn lòng người này, Lý Mộ đã cưỡi Xưng Tâm bước lên đường về nhà.

Về phần Ngao Nhuận, bởi vì gần đây biểu hiện không tệ, được Lý Mộ cho nghỉ dài hạn, về Đông quận đoàn tụ với thê thiếp.

Một ngày này, triều thần Đại Chu ở lúc buổi chầu sớm, ở trong tổ miếu hoàng cung bỗng nhiên sinh ra dị tượng.

Có ánh sáng màu vàng từ tổ miếu bắn ra, các nơi của Thần Đô rõ ràng có thể thấy được.

Mai đại nhân vội vàng tới tổ miếu xem xét, rất nhanh trở về Tử Vi điện, nói: “Khởi bẩm bệ hạ, đỉnh niệm lực Nam quận trong tổ miếu không biết vì sao, bỗng nhiên niệm lực đại thịnh, ánh sáng vàng ở tổ miếu đó là đỉnh này phát ra…”

Quần thần nghe vậy, vừa vui mừng vừa nghi hoặc.

Mừng là niệm lực bất cứ một quận nào tăng trưởng, đều có lợi cho đế khí ngưng tụ, không cần bao lâu, Đại Chu sẽ tăng thêm một vị cường giả cảnh giới thứ bảy.

Nghi hoặc là Nam quận giáp giới với Thân quốc, dân chúng Nam quận thường xuyên bị người Thân quốc quấy rầy, niệm lực luôn xếp cuối ba mươi sáu quận, sao có thể đột nhiên có sự tăng phúc này?

Triều đình vốn yên tĩnh lập tức ồn ào hẳn lên.

"Nam quận rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Niệm lực sẽ không vô duyên vô cớ tăng vọt, chẳng lẽ có liên quan với Thân quốc?"

"Nhưng triều đình gần đây vẫn chưa nhằm vào Thân quốc áp dụng hành động gì, việc này thật cổ quái…"

Trung Thư thị lang Lưu Nghi bỗng nhiên nhớ tới cái gì, lẩm bẩm: "Lý đại nhân trước đó vài ngày, hình như đã đi Nam quận…"

Quan viên bên cạnh hắn nghe vậy, lập tức đoán: "Chẳng lẽ là Lý đại nhân làm cái gì?"

Một quan viên khác quả quyết nói: "Nhất định đúng, nếu Lý đại nhân không ở Thần Đô, vậy nhất định là đi chấp hành nhiệm vụ bí mật…"

"Yên lặng."

Trong rèm che truyền đến một thanh âm, khiến triều đường vốn ồn ào trong nháy mắt an tĩnh lại.

Hôm nay, nữ hoàng bệ hạ ở trên triều đường có được uy nghiêm tuyệt đối.

Vô luận có người ở sau lưng nghị luận nàng đạt được ngai vị bất chính như thế nào, có một sự thật không thể phủ nhận là, nàng là trung hưng chi chủ của Đại Chu, vô luận là dân gian hay triều đình, có không ít thanh âm đều cho rằng, công tích của nữ hoàng, đã vượt qua Văn Đế.

Phía sau màn che, Chu Vũ thản nhiên nói: "Nam quận niệm lực tăng vọt, có lẽ là vì Thân quốc Bắc bang độc lập, các khanh không cần ngờ vực vô căn cứ, có việc khải tấu, vô sự bãi triều."

Trên điện lâm vào im lặng thật lâu, Chu Vũ thấy không có ai tấu nữa, bóng người dần dần biến mất ở trong rèm che.

Im lặng hồi lâu, trên điện mới xuất hiện thanh âm thứ nhất, sau đó liền một lần nữa ồn ào hẳn lên.

"Bệ hạ vừa rồi nói cái gì?"

"Thân quốc Bắc bang, độc lập rồi?"

"Chuyện khi nào, vì sao các bộ chưa thu được một chút tin tức nào cả?"

Một tin tức bom tấn này, khiến trong lòng triều thần chấn động vô cùng, bọn họ một lần trước nghị luận việc có liên quan Thân quốc, vẫn là ở Thân quốc Bắc bang Bắc phương quân, ở biên cảnh khơi mào tranh chấp, lúc này mới qua bao lâu, Thân quốc Bắc bang đã không còn…

Chẳng trách Nam quận niệm lực tăng vọt, Thân quốc phân liệt, nào còn để ý được quấy rầy Đại Chu, huống chi, tuy các bang của Thân quốc xưa nay là làm theo ý mình, nhưng một bang phân liệt độc lập, vẫn là chuyện đã xảy ra ở một vương triều trước của Thân quốc, trong đó muốn nói không có Đại Chu nhúng tay, chính bọn họ cũng không tin.

Sau khi biết được tin tức này, bọn họ lại xem chuyện đã xảy ra gần đây, mới phát hiện một ít manh mối.

Hình bộ thị lang nói: "Ta còn đang tò mò, Ngụy chủ sự ở Hình bộ làm đang tốt đẹp, chuẩn bị thăng quan, bệ hạ sao bỗng nhiên bảo hắn đi Nam quận, nghĩ hẳn hắn đi căn bản không phải Đại Chu Nam quận, mà là Thân quốc Bắc bang…"

"Cao, một chiêu này thật sự là cao, mất đi Bắc bang, Thân quốc còn muốn khiêu khích Đại Chu, chỉ có từ phía tây vòng qua Quỷ Vực, từ nay về sau, biên cảnh phía nam Đại Chu sẽ kê cao gối ngủ ngon…"

Sau khi buổi chầu sớm tan, quần thần ở Tử Vi điện nghị luận thật lâu, mới về nha môn của mình.

Rất nhanh, chuyện Thân quốc Bắc bang độc lập liền truyền tới trong tai dân chúng Thần Đô.

Dân chúng còn đang nghi hoặc vừa rồi trong hoàng cung phát ra ánh sáng màu vàng, nghe được tin tức này, đều phấn chấn nhảy nhót. Bởi vì việc chính lệnh tiên đế, bọn họ đối với người Thân quốc không có ấn tượng gì tốt, lại thêm người Thân quốc ở biên cảnh khiêu khích, dẫn tới dân chúng đối với bọn họ càng thêm thống hận, bọn họ rất thích ý nhìn thấy tình huống Thân quốc cháy cửa nhà.

Lý Mộ ở lúc cách Thần Đô mười dặm, bảo Xưng Tâm biến thành hình người, phi hành tầng trời thấp vào thành.

Từ sau khi tiến vào Thần Đô, mắt Xưng Tâm liền luôn luôn nhìn lung tung chung quanh, hiển nhiên, đối với một con rồng cái nhỏ từ nhỏ lớn lên trong biển, chỉ từng cùng Lý Mộ đi Thân quốc mà nói, Đại Chu Thần Đô, đối với nàng mà nói, mới là hoa hoa thế giới đích thực.

Tất cả nơi này, đều là mới lạ như vậy.

Nhìn trẻ con trên đường hạnh phúc liếm xiên mứt quả, nàng tùy tay từ trên bó cỏ* gánh trên vai người bán hàng rong mứt quả đi ngang qua cầm một cây, đặt vào miệng cắn một miếng, vị chua chua ngọt ngọt, khiến mắt của nàng cũng cong lên.

(*): 1 bó rơm, cỏ lớn, bó thành hình trụ, cắm những xiên mứt quả ở trên đó

Thấy nàng ăn xong mứt quả muốn đi, người bán hàng rong nhất thời cuống lên, vội vàng đuổi theo, nói: “A, vị cô nương này, ngươi bộ dạng xinh đẹp như vậy, sao lại ăn không trả tiền…”

Lý Mộ lấy ra mấy đồng tiền đưa cho hắn, nói: “Thật ngại quá, chỗ này đủ rồi chứ?”

“Đủ rồi đủ rồi…” Tiểu phiến gật gật đầu, đang muốn tiếp nhận, ngẩng đầu nhìn thấy Lý Mộ, ngẩn ra một phen, sau đó mừng rỡ nói: “Lý đại nhân, ngài trở về khi nào, đã lâu chưa nhìn thấy ngài.”

Lý Mộ nói: “Vừa mới vào thành.”

Người bán hàng rong lập tức nói: “Vậy tiền này ta không thể thu, món đồ nho nhỏ không đáng giá mấy đồng tiền, coi

như là tặng cho vị cô nương này, chúc Lý đại nhân cùng cô nương trăm năm hòa hợp, sớm sinh quý tử…”

Hết chương 871.

Chương 872. Tiếng hô của dân chúng (3)

Ở trong lòng dân chúng Thần Đô, hình tượng háo sắc của hắn đã không thể thay đổi, Lý Mộ ép phải nhận tiền, cũng không giải thích với gã, mang theo Xưng Tâm hướng Lý phủ đi đến.

Trên đường, tự nhiên không thể thiếu dân chúng thân thiết ân cần thăm hỏi, trong đám người, một người dân như là ý thức được cái gì, nhỏ giọng nói thầm: "Thân quốc Bắc bang sớm không độc lập, muộn không độc lập, lại phải ở lúc Lý đại nhân không có mặt độc lập…"

Hắn nhìn bóng lưng Lý Mộ, lớn tiếng hỏi: "Xin hỏi Lý đại nhân, ngài mấy ngày nay đi nơi nào thế?"

Lý Mộ quay đầu nhìn hắn một cái, nói: "Nam quận."

Nhìn bóng lưng hắn xoay người rời đi, nam tử đó vỗ đùi, liên tục nói: "Ta biết ngay mà, ta biết ngay mà…"

…

Sau khi Lý Mộ vào thành, thật lâu mới đi đến cửa nhà.

Lý phủ, khi Tiểu Bạch vui vẻ chạy tới mở ra cửa sân, đám người Liễu Hàm Yên đi tới cửa, tầm mắt đồng loạt nhìn phía Ngao Xưng Tâm sau lưng Lý Mộ.

Vì cho nữ hoàng một niềm vui bất ngờ, Lý Mộ còn chưa nói cho nàng chuyện Xưng Tâm, đương nhiên cũng chưa nói cho đám người Liễu Hàm Yên.

Liễu Hàm Yên kéo Lý Mộ đến một bên, trầm giọng hỏi: "Đây là có chuyện gì?"

Lý Mộ còn chưa kịp giải thích, bên hông đã bị Liễu Hàm Yên hung hăng véo một cái. Nàng trừng mắt nhìn Lý Mộ một cái, giận dữ nói: "Có phải ta đối với chàng quá tốt rồi, chàng bây giờ cũng dám không nói tiếng nào đã đưa người về hay không…"

"Ta…"

“Chàng cái gì mà chàng, ta nói cho chàng, ta chỉ tha thứ chàng một lần này, lần sau không được viện dẫn lẽ này nữa, nếu không, ta liền mang theo Thanh muội muội cùng Vãn Vãn về Bạch Vân sơn, tự chàng ở với tiểu hồ ly tinh này…”

Lý Mộ nhìn nàng, vô tội nói: “Nàng nghĩ đi đâu thế, nàng chưa đồng ý, ta dám tùy tiện dẫn người về nhà sao, đây là vật cưỡi ta bắt cho bệ hạ…”

Hắn vẫy vẫy tay với Xưng Tâm, nói: “Xưng Tâm, để cho các nàng xem thân phận của ngươi.”

Xưng Tâm ngoan ngoãn gật gật đầu, trên cái trán dần dần sinh ra một đôi sừng rồng.

Tiểu Bạch cầm lấy cánh tay Lý Mộ, theo bản năng tránh ở phía sau hắn, uy áp của long tộc, khiến nàng chỉ có một tia Thiên Hồ huyết mạch sinh ra sự sợ hãi bẩm sinh.

Long tộc làm chủng tộc đỉnh cấp trên đại lục, đám người Liễu Hàm Yên là chưa từng gặp, vây quanh Xưng Tâm đánh giá cao thấp, khiến nàng rất mất tự nhiên, nhưng ở sau khi vụng trộm nhìn Lý Mộ một cái, vô luận mất tự nhiên cỡ nào, cũng chỉ có thể chịu đựng.

Trong sân không gian dao động một trận, nữ hoàng bế Chung Linh chậm rãi xuất hiện.

“Phụ thân…”

Chung Linh nhìn thấy Lý Mộ, lập tức cao hứng bổ nhào tới. Lý Mộ bế nó vào trong lòng, đi đến bên cạnh nữ hoàng, nhìn nhìn Xưng Tâm, nói: “Bệ hạ, đây là vật cưỡi thần từng đáp ứng ngài, con rồng này ở Nam quận phạm tội nghiệt, thần phạt nàng làm vật cưỡi cho ngài ba năm.”

Ngao Xưng Tâm nhìn nữ tử trước mắt, rốt cuộc biết chủ nhân ba năm tương lai của nàng là ai.

Chủ nhân tương lai của nàng, không chỉ là một vị tiểu tỷ tỷ xinh đẹp, còn là một vị tiểu tỷ tỷ phi thường cường đại, so với phụ thân của nàng, thậm chí là tổ phụ của nàng còn mạnh hơn.

Trước mặt cường giả như vậy, một chút kiêu ngạo thân là long tộc kia của nàng rất nhanh đã tiêu tán không dư thừa một

chút nào.

Lý Mộ trước khi trở về còn lo lắng, hắn chỉ tặng nữ hoàng tọa kỵ, Liễu Hàm Yên và Lý Thanh các nàng sẽ không vui hay không.

Sau đó chứng minh là hắn nghĩ nhiều rồi.

Nếu chỉ là một món quà bình thường, trong lòng các nàng nhất định sẽ mất cân bằng, nhưng đây là một con rồng, trừ nữ hoàng, các nàng ai có tư cách tìm một con rồng làm vật cưỡi?

Hai canh giờ sau, Lý Mộ dẫn theo các nữ nhân cùng với nữ hoàng thay đổi dung mạo đi ở trên đường Thần Đô.

Ngao Xưng Tâm nhắm mắt theo đuôi theo phía sau nữ hoàng, một bộ dáng người hầu xứng chức.

Các nữ tử ở đi dạo phố, Lý Mộ yên lặng hấp thu niệm lực, ngắn ngủn hai canh giờ, niệm lực trên người dân chúng Thần Đô, thế mà lại tăng vọt mấy lần.

Liễu Hàm Yên đi ở phía trước, hỏi Ngao Xưng Tâm: “Thời điểm các ngươi ở Thiên Hồ quốc, đã làm những gì?”

Ngao Xưng Tâm nói: “Không làm cái gì, ta chỉ ở trong phòng tu hành…”

Liễu Hàm Yên liếc Lý Mộ một cái, hỏi: “Hắn thì sao?”

Ngao Xưng Tâm lắc đầu nói: “Không biết, đại nhân mỗi ngày cùng vị nữ vương kia ở lại trong phòng, không biết đang làm cái gì…”

Lý Mộ khẽ nhướng đuôi lông mày, lập tức giải thích: “Cái gì gọi là không biết làm cái gì, ta cái gì cũng chưa làm, không tin nàng hỏi bệ hạ, mấy ngày nay ta ở lại Thiên Hồ quốc, là đang chờ Chu đại nhân, vì thúc đẩy biên cảnh phía nam yên ổn…”

Chu Vũ hừ nhẹ một tiếng, nói: “Hỏi trẫm có ích gì, trẫm cũng không biết ngươi cùng n hồ ly tinh kia ở trong phòng làm cái gì.”

Lý Mộ rơi vào đường cùng, chỉ có thể nói: “Ta một lòng vì dân vì công, mọi người cho dù không tin ta, cũng nên nghe

một chút tiếng hô của dân chúng…”

Đầu đường cách đó không xa, còn có không ít dân chúng đang nghị luận việc Thân quốc.

“Nghe nói chuyện Thân quốc Bắc bang, là Lý đại nhân làm.”

“Không thể nào…”

“Cái gì không thể, Thân quốc Bắc bang độc lập, Lý đại nhân vừa lúc từ Nam quận trở về, ngươi cho dù là dùng chân để nghĩ, cũng biết Lý đại nhân đi Nam quận làm cái gì.”

“Có Lý đại nhân, quả thật phúc của dân chúng, phúc của Đại Chu.”

Dân chúng hàn huyên vài câu, đề tài liền dần dần lệch đi.

“Không phải nói bệ hạ và Lý đại nhân con cũng sinh rồi sao, bệ hạ rố cuộc tính khi nào lập Lý đại nhân làm hậu…”

“Ta cũng muốn biết, nôn nóng chết chúng ta rồi…”

“Nhưng cứ như vậy, phu nhân của Lý đại nhân làm sao bây giờ?”

“Nói cũng phải, nhưng Lý đại nhân nếu không thể bên nhau với bệ hạ, mọi người chỉ sợ đều khó yên lòng…”

…

Bên cạnh Lý Mộ, rất nhanh liền không có ai nói chuyện nữa.

Liễu Hàm Yên mặt không biểu cảm, Lý Thanh cúi đầu không nói, Vãn Vãn chân tay luống cuống, Tiểu Bạch nhìn nhìn Lý Mộ, lại nhìn nhìn Chu Vũ…

Ánh mắt Lý Mộ cùng Chu Vũ đối diện, ánh mắt nữ hoàng lập tức dời đi…

Lời của dân chúng Lý Mộ là nghe được, nhưng Liễu Hàm Yên và nữ hoàng cũng nghe được.

Trước hết đánh vỡ xấu hổ là nữ hoàng, nàng nhìn thoáng qua Lý Mộ, nói: “Còn có mấy sổ con cần xử lý, trẫm về cung trước.”

Nói xong, nàng liền xoay người đi vào đám người, rất nhanh biến mất.

Liễu Hàm Yên cũng liếc Lý Mộ một cái, nói: “Trở về đi, còn đứng ở chỗ này làm gì, muốn nghe tiếng hô của dân chúng nữa sao?”

Hết chương 872.

Chương 873. Thiết mộng

Cuộc đời thật sự khắp nơi đều là bất ngờ, nếu biết trở lại Thần Đô là loại tình huống này, Lý Mộ còn không bằng ở Thân quốc thêm một ít thời gian, vì giải phóng nhân loại toàn thế giới bị áp bách dốc thêm một phần sức của mình.

Không có gì bất ngờ, Liễu Hàm Yên buổi tối tìm Lý Thanh ngủ, cái này ý nghĩa Lý Mộ phải ngủ một mình ở thư phòng.

Trong phòng Lý Thanh, hai người lại đều còn chưa đi vào giấc ngủ, mà là gọi Vãn Vãn và Tiểu Bạch cùng nhau chơi bài.

Từ sau khi không cần khắc khổ tu hành nữa, chuyện các nàng ngày thường dùng để giải trí liền nhiều hẳn lên.

Lý Thanh nhìn hướng thư phòng Lý Mộ, nhìn về phía Liễu Hàm Yên, do dự nói: "Hắn mới vừa trở về, chúng ta như vậy không ổn nhỉ?"

Liễu Hàm Yên nhìn nàng, hỏi: "Hắn là tướng công của chúng ta, dân chúng nói như vậy, cái gì khó yên lòng, để bọn họ nhanh chóng bên nhau, muội không tức giận chút nào sao?"

Lý Thanh chỉ là khẽ cười nói: "Tỷ tỷ không phải đã sớm tiếp nhận bệ hạ sao, vì sao không trực tiếp nói cho hắn?"

Liễu Hàm Yên hừ nhẹ một tiếng, nói: "Như vậy chẳng phải là tiện nghi bọn họ, ta chính là không nói, ta ngược lại muốn xem, hai người bọn họ có thể giả ngu như vậy tới khi nào, dù sao xem náo nhiệt cũng rất thú vị…"

Sau đó, nàng lại nhìn Lý Thanh một cái, nói: "Ngươi cũng không cho nói, ngươi bây giờ không phải đầu nhi của hắn, đừng mỗi lần đều muốn bảo vệ hắn…"

Lý Thanh chỉ có thể gật đầu.

Ánh mắt Liễu Hàm Yên lại nhìn về phía Tiểu Bạch cùng Vãn Vãn, hai thiếu nữ cũng lập tức nghiêm nghị cam đoan.

…

Lý Mộ nằm ở trên giường thư phòng, tâm sự nặng nề, khó có thể đi vào giấc ngủ.

Đột nhiên, trong tai hắn truyền đến "Kẹt" một tiếng, cửa sổ thư phòng bị đẩy ra, một thân thể nhỏ nhắn chui vào ổ chăn hắn.

Tiểu Bạch thần thần bí bí ở bên tai Lý Mộ nói: "Ân công, ta nói cho ngươi một bí mật, ngươi tuyệt đối đừng nói cho Liễu tỷ tỷ là ta nói."

Lý Mộ nghi hoặc nói: "Bí mật gì?"

Tiểu Bạch ghé sát vào bên tai Lý Mộ, nhỏ giọng nói: "Liễu tỷ tỷ đã sớm đồng ý ngươi cùng Chu tỷ tỷ, nàng nói muốn xem các ngươi giả ngu tới khi nào, vừa lúc xem náo nhiệt các ngươi…"

Lý Mộ sau khi lấy lại tinh thần, hôn mạnh một cái ở trên khuôn mặt nhỏ của nàng, trong nhà này, Tiểu Bạch vĩnh viễn là áo bông tri kỷ của hắn.

Tuy Liễu Hàm Yên có mấy lần cũng đã biểu hiện ra loại tâm tư này, nhưng làm bà cả Lý gia, nàng không mở miệng rõ ràng, ai dám hành động thiếu suy nghĩ.

Đã biết ý tưởng của nàng, Lý Mộ cũng không có gì băn khoăn nữa.

Sáng sớm hôm sau, hắn ăn xong bữa sáng, theo lệ thường tới cung Trường Nhạc.

Nữ hoàng cũng không ở đây, chỉ có Mai đại nhân, Lý Mộ thuận miệng hỏi: "Bệ hạ đâu?"

Mai đại nhân nói: "Ở ngự hoa viên ngắm hoa, ngươi tìm bệ hạ có việc?"

Lý Mộ ngồi ở phía sau bàn đặt tấu chương, nói: "Không có việc gì, ta bắt đầu làm việc."

Mai đại nhân rời khỏi cung Trường Nhạc, tới ngự hoa viên, nói với Chu Vũ ngắm một bụi hoa hồng đang ngây người: "Bệ hạ, Lý Mộ đến rồi."

Chu Vũ im lặng không lên tiếng, hái xuống một bông hoa hồng, lần lượt bóc ra từng cánh hoa.

Mai đại nhân cùng Thượng Quan Ly liếc nhau, đều từ trong mắt đối phương nhìn ra kinh ngạc.

Bệ hạ yêu hoa tiếc hoa, hôm nay lại đưa tay hái hoa, nói rõ tâm tình của nàng rất không tốt.

Ngày hôm qua từ ngoài cung trở về, nàng đã rầu rĩ không vui, không hề nghi ngờ, nhất định lại là người nào đó trêu chọc đến nàng.

Chu Vũ mang một bông hoa bóc ra chỉ còn đài hoa, mới trở lại cung Trường Nhạc. Lý Mộ đang xem tấu chương, ngẩng đầu nói: "Bệ hạ, ngày hôm qua ở trên đường…"

Không đợi hắn nói xong, Chu Vũ đã nói: "Dân chúng nói năng không biết ý, trẫm không để ở trong lòng, ngươi cũng không cần để ý, hướng nương tử nhà ngươi giải thích rõ ràng là được."

Lý Mộ lắc đầu nói: "Tuy là nói năng không biết ý, nhưng cái này cũng là tiếng lòng của dân chúng, đại biểu là dân ý."

Chu Vũ căn bản không ngờ Lý Mộ lại sẽ nói ra câu này, tim nàng đập nhanh hơn, cố biểu hiện ra bộ dáng trấn định, hỏi: "Ngươi có ý tứ gì?"

Trước đó vài ngày ở Thiên Hồ quốc, Lý Mộ đã âm thầm thổ lộ, lấy sự phòng bị của nữ hoàng đối với Huyễn Cơ, sao có khả năng ở lúc Lý Mộ cùng Huyễn Cơ đêm khuya cùng một phòng chủ động ngắt kết nối linh loa, đó là hắn thật vất vả hạ quyết tâm, nàng ngược lại giả vờ chuyện gì cũng chưa xảy ra, bây giờ lại biết rõ còn cố hỏi, chung quy không thể mỗi lần đều để Lý Mộ chủ động.

Huống chi, hai thân phận người bày ở đó, có một số việc, Lý Mộ cũng không có cách nào chủ động.

Lý Mộ một lần nữa cúi đầu, nói: "Thần không có ý tứ khác, bệ hạ không để ở trong lòng là tốt rồi."

Chu Vũ tuy tuổi không nhỏ nữa, nhưng từng trải cảm tình là số 0, da mặt cũng quá mỏng, nóng vội không ăn được đậu phụ

nóng, càng không tán được nữ hoàng, vẫn là từng bước một từ từ rồi đến đi.

Lý Mộ lại xem mấy sổ con, sau đó khẽ day mi tâm, nằm úp sấp ở trên bàn nghỉ ngơi chút.

Chu Vũ tâm phiền ý loạn dựa vào trên ghế rồng, trong lòng rối như tơ vò, trong lúc vô tình liếc thấy Lý Mộ, phát hiện hắn đang ngủ cũng mang nụ cười, cũng không biết mơ thấy cái gì.

Nàng cảm thấy có chút oán giận, mình trong lòng phức tạp khôn kể, hắn ngược lại ngủ thật ngon. Nàng nhìn trái nhìn phải, thấy bốn bề vắng lặng, vụng trộm làm một cái thủ ấn, trước mắt bỗng nhiên hiện ra một hình ảnh.

Đây là nàng lấy khuy mộng chi thuật* nhìn thấy mộng cảnh của Lý Mộ.

(*): thuật xem trộm, nhìn lén giấc mơ

Chu Vũ bĩu môi, "Trẫm trái lại muốn xem, ngươi mơ thấy cái gì."

Chỗ trong hình ảnh nàng rất quen thuộc, chính là ngự hoa viên của nàng, trong bụi hoa, Lý Mộ nắm tay một nữ tử, đang ngắm hoa.

Hắn ở trong mơ dám mang nữ nhân khác đi ngự hoa viên của nàng, Chu Vũ trong lòng oán giận, đang muốn phá vỡ mộng đẹp của Lý Mộ, nhưng khi tầm mắt nàng dời lên, nhìn thấy khuôn mặt nữ tử kia, thân thể cũng không khỏi run lên.

Nữ tử Lý Mộ trong mơ dắt ở ngự hoa viên, không phải ai khác, chính là nàng…

Một tia tức giận kia trong lòng Chu Vũ nháy mắt liền biến mất không dấu vết, ánh mắt ngoài vui sướng, lại bao hàm chờ mong, nhìn hình ảnh trên không đó, ngay cả hít thở cũng chậm lại.

Lúc này, ngoài cung Trường Nhạc đã truyền đến tiếng bước chân, Mai đại nhân và Thượng Quan Ly đi vào, Chu Vũ lập tức xua tan hình ảnh này, ngồi nghiêm chỉnh, chỉ là ánh mắt nàng lại thỉnh thoảng đảo qua Lý Mộ, trong lòng cực độ tò mò hắn kế tiếp mơ thấy cái gì.

Hết chương 873.

Chương 874. Phù Lục phái tương triệu

Mai đại nhân cùng Thượng Quan Ly đi vào cung Trường Nhạc, tiếng bước chân đột nhiên đánh thức Lý Mộ. Hắn ngồi thẳng người dậy, chột dạ nhìn nữ hoàng một cái, đang định tiếp tục xem sổ con, Chu Vũ đột nhiên hỏi: "Trẫm thấy ngươi vừa rồi ngủ rất ngon, mơ thấy cái gì?"

Lý Mộ lắc đầu nói: "Không mơ thấy cái gì."

Mai đại nhân liếc hắn, nói: "Ta cùng A Ly đứng ở ngoài điện cũng nhìn thấy ngươi đang cười, còn nói không mơ thấy cái gì."

Lý Mộ xấu hổ cười, nói: "Mơ thấy nương tử nhà ta."

Sắc mặt Chu Vũ không biết sao đỏ lên, rất nhanh liền khôi phục bình thường, nói: "Trong cung Trường Nhạc buồn chán phát nghẹn, cùng trẫm đi ngự hoa viên một chút, A Ly, Mai vệ, các ngươi lưu lại dọn dẹp nơi này một chút."

Lý Mộ đứng lên, nói: "Tuân chỉ."

Thượng Quan Ly vừa sửa sang lại bàn ngự, vừa hít sâu mấy hơi, hỏi: "Nơi này rất ngột ngạt sao, hơn nữa bệ hạ vừa mới từ ngự hoa viên trở về…"

Mai đại nhân liếc nàng một cái, nói: "Nắm thời gian làm việc đi, lấy đâu ra nhiều vấn đề như vậy…"

Ngự hoa viên, Chu Vũ đi ở phía trước, tâm tình rất không tệ, trên mặt luôn mang theo nụ cười.

Lý Mộ đi theo phía sau nàng, khóe miệng cũng lộ ra mỉm cười như có như không.

Nội phủ ti, Thượng Quan Ly và Mai đại nhân đều ôm một hộp huân hương* thượng đẳng đi ra.

(*): nhang - hương, là hương liệu, được chế tạo từ những loại gỗ thơm

Thượng Quan Ly nghi hoặc nói: "Kỳ quái, bệ hạ từ khi nào thích dùng huân hương rồi, nàng trước kia không phải rất chán

ghét thứ này sao, nàng nói loại hương thơm này làm người ta ngửi vào khó có thể tập trung tinh thần, buồn ngủ…”

Mai đại nhân nhún vai, nói: “Kỳ quái không chỉ một mình bệ kế, Lý Mộ đã mang cung Trường Nhạc biến tahfnh chỗ ngủ của hắn, mỗi ngày sổ con không xem mấy phần, ít nhất phải nằm úp sấp ở nơi đó ngủ hai canh giờ, xem ra nữ nhân trong nhà quá nhiều, cũng không phải tất cả đều là một chuyện tốt…”

Cung Trường Nhạc.

Mấy lò huân hương lượn lờ, Ngao Xưng Tâm tựa vào trên cột ngủ gà ngủ gật, khóe môi nhếch lên một tia trong suốt, trên mặt tràn đầy nụ cười hạnh phúc.

Kết cục làm vật cưỡi cho người ta, hoàn toàn không giống với nàng tưởng tượng.

Nàng nghĩ đến về sau nàng cần mỗi ngày bị người ta cưỡi, dãi nắng dầm mưa, đi sớm về tối, không ngờ cuộc sống làm vật cưỡi chính là ở trong cung điện vừa lớn vừa xa hoa, mỗi ngày không có chuyện gì làm, chỉ chờ ba bữa cơm sáng trưa tối.

Nơi này có vô số món ngon, không giống Long cung, trừ tôm hùm chính là cá, nàng đã sớm ăn ngấy rồi.

Đối diện Ngao Xưng Tâm, Lý Mộ nằm úp sấp ở trên bàn, tiếp tục dệt mộng cảnh của hắn.

Có nữ hoàng ở bên ngoài nhìn trộm, hắn ở trong mơ không dám xuất hiện hình ảnh người lớn gì, nhưng ngẫu nhiên nắm tay, ôm một cái vẫn là có thể.

Tuy trong hiện thực quan hệ với nữ hoàng chưa tiến một bước phát triển, nhưng lâu dài thế này, chung quy có thể hòa tan phòng tuyến trong lòng nàng.

Trên ghế rồng, Chu Vũ cầm ngược một quyển sách, nội dung trên sách không phải văn tự, mà là một hình ảnh động, bị nàng dùng sách che giấu, chỉ có một mình nàng có thể nhìn thấy.

Trong hình ảnh, trên mặt cỏ được mở mang ra bên hồ, Lý Mộ đang trồng rau, trong vườn hoa cách đó không xa, một Chu Vũ khác tay cầm kéo, tu bổ cành hoa.

Chu Vũ dựa vào trên ghế rồng, cả khuôn mặt đều giấu ở sau trang sách, trên mặt hiện ra nét khát khao, đây chính là cuộc sống nàng khát vọng, chẳng lẽ đây là Lý Mộ quy hoạch đối với tương lai sao?

Trong lòng nàng bỗng nhiên hiện ra một cái khả năng.

Nếu Lý Mộ giáp mặt hướng nàng nói rõ tâm tư, nàng nên làm cái gì bây giờ?

Nàng từ trước tới giờ đều chưa từng trải qua loại chuyện này, chỉ thử nghĩ một chút, nàng đã có chút không biết làm sao, mấy ngày nay đã vô số lần ảo tưởng, nếu thật sự có một ngày như vậy, họ có thể bày tỏ tâm ý với nhau, ngày sau lại sẽ lấy phương thức thế nào ở chung?

Thời điểm trong lòng của nàng vừa khẩn trương vừa chờ mong, Lý Mộ từ trên bàn bò dậy, nhìn về phía Chu Vũ, nàng lập tức buông quyển sách trên tay xuống, vội vàng đứng lên, nói: “Trẫm một mình đi ngự hoa viên giải sầu, ai cũng không được theo…”

Lý Mộ đương nhiên biết, ai cũng không được theo, chính là bảo hắn đừng đi theo.

Nữ hoàng cũng thật là, đối đãi cảm tình, do do dự dự, lề mề, không dứt khoát quả quyết một chút nào, hắn cũng đã ám chỉ trong mơ rõ ràng như vậy, nàng vẫn giả bộ hồ đồ đến cùng, nàng là nữ hoàng đó, loại chuyện này, chẳng lẽ để hắn mở miệng trước sao?

Ngao Nhuận có câu nói rất đúng, thích thì đi cướp, cướp mới có cơ hội, câu này nữ hoàng hiển nhiên chưa nghe được.

Nhưng loại chuyện này cấp cũng không vội được, Lý Mộ tính xin nghỉ vài ngày, trước đo nàng thử xem, xem nàng đến lúc đó có vội hay không.

Đưa 888 tiền mặt tiền lì xì chú ý vx công chúng hào xem đứng đầu thần chỉ, rút ra 888 tiền mặt tiền lì xì!

Tiến công chiếm đóng nữ hoàng không vội, sự tình trong nhà mới phiền toái, hắn đã liên tiếp ngủ thư phòng vài ngày, làm bà cả Lý gia, Liễu Hàm Yên rất bất mãn đối với tiếng hô của dân chúng, Lý Mộ mỗi lần muốn dỗ nàng, đều bị nàng từ chối ngoài cửa.

Tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp, ngay tại thời điểm Lý Mộ suy nghĩ chuyện này, ở Lý phủ, Lý Thanh nói với Liễu Hàm Yên: "Tỷ tỷ cơn tức cũng tan gần hết rồi nhỉ, buổi tối chẳng lẽ còn tính để hắn ngủ thư phòng?"

Liễu Hàm Yên liếc Tiểu Bạch một cái, thản nhiên nói: "Ta thấy hắn ngủ thư phòng ngủ cũng rất thoải mái, có thể đã ngủ vui đến quên cả trời đất, hôm nay nếu hắn còn không chủ động tới đây, tháng này cứ ngủ thư phòng mãi đi."

Tiểu Bạch đang luyện tập pháp thuật lỗ tai giật giật, lặng lẽ chuồn ra ngoài.

Không bao lâu, trong cung Trường Nhạc, Lý Mộ kinh hỉ hỏi: "Nàng thật sự nói như vậy?"

Tiểu Bạch gật gật đầu, nói: "Ân công buổi tối hôm nay vẫn là ngoan ngoãn đi tìm Liễu tỷ tỷ đi, bằng không, ngươi tháng này đều phải ngủ thư phòng."

Lý Mộ ôm lấy nàng xoay một vòng, nói: "Tiểu Bạch ngoan, ngươi về sau cứ nằm vùng ở bên cạnh các nàng, có tin tức gì, lập tức hướng ta báo cáo…"

Tiểu Bạch mỉm cười, nói: "Yên tâm đi, ta vĩnh viễn đứng về phía ân công."

Chỉ có lúc cúi đầu, trong mắt của nàng mới hiện lên một tia mất mát.

Thật ra nàng càng thích ân công ngủ thư phòng hơn, bởi vì chỉ có thời điểm hắn ngủ thư phòng, mới là hoàn toàn thuộc về của nàng, nhưng nàng rất rõ, ân công không chỉ thuộc về một mình nàng, chỉ cần hai vị tỷ tỷ khác cao hứng, ân công cao hứng, nàng cũng liền cao hứng.

Hết chương 874.

Chương 875. Thái thượng trưởng lão (1)

Ban đêm.

Lý Mộ đẩy ra cửa phòng của Liễu Hàm Yên, nàng đang đọc sách liếc Lý Mộ một cái, hỏi: "Như thế nào, hôm nay rốt cuộc bỏ được giường thư phòng rồi?"

Lý Mộ ngồi ở bên người nàng, nói: "Giường thư phòng quá cứng, vẫn là ngủ nơi này thoải mái hơn."

Liễu Hàm Yên nói: "Giường thư phòng tuy cứng rắn, nhưng thân thể Tiểu Bạch mềm mại nha…"

Lý Mộ ôm nàng, nói: "Đừng tức giận nữa, đó đều là dân chúng nói linh tinh, ta không có khả năng bỏ lại các nàng đi làm hoàng hậu của bệ hạ, cho dù ta đồng ý, bệ hạ cũng sẽ không đồng ý, chuyện này nàng muốn trách thì trách ta, đừng trách bệ hạ…"

Liễu Hàm Yên lườm hắn, nói: "Bệ hạ ngay cả đế khí quý giá như vậy cũng tính cho chúng ta, ta vì sao phải trách bệ hạ, đều tại chàng, thừa dịp ta không có mặt, hát hoa ngắt cỏ khắp nơi, ngay cả bệ hạ cũng mắc bẫy chàng, còn có con hồ ly kia ở Yêu quốc, hai đứa cháu gái kia, vị Tô tỷ tỷ kia sao rất lâu rồi chưa thấy chàng đề cập. Đúng rồi, còn có con rồng kia chàng mang về…"

Lý Mộ khó chịu nói: "Nàng đây là vu hãm, ta cùng Xưng Tâm có thể có chuyện gì, ta thề với trời, giữa chúng ta rất trong sạch, chưa hề xảy ra chuyện gì cả…"

"Vậy người khác đâu?"

"…"

Liễu Hàm Yên nhìn Lý Mộ, cả giận nói: "Chàng thật đúng là chần chờ…"

Nàng cắn một phát ở ngực Lý Mộ, bổ nhào hắn ngã trên giường, không bao lâu, ánh nến trong phòng kịch liệt lay động, cuối cùng tắt…

…

Hôm sau, buổi trưa.

Trong cung Trường Nhạc, Chu Vũ ngồi ở trên ghế rồng, ánh mắt đã không biết hướng ra phía ngoài nhìn bao nhiêu lần, rốt cuộc nhịn không được hỏi: "Lý Mộ ngày hôm qua lúc rời khỏi, nói cái gì không?"

Mai đại nhân nói: "Không có, nhưng hắn bây giờ còn chưa tới, buổi sáng hẳn là sẽ không đến đây."

Chu Vũ đứng lên, tính đi Lý phủ, rất nhanh lại ngồi xuống.

Bởi vì chuyện xảy ra lần trước ở đầu đường Thần Đô, nàng cũng không biết đối mặt Liễu Hàm Yên như thế nào, tự hỏi mãi, vẫn là từ bỏ dự định tới Lý phủ.

Lý phủ, Lý Mộ thẳng đến lúc mặt trời lên cao mới rời giường.

Thật ra hắn tính ngủ thêm một lúc, nhưng pháp khí truyền âm không ngừng chấn động, khiến hắn không thể không rời giường.

Vốn tưởng là Thính Tâm gọi tới, sau khi tìm được ngọn nguồn mới phát hiện, lần này là pháp khí truyền âm Phù Lục phái, là Huyền Chân Tử dùng để liên lạc với hắn.

Lý Mộ đưa vào pháp lực, hỏi: "Sư huynh, chuyện gì?"

Trong pháp khí, thanh âm Huyền Chân Tử có chút nặng nề, nói: "Sư đệ, ngươi cần lập tức về tổ đình một chuyến, nhớ rõ mang Thanh Nhi và Hàm Yên sư điệt cũng mang theo."

Lý Mộ còn chưa bao giờ thấy Huyền Cơ Tử giọng điệu nghiêm nghị như thế, nghe vậy cũng nghiêm túc hẳn lên, hỏi: "Sư huynh, đã xảy ra chuyện gì?"

Huyền Cơ Tử nói ngắn gọn: "Hai vị sư thúc sắp hết tuổi thọ, đã về tới tổ đình."

Huyền Cơ Tử nói một câu ngắn ngủn đã truyền ra rất nhiều tin tức, Lý Mộ trầm giọng nói: "Ta biết rồi, chúng ta lập tức xuất phát."

Sau khi thu hồi pháp khí truyền âm, Lý Mộ sắc mặt phức tạp, khẽ thở dài.

Từ sau khi Ngọc Chân Tử tấn thăng cảnh giới thứ bảy, Phù Lục phái ngắn ngủi có được bốn vị cường giả cảnh giới thứ bảy, hai vị thái thượng trưởng lão trong đó, mấy chục năm trước đã rời khỏi tông môn, luôn vân du bên ngoài, tìm kiếm cơ duyên đột phá.

Xem ra những ngày qua, bọn họ cũng chưa tìm được một tia cơ duyên đó.

Làm đệ tử Phù Lục phái, Lý Mộ nói rõ tình huống với Liễu Hàm Yên Lý Thanh, ba người không trì hoãn, lập tức mang theo Chung Linh, khởi hành tới Bắc quận.

Bạch Vân sơn, tổ đình Phù Lục phái.

Trong đạo cung ở đỉnh núi cao nhất, bao gồm chưởng giáo ở trong, trưởng lão các đỉnh núi tề tụ, trên mặt cũng khó che giấu sự nặng nề.

Huyền Chân Tử trầm mặc một lát, hỏi: “Không có biện pháp khác sao, tổ đình chẳng lẽ tài liệu một tấm Thiên Cơ Phù cũng không gom được?”

Chưởng giáo Huyền Cơ Tử lắc đầu nói: “Một phần tài liệu duy nhất luyện chế ra Thiên Cơ Phù, đã dùng ở trên người Phù Đạo Tử sư thúc.”

Đan Hà phong thủ tọa Đan Dương Tử nghĩ nghĩ, nói: “Ta đi Đan Đỉnh phái, bọn họ không thiếu linh dược, dùng phù lục đổi với bọn họ, có lẽ có thể gom ra hai phần.”

Huyền Cơ Tử tiếp tục lắc đầu, nói: “Ta đã hỏi Vô Trần sư tỷ, Đan Đỉnh phái nửa tháng trước luyện chế hai lô đan dược quan trọng thất bại, khan hiếm linh dược tương tự, hơn nữa hai vị sư thúc tự biết tấn thăng vô vọng, cũng không muốn lãng phí tài liệu nữa.”

Hắn vừa dứt lời, không khí trong điện liền yên lặng xuống thật lâu.

Hai vị thái thượng trưởng lão ngã xuống, đối với Phù Lục phái mà nói, đả kích không thể nghi ngờ là cực lớn, sẽ làm thực lực môn phái tổn hao to lớn.

Đối với các vị trưởng lão ở đây mà nói, trong lòng cũng gặp một đả kích nặng nề.

Cả đời đau khổ tu hành, cầu là trường sinh, nhưng cuối cùng vẫn tránh không được bụi về bụi, đất về đất.

Hai vị thái thượng trưởng lão, lại há không phải tương lai của bọn họ?

Lúc này, ba bóng người từ ngoài điện vội vàng đi vào, Huyền Cơ Tử nhìn Lý Mộ Lý Thanh Liễu Hàm Yên, nói: "Các ngươi đến đây, hai vị sư thúc ở trước khi ngã xuống, muốn gặp các ngươi một lần."

Lý Mộ lập tức hỏi: "Không thể dùng Thiên Cơ Phù kéo dài chút nữa sao?"

Huyền Cơ Tử lắc đầu nói: "Không đủ tài liệu, huống hồ, Thiên Cơ Phù đối với cảnh giới thứ sáu có tác dụng lớn, nhưng lấy tu vi hai vị sư thúc, nhiều nhất kéo dài tuổi thọ cho bọn họ ba năm, hai vị sư thúc không muốn lãng phí tài nguyên."

Đối với tu hành giả cảnh giới thứ bảy mà nói, rất có khả năng một lần bế quan không chỉ hai năm, hai năm nháy mắt là qua, đến lúc đó, bọn họ vẫn tránh không được kết cục ngã xuống.

Lý Mộ nói: "Tài liệu ta có thể nghĩ cách, có thể kéo dài ba năm tính ba năm."

"Không cần…"

Hai bóng người từ ngoài điện nhẹ nhàng đi vào. Hai lão giả áo gai nhìn ba người bọn Lý Mộ, mắt lộ ra nét vui mừng, nói: "Không sai, chúng ta hai lão già này tuy rất nhanh sẽ chết, nhưng Phù Lục phái vẫn có tương lai."

Nhìn hai vị lão giả, thủ tọa các đỉnh núi nhao nhao chắp tay: "Sư thúc."

Đây là lần đầu tiên Lý Mộ nhìn thấy hai vị thái thượng trưởng lão Phù Lục phái, khí tức trên người bọn họ cũng không mạnh, nhìn qua như là người già sắp vào quan tài, duy

chỉ có một đôi mắt trong suốt vô cùng, không thấy chút đục ngầu nào.

Ba người Lý Mộ cùng chắp tay hành lễ: “Ra mắt sư thúc.”

Lão giả bên trái nhìn Lý Mộ, nét khen ngợi càng đậm, nói: “Từ xưa đến nay, người theo con đường niệm lực, không ai không là người mang nghị lực to lớn, Phù Đạo Tử sư đệ thật ra đã thu một đệ tử tốt, tương lai trăm năm, Phù Lục phái phải trông vào các ngươi.”

Hết chương 875.

Chương 876. Thái thượng trưởng lão (2)

Lý Mộ hỏi: “Hai vị sư thúc tuổi thọ còn có mấy năm?”

Huyền Cơ Tử thở dài một tiếng, nói: “Thiên Dương Tử sư thúc và Thiên Thành Tử sư thúc là huynh đệ cùng một mẹ, tuổi thọ tiếp cận ba giáp, hôm nay chỉ còn hai năm.”

Lý Mộ nói: “Hai năm cộng ba năm, đó là năm năm, năm năm trước, ta còn chưa từng tu hành, bây giờ cách cảnh giới thứ sáu không phải chỉ có một bước, nói không chừng trong năm năm này, hai vị sư thúc còn có khả năng thăng cấp.”

Thiên Dương Tử cười cười, nói: “Tu vi hai người chúng ta, bản thân rõ ràng nhất, chớ nói cho chúng ta năm năm, cho dù cho chúng ta năm mươi năm nữa, cũng không chạm đến ngưỡng cửa Hợp Đạo cảnh, phóng mắt Tổ Châu, có thể ở lúc còn sống có hi vọng thăng cấp cảnh giới này, chỉ có nữ hoàng Đại Chu.”

Ánh mắt lão nhìn quét Lý Mộ cùng các vị thủ tọa, nói: “Ba giáp, một trăm tám mươi năm, hai người lão phu đã sống đủ rồi, hai năm kế tiếp, lão phu sẽ mang phù đạo cùng tu hành cảm ngộ suốt đời ghi lại, để lại cho hậu nhân, tu vi hai chúng ta, có thể cho hai vị đệ tử Tạo Hóa cảnh thăng cấp Động Huyền, thi thể hai chúng ta, các ngươi cũng có thể luyện chế thành thi, tăng cường thực lực môn phái, để phòng ma đạo xâm nhập…”

Ở trong một mảng trầm mặc của mọi người, hai người nhẹ nhàng rời đi.

Không bao lâu, Huyền Cơ Tử mang Lý Mộ gọi một mình vào một chỗ thiên điện, mới nói với hắn: “Hai vị sư thúc một khi ngã xuống, thực lực môn phái sẽ giảm mạnh, ma đạo sẽ không bỏ qua cơ hội như vậy, mấy trăm năm qua, ma đạo mấy lần tấn công Bạch Vân sơn, chính là vì nguyên nhân này.”

Lý Mộ mang Chung Linh từ trong Yêu Hoàng không gian dịch chuyển ra, sau đó vươn tay, chuông đạo thu nhỏ lơ lửng ở trong lòng bàn tay hắn, hắn nói với Huyền Cơ Tử: “Chung

Linh đã biến hóa, ta để lại thân chuông ở lại Bạch Vân sơn, cũng đủ ứng đối ma đạo, nếu ma đạo thực có dị động, triều đình Đại Chu cũng sẽ không đứng nhìn."

Huyền Cơ Tử lắc đầu nói: "Hai vị sư thúc tuổi thọ còn có hai năm, chuông đạo sư đệ giữ lại phòng thân trước, an toàn của ngươi càng thêm quan trọng, ta lần này triệu các ngươi về núi, thật ra là có một chuyện quan trọng khác."

Hắn nhìn Lý Mộ, nói: "Dựa theo lệ thường trước đây, trưởng bối môn phái ở trước khi ngã xuống, sẽ mang tu vi suốt đời truyền cho một đệ tử hạch tâm. Tu vi hai vị sư thúc, có thể cho hai đệ tử cảnh giới thứ năm thăng cấp cảnh giới thứ sáu, ý tứ bọn họ, là ở ngươi cùng hai vị sư điệt chọn hai người, ý ngươi thế nào?"

Đối với một môn phái lớn mà nói, đây cũng là một hạng truyền thừa rất quan trọng.

Cường giả môn phái ở trước khi mất, sẽ mang tất cả đều để lại cho hậu bối đệ tử, bảo tồn thực lực môn phái trình độ lớn nhất, cam đoan truyền thừa không đoạn tuyệt.

Lý Mộ cũng chưa trả lời, chỉ là nói: "Vẫn là dùng Thiên Cơ Phù kéo dài tuổi thọ hai vị sư thúc trước, có thể kéo dài bao lâu thì tính bấy lâu, nhỡ đâu trong lúc đó có kỳ tích xảy ra thì sao?"

Huyền Cơ Tử thở dài nói: "Tài nguyên môn phái, đã không đủ vẽ một lá bùa thánh giai."

Lý Mộ nói: "Chuyện tài liệu sư huynh không cần lo lắng, ta sẽ giải quyết."

Huyền Cơ Tử hỏi: "Ngươi có thể giải quyết như thế nào?"

Bùa thánh giai quý giá cỡ nào, Phù Lục phái dốc sức cả phái, cũng khó gom đủ, một mình hắn, lại nào so được với cả Phù Lục phái?

Lý Mộ lấy ra linh loa, sau khi đưa vào pháp lực, còn chưa mở miệng, đầu kia đã truyền đến tiếng của nữ hoàng: "Ngươi đi đâu, hai ngày chưa tới cung Trường Nhạc, ngay cả đánh tiếng cũng không đánh…"

Lý Mộ nói: “Tông môn đã xảy ra việc gấp, thần mang theo nương tử đến Bạch Vân sơn.”

Chu Vũ hỏi: “Vậy ngươi chừng nào trở về?”

Lý Mộ nói: “Thần nhất thời cũng không thể xác định, có chuyện, thần muốn mời bệ hạ hỗ trợ.”

Chu Vũ nói: “Việc gì, nói đi.”

Lý Mộ gọn gàng dứt khoát nói: “Tông môn có hai vị thái thượng trưởng lão tuổi thọ sắp hết, thần muốn luyện chế hai tấm Thiên Cơ Phù…”

Hắn còn chưa dứt lời, Chu Vũ liền mở miệng nói: “Triều đình đại khái chỉ có thể gom đủ tài liệu một tấm Thiên Cơ Phù, trẫm bảo Mai vệ lập tức đưa đi cho ngươi.”

Nghe xảy ra chuyện khẩn cấp, nữ hoàng nói xong, liền trực tiếp cúp linh loa, chuẩn bị tài liệu Lý Mộ cần.

Bên người Lý Mộ, Huyền Cơ Tử mở miệng, nói: “Quá thất lễ rồi, bổn tọa còn chưa cảm tạ nữ hoàng bệ hạ…”

Lý Mộ khoát tay, nói: “Người một nhà, không cần cảm tạ.”

Huyền Cơ Tử cân nhắc một hồi lâu, cũng chưa nghĩ ra, người một nhà Lý Mộ nói là có ý gì, sau đó nhớ tới chuyện quan trọng hơn, lại nói: “Tông môn còn có chút phù dịch, ta lại tự mình đi năm tông còn lại một chuyến, hẳn là có thể gom đủ tài liệu một tấm Thiên Cơ Phù khác.”

Lý Mộ lắc đầu nói: “Không cần, việc của bản thân chúng ta, không cần xin giúp đỡ người ngoài.”

Hắn lấy ra một món pháp khí khác, sau khi đưa vào pháp lực, bên trong rất nhanh truyền đến tiếng của Huyễn Cơ: “Mặt trời mọc từ hướng tây rồi, ngươi thế mà chủ động tìm ta?”

Lý Mộ xấu hổ nói: “Ta có chuyện muốn mời ngươi hỗ trợ, ta cần một ít linh dược thượng đẳng…”

Huyễn Cơ thản nhiên nói: “Là tự ngươi tới lấy, hay là ta bảo người đưa đi cho ngươi?”

Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói: “Ta tự mình đi lấy đi.”

Sau khi thu hồi pháp khí truyền âm, Huyền Cơ Tử nhìn hắn, hỏi: “Đối diện là…”

Lý Mộ nói: “Nữ vương Thiên Hồ quốc.”

Hắn vừa rồi nói việc này không cần xin giúp đỡ từ người ngoài, Huyền Cơ Tử trầm ngâm một lát, không tin tưởng hỏi: “Nữ vương Thiên Hồ quốc, là nội nhân (vợ) của sư đệ?”

Huyền Cơ Tử suy nghĩ thật lâu, nhìn về phía Lý Mộ, trịnh trọng nói: “Nếu không ta sớm một chút thoái vị đi, sư huynh tin tưởng, ở dưới sự dẫn dắt của ngươi, Phù Lục phái sẽ càng ngày càng tốt.”

Lý Mộ khoát tay, nói: “Ta tu vi thấp, không đủ để thuyết phục mọi người, chưởng giáo vẫn là sư huynh làm trước đi.”

Làm một phần tử của Phù Lục phái, Phù Lục phái đối đãi hắn không tệ, ngay cả trấn phái chi bảo cũng cho hắn, mặc dù là hao phí tài nguyên vô cùng quý trọng, chỉ có thể giúp hai vị thái thượng trưởng lão kéo dài tính amngj ba năm, Lý Mộ cũng sẽ không do dự.

Tuy hướng nữ hoàng cùng Huyễn Cơ xin giúp đỡ, có một chút hiềm nghi ăn cơm mềm (ăn bám phụ nữ), nhưng nếu nữ hoàng đồng ý, cả người Lý Mộ cũng có thể là của nàng, cũng không cần so đo nhiều như vậy.

Về phần Huyễn Cơ, Lý Mộ giúp nàng nhiều lần như vậy, nàng giúp Lý Mộ một lần, cũng không tính là quá phận nhỉ?

Hết chương 876.

Chương 877. Rượu của Huyễn Cơ

Nữ hoàng nói sau khi tài liệu gom đủ, đồ nàng sẽ bảo Mai đại nhân đưa tới, Lý Mộ vừa rồi không nghĩ tới, lúc này mới ý thức được, hắn cần mượn dùng nguyên thần cảnh giới thứ bảy mới có thể vẽ thánh giai phù lục, nếu Mai đại nhân đưa đồ tới, hắn chẳng phải là lại phải bị Huyền Cơ Tử nhập vào một lần?

Ở dưới tình huống có lựa chọn, hắn đương nhiên hy vọng nhập hắn là nữ hoàng.

Vì thế Lý Mộ lại lấy ra linh loa, nói cho nữ hoàng, không cần làm phiền Mai đại nhân đi thêm một chuyến, hắn sẽ tự mình về Thần Đô vẽ bùa.

Trước đó, hắn còn muốn đi Yêu quốc một chuyến.

Liễu Hàm Yên và Lý Thanh tạm thời ở lại tông môn, tuy nói nữ hoàng đã dự định đế khí cho các nàng, nhưng cũng không phải mọi người đều có thể giống nữ hoàng, ở lúc cảnh giới thứ năm, có thể thành công dựa vào đế khí tấn thăng cảnh giới thứ bảy.

Ở trước nàng, Tiêu thị hoàng tộc xuất phát từ bảo hiểm, đều là dùng lượng lớn tài nguyên mang hoàng đế hoặc thái tử mạnh mẽ đẩy lên cảnh giới thứ sáu, mới bắt đầu kế thừa đế khí. Hai vị thái thượng trưởng lão tu vi cảnh giới thứ bảy mênh mông cỡ nào, mặc dù là truyền thừa xuống mười phần không còn được một, cũng có thể mang Tạo Hóa cảnh mạnh mẽ đẩy lên Động Huyền.

Phù Lục phái từ trước tới nay, có không ít thủ tọa chính là tấn thăng như thế.

Tuy hai vị thái thượng trưởng lão cố ý truyền công Liễu Hàm Yên và Lý Thanh, nhưng không đến một khắc cuối cùng, Lý Mộ vẫn là tận khả năng của mình, đi làm việc hắn thân là đệ tử Phù Lục phái nên làm.

Bắc quận cách Yêu quốc không xa, mấy canh giờ sau, Lý Mộ đã xuất hiện ở Thiên Hồ quốc.

Huyễn Cơ đã bảo Hồ Lục mang linh dược Lý Mộ cần chuẩn bị xong rồi, hỏi Lý Mộ: “Những thứ này đủ chưa, không đủ ngươi tự đi trong kho báu chọn.”

“Đủ rồi đủ rồi.”

Lý Mộ vung tay áo, một đống linh dược này liền biến mất ở tại chỗ.

Hắn nhìn Huyễn Cơ, nói: “Cảm tạ.”

Huyễn Cơ lườm hắn, nói: “Khách khí với ta cái gì.”

Lý Mộ nói: “Mấy thứ này đối với ta rất quan trọng, may mà có ngươi, ngươi tiếp tục làm việc đi, ta đi về trước.”

Hắn còn chưa bay lên, đã bị Huyễn Cơ nắm cổ tay. Huyễn Cơ nhíu mày nhìn hắn, nói: “Cầm đồ xong liền muốn đi, nào có ai như ngươi, với lại trời đã tối rồi, ngươi không thể ở lại một đêm rồi đi?”

Lý Mộ cẩn thận nghĩ nghĩ, ý thức được hắn như vậy tựa như không tốt lắm.

Cầm thứ quý trọng như vậy của người ta, nói một câu cảm ơn rồi đi, cái đó và loại đàn ông tồi lừa thân thể của tiểu cô nương xong bỏ chạy có gì khác nhau. Hắn nhìn sắc trời hoàn toàn tối đi, nói: “Vậy thì ngủ một đêm đi.”

Vẫn là phòng hậu cung thuộc về riêng Lý Mộ, Huyễn Cơ bảo Hồ Lục đưa vào đến mấy món ăn, Lý Mộ vừa lúc cả một ngày đều chưa ăn cái gì, nhưng hắn vừa mới cầm đũa, linh loa của nữ hoàng lại chấn động hẳn lên.

Lý Mộ hướng Huyễn Cơ làm động tác im lặng, sau đó tiếp linh loa, nữ hoàng ở bên kia hỏi: “Ăn cơm chưa?”

Chỉ là một câu này, đã nói lên quan hệ hai người đã không thể so với ngày trước, nữ hoàng trước kia dùng linh loa triệu hồi hắn, còn luôn tìm một ít cớ, ví dụ như thương thảo việc nước, chỉ điểm tu hành các thứ.

Nàng bây giờ lại trắng ra như vậy, lấy tính cách nữ hoàng, “Ăn cơm chưa” ba chữ này, cùng “Ta nhớ ngươi” có cái gì khác nhau?

Xem ra hắn tiến công chiếm đóng đối với nữ hoàng đã bước đầu có hiệu quả, trên mặt Lý Mộ lộ ra mỉm cười, nói: "Đang ăn."

Huyễn Cơ bỗng nhiên cảm thấy cổ họng lại không thoải mái, che miệng ho khan vài tiếng.

"Khụ, khụ."

Thanh âm nữ hoàng trong linh loa lập tức thay đổi: "Ngươi không phải nói Phù Lục phái có việc, ngươi lại vụng trộm đi gặp con hồ ly tinh đó?"

Lý Mộ giải thích: "Bệ hạ hiểu lầm rồi, thần chỉ là đến Thiên Hồ quốc lấy một ít linh dược, làm phù dịch Thiên Cơ Phù, buổi sáng ngày mai liền khởi hành về Thần Đô."

Chu Vũ nhỏ giọng lẩm bẩm: "Trẫm cho còn chưa đủ, còn phải đi tìm con hồ ly đó…"

Huyễn Cơ hừ nhẹ một tiếng, nói: "Không khéo, ta nơi này cái gì cũng không có, nhưng linh dược rất nhiều, về sau không có linh dược cứ tới tìm ta…"

Chu Vũ trực tiếp hỏi Lý Mộ: "Con hồ ly đó khi nào đi, trẫm muốn nói chuyện riêng với ngươi."

Huyễn Cơ không vui nói: "Là ngươi quấy rầy chúng ta ăn cơm, muốn đi cũng là ngươi đi."

Lý Mộ nhất thời bị làm khó, ăn thịt người miệng ngắn, cầm của người tay mềm, nữ hoàng cùng Huyễn Cơ hắn đều cầm, bây giờ vô luận thiên hướng người nào cũng có lỗi một người khác. Hắn buông đũa, nói: "Bôn ba hai ngày rồi, ta muốn nghỉ ngơi, Huyễn Cơ ngươi đi về trước, bệ hạ cũng nghỉ ngơi sớm một chút…"

Huyễn Cơ nghe vậy, chỉ có thể rời khỏi nơi này trước.

Chờ nàng đóng cửa rời khỏi, Lý Mộ lại mang linh loa lấy ra, nhỏ giọng nói: "Bệ hạ, nàng đã đi rồi."

Chu Vũ giọng điệu bất mãn nói: "Trẫm bảo ngươi bớt đi tìm con hồ ly đó, nhưng ngươi luôn không vâng lời trẫm, ả đối với ngươi không có ý tốt…"

Lý Mộ chỉ có thể nói: “Bệ hạ yên tâm, thần sẽ cẩn thận.”

Không còn Huyễn Cơ quấy rầy, hắn và nữ hoàng nói chuyện phiếm liền tùy ý hẳn lên, nói tới về sau cùng nhau quy ẩn điền viên, nuôi hoa cỏ, lúc này Lý Mộ cũng chưa chú ý tới, so sánh với lần trước ngủ ở đây, đầu giường hắn đã có thêm một cái vỏ trai ngọc dùng để trang trí.

Mà ở đầu giường tẩm cung Huyễn Cơ, cũng có một cái vỏ trai ngọc giống như đúc.

Giờ phút này, nàng đang ngồi ở bên giường, tập trung tinh thần nghe thanh âm trong vỏ trai ngọc truyền đến.

Nhưng càng nghe lông mày của nàng liền nhíu càng sâu, Lý Mộ và Chu Vũ thế mà đã quyết định về sau cùng nhau trồng hoa cỏ, bọn họ rốt cuộc là quan hệ gì, chẳng lẽ Chu Vũ đã gần quan được ban lộc, bằng vào lâu ngày sinh tình, chiếm được Lý Mộ trước?

Nàng càng nghĩ càng giận, càng nghĩ càng mệt, sau khi trong vỏ trai ngọc không có thanh âm truyền đến, lập tức lần nữa hướng tới hậu cung.

Lý Mộ vừa mới tán gẫu xong với nữ hoàng, tính ăn cơm, Huyễn Cơ lại đẩy cửa mà vào. Nữ hoàng buổi tối hôm nay hẳn là sẽ không gọi tới nữa, Lý Mộ nhìn nàng một cái, hỏi: “Muốn cùng nhau ăn không?”

Huyễn Cơ ngồi xuống đối diện Lý Mộ, trầm giọng hỏi: “Ngươi thành thật nói cho ta biết, ngươi đối với Chu Vũ rốt cuộc là tâm tư gì!”

Lý Mộ suy nghĩ thật lâu, vẫn không tính lừa nàng, nói: “Cũng chính là tâm tư lâu ngày sinh tình.”

Huyễn Cơ tức giận nói: “Ngươi có xứng với nương tử nhà ngươi không?”

Lý Mộ nói: “Nương tử ta đã đồng ý.”

“Cái gì?” Huyễn Cơ nghe vậy kinh hãi: “Liễu Hàm Yên đồng ý chuyện ngươi cùng Chu Vũ, nàng điên rồi sao?”

Hết chương 877.

Chương 878. Hôm nay nữ vương không lên chầu sớm (1)

Lý Mộ chưa trả lời, Huyễn Cơ cũng không cần hắn trả lời, ánh mắt nàng nhìn thẳng Lý Mộ, hỏi: “Ngươi đối với Chu Vũ lâu ngày sinh tình, vậy ngươi đối với ta là cái gì, ngươi biết rõ Thiên Hồ nhất tộc có ân tất báo, ngươi còn đối với ta tốt như vậy, cho ta ân tình cả đời cũng không hoàn lại được, ta ở trong lòng ngươi, rốt cuộc là vị trí gì?”

Huyễn Cơ vẻ mặt nghiêm túc, Lý Mộ không thể qua loa giống như trước nữa.

Lâu ngày sinh tình điều kiện tiên quyết là lâu ngày, giữa hắn cùng Huyễn Cơ, cũng không có từng trải lâu ngày, một đoạn thời gian ở chung dài nhất đó, hắn là Tiểu Xà, nàng là Huyễn Cơ đại nhân, vô luận Lý Mộ hay nàng, đối với nhau đều không có cảm tình vượt qua cấp trên cấp dưới.

Quan hệ hai người bây giờ, là Tiểu Xà cùng Huyễn Cơ đại nhân, là quốc sư cùng nữ vương, là lục vĩ Thiên Hồ cùng ân nhân của nàng, thân phận khác nhau đan xen, ngay cả bản thân Lý Mộ cũng không biết hai người là quan hệ gì.

Huyễn Cơ ở trong lòng hắn tự nhiên có địa vị quan trọng, nhưng rốt cuộc quan trọng bao nhiêu, cái này không phải Lý Mộ dùng từ ngữ có thể nói rõ.

Lý Mộ đi đến bên người nàng, nắm tay nàng, đặt ở ngực hắn, nói: “Ta cũng không biết, không bằng tự ngươi cảm thụ đi.”

Đã không thể dùng lời lẽ miêu tả, vậy để chính nàng cảm thụ.

Tay Huyễn Cơ đặt ở ngực Lý Mộ, có thể rõ ràng cảm nhận được cảm xúc của hắn, loại cảm xúc này nàng không biết hình dung như thế nào, nàng duy nhất biết là, ở trong lòng Lý Mộ, vị trí của nàng rất quan trọng.

Nàng nắm tay Lý Mộ, cũng đặt ở ngực của nàng, nói: “Ngươi cũng cảm thụ một chút.”

Trừ xúc cảm no đủ, Lý Mộ còn cảm nhận được tình ý đủ để mang hắn bao phủ, đây là cảm tình của Huyễn Cơ đối với hắn. Huyễn Cơ nhìn Lý Mộ, nói: "Ngươi cũng thích ta, nhưng không sâu bằng ta thích ngươi, nhưng không sao, ngày sau ngươi sẽ biết cái tốt của ta."

Nàng một lần nữa ngồi xuống, từ trữ vật không gian lấy ra một bầu rượu, đều tự rót cho Lý Mộ cùng nàng một chén, nói: "Buổi tối hôm nay ta rất vui vẻ, uống với ta một chén đi…"

Có ai sẽ từ chối yêu cầu hợp lý của một nữ tử có tình yêu tràn đầy đối với mình, huống chi chỉ là cùng nàng uống chén rượu loại việc nhỏ này.

Lý Mộ bưng chén rượu, khi đưa đến bên miệng, lại do dự một chớp mắt.

Lấy phong cách làm việc của Huyễn Cơ, Lý Mộ không xác định trong rượu này có thêm cái gì hay không.

Huyễn Cơ nhìn ra vẻ mặt biến hóa nhỏ bé của hắn, bĩu môi, nói: "Sao, sợ ta hạ độc à?"

Nàng mang rượu trong chén của mình uống cạn, sau đó úp ngược miệng chén, không có một giọt rượu nào chảy ra.

Lý Mộ cũng không nói thêm nữa, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, kỳ quái rượu này sao không có một chút vị rượu, ngược lại ngọt ngào, chẳng lẽ là loại rượu ngọt mới của Yêu quốc?

Lúc này, ánh mắt Huyễn Cơ nhìn về phía Lý Mộ, nói: "Ngay từ đầu, ta rất chán ghét ngươi, ta lớn như vậy, còn chưa từng chịu loại ức hiếp này. Ta bảo phụ thân treo giải thưởng ngươi, thề phải mang khuất nhục chịu ở trên người ngươi trả lại gấp trăm lần…"

Lý Mộ giải thích: "Lần đó là ngươi trêu chọc ta trước."

"Vậy lần đó Bạch Đế động phủ thì sao?" Huyễn Cơ hít thật sâu, tiếp tục nói: "Ngươi một đại nam nhân, mang theo người đạo môn lục tông, bắt nạt ta một nữ tử, đoạt ta nhiều thứ như vậy, còn trộm đi Yêu Hoàng thiên thư…"

Lý Mộ nói: “Khi đó chúng ta vẫn là kẻ địch, ta đối với kẻ địch đương nhiên sẽ không nhân từ, về sau ta không phải mang thiên thư lại cho ngươi?”

Huyễn Cơ không để ý Lý Mộ, chỉ để ý việc của mình tự nói: “Về sau, phụ thân cùng ca ca gặp chuyện, ta cùng Hồ Lục bọn họ bị đuổi giết, lại là ngươi cứu chúng ta, giúp ta giết Bạch Huyền, đoạt lại Thiên Hồ quốc, chống lại Ma Tông cùng Thiên Lang tộc công kích, khi đó ta đã biết, trừ mang chính ta cho ngươi, ta đời này cũng không trả nổi ân tình của ngươi…”

Lý Mộ cảm thấy có chút miệng khô lưỡi khô, không phải vì Huyễn Cơ bỗng nhiên thổ lộ, là hắn thật sự có chút khát, hơn nữa cả người khô nóng.

Hắn lại rót một chén rượu, sau khi dùng pháp lực ướp lạnh, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, hy vọng có thể khiến mình tỉnh táo một chút.

Huyễn Cơ còn đang lảm nhảm, nói xong cởi áo ngắn bên ngoài của mình, còn nhìn Lý Mộ một cái, nói: “Ngươi mặc nhiều như vậy không nóng sao?”

Thiên Hồ quốc ở trong dãy núi, nhiệt độ thích hợp, lấy tu vi Lý Mộ cùng Huyễn Cơ, đã sớm nóng lạnh bất xâm, sao có khả năng sẽ cảm giác được nóng?

Hắn nháy mắt đã ý thức được vấn đề, chỉ vào bầu rượu kia, nói với Huyễn Cơ: “Rượu này…”

Huyễn Cơ mắt lim dim mơ màng nhìn hắn, hỏi ngược lại: “Rượu, rượu nào, nơi nào có rượu…”

Lý Mộ ngạc nhiên nói: “Trong bầu này là?”

Huyễn Cơ sắc mặt ửng hồng, hạ giọng nói: “Là Hợp Hoan Thủy của hồ tộc chúng ta, là Thiên Hồ nhất tộc đêm hôm thành thân uống. Ngươi mỗi lần đến, rất nhanh lại đi, ta làm sao có thời giờ cùng ngươi lâu ngày sinh tình, chỉ có thể dùng biện pháp như vậy…”

Trong lòng Lý Mộ cả kinh, cúi đầu mặc niệm: “Tâm nhược băng thanh thiên tháp bất kinh, tâm nhược băng thanh thiên tháp bất kinh…”

Sau khi niệm Thanh Tâm Quyết, rất nhanh, tâm hắn đã tĩnh lại, thân thể lại vẫn khô nóng khó chịu, quyết này tĩnh tâm có kỳ hiệu, tĩnh thân lại không chút tác dụng, loại khô nóng cùng dục vọng này, là đến từ chỗ sâu trong thân thể.

Huyễn Cơ cởi lớp quần áo thứ hai, chậm rãi đi về phía Lý Mộ, hỏi: "Ngươi cũng đã thích ta, vì sao còn phải phản kháng?"

Lý Mộ thủ vững bản tâm, nghiến răng nói: "Cảm tình là cần bồi dưỡng."

Huyễn Cơ đưa tay nhẹ nhàng đặt ở trên ngực hắn, nói: "Ngày sau lại bồi dưỡng cũng không muộn…"

Lý Mộ vận pháp lực chống lại dục vọng đáy lòng, Huyễn Cơ nhìn hắn một lát, mới nói: "Quên nhắc nhở ngươi, ngươi càng là dùng pháp lực phản kháng, dược lực ở trong thân thể ngươi hòa tan càng nhanh, ngươi bây giờ cảm thụ một chút, có phải ngay cả thân thể cũng mềm nhũn rồi hay không…"

Pháp lực nàng xa mạnh mẽ hơn Lý Mộ, bổ nhào hắn ngã trên giường, khẽ cắn vành tai hắn, thanh âm vô cùng mị hoặc: "Ngươi cứ theo ta đi…"

Trong hoàng cung, trên nóc điện nào đó.

Hồ Lục lẩm bẩm: "Huyễn Cơ đại nhân hẳn là sẽ thành công nhỉ, đó là Hợp Hoan Đan, dưới thượng tam cảnh, không ai có thể chống lại."

Hồ Cửu không nói gì, một bàn tay cầm lấy vò rượu, uống một hơi cạn sạch.

Có người vui mừng có người sầu, tối nay là ngày đại hỉ của Huyễn Cơ đại nhân.

Tối nay, Thiên Hồ quốc lại thêm một người đau lòng.

Hết chương 878.

Chương 879. Hôm nay nữ vương không lên chầu sớm (2)

Sáng sớm, Lý Mộ từ trên giường lớn mềm mại tỉnh lại.

Huyễn Cơ đã tỉnh, ngồi ở bên giường chải mái tóc dài của nàng, nàng quay đầu nhìn Lý Mộ một cái, nói: "Yên tâm đi, ta sẽ có trách nhiệm đối với ngươi, chỉ muốn ngươi nguyện ý, bây giờ có thể trở thành hoàng hậu của ta… Ai u…"

Lời còn chưa dứt, nàng đã bị kéo đến trên giường.

Lý Mộ mặt mũi âm trầm, cắn răng nói: "Hồ ly tinh, đây là ngươi tự tìm!"

Thiên Hồ quốc, hoàng cung đại điện, yêu thần đã chờ đợi thật lâu, chưa chờ được nữ vương bệ hạ, chỉ chờ được Hồ Lục thống lĩnh.

Hồ Lục chậm rãi đi đến trong điện, thản nhiên nói với mấy chục yêu thần: "Hôm nay nữ vương không lên chầu sớm, giải tán đi…"

…

Thần Đô.

Cung Trường Nhạc.

Lý Mộ về Thần Đô đã mấy ngày, từ Thiên Hồ quốc cầm về phần tài liệu Thiên Cơ Phù thứ hai, cùng nữ hoàng hợp sức vẽ ra hai tấm Thiên Cơ Phù, cũng đã bảo Huyền Chân Tử cầm về Bạch Vân sơn.

Liễu Hàm Yên và Lý Thanh tạm thời chưa trở về, hai vị thái thượng trưởng lão ở trước khi tuổi thọ đoạn tuyệt, sẽ mang sở học, cùng với cảm ngộ tu hành suốt đời truyền cho nội môn đệ tử, trừ Lý Mộ, toàn bộ đệ tử hạch tâm Phù Lục phái đều bị triệu về núi.

Lý Mộ ngồi ở phía dưới nữ hoàng, vị trí thuộc riêng về hắn, một phong tấu chương đã xem non nửa canh giờ.

Cũng không phải hắn gặp triều sự khó có thể lựa chọn, là hắn đến bây giờ cũng chưa thể tiếp nhận, hắn thế mà bị Huyễn Cơ trút, trút… trút rượu thất thân.

Nữ hoàng nhiều lần báo cho hắn, bảo hắn cẩn thận Huyễn Cơ, nhưng Lý Mộ chính là không để ở trong lòng, bây giờ nói cái gì cũng muộn rồi, hắn cùng nữ hoàng còn chưa có tiến triển mang tính thực chất, đã gạo nấu thành cơm với Huyễn Cơ.

Chuyện này, Lý Mộ bây giờ còn chưa nói cho Liễu Hàm Yên cùng Lý Thanh.

Bởi vì mất mặt.

Hơn nữa bây giờ vấn đề lớn nhất cũng không ở Liễu Hàm Yên cùng Lý Thanh, nếu để nữ hoàng biết, hậu quả khó có thể tưởng tượng, nàng cùng Huyễn Cơ thủy hỏa bất dung, nhất định sẽ cho rằng Lý Mộ phản bội nàng…

Lý Mộ vụng trộm nhìn nữ hoàng một cái, lại cúi đầu tiếp tục xem sổ con.

Chu Vũ cũng nhìn thoáng qua Lý Mộ, hỏi: “Tu vi của ngươi sao lại tăng lên, ngươi có phải hay không bị…”

Lý Mộ lập tức đứng lên, nói: “Thần không phản bội bệ hạ!”

“… Bị thái thượng trưởng lão Phù Lục phái truyền pháp lực…”

Chu Vũ nói xong, ánh mắt một lần nữa nhìn về phía Lý Mộ: “Ngươi vừa rồi nói phản bội cái gì?”

Lý Mộ chậm rãi ngồi xuống, cúi đầu nói: “Không có gì.”

Chu Vũ nhíu mày, nói: “Trẫm đã sớm phát hiện, sau khi từ Thiên Hồ quốc trở về, ngươi luôn mất hồn mất vía, con hồ ly tinh đó hấp dẫn đối với ngươi lớn như vậy sao?”

Vẻ mặt Lý Mộ không lộ chút manh mối, nghiêm mặt nói: “Bệ hạ hiểu lầm rồi, thần chỉ là đang nghĩ, sự thật là tàn khốc như thế, mạnh như thái thượng trưởng lão cảnh giới thứ bảy, cũng không thể tránh khỏi sẽ gặp tuổi thọ kết thúc…”

Chu Vũ nói: “Cái này có cái gì phải nghĩ, ai cũng phải chết, ba giáp một trăm tám mươi năm đã không ít, mười năm có ý nghĩa, hơn trăm năm sống tạm.”

Lý Mộ từ từ nói: “Lời tuy nói như vậy, nhưng tu hành không phải chính là vì trường sinh, đại đa số tu hành giả cả đời cùng trời tranh mệnh, cũng chỉ so với người thường thọ hơn vài năm, cái này tính là tu tiên cái gì…”

Chu Vũ không tán thành lời của Lý Mộ, thản nhiên nói: “Trường sinh chưa chắc đã là chuyện tốt, nếu là để trẫm chọn, chỉ cần có thể cùng người âu yếm cùng trải qua một đời phàm nhân, trẫm tình nguyện không cần tuổi thọ thật lâu.”

Lý Mộ nói: “Thần cũng nghĩ như vậy.”

Ánh mắt hai người đối diện, Lý Mộ vẻ mặt thản nhiên, tầm mắt Chu Vũ rất nhanh dời đi.

Trong lòng Lý Mộ cảm khái, cùng là đứng đầu một quốc gia, nữ hoàng nếu có một nửa sự chủ động của Huyễn Cơ, Linh Nhi bây giờ cũng có thể có đệ đệ hoặc muội muội rồi…

Sau khi từ cung Trường Nhạc rời khỏi, Lý Mộ thuận tiện đi Cung Phụng ti xem chút.

Trước khi đi, hai đại cung phụng ngăn cản Lý Mộ, hỏi: “Lý đại nhân, mấy ngày trước hoàng cung hai lần có dị tượng, là tình huống gì vậy?”

Lý Mộ thành thực nói: “Là dị tượng Thiên Cơ Phù sinh ra.”

Hai người chà chà tay, thấp thỏm hỏi: “Hai tấm Thiên Cơ Phù đó…”

Lý Mộ gật gật đầu, nói: “Không sai, là cho các ngươi, các ngươi ở nơi này làm cho tốt, đến lúc đó, hai tấm Thiên Cơ Phù kia sẽ hoàn hảo giao ở trong tay các ngươi.”

Hai người nghe vậy, thở phào, nghiêm nghị nói: “Lý đại nhân yên tâm, nữ hoàng bệ hạ yên tâm, hai chúng ta nhất định làm hết phận sự, yêu quý nghề nghiệp…”

Cách lúc trao Thiên Cơ Phù cho hai đại cung phụng còn có vài năm, Đại Chu đất rộng của nhiều, vài năm thời gian cũng

đủ triều đình lại gom đủ mấy bộ tài liệu, trái lại cũng không cần lo lắng.

Đối với các tu hành giả cấp cao này mà nói, kẻ địch lớn nhất đó là tuổi thọ, Phù Đạo Tử cùng Tang Cổ vội thu đồ đệ như vậy, đó là tính ở trước khi tuổi thọ đoạn tuyệt truyền xuống y bát, giải quyết tiếc nuối.

Vất vả tu hành đến cảnh giới thứ bảy, tuổi thọ chỉ một trăm tám mươi năm, Lý Mộ cũng cảm thấy quá ngắn, nhưng nữ hoàng nói cũng không sai, cùng người yêu thương bên nhau cả đời, có ý nghĩa hơn xa so với đau khổ tu hành mấy giáp, bế quan đi ra, đại nạn đã tới.

Liễu Hàm Yên cùng Lý Thanh không có đây, trong nhà chỉ có Vãn Vãn Tiểu Bạch cùng mấy nha hoàn.

Lý Mộ bình thường thời gian một mình bầu bạn với các nàng không nhiều, hôm nay chủ động dẫn các nàng ra đường đi dạo.

Hắn thua thiệt nhất là Tiểu Bạch, Tiểu Bạch làm nằm vùng cho hắn, hiểu chuyện khiến Lý Mộ đau lòng, thường xuyên mình chịu tủi thân và uất ức, truyền tình báo quan trọng cho hắn, kết quả bên người Lý Mộ vẫn là có hồ ly khác trước, Tiểu Bạch bây giờ còn không biết.

Ngoài đường Thần Đô, Lý Mộ một trái một phải bị các nàng kéo, Tiểu Bạch và Vãn Vãn một đường líu ríu nói chuyện, đột nhiên, Lý Mộ phát giác bước chân Vãn Vãn khựng lại, thanh âm cũng im bặt.

Lý Mộ quay đầu đi, đang muốn hỏi nàng làm sao vậy, phát hiện Vãn Vãn nhìn về phía nào đó bên đường, khuôn mặt nhỏ có chút trắng bệch.

Lý Mộ theo tầm mắt của nàng nhìn lại, nhìn thấy một đôi vợ chồng ăn xin, đang dọc phố ăn xin. Dân chúng Thần Đô thích làm việc thiện, thỉnh thoảng sẽ có người qua đường lấy ra một hai đồng, đặt ở trong bát bọn họ.

Vãn Vãn nhìn chằm chằm đôi vợ chồng ăn xin kia, trong mắt hiện lên một mảng hơi nước.

Lý Mộ ý thức được cái gì, yên lặng nắm tay Vãn Vãn, dùng sức nắm nắm.

Hết chương 879.

Chương 880. Chuyện đau lòng của Vãn Vãn

Đôi vợ chồng ăn xin kia xin được mấy chục đồng tiền, đi vào một ngõ nhỏ hẻo lánh.

Vợ chồng ăn xin đối với ngõ nhỏ vùng này hiển nhiên rất quen thuộc, sau khi ở trong ngõ rẽ mười mấy lần, rốt cuộc đi tới trước một căn nhà cũ nát. Căn nhà này tường sân loang lổ, sập hơn phân nửa, trong sân cũng rậm rạp cỏ hoang, hiển nhiên là rất lâu không có người ở, chỉ có một ít người ăn xin không có nhà để về trong Thần Đô sẽ mang nơi này coi là chỗ ở lâm thời.

Hai người từ tường sân sập đi vào, trong sân, một nam tử trẻ tuổi dáng người nhỏ gầy, quần áo rách nát từ trong tay bọn họ tiếp nhận bát, đổ đồng tiền vào trong lòng, bĩu môi, nói: "Đều nói người Thần Đô hào phóng, cũng chỉ vậy mà thôi, lâu như vậy mới xin được chút này."

Phụ nhân kia nói: "Một canh giờ có thể xin được chỗ này, đã không ít rồi, con tuyệt đối đừng cầm đi đánh bạc…"

Nam nhân trẻ tuổi khoát tay áo, nói: "Biết rồi biết rồi, tôi ra ngoài một chuyến, ông bà đổi phường khác đi xin tiếp, Thần Đô này lớn như vậy, cũng đủ chúng ta xin mấy tháng…"

Nhìn nam nhân trẻ tuổi rời khỏi, nam nhân kia nói: "Bảo bà đừng mang tiền giao cho nó, nó chạy đi đánh bạc, lát nữa lại thua hết…"

Phụ nhân khoát tay, nói: "Không còn thì đi xin tiếp, người nơi này hào phóng như vậy, không sợ không xin được, chúng ta chỉ có một đứa con trai như vậy, tương lai còn phải dựa vào nó chống gậy…"

Người đàn ông thở dài, cũng không nói cái gì nữa.

Lúc này, phụ nhân lại có chút hối hận nói: "Lúc trước thật sự không nên vứt cái đứa lỗ vốn kia đi, nếu nuôi đến bây giờ, nhất định có thể bán được giá cao, ít nhất bán một trăm lượng đi…"

Nam nhân khoát tay, nói: “Đừng nói những thứ này nữa, thừa dịp thời gian còn sớm, hôm nay còn có thể xin thêm chút tiền…”

Hai người rời khỏi căn nhà bỏ hoang, một lần nữa hướng phố chính đi đến, cửa sân, ba bóng người bọn họ không nhìn thấy đứng ở nơi đó. Vãn Vãn sắc mặt tái nhợt, ánh mắt trống rỗng, hơn mười năm trước, nàng từng bị vứt bỏ một lần, hơn mười năm sau, cùng cha mẹ đẻ gặp lại, mang vết thương gần như khép lại trong lòng nàng lần nữa xé ra một vết.

Lý Mộ cùng Liễu Hàm Yên luôn cưng chiều Vãn Vãn như con, chưa từng để nàng tiếp xúc chuyện quá mức tàn khốc, Lý Mộ khó có thể tưởng tượng, lời cha mẹ đẻ của nàng, sẽ mang đến cho nàng thương tổn lớn bao nhiêu.

Hắn hít thật sâu, ôm Vãn Vãn vào trong lòng, nói: “Đừng quên, ngươi còn có ta cùng tiểu thư.”

Tiểu Bạch cũng đau lòng từ phía sau ôm nàng, nói: “Còn có ta còn có ta, chúng ta sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh ngươi.”

Đầu đường Thần Đô nơi nào đó.

Mỗi ngày đọc sách rút ra tiền mặt / điểm tệ!

“Các vị xin thương xót…”

“Thưởng một đồng tiền để cho chúng ta ăn cơm đi.”

“Xin thương xót xin thương xót…”

…

Một đôi vợ chồng ăn xin ở trên đường, ở đầu đường Thần Đô, ăn xin thật ra cũng không gặp nhiều, nơi này khắp nơi đều có cơ hội, chỉ cần hơi chăm chỉ một chút, như thế nào cũng không đến mức ăn xin dọc phố, dân chúng tuy cảm thấy bọn họ không làm mà hưởng, nhưng vẫn sẽ có người động lòng trắc ẩn, ban cho bọn họ một ít tiền bạc.

Hai vợ chồng đứng ở đầu đường, đang nói thầm, người phố này không hào phóng như người ở con phố vừa rồi, có ba bóng người đứng ở trước mặt bọn họ.

Đứng ở giữa là một nam tử, hai bên hắn, đều có một nữ tử xinh đẹp đứng. Ba người đều quần áo đẹp đẽ quý giá, khí độ bất phàm, người như vậy không phú tức quý, hai người theo bản năng cúi người xuống.

Thiếu nữ mặt trứng ngỗng bên phải kia từ trong tay áo lấy ra một tấm ngân phiếu, đặt ở trong bát của bọn họ.

Ánh mắt của nàng dừng lại thật lâu ở trên mặt vợ chồng ăn xin, sau đó xoay người rời khỏi, không quay đầu nữa.

Hai người từ đầu tới cuối cũng không dám nhìn thẳng thiếu nữ đó, ánh mắt nhìn chằm chằm ngân phiếu một trăm lượng trong bát, yết hầu giật giật, gian nan nuốt xuống một ngụm nước bọt.

"Ta không nhìn lầm chứ?"

"Đây là một trăm lượng…"

Bọn họ tuy nghe nói dân chúng Thần Đô hào phóng, nhưng cũng không ngờ, lại sẽ có người hào phóng đến mức bố thí một trăm lượng cho ăn xin, sau khi lấy lại tinh thần, phụ nhân cầm ngân phiếu lên, giấu ở trong tay áo.

Sau đó, hai người hướng ba bóng người đã đi xa kia quỳ xuống, vô cùng vui sướng nói: "Cảm ơn công tử, cảm ơn tiểu thư!"

Ba người từ bên cạnh bọn họ đi qua, liền không còn quay đầu nhìn bọn hắn thêm một cái.

Lý Mộ cùng Vãn Vãn Tiểu Bạch về nhà không bao lâu, Mai đại nhân đã mời bọn họ vào cung, nữ hoàng hôm nay bảo các nàng cùng đi trong cung ăn cơm.

Vãn Vãn xưa nay đối với ở trong cung ăn cơm là rất ham thích, nhưng hôm nay lại chỉ gắp một đĩa rau xanh trước mặt nàng, ngày thường ít nhất ba bát, hôm nay cũng chỉ ăn mấy miếng.

Chỉ có Ngao Xưng Tâm ăn quên cả trời đất, thấy Vãn Vãn không động đũa gì cả, chủ động mang bát của nàng cầm qua, nói: "Ngươi không thích ăn cơm à, ta ăn giúp ngươi…"

Nữ hoàng hiển nhiên cũng đã nhận ra Vãn Vãn khác thường, sau khi ăn cơm xong, giữ Lý Mộ ở cung Trường Nhạc, hỏi: “Vãn Vãn làm sao vậy, ngươi bắt nạt muội ấy?”

Lý Mộ lắc đầu nói: “Vãn Vãn hôm nay ở Thần Đô gặp cha mẹ muội ấy.”

Chu Vũ nghi hoặc nói: “Cái này chẳng lẽ không nên vui vẻ sao?”

Lý Mộ mang chuyện đã xảy ra hôm nay nói một lần cho nàng, Chu Vũ đứng bật dậy, cả giận nói: “Trên đời sao có thể có cha mẹ như vậy!”

Lý Mộ nhìn nhìn nàng, cha mẹ nữ hoàng, cũng không tốt hơn cha mẹ Vãn Vãn đến đâu.

Nữ hoàng đau lòng Vãn Vãn đi an ủi nàng, trước khi rời đi nói cho Lý Mộ, bảo hắn thả Ngao Xưng Tâm, nàng ngày thường chỉ ở Thần Đô, cũng không ra ngoài, giữ con rồng lại ở trong cung không có tác dụng gì.

Giữ nàng lại quả thực không có tác dụng gì, tác dụng duy nhất là, sau khi nàng vào cung, nữ hoàng một ngày ba bữa liền chưa bao giờ thừa đồ ăn.

Lý Mộ nhìn con rồng cái nhỏ ở còn ngồi ở bên cạnh bàn gió cuốn mây tan, đi qua nói với nàng: “Ngươi có thể về Nam Hải rồi.”

Ngao Xưng Tâm ngẩng đầu, miệng còn nhét đầy đồ, dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Lý Mộ.

Lý Mộ nói: “Bệ hạ đặc xá tội của ngươi, ngươi có thể đi trở về.”

Ngao Xưng Tâm mang đồ căng phồng trong miệng nuốt xuống, sau đó nói: “Ta không thể trở về, long tộc chúng ta một lời nói đáng giá ngàn vàng, đã nói ba năm chính là ba năm, thiếu một ngày cũng không được…”

Hết chương 880.

Chương 881. Hội giao lưu đạo môn (1)

Ngao Xưng Tâm không muốn rời khỏi, Lý Mộ cũng không ép nàng, chỉ là báo cho nàng: "Về sau đồ ăn thừa ngươi tùy tiện ăn, nhưng không được tranh cơm của Vãn Vãn, nếu không sẽ đưa ngươi đi biên cảnh trấn thủ Nam hồ, ngươi cứ ăn tôm cá trong hồ đi."

Nhìn thấy nàng liên tục gật đầu, Lý Mộ mới xoay người rời khỏi.

Vãn Vãn tạm thời ở lại trong cung, Tiểu Bạch nghĩ cách dỗ nàng vui vẻ, Lý Mộ lập tức rời cung, tới Cung Phụng ti.

Hai đại cung phụng tự mình đi ra nghênh đón, hỏi: "Lý đại nhân là có gì dặn dò sao?"

Lý Mộ phất phất ống tay áo, trên không hiện ra một hình ảnh, trong hình ảnh là ba bóng người, Lý Mộ nhìn bọn họ một cái, nói: "Phái người đi phường Bình Khang, tìm được ba người ăn xin này, đưa bọn họ rời khỏi Thần Đô, bản quan đời này cũng không muốn ở Thần Đô nhìn thấy bọn họ."

Một khắc sau.

Trên bầu trời Trung quận, một đôi vợ chồng ăn xin, cùng với con trai bọn họ cuộn mình ở góc thuyền bay, mặt đầy khiếp sợ, run bần bật.

Trần đại cung phụng đứng ở đầu thuyền, sắc mặt bình tĩnh. Lý đại nhân nói đời này không muốn ở Thần Đô nhìn thấy bọn họ nữa, tự nhiên là đưa bọn họ càng xa càng tốt. Hắn quay đầu nhìn ba người, thản nhiên nói: "Ba người các ngươi nhớ kỹ, đời này đều không được đặt chân Trung quận nữa, nếu không…"

Lão cũng chưa nói hết lời phía sau, ba người đuôi thuyền cũng liên tục dập đầu cam đoan, mọi thứ xảy ra hôm nay, đối với bọn họ mà nói quá mức không thể tưởng tượng, bọn họ đã bị dọa vỡ mật, thậm chí ngay cả một câu cũng không dám hỏi nhiều.

Trần đại cung phụng cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhìn ba người này, bấm ngón tay tính toán, cũng chỉ có thể tính ra, ba người này đa xbỏ lỡ một cơ duyên cực lớn, cơ duyên này, vô cùng có khả năng có liên quan với Lý đại nhân.

Nếu là có thể kết thiện duyên với Lý đại nhân, ba người ăn xin này tuổi già không nói quyền thế ngập trời, nhưng cũng có thể đại phú đại quý, đáng tiếc không biết bọn họ đã làm chuyện gì, dẫn tới Lý đại nhân căm hận như thế, bỏ lỡ phần cơ duyên này.

Thần Đô.

Cách chuyện kia đã trôi qua mấy ngày, Vãn Vãn vẫn rầu rĩ không vui, mấy ngày nay, nàng luôn trầm mặc ít lời, cơm cũng chưa ăn mấy miếng, Lý Mộ thấy mà cực kỳ lo lắng.

Hắn đã suy nghĩ rất lâu, lại vẫn không nghĩ ra biện pháp tốt, có thể giúp Vãn Vãn đi ra khỏi loại trạng thái này.

Lúc này, một pháp bảo truyền âm ở trữ vật không gian chấn động lên, Lý Mộ sau khi đưa vào pháp lực, hỏi: “Sư huynh, chuyện gì?”

Trong pháp bảo truyền âm truyền đến tiếng của Huyền Cơ Tử: “Nửa tháng sau, Đông Hải Huyền Tông sẽ tổ chức một hội giao lưu đạo môn, đến lúc đó đạo môn lục phái đều sẽ tham gia, sư đệ muốn đi xem, tăng trưởng chút kiến thức hay không?”

Lý Mộ còn đang lo lắng Vãn Vãn, đang muốn từ chối, bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, nói: “Vậy được rồi.”

Tuy hắn đã bảo người ta đưa cả nhà kia đuổi khỏi Thần Đô, sẽ không để cho Vãn Vãn gợi lên việc đau lòng nữa, nhưng Thần Đô bây giờ, đối với nàng mà nói, chính là một nơi đau lòng, ở lại đây lâu, rất khó vui lên được.

Không bằng thừa dịp cơ hội này, mang các nàng ra ngoài đi dạo, cũng vừa lúc để Vãn Vãn giải sầu.

Sau đó, từ trong miệng Huyền Cơ Tử, Lý Mộ tìm hiểu được tin tức chi tiết có liên quan hội giao lưu này.

Hội giao lưu đạo môn do đại tông đứng đầu đạo môn Huyền Tông khởi xướng, mỗi năm năm một lần, mục đích ban đầu, là để tu hành giả đạo môn trao đổi tâm đắc tu hành, tham thảo huyền bí tu hành.

Đạo môn lục tông thân là lãnh tụ đạo môn, còn có thể do cường giả môn phái ở trên hội giao lưu khai đàn giảng đạo, vô tư kính dâng tri thức luyện khí, luyện đan, thư phù…

Đương nhiên, không có ai sẽ mang tâm đắc tu hành của mình nói thẳng ra, cơ mật trung tâm của sáu tông cũng thủ gắt gao, chưa từng truyền ra ngoài, nói là đại hội giao lưu, nhưng thật ra đối với tu hành không có quá nhiều trợ lực.

Đây là đối với tu hành giả cấp cao mà nói, đối với tiểu tu cấp thấp mới vào con đường tu hành, đặc biệt là tán tu không có môn phái, một mình mò mẫm, loại hội giao lưu này là cơ hội chỉ có thể gặp chứ không thể cầu.

Tri thức cơ sở nhất đại môn phái khinh thường, đối với bọn họ mà nói cũng đủ quý giá.

Nguyên nhân thật sự khiến sáu phái tham dự hội giao lưu không bỏ một lần, cũng không phải trên hội có thể trao đổi tâm đắc tu hành, mà là có thể trao đổi tài nguyên, theo như nhu cầu, Phù Lục phái không thiếu phù lục, nhưng thiếu đan dược pháp bảo, các phái còn lại cũng là như thế, trong quá trình giao dịch với nhau, cũng có thể tăng tiến quan hệ.

Cung Trường Nhạc, Lý Mộ hướng nữ hoàng nói rõ tình huống, Ngao Xưng Tâm ở bên cạnh nghe thật lâu, đứng ra xung phong nhận việc nói: “Mang ta đi cùng đi, các ngươi có thể cưỡi ở trên người của ta, so với ngồi thuyền bay thuận tiện cùng thoải mái hơn nhiều…”

Con rồng cái nhỏ chưa tiếp xúc với đời này hiển nhiên là muốn nhân cơ hội kiến thức một chút hoa hoa thế giới, nhưng lời của nàng lại không sai chút nào, cưỡi nàng so với ngồi thuyền bay thoải mái hơn nhiều, hơn nữa không cần tiêu hao pháp lực của mình, phi hành ngàn dặm chỉ tốn một bữa cơm, mang nàng còn có một chỗ tốt, Huyền Tông ở trên Đông Hải,

mang theo nàng, còn có thể cùng Vãn Vãn Tiểu Bạch ngắm thế giới đáy biển.

Chỉ cần Lý Mộ không phải đi Yêu quốc, nữ hoàng liền không có ý kiến gì, huống chi lần này mục đích chủ yếu là dẫn Vãn Vãn giải sầu, giúp cô bé cởi bỏ khúc mắc, nàng không hề do dự phê chuẩn Lý Mộ nghỉ.

…

Nửa tháng sau, Đại Chu Đông quận.

Từ một tháng trước bắt đầu, Đông quận đã bắt đầu có lượng lớn tu hành giả tụ tập, Huyền Tông mỗi năm năm một lần đại hội giao lưu, đối với các tán tu mà nói, cũng là cơ hội ngàn năm một thuở.

Bọn họ hoặc là kỳ vọng các cường giả đến từ sáu phái giảng đạo, hoặc là muốn đổi lấy một ít vật phẩm hữu dụng đối với tu hành. Huyền Tông ở trên Đông Hải, cách Đông quận còn gần ngàn dặm, loại khoảng cách này, tu hành giả cảnh giới thứ tư trở lên có thể bằng vào pháp lực vượt qua, cảnh giới thứ tư trở xuống, cho dù tập được ngự không phi hành, pháp lực cũng khó duy trì, đều là lựa chọn kết bạn ngồi thuyền đi qua.

Một ít thuyền buôn của Đông quận vẫn chưa lãng phí cơ hội như vậy, chở các tu hành giả này, đi tới đi lui giữa bờ biển Đông quận cùng Huyền Tông, không chỉ có thể kiếm một khoản tiền, còn có thể miễn phí đạt được một đám hộ vệ pháp lực cao cường, miễn bị hải tặc nước Oa quấy nhiễu.

Hết chương 881.

Chương 882. Hội giao lưu đạo môn (2)

Hội giao lưu ít ngày nữa sẽ tổ chức, trên Đông Hải, thuyền buôn đi lại so với ngày xưa nhiều hơn không chỉ gấp mười.

Ánh nắng tươi sáng, trời biển một màu, mấy bóng người tiên khí bay bay đứng ở trên boong tàu, trên mặt đều có nét khát khao cùng kích động.

Huyền Tông đứng đầu đạo môn lục phái, là thánh địa trong lòng vô số tu hành giả đạo môn.

Chỉ có hội giao lưu mỗi năm năm, bọn họ mới có cơ hội tới gần nơi này.

Trong đám người, một nam tử trung niên nhìn phía đông, lẩm bẩm: "Ta dừng lại ở Tụ Thần đã năm năm, hy vọng lần này có thể gặp được cơ duyên, một hơi tấn thăng Thần Thông cảnh…"

Một nữ tử trẻ tuổi gắt gao ôm một cái bọc nhỏ, hy vọng có thể sử dụng cây linh dược quý giá ngẫu nhiên phát hiện này, từ trong phường thị giao dịch đổi lấy một bộ tiên y phòng thân.

Một nam tử khác tay cầm một cây phi kiếm tổn hại, thở ra một hơi, nói: "Rốt cuộc gom đủ linh ngọc, có thể đổi một thanh phi kiếm…"

Trên mặt biển, thuyền buôn chậm rãi đi, trên bầu trời thỉnh thoảng lướt qua những luồng hào quang, qua từ đỉnh đầu bọn họ, rất nhanh liền biến mất ở cuối tầm mắt.

Mọi người trên thuyền buôn nhìn bóng người trong những luồng hào quang đó, ánh mắt lộ ra nét hâm mộ.

Đó mới là cường giả thật sự của giới tu hành, cảnh giới của các tiền bối kia, là điều đại đa số bọn họ theo đuổi cả đời.

"Các ngươi xem, đó là cái gì!"

Bỗng nhiên có người chỉ bầu trời, mọi người dọc theo hướng hắn chỉ nhìn lại, thấy được một chiếc linh thuyền khổng lồ, từ bầu trời nhanh chóng lái qua, trên linh thuyền, bóng người lấp lánh, tốc độ linh thuyền này so với thuyền buôn của

bọn họ không biết nhanh hơn bao nhiêu, rất nhanh đã biến mất ở phía chân trời.

Có người kiến thức rộng, lập tức nhận ra lai lịch linh thuyền, nói: “Là linh thuyền Bắc Tông, thuật luyện khí của Bắc Tông là một đỉnh cao của đạo môn, hội giao lưu lần này, hy vọng có thể từ Bắc Tông mua được một món pháp bảo thượng đẳng.”

Mỗi lần hội giao lưu, trừ có thể miễn phí nghe cường giả giảng đạo, đối với các tán tu này mà nói, chuyện chờ mong nhất, vẫn là có thể từ đạo môn lục tông đổi lấy phù lục, đan dược, pháp bảo các thứ, tên Phù Lục phái, Đan Đỉnh phái, Bắc Tông, đó là cam đoan phẩm chất.

Mọi người ngồi thuyền buôn, trên đường, có vô số cường giả từ đỉnh đầu bay qua, hào quang pháp khí không ngừng, làm bọn họ mở rộng tầm mắt.

Rất nhiều người trẻ tuổi lần đầu tiên tham gia đại hội giao lưu đạo môn, trong mắt lấp lánh sáng, chưa từng dừng lại một khắc nào.

Một khắc nào đó, cuối chân trời phía sau, lại có một đạo hào quang hiện lên.

Ở dưới ánh mắt mọi người nhìn chăm chú, một con rồng to lớn màu trắng từ phía sau gào thét mà đến.

Trên thuyền buôn lập tức bộc phát ra một đợt tiếng kinh hô.

“Trời ạ, ta đã nhìn thấy cái gì!”

“Long tộc, thế mà là long tộc, ta còn chỉ từng thấy long tộc ở trên sách!”

“Các ngươi mau nhìn, trên thân long tộc đó còn có bóng người…”

…

Chờ con rồng to lớn đó bay lại gần, bọn họ mới chấn động phát hiện, phía trên đầu rồng to lớn kia còn có ba bóng người đang đứng, từ xa nhìn lại, hẳn là một nam hai nữ.

Mọi người thấy vậy, đều trố mắt.

Trên đường, bọn họ từng thấy ngự kiếm, từng thấy ngồi thuyền, từng thấy lăng không, chỉ chưa từng thấy cưỡi rồng. Long tộc chính là chủng tộc cao ngạo cường đại nhất thế gian, vậy mà sẽ bị người ta coi là vật cưỡi, người lấy rồng làm vật cưỡi kia, lại là thân phận thế nào, thực lực thế nào?

Phốc!

Con rồng to lớn từ đỉnh đầu bọn họ bay qua, khi bay tới mặt biển nơi nào đó, lại lao đầu xuống nước, không còn xuất hiện.

Trên mặt biển, khi các tu hành giả nhao nhao nghị luận, dưới mặt biển, là cảnh đẹp khác.

Long tộc là đứng đầu thủy tộc.

Ở dưới Ngao Xưng Tâm triệu hồi, các loại sinh vật dưới biển nhanh chóng hướng về bên này hội tụ, cá voi thong thả bơi, cá heo lao đi ở trong nước, cá mập hung mãnh trở nên cực kỳ ngoan ngoãn, quay chung quanh bọn họ bơi qua bơi lại…

Lý Mộ nhìn Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch chơi đùa cùng bầy cá, nhất là nhìn thấy trên mặt Vãn Vãn lộ ra nụ cười rạng rỡ lâu rồi không gặp, trong lòng thở phào một hơi.

***

Trên mặt nước Đông Hải, nước lấp lánh, gió nhẹ không có sóng mấy, bốn bóng người lao ra khỏi mặt nước, trên người không dính một chút nước nào.

Khuôn mặt nhỏ của Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch hồng hào, đây là lần đầu tiên các nàng nhìn thấy biển lớn, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy thế giới đáy biển xa hoa, cảnh đẹp vừa rồi, hiển nhiên đã để lại ở trong lòng các nàng ấn tượng khó có thể xóa nhòa được.

Thật ra không chỉ các nàng, Lý Mộ cũng là lần đầu tiên thấy cảnh đẹp này.

Kiếp trước hắn tuy từng đi thủy tinh cung, nhưng cách thủy tinh thật dày cảm thụ, làm sao có thể so sánh với đích thân tới đáy biển thật sự.

Lý Mộ nhìn Vãn Vãn khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, nhẹ nhàng nói: “Ngươi đã không nợ bọn họ cái gì, quên đi những thứ không vui đi, trên thế giới này còn có rất nhiều chuyện tốt đẹp đáng giá ngươi đi phát hiện.”

Vãn Vãn vươn tay, nhẹ nhàng ôm Lý Mộ, tựa đầu vào ngực hắn, nhẹ nhàng nói: “Cảm ơn công tử.”

Sau đó nàng liền chủ động tách ra với Lý Mộ, trên mặt lộ ra nụ cười, một chút mây đen kia ở sâu trong ánh mắt cũng theo đó tan thành mây khói.

Thấy Vãn Vãn trong nháy mắt đã trưởng thành lên rất nhiều, Lý Mộ vừa đau lòng vừa vui vẻ.

Đau lòng là, nàng dùng người nhà phản bội hai lần, mới đổi lấy sự trưởng thành cuối cùng.

Vui vẻ là, nàng rốt cuộc từ trong thương đau thời thơ ấu đi ra rồi.

Ôm thật chặt Vãn Vãn, Lý Mộ bảo Xưng Tâm biến thành thân người, thu hồi sừng rồng, giấu đi long khí, sau đó mới mang theo ba cô gái, hướng một khu vực mây mù lượn lờ phía trước bay đi.

…

Đạo môn Huyền Tông ở trên Đông Hải, ngăn cách với đời, không thường trao đổi với bên ngoài.

Chỉ có đại hội giao lưu đạo môn mỗi năm năm một lần, Huyền Tông mới có thể cởi bỏ một góc của cái khăn che mặt bí ẩn.

Đạo môn đệ nhất tông Huyền Tông cường đại như thế nào, không có ai biết, nhưng mọi người đều biết là, so với phù lục, đan dược, trận pháp vân vân, thần thông đạo pháp mới là đạo môn chính thống, mà Huyền Tông chính là lấy thần thông đạo pháp mà nổi tiếng.

Trong đạo môn lục tông, cường giả cảnh giới thứ bảy cảu năm tông còn lại, bình thường chỉ có hai đến ba vị, trưởng lão cảnh giới thứ bảy của Huyền Tông tận năm vị, bên ngoài thậm

chí còn có đồn đãi, trong Huyền Tông, còn có cường giả cảnh giới thứ tám chưa ngã xuống.

Hết chương 882.

Chương 883. Đông Hải Huyền Tông

Khi Lý Mộ mang theo ba nữ tử bay đến ở một quần đảo diện tích rộng lớn trên Đông Hải, cũng bị một màn trước mắt rung động.

Trên mặt biển, mấy chục hòn đảo hợp thành một trận pháp lợi hại, trên bầu trời, từng tầng một treo ngược vô số ngọn núi, giữa ngọn núi do hào quang năm màu nối liền, tiên hạc ở trong đó xuyên qua bay múa, thỉnh thoảng có từng luồng hào quang tản ra khí tức cường đại.

Tổ đình Phù Lục phái so sánh với tổ đình Huyền Tông tỏ ra cực kỳ keo kiệt, làm chưởng giáo tương lai, Lý Mộ ở xa xa nhìn sơn môn Huyền Tông, cũng có chút đỏ mặt.

Khó trách bản thân Huyền Cơ Tử không đến, Lý Mộ nếu là chưởng giáo cũng xấu hổ đến.

Nhìn xem tông môn người ta, lại nhìn tông môn nhìn mình, về tới Bạch Vân sơn, cũng không mặt mũi nào gặp tiền bối vì môn phái kính dâng cả đời.

Lý Mộ nhìn tổ đình Huyền Tông, hít thật sâu, một ngày nào đó, hắn phải cho Phù Lục phái trở thành đứng đầu đạo môn, đến lúc đó cũng tổ chức một cái giao lưu, mời rộng rãi thiên hạ tu hành giả, mang Bạch Vân sơn tạo thành thánh địa đạo môn.

Nhưng trước mắt, thánh địa đạo môn vẫn là tổ đình Huyền Tông, Bồng Lai sơn.

Trên thế giới này có mười châu ba đảo, vị trí mười châu mọi người đều biết, nhưng vị trí ba đảo không cố định, truyền thuyết Phương Trượng, Bồng Lai, Côn Luân, ba đảo được ba con rùa khổng lồ cõng, di động ở trên biển, chỉ cần có thể tìm kiếm được ba tiên đảo này, thì có thể thăm dò được huyền bí trường sinh.

Từng có vô số tu hành giả ra biển tìm kiếm ba tiên đảo này, trong đó không thiếu cường giả cảnh giới thứ sáu cùng cảnh giới thứ bảy, nhất là tuổi thọ chuẩn bị hết, muốn tìm kiếm một

tia sinh cơ kia, nhưng lại chưa từng nghe nói có ai từng tìm được.

Huyền Tông mang sơn môn của mình đặt tên là Bồng Lai sơn, đó là tự cho mình là tiên sơn, phụ trợ ra địa vị của bọn họ, mặc dù có chút hiềm nghi tự mình thổi phồng, nhưng phóng mắt Tổ Châu, cũng chỉ có bọn họ có thực lực này.

Tới gần địa vực Huyền Tông, bày ra đại trận, cấm phi hành, Lý Mộ mang theo ba thiếu nữ hạ xuống phía trước sơn môn, cùng các tu hành giả vừa chạy tới nơi này cùng nhau tiến vào sơn môn Huyền Tông.

Hội giao lưu này không phải tất cả mọi người đều có thể tiến vào, phí dụng vào cửa cần mười khối linh ngọc, đối với Lý Mộ loại người này có hai vị nữ vương bao nuôi mà nói, mười khối linh ngọc không nhiều, nhưng một ít tán tu muốn gom đủ mười khối linh ngọc, vẫn cần tốn một ít công phu.

Làm đạo môn đệ nhất đại tông, loại cách làm này của Huyền Tông không khỏi có chút hẹp hòi, nhưng cũng không có gì để chỉ trích.

Đệ tử Huyền Tông phụ trách thu linh ngọc ở cửa sơn môn tu vi không cao, chỉ có cảnh giới thứ hai cảnh giới thứ ba, nhưng trên mặt lại tràn đầy nét kiêu căng, đối với cường giả cảnh giới thứ năm cũng không để vào mắt.

Cái này cũng là bình thường, bọn họ ở đạo môn đệ nhất tông, cho dù chỉ là gác núi, cũng là thủ sơn đệ tử của Huyền Tông, ở trong mắt bọn họ, cho dù là chó Huyền Tông cũng cao hơn người ngoài một bậc.

Lý Mộ nộp bốn mươi khối linh ngọc, mang theo ba thiếu nữ đi vào sơn môn Huyền Tông.

Tu hành giả tới nơi này có một mình một người, nhưng càng nhiều là tụm năm tụm ba, đại bộ phận tu hành giả tới nơi này, vẫn là muốn đổi lấy một ít bảo bối, lúc ở Huyền Tông, không cần lo lắng bản thân an toàn, nhưng rời khỏi Huyền Tông, lại không thể cam đoan.

Sau mỗi lần hội giao lưu, chuyện gặp bảo vật nảy lòng tham, giết người cướp của cũng thỉnh thoảng xảy ra, thời gian

lâu, các tu hành giả tới đây tìm kiếm cơ duyên liền học được kết bạn mà đi.

Mặc dù là tu hành giả tới nơi này đều là kết bè kết bạn, nhưng giống Lý Mộ, một nam nhân ba mỹ nhân làm bạn bên người, vẫn là đã ít lại càng ít, hấp dẫn không ít người chú ý.

Các nam tu mặt lộ vẻ cực kỳ hâm mộ, chỉ trỏ đối với bóng lưng Lý Mộ.

"Người này thật có diễm phúc!"

"Hắn trừ bộ dạng tuấn tú chút, nhìn qua thường thường không có gì lạ, bên người lại có ba tuyệt sắc mỹ nhân, chẳng lẽ là xuất thân thế gia tu hành nào đó, hay là đệ tử đại phái nào?"

"Nữ tử giới tu hành cũng sẽ không chỉ nhìn mặt nông cạn như vậy, ta thấy hắn nhất định có bối cảnh không tầm thường…"

Rất nhiều nữ tu đi vào sơn môn Huyền Tông cũng đang nhỏ giọng nghị luận.

"Nhìn khí độ hắn, nhất định là danh môn đệ tử."

"Ta thấy chưa chắc, bộ dạng hắn tuấn tú như vậy, trắng trẻo nõn nà, nói không chừng là tiểu bạch kiểm được nữ tu cấp cao nuôi…"

"Khẳng định không phải, nếu hắn là được nữ tu cấp cao nuôi, bên người sao còn có thể có ba vị mỹ nhân này, chung quy sẽ không là ba mỹ nhân này nuôi hắn chứ?"

"Cái này ngươi không hiểu à, chính là vì có nữ tu cấp cao nuôi, hắn mới có thể nuôi người khác, đương nhiên cũng có khả năng hắn là giỏi một nghề nào đó, mới khiến ba mỹ nhân đi theo…"

"Nếu hắn là đệ tử tông môn lớn thì tốt, người này nhìn qua là biết háo sắc, lấy tư sắc của ta, nếu được hắn nhìn trúng, ngày sau chẳng phải là không lo tài nguyên tu hành?"

"Thôi đi, lấy tư sắc của ngươi, tặng không người ta cũng không cần, vẫn là sớm bỏ cái hy vọng này đi…"

…

Lý Mộ cùng đám người Vãn Vãn đi ở phía trước, bị lời đồn đãi chuyện nhảm phía sau chọc tức sắc mặt biến thành màu đen.

Thế mà thật đúng là bị đám nữ nhân lắm chuyện này nói trúng.

Trên người hắn pháp bảo này, linh dược này, linh ngọc này, cơ bản đều là đến từ nữ hoàng cùng Huyễn Cơ.

Nhưng cái này cũng không có cách nào cả, đừng nói hắn bây giờ còn không phải chưởng giáo Phù Lục phái, cho dù hắn về sau trở thành chưởng giáo Phù Lục phái, toàn bộ Phù Lục phái đều là của hắn, hắn cũng không giàu hơn Huyễn Cơ, không giàu hơn nữ hoàng, sau lưng các nàng là có Yêu quốc cùng Đại Chu, lực lượng một người một phái, sao có khả năng so sánh với một quốc gia?

Lời của đám nữ nhân này, Lý Mộ muốn phản bác cũng không có cách nào phản bác, chỉ có thể mang theo ba thiếu nữ đi vội vài bước, trước một bước đi vào một chỗ quảng trường diện tích thật lớn phía trước.

Sàn quảng trường do vô số linh ngọc trải thành, toàn bộ quảng trường bị phân cách thành đường ngang dọc giao nhau, đường cực kỳ rộng rãi, trên đó bày đầy sạp nhỏ, trên sạp nhỏ dựng lên cái bàn, trên bàn bày các loại đồ dùng tu hành.

Có đan dược, phù lục, pháp khí, sách, vân vân và mây mây…

Sau bàn, còn có người đang lớn tiếng rao hàng.

“Thần Hành Phù huyền giai, mười khối linh ngọc một tấm.”

“Trung phẩm Bồi Nguyên Đan, một bình một trăm linh ngọc.”

“Năm trăm linh ngọc, huyền phẩm phi kiếm ngài mang đi…”

“Bách khoa toàn thư phù lục cơ sở, trận pháp cơ sở, giá cả thương lượng…”

…

Hết chương 883.

Chương 884. Chợ giao dịch (1)

Đứng ở trước quảng trường này, nhìn cảnh tượng tựa như phố xá sầm uất Thần Đô dưới vô số tiên sơn treo ngược, Đông Hải Huyền Tông, đạo môn đệ nhất đại phái, ở trong lòng Lý Mộ, tựa như cũng chỉ có vậy…

Xuất hiện ở trước mắt Lý Mộ, thế mà lại là một cái chợ giao dịch cỡ lớn.

Nhìn một cái, trên đường đan xen ngang dọc bày gần trăm sạp nhỏ ven đường, trước sạp nhỏ người đến người đi, tiếng hò hét, tiếng cò kè mặc cả trầm bổng không ngừng, khiến tổ đình Huyền Tông tiên khí bay bay trở nên tựa như phố phường.

Đồ bày trên trợ cái gì cũng có, từ phù lục đan dược, đến pháp bảo công pháp, các loại đồ vật cổ quái, không gì lạ không có, hai bên đường, là những dãy cửa hàng san sát nối tiếp nhau, luận trang hoàng so với sạp nhỏ ven đường tốt hơn nhiều, khách nhân cũng ở bên ngoài xếp thành hàng dài.

Lý Mộ nhìn quét một cái liền biết, bày sạp nhỏ ở bên ngoài, đều là một ít tán tu nhà nghèo, mà có thể ở bên đường mở tiệm, cho dù không phải sáu đại phái, cũng là thế gia tu hành có thể gọi được tên ở đạo môn.

Lý Mộ tùy tiện nhìn vài cái sạp nhỏ, lại đi vào hai cửa hàng đi dạo, phát hiện một ít quy luật.

Phàm là đồ trong cửa hàng, giá đều cực kỳ đắt đỏ, nhưng chất lượng tuyệt đối thượng thừa, mà vật ở sạp nhỏ bên đường, tốt xấu lẫn lộn, lại thắng ở giá rẻ, nếu là nhãn lực đủ, cũng không phải không thể đào được thứ tốt.

Từ trên thái độ phục vụ, tán tu trên sạp nhỏ ai cũng nhiệt tình dào dạt, trên mặt từ đầu tới cuối đều mang theo nụ cười, làm người ta như tắm gió xuân, mà đệ tử môn phái hoặc thế gia trong cửa hàng, ai cũng bản mặt người chết, đối đãi người ta lạnh lẽo, dù vậy, khách nhân của những cửa hàng này vẫn là nối liền không dứt.

Cái này cũng rất bình thường, tu hành giả mua vật phẩm tu hành, đầu tiên nhìn trúng là chất lượng, nếu là phù lục ném ra không thể có hiệu lực, phi kiếm chém nhau với người ta liền gãy, đan dược ăn vào nổ tan xác mà chết, mặc dù rẻ nữa cũng không có ai đi mua.

Sáu đại phái đều tự nghiên cứu một đạo, mỗi một nhà đều là cửa hiệu lâu đời gần ngàn năm, mua đồ của sáu đại phái, có lẽ sẽ mua đắt, nhưng tuyệt đối sẽ không mua sai, cái này liên quan đến tính mạng bọn họ, hầu như không có ai sẽ để ý một chút linh ngọc đó.

Chỉ có một chút tu hành giả túi tiền thật sự ngượng ngùng, mới sẽ chiếu cố sạp nhỏ ven đường.

Đi dạo phố là thiên tính của nữ nhân, cho dù là rồng cái cùng hồ ly cái cũng không ngoại lệ, Tiểu Bạch Vãn Vãn cùng Xưng Tâm vừa mới đến nơi đây, ánh mắt đã có chút không dời đi được, tuy gắt gao đi theo phía sau Lý Mộ, ánh mắt lại vẫn nhìn loạn ở chung quanh.

Lý Mộ lần này ra ngoài, vốn chính là để Vãn Vãn vui vẻ, sau khi tùy tiện đi dạo hai cửa hàng, liền nói với các nàng: “Ba người các ngươi tự mình đi dạo đi, nhìn trúng cái gì thì nói cho ta biết, hôm nay các ngươi muốn mua cái gì cũng được.”

Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch Lý Mộ đương nhiên là có thể cưng bao nhiêu thì cưng bấy nhiêu, Xưng Tâm dọc theo đường đi biểu hiện không tệ, Vãn Vãn có thể từ trong trạng thái trầm thấp đi ra, công nàng không thể không tính, cho nên Lý Mộ mang nàng cũng tính vào.

Đều nói mỗi một con rồng đều tài bảo vô số, phú khả địch quốc, nàng từ trong nhà trốn ra, toàn thân cao thấp cũng chỉ có hai thanh hải xoa, thật sự là mất hết thể diện long tộc, Lý Mộ khó được hào phóng một lần, để nàng nhập hàng.

“Cảm ơn công tử!”

“Cảm ơn ân công!”

Tiểu Bạch Vãn Vãn nghe vậy, trên mặt lộ ra vẻ hưng phấn, nhanh chóng kiễng mũi chân, ở trên hai bên mặt Lý Mộ đều hôn một cái.

Một màn này, không ít nam tu chung quanh thấy mà hâm mộ không thôi.

“Cảm ơn đại nhân!” Xưng Tâm học các nàng, chu mỏ ghé tới, Lý Mộ đè lại đầu của nàng, nói: “Ngươi thì thôi, toàn mùi hải sản.”

Sau khi được Lý Mộ hứa hẹn, ba thiếu nữ liền hoàn toàn thả lỏng thiên tính, ở trước các quầy hàng, các cửa hàng lưu luyến, tu hành giả khác không phải xem bảo vật chính là xem phù lục đan dược, các nàng tu hành cho tới bây giờ đều không thiếu nhữn thứ này, tràn ngập trong mắt đều là tiên y cùng vật phẩm trang sức.

Ai đều có tính thích cái đẹp, nhất là nữ tử, nhưng ở giới tu hành, tu hành giả theo đuổi đối với thực lực vĩnh viễn đều xếp hạng nhất, sẽ không tiêu phí linh ngọc quý giá đi mua một ít thứ không thích hợp.

Trước một sạp nhỏ, ba cô gái không hẹn mà cùng dừng bước.

Trang sức, quần áo nơi này, vô luận là tài liệu hay kiểu dáng, đều không phải cửa hàng thế tục có thể so sánh, tuy không có tác dụng gì, nhưng thắng ở đẹp, nhất là so sánh với sạp nhỏ cửa hàng giản dị tự nhiên chung quanh, quả thực là một tuyến phong cảnh đẹp đẽ.

Có mấy nữ tu cũng bị hàng hóa trên sạp nhỏ hấp dẫn, sau khi đi qua hỏi giá, liền lắc đầu rời đi.

Những quần áo này tuy tên là “Tiên y”, nhưng trừ kiểu dáng đẹp, không còn tác dụng khác, phòng ngự yếu đến đáng thương, có ai sẽ tiêu một trăm linh ngọc, đi mua những thứ có hoa không có quả này.

Chủ nhân sạp nhỏ là một thanh niên, vóc dáng thấp bé, bộ dạng xấu xí, giờ phút này đang mặt mày đau khổ ngồi ở trên ghế đá.

Hắn đã bày sạp cả buổi, lại một món quần áo, một món trang sức cũng chưa thể bán đi.

Hắn biết rõ nguyên nhân hàng hóa không bán được, mấy thứ này tuy đẹp, nhưng đối với tu hành giả mà nói đều không thực dụng, nữ tu trong tán tu thích nhưng mua không nổi, nữ tu thế gia và môn phái không thiếu linh ngọc, cũng sẽ không hạ mình ở sạp nhỏ bên đường mua quần áo, các nàng muốn đi, cũng là đi cửa hàng môn phái lớn.

Đồ vật nơi đó tuy khó coi, nhưng thực dụng, là hắn như thế nào cũng không so sánh được.

Đáng tiếc, hắn tới cửa tìm kiếm hợp tác với những môn phái kia, muốn mang tiên y đặt ở trong cửa hàng bọn họ bán, cho dù là để lợi cho bọn họ bốn thành, cũng bị bọn họ vô tình từ chối.

Nhìn thấy trước sạp nhỏ lại có ba nữ tu xinh đẹp tới, nét buồn khổ trên mặt thanh niên biến mất trong một giây, lại thay nụ cười rạng rỡ, nhiệt tình nói: “Ba vị khách nhân, muốn xem cái gì?”

Nhìn thấy ánh mắt của Vãn Vãn nhìn về phía một món tiên y, hắn lập tức nói: “Cái váy gấm hoa văn ngầm sặc sỡ này phi thường thích hợp cô nương, váy này là do tơ của một yêu tinh tằm hóa hình dệt thành, ngài có thể tận tay sờ, áo này xúc cảm nhẵn mịn, mặc ở trên người nhẹ như không có gì, phi thường thoải mái, ngoài ra, tiên y này còn có công hiệu tránh bụi, không dính tro bụi, cũng là một món pháp khí phòng ngự.”

Hết chương 884.

Chương 885. Chợ giao dịch (2)

Tầm mắt Tiểu Bạch từ trên một món quần áo đảo qua, hắn lại lập tức mở miệng: “Vị cô nương này, cái váy tử tiêu thúy văn này không quá thích hợp ngài, ngươi xem xem bên cạnh cái váy ngân văn bách điệp độ hoa này, tiểu nhân cảm thấy cái tiên y này mới hợp với khí chất ngài.”

Ánh mắt của Xưng Tâm chỉ dừng lại trên một cái dây chuyền một chớp mắt, thanh niên này lại giới thiệu: “Cô nương hảo nhãn lực, dây chuyền ngũ sắc thạch này là thiên nhiên hình thành, không có một tia dấu vết tạo hình, là thượng phẩm trong thượng phẩm, chỉ cần hai trăm linh ngọc, ngài liền có thể có được nó.”

Thanh niên này hiển nhiên rất giỏi về tiếp thị, nói hai ba câu đã khiến đám người Vãn Vãn động lòng mua sắm, Lý Mộ thấy vẫn chưa ngăn trở, tuy nói những thứ quần áo đẹp đẽ này cũng không có tác dụng gì thực tế, nhưng pháp bảo phòng ngự của đám Vãn Vãn đều là nội giáp sát người cao cấp hơn, mua những thứ quần áo này vốn vì đẹp.

Cuối cùng, ba cô gái đều tự chọn một món quần áo, một món trang sức, Lý Mộ đang định trả tiền, người bán hàng kia lại tiếp tục nói: “Ba vị cô nương không xem thứ khác chút nữa sao, các ngươi vừa rồi chọn là đồ mùa thu, nơi này còn có đồ mùa xuân mùa hè mùa đông, ngươi xem vũ sa vân thường lá sen này, rất thích hợp mùa hè mặc, còn có cái váy mây khói con bướm này, chính là lựa chọn số một cho đồ mùa xuân, bỏ lỡ lần này, thì phải chờ năm năm sau.”

Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch các nàng nghĩ nghĩ, cảm thấy hắn nói có đạo lý, vì thế đều mua thêm vài bộ quần áo.

Thanh niên kia biết lần này là gặp được khách hàng lớn rồi, nụ cười trên mặt càng thêm rạng rỡ, tiếp tục nói: “Các vị cô nương muốn cho bằng hữu các ngươi vài món hay không, vượt qua hai mươi món, mỗi món có thể chiến khấu một phần cho các ngươi, lần này mua đủ một vạn linh ngọc, lần sau chiết khấu hai phần cho các ngươi.”

Vãn Vãn quay đầu nhìn Lý Mộ, nói: “Công tử, nếu không cũng mua vài món cho tiểu thư cùng Thanh tỷ tỷ đi.”

Tiểu Bạch cũng mở miệng nói: “Còn có Chu tỷ tỷ, A Ly tỷ tỷ, dì Mai, các nàng nếu biết chúng ta ra ngoài du ngoạn, không mang quà cho các nàng, có thể sẽ không vui “

Ngao Xưng Tâm chờ mong tương tự nhìn Lý Mộ: “Ta có thể mua thêm cho mình mười món không?”

Lý Mộ tuy không thiếu linh ngọc, nhưng linh ngọc của hắn cũng không phải gió thổi đến, là nữ hoàng cùng Huyễn Cơ cho, mua những thứ vô dụng này, đơn thuần thuộc loại lãng phí.

Đau lòng linh ngọc thì đau, nhưng vừa rồi đã nói ra, lúc này đổi ý, sẽ ảnh hưởng hình tượng vĩ ngạn của hắn ở trong lòng Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch, càng quan trọng hơn là, Liễu Hàm Yên cùng nữ hoàng nếu biết Lý Mộ mang theo bọn Tiểu Bạch ra ngoài đi dạo, không mang quà về cho các nàng, thì không chỉ có là vấn đề không vui.

Lý Mộ chỉ có thể làm bộ như không để ý khoát tay, nói: “Mua mua mua, các ngươi muốn mua bao nhiêu mua bấy nhiêu.”

Ba thiếu nữ chọn quên cả trời đất, mắt người bán hàng kia cũng đang tỏa sáng, trong tay cầm bút, tính nhanh trên giấy, Lý Mộ nhìn thấy con số cuối cùng, cho dù hắn có chuẩn bị tâm lý, cũng không ngờ được các nàng lại chọn đồ giá trị hai vạn linh ngọc.

Vãn Vãn cũng thấy được con số cuối cùng, như là làm sai kéo kéo ống tay áo Lý Mộ, nhỏ giọng nói: “Công tử, nếu không chúng ta không mua nhiều như vậy đi.”

Lý Mộ còn chưa mở miệng, phía sau liền có một thanh âm truyền đến: “Chút đồ này cũng tiếc mua cho mấy mỹ nhân, ngươi người này không khỏi cũng quá keo kiệt, hôm nay thứ ba mỹ nhân này thích, Thanh Huyền Tử ta bao hết, coi như kết giao bằng hữu.”

Một nam tử trẻ tuổi bộ dạng tuấn tú từ phía sau đi tới, nam tử trái ôm phải ấp hai nữ tử, phía sau còn dẫn theo hai vị, bốn

nữ tử này không tính là tuyệt sắc, nhưng dung mạo cũng coi như xuất chúng, chỉ là cùng Vãn Vãn Tiểu Bạch với Xưng Tâm đứng chung một chỗ, thì có chút ảm đạm nhạt nhòa.

Nam tử trẻ tuổi bỗng nhiên xuất hiện, hơn nữa tự lộ thân phận, dẫn lên một trận xôn xao ở trong đám người chung quanh.

"Là Thanh Huyền Tử!"

"Nghe nói hắn không đến ba mươi, tu vi đã là cảnh giới thứ năm, ở trong hàng đệ tử trẻ tuổi của Huyền Tông, thực lực có thể vào mười hạng đầu."

"Lời đồn hắn tu là công pháp âm dương song tu, đạo lữ bên cạnh có mười mấy người, hắn sợ là nhìn trúng ba nữ tử này rồi."

"Ài, Thanh Huyền Tử đại nhân sao không nhìn trúng ta chứ, ta cũng nguyện ý trở thành đạo lữ của hắn."

"Người trẻ tuổi bên cạnh ba nữ tử kia cũng khí độ bất phàm, nhìn qua không phải hạng tầm thường."

"Vậy thì sao, cho dù hắn có chút bối cảnh, có thể so sánh với đệ tử hạch tâm Huyền Tông sao?"

Vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo, kẻ tự xưng Thanh Huyền Tử này, vừa gặp mặt đã hạ thấp Lý Mộ, nâng lên chính hắn, ánh mắt lại chưa từng rời khỏi ba thiếu nữ bọn Tiểu Bạch một khắc nào. Lý Mộ ánh mắt lạnh nhạt nhìn hắn, lẳng lặng chờ hắn biểu diễn.

Thanh Huyền Tử mỉm cười với Tiểu Bạch cùng Vãn Vãn, nói: "Tại hạ Thanh Huyền Tử, chính là đệ tử thế hệ thứ tư của Huyền Tông, hành động này cũng không có ý khác, chỉ là muốn làm quen với ba vị cô nương."

Không đợi bọn Tiểu Bạch mở miệng, hắn liền nhìn về phía chủ sạp thanh niên kia, hỏi: "Thứ ba vị mỹ nhân nhìn trúng, đáng giá bao nhiêu linh ngọc, ta trả thay các nàng."

Mặc kệ ai trả, linh ngọc đều là đến trong tay hắn. Trong lòng thanh niên nở hoa, lập tức nói: "Tổng cộng hai vạn lẻ tám trăm linh ngọc, xóa số lẻ cho ngài, hai vạn khối tròn là được "

Thanh Huyền Tử nghe vậy ngẩn ra, không tin tưởng nói: "Bao nhiêu?"

Thanh niên mỉm cười nói: "Hai vạn khối hạ phẩm linh ngọc."

Con ngươi Thanh Huyền Tử cũng phóng đại một ít, chỉ là vài bộ quần áo, thế mà đòi hai vạn linh ngọc, chủ sạp này chẳng lẽ là điên rồi. Sắc mặt hắn trầm xuống, cả giận nói: "Đồ khốn kiếp, đi lừa thế mà đi tới Huyền Tông ta, ngươi nơi này cái gì đáng giá hai vạn linh ngọc?"

Hắn mặc dù có hai vạn linh ngọc, nhưng còn chưa hào phóng đến mức tùy tay đưa nó cho người xa lạ gặp mặt một lần.

Thanh niên vô tội chỉ chỉ gần trăm món quần áo cùng với toàn bộ vật phẩm trang sức trên quầy hàng, nói: "Ba vị cô nương này, xấp xỉ muốn mang toàn bộ đồ nơi này mua hết."

Sắc mặt Thanh Huyền Tử lúc đỏ lúc trắng, quay đầu mỉm cười nhìn Tiểu Bạch cùng Vãn Vãn, nói: "Các vị cô nương, các ngươi mua nhiều quần áo như vậy làm gì?"

Hắn vừa dứt lời, Lý Mộ vươn tay, trên không hiện ra một đống linh ngọc.

Hắn nhìn chủ sạp thanh niên kia, nói: "Nơi này có hai trăm khối trung phẩm linh ngọc, ngươi thu lấy."

Hết chương 885.

Chương 886. Trêu chọc (1)

Linh ngọc có phân chia phẩm chất, một khối trung phẩm linh ngọc, bằng với một trăm khối hạ phẩm linh ngọc, làm tiền lưu thông giới tu hành, mọi người theo thói quen lấy hạ phẩm linh ngọc định giá.

Lý Mộ lại lật tay một cái, quần áo, vật phẩm trang sức trên sạp nhỏ liền biến mất toàn bộ.

"Hồ Thiên bảo vật!"

Trong đám người chung quanh, có người kinh hô ra tiếng.

Tu hành giả ai không muốn có một món Hồ Thiên bảo vật, có thể thuận tiện chứa đựng vật phẩm tùy thân, nhưng hồ thiên chi thuật, chỉ có cường giả cảnh giới thứ bảy có thể nắm giữ, cho dù là cường giả cảnh giới thứ bảy, muốn luyện chế một món hồ thiên pháp bảo có thể trữ vật, cũng phải hao phí không ít công phu.

Có được hồ thiên pháp bảo, có thể tùy tay ném ra hai vạn linh ngọc, mua một ít quần áo vật phẩm trang sức vô dụng, người trẻ tuổi này tất nhiên có thân thế vô cùng hiển hách.

Ít nhất Thanh Huyền Tử không làm được hào phóng như vậy.

Tương phản mãnh liệt, mọi người vừa rồi còn cảm thấy Thanh Huyền Tử rất có sức quyến rũ nhân cách, giờ phút này như là một thằng hề, trái lại người trẻ tuổi vung tiền như rác kia, giơ tay nhấc chân, đều tràn ngập khí chất tao nhã khó có thể nói rõ.

Chủ sạp thanh niên này ở trong nháy mắt đã dùng một miếng vải đen mang hai trăm khối trung phẩm linh ngọc gói lại, hai mắt tỏa sáng nhìn Lý Mộ, nói: "Công tử lần sau lại đến chỗ ta mua đồ, ta giảm ba phần cho ngươi."

Sắc mặt Thanh Huyền Tử đã từ trắng biến thành đen, Lý Mộ bên trái được Vãn Vãn ôm, bên phải bị Tiểu Bạch kéo, lúc từ bên người Thanh Huyền Tử đi qua, dùng thanh âm mọi

người đều có thể nghe được, thấp giọng nói: “Không có tiền ngươi giả bộ cái gì?”

Đám người cười phá lên, Thanh Huyền Tử siết chặt hai nắm tay, gân xanh nổi lên trên mu bàn tay, rất nhanh lại chậm rãi buông ra.

Hàng hóa tiêu thụ hết, được linh ngọc, chủ sạp kia đã biến mất ở trong đám người. Một đệ tử Huyền Tông từ nơi xa đi tới, nghi hoặc nhìn Thanh Huyền Tử, hỏi: “Thanh Huyền Tử sư huynh, ngươi làm sao vậy?”

Thanh Huyền Tử nhìn mấy bóng lưng đi xa kia, nghiến răng nói: “Điều tra cho ta lai lịch người này!”

Đệ tử Huyền Tông kia theo ánh mắt của Thanh Huyền Tử nhìn lại, hỏi: “Chẳng lẽ là người nọ đắc tội sư huynh?”

Thanh Huyền Tử lạnh lùng nói: “Người này dám làm nhục ta, cơn tức này ta nuốt không trôi!”

Đệ tử Huyền Tông này nhìn Thanh Huyền Tử, lắc đầu nói: “Người này đã làm nhục sư huynh, sư huynh đáp trả là được, cần gì điều tra lai lịch hắn, cho dù hắn có lai lịch lớn nữa, chẳng lẽ có thể lớn hơn sư huynh?”

Không đợi Thanh Huyền Tử mở miệng, Thanh Tùng Tử liền lạnh nhạt nói: “Sư huynh là người nào, nhân tài kiệt xuất trong đệ tử thế hệ thứ tư Huyền Tông ta, quản hắn là bối cảnh gì, đệ tử, con em thế gia năm phái, hay là hoàng thất các nước, lai lịch có thể lớn hơn sư huynh?”

Thanh Huyền Tử nhìn về phía vị sư đệ này, trong mắt chớp động ánh sao.

Thanh Tùng Tử nói không sai, hắn là một trong mười đại đệ tử hạch tâm Huyền Tông, Huyền Tông làm đứng đầu đạo môn lục phái, siêu thoát trên thế tục hoàng quyền, đệ tử hạch tâm năm phái còn lại, luận thân phận cũng không thể so sánh với hắn, về phần các thế gia tu hành, hoàng thất thế tục kia, càng không thể đánh đồng với Huyền Tông, hắn có cái gì phải kiêng kị?

Như nhớ tới cái gì, ánh mắt hắn nhìn về phía Thanh Tùng Tử, thản nhiên nói: "Sư đệ tựa như phi thường hy vọng ta nổi xung đột với người này."

Thanh Tùng Tử nhún vai, bất đắc dĩ nói: "Sư huynh nghĩ đi đâu thế, ta chỉ là cảm thấy, sư huynh quá mức cẩn thận, mất thể diện Huyền Tông ta, nếu là sư huynh lo lắng người này có lai lịch lớn, không dám tùy tiện trêu chọc, ta sẽ giúp ngươi tìm người điều tra chi tiết của hắn, nhưng có thể cần thời gian, còn xin sư huynh kiên nhẫn chờ đợi…"

Thanh Huyền Tử phất phất tay, lạnh lùng nói: "Không cần tra nữa, ta sao có thể sợ một tên vô danh tiểu tốt?"

Nhìn Thanh Huyền Tử phất tay áo rời khỏi, Thanh Tùng Tử khoanh hai tay lại, khóe miệng nhếch lên một tia cười lạnh, trong lòng cười lạnh nói: "Ngu xuẩn chỉ biết dùng nửa thân dưới tự hỏi, chẳng qua chính là ỷ vào có một sư phụ tốt, có tư cách gì đứng hàng mười đại đệ tử. Người có thể lấy rồng làm vật cưỡi, xem ngươi có trêu vào nổi hay không…"

Thời điểm Lý Mộ mang theo bọn Vãn Vãn tiếp tục đi dạo ở trong phường thị, ánh mắt đặt ở trên người hắn so với vừa rồi nhiều hơn không ít, một ít nghị luận cùng phán đoán thân phận về hắn cũng bắt đầu nhiều hẳn lên.

Có người nói hắn là đệ tử thế gia tu hành, có người nói hắn là hoàng tử hoàng thất nào, còn có người nói hắn là đệ tử hạch tâm năm phái, hắn ở Phù Lục phái bối phận tuy cao, nhưng không thường lộ diện, mấy tông còn lại trừ trưởng lão cùng thủ tọa cực cá biệt, cơ bản đều chưa từng gặp hắn.

Căn cứ tâm tư đào vài món bảo bối, Lý Mộ đi dạo chốc lát, rất nhanh liền thất vọng phát hiện, nơi này thứ cổ quái tuy nhiều, nhưng đều là không có tác dụng gì, trái lại thấy được một ít tài liệu vẽ Thiên Cơ Phù có thể sử dụng được.

Lý Mộ đi đến trước một sạp bán linh dược, tùy tay chọn vài cây, hỏi: "Những thứ này bán thế nào?"

Chủ sạp tính toán một phen, nói: "Năm trăm linh ngọc, ngài lấy hết đi."

Lý Mộ mang một vật dạng côn màu trắng ngọc cũng không phải ngọc, giống đá mà không phải đá, đại khái dài bằng nửa cánh tay trong góc cầm lên, đặt ở trong một đống linh dược kia, nói: "Những linh dược này của ngươi rất nhiều thứ năm tuổi đều không đủ, năm trăm quá đắt, ta cũng lười mặc cả cùng ngươi, thêm vật này, cho ngươi năm trăm linh ngọc."

Chủ sạp thật ra cũng không biết vật thể màu trắng kia là cái gì, đó là hắn hai năm trước ngẫu nhiên từ trong lòng đất đào ra, cứng rắn dị thường, lại không có linh khí gì, đặt ở nơi này hồi lâu cũng không có ai cần, sau khi nghĩ một chút, xua tay nói: "Vật ấy tặng cho công tử."

Vừa rồi người này hào phóng ném hai vạn linh ngọc, gã là thấy rõ, cho nên gã vừa rồi báo giá quả thật là cao chút, những linh dược này, căng lắm bốn trăm linh ngọc, thấy đối phương căn bản không trả giá, tặng cho hắn một món không đáng tiền, cũng không có gì tổn thất.

Lý Mộ cầm lấy vật màu trắng đó, mang nó thu lại trước.

Vật ấy thật ra là một cây linh cốt, nhìn từ mặt ngoài không có linh khí gì, nhưng sau khi mài thành phấn, lại là tài liệu vẽ phù lục cao cấp, nhìn từ bề ngoài, chủ nhân cái xương này, cho dù không phải cảnh giới thứ bảy Siêu Thoát, cũng là cảnh giới thứ sáu Động Huyền.

Lý Mộ đang muốn thu hồi những linh dược này, một thanh âm bỗng nhiên từ bên cạnh truyền đến: "Chỗ linh dược này, ta mua sáu trăm linh ngọc."

Hết chương 886.

Chương 887. Trêu chọc (2)

Lý Mộ quay đầu nhìn Thanh Huyền Tử, Thanh Huyền Tử mặt không biểu cảm.

Chủ sạp linh dược tự nhiên muốn bán được thêm chút linh ngọc, nhưng hắn đã đáp ứng người khác, nếu là người khác, có lẽ hắn vẫn sẽ nhịn đau bán cho công tử trẻ tuổi ra giá đầu tiên, nhưng đây là Thanh Huyền Tử, đệ tử hạch tâm Huyền Tông, ở trên địa bàn Huyền Tông, hắn đắc tội không nổi, trong lúc nhất thời trở nên khó xử.

Lý Mộ nhìn ra chủ sạp khó xử, mỉm cười nói: "Một khi đã như vậy, linh dược này tặng cho hắn đi."

Quán chủ nhẹ nhàng thở ra, vội vàng nói: "Đa tạ vị công tử này, vật đó liền tặng cho ngài, coi như là đền cho ngài."

Lý Mộ nhìn cũng không thèm nhìn Thanh Huyền Tử, tiếp tục nhặt bảo vật.

Hắn lúc thì nhìn trúng một thanh phi kiếm, lúc thì lại nhìn trúng một lọ đan dược, lúc lại nhìn trúng một quyển công pháp tu hành, nhưng mỗi lần khi hắn muốn mua, Thanh Huyền Tử đều chen ngang một cước, lấy giá cao hơn hắn một trăm linh ngọc mua, Lý Mộ mỗi lần đều nhượng bộ.

Vãn Vãn nghiến răng nói: "Người này quá đáng hận rồi, mỗi lần đều tranh thứ chúng ta nhìn trúng!"

Lý Mộ cười cười, nói: "Không sao, ai trả giá cao thì được, cái này vốn là quy củ, chỉ cần hắn nhiều linh ngọc, cho dù mang toàn bộ thứ nơi này mua hết cũng được."

Không ít người trong phường thị cũng đã nhìn ra Thanh Huyền Tử đấu với người trẻ tuổi thân phận không rõ này, mỗi lần đều sẽ cướp vật phẩm người này nhìn trúng.

Bọn họ ban đầu cho rằng hai người sẽ bởi vậy bùng nổ xung đột, nhưng người trẻ tuổi tựa như cực có khí độ, bị Thanh Huyền Tử đoạt mấy lần, thế mà không tức giận chút nào cả, sau khi nhìn một lát, mọi người liền nhìn ra manh mối.

Đây nào phải người trẻ tuổi khí độ tốt, rõ ràng là hắn đang trêu chọc Thanh Huyền Tử, hắn cố ý làm bộ như nhìn trúng vài thứ, mục đích đó là lãng phí linh ngọc của Thanh Huyền Tử, Thanh Huyền Tử đường đường đệ tử hạch tâm Huyền Tông, tu vi tuy cao, nhưng hiển nhiên không hiểu đạo lí đối nhân xử thế, cho rằng mình được lợi, trên thực tế luôn bị người ta coi như khỉ mà trêu đùa.

Thanh Huyền Tử đi theo phía sau Lý Mộ, cũng dần dần ý thức được không thích hợp.

Nhìn thấy vẻ mặt mọi người xung quanh, cùng với xa xa khe khẽ nói nhỏ, sắc mặt hắn càng thêm âm trầm, nhìn thấy Lý Mộ lại cầm một thanh phi kiếm, chuẩn bị trả cho người bán hàng rong kia linh ngọc, hiếm thấy chưa ra tay.

Lý Mộ thấy Thanh Huyền Tử không có động tĩnh, mang linh ngọc đã lấy ra lại thu trở về, áy náy nói với chủ sạp kia: "Thật ngại quá, bỗng nhiên lại không muốn nữa…"

Thanh Huyền Tử thấy một màn như vậy, nào còn không biết mình vừa rồi luôn bị hắn trêu chọc, sắc mặt xanh mét, hận không thể rút kiếm hướng về người này, nhưng cũng biết lúc này gã không chiếm đạo lý, một khi ra tay, cho dù thắng, cũng sẽ bị người ta nghị luận, hít thật sâu, mạnh mẽ mang cơn tức giận áp chế xuống.

Lý Mộ thấy Thanh Huyền Tử chưa mắc bẫy, lại đi đến trước một sạp nhỏ.

Chủ sạp là một nam tử trung niên, tu vi cảnh giới thứ ba, tóc rối bời, râu ria xồm xàm, nhìn qua rất lôi thôi, Lý Mộ chỉ vào một vật trên bàn đá trước mặt hắn, hỏi: "Vật ấy bán thế nào?"

Quán chủ đang đùa nghịch một đống đồ vật trên bàn đá, ngẩng đầu nhìn Lý Mộ một cái, liền lại cúi đầu, thấp giọng nói: "Một ngàn linh ngọc."

Hắn vừa dứt lời, chung quanh liền truyền đến một trận tiếng cười vang.

"Thứ đồng nát đó cũng muốn bán một ngàn linh ngọc, thật sự là thèm linh ngọc thèm điên rồi."

“Ta đã liên tục nhìn hắn ở nơi này bán mười năm, hai lần hội giao lưu, hắn một món đồ cũng chưa bán được, năm nay vẫn tới, thật là có nghị lực…”

“Một ngàn linh ngọc làm gì không tốt, kẻ ngốc nào sẽ tiêu một ngàn linh ngọc mua một đống đồng nát?”

Chủ sạp trung niên mắt điếc tai ngơ đối với mọi người trào phúng, vẫn cúi đầu đùa nghịch vật trong tay. Lý Mộ cầm lấy thứ hắn vừa rồi nhìn trúng, tiếp tục hỏi: “Vật ấy sử dụng như thế nào?”

Nam tử trung niên lại ngẩng đầu nhìn hắn một cái, nói: “Từ phía sau bỏ vào linh ngọc, pháp lực thúc giục, phía trước có thể phát động công kích.”

Lý Mộ nhìn vật trong tay, vật ấy tuy nhỏ, nhưng cảm giác tay rất nặng, mặt sau vuông vắn, phía trước là một ống sắt rỗng ruột, Lý Mộ buông vật ấy xuống, nói: “Một ngàn linh ngọc, ta lấy.”

Động tác trên tay nam tử trung niên khựng lại, tựa như không ngờ, lại thật sự có người sẽ tiêu một ngàn linh ngọc mua đồ của hắn.

Phía sau Lý Mộ cách đó không xa, trên mặt Thanh Huyền Tử hiện ra vẻ cảnh giác, theo bản năng cho rằng người này lại là thiết kế y, muốn y tiêu phí lượng lớn linh ngọc đi mua một vật vô dụng như vậy.

Nhưng nhỡ đâu đây thật là một bảo vật, chẳng phải là hời cho người này?

Sau khi cẩn thận suy nghĩ, hắn đi lên phía trước, thản nhiên nói: “Ta trả một ngàn lẻ một khối.”

Hắn chỉ hơn người này một khối, một khối linh ngọc không làm được cái gì cả, thế mà tạo thành vũ nhục lớn hơn nữa đối với người này.

Lý Mộ lần này cũng chưa nhường cho Thanh Huyền Tử, thản nhiên nói: “Hai ngàn linh ngọc.”

Thanh Huyền Tử nói: “Hai ngàn lẻ một khối.”

Lý Mộ do dự một lát, lại mở miệng: “Ba ngàn khối.”

Thanh Huyền Tử không chút do dự: “Ba ngàn lẻ một khối.”

Trên mặt Lý Mộ lộ ra nét phẫn nộ, nhìn Thanh Huyền Tử, cả giận nói: “Ngươi rốt cuộc muốn làm gì!”

Lý Mộ càng thêm phẫn nộ, trong lòng Thanh Huyền Tử càng vui sướng. Y liếc Lý Mộ một cái, thản nhiên nói: “Vừa lúc ta cũng nhìn trúng vật ấy, ai trả giá cao thì được, cao hơn một khối linh ngọc cũng là cao…”

Một phế vật vô dụng, thế mà bị hai người đấu khí tăng giá đến ba ngàn linh ngọc, đám người vây xem trợn mắt há hốc mồm, chẳng lẽ đây là thế giới của con em nhà giàu?

Trên mặt Lý Mộ lộ ra biểu cảm cực độ đau lòng, từ hàm răng bật ra mấy chữ: “Bốn ngàn linh ngọc!”

Thanh Huyền Tử lần này cũng do dự một chớp mắt, nhưng nhìn thấy vẻ mặt Lý Mộ, quả quyết nói: “Bốn ngàn lẻ một!”

Vẻ mặt đau khổ rối rắm trên mặt Lý Mộ, ở sau khi Thanh Huyền Tử hô lên con số này tan rã như mưa xuân. Hắn mỉm cười nhìn Thanh Huyền Tử, nói: “Chúc mừng ngươi, bảo vật thuộc về ngươi.”

Trên chợ, khi Thanh Huyền Tử lấy bốn ngàn khối linh ngọc mua món kỳ bảo kia, đám người ngẩn ra một chớp mắt, sau đó liền truyền ra không ít tiếng cười.

Đường đường đệ tử hạch tâm Huyền Tông, bị người ta trêu chọc nhiều lần như thế, cũng không phải thường xuyên có thể nhìn thấy.

Thanh Huyền Tử ngơ ngác đứng ở tại chỗ, sắc mặt từ xanh biến thành đen, hắn thế mà lại bị đùa giỡn, tên chết tiệt này, khiến hắn dùng bốn ngàn linh ngọc mua một món phế vật!

Hết chương 887.

Chương 888. Được bảo (1)

Nghe tiếng cười của mọi người bên cạnh, Thanh Huyền Tử mặt trầm như nước, lấy ra bốn mươi khối trung phẩm linh ngọc, một khối hạ phẩm linh ngọc, đặt ở trên bàn đá trước mặt chủ sạp kia.

Hắn tuy đau lòng thêm phẫn nộ, nhưng linh ngọc này lại phải trả, nếu không mất là thể diện Huyền Tông.

Giờ khắc này, hận ý của hắn đối với người trước mắt đã ngập trời.

Hắn hít thật sâu, ngăn chặn trong lòng phẫn nộ, nhìn về phía nọ\vậy quán chủ, hỏi: "Vật ấy như thế nào sử dụng?"

Chủ sạp thu hồi linh ngọc, chỉ vào một cái rãnh phía sau vật ấy, nói: "Nơi này khảm linh ngọc, dùng pháp lực thúc dục, phía trước nơi này sẽ phát động công kích."

Thanh Huyền Tử dựa theo lời hắn, mang một viên hạ phẩm linh ngọc khảm vào rãnh phía sau vật ấy, ống sắt phía trước nhắm ngay đất trống chỗ xa, lấy pháp lực thúc giục, viên linh ngọc đó nháy mắt biến mất, nhưng trong ống sắt phía trước lại cũng chưa có công kích truyền đến, vật trong tay hắn ngược lại trực tiếp nổ tung, Thanh Huyền Tử tuy kịp thời dựng lên một vòng bảo hộ, chưa bị thương, nhưng nhìn qua cũng chật vật đến cực điểm.

Chủ sạp trung niên nhìn đống hỗn độn, lắc đầu nói: "Lại thất bại rồi…"

Lúc này, sắc mặt Thanh Huyền Tử đã đen như đáy nồi, thứ hắn tiêu phí bốn ngàn linh ngọc mua, cũng chỉ nghe một tiếng vang lên, không chỉ tổn thất linh ngọc, còn ở trước mặt nhiều người như vậy mất mặt, quan trọng nhất là, vì bảo trì phong độ, hắn còn chỉ có thể cố nén toàn bộ tức giận ở lại chỗ này, bởi vì chỉ cần hắn đi, người nơi này không biết sẽ ở sau lưng nghị luận hắn như thế nào…

Hắn làm bộ như không có việc gì, tiếp tục đi dạo quầy hàng phụ cận, chỉ là cách Lý Mộ xa một chút.

Nhiều lần giao phong đều chưa chiếm được tiện nghi, hắn lựa chọn tạm thời tránh lui.

Lý Mộ vẫn đứng trước sạp hàng của nam tử trung niên kia, nam tử trung niên đó nhìn hắn, nói: “Ngươi còn muốn cái gì, ta nói rõ trước, những thứ kia một khi bán ra, không cho thối lại, ngươi nghĩ kỹ rồi mua…”

Lý Mộ nhìn một đống đồ trên bàn, nói: “Ta không cần mấy thứ này.”

Người trung niên ngẩng đầu hỏi: “Vậy ngươi còn ở nơi này làm gì?”

Lý Mộ nhìn hắn, nói: “Ta muốn ngươi.”

Nam tử trung niên ngẩn ra một chớp mắt, cả người hướng phía sau rụt lại, hỏi: “Ngươi là ý gì?”

Lý Mộ một lần nữa cầm lấy một vật thể cực kỳ tương tự với Thanh Huyền Tử vừa rồi mua, hỏi nam tử trung niên này nói: “Vật ấy, vốn không phải lớn như vậy nhỉ…”

Trong ánh mắt vốn suy sụp tinh thần của nam tử trung niên đột nhiên bộc phát ra một mảng ánh sao, “Ngươi cũng hiểu mấy thứ này?”

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: “Không hiểu, chỉ là cảm thấy chút hứng thú mà thôi, nhưng ta rất chờ mong nhìn thấy bộ dáng chúng nó sau khi phóng to. Ta càng chờ mong, nhìn thấy chúng nó càng nhiều loại hình, có thể chạy ở trên mặt đất, bay trên trời, bơi dưới nước…”

Nam tử trung niên lắc đầu nói: “Nọ\vậy cần rất nhiều rất nhiều linh ngọc, rất nhiều rất nhiều nhân lực, cùng với rất nhiều rất nhiều tài liệu.”

Lý Mộ mỉm cười, nói: “Ta cái gì cũng thiếu, chỉ là không thiếu người, không thiếu linh ngọc cùng tài liệu.”

Nam tử trung niên hít thở dồn dập, nói: “Ngươi nếu có thể cung cấp những thứ này cho ta, cái mạng này của ta giao cho ngươi!”

Lý Mộ lắc đầu nói: “Ta không cần mạng ngươi, ngươi nếu cần những thứ này, đến Đại Chu Thần Đô Cung Phụng ti tìm ta, ta tên Lý Mộ.”

Nam tử trung niên trầm mặc một lát, ngẩng đầu nói: “Ngươi có thể gọi ta Mặc Ly.”

Lý Mộ khẽ nhíu đuôi lông mày: “Truyền nhân Mặc gia?”

Nam tử trung niên cúi đầu, giọng điệu phức tạp nói: “Không thể ngờ được, bây giờ còn có người nhớ Mặc gia…”

…

Không bao lâu, Lý Mộ đi ở trong phường thị, Vãn Vãn kéo cánh tay Lý Mộ, quay đầu, nghi hoặc hỏi: “Công tử, ngươi vừa rồi nói với người kia đều là có ý tứ gì thế?”

Lý Mộ cười cười, cũng không giải thích quá nhiều, chỉ là nói: “Hắn là một người rất có bản lĩnh, ta mời hắn đi triều đình làm việc.”

Ở các con đường xấp xỉ dạo qua một vòng, thấy các nàng không còn mới lạ như ngay từ đầu, Lý Mộ tính mang các nàng đi cửa hàng Phù Lục phái mở ở nơi này, vừa mới đi ra hai bước, cổ tay phải hắn bỗng nhiên bị người ta nắm chặt.

Hắn nhìn về phía bên phải, phát hiện Xưng Tâm gắt gao bắt lấy tay hắn, ánh mắt nhìn chằm chằm một chỗ quầy hàng.

Quầy hàng nơi đó, là bán các loại sách tu hành, có phù lục cơ sở cột, đan đạo cơ sở, trận pháp cơ sở, ánh mắt của Xưng Tâm gắt gao nhìn chằm chằm một quyển trong đó, đó là một quyển sách mỏng manh, chỉ là trên quyển sách đó chỉ có một chút phù văn xiêu xiêu vẹo vẹo, Lý Mộ không hiểu một chữ nào.

Hắn biết văn tự Đại Chu, văn tự Thân quốc, văn tự Yêu quốc, còn chưa từng thấy một loại trước mắt này.

Xưng Tâm không nói gì, nhưng lại đã truyền đạt đối với Lý Mộ ý tứ của nàng.

Lý Mộ hướng chỗ quầy hàng đó đi đến, nhưng lại có một bóng người giành ở phía trước hắn.

Thanh Huyền Tử đi đến vị trí quầy hàng đó, tùy tay cầm lấy nă quyển mỏng manh, hỏi quán chủ: “Sách này bán thế nào?”

Quyển sáhc kỳ quái này, là chủ sạp từ thế tục dùng mấy lượng bạc thu được, văn tự bên trên hắn cũng không nhận ra, thấy đối phương là đệ tử Huyền Tông, nổi lên ý lấy lòng, cười nói: “Ngài nói muốn, cho một trăm linh ngọc là được.”

Thanh Huyền Tử cũng không biết loại văn tự này, chỉ là cảm thấy sách này cổ quái, tính mua trở về thỉnh giáo sư phụ, hắn vừa mới lấy ra linh ngọc, phía sau bỗng nhiên truyền đến một thanh âm.

“Ta bỏ một ngàn linh ngọc.”

Thanh Huyền Tử quay đầu nhìn thấy Lý Mộ, trên mặt hiện ra nét giận dữ, nghiến răng nói: “Ta ra hai ngàn.”

Sắc mặt Lý Mộ không thay đổi: “Ba ngàn.”

Thanh Huyền Tử cắn răng: “Bốn ngàn.”

Lý Mộ tiếp tục tăng giá: “Năm ngàn.”

Thanh Huyền Tử mang sách này ném tới trong lòng Lý Mộ, cười lạnh nói: “Vật ấy về ngươi.”

Vừa rồi người này khiến hắn dùng bốn ngàn linh ngọc mua một món phế vật, giờ phút này hắn để người này dùng năm ngàn linh ngọc mua vật giá một trăm linh ngọc, trong lòng vui sướng vô cùng, ngay cả cơn tức cũng tiêu tan một nửa.

Chỉ là, thấy Lý Mộ dứt khoát thanh toán linh ngọc, trong lòng hắn luôn cảm thấy có chỗ nào không quá đúng, cũng không còn hưng phấn như vừa rồi.

Chủ sạp kia lại không quản những thứ này, hắn quá thích hai vị khách quý này rồi, tự dưng được năm ngàn linh ngọc, một chuyến đi Huyền Tông này đã viên mãn, lo lắng đối phương đổi ý, lập tức thu dọn đồ đạc, lấy tốc độ nhanh nhất rời khỏi nơi này.

Mọi người chung quanh thấy liên tục lắc đầu, người trẻ tuổi bối cảnh thần bí này tuy nhạy bén, nhưng lần này cũng mắc

bẫy Thanh Huyền Tử, tự dưng tổn thất năm ngàn linh ngọc, bọn họ đời này cũng chưa từng thấy năm ngàn linh ngọc.

Hết chương 888.

Chương 889. Được bảo (2)

Lý Mộ đi đến bên người Xưng Tâm, không tin tưởng hỏi nàng: “Ngươi xác định quyển sách này giá trị năm ngàn linh ngọc, ngươi đọc hiểu không?”

Xưng Tâm nhỏ giọng nói: “Đương nhiên, đây là bí văn long tộc.”

Lý Mộ ngẩn ra một phen, sau đó hỏi: “Bên trên viết cái gì?”

Xưng Tâm chưa phiên dịch cho hắn, mà là cắn đầu ngón tay, nhỏ một giọt máu tươi ở bên trên.

Máu tươi của nàng sau khi nhỏ ở trên trang sách, liền trực tiếp biến mất, cùng lúc này, quyển sách mỏng manh trong tay Lý Mộ bỗng nhiên tản mát ra một loại khí tức dao động kỳ dị.

Loại khí tức này, Lý Mộ đã quá quen thuộc.

Đây là — khí tức của thiên thư!

Hầu như là nháy mắt, hắn liền mang sách này thu vào hồ thiên không gian, nhưng khí tức đó truyền ra một cái chớp mắt, vẫn là bị không ít người chung quanh cảm nhận được.

“Đó là cái gì!”

“Khí tức đó quá huyền dị rồi…”

“Bảo vật, đó thế mà lại thật là một món bảo vật!”

…

Tu hành giả trên phường thị trong lòng chấn động vô cùng, vốn tưởng người trẻ tuổi bị Thanh Huyền Tử trêu chọc một vố, ai cũng không thể ngờ được, đó lại thật là một món bảo vật, vừa rồi khí tức kia là huyền diệu như thế, sách này nhất định là một món trọng bảo, giá trị vượt xa năm ngàn linh ngọc.

Cả người Thanh Huyền Tử cũng choáng váng rồi, hoàn toàn ngây ra ở tại chỗ.

Giờ khắc này, phẫn nộ đọng lại trong lòng gã rốt cuộc không áp chế được nữa, tất cả đều phát tiết ra. Tâm niệm gã

vừa động, một thanh phi kiếm lơ lửng đỉnh đầu, phi kiếm kiếm quang đại thịnh, hướng Lý Mộ đánh tới. Thanh Huyền Tử theo sát sau đó, rống giận: "Tiểu tặc, trả ta bảo vật!"

Đối mặt phi kiếm khí thế hùng hổ của Thanh Huyền Tử, Lý Mộ chưa có bất cứ động tác gì, Xưng Tâm bên cạnh lại không đứng yên được.

Nàng bước về phía trước một bước, hư ảnh một con rồng khổng lồ lao ra ngoài cơ thể của nàng, hư ảnh đó phát ra một tiếng rồng gầm, đánh vào trên phi kiếm, phi kiếm bật ngược về, kiếm quang lập tức ảm đạm. Thanh Huyền Tử phun ra một ngụm máu tươi, hai mắt trợn lên, nhìn Xưng Tâm, vô cùng hoảng sợ nói: "Long tộc!"

Trên phường thị nháy mắt xôn xao.

"Long tộc!"

"Cô nương kia thế mà lại là long tộc!"

"Trời ạ, lúc còn sống, ta thế mà thấy được chân long!"

"Ta biết rồi, nàng chính là con rồng khổng lồ kia chúng ta ở trên biển nhìn thấy, con rồng đó cùng hư ảnh này giống nhau như đúc!"

"Vị công tử này kia chính là vị cường giả cưỡi rồng kia, hắn rốt cuộc có thân phận gì, tài sản lớn như thế, thế mà còn có một tọa kỵ long tộc!"

…

Ở sau khi Thanh Huyền Tử cùng Xưng Tâm không kiêng nể gì phóng ra khí tức, từ trong tiên sơn treo ngược trên bầu trời bỗng nhiên bay ra mấy bóng người, người chưa tới, tiếng tới trước.

"Người nào lớn mật như thế, thế mà ở Huyền Tông ta làm càn!"

Một lão giả từ phía trên bay xuống, trong phường thị có người bật thốt lên nói: "Là Hoa Dương Tử trưởng lão, tu vi hắn cách Động Huyền chỉ có một bước, vượt xa Thanh Huyền Tử, lần này người này có phiền toái rồi…"

Ở trong tiếng nghị luận của mọi người, lão giả nhẹ nhàng tới.

Nhưng, khi lão bay tới phường thị, nhìn thấy Lý Mộ, khuôn mặt vốn cau có lập tức biến thành cung kính hẳn lên, ôm quyền nói: "Hoa Dương Tử ra mắt Lý sư thúc."

Nhìn Hoa Dương Tử trưởng lão của Huyền Tông cung kính hành lễ đối với người trẻ tuổi này, mọi người ngạc nhiên một trận: "Sư thúc?"

Vị cường giả thần bí có tọa kỵ chân long này, là sư thúc của Hoa Dương Tử trưởng lão, chẳng phải là cùng một bối phận với chưởng giáo Huyền Tông?

Thanh Huyền Tử càng chấn kinh thêm sợ hãi, Hoa Dương Tử là sư thúc hắn, sư thúc của Hoa Dương Tử, hắn chẳng phải cần gọi sư thúc tổ?

Trưởng lão Huyền Tông, Lý Mộ không quen biết nhiều, trừ Diệu Trần Chân Nhân, chính là năm người nọ từng đi Bạch Đế động phủ, lão giả trước mắt, chính là một trong năm người đó.

Lý Mộ một tay đặt sau lưng, ánh mắt từ trên người lão đảo qua, nhìn Thanh Huyền Tử, thản nhiên nói: "Huyền Tông các ngươi trái lại đã dạy ra một đệ tử tốt đấy…"

Hoa Dương Tử cực kỳ rõ, Lý Mộ tuy trẻ tuổi, nhưng lại là đệ tử đời thứ hai của Phù Lục phái, bối phận ở trên bọn họ, nhưng Thanh Huyền Tử cũng là đệ tử hạch tâm Huyền Tông trọng điểm bồi dưỡng. Lão do dự một lát, nói với Thanh Huyền Tử: "Thanh Huyền Tử, ngươi nếu là có chỗ nào mạo phạm Lý sư thúc tổ, còn không mau chút hướng hắn xin lỗi, tin tưởng Lý sư thúc tổ đại nhân đại lượng, sẽ không so đo với ngươi."

Lý Mộ nhìn Thanh Huyền Tử một cái, lão nhân này xử sự trái lại mượt mà gian xảo, một câu đã mang mọi chuyện xóa đi.

Nếu là hắn giữ chặt việc này không nhả, trái lại tỏ ra hắn không có khí lượng.

Nhưng Thanh Huyền Tử hiển nhiên không nể mặt Hoa Dương Tử, cũng không thèm nhìn lão một cái, vô thanh vô tức thu hồi phi kiếm, lập tức hướng về tiên sơn bên trên bay đi.

Hoa Dương Tử sắc mặt xấu hổ, nói với Lý Mộ: "Xin lỗi Lý sư thúc, tông môn những đệ tử này trẻ tuổi cứng đầu, mạo phạm ngài, sư điệt bồi tội với ngài."

Lý Mộ khoát tay, nói: "Việc này không quan hệ với ngươi, không cần xin lỗi."

Nhìn từ thái độ của Thanh Huyền Tử đối với Hoa Dương Tử, Huyền Tông và Phù Lục phái không thể nghi ngờ có văn hóa tông môn hoàn toàn khác nhau.

Phù Lục phái rất trọng bối phận, cho nên cho dù Huyền Cơ Tử cùng Ngọc Chân Tử tu vi đã tới Siêu Thoát, ở lúc nhìn thấy Phù Đạo Tử, vẫn phải cung kính xưng một tiếng "sư thúc" .

Tương tự, đệ tử trẻ tuổi thế hệ thứ tư thiên phú cao tới đâu, tu vi mạnh nữa, đối mặt tiền bối môn phái tu vi không bằng bọn họ, cũng sẽ không quá càn rỡ.

Huyền Tông hiển nhiên càng coi trọng thực lực hơn. Tu vi Thanh Huyền Tử tuy không bằng Hoa Dương Tử, nhưng cũng là cảnh giới thứ năm, hơn nữa cực kỳ trẻ tuổi, tương lai có vô hạn khả năng, khi đối mặt sư môn trưởng bối, cũng có ngạo mạn lộ ra từ trong xương cốt.

Trái lại cũng không thể nói hai loại văn hóa tông môn này bên nào tốt bên nào xấu, Phù Lục phái tôn sư trọng đạo hơn, nhưng Huyền Tông thực lực vi tôn, đệ tử động lực tu hành mạnh hơn, có lẽ đây cũng là một trong những nguyên nhân Huyền Tông cường giả xuất hiện lớp lớp.

Hoa Dương Tử sau khi tạ lỗi với Lý Mộ, rất nhanh rời khỏi.

Trên phường thị, lượng lớn ánh mắt đặt ở trên người Lý Mộ, tiếng nghị luận nối liền không dứt.

"Ngay cả Hoa Dương Tử trưởng lão cũng phải xưng hô hắn là sư thúc, thân phận của hắn nhất định là đệ tử thế hệ thứ hai nào đó của năm phái."

“Khó trách tài sản hắn nhiều như vậy, còn có một tọa kỵ long tộc…”

“Thân phận địa vị như thế, Thanh Huyền Tử thật đúng là không sanh được.”

“Ngay từ đầu ta còn tưởng Thanh Huyền Tử là đệ tử đại phái nho nhã, bây giờ xem ra, người này tính cách hẹp hòi nóng nảy, cũng chỉ có vậy mà thôi…”

“Vị tiền bối kia vừa rồi lấy được, rốt cuộc là bảo vật gì?”

…

Hết chương 889.

Chương 890. Di vật Long Vương

Từng tiếng nghị luận truyền vào trong tai Lý Mộ, nơi này hiển nhiên là không có cách nào nán lại nữa. Lý Mộ chuẩn bị đi cửa hàng Phù Lục phái, nhưng ở trước khi đi, hắn trước đi tới trước một chỗ sạp nhỏ.

Sạp nhỏ nơi này, chính là nơi Thanh Huyền Tử cướp đi vài cây linh dược kia, Lý Mộ đạt được linh cốt kia.

Hắn vươn tay, mang một bình ngọc ném cho chủ sạp đó, nói: "Luyện hóa cho tốt, cũng đủ ngươi đột phá đến Thần Thông cảnh."

Chủ sạp ngẩn ra một phen, mở ra nắp bình, nhất thời ngửi thấy một mùi đan hương thấm vào ruột gan, chỉ ngửi một ngụm hương thơm, tu vi đình trệ đã lâu trong cơ thể hắn như là có sự buông lỏng.

Hắn lập tức thu hồi bình ngọc, kích động hướng Lý Mộ khom người nói: "Đa tạ tiền bối!"

Lý Mộ phất phất tay, mang theo ba người bọn Vãn Vãn Tiểu Bạch rời khỏi. Chủ sạp kia nắm chặt bình ngọc trong tay, trong mắt tràn đầy cảm kích.

…

Cửa hàng Phù Lục phái ở nơi này rất dễ tìm, cửa hàng môn phái nhỏ thế gia nhỏ khác, nhiều nhất chỉ có một tầng, mà năm phái đều tự độc chiếm một lầu cao ba tầng diện tích cực lớn, về phần Huyền Tông, cửa hàng của bọn họ, ở vị trí trung tâm nhất, phồn hoa nhất nơi đây, cao đủ năm tầng.

Cửa Phù Lục các, các tu hành giả xếp thành hàng dài có trật tự, phù lục Phù Lục phái sản xuất, ở giới tu hành xưa nay đều cung không đủ cầu.

Lý Mộ dẫn theo ba nữ tử đi vào, có tu hành giả nhíu mày nói: "Bọn họ sao lại chen ngang…"

Một đệ tử Phù Lục phái ngẩng đầu nhìn, lập tức chào đón, cung kính nói: "Ra mắt sư thúc tổ."

Trong cửa hàng, mấy đệ tử Phù Lục phái cũng vội vàng chào đón, cung kính mở miệng.

"Ra mắt sư thúc."

"Ra mắt sư thúc tổ."

…

Mọi người xếp hàng bên ngoài cửa hàng thấy vậy, lập tức không nói gì nữa, chỉ là trong lòng khó tránh khỏi tò mò, người trẻ tuổi này, lại ở Phù Lục phái có được bối phận cao như vậy.

Lý Mộ phất phất tay đối với các đệ tử, nói: "Các ngươi làm việc của các ngươi, ta đến tùy tiện xem chút."

Một trưởng lão dẫn mấy người bọn Lý Mộ đi lên lầu ba, sau khi dâng trà thơm, lại cung kính lui xuống.

Lý Mộ bảo Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch ở nơi này nghỉ ngơi, nắm tay Xưng Tâm, tâm niệm khẽ động, hai người liền xuất hiện ở Yêu Hoàng động phủ.

Một quyển sách mỏng manh bên trên viết phù văn kỳ quái, lơ lửng ở trước mặt hắn.

Trong sách đó có một trang sách, khác với trang sách còn lại, bên trên tản ra khí tức kỳ dị, đồng tông đồng nguyên với toàn bộ trang thiên thư Lý Mộ từng gặp.

Hắn vươn tay, trang sách đó tự động bay ra, lơ lửng ở trong lòng bàn tay hắn.

Xưng Tâm thì cầm lấy quyển sách đó, sau khi lật một chút, chấn động nói: "Đây thế mà thật là di vật Long Vương…"

Văn tự long tộc công nhận khó học, chúng nó thường thường dùng một chữ bao hàm tin tức thật lớn, có đôi khi rất nhiều chữ lại chỉ bày tỏ ý tứ đơn giản. Lý Mộ không biết văn tự long tộc, hỏi Xưng Tâm: "Long Vương là ai?"

Xưng Tâm nói: "Là một vị chí cường giả long tộc tám ngàn năm trước, hắn từng thống nhất long tộc bốn biển, là vương toàn bộ long tộc công nhận…"

Cường giả tám ngàn năm trước, còn là cường giả long tộc, không hề nghi ngờ, Long Vương trong miệng Xưng Tâm, từng là một trong các siêu cấp cường giả đứng ở đỉnh phong đại lục.

Lý Mộ tò mò đối với di vật hắn lưu lại, hỏi Xưng Tâm: "Trên đây viết cái gì?"

Ánh mắt Xưng Tâm nhìn phía nội dung trên trang sách đó, sắc mặt dần dần đỏ lên.

Lý Mộ cạn lời: "Ngươi đỏ mặt cái gì, đọc nhanh lên, một hàng chữ này có ý tứ gì…"

Xưng Tâm cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Nữ tử xà tộc tư vị thật không tệ, một đôi chân dài quá quấn người rồi, nàng còn nói ngày mai mang tỷ tỷ của nàng cũng gọi tới, chờ mong mau đến ngày mai…"

Trong lòng Lý Mộ thầm mắng cái đồ già mà không đứng đắn, cái này hẳn không phải nhật ký con rồng đó chứ, chưa nghe được bí mật hắn muốn nghe. Lý Mộ tiếp tục chỉ một tờ phía dưới, nói: "Hàng chữ này là có ý tứ gì?"

Sắc mặt Xưng Tâm càng đỏ hơn, nói: "Hồ tộc ở trên giường thật tuyệt, đáng tiếc ca ca nàng thế mà lại là Cửu Vĩ Thiên Hồ, đánh với hắn không có lãi, về sau vẫn là không tìm nàng nữa…"

Trên sách nói long tính vốn dâm, quả nhiên không sai, lão sắc long này, thế mà mang tình sử viết thành sách.

Nhưng nên nói hay không, chân xà yêu là thật sự quấn người, hồ tộc ở trên giường cũng thật là một điều tuyệt vời…

Lý Mộ ho nhẹ một tiếng, mang tư tưởng thả neo lại kéo về, tiếp tục hỏi: "Kế tiếp thế nào?"

Xưng Tâm đỏ mặt tiếp tục đọc: "Mấy ngày nay lừa được một huyền quỷ, nàng nói thân thể của nàng cũng đã sinh ra linh trí, không biết hai người các nàng cùng nhau…"

"Dừng dừng dừng, không cần đọc nữa…"

Lý Mộ cho dù là da mặt dày nữa, không biết xấu hổ nữa, cũng không thể ép một con rồng cái trẻ tuổi thuần khiết đọc

những thứ không đứng đắn này cho hắn, cái này cũng quá tội ác rồi. Hắn nhìn Xưng Tâm, nói thẳng: “Trừ những việc này, bên trên còn có viết thứ hữu dụng hay không?”

Xưng Tâm tiếp tục lật xem, cho đến khi lật đến một tờ cuối cùng, mới mở miệng nói: “Long Vương đại nhân nói, hắn phát hiện một bí mật to lớn, giấu ở trong thiên thư long tộc…”

Lý Mộ tiếp tục hỏi: “Sau đó thế nào?”

Xưng Tâm lắc lắc đầu, nói: “Sau đó không còn nữa.”

Cái con rồng viết dở dở dang dang này, khiến trong lòng Lý Mộ ngứa ngáy, nhưng hắn không nói, Lý Mộ có thể tự mình xem, trang sách này trong tay hắn, hẳn chính là thiên thư long tộc, chỉ là không biết vì sao, vị Long Vương kia không mang nó truyền xuống, mà là giấu ở trong quyển nhật ký ám muội này.

Lý Mộ lấy thần niệm đảo qua tờ thiên thư này, nhưng một lần này, hắn lại chưa giống như mọi khi, tiến vào thế giới kỳ dị kia.

Một lực phản chấn cường đại từ trên trang sách đánh tới. Lý Mộ thét lớn một tiếng, lùi lại mấy bước, mang một ngụm máu tươi xộc lên lại nuốt xuống, chỉ là ý đồ tìm hiểu trang sách này, hắn đã bị thương nhẹ.

Trang thiên thư này, hiển nhiên là bị người ta phong ấn rồi.

Long tộc làm một trong những chủng tộc cổ xưa nất, rất nhiều thần thông quỷ dị khó lường. Lý Mộ nghĩ nghĩ, đưa trang sách cho Xưng Tâm, nói: “Ngươi thử dùng thần niệm chạm vào trang sách này.”

Xưng Tâm nhắm mắt, rất nhanh lại mở ra.

Nàng lắc lắc đầu, nói: “Thần niệm của ta không vào được.”

Thiên thư tương tự, Lý Mộ tìm hiểu bị cắn trả, Xưng Tâm tuy chưa tìm hiểu ra cái gì, nhưng cũng chưa bị thương, có lẽ có liên quan với thân phận long tộc của nàng.

Nhưng vì sao lấy thân phận long tộc của nàng, cũng không cách nào tìm hiểu trang sách này, vị long tộc kia tám ngàn năm

trước, tại sao chặt đứt long tộc truyền thừa?

Hết chương 890.

Chương 891. Làm ăn (1)

Một điểm này Lý Mộ không thể nào phỏng đoán, chỉ có thể trước mang trang thiên thư kia thu lại.

Mặc kệ thế nào, lần này kiếm lãi lớn rồi.

Thiên thư là vật báu vô giá, đừng nói năm ngàn linh ngọc, cho dù là năm trăm vạn linh ngọc, năm ngàn vạn linh ngọc cũng không mua được, chính là Xưng Tâm vừa rồi biểu hiện quá vội, có thể đã dẫn tới người hữu tâm chú ý.

Lý Mộ nhìn nàng, dặn dò: "Lần sau gặp loại chuyện này, nhất định phải thu mình, im ỉm phát tài, người chú ý tới càng ít càng tốt."

Xưng Tâm gật gật đầu, nói: "Ta biết rồi."

Lý Mộ từ trong tay nàng cầm lấy quyển sách đó, thuận miệng nói: "Đúng rồi, có thời gian ngươi dạy ta long ngữ đi."

Xưng Tâm nhìn nhìn quyển sách trong tay hắn, dùng ánh mắt ý vị sâu xa nhìn hắn.

Lý Mộ lập tức giải thích: "Ngươi đừng nghĩ nhiều, ta đối với lịch sử phong lưu Long Vương các ngươi không dám hứng thú, ta chỉ là muốn học chút thứ mới, nhân loại chúng ta có câu châm ngôn, gọi là biển học vô bờ, học xong long ngữ, lần sau gặp được loại bảo bối này, ta có thể tự phát hiện…"

Từ Yêu Hoàng động phủ đi ra, Lý Mộ kiểm kê thu hoạch một phen, tuy linh ngọc tổn thất không ít, nhưng thu hoạch cũng cực lớn.

Trang thiên thư kia thì không nhắc, cho dù là bản thân Lý Mộ tạm thời không thể lĩnh ngộ, vật ấy đặt ở nơi đó, cũng là một vật báu vô giá.

Mà vị truyền nhân kia của Mặc gia, càng là niềm vui bất ngờ.

Cho dù lúc bách gia hưng thịnh, Mặc gia cũng không phải hạng người không có tiếng tăm gì, tuy người trong Mặc môn tu vi không cao, nhưng cơ quan thuật của bọn họ thật sự quá

lợi hại, ngay cả thế lực đỉnh cấp lúc đó cũng phải tránh đi mũi nhọn.

Chỉ tiếc, nghiên cứu cơ quan thuật cần lượng lớn tài liệu quý giá cùng linh ngọc, đừng nói thế lực nhỏ, ngay cả quốc gia bình thường cũng nuôi không nổi, lâu ngày, Mặc gia cũng biến mất ở trong dòng sông lịch sử.

Đại Chu thực lực hùng hậu, có được Mặc gia, liền như hổ thêm cánh, Lý Mộ rất chờ mong người này có thể mang tới cho hắn kinh hỉ nào đó.

Ngoài ra, tiêu phí lượng lớn linh ngọc mua những quần áo vật phẩm trang sức kia, đối với người khác mà nói, có thể có điều không đáng giá, nhưng Lý Mộ mua chúng nó, thuần túy là vì các nữ nhân bên người hắn mặc vào đẹp, hắn nhìn cũng vui mắt, chỗ linh ngọc đó tiêu cũng không tính là oan.

Đương nhiên, tuy không oan, nhưng đau lòng vẫn phải đau lòng.

Linh ngọc trên người hắn, trừ bổng lộc còm cõi của mình, chính là nữ hoàng ban cho, cùng với Huyễn Cơ cố nhét cho hắn, một khi dùng hết, chung quy không thể mặt dày đi hướng phía các nàng đòi.

Lý Mộ cũng có tôn nghiêm của nam nhân, các nàng chủ động cho thì thôi, các nàng không cho, Lý Mộ cũng sẽ không chủ động đi xin.

Nam nhân, vẫn là tự mình kiếm tiền có cảm giác an toàn hơn.

Lưu lại ba thiếu nữ ở lầu ba nghỉ ngơi, Lý Mộ một mình xuống cầu thang. Phù Lục các tổng cộng có ba tầng, tầng thứ ba không mở ra với bên ngoài, tầng thứ nhất đặt hàng hóa, tầng thứ hai là dùng để chiêu đãi một ít khách hàng lớn.

Phù lục đặt lầu một tuy nhiều, nhưng cũng không cách nào thỏa mãn yêu cầu của mọi người, một ít khách nhân sẽ yêu cầu đặt làm một ít phù lục tác dụng đặc thù, đương nhiên giá cũng đắt đỏ hơn một chút.

Khi Lý Mộ đi đến lầu hai, một trưởng lão Phù Lục phái đang tiếp đãi một người trung niên hoa phục.

Người trung niên mặc một bộ trường bào, che lấp khí tức dao động trên người, áo bào này linh khí mơ hồ, nhìn qua là biết không phải phàm phẩm, nhìn từ trên hình thức, hẳn là hàng ra từ Bắc Tông.

Ở giới tu hành, có thể mua được pháp khí Bắc Tông, bình thường đều có chút tài sản.

Người trung niên nhìn trưởng lão Phù Lục phái này, nói: "Không dối Thanh Tịnh Tử đạo hữu, tại hạ lần này đến, chính là vì cầu cho khuyển tử một tấm Tạo Hóa Phù, tại hạ chỉ có một đứa con trai này, hy vọng có thể sử dụng phù này bảo vệ nó chu toàn…"

Tạo Hóa Phù, thiên giai phù lục.

Bùa này không có tác dụng công kích, nhưng có thể làm mọc lại chi bị đứt, chặt đầu mọc lại, cho dù là bị bóp nát trái tim, cũng sẽ ở trong thời gian cực ngắn, một lần nữa mọc ra một cái.

Có một tấm Tạo Hóa Phù, liền tương đương thêm một tính mạng.

Giới tu hành trước mắt, đã biết có thể vẽ ra Tạo Hóa Phù, chỉ có Phù Lục phái.

Thanh Tịnh Tử mặt lộ vẻ khó xử, nhìn người trung niên, nói: "Trầm đạo hữu, ngươi cũng biết, Tạo Hóa Phù là thiên giai phù lục, cho dù là Phù Lục phái ta, có thể vẽ thiên giai phù lục, cũng chỉ có chưởng giáo cùng mấy vị thủ tọa, huống hồ, thiên giai phù lục tỷ lệ thất bại cực cao, ngay cả chưởng giáo chân nhân cũng không thể cam đoan nhất định thành công."

Người trung niên nói: "Điểm này tại hạ rất rõ, bằng không cũng sẽ không tìm tới nơi này. Ta từng hỏi thăm quy củ quý phái, mười phần phù dịch vẽ Tạo Hóa Phù chúng ta tự mình chuẩn bị, mặt khác còn có thể dâng mười vạn linh ngọc làm tạ ơn…"

Thanh Tịnh Tử gật gật đầu, nói: “Có câu ta phải nói trước, nếu vẽ bùa thất bại, linh dịch sẽ lãng phí hết, mười vạn linh ngọc, cũng chỉ có thể trả lại các ngươi năm vạn.”

Người trung niên tuy đau lòng, nhưng cũng biết, trong thiên hạ, chỉ có Phù Lục phái có thể vẽ thiên giai phù lục, nghe vậy gật gật đầu, nói: “Quy củ quý phái ta hiểu, phù dịch cùng linh ngọc ta cũng đã chuẩn bị xong rồi.”

Thanh Tịnh Tử đang muốn thu linh ngọc trước, bên tai bỗng nhiên truyền đến một thanh âm.

“Thanh Tịnh Tử, ngươi lại đây.”

Thanh Tịnh Tử quay đầu nhìn, lập tức đứng dậy, chạy chậm đến trước người Lý Mộ, cung kính nói: “Sư thúc có gì dặn dò?”

Lý Mộ dẫn lão đi lên lầu ba, không khách khí hỏi: “Các ngươi chính là đối đãi khách nhân như vậy?”

Thanh Tịnh Tử vẻ mặt mê hoặc: “Sư thúc, làm sao vậy?”

Lý Mộ nói: “Một tấm Tạo Hóa Phù, các ngươi đòi người ta mười phần linh dịch, mười vạn linh ngọc, còn không cam đoan thành công, ngươi là ngại bảng hiệu Phù Lục phái đổ không đủ nhanh?”

Lý Mộ tuy không phải thương nhân, nhưng cũng biết làm ăn không phải làm như vậy.

Thu tài liệu gấp mười, tiền đặt cọc cao vút, còn không nhất định có thể làm được việc, xưởng làm lậu đen tối nhất cũng không có đen như vậy, lần này vẽ bùa thất bại, lần sau ai còn tìm đến Phù Lục phái vẽ bùa, thế này không phải mang khách nhân đuổi ra bên ngoài sao?

Người này ra tay hào phóng như thế, hắn lần này có thể tiêu mười vạn linh ngọc, lần sau liền có khả năng tiêu hai mươi vạn, loại hộ khách chất lượng tốt này, tự nhiên là phải cực lực giữ lại.

Hết chương 891.

Chương 892. Làm ăn (2)

Không chăm lo gia đình không biết củi gạo đắt, Huyền Cơ Tử chưởng giáo làm đã đủ uất ức, thái thượng trưởng lão nhà mình tuổi thọ gần hết, toàn bộ tông môn lại ngay cả một phần tài liệu Thiên Cơ Phù cũng không gom ra được, còn cần Lý Mộ xin giúp đỡ từ nữ hoàng cùng Huyễn Cơ, nếu lúc ấy tổ đình Phù Lục phái đủ giàu có, Lý Mộ cần gì phải buông tôn nghiêm ăn cơm mềm?

Thanh Tịnh Tử hoàn toàn không cảm thấy có cái gì, lẩm bẩm: "Nhưng quy củ môn phái xưa nay đã như vậy mà…"

Lý Mộ cũng không nhiều lời với Thanh Tịnh Tử, trực tiếp lấy ra truyền âm pháp khí, liên hệ Huyền Cơ Tử.

Rất nhanh, trong pháp khí, tiếng Huyền Cơ Tử liền vang lên: "Sư đệ, ngươi đến Huyền Tông rồi sao?"

Lý Mộ đi thẳng vào vấn đề nói: "Ta bây giờ ở Huyền Tông Phù Lục các, có chuyện ta hỏi sư huynh…"

Lý Mộ mang tình huống báo cho Huyền Cơ Tử, đầu kia pháp khí, Huyền Cơ Tử bất đắc dĩ nói: "Sư đệ hiểu lầm rồi, không phải là chúng ta cố ý làm khó khách, chỉ là vẽ bùa thiên giai, thường thường mười phần không được một, chúng ta cũng không thể cam đoan nhất định thành công. Đương nhiên, nếu sư đệ tự mình ra tay, cho dù ngươi chỉ lấy bọn họ một phần tài liệu cũng được."

Lý Mộ nghĩ nghĩ, hỏi: "Nếu ta vẽ, linh ngọc về ai?"

Huyền Cơ Tử nói: "Dựa theo quy củ, hai thành nộp lên tông môn, còn lại, sư đệ có thể tự xử trí."

Lý Mộ quyết đoán thu hồi pháp khí truyền âm, nói với Thanh Tịnh Tử: "Từ giờ trở đi, ai muốn vẽ bùa cấp cao, bảo bọn họ trực tiếp tới tìm ta."

Nói xong, hắn nhìn người trung niên lầu hai, hỏi: "Người nọ lai lịch thế nào, ra tay thế mà hào phóng như thế…"

Thanh Tịnh Tử nói: “Hắn đến từ một thế gia tu hành Cảnh quốc, trong nhà có một mỏ linh ngọc.”

Khó trách ra tay hào phóng như vậy, thì ra là trong nhà có mỏ…

Ánh mắt Lý Mộ nhìn về phía người trung niên kia, giống như thấy được một đống linh ngọc.

Hắn đi đến bên cạnh nam tử trung niên, Thanh Tịnh Tử chủ động giới thiệu: “Trầm đạo hữu, để ta giới thiệu một phen, vị này là Linh Cơ Tử sư thúc.”

Người trung niên lập tức đứng lên, chắp tay nói: “Ra mắt Linh Cơ Tử tiền bối.”

Tuy người trước mắt nhìn trẻ tuổi, nhưng giới tu hành chưa bao giờ có thể lấy bề ngoài để phỏng đoán tuổi, nói không chừng người này đã là lão quái vật không biết bao nhiêu tuổi.

Lý Mộ hiền lành cười cười, nói: “Trầm đạo hữu không cần gò bó, ngồi.”

Sau khi người trung niên ngồi xuống, Lý Mộ lập tức hỏi: “Đạo hữu muốn một tấm Tạo Hóa Phù?”

Người trung niên nói: “Đúng vậy, việc này kính nhờ quý phái.”

Lý Mộ khoát tay, nói: “Không vội, chúng ta nói chuyện giá trước.”

Người trung niên ngẩn ra một phen, lẩm bẩm: “Giá không phải vừa rồi đã nói sao?”

Trong lòng hắn kêu khổ không thôi, giá vừa rồi đáp ứng, đã là cực hạn hắn có thể tiếp nhận, nếu Phù Lục phái lại tăng giá, hắn phải nghiêm túc cân nhắc mua hay không.

Lý Mộ cười cười, nói: “Là như vậy, Tạo Hóa Phù tuy xác xuất thành công không cao, nhưng thái thượng trưởng lão phái ta gần đây về tới tông môn, nếu là bọn họ tự mình ra tay, không cần mười phần tài liệu, năm phần là được. Mặt khác, Phù Lục phái chịu ngươi ủy thác vẽ bùa, nếu là vẽ bùa thất bại,

là trách nhiệm của Phù Lục phái ta, mười vạn linh ngọc kia, cũng sẽ trả lại hết cho ngươi."

Người trung niên ngồi ở trên ghế, hoài nghi mình nghe lầm.

Giá Phù Lục phái sao lại càng đàm càng thấp, không chỉ có tài liệu giảm đi một nửa, nếu là vẽ bùa thất bại, mười vạn linh ngọc trả lại hết, còn có loại chuyện tốt này?

Lý Mộ nhìn hắn, giải thích: "Phù Lục phái chúng ta là danh môn đại phái, sẽ không chiếm tiện nghi các ngươi, tỷ lệ vẽ bùa thành công đã nâng cao, tự nhiên cũng sẽ không thu các ngươi nhiều phù dịch cùng linh ngọc như vậy."

Người trung niên lấy lại tinh thần, lập tức nói: "Vâng vâng vâng, cứ dựa theo tiền bối nói…"

Lý Mộ nghĩ nghĩ, lại nói: "Không biết vị đạo hữu này còn có bằng hữu cần Tạo Hóa Phù hay không, sau khi vẽ thành công lá bùa đầu tiên, lá thứ hai xác xuất thành công sẽ tăng lên một ít, cho nên chúng ta lá bùa thứ hai nửa giá có thể mua hàng, nói cách khác, các ngươi tiêu phí mười lăm vạn linh ngọc, có thể mua được hai tấm Tạo Hóa Phù."

Bản thân người trung niên tuy không cần, nhưng nếu có thể có người mua một tấm nữa, hắn liền tiết kiệm hai vạn rưỡi linh ngọc, nghĩ đến đây, hắn không do dự nữa, lấy ra pháp khí truyền âm, lập tức nói: "Lão Mã, ngươi ở nơi nào, ta nơi này có một việc tốt, ngươi mau đến Phù Lục các…"

…

Phù Lục các, hai vị gia chủ thế gia từ Cảnh quốc ngàn dặm xa xôi chạy tới Huyền Tông vui vẻ gom đủ mười phần linh dịch, mười lăm vạn linh ngọc, tính mỗi người mua một tấm Tạo Hóa Phù, trở về đưa cho tiểu bối gia tộc phòng thân.

Phù Lục phái quả nhiên là Phù Lục phái, bọn họ đi hết toàn bộ cửa hàng nơi này, chỉ có Phù Lục phái có thể tiếp lấy làm ăn bùa thiên giai.

Lý Mộ tự mình tiễn hai vị đại khách hàng ra ngoài, cười nói: "Hai vị đạo hữu đi thong thả, về sau thường hợp tác, bổn

phái tiếp nhận các loại phù lục, lượng lớn thì ưu đãi, giá dễ bàn bạc…”

Đầu cầu thang lầu hai, Thanh Tịnh Tử mặt lộ nụ cười, lẩm bẩm: “Mười lăm vạn linh ngọc, cho Huyền Tông bốn vạn năm ngàn, chúng ta kiếm mười vạn năm ngàn…”

Lý Mộ phát hiện không đúng, nhíu mày hỏi: “Vì sao phải cho Huyền Tông bốn vạn năm ngàn?”

Thanh Tịnh Tử nói: “Sư thúc không biết sao, toàn bộ giao dịch năm phái chúng ta ở nơi này tiến hành, đều phải chia cho Huyền Tông ba thành, cái này còn là bởi vì sáu phái đồng tông, Huyền Tông cho ưu đãi, cửa hàng môn phái nhỏ, thế gia khác, còn có bên ngoài bày sạp, phải chia cho Huyền Tông bốn thành thậm chí năm thành…”

Lý Mộ sau khi ngẩn ra một phen, bước ra khỏi cửa tiệm, nói với hai bóng lưng sắp biến mất: “Đạo hữu xin dừng bước!”

Phù Lục các, hai gia chủ thế gia trở lại trong cửa hàng, thấp thỏm nhìn Lý Mộ lại trả về linh ngọc, hỏi: “Tiền bối, đây là… Nếu ngài cảm thấy giá thấp, chúng ta còn có thể bàn bạc tiếp.”

Lý Mộ trả linh ngọc cho bọn họ, nói: “Đây là quy định mới của Phù Lục phái chúng ta, đối với phù lục quý trọng thiên giai trở lên, sau khi vẽ xong, một tay giao linh ngọc, một tay giao bùa, cũng miễn cho vẽ bùa thất bại lại trả cho các ngươi, như vậy, một tháng sau, các ngươi đến Đại Chu Thần Đô lấy bùa…”

Hai người nghe vậy lúc này mới yên tâm, nhận lấy linh ngọc, cười nói: “Như thế rất tốt, chúng ta chuyến này trpử về, vốn là tính đi Đại Chu Thần Đô thăm thú, vừa lúc tiện đường…”

Lúc ra khỏi Phù Lục các, trong lòng hai người cảm khái, đều là lãnh tụ đạo môn, thái độ Huyền Tông cùng Phù Lục phái đối đãi bọn họ các tông môn thế gia trung bình nhỏ này hoàn toàn khác nhau.

Hết chương 892.

Chương 893. Nhân tài buôn bán (1)

Huyền Tông cao cao tại thượng, cửa hàng bọn họ mở ở đây, bán ra mỗi một món thương phẩm, phải mang bốn phần thu nhập nộp lên cho Huyền Tông, so sánh với Huyền Tông, Phù Lục phái đối với bọn họ đặc biệt ưu đãi, không hổ danh lãnh tụ đạo môn.

Một lần nữa tiễn hai người rời khỏi, Lý Mộ rốt cuộc biết, Huyền Tông sơn môn tráng lệ, cùng với quảng trường linh ngọc bên ngoài là xây lên như thế nào.

Bao gồm năm tông còn lại của đạo môn ở bên trong, Tổ Châu môn phái lớn nhỏ, thế gia tu hành, vô số tán tu, đều đang góp một viên gạch cho xây dựng Huyền Tông.

Ở lúc đại bộ phận quốc gia Tổ Châu còn ở xã hội phong kiến, Huyền Tông đã trước một bước rảo bước tiến lên tư bản chủ nghĩa.

Lãng phí nước bọt là hắn, vất vả vẽ bùa là hắn, kết quả thế mà lại là đang làm công cho Huyền Tông, trong lòng Lý Mộ dâng lên một ngọn lửa vô danh, nén giận hỏi: “Phù Lục phái chúng ta là bản thân không có sơn môn sao, vì sao phải tới chỗ người khác làm ăn?”

Thanh Tịnh Tử nói: “Đây đều là ý tứ chưởng môn, hắn nói Bạch Vân sơn là thánh địa đạo môn, không nên đi làm những việc thương nhân quái dị kia…”

Lý Mộ phất ống tay áo, tức giận nói: “Đừng nhắc tới hắn với ta, Huyền Cơ Tử tên bại gia này, mấy năm nay kiếm cho người khác bao nhiêu linh ngọc, nhà mình lại ngay cả tài liệu Thiên Cơ Phù cũng không gom được, hắn còn có mặt mũi làm chưởng giáo…”

Thanh Tịnh Tử yên lặng cúi đầu, sư thúc mắng đau chưởng môn, hắn không thể xen mồm, cũng không dám xen mồm.

Lý Mộ mắng Huyền Cơ Tử hai câu, rất nhanh đã bình tĩnh lại.

Huyền Tông cung cấp bình đài, từ trong giao dịch rút phần trăm, cũng không phải không thể lý giải, nhưng lòng bọn hắn không khỏi quá đen rồi, năm vạn linh ngọc cứ như vậy không minh bạch biến mất, trái tim Lý Mộ cũng đang nhỏ máu, vừa tức vừa đau lòng.

Khi hắn đi đến lầu một, nhìn thấy tình hình trong lầu, trong lòng càng thêm tức.

Khách nhân xếp hàng ngoài cửa tuy nhiều, nhưng đệ tử Phù Lục phái bên trong phụ trách chiêu đãi lại không có mấy ai, nhân thủ trong cửa hàng vốn đã không đủ, vài tên đệ tử lâm thời đảm đương nhân viên cửa hàng, còn tụ tập một chỗ nói giỡn, không quan tâm đối với khách nhân.

Có vài vị khách tiến vào dạo qua một vòng, phát hiện không ai chiêu đãi, liền xoay người đi cửa hàng khác.

Trừ Phù Lục phái, các môn các phái, cùng với một ít gia tộc tu hành bậc trung, cũng có kẻ giỏi về phù lục, bọn họ sản xuất phù lục cấp trung cấp thấp, phẩm chất cũng được, kẻ mua phù lục, chưa chắc chỉ có một lựa chọn là Phù Lục phái.

Những đệ tử này, ngày thường đều là ở tông môn tu hành, nào hiểu được đường lối buôn bán phục vụ, không biết bao nhiêu khách nhân bởi vì thái độ ngạo mạn vô lễ của bọn họ quay sang đi nhà khác.

Ánh mắt Lý Mộ lơ đãng liếc, ở lầu một cửa hàng phát hiện một bóng người quen thuộc.

Vị chủ sạp kia Lý Mộ từ trong tay gã mua lượng lớn quần áo vật phẩm trang sức, đang ở trong cửa hàng mặc cả với một đệ tử.

Hắn nhìn một lá bùa, quấn quít lấy đệ tử đó nói: “Rẻ chút đi, một ngàn linh ngọc thật sự quá đắt, nếu không ta mua hai kiện, ngươi giảm hai phần cho ta?”

Tên đệ tử Phù Lục phái kia không chút dao động, thản nhiên nói: “Giá của bùa là các trưởng lão đặt ra, không cho phép trả giá, muốn mua thì mua, không mua đi nơi khác mua, phố này là có chỗ bán bùa…”

Thanh niên đó nhìn lá bùa lơ lửng ở trong quầy, do dự thật lâu, vẫn là quyết định từ bỏ, đang muốn ra khỏi cửa hàng, phía sau bỗng nhiên truyền đến một thanh âm.

"Đợi một chút."

Thanh niên quay đầu, nhìn thấy người trẻ tuổi kia một hơi ném ra hai vạn linh ngọc đứng ở phía sau hắn, sau khi ngẩn ra một phen, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, nói: "Ngài hẳn sẽ không là đổi ý chứ, thương phẩm bổn tiệm một khi bán ra, không phải vấn đề chất lượng, không thể trả hàng…"

Lý Mộ khoát tay, nói: "Yên tâm, ta không phải tới tìm ngươi trả hàng, đi theo ta."

Nói xong, hắn liền xoay người lên lầu hai, thanh niên do dự một chớp mắt, cũng chỉ có thể đi lên theo.

Đi đến lầu hai, Lý Mộ tự ngồi xuống, sau đó nói với thanh niên kia: "Ngồi."

Thanh niên lập tức lắc lắc đầu, nói: "Tiền bối có chuyện gì, vãn bối đứng nghe là được."

Lý Mộ nhìn hắn, hỏi: "Ngươi tên là gì?"

Thanh niên thành thật trả lời: "Tiểu nhân Mã Phong, mã của tuấn mã, phong của nổi gió."

Người này tuy tu vi không cao, nhưng rất có đầu óc làm ăn, nhất là một cái mồm, quả thực là lưỡi nở hoa sen, mấy tên đệ tử này của Phù Lục các nếu có một nửa bản lãnh của hắn, bùa trong tiệm sợ sợ sớm đã bán hết.

Lý Mộ rót cho bản thân chén trà, thản nhiên nói: "Mã Phong, tên không tệ, ngươi sư thừa người nào, ra từ môn phái nào?"

Mã Phong đến bây giờ còn chưa biết vị cao nhân Phù Lục phái này tìm hắn có việc gì, không dám giấu diếm, tiếp tục nói: "Bẩm tiền bối, ta không có sư phụ, cũng không có môn phái, sở dĩ đi lên con đường tu hành, là ta lúc còn nhỏ ở sạp sách cũ đào được một quyển sách luyện khí dẫn đường nhập môn, tự mình mò mẫm lung tung, trong lúc vô ý đi lên con đường này…"

Lý Mộ nhìn hắn, đột nhiên hỏi: “Ngươi có nguyện ý bái vào Phù Lục phái ta hay không?”

Mã Phong ngẩn ra một phen, làm một tán tu, không có tông môn, không có bối cảnh, tu hành không có người chỉ dẫn, giấc mộng lớn nhất của hắn chính là bái vào tông môn, nhưng hắn tư chất không tốt, cho dù là môn phái nhỏ cũng không muốn thu hắn.

Bái vào đạo môn lục tông, là chuyện hắn ngay cả nằm mơ cũng không dám nghĩ.

Sau khi lấy lại tinh thần, hắn lập tức hai đầu gối quỳ xuống, lớn tiếng nói: “Đệ tử nguyện ý!”

Lý Mộ gật gật đầu, nói: “Tốt lắm, từ giờ trở đi, ngươi chính là đệ tử thế hệ thứ tư của Phù Lục phái.”

Mã Phong lập tức mang một bọc đồ đeo trên lưng cởi xuống, đặt ở trước mặt Lý Mộ, nói: “Đây là linh ngọc sư thúc tổ mua tiên y trang sức, đệ tử hoàn trả đủ số…”

Y vừa mới nhìn thấy chuyện đã xảy ra trên chợ, cũng đoán được thân phận Lý Mộ, lập tức liền thay đổi xưng hô đối với hắn.

Lý Mộ phất phất tay, nói: “Đây là thứ thuộc về ngươi, ngươi tự giữ đi.”

Mã Phong một lần nữa đeo hành lý lên, cung kính nói: “Tạ sư thúc tổ.”

Lý Mộ nói: “Đứng lên nói, ta có một số việc muốn hỏi ngươi.”

Mã Phong từ trên mặt đất đứng lên, nói: “Sư thúc tổ mời nói, đệ tử nhất định không biết thì thôi, biết sẽ nói hết.”

Lý Mộ nói: “Nếu cho ngươi đến quản lý Phù Lục các, ngươi sẽ làm như thế nào?”

Mã Phong ngây ra lần nữa: “Để ta quản lý Phù Lục các?”

Lý Mộ gật gật đầu, nói: “Ngươi có thể lớn mật nói ra suy nghĩ của ngươi.”

Hết chương 893.

Chương 894. Nhân tài buôn bán (2)

Mã Phong mặt lộ vẻ suy nghĩ. Hắn thiên phú không cao, dáng người thấp bé, bộ dạng lại xấu xí, ngay cả những tông môn nhỏ kia cũng không thu hắn, vị tiền bối này nguyện ý để hắn gia nhập một trong đạo môn lục tông, nhất định có nguyên nhân gì.

Đây là cơ hội của hắn, nếu hắn bắt được, đường tu hành về sau, sẽ biến thành một con đường bằng phẳng, nếu hắn không bắt được, hắn đời này có thể cũng chỉ là một tán tu nho nhỏ.

Hắn hít thật sâu, nói: "Khởi bẩm sư thúc tổ, đệ tử cho rằng Phù Lục các bây giờ, tồn tại vấn đề rất lớn."

Lý Mộ hướng hắn đưa tay ra hiệu, nói: "Ngồi xuống chậm rãi nói."

Mã Phong ngồi xuống nửa bên mông, lớn mật nói: "Thứ nhất, trong cửa hàng Phù Lục các, các vị sư huynh đối đãi khách nhân thái độ quá ác liệt, nơi này cửa hàng bán phù lục không chỉ một nhà chúng ta, chúng ta đã là bên bán, thì phải lấy khách nhân làm chủ, có rất nhiều khách nhân sau khi vào cửa hàng không được kịp thời tiếp đãi, sẽ quay sang đi cửa hàng khác, ở trên phù lục cấp trung cấp thấp, phù lục của chúng ta chất lượng cũng không hơn cửa hàng khác, nhưng giá đắt đỏ, cũng không có sức cạnh tranh quá lớn, cái này tạo thành lượng lớn khách nhân xói mòn…"

Mã Phong vừa nói vừa quan sát vẻ mặt Lý Mộ, thấy hắn cũng chưa bởi vì những lời này mà tức giận, mới tiếp tục đánh bạo nói: "Thứ hai, phương thức bán trong cửa hàng quá mức cứng nhắc, một lá bùa một trăm linh ngọc, hai lá bùa hai trăm linh ngọc, mười lá bùa một ngàn linh ngọc, không có chút nhượng ra lợi ích nào, rất khó kích thích được tâm lý mua của khách nhân, chúng ta nên đặt ra một ít phương thức bán đa dạng, ví dụ ở trong cửa hàng tiêu phí năm trăm linh ngọc giảm năm mươi linh ngọc, một ngàn linh ngọc giảm một trăm năm mươi linh ngọc, mua hai lá bùa địa giai, tặng một lá bùa huyền giai…"

Lý Mộ gật gật đầu, nói: “Nói không tệ, tiếp tục…”

Việc này tuy hắn cũng biết, nhưng lấy thân phận của hắn, không thích hợp đi xen vào những việc nhỏ này, hắn cần phải có một trợ thủ đắc lực, vị thanh niên trước mắt này diện mạo xấu xí, nhưng cực có đầu óc buôn bán, hiển nhiên là nhân tuyển tốt nhất.

Được Lý Mộ khẳng định, trong lòng Mã Phong càng thêm lớn mật, nói: “Hội giao lưu Huyền Tông mỗi năm năm mới một lần, hơn nữa còn sẽ rút lấy lượng lớn linh ngọc của chúng ta, chúng ta sao không tự mình ở tông môn, thậm chí là các quận Đại Chu, các quốc gia của Tổ Châu mở cửa hàng, lấy thanh danh Phù Lục phái chúng ta, làm ăn nhất định hơn bây giờ gấp mười gấp trăm lần, hội giao lưu lần này, tán tu, gia tộc tu hành trời nam đất bắc tập trung nơi đây, chính là cơ hội tốt của chúng ta, phải để Phù Lục các lưu lại ấn tượng tốt ở trong lòng bọn họ…”

Mã Phong nói, đã không chỉ có cực hạn ở một cái Phù Lục các, mà là phóng mắt toàn bộ Tổ Châu, quy hoạch cho Phù Lục phái một con đường liên tục phát triển.

Một canh giờ sau, hắn còn đang thao thao bất tuyệt nói: “Huyền Tông vị trí cũng không tốt, bọn họ ở tận cùng phía đông Tổ Châu, rất nhiều tu hành giả cần bôn ba ngàn dặm vạn dặm chạy tới, mà Đại Chu Thần Đô ở trung tâm Tổ Châu, nếu chúng ta có thể ở Đại Chu Thần Đô kiến tạo một phường thị như vậy, mời các môn các phái, gia tộc tu hành đưa cửa hàng vào, chúng ta chỉ rút lấy một thành linh ngọc trong đó, nhất định sẽ mang mọi người đều hấp dẫn tới, đáng tiếc như vậy sẽ đắc tội Huyền Tông, triều đình Đại Chu cũng chưa chắc đáp ứng…”

Lý Mộ tuy cũng muốn làm như vậy, cái này có thể mang đến một khoản lớn thu nhập từ thuế cho triều đình, nhưng không hề nghi ngờ, cái này sẽ làm Huyền Tông hoàn toàn không có cơ hội làm ăn, đắc tội đạo môn đệ nhất đại tông, thế lực cường đại nhất Tổ Châu, trước mắt mà nói, hiển nhiên không phải một lựa chọn tốt.

“Chuyện này về sau nói sau.” Lý Mộ đứng lên, vỗ nhẹ nhẹ bả vai Mã Phong, nói: “Từ giờ trở đi, Phù Lục các liền giao cho ngươi.”

***

Phù Lục các.

Lý Mộ đưa Mã Phong tới trước mặt Thanh Tịnh Tử, nói: “Vị này là Mã Phong, đệ tử thế hệ thứ tư mới nhập môn.”

Mã Phong vội vàng khom người nói với Thanh Tịnh Tử: “Ra mắt sư thúc.”

Bây giờ cũng không phải thời điểm môn phái tuyển nhận đệ tử, nhưng các thủ tọa sư bá sư thúc đều nắm đặc quyền, Thanh Tịnh Tử chỉ là bất ngờ, người này bộ dạng thường thường không có gì lạ, thậm chí có thể nói xấu xí, tu vi càng thấp đến đáng thương, sư thúc vì sao ngoại lệ để gã nhập môn?

Nhớ năm đó lúc lão nhập môn, đã thông qua từng đạo thí luyện, không biết đào thải bao nhiêu đối thủ, mới thuận lợi trở thành đệ tử Phù Lục phái.

Lý Mộ tiếp tục nói với Thanh Tịnh Tử: “Từ giờ trở đi, Mã Phong chính là chưởng quầy Phù Lục các, ngươi giúp đỡ hắn quản lý Phù Lục các, công việc trong các, hai người các ngươi bàn bạc nhau, việc không quyết định được lại tới tìm ta.”

Thanh Tịnh Tử mặt lộ vẻ kinh ngạc, không thể tin được lỗ tai mình.

Một đệ tử thế hệ thứ tư mới nhập môn, lập tức thay thế vị trí của lão, trở thành chưởng quầy Phù Lục các, điều này làm lão nhất thời khó có thể tiếp nhận, nhưng lệnh của sư thúc không thể cãi lời, mặc dù trong lòng lão bất mãn, cũng chỉ có thể gật đầu nói: “Vâng, sư thúc.”

Mã Phong hít thật sâu, ưỡn ngực, trịnh trọng nói với Lý Mộ: “Đệ tử nhất định dốc hết khả năng, không làm sư thúc tổ thất vọng!”

Thanh Tịnh Tử dùng ánh mắt không gợn sóng nhìn Mã Phong, lão trái lại muốn xem, người này rốt cuộc có năng lực gì, lại có thể được sư thúc coi trọng như thế.

Mặc dù là trong lòng không phục, lão vẫn theo mệnh lệnh của Lý Mộ, toàn lực phối hợp mọi thi thố của người này.

Mã Phong đầu tiên là ở trên chợ tìm mười mấy nữ tu xinh đẹp trẻ tuổi, dùng các nàng thay vài tên đệ tử Phù Lục phái trong các, tiếp đãi khách nhân đến Phù Lục các, hơn nữa hướng các nàng hứa hẹn, mỗi ngày trả cho các nàng mười khối linh ngọc, mà các nàng bán ra mỗi một trăm linh ngọc hàng hóa, có thể được phần trăm là một linh ngọc.

Hắn gọi những nữ tu này lên lầu hai, dùng suốt một canh giờ thời gian, dạy các nàng như thế nào mời chào khách, như thế nào tiếp thị hàng hóa trong các, còn một mình làm ra quyết định, khách nhân mua hai lá bùa địa giai tặng một lá bùa huyền giai, ở Phù Lục các tiêu phí năm trăm linh ngọc, có thể giảm đi năm mươi linh ngọc, tiêu phí một ngàn linh ngọc, có thể giảm đi một trăm năm mươi linh ngọc…

Thanh Tịnh Tử mấy lần muốn ngăn Mã Phong, nhưng nhìn thấy Lý Mộ không nói gì, lại mạnh mẽ mang loại suy nghĩ này ép xuống.

Lão cùng đệ tử Phù Lục phái bị thay thế đứng ở một bên thờ ơ lạnh nhạt, đợi người này hành động càn quấy các kiểu, hủy diệt việc làm ăn của Phù Lục các, sư thúc liền biết người này rốt cuộc có mấy cân mấy lượng.

Hết chương 894.

Chương 895. Rực rỡ hẳn lên

Đại hội giao lưu đạo môn của Huyền Tông, hoặc là nói đại hội giao dịch, mỗi năm năm một lần, mỗi lần sẽ kéo dài một tháng, đây là việc trọng đại của giới tu hành Tổ Châu, trong thời hạn hội giao lưu, tu hành giả đến từ các quốc gia, các đại tông môn, các đại thế gia của Tổ Châu, đều sẽ không ngại xa xôi vạn dặm chạy tới Đông Hải Huyền Tông.

Trong đó, đại bộ phận mọi người, đều là vì ở đây đổi lấy tài nguyên tu hành thích hợp.

Trên chợ, mấy nam tử kết bạn mà đi, một người trong đó nói: "Các ngươi ai theo ta đi Phù Lục các một chuyến, ta muốn mua một ít phù lục loại công kích, dùng để phòng thân."

Bên cạnh hắn có người nói: "Nếu là mua phù lục cấp thấp, vẫn là đừng đi Phù Lục các, đi cửa hàng khác cũng tương tự."

Nam tử đó nghi hoặc hỏi: "Vì sao, bùa của Phù Lục phái hẳn là tốt nhất chứ?"

Người nọ nói: "Bùa cấp thấp lại không có gì khó khăn, Phù Lục phái có thể vẽ, môn phái nhỏ cùng thế gia khác cũng có thể vẽ, tác dụng không có gì khác nhau, Phù Lục phái ngược lại đắt đỏ hơn chút, hơn nữa đệ tử Phù Lục các kẻ nào cũng mắt cao hơn đỉnh, căn bản không thèm nhìn chúng ta, vào cửa hàng không có ai quan tâm, cần gì đi nhận lấy sự bực mình?"

Sau khi người này mở miệng, lập tức đạt được người bên cạnh phụ họa.

"Từ huynh nói không sai, năm năm trước, ta từng đi Phù Lục các một lần, đệ tử những môn phái lớn này quả thực phi thường kiêu căng."

"Ta biết có một tông môn nhỏ cũng am hiểu phù lục chi đạo, giá cũng thấp hơn Phù Lục phái nhiều, lần trước ta chính là ở nhà bọn họ mua, trong năm năm qua, mấy lá bùa đó khiến ta mấy lần tìm được đường sống trong chỗ chết, ta mãnh liệt đề cử ngươi đi nhà đó…"

“Vậy được rồi, nếu có thể tiết kiệm một ít linh ngọc, ta còn muốn mua một món pháp khí…”

…

Đoàn người đang định từ trước Phù Lục các đi qua, chợt có hai nữ tu xinh đẹp chào đón, vẻ mặt mỉm cười mở miệng: “Các vị đạo hữu cần mua gì, Phù Lục các chúng ta hôm nay có hoạt động, ở trong các tiêu phí tròn năm trăm linh ngọc, có thể trả năm mươi linh ngọc, tiêu phí tròn một ngàn linh ngọc, có thể trả một trăm năm mươi linh ngọc…”

Nụ cười trên mặt hai nữ tu cực hạn dịu dàng, Phù Lục các làm ăn, cùng một nhịp thở với thù lao của các nàng, tiếp đãi khách nhân càng nhiều, các nàng lấy được linh ngọc lại càng nhiều, tán tu muốn kiếm được linh ngọc tu hành, một lần nào không phải cần mạo hiểm sinh mệnh, nào có đơn giản như bây giờ.

Vì kéo khách, các nàng hầu như dùng ra chiêu thức toàn thân.

Mấy tên nam tu vốn không tính đến Phù Lục các, nhưng cũng không chịu nổi hai nữ tu xinh đẹp nhiệt tình, ỡm ờ vào cửa hàng.

Trong Phù Lục các, tình huống hoàn toàn khác bọn họ lần trước đến.

Không có đệ tử Phù Lục phái mặt co mày cáu, có là nữ tu xinh đẹp ai cũng cười ngọt ngào. Hai nữ tu đưa bọn họ tới một chỗ khu nghỉ ngơi có cái bàn trước, thêm nước trà cho bọn họ, sau đó cười hỏi bọn họ: “Mấy vị đạo hữu cần lá bùa gì, cần tiểu muội giới thiệu cho các ngươi một chút không?”

Ngồi ở trên ghế mềm thoải mái, thưởng thức trà thơm, vài tên nam tu cho dù là còn muốn đi cũng xấu hổ. Một nam tu yết hầu giật giật, nói: “Ta cần một ít lá bùa công kích huyền giai.”

Một nữ tu mỉm cười nói: “Lá bùa công kích huyền giai, ta đề cử ngài Dẫn Lôi Phù, Hỏa Xà Phù, Băng Trùy Phù, trong đó Dẫn Lôi Phù hôm nay có hoạt động, mua một tấm tặng một tấm, Hỏa Xà Phù và Băng Trùy Phù có thể giảm…”

Đồng bạn tên nam tử kia kéo kéo ống tay áo hắn, nói: “Dẫn Lôi Phù mua một tấm tặng một tấm, cái này so với cửa hàng khác có lời hơn nhiều. Ta từng dùng lá bùa này đánh chết mấy tên kẻ thù, ngươi tốt nhất mua nhiều một chút…”

Nam tu này liền nói ngay: “Vậy ta lấy năm tấm Dẫn Lôi Phù.”

Nữ tu đó cười cười, nói: “Ngài còn có cần lá bùa khác hay không, ví dụ như Thần Hành Phù vân vân.”

Nam tu này lắc lắc đầu, nói: “Không cần, ta không thường đi đường, không cần Thần Hành Phù.”

Nữ tu xinh đẹp nói: “Thần Hành Phù cũng không chỉ thời điểm đi đường dùng tới, lúc gặp địch mạnh, bùa này cũng là vật giữ mạng cực tốt, nhất là Thần Hành Phù cấp cao, có thể khiến kẻ địch cao hơn ngài hai cảnh giới cũng không cách nào đuổi kịp ngài…”

Nam tu này cẩn thận nghĩ nghĩ, tựa như bị thuyết phục, gật gật đầu, nói: “Vậy Thần Hành Phù huyền giai cũng cho hai tấm.”

Bọn họ ngồi ở chỗ này thưởng thức trà, rất nhanh, nữ tu kia liền cầm tới cho bọn họ lá bùa cần. Nam tử thanh toán linh ngọc, cất lá bùa đi, nói với mấy người bên cạnh: “Các ngươi còn có muốn mua bùa hay không?”

Một nam tử lắc lắc đầu, nói: “Ta tính mua một món pháp bảo, chúng ta lát nữa đi Luyện Khí các của Bắc Tông.”

Nữ tu đó nghe vậy vẻ mặt hơi dao động, không nhanh không chậm nói: “Vị đạo hữu này, Phù Lục các chúng ta cũng có pháp bảo bán ra, ngươi muốn xem hay không?”

Phù Lục phái tuy nghiên cứu sâu về phù lục, nhưng nội môn cũng có trưởng lão hiểu luyện khí và luyện đan, toàn bộ thương phẩm Phù Lục các, phù lục chiếm bảy phần, đan dược, pháp bảo các thứ chiếm ba phần.

Nam tử kia khách khí nói: “Không cần.”

Nữ tu này lại chưa bỏ qua, mỉm cười với hắn, nói: “Không dối đạo hữu, nếu ngài là muốn mua pháp bảo địa giai cùng

thiên giai, tiểu muội đương nhiên đề cử ngài đi Bắc Tông, Bắc Tông dù sao cũng là đại tông luyện khí, phẩm chất cao giai pháp bảo, không có bất cứ một tông phái nào có thể so sánh, nhưng nếu ngài là muốn mua pháp bảo cấp thấp, Phù Lục các chúng ta không kém hơn Bắc Tông, hơn nữa giá phải thấp hơn một nửa, linh ngọc ngài ở Bắc Tông mua một món pháp khí, ở nơi này có thể mua hai kiện…”

Nam tử kia cẩn thận nghĩ nghĩ, trên mặt lộ ra nét động lòng.

Hắn bây giờ không phải đi mua pháp bảo địa giai cùng thiên giai, loại pháp bảo đó, hắn mang mình bán đi cũng mua không nổi.

Chính như bọn họ lúc trước nghĩ, ở trên phù lục cấp thấp, phẩm chất phù lục một ít môn phái nhỏ không kém hơn Phù Lục phái bao nhiêu, mà pháp bảo cấp thấp, Phù Lục phái cũng nhất định sẽ không yếu hơn Bắc Tông, nếu không phải nhận định pháp bảo phải là hàng Bắc Tông sản xuất, như vậy dùng của Phù Lục phái cũng không tệ.

Huống chi, giá so với Bắc Tông rẻ hơn nhiều, cũng khiến hắn động lòng không thôi.

Vốn linh ngọc chỉ có thể mua một món pháp khí công kích, bây giờ có thể mua thêm một món pháp khí phòng ngự, cái này là dụ hoặc khó có thể từ chối, trong lòng hắn rất nhanh làm quyết định, lập tức đứng lên, nói: “Làm phiền mang ta đi xem pháp bảo…”

Hết chương 895.

Chương 896. Kẻ thù của Tiểu Bạch (1)

Đầu cầu thang lầu hai.

Thanh Tịnh Tử cùng các đệ tử Phù Lục phái nhìn lầu một cảnh tượng náo nhiệt, trên mặt lộ ra nét xấu hổ, chỉ thời gian một canh giờ, lượng giao dịch thành công của cửa hàng đã vượt qua bọn họ một ngày, Thanh Tịnh Tử cũng rốt cuộc hiểu, sư thúc vì sao muốn dùng người này đổi lão.

Lão vui lòng phục tùng chắp tay khom người với Lý Mộ, nói: "Sư thúc tuệ nhãn nhìn người, chúng ta bội phục sát đất…"

Lý Mộ khoát tay, nói: "Các ngươi cũng đi xuống, xem xem có nơi nào cần hỗ trợ, đừng đứng ở chỗ này."

Bao gồm Thanh Tịnh Tử ở trong, các đệ tử ùn ùn đi xuống cầu thang.

Ngắn ngủn mấy canh giờ, tình huống trong cửa hàng liền rực rỡ hẳn lên.

Lý Mộ biết rõ, việc chuyên nghiệp, nên giao cho người chuyên nghiệp đi làm, Thanh Tịnh Tử và các đệ tử Phù Lục phái kia, tuy thiên phú không tệ, tu vi cũng cao, nhưng không thích hợp đi bán hàng.

Ở giới tu hành làm ăn, Phù Lục phái có điều kiện trời ban.

Một trong đạo môn lục tông, thương hiệu lớn vang dội ngàn năm, chỉ là một cái thương hiệu đã có thể hấp dẫn được không ít khách, nếu lại thích hợp tiến hành một ít thủ đoạn tiêu thụ kinh doanh, tiến cử một ít nhân tài phục vụ và tiêu thụ, như vậy Phù Lục các quả thực chính là một cỗ máy linh ngọc cỡ lớn.

Rất nhiều việc làm ăn của giới tu hành đều là món lãi kếch sù, không chỉ Phù Lục phái, Đan Đỉnh phái, Nam Tông Bắc Tông, tông môn thế gia lớn nhỏ, phí tổn mười khối linh ngọc, ít nhất bán một trăm linh ngọc trở lên, làm một chút kích thích tiêu dùng, hoạt động chiết khấu mua một tặng một, lập tức có thể trở thành ngành sản xuất.

Chỉ là linh ngọc giao dịch phải chia cho Huyền Tông ba thành, làm ăn trong cửa hàng càng tốt, Lý Mộ lại càng đau lòng.

Nhưng cái này cũng không có cách nào, tuy Lý Mộ cũng muốn mang cửa hàng dọn về sơn môn, không cho Huyền Tông cơ hội bóc lột, nhưng trước đó, cũng phải đẩy mạnh danh tiếng Phù Lục các ra ngoài, Huyền Tông nhìn trúng là linh ngọc của Phù Lục phái, Lý Mộ nhìn trúng là ảnh hưởng của bọn họ.

Giới tu hành trước mắt, cũng chỉ có Huyền Tông có thể mang nhiều tu hành giả như vậy tụ tập ở một chỗ.

Lý Mộ chuyến này mục đích là để Vãn Vãn cởi bỏ khúc mắc, nhúng tay làm ăn của Phù Lục các, cũng chỉ là thật sự không nhìn được nữa, các cao tầng Phù Lục phái ai cũng tu vi Thông Huyền, khinh thường việc thương nhân, nhưng bọn họ lại chưa nghĩ tới, không có linh ngọc, tu vi đệ tử cấp thấp tăng lên như thế nào, không có phù dịch và linh dược dự trữ, trưởng lão tông môn đại nạn sắp tới, bọn họ cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn, dù sao cũng là một phần tử Phù Lục phái, có một số việc, Huyền Cơ Tử không quan tâm, Lý Mộ thay hắn quan tâm.

Việc làm ăn của Phù Lục các tạm thời đi lên quỹ đạo, Lý Mộ không cần quá mức để tâm nữa.

Hắn tới lầu ba Phù Lục các, Vãn Vãn và Tiểu Bạch đang chơi cờ phi hành, Xưng Tâm ở bên cạnh quan sát.

Lý Mộ xa xa nhìn Xưng Tâm, nói: “Xưng Tâm, ngươi đến trong phòng ta một chút…”

Phù Lục các, lầu ba.

Tiểu Bạch và Vãn Vãn đang chơi cờ phi hành, thỉnh thoảng quay đầu xem liếc một căn phòng cách đó không xa, từ trong phòng không ngừng truyền đến tiếng Xưng Tâm và Lý Mộ “Ừ ừ” “A a”.

Long ngữ là thật sự nan học, ngay từ đầu, các nàng cũng tò mò muốn học, nhưng bởi vì học quá khó, rất nhanh liền cả hai đều bỏ cuộc.

Trong phòng, Lý Mộ nhìn Xưng Tâm viết chữ phù kỳ quái trên giấy, trong miệng phát ra âm tiết quái dị.

Xưng Tâm lắc lắc đầu, sửa đúng hắn nói: “Không phải phát âm như thế, ngươi đọc theo ta ≈ap;… .”

Lý Mộ bắt chước nói: “≈ap;…”

“Không đúng, là ≈ap;… .”

“≈ap; ￥.”

…

Xưng Tâm sửa đúng hắn rất nhiều lần, Lý Mộ mới học xong một âm phù này. Hắn vẫn luôn cảm thấy mình xem như trí tuệ, thẳng đến lúc hắn bắt đầu học tập long ngữ, hắn lúc trước học tập tiếng Thân quốc, căn bản không cần tốn nhiều sức, nhưng long ngữ lại không thể dùng phương thức như vậy học tập, chỉ có thể do một con rồng cầm tay, chính miệng dạy.

Lý Mộ cũng hiểu được rất nhiều văn tự cùng ngôn ngữ Yêu tộc, nhưng không có một loại ngôn ngữ nào khó như long ngữ, khiến hắn thường thường hoài nghi, long ngữ rốt cuộc có phải ngôn ngữ của thế giới này hay không.

Học thêm một lúc, hắn nói với Xưng Tâm: “Ngôn ngữ của các ngươi quá khó rồi, buổi tối nếu không có việc gì, ngươi cứ ở lại phòng ta đi.”

Lấy tu vi một người một rồng bọn họ, mấy ngày mấy đêm không ngủ cũng không có vấn đề gì. Lý Mộ bây giờ tràn ngập tò mò đối với long tộc, điều đầu tiên cần phải làm là học tập ngôn ngữ long tộc.

Hội giao lưu Huyền Tông kéo dài một tháng, vạn dặm xa xôi chạy tới nơi này, Lý Mộ cũng không vội trở về.

Mấy ngày kế tiếp, hắn cùng Xưng Tâm ở phòng, cả ngày đóng cửa không ra, hết ngày này đến ngày khác học tập, Phù Lục các làm ăn cũng phát triển không ngừng, trong cửa hàng của sáu phái, nguyện ý hạ thấp tư thái, thật sự đứng ở góc độ khách hàng suy nghĩ, chỉ có một nhà Phù Lục phái.

Thái độ phục vụ tốt đến mức không bắt bẻ được lỗi, các loại hoạt động ưu đãi kích thích tiêu dùng, ngắn ngủn vài ngày, thanh danh Phù Lục các đã truyền ra ở trong phường thị, lưu lượng khách tăng lên theo từng ngày, thậm chí một ít khách nhân mua đan dược cùng pháp bảo cấp thấp cũng nguyện ý tới nơi này, mà không phải lựa chọn Đan Đỉnh phái cùng Bắc Tông.

Đan Đỉnh các, Luyện Khí các, Linh Trận các.

Đệ tử các phái rõ ràng phát hiện, hội giao lưu lần này, khách nhân trong cửa hàng của bọn họ, so với trước kia ít hơn rất nhiều rất nhiều, trải qua một phen điều tra, mới phát hiện rất nhiều khách nhân đều bị Phù Lục các dẫn đi.

Nhưng bọn họ đối với điều này cũng không phải quá để ý, tu hành giả lấy tu hành là chính, nếu không phải tông môn yêu cầu, bọn họ căn bản lười tới nơi này, lãng phí một tháng thời gian đi làm việc của thương nhân.

Mấy tông còn lại không thèm để ý, Huyền Tông tự nhiên cũng sẽ không để ý.

Phù Lục phái làm ăn càng tốt, Huyền Tông từ trong đó lấy được lợi cũng càng lớn, mặc kệ môn phái thế gia còn lại tranh đoạt nguồn khách như thế nào, Huyền Tông vĩnh viễn là người thắng cuối cùng.

Vài ngày sau, ở dưới Xưng Tâm dạy dỗ hết ngày này đến ngày khác, Lý Mộ học tập long ngữ, cuối cùng miễn cưỡng nhập môn.

Đương nhiên, cách hắn đọc hiểu bản nhật ký kia của Long Vương còn kém rất xa.

Hôm nay có trưởng lão Huyền Tông giảng đạo, Lý Mộ tính đi nghe một chút, thứ nhất tính ra ngoài hít thở không khí, thứ hai hắn được Huyền Tông mời, tham gia giảng đạo một lúc. Hội giao lưu lần này, đệ tử thế hệ thứ hai Phù Lục phái chỉ một mình Lý Mộ, cái thể diện này vẫn phải nể Huyền Tông.

Hết chương 896.

Chương 897. Kẻ thù của Tiểu Bạch (2)

Trong Phù Lục các hôm nay không có người nào, ngay cả khách nhân trên chợ cũng không nhiều.

Mà hòn đảo tiếp giáp, trên một đàn tràng diện tích rộng lớn lại là kín người hết chỗ, hôm nay cường giả Huyền Tông sẽ ở chỗ này giảng đạo, cũng sẽ trả lời một ít vấn đề trên tu hành của tu hành giả, có khả năng một câu của bọn họ, liền có thể tiết kiệm cho không ít người mấy tháng thậm chí mấy năm khổ tu, mặc dù là tu hành giả lấy giao dịch làm mục đích, cũng sẽ không bỏ qua sự kiện như vậy.

Tận cùng phía trước đàn tràng đặt mấy vị trí.

Đó là giữ lại cho tiền bối đạo môn lục phái, bình thường mà nói, có thể ngồi ở nơi đó, đều là đệ tử thế hệ thứ hai của sáu phái, cường giả đạo môn tu vi Động Huyền, trừ người trẻ tuổi ngồi ở bên trái kia.

Mấy ngày trước hắn ở trên chợ vung tiền như rác, hung hăng hạ thấp thể diện của Thanh Huyền Tử, sau đó liền có người bắt đầu hỏi thăm thân phận của hắn, biết được hắn là đồ đệ Phù Đạo Tử thái thượng trưởng lão Phù Lục phái, tu vi tuy chưa đến Động Huyền, nhưng là đệ tử thế hệ thứ hai Phù Lục phái thật sự, cùng một bối phận với chưởng giáo, thủ tọa sáu phái.

Dưới mấy vị trí này, còn có đại khái mấy chục vị trí, thuộc về một ít thế gia tu hành cùng môn phái cỡ trung nổi tiếng Tổ Châu, cùng với một ít đệ tử Huyền Tông, về phần người khác, chỉ có phần khoanh chân ngồi ở trên mặt đất nghe.

“Vị kia là Trầm gia chủ của Cảnh quốc, Trầm gia lấy mỏ linh ngọc lập nghiệp, thực lực gia tộc đã không kém gì môn phái cỡ trung.”

“Nghe nói hắn lần này từ Phù Lục phái mua một tấm Tạo Hóa Phù, một lá bùa thiên giai, ít nhất mười vạn linh ngọc trở lên, còn cần tự mình chuẩn bị mười phần phù dịch, Trầm gia thật sự là giàu có…”

“Muốn nói giàu có nhất, vẫn thuộc về sáu phái lớn, Phù Lục phái một lá bùa bán mười vạn linh ngọc, còn phải tự chuẩn bị tài liệu, cái này quả thực là cướp linh ngọc mà…”

“Lời cũng không thể nói như vậy, ai chẳng biết bùa thiên giai tỷ lệ vẽ thành công cực thấp, mười phần tài liệu cũng không nhất định có thể vẽ thành một tấm, hơn nữa ta nghe bọn họ nói, Phù Lục các đã sửa lại quy củ, phù lục chưa không thu linh ngọc, có thể nói là lương tâm sáu phái…”

…

Mọi người nghị luận không ngừng, khi mười mấy đệ tử trẻ tuổi của Huyền Tông từ phía trên bay xuống, đáp ở trên chỗ ngồi, các tu hành giả khoanh chân ngồi trên đàn tràng nhấc lên một trận xôn xao.

“Là Thanh Vân Tử, hắn mới hơn ba mươi tuổi, tu vi đã tới Động Huyền, là người số một trong đệ tử thế hệ thứ tư Huyền Tông, không, là đạo môn sáu phái, chưởng giáo Huyền Tông đời tiếp theo, ngoài hắn ra còn ai nữa.”

“Tuy nói tu vi của hắn là Huyền Tông tiêu phí lượng lớn tài nguyên đắp ra, nhưng có thể ở trong thời gian ngắn như vậy mang tu vi hắn đẩy lên Động Huyền, thiên phú của hắn cũng không thể bỏ qua…”

“Thanh Thành Tử, Thanh Huyền Tử, Thanh Sương Tử, thiên tài trẻ tuổi Huyền Tông đều đi ra rồi, thực hâm mộ bọn họ, ai cũng thiên phú kinh người, sau lưng lại có tông môn cường đại như thế, sớm hay muộn có thể trở thành chí cường giả thế gian.”

…

Ở trong tiếng nghị luận của mọi người, ánh mắt của Lý Mộ, từ trên thân những đệ tử trẻ tuổi đó đảo qua, khi đảo qua một đệ tử trẻ tuổi, trong lòng hắn hiện ra một tia cảm giác quen thuộc.

Đệ tử trẻ tuổi tên là Thanh Thành Tử kia cho hắn cảm giác có chút quen thuộc.

Nhưng Lý Mộ trước kia chưa bao giờ tới Huyền Tông, cũng không biết đệ tử Huyền Tông.

Hắn rất nhanh tìm tòi ở trong trí nhớ, rất nhanh, bóng dáng người này, liền trùng hợp vưới một cái bóng trong trí nhớ của Lý Mộ.

Mấy năm trước, Lý Mộ còn ở quận nha Bắc quận làm việc, thê tử Thử Vương dưới trướng Bạch yêu vương, từng bị một tu hành giả nhân loại gây thương tích.

Mà tên tu hành giả nhân loại kia đả thương thê tử Thử Vương, chính là kẻ giết hại cả tộc Tiểu Bạch.

Thanh Thành Tử của Huyền Tông, bộ dạng giống hệt người nọ.

Không chỉ có thế, khí tức trên người gã, cũng khiến Lý Mộ nhớ tới khí tức lưu lại ở trong cơ thể mỗ mỗ Tiểu Bạch và thê tử Thử Vương.

Lý Mộ vừa mới xác nhận thân phận người này, từ trên một bồ đoàn phía trước đàn tràng liền truyền ra một tiếng quát dữ dội.

“Trả mạng mỗ mỗ ta!”

Một bóng trắng từ trên bồ đoàn phi thân lên, kiếm trong tay đã ra khỏi vỏ, mũi kiếm chỉ thẳng Thanh Thành Tử.

Biến cố bất thình lình, lập tức liền khiến vô số người phía trước đàn tràng chú ý.

Tu hành giả trong đạo tràng trong lòng kinh ngạc đến cực điểm, thế mà có người lớn mật như thế, dám ở sơn môn Huyền Tông, trước mặt trưởng lão Huyền Tông ám sát đệ tử Huyền Tông, loại hành vi tự tìm đường chết này có thể xưng là điên cuồng.

Thanh Thành Tử đám đệ tử trẻ tuổi cũng chưa từng dự đoán được sẽ xuất hiện loại biến cố này, đối mặt bóng người đó, người còn lại vẫn chưa có hành động, bọn họ tin tưởng một mình Thanh Thành Tử có thể ứng phó.

Thanh Thành Tử ngắn ngủi ngẩn ra một chớp mắt, sau khi lấy lại tinh thần, trường kiếm sau lưng trực tiếp ra khỏi vỏ, đón đầu bóng người đó.

Giao thủ một chiêu ngắn ngủi, hắn mới phát hiện, nữ tử xinh đẹp kia tu vi không kém hắn bao nhiêu, trong lòng hắn vừa kinh vừa nghi, hắn từ bao giờ trêu chọc loại cường giả này?

Đối mặt đối thủ như vậy, Thanh Thành Tử không dám khinh thường, ra tay là vài thuật pháp mạnh nhất, nhưng đối mặt thần thông của hắn, nữ tử kia chỉ lo công kích, không phòng ngự, mỗi khi công kích của hắn rơi ở trên người nàng, đều sẽ trực tiếp trừ khử.

Giao thủ ngắn ngủi, Thanh Thành Tử liền đã phán đoán ra, nữ tử này trừ tu vi không tầm thường, trên người lại có chí bảo phòng ngự, hắn trong thời gian ngắn không thể thắng nàng.

Đang lúc trong lòng hắn sốt ruột, một lão giả trên ghế tựa tận cùng phía trước bỗng nhiên đứng lên, hừ lạnh một tiếng, lớn tiếng nói: “Yêu nghiệt phương nào, dám đến Huyền Tông ta làm càn!”

Lão vừa dứt lời, trong hư không liền xuất hiện một bàn tay khổng lồ trong suốt, hướng nàng kia chộp tới.

Dưới uy áp của bàn tay khổng lồ đó, tu hành giả tu vi không cao trên đàn tràng, nhất thời cảm giác như Thái Sơn áp đỉnh, khó có thể hít thở, ngay cả cường giả Tạo Hóa cảnh, cũng cảm thấy hít thở không thông, khiếp sợ bởi uy lực của Động Huyền.

Dưới khí tức bàn tay khổng lồ tập trung, Tiểu Bạch không thể di động, trơ mắt nhìn cái tay này chộp tới.

Ngay sau đó, một bóng người cũng không tính là to lớn, nhưng khiến nàng vô cùng yên tâm đã đứng ở phía trước hắn.

Lý Mộ lơ lửng ở trên không phía trước Tiểu Bạch, vẫn chưa có động tác gì, một đạo khí tức trong cơ thể quét ngang, bàn tay khổng lồ đó liền trực tiếp sụp đổ, trên đàn tràng sau khi yên tĩnh một cái chớp mắt, một lần nữa xôn xao.

Hết chương 897.

Chương 898. Kẻ thù của Tiểu Bạch (3)

“Đây không phải vị tiền bối kia của Phù Lục phái sao, hắn sao lại đứng ra giúp thích khách này?”

“Ngươi chưa phát hiện, nữ thích khách này, chính là mỹ nhân luôn đi theo bên người vị tiền bối này sao?”

“Thanh Thành Tử làm sao vậy, hắn tựa như kết mối thù sinh tử với mỹ nhân này…”

“Lần này náo nhiệt rồi, Phù Lục phái và Huyền Tông xung đột…”

Mọi người nhỏ giọng nghị luận, chợt có người ý thức được cái gì, kinh ngạc nói: “Vừa ra tay chính là Diệu Nguyên Tử tiền bối của Huyền Tông, lão nhiều năm trước đã thăng cấp Động Huyền, vị tiền bối này của Phù Lục phái chỉ có tu vi cảnh giới thứ năm, lại nhẹ nhàng như vậy đỡ một đòn mang theo tức giận của Diệu Nguyên Tử tiền bối, không khỏi có chút không thể tưởng tượng…”

Mọi người lúc này mới ý thức được việc này, đều dùng ánh mắt chấn động nhìn bóng người lơ lửng ở trên không đó. Trong các đệ tử Huyền Tông, Thanh Huyền Tử sắc mặt trắng bệch, Diệu Nguyên Tử trưởng lão vừa rồi một chưởng đó, nếu rơi ở trên người hắn, hắn cho dù không chết cũng phải bị thương nặng, thế mà lại bị người này nhẹ nhàng hóa giải như vậy, nghĩ đến hắn và người này trước đó xung đột, Thanh Huyền Tử bỗng nhiên cảm giác nghĩ lại vẫn còn sợ hãi.

Lý Mộ chậm rãi hạ xuống, quay đầu nhìn Tiểu Bạch, Tiểu Bạch cắn chặt môi dưới, nước mắt đảo quanh ở trong hốc mắt, nức nở nói: “Ân công, ta…”

Lý Mộ dùng một bàn tay ôm nàng vào trong lòng, vỗ nhẹ sau lưng của nàng, nhẹ nhàng nói: “Ta biết cả rồi, chuyện kế tiếp, giao cho ta là được.”

Vãn Vãn và Xưng Tâm cũng thoát ly đám người, rất nhanh liền đứng ở bên người Tiểu Bạch.

Lý Mộ vung tay, một tai sáng vàng bay ra, Thanh Thành Tử bỗng cảm giác bên hông căng lên, pháp lực trong cơ thể không thể vận chuyển, sau đó liền bị một lực lượng khổng lồ kéo đến trước mặt Lý Mộ.

Tận cùng phía trước đàn tràng, Diệu Nguyên Tử sắc mặt âm trầm nhìn Lý Mộ, hỏi: "Đạo hữu đây là ý gì?"

Lý Mộ rung cổ tay lên, Thanh Thành Tử bị trói buộc liền quỳ gối trên mặt đất. Hắn nhìn Diệu Nguyên Tử, sắc mặt cũng âm trầm xuống, nói: "Các ngươi dung túng môn hạ đệ tử, làm hại địa phương Đại Chu, giết hại thân tộc muội muội ta, ngươi có mặt mũi gì tới hỏi ta?"

Ánh mắt hai người đối diện, không khí đè nén đến cực điểm.

Bên cạnh Diệu Nguyên Tử, một nữ tu đứng lên, giảng hòa: "Diệu Nguyên Tử sư huynh, Linh Cơ Tử sư đệ, có chuyện gì, mọi người ngồi xuống thong thả nói, trong đó có lẽ có gì hiểu lầm, sáu phái là một nhà, mọi người đừng thương tổn hòa khí."

Người Đan Đỉnh phái đứng ra, sắc mặt Diệu Nguyên Tử vẫn chưa dịu đi, mà là nhìn về phía Lý Mộ, nói: "Ngọc Dương Tử sư muội cũng thấy rồi, hôm nay là Phù Lục phái khiêu khích trước, không phải là Huyền Tông ta thất lễ."

Ngọc Dương Tử đi đến trước mặt Lý Mộ, nói: "Linh Cơ Tử sư đệ, ngươi mang đệ tử này thả ra trước, có chuyện gì, có thể chậm rãi nói…"

Nơi này dù sao cũng là Huyền Tông, Lý Mộ cũng không phải là người không giảng đạo lý, hắn thu hồi Khổn Tiên Tỏa, Diệu Nguyên Tử vung tay áo lên, cuốn lên Thanh Thành Tử, bay về phía đạo cung phía trên.

Lý Mộ dẫn Tiểu Bạch Vãn Vãn theo sát sau đó, Ngọc Dương Tử cùng trưởng lão bốn phái còn lại thấy vậy, liếc nhau, bất đắc dĩ lắc lắc đầu, cũng phi thân lên bên trên.

Mặc dù là có trưởng lão Huyền Tông chủ trì, trong đàn tràng vẫn trở nên xôn xao hỗn loạn.

“Chuyện này rốt cuộc là thế nào?”

“Huyền Tông là danh môn chính đạo, đệ tử Huyền Tông, sao có thể làm chuyện giết người diệt tộc?”

“Trong đó hẳn là có gì hiểu lầm.”

“Ta cũng cảm thấy là hiểu lầm…”

Mấy vị đệ tử Huyền Tông ở lại chỗ này, cũng là vẻ mặt thổn thức. Thanh Tùng Tử lắc lắc đầu, thở dài nói: “Ta đã sớm khuyên bảo Thanh Thành Tử sư huynh, bảo hắn tu hành đừng chỉ vì cái trước mắt, hắn cứ không nghe, thích giết yêu lấy yêu đan hồn phách, phen này xong rồi, bị người ta tìm tới cửa…”

Thời điểm Thanh Tùng Tử nói chuyện với đồng môn, tuy cố ý đè thấp thanh âm, nhưng trên đàn tràng gần vạn người, người tu vi có thành tựu cũng có không ít, rất dễ dàng nghe được nội dung hắn nói.

“Cái gì, Thanh Thành Tử thích bắt giết yêu vật, cái này không phải bị tông môn lớn cấm chỉ sao, với lại, triều đình Đại Chu bây giờ cũng không cho phép loại hành vi này.”

“Cấm thì cấm, giết yêu cũng không phải giết người, giống Thanh Thành Tử đệ tử hạch tâm như vậy, sao có khả năng bởi vì giết mấy con yêu vật, bị tông môn trừng phạt…”

“Nói như vậy, vị tiền bối kia nói là sự thật?”

“Thật lại như thế nào, giả lại như thế nào, thực lực Phù Lục phái làm sao có thể so sánh với Huyền Tông, ngươi nếu là chưởng giáo Huyền Tông, sẽ bởi vì loại việc nhỏ này trừng phạt nội môn đệ tử hạch tâm, tổn hại thể diện tông môn sao?”

Nghe được tiếng mọi người nghị luận, một nữ đệ tử Huyền Tông trừng mắt nhìn Thanh Tùng Tử một cái, nói: “Thanh Tùng Tử, miệng của ngươi có thể ngậm lại hay không!”

Thanh Tùng Tử vẻ mặt vô tội nói: “Ta chẳng phải tốt cho Thanh Thành Tử sư huynh, chúng ta vẫn là đi lên xem đi, cũng không biết chưởng giáo sẽ xử trí Thanh Thành Tử sư huynh như thế nào…”

***

Huyền Tông.

Treo ngược ở phía trên Đông Hải có chín tầng ngọn núi, trong đạo cung tầng ngọn núi thứ chín.

Trưởng lão đạo môn sáu phái tập trung, một nam tử trung niên mặc tiên y năm màu, tiên phong đạo cốt nhìn về phía Thanh Thành Tử, hỏi: "Thanh Thành Tử, có phải như Linh Cơ Tử sư thúc tổ nói, ngươi từng ở Bắc quận làm việc ác như thế hay không?"

Thanh Thành Tử đứng ở trong điện, cao giọng nói: "Chưởng giáo minh giám, vị cô nương này nhất định nhận lầm người, đệ tử chưa bao giờ đến Bắc quận, càng không có khả năng giết cả tộc nàng, đệ tử oan uổng."

Huyền Tông chưởng giáo Diệu Vân Tử phất ống tay áo đạo bào thùng thình, nói: "Bổn tọa tin tưởng, Linh Cơ Tử sư đệ sẽ không bắn tên không đích, chỉ dựa vào lời nói một phía của ngươi, cũng không thể làm người ta tin phục. Diệu Nguyên, ngươi dẫn hắn đi Giới Luật phong, hắn có phải đang nói dối hay không, giới luật trưởng lão tự sẽ tra ra kết quả."

Nói xong, hắn nhìn về phía Lý Mộ, hỏi: "Xử lý như thế, Linh Cơ Tử sư đệ hài lòng hay không?"

Ít nhất cho tới bây giờ, thân là chưởng giáo Huyền Tông, cường giả cảnh giới thứ bảy, Diệu Vân Tử đã biểu hiện ra đủ thành ý, cũng không có che chở đệ tử môn phái, mà là dựa theo môn quy Huyền Tông xử trí, Lý Mộ đối với điều này cũng không có dị nghị.

Hắn nắm tay Tiểu Bạch, cho nàng một ánh mắt an ủi.

Hết chương 898.

Chương 899. Một tiếng đạo hữu

Thanh Thành Tử bị mang đi, trong đạo cung không khí nặng nề, Ngọc Dương Tử chủ động mở miệng, cười nói: "Yêu quốc từ biệt, chỉ hơn một năm mà thôi, tu vi Linh Cơ Tử sư đệ thế mà đã đến Tạo Hóa đỉnh phong, thật sự là khiến chúng ta xấu hổ, chỉ sợ không cần bao lâu, Phù Lục phái sẽ có thêm một vị cường giả "

Lý Mộ rất có hảo cảm đối với vị sư tỷ Đan Đỉnh phái này, cười cười, nói: "Chẳng qua gặp chút cơ duyên mà thôi."

Ngọc Dương Tử nói: "Sư đệ không cần khiêm tốn, tu hành giả chúng ta, cơ duyên và thiên phú vốn là thiếu một thứ cũng không được, cái gọi là cơ duyên, thật ra cũng là thực lực."

Trong đạo cung, khi Lý Mộ và Ngọc Dương Tử bắt chuyện, Huyền Tông Giới Luật phong, Thanh Thành Tử sắc mặt trắng bệch, thân thể cũng đang run nhè nhẹ.

Đứng ở trước mặt hắn, không chỉ có trưởng lão Giới Luật phong, còn có hai vị sư thúc tổ hàng chữ Diệu, cùng với hai vị thái thượng trưởng lão hàng chữ Đạo, trừ chưởng giáo, trưởng lão cảnh giới thứ bảy của Huyền Tông thế mà đều ở đây.

Một lão giả trên mặt tràn đầy nếp nhăn, lông mày râu tóc bạc trắng mặt mũi âm trầm nói: "Trên hội giao lưu năm năm một lần, lại đã xảy ra loại chuyện này, Phù Lục phái rốt cuộc có mang Huyền Tông ta để vào mắt hay không!"

Một lão giả khác bên cạnh lão nheo mắt, thản nhiên nói: "Chẳng lẽ là bọn họ cảm thấy Phù Lục phái xuất hiện vị Siêu Thoát thứ tư, liền có thể so sánh với Huyền Tông ta, nếu bản tôn không nhớ lầm, tuổi thọ hai vị kia của Phù Lục phái, hẳn là không vượt qua hai năm, hai năm sau, Phù Lục phái là đứng cuối sáu phái, ngay cả hai phái Đan Đỉnh cùng Linh Trận cũng không bằng."

Chỉ có Diệu Trần đạo trưởng nhìn về phía Thanh Thành Tử, nghiêm nghị hỏi: "Ngươi giết hại cả tộc hồ yêu đó, rốt cuộc có chuyện này hay không?"

Trong lòng Thanh Thành Tử rõ, ở trước mặt các trưởng lão này, là không có khả năng giấu diếm, có chút hối hận nói: "Con lúc ấy cũng không biết con hồ yêu kia là muội muội vị sư thúc tổ kia Phù Lục phái."

Diệu Trần đạo trưởng phẫn nộ nói: "Không ngờ ngươi lại thật sự làm loại chuyện này, đi, theo ta đi gặp chưởng giáo sư huynh!"

Trưởng lão lông mày trắng nhìn thoáng qua Diệu Trần, thản nhiên nói: "Chậm đã."

Diệu Trần đạo trưởng nhíu mày nói: "Sư thúc, Thanh Thành Tử xúc phạm môn quy."

Ánh mắt trưởng lão lông mày trắng nhìn về phía nàng, nói: "Trong thế hệ chữ Diệu, thiên phú của ngươi gần với sư huynh ngươi, hôm nay ngay cả Diệu Huyền và Ngọc Chân Tử Phù Lục phái cũng sớm bước vào Siêu Thoát, ngươi lại còn ở Động Huyền, về sau ngươi ở lại tông môn tu hành cho tốt, sớm ngày phá cảnh, không cần quản chuyện khác nữa."

"Sư thúc."

"Ngươi lui xuống đi."

Diệu Trần đạo trưởng nhìn trưởng lão lông mày trắng, sau khi hít thật sâu, phục tùng khom người nói: "Đệ tử cáo lui."

Sau khi nàng rời khỏi, trưởng lão lông mày trắng liếc Thanh Thành Tử một cái, thản nhiên nói: "Chẳng qua là giết mấy con yêu vật mà thôi, không phải chủng tộc của ta, lòng của chúng nhất định khác. Triều đình Đại Chu hoa mắt ù tai, mang Yêu tộc coi là dân chúng, sớm hay muộn phải chịu nó làm hại, lúc này Tổ Châu tu hành giả tề tụ, vì mấy con yêu vật, trừng phạt đệ tử Huyền Tông, chẳng phải là để Huyền Tông ta bị thiên hạ tu hành giả nhạo báng?"

Thanh Thành Tử nghe vậy, đáy lòng mừng rỡ, thái thượng trưởng lão mở miệng, hắn liền không có gì phải lo lắng.

Vài vị trưởng lão Huyền Tông cũng lâm vào trầm ngâm. Thái thượng trưởng lão nói có đạo lý, nếu là thời điểm bình thường, lấy quan hệ Phù Lục phái cùng Huyền Tông, đệ tử

bình thường Huyền Tông phạm sai lầm lớn như thế, đại khái là phải bị trục xuất tông môn, mặc dù là Thanh Thành Tử loại đệ tử hạch tâm thế hệ thứ tư này, cũng phải chịu trừng phạt không nhẹ.

Nhưng bây giờ là hội giao lưu đạo môn năm năm một lần, tu hành giả đạo môn toàn bộ Tổ Châu tề tụ Huyền Tông, việc này nếu truyền ra, có tổn hại thể diện Huyền Tông, thể diện Huyền Tông làm đạo môn đệ nhất tông, so với một đệ tử thế hệ thứ tư quan trọng hơn nhiều.

Trưởng lão lông mày trắng lạnh lùng nhìn Thanh Thành Tử một cái, nói: "Từ hôm nay trở đi, chưa đột phá Động Huyền, không cho ngươi rời khỏi tông môn nữa."

Thanh Thành Tử chỉ là tu vi vừa bước vào cảnh giới thứ năm, tuy nói ở tông môn có thể hưởng thụ rất nhiều tài nguyên tông môn, nhưng muốn đột phá cảnh giới thứ sáu, cũng không biết cần tới khi nào, hắn tuy trong lòng không muốn, giờ phút này lại cũng chỉ có thể khom người, cung kính nói: "Tuân mệnh thái thượng trưởng lão."

Huyền Tông, đạo cung đỉnh núi.

Lý Mộ còn đang nói chuyện với với Ngọc Dương Tử, Diệu Nguyên Tử lẻ loi một mình từ bên ngoài bay vào, Diệu Vân Tử hỏi: "Kết quả như thế nào?"

Diệu Nguyên Tử ôm quyền nói: "Bẩm chưởng giáo sư huynh, mới vừa rồi ở Giới Luật phong, thái thượng trưởng lão tự mình nhiếp hồn đối với Thanh Thành Tử, việc này quả thật không phải hắn gây ra, trong đó hẳn là có hiểu lầm."

Diệu Vân Tử khẽ nhíu mày không thể phát hiện, hỏi: "Thanh Thành Tử đâu?"

Diệu Nguyên Tử nói: "Tuy việc này không phải Thanh Thành Tử gây ra, nhưng hắn thân là đệ tử Huyền Tông, ở trước mặt nhiều tu hành giả đạo môn như vậy làm mất mặt Huyền Tông, sư thúc đã phạt hắn bế quan quay mặt vào tường, trong vòng mười năm không cho phép hắn xuất quan."

Bốn trưởng lão Đan Đỉnh phái, Linh Trận phái, Nam Tông Bắc Tông, nghe xong Diệu Nguyên Tử nói, vẻ mặt đều đã xảy

ra biến hóa vi diệu.

Diệu Vân Tử trầm mặc một lát, nói: “Ta đi gặp thái thượng trưởng lão.”

Một lão giả từ bên ngoài bay vào, thản nhiên nói: “Không cần, ngươi tìm lão phu chuyện gì, có thể ở nơi này nói thẳng.”

Diệu Vân Tử hướng lão chắp tay, nói: “Ra mắt sư thúc.”

Đám người Ngọc Dương Tử cũng khom mình hành lễ: “Ra mắt Đạo Thành Tử sư thúc.”

Huyền Tông hôm nay, đệ tử thế hệ thứ nhất tới thứ tư đạo hiệu phân biệt là Đạo, Diệu, Hoa, Thanh, Đạo Thành Tử là cường giả đạo môn thành danh đã lâu, so với chưởng giáo thủ tọa sáu phái còn cao hơn một bối phận.

Diệu Vân Tử nhìn lão giả lông mày trắng, hỏi: “Sư thúc, Thanh Thành Tử…”

Lão giả lông mày trắng nói: “Thanh Thành Tử bản tôn đã xử phạt, ngươi tên chưởng giáo này là làm như thế nào, khi sư phụ ngươi tại vị, Huyền Tông cường đại cỡ nào, đến ngươi một thế hệ này, bị người ta vu oan vu hãm đến trên đầu, thế mà ngay cả đệ tử nhà mình cũng không biết bảo vệ, nếu là sư huynh dưới suối vàng có biết, chỉ sợ sẽ hoài nghi quyết định của mình lúc trước, hối hận mang vị trí chưởng giáo truyền cho ngươi.”

Răn dạy Diệu Vân Tử một phen, lão lại nhìn Lý Mộ, trầm giọng nói: “Ngươi nhục Huyền Tông ta, xem ở trên mặt mũi Phù Lục phái, bản tôn lần này không so đo với một tiểu bối như ngươi, nếu có lần sau, bản tôn phế đi tu vi của ngươi, để cho Huyền Cơ Tử tự mình đến Bồng Lai sơn lĩnh người!”

Dứt lời, lão liền trực tiếp phẩy tay áo bỏ đi.

Hết chương 899.

Chương 900. Chiến Đạo Thành Tử (1)

Trong đạo cung, Diệu Vân Tử sắc mặt phức tạp, nhìn về phía Lý Mộ, môi giật giật: "Sư đệ…"

Lý Mộ mỉm cười, nói: "Đạo hữu không cần nhiều lời, đã là hiểu lầm, tại hạ vì vừa rồi xúc động xin lỗi Huyền Tông, cáo từ."

Nói xong, hắn dắt Tiểu Bạch, bước ra khỏi đạo cung.

Diệu Vân Tử nhìn bóng lưng Lý Mộ rời khỏi, khẽ thở dài, một tiếng sư đệ, một tiếng đạo hữu, tiếng xưng hô chuyển biến này, biểu thị quan hệ của Huyền Tông cùng Phù Lục phái, đã rất khó như ngày xưa nữa.

Ở ngoài đạo cung, đám đông đệ tử Huyền Tông đứng ở nơi xa, sắc mặt khác nhau.

Có người mặt lộ vẻ xấu hổ, có người mặt lộ vẻ đắc ý, Thanh Huyền Tử càng vui mừng lộ rõ trên nét mặt, dùng ánh mắt trào phúng nhìn Lý Mộ, hừ lạnh nói: "Đệ tử thế hệ thứ hai Phù Lục phái lại như thế nào, mưu toan khiêu khích uy nghiêm Huyền Tông ta, chỉ có tự rước lấy nhục."

Khi Lý Mộ bay xuống phía dưới, một bóng người từ phía sau bay tới, Ngọc Dương Tử bay đến bên cạnh hắn, khuyên giải an ủi: "Sư đệ đừng xúc động, nơi này là Huyền Tông, ngươi một mình thế đơn lực mỏng, một khi xúc động, ngược lại sẽ bị bọn họ khi nhục."

Lý Mộ mỉm cười, nói: "Đa tạ sư tỷ nhắc nhở, ta sẽ không xúc động."

Nhìn bóng lưng Lý Mộ đi xa, Ngọc Dương Tử nghĩ nghĩ, lấy ra một món pháp khí truyền âm, sau khi do dự hồi lâu, mới đưa vào pháp lực, trên pháp khí chợt lóe ánh sáng màu trắng, Ngọc Dương Tử hít thật sâu, thấp giọng nói vài câu đối với pháp khí.

Cửa Phù Lục các, Tiểu Bạch cắn chặt môi, lau nước mắt, ngẩng đầu nói với Lý Mộ: "Ân công, ta, ta không báo thù nữa."

Lý Mộ vươn tay, ôm mặt của nàng, lau nước mắt cho nàng, nhẹ nhàng nói: “Ta cam đoan, nhất định để ngươi chính tay đâm kẻ thù, báo thù cho mỗ mỗ cùng tộc nhân.”

Hắn ngẩng đầu nhìn vô số ngọn núi lơ lửng ở bầu trời, khóe miệng lộ ra một nụ cười, thản nhiên nói: “Huyền Tông à…”

Trữ vật không gian có pháp khí truyền âm chấn động, Lý Mộ lấy ra một vật, bình tĩnh nói: “Sư huynh.”

Trong pháp khí truyền đến tiếng Huyền Cơ Tử: “Chuyện xảy ra ở Huyền Tông, Ngọc Dương Tử sư muội đã nói cho ta biết, Huyền Tông là tông môn lớn số một đạo môn, thực lực mạnh mẽ…”

Lý Mộ hỏi: “Sư huynh muốn khuyên ta yên chuyện sao?”

Trong pháp khí, thanh âm Huyền Cơ Tử dần dần lạnh như băng: “Huyền Tông là đạo môn đệ nhất đại tông, thực lực mạnh mẽ, nhưng Phù Lục phái ta cũng không phải cục bùn mềm. Sư đệ tạm thời ủy khuất nửa ngày, hai vị sư thúc cùng sư muội đã ở trên đường đi hướng Huyền Tông.”

***

Huyền Tông, trên đàn tràng.

Một trưởng lão Động Huyền của Huyền Tông thay thế Diệu Nguyên Tử, đang trên đàn tràng giảng đạo cho hơn vạn tu hành giả, hắn giảng đều là cơ sở tu hành, trên đàn tràng giờ phút này, có một số người đang nghiêm túc cảm ngộ, có một số người, trong lòng còn đang tò mò kết quả chuyện vừa rồi.

Huyền Tông tuy thực lực cường đại, nhưng Phù Lục phái cũng là một trong đạo môn lục tông, không biết Huyền Tông có thể vì một nội môn đệ tử, không để ý tình nghĩa tông môn huynh đệ hay không.

Rất nhanh, Thanh Vân Tử, Thanh Tùng Tử, Thanh Huyền Tử bọn vài tên đệ tử thế hệ thứ tư, liền từ đạo cung bên trên về tới đàn tràng nơi này.

Sau đó, một luồng hào quang nháy mắt đã tới, Diệu Nguyên Tử lơ lửng ở không trung, nhìn mọi người, thản nhiên nói:

“Việc vừa rồi, là một cái hiểu lầm, bây giờ đã làm sáng tỏ, các vị không cần nghĩ nhiều.”

Diệu Nguyên Tử lời tuy nói như vậy, nhưng trên đàn tràng hơn vạn người, không thiếu kẻ tâm tư linh hoạt, sao có thể không biết thâm ý lời ấy.

Nếu thật sự là hiểu lầm, vị tiền bối kia của Phù Lục phái giờ phút này sẽ cùng xuất hiện với hắn, mà giờ phút này chỉ có một mình hắn, xem ra, Huyền Tông vì mặt mũi, lựa chọn bảo vệ đệ tử tông môn, căn bản không để ý cảm thụ của Phù Lục phái.

Mặc dù là bọn họ cảm thấy hành động này hạ thấp cấp bậc, nhưng Huyền Tông không hề nghi ngờ có thực lực làm như vậy.

Ở giới tu hành, thực lực đại biểu tất cả.

Không có thực lực, thì không có tư cách nói đạo lý, đây là bi ai của thế lực nhỏ yếu, chỉ là bọn họ không ngờ, cường đại như Phù Lục phái, lại cũng sẽ có một ngày như vậy.

Huyền Tông làm đạo môn đệ nhất tông, ở giới tu hành, có được thực lực vượt lên trên tất cả.

Tất cả bao gồm năm tông còn lại ở bên trong.

Trên đàn tràng, không có ai chỉ trích Huyền Tông, cũng ít có ai đồng tình Phù Lục phái, bởi vì đây vốn chính là quy tắc của giới tu hành.

Mà lúc này, trên phường thị, tu hành giả chưa đi nghe giảng đạo, mỗi người lại gần như điên cuồng.

Phù Lục các vừa mới truyền ra tin tức, lá bùa thiên giai trở xuống miễn phí bán ra, không cần linh ngọc, chỉ cần cung cấp tài liệu vẽ bùa, Phù Lục các có thể miễn phí vẽ cho bọn họ, lá bùa hoàng giai cung cấp một phần phù dịch, huyền giai hai phần, địa giai bốn phần, Phù Lục phái có thể vẽ lá bùa tương ứng cho bọn họ.

Ai cũng biết, lá bùa cấp bậc càng cao, tỷ lệ vẽ bùa thành công càng thấp, bất cứ gì một môn phái hoặc thế gia nào giỏi về vẽ bùa, cầu một lá bùa địa giai, người nào không cần mười

phần linh dịch trở lên cộng thêm lượng lớn linh ngọc, chỉ cần bốn phần linh dịch liền cam đoan cho bọn họ một lá bùa địa giai, cái đó và tặng không có gì khác nhau?

Không, đây không phải tặng không, đây quả thực là Phù Lục phái đang làm ăn lỗ vốn.

Duy nhất có chút phiền phức là, bây giờ chỉ có thể đăng ký, lá bùa cần ba tháng sau lấy ở Đại Chu Thần Đô Phù Lục các.

Không có ai hoài nghi trong đó có chiêu trò gì, bởi vì Phù Lục các không cần phù dịch của bọn họ, cũng không cần linh ngọc của bọn họ, bọn họ chỉ cần ở đây đăng ký, sau đó ở ba tháng sau, mang theo phù dịch hoặc linh ngọc tương đương phù dịch tới Đại Chu Thần Đô, Phù Lục phái sẽ thực hiện hứa hẹn.

Làm môn phái lớn truyền thừa ngàn năm, danh dự Phù Lục phái không cần hoài nghi, tuy quá trình phiền toái một chút, nhưng hồi báo là thật lớn.

Trong lúc nhất thời, cửa Phù Lục các xếp hàng dài, trên phường thị, mặc kệ là cửa hàng bên đường, hay là sạp nhỏ trên quảng trường, đều không có một vị khách nhân nào, thậm chí không ít chủ sạp và chủ tiệm đều sớm thu thập sạp hàng cùng cửa hàng, ở cửa Phù Lục các xếp hàng dài.

Trong Phù Lục các, các vị đệ tử cùng tu hành giả lâm thời thuê múa bút thành văn, không ngừng ghi lại tin tức người đặt hàng lá bùa. Mã Phong duy trì kỷ luật của đám người, nghiến răng nói: “Huyền Tông chết tiệt, lão tử một khối linh ngọc cũng không cho các ngươi!”

Các tu hành giả xếp hàng bên ngoài, ai có được truyền âm pháp khí, đều đang không ngừng liên lạc.

“Nhị thúc, ngươi mau đóng cửa hàng, đến Phù Lục các nơi này…”

“Cha, mau chuẩn bị thêm một ít linh dược cùng linh ngọc, bây giờ liền khởi hành hướng tới Đại Chu Thần Đô…”

“Lão Mã, ngươi ở đàn tràng không, đừng nghe nữa, lúc nào rồi còn nghe những thứ vô dụng này, mau tới Phù Lục các, có

tiện nghi lớn để chiếm, tới muộn đừng trách ta không nhắc nhở ngươi…”

…

Hết chương 900.

Chương 901. Chiến Đạo Thành Tử (2)

Đàn tràng Huyền Tông, Diệu Nguyên Tử đang giảng đạo, không biết từ khi nào bắt đầu, lục tục bắt đầu có tu hành giả rời khỏi.

Trước kia lúc giảng đạo, tuy cũng sẽ xuất hiện loại tình huống này, nhưng chưa bao giờ có quy mô như vậy.

Bọn họ có người là sau khi nhận được pháp khí truyền âm đưa tin, vội vàng rời đi, có người là thấy người bên cạnh rời khỏi, sau khi hỏi, cũng rời khỏi theo, khi gần ngàn người ù ù cạc cạc rời khỏi, có đệ tử Huyền Tông tới điều tra, rốt cuộc phát hiện ngọn nguồn việc này.

Trên ngọn tiên sơn lơ lửng ở chỗ cao nhất trên biển, một trưởng lão Huyền Tông nói với Diệu Vân Tử: "Khởi bẩm chưởng giáo, hành động này của Phù Lục phái phá hủy quy củ phường thị, tuyệt không thể cho phép bọn họ tiếp tục như vậy!"

Diệu Vân Tử thẹn trong lòng trước, nghe nói việc này, chỉ là phất phất tay, nói: "Kệ bọn họ đi."

Trưởng lão đó khẽ nhíu mày: "Nhưng chưởng giáo, cái này trái với quy tắc Huyền Tông ta định ra."

Diệu Vân Tử liếc hắn, nói: "Bổn tọa nói, chớ quản việc này."

Trưởng lão đó ngẩng đầu nhìn hắn một cái, chậm rãi lui ra, sau khi rời khỏi đạo cung nơi này, hướng một đỉnh núi khác bay đi.

Trong đạo cung, Diệu Trần đạo trưởng nhìn Diệu Vân Tử, hỏi: "Sư huynh, ngươi chẳng lẽ không cảm thấy, Huyền Tông đã thay đổi không phải Huyền Tông trước kia sao?"

Diệu Vân Tử nhìn phương hướng vị trưởng lão kia biến mất, chỉ thở dài, cuối cùng liền hờ hững không nói gì.

Không bao lâu, ở dưới hai trưởng lão đi cùng, bóng người Đạo Thành Tử từ trong ngọn núi bay ra, đến thẳng phường thị

phía dưới.

Sắc mặt lão âm trầm, thấp giọng nói: “Xem ra, Phù Lục phái mấy năm nay, là thật không mang Huyền Tông để vào mắt, một khi đã như vậy, lão phu liền thay Phù Đạo Tử dạy dỗ cẩn thận một trận tên đệ tử cuồng vọng này của hắn…”

Phù Lục các, lầu ba.

Trên bàn trước mặt Lý Mộ bày một cái đồng hồ cát, là hắn lúc luyện chế đan dược sử dụng tính giờ, lúc này, hạt cát trong đồng hồ cát đã sắp chảy hết, chỉ còn lại có một dúm nho nhỏ.

Chút cát này còn chưa chảy hết, phía trên Phù Lục các bỗng truyền đến một khí tức cường đại không che giấu.

Đó là khí tức của Huyền Tông thái thượng trưởng lão, Đạo Thành Tử.

Bóng người Đạo Thành Tử từ phía trên cấp tốc lao tới, giọng điệu tức giận: “Tiểu bối Phù Lục phái, hôm nay ngươi lặp đi lặp lại nhiều lần khiêu khích điểm mấu chốt của Huyền Tông ta, bổn tọa liền thay thế Phù Đạo Tử dạy dỗ ngươi một trận cẩn thận!”

Thanh âm Huyền Tông thái thượng trưởng lão quanh quẩn ở trên phường thị, sóng âm cuồn cuộn truyền vào trong tai vô số tu hành giả.

Lúc này, trong lòng mọi người đối với Phù Lục phái đã tăng vọt hảo cảm, hành vi Huyền Tông vừa rồi cực không ngờ nghĩa, giờ phút này càng thêm quá phận, đường đường thái thượng trưởng lão một tông, tu vi cảnh giới thứ bảy, thế mà tự mình ức hiếp một vị vãn bối cảnh giới thứ năm, hành vi cỡ này, há là tiền bối đồng đạo làm ra?

Ngay tại lúc tu hành giả chung quanh bắt đầu đồng tình người trẻ tuổi Phù Lục phái kia, lầu ba Phù Lục các, Lý Mộ nhìn đồng hồ cát chỉ còn một tia, bước ra một bước, đã tới ngoài Phù Lục các.

Ánh mắt hắn nhìn thẳng Đạo Thành Tử, lạnh lùng nói: “Lão già không biết xấu hổ của Huyền Tông, thay sư phụ ta dạy dỗ ta, ngươi cũng xứng?”

Tu hành giả ở cửa Phù Lục các đang xếp hàng dài, thanh âm Lý Mộ truyền ra, phường thị vốn ồn ào, nháy mắt một mảng im lặng.

Ở Huyền Tông mắng thái thượng trưởng lão của họ như vậy, Phù Lục phái lần này, sợ là triệt để xé rách da mặt với Huyền Tông.

Tuy câu này khiến không ít tu hành giả trong lòng sinh ra khoái ý, nhưng bọn họ cũng biết, kết cục người trẻ tuổi này kế tiếp chỉ sợ sẽ rất thê thảm, dù sao, tu vi hai người có lạch trời không thể vượt qua.

Đạo Thành Tử cũng không đoán trước được, tiểu bối này vậy mà lại càn rỡ như thế, sắc mặt lão nháy mắt âm trầm, trong hư không, một bàn tay to vô hình hướng Lý Mộ chộp tới.

Thi triển ra thần thông tương tự với Diệu Nguyên Tử, uy lực lại hoàn toàn khác nhau.

Lý Mộ chỉ cảm thấy thân thể hắn bị lực lượng thiên địa vây khốn, không thể nhúc nhích mảy may, đừng nói Tạo Hóa cảnh, cho dù là Động Huyền bình thường, cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn bàn tay khổng lồ kia chộp tới.

Điều này làm Lý Mộ nhớ tới thời điểm hắn lần đầu tiên gặp được Vạn Huyễn Thiên Quân.

Nhưng hắn lúc này, sớm không phải tiểu tu Thần Thông lúc trước.

Lý Mộ ý niệm khẽ động, lực lượng thiên địa quấn quanh ở bên ngoài cơ thể hắn liền trực tiếp tan đi, chuông đạo từ trong cơ thể hắn bay ra, cùng thân thể Lý Mộ hòa hợp một thể, cùng lúc đó, trong lòng bàn tay Lý Mộ xuất hiện một lá bùa.

Hắn lấy pháp lực thúc giục lá bùa này, lá bùa thiêu đốt, từ trong lá bùa đi ra hư ảnh một thiếu nữ, trên người tản mát ra khí tức cảnh giới thứ sáu.

Phía dưới, mọi người đã kinh hô thành tiếng.

“Hắn thế mà tính phản kháng!”

“Khí tức này… Đây là thiên giai Kim Giáp Thần Binh Phù sao, tựa như lại có chút khá biệt…”

“Cho dù là thiên giai thần binh phù cũng vô dụng, tu vi cảnh giới thứ sáu, không thể tạo thành bất cứ uy hiếp gì đối với trưởng lão Đạo Thành Tử…”

…

Ra ngoài mọi người dự kiến là, hư ảnh nữ tử từ trong lá bùa đó đi ra, thấy không rõ khuôn mặt, vẫn chưa triển khai công kích đối với Đạo Thành Tử, mà là dung nhập thân thể người trẻ tuổi Phù Lục phái kia, khiến khí tức hắn ở nháy mắt kéo lên đến cảnh giới thứ sáu.

Bàn tay khổng lồ vô hình kia đã chộp tới, Lý Mộ không né không tránh, trên người hắn chợt lóe bóng chuông, bàn tay khổng lồ sụp đổ, bóng chuông cũng sụp đổ tiêu tán.

Trong lòng hắn rõ, phân thần này của nữ hoàng không tồn tại được bao lâu ở trong cơ thể hắn, không đợi Đạo Thành Tử có một bước động tác tiếp theo, hắn đã chủ động triển khai công kích.

Hắn lấy ý niệm khống chế lực lượng thiên địa, chung quanh Đạo Thành Tử, phong lôi đan xen, vài tên trưởng lão cảnh giới thứ sáu của Huyền Tông nghe tiếng chạy tới nhìn thấy cương phong và sấm sét kia, đều từ đáy lòng sinh ra hàn ý, đây tuyệt đối là thần thông cảnh giới thứ sáu mới có thể thi triển ra.

Đạo Thành Tử đứng ở tại chỗ, dùng ánh mắt hờ hững nhìn Lý Mộ.

Ở ngoài thân thể hắn dựng lên một vòng bảo hộ, mang cương phong và sấm sét ngăn cản ở ngoài thân thể.

Ngay sau đó, đỉnh đầu của hắn bỗng cuốn lên mây đen, cuồng phong xen lẫn nước mưa màu đen nhỏ xuống, vòng bảo hộ pháp lực bên ngoài cơ thể Đạo Thành Tử, thế mà bắt đầu nhanh chóng mỏng đi.

“Hô Phong Hoán Vũ của Long tộc…”

Trong mắt lão hiện lên một tia kinh ngạc, người ngoài có lẽ không biết, nhưng thân ở trong pháp thuật công kích lão so với

bất luận kẻ nào cũng rõ ràng hơn, uy lực vài đạo pháp thuật này, đã không thua cường giả Động Huyền đỉnh phong.

Hết chương 901.

Chương 902. Đại náo Huyền Tông (1)

Đương nhiên, cái này với lão mà nói, còn xa xa không đủ.

Lão lơ lửng ở trong hư không, chỉ là duy trì vòng bảo hộ pháp lực, vẫn chưa có động tác khác.

Lấy thân phận cùng địa vị của lão, tự mình ra tay bắt giữ một tiểu bối cảnh giới thứ năm, thế mà cũng thất thủ một lần, nếu lại ra tay, mặc dù là về thể diện lão cũng không nhịn được.

Đợi tới khi hắn ra hết con bài chưa lật, hoàn toàn rõ lạch trời của hai đại cảnh giới dùng bất cứ thủ đoạn nào cũng không thể bù lại, hắn mới sẽ ý thức được hắn buồn cười bao nhiêu.

Hắn sẽ trở thành một trò cười, một câu chuyện cười không biết lượng sức, kiến càng lay cây.

Huyền Tông đã có vô số trưởng lão bay ra, bọn họ đều lẳng lặng lơ lửng ở ngoại vi, chưa có một ai nhúng tay.

Nếu thái thượng trưởng lão chiến đấu với tiểu bối Phù Lục phái cũng cần bọn họ nhúng tay, sau lần hội giao lưu này, Huyền Tông cũng sẽ trở thành trò cười lớn nhất của Tổ Châu, chỉ là trong ánh mắt bọn họ nhìn về phía Lý Mộ, có kiêng kị không nên tồn tại hiện lên.

Các đệ tử bối phận chữ Thanh nhìn chiến đấu trên trời, trong lòng hiện lên liền không phải kiêng kị, mà là kinh hãi cùng sợ hãi.

Người này chẳng qua là cùng lứa với bọn họ, lại đã có thể chiến thái thượng trưởng lão, cho dù là hắn cuối cùng thua, cũng không có bất luận kẻ nào có tư cách cười nhạo.

Trên bầu trời, Lý Mộ không rảnh để ý tiếng nghị luận phía dưới, không hề nghi ngờ, ở dưới tình huống không dựa vào nữ hoàng, không dựa vào yêu thi, Đạo Thành Tử là kẻ địch cường đại nhất hắn gặp được, không có ‘một trong những’.

Công kích mạnh nhất của hắn, thậm chí không thể đột phá phòng ngự lão tùy tay bày ra.

Giữa hai người, như là có một lạch trời, mặc hắn liều mạng như thế nào, cũng không thể bước qua.

Cứng đối cứng không được, chỉ có dùng trí.

Lý Mộ hít thật sâu, Thanh Huyền Kiếm nháy mắt bay ra, hóa thành bóng kiếm đầy trời, hướng về Đạo Thành Tử công kích.

Vạn kiếm cùng ra, một trưởng lão Huyền Tông cảnh giới thứ sáu co rút con ngươi. Lão hít thật sâu, thấp giọng nói: "Đạo thuật thật lợi hại, bằng vào thuật này, hắn sợ là có thể lấy Tạo Hóa chiến Động Huyền, lấy Động Huyền liều Siêu Thoát, lấy tu vi hắn bây giờ thi triển một chiêu này, Huyền Tông không có mấy người có thể đón đỡ…"

Ngọc Dương Tử lơ lửng ở npưo xa, lẩm bẩm: "Một thức đạo thuật này, chỉ sợ đã chạm đến biên giới cảnh giới thứ bảy, nói cách khác, nếu là thật sự đấu pháp, chúng ta căn bản không phải đối thủ của hắn…"

Nhìn bóng kiếm đầy trời này, sắc mặt Đạo Thành Tử lạnh nhạt như cũ, trong mắt lại hiện ra một mảng trịnh trọng.

Lão tăng mạnh vòng bảo hộ bên ngoài cơ thể, bóng kiếm đánh vào trên vòng bảo hộ ùn ùn sụp đổ, nhưng vòng bảo hộ pháp lực cũng đang lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được mỏng đi, cuối cùng tiêu tán.

Nhưng bóng kiếm kia cũng chỉ còn lại có vài đạo cuối cùng, pháp lực Đạo Thành Tử quét ngang, ánh mắt hờ hững nhìn chằm chằm Lý Mộ, thản nhiên nói: "Tiểu bối, ngươi còn có bản lãnh gì, cùng nhau dùng ra…"

Lời còn chưa dứt, con ngươi lão bỗng nhiên co rút.

Vài bóng kiếm cuối cùng, ở dưới pháp lực của lão quét ngang ầm ầm sụp đổ, nhưng vẫn có một tiểu kiếm hư ảo, tốc độ không giảm, lấy một loại tốc độ không thể né tránh từ mi tâm lão xuyên qua.

Kiếm nhỏ xuyên qua mi tâm, thân thể Đạo Thành Tử chưa xuất hiện bất cứ vết thương nào, nhưng nguyên thần lại nháy mắt bị thương.

Ở dưới vô số tu hành giả Tổ Châu, đệ tử cùng một đám trưởng lão Huyền Tông nhìn chăm chú, thái thượng trưởng lão của bọn họ trong miệng phun ra một ngụm máu tươi, khí tức trên người ở trong nháy mắt uể oải đi non nửa.

Lão bị thương rồi!

Bị thương ở trong tay một tiểu bối cảnh giới thứ năm!

Vô số người nội tâm kịch liệt chấn động, sắc mặt khó có thể tin, cường giả Siêu Thoát cảnh giới thứ bảy, thế mà bị cảnh giới thứ năm gây thương tích?

Ngoài Phù Lục các, đệ tử Phù Lục phái hít thở dồn dập, thân thể run run, ánh mắt gắt gao nhìn bóng người kia lơ lửng ở không trung, đây là sư thúc cùng sư thúc tổ của bọn họ, đây là khí tiết Phù Lục phái!

Hai hàng nước mắt từ đôi mắt sáng như nước mùa thu của Tiểu Bạch chậm rãi chảy xuống. Khác với đệ tử Phù Lục phái, trong ánh mắt nàng nhìn về phía bóng người kia ẩn chứa tràn đầy tình ý.

Dốc hết pháp lực dùng ra một chiêu "Tuệ Kiếm", trên không, Lý Mộ sắc mặt tái nhợt, học giọng điệu Đạo Thành Tử vừa rồi, thản nhiên nói: "Lão già, ngươi giả vờ nữa?"

Trong phường thị, trên đàn tràng, cùng với vô số bóng người lơ lửng trên không, một mảng yên tĩnh, chỉ có thanh âm Lý Mộ quanh quẩn ở trên biển.

Ngay tại vừa rồi, mọi người đều chứng kiến một hồi kỳ tích.

Một tu hành giả Tạo Hóa cảnh, chính diện đấu pháp, lại có thể thương tổn đại năng Siêu Thoát, bản thân lại chưa mất một cọng tóc nào, một trận chiến này, đủ để ghi vào sử sách giới tu hành, hậu nhân chỉ cần đồng thời nhắc tới Phù Lục phái cùng Huyền Tông, thì không thể xem nhẹ trận đấu pháp vượt qua hai đại cảnh giới này.

Các trưởng lão Huyền Tông lơ lửng ở không trung, vẫn như cũ không nhúc nhích.

Không phải bọn họ không muốn động, mà là căn bản không thể động.

Thái thượng trưởng lão lấy tu vi cảnh giới thứ bảy đối trận một vãn bối cảnh giới thứ năm, chẳng lẽ còn cần bọn họ giúp đỡ sao?

Sự tình phát triển đến đây, đã hoàn toàn thoát ly Huyền Tông khống chế, đi ngược lại với mục đích lúc ban đầu của bọn họ.

Huyền Tông bảo vệ Thanh Thành Tử, không ngờ thể diện tông môn bị long đong, bây giờ tốt rồi, Tổ Châu tu hành giả đều biết Huyền Tông bao che đệ tử, lấy lớn bắt nạt nhỏ, còn chưa bắt nạt được, thể diện thái thượng trưởng lão bị người ta ấn ở trên mặt đất ma sát, thể diện Huyền Tông cũng không còn sót lại chút gì.

Nếu biết sự tình sẽ đến bây giờ một bước này, dù nghiêm trị Thanh Thành Tử đã làm sao?

Nhưng bây giờ, sự tình đã không có bất cứ quan hệ gì với Thanh Thành Tử nữa.

Huyền Tông cần lập uy, cần mang mặt mũi đánh mất tìm trở về.

Trên không, Đạo Thành Tử nguyên thần bị thương, khí tức uể oải đi non nửa, sắc mặt lão cực độ tái nhợt, nhưng không phải vì bị thương, mà là vì sỉ nhục, lão thế mà bị một cái tiểu bối trước mặt các đệ tử Huyền Tông, trước mặt hơn vạn tu hành giả nhục nhã như thế, giờ khắc này, lão lần đầu động sát tâm đối với người nọ.

Giọng lão lạnh lẽo, nói từng chữ một: “Tiểu bối, ngươi bất kính trưởng bối, khi sư diệt tổ, lão phu hôm nay phải thay Phù Lục phái thanh lý môn hộ!”

Đạo Thành Tử dù sao cũng là siêu cấp cường giả tiến vào cảnh giới thứ bảy nhiều năm, Lý Mộ nếu không phải ra tay bất ngờ ở trong vạn bóng kiếm kia xen lẫn một đạo Tuệ Kiếm, căn bản không có khả năng thương tổn được Đạo Thành Tử.

Hết chương 902.

Chương 903. Đại náo Huyền Tông (2)

Hắn lấy tu vi cảnh giới thứ năm thi triển Tuệ Kiếm, có thể trảm nguyên thần Động Huyền, hôm nay tu vi tạm thời tăng lên tới cảnh giới thứ sáu, cũng chỉ làm Đạo Thành Tử bị thương nhẹ.

Nhưng, giờ phút này đối mặt Đạo Thành Tử, hắn cũng không có gì sợ hãi.

Đối mặt Đạo Thành Tử uy hiếp, Lý Mộ không để ý tới, xoay người hướng Phù Lục các bay đi.

Cùng lúc đó, lầu ba Phù Lục các, trong cái đồng hồ cát kia, một dúm cát cuối cùng chảy xuống.

Trong lòng Đạo Thành Tử nổi lên sát tâm, hướng bóng lưng Lý Mộ nâng lên một cái tay, nhưng ngay lúc này, cuối chân trời phía tây, ba luồng hào quang bỗng nhiên hiện ra, hướng về bên này bay nhanh đến.

Tiếng gầm cuồn cuộn nổ vang ở chân trời: "Đạo Thành Tử, ngươi cho rằng người Phù Lục phái ta chết hết rồi sao!"

Một thanh kiếm khổng lồ màu đen từ nơi xa nháy mắt đã tới, chỉ thẳng Đạo Thành Tử, Đạo Thành Tử cuống quít triệu ra một tấm khiên vuông, thanh kiếm to lớn đánh vào trên khiên vuông, Đạo Thành Tử cả người lẫn khiên bị đánh bay nghìn trượng, hai vị Phù Đạo phái thái thượng trưởng lão vừa chạy tới lại không tính tha cho lão, hướng lão đuổi sát.

Huyền Tông có trưởng lão bối phận chữ Diệu kinh ngạc nói: "Là Thiên Dương Tử cùng Thiên Thành Tử sư thúc, bọn họ thế mà tự mình chạy đến!"

Thiên Dương Tử và Thiên Thành Tử cũng là cường giả đạo môn thành danh đã lâu, hai vị thái thượng trưởng lão cảnh giới thứ bảy của Phù Lục phái, bọn họ giờ phút này xuất hiện ở đây, nói rõ từ chuyện kia xảy ra, Phù Lục phái đã không có kết thúc êm đẹp với Huyền Tông!

Trên mặt đất, trên mặt vô số tu hành giả Tổ Châu đều lộ ra vẻ ngây ngốc kinh ngạc.

Bọn họ hôm nay thật đúng là mở rộng tầm mắt rồi, không chỉ có thấy được Động Huyền đả thương Siêu Thoát, còn thấy được cường giả Siêu Thoát đại chiến, chuyến đi Huyền Tông một lần này thật sự đáng giá

Lý Mộ hạ xuống đất, đi đến cửa Phù Lục các, nơi hắn tới, đám người rộn ràng nhốn nháo chủ động nhường cho hắn một con đường.

Ngọc Chân Tử vẫn chưa tham chiến, mà là ngay lập tức bay tới bên người Lý Mộ, quan tâm nói: "Không sao chứ?"

Lý Mộ cười cười, nói: "Không sao, để sư tỷ lo lắng rồi."

Linh loa trữ vật không gian chấn động một hồi lâu, Lý Mộ lấy ra linh loa, sau khi đưa vào pháp lực, thanh âm nữ hoàng lập tức vang lên: "Ngươi bên kia đã xảy ra chuyện gì, ta cảm nhận được ngươi sử dụng một đạo phân thần đó."

Lý Mộ nói: "Đã giải quyết, bây giờ không tiện nói tỉ mỉ, chờ trở lại Thần Đô, thần lại giải thích với bệ hạ."

Chu Vũ lại hỏi: "Ngươi không sao chứ?"

Lý Mộ nói: "Thần không có việc gì, bệ hạ không cần lo lắng."

Cung Trường Nhạc, Chu Vũ không hỏi nhiều nữa, chủ động thu hồi linh loa, sau đó nói với Mai đại nhân: "Hắn bây giờ hẳn là ở Huyền Tông, truyền lệnh quan viên Đông quận, bảo bọn họ điều tra một chút, Huyền Tông rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì."

Cửa Phù Lục các, Lý Mộ nói với Thanh Tịnh Tử: "Thu thập đồ đạc, chuẩn bị về Thần Đô."

Thanh Tịnh Tử dẫn dắt đám đệ tử về các thu thập đồ đạc, lúc này, một nữ tu đi đến trước mặt Lý Mộ, thấp thỏm hỏi: "Tiền bối, chúng ta có thể ở lại Phù Lục các hay không?"

Phía sau nàng, còn có mười mấy nữ tu rất có tư sắc, dùng ánh mắt thấp thỏm nhìn Lý Mộ.

Những nữ tu này là Mã Phong mời chào đến tiếp thị bán hàng, Lý Mộ nói với các nàng: "Huyền Tông về sau sẽ không

có Phù Lục các nữa, nếu các ngươi nguyện ý, Phù Lục các mới ở Đại Chu Thần Đô còn có vị trí của các ngươi.”

Các nữ nhân trăm miệng một lời: “Chúng ta nguyện ý!”

Các nữ tu vui mừng đi Phù Lục phái hỗ trợ thu dọn. Lý Mộ ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, Đạo Thành Tử vốn đã bị thương nhẹ, ở dưới hai thái thượng trưởng lão vây công, chật vật không chịu nổi, hai vị cường giả cảnh giới thứ bảy khác của Huyền Tông cũng ngồi không yên được nữa, đều phi thân đi lên ngăn trở.

“Hai vị sư thúc, chuyện gì cũng từ từ!”

“Có chuyện gì chúng ta ngồi xuống bàn bạc, đừng tổn thương hòa khí.”

Thiên Dương Tử ra tay là toàn lực, lạnh lùng nói: “Hòa khí, hòa khí cái rắm, Đạo Thành Tử cũng muốn thay Phù Lục phái chúng ta thanh lý môn hộ, còn muốn hòa khí cái gì. Bản tôn tuổi thọ là không nhiều nữa, nhưng Phù Lục phái ta cũng không là loại người nào muốn nắn bóp thì có thể nắn bóp, muốn làm nhục Phù Lục phái ta, chờ bản tôn chết rồi nói!”

Trưởng lão Huyền Tông kia nói: “Phù Lục phái cùng Huyền Tông chính là huynh đệ đồng môn, xin hai vị sư thúc dừng tay, đừng tổn thương hòa khí.”

Thiên Thành Tử dùng mấy lá bùa vây khốn hai trưởng lão Huyền Tông, thanh âm lạnh như băng tương tự: “Huyền Tông ngươi thời điểm bao che nội môn đệ tử, làm nhục Phù Lục phái ta, sao không nghĩ huynh đệ đồng môn?”

Đạo Thành Tử bị thương ở trong tay Thiên Dương Tử liên tiếp bại lui, hai trưởng lão bối phận chữ Diệu khác cũng bị vây khốn, năm vị cường giả cảnh giới thứ bảy của Huyền Tông, chỉ còn chưởng giáo Diệu Vân Tử cùng một vị thái thượng trưởng lão khác.

Một khắc nào đó, từ trong một ngọn núi treo ngược phía trên truyền đến một tiếng rống giận, một lão giả bay ra, cả giận nói: “Thiên Dương Tử, Thiên Thành Tử, các ngươi đừng có khinh người quá đáng!”

Lão muốn giúp Đạo Thành Tử, lại bị Ngọc Chân Tử ngăn lại. Lão giả đó nhìn Ngọc Chân Tử, âm trầm nói: "Ngọc Chân Tử sư điệt, ngươi muốn cản ta?"

Ngọc Chân Tử thản nhiên nhìn lão một cái, lạnh lùng nói: "Đạo Thành Tử khi ức hiếp sư đệ ta, có từng nghĩ hắn là sư điệt của các ngươi?"

Tu hành giả phía dưới ngẩng đầu nhìn bầu trời, lặng ngắt như tờ. Cường giả cảnh giới thứ bảy xưa nay thần long thấy đầu không thấy đuôi, người thường khó có thể nhìn thấy, hôm nay bọn họ lại có thể đồng thời gặp được bảy vị, bảy vị cường giả Siêu Thoát hỗn chiến.

Trên bầu trời, hào quang pháp thuật không ngừng, nếu chiến trường bọn họ trên mặt đất, toàn bộ Huyền Tông chỉ sợ đều phải bị phá hủy, cách xa như vậy, mọi người cũng có thể cảm nhận được từng đợt uy áp.

Mặc kệ kết quả phía trên như thế nào, Huyền Tông một lần này, có thể nói là mặt đất hủy hết.

Trong đạo cung ngọn núi tầng cao nhất, hào quang pháp thuật lấp lánh chiếu vào đạo cung, Diệu Trần nhìn Diệu Vân Tử, hỏi: "Ngươi không ra tay?"

Diệu Vân Tử lắc đầu nói: "Không có mặt mũi."

Diệu Trần nói: "Ngươi không ra tay, sau chuyện sư thúc lại có cái cớ."

Diệu Vân Tử thở ra một hơi, nói: "Ở lại tông môn lâu, buồn đến phát hoảng, đang muốn ra ngoài đi một chút."

Diệu Trần lặng lẽ một lát, cũng mở miệng nói: "Ta cũng muốn ra ngoài một chút, tìm kiếm cơ duyên đột phá."

Hết chương 903.

Chương 904. Hướng tử mà sinh (1)

Trong phường thị, trên đàn tràng, đầu các tu hành giả Tổ Châu đã ngửa một hồi lâu, đấu pháp phía trên cũng chưa phân ra kết quả, rất hiển nhiên, Phù Lục phái cùng Huyền Tông tuy nổi lên xung đột không nhỏ, ba trưởng lão Phù Lục phái không ngại xa xôi vạn dặm mà đến, nhưng cường giả hai phái cũng không có khả năng thật sự liều mạng.

Trên bầu trời, chiến đấu còn đang tiếp tục, lại ở một khắc nào đó, bỗng nhiên mất đi bóng dáng tất cả mọi người.

Mọi người sau khi sửng sốt, lập tức ồ lên.

"Người đâu?"

"Sao đều biến mất rồi?"

"Kỳ quái, sao một người cũng không nhìn thấy!"

Trong một cái chớp mắt, bóng người trưởng lão hai phái trên bầu trời biến mất, cửa Phù Lục các, Lý Mộ thấy hoa mắt, khi xuất hiện trở lại, đã xuất hiện ở một không gian khác.

Không gian này rất lớn, so với vườn hoa bí mật của nữ hoàng lớn hơn rất nhiều, nhưng lại không bằng Yêu Hoàng không gian của Lý Mộ.

Trừ diện tích, nơi này so với Yêu Hoàng không gian của Lý Mộ còn có một sự khác nhau rất lớn, Yêu Hoàng không gian sau khi đổi mới chủ nhân, từ một mảng tĩnh mịch, biến thành sinh cơ bừng bừng, sông núi hồ nước, cỏ cây ngư trùng cái gì cần có cũng có, tựa như một thế giới nhỏ.

Chỗ không gian này, tuy cũng có núi có nước, có cây có cỏ, nhưng không có sinh mệnh.

Núi kia là màu xám, cây cối trên núi héo rũ, không có một tia màu xanh. Nước là màu đen, trong nước không có một con cá, mặt cỏ Lý Mộ giẫm dưới chân một mảng khô vàng, toàn bộ không gian, tràn đầy tĩnh mịch.

Hai vị thái thượng trưởng lão cùng Ngọc Chân Tử ở bên người Lý Mộ, đối diện bọn họ ngoài mười trượng, là bốn vị

trưởng lão Huyền Tông.

Trên mặt cỏ khô vàng ở giữa, một lão giả khoanh chân ngồi.

Lão giả không có lông mày, cũng không có râu, trên đầu chỉ còn lại ít ỏi vài lọn tóc bay rối phủ lên trên cái đầu trọc, trên mặt lão nếp nhăn giăng khắp nơi, xen lẫn khối màu nâu, nhắm mắt cúi đầu ngồi ở nơi đó, trên người không có bất cứ khí tức gì, tựa như một người chết.

Nhưng ở trong mắt Lý Mộ, ngồi nơi đó, không phải một người, mà là một ngọn núi.

Núi này đồ sộ sừng sững, cao không thể chạm tới.

Trưởng lão Phù Lục phái và Huyền Tông vốn giương cung bạt kiếm, lại ở nháy mắt nhìn thấy lão nhân này, thu liễm toàn bộ chiến ý, sắc mặt cung kính.

“Tham kiến sư thúc.”

Mọi người đều khom mình hành lễ, ngay cả hai vị thái thượng trưởng lão Phù Lục phái cũng không ngoại lệ.

Lão giả mở mắt, Lý Mộ phát hiện đôi mắt lão đục ngầu vô thần, con ngươi tan rã, không có tiêu cự, nhìn qua như là mù.

Mặt lão hướng về phía bốn người bọn Lý Mộ, thấp giọng nói: “Quậy đủ chưa, quậy đủ rồi thì trở về đi.”

Lão nhân tuy hai mắt đã mù, nhưng khi mặt lão hướng Lý Mộ, Lý Mộ vẫn cảm thấy như có hai ánh mắt lập tức xuyên thấu thân thể hắn. Đối mặt Đạo Thành Tử, lão còn có ý chiến một trận, nhưng trước mặt lão nhân này, hắn lại căn bản không nhấc lên nổi chút chiến ý.

Ngọc Chân Tử môi giật giật, như muốn nói gì, một vị thái thượng trưởng lão lại ngăn cản hắn, khom người nói: “Quấy rầy sư thúc rồi.”

Lão phất ống tay áo, cuốn lên Lý Mộ cùng Ngọc Chân Tử, hướng về bên trên bay đi.

Khi bay qua độ cao nào đó, cảnh vật chung quanh Lý Mộ biến đổi, lần nữa về tới trên không Huyền Tông.

Từ đầu tới cuối, vị lão nhân kia chỉ nói một câu, đã dập tắt toàn bộ sự tức giận của hai vị thái thượng trưởng lão, làm bọn họ chủ động lui bước, thân phận lão nhân đã rõ ràng.

Truyền thuyết Huyền Tông làm đạo môn đệ nhất đại tông, nội tình thâm hậu, trong tông môn thậm chí tồn tại cường giả cảnh giới thứ tám, hôm nay Lý Mộ đã biết, đó không phải truyền thuyết.

Cường giả cảnh giới thứ bảy cho Lý Mộ cảm giác cũng như núi cao, nhưng không phải là cao không thể với tới, hắn luôn có thể nhìn thấy đỉnh núi, nhưng ngọn núi cao này, Lý Mộ chỉ có thể nhìn thấy mây mù sườn núi, về phần sau mây mù còn cao bao nhiêu, hắn ngay cả tưởng tượng cũng không tưởng tượng được.

Ngọc Chân Tử nhíu mày, nói: "Sư thúc, Huyền Tông bao che tên đệ tử kia…"

Thiên Dương Tử lắc lắc đầu, ánh mắt nhìn về phía Lý Mộ, nói: "Đứa nhỏ, là tông môn không đủ cường đại, để ngươi chịu ủy khuất rồi."

Thái thượng trưởng lão cũng không nói rõ, nhưng Lý Mộ lại hiểu ý tứ của lão, cường giả cảnh giới thứ tám của Huyền Tông biểu lộ thái độ, muốn từ Huyền Tông mang đi Thanh Thành Tử, đã là chuyện không có khả năng.

Trên Siêu Thoát, là Hợp Đạo, toàn bộ Tổ Châu, đạo môn sáu phái, bao gồm triều đình Đại Chu, chỉ có Huyền Tông có được cường giả như vậy, không ai có thể cãi lại ý chí của lão.

Lý Mộ khom người hành một lễ với ba người, nói: "Đa tạ hai vị sư thúc cùng Ngọc Chân Tử sư tỷ."

Trên mặt hai vị trưởng lão lộ ra nụ cười, nói: "Ở trước khi chúng ta hai lão già này chết, không ai có thể tùy tiện bắt nạt ngươi."

Cửa Phù Lục các, Thanh Tịnh Tử đã mang đệ tử Phù Lục phái tập kết xong, bao gồm mười mấy nữ tu kia.

Thái thượng trưởng lão thả ra một chiếc thuyền khổng lồ, mọi người bay tới trên thuyền, Lý Mộ đứng ở đầu thuyền,

nâng tay, hướng phía dưới nhẹ nhàng nhấn một cái.

Một dấu tay thật lớn xuất hiện ở trên không Phù Lục các.

Ầm!

Tiếng nổ vang truyền đến, khói bụi nổi lên bốn phía, từ nay về sau Huyền Tông không có Phù Lục các nữa.

Lý Mộ đưa mắt nhìn bốn phía, mang tất cả nơi đây khắc ở trong đầu, rồi có một ngày, hắn sẽ trở về nơi đây.

Rất nhanh, thuyền bay hóa thành một luồng hào quang, bay lên trời cao, biến mất ở phía chân trời.

Vô số tu hành giả đưa mắt nhìn về nơi xa, bọn họ cả đời cũng sẽ không quên tình huống ở Huyền Tông, càng sẽ không quên truyền kỳ bất hủ dám lấy tu vi Tạo Hóa, lực chiến Siêu Thoát.

Tên của Phù Lục phái Lý Mộ, không lâu sau, ở giới tu hành Tổ Châu, mọi người đều sẽ biết.

Huyền Tông.

Trên đạo cung tầng cao nhất, cường giả cảnh giới thứ sáu trở lên của Huyền Tông tụ tập.

Đạo Thành Tử ánh mắt lạnh lùng nhìn chưởng giáo Diệu Vân Tử, trầm giọng hỏi: “Làm chưởng giáo Huyền Tông, vừa rồi lúc người Phù Lục phái đánh lên sơn môn, ngươi thế mà ở thờ ơ lạnh nhạt, ngươi còn có tư cách gì làm chưởng giáo?”

Đối mặt lão trách cứ, Diệu Vân Tử mang một cái đạo quan trên đỉnh đầu tháo xuống, nói: “Sư thúc dạy dỗ đúng lắm, từ hôm nay trở đi, Diệu Vân Tử từ đi vị trí chưởng giáo, ra ngoài vân du cầu đạo, vị trí chưởng giáo, do sư huynh đệ khác tạm thay thế đi.”

“Sư huynh…”

“Sư huynh cân nhắc!”

…

Hết chương 904.

Chương 905. Hướng tử mà sinh (2)

Mấy người trong đạo cung biến sắc, nhao nhao mở lời khuyên bảo, Diệu Vân Tử chỉ phất phất tay, nói: "Ý ta đã quyết, không cần nhiều lời."

Đạo Thành Tử cầm lấy đạo quan tượng trưng cho vị trí chưởng giáo của Huyền Tông, thản nhiên nói: "Ngươi là tội nhân Huyền Tông, quả thực không thích hợp đảm nhiệm chưởng giáo nữa. Diệu Huyền Tử, vị trí chưởng giáo do ngươi tạm thay thế."

Một bóng người đứng ra, tiếp nhận đạo quan, cung kính nói: "Vâng, sư phụ."

Thái thượng trưởng lão chuyên quyền độc đoán, bức bách chưởng giáo thoái vị, để đệ tử mình cầm quyền, điều này đã dẫn phát rất nhiều trưởng lão bất mãn.

"Vị trí chưởng giáo, há là một mình thái thượng trưởng lão quyết định?"

"Thái thượng trưởng lão, ngài có chút vượt quá quy củ rồi."

"Cho dù có người tạm thay vị trí chưởng giáo, cũng cần xin chỉ thị Thiên Cơ Tử trưởng lão mới có thể làm quyết định…"

…

Đối mặt thái thượng trưởng lão bá đạo, mọi người đều nói, thẳng đến lúc một bóng người từ bên ngoài chậm rãi đi vào đạo cung.

Lão nhân đó chắp tay sau lưng, lưng còng, đi chân thấp chân cao, giống như lúc nào cũng có khả năng ngã xuống.

Chính là một vị lão nhân như thế, khiến toàn bộ cường giả trong đạo cung cúi người, cung kính hành lễ.

"Ra mắt sư thúc!"

"Ra mắt sư thúc tổ!"

Làm một vị cường giả cảnh giới thứ tám duy nhất của tông môn, lão nhân mang cả đời đều kính dâng cho Huyền Tông,

lão lấy bặc tính chi thuật* Hợp Đạo, cả đời vì tông môn tính hết thiên cơ, Huyền Tông cường đại, không tách rời được lão nhân chỉ dẫn.

(*): thuật bói toán

Thiên cơ vốn là khó dò, tính người còn khó khăn vô cùng, huống chi là tính vận thế đạo môn đệ nhất đại tông?

Hơn trăm năm qua, Thiên Cơ Tử trưởng lão lấy thuật bói toán quỷ thần khó lường, vì tông môn làm ra thật lớn cống hiến, nhưng cũng bởi vậy bị thiên đạo cắn trả, hai mắt mù, thân thể cũng bị thương thế khó khôi phục.

Lão là tồn tại đệ tử, bao gồm trưởng lão cảnh giới thứ bảy của Huyền Tông kính trọng nhất trong lòng.

Lão nhân đi đến phía trước mọi người, chậm rãi nói: "Trong lúc Diệu Vân Tử vân du, việc tông môn, tạm do Đạo Thành Tử cai quản thay."

Thiên Cơ Tử sư thúc mở miệng, tông môn liền sẽ không có ai phản đối nữa, Đạo Thành Tử sắc mặt vui vẻ, lập tức chắp tay nói: "Tôn pháp lệnh sư thúc."

Quả nhiên, sau khi lão nhân mở miệng, mọi người liền không một ai có dị nghị nữa, đều khom người nói: "Tôn pháp lệnh."

Lời của Thiên Cơ Tử sư thúc, Huyền Tông không có ai sẽ hoài nghi, đạo bói toán của lão thế gian không ai có thể bằng, lão thậm chí không cần giải thích mệnh lệnh của lão, bởi vì lão có thể nhìn thấy tương lai mọi người đều không nhìn thấy.

Lão nhân nhìn Đạo Thành Tử, nói: "Tương lai Huyền Tông, ở trên người của ngươi."

Đạo Thành Tử sắc mặt nghiêm nghị, nói: "Đệ tử nhất định quản lý tốt tông môn, không để sư thúc thất vọng!"

Không bao lâu, trên bầu trời Đông Hải, Diệu Trần nhìn Diệu Vân Tử, hỏi: "Ngươi cứ như vậy bỏ đi, sư tổ năm đó chưa truyền ngôi cho Đạo Thành Tử sư thúc, chính là vì tâm tính lão không thích hợp làm chưởng giáo, lo lắng lão sẽ triệt để

hủy diệt Huyền Tông. Ngươi đi, Huyền Tông lão liền có thể muốn làm gì thì làm.”

Diệu Vân Tử nói: “Đây là ý tứ của sư thúc tổ, ngươi chẳng lẽ không tin tưởng sư thúc tổ sao?”

Diệu Trần trầm mặc hồi lâu, mới mở miệng nói: “Sư thúc tổ mỗi một lần quyết định, ta đều tán đồng, duy chỉ có lần này… Nhưng lão nhân gia nhìn thấy, so với chúng ta xa hơn nhiều, chẳng lẽ Đạo Thành Tử sư thúc thật là tương lai của Huyền Tông?”

Trong một mảng không gian tĩnh mịch, Thiên Cơ Tử khoanh chân ngồi ở trên mặt cỏ khô vàng. Lão nhắm mắt lại, tạo bộ dạng bấm ngón tay, rất nhanh, một sợi tơ máu liền từ trong miệng của lão tràn ra, trong chỗ không gian này, cỏ cây cũng càng thêm khô vàng.

Thiên Cơ Tử chậm rãi mở mắt, lẩm bẩm: “Không phá thì không lập, hướng tử mà sinh, trong tử cầu sinh, mới có một đường thiên cơ…”

…

Trên không mặt biển Đông Hải, trên linh thuyền thật lớn, Lý Mộ cũng đã biết được thân phận lão nhân kia của Huyền Tông.

Thiên Cơ Tử, một vị trưởng lão bối phận chữ Thiên duy nhất của Huyền Tông, cũng là trưởng lão bối phận cao nhất đạo môn, lão lấy một thân thuật bói toán quỷ thần khó lường, trong cả đời, tránh cho đạo môn mấy lần hạo kiếp, ma đạo đến nay không dám quy mô xâm nhập, một nguyên nhân rất quan trọng đó là Thiên Cơ Tử còn chưa ngã xuống.

Nhưng cái này cũng không phải lý do Huyền Tông có thể ỷ thế hiếp người.

Lý Mộ từng đáp ứng Tiểu Bạch, sẽ để nàng tự tay báo thù giết hại đồng tộc.

Hắn hôm nay rời khỏi Huyền Tông, nhưng chuyện giữa hắn cùng Huyền Tông chỉ vừa mới bắt đầu.

Lý Mộ dùng pháp khí đưa tin liên hệ Huyền Cơ Tử, báo cho hắn biết chuyện mình muốn ở Thần Đô xây dựng lại Phù Lục các. Lý Mộ vốn không tính làm tuyệt như vậy, nhưng việc tới nước này, hắn cũng không cần giữ lại thể diện gì cho Huyền Tông nữa.

Tu hành giả Tổ Châu giờ phút này ở lại Huyền Tông, có một bộ phận rất lớn đều đặt sẵn bùa, sẽ ở trong ba tháng, đến Đại Chu Thần Đô lấy bùa.

Cái giá rẻ đến trái với thường thức, nếu là để người khác vẽ bùa, tự nhiên là thiệt thòi, nhưng nếu Lý Mộ tự mình động thủ, còn kiếm lãi to.

Hắn muốn ở Thần Đô kiến tạo một cái phường thị tu hành so với Huyền Tông còn lớn hơn, tiểu thương lớn nhỏ trong phường thị, triều đình chỉ từ trong đó rút lấy nhiều nhất một thành lợi nhuận, lại ở cạnh phường thị kiến tạo một đàn tràng, mời cường giả Cung Phụng ti, cách mỗi mấy ngày giảng đạo một lần, phường thị cùng đàn tràng mở ra quanh năm. Lấy sức ảnh hưởng của triều đình, lấy vị trí tuyệt hảo trung tâm Tổ Châu của Thần Đô, hội giao lưu đạo môn Huyền Tông một lần này, sẽ là một lần cuối cùng.

Lúc đi ngang Thần Đô, Lý Mộ và Tiểu Bạch xuống khỏi thuyền bay trước, hai vị thái thượng trưởng lão và Ngọc Chân Tử tiếp tục hướng bắc về tổ đình.

Lý Mộ vừa mới bước vào cửa nhà, không gian trong sân dao động một trận, nữ hoàng mang theo Mai đại nhân Thượng Quan Ly đi ra.

Lý Mộ đi lên phía trước, nói: “Bệ hạ…”

Chu Vũ mặt âm trầm nói: “Trẫm biết cả rồi.”

Nàng đi đến bên người Tiểu Bạch, nhẹ nhàng ôm nàng, nói: “Tỷ tỷ sẽ báo thù cho ngươi.”

Huyền Tông ngay cả mặt mũi Phù Lục phái cũng không nể, càng đừng nói triều đình Đại Chu, Lý Mộ đi lên phía trước, nói: “Bệ hạ bớt giận trước, Huyền Tông thế lớn, việc này cần bàn bạc kỹ hơn.”

Chu Vũ thản nhiên nói: “Trẫm sẽ không xúc động như vậy.”

Nàng nhìn về phía Mai đại nhân, hỏi: “Điều tra xong rồi sao?”

Mai đại nhân gật gật đầu, nói: “Đã điều tra xong, Huyền Tông ở Đại Chu, tổng cộng có hai mươi ba cái đạo thống, phân tán ở năm quận phía đông.”

Hết chương 905.

Chương 906. Người căm yêu ghét (1)

Như đạo môn lục tông, cũng không phải chỉ có một mạch đạo thống, trừ tổ đình, bình thường còn sẽ có rất nhiều phân tông, phụ trách vận chuyển dòng máu tươi mới cho tổ đình, rất nhiều đệ tử của tổ đình, đều là từ phân tông tấn thăng.

Bình thường mà nói, triều đình Đại Chu sẽ cung cấp tiện lợi cho những phân tông này, ví dụ như cắt cho bọn họ một ít động thiên phúc địa linh khí dư thừa, làm sơn môn, cho bọn họ sử dụng miễn phí.

Chu Vũ lạnh lùng nói: "Truyền lệnh năm quận đó, thu hồi nơi triều đình cắt cho bọn họ, bảo bọn họ cút, từ nay về sau, cảnh nội Đại Chu, không cho phép có một đàn tràng nào của Huyền Tông!"

Yến Đài quận.

Thanh Hư sơn.

Giới tu hành hiện nay, đạo môn độc đại, có vô số môn phái của sáu tông, những môn phái này, đại bộ phận lại có thể coi là chi nhánh của sáu phái, cùng một cái nào đó trong sáu tông có cùng đạo thống, trong đó ở Yến Đài quận Thanh Hư sơn, đó là tòa đàn tràng quan trọng nào đó của Huyền Tông.

Tổ đình Huyền Tông ở ngoài biển Đông Hải, ngăn cách với đại lục, làm việc có rất nhiều bất tiện, như việc tuyển nhận đệ tử, truyền tin tức, đều là do đạo tràng ngoại môn hoàn thành.

Thanh Hư phái làm đàn tràng của đạo môn đệ nhất đại tông Huyền Tông, ở đạo môn Yến Đài quận có địa vị cực cao, môn hạ có khoảng hơn trăm đệ tử, tông chủ tu vi Tạo Hóa đỉnh phong, là trưởng lão bối phận chữ Hoa của Huyền Tông.

Huyền Tông ở giới tu hành địa vị tôn sùng, triều đình Đại Chu đối với bọn họ ở các quận mở đàn tràng cũng rất tạo điều kiện, ở mấy quận phía đông đối với bọn họ hết sức ưu đãi, không chỉ mang danh sơn động phủ tặng cho bọn họ làm sơn môn, còn vận dụng tài nguyên triều đình, kiến tạo đạo quan

cho bọn họ, đề cử đệ tử thiên phú trác tuyệt cho bọn họ vân vân…

Hôm nay, ngoài Thanh Hư sơn, bỗng nhiên bay tới một chiếc thuyền bay.

Trên thuyền bay, là mấy tu hành giả tu vi cao thâm, bọn họ bay tới trên không Thanh Hư sơn, liền thu hồi thuyền bay, hạ xuống. Thủ sơn đệ tử của Thanh Hư quan nhận ra người đến là Yến Đài quận thủ, tiến lên nói: "Đại nhân xin ở nơi này chờ một lát, ta đi trong quan bẩm báo quan chủ."

Thanh Hư quan được Huyền Tông chống lưng, những người bình thường không được bọn họ để vào mắt, cho dù là quan viên Yến Đài quận, hoặc là tu hành giả dưới cảnh giới thứ sáu tới chơi, cũng phải ở ngoài sơn môn chờ đợi.

Nhưng một lần này, Yến Đài quận thủ vẫn chưa ở chỗ này chờ đợi, chỉ là thản nhiên phất phất tay, nói: "Không cần nữa."

Sắc mặt hắn trầm xuống, nói: "Động thủ."

Ầm!

Một cung phụng Yến Đài quận xách lên một cây chùy khổng lồ, phi thân lên, hung hăng nện ở trên sơn môn Thanh Hư phái, dưới một đòn chùy, sơn môn to lớn của Thanh Hư phái, tính cả bảng hiệu thật lớn viết ba chữ "Thanh Hư phái" ầm ầm sụp đổ.

Hai thủ sơn đệ tử đã choáng váng, nhìn sơn môn sụp đổ, môi run run, ngay cả một chữ cũng nói không nên lời.

Mấy bóng người từ trong đạo quan bay ra, một thanh âm tức giận nói: "Lớn mật, cuồng đồ phương nào, dám xông vào sơn môn Thanh Hư ta!"

Một nam tử mặc đạo bào bay đến ngoài đạo quan, khi nhìn thấy người tới, biến sắc, chấn kinh hỏi: "Tần quận thủ, ngươi điên rồi sao!"

Yến Đài quận thủ đứng trên không trung, thản nhiên nói: "Bệ hạ có chỉ, từ hôm nay trở đi, cảnh nội Đại Chu, cấm đặt đàn tràng Huyền Tông."

Nam tử đạo bào tức giận hỏi: “Vậy ngươi bảo chúng ta đi đâu?”

Yến Đài quận thủ mặt không biểu cảm nói: “Đây là việc của bản thân các ngươi, cho các ngươi một ngày thời gian, nhanh chóng dọn khỏi Thanh Hư sơn, nếu không quận nha sẽ áp dụng thi thố cưỡng chế, đến lúc đó ai dám ngăn trở công vụ triều đình, giết không tha.”

Nam tử đạo bào sắc mặt âm trầm, Yến Đài quận thủ không giống như nói giỡn, hắn cũng không có khả năng đùa như vậy với mình.

Triều đình Đại Chu lần này là nghiêm túc, cái này đối với Thanh Hư phái, đối với Huyền Tông mà nói, đều là một việc lớn, hắn lập tức bay trở về sơn môn, lấy ra pháp khí đưa tin, liên hệ với tổ đình.

Cùng lúc đó, tổ đình Huyền Tông, trong đại điện nghị sự đã loạn hết cả lên.

“Thanh Hư phái đưa tin, triều đình Đại Chu hạn bọn họ trong một ngày phải dọn đi…”

“Quá đáng lắm rồi, Thiên Tâm tông vừa có người mới tới, nói là sơn môn bọn họ bị Nam Dương quận thủ dẫn người đập, triều đình Đại Chu muốn chiếm dụng đạo quan bọn họ nuôi gà nuôi vịt…”

“Động Uyên phái cũng bị yêu cầu dọn đi, triều đình Đại Chu vì sao sẽ bỗng nhiên ra tay đối với Huyền Tông ta?”

…

Ngay tại hôm nay, đàn tràng của Huyền Tông ở Đại Chu đều bị triều đình Đại Chu hạ tối hậu thư, mệnh lệnh bọn họ ở trong một ngày dọn đi, xem ý tứ triều đình Đại Chu, là muốn mang đàn tràng Huyền Tông trục xuất, triệt để đuổi tới hải ngoại.

Đạo Thành Tử vừa mới chấp chưởng Huyền Tông chưa được hai ngày, đã xảy ra chuyện như vậy, điều này làm sắc mặt lão cực khó coi, lạnh lùng nói: “Triều đình Đại Chu rốt cuộc là có ý tứ gì?”

Lúc này, một trưởng lão Huyền Tông đi lên phía trước, nói: "Bẩm sư thúc tổ, việc này nhất định có liên quan với Phù Lục phái Linh Cơ Tử."

Đạo Thành Tử bây giờ nghe được cái tên này liền đau đầu, anh danh một đời lão hủy hết ở trong tay người này, người này khiến lão ở trước mặt tu hành giả khắp thiên hạ chịu nhục, Đạo Thành Tử hận không thể mang hắn thiên đao vạn quả.

Lão trầm giọng hỏi: "Việc này có gì quan hệ với hắn?"

Trưởng lão Huyền Tông kia nói: "Sư thúc tổ có điều không biết, Linh Cơ Tử không chỉ là đệ tử thế hệ thứ hai của Phù Lục phái, hắn còn là trọng thần Đại Chu, tay nắm quyền bính, cũng có đồn đãi, hắn là người tình giấu mặt của nữ hoàng Đại Chu, có lẽ là vì hắn chịu thiệt thòi ở Huyền Tông, nữ hoàng Đại Chu giận dữ vì hồng nhan, trả thù Huyền Tông ta…"

Mặc kệ là bởi vì nguyên nhân gì, một chiêu này của triều đình Đại Chu, quả thực khiến Huyền Tông rất không dễ chịu.

Mấy chục đàn tràng này rất quan trọng đối với Huyền Tông, bọn họ phụ trách vận chuyển dòng máu tươi mới cho tông môn, triều đình Đại Chu mang mấy chục đàn tràng này đuổi khỏi quốc cảnh, trong khoảng thời gian ngắn, đối với Huyền Tông không tạo thành được ảnh hưởng quá lớn, nhưng nhìn từ thời gian dài, lại là kế rút củi dưới đáy nồi.

Tuy chỉ cần Huyền Tông mở miệng, giới tu hành sẽ có vô số người đầu nhập, nhưng thiên tài cần bồi dưỡng từ nhỏ, bỏ lỡ thời cơ, ngày sau rất khó trở thành cường giả hàng đầu.

Đối mặt triều đình Đại Chu bức bách, Đạo Thành Tử sau khi trầm mặc một lát, nói: "Lại chuyển mấy hòn đảo, mang bọn họ tạm thời an trí ở đây. Huyền Tông đã truyền thừa ngàn năm, gặp nhiều vương triều thay đổi, nếu Chu triều cho rằng bọn họ đã có thể khiêu khích Huyền Tông, bản tôn cũng không ngại nâng đỡ một chủ nhân mới của Tổ Châu…"

Hết chương 906.

Chương 907. Người căm yêu ghét (2)

Ai cũng không đoán trước được, Linh Cơ Tử trả thù đến nhanh như vậy.

Toàn bộ đàn tràng của Huyền Tông đều bị trục xuất, hội giao lưu tốt đẹp cũng hủy hoại chỉ trong chốc lát, ngắn ngủn mấy ngày, đã có ba phần tu hành giả rời khỏi nơi này, tới Đại Chu Thần Đô.

Chỉ sợ không cần bao lâu, chuyện đã xảy ra ở Huyền Tông hai ngày qua sẽ truyền khắp giới tu hành Tổ Châu, thể diện làm đạo môn đệ nhất đại tông của bọn họ đều mất hết.

Cảnh nội Đại Chu, đã không còn chỗ đặt chân cho Huyền Tông.

Mà lúc này, Sinh Châu xa xôi, trong Thiên Hồ quốc, có một đám tu hành giả tới.

Từ sau khi Thiên Hồ quốc và Đại Chu kết minh, mở ra thông thương với nhau, giữa Cửu Giang quận cùng Thiên Hồ quốc lại mở ra một con đường làm ăn, các tông môn thế gia lớn dần dần bắt đầu làm ăn với Yêu quốc.

Bọn họ dùng linh ngọc, pháp bảo, đan dược các vật phẩm, đổi lấy linh dược Yêu quốc sản xuất nhiều, từ trong đó kiếm lợi không ít.

Trong hoàng cung, Huyễn Cơ ở trong tẩm cung đi qua đi lại, lẩm bẩm: “Hừ, lâu như vậy, cũng không đến thăm ta, ăn xong chùi mép liền không nhận, cẩu nam nhân…”

Lúc này, Hồ Lục bỗng vội vàng đi vào, nói: “Bệ hạ, ta vừa mới từ chỗ những tu hành giả nhân loại kia nghe được một việc.”

Huyễn Cơ giận dữ nói: “Ta bây giờ không muốn nghe.”

Hồ Lục nói: “Là về Lý Mộ.”

Huyễn Cơ lập tức ngẩng đầu: “Nói!”

Hồ Lục chậm rãi nói: “Ta nghe được mấy tên tu hành giả nhân loại đang nghị luận một việc, bọn họ nói ngay tại mấy ngày hôm trước, Lý Mộ và Huyền Tông nổi lên xung đột, ngay cả trưởng lão cảnh giới thứ bảy của hai phái cũng kinh động…”

Hồ Lục mang việc Huyền Tông nói rõ đầy đủ một lần, Huyễn Cơ sau khi nghe xong, mặt lộ vẻ giận dữ, nghiến răng nói: “Chết tiệt, ngay cả nam nhân của ta cũng dám ức hiếp, xem lão nương dẫn người san bằng tông môn bọn hắn…”

Hồ Lục vội vàng khuyên nhủ: “Bệ hạ đừng xúc động, Huyền Tông là tông môn cường đại nhất Tổ Châu, chỉ cảnh giới thứ bảy đã có năm vị, truyền thuyết môn phái bọn họ còn có cường giả cảnh giới thứ tám. Đừng nói chúng ta, cho dù lại thêm nữ hoàng Đại Chu, cũng không động vào Huyền Tông được… Đúng rồi, lần này có một kẻ muốn làm giao dịch linh dược với chúng ta, chính là đệ tử Huyền Tông.”

Cửa hoàng cung, mười mấy tu hành giả nhân loại đang chờ đợi.

Tổ Châu tuy đất rộng của nhiều, nhưng người cũng nhiều, các nơi bán linh dược thường thường giá cả đắt đỏ, có tiền mà không mua được, mà Yêu quốc khác, nơi này vốn thừa thãi linh dược, yêu vật lại không biết cách luyện đan cùng vẽ bùa, có thể dùng giá phi thường rẻ, hoặc mua được hoặc đổi được linh dược bọn họ cần.

Đứng ở trước nhất đám người là một đạo bào mặc nam tử, các tu hành giả ăn ý giữ khoảng cách với hắn. Đệ tử Huyền Tông cao cao tại thượng, không thèm nhìn thẳng vào bọn họ, bọn họ cũng không muốn tới gần.

Chỉ chốc lát sau, một nữ yêu xinh đẹp từ bên trong đi vào.

Nàng nhìn quét mọi người một cái, hỏi: “Ai là đệ tử Huyền Tông?”

Trong lòng các tu hành giả âm thầm cảm khái, Huyền Tông quả nhiên là Huyền Tông, ngay cả ở Yêu quốc hoang vắng, đệ tử Huyền Tông cũng có đặc quyền được tiếp đãi trước.

Nam tử đạo bào đứng ra, ngẩng đầu, ngạo nghễ nói: “Chính là ta.”

Nữ yêu xinh đẹp nhìn hắn, xác định nói: “Ngươi là đệ tử Huyền Tông?”

Nam tử ưỡn ngực nói: “Huyền Tông, Hoa Tuyền Tử.”

Ánh mắt Hồ Lục lạnh đi, thản nhiên nói: “Trừ vị Hoa cái gì Tử này của Huyền Tông, mọi người có thể đi vào.”

Hoa Tuyền Tử ngẩn ra một phen, hỏi: “Vậy ta thì sao?”

Hồ Lục nhìn hắn, lạnh lùng nói: “Cho ngươi ba hơi thở, cút khỏi nơi này, nói cho người môn phái các ngươi, Thiên Hồ quốc không chào đón đệ tử Huyền Tông, lần sau còn dám bước vào nơi này, đánh gãy chân chó của ngươi, mau cút!”

Tu hành giả trước hoàng cung Thiên Hồ quốc sắc mặt ngây ngốc, không biết chuyện này rốt cuộc là thế nào.

Huyền Tông đệ tử đi đến đâu cũng được người ta tôn kính, ở Yêu quốc lại bị nhằm vào như thế. Khi Hoa Tuyền Tử còn ngây ra ở tại chỗ, Hồ Lục đã bắt đầu đếm ngược: “Một, hai, ba…”

Một chữ cuối cùng của nàng hạ xuống, mấy hộ vệ trong cung bay ra, mấy đạo hào quang pháp thuật mang Hoa Tuyền Tử hoàn toàn bao phủ.

Hoa Tuyền Tử xét cho cùng là đệ tử Huyền Tông, thân hình nháy mắt bạo lui, hắn lơ lửng ở trên trời cao, mặt mũi âm trầm nói: “Các ngươi biết các ngươi đang làm cái gì không, dám đối với Huyền Tông như thế, các ngươi có từng dự kiến hậu quả hay không?”

Một yêu thi cảnh giới thứ sáu từ hoàng cung bay ra, cảm nhận được khí tức cường đại đó, Hoa Tuyền Tử hoàn toàn câm miệng, quay đầu bỏ chạy. Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, hắn cần nhanh chóng về tông môn, mang chuyện đã xảy ra nơi này báo cho trưởng lão.

Mười mấy tu hành giả khác chậm rãi đi vào hoàng cung, đầu tiên chiếu vào mi mắt, là một pho tượng nhân loại.

Cổng thành Thiên Hồ quốc cũng có một pho tượng như vậy, Yêu quốc xuất hiện hai pho tượng nhân loại, cái này làm bọn họ không khỏi nhớ tới một lời đồn.

Đồn đãi nữ vương Thiên Hồ quốc hiện nay, chủ nhân hơn phân nửa Yêu quốc, cùng vị trọng thần nào đó của Đại Chu có quan hệ vượt quá tầm thường, nhìn thấy hai pho tượng này, liên hệ đến Lý Mộ và Huyền Tông xung đột, lại liên hệ đến Thiên Hồ quốc bài xích đối với Huyền Tông, trong lòng mọi người liền biết, lời đồn sợ không phải đồn đãi.

Trong tẩm cung, Huyễn Cơ hướng pháp khí truyền âm bất mãn nói: "Chuyện lớn như vậy, ngươi cũng không nói cho ta biết, ngươi rốt cuộc coi ta là người như thế nào?"

Thần Đô, Lý phủ, Lý Mộ dùng khóe mắt nhìn nhìn Liễu Hàm Yên cách đó không xa vừa mới về Thần Đô, đang nói chuyện cùng Vãn Vãn Tiểu Bạch, nói: "Cái này không phải việc gì lớn cả, cho nên ta liền chưa muốn nói cho ngươi."

Huyễn Cơ cũng không rối rắm ở trên vấn đề này, hỏi: "Vậy ngươi bao giờ đến thăm ta?"

Lý Mộ nhỏ giọng nói: "Mấy tháng gần đây có rất nhiều chuyện cần làm, đợi làm xong những việc này, ta đi thăm ngươi."

Huyễn Cơ lăn qua lăn lại ở trên giường, đỏ mặt hỏi: "Ta nhớ ngươi, ngươi nhớ ta không?"

Liễu Hàm Yên đã chú ý tới nơi này, hắn nếu dám ở nơi này cùng nàng liếc mắt đưa tình, lời ngon tiếng ngọt, hôm nay phải chết ở chỗ này. Lý Mộ nhỏ giọng nói: "Bây giờ không tiện, ta lúc muộn chút lại liên hệ ngươi."

Khi thu hồi pháp khí truyền âm, Liễu Hàm Yên đã đi tới.

Nàng nhìn Lý Mộ một cái, thản nhiên nói: "Theo ta lại đây."

Lý Mộ theo nàng đi vào phòng, nói: "Ta mua chút quần áo cho các nàng, nàng xem xem có thích hay không…"

Liễu Hàm Yên ngồi ở trên ghế, nói: "Không vội."

Lý Mộ lại nói: “Trước đó vài ngày, chúng ta ở Thần Đô nhìn thấy cha mẹ cùng người nhà Vãn Vãn, bọn họ vẫn giống như trước đây, vì không cho Vãn Vãn nhìn thấy bọn họ mà đau lòng, ta bảo người ta mang bọn họ đuổi đến nơi khác…”

Liễu Hàm Yên gật gật đầu, nói: “Làm không tệ.”

Sau đó ánh mắt nàng nhìn về phía Lý Mộ, hỏi: “Chàng lúc muộn một chút liên hệ ai?”

“…”

Hết chương 907.

Chương 908. Tạo áp lực

Lý Mộ tuy luôn giấu nữ hoàng, nhưng cũng không tính giấu Liễu Hàm Yên. Hắn ngẩng đầu nhìn nàng, nói: "Có chuyện, ta muốn hướng nàng thẳng thắn…"

Chuyện ngoài ý muốn ở Thiên Hồ quốc, vẫn luôn là chuyện Lý Mộ xấu hổ mở miệng.

Làm nam tử hán đại trượng phu đội trời đạp đất, hắn chịu được vô số dụ hoặc, cuối cùng vẫn thua ở trong tay một con hồ ly.

Liễu Hàm Yên mặt âm trầm, hỏi: "Tiểu Bạch biết không?"

Lý Mộ lắc đầu nói: "Ta còn chưa nói cho muội ấy, nàng nghe ta giải thích, lần đó thật là ngoài ý muốn, ta chưa nghĩ tới…"

Liễu Hàm Yên đứng lên, hừ lạnh một tiếng, nói: "Giải thích với ta vô dụng, chàng vẫn là giải thích với Tiểu Bạch đi."

Nàng ra khỏi phòng, để lại một mình Lý Mộ ở đây, Lý Mộ cuối cùng vẫn tính trước không nói cho Tiểu Bạch sự thật bên cạnh hắn đã có một hồ ly khác, bây giờ quan trọng nhất, là để nàng tự tay báo thù đồng tộc cùng mỗ mỗ bị giết.

Cái này đã trở thành chấp niệm trong lòng nàng, Thiên Hồ nhất tộc chấp niệm sâu đối với thù hận, khiến tu vi của nàng đã thật lâu không thể tiến bộ nữa.

Lý Mộ đi đến trong sân, mang các quần áo mua về để các nàng đều tự chọn mấy bộ, sau đó tới cung Trường Nhạc, vừa mới mang nó lấy ra, Chu Vũ liền liếc hắn, nói: "Đây đều là các nàng chọn qua rồi nhỉ?"

Từ trong vẻ mặt của Lý Mộ, nàng nhận được đáp án khẳng định, hừ nhẹ một tiếng, nói: "Trẫm biết mà, người khác không chọn còn thừa, ngươi cũng sẽ không cho trẫm…"

Lý Mộ bất đắc dĩ nói: "Bệ hạ hiểu lầm rồi, thần đã sớm chọn lựa sẵn cho ngài mấy bộ, chỉ là để bệ hạ xem xem bên trong còn có thứ ngài thích hay không…"

Hắn mang mấy bộ quần áo khác lấy ra, nói: “Những thứ này là thần đã sớm chọn cho bệ hạ.”

Chu Vũ rất nhanh liền tha thứ Lý Mộ, tự mình đi nội điện thử quần áo.

Lý Mộ lại nhìn về phía Mai đại nhân và Thượng Quan Ly, nói: “Các ngươi cũng chọn mấy bộ đi, tuy không phải bảo vật gì, nhưng mặc ở trên người còn rất đẹp…”

Mai đại nhân thản nhiên nhìn hắn một cái, nói: “Người khác chọn còn thừa mới cho chúng ta…”

Lý Mộ phất phất tay, mang những quần áo đó cất hết đi, thản nhiên nói: “Muốn hay không.”

Mai đại nhân cả giận nói: “Ngươi tên vô lương tâm này, thiệt thòi cho ta còn bảo Cúc vệ giúp ngươi hỏi thăm tin tức, ngươi đối với ta như vậy?”

Động tác thu quần áo của Lý Mộ chậm một cái chớp mắt, hỏi: “Tin tức gì?”

Mai đại nhân thản nhiên liếc hắn, hỏi: “Có muốn biết kẻ thù của Tiểu Bạch, rốt cuộc có lai lịch gì hay không?”

Lý Mộ nói: “Đệ tử đời thứ tư Huyền Tông.”

Mai đại nhân khoanh hai tay, nói: “Ngươi có phải ngốc hay không, đệ tử đời thứ tư Huyền Tông cũng là cha sinh mẹ đẻ, ý tứ của ta là, hắn xuất thân, quê quán, hắn là người nước nào, là thân phận gì, trong nhà còn có người nào…”

Lý Mộ ngẩn ra một phen, sau đó nói: “Thật ra ta vừa rồi chỉ là đùa một chút, quần áo của Mai tỷ tỷ, ta đã sớm giúp ngươi lưu ý, vài món này đặc biệt thích hợp khí chất của ngươi…”

Thượng Quan Ly hỏi: “Vậy ta thì sao?”

Lý Mộ phất phất tay, nói: “Ngươi sang một bên đi, chờ Mai tỷ tỷ chọn xong rồi ngươi lại chọn.”

Thượng Quan Ly từ trong tay áo lấy ra một phong văn kiện mật, nói: “Thứ Cúc vệ điều tra ra, ở chỗ ta.”

Lý Mộ hít thật sâu, trên mặt một lần nữa lộ ra nụ cười, nói: "A Ly tốt, ta sao có khả năng quên ngươi chứ, vừa rồi ta chỉ là đùa một chút, đương nhiên là ngươi chọn trước, lấy tuổi của Mai tỷ tỷ, nơi này không có mấy món nàng mặc được, chờ lát nữa lại chọn cũng không muộn…"

Cung Trường Nhạc, Mai đại nhân ôm vài bộ quần áo, hừ lạnh nói: "Ngươi nói, trên đời này sao có thể có người không biết xấu hổ như vậy!"

Thượng Quan Ly liếc nàng một cái, nói: "Ngươi mấy ngày hôm trước còn nói hắn dám lấy Tạo Hóa chiến Siêu Thoát, trọng tình trọng nghĩa, là người đáng giá gửi gắm…"

…

Trong tay Lý Mộ cầm một phong văn kiện mật, là thám tử Cúc vệ từ Huyền Tông truyền đến.

Lý Mộ không ngờ thám tử triều đình vậy mà bố trí vào Huyền Tông, trong phong văn kiện mật này ghi lại chi tiết tin tức thân phận Thanh Thành Tử.

Thanh Thành Tử, vốn tên Triệu Thành, xuất từ gia tộc tu hành nào đó của Yến quốc.

Yến quốc là một nước nhỏ phía nam Tổ Châu, thực lực quốc gia rất yếu, thua xa Thân quốc, Cảnh quốc, Ung quốc bọn sáu đại cường quốc, là nước phụ thuộc Đại Chu hoàn toàn triệt để, trăm năm qua, thông qua thượng cống đối với Đại Chu, để thu hoạch Đại Chu bảo hộ, khỏi bị nước khác thâu tóm cùng xâm nhập.

Lý Mộ sau khi rời khỏi hoàng cung, trực tiếp tới Hồng Lư Tự.

Từ sau lần trước triều cống, trừ Thân quốc, toàn bộ quốc gia phía nam đều có sứ thần thường trú Thần Đô.

Hồng Lư Tự khanh sau khi thu được mệnh lệnh của Lý Mộ, lập tức truyền đến sứ thần Yến quốc.

Một nam tử gầy gò bước nhanh bước vào phòng, thấp thỏm nói: "Không biết thượng quốc đại nhân truyền tiểu thần, có gì phân phó?"

Lý Mộ hỏi: “Có thể liên hệ hoàng thất Yến quốc các ngươi không?”

Nam tử gầy gò lập tức gật đầu: “Bẩm đại nhân, có thể…”

…

Yến quốc.

Sứ thần từ Đại Chu Thần Đô truyền đến một tin tức, làm cả hoàng thất Yến quốc đều trở nên khủng hoảng.

Đứa con trai kia của Triệu gia, may mắn gia nhập đạo môn Huyền Tông, đây vốn là vinh quang của Triệu gia, vinh quang của Yến quốc, không ngờ là, hắn lại bị triều đình Đại Chu truy nã.

Yến quốc là nước phụ thuộc Đại Chu, triều đình Đại Chu trực tiếp mang công văn truyền tới Yến đô. Làm quốc gia cường đại nhất Tổ Châu, Đại Chu giận dữ, Yến quốc loại quốc gia nhỏ này, vô thanh vô tức sẽ hóa thành tro bụi.

Sau khi thu được tin tức của triều đình Đại Chu, hoàng thất Yến quốc lập tức tổ chức một lần hội nghị khẩn cấp, ở trong thời gian ngắn nhất làm ra quyết định.

Mệnh lệnh của Đại Chu không thể cãi, hoàng đế Yến quốc tự mình hạ chỉ, mệnh lệnh Triệu gia lập tức triệu hồi Triệu Thành.

Triệu gia, sau khi quan viên truyền chỉ rời khỏi, gia chủ Triệu gia hừ lạnh một tiếng, ném thánh chỉ xuống đất, hắn giẫm qua thánh chỉ, nói: “Lấy pháp khí truyền âm đến, ta hỏi ý tứ Thành Nhi.”

Huyền Tông.

Thanh Thành Tử quỳ gối trước mặt Đạo Thành Tử, lo lắng nói: “Thái thượng trưởng lão, triều đình Đại Chu tạo áp lực đối với Yến quốc, bức bách phụ thân mang đệ tử giao ra, đệ tử nên làm cái gì bây giờ…”

“Vẻn vẹn nước nhỏ, cũng dám không để Huyền Tông ta vào mắt.” Đạo Thành Tử đứng lên, phất ống tay áo, thản nhiên nói: “Một khi đã như vậy, để Yến quốc vong đi.”

Hết chương 908.

Chương 909. Tạo phản cùng diệt môn (1)

Trong đạo cung, Đạo Thành Tử trầm giọng dặn dò: “Diệu Huyền, ngươi an bài mấy tên đệ tử, giúp gia tộc Thanh Thành Tử đoạt được Yến quốc.”

Một bóng người đi lên phía trước, cung kính nói: “Tuân mệnh.”

Vài tên trưởng lão Huyền Tông trầm mặc một lát, một người vẫn nhịn không được mở miệng: “Đại trưởng lão cân nhắc, tông ta vượt trên mọi vật, từ trước tới giờ đều không can thiệp việc quốc gia thế tục, nhúng tay nội chính Yến quốc, chỉ sợ sẽ chọc người ta dị nghị.”

Đạo Thành Tử thản nhiên nói: “Yến quốc bé như mắt muỗi, cam nguyện làm con chó trung thành của Chu triều, không đặt Huyền Tông ta ở trong mắt, nếu không giết gà dọa khỉ, về sau vẫn là sẽ có thứ không biết sống chết noi theo, uy này lão phu nhất định phải lập, bất luận kẻ nào cũng không được nhiều lời.”

Thiên Cơ Tử trưởng lão tự mình hạ lệnh, sau khi chưởng môn rời tông, do thái thượng trưởng lão tạm nắm quyền tông môn.

Một đám nội môn trưởng lão, không thể cãi quyết định của lão.

Trước kia tính cách thái thượng trưởng lão không tính là tốt, nhưng cũng không phải là như thế này.

Mọi người mơ hồ cảm thấy, lão ở trước mặt tu hành giả thiên hạ mất hết mặt mũi, đã sinh tâm ma, đang khiến tính cách lão, từ cực đoan trở nên càng thêm cực đoan, còn tiếp tục như vậy, Huyền Tông không biết sẽ thành bộ dáng gì nữa.

Lão càng là muốn bảo vệ mặt mũi tông môn, mặt mũi tông môn liền mất càng triệt để.

Nếu lúc trước theo lẽ công bằng xử trí, giao ra Thanh Thành Tử, tuy vẫn sẽ có chút tổn hại thể diện tông môn, nhưng sự tình tuyệt đối sẽ không ồn ào đến mức bây giờ.

Toàn bộ đàn tràng bị thu hồi, ngoại tông đệ tử bị đuổi, nội tông đệ tử ở Đại Chu và Yêu quốc đều chịu chèn ép, ở trong lòng tu hành giả thiên hạ, danh dự tông phái ngàn năm quét rác, giờ khắc này, không ít trưởng lão đều cũng đầu hoài nghi quyết định của Thiên Cơ Tử trưởng lão rốt cuộc có chính xác không.

Ở dưới thái thượng trưởng lão an bài, vài tên nội môn trưởng lão cảnh giới thứ năm lặng yên rời khỏi tông môn, tới Yến quốc.

Mấy ngày sau, Đại Chu, Thần Đô.

Trên buổi chầu sớm, sứ thần Yến quốc quỳ gối trên Tử Vi điện, cầu xin: "Yến quốc có loạn thần tặc tử làm loạn, đã bao vây hoàng cung, hạ thần phụng mệnh Yến vương, hướng thượng quốc cầu viện!"

Lý Mộ đứng ở trước điện, mặt lộ vẻ bất ngờ.

Nguyên ý của hắn là thông qua triều đình Yến quốc, tạo áp lực cho gia tộc Thanh Thành Tử, nhưng hắn không đoán trước được là, Yến quốc triệu thị thế mà lại tạo phản.

Hắn từng hỏi sứ thần Yến quốc, Triệu gia chỉ là một gia tộc tu hành thực lực bậc trung, căn bản không có thực lực tạo phản, lực lượng hoàng thất Yến quốc nắm giữ, đủ để mang Triệu gia diệt tộc mười lần.

Có thể mang hoàng thất Yến quốc bức bách đến loại hoàn cảnh này, sau lưng Triệu gia nhất định có người giúp đỡ.

Có loại thực lực này, lại có lý do giúp đỡ Triệu gia, hiển nhiên chính là Huyền Tông.

Thám tử triều đình ở Huyền Tông truyền về tin tức, từ sau khi đám người Lý Mộ rời khỏi, Huyền Tông chưởng giáo Diệu Vân Tử cũng xuất ngoại vân du, lúc này chấp chưởng Huyền Tông, là thái thượng trưởng lão Đạo Thành Tử.

Lấy tính cách mang thể diện xem trọng hơn mọi thứ đó của lão, làm ra được chuyện như vậy.

Sứ thần Yến quốc cầu viện, ở trên triều đường dẫn lên nghị luận phạm vi lớn.

Sau một phen thương thảo, một quan văn do dự nói: “Khởi bẩm bệ hạ, thần cho rằng, đây là nội chính của Yến quốc, Đại Chu không nên nhúng tay.”

Yến quốc là nước phụ thuộc Đại Chu, hàng năm tiến cống cho Đại Chu, Đại Chu có chức trách bảo hộ Yến quốc, nhưng điều kiện tiên quyết là Yến quốc bị thế lực ngoại lai xâm nhập, quốc nội Yến quốc có người tạo phản, thuộc về nội chính Yến quốc, từ khi thái tổ lập nước, Đại Chu đã không can thiệp nội chính nước khác, ngoại trừ Thân quốc chủ động khiêu khích.

Đây là nguyên nhân quan trọng các nước phía nam từ trước tới nay yên tâm tiến cống đối với Đại Chu.

Một lần này, Đại Chu có thể sử dụng lý do dẹp loạn phản chính phát binh giúp Yến quốc, lần sau, liền có khả năng dùng lý do khác can thiệp nội chính nước khác, một khi quy tắc này bị đánh vỡ, các nước phía nam nhất định lòng người hoảng sợ, bất lợi cho Tổ Châu yên ổn.

Triều thần Đại Chu ở sau khi trải qua một phen thảo luận, xuất phát từ đại cục cân nhắc, nhất trí quyết định, Yến quốc nội loạn, Đại Chu không xuất binh.

Sau khi bãi triều, triều thần Đại Chu giải tán, sứ thần Yến quốc mất hồn mất vía ra khỏi Tử Vi điện, vẻ mặt bi thương.

Đây là bi ai của quốc gia nhỏ, xen lẫn ở giữa thế lực lớn, vận mệnh đã sớm không được bản thân nắm giữ, Yến quốc, rất nhanh sẽ rơi vào tay loạn đảng…

Lúc này, một bóng người từ bên cạnh hắn đi qua, trong tay áo bỗng nhiên có một vật rơi xuống.

Sứ thần Yến quốc nhặt lên một xấp bùa màu vàng, gọi lại quan viên Đại Chu trẻ tuổi kia khiến Yến quốc lâm vào lốc xoáy, giọng khàn khàn nói: “Đại nhân, ngài đánh rơi đồ.”

Lý Mộ quay đầu, thản nhiên nói: “Bản quan không đánh rơi cái gì cả.”

Sứ thần Yến quốc ngẩn ra một phen, cúi đầu nhìn một xấp lá bùa trong tay, phù văn trên lá bùa này phức tạp đến cực điểm, chỉ nhìn một cái, hắn liền cảm thấy có chút váng đầu, lá

bùa tựa như cũng là tài liệu đặc thù, trong mỗi một lá bùa, đều tựa như ẩn chứa lực lượng mênh mông vô cùng.

Đây rõ ràng là hắn vừa rồi đánh rơi, hắn vì sao phải phủ nhận?

Vị quan viên trẻ tuổi kia đã đi xa, sứ thần Yến quốc như là ý thức được cái gì, đột nhiên ngẩng đầu, hít thở bắt đầu trở nên dồn dập hẳn lên.

Lý Mộ rời khỏi hoàng cung, vẫn chưa về nhà, mà là tới ngoài thành.

Ngoài cửa thành phía tây Thần Đô, trên một mảnh đất trống diện tích cực lớn, thợ thủ công của Công bộ đang bận rộn, nơi này sắp xây thành một phường thị tu hành cỡ siêu lớn, mời các đại tông môn, thế gia tu hành của Tổ Châu vào, cung cấp tiện lợi cho tu hành giả Tổ Châu.

Bọn họ không cần mỗi năm năm một lần, vạn dặm xa xôi tới Huyền Tông, ở Thần Đô, bọn họ lúc nào cũng có thể đổi được hoặc là mua được đồ dùng tu hành bọn họ cần.

Triều đình cũng sẽ không động cái thu bọn họ ba phần năm phần hạn mức buôn bán, chỉ cần đúng hạn giao nộp thu nhập từ thuế nhất định, thì có thể ở nơi này buôn bán mãi. Trên đất trống, thợ thủ công của Công bộ cực kỳ bận rộn, lần này kỳ hạn công trình rất gấp mà nhiệm vụ nặng, bọn họ cần ở trong thời gian một tháng xây thành một phường thị loại siêu lớn, loại công trình khổng lồ này, trước kia ít nhất cần nửa năm mới có thể hoàn công.

Nhưng lần này tốc độ triều đình rất nhanh, trong vòng một ngày, tam tỉnh đã thông qua quyết nghị công trình, khoản tiền của Hộ bộ đã ngay lập tức tới nơi, thợ thủ công của Công bộ là suốt đêm đến đo đạc thực địa.

Hết chương 909.

Chương 910. Tạo phản cùng diệt môn (2)

Lý Mộ xem xét một phen tiến độ công trình, mới về nhà.

Lúc hắn ở Huyền Tông, hứa hẹn kỳ hạn đối với các tu hành giả là ba tháng, mục đích của Lý Mộ, đương nhiên không phải ít lãi tiêu thụ mạnh, mời chào làm ăn, hắn hy vọng ba tháng sau, khi các tu hành giả Tổ Châu tới Thần Đô, bị phường thị tu hành lớn hơn, tiện hơn, giá hàng thấp hơn này lưu lại, hoàn toàn quên hội giao lưu vơ vét của cải của Huyền Tông.

Tuy hắn cũng rất muốn lập tức báo thù cho Tiểu Bạch, nhưng hắn bây giờ, còn xa không thể chính diện chống lại Huyền Tông, chỉ có thể trước từ khía cạnh suy yếu Huyền Tông, lại tìm kiếm cơ hội.

Trong ba tháng qua, các thủ tọa Phù Lục phái tập thể bị Lý Mộ bắt tráng đinh, phù lục cấp cao bọn họ không thể cam đoan tỷ lệ vẽ bùa thành công trăm phần trăm, nhưng bùa cấp thấp thì có thể, bùa địa giai trở lên, Lý Mộ giữ lại tự mình vẽ, địa giai trở xuống, đều giao cho bọn họ.

Mấy ngày kế tiếp, Lý Mộ vẫn luôn ở nhà vẽ bùa.

Trên một chiếc thuyền bay từ Đại Chu đến Yến quốc, một nam tử sờ sờ lá bùa trong lòng, trên mặt lộ ra nét lo lắng, hắn không tiếc cạn kiệt pháp lực, mang tốc độ thuyền bay nâng lên nhanh nhất.

Yến quốc, Yến đô.

Gần đây, Yến quốc đã xảy ra một việc lớn, làm dân chúng cả Yến quốc lòng người hoảng sợ.

Yến quốc có gia tộc tu hành họ Triệu, không biết từ nơi nào mời chào đến vài vị cường giả, tạo phản ép vào hoàng cung đối với hoàng thất, sau khi bẻ gãy nghiền nát đánh bại hộ vệ quân của hoàng tộc, mang hoàng tộc ép đến bên trong hoàng cung.

Thẳng đến lúc hoàng tộc mở ra đại trận thủ hộ, hai bên tạm thời giằng co.

Mấy bóng người lơ lửng ở không trung, điên cuồng công kích đối với một trận pháp bao trùm ở ngoài hoàng cung, hào quang pháp thuật chiếu rọi cả mảng trời, nhưng trận pháp này trừ hơi chớp lên, cũng chưa có một chút hiện tượng lạ nào.

Gia chủ Triệu gia bay lên trời cao, nói với một người trung niên: "Trưởng lão, trận này là hoàng thất ngày xưa trả giá cao từ Linh Trận phái mua hàng, nghe nói có thể chống đỡ cường giả Động Huyền công kích…"

Người trung niên ở cao nhìn xuống trận pháp ngoài hoàng cung Yến quốc, thản nhiên nói: "Chống đỡ công kích của cảnh giới thứ sáu có điều khoa trương, nhưng không có cường giả cảnh giới thứ sáu, muốn phá đi trận này, quả thực phải tốn thời gian mấy ngày."

Gia chủ Triệu gia nói: "Tiểu nhân lo lắng là triều đình Đại Chu, hoàng tộc khẳng định hướng triều đình Đại Chu cầu viện, nếu là triều đình Đại Chu phái binh…"

Người trung niên nói: "Yên tâm đi, đây là việc trong nhà Yến quốc các ngươi, triều đình Chu quốc là không có khả năng phái binh, nếu bọn họ thật sự phái binh, tông môn cũng sẽ không ngồi xem."

Gia chủ Triệu gia nhẹ nhàng thở ra, nói: "Vậy ta yên tâm rồi."

Trong trận pháp, hoàng tộc Yến quốc nhìn bóng người lơ lửng phía trên, mặt đều lộ vẻ khổ sở.

Một lão giả thở dài nói: "Không ngờ Huyền Tông thế mà ra tay, đối phó Yến quốc chúng ta nước nhỏ như vậy, lại phái ra mấy vị trưởng lão, bọn họ muốn đánh mặt Đại Chu, Yến quốc ta lại gặp tai bay vạ gió…"

Người trung niên mặc hoàng bào nói: "Hôm nay, chỉ có thể gửi hy vọng vào triều đình Đại Chu."

Lão giả lắc lắc đầu, nói: "Triều đình Đại Chu là không có khả năng xuất binh, lúc trận phá, chính là lúc Yến quốc đổi chủ, hận chỉ hận Yến quốc ta thế yếu, ngay cả quốc vận của mình cũng không thể khống chế…"

Trận pháp hoàng thất Yến quốc từ Linh Trận phái mua tuy mạnh, nhưng cũng không chống đỡ được mấy vị cường giả cảnh giới thứ năm liên tục công kích, chỉ hai ngày, trận pháp liền kiên trì đến cực hạn.

Gia chủ Triệu gia bay ở trên trời cao, nhìn trận pháp kịch liệt rung động dưới pháp thuật công kích, trong mắt hiện ra một tia nóng bỏng.

Yến quốc, chuẩn bị họ Triệu rồi.

Nhiều nhất mấy canh giờ, trận này phải bị công phá.

Nhưng lúc này, bỗng có một đạo hào quang từ nơi xa nhanh chóng tiếp cận, đó là một chiếc thuyền bay, người trên thuyền bay gia chủ Triệu gia không xa lạ, hắn là sứ thần Yến quốc thường trú Đại Chu.

Chỉ có một mình sứ thần này trở về, gia chủ Triệu gia đã rõ, Đại Chu tất nhiên chưa xuất binh, nụ cười trên mặt càng tăng lên.

Ở lúc trên mặt hắn hiện lên nụ cười, tiếng gầm cuồn cuộn từ phía trước truyền đến.

“Nghịch tặc, chịu chết đi!”

Sứ thần đó đứng thẳng ở đầu thuyền, ném ra mấy lá bùa, trong hư không bỗng nhiên xuất hiện vài bóng người giáp vàng, tay cầm binh khí khổng lồ, trên người tản mát ra khí tức vô cùng cường đại.

Gia chủ Triệu gia sững ra tại chỗ, chấn động nói: “Đây là cái gì?”

Nhìn mấy vị thần binh giáp vàng kia, vài tên trưởng lão Huyền Tông cũng ngây ra ở nơi đó, sau khi phản ứng lại, lão giả cầm đầu lập tức hoảng sợ nói: “Là thần binh cảnh giới thứ sáu, lui, mau rút lui!”

…

Tin tức của Yến quốc, là ở năm ngày sau truyền tới Thần Đô.

Yến quốc có loạn đảng họ Triệu tạo phản bức cung, cuối cùng bị hoàng tộc bình định, Triệu thị nhất tộc, bởi tội lớn tạo phản, bị giết cả nhà, chỉ có con hắn Triệu Thành bởi đang ở Huyền Tông, tránh được một kiếp.

Trong Lý phủ, Lý Mộ bóc một quả quýt, đút cho Tiểu Bạch cùng Vãn Vãn mỗi người một múi.

Vị Thanh Thành Tử kia, bây giờ hẳn là có thể cảm nhận một bộ phận thống khổ Tiểu Bạch từng trải qua nhỉ?

Huyền Tông.

Thanh Thành Tử quỳ ở trên mặt đất, vẻ mặt dại ra, còn chưa từ trong đả kích trọng đại phục hồi tinh thần.

Gia tộc đoạt quyền thất bại, bị hoàng thất Yến quốc tịch thu gia sản chém cả nhà, Triệu gia bây giờ còn sống trên đời, cũng chỉ có một mình hắn.

Cái này sao có khả năng, cái này sao có khả năng, Yến quốc chỉ là một quốc gia nhỏ không thể nhỏ hơn nữa, người mạnh nhất hoàng thất cũng mới cảnh giới thứ năm, lần này tông môn là trực tiếp phái ra năm trưởng lão cảnh giới thứ năm, sự tình sao có khả năng thất bại, người nhà của hắn sao có khả năng chết?

Đạo Thành Tử mặt âm trầm, hỏi: “Chuyện rốt cuộc là thế nào?”

Một trưởng lão cảnh giới thứ năm từ Yến quốc trở về bi phẫn nói: “Là Kim Giáp Thần Binh Phù, Kim Giáp Thần Binh Phù thiên giai, hoàng thất Yến quốc triệu hồi ra ba vị thần binh cảnh giới thứ sáu, ba vị đó, chúng ta căn bản không phải đối thủ, nếu không phải bọn hắn cố ý buông tha chúng ta, lần này toàn bộ đệ tử đều phải ở lại Yến quốc…”

Diệu Huyền Tử nghiến răng nói: “Phù Lục phái, nhất định là Phù Lục phái nhúng tay, trừ bọn họ, còn có ai có thể vẽ ra Kim Giáp Thần Binh Phù thiên giai, lá bùa thiên giai loại hình công kích cấm bán ra ngoài, Phù Lục phái thế mà dám phá hư quy củ!”

Hết chương 910.

Chương 911. Hạo kiếp cùng cơ duyên (1)

Một tấm Kim Giáp Thần Binh Phù, có thể tạm thời triệu hồi ra một thần binh tu vi cảnh giới thứ sáu, chiến lực cấp cao như thế, có thể rất dễ dàng tiêu diệt đại đa số tông môn trung bình nhỏ cùng quốc gia trung bình nhỏ, tạo thành hỗn loạn thật lớn, cho nên bất cứ một tông môn nào của đạo môn, đều không cho phép bán lá bùa công kích thiên giai, đây là nhận thức chung của sáu phái.

Diệu Huyền Tử lạnh lùng nói: "Ta đi hỏi Huyền Cơ Tử một chút, xem lão giải thích như thế nào!"

Hắn tới một tòa đạo cung, ngồi ở trên một cái ghế tựa bạch ngọc, sau khi lấy pháp lực thúc giục, Phù Lục phái xa ở Bắc quận, trong đạo cung đỉnh núi cao nhất, Huyền Cơ Tử đang giảng đạo cho các đệ tử lòng có cảm giác, phất phất tay, trung ương đạo cung, một bóng người hư ảo bỗng dưng hiện lên.

Ánh mắt Huyền Cơ Tử nhìn hư ảnh phía dưới, hỏi: "Diệu Huyền Tử đạo hữu bỗng nhiên đến thăm, có chuyện gì quan trọng?"

Diệu Huyền Tử trầm giọng hỏi: "Huyền Cơ Tử, ngươi bớt giả bộ hồ đồ với ta, Phù Lục phái các ngươi có phải cho Yến quốc mấy tấm Kim Giáp Thần Binh Phù hay không? Ngươi hẳn là biết, loại lá bùa này là cấm bán ra ra ngoài!"

Huyền Cơ Tử phủ nhận: "Bổn phái chưa từng bán ra Kim Giáp Thần Binh Phù."

Diệu Huyền Tử hừ lạnh nói: "Ngươi cảm thấy ngươi phủ nhận được sao, trừ Phù Lục phái bọn ngươi, còn có môn phái thế gia nào có thể vẽ bùa thiên giai, còn là bùa công kích thiên giai!"

Huyền Cơ Tử lắc đầu nói: "Bổn phái quả thực chưa từng bán ra Kim Giáp Thần Binh Phù, nhưng mấy ngày trước, Linh Cơ Tử sư đệ truyền tin nói, mấy lá bùa cao cấp hắn mang theo bên người bị người ta trộm mất, có lẽ là tặc tử đó sau khi ăn trộm, bán qua tay đi, không quan hệ với Phù Lục phái ta…"

“Đánh mất rồi?”

Diệu Huyền Tử tức giận nói: “Huyền Cơ Tử, ngươi coi bổn tọa là trẻ con ba tuổi sao?”

Huyền Cơ Tử nhìn hắn, thản nhiên nói: “Phù văn Kim Giáp Thần Binh Phù, tùy tiện trên một quyển sách phù đạo nhập môn nào cũng có, thiên hạ to lớn, tàng long ngọa hổ, có cao nhân giỏi về phù đạo có thể vẽ ra lá bùa này, cũng là chuyện rất bình thường, không có bằng chứng, đừng chuyện gì cũng trách đến trên đầu Phù Lục phái ta, chẳng lẽ trong phản quân Yến quốc có người sử dụng thần thông đạo thuật cấp cao, liền nhất định là Huyền Tông ở sau lưng ủng hộ sao?”

Diệu Huyền Tử môi giật giật, á khẩu không trả lời được, cuối cùng phất ống tay áo, hình chiếu dần dần tiêu tán.

Huyền Cơ Tử nhìn hắn biến mất, mới lấy ra pháp khí truyền âm, sau khi thúc giục, dặn dò: “Sư đệ à, lần sau lại có loại chuyện này, nhớ đổi một loại lá bùa bọn họ chưa từng thấy, Kim Giáp Thần Binh Phù vừa ra, ai cũng biết là Phù Lục phái ta…”

Kiếp nạn hoàng thất Yến quốc bởi Lý Mộ dựng lên, cho dù là Đại Chu không thể xuất binh giúp đỡ, Lý Mộ cũng sẽ không ngồi xem.

Đạo môn lục tông siêu nhiên trên mọi thứ, chưa từng tham dự tranh đấu hoàng quyền thế tục, là Đạo Thành Tử hỏng quy củ giới tu hành trước, liền không thể trách Lý Mộ sơ ý đánh mất đồ.

Trên thực tế, Lý Mộ trước đó đã biết, lá bùa công kích thiên giai trở lên cấm bán ra, đây là nhận thức chung của sáu tông.

Kim Giáp Thần Binh Phù cũng không thể so với Tạo Hóa Phù, hai loại lá bùa này tuy đều là thiên giai, nhưng một cái cứu mạng, một cái lấy mạng, có được một tấm Kim Giáp Thần Binh Phù thiên giai, tương đương với tạm thời có được một vị cường giả Động Huyền, có thể tiêu diệt hơn nửa quốc gia nhỏ phía nam.

Loại bùa này nếu dùng tiền có thể mua được, giới tu hành liền hoàn toàn lộn xộn.

Nhưng, Lý Mộ chưa thu tiền sứ thần Yến quốc, cũng sẽ không tính bán, huống hồ hắn là đứng ở lập trường chính nghĩa, không thẹn với lương tâm.

Triệu gia tạo phản bị giết, Huyền Tông đã không còn kế nào, nếu Đạo Thành Tử phát rồ phái ra trưởng lão cảnh giới thứ sáu nhúng tay việc Yến quốc, bao gồm Đại Chu ở trong, toàn bộ quốc gia Tổ Châu đều sẽ liên hợp chống lại Huyền Tông.

Triều đình các quốc gia cùng các tông đạo môn xưa nay nước giếng không phạm nước sông, vô luận triều đình một quốc gia nào cũng không muốn có một thế lực vượt lên trên quốc gia bọn họ, cho dù là Đại Chu, cũng sẽ không nhúng tay nội chính quốc gia khác.

Từ thời điểm Đạo Thành Tử lựa chọn che chở Thanh Thành Tử, Lý Mộ đã đối đầu với Huyền Tông.

Đáng tiếc là, bên cạnh hắn không có cường giả Hợp Đạo cảnh, nếu không, hắn bây giờ đã có thể dẫn người đánh lên sơn môn Huyền Tông, bắt bọn họ giao người ra.

Ngoài ra, Lý Mộ cũng khắc sâu ý thức được, thực lực của bản thân hắn, thực lực Phù Lục phái vẫn quá yếu, nếu không, Huyền Tông lại làm sao dám vì một nội môn đệ tử, mà đi đắc tội Phù Lục phái.

Từ trước tới nay, hắn đi mỗi một bước đều xuôi gió xuôi nước, xung đột với Huyền Tông, xem như lần đầu tiên hắn gặp suy sụp to lớn.

Kẻ thù của Tiểu Bạch ngay tại Huyền Tông, Lý Mộ lại không cách nào báo thù cho nàng, mấy ngày qua, trong lòng hắn vẫn luôn tự trách không thôi.

Đây chỉ sợ là lần đầu tiên Lý Mộ bức thiết sinh ra ý định nâng cao bản thân, tăng lên thực lực người bên cạnh như thế.

Phường thị tu hành của Thần Đô phải xây dựng thành công, Lý Mộ cần đủ linh ngọc, linh dược, mang tu vi đệ tử Phù Lục phái chỉnh thể tăng lên một cấp bậc, ít nhất ở trên số lượng đệ tử cấp trung cấp cao, không thua Huyền Tông.

Về phần cường giả cảnh giới thứ tám, thì không có chút biện pháp nào.

Vạn năm qua, linh khí thế giới này từ từ loãng đi, đã không có khả năng sinh ra cường giả cảnh giới thứ chín, thậm chí ngay cả cảnh giới thứ tám cũng rất khó xuất hiện, trừ Huyền Tông Thiên Cơ Tử, đạo môn chưa có vị cảnh giới thứ tám thứ hai nữa.

Khả năng duy nhất có cường giả cảnh giới thứ tám là ma đạo, nhưng Lý Mộ không có khả năng hợp tác với ma đạo, tổ chức tiếng thối rõ ràng này, là kẻ địch của toàn bộ nhân sĩ chính đạo.

Tốt ở người duy nhất có hi vọng tấn thăng cảnh giới thứ tám trên đại lục, chính là một trong những người thân mật nhất bên cạnh Lý Mộ.

Nữ hoàng hôm nay mặc bộ quần áo nào đó Lý Mộ tặng cho nàng, lười biếng dựa ở trên ghế rồng đọc tiểu thuyết mới nhất, làm cảnh giới thứ bảy trẻ tuổi nhất đại lục, Lý Mộ chưa từng thấy nàng tu hành.

Nếu là nữ hoàng có tu vi cảnh giới thứ tám, hắn cần gì phải khổ tâm cô nghệ tích góp thực lực, tìm cơ hội để Tiểu Bạch báo thù.

Hắn đã sớm dẫn người đánh lên Huyền Tông.

Chu Vũ cảm nhận được tầm mắt Lý Mộ, buông sách xuống, hỏi: “Ngươi nhìn trẫm làm cái gì?”

Nếu nữ hoàng chịu cố gắng, hắn liền không cần cố gắng nữa. Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói: “Đọc sách mãi cũng không có ý tứ gì, nếu không bệ hạ đi tu hành đi, tranh thủ sớm ngày phá cảnh…”

Hết chương 911.

Chương 912. Hạo kiếp cùng cơ duyên (2)

Huyền Tông.

Trong một tòa đạo cung, Thanh Thành Tử quỳ ở trên mặt đất, sắc mặt điên cuồng, nghiến răng nói: “Thái thượng trưởng lão, hoàng thất Yến quốc công khai làm nhục Huyền Tông ta, đệ tử thỉnh cầu thái thượng trưởng lão phái thủ tọa trưởng lão tới Yến quốc, diệt hoàng thất Yến quốc, nâng cao môn uy Huyền Tông ta!”

Đạo Thành Tử thản nhiên liếc hắn, nói: “Dẫn hắn đi, úp mặt vào tường mười năm, trong mười năm không thể bước ra khỏi Giới Luật phong nửa bước.”

Thanh Thành Tử hiển nhiên đã điên rồi, diệt hoàng thất Yến quốc, Huyền Tông liền từ chính đạo đệ nhất đại tông, biến thành ma đạo đệ nhất đại tông, đây không phải kết quả Đạo Thành Tử muốn.

Đệ tử hạch tâm đời thứ tư trong điện nhìn Thanh Thành Tử tru lên bị mang đi, sắc mặt Thanh Huyền Tử so với Thanh Thành Tử còn tái hơn. Hắn rất may mắn mình lúc ấy không đối đầu với Lý Mộ đến cùng, nếu không bây giờ điên có thể chính là hắn.

Đạo Thành Tử ngồi ở trên chủ vị, nhắm mắt, nói: “Đi xuống hết đi.”

Các đệ tử khom người hành một lễ, theo thứ tự rời khỏi đạo cung. Khi trong điện chỉ còn lại có một mình Đạo Thành Tử, cửa đạo cung chậm rãi đóng lại, bóng tối mang Đạo Thành Tử hoàn toàn bao phủ.

Lúc này, bên tai Đạo Thành Tử bỗng truyền đến một thanh âm: “Có phải rất tức giận, rất không cam lòng hay không?”

Sắc mặt Đạo Thành Tử đột nhiên biến đổi, lạnh lùng nói: “Ai, lăn ra đây cho ta!”

Thần niệm của lão quét ngang, cũng chưa phát hiện bên người có khí tức thứ hai, lúc này, thanh âm đó vang lên lần

nữa: “Không cần tìm nữa, ta ở trong lòng ngươi, ngươi chính là ta, ta chính là ngươi…”

Đạo Thành Tử tu hành hơn trăm năm, rất rõ mình gặp cái gì rồi, lấy tu vi cùng tâm tính của lão, sắc mặt cũng không tránh khỏi biến thành tái nhợt.

Thanh âm đó tiếp tục nói: “Ta biết ngươi rất tức giận, cũng rất không cam lòng, trong đám đông sư huynh đệ, thiên phú của ngươi tốt nhất, ngươi thăng cấp Tạo Hóa đầu tiên, bước vào Động Huyền đầu tiên, rảo bước tiến lên Siêu Thoát đầu tiên, nhưng sư phụ bất công, vẫn mang vị trí chưởng giáo truyền cho người khác, trong lòng ngươi cảm thấy, nếu ngươi làm chưởng giáo, Huyền Tông nhất định tốt hơn so với bây giờ…”

Thanh âm đó cười lên: “Nhưng, khi ngươi nắm giữ Huyền Tông, ngươi phát hiện, sự tình tựa như không phải như thế, ngươi làm thái thượng trưởng lão, bị một vãn bối cảnh giới thứ năm trước mặt vô số tu hành giả mặt Tổ Châu làm nhục, Huyền Tông đàn tràng bị thu hồi, ngoại tông đệ tử bị đuổi, nội tông đệ tử thế mà bị Yêu tộc bài xích, ngươi chưởng quản tông môn cường đại nhất Tổ Châu, lại ngay cả một quốc gia nhỏ cũng bất lực, ngươi cả đời này, chính là trò cười…”

Trong mắt Đạo Thành Tử tràn ngập tơ máu, nổi giận nói: “Câm mồm, lão phu là thái thượng trưởng lão Huyền Tông, cường giả cảnh giới thứ bảy, dưới một người, trên vạn vạn người…”

Thanh âm đó cười lớn hơn nữa: “Lời ngươi nói, chính ngươi tin không, nếu ngươi không biết là mình là trò cười, ta lại nào có khả năng xuất hiện, cho dù ngươi bây giờ đạt được mọi thứ ngươi muốn, lại vẫn là ngay cả một tiểu bối cũng không làm gì được, cái này chẳng lẽ không phải trò cười sao…”

“Câm mồm, câm mồm, câm mồm…”

…

Huyền Tông, trong đạo cung chỗ cao nhất truyền đến từng trận rống giận, vô số đệ tử Huyền Tông ngẩng đầu nhìn, trong lòng kinh sợ khủng hoảng, không biết thái thượng trưởng lão

tại sao nổi nóng như vậy, lúc còn chưởng giáo chân nhân, chưa từng có tình huống như vậy.

Cũng không biết chưởng giáo chân nhân khi nào trở về, bọn họ thật sự không biết, thái thượng trưởng lão sẽ khiến Huyền Tông đi lên một con đường thế nào…

Ngay tại lúc trong lòng các đệ tử Huyền Tông nhớ chưởng giáo chân nhân xuất ngoại vân du, Huyền Tông chưởng giáo Diệu Vân Tử, đang ngồi thiền ở một hồ thiên không gian tĩnh mịch.

Một khắc nào đó, hắn mở mắt, nhìn lão nhân đối diện, hỏi: "Sư thúc tổ, vì sao không dựa theo môn quy, giao Thanh Thành Tử cho Phù Lục phái xử trí, ngài rốt cuộc đã nhìn thấy gì?"

Lão nhân trầm mặc hồi lâu, rốt cuộc mở miệng nói hai chữ: "Hạo kiếp."

Hai mắt Diệu Vân Tử co lại. Thiên Cơ Tử sư thúc tổ từng đoán trước hai lần hạo kiếp tông môn, nếu không phải sau khi lão cảnh báo, tông môn sớm có chuẩn bị, Huyền Tông đã bị diệt ở trong tay ma đạo, chính bởi vì như thế, đệ tử Huyền Tông mới tín nhiệm với lão như thế.

Diệu Vân Tử hít thật sâu, hỏi: "Hạo kiếp thế nào?"

Lão nhân chậm rãi nói: "Vương triều bị diệt, lục tông đoạn tuyệt, mười châu sụp đổ, diệt thế hạo kiếp…"

Diệu Vân Tử chấn kinh hỏi: "Chỉ bởi vì Huyền Tông giao ra Thanh Thành Tử?"

Lão nhân mở miệng nói: "Đó là mệnh số huyền diệu, một chuyện bây giờ thấy rất nhỏ bé, cũng có khả năng ở trong tương lai dẫn lên biến số thật lớn…"

Diệu Vân Tử nghĩ nghĩ, lại hỏi: "Chẳng lẽ không giao ra Thanh Thành Tử, có thể ngăn cản trận hạo kiếp này?"

Trong đôi mắt trống rỗng của lão nhân hiện ra một đạo hào quang, lẩm bẩm: "Không thể, nhưng đây là sinh cơ duy nhất…"

Diệu Vân Tử lắc đầu nói: “Đệ tử vẫn không thể tưởng tượng.”

Lão nhân mỉm cười, nói: “Ta cũng không cách nào tưởng tượng. Tu hành cho tốt đi, phúc hề họa hề, họa hề phúc hề, không ai có thể nói rõ được, là hạo kiếp, nhưng lại há không phải cơ duyên…”

Trên không Thần Đô, tầng cửu thiên cương phong.

Lý Mộ ở trần trên thân, ngồi xếp bằng trên không, tùy ý cương phong lạnh thấu xương thổi ở trên người hắn, sau khi lợi dụng cương phong rèn luyện thân thể một lúc, hắn dùng pháp lực khởi động một vòng bảo hộ, tiếp tục hướng bên trên bay đi.

Từ bên cạnh Thượng Quan Ly bay qua, Lý Mộ tiếp tục hướng lên trên. Trong mắt Thượng Quan Ly hiện lên một tia không phục, sau khi gian nan hướng bên trên di động một khoảng cách, liền ở dưới áp lực cực lớn rơi xuống mấy trượng, trở xuống vị trí ban đầu.

Biết tu vi Lý Mộ đã vượt qua nàng quá nhiều, nàng chỉ có thể thành thành thật thật khoanh chân ngồi ở tại chỗ.

Thời điểm Lý Mộ chưa từng tu hành, nàng ở dưới sự trợ giúp của nữ hoàng đã tiến vào cảnh giới thứ năm, bây giờ Lý Mộ cách cảnh giới thứ sáu đã chỉ có một bước, nàng còn dừng lại ở cảnh giới thứ năm.

Trong lòng khẽ thở dài, Thượng Quan Ly nhắm mắt, tiếp tục vận chuyển pháp lực, thừa nhận áp lực thật lớn cương phong mang đến.

Lý Mộ lơ lửng ở phía trên Thượng Quan Ly mấy trượng, lần nữa khoanh chân ngồi thiền, nơi này xấp xỉ là cực hạn pháp lực của hắn có thể thừa nhận, hắn hướng bên trên nhìn một cái, nơi xa cực hạn của ánh mắt, một bóng người khác ngồi xếp bằng.

Sau khi nhận giáo huấn ở Huyền Tông, Lý Mộ khắc sâu ý thức được sự lơi lỏng của mình.

Nếu hắn có thể mang một nửa thời gian bình thường cãi cọ, liếc mắt đưa tình dùng để tu hành, có thể khi lại gặp chuyện tương tự, cũng không đến mức bị động như vậy.

Hết chương 912.

Chương 913. Giác ngộ của Lý Mộ

Không chỉ có bản thân Lý Mộ chăm chỉ hẳn lên, hắn còn kéo nữ hoàng cùng nhau tu hành.

Luyện thể một canh giờ, rèn luyện pháp lực một canh giờ, luyện tập họa đạo một canh giờ, lại thêm vẽ bùa, xử lý chính sự, hắn mỗi ngày có sáu canh giờ ở cùng nữ hoàng cùng một chỗ.

Sáu canh giờ còn lại, trừ ngủ, chính là làm bạn với người nhà, cùng với theo Xưng Tâm học tập long ngữ.

Nghiêm khắc mà nói, ngủ cũng thuộc loại tu hành, tốc độ song tu, nhất là tốc độ Lý Mộ song tu cùng Liễu Hàm Yên, vượt rất xa dẫn đường luyện khí.

Chỉ tiếc, tu vi Lý Mộ tựa như gặp một bình cảnh, vô luận hắn cố gắng như thế nào, cũng không nhìn thấy một chút hy vọng đột phá.

Từ Tạo Hóa đến Động Huyền, là lạch trời thứ nhất trên đường tu hành, trừ cố gắng tu hành, trên trình độ nhất định, cũng phải xem cơ duyên, cơ duyên đến, một buổi phá cảnh, cơ duyên không đến, có thể sẽ kẹt cả đời.

Mà trừ phá cảnh, giờ phút này bày ở trước mặt Lý Mộ, còn có một nan đề.

Ở ngoài Thần Đô, một phường thị tu hành lớn nhất Tổ Châu đang nhanh chóng xây thành, đến lúc đó, sẽ có mấy ngàn tu hành giả đến từ các nơi của Tổ Châu đến nhận lá bùa, lúc phường thị xây thành, cũng không thiếu khách nhân.

Thiếu là thương gia.

Phường thị to lớn có thể chứa mấy trăm cửa hàng, chung quy không thể chỉ có một cái Phù Lục các, triều đình cần mời chào thương gia có trọng lượng vào đó, như Đan Đỉnh phái, Linh Trận phái, Nam Tông, Bắc Tông vân vân.

Nếu có thể đạt được bốn tông này ủng hộ, liền không cần lo lắng vấn đề nguồn khách của phường thị ngày sau.

Vấn đề ở chỗ, triều đình Đại Chu làm như vậy, rõ ràng là đang đối địch với Huyền Tông, Phù Lục phái cùng Huyền Tông xé rách da mặt, mấy tông còn lại vẫn chưa làm thế, nói đến cùng đạo môn mới là một nhà, bọn họ là không có khả năng vì một chút ích lợi, giúp người ngoài đối phó người trong nhà, cho dù triều đình so với Huyền Tông rút của bọn họ ít hơn hai phần tiền lời.

Nếu không thể thuyết phục bốn tông này, như vậy phường thị sắp xây thành ở Thần Đô chính là một câu chuyện cười.

Lý Mộ cũng không có quan hệ bốn tông này, cũng không có mặt mũi lớn như vậy, chỉ có thể gửi hy vọng vào Huyền Cơ Tử, vì thế, Lý Mộ tự mình về tới Bạch Vân sơn, bàn bạc với y việc này.

Ngọc Chân Tử nghe xong Lý Mộ nói, lắc đầu nói: "Cái này rất khó, bốn tông còn lại không thù không oán với Huyền Tông, Đại Chu và Huyền Tông đối chọi gay gắt, bọn họ sẽ không giúp người ngoài đắc tội đồng môn, trừ cùng Đan Đỉnh phái quan hệ thân mật một chút, chúng ta cùng mấy tông còn lại cũng không có giao tình quá sâu, ngược lại là Huyền Tông và bọn họ có rất nhiều liên lạc."

Lý Mộ trước khi đến đã dự liệu được loại tình huống này, chỉ có thể nói: "Trước tiên thuyết phục cái nào tính cái đó đi."

Phù Lục phái và Đan Đỉnh phái quan hệ quả thực thân mật một chút, lúc trước ở Huyền Tông, Lý Mộ và Ngọc Dương Tử sư tỷ của Đan Đỉnh phái trò chuyện với nhau vui vẻ, Phù Lục phái còn từng vẽ cho Đan Đỉnh phái một tấm Thiên Cơ Phù, thậm chí thiên thư của Đan Đỉnh phái Lý Mộ cũng từng cảm ngộ.

Huyền Cơ Tử nghĩ nghĩ, nói: "Vậy sư đệ ngươi đi liên hệ Vô Trần sư tỷ đi."

Ngọc Chân Tử dùng ánh mắt cổ quái nhìn hắn một cái, lại cũng không nói gì thêm, rời khỏi đạo cung nơi này. Lý Mộ biết sáu phái có một loại pháp khí đặc thù, có thể truyền tống hình chiếu khoảng cách xa, sáu phái thường xuyên dùng phương thức này tiến hành hội nghị quan trọng.

Ngọc Chân Tử rời khỏi không lâu, lại đi trở về, nói với Huyền Cơ Tử: "Vô Trần sư tỷ nói, muốn bàn bạc chuyện này, bảo ngươi tự mình đi Đan Đỉnh phái."

Huyền Cơ Tử quả quyết nói: "Càn quấy, nếu chưởng giáo một phái có thể tùy ý rời khỏi tông môn, lần trước ta đã cùng các ngươi đi Huyền Tông, ngươi thay ta đi Đan Đỉnh phái đi "

Ngọc Chân Tử lắc lắc đầu, nói: "Sư tỷ nói rất rõ ràng, ngươi không tự mình đi Đan Đỉnh phái, việc này không có khả năng bàn bạc."

Lý Mộ theo bản năng cảm thấy trong đó có ẩn tình gì, Huyền Cơ Tử tựa như rất kháng cự đi Đan Đỉnh phái. Hắn còn chưa hỏi, Thiên Dương Tử thái thượng trưởng lão đã từ bên ngoài đi vào, nói với Huyền Cơ Tử: "Ngươi đi đi, trước kia là hai lão già chúng ta không có mặt, bây giờ hai lão già chúng ta đã trở lại, cho dù ngươi rời khỏi tông môn một năm hay năm rưỡi cũng không có chuyện gì."

Huyền Cơ Tử còn muốn nói cái gì, thái thượng trưởng lão tiếp tục nói: "Phù Lục phái ta cùng Huyền Tông đã đi tới hôm nay một bước này, ngươi thân là chưởng giáo, cũng nên nghĩ thêm cho môn phái."

Huyền Cơ Tử trầm mặc một lát, thở dài một tiếng, nói: "Đệ tử biết rồi."

Lý Mộ chưa bao giờ thấy Huyền Cơ Tử như vậy, nhìn hắn tâm sự nặng nề rời đi, Lý Mộ sinh nghi, hỏi Ngọc Chân Tử: "Sư huynh hắn làm sao vậy?"

Ngọc Chân Tử lắc lắc đầu, bất đắc dĩ nói: "Bởi vì Ngọc Dương Tử sư tỷ của Đan Đỉnh phái thích sư huynh, mà sư huynh một lòng muốn chấn hưng bổn môn, không muốn bị tư tình nhi nữ vây khốn. Ngọc Dương Tử sư tỷ thiên phú trác tuyệt, lại bởi vì tâm sự này, mãi không thể Siêu Thoát."

Lý Mộ lúc này mới biết, vì sao khi hắn cùng Huyền Tông bùng nổ xung đột, Huyền Cơ Tử là từ chỗ Ngọc Dương Tử đạt được tin tức.

Nhưng việc nào ra việc đó, tư tình nhi nữ quả thực sẽ ảnh hưởng tu hành, ảnh hưởng môn phái chấn hưng, nếu mỗi ngày

chỉ biết yêu đương, lấy đâu ra thời gian tu hành, thời gian nào quy hoạch tiền đồ tông môn, không có ai so với Lý Mộ càng rõ ràng hơn chuyện này.

Cả ngày đắm chìm ở trong ôn nhu hương, sẽ nảy sinh tính trơ bản thân thật lớn.

Đan Đỉnh phái có lẽ là muốn thúc đẩy hai người trở thành đạo lữ song tu, Lý Mộ không biết Huyền Cơ Tử rốt cuộc là không thích Ngọc Dương Tử, hay là không yên lòng môn phái, nếu là thứ trước, như vậy Lý Mộ cũng không muốn hắn hy sinh vì tông môn.

Cảm tình không thể miễn cưỡng, Huyền Cơ Tử dù sao không phải háo sắc như Lý Mộ, bức bách hắn cùng nữ tử không thích bên nhau cả đời, không khỏi quá tàn nhẫn.

Lý Mộ ra khỏi đạo cung, nhìn thấy Huyền Cơ Tử đứng một mình ở bên vách núi nơi xa, gió núi thổi đạo bào hắn vang lên, khiến bóng lưng này tỏ ra đặc biệt cô tịch.

Lý Mộ đi đến bên vách núi, nói: “Về Ngọc Dương Tử sư tỷ, trong lòng sư huynh là nghĩ như thế nào?”

Huyền Cơ Tử thâm trầm nói: “Sư phụ trước khi hết tuổi thọ, mang Phù Lục phái giao cho ta, ta gánh vác trên người, không phải tư tình nhi nữ, mà là môn phái hưng suy, thân là chưởng giáo, bổn tọa phải không có lỗi với trách nhiệm trên vai, không có lỗi với sư phụ nhắc nhở trước khi mất, không có lỗi với các thế hệ tiền bối Phù Lục phái, chấn hưng tông môn.”

Hết chương 913.

Chương 914. Lễ mọn của Lý Mộ (1)

Cùng Huyền Cơ Tử đứng chung một chỗ, Lý Mộ bỗng nhiên có chút hổ thẹn.

Hắn cũng là đệ tử Phù Lục phái, chưởng giáo tương lai, nhưng không có ý thức trách nhiệm cùng cảm giác sứ mệnh như Huyền Cơ Tử, chưa từng chủ động nghĩ, đi làm chuyện gì cho Phù Lục phái, lớn mạnh tông môn, hoàn thành nguyện vọng của tiền bối, mang Phù Lục phái biến thành đạo môn đệ nhất đại tông

Cái này đối với hắn nắm giữ vô số tài nguyên mà nói, rõ ràng không phải chuyện gì quá mức khó khăn.

Lý Mộ hít thật sâu, trong lòng kiên định tín niệm nào đó, nhìn Huyền Cơ Tử, nói: "Sư huynh nếu tín nhiệm ta, thì mang môn phái giao cho ta đi, ta sẽ cố gắng lớn nhất, chấn hưng Phù Lục phái."

Huyền Cơ Tử bỗng nhiên xoay người, sải bước hướng đạo cung phía sau đi đến, nói: "Sư huynh thay bộ quần áo, ngươi cũng chuẩn bị một chút, đi Đan Đỉnh phái, lập tức, ngay bây giờ!"

Lý Mộ đứng ở trong gió núi, nhìn bóng lưng Huyền Cơ Tử sải bước rời khỏi, vẻ mặt tỏ ra hơi hỗn độn.

Lý Mộ hoài nghi mình là trúng bẫy Huyền Cơ Tử, hắn muốn làm chưởng giáo phủi tay cũng không phải ngày một ngày hai.

Khi nhìn thấy Huyền Cơ Tử lấy tốc độ nhanh nhất thúc giục linh thuyền, hướng phía Đan Đỉnh phái mà đi, hắn càng thêm xác định ý tưởng này.

Hắn vẫn là lịch duyệt quá mức nông cạn, không cẩn thận trúng bẫy lão hồ ly này, nhưng một lần này, Lý Mộ cam nguyện vào bẫy. Hắn muốn khiến Phù Lục phái trở thành thiên hạ đệ nhất đại phái, không vì giống Huyền Tông vượt lên trên mọi người, chỉ vì không bị bất luận kẻ nào, bất cứ thế lực nào làm nhục.

Đan Đỉnh phái ở Lương quốc phía nam Tổ Châu, tuy Trung Nguyên địa vực rộng lớn, tín đồ nhiều hơn, nhưng vương triều trung ương cũng cực kỳ cường đại, các đời vương triều, đều cực kỳ đề phòng đối với môn phái tu hành.

Bởi vậy, Phù Lục phái ở cực bắc, Huyền Tông ở cực đông, bốn tông còn lại của đạo môn, là lựa chọn quốc gia nhỏ phía nam thành lập đạo thống.

Lương quốc, Cửu Hoa sơn, tổ đình Đan Đỉnh phái.

Chuyến đi Cửu Hoa sơn lần này, trừ chưởng giáo Huyền Cơ Tử, Lý Mộ và Ngọc Chân Tử cũng cùng nhau đi theo.

Thuyền bay vượt qua sơn môn Đan Đỉnh phái, trực tiếp đáp xuống trên đỉnh núi cao nhất. Lý Mộ vừa rồi từ không trung nhìn thấy, trên các đỉnh của Cửu Hoa sơn đều có những mảnh vườn thuốc chỉnh tề. Đan Đỉnh phái lấy luyện đan lập nghiệp, so với Phù Lục phái càng thêm ỷ lại linh dược, từ khi lập phái bắt đầu, bọn họ đã tự mình gieo trồng các loại linh dược.

Trên quảng trường trước đạo cung trung tâm đỉnh núi cao nhất, không ít đệ tử Đan Đỉnh phái khom mình hành lễ đối với bọn họ.

Lý Mộ theo Huyền Cơ Tử đi vào đạo cung đỉnh núi cao nhất, ngẩng đầu liền thấy được mấy bóng người.

Đệ tử Đan Đỉnh phái lấy nữ tu chiếm đa số, hơn nữa đều am hiểu thuật dưỡng nhan, các trưởng lão thoạt nhìn cũng không có gì khác biệt quá lớn với nữ tử trẻ tuổi. Mấy nữ trưởng lão đứng ở phía sau một nữ tử thoạt nhìn hơi lớn tuổi, nữ tử kia đội mũ miện, là chưởng giáo Đan Đỉnh phái Vô Trần tử.

Ngọc Dương Tử đứng ở phía sau Vô Trần Tử, bắt đầu từ lúc ba người đi vào tòa đạo cung này, ánh mắt của nàng đã chưa từng rời khỏi trên người Huyền Cơ Tử.

Huyền Cơ Tử hướng Vô Trần Tử ôm ôm quyền, mỉm cười nói: “Nhiều năm không gặp, tu vi sư tỷ càng thêm tinh thâm.”

Vô Trần Tử lạnh lùng nhìn hắn, đi thẳng vào vấn đề nói: “Huyền Cơ Tử, hôm nay ta có thể nói rõ ràng cho ngươi, muốn Đan Đỉnh phái giúp ngươi cũng được, nhưng ngươi phải

kết thành song tu đạo lữ với Ngọc Dương Tử sư muội, nếu không, các ngươi vẫn là sớm từ nơi nào đến, chạy về nơi đó đi.”

Ngọc Dương Tử cầm tay Vô Trần Tử, cầu xin nói: “Sư tỷ, đừng như vậy…”

Vô Trần Tử quay đầu trừng mắt nhìn nàng một cái, nói: “Không cho ngươi nói chuyện.”

Huyền Cơ Tử mỉm cười, nói: “Ta hôm nay chính là vì việc này mà đến.”

Ánh mắt hắn nhìn về phía Ngọc Dương Tử, chậm rãi vươn một bàn tay, nhẹ nhàng hỏi: “Ngọc Dương Tử sư muội, muội nguyện ý cùng ta kết thành song tu đạo lữ không?”

Chưa dự đoán được Huyền Cơ Tử thế mà dứt khoát như thế, Vô Trần Tử và các vị trưởng lão Đan Đỉnh phái kinh ngạc nhìn Huyền Cơ Tử. Ngọc Dương Tử sau khi ngẩn ra một chớp mắt, một đời cường giả Động Huyền, thế mà cũng không khống chế được cảm xúc, chảy xuống hai hàng nước mắt.

Huyền Cơ Tử vươn tay, nhẹ nhàng giúp nàng lau nước mắt, nói: “Là ta không tốt, để muội đợi lâu như vậy…”

Thấy một màn như vậy, Lý Mộ Ngọc Chân Tử cùng đám người Đan Đỉnh phái, rất có ánh mắt rời khỏi đạo cung nơi này, để lại không gian cho hai người bọn họ.

Người có tình sẽ thành thân thuộc, đây là chuyện khiến mọi người đều cảm thấy cao hứng cùng sung sướng. Trưởng lão Đan Đỉnh phái trở thành chưởng giáo phu nhân Phù Lục phái, hai phái còn không thân như một nhà, nhìn từ Vô Trần Tử cưng chiều đối với Ngọc Dương Tử gần như bá đạo, hai phái có thể liên hợp hay không, phải xem Huyền Cơ Tử.

Đây là một việc Lý Mộ phi thường để ý, bởi vì liên hợp cùng Đan Đỉnh phái, là một vòng quan trọng nhất trong quy hoạch tương lai của hắn đối với Phù Lục phái.

Tác dụng lớn nhất của bùa, là đấu pháp ngăn địch, đan dược tuy cũng có thể coi là pháp bảo, nhưng tác dụng quan trọng nhất, vẫn là tăng lên tu vi, hai phái nếu có thể liên hệ, một chủ

ngoại, một chủ nội, thực lực môn phái đều sẽ ở trong khoảng thời gian ngắn được tăng lên trên diện rộng.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết của tất cả cái này là Phù Lục phái và Đan Đỉnh phái đều có tài liệu vẽ bùa cùng luyện đan dùng không hết, cái này thì phải xem phường thị Thần Đô, ba tháng sau, phường thị mới một khi được tu hành giả Tổ Châu tán thành, bằng vào các tu hành giả ỷ lại đối với bùa cùng đan dược, hai phái liền sẽ không bao giờ phát sầu vì tài liệu nữa.

Lý Mộ đứng ở ngoài đạo cung đỉnh núi cao nhất Đan Đỉnh phái, trong lòng mưu tính tương lai hai phái, bỗng nhiên từ trong đạo cung phía sau truyền đến một trận pháp lực dao động kỳ dị.

Cùng lúc đó, lực lượng thiên địa chung quanh cũng bắt đầu có động tĩnh lạ.

Ngọc Chân Tử mặt lộ vẻ chấn động, lẩm bẩm: “Nhanh như vậy…”

Trên mặt Vô Trần Tử thì lộ ra nét kích động, Lý Mộ còn không biết đã xảy ra chuyện gì, thẳng đến lúc hắn từ trong đạo cung cảm nhận được hai đạo khí tức cảnh giới thứ bảy.

Một đạo là Huyền Cơ Tử, một đạo là Ngọc Dương Tử.

Ngọc Dương Tử của Đan Đỉnh phái, giống với Ngọc Chân Tử, ở rất nhiều năm trước, đã tiếp nhận môn phái truyền thừa, nhưng Ngọc Chân Tử mấy năm trước đã tấn thăng Siêu Thoát, nàng lại bởi vì còn có khúc mắc chưa giải, tu vi luôn dừng lại ở Động Huyền.

Hôm nay nàng khúc mắc đã giải, tấn thăng chỉ là nước chảy thành sông.

Hết chương 914.

Chương 915. Lễ mọn của Lý Mộ (2)

Nhiều năm qua như vậy, cống hiến lớn nhất của Huyền Cơ Tử, chính là lừa tới cho Phù Lục phái một vị cảnh giới thứ bảy, tính cả hai vị thái thượng trưởng lão, số lượng cường giả cảnh giới thứ bảy của Phù Lục phái, tạm thời đã đuổi kịp Huyền Tông.

Ngọc Chân Tử hướng chưởng giáo Vô Trần Tử khẽ chắp tay, cười nói: "Chúc mừng sư tỷ, Đan Đỉnh phái lại thêm một vị cường giả Siêu Thoát."

Vô Trần Tử nhìn đạo cung, nói: "Chỉ sợ là ta nên chúc mừng Phù Lục phái các ngươi."

Lý Mộ cười nói: "Hai phái Phù Lục Đan Đỉnh thân như một nhà, cùng vui, cùng vui…"

Vô Trần Tử nhìn về phía hắn, nói: "Vị này chính là Linh Cơ Tử sư đệ đại náo Huyền Tông à?"

Lần này đến Đan Đỉnh phái, Huyền Cơ Tử mới là nhân vật chính, Lý Mộ vẫn chưa kịp giới thiệu mình, chắp tay nói: "Linh Cơ Tử ra mắt Vô Trần Tử sư tỷ."

Vô Trần Tử nói: "Linh Cơ Tử sư đệ thiên phú trác tuyệt, dũng khí có thừa, chẳng trách được hai vị sư thúc Phù Lục phái coi trọng như thế."

Lúc nàng vừa dứt lời, hai bóng người từ trong đạo cung dắt tay đi ra.

Khí tức trên người Ngọc Dương Tử đã hoàn toàn khác với lúc trước, gắt gao nắm tay Huyền Cơ Tử, mặt mang thẹn thùng, người mấy chục tuổi rồi, thoạt nhìn còn giống tiểu cô nương mối tình đầu.

Vô Trần Tử thản nhiên nhìn thoáng qua Huyền Cơ Tử, vào thẳng chủ đề nói: "Ngọc Chân Tử nói, chuyện để Đan Đỉnh phái ta ở Đại Chu Thần Đô mở Đan Đỉnh các…"

Huyền Cơ Tử chỉ là cười, nói: "Chuyện này, sư tỷ thương lượng với Linh Cơ Tử sư đệ là được."

Nói xong, hắn liền dắt Ngọc Dương Tử, hai người dắt tay biến mất ở đám mây.

Vô Trần Tử nhìn Lý Mộ, trong lòng khẽ chấn động. Nàng biết Linh Cơ Tử ở Phù Lục phái được coi trọng, nhưng không ngờ được coi trọng như vậy, Huyền Cơ Tử hiển nhiên là mang hắn coi là chưởng giáo đời tiếp theo Phù Lục phái, hơn nữa là từ bây giờ đã bắt đầu cầm quyền chưởng giáo tương lai.

Nàng nhìn Lý Mộ một cái, nói: "Theo ta vào đi."

Lý Mộ theo nàng đi vào đạo cung. Vô Trần Tử đi đến giữa đại điện, mới xoay người hỏi: "Ngươi có biết, việc ngươi muốn làm, sẽ khiến Phù Lục phái các ngươi cùng Huyền Tông không có một chút dư địa quay lại nữa không."

Lý Mộ cười cười, nói: "Chẳng lẽ bây giờ còn có dư địa quay lại sao?"

Ba vị cường giả Siêu Thoát của Phù Lục phái đại náo Huyền Tông, Lý Mộ trước mặt vô số tu hành giả Tổ Châu, khiến thái thượng trưởng lão Huyền Tông mất hết mặt mũi. Nữ hoàng trục xuất ngoại tông đệ tử Phù Lục phái, đàn tràng dùng để nuôi gia cầm gia súc, bọn họ và Huyền Tông, sớm đã không có chút dư địa quay lại.

Vô Trần Tử cũng không hỏi nhiều, nói: "Huyền Cơ Tử bảo ngươi trao đổi cùng ta, liền nói rõ một mình ngươi liền có thể làm chủ Phù Lục phái, các ngươi đã quyết định, ta cũng không khuyên ngươi nữa, từ nay về sau, Phù Lục Đan Đỉnh là một nhà, cần Đan Đỉnh phái làm cái gì, ngươi cứ nói cho ta biết."

Vô Trần Tử là chưởng giáo Đan Đỉnh phái, nàng có thể nói ra đoạn lời này, liền nói lên ở lúc đối mặt Huyền Tông, Đan Đỉnh phái lựa chọn đứng chung một chỗ với Phù Lục phái.

Lý Mộ suy nghĩ một chớp mắt, sau đó nhìn nàng, nói: "Việc này không vội, hôm nay là ngày Huyền Cơ Tử sư huynh cùng Ngọc Dương Tử sư tỷ kết làm đạo lữ, sư đệ có một món quà, tặng cho Đan Đỉnh phái."

Hắn vươn tay, trong lòng bàn tay xuất hiện một ngọc giản.

Hắn hai tay mang ngọc giản đưa cho Vô Trần Tử, Vô Trần Tử tùy tay tiếp nhận, thần niệm lơ đãng đảo qua, biểu cảm trên mặt hoàn toàn đọng lại.

Nàng chợt nhìn về phía Lý Mộ, chấn động nói: "Cái này…"

Lý Mộ mỉm cười, nói: "Một chút lễ mọn, bất thành kính ý."

Lý Mộ rất sớm trước kia đã tìm hiểu thiên thư Đan Đỉnh phái, sở dĩ trước kia chưa lấy ra, vì hắn là đệ tử Phù Lục phái, đương nhiên không hy vọng môn phái khác phát triển an toàn.

Nhưng bây giờ, Đan Đỉnh phái cùng Phù Lục phái thân như một nhà, mấy thứ này, hắn cũng không cần phải cất giấu nữa.

Đối thủ của hắn là Huyền Tông, đạo môn đệ nhất đại tông cường giả như mây, chỉ có Phù Lục phái và Đan Đỉnh phái đủ cường đại, tương lai khi đối kháng Huyền Tông, trong tay hắn mới có thể nắm nhiều lợi thế hơn.

Vô Trần Tử nhìn ngọc giản trong tay, ngọc giản này nhẹ như không khí, lại nặng tựa vạn cân.

Đan Đỉnh phái truyền thừa đến nay, toàn bộ tri thức đan đạo, một bộ phận bắt nguồn từ thiên thư, một bộ phận khác bắt nguồn từ tiền bối môn phái cảm ngộ trăm ngàn năm qua, đây là cơ sở lập phái của Đan Đỉnh phái.

Ngọc giản này không lớn, tin tức trong đó lại phong phú đến cực điểm.

Trong đó bao hàm tri thức đan đạo toàn bộ các đời đệ tử Đan Đỉnh phái từ trong thiên thư cảm ngộ, còn có vô số công thức đan dược, đan đạo chú giải, cảm ngộ nàng chưa từng gặp, Đan Đỉnh phái đạt được vật ấy, ở trong thời gian có hạn, có hi vọng vấn đỉnh đạo môn.

Đây, là lễ mọn theo như lời Linh Cơ Tử?

Lễ mọn trong miệng hắn, là con đường phát triển mạnh mẽ của Đan Đỉnh phái.

Vốn tưởng sư muội kết hợp cùng Huyền Cơ Tử, là Phù Lục phái chiếm tiện nghi, không ngờ, cuối cùng chiếm được tiện nghi lớn, là Đan Đỉnh phái các nàng.

Trầm ổn như Vô Trần Tử, giờ phút này cái tay cầm ngọc giản cũng đang run nhè nhẹ. Nàng mím mím môi, nhìn Lý Mộ, lẩm bẩm: “Sư đệ lễ trọng như thế, Đan Đỉnh phái chỉ sợ không biết lấy gì báo đáp…”

Lý Mộ một lần nữa cười cười, ngắt lời của nàng, nói: “Sư tỷ thế này là khách khí rồi, hai phái chúng ta thân như một nhà, sư tỷ vì chúng ta, ngay cả Huyền Tông cũng đắc tội, cái này lại đã tính là cái gì…”

…

Cửu Hoa sơn.

Đan Đỉnh phái, trên ngọn núi cao nhất bỗng nhiên vang lên từng tiếng chuông.

Tiếng chuông tổng cộng vang chín lần, nội môn đệ tử mới đầu không thèm để ý, nhưng khi tiếng chuông thứ chín truyền đến, trừ trưởng lão luyện đan tiến vào thời điểm mấu chốt, toàn bộ đệ tử, trưởng lão trong Đan Đỉnh phái, vô luận đang làm cái gì, đều dừng chuyện trong tay, vội vàng hướng ngọn núi cao nhất bay đi.

Trên bầu trời xung quanh ngọn núi cao nhất, rậm rạp đều là bóng người lơ lửng trên không.

Mọi người dựa theo bối phận nội môn, theo thứ tự đứng ở trên đàn tràng trước ngọn núi cao nhất.

Chuông vang chín tiếng, là ý tứ triệu tập các đệ tử nội môn, nhất định là môn phái có chuyện trọng đại xảy ra, hoặc là chưởng giáo có chuyện quan trọng tuyên bố.

Vô Trần Tử từ trong đạo cung đi ra, các đệ tử đều hành lễ, khom người nói: “Tham kiến chưởng giáo.”

Vô Trần Tử đứng ở trước đạo cung, chậm rãi tuyên bố một tin tức: “Ngay tại vừa rồi, Ngọc Dương Tử trưởng lão đã tấn thăng Siêu Thoát.”

“Cái gì!”

“Trưởng lão Ngọc Dương Tử rốt cuộc tấn thăng rồi!”

“Như vậy, phái ta liền có bốn vị cảnh giới thứ bảy!”

“Huyền Tông cũng mới năm vị cảnh giới thứ bảy, chúng ta cách Huyền Tông chẳng phải là rất tiếp cận…”

…

Hết chương 915.

Chương 916. Hai phái liên hợp

Mọi người trên đàn tràng nghe vậy, vô luận là đệ tử cấp thấp, hay là nội môn trưởng lão, lập tức liền hân hoan nhảy nhót hẳn lên.

Đan Đỉnh phái trước kia chỉ có ba vị cảnh giới thứ bảy, hai vị thái thượng trưởng lão tuổi thọ đã gần hết, nếu không có thủ tọa tấn thăng, ở sau khi hai vị thái thượng trưởng lão hết tuổi thọ, chí cường giả của môn phái liền chỉ còn lại có một vị, lập tức sẽ trở thành đứng cuối sáu tông, hôm nay Ngọc Dương Tử trưởng lão tấn thăng, cho dù hai vị trưởng lão ngã xuống, thực lực chỉnh thể Đan Đỉnh phái cũng không đến mức ngã xuống quá nhiều.

Vô Trần Tử nâng tay, trên đàn tràng liền lại an tĩnh lại.

Nàng nhìn các đệ tử Đan Đỉnh phái, tiếp tục nói: "Còn có một việc, trưởng lão Ngọc Dương Tử đã cùng Huyền Cơ Tử chưởng giáo Phù Lục phái kết làm song tu đạo lữ, ít ngày nữa sắp cử hành song tu đại điển."

Lời vừa nói ra, trên đàn tràng im lặng một cái chớp mắt, liền bộc phát ra xôn xao so với vừa rồi lớn hơn nữa.

"Ta không nghe lầm chứ?"

"Trưởng lão Ngọc Dương Tử cùng chưởng giáo Phù Lục phái đã kết thành đạo lữ!"

"Cái này, cái này cũng quá đột ngột rồi, trước kia chưa từng nghe nói…"

Trên đàn tràng ồn ào như phố xá sầm uất, hai tin tức này mang tới cho đệ tử Phù Lục phái rung động thật sự quá lớn, trưởng lão môn phái tấn thăng cảnh giới thứ bảy, cùng chưởng giáo một phái khác kết làm đạo lữ, trong vòng một ngày, song hỷ lâm môn, rất nhiều đệ tử còn đang hoảng hốt.

Sau khi tuyên bố xong hai việc lớn này, Vô Trần Tử để lại cho bọn họ thời gian tiêu hóa, một lần nữa mở miệng nói: "Thủ tọa các đỉnh núi, theo bổn tọa tiến vào nghị sự."

Lần nghị sự này, Vô Trần Tử cùng các thủ tọa nghị luận suốt ba ngày.

Nội môn đệ tử Đan Đỉnh phái không biết thủ tọa cùng chưởng giáo nghị luận chuyện gì, nhưng ba ngày sau, các thủ tọa sau khi nghị sự xong, về đỉnh núi đều báo cho đệ tử trên núi, trưởng lão Ngọc Dương Tử sắp cùng chưởng giáo Phù Lục phái kết thành đạo lữ, từ nay về sau, Đan Đỉnh phái và Phù Lục phái thân như một nhà, đệ tử Đan Đỉnh phái ngày sau cùng với đệ tử Phù Lục phái hỗ trợ nhau, đối đãi đệ tử Phù Lục phái, giống với đối đãi đệ tử bổn môn…

Trưởng lão cảnh giới thứ bảy nhà mình cùng chưởng giáo phái khác cũng kết thành đạo lữ, đệ tử hai phái nếu còn vẫn ôm khúc mắc, chẳng phải là cho môn phái nhà mình mất mặt, việc này, căn bản không cần các thủ tọa dặn dò.

Mà lúc này, trong đạo cung đỉnh núi cao nhất, Vô Trần Tử nói với một thủ tọa: “Hành Dương Tử, ngươi tự mình xuống núi một chuyến, đi bái phỏng một phen hoàng thất Lương quốc cùng môn phái thế gia Lương quốc giao hảo với chúng ta, hỏi một câu bọn họ có ý tứ ở Đại Chu Thần Đô thiết lập cửa hàng hay không.”

Lý Mộ rất rõ, ý tứ “hỏi một câu” trong miệng Vô Trần, tuyệt không chỉ là hỏi một câu.

Tuy đều là đạo môn lục tông, nhưng địa vị Đan Đỉnh phái ở Lương quốc, hoàn toàn khác với địa vị Phù Lục phái và Huyền Tông ở Đại Chu.

Không có Phù Lục phái và Huyền Tông, Đại Chu vẫn như cũ là quốc gia cường đại nhất Tổ Châu, không còn Đan Đỉnh phái, Lương quốc liền trở thành hàng ngũ đứng cuối quốc gia phía nam, so với các nước nhỏ như Yến quốc không mạnh hơn bao nhiêu.

Chỉ cần Đan Đỉnh phái mở miệng, hoàng thất, tông môn thế gia lớn nhỏ Lương quốc, không có khả năng không nể mặt các nàng.

Lý Mộ hướng Vô Trần Tử chắp tay, nói: “Đa tạ sư tỷ.”

Vô Trần Tử cười cười, nói: “Hai phái một nhà, nên vậy mà.”

Một lần này, thời gian Lý Mộ dừng lại ở Đan Đỉnh phái vượt qua dự định, chủ yếu là Huyền Cơ Tử không muốn trở về, hắn cùng Ngọc Dương Tử hai người, cả ngày không thấy bóng dáng, không biết ở nơi nào chàng chàng thiếp thiếp, người cộng lại gần hai trăm tuổi, bây giờ mới toả sáng mùa xuân đầu tiên, hứng thú lại không thua người trẻ tuổi một chút nào.

Nhưng Lý Mộ cũng không thể dừng lại ở nơi này, có Đan Đỉnh phái ủng hộ còn chưa đủ, hắn còn phải nghĩ biện pháp lấy được thế lực khác ủng hộ.

Thời điểm Lý Mộ muốn đi, không gian bên người dao động một trận, Huyền Cơ Tử xuất hiện ở bên cạnh hắn, hỏi: “Sư đệ muốn đi?”

Lý Mộ gật gật đầu, nói: “Ta muốn đi Yêu quốc một chuyến.”

Ba phái còn lại là không cách gì, còn có thể dùng Thiên Hồ quốc góp đủ số, Yêu quốc thứ khác không có, linh dược và khoáng vật phong phú, những thứ này vừa vặn cũng là tài nguyên giới tu hành Tổ Châu thiếu.

Thật không dễ gì ra ngoài một lần, thuận tiện lại đi gặp Huyễn Cơ một lần, để tránh nàng cảm thấy Lý Mộ mặc xong quần áo liền quên nàng.

Trước khi đi, Lý Mộ chưa từ bỏ ý định hỏi Huyền Cơ Tử: “Sư huynh, ngươi ở Linh Trận phái, Nam Tông cùng Bắc Tông còn có sư muội hoặc là sư tỷ thân mật hay không?”

Huyền Cơ Tử liếc hắn, nói: “Ngươi cho rằng sư huynh là ngươi à, khắp nơi đều có thân mật?”

Lời này Lý Mộ liền không thích nghe, nếu không phải hắn nơi nào cũng có quan hệ, Thiên Cơ Phù kéo dài tuổi thọ cho hai vị thái thượng trưởng lão lấy đâu ra, vô luận là nữ hoàng hay Huyễn Cơ, đều sẽ không bán nể mặt chưởng giáo Phù Lục phái, hai vị thái thượng trưởng lão bây giờ chỉ sợ đã truyền xong pháp lực, cưỡi hạc về tây rồi.

Lý Mộ phất phất tay đối với hắn, nói: “Ta đi đây…”

Hắn phi thân lên, một đường hướng bắc phi hành, nhưng, hắn vừa rời khỏi Cửu Hoa sơn, liền có một luồng hào quang từ bên cạnh hắn bay qua, không có bất cứ sự tạm dừng nào, thẳng đến Đan Đỉnh phái.

Lý Mộ dừng lại thân hình, quay đầu nhìn bóng người trong hào quang kia, nhìn từ tốc độ người nọ ngự không cùng khí tức tản mát ra, đó là một vị cường giả Động Huyền, cường giả cảnh giới thứ sáu vội vàng đi Đan Đỉnh phái, không biết vì chuyện gì.

Vừa rồi đã nói cho Huyễn Cơ hắn muốn đi Yêu quốc, hắn không ngĩ việc này nữa, tiếp tục hướng bắc bay đi.

Cửu Hoa sơn.

Một luồng hào quang từ xa xa bắn nhanh đến, đáp ở trên đỉnh núi cao nhất. Vô Trần Tử từ đạo cung đi ra, nhìn về phía một nam tử, hỏi: “Quảng Nguyên Tử, đã xảy ra chuyện gì, ngươi vì sao sốt ruột như thế?”

Nam tử mặc đạo bào bước lên, vội vàng nói: “Vô Trần sư tỷ, Linh Trận phái có chuyện quan trọng muốn nhờ!”

***

Thiên Hồ thành.

Nữ vương bệ hạ xưa nay cần cù, đã ba ngày chưa có chầu sớm.

Thời gian đã tới gần buổi trưa, Lý Mộ mới từ trên giường lớn hậu cung tỉnh lại, Huyễn Cơ trong lòng còn đang ngủ say, công phu dụ người của lục vĩ hồ yêu, căn bản khó có thể ngăn cản, suốt ba ngày ba đêm, hắn đều luân hãm trong thế công mị hoặc của con hồ ly này.

Nhưng Lý Mộ chưa quên, hắn lần này tới là làm việc nghiêm túc, không thể phóng túng như vậy nữa.

Lý Mộ quyết định tạm thời giữ khoảng cách với thân thể dụ người này, Huyễn Cơ bỗng nhiên lật người, mềm mại thân thể lại gắt gao dán ở trên người hắn.

Lý Mộ lâm thời thay đổi chủ ý, từ ngày mai trở đi, lại giữ khoảng cách với nàng.

…

Hết chương 916.

Chương 917. Thu hoạch ngoài ý muốn

Thiên Hồ thành, trước hoàng cung.

Hồ Lục thống lĩnh vừa mới nói cho các yêu thần, buổi chầu sớm hôm nay lại hủy bỏ.

Nữ vương đã suốt năm ngày chưa thượng triều, các yêu thần chỉ có thể ai về nha môn nấy, lúc này, trong hậu cung, Lý Mộ chưa ngủ tiếp ở trên giường, mà là đang chế tác ngọc giản.

Thiên thư của Yêu tộc hắn đã cho Huyễn Cơ, dùng để mời chào Yêu tộc lớn nhỏ.

Nhưng để bọn họ tự mình lĩnh ngộ quá khảo nghiệm tư chất, rất nhiều yêu vật căn bản không lĩnh ngộ được cái gì, Lý Mộ dứt khoát giống đối với Đan Đỉnh phái, trực tiếp mang nội dung thiên thư khắc toàn bộ vào trên ngọc giản, để nàng dựa theo tộc đàn yêu vật quy thuận truyền thụ.

Về phần nội dung thiên thư của hồ tộc, Lý Mộ đã sớm giao đầy đủ cho nàng.

Lần trước từ Huyền Tông đạt được giáo huấn, đã cảnh tỉnh Lý Mộ, một mình hắn cường đại là không được, phía sau hắn, cũng cần có trợ thủ đáng tin, cùng với một đồng minh cường đại.

Ngày sau nên đốc xúc nữ hoàng tu hành nhiều hơn, chờ nàng thăng cấp cảnh giới thứ tám, mười châu ba đảo, bất cứ nơi nào Lý Mộ cũng có thể đi ngang.

Còn có Huyễn Cơ, Thiên Hồ nhất tộc là một trong các tộc đàn đứng ở đỉnh phong, so với long tộc cũng không kém chút nào, nàng cả ngày trầm mê sắc đẹp như vậy không thể được. Lý Mộ đi đến bên giường, vỗ vỗ thân thể bóng loáng của nàng, nói: “Tỉnh nào, dậy tu hành…”

Về chuyện Thiên Hồ quốc mở cửa hàng ở Thần Đô, Hồ Lục đã bắt tay vào làm đi an bài, trừ linh dược, Yêu quốc còn có một chút đặc sản, là tu hành giả nhân loại cần gấp.

Ví dụ như tơ tằm của tằm yêu nhất tộc, là tài liệu chế tác tiên y, bán cho triều đình hoặc là Bắc Tông, trải qua tế luyện, có thể luyện chế thành tiên y có công năng phòng ngự.

Loại quần áo này, ở giới tu hành cực được hoan nghênh, Hồ Lục đã đánh tiếng với tằm yêu nhất tộc, bảo các nàng cách mỗi một đoạn thời gian cung cấp ra một ít tơ, đương nhiên đãi ngộ của tằm yêu nhất tộc ở nơi này cũng sẽ tăng lên trên diện rộng.

Khi Lý Mộ khắc ngọc giản, Huyễn Cơ ghé cả người vào trên người hắn, Lý Mộ bảo nàng tu hành, nàng lại nói chờ hắn đi rồi, nàng là có thời gian tu hành, Lý Mộ cũng chỉ đành tùy nàng.

Dù sao, cơ hội hắn có thể đến Yêu quốc vốn đã không nhiều.

Huyễn Cơ từ phía sau ôm hắn, đặt đầu ở trên vai Lý Mộ, khi thì thổi khí ở trên cổ hắn, khi thì ở bên má hắn nhẹ nhàng hôn, hoàn toàn là một tiểu yêu tinh quáấn người.

Trong trữ vật không gian bỗng nhiên có tiếng chấn động vang lên, cảm nhận được thân thể mềm mại nằm úp sấp phía sau, Lý Mộ không hiểu sao có chút chột dạ, khi phát hiện không phải nữ hoàng truyền âm, mà là pháp khí truyền âm của Phù Lục phái, mới thoáng nhẹ nhàng thở ra.

Lý Mộ không tránh Huyễn Cơ, sau khi thúc giục pháp khí, hỏi: “Sư huynh, chuyện gì?”

Thanh âm Huyền Cơ Tử có chút nghiêm túc, hỏi: “Sư đệ, ngươi nơi đó có Thất Tâm Hoa cùng Huyền Tâm Thảo năm trăm năm trở lên hay không?”

Thất Tâm Hoa và Huyền Tâm Thảo đều không phải linh dược đặc biệt quý giá, nhưng năm trăm năm trở lên, cho dù là cỏ đuôi chó, cũng có giá trị xa xỉ, mà ở trong ấn tượng của Lý Mộ, chỉ có một loại đan dược, đồng thời cần hai loại dược thảo này.

Đó là một loại đan dược tên Trấn Ma Đan, là tu hành giả dùng để áp chế tâm ma.

Lý Mộ hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Huyền Cơ Tử giọng điệu trầm trọng nói: “Một vị thái thượng trưởng lão Linh Trận phái cố đột phá thất bại, bị tâm ma xâm nhập, ảnh hưởng tâm trí, suýt nữa gây thành hoạ lớn, may mà chưởng giáo Linh Trận phái cùng một vị thái thượng trưởng lão khác lúc ấy đều ở tông môn, mượn dùng hộ sơn đại trận, liên thủ khống chế được hắn, nhưng cũng bị thương không nhẹ. Người Linh Trận phái đến Đan Đỉnh phái cầu một viên Trấn Ma Đan, Đan Đỉnh phái thiếu hai cây dược thảo này.”

Lý Mộ hiểu biết Trấn Ma Đan, cho nên hắn cũng cực kỳ rõ, thật ra mấu chốt chuyện này, cũng không phải Thất Tâm Hoa và Huyền Tâm Thảo, tuy Trấn Ma Đan thấp nhất có thể là đan dược huyền giai, nhưng Trấn Ma Đan muốn sinh ra tác dụng đối với thái thượng trưởng lão cảnh giới thứ bảy của Linh Trận phái, phẩm chất cần đạt tới thánh giai.

Luyện chế thánh giai đan dược cùng vẽ bùa thánh giai là khó khăn như nhau, đừng nói Đan Đỉnh phái, cho dù là bản thân Lý Mộ, cũng không chắc luyện chế ra được.

Hắn lúc này chỉ có thể nói với Huyền Cơ Tử: “Ta cố gắng tìm xem.”

Lý Mộ và Huyễn Cơ tìm hết quốc khố Thiên Hồ quốc, cùng với kho báu tư nhân của Huyễn Cơ, trái lại đã tìm được không ít Thất Tâm Hoa và Huyền Tâm Thảo, nhưng tuổi đều xa xa thấp hơn năm trăm năm. Linh dược sinh trưởng hơn trăm năm, bản thân sẽ tản mát ra linh khí nồng đậm, đưa tới tu hành giả cùng yêu vật thậm chí là dã thú, linh dược trăm năm trở lên, trừ phi là gia tộc cùng thế lực truyền thừa mấy trăm hơn một ngàn năm cố ý nuôi trồng, cực ít tồn tại hoang dại.

Huyễn Cơ nghĩ nghĩ, nói: “Thiên Hồ quốc không có, không có nghĩa là Thiên Lang quốc và Huyền Xà Phi Hùng tộc không có, ta bảo Hồ Cửu đi địa bàn bọn họ hỏi xem.”

Thiên Lang quốc và Thiên Hồ quốc có thù lớn, Huyền Xà tộc cùng Phi Hùng tộc cũng không có giao tình với Thiên Hồ quốc, cho dù bọn họ có, cũng chưa chắc sẽ cho, để Hồ Cửu đến hỏi cũng hỏi vô ích. Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói: “Vẫn là chúng ta tự mình đi thôi.”

Không bao lâu, hắn mang theo Huyễn Cơ, một yêu thi cảnh giới thứ bảy, mười yêu thi cảnh giới thứ sáu, thanh thế to lớn lao tới Thiên Lang quốc.

Thi thể Thanh Sát Lang Vương cùng tiền yêu tông đại trưởng lão, đều bị đám người Trần Thập Nhất luyện thành yêu thi, con hổ yêu kia có tu vi cảnh giới thứ sáu đỉnh phong, sau khi luyện thành, tu vi thế mà cũng bảo lưu lại cảnh giới thứ sáu sơ kỳ.

Thiên Lang quốc, Thanh Sát Lang Vương khoanh chân ngồi ở trong động phủ, nhắm mắt tu hành.

Một trận chiến Thiên Hồ quốc lần trước, hắn mất đi thân thể, tuy sau đó lại tìm một khối, nhưng trong vòng mười năm, thực lực đã không có khả năng khôi phục đỉnh phong, bởi vậy, trong khoảng thời gian này, hắn đã báo cho Thiên Lang tộc cùng với Yêu tộc phụ thuộc bọn họ co rút lại lãnh địa, tận lực đừng nổi lên xung đột với Thiên Hồ quốc.

Hắn đã không mơ xưng bá Yêu quốc nữa, có thể bảo vệ được lãnh địa hiện có, đã cực kỳ khó được.

Một khắc nào đó, Thanh Sát Lang Vương ở trong động phủ tu hành bỗng nhiên mở mắt, trên mặt lộ ra vẻ mặt cực độ kinh sợ.

Hắn lập tức bay ra khỏi động phủ, vừa mới bay đến trên trời, liền nhìn thấy cách đó không xa có hơn mười luồng hào quang bắn nhanh đến.

Hết chương 917.

Chương 918. Thu Thiên Lang tộc (1)

Một đạo khí tức cường đại đó, trong yêu khí xen lẫn thi khí, một khối trong đó, chính là thân thể của hắn. Thanh Sát Lang Vương sắc mặt biến đổi hẳn, tưởng Thiên Hồ quốc đến tiêu diệt bọn họ, không chút do dự hóa thành một luồng hào quang, liền muốn chạy trốn.

Không còn ma đạo ủng hộ, Thiên Hồ quốc bây giờ, căn bản không phải Thiên Lang tộc có thể chống lại.

Nhân loại kia mang theo nhiều yêu thi như vậy, nhất định là tới giết hắn, Thanh Sát Lang Vương không có chút chiến ý, mà khi hắn muốn chạy trốn, yêu thi cảnh giới thứ bảy kia đã ngăn ở trước mặt hắn, mấy yêu thi khác cũng rất nhanh đuổi kịp, mang hắn bao vây.

Thanh Sát Lang Vương bỏ chạy vô vọng, vô cùng bi phẫn nhìn Lý Mộ cùng Huyễn Cơ, nói: “Tộc của ta đã nhượng bộ khắp nơi, các ngươi chẳng lẽ thật sự muốn đuổi tận giết tuyệt sao!”

Lý Mộ chỉ muốn đến mượn hai cây linh dược mà thôi, đang định nói rõ ý đồ đến, Thanh Sát Lang Vương sau khi rối rắm một lát, tựa như làm quyết định trọng đại gì, nghiến răng nói: “Từ nay về sau, Thiên Lang tộc quy thuận Thiên Hồ quốc, như vậy các ngươi chung quy chịu buông tha ta rồi chứ!”

Lý Mộ và Huyễn Cơ liếc nhau, đều từ trong mắt đối phương nhìn ra sự ngạc nhiên.

Thiên Lang tộc tuy không bằng trước đây, nhưng cũng là một trong bốn đại Yêu tộc, nếu Thanh Sát Lang Vương dẫn dắt yêu vương dưới trướng liều chết phản kháng, Thiên Hồ quốc muốn tiêu diệt hoặc thu phục bọn họ, cũng phải trả giá thê thảm nặng nề, cho nên bọn họ mãi chưa động thủ đối với Thiên Lang tộc.

Một lần này, bọn họ thật sự chỉ là đến mượn hai cây linh dược, không ngờ được còn có loại thu hoạch ngoài ý muốn này.

Lý Mộ nhìn Huyễn Cơ, Huyễn Cơ nhìn Lý Mộ, trong mắt hai người đều có nét giảo hoạt hiện lên.

Lý Mộ tâm niệm khẽ động, những yêu thi kia chủ động lui.

Thanh Sát Lang Vương sắc mặt mừng rỡ: "Các ngươi đồng ý?"

Ánh mắt Lý Mộ bình tĩnh nhìn hắn, lạnh nhạt nói: "Ông trời có đức hiếu sinh, ngươi đã nguyện ý quy thuận, hôm nay liền tha cho ngươi một mạng…"

…

Thiên Lang quốc.

Thanh Sát Lang Vương mang Lý Mộ cùng Huyễn Cơ đưa tới hoàng cung, hắn đã hoàn toàn nghĩ thông, bán mạng cho Ma Tông cũng là bán mạng, bán mạng cho Thiên Hồ quốc tương tự là bán mạng, sau chuyện lần trước, người Ma Tông bỏ chạy không còn bóng dáng, để lại một mình ở Yêu quốc đối mặt Thiên Hồ quốc cường đại, cái này đủ để chứng minh Ma Tông cũng không đáng tin, hắn còn không bằng quy thuận Thiên Hồ quốc cho xong, để tránh hắn mỗi ngày đều cần lo lắng nhân loại này mang theo một đám yêu thi cường đại đến lấy mạng hắn.

Sau khi nghĩ thông một điểm này, một chút không vui kia còn sót lại trong lòng Thanh Sát Lang Vương, rất nhanh đã biến mất không dấu vết.

Trong hoàng cung Thiên Lang quốc, Lý Mộ nhìn Thanh Sát Lang Vương, nói: "Tuy ngươi nguyện ý quy thuận, nhưng chúng ta còn chưa thể hoàn toàn tín nhiệm ngươi, giao ra một giọt hồn huyết của ngươi."

Hồn huyết đối với tu hành giả nhân loại và yêu tu đều rất quan trọng, Thanh Sát Lang Vương cũng không muốn giao, nhưng sói ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, không giao hồn huyết, hôm nay sợ là rất khó kết thúc êm đẹp. Hắn do dự một lát, vẫn thành thật ép ra một giọt hồn huyết.

Lý Mộ thu hồi hồn huyết này, sau đó nói: "Còn có một việc, ngươi nơi này có Thất Tâm Hoa cùng Huyền Tâm Thảo năm

trăm năm trở lên không?”

Yêu quốc tài nguyên linh dược cực kỳ phong phú, Thanh Sát Lang Vương cũng không biết Thất Tâm Hoa và Huyền Tâm Thảo, nhưng linh dược cùng linh thảo vượt qua trăm năm, nuốt sống cũng có thể tăng trưởng pháp lực, hắn những năm gần đây góp nhặt không ít.

Dù sao cũng là vừa mới quy thuận, vì tranh công, hắn mang linh dược trữ vật không gian triển lãm hết ra, nói: “Đây là ta tích tụ nhiều năm, đại nhân xem xem có hai loại linh dược đó hay không.”

Lý Mộ nhìn những linh dược này, hai mắt tỏa sáng.

Con sói già này của cải không khỏi quá nhiều rồi, những linh dược này, phẩm chất kém cỏi nhất cũng là trăm năm trở lên, trong đó không thiếu cực phẩm linh dược tuổi thuốc mấy trăm năm, linh khí bức người.

Lý Mộ vung tay áo, những linh dược này liền trực tiếp biến mất.

Thanh Sát Lang Vương trợn to mắt, nhìn Lý Mộ, miệng mở ra, lẩm bẩm: “Cái này…”

Lý Mộ khoát tay, nói: “Ngươi cũng không biết luyện đan vẽ bùa, mấy thứ này đặt ở chỗ ngươi đơn thuần là lãng phí, ta giúp ngươi tạm thời thu trước đi…”

Thanh Sát Lang Vương bây giờ rất hối hận, sớm biết nhân loại này tham lam như vậy, hắn sẽ không mang toàn bộ linh dược đều lấy ra, lần này xong rồi, toàn bộ linh dược tích tụ đều bị người này đoạt hết, ngày hắn khôi phục thực lực lại xa xa không mong đợi.

Thu xong tích tụ của Thanh Sát Lang Vương, Lý Mộ mới ở trong linh dược tìm kiếm, rất nhanh đã tìm được một gốc sinh vật bộ dạng rất kỳ lạ, trên cuống một cây thực vật nào đó mọc bảy đóa hoa hình trái tim, trong đó sáu đóa màu sắc là màu đỏ, một đóa màu sắc là màu hồng.

Thất Tâm Hoa mỗi một trăm năm có một đóa hoa biến màu đỏ, sáu đóa hoa màu đỏ, nói rõ hoa này tuổi thuốc ở sáu trăm

năm trở lên.

Thất Tâm Hoa đã có tin tức, Huyền Tâm Thảo Thanh Sát Lang Vương cũng có, nhưng tuổi thuốc không đủ, không thể làm tài liệu đan dược thánh giai, Lý Mộ và Huyễn Cơ chỉ có thể đi Huyền Xà nhất tộc thử thời vận trước.

Thanh Sát Lang Vương nghe nói Lý Mộ và Huyễn Cơ muốn đi Huyền Xà tộc, xung phong nhận việc cùng nhau đi theo.

Lãnh địa của Cửu Thiên Huyền Xà nhất tộc, là ở trong một khu lòng chảo đầm lầy diện tích cực lớn, đây chính là hoàn cảnh Huyền Tâm Thảo thích hợp sinh trưởng.

Toàn bộ lãnh địa xà tộc đều tràn ngập một tầng khói độc màu tím, yêu vật bình thường khó có thể đi vào, đối với ba người bọn Lý Mộ mà nói, những độc vật này tự nhiên không tính là cái gì, Thanh Sát Lang Vương chủ động biểu hiện bản thân, nơi đi tới cuốn lên một trận yêu phong, mang khói độc thổi thất linh bát lạc, hỏi: "Chúng ta đây là muốn đi tấn công Huyền Xà tộc sao?"

Lý Mộ thản nhiên nói: "Không, đến hỏi bọn họ có Huyền Tâm Thảo năm trăm năm hay không."

Thiên Hồ quốc bây giờ trọng điểm là phát triển, mà không phải mở rộng, không có những yêu thi này, thực lực bọn họ bây giờ không cường đại hơn ba tộc còn lại bao nhiêu, không có sức ăn lãnh địa lớn như vậy.

"Ồ…"

Thanh Sát Lang Vương bay ở phía trước, bị Lý Mộ giội một chậu nước lạnh, luôn cảm thấy nơi nào không quá đúng. Hắn mang theo nhiều người thế này, tiêu diệt Huyền Xà tộc cũng đủ, lại chỉ là đi tìm dược thảo — Hắn đi Thiên Lang quốc hẳn sẽ không cũng là vì dược thảo chứ?

Hết chương 918.

Chương 919. Thu Thiên Lang tộc (2)

Thanh Sát Lang Vương càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng này, thử hỏi: “Vậy đại nhân tới Thiên Lang quốc…”

Lý Mộ nói: “Vốn là vì dược thảo, nhưng ngươi đã có thành ý như vậy, liền thuận tiện thu hồn huyết của ngươi.”

Thanh Sát Lang Vương trên đường sau đó đều không nói nữa, Lý Mộ chú ý tới bản thân hắn tự vả miệng vài cái, nghĩ hẳn về sau hắn cũng sẽ không tùy tiện nói chuyện nữa.

Ba người một đường bay tới, khói độc dần dần trở nên nồng đậm, ngẩng đầu đã không thấy mặt trời, trong đầm lầy bắt đầu xuất hiện dày đặc đá lởm chởm, những tảng đá này có cái cao mấy chục trượng, có cái cao trăm trượng, trong đó tản mát ra yêu khí thoang thoảng.

Thanh Sát Lang Vương tìm không kiên nhẫn, sau khi xin chỉ thị Lý Mộ, ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng sói tru, lớn tiếng nói: “Cửu Thiên, đi ra gặp ta!”

Khí tức của hắn tràn ra, xà yêu cấp thấp trong đá lởm chởm phụ cận lạnh run, một đạo khí tức cường đại tương tự từ trong đầm lầy phía trước bùng nổ, thời gian mười mấy hơi thở, đã đi tới trước mặt ba người.

Một nam tử áo trắng dáng người gầy yếu lơ lửng trên không, nhìn thấy Thanh Sát Lang Vương đối diện, cùng với Lý Mộ cùng Huyễn Cơ phía sau hắn, một đôi con ngươi dựng thẳng co rút lại, cảnh giác nói: “Thanh Sát, ngươi tới nơi này làm gì!”

Lý Mộ có hảo cảm đối với xà tộc, mỉm cười nhìn nam tử áo trắng, nói: “Chúng ta tới đây, là hướng Xà Vương cầu một cây Huyền Tâm Thảo năm trăm năm.”

Nam tử áo trắng căn bản không tin lời Lý Mộ, Thanh Sát Lang Vương dã tâm bừng bừng mang theo hai cường giả đến đây, nói là chỉ muốn cầu một cây dược thảo, quỷ mới tin lời hắn!

Con sói già âm hiểm này, nhất định có ý đồ gây rối nào đó!

Nam tử áo trắng thét dài một tiếng, trong sương mù, có vô số khí tức hướng bên này tiếp cận, rất nhanh đã mang ba người bọn Lý Mộ cùng Huyễn Cơ bao vây, những người này hiển nhiên đều là cường giả xà tộc, trong con ngươi dựng thẳng hung quang bắn ra bốn phía.

Trong những khí tức này, có hai đạo cảnh giới thứ sáu, mười mấy đạo cảnh giới thứ năm. Nam tử áo trắng nhìn Thanh Sát Lang Vương, lạnh lùng nói: "Lăn ra ngoài, nếu không đừng trách bản tôn không khách khí, ngươi bây giờ, không phải đối thủ của ta!"

Lần này vì bày tỏ thiện ý, Lý Mộ mang linh thi thu ở động phủ, nhưng giờ phút này loại tình huống này, chiến thế căng thẳng, nghĩ hẳn cho dù là xà tộc có Huyền Tâm Thảo, cũng sẽ không cho hắn.

Vì thế Lý Mộ mang toàn bộ linh thi đều triệu hồi ra, một vị cảnh giới thứ bảy, mười vị cảnh giới thứ sáu, khí thế cường giả xà tộc nháy mắt đã bị đè ép xuống.

Lý Mộ nhìn Cửu Thiên Xà Vương, lặp lại một lần nói: "Chúng ta tới đây, là hướng Xà Vương cầu một cây Huyền Tâm Thảo năm trăm năm, cũng có thể dùng linh dược khác đồng giá để đổi."

Cửu Thiên Xà Vương nghĩ nghĩ, chậm rãi vươn tay, trong lòng bàn tay chợt lóe ánh sáng màu trắng, một gốc thực vật chỉ có một cái lá cây thật dài lơ lửng ở lòng bàn tay hắn.

Cái cây đó chậm rãi hướng Lý Mộ bay tới, Cửu Thiên Xà Vương nói: "Trao đổi thì không cần trao đổi, ở xa tới là khách, cây Huyền Tâm Thảo này tặng cho các ngươi."

Lý Mộ nhận lấy linh thảo, hướng hắn chắp tay, nói: "Đa tạ Xà Vương."

Sau đó hắn vung tay, một ngọc giản bay về phía Cửu Thiên Xà Vương.

Nhìn đoàn người đi xa, một xà yêu bay qua, chấn động nói: "Đó hình như là Huyễn Cơ nữ vương Thiên Hồ quốc cùng quốc sư Thiên Hồ quốc, hồ tộc và Lang tộc là tử địch, bọn họ sao có thể đi chung với Thanh Sát Lang Vương!"

Cửu Thiên Xà Vương kinh nghi bất định nhìn phía trước, dùng thần niệm xem xét ngọc giản, phát hiện trong ngọc giản này ghi lại một thần thông xà tộc ngay cả hắn cũng không biết, tuy uy lực không lớn, nhưng dùng để đổi một cây linh thảo cũng dư dả.

Giờ phút này trong lòng hắn tràn ngập bí ẩn, những người này thế mà thật là đến đòi linh thảo, Thanh Sát Lang Vương sao lại đi chung một chỗ với Thiên Hồ quốc. Thực lực Thiên Hồ quốc, cũng vượt xa hắn tưởng tượng, Vạn Huyễn Thiên Quân và Huyễn Vân đều chưa xuất hiện, đã có thực lực tiêu diệt Huyền Xà nhất tộc…

Khi Cửu Thiên Xà Vương còn đang lo sợ bất an, Lý Mộ đã mang Huyễn Cơ đưa về Thiên Hồ quốc, dùng tốc độ nhanh nhất chạy về Cửu Hoa sơn.

Đan Đỉnh phái.

Huyền Cơ Tử sau khi buông pháp khí truyền âm, thở ra một hơi, nói với Vô Trần Tử: "Sư đệ đã tìm được Thất Tâm Hoa cùng Huyền Tâm Thảo, đang chạy tới nơi này."

Quảng Thành Tử mặt lộ vẻ vui mừng, nói: "Lần này sư thúc được cứu rồi…"

Chỉ có Vô Trần Tử vẫn mặt lộ vẻ lo lắng. Cho dù là thái thượng trưởng lão thuật luyện đan mạnh nhất Đan Đỉnh phái, luyện chế đan dược thánh giai, xác xuất thành công cũng thấp đến đáng thương, mười phần tài liệu có thể luyện thành một viên đã tính là vận khí, lần này tài liệu luyện chế Trấn Ma Đan chỉ có một phần, một khi thất bại, liền không còn có cơ hội.

Hắn nhìn về phía Quảng Thành Tử, nói: "Đan Đỉnh phái từng dự trữ hai viên Trấn Ma Đan thánh giai, một viên thái thượng trưởng lão ngày xưa dùng mất, một viên khác đã tặng cho Huyền Tông, các ngươi có thể đi Huyền Tông hỏi một chút, Huyền Tông những năm gần đây cũng không có trưởng lão trùng kích cảnh giới, một viên đan dược đó của bọn họ, hẳn là còn chưa dùng mất."

Quảng Thành Tử nghe vậy, lập tức liên hệ Linh Trận phái, không bao lâu, hắn đã thu được tin tức, một viên Trấn Ma Đan

kia của Huyền Tông đã bị dùng mất.

Vô Trần Tử vẫn chưa nói cái gì, Quảng Thành Tử lại đã nhận ra nàng khác thường, hỏi: “Sư tỷ, chẳng lẽ trong đó còn có kỳ quái?”

Vô Trần Tử lắc lắc đầu, nói: “Trấn Ma Đan chỉ dùng cho tình huống phá cảnh thất bại, pháp lực chạy ngược, cảm xúc thô bạo áp chế lý trí, Huyền Tông mấy năm nay, cũng không có trưởng lão phá cảnh thất bại…”

Quảng Thành Tử đã hiểu ý tứ nàng, hắn cung kính khom người với Vô Trần Tử, nói: “Kính nhờ sư tỷ.”

Huyền Tông.

Đạo Thành Tử khoanh chân ngồi ở trên bồ đoàn, trong tay lơ lửng một viên đan dược.

Nếu không phải Linh Trận phái nhắc nhở, lão thậm chí không biết tông môn còn có một viên thánh giai Trấn Ma Đan.

Lão không chút do dự nuốt dùng đan này, sau khi luyện hóa, sốt ruột không chờ nổi dùng thần niệm quét ngang toàn thân, hồi lâu sau, lão thu hồi thần niệm, thở ra một hơi thật dài.

Lúc này, một thanh âm ở trong lòng lão từ từ vang lên.

“Ngươi đang tìm cái gì, cần ta hỗ trợ không?”

Hết chương 919.

Chương 920. Phường thị chi tranh (1)

Cửu Hoa sơn.

Lý Mộ vội vàng chạy tới Đan Đỉnh phái mang Thất Tâm Hoa và Thiên Tâm Thảo giao tới trong tay Vô Trần Tử, Quảng Nguyên Tử của Linh Trận phái hướng hắn ôm quyền, nói: "Đa tạ sư đệ, Linh Trận phái nợ các ngươi một cái nhân tình."

Lý Mộ phất tay, nói: "Nên làm vậy mà, sư huynh không cần khách khí."

Nói xong, hắn nhìn về phía Vô Trần Tử, hỏi: "Không biết luyện chế đan này, sư tỷ có mấy phần nắm chắc?"

Vô Trần Tử lắc lắc đầu, nói: "Cho dù là thái thượng trưởng lão ra tay, tỷ lệ thành đan cũng không đến một thành."

Một thành nắm chắc, hầu như tương đương không có, Lý Mộ nghĩ nghĩ, lại hỏi: "Nếu luyện chế thất bại, sẽ thế nào?"

Vấn đề này của hắn, khiến mọi người đều lâm vào trầm mặc.

Cường giả cảnh giới thứ bảy phá cảnh thất bại, bị cảm xúc tiêu cực thô bạo cùng giết chóc chiếm cứ lý trí, đây là một loại tâm ma đáng sợ nhất tu hành giả gặp được trong quá trình, nếu là không thể tiêu trừ những cảm xúc tiêu cực này, cũng chỉ có thể mang kẻ nhập ma đánh chết, để tránh hắn nguy hại nhân gian, tạo thành hậu quả càng thêm nghiêm trọng.

Thái thượng trưởng lão một phái, kính dâng cả đời cho môn phái, cuối cùng lại đổi lấy kết cục bi thảm như thế, không khỏi làm người ta khó có thể tiếp nhận.

Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói: "Nếu không để ta tới thử đi."

Vô Trần Tử ngạc nhiên nói: "Ngươi?"

Huyền Cơ Tử đi lên phía trước, giải thích nói: "Sư đệ có Thất Khiếu Linh Lung Tâm hiếm thấy, thánh giai phù lục Phù Lục phái, đó là ở dưới sự trợ giúp của hắn vẽ ra, do hắn tham dự luyện chế Trấn Ma Đan, có lẽ có thể đề cao tỷ lệ thành đan."

“Thất Khiếu Linh Lung Tâm!”

Vô Trần Tử rốt cuộc hiểu Phù Lục phái vì sao coi trọng Linh Cơ Tử như vậy, Thất Khiếu Linh Lung Tâm ở trên tu hành, có lẽ cũng không chiếm ưu thế so với thể chất khác, nhưng ở trên vẽ bùa, lại có ưu thế thiên tài bất cứ thể chất nào cũng không có.

Tâm bọn họ so với người khác nhiều hơn sáu lỗ, trời sinh chính là cỗ máy luyện đan cùng vẽ bùa vô tình.

Vô Trần Tử rất nhanh đã hiểu ý tứ Huyền Cơ Tử, nói: “Ý của ngươi là, thời điểm luyện đan, lấy thân thể hắn, mượn dùng nguyên thần chúng ta…”

Huyền Cơ Tử gật gật đầu, nói: “Không có biện pháp nào tốt hơn so với cái này.”

Vô Trần Tử rời khỏi đạo cung, không bao lâu, liền dẫn theo hai bà già đi đến.

Nàng nhìn Lý Mộ, nói: “Sư đệ, hai vị này là thái thượng trưởng lão Đan Đỉnh phái ta, trình độ đan đạo có một không hai, ngươi có thể chọn nguyên thần bất cứ một vị nào trong bọn họ bám vào ngươi…”

Lý Mộ nhìn nhìn hai vị thái thượng trưởng lão, quyết đoán dời tầm mắt, nói: “Trong lòng ta còn có nhân tuyển tốt hơn nữa, không phiền thái thượng trưởng lão…”

Vô Trần Tử nhìn bóng lưng Lý Mộ rời đi, bỗng nhiên nói với Quảng Nguyên Tử: “Linh Cơ Tử sư đệ muốn ở Đại Chu Thần Đô mở một phường thị, Đan Đỉnh phái đã đáp ứng ở nơi đó trú đóng Đan Đỉnh các, nếu là Linh Cơ Tử sư đệ có thể luyện chế ra Trấn Ma Đan, Linh Trận phái các ngươi thiếu hắn một nhân tình lớn, chỉ sợ cũng phải ý tứ một chút…”

Quảng Nguyên Tử trầm mặc một lát, nói: “Sư tỷ yên tâm, vô luận Trấn Ma Đan có thể luyện thành hay không, Đan Đỉnh phái đều sẽ báo đáp Linh Cơ Tử sư đệ.”

…

Nửa tháng sau, Đại Chu Thần Đô.

Trên bầu trời sáng sủa của Thần Đô bỗng nhiên che kín mây đen, trong mây đen sấm chớp lóe lên hỗn loạn, đối với dân chúng Thần Đô mà nói, như thiên tượng vậy đã không xa lạ, chỉ là sau khi ngẩng đầu nhìn một cái, liền tiếp tục việc ai người ấy làm.

Mấy bóng người xông lên đám mây, rất nhanh, mây đen liền hoàn toàn tiêu tán, lại hiện ra một mảng trời quang.

Trong hoàng cung, Lý Mộ tự tay mang một viên màu xanh đan dược giao cho Quảng Nguyên Tử, Quảng Nguyên Tử sắc mặt kích động, liên tục nói: "Cảm tạ Linh Cơ Tử sư đệ, cảm tạ nữ hoàng Đại Chu…"

Lý Mộ cười cười, nói: "Không cần khách khí, mau cầm cho thái thượng trưởng lão dùng đi."

Thánh giai đan dược hắn chưa từng luyện, cho nên trước dùng vài loại thiên giai đan dược luyện tập một chút, dù sao tài liệu chỉ có một phần, không cho phép lãng phí chút nào, như vậy, tuy thời gian lâu một chút, nhưng ở trong quá trình luyện chế Trấn Ma Đan không xuất hiện đường rẽ gì.

Ở thời điểm hắn và nữ hoàng ngày đêm luyện đan, Linh Trận phái đã đưa cửa hàng vào trong phường thị, không chỉ có thế, bọn họ còn giúp Lý Mộ lôi kéo một ít môn phái cùng thế gia Cảnh quốc, lại thêm Đan Đỉnh các và môn phái thế gia Lương quốc, cùng với Phù Lục phái cùng triều đình Đại Chu, đã chống đỡ được nổi một phường thị.

Phường thị hôm nay còn chưa mở, các cửa hàng lớn đã bắt đầu hoạt động ưu đãi đặt trước, hoạt động ưu đãi chiết khấu giảm giá vân vân, mỗi ngày còn có Phù Lục phái, Đan Đỉnh phái, Linh Trận phái, cùng với cường giả triều đình Đại Chu cung phụng miễn phí giảng đạo, trong thời gian ngắn, đã hấp dẫn vô số tu hành giả Trung quận.

Huyền Tông.

Triều đình Đại Chu đã hoàn toàn trở mặt với Huyền Tông, vì phòng bị triều đình Đại Chu lại làm ra hành động gì bất lợi cho Huyền Tông, Đạo Thành Tử mệnh lệnh môn hạ đệ tử

nghiêm mật theo dõi nhất cử nhất động của triều đình Đại Chu.

Phường thị khẩn cấp xây dựng ngoài Thần Đô, tự nhiên cũng không thể giấu được ánh mắt bọn họ.

Đạo Thành Tử dùng ngón trỏ gõ tay vịn ghế tựa, "Bọn họ cũng muốn noi theo Huyền Tông ta sao?"

Diệu Huyền Tử nói: "Sư tôn, hội giao lưu tông ta sắp chấm dứt, hành động này của triều đình Chu quốc, rõ ràng là muốn hấp dẫn tu hành giả Tổ Châu. Theo đệ tử điều tra, Phù Lục phái, Đan Đỉnh phái, Linh Trận phái, cùng với một ít tông môn thế gia, đã ở trên phường thị Thần Đô Chu quốc mở cửa hàng, đến lúc đó, chỉ sợ hội giao lưu tông ta chấm dứt, tu hành giả Tổ Châu sẽ tề tụ Thần Đô…"

Đạo Thành Tử nhíu mày nói: "Đan Đỉnh phái cùng Linh Trận phái, thế mà lại đứng chung với Phù Lục phái…"

Diệu Huyền Tử nói: "Ngọc Dương Tử của Đan Đỉnh phái trước đó vài ngày tấn thăng cảnh giới thứ bảy, hơn nữa kết làm song tu đạo lữ với chưởng giáo Phù Lục phái, Đan Đỉnh phái cùng Phù Lục phái đứng chung một chỗ không kỳ quái. Linh Trận phái lần trước cầu đan bất thành, chỉ sợ cũng đã bất mãn đối với Huyền Tông ta…"

Hắn nhìn Đạo Thành Tử, nói: "Sư tôn, lợi ích của phường thị, tuyệt đối không thể chắp tay nhường cho người khác."

Làm thái thượng trưởng lão Huyền Tông, Đạo Thành Tử đương nhiên biết, phường thị tu hành có tác dụng gì.

Hết chương 920.

Chương 921. Phường thị chi tranh (2)

Phường thị Huyền Tông mỗi năm năm mới mở một lần, mỗi lần chỉ mở một tháng, nhưng linh ngọc cùng tài nguyên tu hành khác Huyền Tông ở một tháng này thu hoạch, đủ để thỏa mãn đệ tử cả tông tu hành năm năm.

Đạo Thành Tử hừ lạnh một tiếng nói: "Cướp làm ăn Huyền Tông ta, bọn họ cũng tính toán hay quá."

Diệu Huyền Tử nói: "Món lợi này, tuyệt đối không thể để Chu quốc triều đình cướp đi."

Đạo Thành Tử nghĩ nghĩ, nói: "Truyền lệnh xuống, từ hôm nay trở đi, phường thị tông môn mở liên tục không đóng, linh ngọc tông môn lấy từ các cửa hàng lại giảm đi một thành…"

…

Hội giao lưu kỳ hạn một tháng của Huyền Tông sắp chấm dứt, dựa theo lệ thường trước kia, phường thị cũng sẽ đóng cửa, cho đến năm năm sau mở lại, chủ nhân đại bộ phận sạp nhỏ cùng cửa hàng đã bắt đầu thu dọn, chuẩn bị rời khỏi.

Nhưng, rất nhanh Huyền Tông liền tuyên bố, hội giao lưu tuy đã kết thúc, nhưng phường thị nội môn sẽ mở mãi, hơn nữa từ hôm nay trở đi, đối với toàn bộ cửa hàng sạp nhỏ, Huyền Tông sẽ ở trên cơ sở ban đầu rút phần trăm, giảm đi một thành.

Hai tin tức này một khi truyền ra, liền dẫn phát xôn xao phạm vi lớn.

Các tu hành giả đã chuẩn bị rời đi, cũng không vội trở về, dự tính thường trú ở Huyền Tông, không chỉ có thể đổi tài nguyên tu hành, còn có thể thỉnh thoảng nghe được trưởng lão Huyền Tông giảng đạo, trước kia nào có chuyện tốt như vậy?

Đương nhiên, cũng có một chút tin vỉa hè truyền lưu ở giữa mọi người.

"Nghe nói chưa, Đại Chu Thần Đô cũng mở một phường thị."

“Đã sớm nghe nói, triều đình Đại Chu đối xử bình đẳng đối với toàn bộ cửa hàng cùng tán tu, chỉ rút một thành linh ngọc, hơn nữa cửa hàng nơi đó đều đã xây xong rồi, cung cấp các hộ buôn bán miễn phí vào ở…”

“Chỉ rút ra một thành, miễn phí vào ở, vậy chẳng phải là so với Huyền Tông còn lương tâm hơn. Huyền Tông rút ra chúng ta ba thành bốn thành, dùng cửa hàng của bọn họ còn phải thu linh ngọc…”

“Nếu không chúng ta đi Đại Chu Thần Đô đi, nơi đó rút phần trăm ít hơn, hơn nữa vị trí tuyệt hảo, khách nhân nhất định càng nhiều hơn nữa, nghe nói còn có cường giả các tông giảng đạo hàng ngày, Huyền Tông vẫn là đạo môn đệ nhất đại tông sao, tâm địa cũng không tránh khỏi quá đen tối rồi…”

…

Trong đạo cung, mặt Đạo Thành Tử có chút đen.

Mặc dù là Huyền Tông đã buông ra phường thị, hạ thấp rút phần trăm linh ngọc rút, nhưng tán tu, hộ buôn, cùng với tu hành giả tham gia hội giao lưu vẫn đang xói mòn lượng lớn, rõ ràng là có người ở trong đó châm ngòi thổi gió, nhưng khi Huyền Tông muốn truy tra, chuyện về phường thị Chu quốc Thần Đô mỗi người đều đã đang nghị luận, trong vòng hai ngày, cửa hàng cùng quầy hàng trong phường thị đã trống mất ba thành.

Ở trên việc phường thị, Huyền Tông so sánh với Chu quốc Thần Đô, vốn đã xuất phát từ hoàn cảnh xấu.

Huyền Tông xa ở Đông Hải, vị trí địa lý không tốt, Thần Đô lại ở trung tâm Tổ Châu, có ưu thế trời ban, Thần Đô thành lập phường thị, còn có ai muốn đến Huyền Tông?

Đạo Thành Tử suy nghĩ một lát, nghiến răng nói: “Tông môn rút lấy linh ngọc, hạ tiếp một thành!”

Thần Đô.

Cung Trường Nhạc.

Ở dưới Lý Mộ đốc xúc, nữ hoàng đang luyện tập họa đạo, tăng lên thực lực, Lý Mộ cầm đọc một quyển sách phong cách

cổ xưa, viết phù văn huyền diệu.

Thật ra chỉ cần ở Thần Đô thành lập phường thị, Huyền Tông cũng đừng nghĩ có việc làm ăn để làm, hoàn cảnh xấu trên địa lý, không phải dựa vào hạ thấp rút phần trăm thì có thể vãn hồi, cho dù là Huyền Tông mang rút phần trăm hạ xuống một thành giống với triều đình, thậm chí là miễn phí cung cấp địa phương, không có khách, bọn họ làm ăn vẫn không tốt lên được.

Không còn phường thị, tài nguyên tu hành Huyền Tông có thể đạt được ít nhất phải ít đi bảy thành.

Huyền Tông đã muốn sĩ diện, thì khiến bọn họ ngay cả nội khố cũng cùng nhau đánh mất.

Theo Xưng Tâm học long ngữ thật lâu, hôm nay Lý Mộ, đã miễn cưỡng có thể đọc hiểu quyển nhật ký Long Vương này.

Nội dung nhật ký này, so với hắn tưởng tượng còn kích thích hơn, con dâm long này, thế mà ngủ hết mười châu trăm tộc, Lý Mộ đang đọc nhập thần, Mai đại nhân từ bên ngoài đi tới, nói Cung Phụng ti có người tìm hắn.

Lý Mộ thu hồi quyển nhật ký này, tới Cung Phụng ti, ở cửa Cung Phụng ti, thấy được vị truyền nhân Mặc gia kia.

Mặc gia ở thời viễn cổ, cũng là một nhà hiển hách.

Thuật cơ quan của nó có một không hai ở giới tu hành, được một ít vương triều tu hành trọng dụng, chỉ là về sau bởi vì đủ loại nguyên nhân xuống dốc, cuối cùng hoàn toàn đoạn tuyệt truyền thừa.

Lý Mộ đoán, một nguyên nhân quan trọng Mặc gia xuống dốc là, thuật cơ quan cần tiêu hao lượng lớn nhân lực vật lực, một ít vương triều cùng tông môn loại lớn cũng không đủ sức, còn có một điểm cực kỳ quan trọng, thuật cơ quan không phải là một loại đơn lẻ, một vị cơ quan đại sư, đồng thời nhất định cũng là luyện khí đại sư, thư phù đại sư cùng với trận pháp đại sư.

Trung tâm của thuật cơ quan, chính là mang phù trận dùng ở trên pháp khí.

Cái này liền yêu cầu cơ quan sư phải đồng thời tinh thông luyện khí, phù lục, trận pháp, vô hình trung mang đại đa số người có hứng thú đối với thuật cơ quan chắn ở ngoài cửa.

Cửa Cung Phụng ti, nam nhân trung niên tên là Mặc Ly hướng Lý Mộ ôm quyền: "Tham kiến Lý đại nhân."

Lý Mộ nói: "Không cần khách khí, vào đi."

Trong Cung Phụng ti, Lý Mộ bảo Mặc Ly ngồi xuống, lại bảo người rót chén trà, sau đó hỏi: "Đối với Mặc gia cơ quan thuật, ngươi hiểu bao nhiêu?"

Mặc Ly vẻ mặt nghiêm túc, trầm giọng nói: "Ta là truyền nhân chính thống duy nhất của Mặc gia đương đại, Mặc gia tuy đã sớm xuống dốc, nhưng truyền thừa đầy đủ, toàn bộ cơ quan thuật Mặc gia ta đều hiểu, chỉ là thiếu nhân lực, tài liệu, còn có linh ngọc…"

Lý Mộ vào thẳng chủ đề hỏi: "Ngươi muốn chấn hưng Mặc gia?"

Cũng không phải hắn có thể đoán ra tâm tư Mặc Ly, thời kì bách gia, mỗi một nhà đều muốn phát triển an toàn, áp chế nhà khác, chỉ là về sau đạo môn độc đại, lưu phái tu hành còn lại đều rơi rụng mà thôi. Đạo môn lục phái còn tranh nhau muốn làm đứng đầu đạo môn, làm truyền nhân môn phái viễn cổ, ai không muốn chấn hưng lưu phái nhà mình, hoàn thành nguyện vọng tổ tiên?

Mặc Ly chưa phủ nhận, hỏi: "Đại nhân nguyện ý cho ta cơ hội này?"

Lý Mộ nói: "Đại Chu tuy gia nghiệp lớn, không thiếu tài nguyên, nhưng nếu mang tài nguyên nâng đỡ Mặc gia lấy ra mời chào cường giả, thực lực Cung Phụng ti có thể còn tăng lên gấp bội, cho nên, ngươi phải thuyết phục ta trước, vì sao mang những tài nguyên này cho ngươi."

Hết chương 921.

Chương 922. Giặc cướp trên biển

Muốn từ Đại Chu thu hoạch được đủ tài nguyên, thì phải bày ra giá trị tương xứng với những tài nguyên này trước. Mặc Ly sớm có chuẩn bị, lấy ra một ngọc giản, đưa cho Lý Mộ, nói: "Đây là một bộ phận cơ quan thuật của Mặc gia."

Thần niệm Lý Mộ đảo qua, nội dung trong ngọc giản xuất hiện ở trong đầu hắn.

Nội dung bộ phận cơ quan thuật này là lấy hình thức bản vẽ, từng là sinh viên ngành kỹ thuật Lý Mộ đọc hiểu những bản vẽ này cũng không khó, Mặc gia ở thời đại vương triều sở dĩ được tôn sùng, là vì so với sáu phái khác, Mặc gia nghiễm nhiên có thể hóa thân thành cỗ máy chiến tranh.

Cơ quan con rối, pháp bảo bọn họ chế tạo, có thể phát huy ra chiến lực của tu hành giả nhân loại cấp cao, thậm chí còn hơn, lý niệm thiết kế một bộ phận pháp bảo rất lớn trong đó, không mưu mà hợp với vũ khí hiện đại.

Bản vẽ của Mặc gia không phải cơ mật, cơ mật là phù trận khắc trong đó, Lý Mộ buông ngọc giản xuống, nói: "Nếu chỉ là những thứ này, còn chưa đủ."

Mặc Ly trầm mặc một lát, hỏi: "Triều đình Đại Chu còn muốn cái gì?"

Lý Mộ chỉ vào một cơ quan có nòng pháo thật dài, nói: "Vật ấy uy lực tạm được, nhưng trong thời gian ngắn, chỉ có thể phát ra một đòn, không đủ linh hoạt, ta cần ngươi mang nó đổi thành cơ quan có thể bắn liên tục."

Mặc Ly nghĩ nghĩ, nói: "Thay đổi phù trận, gia tăng rãnh khảm linh ngọc, không khó làm được."

Lý Mộ lại nói: "Những thứ này chỉ có thể sử dụng ở trên đất liền cùng không trung, triều đình còn cần thứ có thể sử dụng ở dưới nước."

Mặc Ly nói: "Cái này dễ dàng, có thể ở trên cơ quan, khắc lên trận pháp tránh nước."

“Những cơ quan con rối này, uy lực còn chưa đủ lớn.”

“Uy lực của cơ quan con rối, có liên quan với tài liệu cơ quan cùng linh ngọc sử dụng, tài liệu cơ quan càng tốt, thân thể cơ quan con rối càng chắc chắn, phòng ngự càng cao, linh ngọc phẩm cấp càng cao, uy lực con rối công kích càng cường đại, cơ quan con rối mạnh nhất, có thể so với Động Huyền…”

…

Lý Mộ cùng Mặc Ly ở Cung Phụng ti hàn huyên mấy canh giờ, khuya mới về nhà.

Hắn gửi gắm kỳ vọng cao đối với Mặc gia cơ quan thuật, hy vọng không lâu sau, vị truyền nhân Mặc gia này có thể tạo ra cho hắn một ít thứ hữu dụng. Nhân lực đối với triều đình mà nói không phải vấn đề, từ sau khi Thân quốc Bắc bang độc lập, Nam quận liền không cần đóng quân nhiều binh tướng như vậy nữa.

Lý Mộ có thể điều một nửa quan binh Nam quận cho gã, về phần tài liệu, đệ tử Thi Tông ở Doanh Châu nhiều năm, vì luyện thi, thường xuyên cần thăm dò địa hình, tìm kiếm nơi dưỡng thi thích hợp, trong quá trình này, đã phát hiện không ít mỏ quặng trong lòng đất.

Khoáng thạch là nguyên vật liệu luyện chế pháp bảo cùng cơ quan, Thi Tông không am hiểu hai loại này, Phù Lục phái cùng triều đình cũng không quá am hiểu, lại bởi xa ở Doanh Châu, khai thác vận chuyển khó khăn, Lý Mộ mãi chưa động vào.

Diện tích Doanh Châu cũng không nhỏ hơn Tổ Châu, trong đó không biết có bao nhiêu tài nguyên chôn sâu dưới lòng đất, dứt khoát để Mặc Ly mang theo những người đó đi Doanh Châu nghiên cứu cơ quan thuật, thuận tiện đào quặng, nếu có thể phát hiện mấy mỏ linh ngọc, hắn liền thật sự giàu lên rồi, có lẽ cũng có thể giải quyết vấn đề tu hành đình trệ của hắn.

Tu vi hắn kẹt ở cảnh giới thứ năm đỉnh phong đã rất lâu, mấy ngày nay, càng không có chút tăng trưởng, vô luận Lý Mộ hấp thu niệm lực hay linh ngọc, những linh khí đó sau khi vào cơ thể, cũng không sẽ tồn lại trong cơ thể, mà là sẽ tràn ra.

Hắn biết mình gặp bình cảnh thật sự rồi.

Loại bình cảnh này, đã không phải dựa vào khổ tu có thể đột phá, cần là cơ duyên. Đương nhiên, nếu hắn có thể tìm được một mỏ linh ngọc, lấy linh khí cả một mỏ quặng để trùng kích, cũng có khả năng rất lớn đột phá bình cảnh.

Bây giờ loại tình huống này, hắn sốt ruột cũng vô dụng, chỉ có thể ở phương diện khác bỏ thêm chút công phu.

Ví dụ như họa đạo, luyện thể, cùng với học tập long ngữ.

Theo Xưng Tâm học tập thời gian lâu, Lý Mộ phát hiện, long ngữ tuy nhập môn rất khó, nhưng sau khi nhập môn, lại tiến hành học tập chiều sâu, sẽ trở nên càng ngày càng dễ dàng, quyển nhật ký Long Vương này trên tay, chỉ có ngẫu nhiên vài câu xem không hiểu, cần đi thỉnh giáo Xưng Tâm, thứ khác Lý Mộ đã có thể đọc không có chướng ngại.

Nhật ký lật đến một tờ cuối cùng, bên trên chỉ viết một câu ngắn ngủn: "Nghe nói nữ tử Phù Tang quốc thiên tính cởi mở, có cơ hội nhất định phải đi thử chút…"

"Phù Tang" từ này là cổ xưng, trong《Thập Châu Chí》ghi lại, Phù Tang ở phía đông Tổ Châu, là một hòn đảo trên Đông Hải, cụ thể chỉ hòn đảo nào, bây giờ đã không thể khảo chứng, hôm nay Tổ Châu hải ngoại Đông Hải, trái lại có không ít đảo quốc nhỏ, bọn họ vật tư thiếu thốn, nhưng tài nguyên phong phú, thương nhân Đại Chu thường xuyên lấy thuyền buôn lui tới giữ những hòn đảo này, làm giao dịch với những quốc gia nhỏ này.

Nhật ký đến đây, phía sau liền không có nội dung, Lý Mộ không biết con rồng này cuối cùng rốt cuộc có đi Phù Tang hay không, cũng không biết nữ tử Phù Tang quốc là kiểu cởi mở như thế nào, nhưng chính hắn lại cần thiết đi Đông Hải một chuyến.

Thuyền buôn Đại Chu lui tới giữa mấy quận phía đông cùng các đảo quốc trên Đông Hải, thỉnh thoảng sẽ bị hải tặc nước Oa quấy nhiễu.

Trước kia bởi vì có Huyền Tông che chở, đám hải tặc này cũng không dám quá mức kiêu ngạo, hôm nay Đại Chu và

Huyền Tông mâu thuẫn, Huyền Tông liền không quản những việc này nữa, hải tặc nước Oa ngày càng kiêu ngạo, Lý Mộ mấy ngày hôm trước truyền lệnh Ngao Nhuận đi trên biển tuần tra, bảo vệ thuyền buôn Đại Chu, hai ngày trước gã còn bắt không ít hải tặc, hướng Lý Mộ tranh công xin thưởng, ngày hôm qua lúc Lý Mộ liên hệ gã, liền không liên hệ được nữa.

Vừa rồi Lý Mộ lại thử, vẫn không thể liên hệ được gã.

Lấy thực lực Ngao Nhuận, ở trên biển có thể so với cảnh giới thứ sáu, hẳn là sẽ không xảy ra chuyện gì, nhưng để ngừa vạn nhất, Lý Mộ vẫn tính tự mình đi nhìn xem, hắn mang Linh Nhi đưa đến hoàng cung, thuận tiện gọi Xưng Tâm đi cùng.

Dù sao cũng là ở trên biển, thực lực Lý Mộ chịu hạn chế, thực lực của nàng lại có thể phát huy ra mười hai phần, mang theo nàng Lý Mộ mới yên tâm.

Xưng Tâm cũng rất nguyện ý đi theo Lý Mộ, nơi này tuy có ăn có uống không cần làm việc, nhưng nàng nói như thế nào cũng là một con rồng, biển lớn mới là nhà của nàng, nàng đã rất lâu chưa thể hội cảm giác tự do ngao du ở đáy biển rồi.

Hết chương 922.

Chương 923. Thần cung nước Oa

Phía trên Đông Hải.

Một chiếc thuyền buôn thật lớn dừng ở mặt biển, các tu hành giả trên thuyền cố sức dựng lên một vòng bảo hộ pháp lực, trên mặt biển lác đác rải rác mấy chiếc thuyền nhỏ, trên bầu trời, vài nam tử dáng người thấp bé, tóc cột ở sau đầu, đang điên cuồng công kích thuyền buôn.

Những người này phương thức công kích rất kỳ quái, bản thân bọn họ bay ở không trung bất động, đỉnh đầu lại lơ lửng những quỷ vật. Đám quỷ vật này thực lực cường đại, công kích chưa bao lâu, vòng bảo hộ pháp lực ngoài tàu buôn đã lung lay sắp đổ.

Trên mặt đám người đứng ở trên boong tàu lộ ra nét tuyệt vọng. Đám giặc Oa không chỉ cường đại, hơn nữa hung tàn, mỗi lần đánh cướp xong tàu buôn, bọn hắn còn sẽ mang người trên tàu giết sạch, kết cục của các nữ tử càng thêm bi thảm.

Mấy người phụ nữ số lượng không nhiều trên tàu buôn, trong lòng đã bắt đầu sinh ra ý tưởng tự sát.

Ầm!

Vòng bảo hộ ngoài tàu buôn cuối cùng vẫn bị đám giặc Oa kia công phá, trong miệng vài tên giặc Oa phát ra tiếng kêu hưng phấn, hướng về tàu buôn bổ nhào đến.

Đúng lúc này, dưới nước bỗng nhiên truyền đến biến cố lạ.

Một cột nước thật lớn từ đáy nước phun ra, vài tên nam tử bị cột nước đánh trúng, trong miệng điên cuồng phun máu tươi, sau đó cột nước thô to kia lại chia làm mấy sợi dây thừng nước, mang mấy người trói chặt chẽ.

Mấy tên giặc Oa sắc mặt biến đổi hẳn, nhao nhao sai khiến quỷ vật đỉnh đầu tới đáy nước thăm dò.

Những quỷ vật này vừa mới bay về phía dưới, còn chưa tiến vào mặt nước, dưới mặt nước truyền đến vài tia sét màu lam, đánh trúng thân thể chúng nó, mấy con quỷ vật ngay cả kêu

rên cũng chưa kịp phát ra, đã ở dưới sấm sét hóa thành một làn khói, biến mất không thấy nữa.

Theo những quỷ vật này chết đi, đám giặc Oa bị dây thừng nước trói sắc mặt trở nên cực độ tái nhợt, khí tức trên người cũng từ cảnh giới thứ tư ngã xuống đến cảnh giới thứ ba.

Ngay tại lúc mọi người trên boong tàu bởi vì biến cố bất thình lình mà đứng ngây ra tại chỗ, bên tai bỗng vang một tiếng rồng gầm thanh thúy, trên mặt biển lấp lánh ánh sóng, một con rồng to lớn màu trắng phá nước mà ra, trên đầu rồng cực lớn, một bóng người đứng khoanh tay.

"Đa tạ tiền bối ra tay cứu giúp!"

Các tu hành giả trên tàu buôn phục hồi tinh thần, nhao nhao khom mình hành lễ đối với người trẻ tuổi kia đứng ở trên đầu rồng, trong đó thậm chí có người đã nhận ra thân phận của hắn, dù sao tiền bối giới tu hành lấy rồng làm vật cưỡi chỉ một vị, phàm là tu hành giả từng tham gia hội giao lưu của Huyền Tông, liền sẽ không quên vị cường giả này dám lấy tu vi Tạo Hóa khiêu chiến thái thượng trưởng lão Siêu Thoát của Huyền Tông.

Lý Mộ phất phất tay, dây thừng nước biến mất, vài tên giặc Oa tu vi bị phế ngã ở trên boong tàu buôn.

Hắn nói với tu hành giả số lượng không nhiều trên tàu buôn: "Sau khi cập bờ, mang bọn chúng giao cho quan phủ Đông quận."

Một tu hành giả lập tức chắp tay: "Tuân mệnh."

Lý Mộ chưa nhiều lời, mang theo Xưng Tâm, rất nhanh liền biến mất ở trên biển cả. Trong tay hắn có tinh huyết Ngao Nhuận, bằng vào một giọt tinh huyết này, Lý Mộ có thể cảm nhận được, ở vị trí cực đông trên biển, có một khí tức mỏng manh cùng giọt tinh huyết này cảm ứng nhau từ xa.

Trên boong tàu, mọi người may mắn tránh được một kiếp, còn có chút khó có thể hoàn hồn.

"Chúng ta được cứu rồi?"

"Một tiền bối cưỡi rồng đã cứu chúng ta…"

“Nháy mắt đã đánh tan giặc Oa, vị tiền bối đó tu vi chẳng lẽ đã là Động Huyền?”

Nghe tiếng mọi người nghị luận, tu hành giả vừa rồi đáp lại Lý Mộ kia mở miệng nói: “Không phải Động Huyền, là Tạo Hóa.”

Có người nghi ngờ nói: “Cái này sao có khả năng, cho dù là Tạo Hóa đỉnh phong, cũng không có khả năng ở trong nháy mắt đánh tan lũ giặc Oa này, huống chi hắn còn cưỡi rồng, là cường giả thế nào, mới có tư cách cưỡi rồng?”

Tu hành giả duy nhất biết tình huống kia hừ lạnh nói: “Cưỡi rồng tính là gì, các ngươi là chưa nhìn thấy hắn lấy Tạo Hóa chiến Siêu Thoát, cường giả Siêu Thoát bị thương, hắn lại toàn thân mà lui…”

“Đùa cái gì vậy, đả thương cường giả Siêu Thoát, còn có thể toàn thân mà lui, đây là chuyện Tạo Hóa cảnh có khả năng làm ra?”

“Bịa chuyện cũng không dám nói bừa như vậy…”

Tu hành giả kia giật giật khóe miệng, nói: “Một đám người thiếu hiểu biết, ngay cả hội giao lưu đạo môn cũng chưa từng đi, đợi tới sau khi lên bờ, các ngươi tùy tiện hỏi thăm một chút, phàm là từng đi hội giao lưu Huyền Tông, có ai chẳng biết việc lớn này…”

Lý Mộ cùng Xưng Tâm đi vội ở trên biển, cũng không biết các loại nghị luận của người trên thuyền buôn đối với hắn.

Đại Chu và Huyền Tông đã hoàn toàn đối lập, Huyền Tông không bảo vệ lãnh thổ Đông Hải của Đại Chu nữa, điều này khiến giặc Oa càng thêm càn rỡ, Lý Mộ cùng Xưng Tâm một đường đi tới, đã xử lý ba lần việc giặc Oa công kích tàu buôn.

Chỉ có ngàn ngày làm tặc, không có ngàn ngày phòng cướp, tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp, Lý Mộ không có khả năng ở chỗ này mãi. Biển lớn mênh mông, mặc dù là phái cung phụng, cũng không tuần tra nổi.

Điều này dẫn tới những năm qua, loạn giặc Oa khó có thể trừ tận gốc.

Mục đích Lý Mộ chuyến này, chính là nước Oa.

Thứ nhất vì cho bọn giặc Oa một đòn đau, thứ hai, cảm ứng được tinh huyết Ngao Nhuận, hắn bây giờ ngay tại nước Oa, tuy con giao này không biết nói chuyện gì cả, nhưng cũng là thủ hạ của mình, cũng không thể mặc kệ gã tự sinh tự diệt.

Bay ở trên Đông Hải, Lý Mộ nhớ tới Đông Hải long tộc.

Do đó nhớ tới tỷ muội Ngâm Tâm cùng Thính Tâm.

Từ lần trước tỷ muội các nàng trở lại Đông Hải, bị ép bế quan, liền không còn liên hệ Lý Mộ nữa.

Lý Mộ hỏi Xưng Tâm: "Ngươi biết Đông Hải long tộc ở nơi nào không?"

Xưng Tâm lắc lắc đầu, nói: "Tứ hải long tộc có lãnh địa riêng, ngày thường đều không có gì liên hệ, cho dù là ở cùng hải vực, long tộc cũng sẽ không tụ tập cùng một chỗ."

Nhân loại là động vật quần cư, nhưng long tộc không phải.

Mỗi một con long tộc, đều có ý thức lãnh địa rất mạnh, trừ người nhà, trên cơ bản không cho long tộc khác nhúng chàm, cũng may số lượng long tộc phi thường thưa thớt, biển lại đủ lớn, đáy biển rộng lớn vô ngần, đủ để cho mỗi một con rồng có được lãnh địa đủ diện tích.

Không biết nhà bà ngoại Ngâm Tâm ở nơi nào, chỉ có thể chờ các nàng bế quan chấm dứt lại liên hệ hắn.

Lý Mộ và Xưng Tâm dọc theo mặt biển một đường hướng đông phi hành, rất nhanh đã nhìn thấy một mảng lục địa.

Hết chương 923.

Chương 924. Long Vương Truyền thừa (1)

Nước Oa là một đảo quốc trên Đông Hải, không giáp giới với Tổ Châu đại lục, trăm ngàn năm qua, Tổ Châu gió cuộn mây vần, vương triều thay đổi không ngừng, nước Oa bởi vì vị trí cũng chưa bị cuốn vào, luôn ở trên một hòn đảo đấu tranh nội bộ, chưa bao giờ tiến vào trong mắt vương triều trung ương đại lục.

Bản đồ biểu hiện, đảo quốc phía trước, chính là nước Oa.

Lý Mộ bảo Xưng Tâm biến trở về hình người, hai người bay tới lãnh thổ nước Oa. Nước Oa rời xa Tổ Châu, tập tục chênh lệch rất lớn với dân chúng Tổ Châu, bọn họ mặc quần áo kỳ quái, để kiểu tóc kỳ quái, ngay cả đạo tu hành, cũng một trời một vực với chính đạo Tổ Châu.

Tu hành giả nước Oa sở trường quỷ đạo, bọn họ thường thường sẽ ở ban đầu tu hành, ở bên người nuôi một quỷ vật, sau đó vận dụng bí thuật nào đó, để con quỷ vật này tương thông với hồn phách của bọn họ, thường thường quỷ vật bọn họ nuôi dưỡng, so với thực lực của chính bọn họ còn mạnh hơn một chút.

Như vậy, bọn họ lúc chiến đấu, có thể theo con quỷ vật này cùng nhau chiến đấu, nghe qua rất giống hệ thống Thi Tông, nhưng thi thể đệ tử Thi Tông luyện chế diệt vong, đệ tử Thi Tông sẽ không chịu ảnh hưởng, quỷ vật của tu hành giả nước Oa chết, bản thân bọn họ cũng sẽ chịu cắn trả rất lớn.

Lần đầu tiên ra tay với giặc Oa, Lý Mộ đã tiến hành sưu hồn đối với vài tên giặc Oa, tìm hiểu chi tiết tình huống nước Oa.

Ở nước Oa, Thần Cung là cơ cấu quyền lực cao nhất, tu hành giả nước Oa, hầu như toàn bộ nghe lệnh Thần Cung, hải tặc ở trên Đông Hải cướp đoạt tài nguyên tàu buôn, chính là tu hành giả nước Oa do Thần Cung phái ra.

Nước Oa tài nguyên thiếu thốn, bọn họ dựa vào cướp đoạt để thỏa mãn nhu cầu của Thần Cung, kẻ địch lớn nhất của

vương triều trung ương Tổ Châu từ trước tới nay đều là Quỷ Vực cùng Yêu quốc, động tác nhỏ của nước Oa, chưa từng được triều đình trực tiếp đối đãi.

Lý Mộ đã thăm dò thực lực Thần Cung, trừ một vị cung chủ cảnh giới thứ sáu, mười mấy thần quan cảnh giới thứ năm, thì không có cường giả nào khác.

Nước Oa, trên một đỉnh núi quanh năm bị tuyết đọng bao trùm, tọa lạc một quần thể cung điện.

Nơi này là Thần Cung nước Oa, thánh địa trong cảm nhận của dân chúng cùng tu hành giả nước Oa.

Lúc này, từ trong lòng đất một cung điện truyền đến từng đợt tiếng rống giận.

"Chết tiệt, các ngươi nếu biết điều thì thả bản long, các ngươi biết chủ nhân bản long là ai không?"

"Hắn là một đại ma đầu giết người không chớp mắt, đợi hắn đến, các ngươi một tên cũng đừng nghĩ chạy thoát!"

"Ta nói cho ngươi, nếu chọc giận hắn, các ngươi chết cũng không thể an bình, hắn sẽ giết chết hồn phách các ngươi, mang thi thể các ngươi luyện thành cương thi, các ngươi cứ ở chỗ này chờ chết đi!"

…

Ngao Nhuận bị khóa xương bả vai, trong miệng còn đang không ngừng mắng.

Nhưng tu hành giả nước Oa thủ địa lao nơi này căn bản nghe không hiểu lời hắn nói, vừa uống rượu vừa ăn cá sống, ngay cả nhìn cũng lười nhìn hắn một cái.

Ngao Nhuận tu vi bị phong ấn, giờ phút này trong lòng chỉ có hối hận.

Hối hận hắn không nên vì công lao, một mình xông đến nước Oa, nếu không phải hắn quá mức sơ suất, cũng sẽ không trở thành tù nhân của người khác.

Cửa địa cung truyền đến tiếng bước chân, vài tên tu hành giả nước Oa lập tức đứng lên, khom người nói: "Tham kiến

cung chủ.”

Một nam tử tóc cột sau đầu, để một chòm râu nho nhỏ đi đến trước mặt Ngao Nhuận, dùng tiếng Đại Chu nói với hắn: “Cân nhắc thế nào rồi, trở thành vật cưỡi của bổn tọa, bổn tọa sẽ không giết ngươi.”

Ngao Nhuận lạnh lùng nói: “Một rồng không thờ hai chủ, ta đã có chủ nhân, chủ nhân của ta rất nhanh sẽ đến cứu ta, ngươi tốt nhất bây giờ thả ta, chờ chủ nhân ta đến, tất cả đều đã muộn…”

Nam tử khinh thường cười: “Cũng tốt, ta cho ngươi cơ hội đưa tin cho chủ nhân đó của ngươi, đợi chủ nhân kia của ngươi đến đây, ta giết hắn, ngươi cũng chỉ có một chủ nhân là ta.”

Hắn từ trong lòng Ngao Nhuận lấy ra một pháp khí truyền âm, đưa vào pháp lực.

Ông…

Bỗng nhiên có tiếng vật thể chấn động truyền vào trong tai hắn.

Nam tử đột nhiên quay đầu, nhìn thấy một nam một nữ hai bóng người đứng ở cửa vào địa cung.

Nhìn hai bóng người trước địa cung, con ngươi cung chủ Thần Cung co rút lại, hai người ngoài này thế mà vô thanh vô tức đi tới nơi này, chưa bị các thần quan phát hiện, ngay cả hắn cũng chưa có bất cứ phát hiện gì.

Trên mặt Ngao Nhuận lộ ra nét kinh hỉ, lớn tiếng nói: “Chủ nhân!”

Cung chủ Thần Cung sau khi đánh giá Lý Mộ một phen, phát hiện hắn chỉ có cảnh giới thứ năm, trên mặt hiện ra một nụ cười lạnh. Hai tay hắn kết ấn, một đám khí đen từ trong cơ thể hắn chui ra, hóa thành một con chó khổng lồ có ba cái đầu, ba cái đầu con chó khổng lồ phân biệt hướng về Lý Mộ rít gào một tiếng, thân thể hướng Lý Mộ lao đi.

Khí tức trên thân con chó ba đầu này vậy mà cũng có cảnh giới thứ năm, không đợi Lý Mộ động thủ, Xưng Tâm đã cầm

hai cây hải xoa nghênh đón.

Long tộc sinh ra đã có thể so với Nhân tộc cảnh giới thứ tư, tu vi Xưng Tâm giống với Lý Mộ, sớm tới cảnh giới thứ năm đỉnh phong, con quỷ khuyển ba đầu này căn bản không phải đối thủ của nàng, bị nàng đuổi chạy loạn chung quanh, một lát sau, ba cái đầu đã bị nàng chặt mất hai cái, tuy rất nhanh liền ngưng tụ ra, nhưng khí tức trên người rõ ràng đã yếu đi rất nhiều.

Cung chủ Thần Cung thấy vậy, trên mặt hiện ra một tia giận dữ, càng nhiều khí đen từ trên người hắn trào ra, ngưng tụ thành quỷ vật đủ loại kiểu dáng, ùn ùn lao về phía Xưng Tâm.

Cùng lúc này, bóng người chính hắn đã biến mất ở tại chỗ.

Lý Mộ lòng có cảm giác, Thanh Huyền kiếm trong tay đưa ngang bên cạnh, va chạm cùng mũi kiếm một thanh kiếm khác, một đạo pháp lực dao động cuồng bạo hướng về bốn phía bùng nổ, địa cung sụp đổ, hai bóng người từ dưới lòng đất bay ra.

Đối mặt Đạo Thành Tử cảnh giới thứ bảy, Lý Mộ cũng không sợ chút nào, huống chi là cung chủ Thần Cung chỉ có cảnh giới thứ sáu sơ kỳ.

Hô Phong Hoán Vũ.

Cửu Tự Chân Ngôn.

Trảm Yêu Hộ Thân Chú.

…

Các loại thần thông của Lý Mộ ra hết, thậm chí ngay cả phù lục cũng chưa sử dụng, mang cung chủ Thần Cung nước Oa này gắt gao áp chế, thậm chí khiến gã ngay cả cơ hội đánh trả cũng không có. Lúc này, mấy vị thần quan trong cung cũng bị kinh động, ùn ùn lấy pháp bảo, triệu hồi ra bản mạng quỷ vật, hướng Lý Mộ công kích đến.

Hai bóng người từ dưới lòng đất lao ra, Ngao Nhuận bị tra tấn mấy ngày, nghẹn đầy bụng tức trực tiếp hiện nguyên hình, thân thể khổng lồ quét ngang, mấy tòa cung điện bị đè sập, dẫn tới Thần Cung vô số người kinh hoảng chạy trốn.

Hết chương 924.

Chương 925. Long Vương Truyền thừa (2)

Xưng Tâm và Ngao Nhuận đều là long tộc, đối chiến thần quan số lượng gấp mấy lần bọn họ, cũng không rơi vào thế yếu chút nào.

Bên kia, cung chủ Thần Cung sau khi miễn cưỡng tiếp được gần trăm tia sét, đã chật vật không chịu nổi, cũng không dám xem nhẹ thanh niên đối diện nữa. Gã cắn chót lưỡi, sau đó mang một ngụm tinh huyết cố nuốt vào, môi mấp máy, tựa như là đang niệm chú ngữ gì.

Theo một âm tiết cuối cùng của gã hạ xuống, một hư ảnh nhàn nhạt từ trong cơ thể gã bay ra, hư ảnh đó nhanh chóng ngưng thực, biến thành một con rắn khổng lồ tám đầu, lơ lửng ở đỉnh đầu của gã.

Sau khi hư ảnh này bay ra, khí tức trên người cung chủ Thần Cung nhanh chóng suy yếu, cuối cùng chỉ có bộ dáng cảnh giới thứ năm, mà con rắn lớn tám đầu này, uy áp trên người lại vô hạn tiếp cận Siêu Thoát.

Khó trách vị cung chủ Thần Cung này không sợ hãi, không có tu vi Siêu Thoát, thật đúng là không có một chút biện pháp nào làm gì gã.

Lý Mộ vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy loại đạo tu hành kỳ quái này, nếu đối diện thật là Siêu Thoát, hắn trừ cưỡi Xưng Tâm lập tức bỏ chạy, không có lựa chọn thứ hai, nhưng, con rắn này chỉ có hồn thể, hơn nữa còn không đến Siêu Thoát.

Lý Mộ thu hồi Thanh Huyền kiếm, trong tay có thêm một cái roi.

Tám cái đầu con rắn khổng lồ mở ra cái miệng khổng lồ quỷ khí âm trầm, đồng thời hướng Lý Mộ cắn tới, Lý Mộ quật một roi, quật ở trên một đầu lưỡi, đầu rắn kia ảm đạm vài phần, thế mà miệng nói tiếng người, kinh sợ giận dữ nói: “Chết tiệt, đây là bảo vật gì, thế mà có thể thương tổn đến ta!”

Lý Mộ chưa cho con rắn khổng lồ này cơ hội, một tay kết ấn, một thanh kiếm nhỏ hư ảo xuất hiện, vờn quanh một cái đầu rắn dạo qua một vòng.

Tuệ kiếm ra khỏi vỏ, đầu rắn này trực tiếp bị chặt xuống. Con rắn này rống giận liên tục, trong miệng phun tia sét màu đen, tia sét này khiến Lý Mộ mơ hồ phát hiện một tia nguy cơ, hắn mang chuông đạo bao trùm trên thân thể, tiếp tục chiến đấu cuốn lấy con rắn khổng lồ này.

Thần thông khác khó có thể thương tổn con rắn này, chỉ có Đả Thần Tiên trong tay hắn cùng thần thông tuệ kiếm khắc chế hồn thể. Chuông đạo trong người, con rắn này không làm gì được Lý Mộ, ngược lại bị Lý Mộ không ngừng làm suy yếu, không đến một khắc, tám cái đầu rắn đã bị chặt xuống ba cái.

Lý Mộ không tính chơi tiếp với bọn nó nữa, ném ra mấy lá bùa, cung chủ Thần Cung tu vi chỉ còn cảnh giới thứ năm, đã bị bao phủ ở trong một mảng sấm sét.

Sấm sét tan đi, ở chỗ đó cái gì cũng không còn lại.

Lý Mộ thả ra chuông đạo, chuông đạo đột nhiên phóng to, che kín con rắn khổng lồ kia, sau đó lại nhanh chóng thu nhỏ lại, con rắn khổng lồ đó húc bừa ở trong chuông, hồn thể bị nén từng chút một, cuối cùng chỉ còn lại có một quầng hồn màu đen.

Cung chủ đã chết, thần quan cùng nhân viên Thần Cung còn lại đại loạn, muốn chạy trốn, một cái chuông khổng lồ từ trên trời giáng xuống lại mang toàn bộ Thần Cung chế trụ, mọi người trở thành cá trong chậu, trong lòng vô cùng lo lắng, lại không có một chút biện pháp.

Lý Mộ vỗ vỗ tay, chậm rãi hạ xuống.

Thực lực giới tu hành nước Oa thật ra cũng không tính là yếu, không xuất động cường giả cảnh giới thứ bảy, là rất khó tiêu diệt Thần Cung, khó trách lâu như vậy, loạn giặc Oa vẫn chưa giải quyết.

Ngao Nhuận khôi phục hình người, nước mũi nước mắt nhìn Lý Mộ, khóc kể: “Chủ nhân, ngươi rốt cuộc tới cứu ta rồi, ngươi không biết bọn hắn tra tấn ta như thế nào…”

Lý Mộ ném cho hắn một bình đan dược chữa thương, nói: "Được rồi được rồi, ai bảo ngươi tự chủ trương chạy đến nơi đây, trước mang đám người Thần Cung này khống chế lại…"

Cung chủ Thần Cung tuy đã chết, nhưng Thần Cung vẫn còn, Lý Mộ nếu cứ như vậy rời đi, vẫn sẽ có giặc Oa ở trên biển làm loạn.

Ở trước khi rời đi, hắn phải triệt để giải quyết phiền toái này.

Nhưng, ra ngoài Lý Mộ đoán trước là, tu hành giả trong Thần Cung, ở sau khi nhìn thấy cung chủ bị giết, trái lại không có ý tứ báo thù cho gã, rối loạn một trận, liền đều quỳ xuống cầu xin tha thứ, nguyện ý tôn Lý Mộ làm chủ mới.

Lý Mộ không có hứng thú đối với làm chủ nhân người nước Oa, bảo Ngao Nhuận toàn quyền quản lý những người này, bản thân hắn mang theo Xưng Tâm vơ vét ở đây.

Kết quả vơ vét khiến Lý Mộ rất thất vọng, cung chủ Thần Cung chưởng quản một quốc gia nghèo, không chỉ không có pháp bảo ra hồn, Lý Mộ lục soát toàn bộ Thần Cung, cũng chỉ tìm được một ít linh ngọc số lượng không nhiều, còn chưa đủ bù lại phù lục hắn hao tổn.

Lục soát xong một tòa cung điện cuối cùng, Lý Mộ đi ra, nhìn thấy Xưng Tâm đứng ở trong sân, ánh mắt nghi hoặc nhìn mặt đất.

Lý Mộ tiến lên hỏi: "Làm sao vậy?"

Ánh mắt Xưng Tâm nhìn chằm chằm mặt đất, nói: "Trong lòng đất tựa như có cái gì…"

Lý Mộ phóng ra thần niệm, cảm thụ một phen, cũng chưa phát hiện chút khác thường, nhưng Xưng Tâm là long tộc, nàng sẽ không ù ù cạc cạc xuất hiện một ít cảm ứng kỳ quái, có lẽ là cung chủ Thần Cung này mang bảo bối giấu ở dưới lòng đất. Lý Mộ hơi động tâm, nói: "Không bằng xuống phía dưới nhìn xem đi."

Hai người lấy thổ độn chi thuật lặn vào lòng đất, chìm xuống mấy trăm trượng, chung quanh trừ nham thạch, vẫn là

nham thạch, ngay tại lúc Lý Mộ tính bỏ cuộc, Xưng Tâm lại khẳng định nói: “Ta cảm nhận được, phía dưới nhất định có cái gì…”

Nàng đã xác định như vậy, Lý Mộ liền tiếp tục chìm xuống mấy trăm trượng, thẳng đến lúc chìm xuống hơn ngàn trượng, áp lực chung quanh bỗng nhiên giảm hẳn.

Nham thạch xung quanh không thấy nữa, nơi này tựa như là một huyệt động trong lòng đất.

Dưới lòng đất tối như mực, cái gì cũng không thấy. Thần niệm Lý Mộ đảo qua, tất cả trong hang liền đều hiện lên ở trong đầu hắn.

Đây là một huyệt động trong lòng đất diện tích cực lớn, đá bọn họ giẫm dưới chân hiện màu đỏ, trung gian huyệt động, một khung xương khổng lồ nằm, khung xương này giống rắn mà không phải rắn, kéo dài khoảng trăm trượng. Ánh mắt Lý Mộ nhìn phía tận cùng phía trước, thấy được một cái đầu cự long cực lớn.

Khó trách Xưng Tâm có cảm ứng, nơi này thế mà lại là mộ huyệt một long tộc.

Lý Mộ đi đến cạnh đầu rồng, nhìn thấy trên mặt đất dựng một tấm bia đá cao khoảng một trượng, trên tấm bia đá dùng văn tự long tộc viết mấy hàng chữ.

Hàng thứ nhất viết: “Thanh Long tộc Ngao Thanh ngủ say ở đây.”

Cái tên này Lý Mộ nghe qua có chút quen tai, rất nhanh đã nhớ ra, chủ nhân bản nhật ký hắn coi như tiểu hoàng thư* kia để xem, không phải là Long Vương Ngao Thanh?

(*): sách khiêu dâm

Nước Oa vô cùng có khả năng chính là Phù Tang cổ, nếu như vậy, con sắc long này, thế mà thật sự từng tới Phù Tang, hơn nữa chết ở nơi này…

Hết chương 925.

Chương 926. Thăng cấp (1)

Phía sau còn có mấy hàng chữ, Lý Mộ lấy long ngữ tiếp tục đọc: “Bản long tung hoành nhân gian ba trăm năm, chưa từng gặp một địch thủ, chung quy lại thua bởi tuổi thọ, trước khi mất, để lại một phần cơ duyên ở đây, tặng cho hậu bối tộc ta, niệm mật chú này, được ta truyền thừa…”

Long ngữ đối với Lý Mộ mà nói, dù sao cũng là một môn ngoại ngữ, hắn cần đọc một lần, mới có thể tự hỏi ý tứ một câu.

Khi hắn ý thức được tựa như không nên lỗ mãng như vậy, đã mang long ngữ trên tấm bia đá kia đọc xong toàn bộ.

Một âm tiết long ngữ cuối cùng hạ xuống, chỉ thấy trước mắt hắn thanh quang chợt lóe, bộ xương rồng kia thế mà lại tản mát ra thanh quang loá mắt, từ vị trí xương sống rồng trôi nổi ra một đám chất lỏng màu trắng, nháy mắt liền tiến vào trong cơ thể Lý Mộ.

Hai mắt Lý Mộ trợn lên, trên trán, gân xanh nháy mắt lồi lên.

Hắn cảm giác có một lực lượng cực kỳ cuồng bạo ùa vào trong cơ thể hắn, tựa như sắp phát nổ thân thể hắn, mắt thấy trên xương sống rồng thế mà lại có chất lỏng trôi nổi ra, mà thân thể hắn tuyệt đối không thể thừa nhận một giọt nào nữa, trong lòng Lý Mộ kinh hãi, cắn răng nói: “Xưng Tâm!”

Ở một khắc chất lỏng kia sắp tiến vào thân thể Lý Mộ, một bóng người phi thân lên, ngăn ở trước người hắn.

Vài giọt chất lỏng đó sau khi tiến vào thân thể Xưng Tâm, nàng cũng phát ra một tiếng thống khổ, sắc mặt trắng bệch, hiển nhiên đang thừa nhận tra tấn thật lớn, nhưng tốt hơn nhiều so với Lý Mộ.

Trên làn da Lý Mộ đã chảy ra tơ máu, kinh mạch trong cơ thể hắn bị đánh gãy nối lại, đánh gãy nối lại. Lý Mộ gian nan khoanh chân ngồi, bảo vệ linh đài thả lỏng, tùy ý luồng lực lượng này tàn phá ở trong cơ thể.

Mấy giọt chất lỏng đó tuy vô cùng cuồng bạo, mang đến vô tận thống khổ cho hắn, nhưng trong đó ẩn chứa linh khí cực hạn áp súc, lại là thứ Lý Mộ trước đây chưa từng gặp.

Vách ngăn tu vi dừng lại đã lâu trong cơ thể hắn, đã có một tia xu thế buông lỏng.

Mà thân thể hắn, cũng ở trong những lần phá hư cùng chữa trị này không ngừng mạnh lên.

Truyền thừa của cường giả cảnh giới thứ chín, cho dù là cách nhau mấy ngàn năm, cũng vẫn có được hiệu quả không thể tưởng tượng. Lý Mộ rất nhanh ý thức được, đây là cơ hội không dễ đến của hắn.

Một người một rồng khoanh chân ngồi ở trong hang động dưới lòng đất, khí tức trên người bọn họ đang tăng trưởng từng chút một…

Lý Mộ khoanh chân ngồi ở trong huyệt động lòng đất tối tăm, cảm nhận được thật sâu cái gì gọi là đau cũng khoái hoạt.

Thân thể hắn thừa nhận tra tấn thật lớn, kinh mạch trong cơ thể bị pháp lực khổng lồ căng nứt, lại được chữa trị, sau đó lại căng nứt, lại chữa trị, vòng đi vòng lại, trong quá trình này, thân thể mỗi một lần sụp đổ tổ chức lại, đều sẽ trở nên càng cường đại hơn.

Lý Mộ thậm chí đoán, thân thể hắn so với pháp lực trước một bước đã bước vào cảnh giới thứ sáu.

So sánh với thân thể, pháp lực tăng trưởng hơi chậm, nhưng hắn vốn đã là cảnh giới thứ năm đỉnh phong, pháp lực tăng trưởng một chút nữa cũng cực kỳ khó khăn, còn tiếp tục như vậy, Lý Mộ rất có khả năng bị đẩy lên Động Huyền.

Hắn giờ phút này đã đoán ra, truyền thừa Ngao Thanh để lại cho hậu bối long tộc, là long tủy tinh hoa của lão.

Tám ngàn năm trước, lão đại khái không đoán trước được, sẽ có một nhân loại học được long ngữ, chiếm được truyền thừa của lão.

Trong lòng Lý Mộ may mắn, Ngao Thanh năm đó khi lưu lại truyền thừa, căn bản chưa cân nhắc đến long tủy của mình

sẽ bị ngoại tộc kế thừa, lấy thân thể long tộc, kế thừa cốt tủy tiền bối, mặc dù có chút thống khổ, nhưng cũng có thể chịu được.

Nhưng Lý Mộ khác, nếu không phải Xưng Tâm giúp hắn chia sẻ một bộ phận, thân thể hắn đã bị nổ tung, chỉ còn nguyên thần.

Pháp lực trong cơ thể xung kích một đợt tiếp một đợt. Lý Mộ ngưng thần tĩnh khí, mượn dùng từng lần pháp lực xung kích này đột phá bình cảnh cảnh giới thứ năm đến thứ sáu, quá trình này tuy thống khổ, nhưng đáng giá.

Động Huyền, đây là cảnh giới Lý Mộ khát vọng đã lâu.

Không biết qua bao lâu, Lý Mộ cảm thấy đau đớn đối với thân thể đã chết lặng, thậm chí ngay cả ý thức cũng trở nên mơ hồ, chỉ là máy móc khởi xướng xung kích đối với bình cảnh, trước mặt hắn như là có một bức tường, Lý Mộ lần lượt đánh vào trên tường, sau khi bị đẩy lùi, húc lần nữa.

ẦM!

Thẳng đến một lần nào đó, khi hắn tích lũy đủ pháp lực, húc về phía bức tường cao vững cãi không thể đẩy kia, cũng chưa bị văng ra, bức tường cao ngăn cản hắn không biết bao nhiêu lần đó ầm ầm sụp đổ.

Lý Mộ mở mắt, cùng lúc đó, Xưng Tâm ở đối diện hắn cũng mở mắt.

Nàng nhìn so với vừa rồi chưa có gì biến hóa, nhưng sừng rồng trên đỉnh đầu lại tựa như trở nên trong suốt hơn chút.

Truyền thừa của Ngao Thanh, để một người một rồng đồng thời tấn thăng cảnh giới thứ sáu.

Lý Mộ nhìn Xưng Tâm, Xưng Tâm cũng nhìn Lý Mộ.

Lý Mộ bỗng cảm thấy bộ dạng con rồng cái trẻ tuổi này cũng mi thanh mục tú, hơn nữa sinh ra một loại xúc động mang nàng đẩy ngã xuống đất.

Ý nghĩ này vừa mới dâng lên, trong lòng Lý Mộ đột nhiên cả kinh, tuy hắn trước kia cũng cảm thấy Xưng Tâm mi thanh

mục tú, nhưng chưa từng sinh ra tâm tư khác đối với nàng, càng chưa từng sinh ra loại dâm niệm này.

Chẳng lẽ là bởi vì mấy giọt long tủy kia?

Thân thể hắn hấp thu vài giọt long tủy, cũng tự nhiên mà vậy nhiễm một ít tập tính long tộc.

Long tính vốn dâm, Long Vương Ngao Thanh càng là một chữ sắc xuyên qua cả đời, cho dù Lý Mộ ở trước mặt lão cũng phải cam bái hạ phong, Lý Mộ cũng không muốn biến thành loại sinh vật chỉ dùng nửa thân dưới tự hỏi đó, hắn mạnh mẽ mang tà niệm với Xưng Tâm áp chế xuống.

Nhưng lúc này, Xưng Tâm ánh mắt nhìn chằm chằm Lý Mộ, lại vươn đầu lưỡi liếm liếm môi, sau đó nuốt một ngụm nước miếng.

Nàng vốn là long tộc, lúc chưa từng trải, tự nhiên không có ý tưởng khác, nhưng vài giọt cốt tủy Long Vương này, khiến tu vi nàng tăng lên một đại cảnh giới, đồng thời cũng kích phát thiên tính long tộc của nàng.

Lý Mộ nhìn nàng, nghiêm túc nói: “Xưng Tâm, bình tĩnh, bình tĩnh…”

Xưng Tâm lấy lại tinh thần, sắc mặt đỏ lên, lập tức dời tầm mắt đi, không dám nhìn Lý Mộ nữa.

Lý Mộ cong người đứng lên, dùng mấy viên minh châu chiếu sáng toàn bộ động phủ trong lòng đất. Sau khi cốt tủy rời khỏi khung xương, khung xương to lớn của Long Vương liền phong hóa thành tro, Lý Mộ mang tro cốt này không lãng phí một vốc nào thu thập lại, đây chính là tài liệu chuẩn bị viết phù lục cấp cao, tro cốt cường giả cảnh giới thứ chín, linh khí ẩn chứa mà không tiêu tan, có thể trực tiếp dùng để viết thánh giai phù lục.

Sau đó, Lý Mộ lại nhìn về phía đá trên mặt đất.

Hết chương 926.

Chương 927. Thăng cấp (2)

Đá quanh huyệt động đều là màu xám, chỉ có đá dưới chân bọn họ là màu đỏ, hơn nữa là đỏ như máu, những tảng đá bình thường này bị máu rồng thẩm thấu gần vạn năm, đã sớm thành bảo bối không thể phá vỡ, dùng để luyện khí rất thích hợp.

Lý Mộ mang khu vực máu rồng từng thấm vào dùng phi kiếm cắt ra, chuyển hết đến Yêu Hoàng không gian.

Sau đó, ánh mắt hắn lại nhìn nơi khác.

Nơi này là mộ huyệt Ngao Thanh chuẩn bị cho bản thân, thứ trong mộ huyệt không nhiều, trừ xương rồng cùng đá máu rồng, thì chỉ còn lại có ít ỏi vài món đồ vật.

Trên một bình đài cuối huyệt động dựng thẳng một cây trường thương, một quyển sách.

Tài liệu quyển sách này, tựa như giống bản nhật ký trong tay Lý Mộ như đúc, gần vạn năm trôi qua vẫn hoàn hảo. Lý Mộ dùng một cái thuật gió xoáy trừ bỏ bụi đất bên trên, mở ra một tờ, nhìn thấy hình ảnh một nam một nữ trần truồng.

Xưng Tâm tò mò thò đầu đến lập tức đỏ mặt.

Lý Mộ đi đến một bên, nói: “Trẻ con không nên xem.”

Hắn lại lật xem vài tờ, phát hiện trên quyển sách này ghi lại, là công pháp song tu, Long Vương Ngao Thanh năm đó tu hành, chính là song tu đại đạo, Lý Mộ cất quyển sách này đi, công pháp song tu đỉnh cấp, ngày sau hắn cũng dùng tới.

Sau đó hắn nhìn về phía cây trường thương kia, tám ngàn năm trôi qua, thương này dựng thẳng ở đây, đã ảm đạm không ánh sáng, như là đánh mất toàn bộ linh tính.

Có thể bị Ngao Thanh giữ lại chỗ này chôn cùng, nhất định không phải vật phẩm bình thường. Lý Mộ đưa tay cầm cây trường thương này, lần đầu tiên thế mà chưa nhấc nó lên được.

Sau đó, hắn hơi dùng sức, cầm cây thương này, mang nó từ mặt đất rút ra.

Ầm ầm ầm!

Theo trường thương rời khỏi mặt đất, trong huyệt động bỗng nhiên đất rung núi chuyển, đá vụn ùn ùn rơi, tựa như là sinh ra cộng hưởng với khí tức trên người Lý Mộ, một đạo thanh quang chói mắt từ trên trường thương trong tay Lý Mộ phát ra, một tiếng thanh thúy vang vọng động phủ.

"Bảo bối tốt!"

Mắt Lý Mộ sáng ngời, cây thương này cho hắn cảm giác vượt xa thiên giai pháp bảo. Lý Mộ mơ hồ cảm thấy, bảo vật này thậm chí vượt qua thánh giai, cũng không biết, nó với chuông đạo rốt cuộc là ai lợi hại hơn chút?

Lý Mộ cuối cùng không nỡ để chuông đạo va với nó một phát, tuy nói Linh Nhi đã có thể thoát ly chuông tồn tại riêng, nhưng thân chuông nhỡ đâu xảy ra chuyện gì, hắn về nhà không có cách nào ăn nói.

Thu cây trường thương này, huyệt động dưới lòng đất đã trống không một vật.

Lý Mộ cùng Xưng Tâm trở lại mặt đất. Mới vào cảnh giới thứ sáu, hắn còn có rất nhiều chuyện phải làm.

Hắn lấy tu vi cảnh giới thứ năm, chỉ có thể thi triển bảy chữ chân ngôn, trực giác nói cho Lý Mộ, hắn bây giờ, đã có thể hoàn toàn nắm giữ Cửu Tự Chân Ngôn.

Lý Mộ một tay kết ấn, trong lòng mặc niệm: "Tiền."

Thân thể hắn biến mất ở tại chỗ, mà Ngao Nhuận đứng ở cách đó không xa xem náo nhiệt xuất hiện ở vị trí Lý Mộ.

Lý Mộ đứng ở vị trí Ngao Nhuận, nhìn Ngao Nhuận vẻ mặt ngạc nhiên phía trước, thấp giọng nói: "Hay cho một cái Di Hình Hoán Ảnh."

Hắn trước kia chưa từng nghe nói loại thần thông này, lúc đấu pháp, nếu là ở sau khi kẻ địch thi triển ra thần thông, trao đổi vị trí với y, đối phương chẳng phải là sẽ chết ở dưới thần thông của bản thân?

Đương nhiên, phép này cũng có hạn chế, khi Lý Mộ thi triển thuật này lần nữa, trao đổi vị trí với Xưng Tâm, nàng cũng chưa xuất hiện ở chỗ Lý Mộ, mà là sinh ra chếch đi bộ phận nhỏ, xem ra thuật này rất khó dùng chuẩn xác cho đối thủ pháp lực gần với mình, hoặc là mạnh hơn mình.

Dù vậy, ở dưới tình huống đấu pháp chính diện, một chiêu thần thông này tuyệt đối có thể khiến đối thủ đau đầu không thôi.

Sau đó, Lý Mộ lại đổi thủ ấn, mặc niệm: "Hành."

Hắn lòng có cảm giác, hướng phía trước bước ra một bước.

Ngay sau đó, Lý Mộ lơ lửng ở trên Đông Hải, ánh mắt nhìn phía xa xa, nước Oa đã biến thành một đường.

Hắn lại bước ra một bước, bóng người lại xuất hiện ở Thần Cung.

Một bước vượt qua trăm dặm, lấy tu vi cảnh giới thứ sáu của hắn, chỉ sợ cảnh giới thứ bảy cũng không cách nào đuổi theo.

Ngao Nhuận và Xưng Tâm đứng ở phía sau Lý Mộ, chỉ cảm thấy bóng lưng này càng thêm cao thâm khó lường.

Cảm nhận được vừa rồi biển lớn kêu gọi đối với hắn, Lý Mộ bước ra một bước, bóng người biến mất lần nữa. Một lần nữa, hắn tung người nhảy vào trong biển lớn, chưa niệm Tị Thủy Quyết, cũng chưa sử dụng bất cứ phù lục pháp bảo gì, trước kia Lý Mộ ở trong nước, sẽ cảm thấy trở ngại rất lớn, giờ phút này, ở trong biển lớn, hắn lại có một loại cảm giác như về nhà.

Pháp lực của hắn không chỉ không có chút ngưng trệ, vận chuyển ngược lại càng thêm trôi chảy. Sau khi luyện hóa vài giọt long tủy kia, hắn hiển nhiên đã có được năng lực của Thuỷ tộc.

Hoặc là nói, hắn đã kế thừa năng lực của Long Vương Ngao Thanh.

Lý Mộ tựa như nghĩ đến cái gì, lấy ra một tờ thiên thư long tộc kia, dùng thần niệm đảo qua.

Một lần này, hắn chưa gặp được bất cứ trở ngại nào, lập tức xuất hiện ở một không gian kỳ dị.

Sương mù quen thuộc, Lý Mộ khoanh chân mà ngồi, thuần thục niệm Thanh Tâm Quyết. Ngao Thanh ở trong nhật ký nói, trong thiên thư long tộc giấu một bí mật to lớn, Lý Mộ phi thường muốn biết, bí mật lão nói rốt cuộc là cái gì.

Sau khi niệm Thanh Tâm Quyết vô số lần, Lý Mộ mở mắt, sương mù trước mắt đã không thấy nữa.

Cự thú, hắn lại gặp được vô số cự thú.

Trên thân lũ cự thú này tản mát ra khí tức khủng bố, đang ở trên mặt đất tàn sát bừa bãi, vô số tu hành giả nhân loại đang vây công bọn nó, phù lục, đan dược, thần thông ùn ùn đánh về phía cự thú.

Trong cự thú, có cự long màu vàng, màu xanh, màu trắng, màu đen di chuyển bất định, hướng các tu hành giả nhân loại phun ra từng hơi thở rồng.

Lý Mộ từng xem rất nhiều trang thiên thư, ở trong thiên thư khác, đều là nhân loại cùng cự thú tàn phá thế giới chiến đấu, đứng ở góc độ nhân loại, cự thú là nhân vật phản diện không hề nghi ngờ.

Nhưng, ở trong thiên thư long tộc, long tộc cùng cự thú hiển nhiên là một phe.

Chúng nó giúp đỡ cự thú đối phó tu hành giả Nhân tộc, vô số cường giả Nhân tộc mất mạng trong miệng long tộc.

Căn cứ nội dung vài tờ thiên thư kia, Lý Mộ đối với lịch sử đã có phán đoán, thượng cổ hoặc là thời đại càng thêm xa xưa, trên đại lục không chỉ người và yêu hai chủng tộc, khi đó, cự thú mới là bá chủ trên đại lục.

Về sau, ở trong tranh đấu dài đằng đẵng, cự thú nhất tộc bị thua, biến mất ở trong dòng sông thời gian, hai tộc nhân yêu bắt đầu đi lên vũ đài lịch sử, hơn nữa phát triển lớn mạnh mãi đến nay.

Hết chương 927.

Chương 928. Tiểu hồ ly tinh vĩnh viễn

Lý Mộ luôn cảm thấy kỳ quái, vô luận là người hay yêu, khi vừa mới sinh ra, chưa từng tiếp xúc tu hành, đều yếu ớt không chịu nổi.

Chỉ có long tộc, vừa sinh ra đã có thể so với hai tộc cảnh giới thứ tư, có lẽ, long tộc cùng những cự thú kia, mới là tồn tại cùng loại hình.

Lý Mộ không biết sau đó đã xảy ra cái gì, nhưng cự thú trong thiên thư, ở mười châu ba đảo hôm nay đã sớm không thấy tung tích, chỉ có long tộc còn chút ít tồn tại, lại cũng chỉ có thể lui ở trong biển lớn mênh mông, không thể nhúng chàm lục địa.

Đây là bí mật to lớn Ngao Thanh nói ở trong nhật ký, nội dung trong tờ thiên thư này một khi tuồn ra, long tộc sẽ không là thần thú trong lòng mọi người nữa, mà là sẽ trở thành hàng ngũ ma thú.

Mặc kệ trước kia như thế nào, ít nhất bây giờ, long tộc và Nhân tộc cũng coi như hòa thuận ở chung, không xâm phạm lẫn nhau.

Ngao Thanh mang thiên thư này phong ấn, chính là không muốn để bí mật này truyền ra ngoài, trên đời hiện nay, chỉ sợ chỉ có Lý Mộ cùng Xưng Tâm đồng thời đạt được lão truyền thừa có thể lĩnh ngộ thiên thư này. Lý Mộ vốn định để Xưng Tâm cũng thử lĩnh ngộ một phen, sau khi nhìn thấy nội dung thiên thư, lại đã thay đổi chủ ý.

Bí mật này, rát dễ dàng dẫn tới hai tộc xung đột, long tộc thần thông trong thiên thư, vẫn là hắn sau khi tự mình lĩnh ngộ, sẽ dạy cho nàng đi.

Một lát sau, Ngao Nhuận đã hợp nhất toàn bộ Thần Cung, hắn tuy thực lực bình thường, nói nhiều mà không được lòng ai, nhưng làm loại việc vặt vãnh này, cũng vẫn đáng tin.

Cung chủ Thần Cung đã chết, tu hành giả nước Oa còn có rất nhiều.

Nơi này tài nguyên thiếu thốn, muốn phát triển, phương pháp đơn giản nhất chính là cướp đoạt, bởi vậy mới nảy sinh hải tặc phát triển, nếu là Lý Mộ rời đi từ đây, Thần Cung sớm hay muộn sẽ sinh ra cung chủ mới, hoạn hải tặc vẫn tồn tại như cũ.

Nắm giữ Thần Cung, do đó khống chế tu hành giả nước Oa, mới là mục đích của Lý Mộ.

Hắn đã lệnh cưỡng chế các thần quan giao ra hồn huyết cho Ngao Nhuận, từ nay về sau, Ngao Nhuận có thể mang theo một đám thê thiếp của gã ở lâu nước Oa, tiêu dao khoái hoạt, đồng thời cũng thay Đại Chu trông coi nơi này.

Tuy nói Xưng Tâm là hắn bắt cho nữ hoàng, nhưng nữ hoàng cả ngày ở Thần Đô, cũng không ra ngoài, cho nên đại đa số thời điểm, vẫn là Lý Mộ đang cưỡi nàng.

Hôm nay Lý Mộ tu vi bước vào cảnh giới thứ sáu, nắm giữ thần thông Súc Địa Thành Thốn, tự nhiên cũng không cần vật cưỡi gì nữa.

Ngao Nhuận nghe vậy hưng phấn không thôi, không tin tưởng nói: “Chủ nhân, ngài thật sự để ta ở lại chỗ này?”

Lý Mộ thản nhiên nói: “Ngươi trông coi tốt nơi này cho ta, nếu về sau trên Đông Hải còn có hải tặc nước Oa xuất hiện, ngươi liền một mình đi trấn thủ nam hồ đi.”

Ngao Nhuận vỗ ngực cam đoan, “Chủ nhân yên tâm, nơi này ai dám đi làm hải tặc, ta chém đầu chó của hắn!”

Lý Mộ nói: “Được rồi, nghỉ ngơi một ngày, ngày mai về Đại Chu.”

Đối với chủ nhân mới của Thần Cung, ban đầu các thần quan hết sức lấy lòng, không chỉ an bài tiệc tối long trọng, vũ nữ trên tiệc tối cô nào cũng ăn mặc hở hang, kỹ thuật nhảy cũng là càng lúc càng lớn mật.

Trình độ cởi mở của nữ tử nước Oa, xác thực không phải nữ tử Đại Chu truyền thống có thể so sánh, càng quan trọng hơn là sau khi tu vi tăng lên, Lý Mộ phát hiện hắn chống cự đối với dụ hoặc nào đó cũng giảm xuống rất nhiều, xem ra hắn còn

cần một đoạn thời gian, mới có thể hoàn toàn thoát khỏi Ngao Thanh ảnh hưởng.

Sáng sớm hôm sau, Lý Mộ liền khởi hành trở về.

Ngao Nhuận cũng theo hắn, sau khi trở lại Đông quận, gã sẽ mang theo các thê thiếp tới nước Oa, trấn thủ ở nơi đó.

Khi Lý Mộ trở lại Thần Đô, Liễu Hàm Yên và Lý Thanh đã về Bạch Vân sơn, Vãn Vãn cũng bị nàng dẫn theo, chỉ có Tiểu Bạch ở lại nhà chờ Lý Mộ.

Đại điển song tu của Huyền Cơ Tử và Ngọc Dương Tử sắp cử hành ở Bạch Vân sơn, bọn họ một là chưởng giáo Phù Lục phái, một là trưởng lão Đan Đỉnh phái, kết thành đạo lữ, đối với cả đạo môn mà nói cũng là một việc lớn, Phù Lục phái đã phát bái thiếp rộng rãi, mời đồng đạo giới tu hành tham gia đại điển lần này.

Giống loại đại môn phái này, cho dù là trưởng lão bình thường kết hợp, sau lưng cũng có một tầng hàm nghĩa sâu hơn.

Huống chi là chưởng giáo một phái cùng trưởng lão một phái, hai vị cường giả cảnh giới thứ bảy, cái này không hề nghi ngờ ý nghĩa từ nay về sau, Phù Lục phái cùng Đan Đỉnh phái sẽ trở thành một liên minh bền vững không thể tách rời, trước có Phù Lục phái và Huyền Tông trở mặt, sau có Phù Lục phái cùng Đan Đỉnh phái thông gia, đây có lẽ là một lần tình thế biến đổi lớn của đạo môn gần trăm năm qua.

Triều đình cùng Phù Lục phái hợp tác chặt chẽ, cho nên đại điển lần này, Mai đại nhân sẽ đại biểu nữ hoàng đến, Lý Mộ đến lúc đó theo nàng cùng nhau trở về là được.

Phường thị ngoài Thần Đô đã lục tục mở ra, Lý Mộ đặt tên cho nó là “Như Ý phường”, hy vọng các tu hành giả tới nơi này, đều có thể chọn được bảo vật vừa lòng đẹp ý.

Hội giao lưu Huyền Tông vừa mới chấm dứt, các tu hành giả Tổ Châu liền đều đi Thần Đô.

Thứ nhất Huyền Tông ở Đông Hải, vị trí cực kỳ hẻo lánh, rất nhiều tu hành giả lúc trở về, vừa lúc đi ngang qua Thần Đô. Thứ hai, một ít tán tu và thế gia môn phái ở Huyền Tông kiếm

được linh ngọc, cũng là vì thuận tiện mua tài nguyên tu hành cần.

Triều đình Đại Chu chỉ rút một phần linh ngọc đối với thương hộ phường thị, cái này trực tiếp dẫn tới giá hàng hóa cũng sẽ giảm, với lại, Như Ý phường này vừa mở, hầu như mỗi gian cửa hàng đều có chiết khấu, hấp dẫn không chỉ là tu hành giả hội giao lưu Huyền Tông, tu hành giả Đại Chu các quận còn lại, cũng có không ít đến vô giúp vui.

Đối với quận cách Thần Đô quá xa, như đông tây nam bắc bốn quận, Cửu Giang quận vân vân, nếu bọn họ cần vật phẩm gì, chỉ cần ở quan phủ địa phương đăng ký, nộp linh ngọc, chờ ở nhà, liền có cung phụng miễn phí đưa hàng tới cửa, triều đình bán thẳng, chất lượng cam đoan.

Ngoài ra, Cung Phụng ti cũng ở trong phường thị mở cửa hàng giải đáp nghi vấn nghi hoặc về tu hành, giải đáp nghi vấn giải thích nghi hoặc có trả phí cho các tu hành giả, giải quyết đủ loại vấn đề bọn họ gặp được trong quá trình tu hành, đồng thời, tu hành giả muốn đột phá cảnh giới, cũng có thể tham gia lớp đột phá cảnh giới của Cung Phụng ti.

Sau khi nộp linh ngọc, Cung Phụng ti sẽ có cung phụng cao cấp tiến hành chỉ đạo một chọi một đối với khách nhân. Cung Phụng ti một mình gánh chịu toàn bộ tài nguyên trong quá trình khách nhân tu hành phá cảnh, nếu tấn thăng thất bại, có thể trả lại toàn bộ linh ngọc đã nộp.

Hết chương 928.

Chương 929. Song tu đại điển (1)

Trước mắt, Cung Phụng ti cao nhất có thể giúp tu hành giả Thần Thông cảnh đột phá Tạo Hóa, đương nhiên, giá tu hành giả cấp cao đột phá cũng là một con số thiên văn, tán tu bình thường, thế gia nhỏ môn phái nhỏ là gánh vác không nổi.

Nghiệp vụ này, chuyên môn chuẩn bị cho quốc gia nhỏ phía nam giàu có và đông đúc, cùng với trung đẳng thế gia cùng môn phái nội tình hùng hậu.

Ở dưới sự trợ giúp của triều đình ra sức ủng hộ, Phù Lục phái, Linh Trận phái, Đan Đỉnh phái, cùng với Đại Chu và hoàng thất mấy quốc gia nhỏ phía nam, phường thị tất cả đều tiến vào quỹ đạo, ba ngày trước khi khai trương, lượng tiêu thụ liên tục phá kỷ lục.

Đêm khuya, Lý Mộ một mình nằm ở trên giường, cô đơn khó ngủ.

Kế hoạch nhằm vào Huyền Tông đang dựa theo tốc độ hắn dự đoán đẩy mạnh, hôm nay hắn đã tấn thăng Động Huyền, cho dù là chính diện chống lại Đạo Thành Tử, cũng có thể chống lại lão một đoạn thời gian, cường giả cảnh giới thứ bảy có thể điều động cũng vượt xa Huyền Tông.

Trở ngại duy nhất, ở vị trưởng lão cảnh giới thứ tám kia của Huyền Tông.

Tu hành càng lên cao, vượt qua cảnh giới đối địch liền càng thêm không có khả năng, ở trước khi Lý Mộ có mười phần nắm chắc, sẽ không chính diện xung đột với Huyền Tông.

Kẹt…

Cửa sổ bị người ta từ bên ngoài đẩy ra, một bóng người chuồn vào, cởi giày cùng quần áo, thuần thục tiến vào ổ chăn, cuộn mình vào trong lòng Lý Mộ.

Thân thể Lý Mộ cứng đờ, sau đó nhỏ giọng nói: “Tiểu Bạch, nghe lời, ngươi hôm nay về phòng mình ngủ…”

Hắn vẫn chưa thoát khỏi bản tính long tộc ảnh hưởng đối với thân thể, một tiểu hồ ly tinh như vậy trong lòng, hắn cả đêm đều niệm Thanh Tâm Quyết, căn bản không cần ngủ.

Thân thể Tiểu Bạch run lên, yên lặng từ trong lòng Lý Mộ rời khỏi, nhỏ giọng nói: "Có phải Huyễn Cơ tỷ tỷ không thích bên cạnh ân công có tiểu hồ ly tinh khác hay không, ta về sau sẽ nghe lời, ân công đừng đuổi ta đi, không có ân công, ta cái gì cũng không còn…"

Lý Mộ một lần nữa mang nàng ôm vào trong lòng, nói: "Ai nói, ngươi phải nhớ kỹ, là ngươi đến trước, ngươi vĩnh viễn là tiểu hồ ly tinh của ân công."

Tiểu Bạch ủy khuất nói: "Nhưng ân công trước kia đều không đuổi ta đi…"

Lý Mộ bất đắc dĩ giải thích: "Ta không phải đuổi ngươi đi, chỉ là, chỉ là Tiểu Bạch ngươi đã trưởng thành, ta sợ ta có một ngày nhịn không được sẽ…"

Tiểu Bạch rúc đầu ở ngực Lý Mộ, nói: "Tiểu Bạch đã trưởng thành, ân công, ân công có thể không cần nhịn, ta sớm hay muộn cũng là người của ân công…"

Lý Mộ luôn cho rằng Tiểu Bạch là một hồ tộc ngốc nghếch trắng trẻo ngọt ngào, nhưng thật ra nàng cái gì cũng biết.

Chẳng qua nàng chưa bao giờ tranh, cũng chưa bao giờ cướp, khi Lý Mộ cần nàng, nàng luôn bầu bạn ở bên cạnh hắn, khi Lý Mộ không cần nàng, nàng sẽ yên lặng rời đi. Lý Mộ cho tới bây giờ cũng không biết, thì ra trong lòng của nàng là không có cảm giác an toàn như vậy.

Chỉ là vì bên người Lý Mộ có một hồ ly khác, nàng liền lo lắng mình có một ngày sẽ bị đuổi đi.

Từ Bắc quận đến Thần Đô, Lý Mộ và Liễu Hàm Yên Lý Thanh thường xuyên chia lìa, vẫn luôn bầu bạn ở bên hắn, hắn đi đến nơi nào, nàng theo tới nơi đó, chỉ có Tiểu Bạch.

Liễu Hàm Yên các nàng trước một bước trở về Bạch Vân sơn, nàng cũng cố chấp muốn ở chỗ này chờ hắn.

Mấy ngày này hắn không có mặt, còn không biết nàng một mình nghĩ ngợi lung tung những gì. Lý Mộ đau lòng vô cùng, ôm nàng vào trong ngực, trong lòng không có bất cứ dục niệm gì, chỉ là hôn ở trên trán nàng, nói: "Yên tâm đi, ta vĩnh viễn sẽ không đuổi ngươi đi, đợi báo thù cho mỗ mỗ, ta liền khiến ngươi thật sự biến thành tiểu hồ ly của ta…"

Tiểu Bạch gắt gao ôm Lý Mộ, như là muốn dung nhập thân thể hắn.

Sáng sớm, Lý Mộ nằm ở trên giường, trong chăn vẫn là mùi thơm của Tiểu Bạch.

Đều nói trên thân hồ ly có mùi, Huyễn Cơ và Tiểu Bạch lại mỗi người thơm một kiểu, lúc ngủ cùng một chỗ với các nàng, Lý Mộ luôn lười rời giường.

Có người từ bên ngoài đi vào, ở bên giường đứng một lát, cầm khăn lông ướt đưa qua, Lý Mộ thuận tay tiếp nhận, lau mặt, mới ý thức được, hắn thế mà chưa cảm nhận được khí tức người bên cạnh.

Hắn lập tức mở mắt, nhìn một bên.

Nhìn nữ hoàng đứng ở bên giường, vẻ mặt Lý Mộ có chút xấu hổ, nói: "Bệ hạ, chào buổi sáng nha…"

Chu Vũ liếc hắn, nói: "Sáng cái gì mà sáng, là lúc nào rồi, vẫn còn ngủ, bảo trẫm chăm chỉ tu hành, chính ngươi lại lười biếng như thế…"

Lý Mộ giải thích cho bản thân: "Thần không phải vừa mới tấn thăng cảnh giới thứ sáu sao, ngẫu nhiên cũng cần thả lỏng một ngày."

Sau đó, hắn có chút xấu hổ nói: "Bệ hạ nếu không tránh trước một chút, thần mặc quần áo trước."

Chu Vũ bĩu môi, nói: "Có cái gì phải tránh, trẫm cái gì chưa từng thấy…"

Nàng cũng không để ý, Lý Mộ đương nhiên cũng không tránh, trước mặt của nàng mặc xong quần áo, nữ hoàng chỉ là hơi đỏ mặt, nhưng Xưng Tâm phía sau nàng lại đỏ ửng khuôn

mặt nhỏ. Lý Mộ luôn cảm thấy nàng sau khi phá cảnh, có chút thay đổi hơi khác đi.

Nói chính xác, bản thân Lý Mộ cũng trở nên không quá giống, nhất là cảm giác đối với Xưng Tâm.

Trước kia hắn cũng không cảm thấy Xưng Tâm có cái gì tốt, nhưng gần đây nhìn nàng thế nào cảm thấy mi thanh mục tú thế đó, không lẽ là bởi vì trong cơ thể bọn họ chảy thứ giống nhau?

Lý Mộ nhìn nhìn, bỗng cảm thấy nhiệt độ bên người đột nhiên hạ xuống.

Trong lòng hắn hơi kinh hãi, ý thức được mình phạm vào một sai lầm rất lớn, hắn thế mà ở trước mặt nữ hoàng, nhìn con rồng cái khác, chẳng phải là nói lên sức quyến rũ của Xưng Tâm so với nàng lớn hơn nữa?

Lý Mộ lập tức dời tầm mắt, nhưng hiển nhiên đã muộn.

Chu Vũ vung tay áo lên, nói: “Về cung.”

Sau đó, nàng cùng Xưng Tâm liền biến mất ở trước mắt Lý Mộ.

Tiểu Bạch đứng ở cửa, vô tội hướng Lý Mộ chớp chớp mắt, nói: “Chu tỷ tỷ tức giận rồi.”

Lý Mộ thở dài nói: “Ta biết.”

Nữ hoàng bụng dạ hẹp hòi nhất, cũng dễ lên cơn ghen nhất, rõ ràng quan hệ hai người còn chưa ra đâu vào đâu, ghen so với Liễu Hàm Yên còn dễ hơn. Càng quá phận hơn là, mỗi khi Lý Mộ muốn tiến một bước nữa thúc đẩy quan hệ với nhau, nàng ngược lại làm rùa đen rút đầu, nhiều lần khiến Lý Mộ vô kế khả thi.

Lý Mộ quyết định tự mình nắm giữ quyền chủ đạo một lần.

Hắn nghĩ nghĩ, nói với Tiểu Bạch: “Thu thập đồ đạc, chúng ta về Bạch Vân sơn.”

Tiểu Bạch ngẩn ra một phen, hỏi: “A, ân công không đi dỗ Chu tỷ tỷ à?”

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: “Đợi trở về rồi nói sau.”

Hết chương 929.

Chương 930. Song tu đại điển (2)

Cung Trường Nhạc.

Chu Vũ chờ trái chờ phải, cũng chưa đợi được Lý Mộ vào cung, nàng cuối cùng vẫn nhịn không được phóng ra thần niệm, nhưng chưa ở Lý phủ cảm ứng được khí tức của hắn, không chỉ có Lý phủ, toàn bộ Thần Đô đều không có.

Nàng một lần nữa trở lại Lý phủ, hỏi một hạ nhân thỏ yêu trong phủ: "Lý Mộ đâu?"

Hạ nhân thỏ yêu đó nói: "Đại nhân đi Bạch Vân sơn tham gia điển lễ rồi."

Chu Vũ trở lại cung Trường Nhạc, tức giận chà chà chân, thấp giọng nói: "Khốn kiếp, trong lòng ngươi rốt cuộc còn có trẫm hay không!"

Nghĩ đến đây, nàng lại bắt đầu lo được lo mất.

Tuy nàng ở trong mơ của Lý Mộ thường xuyên nhìn thấy hai người nắm tay tản bộ ở các nơi của Thần Đô, nhưng có một số việc chưa mặt đối mặt chính mồm nói ra, tóm lại là thiếu chút.

Chẳng lẽ mỗi lần Lý Mộ chủ động, nàng trốn tránh cùng né tránh, khiến hắn đau lòng thất vọng rồi?

Chu Vũ ở trong điện đi qua đi lại, biểu cảm trên mặt lúc mừng lúc lo, thẳng đến lúc Mai đại nhân tiến vào xin chỉ thị, lần này chưởng giáo Phù Lục phái song tu đại điển, triều đình nên dâng món quà gì, nàng ngày mai liền chuẩn bị xuất phát, Chu Vũ nghĩ một lát, trong lòng bỗng toát ra một ý niệm.

Hôm sau, nữ quan bên người nữ hoàng Thượng Quan Ly tuyên bố, bệ hạ cần bế quan chút thời gian, chầu sớm tạm thời hủy bỏ…

Bạch Vân sơn.

Làm tổ đình Phù Lục phái, Bạch Vân sơn ngày thường phi thường yên tĩnh, gần đây lại náo nhiệt phi phàm, mở rộng sơn môn, nghênh đón khách nhân đến tổ đình chúc mừng.

Đại điển song tu của chưởng giáo và trưởng lão cảnh giới thứ bảy Đan Đỉnh phái, là việc lớn hàng đầu Phù Lục phái cùng Đan Đỉnh phái mấy chục năm khó gặp, ba ngày trước, chưởng giáo cùng một vị thái thượng trưởng lão Đan Đỉnh phái đã tới Phù Lục phái.

Làm người ta bất ngờ là, đại điển lần này, Linh Trận phái thế mà cũng đến đây hai vị thái thượng trưởng lão, nội môn ba vị cường giả cảnh giới thứ bảy đến đây hai vị, chỉ có chưởng giáo trấn thủ sơn môn.

Phải biết, Nam Tông cùng Bắc Tông đều là đạo môn lục tông, chỉ một vị thủ tọa cảnh giới thứ sáu, về phần Huyền Tông, tuy đoạn thời gian trước từng có xung đột kịch liệt với Phù Lục phái, nhưng lần này buổi lễ long trọng, vẫn phái một vị thủ tọa cảnh giới thứ sáu tới chúc mừng.

Song tu đại điển của chưởng giáo một phái, một phái khác ít nhất cũng cần phái ra một vị cảnh giới thứ sáu, mới phù hợp lễ nghi cơ sở nhất.

Mà giống Đan Đỉnh phái cùng Linh Trận phái như vậy, phái ra hai vị cảnh giới thứ bảy của môn phái, đó là lễ tiết quy cách siêu cao, đại biểu bọn họ coi trọng trình độ lớn nhất đối với Phù Lục phái.

Đan Đỉnh phái có trận hình này cũng không kỳ quái, dù sao cũng là việc lớn chung của hai phái, Linh Trận phái thế mà cũng phái ra thái thượng trưởng lão, liền khiến mọi người nghi hoặc thêm khó hiểu, trong đạo môn lục phái, quan hệ Phù Lục phái cùng Linh Trận phái từ khi nào trở nên thân mật như thế?

Đỉnh núi nào đó của Bạch Vân sơn, Lý Mộ sớm về tông dẫn theo Lý Thanh, cùng nhau ôn chuyện với Hàn Triết.

Hàn Triết nhìn Lý Mộ và Lý Thanh nắm tay, thở dài nói: “Ngươi cùng Lý sư muội cuối cùng là tu thành chính quả, ngay cả chưởng giáo chân nhân cũng đã tìm được đạo lữ, ta khi nào mới có thể giống các ngươi…”

Tần sư muội bên cạnh nghiến răng. Lý Mộ mỉm cười với Hàn Triết, nói: “Đừng vội, duyên phận chung quy sẽ gặp được…”

Lại là vài đạo hào quang xẹt qua không trung. Mấy ngày nay, tu hành giả đến Bạch Vân sơn chúc mừng nhiều đếm không xuể, mỗi ngày đều có vô số người ở trên trời bay tới bay lui.

Nhưng một lần này, đoàn người nhanh chóng xẹt qua bầu trời, lại đưa tới mọi người chú ý.

"Yêu khí thật cường đại!"

"Khí tức này, sợ là huyền yêu cảnh giới thứ bảy nhỉ…"

"Hai vị huyền yêu cảnh giới thứ bảy, bọn họ tới nơi này làm gì?"

"Đây chỉ sợ là cường giả Yêu quốc, chẳng lẽ cũng là đến chúc mừng Phù Lục phái, Phù Lục phái từ khi nào có mặt mũi lớn như vậy?"

"Ta là nghe nói Yêu quốc không nể mặt đạo môn chút nào cả, cổng thành Thiên Hồ quốc kia dựng thẳng một tấm bia đá, bên trên viết đệ tử Huyền Tông cùng chó không thể đi vào, thế mà sẽ có loại cường giả này tới tham gia đại điển Phù Lục phái…"

Các tu sĩ ùn ùn nghị luận, Lý Mộ đầy mặt ngạc nhiên.

Hắn ở trong đoàn người kia, cảm nhận được khí tức của Vạn Huyễn Thiên Quân, Thanh Sát Lang Vương, cùng với Huyễn Cơ.

Hắn chỉ nói với Huyễn Cơ một câu, không ngờ nàng lại gióng trống khua chiêng tới nơi này như vậy, phải biết rằng, Liễu Hàm Yên và Lý Thanh cũng ở tổ đình, nàng chẳng lẽ muốn kính trà cho hai vị tỷ tỷ sao?

Lý Mộ còn chưa lấy lại tinh thần, các đỉnh núi của Bạch Vân sơn bỗng nhiên truyền đến tiếng xôn xao lớn hơn nữa.

Một cự long màu trắng xuất hiện ở chân trời nơi xa, phía sau cự long còn đi theo một chiếc thuyền rồng, trên một lá cờ xí thật lớn đón gió tung bay trên thuyền rồng, viết một chữ "Chu" thật to.

…

Bạch Vân sơn.

Gần đây ở tổ đình Phù Lục phái nghe ngóng, làm các tu hành giả đến từ các nước các môn phái thế gia, trong lòng sinh ra một chút nghi vấn.

Phù Lục phái và Huyền Tông, rốt cuộc ai mới là đứng đầu đạo môn lục tông?

Luận thực lực, không hề nghi ngờ là Huyền Tông, nhưng luận nhân mạch và quan hệ, Huyền Tông tựa như không xứng với danh hiệu đạo môn đệ nhất. Yêu quốc không tiếp đệ tử Huyền Tông, triều đình Đại Chu mang đàn tràng Huyền Tông đuổi ra khỏi quốc cảnh, căn bản không cho đạo môn đệ nhất đại tông bất cứ thể diện gì.

Mà đến Phù Lục phái, hai phe lại coi trọng như thế.

Song tu đại điển chưởng giáo Phù Lục phái, nữ hoàng Thiên Hồ quốc đích thân tới chúc mừng, Vạn Huyễn Thiên Quân cùng Thanh Sát Lang Vương hai vị yêu vương cảnh giới thứ bảy đã đến, càng đủ nể mặt Phù Lục phái.

Mà nữ hoàng Đại Chu, cũng phái nữ quan bên người, cưỡi rồng đến Bạch Vân sơn, tặng một phần hậu lễ, bao gồm Huyền Tông ở trong, đạo môn lục tông, một tông nào có thể có loại phô trương xa hoa này?

Nếu Phù Lục phái có thể có một vị trưởng lão cảnh giới thứ tám, như vậy Huyền Tông vô luận là từ trên thực lực hay trên ảnh hưởng, đều sẽ mất đi địa vị đạo môn đệ nhất đại tông.

Trong đạo cung đỉnh núi cao nhất, đối với khách nhân Yêu quốc cùng Đại Chu triều đình, Huyền Cơ Tử tự mình đón.

Vạn Huyễn Thiên Quân mỉm cười với hắn, nói: “Chúng ta không mời tự tới, còn xin chưởng giáo chân nhân chớ trách.”

Huyền Cơ Tử chắp tay nói với mấy người: “Ở xa tới là khách, nếu chiêu đãi không chu toàn, còn xin hai vị đạo hữu thứ lỗi.”

Vạn Huyễn Thiên Quân nói: “Thiên Hồ quốc và Phù Lục phái chẳng phân biệt ngươi ta, chưởng giáo không cần khách khí.”

Hết chương 930.

Chương 931. Đánh vỡ (1)

Đoạn lời này khiến các trưởng lão Phù Lục phái nghe xong trong lòng ngạc nhiên, Phù Lục phái và Đan Đỉnh phái chẳng phân biệt ngươi ta còn nói thông, bổn phái từ khi nào cùng Yêu quốc chẳng phân biệt ngươi ta?

Nhưng nữ hoàng Yêu quốc cùng hai vị cường giả cảnh giới thứ bảy đích thân tới, coi như là đủ nể mặt Phù Lục phái, sau một phen hàn huyên mang tính lễ tiết, do Huyền Chân Tử tự mình dẫn bọn họ đi một tòa đạo cung nghỉ ngơi.

Lý Mộ đi đến đạo cung đỉnh núi cao nhất, Huyền Cơ Tử ý vị sâu xa nhìn hắn, nói: "Bằng hữu Yêu quốc, phiền sư đệ chiêu đãi."

Nhớ tới chuyện này, Lý Mộ liền cảm thấy đau đầu, Huyễn Cơ an ổn ở lại Thiên Hồ quốc còn tốt, cứ phải tới nơi này vô giúp vui. Lý Thanh ngay tại bên cạnh hắn, Liễu Hàm Yên cũng ở phía sau Ngọc Chân Tử nhìn hắn, hắn đi gặp Huyễn Cơ không ổn, không đi gặp cũng không ổn…

May mắn nữ hoàng chưa tự mình đến, bằng không thật sự náo nhiệt.

Đại biểu nữ hoàng đến chúc mừng là Mai đại nhân cùng Xưng Tâm, Lý Mộ dẫn các nàng đi một tòa đạo cung khác nghỉ ngơi. Song tu đại điển thật ra chính là hôn lễ của tu hành giả, ba ngày sau mới bắt đầu, sớm đến Phù Lục phái, đều là môn phái thế gia các thế lực có thân phận có địa vị, đợi tới ngày đó lễ mừng, còn có thể có lượng tu hành giả nhiều hơn nữa đến.

Sau khi dưa các nàng vào đạo cung các nàng dừng chân, Lý Mộ nói: "Các ngươi nghỉ ngơi trước đi, ta còn cần đi chiêu đãi khách nhân khác."

Mai đại nhân hỏi: "Ngươi trước khi đi, có phải lại chọc bệ hạ tức giận hay không?"

Lý Mộ nói: "Bệ hạ chính là thích tức giận, đừng để ý nàng, nàng ổn ngay thôi."

Mai đại nhân nói: “Ta lúc đi đến, bệ hạ còn đang tức giận, ngươi chẳng lẽ không thể dỗ bệ hạ xong lại rời khỏi sao?”

Ánh mắt Lý Mộ nhìn về phía nàng, hồ nghi nói: “Ngươi sẽ không là bệ hạ biến thành chứ?”

Mai đại nhân thản nhiên nhìn hắn, nói: “Ngươi cho rằng bệ hạ sẽ nhàm chán như vậy sao?”

Nàng căn bản không biết nữ hoàng có thể nhàm chán bao nhiêu, nàng biến thành Mai đại nhân thử Lý Mộ cũng không phải lần một lần hai, nhỡ đâu lần này lại tâm huyết dâng trào, lấy tu vi Lý Mộ, cũng không phân biệt được.

Vì tránh cho hắn lại nói gì không nên nói, hoặc là làm chuyện gì không nên làm, Lý Mộ lấy ra linh loa, sau khi đưa vào pháp lực, đối diện rất nhanh truyền đến tiếng của nữ hoàng.

“Làm cái gì?”

Lý Mộ xác định trước mắt là bản thân Mai đại nhân, nói: “Không có gì, chỉ là lúc trước quên nói cho bệ hạ, song tu đại điển của chưởng giáo sư huynh, thần về Bắc quận, mấy ngày nữa lại trở về.”

“Biết rồi.”

Nữ hoàng đầu kia nói xong một câu, liền rất dứt khoát ngắt linh loa, Lý Mộ mang nó thu lại, nói với Mai đại nhân: “Ta thật sự có rất nhiều chuyện cần làm, các ngươi đi đường lâu như vậy, nghỉ ngơi trước một chút đi, lúc muộn chút ta lại đến.”

Mai đại nhân cũng vẫn chưa nói gì, chờ sau khi Lý Mộ rời khỏi, nói: “Chúng ta cũng ra ngoài đi lại một chút.”

Nàng rời đạo cung, Xưng Tâm nhắm mắt theo đuôi đi theo sau nàng.

Lý Mộ một mình trở lại đạo cung đỉnh núi cao nhất, không phải là hắn cố ý chậm trễ Huyễn Cơ cùng Mai đại nhân, mà là hắn có chuyện càng quan trọng hơn phải làm.

Người Nam Tông cùng Bắc Tông đến chúc mừng vừa rồi cũng đến, giống với Huyền Tông, bọn họ đều tự phái một thủ tọa cảnh giới thứ sáu, xem như bảo trì lễ tiết cơ bản giữa mấy tông môn lớn.

Phù Lục phái ngày xưa cũng không có quá nhiều giao tình với Nam Tông Bắc Tông, trong phường thị Thần Đô, cũng không có cửa hàng của hai nhà này.

Nếu là bọn họ có ý, khẳng định đã sớm phái người tiếp xúc với triều đình, hiển nhiên, Nam Tông và Bắc Tông cũng không muốn vì ích lợi mà đắc tội Huyền Tông, nói chính xác, là lợi ích Lý Mộ có thể cho ra, còn chưa đủ để đánh động bọn họ.

Bắc Tông sở trường luyện khí, Nam Tông am hiểu luyện thể, pháp khí cùng dịch rèn luyện cơ thể sản xuất từ hai tông này, ở giới tu hành rất được hoan nghênh, nếu có thể tranh thủ được hai tông này, Thần Đô Như Ý phường có thể hoàn toàn thay thế phường thị của Huyền Tông.

Hai vị thái thượng trưởng lão Linh Trận phái đã ở thiên điện chờ đợi Lý Mộ, Lý Mộ đi vào thiên điện, hướng hai vị lão giả chắp tay, nói: “Ra mắt hai vị sư thúc.”

“Sư điệt không cần đa lễ.” Một vị lão giả mặt đỏ khoát tay áo với Lý Mộ, nói: “Nếu không phải Trấn Ma Đan của sư điệt, lão phu đã tự mình kết thúc, hôm nay lại có thể sống tạm hơn mười năm, còn chưa cảm ơn sư điệt.”

Lý Mộ chỉ là cười cười, nói: “Sư thúc khách khí rồi, đây đều là điều các vãn bối phải làm.”

Sau khi khách sáo với nhau vài câu, lão giả mặt đỏ rốt cuộc cắt vào đề tài chính. Lão vươn tay, trong tay hiện ra một trang sách phong cách cổ xưa, chậm rãi nói: “Một tờ thiên thư này của Linh Trận phái, liền kính nhờ sư điệt hỗ trợ giải đọc.”

Lý Mộ đã giúp Đan Đỉnh phái giải đọc toàn bộ nội dung thiên thư, bởi vì việc lần trước, Linh Trận phái cũng đứng ở cùng chỗ với bọn họ, Lý Mộ chưa bao giờ sẽ bạc đãi minh hữu của mình, thái thượng trưởng lão tự mình đi Linh Trận phái một chuyến, báo cho bọn họ biết chuyện mình có được Thất Khiếu Linh Lung Tâm, có thể giải đọc thiên thư.

Sáu phái truyền thừa, bắt nguồn từ nội dung trong thiên thư, Linh Trận phái rất rõ, hoàn toàn giải đọc thiên thư rốt cuộc ý nghĩa cái gì.

Bọn họ đương nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội phát triển môn phái này, lần này xuất động hai vị thái thượng trưởng lão, trừ chúc mừng Phù Lục phái, còn mang theo nhiệm vụ quan trọng mời Lý Mộ giải đọc thiên thư.

Hắn nhận lấy thiên thư, gật đầu nói: "Hai vị sư thúc yên tâm, trong một tháng, ta sẽ mang nội dung trong trang thiên thư này khắc vào trong ngọc giản, đến lúc đó, các ngươi phái người tới lấy là được."

Sau khi nhận lấy thiên thư, hắn rời thiên điện, một chỗ khác của đạo cung, mấy bóng người tụ tập một chỗ, mặt lộ vẻ nghi hoặc.

Một người trong đó nhìn về phía Quảng Nguyên Tử của Linh Trận phái, nghi hoặc nói: "Linh Trận phái các ngươi từ khi nào quan hệ với Phù Lục phái thân mật như thế, lần này thế mà đến đây hai vị thái thượng trưởng lão…"

Quảng Nguyên Tử cười cười, nói: "Không lâu trước đó, sư thúc tu hành nhập ma, nếu không phải Phù Lục phái giúp, Linh Trận phái ta đã mất đi một vị thái thượng trưởng lão, tự nhiên phải biết ân báo đáp."

Chuyện Linh Trận phái, mọi người có nghe nói, nếu Phù Lục phái đối với Linh Trận phái có ân lớn vậy, loại cách làm này của Linh Trận phái liền chẳng bất ngờ như vậy nữa.

Chỉ có Diệu Huyền Tử của Huyền Tông vẻ mặt không vui, sau khi nghe Quảng Nguyên Tử nói xong, không nói một lời, phẩy tay áo bỏ đi.

Hết chương 931.

Chương 932. Đánh vỡ (2)

Sau khi Diệu Huyền Tử rời khỏi, người nọ vừa mới mở miệng mới nói với Quảng Nguyên Tử: "Chẳng lẽ bởi vì việc này, Linh Trận phái về sau muốn đứng về phía Phù Lục phái, đối nghịch với Huyền Tông?"

Quảng Nguyên Tử mặt lộ vẻ thần bí, thản nhiên nói: "Đương nhiên không chỉ bởi vì việc này."

Tên thủ tọa Bắc Tông kia sắc mặt càng thêm nghi hoặc, "Chẳng lẽ trong đó, còn có ẩn tình khác?"

Quảng Nguyên Tử cười cười, nói: "Đây là cơ mật môn phái, xin thứ cho sư đệ không tiện nhiều lời."

Dứt lời, hắn cũng xoay người rời khỏi, lưu lại hai gã thủ tọa Nam Tông cùng Bắc Tông nghi hoặc trùng trùng.

Một người sờ sờ râu ngắn trên cằm, trầm giọng nói: "Không đúng, Quảng Nguyên Tử nhất định có chuyện gì giấu chúng ta, nếu không đủ lợi ích, Linh Trận phái sao có khả năng cờ xí tươi sáng đứng về phe Phù Lục phái?"

Người kia nghĩ nghĩ, lắc đầu nói: "Nhưng ta vẫn không nghĩ ra, Phù Lục phái có thể cho Linh Trận phái bao nhiêu lợi ích, có thể làm bọn họ không tiếc đối lập với Huyền Tông, cơ mật Quảng Nguyên Tử nói, rốt cuộc là cái gì…"

Nghi hoặc trong lòng hắn khó giải, bước nhanh đuổi theo Quảng Nguyên Tử, hỏi: "Ngươi cũng đừng cố gây tò mò nữa, lấy quan hệ hai tông chúng ta, còn có cơ mật gì không thể nói?"

Linh Trận phái và Bắc Tông quả thực quan hệ thân mật, bởi vì rất nhiều trận kỳ cấp cao của Linh Trận phái cần do Bắc Tông luyện chế, pháp bảo Bắc Tông luyện chế ra, cũng cần có Linh Trận phái khắc trận văn, tăng lên uy lực.

Quảng Nguyên Tử nhìn người này, lắc đầu nói: "Động Vân Tử sư huynh, không phải ta không nói cho ngươi, mà là chưởng giáo chân nhân từng dặn dò, việc này trọng đại, không

thể truyền ra ngoài, ta nếu nói cho ngươi, chẳng phải là trái môn quy, sư huynh vẫn là đừng làm ta khó xử."

Động Vân Tử lòng tràn đầy nghi hoặc, ngại là Quảng Nguyên Tử không muốn nhiều lời, đang muốn bỏ cuộc, Quảng Nguyên Tử lại đổi giọng, nói: "Mà thôi, chúng ta sư huynh đệ giao tình mấy chục năm, tuy sư đệ không thể lộ ra cơ mật môn phái, nhưng có thể nhắc nhở sư huynh một câu, để tránh các ngươi bởi vì nhất thời sai lầm, chôn vùi tương lai môn phái."

Quảng Nguyên Tử nói như có chuyện, thế mà dùng tới chôn vùi tương lai môn phái hình dung như vậy, hơn nữa nhìn dáng vẻ của hắn, cũng không giống như là nói chuyện giật gân, vẻ mặt Động Vân Tử lập tức nghiêm túc hẳn lên.

Lúc này, Quảng Nguyên Tử ghé đến bên tai hắn, nhỏ giọng nói: "Linh Cơ Tử sư đệ của Phù Lục phái, có Thất Khiếu Linh Lung Tâm."

Hắn nhìn Động Vân Tử, nói: "Sư đệ chỉ có thể nói cho sư huynh những thứ này, nhiều lời nữa, đến lúc đó chưởng giáo sư huynh chỉ sợ phải trách tội."

Dứt lời, hắn phi thân lên, triệt để rời khỏi nơi này.

Linh Vũ Tử của Nam Tông đi lên phía trước, nhíu mày nói: "Cái này tính là là nhắc nhở gì, Linh Cơ Tử có Thất Khiếu Linh Lung Tâm, có lợi đối với Phù Lục phái, có quan hệ gì với tông môn chúng ta?"

Động Vân Tử cũng chưa hiểu thấu đáo huyền bí trong đó, hắn chỉ biết Thất Khiếu Linh Lung Tâm là một loại thể chất cực kỳ hiếm thấy, tu hành giả có được loại thể chất này, tuy đối với tu hành không có trợ lực gì, nhưng ở trên vẽ bùa cùng luyện đan, lại có thiên phú không tầm thường.

Dù vậy, cái đó và tương lai Bắc Tông lại có quan hệ như thế nào?

Nhưng, hắn tin tưởng Quảng Nguyên Tử sẽ không ù ù cạc cạc báo cho hắn chuyện này, sau khi do dự mãi, hắn vẫn lập tức dùng pháp khí truyền âm, mang việc này báo cho chưởng giáo.

Cùng lúc đó, Linh Vũ Tử cũng mang tin tức truyền về Nam Tông.

Bắc Tông.

Chưởng giáo Bắc Tông ở trong đạo cung đi qua đi lại, lẩm bẩm: "Thất Khiếu Linh Lung Tâm, Phù Lục phái là thật nhặt được bảo bối rồi. Nghe nói loại người thể chất này, có thể nhất tâm đa dụng, so với người thể chất khác xác xuất vẽ bùa thành công cao hơn vài phần, khó trách bọn họ hai năm qua vẽ nhiều thánh giai phù lục như vậy, hẳn là không thoát được quan hệ với Linh Cơ Tử."

Một vị thái thượng trưởng lão Bắc Tông suy nghĩ một lát, thản nhiên nói: "Cái này cùng Linh Trận phái có gì quan hệ, Thất Khiếu Linh Lung Tâm của Phù Lục phái, đáng giá bọn họ đắc tội Huyền Tông?"

Ánh mắt hai người đối diện, đồng thời nghĩ tới một điểm, biến sắc, bật thốt lên nói: "Thiên thư!"

Một khắc sau, một đạo hào quang từ sơn môn Bắc Tông bay ra, hướng thẳng đến Bạch Vân sơn mà đi.

Nam Tông.

Sau khi Linh Vũ Tử truyền tin tức về, từ trong một tòa đạo cung trên ngọn núi treo ngược, cũng truyền đến vài tiếng kinh hô.

"Thất Khiếu Linh Lung Tâm!"

"Sư tổ từng đề cập, phát hiện loại người thể chất này, nhất định phải không tiếc trả giá, nhét vào tông môn…"

"Thất Khiếu Linh Lung Tâm tác dụng quan trọng nhất không ở vẽ bùa cùng luyện đan, ở chỗ giải đọc thiên thư, khó trách Đan Đỉnh phái cùng Linh Trận phái vội như vậy phải buộc cùng một chỗ với Phù Lục phái, bọn họ nhất định từ trong đó chiếm được chỗ tốt thật lớn…"

Không bao lâu, cũng có một đạo khí tức rất mạnh từ tổ đình Nam Tông bay ra, xẹt qua chân trời, biến mất ở phía chân trời phương Bắc.

…

Bạch Vân sơn.

Song tu đại điển chưởng giáo Phù Lục phái, kế sau Linh Trận phái, Nam Tông và Bắc Tông cũng đều đến đây một vị thái thượng trưởng lão, như vậy, trừ Huyền Tông, đạo môn bốn tông còn lại, có thể nói đã đủ nể mặt Phù Lục phái.

Điều này làm các tu hành giả không rõ tình huống vẫn hoài nghi, vị trí lãnh tụ đạo môn, có phải đã từ Huyền Tông chuyển dời đến Phù Lục phái hay không.

Lý Mộ ngay lập tức liền cảm nhận được hai đạo khí tức thuộc về cường giả cảnh giới thứ bảy kia, cái này nói rõ hắn lấy Quảng Nguyên Tử làm mồi, cá muốn câu đã mắc câu.

Đạo môn lục tông, tuy trên danh nghĩa lấy Huyền Tông cầm đầu, nhưng tên tiểu đệ nào không muốn làm đại ca?

Nếu thiên thư Phù Lục phái, Đan Đỉnh phái, Linh Trận phái bị hoàn toàn giải đọc, có lẽ Huyền Tông có được cường giả cảnh giới thứ tám, ở trước khi vị cường giả kia hết tuổi thọ, còn có thể kéo dài mấy chục năm huy hoàng, nhưng Nam Tông và Bắc Tông rất nhanh sẽ bị ba phái này kéo giãn chênh lệch, hơn nữa sẽ bị bỏ lại càng ngày càng xa.

Cường giả hai tông này không thể thấy không rõ lợi hại trong đó, là tiếp tục làm tiểu đệ của Huyền Tông, hay là phát triển môn phái của mình, đây là một cái lựa chọn căn bản không cần cân nhắc.

Lý Mộ bây giờ cái gì cũng không cần làm, Nam Tông cùng Bắc Tông sẽ tự mình tới cửa cầu hắn làm.

Hắn đứng ở ngọn núi cao nhất, một đạo khí tức từ phía sau nhanh chóng tiếp cận, Huyễn Cơ bay đến bên cạnh hắn, hừ lạnh một tiếng, nói: “Có phải ta không tới tìm chàng, chàng sẽ không tới tìm ta hay không?”

Hết chương 932.

Chương 933. Tỏ rõ cõi lòng (1)

Lý Mộ xoay người, nhìn trái nhìn phải, nhỏ giọng hỏi: “Sao nàng tới nơi này?”

“Ta vì sao không thể tới?” Huyễn Cơ trừng mắt nhìn hắn một cái, hỏi ngược lại: “Chàng là nam nhân của ta, sư huynh của chàng chính là sư huynh của ta, cũng là chàng mặc xong quần áo liền muốn không nhận nợ?”

Lý Mộ bất đắc dĩ nói: “Ta không có…”

Trên mặt Huyễn Cơ lúc này mới lộ ra nụ cười, phi thân nhào vào trong lòng Lý Mộ, nói: “Ta nhớ chàng…”

Nơi này là ngọn núi cao nhất, nhiều người phức tạp, Lý Mộ thi triển một thuật ẩn nấp, cùng nàng bay tới một ngọn núi vô danh của Bạch Vân sơn mạch. Huyễn Cơ nhìn nhìn xung quanh, đỏ mặt nói: “Chàng cái tên xấu xa này, sẽ không là muốn ở nơi này…”

Lý Mộ nhìn một mảng mặt cỏ mềm mại dưới chân, ngạc nhiên một cái chớp mắt, đang muốn mở miệng, sau đó liền nhìn thấy hai bóng người, từ trên đường núi phía trước đi ra.

Ánh mắt Lý Mộ cùng Mai đại nhân nhìn nhau, không khí bỗng nhiên trở nên vô cùng xấu hổ.

Mai đại nhân nhìn nhìn Lý Mộ, ánh mắt lại nhìn về phía Huyễn Cơ bên cạnh Lý Mộ, mặt đất phạm vi trăm trượng bỗng nhiên kết một tầng sương lạnh.

Huyễn Cơ không rõ nguyên do, nhìn Mai đại nhân, nhíu mày nói: “Sao lại là ngươi?”

Lý Mộ nhìn nhìn Mai đại nhân cùng Xưng Tâm, lại nhìn nhìn sương lạnh trên mặt đất, sau khi trầm mặc một lát, nói với Huyễn Cơ: “Nàng đi về trước, lúc muộn chút ta lại đi tìm nàng.”

Huyễn Cơ bất mãn nói: “Vì sao, ta vừa mới tìm được chàng…”

Lý Mộ nói: “Nghe lời.”

Huyễn Cơ trầm mặc một lát, nói: “Được rồi, vậy ta ở trong phòng chờ chàng.”

Nàng nhìn Mai đại nhân cùng Xưng Tâm, một mình bay về phía đạo cung đỉnh núi cao nhất.

Lý Mộ đi đến trước mặt Mai đại nhân, thở dài, nói: “Bệ hạ, ngài đây là…”

Hắn rõ ràng đã dùng linh loa xác định, nếu đứng ở trước mặt hắn là nữ hoàng, như vậy không lâu trước đó, một đầu khác của linh loa là ai, là nàng dự phán mình dự phán, sau đó sớm làm ra chuẩn bị sao?

Trên mặt “Mai đại nhân” che kín sương lạnh, giọng điệu không có một tia gợn sóng, hỏi: “Các ngươi là bắt đầu từ khi nào?”

Xưng Tâm đứng ở sau người nàng, dùng ánh mắt bất mãn tương tự nhìn Lý Mộ.

Chuyện này nói tới, là sỉ nhục lớn nhất của Lý Mộ cuộc đời này.

Hắn vốn không muốn nhắc lại, nhưng nữ hoàng đã thấy được kết quả, cũng không cần phải giấu diếm quá trình đối với nàng nữa.

Vì thế Lý Mộ nói thật, mang chuyện đã xảy ra buổi tối ngày đó miêu tả một lần đơn giản.

Chu Vũ tức giận ngực phập phồng không ngừng, nổi giận nói: “Ngươi đã quên trẫm là nói cho ngươi như thế nào, trẫm năm lần bảy lượt bảo ngươi cẩn thận con hồ ly đó, ngươi lại bị ả mê hoặc, lời trẫm nói một câu cũng không đặt ở trong lòng. Ngươi muốn chọc giận chết… Ngươi muốn chọc giận chết Tiểu Bạch sao?”

Xưng Tâm ngực phập phồng, phụ họa nói: “Đúng thế!”

Tầm mắt Lý Mộ nhìn về phía nàng, nàng lập tức mang thân thể hoàn toàn tránh ở phía sau nữ hoàng.

Rõ ràng là chính nàng tức giận, lại mỗi lần đều phải mượn danh nghĩa người khác, Lý Mộ nhỏ giọng nói: “Tiểu Bạch đã

biết, muội ấy không tức giận.”

Chu Vũ chỉ vào Lý Mộ, cả giận nói: “Ngươi!”

Nàng phất ống tay áo, lạnh lùng nói: “Chúng ta đi!”

Vừa dứt lời, nàng cùng Xưng Tâm đồng thời biến mất ở trước mắt Lý Mộ.

Lý Mộ cũng chưa lập tức đuổi theo, hắn nằm ở trên mặt cỏ, miệng ngậm một cái lá cỏ, nhìn lên bầu trời xanh lam, trong lòng nghĩ, quan hệ của hắn cùng nữ hoàng, có phải nên làm rõ hay không.

Một người giả ngu đến cùng, một người đánh chết không nói, còn không biết muốn kéo dài tới khi nào.

Không bằng thừa dịp cơ hội lần này, cùng nữ hoàng bày tỏ cõi lòng, nàng đã không muốn chủ động bước ra một bước đó, Lý Mộ chỉ có thể ép nàng một phen.

Lý Mộ bay trở về ngọn núi cao nhất, tới trước tòa đạo cung các nàng ở.

Xưng Tâm vươn hai tay, che ở trước mặt Lý Mộ, nói: “Chủ nhân nói, nàng không muốn nhìn thấy ngươi.”

Lý Mộ thản nhiên nhìn nàng một cái, nàng lập tức ôm đầu, trốn tới một bên.

Nàng vĩnh viễn không quên được thủ đoạn Lý Mộ giết những người Thân quốc kia, cho đến hôm nay, đáy lòng đối với hắn còn có một tia sợ hãi.

Lý Mộ đi đến trước đạo cung, đẩy ra cửa điện. Chu Vũ đã biến thành diện mạo vốn có ngồi ở bên bàn, quay đầu đi không nhìn Lý Mộ, lạnh lùng nói: “Ngươi còn tìm trẫm làm gì, đi tìm hồ ly tinh của ngươi đi.”

“Thần tuân chỉ.” Lý Mộ đã đi tới bên cạnh nàng, lại xoay người đi ra ngoài.

Chu Vũ một chưởng đánh nát bàn đá bạch ngọc, cả giận nói: “Ngươi trở về cho trẫm!”

Lý Mộ lại đi trở về, nói: “Không phải bệ hạ bảo thần đi sao…”

Chu Vũ cả giận: “Ngươi bây giờ biết nghe lời trẫm, sớm làm đi, trẫm bảo ngươi cẩn thận con hồ ly đó, ngươi cẩn thận chưa?”

Lý Mộ hít thật sâu, nói: “Đây là việc riêng của thần, thần vì công không có lỗi với Đại Chu, không có lỗi với bệ hạ, bệ hạ không phải nương tử thần, không thể quản việc riêng của thần.”

Chu Vũ môi run rẩy, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc. Nàng khó có thể tưởng tượng, lời như vậy sẽ từ trong miệng Lý Mộ, thần tử nàng tín nhiệm nhất, người nàng thích nhất nói ra.

Hắn không phải thích nàng sao, ở trong mơ họ cũng, cũng như vậy rồi, hắn sao có thể nói ra lời như vậy?

Trong lòng Chu Vũ đau lòng đến cực điểm, thời điểm bị người nhà phản bội, trở thành thái tử phi, nàng chưa đau lòng như vậy, thời điểm bị phụ thân coi là quân cờ, mang tiếng xấu với người trong thiên hạ đăng cơ, nàng cũng chưa đau lòng như vậy.

Trong lòng hiện ra một loại cảm xúc bi thương, khó có thể tự khống chế, Chu Vũ quay đầu đi, không muốn để cho Lý Mộ nhìn thấy nước mắt của nàng.

Nàng cố sức bình tĩnh, thản nhiên nói: “Ngươi đi đi, đi làm hoàng hậu Yêu quốc của ngươi, trẫm về sau không bao giờ muốn nhìn thấy ngươi nữa.”

Lý Mộ chậm rãi nhìn về phía nàng, nói: “Nhưng thần muốn nhìn thấy bệ hạ, thần mỗi ngày đều muốn nhìn thấy bệ hạ, thần muốn cùng bệ hạ cùng nhau ngắm mặt trời mọc, cùng nhau ngắm mặt trời lặn, cùng nhau trồng hoa trồng rau, cầm cuốc cày ruộng… Nếu đây đều là thần tự mình đa tình, thần sẽ biến mất ở trước mặt bệ hạ, vĩnh viễn sẽ không xuất hiện.”

Nước mắt Chu Vũ còn dừng lại ở hốc mắt, môi hơi mở ra, trong khoảng thời gian ngắn gặp được đại bi đến đại hỉ của cuộc đời, mặc dù là nàng, trong lúc nhất thời cũng khó hoàn hồn.

Cái này xem như Lý Mộ đang hướng nàng bày tỏ tâm ý sao?

Cùng nhau ngắm mặt trời mọc, cùng nhau ngắm mặt trời lặn… Đây dù sao không phải việc quân thần sẽ cùng nhau làm.

Chu Vũ nhìn vào mắt Lý Mộ, Lý Mộ cùng ánh mắt nàng đối diện, nghiêm túc mà chân thành. Chu Vũ dời ánh mắt đi, trên mặt dần dần hiện ra một tia đỏ ửng, thấp giọng nói: "Xem, xem ngươi biểu hiện…"

Lý Mộ nhìn nữ hoàng bỗng nhiên trở nên thẹn thùng, trong lòng đã vui đến nở hoa.

Hết chương 933.

Chương 934. Tỏ rõ cõi lòng (2)

Huyễn Cơ dạy hắn, gặp tình yêu, là phải chủ động tấn công, nữ hoàng ở trên cảm tình, chính là một Tiểu Bạch không có bất cứ kinh nghiệm gì, chờ nàng mở miệng, Huyễn Cơ hồ ly cũng sinh cả đàn rồi.

Lý Mộ biết, nguyên nhân căn bản nàng tức giận, không phải chuyện Lý Mộ và Huyễn Cơ giấu nàng, mà là Huyễn Cơ đi sau mà vượt trước, lòng hiếu thắng không cho phép nàng thua một vị nữ hoàng khác.

Ở dưới sự chủ động của hắn, hai người đã làm rõ quan hệ, chuyện kế tiếp, chính là nước chảy thành sông.

Lý Mộ thử ngồi xuống ở bên cạnh nàng, nhẹ nhàng nắm tay nàng.

Tay nữ hoàng có chút lạnh như băng, nàng theo bản năng né tránh một chút, sau đó liền tùy ý Lý Mộ nắm, mười ngón tay đan chặt, trong đại điện yên tĩnh chỉ có thể nghe được tiếng tim đập của nhau.

Chu Vũ cúi đầu, Lý Mộ nhìn nàng, cảm thấy giờ khắc này nữ hoàng đặc biệt động lòng người.

Nữ hoàng đỏ mặt, trên người tản ra một loại sức quyến rũ độc đáo, khiến ánh mắt Lý Mộ không thể rời khỏi, thậm chí ngay cả thân thể cũng không hiểu sao di động về phía nàng.

Ngay sau đó Lý Mộ liền phát hiện, đó không chỉ là sức quyến rũ, trên người nữ hoàng thật sự có một loại lực hút, không chỉ có thân thể hắn, còn có pháp lực, nguyên thần, đều bị lực hút này hút về phía nữ hoàng.

Chu Vũ cũng ý thức được cái gì, khẽ biến sắc, nàng khẽ đẩy bả vai Lý Mộ, thân thể Lý Mộ liền bay đến ngoài điện.

Lý Mộ cùng Xưng Tâm đứng chung một chỗ, ngẩng đầu nhìn lên trời.

Trên bầu trời, dị tượng nổi lên.

Bầu trời phạm vi trăm dặm, toàn bộ mây trắng giống như đều bị cái gì hấp dẫn, hướng về phía trên tòa đạo cung này hội tụ, cuối cùng bày ra một cái phễu thật lớn, hơn nữa đang không ngừng xoay tròn.

Ở trong mắt tu hành giả cấp cao, đây không chỉ là một lốc xoáy mây trắng, mà là một lốc xoáy linh khí.

Nơi đây như là tồn tại một tụ linh trận thật lớn, lấy ngọn núi cao nhất của Bạch Vân sơn làm điểm khởi đầu, linh khí phạm vi trăm dặm đều đang nhanh chóng hướng về bên này hội tụ, bị lốc xoáy linh khí này hút vào.

Sắp tới là buổi lễ long trọng của Phù Lục phái, cường giả Tổ Châu tề tụ Bạch Vân sơn, hiện tượng lạ như thế, ngay lập tức dẫn tới vô số người chú ý.

Từng bóng người bay lên bầu trời, ánh mắt nhìn về phía một chỗ đạo cung.

"Linh khí thật tinh thuần…"

"Đây là, có người đột phá!"

"Cảnh giới Siêu Thoát, đây nhất định là linh khí dao động cảnh giới Siêu Thoát mới có thể dẫn lên, là vị cường giả cảnh giới thứ bảy nào pháp lực lại có đột phá, loại động tĩnh này, sợ là cảnh giới thứ bảy đỉnh phong nhỉ…"

"Phù Lục phái quả thực có xu thế thay thế Huyền Tông, cường giả cảnh giới thứ bảy đỉnh phong, toàn bộ đạo môn cũng không có một vị, nếu là tiến một bước nữa, Phù Lục phái sẽ thật sự thay thế Huyền Tông…"

Trong lúc mọi người nhỏ giọng nghị luận, một chỗ đạo cung khác, Diệu Huyền Tử sắc mặt khó coi, không đến không biết, vừa đến bị dọa nhảy dựng, thì ra Phù Lục phái đã cường đại như thế, thậm chí có thể uy hiếp đến địa vị Huyền Tông.

Từ trong đại điện tận cùng phía trước ngọn núi cao nhất, cũng rất nhanh đi ra mấy người.

Một lão giả hỏi Huyền Cơ Tử: "Khí tức mạnh như thế, chúng ta cũng xa xa không bằng, không biết đây là vị sư huynh đệ nào tu vi lại có sự tăng lên?"

Huyền Cơ Tử cũng không hiểu ra sao, làm chưởng giáo Phù Lục phái, hắn rõ hơn bất luận kẻ nào, trong tông môn không có cường giả cảnh giới cỡ này.

Vô số người hướng về phía đó bay đi, khi muốn tới gần xem xét, một cái chuông khổng lồ từ trên trời giáng xuống, mang nơi đây hoàn toàn ngăn cách, cùng lúc đó, Huyền Cơ Tử cũng thu được Lý Mộ truyền âm.

"Nơi này có ta, sư huynh không cần lo lắng."

Huyền Cơ Tử nhìn thái thượng trưởng lão Nam Tông cùng Bắc Tông, mỉm cười nói: "Hai vị sư thúc, chúng ta vẫn là nói chuyện giải đọc thiên thư đi."

Hai lão giả nhìn lốc xoáy linh khí kia, chỉ cảm thấy nụ cười của Huyền Cơ Tử càng thêm cao thâm khó lường. Phù Lục phái mấy năm qua biến hóa quá lớn, chẳng lẽ đây đều là bởi vì vị Thất Khiếu Linh Lung Tâm kia?

Sau khi tới Bạch Vân sơn nhìn thấy nghe thấy, càng thêm kiên định tín niệm giải đọc thiên thư môn phái của bọn họ.

Thái thượng trưởng lão Bắc Tông cười khan một tiếng, nói: "Thực không dám giấu, lão phu lần này đến, trừ chúc mừng sư điệt mừng được đạo lữ tốt, còn muốn mời Linh Cơ Tử sư chất hỗ trợ giải đọc Bắc Tông thiên thư…"

Sự tình liên quan một phái phát triển, nói nhẹ nhàng bâng quơ như thế, hơn nữa không nói chuyện hồi báo, trong lòng Huyền Cơ Tử cười lạnh một tiếng, biểu cảm trên mặt lại hiền lành như cũ, nói: "Sư đệ là có được Thất Khiếu Linh Lung Tâm không giả, nhưng hai vị sư thúc có điều không biết, Phù Lục phái đã quyết định, do hắn đảm nhiệm chưởng môn môn phái đời tiếp theo, hơn nữa từ giờ trở đi, ta đã mang công việc trong môn đều giao cho hắn, sư thúc muốn hắn hỗ trợ giải đọc thiên thư, chỉ sợ phải giáp mặt bàn bạc với hắn."

Thái thượng trưởng lão Nam Tông nói: "Không biết Linh Cơ Tử sư chất bây giờ ở nơi nào, chúng ta bây giờ phải đi tìm hắn."

Huyền Cơ Tử Tiếu nói: "Sư đệ bây giờ có chút không tiện, nhưng, hai vị sư thúc cũng biết, sư đệ và Huyền Tông có thù

lớn không thể hóa giải, Nam Tông cùng Bắc Tông và Huyền Tông đi lại quá mức thân mật, chỉ sợ hắn chưa chắc sẽ đáp ứng các ngươi."

Thái thượng trưởng lão Bắc Tông phất tay nói: "Lời đồn, chỉ là lời đồn, thực không dám giấu, Bắc Tông cũng không quen nhìn Huyền Tông không niệm tình đồng môn, ỷ thế hiếp người, tự nhiên cũng sẽ không quá mức thân mật với Huyền Tông."

Thái thượng trưởng lão Nam Tông nói tiếp: "Huyền Tông và đồng môn nội bộ lục đục, bất nghĩa trước, chúng ta đương nhiên là đứng về phía Phù Lục phái."

Hai vị thái thượng trưởng lão ở trước khi đến Phù Lục phái, đã cẩn thận bàn bạc với cao tầng nội môn, là đắc tội Huyền Tông, hay là cầu được môn phái phát triển, bọn họ phải làm một cái lựa chọn.

Huyền Tông trước mắt vẫn là lãnh tụ đạo môn, nhưng bọn họ suy sụp đã điều định sẵn, thời gian này, chuyện xảy ra ở Huyền Tông, mọi người đều đã thấy.

Một khi Thiên Cơ Tử trưởng lão hết tuổi thọ, Huyền Tông ở trong sáu tông sẽ trở thành tầm thường, Nam Tông Bắc Tông là theo bọn họ cùng nhau bình thường, hay là theo Phù Lục phái, Đan Đỉnh phái, Linh Trận phái cùng nhau quật khởi, không cần lo lắng quá nhiều, có thể làm ra lựa chọn.

Nói nhiều như vậy, vẫn chưa nói đến trọng điểm, Huyền Cơ Tử chỉ có thể ám chỉ nói: "Linh Cơ Tử sư đệ ở Đại Chu Thần Đô thành lập một phường thị, ba phái Phù Lục ta, Đan Đỉnh, Linh Trận, đều ở trong đó có phường thị nhập trú…"

Hết chương 934.

Chương 935. Tình yêu lặng lẽ (1)

Phường thị của Đại Chu Thần Đô, là vì cạnh tranh với Huyền Tông, cái này cũng không phải bí mật gì.

Một khi hai tông Nam Bắc giống với hai phái Đan Đỉnh, Linh Trận, ở phường thị kia nhập trú cửa hàng, chẳng khác nào là cờ xí tươi sáng đứng ở mặt đối lập Huyền Tông.

Hơn nữa, trừ Huyền Tông, năm tông còn lại đều muốn cửa hàng chuyển đến Đại Chu Thần Đô, bởi vì ưu thế địa lý cùng giá, phường thị Huyền Tông sẽ hoàn toàn phế bỏ, tương đương chặt đứt con đường thu hoạch tài nguyên tu hành lớn nhất của Huyền Tông, sẽ ảnh hưởng nội môn đệ tử tu hành, Huyền Tông còn không hận chết bọn họ?

Rất hiển nhiên, Huyền Cơ Tử là bảo bọn họ làm lựa chọn.

Phù Lục phái và Huyền Tông, bọn họ chỉ có thể lựa chọn một cái.

Huyền Tông trừ cường đại, cũng không thể mang đến cho bọn họ lợi ích gì trực tiếp, nhưng Phù Lục phái khác, bọn họ thiết thực có thể khiến Nam Tông cùng Bắc Tông nghênh đến một thời kì hừng hực phát triển.

Bắc Tông đại trưởng lão suy nghĩ hồi lâu, nói: “Từ nay về sau, bốn tông chúng ta, còn cần nâng đỡ nhiều hơn.”

Nam Tông đại trưởng lão lập tức mở miệng theo: “Là năm tông chúng ta…”

Huyền Cơ Tử mặt lộ nụ cười, nói với hai người: “Hai vị sư thúc, các ngươi có thể mang thiên thư tạm giao cho ta, ta sẽ khuyên sư đệ giúp các ngươi giải đọc.”

Hai người vươn tay, trong lòng bàn tay đều hiện ra một trang sách.

Trong lòng bọn họ âm thầm thở dài, từ giờ trở đi, bọn họ xem như hoàn toàn buộc cùng một chỗ với Phù Lục phái rồi.

…

Trong chuông đạo.

Trong đạo cung chỗ nữ hoàng truyền đến pháp lực dao động phi thường cường đại, mà khí tức của nàng, còn đang tăng trưởng từng chút một.

Chỉ nhìn từ trên khí tức, đây đã là khí tức cường đại nhất Lý Mộ từng cảm thụ, trừ vị trưởng lão kia của Huyền Tông.

Lý Mộ tuy trong lòng vô cùng hy vọng, nữ hoàng có thể một hơi thăng cấp cảnh giới thứ tám, nhưng đây là điều không có khả năng. Đại Chu dốc sức cả một quốc gia, tích lũy mấy chục năm, khiến nàng vừa mới bước vào Siêu Thoát, đã có thực lực mạnh hơn Siêu Thoát tầm thường, lần này thực lực của nàng lại có mức tăng lên nhỏ, hẳn là có thể củng cố ở Siêu Thoát hậu kỳ.

Sớm biết nữ hoàng khúc mắc ở đây, Lý Mộ đã sớm một chút làm rõ với nàng.

Giống với Ngọc Dương Tử, nữ hoàng thế mà cũng có một tâm ma, tâm ma của Ngọc Dương Tử là Huyền Cơ Tử, tâm ma của nữ hoàng là Lý Mộ, một khi tâm ma tiêu trừ, tu vi các nàng cũng sẽ có một bước nhảy nho nhỏ.

Tâm ma là kiếp nạn, cũng là cơ duyên, chiến thắng tâm ma, tâm ma tiêu trừ quá trình, là một quá trình đấu với chính mình, đấu thua, nhẹ thì tu vi đình trệ, nặng thì lý trí đánh mất, đấu thắng, chính là một mảng biển rộng trời cao.

Sau Siêu Thoát cảnh, bất cứ đột phá nào cũng cực kỳ gian nan, trong thời gian ngắn, nữ hoàng nơi này hẳn là không kết thúc được.

Lý Mộ bảo Xưng Tâm ở nơi này trông, hắn vừa mới nhận được Huyền Cơ Tử truyền âm, hai tờ thiên thư của Nam Tông và Bắc Tông đã tới tay.

Đạo cung đỉnh núi cao nhất.

Thái thượng trưởng lão Nam Tông và Bắc Tông dùng ánh mắt tràn ngập mong đợi nhìn Lý Mộ, một lão giả hỏi: “Không biết sư điệt giải đọc thiên thư, cần bao lâu?”

Lý Mộ nói: “Mười năm.”

Hai người biến sắc, bật thốt lên nói: "Lâu như vậy!"

Lý Mộ thở dài nói: "Mười năm đã rất ngắn rồi, đệ tử sáu phái giải đọc thiên thư ngàn năm, đến nay còn có rất nhiều bí ẩn, thiên thư bổn phái, đến nay còn chưa giải đọc xong hết. Mười năm này, ta cũng không thể chỉ giải đọc thiên thư các phái, hoang phế tu hành, hai vị sư thúc hẳn là có thể lý giải chứ…"

Lý Mộ cũng không ngốc, nếu là ba năm ngày đã mang thiên thư hai phái giải đọc, Nam Tông Bắc Tông chơi miễn phí xong trở mặt, hắn tìm ai nói lí lẽ?

Hắn chỉ cần mười năm, mười năm thời gian, mang đạo môn ngũ tông buộc chặt cùng một chỗ, chế tạo ra lợi ích lớn nhất, tăng lên thực lực của Phù Lục phái, cũng tăng lên quốc lực Đại Chu, quốc lực Thiên Hồ quốc.

Lý Mộ có đủ lòng tin, mười năm sau, hắn nhất định đánh lên Huyền Tông, bắt được Thanh Thành Tử, để Tiểu Bạch tự tay báo thù.

Hai vị thái thượng trưởng lão Nam Tông Bắc Tông lâm vào do dự, Lý Mộ lại nói: "Đương nhiên, trong mười năm này, nhiều nhất cách mỗi nửa năm, ta sẽ giải đọc một bộ phận thiên thư giao cho quý tông, vì bày tỏ thành ý, sau song tu đại điển của sư huynh, ta sẽ giải đọc trước một bộ phận, hai vị đến lúc đó có thể xem qua rồi lại quyết định."

Đây là một đề nghị không thể từ chối, hai người sau khi suy nghĩ một lát, đồng thời gật gật đầu, nói: "Phiền sư điệt rồi."

Lý Mộ mỉm cười nói: "Hai vị sư thúc, sư điệt ở Đại Chu Thần Đô kiến tạo một cái phường thị…"

Hắn chỉ nói tới đây, hai vị lão giả đã hiểu ý, đều mở miệng.

"Sư điệt yên tâm, lão phu lập tức đưa tin tông môn, Luyện Khí các của Bắc Tông sẽ dọn tới đó."

"Nam Tông cũng sẽ ở nơi đó mở một gian Luyện Thể các."

…

Có cửa hàng Nam Tông và Bắc Tông, Như Ý phường liền cái gì cũng không thiếu, phù lục, đan dược, trận pháp, pháp bảo, rèn luyện cơ thể, tu hành giả muốn bất cứ tài nguyên gì, đều có thể ở nơi đó tìm được, phường thị Huyền Tông xa ở chân trời góc biển, từ nay về sau, có thể đóng cửa không tiếp tục kinh doanh nữa.

Lại thu thiên thư hai phái, Lý Mộ gấp không chờ nổi tìm một chỗ đạo cung tìm hiểu.

Không ra ngoài dự đoán, trong thiên thư Bắc Tông, là phép luyện khí, trong thiên thư Nam Tông, là rèn luyện cơ thể cùng với thần thông thân thể, trong thiên thư Linh Trận phái, bao hàm trận pháp chi đạo phức tạp, chiếu lại tu hành giả viễn cổ tương tự, cự thú tương tự, lịch sử trong thiên thư sáu phái ghi lại, chính là lịch sử tiên dân viễn cổ đấu tranh với cự thú.

Lý Mộ đánh giá ba trang thiên thư trong tay, một khắc nào đó bỗng nhiên phát hiện, mép của mấy trang sách này tản ra ánh sáng trắng nhỏ bé không thể tra xét.

Hắn cẩn thận quan sát một lát, bất ngờ phát hiện, ba trang sách này thế mà đang chậm rãi nối tiếp.

Tựa như là nghĩ tới cái gì, hắn lấy ra trang thiên thư kia của long tộc, mang bốn trang thiên thư đặt cùng một chỗ, mép tờ thiên thư đó của long tộc cũng bắt đầu phát ra ánh sáng trắng.

Mấy tờ thiên thư này, tựa như muốn một lần nữa dán lại với nhau.

Truyền thuyết thiên thư vốn là một quyển sách, cũng chính là nói, toàn bộ trang sách, vốn nên là một thể, nếu có thể tập hợp đủ toàn bộ trang sách, thì có thể khiến thiên thư hoàn chỉnh tái hiện thế gian.

Lý Mộ một lần nữa tìm được Huyền Cơ Tử, từ trong tay hắn lấy được thiên thư Phù Lục phái, lại từ chỗ Vô Trần Tử mượn đến của Đan Đỉnh phái.

Hết chương 935.

Chương 936. Tình yêu lặng lẽ (2)

Hắn đã hoàn toàn giải đọc thiên thư hai phái này, từ nay về sau, chúng nó tồn tại, càng nhiều là tác dụng có tính tượng trưng, cho nên lúc hắn hướng Vô Trần Tử mượn, nàng căn bản là không cần nhiều lời.

Cuối cùng, Lý Mộ tới đạo cung Huyễn Cơ ở lại.

Huyễn Cơ ngồi ở bên giường, vỗ vỗ vị trí bên người, bất mãn nói: "Sao bây giờ chàng mới đến…"

Lý Mộ đi đến bên cạnh nàng, vẫn chưa ngồi xuống, hỏi: "Thiên thư Yêu tộc cùng hồ tộc nàng có mang ở trên người hay không?"

Huyễn Cơ gật gật đầu, nói: "Mang theo…"

Nàng vươn tay, trong lòng bàn tay chợt lóe ánh sáng trắng, hai trang thiên thư hiện ra.

Lý Mộ bây giờ có được tám trang thiên thư, trong đó đạo môn năm trang, long tộc một tờ, hồ tộc một tờ, Yêu tộc một tờ, hắn mang tám trang thiên thư này đặt cùng một chỗ, những thiên thư này, dần dần bị một mảng ánh sáng trắng mông lung bao phủ.

Lý Mộ lấy thần niệm đụng vào ánh sáng trắng, trước mắt hắn bỗng nhiên xuất hiện một hư ảnh mơ hồ.

Hắn chỉ có thể mơ mơ hồ hồ nhìn thấy, đó tựa như là một cái cửa. Cửa này cực lớn, lại quá mức hư ảo, Lý Mộ chỉ có thể nhìn rõ một khung cửa mơ hồ đến cực điểm, hắn không biết những thiên thư này tiếp tục dung hợp sẽ xảy ra chuyện gì, chỉ có thể mạnh mẽ mang chúng nó tách ra.

Huyễn Cơ cũng thu hồi thần niệm, nghi hoặc nói: "Đó là cái gì?"

Lý Mộ lắc lắc đầu, hắn cũng là lần đầu tiên nhìn thấy loại cảnh tượng này.

Hắn nhìn về phía vài tờ thiên thư trước mắt, thử từng tờ một mang bọn nó đặt tới cùng nhau, sau đó hắn phát hiện, khi xếp

vượt qua sáu trang thiên thư, dùng thần niệm cảm ứng, trước mặt sẽ xuất hiện một cánh cửa hư ảo, khi trang thứ bảy, trang thứ tám thiên thư cũng đặt chồng lên, cái cửa này sẽ rõ ràng thêm một phần.

Đáng tiếc trong tay Lý Mộ không có nhiều thiên thư hơn, nếu không hắn trái lại rất muốn nhìn một chút, sau khi càng nhiều thiên thư dung hợp, lại sẽ xuất hiện cảnh tượng thế nào.

Truyền thuyết thiên thư tổng cộng có hai mươi tư trang, trong đó tám trang đã ở trong tay Lý Mộ, còn có mười sáu trang, một trang trong đó ở Huyền Tông, mặt khác còn có bốn trang ở Phật môn tứ tông. Lý Mộ đoán, ma đạo hẳn là cũng có không chỉ một tờ, về phần cái khác, tạm thời không rõ tung tích.

Thiên thư Hồ tộc và Yêu tộc, hắn đã giải đọc cho Huyễn Cơ, Lý Mộ mang toàn bộ thiên thư thu lại, nói với Huyễn Cơ: "Hai trang thiên thư này, tạm thời đặt ở chỗ ta đi."

Huyễn Cơ kéo cánh tay hắn, nói: "Của ta chính là của chàng, chàng muốn thì thu đi."

Sau đó, nàng ngẩng đầu nhìn về phía Lý Mộ, hỏi: "Vừa rồi là Chu Vũ à?"

Lý Mộ kinh ngạc nói: "Sao nàng biết?"

Thuật biến hóa của nữ hoàng, ngay cả cường giả cùng cảnh giới cũng không thể nhìn thấu, Lý Mộ cũng bị lừa, Huyễn Cơ sao có khả năng biết thân phận nữ hoàng?

Huyễn Cơ bĩu môi, nói: "Ta nhìn thấy cô ta là phiền, không phải Chu Vũ còn có thể là ai?"

Quả nhiên một núi không chứa hai hổ, nhất là hai con cọp cái, trực giác nữ nhân thậm chí bù lại tu vi không đủ, may mà bọn họ một người ở Thần Đô, một ở Thiên Hồ quốc, không thường gặp mặt, trong lòng Lý Mộ lặng yên nhẹ nhàng thở ra.

Huyễn Cơ lại hỏi: "Động tĩnh vừa rồi, cũng là Chu Vũ làm ra?"

Lý Mộ gật đầu nói: "Là tu vi của nàng ấy có một chút đột phá."

Huyễn Cơ chấn động nói: “Cô ta mạnh như vậy rồi, còn đột phá?”

Trong giọng nói của nàng có chấn động, có không cam lòng, còn có hâm mộ và ghen tị, cho dù nàng nơi khác đi ở trước Chu Vũ, tu vi chênh lệch, vĩnh viễn là lạch trời không thể vượt qua giữa hai người.

Lý Mộ an ủi nàng nói: “Nàng cũng đã rất lợi hại rồi, đừng khắp nơi so bì với nàng ấy.”

Huyễn Cơ hừ một tiếng: “Chàng cũng cho rằng ta không bằng cô ta…”

Đây vốn là sự thật, đừng nói bạn cùng lứa tuổi, phóng mắt mười châu, trong toàn bộ nữ giới, giống cái, nữ hoàng chỉ sợ cũng là cường đại nhất, trước kia như thế, sau khi tu vi nàng có chút đột phá, càng là như thế.

Dị tượng trên trời đã biến mất, Lý Mộ nói với Huyễn Cơ: “Nàng ngoan ngoãn ở đây, ta đi qua nhìn xem.”

Sau khi Lý Mộ rời khỏi, Vạn Huyễn Thiên Quân từ bên ngoài đi vào. Huyễn Cơ hừ nhẹ một tiếng, “Không phải là cảnh giới thứ bảy sao, có gì đặc biệt hơn người…”

Vạn Huyễn Thiên Quân từ bên ngoài đi vào, nói: “Yên tâm đi, thiên hồ huyết mạch trong cơ thể con nồng đậm, về sau tu vi sẽ không ở dưới cô ta.”

Huyễn Cơ bĩu môi, vô lực nói: “Bây giờ cũng không bằng cô ta, về sau lại càng không bằng cô ta.”

Vạn Huyễn Thiên Quân suy nghĩ một lát, thấp giọng nói: “Yêu quốc tuy nhỏ, nhưng nội tình không yếu hơn Chu quốc, nếu không cũng sẽ không tranh đấu với bọn họ nhiều năm như vậy. Cô ta có thể lấy niệm lực thành tựu Siêu Thoát, con gái của ta cũng có thể, nhưng chỉ bằng một tộc chúng ta còn chưa đủ, phải liên hợp bốn tộc…”

…

Lý Mộ trở lại cung điện chỗ nữ hoàng, thu chuông đạo xong, đám người nghi hoặc hướng về nơi đây tụ tập, Chu Vũ

phất phất ống tay áo, Lý Mộ và nàng liền biến mất trong cung điện.

Cách mấy chục dặm, bóng dáng hai người xuất hiện ở đỉnh một ngọn núi khác.

Lý Mộ tính một phen, một chiêu thần thông dịch chuyển này của nữ hoàng, khoảng cách còn không bằng Súc Địa Thành Thốn của hắn.

Cái này nói lên, đối mặt kẻ địch Siêu Thoát cảnh, cho dù hắn đánh không lại, nếu hắn muốn chạy trốn, đối phương cũng không cách nào đuổi kịp.

Điều kiện tiên quyết là đối phương không trước đó giam cầm không gian.

Chu Vũ cúi đầu nhìn dưới chân, thấp giọng hỏi: "Ngươi, ngươi vừa rồi nói đều là thật sao?"

Lý Mộ hỏi: "Cái gì?"

Chu Vũ trừng mắt nhìn hắn một cái, cả giận nói: "Chính là ngươi nói muốn cùng trẫm cùng nhau ngắm mặt trời mọc, cùng nhau ngắm mặt trời lặn…"

Lý Mộ nắm tay nàng, đặt ở ngực mình, nói: "Không tin bệ hạ có thể tự mình cảm thụ."

Tay Chu Vũ đặt ở ngực Lý Mộ, cảm nhận được trái tim trong lồng ngực hắn nhảy lên mạnh mẽ, trầm mặc một lát, bỗng nhiên thở dài một tiếng, nói: "Ngươi nếu sớm tới Thần Đô mấy năm thì tốt rồi…"

Lý Mộ nghĩ nghĩ, lấy tính cách hắn, nếu hắn đến Thần Đô trước, quen biết trước là nàng, như vậy không có Liễu Hàm Yên, Lý Thanh, càng không có Huyễn Cơ, Lý Mộ có thể sẽ trở thành hoàng hậu Đại Chu chân chính.

Việc thế gian, có mất tất có được.

Hắn mất đi vị trí hoàng hậu, nhận được là một cánh rừng rậm.

Chu Vũ bỗng nhiên nhìn về phía Lý Mộ, nói: "Chuyện này, không cho phép ngươi nói cho bất luận kẻ nào, bao gồm các

nàng, còn có con hồ ly kia.”

Lý Mộ rõ, nữ hoàng khác với Huyễn Cơ, nàng có tôn nghiêm thân là nữ hoàng Đại Chu, tuy dân chúng Đại Chu hô hào rất mạnh, nhưng nàng là không có khả năng thật sự tới Lý gia, phải chịu dưới cô gái khác.

Hết chương 936.

Chương 937. Tự rước lấy nhục (1)

Tuy cái này cho hắn một loại cảm giác hắn đang cùng nữ hoàng chơi trò tình yêu lén lút, nhưng lời nữ hoàng chính là thánh chỉ, Lý Mộ vẫn gật gật đầu, nói: “Tuân chỉ.”

Sau đó hắn lại hỏi: “A Ly cùng Mai đại nhân cũng không được sao?”

Chu Vũ không chút do dự nói: “Không được!”

Lý Mộ nhìn nàng, dùng ánh mắt hướng nàng cam đoan, tuyệt đối sẽ giữ bí mật này.

Ngay cả người thân mật nhất của nàng cũng phải giấu, đây là tình yêu cực kỳ lén lút nha, tuy cảm giác có chút kỳ quái, nhưng cẩn thận ngẫm lại, còn rất kích thích…

Hắn ở trong lòng thở dài một hơi, mặc kệ quá trình như thế nào, ở dưới sự chủ động của hắn, một lần này, nữ hoàng cuối cùng không lui lại.

Tuy hắn bây giờ còn ở giai đoạn khảo sát, nhưng đối mặt một đóa hoa trắng nhỏ bé không có bất cứ kinh nghiệm cảm tình gì, Lý Mộ có mười phần tin tưởng.

Trên mặt Chu Vũ lộ ra nét suy nghĩ, bỗng nhiên nhìn về phía Lý Mộ, nói: “Trẫm hỏi ngươi một vấn đề.”

Lý Mộ nói: “Bệ hạ nói đi.”

Chu Vũ nói: “Nếu muốn ngươi ở giữa trẫm cùng con hồ ly kia chọn một, ngươi sẽ chọn ai?”

Sự thật chứng minh, nữ nhân ở trên một số chuyện nào đó, là vô sự tự thông.

Cái này không quan hệ kinh nghiệm, mà là thiên tính của các nàng.

Lý Mộ lắc đầu nói: “Sao có khả năng có lựa chọn như vậy, bệ hạ ngài giả thiết không hợp lý.”

Chu Vũ nhíu mày nói: “Sao không hợp lý, nếu trẫm cùng ả đều gặp nguy hiểm, mà ngươi chỉ có thể cứu một, ngươi sẽ lựa

chọn cứu ai?”

Lý Mộ cười nói: “Bệ hạ nói đùa rồi, tu vi ngài đã là đứng đầu đại lục, sao có khả năng sẽ gặp được nguy hiểm, ai có thể uy hiếp đến ngài, cho dù là gặp nguy hiểm, vậy cũng là ngài cứu chúng ta…”

“Trẫm là nói nếu.”

“Nhưng loại chuyện này căn bản không có khả năng xảy ra, không có ý nghĩa ‘Nếu’.”

Chu Vũ hít thật sâu, nói: “Vậy nếu trẫm bảo ngươi vĩnh viễn cũng không được gặp con hồ ly tinh đó thì sao?”

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: “Cái này cũng không có khả năng xảy ra, bệ hạ là dịu dàng săn sóc, biết nghĩ cho người khác cỡ nào, sao có khả năng đưa ra yêu cầu như vậy…”

Chu Vũ môi giật giật: “Trẫm…”

Nàng cuối cùng chỉ phất phất ống tay áo, nói: “Các ngươi đừng ở trước mặt trẫm khanh khanh ta ta là được!”

Nơi xa truyền đến vài tiếng chuông, nói lên song tu đại điển sắp bắt đầu.

Lý Mộ và nữ hoàng nắm tay, chậm rãi hướng Bạch Vân sơn bay đi.

Tuy bọn họ đều có thể nháy mắt trở lại ngọn núi cao nhất, nhưng hai người đều ăn ý lựa chọn ngự không tốc độ chậm nhất.

Huyễn Cơ đối đãi cảm tình là lớn mật mà nhiệt liệt, nữ hoàng thì ngượng ngùng cùng hàm súc hơn nhiều, mặc dù là nắm tay, nàng cũng cùng Lý Mộ vẫn duy trì một chút khoảng cách, không có bất cứ tiếp xúc thân thể dư thừa nào.

Lý Mộ rõ, quan hệ với nữ hoàng không vội được, từ trong mơ nắm tay, đến trong hiện thực nắm tay, đã xem như một bước thật dài, mỗi một bước kế tiếp, đều phải tiến hành theo chất lượng.

Dần dần tới gần tổ đình, vì giấu tai mắt người ta, nữ hoàng lại biến thành bộ dáng Mai đại nhân.

Một luồng hào quang từ phía sau cấp tốc bay tới, bay tới phía trước, bỗng nhiên lại quay trở về.

Nữ hoàng tuy ngay lập tức buông lỏng ra tay Lý Mộ, nhưng vẫn bị người nọ thấy được.

Chu Trọng đứng trên không, nhìn nhìn Lý Mộ, lại nhìn nhìn Mai đại nhân, ngạc nhiên nói: "Ngươi, các ngươi…"

Lý Mộ sắc mặt như thường, hỏi: "Ngươi tới nơi này làm gì?"

Chu Trọng không tiếp tục đề tài này nữa, nói: "Thân quốc xuất hiện một ít biến cố, ta biết ngươi sẽ tới nơi này, vì thế liền tới đây một chuyến, thuận tiện tới thăm Thanh Nhi."

Lý Mộ hỏi: "Thân quốc xảy ra biến cố gì?"

Ánh mắt Chu Trọng kinh ngạc từ trên người Mai đại nhân đảo qua, nói: "Việc này không vội gì cả, không quấy rầy các ngươi, lúc muộn chút ta sẽ tìm ngươi."

Dứt lời, hắn liền lại hóa thành hào quang biến mất.

Lý Mộ nhìn hắn đi xa, thở dài, lẩm bẩm: "Xong rồi, trong sạch của ta bị hủy rồi…"

Chu Trọng là quen biết Mai đại nhân, gã bây giờ nhất định cho rằng Lý Mộ và Mai đại nhân có quan hệ gì không minh bạch, tiến tới hoài nghi thưởng thức cùng yêu thích của hắn có phải đã xảy ra chuyển dời hay không.

Chu Vũ thản nhiên nhìn hắn, nói: "Ngươi có cái gì trong sạch, Mai vệ còn chưa để ý đâu…"

Cái hiểu lầm này, Lý Mộ không có cách nào làm sáng tỏ.

Nhìn thấy hắn và Mai đại nhân, chung quy tốt hơn so với nhìn thấy hắn cùng nữ hoàng.

Mai đại nhân làm một trong các thủ hạ nữ hoàng tín nhiệm nhất, làm ngụy trang nàng che giấu tình yêu bí mật, cũng là theo lý thường phải làm.

Vì tránh cho lại xảy ra xấu hổ phía trước, Chu Vũ và Lý Mộ giữ một khoảng cách, chậm rãi hướng ngọn núi cao nhất bay

đi.

Lý Mộ đi theo phía sau nàng, trên mặt lộ ra nét suy nghĩ.

Dù sao nữ hoàng cũng phải biến ảo dung mạo, biến thành Mai đại nhân, còn không bằng biến thành Thượng Quan Ly, bị người ta bắt gặp hắn cùng A Ly nắm tay, ít nhất sẽ không bị hoài nghi thưởng thức của hắn đã xảy ra chuyển dời…

Lúc này, Mai đại nhân xa ở Thần Đô liên tiếp hắt xì vài cái, nàng buông tấu chương trong tay, nhíu mày nói: "Ai lại ở sau lưng nghị luận ta?"

Nàng vừa dứt lời, Thượng Quan Ly ngồi ở đối diện nàng cũng bắt đầu không ngừng hắt xì.

Khi sắp bay đến đỉnh núi cao nhất, Lý Mộ một lần nữa bay đến bên cạnh nữ hoàng, nói: "Bệ hạ, ta có thể thương lượng chuyện với ngươi hay không."

Chu Vũ thản nhiên nói: "Chuyện gì?"

Lý Mộ nhìn khuôn mặt thuộc về Mai đại nhân, suy nghĩ một chớp mắt, nói: "Ngài lần sau muốn biến hóa, có thể đừng biến thành Mai đại nhân hay không, biến thành A Ly, hoặc là biến thành Xưng Tâm cũng biết…"

Chu Vũ hỏi: "Vì sao?"

Lý Mộ giải thích: "Sau khi trở lại Thần Đô, nếu mọi người luôn nhìn thấy thần và Mai đại nhân cùng một chỗ, có tổn hại trong sạch cho Mai tỷ tỷ."

Chu Vũ hỏi ngược lại: "A Ly cùng Xưng Tâm thì không có trong sạch sao?"

Lý Mộ khoát tay, nói: "Xưng Tâm ngay cả người cũng không phải, cô ấy cần trong sạch cái gì, A Ly… , A Ly nhỏ tuổi hơn Mai tỷ tỷ nhiều như vậy, còn phong nhã hào hoa, ngày sau cũng không lo gả đi, Mai đại nhân thì khác, tuổi tỷ ấy cũng lớn như vậy, nếu lại truyền ra tin đồn gì với thần, đời này chỉ sợ cũng không gả ra được nữa. Bệ hạ không nghĩ cho thần, cũng cần nghĩ cho tỷ ấy chút, tỷ ấy đối với thần tốt như em trai ruột, thần không thể hại tỷ ấy…"

Lý Mộ tình chân ý thiết, Chu Vũ cẩn thận nghĩ nghĩ, cảm thấy hắn nói cũng có đạo lý, vì thế nói: “Vậy đợi sau khi về Thần Đô rồi nói.”

Trên quảng trường trước đạo cung đỉnh núi cao nhất, các đệ tử Phù Lục phái đã đang bố trí sân bãi, trên quảng trường bày mấy ngàn cái bàn, gần đây, có thể từ trên phô trương so sánh với Phù Lục phái hôm nay, chỉ có Huyền Tông lúc đại hội giao lưu đạo môn.

Hết chương 937.

Chương 938. Tự rước lấy nhục (2)

Nói từ trên trình độ nào đó, cho dù là hội giao lưu Huyền Tông không lâu trước đó, cũng không cách nào so sánh với song tu đại điển của Huyền Cơ Tử hôm nay.

Dù sao, trên đại hội giao lưu Huyền Tông, tu hành giả trình diện quả thực không ít, nhưng nữ hoàng Thiên Hồ quốc chưa tới, Yêu quốc cũng chưa đến hai vị cường giả Siêu Thoát, tông môn khác của đạo môn, cũng không có cấp bậc chưởng giáo và thái thượng trưởng lão trình diện.

Thái thượng trưởng lão của Phù Lục phái thật ra đến, chẳng qua là đi đại náo Huyền Tông, thiếu chút nữa đập cả sơn môn Huyền Tông.

Mà song tu đại điển của chưởng giáo Phù Lục phái, mấy tông đạo môn, trừ Huyền Tông, toàn bộ tông môn đều đến ít nhất một vị cường giả cảnh giới thứ bảy, triều đình Đại Chu, Yêu quốc, cũng đủ nể mặt Phù Lục phái.

Không biết, còn tưởng Phù Lục phái mới là đạo môn đệ nhất đại tông.

Trên vị trí lệch về phía trước của quảng trường, Diệu Huyền Tử sắc mặt khó coi, cùng nụ cười trên mặt người còn lại chung quanh hình thành đối lập rõ rệt, từ sau khi ở trên hội giao lưu xung đột với Phù Lục phái, chuyện xảy ra kế tiếp, liền hoàn toàn thoát ly bọn họ đoán trước.

Huyền Tông lập tức trở thành kẻ địch của đại lục, bị Đại Chu xa lánh, bị Yêu quốc kỳ thị, bị đồng môn xa cách, biến thành trò cười trong mắt mọi người.

Phù Lục phái cùng thái thượng trưởng lão bốn tông còn lại ngồi ở tận cùng phía trước, đối mặt mọi người.

Hai bên trái phải bọn họ, là đám người thủ tọa các phái, cường giả Yêu quốc, cùng với nữ vương Yêu quốc.

Huyễn Cơ tuy tu vi không cao, nhưng thân phận tôn quý, có thể nói, trừ nữ hoàng ẩn giấu thân phận, thân phận của nàng, ở đây không ai có thể so sánh.

Yêu quốc tuy nhỏ, nhưng cũng có thể cùng Đại Chu thế lực ngang nhau mấy trăm năm, nàng thân là nữ vương, vị trí còn ở phía trước Lý Mộ, nói chuẩn xác, nàng ngay tại bên cạnh Lý Mộ.

Tương tự, sứ giả triều đình Đại Chu, vị trí cũng không thể quá lui về phía sau, Mai đại nhân đại biểu cho nữ hoàng, trên thực tế chính là nữ hoàng, thì ngồi ở một bên khác Lý Mộ, Lý Mộ bị các nàng một trái một phải bao vây, như đứng đống lửa, như ngồi đống than.

Liễu Hàm Yên và Lý Thanh bởi vì là đệ tử thế hệ thứ ba, vị trí hơi lùi về phía dưới, nhưng cũng chỉ ở chéo phía dưới Lý Mộ.

Tầm mắt bốn phương tám hướng ném tới, Lý Mộ nơi nào cũng mất tự nhiên, vì thế ai cũng không nhìn, chuyên tâm đối phó linh tửu trên bàn trước mắt.

Huyễn Cơ bên trái hắn lại không an phận, vươn một bàn tay, ở trên lưng Lý Mộ vẽ vòng, của động tác nhỏ nàng tuy kín đáo, nhưng cũng không cách nào giấu được Siêu Thoát cường giả ở đây.

Mấy vị thái thượng trưởng lão tông khác lúc này mới hiểu, vì sao Phù Lục phái sẽ thân mật như thế với Yêu quốc, thì ra là Linh Cơ Tử không biết khi nào qua lại với nữ vương Yêu quốc.

Yêu quốc là một khối bảo địa, trong đó sản xuất nhiều linh dược, mặc kệ là luyện đan hay vẽ bùa, đều không thể thiếu linh dược, các tông cũng đều cần tài nguyên Yêu quốc, xem ra về sau Phù Lục phái là sẽ không thiếu phù dịch.

Động tác của Huyễn Cơ cũng chưa giấu được nữ hoàng, Lý Mộ một bên hông được nhẹ nhàng vuốt ve, bên kia lại truyền đến đau đớn.

Phúc tề nhân chưa hưởng thụ được, tư vị băng hỏa lưỡng trọng thiên trái lại cảm nhận được, Lý Mộ đau cũng khoái hoạt, thật không dễ dàng gì chịu đựng đến lúc điển lễ chấm dứt, có thể tùy tiện hoạt động. Hắn sớm rời tiệc, tới chỗ ngồi của Chu Trọng, hỏi: “Bắc bang đã xảy ra chuyện gì?”

Chu Trọng buông chén rượu, nói: “Mấy ngày nay, có người trong ma đạo thường xuyên hoạt động ở Bắc bang, nổi xung đột không ít lần với thủ hạ Tang Cổ, không biết bọn họ đang mưu tính những gì.”

“Lại là ma đạo…”

Lý Mộ nhíu mày, từ khi hắn tu hành tới nay, ma đạo vẫn luôn chưa từng yên tĩnh.

Thiên Huyễn, Sở Giang Vương, bao gồm Thôi Minh về sau, cùng với Vạn Huyễn Thiên Quân bỏ gian tà theo chính nghĩa, U Minh tam lão thiếu chút nữa đảo điên Yêu quốc, ma đạo có thể nói là cây gậy ngoáy phân của Tổ Châu, khởi điểm ở Đại Chu làm loạn, sau đó lại nhúng chàm Yêu quốc, bây giờ lại mang mục tiêu đánh tới Thân quốc.

Ở dưới sự cố gắng của Lý Mộ, thật không dễ gì khiến Bắc bang trở thành vùng giảm xóc giữa Thân quốc cùng Đại Chu, một khi Bắc bang luân hãm, thế cục biên cảnh phía nam lại sẽ trở lại trước kia.

Tâm huyết hắn vì thế trả giá, cũng sẽ nước chảy về biển đông.

Địch ở tối, bọn họ ở sáng, Lý Mộ tạm thời cũng chưa có biện pháp điều càng nhiều nhân thủ hơn đi qua, Yêu quốc hôm nay thực lực vừa đủ tự bảo vệ mình, nếu mượn lực lượng Yêu quốc đi yên ổn Bắc bang, nói không chừng ma đạo lại sẽ thừa sơ hở mà vào đối với Yêu quốc.

Hơn nữa Yêu quốc và Bắc bang, một cái ở bắc một cái ở nam, từ trên địa vực cũng không dễ trợ giúp.

Lý Mộ suy nghĩ thật lâu, chỉ có thể nói: “Tạm thời cảnh giác một chút, nếu cảm giác được có gì không đúng, lập tức truyền tin cho ta.”

Chu Trọng không nói gì nữa, bỗng nhiên lại hỏi: “Chuyện ngươi cùng Mai đại nhân, Thanh Nhi biết không?”

Lý Mộ sắc mặt đen sì, nói: “Ta và Mai đại nhân không có gì.”

Chu Trọng nghĩ nghĩ, hỏi: “Người trẻ tuổi các ngươi bây giờ cởi mở như vậy, dắt tay đã không tính là gì sao?”

Lý Mộ bây giờ hối hận vì sao không sớm một chút hướng nữ hoàng đề nghị, nàng không muốn biến A Ly, biến thành Xưng Tâm cũng được, bây giờ hắn nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

Điển lễ chấm dứt, Chu Trọng trở về Bắc bang.

Huyễn Cơ phải về Yêu quốc, nữ hoàng và Xưng Tâm cũng khởi hành về Thần Đô, Lý Mộ may mắn lần này toàn bộ nữ nhân tụ ở một chỗ, tuy khúc chiết cũng có, nhưng cuối cùng hữu kinh vô hiểm, còn nhân cơ hội đẩy mạnh quan hệ với nữ hoàng, có thể nói là bởi họa được phúc.

Huyễn Cơ trước khi về Yêu quốc, âm thầm cho Lý Mộ một ánh mắt.

Nữ hoàng khi mang theo Xưng Tâm rời khỏi, cũng ý vị sâu xa nhìn Lý Mộ một cái.

Lý Mộ bây giờ biết, Cửu Tự Chân Ngôn với hắn mà nói, hữu dụng nhất không phải lôi quyết, cũng không phải thuật vây địch, mà là một thức cuối cùng, Súc Địa Thành Thốn.

Đây là thần thông cảnh giới thứ tám mới có thể thi triển, thuật này dựa vào là lực lượng thiên địa, đối với pháp lực tiêu hao cực nhỏ, khiến hắn có thể ở trong vòng một ngày đi tới đi lui Thần Đô và Yêu quốc mấy lần, buổi sáng cùng nữ hoàng tay trong tay ở ngự hoa viên tản bộ, buổi tối ôm Huyễn Cơ ngủ, giữa trưa còn có thể về Phù Lục phái cùng Liễu Hàm Yên và Lý Thanh cùng nhau ăn cơm trưa.

Đây là Lý Mộ học được từ trong nhật ký của Ngao Thanh.

Hết chương 938.

Chương 939. Tự rước lấy nhục (3)

Tu vi đến loại trình độ đó của lão, trong vòng một ngày, liền có thể đi khắp mười châu ba đảo, lão thường xuyên buổi sáng qua lại với Cửu Vĩ Hồ, giữa trưa đi tìm tỷ muội xà yêu, buổi tối lại cùng long nữ lật sông nghiêng biển, một chữ sắc xỏ xuyên qua đời rồng.

Nhưng Lý Mộ bây giờ còn không thể đi tìm Huyễn Cơ cùng nữ hoàng.

Lý Mộ lúc trước từng đáp ứng Huyền Cơ Tử, sẽ lấy thân phận chưởng giáo tương lai, thật sự mưu tính tương lai cho môn phái, bây giờ là lúc hắn thực hiện hứa hẹn rồi.

Phương diện quan trọng nhất một môn phái quật khởi, tự nhiên là thực lực môn phái.

Phù lục xem như một loại thực lực, nhưng tu vi bản thân đệ tử trong môn, mới là thực lực cứng một môn phái.

Huyền Tông sở dĩ là đạo môn đệ nhất đại tông, chính là môn phái cường giả như mây, lực áp năm tông còn lại, Phù Lục phái muốn thay thế Huyền Tông, ít nhất cần hai điều kiện.

Thứ nhất, môn phái có được ít nhất một vị cường giả cảnh giới thứ tám.

Thứ hai, thực lực trung kiên môn phái mạnh hơn Huyền Tông.

Đã muốn đánh bại Huyền Tông, đầu tiên cần hiểu biết Huyền Tông. Đạo cung đỉnh núi cao nhất, Lý Mộ hỏi Huyền Cơ Tử: “Môn phái bây giờ có mấy vị cảnh giới thứ bảy?”

Huyền Cơ Tử nói: “Tính cả Ngọc Dương Tử sư muội, bây giờ có năm vị.”

Huyền Tông cũng chỉ có năm vị cảnh giới thứ bảy, nhìn như Phù Lục phái và Huyền Tông sàn sàn như nhau, nhưng hai vị thái thượng trưởng lão tuổi thọ gần hết, Huyền Tông năm vị Siêu Thoát lại đều có mấy chục thậm chí trăm năm tuổi thọ,

mấy năm sau, Phù Lục phái cảnh giới thứ bảy cũng chỉ có ba vị, một vị trong đó, còn là hưởng chung với Đan Đỉnh phái.

Lý Mộ lại hỏi: "Cảnh giới thứ sáu có mấy vị?"

Huyền Cơ Tử nói: "Tính cả đệ cùng Phù Đạo Tử sư thúc, tám vị."

"Huyền Tông thì sao?"

"Hai mươi ba."

"…"

"Cảnh giới thứ năm thì sao?"

"Năm mươi sáu."

"Huyền Tông?"

"Hẳn là có hơn hai trăm đi."

"Cảnh giới thứ tư…"

"Bổn môn hai trăm có thừa, Huyền Tông, một ngàn trở lên…"

…

Trừ Huyền Tông, mấy tông còn lại của đạo môn thực lực xấp xỉ, Lý Mộ trước kia biết Huyền Tông rất cường đại, nhưng không ngờ cường đại như vậy, thực lực Huyền Tông một tông, hầu như bằng với mấy tông còn lại cộng vào.

Nếu là Phù Lục Đan Đỉnh Linh Trận mấy phái là đại tông, Huyền Tông chính là siêu cấp đại tông duy nhất.

Huyền Cơ Tử trả lời xong vấn đề của Lý Mộ, sau đó vỗ vỗ bờ vai hắn, nói: "Phù Lục phái ta cùng Huyền Tông chênh lệch không nhỏ, sư huynh năng lực có hạn, trọng trách chấn hưng môn phái, liền giao cho sư đệ."

Lý Mộ trầm ngâm hồi lâu, nhìn về phía Huyền Cơ Tử, nghiêm túc nói: "Sư huynh, ta cảm thấy, chấn hưng môn phái chuyện này, ngươi nếu không vẫn là mời cao thủ khác đi…"

Huyền Cơ Tử từ từ nói: "Trừ ngươi, còn có ai có loại năng lực này, ngươi là đệ tử Phù Lục phái, Thanh Nhi cùng Hàm

Yên cũng là đệ tử Phù Lục phái, ngươi nhẫn tâm để các nàng thất vọng sao?”

Lý Mộ hướng hắn dựng thẳng lên một ngón tay, nói: “Không ngờ được sư huynh ngươi mày rậm mắt to, làm việc lại âm hiểm như thế, ngươi dứt khoát đổi đạo hiệu Tâm Cơ Tử đi.”

Sau khi biết được thực lực của Huyền Tông, trọng trách chấn hưng Phù Lục phái, quả thực so với Lý Mộ đoán trước nặng hơn rất nhiều.

Nhưng Lý Mộ chưa bao giờ là người biết khó mà lui, hắn liếc Huyền Cơ Tử một cái, nói: “Muốn ta chấn hưng môn phái cũng có thể, nhưng từ giờ trở đi, tất cả tài nguyên tông môn, đều do ta điều động, bao gồm quà song tu đại điển của huynh thu.”

Huyền Cơ Tử dứt khoát từ trên ngón cái tháo xuống một cái ban chỉ, đưa cho Lý Mộ.

Thần niệm Lý Mộ đảo qua, thấy được trong ban chỉ linh dược, linh ngọc chồng chất như núi, cùng với các loại tài nguyên tu hành, song tu đại điển của Huyền Cơ Tử, có mấy ngàn tu hành giả tham gia, thu không ít quà, mấy thứ này, cộng thêm tiền lời phường thị, đủ để thực lực chỉnh thể Phù Lục phái tăng lên một bậc.

Trên chiến lực cấp cao, cảnh giới thứ bảy Lý Mộ tạm thời không có cách nào tạo ra.

Nhưng tông môn có hơn năm mươi vị cảnh giới thứ năm, cách Động Huyền chỉ thiếu một cước vào cửa, hẳn là cũng có thể tìm ra ít nhất mười vị, có tài nguyên này, Lý Mộ cùng nữ hoàng hợp sức, luyện chế ra một ít đan dược tăng tiến tu vi thánh giai, ít nhất cũng có thể lại đắp ra vài vị Động Huyền.

Về phần cảnh giới thứ năm, bao gồm cảnh giới thứ năm trở xuống, là có thể hoàn toàn dùng đan dược đắp ra.

Chỉ cần triển khai hợp tác chiều sâu với Đan Đỉnh phái, đan dược dùng cho đệ tử cấp thấp tăng lên tu vi sẽ cuồn cuộn không ngừng sản xuất.

Lý Mộ sau khi cùng Vô Trần Tử chưởng giáo Đan Đỉnh phái bí mật nói chuyện mấy canh giờ, Vô Trần Tử mới rời Phù Lục phái, lúc nàng đi, đã mang đi lượng lớn linh dược.

Cùng thời điểm, trong Phù Lục phái, đệ tử tu vi đỉnh phong mỗi một cảnh giới đều bị thủ tọa triệu tập lại cùng nhau, ngày thứ hai, các đệ tử này liền đều bế quan không ra, mang trạng thái của mình điều chỉnh đến tốt nhất, làm chuẩn bị cho không lâu sau phá cảnh.

Sau song tu đại điển của chưởng giáo chân nhân, không khí toàn bộ Phù Lục phái đều trở nên khẩn trương.

Huyền Tông.

Trong đạo cung chỗ cao nhất, Diệu Huyền Tử mặt âm trầm, hướng Đạo Thành Tử báo cáo: "Hồi bẩm sư tôn, không biết vì sao, Yêu quốc kia thế mà cũng giao hảo với Phù Lục phái, ngày đó Huyền Cơ Tử song tu đại điển, hai vị yêu vương cảnh giới thứ bảy đến chúc mừng, Đan Đỉnh, Linh Trận, Nam Bắc hai tông, vậy mà cũng đều có thái thượng trưởng lão đích thân tới, hôm nay không ít tu hành giả đều đang nói, Phù Lục phái mới là đạo môn đệ nhất đại phái…"

"Phù Lục phái, đạo môn đệ nhất đại phái?" Đạo Thành Tử giật giật khóe miệng, bình tĩnh nói: "Những năm gần đây, Huyền Tông nằm lệch về Đông Hải, xem ra đã khiến rất nhiều người quên chúng ta tồn tại."

Diệu Huyền Tử nghĩ nghĩ, nói: "Sư tôn, một tháng sau chính là đại thọ một trăm năm mươi của ngài, đại thọ lần này, không bằng cũng mời các tu sĩ Tổ Châu, để bọn họ kiến thức một chút thực lực Huyền Tông ta, cũng để bọn họ thấy, ai mới là đạo môn đệ nhất đại tông…"

…

Sinh nhật Huyền Tông thái thượng trưởng lão một trăm năm mươi tuổi, đối với môn phái lớn gia tộc nhỏ của Tổ Châu đều phát ra lời mời.

Các thế lực này không bằng được Phù Lục phái, không dám đắc tội Huyền Tông, phàm là nhận được lời mời, đều không ngại xa xôi vạn dặm chạy tới Đông Hải, vốn tưởng sinh nhật

Huyền Tông thái thượng trưởng lão, hẳn là so với song tu đại điển của chưởng giáo Phù Lục phái phô trương lớn hơn nữa, nhưng khi bọn họ tới Đông Hải, mới phát hiện không phải như thế.

Triều đình Đại Chu, không ai đến.

Sinh Châu Yêu quốc, không ai đến.

Hết chương 939.

Chương 940. Môn (1)

Đạo môn năm tông còn lại, đều chỉ là tính tượng trưng phái một vị thủ tọa cảnh giới thứ sáu, ngay cả một vị cường giả cảnh giới thứ bảy cũng không có.

Tu hành giả không lâu trước đó vừa mới tham gia xong song tu đại điển chưởng giáo Phù Lục phái, trong lòng đối chiếu, khó tránh khỏi cảm thấy, cái gì đạo môn đệ nhất đại tông, tựa như cũng chỉ có vậy mà thôi…

Huyền Tông cùng Phù Lục phái ai là đệ nhất đại phái, từ thái độ bốn phái còn lại của đạo môn, rất dễ dàng có thể nhìn ra.

Trong một chỗ đạo cung của Huyền Tông, sắc mặt các trưởng lão đều không quá dễ coi.

Lần này sinh nhật thái thượng trưởng lão, vốn vì triển lãm thực lực cùng ảnh hưởng của Huyền Tông, vốn tưởng bốn tông còn lại lần trước cho Phù Lục phái coi trọng như thế, lần này cũng nhất định sẽ không chậm trễ Huyền Tông, nhưng ai ngờ, khác biệt của bọn họ đối với Phù Lục phái và Huyền Tông, vậy mà lại to lớn như thế.

Như thế, Huyền Tông chẳng phải chính là tự rước lấy nhục sao?

Diệu Huyền Tử tức giận nói: “Đan Đỉnh phái, Linh Trận phái, Nam Tông Bắc Tông, bọn họ rốt cuộc là có ý tứ gì, dám nhục Huyền Tông ta như thế!”

Trên chủ vị, trên mặt Đạo Thành Tử lộ ra sự kiêng kị thật sâu, trầm giọng nói: “Hành động này của hai tông Nam Bắc, tuyệt đối có nguyên nhân nào đó, Phù Lục phái rốt cuộc cho bọn họ lợi ích gì, làm bọn họ không tiếc quyết liệt với Huyền Tông…”

Nam Tông.

Một nội môn trưởng lão đi vào một tòa đạo cung, khom người nói: “Chưởng giáo, thái thượng trưởng lão, Diệu Huyền

Tử trưởng lão của Huyền Tông tới tông ta, nói là có chuyện quan trọng thương lượng, muốn gặp chưởng giáo chân nhân."

Sinh nhật Huyền Tông thái thượng trưởng lão vừa mới chấm dứt, bốn phái đều không có Siêu Thoát cường giả đi Đông Hải chúc mừng, khiến Huyền Tông lại một lần nữa bị nhục ở trước mặt tu hành giả Tổ Châu, lúc này, Diệu Huyền Tử tới cửa, khẳng định là vì việc này mà đến.

Song tu đại điển của Phù Lục phái chưởng giáo Huyền Cơ Tử, Nam Tông đi một vị thái thượng trưởng lão, sinh nhật thứ một trăm năm mươi của Huyền Tông thái thượng trưởng lão, Nam Tông lại chỉ đi một thủ tọa, nếu không thể cho bọn họ một lý do thích hợp, chỉ sợ sẽ hoàn toàn đắc tội Huyền Tông.

Nhưng giờ phút này, chưởng giáo cùng thái thượng trưởng lão Nam Tông lại không rảnh để ý tới Diệu Huyền Tử, đều nhìn chằm chằm một ngọc giản lơ lửng ở trên không, mắt lộ ra ánh sáng kỳ lạ.

"Thật là thần thông mới!"

"Môn thần thông này, ba trăm năm trước, một vị tiền bối trong môn chỉ lĩnh ngộ bộ phận, thế mà được Linh Cơ Tử bổ toàn rồi…"

"Quả nhiên, quả nhiên là Thất Khiếu Linh Lung Tâm, Nam Tông quật khởi có thể chờ mong…"

…

Nửa canh giờ trước, Huyền Chân Tử của Phù Lục phái đưa tới một ngọc giản, xem xong nội dung trong ngọc giản, ba vị Siêu Thoát cường giả của Nam Tông cũng nhịn không được động dung.

Trong một ngọc giản này ghi lại, chính là nội dung trong thiên thư của Nam Tông.

Thứ bọn họ từ trong thiên thư lĩnh ngộ được, trong ngọc giản này có ghi lại, thứ bọn họ chưa từ trong thiên thư lĩnh ngộ được, trong ngọc giản này vẫn có ghi lại, cái này đủ để nói lên Linh Cơ Tử có năng lực giải đọc thiên thư, mười năm thời

gian tuy dài, nhưng so sánh với Nam Tông quật khởi, căn bản không tính là cái gì.

Chưởng giáo Nam Tông sau khi bình ổn tâm tình, nói với tên trưởng lão kia: “Nói cho Diệu Huyền Tử, nói bổn tọa cùng hai vị thái thượng trưởng lão bế quan tìm hiểu thần thông, bảo Linh Vũ Tử thủ tọa đi chiêu đãi.”

Dựa vào lòng mà nói, sự cường đại của Huyền Tông, là điều mọi người đều biết.

Có lẽ chỉ có năm tông liên hợp, mới có tư cách so sánh với Huyền Tông, Nam Tông vốn không muốn vì Phù Lục phái, đi nhiều lần đắc tội Huyền Tông, nhưng ai bảo Phù Lục phái cho thật sự quá nhiều…

Sáu phái cùng thuộc đạo môn, một cái bảo bọn họ làm trâu làm ngựa, một cái cho bọn họ cơ hội quật khởi, ngu nữa cũng nên biết đứng ở một bên nào.

Trong tòa đại điện nào đó của Nam Tông, Diệu Huyền Tử vừa mới biết được tin tức chưởng giáo cùng thái thượng trưởng lão Nam Tông bế quan.

Hắn vừa mới từ Bắc Tông tới đây, không lâu trước đó, Bắc Tông cũng là nói cho hắn như vậy.

Cái này nói lên hai tông Nam Bắc căn bản không muốn gặp hắn, Diệu Huyền Tử đã cảm nhận được tình huống nghiêm trọng, trong lòng thậm chí không có phẫn nộ, tâm sự nặng nề hướng phía Đông Hải bay đi.

Sư tôn đoán hẳn là không sai, Phù Lục phái nhất định là cho mấy tông này lợi ích cực lớn, lợi ích có thể khiến bọn họ lựa chọn đối lập với Huyền Tông, nên lớn bao nhiêu?

Diệu Huyền Tử mơ hồ cảm thấy, Huyền Tông đã bỏ lỡ một cơ duyên to lớn…

Đông Hải, Huyền Tông.

Gần đây, toàn bộ Huyền Tông bầu không khí liên tục hạ thấp, ai cũng không dự đoán được, hội giao lưu đạo môn biến thành một bước ngoặt khí vận của Huyền Tông. Trước hội giao lưu, Huyền Tông làm đạo môn đệ nhất đại tông, vinh

quang vô hạn, sau hội giao lưu, Huyền Tông người ghét chó chê, chỉ có thể co mình ở Đông Hải, đệ tử Huyền Tông cũng không mặt mũi nào đi lại ở bên ngoài.

Không ít người sinh lòng bất mãn đối với quyết sách của thượng tầng tông môn, lại cái gì cũng chưa thể thay đổi, xuất phát từ tín nhiệm đối với trưởng lão Thiên Cơ Tử, bọn họ mang tất cả nghi ngờ đều giấu ở đáy lòng.

Trong một chỗ hồ thiên không gian.

Hai tay Thiên Cơ Tử cầm một cái mai rùa, nhẹ nhàng lay động, trong mai rùa phát ra một trận rầm tiếng vang, không bao lâu, liền từ trong đó vung ra mấy đồng tiền.

Diệu Vân Tử khoanh chân ngồi ở một bên, hỏi: "Sư thúc tổ, quẻ tượng như thế nào?"

Thiên Cơ Tử từ từ nói: "Đã hơn nửa thành."

"Tỷ lệ giới tu hành ngăn cản hạo kiếp, vậy chỉ hơn nửa thành?" Trên mặt Diệu Vân Tử lộ ra nét chấn động, lẩm bẩm: "Xem ra, nửa thành biến hóa này, hẳn chính là nguyên nhân bốn tông còn lại quyết liệt với Huyền Tông, sư thúc ngài quả nhiên là đúng…"

Lão giả không nói gì, một tia máu tươi từ khóe miệng tràn ra.

Diệu Vân Tử khẩn trương nói: "Sư thúc, ngài…"

Thiên Cơ Tử tùy tay lau đi tơ máu, không thèm để ý nói: "Yên tâm đi, trong thời gian ngắn, lão phu còn chưa chết được, cũng không thể chết. Lão phu nếu chết, đại địa mười châu, liền ngay cả nửa thành sinh cơ cũng không có…"

…

Đại Chu, Thần Đô.

Hai năm qua, Thần Đô yên tĩnh hơn rất nhiều.

Vài năm trước, đảng cũ đảng mới tranh đấu gay gắt, mang toàn bộ Thần Đô quấy chướng khí mù mịt, dân chúng lầm than, mà hôm nay, Tiêu thị hoàng tộc đã xuống dốc, không chỉ

ở trên triều đình đã không còn quyền phát biểu, ngay cả cường giả trong cung thủ hộ tổ miếu cũng bị đuổi ra hoàng cung.

Vô luận là dân chúng hay quan viên, đối với chuyện nào đó, trong lòng đã biết rõ.

Đó là, Tiêu thị hoàng tộc nắm giữ Đại Chu mấy trăm năm, chỉ sợ sắp vĩnh viễn mất đi hoàng quyền.

Hết chương 940.

Chương 941. Môn (2)

Đảng cũ đã không có chút cơ hội nào, vốn xác nhận đảng mới thắng lợi, nhưng Chu thị và cánh chim của nó cũng đang không ngừng thất thế, trên triều đình lấy Trương Xuân cầm đầu, đại bộ phận quan viên đều trung với nữ hoàng, kẻ ban đầu vây quanh hai đảng, cũng đều phủi sạch quan hệ với bọn họ.

Thần Đô có thể có thế cục hôm nay, kẻ công lao lớn nhất, đương nhiên là Lý Mộ Lý đại nhân.

Hắn là thần tử nữ hoàng tín nhiệm nhất, thần thủ hộ của dân chúng, quét dọn đại bộ phận nội ưu cùng hoạ ngoại xâm cho Đại Chu, hắn đang lấy hành động thực tế, hoàn thành lời thề hắn ngày xưa lập ra.

Vi thiên địa lập tâm, vi sinh dân lập mệnh, vi vãng thánh kế tuyệt học, vi vạn thế khai thái bình.

Ở trong lòng dân chúng, Lý đại nhân trừ háo sắc một chút, có thể nói là một con người toàn vẹn.

Mấy ngày gần đây, Thần Đô lại có đồn đãi, có người nhìn thấy Lý đại nhân cùng Thượng Quan Ly nữ quan bên người bệ hạ lén gặp ở một chỗ bờ sông, cử chỉ cực kỳ thân mật, đồn đãi này, thậm chí truyền tới trong cung, ngay cả các cung nữ cũng đang nghị luận.

“Lý đại nhân là trọng thần đương triều, Thượng Quan thống lĩnh cũng là một trong các cận vệ bệ hạ tín nhiệm nhất, bọn họ cùng nhau bàn bạc việc nước, không phải chuyện rất bình thường sao?”

“Thôi đi, bàn bạc việc nước, đổi làm người khác ta còn tin, Lý đại nhân và Thượng Quan đại nhân, bọn họ cả ngày bên nhau, nói không chừng lâu ngày sinh tình…”

“Lý đại nhân nam tử như vậy, ai không thích, ta cũng ngày ngày gặp Lý đại nhân, hắn sao lại chưa lâu ngày sinh tình với ta thế?”

…

Trong hoàng cung, mấy cung nữ góc hành lang khe khẽ nói nhỏ, tự nhiên khó thoát khỏi lỗ tai Mai đại nhân và Thượng Quan Ly.

Cung Trường Nhạc, Mai đại nhân đứng ở bên cạnh Thượng Quan Ly, hóng hớt hỏi: "A Ly, ngươi từ khi nào bên nhau với Lý Mộ, thế mà ngay cả ta cũng không nói cho biết, quá thiếu ý tứ rồi…"

Thượng Quan Ly sắc mặt xanh mét, nghiến răng nói: "Bọn họ đều là ánh mắt gì vậy, ta cái gì lén hẹn Lý Mộ ở bờ sông!"

Mai đại nhân lẩm bẩm: "Nếu không phải ngươi, vậy bộ dạng nhất định rất giống ngươi, Lý Mộ cũng thật là, A Ly thật ngay tại bên cạnh hắn, cứ phải tìm một người giả…"

Bên ngoài các cung nữ không hề biết tình huống, còn đang tiếp tục nghị luận.

"Lý đại nhân và Thượng Quan thống lĩnh bên nhau, cũng không kỳ quái, nếu hắn và Mai đại nhân cùng một chỗ…"

"Tuyệt đối đừng, cái này sẽ tổn hại hình tượng Lý đại nhân ở trong mắt ta…"

"Các ngươi nói Mai đại nhân lớn tuổi như vậy, vì sao còn chưa thành hôn…"

…

Bên cạnh Thượng Quan Ly, sắc mặt Mai đại nhân cũng dần dần trở nên xanh lét.

Vài cung nữ đang trực ở phụ cận cung Trường Nhạc, bởi vì sơ sẩy cương vị công tác, chưa lau khô một cây cột, bị phạt đi Hoán Y ti giặt quần áo tập thể. Mai đại nhân vẫn như cũ chưa hết giận, tức giận nói: "Dựa vào cái gì cùng ngươi thì xứng, ta thì tổn hại hình tượng…"

Khi cơn giận trong lòng nàng khó yên, trên không Thần Đô, gió mây lại bắt đầu biến ảo.

Gần đây, loại hiện tượng lạ này đã không phải lần đầu tiên xuất hiện, ngay cả dân chúng Thần Đô cũng đã tập mãi thành thói quen, hai người tự nhiên cũng không ngạc nhiên.

Bóng một cái chuông bay vào trong mây đen, mây đen tích tụ rất nhanh tiêu tán.

Không bao lâu, Lý Mộ và nữ hoàng từ hậu điện đi ra.

Lấy tu vi Lý Mộ bây giờ, viết cùng luyện chế phù lục và đan dược dưới thiên giai hạ phẩm đều không có bất cứ vấn đề gì, thiên giai trung phẩm, thượng phẩm, cùng với thánh giai, bởi vì vượt qua thượng hạn pháp lực bản thân Lý Mộ, chỉ có thể hợp tác với nữ hoàng.

Trong cung Trường Nhạc, Thượng Quan Ly nhìn Lý Mộ, sắc mặt không tốt.

Ánh mắt Mai đại nhân nhìn phía Lý Mộ, cũng không hữu hảo.

Lý Mộ nhìn nhìn các nàng, kỳ quái nói: "Sao, ta trêu vào các ngươi?"

Mai đại nhân nói: "Có người nói, nhìn thấy ngươi cùng A Ly lén hẹn hò ở bờ sông."

Lý Mộ có chút chột dạ, quả quyết nói: "Đây chỉ là lời đồn, không tin ngươi hỏi A Ly, chúng ta căn bản chưa từng ở riêng với nhau."

Mai đại nhân hỏi ngược lại: "Vậy sao có thể có loại lời đồn này?"

Lý Mộ lắc đầu nói: "Cái này ta làm sao biết, đúng rồi, ta cùng bệ hạ có món đồ cho các ngươi…"

Hắn ném hai cái bình ngọc cho Mai đại nhân và Thượng Quan Ly, nói: "Đây là thánh giai Phá Cảnh Đan, pháp lực các ngươi đều đã là Tạo Hóa đỉnh phong, thử xem có thể đột phá đến Động Huyền hay không."

Đan dược thánh giai có thể khiến cảnh giới thứ năm đột phá quý giá cỡ nào, Mai đại nhân giật mình nói: "Đây, đây là cho chúng ta?"

"Không cần?" Lý Mộ liếc nàng một cái, nói: "Không cần ta cho người khác."

Hắn còn chưa dứt lời, bình ngọc trong tay Mai đại nhân và Thượng Quan Ly đều nháy mắt biến mất.

Đan dược cấp thấp Lý Mộ giao cho Đan Đỉnh phái luyện chế, thiên giai và thánh giai hắn cùng nữ hoàng tự mình luyện, lần này Lý Mộ và nữ hoàng dùng hơn một tháng thời gian, tổng cộng luyện chế ra bốn viên Phá Cảnh Đan dùng cho Tạo Hóa cảnh.

Tài liệu sử dụng, một bộ phận là quốc khố Đại Chu, một bộ phận là Phù Lục phái.

Xuất phát từ công bằng, luyện chế ra bốn viên đan dược, hai viên cho triều đình, hai viên cho Phù Lục phái.

Hai viên đan dược của triều đình, cân nhắc đến thân phận, địa vị, tư cách từng trải, cùng với trình độ được sủng ái, Mai đại nhân và Thượng Quan Ly không thể nghi ngờ là nhân tuyển thích hợp nhất, an bài như thế, các triều thần cũng sẽ không có dị nghị.

Hai viên đan dược khác, Lý Mộ tính mang về Phù Lục phái, để Liễu Hàm Yên và Lý Thanh dùng.

Tài liệu luyện đan triều đình cùng môn phái đều bỏ ra một nửa, đan dược cũng mỗi bên một nửa.

An bài như thế, công bình hơn nữa hợp lý.

Hai vị thái thượng trưởng lão vốn tính ở trước khi tuổi thọ hoàn toàn hết truyền công cho các nàng, nói từ trên lý luận, các nàng cũng là người thừa kế thuận vị số một dùng hai viên đan dược này, đến lúc đó, hai vị trưởng lão có thể mang tu vi lại truyền cho đệ tử khác.

Lý Mộ cân nhắc nên để Vãn Vãn và Tiểu Bạch cũng bái vào Phù Lục phái hay không, tài nguyên môn phái dùng ở trên người đệ tử Phù Lục phái, hợp tình hợp lý, để tránh về sau có người nói hắn lấy quyền lực mưu lợi cá nhân.

Nói làm là làm, khi về Bạch Vân sơn, Lý Mộ mang Vãn Vãn và Tiểu Bạch cũng mang theo.

Hắn bảo Vãn Vãn bái ở môn hạ Ngọc Chân Tử, Tiểu Bạch bái ở môn hạ Đan Dương Tử, từ nay về sau, các nàng đều là

đệ tử thế hệ thứ ba của Phù Lục phái, các nàng ở môn hạ hai vị thủ tọa chỉ là trên danh nghĩa, tu hành cụ thể, vẫn là Lý Mộ chỉ đạo.

Hết chương 941.

Chương 942. Tâm Tông cân nhắc (1)

Huyền Cơ Tử không có dị nghị đối với Lý Mộ mang hai viên Phá Cảnh Đan giao cho Liễu Hàm Yên cùng Lý Thanh, hai người bọn họ đã bế quan điều chỉnh pháp lực, chuẩn bị dùng đan dược đột phá tu vi.

Lý Mộ một mình rảnh rỗi vô sự, về tới huyện Dương Khâu.

Hắn vốn định tìm Trương Sơn uống mấy chén, nhưng hai năm trước, Trương Sơn đã chuyển khỏi huyện Dương Khâu, mua tòa nhà ở Thần Đô, ngày thường gã cũng không ở Thần Đô, mà là mở rộng làm ăn khắp Đại Chu, nửa năm trước, đã mang cửa hàng mở đến Ung quốc.

Lý Mộ lại đi Kim Sơn tự một chuyến, chủ trì Kim Sơn tự đã thay đổi, Huyền Độ cùng lão phương trượng ban đầu đã sớm đi tổ đình Tâm Tông.

Lý Mộ cuối cùng tới vịnh Bích Thủy, nhà nhỏ bên bờ nước vẫn còn, bố trí trong nhà cũng chưa có chút biến hóa, chỉ là lại không còn người năm đó.

Từ sau lần trước đi không từ giã, Lý Mộ liền không còn có tin tức về Tô Hòa.

Lúc đó, Lý Mộ vẫn chưa hoàn toàn hiểu tâm ý của hắn, nếu có thể có một lần cơ hội, hắn vô luận như thế nào cũng sẽ giữ nàng lại.

Lại trở lại căn nhà nho nhỏ từng ở, cảm nhận được pháp lực cường đại trong cơ thể, nhớ tới mọi thứ mấy năm nay trải qua, chỉ mấy năm thời gian, hắn liền từ một bộ khoái nho nhỏ của huyện Dương Khâu biến thành quyền thần Đại Chu, chưởng giáo tương lai Phù Lục phái, quốc sư Yêu quốc, Lý Mộ nằm ở trên giường, hai tay gối lên sau đầu, có một loại cảm giác giật mình như mộng.

Bên người mọi thứ đều yên tĩnh, chỉ có côn trùng không biết tên kêu vang.

Lý Mộ hiếm thấy quên đi tất cả, nằm ở trên giường ván gỗ ngày xưa, có một giấc mơ.

Trong mơ hắn thấy một cánh cửa màu vàng, Lý Mộ muốn chạm đến, lại mãi không thể tới gần, chỉ là mấy trăm bước đường, hắn lại đi cả một đêm.

Như là núi tuyết nơi xa, tựa như ở ngay phía trước, nhưng khi hắn muốn tiếp cận, sẽ phát hiện con đường này dài không có điểm cuối.

Thẳng tới lúc tỉnh lại, Lý Mộ còn nhớ lại vô cùng đối với giấc mơ này.

Trong mơ, hắn vô cùng bức thiết muốn xuyên qua cánh cửa đó, lại ngay cả tiếp cận cũng không thể tiếp cận, loại cảm giác hữu tâm vô lực đó, khiến người ta vô cùng tuyệt vọng.

Lý Mộ mang thiên thư trong tay lấy ra, xếp cùng một chỗ, lấy thần niệm cảm ứng, trước mắt liền xuất hiện cánh cửa giống trong mơ như đúc, trong hiện thực nhìn thấy cánh cửa này, Lý Mộ cũng rất muốn xuyên qua, thăm dò đến tột cùng.

Nhưng cánh cửa này không phải là chân thật, muốn làm rõ huyền diệu trong đây, chỉ sợ còn cần tập hợp nhiều thiên thư hơn nữa.

Nói tới thiên thư còn lại, Lý Mộ nghĩ đến đầu tiên, tự nhiên là Huyền Tông.

Đáng tiếc hắn và Huyền Tông đã sớm kết thù, Huyền Tông không có khả năng mang thiên thư cho Lý Mộ miễn phí, Lý Mộ cũng không có khả năng giúp bọn họ giải đọc thiên thư, cái này không khác gì tư thông với địch.

Trừ một tờ đó của Huyền Tông, xác định có được thiên thư, chính là Phật môn tứ tông.

Trong Phật môn tứ tông, lại có ba tông ở Thân quốc, Lý Mộ và bọn họ vốn không có giao tình, thậm chí có thể nói có chút ma sát, chỉ sợ là không mượn được thiên thư, cũng không thể lấy giải đọc thiên thư làm trao đổi, dù sao ba tông đó thuộc địch quốc, vị trí ở trong lòng Lý Mộ, không mạnh hơn Huyền Tông là bao.

Trang thiên thư tiếp theo hắn duy nhất có khả năng tiếp xúc đến, ở Tâm Tông.

Tâm Tông tuy cũng là Phật môn, nhưng là Phật môn bản thổ Đại Chu, cũng có hợp tác với triều đình, hơn nữa Huyền Độ ngay tại Tâm Tông, giao dịch với Tâm Tông, vẫn là rất có khả năng thúc đẩy.

Trong lòng rất nhanh làm quyết định, Lý Mộ đi đến trong sân, bước ra một bước, bóng người biến mất ở tại chỗ.

Đại Chu, Nam Dương quận.

Tổ đình Tâm Tông một trong Phật môn tứ tông, ở Nam Dương quận, Tâm Tông ở đây thu tín đồ rộng rãi, mấy trăm năm qua, dân chúng Nam Dương quận, hầu như mỗi người sùng Phật, chỉ một mình Nam Dương quận, chùa miếu đã có hơn trăm tòa, thả quanh năm hương khói không ngừng.

Ở Thiên Thai sơn trung tâm Nam Dương quận, là chỗ tổ đình Tâm Tông, cũng là thánh địa trong lòng tín đồ Phật môn Đại Chu.

Trên Thiên Thai sơn thường xuyên có Phật quang xuất hiện, phụ cận không có yêu quỷ quấy phá, cũng khiến Tâm Tông càng được dân chúng tôn sùng hơn, mỗi ngày đều có dân chúng cuồn cuộn không ngừng tới sơn môn cung phụng.

Một ngày này, chân Thiên Thai sơn, không gian dao động một trận, một bóng người bỗng dưng hiện ra.

Dân chúng trên đường lên núi không ít, đều mang lòng sùng kính, cúi đầu lên núi triều bái, thế mà chưa một ai phát hiện sau mọi người đã có thêm một người.

Lý Mộ đi theo phía sau các tín đồ Phật môn này, chậm rãi hướng trên núi đi đến.

Tuy Tâm Tông thực lực kém xa đạo môn các tông, nhưng ở Nam Dương quận nho nhỏ này, Tâm Tông ảnh hưởng so với triều đình còn lớn hơn, dân cư Nam Dương quận, ở ba mươi sáu quận xếp hạng khá cao, nhưng niệm lực quốc miếu cống hiến, ở các quận lại cực kỳ thấp.

Cũng không phải dân chúng Nam Dương quận sinh hoạt ở trong nước sôi lửa bỏng, mà là bọn họ mang đại bộ phận niệm lực đều cống hiến cho Tâm Tông.

Đều ỷ lại lòng dân niệm lực, đây là một xung đột của Phật môn và triều đình, bởi vậy, triều đình Đại Chu vĩnh viễn không có khả năng mặc kệ Phật môn mở rộng vô hạn, thế lực Tâm Tông, chỉ ở một quận Nam Dương, ra khỏi Nam Dương quận, chùa miếu Tâm Tông đã ít lại càng ít.

Đám người vừa leo lên từng bậc, vừa nhỏ giọng trao đổi.

"Người già rồi, thân thể liền không ổn, lần này lên núi, nếu có thể cầu một liều thuốc thì tốt rồi."

"Tôi là đến hoàn nguyện, năm trước lên núi cung phụng Bồ Tát, năm nay con dâu liền sinh được thằng nhóc to béo."

"Linh như vậy sao, vậy tôi cũng phải cầu nguyện chút…"

"Ồ, người trẻ tuổi, cậu là đến cầu cái gì?"

…

Có người hỏi mình, Lý Mộ cười cười, nói: "Cầu nhân duyên."

Vị đại nương nhiệt tình kia nhắc nhở hắn: "Nếu cầu nhân duyên cùng cầu con cái, đều phải bái Tống Tử* Bồ Tát, nhớ rõ đừng bái lầm đó…"

(*): tặng con

Sau khi thuận miệng hàn huyên vài câu, Lý Mộ liền trở nên quen thuộc với nhóm người này, một đường cười nói lên núi, đi tới trước một chùa miếu.

Tổ đình Tâm Tông thoạt nhìn tựa như chỉ là một chùa miếu hơi xa hoa một chút, so sánh với môn phái khác hơi keo kiệt, thật ra không phải là như thế, chùa miếu này, chỉ là dùng để tiếp đãi tín đồ bình thường, trên trận pháp che giấu ở đỉnh đầu mọi người, còn lơ lửng mấy ngọn núi thật lớn, trên ngọn núi có đình đài lầu các, cũng có vô số phù điêu tượng Phật, Phật quang lập lòe, phạm âm từng trận.

Hết chương 942.

Chương 943. Tâm Tông cân nhắc (2)

Trên ngọn núi phía dưới cùng có một sơn môn, hai vị tiểu hòa thượng thủ ở nơi đó, nhìn đám người phía dưới, mọi người phía dưới lại không nhìn thấy bọn họ.

Một tiểu hòa thượng trong đó tựa như phát hiện cái gì, kinh ngạc nói: "Tuệ Không, ngươi xem người kia phía dưới, có phải đang nhìn chúng ta hay không?"

Một tiểu hòa thượng khác nhìn cũng không thèm nhìn, đã lắc đầu nói: "Sao có khả năng, không có tu vi cảnh giới thứ năm, là không thể nhìn xuyên đại trận, hắn sao có khả năng có cảnh giới Pháp Tướng?"

Tiểu hòa thượng đó nói: "Nhưng hắn thật sự đang nhìn ta mà, hắn còn cười với ta…"

Lý Mộ đứng ở cuối cùng đám người, bước ra một bước, đã xuất hiện ở trước mặt hai tiểu hòa thượng.

Người trẻ tuổi này một chớp mắt trước còn ở bên dưới, ngay sau đó đã xuyên qua đại trận, xuất hiện ở trước mặt bọn họ. Tiểu hòa thượng kia cả kinh biến sắc, run giọng nói: "Ngươi, ngươi là người nào, muốn muốn làm gì…"

Lý Mộ nhịn không được xoa xoa cái đầu trọc của hắn, nói: "Đừng lo, ta là đến tìm người, Huyền Độ đại sư có nơi này hay không?"

"Huyền, Huyền Độ sư thúc?" Nghe nói là tới tìm Huyền Độ sư thúc, tiểu hòa thượng mới yên lòng, nói: "Thí chủ ở chỗ này chờ một lát, ta đi giúp ngươi thông truyền…"

Tiểu hòa thượng có tu vi cảnh giới thứ ba bay về phía ngọn núi bên trên, không bao lâu, một tia sáng vàng từ phía trên bắn nhanh đến, rơi mạnh ở bên cạnh Lý Mộ.

Một hòa thượng anh tuấn nhìn Lý Mộ, cao hứng nói: "Tam đệ, sao ngươi lại tới đây!"

Lý Mộ cười với hắn, nói: "Nhị ca, đã lâu không gặp."

Huyền Độ cho Lý Mộ một cái gấu ôm thật mạnh, Lý Mộ nói: “Chúc mừng nhị ca, vài năm không gặp, tu vi lại có tinh tiến, đã đến cảnh giới thứ năm đỉnh phong.”

Huyền Độ cười cười, nói: “Cũng chúc mừng Tam đệ, nhanh như vậy đã tấn thăng…”

Gã nhìn Lý Mộ, trong ánh mắt hiện ra một tia chấn động.

Gã phát hiện mình thế mà nhìn không thấu tu vi của Lý Mộ, hai người lần đầu gặp nhau, hắn còn chỉ là một phàm nhân, một oán linh nho nhỏ có thể lấy mạng của hắn, nhưng mới qua vài năm, gã thế mà ngay cả tu vi của Lý Mộ cũng không thể nhìn thấu.

Xuất hiện loại tình huống này, hoặc là trên người hắn có bảo vật ẩn nấp khí tức lợi hại, hoặc là tu vi của hắn đã ở trên mình.

Thường thức nói cho Huyền Độ là điều trước, nhưng gã vẫn ma xui quỷ khiến hỏi một câu: “Ngươi bây giờ là tu vi gì?”

Lý Mộ nắm ngón cái cùng ngón trỏ, nói: “Chỉ cao hơn ngươi một chút như vậy…”

Huyền Độ ngạc nhiên hồi lâu, mới lẩm bẩm: “Cho dù là có kỳ ngộ, tu vi cũng không nên tăng lên nhanh như vậy, xem ra ngươi là gặp cơ duyên to lớn.”

Lý Mộ cười cười, nói: “Không nói cái này nữa, ta lần này đến Tâm Tông, trừ gặp nhị ca một lần, còn có một chuyện quan trọng.”

Lý Mộ tới đây, là vì lấy thiên thư Tâm Tông, tuy nói hắn thân là chưởng giáo tương lai Phù Lục phái, là một trong các lãnh tụ đạo môn, chạy tới giải đọc thiên thư cho Phật môn tựa như không tốt lắm, nhưng trên đời này ít có chuyện chơi không trả tiền, không trả giá một chút, Tâm Tông cũng không có khả năng mang thiên thư cho hắn.

Huyền Độ sau khi nghe xong Lý Mộ nói, mặt lộ vẻ do dự, nói: “Thiên thư là bảo vật quan trọng nhất bổn môn, liên quan đến môn phái truyền thừa, việc này ta không thể làm chủ, cần hỏi các trưởng lão trước…”

Lý Mộ cười nói: “Không sao, ta có thể chờ các trưởng lão trả lời.”

Hoàn toàn giải đọc thiên thư, đối với bất cứ một môn phái nào có được thiên thư mà nói, đều là việc lớn không thể bỏ qua, Huyền Độ sau khi nghe Lý Mộ thuyết rõ ý đồ đến, lập tức hướng các trưởng lão bẩm báo lên.

Tâm Tông, Quang Minh đại điện truyền đến từng đợt tiếng nghị luận.

“Thất Khiếu Linh Lung Tâm?”

“Quả thực có lời đồn nói, người có Thất Khiếu Linh Lung Tâm, có thể đọc hiểu toàn bộ nội dung thiên thư, nhưng lời đồn luôn là lời đồn, chưa từng có ai thật sự gặp loại thể chất này.”

“Chỉ sợ là có người coi đây là ngụy trang, lừa gạt lấy thiên thư, loại kỹ thuật này cũng quá vụng về rồi.”

…

Thiên thư là trấn tông chi bảo của Tâm Tông, đương nhiên không thể dễ dàng đưa người ta. Một vị hòa thượng trung niên nghĩ nghĩ, nhìn về phía Huyền Độ, hỏi: “Vị bằng hữu đó của ngươi tên là gì?”

Huyền Độ nói: “Bẩm Phổ Trí sư thúc, hắn tên Lý Mộ.”

Phổ Trí ánh mắt thâm thúy, nói: “Theo bần tăng biết, Linh Cơ Tử của đạo môn Phù Lục phái, tên tục gia là Lý Mộ, mấy ngày nay, bốn tông còn lại của đạo môn, thế mà đều vì Phù Lục phái, đắc tội Huyền Tông thân là đệ nhất đại tông, việc này cực không tầm thường, xem ra, bốn tông kia nhất định là được Phù Lục phái hứa hẹn giải đọc thiên thư, Linh Cơ Tử có Thất Khiếu Linh Lung Tâm, có trên chín phần khả năng là thật.”

“Thế mà có việc này?”

“Như vậy, đây chẳng phải là cơ duyên của Tâm Tông?”

“Nhưng hắn là người trong đạo môn, vì sao phải giúp Tâm Tông chúng ta, trong đó sẽ có âm mưu gì hay không?”

Trên mặt mấy vị trưởng lão Tâm Tông đều lộ ra nét do dự, một mặt, đây là cơ duyên của Tâm Tông, một mặt khác, việc này lại có phiêu lưu rất lớn, một khi thiên thư có sơ suất, đối với Tâm Tông mà nói, sẽ tạo thành tổn thất không thể thừa nhận.

Cuối cùng, một vị lão hòa thượng vuốt bộ râu dài trắng như tuyết, nói: "Đạo môn và chúng ta tuy không phải kẻ địch, nhưng chí bảo Tâm Tông, vô luận như thế nào cũng không thể giao cho người của đạo môn. Khách quý ở xa tới, Huyền Độ ngươi chiêu đãi cho tốt, chuyện thiên thư, không cần nhắc lại."

Các trưởng lão Huyền Tông nghe vậy, cũng đều không nhiều lời nữa.

Mở miệng là Phổ Tường trưởng lão, tu vi đã tới Động Huyền đỉnh phong, lúc tôn giả bế quan, việc lớn việc nhỏ của Tâm Tông, đều do Phổ Tường trưởng lão làm chủ.

Ngay cả thiên thư môn phái, cũng do lão nắm giữ.

Khi mọi người đều lặng lẽ, chỉ có Phổ Trí trưởng lão đứng ra, từ từ nói: "Bần tăng cho rằng, đây là cơ duyên Tâm Tông ta không thể bỏ qua, không thể bởi vì người có Thất Khiếu Linh Lung Tâm có thân phận đạo môn, liền chủ động từ bỏ cơ duyên lớn Tâm Tông quật khởi."

Hắn đi đến phía trước mọi người, phân tích: "Mọi người đều biết, từ sau hội giao lưu Huyền Tông, đạo môn vốn là một thể liền bắt đầu phân liệt, Phù Lục phái lôi kéo bốn tông còn lại, vô cùng có khả năng là thông qua thiên thư, mà Huyền Tông thực lực quá mức cường đại, cho dù là năm tông còn lại liên thủ, cũng không cách nào lay động. Lúc này, Phù Lục phái nhất định nóng lòng tìm kiếm minh hữu, nếu không phải như thế, hắn cũng sẽ không tới Tâm Tông. Hắn tới nơi này, là vì gia tăng minh hữu mới, không có dụng tâm khác, nếu Tâm Tông ngờ vực vô căn cứ kiêng kị đối với hắn, sẽ bỏ qua cơ hội tốt lần này…"

Hết chương 943.

Chương 944. Tâm Tông cân nhắc (3)

Phổ Trí trưởng lão chưa dừng lại, tiếp tục nói: "Bây giờ sự thật của giới tu hành là, Linh Cơ Tử có Thất Khiếu Linh Lung Tâm, sáu tông của đạo môn, trừ Huyền Tông, thiên thư các phái còn lại sẽ bị giải đọc hoàn toàn, năm tông đó nhất định sẽ nghênh đón một thời kì phát triển nhanh chóng mãnh liệt. Môn phái tranh đấu, như đi ngược dòng nước, không tiến thì lui, Tâm Tông nếu vẫn bảo thủ, chỉ sợ sẽ không có cơ hội xoay người nữa…"

Phổ Trí trưởng lão nói một phen, khiến các trưởng lão lâm vào suy nghĩ sâu xa.

Hắn đối với thế cục giới tu hành rõ như lòng bàn tay, một phen phân tích này cũng là có lý lẽ có chứng cứ, Tâm Tông lần này từ chối đề nghị của Linh Cơ Tử Phù Lục phái, trong ngắn hạn không sai, nhưng nhìn từ lâu dài, lại là tự tuyệt tiền đồ của môn phái.

Từ xưa đến nay, giới tu hành rất nhiều tông môn xuống dốc, không phải bởi vì bọn họ làm sai cái gì, mà là bởi vì bọn họ cái gì cũng chưa làm.

Giới tu hành từng trăm nhà đua tiếng, khi đạo môn và Phật môn rầm rộ, các lưu phái này cũng chưa làm sai cái gì, liền dần dần biến mất ở trong dòng sông lịch sử, một khi đạo môn lần nữa hưng thịnh, không gian để lại cho Phật môn phát triển sẽ càng ngày càng nhỏ.

Phổ Tường trưởng lão quản lý Tâm Tông rõ ràng bị Phổ Trí trưởng lão nói động lòng rồi, sau khi suy nghĩ hồi lâu, nói: "Huyền Độ, đi mời Linh Cơ Tử thí chủ lại đây."

Lý Mộ ở dưới Huyền Độ dẫn dắt, tới trong một đại điện, đầu tiên nhìn thấy, chính là mấy cái đầu trọc sáng bóng.

Thực lực Tâm Tông không thể so sánh với mấy phái đạo môn, cảnh giới thứ bảy chỉ có một vị, giờ phút này bốn vị hòa thượng trước mắt Lý Mộ, đều là cảnh giới thứ sáu.

Lý Mộ chắp hai tay, nói: "Ra mắt các vị trưởng lão."

Khi nhìn thấy Lý Mộ, trong lòng mấy trưởng lão Tâm Tông cũng nhấc lên cuộn sóng.

Chẳng lẽ Phật đạo hai tông chênh lệch đã to lớn như thế, một đệ tử trẻ tuổi của Phù Lục phái, thế mà có tu vi không thua bọn họ…

Người trẻ tuổi trước mắt, không chỉ có pháp lực sâu không lường được, mấy cường giả Phật môn chuyên tu thân thể càng ở trên người hắn cảm nhận được lực lượng thân thể vô cùng cường đại, rất khó tưởng tượng, một tu hành giả đạo môn, thân thể vậy mà cũng không thua cường giả Phật môn cảnh giới thứ sáu.

Hắn hiển nhiên là pháp thể song tu, hơn nữa mang pháp lực và thân thể đều tu đến cảnh giới thứ sáu.

Phổ Trí trưởng lão chắp hai tay, tán thưởng: “Quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên, có Linh Cơ Tử tiểu hữu, Phù Lục phái vượt qua Huyền Tông là điều trong thời gian tới.”

Lý Mộ ôm quyền nói: “Phổ Trí trưởng lão quá khen, quá khen.”

Lúc đến, Huyền Độ đã nói cho hắn, vốn Tâm Tông cũng không đồng ý hắn giải đọc thiên thư, là Phổ Trí trưởng lão theo lý cố gắng, mới khiến bọn họ thay đổi chủ ý.

Không thể không nói, hòa thượng này không chỉ biết được các việc lớn xảy ra ở giới tu hành, sức quan sát cũng cực kỳ sâu sắc, ngay cả Huyền Tông cũng không biết việc Lý Mộ giải đọc thiên thư cho mấy tông còn lại, gã lại có thể chỉ bằng mượn đôi câu vài lời của Huyền Độ, liền mang việc này đoán được tám chín phần mười.

Lúc này, một vị lão hòa thượng khác đi lên phía trước, nói: “Linh Cơ Tử tiểu hữu nguyện ý giải đọc thiên thư cho Tâm Tông, lão nạp vô cùng cảm kích.”

Lý Mộ rất rõ, mình cứ như vậy đưa lên cửa, cho Tâm Tông chiếm một cái tiện nghi lớn như vậy, phàm là hòa thượng bình thường, sẽ hoài nghi hắn là có dụng tâm kín đáo hay không.

Hắn vẫn chưa khách sáo với lão hòa thượng, nói: “Thực không dám giấu, ta lần này đến, là muốn cùng Tâm Tông kết một cái thiện duyên, đạo môn Huyền Tông khinh người quá đáng, một ngày kia, Phù Lục phái nhất định lên án công khai nó. Hôm nay ta giúp Tâm Tông giải đọc thiên thư, hy vọng một ngày kia, Tâm Tông có thể cùng các tông, lên án công khai tông môn bất nghĩa này.”

Các trưởng lão Huyền Tông đều nhìn Phổ Trí một cái, thế mà thật sự bị Phổ Trí trưởng lão đoán đúng rồi.

Mục đích của Linh Cơ Tử, quả nhiên là kết minh với Tâm Tông.

Phổ Tường trưởng lão suy nghĩ một lát, nói: “Tiểu hữu hẳn là biết, Huyền Tông không chỉ là đạo môn đệ nhất tông môn, cũng là thiên hạ đệ nhất tông môn, trong Huyền Tông, có cường giả cảnh giới thứ tám tọa trấn, nếu không có cường giả cảnh giới thứ tám, là không thể chống lại nó.”

Lý Mộ nói: “Trưởng lão yên tâm, nếu là không có chuẩn bị vạn toàn, chúng ta là sẽ không tùy tiện ra tay.”

Phổ Tường trưởng lão sau khi trầm ngâm hồi lâu, rốt cuộc gật gật đầu, nói: “Nghe nói tiểu hữu có trái tim thất khiếu linh lung, có thể ở trước mặt bần tăng triển lãm một phen hay không?”

Đã là tới cửa giải đọc thiên thư, Lý Mộ tự nhiên cần triển lãm một phen, bằng không những lão hòa thượng này còn tưởng hắn là mượn cơ hội chơi không trả tiền. Hắn nghĩ nghĩ, nói với Phổ Tường trưởng lão: “Có thể mượn thiên thư quý phái xem chút không?”

Phổ Tường trưởng lão vươn tay, một trang sách hiện lên ở lòng bàn tay.

Nếu Linh Cơ Tử thật có Thất Khiếu Linh Lung Tâm, như vậy thiên thư vốn chính là muốn giao cho hắn hỗ trợ tìm hiểu, giờ phút này để hắn xem một chút cũng không sao.

Nếu Linh Cơ Tử không có Thất Khiếu Linh Lung Tâm, tới nơi này là muốn tìm cớ tìm hiểu thiên thư, trong khoảng thời

gian ngắn, hắn cũng không tìm hiểu được cái gì, hơn nữa Tâm Tông cũng không có tổn thất gì.

Lý Mộ nhắm mắt, thần niệm đảo qua thiên thư, hồi lâu sau, hắn mở mắt, sau khi trong tay kết ấn, chậm rãi vươn ra một ngón tay.

Trong hư không cũng ngưng tụ ra một ngón tay màu vàng.

Có trưởng lão kinh ngạc nói: "Đại Tịch Diệt Chỉ!"

Một chiêu Đại Tịch Diệt Chỉ này, chính là thần thông trong thiên thư Tâm Tông.

Lý Mộ thay đổi thủ ấn, một chưởng ấn xuống, trong đại điện lại xuất hiện một bàn tay màu vàng.

"Bàn Nhược Chưởng!"

Mắt thấy Lý Mộ thi triển ra chiêu thần thông Phật môn thứ hai, loại thần thông cấp bậc này, Tâm Tông chỉ truyền đệ tử hạch tâm, người ngoài bình thường không có khả năng hiểu được, nhưng cũng không bài trừ có điều ngoài ý muốn.

Nhưng Lý Mộ sau đó thi triển mấy chiêu thần thông, ngay cả bọn họ cũng chưa từng thấy.

Những thần thông này uy lực rất mạnh, lúc thi triển, kèm theo có Phật quang xuất hiện, tất nhiên ra từ thiên thư, lại ngay cả bọn họ cũng chưa từng thấy, không phải hắn hiện trường tìm hiểu lại là cái gì?

Sau khi liên tiếp thi triển mấy thần thông, Lý Mộ sắc mặt tái nhợt, thân thể cũng loạng choạng, lắc đầu nói: "Không được, tìm hiểu thiên thư quá mức hao phí tâm thần, ta lần này chỉ có thể tìm hiểu nhiều như vậy, chỉ sợ cần nửa tháng sau, mới có thể khôi phục tâm thần tìm hiểu lần thứ hai…"

Hết chương 944.

Chương 945. U Minh tam lão (1)

Phổ Tường trưởng lão cười nói: “Không vội, tiểu hữu có thể thường trú ở Tâm Tông, bần tăng bảo Huyền Độ chuẩn bị cho ngươi một gian sương phòng.”

Lý Mộ lắc đầu nói: “Tại hạ là quan viên Đại Chu, vừa phải quản lý Phù Lục phái, còn cần đồng thời giải đọc thiên thư cho bốn tông còn lại, chỉ sợ không thể ở nơi này lâu. Nếu các trưởng lão tín nhiệm ta, có thể giống mấy tông của đạo môn, mang thiên thư tạm giao cho ta, ta sẽ rút thời gian chậm rãi giải đọc, cách mỗi một đoạn thời gian mang nội dung giải đọc được tặng lại cho quý tông.”

Thiên thư môn phái chưa bao giờ giao cho người ngoài, Phổ Tường trưởng lão mặt lộ vẻ do dự, khó xử nói: “Cái này, chúng ta còn cần bàn bạc một chút. Huyền Độ, ngươi mang Linh Cơ Tử tiểu hữu đi dạo trước ở nội môn…”

Huyền Độ dẫn Lý Mộ ra ngoài. Một trưởng lão nói: “Thiên thư giao cho người ngoài, cái này chỉ sợ không tốt lắm, nhỡ đâu có sơ suất…”

Lúc này, Phổ Trí trưởng lão đi lên phía trước, nói: “Linh Cơ Tử lúc cảnh giới thứ năm, đã có sức chiến Siêu Thoát một trận, hôm nay hắn bước vào cảnh giới thứ sáu, có thể lưu lại hắn, chỉ sợ chỉ có cảnh giới thứ tám, nếu là thực có cảnh giới thứ tám động tâm tư đối với thiên thư, thiên thư ở trên người hắn, cùng ở trong tay chúng ta, lại có gì khác nhau đâu?”

Phổ Trí phân tích rất có đạo lý, mấy người sau khi nghị luận một phen, Phổ Tường trưởng lão gật gật đầu, nói: “Chúng ta có thể nghĩ đến, đạo môn bốn tông kia cũng có thể nghĩ đến. Bọn họ đã có thể tín nhiệm Linh Cơ Tử tiểu hữu, chúng ta lại vì sao không thể, Phổ Trí, ngươi đi mời Linh Cơ Tử tiểu hữu trở về…”

Phổ Trí gật gật đầu, xoay người ra khỏi đại điện.

Một khắc đó bước ra khỏi đại điện, ở sâu trong ánh mắt hắn, có ánh sáng yếu ớt chợt lóe.

Ở trên việc giải đọc thiên thư, Lý Mộ đã hình thành lũng đoạn kỹ thuật, Tâm Tông cuối cùng vẫn đáp ứng yêu cầu mang đi thiên thư của hắn.

Vì biểu hiện ra đủ thành ý, Lý Mộ trước giúp bọn họ giải đọc một bộ phận nội dung thiên thư, đánh tan một ít nghi ngờ cùng lo lắng của bọn họ, mới chuẩn bị cáo từ rời đi.

Hắn còn chưa mở miệng, Phổ Trí trưởng lão liền nói: "Tiểu hữu có ân lớn đối với Tâm Tông, không ngại ở nơi này lâu một chút thời gian, cũng để chúng ta nhất tận tình địa chủ."

Cầm thiên thư liền sốt ruột không dằn nổi muốn chạy, rất dễ dàng khiến người ta gia cho rằng ôm bảo bối rồi chạy trốn. Lý Mộ sau khi cân nhắc kỹ càng, quyết định ở lại nơi này vài ngày.

Thừa dịp thời gian mấy ngày này, Lý Mộ cẩn thận nghiên cứu một phen thiên thư của Tâm Tông.

Nội dung thiên thư Tâm Tông bao hàm hai bộ phận, một bộ phận là pháp kinh Phật môn, tương đương với tâm quyết khẩu quyết tu hành giả đạo môn dẫn đường luyện khí, một bộ phận khác, là các loại thần thông Phật môn.

Đạo môn có vô số pháp thuật, tu hành giả đạo môn mang pháp lực trong cơ thể vận dụng đến cực hạn, Phật môn là khai phá thân thể, thần thông Phật môn, cũng đều là có liên quan với thân thể, cường độ thân thể bọn họ không kém gì pháp bảo, lại kết hợp thần thông thân thể, chiến lực không thể xem nhẹ.

Lý Mộ pháp thể song tu, sau khi tiếp nhận Ngao Thanh truyền thừa, thân thể trực tiếp đạt tới cảnh giới thứ sáu, đại bộ phận thần thông trong thiên thư này, hắn đều có thể tu tập.

Trong trang thiên thư này, Lý Mộ trái lại chưa nhìn thấy dị thú nào, trong thiên thư hắn có được, cũng không phải toàn bộ thiên thư đều sẽ có loại ghi lại này.

Khi hắn mang trang thiên thư thứ chín đặt chồng ở trên tám trang còn lại, cánh cửa màu vàng kia lại rõ ràng thêm một phần, hắn bây giờ trong tay có chín trang thiên thư, nếu gom

đủ mười lăm trang, mới có thể làm thiên thư hoàn chỉnh tái hiện, đường tương lai phải đi còn có rất dài rất dài.

Thiên thư không thể nghi ngờ là bảo vật thần bí nhất trên đời này, mỗi một trang đều là vật báu vô giá, sau khi thu thập toàn bộ thiên thư, rốt cuộc có thể vạch trần bí mật gì, phía sau cánh cửa màu vàng kia lại có cái gì, không có lúc nào là không trêu chọc tiếng lòng của Lý Mộ.

Sau khi dừng lại ở Tâm Tông bảy ngày, Lý Mộ đề xuất cáo từ.

Mấy vị trưởng lão tự mình tiễn Lý Mộ ra khỏi sơn môn. Phổ Tường trưởng lão nhìn Lý Mộ, trịnh trọng nói: "Thiên thư liền kính nhờ Linh Cơ Tử tiểu hữu."

Lý Mộ gật đầu nói: "Trưởng lão yên tâm, nhiều nhất mười năm, ta sẽ mang thiên thư hoàn hảo hoàn trả."

Phổ Tường trưởng lão cũng hứa hẹn với Lý Mộ: "Nếu có một ngày, đạo môn lên án công khai Huyền Tông, Tâm Tông cũng sẽ giúp một phần sức."

Bằng vào năng lực giải đọc thiên thư, Lý Mộ nghiễm nhiên đã trở thành gái hồng lâu của giới tu hành, vô luận Phật môn đạo môn, phàm là môn phái lớn có được thiên thư, đều cần nhờ hắn.

Rời khỏi Tâm Tông, Lý Mộ liền một đường hướng bắc.

Liễu Hàm Yên và Lý Thanh hẳn là đã ăn vào Phá Cảnh Đan, Lý Mộ tính ở Bạch Vân sơn chờ các nàng xuất quan.

Sau khi bay khỏi Thiên Thai sơn, Lý Mộ liền không ngự không phi hành nữa, bước ra một bước, thân thể biến mất ở tại chỗ.

Chân trời cực xa, ba u ảnh từ trong hư không đột nhiên hiện lên, một người trong đó kinh hãi nói: "Súc Địa Thành Thốn, người này chẳng lẽ là cường giả Hợp Đạo cảnh!"

Một người khác quả quyết nói: "Tuyệt không có khả năng này, lấy tuổi của hắn, cho dù là từ trong bụng mẹ bắt đầu tu hành, cũng không có khả năng tu hành đến cảnh giới thứ tám,

đây là viễn cổ đạo thuật đã sớm thất truyền, hắn thế mà biết viễn cổ đạo thuật, trên thân người này còn có bí mật lớn…”

Một người cuối cùng suy nghĩ, nói: “Nếu hắn là Hợp Đạo cường giả, đã sớm phát hiện chúng ta, ta lần trước gặp hắn, hắn còn chỉ có cảnh giới thứ năm, hôm nay tu vi nhiều nhất là Động Huyền. Hắn có thiên thư đạo môn ngũ tông cùng Phật môn Tâm Tông, nếu có thể bắt hắn, chúng ta lập chính là công lao to lớn, không có thời gian cho các ngươi chậm trễ nữa, đuổi theo!”

Hắn vừa dứt lời, thân thể ba người tản ra, đứng thẳng thành tam giác.

Tay bọn họ nhanh chóng kết ấn, đồng thời đưa tay, từ trong lòng bàn tay đều phát ra một luồng khí đen nồng đậm.

Khí đen nối liền, hình thành một hình tam giác màu đen thật lớn, trong tam giác màu đen xuất hiện không gian dao động kịch liệt.

Vù!

Sau một tiếng vang lạ, hình tam giác màu đen kia biến mất, đồng thời biến mất, còn có ba u ảnh kia, trong hư không khôi phục bình tĩnh.

Chỗ trăm dặm phía trước, thân thể Lý Mộ từ trong hư không hiện ra.

Hắn nâng chân, chuẩn bị thi triển Súc Địa Thành Thốn lần nữa, trên bầu trời phía trước nổi lên biến động lạ.

Hết chương 945.

Chương 946. U Minh tam lão (2)

Một vòng xoáy màu đen hình tam giác thật lớn đột ngột xuất hiện, ngay sau đó, liền có ba bóng người từ trong vòng xoáy đi ra.

Ba người này vẫn chưa che giấu khí tức cường đại trên người, một loại cảm giác áp bách rất mạnh đập vào mặt. Lý Mộ nhất thời chấn động vô cùng, đây là ba vị Siêu Thoát cường giả nơi nào đến?

Nhưng rất nhanh, hắn liền từ trên thân một người trong đó cảm nhận được khí tức quen thuộc.

Đó là khí tức vị trưởng lão Ma Tông kia từng ở Yêu quốc, liên thủ với Thanh Sát Lang Vương.

Lý Mộ thốt ra: "U Minh tam lão!"

U Minh tam lão là ba vị cường giả Siêu Thoát Ma Tông phái ra, trấn thủ ở Tổ Châu, những năm gần đây, bọn họ ở các nơi của Tổ Châu quấy động phong vân, mang Đại Chu, Yêu quốc, cùng với các nước phía nam quấy gà chó không yên. Ba người này bình thường đều trốn ở sau màn, cực ít xuất hiện, một lần trước đồng thời xuất hiện, là lúc vây công Vạn Huyễn Thiên Quân, chẳng lẽ bọn họ lần này là vì mình mà đến?

Lý Mộ không có thời gian liên tưởng, một vị Siêu Thoát hắn còn có thể đối phó, đồng thời đối phó ba vị, căn bản không có khả năng thủ thắng.

Hắn một tay ở trong tay áo kết ấn, bước ra một bước, thân thể lại vẫn dừng lại ở tại chỗ.

Sắc mặt Lý Mộ trở nên nghiêm túc, không gian chỗ này bị người ta giam cầm rồi.

Vị trưởng lão Ma Tông kia từng có duyên hai lần gặp mặt với Lý Mộ nhìn hắn, thản nhiên nói: "Vì ngươi, ba người chúng ta đã chờ ở đây sáu ngày, sao có thể để ngươi dễ dàng như vậy rời khỏi?"

Lý Mộ khẽ biến sắc, mục tiêu của U Minh tam lão quả nhiên là mình!

Chuyện Yêu quốc, hắn phá hủy kế hoạch của Ma Tông, còn đánh trọng thương một trong U Minh tam lão, Ma Tông cũng chưa từng có cho hắn loại đãi ngộ này, một lần này, U Minh tam lão xuất hiện, nhất định là bởi nguyên nhân quan trọng nào đó.

Thiên thư!

Chỉ trong nháy mắt, Lý Mộ đã nghĩ thông chỗ mấu chốt.

Sớm không đến, muộn không đến, cố tình ở thời điểm hắn lấy được thiên thư Tâm Tông đến, mục đích của bọn họ là thiên thư Tâm Tông, có lẽ, không chỉ là thiên thư Tâm Tông…

Việc hắn lấy đi thiên thư Tâm Tông, chỉ có Huyền Độ cùng mấy trưởng lão Tâm Tông biết, U Minh tam lão sáu ngày trước đã mai phục ngoài Thiên Thai sơn, nói rõ sớm có người mang tin tức tiết lộ cho bọn họ.

Người này không có khả năng là Huyền Độ, nói cách khác, trong trưởng lão cảnh giới thứ sáu của Tâm Tông đã xuất hiện phản đồ!

Khuôn mặt đó của Phổ Trí chợt lóe qua ở trong đầu Lý Mộ.

Khó trách gã luôn thúc đẩy Lý Mộ và Tâm Tông hợp tác, hơn nữa cực lực khuyên bảo đám người Tâm Tông, để hắn mang thiên thư từ Tâm Tông đi, bởi vì chỉ có thiên thư rời khỏi Tâm Tông, ma đạo mới có cơ hội cướp lấy…

Lý Mộ chậm rãi nhìn về phía ba người, hỏi: “Phổ Trí là người của các ngươi?”

Trưởng lão Ma Tông kia thản nhiên nói: “Bản tôn còn cần cảm tạ ngươi, Phổ Trí ẩn núp ở Tâm Tông năm mươi năm, cũng chưa có cơ hội mang đi thiên thư, nếu không phải ngươi, hắn không biết khi nào mới có thể nắm giữ Tâm Tông, lấy được thiên thư…”

Trong lòng Lý Mộ chấn động, Ma Tông vì thiên thư Tâm Tông, thế mà phái người nằm vùng ở Tâm Tông năm mươi

năm, gần hai giáp*, hơn nữa còn đi lên vị trí quan trọng như thế, bọn họ rốt cuộc đang mưu đồ cái gì?

(*): 1 giáp = 60 năm. Khả năng tác giả nhầm lẫn.

Muốn nói là thần thông Phật môn, chỉ sợ có chút nói không thông, lấy địa vị Phổ Trí bây giờ, cho dù không thể chấp chưởng thiên thư, nhưng thần thông Tâm Tông với hắn mà nói đưa tay có thể đạt được.

Ma Tông bố cục lâu dài, khiến Lý Mộ càng thêm tin tưởng vững chắc, trong thiên thư ẩn chứa bí mật thật lớn.

Một lão giả trầm giọng nói: "Minh Tam, nói nhảm cái gì với hắn, mau ra tay, giết xong người này, cầm thiên thư, để tránh phức tạp."

Bóng người lão đang muốn động, Minh Tam vươn tay, ngăn cản lão, truyền âm nói: "Ngươi quên Phổ Trí nói rồi sao, người này có trái tim thất khiếu linh lung, có thể giải đọc thiên thư, người như vậy, tốt nhất có thể để chúng ta dùng, giết hắn, nếu là bị bên trên biết, chỉ sợ sẽ trách phạt cùng trách tội."

Lão giả đó sau khi suy nghĩ, lại lui trở về.

Minh Tam nói không sai, nếu Phổ Trí nói là thật, như vậy giá trị của người này, so với bản thân một hoặc là hai tờ thiên thư còn quan trọng hơn, loại người này giết đáng tiếc, cho dù muốn giết, cũng không phải bọn họ có thể quyết định.

Lúc này, Minh Tam nhìn Lý Mộ, chậm rãi nói: "Hôm nay ngươi chắp cánh cũng khó thoát, ngươi là người thông minh, ta cho ngươi hai lựa chọn, là thân tử đạo tiêu, hay là giao ra toàn bộ thiên thư, gia nhập chúng ta, ngươi có thời gian một khắc để cân nhắc."

Lý Mộ thản nhiên hỏi: "Gia nhập các ngươi, có chỗ tốt gì?"

Minh Tam khẽ nhướng đuôi lông mày, hỏi: "Ngươi muốn chỗ tốt gì, thực lực, địa vị…"

Lý Mộ liếc lão, nói: "Những thứ ngươi nói, ta bây giờ đã có được."

Minh Tam nghĩ nghĩ, nói: "Ta biết, ngươi thích nữ nhân, lấy năng lực của ngươi, gia nhập chúng ta, toàn bộ nữ nhân trên đại lục mặc cho ngươi chọn lựa, ngươi thích ai, thánh tông đều sẽ bắt đến cho ngươi."

Lý Mộ lạnh lùng nói: "Nữ nhân sẽ chỉ ảnh hưởng tốc độ tu hành của ta, muốn đả động ta, chỉ dựa vào những thứ này còn chưa đủ."

Minh Tam nghĩ nghĩ, nói: "Nếu là cho ngươi gia tăng sáu mươi năm tuổi thọ thì sao?"

Lý Mộ nói: "Các ngươi hẳn là rõ, cảnh giới thứ bảy với ta mà nói, cũng không khó."

Minh Tam lắc lắc đầu, nói: "Không phải như ngươi nghĩ, ý tứ của ta là, cho ngươi lấy thân Động Huyền, có được nhiều nhất ba giáp tuổi thọ, nếu ngươi có thể tấn thăng Siêu Thoát, tuổi thọ của ngươi sẽ đạt tới bốn giáp…"

Lão nhìn Lý Mộ, trong giọng nói tràn ngập dụ hoặc, nói: "Thế nào, tu hành giả chúng ta, đấu với trời, đấu với mình, cầu không phải là một cái trường sinh. Sống thêm một năm, thì thêm một phần cơ hội trường sinh, ta lại không ngại nói cho ngươi, đạo trường sinh thật sự giấu ở trong thiên thư, gia nhập chúng ta, lấy thực lực Ma Tông ta, lấy năng lực giải đọc thiên thư của ngươi, có lẽ có một ngày, có thể phá giải vĩnh sinh đại đạo…"

Hai lão giả khác biến sắc, lớn tiếng quát bảo ngưng lại: "Minh Tam!"

Minh Tam vươn tay, nói: "Không sao, cái này cũng không phải cơ mật tuyệt đối, nói cho hắn thì có sao."

Lý Mộ vẻ mặt chấn động, Ma Tông thế mà lại có loại thuật nghịch thiên này, có thể kéo dài tuổi thọ cho tu hành giả, hơn nữa không phải Thiên Cơ Phù loại kéo dài tuổi thọ ngắn ngủi đó, kéo dài cho Động Huyền cường giả sáu mươi năm, cái này có thể gia tăng bao nhiêu cơ hội đột phá đến cảnh giới thứ bảy?

Hết chương 946.

Chương 947. Tam tổ (1)

Nếu hai vị thái thượng trưởng lão có được thêm sáu mươi năm tuổi thọ, cho dù là không thể tấn thăng cảnh giới thứ tám, cũng có thể bảo vệ Phù Lục phái sáu mươi năm nữa.

Đây là điều Lý Mộ trước kia nghĩ cũng không dám nghĩ.

Huống chi, vĩnh sinh đại đạo theo như lời trưởng lão Ma Tông này… Tu hành giả nào có thể chống lại được loại dụ hoặc này?

Vĩnh sinh, theo đuổi cuối cùng của nhân loại tu hành, thế mà giấu ở trong thiên thư?

Nhìn từ U Minh Tam lão biểu hiện, lời lão nói tám chín phần mười là thật.

Khó trách vạn năm qua, ma đạo luôn xưng bá mười châu, chưa từng suy sụp, không biết bọn họ còn có bao nhiêu thần thông nghịch thiên, lại đang mưu đồ cái gì?

Hôm nay tin tức thu hoạch thật sự quá nhiều. Lý Mộ hít thật sâu, nói: “Để ta cân nhắc một chút.”

Minh Tam lơ lửng ở không trung, thản nhiên nói: “Ngươi chỉ có không đến nửa khắc đồng hồ.”

Lý Mộ đứng ở tại chỗ, sắc mặt biến ảo bất định, tựa như là đang làm lựa chọn gian nan.

Gia tăng sáu mươi năm tuổi thọ là dụ hoặc rất lớn, vĩnh sinh càng khiến Lý Mộ động lòng không thôi, nhưng gia nhập Ma Tông là không có khả năng, lời của người trong ma đạo, chỉ có thể nghe một nửa, tin một nửa.

Bọn họ có thể giúp mình kéo dài tuổi thọ là thật, nhưng nếu hắn gia nhập ma đạo, khả năng lớn nhất là bị bọn họ biến thành cỗ máy giải đọc thiên thư, chỉ sợ sẽ không bao giờ có tự do nữa.

Đương nhiên, hắn cũng sẽ không bỏ lỡ cơ hội này.

Không nói vĩnh sinh, cơ hội có thể kéo dài sáu mươi năm tuổi thọ cho thái thượng trưởng lão, Lý Mộ như thế nào cũng không thể bỏ qua.

Hắn đã âm thầm đưa tin nữ hoàng, điều bây giờ phải làm, chính là kéo dài thời gian.

Giữa hắn cùng nữ hoàng không có bí mật gì, bao gồm Cửu Tự Chân Ngôn, hắn cũng đã dạy nữ hoàng, lấy tu vi của nàng, thi triển thuật Súc Địa Thành Thốn, bước ra một bước là mấy trăm dặm, tính cả khoảng cách thời gian thi thuật, đến nơi đây hẳn là không đến hai khắc đồng hồ.

U Minh Tam lão cho dù chỉ bắt được một, cũng là thu hoạch vô cùng quan trọng, loại cường giả ma đạo cấp bậc này, nhất định biết càng nhiều bí mật hơn.

Nửa khắc thời gian rất nhanh đã hết, Minh Tam hỏi Lý Mộ: "Cân nhắc thế nào rồi?"

Lý Mộ nói: "Loại chuyện trọng đại này, một khắc thời gian làm sao đủ, cho ta nửa canh giờ nữa đi…"

Sắc mặt Minh Tam trầm xuống, nói: "Kéo dài thời gian là vô dụng, hôm nay vô luận ai tới cũng không cứu được ngươi."

U Minh tam lão đích thân tới, chỉ vì bắt một tiểu bối tu vi cảnh giới thứ sáu, quả thực rất khó thất thủ, trừ phi đến mấy vị Siêu Thoát, hoặc là một vị cường giả Hợp Đạo, mặc dù khả năng này rất nhỏ, bọn họ cũng không muốn xảy ra cái gì ngoài ý muốn.

Một lão giả nói: "Không cần nhiều lời với hắn, mang hắn về, có thời gian để hắn chậm rãi cân nhắc."

Dứt lời, lão liền trực tiếp đưa tay hướng Lý Mộ chộp tới.

Tay của lão giả biến thành vô cùng to lớn, thân thể Lý Mộ cũng bị lực lượng thiên địa giam cầm, trơ mắt nhìn cái tay này chộp tới.

Hắn tâm niệm khẽ động, lực lượng thiên địa bên người tan đi, thân thể cũng khôi phục tự do.

Sau đó, hắn tay trái kết ấn, tay phải chỉ phía trước.

Một ngón tay màu vàng nghênh hướng bàn tay khổng lồ, hai bên sau khi va chạm, ngón tay trực tiếp sụp đổ, bàn tay khổng lồ chỉ dừng lại một chớp mắt, liền khí thế không giảm hướng Lý Mộ chộp tới.

Ngay tại lúc bàn tay đó tới gần Lý Mộ mấy trượng, Lý Mộ không lùi mà tiến, chủ động tấn công bàn tay khổng lồ kia.

Trên mặt lão giả ra tay hiện ra sự khinh thường, cười lạnh nói: "Không biết tự lượng sức mình."

Nhưng ngay sau đó, trong mảnh thiên địa này bỗng nhiên xuất hiện một tia sáng màu xanh.

Lý Mộ tay cầm trường thương, mũi thương bùng lên ánh sáng, hung hăng đâm vào lòng bàn tay khổng lồ.

Ầm!

Sau một tiếng vang điếc tai, thân thể lão giả lùi lại mấy bước, bàn tay cũng nhanh chóng thu nhỏ. Sắc mặt lão âm trầm, nhìn một cái lỗ máu trong lòng bàn tay, ánh mắt kinh nghi.

Làm cảnh giới thứ bảy cường giả, Minh Nhất khó có thể tin, người này rõ ràng chỉ có tu vi Động Huyền, vậy mà có thể thương tổn được lão, cây thương đó của hắn, rốt cuộc là pháp bảo gì?

Lúc này, Minh Tam nhắc nhở lão: "Cẩn thận, kẻ này thần thông quỷ dị, ngay cả Huyền Tông Đạo Thành Tử cũng bị thương ở trong tay hắn, đừng sơ ý, mang hắn coi là cảnh giới thứ bảy đối đãi!"

Lý Mộ tay cầm trường thương, binh khí của Long Vương cảnh giới thứ chín quả nhiên không tầm thường, nếu là hắn vừa rồi dùng là Thanh Huyền kiếm, chỉ sợ căn bản không phá nổi phòng ngự của trưởng lão Ma Tông này.

Một đòn trúng ngay, Lý Mộ kết ấn lần nữa, thương này rời tay, cách không đâm về phía lão giả đó.

Lấy tu vi cảnh giới thứ sáu, tốc độ ngự khí cực nhanh, trong hư không xuất hiện vô số thương ảnh, nhưng ở cùng lúc thương ảnh đâm về phía trưởng lão Ma Tông này, thân thể lão

cũng biến thành hư ảo, chung quanh thân thể xuất hiện vô số tàn ảnh, Lý Mộ công kích căn bản không thể chạm vào lão.

Tu vi người này vượt qua Thanh Sát Lang Vương không ít, mỗi một lần sớm dự phán Lý Mộ công kích, do đó trước một bước làm ra chuẩn bị.

Đối với điều này Lý Mộ đành chịu, Siêu Thoát dù sao cũng là cường giả một tầng khác, loại thần thông biết trước này, ở lúc đối phó tu hành giả tu vi thấp hơn mình, hầu như mọi việc đều thuận lợi.

Muốn vượt qua lạch trời trung cảnh và thượng cảnh, cần là ra tay bất ngờ.

Tựa như tuệ kiếm lúc đả thương Đạo Thành Tử, cùng với vừa rồi đâm ra thương đầu tiên, Lý Mộ vươn tay, trường thương bay ngược quay về, bị hắn nắm ở trong tay, ở trên không đâm ra một thương.

Minh Nhất vung tay áo, trong tay áo bay ra một cái đài sen màu đen, hướng Lý Mộ hung hăng nện xuống.

Bỗng nhiên, bóng người trước mắt hắn biến đổi, từ Lý Mộ đổi thành Minh Tam.

Minh Tam đang ở một bên xem cuộc chiến vừa mới phản ứng lại, một cái đài sen màu đen đã thế như vạn quân đập xuống, lão trong bối rối dựng lên một vòng bảo hộ pháp lực, lại chỉ cản được đài sen một chớp mắt, liền ầm ầm vỡ vụn.

Đài sen thế tới không giảm, nện ở trên người lão, thân thể Minh Tam bay ngược trăm trượng, trong miệng phun ra máu tươi, khí tức trong nháy mắt liền uể oải xuống.

Minh Tam bỗng nhiên xuất hiện ở vị trí người kia, thừa nhận một đòn của mình, Minh Nhất ở trong nháy mắt hai mắt trợn lên, sau đó con ngươi đột nhiên co rút lại.

Từ phía sau hắn, chỗ Minh Tam ban đầu bỗng nhiên truyền đến một đạo pháp lực dao động cường đại, lão tránh né không kịp, chỗ eo bụng bị một cây trường thương xuyên qua, trên thân thương bộc phát ra một luồng ánh sáng xanh chói mắt,

mang theo lực lượng hủy diệt, ầm ầm phát nổ ở trong cơ thể hắn.

Hết chương 947.

Chương 948. Tam tổ (2)

Thân thể Minh Nhất hóa thành một đám sương đen, ngay lập tức xuất hiện ở trăm ngoài trượng, lần nữa ngưng tụ ra thân hình.

Bụng lão có một đám khí đen tràn ngập mấp máy, khí tức trên người không bằng trước đó, ánh mắt nhìn chằm chằm Lý Mộ đối diện.

Lý Mộ cũng không thoải mái, hắn vừa rồi hao phí non nửa pháp lực trong cơ thể, mới mạnh mẽ Di Hình Hoán Ảnh với một vị trong U Minh tam lão, ra tay bất ngờ, đồng thời thương tổn được hai người.

Lúc này, trên không, Lý Mộ cầm thương đứng, hai vị trong U Minh tam lão khí tức uể oải, một vị khác trong mắt tràn đầy khó có thể tin.

Ba người bọn họ tung hoành Tổ Châu nhiều năm như vậy, có bao giờ từng chịu thiệt lớn như vậy, còn là ở trên tay một tu hành giả Động Huyền, hắn rốt cuộc lấy đâu ra loại bảo vật này, lại là từ nơi nào học thần thông quỷ dị?

Ba người liếc nhau, ăn ý lâu dài tới nay hình thành, làm bọn họ ở trong nháy mắt tâm ý tương thông, đồng thời đánh ra một hào quang màu đen, đánh về phía Lý Mộ.

Không gian bị giam cầm, U Minh tam lão phân biệt từ ba phương hướng khóa cứng đường lui của Lý Mộ, để hắn lui cũng không được, lấy tu vi hắn, chính diện chống lại ba vị Siêu Thoát, so với tìm chết cũng không có gì khác nhau.

Đang lúc Lý Mộ tính triệu hồi chuông đạo, chuẩn bị ngăn cản trước một lát, không gian trước người dao động một trận, một bóng người hiện lên.

Nữ hoàng hẳn là vừa mới bãi triều, một thân long bào mũ phượng, theo nàng xuất hiện, ba luồng hào quang âm u hủy diệt, U Minh tam lão một lần nữa tụ tập cùng một chỗ, mặt lộ vẻ kinh hãi, Minh Tam càng bật thốt lên nói: “Nữ hoàng Đại Chu!”

Cảm nhận được khí tức trên thân nữ tử đối diện kia so với lần trước càng cường đại hơn, Minh Tam sinh ý lui, lại không muốn bỏ qua cơ hội ngàn năm có một này, lớn tiếng nói: “Cô ta mạnh nữa cũng chỉ là cảnh giới thứ bảy, cùng nhau động thủ!”

Lão vừa dứt lời, bỗng nhiên ở đối diện thấy được bóng người Minh Nhị.

Mà vị trí Minh Nhị ban đầu, truyền đến một đạo khí tức cường đại khiến lão dựng cả lông tóc lên.

Nhớ tới thần thông quỷ dị kia của Lý Mộ vừa rồi, sắc mặt Minh Tam biến đổi hẳn, muốn lui, lại đã muộn, một đạo pháp lực mạnh mẽ quét ngang, thân thể và nguyên thần lão đồng thời bị thương nặng.

Lý Mộ cũng chưa bỏ lỡ cơ hội lần này, trường thương đâm về phía trước, Minh Nhị bị nữ hoàng dịch chuyển tới, thân thể bị trường thương xuyên qua.

Đại Chu nữ hoàng cường đại vượt quá lão tưởng tượng, Minh Tam không dám ở lâu nữa, lập tức nói: “Đi!”

Thân thể ba người đồng thời tuôn ra một đám hắc quang, sau đó bỗng dưng biến mất, khi xuất hiện lần nữa, đã tụ tập một chỗ, bàn tay bọn họ nối liền, một trận hắc quang hiện lên, thế mà tự dưng biến mất, ở tại chỗ chỉ để lại một trận không gian dao động.

Lý Mộ vội nói: “Bệ hạ, đừng để bọn họ chạy thoát!”

Chu Vũ xuất hiện ở bên cạnh hắn, nhắm mắt, lại lần nữa mở ra, nói: “Là trận pháp truyền tống cự ly xa, bọn họ đã không ở Tổ Châu, không có cách nào đuổi kịp bọn họ.”

Lý Mộ tuy trong lòng tiếc nuối, nhưng bắt giữ cảnh giới thứ bảy vốn là chuyện rất khó, huống chi đối phương có ba vị.

Hắn không trì hoãn, lập tức nói: “Thần cần lập tức đi Tâm Tông một chuyến!”

Cùng lúc đó, Thiên Thai sơn.

Trong trận pháp ẩn nấp, một tia sáng vàng bỗng nhiên từ tòa thiền phòng nào đó bay ra, cấp tốc bay khỏi tổ đình Tâm Tông. Vài vị trưởng lão chú ý tới việc này, không khỏi sinh ra nghi hoặc: "Phổ Trí sư đệ vội vã như vậy, là muốn đi đâu?"

Ngay tại lúc tia sáng vàng đó sắp biến mất ở chân trời, bỗng nhiên xuất hiện một đạo thanh quang.

Thanh quang và kim quang va chạm với nhau, bộc phát ra một trận pháp lực dao động kịch liệt, không bao lâu, một bóng người từ nơi xa bay tới, Lý Mộ mang theo Phổ Trí bị Thừng Trói Tiên trói chặt, đáp ở trên một đỉnh núi của Tâm Tông.

Mấy vị trưởng lão bay đến, Phổ Tường trưởng lão nhìn Lý Mộ, lại nhìn nhìn Phổ Trí hắn xách trong tay, kinh hãi nói: "Linh Cơ Tử tiểu hữu, đây là…"

Lý Mộ tùy tay mang Phổ Trí ném xuống đất, nói: "Phổ Tường trưởng lão vẫn là hỏi hắn một trận cẩn thận đi."

Sau một lát, mấy vị trưởng lão Tâm Tông không ai không cả kinh biến sắc, kinh hô thành tiếng.

"Cái gì?"

"Phổ Trí sư huynh là Ma Tông nằm vùng?"

"Cái này sao có khả năng, Linh Cơ Tử đạo hữu có phải nơi nào lầm rồi hay không?"

…

Lý Mộ thản nhiên nói: "Đây là điều Ma Tông trưởng lão chính mồm thừa nhận, nếu các ngươi không tin, như vậy Tâm Tông còn có phản đồ khác, nếu không sao có khả năng ta vừa rời khỏi Tâm Tông, liền bị ba trưởng lão Ma Tông cảnh giới thứ bảy chặn giết?"

Một trưởng lão khó có thể tin nói: "Ba trưởng lão Ma Tông cảnh giới thứ bảy, đã có thể đánh lên Tâm Tông rồi, Linh Cơ Tử đạo hữu là như thế nào từ trong tay bọn họ chạy thoát?"

Lý Mộ nhìn bọn họ một cái, nói: "Nếu không có vài phần bản lãnh, ta lại làm sao dám cầm thiên thư các phái, hành tẩu khắp nơi?"

Phổ Tường nhìn về phía Phổ Trí, trầm giọng hỏi: “Phổ Trí, Linh Cơ Tử tiểu hữu nói có phải thật hay không?”

Phổ Trí ngẩng đầu, ánh mắt lạnh nhạt nhìn Lý Mộ, chậm rãi nói: “Có thể đánh lui ba vị trưởng lão, khó trách ngươi dám một mình mang theo nhiều thiên thư như vậy, bần tăng đánh giá thấp ngươi rồi, bần tăng không có lời nào để nói.”

Phổ Trí vừa dứt lời, mấy trưởng lão Tâm Tông chấn động mở miệng.

“Phổ Trí sư huynh, ngươi thật sự…”

“Ta không tin, ngươi vì sao phải làm như vậy!”

“Ngươi xứng với các vị sư huynh đệ, xứng với Phật tổ sao!”

…

Ở trong tiếng chỉ trích của mọi người, Phổ Trí chắp hai tay, thấp giọng nói: “Nhiệm vụ đã thất bại, các ngươi không cần nhiều lời, bần tăng thân này trưởng thành ở Tâm Tông, quy về Tâm Tông, A Di Đà Phật…”

Sau khi niệm một tiếng Phật hiệu, đầu gã liền gục xuống.

Đồng thời, hắn trên người khí tức cũng hoàn toàn biến mất.

Phổ Tường trưởng lão mặt lộ vẻ bi ai, hai tay chắp lại, thấp giọng thì thầm: “A Di Đà Phật.”

“A Di Đà Phật.”

…

Các trưởng lão đồng thời tụng niệm Phật hiệu, rất nhanh, tổ đình Tâm Tông liền vang lên từng trận tiếng chuông.

Lý Mộ không đoán trước được Phổ Trí quyết đoán như thế, cứ như vậy tự viên tịch, vứt bỏ tu vi cùng sinh mệnh, có lẽ một giáp tu Phật, ít nhiều khiến tâm tính hắn đã xảy ra chút biến hóa, lại có lẽ là đoán trước được kết cục hắn bị vạch trần thân phận, khiến hắn làm quyết định quả quyết như thế.

Hắn vốn định từ trong miệng Phổ Trí thu hoạch một ít tình báo về Ma Tông, hôm nay cũng chỉ có thể từ bỏ.

Lúc rời khỏi Tâm Tông, Lý Mộ tâm sự nặng nề.

Hết chương 948.

Chương 949. Tam tổ (3)

Trăm ngàn năm qua, ma đạo và chính đạo luôn đối lập, đạo môn lục tông, bao gồm Phù Lục phái ở trong, các tông môn lớn đều từng gặp ma đạo tấn công, ngay cả Huyền Tông cũng không ngoại lệ.

Lý Mộ trước kia cho rằng, đây chỉ là tranh đấu lập trường chính tà, bây giờ xem ra, mục đích căn bản của Ma Tông, có lẽ chính là thiên thư.

Tổ Châu môn phái nhiều cỡ nào, bọn họ không chọn nhỏ, chuyên môn đối đầu với lục tông, trên trình độ nhất định, cũng xác minh phán đoán của Lý Mộ.

Không hề nghi ngờ, từ nay về sau, hắn sẽ chính thức tiến vào tầm mắt Ma Tông, hơn nữa thành mục tiêu hàng đầu của bọn họ.

Dù sao, so sánh với tấn công một môn phái lớn, bắt một tiểu tu sĩ cảnh giới thứ sáu, hiển nhiên càng dễ dàng hơn chút.

Mà nói từ trên trình độ nào đó, Ma Tông cũng là mục tiêu hàng đầu của Lý Mộ.

Phương pháp kéo dài tuổi thọ, bí mật trường sinh của ma đạo, cũng hấp dẫn hắn thật sâu.

Sau khi rời xa Thiên Thai sơn, không gian bên người hắn dao động một trận, nữ bóng người hoàng xuất hiện.

Lý Mộ sau khi trầm ngâm một lát, mang toàn bộ thiên thư lấy ra, nói: “Bệ hạ, những thiên thư này ngươi thu đi.”

Chu Vũ thản nhiên nói: “Trẫm lấy mấy thứ này vô dụng.”

Lý Mộ giải thích: “Ma Tông bây giờ đã biết, trên người ta có mấy trang thiên thư, về sau hẳn là còn có thể phái cường giả tới tìm ta, thiên thư ngươi thu lại, về sau cho dù là ta rơi vào tay ma đạo, thiên thư cũng sẽ không bị bọn họ lấy được.”

Chu Vũ không chút suy nghĩ, nói: “Trẫm không cần.”

Lý Mộ ngẩn ra một phen, hỏi: “Vì sao?”

Chu Vũ nhìn hắn một cái, nói: “Ngươi đã biết rơi vào tay ma đạo, thiên thư cũng sẽ bị bọn họ lấy được, vậy đừng bị bọn họ bắt, trước khi làm chuyện gì, đều nghĩ nhiều một chút cho trẫm.”

Trong lòng Lý Mộ hiện ra ấm áp, cũng không kiên trì nữa, hai người sóng vai phi hành, mu bàn tay trong lúc vô tình đụng vào nhau, Lý Mộ thuận thế nắm tay nàng, Chu Vũ phản kháng vài cái, rồi mặc cho hắn nắm.

Mà lúc này, trên Nam Hải.

Biển trời nối tiếp, mênh mang vô ngần, một khắc nào đó, trên không mặt biển bỗng xuất hiện một lốc xoáy màu đen, ba bóng người lảo đảo từ trong vòng xoáy ngã ra.

U Minh tam lão vốn đã bị thương, vì từ trong tay nữ hoàng Đại Chu chạy thoát, lại vận dụng bí thuật Ma Tông, một lần truyền tống ra xa vạn dặm, pháp lực hầu như hao hết, lơ lửng ở trên không, há mồm thở hổn hển.

Minh Nhất và Minh Nhị bị trường thương của Lý Mộ xuyên thủng thân thể, cũng không cách nào tự mình khép lại, chỉ có thể tạm thời dùng một đám sương đen che lại vết thương.

Minh Tam lòng còn sợ hãi nói: “Mới bao lâu không gặp, nữ nhân kia thế mà lại mạnh lên rồi…”

Minh Nhất dùng một tay ôm vết thương, trầm giọng nói: “Bị nữ nhân đó chặn ngang một cước, Phổ Trí chỉ sợ dữ nhiều lành ít, chúng ta ở Tâm Tông mưu tính năm mươi năm, nước chảy về biển đông rồi…”

Minh Nhị nói: “Cũng không phải hoàn toàn không có thu hoạch, Phổ Trí ở Tâm Tông địa vị tuy cao, nhưng chờ hắn nắm giữ thiên thư, không biết còn phải chờ mấy chục năm, bây giờ chúng ta đã biết, thiên thư các phái đều trên thân một người kia, chỉ cần bắt hắn, thì có thể đồng thời đạt được mấy trang thiên thư.”

Minh Tam lắc đầu nói: “Ngươi cũng thấy rồi, muốn bắt hắn, nói dễ hơn làm, chỉ dựa vào chúng ta là không có khả năng, không bằng báo cáo Tam Tổ, lấy trình độ quan trọng của người này, Tam Tổ có lẽ sẽ đích thân ra tay…”

Ba người trao đổi một phen, sau khi đạt thành nhất trí ở việc này, tiếp tục hướng phía nam bay đi.

Ở sâu trong Nam Hải, một hòn đảo bị sương đen bao phủ.

Hải vực phụ cận quang đãng, chỉ có trên không hòn đảo này mây đen dày đặc, trong mây chớp lóe sấm rền, toàn bộ hòn đảo càng bị một mảng sương đen nồng đậm bao phủ, tản mát ra một loại khí tức quỷ dị.

Mấy hòn đảo nhỏ phụ cận, thảm thực vật đã sớm chết héo, không có chút sinh cơ, đáy biển càng là một mảng tĩnh mịch, mặc kệ là cá hay là Thuỷ tộc trong biển, đều không dám tiếp cận đảo này phạm vi trăm dặm.

Ba bóng người từ nơi xa bay tới, bay thẳng vào trong sương mù đen.

Trong sương mù đen, là linh khí nồng đậm đến cực điểm, trong đảo còn có không ít kiến trúc, cùng với vô số bóng người, nhìn thấy U Minh tam lão, bóng người trên đảo đều khom mình hành lễ.

Ba người bay vào một tòa tháp cao, trong lầu nhỏ đỉnh tháp bày một cái quan tài đá.

U Minh tam lão đứng ở trước quan tài, khom người nói: “Tham kiến Tam Tổ.”

Trong quan tài truyền đến một thanh âm già nua: “Là ai bị thương các ngươi?”

Nói là bị một tu hành giả Động Huyền cảnh gây thương tích, có chút khó có thể mở miệng. Minh Nhất mở miệng nói: “Chúng ta ở Tổ Châu, gặp nữ hoàng Đại Chu, nhưng cái này không phải quan trọng nhất, quan trọng là thuộc hạ tra được, thiên thư của đạo môn ngũ tông, cùng với Phật môn Tâm Tông, bây giờ ở trên thân một người.”

Rắc…

Sau một tiếng ma sát chói tai, nắp quan tài đá mở ra, một bóng người như khô lâu ngồi dậy, hỏi: “Các ngươi mang hắn đến rồi?”

U Minh tam lão mặt lộ vẻ xấu hổ, Minh Nhất nói: "Người này thần thông quỷ dị, lại có trọng bảo trong người, còn có nữ hoàng Đại Chu bảo hộ, chúng ta không thể bắt được hắn, nếu Tam Tổ ra tay, nhất định có thể bắt giữ người này, đến lúc đó, chúng ta ít nhất sẽ lấy được sáu trang thiên thư…"

Lão giả già nua chỉ còn một tấm da dán trên xương cốt, trong đôi mắt sâu thẳm hiện ra hai ngọn lửa âm u, thản nhiên nói: "Thiên Cơ Tử không chết, bổn tọa không thể đặt chân Tổ Châu, kẻ trong miệng các ngươi, là người nào?"

Đôi tay Minh Nhất kết ấn, không trung trước mặt xuất hiện một hình ảnh.

Trong hình ảnh, chính là một màn đó ba người chặn đứng Lý Mộ, lão giả nhìn người trẻ tuổi trong hình ảnh, trong mắt lóe ra ngọn lửa âm u, mà khi nhìn thấy Minh Nhất vươn tay chụp vào Lý Mộ, lại bị hắn một thương đâm xuyên lòng bàn tay, ngọn lửa âm u trong mắt lão đột nhiên tắt, bật thốt lên nói: "Ngao Thanh!"

"Ngao Thanh?" U Minh tam lão chưa bao giờ nghe cái tên này, Minh Tam giải thích: "Tam Tổ đại nhân, người này tên là Lý Mộ, là đệ tử Phù Lục phái."

Lúc này, lão giả giống như bộ xương kia, ngọn lửa âm u trong đôi mắt đã một lần nữa sáng lên, thấp giọng tự hỏi: "Chẳng lẽ con dâm long đó cũng mang ký ức truyền thừa xuống, lần này có chút phiền phức rồi…"

Lão nhìn về phía U Minh tam lão, hỏi: "Người này cực kỳ háo sắc, bên cạnh có vô số mỹ nhân làm bạn phải không?"

Minh Tam khom người nói: "Tam Tổ đại nhân liệu sự như thần, người này quả thực cực độ háo sắc, bên người cả đám mỹ nhân làm bạn, không chỉ có cấu kết với nữ vương Thiên Hồ quốc, còn không minh bạch với nữ hoàng Đại Chu…"

Hết chương 949.

Chương 950. Thăm dò bí mật đáy biển (1)

Lão giả tiếp tục hỏi: “Bên người hắn, có phải đồng thời có xà tộc, long tộc, hồ tộc, cùng với quỷ tu hay không?”

Minh Tam gật đầu nói: “Căn cứ tình báo của chúng ta, nữ tử hồ tộc có quan hệ cùng hắn chừng hai vị, còn có một đôi tỷ muội xà yêu, về phần quỷ tu, trái lại chưa phát hiện…”

Lão giả trong quan tài đá phun ra một luồng khí đục ngầu, thấp giọng nói: “Thật là hắn, khó trách ba người các ngươi trụi lông mà về, con dâm long kia năm đó đã chạm đến cảnh giới kia…”

Tam Tổ lẩm bẩm, U Minh tam lão nghe như lọt vào sương mù. Minh Tam thử hỏi: “Tam Tổ đại nhân, chúng ta kế tiếp nên làm cái gì bây giờ?”

Lão giả trầm mặc hồi lâu, mới mở miệng nói: “Mặc kệ là ai sống tạm đến nay, mỗi một lần chuyển sinh đều phải bắt đầu từ đầu, tu vi hắn chỉ có cảnh giới thứ sáu, chẳng qua thần thông cùng đấu pháp kinh nghiệm hơn xa các ngươi, ba người các ngươi liên thủ, bắt giữ hắn cũng khó.”

Trầm mặc một lát nữa, lão tiếp tục hỏi: “Có tin tức Bạch Đế không?”

Minh Nhất lắc đầu nói: “Không có, sau khi động phủ Yêu Hoàng biến mất, yêu thi Bạch Đế cũng như là bỗng dưng biến mất, không tìm thấy nữa.”

Lão giả bấm ngón tay tính toán, nói: “Vậy không cần tìm nữa, lâu như vậy còn chưa tìm được, bây giờ các ngươi đã không phải đối thủ của hắn, tiếp tục tìm kiếm thiên thư khác, lưu ý thêm Ung quốc…”

Ba luồng hào quang bay ra khỏi tháp cao. U Minh tam lão nhìn bóng người phía dưới, đệ tử trẻ tuổi Thánh Tông bồi dưỡng từ nhỏ, không đến hai mươi, hoặc là vừa hơn hai mươi, đã bước vào cảnh giới tu hành thứ năm, bất cứ một vị nào đặt ở trên đại lục, đều là tuyệt đỉnh thiên tài.

Nhưng trước mặt người trẻ tuổi cường đại như quái vật kia, hào quang trên người đệ tử thiên tài của Thánh Tông đều tỏ ra ảm đạm như thế.

Đỉnh tháp cao, lão giả ngồi ở trong quan tài, nhìn nơi xa, thấp giọng nói: "Tình thế hỗn loạn lại bắt đầu rồi…"

Lão vươn tay, trong lòng bàn tay hiện ra một quầng sáng màu xám, suy nghĩ một lát, lão thản nhiên mở miệng nói: "Tiết Vân, lại đây gặp ta."

Thanh âm từ tháp cao khuếch tán ra, một bóng người trẻ tuổi đang ở trong kiến trúc nào đó trên đảo tu hành lập tức liền kết thúc tu hành, bay về phía tòa tháp cao kia.

Mọi người trên đảo nhìn luồng hào quang đó, ánh mắt hâm mộ.

"Là Tam Tổ thức tỉnh rồi."

"Tam Tổ lại triệu kiến Tiết Vân."

"Không biết lần này hắn lại có thể nhận được lợi ích gì, huyết âm chi thể đúng là tốt, lúc này mới vài năm, tu vi hắn đã bị đẩy lên cảnh giới thứ năm đỉnh phong, chỉ sợ rất nhanh có thể tới cảnh giới thứ sáu…"

…

Người trẻ tuổi bay vào tháp cao, hai đầu gối quỳ xuống đất, cung kính nói: "Bái kiến Tam Tổ."

Lão giả ngồi ở trong quan tài, hỏi: "Huyết Sát Ma Công của ngươi luyện thế nào rồi?"

Người trẻ tuổi nói: "Đã luyện đến tầng thứ năm đỉnh phong, một tháng trước gặp bình cảnh, như thế nào cũng không thể đột phá, đệ tử đang muốn thỉnh giáo Tam Tổ…"

Lão giả bay ra khỏi quan tài đá, tới trước mặt hắn, nói: "Huyết Sát Ma Công là công pháp đỉnh cấp, tổng cộng có chín tầng, mỗi một tầng đối ứng một cảnh giới, chỉ có tu vi ngươi đột phá đến Động Huyền, mới có thể bắt đầu tu tập tầng thứ sáu."

Lão phất ống tay áo, một viên đan dược đỏ như máu xuất hiện ở trước mắt người trẻ tuổi.

Lão nhìn người trẻ tuổi, nói: "Ăn nó vào, bổn tọa giúp ngươi hộ pháp, giúp ngươi tấn thăng cảnh giới thứ sáu."

Trong lòng người trẻ tuổi ngạc nhiên lẫn vui mừng. Từ sau khi hắn nhập tông, tông môn liền mang vô số tài nguyên chất đống ở trên người hắn, khiến hắn từ một người ăn xin lưu lạc biến thành tu hành giả cường đại, trong cái giơ tay nhấc chân dời non lấp biển. Hắn hít thật sâu, nói: "Đệ tử ngày sau nhất định vì Thánh Tông lên núi đao, xuống biển lửa, muôn chết không từ…"

Lão giả thản nhiên nói: "Bắt đầu đi."

Người trẻ tuổi cầm lấy viên đan dược đó, chậm rãi đưa vào trong miệng, một luồng linh lực rất mạnh tràn về phía tứ chi bách hải của hắn, khiến trên làn da hắn lộ ra bên ngoài nổi gân xanh, thậm chí có tơ máu chậm rãi chảy ra.

Lão giả đặt một bàn tay ở trên đầu hắn, một luồng pháp lực cường đại khác ùa vào, luồng linh lực cuồng bạo kia bỗng nhiên im lặng, khí tức trên thân thể người trẻ tuổi đang không ngừng kéo lên.

Không biết qua bao lâu, khí tức của hắn ở trong nháy mắt tăng vọt mấy lần, sau đó liền bình ổn.

Lão giả chậm rãi thu hồi tay, người trẻ tuổi khoanh chân ngồi ở trên mặt đất, vẻ mặt dại ra, hai mắt một mảng mờ mịt.

Lão giả vươn tay, trong tay hiện ra một quầng sáng màu xám, lão mang quầng sáng đặt trên đầu người trẻ tuổi, quầng sáng rất nhanh ùa vào, trong đôi mắt người trẻ tuổi cũng dần dần hiện ra hào quang.

Hắn cúi đầu nhìn nhìn tay mình, sau đó nhíu mày lại, hỏi: "Ta là ai?"

Lão giả khô gầy nói: "Ngươi là Thánh Tông đệ tứ tổ, Huyết Hà."

Người trẻ tuổi trầm mặc không nói, nhắm mắt, tựa như là đang tiêu hóa ký ức, một lát sau, mắt hắn một lần nữa mở ra,

trong mắt đã có vài phần tang thương, thản nhiên nói: “Thân thể này chỉ có cảnh giới thứ sáu, bây giờ còn chưa phải thời điểm ta thức tỉnh.”

Lão già khô gầy nói: “Quả thực không phải thời điểm, nhưng thế cục đại lục có thay đổi, không thể không sớm đánh thức ngươi. Bây giờ ít nhất có sáu trang thiên thư ở trong tay một tiểu tu cảnh giới thứ sáu. Ta bị người ta theo dõi, không thể đặt chân Tổ Châu, ngươi nếu có thể ra tay bắt hắn, nghiệp lớn có thể thành.”

Người trẻ tuổi hỏi: “Người nào?”

Lão giả phất tay áo, trên không hiện ra một bóng người cầm thương.

“Ngao Thanh!”

Sắc mặt người trẻ tuổi biến đổi hẳn, từ sâu trong linh hồn truyền đến sợ hãi, chấn động nói: “Hắn cũng còn sống!”

Lão giả nói: “Sợ cái gì, cho dù là có người truyền thừa ký ức của hắn, bây giờ cũng chỉ là cảnh giới thứ sáu mà thôi, ngươi mau chóng thăng cấp cảnh giới thứ bảy, bắt hắn, báo thù ngày xưa, chẳng phải là dễ như trở bàn tay?”

Người trẻ tuổi sắc mặt lúc sáng lúc tối. Sự khủng bố của Ngao Thanh, mặc dù là ký ức luân hồi vô số lần, cũng vẫn như cũ rõ ràng như thế.

Không bao lâu, ở trong nghi hoặc chờ đợi của mọi người trên đảo, Tiết Vân từ trong tháp cao bay ra.

Khí tức trên người hắn đã hoàn toàn khác với trước đó.

“Khí tức này…”

“Tiết Vân hắn, cảnh giới thứ sáu rồi?”

“Hắn mới đến tông môn vài năm, loại này tốc độ, thật sự là làm cho người ta hâm mộ a…”

Mặt mọi người lộ vẻ cực kỳ hâm mộ, muốn đưa tay chào hỏi với Tiết Vân, Tiết Vân lại căn bản không để ý tới bọn họ, lập tức bay khỏi hòn đảo.

Trên mặt không ít người lộ ra nét khó chịu, thầm nghĩ: “Có cái gì đắc ý, không phải là dựa vào Tam Tổ yêu quý, không có tài nguyên tông môn, hắn chẳng là cái gì cả, những tài nguyên này cho ta, ta cũng đã sớm cảnh giới thứ sáu…”

Hết chương 950.

Chương 951. Thăm dò bí mật đáy biển (2)

Đáy biển Nam Hải.

Chu Vũ tùy ý Lý Mộ nắm, nhìn đàn cá bên người dạo chơi ở trong rặng san hô, sứa các loại màu sắc ở dưới cuộn sóng lên xuống, nhanh nhẹn nhảy múa, vô cùng mộng ảo.

Lần trước sau khi mang theo đám người Vãn Vãn du ngoạn Đông Hải một lần, Lý Mộ liền ý thức được, đáy biển là một nơi vô cùng lãng mạn, hắn về sau nhất định phải mang người khác cũng đến một lần.

Chu Vũ dưới bề ngoài ngự tỷ, là một trái tim thiếu nữ.

Thiếu nữ đối với cảnh tượng như mộng ảo này không có một chút sức chống cự.

Ở dưới loại cảnh tượng lãng mạn này, tự nhiên thích hợp làm một ít chuyện lãng mạn.

Lý Mộ vốn nắm tay nàng, nhẹ nhàng đặt ở trên eo của nàng, Chu Vũ đối với điều này hoàn toàn không phát hiện, giống như cũng hóa thân cá dưới biển, cùng Lý Mộ tự do tự tại ở đáy biển dạo chơi.

Lý Mộ trước kia rất bài xích tình huống thân ở đáy nước, pháp lực bị áp chế, điều này làm hắn rất thiếu cảm giác an toàn.

Bây giờ, hắn lại sinh ra ý tưởng ở đáy nước kiến tạo một chỗ động phủ, hàng năm mang các nàng tới nơi này tránh nóng, nghỉ phép, cũng có một thú vui khác.

Nói tới động phủ, Lý Mộ bỗng nhớ tới cái gì, một tay ôm vòng eo mềm mại mảnh khảnh của nữ hoàng, trên một tay khác hiện lên một ngọc giản.

Đây là một tấm tàng bảo đồ hắn từ chỗ Tang Cổ đạt được, vị trí ngay tại Nam Hải, chẳng qua là ở hải vực khá sâu, trước kia Lý Mộ chưa có năng lực thăm dò, lần này vừa lúc đi thăm dò xem một phen.

Hai người một đường hướng biển sâu tiến lên, trong biển lớn tràn ngập nguy hiểm, chủ yếu là đến từ Thuỷ tộc cùng với một ít động vật biển.

Thuỷ tộc là bá chủ dưới nước, ở dưới nước vượt cảnh giới đánh chết nhân loại không phải việc khó. Tương đối mà nói, động vật biển càng thêm khó chơi, chúng nó là một ít loài thú nguyên thủy, chỉ số thông minh không cao, nhưng thực lực rất mạnh, sẽ công kích tất cả sinh vật xâm nhập lãnh địa của bọn họ.

Cho dù là đối mặt tồn tại cường đại hơn bọn họ rất nhiều, bọn họ cũng dám chủ động khởi xướng công kích.

Lý Mộ và nữ hoàng một đường bơi tới, từng thấy rùa khổng lồ như núi, còn có cá quái dị mọc ba cái đầu, con mực dài đến đến trăm trượng, nếu không phải Lý Mộ đã tiếp nhận truyền thừa của Ngao Thanh, lấy tu vi cảnh giới thứ sáu của hắn, đối phó mấy thứ này còn có chút lao lực.

Đối với tu hành giả nhân loại bình thường mà nói, nước biển càng sâu, áp chế với tu vi bọn họ càng lớn, nhưng đối với những động vật biển này mà nói, biển sâu lại là sân nhà của bọn họ, lấy tu vi Tang Cổ, ở vùng biển nông còn có thể tùy tiện phiêu, một khi xâm nhập biển lớn, cũng có khả năng rất lớn có đến mà không có về.

ÀM!

Lý Mộ lại một lần nâng thương đánh lui một con mực khổng lồ, hải thú đó cũng biết nhân loại trước mắt không dễ chọc, sau khi phun ra một ngụm mực nước, liền bỏ trốn mất dạng.

Lý Mộ dựng lên một tấm màn nước bên cạnh nữ hoàng cùng mình, chờ mực kia tan đi, xuất hiện ở trước mắt bọn họ, là một dãy núi đáy biển kéo dài phập phồng.

Vị trí trên tàng bảo đồ ghi lại, ở ngay nơi này.

Lý Mộ liếc một cái liền nhìn ra, trong dãy núi này bố trí một trận pháp, trận pháp lấy phòng hộ làm chủ, nói chung, tu hành giả sẽ ở động phủ hoặc môn phái bố trí này phòng hộ đại trận loại.

Nói cách khác, tàng bảo đồ của Tang Cổ chỉ hướng, là một động phủ đáy biển.

Nhân loại là sẽ không ở đáy biển xây dựng động phủ, động phủ nơi này, hẳn là thuộc về Thuỷ tộc hoặc long tộc, trận pháp trong dãy núi đã không còn bao nhiêu uy lực, đại bộ phận trận pháp, mất đi tu hành giả duy trì bảo vệ, đều sẽ ở trong khoảng thời gian ngắn hao hết linh khí mà mất đi hiệu lực, tòa trận pháp này cũng không ngoại lệ.

Mặc dù nó khéo léo lấy dãy núi làm cơ sở, nhưng linh khí chất chứa trong dãy núi cũng sẽ theo năm tháng trôi đi mà tiêu tán, cho dù là Lý Mộ không động thủ, trận pháp này cũng sẽ ở trong trăm năm hoàn toàn mất đi hiệu lực.

Lý Mộ rất dễ dàng phá đi đại trận bên bờ vực mất đi hiệu lực, dưới trận pháp, là một cung điện thật lớn dùng san hô chế tạo.

Trên quảng trường san hô trước cung điện có một bộ thi cốt nằm, theo trận pháp bài trừ, một trận linh lực dao động mỏng manh đảo qua, bộ xương rồng kia cũng biến thành tro bụi.

Nơi này là một chỗ động phủ long tộc, cũng là mộ địa của hắn.

Lý Mộ và long tộc coi như có chút sâu xa, hắn mang tro cốt phân tán ở quảng trường tụ tập lại một chỗ, chôn ở trung ương quảng trường, lại cắm xuống một đoạn san hô, lập một cái mộ bia không chữ cho hắn.

Sau đó hắn mới cùng nữ hoàng bắt đầu tìm kiếm ở trong động phủ.

Long tộc có hai bản tính quan trọng nhất, háo sắc và tham lam, bọn họ cùng đồng tộc rất khó sinh sản, đi đâu lưu lại huyết mạch tới đó, cùng vô số chủng tộc sáng tạo không ít giống loài mới, đồng thời, bọn họ cũng thích cất chứa bảo vật, đại đa số long tộc trưởng thành đều rất giàu có.

Mặc dù là chết, bọn họ cũng sẽ lựa chọn cùng bảo vật của mình cùng nhau ngủ say.

Lý Mộ bây giờ hoài nghi chuyện có liên quan long tộc đều rất giàu có, có phải có người bịa đặt hay không.

Xưng Tâm nghèo tới mức chỉ còn lại có chính nàng, Ngao Thanh cũng không có mấy món bảo bối, trong động phủ long tộc vô danh này thế mà cũng rỗng tuếch, chẳng lẽ là có người ở trước Lý Mộ đã từng tới rồi?

Lý Mộ nhìn kỹ, cũng chưa phát hiện có dấu vết người từng tới.

Cũng có khả năng nhất định, là gã mang bảo vật đặt ở trong hồ thiên không gian. Bình thường mà nói, cường giả thượng tam cảnh chết, hồ thiên không gian bọn họ mở sẽ ở lại tại chỗ, theo không gian dao động mà dao động.

Lý Mộ chỉ có thể đánh cược một ván, hắn lấy ra cây trường thương kia, sau khi vận đủ pháp lực, hung hăng đâm về phía hư không đỉnh đầu.

Chỗ mũi thương xẹt qua, trên không xuất hiện một vết rách, mơ hồ từ trong chỗ hổng có thể nhìn thấy một mảng không gian khác.

Lý Mộ nắm tay nữ hoàng, bóng người biến mất ở tại chỗ, xuất hiện lần nữa, cũng ở trong một mảng không gian tĩnh mịch.

Không gian nơi này, so với Yêu Hoàng không gian nhỏ hơn nhiều, cùng không gian Lý Mộ khi ở Huyền Tông bị lão giả kia kéo vào kích thước không khác lắm, có thể thấy được vị cường giả long tộc này tu vi lúc còn sống hẳn là cảnh giới thứ tám.

Trên mặt đất của không gian phân tán đống lớn linh ngọc, lại đều đã mất đi linh khí.

Linh ngọc của hồ thiên không gian là không thể bảo tồn thời gian dài, không gian muốn duy trì sinh cơ, liền cần linh khí tẩm bổ, khi chủ nhân không gian còn sống, có thể từ bên ngoài hút vào linh khí, sau khi chủ nhân không gian tử vong, thì chỉ có thể tiêu hao linh khí bên trong.

Hết chương 951.

Chương 952. Một mũi tên (1)

Linh ngọc, đan dược, pháp bảo, ở dưới tình huống không có bất cứ thi thố bảo hộ gì, linh khí trong đó sẽ dần dần xói mòn, trở thành phế phẩm.

Lý Mộ nhìn linh ngọc, pháp bảo đầy đất mất đi linh khí, trong lòng vô hạn tiếc nuối.

Linh ngọc vừa chạm đã nát, pháp bảo cũng chỉ có thể nấu lại đúc lại, Lý Mộ cũng không lãng phí, mang những pháp bảo này thu lại, tài liệu rèn pháp bảo, còn có chỗ dùng được đến.

Khi hắn thu hồi một cái cung, động tác trên tay Lý Mộ khựng lại.

Trong cái cung này thế mà còn ẩn chứa một luồng linh khí, cùng pháp bảo khác linh khí mất hết hình thành đối lập rõ ràng, pháp bảo dạng cung ở giới tu hành rất ít gặp, Lý Mộ tùy tay kéo dây cung, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi.

Ngay tại giờ khắc này, pháp lực trong cơ thể hắn bị cái cung này rút ra hơn phân nửa.

Cây cung trong tay hắn tỏa ánh vàng chói lọi, trên đó thế mà lại ngưng tụ ra một mũi tên hư ảo, không chỉ có thế, pháp lực trong cơ thể Lý Mộ còn đang cuồn cuộn không ngừng bị hút vào trong cung.

Chu Vũ cảm nhận được lực lượng hủy thiên diệt địa trong mũi tên đó, lập tức nói: “Buông tay!”

Lý Mộ buông cái tay kéo dây cung, một tia sáng vàng bắn ra, trực tiếp xuyên qua vách ngăn hồ thiên không gian, trên vách ngăn không gian xuất hiện một hố đen, hơn nữa còn đang cấp tốc mở rộng.

Chu Vũ cầm lấy cổ tay Lý Mộ, nói: “Không gian chỗ này sắp sụp đổ rồi, đi mau!”

Ngay sau đó, bóng dáng hai người dịch chuyển mà ra, xuất hiện ở trên không mặt biển.

Lý Mộ nhẹ nhàng thở ra, hồ thiên không gian sụp đổ cũng không phải việc nhỏ, nếu bị cuốn vào không gian loạn lưu, hắn và nữ hoàng hôm nay sẽ phải làm một đôi uyên ương số khổ.

Hắn cúi đầu nhìn, trên biển lớn vốn bình tĩnh xuất hiện một vòng xoáy thật lớn, đường kính vòng xoáy mấy chục dặm, vô số cá tôm bị cắn nuốt, pháp lực trong cơ thể hắn mười phần không còn một, cảm giác được sự trống trải thật sâu.

Lý Mộ nhìn cái cung trong tay, thân cung giờ phút này đã không phát ra ánh sáng vàng nữa, khôi phục nguyên dạng, trên đó lấy long ngữ khắc hai chữ, tựa như là cung tên.

Lý Mộ sau khi phân biệt, thấp giọng nói: "Xạ Nhật…"

Một mũi tên đánh sập hồ thiên không gian, Lý Mộ chưa bao giờ gặp pháp bảo uy lực như thế.

Đây tuyệt đối không phải thứ trình độ luyện khí hôm nay có thể chế tạo ra, ngay cả trong thiên thư Bắc Tông cũng không có ghi lại, uy lực bảo vật này, còn ở trên cây thương kia của Ngao Thanh.

Đương nhiên, cung này tiêu hao đối với pháp lực cũng cực lớn, lấy pháp lực của Lý Mộ, căn bản kéo không ra cung thứ hai, mặc dù là vừa rồi một mũi tên đó, cũng không phải toàn bộ uy lực.

Ở dưới nữ hoàng nhắc nhở, Lý Mộ sớm chặt đứt pháp lực.

Cung tên Xạ Nhật, uy lực cung này, trái lại cũng không làm thất vọng cái tên này.

Đây vốn chỉ là Lý Mộ cùng nữ hoàng khi dạo chơi đáy biển, bởi vì nhàm chán mà tìm việc làm, lại không ngờ được, lúc ấy từ trong tay Tang Cổ đạt được một cái ngọc giản bình thường, thế mà có thể có thu hoạch lớn như vậy.

Gần có thương của Ngao Thanh, xa có Xạ Nhật cung, nếu lại gặp được một vị trong U Minh tam lão, Lý Mộ có lòng tin chém giết lão.

Hồ thiên không gian đáy biển sụp đổ, hình thành vòng xoáy hỗn loạn, qua thời gian rất lâu mới tiêu tán. Nữ hoàng ra ngoài một chuyến cũng không dễ dàng, nàng chính là thời điểm nổi

lên ý ham chơi, vừa lúc Liễu Hàm Yên và Lý Thanh bế quan, Lý Mộ cũng không có chuyện gì quan trọng, liền mang nàng nhìn khắp nơi.

Nơi này cách Nam quận không xa, cũng rất gần với Bắc bang.

Chu Trọng từng nói, Bắc bang có dấu vết người trong ma đạo hoạt động, Lý Mộ vừa lúc đi qua tìm hiểu một chút.

Bắc bang, Kim Cương sơn.

Hai bóng người vừa mới hạ xuống, liền từ trong một tòa đại điện bay ra một bóng người.

Chu Trọng nhìn nhìn Lý Mộ cùng nữ hoàng biến thành Thượng Quan Ly, hỏi: "Lý đại nhân và Thượng Quan thống lĩnh sao lại tới nơi này?"

Lý Mộ nói: "Ngươi trước đó vài ngày nói Bắc bang có người Ma Tông quấy phá, gần đây tình huống thế nào?"

Chu Trọng nói: "Không thể lạc quan, đám người Tang Cổ ở Bắc bang tiêu diệt một ít thám tử Ma Tông, Bắc bang tạm thời yên ổn, nhưng hoàng thất Thân quốc Trung Ương bang, mấy tháng qua liên tục có động hướng, tựa như đang tính kế cái gì, ta hoài nghi bọn họ đã liên hợp Phật môn tam tông."

Nếu hoàng thất Thân quốc thật sự liên hợp Phật môn tam tông, như vậy Bắc bang quả thực sẽ có chút phiền phức.

Thân quốc là nơi Phật môn khởi nguyên, hoàng thất Thân quốc cũng luôn có liên hệ chặt chẽ với Phật môn, Niết Tông, Khổ Tông, Ngôn Tông, thực lực xấp xỉ với Tâm Tông, mỗi một tông đều có một vị tôn giả cảnh giới thứ bảy, nếu bọn họ liên thủ, chỉ dựa vào Chu Trọng và yêu thi Lý Mộ để lại chỗ này, căn bản ngăn không được.

Đến cũng đến rồi, không bằng triệt để giải quyết nguy cơ Bắc bang rồi lại đi.

Trong lòng Lý Mộ làm quyết định, nói với Chu Trọng: "Chúng ta sẽ ở chỗ này mấy ngày."

Chu Trọng gật gật đầu, nói với Tang Cổ đi ra theo: “Chuẩn bị một căn phòng cho Lý đại nhân cùng Thượng Quan thống lĩnh.”

Lý Mộ ho một tiếng, nói: “Chúng ta là hai người.”

Chu Trọng nhìn hắn, hỏi: “Các ngươi cần hai phòng sao?”

Lý Mộ nói: “Đương nhiên, chúng ta cũng không phải loại quan hệ đó, nhưng, hai phòng tốt nhất liền một chỗ, ta và Thượng Quan thống lĩnh còn có chuyện quan trọng thương lượng.”

Dù sao vừa mới vừa đâm thủng một tầng cửa sổ giấy mỏng manh với nữ hoàng, quan hệ từ nắm tay thật không dễ gì tiến bộ đến ôm eo, cách cùng ở một phòng còn rất xa.

Ở phòng mình một lát, Lý Mộ liền tới phòng nữ hoàng.

Nữ hoàng ở trên giường khoanh chân tu hành, Lý Mộ liền ngồi ở bên cạnh bàn, một tay chống má nhìn nàng.

Sắc mặt Chu Vũ dần dần đỏ lên, sau đó mở mắt, tức giận hỏi: “Nhìn đủ chưa?”

Lý Mộ cười với nàng, nói: “Vĩnh viễn cũng không ngắm đủ.”

Chu Vũ lườm hắn, hỏi: “Ngươi trước kia có phải thường xuyên dùng lời như vậy lừa nữ nhân khác hay không?”

Lý Mộ nói: “Ta thề, đây là lần đầu tiên.”

Yêu đương loại chuyện này, Lý Mộ thật đúng là chưa từng trải qua bao nhiêu.

Cùng Liễu Hàm Yên đó là âm dương hút nhau, củi khô bốc cháy, khi còn chưa bày tỏ cõi lòng, đã không tách nhau ra được, hận không thể ngày đêm làm bạn, cùng Lý Thanh đi qua tầng tầng đau khổ, tất cả đều ở trong không lời.

Cùng Huyễn Cơ… Đây là sỉ nhục Lý Mộ không muốn nhắc tới.

Cùng nữ hoàng trải qua là điều trước đây chưa bao giờ có, như hai nam nữ mối tình đầu, thân cận mang tính chất thử, quá

trình trong đó là ngọt ngào, ấm áp…

Chu Vũ cúi đầu, nói: “Ngươi đừng nhìn, ngươi khiến ta không thể tĩnh tâm tu hành.”

Hết chương 952.

Chương 953. Một mũi tên (2)

Nữ hoàng vẫn rất thẹn thùng, nếu là Huyễn Cơ, đã sớm tự mình lao tới, hoặc là mang Lý Mộ quấn đến trên giường.

Lý Mộ xoay người, không nhìn nàng nữa, tự hỏi chuyện Bắc bang.

Thật ra từ trong lòng mà nói, hắn rất hy vọng Phật môn tam tông ra sức nâng đỡ hoàng thất Thân quốc, đến tìm Bắc bang gây sự.

Như vậy hắn liền có lý do lấy được thiên thư ba tông này, ba tông này là thế lực nước địch, Lý Mộ không thể tiến hành giao dịch với bọn họ, nhưng đối phương chưa chọc tới mình, hắn cũng không tiện mạnh bạo, cái này thuộc loại ỷ thế hiếp người.

Mấy ngày kế tiếp, Lý Mộ làm một phen điều tra trước.

Bắc bang tuy đã độc lập, nhưng tư tưởng, thói quen dân chúng tầng dưới chót Thân quốc không phải một sớm một chiều có thể sửa được, tính đến nay, Bắc bang tầng dưới chót lúc nào cũng có rối loạn xảy ra.

Phân chia cấp bậc, cùng với tư tưởng trọng nam khinh nữ, đã khắc thật sâu vào trong gien của bọn họ.

Cái này đối với Chu Trọng mà nói, là một chuyện tốt.

Trong quốc gia như vậy, một lần nữa thành lập trật tự, có thể khiến pháp gia thu lợi lớn nhất hóa, Lý Mộ gặp Chu Trọng một lần, liền sẽ cảm giác được gã lại cường đại thêm vài phần.

Nếu toàn bộ Thân quốc đều để gã nắm giữ, Siêu Thoát, có lẽ không phải điểm cuối tu hành của gã.

Pháp gia tuy là số ít, nhưng nếu là có một mảnh đất thích hợp tu hành, tốc độ tu hành của bọn họ cũng cực kỳ kinh người.

Kim Cương sơn, cửa một tòa cung điện, Ngụy Bằng đứng ở phía sau Chu Trọng, nhìn hai căn phòng đối diện, lắc đầu nói: “Cần gì làm điều thừa, lúc ấy chuẩn bị cho bọn họ một căn phòng là đủ rồi, dù sao bọn họ cả ngày đều cùng một chỗ.”

Chu Trọng chắp tay sau lưng, thản nhiên nói: “Có thể bọn họ có rất nhiều việc nước cần bàn bạc…”

Trong phòng, trải qua vài ngày sớm chiều ở chung, quan hệ của Lý Mộ và nữ hoàng, cuối cùng lại có một bước tiến lớn.

Hai người ngồi ở bên giường, ánh mắt nhìn nhau, Lý Mộ mím môi, trên mặt Chu Vũ hiện ra một tia mây đỏ, sau đó chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Lý Mộ hít thật sâu, chậm rãi hướng nàng tới gần.

Ngay tại lúc môi hai người sắp đụng tới nhau, mắt Chu Vũ bỗng nhiên mở ra.

Động tác của Lý Mộ dừng lại, trong lòng bối rối một chớp mắt, ngay sau đó liền ngẩng đầu, ánh mắt xuyên thấu qua cửa sổ, nhìn phương xa.

Chân trời cuối tầm mắt của hắn xuất hiện một đường màu đen.

Cùng lúc đó, Chu Trọng đứng ở trước tòa cung điện nào đó, bóng người cũng tung bay lên.

Biên giới Bắc bang, vô số bóng người ngự không mà đến.

Trong phòng, thân thể Chu Vũ biến mất, xuất hiện lần nữa, đã ở không trung.

Cái trán Lý Mộ hiện ra vài đường màu đen, hắn cùng nữ hoàng sớm chiều ở chung, bồi dưỡng cảm tình vài ngày, thật không dễ gì mới mở ra trái tim nữ hoàng, vừa rồi hắn cách môi nữ hoàng chỉ có 0.01 cm…

Sau đó liền bị những kẻ chết tiệt này đánh gãy.

Lý Mộ nhìn chân trời, trong lòng cháy lên một bầu lửa giận.

Trên bầu trời, mấy trăm bóng người cấp tốc đến, mục tiêu chính là Kim Cương sơn.

Dẫn đầu phía trước đám người, một nam tử đầu trọc trên đầu vẽ vô số phù văn đỏ như máu, nhìn có chút yêu dị, nằm ở trên một cái ghế bạch ngọc, hai bên trái phải đều ôm hai nữ tử, tay nam tử đầu trọc chạy không chừng ở trên thân hai nữ tử,

một thanh niên mặc bào phục đẹp đẽ quý giá cung kính đứng ở phía sau hắn, nịnh nọt: "Đợi tru diệt phản nghịch Bắc bang, trẫm sẽ chọn cho quốc sư càng nhiều mỹ nhân…"

Phía trước đám người, còn có ba vị lão hòa thượng.

Ba người chân đạp đài sen, đều là nhắm hai mắt, tựa như là không muốn nhìn thấy cảnh tượng dâm mỹ trên ghế.

Những người này tốc độ cực nhanh, rất nhanh đã tới gần Kim Cương sơn.

Tang Cổ đã sớm lơ lửng ở không trung, khi xa xa nhìn thấy ba lão hòa thượng, sắc mặt không khỏi biến đổi hẳn, hoảng sợ nói: "Ba vị tôn giả!"

Còn chưa khai chiến, trong lòng hắn đã tuyệt vọng, hoàng thất Thân quốc thế mà thật sự mời được ba vị tôn giả, ba cường giả Phật môn cảnh giới thứ bảy, lại thêm vị cường giả kia trên ghế bạch ngọc khí tức không ở dưới ba vị tôn giả, hôm nay tính mạng hắn xong rồi…

Cẩn thận phân biệt một phen, hắn mới nhận ra, nam tử trên ghế kia, là đại trưởng lão ma đạo Hợp Hoan tông. Hợp Hoan tông ở các nước phía nam ác danh truyền xa, hoàng thất Thân quốc thế mà mang hắn cũng mời tới!

Nam tử đầu trọc yêu dị lười biếng nằm ở trên ghế, ánh mắt nhìn phía dưới, căn bản không mang đám người Chu Trọng và Tang Cổ để vào mắt.

Chỉ là, khi ánh mắt hắn quét về phía một nữ tử trẻ tuổi khác, trong mắt lại chợt sáng ngời.

Hắn mang hai nữ tử bên cạnh thô bạo đẩy ra, lập tức hướng nữ tử trẻ tuổi đó bay đi, thanh âm quanh quẩn ở trong tai mọi người: "Mỹ nhân thật xinh đẹp, không bằng theo bổn tọa đi…"

Lúc này, không gian bên cạnh nữ tử trẻ tuổi dao động một trận, xuất hiện một người trẻ tuổi.

Người trẻ tuổi sắc mặt rất khó coi, trong tay xuất hiện một cây cung phong cách cổ xưa. Hắn kéo dây cung, ở trên không bắn ra một mũi tên.

Một mũi tên màu vàng xé rách không gian mà đến, thế mà để lại ở trên không trung một vết màu đen, đó là dấu vết không gian tan vỡ. Trong lòng nam tử đầu trọc thậm chí không kịp sinh ra bất cứ ý nghĩ nào, liền bị mũi tên xuyên qua thân thể.

ÀM!

Thân thể hắn ầm ầm phát nổ, mảnh thi thể bay tán loạn, lại bị một cái hố đen xuất hiện tại chỗ cắn nuốt hết, một cái bóng hư ảo đến cực điểm cực lực muốn giãy thoát hố đen, lại vẫn bị vô tình cắn nuốt vào.

"Không!"

Trong hư không chỉ để lại một tiếng rống giận không cam lòng đến cực điểm.

Hố đen dần dần biến mất, bóng dáng nam tử đầu trọc cũng triệt để biến mất, tựa như hắn từ trước tới giờ đều chưa từng xuất hiện.

Một mũi tên diệt địch, pháp lực trong cơ thể Lý Mộ bị rút hết không sót một tia nào, ngay cả lực lượng thân thể cũng bị hao hết. Hắn vô lực ngã xuống trên không, rơi vào một vòng tay mềm mại thơm tho.

Trong thiên địa bỗng nhiên im lặng.

Không lâu trước đó, Bắc bang tuyên bố độc lập, hoàng đế Thân quốc không để ý đại thần phản đối, mang đại trưởng lão Hợp Hoan tông lập làm quốc sư Thân quốc, sau người này tự mình tới tổ đình ba tông, tuy không biết trong đó đã xảy ra cái gì, nhưng ba tông ngay từ đầu ngồi xem Bắc bang độc lập bỗng nhiên đáp ứng giúp hoàng tộc dẹp loạn, hơn nữa ba vị tôn giả đều xuất hiện.

Vốn tưởng đây là một trận chiến không có hồi hộp, ai ngờ được còn chưa chính thức khai chiến, đại trưởng lão Hợp Hoan tông đã bị một mũi tên bắn chết, ngay cả nguyên thần cũng không lưu lại.

Hết chương 953.

Chương 954. Phía sau cửa

Trên đài sen, trên mặt ba tôn giả tràn đầy nét chấn động, hoàng đế Thân quốc ngự giá thân chinh càng hai mắt trợn lên, không thể tin được một màn vừa mới nhìn thấy.

Mạnh như quốc sư, cứ như vậy không còn?

Sau yên tĩnh ngắn ngủi, liền có tiếng xôn xao ngập trời bộc phát ra.

"Quốc sư, quốc sư bị bắn chết?"

"Đó là pháp bảo gì?"

"Lui, mau rút lui!"

…

Phản ứng trước hết là ba vị tôn giả, bọn họ tuy chưa phát một lời, dưới chân lại xuất hiện một tia sáng vàng, khống chế đài sen, hướng xa xa lao vút đi.

Cái cung kia có thể bắn chết đại trưởng lão Hợp Hoan tông, tương tự có thể bắn giết bọn họ.

Nhưng có người lại không muốn để bọn họ như nguyện.

Chu Trọng bước ra một bước, tựa như Súc Địa Thành Thốn, xuất hiện ở trước mặt một vị tôn giả, thản nhiên nói: "Đến cũng đến rồi, cũng đừng đi vội."

Một vị tôn giả khác vừa định thoát đi, phía sau bỗng bộc phát ra một lực hút cường đại, mang thân thể lão mạnh mẽ hút về, cuối lực hút đó, là một bóng người tản ra yêu khí và thi khí.

Một vị tôn giả cuối cùng không ai ngăn trở, trong giây lát đã biến mất ở chân trời.

Lý Mộ cũng không vội, chạy được hòa thượng không chạy được miếu, trừ phi lão rời khỏi Thân quốc, nếu không Lý Mộ sớm hay muộn sẽ đi tìm lão.

Hắn nằm ở trong lòng nữ hoàng, cảnh tượng trong mộng tái hiện.

Giờ khắc này, hắn có thể dùng chân ngôn khôi phục pháp lực, nhưng không cần thiết.

Chu Vũ biết Lý Mộ có thể nhanh chóng khôi phục pháp lực, nhưng nàng lại làm bộ như quên.

Hai người cứ như vậy lẳng lặng ôm, tựa như hoàn toàn xem nhẹ chiến cuộc vô cùng khẩn trương chung quanh.

Chu Trọng tuy cường đại, nhưng xét cho cùng không phải cảnh giới thứ bảy, lấy thần thông độc đáo, có thể đánh bất phân cao thấp với một vị Phật môn tôn giả, đã khó được.

Đối thủ của yêu thi kia, là cảnh giới thứ bảy thân thể cũng cường đại vô cùng, nó chưa thể chiếm được nửa phần ưu thế.

Ở lúc quốc sư bị một mũi tên bắn chết, sau đó tu hành giả Thân quốc liền hoảng hốt, bây giờ ngay cả tôn giả cũng không chiến mà chạy, bọn họ ở lại chỗ này còn có ý nghĩa gì, sau khi lấy lại tinh thần, bọn họ lập tức chạy tán loạn.

Nhưng vào lúc này, một cái chuông khổng lồ từ trên trời giáng xuống, mang tất cả bọn họ đều bao phủ ở bên trong.

Vô số người khởi xướng công kích đối với cái chuông khổng lồ, lại chỉ có thể khiến cái chuông này khẽ rung động.

Biểu cảm trên mặt hoàng đế Thân quốc trẻ tuổi đã dại ra, đây chẳng qua chỉ là một lần ngự giá thân chinh kết quả không có gì hồi hộp, hắn như thế nào cũng không ngờ, quốc sư đại nhân cường đại, cộng thêm ba vị tôn giả, thế mà cứ như vậy một chết một trốn, hai vị khác muốn chạy trốn còn chưa chạy thoát.

Biểu cảm trên mặt Tang Cổ cũng rất dại ra, sau khi dại ra, chính là mừng như điên.

Có thể một mũi tên bắn chết trưởng lão Hợp Hoan tông loại cường giả cấp bậc này, về sau bọn họ ở Thân quốc, là có thể hoàn toàn đi ngang.

Lý Mộ sắc mặt bình tĩnh, cũng không bởi vì chiến tích như vậy mà có điều đắc ý.

Đối thủ của hắn, từ trước tới giờ không phải Thân quốc, cũng không phải ma đạo Hợp Hoan tông, mà là Huyền Tông, nếu là ngay cả chút việc nhỏ này cũng không thể giải quyết, còn như thế nào chống lại thiên hạ đệ nhất tông?

Cùng nữ hoàng ôn tồn chốc lát, Lý Mộ liền xấu hổ nằm ở trong lòng của nàng, hắn vỗ trán, nói: "Ta quên, ta có thể nhanh chóng khôi phục pháp lực…"

Hắn bắt một cái thủ ấn, trong miệng hô khẽ chữ "Giai".

Vô số lực lượng thiên địa ùa vào, pháp lực của hắn rất nhanh đã khôi phục non nửa, bằng vào "Giai" tự quyết, Lý Mộ chỉ cần thời gian ngắn ngủi khôi phục pháp lực, liền có thể bắn ra một mũi tên lại một mũi tên.

Uy lực của Xạ Nhật cung, so với hắn tưởng tượng còn mạnh hơn.

Đại trưởng lão Hợp Hoan tông, cường giả cảnh giới thứ bảy giống với Vạn Huyễn Thiên Quân, thế mà không thể chống lại một mũi tên hắn toàn lực bắn ra, tuy đổi làm cường giả cảnh giới thứ sáu bình thường, một mũi tên này có thể làm bọn họ pháp lực khô kiệt, mất đi sức chiến đấu, nhưng lấy cái này đổi lấy một vị cường giả cấp cao ngã xuống, như thế nào cũng không tính là chịu thiệt.

Yêu thi đối chiến với một vị tôn giả đã có hiện tượng thất bại, Lý Mộ kéo cung đưa vào một thành pháp lực, trên thân cung lại ngưng tụ ra một mũi tên, chỉ hướng tên tôn giả kia.

Vị tôn giả Niết Tông này đã áp chế yêu thi, bỗng trong lòng sinh ra cảnh báo, chợt quay đầu, nhìn thấy một mũi tên màu vàng đã nhắm vào mình.

Một màn kia đại trưởng lão Hợp Hoan tông bị hố đen cắn nuốt quanh quẩn trong lòng, một mũi tên này, là thật có thể uy hiếp đến tính mạng hắn, sắc mặt tôn giả Niết Tông biến hóa, sau đó chỉ có thể nâng lên hai tay, đặt ngang ở trước ngực bày tỏ đầu hàng.

Người trẻ tuổi chưa bắn ra một mũi tên kia, đó là đang cho hắn cơ hội đầu hàng.

Lý Mộ nhìn thấy tôn giả kia làm ra động tác đầu hàng, đầu mũi tên chỉ hướng một vị khác, không có bao nhiêu do dự, vị lão hòa thượng kia liền làm ra lựa chọn tương tự với một vị khác.

Mũi tên Xạ Nhật cung sau khi ngưng tụ liền không thể thu hồi, Lý Mộ mang nó nhắm bầu trời đỉnh đầu, buông tay, một tia sáng vàng bắn về phía trời cao, cuối cùng biến mất không thấy nữa.

Thân quốc lần này đến đây bốn vị cảnh giới thứ bảy, một chết một trốn, hai vị bị bắt, tu hành giả trong Thân quốc phòng vệ quân còn lại, căn bản là không tạo thành được uy hiếp gì, bị nhốt ở trong chuông đạo, còn đang điên cuồng công kích.

Lý Mộ tạm thời không để ý bọn họ, đợi pháp lực hao hết, bọn họ liền thành thật.

Hắn Xạ Nhật cung trong tay, nhìn hai vị tôn giả từ bỏ chống cự, bình tĩnh nói: “Giao ra hồn huyết.”

Được làm vua thua làm giặc, hai vị tôn giả không ngờ, bọn họ sẽ có thời điểm giao ra hồn huyết, đối mặt cao thủ cùng cấp, bọn họ còn có sức liều mạng, nhưng cái cung kia, khủng bố làm người ta tuyệt vọng.

Đại trưởng lão Hợp Hoan tông lấy ma đạo uy hiếp bọn họ ra tay, ba tông biết rõ ma đạo khủng bố, không thể không nhúng tay việc Bắc bang, cuối cùng lưu lạc đến kết cục như vậy, cũng chẳng trách người khác.

Một lát sau, Lý Mộ thu hồi hai giọt hồn huyết, nói với Chu Trọng: “Chạy mất một người, ngươi mang bọn họ đi đi.”

Vừa rồi tôn giả Ngôn Tông chạy, Chu Trọng mang theo yêu thi cùng hai vị tôn giả khác đi tổ đình Ngôn Tông. Lý Mộ lơ lửng ở không trung, cẩn thận đánh giá cái cung này trong tay, cung này hôm nay, cho hắn sự ngạc nhiên lẫn vui mừng thật lớn.

Hết chương 954.

Chương 955. Hai A Ly (1)

Mà cùng lúc đó, ở sâu trong Nam Hải.

Trong hòn đảo sương mù quỷ lượn lờ, quan tài đá đỉnh tháp đột nhiên mở ra, lão già khô gầy từ trong quan tài bay ra, cả giận nói: “Hợp Hoan chết rồi!”

Trong tháp, một người trẻ tuổi áo bào đỏ khoanh chân ngồi giương đôi mắt, hai mắt hắn màu đỏ, trầm giọng nói: “Rốt cuộc là người nào, có thể khiến hắn ngay cả nguyên thần cũng không thể chạy thoát?”

Lão già khô gầy lạnh lùng nói: “Bản tôn tự mình đi xem.”

Lão bước ra một bước, bóng người đã ở ngoài tháp.

Nhấc chân lần nữa, lão liền xuất hiện ở trên mặt biển ngoài trăm dặm.

Không bao lâu, bờ Nam Hải, không gian dao động một trận, bóng người khô gầy của lão già hiện ra.

Lão vừa mới nâng chân, lại chưa thể bước ra.

Trên bãi biển phía trước cách đó không xa, có một vị lão nhân đứng.

Lão nhân dáng người còng, trên mặt tràn đầy đốm, tóc cũng không còn mấy sợi, nhìn qua sắp vào quan tài rồi, lại khiến trong đôi mắt trống rỗng của Ma Tông Tam Tổ u hỏa rung động.

“Thiên Cơ Tử…”

Lão nhìn lão nhân, chậm rãi từ trong cổ họng phun ra mấy chữ.

Ánh mắt lão nhân cũng nhìn về phía lão, nói: “Trở về đi.”

Cái chân kia Ma Tông Tam Tổ đã bước ra lại thu về, lão nhìn vị lão nhân kia, trên mặt bỗng nhiên lộ ra nụ cười, nói: “Có thể tính được động hướng của bản tôn lại như thế nào, thiên cơ há là ngươi một phàm nhân có thể thăm dò, thường

xuyên thăm dò chuyện ngươi không nên thăm dò, tuổi thọ của ngươi đã không còn mấy năm nhỉ…”

Lão nhân thản nhiên nói: “Ít nhất ở trước khi lão phu chết, ngươi không thể đặt chân Tổ Châu.”

Đối mặt vị lão đối thủ nhiều năm qua, Ma Tông Tam Tổ sắc mặt âm trầm, chất vấn: “Nhiều năm như vậy, ngươi rốt cuộc đang thủ vững cái gì?”

Lão nhân nhìn hắn, hỏi ngược lại: “Một vạn năm rồi, các ngươi không tiếc mang ký ức truyền thừa nhiều thế hệ, tai họa Tổ Châu vạn năm, lại vì cái gì?”

Vẻ mặt Ma Tông Tam Tổ trở nên vô cùng nghiêm túc, trầm giọng nói: “Chúng ta đang tìm đường ra, tìm kiếm cánh cửa kia bị tổ tiên các ngươi vì tư lợi bản thân, đóng đi…”

Lão nhân trầm mặc một lát, hỏi: “Nếu phía sau cửa, không phải đường ra, mà là tuyệt lộ thì sao?”

Ngọn lửa âm u nhảy lên trong mắt Ma Tông Tam Tổ, nói: “Phía sau cửa rốt cuộc là cái gì, phải mở cánh cửa đó ra mới biết được…”

Sau khi Chu Trọng mang theo yêu thi và hai vị tôn giả thần phục rời khỏi không lâu, liền lại về tới nơi này.

Đại thể cuốn đi, hai tông khác đã thần phục, vị tôn giả Ngôn Tông kia cũng chưa tiến hành phản kháng quá nhiều, liền giao ra hồn huyết của mình.

Giờ phút này trong lòng ba người có chỉ là hối hận, bọn họ không đoán trước được đối thủ là cường đại như thế, cũng không ngờ đại trưởng lão Hợp Hoan tông là không chịu nổi như thế, vì cầu tự bảo vệ mình, cuối cùng chỉ có thể mang hồn huyết liên quan đến tính mạng giao ra.

Sớm biết như thế, còn không bằng mặc kệ Bắc bang tự do.

Kim Cương sơn, trong một chỗ điện, Lý Mộ nhìn ba vị lão hòa thượng, thản nhiên nói: “Giao ra thiên thư tông môn các ngươi.”

Ba người nghe vậy, sau trầm mặc ngắn ngủi, đồng thời lắc đầu, một vị lão hòa thượng nói: “Thiên thư sớm không ở tông môn chúng ta.”

Sắc mặt Lý Mộ trầm xuống, lạnh lùng nói: “Nhìn ta dễ lừa lắm sao?”

Lão hòa thượng đó chắp hai tay, nói: “Bần tăng lấy Phật tổ thề, thiên thư tông ta, ở trăm năm trước kia, đã bị Ma Tông đoạt đi, đây cũng là nguyên nhân trăm từ qua, Niết Tông không ngừng suy sụp.”

Hai vị lão hòa thượng khác cũng mở miệng nói: “Thiên thư của chúng ta, cũng ở trăm năm trước bị Ma Tông đoạt đi rồi.”

Lý Mộ nhíu mày, hắn mơ hồ cảm thấy, ba lão hòa thượng này, tựa như cũng không phải đang nói dối.

Thiên thư quan trọng cỡ nào, Lý Mộ đương nhiên không có khả năng dễ dàng như vậy tin tưởng bọn họ, hắn bảo Tang Cổ dẫn người đi ba tông điều tra một phen, thế mà thật sự tra ra, Phật môn tam tông của Thân quốc, đã có trăm năm thời gian chưa có đệ tử lĩnh ngộ thiên thư.

Cẩn thận điều tra nghe ngóng, hắn lại điều tra ra càng nhiều bí ẩn.

Hơn trăm năm trước, Phật môn tam tông đồng thời bị Ma Tông tiến công quy mô, cuối cùng lấy Phật môn thua mà chấm dứt, tam tông tuy cuối cùng được giữ lại, nhưng thiên thư của môn phái lại bị đoạt đi rồi.

Nói chính xác, là lúc ấy cường giả Phật môn tam tông, dùng thiên thư đổi lấy môn phái truyền thừa.

Lý Mộ không khỏi nhớ tới, trăm ngàn năm qua, Phù Lục phái cũng bị ma đạo vây công mấy lần, chẳng qua bằng vào chuông đạo và mấy phái còn lại giúp, mỗi một lần đều thành công đánh lui cường giả ma đạo, mấy còn lại phái, bao gồm Huyền Tông đều có tình huống tương tự.

Phật môn thực lực yếu hơn đạo môn, không chống lại được ma đạo xâm nhập.

Khó trách gần trăm năm qua, Phật môn đại lục thua xa ngày xưa, nếu không phải tổ đình Tâm Tông ở Đại Chu, chỉ sợ cũng sẽ rơi vào kết cục tương tự với ba tông này.

Nói tóm lại, Lý Mộ là không thể từ trong tay bọn họ đạt được thiên thư.

Từ đó, thiên thư trên đại lục có thể xác định, một tờ ở Huyền Tông, chín tờ ở trong tay Lý Mộ, còn có mười bốn tờ, chỉ sợ quá nửa đều bị ma đạo nắm giữ, muốn lấy được, không phải là chuyện dễ.

Lý Mộ tạm thời không nghĩ việc thiên thư nữa, lần này hoàng đế Thân quốc ngự giá thân chinh, còn mang theo một đám thân vệ cùng quý tộc Thân quốc, toàn bộ bị bắt ở trong chuông đạo, lúc này đã từ bỏ phản kháng, hoàn toàn tiếp nhận số phận.

Nếu Lý Mộ nguyện ý, có thể ở trong thời gian cực ngắn, mang Thân quốc nhét vào bản đồ Đại Chu.

Nhưng hắn không tính làm như vậy.

Hai nước chủng người khác nhau, chế độ khác nhau, tín ngưỡng khác nhau, cho dù là công chiếm Thân quốc, cũng không có chỗ tốt lớn bao hiêu, ngược lại chôn xuống tai hoạ ngầm thật lớn cho tương lai.

Huống chi, chỉ là quản lý Đại Chu ba mươi sáu quận, triều đình đã không đủ sức, lại thêm một cái Thân quốc, chưa chắc chiếu cố được.

Hôm qua Nam Hải không có bất cứ điềm báo gì đã xảy ra một trận sóng thần, mấy bang gần biển đều bị thủy tai trình độ khác nhau, nếu Thân quốc biến thành một bộ phận của Đại Chu, việc an dân cứu tế cỡ này liền thành việc thuộc bổn phận Đại Chu, Thân quốc có nạn, Đại Chu lại phải hao tài tốn của, triều đình đồng ý, dân chúng cũng chưa chắc đồng ý.

Không bằng mang Thân quốc giao cho Chu Trọng, gã có thể mượn Thân quốc tấn thăng, Đại Chu cũng không có họa phía nam, có thể nói vẹn toàn đôi bên.

Lý Mộ còn tính ở các bang của Thân quốc thành lập quốc miếu. Dân chúng Thân quốc số lượng rất nhiều, mặc dù mỗi người niệm lực rất ít, tụ tập lại, cũng có lượng không nhỏ, mang những quốc miếu này nối liền với tổ miếu Đại Chu, có thể tăng tốc đế khí hình thành.

Nhưng, Thân quốc hơn hai mươi bang xưa nay làm theo ý mình, muốn hoàn thành một kế hoạch này cũng không dễ dàng.

Hết chương 955.

Chương 956. Hai A Ly (2)

Một đoạn thời gian rất dài kế tiếp, bọn họ cần làm, là thu phục các bang, lấy lực lượng Chu Trọng bây giờ nắm giữ, triệt để chỉnh hợp Thân quốc, chỉ là vấn đề thời gian.

Thân quốc đại cục đã định, Lý Mộ và nữ hoàng cũng không cần thiết phải ở lại chỗ này.

Hắn dùng pháp khí truyền âm hỏi Huyền Cơ Tử, hai nàng vẫn như cũ đang bế quan, thời gian tu hành giả cấp cao phá cảnh không ai giống nhau cả, hơn nữa không có quy luật đáng nói.

Có người cơ duyên đến, phá cảnh chỉ ở trong một cái chớp mắt, có người thì cần mấy ngày, mấy tháng, thậm chí mấy năm.

Liễu Hàm Yên và Lý Thanh hẳn là không cần lâu như vậy, nhìn từ hiệu quả các nàng ăn vào đan dược, nhiều nhất ba tháng, liền có thể hoàn toàn luyện hóa dược lực.

Khi hắn và nữ hoàng trở lại Thần Đô, Thượng Quan Ly đã thành công phá cảnh xuất quan, Mai đại nhân vẫn như cũ bế quan không ra. Thánh giai đan dược chỉ là trên diện rộng tăng lên xác suất tấn thăng, cuối cùng có thể phá cảnh hay không, còn cần xem bản thân tu hành giả.

Thiếu Mai đại nhân, Lý Mộ và nữ hoàng đương nhiên càng tự tại hơn chút.

Bọn họ có thể ở trong cung Trường Nhạc nắm tay vẽ tranh, lấy danh nghĩa trao đổi việc nước, đuổi thị vệ cung nữ lui ra, ở ngự hoa viên tản bộ ngắm hoa, hoặc là song song biến hóa dung mạo, ở quán mỳ bên đường cùng ăn một bát mỳ, cùng nhau chơi diều, cùng nhau ngắm mặt trời mọc mặt trời lặn…

Chỉ là Thượng Quan Ly tồn tại, thường xuyên quấy rầy kế hoạch thế giới hai người của bọn họ.

Xưng Tâm bởi vì cả ngày theo nữ hoàng một tấc cũng không rời, đã bị nàng phái đi mấy quận khô hạn làm mưa, không có mười ngày nửa tháng cũng không về được.

Thượng Quan Ly là nữ quan bên người nữ hoàng, trừ lúc ngủ, lý ra lúc nào cũng đều đi theo bên người nữ hoàng, một lần hai lần có thể đuổi nàng đi, số lần nhiều, khó tránh khỏi trong lòng nàng sẽ sinh nghi.

Trong lòng Lý Mộ đã có chút hối hận, sớm biết đã ở trong viên đan dược đó của nàng ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu, nếu là dược hiệu không tốt như vậy, nàng bây giờ có thể còn đang bế quan, mà không phải làm bóng đèn ở giữa hai người.

Trong cung Trường Nhạc, Lý Mộ đang xem sổ con, Chu Vũ đang vẽ tranh, Thượng Quan Ly đứng ở phía sau nàng, chờ đợi phân phó bất cứ lúc nào.

Lý Mộ và Chu Vũ ánh mắt nhìn nhau, nháy mắt đã đều rõ tâm ý đối phương.

Chu Vũ ho nhẹ một tiếng, nói: “A Ly, ngươi đi quốc khố kiểm kê tồn kho một phen, xem xem đan dược, phù lục các thứ còn thiếu không, nếu là không đủ, lại bảo Hộ bộ đi cửa hàng các phái mua.”

Trong mắt Thượng Quan Ly hiện ra một tia nghi ngờ, những việc nhỏ này, đều có quan viên chuyên môn đi quản, nàng căn bản không cần thiết đi.

Hơn nữa, bệ hạ xưa nay đều không thích những việc nước rườm rà này, gần đây sao đối với những việc này quan tâm như thế?

Hôm trước bảo nàng đi Cung Phụng ti giám sát cung phụng, hôm qua bảo nàng đi Hộ bộ kiểm toán, hôm nay lại bảo nàng đi quốc khố kiểm kê tồn kho, nàng sao lại cảm thấy, bệ hạ như đang cố ý điều nàng đi?

Lúc này, Chu Vũ lại nói với Lý Mộ: “Ngươi xem sổ con rất lâu rồi, xem xong cái này, cũng trở về nghỉ ngơi đi.”

Lý Mộ gật gật đầu, nói: “Vâng.”

Đây là tiếng lóng nữ hoàng ước định với hắn, ý tứ câu này là, Lý Mộ đi về trước, lát nữa hai người ở Lý phủ hội hợp.

Nếu chỉ là điều đi Thượng Quan Ly, để lại Lý Mộ ở cung Trường Nhạc, mục đích không khỏi quá mức rõ ràng, cứ như

vậy, A Ly liền không có gì hoài nghi nữa.

Thượng Quan Ly cũng lên tiếng, mang theo đầy bụng nghi hoặc, ra khỏi cung Trường Nhạc.

Lý Mộ xem mấy phong sổ con, thấy Thượng Quan Ly đã đi xa, cùng nữ hoàng liếc nhau, cũng lập tức rời khỏi hoàng cung.

Hắn đầu tiên là ở chợ rau mua một con cá, một ít rau dưa tươi mới, cùng nữ hoàng cùng nhau nấu cơm, cũng là một loại ngọt ngào cùng lãng mạn khác.

Lúc về trong nhà, Lý Mộ đẩy cửa ra, nhìn thấy trong sân đã có một bóng người đứng.

Đối với loại chuyện này, nàng luôn so với mình càng thêm sốt ruột không chờ được.

Hắn đi qua, từ phía sau ôm nữ hoàng biến thành Thượng Quan Ly, hỏi: "Hôm nay muốn ăn cái gì?"

Thân thể mềm mại trong lòng chấn động, sau đó, hắn liền bị một đạo pháp lực mạnh mẽ đánh văng ra, Thượng Quan Ly lui ra vài bước, nổi giận nhìn Lý Mộ, cắn răng nói: "Ngươi làm gì!"

Lý Mộ giật mình nhìn nàng, lẩm bẩm: "Ngươi…"

Thượng Quan Ly hai tay giao nhau che ngực, cả giận nói: "Ngươi điên rồi sao!"

Lý Mộ nháy mắt ý thức đượclại đây, lập tức nói: "Xin lỗi, là ta nhận lầm người…"

Hắn vừa dứt lời, không gian Lý phủ dao động một trận, một Thượng Quan Ly khác xuất hiện ở trong sân.

Hai Thượng Quan Ly ánh mắt nhìn nhau, một người chấn động, một người bối rối.

Thượng Quan Ly đến Lý phủ, vốn là muốn hỏi một chút Lý Mộ, có cảm thấy bệ hạ gần đây có chút kỳ quái hay không, lại không ngờ được nhìn thấy một màn như vậy.

Nàng đứng phía sau Lý Mộ, chấn động qua đi, kinh ngạc giận dữ nói: "Ngươi là ai!"

Chu Vũ đã trải qua bối rối lúc đầu, rất nhanh đã bình tĩnh trở lại, khôi phục bộ dáng của mình.

Nhìn thấy bóng người quen thuộc đó, thân thể Thượng Quan Ly run lên, khó có thể tin nói: "Bệ hạ…"

Trong lòng nàng tràn đầy nghi hoặc, nàng không hiểu, bệ hạ vì sao sẽ biến thành bộ dáng của nàng tới Lý phủ — Thẳng đến lúc nàng nhớ ra một lời đồn ở Thần Đô mấy ngày nay, một lời đồn Lý Mộ cùng nữ quan bên người nữ hoàng dắt tay bước chậm.

Cho tới bây giờ, nàng mới rốt cuộc ý thức được, đó không phải lời đồn…

Chu Vũ đi đến cửa thư phòng, nói: "A Ly, ngươi theo trẫm tiến vào."

Thượng Quan Ly nhìn Lý Mộ một cái, có chút hoảng hốt đi vào thư phòng, không biết qua bao lâu, nàng mới từ thư phòng đi ra, lại nhìn Lý Mộ một cái, sau đó bước ra khỏi Lý phủ.

Chu Vũ đi đến trong sân, nói: "A Ly biết không có gì, nàng sẽ không nói cho người khác."

Lúc nói chuyện, nàng ở trong lòng khẽ thở ra một hơi, trước kia luôn giấu diếm, lo lắng bị người ta phát hiện, xuất phát từ bất đắc dĩ, sau khi mang chuyện này báo cho A Ly, trong lòng ngược lại thư thái hơn một chút.

Về sau, nàng liền không cần mang việc này giấu ở trong lòng, mà là có thể có một người chia sẻ.

Lý Mộ cũng cảm thấy đây là một chuyện tốt, ít nhất về sau không cần tránh A Ly nữa, chẳng qua, tránh là không cần tránh, nhưng hắn luôn cảm thấy từ sau khi biết chuyện này, ánh mắt A Ly nhìn hắn liền có chút là lạ, như là Lý Mộ đoạt thứ gì quan trọng của nàng.

Một điểm này, Lý Mộ trái lại có thể hiểu cho nàng.

Hết chương 956.

Chương 957. Chuyển biến của Thượng Quan Ly

Dù sao, làm nữ quan bên người nữ hoàng, nàng một mình độc sủng, bây giờ nữ hoàng sủng ái đều cho hắn, trong lòng nàng khó tránh khỏi sẽ có chênh lệch, tựa như Lý Mộ trước kia cũng không muốn nàng tranh thủ tình cảm với mình.

Từ sau khi rời khỏi Chu gia, nữ hoàng liền không có người thân, A Ly cùng Mai đại nhân chính là người thân cận nhất bên cạnh nàng, giống như người thân của nàng.

Mà nữ hoàng, hắn thân nhân.

Lý Mộ cũng không muốn A Ly bởi vì bị vắng vẻ mà đau lòng, cho nên khi hắn mang bữa sáng tình yêu cho nữ hoàng, thuận tiện sẽ mang một phần cho nàng, ngẫu nhiên chuẩn bị món quà nhỏ cho nữ hoàng, cũng sẽ không quên nàng.

Rốt cuộc có một ngày, Thượng Quan Ly không dùng ánh mắt bị cướp đi vật quan trọng nhìn Lý Mộ nữa, nhưng ánh mắt lại trở nên cực kỳ cảnh giác, cắn răng nói với Lý Mộ: “Ta nói cho ngươi, ngươi đừng hòng có ý đồ với ta, ta không thích nam nhân…”

Lý Mộ lĩnh hội được ý tứ của nàng, nhíu mày nói: “Ngươi nghĩ đi đâu thế, ta là hạng người như vậy sao?”

Thượng Quan Ly dùng ánh mắt hờ hững nhìn hắn, hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ không đúng sao?”

Lý Mộ không thể phản bác, vì tỏ vẻ mình không có tâm tư khác đối với nàng, hắn vươn tay, nói: “Vậy ngươi mang đồ ta tặng cho ngươi trả ta.”

Thượng Quan Ly ngạc nhiên, hỏi: “Nào có người như ngươi?”

Lý Mộ nhún vai, nói: “Ta chỉ là đang hướng ngươi chứng minh, ta không có ý khác đối với ngươi.”

Thượng Quan Ly khẽ cắn môi, mang một cây trâm trên đầu tháo xuống, lại mang hai khuyên tai tinh xảo cũng tháo xuống,

đặt mạnh ở trong tay Lý Mộ, hỏi: “Đủ chưa?”

Những vật phẩm trang sức nhỏ này của nữ tử, là lúc Lý Mộ tặng quà nữ hoàng, thuận tay tặng cho nàng. Lý Mộ mang nó thu lại, lại nói: “Ngươi còn ăn bữa sáng của ta rất nhiều lần.”

Thượng Quan Ly đen mặt, nói: “Ta sẽ trả lại cho ngươi!”

Lý Mộ tiếp tục nói: “Ngươi còn dùng Phá Cảnh Đan của ta.”

Thượng Quan Ly cả giận nói: “Đó là bệ hạ cho ta!”

Lý Mộ phất phất tay, nói: “Được rồi, cái đó không tính…”

Thượng Quan Ly thở phì phì rời đi, cách đó không xa, Trương Xuân cùng Thọ Vương tựa vào trên lan can bạch ngọc trước quảng trường đồng thời lắc lắc đầu.

Trương Xuân vẻ mặt khó chịu, nói: “Lý đại nhân người như vậy, là làm như thế nào bên cạnh có các mỹ nhân vờn quanh?”

Thọ Vương nhìn hắn, nói: “Cái này ngươi không hiểu, cái này gọi là phương pháp trái ngược, là thủ đoạn càng thêm cao minh. Ta thấy, Thượng Quan thống lĩnh rất nhanh cũng phải luân hãm…”

Trương Xuân lại lắc đầu, thở dài: “Hắn vẫn là quá trẻ tuổi, trẻ tuổi không biết phụ nhân tốt, lầm mang thiếu nữ coi thành bảo bối, chẳng lẽ Mai thống lĩnh không có ý nhị hơn so với Thượng Quan thống lĩnh sao?”

…

Sáng sớm thời điểm phê duyệt sổ con, Lý Mộ chưa nhìn thấy Thượng Quan Ly.

Có một số nữ nhân, bộ dạng đẹp, nghĩ cũng đẹp, bản thân Lý Mộ sự tình trong nhà cũng không chiếu cố được, nào còn có thể sinh ra tâm tư gì đối với nàng. Hắn xem mấy phong sổ con, ngoài điện bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân.

Thượng Quan Ly bưng một cái bát, bước vào, mang bát đặt mạnh ở trước mặt Lý Mộ, nói: “Trả lại ngươi!”

Lý Mộ nhìn thứ đen sì trong bát, ngẩng đầu nhìn nàng hỏi: “Ta cho ngươi ăn chính là loại này sao, loại này, cho Xưng Tâm Xưng Tâm cũng sẽ không ăn…”

Thượng Quan Ly nhìn thoáng qua trong bát, lại yên lặng bưng bát rời đi.

Không lâu sau, trong ngự thiện phòng liền có thêm một bóng người bận rộn.

Các ngự trù cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, Thượng Quan thống lĩnh thân phận tôn quý, thế mà lại bắt đầu khổ luyện tay nghề làm bếp, cái này khiến vô số người đoán, không ít người đều cảm thấy, nàng hẳn là có người trong lòng rồi.

Kẻ sĩ chết vì người tri kỷ, nữ giới bao dung vì người mình yêu, Thượng Quan thống lĩnh chỉ biết đánh đánh giết giết vì người trong lòng, khổ luyện kỹ nghệ nữ tử bình thường nên có, từ trên đạo lý cũng nói thông.

Trong cung Trường Nhạc, Lý Mộ buông xuống một phong sổ con trong tay, thở dài một hơi, giãn thân thể một phen.

Gần đây, các loại sự tình đều đang dựa theo phương hướng hắn dự định phát triển, có đạo môn ngũ tông, cùng với các quốc gia thế gia phía nam gia nhập, Như Ý phường vận hành thao tác đã hoàn toàn đi lên quỹ đạo, trở thành phường thị giao dịch tu hành lớn nhất Tổ Châu, hấp dẫn tu hành giả bốn phương tám hướng.

Triều đình từ trong phường thị thu lợi cực lớn, quốc khố nhanh chóng tràn đầy, liền có thể mời chào được càng nhiều cung phụng cường đại hơn nữa.

Doanh Châu cũng truyền đến tin tức tốt, tướng sĩ Nam quân ở Doanh Châu nơi khói độc chướng khí phát hiện mấy mỏ quặng, trong đó còn có một mỏ linh ngọc loại nhỏ, không cần triều đình viện trợ quá nhiều, bọn họ có thể tự cấp tự túc, thậm chí còn có thể trợ cấp trái lại triều đình.

Phương diện Thân quốc, Chu Trọng lấy thủ đoạn thiết huyết, thay hết hoàng thất Thân quốc, A Lạp Cổ xuất thân tiện dân trở thành hoàng đế trên danh nghĩa của Thân quốc, tuy bị

quý tộc kịch liệt phản đối, nhưng ở dưới Tang Cổ và ba tông cường thế trấn áp, thanh âm phản đối trong nước rất nhanh đã biến mất không dấu vết.

Về phần giáo phái thực tế khống chế các bang, trong đó cũng không có cường giả đỉnh cấp, ở sau khi mấy vị cường giả Siêu Thoát tới cửa, chỉ có thể lựa chọn thần phục.

Trong hoàng cung, trong tổ miếu Đại Chu đã có thêm một cái đỉnh đồng xanh.

Trong cái đỉnh đó có một sợi màu vàng tráng kiện lan tràn đến trong cái đỉnh to lớn trung ương tổ miếu, rồng vàng trong cái đỉnh lớn so với lúc Lý Mộ lần đầu tiên gặp, thân rồng cường tráng hơn không ít, ánh vàng trên người càng thêm chói mắt, chỉ có mấy chục cái vảy phần đuôi hơi ảm đạm.

Khi những cái vảy này từ vàng sẫm hoàn toàn biến thành vàng tươi, chính là lúc luồng đế khí này trưởng thành.

Lý Mộ rời tổ miếu, còn chưa đi vào cung Trường Nhạc, từ trong một chỗ cung điện trong cung bỗng nhiên truyền đến một luồng khí tức ngú trời.

Lý Mộ nhìn về phía cung điện đó, trên mặt hiện ra một tia vui mừng.

Bóng người hắn chợt lóe, đã đi tới trước điện kia, Mai đại nhân từ trong điện đi ra, khí tức trên người nội liễm, cả người nhìn qua cũng trẻ đi vài tuổi. Lý Mộ chắp tay, cười nói: “Chúc mừng Mai tỷ tỷ…”

Nữ hoàng và Thượng Quan Ly cũng đồng thời xuất hiện ở đây. Thượng Quan Ly nhìn Mai đại nhân, nhịn không được đi lên phía trước, nhéo nhéo mặt của nàng, kinh ngạc than thở: “Dựa vào cái gì tỷ phá cảnh có thể trở nên trẻ tuổi…”

Hết chương 957.

Chương 958. Yêu quốc huyết ảnh

Cũng không phải Mai đại nhân phá cảnh liền trở nên trẻ tuổi, chỉ là mỗi một lần đột phá cảnh giới, thân thể và nguyên thần đều sẽ nghênh đón một lần thăng hoa.

Ở trong quá trình đột phá, làn da của nàng trở nên càng thêm non mịn, cho nên thoạt nhìn cũng càng thêm trẻ tuổi.

Thượng Quan Ly khi đột phá, thân thể cũng có biến hóa như vậy, chẳng qua nàng vốn đã trẻ tuổi, cho nên thoạt nhìn biến hóa cũng không lớn.

Ngay cả Mai đại nhân cũng đột phá rồi, cũng không biết Liễu Hàm Yên và Lý Thanh xa ở Bạch Vân sơn thế nào, Lý Mộ đang định hỏi Huyền Cơ Tử một chút, pháp khí truyền âm đến từ Phù Lục phái lại tự mình chấn động.

…

Ngự thiện phòng.

Thượng Quan Ly đang tỉ mỉ đun một bát canh, Mai đại nhân từ bên ngoài đi vào, hỏi: “A Ly, ngươi đang làm cái gì?”

Thượng Quan Ly mang một ít hương liệu bỏ thêm vào, tức giận nói: “Không thấy sao, ta đang nấu canh.”

Mai đại nhân tò mò nói: “Ngươi từ bao giờ cảm thấy hứng thú đối với việc này?”

Thượng Quan Ly thản nhiên nói: “Gần đây.”

Mai đại nhân cầm lấy một cái thìa, vươn về phía bát canh đó, bị Thượng Quan Ly đánh một phát lên mu bàn tay. Thượng Quan Ly nói: “Muốn ăn ngươi tự đi làm, cái này không phải cho ngươi.”

Mai đại nhân tò mò hỏi: “Vậy ngươi là cho ai, cho bệ hạ?”

Sau đó nàng liền phủ nhận phán đoán này, nếu là cho bệ hạ, A Ly nhất định là vui vẻ, mà không phải loại vẻ mặt này như là có người nợ nàng một khoản tiền lớn, như là muốn nhổ nước miếng ở trong canh.

Nàng nghĩ nghĩ, hồ nghi hỏi: “Hắn sẽ không là cho Lý Mộ chứ?”

Nói tới Lý Mộ, Thượng Quan Ly liền hận đến ngứa răng.

Hắn không chỉ từ bên người nàng đoạt đi bệ hạ, còn dùng loại thái độ đó đối đãi nàng, nhưng, chuyện này cũng không thể nói cho Mai tỷ tỷ, cho dù cô là một trong những người thân cận nhất của nàng.

Nàng vẻ mặt bình tĩnh, thản nhiên nói: “Không có gì, chúng ta sở dĩ có thể phá cảnh, không phải có công lao rất lớn của hắn sao, ta vốn muốn đáp lễ cảm tạ một phen, nhưng hắn tựa như cái gì cũng không thiếu, vì thế ta liền tự mình xuống bếp, coi như là một phen tâm ý.”

Mai đại nhân nghĩ nghĩ, gật đầu nói: “Nói cũng có đạo lý, vậy ta có phải cũng nên cảm tạ hắn một chút hay không, nhưng ta nên cảm tạ như thế nào đây…”

Đợi tới lúc Thượng Quan Ly nấu canh xong, cùng Mai đại nhân đến cung Trường Nhạc, Lý Mộ đã rời khỏi.

Mai đại nhân nhìn trái nhìn phải, đi đến trước điện, nhỏ giọng hỏi Chu Vũ: “Bệ hạ, Lý Mộ đâu?”

Giọng điệu Chu Vũ có chút u oán, nói: “Nương tử nhà hắn tu vi đột phá, về Bạch Vân sơn rồi.”

Mai đại nhân kinh ngạc nhìn nữ hoàng một cái, trước kia Lý Mộ rời khỏi Thần Đô, nàng tuy cũng không vui, nhưng cảm xúc càng nhiều là không nỡ, lần này lại là u oán chiếm đa số.

Nàng dám khẳng định, ở trong khoảng thời gian này nàng bế quan, nhất định đã xảy ra cái gì.

Lúc cùng Thượng Quan Ly tuần tra hoàng cung, nàng truyền âm hỏi: “Giữa bệ hạ cùng Lý Mộ, có phải đã xảy ra cái gì hay không?”

Thượng Quan Ly khẽ nhướng đuôi lông mày, ra vẻ trấn định hỏi: “Đã xảy ra cái gì?”

Mai đại nhân suy nghĩ một lát, nói: “Không biết vì sao, ta luôn cảm thấy bệ hạ có chút kỳ quái, không chỉ có bệ hạ, ngay

cả ngươi cũng rất kỳ quái…”

Thượng Quan Ly lắc lắc đầu, nói: “Nghi thần nghi quỷ, là tự ngươi nghĩ nhiều rồi…”

…

Bạch Vân sơn.

Vừa mới từ chỗ Huyền Cơ Tử nhận được tin tức, Lý Mộ liền ngay lập tức chạy về.

Liễu Hàm Yên và Lý Thanh ở cùng một ngày phá cảnh thành công, tiến vào cảnh giới Động Huyền, trong vòng mười năm, tổ miếu sinh ra hai đạo đế khí, các nàng cũng có hi vọng bước vào Siêu Thoát.

Khoảng thời gian này, ở dưới đan dược cuồn cuộn không ngừng cung ứng, đệ tử cấp thấp của môn phái tu vi đột phá không ở số ít, thực lực chỉnh thể Phù Lục phái lại lặng yên tăng lên một bậc.

Lý Mộ mang các nàng về tổ trạch huyện Dương Khâu ở một đoạn thời gian, nhớ lại ngày xưa, sau đó liền dẫn các nàng du ngoạn ở khắp Tổ Châu, Đại Chu ba mươi sáu quận, mỗi một quận đều để lại bóng người bọn họ.

Bọn họ ở quận Vân Đài ngắm mặt trời mọc, ở quận Hán Dương ngắm mặt trời lặn, ở trên núi tuyết quận Giang Âm trượt tuyết, ở trên đồng cỏ quận Yến Đài phóng ngựa, mang vô hạn phong cảnh của Đại Chu tất cả đều lãnh hội một lần.

Đông Hải Doanh Châu.

Doanh Châu bờ Đông Hải, ba luồng hào quang từ trên biển chậm rãi bay tới.

Mấy ngày nay, Lý Mộ mang hai nàng cảm thụ một phen thế giới đáy biển, trùng hợp du ngoạn đến địa giới Doanh Châu, liền tính đến Doanh Châu lục địa ngắm.

Doanh Châu diện tích tuy lớn, nhưng không thích hợp nhân loại ở lại, yêu vật độc trùng trái lại không ít, trừ cực ít dân bản xứ, nơi này cũng không có quốc gia tồn tại.

Tổng đàn Thi Tông, cùng với tổ chức nghiên cứu Mặc gia Mặc Ly dẫn dắt đều ở nội địa Doanh Châu.

Khi ba người bọn Lý Mộ từ trên cao hạ xuống, tiếp cận thân núi nhìn như bình thường nào đó, từ trong núi bỗng nhiên bay ra vài cột sáng màu trắng tráng kiện.

Ánh sáng trắng có tốc độ cực nhanh, mang theo lực lượng có tính hủy diệt, tu hành giả Thần Thông cảnh nếu là chịu một đòn này, chỉ sợ lập tức phải nuốt hận tại chỗ. Lý Mộ phất tay trừ khử mấy đạo công kích này, từ trong núi bay ra mấy người.

"Lý đại nhân!"

"Dừng công kích, là Lý đại nhân!"

Mấy người bay đến trước mặt Lý Mộ, đều khom người: "Tham kiến Lý đại nhân."

Lý Mộ đáp xuống núi, nhìn thấy một loạt nòng pháo hướng ra phía ngoài vươn ra, vừa rồi mấy tia sáng trắng kia, chính là từ trong một loạt nòng pháo này đánh ra.

Mặc Ly vội vàng đi tới, hướng Lý Mộ ôm quyền nói: "Nơi này là khu vực cấm bay, bên trong những cơ quan này có trận pháp tự động cảm ứng pháp lực dao động, một khi phát hiện kẻ xâm nhập, sẽ phát động công kích, xin Lý đại nhân chớ trách…"

Lý Mộ phất phất tay, nói: "Không sao."

Mặc gia thật là nhân tài phương diện cơ quan thuật, vật ấy dùng để thủ thành, so với nhân loại thích hợp hơn nhiều. Trận pháp tự động cảm ứng, phát động công kích không phân biệt đối với kẻ xâm nhập, cho dù là không thể đánh chết, cũng có thể sớm dẫn lên cảnh báo.

Tuy chúng nó còn chưa thể tạo thành uy hiếp đối với tu hành giả cảnh giới thứ năm trở lên, nhưng đánh chết cảnh giới thứ tư, cũng chỉ là chuyện một phát pháo.

Nếu trong quân lượng lớn trang bị vật ấy, cái này sẽ trở thành ác mộng của tu hành giả cấp thấp ở thế lực đối địch.

Lý Mộ nói với Mặc Ly: “Còn có cơ quan nào, đều lấy ra để ta nhìn xem.”

Hết chương 958.

Chương 959. Tứ tộc liên minh (1)

Mặc Ly làm truyền nhân Mặc gia, hiểu được cơ quan thuật đầy đủ thành thục, trước kia bởi vì thiếu nhân lực vật lực tài lực, hắn không thể mang Mặc gia cơ quan thuật bày ra, hôm nay sau lưng có tài lực hùng hậu của Đại Chu ủng hộ, trong thời gian ngắn ngủn, liền có không ít cơ quan pháp bảo lợi hại từ bản vẽ biến thành vật thật.

Vừa rồi Lý Mộ đã kiến thức, cơ quan pháo có thể tự động phòng ngự chỉ là một thứ, tham khảo Lý Mộ đề nghị, hắn còn thành công nghiên cứu chế tạo ra một loại cơ quan khác.

Loại cơ quan này ngoại hình rất giống với xe tăng hiện đại, đáy khắc trận pháp, dùng cho đất liền và không trung, chỉnh thể do quặng cứng rắn luyện chế pháp bảo tạo ra, tuy giá trị chế tạo rất cao, nhưng phòng ngự rất mạnh, cho dù là cường giả cảnh giới thứ sáu, trong thời gian ngắn cũng không cách nào công phá.

Chỉ cần có một vị tu hành giả cảnh giới thứ ba ở trong đó đơn giản khống chế, nhét vào linh ngọc, vật ấy có thể biến thành cỗ máy giết chóc, diệt sát tu hành giả cấp thấp chỉ cần một viên linh ngọc, đối với cường giả cảnh giới thứ năm cũng có uy hiếp trí mạng.

Chỉ nhìn từ trả giá, tài liệu một chiếc xe tăng cơ quan, đủ để luyện chế rất nhiều món pháp bảo, nếu không phải Đại Chu giàu nứt đố đổ vách, căn bản không thể sản xuất lượng lớn.

Nhưng ưu điểm của vật ấy cũng là không thể thay thế.

Có được lực công kích cảnh giới thứ năm trở lên, chỉ cần linh ngọc, thì vĩnh viễn sẽ không khô kiệt pháp lực, phòng ngự rất mạnh, công kích cực cao, nếu là có mấy vạn loại cơ quan pháp bảo này, có thể ở nháy mắt mang một quốc gia nhỏ san thành bình địa, cũng có thể khiến Huyền Tông biến mất ở trên Đông Hải.

Trừ loại cơ quan công kích này, Mặc gia còn có một chút cơ quan loại phụ trợ nhỏ.

Pháp khí truyền âm của bọn họ có phong cách riêng, một cái hộp mẹ, có thể có được vô số hộp con, giữa hộp mẹ cùng hộp con có thể thành lập liên hệ, như vậy Lý Mộ liền không cần mang nhiều pháp bảo truyền âm như vậy, hắn chỉ cần cầm một cái hộp mẹ, thì có thể thuận tiện liên hệ với người có được hộp con.

Lý Mộ bảo Mặc Ly chuẩn bị cho hắn hơn mười cái hộp con, cho Liễu Hàm Yên một cái, Lý Thanh một cái, trở về lại cho Vãn Vãn Tiểu Bạch, Mai tỷ tỷ, A Ly đều một cái…

Sau đó, hắn mang tri thức phù lục, trận pháp cùng với luyện khí Mặc Ly có thể dùng đến khắc ở trong một cái ngọc giản, nếu gã có thể tìm hiểu, Mặc gia cơ quan thuật liền còn có khả năng tiến bộ cùng tăng lên.

Rời khỏi Doanh Châu, Lý Mộ liền cùng các nàng hướng Thần Đô mà đi.

Mà lúc này, Sinh Châu, Yêu quốc.

Hồ Cửu dẫn theo mấy thủ hạ, lơ lửng ở một ngọn núi, nhìn thảm trạng phía dưới, nhịn không được rùng mình một cái.

Trong một động phủ của ngọn núi này, một tiểu Yêu tộc toàn tộc bị tàn sát, Yêu quốc vốn là cá lớn nuốt cá bé, loại chuyện này thỉnh thoảng xảy ra, nhưng từ sau khi những tiểu Yêu tộc này quy thuận Thiên Hồ quốc, Yêu tộc cường đại nữa của Yêu quốc, cũng không dám động thủ với bọn họ.

Càng làm người ta sợ hãi là, bộ dạng chết của những Yêu tộc này cực kỳ quỷ dị.

Trên thân thể của bọn họ không có bất cứ vết thương nào, máu trong cơ thể lại bị hút khô, không còn một giọt nào, tất cả đều biến thành thây khô, trên mặt còn lưu lại vẻ mặt kinh sợ vô cùng.

Cái này còn chưa phải toàn bộ.

Không chỉ có một tiểu Yêu tộc này, phạm vi mười dặm đỉnh núi nơi này, không có một vật nào còn sống.

Vô luận là chim bay cá nhảy, hay là tiểu yêu trong núi, tựa như đều ở trong cùng một lúc biến thành thây khô, trong núi

một mảng tĩnh mịch, yêu vật bọn Hồ Cửu thậm chí có thể nghe được tiếng hít thở của mình, một loại không khí quỷ dị đến cực điểm lan tràn ra ở giữa bọn họ…

Trong gần một tháng, toàn bộ Yêu quốc đều tràn ngập ở trong một loại không khí khủng bố.

Lãnh địa Thiên Hồ quốc, Thiên Lang quốc, Huyền Xà tộc, Phi Hùng tộc, ở trong khoảng thời gian ngắn, đã xảy ra mấy sự kiện dọa bầy yêu, mười mấy Yêu tộc trung bình và nhỏ, trong một đêm, bị tàn sát cả tộc.

Những Yêu tộc này tử trạng cực thảm, máu toàn thân chúng nó đều bị hút khô, chỉ còn lại có yêu thi khô héo, càng khủng bố hơn là, bị tàn sát không chỉ có yêu vật sinh ra linh trí, ngay cả phụ cận các Yêu tộc này, dã thú chưa sinh ra linh trí, cũng bị hút thành thây khô.

Sự kiện này, khiến cả Yêu quốc yêu tâm hoảng sợ.

Thiên Hồ quốc, trong động phủ đỉnh núi cao nhất.

Thanh Sát Lang Vương sắc mặt tái nhợt, lẩm bẩm: “Ma đạo, nhất định là ma đạo, đây là thủ đoạn ma đạo, lúc trước vị trưởng lão ma đạo kia vì chữa thương, cũng làm như vậy…”

Vạn Huyễn Thiên Quân nheo mắt, thấp giọng nói: “Các trưởng lão đó của Thánh Tông không có nhân tính gì, còn tiếp tục như vậy không phải biện pháp, một lần hấp thụ tinh huyết nhiều Yêu tộc như vậy, chỉ sợ là có người đang mượn nó tu luyện ma công, nếu tiếp tục mặc kệ hắn như vậy, hắn sẽ càng ngày càng mạnh, càng ngày càng khó đối phó…”

Thanh Sát Lang Vương nói: “Nếu thật là những người đó, chúng ta cũng không phải đối thủ, muốn lưu lại một vị trưởng lão Thánh Tông, chỉ sợ phải mang con gấu kia cùng con rắn kia cùng nhau gọi tới…”

Vạn Huyễn Thiên Quân nhìn phía ngoài động phủ, nói: “Xem ra đã tới lúc đi Thiên Sơn cùng Xà Chiểu* một chuyến rồi.”

(*): đầm lầy rắn

Cực bắc Yêu quốc, trên một cánh đồng băng.

Lãnh thổ rộng lớn bắc bộ Sinh Châu, là lãnh địa của Thiên Sơn hùng tộc, nơi này khí hậu giá lạnh, đất liền quanh năm bị băng tuyết bao trùm, bước vào cánh đồng băng phương Bắc, đập vào mắt đều là một mảng trắng xoá.

Giờ phút này, ở trên cánh đồng băng nào đó, lại xuất hiện một mảng màu đỏ chói mắt.

Mấy con gấu trắng ngã trên tầng băng, máu tươi mang mặt băng dưới thân thấm đẫm một mảng lớn, còn đang hướng về bốn phía khuếch tán, mà mấy con gấu trắng đã sớm không còn bất cứ sinh cơ nào.

Một thanh niên nhân loại tà dị mặc áo bào đỏ, lơ lửng ở trên không, nhìn huyết quang trên mặt băng, liếm liếm tơ máu khóe miệng, thấp giọng nói: "Tinh huyết cường giả quen thuộc…"

Hắn hít thật sâu, máu dưới mặt băng liền hướng về hắn hội tụ đến, cuối cùng hình thành một dòng sông máu, dung nhập thân thể hắn.

Thanh niên rùng mình một cái, khí tức trên người lại cường đại thêm một phần, trên mặt cũng thêm một sợi màu máu, mà gấu trắng trên mặt băng, thì đều trở thành thây khô đét.

Thanh niên nhìn một thi thể gấu lớn dị thường cường tráng, sau cái phất tay, xác gấu biến mất, hắn lẩm bẩm: "Đợi lão ngũ thức tỉnh, để nàng luyện thành yêu thi cũng không tệ…"

Sau khi thu xác gấu, hắn đang muốn rời khỏi, hướng chính Bắc bỗng nhiên có một tia sáng màu trắng gào thét mà đến.

Hết chương 959.

Chương 960. Tứ tộc liên minh (2)

Ánh sáng trắng cuốn theo một đạo khí tức cường đại, còn chưa tới, đã từ trong đó phát ra một tiếng rống giận kinh thiên: "Là ai giết con ta!"

Thanh niên nhìn hướng đó, khóe miệng tách ra một độ cong, mỉm cười nói: "Giết nhỏ, đến lớn…"

Hắn chỉ có tu vi cảnh giới thứ sáu, nhưng đối mặt khí tức kia so với hắn cường đại hơn rất nhiều, lại hoàn toàn không sợ, một dòng sông máu tanh hôi từ trong cơ thể hắn trào ra lần nữa, rợp trời rợp đất hướng về bóng người nơi xa đó mà đi.

Sông máu va chạm với ánh sáng trắng, bộc phát ra pháp lực dao động mãnh liệt, cánh đồng băng phạm vi mấy chục dặm trực tiếp sụp đổ, hình thành vô số chùy băng, rậm rạp đâm về phía thanh niên áo bào đỏ.

Chùy băng hầu như tràn ngập không trung, thanh niên tránh cũng không được, thân thể bỗng nhiên hóa thành một đám máu, tùy ý những cây chùy băng đó xuyên qua, sau đó xẹt qua một tia sáng màu máu, dung nhập trong dòng sông máu nơi xa.

Theo thân thể thanh niên biến thành máu dung nhập, dòng sông máu bắt đầu kịch liệt quay cuồng, tựa như sôi trào, nháy mắt liền bao vây cự hán kia trong ánh sáng trắng, hình thành một quả cầu máu không ngừng co rút lại.

Quả cầu máu ở trên không cánh đồng băng chạy khắp nơi, đồng thời cũng không ngừng nén, mặt ngoài sôi sục càng thêm kịch liệt, từ trong đó truyền đến tiếng rống khiếp sợ cùng khủng hoảng.

"Ngươi rốt cuộc là cái gì vậy!"

Trong quả cầu máu, thanh niên giọng âm trầm nói: "Có thể cống hiến tinh huyết cho bản tôn, ngươi chết cũng không tính là không có giá trị…"

Hắn vừa dứt lời, quả cầu máu bỗng nhiên im lặng một cái chớp mắt, sau đó liền bắt đầu kịch liệt bành trướng, cuối cùng "Phành" một tiếng nổ tung, một tia sáng trắng từ trong đó chạy

thoát, hướng về nơi xa bắn nhanh bỏ chạy, mà thanh niên kia cũng khôi phục thân hình, sắc mặt có chút tái nhợt. Hắn liếm tơ máu khóe miệng, thấp giọng nói: "Lâu lắm chưa đấu pháp với người ta, có chút xem nhẹ đám vãn bối này…"

Khí tức trong cơ thể hắn so với vừa rồi suy yếu hơn nhiều, cũng chưa tiếp tục truy kích, mà là hóa thành một tia sáng màu máu, biến mất ở phương hướng trái ngược ánh sáng trắng kia.

Một ngày sau, Thiên Sơn.

Trong một hang băng cỡ lớn, Cửu Thiên Xà Vương nhìn một vị tráng hán dáng người cường tráng, khí tức uể oải, chấn động nói: "Cái gì, ngay cả ngươi cũng không phải đối thủ của người nọ?"

Bạch Hùng Vương lòng còn sợ hãi, nói: "Nếu không phải ta tự bạo pháp bảo bồi dưỡng sáu mươi năm thoát vây, lần này chỉ sợ đã chết ở trong tay tên nhân loại kia."

Thanh Sát Lang Vương hỏi: "Đả thương ngươi là vị trưởng lão Siêu Thoát nào của ma đạo?"

Bạch Hùng Vương lắc lắc đầu, nói: "Không phải Siêu Thoát, người nọ chỉ có tu vi cảnh giới thứ sáu."

Thanh Sát Lang Vương khó có thể tin, bật thốt lên nói: "Không có khả năng, tu vi cảnh giới thứ sáu, thế mà thiếu chút nữa khiến ngươi ngã xuống, ngươi cho rằng ai cũng là tên cầm… vị đại nhân kia sao?"

Bạch Hùng Vương nghiêm túc nói: "Ta khẳng định hắn chỉ có cảnh giới thứ sáu, nhưng thần thông của hắn quá quỷ dị rồi, ta chưa từng gặp thần thông quỷ dị như vậy, khủng bố như vậy, người này rốt cuộc là ở đâu toát ra, vì sao trước kia chưa từng nghe nói…"

Thanh Sát Lang Vương hồ nghi nói: "Chẳng lẽ không phải ma đạo?"

"Là ma đạo."

Vạn Huyễn Thiên Quân trầm mặc một lát, chậm rãi mở miệng nói: "Ta từng xem lịch sử Ma Tông, cách mỗi mấy trăm năm hoặc là hơn một ngàn năm, Ma Tông sẽ bỗng nhiên toát

ra vài vị cường giả, bọn họ thực lực cường đại, có thể lấy Động Huyền vượt cảnh giới giết Siêu Thoát, thần thông vị nhân loại kia Hùng Sơn nói dùng, ở trong điển tịch cũng có ghi lại, ước chừng qua mỗi ba bốn trăm năm, sẽ xuất hiện một vị cường giả giỏi dùng huyết thuật thần thông, khoảng cách thượng một vị huyết thuật cường giả ngã xuống, đã có hơn bốn trăm năm."

Cửu Thiên Xà Vương nói: "Nếu là ma đạo, như vậy sự tình càng thêm phiền toái, người này bây giờ đã có thực lực đánh giết chúng ta, đợi hắn ma công đại thành, tu vi tiến một bước nữa, cho dù là chúng ta liên thủ, cũng chưa chắc là đối thủ của hắn, đến lúc đó, chỉ sợ cho dù chúng ta không đi tìm hắn, hắn cũng sẽ tới tìm chúng ta."

Vẻ mặt mấy vị chí cường giả Yêu quốc đều có chút ngưng trọng, Yêu quốc từng đối lập với Đại Chu, nhưng cũng chỉ là bộ phận thế lực Yêu tộc liên lụy trong đó, về sau nội loạn, chẳng qua là chiến tranh của Thiên Lang tộc cùng Thiên Hồ tộc.

Nhưng hôm nay tình huống đã khác, dưới trướng bốn thế lực lớn đều có tiểu Yêu tộc bị diệt, cái tay của người phía sau màn thế mà đã vươn đến trên người Bạch Hùng Vương.

Nếu là bỏ mặc, đây chỉ sợ sẽ trở thành hạo kiếp lớn nhất của toàn bộ Yêu quốc mấy trăm năm qua.

Ánh mắt Vạn Huyễn Thiên Quân nhìn quét mọi người, nói: "Tình thế Yêu quốc, các vị đều rất rõ, bản tôn hy vọng, ở trong thời gian kế tiếp, chúng ta có thể mang ân oán ngày xưa đặt ở một bên, liên thủ đối phó kẻ địch chung."

Bạch Hùng Vương và Cửu Thiên Xà Vương liếc nhau, sau đó đều chậm rãi gật đầu.

Trong bốn thế lực lớn của Yêu quốc, Lang tộc và Hồ tộc không biết vì sao đã ngưng tụ thành một sợi dây thừng, tuy bọn họ vẫn có tranh chấp lãnh địa cùng ích lợi liên lụy lẫn nhau, nhưng từ trước mắt mà nói, bọn họ có kẻ địch chung, hơn nữa là kẻ địch vô cùng cường đại.

Yêu quốc một kiếp này, bọn họ phải liên thủ mới có thể vượt qua.

Sau cuộc nói chuyện bí mật ngắn ngủi, bốn đại bộ tộc của Yêu quốc chính thức kết minh.

Vạn Huyễn Thiên Quân nhìn Bạch Hùng Vương suy yếu, lấy ra một bình đan dược, từ trong đó đổ ra một viên, ném cho Bạch Hùng Vương, nói: "Kế tiếp có thể sẽ có ác chiến phải đánh, ăn vào viên đan dược này, thương thế của ngươi có thể khôi phục."

Theo Vạn Huyễn Thiên Quân mở ra bình ngọc, ba vị yêu vương khác lập tức ngửi thấy một hương thơm thuốc xộc vào mũi, chỉ từ mùi thơm này phán đoán, đan dược này nhất định không phải vật phàm.

Đan dược có thể sinh ra tác dụng đối với cảnh giới thứ bảy vốn cực kỳ quý giá, huống chi Yêu tộc không am hiểu luyện đan, loại đan dược này, ở Yêu quốc càng là một viên khó cầu, Vạn Huyễn Thiên Quân thế mà có cả một bình, điều này làm trong lòng mấy yêu hâm mộ không thôi.

Bạch Hùng Vương nhận lấy đan dược, ôm quyền nói: "Huyễn huynh đa tạ, không biết đan này giá bao nhiêu, bổn vương trả linh ngọc cho ngươi."

Vạn Huyễn Thiên Quân khoát tay, giọng điệu không phải không có kiêu ngạo nói: "Vẻn vẹn một viên đan dược, không tính là gì, con rể cho bản tôn vài bình, nhất thời cũng không dùng hết…"

Bạch Hùng Vương hâm mộ nói: "Huyễn huynh kiếm được một đứa con rể tốt, đáng tiếc con gái bổn vương không có cái số đó…"

Thanh Sát Lang Vương nhìn hắn một cái, nói: "Những đứa con gái đó của ngươi thì thôi, đứa nào cũng cao lớn thô kệch, lưng hùm vai gấu, nhân loại nào sẽ thích, tái lại các cô nương kia nhà Cửu Thiên biến quấn người, người nọ là rất háo sắc, Cửu Thiên ngươi không bằng…"

Sắc mặt Vạn Huyễn Thiên Quân trầm xuống, lạnh lùng nói: "Thanh Sát, bản tôn khuyên ngươi đừng xen vào việc của

người khác!”

Hết chương 960.

Chương 961. Chấn động lẫn nhau (1)

Bạch Vân sơn.

Lý Mộ và Liễu Hàm Yên Lý Thanh vừa mới vượt qua một đoạn thế giới ba người tốt đẹp hơn nữa xấu hổ, lại ở Thần Đô mấy ngày, sau đó trở lại tổ đình.

Một ít công pháp thượng cổ thất truyền, tốc độ tu hành so với đạo môn dẫn đường luyện khí nhanh hơn nhiều, bí thuật song tu của Ngao Thanh, Lý Mộ đã tu hành một đoạn thời gian, thường thường một đêm có thể bằng với bình thường luyện khí mười ngày.

Ngao Thanh có thể tu thành cảnh giới thứ chín, không tách rời công pháp tu hành của lão, cũng có quan hệ không thoát được với hậu cung khổng lồ của lão.

Công pháp này vốn phi thường thích hợp long tộc, đã có thể thỏa mãn nhu cầu sinh lý long tính vốn dâm, lại là pháp môn tu hành đỉnh cấp, nói tới, cũng như là đặt làm riêng cho Lý Mộ.

Chẳng qua hai ngày gần đây, Lý Mộ chỉ có thể thành thật luyện khí tu hành.

Liễu Hàm Yên và Lý Thanh sau khi tu vi đột phá, thân phận cũng từ đệ tử hạch tâm tấn thăng thành thủ tọa. Ở trong lục phái, phàm đệ tử tu vi tấn thăng Động Huyền, đều có thể độc lập chiếm một đỉnh núi, tuyển nhận đệ tử môn đồ.

Ngọc Chân Tử đã là Siêu Thoát, Bạch Vân phong để lại cho Liễu Hàm Yên quản lý.

Lý Thanh là đệ tử chưởng môn, tu vi cũng đã tới Động Huyền, cũng có tư cách mở đỉnh núi. Nàng vốn là đệ tử Tử Vân phong, ở sau khi nàng tấn thăng, Tử Vân phong thủ tọa Ngọc Tuyền Tử liền bỏ lại vị trí thủ tọa, mang Tử Vân phong hoàn toàn giao cho nàng.

Phù Lục phái vốn bốn năm tuyển đệ tử một lần, sau khi tiếp quản Phù Lục phái, Lý Mộ sửa lại quy củ này. Chiến lực cấp cao, Phù Lục phái và Huyền Tông không chênh nhau bao

nhiêu, nhưng trên đệ tử cấp thấp, hai tông chênh lệch thật sự quá lớn, nếu là vẫn dùng quy củ trước kia, không biết khi nào mới có thể đuổi kịp và vượt qua Huyền Tông.

Phù Lục phái trước kia hợp tác với triều đình không nhiều, rất khó ở dân gian chiêu mộ được đệ tử.

Hôm nay Phù Lục phái đã triển khai hợp tác chiều sâu với triều đình, đoạn thời gian trước, Lý Mộ xin chỉ thị từ nữ hoàng, ở trong phạm vi ba mươi sáu quận, mang người độ tuổi thích hợp, tư chất không tệ chọn ra, lại để môn phái tiếp xúc với người nhà bọn họ.

Có thể bái vào tông môn tu hành như vậy, đối với dân chúng bình thường mà nói, không thể nghi ngờ là việc tốt triệt để thay đổi vận mệnh.

Không chỉ có bản thân có thể học được bản lĩnh, người nhà về sau cũng sẽ áo cơm không lo, thậm chí là thăng quan phát tài, có rất ít ai sẽ từ chối cơ hội như vậy, bởi vậy trong khoảng thời gian này, Bạch Vân sơn đã có thêm không ít gương mặt mới.

Những người này chia đều cho các đỉnh núi, tạm thời giao ở dưới trướng đệ tử trẻ tuổi, bọn họ sẽ mang các đệ tử mới này dẫn vào cánh cửa tu hành.

Bay ra khỏi Bạch Vân phong, Lý Mộ lại đến Tử Vân phong, hai nữ đệ tử đang nói chuyện phiếm lập tức đứng thẳng người, ưỡn ngực, cung kính nói: “Ra mắt sư thúc.”

Lý Mộ mỉm cười với các nàng, liền hướng đạo cung phía trước đi đến.

Chờ Lý Mộ đi vào đạo cung, một nữ đệ tử lớn tuổi mới nói với vị trẻ tuổi kia: “Linh Cơ Tử sư thúc tổ là sư đệ của chưởng giáo chân nhân, dựa theo bối phận, chúng ta nên xưng hô hắn là sư thúc tổ, về sau đừng gọi sai.”

Nữ đệ tử trẻ tuổi kia nghi hoặc nói: “Nhưng ta nghe nói, Linh Cơ Tử sư thúc là đạo lữ của thủ tọa mà, nếu tính như vậy, chúng ta nên gọi hắn sư thúc mới đúng.”

“Cái này…” Nữ đệ tử lớn tuổi ngạc nhiên một cái chớp mắt, sau đó lắc đầu nói: “Cái này ngươi cũng đừng quản, nơi này là trong môn phái, về sau nhìn thấy hắn, xưng hô sư thúc tổ là được.”

Nữ đệ tử vừa mới nhập môn không lâu nghĩ nghĩ, lẩm bẩm: “Nếu nói như vậy, vậy thủ tọa chẳng phải là cần xưng hô đạo lữ của nàng là sư thúc, thế này cũng quá kỳ quái rồi nhỉ…”

Nàng còn chưa dứt lời, liền bị sư tỷ gõ một phát ở trên đầu, nữ đệ tử lớn tuổi răn dạy nàng: “Nơi này là Bạch Vân sơn, không phải thời điểm ngươi ở thế tục, đối đãi trưởng bối môn phái cần tôn kính một chút, không thể tùy ý nghị luận…”

Nữ đệ tử trẻ tuổi gật gật đầu, như đã nhận dạy bảo rồi đi xa, nữ đệ tử lớn tuổi kia mới thấp giọng lẩm bẩm: “Nói thế nào đi nữa, là có chút kỳ quái…”

…

Ba ngày sau, một bóng người từ Bạch Vân sơn bay ra, hướng Sinh Châu Yêu quốc mà đi.

Lý Mộ đã thay đổi khuôn mặt ngự không mà đi, không nhanh không chậm. Hắn bây giờ, nhất định là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt ma đạo, mặc dù tu vi hắn đã tới Động Huyền, nhưng còn xa xa không phải thiên hạ vô địch.

Không nói ma đạo đại năng có khả năng tồn tại cảnh giới thứ tám, U Minh tam lão nếu chặn đường lần nữa, một mình hắn cũng khó ứng phó.

Cho nên ở trước khi rời khỏi Phù Lục phái, hắn đã thay đổi khuôn mặt, lấy thiên giai phù lục che giấu thiên cơ bản thân, để cường giả cấp cao cũng không cách nào suy tính.

Rất lâu chưa gặp Huyễn Cơ, Lý Thanh cùng Liễu Hàm Yên bận việc tông môn, không rảnh quan tâm hắn, hắn quyết định đi Yêu quốc ở một ít thời gian, miễn cho trong lòng Huyễn Cơ mất cân bằng.

Trở lại Yêu quốc, Lý Mộ sâu sắc phát hiện, không khí nơi này có chút không quá thích hợp.

Yêu quốc trước kia, khắp nơi đều tràn ngập yêu khí, một ít đại yêu càng không chút nào che giấu, khí tức phóng lên, cách rất xa cũng có thể phát hiện được.

Nhưng lúc này Lý Mộ bay ở trên không Yêu quốc, cảm nhận được, chỉ có một mảng tĩnh mịch.

Yêu khí ngút trời không có lấy một đạo, một ít tiểu yêu, càng cực lực che giấu yêu khí, rúc ở trong hang không ra, không khí rất không tầm thường.

Nếu là chỉ có một chỗ thì thôi, hắn phi hành ngàn dặm, trên đường, thế mà đều là loại tình hình quỷ dị này, không trách hắn trong lòng sinh nghi.

Phía trước vài trăm dặm nữa là Thiên Hồ quốc, Lý Mộ đang muốn đẩy nhanh tốc độ, bỗng nhiên nhận ra một tia khí tức khác thường. Hắn hít hít cái mũi, ngửi thấy một mùi máu tanh thoang thoảng.

Mùi máu này cực nhạt, nhưng cho Lý Mộ cảm giác lại rất không thoải mái. Trong lòng hắn kinh nghi, theo huyết khí một đường truy tìm, cuối cùng tới một chỗ thung lũng.

Trong thung lũng, tồn tại một cái hồ máu.

Hồ máu cuồn cuộn không ngừng, vô số yêu vật đã chết chìm ở trong đó, hơi nước cùng máu của thân thể tựa như bị rút cạn, chỉ còn lại có thi thể khô héo chìm nổi ở trong hồ máu.

Một thanh niên mặc trường bào màu máu khoanh chân ngồi ở trung tâm hồ máu, từng tia sương mù máu từ trong hồ máu bốc lên, bị hắn hút vào thân thể.

Hết chương 961.

Chương 962. Chấn động lẫn nhau (2)

"Tà tu!"

Loại cảnh tượng tanh máu như luyện ngục này, Lý Mộ nhìn mà dạ dày cuồn cuộn một trận, trong đầu lập tức dâng lên một ý nghĩ.

Đường tu hành có vô số, có thông qua bản thân cố gắng tu hành chính đạo, cũng có tà đạo ham đường tắt, hại người lợi mình, tà tu ai cũng phải giết.

Tuy nơi này là Yêu quốc, người này giết là yêu, nhưng nơi đây đã là phạm vi Thiên Hồ quốc, gã giết là yêu dân dưới trướng Huyễn Cơ, cũng là yêu dân dưới trướng Lý Mộ.

Trong lòng Lý Mộ vừa mới dâng lên ý nghĩ, thanh niên khoanh chân lơ lửng ở trung tâm hồ máu, tựa như cũng đã nhận ra kẻ xâm nhập, đôi mắt khép kín đột ngột mở ra.

Hai tia sáng màu máu như thực chất, từ trong mắt gã bắn ra, hướng thẳng đến Lý Mộ.

Lý Mộ một tay bấm tay niệm chú, trước người hiện ra một cái pháp trận màu bạc, nháy mắt tiếp theo, ánh sáng màu máu liền bắn ở trên pháp trận, pháp trận Lý Mộ lâm thời ngưng tụ ra sụp đổ, hai tia sáng màu máu cũng tán loạn.

Huyết trong hồ tâm thanh niên chậm rãi đứng lên, dùng tham lam ánh mắt nhìn chằm chằm Lý Mộ, vươn đầu lưỡi màu đỏ tươi liếm liếm môi, thanh âm âm nhu: "Không ngờ được, sẽ có cường giả như vậy tự mình đưa lên cửa…"

Lý Mộ nhìn thanh niên áo bào màu máu, ánh mắt cũng trở nên ngưng trọng một chút.

Khí tức trên thân kẻ này, ước chừng ở cảnh giới thứ sáu trung kỳ, nhưng cho hắn uy hiếp, so với U Minh tam lão còn lớn hơn.

Càng làm trong lòng hắn chấn động là, tuổi người này hẳn là không khác lắm với hắn, nhưng tu vi lại cao hơn hắn không ít, phải biết rằng, Lý Mộ có thể có tu vi hôm nay, là dựa vào

bản thân cố gắng, niệm lực vô số dân chúng Thần Đô, Long Vương truyền thừa, cùng với vô số cơ duyên trên đường tu hành, người có thể lấy tuổi tác xấp xỉ, ở trên tu vi lực áp hắn, rốt cuộc là tu hành như thế nào?

Tà tu này hiển nhiên không muốn bỏ qua Lý Mộ, không kịp để Lý Mộ tự hỏi nhiều hơn nữa, dòng sông máu trong thung lũng đã cuốn ngược lên, nhấc lên sóng to, như là muốn mang Lý Mộ cắn nuốt.

Phía sau Lý Mộ hiện ra ngàn vạn bóng kiếm, ùn ùn nhập vào dòng sông máu, sau đó trực tiếp bùng nổ, dòng sông máu bị nổ ra vô số lỗ thủng, lại ở một chớp mắt tiếp theo ngưng tụ hội hợp lần nữa.

Trong mắt thanh niên lộ ra khinh thường, Lý Mộ thì khẽ nhíu mày lại.

Hắn và tà tu đối trận số lần không nhiều, các thần thông tà đạo này, so với hắn tưởng tượng càng khó đối phó hơn.

Hắn tâm niệm lại động, phía sau bỗng nhiên thổi lên cuồng phong, cuồng phong xen lẫn giọt mưa, mang dòng sông máu kia thổi không thể gần thêm chút nữa, lần này đến lượt thanh niên đó nhíu mày, thấp giọng nói: “Hô Phong Hoán Vũ… Ngươi một nhân loại biết môn thần thông này, long tộc bọn bảo thủ kia thế mà chưa đuổi giết ngươi…”

Khi lẩm bẩm, bóng người hắn biến mất ở tại chỗ, một cái bóng màu máu lao thẳng đến Lý Mộ.

Thanh Huyền Kiếm trong tay Lý Mộ hiện lên vô số ánh chớp, ngang trời chém qua, cái bóng màu máu kia bị chém thành hai nửa, lại nhanh chóng dung hợp. Tay tà tu này biến thành hai lưỡi đao máu, hướng trên người Lý Mộ chém tới.

Trên người Lý Mộ chợt lóe ánh vàng, một bộ giáp vàng hiện lên.

Đao máu chém vào trên giáp vàng, bóng người Lý Mộ bạo lui, cái bóng màu máu cũng bị chấn động bay đi.

Không khỏi bại lộ thân phận, Lý Mộ vẫn chưa dùng chuông đạo phòng hộ, cũng chưa dùng cây thương kia của Ngao

Thanh, hắn tự tin bằng vào thần thông đạo pháp, có thể ứng phó bất cứ cường giả nào cùng cấp.

Hai bóng người vừa mới tách ra, lại lần nữa lao đi tấn công.

Trong vòng một khắc đồng hồ kế tiếp, trên bầu trời tràn ngập hào quang đạo pháp thần thông, từng ngọn núi sụp đổ, phạm vi mấy chục dặm, yêu vật và dã thú ùn ùn thoát đi.

Lại là một khắc đồng hồ sau.

Lý Mộ lơ lửng ở trên không, nhìn cái bóng màu máu đối diện, ngực hơi phập phồng, trong lòng lại đã nhấc lên cuộn sóng thật lớn.

Quả nhiên không thể coi khinh người trong thiên hạ, đấu với tà tu không biết từ nơi nào toát ra này lâu như vậy, hắn thế mà chưa chiếm được chút lợi thế nào.

Kẻ này không chỉ pháp thuật thần thông quỷ dị, khiến hắn mấy lần suýt nữa chịu thiệt, càng quỷ dị là đấu pháp cùng kinh nghiệm chiến đấu của gã, phong phú đến mức làm người ta khó có thể tin.

Chỉ chiến đấu, Lý Mộ bằng vào "Đấu" tự quyết, thế mà chỉ có thể vừa vặn bất phân thắng bại với gã.

Trên đấu pháp cự ly xa, Lý Mộ càng từ ngay từ đầu đã bị gã áp chế.

Đánh với người này hai khắc đồng hồ, Lý Mộ tăng trưởng không ít kiến thức, thần thông thế mà có thể sử dụng cùng nối tiếp như vậy, hai loại pháp thuật khác nhau đồng thời hoặc nối tiếp sử dụng, cùng sử dụng đơn lẻ hiệu quả hoàn toàn khác nhau.

Giao thủ không bao lâu, Lý Mộ liền ý thức được, kinh nghiệm đấu pháp của tà tu này, là hắn xa xa không thể so sánh, nếu không phải hắn biết Súc Địa Thành Thốn, có thể ở trong nháy mắt di động đến ngoài phạm vi pháp thuật, trong quá trình đấu pháp vừa rồi, hắn ít nhất có mười sáu lần đã ngã trong tay kẻ này.

Trong lòng Lý Mộ chấn kinh, Huyết Hà lão tổ càng kinh sợ.

Hắn có được vạn năm kinh nghiệm chiến đấu cùng đấu pháp, vượt cấp giết địch cũng không phải việc khó, lại không thể làm gì một tiểu bối nho nhỏ cảnh giới thứ sáu tu vi so với hắn còn thấp hơn.

Tuổi người này không vượt qua ba mươi, tu vi lại là Động Huyền, kinh nghiệm chiến đấu phong phú ngay cả hắn cũng tự thẹn không bằng, trong lòng hắn thậm chí đã bắt đầu hoài nghi, người này có phải cũng mang theo ký ức lão quái vật nào đó chuyển thế hay không, nếu không một màn trước mắt căn bản khó mà giải thích.

Nhưng hắn nếu là lão quái vật mấy ngàn năm trước, kinh nghiệm đấu pháp lại nào sẽ gượng gạo như thế, loại chuyện mâu thuẫn này, không quá có khả năng xuất hiện ở trên thân cùng một người.

Hai người đều bị thực lực của đối phương chấn kinh, cách nhau trăm trượng, lơ lửng trên không, không dám có lấy một cử động.

Lý Mộ hít thật sâu, ánh mắt dần dần khôi phục bình tĩnh.

Người này tu vi tuy chỉ có Động Huyền, nhưng chỉ sợ Siêu Thoát ở trong tay hắn cũng không có kết quả tốt, hôm nay tuyệt đối không thể buông tha tà tu này, nếu không, đối với Yêu quốc cùng Đại Chu mà nói, trước sau sẽ có một tai hoạ ngầm thật lớn.

Hắn phải lấy ra chút bản lãnh áp đáy hòm.

Lý Mộ vươn tay, trên tay thanh quang chợt lóe, một cây trường thương bị hắn nắm trong tay.

Một khắc đó nhìn thấy trường thương này, trên mặt thanh niên tà dị không cách nào giữ bình tĩnh nữa, trên mặt hắn lộ ra biểu cảm vô cùng kinh sợ, thất thanh nói: “Phá Thiên Thương, ngươi, ngươi là Ngao Thanh!”

Từ trong miệng tà tu này nghe được tên cường giả long tộc tám ngàn năm trước, sự bình tĩnh trên mặt Lý Mộ cũng bị đánh vỡ, chấn kinh tương tự nói: “Ngươi sao có thể biết Ngao Thanh, ngươi rốt cuộc là cái gì!”

Hết chương 962.

Chương 963. Vấn đề không lớn

Ngao Thanh đã chết tám ngàn năm, ngay cả long tộc cũng đã mang lão quên đi, lại có người có thể liếc một cái nhận ra binh khí của lão, hô ra tên của lão, điều này làm Lý Mộ nghĩ kỹ, có chút dựng cả lông tóc lên.

Chính hắn cũng không biết, cây thương này thì ra tên là "Phá Thiên" .

Khi nhìn thấy thanh trường thương có tính dấu hiệu đó, từ chỗ sâu nhất của ký ức toát ra sợ hãi, khiến thanh niên tà dị run rẩy cả người, nhưng rất nhanh hắn liền ý thức được cái gì, nhìn Lý Mộ, không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, bật thốt lên nói: "Thì ra là ngươi!"

Trong lòng Lý Mộ cảnh giác càng cao hơn, hỏi: "Ngươi biết ta là ai?"

Thanh niên tà dị hừ lạnh một tiếng, nói: "Chưởng giáo tương lai Phù Lục phái, sủng thần của nữ hoàng Đại Chu, quốc sư cùng hoàng hậu Thiên Hồ quốc… Lý Mộ, ngươi cho rằng ngươi biến hóa xấu xí đi hai phần, có thể giấu được bản tôn sao?"

Ánh mắt Lý Mộ khẽ run lên, hắn đối với người này hoàn toàn không biết gì cả, đối phương lại có thể chuẩn xác hô ra thân phận của hắn, thậm chí ngay cả quan hệ hắn và Huyễn Cơ giữ kín không nói ra cũng một lời nói toạc ra, trên thế giới này, hận không thể so với chính hắn còn hiểu hắn hơn, chỉ có ma đạo.

Lý Mộ nhìn thanh niên này, hỏi: "Ngươi là vị trưởng lão nào của ma đạo?"

Thanh niên đứng trên không, ánh mắt nhìn chằm chằm Lý Mộ, nói: "Ở trước khi trả lời ngươi, bản tôn rốt cuộc nên gọi ngươi Lý Mộ, vẫn là Ngao Thanh?"

Ngao Thanh đã chết gần một vạn năm, Lý Mộ không biết thanh niên này vì sao sẽ hỏi như vậy, một tia nghi hoặc kia hắn

giấu ở sâu trong ánh mắt, vẫn chưa giấu được thanh niên đối diện.

Trên mặt thanh niên tà dị lộ ra nét hiểu ra, trong lòng âm thầm nhẹ nhàng thở ra, lẩm bẩm: “Không phải Ngao Thanh…”

Người đối diện cho hắn một loại cảm giác rất quỷ dị, Lý Mộ chưa từng gặp đối thủ như vậy. Hắn tay cầm trường thương, đâm về phía trước, hư không dao động một trận, bóng người Lý Mộ cầm thương từ sau lưng thanh niên tà dị xuất hiện, đâm một thương về phía lưng gã.

Thân thể thanh niên bỗng hóa thành một đám máu, trường thương đã đâm, máu bốc hơi một bộ phận, lại ở cách đó không xa lần nữa ngưng tụ ra thân hình thanh niên.

Trên bầu trời thanh quang và huyết ảnh đan xen, mặc dù là tay cầm Phá Thiên chi thương, Lý Mộ vẫn như cũ không chiếm được chút ưu thế nào.

Mà lúc này, bí ẩn trong lòng hắn đã một tầng lại một tầng.

Thanh niên trước mặt tuy trẻ tuổi, nhưng đấu pháp và kinh nghiệm chiến đấu phong phú đáng sợ, hơn nữa thế mà có thể nhận ra cường giả long tộc tám ngàn năm trước, gã hẳn sẽ không là lão quái vật thời đại thượng cổ chứ?

Ý tưởng này vừa mới xuất hiện, lại bị Lý Mộ phủ định.

Người tu hành thực lực mạnh nữa, cũng trốn không thoát năm tháng tàn phá, tuổi thọ chế tài, lão quái vật thời điểm đó, không có khả năng sống đến bây giờ.

Huống chi, nếu người này thật là lão quái vật từ thời đại thượng cổ sống sót đến nay, cũng sẽ không chỉ có tu vi Động Huyền. Giờ khắc này, trong đầu Lý Mộ nghĩ đến đầu tiên là Bạch Đế, hắn ở trước khi tuổi thọ đoạn tuyệt, mang ký ức bóc ra, truyền thừa đến ba ngàn năm sau, nói từ trên trình độ nào đó, sinh mệnh của hắn cũng được kéo dài.

Giả thiết người này là cường giả cùng thời đại với Ngao Thanh, mang ký ức bản thân bóc ra, giữ lại đến bây giờ dung

hợp cùng một người khác, hoặc là lần lượt truyền thừa xuống, như vậy mọi thứ hôm nay đều có giải thích.

Bao gồm gã nhận ra Phá Thiên Thương, kinh nghiệm chiến đấu và đấu pháp phong phú làm người ta khó có thể tin, gần vạn năm tích lũy, kinh nghiệm có thể không phong phú sao?

Hai tay thanh niên tà dị hóa thành hai thanh đao máu, thoải mái nhẹ nhàng hóa giải Lý Mộ công kích, trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt, nói: "Thật sự là đi mòn giày sắt chẳng thu hoạch, đạt được lại chẳng tốn công phu, truyền nhân của Ngao Thanh, hôm nay có thể chết ở trong tay bản tôn, cũng là duyên phận, sớm giao ra thiên thư trên người ngươi, bản tôn sẽ cho ngươi một cái kiểu chết thể diện…"

Lý Mộ nhìn hắn, thản nhiên nói: "Cho dù ngươi là lão quái vật vạn năm trước, bây giờ cũng chỉ là Động Huyền cảnh, muốn giết ta, bây giờ ngươi còn chưa đủ tư cách."

Khóe miệng thanh niên tà dị nứt ra một nụ cười, chậm rãi nói: "Tiểu bối, ngươi rất nhanh sẽ biết, bản tôn có tư cách hay không…"

Gã tung bốn đóa hoa sen đen, hoa sen đen bay về bốn phương hướng, dùng một tia màu đen nối liền nhau, mang mảnh không gian này giam cầm.

Lý Mộ biết đây là vì phòng ngừa hắn chạy trốn, lão quái vật này thực lực quá mạnh, kinh nghiệm cũng phong phú thái quá, so với bất luận kẻ nào Lý Mộ từng đối chiến đều khó chơi hơn, trước tiên mang không gian giam cầm, đại biểu gã căn bản không sợ bất cứ con bài chưa lật nào của Lý Mộ, hành đồng này là vì phòng ngừa hắn chạy trốn.

Mà theo không gian giam cầm, từ sau lưng thanh niên tà dị kia dâng lên một màn máu, mùi máu tươi nồng đậm làm người ta ngửi mà buồn nôn, cùng lúc đó, Lý Mộ phát hiện máu trong cơ thể hắn thế mà có dấu hiệu thấm ra khỏi cơ thể.

Lý Mộ vốn tưởng, lấy thực lực hắn hôm nay, đối phó một tà tu cảnh giới thứ sáu dễ như trở bàn tay.

Nhưng tình huống bây giờ đã xảy ra một chút biến hóa nho nhỏ, nếu thật sự tử đấu với gã, cho dù có thể diệt gã, bản thân

Lý Mộ cũng nhất định sẽ bị thương nặng, thậm chí là đồng quy vu tận.

Hắn nhìn cái bóng màu máu kia hướng hắn đánh tới lần nữa, không do dự, trong tay xuất hiện một cây cung phong cách cổ xưa.

Xạ Nhật cung xuất hiện, cái bóng màu máu hướng hắn tấn công khựng lại, sau đó liền truyền đến một thanh âm so với gã vừa xong nhìn thấy Phá Thiên Thương còn kinh ngạc cùng sợ hãi hơn.

"Xạ Nhật cung, Xạ Nhật cung của Ngao Huyền vì sao cũng ở trong tay của ngươi!"

Nháy mắt nhìn thấy Xạ Nhật cung, cái bóng màu máu liền cấp tốc lui về phía sau, nhưng ở trước khi bỏ chạy, cần cởi bỏ không gian giam cầm nơi này trước, điều này liền khiến tốc độ của gã chậm một cái chớp mắt.

Chỉ một cái chớp mắt, một mũi tên màu vàng, nhấc lên một trận không gian loạn lưu, đột nhiên tới.

…

Nam Hải.

Trên hòn đảo bị sương đen bao phủ.

Đỉnh tháp cao, một hồn ảnh quỳ gối trước quan tài đá, cung kính nói: "Bẩm Tam Tổ đại nhân, một tháng trước, không biết vì sao, hồn hiệt* cung phụng ở trong hồn điện bỗng nhiên chấn động không chỉ, thuộc hạ cảm thấy trong đó có lẽ có nguyên nhân gì, liền lập tức tới đây bẩm báo."

(*): hiệt - trang sách

Lão giả gầy như bộ xương, u hỏa trong đôi mắt rung động một cái, lập tức nói: "Minh Nhất."

Một lão giả chờ ở bên lập tức tiến lên, nói: "Xin Tam Tổ phân phó."

Hết chương 963.

Chương 964. Thuận tay giết rồi (1)

Lão giả khô lâu nói: “Hồn hiệt là vật quỷ đạo thiên thư in ấn, hồn hiệt chấn động, nói lên quỷ đạo thiên thư ngay tại U Đô Quỷ Vực, bản tôn lệnh ngươi lập tức tới Quỷ Vực, mang trang thiên thư đó về.”

Minh Nhất khom người nói: “Vâng.”

Vừa dứt lời, lão nhìn về phía hồn ảnh bên cạnh, nói: “Tần Quảng Vương, đi thôi.”

Sau khi bọn họ cáo lui, nắp một quan tài đá khác bên cạnh lão giả khô lâu bỗng nhiên xốc lên, từ trong đó truyền đến thanh âm một nữ tử: “Cách năm trăm năm, quỷ đạo thiên thư rốt cuộc hiện thế, ngươi không tự mình đi một chuyến sao?”

Lão giả khô lâu ôm ngực, nói: “Thiên Cơ Tử sẽ không cho phép ta đặt chân đại lục, người này tuy đạo pháp không mạnh, nhưng tinh thâm số học, là một trong các đối thủ khó chơi nhất ta gặp phải mấy ngàn năm qua.”

Nữ tử từ từ nói: “Những năm gần đây, cảnh giới thứ chín chết ở trong tay chúng ta không ở số ít, hôm nay vẻn vẹn một tên cảnh giới thứ tám, đã khiến ngươi sợ tay…”

Lão giả khô lâu thản nhiên nói: “Nay khác ngày xưa, ngày xưa tiến vào cảnh giới thứ chín đơn giản cỡ nào, hôm nay ta cạn hết tuổi thọ, cũng mới vừa vặn bước vào cảnh giới thứ tám, nếu là còn tìm không thấy cánh cửa đó, mấy trăm năm sau, tuổi thọ một kiếp hao hết, chỉ sợ cũng chỉ có thể dừng lại cảnh giới thứ bảy.”

Nữ tử nghĩ nghĩ, nói: “Dù sao cũng là thiên thư, truyền tin bảo Huyết Hà đi đi.”

Lão giả khô lâu nói: “Huyết Hà ở Yêu quốc, hắn cần phải nhanh một chút tiến vào Siêu Thoát, chỉ cần hắn thành công phá cảnh, dưới Hợp Đạo sẽ không có địch thủ. Đến lúc đó, chính là ngày chúng ta động thủ đối với đạo môn…”

Nữ tử trầm mặc một lát, lại hỏi: “Một mình hắn ở Yêu quốc không có gì ngoài y smuốn chứ. Trong vạn năm qua, ký ức

không ngừng luân hồi truyền thừa, môn phái mấy chục sư huynh đệ, chỉ còn lại có mấy chúng ta…”

Lão giả khô lâu thanh âm vững vàng, nói: “Yên tâm đi, lấy thực lực hắn bây giờ, chỉ cần không gặp Thiên Cơ Tử, bất cứ tình huống nào cũng có thể chu toàn, một mình hắn ở Yêu quốc, vấn đề không lớn.”

Lão vừa dứt lời, một khối ngọc phù treo ở trên tường tháp bỗng nhiên vỡ vụn.

Yêu quốc, vô danh sơn lĩnh một mảng yên tĩnh.

Lý Mộ một tay cầm Xạ Nhật cung, một tay cầm Phá Thiên Thương, chậm rãi từ trong hư không hạ xuống, điên cuồng hấp thu thiên địa linh khí chung quanh khôi phục pháp lực.

Xạ Nhật cung từng một mũi tên bắn chết đại trưởng lão Hợp Hoan tông cảnh giới thứ bảy, khiến thân thể cùng thần hồn gã không một cái nào chạy thoát, lại vẫn như cũ chưa thể một mũi tên tiêu diệt thanh niên tà dị kia. Đương nhiên, tiếp được một mũi tên này, trả giá là thân thể hắn hủy diệt, nguyên thần bị thương nặng bên bờ vực tiêu tán, bị Lý Mộ kế tiếp một thương trực tiếp tiêu diệt.

Trong hư không, có vô số điểm sáng đang chậm rãi tiêu tán, đó là mảnh vỡ nguyên thần cùng ký ức của người này.

Trong lòng bàn tay Lý Mộ phát ra một lực hút, mang những điểm sáng kia hấp thu tới, cuối cùng hình thành một quả cầu ánh sáng to bằng ngón cái. Hắn dùng thần niệm đảo qua, sau đó liền lâm vào trầm ngâm thật lâu.

“Ma đạo Tứ Tổ, Huyết Hà…”

Hắn đoán không sai, vừa rồi thanh niên đó thật là một lão quái vật vạn năm, khác với Bạch Đế là, lão mang ký ức truyền thừa xuống từng lần một, đã nhiều tới mấy chục lần.

Không chỉ có lão, ma đạo hôm nay, còn có vài vị lão tổ, cũng đang lấy phương thức tương tự giữ lại ký ức truyền thừa.

Vạn năm trước, tu vi bọn họ đã đạt tới cảnh giới thứ chín, một lần nữa bắt đầu tu hành, tất cả đều là ngựa quen đường cũ,

chỉ cần tài nguyên đủ, thì có thể ở trong thời gian ngắn tu đến thượng tam cảnh, thậm chí trở về đỉnh phong.

Tuy Lý Mộ vẫn luôn cảm thấy, "chuyển thế" như vậy, thật ra đã không phải sinh mệnh ban đầu, ở vạn năm trước kia, Huyết Hà lão tổ đã chết, nhưng đối với thanh niên chỉ có được ký ức Huyết Hà mà nói, hắn chính là Huyết Hà.

Vấn đề triết học này, trong thời gian ngắn là tìm không thấy đáp án.

Đương nhiên, "truyền thừa" như thế, cũng không phải không có một chút phiêu lưu.

Nếu người thừa kế ký ức một kiếp nào đó của bọn họ bất ngờ ngã xuống, ký ức tiêu tán, bọn họ liền không còn có cơ hội truyền thừa, tựa như Huyết Hà hôm nay. Lão chết ở dưới Xạ Nhật cung cùng Phá Thiên Thương, ngày sau ma đạo liền không còn có Huyết Hà lão tổ.

Từ trong trí nhớ còn sót lại của Huyết Hà Lý Mộ biết được, vạn năm trước, ma đạo có mấy chục người sử dụng phương thức này truyền thừa xuống, nhưng đến bây giờ, chỉ còn lại có không đến mười người.

Người còn lại, đều là ngã xuống ở trong tay cường giả một thời đại nào đó.

Trong đó, Ngao Thanh chủ nhân Phá Thiên Thương, Ngao Huyền chủ nhân Xạ Nhật cung, đều từng đánh chết loại người thừa kế ma đạo này, cho nên ở lúc Huyết Hà nhìn thấy hai loại binh khí này, mới sợ hãi cùng chấn động như thế.

Trong lòng Lý Mộ có chút động dung, thật ra không chỉ ma đạo, người tu hành chính đạo cũng có thể dùng phương thức này kéo dài truyền thừa.

Nhưng một mặt, muốn tìm được kí chủ gửi gắm ký ức, thì phải lau đi ký ức ban đầu của hắn, đây không phải hành vi của chính đạo.

Một mặt khác, ký ức có thể truyền thừa, nhưng tu vi không được, cho dù chủ nhân một kiếp trước là cường giả cảnh giới thứ chín, mang ký ức gửi gắm ở trên người trẻ con, cũng vẫn

cần từ phàm nhân bắt đầu tu hành, quá trình tu hành là cực độ buồn tẻ chán nản, người tâm trí cường đại nữa, cũng rất khó chịu được một lần lại một lần giày vò như vậy.

Ở trong trí nhớ của Huyết Hà, có mấy vị cường giả ma đạo, chính là vì không thể chịu đựng được tra tấn không có điểm cuối đó, ở trong quá trình truyền thừa tự kết thúc.

Cho nên về sau cường giả ma đạo sớm một bước truyền thừa, sẽ tìm kiếm cho đồng môn sau đó một ít thể chất đặc thù thích hợp tu hành, sau khi tiêu phí lượng lớn tài nguyên, bồi dưỡng đến tu vi nhất định, lại lau đi ký ức của bọn họ, bọn họ lúc này, là kí chủ ký ức tốt nhất.

Huyết Hà khối thân thể này, là một vị thiên tài có thể chất đặc thù, phi thường thích hợp hắn tu hành một môn thượng cổ ma công.

So sánh với ma đạo, các tiền bối môn phái chính đạo, cũng sẽ lựa chọn ở trước khi mất lưu lại ký ức, nhưng không phải vì đoạt xá hậu bối đệ tử, mà là để bọn họ cảm ngộ tu hành.

Lý Mộ nhẹ nhàng thở phào, Huyết Hà trước khi chết, các ký ức này đã phá thành mảnh nhỏ, hắn có thể sưu tập được cũng không nhiều.

Trừ những thứ này, hắn chỉ biết, các cường giả ma đạo nghị lực to lớn này từ vạn năm trước bắt đầu, tình nguyện chịu đựng vạn năm tịch mịch, từng thế hệ luân hồi, sở dĩ làm như vậy, là đang tìm kiếm một cái cửa.

Hết chương 964.

Chương 965. Thuận tay giết rồi (2)

Cửa…

Lý Mộ nhớ tới hắn sau khi mang thiên thư xếp chồng, xuất hiện một cánh cửa hư ảo kia, ma đạo vạn năm qua, vẫn chưa từng dừng lại tìm kiếm thiên thư, chẳng lẽ vì cánh cửa này?

Bọn họ ở mười châu xưng bá vạn năm, thiên thư trong tay, chỉ sợ sẽ không ít hơn Lý Mộ, mà lúc này Lý Mộ đã xác định, ma đạo quả thực có cường giả cảnh giới thứ tám, tổng đàn ma đạo Thánh Tông ngay tại sâu trong Nam Hải.

Tuy hắn rất muốn đánh lên tổng đàn ma đạo, mang những thiên thư đó cướp về, xem xem sau lưng cánh cửa kia rốt cuộc là cái gì, nhưng hắn hiển nhiên chưa có thực lực này.

Trên thế giới này, hai cường giả cảnh giới thứ tám đã biết, đều là kẻ địch của hắn. Trong lòng Lý Mộ thầm than một tiếng, thu thập tâm tình, hướng phía Thiên Hồ quốc bay đi.

Mà lúc này, trên Nam Hải.

Hai bóng người già nua đứng trên không.

Trong mắt lão giả khô lâu ngọn lửa âm u kịch liệt nhảy lên, nghiến răng hỏi: “Thiên Cơ Tử, bản tôn lần này không đặt chân Tổ Châu, ngươi vẫn muốn ngăn ta!”

Thiên Cơ Tử nhìn lão, bình tĩnh nói: “Lão phu không chết, ngươi đừng hòng rời khỏi Nam Hải tai họa người đời.”

Không bao lâu, trên Nam Hải nổi sóng thật lớn, ngư dân bên bờ biển ùn ùn leo lên đỉnh núi tránh né, Thuỷ tộc dưới biển, cũng liền hết toàn lực hướng chỗ sâu hơn bơi đi…

Lý Mộ đối với tất cả cái này hoàn toàn không biết, hắn từ trên trời giáng xuống, đáp ở trên quảng trường trước hoàng cung Thiên Hồ quốc.

Sau đó, đuôi lông mày hắn liền không khỏi nhíu lại, ở trong hoàng cung, hắn đã nhận ra mấy đạo yêu khí cường đại đến cực điểm, một đạo trong đó là Vạn Huyễn Thiên Quân, một đạo khác là Thanh Sát Lang Vương, còn có hai đạo, vậy mà

cũng là cảnh giới thứ bảy, hơn nữa khí tức trên thân bốn yêu vật này đều có chút không ổn định, rõ ràng mang theo thương thế.

Lý Mộ mặc kệ bọn họ, ánh mắt nhìn phía trước, nơi đó đã có một khí tức quen thuộc đang hướng hắn nhanh chóng tiếp cận.

Hoàng cung đại điện, sắc mặt Thanh Sát Lang Vương vẫn còn có chút kinh sợ, run giọng nói: "Hắn rốt cuộc là cái gì vậy!"

Từ sau khi bốn thế lực lớn kết minh, bọn họ bốn vị đại yêu cảnh giới thứ bảy liền liên thủ ở Yêu quốc tuần tra, muốn bắt được độc thủ tạo thành sự kiện vô số Yêu tộc bị giết.

Nhưng không ngờ là, người nọ lấy tu vi cảnh giới thứ sáu, mang bọn họ bốn kẻ cảnh giới thứ bảy đùa giỡn xoay vòng vòng. Bốn người một khi tách ra, nhất định sẽ bị hắn tìm tới lần lượt đánh tan, bốn người một khi tụ tập một chỗ, người nọ liền tránh mà không chiến, ngược lại giết hại Yêu tộc trung bình và nhỏ.

Trong khoảng thời gian này, hắn hầu như mỗi ngày đều đang mạnh lên, chỉ sợ không cần bao lâu, liền có thể hoàn toàn uy hiếp đến bốn người bọn họ.

Cửu Thiên Xà Vương nghĩ nghĩ, trầm giọng nói: "Nếu thật sự không được, cũng chỉ có thể mang bốn tộc chúng ta tụ tập một chỗ, tử thủ sơn môn."

Bạch Hùng Vương hỏi: "Vậy Yêu tộc trung bình và nhỏ ở ngoài bốn tộc thì sao?"

Cửu Thiên Xà Vương lắc lắc đầu, nói: "Bây giờ đã không để ý được nhiều như vậy."

Vạn Huyễn Thiên Quân hồi lâu chưa nói mở miệng: "Vô dụng, các ngươi cũng đều đã nhìn ra, ma công hắn tu hành, là thông qua hút tinh huyết người ta mạnh lên, nếu mặc kệ hắn ở Yêu quốc tàn sát bừa bãi, không cần bao lâu, sợ là chúng ta liên thủ cũng không phải đối thủ của hắn…"

Thế cục Yêu quốc hôm nay, còn trong phạm vi bọn họ có thể khống chế.

Nếu đợi tà tu kia trưởng thành tới mức nhất định, sẽ thoát ly bọn họ khống chế. Thanh Sát Lang Vương do dự hồi lâu, lẩm bẩm: "Nếu không, chúng ta vẫn là hướng vị đại nhân kia cầu viện đi…"

Ngoài điện truyền đến tiếng bước chân, Huyễn Cơ thân mật kéo Lý Mộ đi vào.

Lý Mộ nhìn nhìn mọi người, hỏi: "Các ngươi đang nói cái gì thế?"

Vạn Huyễn Thiên Quân ho nhẹ một tiếng, nói: "Hiền tế có điều không biết, mấy ngày nay, cảnh nội Yêu quốc xuất hiện một tà tu thủ đoạn độc ác, bốn chúng ta liên thủ cũng chưa thể bắt giữ hắn…"

Vạn Huyễn Thiên Quân một câu "hiền tế" làm Lý Mộ bất ngờ không kịp đề phòng. Hắn đến Yêu quốc, đều chỉ là ở bên Huyễn Cơ, chưa từng nói mấy câu với Vạn Huyễn Thiên Quân, càng chưa quen như vậy.

Nhưng, trước mặt nhiều người như vậy, Lý Mộ không cân nhắc cái khác, cũng phải cân nhắc Huyễn Cơ, với lại một tiếng "hiền tế" này cũng là căn cứ vào sự thật. Hắn ngầm thừa nhận xưng hô này, đưa tay ở trên không nhẹ nhàng quét một phát, trước mặt đám người Vạn Huyễn Thiên Quân liền xuất hiện một hư ảnh.

Lý Mộ hỏi: "Là người này phải không?"

Vạn Huyễn Thiên Quân kinh ngạc nói: "Hiền tế từng gặp hắn?"

Lý Mộ khẽ gật đầu, nhẹ nhàng bâng quơ nói: "Vừa rồi trên đường đến Yêu quốc, trùng hợp gặp được tà tu này tàn sát Yêu tộc vô tội, liền thuận tay giết, để tránh hắn về sau nguy hại đến Thiên Hồ quốc."

"Giết rồi?"

"Thuận tay?"

Bao gồm Vạn Huyễn Thiên Quân ở trong, giờ phút này bốn vị đại yêu trong điện đều ngây ra ở tại chỗ.

Tuy nói tà tu đó chỉ có cảnh giới thứ sáu, nhưng ngay cả bọn họ cảnh giới thứ bảy, cũng thiếu chút nữa ngã xuống ở trong tay gã, sao có khả năng bị người ta dễ dàng giết, nếu Lý Mộ có thể giết thanh niên tà dị kia, chẳng phải là cũng có năng lực đánh giết bọn họ?

Lý Mộ tiếp tục nói: "Người này tu vi không cao, thực lực quả thực rất mạnh, thần thông quỷ dị, kinh nghiệm chiến đấu và đấu pháp đều phong phú vô cùng, ta thiếu chút nữa bị thương ở trong tay hắn, tốn rất nhiều công phu mới đánh chết hắn. Hắn ở Ma Tông địa vị không thấp, chết ở Yêu quốc, có lẽ sẽ dẫn tới Ma Tông trả thù, Yêu quốc mấy ngày nay phải cẩn thận một chút…"

Huyễn Cơ đã ám chỉ hắn vô số lần, sau khi nhắc nhở xong bọn họ, Lý Mộ liền cùng Huyễn Cơ rời khỏi đại điện, đi thẳng về phía hậu cung.

Trong đại điện, Thanh Sát Lang Vương há hốc mồm, thật lâu cũng chưa khép lại.

"Người nọ thật sự chết rồi?"

"Không có khả năng nhỉ…"

"Hắn cũng chỉ có cảnh giới thứ sáu, trong cảnh giới thứ sáu, người nọ là vô địch…"

…

Vạn Huyễn Thiên Quân lấy lại tinh thần trước hết, trên mặt hắn lộ ra mỉm cười, nói với các vị còn lại: "Hiền tế nói hắn đã chết, vậy là đã chết, so với hắn là như thế nào giết chết người nọ, càng quan trọng hơn là, chúng ta có thể thừa nhận nổi ma đạo trả thù hay không…"

Vốn bốn tộc tạm thời liên minh, là vì đối phó tên tà tu kia.

Người này vừa chết, liên minh bốn tộc đúng ra nên giải tán, nhưng Vạn Huyễn Thiên Quân lo lắng không phải không có lý, tính mạng Thanh Sát Lang Vương còn bị người khác nắm ở

trong tay, đương nhiên không có ý kiến gì, Cửu Thiên Xà Vương cùng Bạch Hùng Vương thì lâm vào trầm mặc thật lâu.

Hết chương 965.

Chương 966. Tin tức Quỷ Vực (1)

Vạn Huyễn Thiên Quân nhìn bọn họ, tiếp tục nói: “Hai năm qua Yêu quốc đã xảy ra rất nhiều chuyện, bổn tọa tin tưởng, các ngươi nhìn ra, chỉ có thống nhất Yêu quốc, mới có thể ngưng tụ toàn bộ lực lượng, cùng kháng kiếp nạn…”

Cửu Thiên Xà Vương nhíu mày nói: “Ngươi muốn chúng ta hướng Thiên Hồ quốc ngươi cúi đầu xưng thần?”

Vạn Huyễn Thiên Quân lắc đầu nói: “Không phải là cúi đầu xưng thần, bốn tộc liên hợp, lãnh địa mỗi cái không thay đổi, dốc sức bốn tộc, chỉnh hợp toàn bộ lực lượng Yêu quốc, việc Yêu quốc ngày sau, chúng ta cùng nhau bàn bạc…”

Chỉ có một Huyền Xà tộc, hoặc là một Phi Hùng tộc, không thể đối kháng với Ma Tông, các tộc Yêu quốc hoàn toàn liên hợp, đối với mọi người mà nói, đều là một chuyện tốt, đặc biệt là dựa vào Thiên Hồ quốc, dựa vào nam nhân kia, liền tương đương dựa vào triều đình Đại Chu, các tông của đạo môn, bọn họ trong nháy mắt liền có thêm vô số minh hữu cường đại. Cửu Thiên Xà Vương và Bạch Hùng Vương liếc nhau, trong lòng rất nhanh đã có quyết định.

Cửu Thiên Xà Vương gật gật đầu, nói: “Thiên Quân lời ấy có lý, đối đầu kẻ địch mạnh, Yêu quốc là thời điểm thống nhất rồi.”

Bạch Hùng Vương cũng mở miệng nói: “Ta cũng đồng ý thống nhất.”

Vạn Huyễn Thiên Quân ý vị sâu xa nói: “Yêu quốc đã muốn nhất thống, thì tất nhiên cần chọn ra một vị Yêu quốc chi chủ, mấy vị cảm thấy, ai thích hợp nhất ngồi vị trí này?”

Tuy Vạn Huyễn Thiên Quân là lấy giọng điệu dò hỏi, nhưng chuyện này, căn bản không có lựa chọn.

Yêu quốc hôm nay, Thiên Hồ quốc một nhà độc đại, cho dù là để Huyền Xà tộc cùng Phi Hùng tộc nắm giữ Yêu quốc, bọn họ cũng không có thực lực bảo hộ Yêu quốc, toàn bộ Yêu

quốc, hôm nay buộc ở trên thân Thiên Hồ quốc một quốc gia này.

Nói chuẩn xác, là buộc ở trên thân nam nhân kia phía sau Huyễn Cơ nữ vương Thiên Hồ quốc.

Cửu Thiên Xà Vương hít sâu, bất đắc dĩ nói: "Bổn tọa cảm thấy, Huyễn Cơ chất nữ có thể gánh vác trọng trách này."

Vạn Huyễn Thiên Quân lắc đầu nói: "Nó tu vi quá thấp, chỉ sợ không chịu nổi trọng trách."

Cửu Thiên Xà Vương thầm mắng một câu lão hồ ly, Vạn Huyễn Thiên Quân rõ ràng là đào sẵn hố, chờ bọn họ tự nhảy, nhưng bọn họ lại không thể không nhảy. Hắn chỉ có thể hạ quyết tâm, cắn răng nói: "Lấy bốn tộc ta tích lũy nhiều năm như vậy, mang nàng đẩy lên cảnh giới thứ bảy, nghĩ hẳn cũng không phải việc khó đi…"

Vạn Huyễn Thiên Quân mặt lộ vẻ khó xử, nói: "Cái này thật ngại quá…"

Bạch Hùng Vương cũng nghe ra thâm ý giữa hai người, đau lòng nói: "Lý ra nên như thế, nữ vương Yêu quốc ta, không thể thua nữ hoàng Đại Chu. Bổn tọa đề nghị, mang niệm lực chi linh bốn tộc dung hợp, giúp nữ vương phá cảnh…"

Đại điện Thiên Hồ quốc.

Đỉnh đầu Vạn Huyễn Thiên Quân, lơ lửng một cái hồ linh màu vàng.

Trên cánh tay Cửu Thiên Xà Vương quấn một con rắn vàng.

Dưới chân Thanh Sát Lang Vương và Bạch Hùng Vương đều tự phủ phục một con sói vàng cùng gấu vàng. Chúng nó hình thể không lớn, trên người tản ra một loại khí tức kỳ dị, bốn đạo niệm lực chi linh mặt ngoài yên tĩnh, nhưng đều đang nhìn chăm chú vào nhau, trong mắt tràn đầy tham lam.

Bốn đại yêu lưu lại niệm lực chi linh, sau khi liếc nhau một cái, rời khỏi hoàng cung đại điện. Ở một khắc bọn họ bước ra khỏi cửa điện, tứ linh rốt cuộc nhịn không được, bổ nhào vào nhau.

…

Trước kia đại bộ phận thời gian đều ở bên người nữ hoàng và Liễu Hàm Yên cùng Lý Thanh, cái này đối với Huyễn Cơ có chút không công bằng, cho nên Lý Mộ lần này ở Thiên Hồ quốc dừng lại thêm một đoạn thời gian.

Mấy ngày nay, đã xảy ra một ít việc lạ.

Trước kia trong Thiên Hồ quốc, lấy hồ tộc cùng Yêu tộc trung bình nhỏ dựa vào hồ tộc chiếm đa số, rất khó nhìn thấy lang tộc, xà tộc, hùng tộc các Yêu tộc, các chủng tộc này, bình thường đều dựa vào ba đại Yêu tộc khác.

Nhưng mấy ngày gần đây, Lý Mộ thường xuyên nhìn thấy yêu vật xà tộc, hùng tộc và lang tộc lượn lờ ở trong thành.

Chuẩn xác mà nói, là nữ yêu mấy tộc này.

Lý Mộ khi bầu bạn Huyễn Cơ ở trong thành du ngoạn, cách một lát sẽ gặp được một nữ yêu, hướng hắn nháy mắt, trắng trợn ra hiệu. Mấy mỹ nữ xà kia thì thôi, nữ yêu hùng tộc ai cũng to cao như núi, uốn éo hông đi đến, để lại bóng ma tâm lý không nhỏ cho Lý Mộ.

Cho nên hắn bây giờ dứt khoát không ra khỏi cửa.

Không có việc gì cùng Huyễn Cơ nghiên cứu song tu chi đạo, cùng Hồ Lục Hồ Cửu ước hẹn uống rượu, cuộc sống Yêu quốc, là thích ý hơn nữa thoải mái như thế.

Từ trong miệng Hồ Lục, Lý Mộ vừa biết được, Thiên Lang quốc, Huyền Xà tộc, Phi Hùng tộc, đã quyết định triệt để kết minh với Thiên Hồ quốc, về sau từ Thiên Hồ quốc chủ đạo, bốn tộc cùng tính việc lớn.

Nói cách khác, Huyễn Cơ về sau sẽ không chỉ là nữ vương Thiên Hồ quốc, mà là nữ vương Yêu quốc.

Từ trên thân phận cùng địa vị mà nói, nàng đã ở cùng vị trí với nữ hoàng.

Trên thực lực tuy tạm thời còn kém một chút, nhưng cũng chỉ là tạm thời.

Thực lực chỉnh thể Yêu quốc là không thua kém gì Đại Chu, thậm chí còn hơn, nữ vương Yêu quốc nếu chỉ có tu vi cảnh giới thứ sáu, không khỏi thấp hơn Đại Chu nữ hoàng một bậc, bởi vậy, bốn tộc sau khi bàn bạc, quyết định dốc sức Yêu quốc, mang tu vi Huyễn Cơ đẩy lên cảnh giới thứ bảy.

Phương thức nàng tấn thăng giống với nữ hoàng.

Các tộc Yêu quốc luôn luôn tranh đoạt lãnh địa và Yêu tộc trung bình nhỏ, một bộ phận nguyên nhân rất lớn cũng là vì niệm lực của chúng nó. Nếu chỉ dựa vào Thiên Hồ quốc, có thể còn cần mấy chục năm mới có thể sinh ra một đạo niệm lực chi linh đủ để cho Huyễn Cơ tấn thăng cảnh giới thứ bảy, nhưng bốn tộc hợp sức, rất nhanh có thể thai nghén ra một niệm lực chi linh giai đoạn trưởng thành.

Yêu quốc thống nhất, Lý Mộ là vui vẻ nhìn thấy.

Tính cả Yêu quốc, lực lượng hắn bây giờ có thể điều động đã cực kỳ khổng lồ, chỉ là còn thiếu một vị minh hữu cảnh giới thứ tám, chờ thời điểm hắn có nắm chắc ngăn cản Thiên Cơ Tử, chính là lúc hắn trở lại Huyền Tông.

Mặt khác, đối với thiên thư Ma Tông, Lý Mộ cũng có chút ý tưởng.

Phía sau cánh cửa đó là cái gì, Ma Tông nhất định so với hắn biết càng nhiều hơn, các cường giả ma đạo đó chịu đựng vạn năm tịch mịch, mục đích là gom thiên thư hoàn chỉnh, trong đó nhất định cất giấu bí mật thật lớn.

Lý Mộ tiêu hóa ký ức của Huyết Hà, ý đồ từ trong đó tìm được tiếp một ít tin tức hữu dụng.

Vạn năm trước, đại lục cường giả xuất hiện lớp lớp, tuy không thể nói cảnh giới thứ chín đi khắp nơi, nhưng trên đại lục cùng thời kì xuất hiện hơn mười vị cường giả cảnh giới thứ chín, cũng không phải chuyện ngạc nhiên.

Hết chương 966.

Chương 967. Tin tức Quỷ Vực (2)

Huyết Hà đã luân hồi mấy chục lần, mỗi một lần luân hồi, hắn đều sẽ nhiều ra mấy trăm năm ký ức.

Ở trong những mảnh vỡ ký ức này, Lý Mộ nhìn thấy, từ vạn năm trước bắt đầu, theo thời gian trôi đi, cường giả trên đại lục càng ngày càng ít, dần dần rất khó xuất hiện cảnh giới thứ chín, thẳng đến sau Bạch Đế, liền cũng không có ai đột phá một cảnh giới này nữa, cảnh giới thứ tám liền trở thành điểm cuối tu hành của những tu hành giả.

Hôm nay sau ba ngàn năm, ngay cả cảnh giới thứ tám cũng thành bình cảnh khó có thể đột phá, vô luận thiên tài kinh tài tuyệt diễm cỡ nào, cả một đời, cũng chỉ có thể dừng ở cảnh giới thứ bảy.

Hiển nhiên, thiên địa linh khí đang không ngừng ít đi, mà đây, tựa như là mấu chốt xiềng xích tu vi tu hành giả.

Thiên địa linh khí bọn họ dựa vào để sinh tồn, tựa như là một loại tài nguyên không thể tái sinh, theo tốc độ như vậy, mấy ngàn năm sau, có lẽ toàn bộ thế giới sẽ không có linh khí nữa, cũng sẽ không có tu hành giả tồn tại nữa.

Nếu thiên địa linh khí thật là tài nguyên không thể tái sinh, như vậy Lý Mộ hoàn toàn có thể đoán được tương lai của giới tu hành.

Ngoài ra, Lý Mộ còn phát giác, Huyết Hà cực kỳ sợ hãi đối với Ngao Huyền, tu vi Ngao Huyền, tuy chỉ có cảnh giới thứ tám đỉnh phong, nhưng ở thời đại đó của hắn, cảnh giới thứ tám đỉnh phong, đã là cường giả đỉnh cấp thế gian, Xạ Nhật cung trong tay hắn, từng một thời là bóng ma của Ma Tông, thậm chí có mấy vị cường giả cảnh giới thứ tám chết dưới cung này.

Trong trí nhớ của Huyết Hà sợ hãi đến cực điểm đối với cái cung này.

Lý Mộ lấy ra Xạ Nhật cung, vuốt ve hoa văn trên cung. Những hoa văn này như là phù văn, nhưng Lý Mộ lại không

biết một cái nào, cho dù là trong thiên thư Phù Lục phái, cũng không có ghi chép tương quan.

Không chỉ có thế, Lý Mộ sau khi cảm ngộ thiên thư Bắc Tông, cũng không biết cung này là như thế nào luyện chế ra.

Phá Thiên Thương của Ngao Thanh, là từ cả khối thiên ngoại vẫn thạch tạo ra, cung này chất liệu lại thành câu hỏi, phương pháp luyện chế, nguyên lý kéo cung, cũng là câu hỏi.

Hệ thống tri thức giới tu hành hiện có, không thể giải thích sự tồn tại của cây cung này, ở trong trí nhớ của Huyết Hà, Ngao Huyền vốn chỉ là một con rồng đen bình thường, có một ngày bỗng nhiên có được cái cung này, sau đó liền mở ra con đường cường giả số một đại lục của hắn.

Lý Mộ nhìn cái cung này thật lâu, vẫn như cũ cái gì cũng nhìn không ra, chỉ có thể tạm thời thu hồi nó.

Lúc này, một linh loa ở hồ thiên không gian của hắn bỗng nhiên chấn động hẳn lên.

Thính Tâm và Ngâm Tâm ở Đông hải bế quan, chỉ có khả năng là nữ hoàng gọi tới. Huyễn Cơ bị Vạn Huyễn Thiên Quân gọi đi bàn bạc công việc, tạm thời không ở bên người hắn. Lý Mộ cầm lấy linh loa, bên trong truyền đến thanh âm lười biếng của Chu Vũ: “Ngươi đang làm cái gì?”

Nghe thanh âm của nàng, Lý Mộ có thể tưởng tượng được trong cung Trường Nhạc bộ dáng nàng tựa chéo ở trên ghế rồng, trên mặt hắn hiện ra nụ cười, nói: “Đang tìm hiểu thiên thư.”

Trước kia Chu Vũ luôn có thể mượn lý do việc nước, nói không ngừng với Lý Mộ, sau khi hai người thật sự bày tỏ cõi lòng, nàng ngược lại có chút không biết làm sao, im lặng rất lâu mới nói: “Ồ, vậy ngươi tiếp tục tìm hiểu đi…”

Lý Mộ nói: “Nhưng ta bây giờ muốn trò chuyện với bệ hạ.”

Trong lòng nữ hoàng vẫn quá mức bảo thủ, Lý Mộ biết rõ ở trong quan hệ với nàng, mình phải giữ sự chủ động, quả nhiên sau khi hắn chủ động tỏ vẻ, nàng cũng buông xuống sự rụt rè, chủ động nói với Lý Mộ các việc thú vị trong cung.

Thời gian một canh giờ lặng yên trôi qua, nữ hoàng cùng Xưng Tâm đi ngự hoa viên tản bộ, Lý Mộ thu hồi linh loa. Huyễn Cơ từ bên ngoài đi vào, cong lên cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận, u oán nói: "Ở nơi này còn nhớ Chu Vũ, lúc chàng ở Đại Chu Thần Đô, sao không nghĩ trò chuyện với người ta, mệt ta còn giúp chàng lưu ý chuyện thiên thư…"

Lý Mộ nắm tay nàng, để nàng ngồi ở trên đùi mình, nói: "Ta không phải vừa rảnh liền tới nơi này sao, về sau ta sẽ thường xuyên tới nơi này với nàng…"

Đôi mắt đẹp của Huyễn Cơ sáng ngời, lập tức nói: "Chàng cam đoan!"

Lý Mộ trịnh trọng nói: "Ta cam đoan!"

Tuy lui tới Thần Đô cùng Yêu quốc là vất vả một chút, nhưng vì hậu viện mình hài hòa, vất vả nữa cũng không tính là gì. Sau khi dỗ Huyễn Cơ vui vẻ, Lý Mộ mới hỏi: "Nàng vừa rồi nói chuyện thiên thư cái gì?"

Huyễn Cơ ngồi thẳng người, nói: "Thám tử dưới trướng Hồ Lục nghe được, Quỷ Vực gần đây có thiên thư hiện thế…"

Căn cứ tình báo Lý Mộ nắm giữ, thế gian hai mươi tư trang thiên thư, tuyệt đại đa số đều ở trong tay hắn cùng ma đạo.

Ma đạo ở mười châu mưu tính vạn năm, trừ đạo môn lục tông, hầu như toàn bộ thiên thư đã rõ tung tích, đều bị bọn họ lấy được, Thân quốc Phật môn tam tông, thiên thư đã sớm bị cướp, trong lịch sử bách gia tiêu vong, tựa như cũng không thoát được quan hệ với thiên thư bị ma đạo cướp đoạt.

Lý Mộ có được thiên thư đạo môn ngũ tông, Yêu tộc, hồ tộc, long tộc, cùng với Phật môn Tâm Tông, tổng cộng chín trang, ma đạo một vạn năm tích lũy, số trang thiên thư trong tay sẽ không ít hơn hắn, thiên thư hắn cùng ma đạo cộng lại có được đã gần hai mươi trang, thiên thư lưu lạc bên ngoài ít ỏi không có mấy, mỗi một tấm đều là vật nhất định phải tranh đoạt.

Một trang thiên thư Quỷ Vực này, Lý Mộ bắt buộc phải có.

Huyễn Cơ có thể đạt được tin tức, Ma Tông tất nhiên cũng đã biết được, đối với thiên thư, khứu giác bọn họ vô cùng sâu sắc.

Huyễn Cơ nói xong việc này chưa bao lâu, linh loa nữ hoàng lại chấn động. Lý Mộ hướng Huyễn Cơ làm một cái động tác "Suỵt", sau khi đưa vào pháp lực trong linh loa, thanh âm nữ hoàng lập tức truyền đến: "Cúc vệ vừa mới truyền về tin tức, nói là trong Quỷ Vực có thiên thư xuất hiện, A Ly đã dẫn người đến xem xét."

Lý Mộ nói: "Ta đã biết, đang chuẩn bị khởi hành tới Quỷ Vực."

Chu Vũ im lặng một chớp mắt, sau đó hỏi: "Ngươi là làm sao biết được, chẳng lẽ ngươi lại cùng một chỗ với con hồ ly tinh kia?"

Lý Mộ nhất thời ngạc nhiên, nếu bàn về trình độ tin tức linh thông, cho dù là Phù Lục phái, cũng không có khả năng so sánh với một quốc gia, có thể so với triều đình Đại Chu còn đạt được tin tức sớm hơn, nhất định là Yêu quốc cách Quỷ Vực gần hơn.

Huyễn Cơ không ẩn nhẫn nữa, hừ lạnh một tiếng nói: "Chỉ cho phép hắn bầu bạn ngươi, không cho phép hắn ở với ta, ngươi bá đạo như vậy, có bản lãnh để hắn cả đời ở lại bên cạnh ngươi nha…"

"Ngươi, ngươi con hồ ly tinh câu dẫn người khác này!"

"Ha ha, ta là hồ ly tinh ta thừa nhận, người nào đó rõ ràng giống ta, lại còn luôn mang mình coi là chính cung nương nương…"

"Ngươi!"

"Ta nói chẳng lẽ sai sao?"

…

Hết chương 967.

Chương 968. Hướng tới U Đô

Trơ mắt nhìn Huyễn Cơ cùng nữ hoàng cách linh loa tranh cãi, Lý Mộ vài lần khuyên bảo không có kết quả, chỉ có thể cố ý mặt âm trầm, lớn tiếng nói: "Quậy đủ chưa!"

Huyễn Cơ vụng trộm nhìn thoáng qua Lý Mộ, thấy hắn tựa như thật sự có chút tức giận, lập tức cúi đầu, không nói gì nữa.

Đầu kia linh loa, nữ hoàng bên kia cũng không có thanh âm.

Lý Mộ tiếp tục nói: "Một là nữ hoàng Đại Chu, một là vạn yêu nữ vương, không gặp mặt cách linh loa cũng cãi nhau, còn ra thể thống gì, Huyễn Cơ không được gây sự nữa, bệ hạ cũng đừng nhằm vào nàng nữa, nếu không, ta bây giờ trở về Bạch Vân sơn bế quan, các ngươi ai cũng không cần oán ai."

Chịu thua trước là Huyễn Cơ, nàng kéo kéo ống tay áo Lý Mộ, thấp giọng nói: "Ta sai rồi, ta về sau không nói nàng như vậy nữa…"

Chu Vũ trầm mặc một lát, cũng nhỏ giọng nói: "Nhiều nhất, nhiều nhất trẫm về sau không nói cô ta là hồ ly tinh…"

Hai người bọn họ, thực lực ai cũng mạnh, địa vị ai cũng cao, Lý Mộ nếu là nếu không lấy ra một chút uy nghiêm đứng đầu một nhà, đợi Huyễn Cơ đột phá tu vi, hắn liền hoàn toàn không thể khống chế cục diện gia đình.

Ở lúc các nàng hai người đều có mặt, hắn phải xử lý sự việc công bằng, không thiên vị ai.

Đợi thu hồi linh loa, hắn mới mang Huyễn Cơ một lần nữa kéo vào trong lòng, nói: "Ta không phải vừa rồi cố ý muốn hung dữ với nàng, chỉ là các nàng như vậy sẽ làm ta rất khó xử. Ta chưa từng nghĩ các nàng có thể giống tỷ muội, nhưng mà cũng đừng mỗi lần đều đối chọi gay gắt, ai cũng không nhường ai…"

Huyễn Cơ hừ nhẹ một tiếng, nói: "Là cô ta nói ta trước…"

Lý Mộ nói: "Cô ấy hẹp hòi, nàng cũng không phải ngày đầu tiên biết, nàng nhường cô ấy chút…"

Trong lòng Huyễn Cơ thoải mái hơn rất nhiều, ngẩng đầu lên, hỏi: “Vậy chàng nói, ta có phải so với Chu Vũ càng hiểu chuyện hơn hay không?”

Lý Mộ vội vàng nói: “Đúng đúng đúng, nàng hiểu đại thế nhất…”

Nửa ngày sau, trấn an xong Huyễn Cơ, Lý Mộ bay ra khỏi Thiên Hồ quốc, lại lấy ra linh loa, sau khi đưa vào pháp lực, đối diện rất nhanh truyền đến tiếng nữ hoàng: “Ngươi đi bầu bạn vạn yêu nữ vương của ngươi là được, không cần phải để ý trẫm.”

Lý Mộ thử hỏi: “Bệ hạ còn đang tức giận?”

Chu Vũ nói: “Trẫm không tức giận.”

Lý Mộ cười nói: “Ta biết ngay bệ hạ lòng dạ rộng lớn nhất, vừa rồi ta đã răn dạy Huyễn Cơ, bảo nàng hướng bệ hạ học tập nhiều hơn, bớt tính trẻ con, phải lấy đại cục làm trọng…”

Giọng điệu Chu Vũ nhu hòa đi một chút, nói: “Ngươi cũng thấy đấy, là cô ta lần nào cũng đối nghịch với trẫm.”

Lý Mộ nói: “Cô ấy từ nhỏ ở trong núi lớn lên, không hiểu quy củ, ủy khuất bệ hạ rồi.”

Chu Vũ hừ nhẹ một tiếng, nói: “Ngươi biết thì tốt…”

Nữ hoàng hiển nhiên là không tức giận nữa, trong lòng Lý Mộ cũng thở phào một hơi. Hắn càng ngày càng cảm nhận được, hậu viện nữ nhân quá nhiều, hơn nữa ai cũng không phải hạng người đơn giản, nếu muốn cuộc sống hài hòa an ổn, nhất định phải học được gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói chuyện quỷ, khi cần thiết, còn phải nói tiếng hồ ly.

Đây không phải lừa gạt, mà là thiện ý nói dối, cũng là kỹ năng một tên háo sắc phải có.

Rời Yêu quốc, hắn vừa cùng nữ hoàng nấu cháo linh loa, vừa hướng nam phi hành.

U Đô Quỷ Vực ở phía tây Đại Chu, phía nam Yêu quốc, là một nơi thần bí bát phương âm u, bị sương mù dày đặc bao

phủ, so với Yêu quốc, U Đô càng hiếm dấu chân người, cho dù là tu hành giả nhân loại, cũng sẽ không quá mức xâm nhập.

Toàn bộ U Đô, đều bao phủ ở trong một mảng sương mù dày đặc, lấy thị lực nhân loại, đưa tay không thấy năm ngón, mặc dù là tu hành giả trung tam cảnh, cũng không cảm ứng được tình huống ở ngoài trăm trượng.

Sương mù này cũng không phải sương mù bình thường, trong sương mù tràn ngập khí âm sát, phàm nhân chỉ cần tiếp xúc, nhẹ thì bệnh nặng một hồi, nặng thì chết bất đắc kỳ tử, tu hành giả khó có thể từ trong đó bổ sung linh khí, cực ít xâm nhập Quỷ Vực.

Nhưng nơi này lại là thánh địa của quỷ tu, hồn thể vốn là thuần âm, nơi này khí âm sát lấy không hết, dùng không kiệt, đối với bọn họ mà nói, là nơi tu luyện thiên nhiên.

Đại Chu, quận Giang Âm.

Phía tây quận Giang Âm, đó là Quỷ Vực làm dân chúng nghe mà kinh sợ, xuyên qua một mảng rừng trúc bị sương mù bao phủ, chính là cảnh nội Quỷ Vực, chỗ này được xưng là "Vạn Quỷ lâm", là cấm địa trong lòng dân chúng, ngày thường ngay cả tới gần cũng phải thật cẩn thận.

Đứng ở ngoài rừng, ngẫu nhiên cũng có thể nhìn thấy cô hồn dã quỷ phiêu đãng bên trong, ngại bởi quan phủ ở ngoài rừng bố trí trận pháp, quỷ vật trong rừng cũng không dám ra khỏi rừng trúc, nhưng đối với tu hành giả mà nói, Vạn Quỷ lâm lại là một nơi tuyệt hảo thu hoạch hồn lực.

Tu hành giả Ngưng Hồn cảnh, đối với hồn lực cực kỳ khát cầu, phương pháp đơn giản nhất, hơn nữa được triều đình cho phép, chính là thông qua đánh giết quỷ vật thu hoạch. Cảnh nội Đại Chu quỷ vật không nhiều, cho dù là có, cũng là trốn khắp nơi, nhưng trong Quỷ Vực, không thiếu nhất chính là hồn thể, bởi vậy thường xuyên có tu hành giả tụm năm tụm ba tiến vào Vạn Quỷ lâm, săn giết quỷ vật nơi này.

Vạn Quỷ lâm là ngoài cùng của Quỷ Vực, không có quỷ vật gì lợi hại, phần nhiều là một ít âm linh không có sức phản

kháng cùng chút ít oán linh và ác linh, chỉ cần không xâm nhập Quỷ Vực thái quá, thì không có nguy hiểm quá lớn.

Ngoài Vạn Quỷ lâm, có một thôn trấn, trong thôn trấn xây vài toà khách sạn, chuyên môn cung cấp nơi đặt chân cho những tu hành giả này.

Lý Mộ cũng chưa vội vã xâm nhập Quỷ Vực, mà là tìm một chỗ khách sạn ở lại, tính điều tra trước một ít tin tức Quỷ Vực. Tính tới trước mắt, hắn hiểu biết đối với Quỷ Vực đã ít lại càng ít.

Nữ hoàng nói Thượng Quan Ly đã dẫn người đến Quỷ Vực, Lý Mộ sau khi đến nơi đây, dùng pháp khí truyền âm liên hệ nàng, lại phát hiện không liên hệ được nàng.

Hắn ở trên người Huyễn Cơ còn trì hoãn không ít thời gian, xem ra Thượng Quan Ly so với hắn trước một bước đến nơi đây, hơn nữa vô cùng có khả năng đã tiến vào Quỷ Vực. Một điểm thần bí khác của Quỷ Vực ở chỗ, sương mù tràn ngập ở Quỷ Vực có chứa một loại lực lượng kỳ dị, chỉ cần sau khi đi vào Quỷ Vực, các loại pháp khí truyền âm liền không thể sử dụng, không thể tiến hành đưa tin khoảng cách xa nữa.

Bởi vì tu hành giả lui tới không ngừng, thôn trấn này trái lại là phồn hoa, trừ khách sạn, thế mà cũng có cửa hàng bán phù lục, đan dược pháp khí, ngoài ra, còn có bán bản đồ Quỷ Vực.

Hết chương 968.

Chương 969. Oan gia ngõ hẹp (1)

Lý Mộ liếc qua những lá bùa kia, đều là các lá bùa cấp thấp có tính phụ trợ, dùng để phá tà tru quỷ, phẩm chất bình thường, nhưng đối phó quỷ vật cấp thấp lại là đủ dùng. Thứ hắn cảm thấy hứng thú là bản đồ Quỷ Vực.

Nhưng, sau khi Lý Mộ dùng mấy khối linh ngọc mua một phần bản đồ mới phát hiện, trên bản đồ này chỉ ghi lại một ít khu vực ngoài rìa Quỷ Vực, lấy đặc thù của Quỷ Vực, không có toàn bộ bản đồ, cho dù hắn tiến vào, cũng là mù tịt.

Lý Mộ đi đến trước quầy, hỏi chưởng quầy cửa hàng này: "Có bản đồ toàn cảnh Quỷ Vực hay không?"

Chưởng quầy đó lắc lắc đầu, nói: "Tiểu điếm nào có loại vật đó, nhưng người trẻ tuổi, ta khuyên ngươi vẫn là ở bên ngoài đi dạo thôi, Quỷ Vực cũng không phải nơi tốt đẹp gì, đi càng sâu, nguy hiểm càng lớn, đừng quỷ vật chưa bắt được, ngược lại mang mạng nhỏ của mình đặt vào."

Lý Mộ vốn định hỏi nữ hoàng một phen, lúc ra khỏi cửa hàng, phía sau chợt có một làn gió thơm thổi qua, một nữ tu đi đến trước mặt hắn, hỏi: "Vị đạo hữu này, ngươi cũng tính xâm nhập Quỷ Vực sao?"

Lý Mộ nhìn nữ tu trẻ tuổi trước mắt, vẫn chưa mở miệng.

Hai người vốn không quen biết, nàng chủ động tìm tới, khẳng định không phải vì bắt chuyện, nhất định là có mục đích khác.

Quả nhiên, thấy ánh mắt Lý Mộ ném đến, nữ tu đó chủ động nói: "Ta vừa rồi ở trong cửa hàng nghe được, đạo hữu muốn bản đồ đầy đủ Quỷ Vực, đoán đạo hữu hẳn là muốn xâm nhập Quỷ Vực, vừa vặn chúng ta cũng có ý tưởng xâm nhập Quỷ Vực săn bắt quỷ vật, không bằng chúng ta kết bạn đi cùng. Ở sâu trong Quỷ Vực nguy cơ bốn bề, nhiều người, thì thêm một phần lực lượng tự bảo vệ mình."

Phía sau nữ tử, còn ba tu hành giả đứng, hai nam một nữ, thiếu nữ kia tu vi là bộ dáng vừa Tụ Thần, hai nam tử thì đều

đã bước vào Thần Thông.

Nữ tử bắt chuyện với Lý Mộ này, tu vi cũng là Thần Thông, giống với tu vi Lý Mộ triển lộ ra.

Quỷ Vực dù sao không phải lãnh địa Nhân tộc, hoàn cảnh phức tạp, khiến Quỷ Vực so với Yêu quốc còn nguy hiểm hơn.

Chỉ là ở trong Vạn Quỷ lâm săn giết tiểu quỷ còn tốt, nếu muốn xâm nhập Quỷ Vực, săn bắt quỷ vật cường đại hơn, các tu hành giả phải kết bạn đi chung, trong trấn nhỏ này, khắp nơi là tu hành giả tìm kiếm đồng bạn.

Âm hồn oán linh trong Vạn Quỷ lâm đã không thể thỏa mãn nhu cầu của tu hành giả Tụ Thần cảnh trở lên, thứ bọn họ muốn săn giết, là quỷ vật hồn cảnh.

Lý Mộ nhìn nữ tử này, hỏi: “Các ngươi có bản đồ đầy đủ Quỷ Vực?”

Nữ tử gật gật đầu, sau đó lại nói: “Nhưng lấy thực lực chúng ta, nhiều nhất xâm nhập Quỷ Vực năm trăm dặm, xâm nhập nữa sẽ có nguy hiểm, không biết đạo hữu có nguyện ý đi cùng chúng ta hay không, trên đường ai đánh chết quỷ vật, hồn lực về người đó, nếu là liên thủ đánh chết, chúng ta dựa theo cống hiến phân phối.”

Thượng Quan Ly tự mình tiến vào Quỷ Vực trước, Lý Mộ muốn lấy được bản đồ, còn phải về Thần Đô một chuyến, mấy người này đã có được bản đồ, Lý Mộ cũng không muốn phiền toái.

Nhiều nhất lát nữa giúp bọn họ một phen, coi như là thù lao thu hoạch bản đồ.

Trong ánh mắt chờ mong của nữ tử này, Lý Mộ gật gật đầu, nói: “Cũng tốt, nhưng bản đồ Quỷ Vực, có thể để ta xem trước hay không?”

Nữ tử sảng khoái mang một cái ngọc giản đưa cho Lý Mộ, Lý Mộ dán lên trán một lát, mới trả lại nó cho nàng, nói: “Đa tạ.”

Sau đó, nữ tử này lại hướng Lý Mộ giới thiệu mấy người khác: “Ta tên Ngô Thiến, đây là Trương Mãn đạo hữu, Đinh

Lương đạo hữu, vị này là Trần Doanh Doanh đạo hữu, không biết đạo hữu xưng hô như thế nào?”

“Lý Mộ.”

Tuy hắn bây giờ vẫn dùng mặt thật xuất hiện, nhưng thiên hạ người trùng tên rất nhiều, thành ra cũng không lo lắng người khác sẽ hoài nghi đến trên người hắn.

Hai nam tu nghe được tên Lý Mộ, cũng chưa có gì khác thường, trái lại thiếu nữ tên Trần Doanh Doanh kia, đôi mắt đẹp bỗng sáng ngời, nói: “Giống tên sư tổ nhà ta…”

Lý Mộ mỉm cười, thuận miệng hỏi: “Tiểu cô nương ngươi là môn phái nào?”

Thiếu nữ nói: “Ta là người Thần Phù phái, ngươi là môn phái nào?”

Thiếu nữ tự báo môn phái, Lý Mộ không khỏi nhìn nàng thêm đôi lần. Phù Lục phái trừ tổ đình, còn có không ít ngoại môn, Thần Phù phái là một trong số đó, nói như vậy, hắn cũng miễn cưỡng xem như đệ tử Phù Lục phái.

Lý Mộ đương nhiên sẽ không biểu lộ thân phận, nói: “Không môn không phái, một tán tu.”

Sau khi giới thiệu xong thân phận với nhau, Lý Mộ biết được, trong bốn người này, trừ Trần Doanh Doanh miễn cưỡng xem như ngoại môn đệ tử Phù Lục phái, ba người còn lại đều là tán tu, bởi vậy mới cần lấy thân mạo hiểm, tới Quỷ Vực thu hoạch tài nguyên hồn lực.

Về phần Trần Doanh Doanh, là xuống núi rèn luyện.

Mười tám mười chín tuổi đã có tu vi Tụ Thần, cũng tính là có chút thiên phú, nhưng giống loại đệ tử trẻ tuổi này, tu vi sau khi đột phá, nhập thế trải qua một phen tôi luyện, cũng là rất cần thiết.

Năm người kết bạn đi vào Bách Quỷ trúc lâm, Ngô Thiến nhắc nhở: “Mọi người cần tụ tập một chỗ, tuyệt đối đừng đi tách ra, nơi này còn tốt, sau khi xâm nhập Quỷ Vực, một khi đi tản ra, sẽ rất khó gặp được nữa…”

Sau khi đi vào rừng trúc, chung quanh bắt đầu tràn ngập sương mù nhàn nhạt. Trong sương mù này ẩn chứa một loại lực lượng kỳ dị, ngay cả thần niệm cũng không thể tra xét quá xa, đối với tu hành giả mà nói, thần niệm chính là mắt, thần niệm bị áp chế, mọi người đều mất đi cảm giác an toàn, trở nên cực kỳ cảnh giác.

Ngẫu nhiên sẽ có hồn thể từ trong sương mù bay ra, những hồn thể này tràn ngập khí thô bạo, không có linh trí, chỉ là bản năng khát vọng tinh huyết cùng dương khí con người, cũng chính là mục tiêu đi săn của các tu hành giả.

Về phần các hồn tu có được linh trí, các tu hành giả tiến vào Quỷ Vực là trốn còn không kịp. Ở loại địa phương này, thực lực hồn tu có thể phát huy ra vượt xa lực lượng bản thân bọn họ có, nếu gặp hồn tu, săn thân phận con mồi cùng thợ sẽ thường xuyên xảy ra chuyển đổi.

Lý Mộ dọc đường cũng chưa hề ra tay, hồn thể từ trong sương mù lao tới, công kích bọn họ, đều bị bốn người còn lại giải quyết. Ngay từ đầu, mọi người gặp được chỉ là oán linh ác linh, theo không ngừng xâm nhập, bắt đầu dần dần có cảnh giới thứ tư hung hồn xuất hiện.

Lúc này, mọi người thường thường sẽ hợp sức đánh giết nó, chia đều hồn lực đoạt được.

Một khắc nào đó, sương mù phía trước lần nữa truyền đến dao động, trừ Lý Mộ, mấy người còn lại lập tức tập trung tinh thần, rất nhanh, đã có mấy bóng người từ trong sương mù đi ra.

Hết chương 969.

Chương 970. Oan gia ngõ hẹp (2)

Nhưng một lần này, từ trong sương mù xuất hiện, không phải quỷ vật, mà là nhân loại.

Đối diện cũng là năm người, đám người Ngô Thiến thấy vậy, không chỉ chưa lơi lỏng, vẻ mặt ngược lại càng thêm khẩn trương, trên mặt mấy người đối diện, cũng ở cùng thời điểm hiện ra vẻ cảnh giác, có mấy người thậm chí đã cầm binh khí.

Không khí hai bên cực kỳ khẩn trương, không bao lâu, năm người đó đi hướng sương mù bên trái, bóng người rất nhanh biến mất.

Bốn người cạnh Lý Mộ cũng nhẹ nhàng thở ra, Ngô Thiến nhìn về phía Lý Mộ, hỏi: "Lý đạo hữu là lần đầu tiên đến Quỷ Vực à?"

Lý Mộ gật gật đầu, nói: "Trước kia quả thực chưa bao giờ tới."

"Khó trách." Ngô Thiến lắc lắc đầu, nói: "Lý đạo hữu về sau nếu là lại đến Quỷ Vực, tuyệt đối phải nhớ, nơi này nguy hiểm nhất không phải quỷ vật không có linh trí, cũng không phải quỷ tu cường đại, mà là tu hành giả nhân loại giống với chúng ta, nếu là gặp, có thể chạy thì chạy, khi không thể chạy, tuyệt đối không thể khinh thường…"

Lý Mộ chắp tay, nói: "Đa tạ nhắc nhở."

Ngô Thiến thấy hắn vẻ mặt lạnh nhạt, tựa như không để ở trong lòng, sắc mặt ngược lại càng thêm nghiêm túc, tiếp tục nói: "Lý đạo hữu có lẽ không biết, tu hành giả chết ở Quỷ Vực, có một bộ phận rất lớn, không phải chết ở trên tay quỷ vật, mà là chết ở trong tay đồng bạn, cùng với tu hành giả khác. Nơi này không có quy củ, chuyện gặp bảo nảy lòng tham, giết người đoạt bảo, mỗi ngày đều đang xảy ra…"

Lý Mộ chỉ có thể trịnh trọng một chút, nói: "Ta biết rồi."

Ngô Thiến nhìn ba người bên cạnh, nói: "Nhưng Lý đạo hữu cũng không cần lo, Trương đạo hữu Đinh đạo hữu cùng Doanh Doanh muội muội, chúng ta đã từng hợp tác rất nhiều

lần, chúng ta vốn còn có một vị đồng bạn, chẳng qua hắn mấy ngày nay đang bế quan phá cảnh, không tới cùng, bởi vậy chúng ta mới mời ngươi.”

Sau khi ở phụ cận gặp được đội ngũ tu hành giả khác, mấy người hiển nhiên càng thêm ngưng tụ, tiến tiếp về phía trước mấy chục dặm, chém giết mấy con ác linh, một hung hồn. Khi bốn người đang vui vẻ chia hồn lực, đuôi lông mày Lý Mộ bỗng nhiên khẽ nhíu, ánh mắt lơ đãng hướng phía nào đó nhìn một cái.

Hướng đó chỉ có sương mù nồng đậm, không có bất cứ gì khác thường.

Mười mấy hơi thở sau, Ngô Thiến cùng hai nam tu khác bỗng biến sắc, ánh mắt nhìn về phía Lý Mộ vừa rồi nhìn, một hư ảnh từ trong sương mù dày đặc lao ra, hướng thẳng mấy người lao tới.

Cảm nhận được khí tức dao động cường đại trên thân hư ảnh đó, mấy người đồng thời biến sắc.

“Không ổn!”

“Là u hồn cảnh giới thứ năm!”

“Nơi này vẫn là ngoài rìa, sao có thể có u hồn tồn tại!”

Mấy người dọc đường đi gặp được, nhiều nhất chỉ là hung hồn cảnh giới thứ tư, u hồn tương đương với tu hành giả nhân loại cảnh giới thứ năm, tuy không có linh trí, chỉ có thể bằng vào bản năng hành động, nhưng cũng không phải cảnh giới thứ tư có thể chống lại.

Ngô Thiến quyết định thật nhanh, lập tức nói: “Mọi người trấn định, cùng nhau công kích, chiếu cố lẫn nhau, tuyệt đối đừng tản ra!”

Lúc này, liền thể hiện ra tầm quan trọng của đoàn đội.

Một vị Thần Thông cảnh, sẽ không là đối thủ của cảnh giới thứ năm u hồn, nhưng bốn vị Thần Thông, một vị Tụ Thần, chống lại một u hồn không có linh trí, cũng có thể chống lại nó một chút. Đương nhiên, quan trọng nhất là có Lý Mộ, nếu không phải Lý Mộ âm thầm thi triển thủ đoạn, u hồn đột nhiên

xuất hiện này, đối với bọn họ mà nói chính là một cuộc chiến sinh tử.

Bọn họ tiến vào Quỷ Vực, còn chưa từng gặp được u hồn, trong lòng bốn người vốn đã khẩn trương đến cực điểm, nhưng đánh rồi đánh, phát giác u hồn này hình như cũng không lợi hại như vậy.

Nó sức công kích không cao, phòng ngự lại rất yếu, bị pháp thuật mấy người đánh cho gào rống không ngừng.

"Chỉ có vậy?"

"Cảnh giới thứ năm u hồn, cũng chỉ có vậy mà thôi…"

"Thu hồn lực của hắn, lần này chúng ta liền kiếm lớn rồi!"

…

Sau khi phát giác u hồn này thực lực chỉ có vậy mà thôi, ngay từ đầu đã bị bọn họ gắt gao áp chế, bốn người sớm không còn sự khẩn trương vừa rồi, ngược lại kích động cùng chờ mong hẳn lên, hào quang pháp thuật và pháp bảo càng thêm kịch liệt đan xen cùng một chỗ.

Nếu có thể thu gặt u hồn này, bọn họ mỗi người đều có thể được chia một luồng hồn lực khổng lồ, dùng để tu hành cũng tốt, đổi linh ngọc cũng thế, chuyến đi này cũng không uổng rồi.

U hồn đó tuy không có linh trí, nhưng bị vài tên tồn tại "nhỏ yếu" đánh cho liên tiếp bại lui, cũng trở nên cuồng bạo. Nó rống một tiếng, âm khí phạm vi vài dặm bị nó hút vào trong miệng, hình thể nó phóng đại mấy lần, khí tức trên người cũng lập tức tăng vọt.

U hồn bỗng nhiên dị biến, nụ cười trên mặt mấy người thu liễm, dưới khí tức cường đại kia, trong lòng chấn động sợ hãi không thôi.

Lúc này, u hồn đó ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng rống điên cuồng, hướng bốn người lao xuống.

Lý Mộ đứng ở phía sau bốn người, thản nhiên nhìn u hồn đó một cái.

Chỉ liếc một cái, u hồn bổ nhào tới thân thể run lên, bỗng nhiên như liều mạng hướng về phía sau bỏ chạy.

Lý Mộ ném ra một lá bùa, một tia sét hiện lên, u hồn này lập tức bị thương nặng, ngã xuống đất, thế mà không còn sức bay lên nữa.

Lý Mộ đi đến trước người nó, mặt lộ vẻ đáng tiếc, nói: "Đáng tiếc lá bùa cấp cao trưởng bối đưa tặng này. Hắn còn có sức phản kháng, mọi người cùng nhau ra tay."

Mấy người phản ứng lại, đang muốn động thủ, hoàn toàn mang u hồn này đánh tan hồn thể.

Vù!

Một luồng hào quang từ trong sương mù bay ra, xuyên qua thân thể u hồn này, hồn thể u hồn sụp đổ, chỉ để lại hồn lực tinh thuần, bị mấy bóng người từ trong sương mù đi ra ngưng tụ thành một quầng hồn.

Sắc mặt nam tu tên Trương Mãn lập tức trầm xuống, lớn tiếng nói: "Các ngươi muốn làm cái gì!"

Trong mấy người, một thanh niên thản nhiên liếc hắn, nói: "Hồn này là chúng ta giết, chúng ta bây giờ thu hồn lực hắn, có gì không thể?"

Trần Doanh Doanh tiến lên một bước, cả giận nói: "Rõ ràng là chúng ta đả thương nó trước, là các ngươi đoạt con mồi của chúng ta!"

Tên thanh niên kia cười lạnh một tiếng, nói: "Nói đùa, u hồn của Quỷ Vực lại không có chủ nhân, ai đánh chết là của người đó, chỉ bằng mấy người các ngươi, có thể giết u hồn sao?"

Hắn vừa dứt lời, một tiếng cười khẩy từ phía sau Ngô Thiến truyền đến.

"Đệ tử Huyền Tông từ bao giờ lăn lộn đến mức phải tranh đoạt hồn lực với tán tu, cái này nếu truyền ra, chỉ sợ sẽ trở thành trò cười lớn của giới tu hành nhỉ, ngươi nói thế nào, Thanh Huyền Tử?"

Trong mấy bóng người, thanh niên trước sau chưa mở miệng kia sắc mặt chợt biến đổi, ánh mắt nhìn chằm chằm người trẻ tuổi đối diện, hỏi: “Ngươi là người phương nào?”

Hết chương 970.

Chương 971. Giết người tru tâm (1)

Lý Mộ từ phía sau Ngô Thiến đi ra, thản nhiên nói: “Một tán tu không quen nhìn hành vi của các ngươi mà thôi. Kỳ quái, Huyền Tông là thiên hạ đệ nhất đại tông, danh môn chính phái, sao cũng sẽ làm loại hoạt động chặn đường cướp bóc này, ngươi đường đường một trong mười đại đệ tử Huyền Tông, ở Quỷ Vực cướp hồn lực của tán tu, trưởng bối môn phái các ngươi biết không?”

Đánh người đánh mặt, giết người tru tâm.

Nghe xong lời xát muối vào lòng của thanh niên xa lạ này, mấy tên đệ tử Huyền Tông sắc mặt đều đỏ lên, xấu hổ không chịu nổi, có hai người da mặt mỏng, thậm chí đã cúi đầu.

Chính như người này nói, Huyền Tông là danh môn chính phái số một đại lục, cũng là môn phái lớn số một đại lục, làm đệ tử Huyền Tông, bọn họ chưa bao giờ thiếu tài nguyên tu hành, đi đến nơi nào cũng được người ta tôn kính, có thể nói là vinh quang vô hạn.

Nhưng thời khắc đỉnh cao của Huyền Tông, từ sau hội giao lưu đạo môn một lần trước, liền hoàn toàn kết thúc rồi.

Đàn tràng của bọn họ ở Đại Chu, tất cả đều bị đuổi tới hải ngoại, phường thị lớn nhất giới tu hành, bị Đại Chu Thần Đô Như Ý phường thay thế, Phù Lục phái và Huyền Tông đoạn tuyệt giao lưu, đạo môn bốn phái còn lại, lui tới với bọn họ cũng giảm bớt rất nhiều.

Hội giao lưu bị đảo loạn, linh ngọc tông môn lần này thu hoạch đại khái chỉ có hai phần mười của ngày xưa, căn bản không thể thỏa mãn nhu cầu cả tông.

Tương tự phù lục, đan dược, pháp bảo tài nguyên tu hành như vậy, Phù Lục phái, Đan Đỉnh phái, Linh Trận phái, Nam Tông Bắc Tông các thứ, đều lấy nội môn đệ tử nhu cầu gia tăng làm lý do, từ chối đơn đặt hàng của Huyền Tông, làm bọn họ có linh ngọc cũng không chỗ nào để tiêu, huống chi tông môn bây giờ ngay cả linh ngọc tu hành cũng không đủ, phân

phối các đệ tử lần nữa giảm bớt, giống Thanh Huyền Tử đệ tử hạch tâm như vậy, cũng phải tự mình xuống núi, xâm nhập Quỷ Vực, săn bắt quỷ vật nơi đây, lấy hồn lực đổi lấy linh ngọc, thỏa mãn mình tu hành cần.

Không chăm lo gia đình không biết củi gạo đắt, khi thật sự cần tự mình thu hoạch tài nguyên tu hành, bọn họ mới biết được tán tu tu hành khó khăn.

Bọn họ tru sát mỗi một quỷ vật, đổi lấy mỗi một khối linh ngọc, đều phải mạo hiểm sinh mệnh, thông qua mồ hôi và máu của mình giao tranh mà có, mà Quỷ Vực tuy lớn, u hồn lại không nhiều, thật không dễ gì gặp được một con, tự nhiên không muốn nhường cho người khác.

Trong Quỷ Vực, thực lực vi tôn, quỷ vật mình nhìn trúng bị cướp, chỉ có thể trách chính bọn họ tài năng không bằng người.

Nhưng không ngờ là, thân phận bọn họ lại bị người ta nhận ra rồi.

Làm đệ tử Huyền Tông trong lòng vẫn kiêu ngạo như cũ, lời của thanh niên xa lạ này, không thể nghi ngờ là xử phạt đối với bọn họ trước mặt mọi người.

Thanh Huyền Tử trên mặt mũi đã có chút không nhịn được, trầm giọng nói: “Con u hồn này, là chúng ta đuổi theo rất lâu, chúng ta đã làm nó bị thương nặng, mới cho các ngươi nhặt món hời, bằng không ngươi cho rằng, chỉ bằng các ngươi mấy tên tu vi thấp kém, có thể đối phó được u hồn cảnh giới thứ năm sao?”

Mấy tên đệ tử Huyền Tông nghe vậy, nhao nhao phụ họa.

“Đúng!”

“Sư huynh nói không sai, con u hồn này là chúng ta luôn luôn đuổi theo.”

“Nếu không phải chúng ta đã làm nó bị thương, mấy người các ngươi đã sớm chết ở dưới tay nó.”

…

Tuy sự thật là bọn họ nhân cơ hội nhặt mót, nhưng trực tiếp thừa nhận, làm đệ tử Huyền Tông, trong lòng bọn họ thật sự khó có thể tiếp nhận, chỉ có thể thông qua bịa đặt sự thật tìm về một chút tôn nghiêm.

Tán tu làm sao dám đắc tội Huyền Tông, cho dù là trong lòng bọn họ có oán, cũng phải nghẹn hết trở về.

"Thì ra là thế…" Trên mặt Ngô Thiến lộ ra nét xấu hổ, nói: "Khó trách chúng ta vừa mới phát hiện u hồn này thực lực không cao, thì ra là mấy vị đã làm nó bị thương nặng, đã như vậy, hồn lực của u hồn này lý ra nên thuộc về các ngươi."

Tuy bốn người bọn họ đều biết, là Lý Mộ vừa rồi một lá bùa đó, cho u hồn này một đòn bị thương nặng, sự thật căn bản không phải như Huyền Tông đệ tử nói.

Nhưng nơi này là Quỷ Vực, mấy người đối diện thực lực hơn xa bọn họ, nếu chọc giận các đệ tử Huyền Tông này, cho dù bọn họ ở đây mang năm người diệt khẩu, cũng vĩnh viễn sẽ không có ai biết.

Vừa rồi Lý Mộ mở lời châm chọc, trái tim Ngô Thiến đã treo lên, hắn lịch duyệt vẫn quá nông cạn, căn bản chưa mang nàng vừa rồi nhắc nhở để vào mắt.

Nữ tu này cho bọn họ bậc thang để xuống, trên mặt đám người Thanh Huyền Tử cũng dễ coi hơn chút, thu hồn lực, đang muốn rời khỏi, thanh niên đối diện kia lại mở miệng lần nữa.

Lý Mộ đánh giá đám người Thanh Huyền Tử, như nhớ tới cái gì, mặt lộ vẻ giật mình, nói: "Ồ, thật ngại quá, ta thiếu chút nữa quên, Huyền Tông bây giờ cuộc sống không dễ dàng, mất việc làm ăn, cũng không được môn phái khác vừa mắt, khó trách ngay cả đệ tử hạch tâm cũng phải tự mình ra ngoài săn giết quỷ vật. Đều là ra ngoài lăn lộn, ai cũng không dễ dàng, u hồn này các ngươi muốn, liền tặng cho các ngươi."

Sắc mặt Ngô Thiến biến đổi hẳn, cất bước tiến lên, cầm lấy cổ tay Lý Mộ, nói: "Lý đạo hữu, ngươi bớt tranh cãi!"

Nhưng nàng nhắc nhở chung quy là chậm, sắc mặt Thanh Huyền Tử bọn vài tên Huyền Tông triệt để trở nên khó coi.

Đường đường đệ tử thiên hạ đệ nhất đại phái, bọn họ có khi nào chịu khuất nhục như vậy, càng khuất nhục hơn là, người này nói, mỗi câu đều là sự thật, hắn nói mỗi một câu, đều giống như mũi tên, đâm thật sâu vào trong lòng mấy người.

Cùng lúc khuất nhục, trong lòng bọn họ cũng dâng lên vài phần bi thương.

Huyền Tông từng huy hoàng vô cùng, chưa tới một năm, đã lưu lạc đến kết cục như vậy, trong lòng các đệ tử Huyền Tông đều nghẹn một cơn tức.

Sự thật là một chuyện, bị người ta trắng trợn vạch ra trào phúng, lại là một chuyện. Một đệ tử Huyền Tông nhìn Thanh Huyền Tử, hỏi: "Sư huynh, chúng ta nên làm thế nào bây giờ?"

Huyền Tông ở giới tu hành đã là một câu chuyện cười, nếu chuyện này truyền ra, bọn họ sẽ trở thành trò cười trong trò cười, ngay cả một chút thể diện cuối cùng cũng không còn tồn tại, mấy người tuyệt đối không thể ngồi xem chuyện như vậy xảy ra.

Nhìn thấy vài tên đệ tử Huyền Tông phản ứng, sắc mặt đám người Ngô Thiến hơi thay đổi, trái tim treo lên cổ họng, trong ánh mắt hai nam tu nhìn về phía Lý Mộ đã mang theo thầm oán thật sâu.

Nếu không phải hắn không biết sống chết lắm lời, để cho mấy người Huyền Tông kia thu u hồn rồi đi, sự tình lại nào sẽ rắc rối đến loại tình trạng bây giờ?

Hết chương 971.

Chương 972. Giết người tru tâm (2)

Nam tu tên là Trương Mãn thu hồi pháp bảo, giơ hai tay, lớn tiếng nói: “Mấy người bạn Huyền Tông, ta có thể phát lời thề đạo, việc hôm nay chứng kiến, tuyệt không lộ ra nửa câu, nếu có trái, thì để ta tâm ma xâm nhập, sét đánh vào đầu mà chết.”

Đinh Lương cũng lập tức giơ tay, làm bộ dạng thề thốt, vội vàng nói: “Ta cũng có thể phát lời thề đạo như vậy!”

Khi hai người nói chuyện, còn thuận tiện kéo giãn khoảng cách với Lý Mộ, tỏ vẻ phân rõ giới hạn với hắn.

Lúc này, một đệ tử Huyền Tông nhìn Thanh Huyền Tử, nói: “Sư huynh, cho dù trái với lời thề đạo, cũng không nhất định sẽ ứng nghiệm, không bằng giết bọn họ, xong hết mọi chuyện, dù sao nơi này là Quỷ Vực, sẽ không có ai biết, chỉ có người chết mới có thể vĩnh viễn giữ được bí mật…”

Câu này khiến mấy người đối diện sắc mặt biến đổi hẳn, Ngô Thiến càng rút ra binh khí, lớn tiếng nói: “Chúng ta có thể cam đoan không mang việc này nói ra. Huyền Tông là danh môn chính phái, chẳng lẽ cũng muốn làm loại chuyện xấu xa này…”

“Đồ khốn kiếp!”

Tên đệ tử trẻ tuổi kia vừa dứt lời, phía sau một đệ tử lớn tuổi khác tát cho hắn một cái, lạnh lùng nói: “Giết người diệt khẩu, ngươi coi Huyền Tông chúng ta là ma đạo sao!”

Hắn nhìn về phía Thanh Huyền Tử, nói: “Mấy người này không thể giết, nhưng việc này truyền ra, cũng có tổn hại danh dự Huyền Tông ta, không bằng lau đi bộ phận ký ức của bọn họ, sư huynh cảm thấy như thế nào?”

Thanh Huyền Tử gật gật đầu, chặn ngang đoạt hồn, đã là mất đại nghĩa, nếu bởi vậy giết người diệt khẩu, vậy bọn họ và ma đạo thật sự không khác gì nhau.

Đệ tử Huyền Tông kiêu ngạo, đến từ vị trí chính đạo đệ nhất đại tông của Huyền Tông, nếu chính bọn họ làm việc cũng đột

phá điểm mấu chốt của chính đạo, như vậy sẽ ngay cả tín ngưỡng trong lòng cũng cùng nhau sụp đổ.

Thanh Huyền Tử thản nhiên nhìn đệ tử trẻ tuổi vừa mới mở miệng kia một cái, nói: “Sau khi về tông, mình báo cáo trưởng lão, rời khỏi tông môn đi.”

Tên đệ tử kia thân thể run lên, sắc mặt lập tức xám trắng.

Sau đó, Thanh Huyền Tử lại nhìn về phía đám người Lý Mộ, nói: “Ta không tin lời thề đạo của các ngươi, hôm nay ta không thương tổn tính mạng các ngươi, nhưng phải lau đi ký ức của các ngươi.”

Ký ức tương quan với nguyên thần, lau đi ký ức, tất nhiên phải trải qua sưu hồn một bước này.

Mà sưu hồn, đối với tu hành giả mà nói, là sỉ nhục không thể tiếp nhận.

Nhưng nếu là không đáp ứng mấy tên đệ tử Huyền Tông này, chỉ sợ việc hôm nay không thể có cái kết tốt. Trương Mãn cùng Đinh Lương hai nam tu trải qua một phen đấu tranh tư tưởng kịch liệt, vẫn cúi đầu đi ra.

Ngô Thiến mặt lộ vẻ bi phẫn, cuối cùng vẫn bất đắc dĩ nói với Lý Mộ và Trần Doanh Doanh: “Lý đạo hữu, Doanh Doanh muội muội, lau đi một đoạn ký ức, chung quy tốt hơn ngã xuống ở Quỷ Vực…”

Lý Mộ khẽ thở dài, nói: “Vậy lau đi ký ức đi.”

Hắn xoay người, nhìn năm tên đệ tử Huyền Tông bao gồm Thanh Huyền Tử ở trong, cùng với hai nam tu kia, một đạo khí tức cường đại từ trong cơ thể trào ra, quét ngang qua.

Bảy người chỉ cảm thấy mê muội một trận, sau đó liền mất đi toàn bộ ý thức, cắm đầu ngã xuống.

Ngô Thiến và Doanh Doanh đã làm tốt chuẩn bị bị sưu hồn lau đi ký ức, một màn bất ngờ không kịp đề phòng này, khiến các nàng ngẩn ra tại chỗ, không thể hoàn hồn.

Vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra cái gì, vì sao những đệ tử Huyền Tông cường đại bỗng nhiên ngã xuống đất?

Ngay sau đó, ánh mắt các nàng liền song song nhìn về bóng lưng phía trước.

Vốn chỉ có tu vi cảnh giới thứ tư, khí tức trên người hắn đã trở nên mênh mông như biển lớn.

…

Không biết qua bao lâu, Thanh Huyền Tử từ trong sương mù tỉnh lại, chỉ cảm thấy đầu đau muốn nứt. Hắn từ trên mặt đất ngồi dậy, ôm đầu, trên mặt lộ ra nét mê mang.

Một khắc trước hắn còn đang cùng mấy vị sư huynh đệ ở Quỷ Vực tìm kiếm quỷ vật, ngay sau đó hắn liền nằm ở trên mặt đất, đầu cũng đau dữ dội, Thanh Huyền Tử có được tu vi cảnh giới thứ năm rất nhanh ý thức được, hắn thiếu mất một đoạn ký ức.

Ký ức là sẽ không vô duyên vô cớ thiếu mất, trừ phi là bị người ta lau đi, Thanh Huyền Tử nháy mắt kinh hãi toát mồ hôi lạnh khắp người, vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì sao ký ức của hắn sẽ bị người ta lau đi?

“Ta đây là làm sao vậy?”

“Mọi người sao đều nằm ở trên mặt đất?”

“Đầu đau quá…”

“Hai người kia là chuyện thế nào?”

Lúc này, mấy đệ tử Huyền Tông hôn mê khác cũng dần dần tỉnh dậy, bọn họ nhìn nhau, vẻ mặt nghi hoặc, trong lòng cực độ nghi hoặc, vì sao vừa rồi bọn họ còn đi ở trong sương mù, chỉ sau một cái chớp mắt, đã nằm ở trên mặt đất, không hiểu sao đau đầu không thôi.

Không chỉ có thế, bên cạnh bọn họ, còn có thêm hai nam tu hôn mê chưa tỉnh.

Rất nhanh, lại có đệ tử Huyền Tông phản ứng lại, kinh hô: “Hồn bình của ta đâu?”

Hắn vừa dứt lời, thanh âm chấn kinh của vài tên đệ tử còn lại cũng lần lượt truyền đến.

“Hồn bình của ta cũng không thấy nữa!”

“Pháp bảo của ta đi đâu rồi?”

“Ai trộm phi kiếm của ta!”

Thanh Huyền Tử nghe vậy trong lòng cả kinh, theo bản năng sờ hướng tay phải ngón trỏ, phát hiện nhẫn trữ vật của hắn không thấy nữa, trong nhẫn trữ vật không chỉ có pháp khí của hắn, còn có gần vạn linh ngọc, toàn bộ tài sản của hắn đều ở bên trong…

Hắn đứng bật dậy, vẻ mặt trong mờ mịt mang theo sợ hãi, tài nguyên tu hành trên thân mấy người bị cướp sạch, còn bị người ta lau đi ký ức có liên quan, hắn cẩn thận nhớ lại một phen, duy nhất nhớ rõ, chỉ có một việc.

Hắn nhìn về phía một đệ tử Huyền Tông phía sau, nhớ rõ hắn từng làm một quyết định, phải mang đệ tử này đuổi khỏi tông môn.

Chưa từng trải qua chuyện như vậy, một loại lạnh lẽo từ đáy lòng dâng lên, Thanh Huyền Tử quyết định thật nhanh, nói: “Mau, rời khỏi nơi này…”

Khi bọn họ mang theo hai người hôn mê kia hướng bên ngoài Quỷ Vực chạy đi, quận Giang Âm, ngoài rừng trúc giáp giới với Quỷ Vực, không gian dao động một trận, ba bóng người hiện lên.

Ngô Thiến và Trần Doanh Doanh quay đầu nhìn nhìn, phát hiện bọn họ đã rời khỏi Quỷ Vực, biểu cảm trên mặt từ mê mang dần dần một lần nữa chấn động.

Một cái chớp mắt trước, các nàng còn ở Quỷ Vực, nhưng Lý Mộ nắm cổ tay các nàng, chỉ bước về phía trước một bước, các nàng liền xuất hiện ở nơi này, loại thần thông này, vượt qua nhận biết của bọn họ.

Lý Mộ vung tay lên, mang cả một đống lớn đồ rung lên rơi ở trên mặt đất, nói với hai nàng: “Đừng thất thần nữa, mấy thứ này, các ngươi tự mình chia một chút…”

Hết chương 972.

Chương 973. Phong Đô (1)

Ngô Thiến và Trần Doanh Doanh sững sờ nhìn một đống đồ trên mặt đất, không ai dám đưa tay.

Mọi thứ vừa rồi xảy ra, khiến các nàng cho tới bây giờ còn có chút hoảng hốt, Ngô Thiến trước hết lấy lại tinh thần, môi run rẩy, thấp giọng nói: "Tiền bối, cái này, cái này không ổn đâu…"

Lý Mộ khoát tay, nói: "Yên tâm đi, là bọn hắn cướp hồn lực các ngươi trước, cái này nhiều nhất xem như có qua có lại, các ngươi cũng không cần lo lắng sẽ bị bọn họ trả thù. Ta đã lau đi bộ phận ký ức đó của bọn họ."

Ấn tượng của Lý Mộ đối với hai nữ tu này cũng không tệ, làm nữ tử, các nàng so với hai nam tu kia còn có cốt khí hơn, chưa ở thời khắc mấu chốt bán đứng đồng đội, cho nên Lý Mộ cũng không ngại thuận tay tặng các nàng một hồi cơ duyên.

Lúc này, Lý Mộ phát hiện ánh mắt Trần Doanh Doanh nhìn hắn, trong ánh mắt như có phán đoán, nhưng lại không dám xác nhận, khi Lý Mộ nhìn về phía nàng, ánh mắt của nàng lại bối rối dời đi.

Lý Mộ cũng không nói thêm gì, chỉ mỉm cười, nói: "Được rồi, ta đi Quỷ Vực còn có chuyện quan trọng, chỗ hồn lực này hẳn là đủ các ngươi sử dụng một đoạn thời gian, Quỷ Vực sắp có biến cố lớn, các ngươi tốt nhất đừng tiến vào mạo hiểm nữa."

Trước khi đi, hắn vỗ nhẹ nhẹ đầu Trần Doanh Doanh, nói: "Cố gắng vào, tranh thủ sớm ngày đến tổ đình tu hành."

Dứt lời, hắn liền lần nữa đi vào trong quỷ vụ.

Ngô Thiến nhìn đồ vật phân tán trên mặt đất, yết hầu gian nan giật giật, sau đó nói với Trần Doanh Doanh: "Doanh Doanh muội muội, ngươi chọn lựa trước đi."

Trần Doanh Doanh xấu hổ nói: "Chúng ta cùng nhau chọn đi…"

Hai người chia xong những tài nguyên tu hành này, Ngô Thiến đột nhiên hỏi: “Doanh Doanh muội muội, ngươi có phải quen biết vị tiền bối đó hay không?”

Trần Doanh Doanh trầm ngâm một lát, gật gật đầu, nói: “Trẻ tuổi như vậy, tu vi cao như vậy, hơn nữa còn không thích Huyền Tông, ngay cả tên cũng giống nhau, trừ sư thúc tổ, ta không nghĩ ra người khác.”

Ngô Thiến giật mình nói: “A, hắn chính là vị Linh Cơ Tử tiền bối kia của Phù Lục phái…”

Nói tới Lý Mộ, giới tu hành có lẽ không có mấy ai biết, nhưng nếu nhắc tới Linh Cơ Tử, lại là không ai không biết, không ai không hiểu, một trận chiến với thái thượng trưởng lão Huyền Tông, sớm khiến tên của Linh Cơ Tử truyền khắp giới tu hành.

Ngô Thiến có chút giật mình nói: “Ta trước kia chỉ từng nghe tên Linh Cơ Tử tiền bối, còn tưởng hắn là tiền bối đạo môn cao cao tại thượng, không ngờ hắn hiền lành như vậy, không có chút ra vẻ nào cả, xem ra chúng ta dễ dàng như vậy có thể đối phó con u hồn kia, cũng là Linh Cơ Tử tiền bối đang âm thầm giúp chúng ta…”

Trần Doanh Doanh lộ ra nụ cười mê mẩn, lẩm bẩm: “Đó là đương nhiên, lần đó đại điển, ta từng rất xa thấy sư thúc tổ một lần, không ngờ đời này còn có một ngày tiếp xúc gần như vậy với sư thúc tổ. Ta phải cố gắng tu hành, tranh thủ sớm ngày tiến vào tổ đình, không thể cô phụ sư thúc tổ kỳ vọng…”

Ngô Thiến có chút hâm mộ nói: “Thực hâm mộ đệ tử đại phái các ngươi, đến nơi nào cũng có sư môn trưởng bối che chở…”

Trần Doanh Doanh nói: “Ngô tỷ tỷ nếu muốn, cũng có thể gia nhập Thần Phù phái chúng ta, lấy tu vi của ngươi, hẳn là có thể trực tiếp vào tổ đình, đến lúc đó ta liền phải gọi ngươi Ngô sư tỷ rồi…”

Ngô Thiến vui vẻ nói: “Có thể chứ?”

Trần Doanh Doanh cười nói: “Đương nhiên có thể, ngươi bây giờ có thể theo ta về tông môn, sư phụ ước gì có cường

giả như vậy nhập môn…”

Tình huống vừa rồi, khiến khoảng cách giữa hai người được nhanh chóng kéo gần lại, một lát sau liền dắt tay bay lên không trung, hướng sơn môn Thần Phù phái bay đi.

Cùng lúc đó, Quỷ Vực, trong sương mù mênh mông không có điểm cuối, một bóng người cấp tốc tiến lên, nơi đi qua, sương mù kịch liệt sôi sục, vô luận là linh thể cấp thấp hay hồn thể cao cấp, cảm nhận được khí tức đó, đều theo bản năng né tránh xa xa.

Đám người Thanh Huyền Tử thật cẩn thận đi vào trong sương mù, cũng cảm nhận được luồng khí tức kia lướt qua nơi xa.

Một đệ tử Huyền Tông nhịn không được thấp giọng lẩm bẩm: “Quỷ Vực quá hung hiểm rồi, chúng ta về sau vẫn là đừng tới đi…”

So sánh với Yêu quốc, Quỷ Vực bị sương mù bao phủ thần bí hơn nhiều, không có ai biết trong sương mù Quỷ Vực rốt cuộc cất giấu bao nhiêu bí mật, ù ù cạc cạc mất đi ký ức, pháp bảo hồn lực bị cướp, sự kiện quỷ dị vừa mới trải qua trên người bọn họ, khiến trong lòng vài tên đệ tử Huyền Tông tràn ngập sợ hãi đối với nơi này.

Bọn họ đời này cũng không muốn tới đây nữa.

Quỷ Vực nơi nào đó, Lý Mộ khi đi nhanh đến thung lũng vừa rồi đánh chết u hồn, thân hình chậm rãi dừng lại.

Quỷ Vực không giống với Yêu quốc, nơi này khắp nơi tràn ngập sương mù thần thức không thể tra xét, mặc dù là có được bản đồ, cũng thật cẩn thận, hoàn toàn dựa theo bản đồ chỉ dẫn tiến lên.

Cái gọi là bản đồ hoàn chỉnh của Quỷ Vực, thật ra chỉ là địa phương mọi người cho tới nay thăm dò rõ, đại bộ phận khu vực của Quỷ Vực, đều là nơi chưa tra xét không thể biết, bên trong tràn ngập nguy hiểm chưa biết. Trăm ngàn năm qua, cường giả mất tích ở Quỷ Vực không biết có bao nhiêu, trong đó không thiếu cảnh giới thứ sáu cảnh giới thứ bảy, bọn họ ỷ

vào tu vi cao thâm, một mình xông vào nơi chưa biết, sau đó liền không còn đi ra nữa.

Khi một rồi lại một vị cường giả vô thanh vô tức biến mất ở Quỷ Vực, các tu hành giả về sau tiến vào Quỷ Vực liền học được việc tra xem bản đồ.

Tuyến đường trên bản đồ vạch ra, đều là tiền nhân từng thăm dò, có thể an toàn tiến lên, không có nguy hiểm không thể biết trước, Lý Mộ tuy tu vi Động Huyền, ngay cả cảnh giới thứ bảy cũng có thể chém giết, lại cũng không dám xông loạn ở Quỷ Vực.

Dù sao, cảnh giới thứ bảy mất tích ở Quỷ Vực, từ xưa đến nay không phải số ít.

Ngay cả trong trí nhớ của Huyết Hà, đối với Quỷ Vực cũng có một chút kiêng kị cùng sợ hãi.

Thần thức không thể tản ra quá xa, điều này làm hắn rất thiếu cảm giác an toàn, Lý Mộ chỉ có thể dựa theo tuyến đường đánh dấu trên bản đồ chỉ, lấy một loại tốc độ không nhanh không chậm tiến lên.

Quỷ Vực tuy lớn, nhưng đường có thể đi cũng không nhiều, hầu như toàn bộ tu hành giả, đều đang dọc theo tuyến đường số lượng không nhiều tiến lên, bởi vậy, trên đường, Lý Mộ đụng phải không ít bóng người.

Những người này đều là là tụm năm tụm ba, kết bạn xâm nhập Quỷ Vực săn giết u hồn, gặp lẫn nhau, đều sẽ cảnh giác rút lui.

Ở Quỷ Vực, gặp được người, so với gặp quỷ càng thêm đáng sợ hơn xa.

Hết chương 973.

Chương 974. Phong Đô (2)

Lý Mộ phi hành tầng trời thấp, trong sương mù phía trước bỗng truyền đến một trận pháp lực dao động, bay gần một chút, Lý Mộ nhìn thấy một nhóm sáu người đang vây công một u hồn.

Trong sáu người, tu vi hai người đã đạt tới Tạo Hóa, bốn người Thần Thông, con u hồn này căn bản không phải đối thủ của bọn họ, hồn thể rất nhanh sẽ bị đánh tan, bị người ta thu hồn lực.

Sương mù phía sau dâng trào, sáu người cảnh giác quay đầu, nhìn thấy có bóng người đi ra, vẻ mặt đều khẩn trương hẳn lên.

Bọn họ nắm chặt binh khí trong tay, chuẩn bị động thủ bất cứ lúc nào, nhưng trong sương mù này lại chỉ đi ra một người.

Người nọ chỉ nhìn bọn họ một cái, liền tiếp tục bay về phía phía trước.

Trong sáu người, một cường giả Tạo Hóa vẻ mặt dữ tợn nhìn bóng người kia đi xa, thấp giọng nói: "Xâm nhập Quỷ Vực, trên thân người này thế mà không có pháp khí, cũng không thấy hồn bình, tất nhiên là có hồ thiên pháp bảo."

Nói đến hồ thiên pháp bảo, trong mắt hắn hiện ra nét tham lam.

Pháp bảo có thể trữ vật, là thứ mỗi một tu hành giả đều tha thiết ước mơ, nhưng ngại là hồ thiên pháp bảo chỉ có cường giả cảnh giới thứ bảy trở lên có năng lực luyện chế, có được loại bảo vật này, đều là đệ tử hạch tâm môn phái lớn có được siêu cấp cường giả.

Nhìn ra tâm tư của hắn, một đồng bạn khác tu vi Tạo Hóa bên cạnh hắn nhắc nhở hắn: "Người này nhất định là đệ tử môn phái lớn hoặc là thế gia, hơn nữa địa vị không thấp, ngươi tốt nhất thu hồi tâm tư của ngươi."

Nam tử dữ tợn nhếch nhếch miệng, nói: "Đệ tử môn phái lớn lại như thế nào, còn không phải chỉ có tu vi Thần Thông, ở

Quỷ Vực lặng lẽ giết chết hắn, ai sẽ biết là chúng ta làm. Mấy năm nay, đệ tử môn phái thế gia chết ở trên tay lão tử, không có mười tên, cũng có tám…”

Một người khác trầm ngâm một lát, nói: “Ngươi vẫn là cẩn thận một chút, dám một mình xâm nhập Quỷ Vực, nhất định có chút thực lực, ngươi đừng lật thuyền trong mương.”

Nam tử dữ tợn nói: “Ta thấy hắn tuổi còn trẻ, trái lại như là nghé con mới sinh không sợ hổ, loại trẻ trâu này chúng ta không phải chưa từng gặp được, nếu có thể kiếm được một cái hồ thiên pháp bảo, lần này lãi to rồi…”

Hắn nhìn đồng bạn bên cạnh một cái, nói: “Ta cũng không muốn buông tha con dê béo trước mắt, ngươi đừng tranh với ta, nếu không đừng trách ta trở mặt.”

Nam tử đó nhún vai, nói: “Ta chỉ săn hồn, không giết người, ngươi nếu muốn động thủ cứ tùy ý.”

Nam tử dữ tợn thè đầu lưỡi, liếm liếm môi, sải bước hướng phía người trẻ tuổi biến mất đuổi theo.

Nửa khắc đồng hồ.

Một khắc đồng hồ.

Hai khắc đồng hồ trôi qua, nam tử dữ tợn kia vừa rồi rời khỏi còn chưa trở về, mấy người còn lại mặt lộ vẻ nghi hoặc, chậm rãi đi về phía trước, không bao lâu, bọn họ liền thấy được tên nam tử dữ tợn kia.

Hắn hai mắt trợn lên, nằm thẳng tắp ở trên mặt đất, trên người không có chút vết thương, lại đã không còn bất cứ sinh cơ nào.

Mọi người hít sâu vào một hơi, chấn kinh nói: “Chết, chết rồi?”

Cường giả Tạo Hóa cảnh, cứ như vậy vô thanh vô tức ngã xuống, nơi này ngay cả dấu vết đấu pháp cũng không có, nói lên hắn trước khi chết, căn bản chưa có cơ hội ra tay.

Rốt cuộc là tu vi thế nào, mới có thể làm được nháy mắt giết chết một cường giả Tạo Hóa?

Nhớ tới người trẻ tuổi thường thường không có gì lạ kia, mấy người đồng thời run rẩy một cái, trong lòng không rét mà run.

Kết thúc tên tu hành giả trên người tràn ngập sát khí, muốn giết người đoạt bảo kia, Lý Mộ tiếp tục tiến lên. Quỷ Vực không có ban ngày, cũng không có đêm tối, có chỉ là sương mù vĩnh hằng, trắng xoá, làm người ta không cảm giác được thời gian trôi qua.

Không biết đi bao lâu, trong sương mù phía trước bỗng nhiên xuất hiện một tòa thành trì như ẩn như hiện.

Chỗ cửa thành, hai chữ to "Phong Đô" bị đèn lồng chiếu rọi đỏ như máu.

Quỷ Vực không phải Yêu quốc, tùy tiện chiếm cứ một đỉnh núi, thì có thể coi là động phủ tu hành.

Trong sương mù trải rộng Quỷ Vực, khắp nơi đều là du hồn, những du hồn này tuy là hồn thể, nhưng khác với quỷ tu, chúng nó không có linh trí, sẽ công kích bất cứ sinh linh nào thậm chí đồng loại, hơn nữa bọn họ cực kỳ mẫn cảm đối với linh khí dao động, một khi phát hiện phụ cận có người sống hoặc là hồn thể, sẽ chủ động tìm kiếm tới.

Cho nên cho dù là quỷ tu, cũng không dám bại lộ ở dã ngoại thời gian dài.

Vì miễn cho u hồn quấy nhiễu, chúng nó ở Quỷ Vực xây dựng thành trì, ở tụ tập, hình thành từng cái quỷ thành, Phong Đô là một trong số đó.

Toàn bộ Quỷ Vực có năm thế lực lớn, bốn cái trong đó, phân biệt thuộc về bốn đại Quỷ Vương, một cái cuối cùng là ma đạo Hồn Điện, chủ nhân sau lưng Phong Đô thành, chính là La Sát Vương một trong bốn vị Quỷ Vương cảnh giới thứ bảy.

Phong Đô thành vắt ngang ở trên đường Lý Mộ phải qua, hắn muốn tiếp tục tiến lên, nhất định phải từ trong thành thông qua.

Ở Quỷ Vực có một quy tắc phải tuân thủ, đó là nghiêm khắc dựa theo bản đồ Quỷ Vực tiến lên, đây là kinh nghiệm vô số tiền bối dùng sinh mệnh tổng kết ra, tự chủ trương thay đổi tuyến đường, kết cục thường thường sẽ rất thê thảm.

Cổng Phong Đô thành, mấy chục bóng người xếp thành hàng dài, chậm rãi vào thành.

Trong đó đại bộ phận đều là quỷ vật, chỉ có số ít là nhân loại.

Quỷ Vực và Đại Chu quan hệ không khẩn trương như Yêu quốc cùng Đại Chu trước kia, ở dã ngoại, chuyện người săn quỷ, quỷ săn người, người săn người thường xuyên xảy ra, nhưng ở chủ thành, lại là người không phạm quỷ, quỷ không phạm người.

Lý Mộ đi đến phía cuối đội ngũ, yên lặng theo bọn họ vào thành.

Phong Đô thành không phải muốn vào thì có thể vào, trước khi vào thành, cần giao nộp năm mươi linh ngọc trước, kẻ không có linh ngọc, cần dùng hồn lực giá trị tương đương để thay thế, nghiễm nhiên như là một trạm thu phí cỡ lớn, một ít tán tu tài sản đáng ngại, có thể ngay cả phí dụng vào thành cũng không trả nổi.

Đi ước chừng một khắc đồng hồ, mới đến lượt Lý Mộ.

Lý Mộ lấy ra hồn bình sớm chuẩn bị sẵn, lấy ra một quầng hồn lực, quỷ tốt thu phí ở cửa thành nhận lấy quầng hồn, chỉ thản nhiên nhìn hắn một cái, liền lạnh như băng nói: “Vào.”

Trong thành có trận pháp bao trùm, không có sương mù. Lý Mộ đi vào thành trì, đầu tiên chiếu vào mi mắt, là một con đường vô cùng rộng lớn.

Quỷ Vực xây thành, so với bên ngoài khó hơn nhiều, cho nên nơi này thành trì cũng không nhiều, nhưng mỗi một tòa đều cực kỳ rộng lớn, diện tích Phong Đô thành, bằng với mười cái Thần Đô, trên đường lờ mờ, hầu như tất cả đều là quỷ vật hồn thể, là một tòa quỷ thành danh xứng với thực.

Hết chương 974.

Chương 975. Tin tức thiên thư

Đương nhiên, đối với Lý Mộ hôm nay mà nói, quỷ vật hồn thể, ở trong lòng hắn đã sớm rút đi cái khăn che mặt thần bí, bọn họ chẳng qua là một loại hình thức tồn tại khác của sinh mệnh, không cần sợ hãi, hoặc là nói, gặp Lý Mộ, nên sợ hãi là chúng nó.

"Dưỡng Hồn Thảo, mười cây chỉ cần một trăm linh ngọc."

"Cầu mua hồn lực u hồn một phần, giá cả thương lượng."

"Tìm kiếm đồng đội, kết bạn săn giết du hồn, tu vi yêu cầu cảnh giới thứ ba trở lên, chưa tới chớ quấy rầy…"

…

Trên đường chính của Phong Đô, quỷ ảnh trùng trùng, những thanh âm này không ngừng truyền vào trong tai Lý Mộ, nơi này trừ âm khí dày đặc, không có khác biệt quá lớn so với đầu đường Thần Đô.

Lý Mộ tính dừng lại ở Phong Đô mấy ngày, hỏi thăm tin tức một chút.

Về thiên thư Quỷ Vực, Huyễn Cơ và nữ hoàng nhận được tin tức cũng không nhiều, các nàng chỉ là thông qua gián điệp bí mật biết được, thiên thư từng xuất hiện ở Quỷ Vực, Lý Mộ đến nay không có nhiều tin tức hơn về thiên thư.

Hắn tìm một chỗ khách sạn ở lại, khoanh chân ngồi ở trên giường, nhắm mắt ngưng thần, lỗ tai bắt đầu tản mát ra ánh sáng màu vàng nhàn nhạt.

Đây là Phật môn nhĩ thức cảnh giới cao nhất, tên là "Thiên Nhĩ Thông", tác dụng cùng giống với Thuận Phong Nhĩ trong truyền thuyết, có thể bắt giữ mọi thanh âm trong phạm vi nhất định, lấy tu vi Lý Mộ hôm nay, hơn phân nửa Phong Đô thành đều ở dưới sự nghe lén của hắn.

Chẳng qua, thần thông này không thể xuyên thấu trận pháp, một ít địa phương bị trận pháp bao phủ, không ở trong phạm vi nghe lén.

Lý Mộ thi triển thần thông, dần dần, có vô số thanh âm truyền vào trong tai hắn.

"Năm nay Phong Đô thành thuế lại tăng cao một thành, ngày quỷ này thật sự không sống nổi nữa, không bằng sang năm đi nơi khác đi."

"Còn có thể đi nơi nào, mấy thành lớn đều giống nhau, so sánh mà nói, La Sát Vương đại nhân coi như tốt chút."

"Hồn Điện, nghe nói Hồn Điện căn bản không cần thuế."

"Hồn Điện là không cần thuế, nhưng cần mạng, gia nhập bọn họ, phải bán mạng cho bọn họ…"

"Nhưng Quỷ Vương đại nhân của chúng ta lý do tăng thuế cũng quá nhiều rồi, Tiểu La Sát kết hôn mỗi một lần, đều phải thu một lần, hắn một tháng liền cưới một lần, còn để chúng ta sống hay không…"

…

Không biết qua bao lâu, Lý Mộ mở mắt, tin tức hắn nghe được tuy nhiều, nhưng có liên quan thiên thư lại không có một cái. Quỷ Vực bởi vì hoàn cảnh đặc thù, không thể truyền tin cự ly xa, tin tức truyền có nhiều bất tiện, có lẽ việc thiên thư, còn chưa bị nhiều người hơn biết.

Nhưng, việc lớn như thế, chủ nhân Phong Đô thành này, La Sát Vương nhất định biết.

Nhưng ngoài phủ Quỷ Vương bao trùm trận pháp, Lý Mộ không thể nghe trộm, chẳng qua, hắn vừa mới nghe được, hôm nay là ngày con La Sát Vương kết hôn, phàm là người có uy tín danh dự của Phong Đô thành này đều đi Quỷ Vương phủ chúc mừng, nói không chừng có cơ hội trà trộn vào.

Lý Mộ ra khỏi phòng, tới đầu đường, hướng phía nào đó bước đi.

Hắn chưa từng tới Phong Đô thành, nhưng nơi trận pháp nhất lợi hại trong thành, nhất định là phủ Quỷ Vương không thể nghi ngờ.

Toàn bộ Phong Đô thành quỷ khí âm trầm, ngoài Quỷ Vương phủ lại giăng đèn kết hoa, náo nhiệt phi phàm, vô số quỷ tu cường giả xếp hàng tặng quà. Lý Mộ đứng ở nơi xa nhìn nhìn, phát hiện trà trộn vào Quỷ Vương phủ so với hắn tưởng tượng càng dễ dàng hơn.

Quỷ tốt cửa phủ chỉ nhận quà không nhận người, chỉ cần dâng đủ quà, sẽ thả người đi vào. Lý Mộ nhớ lại một lần tin tức hắn vừa mới nghe được, phủ Quỷ Vương tựa như chỉ là mang mỗi tháng một lần đón dâu coi là thủ đoạn thu quà vơ vét của cải, đây cũng là một loại bóc lột biến tướng đối với quỷ tu trong Phong Đô thành.

Lý Mộ chậm rãi đi tới cửa, lấy ra một cái bình hồn to bằng nắm tay đã sớm chuẩn bị, bên trong là chiến lợi phẩm từ trên thân đám người Thanh Huyền Tử cướp đoạt. Quỷ tốt cửa phủ Quỷ Vương mở ra nhìn nhìn, gật đầu nói: “Vào đi…”

Ngay cả tên cũng không đăng ký, phủ Quỷ Vương kết hôn ý đồ quả thực quá rõ ràng, nhưng cũng giảm đi Lý Mộ phiền toái lâm thời bịa thân phận. Hắn đi vào phủ Quỷ Vương, theo dòng người, tới trong một tòa cung điện diện tích thật lớn.

Trong cung điện đặt vô số chiếc kỷ trà, trên đó bày một bầu rượu, mấy món ăn đơn giản.

Quỷ Vực khắp nơi đều là khu vực âm sát, lương thực rau dưa bên ngoài, ở nơi này không thể sinh trưởng, những tài liệu món ăn này đều phải từ bên ngoài mua, ở Quỷ Vực coi như là vật quý giá, cũng không thường thấy.

Trong cung điện, đã có không ít quỷ tu tụm năm tụm ba ngồi, nhỏ giọng nói chuyện với nhau.

Lý Mộ tìm vị trí trong một góc, khoanh chân ngồi xuống, tự rót một chén rượu, cầm ở trong tay, nhấp ngụm nhỏ. Một khắc nào đó, ánh mắt hắn khẽ động, dùng khóe mắt nhìn về phía mấy người phía trước, trong tai chợt lóe ánh sáng màu vàng.

Mấy vị quỷ tu có tu vi cảnh giới thứ năm, đang dùng thần niệm không tiếng động trao đổi.

“Nghe nói chưa, mấy ngày trước, có một trang thiên thư xuất hiện ở Quỷ Vực chúng ta.”

“Thiên thư là cái gì?”

“Không thể nào, ngay cả thiên thư cũng không biết, ngươi còn tu hành cái gì. Thiên thư là chí bảo giới tu hành, mỗi lần xuất hiện, cho dù chỉ có một trang, cũng sẽ cuốn lên một trận gió tanh mưa máu, một lần này, chỉ sợ cũng sẽ có không ít người bởi vậy mà chết.”

“Khó trách Quỷ Vương đại nhân rất ít rời khỏi Phong Đô cũng đã rời khỏi, thiên thư dụ hoặc, đừng nói cảnh giới thứ bảy, chỉ sợ cảnh giới thứ tám cảnh giới thứ chín cũng khó ngăn cản…”

…

Một quỷ tu ánh mắt lóe lên, nói: “Trong thiên thư có giấu tu hành đại đạo, nghe nói trang thiên thư này chính là quỷ đạo thiên thư biến mất đã lâu, nếu có thể đạt được nó, chúng ta nói không chừng cũng có thể tu đến cảnh giới Quỷ Vương…”

Một quỷ tu khác lắc lắc đầu, nói: “Thôi đi, thiên thư quý giá cỡ nào, chỉ sợ toàn bộ thế lực lớn Quỷ Vực đều sẽ tranh đoạt, nào đến lượt chúng ta.”

Tên quỷ tu kia nói: “Cái đó không nhất định, nhỡ đâu vận khí tốt…”

“Vận khí?”

Quỷ tu bên cạnh nhìn hắn một cái, nói: “Trang thiên thư đó cuối cùng xuất hiện, là ở Thần Vẫn Chi Địa*, ngươi dám đi không?”

(*): vùng đất thần ngã xuống

Tên quỷ tu kia vừa rồi còn mang kỳ vọng, ở sau khi nghe thấy “Thần Vẫn Chi Địa”, thân thể nhịn không được run lên một cái, lập tức tắt tâm tư.

Quỷ Vực trừ mấy thành trì lớn, cùng với con đường nối với mấy thành trì lớn, càng nhiều là nơi không thể biết, những địa vực đó tràn ngập nguy hiểm, một khi tiến vào, thì rất khó đi ra, những nơi không thể biết này, cấp bậc nguy hiểm khác nhau, mà “Thần Vẫn Chi Địa”, là một trong các địa vực nguy hiểm

nhất, cho dù là cường giả cảnh giới thứ bảy cũng không muốn quá mức xâm nhập.

Hết chương 975.

Chương 976. Nghe hoàng hậu nương nương hết (1)

"Thần Vẫn Chi Địa?"

Trong góc đại điện, Lý Mộ buông chén rượu, thầm nghĩ chỗ hồn lực kia quả nhiên không uổng phí, Phong Đô thành hiển nhiên có không ít quỷ tu cao cấp biết tin tức thiên thư.

Việc này không nên chậm trễ, Lý Mộ tính lập tức xuất phát, tới cái gọi là Thần Vẫn Chi Địa kia, bên tai bỗng nhiên lại truyền đến thanh âm cực kỳ nhỏ.

"Nếu sớm biết, thì đợi Lý đại nhân một chút…"

"Có Lý đại nhân cũng không có cách nào cả, nếu Lý đại nhân có mặt, chúng ta có thể cùng nhau bị Tu La Vương bắt đến."

"Làm sao bây giờ đây…"

…

Thanh âm là từ thiên điện nơi nào đó trong phủ Quỷ Vương truyền đến, Lý Mộ quay đầu nhìn về phía đó, vẻ mặt hơi kinh ngạc.

Phong Đô, Quỷ Vương phủ, trong một chỗ thiên điện.

Một bà lão quỷ bay vào thiên điện, mang một bộ hỉ phục màu đỏ đặt ở đầu giường, thản nhiên nói: "Thay đi, sắp tới rồi, thiếu chủ cũng sẽ không thương hương tiếc ngọc, đến lúc đó chọc giận hắn, ngươi cùng những người này bên cạnh ngươi đều không có kết cục gì tốt."

Dứt lời, không đợi nữ tử đáp lại, bà ta lại chậm rãi bay ra khỏi thiên điện.

Bên cạnh nữ tử, bốn gián điệp Trúc vệ vẻ mặt u sầu.

Các nàng vốn là đến điều tra tin tức thiên thư, khi đi qua đường phải qua Phong Đô thành, không khéo Thượng Quan thống lĩnh bị con trai La Sát Vương nhìn trúng, sau khi Thượng Quan thống lĩnh từ chối hắn, Tiểu La Sát kia muốn

mang các nàng mạnh mẽ bắt đi, mấy người sinh ra xung đột với bọn họ.

Tiểu La Sát và thủ hạ của gã đương nhiên không phải đối thủ của các nàng, nhưng đấu pháp ở trong Phong Đô thành, rất nhanh đã dẫn tới La Sát Vương chú ý, hắn vừa ra tay liền phong ấn pháp lực Thượng Quan thống lĩnh, đưa các nàng tới phủ Quỷ Vương.

Phủ Quỷ Vương này hôm nay vốn có việc vui, Tiểu La Sát thế mà trực tiếp mang tân nương ban đầu thay đổi, muốn Thượng Quan thống lĩnh gả cho hắn, các nàng còn chưa nghe được tin tức thiên thư, đã bị vây ở Quỷ Vực xa lạ.

Thượng Quan Ly ngồi ở trước giường, sắc mặt như băng.

Nàng bây giờ chỉ là hối hận, chưa nghe lời bệ hạ, cùng nhau hành động với Lý Mộ, nếu có hắn, các nàng bây giờ cũng sẽ không bị động như vậy.

Chỉ là trong lòng nàng cũng có sự kiêu ngạo của mình, làm thống lĩnh Trúc vệ, nếu mọi việc đều cần người khác hỗ trợ, nàng lại nào xứng đáng với bệ hạ tín nhiệm, lần này một mình hành động, vốn là muốn chứng minh bản thân, lại không ngờ vừa mới tiến vào Quỷ Vực, đã lưu lạc đến hoàn cảnh như vậy.

Trải qua hơn canh giờ xung kích, phong ấn trong cơ thể nàng đã có điều xúc động, dưới sự ra tay bất ngờ, cho dù không thể đánh chết Tiểu La Sát kia, cũng có thể trọng thương gã, chỉ là khi đó, nàng cũng sẽ hoàn toàn mất đi sức phản kháng, như thế nào rời khỏi địa bàn Phong Đô của La Sát Vương là vấn đề lớn nhất.

Cho dù là La Sát Vương giờ phút này không có mặt, nhưng dưới trướng hắn còn có vô số cường giả, không có tu vi cảnh giới thứ bảy, rất khó xông ra.

Thượng Quan Ly từ từ thở dài, nếu giờ phút này có Lý Mộ thì tốt rồi. Tuy hắn đoạt đi bệ hạ, đối với nàng từ trước tới nay cũng không khách khí, nhưng ít ra dưới tình huống như vậy, hắn có thể cho người ta một loại cảm giác an toàn ai cũng không thay thế được.

Thượng Quan Ly ánh mắt phiền muộn nhìn phương hướng nào đó, đột nhiên, từ trong một bức tường cuối tầm mắt nàng đi ra một bóng người.

Bởi vì quá mức chờ mong Lý Mộ xuất hiện, nàng thậm chí sinh ra ảo giác.

Lý Mộ xuyên qua tường, nhìn thấy Thượng Quan Ly ngồi ở bên giường, ánh mắt vô thần, đáng thương lại bất lực.

"Lý đại nhân!"

Thẳng đến lúc bốn gián điệp bí mật Trúc vệ phát hiện Lý Mộ, kêu ra tiếng, Thượng Quan Ly mới lấy lại tinh thần, nhìn bóng người rõ ràng xuất hiện ở trong điện kia, vừa kinh ngạc vừa mừng: "Ngươi làm sao tìm tới nơi này!"

Lý Mộ liếc nàng một cái, nói: "Nếu không phải ta trùng hợp tiến vào thăm dò tình báo, ngươi đã phải gả cho một con quỷ, bệ hạ bảo ngươi chờ ta cùng nhau hành động, ngươi vì sao không nghe?"

Thượng Quan Ly hừ nhẹ một tiếng, nói: "Ngươi còn nói, ngươi ở Yêu quốc, bên cạnh chính là Quỷ Vực, nên tới sớm hơn ta rất nhiều. Khi ta từ Thần Đô chạy tới quận Giang Âm, ngươi ở nơi nào?"

Lý do này của nàng, nói Lý Mộ á khẩu không trả lời được, hắn bình thường rất ít đi Yêu quốc, Huyễn Cơ thật không dễ gì mới có thể gặp hắn một lần, trước khi chia tay, tình chàng ý thiếp, bám dính lấy nhau, làm một ít việc tình yêu là quá bình thường.

Lý Mộ phất phất tay, nói: "Ta có chút chuyện quan trọng trì hoãn, các ngươi có chuyện gì vậy?"

Sau khi nghe một gián điệp Trúc vệ giải thích, Lý Mộ mới biết, các nàng vừa mới tiến vào Quỷ Vực, đã bị La Sát Vương bắt đến nơi đây, nhìn thấy Thượng Quan Ly, Tiểu La Sát ngay lập tức quyết định đổi quỷ tân nương hôm nay thành thân.

"Hồng nhan họa thủy mà…"

Lý Mộ cảm thán một câu, nói với Thượng Quan Ly: "Lên giường, tu vi ngươi bị phong, ta giúp ngươi giải trừ phong ấn

trước.”

Bốn gián điệp ở cửa cảnh giới, Thượng Quan Ly cùng Lý Mộ một trước một sau, khoanh chân ngồi ở trên giường. Lý Mộ mang hai tay đặt ở trên lưng của nàng, đưa pháp lực vào thân thể của nàng, rất nhanh đã cảm nhận được sức cản trở.

Đó là một cái phong ấn, nhưng đã có sự buông lỏng, La Sát Vương vẫn đã xem nhẹ Thượng Quan Ly, nàng tuy là mới vào Động Huyền, nhưng thường xuyên theo bên người nữ hoàng, thủ đoạn không phải Động Huyền bình thường có thể sánh bằng, cho nàng một chút thời gian nữa, phong ấn này nàng có thể tự phá tan.

“Có thể sẽ có chút thống khổ, ngươi kiên nhẫn một chút.”

Lý Mộ điều động pháp lực, hướng phong ấn trong cơ thể nàng khởi xướng xung kích. Thượng Quan Ly thét lớn một tiếng, trên mặt hiện ra một lần ửng đỏ, nghiến răng nói: “Ngươi không thể nhẹ một chút!”

Lý Mộ nhún vai, nói: “Lần sau chú ý.”

Không phải là hắn muốn bạo lực như vậy đối với Thượng Quan Ly, chỉ là phong ấn trừ người đặt phong ấn tự mình giải trừ, cũng chỉ có bạo lực xung kích một đường, nàng chỉ bị một chút nội thương rất nhỏ, đã tính là hắn tay nghề xuất chúng rồi.

Thượng Quan Ly lấy ra một viên đan dược chữa thương ăn vào, sau đó hỏi Lý Mộ: “Ngươi tra được tin tức thiên thư chưa?”

“Đương nhiên.” Lý Mộ liếc nàng một cái, nói: “Ta không tự mình điều tra, chẳng lẽ còn có thể trông cậy vào các ngươi sao?”

Thượng Quan Ly hít thật sâu, không muốn đấu với hắn, nàng còn muốn nói gì, lúc này, ngoài cửa đã có một đạo khí tức đang nhanh chóng tiếp cận.

Một thanh niên âm khí âm trầm đẩy ra cửa điện, nhìn thấy một nữ tử mặc hỉ bào, đầu đội khăn hỉ, ngồi ở đầu giường, vừa đi lên, vừa nói: “Mỹ nhân, chỉ cần ngươi thật lòng theo ta, ta

sẽ không bạc đãi ngươi, ở Phong Đô thành này, ngươi muốn làm cái gì, có thể làm cái đó…”

Hết chương 976.

Chương 977. Nghe hoàng hậu nương nương hết (2)

Nữ tử đầu giường không nhúc nhích, thanh niên cười nói: “Làm sao vậy, thẹn thùng?”

Hắn đầy cõi lòng chờ mong, đưa tay xốc lên khăn hỉ của nữ tử, lại nhìn thấy một khuôn mặt nam tử xa lạ.

Nam tử bộ dáng cực kỳ tuấn tú đó mỉm cười với hắn, nói: “Kinh hỉ không, bất ngờ không?”

Tiểu La Sát không kịp kinh ngạc, đỉnh đầu một bóng người nữ tử chợt xuất hiện, một cái vòng vàng từ đỉnh đầu hạ xuống, đeo ở trên cổ hắn, sau đó nhanh chóng buộc chặt. Trên người thanh niên vốn đã bộc phát ra pháp lực dao động mãnh liệt, sau khi bị vòng vàng buộc vào, nháy mắt liền bình ổn.

Lý Mộ và Thượng Quan Ly liên thủ, sau khi cho con trai La Sát Vương một niềm vui bất ngờ, liền mang hắn ném vào góc hồ thiên không gian.

Phụ thân là huyền quỷ cảnh giới thứ bảy, Tiểu La Sát thực lực cũng không kém, có tu vi cảnh giới thứ sáu, nếu là không ra tay bất ngờ, cho gã cơ hội phản kháng, ở đây gây ra động tĩnh, sẽ tạo thành phiền toái rất lớn cho Lý Mộ cùng Thượng Quan Ly.

Lý Mộ sau khi đến đây, Thượng Quan Ly tự nhiên mà vậy mang hắn coi là trụ cột, hỏi: “Làm sao bây giờ?”

Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói: “Quỷ Vương phủ hẳn là còn có không chỉ một vị Động Huyền, vì không làm bọn họ hoài nghi, trước làm bộ chút, ở nơi này nghỉ ngơi cả đêm, ngày mai lại rời khỏi.”

Thật không dễ gì mới đến nơi đây, Lý Mộ không muốn cứ như vậy rời khỏi.

Vừa lúc La Sát Vương không có mặt, Quỷ Vương phủ thiếu cường giả đỉnh cấp, không ở đây cướp đoạt một phen rồi đi, có lỗi với A Ly chịu những sự ủy khuất này. Đương nhiên còn có

một nguyên nhân quan trọng, không lo việc nhà không biết củi gạo đắt, sau khi thật sự chấp chưởng Phù Lục phái, Lý Mộ mới ý thức được, một môn phái quật khởi, cần rất nhiều tài nguyên, một trong năm thế lực lớn của Quỷ Vực, nội tình nhất định rất dày, hắn tính ngày mai tìm kho báu Quỷ Vương phủ, bổ sung cho gia dụng.

Lý Mộ thuận thế nằm ở trên giường, nói: "Ngủ đi, chuyện khác, buổi sáng ngày mai nói sau."

Thượng Quan Ly nhìn quanh đại điện, chỉ thấy một cái giường Lý Mộ nằm, sau đó hỏi Lý Mộ: "Ngươi ngủ giường, ta ngủ nơi nào?"

Lý Mộ nói: "Ngươi tùy tiện kiếm cái ghế, dùng tạm một đêm không phải được rồi."

Thượng Quan Ly nói: "Ta là nữ nhân, ngươi chẳng lẽ không nên nhường ta sao?"

Lý Mộ nhìn nàng một cái, nói: "Ngươi trừ thân thể là nữ nhân, nơi nào giống nữ nhân?"

Đệ nhất nữ quan bên người Đại Chu nữ hoàng, thủ lĩnh gián điệp triều đình Đại Chu, thân phận của nàng, chuyện nàng làm, không giống nữ nhân nên được nhường một chút nào cả.

Huống chi, nữ nhân sẽ thích nữ nhân sao?

Thượng Quan Ly nhíu mày, thấp giọng nói: "Thật không biết bệ hạ vì sao sẽ thích ngươi…"

Lý Mộ phản bác: "Bệ hạ không thích ta, chẳng lẽ thích ngươi?"

"Ngươi!"

"Ta nói có sai sao?"

…

Bị câu tru tâm này chọc tức, Thượng Quan Ly chỉ vào Lý Mộ, ngực phập phồng hồi lâu, cuối cùng chỉ phất phất tay, nói: "Ngươi là hoàng hậu nương nương, ngươi nói cái gì là cái đó, thần tất cả đều nghe hoàng hậu nương nương…"

Thượng Quan Ly rõ ràng là có cảm xúc, Lý Mộ biết, nàng có tình cảm đối với bệ hạ không phải một ngày hai ngày.

Lý Mộ trước kia, nhiều nhất là chia đi nữ hoàng sủng ái đối với nàng, bây giờ hắn ngay cả thân thể nữ hoàng cũng ôm đi.

Lý Mộ chọc đến chỗ đau của nàng, cho nên nàng liền trái lại chọc chỗ đau của hắn.

Đối với một nam nhân mà nói, câu nói kia tính vũ nhục cực mạnh.

May mà Lý Mộ da mặt dày.

Tuy nàng là một nữ nhân thích nữ nhân, nhưng Lý Mộ cuối cùng vẫn không thể yên tâm thoải mái nằm ở trên giường. Hắn từ trên giường dậy, ngồi ở trên ghế bên cạnh bàn, nói: "Ngươi có thương tích trong người, ngươi ngủ giường đi."

Thượng Quan Ly cũng chưa lên giường, mà là tự mình rót một chén trà, tự mình làm việc của mình.

Lý Mộ cũng rót chén trà, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, sau đó hỏi: "A Ly, ngươi là từ khi nào bắt đầu thích nữ nhân?"

Thượng Quan Ly liếc hắn, thản nhiên nói: "Chuyện liên quan gì tới ngươi."

Lý Mộ nhún vai, nói: "Nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, nói xem, ngươi sao lại thích bệ hạ thế…"

Thượng Quan Ly dứt khoát không quan tâm hắn.

Nguyên nhân nàng đối với nữ hoàng có loại tình cảm đặc thù này, Lý Mộ thật ra cũng có thể đoán ra một chút, từ nhỏ nàng đã đi theo bên người nữ hoàng, không tiếp xúc đến nam tử ưu tú khác, nữ hoàng đối với nàng như muội muội, cho nàng nguyên vẹn tín nhiệm cùng bảo hộ, nàng thích nữ hoàng, thân cận nữ hoàng, cũng là đương nhiên.

Lý Mộ trái lại không phải ghen với nàng, cũng chưa mang nàng coi là tình địch để đối đãi, càng chưa kỳ thị xu hướng giới tính của nàng, chỉ là nữ hoàng sớm muộn gì là người của hắn, A Ly nếu không thể nhanh chóng đi ra, cuối cùng bị thương vẫn là chính nàng.

Thấy nàng không để ý tới mình, Lý Mộ liền tự nói: “Thật ra ta cảm thấy, ngươi đối với bệ hạ không phải loại thích đó. Bệ hạ đối với ngươi mà nói, giống như là tỷ tỷ, nàng vẫn luôn bảo hộ ngươi, trân trọng ngươi, ngươi sùng bái nàng, ngưỡng mộ nàng, nhưng cái này không phải tình yêu.”

Thượng Quan Ly rốt cuộc giương mắt nhìn hắn, thản nhiên nói: “Ngươi không phải ta, ngươi làm sao biết ta nghĩ cái gì.”

Nàng nguyện ý đáp lại chính là chuyện tốt, Lý Mộ tiếp tục nói: “Ta từng nói, cảm tình của ngươi đối với bệ hạ, càng nhiều là sùng bái cùng ngưỡng mộ. Ngươi có lẽ không phải thích nữ nhân, chỉ là thích bệ hạ. Thử nghĩ một chút, ngươi từng động lòng đối với nữ tử khác không?”

Thượng Quan Ly khinh thường nhìn hắn một cái, nói: “Ngươi cho rằng ta là ngươi sao, đồ háo sắc, ta thích đối với bệ hạ là duy nhất.”

Lý Mộ rõ ràng hỏi: “Ngươi có biết thích một người là cái gì cảm giác sao?”

Thượng Quan Ly hừ lạnh nói: “Không cần ngươi dạy ta.”

Lý Mộ hướng dẫn từng bước nói: “Thích một người, không phải muốn cả đời đều ở bên người nàng, giữa bạn bè cũng sẽ có loại cách nghĩ này. Ngươi nghĩ xem Mai tỷ tỷ, ngươi chẳng lẽ không muốn nàng cũng luôn luôn ở bên cạnh ngươi, chẳng lẽ ngươi đối với nàng cũng là thích sao?”

Thượng Quan Ly nghĩ nghĩ, lập tức liền lắc lắc đầu.

Lý Mộ tiếp tục nói: “Cảm tình của ngươi đối với bệ hạ, cũng không phải loại thích đó, ngươi sẽ muốn cả đời bên nhau với nàng, là vì thói quen, ngươi về sau có thể cũng sẽ gặp được một nam tử muốn cả đời ở bên hắn, ngươi sẽ tức giận vì hắn, cũng sẽ cao hứng vì hắn, lúc vui vẻ ngươi sẽ nghĩ đến hắn, lúc không vui cũng sẽ nghĩ đến hắn, ở thời điểm ngươi gian nan nhất, bất lực nhất, vẫn sẽ nghĩ đến hắn, ngươi đối với bệ hạ cũng là như thế sao?”

Thượng Quan Ly lâm vào trầm ngâm, sau đó lại lắc đầu.

“Vậy thì đúng rồi!”

Hết chương 977.

Chương 978. Đưa tay cho ta

Lý Mộ vỗ tay một cái, nói: “Khi ngươi gặp được người này, không cần do dự, lớn mật theo đuổi đi, hắn mới là người mà ngươi thật sự thích.”

Trên mặt Thượng Quan Ly lộ ra nét khó có thể tin, hỏi: “Đây là thích?”

Lý Mộ khẳng định: “Nếu thế này cũng không tính là thích, vậy cái gì mới tính là thích đây?”

Thượng Quan Ly nhìn nhìn hắn, lâm vào trầm mặc rất lâu, không biết qua bao lâu, nàng nhìn Lý Mộ một lần nữa, nói: “Ta muốn ngủ…”

Nói xong, nàng đi đến bên giường, mặc cả áo nằm xuống.

Lý Mộ cũng chưa ngủ, hắn ngồi ở trước bàn, nhắm mắt, bắt đầu tìm hiểu nội dung thiên thư mấy tông. Tuy đã giải đọc toàn bộ thiên thư trong tay, nhưng muốn thật sự dung hội quán thông, còn cần bỏ rất nhiều công phu.

Ngày thứ hai, tiếp cận buổi trưa, Lý Mộ mới mở mắt.

Hắn quay đầu nhìn về phía bên cạnh, Thượng Quan Ly nằm ở trên giường, vẫn giữ tư thế đêm qua, hai tay gối lên sau đầu, mở mắt nhìn đỉnh đầu, không biết đang nghĩ cái gì, tựa như cũng là một đêm không ngủ.

Quỷ Vương phủ, các hạ nhân bận rộn như mọi khi.

Thiếu chủ từ đêm qua vào phòng phu nhân mới, cho tới bây giờ cũng chưa đi ra, hạ nhân trong phủ đối với điều này đã tập mãi thành thói quen, thấy lạ mà không lạ nữa.

Không biết qua bao lâu, cửa điện mới từ bên trong mở ra, hai bóng người từ trong đó đi ra.

Các hạ nhân ùn ùn hành lễ: “Tham kiến thiếu chủ, tham kiến phu nhân.”

Lý Mộ biến thành Tiểu La Sát phất phất tay, nói: “Giải tán, ta dẫn phu nhân làm quen trong nhà một chút.”

Thẳng đến khi hai người đi xa, tôi tớ Quỷ Vương phủ mới giật mình há mồm.

“Thiếu chủ đây là làm sao vậy, tân nương tử trước kia, hắn chơi hai ba ngày là bỏ, lần này vậy mà lại đối với tân phu nhân tốt như vậy?”

“Cái này cũng không kỳ quái, nghe nói vị tân phu nhân này là cường giả nhân loại, tu vi không yếu hơn thiếu chủ, là Quỷ Vương đại nhân tự tay bắt tới, đương nhiên không giống với những kẻ trước kia.”

“Nói như vậy, trong phủ về sau sắp thêm một vị nữ chủ nhân rồi?”

“Ai biết được, chúng ta làm tốt việc của bản thân chúng ta là được rồi, cái khác không nên hỏi đừng hỏi…”

…

Lý Mộ dẫn theo Thượng Quan Ly ở Quỷ Vương phủ lượn lờ không có mục đích, nhìn như là đang dẫn nàng quen thuộc nơi này, thật ra Lý Mộ đối với nơi này cũng không quen thuộc, tùy tiện đi bắt một hạ nhân sưu hồn, phiêu lưu quá lớn, có phiêu lưu bại lộ, ở trước khi cướp đoạt được bảo tàng La Sát Vương, Lý Mộ cũng không muốn bại lộ.

Tuy nói cường giả cảnh giới thứ bảy bình thường đều có hồ thiên không gian của mình, nhưng hồ thiên không gian của cảnh giới thứ bảy cũng không lớn, một ít bảo vật quan trọng, bọn họ có thể sẽ tùy thân đặt ở trong hồ thiên không gian, tài nguyên cơ sở khác, hồ thiên không gian căn bản không chứa được.

Lý Mộ cần, chính là linh ngọc, hồn lực những tài nguyên tu hành cơ sở này.

Trọng bảo trên người hắn có không ít, chuông đạo phòng ngự, Phá Thiên Thương cận, Xạ Nhật cung tấn công từ xa, thứ khác, căn bản chướng mắt mắt.

Cùng Thượng Quan Ly xuyên qua một cái cửa nữa, trước mắt Lý Mộ xuất hiện một cung điện ba tầng.

Thủ vệ cửa cung điện nghiêm ngặt, thế mà có bốn quỷ tu cảnh giới thứ năm, có thể khiến vài tên cường giả thủ cung điện, tự nhiên không phải nơi tầm thường. Lý Mộ vừa mới đi lên phía trước, liền có một quỷ tu ôm quyền nói: "Thiếu chủ, Quỷ Vương đại nhân dặn dò, nơi này không cho phép bất luận kẻ nào tới gần."

Lý Mộ nhìn hắn, nói: "Ta đương nhiên biết, không cần ngươi nhắc nhở."

Sau đó, hắn nhìn về phía Thượng Quan Ly, nói: "Phu nhân nhớ kỹ, phụ thân không cho người ta tới gần nơi này, ngươi về sau cũng đừng tiếp cận, nếu không phụ thân trách tội xuống, ta cũng không giúp được ngươi."

Thượng Quan Ly vì phối hợp Lý Mộ diễn trò, đành phải tiếp nhận cái xưng hô này, gật đầu nói: "Biết rồi."

Lý Mộ dẫn Thượng Quan Ly rời khỏi, đi qua một cái cửa, sau đó nói: "Đưa tay cho ta."

Thượng Quan Ly nghe vậy, không chỉ chưa nghe theo, ngược lại lui về phía sau một bước, mang hai tay giấu ở sau lưng, cảnh giác nhìn Lý Mộ.

Trên mặt Lý Mộ hiện ra vài đường màu đen, tức giận nói: "Trong đầu ngươi cả ngày nghĩ cái gì thế, ta muốn dùng thần thông tiến vào tòa cung điện đó, không nắm tay ngươi, ta làm sao mang ngươi đi vào?"

Thượng Quan Ly nghe vậy, trên mặt hiện lên một tia xấu hổ, vội vàng vươn tay.

Lý Mộ trái lại chưa có động tác gì, hừ lạnh một tiếng nói: "Ngươi đã không tin ta, thì bản thân ở chỗ này chờ, ta đi vào một mình."

Thượng Quan Ly vội vàng chủ động nắm tay hắn, cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Xin lỗi, ta sai rồi…"

Thượng Quan Ly tay mát lạnh, sau khi bị nàng chủ động cầm tay, ánh mắt Lý Mộ nhìn phía cung điện nơi xa, yên lặng tính toán khoảng cách.

Trái ngược với cảm giác của Lý Mộ, Thượng Quan Ly lần đầu tiên nắm tay với nam tử, chỉ cảm thấy bàn tay hắn mạnh mẽ mà ấm áp, cảm giác như là lúc còn nhỏ bị bệ hạ nắm.

Điều này làm nàng từ trong lòng sinh ra một loại cảm giác an toàn kiên định.

Lý Mộ một bàn tay nắm Thượng Quan Ly, một tay khác kết ấn, mặc niệm: "Hành!"

Hắn bước về phía trước một bước, bóng người hai người quỷ dị biến mất ở tại chỗ, xuất hiện lần nữa, đã ở trong cung điện phía trước.

Trải qua vô số lần luyện tập, Lý Mộ sớm đã biết, nguyên lý Súc Địa Thành Thốn tương tự bước nhảy không gian, có thể bỏ qua mọi trở ngại giữa hai điểm, ngoại trừ trận pháp.

Hắn vừa rồi đã nhận ra cung điện này có trận pháp dao động, nhưng không phải ở bên ngoài, mà là ở bên trong.

Trong đại điện vô cùng rộng lớn, trước mặt Lý Mộ Thượng Quan Ly bày linh ngọc chồng chất như núi, từ hạ phẩm đến trung phẩm thượng phẩm đều có, tài sản của La Sát Vương này, thế mà so với Thiên Hồ quốc còn giàu hơn rất nhiều.

Nghĩ đến Quỷ Vương phủ một tháng ít nhất cưới một lần, Phong Đô thành phí dụng vào thành đắt đỏ, Lý Mộ đối với mọi thứ trước mắt đã không kỳ quái nữa.

La Sát Vương hiển nhiên là tay nhà nghề vặt lông dê, khó trách hắn phải ở trong phủ xây dựng một cung điện lớn như vậy, chỉ với những linh ngọc này mà nói, lấy hồ thiên không gian cảnh giới thứ bảy hắn có thể sáng tạo ra, căn bản không chứa được.

Động phủ cảnh giới thứ chín của Lý Mộ chứa chỗ linh ngọc này dư dả, chẳng qua, ở ngoài núi linh ngọc này, còn có một vòng bảo hộ sương mù đen nhàn nhạt tràn ngập.

Hắn buông tay Thượng Quan Ly, cẩn thận quan sát vòng bảo hộ này.

Trên tay vẫn còn hơi ấm, trong lòng Thượng Quan Ly buồn bã như mất mát, ngẩng đầu nhìn Lý Mộ một cái, lại rất nhanh

dời tầm mắt đi.

Hết chương 978.

Chương 979. Xúc cảm không đúng

Lúc này, Lý Mộ đã phát hiện, vòng bảo hộ này là một trận pháp phòng hộ, hơn nữa phẩm cấp không thấp. Sau khi giải đọc thiên thư Linh Trận phái, Lý Mộ dự trữ tri thức trận pháp vô cùng phong phú, cẩn thận nghiên cứu trận pháp một lát, Lý Mộ lâm vào tự hỏi.

Trận pháp này hắn không phải không thể phá, nhưng cần thời gian rất dài, trước mắt cũng không đủ thời gian để lại cho hắn chậm rãi phá trận.

Đương nhiên, phá trận trừ dùng kỹ xảo, còn có thể dùng man lực.

Trận pháp trước mắt, cũng chỉ là chuyện mấy thương hoặc là một mũi tên của hắn, nhưng như vậy, động tĩnh gây ra nhất định sẽ kinh thiên động địa, kinh động thủ vệ bên ngoài cùng thủ hạ La Sát Vương Phong Đô thành, sự tình sẽ trở nên vô cùng phiền toái.

Lý Mộ nghĩ nghĩ, lấy ra một cái bút vẽ.

Lúc trước theo nữ hoàng học họa đạo thật lâu, hắn không chỉ có riêng là đang cùng nữ hoàng chàng chàng thiếp thiếp liếc mắt đưa tình, là thật sự học được một ít bản lãnh thực, chỉ là họa đạo làm một năng lực đặc thù, thời điểm chiến đấu rất khó có tác dụng trực tiếp gì, nhưng dùng ở đây rất thích hợp.

Lý Mộ tay cầm bút vẽ, nín thở tập trung, ngòi bút va chạm vào phía trên vòng bảo hộ đó, cả người tiến vào một loại trạng thái kỳ dị.

Cánh tay hắn thong thả di động, rất nhanh, trên vòng bảo hộ khí đen nhàn nhạt lượn lờ liền xuất hiện một cánh cửa.

Lý Mộ đi vào trong cửa, trận pháp không bị xúc động chút nào.

Ở trong ánh mắt kỳ quái cùng kinh dị của Thượng Quan Ly, Lý Mộ phất phất tay, linh ngọc chồng chất như núi trong đại điện bỗng chợt biến mất, chỉ để lại mặt đất trống rỗng, sau đó,

Lý Mộ một lần nữa đi ra, bút vẽ nhẹ nhàng quét, vòng bảo hộ khôi phục như lúc ban đầu.

"Xong."

Lý Mộ thu hồi bút vẽ, chậm rãi bay lên lầu hai. Lầu hai bày vô số giá gỗ, bên trên đặt không biết bao nhiêu bình hồn. Ở giới tu hành, linh ngọc và hồn lực là tài nguyên tu hành cơ sở nhất, La Sát Vương cũng không biết đã tích lũy bao nhiêu, nhưng giờ phút này tất cả đều tiến vào túi của Lý Mộ.

Lầu ba đại điện là linh dược, Lý Mộ làm tương tự, một cây cũng không để lại cho La Sát Vương.

Loại hành vi này mặc dù có chút tác phong cường đạo, nhưng làm cường đạo trước là La Sát Vương, huống hồ Lý Mộ cũng không phải người tốt gì, hắn giữ nguyên tắc là người không phạm hắn hắn không phạm người, người nếu phạm hắn, không trả giá đắt một chút, đừng nghĩ xong chuyện.

Giống với Lý Mộ đoán, trong kho báu này, không có một món trọng bảo, nghĩ hẳn là bị La Sát Vương mang ở trên người, nhưng chỗ linh ngọc, hồn lực này, cùng với linh dược sản xuất từ Quỷ Vực, hắn chỉ có thể để lại ở nhà.

Trong động phủ Yêu Hoàng, Tiểu La Sát bị hạn chế tu vi, trói chặt chẽ, vứt ở góc không gian, trong chốc lát nhìn thấy trước mắt có thêm một núi linh ngọc, một lát lại có thêm mấy chục giá gỗ đặt vô số bình hồn, một lát sau, linh dược đặc sản Quỷ Vực lại như mưa rơi xuống…

Mặt hắn lộ sự chấn động, trong lòng kinh nghi vô cùng.

Bên ngoài một đôi cẩu nam nữ kia rốt cuộc đang làm gì!

…

Cướp đoạt xong một chỗ đại điện cuối cùng, Lý Mộ vươn tay với Thượng Quan Ly.

Một lần này, nàng lời gì cũng chưa nói, ngoan ngoãn đưa tay đặt ở trong tay Lý Mộ.

Lý Mộ bước ra một bước, bóng dáng hai người biến mất ở tại chỗ.

Ngoài tàng bảo các, vài tên quỷ tu cảnh giới thứ năm còn đang tận chức tận trách canh gác. Lý Mộ thắng lợi trở về nắm tay Thượng Quan Ly, ở Quỷ Vương phủ thích ý tản bộ, các quỷ phó trong phủ không ngừng hành lễ.

"Ra mắt thiếu chủ thiếu phu nhân!"

Lý Mộ sắc mặt lạnh lùng kiêu ngạo, không nhìn những quỷ phó đó. Tiểu La Sát ngày thường ở trong phủ chính là một bộ dáng kiêu căng này, như vậy ngược lại sẽ không dẫn tới người ta hoài nghi.

Có thể không xảy ra xung đột, tốt nhất đừng xảy ra xung đột.

Hắn là không sợ La Sát Vương, nhưng thân phận của hắn một khi bại lộ, ma đạo nói không chừng lại sẽ phái cường giả tới bắt hắn, nếu là giống U Minh tam lão, Lý Mộ trái lại cũng không sợ, đánh không lại chung quy có thể chạy thoát, nhưng nếu là tới một vị lão quái vật vạn năm giống Huyết Hà, cộng thêm một vị trưởng lão ma đạo, tình cảnh của hắn liền không thể lạc quan.

Về tới thiên điện, Lý Mộ trước mang bốn gián điệp Trúc vệ kia thu vào Yêu Hoàng không gian, sau đó kế hoạch cùng Thượng Quan Ly trực tiếp rời khỏi, tới Thần Vẫn Chi Địa.

Chờ lúc La Sát Vương trở về, sẽ phát hiện, kho báu của hắn đã bị Lý Mộ dọn trống.

Lúc ra khỏi Đi ra thiên điện, trước mặt có một bóng người bay tới.

Đó là một lão giả, khi nhìn thấy Lý Mộ biến thành Tiểu La Sát Vương, trên mặt cũng chưa lộ ra bao nhiêu sự tôn kính, chỉ là chắp tay, thản nhiên nói: "Thiếu chủ."

Tiểu La Sát có tu vi cảnh giới thứ sáu, Lý Mộ không có cách nào sưu hồn gã, cũng căn bản không biết quỷ tu trước mắt.

Dưới loại tình huống này, nhiều lời sai nhiều, ánh mắt hắn từ trên người lão giả đảo qua, nói: "Ta dẫn phu nhân ra bên ngoài đi dạo."

Lão giả cũng không nghĩ nhiều, nhường đường.

Nhìn hai người đi xa, lão chỉ lắc lắc đầu, Tiểu La Sát loại người này thế mà cũng có thể tu đến cảnh giới thứ sáu, dựa hết vào hắn có một người cha tốt, lần này hắn tìm được một vị đạo lữ nhân loại cảnh giới thứ sáu, tu vi chỉ sợ còn có thể tiến thêm một bước, nghĩ lão khổ tu trăm năm, mới đến cảnh giới hôm nay, trên đời này, giữa quỷ cùng quỷ, thật sự không thể so sánh…

Lý Mộ cùng Thượng Quan Ly thân mật nắm tay, bình an vô sự đi đến cửa Quỷ Vương phủ.

Đi về phía trước hơn mười bước, chính là ngoài phủ.

Lúc này, bỗng nhiên từ bên ngoài trào vào mười mấy bóng người, những người này đều là nữ tử quỷ tu, nhan sắc cũng đều không tệ, tu vi từ cảnh giới thứ ba đến cảnh giới thứ năm.

Khi thấy Lý Mộ, những nữ quỷ này rầm rầm trào lên.

“Phu quân!”

“Chàng đã lâu chưa đi chỗ người ta…”

“Chàng cũng không thể có niềm vui mới, liền quên tình cũ nha…”

…

Bị các nữ quỷ này vây quanh, các nàng hận không thể mang bộ vị mềm mại vểnh cao trên người dán hết ở trên người Lý Mộ, mười mấy đôi tay không thành thật sờ loạn ở trên người hắn, Lý Mộ theo bản năng đưa tay đẩy ra thứ dán ở trên người hắn, lui về phía sau hai bước.

Loại cảm giác bị nữ quỷ xa lạ vây quanh, hơn nữa sờ loạn ở trên người này, khiến hắn cực không thoải mái.

Nhưng chính là một hành động này, khiến một nữ quỷ tu vi cảnh giới thứ năm đỉnh phong khẽ biến sắc.

Nàng theo bên người Tiểu La Sát mười năm, là một trong những người quen thuộc Tiểu La Sát nhất, người trước mắt nhìn qua là Tiểu La Sát, nhưng sờ lại khác biệt rất lớn với Tiểu La Sát.

Hết chương 979.

Chương 980. Phong Đô chi chiến

Nàng vươn hai tay, ngăn cản tỷ muội bên người, sau khi lui về vài bước, ánh mắt nhìn chằm chằm Lý Mộ, lạnh lùng nói: "Ngươi không phải Tiểu La Sát, ngươi rốt cuộc là ai!"

Một nữ quỷ phía sau hắn kinh ngạc nói: "Tỷ tỷ, ngươi đang nói cái gì thế, hắn rõ ràng chính là phu quân mà!"

"Không, hắn không phải."

Nữ quỷ đó nhìn chằm chằm vị trí nào đó trên người Lý Mộ, lại nhìn nhìn tay mình, trầm giọng nói: "Hắn không phải Tiểu La Sát, xúc cảm không đúng…"

Lý Mộ hoàn toàn không ngờ, hắn lừa dối qua toàn bộ Quỷ Vương phủ, thiếu chút nữa là có thể vô thanh vô tức chuồn mất, lại lật thuyền ở cửa.

Các nữ quỷ ăn mặc trang điểm xinh đẹp, người nào cũng yêu diễm này đều là thê thiếp của Tiểu La Sát, bọn họ biết dài ngắn sâu cạn lẫn nhau, Lý Mộ có thể biến thành bộ dạng Tiểu La Sát, nhưng dung mạo và hình thể chỉ là bề ngoài, phương diện chi tiết, Lý Mộ sao có khả năng tỉ mỉ được, huống chi, cho dù hắn muốn chi tiết một chút, hắn cũng không biết Tiểu La Sát là xúc cảm thế nào…

Ai lại biết, hậu cung của gã tất cả đều là một đám nữ sắc quỷ…

Đối diện, các nữ quỷ kia đều lộ ra vẻ cảnh giác, vị kia thực lực mạnh nhất càng là hai tay kết ấn, ngưng tụ ra hai con rắn âm khí, to như xô nước. Con rắn lớn dài mấy trượng mở ra cái miệng khổng lồ, hướng Lý Mộ và Thượng Quan Ly cắn nuốt đến.

Lý Mộ chỉ là ngẩng đầu nhìn thoáng qua, trong mắt bắn ra hai tia sáng vàng có tính thực chất, ánh sáng vàng đánh trúng đầu mãng xà, thân thể mãng xà trực tiếp sụp đổ, tiêu tán ở trên không.

"Nhân loại cảnh giới thứ sáu!"

Nữ quỷ đó sắc mặt biến đổi hẳn, nàng ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng rít, đồng thời bóp nát một cái ngọc phù trong tay.

Ngọc phù vỡ vụn, các nơi của Quỷ Vương phủ và Phong Đô thành bỗng nhiên bùng nổ vô số đạo khí tức, đang hướng nơi này nhanh chóng tiếp cận, cùng lúc này, trên tường thành bốn phía của Phong Đô thành, hắc quang chợt hiện, trong nháy mắt đã xuất hiện một khung đỉnh hình nửa quả cầu thật lớn, mang toàn bộ Phong Đô thành bao phủ trong đó.

"Làm sao vậy!"

"Đã xảy ra chuyện gì?"

"Sao ngay cả hộ thành đại trận cũng khởi động rồi, chẳng lẽ có cường địch xâm nhập!"

…

Đột nhiên xảy ra biến cố, làm quỷ dân Phong Đô thành cả kinh biến sắc, nhao nhao ngẩng đầu, nhìn phía khung đỉnh trên đầu, từng bóng người từ đỉnh đầu bọn họ bay qua, hướng phía Quỷ Vương phủ mà đi.

Trong lòng Lý Mộ thầm than một tiếng, hắn vốn định khiêm tốn thu mình làm việc, không ngờ kết quả là, vẫn tránh không được một hồi xung đột.

Nhìn về phía vô số đạo khí tức cường đại bọn họ tiếp cận, hắn quay đầu nhìn về phía Thượng Quan Ly, hỏi: "Ngươi muốn vào động phủ trốn trước một chút hay không, ta sợ lát nữa không để ý được ngươi."

Thượng Quan Ly hừ nhẹ một tiếng, hướng bên người Lý Mộ tới gần, dính sát vào hắn, nói: "Bớt khinh thường người ta, không phải là thăng cấp sớm hơn ta vài ngày sao, ta có thể bảo vệ tốt bản thân, ngươi chiếu cố tốt chính ngươi là được."

Tính cậy mạnh của nàng trái lại như cùng nữ hoàng từ một khuôn mẫu khắc ra, hơn nữa trò giỏi hơn thầy, Lý Mộ cũng không nói thêm nữa, bóng người chậm rãi bay lên, nhìn quanh bốn phía, vô số bóng người đang hướng nơi này lao tới.

Ba đạo khí tức trong đó dị thường cường đại, đều có tu vi cảnh giới thứ sáu, trong đó hai đạo quỷ khí âm trầm, một đạo cuối cùng là nhân loại.

Ba cường giả cảnh giới thứ sáu, từ ba phương hướng bao vây Lý Mộ cùng Thượng Quan Ly.

Tên nữ quỷ phía dưới kia lạnh lùng nói: "Cung phụng đại nhân, bắt lấy bọn chúng, hắn không phải Tiểu La Sát!"

Tên lão giả kia vừa rồi Lý Mộ gặp trong mắt lóe lên ánh sáng âm u, trầm giọng hỏi: "Ngươi là người nào, Tiểu La Sát ở đâu!"

Thân phận đã bại lộ, Lý Mộ cũng không cần che giấu nữa, thân hình khuôn mặt biến ảo một trận, biến thành bộ dáng vốn có của hắn.

Trong ba cường giả cảnh giới thứ sáu, tên nhân loại duy nhất kia trầm giọng nói: "Nhân loại lớn mật, thế mà làm loạn ở Phong Đô thành, các ngươi còn thất thần làm gì, trước bắt giữ hắn, giao cho Quỷ Vương đại nhân xử trí!"

Người này là một nam tử trung niên khuôn mặt võ vàng, mặc một bộ áo bào đen, chỗ ngực thêu một cái đầu lâu trắng bệch, tuy là nhân loại, khí tức trên người so với quỷ vật còn âm lạnh hơn.

Vừa dứt lời, đỉnh đầu hắn liền hiện ra một cây quỷ xoa, quỷ xoa một hóa thành hai, hai hóa thành bốn, rất nhanh liền biến thành mấy trăm đạo, tốc độ cực nhanh, hướng Lý Mộ bắn đến.

Những quỷ xoa này, uy lực mỗi một cây đều đủ để diệt sát một vị Thần Thông cảnh, mấy trăm đạo cùng phát, ngay cả Động Huyền cũng cần nghiêm túc đối mặt.

Hai lão giả quỷ tu khác chưa động thủ, hiển nhiên là muốn thông qua người này để thử thực lực kẻ xâm nhập này.

Đối mặt quỷ xoa trải rộng không gian, phong tỏa cả một mảng hư không, trên người Lý Mộ chợt lóe ánh sáng vàng, bóng một cái chuông mang và cùng Thượng Quan Ly bao phủ ở trong, quỷ xoa đâm vào trên chuông đạo, ùn ùn sụp đổ tiêu

tán, chỉ có một cái trong đó, ở sau khi phát ra một tiếng vang điếc tai, trực tiếp gãy.

Quỷ xoa gãy, thân thể nam tử trung niên chấn động, khí tức trên người cũng yếu đi một tia, mặt hắn lộ vẻ chấn kinh, bật thốt lên nói: "Đây là pháp bảo gì!"

Quỷ xoa này nhìn như thường thường không có gì lạ, lại là một món trọng bảo trong tay hắn, hắn không biết từng dùng nó đánh chết bao nhiêu kẻ địch, vậy mà cứ như thế bị gãy, đau lòng vô cùng, đồng thời hắn nhìn bóng chuông kia, trong mắt lại hiện ra một tia nóng rực.

Hắn rất nhanh tới gần cái chuông này, dùng ra các loại thần thông pháp thuật, đánh lên trên cái chuông, lại đều chưa thể công phá phòng ngự của cái chuông này.

Nói chính xác, là ngay cả một chút bọt nước cũng chưa tung tóe lên.

Trong lòng nam tử trung niên vừa kinh ngạc vừa giận dữ, lạnh lùng nói: "Rùa đen rút đầu, có bản lãnh đừng tránh ở trong chuông, đi ra đường đường chính chính chiến một trận với ta!"

Hắn vừa dứt lời, bóng chuông ở ngoài thân thể người nọ đối diện liền chậm rãi biến mất.

Trong lòng nam tử trung niên vui vẻ, người này quả nhiên trẻ tuổi, chịu không nổi phép khích tướng, trong tay hắn xuất hiện một cây trường đao màu máu, dùng hai tay giơ lên, hung hăng bổ xuống.

Một ánh đao đỏ như máu, dài đến trăm trượng, mang Lý Mộ trực tiếp tập trung, nháy mắt đã tới.

Ở thời điểm người trung niên lấy ra trường đao màu máu, khóe miệng hai lão giả quỷ tu liền hiện ra mỉm cười.

Giới tu hành là vô cùng tàn khốc, bởi vì một chút lời lẽ kích thích, liền vứt bỏ ưu thế của mình, không thể nghi ngờ là hành vi rất ngu xuẩn, bị huyết đao tập trung, kết cục trận chiến đấu này, bình thường cũng sẽ không có gì hồi hộp nữa.

Đổi làm bọn họ là người trẻ tuổi, cũng sẽ rơi vào kết cục trọng thương.

Hết chương 980.

Chương 981. Đào chân tường (1)

Nam tử trung niên lơ lửng ở không trung cũng nghĩ như vậy, một cây đao máu này, đã rút cạn bảy thành pháp lực của hắn. Ánh mắt hắn nhìn người trẻ tuổi dưới lưỡi đao máu, chờ gã bị chém thành hai nửa, trong mắt bỗng xuất hiện một điểm sáng lạnh lẽo.

Một khắc ánh sáng lạnh lẽo cùng đao máu va chạm, đao máu trực tiếp sụp đổ, điểm sáng lạnh kia lại càng tăng lên, ngay sau đó liền xuất hiện ở trước mặt gã, một cây trường thương xuyên qua thân thể gã.

Thân thể gã bị xuyên thủng, nguyên thần cũng nháy mắt bị thương nặng, căn bản không có cơ hội phản ứng, trên người liền quấn một sợi dây thừng màu vàng, lấy lực lượng còn sót lại của gã, căn bản không thể giãy thoát.

Lý Mộ cầm trường thương, lăng không đạp ở trên người nam tử trung niên, trong thiên địa một mảng yên tĩnh.

"Huyết Đao, Huyết Đao đại nhân xong rồi…"

"Một chiêu đã đánh bại Huyết Đao đại nhân, người này chẳng lẽ là cường giả thượng tam cảnh?"

"Xong rồi, Quỷ Vương đại nhân không có đây, bị cường giả như vậy xâm nhập, Phong Đô thành sắp nghênh đón biến cố lớn rồi!"

…

Trong Phong Đô thành nhao nhao nghị luận, hai lão giả quỷ tu cảnh giới thứ sáu sắc mặt biến đổi hẳn, sau khi nhìn thoáng qua nhau, không chút do dự liên thủ hướng Lý Mộ tấn công.

Một chiêu đánh bại Huyết Đao, bọn họ ra tay đơn lẻ, cũng không phải đối thủ, chỉ có liên thủ mới có cơ hội.

Ở lúc hai người tấn công Lý Mộ, phụ cận Quỷ Vương phủ, mười mấy quỷ tu cảnh giới thứ năm mang mục tiêu đặt ở trên người Thượng Quan Ly, trong Phong Đô thành, còn có không ít cường giả triệu hồi pháp bảo, ùn ùn hướng Lý Mộ bay đi.

Đối mặt hai quỷ tu cảnh giới thứ sáu khí thế thổi quét đến, trong tay Lý Mộ xuất hiện một cái cung, hắn đặt cung tùy tay bắn ra một mũi tên, ánh tên lướt qua, không gian xuất hiện một đường màu đen, tốc độ mũi tên màu vàng nhanh đến không thể tránh né, từ ngực một lão giả xuyên qua.

Trên người lão nồng âm khí đậm, trong nháy mắt này tán loạn mất chín thành. Lý Mộ đưa tay chụp ở trên hư không, không trung xuất hiện một bàn tay to hư ảo, mang hồn thể suy yếu đến cực điểm của lão bóp chặt.

Chỉ cần hắn nhẹ nhàng nắm tay, vị cường giả cảnh giới thứ sáu này sẽ hồn phi phách tán.

Đây là kết quả Lý Mộ nương tay, nếu là hắn gia tăng thêm một phần pháp lực, quỷ tu này, đã sớm ngã xuống ở dưới uy lực một mũi tên của Xạ Nhật cung.

Làm người lưu một đường, Lý Mộ và lão không oán không thù, không cần so đo với một con quỷ làm việc dưới trướng La Sát Vương.

Một thương một mũi tên, ba vị cường giả cảnh giới thứ sáu Phong Đô thành, một vị bị hắn giẫm dưới chân, một vị bị hắn bóp ở trong tay, toàn bộ Phong Đô thành bỗng nhiên yên tĩnh.

Bóng người một lão giả khác hướng Lý Mộ bay tới khựng lại, âm khí trên người quay cuồng, như nội tâm kinh hoảng của lão.

Cách đó không xa, cường giả quỷ tu Phong Đô thành tính ùa lên, giúp hai cung phụng, thuận tiện vớt chút công lao, lấy tốc độ nhanh hơn so với khi bọn hắn đến liều mạng chạy trở về.

Ngẩng đầu nhìn thoáng qua, sắc mặt bọn họ vốn tái nhợt, trở nên càng thêm tái nhợt.

Các quỷ tu công kích Thượng Quan Ly cũng đều dừng tay, mặt lộ vẻ sợ hãi.

Lão giả cảnh giới thứ sáu còn sót lại kia bình phục tâm tình, nhìn Lý Mộ, gian nan nói: “Là vãn bối có mắt không tròng, đắc tội tiền bối, hy vọng tiền bối xem ở trên mặt mũi La Sát

Vương, không nên trách tội. Tiền bối có gì yêu cầu, vãn bối tận lực thỏa mãn…”

Lý Mộ khoanh hai tay, nói: “Ta không có yêu cầu gì, ta chỉ là muốn rời khỏi Phong Đô, là các ngươi không cho…”

Cửa Quỷ Vương phủ, nữ quỷ yêu diễm kia vô lực quỳ ở trên mặt đất, trên mặt tràn đầy hối hận.

Nếu sớm biết người này là một lão quái vật che giấu tu vi, nàng làm bộ như không biết, để hắn đi là được, sao có thể ầm ĩ đến hoàn cảnh bây giờ…

Quỷ Vương phủ, đại điện trung tâm.

Lý Mộ vốn đã tính đi rồi, lại bị bọn họ cố giữ lại.

Tuy hắn không muốn bại lộ thân phận, nhưng đánh cũng đánh rồi, nếu đánh xong là đi, chẳng phải là hao phí vô ích chỗ pháp lực đó?

Hắn ngồi ở trên ghế trước nhất đại điện, do cả khối cực phẩm linh ngọc tạo ra, điêu khắc rồng phượng, hết sức xa hoa, phía dưới là tôi tớ Quỷ Vương phủ, bao gồm ba cung phụng cảnh giới thứ sáu.

Thượng Quan Ly đứng ở bên cạnh Lý Mộ, Lý Mộ ngẩng đầu nhìn nàng, hỏi: “A Ly, nếu không ngươi cũng ngồi?”

Lý Mộ dù sao không phải nữ hoàng, hắn ngồi ở chỗ này, để bằng hữu đứng bên cạnh, trong lòng như thế nào cũng cảm thấy không thoải mái.

Thượng Quan Ly nhìn thoáng qua Lý Mộ, lắc đầu nói: “Không cần, ta đứng quen rồi.”

Lý Mộ cầm lấy cổ tay nàng, mông xê dịch sang bên cạnh, nói: “Ngươi quen ta không quen, dù sao cái ghế dựa này đủ lớn, hai người cũng ngồi được.”

Thượng Quan Ly bị Lý Mộ kéo mạnh ngồi xuống, cũng không nói gì nữa.

Chỉ là tận mắt chứng kiến vừa rồi một màn đó, giờ phút này trong lòng của nàng có một loại cảm xúc phức tạp lan tràn.

Cường giả tu vi tương tự với nàng, ở dưới tay hắn, thế mà ngay cả một chiêu cũng không thể ngăn cản, không biết từ khi nào bắt đầu, tu vi Lý Mộ đã đuổi kịp nàng, mà bây giờ, nàng ngay cả bóng lưng hắn cũng khó thấy được.

Trong lòng Lý Mộ thật ra không có cảm giác gì khác, đối thủ của hắn trước kia, đều là kiểu trưởng lão Huyền Tông, trưởng lão Ma Tông cường giả cảnh giới thứ bảy như vậy, gặp Động Huyền cũng là giống Huyết Hà lão tổ lão quái vật vạn năm như vậy, rất ít đấu pháp với tu hành giả ngang cấp.

Bởi vì thiếu kinh nghiệm, xuống tay không biết nặng nhẹ, cho nên hắn vừa rồi lúc chiến đấu đều là túm mà đánh, phàm là hắn vô ý một cái, trước mắt ba cung phụng cảnh giới thứ sáu, ít nhất cũng phải chết một.

Ánh mắt Lý Mộ nhìn quét dưới, mọi người đều cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào hắn.

Lý Mộ nhìn bọn họ, thản nhiên nói: "La Sát Vương bắt đi bằng hữu của bổn tọa, ép nàng gả cho con hắn, hôm nay La Sát Vương không có mặt, bổn tọa vốn không nghĩ lấy lớn bắt nạt nhỏ, tính chờ hắn trở lại Phong Đô lại thanh toán với hắn, bất đắc dĩ là các ngươi bám dính không nhả, cứ ép bổn tọa ra tay…"

Quỷ tu đứng trong đại điện nếu có ruột, giờ phút này nhất định là màu xanh rồi (hối hận).

Quỷ Vương phủ ba ngày thì hai bữa nghĩ thành thân, trong đó, một bộ phận số người là tự nguyện, một bộ phận là bị ép, nhưng ở trong mắt bọn họ, cho dù là bị bắt vào Quỷ Vương phủ, cũng không phải chuyện gì xấu, cho dù là Tiểu La Sát ba năm ngày liền có mới nới cũ, nhưng các nàng vẫn như cũ là người Vương phủ, mặc kệ là tài nguyên tu hành, hay là tôi tớ hạ nhân bên người, mọi thứ không thiếu, so với cuộc sống của các nàng trước kia tốt hơn nhiều.

Hết chương 981.

Chương 982. Đào chân tường (2)

Đây là lần này vận khí không tốt, người Quỷ Vương đại nhân bắt đến, thế mà có chỗ dựa cường đại như vậy.

Vốn vị tiền bối này rất giảng võ đức, không tính giận chó đánh mèo bọn họ những người này, nhưng bọn họ cứ phải chủ động trêu chọc hắn, trong lòng Huyết Đao thượng nhân cùng với vị quỷ tu bị trọng thương, thiếu chút nữa hồn phi phách tán kia hối hận đến cực điểm, lập tức mở miệng.

"Đều là vãn bối có mắt không tròng, xin tiền bối tha thứ!"

"Vãn bối có mắt không thấy Thái Sơn, tiền bối chớ trách!"

Lý Mộ nhìn bọn họ một cái, thản nhiên nói: "Các ngươi cho rằng, chỉ dựa vào các ngươi nói hai câu, thì có thể khiến bổn tọa không tính toán các ngươi mạo phạm?"

"Tiền bối thứ tội!"

"Tiền bối thứ tội!"

…

Lý Mộ vừa dứt lời, trong đại điện lập tức quỳ thành một mảng. Lý Mộ đợi một lát, cho ba cường giả cảnh giới thứ sáu đủ áp lực tâm lý, mới chậm rãi nói: "Ông trời có đức hiếu sinh, bổn tọa không phải là hạng người thích giết chóc, nếu không, ba ngươi giờ phút này đã hồn phi phách tán."

Ba người lập tức khấu đầu: "Đa tạ ân tiền bối không giết!"

Lý Mộ lạnh lùng nói: "Đừng cao hứng quá sớm, bổn tọa vốn không có nhân quả với các ngươi, nhưng các ngươi chủ động trêu chọc, đã gieo xuống ác nhân, ở dưới trướng bổn tọa phục vụ mười năm, đánh tan quả này, bổn tọa tha các ngươi rời khỏi, nếu không, bổn tọa liền dùng phương thức càng thêm đơn giản đánh tan nhân quả."

Ba người đương nhiên rõ, cái gì là "phương thức đơn giản hơn" .

Người chết đèn tắt, nhân quả tiêu tán, không có phương thức nào so với diệt khẩu càng đơn giản hơn giải quyết xong nhân quả.

Những lão quái Siêu Thoát này, ai cũng đã quan sát được một ít thiên địa chí lý, rất coi trọng đối với nhân quả.

Bọn họ là khách khanh dưới trướng La Sát Vương, phản bội La Sát Vương, tất nhiên sẽ chọc gã tức giận, về sau sẽ có phiền toái, nhưng không đáp ứng người này, bây giờ có luôn phiền toái lớn.

Khi ba người do dự, Lý Mộ từ từ nói: "Ta người này, từ trước tới giờ đều không thích bức bách người khác, các ngươi nếu là không muốn góp sức ở dưới trướng bổn tọa, bổn tọa cũng không miễn cưỡng."

Thân thể ba người đồng thời chấn động, đây là uy hiếp trắng trợn.

"Nguyện ý nguyện ý!"

"Vãn bối nguyện ý!"

"Vãn bối cũng nguyện ý!"

…

Rất nhanh, trước mắt Lý Mộ liền lơ lửng một giọt hồn huyết, hai đạo tinh hồn, hắn nhận lấy, nhìn thấy sự lo lắng ở chỗ sâu trong vẻ mặt ba người, biết bọn họ đang sợ cái gì, mở miệng nói: "Các ngươi yên tâm, La Sát Vương không có cơ hội tìm các ngươi phiền toái, hắn cùng bổn tọa đã kết nhân quả, bổn tọa sớm muộn gì phải tìm hắn giải quyết xong việc này…"

Lý Mộ thật ra vốn không tính thu phục ba người này, nhưng việc đã đến nước này, dù sao cũng kết thù hận không thể hóa giải với La Sát Vương, cái góc tường này không đào cũng uổng.

Dù sao, hắn bây giờ đã không phải một tiểu đệ tử của Phù Lục phái.

Làm chưởng môn tương lai, trên vai hắn, gánh trọng trách môn phái quật khởi.

Huyền Tông cường đại cỡ nào, Phù Lục phái muốn đuổi kịp Huyền Tông, báo thù nhà cho Tiểu Bạch, còn có con đường rất dài phải đi, bất cứ cơ hội nào lớn mạnh thực lực tông môn, hắn cũng không thể bỏ qua.

Cảnh giới thứ sáu tuy trong mắt hắn đã không đủ nhìn, nhưng ở trên đại lục, vẫn như cũ là cường giả đỉnh cấp, là đối tượng các thế lực lớn đều phải mời chào.

Đã là người một nhà, Lý Mộ cũng không keo kiệt, tùy tay ném cho nam tử trung niên cùng quỷ tu bị thương nặng hai viên đan dược, nói: "Các ngươi cầm chữa thương đi."

"Đa tạ tiền bối!"

Hai người tiếp nhận đan dược, chỉ hít một hơi, liền biết đây không phải đan dược bình thường, lập tức ôm quyền cảm ơn.

Vừa mới trở thành nô bộc của người khác, trong lòng bọn họ bắt đầu còn có chút mâu thuẫn, giờ phút này cách nghĩ đang chậm rãi sinh ra biến hóa.

Trở thành thủ hạ của ai không phải thủ hạ, vị tiền bối này so với La Sát Vương càng có phong phạm cường giả hơn, cũng có thực lực hơn, đối đãi thủ hạ còn hào phóng như vậy, ở dưới trướng hắn làm việc, cũng chưa hẳn không phải một chuyện tốt.

Giới tu hành thực lực là trên hết, Tu La Vương muốn đánh trọng thương bọn họ, cũng không đơn giản như vậy, theo cường giả như vậy, cũng không phải khuất nhục gì, có lẽ còn có thể đạt được cơ duyên lớn hơn nữa.

Sau đó, Lý Mộ bảo hai người bị thương đi chữa thương, một người khác trấn an thủ hạ La Sát Vương cùng Phong Đô quỷ chúng.

Hắn vốn chỉ là muốn đánh cướp kho báu của La Sát Vương, bất đắc dĩ, dứt khoát chiếm luôn Phong Đô của gã.

Coi như là trừng phạt gã ức hiếp A Ly đi.

Lý Mộ quay đầu nhìn nàng, hỏi: “Bây giờ hết giận rồi chứ?”

Thượng Quan Ly cúi đầu, nói: “Cảm ơn.”

Lý Mộ phất phất tay, nói: “Đều là người một nhà, cảm tạ cái gì.”

Sắc mặt Thượng Quan Ly đỏ lên, nói: “Ai người một nhà với ngươi.”

Lý Mộ giải thích: “Ta cùng bệ hạ là người một nhà, bệ hạ coi ngươi là muội muội, ngươi coi như là cô em vợ của ta, tục ngữ nói rất hay, cô em vợ… Tóm lại, chúng ta là người một nhà, ai bắt nạt ngươi, ta là người đầu tiên không tha cho hắn.”

Thượng Quan Ly không phục nói: “Ngươi là muội muội ai, ta lớn hơn ngươi ba tuổi.”

Nàng vừa dứt lời, mười mấy bóng người từ bên ngoài tràn vào.

“Là tiểu nữ mắt mù, đắc tội tiền bối…”

“Van cầu tiền bối khai ân, tha chúng ta đi!”

“Tiểu nữ nguyện làm trâu làm ngựa cho tiền bối, cả đời hầu hạ tiền bối…”

…

Các thê thiếp của Tiểu La Sát đều quỳ ở trên mặt đất, tiếng khóc lóc cầu xin tha thứ không dứt, trong đại điện như là có thêm mấy ngàn con vịt.

Lý Mộ bị ồn ào đau cả đầu, phất tay nói: “Bổn tọa không muốn thế nào đối với các ngươi cả, giải tán hết đi.”

Những nữ quỷ này, quá nửa đều là bị Tiểu La Sát bắt đến, Lý Mộ và các nàng vốn không có thù oán, không muốn xử trí các nàng, chỉ muốn các nàng đi nhanh chút, đừng ở chỗ này phiền hắn.

“Đa tạ tiền bối khai ân!”

Mấy nữ quỷ ở sau khi Lý Mộ mở miệng, lập tức chạy ra khỏi đại điện, nhưng còn có vài vị ở lại, vị nữ quỷ yêu diễm

cầm đầu kia càng lớn mật đi đến phía sau Lý Mộ, vừa ấn bả vai cho hắn, vừa nói: “Tiền bối, tiểu nữ bóp vai cho ngài…”

Hai vị khác có chút tư sắc, một trái một phải quỳ ở dưới thân hắn, hai tay đặt ở trên chân hắn, nói: “Tiền bối, chúng ta giúp ngài đấm chân…”

“Hừ!”

Thượng Quan Ly sắc mặt lạnh như băng, phát ra một tiếng thật mạnh.

Lý Mộ tâm niệm khẽ động, ba vị nữ quỷ lập tức bị truyền tống ra ngoài. Hắn nhìn Thượng Quan Ly bên người, nghiêm nghị nói: “A Ly, ngươi thấy rồi, ta là người tốt mỹ nhân ngồi lòng mà không loạn, sau khi trở về ngươi không thể ở trước mặt bệ hạ nói lung tung…”

Thượng Quan Ly hừ một tiếng, nói: “Xem ngươi ngày sau biểu hiện.”

Hết chương 982.

Chương 983. Chư phương hội tụ (1)

Ở ngoài đại điện, bóng người mấy nữ quỷ chợt lóe.

Trên mặt mấy người đều lộ ra nét kinh hãi, vô thanh vô tức đã mang các nàng dịch chuyển đi, vị tiền bối này thực lực quả nhiên sâu không lường được.

Nữ quỷ cảnh giới thứ năm này trên mặt hiện ra nét tiếc nuối, lẩm bẩm: "Vị tiền bối này so với Tiểu La Sát lợi hại hơn nhiều, đáng tiếc hắn không gần nữ sắc…"

Lý Mộ đuổi xong các thê thiếp Tiểu La Sát, sai người tìm đến một tấm bản đồ Quỷ Vực càng thêm chi tiết.

Bản đồ lúc trước trong tay hắn, chỉ đánh dấu tuyến đường an toàn lui tới giữa mấy thành trì lớn của Quỷ Vực, đối với nơi không thể biết diện tích rộng lớn, cũng không có bao nhiêu ghi chép, trên đó cũng không có vị trí của Thần Vẫn Chi Địa.

Tên quỷ tu cảnh giới thứ sáu kia cho Lý Mộ, là bản đồ Quỷ Vực hoàn chỉnh nhất trước mắt đã thăm dò rõ, trên đó không chỉ có vị trí nơi không thể biết, đối với cấp bậc nguy hiểm của nó cũng làm đánh dấu, Thần Vẫn Chi Địa rõ ràng cũng ở trên đây.

Một chuyến đi Thần Vẫn Chi Địa này, Lý Mộ là phải đi.

Thứ nhất là vì thiên thư, thứ hai, La Sát Vương cũng ở nơi đó, Lý Mộ thừa dịp gã không ở nhà, trộm nhà của gã, nếu không giải quyết vấn đề La Sát Vương, đợi gã trở về, địa bàn thật không dễ gì cướp được lại đánh mất.

Sau khi an bài xong tất cả công việc trong Phong Đô thành, Lý Mộ và Thượng Quan Ly rời khỏi nơi này.

Có liên quan thiên thư, việc này không nên chậm trễ, nhỡ đâu bị người khác giành trước, bọn họ một chuyến này liền chạy tốn công vô ích.

Ngay tại cùng lúc hai người rời khỏi Phong Đô, ở sâu trong Nam Hải xa xôi, hòn đảo bị quỷ vụ lượn lờ, lão giả như xương khô từ trong tháp cao mở mắt, thấp giọng nói: "Lý Mộ xuất

hiện ở Quỷ Vực, hắn hẳn là cũng vì trang thiên thư đó, người này có nhiều thiên thư như vậy, có lẽ cũng đã phát hiện bí mật của "cửa"."

Trong quan tài đá bên cạnh lão, nữ tử áo trắng chậm rãi đứng dậy, nói: "Hành tung của ngươi không thể giấu được Thiên Cơ Tử, nếu là ra biển, lập tức sẽ bị hắn ngăn trở. Một lần này, ta tự mình đi một chuyến đi."

Lão giả khô lâu trầm ngâm một lát, thấp giọng nói: "Cái chết của Huyết Hà, có khả năng rất lớn có liên quan với hắn, tu vi ngươi bây giờ, chưa chắc có thể thắng được người này."

Lão trầm mặc hồi lâu, thân trên thể bỗng nhiên lan tràn ra hai sợi dây do sương mù đen ngưng tụ thành. Sợi dây đen kéo dài vào thân thể nữ tử áo trắng, mang thân thể hai người nối liền.

Sau đó, khí tức trên thân lão giả khô lâu không ngừng yếu bớt, mà nữ tử áo trắng kia, trong cơ thể lại có khí tức đang không ngừng kéo lên, từ cảnh giới thứ sáu đỉnh phong, tăng trưởng từng tia một, sau khi đột phá một vách chắn nào đó, quay về bình tĩnh.

Sợi chỉ sương mù đen kia biến mất, lão giả chậm rãi nói: "Như thế thì hoàn toàn yên tâm rồi."

Lão khẽ thở ra một hơi, nói: "Bắt buộc phải lấy được quỷ đạo thiên thư, trang thiên thư đó không như cái khác, còn có một tác dụng lớn, không thể rơi vào tay chính đạo…"

Không bao lâu, từ trên quỷ đảo Nam Hải bay ra một tia sáng trắng, hướng về phía bờ biển mà đi.

Nơi ánh sáng trắng qua, nước biển sôi trào bốc hơi lên, trên mặt biển nổi lên thi thể vô số hải tộc.

Quỷ Vực.

Thượng Quan Ly ở một chỗ sương mù bao phủ thong thả tiến lên, đột nhiên, không gian bên người nàng xuất hiện vô số vết nứt màu đen, Thượng Quan Ly khẽ biến sắc, dùng pháp lực dựng lên một vòng bảo hộ, bảo vệ toàn thân mình, nhưng

vẫn không thể ngăn cản vết nứt tiếp tục khuếch tán, giống như nháy mắt tiếp theo muốn mang nàng trực tiếp cắn nuốt.

Lúc này, một bóng người thuấn di đến bên người nàng, ôm vòng eo của nàng, ngay sau đó, bóng dáng hai người liền biến mất ở tại chỗ.

Vết nứt màu đen lan tràn đến vị trí vừa rồi, rất nhanh lại tiêu tán.

Phía trước cách đó không xa, Lý Mộ ôm Thượng Quan Ly, lảo đảo một cái, ngã ra khỏi không gian.

Sắc mặt Lý Mộ có chút tái nhợt, sau một ngày, hắn rốt cuộc hiểu, chỗ khủng bố của nơi không thể biết rốt cuộc ở nơi nào.

Nơi này không gian cực thiếu ổn định, không ổn định đến mức cho dù có người đi ngang qua, không gian cũng sẽ gặp phải sụp đổ, lực lượng không gian sụp đổ cực kỳ đáng sợ, thân thể cường hãn nữa, cũng sẽ bị không gian loạn lưu nháy mắt xé nát, chỉ để lại nguyên thần bị xé rách hút vào, nháy mắt hồn phi phách tán.

Tay Lý Mộ từ trên lưng Thượng Quan Ly dời ra, lắc đầu nói: “Tiếp tục như vậy không phải biện pháp, mỗi một lần tiến lên đều là đang mạo hiểm, nhỡ đâu vô ý một cái, hối hận cũng không còn kịp.”

Hắn cùng Thượng Quan Ly ở trong một ngày thời gian đã gặp mười mấy lần không gian sụp đổ, tuy mỗi một lần đều đã hiểm lại càng hiểm hơn vượt qua nguy cơ, nhưng Lý Mộ không thể mỗi lần đều để A Ly mạo hiểm, nhỡ đâu nàng có gì sơ xuất, hắn còn có mặt mũi nào ăn nói với nữ hoàng.

Hắn nghĩ nghĩ, bỗng nhiên linh cơ khẽ động, thiếu chút nữa quên một việc.

Lý Mộ tâm niệm khẽ động, một bóng người liền từ hồ thiên không gian bị hắn truyền tống ra, chính là Tiểu La Sát.

Tiểu La Sát vừa mới được thả ra, liền lập tức mở cổ họng lớn tiếng nói: “Ta mặc kệ ngươi là người nào, tốt nhất lập tức thả ta, phụ thân ta là La Sát Vương, huyền quỷ cảnh giới thứ

bảy, đợi phụ thân trở về, các ngươi sẽ chết không có chỗ chôn…”

Gã còn chưa dứt lời, nhìn thấy phía trước cách đó không xa, một vết nứt không gian màu đen đang lan tràn phóng to, sắc mặt điên cuồng thay đổi, lạnh lùng nói: “Điên rồi, các ngươi điên rồi, các ngươi có biết đây là nơi nào hay không. Đây là nơi không thể biết, ngay cả cha ta cũng không dám tự tiện xông vào, các ngươi là sống lâu ngại phiền rồi sao!”

Lý Mộ chỉ là chỉ vào gã, thản nhiên nói: “Ngươi, dò đường phía trước!”

Tiểu La Sát ngẩn ra một phen, sau khi phục hồi tinh thần, lập tức nổi giận nói: “Cái gì, ngươi dám bảo bản thiểu chủ dò đường cho các ngươi, đừng mơ, Tiểu La Sát ta cho dù chết, chết ở chỗ này, cũng sẽ không giúp các ngươi làm loại chuyện này.”

Lý Mộ nhìn gã, khóe miệng cong lên một cái độ cong nhẹ nhàng, thản nhiên nói: “Ồ, phải không?”

Một khắc đồng hồ sau.

Lý Mộ cùng Thượng Quan Ly nhàn nhã đi ở trong sương mù, dọc theo đường Tiểu La Sát từng đi tiến lên.

Tiểu La Sát khí tức suy yếu, sắc mặt trắng bệch đi ở phía trước, trong miệng đang không tiếng động lẩm bẩm.

“Cẩu nam nữ, thế mà để bản thiểu chủ dò đường cho các ngươi!”

“Còn đóng giả thành tân nương tử lừa bản thiểu chủ!”

“Chuyện dính dáng với người, các ngươi là không làm chút nào cả!”

“Phi, cẩu nam nữ!”

Hết chương 983.

Chương 984. Chư phương hội tụ (2)

Lý Mộ nhìn về phía Tiểu La Sát, hỏi: "Ngươi đang lẩm bẩm cái gì thế?"

"Không, không có gì…" Trên mặt Tiểu La Sát lập tức hiện ra nụ cười, nói: "Vị huynh đài này, lúc trước tiểu đệ không biết, đối với hai vị đã đắc tội nhiều, các ngươi có thể buông tha ta hay không, trở lại Phong Đô, tiểu đệ sẽ chuẩn bị một phần quà hậu hĩnh, tặng cho các ngươi, coi là bồi tội. Cha ta là Phong Đô chi chủ, trong tàng bảo các của hắn có vô số bảo bối…"

Lý Mộ nói: "Ngươi là nói ba tầng cung điện kia sao, đồ trong đó, đã bị ta dọn hết rồi."

Tiểu La Sát ngẩn ra một phen, chấn động nói: "Cái gì, cái gì?"

Lý Mộ nhìn gã một cái, thản nhiên nói: "Bằng không ngươi cho rằng ngươi ở động phủ của bổn tọa nhìn thấy linh ngọc, hồn lực cùng linh dược là ở đâu ra?"

Tiểu La Sát sau khi lấy lại tinh thần, cả trái tim đều đang nhỏ máu, đó đều là bảo tàng của gã, phụ thân sau khi tuổi thọ đoạn tuyệt ngã xuống, toàn bộ Phong Đô thành đều là của gã, nam nhân chết tiệt này, xâm chiếm bảo tàng vốn nên thuộc về gã!

Rất nhanh gã liền ý thức được, bây giờ không phải lúc đau lòng những thứ này, mạng nhỏ mới quan trọng nhất. Gã làm bộ không thèm để ý nói: "Tiểu đệ còn có mấy chục thê thiếp, đều xinh đẹp như hoa, có thể làm lô đỉnh song tu tốt nhất, huynh đài nếu là muốn, ta có thể tất cả đều tặng cho ngươi…"

Lý Mộ bình tĩnh nói: "Các thê thiếp đó của ngươi, bổn tọa đã đuổi hết đi rồi."

Biểu cảm trên mặt Tiểu La Sát sửng sốt lần nữa, thê thiếp của gã, gã nhiều thê thiếp như vậy, bị đuổi đi rồi?

Dựa vào cái gì!

Tài bảo bị trộm, thê thiếp bị đuổi, trong khoảng thời gian này gã bị nhốt, Phong Đô thành rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì…

Lúc này, Lý Mộ lại nói: “Bớt nhiều lời, tiếp tục dò đường, nếu không đừng trách bổn tọa không khách khí.”

Nhớ tới cảnh ngộ vừa rồi, thân thể Tiểu La Sát run lên, chỉ có thể tiếp tục phi hành về phía trước, gã căn bản không phải đối thủ của đôi cẩu nam nữ này, nếu không làm theo ý tứ bọn họ, gã chỉ sợ sẽ ngã xuống ở đây.

Nhưng nơi này tràn ngập uy hiếp, một cái vô ý, gã vẫn tránh không được kết cục ngã xuống.

Ngay lúc trong lòng gã cực kỳ bi ai thêm bất đắc dĩ, bỗng cảm giác được phía trước truyền đến một lực hút rất mạnh, một cái vết nứt màu đen nhanh chóng phóng to ở trước mắt gã. Tiểu La Sát thúc giục pháp lực toàn thân, vẫn không thể tránh khỏi hướng về phương hướng đó bay đi.

“Mạng ta xong rồi!”

Trong lòng Tiểu La Sát vừa mới dâng lên suy nghĩ này, trong hư không bỗng nhiên ngưng tụ ra một bàn tay hư ảo, ở trước khi gã va chạm vào vết nứt không gian đó, mang hồn thể của gã vớt ra.

Lý Mộ phủi phủi tay, nói: “Đổi phương hướng, tiếp tục.”

Thần thông Long tộc quả nhiên không tầm thường, ở dưới lực lượng không gian hỗn loạn này, rất nhiều thần thông đều không thể thi triển, một chiêu “Mò trăng đáy nước” này hắn từ trong thiên thư Long tộc học được lại không chịu ảnh hưởng.

Đúng lúc này, phía sau bỗng nhiên có một đạo khí tức nhanh chóng tiếp cận.

Một hồn thể trong suốt từ phía sau cấp tốc đến, lao về phía Thượng Quan Ly.

U hồn này thực lực cực kỳ khủng bố, trên người tản mát ra khí tức cảnh giới thứ sáu, ở lúc nó cách Thượng Quan Ly chỉ có mấy trượng, trong miệng Lý Mộ bật khẽ một chữ.

“Định.”

Thân thể của u hồn ở không trung cố định một cái chớp mắt, sau đó bị một thanh kiếm nhỏ hư ảo xuyên qua, hồn thể trở nên càng thêm trong suốt, sau nữa, một luồng ánh sáng cây thương bùng nổ, xuyên qua thân thể nó, thân thể du hồn này đã trong suốt đến cực điểm, cuối cùng ở dưới vô số tia sét màu tím sụp đổ, hóa thành hồn lực tinh thuần, bị Lý Mộ thu.

Quỷ Vực nơi không thể biết có hai nguy hiểm, thứ nhất là không gian có thể sụp đổ bất cứ lúc nào, thứ hai là những du hồn này.

Ở ngoài nơi không thể biết, gặp được du hồn đều là hạ tam cảnh, hiếm có cảnh giới thứ tư cảnh giới thứ năm, nhưng trong nơi không thể biết, tùy ý có thể thấy được u hồn cảnh giới thứ năm, nguyên hồn cảnh giới thứ sáu cũng thường xuyên sẽ xuất hiện, du hồn Nguyên Hồn cảnh, cường giả Động Huyền gặp, tuy đều có thể chiến thắng, nhưng cũng phải mất sức một phen.

Nếu gặp phải mấy nguyên hồn ùa lên, tu vi Động Huyền cũng có phiêu lưu ngã xuống.

Tiểu La Sát tận mắt thấy Lý Mộ như giết gà tiêu diệt nguyên hồn tu vi tương tự với gã, yết hầu giật giật, thấy ánh mắt Lý Mộ nhìn về phía gã, lập tức nói: “Ta tiếp tục dò đường, tiếp tục dò đường…”

Ở lúc Tiểu La Sát đầy cõi lòng oán giận cùng bất đắc dĩ, tiếp tục dò đường, các nơi không thể biết của Quỷ Vực, tĩnh mịch duy trì đã lâu đều bị đánh vỡ.

Trong sương mù nơi nào đó, Minh Nhất dẫn gần trăm bóng người tiến lên, tận cùng phía trước, khi một oán linh thong thả đi, không gian bỗng nhiên như che kín vết nứt giống mạng nhện, oán linh này ngay cả kêu thảm cũng chưa kịp phát ra một tiếng, đã bị cắn nuốt vào.

Tốc độ tiến lên của đám người Hồn Điện khựng lại. Minh Nhất tùy tay chỉ vào một hồn ảnh phía trước, nói: “Ngươi, đi lên.”

Oán linh đó cả người run run, không dám vi phạm mệnh lệnh của trưởng lão, thật cẩn thận tiếp tục tiến lên. Một khắc đồng hồ sau, hắn liền lần nữa phát ra một tiếng hét thảm, bị cắn nuốt vào vết nứt không gian.

Minh Nhất sắc mặt bình tĩnh, tiếp tục nói: "Tên tiếp theo…"

Một chỗ khác của sương mù.

Trong tay La Sát Vương, một du hồn cảnh giới thứ sáu đang điên cuồng giãy dụa. Hắn nắm chặt bàn tay, du hồn này liền tán loạn thành hồn lực, bị hắn hút vào thân thể. La Sát Vương nhắm mắt lại, sau một lát, mới chậm rãi mở ra.

Tay hắn cầm một cái la bàn, ở trong sương mù chậm rãi tiến lên, đột nhiên, trên la bàn ánh sáng trắng chợt lóe, kim đồng hồ phát hiện chếch đi, La Sát Vương điều chỉnh phương hướng, dọc theo vị trí kim đồng hồ chỉ tiếp tục tiến lên.

Mà vị trí hắn vốn sẽ đi qua, không gian chậm rãi rạn nứt.

Ngay tại trăm dặm bên trái hắn, một nữ tử áo trắng đang nhanh chóng ngự không phi hành, cái màn này, cho dù là cường giả cảnh giới thứ bảy nhìn cũng phải kinh hãi. Nơi không thể biết che kín vết nứt không gian, một cái không cẩn thận, thân thể sẽ bị lực lượng không gian hỗn loạn xé thành mảnh vụn, không có ai dám lấy tốc độ như vậy, hành tẩu ở nơi không thể biết.

Nơi nữ tử áo trắng đi qua, tồn tại không ít vết nứt không gian, nhưng kỳ quái là, nàng tùy ý xuyên qua những khu vực này, thân thể lại không tổn hao gì.

Nàng lấy một loại tốc độ cực nhanh tiếp cận trung tâm Quỷ Vực.

Cùng thời điểm, trong Quỷ Vực, có vô số bóng người, đều đang hướng về cùng một mục tiêu đi tới.

Trung tâm Quỷ Vực, một vòng xoáy sương mù phạm vi vài trăm dặm đang thong thả xoay tròn.

Hết chương 984.

Chương 985. Thần Vẫn Chi Địa (1)

Quỷ Vực.

Lý Mộ và Thượng Quan Ly dọc theo bản đồ mà đi, không biết đi mấy ngàn dặm, sương mù trước mắt rốt cuộc bắt đầu trở nên loãng đi.

Theo lý thuyết, theo bọn họ càng lúc càng xâm nhập Quỷ Vực, sương mù nên càng lúc càng đậm, trở ngại đối với thần niệm cũng càng lúc càng mạnh, nhưng sau khi sương mù nồng đậm đến trình độ nhất định, bọn họ càng tới gần Thần Vẫn Chi Địa đánh dấu trên bản đồ, sương mù ngược lại trở nên càng loãng hơn.

Tiếp tục hướng về phía trước tiến lên trăm dặm, Lý Mộ rốt cuộc đã biết nguyên nhân.

Một vòng xoáy sương mù khổng lồ liếc một cái không nhìn thấy giới hạn đang thong thả xoay tròn, sương mù phụ cận bị nó hấp dẫn, đều bị hút vào trong vòng xoáy, điều này dẫn tới sương mù tạo thành vòng xoáy đậm đặc không tan, ở ngoài vòng xoáy hình thành một vùng bình thường không có sương mù.

Trong vòng xoáy, là Thần Vẫn Chi Địa.

Giờ phút này, ở trước Thần Vẫn Chi Địa, trong một thung lũng trống trải, vô số bóng người đang yên lặng chờ đợi.

Lý Mộ trước khi rời khỏi Phong Đô, đã tìm hiểu chi tiết được chân tướng việc thiên thư. Trước đó vài ngày, trong núi nơi nào đó của Quỷ Vực bỗng nhiên sinh ra hiện tượng lạ, dẫn tới vô số quỷ tu tới thăm dò, cuối cùng từ trong núi bay ra một trang sách, tuy rất nhiều người không biết đó là vật gì, nhưng hiển nhiên là bảo vật không thể nghi ngờ, vì tranh đoạt vật ấy, lúc ấy đã dẫn phát một cuộc hỗn chiến.

Trang sách đó cuối cùng rơi vào tay một quỷ tu, vốn chỉ là một lần đoạt bảo bình thường, chưa cướp được bảo vật, chỉ có thể oán trách mình tài năng không bằng người ta.

Nhưng khi sự tình truyền ra, có người chỉ ra, trang sách đó chính là trang thiên thư thần bí, các thế lực lớn của Quỷ Vực liền đều ngồi không yên.

Thiên thư quan trọng bao nhiêu, giới tu hành có rất ít người không biết, một trang thiên thư, đã có thể khai tông lập phái, có thể nói là bảo bối quý giá nhất giới tu hành.

Mấy trăm năm trước, sau khi quỷ đạo thiên thư biến mất ở Quỷ Vực, liền chưa từng xuất hiện nữa, lần này xuất thế, rất có khả năng chính là một trang thiên thư kia, tin tức thiên thư truyền ra, quỷ chúng bình thường của Quỷ Vực còn không biết đã xảy ra việc gì, nhưng mấy thế lực lớn sau lưng Quỷ Vực lại phái ra vô số cường giả đuổi giết tên quỷ tu chiếm được thiên thư kia.

Quỷ tu đó bằng vào sức một người, tự nhiên ngăn không được toàn bộ Quỷ Vực đuổi giết, ở trong quá trình chạy trốn, bị ép vào bước đường cùng, liền mang theo thiên thư, kiên quyết tiến vào Thần Vẫn Chi Địa.

Thần Vẫn Chi Địa là một trong các địa vực nguy hiểm nhất Quỷ Vực, không gian nơi đó cực độ hỗn loạn, dễ vào khó ra, ngay cả cảnh giới thứ bảy cũng không dám dễ dàng tới gần, tự nhiên cũng cản trở người đuổi giết.

Nhưng thiên thư dụ hoặc, cuối cùng vẫn chiến thắng lòng người sợ hãi đối với nguy hiểm.

Một lần này, các thế lực Quỷ Vực tập trung ở đây, mạo hiểm tiến vào Thần Vẫn Chi Địa, vì chính là một trang thiên thư đó.

Lý Mộ cách cực xa, cũng cảm nhận được lực lượng không gian phía trước hỗn loạn, bọn họ một đường bình an đi tới, dựa vào là Tiểu La Sát vô tư kính dâng cùng hy sinh, sau mấy chục hơn trăm lần suýt nữa bị cuốn vào vết nứt không gian, tu vi hắn đã từ cảnh giới thứ sáu ngã xuống đến cảnh giới thứ tư, cuối cùng ngay cả bản thân Lý Mộ cũng cảm thấy đây không phải chuyện con người làm, mới chủ động buông tha hắn, để hắn ở Yêu Hoàng động phủ lâm vào ngủ say.

Lý Mộ nhìn vòng xoáy sương mù to lớn kia, chậm rãi thở ra một hơi.

Muốn tiến vào Thần Vẫn Chi Địa, chỉ sợ còn phải đợi thêm mấy ngày. Thần Vẫn Chi Địa tuy nguy hiểm, nhưng cũng không phải không có quy luật để theo, cách mỗi nửa năm, triều tịch sương mù nơi này sẽ tiến vào một tháng triều hạ, lúc này tiến vào Thần Vẫn Chi Địa, là nguy hiểm nhỏ nhất.

Vị trí Lý Mộ bây giờ ở, chính là một trong các cửa vào chung quanh Thần Vẫn Chi Địa, sương mù triều tịch bình thản nhất, cũng là tiến vào nơi đây an toàn nhất, bởi vậy ở trước khi bọn họ đến, đã có không ít người hội tụ ở đây.

Vì tránh thân phận bại lộ, hai người đều lấy bí pháp thay đổi khuôn mặt.

Lý Mộ và Thượng Quan Ly ra khỏi sương mù, tới bên trong thung lũng, cũng dẫn tới toàn bộ thế lực ở đây chú ý.

Mỗi một người có thể đến nơi đây, đều có vài phần bản lãnh, thiên thư chỉ có một trang, lại có vô số người muốn, cho nên ở nơi này nhìn thấy mỗi người, đều là đối thủ cạnh tranh của bọn họ.

Ở cùng lúc những người này đánh giá Lý Mộ, Lý Mộ cũng đang đánh giá bọn họ.

Nhìn từ khu vực những người này chiếm cứ, ở trước bọn họ, ít nhất cũng có bảy tám thế lực đã tới nơi này, bọn họ nhân số có nhiều có ít, nhưng trong mỗi một thế lực, đều có ít nhất một vị cảnh giới thứ sáu.

Lý Mộ nhìn quét một cái, trừ hắn cùng Thượng Quan Ly, quỷ tu cảnh giới thứ sáu nơi đây, thế mà có nhiều tới mười một vị.

Đây còn chỉ là một chỗ, tiến vào Thần Vẫn Chi Địa, còn có cửa vào khác. Cường giả Quỷ Vực so với Lý Mộ tưởng tượng nhiều hơn rất nhiều, khó trách nhiều năm qua như vậy, vương triều trung ương vẫn không dám khinh thường đối với Quỷ Vực.

Nơi này tràn ngập âm khí, rất thích hợp quỷ tu tu hành, tài nguyên tu hành không cần cố ý đi thu hoạch, chỉ bay ở trong không khí, nói là thánh địa tu hành của bọn họ cũng không đủ.

Lý Mộ và Thượng Quan Ly tìm một chỗ không người, lẳng lặng chờ đợi.

Mà quỷ tu chung quanh, bởi vì hai người bọn họ xuất hiện, đã dẫn lên một trận nghị luận phạm vi nhỏ.

"Tin tức thiên thư truyền bá thật nhanh, thế mà ngay cả nhân loại cũng đến đây."

"Hai nhân loại, cũng muốn nhúng chàm thiên thư quỷ tộc ta?"

"Hai người này có thể đi đến nơi đây, nghĩ hẳn cũng không phải loại dễ chơi, chúng ta muốn đạt được thiên thư, càng khó…"

…

Tuy thiên thư chỉ có một trang, giữa bọn họ, sớm hay muộn cũng sẽ có một hồi tranh đấu, nhưng đây là chuyện của bản thân Quỷ Vực, không quan hệ với nhân loại bên ngoài.

Nhìn hai nhân loại xa lạ này, trong mắt một cường giả quỷ tu hiện lên một tia sáng lạnh lẽo, truyền âm nói với một người khác bên cạnh: "Quỷ đạo thiên thư không thể cho nhân loại, hai nhân loại này là phiền toái lớn, so với tiến vào Thần Vẫn Chi Địa lại xung đột với bọn họ, không bằng bây giờ liên thủ, trừ bỏ hai người này trước…"

Ánh mắt hai người giao hội, một tên quỷ tu khác do dự một lát, nhẹ nhàng gật gật đầu, hướng một quỷ tu khác cách đó không xa đi đến.

Lý Mộ nhìn vòng xoáy sương mù khổng lồ chậm rãi xoay tròn, nhìn một lát, cảm thấy có chút nhàm chán, ánh mắt nhìn phía Thượng Quan Ly bên cạnh, phát hiện nàng đang ngây người.

Hết chương 985.

Chương 986. Thần Vẫn Chi Địa (2)

Hai ngày qua, nàng thường xuyên ngây người khó hiểu. Lý Mộ muốn tùy tiện tán gẫu với nàng, trên mặt bỗng nhiên hiện ra một nụ cười.

Lý Mộ khó hiểu mở miệng: “A Ly.”

Thượng Quan Ly đột nhiên quay đầu: “Cái gì?”

Lý Mộ vươn tay, một sợi roi dài màu vàng xuất hiện ở trong tay hắn, hắn đưa sợi roi cho Thượng Quan Ly, ánh mắt Thượng Quan Ly nhìn thấy bốn quỷ ảnh đang chậm rãi hướng về bọn họ tới gần, yên lặng tiếp nhận sợi roi Lý Mộ đưa qua.

Bốn quỷ tu cảnh giới thứ sáu, không hề che giấu từ phía sau hướng Lý Mộ và Thượng Quan Ly áp sát.

Phía trước bọn họ là vòng xoáy sương mù khổng lồ, giờ phút này lực lượng không gian hỗn loạn vô cùng, đi vào là cửu tử nhất sinh, phía sau bị bốn quỷ tu bao vây, cũng rất khó đột phá vòng vây.

Quỷ tu còn lại ở nơi này tạm thời mang ánh mắt chuyển dời đến nơi này.

Bọn họ vẫn chưa tham dự, lại là một bộ dáng xem náo nhiệt, tựa như đã phát hiện kết cục của một đôi nam nữ nhân loại này.

Bốn quỷ tu tiếp cận Lý Mộ và Thượng Quan Ly khoảng cách nhất định, liếc nhau, bỗng nhiên đồng thời bùng nổ, bốn đạo hào quang pháp thuật hướng sau lưng Lý Mộ cùng Thượng Quan Ly đánh lén đến.

Nhưng ngay sau khi bọn họ có động tác, trước mắt bốn vị quỷ tu cảnh giới thứ sáu đồng thời xuất hiện một thanh kiếm nhỏ hư ảo.

Kiếm này đột ngột xuất hiện, tốc độ cực nhanh, ngay lập tức khóa mục tiêu bọn họ, né không thể được, tránh cũng không xong.

Thanh kiếm nhỏ xuyên qua mi tâm của bọn họ, bốn vị quỷ tu ở trong nháy mắt hồn thể đã bị thương nặng.

Trong lòng bọn họ kinh hãi, còn chưa kịp làm ra chuẩn bị, lại là một tia sáng vàng từ phía trước đánh tới.

Vù!

Trong ánh sáng vàng là một bóng roi, nháy mắt đã tới, quật ở trên người bọn họ, tứ quỷ vốn đã bị thương nặng, hồn thể ảm đạm lần nữa, thậm chí đã ở bên bờ vực sụp đổ.

Giờ khắc này, lại có bốn cái vòng vàng từ trên trời giáng xuống, đeo ở trên cổ bọn họ.

Bị vòng vàng khóa chặt, tu vi bọn họ cũng bị phong ấn, bị một sợi dây thừng xiên vào nhau, nháy mắt đã mất đi sức phản kháng.

Cả thung lũng yên tĩnh như chết.

Bốn quỷ tu cảnh giới thứ sáu, đánh lén trước, thế mà bị hai người đó bắt giữ trong nháy mắt, hai người này tu vi chênh lệch không lớn với bọn họ, nhưng phối hợp quá ăn ý, pháp bảo và thần thông cũng chuyên khắc hồn thể, nhất là thanh kiếm nhỏ hư ảo kia, càng khiến toàn bộ quỷ tu ở đây kinh hồn táng đảm.

Vừa rồi một màn đó xảy ra nhanh quá mức, kết cục cũng quá rung động, có một số quỷ tu bất tri bất giác dời tầm mắt, không dám có ý đồ với hai người này nữa.

Lý Mộ thuận tay mang bốn con quỷ này thu vào động phủ Yêu Hoàng, lúc bình thường lại chậm rãi dạy dỗ.

Thủ hạ ban đầu bốn gã quỷ tu kia mang theo đứng ngây ra ở tại chỗ, bọn họ lúc đến còn tốt đẹp, đi theo Quỷ Vương, đã hiểm lại càng hiểm hơn tránh thoát vô số nguy cơ.

Bây giờ Quỷ Vương bị người ta bắt, bọn họ làm sao trở về?

Trong bốn thế lực, mấy tên quỷ tu cảnh giới thứ năm to gan đi đến trước mặt Lý Mộ, quỳ một gối xuống đất, ôm quyền nói: “Tham kiến chủ nhân, tham kiến phu nhân!”

Lý Mộ liếc bọn họ một cái, hỏi: “Các ngươi làm gì?”

Một quỷ tu có tu vi cảnh giới thứ năm đỉnh phong kiên trì nói: “Trước kia chúng ta đi theo Quỷ Vương đại nhân, ngài đánh bại Quỷ Vương đại nhân, chính là chủ nhân mới của chúng ta…”

Lý Mộ nhìn quét bọn họ một cái, rất nhanh đã hiểu, những quỷ tu này vì sao lại vội nhận chủ như vậy.

Không còn cường giả cảnh giới thứ sáu, thân ở nơi không thể biết, bọn họ không trở về được…

Từ nơi này đến bất cứ một tòa thành trì nào của Quỷ Vực, đều phải trải qua vô số không gian hỗn loạn, gặp được vô số du hồn thực lực cường đại, lấy tu vi bọn họ, căn bản khó có thể thông qua.

Lý Mộ nhìn nhìn bọn họ, nói: “Được rồi, đứng sang một bên đi.”

Nếu là mặc kệ bọn họ, bọn họ không mấy ai có thể sống sót trở về, đều phải ở nơi này hồn phi phách tán.

Bốn quỷ tu này, thế lực dưới trướng bất cứ một vị nào lấy ra, đều bằng với một tông môn trung bình nhỏ, sau khi hợp nhất, lại là một lực lượng không nhỏ.

Nghe được lời của Lý Mộ, vài tên quỷ tu cảnh giới thứ năm thở phào một hơi, rốt cuộc yên tâm, gọi người dưới trướng tụ tập cùng một chỗ, trong lúc nhất thời, trong thung lũng nơi này, phía sau Lý Mộ, thế mà ngưng tụ thành một thế lực lớn nhất.

Ít nhất từ trên nhân số, đủ để ngạo thị toàn trường.

Vòng xoáy sương mù của Thần Vẫn Chi Địa còn đang tiếp tục xoay tròn, nhưng Lý Mộ rõ ràng cảm giác được, vòng xoáy này tốc độ xoay tròn đang dần dần chậm lại, đợi tới lúc vòng xoáy này tốc độ giảm bớt đến mức tận cùng, là thời cơ tốt nhất bọn họ tiến vào Thần Vẫn Chi Địa.

Thời gian liền ở trong chờ đợi như vậy chậm rãi trôi qua, ba ngày thời gian chớp mắt đã qua.

Trong ba ngày này, nơi đây còn lục tục đến một ít thế lực của Quỷ Vực, nhưng đều là một ít quỷ tu cảnh giới thứ năm

dẫn dắt, thực lực của bọn họ mặc dù chưa đến cảnh giới thứ sáu, cũng ở cảnh giới thứ năm đỉnh phong, cảnh giới thứ năm tầm thường, có thể bình yên đến nơi đây khả năng là rất nhỏ.

Thời gian ba ngày, Lý Mộ đương nhiên không có khả năng đứng mãi.

Hắn từ trong động phủ chuyển ra một bộ bàn ghế đá, một cái đình nhỏ, cùng Thượng Quan Ly ở trong đình ngồi uống trà chơi cờ, chẳng qua, tài đánh cờ của Lý Mộ hiển nhiên không bằng Thượng Quan Ly, nếu không phải nàng luôn cố ý nhường Lý Mộ, Lý Mộ đại khái mỗi một ván đều sẽ bị nàng giết quăng mũ cởi giáp.

Trong tay Lý Mộ cầm quân cờ, một khắc nào đó, ánh mắt nhìn phía sương mù nơi xa, rất nhanh, từ trong sương mù đi ra một vị nam tử trung niên.

Nam tử trung niên mặc áo bào đen thêu rồng, đầu đội mũ miện châu ngọc, tựa như đế vương, phía sau đàn quỷ tung hô, chỉ tùy tùng đã có hai vị cảnh giới thứ sáu, quỷ tu cảnh giới thứ năm càng có mười mấy vị.

Nơi những người này đến, đàn quỷ tránh lui, chủ động nhường ra vị trí trung tâm nhất của thung lũng.

Phía sau Lý Mộ, một quỷ tu cảnh giới thứ năm kinh hô: “Là Diêm La Vương đại nhân, Diêm La Vương đại nhân thế mà tự mình đến đây!”

Ánh mắt Lý Mộ từ trên thân nam tử áo bào đen kia đảo qua, Quỷ Vực ở bề ngoài có bốn đại Quỷ Vương cảnh giới thứ bảy, phân biệt là La Sát Vương, Dạ Xoa Vương, Tu La Vương, cùng với Diêm La Vương, thiên thư hấp dẫn, ngay cả cường giả cảnh giới thứ bảy cũng không cách nào kháng cự, trong bốn vị Quỷ Vương, Lý Mộ biết, đã có hai vị đi tới nơi này.

Hết chương 986.

Chương 987. Lý Mộ cảnh giác (1)

La Sát Vương trước hắn một bước rời khỏi Phong Đô, nhưng Lý Mộ vẫn chưa nhìn thấy gã, nghĩ hẳn gã lựa chọn không phải một cái cửa vào này.

Trên đường, ngẫu nhiên xuất hiện vết nứt không gian cần tránh đi, mặc dù là từ cùng địa điểm xuất phát, tuyến đường cuối cùng đi cũng là khác biệt rất lớn.

Đám người Diêm La Vương tới đây không lâu, sương mù nơi nào đó quay cuồng một trận, lại có vô số bóng người từ trong đó đi ra.

Lý Mộ nghiêng đầu nhìn một cái, ánh mắt dừng lại ở trên một bóng người.

Đó là một lão giả cũng mặc trường bào, ở vị trí ngực thêu một đóa hoa sen đen, chính là một trong U Minh tam lão lần trước chặn đường Lý Mộ.

Phía sau Lý Mộ có thanh âm kinh ngạc than thở truyền ra: "Người Hồn Điện cũng đến đây…"

Minh Nhất vừa mới đi ra khỏi sương mù, bỗng nhiên lòng có cảm giác, ánh mắt nhìn phía nơi nào đó.

Ở trong một đình nghỉ mát trước vòng xoáy sương mù, một thanh niên cùng lão ánh mắt nhìn nhau ngắn ngủi, sau đó liền dời đi.

Minh Nhất nhìn hắn thêm một cái, ghi nhớ người này ở trong lòng, người này cho lão cảm giác rất quỷ dị, như là từng gặp ở nơi nào, nhưng lão sưu tầm ký ức hồi lâu, cũng chưa ở trong trí nhớ tìm được bóng dáng người này…

Minh Nhất dẫn người Hồn Điện mới tới đây, ngay lập tức quan sát một lần thực lực các tu sĩ ở đây.

Vị kia mặc long bào màu đen, có quỷ tu cảnh giới thứ sáu đi theo, là Diêm La Vương một trong bốn vị Quỷ Vương, lão quỷ này tu vi ở cảnh giới thứ bảy cũng coi như lợi hại, phải cẩn thận một chút.

Kẻ thứ hai cần phải cẩn thận, chính là vị thanh niên lão nhìn có chút quen thuộc kia.

Minh Nhất tuy cái gì cũng nhìn không ra, nhưng trực giác nói cho lão, người này cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ.

Đương nhiên, đối với những người này, trong lòng lão chỉ là đề phòng, trái lại cũng không sợ hãi.

Minh Nhị cùng Minh Tam có nhiệm vụ khác, không ở bên cạnh lão, nhưng lão trước khi tiến vào Quỷ Vực đã biết, một lần này, Ngũ Tổ đại nhân cũng sẽ tự mình đến, chỉ cần Ngũ Tổ đại nhân đích thân tới, Thần Vẫn Chi Địa này, còn không phải như hậu hoa viên của bọn họ?

Trong đình nghỉ mát, Lý Mộ uống chén trà, vẻ mặt không một gợn sóng, trong lòng lại đang tính toán một việc.

U Minh tam lão từng nói, ma đạo có thủ đoạn kéo dài tuổi thọ của tu hành giả, hắn nhằm vào nó đã rất lâu, hai vị thái thượng trưởng lão tuổi thọ sắp hết, nếu có thể kéo dài cho bọn họ sáu mươi năm tuổi thọ, đối với môn phái mà nói, có ý nghĩa trọng đại.

Một lần này, nếu có cơ hội, nhất định phải bắt lấy Minh Nhất, từ trong miệng lão hỏi ra loại phương pháp kéo dài tuổi thọ này.

Minh Nhất đang nhắm mắt, bỗng nhiên trong lòng sinh ra cảm ứng, đột nhiên mở mắt, ánh mắt nhìn phía nào đó, nhìn thấy thanh niên kia khiến lão cảm thấy cảnh giác, đang nhìn lão.

Không biết vì sao, nhìn nhau với người này, trong lòng lão thế mà không biết sao thấy hoảng hốt…

…

Ở trong sự chờ đợi của mọi người, thời gian lại trôi qua hai ngày.

Giờ phút này, vòng xoáy sương mù của Thần Vẫn Chi Địa, tốc độ xoay tròn đã chậm đến cực điểm, mắt thường nhìn, giống như yên lặng.

Một khắc nào đó, Diêm La Vương tận cùng phía trước thung lũng bỗng nhiên mang theo đám người dưới trướng bước vào vòng xoáy sương mù, bóng người rất nhanh biến mất không thấy nữa.

Diêm La Vương quen thuộc Quỷ Vực, động tác của hắn, nói rõ thời cơ tiến vào Thần Vẫn Chi Địa đã đến.

Tiến vào Thần Vẫn Chi Địa thứ hai là người của Hồn Điện, ở trước khi bọn họ tiến vào lốc xoáy, không có ai dám có động tác, sau khi hai thế lực tiến vào vòng xoáy một khắc đồng hồ, các thế lực mới lục tục tiến vào.

Lý Mộ nhìn về phía Thượng Quan Ly, nói: "Nếu không, ngươi ở bên ngoài chờ ta?"

Cái tên Thần Vẫn Chi Địa không phải tự dưng mà có, trong đó ngã xuống vô số cường giả, mới có cái tên "Thần Vẫn", Lý Mộ không quá muốn cho nàng mạo hiểm tính mạng.

Thượng Quan Ly thản nhiên nhìn hắn một cái, hỏi: "Ngươi sợ ta liên lụy ngươi?"

Lý Mộ lập tức lắc đầu: "Đương nhiên không phải."

Nàng không phải là bình hoa không có nhan giá trị, thực lực cảnh giới thứ sáu ở nơi đó cũng không thể khinh thường, ăn ý phối hợp với Lý Mộ, có thể nháy mắt thu gặt quỷ tu cùng cấp, thấy nàng thái độ kiên quyết, Lý Mộ cũng theo nàng.

Hắn xoay người nói với đám quỷ tu phía sau: "Các ngươi không cần đi vào, ở chỗ này chờ đi."

Ở nơi không thể biết của Quỷ Vực, tác dụng duy nhất của các quỷ tu cấp thấp này chính là dùng để dò đường, thời điểm đối địch thật sự, bọn họ căn bản không thể giúp được gì, Lý Mộ cũng không để bọn họ vào chịu chết.

Các quỷ tu ngây ra ở tại chỗ, có chút không thể tin được điều mình nghe thấy.

Quỷ Vương dẫn bọn họ tới nơi này, chính là vì để bọn họ lấy thân thử nguy hiểm, thử ra một con đường an toàn, một đường đi tới, bọn họ đã tổn thất không ít người, vốn tưởng rơi vào đường cùng bái chủ nhân mới, chỉ sợ bọn họ đại đa số đều

phải hồn phi phách tán ở Thần Vẫn Chi Địa, không ngờ chủ nhân mới căn bản không có ý tứ để bọn họ đi vào.

Một quỷ tu cảnh giới thứ năm khó có thể tin nói: “Chủ nhân là nói, chúng ta không cần đi vào?”

Lý Mộ nhìn hắn một cái, hỏi ngược lại: “Tu vi các ngươi đi vào làm gì, chịu chết sao?”

Mạng quỷ cũng là mạng, quỷ tu cảnh giới thứ năm, thực lực đã tương đương với trưởng lão các đỉnh núi rồi, bồi dưỡng một vị trưởng lão không dễ dàng bao nhiêu, Lý Mộ sao có thể để bọn họ chịu chết vô ích…

Dứt lời, Lý Mộ không quản bọn họ nữa, cùng Thượng Quan Ly sóng vai tiến vào vòng xoáy sương mù.

Về phần những quỷ tu này có thể chạy trốn hay không, hắn cũng không chút lo lắng.

Tình cảnh bọn họ bây giờ, tiến một bước là chết, lui một bước cũng là chết, đường sống duy nhất, chính là ngoan ngoãn chờ ở tại chỗ.

Nhìn bọn họ biến mất ở trong vòng xoáy, quỷ tu lưu lại đều vui mừng lộ rõ trên nét mặt.

Nếu bọn họ còn ở dưới trướng Quỷ Vương trước kia, tất nhiên là phải theo hắn cùng nhau tiến vào nơi đây, vốn tưởng mới ra khỏi miệng cọp, lại vào hang sói, không ngờ vị chủ nhân mới này là nhân từ như thế, thế mà sẽ nghĩ cho mạng quỷ của bọn họ.

Nếu có thể đi theo bên cạnh chủ nhân như vậy, không phải tốt hơn cuộc sống trước kia nhiều?

Giờ khắc này, mấy trăm tên quỷ tu, trong lòng đều yên lặng cầu nguyện, hy vọng chủ nhân có thể bình an trở về…

So sánh với bọn họ, các quỷ tu cấp thấp của thế lực khác, thì không có vận khí tốt như vậy.

Bọn họ dùng ánh mắt vô cùng hâm mộ và ghen tị nhìn đám quỷ tạm thời đóng lại ở đây, bất đắc dĩ đi theo cường giả cầm

đầu, bước vào vòng xoáy sương mù, từ nay về sau quỷ sinh chưa biết…

Hết chương 987.

Chương 988. Lý Mộ cảnh giác (2)

Thần Vẫn Chi Địa.

Đám người Diêm La Vương bị nhốt ở một thung lũng, đối mặt đàn du hồn nối đuôi nhau, hung hãn không sợ chết, không biết có bao nhiêu, mặc dù là Diêm La Vương cảnh giới thứ bảy, sắc mặt cũng cực kỳ âm trầm.

Thực lực du hồn của Thần Vẫn Chi Địa, so với bên ngoài không biết mạnh hơn bao nhiêu, mấy trăm con du hồn này, chỉ cảnh giới thứ sáu đã có năm con, nếu là bị chúng nó tấn công, bên ta nhất định thương vong thê thảm nặng nề, bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể dựng lên một vòng bảo hộ pháp lực, mạnh mẽ chặn du hồn tấn công.

Ngay tại bên trái bọn họ hai mươi dặm, Minh Nhất đang điều khiển một bông sen đen, giao chiến với một du hồn cảnh giới thứ bảy, tuy lão từ ngay từ đầu đã áp chế du hồn không có ý thức của mình, nhưng trong lòng lại không có một chút thả lỏng.

Thần Vẫn Chi Địa này, thế mà ngay cả du hồn cảnh giới thứ bảy cũng có, độ khó tìm kiếm thiên thư, so với hắn tưởng tượng lớn hơn rất nhiều.

Mà cùng lúc đó, ở một chỗ khác trong vòng xoáy, mấy đạo hồn ảnh phát ra tiếng gầm rú thê lương, từ trong sương mù lao tới, lại bị một thanh kiếm nhỏ trong suốt xuyên qua, sau đó, một bóng roi màu vàng hiện lên, những hồn ảnh này tán loạn thành hồn lực, bị Lý Mộ thu ở trong bình hồn.

Trong Thần Vẫn Chi Địa, số lượng du hồn tăng vọt, thường có du hồn cảnh giới thứ năm thành đàn ập tới, Lý Mộ trái lại cũng chưa lãng phí hồn lực, gặp một thu một. Hồn lực có thể trực tiếp dùng để tu hành, giúp tu hành giả ngưng hồn, lớn mạnh nguyên thần, cũng có thể bán đổi thành linh ngọc, các hồn thể sắc mặt dữ tợn khủng bố kia, đều là thiên nhiên ban tặng.

Liên thủ với Thượng Quan Ly, như gặt rau hẹ thu gặt những du hồn này, Lý Mộ không chỉ không sợ, ngược lại hy vọng du hồn càng nhiều hơn một chút.

Hắn vừa mới sinh ra suy nghĩ này, sương mù ở bên bỗng nhiên nhanh chóng dâng trào, vô số du hồn từ trong sương mù bay ra, hướng về Lý Mộ và Thượng Quan Ly ùa tới.

Một đợt hồn triều này, chỉ khí tức cảnh giới thứ sáu, Lý Mộ đã cảm nhận được không dưới năm đạo, du hồn cảnh giới thứ năm càng không biết có bao nhiêu, chém giết là không có khả năng, hắn và Thượng Quan Ly không có cách nào ở trong khoảng thời gian ngắn mang chúng nó đánh chết toàn bộ, một khi hấp dẫn đến hồn triều đông hơn nữa, bọn họ sẽ bị vây chết ở chỗ này.

Trong Thần Vẫn Chi Địa, lực lượng không gian cực độ hỗn loạn, tốt nhất đừng tiến vào động phủ Yêu Hoàng, nếu không lúc đi ra, có lẽ sẽ trực tiếp xuất hiện ở trên vết nứt không gian.

Dưới tình thế cấp bách, Lý Mộ niệm Tâm Kinh, phía trên thân thể tản mát ra ánh vàng chói mắt. Cùng lúc ánh vàng xuất hiện, hồn triều hướng bọn họ lao tới im bặt dừng lại, trên mặt những du hồn này thế mà lại xuất hiện nét chán ghét, xa xa tránh đi Lý Mộ, ngược lại hướng Thượng Quan Ly phóng đi.

Lý Mộ ôm eo Thượng Quan Ly, Phật quang mang thân thể hai người hoàn toàn bao trùm, các du hồn xoay quanh bọn họ, chưa tiếp tục công kích.

Chúng nó tựa như không muốn tới gần Phật quang Tâm Kinh, nhưng cũng không muốn cứ thế rời đi.

Thượng Quan Ly cúi đầu nhìn nhìn cái tay Lý Mộ đặt ở trên eo nàng, Lý Mộ lập tức buông ra, giải thích: “Xin lỗi, ta không phải cố ý.”

Tay hắn rời khỏi Thượng Quan Ly, ánh sáng vàng trên người Thượng Quan Ly tiêu tán, du hồn lại hướng nàng lao tới, Lý Mộ lập tức lại đưa tay đặt lại, đồng thời nhún vai, nói: “Ngươi cũng thấy rồi, thời kì đặc thù, thì đừng để ý những thứ này, nếu không ngươi đưa tay cho ta cũng được…”

Sắc mặt Thượng Quan Ly ửng đỏ, gật đầu nói: “Vẫn, vẫn là lấy tay đi.”

Lý Mộ buông ra eo của nàng, ngược lại nắm tay nàng, cứ như vậy, Phật quang Tâm Kinh liền có thể truyền đến trong cơ thể của nàng.

Vấn đề du hồn tạm thời giải quyết, bây giờ vấn đề ở chỗ, một trang thiên thư kia ở nơi nào?

Tên quỷ tu mang thiên thư kia, bởi vì bị Quỷ Vực đuổi giết, trốn vào nơi này, rất có khả năng đã ngã xuống, Thần Vẫn Chi Địa không biết lớn bao nhiêu, tìm kiếm mù quáng như vậy, không biết khi nào mới có thể tìm được.

Đột nhiên, Lý Mộ nhớ tới cái gì, hắn vươn tay, trong lòng bàn tay hiện ra một trang thiên thư.

Tay cầm một tờ thiên thư này, trong lòng Lý Mộ lập tức sinh ra một loại cảm ứng, ở sâu trong Thần Vẫn Chi Địa, có cái gì đang hấp dẫn hắn.

Trong lòng Lý Mộ vui vẻ, đang muốn hướng về phương hướng đó tiếp tục tiến lên, bước chân bỗng nhiên khựng lại.

Bởi vì từ một phương hướng khác cũng truyền đến một loại hấp dẫn.

Ở trong khoảng cách gần, giữa các tờ thiên thư sẽ cảm ứng lẫn nhau, cái này nói lên, phương hướng đó, cũng có một tờ thiên thư.

Chẳng lẽ giờ phút này, Thần Vẫn Chi Địa tồn tại hai trang thiên thư?

Ngay tại cùng lúc Lý Mộ lấy ra thiên thư, một chỗ khác của Thần Vẫn Chi Địa, một nữ tử áo trắng ngẩng đầu, khóe miệng hiện ra mỉm cười, nhẹ nhàng nói: “Ngươi rốt cuộc vẫn là lấy ra…”

Nàng hướng chỗ Lý Mộ đi ra một bước, bước chân bỗng lại dừng lại, thản nhiên nói: “Lăn ra đây.”

Vừa dứt lời không lâu, sương mù phía sau nàng quay cuồng một trận, đi ra một nam tử trung niên.

Nam tử trung niên nhìn chằm chằm trang sách lơ lửng ở trong lòng bàn tay nàng, yết hầu giật giật, chấn động nói: "Thiên thư, ngươi thế mà đã lấy được thiên thư!"

Ngay sau đó, kinh ngạc trong mắt hắn liền biến thành tham lam, nam tử trung niên hai tay kết ấn, vô tận âm khí từ trong cơ thể hắn trào ra, ở chung quanh hắn hình thành một rồi lại một đạo hồn ảnh, mỗi một hồn ảnh, đều tản ra khí tức cảnh giới thứ sáu.

Mấy đạo hồn ảnh vừa mới ngưng tụ thành, liền hướng về nữ tử áo trắng công kích.

Nữ tử áo trắng đứng ở tại chỗ, vẫn chưa có động tác, chỉ là nhẹ nhàng hít vào một hơi.

Mấy nguyên hồn bay về phía nàng lập tức sụp đổ ra, bị nàng hút vào trong mũi. Nữ tử thè đầu lưỡi, liếm liếm bờ môi đỏ mềm mại, dùng ánh mắt thâm thúy nhìn hắn, hỏi: "Còn không?"

La Sát Vương thấy một màn này sắc mặt biến đổi hẳn, lập tức lui về phía sau ra một khoảng cách, kinh hãi nói: "Ngươi rốt cuộc là ai!"

Nữ tử áo trắng vẻ mặt lạnh lùng, bóng người đang dần dần phai nhạt đi.

Giờ khắc này, La Sát Vương cảm nhận được một loại nguy cơ sinh tử mãnh liệt, thân thể hóa thành một đám sương mù đen, hướng bốn phía khuếch tán, mà ở vị trí hắn ban đầu đứng thẳng, mười tia sáng lạnh lẽo chợt hiện ra.

Bên cạnh sương mù đen, thân thể La Sát Vương ngưng tụ lần nữa, chẳng qua ngực hắn lại có thêm vài vết cào, sau giao thủ ngắn ngủi, hắn liền biết mình tuyệt đối không phải đối thủ của nữ tử này, nhìn cũng không dám nhìn nàng một lần nào nữa, nhanh chóng hướng về chỗ sâu trong sương mù bỏ chạy…

Hết chương 988.

Chương 989. Nghĩa trang thú khổng lồ (1)

Nữ tử áo trắng vẫn chưa đuổi theo hắn, chỉ là thản nhiên nhìn thoáng qua phương hướng hắn bỏ chạy, liền hướng một phương hướng khác sải bước mà đi.

Cuối phương hướng nàng tiến lên, Lý Mộ tay cầm thiên thư, lòng tràn đầy nghi hoặc.

Nơi này sao có khả năng có hai tờ thiên thư, chẳng lẽ là hắn cảm ứng sai lầm?

Rất nhanh, hắn đã lần nữa cảm ứng được, một trong hai cảm ứng do thiên thư sinh ra, một đạo luôn yên lặng, một đạo khác lại có thể động, hơn nữa lấy một loại tốc độ rất không thể tưởng tượng đang hướng hắn tiếp cận.

Không đợi Lý Mộ tự hỏi nhiều hơn, trong lòng hắn bỗng nhiên sinh ra một loại cảm giác lông tóc dựng cả lên.

Loại cảm giác này, khiến lông tơ hắn dựng thẳng, tựa như sắp đại nạn tới nơi rồi.

Lý Mộ không chút do dự thu hồi thiên thư, sắc mặt bắt đầu trở nên nghiêm nghị, lẩm bẩm: “Tình huống gì vậy…”

Tu hành đến Động Huyền cảnh, thất phách và nguyên thần đều đã cường đại đến cực điểm, bất cứ dự cảm hoặc là trực giác nào, đều không phải không có căn cứ.

Giống vừa rồi loại cảm giác nguy cơ đó, Lý Mộ đã rất lâu chưa từng cảm nhận được.

Hắn bấm ngón tay tính toán, lại cái gì cũng chưa tính được.

Cảnh giới Động Huyền, đã có thể bước đầu bói toán đoán trước, tuy không nhất định có thể tính ra cái gì, nhưng rất nhiều thời điểm, trong cõi nào đó vẫn có thể cho ra một chút cảm ứng.

Nếu cái gì cũng chưa cảm ứng được, hoặc là là đối phương có thể che chắn thiên cơ, hoặc là đối phương thực lực quá

mạnh, thuật bói toán đoán trước, là không thể lấy yếu tính mạnh.

Trừ phi hắn mang đạo này đã tu hành đến trình độ lô hỏa thuần thanh, đăng phong tạo cực.

Đáng tiếc, bói toán đo lường tính toán thuộc loại thần thông, phép bói toán đỉnh cấp nhất ở Huyền Tông, thiên thư đạo môn lục tông, trên tay Lý Mộ chỉ thiếu mỗi Huyền Tông.

Thiên thư cảm ứng lẫn nhau, hắn có thể cảm ứng được đối phương, đối phương cũng có thể cảm ứng được hắn, vị có được thiên thư kia, ở sau khi cảm ứng được Lý Mộ, liền nhanh chóng hướng hắn tiếp cận, kết hợp loại cảm giác lông tóc dựng cả lên đó, Lý Mộ quyết đoán mang thiên thư thu về.

Tuy trong lòng hắn cũng đang có ý đồ với thiên thư đối phương, nhưng ở dưới tình huống cái gì cũng không biết, tùy tiện hành động, không thể nghi ngờ là lựa chọn thiếu lý trí nhất.

Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói với Thượng Quan Ly: “Chúng ta đổi cái phương hướng.”

Vừa rồi một cái chớp mắt đó lấy ra thiên thư, hắn cũng cảm ứng được ở sâu trong Thần Vẫn Chi Địa truyền đến đáp lại, nghĩ hẳn trang quỷ đạo thiên thư kia ở ngay nơi đó, tin tức một tờ thiên thư khác tạm thời không thể biết, hắn tính lấy được một tờ khác trước rồi nói tiếp.

Ngay tại cùng lúc Lý Mộ thu hồi thiên thư, thân thể nữ tử áo trắng ở trong sương mù đi nhanh cũng đột nhiên dừng lại.

Trong tay nàng cầm thiên thư, lại chỉ có thể cảm ứng được tồn tại ở sâu trong Thần Vẫn Chi Địa.

Nữ tử thu hồi thiên thư, thản nhiên nói: “Cũng cảnh giác đấy…”

Nàng vẫn chưa dọc theo phương hướng vừa rồi tiếp tục truy kích, mà là đổi hướng, hướng sâu trong Thần Vẫn Chi Địa mà đi, tốc độ của nàng rất nhanh, căn bản không sợ vết nứt không gian, ngay cả du hồn không có linh trí, tựa như cũng cực kỳ sợ hãi đối với nàng, căn bản không dám tới gần nàng.

Nữ tử áo trắng một đường hướng sâu trong Thần Vẫn Chi Địa chạy đi, một khắc nào đó, bóng người phi hành của nàng bỗng nhiên dừng lại.

Ở phía dưới nàng, là một ngọn núi cao, núi cao đá lởm chởm, trên núi có không ít hang hốc, du hồn rợp trời rợp đất từ trong hang bay vào bay ra, núi này hiển nhiên là một cái sào huyệt du hồn.

Âm khí trong núi này cực kỳ nồng đậm, tựa như cũng chính là nguyên nhân các du hồn ở nơi này xây tổ.

Nữ tử áo trắng nhìn ngọn núi này, ánh mắt trước giờ băng lạnh vô tình đã xuất hiện một ít cảm xúc biến hóa, trên mặt cũng hiện ra hoài niệm cùng nhớ lại, một tia nhớ lại này, ở lúc nhìn thấy ngọn núi đó, đã biến thành oán hận.

Nàng đáp trên ngọn núi này, du hồn tỏa ra mà chạy, tất cả thực vật trong núi nháy mắt héo rũ, không lâu sau, trong thân núi bắt đầu thường xuyên xuất hiện tiếng vang lạ ầm ầm, cả ngọn núi cuối cùng ầm ầm sụp đổ.

Một phương hướng khác, Lý Mộ và Thượng Quan Ly lơ lửng ở trên không ngọn núi nào đó, hướng phía dưới nhìn một cái, nhất thời cảm giác da đầu phát tê.

Thần Vẫn Chi Địa sương mù quá nồng, thần niệm và mắt đều không tra xét được quá xa, bọn họ thế mà trong lúc vô ý xâm nhập sào huyệt du hồn, trong núi này không biết vì sao, âm khí cực kỳ nồng đậm, các du hồn ở nơi này xây tổ mà ở. Chúng nó tuy không có ý thức, nhưng cũng có thể bằng vào bản năng lợi dụng âm khí tu hành, may mà Lý Mộ có Phật quang hộ thể, nếu không, những du hồn này ùa lên, đừng nói hắn và Thượng Quan Ly, cho dù thêm cả nữ hoàng, cũng phải bị lũ quỷ này giữ lại nơi đây.

Tuy hai vị khách không mời mà đến xuất hiện, rất nhanh đã kinh động không ít du hồn, nhưng hai người hai tay nắm chặt, ở ngoài thân thể bị một quả cầu ánh sáng bao vây, các du hồn bay đến, không đợi tiếp cận, liền lại lấy tốc độ nhanh nhất rời khỏi, Lý Mộ thậm chí có thể nhìn thấy chán ghét cùng ghê tởm nồng đậm trên mặt hồn thể của bọn họ.

Nhìn đại quân du hồn rợp trời rợp đất, sắc mặt Thượng Quan Ly có chút trắng bệch, nói: “Chúng ta vẫn là nhanh rời khỏi nơi này đi.”

Lý Mộ gật gật đầu, đang muốn cùng nàng nhanh chóng bay qua nơi này, ánh mắt lơ đãng liếc qua, thân hình bỗng nhiên lại dừng lại.

Ngọn núi dưới chân này âm khí cực nặng, Lý Mộ thấy thế nào cảm thấy kỳ quái như thế đó.

Hắn tập trung nhìn ngọn núi này, thấp giọng hỏi: “A Ly, ngươi chưa cảm thấy ngọn núi này có chút kỳ quái?”

Thượng Quan Ly hướng phía dưới nhìn thoáng qua, du hồn rậm rạp khiến nàng rất không thoải mái, lập tức dời tầm mắt đi, hỏi: “Không phải là một ngọn núi sao, có cái gì kỳ quái…”

Lý Mộ cẩn thận quan sát ngọn núi này, lẩm bẩm: “Ngươi xem nơi đó, giống một cái đầu lâu hay không, nơi đó là thân, nơi đó là cái đuôi, núi nhỏ hai bên thấp bé, như là cánh chim…”

Lý Mộ nói xong, thanh âm dần dần nhỏ đi.

Hắn rốt cuộc ý thức được núi này kỳ quái ở nơi nào, hình dạng ngọn núi này, như là một con thú khổng lồ, giống một loại thú khổng lồ Lý Mộ từng thấy trong thiên thư các phái như đúc.

Loại thú khổng lồ đó, cũng là lưng mọc hai cánh, kéo một cái đuôi thật dài, ở trong hình ảnh thiên thư ghi lại, con thú này có thể miệng phun lửa, lửa đó không chỉ có thể hòa tan kim loại đất đá, còn có thể hòa tan pháp bảo, thậm chí là thần thông của tu hành giả. Trong thiên thư, cổ tu hành giả chết ở trên tay nó nhiều đếm không xuể.

Hết chương 989.

Chương 990. Nghĩa trang thú khổng lồ (2)

Lý Mộ bay tới gần một chút, sau khi xoay quanh ngọn núi này một vòng, rốt cuộc xác định, đây nào phải núi nhỏ gì, rõ ràng là thi thể một con thú khổng lồ.

Chỉ là không biết qua bao nhiêu năm tháng, xác con thú khổng lồ này đã gần như hóa đá, trên đó tản mát ra âm khí nồng đậm, mới đưa tới nhiều u hồn như vậy xây tổ.

Thượng Quan Ly nhìn ra Lý Mộ khác thường, hỏi: "Làm sao vậy?"

Lý Mộ chưa giải thích nhiều, mang theo nàng tiếp tục bay về phía trước, không lâu sau, bọn họ liền lại tìm được một chỗ sào huyệt u hồn, đây cũng là một dãy núi kéo dài. Một lần này, không chờ Lý Mộ hỏi, Thượng Quan Ly trên cao nhìn xuống đã phát hiện điều gì, lẩm bẩm: "Đây, đây là một cái xác rồng sao…"

Nếu là nhìn từ bên dưới, đây chỉ là một dãy núi hẹp dài.

Nhưng nếu là từ phía trên nhìn xuống, đây rõ ràng là thi thể một con rồng khổng lồ, hai ngọn núi cắm thẳng sương mù kia, là hai cái sừng rồng, tầng trên thân núi gò đất thay nhau nổi lên, là vảy trải rộng thân rồng…

Ở trong thiên thư Long tộc, chính là Long tộc và thú khổng lồ cùng nhau tàn phá nhân gian.

Lý Mộ cũng chưa dừng lại, thậm chí tạm thời đã quên thiên thư, cùng Thượng Quan Ly ở chung quanh tìm kiếm, theo bọn họ càng vào sâu nội địa Thần Vẫn Chi Địa, du hồn chung quanh liền càng nhiều, loại từng ngọn núi sừng sững kia cũng càng nhiều.

Ở trong mắt người khác, đây có lẽ chỉ là dãy núi.

Nhưng ở trong mắt Lý Mộ, dãy núi to nhỏ, đơn lẻ kia, đều là một con thú khổng lồ ngã xuống.

Mỗi một dãy núi, Lý Mộ đều có thể từ trong thiên thư tìm được bộ dáng con thú khổng lồ đối ứng.

Thi thể chúng nó hóa thành dãy núi, trong cơ thể trào ra âm khí, tràn ngập toàn bộ Quỷ Vực, khiến nơi này trở thành thánh địa thích hợp quỷ tu tu hành.

Nơi này tuy tên là Thần Vẫn Chi Địa, nhưng xưng là nghĩa trang thú khổng lồ, tựa như càng thêm thích hợp.

Lý Mộ không khó đoán, chỗ Quỷ Vực, chính là một chỗ chiến trường cổ thượng cổ tu sĩ và thú khổng lồ đại chiến, hai bên đều là sinh linh cường đại nhất thế gian, uy lực của thần thông cũng không phải bây giờ có thể so sánh.

Đại chiến không chỉ dẫn tới vô số tu sĩ cùng thú khổng lồ ngã xuống, thậm chí ngay cả không gian cũng tan vỡ, vết nứt không gian bình thường là có thể tự mình chữa trị, vạn năm thời gian trôi qua, không gian nơi này vẫn bất ổn như cũ, Lý Mộ đã không thể tưởng tượng, vạn năm trước trận đại chiến kia rốt cuộc kịch liệt bao nhiêu.

Thú khổng lồ cường đại như thế, nếu là tồn tại ở thế giới hôm nay, chỉ sợ Nhân tộc và chủng tộc khác cũng sẽ không sinh ra.

Bao gồm Lý Mộ ở trong, mọi người trên thập châu đại lục, đều đang hưởng thụ dư ấm của tiền nhân.

Ở Quỷ Vực nhìn thấy thi thể thú khổng lồ, rốt cuộc nghiệm chứng cảnh tượng Lý Mộ thật lâu trước kia ở trong thiên thư nhìn thấy, nếu thú khổng lồ là thật, như vậy cánh cửa kia, chỉ sợ cũng chân thật tồn tại.

Chỉ cần tìm được toàn bộ thiên thư, thì có thể cởi bỏ bí mật viễn cổ này.

Lý Mộ sửa sang lại một chút suy nghĩ, thu thập tâm tình, tiếp tục hướng sâu bên trong Thần Vẫn Chi Địa tiến lên, trên đường, bọn họ tránh đi dãy núi du hồn tụ tập, cũng chưa gặp được người khác.

Một khắc nào đó, Lý Mộ và Thượng Quan Ly khi lướt qua ngọn núi nơi nào đó, phát hiện phía dưới truyền đến từng trận

pháp lực dao động.

Nghĩ hẳn là thế lực Quỷ Vực tiến vào Thần Vẫn Chi Địa, bị du hồn vây công, Lý Mộ vốn lười quản những chuyện không liên quan đó, nhưng khi hắn chuẩn bị rời đi, thân hình lại bỗng nhiên dừng lại.

Từ trong sương mù bên dưới, hắn cảm nhận được hai đạo khí tức quen thuộc.

Thần Vẫn Chi Địa, dãy núi nơi nào đó.

Mấy chục con du hồn đang công kích hai nữ tử, hai nữ tử đều là quỷ tu, một người áo xanh lá, một người áo xanh da trời, thực lực đều ở cảnh giới thứ năm, giờ phút này đang gian nan chống lại du hồn nối đuôi nhau.

Những du hồn này có mấy con cảnh giới thứ năm, còn lại đều là cảnh giới thứ tư cảnh giới thứ ba, hai nàng miễn cưỡng có thể ứng phó, nhưng còn có hồn ảnh cuồn cuộn không ngừng từ trong dãy núi bay ra, rất nhanh các nàng liền liên tiếp bại lui, cuối cùng bị vô số du hồn bao vây.

Nữ quỷ áo xanh da trời thở dài nói: “Lâm tỷ tỷ, xem ra chúng ta thật sự sắp chết ở chỗ này rồi.”

Nữ quỷ áo xanh lá đánh lui mấy con du hồn, nói: “Dù sao chúng ta đã từng chết một lần, cùng lắm thì chết một lần nữa, ngươi sợ chết sao?”

Nữ quỷ áo xanh da trời lắc đầu nói: “Ta không sợ chết, nhưng ta không muốn chết bây giờ, ta còn chưa báo đáp ân nhân…”

Nữ quỷ áo xanh lá nhìn nàng, nói: “Ta sẽ nghĩ mọi biện pháp, hộ tống ngươi rời khỏi, nếu ngươi có thể sống rời khỏi nơi này, ta muốn ngươi ra khỏi Quỷ Vực, giúp ta truyền một tin tức…”

Nữ quỷ áo xanh da trời thở dài, nói: “Lâm tỷ tỷ, ngươi cảm thấy, chúng ta còn có cơ hội sống sót rời khỏi sao. Ài, sớm biết lúc ấy ta đã khuyên nhủ ngươi, không cho ngươi vào, thiên thư tuy tốt, nhưng chúng ta cũng cần có mạng lấy được…”

“Ta có lý do không thể không tới.”

Nữ quỷ áo xanh lá ánh mắt kiên định, nói: “Chuyện bây giờ ta muốn nói cho ngươi rất quan trọng, ngươi nếu có thể sống sót ra ngoài, nhất định phải đi Đại Chu Bắc quận huyện Dương Khâu, giúp ta mang tin tức này nói cho hắn…”

Nàng thì thầm vài câu với nữ quỷ áo xanh da trời, sau đó không chút do dự lao về phía những du hồn kia, pháp lực trong cơ thể nhanh chóng dao động, hiển nhiên là muốn tự bạo hồn thể, để đổi lấy cơ hội chạy thoát cho đồng bạn.

Nữ quỷ áo xanh da trời muốn ngăn cản, nhưng đã không còn kịp. Nàng đứng ở tại chỗ, có chút không biết làm sao, nữ quỷ áo xanh lá bỗng nhiên quay đầu, lớn tiếng nói: “Ngươi muốn để ta chết vô ích sao!”

Nữ quỷ áo xanh da trời mặt lộ vẻ bi thương, thừa dịp một cái chớp mắt này nàng ngăn cản các du hồn, đầu cũng không quay lại hướng nơi xa bay đi.

Nhưng, tựa như là nữ quỷ áo xanh lá hồn lực dao động quá lớn, dẫn tới đàn du hồn phía trước xôn xao, càng nhiều du hồn từ bốn phương tám hướng lao tới, mang các nàng bao vây ở cùng chỗ, trong đó tản mát ra dao động tu vi cảnh giới thứ sáu đã có mấy con, hai nàng đều không có cơ hội chạy trốn.

Nữ quỷ áo xanh lá bay xuống, đứng chung một chỗ với nàng, lắc đầu nói: “Xem ra chúng ta hôm nay phải chết cùng một chỗ rồi.”

Một đợt thủy triều du hồn này, không phải các nàng có thể phản kháng, đối mặt du hồn cường đại ùa lên, nữ quỷ áo xanh da trời và nàng tay trong tay, song song nhắm mắt, lẳng lặng chờ đợi kết cục của các nàng.

Hết chương 990.

Chương 991. Tin tức của Tô Hòa

Giờ khắc này, bỗng có một luồng hào quang màu vàng chói mắt từ trên trời giáng xuống.

Đám du hồn va chạm vào ánh sáng màu vàng, phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương chói tai, ùn ùn lui, hai bóng người đáp ở trước mặt hai nàng.

Hai nàng mở mắt, chỉ cảm thấy ánh sáng màu vàng này cực kỳ ấm áp, cũng cực kỳ quen thuộc.

Nhìn bóng lưng đó, hai nàng đồng thời kinh hô.

"Ân nhân!"

"Ân công!"

…

Khi thanh niên kia xoay người, các nàng nhìn thấy là một khuôn mặt xa lạ, điều này làm vẻ mặt các nàng ngẩn ra, đồng thời trở nên mờ mịt.

Lý Mộ nhìn hai vị nữ quỷ trước mắt, kinh ngạc hỏi: "Lâm cô nương, Tiểu Ngọc, các ngươi sao lại ở chung một chỗ?"

Nghe được thanh âm quen thuộc, thân thể nữ quỷ áo xanh lá run lên, kích động nói: "Ân công, thật là ngươi!"

Nữ quỷ áo xanh da trời cũng lập tức bay đến, cao hứng nói: "Ân nhân, ta, ta không phải đang nằm mơ chứ…"

Vừa rồi ở bên trên, Lý Mộ liền đã nhận ra hai đạo khí tức quen thuộc này, một đạo trong đó, là Lâm Uyển hắn ở huyện Dương Khâu gặp được, bị vị hôn phu giết chết, sau hóa thành nữ quỷ, lại được Tô Hòa cứu.

Lý Mộ sau khi giúp nàng chấm dứt vụ án đó, nàng liền đi Quỷ Vực.

Một đạo khác, là Tiểu Ngọc chết oan hóa thành lệ quỷ, nàng sau khi mất đi lý trí làm những chuyện như vậy, triều đình không tha được, sau khi ở chùa Kim Sơn một đoạn thời gian, cũng đi tới Quỷ Vực.

Tiểu Ngọc lúc đó tu vi chính là cảnh giới thứ năm, hôm nay đã tiếp cận cảnh giới thứ năm viên mãn.

Lâm Uyển năm đó tu vi chỉ là cảnh giới thứ hai, bây giờ thế mà cũng là cảnh giới thứ năm đỉnh phong, tính ra, chỉ tu hành chậm hơn Lý Mộ một chút, dù vậy, cũng rất không thể tưởng tượng rồi.

Lý Mộ nhìn các nàng, tò mò hỏi: "Các ngươi là quen biết như thế nào, còn có tu vi của Lâm cô nương, thế mà tiến bộ nhanh như vậy…"

Lâm Uyển giải thích: "Ta lúc trước sau khi đi vào Quỷ Vực, bởi vì không biết đường, vào lầm nơi không thể biết, may mắn chưa chết, còn gặp một ít cơ duyên, cho nên mới nhanh như vậy đã tu hành đến U Hồn cảnh, về phần Tiểu Ngọc muội muội, chúng ta vốn không quen biết, nhưng vài năm trước, Hồn Điện muốn mạnh mẽ mời chào chúng ta, ta và Tiểu Ngọc muội muội đơn đấu không lại Hồn Điện, vì thế liền liên thủ chống lại bọn họ…"

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: "Tuy tu vi các ngươi coi như không tệ, nhưng cũng không nên tới nơi này mạo hiểm."

Nói đến chuyện này, Lâm Uyển mới nhớ tới chuyện quan trọng hơn, kinh hỉ bởi vì nhìn thấy ân nhân bị nhạt đi, có chút khẩn trương nói: "Ân công, Tô tỷ tỷ có nguy hiểm!"

Nghe được trong miệng nàng nói ra ba chữ này, trong lòng Lý Mộ không hiểu sao thấy căng thẳng, vội vàng hỏi: "Nàng làm sao vậy?"

Lâm Uyển vẻ mặt lo lắng nói: "Tô tỷ tỷ lấy được trang thiên thư đó, bị cường giả Quỷ Vực đuổi giết, trốn vào Thần Vẫn Chi Địa, ta tới nơi này, chính là vì tìm tỷ ấy…"

"Cái gì!"

Sắc mặt Lý Mộ rốt cuộc biến đổi hẳn, hắn như thế nào cũng không ngờ, lấy được thiên thư thế mà lại là Tô Hòa, lấy tu vi của nàng, ở Thần Vẫn Chi Địa căn bản không có khả năng sinh tồn…

Cho dù nàng có thể tránh thoát vết nứt không gian tùy ý có thể thấy được, cũng không sao đối phó những du hồn cường đại này…

Giờ khắc này, Lý Mộ rốt cuộc bất chấp nguy hiểm gì, hắn lập tức lấy ra một tờ thiên thư, nhắm mắt cảm ứng, giống với lần trước, Thần Vẫn Chi Địa có hai nơi đều có khí tức thiên thư, hai tờ thiên thư đều cách hắn rất xa, trong đó một đạo đang di động tốc độ cao, sau khi Lý Mộ lấy ra thiên thư, khí tức đó dừng một chút, sau đó thay đổi phương hướng, nhanh chóng hướng về phía hắn tới gần.

Lý Mộ không để ý nó, hết sức chăm chú cảm ứng một đạo khác.

Khí tức này ở chỗ sâu hơn của Thần Vẫn Chi Địa, vẫn không nhúc nhích, tựa như vẫn ở vị trí ban đầu. Lý Mộ không biết trang thiên thư đó còn trên người Tô Hòa hay không, nhưng một đạo thiên thư khác tốc độ càng lúc càng nhanh, Lý Mộ không do dự, lập tức đưa tay thu lại thiên thư.

Ngay tại vừa rồi, trong lòng hắn lại sinh ra một loại cảm giác nguy cơ cực hạn.

Lý Mộ đã không cần bói toán đo lường, cũng biết chủ nhân tờ thiên thư kia tu vi cực kỳ khủng bố, có thể lấy loại tốc độ đó nhanh chóng di động ở Thần Vẫn Chi Địa, cảnh giới thứ bảy bình thường cũng không làm được.

Nói cách khác, người có được trang thiên thư kia, cho dù không phải cảnh giới thứ tám, cũng là cảnh giới thứ bảy đỉnh phong, đó là tồn tại Lý Mộ trước mắt còn chưa thể chống lại.

Hắn có thể cảm ứng được người nọ, người nọ cũng có thể cảm ứng được Lý Mộ, một khắc đó lấy ra thiên thư, vị trí hắn cũng đã bại lộ.

Lý Mộ quyết định thật nhanh nói: “Nơi đây không nên ở lâu, hai ngươi bám vào trên người ta, chúng ta cần lập tức rời khỏi…”

Càng tiếp cận trung tâm Thần Vẫn Chi Địa, không gian liền càng không ổn định, hồ thiên không gian cũng càng ngày càng khó mở ra, lấy vật nhỏ kiểu như thiên thư còn được, nếu là tu

hành giả tu vi cao thâm xuyên qua ở hai không gian, sẽ tăng lên không gian sụp đổ, thậm chí ngay cả động phủ không gian cũng có phiêu lưu lan đến.

Lý Mộ để hai nàng bám vào trên người hắn, nắm Thượng Quan Ly, nhanh chóng bay khỏi nơi đây.

Không bao lâu, sương mù phương hướng nào đó quay cuồng một trận, một bóng người áo trắng xuất hiện.

Nữ tử nhìn quanh, vẻ mặt bình tĩnh như một đầm nước lặng, thấp giọng nói: "Ngươi chạy không thoát…"

Việc thế gian, thường thường chính là kỳ diệu như vậy.

Lý Mộ không ngờ có thể ở Quỷ Vực gặp lại Lâm Uyển Tiểu Ngọc, mà các nàng vậy mà cũng bởi vì Hồn Điện bức bách, trở thành tỷ muội.

Lấy tu vi cảnh giới thứ năm của họ, xông vào Thần Vẫn Chi Địa, căn bản chính là cửu tử nhất sinh, thậm chí là thập tử vô sinh, nhưng vì báo đáp ân tình của Tô Hòa, Lâm Uyển vẫn không chút hối hận đến đây, một điểm này, khiến Lý Mộ có chút động dung.

Tiểu Ngọc bám vào trên người Lý Mộ, vừa bất ngờ vừa vui sướng nói: "Không ngờ được ân công cũng là ân nhân của Lâm tỷ tỷ, đây chẳng lẽ chính là duyên phận sao?"

Lý Mộ nói với Lâm Uyển: "Đa tạ ngươi nói cho ta biết tin tức của nàng."

Vẻ lo lắng trên mặt Lâm Uyển chưa tan, nói: "Ân nhân cùng Tô tỷ tỷ đối với ta ân như tái tạo, cho dù là vì nàng mà chết, cũng không tính là gì."

Thượng Quan Ly luôn trầm mặc bỗng nhiên mở miệng, hỏi Lý Mộ: "Tô tỷ tỷ các ngươi nói, là người nào?"

Vấn đề này, Lý Mộ nhất thời không biết trả lời như thế nào.

Nói là bằng hữu đi, bọn họ vô số lần cùng nhau trải qua sinh tử, bằng hữu hai chữ này, căn bản không thể khái quát.

Nhưng nói là quan hệ tiến thêm một bước, vô luận người nào trong bọn họ, đều chưa chủ động bước ra một bước đó,

nhưng lại đã mang nụ hôn đầu tiên hiến cho đối phương…

Hết chương 991.

Chương 992. Không đường lui

Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói: “Sinh tử chi giao.”

Thượng Quan Ly không hỏi nữa, Lý Mộ vừa hướng về vị trí thiên thư chỗ sâu trong Thần Vẫn Chi Địa tiến lên, vừa hỏi Lâm Uyển và Tiểu Ngọc tình huống mấy năm qua.

Năm đó Lâm Uyển sau khi trằn trọc rời khỏi huyện Dương Khâu, tới Quỷ Vực, bởi vì không quen thuộc nơi này, vào lầm nơi không thể biết, bị hút vào vết nứt không gian, nhưng cũng chưa hồn phi phách tán.

Nàng xuất hiện ở trong một không gian nhỏ độc lập, trong đó có thi thể một con rồng khổng lồ biến thành dãy núi, cùng với âm khí nồng đậm hóa thành hồ nước, nàng ở nơi đó ngày đêm tu hành, tu vi tấn thăng nhanh chóng, không lâu trước đó đã một đường phá cảnh, sau khi trở thành u hồn, mới có năng lực rời khỏi không gian đó.

Căn cứ nàng miêu tả, Lý Mộ đoán, nàng hẳn là tiến vào hồ thiên động phủ của cổ tu sĩ.

Trùng hợp, vị cổ tu sĩ kia ở trước khi chết, cùng một con thú khổng lồ ở không gian động phủ xảy ra đại chiến, kết quả có khả năng nhất là đồng quy vu tận, bởi vì con thú khổng lồ chết ở hồ thiên không gian, du hồn Quỷ Vực không thể đi vào, mới ở vạn năm sau tiện nghi Lâm Uyển.

Cái này coi như là cơ duyên của nàng, tu hành, thiên phú cùng cố gắng, đều không quan trọng bằng cơ duyên.

Mà Tiểu Ngọc sau khi tiến vào Quỷ Vực, bởi vì thực lực của mình, trái lại cũng không ai dám chọc đến, thẳng đến khi Lý Mộ đánh trọng thương ma đạo, cùng nữ hoàng giết U Minh Thánh Quân, lại chém giết vài tên Quỷ Vương dưới trướng gã, khiến cho thực lực Hồn Điện mười phần không còn một, bắt đầu ở Quỷ Vực ra sức mời chào thủ hạ, mới đặt chủ ý tới trên người nàng.

Đồng thời, Lâm Uyển cũng là mục tiêu Hồn Điện mời chào, hai nàng không muốn làm việc cho ma đạo, vì thế liền liên thủ,

cùng nhau chống đỡ ma đạo Tần Quảng Vương thống lĩnh. Các nàng tuy tu vi chưa đến cảnh giới thứ sáu, nhưng thần thông Tiểu Ngọc khắc chế hồn thể, hai nàng liên thủ, Hồn Điện thực lực vốn tổn hao nhiều cũng không làm gì được bọn họ.

Mấy người một đường tiến lên, phải luôn luôn cẩn thận vết nứt không gian, tránh đi nhữn đợt thủy triều du hồn, tốc độ cũng không nhanh.

Trong lúc đó, bọn họ cũng đụng vào thế lực khác của Quỷ Vực, trong đó không thiếu đang chém giết lẫn nhau. Ở nơi này, các thế lực đã phải đề phòng nguy hiểm đến từ bản thân Thần Vẫn Chi Địa, còn phải cẩn thận thế lực khác.

Một bộ phận quỷ tu trong đó, tất cả đều là ở lối vào từng gặp Lý Mộ, nhìn thấy hắn liền né tránh xa xa, cũng có một bộ phận thế lực chưa từng gặp, thấy bọn họ ít người yếu thế, đui mù ghé lên, đương nhiên kết quả cũng rất thê thảm.

Một khắc nào đó, Lý Mộ dẫn theo các nàng tiếp tục tiếp cận thiên thư ở sâu trong Thần Vẫn Chi Địa, từ trong sương mù phía trước bỗng nhiên chạy ra một đạo hồn ảnh.

Phía sau hồn ảnh đó, còn có một đạo khí tức cường đại đuổi theo không tha.

Gắt gao đuổi theo hắn, là một du hồn có pháp lực dao động cảnh giới thứ bảy, quỷ tu trung niên bị đuổi theo thực lực cũng không yếu, khí tức trên người tuy uể oải, nhưng tu vi hẳn là cũng đạt tới cảnh giới thứ bảy.

Nam tử trung niên nhìn thấy có người xuất hiện, lập tức nói: “Làm phiền đạo hữu ra tay cứu giúp, bổn vương nhất định thâm tạ!”

Ở cùng lúc nhìn thấy quỷ tu trung niên, Thượng Quan Ly mặt lộ vẻ oán hận, truyền âm nói với Lý Mộ: “Hắn chính là La Sát Vương!”

Lý Mộ khẽ nhíu đuôi lông mày, tuệ kiếm ngưng tụ ra, đâm thủng thân thể du hồn kia, đồng thời triệu hồi ra một lưới sét. Du hồn đó sau khi nháy mắt bị thương, cũng không tiếp tục công kích, mà là trốn về phía chỗ sâu trong sương mù.

Nó tuy còn chưa sinh ra linh trí, nhưng bản năng mạnh hơn so với du hồn khác, sẽ không vô vị chịu chết.

Trong lòng La Sát Vương kinh ngạc bởi thực lực người này, đồng thời cũng nhẹ nhàng thở ra, hướng Lý Mộ chắp tay, nói: "Đa tạ đạo hữu ra tay cứu giúp —- Ngươi làm gì!"

Hắn lời cảm tạ còn chưa nói xong, trước mắt bỗng nhiên hiện ra một tia sáng màu vàng, một sợi roi màu vàng quấn ở trên lưng hắn, mang hắn kéo qua.

Sắc mặt La Sát Vương biến đổi hẳn, nổi giận gầm lên một tiếng, hồn thể phân tán ra, sau khi một lần nữa ngưng tụ, đã giãy thoát trói buộc, nhưng vào lúc này, một cái chuông chụp vào đầu, mang hắn vây ở trong chuông.

La Sát Vương thử phá chuông mà ra, lại căn bản không thể đánh vỡ cái chuông này, hắn chỉ có thể lớn tiếng nói với người ngoài chuông: "Bổn vương là La Sát Quỷ Vương, các ngươi giúp bổn vương, thả bổn vương ra ngoài, bổn vương nhất định thâm tạ!"

Lý Mộ cùng Thượng Quan Ly thản nhiên nhìn hắn, thờ ơ đối với lời hắn nói.

La Sát Vương tiếp tục nói: "Quỷ Vực cả Phong Đô thành đều là của bổn vương, bổn vương còn có một kho báu thật lớn, các ngươi muốn cái gì, bổn vương sẽ tận lực thỏa mãn các ngươi!"

Lý Mộ nhìn về phía Thượng Quan Ly, hỏi: "A Ly, ngươi muốn xử trí hắn như thế nào?"

Thượng Quan Ly nghĩ nghĩ, nói: "Bảo hắn giao ra một luồng mệnh hồn."

Giao ra mệnh hồn, ý nghĩa sau này bị quản chế bởi người ta, La Sát Vương bị nhốt ở trong chuông sắc mặt nháy mắt âm trầm, lạnh lùng nói: "Đừng hòng, bản vương một đời quỷ hùng, không có khả năng giao ra mệnh hồn làm nô lệ cho các ngươi, nếu không phải bổn vương bị thương nặng, sao có thể bị các ngươi vây khốn…"

Lý Mộ nhìn hắn, hỏi: "Không giao phải không?"

La Sát Vương vẻ mặt ngạo khí, lạnh lùng nói: “Bản vương nguyện chết, cũng sẽ không mang mệnh hồn giao cho các ngươi!”

Lý Mộ tâm niệm khẽ động, chuông đạo bắt đầu thong thả co lại, hồn thể La Sát Vương bị nhốt trong đó, không gian có thể dung thân càng lúc càng nhỏ, chỉ có thể mang hồn lực của mình không ngừng ngưng tụ, nhưng chuông đạo thu nhỏ lại là vô hạn, mà hồn lực của hắn co rút lại ngưng tụ lại cực kỳ có hạn, cuối cùng, khi chuông đạo co rút lại đến kích cỡ bàn tay, hồn thể La Sát Vương liền không thể nhỏ nữa. Trong chuông đạo, hắn dùng thanh âm cuống quýt lớn tiếng nói: “Cho, ta cho còn không được sao!”

La Sát Vương nghẹn khuất đến cực điểm dâng ra một đạo mệnh hồn, hắn như thế nào cũng không ngờ, lần này đi Thần Vẫn Chi Địa, thế mà sẽ xui xẻo như vậy.

Đầu tiên là gặp một nữ tử áo trắng khủng bố, một đòn đã khiến hắn bị thương nặng, về sau lúc hắn liều mạng chạy trốn, lại không cẩn thận húc vào sào huyệt du hồn, bị một du hồn cảnh giới thứ bảy đuổi giết khắp nơi.

Thật không dễ gì thoát khỏi con du hồn đó, lại rơi vào trong tay nhân loại, đáng tiếc tu vi thời kì đỉnh phong của hắn, hôm nay ngay cả một phần cũng không phát huy ra, vì giữ mạng, chỉ có thể dựa theo yêu cầu của hắn, dâng ra một đạo mệnh hồn.

Hết chương 992.

Chương 993. Gặp lại (1)

Nhận mệnh hồn của La Sát Vương, Lý Mộ tốt bụng mang Tiểu La Sát tu vi ngã xuống đến cảnh giới thứ tư thả ra, để bọn họ cha con đoàn tụ.

Tiểu La Sát khi nhìn thấy La Sát Vương, ngẩn ra một hồi lâu mới hồi phục tinh thần.

Giờ phút này, trong lòng hắn một bầu ủy khuất cùng phẫn uất tất cả đều tìm được nơi phát tiết, lớn tiếng khóc kể: "Phụ thân, hai người này đoạt kho báu của ngài, chiếm lấy Phong Đô thành, còn ép con dò đường cho bọn họ. Ngài mau giết bọn họ, báo thù cho con!"

La Sát Vương túm lấy hắn, chấn động nói: "Cái gì, cái gì!"

Tiểu La Sát lại chỉ Thượng Quan Ly, nói: "Cô ta chính là nữ nhân kia phụ thân cướp về…"

La Sát Vương đứng ngây ra hồi lâu, rốt cuộc hiểu, vì sao hai người này vừa thấy mặt liền động thủ đối với hắn, thì ra là sớm có thù hận, lấy thân phận địa vị cùng với thực lực của hắn, ở Quỷ Vực có thể muốn làm gì thì làm, chưa từng nghĩ tới, hắn lại sẽ bởi vì nhất thời nảy lòng tham, rơi vào kết cục bây giờ.

Có lẽ đây là nhân quả tuần hoàn, trong lòng La Sát Vương cảm xúc lẫn lộn, hối hận đan xen, nhất thời không biết tư vị thế nào.

Lúc này, Lý Mộ nhìn hắn, mở miệng hỏi: "Tu vi của ngươi tốt xấu gì cũng là cảnh giới thứ bảy, sao có thể rơi vào hoàn cảnh như thế?"

Nên nói vẫn phải nói, nếu không phải La Sát Vương bị thương nặng, ở dưới tình huống không dùng Xạ Nhật cung, Lý Mộ không dễ dàng như vậy bắt giữ gã. Thần Vẫn Chi Địa bây giờ, là lúc nguy hiểm ít nhất, lấy tu vi của gã, không nên bị thương nặng như vậy mới phải.

Nói đến việc này, trên mặt La Sát Vương liền hiện ra một tia e ngại. Hắn vẫn còn có chút nghĩ mà sợ nói: "Thiên thư đã bị

người ta cầm đi, nữ nhân kia thực lực rất khủng bố, ta không phải đối thủ của ả, thật không dễ gì mới từ dưới tay ả chạy thoát…”

Ánh mắt Lý Mộ hơi co lại, thấp giọng nói: “Nói kỹ chút.”

La Sát Vương lòng còn sợ hãi miêu tả một lần nữa quá trình từ dưới tay nữ tử áo trắng kia chạy thoát, vẻ mặt Lý Mộ cũng so với trước đó nghiêm túc hơn một chút, thiên thư La Sát Vương nói, hẳn là không phải quỷ đạo thiên thư, mà là một đạo khác Lý Mộ cảm ứng được.

Từ trong lời nói của gã, Lý Mộ gián tiếp tìm hiểu được thực lực chủ nhân thiên thư kia.

La Sát Vương không phải nàng đối thủ, thậm chí không địch nổi nàng một hiệp, điều này nói lên người này tu vi ít nhất cũng là cảnh giới thứ bảy đỉnh phong, so với nữ hoàng còn mạnh hơn một chút, Lý Mộ gặp được, tỷ lệ đại khái cũng không phải đối thủ.

Lý Mộ sau khi lấy ra thiên thư, hiển nhiên cũng thành mục tiêu của người nọ, cách làm an toàn nhất, đương nhiên là rời khỏi nơi này. Ở trước khi biết được tung tích của Tô Hòa, Lý Mộ có lẽ sẽ tránh đi mũi nhọn, nhưng bây giờ, hắn đã không còn đường lui.

Hắn từng bỏ lỡ một lần cơ hội, không thể mất đi lần thứ hai.

Lý Mộ nhìn chỗ sâu trong sương mù chưa biết phía trước, ánh mắt vô cùng kiên định, trầm giọng nói: “Đi thôi…”

Thần Vẫn Chi Địa.

Ở cùng lúc đám người Lý Mộ hướng về trung tâm yên lặng tiến lên, đại bộ phận thế lực tiến vào nơi đây, đều như là ruồi bọ không đầu, ở trong sương mù chạy đi hoàn toàn không có mục tiêu, thường thường có người mất mạng trong miệng vết nứt không gian cùng du hồn.

Nhưng trong đó, cũng có không ít người giống với Lý Mộ, mục tiêu rõ ràng hướng về nơi trung tâm xuất phát.

Minh Nhất dẫn thế lực Hồn Điện, rất cung kính đi theo phía sau nữ tử áo trắng, trước mặt nữ tử áo trắng lơ lửng một tờ

thiên thư, thiên thư lấy lấy một loại tốc độ không nhanh không chậm, chậm rãi hướng về phía trước bay đi.

Nơi nào đó của Thần Vẫn Chi Địa, Diêm La Vương một thân long bào màu đen, đầu đội châu ngọc mũ miện, mang một cây bút lông đặt ở lòng bàn tay. Hắn một tay bấm tay niệm thần chú, cây bút này chậm rãi chuyển động, cũng chỉ về phía trung tâm Thần Vẫn Chi Địa.

Một chỗ khác, hai bóng người sóng vai mà đi, một lão giả hỏi quỷ tu bộ dáng trung niên bên cạnh: "Ngươi thật sự biết thiên thư ở nơi nào?"

Quỷ tu trung niên thản nhiên nói: "Yên tâm đi, thủ hạ bổn vương từng giao thủ với quỷ tu đó, bổn vương tuy tính không ra thiên thư, nhưng có thể tính ra vị trí của ả, tìm được ả, không phải có thể tìm được thiên thư?"

Lão giả hỏi: "Ngươi xác định lấy tu vi của ả, có thể xâm nhập trung tâm Thần Vẫn Chi Địa?"

Quỷ tu trung niên nói: "Nơi này là Quỷ Vực, thiên thư trong người, ả không dễ dàng ngã xuống như vậy. Đi thôi, đừng cho người khác đoạt trước…"

…

Trung tâm Thần Vẫn Chi Địa, một trận lốc xoáy thật lớn đang nhanh chóng xoay tròn.

Sương mù phạm vi mấy ngàn dặm chịu nó hấp dẫn, gắt gao quay quanh Thần Vẫn Chi Địa.

Cẩn thận quan sát, sẽ phát hiện đây không phải luồng khí hình thành, mà là cơn bão không gian, nơi này lực lượng không gian cuồng bạo hỗn loạn đến cực điểm, không cẩn thận bị cuốn vào, cho dù là cường giả cảnh giới thứ sáu cảnh giới thứ bảy, cũng quả quyết không có khả năng sống sót.

Một khắc nào đó, trong sương mù tới gần bên cạnh cơn bão bỗng nhiên đi ra vô số bóng người.

Minh Nhất nhìn bão không gian phía trước, trong lòng cũng không khỏi sinh ra vài phần sợ hãi, cung kính hỏi nữ tử áo

trắng bên cạnh: “Ngũ Tổ đại nhân, chẳng lẽ thiên thư này ở ngay bên trong, chúng ta nên đi vào như thế nào?”

Nữ tử áo trắng không nói thêm gì, chỉ thản nhiên nói: “Chờ.”

Sau khi đạt được mệnh lệnh, Minh Nhất lệnh người Hồn Điện khoanh chân ngồi, lẳng lặng chờ đợi.

Không bao lâu, từ trong sương mù đi ra một bóng người.

Đó là một nam tử đầu đội mũ miện châu ngọc, chính là Diêm La Vương một trong bốn đại Quỷ Vương của Quỷ Vực, sau khi nhìn thấy người của Hồn Điện, trên mặt hắn hiện ra một tia cảnh giác, giữa khoảng cách với bọn họ, nhìn cơn bão trung tâm Quỷ Vực, vẻ mặt như có chút suy nghĩ.

Qua hồi lâu nữa, từ trong sương mù phương hướng nào đó lại xuất hiện hai bóng người.

Diêm La Vương nhìn thoáng qua, phát hiện là Tu La Vương và Dạ Xoa Vương, như vậy, năm thế lực lớn của Hồn Vực, cũng chỉ có La Sát Vương chưa tới.

Lão giả kia đi tới đây nhìn quanh, mở miệng nói: “Diêm La Vương, Hồn Điện cũng đến rồi, La Sát Vương hẳn là cũng sẽ không bỏ qua cơ hội lần này, nhưng cơn bão không gian này, cũng không dễ đi vào…”

Mấy thế lực sau khi đến nơi đây, chưa có một ai có động tĩnh lạ, yên lặng chờ đợi ở chỗ này.

Cơn bão không gian này đối với bọn họ các cường giả cảnh giới thứ bảy này mà nói, cũng có nguy hiểm trí mạng, ở trước khi nghĩ xong biện pháp tiến vào, không có ai dám hành động thiếu suy nghĩ.

Thẳng đến mấy canh giờ sau, sương mù phương hướng nào đó lại truyền đến động tĩnh, mơ hồ có mấy bóng người từ trong đó đi ra.

“La Sát Vương, hắn quả nhiên đến rồi.”

“Khí tức của hắn có chút kỳ quái… Hắn bị thương rồi?”

…

Hết chương 993.

Chương 994. Gặp lại (2)

Người tới chính là La Sát Vương, phía sau hắn còn dẫn theo một nam ba nữ. Diêm La Vương thản nhiên nhìn hắn một cái, nói: "Lão quỷ, ngươi cũng đến đây…"

La Sát Vương nhìn lại hắn một cái, nói: "Ngươi cũng có thể đến, bổn tọa vì sao không thể tới?"

Ánh mắt hắn đã thấy được nữ tử áo trắng kia phía trước đám người Hồn Điện, nghĩ đến tình huống đáng sợ lúc trước, trong lòng hắn liền bắt đầu sợ hãi.

Nhưng nhớ tới Lý Mộ dặn dò, hắn mang cảm xúc sợ hãi đè ép xuống, đi đến bên cạnh Diêm La Vương, lấy thần niệm truyền âm nói: "Trang thiên thư đó ở trong cơn bão không gian, chúng ta ai cũng không vào được, ngươi ở đây chờ suông lại có ý nghĩa gì?"

Diêm La Vương thản nhiên nhìn hắn một cái, đây quả thật là một sự thực hắn không thể không thừa nhận, hắn biết trang thiên thư đó ở sâu trong Thần Vẫn Chi Địa, nhưng cũng không ngờ, nó thế mà lại rơi vào mắt bão.

Cho dù là lấy tu vi bọn họ, tiến vào nơi đây, cũng là cửu tử nhất sinh, thậm chí thập tử vô sinh, vì một trang thiên thư, mạo hiểm ngã xuống, hiển nhiên là không đáng.

Nhưng chạy tới nơi này, bảo bọn họ cứ thế bỏ cuộc, lòng cũng không cam.

Cho nên mấy người mới chờ ở đây giằng co với cơn bão.

La Sát Vương tiếp tục nói: "Một trang thiên thư đó, tạm thời không có cách nào lấy được, nhưng Quỷ Vực trước mắt còn có một trang thiên thư, lão quỷ ngươi có hứng thú hay không?"

Diêm La Vương cười lạnh nói: "Nếu là thực có chuyện tốt cỡ này, ngươi sẽ nghĩ đến bổn vương?"

La Sát Vương giải thích: "Nếu một mình bản vương có thể lấy được trang thiên thư đó, tự nhiên sẽ không tìm ngươi, nhưng bổn vương bởi vì trang thiên thư kia, bị thương nặng,

suýt nữa ngã xuống, cho nên mới tìm các ngươi liên thủ, chờ sau khi thành công, thiên thư chúng ta cùng nhau cảm ngộ, như thế nào?”

Diêm La Vương nhìn La Sát Vương khí tức bất ổn, hiển nhiên trước đó bị thương không nhẹ, nhíu mày hỏi: “Ngươi nói là thật?”

La Sát Vương có chút không cam lòng nói: “Nếu không phải bản vương một mình không thể làm được, cũng sẽ không tìm ngươi, trang thiên thư đó ngay tại trên thân nữ tử áo trắng kia của Hồn Điện, tu vi của ả cực mạnh, chỉ sợ chỉ có bốn chúng ta liên thủ mới có thể thắng ả.”

Diêm La Vương nhìn thoáng qua phương hướng Hồn Điện, ánh mắt khẽ co lại, hỏi: “Ngươi dám động thủ với ma đạo?”

La Sát Vương cười lạnh một tiếng, nói: “Đừng quên nơi này là địa phương nào, cho dù là người Hồn Điện chết hết ở chỗ này, có ai biết là chúng ta làm. Nơi không thể biết nguy hiểm như vậy, có lẽ bọn họ là ngã xuống ở trong cơn bão không gian, lại có lẽ là chết bởi hồn triều, vừa lúc thừa dịp cơ hội này diệt trừ Hồn Điện, nếu không, bọn họ sớm hay muộn sẽ mang chủ ý đánh tới trên người chúng ta…”

Lời của La Sát Vương, khiến Diêm La Vương lâm vào tự hỏi ngắn ngủi.

Hồn Điện ở Quỷ Vực, là thứ bốn thế lực lớn đều không thích thậm chí là chán ghét.

Bọn họ tựa lưng ma đạo, ở Quỷ Vực tùy ý làm bậy, xâm chiếm lãnh địa bốn thế lực lớn, còn mời chào không ít cường giả vốn thuộc về bọn họ, diệt trừ Hồn Điện, tuyệt đối là chuyện bốn thế lực lớn vui vẻ nhìn thấy.

Sau một lát, hắn nhìn La Sát Vương, hỏi: “Ngươi muốn làm như thế nào?”

La Sát Vương nói: “Chuyện này, hai chúng ta cũng không cách nào hoàn thành, phải gọi cả hai lão quỷ kia cùng nhau…”

Hai người nhìn nhau, chậm rãi đi hướng Tu La Vương cùng Dạ Xoa Vương cách đó không xa.

Lý Mộ nhìn bốn vị Quỷ Vương cảnh giới thứ bảy đang không tiếng động trao đổi, ánh mắt bình tĩnh, không có gợn sóng gì.

Trước khi tới đây hắn đã biết, vị cường giả kia có được thiên thư nhất định sẽ ở chỗ này chờ hắn, chỉ cần hắn xuất hiện ở đây, tất nhiên tránh không được một cuộc đại chiến.

So với liều chết chiến một trận với người này, không bằng liên hợp mấy thế lực lớn của Quỷ Vực, cùng nhau đối phó ả.

Ma đạo Hồn Điện ở Quỷ Vực, cũng là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt của mấy thế lực lớn, đám người La Sát Vương hận không thể diệt trừ cho thống khoái, bởi sợ thực lực ma đạo, mới luôn ẩn nhẫn.

Lần này vừa lúc là một cơ hội bọn họ liên thủ diệt trừ Hồn Điện, phù hợp ích lợi chung của bốn thế lực lớn ở Quỷ Vực.

Một chỗ khác, chung quanh bốn vị Quỷ Vương bị một tầng sương mù đen nhàn nhạt bao trùm, không biết bọn họ đang thương lượng những gì, Minh Nhất luôn cảm thấy có chút bất an, mà nữ tử áo trắng kia, biểu cảm trên mặt luôn bình tĩnh.

Ánh mắt của nàng nhìn về phía sâu trong sương mù, tựa như là đang chờ đợi cái gì.

Một đạo khí tức thiên thư khác, đã rất lâu chưa từng xuất hiện.

Hồi lâu sau, nàng thu hồi ánh mắt, tầm mắt từ trên thân mấy người trẻ tuổi kia La Sát Vương mang đến đảo qua, bỗng nhiên dừng lại ở trên người một người.

Sau đó, nàng liền chậm rãi đi về phía Lý Mộ.

Ở sau khi nàng đi ra mấy chục bước, từ vị trí bốn vị Quỷ Vương tụ tập bỗng nhiên truyền đến pháp lực dao động mãnh liệt, sau đó, bốn phương hướng của nữ tử áo trắng đồng thời xuất hiện bốn bóng người, Tu La Vương, Dạ Xoa Vương, Diêm La Vương, La Sát Vương đồng thời ra tay, bốn đạo thần thông hướng nữ tử áo trắng đánh đến.

“Các ngươi muốn làm cái gì!”

Minh Nhất cách nữ tử áo trắng có chút khoảng cách, ở trong nháy mắt liền phản ứng lại, hét lớn một tiếng, đang muốn tiến lên, trong mắt bỗng nhiên xuất hiện một tia sáng lạnh lẽo.

Cây thương quen thuộc kia, gương mặt trẻ tuổi xa lạ, khuôn mặt Minh Nhất lộ ra chấn động, bật thốt lên nói: "Là ngươi!"

Ầm!

Bốn vị cường giả cảnh giới thứ bảy đồng thời ra tay, nữ tử áo trắng bị hào quang thần thông bao phủ, mặt đất kiên cố xuất hiện một cái hố khổng lồ phạm vi trăm trượng, tro bụi tan đi, trong cái hố lớn lại rỗng tuếch.

Cùng lúc đó, trong lòng Lý Mộ bỗng sinh ra cảnh báo, lông tơ dựng thẳng, trong nháy mắt này, hắn mạo hiểm mang Thượng Quan Ly và Lâm Uyển Tiểu Ngọc ba nữ nhân đưa vào không gian động phủ, đồng thời bước ra một bước.

Bóng người hắn biến mất ở tại chỗ, lại có một bóng người khác xuất hiện ở vị trí phía sau hắn.

Nữ tử áo trắng nhìn Lý Mộ, thản nhiên nói: "Ngươi rốt cuộc xuất hiện rồi."

Nhìn thấy nữ tử áo trắng xuất hiện ở một chỗ khác, bốn vị Quỷ Vương đều lộ ra vẻ mặt khó có thể tin, vừa rồi bọn họ đã liên thủ phong tỏa không gian, theo lý thuyết, nữ tử Hồn Điện này căn bản không có khả năng né tránh, nhưng chuyện đã xảy ra vừa rồi, hiển nhiên đã phủ định nhận biết của bọn họ.

Lý Mộ trái lại cũng không bất ngờ, nữ tử áo trắng này, ngay cả Minh Nhất trưởng lão như vậy cũng phải rất cung kính, tất nhiên là lão quái vật tương tự với Huyết Hà, ký ức truyền thừa vạn năm, thực lực của bọn họ, căn bản không thể dùng lẽ thường đo đếm.

Hết chương 994.

Chương 995. Gặp lại (3)

Lý Mộ trực tiếp hỏi: “Ngươi là ma đạo Ngũ Tổ?”

Nữ tử áo trắng trầm mặc một lát, vẻ mặt có chút tiếc nuối, lại tựa như là đang nhớ lại, nói: “Xem ra Huyết Hà thật là chết ở trong tay của ngươi.”

Lý Mộ nói: “Hắn giết hại vô số sinh linh, chỉ vì bản thân tu hành, đáng chết.”

Nữ tử vươn tay, móng tay mười ngón tay điên cuồng sinh trưởng, tản mát ra ánh sáng lạnh lẽo âm u, như mười thanh kiếm sắc bén. La Sát Vương thấy vậy, sắc mặt biến đổi hẳn, điên cuồng nhắc nhở: “Cẩn thận, móng tay của ả có thể trực tiếp thương tổn đến chúng ta, tuyệt đối đừng bị ả đụng tới!”

La Sát Vương vừa dứt lời, Xạ Nhật cung đã xuất hiện ở trong tay Lý Mộ, hắn mang toàn bộ pháp lực của mình rót vào thân cung, tập trung nữ tử áo trắng, bắn ra một mũi tên màu vàng.

Những lão quái vật vạn năm này, thực lực không thể dùng lẽ thường đo đếm. Huyết Hà chỉ là tu vi cảnh giới thứ sáu, Lý Mộ đối phó đã cực kỳ cố hết sức, nữ tử áo trắng này tu vi hiển nhiên đã là cảnh giới thứ bảy, Lý Mộ không có bất cứ sự do dự nào, ra tay là một đòn mạnh nhất.

Tên ra không tiếng động, nhưng nơi mũi tên qua, không gian lại xuất hiện một dấu vết màu đen, đây là biểu hiện không gian tan vỡ.

Trong nháy mắt này, bốn vị Quỷ Vương đều biến sắc, mặc dù là cách nhau rất xa, bọn họ cũng cảm nhận được uy lực một mũi tên này.

Mũi tên này rơi ở trên người bọn họ, tất nhiên là kết cục hồn phi phách tán.

Xạ Nhật cung xuất hiện, khiến trên mặt nữ tử áo trắng kia cũng lộ ra vẻ mặt ngưng trọng trước nay chưa từng có.

Tốc độ mũi tên nhanh đến cực điểm, hầu như là ở nháy mắt Lý Mộ bắn ra, đã xuất hiện ở trước ngực của nàng, khiến nàng né cũng không được, tránh cũng không xong.

Nhưng nữ tử áo trắng cũng vẫn chưa tránh né, ở một cái chớp mắt đó mũi tên sắp bắn thủng ngực nàng, cánh tay trái của nàng ở bên người vẽ ra một tàn ảnh, chuẩn xác không sai sót bắt được mũi tên màu vàng đó.

Ầm!

Mũi tên nổ tung, ở tại chỗ hình thành một cái hố đen. Nữ tử áo trắng tay trái tính cả cánh tay, đều ở nháy mắt biến mất ở trong hố đen, nhưng thân thể của nàng lại thuấn di đến một chỗ khác.

Biểu cảm trên mặt Lý Mộ cũng không có bao nhiêu bất ngờ, Xạ Nhật cung tuy lợi hại, nhưng cũng không phải mọi việc đều thuận lợi, lúc trước hắn một mũi tên thậm chí chưa giải quyết được Huyết Hà, càng đừng nói nữ tử áo trắng so với Huyết Hà thực lực càng mạnh hơn.

Nữ tử áo trắng không chút để ý mất đi cánh tay trái, nhìn Lý Mộ, thản nhiên nói: “Tuy không biết Xạ Nhật cung vì sao sẽ ở trong tay ngươi, nhưng lấy tu vi của ngươi, còn chưa phát huy được toàn bộ uy lực của nó. Hơn nữa, ngươi đã không bắn nổi mũi tên thứ hai.”

Nàng nói không sai, Lý Mộ tụ tập toàn thân pháp lực, mới bắn ra một mũi tên này, giờ phút này trong cơ thể hắn chỉ có một tia pháp lực chống đỡ, cho dù có chân ngôn thần thông có thể nhanh chóng hồi phục pháp lực, nhưng trong thời gian ngắn cũng không khôi phục được đỉnh phong.

Nhưng mục đích của hắn đã đạt tới, Lý Mộ mỉm cười với nữ tử áo trắng, tâm niệm khẽ động, chuông đạo nháy mắt hình thành một bộ áo giáp bao trùm toàn thân, theo hắn lao vào trong cơn bão không gian.

Ngay sau đó, nữ tử áo trắng liền xuất hiện ở vị trí ban đầu của hắn, nàng vươn tay phải còn sót lại, muốn bắt được Lý Mộ, lại bắt hụt, chỉ có thể trơ mắt nhìn Lý Mộ bị cơn bão không gian cắn nuốt.

Đứng ở trước cơn bão không gian, nàng ôm cánh tay trái cụt, khóe miệng dần dần tràn ra một tia máu.

Nàng từ trong lòng lấy ra một cái khăn tay, nhẹ nhàng lau lau khóe miệng một phen, lại cũng chưa đuổi qua theo.

Trước khi bị thương, nàng có lẽ có thể ngăn được cơn bão không gian này, nhưng dưới một mũi tên này, nàng thật ra đã bị thương không nhẹ, không còn thực lực xông vào cơn bão không gian.

Trong thời gian ngắn ngủn này, bốn vị Quỷ Vương Quỷ Vực đã không thấy bóng dáng.

Khi nhìn thấy một mũi tên đó, cùng với nữ tử áo trắng cứng rắn tiếp được một mũi tên đủ để giết bọn họ, bọn họ đã hiểu, loại chiến đấu này, không phải bọn họ có thể tham dự.

Minh Nhất chậm rãi đi tới, lòng còn sợ hãi hỏi: “Ngũ Tổ đại nhân, chúng ta làm sao bây giờ?”

Nữ tử áo trắng khoanh chân ngồi, thản nhiên nói: “Chờ xem, hắn chung quy sẽ đi ra…”

Lúc này, trong cơn bão không gian, toàn thân Lý Mộ đều bị áo giáp chuông đạo bao vây, ở trong không gian loạn lưu gian nan tiến lên. Chung quanh hắn tất cả đều là lực lượng không gian cuồng bạo, một khi mất đi chuông đạo, thân thể cùng nguyên thần của hắn sẽ ở nháy mắt bị mài mòn hủy diệt.

Lý Mộ cũng không lo cho bản thân, mà là đang lo cho Tô Hòa.

Không gian loạn lưu này, không có chuông đạo hắn cũng khó chống lại, huống chi là Tô Hòa chỉ có tu vi cảnh giới thứ năm. Lý Mộ không dám nghĩ nhiều nữa, tiếp tục tiến lên ở trong cơn bão không gian, nơi này bước ra mỗi một bước đều dị thường gian nan, thậm chí không bằng tốc độ người thường bước đi, Lý Mộ từng bước một gian nan hoạt động, cũng không biết qua bao lâu, hắn lại bước ra một bước, thân thể bỗng nhiên lao về phía trước.

Lý Mộ ổn định thân hình, dưới chân giẫm lên cỏ xanh mềm xốp, đỉnh đầu là bầu trời xanh thẳm.

So sánh với một khắc trước, cơn bão không gian đã không còn, cũng không còn lực cản tiến lên, hắn giống như ở trong nháy mắt tiến vào một thế giới khác.

Lý Mộ quay đầu, bức tường cơn bão ở ngay sau người, nhưng không lan tràn nữa, khoảng cách một bước này, vượt qua địa ngục cùng thiên đường.

Lòng hắn bỗng có cảm giác, ánh mắt nhìn phía trước.

Phía trước là một cái hồ nhỏ, một nữ tử đưa lưng về phía hắn, ngồi ở trên mặt cỏ bên hồ, khi Lý Mộ hướng nàng đi đến, nữ tử cũng chậm rãi quay đầu lại.

Mặt cỏ bên hồ, bốn mắt nhìn nhau.

Lần nữa nhìn thấy khuôn mặt hắn đã vướng bận rất lâu đó, trái tim luôn treo lên của Lý Mộ rốt cuộc thả xuống.

Tô Hòa ngẩn ra nhìn Lý Mộ, ánh mắt kinh ngạc vô cùng.

Lý Mộ nhìn Tô Hòa, môi mấp máy mấy lần, trong lòng có vô số lời muốn nói, sau khi hít thật sâu, lại chỉ còn một câu: "Đã lâu không gặp."

Tô Hòa chậm rãi bay đến, trong ánh mắt mang theo hoài nghi, vươn tay nhéo nhéo mặt Lý Mộ, lại từ trên xuống dưới mang thân thể hắn sờ một lần, sau đó mới khó có thể tin hỏi: "Thật là ngươi?"

Lý Mộ nhún vai, nói: "Ngươi không phải đã sờ rồi sao?"

Thân thể hắn, Tô Hòa hẳn là so với hắn càng thêm hiểu biết, dù sao, nàng từng tiến vào thân thể hắn, hơn nữa không chỉ một lần.

Trong ánh mắt Tô Hòa, kinh ngạc cùng hoài nghi dần dần hóa thành vô tận vui mừng, bật thốt lên hỏi: "Ngươi sao lại tới nơi này?"

Hết chương 995.

Chương 996. Ta nguyện ý

Lý Mộ giải thích: "Vốn là đến Quỷ Vực tìm kiếm thiên thư, trên đường gặp được Lâm Uyển, nàng nói thiên thư ở trong tay ngươi, ta liền theo một trang thiên thư khác cảm ứng đi tìm đến đây."

Tô Hòa liếc hắn, sau đó cúi đầu, chưa để Lý Mộ nhìn thấy thất vọng trong mắt nàng, bình tĩnh nói: "Thì ra ngươi là đến tìm thiên thư…"

Lý Mộ may mắn nói: "May mà ta tới nơi này tìm thiên thư, bằng không căn bản không có khả năng tìm được ngươi."

Tô Hòa giật mình, biểu cảm trên mặt có chút bất ngờ, lại có chút vui sướng.

Nàng chưa bao giờ nghĩ tới, Lý Mộ như đầu gỗ, thế mà có một ngày có thể nói ra lời như vậy.

Nếu hắn sớm có phần biểu hiện này, hai năm qua đã không có nhiều chuyện như vậy.

Khi Tô Hòa lâm vào trầm mặc, Lý Mộ hỏi tiếp: "Lần trước vì sao không từ mà biệt, trong khoảng thời gian này ngươi đi đâu?"

Tô Hòa khẽ thở phào, nói: "Người quỷ chẳng chung đường, ta là quỷ, Quỷ Vực đương nhiên càng thích hợp ta hơn. Sau khi rời khỏi Bắc quận, ta đến Quỷ Vực tu hành một đoạn thời gian, sau ù ù cạc cạc nhặt được thiên thư, vì tránh né đuổi giết, liền đi tới nơi này."

Vẻ mặt Lý Mộ có chút nghi hoặc, hỏi: "Lấy tu vi của ngươi, sao có khả năng xâm nhập Thần Vẫn Chi Địa… Ồ, ngươi sao nhanh như vậy đã cảnh giới thứ sáu!"

Khi tách ra với Lý Mộ, Tô Hòa vừa mới bước vào cảnh giới thứ năm không lâu, trừ phi gặp cơ duyên to lớn, hoặc là giống Liễu Hàm Yên và Lý Thanh như vậy, có tông môn ra sức bồi dưỡng, còn có Phá Cảnh Đan xung kích cảnh giới, bằng không nàng không có khả năng nhanh như vậy đã tấn thăng.

Tô Hòa lườm hắn, không phục nói: “Chúng ta lần đầu tiên gặp mặt, ngươi còn là tiểu tu cảnh giới thứ nhất, khi đó ta đã cảnh giới thứ tư, bây giờ ta cảnh giới thứ sáu, ngươi cũng cảnh giới thứ sáu, rốt cuộc là ai nhanh?”

Lý Mộ xấu hổ nói: “Hai năm qua tách ra với ngươi, ta lại gặp chút cơ duyên.”

Tô Hòa trái lại cũng không so đo vấn đề này, giải thích: “Vốn ta chỉ là tu hành đến cảnh giới thứ năm hậu kỳ, nhưng sau khi đạt được thiên thư, ta từ trong đó tìm hiểu một ít phép tu hành quỷ tu, không biết như thế nào lại thăng cấp, về sau bị người ta đuổi giết, chạy trốn tới nơi này, lại không cẩn thận quấn vào cơn bão không gian, ta vốn tưởng chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ, nhưng khi tỉnh lại, đã ở nơi này, cho tới bây giờ, ta cũng không biết nơi này rốt cuộc là địa phương nào.”

Lý Mộ nói: “Nơi này là trung tâm nhất của Thần Vẫn Chi Địa, hẳn cũng là trung tâm của cơn bão không gian.”

Nói đến cũng kỳ quái, phía sau Lý Mộ mấy chục bước, cơn bão không gian đủ để xé nát thân thể cùng nguyên thần cường giả cảnh giới thứ bảy, nhưng nơi này lại không có sương mù, không có du hồn, cũng không có vết nứt không gian, tựa như thế ngoại đào nguyên.

Lý Mộ tiếp tục hỏi: “Ngươi chưa gặp được u hồn lợi hại?”

Tô Hòa gật gật đầu, sau đó lại lắc lắc đầu, nói: “Không biết vì sao, những du hồn cũng không có công kích ta.”

Du hồn chỉ biết thô bạo và giết chóc lại buông tha nàng, cơn bão không gian cũng chưa tạo thành thương tổn gì đối với nàng, Lý Mộ hầu như có thể xác định, đây tất nhiên là vì thiên thư.

Ở nơi này nhìn thấy Tô Hòa không có việc gì, Lý Mộ yên tâm, sau đó nói: “Một trang thiên thư kia ngươi lấy được, có thể để ta xem một chút hay không?”

Tô Hòa không nói gì, từ trong lòng lấy ra một trang thiên thư, đưa cho Lý Mộ.

Lý Mộ cầm lấy thiên thư, lấy thần niệm đụng vào, ý thức rất nhanh tiến vào một không gian quen thuộc.

Cổ tu sĩ quen thuộc, thú khổng lồ quen thuộc, chiến trường quen thuộc, Lý Mộ ở trong trang thiên thư này nhìn thấy, trong một hồi chiến đấu kinh thiên động địa đó, cổ tu sĩ nhân loại cuối cùng chiến thắng thú khổng lồ, nhưng không gian chỗ chiến trường lại bị triệt để hủy diệt.

Thi thể như núi cao của thú khổng lồ vắt ngang ở trên chiến trường, chúng nó sau khi chết, trong cơ thể trào ra vô tận âm khí, triệt để thay đổi một mảng địa vực này, khiến nơi này trở thành nơi âm trầm không thấy ánh mặt trời.

Quỷ Vực tràn ngập vết nứt không gian, là bởi vì chiến đấu tan vỡ không gian.

Mà những du hồn này, là do hồn lực thú khổng lồ cùng với cổ tu sĩ chết ở chỗ này còn sót lại hóa thành, một bộ phận hồn lực tụ tập cùng một chỗ, ở trong năm tháng dài đằng đẵng, dần dần sinh ra hồn lực chi linh.

Những hồn lực chi linh này không có linh trí, chịu sát khí còn sót lại của thượng cổ chiến trường ảnh hưởng, bản năng sẽ công kích tất cả người có nguyên thần cùng hồn thể, cắn nuốt hồn lực bọn họ, để lớn mạnh bản thân.

Quỷ đạo thiên thư lơ lửng ở trong lòng bàn tay Lý Mộ, Lý Mộ vươn ra một cái tay khác, lại có chín trang thiên thư hiện lên.

Tô Hòa giật mình nói: “Ngươi sao có thể có nhiều thiên thư như vậy?”

Lý Mộ nói: “Ngày sau lại chậm rãi giải thích với ngươi.”

Chín trang thiên thư còn lại xuất hiện, một trang thiên thư khác giống như bị hấp dẫn, tự động bay vào trong đó, trước mắt Lý Mộ bày ra cánh cửa kia, so với trước đó, càng thêm rõ ràng hơn một phần.

Ở ngoài cơn bão không gian, nữ tử áo trắng đang nhắm mắt điều tức chữa thương, mắt đột nhiên mở ra.

Ngay tại vừa rồi, nàng thế mà cảm nhận được khí tức mười trang thiên thư!

Nếu là có thể có được mười trang thiên thư này, lại thêm ma đạo vạn năm qua thu thập được, hai mươi tư trang thiên thư, chỉ có vài tờ không ở trong tay họ, phá giải bí mật thiên thư có thể chờ mong!

Nơi u tĩnh trung tâm cơn bão, Lý Mộ mang thiên thư kia lại trả lại cho Tô Hòa, nói: "Chờ chúng ta ra ngoài, ta lại mang toàn bộ nội dung trang thiên thư này giải đọc ra cho ngươi."

Tô Hòa vẫn chưa tiếp nhận, nói: "Vẫn là ngươi cầm đi, thiên thư ở trong tay ta, ta cũng không tìm hiểu được bao nhiêu."

Lý Mộ nhìn phía bức tường bão kia, nói: "Vậy chúng ta đi ra ngoài đi."

Tô Hòa lắc đầu nói: "Tuy không biết ta là vào bằng cách nào, nhưng lấy tu vi ta bây giờ, không thể xuyên qua bức tường cơn bão không gian đó, huống chi, có bức tường kia, nơi này là địa phương an toàn nhất Quỷ Vực, một khi rời khỏi, chỉ sợ thiên thư sẽ đưa tới vô số người tranh đoạt, đến lúc đó, nhất định sẽ có cường giả cảnh giới thứ bảy nhúng tay, lấy thực lực chúng ta, không giữ được thiên thư."

Lý Mộ mỉm cười, nói: "Yên tâm đi, ta sẽ bảo vệ ngươi."

Tô Hòa liếc hắn, nhớ tới một ít chuyện cũ, khóe miệng hiện ra mỉm cười, nói: "Lúc ở huyện Dương Khâu, ta cho tới bây giờ chưa từng nghĩ, có một ngày cần được ngươi bảo hộ."

Lý Mộ nhìn về phía nàng, bỗng nhiên nói: "Nếu nàng nguyện ý, ta có thể bảo vệ nàng cả đời."

Hết chương 996.

Chương 997. Dịch quỷ

Tô Hòa giật mình, vẻ mặt nháy mắt mờ mịt, lẩm bẩm: “Ngươi, ngươi nói cái gì…”

Lý Mộ nhìn vào mắt của nàng, nghiêm túc nói: “Từng có một phần cảm tình chân thành tha thiết bày ở trước mặt của ta, nhưng ta không quý trọng, đợi tới sau khi mất đi mới hối tiếc không kịp, lúc đó ta đã thề, nếu ông trời có thể cho ta một lần cơ hội nữa, ta nhất định phải nói với nữ tử kia một câu…”

Hắn nắm cái tay lạnh như băng của Tô Hòa, hỏi: “Nàng nguyện ý để ta bảo hộ cả đời không?”

Tô Hòa xưa nay lớn mật không gò bó, giờ khắc này cũng không dám đối diện với ánh mắt Lý Mộ, nàng dời tầm mắt đi, lắc đầu nói: “Ngươi là người, ta là quỷ, người quỷ chẳng chung đường…”

Lý Mộ hỏi: “Ngươi cảm thấy ta sẽ để ý những thứ này sao?”

Tô Hòa chậm rãi ngẩng đầu, nếu Lý Mộ để ý những thứ này, thì không có bộ《Liêu trai》nàng thích nhất kia.

Nàng nhìn Lý Mộ, bỗng nhiên nói: “Ngươi hỏi lại một lần.”

Lý Mộ nói: “Cái gì?”

Bên hông bị Tô Hòa tức giận véo một cái, Lý Mộ vội vàng ho nhẹ một tiếng, nghiêm mặt nói: “Nàng nguyện ý để ta bảo hộ cả đời không?”

Tô Hòa nhìn vào mắt hắn, nói: “Ta nguyện ý.”

Ngay sau đó, một cơn gió ập vào mặt, Lý Mộ ngã trên mặt cỏ mềm mại, ngửi thấy hương thơm cỏ xanh.

Lý Mộ nằm ở trên cỏ, môi truyền đến một loại xúc cảm lạnh lẽo.

Hắn lại một lần nữa bị Tô Hòa cưỡng hôn, khác nhau là, một lần này, Lý Mộ có thể đáp lại nàng.

Thật lâu sau, rời môi, Tô Hòa dán mặt ở ngực hắn, vẫn như cũ có chút bất ngờ nói: “Ta còn tưởng, vừa rồi những lời đó,

vĩnh viễn không có khả năng từ trong miệng chàng nói ra.”

Lý Mộ cùng nàng mười ngón tay đan vào nhau, áy náy nói: “Để nàng đợi lâu rồi.”

Tô Hòa ngẩng đầu, chớp mắt nhìn hắn, nói: “Chàng so với trước kia, hình như không quá giống.”

Lý Mộ hỏi: “Nơi nào không giống?”

Tô Hòa lắc lắc đầu, vẫn chưa nói thêm cái gì nữa, nàng cứ như vậy lẳng lặng rúc vào trên người Lý Mộ, lẩm bẩm: “Không biết khi nào mới có thể tu hành đến cảnh giới thứ chín đây…”

Lý Mộ nói: “Có ta bảo hộ nàng là đủ rồi, vì sao cứ phải tu hành đến cảnh giới thứ chín?”

Cái tay Tô Hòa nắm hắn hơi dùng sức, nói: “Ta muốn lúc chàng nắm ta, tay ta có thể có nhiệt độ giống với nữ tử khác.”

Cái tay Lý Mộ giờ phút này nắm, lạnh như băng không có nhiệt độ, tuy nàng có thể hóa thành thân người, nhưng nàng trước sau là hồn thể, thuộc tính hồn thể cực âm mang đến hàn ý, là điều không thể thay đổi cùng che giấu.

Lý Mộ bây giờ đã hiểu, Tô Hòa lúc trước không từ mà biệt, là vì nàng cảm thấy cùng Lý Mộ người quỷ chẳng chung đường, đây là một cái khúc mắc nàng đến nay còn chưa cởi bỏ.

Mà cường giả cảnh giới thứ chín, đã xấp xỉ xem như tồn tại một tầng cấp khác, đúc lại thân thể, đối với họ mà nói không phải việc khó.

Lý Mộ dùng hai tay cầm chặt đôi tay lạnh như băng của nàng, nói: “Nếu nàng muốn tu hành đến cảnh giới thứ chín, ta bầu bạn nàng.”

Ánh mắt Tô Hòa nhìn thẳng vào hắn, không bao lâu, Lý Mộ liền lại bị nàng bổ nhào vào dưới thân, đôi môi hơi lạnh lẽo của nàng một lần nữa dán lên.

Nụ hôn này càng thêm lâu dài, sau đó, nàng như là ý thức được cái gì, bỗng nhiên cưỡi ở trên người Lý Mộ, ấn ngực

hắn, ở cao nhìn xuống hắn, hỏi: “Khoảng thời gian này ta không có mặt, chàng cùng nữ nhân khác rốt cuộc từng trải bao nhiêu, mới có thể biến thành như bây giờ…”

“…”

Việc này, nàng sớm hay muộn sẽ biết, đối mặt Tô Hòa hỏi, Lý Mộ chỉ có thể thành thật khai ra.

Một lát sau, thanh âm giật mình của Tô Hòa liền từ trên người Lý Mộ truyền đến: “Nữ hoàng Đại Chu, nữ vương Yêu quốc, chàng hai năm qua chẳng lẽ chính là đang tìm nữ nhân, chàng rốt cuộc có tu hành hẳn hoi hay không…”

Lý Mộ giải thích: “Ta đương nhiên cũng tu hành chăm chỉ, bằng không, tốc độ tu hành của ta sao có khả năng nhanh như vậy…”

Cái tay Tô Hòa vốn đặt ở ngực chuyển dời đến trên hông hắn, nàng tức giận véo eo Lý Mộ, chất vấn: “Nữ hoàng Đại Chu cùng nữ vương Yêu quốc chàng chủ động như vậy, nhưng đến ta nơi này, chàng liền liều mạng rụt rè, hai năm trước chàng nếu như bây giờ, ta sẽ xếp sau bọn họ sao, rõ ràng ta đến trước so với các nàng!”

Nhìn ngực nàng bởi vì tức giận mà kịch liệt phập phồng, Lý Mộ giải thích: “Lúc đó không phải trẻ tuổi không biết gì sao…”

Hắn lúc đó, gặp được cảm tình, không quả quyết, khúm núm, hai năm qua từng trải, Lý Mộ đã nghĩ thông suốt rất nhiều chuyện, cho nên khi lần nữa gặp được Tô Hòa, hắn mới có thể quyết đoán rõ ràng như thế, không chút ướt át dài dòng, chính là không muốn giẫm lên vết xe đổ.

Hắn sở dĩ sẽ có những sự thay đổi này, một bộ phận nguyên nhân rất lớn, chính là vì Huyễn Cơ cùng nữ hoàng xuất hiện, mới có Lý Mộ gặp được Tô Hòa, dao sắc chặt đay rối.

Nhìn bộ dáng nàng tức giận khó chịu, Lý Mộ ôm nàng vào trong lòng, nói: “Được rồi được rồi, đợi sau khi ra ngoài, ta giúp nàng trở thành Quỷ Vực chi chủ, như vậy nàng ở trên thân phận cũng không kém gì bọn họ…”

Tô Hòa tuy sắc mặt dịu đi, nhưng vẫn bĩu môi, nói: "Chỉ bằng chàng, một tên Động Huyền nho nhỏ?"

Lý Mộ nắm nàng đứng dậy, nói: "Đi đi, tới lúc rời khỏi nơi này rồi, cũng cho nàng kiến thức một phen, bản lãnh tướng công tương lai của nàng."

Nghe được Lý Mộ tự xưng, khóe miệng Tô Hòa dâng lên nụ cười, sau đó liền nhìn bức tường cơn bão cách đó không xa, hỏi: "Chúng ta đi ra ngoài như thế nào?"

Lý Mộ mỉm cười nói: "Vẫn là giống như trước, nàng nhập ở trên người ta, chuyện khác, cứ giao cho ta."

Trên mặt cỏ, Tô Hòa bước ra một bước, tiến vào thân thể Lý Mộ, Lý Mộ gọi ra chuông đạo, một lần nữa hình thành áo giáp, bao trùm toàn thân, sau đó, hắn liền bước vào bức tường bão kia.

Pháp lực trong cơ thể đã sớm khôi phục, cơn bão không gian không thể sinh ra trở ngại đối với hắn nữa. Lý Mộ tâm tình tốt, sải bước đi về phía trước.

Thần Vẫn Chi Địa, ngoài vòng xoáy không gian thật lớn, nữ tử áo trắng đang khoanh chân chữa thương, mắt đột nhiên mở ra.

Phía trước, có một bóng người, từ trong cơn bão chậm rãi đi ra.

Nàng đứng lên, nhìn Lý Mộ, thản nhiên nói: "Ngươi rốt cuộc đi ra rồi."

Lý Mộ nhìn nàng, vẻ mặt lạnh nhạt tương tự, nói: "Ngươi muốn thiên thư của ta, ta đối với thiên thư của ngươi cũng có chút hứng thú."

Nữ tử áo trắng hiếm thấy hiện ra một nụ cười, nói: "Thiên thư ngay tại trên người ta, ngươi nếu muốn, tự mình tới lấy."

Nữ tử áo trắng vẫn chưa có động tác, người Hồn Điện ở phía sau nàng đã không kiềm chế được, Minh Nhất dẫn Tần Quảng Vương đám quỷ tu, hướng Lý Mộ bao vây đến.

Hết chương 997.

Chương 998. Công thủ đổi chỗ (1)

Đúng lúc này, trên người Lý Mộ xuất hiện một cái bóng chồng chất.

Tô Hòa xuất hiện ở bên cạnh Lý Mộ, sóng vai đứng với hắn, vươn hai tay, kết một cái pháp ấn kỳ quái.

Trong tay Minh Nhất đã ngưng tụ ra một quầng hồn hỏa, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, thân thể hướng một bên lướt ngang mười trượng.

Ầm!

Mấy đạo thần thông pháp thuật đánh ở vị trí lão vừa rồi, mặt đất xuất hiện một cái hố khổng lồ.

Minh Nhất quay đầu nhìn Tần Quảng Vương bọn vài tên quỷ tu Hồn Điện cảnh giới thứ sáu, giận dữ nói: "Các ngươi điên rồi sao, thế mà công kích bổn tọa!"

Lúc này, đám người Tần Quảng Vương như là du hồn, trong ánh mắt đã không còn linh động, thế mà lại hướng minh phát động công kích.

Minh Nhất nhất thời giận dữ, khí thế trong cơ thể ầm ầm bùng nổ, lấy tu vi cảnh giới thứ bảy của lão, nháy mắt liền mang những người này áp chế, nhưng lão vẫn như cũ không thể lý giải hành vi của đám người Tần Quảng Vương, lớn tiếng quát: "Các ngươi đang làm gì!"

Chỉ có nữ tử áo trắng kia sắc mặt đã xảy ra biến hóa, ánh mắt nhìn chằm chằm Tô Hòa, thấp giọng nói: "Ngươi thế mà đã tìm hiểu bí mật thiên thư!"

Vừa dứt lời, nàng như nghĩ tới cái gì, ánh mắt nhìn về phía Lý Mộ, mở miệng nói: "Thất Khiếu Linh Lung Tâm…"

Lý Mộ chú ý tới nữ tử áo trắng biến hóa, trong lòng đã tin tưởng, ma đạo quả thực biết được bí mật của quỷ đạo thiên thư.

Lần trước thiên thư Yêu tộc xuất hiện, bọn họ cũng chưa phái ra loại lão quái vật này, lần này quỷ đạo thiên thư tái hiện,

ngay cả Ngũ Tổ cũng tự mình đến đây.

Lý Mộ cũng từng giải đọc trang thiên thư này mới biết được, trong quỷ đạo thiên thư ẩn chứa một bí mật thật lớn.

Phương thức tu hành của quỷ tu, vốn là giống với Nhân tộc, bọn họ dùng phương thức tu hành nguyên thần để tu luyện hồn thể, về sau một vị cường giả quỷ tu sáng chế phương pháp tu hành thuộc về riêng quỷ đạo, đẩy nhanh tốc độ tu hành của quỷ tu, cũng tăng cường thực lực của bọn họ, để quỷ tu ở dưới tình huống thiếu thân thể, lấy hồn thể có thể chống lại tu hành giả nhân loại cùng Yêu tộc.

Quỷ tu sáng tạo ra loại phương pháp tu hành này, không thể nghi ngờ là hiểu quỷ tu nhất, hắn ở ngoài sáng tạo ra phương pháp tu hành này, còn tự nghĩ ra một chiêu thần thông.

Một chiêu thần thông này tên là Dịch Quỷ, tác dụng là sai khiến hồn thể, để mình sử dụng.

Lấy tu vi Tô Hòa, có thể đồng thời sai khiến vài tên quỷ tu tu vi gần với nàng, đủ thấy thần thông này bá đạo, cũng khó trách ma đạo đối với một tờ thiên thư này coi trọng như thế.

Ai được quỷ đạo thiên thư người đó có được Quỷ Vực, bằng vào một chiêu thần thông này, thì có thể khống chế quỷ tu thiên hạ, trở thành đứng đầu chúng quỷ.

Ngay tại lúc Minh Nhất hổn hển đối phó đám người Tần Quảng Vương, sương mù nơi xa cũng bắt đầu kịch liệt sôi sục, từng du hồn từ trong đó bay ra, gào thét bay về phía nữ tử áo trắng kia…

Thi triển Dịch Quỷ chi thuật, có hai điều kiện tiên quyết.

Thứ nhất, kẻ thi thuật phải là quỷ tu, thần thông này quá mức bá đạo, một khi thi triển, quỷ tu cùng cấp cũng khó thoát nó khống chế, nếu rơi vào tay tộc khác, như vậy hầu như toàn bộ quỷ tu nhất tộc đều sẽ trở thành nô bộc của người khác.

Cường giả sáng tạo thuật này là quỷ tu, tự nhiên không muốn nhìn thấy loại chuyện này xảy ra, một hạn chế này, từ trên căn bản ngăn chặn loại chuyện này xảy ra.

Thứ hai, "Dịch Quỷ" chi thuật không phải là một thần thông đơn lẻ, muốn thi triển thuật này, phải mượn dùng thiên thư, cũng chính là nói, quỷ tu đạt được thiên thư, hơn nữa tìm hiểu huyền bí trong đó, chính là vạn quỷ chi chủ danh xứng với thực.

Tô Hòa lấy thân quỷ tu, dễ dàng khống chế đám Tần Quảng Vương, ở dưới sự triệu hồi của nàng, càng nhiều du hồn từ trong sương mù bay ra, tất cả đều lao về phía nữ tử áo trắng kia.

Những du hồn này, chỉ có số ít mấy con đạt tới cảnh giới thứ sáu, còn lại đều là dưới cảnh giới thứ sáu, lấy tu vi nàng bây giờ, còn không thể khống chế linh quỷ cảnh giới thứ bảy.

Đối mặt du hồn mãnh liệt ùa đến, nữ tử áo trắng vẻ mặt bình tĩnh đứng ở tại chỗ, tùy ý du hồn mang nàng bao phủ.

Các du hồn xuyên qua ở trong cơ thể nàng, cũng chưa tạo thành bất cứ thương tổn nào đối với nàng, đây là vì du hồn công kích chủ yếu là nhằm vào hồn thể, mà vị ma đạo Ngũ Tổ này, bản thể là một khối linh thi, ý thức của nàng chất chứa ở thân thể, căn bản không có hồn thể.

Ngược lại là cương thi hút tinh huyết hồn phách người ta, đối với những du hồn này có khắc chế rất lớn.

Nàng chỉ là khẽ hít, thân thể vô số du hồn liền sụp đổ ra, hóa thành hồn lực tinh thuần nhất, bị nàng hút vào thân thể. Nhưng, Lý Mộ vốn cũng không trông cậy vào những du hồn này có thể sinh ra uy hiếp gì đối với lão quái vật vạn năm này, ở một chớp mắt này các du hồn ngăn trở nàng, Lý Mộ đã kéo cung bắn ra một mũi tên.

Xạ Nhật cung ra, tiễn vô hư phát (tên không bắn không).

Vô luận nàng né tránh như thế nào, một mũi tên này chắc chắn sẽ đánh lên thân thể của nàng.

Nữ tử áo trắng đã mất một cánh tay, nàng dùng một cánh tay khác bắt lấy mũi tên. Mũi tên màu vàng ầm ầm phát nổ, một cánh tay còn sót lại của nàng cũng bị lực lượng không gian cắn nuốt.

Nhưng pháp lực Lý Mộ thật không dễ gì mới ngưng tụ, cũng lần nữa tiêu hao hết.

Nữ tử áo trắng mất đi hai cánh tay, khí tức trên người ngược lại càng thêm khủng bố. Nàng hừ lạnh một tiếng, nói: "Cho dù ngươi có Xạ Nhật cung, lại có tác dụng gì, bắn ra một mũi tên, còn không phải mặc cho người ta bài bố!"

Lý Mộ chỉ là mỉm cười, "Ồ, phải không?"

Hắn vừa dứt lời, Tô Hòa hướng phía trước bước ra một bước, cùng Lý Mộ hòa hợp một thể, Lý Mộ giơ cung lần nữa, Xạ Nhật cung lại bắn ra một mũi tên, hướng thẳng đến nữ tử áo trắng, tên vừa mới bắn ra đã mang nàng trực tiếp khóa mục tiêu. Nữ tử này kinh nghiệm chiến đấu phong phú nữa, tu vi cũng chỉ là vừa tới cảnh giới thứ bảy, Xạ Nhật cung một mũi tên không thể bắn chết nàng, vậy thì hai mũi tên.

Ở sau khi hắn tìm được Tô Hòa, vị trí thợ săn cùng con mồi đã xảy ra chuyển biến.

Nữ tử áo trắng hiển nhiên không ngờ được Lý Mộ còn có một chiêu này, ngoài thân thể nàng hiện ra một luồng ánh sáng màu trắng, hình thành một màn hào quang màu trắng, màn hào quang màu trắng trở ngại mũi tên này một cái chớp mắt, mới bắn tới trên người nữ tử áo trắng.

Ầm!

Lấy thân thể nàng làm trung tâm bộc phát ra một trận động tĩnh kinh thiên động địa, dư âm pháp lực khuếch tán ra, mang bọn người Minh Nhất cùng Tần Quảng Vương đang giao chiến đẩy ra rất xa.

Hết chương 998.

Chương 999. Công thủ đổi chỗ (2)

Dư âm tan đi, bóng người nữ tử áo trắng lần nữa hiện ra.

Giờ phút này, nàng hai cánh tay đã mất, tóc rối tung, một thân áo trắng rách mướp, đầy vết bẩn, trên thân thể khắp nơi là vết thương đáng sợ, lại đang lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được chữa trị, rất nhanh, vết thương của nàng liền khôi phục như lúc ban đầu, ngay cả hai cánh tay cũng một lần nữa mọc ra.

Nhưng, cái này cũng không có nghĩa thương thế của nàng đã hoàn toàn khôi phục, trái lại, giờ phút này khí tức trên người nàng tản mát ra, so với vừa rồi khi mất đi hai cánh tay còn không bằng, đại khái chỉ có hai thành thời kì đỉnh phong.

Dù vậy, ở dưới tình huống Lý Mộ và Tô Hòa pháp lực đều hao hết, đây cũng là thực lực đủ để nghiền áp tất cả.

Nữ tử áo trắng lạnh lùng nhìn Lý Mộ, trầm giọng nói: “Ngươi nếu là không có viện thủ khác, thì có thể đi tìm chết rồi.”

Tô Hòa sau khi từ trong thân thể Lý Mộ đi ra, hai tay bấm tay niệm thần chú, một du hồn cảnh giới thứ sáu từ xa xa bay tới, tiến vào trong cơ thể Lý Mộ. Lý Mộ cầm lấy Xạ Nhật cung, trên dây cung lại có ánh sáng vàng bắt đầu lóe ra.

Hắn mỉm cười với nữ tử áo trắng, nói: “Thu tay lại đi, nơi này đều là quỷ của ta…”

Một lần này, sắc mặt nữ tử áo trắng rốt cuộc biến đổi hẳn. Nàng có thể thừa nhận được một mũi tên hai mũi tên của Xạ Nhật cung, thậm chí là mũi tên thứ ba, nhưng nếu Lý Mộ bắn tiếp mãi như vậy, nàng vẫn sẽ ngã xuống dưới cái cung này.

Nữ tử kia hiển nhiên đã tìm hiểu bí mật thiên thư quỷ đạo, lấy tu vi của nàng, toàn bộ Quỷ Vực này, quỷ vật cảnh giới thứ bảy trở xuống đều nghe theo nàng sai phái, cái này đủ để Lý Mộ bắn ra một mũi tên lại một mũi tên.

Nữ tử áo trắng thân hình vội lui, nháy mắt liền biến mất ở trong sương mù, ở lúc đối mặt đối thủ không có khả năng

chiến thắng, nàng quyết đoán lựa chọn thoát đi.

Thánh Tông đã mất đi Huyết Hà, không thể mất đi nàng nữa.

Lý Mộ cũng chưa đuổi theo, pháp lực trong cơ thể hắn đã khô kiệt, khôi phục cần thời gian, bên người cũng không đủ nhiều du hồn cảnh giới thứ sáu, tùy tiện đuổi theo, thân phận thợ săn cùng con mồi, có thể lại sẽ xảy ra chuyển biến.

Ngũ Tổ đã chạy thoát, Minh Nhất cũng không ham chiến nữ, đang muốn rời khỏi, thân thể bỗng nhiên run lên, một loại cảm giác lông tóc dựng cả lên dần sinh ra, hắn quay đầu lại, mũi tên màu vàng trong tay Lý Mộ đã tập trung hắn.

Lý Mộ nhìn Minh Nhất, cười lạnh, thản nhiên nói: “Ngươi động một chút thử xem?”

Trong tay Minh Nhất đã bắt sẵn ấn quyết đào tẩu, ở dưới Lý Mộ uy hiếp, lại chậm rãi thu hồi tay. Lão biết rõ uy lực của mũi tên này, một mũi tên có thể đánh trọng thương Ngũ Tổ đại nhân, như vậy bắn chết lão cũng không nói chơi.

Lúc này, đám người Tần Quảng Vương thoát ly Tô Hòa khống chế, cũng đều khôi phục hành động.

Thân hình bọn họ vội lui, dùng ánh mắt cực độ kinh sợ nhìn Tô Hòa, hiển nhiên rất rõ vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

Nữ nhân trước mắt, là tồn tại đáng sợ nhất, khủng bố nhất bọn họ cuộc đời này gặp, ở trước mặt nàng, bọn họ thế mà không sinh ra nổi một chút tâm tư phản kháng, tuy trong lòng biết không thể công kích Minh Nhất trưởng lão, nhưng thân thể lại không dám vi phạm mệnh lệnh của nàng, loại tình huống quỷ dị này, là bọn họ trước đây chưa bao giờ gặp được.

Bọn họ đứng phía sau Minh Nhất, gắt gao cúi đầu, không dám nhìn nữ tử đối diện một cái.

Minh Nhất cảnh giác nhìn Lý Mộ, hỏi: “Ngươi rốt cuộc muốn làm gì?”

Lý Mộ cười lạnh một tiếng, hỏi: “Ta muốn làm gì, là các ngươi tìm ta gây sự trước, thế mà hỏi ta muốn làm cái gì, trong lòng người ma đạo các ngươi đều vô sỉ như vậy sao?”

Minh Nhất môi giật giật, nhất thời không còn lời nào để chống đỡ.

Lúc này, Lý Mộ nhìn Minh Nhất, lạnh lùng nói: “Hôm nay ngươi đã rơi vào trong tay ta, chúng ta liền nợ mới nợ cũ cùng nhau tính, giao ra hồn huyết, thờ ta làm chủ, tha cho ngươi không chết, nếu không, ta đưa ngươi đi gặp Huyết Hà…”

Nghe được tên của Huyết Hà, mí mắt Minh Nhất giật giật, Lý Mộ ngay cả Tứ Tổ cũng giết rồi, giết lão hẳn là cũng không phải việc khó, nhưng bảo lão thờ người này làm chủ, lão cũng khó tiếp nhận.

Minh Nhất do dự một cái chớp mắt, Lý Mộ liền buông tay, mũi tên trong tay trực tiếp bắn ra.

Năng lượng cường đại kéo theo một vết rách không gian, thân thể Minh Nhất dưới một mũi tên này trực tiếp sụp đổ, ngay tại lúc nguyên thần lão cũng sắp bị cắn nuốt, Lý Mộ đưa tay hướng hư không chộp một cái, dùng một chiêu Đáy Biển Mò Kim, mang nguyên thần của lão mò ra.

Lý Mộ nhìn nguyên thần lão, nói: “Ngươi còn có một lần cơ hội.”

Hắn vừa mới dứt lời, mệnh hồn Minh Nhất liền xuất hiện ở trước mắt hắn.

Lý Mộ vừa rồi thời điểm bắn ra một mũi tên đó không chút do dự, hắn đã chỉ còn lại có nguyên thần, chịu không nổi mũi tên thứ hai của hắn.

Thu xong mệnh hồn Minh Nhất, đám người Tần Quảng Vương Lý Mộ tự nhiên cũng không buông tha, ma đạo Ngũ Tổ tuy chạy, nhưng người Hồn Điện lại đều rơi vào trong tay Lý Mộ.

Chỉ cần lại thu phục mấy vị Quỷ Vương khác của Quỷ Vực, toàn bộ Quỷ Vực, đều sẽ biến thành hậu hoa viên của hắn.

Đến lúc đó, Yêu quốc có Huyễn Cơ, Quỷ Vực có Tô Hòa, Đại Chu có nữ hoàng, Lý Mộ sẽ trở thành nam nhân sau lưng ba nữ nhân có quyền thế nhất trên mảnh đại lục này, chỉ là nghĩ một chút, đã có một loại kích thích khác biệt.

Kích thích qua đi, Lý Mộ luôn cảm giác mình giống như quên cái gì.

Cẩn thận nhớ lại một phen, hắn mới giật mình nhớ lại mở ra hồ thiên không gian, mang Thượng Quan Ly cùng Tiểu Ngọc Lâm Uyển thả ra.

"Tô tỷ tỷ!"

Lâm Uyển vừa rời khỏi Yêu Hoàng không gian, khi nhìn thấy Tô Hòa bên cạnh Lý Mộ, vội vàng chạy đến bên người nàng, kích động nói: "Tô tỷ tỷ ngươi không có việc gì, thật sự quá tốt rồi!"

Tô Hòa xoa xoa tóc nàng, mỉm cười nói: "Đã lâu không gặp."

Lý Mộ có ân với Lâm Uyển, là vì hắn giúp nàng báo thù lớn sinh tử, Tô Hòa đối với Lâm Uyển là ân như tái tạo, nếu không có Tô Hòa, nàng không có tu vi cùng cảnh ngộ hôm nay, nhiều nhất chỉ có thể trở thành một vong hồn uổng mạng của huyện Dương Khâu.

"Đây là Tiểu Ngọc, vị này là Thượng Quan Ly…"

Lý Mộ đơn giản giới thiệu một phen với Tô Hòa, sau đó nói: "Nơi này không phải chỗ nói chuyện, chúng ta về Phong Đô thành trước."

Quỷ đạo thiên thư đã lấy được, còn gặp được Tô Hòa, có thể nói là niềm vui bất ngờ lớn nhất của chuyến này, không cần phải ở lại Thần Vẫn Chi Địa nữa.

Điều hắn kế tiếp phải làm, là giúp Tô Hòa khống chế Quỷ Vực.

Hết chương 999.

Chương 1000. Ý tứ của sinh tử chi giao

La Sát Vương đã bị Lý Mộ thu phục rồi, đám người Minh Nhất cùng Tần Quảng Vương cũng đã giao ra mệnh hồn, Quỷ Vực năm thế lực lớn, chỉ còn lại ba cái.

Khi bọn họ tới nơi này, bị vô số du hồn tranh nhau công kích.

Lúc trở về, bên người du hồn vây quanh mở đường, đám người Minh Nhất và Hồn Điện nhìn mà trợn mắt há hốc mồm.

Mấy quỷ bọn Tần Quảng Vương càng nhớ tới tình huống bị Tô Hòa khống chế, trong lòng sợ hãi không thôi, lúc đó, bọn họ giống với những du hồn này, không thể kháng cự mệnh lệnh của nữ tử kia, bây giờ nhớ lại, cho dù lúc ấy nữ tử kia bảo bọn họ tự kết thúc, bọn họ chỉ sợ cũng sẽ không cãi lời.

Đây là một loại áp chế bắt nguồn từ sâu trong linh hồn, cho dù tâm trí kiên định nữa, cũng không cách nào thoát khỏi.

Khi đoàn người cùng vô số du hồn chậm rãi hướng về bên ngoài Thần Vẫn Chi Địa nhanh chóng chạy đi, trong Phong Đô thành, La Sát Vương nhìn tàng bảo các trống rỗng, khóc không ra nước mắt.

Tên đáng chém ngàn đao kia, dọn hết cả tòa tàng bảo các của hắn, ngay cả một khối linh ngọc, một đạo hồn lực, một cây linh dược cũng không có để lại cho hắn…

Giờ khắc này, trong lòng hắn rối rắm đến cực điểm.

Hắn đã hy vọng Lý Mộ có thể trở về, như vậy, hắn liền có hi vọng cầm lại thứ vốn thuộc về hắn.

Nữ thi áo trắng kia của ma đạo, thực lực cường đại đến cực điểm, rất rõ ràng, Lý Mộ đó không phải đối thủ của nàng, cho dù hắn có thể từ dưới tay nàng chạy thoát, hẳn cũng là nỏ mạnh hết đà, mình chưa hẳn không có cơ hội.

Đồng thời, hắn lại hy vọng Lý Mộ không về.

Dù sao, uy lực cây cung kia trong tay người này, thật sự là đã dọa La Sát Vương rồi.

Hắn vất vả tu hành hơn trăm năm, mới có tu vi hôm nay, đối phương một mũi tên liền có thể khiến hắn hồn phi phách tán, mình còn có mệnh hồn ở trong tay gã, một cái không cẩn thận, trăm năm tu vi, sẽ bị hủy bởi một mũi tên.

Ngay tại lúc trong lòng La Sát Vương rối rắm, ngoài Phong Đô thành bỗng nhiên xuất hiện một đạo khí tức.

Đó là khí tức mệnh hồn của mình, tâm niệm La Sát Vương nhanh chóng xoay chuyển, Lý Mộ kia tất nhiên là bị nữ thi áo trắng đuổi giết, chạy trốn tới nơi này, ở dưới tình huống gã bị thương nặng pháp lực khô kiệt, mình có cơ hội đoạt lại mệnh hồn, báo thù rửa hận.

Nghĩ đến đây, sát khí lóe lên trong mắt hắn, thân hình bùng nổ, cấp tốc hướng cổng thành Phong Đô lao đi.

Phong Đô thành, Lý Mộ cùng đám người Tô Hòa Thượng Quan Ly chậm rãi đi vào, vừa mới bước vào cổng thành, phía trước liền có một đạo khí tức cường đại nhanh chóng tiếp cận.

La Sát Vương xa xa liền thấy được Lý Mộ, cùng với các tu sĩ Hồn Điện đi theo phía sau hắn, rất cung kính, trong đó thậm chí bao gồm Minh Nhất trưởng lão cảnh giới thứ bảy.

Sau một chớp mắt ngẩn ra ngắn ngủi, sát ý trên người La Sát Vương thu hết đi, hạ xuống trước mặt Lý Mộ, rất cung kính nói: “Cung nghênh đại nhân trở về thành!”

Lý Mộ lần này tới Phong Đô, bên cạnh trừ đám người Hồn Điện, còn có vài tên quỷ tu cảnh giới thứ sáu ở ngoài Thần Vẫn Chi Địa thu phục các tu sĩ Quỷ Vực, ngay từ đầu bị hắn bắt giữ.

La Sát Vương làm chủ Phong Đô thành, giờ phút này nghiêm túc thực tiễn chức trách dẫn đường, vừa mang đám người Lý Mộ cung kính mời về Quỷ Vương phủ, vừa thử hỏi: “Thuộc hạ mạo muội, xin hỏi đại nhân, nữ tử ma đạo lợi hại kia đâu rồi?”

“Chạy rồi.”

Lý Mộ có chút tiếc nuối nói: “Trong tay ả cũng có một trang thiên thư, đáng tiếc chưa bắt được ả.”

Thiên thư của ma đạo, xưa nay đều là chỉ có vào không có ra, chỉ có bọn họ cướp của người khác, không có người khác cướp của bọn họ, lần này trái lại là một cơ hội của Lý Mộ, đáng tiếc lão quái vật đó thực lực quá mạnh, tốc độ chạy trốn cũng quá nhanh, lấy thực lực Lý Mộ trước mắt, căn bản không làm gì được nàng.

"Chạy rồi?"

La Sát Vương nghe xong trong lòng lộp bộp một cái, nữ tử kia mạnh bao nhiêu, hắn đã tự mình trải qua. Nữ tử này tuy tu vi chỉ là bộ dáng cảnh giới thứ bảy, nhưng giết hắn như giết chó. Lý Mộ lúc trước ngay cả tiễn thuật thần thông khủng bố kia cũng chưa thể giết chết nàng, bị nàng đuổi giết vào cơn bão không gian, lúc này mới qua bao lâu, thợ thân phận săn cùng con mồi đã lật lại…

Không chỉ có thế, La Sát Vương nhìn một cái đã nhìn ra, người trong Hồn Điện đã bị Lý Mộ thu phục, hắn giờ phút này trong lòng tò mò thêm kinh nghi, lúc ấy sau khi bọn họ trốn đi, Thần Vẫn Chi Địa rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Lúc này La Sát Vương mới ý thức được, hắn lâm trận bỏ chạy, có thể sẽ dẫn tới Lý Mộ bất mãn, vội vàng giải thích: "Đại nhân chớ trách, thuộc hạ thật sự không phải đối thủ của nữ thi đó…"

Lý Mộ phất phất tay, cũng không tính truy cứu việc này, La Sát Vương cuối cùng yên tâm.

Một lát sau, Phong Đô thành, trong phủ Quỷ Vương, Lý Mộ gọi Minh Nhất tới, đi thẳng vào vấn đề hỏi: "Ngươi lần trước nói, phương pháp có thể cho tu hành giả kéo dài tuổi thọ là cái gì?"

Minh Nhất lắc lắc đầu, nói: "Chúng ta chỉ biết có loại phương pháp này, thuật làm phép cụ thể, chỉ có Tam Tổ cùng Ngũ Tổ bọn họ biết."

Lý Mộ có thể phán đoán ra, Minh Nhất không phải đang nói dối, loại thuật nghịch thiên này, lấy thân phận cùng địa vị của lão ở ma đạo, tựa như còn chưa đủ tư cách nắm giữ.

Sau khi đuổi Minh Nhất xuống, Lý Mộ lấy ra một trang thiên thư, đã không cảm ứng được thiên thư trong tay nữ tử áo trắng tồn tại, chắc là nàng mang nó cất đi rồi.

Lý Mộ tuy tạm thời bức lui nàng, nhưng hắn cũng chỉ có ở Quỷ Vực mới có năng lực chống lại nữ tử áo trắng đó.

Không có lượng lớn du hồn cung cấp pháp lực cho hắn, hắn nhiều nhất chỉ có thể bắn ra một mũi tên, mà Xạ Nhật cung một mũi tên cũng không thể bắn chết nàng, mình hao hết pháp lực ngược lại sẽ ở hoàn cảnh nguy hiểm.

Nếu là tu vi hắn tăng lên một chút nữa, đạt tới tình trạng lão đạo lôi thôi năm đó, vị ma đạo Ngũ Tổ này trong mắt hắn, liền không có uy hiếp quá lớn nữa.

Lý Mộ đang tự hỏi, như thế nào có thể đạt được thiên thư trong tay nữ tử áo trắng, Thượng Quan Ly từ bên ngoài đi vào, hỏi Lý Mộ: “Ngươi cùng vị Tô tỷ tỷ kia rốt cuộc có quan hệ gì?”

Lý Mộ nói: “Ta không phải đã nói rồi, sinh tử chi giao mà…”

Thượng Quan Ly hừ nhẹ một tiếng, nói: “Quan hệ của các ngươi, không giống như là sinh tử chi giao.”

Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói: “Ta kể cho ngươi câu chuyện đi, ngày xưa có thư sinh tên Ninh Thải Thần, có một nữ quỷ tên Niếp Tiểu Thiến…”

Hết chương 1000.

Chương 1001. Thu phục Tu La Vương (1)

Thượng Quan Ly nghe xong câu chuyện của Lý Mộ, bừng tỉnh đại ngộ, phẫn nộ nói: “Thì ra ngươi nói sinh tử chi giao là ý tứ này, ta trở về phải nói cho bệ hạ, ngươi cùng một nữ quỷ…”

Nàng nhìn Lý Mộ, vẻ mặt vô cùng giận dữ: “Ngươi có hai vị thê tử, Tiểu Bạch và Vãn Vãn đối với ngươi tràn đầy si tâm, ngoài ra ngươi còn có bệ hạ, như thế ngươi còn chưa đủ, trên đời này còn có ai háo sắc hơn ngươi sao?”

Tiểu La Sát từ ngoài điện thò đầu, nói: “Hai vị đại nhân, phụ thân bảo ta thủ ở bên ngoài, hai vị nếu có cái gì dặn dò, có thể gọi ta bất cứ lúc nào…”

Lý Mộ nhìn Tiểu La Sát, mỗi tháng đều phải cưới một nương tử mới, trên đời này đương nhiên còn có người, hoặc là quỷ háo sắc hơn so với hắn.

Thượng Quan Ly đọc hiểu ánh mắt Lý Mộ, nhìn về phía Tiểu La Sát, sắc mặt trầm xuống, cả giận nói: “Cút, đừng để ta nhìn thấy ngươi nữa!”

Phong Đô thành, Quỷ Vương phủ.

Lý Mộ ngay từ đầu lấy đi mệnh hồn của La Sát Vương, bảo hắn làm việc, hắn còn có chút không tình nguyện, một lần này lại bỗng nhiên nhiệt tình hẳn lên, tri kỷ mang tất cả đều an bài thỏa đáng cho Lý Mộ, còn bảo con trai của hắn đi theo bên người Lý Mộ, nghe theo sai bảo bất cứ lúc nào.

Lý Mộ bảo Tiểu La Sát gọi La Sát Vương cùng Minh Nhất tới, nói: “Hai ngươi, cùng ta đi Mang Sơn thành một chuyến.”

Phong Đô là thành trì cỡ lớn đầu tiên tu hành giả đi qua sau khi tiến vào Quỷ Vực, nếu là rời Phong Đô thành, dựa theo bản đồ tiếp tục xâm nhập Quỷ Vực, kế tiếp đi qua, chính là Mang Sơn thành.

Mang Sơn thành là địa bàn của Tu La Vương, Lý Mộ đã có tâm lý giúp Tô Hòa thu phục Quỷ Vực, sớm hay muộn đều phải tìm tới ba đại Quỷ Vương khác.

Nghe được Lý Mộ nói tới Mang Sơn thành, La Sát Vương liền ý thức được điều gì, thử hỏi: "Đại nhân, chúng ta là muốn đi tìm Tu La Vương sao?"

Lý Mộ nhìn về phía Mang Sơn thành, nói: "Phân liệt nhiều năm như vậy, Quỷ Vực tới lúc thống nhất rồi."

La Sát Vương nghe vậy, trên mặt lộ ra vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa, tương tự là bốn đại Quỷ Vương, dựa vào cái gì hắn đã giao ra mệnh hồn, ba vị khác lại không bị người ta kiềm chế, có thể tiêu dao khoái hoạt. Mọi người đều giống nhau, vậy mới tỏ ra công bằng.

Hắn chủ động đi lên phía trước, nói: "Đường đi Mang Sơn thành ta quen thuộc, ta dẫn đường cho đại nhân…"

So sánh với La Sát Vương, vẻ mặt Minh Nhất tỏ ra có chút phức tạp, khi đối mặt Lý Mộ, Ngũ Tổ đào tẩu, lão mất đi thân thể, mệnh hồn rơi vào trong tay Lý Mộ, giờ phút này đối mặt mệnh lệnh của hắn, không dám không theo.

Lý Mộ người này, dã tâm cực lớn, thu phục xong Hồn Điện và La Sát Vương, thế mà còn chưa hài lòng, thế mà có tâm lý nhất thống Quỷ Vực.

Lấy thực lực vượt xa bình thường Động Huyền của hắn, lại thêm cái cung khủng bố kia, sợ là không ai có thể kháng cự, ba vị Quỷ Vương khác bị hắn thu phục chỉ là vấn đề thời gian.

Lại thêm Yêu quốc và Đại Chu, đến lúc đó, trong mười châu, Tổ Châu cùng Sinh Châu, đều sẽ ở trong sự khống chế của hắn.

Mấy năm trước, hắn vẫn là một tiểu nhân vật chưa có tiếng tăm gì cả, lúc này mới qua vài năm, đã trở thành đối thủ đau đầu nhất của Thánh Tông.

Mang Sơn thành cách Phong Đô gần nhất, Lý Mộ lựa chọn Tu La Vương đầu tiên. Tô Hòa có được quỷ đạo thiên thư, tuy không thể khống chế Quỷ Vương cảnh giới thứ bảy, nhưng đối với bọn họ cũng có áp chế không nhỏ, cho nên lần này Lý Mộ tính cùng nhau qua đó với nàng.

Thượng Quan Ly sau khi nghe nói, đi lên phía trước, nói: “Ta cũng đi.”

Lý Mộ phất phất tay, nói: “Ngươi đi cũng không giúp được việc gì, vẫn là ở lại chỗ này đi.”

Sau khi bị Lý Mộ từ chối, Thượng Quan Ly trợn tròn mắt nhìn bọn họ tay trong tay rời đi. Nàng siết chặt hai nắm tay, nghiến răng nói: “Cái gì không giúp được, là sợ ta quấy rầy các ngươi chàng chàng thiếp thiếp…”

Trên mặt Lâm Uyển thì lộ ra vẻ mặt vui mừng, thấp giọng nói: “Ân nhân và Tô tỷ tỷ thoạt nhìn rất xứng đôi…”

Thượng Quan Ly liếc nàng một cái, khó chịu nói: “Nơi nào xứng, rõ ràng một là người, một là quỷ…”

Lâm Uyển phản bác: “Một là người một là quỷ làm sao vậy, tình yêu là chẳng phân biệt chủng tộc, ngươi chẳng lẽ chưa từng đọc《Liêu Trai》 sao?”

Thượng Quan Ly ngạc nhiên nói: “Ngươi chẳng lẽ không biết Liêu Trai là…”

Lâm Uyển hỏi: “Là cái gì?”

Thượng Quan Ly mấp máy môi, cuối cùng khoát tay, nói: “Không có gì…”

Trước kia Đại Chu cũng có người cùng quỷ người với yêu bên nhau, nhưng đó đều là việc một số quyền quý nào đó có sở thích đặc thù làm, dân chúng đối với loại tình yêu cấm kỵ vượt qua chủng tộc cùng sinh tử này, vẫn là cực kỳ kiêng dè.

Nhưng từ sau khi《Liêu Trai》 xuất hiện, hơn nữa thịnh hành ở Đại Chu, quan niệm của mọi người liền dần dần xảy ra thay đổi.

Không biết bắt đầu từ khi nào, nhân yêu tương luyến (người và yêu quái yêu nhau), sinh tử chi giao, không chỉ không bị mọi người bài xích cùng chán ghét, ngược lại thành chuyện mọi người ca tụng cùng hướng tới, mấy năm qua, thậm chí ngay cả một ít thành ngữ từ ngữ vốn rất bình thường, cũng đã có thêm một ít hàm nghĩa không bình thường.

Thượng Quan Ly còn nhớ, lúc nàng đọc sách, sinh tử chi giao vẫn là hình dung hữu tình, thảo mãng anh hùng cũng không bị dùng để hình dung Hứa Tiên, thiên nhân hợp nhất và đồng vĩnh càng không có chút quan hệ nào…

Nhưng bây giờ, đừng nói những thứ bên trên, ngay cả hồ tác phi vi, hồ giảo man triền, thừa long khoái tế (làm xằng làm bậy, càn quấy, rể hiền) từ ngữ như vậy, nàng cũng không thể nhìn thẳng.

Mà đầu sỏ gây nên tất cả cái này, chính là Lý Mộ.

Thượng Quan Ly có lý do hoài nghi, có phải từ cái lúc đó bắt đầu, Lý Mộ đã làm chuẩn bị cho hôm nay hay không. Hắn cùng con hồ ly kia của Yêu quốc không minh bạch, còn có một đôi xà yêu tỷ muội rắp tâm bất lương, lần trước Xưng Tâm sau khi cùng hắn ra ngoài một lần, trở về ánh mắt nhìn hắn cũng không giống với trước kia, bây giờ ở Quỷ Vực thế mà cũng có một nữ quỷ thân mật, từng cái này, chẳng phải là đều khớp rồi?

…

Lý Mộ bị Tô Hòa kéo, La Sát Vương Minh Nhất như tùy tùng đi theo phía sau bọn họ, không nhanh không chậm đi ở trong sương mù Quỷ Vực.

Vừa rồi lúc rời khỏi Phong Đô thành, thật ra hắn nhìn ra được Thượng Quan Ly không mấy vui vẻ, nhưng nàng vốn đã tràn đầy ý kiến đối với Lý Mộ, nếu mang theo nàng cái bóng đèn này, chỉ sợ trên đường đều sẽ không an bình.

Dắt tay đi ở trong sương mù, Tô Hòa bỗng nhiên nói: “Chàng và Thượng Quan cô nương, có phải hay không cũng…”

Lý Mộ biết nàng nói là cái gì, vội vàng giải thích: “Nàng đừng có hiểu lầm, hai chúng ta rất trong sạch, với lại, A Ly thích là nữ nhân.”

Hết chương 1001.

Chương 1002. Thu phục Tu La Vương (2)

Cái này thật đúng là hiểu lầm to lớn, Lý Mộ với Thượng Quan Ly là tình địch không phải tình nhân, khác nhau một chữ, lệch đi ngàn dặm.

Nàng đến nay còn đối với Lý Mộ đoạt đi nữ hoàng mà canh cánh trong lòng.

Tô Hòa liếc hắn, thản nhiên nói: "Ta chỉ hỏi một câu, chàng khẩn trương cái gì, dù sao phía trước ta đã có nhiều người như vậy, ta cũng không ngại phía sau lại thêm mấy người…"

Lý Mộ bất đắc dĩ nói: "Nào có nhiều như vậy…"

Ở phía sau nàng, tính cả Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch, cũng mới chỉ có hai người mà thôi.

Tô Hòa hỏi: "Chàng về sau có từng gặp Ngâm Tâm hay không?"

Lý Mộ thiếu chút nữa quên mất hai con rắn đó, cũng không biết các nàng tu hành thế nào. Hắn gật gật đầu, nói: "Từng gặp, cô ấy bây giờ ở Đông hải bế quan tu hành, đợi cô ấy xuất quan, ta dẫn cô ấy tới tìm nàng."

Mang Sơn thành cách Phong Đô cũng không gần, nhưng đường nối liền các thành trì lớn của Quỷ Vực là không có gì nguy hiểm, có thể yên tâm xuyên qua. Đám người Lý Mộ mặc dù không chạy hết tốc độ, một canh giờ cũng chạy tới Mang Sơn thành.

Xa xa, Lý Mộ liền nhìn thấy một tòa thành trong núi hùng vĩ, nằm ở trong sương mù Quỷ Vực.

La Sát Vương và Minh Nhất cũng chưa thu liễm khí tức, ở lúc bốn người sắp tiếp cận cửa thành, ngoài Mang Sơn thành, hào quang chợt lóe, một trận pháp khổng lồ bỗng nhiên khởi động, mang toàn bộ Mang Sơn thành bao phủ trong đó.

Bóng người một lão giả đứng ở trong trận pháp, nhìn mấy người, cảnh giác nói: "La Sát, ngươi cùng người Hồn Điện tới làm gì!"

La Sát Vương đứng ở ngoài trận pháp, nói với lão giả đó: "Lão quỷ, đại nhân nhà ta muốn nhất thống Quỷ Vực, ngươi có nguyện ý làm việc ở dưới trướng hắn hay không?"

Lão giả đã nhìn thấy Lý Mộ, hướng La Sát Vương cười lạnh nói: "Ngươi đường đường Quỷ Vương cảnh giới thứ bảy, lại làm việc ở dưới trướng một nhân loại cảnh giới thứ sáu, ngươi không cảm thấy xấu hổ, bổn vương cũng cảm thấy xấu hổ thay ngươi!"

La Sát Vương bị hắn nói làm thẹn quá hóa giận, vừa công kích trận pháp ngoài thành, vừa cả giận nói: "Lão quỷ, bổn vương xem ngươi một lát nữa còn cười nổi không!"

La Sát Vương đã động thủ, Minh Nhất theo sát sau đó, hào quang pháp thuật lấp lánh rất nhanh đã đánh ở trên trận pháp phòng hộ ngoài Mang Sơn thành. Trận pháp phòng hộ này nhiều nhất có thể ngăn cản một vị cảnh giới thứ bảy một đoạn thời gian, La Sát Vương và Minh Nhất cùng nhau ra tay, trận pháp này kịch liệt chớp lên, rất nhanh đã không chịu nổi, trực tiếp sụp đổ.

Minh Nhất với La Sát Vương bay về phía Tu La Vương, một cuộc đại chiến ầm ầm bùng nổ.

Hai gã cảnh giới thứ bảy toàn lực chiến đấu, cũng đủ để hủy diệt Mang Sơn thành, huống chi là ba vị, đám quỷ chúng trong thành không khỏi gặp tai bay vạ gió. Lý Mộ lấy ra chuông đạo, chuông đạo sau khi phóng to, chụp Mang Sơn thành vào bên trong.

Tu La Vương hiển nhiên không phải đối thủ của La Sát Vương và Minh Nhất liên thủ, nhưng hai người trong khoảng thời gian ngắn cũng không cách nào thắng được hắn, ba người tu vi vốn xấp xỉ, dưới loại tình huống này, muốn bắt sống Tu La Vương là chuyện không có khả năng, nếu là Tu La Vương liều chết chiến một trận, rất dễ dàng tạo thành kết quả tam bại câu thương.

Tu La Vương cũng không muốn đồng quy vu tận với bọn họ, bị hai người đánh cho liên tiếp bại lui, một khắc nào đó, bỗng nhiên nhìn về phía Lý Mộ, lớn tiếng nói: "Muốn bổn

vương thần phục, lấy ra chút bản lãnh đích thực, để bổn vương tâm phục khẩu phục, dựa vào người khác tính là bản lãnh gì!”

Lý Mộ nghe vậy mỉm cười, tiến lên một bước, nói: “Các ngươi trở về.”

La Sát Vương và Minh Nhất được lệnh, bỏ qua Tu La Vương, bay trở về bên người Lý Mộ.

Thân hình Lý Mộ bay lên, trong đầu Tu La Vương hiện ra một hình ảnh, thân thể run rẩy, lập tức bổ sung nói: “Ngươi nếu muốn bổn vương tâm phục, thì đừng dùng cái cung đó!”

Uy lực cái cung kia trong tay người này, Tu La Vương đã kiến thức, nếu hắn lấy ra cái cung đó, mình chỉ sợ ngay cả một mũi tên cũng không tiếp được. Gã giờ phút này trong lòng thật ra cực kỳ nghẹn khuất, đối phương nếu thật có thể đường đường chính chính đánh bại gã, làm thủ hạ của hắn thì thôi, rõ ràng đối phương chỉ có cảnh giới thứ sáu, bằng vào uy lực pháp bảo, lại có thể sinh ra uy hiếp trí mạng đối với gã cảnh giới thứ bảy, mặc cho ai trong lòng cũng sẽ không cân bằng.

Đối mặt yêu cầu của Tu La Vương, Lý Mộ nhẹ nhàng gật gật đầu, nói: “Được.”

Thấy hắn đáp ứng, thân thể Tu La Vương trực tiếp bộc phát ra một đám sương mù đen, bốn con lệ quỷ đầu mọc hai sừng, có móng tay sắc bén từ trong sương mù đen bay ra, khí tức trên thân mấy con lệ quỷ này đều ở cảnh giới thứ sáu sơ kỳ, vừa mới xuất hiện, liền thuấn di biến mất, khi xuất hiện lần nữa, đã từ bốn phương hướng mang Lý Mộ bao vây.

La Sát Vương lập tức nhắc nhở Lý Mộ: “Đại nhân đừng lo, lão quỷ này phân thân rất lợi hại…”

Hắn vừa dứt lời, đỉnh đầu bốn con lệ quỷ này bỗng nhiên xuất hiện một đám mây đen, trong mây đen sấm sét mãnh liệt, cuồng phong thổi quét, bốn con ác quỷ bị bám trụ, mà bóng người Lý Mộ đã biến mất ở tại chỗ.

Tất cả cái này tốc độ xảy ra cực nhanh, ngay cả Tu La Vương cũng chưa phản ứng lại.

Đợi tới lúc gã ý thức được nguy hiểm, trong hư không phía sau đã đột ngột xuất hiện một bóng người, một thanh kiếm nhỏ hư ảo từ cái gáy gã xuyên qua, Tu La Vương nháy mắt bị thương nhẹ, sau đó một điểm sáng lạnh lẽo từ trong tay Lý Mộ bùng nổ, xuyên thấu thân thể gã, một mũi tên một cây thương, thương tổn đối với gã tuy cũng không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng thực lực lại tổn hại hơn phân nửa, chỉ còn bốn phần lúc đỉnh phong.

Mắt thấy trường thương trong tay Lý Mộ đâm tới lần nữa, chỉ thẳng cổ họng gã, sắc mặt Tu La Vương biến đổi hẳn, lập tức nói: "Dừng, ta phục rồi, phục rồi!"

Tu La Vương xem như hiểu, người trước mắt, có được không chỉ một món pháp bảo lợi hại.

Cây thương này cho gã uy hiếp tuy không bằng cái cung kia, nhưng cũng có thể thương tổn hồn thể của gã, lại thêm thanh kiếm nhỏ thần thông kia đối với hồn thể cực kỳ khắc chế, quỷ tu giao thủ với hắn, vốn là cực kỳ thiệt thòi.

Tuy nói gã nếu là ra hết con bài chưa lật, có lẽ có thể ở dưới tay người này chống đỡ thêm một lúc, nhưng như vậy gã chịu sẽ không chỉ có vết thương nhẹ.

Thực lực không bằng người ta, làm việc dưới trướng hắn, cũng không tính là làm nhục.

Tu La Vương sau khi thuyết phục bản thân như vậy, tâm lý liền thoải mái, chắp tay với Lý Mộ, nói: "Tham kiến đại nhân."

Hết chương 1002.

Chương 1003. Quỷ chủ

Thực lực của Tu La Vương, cùng La Sát Vương sàn sàn như nhau, hơi yếu hơn Minh Nhất một chút, so với ma đạo Ngũ Tổ, thì xa xa không bằng, cùng là tu vi cảnh giới thứ bảy, ma đạo Ngũ Tổ bằng vào kinh nghiệm và thần thông, chiến lực so với những kẻ cảnh giới thứ bảy bình thường này cao hơn mấy lần.

Lý Mộ cũng là sau khi gặp Huyết Hà cùng nữ tử áo trắng, mới dần dần ý thức được, ở dưới tu vi ngang nhau, chênh lệch thực lực của tu hành giả thế mà có thể lớn như vậy.

Mượn dùng pháp bảo và thần thông, thực lực hắn có thể phát huy ra mạnh hơn so với đám La Sát Vương Tu La Vương, kém hơn ma đạo Ngũ Tổ, cũng không bì được nữ hoàng, cách chính diện chống lại Huyền tông càng có con đường rất dài phải đi.

Tu La Vương dễ dàng như vậy chịu thua, biểu cảm trên mặt La Sát Vương có chút thất vọng, gã lúc trước ở dưới tay Lý Mộ là chịu khổ không ít, chịu tội không ít, bất đắc dĩ mới quy thuận hắn, Tu La Vương lão gia hỏa này trái lại biết điều, nhanh như vậy đã cúi đầu, chỉ là bị một chút vết thương nhẹ, điều này làm trong lòng gã có chút không cân bằng.

Gã có chút khó chịu nhìn Tu La Vương, nói: “Nhanh lên, mang mệnh hồn của ngươi giao ra.”

Tu La Vương khẽ biến sắc. Quy thuận là quy thuận, nhưng giao ra mệnh hồn, là mang tài sản tính mạng hoàn toàn triệt để giao cho đối phương nắm giữ. Gã khổ tu hơn trăm năm, mới có tu vi hôm nay, cũng không phải là làm nô lệ cho người ta.

Lý Mộ khoát tay, nói: “Mệnh hồn thì không cần, từ nay về sau, chỉ cần ngươi không có hai lòng, một lòng vì Quỷ Vực là được.”

Tu La Vương khác với La Sát Vương Minh Nhất, Lý Mộ với gã vốn không có thù hận, không cần thiết lấy mệnh hồn của gã, tựa như trong Yêu quốc, hắn có được hồn huyết Thanh

Sát Lang Vương, nhưng Cửu Thiên Xà Vương cùng Phi Hùng Vương, vẫn là tự do giống như trước.

Tu La Vương nhẹ nhàng thở ra, oán giận nhìn La Sát Vương một cái.

Trong lòng La Sát Vương tuy không cân bằng, nhưng Lý Mộ đã mở miệng, hắn cũng không dám lắm lời nữa, phi thường chủ động nói: "Ra khỏi Mang Sơn thành, kế tiếp chính là Dạ Xoa quốc của Dạ Xoa Vương. Đại nhân, ta dẫn đường cho ngài…"

Sau khi Tu La Vương cũng quy thuận, mấy thế lực lớn của Quỷ Vực, chỉ còn lại có Dạ Xoa Vương và Diêm La Vương.

Khi đám người Lý Mộ tới Dạ Xoa quốc, Dạ Xoa Vương biểu hiện không khác gì Tu La Vương trước đó.

Nhưng, khác với Tu La Vương là, ở sau khi nhìn thấy hai vị Quỷ Vương cùng trưởng lão ma đạo đều quy thuận Lý Mộ, Dạ Xoa Vương không một chút phản kháng, trực tiếp lựa chọn thần phục.

Đối mặt đội hình như vậy, gã không có lựa chọn khác.

Đến tận đây, bốn đại Quỷ Vương, chỉ còn lại có một mình Diêm La Vương.

Diêm La Vương này, không phải Diêm La Vương dưới trướng U Minh Thánh Quân, mà là bá chủ số một thật sự của Quỷ Vực, nắm giữ địa vực rộng lớn nhất, ngay cả Hồn Điện cũng bị đè một bậc.

Để sớm cầm lại mệnh hồn của mình, Dạ Xoa Vương sau khi quy thuận, La Sát Vương nịnh nọt nói với Lý Mộ: "Chỉ còn lại có một mình Diêm La Vương, nào cần làm phiền đại nhân tự mình ra tay, đại nhân và phu nhân ở nơi này nghỉ ngơi một lát, thuộc hạ sẽ mang theo hắn tới gặp ngài."

Ba đại Quỷ Vương cộng thêm Minh Nhất, đã có bốn vị cảnh giới thứ bảy, đối phó Diêm La Vương dư dả, quả thực không cần hưng sư động chúng như vậy.

Vì thế Lý Mộ và Tô Hòa ở lại Dạ Xoa quốc, bọn bốn người La Sát Vương cùng nhau tới Diêm La điện của Diêm La

Vương.

Lý Mộ đã lâu chưa yên tĩnh ở chung như vậy với Tô Hòa, nhớ xa xôi về năm đó nàng ở vịnh Bích Thủy, Lý Mộ cách vài bữa muốn đi thăm nàng một lần, có khi mang cho nàng mấy quyển sách giải buồn, có khi cùng nàng cùng nhau ngồi ở bên hồ ăn lẩu.

Trong Yêu Hoàng không gian, có một vườn rau Lý Mộ khai khẩn ra, hai người ngồi ở bên hồ, rau dưa vừa mới từ vườn rau hái xuống còn dính giọt nước, Lý Mộ mang vài cọng rau bỏ vào trong nồi, lơ đãng quay đầu lại, nhìn thấy Tô Hòa đang ngây ra nhìn hắn, ánh mắt có chút thất thần.

Lý Mộ vươn tay, vuốt vuốt vài lọn tóc bay rối trên trán nàng, cười hỏi: “Làm sao vậy?”

Tô Hòa mỉm cười, nói: “Không có gì, đã lâu chưa cùng nhau ngồi ăn cơm như vậy.”

Lần trước khi hai người ngồi đối mặt nhau như vậy, cùng nhau ăn lẩu, Lý Mộ vẫn là một bộ khoái nhỏ gặp được nguy hiểm sẽ đến vịnh Bích Thủy tìm nàng. Vài năm không gặp, hắn đã có thể một mình đảm đương một phía, thủ hạ tập hợp, là cường giả cảnh giới thứ bảy các nàng trước kia ngay cả ngưỡng mộ cũng không ngưỡng mộ được.

Lý Mộ và Tô Hòa ăn xong lẩu, đám người La Sát Vương còn chưa trở về.

Bốn người bọn họ đối phó một mình Diêm La Vương, là không có bất cứ vấn đề gì, mặc dù Diêm La Vương liều chết phản kháng, chiến đấu cũng sẽ ở trong thời gian rất ngắn chấm dứt, huống chi đối mặt bốn cường giả cùng cấp, Diêm La Vương khả năng phản kháng rất nhỏ.

Lý Mộ và Tô Hòa đợi mấy canh giờ nữa, vẫn như cũ chưa đợi được bọn họ.

Khoảng thời gian này, cũng đủ bọn họ từ Dạ Xoa quốc đến Diêm La điện qua lại mấy lần, Lý Mộ phát hiện không bình thường, dắt tay Tô Hòa, nói: “Chúng ta đi nhìn xem…”

Ở sâu trong Quỷ Vực, trên một ngọn núi cao giống con thú khổng lồ, một cái lồng giam cực lớn lơ lửng ở không trung, Tu La Vương, La Sát Vương, Dạ Xoa Vương cùng Minh Nhất bị nhốt ở trong lồng giam, vô luận bọn họ công kích như thế nào, cũng không thể phá vỡ lồng giam.

Phía trước lồng giam, Diêm La Vương mặc trường bào màu đen, đầu đội mũ miện châu ngọc, một tay cầm bút, lạnh lùng nhìn mấy quỷ bị nhốt ở trong lồng giam.

Ở trước người hắn, còn có một bóng người lão giả, trường bào mũ miện, ăn mặc tương tự với hắn, quanh thân âm khí nồng đậm.

La Sát Vương bị nhốt trong lồng, trong lòng vừa kinh ngạc vừa giận dữ, lớn tiếng nói: "Lão quỷ, ta đây là tốt cho ngươi, xem ở trên giao tình nhiều năm của chúng ta, ngươi tốt nhất nghe lời, đợi người nọ đến đây, chuyện này sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy!"

Diêm La Vương cười lạnh một tiếng, khinh thường nói: "Giao tình, ngươi nói giao tình, chính là mang theo những người này tới khuyên bổn vương tôn người khác làm chủ?"

La Sát Vương giải thích: "Kẻ thức thời trang tuấn kiệt, ngươi chẳng lẽ quên cái cung đó của hắn?"

Nhớ tới cái cung khủng bố kia, Diêm La Vương khẽ biến sắc, nhìn về phía lão giả bên cạnh, hỏi: "Sư phụ, đó rốt cuộc là pháp bảo gì?"

Hết chương 1003.

Chương 1004. Quỷ phó (1)

Lão giả lâm vào trầm ngâm, sau một lúc mới mở miệng lần nữa: "Thứ ngươi nhìn thấy, hẳn là Xạ Nhật cung của Ngao Huyền, cung này lấy pháp lực ngưng tụ thành mũi tên, có thể vượt cảnh giới giết địch. Người cầm cung pháp lực càng mạnh, cung này uy lực càng mạnh, Ngao Huyền năm đó bằng vào cung này, vấn đỉnh thập châu đại lục, theo Ngao Huyền ngã xuống, cung này liền cũng không còn xuất hiện nữa."

Diêm La Vương thấp giọng nói: "Xạ Nhật cung…"

Lúc này, sương mù nơi xa quay cuồng dao động một trận, hai bóng người từ trong đó đi ra.

La Sát Vương thấy vậy mừng rỡ, lập tức nói: "Đại nhân ngài đã tới, lão quỷ kia bên người Diêm La Vương cực kỳ lợi hại, ngài phải cẩn thận đấy!"

Thật ra không cần La Sát Vương nhắc nhở, Lý Mộ cũng đã cảm nhận được, âm khí trên người vị lão giả kia cực kỳ mênh mông, vượt xa bọn La Sát Vương, Lý Mộ thậm chí không thể xác định, lão cùng ma đạo Ngũ Tổ, ai lợi hại hơn một chút.

Sắc mặt Tô Hòa cũng trở nên cực kỳ nghiêm túc, nói: "Cẩn thận, lão rất lợi hại…"

Lý Mộ không do dự, tâm niệm khẽ động, Xạ Nhật cung xuất hiện trên tay.

Lão giả nhìn cái cung trong tay hắn, thản nhiên nói: "Quả nhiên là Xạ Nhật cung của Ngao Huyền."

Trong lòng Lý Mộ hơi kinh ngạc, lại là một người nhận ra Xạ Nhật cung, hơn nữa có thể gọi ra đại danh của Ngao Huyền, chẳng lẽ quỷ này, cũng có ký ức truyền thừa của lão quái vật nào đó?

Lão giả ngay sau đó nói tiếp: "Để lão phu nhìn xem, ngươi có thể phát huy ra mấy thành uy lực của Xạ Nhật cung…"

Còn chưa dứt lời, bóng người lão liền trực tiếp biến mất.

Cùng lúc đó, Lý Mộ cũng buông ra dây cung, pháp lực trong cơ thể bị nháy mắt rút cạn, một tia sáng vàng chợt bắn ra.

Ánh vàng xuyên qua hư không, ở phía trước hắn, bóng người lão giả kia hiện lên.

Thân thể lão do sương mù đen ngưng tụ, chỗ ngực xuất hiện một cái lỗ lớn, khí tức trên người cũng so với vừa rồi suy yếu một chút, nhưng cái lỗ đó lại đang không ngừng mấp máy, rất nhanh liền khôi phục như lúc ban đầu.

Khí tức trên người lão giả cường đại như cũ, Lý Mộ lại đã dầu hết đèn tắt.

Tô Hòa thấy vậy, hai tay kết ấn, từ trong núi bên dưới bỗng nhiên bay ra mấy quỷ ảnh, vài tên quỷ tu cảnh giới thứ sáu dưới trướng Diêm La Vương bị nàng khống chế, vờn quanh ở bên người Lý Mộ, chuẩn bị cung cấp pháp lực cho hắn bất cứ lúc nào.

Đang lúc Lý Mộ mượn pháp lực một quỷ tu, chuẩn bị bắn ra mũi tên thứ hai, lại phát hiện một ít khác thường.

Từ khi vài tên quỷ tu bị Tô Hòa khống chế, vẻ mặt lão giả đó đã xảy ra biến hóa rất lớn.

Từ chấn động, đến khó có thể tin, lại đến kích động run rẩy.

Ngay sau đó, lão liền đối mặt Tô Hòa, quì một gối, hai tay ôm quyền, cung kính nói: “Bái kiến quỷ chủ!”

Lão giả thực lực mạnh mẽ này bỗng nhiên quỳ xuống đối với Tô Hòa, không chỉ Tô Hòa sửng sốt, ngay cả Lý Mộ cũng có chút chẳng hiểu ra sao.

Hắn đã kéo ra mũi tên thứ hai, cũng chưa vội vã bắn ra.

Tô Hòa nhìn lão giả đó, kinh ngạc nói: “Ngươi nói cái gì?”

“Lão nô đợi mấy trăm năm, rốt cuộc đợi được ngài.” Lão giả khiêm tốn cúi đầu, quỳ một gối ở trên mặt đất, nói: “Đồ nhi, còn không mau bái kiến quỷ chủ!”

Diêm La Vương nghe vậy, vội bước lên phía trước, quỳ gối bên cạnh lão giả kia, cung kính nói: “Bái kiến quỷ chủ!”

Lý Mộ nhìn phía Tô Hòa, trong đầu bỗng nhiên hiện lên một tia sáng, do đó nhớ tới một việc.

Đạo tu hành của quỷ vật thế gian hiện nay, là do đại năng quỷ tộc kia sáng tạo. Vị đại năng đó làm cường giả đỉnh cấp, bên người tự nhiên có không ít tùy tùng, trong đó, có một chi quỷ tộc trung thành nhất đối với hắn, được hắn ban cho cái tên quỷ phó nhất tộc.

Tùy tùng khác là thủ hạ của hắn, quỷ phó nhất tộc là người hầu của hắn.

Làm người hầu, quỷ phó nhất tộc từ trên người hắn nhận được rất nhiều, nhưng điều kiện là tuyệt đối trung thành.

Trong huyết mạch bọn họ bị đánh vào dấu ấn thần thông, đời đời kiếp kiếp nguyện trung thành quỷ chủ, tuy vị đại năng kia sớm đã ngã xuống, nhưng đối với quỷ phó nhất tộc mà nói, người có được thiên thư, có thể khống chế vạn quỷ, đó là quỷ chủ mới, cũng là chủ nhân bọn họ nguyện trung thành.

Tô Hòa mang thiên thư, có năng lực khống chế quỷ tu, chính là chủ nhân quỷ phó nhất tộc đương thời.

Loại người hầu này, không giống đám người La Sát Vương, Lý Mộ dùng thủ đoạn cứng rắn chiêu mộ thủ hạ. Bọn họ trung thành, là đến từ huyết mạch cùng linh hồn, vĩnh cửu sẽ không phản bội.

Lý Mộ nhỏ giọng thì thầm vài câu với Tô Hòa, Tô Hòa mới từ trong ngạc nhiên phục hồi tinh thần, nói với lão giả kia cùng Diêm La Vương: “Đứng lên đi.”

“Tạ quỷ chủ.”

Lão giả và Diêm La Vương đứng dậy, Tô Hòa lại nhìn về phía đám người La Sát Vương bị nhốt ở trong lồng giam, nói: “Thả bọn họ ra đi.”

“Tuân mệnh.”

Lão giả gật đầu đáp ứng, sau đó vung tay, lồng giam đó liền tự động mở ra, bốn quỷ vật bọn La Sát Vương từ trong đó bay ra. Người này thực lực sâu không lường được, nếu khi ở Thần

Vẫn Chi Địa, có lão ở bên cạnh giúp đỡ, nữ thi áo trắng kia rất khó chạy thoát.

Quỷ Vương đời đầu tuy đã ngã xuống không biết bao lâu, nhưng hắn lại để lại cho hậu nhân một di sản thật lớn, phàm chủ nhân quỷ đạo thiên thư, đều có thể sai khiến quỷ phó nhất tộc.

Diêm La Sơn, trong đại điện chỗ cao nhất.

Tô Hòa ngồi ở trên một cái ghế đá thật lớn phía trước đại điện, lão giả kia cùng Diêm La Vương đứng bên dưới, cung kính nói: "Người hầu đã chờ ngài năm trăm năm rồi…"

"Năm trăm năm!" La Sát Vương nghe vậy kinh hãi, nhịn không được mở miệng nói: "Sao có khả năng có người sống lâu như vậy!"

Tu La Vương và Dạ Xoa Vương cũng mặt lộ vẻ kinh ngạc, chỉ có Minh Nhất vẻ mặt lạnh nhạt, thậm chí còn khinh rẻ nhìn tam quỷ một cái, thản nhiên nói: "Ếch ngồi đáy giếng, năm trăm năm tính cái gì, trên đời này còn có cường giả sống năm ngàn năm…"

Vừa rồi thời điểm lão giả này liếc một cái nhận ra Xạ Nhật cung, hơn nữa gọi ra tên Ngao Huyền, Lý Mộ đã biết, lão cũng là một vị lão quái vật tuần hoàn ký ức truyền thừa, ít nhất có được ký ức hai ngàn năm trở lên.

Lý Mộ đơn giản giải thích vài câu, đám người La Sát Vương mới hiểu ra.

Trên mặt Tu La Vương lộ ra nét động lòng, thấp giọng nói: "Bổn vương sao lại không nghĩ tới loại biện pháp hay này, chờ thời điểm tuổi thọ ta sắp hết, cũng dùng phương pháp này mang ký ức truyền thừa xuống, chẳng phải là có thể bất tử bất diệt?"

La Sát Vương liếc hắn, thản nhiên nói: "Đây không phải dối mình lừa quỷ sao, đến lúc đó, ngươi nên chết vẫn là đã chết, Tu La Vương mới, chỉ là một người khác, chỉ là có được ký ức của ngươi mà thôi, so với để một người ngoài chiếm Mang Sơn thành của ngươi, ngủ đạo lữ của ngươi, còn không bằng chết cho xong, xong hết mọi chuyện…"

Hết chương 1004.

Chương 1005. Quỷ phó (2)

Tu La Vương lại không cho là đúng, nói: “Bổn vương lau đi ký ức của hắn, đến lúc đó, hắn chính là bổn vương, bổn vương chính là hắn.”

Minh Nhất một lần nữa nhìn bọn họ, không lưu tình chút nào đả kích: “Các ngươi cho rằng ký ức người nào cũng có thể truyền thừa sao, muốn truyền thừa ký ức, tu vi ít nhất cũng cần cảnh giới thứ chín, các ngươi ai có bản lãnh này?”

Đoạn lời này, xem như hoàn toàn dập tắt ngọn lửa hy vọng của Tu La Vương, sau đó, ánh mắt bọn họ liền nhìn chằm chằm về phía lão giả kia, chỉ có cường giả cảnh giới thứ chín mới có thể truyền thừa ký ức, chẳng phải là nói, lão gia hỏa này từng đạt tới cảnh giới Thiên Quỷ?

Lý Mộ đối với điều này trái lại thấy lạ mà không lạ nữa, mấy ngàn năm trước kia không giống với bây giờ, cường giả cảnh giới thứ chín tuy thưa thớt, nhưng cũng không phải không có.

So sánh mà nói, trái lại là tu vi vị quỷ chủ kia, khiến Lý Mộ kinh sợ cùng ngạc nhiên, rốt cuộc là cường giả thế nào, mới có tư cách có được người hầu cảnh giới thứ chín?

Lý Mộ chắp tay với lão, hỏi: “Vị tiền bối này xưng hô như thế nào?”

Lão giả nhìn ra người trẻ tuổi này và quỷ chủ đại nhân quan hệ không phải là cạn, nói: “Gọi ta Quỷ Phó là được.”

Thực lực của Quỷ Phó không ở dưới ma đạo Ngũ Tổ, cường giả như vậy, lại cam nguyện cúi đầu làm nô lệ mấy ngàn năm, đủ thấy quỷ chủ đời đầu dấu ấn tinh thần cường đại.

Lý Mộ nhìn lão, hỏi: “Ngươi biết Ngao Huyền?”

Lão giả gật gật đầu, nói: “Hắn là một vị cường giả hắc long tộc hai ngàn năm trước. Hai ngàn năm trước, Ngao Huyền bằng vào Xạ Nhật cung, xưng bá mười châu bốn biển, không ai có thể địch nổi, về sau sau khi Ngao Huyền biến mất, đệ

nhất thần khí Xạ Nhật cung của giới tu hành liền cùng nhau biến mất…”

Lý Mộ tiếp tục hỏi: “Đệ nhất thần khí?”

Trên mặt lão giả lộ ra nét nhớ lại, sau đó mới nói: “Tu vi của Ngao Huyền, lúc ấy cũng không phải mạnh nhất, nhưng từ sau khi hắn đạt được Xạ Nhật cung, liền bắt đầu quét ngang cường giả cùng cấp, thậm chí ngay cả một vị thiên yêu cảnh giới thứ chín duy nhất trên đại lục lúc ấy cũng ngã xuống ở trong tay hắn, sau đó, giới tu hành liền công nhận Xạ Nhật cung là đệ nhất thần khí…”

Lý Mộ nghĩ nghĩ, hỏi: “Xạ Nhật cung là người phương nào tạo ra?”

Như là chuông đạo, Phá Thiên thương đỉnh cấp pháp bảo như vậy, Lý Mộ sau khi lĩnh ngộ thiên thư, cũng biết chúng nó là chế tạo như thế nào, hắn chỉ có nhìn không thấu Xạ Nhật cung, phương pháp luyện chế cung này, trong thiên thư cũng chưa từng ghi lại.

Lão giả lắc lắc đầu, nói: “Không có ai biết, lai lịch Xạ Nhật cung ở lúc ấy cũng là một điều bí ẩn, khi đó Ngao Huyền bị kẻ thù đuổi giết, tránh né khắp nơi, từng biến mất mười năm, mười năm sau, khi hắn xuất hiện lần nữa, tay cầm Xạ Nhật cung, mang toàn bộ kẻ thù giết chết hết, từ đó về sau, liền không có ai còn dám trêu chọc hắn.”

Quỷ Phó ký ức truyền thừa mấy ngàn năm, hiển nhiên so với Lý Mộ biết được nhiều hơn rất nhiều, ngay cả đám La Sát Vương, cũng đang tập trung tinh thần nghe.

Minh Nhất ở ma đạo hơn trăm năm, những việc này với lão mà nói không phải bí mật, nhưng đối với mấy quỷ bọn La Sát Vương mà nói, rất nhiều chuyện Quỷ Phó nói, đều đảo điên nhận biết của bọn họ.

Lý Mộ trầm ngâm một lát, cuối cùng hỏi: “Ngay cả ngươi cũng đã luân hồi nhiều kiếp như vậy, quỷ chủ ngày xưa vì sao chưa làm như vậy?”

Trên mặt lão giả lộ ra nét sùng kính, nói: “Chủ nhân từng nói, người luân hồi, đã không phải hắn, so với giống đám

người kia của ma đạo lừa mình dối người, không bằng thuận theo thiên đạo, bảo chúng ta chờ người có duyên tiếp theo…”

So sánh với mấy vị tổ kia của ma đạo, quỷ chủ hiển nhiên có phong phạm cường giả hơn. Lý Mộ nghĩ đến một chuyện, lại hỏi: “Ngươi có biết, ma đạo vạn năm qua, không ngừng tìm kiếm thiên thư, là vì cái gì hay không?”

Lão giả trầm mặc một lát, chậm rãi nói: “Ta không biết mục đích cụ thể của bọn họ, nhưng ma đạo từng vì quỷ đạo thiên thư, đã đuổi giết vài vị quỷ chủ.”

Lý Mộ nhìn về phía Minh Nhất, Minh Nhất lập tức nói: “Ta cũng không biết, ta chỉ biết là, sau lưng thiên thư có thể cất giấu bí mật vĩnh sinh, chỉ cần vừa có tin tức thiên thư, chúng ta liền phải hướng Tam Tổ đại nhân báo cáo…”

“Vĩnh sinh…”

La Sát Vương, Tu La Vương đám mấy quỷ vương nghe vậy, đều nhịn không được mím môi. Tính cả tuổi thọ khi làm người, tuổi thọ bọn họ cũng mới chỉ ba giáp, một trăm tám mươi năm, mặc dù trong một trăm tám mươi năm này, bọn họ cũng có hơn phân nửa thời gian bế quan tu hành.

Phàm tu hành giả, vô luận người, yêu hay là quỷ, có ai không muốn trường sinh?

Lý Mộ vẻ mặt lạnh nhạt, trong lòng lại cũng không bình tĩnh, theo đuổi trường sinh, là bản năng nhân loại thôi thúc, vĩnh sinh bất tử, càng là mục tiêu hàng đầu tu hành giả luôn luôn theo đuổi.

Nếu trong hai mươi tư trang thiên thư đầy đủ ẩn chứa bí mật vĩnh sinh, trong tay có được mười trang thiên thư, Lý Mộ đại khái là người cách bí mật này gần nhất.

Vô luận là vì mười châu yên ổn, hay là vì thăm dò bí mật vĩnh sinh, giữa hắn cùng Ma Tông, sớm hay muộn phải bùng nổ một cuộc xung đột thật sự.

Lúc này, Quỷ Phó lão giả nhìn về phía Tô Hòa, cung kính nói: “Quỷ chủ tu vi tuy đã không thấp, nhưng còn xa xa chưa đủ. Mấy ngàn năm qua, Ma Tông luôn luôn tìm kiếm thiên

thư, bọn họ đã biết thiên thư ở trong tay ngài, nhất định sẽ phái kẻ mạnh hơn đến Quỷ Vực cướp đoạt. Ngài phải mau chóng tăng lên tu vi, mới có thể có được lực lượng đối kháng Ma Tông…”

Quỷ Phó lo lắng không phải không có lý, Lý Mộ đã từ trong miệng Minh Nhất xác nhận, thực lực ma đạo Tam Tổ thật là cảnh giới thứ tám, lấy kinh nghiệm vạn năm của hắn, cường giả cảnh giới thứ tám tầm thường, có thể không phải đối thủ của hắn.

Cũng may vị ma đạo Tam Tổ này tựa như bởi vì nguyên nhân gì, không thể bước vào Tổ Châu, nếu không ma đạo ở Tổ Châu sẽ quét ngang tất cả.

Tô Hòa bây giờ tu vi là cảnh giới thứ sáu, có thể khống chế du hồn cùng quỷ tu cảnh giới thứ sáu, đợi nàng tiến vào cảnh giới thứ bảy, các du hồn cảnh giới thứ bảy kia cũng sẽ chịu nàng sai bảo, đến lúc đó, toàn bộ Quỷ Vực sẽ ở trong khống chế của nàng.

Vì để nàng nhanh chóng tăng lên tu vi, Lý Mộ chỉnh hợp phạm vi thế lực bốn vị Quỷ Vương cùng Hồn Điện, ở năm chủ thành lớn của Quỷ Vực xây dựng pho tượng của nàng, để toàn bộ quỷ chúng trong thành kính ngưỡng.

Trong toàn bộ phương thức tu hành, niệm lực là con đường dễ dàng nhất tăng lên tu vi.

Hết chương 1005.

Chương 1006. Ngâm Tâm, Thính Tâm, Xưng Tâm, Hồ Lục, A Ly, Mai…

Mà Quỷ Vực tràn đầy âm khí, cũng cung cấp tài nguyên tu hành cuồn cuộn không ngừng cho nàng, Lý Mộ mang quỷ đạo thiên thư giải đọc sau đó giao cho nàng, kế tiếp, phải trông vào chính nàng tu hành.

Một tháng sau, quận Giang Âm.

Gần đây, quận Giang Âm đã xảy ra một việc lớn, khiến toàn bộ giới tu hành đều vì vậy mà chấn động.

Quận Giang Âm của Đại Chu giáp giới với Quỷ Vực, các tu hành giả vì thu hoạch hồn lực, thường xuyên kết đội tiến vào Quỷ Vực, săn giết du hồn, mà du hồn bên rìa Quỷ Vực thực lực đều không mạnh, chỉ cần không vào quá sâu, không có nguy hiểm quá lớn.

Nhưng từ nửa tháng trước bắt đầu, rìa ngoài cùng của Quỷ Vực bỗng nhiên thường xuyên xuất hiện du hồn và quỷ tu cảnh giới thứ năm thậm chí là cảnh giới thứ sáu, toàn bộ tu hành giả nhân loại tiến vào Quỷ Vực, đều bị bọn họ đuổi ra ngoài.

Từ đó, hầu như không có tu hành giả nhân loại dám tới gần Quỷ Vực.

Không hề nghi ngờ, trong Quỷ Vực nhất định là đã xảy ra việc gì lớn, quan phủ quận Giang Âm sau khi phát hiện chuyện khác thường này, lập tức mang nó báo cho triều đình, triều đình Đại Chu đối với điều này rất coi trọng, phái vài tên cung phụng đến điều tra.

Nhưng, mấy cung phụng triều đình này ở sau khi tiến vào Quỷ Vực mấy ngày, liền đi ra, hơn nữa mang đến một tin tức.

Không lâu trước đó, Quỷ Vực xuất hiện một vị cường giả, nàng thu phục năm thế lực lớn của Quỷ Vực, thống nhất Quỷ Vực, được tôn sùng là quỷ chủ, từ nay về sau, vô luận là quỷ tu hay du hồn của Quỷ Vực, đều thuộc về con dân quỷ chủ,

cấm tu hành giả tiến vào Quỷ Vực săn giết nữa, kẻ vi phạm giết không tha.

Tin tức này vừa ra, liền ở giới tu hành dẫn lên sóng to gió lớn.

Cái này không chỉ ý nghĩa, Quỷ Vực không là nơi hỗn loạn quần hùng cát cứ trước đây nữa, sau khi Yêu quốc thống nhất, phụ cận Tổ Châu lại thêm một thế lực cường đại.

Thế cục đại lục nhất định sẽ bởi vì Quỷ Vực thống nhất mà thay đổi, cùng lúc đó, tu hành giả Tổ Châu cũng mất đi một bảo địa có thể thu hoạch tài nguyên tu hành.

Cũng may Quỷ Vực tuy thế cục biến đổi to lớn, nhưng lại phát ra thiện ý đối với triều đình Đại Chu, vị Quỷ Vực chi chủ kia sai sứ giả mang đến minh ước không xâm phạm lẫn nhau cho triều đình Đại Chu.

Điều này đối với dân chúng Đại Chu mà nói, tự nhiên là một tin tức rất tốt.

Mấy trăm năm qua, Đại Chu luôn đối mặt Yêu quốc, Quỷ Vực cùng các nước phía nam uy hiếp, hôm nay, Thân quốc đổi chủ, không lâu trước đó phái sứ thần bày tỏ ý thần phục đối với Đại Chu, quốc gia nhỏ còn lại phía nam, cũng đều mấy năm liên tục đưa lên cống phẩm, vô cùng thuận theo.

Mà Yêu quốc và Quỷ Vực, càng là lần đầu ký kết minh ước với Đại Chu, không xâm phạm lẫn nhau, đôi bên cùng có lợi.

Đây là chuyện từ khi Đại Chu lập nước tới nay, thậm chí là Tổ Châu bắt đầu sinh ra trung ương vương triều thống nhất tới nay chưa từng xảy ra. Nữ hoàng bệ hạ tại vị mấy năm, cùng Lý đại nhân cùng nhau dẹp ngoại xâm, bình nội ưu, công tích đã vượt qua các đời đế vương, khiến quốc lực Đại Chu đạt tới đỉnh phong trước nay chưa từng có.

Quận Giang Âm, nơi Đại Chu và Quỷ Vực giáp giới.

Hai bóng người từ trong sương mù đi ra, Lý Mộ quay đầu nhìn, Thượng Quan Ly liếc hắn, nói: “Ngươi nếu không nỡ, một mình ta về Thần Đô phục mệnh cũng được.”

Lý Mộ thu hồi tầm mắt, nói: “Đi thôi…”

Một tháng nay, hắn đều ở Quỷ Vực giúp Tô Hòa xử lý công việc trong tay. Mấy thế lực lớn vừa mới thống nhất, có rất nhiều chuyện rườm rà cần xử lý, may mà đây vốn là nghề của Lý Mộ, việc tương tự, hắn đã giúp nữ hoàng cùng Huyễn Cơ làm vô số lần.

Nói đến cũng khổ, hắn chỉ có một mình, lại phải lo cho Đại Chu, Yêu quốc cùng Quỷ Vực, trách chỉ trách nữ nhân của hắn quá có năng lực, hai châu trong mười châu, đều nắm ở trong tay các nàng.

Đã cần tu hành, lại phải học xử lý công việc một quốc gia, Tô Hòa kế tiếp sẽ rất bận rộn, Lý Mộ mặc dù có ý muốn chia sẻ một ít cho nàng, nhưng hắn đã nán lại ở Quỷ Vực quá lâu, còn không rời khỏi, chỉ sợ địa phương khác sẽ cháy.

Huyễn Cơ còn đang bế quan trùng kích bảy đuôi, Lý Mộ và Thượng Quan Ly đi Bạch Vân sơn trước một chuyến, sau đó mang theo Liễu Hàm Yên và Lý Thanh cùng nhau về Thần Đô.

Liễu Hàm Yên với Lý Thanh đều biết Tô Hòa tồn tại, trên đường trở về, Lý Mộ thẳng thắn với các nàng chuyện đã xảy ra ở Quỷ Vực, sau đó liền bị Liễu Hàm Yên một đường trợn mắt. Có Huyễn Cơ với nữ hoàng trải đường, đối với Tô Hòa, các nàng hiển nhiên cũng không khó tiếp nhận.

Nhưng nữ hoàng một cửa đó, thì không dễ dàng qua.

Cung Trường Nhạc, nữ hoàng ôm Chung Linh ngồi ở trên ghế rồng, Thượng Quan Ly và Mai đại nhân đứng ở hai bên nàng, Lý Mộ đứng bên dưới, hướng nàng phục mệnh.

“Trang quỷ đạo thiên thư đó, mấy thế lực lớn của Quỷ Vực và ma đạo đều muốn nhúng chàm, may mà chưa rơi vào trong tay bọn họ. Mặt khác, trước khi trở về, ta thuận tay thu phục mấy thế lực lớn của Quỷ Vực, từ nay về sau, Đại Chu sẽ không cần lo lắng Quỷ Vực quấy nhiễu nữa…”

Chu Vũ thản nhiên nhìn hắn một cái, nói: “Ngươi thu phục, không chỉ thế lực Quỷ Vực nhỉ?”

Nữ hoàng hiển nhiên có sự ám chỉ, Lý Mộ ngẩng đầu nhìn thoáng qua Thượng Quan Ly đứng ở bên nàng, Thượng Quan

Ly hừ lạnh một tiếng, nói: “Ngươi đừng hòng ta giúp ngươi gạt bệ hạ.”

Lý Mộ nhìn nữ hoàng, cười xấu hổ, nói: “Bệ hạ biết cả rồi…”

Chu Vũ oán giận nhìn Lý Mộ, nói: “Là Hàm Yên không đủ xinh đẹp, Lý Thanh không đủ dịu dàng, Vãn Vãn và Tiểu Bạch không đủ nghe lời, hay là con hồ ly đó không đủ… Mị, ngươi sao có thể không biết thỏa mãn chứ?”

Lý Mộ bất đắc dĩ thở dài: “Là món nợ trước kia đã thiếu…”

Chu Vũ hiển nhiên đã nghĩ tới vấn đề này, sau khi trừng mắt nhìn Lý Mộ một cái, chỉ chỉ bàn ngự phía trước, nói: “A Ly, mài mực cho hắn.”

Trên bàn ngự đặt giấy bút, Thượng Quan Ly đi qua, ngựa quen đường cũ bắt đầu mài mực.

Sau đó, Chu Vũ lại nhìn về phía Lý Mộ, nói: “Viết.”

Lý Mộ nghi hoặc nói: “Viết cái gì?”

Chu Vũ thản nhiên nói: “Ngươi còn thiếu những món nợ nào, còn có những tỷ tỷ muội muội nào, viết hết ra cho trẫm, trẫm không phải người không giảng đạo lý, trước khi quen trẫm, ngươi thiếu nợ, trẫm không so đo với ngươi, nhưng từ giờ trở đi, nếu ngươi còn đi trêu cáo chọc quỷ, toát ra đến tỷ tỷ muội muội mới, đừng trách trẫm không khách khí!”

Hết chương 1006.

Chương 1007. Ung quốc nguy hiểm (1)

Lý Mộ ngẩng đầu nhìn nữ hoàng một cái, chẳng lẽ nói, đây là một tờ giấy miễn trách nhiệm, phàm là cái tên hắn bây giờ viết ở trên tờ giấy này, đều là nữ hoàng sẽ không so đo — Nữ hoàng không sợ hắn viết bừa một trận, viết mười người tám người?

Lý Mộ cũng không ngu như vậy, đây rất rõ ràng là nữ hoàng đang khảo nghiệm hắn. Hắn lắc lắc đầu, kiên định nói: "Hồi bệ hạ, hết rồi."

Chu Vũ nghĩ nghĩ, nói: "Trẫm xem như đã nhìn ra, phàm là nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp bên cạnh ngươi, đều có khả năng là chủ nợ của ngươi, loại nữ tử này ngươi còn quen những ai, viết hết ra cho trẫm."

Lý Mộ rốt cuộc ý thức được, nữ hoàng là muốn triệt để đoạn tuyệt cơ hội hát hoa ngắt cỏ của hắn về sau, phàm là cái tên hôm nay chưa xuất hiện trên tờ giấy này, về sau nếu nhấc lên quan hệ với hắn, chính là Lý Mộ không giữ hứa hẹn, nàng cũng sẽ không khách khí.

Phàm là cái tên xuất hiện trên tờ giấy này, nữ hoàng về sau nhất định sẽ trọng điểm chiếu cố phòng bị, không cho Lý Mộ cùng bọn họ có liên lụy…

Đây là một chiêu mưu kế hay nha!

Lý Mộ nhìn nữ hoàng, Chu Vũ hừ lạnh nói: "Viết!"

Nếu không viết, chỉ sợ là không qua được một cửa ải này, Lý Mộ bất đắc dĩ cầm bút, bắt đầu tự hỏi, bên cạnh hắn còn có những nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp nào.

Một lát sau, hắn bắt đầu nâng bút viết.

"Ngâm Tâm, Thính Tâm, Xưng Tâm, Hồ Lục, A Ly, mai…"

Thượng Quan Ly đứng ở phía sau Lý Mộ, nhìn thấy tên của nàng, vẻ mặt tuy bình tĩnh, trong lòng lại ngượng ngùng phức tạp, Mai đại nhân ở bên khi nhìn thấy chữ "Mai" kia, khóe miệng cũng cong lên một nụ cười.

Lý Mộ viết xong một chữ “Mai”, bỗng nhiên nhớ tới, Mai đại nhân là xinh đẹp phong vận, nhưng lại đã không trẻ tuổi, vì thế hắn nâng bút, mang chữ “Mai” kia nhẹ nhàng gạch đi.

Sau đó, một sát ý từ sau lưng truyền đến, khiến hắn không rét mà run.

Ngoài cung Trường Nhạc, trên trời cao, hào quang pháp thuật lóe lên bất định.

Các tu hành giả Thần Đô có chút tu vi đều cảm nhận được pháp lực dao động trên trời cao, không biết là người nào lớn mật như thế, dám ở Thần Đô công khai đấu pháp, hoàn toàn không mang cường giả Cung Phụng ti và nội vệ để vào mắt.

Trong cung Trường Nhạc, trong tay Chu Vũ cầm một tờ giấy, khẽ nhíu đôi lông mày đẹp.

Làm nữ tử, nàng tự nhiên là không muốn chia sẻ sủng ái cùng nữ nhân khác, hai nàng Liễu, Lý, sớm kết nhân duyên với Lý Mộ, nàng chỉ là một người tới sau, không có tư cách tranh chấp với hai người bọn họ.

Yêu quốc con hồ ly đó, nàng ngàn phòng vạn phòng, vẫn là không đề phòng được, bị đối phương giành trước một bước, trách chỉ tự trách mình chậm tay, cũng không tiện oán giận quá nhiều.

Mà vị kia ở Quỷ Vực, đã là nợ tình Lý Mộ ngày xưa thiếu, nàng nếu giữ chặt không nhả, cũng tỏ ra không có đạo lý.

Nhưng nếu là ở sau nàng, hắn còn thường xuyên gặp được hoa đào mới, đó là chuyện Chu Vũ không thể dễ dàng tha thứ, cho nên nàng mới nghĩ ra một biện pháp như vậy, hoàn toàn đoạn tuyệt niệm tưởng tiếp tục hát hoa ngắt cỏ của Lý Mộ.

Không cần lo lắng người tới sau nữa, về sau nàng chỉ cần đặc biệt cảnh giác những người viết trên giấy là được.

Chu Vũ nhìn tên trên giấy, trong mắt lộ ra suy nghĩ.

Ngâm Tâm, Thính Tâm… Hai con rắn nhỏ đó tuy đã lâu không thấy, nhưng các nàng một tâm tư đối với Lý Mộ trắng trợn không che giấu, một kẻ khác tuy mang cảm tình che giấu rất tốt, nhưng vẫn không thể gạt được ánh mắt của nàng.

Từ 《Liêu Trai》, 《bạch xà》 những câu chuyện Lý Mộ ngày xưa viết có thể thấy được, trong lòng hắn có ý đồ với hồ yêu và xà yêu không phải ngày một ngày hai, hôm nay hồ yêu đã có một đôi, mỹ nhân xà lại còn chưa có một.

Thính Tâm trên ý nghĩa nào đó là lão sư của nàng, Chu Vũ rất sớm đã biết nàng có ý đối với Lý Mộ, mình thừa dịp cô không có mặt, gần quan được ban lâu tới trước, luôn cảm thấy có chút có lỗi với cô, nếu lại đề phòng thêm đối với cô, chẳng phải là cực kỳ giống nữ phụ bị ghét trong đại đa số câu chuyện?

Nàng là nữ vương, không phải nữ phụ, không thể làm loại chuyện qua sông đoạn cầu này.

Đôi mỹ nữ xà tỷ muội này tạm thời gác lại, kế tiếp là Xưng Tâm. Long nữ trong truyện của Lý Mộ cũng không ít, không bài trừ hắn đối với Xưng Tâm có ý tưởng gì khác, để ngừa vạn nhất, nếu không, để Xưng Tâm về Nam Hải đi?

Chu Vũ nhìn thoáng qua Xưng Tâm một mình ở góc cung Trường Nhạc gặm cổ vịt, cảm thấy mình quá mức tàn nhẫn.

Xưng Tâm tuy ăn khỏe một chút, nhưng thời gian Lý Mộ không có mặt, đều là Xưng Tâm bầu bạn ở bên nàng, mọi lúc nghe theo nàng phân phó, thậm chí buông xuống tôn nghiêm long tộc, để nàng cưỡi ra ngoài du ngoạn ngắm cảnh, không có công lao cũng có khổ lao.

Xưng Tâm bởi vì trốn kết hôn mới rời Nam Hải, cứ như vậy bảo nàng trở về, chẳng phải là lại mang nàng đẩy vào hố lửa?

Chu Vũ lắc lắc đầu, cuối cùng vẫn quyết định giữ Xưng Tâm lại.

Về phần Hồ Lục, Chu Vũ trái lại không lo lắng, Thiên Hồ quốc đã có một hồ ly, quan hệ của Hồ Lục và Huyễn Cơ, giống như là Vãn Vãn và Liễu Hàm Yên, cô ta căn bản không thể xem như đối thủ của mình, đổi thành chủ nhân của cô ta còn không sai lắm.

Kế tiếp là A Ly, A Ly tuy xinh đẹp trẻ tuổi, nhưng nàng là sẽ không thích Lý Mộ, nàng không có hứng thú đối với nam

nhân, Chu Vũ căn bản chưa từng nghĩ nàng sẽ xảy ra cái gì với Lý Mộ.

Về phần Mai đại nhân, thì càng không có khả năng, tuổi của nàng thêm vài tuổi, đủ để làm mẹ của Lý Mộ, Lý Mộ trực tiếp mang tên của nàng gạch đi.

Như vậy tính ra, tựa như nàng cũng không có đối thủ nào.

Trong lòng Chu Vũ vui vẻ chút, sau đó buông tờ giấy kia, một tay chống má, hỏi: "A Ly, ngươi nói trẫm có phải ghen tị quá mức hay không?"

"Nên như vậy." Thượng Quan Ly hừ nhẹ một tiếng, nói: "Hắn ỷ vào mình bộ dạng đẹp, tu vi cũng cao, tới đâu cũng hái hoa ngắt cỏ, bệ hạ nếu không quá phận một chút với hắn, về sau ngài có thể lại phải ban cho hắn một tòa nhà lớn hơn nữa, mới có thể ở nổi các tỷ tỷ muội muội kia…"

Chu Vũ không hoài nghi bản thân nữa, gật đầu nói: "Ngươi nói rất đúng, trẫm cũng không có nhiều tòa nhà như vậy để ban cho hắn…"

Non nửa canh giờ sau, Lý Mộ cạn kiệt tinh lực về nhà.

Bởi vì hắn xóa đi tên Mai đại nhân, cho nên nàng thẹn quá hóa giận, thế nào cũng đòi đại chiến cùng hắn ba trăm hiệp, Lý Mộ lại không thể làm nàng bị thương, chỉ có thể từng bước nhường nhịn, đánh một trận này với nàng, so với hắn chính diện đấu pháp cùng ma đạo Ngũ Tổ còn mệt hơn nhiều.

Hết chương 1007.

Chương 1008. Ung quốc nguy hiểm (2)

Về ma đạo Ngũ Tổ, Lý Mộ từ trong miệng Quỷ Phó, hiểu biết được không ít về tin tức của nàng.

Nữ tử này tên là "Huyền Minh", ở thời đại Quỷ Phó, nàng chính là cường giả đỉnh cấp thế gian, tu vi đạt tới cảnh giới thứ chín, danh chấn thập châu đại lục.

Khác với quỷ tu, yêu tu, cùng với tu hành giả nhân loại, nàng tu hành là thi đạo, hơn nữa mang đạo này tu hành đến đỉnh phong, thành tựu thân thể thiên thi, nơi đi tới đất cằn ngàn dặm, không có một ngọn cỏ. Nàng chỉ cần hít nhẹ, thì có thể mang tinh huyết bao gồm hồn phách sinh linh trong phạm vi nhất định tất cả đều hút đi, thực lực không kém gì Huyết Hà thời kì đỉnh phong.

Sau khi từ trong miệng Quỷ Phó hiểu biết được những thứ này, Lý Mộ mới biết, hắn lúc trước có khả năng xử Huyết Hà, chỉ thuộc về vận khí.

Các vị tổ của ma đạo, là dựa theo thực lực sắp xếp, cũng chính là nói, thực lực Huyết Hà thời kì đỉnh phong, so với nữ thi áo trắng kia còn mạnh hơn.

Đáng tiếc lúc đó Huyết Hà tu vi chỉ có cảnh giới thứ sáu, cuối cùng chết ở dưới Xạ Nhật cung cùng Phá Thiên thương, một khi đợi hắn trưởng thành hẳn lên, sẽ so với ma đạo Ngũ Tổ càng khó đối phó hơn.

Căn cứ Minh Nhất nói, U Minh tam lão nghe lệnh ma đạo Tam Tổ, so với Huyết Hà và Huyền Minh, người này mới là đối thủ khó chơi nhất.

Tu vi cảnh giới thứ tám, đỉnh phong đại lục thật sự, còn có kinh nghiệm đấu pháp vạn năm, ma đạo ngay từ đầu có không ít cường giả lựa chọn truyền thừa ký ức, nhưng đại đa số đều bởi vì các loại ngoài ý muốn, ngã xuống ở trong dòng sông lịch sử, ký ức có thể truyền thừa đến hôm nay, vô luận là tâm tính hay thực lực, đều không phải cường giả tầm thường có thể sánh bằng, trừ phi mình cũng tấn thăng cảnh giới thứ tám, nếu

không mặc dù là Xạ Nhật cung trong tay, Lý Mộ cũng không có nắm chắc thắng lão.

Huống chi, đã có ma đạo Tam Tổ, như vậy nhất định có Nhất Tổ cùng Nhị Tổ, đối với bọn họ, Lý Mộ trước mắt còn hoàn toàn không biết gì cả.

Nhưng không hề nghi ngờ là, bọn họ sẽ cường đại hơn, khó chơi hơn so với Tam Tổ.

Khi trong lòng Lý Mộ ưu sầu, ở sâu trong Nam Hải, trên quỷ đảo.

Nữ tử áo trắng đứng ở trong tháp cao, thanh âm không có bất cứ cảm xúc gì, chậm rãi nói: "Quỷ đạo thiên thư không lấy được. Ta ẩn núp Quỷ Vực một tháng, trước sau không thể tiếp cận thiên thư, Quỷ Phó một thế hệ này thực lực rất mạnh, không ở dưới ta."

Ma đạo Tam Tổ như bộ xương chậm rãi mở mắt, nói: "Quỷ chủ mới sinh ra, Quỷ Vực về sau không dễ nhúng tay, thiên thư tuy chưa lấy được, nhưng biết tung tích của nó, cũng không phải là không thu hoạch được gì. Một vạn năm cũng chờ được nổi, không vội ở một lúc…"

Trong vạn năm này, cũng có không biết bao nhiêu lần, bọn họ biết được tung tích thiên thư, nhưng không có thực lực cướp đoạt, nhưng chủ nhân thiên thư chung quy sẽ ngã xuống, cường giả ma đạo lại sinh sôi không thôi, chỉ cần biết tung tích thiên thư, sẽ luôn có cơ hội cướp lấy.

Bao gồm Lý Mộ kia, tuổi thọ hắn nhiều nhất chỉ ba bốn giáp, tình huống tệ nhất, cũng chỉ là đợi thêm hai trăm năm, thời gian một lần ký ức luân hồi mà thôi.

Trong tháp cao dần dần yên lặng xuống, không biết qua bao lâu, một bóng người từ bên ngoài cấp tốc bay vào.

Minh Nhị bay vào tháp cao, sau đó quỳ một gối xuống đất, cung kính nói: "Bái kiến Tam Tổ đại nhân, Ngũ Tổ đại nhân!"

Tam Tổ một lần nữa mở mắt ra, ánh mắt nhìn về phía lão, hỏi: "Bảo ngươi tra, đã điều tra xong chưa?"

Minh Nhị mặt lộ vẻ hưng phấn, nói: “Bẩm Tam Tổ đại nhân, đã điều tra xong, thuộc hạ ẩn núp vương đô Ung quốc, tìm được cơ hội, đã tiến hành sưu hồn đối với một nhân vật quan trọng của hoàng thất Ung quốc, đạt được một tin tức quan trọng, hoàng thất Ung quốc, quả nhiên có một trang thiên thư…”

Gần đây, Lý Mộ rảnh rỗi hiếm thấy.

Huyễn Cơ ở Yêu quốc bế quan, lợi dụng niệm lực chi linh tứ đại Yêu tộc gom ra xung kích thất vĩ, Tô Hòa vừa cần tu hành, vừa cần học tập quản lý Quỷ Vực vừa mới thống nhất, cũng không rảnh quan tâm hắn.

Hắn ở Thần Đô, đại bộ phận thời gian chính là bầu bạn nương tử, hoặc là cưỡi Xưng Tâm, cùng nữ hoàng chu du khắp nơi, ngẫu nhiên thượng triều một chút, lại đi Cung Phụng ti đi dạo.

Triều đình từng mấy thế lực cát cứ, hôm nay chỉ có đảng nữ hoàng lấy Trương Xuân cầm đầu, Tiêu thị và Chu gia, ở trong hai năm qua, vây cánh tan hết, dần dần thất thế, nhân vật quan trọng của hai nhà, tựa như cũng đã bỏ cuộc, rất ít xuất hiện ở triều đường.

Chu gia và Tiêu thị trước đây, đối với Lý Mộ mà nói, là quái vật lớn không thể chiến thắng, cũng là trở ngại lớn cho nữ hoàng cầm quyền.

Nhưng bây giờ, bọn họ đã rất khó trở thành đối thủ của Lý Mộ nữa.

Đối thủ của hắn, là Huyền Tông, là ma đạo, là thế lực đứng đầu đại lục chính tà lưỡng đạo, so sánh với hai bên này, Tiêu thị cùng Chu gia không đáng giá nhắc tới.

Một ngày này, Lý Mộ đưa Liễu Hàm Yên và Lý Thanh về Bạch Vân sơn, thuận tiện xem tình huống tông môn.

Sau khi rời khỏi Quỷ Vực, hắn mang lượng lớn linh ngọc và hồn lực để lại tông môn, dùng để tăng lên tu vi đệ tử cấp thấp, mấy tháng ngắn ngủn này, thực lực chỉnh thể Phù Lục phái đã tăng lên một bậc, ở trên số lượng cùng chất lượng đệ tử cấp

thấp, đã đang lấy một loại tốc độ không chậm hướng Huyền Tông đuổi theo.

Sau đó, Lý Mộ lại đi Yêu quốc một chuyến.

Tứ đại Yêu tộc hiếm thấy liên hợp lại, toàn bộ đại năng Yêu quốc ngưng tụ, Yêu tộc to nhỏ, đều bị hợp nhất làm yêu dân, đồng thời, Yêu quốc cũng ban bố luật pháp, Yêu quốc lúc trước vô cùng hỗn loạn, đang dần dần trở nên có trật tự.

Huyễn Cơ còn chưa xuất quan, nàng giống với nữ hoàng, là ở dưới tình huống pháp lực xa chưa tới cảnh giới thứ bảy, lợi dụng niệm lực chi linh cưỡng ép tăng lên tu vi, không bằng Ngọc Dương Tử nước chảy thành sông như vậy, bế quan một năm rưỡi đã tính là rất nhanh rồi.

Lần nữa về tới Thần Đô, Lý Mộ vốn định thừa dịp cơ hội khó được lần này, mang quan hệ cùng nữ hoàng đẩy mạnh về phía trước một chút nữa, lại bị một tin tức sớm tác động tâm thần.

Ma đạo bỗng nhiên xâm nhập Ung quốc, sứ thần Ung quốc thỉnh cầu Đại Chu phái binh tiếp viện hoàng thất Ung quốc.

Đối với Ung quốc, Lý Mộ có hai điểm khắc sâu ký ức.

Thứ nhất, Ung quốc nước nhỏ ít dân, lòng dân niệm lực cực kỳ ngưng tụ, không đến trăm năm thời gian, dân chúng trong nước thế mà ngưng tụ ra ba đạo đế khí, ngay cả Đại Chu cũng khó thấy được bóng lưng của nó.

Thứ hai, khẩu quyết họa đạo của Lý Mộ, lúc trước chính là từ trong tay một sứ thần trẻ tuổi Ung quốc lừa được.

Hết chương 1008.

Chương 1009. Thất khiếu chi tâm

Đối với Ung quốc cầu viện, Đại Chu không có lý do từ chối.

Một mặt, Đại Chu và các nước phía nam giáp giới, một khi Ung quốc luân hãm, biên cảnh đông nam Đại Chu, sẽ trực tiếp đối mặt ma đạo uy hiếp, kháng ma viện Ung là nhu cầu chiến lược của Đại Chu.

Một mặt khác, Đại Chu và Ung quốc, là quan hệ mẫu quốc cùng nước phụ thuộc, Ung quốc hàng năm tiến cống cho Đại Chu không ít thứ, Đại Chu cung cấp bảo hộ đối với bọn họ, đây là thứ viết ở trong minh ước.

Trong ngự thư phòng, nữ hoàng vừa mới tiếp kiến sứ thần Ung quốc.

Đây là một người trung niên nho nhã, hắn mặc trường bào nho sinh, quỳ gối trước điện, cầu xin: "Khẩn cầu thượng quốc xuất binh, giúp Ung quốc ta đánh lui ma đạo…"

Ở trước mặt người ngoài, Chu Vũ khôi phục uy nghiêm nữ hoàng, thản nhiên nói: "Ung quốc là nước phụ thuộc Đại Chu ta, Ung quốc gặp nạn, Đại Chu tự nhiên sẽ không ngồi xem."

Nói xong, nàng trầm giọng mở miệng: "Lý Mộ!"

Lý Mộ đi đến trước điện, chắp tay nói: "Có thần!"

Chu Vũ nói: "Chuyện viện trợ Ung quốc, giao cho ngươi."

Lý Mộ cao giọng nói: "Tuân chỉ!"

Hoàng thất Ung quốc có ba vị cường giả Siêu Thoát, phiền toái ngay cả bọn họ cũng không giải quyết được, nhất định rất khó giải quyết, ma đạo nhất định xuất động không chỉ một vị trưởng lão cảnh giới thứ bảy, không bài trừ khả năng lão quái vật vạn năm nào đó tự mình ra tay.

Như vậy, phái Cung Phụng ti, hoặc là nam quân đông quân liền không cần thiết, chỉ sợ chỉ có viện trưởng bốn đại thư viện cùng nữ hoàng tự mình tới, mới có thể tạo ra một ít tác dụng.

Nữ hoàng là không có khả năng bởi vì viện trợ Ung quốc rời khỏi Thần Đô, viện trưởng bốn đại thư viện, càng có chức trách trấn thủ Thần Đô.

Lý Mộ rất quyết đoán, dùng pháp khí truyền âm liên hệ Huyền Cơ Tử, bảo hắn mời cường giả Nam Tông, Bắc Tông, Đan Đỉnh phái tới Ung quốc, nước xa khó cứu được lửa gần, ba tông này ngay tại phụ cận Ung quốc, có thể làm được trợ giúp nhanh nhất.

Sau đó, Lý Mộ triển khai thuật Súc Địa Thành Thốn, tự mình tới Ung quốc.

Thân phận nữ hoàng, không thể tự mình tới, trong triều có tư cách hơn nữa có thực lực đại biểu nữ hoàng, cũng chỉ có hắn.

Thần thông Súc Địa Thành Thốn dùng để chạy đi, so với ngự không ngự khí không biết nhanh hơn bao nhiêu, chưa tới một canh giờ, trên không đô thành Ung quốc hào quang hiện lên, hư không dao động một trận, bóng người Lý Mộ đi ra.

Vừa mới tới Ung đô, Lý Mộ liền phát giác mấy khí tức cường đại.

Nơi nào đó của đô thành Ung quốc, khí tức cảnh giới thứ bảy có sáu đạo, trong đó ba đạo Lý Mộ rất quen, đó là khí tức thuộc về đạo môn chính tông, ba đạo khí tức khác cũng có cảnh giới thứ bảy, nhưng rất suy yếu, hiển nhiên bị thương không nhẹ.

Bóng người Lý Mộ biến mất, xuất hiện lần nữa, đã ở trong một tòa đại điện của hoàng cung Ung quốc.

Ba lão giả nhìn về phía hắn, cười nói: “Sư điệt đến rồi.”

Lý Mộ hướng ba người chắp tay, nói: “Ra mắt ba vị sư thúc.”

Trừ Huyền Tông, đạo môn ngũ phái hôm nay thân như một nhà, nhận được Huyền Cơ Tử truyền tin, Nam Tông Bắc Tông cùng Đan Đỉnh phái đều tự xuất động một vị thái thượng trưởng lão, ngay lập tức chạy tới Ung quốc.

Chào hỏi đơn giản, Lý Mộ hỏi: “Người ma đạo đâu?”

Một lão giả nói: “Ba chúng ta sau khi chạy tới, cùng ba vị đạo hữu Ung quốc liên thủ đánh lui bọn hắn rồi.”

Lý Mộ lại hỏi: “Người nào của ma đạo đến đây?”

Lão giả kia nói: “Ba trưởng lão cảnh giới thứ bảy, một vị trong đó thực lực rất mạnh, một mình ả có thể độc chiến bốn người chúng ta. Không thể ngờ được, ma đạo thế mà lại có cường giả khủng bố như thế…”

Lý Mộ nói: “Có phải một nữ tử áo trắng, am hiểu thần thông thi đạo hay không?”

Ba người đồng thời kinh ngạc, thái thượng trưởng lão Đan Đỉnh phái hỏi: “Sư điệt biết người này?”

Lý Mộ gật gật đầu, nói: “Ả là Ma Tông Ngũ Tổ, thực lực sâu không lường được, không thể ngờ được thương thế của ả nhanh như vậy đã khôi phục…”

Trưởng lão Đan Đỉnh phái giật mình nói: “Người này thực lực cường đại như thế, ai có thể thương tổn được ả!”

Lý Mộ lắc đầu nói: “Cái này không quan trọng, quan trọng là, ma đạo sao lại bỗng nhiên xâm nhập Ung quốc?”

Hắn đối với ma đạo không thể nói là không hiểu biết, mấy ngàn năm qua, ma đạo tuy gây họa ở trên đại lục, nhưng mục đích của bọn họ chỉ có thiên thư, rất ít chủ động xâm nhập quốc gia không liên quan, nhất là Ung quốc, giáp giới với Đại Chu, chung quanh còn có một vòng quốc gia nhỏ, ma đạo cho dù muốn nhúng chàm các nước nhỏ phía nam, cũng không có lý do từ Ung quốc bắt đầu.

Lúc này, một lão giả mặc long bào màu đen trong điện cung kính khom người với mấy người, nói: “Đa tạ các vị ra tay giúp đỡ.”

Một trưởng lão cười nói: “Không khách khí, ma đạo gây họa đại lục, ai cũng có thể giết nó.”

Lý Mộ nhìn ba vị cường giả hoàng thất Ung quốc này, đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Các vị có biết, ma đạo vì sao sẽ tiến công Ung quốc hay không?”

Hai vị lão giả môi giật giật, muốn nói lại thôi, cuối cùng, vị lão giả long bào màu đen kia thở dài, nói: “Thôi, việc đã đến nước này, bí mật kia cũng không tính là bí mật nữa.”

Lão nhìn Lý Mộ, nói: “Trong tay tộc ta có một trang thiên thư, việc này vẫn luôn là bí mật trong tộc, nhưng không biết vì sao, bỗng nhiên bị ma đạo biết, vì thế liền có việc hôm nay.”

Lý Mộ giật mình nói: “Các ngươi có thiên thư!”

Hắn rốt cuộc biết, vì sao ma đạo Ngũ Tổ lại đích thân đến Ung quốc.

Thất phu vô tội, hoài bích có tội. Đám người ma đạo kia kéo dài hơi tàn vạn năm, không phải chính là vì thiên thư, phóng mắt Tổ Châu, người hoặc là thế lực từng có được thiên thư, đều là mục tiêu của ma đạo.

Như đạo môn lục tông loại này, có thực lực bảo vệ thiên thư, ma đạo đành chịu.

Như Thân quốc Phật môn tam tông, có được thiên thư, nhưng không có thực lực, thiên thư bị ma đạo cướp đi, chặt đứt truyền thừa.

Thiên thư của Ung quốc giấu đi, tự mình vụng trộm cảm ngộ còn tốt, một khi bị ma đạo biết, nhất định sẽ đến cướp đoạt, Lý Mộ bức thiết hỏi: “Thiên thư của các ngươi đâu?”

Lão giả lắc lắc đầu, nói: “Đã rơi vào tay nữ tử kia.”

Lý Mộ tuy tiếc, nhưng cũng không bất ngờ.

Những lão quái vật đó, người nào cũng không phải đèn cạn dầu, Ung quốc ba vị này, cộng lại cũng không phải đối thủ của nàng, không giao ra thiên thư, chỉ sợ bọn họ giờ phút này đã hồn phi phách tán, trở thành tài nguyên tu hành của Huyền Minh.

Hắn nhìn ba cường giả Ung quốc này, khó trách những năm gần đây, Ung quốc phát triển nhanh chóng mãnh liệt như thế, trong đó tất nhiên cũng có quan hệ tới thiên thư.

Hết chương 1009.

Chương 1010. Minh Nhất hiến kế

Lúc này, lão giả long bào màu đen kia sầu lo nói: "Thiên thư bị cướp, là chúng ta kỹ năng không bằng người ta, hoài bích có tội, nhưng Linh Lung cũng bị bọn họ đồng loạt bắt đi. Con bé có Thất Khiếu Linh Lung Tâm, có thể giải đọc thiên thư, nếu ma đạo bức bách con bé giải đọc thiên thư, tương lai ma đạo nhất định sẽ càng cường đại hơn…"

Lý Mộ ngẩn ra một phen, sau đó hỏi: "Đợi chút, ngươi nói cái gì Linh Lung, cái gì Thất Khiếu Linh Lung Tâm?"

Lão giả thở dài nói: "Linh Lung là công chúa Ung quốc ta, con bé trời sinh Thất Khiếu Linh Lung Tâm, có thể giải đọc nội dung thiên thư, đây vốn cũng là cơ mật của hoàng tộc ta, không biết là người phương nào tiết lộ cho ma đạo…"

Lý Mộ nhất thời cạn lời, Thất Khiếu Linh Lung Tâm — Sao thật sự có thứ này!

Lý Mộ đối với "Thất Khiếu Linh Lung Tâm" không xa lạ chút nào cả, thậm chí có thể nói tương đối quen thuộc.

Chính là vì lấy loại thể chất đặc thù này làm lý do, Nam Tông Bắc Tông Linh Trận phái mấy phái mới yên tâm mang thiên thư giao cho hắn tìm hiểu. Lý Mộ cách mỗi một đoạn thời gian, liền giao cho bọn họ một bộ phận nội dung thiên thư sau khi giải đọc, bọn họ đối với hắn loại thể chất đặc thù này không có bất cứ hoài nghi nào cả.

Trên thực tế, hắn chỉ là lợi dụng Thanh Tâm Quyết mà thôi.

Lý Mộ vốn tưởng Thất Khiếu Linh Lung Tâm chỉ là truyền thuyết, không ngờ thật sự tồn tại loại thể chất này, nếu công chúa Ung quốc bị ma đạo bắt đi, thật là thể chất Thất Khiếu Linh Lung, như vậy vị lão giả này của hoàng thất Ung quốc lo lắng cũng không phải không có lý.

Hôm nay trong tay Lý Mộ có mười trang thiên thư, ma đạo một vạn năm nay đều đang tìm, tranh đoạt thiên thư, số lượng thiên thư bọn họ nắm giữ chỉ sợ không ít hơn Lý Mộ. Thiên thư tuy không phải như Xạ Nhật cung pháp bảo công kích uy

lực rất mạnh bực này, nhưng mỗi một trang thiên thư, đều là hạt giống quý giá.

Xạ Nhật cung cùng thiên thư, là khác biệt của cho người ta cá và dạy người ta bắt cá.

Xạ Nhật cung có thể cho một người trở nên cường đại, vô địch cùng cấp bậc, vượt cảnh giới đánh giết, chuyên trị các loại thần thông loè loẹt, một mũi tên phá vạn pháp.

Thiên thư là truyền xuống mồi lửa, trong khoảng thời gian ngắn tác dụng không lớn, nhưng chỉ cần trăm năm, là có thể bồi dưỡng ra một tông môn cường đại, một quốc gia cường thịnh. So sánh với ma đạo kéo dài vạn năm, trăm năm thật sự quá ngắn, nếu thiên thư ma đạo tất cả đều bị giải đọc ra, thực lực của bọn họ sẽ ở trong trăm năm xảy ra nhảy vọt về chất, quét ngang các phái, trở thành bá chủ duy nhất của mười châu.

Ma đạo bây giờ, thực lực cũng không ở đỉnh phong, nếu không, cho dù là đuổi tới chân trời góc biển, bọn họ cũng sẽ nghĩ cách cướp đi thiên thư trong tay Lý Mộ, mà không phải chỉ có thể ở đây ức hiếp Ung quốc.

Nghe được tin tức Ung quốc có thiên thư, trên mặt ba vị thái thượng trưởng lão cũng đều lộ ra nét hiểu ra.

Thái thượng trưởng lão Nam Tông nói: “Khó trách, mấy ngàn năm qua, ma đạo vì đạt được thiên thư, gần như điên cuồng, từ khi sáu tông lập phái, hầu như mỗi hơn trăm năm, đều sẽ lọt vào ma đạo tiến công quy mô, sáu phái không một ai may mắn thoát khỏi, nếu không phải sáu phái nội tình dày, chỉ sợ sớm đã rơi vào kết cục giống với Ung quốc.”

Thiên thư bị cướp, công chúa bị bắt, bí mật hoàng thất cũng bị người ngoài biết, sau khi tình thế chấm dứt, hoàng thất Ung quốc lập tức triệu tập đồng tộc, triển khai tra rõ.

Rất nhanh, bọn họ liền tra ra, một vị vương gia tu vi đã đạt cảnh giới thứ sáu của hoàng thất vẫn chưa hưởng ứng triệu tập.

Mấy vị cường giả sau khi tới vương phủ của hắn mới phát hiện, hắn bị nhốt ở trong vương phủ, không thể ra ngoài, mà từ trong miệng vị vương gia này, mọi người mới biết được tình huống.

Mấy ngày trước, một trưởng lão ma đạo cảnh giới thứ bảy ẩn núp vào vương phủ, thừa dịp hắn chưa chuẩn bị, bắt giữ hắn, sau đó tiến hành sưu hồn đối với hắn.

Làm nhân vật quan trọng của hoàng thất, hắn biết được toàn bộ bí mật hoàng thất, cơ mật một trang thiên thư đó, cùng với Thất Khiếu Linh Lung Tâm của công chúa, đó là như thế tiết lộ đến ma đạo.

Ma đạo tốc độ quá nhanh, Ngũ Tổ lại tự mình ra tay, Lý Mộ tuy ngay lập tức thông báo Huyền Cơ Tử, nhưng vẫn đã chậm một bước.

Một trang thiên thư đó bị cướp đi, cũng không phải nghiêm trọng nhất, chuyện này nghiêm trọng nhất ở chỗ, vị Linh Lung công chúa kia của Ung quốc có thể giải đọc thiên thư, ý nghĩa của nàng đối với ma đạo, thậm chí so với một hai trang thiên thư còn quan trọng hơn.

Lý Mộ hỏi một lão giả hoàng thất Ung quốc: “Trong trang thiên thư đó của các ngươi, có nội dung gì?”

Lão giả đó nói: “Trang thiên thư này bao hàm họa đạo, nhạc đạo, điểm chú ý của trị quốc, cùng với một ít tạp học.”

Lý Mộ thở ra một hơi, nói: “Ta biết rồi, ma đạo đã có được thiên thư, sẽ không làm khó Ung quốc nữa. Chúng ta sẽ nghĩ biện pháp cứu viện Linh Lung công chúa, các ngươi kiên nhẫn chờ đợi là được.”

Lão giả đó chắp tay với Lý Mộ, nói: “Linh Lung kính nhờ thượng quốc rồi.”

Linh Lung công chúa thể chất đặc thù, là tuyệt đối không thể rơi vào tay ma đạo, nhưng không biết nàng bị mang đi nơi nào. Sau khi rời khỏi Ung quốc, Lý Mộ chưa về Thần Đô, mà là trực tiếp đi tới Quỷ Vực.

Tất cả mọi người hắn có khả năng tiếp xúc đến, hẳn là không có ai so với Minh Nhất càng thêm quen thuộc Ma Tông hơn.

Đã giao ra mệnh hồn, lên thuyền giặc của Lý Mộ, đối mặt Lý Mộ dò hỏi, Minh Nhất sớm đã không còn lựa chọn.

Lão giọng điệu phức tạp nói: “Nếu là cô ấy bị Ngũ Tổ mang đi, hẳn là đi quỷ đảo.”

Lý Mộ hỏi: “Quỷ đảo ở nơi nào?”

Minh Nhất nói: “Quỷ đảo ở sâu trong Nam Hải, là một trong ba tổng đàn lớn của Thánh Tông, do Tam Tổ tự mình trấn thủ, quỷ đảo mờ mịt bất định, không có lệnh bài, không thể tìm được quỷ đảo.”

Lý Mộ nhìn lão một cái, hỏi: “Lệnh bài của ngươi đâu?”

Minh Nhất lắc lắc đầu, nói: “Ở thời điểm ngươi hủy diệt thân thể ta, cái lệnh bài đó cũng cùng nhau hủy diệt rồi.”

Lý Mộ thở dài, xem ra việc này còn phải bàn bạc kỹ hơn.

Không có lệnh bài, liền tìm không thấy quỷ đảo, cũng không cách nào cứu viện vị công chúa Ung quốc kia, cho dù lấy được lệnh bài, lặng lẽ lẻn vào quỷ đảo, nơi đó còn có một vị lão quái vật cảnh giới thứ tám, Lý Mộ không chỉ có không cứu được người, còn có thể đặt chính mình vào.

Lúc này, Minh Nhất trải qua một phen giãy dụa tâm lý, bỗng nhiên nói: “Thật ra, muốn không bị Tam Tổ phát hiện, lẻn vào quỷ đảo, cũng không phải không có một chút biện pháp nào.”

Hết chương 1010.

Chương 1011. Ma Tông cái gì, là Thánh Tông! (1)

Lý Mộ lập tức nhìn về phía lão, nói: “Nói.”

Đã trở thành thủ hạ của Lý Mộ, Minh Nhất dứt khoát hoàn toàn chuyển biến lập trường, nói: “Tam Tổ cần tránh kiếp, trước sau trăng tròn mỗi tháng, Tam Tổ sẽ ngủ say ở trong quan tài đá, trong vòng ba ngày này, vô luận xảy ra bất cứ chuyện gì, hắn cũng sẽ không xuất quan.”

Chỉ cần lão quái vật cảnh giới thứ tám kia không ra tay, Lý Mộ đánh không lại Huyền Minh, chạy trốn vẫn là không có vấn đề.

Lý Mộ thưởng thức nhìn Minh Nhất, hỏi: “Trừ lệnh bài, còn có phương pháp khác đi quỷ đảo?”

Minh Nhất gật gật đầu rất dứt khoát, nói: “Tuy không có lệnh bài, tìm không thấy vị trí quỷ đảo, nhưng có thể bảo người Thánh Tông mang đại nhân đi vào.”

Lý Mộ tựa vào trên ghế, nói: “Ngươi tiếp tục nói.”

Minh Nhất tốc độ nói càng lúc càng nhanh: “Vì tìm kiếm kí chủ thích hợp cho các vị tổ cùng cường giả Thánh Tông mấy ngàn năm trước, Thánh Tông hàng năm sẽ ở đại lục tìm kiếm thể chất đặc thù thích hợp bọn họ tu hành, cũng mang bọn họ đưa tới quỷ đảo bồi dưỡng, đợi tới lúc tu vi bọn họ đột phá đến cảnh giới thứ sáu, sẽ lau đi ký ức của bọn họ, dùng ký ức các vị tổ cùng cường giả Thánh Tông thay thế. Cho nên, chỉ cần tuyên dương ra tin tức thể chất đặc thù nào đó Thánh Tông cần, tự nhiên sẽ có sứ giả Thánh Tông chủ động tìm tới…”

Minh Nhất tên phản bội này, Lý Mộ quả nhiên không thu lầm.

Tam Tổ thực lực mạnh nhất ma đạo, mỗi tháng đều có vài ngày bất tiện như vậy, đây đúng là cơ hội tốt Lý Mộ lẻn vào quỷ đảo.

Nhưng, lời của Minh Nhất, Lý Mộ cũng không có khả năng hoàn toàn tin phục, hắn lại hỏi: "Tránh kiếp là cái gì?"

Minh Nhất lắc lắc đầu, nói: "Thuộc hạ không biết, chúng ta chỉ biết, mỗi tháng mấy ngày này, Tam Tổ đều sẽ phong ấn bản thân trong quan tài đá, bất luận kẻ nào cũng không cho phép quấy rầy."

Lúc này, một bóng người từ bên ngoài đi vào.

Quỷ Phó nhìn Lý Mộ, nói: "Hắn nói là thật, cần tránh kiếp, ma đạo Tam Tổ nhất định thông qua bí thuật ma đạo kéo dài tuổi thọ, loại phương pháp này, tuy có thể đột phá một ít hạn chế tuổi thọ, nhưng cũng có tệ đoan của nó, hắn phải ở trước sau nguyệt vọng hoàn toàn thu liễm khí tức, nếu không sẽ gặp trời phạt. Ở trong trí nhớ của ta, trong lịch sử ma đạo người bị thiên kiếp tiêu diệt, không chỉ một vị…"

Ma đạo có phương pháp kéo dài tuổi thọ, Lý Mộ rất sớm đã biết.

Bọn họ có thể ở trên cơ sở tuổi thọ tu hành giả hiện có, kéo dài tuổi thọ cho họ một giáp, để cảnh giới thứ sáu có được ba giáp, cảnh giới thứ bảy có được bốn giáp tuổi thọ, nhưng hắn không biết, loại phương pháp kéo dài tuổi thọ kia còn có hạn chế cỡ này.

Dù vậy, bí pháp này cũng phi thường nghịch thiên rồi.

Mỗi tháng chỉ cần ngủ ba ngày, thì có thể sống thêm sáu mươi năm, vụ làm ăn này nghĩ như thế nào có lãi như thế đó, Lý Mộ nhằm vào bí pháp này không phải ngày một ngày hai.

Việc này Quỷ Phó cũng biết, nói lên Minh Nhất cũng không lừa hắn, chỉ cần chọn lựa thời gian Tam Tổ ngủ say, quỷ đảo này Lý Mộ cũng không phải không thể xông vào một lần.

Bây giờ chính là đầu tháng, cách nguyệt vọng còn có nửa tháng, Lý Mộ cần sớm làm chút an bài.

Quỷ đảo không ít cường giả, nhưng thật sự khiến Lý Mộ kiêng kị, chỉ có ma đạo Tam Tổ và Ngũ Tổ, đến lúc đó, Tam Tổ ngủ say, chỉ cần để Quỷ Phó bên ngoài tiếp ứng, Huyền Minh cũng không làm gì được hắn.

Lý Mộ nhìn Minh Nhất, mắt lộ ra nét hài lòng, hắn ném cho Minh Nhất một bình đan dược, nói: “Bình Dưỡng Hồn Đan này cho ngươi.”

Minh Nhất tiếp nhận đan dược, lập tức chắp tay nói: “Tạ đại nhân.”

Thương thế của lão còn chưa khôi phục, bình Dưỡng Hồn Đan này, có thể tiết kiệm cho lão mấy tháng khổ tu chữa thương.

Lý Mộ lại hỏi Minh Nhất: “Ma đạo còn cần thể chất đặc thù gì?”

Minh Nhất nghĩ nghĩ, nói: “Thuần âm, thuần dương, ngũ hành chi thể, huyết sát chi thể vân vân, người có thiên phú tu hành, hoặc là thích hợp tu hành công pháp đặc thù nào đó của Thánh Tông, chỉ cần Thánh Tông nhận được tin tức, liền nhất định sẽ phái người cướp đoạt, mang đi quỷ đảo bồi dưỡng…”

Đại Chu, quận Hán Dương.

Quận Hán Dương là một quận vùng ven biển phía nam Đại Chu, rời xa trung tâm quyền lực, kinh tế cùng với chính trị Đại Chu, dân cư trong quận không nhiều, các loại tông môn tu hành lại không ít.

Nơi này không có tông lớn của phật đạo, lại có không ít ngọn núi linh khí đầy đủ, rất được tán tu cùng tông môn nhỏ yêu thích.

Chỉ môn phái tu tiên đăng ký quan phủ quận Hán Dương đã có hơn trăm cái, nhân số những môn phái này từ mấy người đến mười mấy người khác nhau, nhiều nhất có khoảng trăm người, ít nhất chỉ có thầy trò hai người nhất mạch đơn truyền.

Linh Triện phái làm ngoại môn của Phù Lục phái, ở quận Hán Dương xem như môn phái lớn xếp trong năm hạng đầu, mấy ngày nay, nổi bật càng đứng đầu nhất thời.

Nguyên nhân sự tình, là Linh Triện phái trước đó vài ngày tuyển nhận được một đệ tử thiên tài, đệ tử này là thuần dương chi thể hiếm thấy, Linh Triện phái vì thế bày tiệc lớn, ăn mừng việc này.

Thuần dương chi thể, là một loại thể chất tu hành hiếm thấy, sau khi bước vào đường tu hành, trời sinh tu vi tinh tiến nhanh hơn so với người khác, cũng càng dễ dàng đột phá đến cảnh giới cao hơn, rất được môn phái lớn yêu thích.

Có thể nói, chỉ cần đệ tử này ở trên tu hành cố gắng một chút, ngày sau liền có khả năng rất lớn trở thành đại nhân vật có tên có họ của giới tu hành.

Chưởng môn Linh Triện phái được đồ đệ tốt vậy, cao hứng quên hết tất cả, không tới ba ngày, đã mang việc này làm ầm lên ở quận Hán Dương mọi người đều biết, trở thành đề tài câu chuyện địa phương ngoài lúc tu hành của tu hành giả.

"Không phải là thu đồ đệ sao, chưởng môn Linh Triện phái có cái gì phải đắc ý, hận không thể cả thế giới đều biết."

"Ngươi nói nhẹ nhàng, đó là thuần dương chi thể đấy, ta nếu có đồ đệ thuần dương chi thể, ta so với chưởng môn Linh Triện phái còn đắc ý hơn, tiệc như thế nào cũng phải bày mười bữa nửa tháng…"

"Có một số người trời sinh chính là số tu hành, thực làm người ta hâm mộ."

"Linh Triện phái cũng là vận khí tốt, tương lai môn phái có hi vọng."

"Người như vậy, không cần bao lâu, sẽ bị hấp thu vào tổ đình Phù Lục phái, Linh Triện phái ngày sau địa vị chỉ sợ cũng sẽ nước lên thì thuyền lên…"

Hết chương 1011.

Chương 1012. Ma Tông cái gì, là Thánh Tông! (2)

Khi toàn bộ giới tu hành quận Hán Dương đều đang nghị luận việc này, trong sơn môn Linh Triện phái, Lý Mộ ở trong một căn phòng yên lặng chờ đợi.

Minh Nhất từng nói, càng tới gần phía nam, thế lực ma đạo càng mạnh, tai mắt cũng càng nhiều, trong thời gian mấy ngàn năm, ma đạo chưa từng dừng tìm kiếm những thiên tài thể chất đặc thù này.

Dù sao, ký ức các cường giả đó của ma đạo có thể truyền thừa, nhưng thiên phú tu hành, quyết định bởi kí chủ chịu tải ký ức.

Không bột đố gột nên hồ, nếu tùy tiện tìm một người tiếp nhận ký ức, cho dù là hắn về sau có được kinh nghiệm lịch duyệt của những lão quái vật này, nếu là không có thiên phú tu hành quá cao, chịu điều kiện thân thể giới hạn, thành tựu vẫn như cũ sẽ không quá cao.

Bởi vậy, ma đạo yêu cầu cực cao đối với kí chủ chịu tải ký ức cường giả, bọn họ sẽ tìm tới rất nhiều thiên tài, mang bọn họ tập trung đến trên quỷ đảo, cung cấp vô hạn cho bọn họ tài nguyên tu hành, chỉ có kẻ ưu tú nhất trong đó, mới có tư cách chịu tải ký ức cường giả.

Thuần dương chi thể loại thể chất đặc thù này, một khi nhận được tin tức, người trong ma đạo là tuyệt đối sẽ không bỏ qua, tìm kiếm được mỗi một vị thể chất đặc thù, bọn họ đều sẽ nhận được phần thưởng hậu hĩnh.

Lý Mộ đã bảo chưởng môn Linh Triện phái ra sức tuyên dương mấy ngày, quận Hán Dương trải rộng thám tử ma đạo, tin tức này nhất định sẽ truyền vào trong tai cường giả ma đạo.

Đêm đã khuya, Lý Mộ ngồi xếp bằng ở trên giường, yên lặng nhắm mắt tu hành.

Sau nửa đêm, ánh nến trong phòng bỗng nhiên chập chờn, từng luồng khí đen từ trong khe cửa tràn vào, cuối cùng ở

trong phòng ngưng tụ ra một bóng đen có đường nét hình người.

Vị trí con mắt của bóng đen, hai luồng ánh sáng đỏ lập loè, quan sát Lý Mộ một lát, liền lại hóa thành khí đen, mang Lý Mộ bao vây, sau đó bỗng dưng biến mất ở trong phòng.

Ở ngoài sơn môn Linh Triện phái, người trẻ tuổi bị sương mù đen bao bọc, ở trong đêm đen đi nhanh. Hắn đã từ trong tu hành tỉnh lại, vô cùng kinh hoảng nói: "Ngươi là ai, ngươi muốn làm gì…"

Trong sương mù đen truyền đến một giọng nói âm trầm: "Yên tâm, ta sẽ không thương tổn ngươi, ta chỉ là mang ngươi đi một chỗ…"

Hắn đánh vào một luồng khí đen ở trong cơ thể người trẻ tuổi, người trẻ tuổi liền ngất đi.

Hắn mang theo người trẻ tuổi một đường hướng nam, rất nhanh đã bay đến bờ biển, sau đó, sương mù đen hóa thành một nam tử áo bào đen, một tay xách người trẻ tuổi đã sớm hôn mê, một tay từ bên hông lấy ra một lệnh bài, cả người hóa thành một luồng hào quang, hướng chỗ sâu trong Nam Hải bay nhanh đi.

Hắn không biết là, từ khi hắn rời khỏi sơn môn Linh Triện phái, đã có một lão giả đi theo phía sau hắn, yên lặng nhìn chăm chú vào hắn.

Thẳng đến lúc sắc trời sáng rõ, môn hạ đệ tử Linh Triện phái chuẩn bị bài buổi sáng, mới phát hiện đồ đệ thiên tài chưởng môn mới thu chưa xuất hiện.

Mọi người tìm khắp môn phái, cũng chưa phát hiện tung tích hắn, không lâu sau, giới tu hành quận Hán Dương nhận được tin tức, vị thiên tài thuần dương chi thể kia của Linh Triện phái đã đánh mất…

Trong lúc nhất thời, giới tu hành đối với việc này mọi thuyết xôn xao.

"Một người sống sờ sờ, sao có thể đánh mất chứ?"

“Chẳng lẽ là bị vị cường giả nào đoạt đi rồi, loại thiên tài này, ai không muốn nhận làm đệ tử?”

“Không biết chưởng môn Linh Triện phái bây giờ là tâm tình gì, nếu hắn không tuyên dương rộng rãi như vậy, khiêm tốn làm việc, có lẽ đồ đệ bảo bối của hắn cũng sẽ không đánh mất…”

Chưởng môn Linh Triện phái vui quá hóa buồn, trở thành trò cười của giới tu hành quận Hán Dương, mà sự kiện thuần dương chi thể mất tích, ở trong một đoạn thời gian rất dài, cũng thành một câu hỏi chưa có lời giải của tu hành giả quận Hán Dương…

Cùng lúc đó, ở sâu trong Nam Hải, một chỗ hải vực không biết tên.

Trên biển nơi này mây đen dày đặc, cuồng phong nhấc lên sóng biển cao mấy chục trượng, sấm sét rậm rạp nổ vang ở giữa mây đen cùng mặt biển, nơi này không chỉ có thuyền buôn nhân loại khó có thể tới gần, cho dù là tu hành giả đạo hạnh thâm hậu thấy, cũng phải vòng ra xa xa.

Chính là một nơi nguy hiểm như thế, vẫn có một bóng đen như lững thững sân vắng bước đi ở trong đó.

Hắn mang theo một thanh niên, xuyên qua ở giữa sấm sét cùng cơn bão, rất nhanh đã tới một hòn đảo bị sương mù đen bao phủ, xuyên qua sương mù đen, chiếu vào mi mắt, là một hòn đảo sinh cơ bừng bừng, trung tâm hòn đảo có một tòa tháp cao, vô số kiến trúc như cung điện, chằng chịt phân bố ở chung quanh tháp cao.

“Ngũ trưởng lão.”

“Tham kiến ngũ trưởng lão!”

Trên không hòn đảo có bóng người bay tới bay lui, thấy người áo đen, đều dừng chân hành lễ. Người áo đen bay đến trước một tòa cung điện, từ trong cung điện lại có một người đi ra. Người nọ nhìn nhìn người trẻ tuổi người áo đen xách trong tay, cười nói: “Ngũ trưởng lão lần này lại có thu hoạch gì?”

Người áo đen nói: “Lần này vận khí không tệ, tìm được một tên thuần dương chi thể.”

Người nọ cũng mặt lộ vẻ vui mừng, nói: “Thuần dương chi thể, đã lâu chưa gặp rồi, trước chúc mừng ngũ trưởng lão, nhưng, ở trước đó, ta còn phải kiểm nghiệm một phen hắn có phải thuần dương chi thể hay không.”

Người áo đen gật đầu nói: “Nên vậy.”

Người nọ đi vào cung điện, sau đó không lâu lại đi ra, trong tay cầm một linh ngọc, trên linh ngọc có khắc vài đạo phù văn. Người trẻ tuổi còn đang hôn mê, người áo đen đặt linh ngọc ở trong lòng bàn tay hắn, khống chế nắm tay hắn cầm linh ngọc.

Ngay sau đó, linh khí trong linh ngọc đó bỗng nhiên nhanh chóng ùa vào thân thể người trẻ tuổi, thời gian mấy nhịp thở, linh ngọc trong tay hắn liền biến thành một đống bột.

Trên mặt người nọ lộ ra nụ cười, nói: “Vất vả ngũ trưởng lão rồi, quả nhiên là thuần dương chi thể, hắn có thể giao cho ta, ta sẽ hướng Tam Tổ bẩm báo theo sự thật.”

Không bao lâu, người áo đen rời khỏi cung điện, người trung niên mặc áo bào đen, chỗ ngực có hình vẽ hoa sen đưa qua một đạo linh lực vào trong cơ thể người trẻ tuổi, người trẻ tuổi lông mi run rẩy, sau đó từ từ tỉnh dậy.

Sau đó, trên mặt hắn liền lộ ra biểu cảm hoảng sợ đến cực điểm, run giọng nói: “Các ngươi rốt cuộc là người nào, nơi này là nơi nào, các ngươi mang ta tới nơi này làm gì!”

Người trung niên đối với loại vẻ mặt thất kinh này sớm đã nhìn quen lắm rồi, mỗi một thiên tài lần đầu bị mang tới nơi này, đều là biểu hiện như vậy.

Trên mặt hắn lộ ra nụ cười, nói: “Ngươi nên biết, ngươi là thuần dương chi thể hiếm thấy, là thiên tài tu hành số lượng không nhiều, chúng ta mang ngươi tới nơi này, tự nhiên là muốn ngươi gia nhập chúng ta.”

Hết chương 1012.

Chương 1013. Lý Mộ tự tiến cử (1)

Người trẻ tuổi lập tức nói: “Ta đã có môn phái, ta là ngoại môn đệ tử Phù Lục phái, Phù Lục phái là một trong đạo môn lục tông, các ngươi làm như vậy, không sợ Phù Lục phái tìm tới sao?”

Nghe được Phù Lục phái, trên mặt người trung niên lộ ra nét khinh thường, nói: “Phù Lục phái tính là cái thá gì, Thánh Tông so với bọn hắn cường đại hơn rất nhiều. Thứ Phù Lục phái có thể đưa cho ngươi, Thánh Tông có thể cho ngươi, thứ Phù Lục phái không thể cho ngươi, Thánh Tông cũng có thể cho ngươi, điều ngươi phải làm, cũng chỉ có tu hành cho tốt, mau chóng mang tu vi của ngươi tăng lên.”

Người trẻ tuổi chấn động nói: “Thánh Tông… Các ngươi là người Ma Tông!”

Người trung niên thản nhiên nói: “Cái gì chính đạo ma tông, chỉ là xưng hô ngu muội của người đời mà thôi, những kẻ tự xưng là danh môn chính phái kia, âm thầm chưa chắc sạch sẽ.”

Người trẻ tuổi tựa như phi thường bài xích đối với ma đạo, kiên định nói: “Ta chết cũng sẽ không gia nhập Ma Tông!”

Loại phản ứng này của hắn, người trung niên đã sớm thấy lạ mà không lạ nữa, vô số người bị mang đến nơi đây, đều từng nói lời tương tự, nhưng không cần bao lâu, bọn họ sẽ thay đổi chủ ý.

Hắn vươn tay phải, trong lòng bàn tay hiện ra một quầng lửa âm u, ngọn lửa này là màu xám, nhìn tựa như không có bất cứ nhiệt độ gì, nhưng linh hồn lại cảm nhận được một loại hàn ý thật sâu.

Người trung niên nhìn ngọn lửa màu xám này, giải thích: “Đây là hồn hỏa, không tổn thương thân thể, lại có thể thiêu đốt linh hồn, chỉ cần mang ngọn lửa này đưa vào thân thể của ngươi, ngươi không có lúc nào là không chịu đau đớn linh hồn thiêu đốt, không biết ngươi có thể kiên trì bao lâu, mười hơi thở, một chén trà nhỏ, hay là một khắc đồng hồ?”

Người trẻ tuổi do dự một chớp mắt, nói: “Ngươi đây là uy hiếp.”

Người trung niên cười cười, nói: “Đây là uy hiếp.”

Người trẻ tuổi nhìn hắn, hít thật sâu, nói: “Sư phụ từng nói, tu hành giả phải có ngạo cốt, cho dù là chết, cũng không thể chịu các ngươi đám người ma đạo này uy hiếp.”

Người trung niên không sao cả, nói: “Cho nên, ngươi muốn thử một chút?”

Người trẻ tuổi lắc lắc đầu, nói: “Ta từ trước tới giờ chưa từng nghe lời sư phụ.”

Người trung niên ngẩn ra một phen, sau đó ánh mắt biến thành trêu tức, hỏi: “Ý của ngươi là, ngươi nguyện ý gia nhập Ma Tông?”

Người trẻ tuổi nhìn người trung niên, trịnh trọng nói: “Ma Tông cái gì, là Thánh Tông, từ giờ trở đi, ta chính là người Thánh Tông, vãn bối ra mắt vị tiền bối Thánh Tông này…”

“Ha ha ha!”

Người trung niên cười to hai tiếng, sau đó vỗ vỗ bả vai Lý Mộ, nói: “Rất lâu chưa gặp được tiểu bối thú vị như vậy, ngươi tên là gì, bổn tọa rất thưởng thức ngươi.”

Lý Mộ xấu hổ nói: “Bẩm tiền bối, tại hạ Lý Tứ.”

Người trung niên đưa tay gọi tới một người hầu, nói: “Mang Lý Tứ đi núi chữ Địa, chọn một chỗ động phủ.”

Lý Mộ đi theo người hầu kia, rời khỏi đại điện, hướng một ngọn núi xa xa bay đi.

Vì không bị phát hiện hắn đã che giấu tu vi, Lý Mộ dứt khoát mang đại bộ phận tu vi phong ấn trong cơ thể. Quỷ đảo làm một trong các tổng đàn ma đạo, không biết có bao nhiêu cường giả, hắn không dám buông ra thần niệm tùy ý tra xét, nhỡ đâu bị lão quái vật nào đó phát hiện, lần hành động này chỉ có thể tuyên bố thất bại.

Chỉ một lát, Lý Mộ đã bị tên người hầu kia đưa tới một ngọn núi.

Núi này linh khí rất dư thừa, trên ngọn núi có rất nhiều kiến trúc giống như đạo cung, tận cùng phía trước còn có một quảng trường diện tích thật lớn, không ít người ở trên quảng trường đấu pháp luận bàn, nhìn thấy có người bay tới, ánh mắt đều nhìn tới.

"Lại có người mới tới."

"Không biết lần này lại là yêu nghiệt gì."

"Tuy tu vi chỉ có cảnh giới thứ tư, đến lại là núi chữ Địa, thiên phú tu hành nhất định không kém, xem ra về sau lại phải thêm một người cạnh tranh rồi."

"Đâu chỉ một, nữ tử nọ mấy ngày trước Ngũ Tổ đại nhân tự mình mang về, thế mà vào ở điện số 1, cũng không biết cô ta có bản lãnh gì, thế mà được Ngũ Tổ đại nhân coi trọng như vậy…"

…

Lý Mộ vừa rồi đã từ trong miệng người hầu dẫn hắn tới nơi này tìm hiểu, đỉnh núi trên đảo, dựa theo trình độ linh khí đầy đủ, chia làm Thiên Địa Huyền Hoàng bốn cấp bậc, trong đó, núi chữ Thiên là chỗ động phủ tu hành của các trưởng lão, đối với một người mới mà nói, có thể được an bài ở núi chữ Địa, đã tính là đãi ngộ phi thường hậu đãi.

Ánh mắt hắn từ trên thân mấy bóng người trên quảng trường đảo qua, những người này tuổi đều không lớn, xấp xỉ với hắn, nhưng yếu nhất, tu vi đã là cảnh giới thứ tư đỉnh phong, thậm chí có kẻ, khí tức dao động trên người, đã không kém gì trưởng lão cảnh giới thứ năm của Phù Lục phái.

Những người này, bất cứ một vị nào đặt ở bên ngoài, đều không kém gì đệ tử hạch tâm các đại phái, thậm chí còn hơn, khó trách ma đạo có thể xưng bá đại lục mấy ngàn năm. Bọn họ mang lượng lớn thiên tài tu hành bắt cóc tới, có thể cam đoan dòng máu tươi mới cuồn cuộn không ngừng.

Người hầu đó dẫn Lý Mộ xuyên qua đại điện, tới trước một chỗ đạo cung, nói: "Đây là chỗ tu hành của ngài, lúc muộn chút, sẽ có người mang tài nguyên tu hành ngài cần đưa tới."

Nói xong, người hầu đó hướng Lý Mộ khom người hành một lễ, liền xoay người rời khỏi.

Trong tay Lý Mộ cầm một cái lệnh bài, khi đi vào đạo cung, lệnh bài chợt lóe hào quang, cửa đạo cung tự động mở ra, Lý Mộ đi vào, phát hiện trong đạo cung là một tiểu viện tinh xảo, vườn hoa suối phun, núi giả hồ nước, cái gì cần có cũng có.

Ở nơi này tu hành, tâm tình sẽ cực kỳ sung sướng.

Ngoài ra, linh khí trong đạo cung, so với bên ngoài không biết nồng đậm hơn bao nhiêu lần, ở nơi này tu hành một ngày, bằng với bên ngoài tu hành nửa tháng, nếu có đủ linh ngọc cung ứng, tốc độ tu hành còn có thể nhanh hơn.

Không hề nghi ngờ, trong lòng đất của ngọn núi này tất nhiên có một tụ linh trận cỡ lớn, duy trì tụ linh trận này vận chuyển, cần hao phí lượng linh ngọc khổng lồ, ma đạo vì mau chóng tăng lên tu vi của những thiên tài này, cũng đã hạ vốn gốc.

Những thiên tài bên ngoài cho rằng ma đạo là nhìn trúng thiên phú của bọn họ, nào biết đối phương nhìn trúng, là thân thể của bọn họ, thiên phú càng cao, tu vi càng nhanh đột phá, cách tử vong cũng càng gần.

Lý Mộ khoanh chân ngồi ở trên một cái bồ đoàn trong sân, trong lòng tính toán kế hoạch một bước tiếp theo.

Hết chương 1013.

Chương 1014. Lý Mộ tự tiến cử (2)

Hắn vốn muốn thừa dịp ba ngày đó ma đạo Tam Tổ tránh kiếp, lẻn vào quỷ đảo, tìm được vị Linh Lung công chúa kia của Ung quốc, mang theo nàng trốn khỏi nơi này, nhưng kế hoạch xảy ra một ít sai lầm, vị ngũ trưởng lão kia của ma đạo so với hắn đoán trước xuất hiện muộn hơn, hôm nay đã là ngày thứ hai ma đạo Tam Tổ tránh kiếp, vừa qua ngày mai, lão sẽ xuất quan, cơ hội lần sau, lại phải chờ một tháng.

Vừa rồi lúc ở bên ngoài, Lý Mộ trong lúc vô ý nghe được tin tức Linh Lung công chúa.

Nàng ở điện số 1, cũng ở trên đỉnh núi này, hắn phải nghĩ cách tiếp xúc đến nàng.

Lý Mộ ở trong sân đợi một lát, liền có người Ma Tông tới đưa linh ngọc cho hắn, mấy chục khối linh ngọc thế mà đều là thượng phẩm, mà hắn còn chưa làm ra cống hiến gì đối với Ma Tông, có thể đạt được loại tài nguyên đệ tử hạch tâm tông môn lớn này cũng không thể dễ dàng đạt được, xem ra Ma Tông căn bản chính là mang những thiên tài này coi như heo mà nuôi.

Bọn họ cái gì cũng không cần làm, chỉ cần tu hành là được, đợi đến lúc thời cơ chín mùi, nghênh đón bọn họ chính là một đao vào đầu.

Nhận lấy những linh ngọc này, Lý Mộ tới bên ngoài, trên quảng trường còn có không ít người đang đấu pháp luận bàn, trong đó một thanh niên ngoài hai mươi tuổi đi tới, hỏi Lý Mộ: “Kẻ mới tới, ngươi tên là gì, là người ở nơi nào?”

Lý Mộ treo nụ cười hiền lành, nói: “Lý Tứ, đến từ Đại Chu, quận Hán Dương.”

Thanh niên đó cũng chủ động giới thiệu: “Ta tên Giang Trác, đến từ Lương quốc.”

Sau khi giới thiệu lẫn nhau đơn giản, thanh niên lại hỏi: “Vừa tới đã vào ở núi chữ Địa, ngươi là thể chất gì?”

Lý Mộ nói: “Thuần dương.”

Trên mặt thanh niên lộ ra nét giật mình, nói: “Thì ra là thế, loại thể chất này cũng không gặp nhiều, khó trách có thể ở điện số Chín tu hành.”

Lý Mộ làm bộ như tò mò hỏi: “Cái gì điện số Chín, trong đó còn có gì chú ý sao?”

Thanh niên nói: “Tự nhiên là có, ngươi vừa tới không biết mà thôi, thể chất càng quý hiếm, đạo cung tu luyện càng tới gần phía trước, linh khí cũng càng thêm đầy đủ. Đương nhiên, nếu ngươi tu hành tốc độ đủ nhanh, cũng có tư cách ở đạo cung phía trước tu hành…”

Những thứ này Lý Mộ tự nhiên là biết, Ma Tông lựa chọn kí chủ ký ức cường giả, lựa chọn hàng đầu thể chất giống với bọn họ, như vậy đợi tới sau khi ký ức truyền thừa, mới có thể ở trong thời gian ngắn nhất quen thuộc thân thể mới.

Hắn nhìn một tòa đạo cung phía trước nhất, hỏi: “Người ở trong đạo cung số Một kia, nhất định là thể chất quý hiếm nhất, hoặc là người mạnh nhất nhỉ?”

Thanh niên đó lắc lắc đầu, nói: “Không biết, cô ấy hơn mười ngày trước mới tới nơi này, hơn nữa chưa từng ra ngoài, không có ai biết lai lịch của cô ấy, chúng ta cũng đều đang tò mò…”

Khi hai người nói chuyện với nhau, bỗng nhiên có mấy bóng người từ trên trời giáng xuống.

Đám người trên quảng trường thấy vậy, ùn ùn dừng đấu pháp, sau khi đứng vững, cung kính nói: “Tham kiến Ngũ Tổ, tham kiến các vị trưởng lão!”

Lý Mộ cũng học bộ dáng bọn họ, lần lượt hành lễ.

Nữ tử áo trắng khuôn mặt như núi băng kia khi đi về phía tòa đạo cung tận cùng phía trước, bước chân bỗng nhiên dừng lại, ánh mắt nhìn phía một bóng người trong đám người, thản nhiên nói: “Ngẩng đầu lên.”

Trong đám người, một người trẻ tuổi ngẩng đầu, vẻ mặt có chút khẩn trương, cung kính nói: “Ra mắt Ngũ Tổ.”

Nữ tử áo trắng còn chưa mở miệng, người trung niên kia Lý Mộ ở trong đại điện gặp được liền chủ động giải thích: “Bẩm Ngũ Tổ đại nhân, người này là ngũ trưởng lão hôm nay vừa mới mang đến, một thiên tài thuần dương chi thể.”

Ánh mắt nữ tử áo trắng từ trên người Lý Mộ đảo qua, không hỏi nhiều nữa, xoay người đi vào tòa đạo cung đó.

Lý Mộ vẻ mặt khẩn trương, trong lòng so với hắn nhìn qua còn khẩn trương hơn.

Hắn lấy bí pháp trong thiên thư mang tu vi của mình phong ấn, ngay cả khí tức cũng thay đổi, nói từ trên lý luận, trừ phi ma đạo Tam Tổ trực tiếp tra xét thân thể hắn, nếu không trên quỷ đảo, không ai có thể nhìn thấu tu vi hắn.

Nhưng cũng không bài trừ Huyền Minh từng giao thủ với hắn, có lẽ có thể phát hiện cái gì, thẳng đến khi nàng quay đầu, Lý Mộ mới âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

Đoàn người Huyền Minh đi vào đạo cung chỗ Linh Lung công chúa, không đến một khắc đồng hồ liền lại đi ra. Nàng đứng ở cửa đạo cung, nói với người trung niên kia: “Cho ngươi thêm ba ngày thời gian cuối cùng, ba ngày sau, nếu cô ta còn chưa đáp ứng, tự ngươi đi lĩnh phạt.”

Người trung niên cung kính nói: “Tuân mệnh.”

Thẳng đến lúc Huyền Minh rời khỏi, trên mặt hắn mới lộ ra nét ưu sầu.

Lúc này, Lý Mộ đi lên, nhỏ giọng hỏi: “Tiền bối, ai ở trong đó vậy?”

Người trung niên nhìn Lý Mộ, thở dài, nói: “Nếu mọi người đều hiểu chuyện giống ngươi thì tốt rồi.”

Lý Mộ đại khái đoán ra, vị trưởng lão ma đạo này, là chuyên môn phụ trách người mới vừa mới nhập môn, trong đó bao gồm thẩm tra tư chất, cùng khuyên bảo đối với những hạng người không muốn quy thuận, ngoan cố kia.

Lý Mộ tiếp tục hỏi: “Người đó ở bên trong, không muốn quy thuận Thánh Tông sao?”

Người trung niên thở ra một hơi, nói: “Nửa tháng rồi, tính tình nữ tử kia, thật đúng là so với tảng đá còn bướng hơn…”

Lý Mộ suy nghĩ một lát, hỏi: “Tiền bối, nếu không ta đi khuyên nhủ nàng ấy?”

Người trung niên liếc hắn: “Ngươi?”

Lý Mộ đầy cõi lòng tin tưởng nói: “Bản lãnh khác vãn bối không có, nhưng muốn nói dỗ nữ nhân, vãn bối chưa từng phục ai, chỉ cần là nữ nhân, mặc kệ là thiếu nữ đơn thuần hay là thiếu phụ đa tình, vãn bối đều có biện pháp ứng đối…”

Tên thuần dương chi thể này, quả thực không giống với người mới khác gã từng gặp, hắn thông minh, hiểu chuyện, có lẽ thật sự có thể thay gã giải quyết cái phiền toái này.

Người trung niên ánh mắt sáng ngời nhìn Lý Mộ, nói: “Ngươi nếu có thể khiến cô ta quy thuận Thánh Tông, bổn tọa tự móc tài nguyên, giúp ngươi vào cảnh giới thứ năm.”

“Ta làm việc, tiền bối yên tâm.” Trên mặt Lý Mộ lộ ra nụ cười, vừa đi về phía đạo cung số Một, vừa nói: “Ngươi cứ chờ tin tức tốt của ta đi…”

Đi vài bước, Lý Mộ lại đi trở về, hỏi người trung niên kia: “Trưởng lão, nữ nhân bên trong lai lịch thế nào, biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng, vãn bối cần tìm hiểu trước một chút thân phận của nàng.”

Trưởng lão trung niên gật gật đầu, nói: “Cô ta là công chúa Ung quốc, có một loại thể chất đặc thù, đối với Thánh Tông có tác dụng lớn…”

Một lát sau, dưới ánh mắt nhìn chăm chú của trưởng lão trung niên ma đạo kia, Lý Mộ ngẩng đầu bước vào tòa đạo cung trước nhất.

Hết chương 1014.

Chương 1015. Tiểu mê muội

Cửa chính đạo cung đóng chặt, Lý Mộ quay đầu nhìn thoáng qua, trưởng lão trung niên vung tay áo, cửa đạo cung chậm rãi mở ra.

Lý Mộ đi vào đạo cung, quay đầu lần nữa, trưởng lão trung niên do dự một chớp mắt, vung tay áo lần nữa, cửa đá dày nặng lại chậm rãi đóng lại.

Hắn kiên nhẫn ở trên quảng trường chờ đợi, vô luận Lý Tứ là tính thuyết phục nàng hay ngủ phục nàng, chỉ cần có thể khiến nữ tử kia đáp ứng làm việc cho Thánh Tông, hắn không để ý quá trình.

Sau khi cửa đá đóng lại, Lý Mộ ánh mắt nhìn phía phía trước.

Đây là một tòa nhà diện tích so với chỗ tu hành của hắn còn rộng lớn hơn, trang trí trong tòa nhà cũng càng thêm phong phú tinh xảo, trong sân có một đình hóng mát, trong đình có bàn ghế đá khắc hoa, một nữ tử ngồi trên ghế đá, đưa lưng về phía Lý Mộ.

Lý Mộ vừa hướng nàng đến gần, vừa chậm rãi nói: “Cô nương, người ở dưới mái hiên, ngươi sao phải khổ vậy chứ?”

Nữ tử nhìn cũng không thèm nhìn Lý Mộ lấy một cái, lạnh giọng nói: “Ta sẽ không thông đồng làm bậy với ma đạo, ngươi không cần lãng phí võ mồm, đi ra ngoài, nơi này không chào đón bất luận kẻ nào.”

Lý Mộ hừ lạnh một tiếng, nói: “Ngươi cho rằng ngươi vẫn là công chúa Ung quốc sao, ta nói cho ngươi, nơi này là địa bàn của Thánh Tông, ngươi nếu không muốn quy thuận Thánh Tông, tương lai ngươi biết tay, ngươi biết bị hồn hỏa thiêu đốt nguyên thần là mùi vị thế nào không…”

Lúc nói chuyện, Lý Mộ chạy tới trong đình, một tay đặt ở trên vai nữ tử trước mắt.

Thân thể nữ tử run lên, pháp lực trong cơ thể phát tiết ra, phẫn nộ nói: “Ngươi làm gì, đừng động vào ta…”

Nhưng ngay sau đó, vẻ mặt của nàng liền hơi khựng lại, một thanh âm trực tiếp vang lên ở trong đầu của nàng.

"Nghe, ta là quan viên Đại Chu, lần này phụng mệnh nữ hoàng Đại Chu, đến quỷ đảo cứu ngươi ra ngoài. Từ giờ trở đi, ngươi vẫn như cũ cho rằng không biết thân phận của ta, đừng lộ ra sơ hở, ta sẽ lại tới tìm ngươi…"

Đoạn lời này vang vọng trong đầu, Linh Lung công chúa trợn lên đôi mắt đẹp, sau đó trên mặt liền lại khôi phục sắc lạnh, không chút úy kỵ nói: "Bớt nói nhảm, muốn giết cứ giết, muốn chém cứ chém!"

Trong mắt Lý Mộ lộ ra nét vui mừng, vị Linh Lung công chúa này quả nhiên có một trái tim linh lung, tuy diễn còn có chút sơ hở, nhưng nơi này chỉ có hai người bọn họ, cũng không có ai nhìn thấy.

Vị ma đạo trưởng lão kia nhất định đang chú ý nơi này, bây giờ còn chưa thích hợp nói rõ tất cả với nàng.

Lý Mộ đưa tay từ trên vai của nàng ra, nói: "Ta cho ngươi thời gian một ngày nữa để cân nhắc, một ngày sau, nếu ngươi còn chưa quy thuận Thánh Tông, ta sẽ cho ngươi nếm thử thủ đoạn của ta…"

Dứt lời, hắn liền bước ra khỏi đạo cung nơi này.

Trên quảng trường, cửu trưởng lão hỏi hắn: "Thế nào rồi?"

Lý Mộ lắc đầu nói: "Nước chảy đá mòn, không phải công phu một ngày. Trưởng lão yên tâm, trong vòng ba ngày, ta nhất định thuyết phục nàng hồi tâm chuyển ý, để nàng toàn tâm toàn ý nguyện trung thành Thánh Tông."

Sự tình liên quan mình, cửu trưởng lão cũng lo lắng, tiếp tục hỏi: "Ngươi tính thuyết phục như thế nào?"

Lý Mộ nói: "Trước chơi cứng, sau lại mềm."

Cửu trưởng lão truy hỏi: "Trước chơi cứng, sau lại mềm như thế nào?"

Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói: "Nàng đã không sợ chết, vậy lấy người nhà của nàng uy hiếp, nói cho nàng, nếu nàng không

đáp ứng, liền diệt hoàng tộc Ung quốc các nàng.”

Trong mắt cửu trưởng lão lộ ra nét thất vọng, nói: “Nếu là loại uy hiếp này hữu dụng đối với cô ta, còn đến lượt ngươi?”

Lý Mộ lại suy nghĩ, nói: “Vậy thì mềm, ta có thể dùng nam sắc câu dẫn nàng, đợi nàng ái mộ ta, sẽ mặc cho ta bài bố, quy thuận Thánh Tông, tự nhiên cũng là chuyện một câu nói của ta.”

Cửu trưởng lão nhìn hắn một cái, không khách khí nói: “Ngươi cho rằng ngươi là ai, có thể khiến công chúa một nước ở trong vòng ba ngày thích ngươi?”

Lý Mộ kiêu ngạo nói: “Ta có lòng tin đối với bản thân, nếu ta lấy ra toàn bộ thực lực, đừng nói vẻn vẹn một công chúa Ung quốc, cho dù là nữ hoàng Đại Chu, vạn yêu nữ vương, thậm chí là quỷ chủ Quỷ Vực kia, ta cũng có thể thoải mái thu phục…”

Cửu trưởng lão hít thật sâu, nói: “Hy vọng ngươi thực có bản lãnh này, ta chờ tin tức tốt của ngươi.”

Đối với vị công chúa Ung quốc này, hắn là không có cách nào. Tam Tổ từng nói, không thể dùng hình với nàng, nếu không sẽ hủy Thất Khiếu Linh Lung Tâm của nàng, nhưng không dùng hình, hắn liền không có cách nào tốt.

Giờ phút này cũng chỉ có thể ngựa chết coi là ngựa sống mà chữa, gửi hy vọng vào người trước mắt.

Tuy hắn toàn lời lẽ ngông cuồng, nhưng không thể phủ nhận, bộ dạng hắn quả thật tiêu trí tuấn lãng, có lẽ thực có một tia hy vọng như vậy.

Về phần hắn nói thu phục nữ hoàng Đại Chu, vạn yêu nữ vương, Quỷ Vực chi chủ, cửu trưởng lão chỉ coi như nghe một câu chuyện cười, hắn cho rằng hắn là ai, đại lục đệ nhất tiểu bạch kiểm, Đại Chu quyền thần Lý Mộ sao?

Cửu trưởng lão cho Lý Mộ thời gian ba ngày đi thuyết phục Linh Lung công chúa, hắn còn cho Lý Mộ một cái lệnh bài, lệnh bài này có thể mở ra cửa đá đạo cung nàng ở lại.

Lý Mộ cũng chưa tỏ ra cấp bách cỡ nào, an tâm ngủ một đêm, mới lại đi về phía đạo cung số Một.

Mà lúc này, ngay tại trong sân đạo cung đó, Linh Lung công chúa một đêm chưa ngủ ngồi ở trong đình, tỏ ra có chút tiều tụy.

Nửa tháng trước, nữ tử áo trắng kia hạ xuống Ung quốc, phụ thân, tổ phụ, tằng tổ phụ đều thua ở trên tay cô ta, thiên thư Ung quốc bị cướp, nàng cũng bị bắt cóc đến nơi đây, chung quanh tất cả đều là cường giả ma đạo. Nàng từng mấy lần ý đồ chạy trốn, nhưng mỗi lần còn chưa chạy ra khỏi đỉnh núi này, đã bị bắt trở về.

Nàng là tuyệt đối không có khả năng quy thuận ma đạo, giải đọc thiên thư cho bọn họ, ở sau khi trốn chạy vô vọng, nàng nghĩ tới việc tự mình kết thúc.

Chỉ cần nàng chết, ma đạo liền không thể bức bách nàng nữa.

Nhưng, khi nàng ở trong tuyệt vọng vô cùng, vừa mới làm ra quyết định này, vị quan viên Đại Chu kia ẩn núp tiến vào nơi này, lại cho nàng hy vọng.

Tuy Đại Chu là mẫu quốc của Ung quốc, nhưng Linh Lung công chúa cũng không ngờ, Đại Chu thế mà sẽ vì nàng, phái người mạo hiểm lẻn vào nơi này. Ở đây lâu tới nửa tháng, nàng đã rõ, nơi này cường giả vô số, không chỉ có nữ tử áo trắng khủng bố kia, còn có cường giả cảnh giới thứ tám, chỉ sợ cho dù Đại Chu nữ hoàng đến nơi đây, cũng không cách nào mang nàng cứu ra.

So với nhiều người chịu chết vô ích, nàng càng hy vọng vị quan viên Đại Chu kia chưa từng tới.

Hết chương 1015.

Chương 1016. Kiền phiếu đại đích (1)

Ầm…

Cửa đá đạo cung chậm rãi mở ra, sau đó lại chậm rãi khép kín, người trẻ tuổi kia ngày hôm qua từng tới nơi này, một lần nữa xuất hiện ở trước mắt nàng.

Lý Mộ vừa đi về phía Linh Lung công chúa, vừa hỏi: "Một ngày đã trôi qua, như thế nào, nghĩ xong chưa?"

Thanh âm Linh Lung công chúa vẫn lạnh như băng: "Ta cho dù chết, cũng sẽ không làm việc cho ma đạo."

Lý Mộ đi đến phía trước nàng, lắc đầu nói: "Ngươi nói ngươi tiểu cô nương xinh đẹp như vậy, nếu chết, vậy quá đáng tiếc rồi, cân nhắc một chút đi…"

Khi nói chuyện, hắn vươn tay đối với Linh Lung công chúa, Linh Lung công chúa lập tức hiểu ý, vươn bàn tay nhỏ nắm tay với Lý Mộ, như vậy hai người liền có thể trực tiếp dùng thân thể truyền âm, sẽ không bị bất luận kẻ nào nghe được.

Linh Lung công chúa có chút không tin tưởng truyền âm nói: "Ngài thật là quan viên Đại Chu?"

Lý Mộ nói: "Trừ Đại Chu, còn có ai sẽ đến cứu ngươi, chuyện xảy ra ở Ung quốc, ta biết cả rồi, lần này đến chính là cứu ngươi đi ra ngoài."

Linh Lung công chúa hít thật sâu, tiếp tục truyền âm nói: "Nơi này đều là cường giả ma đạo, ngươi không cứu được ta, sẽ chỉ mang tính mạng chính ngươi cũng đặt vào."

Tiểu cô nương này hiển nhiên không tin thực lực của mình, Lý Mộ liếc nàng một cái, hỏi: "Vậ ta đi?"

Hào quang mỏng manh trong mắt Linh Lung công chúa ảm đạm xuống, gật đầu nói: "Ngươi đi đi, nếu ngươi có thể sống sót trở về, có thể đi Ung quốc một chuyến hay không, nói cho phụ thân cùng gia gia, Linh Lung chưa làm ra chuyện có lỗi với bọn họ…"

Lý Mộ lạnh nhạt nói: “Đến cũng đến rồi, Lý Mộ ta cũng không phải là người bỏ dở nửa chừng.”

Linh Lung công chúa bỗng nhiên ngẩng đầu, trong mắt nở rộ hào quang, khó có thể tin nói: “Ngài là Lý Mộ Lý đại nhân?”

Lý Mộ nhìn phía nàng, hỏi: “Ngươi biết ta?”

Linh Lung công chúa lập tức nói: “Đương nhiên, ai chẳng biết Lý đại nhân, hắn giúp nữ hoàng bình định Đại Chu, đánh trọng thương ma đạo, thành lập minh ước với Yêu quốc Quỷ Vực, khai sáng cục diện thái bình của Tổ Châu mấy ngàn năm qua, Ung quốc chúng ta rất nhiều quan viên đều coi hắn là tấm gương…”

Linh Lung công chúa thời điểm nói tới những thứ này, trong ánh mắt tràn đầy hào quang. Lý Mộ không ngờ hắn muốn cứu thế mà lại là em gái fan của mình, cho dù hắn da mặt rất dày, giờ phút này cũng có chút xấu hổ, nói: “Quá khen rồi, quá khen rồi…”

Cái tay Linh Lung công chúa nắm Lý Mộ cũng đang run rẩy, khẩn trương hỏi: “Ngài thật là Lý đại nhân?”

Lý Mộ gật đầu nói: “Bởi vì cần lẻn vào quỷ đảo cứu ngươi, cho nên mới thay đổi dung mạo.”

Linh Lung công chúa mặt lộ vẻ chờ mong, hỏi: “Lý đại nhân, ta có thể hỏi ngươi một vấn đề hay không?”

Lý Mộ biết nàng đang lo lắng cái gì, nói: “Yên tâm đi, ta đã nói cứu ngươi ra ngoài, thì nhất định có thể cứu ngươi ra ngoài.”

Linh Lung công chúa lắc đầu nói: “Ta muốn hỏi ngươi, ngươi cùng nữ hoàng bệ hạ thật là người yêu sao?”

Lý Mộ còn tưởng Linh Lung công chúa muốn hỏi vấn đề gì, không ngờ nàng không chỉ là fan của mình, còn là fan cặp đôi hắn cùng nữ hoàng.

Nhìn ánh mắt chờ mong của nàng, Lý Mộ chỉ có thể gật gật đầu, nói: “Đúng vậy.”

“Quá tốt rồi, ta biết ngay mà!” Linh Lung công chúa hai mắt tỏa sáng, sau đó lại hỏi: “Vậy lời đồn nói ngài cùng vạn yêu nữ vương…”

Lý Mộ ho nhẹ một tiếng, nói: “Đó không phải lời đồn.”

“Nói như vậy, ngài thật là hoàng hậu Yêu quốc?”

“Cái này…”

Linh Lung công chúa tựa như đã nhận định, tiếp tục hỏi: “Vậy Quỷ Vực chi chủ nhất định cũng là hồng nhan của ngài nhỉ?”

Chuyện này ngay cả Huyễn Cơ cũng chưa rõ, Lý Mộ giật mình nói: “Cái này ngươi cũng biết!”

Linh Lung công chúa xấu hổ nói: “Là ta đoán, Đại Chu trước kia chưa từng kết minh với Quỷ Vực, đây là lần đầu tiên từ trước tới nay, ta nghĩ trừ ngài, không ai có bản lãnh này, trùng hợp lúc đó ngài không ở Thần Đô, mà Quỷ Vực chi chủ lại là nữ tử…”

“…”

Nghe Linh Lung công chúa suy luận, Lý Mộ thế mà không có lời nào để chống đỡ, cuối cùng, hắn nhịn không được hỏi ngược lại: “Quỷ Vực chi chủ là nữ tử, chẳng lẽ nhất định là hồng nhan tri kỷ của ta sao?”

Linh Lung công chúa thè lưỡi, nói: “Ta không phải đoán trúng rồi sao?”

“…”

Lý Mộ không thể thừa nhận, Thất Khiếu Linh Lung Tâm đúng là Thất Khiếu Linh Lung Tâm, nàng đoán thật sự chuẩn, vị fan hóng hớt này của Ung quốc, thật sự là so với chính hắn còn hiểu mình hơn.

Lý Mộ phất phất tay, nói: “Được rồi, bây giờ quan trọng nhất là cứu ngươi ra ngoài.”

Linh Lung công chúa lúc này mới bình tĩnh lại, có chút lo lắng hỏi: “Nơi này đề phòng nghiêm ngặt như vậy, còn có

cường giả giống nữ tử áo trắng, chúng ta phải rời khỏi nơi này như thế nào?”

“Cái này ngươi không cần phải quản, ta đã có thể tới nơi này, thì có biện pháp mang ngươi rời khỏi.” Lý Mộ an ủi nàng một câu, sau đó chuyển đề tài, nói: “Nhưng chúng ta thật không dễ gì mới lẻn vào ma đạo, cứ như vậy bỏ đi, không khỏi quá mức đáng tiếc, ngươi có muốn theo ta làm một vụ lớn hay không?”

Linh Lung công chúa ngẩng đầu nhìn hắn, hỏi: “Làm như thế nào?”

Trên mặt Lý Mộ hiện ra một nụ cười hiểu mà không nói ra, truyền âm qua, không bao lâu, trong mắt Linh Lung công chúa cũng có hào quang giảo hoạt lóe lên.

Đối với tổng đàn ma đạo, Lý Mộ hướng tới đã lâu.

Bọn họ muốn thiên thư trong tay Lý Mộ, Lý Mộ làm sao không muốn của bọn họ, lần này vừa lúc là cơ hội vạn năm khó gặp một lần.

Ma đạo góp nhặt thiên thư một vạn năm, khẳng định sẽ không dễ dàng lộ ra với người ngoài, trừ phi người này có thể giúp bọn họ giải đọc, mà muốn Linh Lung công chúa giúp bọn họ giải đọc thiên thư, đầu tiên phải đưa thiên thư cho nàng.

Giao cho nàng, chẳng khác nào giao cho Lý Mộ.

Chỉ cần thiên thư đến trong tay Lý Mộ, Ma Tông muốn thu hồi tiếp, khả năng là không lớn.

Lý Mộ đợi thêm một lúc, về tới chỗ ở của mình.

Chỉ chốc lát sau, Ma Tông cửu trưởng lão liền không mời tự tới, vừa mới đi vào sân, liền trực tiếp hỏi: “Thế nào rồi?”

Trên mặt Lý Mộ lộ ra nét định liệu trước, nói: “Tuy tạm thời còn chưa có, nhưng ta nghĩ muộn nhất ngày mai, nàng khẳng định sẽ khuất phục.”

Cửu trưởng lão nghĩ nghĩ, hỏi: “Ngươi ngủ với cô ta rồi?”

“Còn chưa…” Lý Mộ giải thích: “Ta chỉ là uy hiếp nàng, nếu nàng không đồng ý làm việc cho Thánh Tông, ngày mai ta

liền ngủ nàng, nàng thà chết chứ không chịu khuất phục, nói như vậy nàng liền tự sát, ta nói cho dù nàng biến thành quỷ ta cũng vẫn có thể ngủ nàng, ta còn sẽ mang thi thể của nàng luyện thành linh thi, như vậy liền có thể ngủ với hai nàng, nàng hình như có chút sợ rồi…”

Hết chương 1016.

Chương 1017. Kiền phiếu đại đích (2)

Cửu trưởng lão có chút ngạc nhiên nhìn Lý Mộ, ngay cả hắn cũng không đoán trước được, Lý Tứ này lại có thể tàn nhẫn đến loại tình trạng này.

Lúc còn sống bị vũ nhục, sau khi chết cũng không thể an bình.

Cho dù hắn là trưởng lão ma đạo, cũng cảm thấy loại cách làm này quá tàn nhẫn rồi.

Hắn nhìn chằm chằm Lý Mộ, ý vị sâu xa nói: "Tiểu tử ngươi, quả nhiên trời sinh là người Thánh Tông…"

Trong lòng Lý Mộ âm thầm thở dài, hắn cũng là không có cách nào.

Linh Lung công chúa nữ tử cương liệt như thế, nếu hắn nói hai ba câu đã khuyên phục được, Ma Tông không nghi ngờ bọn họ cấu kết mới là lạ.

Hắn chỉ có thể tận lực làm bộ biến thái một chút, lấy cái này để đánh tan sự hoài nghi của bọn họ.

Đối với tu hành giả mà nói, thân thể tử vong cũng không phải kết thúc, ngược lại là bắt đầu của nỗi sợ hãi to lớn, bất cứ một tu hành giả nào cũng có thể lý giải loại sợ hãi này.

Sáng sớm hôm sau, cửu trưởng lão lần nữa tới chỗ ở của Lý Mộ, trên mặt tràn đầy nụ cười, nói: "Cô ta đã đồng ý làm việc cho Thánh Tông, ngươi quả nhiên có thủ đoạn!"

Lý Mộ xấu hổ nói: "Đa tạ cửu trưởng lão khích lệ, ngài lúc trước đáp ứng ta…"

Cửu trưởng lão vung tay áo, một bình đan dược liền bay tới, bị Lý Mộ đưa tay tiếp được.

Trên mặt cửu trưởng lão lộ ra một chút đau lòng, nói: "Bình đan dược này, vốn là lão phu chuẩn bị cho mình tăng tiến pháp lực, vì ngươi, lão phu mang nó nấu lại luyện lại, pha loãng dược lực. Ngươi mỗi ngày dùng một viên, dụng tâm luyện

hóa, nếu không có gì ngoài ý muốn, một tháng sau liền có thể đột phá cảnh giới thứ năm.”

Lý Mộ làm bộ như mừng như điên nói: “Đa tạ cửu trưởng lão!”

Cửu trưởng lão phất phất tay, nói: “Chuyện đan dược gác sang một bên, ngươi bây giờ theo ta đi một chuyến.”

Lý Mộ hỏi: “Đi đâu?”

Cửu trưởng lão nhìn hắn, lộ ra nụ cười ý vị sâu xa, nói: “Vị Linh Lung công chúa kia đáp ứng làm việc cho Thánh Tông, nhưng có một điều kiện, chính là cho ngươi bầu bạn ở bên người nàng một tháng.”

Lý Mộ nghe vậy, sắc mặt biến đổi hẳn, lập tức nói: “Cửu trưởng lão, cái này không được, cái này tuyệt đối không được, ta ngày hôm qua nói rất nhiều lời quá phận đối với nàng, nàng sẽ giết ta!”

Cửu trưởng lão lắc đầu nói: “Yên tâm, ngươi nhiều nhất chịu khổ một chút, không chết được.”

Lý Mộ liên tục lắc đầu, thanh âm cũng đang run rẩy: “Cửu trưởng lão, ngài không thể như vậy, ta từng lập công cho Thánh Tông, ta từng lập công cho Thánh Tông đó!”

Cửu trưởng lão bất đắc dĩ nói: “Đây là mệnh lệnh của Ngũ Tổ đại nhân, ai cũng không cãi được, ngươi vẫn là đi theo ta đi.”

Nói xong, tay hắn đặt lên trên vai Lý Mộ, bóng người hai người biến mất ở tại chỗ, xuất hiện lần nữa, đã ở quảng trường bên ngoài.

Trên quảng trường, Linh Lung công chúa đã đứng ở nơi đó, nàng tay cầm một cái roi dài, nhìn chằm chằm Lý Mộ, trong mắt phát ra ra ngọn lửa khuất nhục.

Cửu trưởng lão dùng ánh mắt tiếc nuối nhìn Lý Mộ một cái, nói: “Có thể sẽ chịu khổ một chút, kiên nhẫn một chút là qua, ngày sau Thánh Tông sẽ bồi thường ngươi.”

Dứt lời, hắn nhẹ nhàng nâng tay, Lý Mộ liền không tự chủ được hướng Linh Lung công chúa bay đi.

Vù!

Sợi roi dài trong tay Linh Lung công chúa không chút do dự quật tới, trên quần áo Lý Mộ xuất hiện một vết roi, sau đó, tay nàng nhẹ nhàng run lên, trong hư không liền xuất hiện bóng roi đầy trời, rơi hết ở trên người Lý Mộ.

Trên đỉnh núi chữ Địa, không ít thiên tài Ma Tông thấy một màn như vậy, đều nhịn không được rùng mình một cái.

"Đây là có chuyện gì?"

"Trên đảo cấm đánh nhau, cửu trưởng lão sao lại mặc kệ?"

"Nữ tử này rốt cuộc có lai lịch thế nào, vậy mà có thể không tuân thủ quy củ tông môn…"

"Nữ tử này không thể trêu chọc, về sau nhất định phải cách xa nàng chút…"

…

Mắt thấy tên thiên tài mới tới kia bị nữ tử này đơn phương ấu đả, các trưởng lão lại không có một vị nào ra mặt, người còn lại trong lòng đều phát lạnh, trong lòng sớm mang nàng liệt vào tồn tại không thể trêu chọc ở đây.

Chỉ có số ít trưởng lão biết nội tình trong đó, tiểu tử này nhìn tuấn tú văn nhã, thực ra ý tưởng tàn nhẫn biến thái, nhưng, nếu không phải hắn chọc giận nữ tử này, nàng cũng không có khả năng nhanh như vậy đáp ứng làm việc cho Thánh Tông.

Không thể không nói, vị thuần dương chi thể này, thủ đoạn so với ma đạo còn ma đạo hơn, trời sinh chính là tố chất trở thành đệ tử Thánh Tông.

Không bao lâu, người trẻ tuổi đã như bùn nhão gục dưới đất, ngực Linh Lung công chúa phập phồng hồi lâu, mới dần dần bình tĩnh trở lại, hận ý trong mắt biến mất một chút, nói với nữ tử áo trắng lơ lửng ở trên hư không: "Cầm thiên thư đến."

Nữ tử áo trắng vung tay lên, một tờ thiên thư chậm rãi bay tới, rơi vào trong lòng bàn tay nàng.

Linh Lung công chúa hỏi: “Chỉ có một trang này?”

Nữ tử áo trắng nói: “Cái khác, chờ ngươi giải đọc xong một trang này nói sau.”

Linh Lung công chúa nhíu mày nói: “Cho ngươi mỗi ngày mười hai canh giờ chỉ làm một chuyện, ngươi cũng sẽ phiền, một trang thiên thư ta nhiều nhất chỉ có thể cảm ngộ hai canh giờ, vì mau chóng cảm ngộ xong toàn bộ, ngươi tốt nhất mang tất cả bọn nó cho ta.”

Nữ tử áo trắng vẫn chưa đáp ứng, Linh Lung công chúa khinh thường nói: “Các ngươi chẳng lẽ còn sợ ta mang theo thiên thư chạy trốn sao, trò cười, nơi này là địa phương của các ngươi, có ngươi, có mấy vị cảnh giới thứ bảy, còn có một vị cảnh giới thứ tám, ta nếu có bản lãnh từ nơi này chạy trốn, còn có thể bị ngươi bắt tới đây sao?”

Nữ tử áo trắng vẫn chưa mở miệng, lại từ trên tháp cao trung tâm hòn đảo bay tới hai luồng hào quang. Khi hào quang bay tới gần, hóa thành hai trang sách, đáp ở trong lòng bàn tay Linh Lung công chúa.

Tam Tổ đã quyết định, nữ tử áo trắng cũng không nói gì thêm, chỉ là nhìn Linh Lung công chúa, nói: “Trong lúc cảm ngộ thiên thư, ngươi có yêu cầu gì, có thể đưa ra bất cứ lúc nào.”

Linh Lung công chúa nói: “Không có yêu cầu gì, chỉ là các ngươi đừng đến phiền ta, ta chỉ cần phiền lòng, liền không có cách nào cảm ngộ thiên thư.”

Nữ tử áo trắng nói: “Từ giờ trở đi, không sẽ có ai quấy rầy ngươi, nhưng mỗi ba ngày, ngươi phải mang nội dung giải đọc thiên thư khắc ở trong ngọc giản đưa ra.”

Linh Lung công chúa gật gật đầu, không nói gì nữa, khom lưng, xách áo Lý Mộ lên, kéo hắn vào đạo cung, bên đường lưu lại một vết máu rõ ràng.

Một đám thiên tài ma đạo thấy vậy, đều nhịn không được mở miệng.

“Thật thê thảm…”

“Nếu là có người cưới loại nữ tử này, nửa đời sau sắp sửa vượt qua ở trong ác mộng…”

“May mà ta chưa đắc tội cô ta…”

Hết chương 1017.

Chương 1018. Xem sách (1)

Ầm!

Cửa đá đạo cung đóng lại, tâm tình mọi người cũng theo đó căng thẳng. Cửu trưởng lão không đành lòng, nói với nữ tử áo trắng: "Ngũ Tổ đại nhân, cái này đối với Lý Tứ có phải không công bằng hay không?"

Huyền Minh vẻ mặt lạnh như băng, thản nhiên nói: "Thiên thư quan trọng, ngày sau lại bồi thường hắn…"

Cửa đá đạo cung tu hành của Linh Lung công chúa chậm rãi đóng lại, nàng kéo áo Lý Mộ, đi vào đại điện phía sau.

Sau đó, bóng dáng hai người liền biến mất ở tại chỗ.

Quỷ đảo, trên tháp cao, Huyền Minh nhìn Tam Tổ, nói: "Cô ta đã tiến vào hồ thiên không gian."

Tam Tổ từ từ nói: "Nơi đó tuyệt đối yên tĩnh, có lợi cho cô ta cảm ngộ thiên thư. Kệ cô ta đi, cô ta trốn không thoát lòng bàn tay chúng ta."

Huyền Minh gật gật đầu, lại hỏi: "Cần thông báo bọn họ, mang thiên thư còn lại cũng đưa tới hay không?"

Tam Tổ lắc đầu nói: "Không cần sốt ruột, chờ cô ta giải đọc xong ba trang thiên thư này trước rồi nói, Minh Nhất có tin tức chưa?"

Huyền Minh đạo: "Thám tử Quỷ Vực nói, Minh Nhất đã trở thành thủ hạ của quỷ chủ kia."

Tam Tổ nghĩ nghĩ, nói: "Trong tay người nọ có Xạ Nhật cung, cũng không thể trách hắn, đợi đến lúc thời cơ chín mùi, ta lại tự mình đi Quỷ Vực một chuyến, giúp hắn thoát vây."

Khi nói tới Xạ Nhật cung, mạnh như ma đạo Tam Tổ, trong hốc mắt lõm xuống cũng hiện lên một tia sợ hãi.

Cho dù ở trong trí nhớ vạn năm của lão, "Xạ Nhật cung" ba chữ này cũng là khủng bố nhất, không có 'một trong những'.

Hắc long Ngao Huyền từng vô danh, lão chưa bao giờ để vào mắt, bằng vào cái cung này, trở thành ác mộng của suốt một thế hệ cường giả đại lục khi đó.

Lúc này, trong không gian trữ vật của Linh Lung công chúa, nàng bối rối sờ thân thể Lý Mộ, run giọng nói: "Lý đại nhân, ngài không sao chứ, ta vừa rồi có phải xuống tay quá nặng hay không, ta nên nhẹ một chút…"

"Không sao, ngươi nếu là xuống tay không nặng, bọn họ chưa chắc tin tưởng."

Nằm vùng là cần trả giá, Lý Mộ hiểu một điểm này hơn so với bất luận kẻ nào, đặc biệt là muốn đánh tan sự hoài nghi của đám lão quái vật ma đạo, nói dễ hơn làm, không trả giá một chút, làm sao lấy được bọn họ tín nhiệm?

So sánh với ba trang thiên thư, chút thương thế này không đáng kể chút nào.

Dù sao, chuyện tương tự, hắn cũng không phải chưa từng trải qua.

Không gian trữ vật của Linh Lung công chúa cũng không lớn, chỉ có kích thước một gian phòng nhỏ, Lý Mộ sốt ruột không dằn được từ trong tay nàng cầm lấy một trang thiên thư, thần niệm chìm vào trong đó.

Đây là lần đầu tiên hắn đạt được ma đạo thiên thư.

Sau khi Thanh Tâm Quyết xua tan sương mù trước mắt, Lý Mộ nhìn thấy là một vùng biển lớn mênh mông vô bờ, chỉ là biển lớn này là màu máu, vô số dị thú ở trong biển máu chìm nổi giãy dụa.

Từng bóng người màu máu trôi nổi ở trên không biển máu, pháp ấn trong tay không ngừng biến hóa, khiến biển máu nhấc lên sóng gió, mang dị thú bên trong triệt để cắn nuốt.

Trên biển máu, còn có một chút dị thú lưng mọc hai cánh, trong miệng chúng nó phát ra tiếng kêu chói tai, lao về phía đám người trên không biển máu.

Đám người điên cuồng công kích loại dị thú này, nhưng chưa có hiệu quả gì, cuối cùng, có vô số bóng người từ trong

đó bay ra, thân thể của bọn họ hóa thành một quầng ánh sáng màu máu, bao vây dị thú, sau đó song song chìm vào biển máu, hoàn toàn không còn tung tích.

Lý Mộ cẩn thận quan sát thần thông của những bóng người đó, phát hiện chiêu số phi thường tương tự với Huyết Hà, khác nhau là, Huyết Hà dùng loại pháp thuật này giết hại người vô tội, mà tu hành giả trong thiên thư, không tiếc hy sinh bản thân, cũng muốn đồng quy vu tận với dị thú.

Pháp thuật thần thông, cũng không có phân chia chính tà, cái gọi là chính đạo tà đạo, là chỉ người sử dụng pháp thuật.

Trong một trang thiên thư này, ghi lại là một loại tu hành chi đạo cô đọng tinh huyết bản thân, tu hành giả tu hành đạo này, thần thông pháp thuật lấy tinh huyết làm vật dẫn, cũng có thể khống chế tinh huyết người khác, là một loại bàng môn chi đạo, ma đạo Huyết Tông, hẳn chính là tiếp nhận một trang thiên thư này truyền thừa.

Chẳng qua, tông môn Huyết Tông không ở Tổ Châu, trừ Huyết Hà, Lý Mộ hầu như chưa từng gặp được người Huyết Tông.

Lý Mộ tiếp tục quan sát cảnh tượng trong thiên thư, huyết đạo thần thông, có hai điểm phi thường sở trường, một là huyết độn chi thuật, thông qua thiêu đốt bộ phận tinh huyết của mình, để đạt được tốc độ không gì sánh kịp, là một môn thần thông giữ mạng lợi hại.

Hai là huyết bạo chi thuật, là thiêu đốt kích phát toàn bộ tinh huyết, đồng quy vu tận với kẻ địch, nếu là thời cơ thi triển thích đáng, có thể kéo theo kẻ địch thực lực mạnh hơn mình một đại cảnh giới cùng nhau chịu chết.

Tu hành mỗi một đạo đều có sở đoản sở trường, huyết đạo khuyết điểm là thi triển pháp thuật sẽ hao tổn tinh huyết, nhưng ưu điểm cũng rõ ràng, đối thủ của mỗi một cường giả huyết đạo, ở trong quá trình đấu pháp đều phải cẩn thận, đề phòng người trong huyết đạo đồng quy vu tận với mình.

Trong thiên thư, số lượng dị thú quá nhiều, thực lực cũng quá cường đại, các tu hành giả huyết đạo này, cuối cùng không

một ai không phải lựa chọn dùng huyết bạo chi thuật đồng quy vu tận với chúng nó, không biết bao nhiêu năm trước, thượng cổ huyết đạo tu hành giả liều chết với dị thú, hôm nay người thừa kế huyết đạo, lại đang nguy hại đại lục, không biết các tiền bối này nếu là biết được, trong lòng lại sẽ có cảm tưởng thế nào.

Khi Lý Mộ khoanh chân ngồi ở trên mặt đất cảm ngộ thiên thư, Linh Lung công chúa ngồi xổm bên cạnh hắn, nàng từ trong lòng lấy ra khăn tay, muốn thay hắn lau vết máu trên người, lại lo lắng sau khi ra ngoài khiến người ta hoài nghi, mấy lần đưa tay, cuối cùng lại thu trở về.

Không biết qua bao lâu, Lý Mộ chậm rãi mở mắt.

Linh Lung công chúa tò mò hỏi: "Lý đại nhân, ngài cũng có Thất Khiếu Linh Lung Tâm sao?"

Lý Mộ vẫn chưa phủ nhận, nhìn mặt Linh Lung công chúa, đột nhiên hỏi: "Chúng ta trước kia có phải từng gặp ở nơi nào hay không?"

Linh Lung công chúa liên tục xua tay: "Không có không có, ta trước kia chưa từng rời khỏi Ung quốc, ngài sao có khả năng từng gặp ta."

Lý Mộ cũng không hỏi nhiều, khoát tay, nói: "Ngươi là công chúa, đừng tôn xưng ta như vậy."

Công chúa Ung quốc cũng là công chúa, Lý Mộ chỉ là thần tử Đại Chu, dựa theo lễ nghi, trừ phi hắn trở thành hoàng hậu thật sự, nếu không vẫn là địa vị của nàng cao hơn chút.

Linh Lung công chúa nghĩ nghĩ, cố lấy dũng khí nói: "Ngươi hẳn là lớn tuổi hơn ta một chút, vậy ta có thể gọi ngươi Lý đại ca không?"

Giờ khắc này, Lý Mộ không hiểu sao có chút chột dạ.

Hết chương 1018.

Chương 1019. Xem sách (2)

Bên người hắn tỷ tỷ muội muội cái gì, cuối cùng đều trở thành tình tỷ tỷ tình muội muội, nữ hoàng vì thế, đã bảo hắn viết quyển sổ nhỏ, Lý Mộ cũng không dám tùy tiện nhận muội muội nào nữa.

Lúc này, Linh Lung công chúa lại tiếp tục nói: "Lý đại ca, có thể không, ta thích nhất ngươi cùng nữ hoàng bệ hạ…"

Lời của fan cặp đôi cũng nói đến mức này rồi, Lý Mộ còn có lý do gì từ chối.

Nữ hoàng nếu biết hai người có một fan cặp đôi như vậy, hẳn là cũng sẽ cực kỳ cao hứng. Lý Mộ nhún vai, nói: "Ngươi muốn gọi thì gọi đi."

Linh Lung công chúa lập tức cười lên, cầm lấy cánh tay Lý Mộ, nói: "Lý đại ca, ta thật sự không ngờ ngươi sẽ đến cứu ta, ở trước khi ngươi tới, ta cũng chuẩn bị tự sát rồi…"

Tuổi của Linh Lung công chúa không khác lắm với Tiểu Bạch Vãn Vãn, Lý Mộ giống bình thường đối đãi Tiểu Bạch, vỗ nhẹ nhẹ đầu của nàng, nói: "Yên tâm đi, đợi thêm một tháng, ta liền mang ngươi rời khỏi."

Lý Mộ mang huyết đạo thiên thư đưa cho nàng, nói: "Một trang thiên thư này, ngươi tùy tiện cảm ngộ một ít thần thông không quá lợi hại, đến lúc đó ứng phó bọn họ."

Ma đạo cũng cẩn thận, cần nàng mỗi ba ngày truyền lại một lần cảm ngộ, ba ngày sau cái gì cũng không giao hiển nhiên là không có khả năng. Lý Mộ căn cứ ký ức của Huyết Hà, đến lúc đó sàng chọn ra một ít thứ ma đạo đã có người cảm ngộ ra, bọn họ đến lúc đó cũng khó mà nói cái gì.

Sau đó, Lý Mộ lại cầm lấy một trang thiên thư khác.

Sau khi thần niệm tiến vào thiên thư, Lý Mộ phát giác nội dung trong thiên thư này, hắn cũng không xa lạ.

Một trang thiên thư này, ghi lại là thi tu chi đạo, cũng chính là một đạo kia Huyền Minh tu hành, đồng thời, đạo thống Thi

Tông, chính là truyền thừa trang thiên thư này. Thời kì thượng cổ, chỉ cần là có ý thức cá nhân tồn tại, đều có tu hành chi đạo của nó.

Thi đạo đặt song song với quỷ đạo, yêu đạo, nhân đạo, là vô thượng đại đạo có thể thai nghén ra cường giả cảnh giới thứ chín, tác dụng của một trang thiên thư này đối với giới tu hành, không thua gì thiên thư yêu đạo, quỷ đạo, còn ở trên giá trị thiên thư của lục tông.

Mấy ngàn năm qua, những thiên thư này bị ma đạo nhất tông nắm giữ, dẫn tới thi tu và huyết tu cường giả đều là ra từ ma đạo, khiến hai đạo này vốn không có phân chia chính tà, trở thành tà đạo trong lòng mọi người.

Nội dung thiên thư thi đạo, chênh lệch không lớn với thiên thư còn lại.

Thông qua nội dung trong thiên thư, Lý Mộ đã biết được, ở thời đại cự thú hoành hành đó, còn chưa có phân chia chính đạo tà đạo, vô luận là thi đạo, quỷ đạo, yêu đạo, hay là nhân đạo cường giả, đều đang gian khổ tác chiến với dị thú.

Sau khi dị thú diệt vong, sinh linh trên đại lục liền bắt đầu nội loạn.

Nhân đạo dần dần diễn biến thành Phật môn, đạo môn, bách gia, đối lập với Yêu tộc, quỷ tu, người trong thi đạo, huyết đạo, bộ phận quỷ đạo thì trở thành ma đạo, thẳng đến hôm nay, Lý Mộ chỉnh hợp Phật môn tứ tông, đạo môn ngũ tông, yêu tu, quỷ tu, nếu lại có một vị hai vị cường giả cảnh giới thứ tám, liền có thể lực áp Huyền Tông, địa vị ngang hàng với ma đạo.

Không bao lâu, khi Lý Mộ buông trang thiên thư này xuống, quay đầu nhìn về phía Linh Lung công chúa, phát hiện nàng cầm một trang thiên thư cuối cùng, mặt đỏ tai hồng, không biết nhìn thấy gì.

Lý Mộ vỗ nhẹ nhẹ bả vai của nàng, nàng như là bị dọa, cuống quít cầm thiên thư trong tay ném xuống đất.

Lý Mộ mang nó nhặt lên, thần thức chìm vào, một lát sau, cái mặt già của hắn cũng có chút đỏ lên, thần thức ngay lập tức rời khỏi.

Một bộ phận nội dung của trang thiên thư này, là nam nữ song tu chi đạo, đạo thống ma đạo Hợp Hoan tông hẳn là bắt nguồn từ đây, song tu chuyện đó, nếu dùng hình ảnh bày ra, chấn động thị giác vẫn là có chút lớn, thiếu nữ ngây thơ bình thường rất khó chịu nổi.

Lý Mộ thì khác, loại chuyện này, Lý Mộ có kinh nghiệm, hắn hoàn toàn có thể ôm thái độ học tập để xem.

Linh Lung công chúa khoanh chân ngồi ở đối diện Lý Mộ, khuôn mặt đỏ bừng, hai tay đan vào nhau, tựa như không biết đặt vào đâu. Lý Mộ chỉ có thể an ủi nàng: "Ngươi còn nhỏ, trang thiên thư này nội dung không thích hợp ngươi xem, vẫn là ta đến đi…"

Nói xong, ý thức Lý Mộ lần nữa chìm vào.

Trang thiên thư này họa phong khác với Lý Mộ trước đó từng thấy, người bình thường không có chút từng trải, hoặc là tâm tính không đủ, thường thường rất khó khống chế được. Lý Mộ dùng thái độ học tập nhìn một lúc, rất nhanh liền phát hiện, trang thiên thư này cũng không phải chỉ có song tu chi đạo.

Ngoài ra, nơi này còn bao hàm bộ phận trận pháp, ảo thuật, mị thuật, cùng với các loại bàng môn thần thông, trong đó, một cái trận pháp Lý Mộ chưa bao giờ gặp, trận văn nhìn qua rất huyền dị đã dẫn tới hắn chú ý.

Vài vị trí mấu chốt của trận pháp này bỏ vào cực phẩm linh ngọc thật lớn, mấy lão giả già nua đến cực điểm, giống như có khả năng về tây thiên bất cứ lúc nào khoanh chân ngồi ở trong trận pháp, theo trận pháp thúc giục, những cực phẩm linh ngọc này ở trong nháy mắt hóa thành bột, mà cùng lúc đó, trên trận pháp, lại xuất hiện một vòng xoáy màu đen.

Theo vòng xoáy không ngừng xoay tròn, trong trận pháp, nếp nhăn trên trán mấy lão giả kia bắt đầu nhanh chóng ít đi, đốm sẫm màu trên mặt dần dần biến mất, mái tóc trắng như tuyết cũng từ gốc bắt đầu đen ngược lại…

Thấy một màn như vậy, ánh mắt Lý Mộ chợt co lại.

Đây là — Phương pháp kéo dài tuổi thọ!

Bộ dáng mấy lão giả kia, phi thường tương tự với Thiên Cơ Tử Lý Mộ từng gặp, đây là biểu hiện tuổi thọ gần hết, sắp ngã xuống, nhưng thông qua trận pháp này, lại tựa như mang tuổi thọ bọn họ mất đi đoạt lại một chút, đây chính là phương pháp kéo dài tuổi thọ Lý Mộ tâm tâm niệm niệm rất lâu.

Phương pháp kéo dài tuổi thọ của ma đạo, thì ra giấu ở trong một trang thiên thư này.

Lý Mộ cẩn thận quan sát trận này, dần dần có nhiều tin tức hơn ùa vào đầu óc.

Trận này tên là "Thâu Thiên Đại Trận", ngụ ý là hướng thiên đạo ăn cắp tuổi thọ tổn thất. Trận pháp cực kỳ rườm rà, tài nguyên mỗi một lần tiêu hao đều không thể đo lường, nhưng tác dụng của trận pháp cũng rõ ràng, có thể kéo dài thêm một giáp tuổi thọ cho tu hành giả sắp hết thọ, tự dưng có thêm sáu mươi năm, đại đa số tu hành giả vì thế, chỉ sợ đều nguyện ý trả bất cứ cái giá nào.

Ngoài ra, Lý Mộ còn thấy được phương pháp ký ức truyền thừa cường giả ma đạo luôn luôn sử dụng.

Hết chương 1019.

Chương 1020. Nữ hoàng bệ hạ biết, có thể tức giận hay không?

Rất hiển nhiên, khác với phương pháp kéo dài tuổi thọ, phương pháp ký ức truyền thừa đã truyền lưu rộng rãi ở đại lục, rất nhiều tu hành giả ở ngoài ma đạo, ví dụ Bạch Đế, Quỷ Phó vân vân, đều đang dùng phép này kéo dài truyền thừa.

Nhưng Bạch Đế thất bại, yêu thi đó có được linh trí của mình, bị Lý Mộ lừa dối một trận, tự mình vứt bỏ ký ức Bạch Đế, bây giờ không biết trốn ở nơi nào tu hành.

Trong trang thiên thư này, cũng không có bao nhiêu thần thông chiến đấu, nhưng những bàng môn tả đạo này, như song tu, kéo dài tuổi thọ, ký ức truyền thừa vân vân, rất nhiều thời điểm so với thần thông đấu pháp càng hữu dụng hơn.

Lý Mộ khẽ thở phào, nhắm mắt, tiếp tục tìm hiểu.

Quỷ đảo, đỉnh núi chữ Địa.

Vài tên thiên tài ma đạo đang ở trên quảng trường đấu pháp luận bàn.

Ầm…

Cửa đá đạo cung nơi nào đó bỗng nhiên mở ra, một cái tay dính máu từ sau cửa đá thò ra, người trẻ tuổi cả người là máu chậm rãi bò ra, nhưng hắn chỉ bò ra nửa người, liền lại bị người phía sau cửa kéo trở về.

Trên quảng trường, có người yết hầu giật giật, nhịn không được nuốt một ngụm nước miếng.

“Thật thê thảm mà.”

“Không thể đánh giá chỉ từ tướng mạo, nữ tử kia nhìn dịu dàng điềm tĩnh, không ngờ tính tình quái đản thô bạo như thế.”

“Vị thuần dương chi thể kia, chỉ sợ dữ nhiều lành ít rồi.”

“Chuyện không liên quan chúng ta, tiếp tục, tiếp tục…”

…

Thời gian cứ như vậy trôi qua từng ngày một, đám người núi chữ Địa, đối với chuyện nào đó đã thấy lạ mà không lạ nữa.

Nữ tử kia hiển nhiên có tác dụng lớn với Thánh Tông, cho nên mặc dù nàng mỗi ngày mang vị thiên tài thuần dương chi thể kia mang vào tra tấn, các trưởng lão cũng là mở một mắt nhắm một mắt.

Trong đạo cung của Lý Mộ, hắn uể oải nằm ở trên giường, nói với cửu trưởng lão: "Cửu trưởng lão, ta thật sự không chống đỡ được nữa…"

Cửu trưởng lão mang một lọ đan dược chữa thương đưa cho hắn, nói: "Chống đỡ thêm chút đi, chống đỡ qua mấy ngày này, tiền đồ của ngươi liền tràn đầy sáng sủa, Thánh Tông sẽ nhớ rõ cống hiến của ngươi, đến lúc đó, không thiếu được chỗ tốt cho ngươi…"

Lý Mộ chờ mong nói: "Chỗ tốt gì, ta vì Thánh Tông chịu khổ cực nhiều như vậy, chảy nhiều máu như vậy, Thánh Tông có thể giúp ta tiến vào cảnh giới thứ sáu hay không…"

Ánh mắt cửu trưởng lão lóe lên, gần một tháng ở chung, hắn rất thưởng thức vị tiểu bối trước mắt này.

Thông minh khéo đưa đẩy, thiên phú đã cao, lại có thể chịu khổ, Thánh Tông người như hắn không nhiều, cửu trưởng lão thậm chí sinh ra tâm tư thu đồ đệ.

Hắn trầm mặc một lát, nói: "Sau khi tiến vào cảnh giới thứ năm, ngươi tu hành phải chậm lại, trong vòng mười năm, tốt nhất đừng đột phá cảnh giới."

Lý Mộ nghi hoặc hỏi: "Vì sao?"

Cửu trưởng lão lắc đầu nói: "Không có vì sao, ngươi nhớ rõ lời của ta là được, lão phu sẽ không hại ngươi."

Nói xong, hắn liền xoay người rời khỏi.

Lý Mộ nhìn bóng lưng hắn rời khỏi, trong mắt hiện ra một tia kinh ngạc.

Những thiên tài ma đạo bên ngoài không biết, Ma Tông cho bọn họ vô hạn tài nguyên tu hành, thật ra là mang bọn họ coi là heo để nuôi, con heo lớn nhanh nhất, béo nhất phải bị làm thịt sớm nhất, tương đương, người tu hành nhanh nhất, cách cái chết cũng không xa nữa.

Cửu trưởng lão sẽ nhắc nhở hắn một điểm này, hoàn toàn ra ngoài Lý Mộ dự đoán.

Mà lúc này, cửu trưởng lão đi ra khỏi đạo cung Lý Mộ tu hành, nhìn thấy một bóng người tay cầm ngọc giản đứng ở trên quảng trường, lập tức bước nhanh tiến lên, cung kính nói: "Tham kiến Tam Tổ."

Huyền Minh quay đầu nhìn hắn một cái, hờ hững nói: "Ngươi nói quá nhiều rồi."

"Thuộc hạ có tội." Cửu trưởng lão quỳ một gối xuống đất, sau đó vẻ mặt phức tạp nói: "Nhưng hắn vì Thánh Tông trả giá đã quá nhiều, thuộc hạ không đành lòng nhìn thấy hắn rơi vào kết cục như vậy…"

"Lần sau không được viện dẫn lẽ này nữa."

Huyền Minh thản nhiên nói một câu, liền bay về phía tòa tháp cao kia. Cửu trưởng lão thở ra một hơi, khi ý thức, mới phát hiện phía sau lưng đã bị mồ hôi lạnh ướt nhẹp.

Trên tháp cao trung tâm quỷ đảo, Huyền Minh cầm ngọc giản trong tay đưa cho Tam Tổ, nháy mắt sau, Tam Tổ gật đầu nói: "Tuy đại bộ phận đều là tiền nhân cảm ngộ được, nhưng cũng nói rõ nàng không giở trò, Thất Khiếu Linh Lung Tâm vạn năm khó gặp, hôm nay thế mà lại xuất hiện hai người, chẳng lẽ cũng là đang biểu thị cái gì…"

Một lát sau, lão tự lắc lắc đầu, nói: "Đáng tiếc ta không phải Thiên Cơ Tử, nhìn không thấy thiên cơ của tương lai."

Huyền Minh mở miệng nói: "Chờ sau khi lấy được thiên thư Huyền Tông, để cô ta giải đọc liền có thể rồi."

"Thiên Cơ Tử không chết, Huyền Tông liền không thể động vào." Tam Tổ nhắm mắt, nói: "Thời điểm xấp xỉ rồi, ta sắp bắt đầu tránh kiếp, nơi này liền giao cho ngươi…"

Buổi trưa vừa qua, Lý Mộ đứng ở trong sân, nhìn thấy tháp cao trung tâm quỷ đảo trào ra vô tận sương mù đen, mang thân tháp hoàn toàn bao vây.

Đã xem xong trang thiên thư đó, Lý Mộ rất rõ, tu hành giả thông qua Thâu Thiên Đại Trận đạt được kéo dài tuổi thọ, mỗi tháng đều sẽ lọt vào một lần thiên kiếp, bọn họ cần che lấp khí tức toàn thân, che trời qua biển, để vượt qua thiên kiếp.

Tòa tháp cao này, chính là dùng để che chắn khí tức, giấu diếm thiên cơ.

Thấy một màn như vậy, Lý Mộ đi ra khỏi đạo cung, trên quảng trường, vài tên thiên tài ma đạo nhìn thấy hắn, nhịn không được mở lời trào phúng.

"Ồ, còn có mặt mũi đi ra?"

"Loại người này còn sống làm gì?"

"Ta nếu là ngươi, không bằng chết cho xong…"

…

Gần một tháng qua, bọn họ hàng ngày nhìn thấy Lý Mộ bị tra tấn chà đạp, từ ban đầu đồng tình, về sau chậm rãi biến thành khinh rẻ, loại người này tồn tại, là vũ nhục đối với bọn họ những thiên tài này, cũng là vũ nhục đối với nam nhân.

Đối mặt mọi người trào phúng, cửu trưởng lão mặt mũi âm trầm, nói: "Câm hết cho lão phu."

Hắn còn chưa dứt lời, bỗng nhiên từ trong đạo cung tận cùng phía trước bay ra một bóng người, sợi roi trong tay Linh Lung công chúa quật về phía ba người vừa rồi mở lời trào phúng, lạnh lùng nói: "Người của ta, các ngươi cũng dám mắng…"

Ba người tu vi đều có cảnh giới thứ năm, xấp xỉ với Linh Lung công chúa, rất nhẹ nhàng liền né tránh một phát roi của nàng.

Linh Lung công chúa nhìn về phía cửu trưởng lão, nhíu mày nói: "Bảo bọn họ đứng ở nơi đó không được nhúc nhích."

Cửu trưởng lão mặt lộ vẻ do dự: "Cái này…"

Linh Lung công chúa hừ lạnh nói: “Thiên thư trả lại cho ngươi, ta không xem nữa!”

Thánh Tông không biết tốn bao nhiêu cố gắng, Lý Tứ không biết chảy bao nhiêu máu, chịu bao nhiêu khổ, thật không dễ gì mới thuyết phục được bà cô này, nếu khiến nàng lại đổi ý, người ở đây không có một ai có thể thoát được trách phạt.

Hết chương 1020.

Chương 1021. Lý Tứ, Lý Mộ! (1)

Cửu trưởng lão biến sắc, chỉ vào ba người đó, nói: "Mấy người các ngươi lại đây, đứng ở chỗ này không được nhúc nhích!"

Cửu trưởng lão mở miệng, ba người tuy vẻ mặt nghẹn khuất, nhưng vẫn thành thành thật thật đứng ở nơi đó.

Linh Lung công chúa vung roi trong tay một trận, không bao lâu, bộ dáng bọn họ liền biến thành thê thảm như Lý Mộ lúc trước.

Tựa như là đánh mệt rồi, Linh Lung công chúa thu hồi roi, túm áo Lý Mộ, nói: "Ngươi theo ta tiến vào!"

Nhìn Lý Mộ bị kéo vào tòa đạo cung kia, cửu trưởng lão mặt lộ vẻ nghi ngờ, lẩm bẩm nói: "Đây là đánh ra cảm tình rồi?"

Chuyện của người trẻ tuổi, hắn như thế nào cũng không nghĩ ra, ném cho ba người mặt lộ vẻ bi phẫn kia ba hạt đan dược, thản nhiên nói: "Ngu xuẩn, các ngươi cái vẻ mặt này là có ý tứ gì, lão phu là đang cứu các ngươi, nếu chọc giận cô ta, Tam Tổ cùng Ngũ Tổ trách tội xuống, các ngươi một người cũng chạy không thoát…"

Thân thể ba người run lên, giờ khắc này, bọn họ không chỉ có đề cao cảnh giác lên rất nhiều đối với nữ tử kia, đồng thời, cũng mang Lý Tứ đó đưa vào hàng ngũ không thể trêu chọc.

Lúc này, trong đạo cung, Lý Mộ nắm tay Linh Lung công chúa, truyền âm nói: "Ngươi vừa rồi quá xúc động."

Linh Lung công chúa chưa nguôi cơn tức, nói: "Ta chính là không muốn bọn hắn mắng ngươi như vậy…"

Không ngờ lúc còn sống, Lý Mộ cũng có thể có được một vị fan không não bảo vệ ủng hắn, hắn chỉ có thể an ủi nàng nói: "Dù sao cũng là diễn trò, chúng ta lập tức sẽ rời khỏi, Ung quốc chỉ sợ đã không thích hợp ngươi, đến lúc đó, ngươi theo ta cùng nhau về Thần Đô đi."

“Hay quá, đi Thần Đô ta còn có thể nhìn thấy nữ hoàng bệ hạ…” Linh Lung công chúa cao hứng nói một câu, sau đó lại ý thức được cái gì, khuôn mặt xinh đẹp bỗng nhiên tái nhợt.

Lý Mộ nghi hoặc nói: “Làm sao vậy?”

Linh Lung công chúa ngẩng đầu, lo lắng nhìn hắn, hỏi: “Xong rồi xong rồi, Lý đại ca, mấy ngày nay ta đối với ngươi quá phận như vậy, nữ hoàng bệ hạ nếu biết, sẽ tức giận hay không…”

Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói với Linh Lung công chúa: “Việc này, vẫn là đừng nói cho nàng.”

Nam nhân ở bên ngoài khổ chút mệt chút chịu ủy khuất chút, không tính là gì, hắn không phải sợ nữ hoàng tức giận, mà là không muốn nàng đau lòng.

Hắn một lần nữa nhìn về phía Linh Lung công chúa, hỏi: “Chuẩn bị tốt rồi sao?”

Linh Lung công chúa gật gật đầu.

Lý Mộ buông tay nàng, Xạ Nhật cung xuất hiện trên tay, cùng lúc đó, một bóng dáng hư ảo cũng từ không gian động phủ xuất hiện, đây là Lý Mộ dùng một tháng thời gian, chế tạo ra một đạo phân thần, trong cơ thể phân thần này, ẩn chứa pháp lực khi toàn thịnh của hắn.

Phân thần đi vào thân thể Lý Mộ, Lý Mộ giơ cung bắn về phía bầu trời, sau một đạo hào quang, hào quang trên núi chữ Địa chợt lóe, một vòng bảo hộ trong suốt trực tiếp sụp đổ. Lý Mộ nắm tay Linh Lung công chúa, lập tức thi triển Súc Địa Thành Thốn, bóng người hai người xuất hiện ở ngoài quỷ đảo trăm dặm.

Hầu như là ở cùng lúc Xạ Nhật cung đánh nát trận pháp bảo vệ ngọn núi, đang ở trong tháp cao trên đảo tu hành Huyền Minh liền ngẩng phắt đầu lên.

Trên khuôn mặt băng lạnh vô tình của nàng hiếm thấy lộ ra nét chấn động, bật thốt lên nói: “Đây là… khí tức Xạ Nhật cung!”

Sau đó, thân thể của nàng liền dịch chuyển đến ngoài tháp, cùng lúc đó, nàng cũng cảm nhận được trong tòa đạo cung nào đó của núi chữ Địa truyền đến không gian dao động.

Thần niệm Huyền Minh quét ngang, chưa phát hiện Linh Lung công chúa, khí tức vị thuần dương chi thể kia cũng hoàn toàn biến mất.

"Lý Mộ!"

Lập tức ý thức được cái gì, một tiếng rống giận kinh thiên truyền khắp quỷ đảo, trên thân thể Huyền Minh tản mát ra nhiều điểm sáng màu trắng, ngay sau đó, thế mà cũng bỗng dưng biến mất, chỉ để lại một cái tên quanh quẩn ở trên quỷ đảo.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

"Hình như là tiếng của Ngũ Tổ, là ai chọc Ngũ Tổ tức giận?"

"Lý Mộ, chẳng lẽ người này lại làm chuyện gì?"

…

Thẳng đến lúc Huyền Minh rời khỏi, một đám cường giả quỷ đảo mới phản ứng lại, ùn ùn bay về phía bầu trời, vẻ mặt mờ mịt, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Mà lúc này, chỗ cách quỷ đảo ngoài trăm dặm, hai bóng người từ trong hư không xuất hiện.

Khuôn mặt xinh đẹp của Linh Lung công chúa tràn đầy chấn động, một khắc trước bọn họ còn ở sào huyệt ma đạo, ngay sau đó liền xuất hiện ở trên mặt biển, đã không thể nhìn thấy quỷ đảo, loại thần thông dịch chuyển cự ly xa này, ngay cả cường giả Siêu Thoát cũng không thể nắm giữ.

Không đợi nàng phục hồi tinh thần, trên mặt biển nơi xa bỗng nhiên xuất hiện một đường màu trắng, hơn nữa lấy một loại tốc độ cực nhanh đang hướng bọn họ tiếp cận.

Linh Lung công chúa nghi hoặc hỏi: "Đường màu trắng đó là cái gì?"

Trong lòng Lý Mộ chấn động, lập tức nói: "Đi mau!"

Đó nào phải đường màu trắng gì, đó là nước biển sôi trào bốc lên hơi nước, là Huyền Minh đuổi theo.

Không hổ là ma đạo Ngũ Tổ, lão quái vật vạn năm trước, cho dù Lý Mộ chiếm trước tiên cơ, nàng cũng có thể nhanh như vậy đuổi theo, Lý Mộ nắm tay Linh Lung công chúa, bóng người biến mất lần nữa.

Ba hơi thở sau, Huyền Minh liền xuất hiện ở vị trí bọn họ vừa rồi, nàng vẻ mặt sắc lạnh, tiếp tục hướng phía tây truy kích, lạnh lùng nói: "Ta xem ngươi còn có thể na di mấy lần…"

Lại một lần nữa từ trong hư không na di ra, pháp lực trong cơ thể Lý Mộ đã tiêu hao non nửa.

Súc Địa Thành Thốn tuy tốc độ cực nhanh, nhưng tiêu hao đối với pháp lực cũng là cực lớn, ngày thường hắn đều là vừa khôi phục pháp lực vừa chạy đi, trước mắt loại tình huống này, hiển nhiên không có thời gian khôi phục pháp lực.

Hai người vừa mới xuất hiện, mặt biển cuối tầm mắt, đường màu trắng xuất hiện lần nữa.

Lý Mộ tiếp tục na di, một lần này, hắn cùng Linh Lung xuất hiện ở trên một đảo nhỏ.

Lơ lửng ở trên không đảo nhỏ, Lý Mộ không đào tẩu nữa, mà là lẳng lặng chờ đợi Huyền Minh đến, chỉ sau vài hơi thở, đường màu trắng kia trên mặt biển liền thổi quét đến, bóng người nữ tử áo trắng từ trong đó đi ra, cùng Lý Mộ cách nhau trăm trượng.

Nhưng, nàng lại chưa ra tay đối với Lý Mộ, mà là nhìn xuống mặt biển phía dưới, lạnh lùng nói: "Lăn ra đây!"

Một u ảnh từ trong biển bay ra, hóa thành bộ dáng một lão giả, chắp tay với Huyền Minh, nói: "Ra mắt Huyền Minh đại nhân."

Nhìn lão giả đối diện, biểu cảm trên mặt Huyền Minh trở nên ngưng trọng, lạnh lùng nói: "Quỷ Phó, ngươi dám ngăn ta?"

Lúc nàng đỉnh phong, ngay cả quỷ chủ cũng phải sợ hãi nàng ba phần, vẻn vẹn Quỷ Phó, nàng chưa bao giờ để vào mắt, nhưng một kiếp này dù sao còn chưa tu đến đỉnh phong, trước mắt Quỷ Phó này, có thực lực chiến một trận với nàng.

Hết chương 1021.

Chương 1022. Lý Tứ, Lý Mộ! (2)

Quỷ Phó chỉ là bình tĩnh nhìn nàng, nói: "Chủ nhân có lệnh, không thể không theo, Huyền Minh đại nhân chớ trách."

"Vậy theo bọn họ cùng đi chết đi!"

Huyền Minh sắc mặt băng hàn, mặt biển phía dưới cũng nháy mắt kết băng, giọng nói lạnh như băng như là từ địa ngục vô tận truyền đến.

Huyền Minh vừa dứt lời, Lý Mộ chỉ cảm thấy máu cùng nguyên thần trong cơ thể đều sắp phá thể mà ra, Linh Lung công chúa càng là sắc mặt trắng bệch, ngoài thân thể hiện ra hư ảnh nguyên thần, Lý Mộ lập tức đưa nàng vào hồ thiên không gian, bản thân cũng cách chiến trường xa một chút.

Huyền Minh và Quỷ Phó đều có được thực lực cảnh giới Siêu Thoát đỉnh phong, trung tâm bọn họ giao thủ, phạm vi mười dặm, mặt biển cuồn cuộn lên sóng to mấy trăm trượng, nước biển lúc thì sôi trào thành sương mù, lúc thì đông lại thành băng, bầu trời cũng ảm đạm thất sắc, mây trắng phụ cận chiến trường đều bị đánh tan, biến mất không thấy.

Lý Mộ cách mấy chục dặm, cũng bị dư âm pháp thuật kéo cuồng phong thổi bay mái tóc, quần áo bay phất phới.

Pháp lực của Quỷ Phó thâm hậu hơn chút, nhưng Huyền Minh kinh nghiệm rõ ràng phong phú hơn, hai người trong khoảng thời gian ngắn không phân ra thắng bại, nhưng kéo dài lâu, cường giả Ma Tông quỷ đảo sẽ chạy tới. Trong tay Lý Mộ, Xạ Nhật cung xuất hiện lần nữa, hắn rất nhanh khóa mục tiêu Huyền Minh, bắn ra một mũi tên.

Một mũi tên này mang đi một cánh tay của Huyền Minh, pháp lực Lý Mộ cũng tiêu hao hết, hắn nhanh chóng dùng chân ngôn khôi phục pháp lực, chờ đợi bắn ra mũi tên thứ hai.

Đối đãi kẻ địch, thì đừng giảng võ đức, hôm nay có thể lưu cô ta lại thì tốt nhất, không giữ nổi cô ta, cũng phải nhanh một chút chấm dứt chiến đấu.

Sau khi thừa nhận một đòn của Xạ Nhật cung, thực lực Huyền Minh có tổn hại, trong đấu pháp với Quỷ Phó lập tức rơi vào thế yếu. Lúc này, Quỷ Phó bỗng nhiên nói: “Quỷ hậu đại nhân, mượn Xạ Nhật cung dùng một chút.”

Lý Mộ ngay từ đầu chưa phản ứng lại, ngẩn ra một cái chớp mắt mới nghĩ đến quỷ hậu là có ý tứ gì.

Trước mắt mà nói, trừ《Đạo Đức Kinh》đả thương địch thủ tám trăm, tự tổn hại một ngàn, Xạ Nhật cung chính là con bài chưa lật lớn nhất của hắn, Lý Mộ tự nhiên không có khả năng dễ dàng giao cho người khác, cung này không thể nhận chủ, ở trong tay ai liền có thể bị người đó sử dụng, nhỡ đâu giao cho hạng người gây rối, chẳng phải là để lại tai họa vô cùng?

Lý Mộ còn đang do dự, sắc mặt Huyền Minh đã biến đổi hẳn.

Nàng không chiến đấu quấn lấy Quỷ Phó nữa, thân thể hóa thành một tia sáng trắng, giây lát đã biến mất ở phía chân trời.

Quỷ Phó chậm rãi bay về, chắp tay với Lý Mộ, nói: “Xin thứ cho lão nô tùy tiện, nếu không phải như thế, là không chấn nhiếp được ả.”

Ma đạo Ngũ Tổ bản lãnh khác Lý Mộ chưa kiến thức được, bản lĩnh chạy trốn trái lại là hạng nhất, hai lần đều là quyết đoán dứt khoát, không chút do dự, khó trách ký ức của nàng có thể bình yên truyền thừa vạn năm, cũng chưa có ra một chút sai sót nào.

Lý Mộ không trì hoãn, cùng Quỷ Phó hướng bờ Nam Hải bay đi.

Giờ phút này nguy cơ đã giải, nhưng ba ngày sau, khi Tam Tổ thức tỉnh, bọn họ cần thừa nhận, chính là lửa giận của một vị cường giả cảnh giới thứ tám, hắn phải sớm làm tốt an bài chu toàn.

Khi Lý Mộ mang theo Linh Lung công chúa về tới Ung quốc, Huyền Minh mất đi một cánh tay cũng về tới quỷ đảo.

Nàng với Tam Tổ đều không ngờ, Lý Tứ kia thế mà chính là Lý Mộ, hắn đến quỷ đảo, mục đích là nghĩ cách cứu viện Linh Lung công chúa, trộm thiên thư, mà hắn lại thật sự thành công!

Thánh Tông tuy từ Ung quốc đạt được một trang thiên thư, nhưng lại bị Lý Mộ đoạt đi ba trang, tính ra vẫn là tổn thất thê thảm nặng nề.

So với điều này càng làm người ta phẫn nộ hơn, là bao gồm nàng cùng Tam Tổ ở trong, mọi người đều bị Lý Mộ đùa giỡn xoay vòng vòng. Một vạn năm qua, tới bây giờ chưa từng có ai làm chuyện như vậy, thiên thư Thánh Tông tới tay, cũng chưa từng mất đi.

Núi chữ Địa vừa rồi động tĩnh quá lớn, lại thêm Ngũ Tổ lại mất đi một cánh tay trở về, việc này rất nhanh đã dẫn lên sóng to gió lớn ở quỷ đảo.

"Lý Tứ là nằm vùng!"

"Hắn chính là Đại Chu Lý Mộ kia?"

"Hắn đoạt đi Linh Lung công chúa, còn đoạt đi thiên thư…"

…

Vô số cường giả ma đạo bị tin tức này chấn động không thể hoàn hồn, không có ai sẽ hoài nghi Lý Tứ, bởi vì hắn là người một nhà mang về, càng không có khả năng có người nghĩ đến, hắn chính là Lý Mộ.

Lý Mộ là nhân vật cỡ nào, chưởng giáo tương lai Phù Lục phái, nhập mạc chi thần của Đại Chu nữ hoàng, yêu hậu duy nhất của vạn yêu nữ vương, nam nhân sau lưng Quỷ Vực quỷ chủ, một tay ảnh hưởng thế cục đại lục, đại địch đứng đầu của Thánh Tông, nam nhân quyền lực lớn nhất, thân phận hiển hách nhất đại lục.

Lý Tứ là ai, một kẻ bất lực bị nữ tử ngày ngày chà đạp, ai sẽ nghĩ đến bọn họ có thể là cùng một người?

"Ngũ trưởng lão lần này thảm rồi, Lý Mộ kia là hắn mang về, hắn cũng khó thoát can hệ."

“Lòng trung thành của ngũ trưởng lão không cần hoài nghi, chỉ sợ ngay từ đầu, ngũ trưởng lão đã bị Lý Mộ tính kế vào.”

“Người này co được giãn được, tâm cơ còn đáng sợ như thế, là kẻ địch khó chơi nhất của Thánh Tông trước mắt, lần này để hắn đào tẩu, hậu hoạn vô cùng…”

…

Trong tiếng nghị luận của đám người, ngũ trưởng lão sắc mặt trắng bệch, dần dần xụi lơ xuống đất.

Khuôn mặt cửu trưởng lão dại ra, nắm chặt đan dược chữa thương luyện chế cho Lý Tứ trong tay, “Bốp” một tiếng, bình ngọc đó bị hắn trực tiếp bóp nát.

“Phụ thân, mẫu thân!”

Ung quốc, hoàng cung, Linh Lung công chúa bổ nhào vào trong lòng một vị phụ nhân ung dung quý giá, nước mắt liên tục rơi xuống, sau khi bị Ma Tông bắt đi, nàng căn bản chưa từng nghĩ cuộc đời này còn có thể gặp lại cha mẹ.

Trong mắt phụ nhân cũng tràn ngập nước mắt, ôm khuôn mặt của cô, thân thiết hỏi: “Con gái đáng thương của ta, nhất định chịu rất nhiều khổ nhỉ…”

Ánh mắt Linh Lung công chúa nhìn về phía Lý Mộ, nàng căn bản không chịu khổ, thật sự chịu nhục chịu khổ là Lý Mộ. Nàng lau nước mắt, nhìn phụ nhân, nói: “Mẫu thân không cần lo lắng, có Lý đại ca, bọn họ chưa đối với ta thế nào cả.”

Hoàng đế cùng hoàng hậu Ung quốc cung kính hướng Lý Mộ khom người hành một lễ, cảm kích nói: “Đa tạ Lý đại nhân, nếu không phải Lý đại nhân, tiểu nữ lần này chỉ sợ dữ nhiều lành ít…”

Lý Mộ phất phất tay, nói: “Đừng khách sáo, đây là điều Đại Chu phải làm.”

Ung quốc hàng năm giao cho Đại Chu nhiều phí bảo hộ như vậy, đây là tác dụng của phí bảo hộ.

Hết chương 1022.

Chương 1023. Ung quốc tạ lễ

Sau đó, Lý Mộ lại nói: “Tuy ta đã mang Linh Lung dẫn theo trở về, nhưng nguy cơ đến từ ma đạo còn chưa giải trừ, ba ngày sau, ma đạo Tam Tổ, một vị cường giả cảnh giới thứ tám, sẽ từ trong ngủ say tỉnh lại, lão có khả năng rất lớn sẽ triển khai trả thù đối với Ung quốc, chúng ta cần sớm làm phòng bị.”

Mọi người ở đây nghe vậy, trên mặt đều lộ ra nét ưu sầu.

Một vị ma đạo Ngũ Tổ cảnh giới thứ bảy, Ung quốc đã không thể chống lại, nếu là lại đến một tên cảnh giới thứ tám, Ung quốc chỉ sợ có nguy hiểm diệt quốc.

Lý Mộ thấy được bọn họ lo lắng, nói: “Các ngươi yên tâm, việc này ta đã có an bài, cho dù ma đạo Tam Tổ thật sự hàng lâm Ung quốc, cũng không cần sợ hãi.”

Lý Mộ là ai, truyền kỳ đại lục, bình định Đại Chu, liên hợp Yêu quốc, kết minh Quỷ Vực, mỗi một việc hắn làm, đều đủ để ghi vào sử sách, không lâu trước đó, càng một mình xông vào hang ổ ma đạo, từ trong tay một đám cường giả đỉnh cấp thế gian mang Linh Lung cứu ra, đám người Ung quốc sớm đã mang hắn coi là trung tâm rồi.

Hoàng đế Ung quốc nghiêm nghị nói: “Lý đại nhân có gì phân phó, Ung quốc nhất định nghe theo.”

Lý Mộ gật gật đầu, nói: “Ta cần một ít thượng phẩm linh ngọc, còn có một chút tài liệu đỉnh cấp vẽ bùa bày trận.”

Hoàng đế Ung quốc lập tức nói: “Trẫm lập tức bảo người ta đi an bài.”

Sự cường đại của cảnh giới thứ tám, Lý Mộ ở trên người Thiên Cơ Tử từng cảm thụ một góc của tảng băng trôi, loại áp bách như núi đó, hắn đến bây giờ ký ức hãy còn mới mẻ.

Giữa cảnh giới thứ bảy cùng cảnh giới thứ tám có lạch trời khó có thể vượt qua, mặc dù là mấy vị cường giả cảnh giới thứ bảy liên thủ, cũng không phải đối thủ của cảnh giới thứ tám, nhưng mấy vị không được, mười mấy vị thì sao?

Ung quốc hiện có ba vị Siêu Thoát, các nước phía nam còn có đạo môn ngũ tông, lại thêm Quỷ Vực, Yêu quốc, Phật môn tứ tông, Đại Chu, Lý Mộ trước kia chưa tính kỹ, sau khi tính mới phát hiện, bằng vào mặt mũi hắn, cùng với thủ hạ nắm giữ, thì ra cường giả Siêu Thoát hắn có thể điều động đã nhiều như vậy.

Nếu có thể mang lực lượng này chỉnh hợp lại, cho dù là Ma Tông Tam Tổ cũng phải có đến mà không có về.

Vấn đề duy nhất ở chỗ, đạo môn tứ tông còn tốt, bọn họ vốn là ở phía nam, có thể ở trong khoảng thời gian ngắn trợ giúp Ung quốc, nhưng Đại Chu, Phù Lục phái, Yêu quốc Quỷ Vực các nơi, cách Ung quốc cực xa, không thể làm được kịp thời tiếp viện.

Trừ phi có thể ở trong thời gian cực ngắn, mang bọn họ triệu tập cùng một chỗ.

Trùng hợp, trong thiên thư Linh Trận phái ghi lại một loại trận pháp truyền tống khoảng cách siêu xa.

Loại truyền tống trận này, động cái có thể ở trong nháy mắt mang người ta truyền tống tới vạn dặm thậm chí mấy vạn dặm, có thể nói là mang lực lượng không gian vận dụng đến cực hạn, chỗ thiếu hụt duy nhất chính là quá hao tổn tài nguyên.

Mỗi một lần truyền tống, đều cần lượng lớn linh ngọc phẩm chất cao cung cấp nguồn năng lượng, một lần hai lần còn tốt, số lần nhiều, cho dù là giống Phù Lục phái tông môn lớn như vậy cũng sẽ bị tiêu hao hết.

Nếu không phải như thế, Lý Mộ đã sớm tạo vô số loại truyền tống trận này.

Một cái đặt ở Thần Đô, một cái đặt ở Yêu quốc, một cái đặt ở Quỷ Vực, còn có một đặt ở Bạch Vân sơn, có thể tiết kiệm bao nhiêu thời gian đi đường của hắn?

Làm một trong những người giàu nhất đại lục, Lý Mộ vẫn như cũ chưa lựa chọn kiến tạo loại truyền tống trận này, đã đủ để nói lên trận này là đốt tiền cỡ nào.

Tình huống trước mắt, là không thể không làm, nếu ma đạo Tam Tổ thật sự tự mình hàng lâm, Ung quốc không hề nghi ngờ sẽ bị diệt quốc, có thể nói, các thế lực trên đại lục, trừ Huyền Tông, Ma Tông muốn diệt người nào thì có thể diệt người đó.

Nếu là ở các nơi đều thành lập truyền tống trận khoảng cách xa liên thông nhau, thì có thể làm được một bên có nạn, tám phương trợ giúp, truyền tống trận tiêu hao quá lớn, bình thường không dùng, chỉ ở lúc các phương đối mặt nguy cơ thật lớn mở ra, cũng không phải không thể chi trả.

Trên đường trở về, Lý Mộ đã truyền tin các bên, bảo bọn họ lập tức bắt tay vào làm chuẩn bị tài liệu, ba ngày hai đêm kế tiếp, hắn chỉ sợ một khắc cũng không thể ngừng lại.

Sau khi tự mình giúp Ung quốc dựng xong truyền tống trận, cũng dạy cho bọn họ phương pháp sử dụng, Lý Mộ lập tức tới Linh Trận phái, một mình hắn bày trận quá chậm, cần từ Linh Trận phái tìm chút giúp đỡ.

Mà lúc này, trong Ung quốc, Linh Lung công chúa cũng mang chuyện đã xảy ra mấy ngày nay, báo chi tiết cho mọi người hoàng thất.

Một tháng trước, bao gồm hoàng đế Ung quốc ở bên trong, mọi người đều cho rằng, Đại Chu hứa hẹn giúp bọn họ nghĩ cách cứu viện Linh Lung, cũng bảo bọn họ chờ tin tức, chẳng qua là nhất thời qua loa cho xong.

Không ngờ một tháng sau, Lý Mộ đã mang Linh Lung hoàn hảo đưa về.

Sau khi từ trong miệng Linh Lung biết được toàn bộ sự tình, trong lòng mọi người nổi sóng cuồn cuộn, thật lâu khó có thể bình tĩnh.

Lấy tu vi cảnh giới thứ sáu, một mình xâm nhập ma sào, cái này cần dũng khí cỡ nào?

Buông thân phận tôn quý, dùng tư thái hèn mọn nhất, mỗi ngày tiếp nhận tra tấn cùng lăng nhục không phải con người chịu được, chỉ vì chờ đợi thời cơ, thử hỏi lại có bao nhiêu người có thể làm được?

Càng quan trọng hơn là, hắn đã thành công, từ trong tay vô số ma đạo cường giả, mang Linh Lung thành công cứu ra, có thể nói là kỳ tích.

Đây vốn là một chuyện không có khả năng hoàn thành, nhưng hắn lại làm được, hắn không chỉ cứu ra Linh Lung, còn thuận tiện đoạt đi ba trang thiên thư của ma đạo, sáng tạo kỳ tích trong kỳ tích, khó trách ngay cả Đại Chu nữ hoàng cũng trao trái tim cho hắn.

Trong cảm nhận của Linh Lung công chúa, bóng người vốn đã cao lớn kia, đã biến thành như núi.

Ung quốc hoàng hậu khẽ thở dài, nói: "Chúng ta nợ Lý đại nhân một cái nhân tình to lớn, không biết như thế nào mới có thể báo đáp…"

Hoàng đế Ung quốc suy nghĩ hồi lâu, nói: "Không bằng…"

Hai vợ chồng liếc nhau, đã hiểu tâm ý của nhau, hoàng hậu Ung quốc nói: "Vậy thì phải xem Linh Lung có đáp ứng hay không…"

Linh Lung công chúa liên tục gật đầu: "Con đáp ứng, con cái gì cũng đáp ứng."

Hoàng đế Ung quốc nói: "Chúng ta chuẩn bị mang một đạo đế khí kia tặng cho Lý đại nhân."

Linh Lung công chúa thất vọng nói: "Thì ra phụ thân nói là đế khí à…"

Ánh mắt hoàng đế Ung quốc nhìn phía nàng, hỏi: "Vậy con cho rằng là cái gì?"

Linh Lung công chúa khẽ thở dài: "Con còn tưởng là cái gì khác. Con đã nói mà, nào có chuyện tốt như vậy…"

Hết chương 1023.

Chương 1024. Gặp cản trở (1)

Hai ngày sau.

Lý Mộ ở trong thời gian hai ngày này chạy khắp Tổ Châu Sinh Châu, đi tới đi lui Đại Chu, Yêu quốc, Quỷ Vực, cuối cùng lại về tới Ung quốc, tuy mỏi mệt một chút, nhưng cuối cùng bố trí xong toàn bộ truyền tống trận pháp, có thể không cần chịu ma đạo Tam Tổ uy hiếp nữa.

Tuy tiêu phí tài nguyên không thể đo lường, nhưng tác dụng cũng là rõ ràng.

Truyền tống trận khoảng cách siêu xa, là xây dựng cơ sở cam đoan các bên chi viện nhau, từ nay về sau, các thế lực lớn gặp nguy cơ, sẽ không hề là một mình tác chiến nữa, có thể ở ngây lập tức tụ tập toàn bộ chiến lực đỉnh phong, chuyện kiểu như thiên thư Ung quốc bị cướp sẽ không bao giờ xảy ra nữa.

Buổi tối, hoàng thất Ung quốc cử hành tiệc tối long trọng cho hắn.

Sau tiệc tối, hoàng đế Ung quốc hướng Lý Mộ chắp tay khom người, nói: “Lý đại nhân vất vả rồi.”

Lý Mộ xua tay nói: “Chỉ cần các bên về sau có thể đồng lòng hợp sức, cùng kháng ma đạo, hôm nay vất vả một chút cũng không có gì.”

Hoàng đế Ung quốc lại nói: “Lý đại nhân đối với Ung quốc có ân lớn, trẫm cùng các đồng tộc đã bàn bạc, muốn tặng cho Lý đại nhân một món quà, xin Lý đại nhân phải nhận lấy.”

Lý Mộ xua tay lần nữa, nói: “Ung quốc tiến cống cho Đại Chu, Đại Chu bảo hộ các ngươi an toàn, bản quan không cần quà gì.”

Hoàng đế Ung quốc kiên trì nói: “Nếu không có Lý đại nhân, Ung quốc sắp sửa gặp phải tai ương hủy diệt, trẫm làm hoàng đế, lý ra nên thâm tạ Lý đại nhân, làm phụ thân, Lý đại nhân đã cứu con gái ta, cũng xin Lý đại nhân cho ta một cái cơ hội đáp tạ.”

Hắn kiên trì như thế, Lý Mộ cũng không tiện từ chối nữa, nói: "Đã như vậy, ta liền cung kính không bằng tuân mệnh."

Trên mặt hoàng đế Ung quốc lộ ra nụ cười, nói: "Trẫm đã thương lượng với phu nhân, quyết định mang Linh Lung…"

Sắc mặt Lý Mộ biến đổi hẳn, vội vàng nói: "Không thể, cái này tuyệt đối không thể!"

Ân cứu mạng chưa chắc cần lấy thân báo đáp, Tiểu Bạch còn đang xếp hàng đó, nào đến lượt Linh Lung, huống chi, nàng cũng không ở trên quyển sổ của nữ hoàng, hoàng đế Ung quốc căn bản không biết hắn là đang lấy oán trả ơn…

Lúc này, hoàng đế Ung quốc tiếp tục nói: "Mang một đạo đế khí kia của Linh Lung* tặng cho Lý đại nhân, xin Lý đại nhân nhất định phải nhận lấy…"

(*): nguyên văn là Linh Lung đích na nhất đạo đế khí. Ngữ pháp TQ nói chủ thể sở hữu trước, nên đoạn văn trên nói Linh Lung… mới làm Lý Mộ giật mình.

Lý Mộ ngẩn ra một phen, sau đó hỏi: "Thì ra ngươi nói là đế khí à…"

Hoàng đế Ung quốc gật đầu nói: "Tổ miếu Ung quốc nửa năm trước lại ngưng tụ ra một đạo đế khí, vốn là chuẩn bị đợi tới sau khi Linh Lung thăng cấp cảnh giới thứ sáu, lại để nó luyện hóa… Lý đại nhân tưởng là cái gì?"

Lý Mộ ho nhẹ một tiếng, sắc mặt khôi phục bình tĩnh, nói sang chuyện khác: "Không nên không nên, món quà này quá quý trọng, ta không thể nhận."

Hoàng đế Ung quốc lại kiên trì nói: "Trêu vào đại địch như thế, Ung quốc lại thêm một vị cảnh giới thứ bảy, cũng không có ích gì, việc này Linh Lung đã đồng ý, còn xin Lý đại nhân đừng chối từ…"

Đại Chu từng năm mươi năm không ngưng tụ ra một đạo đế khí, hai thế lực vì quyền sở hữu đế khí khắc khẩu mấy năm, món quà này, đã không thể dùng quý trọng để hình dung.

Lý Mộ tiếp tục từ chối: "Không được, món quà này ta thực không thể nhận."

Hoàng đế Ung quốc nghĩ nghĩ, hỏi: “Ý tứ của Lý đại nhân, chẳng lẽ là muốn chúng ta mang Linh Lung gả cho ngươi?”

Lý Mộ quả quyết nói: “Sao có khả năng, bản quan là người như vậy sao?”

Hoàng đế Ung quốc nghe vậy, lâm vào tự hỏi.

Lý Mộ nghĩ nghĩ, bên người hắn hồng nhan quá nhiều, ở trong mắt người không hiểu hắn — Hắn hình như thật là người như thế.

Vì chứng minh mình thật sự không phải loại người như vậy, Lý Mộ chỉ có thể nói: “Một khi đã như vậy, đạo đế khí kia, bản quan từ chối thì bất kính…”

Tổ miếu Ung quốc, trên một cây cột đá thật lớn, quấn một con rồng niệm lực màu vàng.

So sánh với rồng vàng trong tổ miếu Đại Chu Lý Mộ lần trước nhìn thấy, hình thể con rồng này lớn hơn một chút, nhưng cũng không lớn hơn bao nhiêu, chỉ sợ không cần bao lâu, đạo đế khí kia của Đại Chu cũng sắp thành thục rồi.

Không thể không nói, Ung quốc ở trên trị quốc cùng với thu hoạch lòng dân niệm lực, quả thực có chỗ độc đáo.

Diện tích lãnh thổ chỉ có một phần mười của Đại Chu, dân cư cũng thua xa Đại Chu, tốc độ ngưng tụ đế khí lại vượt xa Đại Chu, Lý Mộ không khỏi có chút tò mò, trong trang thiên thư kia của Ung quốc, rốt cuộc ghi lại kế sách trị quốc gì.

Đáng tiếc trang thiên thư kia bây giờ còn ở trong tay Ma Tông, bởi vì biết Linh Lung sớm mang trang thiên thư đó cảm ngộ hoàn toàn, Huyền Minh cũng chưa đưa trang thiên thư đó cho nàng.

Cho nên, lần này thật ra là lấy một đổi ba, Ung quốc bị Ma Tông đoạt đi một trang thiên thư, Lý Mộ từ Ma Tông đoạt đi ba trang, tính như thế nào cũng không chịu thiệt.

Ma đạo lần này có thể nói là bị Lý Mộ ức hiếp tới cửa, giả thiết bọn họ có được mười trang thiên thư, chia đều một ngàn năm mới có thể đạt được một trang, Lý Mộ dùng một tháng, đã làm cho ba ngàn năm cố gắng của bọn họ trôi theo dòng

nước, đợi Tam Tổ tránh kiếp tỉnh lại, biết được tin tức này, không biết sẽ là tâm tình thế nào.

Từ hôm nay trở đi, các thế lực có liên quan với Lý Mộ đều buộc chung một sợi dây rồi, một khi ánh sáng truyền tống trận sáng lên, sẽ không chút do dự truyền tống đến Ung quốc.

Lý Mộ ở trong cung điện hoàng thất Ung quốc an bài cho hắn chờ đợi, Linh Lung công chúa từ bên ngoài đi vào, nói: "Lý đại ca, ngươi đợi ở đây sẽ không nhàm chán sao, nếu không ta dẫn ngươi đi trong cung một chút?"

Dù sao cũng là lần đầu tiên thật sự đối mặt uy lực của cường giả cảnh giới thứ tám, vì chờ đợi Ma Tông Tam Tổ đến, thần kinh Lý Mộ luôn căng thẳng, nghe vậy cũng không từ chối, cùng Linh Lung ở Ung quốc trong hoàng cung tản bộ.

Hai người đi dạo ngự hoa viên, sau đó tới hoàng cung tiền điện.

Lúc này gặp thời gian giữa trưa, quan viên rời khỏi nha môn, kết đội tới Thiện Thực ti dùng bữa, khi nhìn thấy hai người, đều dừng chân hành lễ: "Tham kiến Linh Lung công chúa."

Linh Lung công chúa mỉm cười, nói: "Các vị đại nhân vất vả rồi, nhanh đi dùng bữa đi."

Các quan viên chắp tay cáo từ, có một người đi vài bước, quay đầu nhìn về phía Lý Mộ, sau khi nghi hoặc một chớp mắt, bỗng nhiên kinh hô: "Vị này chẳng lẽ chính là Lý Mộ Lý đại nhân?"

Lời vừa nói ra, các quan viên đều quay đầu, lập tức dẫn phát một hồi rối loạn.

Hết chương 1024.

Chương 1025. Gặp cản trở (2)

“Cái gì?”

“Lý đại nhân, Lý đại nhân ở đâu?”

“Nghe nói Lý đại nhân từ Ma Tông cứu ra công chúa, bây giờ ngay tại Ung quốc chúng ta, chẳng lẽ chính là vị này?”

Đối mặt quan viên Ung quốc kích động, Lý Mộ đành phải hướng mọi người ôm quyền, nói: “Hạnh ngộ, hạnh ngộ…”

Lý Mộ vừa dứt lời, không khí ở đây lập tức sôi trào.

“Ngưỡng mộ đại danh Lý đại nhân đã lâu, hôm nay rốt cuộc có duyên nhìn thấy…”

“Lý đại nhân, có thể nói kỹ một chút, ngài là liên hợp Yêu quốc Quỷ Vực như thế nào không, mấy ngàn năm qua, chỉ có ngài hoàn thành hành động vĩ đại như thế cho Nhân tộc.”

“Ta đối với chuyện Lý đại nhân cứu ra Linh Lung công chúa càng cảm thấy hứng thú hơn, đây chính là nhổ răng cọp, có thể xưng là kỳ tích…”

…

Lý Mộ bị quan viên Ung quốc nhiệt tình xúm lại đẩy tới Thiện Thực ti, cùng bọn họ ăn một bữa trưa. Ngự Thiện phòng của Ung quốc không phải chuyên môn nấu cơm cho hoàng thất, còn phụ trách các quan viên một ngày ba bữa.

Triều đình Ung quốc thậm chí vì thế thành lập riêng một cái Thiện Thực ti, trong Thiện Thực ti có đầu bếp nổi tiếng trong các nơi của cả nước, am hiểu món ăn mỗi một địa phương, để quan viên trong triều vô luận đến từ nơi nào, đều có thể ở trong cung ăn được đồ ăn quê nhà mình.

Về một điểm này, Lý Mộ tính sau khi trở về noi theo Ung quốc.

Đối với quan viên trong triều tốt một chút, mới có thể xúc tiến hiệu suất cùng tính tích cực làm việc của bọn họ, huống

hồ mời mấy đầu bếp đầu tư cũng không lớn, lại có thể có tiền lời không ngờ tới.

"Lý đại nhân, nghe nói nữ hoàng Đại Chu, vạn yêu nữ vương, còn có quỷ chủ Quỷ Vực đều là hồng nhan của ngươi… Lý đại nhân thật không hổ là mô phạm của chúng ta!"

"Lý đại nhân tính khi nào đánh lên Huyền Tông, chúng ta đều ủng hộ ngươi lấy lại công đạo!"

"Lý đại nhân nói xem, ngài là như thế nào từ trong tay nhiều cường giả ma đạo như vậy chạy thoát?"

…

Lý Mộ vô luận như thế nào cũng không ngờ, đoàn fan lớn nhất của hắn thế mà lại ở Ung quốc, rất nhiều quan viên Đại Chu đều rất sợ hãi hắn, thấy hắn trốn không kịp, quan viên Ung quốc, nhất là quan viên trẻ tuổi thấy hắn, ngược lại như fan thấy thần tượng.

Trong đó Linh Lung chính là trưởng fan.

Làm một trưởng fan đủ tư cách, nhìn thấy Lý Mộ có chút không chịu nổi mọi người quấy nhiễu, Linh Lung chủ động dẫn hắn rời khỏi hoàng cung, để tránh bị các quan viên trẻ tuổi kia cuốn lấy không tha.

Đi ở đầu đường Ung quốc, Lý Mộ có một loại cảm giác ở Thần Đô tản bộ.

Dân chúng Ung quốc, trên người cực có tinh khí thần, không giống Lý Mộ lần đầu tiên tới Thần Đô, nhìn thấy dân chúng Thần Đô, đều là không khí trầm lặng, như là cái xác không hồn, giống dân chúng Ung quốc, sinh ra niệm lực tự nhiên không phải ít.

Đầu đường Ung quốc, đám trẻ con kết bạn chơi đùa, tiếng cười vui không ngừng, người già đi qua đường, cũng có người chủ động đỡ, Lý Mộ thậm chí còn thấy viện dưỡng lão cùng cô nhi viện.

Linh Lung nói cho hắn, người già cùng trẻ con mất đi người nhà của Ung quốc, sẽ bị triều đình thống nhất an trí, ngân lượng cùng tài nguyên an trí cần có do quốc khố bỏ ra, lại

thêm một ít bên ngoài quyên tặng, cơ bản sẽ không xuất hiện tình huống già không nơi trông cậy, nhỏ không được ai nuôi.

Ngoài ra, đối với dân chúng cực độ nghèo khó, cuộc sống khó có thể đảm bảo, triều đình hàng năm đều có chi tiêu, thỏa mãn bọn họ bảo đảm sinh hoạt thấp nhất.

Ở Ung quốc, dân chúng nếu sinh bệnh, cũng không cần tiêu phí quá nhiều, triều đình sẽ trả thay bọn họ đại bộ phận phí dụng chữa bệnh.

Đủ loại tai nghe mắt thấy ở Ung quốc, làm Lý Mộ ý thức được, mấy năm nay, hắn và nữ hoàng cùng nhau làm rất nhiều việc lớn, nhưng sơ sót những việc nhỏ này, mới là gần sát cuộc sống dân chúng nhất, cũng là dân chúng thân thiết nhất.

Khó trách Ung quốc lòng dân ngưng tụ như thế, con người không chỉ yêu riêng mỗi con của mình, già có chỗ gửi gắm, khỏe có chỗ dùng, nhỏ được nuôi dưỡng, người góa vợ, mất chồng, cô đơn, tàn phế đều được nuôi, đại đa số quốc gia trên đại lục còn ở thời đại phong kiến, Ung quốc đã đang hướng xã hội đại đồng rảo bước tiến lên.

Lý Mộ nghĩ nghĩ, hỏi: “Cho nên, Ung quốc và Đại Chu thông thương với nhau, thật ra cũng là vì dân chúng, đây là trị quốc chi đạo trong thiên thư sao?”

Linh Lung gật gật đầu, nói: “Trăm năm trước, lão tổ tông dưới cơ duyên, đạt được một trang thiên thư, chậm rãi tìm hiểu được những phương lược trị quốc này, mới có Ung quốc hôm nay…”

Một trang thiên thư, đủ để truyền thừa ra một đỉnh cấp môn phái.

Ung quốc có được ba vị Siêu Thoát, mấy vị Động Huyền, thật ra đã không kém gì mấy tông của đạo môn, mang bọn họ coi là một tông môn ngụy trang thành chính quyền cũng không đủ.

Nếu là tin tức thiên thư chưa tiết lộ, bọn họ mượn dùng niệm lực mấy ngàn vạn quốc dân của một quốc gia, ngắn thì mấy chục năm, dài là trăm năm, sẽ trưởng thành làm thế lực số một số hai trên đại lục.

Dù sao, ở trên ngưng tụ niệm lực, Đại Chu thúc ngựa cũng không đuổi kịp Ung quốc.

Do Linh Lung đi cùng, ở đô thành Ung quốc du lãm một ngày, trong lòng Lý Mộ sinh ra rất nhiều cảm ngộ.

Trừ ma đạo u ám còn bao phủ ở ngoài đại lục, hôm nay Đại Chu loạn trong giặc ngoài đều đã cơ bản bình định, đã tới lúc cân nhắc đề cao phúc lợi dân chúng, ngưng tụ lòng dân niệm lực tốt hơn.

Dân chúng Đại Chu, nhiều hơn Ung quốc đâu chỉ gấp mười, nếu là chia đều niệm lực cũng có thể có trình độ Ung quốc, đế khí chẳng phải là một năm có thể ngưng tụ một cái?

Đương nhiên, quốc gia lớn như thế, thống trị khó khăn, cũng tuyệt đối không phải Ung quốc có thể sánh bằng, nhưng nếu là ở trên vấn đề dân sinh làm chút thay đổi, tốc độ ngưng tụ đế khí, ít nhất cũng sẽ tăng lên mấy lần.

Thẳng đến đêm, Lý Mộ và Linh Lung trở lại hoàng cung, các nơi của Ung quốc vẫn như cũ tường an vô sự.

Trong lòng Lý Mộ ngược lại có chút nghi hoặc, ma đạo Tam Tổ đã tránh kiếp xong, biết được ba trang thiên thư bị cướp, nhất định sẽ giận tím mặt, nhưng vô luận là Ung quốc, hay là Đại Chu, đều không có bất cứ tin tức nào về hắn.

Ma đạo mấy ngàn năm mới tích góp ra vài trang thiên thư, bị Lý Mộ một lần cướp lấy ba trang, bọn họ không có khả năng sẽ ngậm bồ hòn.

Nhưng, lão không đến cũng tốt, chỉ cần Tam Tổ không ra tay, vậy là năm tháng yên bình tốt đẹp, hiện thế an ổn, áp lực trong lòng Lý Mộ cũng được quét sạch.

Đêm khuya, hoàng cung Ung quốc một mảng yên tĩnh.

Cùng lúc đó, ở sâu trong Nam Hải, trong sóng to ngập trời, lại truyền đến vô tận rống giận.

“Thiên Cơ Tử, ngươi năm lần bảy lượt ngăn trở bổn tọa, có một ngày, bổn tọa chắc chắn san bằng Huyền Tông ngươi!”

Hết chương 1025.

Chương 1026. Hai rồng tranh nhau

Lý Mộ vốn tưởng, Ma Tông Tam Tổ sau khi tỉnh lại, sẽ lập tức triển khai trả thù đối với hắn và Ung quốc, đoạt lại thiên thư.

Không ngờ, hắn dừng lại ở Ung quốc nửa tháng, cũng không thấy được một chút động tĩnh.

Vô luận là Ma Tông Tam Tổ hay Huyền Minh, đều không có ý tứ đoạt lại thiên thư, mấy cái truyền tống trận khoảng cách siêu xa của Lý Mộ, hình như là xây vô ích rồi.

Lúc này, Lý Mộ bỗng nhiên nghĩ đến, Minh Nhất từng nói, Tam Tổ tựa như không thể dễ dàng đặt chân đại lục.

Tuy không biết nguyên nhân trong đó, nhưng Ma Tông đã không có dự tính tấn công Ung quốc, Lý Mộ cũng không cần phải ở lại chỗ này nữa, hắn sở dĩ ở lại Ung quốc lâu như vậy, là đang học tập thuật trị quốc của Ung quốc.

Đại Chu nỗi lo bên trong đã định, hoạ ngoại xâm đã bình, kế tiếp cần, là hòa bình phát triển.

Ở phương diện này, hắn cần hướng Ung quốc học tập.

Hoàng cung Ung quốc, Lý Mộ vươn tay với Linh Lung, nói: “Đi thôi.”

Lần này về Thần Đô, hắn muốn dẫn theo Linh Lung công chúa.

Thứ nhất, Thất Khiếu Linh Lung Tâm của nàng, đối với ma đạo có hấp dẫn rất lớn, nàng ở lại Ung quốc, Ung quốc không có cách nào bảo hộ nàng.

Ngoài ra, Linh Lung cũng chủ động yêu cầu theo Lý Mộ đi Thần Đô.

Nàng đối với lúc ở quỷ đảo, mỗi ngày tra tấn chà đạp Lý Mộ mà cảm thấy áy náy thật sâu, tuy đó là diễn trò, nhưng nàng xuống tay cũng là thật sự xuống tay, nàng chủ động thỉnh cầu đi theo bên người Lý Mộ chuộc lỗi.

Lý Mộ cường điệu nhiều lần với nàng, đó là kế tạm thích ứng khi đang ở hiểm cảnh, nhưng ở trên chuyện này, Linh Lung công chúa tựa như nhận định không thay đổi.

Dù sao cũng muốn dẫn nàng đi, Lý Mộ cũng tùy nàng, trừ bảo hộ nàng, thật ra Lý Mộ còn có một tư tâm nho nhỏ, thiên thư Ung quốc tuy bị ma đạo đoạt đi rồi, nhưng Linh Lung chính là một trang thiên thư sống biết đi, đưa nàng tới Thần Đô, để nàng giúp Đại Chu thi hành một loạt cải cách dân sinh, hắn cùng nữ hoàng chẳng phải là liền giải phóng?

Một đám người nhìn theo bóng dáng hai người biến mất, hoàng đế Ung quốc bỗng nhiên ý thức được cái gì, lẩm bẩm: "Không xong, trúng kế rồi!"

Đại Chu, Thần Đô.

Dựa theo lệ thường ngày xưa, mỗi khi Lý Mộ Lý đại nhân mai danh ẩn tích một đoạn thời gian, liền nói lên hắn đang mưu tính một việc lớn.

Đại Chu và Yêu quốc, Quỷ Vực kết minh, đều là chuyện xảy ra ở trong lúc hắn biến mất.

Một lần này, chuyện Lý đại nhân một mình xông vào hang ổ Ma Tông, ở dưới mí mắt đám đông cường giả Ma Tông, mang Linh Lung công chúa của Ung quốc cứu ra, không qua bao lâu, liền từ Ung quốc truyền tới Thần Đô.

Cho dù là dân chúng đối với điều hắn làm đã thấy lạ mà không còn lạ nữa, nghe nói việc này, vẫn phải ở trong lòng cảm thán một câu Lý đại nhân vĩnh viễn thần.

Từ khi hắn bước vào Thần Đô, chuyện hắn làm, một cái nào không phải người khác không thể làm được, người khác không dám làm, thậm chí ngay cả nhân tuyển yêu đương cũng là như thế.

Phóng mắt toàn bộ Đại Chu, chỉ sợ cũng chỉ có hắn dám cùng nữ hoàng bệ hạ mắt đi mày lại.

Lúc này, trong cung Trường Nhạc, Lý Mộ đang chuẩn bị báo cáo công tác với nữ hoàng.

Chu Vũ cảm ứng được Lý Mộ trở về, vốn lòng tràn đầy vui mừng, nhưng ngay sau đó liền phát hiện bên người hắn có thêm khí tức một nữ tử xa lạ, nhìn thấy Lý Mộ cùng một nữ tử trẻ tuổi đi vào, chỉ liếc hắn, vẫn chưa nói gì.

Lý Mộ hiểu nữ hoàng cỡ nào, chỉ một ánh mắt liền biết trong lòng nàng đang nghĩ cái gì, không nhanh không chậm giới thiệu: "Bẩm bệ hạ, vị này là Linh Lung công chúa của Ung quốc, nàng có trái tim Thất Khiếu Linh Lung, là một trong các mục tiêu quan trọng của ma đạo, vì bảo hộ nàng, không cho nàng bị ma đạo bắt đi nữa, thần liền tự chủ trương dẫn theo nàng trở về."

Trong mắt Linh Lung công chúa nhìn về phía nữ hoàng tràn đầy ngôi sao, vội vàng hành lễ nói: "Linh Lung ra mắt nữ hoàng bệ hạ."

Chu Vũ bị ánh mắt Linh Lung nhìn khiến không quá tự nhiên, ho nhẹ một tiếng, nói: "Miễn lễ, A Ly, ngươi an bài một chỗ cung điện, để Linh Lung công chúa ở."

Sứ thần hoặc là quý tộc nước khác, dựa theo lễ nghi nên an trí ở Hồng Lư Tự, chưa từng an bài ở trong cung. Lý Mộ mở miệng nói: "Bệ hạ, để Linh Lung ở trong cung, có chút không ổn nhỉ?"

Chu Vũ thản nhiên nhìn hắn một cái, hỏi: "Vậy ngươi cảm thấy để nàng ở nơi nào thỏa đáng, Lý phủ sao?"

Lý Mộ quyết đoán ngậm miệng.

A Ly cùng Mai đại nhân đi thu thập cung điện cho Linh Lung, nữ hoàng đi đến ngoài cung Trường Nhạc, làm bộ đang ngắm phong cảnh, thản nhiên nói với Lý Mộ: "Trên tờ giấy đó cũng không có tên của cô ta."

Lý Mộ bất đắc dĩ nói: "Bệ hạ nghĩ đi đâu vậy, thần mang cô ấy trở về, liền chỉ là vì bảo hộ nàng, thuận tiện để nàng giúp Đại Chu thi hành một số cải cách liên quan dân sinh, còn có, nàng là người sùng bái bệ hạ…"

Chu Vũ bị Lý Mộ dời đi đề tài, hỏi: "Sùng bái trẫm cái gì?"

Lý Mộ nói: “Bệ hạ tuổi còn trẻ, đã là cường giả đỉnh cấp đại lục, trong tay nắm giữ đế quốc cường đại nhất Tổ Châu, là đối tượng vô số nữ tử sùng bái, trong đó cũng bao gồm Linh Lung, nàng không chỉ một lần nói với thần sùng bái đối với bệ hạ…”

Cửa một chỗ cung điện khác, Linh Lung công chúa nhìn Lý Mộ và nữ hoàng cách đó không xa sóng vai mà đứng, lòng tràn đầy vui mừng nói: “Lý đại ca cùng bệ hạ thực xứng, nhìn thấy bọn họ bên nhau ta liền vui vẻ…”

Mai đại nhân nghi hoặc nói: “Bệ hạ cùng Lý Mộ bên nhau, ngươi vui vẻ cái gì?”

Linh Lung công chúa nói: “Ta cũng không biết, dù sao ta chính là vui vẻ…”

Chu Vũ dùng khóe mắt nhìn Linh Lung nơi xa một cái, hỏi Lý Mộ: “Cái này có gì đáng để vui vẻ?”

Lý Mộ giải thích: “Bệ hạ có thể không hiểu, khi nàng đồng thời sùng bái hai người chúng ta, sẽ rất hy vọng nhìn thấy chúng ta bên nhau. Dân chúng Thần Đô không phải chính là như thế sao, bệ hạ cũng biết dân gian dân chúng đối với chúng ta…”

Lý Mộ giải thích như vậy, Chu Vũ liền nghe hiểu, vô số dân chúng Thần Đô đều hy vọng nàng lập Lý Mộ làm hậu, không ngờ ở Ung quốc xa xôi, cũng có người như vậy.

Giờ khắc này, trong lòng Chu Vũ đối với chuyện Lý Mộ mang về một nữ tử xinh đẹp, bỗng nhiên không để ý như vậy nữa.

Nàng liếc Lý Mộ một cái, nói: “Theo trẫm qua đây.”

Lý Mộ đi theo phía sau nữ hoàng, rất nhanh đã tới phía trước tổ miếu.

Nữ hoàng đi vào tổ miếu, Lý Mộ cũng đi theo vào.

Trong tổ miếu, ba mươi sáu cái đỉnh niệm lực, ánh sáng màu vàng dị thường lấp lánh, trong mỗi một đỉnh kéo dài ra sợi dây màu vàng, đều tráng kiện hơn so với Lý Mộ lần trước nhìn thấy gấp đôi có thừa.

Hết chương 1026.

Chương 1027. Thâu Thiên Đại Trận (1)

Lý Mộ kinh ngạc một chớp mắt, sau đó liền hiểu.

Đại Chu hôm nay, sớm không phải Đại Chu trước kia.

Ở sau khi Lý Mộ giúp Tô Hòa thống nhất Quỷ Vực, hơn nữa định ra minh ước hòa bình với Đại Chu, thế cục Tổ Châu liền hoàn toàn xảy ra thay đổi.

Trừ dân chúng tầm thường không tiếp xúc đến Ma Tông, Đại Chu loạn trong giặc ngoài đã sạch, dân chúng có thể hoàn toàn yên tâm, an cư lạc nghiệp, đây là thời đại tốt nhất mấy ngàn năm qua, Tổ Châu mảnh đại lục này trải qua.

Mà Đại Chu, cũng nhất định là một cái triều đại dân chúng tín nhiệm nhất, có cảm giác tán đồng nhất.

Khi dân chúng tín nhiệm quốc gia, hơn nữa lấy việc làm dân chúng quốc gia này mà tự hào, lòng dân niệm lực, tự nhiên cũng sẽ đạt tới một đỉnh phong.

Trong cái đỉnh lớn kia trung ương tổ miếu, con rồng niệm lực đang ngủ gật, thân thể nó dị thường tráng kiện, không kém hơn một đạo kia hoàng đế Ung quốc cho hắn, cái này nói lên niệm lực chi linh trong tổ miếu Đại Chu cũng thành thục rồi.

Lý Mộ nhớ tới việc này, nói với nữ hoàng: “Còn có một việc, thần quên nói cho bệ hạ, vì đáp tạ thần, hoàng đế Ung quốc tặng thần một phần lễ trọng.”

Chu Vũ nhìn về phía hắn, hồ nghi hỏi: “Hắn muốn mang con gái gả cho ngươi?”

Lý Mộ cạn lời: “Bệ hạ nghĩ đi đâu vậy, hắn tặng thần một đạo đế khí.”

Lý Mộ vươn tay, một con rồng vàng khác từ không gian động phủ bay ra, ở một cái chớp mắt con rồng này xuất hiện ở tổ miếu, con rồng vàng trong cái đỉnh lớn đó thế mà lại mở mắt, hai tia sáng vàng chợt lóe rồi biến mất, ánh mắt nhìn về phía Lý Mộ.

Nói chính xác, là nhìn về phía một con rồng khác bên cạnh hắn.

Lý Mộ thả ra con rồng vàng kia, thân thể sau khi tạm dừng ngắn ngủi một chớp mắt, cũng phát ra một tiếng rống, hướng về một con kia trong đỉnh bay qua, thân thể hai con rồng nháy mắt liền quấn lấy nhau, đầu rồng cắn về phía đối phương…

Lý Mộ không đoán trước được, hai con rồng này vừa thấy mặt đã đánh nhau to, cắn nuốt đối phương.

Sau đó hắn mới ý thức được, đế khí là niệm lực chi linh, bổn nguyên cấu thành bọn nó đều là niệm lực, bất cứ hai đạo đế khí chi linh nào gặp nhau, đều sẽ cắn nuốt đối phương để lớn mạnh mình, đây là bản năng làm niệm lực chi linh.

Lý Mộ và nữ hoàng muốn ngăn trở, nhưng đã không còn kịp rồi.

Thân thể hai đạo đế khí đã dung hợp với nhau, chẳng phân biệt được ngươi ta, chỉ có đầu còn đang cắn nuốt cắn xé nhau, về sau lại cắm đầu lao vào trong đỉnh, cái đỉnh khổng lồ trung tâm tổ miếu kịch liệt chớp lên một trận, rất nhanh, từ trong đó liền truyền đến một tiếng rồng gầm điếc tai.

Một tia sáng vàng chói mắt từ trong đỉnh bắn ra, xuyên qua nóc tổ miếu, liền muốn hướng sâu trong tầng mây chạy trốn.

Nữ hoàng vươn tay, nhẹ nhàng nắm chặt, trong hư không như xuất hiện một bàn tay to vô hình, mang ánh sáng vàng này giam giữ trở về.

Ngay sau đó, trong tổ miếu, niệm lực chi linh lần nữa hiện ra nguyên hình.

Ánh sáng vàng trên thân nó càng thêm chói mắt, thân thể cũng so với vừa rồi tráng kiện hơn một vòng, nhưng hai con rồng vàng ban đầu, lại chỉ còn lại có một con.

Rất rõ ràng, một trong chúng nó bị một luồng khác cắn nuốt rồi.

Đối với sở hữu đế khí, Lý Mộ và nữ hoàng đã sớm thương lượng, nữ hoàng đã từng luyện hóa một đạo đế khí, đế khí mới

vô dụng đối với nàng, Lý Mộ có con đường tu hành niệm lực của hắn, cũng không cần dùng đế khí để phá cảnh.

Đạo đế khí thứ nhất trong tổ miếu sinh ra, vốn là chuẩn bị cho Liễu Hàm Yên.

Mấy năm sau, đạo đế khí thứ hai để lại cho Lý Thanh.

Sau khi phụ thân Linh Lung tặng Lý Mộ một đạo đế khí, vốn các nàng liền không cần chia ra trước sau gì nữa, mỗi người một đạo, không thiên vị ai, bây giờ một đạo đế khí bị cắn nuốt, chỉ còn lại có một đạo, rốt cuộc cho ai mới tốt?

Huống hồ, sau khi hai đạo đế khí dung hợp, sinh ra niệm lực chi linh mới, so với lúc trước cường đại hơn gấp đôi, lấy tu vi bây giờ của bọn họ, còn thừa nhận không nổi niệm lực khổng lồ như thế trùng kích.

Nữ hoàng hiển nhiên cũng nhìn ra một điểm này, nói: “Xem ra, luồng đế khí này cũng chỉ có chàng có thể luyện hóa.”

Lý Mộ sau khi suy nghĩ sâu xa, gật gật đầu.

Hắn trước kia chưa cân nhắc tự mình luyện hóa, là vì hắn sớm hay muộn có thể tiến vào cảnh giới thứ bảy, không muốn lãng phí vô ích một đạo đế khí, người bên cạnh sớm một ngày thăng cấp Siêu Thoát, hắn liền sớm một ngày yên tâm.

Nhưng tình huống khoảng thời gian này, làm Lý Mộ dần dần ý thức được, tu vi hắn của vẫn là không đủ.

Tu vi cảnh giới thứ sáu, kẻ địch trước kia với hắn mà nói, đã không tính là cái gì, nhưng kẻ địch mới cũng đang luôn xuất hiện.

Không nói ma đạo Tam Tổ cùng Thiên Cơ Tử, ngay cả Huyền Minh đỉnh cấp Siêu Thoát như vậy, hắn gặp cũng chỉ có phần chạy trốn, hắn ít nhất cũng cần có tu vi cảnh giới thứ bảy Siêu Thoát, mới có thể có tự tin đặt chân trên mảnh đại lục này.

Thời gian luyện hóa đế khí không nhất định, có lẽ mấy tháng, có lẽ mấy năm, luồng đế khí này so với đế khí tầm thường thành thục càng cường đại hơn xa, có lẽ cần thời gian cũng càng lâu hơn.

Ở trước khi bế quan luyện hóa đế khí, hắn còn cần mang chuyện bên người đều an bài tốt.

Lý Mộ rời khỏi hoàng cung, lúc về nhà, dân chúng Thần Đô còn đang nghị luận vừa rồi từ trong cung truyền đến một tiếng rồng gầm đó, cùng với ánh vàng ngút trời.

Vương phủ nào đó của Tiêu thị, vài vị người trong hoàng tộc Tiêu gia không cam lòng từ phương hướng hoàng cung thu hồi tầm mắt, Bình Vương sắc mặt nghiêm nghị, trầm giọng nói: "Đế khí đã hình thành…"

Cách một đạo đế khí trước hình thành chỉ qua mấy năm, đây là một đạo đế khí ngưng tụ nhanh nhất Đại Chu lập nước tới nay, vốn là một chuyện đáng giá cao hứng, nhưng Tiêu thị hoàng tộc lại không cao hứng nổi.

Bởi vì đế khí trong tổ miếu Tiêu thị, đã không thuộc về bọn họ nữa.

Dần dần rời xa trung tâm quyền lực Đại Chu, bọn họ đã sớm không còn huy hoàng lúc trước.

Cùng lúc đó, trong Chu phủ, cũng truyền đến vài tiếng thở dài.

Ba ngày sau, Bạch Vân sơn.

Tổ đình Phù Lục phái, Huyền Cơ Tử hơi nghi hoặc nhìn Lý Mộ, hỏi: "Sư đệ có chuyện gì quan trọng, cần mang thái thượng trưởng lão năm phái chúng ta đều mời đến tông môn?"

Lý Mộ sắp bế quan luyện hóa đế khí, lần này bế quan, không biết bao lâu mới đi ra, ở trước khi hắn bế quan, còn có một việc quan trọng cần giải quyết.

Hai vị thái thượng trưởng lão Phù Lục phái tuổi thọ sắp hết, thái thượng trưởng lão bốn phái còn lại, so với bọn họ cũng không tốt hơn bao nhiêu, ở trước khi bế quan, Lý Mộ tính trước dùng Thâu Thiên Đại Trận kéo dài tuổi thọ cho bọn họ, thêm một giáp thời gian, tuy bọn họ chưa chắc có thể tấn thăng cảnh giới thứ tám, nhưng chỉ cần sống, thì có vô hạn khả năng.

Hết chương 1027.

Chương 1028. Thâu Thiên Đại Trận (2)

Linh Trận phái.

Chưởng giáo Linh Trận phái vừa được Huyền Cơ Tử truyền âm, hỏi: "Việc gì, cần thái thượng trưởng lão đi Bạch Vân sơn một chuyến, có thể qua chút thời gian nữa hay không, thái thượng trưởng lão hôm qua vừa mới bế quan…"

Trong pháp khí truyền âm, Huyền Cơ Tử thản nhiên nói: "Linh Cơ Tử sư đệ từ ma đạo đạt được phương pháp kéo dài tuổi thọ, có thể kéo dài cho các thái thượng trưởng lão một giáp tuổi thọ, sư thúc đã đang bế quan, vậy lần sau đi…"

Linh Trận phái chưởng giáo ngẩn ra một phen, sau đó liền lập tức nói: "Không cần không cần, giờ nào rồi còn bế quan, ta lập tức đi gọi lão!"

Một tấm Thiên Cơ Phù có thể kéo dài ba năm năm tuổi thọ cho Siêu Thoát cường giả, cũng là bảo vật có tiền mà không mua được, kéo dài tuổi thọ một giáp là khái niệm gì, cái này kéo dài không phải tuổi thọ, là cơ hội, là khả năng, đừng nói thái thượng trưởng lão đang bế quan, cho dù hắn đang song tu, thân là chưởng giáo cũng phải mang hắn gọi ra.

Không bao lâu, liền có hai luồng hào quang từ tổ đình Linh Trận phái bay ra, hướng thẳng phương Bắc mà đi.

Tốc độ hào quang đó nhanh tới không thể tưởng tượng, một số trưởng lão nào đó của Linh Trận phái nhìn về phía bầu trời, mắt lộ ra nét kinh ngạc, lẩm bẩm: "Loại tốc độ này, tu vi thái thượng trưởng lão lại tinh tiến rồi…"

Trước sau một khắc đồng hồ, Linh Trận phái, Đan Đỉnh phái, Nam Tông Bắc Tông, đều có hai đạo hào quang, lấy tốc độ cực hạn của cảnh giới thứ bảy, hướng phía Bạch Vân sơn mà đi.

Một ngày sau.

Trên quảng trường trước điện ngọn núi cao nhất Bạch Vân sơn, một pháp trận cực lớn đã bố trí thành hình.

Đạo môn lục tông, trừ Huyền Tông, mười vị thái thượng trưởng lão khoanh chân ngồi ở trong trận pháp, trong mắt ẩn hàm kích động cùng chờ mong.

Bố trí trận pháp một lần, nhiều nhất có thể kéo dài tuổi thọ cho mười người, vừa lúc là nhân số thái thượng trưởng lão của năm tông. Lý Mộ vốn muốn cho sư phụ Phù Đạo Tử trên danh nghĩa của hắn cùng, nhưng lão đang bế tử quan tìm hiểu phù lục đại đạo, một khi mạnh mẽ phá quan, sẽ kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Nếu lão ở trước khi đại nạn đến còn chưa xuất quan, Lý Mộ cũng chỉ đành cưỡng ép gọi lão.

Ở dưới ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người, Lý Mộ hướng trận pháp đánh ra một pháp quyết, toàn bộ trận pháp lóe ra ánh sáng trắng, vài ngọn núi linh ngọc do cực phẩm linh ngọc xếp thành, bố trí ở vị trí mấu chốt của trận pháp, linh khí nháy mắt tiêu hao hết, hóa thành bột.

Sức chú ý của Lý Mộ tất cả ở trên trận pháp, cực phẩm linh ngọc trận pháp này cần hầu như vét sạch của cải năm phái, nếu thất bại, trong khoảng thời gian ngắn không thể bố trí lần thứ hai nữa.

Cũng may một màn kế tiếp, cũng chưa khiến Lý Mộ thất vọng.

Đỉnh đầu mấy người dần dần xuất hiện một vòng xoáy mơ hồ, từng tia năng lượng không biết tên, từ một bên khác của vòng xoáy bị hấp dẫn tới, chui vào thân thể mọi người trong trận pháp.

Ngay sau đó, một màn thần kỳ liền xuất hiện.

Mái tóc hoa râm của các thái thượng trưởng lão bắt đầu dần dần đen trở lại, vết nhăn trên mặt giảm bớt, da đồi mồi biến mất, dáng vẻ già nua cùng tử khí trên người cũng dần dần biến mất không thấy.

Ở ngoài trận pháp, mọi người hít thở đều bắt đầu trở nên nặng nề.

Có thêm sáu mươi năm tuổi thọ, phàm là hạng người tu hành, người nào nhịn được loại dụ hoặc này?

Sự chú ý của tất cả mọi người đều ở trên người các vị thái thượng trưởng lão, chỉ có ánh mắt Lý Mộ, nhìn vòng xoáy không gian kia đang chậm rãi biến mất trong hư không.

Năng lượng khiến các thái thượng trưởng lão nghịch chuyển thời gian, là thứ hắn ở thế giới hiện thực chưa từng gặp, như là linh khí, nhưng so với linh khí tinh thuần hơn nhiều, hơn nữa, linh khí tinh thuần nữa, cũng không có tác dụng nghịch chuyển thời gian.

Năng lượng sẽ không vô duyên vô cớ sinh ra, loại năng lượng huyền dị đó, rốt cuộc đến từ nơi nào?

Cũng từng có cường giả ma đạo ý đồ tìm kiếm đáp án vấn đề này, bọn họ không có ngoại lệ đều chết ở trên đường tìm kiếm, vòng xoáy đó nhìn như bình tĩnh, trong đó lại ẩn chứa lực lượng không gian vô tận cuồng bạo, vô luận là thân thể hay nguyên thần, một khi đụng vào, lập tức sẽ bị nghiền nát cắn nuốt, ngay cả một chút cặn bã cũng sẽ không lưu lại.

Không bao lâu, linh khí hao hết, vòng xoáy không gian trên không trận pháp chậm rãi tiêu tán, hư không một lần nữa trở về bình tĩnh, tựa như là chuyện gì cũng chưa xảy ra.

Nhưng mười vị thái thượng trưởng lão khoanh chân ngồi ở trên quảng trường, trên người lại đã xảy ra biến hóa rất lớn.

Bọn họ tuy chưa khôi phục đến bộ dáng tráng niên, nhưng cũng không là lão nhân gần đất xa trời nữa, nếp nhăn trên mặt đều biến mất, trên đầu xuất hiện màu đen nhánh, tiếng cười ngập tràn trung khí quanh quẩn ở toàn bộ ngọn núi cao nhất…

Cảm nhận được trong cơ thể một lần nữa toả sáng sinh cơ bừng bừng, trong lòng hai thái thượng trưởng lão Phù Lục phái cực kỳ phức tạp.

Hai năm trước, bọn họ dự cảm được đại hạn sắp tới, vốn định truyền công cho nội môn đệ tử, trước khi chết, lại làm một lần cống hiến cuối cùng cho tông môn, mang tu vi cùng cảm ngộ suốt đời truyền thừa xuống.

Nếu lúc đó Lý Mộ chưa khuyên bọn họ, bọn họ cũng liền không có hôm nay.

Đồng thời, trong lòng bọn họ cũng đang tiếc cho các tiền bối môn phái từng bởi vì tuổi thọ đoạn tuyệt mà chết, nếu lúc đó cũng có Lý Mộ, bọn họ làm sao phải đến mức chỉ có thể hy sinh bản thân?

Ánh mắt hai người nhìn về phía Lý Mộ, trong mắt tràn đầy vui mừng, bọn họ những lão già này, đã bị một thế hệ trẻ của môn phái vượt qua, nhưng đây là một chuyện tốt, tương lai Phù Lục phái ngay tại trên người hắn.

Trưởng lão mấy tông còn lại cũng nhìn về phía Lý Mộ, sau đó đồng thời chắp tay, nghiêm nghị nói: "Đa tạ sư điệt."

Giúp bọn họ kéo dài một giáp tuổi thọ, đây là ân tình không thể hoàn lại, lại thêm ân giải đọc thiên thư, bất tri bất giác, bọn họ đã thiếu nợ Phù Lục phái nhiều như vậy.

Lý Mộ mỉm cười với mọi người, nói: "Đều là người một nhà, các vị sư thúc không cần khách khí."

Huyền Cơ Tử cũng cười nói: "Ta đã bảo các đệ tử ở chủ điện chuẩn bị tiệc, chúc mừng các sư thúc, còn mời sư thúc dời bước…"

Sau bữa tiệc, thái thượng trưởng lão các tông cũng chưa rời khỏi, mà là ở lại Bạch Vân sơn, luận đạo trao đổi với nhau, cách mỗi mấy ngày, đều sẽ ở các đỉnh núi khai đàn giảng đạo, phàm đệ tử Phù Lục phái, có thể căn cứ hứng thú của mình, tới đó nghe đạo.

Một ít tu hành giả đến Bạch Vân sơn cầu mua lá bùa, nếu là muốn, cũng có thể cùng nhau lắng nghe.

Hết chương 1028.

Chương 1029. Lý Mộ bế quan

Phù Lục phái tuy cũng có cường giả đan đạo, trận pháp, luyện khí cùng với luyện thể, nhưng trình độ bọn họ, đương nhiên không thể so sánh với thái thượng trưởng lão các phái.

Cường giả đứng đầu các môn phái khai đàn giảng đạo, vốn sẽ chỉ xảy ra ở lúc hội giao lưu đạo môn, hơn nữa khi đó, các phái nhiều nhất chỉ sẽ phái ra cường giả cấp bậc thủ tọa, thái thượng trưởng lão các phái đích thân tới giảng đạo, đây là đãi ngộ ngay cả Huyền Tông cũng chưa từng có.

Trong bất tri bất giác, Phù Lục phái đã thay thế Huyền Tông, trở thành lãnh tụ vô hình của đạo môn.

Tin tức thái thượng trưởng lão các phái ở Bạch Vân sơn truyền đạo một khi truyền ra, liền có vô số tu hành giả chen chúc tới Bạch Vân sơn, tình huống rầm rộ chưa bao giờ có, tin tức rất nhanh đã truyền tới Huyền Tông.

Từ sau lần trước Lý Mộ đại náo hội giao lưu, cảnh ngộ Huyền Tông, liền ngày càng lụn bại.

Đại Chu không cho phép Huyền Tông ở trong nước mở đàn tràng, không có đạo tràng, thì rất khó tuyển nhận đệ tử mới, tông môn không có dòng máu mới mẻ rót vào.

Bên ngoài Thần Đô xây lên phường thị thật lớn, bởi vì ưu thế địa lý trời ban của nó, cùng với các phái ủng hộ vô điều kiện, hầu như đoạt đi chín phần làm ăn của Huyền Tông, một tháng trước, phường thị Huyền Tông đã đóng cửa.

Không chỉ có thế, trong thời gian ngắn như vậy, Huyền Tông liền từ đạo môn đệ nhất đại phái ai cũng cực kỳ hâm mộ, biến thành người chê yêu ghét, hôm nay không chỉ Yêu quốc, ngay cả Quỷ Vực cũng cấm đệ tử Huyền Tông tiến vào.

Ở trước khi đắc tội Lý Mộ, ai cũng không ngờ sự tình sẽ biến thành bộ dạng này.

Cũng không có ai ngờ được, hắn có thể khiến nữ hoàng Đại Chu, vạn yêu nữ vương, cùng với Quỷ Vực chi chủ đều đứng ở mặt đối lập Huyền Tông, dựa vào rốt cuộc là cái gì?

Hôm nay, thái thượng trưởng lão các phái ở Phù Lục phái công khai giảng đạo, không khác trực tiếp thừa nhận, Phù Lục phái mới là lãnh tụ đạo môn bọn họ nhận định, cái này đối với đệ tử Huyền Tông mà nói, là một chuyện khó có thể tiếp nhận.

Mấy ngày nay, nội bộ Huyền Tông, cũng xuất hiện rất nhiều thanh âm khác nhau.

Càng ngày càng nhiều người bất mãn hành vi của Đạo Thành Tử thái thượng trưởng lão, yêu cầu giao ra Thanh Thành Tử, vãn hồi danh dự Huyền Tông, nhưng thái thượng trưởng lão lại khư khư cố chấp, sau khi phạt nặng vài vị trưởng lão đối đầu hắn, việc này liền không ai còn dám nhắc tới.

Bồng Lai sơn mặt ngoài nhìn như tất cả bình tĩnh, nhưng mọi người đều biết, Huyền Tông đã không phải Huyền Tông ngày xưa.

Trong một chỗ đạo cung lơ lửng ở đỉnh núi cao nhất, Đạo Thành Tử ngồi ở trên ghế chưởng giáo, tóc của hắn một nửa là màu đen, một nửa là màu trắng, cả người thoạt nhìn có một loại cảm giác tà dị.

Nửa bên mặt có tóc bạc kia lộ ra nét do dự, nói: “Giao ra Thanh Thành Tử đi, đây vốn là lỗi của chúng ta…”

Nửa bên mặt có tóc đen hừ lạnh một tiếng, thanh âm âm lạnh nói: “Chỉ cần có sư thúc, cho dù năm tông bọn họ cộng lại, Huyền Tông vẫn là thiên hạ đệ nhất đại tông, chờ chúng ta bước vào Hợp Đạo, chính là lúc tru diệt ma đạo, nhất thống đạo môn…”

“Đây không phải điều ta muốn!”

“Thứ ngươi muốn, từ trước tới nay đều không đi tranh thủ, nếu không, vị trí chưởng môn này đã sớm là của ngươi, về sau vẫn là nghe ta đi, chỉ có ta mới có thể dẫn dắt Huyền Tông một lần nữa đi hướng cường đại!”

Trong đại điện, thanh âm tương tự, lấy âm điệu khác nhau luân phiên xuất hiện, khiến không khí toàn bộ đại điện đặc biệt âm trầm.

Phù Lục phái, trên Bạch Vân phong, Lý Mộ đang hưởng thụ thích ý cuối cùng trước khi bế quan.

Chuyện sắp bế quan luyện hóa đế khí, hắn đã nói cho Liễu Hàm Yên và Lý Thanh, hai đạo đế khí vốn chuẩn bị cho các nàng, đã cắn nuốt lẫn nhau biến thành một đạo, đã không phải các nàng có khả năng thừa nhận được.

Sau khi tiếp nhận Ngao Thanh truyền thừa, thân thể Lý Mộ có thể so với long tộc, trừ nữ hoàng, cũng chỉ có hắn có thể thừa nhận đạo đế khí phiên bản cường hóa này.

Lấy tu vi nữ hoàng hôm nay, trừ phi có hơn mười đạo đế khí, chỉ luyện hóa một đạo hai đạo, tu vi của nàng không có tiến bộ quá lớn, so sánh mà nói, vẫn là Lý Mộ càng cần hơn.

Địa điểm bế quan, Lý Mộ cũng không lựa chọn Bạch Vân sơn, mà là chọn ở Thần Đô.

Mấy ngày nay hối hả ngược xuôi, chưa kịp tăng tiến cảm tình với nữ hoàng, lại sắp phải lâm vào bế quan lâu dài, như vậy nơi bế quan, tốt nhất cách nữ hoàng gần một chút, một khi để nàng không vui, thì không có kết quả tốt đẹp cho Lý Mộ.

Mang theo Liễu Hàm Yên và Lý Thanh cùng Vãn Vãn Tiểu Bạch trở lại Thần Đô, bầu bạn các nàng thêm vài ngày, Lý Mộ liền phải bắt đầu bế quan.

Một đêm cuối cùng trước khi bế quan, hắn khó được lại một lần hưởng thụ được phúc tề nhân.

Sáng sớm, hai bên đều là nhuyễn ngọc ôn hương, Liễu Hàm Yên ở ngực hắn nhẹ nhàng vẽ vòng, hỏi: “Lần này cần bao lâu mới có thể xuất quan?”

Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói: “Trong vòng một năm đi.”

Nữ hoàng lúc trước luyện hóa đế khí, dùng nửa năm, Huyễn Cơ cũng đã bế quan mấy tháng, các nàng luyện hóa chỉ là một đạo đế khí bình thường, đạo đế khí phiên bản tăng mạnh này của Lý Mộ, thời gian luyện hóa hẳn là lâu hơn so với các nàng.

Lý phủ, khi mặt trời lên tới chính giữa bầu trời, Lý Mộ mới từ trong phòng đi ra.

Hắn đi đến trong sân, xoa đầu Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch, nói: “Tu hành cho tốt, ở nhà chờ ta.”

Nhẹ nhàng ôm các nàng, Lý Mộ mới rời nhà, đi vào hoàng cung.

Nữ hoàng đã ở cung Trường Nhạc chờ hắn. Lý Mộ mang chuông đạo cùng Xạ Nhật cung giao cho nữ hoàng, nói: “Để ngừa vạn nhất, hai kiện pháp bảo này bệ hạ cầm.”

Tu vi của nàng tuy không đến cảnh giới thứ tám, nhưng có được pháp bảo phòng ngự cùng công kích mạnh nhất này, cho dù là ma đạo Tam Tổ đích thân tới, cũng không làm gì được nàng.

Hắn sẽ ở địa cung phía sau cung Trường Nhạc bế quan, đó cũng là nơi nữ hoàng ngày thường bế quan. Lý Mộ nhìn nữ hoàng, nói: “Thần đi đây.”

Chu Vũ gật gật đầu, nói: “Đi đi.”

Lý Mộ xoay người, Chu Vũ bỗng nhiên nói: “Đợi một chút.”

Lý Mộ quay đầu lại, hỏi: “Bệ hạ còn có chuyện gì?”

Chu Vũ kiễng chân, ở trên môi hắn nhẹ nhàng hôn một cái, nói: “Sớm một chút đi ra.”

Cửa cung Trường Nhạc, thấy một màn như vậy Linh Lung bỗng nhiên đỏ mặt.

Mai đại nhân liếc nàng một cái, hỏi: “Ngươi đỏ mặt cái gì?”

Linh Lung công chúa hai tay đan vào nhau, kích động nói: “Ta cũng không biết, nhưng ta vui vẻ…”

“Chẳng hiểu gì cả…” Mai đại nhân không để ý tới nàng nữa, khi nhìn phía Thượng Quan Ly ở một bên, vẻ mặt sửng sốt, kinh ngạc nói: “A Ly, sao ngươi cũng đỏ mặt rồi!”

Hết quyển 4

Hết chương 1029.

Chương 1030. Xuất quan

Hoàng cung Đại Chu, trong địa cung.

Lý Mộ khoanh chân ngồi ở trên mặt đất, nhìn cửa đá dày nặng chậm rãi đóng lại, bóng người đám người nữ hoàng, A Ly cùng với Linh Lung cũng biến mất ở cửa.

Bên người là linh ngọc chồng chất như núi, Lý Mộ tâm niệm khẽ động, bóng một con rồng màu vàng hiện lên mà ra, con rồng to lớn đó vừa mới xuất hiện, liền muốn chạy ra khỏi nơi này, nhưng địa cung bị trận pháp phong bế, nó chỉ có thể ở một chỗ không gian này chạy lung tung khắp nơi, lại bị trận pháp trên tường bắn ngược trở về.

Sau một đợt va chạm, nó cuối cùng nổi giận gầm lên một tiếng, gào thét lao vào thân thể Lý Mộ.

Niệm lực chi linh vào cơ thể, thân thể Lý Mộ bắn ánh sáng vàng ra bốn phía, chói mắt như mặt trời.

Năng lượng này cực kỳ cuồng bạo, hoàn toàn khác với niệm lực ôn hòa hắn trước kia hấp thu, vô số niệm lực đâm thẳng xuyên thủng ở trong cơ thể hắn, tựa như muốn hủy diệt tất cả.

Cũng may thân thể Lý Mộ có thể so với long tộc, đã trải qua tủy rồng rửa tội, chút đau khổ này với hắn mà nói, không đáng kể chút nào.

Không qua bao lâu, bên ngoài thân thể hắn liền kết thành một cái kén vàng.

Kén vàng tản mát ra ánh huỳnh quang nhàn nhạt, linh ngọc chồng chất trong địa cung tựa như bị cái gì hấp dẫn, linh khí trong đó chậm rãi tràn ra, bị hút vào trong kén vàng.

Trong địa cung lâm vào yên tĩnh dài lâu.

Một tháng.

Hai tháng.

Ba tháng.

…

Nửa năm thời gian, nhoáng lên một cái đã qua.

Trong nửa năm này, Tổ Châu tất cả yên ổn, bốn phương vững vàng, dân chúng Đại Chu an cư lạc nghiệp, trong tổ miếu hoàng cung, đế khí mới đã có hình thái ban đầu.

Trước kia vương triều cần mười năm trở lên mới có thể ngưng tụ niệm lực, triều đình hôm nay, chỉ dùng nửa năm.

Trong nửa năm này, triều đình ban bố không ít chính sách.

Do triều đình ở các quận huyện mở y quán, giảm miễn đại bộ phận phí dụng chữa bệnh cho dân chúng, đồng thời, các quận cũng thành lập phúc lợi viện và thu dụng sở, cung cấp nuôi dưỡng người già không nơi nương tựa, cùng với trẻ mồ côi bị cha mẹ vứt bỏ, một ít dân chúng cuộc sống khốn khổ, khó có thể sinh nhai, cũng sẽ nhận được triều đình cứu tế.

Một loạt chính sách lợi dân đẩy ra, khiến dân chúng đối với triều đình càng thêm tin cậy, lòng dân ngưng tụ, đạt tới đỉnh phong từ khi Đại Chu lập nước tới nay.

Khi nữ hoàng bệ hạ vừa đăng cơ, dân gian còn có ý kiến nữ tử làm đế, “âm dương điên đảo” “càn khôn đảo điên”.

Hôm nay, dân chúng cũng không nghe được thanh âm như vậy nữa.

Nữ hoàng bệ hạ anh minh thần võ cùng Lý đại nhân một lòng vì dân quân thần giúp nhau, mới khiến dân chúng ba mươi sáu quận Đại Chu có ngày lành hiện nay, ai dám dị nghị đối với việc này, không cần triều đình ra tay, bọn họ cũng sẽ bị bao phủ ở trong nước bọt của dân chúng.

Đại Chu Thần Đô, dân chúng Thần Đô đã có nửa năm chưa có tin tức của Lý đại nhân.

Nửa năm mai danh ẩn tích, dân chúng cũng chưa quên hắn.

Mọi người đều biết, bọn họ bây giờ an cư lạc nghiệp, là có vô số người giống Lý đại nhân, từ trong bóng tối thay bọn họ yên lặng trả giá, bọn họ không biết tên những người này, không biết thân phận những người này, nhưng bọn họ nhất định tồn tại.

Bọn họ dùng lưng của bọn họ, gánh vác Đại Chu.

Đầu đường Thần Đô.

Trong tay Vãn Vãn và Tiểu Bạch đều tự cầm một cây mứt quả, theo phía sau Liễu Hàm Yên cùng Lý Thanh. Vãn Vãn liếm liếm lớp đường tầng ngoài, nói thầm: "Công tử cũng bế quan nửa năm rồi, khi nào mới đi ra…"

Tiểu Bạch khẽ cắn một miếng sơn tra, nói: "Ân công nói, cần khoảng một năm mới có thể xuất quan."

Vãn Vãn thở dài nói: "Vậy tiểu thư còn phải nhớ hắn thêm nửa năm…"

Liễu Hàm Yên quay đầu liếc nàng một cái, nói: "Ta không có, rõ ràng là chính muội nhớ hắn."

Vãn Vãn nói: "Vậy ai đêm qua nằm mơ gọi tên công tử, còn hướng ta lại sờ vừa hôn…"

Liễu Hàm Yên nhìn Lý Thanh bên cạnh một cái, sắc mặt đỏ bừng, vội bịt miệng Vãn Vãn, truyền âm nói: "Đó là muội nằm mơ!"

Vãn Vãn bị Liễu Hàm Yên bịt kín miệng, Tiểu Bạch vội vàng tiếp tục ăn mứt quả của nàng, trong lòng lại cảm thấy, mơ thấy ân công cũng không có gì, nàng cũng nhiều lần mơ thấy ân công, có đôi khi lúc ngủ với Vãn Vãn, cũng sẽ mang Vãn Vãn coi là hắn, chỉ là nàng nhiều nhất vừa kéo vừa ôm, sẽ không vừa sờ vừa hôn…

Đi ở đầu đường Thần Đô, mấy nữ nhân bỗng nhiên không còn tâm tư đi dạo phố, ánh mắt không hẹn mà cùng nhìn phía hoàng cung.

Lúc này, trong cung Trường Nhạc, Chung Linh chân trần, ở trong điện chạy tới chạy lui, chơi đùa với Xưng Tâm. Linh Lung công chúa ngồi ở vị trí Lý Mộ ban đầu ngồi, thay thế nữ hoàng, tập trung tinh thần đọc tấu chương.

Chu Vũ tựa nghiêng ở trên ghế rồng, ánh mắt thất thần, không biết đang nghĩ cái gì, Thượng Quan Ly đứng ở phía sau nàng, ánh mắt cũng không có tiêu cự.

Mai đại nhân đứng ở một bên khác phía sau Chu Vũ, chán đến chết, lẩm bẩm: “Cũng nửa năm rồi, không biết Lý Mộ khi nào mới xuất quan đây…”

Trong cung không có Lý Mộ, thật sự lạnh lẽo muốn chết, trong nửa năm qua, nụ cười trên mặt bệ hạ cùng A Ly đều ít đi, nàng cũng cảm thấy tất cả đều nhàm chán vô vị.

Không khí trong cung Trường Nhạc yên tĩnh hơn nữa lạnh lùng, thẳng đến một khắc nào đó, một đạo cường đại khí tức, đột nhiên xuất hiện, từ địa để thẳng hướng tận trời.

Giờ khắc này, Chu Vũ ngẩng đầu, trên mặt rốt cuộc xuất hiện nụ cười lâu rồi không có.

Mà cùng lúc đó, toàn bộ Thần Đô, dân chúng chỉ cảm thấy bất thình lình tim đập nhanh, mà toàn bộ tu hành giả, vô luận đang làm gì, đều ngay lập tức ngẩng đầu, mặt lộ vẻ chấn động.

“Khí tức thật cường đại!”

“Hình như có người đột phá cảnh giới!”

“Là khí tức phá cảnh tiết ra ngoài, khí tức dao động cường đại như vậy, là đột phá cảnh giới thứ sáu hay cảnh giới thứ bảy?”

…

Khí tức dao động từ hoàng cung truyền đến, khiến Thần Đô nhất thời chấn động, trong bốn đại thư viện, mấy vị viện trưởng cũng ngay lập tức cảm ứng được khí tức này.

Bốn đạo hào quang bay lên bầu trời, sau đó tụ tập một chỗ.

Một lão giả hỏi: “Là hắn?”

Một người trung niên khác nói: “Là hắn.”

Có một văn sĩ trung niên nói: “Trừ hắn, còn có thể là ai?”

Một đạo khí tức này, bốn người cũng không xa lạ, năm đó nữ hoàng luyện hóa đế khí, khi tu vi phá cảnh, bọn họ đã từng kiến thức một lần.

Khác nhau là, khí tức lần này, so với nữ hoàng năm đó còn cường đại hơn.

Tuy đại đa số người còn không biết, nhưng đối với bọn họ mà nói, nữ hoàng mang đạo đế khí thành thục kia trong tổ miếu cho Lý Mộ cũng không phải bí mật.

Hết chương 1030.

Chương 1031. Lại gặp lão đạo (1)

Thân là viện trưởng bốn đại thư viện, một trong những trách nhiệm của bọn họ, là thủ hộ đế khí không bị người ngoài cướp đi, theo lý thuyết, đế khí trong tổ miếu Đại Chu, cho dù là nữ hoàng không trả cho Tiêu gia, cũng có thể truyền cho Chu gia.

Nhưng khi nữ hoàng mang đế khí cho Lý Mộ, bọn họ vẫn chưa ngăn cản.

Thứ nhất, Đại Chu có thể có hôm nay, dựa vào là nữ hoàng cùng Lý Mộ, đạo đế khí này, cũng là bọn họ cùng nhau thai nghén ngưng tụ, bọn họ có tư cách xử trí.

Thứ hai, nữ hoàng ở hai năm nay thực lực tiến bộ to lớn, cho dù là viện trưởng bốn đại thư viện liên thủ, cũng không phải đối thủ của nàng.

Vô luận là quyền thế hay thực lực, nàng đều đứng ở đỉnh phong Đại Chu.

Thân phận Lý Mộ tuy là thần tử, nhưng so với hoàng hậu cũng chỉ thiếu một danh phận, đế khí do hắn kế thừa, không thể dị nghị.

Bốn người liếc nhau, liền cùng nhau bay đi hoàng cung chúc mừng.

Bốn đại viện trưởng thân phận tôn quý, vào cung không cần thông truyền, bọn họ vừa mới đi vào cung Trường Nhạc, liền thấy được hai bóng người gắt gao ôm nhau.

Tức thì, vẻ mặt mấy người liền trở nên xấu hổ.

Tuy nói có một số việc, mọi người đều biết rõ trong lòng, nhưng thật sự tận mắt chứng thật, vẫn là lần đầu tiên.

Khi Chu Vũ ôm Lý Mộ, đối mặt là phương hướng cửa điện, nàng ngẩng đầu nhìn một cái, lông mày nhíu lại, trong lòng bốn vị viện trưởng “bộp” một cái, lập tức lui ra ngoài.

Không bao lâu, trong điện mới truyền đến tiếng của nữ hoàng: “Tiến vào.”

Bốn người một lần nữa đi vào cung Trường Nhạc, nhìn thấy nữ hoàng uy nghiêm ngồi ở trên ghế rồng, một bóng người trẻ tuổi đứng ở trong điện.

Bốn đại viện trưởng xấu hổ chắp tay, nói: "Chúc mừng Lý đại nhân, chúc mừng bệ hạ…"

Trước kia bốn thư viện lớn có thể lực áp hoàng quyền, hôm nay bốn vị viện trưởng ở trước mặt Lý Mộ và nữ hoàng, cũng chỉ có nước cúi đầu.

Tu vi nữ hoàng đã tới Siêu Thoát đỉnh phong, thật sự động thủ, không ở dưới ma đạo Ngũ Tổ Huyền Minh.

Một đạo đế khí, có thể khiến tu hành giả cảnh giới thứ năm nhảy vọt vào cảnh giới thứ bảy, hai đạo đế khí, không chỉ khiến Lý Mộ thành công thăng cấp Siêu Thoát, pháp lực càng hơn xa cảnh giới thứ bảy tầm thường, hôm nay nếu là lại gặp Huyền Minh, Lý Mộ không cần Xạ Nhật cung, cũng có sức chiến một trận với ả.

Bốn đại viện trưởng rất nhanh đã bị nữ hoàng đuổi đi. Nửa năm không gặp, Chu Vũ vốn định tìm một nơi không có người, ôn tồn với Lý Mộ một lúc lâu, nhưng nàng cũng biết, Lý Mộ cũng không phải thuộc về một mình nàng.

Nàng làm bộ như không để ý nói: "Các nàng hẳn là cũng biết chàng xuất quan rồi, đi về trước đi."

Lý Mộ nhỏ giọng truyền âm nói: "Vậy ta lúc muộn chút lại tới tìm nàng."

Chu Vũ nhẹ nhàng "Ừm" một tiếng, nói: "Ta ở chỗ này chờ chàng."

Thần niệm cảnh giới thứ bảy khổng lồ cỡ nào, thần niệm Lý Mộ đảo qua, liền ở trên đường Thần Đô phát hiện vài đạo khí tức quen thuộc. Hắn một tay kết ấn, chỉ khẽ động ý niệm, liền xuất hiện ở đầu đường Thần Đô.

"Công tử!"

"Ân công!"

Nhìn bóng người nhớ thương rất lâu bỗng nhiên xuất hiện ở bên người, Vãn Vãn và Tiểu Bạch ngay lập tức bổ nhào tới, lại như là nhớ tới cái gì, ở giữa không trung ngừng thân thể, đứng ở bên người Lý Thanh cùng Liễu Hàm Yên.

Lý Mộ tiến lên vài bước, mang các nàng ôm vào trong lòng, nhẹ nhàng nói: "Để các nàng đợi lâu rồi…"

Một lát sau, người một nhà trở lại trong phủ, Vãn Vãn cao hứng phấn chấn muốn theo bọn Lý Mộ đi vào nội viện, lại bị Tiểu Bạch bắt lấy cổ tay. Vãn Vãn rất nhanh liền ý thức được cái gì, ở trong sân ngồi xuống bên cạnh bàn đá, sau đó hai tay chống má, nói thầm: "Tiểu Bạch, ngươi nói công tử khi nào mới có thể phát hiện, chúng ta đã trưởng thành rồi?"

Tiểu Bạch cười hì hì, nói: "Ta không vội, dù sao ta sớm hay muộn cũng là người của ân công…"

Vãn Vãn lườm nàng, nói: "Chính là vì ngươi không vội, cho nên mới bị một con hồ ly khác đoạt trước, thật sự là mất mặt tiểu hồ ly tinh, ngươi về sau phải tính toán dài hơn đi…"

…

Sau khi thành hôn, Lý Mộ vẫn là lần đầu tiên tách ra lâu như vậy với các nàng.

Xa cách ngắn ngày còn hơn tân hôn, kế tiếp muốn tiến hành, tự nhiên là chuyện Vãn Vãn và Tiểu Bạch tạm thời cần lảng tránh.

Lý Mộ từ trong trang thiên thư kia của Ngao Thanh cùng ma đạo đạt được công pháp song tu, lần này đã phát huy công dụng. Tu vi hắn đã vượt qua Liễu Hàm Yên cùng Lý Thanh rất nhiều, quá trình song tu, đối với tu vi Lý Mộ xúc tiến rất ít, nhưng đối với các nàng lại rất có ích lợi.

Song tu chi đạo, trên bản chất là âm dương giao dung, nếu là một mạnh một yếu, thì có lợi đối với một bên thực lực yếu, nếu là thực lực xấp xỉ, thì hai bên đều có thể từ trong đó đạt được lợi ích thật lớn.

Đợi cùng nữ hoàng phát triển đến một bước đó, có lẽ cơ hội thăng cấp cảnh giới thứ tám của hai người, là ở song tu chi

đạo.

Cảnh giới thứ tám tuy không phải điểm cuối của tu hành, nhưng ở hôm nay linh khí cằn cỗi như thế, muốn bước vào cảnh giới thứ tám, quá khó quá khó, con đường tấn thăng thông qua phương pháp tu hành bình thường hầu như đã bị bịt, cũng không có đế khí các loại đường tắt có thể đi, được coi là mức trần cảnh giới của toàn bộ tu hành giả.

Song tu chi đạo khác với việc nam nữ, lúc nào cũng đều phải dẫn đường âm dương nhị khí tuần hoàn ở trong cơ thể hai người, tiêu hao đối với thần niệm cực lớn, chỉ hai canh giờ, hai nàng liền đều thần niệm chống đỡ hết nổi, ngủ say sưa.

Thần niệm Lý Mộ so với các nàng cường đại hơn rất nhiều, cũng không có bao nhiêu cảm giác mỏi mệt.

Khó trách Ngao Thanh năm đó lưu tình khắp nơi, lão chủ tu là song tu chi đạo, chỉ có một hai vị đạo lữ, căn bản thỏa mãn hắn không được, cũng không chống đỡ nổi hắn tu hành.

Sau khi đắp chăn giúp các nàng, không bao lâu, bóng người Lý Mộ xuất hiện ở cung Trường Nhạc.

Mai đại nhân, A Ly, Xưng Tâm cùng Linh Lung, thậm chí ngay cả Chung Linh cũng không ở đây, chỉ có nữ hoàng ngồi ở trên ghế rồng, mất tập trung đọc sách.

Một khắc đó Lý Mộ xuất hiện ở trong điện, khóe miệng nàng cũng hiện ra một tia độ cong.

Lý Mộ bước ra một bước, liền đã xuất hiện ở bên thân thể của nàng, ôm vòng eo nhỏ của nàng, cúi người hôn xuống, đây là lần đầu tiên hắn cưỡng hôn đối với nữ hoàng.

Ở trước khi Lý Mộ bế quan, trừ nữ hoàng chủ động dâng nụ hôn, Lý Mộ hầu như chưa có cơ hội hôn nàng.

Chủ yếu là thực lực của nàng quá mạnh, Lý Mộ chỉ có thể bị cưỡng hôn, không có khả năng cưỡng hôn nàng.

Hết chương 1031.

Chương 1032. Lại gặp lão đạo (2)

Bây giờ Lý Mộ thật không dễ gì bằng cảnh giới với nàng, cục diện nữ mạnh nam yếu rốt cuộc cũng được sửa, hắn chờ đợi ngày này đã lâu.

Chu Vũ liếc một cái xem hiểu tâm tư của Lý Mộ, vươn hai ngón tay, đặt ở trên môi Lý Mộ, hừ một tiếng, nói: "Chàng cho rằng chàng cảnh giới thứ bảy, thì có thể ép được trẫm sao?"

Bị vạch trần tâm tư, Lý Mộ chột dạ nói: "Ta không có ý tứ này."

Chu Vũ đứng lên, nói: "Vừa lúc, trẫm cũng muốn biết, nửa năm nay chàng bế quan, rốt cuộc tiến bộ bao nhiêu."

Lý Mộ chà chà tay, nóng lòng muốn thử nói: "Cái này không tốt đâu…"

Sự cường đại của nữ hoàng, từng một thời khiến hắn ở trong mộng mơ thấy hai người thân phận đảo điên, nếu thật sự có thể thắng được nữ hoàng, đoạn lịch sử xấu hổ hắn trong mơ rúc vào trong lòng nữ hoàng, sẽ hoàn toàn trở thành quá khứ.

Không bao lâu, trên không Thần Đô, trong tầng cửu thiên cương phong.

Hai bóng người mắt thường khó phân biệt, ở tầng cương phong dây dưa không ngừng, hào quang pháp thuật, ở trên trời cao nở rộ ra từng đợt lửa khói lấp lánh, chỉ là giờ phút này chính là ban ngày, dân chúng không thể phát hiện.

Các tu hành giả tu vi cao thâm của Thần Đô, thì có thể cảm ứng được chỗ đỉnh đầu truyền đến từng đợt pháp lực dao động, có người tò mò bay lên trời cao tra xét, ở lúc tiếp cận tầng cương phong, lại xám xịt bay xuống.

Cương phong trên chín tầng trời đó, không chỉ có thể tàn phá thân thể, cũng có thể thương tổn tới nguyên thần, là cấm địa của các tu hành giả.

Người có thể ở trong tầng cương phong đấu pháp, không một ai không phải là cường giả trong cường giả, loại chiến đấu

cấp bậc đó, chỉ là dư âm, cũng có thể làm bọn họ hình thần đều diệt.

Trước có cường giả thần bí đột phá, sau lại có cường giả ở tầng cương phong đại chiến, điều này khiến trong lòng tu hành giả Thần Đô ngờ vực vô căn cứ vô tận.

Mà lúc này, trên không Thần Đô, trên một chỗ mây trắng.

Lý Mộ bị nữ hoàng lật tay đè ở dưới thân, pháp lực toàn thân bị phong ấn, chỉ có thể cầu xin tha thứ nói: "Bệ hạ, thần nhận thua, thần nhận thua…"

Sự thật chứng minh, sau khi đột phá cảnh giới thứ bảy, Lý Mộ vẫn quá mức tự tin.

Ỷ vào mình đạo thuật rất nhiều, kinh nghiệm đấu pháp phong phú, ngay cả ma đạo Ngũ Tổ cũng dám đấu một trận, sau đó liền bị nữ hoàng cho một bài học.

Hắn cùng nữ hoàng tuy hai mà một, trừ chưa nói cho nàng lai lịch của mình, thần thông đạo thuật hắn biết, nữ hoàng cũng biết, đấu pháp với nữ hoàng, Lý Mộ căn bản không chiếm được chút ưu thế nào.

Mà pháp lực của hắn, tuy vượt xa cường giả cảnh giới thứ bảy vừa mới tấn thăng, nhưng còn chênh lệch không nhỏ với nữ hoàng, ngay từ đầu, đã bị nữ hoàng gắt gao áp chế, bây giờ ngay cả người cũng bị đè đến dưới thân.

Đối mặt nữ hoàng, hắn chung quy không thể lấy ra Xạ Nhật cung, cho nên đành phải dứt khoát nhận thua.

Chu Vũ nhìn xuống hắn, thản nhiên nói: "Muốn đè trẫm, chờ tu vi chàng vượt qua trẫm rồi nói sau."

Nói xong, nàng liền bá đạo cúi người hôn.

…

Đi ở đầu đường Thần Đô, Lý Mộ khe khẽ thở dài.

Giấc mộng đó của hắn, chỉ sợ vẫn phải gặp một đoạn thời gian nữa, nữ hoàng khác với người khác, nàng là nữ nhân, cũng là hoàng đế, bất cứ thời điểm nào cũng không muốn phải dưới người khác, cho dù người đó là Lý Mộ.

Nếu giữa bọn họ xảy ra cưỡng hôn, như vậy người có thực lực chủ động, cũng nhất định là nàng.

Trên đường về Lý phủ, đi ngang qua một chỗ góc đường, Lý Mộ bỗng nhiên lòng có cảm giác, nhìn phía trước.

Chỗ góc đường dựng thẳng một lá cờ, bên trên viết bốn chữ to "thần cơ diệu toán", một lão đạo lôi thôi ngồi bệt ở sau lá cờ, tựa vào trên tường, ánh mắt vô thần nhìn người đi đường trên đường.

So sánh với lần đầu nhìn thấy lão đạo lôi thôi, lão lúc này, trên người tràn ngập hơi thở chiều tà nồng đậm, tóc của lão bạc trắng nhiều hơn, trên mặt cũng xuất hiện đốm nâu, đây là biểu hiện tuổi thọ sắp hết.

Nhìn lão đạo lôi thôi, trong lòng Lý Mộ không khỏi có chút thổn thức.

Khi lần đầu gặp được lão đạo lôi thôi, hắn chỉ là một phàm nhân, nếu không phải đối phương nhắc nhở, Lý Mộ sợ sớm đã bởi vì bảy phách tan hết mà chết

Về sau Lý Mộ mời lão tiến vào Cung Phụng ti, tặng cho lão một tấm Thiên Cơ Phù, để lão tạm thời có thể trì hoãn tuổi thọ, nhưng bây giờ xem ra, lão ở trước khi tuổi thọ hết, vẫn là không thể đột phá.

Ngược lại Lý Mộ, đã trước lão một bước bước vào Siêu Thoát.

Tu hành, có đôi khi chính là tàn khốc như thế.

Chỗ góc tường, trong lòng lão đạo lôi thôi sinh ra cảm ứng, ánh mắt nhìn phía trước, thấy được một bóng người quen thuộc.

Lần nữa nhìn thấy Lý Mộ, lão theo bản năng muốn tra xét tu vi hắn, nhưng khi lão thi triển thần thông thăm dò, trong mắt lại chỉ có một đám sương mù.

Trong lòng lão cả kinh, thậm chí từ trên mặt đất nhảy bắn lên, run giọng nói: "Ngươi, ngươi ngươi ngươi ngươi ngươi…"

Góc đường Thần Đô, lão đạo lôi thôi nhìn chằm chằm Lý Mộ, một vẻ mặt thấy quỷ.

Khi lần đầu tiên gặp Lý Mộ, hắn chỉ là một phàm nhân bảy phách mất hết, lúc ấy lão đã là cảnh giới thứ sáu đỉnh phong, tìm kiếm cơ hội Siêu Thoát, tốt bụng nhắc nhở hắn một câu.

Lần thứ hai gặp, Lý Mộ đã bước vào tu hành đại đạo.

Sau đó, lão mỗi một lần gặp được Lý Mộ, tu vi đối phương sẽ mạnh hơn một chút, thẳng đến một lần này, thế mà ngay cả lão cũng nhìn không thấu tu vi Lý Mộ.

Sở dĩ sẽ xuất hiện loại tình huống này, bình thường có hai nguyên nhân.

Thứ nhất, trên người Lý Mộ có pháp bảo che lấp khí tức cùng tu vi, thứ hai, tu vi Lý Mộ đã vượt qua lão. Lão theo bản năng cho rằng là thứ trước, nhưng Lý Mộ trước mắt cho lão cảm giác, không giống như là loại tình huống đầu tiên.

Giờ phút này, ở lúc đối mặt Lý Mộ, lão thậm chí có một loại cảm giác khi đối mặt nữ hoàng Đại Chu.

Lão đạo lôi thôi nhìn chằm chằm Lý Mộ, vô cùng kinh ngạc nói: "Ngươi ngươi ngươi… Ngươi đã Siêu Thoát rồi!"

Vấn đề này, Lý Mộ có chút không tiện trả lời, chủ yếu là sự thật đối với lão đạo lôi thôi quá mức tàn khốc, đổi là Lý Mộ, phàm nhân vài năm trước hắn ngay cả nhìn cũng sẽ không nhìn thẳng lấy một cái, vài năm sau tu vi đã vượt qua hắn, trong lòng ít nhiều sẽ có chút mất mát.

Lý Mộ chỉ có thể nói: "Vận khí mà thôi."

"Thì ra người phá cảnh ở hoàng cung chính là ngươi…" Trên mặt lão đạo lôi thôi lộ ra biểu cảm phức tạp đến cực điểm, trầm mặc hồi lâu, mới chậm rãi nói: "Ngươi không cần an ủi lão phu, sống hơn hai giáp, lão phu đã sống đủ rồi, ước gì sớm ngày giải thoát…"

Hết chương 1032.

Chương 1033. Nhân quả

Lý Mộ nhìn lão, nhẹ nhàng lắc lắc đầu, nói: “Ta từ ma đạo đạt được một loại phương pháp kéo dài tuổi thọ, có thể làm người ta kéo dài thêm một giáp tuổi thọ…”

Lời còn chưa dứt, lão đạo liền kinh ngạc nhìn hắn, hỏi: “Có loại đạo pháp nghịch thiên này?”

Lý Mộ gật gật đầu, nói: “Hôm nay có duyên gặp lại, vốn định báo ân nahức nhở của tiền bối năm đó, không ngờ tiền bối đã nhìn thấu sinh tử, muốn sớm ngày giải thoát, đã như vậy, thì thôi đi.”

Lão đạo lôi thôi vội vàng đi lên phía trước, nói: “Đừng mà, lão phu chỉ là nói chút mà thôi, ai không muốn sống thêm vài năm, ngươi cũng đừng quên, lão phu đã cứu mạng của ngươi đó…”

Lý Mộ tự nhiên chưa quên những điều này, tuy nói hắn đã dùng một tấm Thiên Cơ Phù đổi hai người không nợ nhau, nhưng ân cứu mạng, là không thể đong đếm tính toán.

Thái thượng trưởng lão các tông đã từng kéo dài tuổi thọ một lần, kế tiếp là các thủ tọa như lão đạo lôi thôi, tuổi thọ sắp hết, tu vi lại vẫn dừng lại ở Động Huyền đỉnh phong, không thể bước vào cảnh giới thứ bảy.

So sánh với thái thượng trưởng lão cảnh giới thứ bảy, các thủ tọa tu vi chỉ có cảnh giới thứ sáu, mở ra trận pháp tiêu hao cũng sẽ ít đi một chút, thêm một mình lão đạo lôi thôi không nhiều, bớt một mình lão cũng không ít.

Lý Mộ cười cười, nhìn lão đạo lôi thôi, nói: “Ngươi đi Bạch Vân sơn trước chờ ta.”

Ánh mắt chăm chú nhìn Lý Mộ rời khỏi, lão đạo lôi thôi vuốt vuốt chòm râu trắng như tuyết. Mấy năm trước, ở đầu đường huyện Dương Khâu nhập thế cảm ngộ đại đạo, lão vô luận như thế nào cũng không ngờ, lão nhất thời tâm huyết dâng trào nhắc nhở, sẽ ở hôm nay được hồi báo hậu hĩnh như vậy.

Ngày xưa lão giúp Lý Mộ, hôm nay Lý Mộ giúp lão, nhân quả tuần hoàn, tuyệt không thể tả.

…

Nửa tháng sau, Lý Mộ tạm thời cáo biệt nữ hoàng, mang theo Liễu Hàm Yên Lý Thanh về tới Bạch Vân sơn.

Lúc này, lão đạo lôi thôi đã trở thành khách khanh trưởng lão Phù Lục phái, nghe Huyền Cơ Tử nói, đây là lão chủ động yêu cầu. Thực lực lão đạo lôi thôi, chỉ ở dưới cường giả cảnh giới thứ bảy nội môn, người như vậy nguyện ý gia nhập Phù Lục phái, lại có quan hệ với Lý Mộ, Huyền Cơ Tử cũng không từ chối.

Trong Phù Lục phái, Tử Vân phong Ngọc Tuyền Tử tuổi thọ chỉ còn lại mười năm, Lý Mộ lại bảo Huyền Cơ Tử thông báo bốn phái còn lại, bảo bọn họ đều tự chọn ra hai vị thủ tọa tuổi thọ còn lại ít nhất, lại bày ra đại trận, giúp bọn họ đều tự duyên thọ nhất giáp.

Như vậy, đạo môn năm phái, trong tương lai mấy chục năm, không có thủ tọa cùng trưởng lão bị tuổi thọ quấy nhiễu.

Bạch Vân sơn, trên đạo cung ngọn núi cao nhất, Huyền Cơ Tử nhìn Lý Mộ, vuốt vuốt bộ râu ngắn trên cằm, nói: “Sư đệ đã thành công tấn thăng Siêu Thoát, vị trí chưởng giáo này, sư huynh cũng tới lúc nên nhường ra rồi.”

Lý Mộ liên tục xua tay, nói: “Vị trí chưởng giáo, sư huynh vẫn là ngồi trước đi, ta quen tự do tản mạn, tạm thời không gánh vác nổi trọng trách chưởng giáo.”

Tuy nói trên vai hắn gánh, là trọng trách chấn hưng môn phái, thời gian qua, công việc lớn nhỏ của Phù Lục phái, cũng đều là hắn đang chủ đạo, trên thực tế, hắn cùng chưởng giáo không có gì khác nhau.

Nhưng ở mặt ngoài, Phù Lục phái vẫn là cần Huyền Cơ Tử đảm đương mặt tiền, dù sao, hình tượng Huyền Cơ Tử, chính là bộ dáng tiền bối đạo môn tiên phong đạo cốt, không giống Lý Mộ, cái nhìn đầu tiên trừ đẹp mặt, cũng không có ưu điểm khác.

Huyền Cơ Tử tuy bất đắc dĩ, lại cũng chưa đưa ra dị nghị.

Phù Lục phái hôm nay, ở mặt ngoài hắn vẫn là chưởng giáo, trên thực tế đã là Lý Mộ đang làm chủ.

Đối với Lý Mộ an bài, thân là đệ tử Phù Lục phái hắn chỉ có phục tùng.

Sau khi an bài xong chuyện Bạch Vân sơn, Lý Mộ tiện đường đi Yêu quốc.

Ở một tháng trước khi hắn xuất quan, Huyễn Cơ đã xuất quan, hôm nay, nàng đã là thất vĩ huyền hồ, thật sự ngồi vững vị trí vạn yêu nữ vương.

Yêu quốc bốn bộ tộc lớn, đã hoàn thành hợp nhất Yêu tộc lớn nhỏ, từ sau Bạch Đế, Yêu quốc hỗn loạn ba ngàn năm, một lần nữa đi hướng thống nhất.

Không biết vì sao, vô luận là Huyễn Cơ hay nữ hoàng, đều muốn ở trên thực lực chinh phục Lý Mộ.

Thời gian cách hơn nửa năm, lần đầu tiên gặp mặt với Huyễn Cơ, hai người không phải triền triền miên miên, ôn chuyện, mà là ở dưới yêu cầu của Huyễn Cơ, đã tiến hành một hồi đấu pháp.

Lý Mộ tuy bất đắc dĩ, nhưng cũng chỉ có thể đáp ứng.

Kết quả tự nhiên là không cần hoài nghi.

Cùng là thăng cấp cảnh giới thứ bảy, Huyễn Cơ chỉ luyện hóa một đạo niệm lực chi linh, Lý Mộ thì luyện hóa hai đạo, chênh lệch ở trên pháp lực của nàng với Lý Mộ, giống như là Lý Mộ chênh lệch với nữ hoàng.

Nhưng, thái độ của Lý Mộ đối với Huyễn Cơ, có điều khác với nữ hoàng.

Ở trên thực lực, Lý Mộ từ trước tới nay đều chưa từng chinh phục nữ hoàng, cho tới nay, hắn đều là một bên bị chinh phục, cho nên trong lòng phi thường bức thiết muốn chinh phục nữ hoàng một lần.

Mà vô luận là từ thực lực, trí mưu, hay là phương diện khác, hắn đã chinh phục Huyễn Cơ vô số lần, ở trên người nàng, căn

bản không có ham muốn thắng bại gì.

Vì chiếu cố cảm xúc của nàng, Lý Mộ chỉ là cùng nàng ngang tay xong việc.

Huyễn Cơ có chút không phục nói: “Còn tưởng lần này rốt cuộc có thể thắng chàng một lần, chàng thăng cấp nhanh như vậy làm gì…”

Lý Mộ nắm tay nàng, hỏi ngược lại: “Ta không nâng cao tu vi, về sau bảo vệ nàng như thế nào?”

Huyễn Cơ cũng chỉ là làm nũng đối với Lý Mộ, sau đó chờ mong hỏi: “Chàng nói, ta bây giờ cùng Chu Vũ ai lợi hại hơn?”

Nàng đối với nữ hoàng cường đại bao nhiêu, căn bản không có một cái nhận biết rõ ràng, cho nên mới sẽ hỏi ra vấn đề như vậy.

Trên mặt Lý Mộ lộ ra mỉm cười xấu hổ mà không mất lễ phép, nói: “Cô ấy là cô ấy, nàng là nàng, các nàng đều có ưu điểm, đừng cái gì cũng phải so bì…”

…

Lý Mộ chỉ dừng lại ở Yêu quốc ba ngày thời gian.

Vạn yêu nữ vương tuy thơm, nhưng Quỷ Vực chi chủ cũng không phải ăn chay, nếu để Tô Hòa biết Lý Mộ xuất quan, lại chậm chạp không đi tìm nàng, mà là ở Yêu quốc cùng Huyễn Cơ hồ thiên hồ địa, sự tình liền nghiêm trọng.

Hồng nhan bên người càng nhiều, Lý Mộ liền càng cần công bằng, không thể để bất cứ một vị nào cảm thấy mình bị vắng vẻ.

Quỷ Vực bị sương mù kỳ quái kia bao phủ, không thể trực tiếp truyền tin tức, không giống Huyễn Cơ với nữ hoàng, có thể liên hệ được Lý Mộ bất cứ lúc nào, nàng đến bây giờ còn không biết chuyện Lý Mộ xuất quan.

Ra khỏi Yêu quốc, Lý Mộ liền một đường hướng phía tây nam mà đi.

Hết chương 1033.

Chương 1034. Tái chiến Huyền Minh

Phong Đô thành vốn thuộc về La Sát Vương, bây giờ là quỷ đô toàn bộ Quỷ Vực, nơi đó cách Đại Chu gần nhất, không gian cũng củng cố nhất, Quỷ Vực truyền tống trận, liền thành lập ở cách ngoài Phong Đô thành hai trăm dặm.

Lý Mộ vốn định mang nó trực tiếp thành lập ở Phong Đô, nhưng không gian Quỷ Vực trải qua đại chiến thời kì thượng cổ, đã sớm tan vỡ không chịu nổi, không thể thừa nhận lực lượng không gian khổng lồ, một khi mở ra truyền tống, tất nhiên sẽ bởi vì không gian sụp đổ mà bị cuốn vào dòng chảy thời không hỗn loạn. Cân nhắc đến nguyên nhân này, Lý Mộ mới mang trận pháp xây ở bên cạnh Quỷ Vực.

Hai trăm dặm đối với đám người La Sát Vương, Diêm La Vương cảnh giới thứ bảy mà nói, cũng không tính là khoảng cách quá xa, nếu là một bên có nạn, Quỷ Vực chỉ là ở trên tốc độ trợ giúp có độ trễ mà thôi.

Tốc độ Lý Mộ hôm nay, đã không phải nửa năm trước có thể so sánh, chỉ một lát, Quỷ Vực bị sương mù bao phủ liền hiện lên ở trước mắt hắn.

Hắn dừng Súc Địa Thành Thốn, thân hình hóa thành một tia sáng, bay vào trong sương mù.

Mà lúc này, ngoài Phong Đô thành, sương mù lại quay cuồng bất định khác thường.

Minh Nhất và Minh Nhị Minh Tam xa xa giằng co, Minh Tam nhìn lão, trầm giọng nói: “Chúng ta biết ngươi là bị người ta bức bách, lần này Ngũ Tổ đại nhân tới đây, chính là cứu ngươi ra ngoài, ngươi mau tránh ra!”

Sắc mặt Minh Nhất có chút phức tạp, nếu Ngũ Tổ đại nhân sẽ cố ý đến Quỷ Vực cứu lão, lúc trước ở thời điểm đối mặt cái cung kia của Lý Mộ uy hiếp, nàng sẽ không bỏ lại bọn họ một mình đào tẩu.

Nàng sẽ tới nơi này, đơn giản là thừa dịp Lý Mộ bế quan, muốn lấy được thiên thư Quỷ Vực mà thôi.

Hơn nửa năm qua ở Quỷ Vực, so với lúc lão ở quỷ đảo hoàn toàn khác nhau.

Làm việc ở dưới trướng Tam Tổ cùng Ngũ Tổ, lúc nào cũng phải giữ sự cung kính, còn cần chấp hành các loại nhiệm vụ nguy hiểm, nhưng ở đây, quỷ chủ và Lý Mộ chưa từng vênh mặt hất hàm sai khiến đối với lão, lão cùng La Sát Vương đám quỷ, ngay từ đầu tuy không quá hợp nhau, về sau số lần giao tiếp nhiều, vậy mà cũng thành bằng hữu, cách mỗi mấy ngày, sẽ tụ tập một chỗ uống chút rượu, loại từng trải nhàn nhã thích ý này, hắn trước kia chưa bao giờ có.

Lão tuy không nói một lời, nhưng che ở trước mặt Minh Nhị cùng Minh Tam, vẫn chưa lui, trong tay ngưng tụ ra một cây hồn thương, xa xa chỉ hướng hai người.

Minh Nhị thấy thế, giận dữ hỏi: “Minh Nhất, ngươi chẳng lẽ đã phản bội Thánh Tông!”

Sắc mặt Minh Tam cũng trầm xuống, nói: “Trước đừng nói lời thừa với hắn, bắt giữ hắn, giao cho Ngũ Tổ đại nhân xử lý.”

Vừa dứt lời, hai người liền hướng Minh Nhất lướt nhanh đến, tu vi U Minh tam lão vốn xấp xỉ, Minh Nhất lấy một địch hai, rất nhanh rơi vào thế yếu. Lúc này, một đám sương mù đen từ nơi xa nhanh chóng đến, trong sương mù truyền đến tiếng của La Sát Vương: “Lão quỷ đừng sợ, ta đến giúp ngươi!”

Có La Sát Vương gia nhập, áp lực của Minh Nhất nhất thời giảm đi, nhưng Diêm La Vương, Dạ Xoa Vương cùng với Tu La Vương bên kia, thì có chút luống cuống tay chân.

Ma đạo Ngũ Tổ lần này hiển nhiên là có chuẩn bị mà đến, thăm dò rõ sinh lực của Phong Đô, đi chung có sáu tên cảnh giới thứ bảy, vừa lúc nhiều hơn bọn họ một người, mang bọn họ gắt gao áp chế.

Chiến đấu ngang cấp, nhiều ra một người, đã có thể quyết định chiến cuộc thắng bại.

Trên không Phong Đô thành bị một đóa hoa sen đen cực lớn bao phủ, Tô Hòa thi triển ngự quỷ chi thuật, nhưng không có

chút tác dụng, lấy tu vi cảnh giới thứ sáu hôm nay của nàng, căn bản không thể tham dự chiến đấu như vậy.

Minh Nhất cùng bốn vị Quỷ Vương đều bị bám trụ, Huyền Minh cùng một nam tử đồ đen khác, thì mang Quỷ Phó gắt gao áp chế.

Thực lực Huyền Minh vốn không khác gì Quỷ Phó, nam tử đồ đen kia, thực lực cũng không phải Siêu Thoát tầm thường có thể so sánh, cường đại như Quỷ Phó, cũng không địch lại hai người liên thủ.

Lão mấy lần bị thương, khí tức trên người đang không ngừng suy yếu, một khắc nào đó, Huyền Minh thấp giọng nói với nam tử đồ đen kia: “Ngươi kéo hắn.”

Dứt lời, nàng liền thoát ly chiến đoàn, bay về phía Tô Hòa đứng ở trên tường Phong Đô thành.

Quỷ Phó biến sắc, muốn thuấn di qua, lại bị nam tử đồ đen ngăn lại, Huyền Minh đã mang khí tức của Tô Hòa tập trung, vươn bàn tay trắng bệch mảnh khảnh chụp vào Tô Hòa.

Ngay tại lúc nàng sắp va chạm vào Tô Hòa, một cái nắm tay, từ trong hư không vươn ra.

ẦM!

Quyền chưởng va chạm, một luồng pháp lực dao động thật lớn càn quét, bị trận pháp trên tường thành hấp thu, nhưng mặt đất ngoài thành lại trực tiếp lõm xuống mấy trượng.

Trên tường thành, trước nữ tử kia, đã có thêm bóng người một nam tử.

Huyền Minh khẽ biến sắc, pháp lực trong một quyền này ẩn chứa đã không kém gì nàng, huống chi, từ vừa rồi trong một quyền đó, nàng cảm nhận được thân thể đối thủ vậy mà cũng không yếu hơn nàng, trừ cùng là cường giả thi tu và long tộc, nàng chưa bao giờ gặp được ai thân thể cường đại như thế.

Sau khi thấy rõ khuôn mặt người nọ, sắc mặt Huyền Minh biến đổi hẳn, thân hình vội lui, nhưng người này lại như bóng với hình, theo sát phía sau nàng.

Lý Mộ bế quan luyện hóa đế khí, điều này ở Thánh Tông không phải bí mật, chỉ là Huyền Minh không ngờ là, hắn lại nhanh như vậy đã luyện hóa thành công, tu vi cảnh giới thứ bảy, lại thêm Xạ Nhật cung khủng bố kia, nàng đã không là đối thủ của Lý Mộ nữa.

Đối mặt Lý Mộ áp sát, móng tay trên tay nàng điên cuồng sinh trưởng, như mười thanh kiếm sắc bén, hướng Lý Mộ đâm tới.

Đối với thi tu mà nói, cường đại nhất, vĩnh viễn là thân thể của họ.

Huyền Minh muốn vật lộn, Lý Mộ cũng chưa sử dụng thần thông.

Trên thân thể hắn chợt lóe ánh sáng vàng, trên cánh tay tản mát ra ánh vàng, đón móng tay của Huyền Minh, sau đó, trong hư không phát ra một chuỗi ánh lửa, thân thể hai người đều tự lui ra trăm trượng.

Một đòn này, ngang tay.

Trong lòng Lý Mộ thở phào một hơi, từ hôm nay trở đi, lịch sử hắn bị Huyền Minh áp chế đã một đi không trở lại. Hắn chưa lấy ra Xạ Nhật cung, Phá Thiên thương trong tay, bóng người nháy mắt biến mất.

Cùng thời điểm, trong tay Huyền Minh xuất hiện một thanh trường kiếm.

Nàng không do dự hướng phía trước đâm ra kiếm này, trong hư không chợt lóe ánh sáng lạnh lẽo, mũi kiếm và mũi thương va chạm, dư âm khuếch tán, thậm chí ảnh hưởng người còn lại chiến đấu.

Mặc kệ là đám La Sát Vương, hay là vài tên cường giả ma đạo, đồng thời dừng đấu pháp, phân biệt rõ ràng đứng ở hai bên, trong mắt đều lộ ra vẻ chấn động.

Minh Nhị Minh Tam như thế nào cũng không ngờ được, không lâu trước đó, ngay cả gặp bọn họ cũng phải chật vật chạy trốn, Lý Mộ lại có thể cùng Ngũ Tổ cân sức ngang tài.

Hết chương 1034.

Chương 1035. Tô Hòa linh thi (1)

Đám người La Sát Vương lần nữa giật mình, hơn nửa năm trước kia, Lý Mộ còn cần mượn cây cung khủng bố kia, mới có thể bức lui nữ tử áo trắng đó, chỉ nửa năm, hắn không cần cái cung kia, cũng có thể chính diện chống lại nữ tử áo trắng, loại tốc độ trưởng thành này thật sự kinh người.

Trong nháy mắt, hai bóng người này, lập tức trở thành tiêu điểm trong mắt mọi người.

Rất hiển nhiên, thắng bại trận chiến đấu này quyết định hai thế lực thắng thua, người ở đây rất ăn ý đều không nhúng tay.

Lý Mộ phát hiện mũi thương truyền đến một lực lượng khổng lồ, thân thể một lần nữa bị văng ra, thanh kiếm đó trong tay nàng, rõ ràng là pháp bảo không thua gì Phá Thiên thương.

Tu vi Huyền Minh thời kì đỉnh phong, sợ là ngay cả Ngao Huyền cũng phải tránh đi mũi nhọn. Lý Mộ không khinh địch, thần thông Trảm Yêu Hộ Thân Chú cùng Hô Phong Hoán Vũ đồng thời thi triển, trong phút chốc, không gian chỗ Huyền Minh mưa gió mãnh liệt, trong mưa xen lẫn cương phong và sấm sét, hướng nàng thổi quét.

Lấy tu vi cảnh giới thứ bảy thi triển thần thông ngày xưa, uy lực tự nhiên bất phàm.

Đám Minh Nhị và La Sát Vương, đứng xa xa nhìn khu vực đó, cũng có chút không rét mà run, đây là thần thông có thể làm bị thương nặng, thậm chí là đánh chết cảnh giới thứ bảy.

Đối mặt thần thông cường giả cảnh giới thứ bảy cũng rất khó chống lại này, trong cơ thể Huyền Minh trào ra một làn sóng nhiệt.

Sóng nhiệt thổi quét, nước mưa hướng về nàng nháy mắt bốc hơi, mây đen phía trên cũng bị tấn công, tán loạn ra, cương phong thổi ở trên thân thể của nàng, lại chỉ có thể khiến tóc nàng bay…

Mà nơi sóng nhiệt kia qua, du hồn phiêu đãng ở chung quanh cũng nháy mắt biến mất, đám người Tu La Vương xa xa

xem cuộc chiến bị ép trở về trong Phong Đô thành.

Ở ngoài thân thể Lý Mộ chợt lóe ánh sáng trắng, hình thành một vòng bảo hộ hình cầu, bảo vệ thân thể hắn.

Sóng nhiệt này tuy không gây thương tổn thân thể hắn, nhưng quần áo Lý Mộ lại thừa nhận không nổi, một cái vô ý, sắp cùng mọi người ở đây 'mở lòng' gặp nhau.

Hai lần giao phong ngắn ngủi, Lý Mộ và Huyền Minh, ai cũng chưa chiếm được ưu thế.

Cường giả cùng cấp bậc, đặc biệt đều là tu vi đỉnh phong giao thủ, trong thời gian ngắn rất khó phân ra thắng bại, hầu như không có thần thông nào, do tu vi cảnh giới thứ bảy thi triển, có thể ở nháy mắt kết thúc một vị cường giả cùng cấp.

Xạ Nhật cung khủng bố, là ở chỗ thương tổn nháy mắt bùng nổ của nó, là điều toàn bộ thần thông đạo thuật đều không thể đạt tới.

Lý Mộ cùng Huyền Minh cách nhau trăm trượng, đều chưa ra tay lần nữa.

Hai người đều rất rõ, dưới tình huống bình thường, bọn họ ai cũng không làm gì được ai, chỉ có thể không ngừng tiêu hao đối phương, đánh cược xem ai dầu hết đèn tắt trước.

Đương nhiên, đây chỉ là tình huống bình thường.

Khi Lý Mộ vươn bàn tay, thu hồi Phá Thiên thương, sắc mặt Huyền Minh điên cuồng thay đổi, cuốn tay áo, cuốn lên vài tên cường giả ma đạo bên người, bóng người dần dần nhạt đi.

"Định!"

Đúng lúc này, trong miệng Lý Mộ hô khẽ một tiếng.

Bóng người nhạt đi của nàng có nháy mắt dừng lại, sau đó vẫn biến mất không thấy.

Nhưng bên cạnh hắn, lại có hai bóng người bị giữ lại.

Minh Nhị cùng Minh Tam sững sờ đứng ở tại chỗ, tầm mắt Tu La Vương, Diêm La Vương, La Sát Vương, Dạ Xoa

Vương, Minh Nhất cùng với Quỷ Phó chậm rãi nhìn về phía bọn họ.

"Hai người này giao cho các ngươi, Quỷ Phó tiền bối, đi theo ta."

Mang Minh Nhị cùng Minh Tam giao cho bọn La Sát Vương ứng phó, Lý Mộ vung tay áo, bóng người hắn và Quỷ Phó cũng dần dần nhạt đi biến mất.

Trên Tây Hải, một đường màu trắng nhanh chóng di chuyển về phía nam, ven đường nước biển bốc hơi, cá tôm chết vô số, yêu vật Thuỷ tộc cảm nhận được những khí tức cường đại đó, càng bị dọa trốn vào biển sâu, không dám thò đầu.

Đường màu trắng lướt qua, một con giao long tu vi cảnh giới thứ sáu nằm úp sấp ở đáy biển, run bần bật.

Tu hành gần trăm năm, hắn chưa từng gặp tình huống lớn như vậy, vừa rồi năm đạo khí tức từ phía trên đi qua đó, mỗi một đạo đều cho hắn áp bách rất mạnh, nhất định đều là cường giả cảnh giới thứ bảy không thể nghi ngờ.

Những cường giả đó nhanh chóng đi xa, còn chưa đợi nó thở phào một hơi, phía sau lại có hai đạo khí tức cường đại thổi quét đến.

Con giao này không dám tiết lộ ra khí tức gì, đợi tới sau khi trên mặt biển gió êm sóng lặng, mới dám thò đầu, nhìn phía các cường giả kia biến mất, trong mắt lộ ra kinh ngạc nghi ngờ.

Nó giờ phút này mới giật mình ý thức được, hai người phía sau, tựa như là đang đuổi giết năm người kia.

Hai gã cảnh giới thứ bảy, đuổi giết năm tên cảnh giới thứ bảy, đây là tình huống gì vậy?

Tuy trong lòng vô cùng tò mò, nhưng nó vẫn bị dọa bởi khí tức các cường giả đó, không dám tới gần vây xem, quẫy đuôi, hướng biển sâu bơi đi.

Huyền Minh mang theo mấy thủ hạ, từ Sinh Châu Quỷ Vực chạy trốn tới Tây Hải, lại từ Tây Hải đổ bộ Viêm Châu, một

đường hướng Nam Hải bay đi, ở trong vạn năm tu hành của nàng, cũng rất ít chật vật giống như bây giờ.

Lý Mộ lúc cảnh giới thứ sáu, có thể lấy Xạ Nhật cung tổn thương nàng, hôm nay hắn đã cảnh giới thứ bảy, pháp lực so với lúc trước hùng hậu gấp mười, chỉ cần một mũi tên toàn lực, có thể khiến nàng lập tức mất mạng, vạn năm truyền thừa, bị hủy bởi một mũi tên.

Xạ Nhật cung trong tay, Thánh Tông hiện nay, có thể bắt giết Lý Mộ, chỉ có Tam Tổ.

Nhưng Tam Tổ chỉ cần đi ra khỏi quỷ đảo, sẽ bị Thiên Cơ Tử ngăn trở, vậy mới dẫn tới Lý Mộ có thể ở đại lục muốn làm gì thì làm.

Viêm Châu, trên đồng cỏ mênh mông vô bờ, nơi Huyền Minh qua, cỏ cây héo rũ thành tro, tốc độ của nàng nhanh đến cực hạn, nhưng trên đường nàng phải qua, hư không vẫn dao động một trận, hai bóng người hiện lên.

Súc Địa Thành Thốn của Lý Mộ, đã có thể thoải mái vượt qua mấy trăm dặm, trước kia, hắn không thể chạy thoát Huyền Minh đuổi giết, tình huống bây giờ thì ngược lại, vẻn vẹn ma đạo Ngũ Tổ, như thế nào cũng trốn không thoát lòng bàn tay hắn.

Lý Mộ mang Phá Thiên thương tạm thời cho Quỷ Phó, bản thân tay cầm Xạ Nhật cung. Hắn còn chưa làm ra động tác giơ cung, Huyền Minh đã dùng giọng âm lạnh nói: “Sau khi bắn ra một mũi tên, ngươi còn có sức phản kháng sao?”

Câu này của nàng cũng không phải nói chuyện giật gân, Lý Mộ tin tưởng hắn toàn lực bắn ra một mũi tên, Huyền Minh cho dù không chết, cũng giống với Huyết Hà lúc trước, mất đi toàn bộ sức chiến đấu.

Nhưng, lúc đó, pháp lực của Lý Mộ cũng sẽ không sót lại chút nào.

Hết chương 1035.

Chương 1036. Tô Hòa linh thi (2)

Quỷ Phó đối mặt người còn lại vây công, nhất là dưới tình huống có nam tử đồ đen kia, cũng rất khó thắng, đến lúc đó, pháp lực Lý Mộ còn chưa khôi phục, tình cảnh liền rất nguy hiểm.

Cùng Huyền Minh một đổi một, hiển nhiên không phải một quyết định thông minh.

Hắn nghĩ nghĩ, bỗng nhiên giơ cung bắn về phía nam tử đồ đen kia, một mũi tên này, hắn chỉ dùng một thành pháp lực, đủ để bắn chết sơ cảnh Siêu Thoát. Bị Xạ Nhật cung tập trung, nam tử đồ đen biến sắc, nhưng không cách nào tránh né, trên người hắn lóe ra một mảng hắc quang, chợt có một miếng vảy từ ngực bay ra, đón mũi tên của Xạ Nhật cung.

ÀM!

Mũi tên màu vàng cùng vảy màu đen va chạm, ầm ầm phát nổ, một mảng vết nứt không gian thổi quét, Huyền Minh mang theo đám người cấp tốc rút lui. Nam tử đồ đen kia chỉ phun ra một ngụm máu tươi, thế mà chặn được một mũi tên của Xạ Nhật cung.

“Long tộc…”

Lý Mộ từ miếng vảy đỏ nhận ra thân phận nam tử đồ đen, đây thế mà lại là một con hắc long cảnh giới thứ bảy, thực lực long tộc vốn vượt qua người cùng cấp, lại thêm thân thể cường hãn, cùng với thần thông cường đại của bọn họ, đạo hạnh ngang nhau, tu hành giả Nhân tộc hoặc Yêu tộc căn bản không làm gì được bọn họ.

Mà miếng vảy vừa rồi từ trên người hắn bay ra, chính là một trong các thần thông giữ mạng của long tộc.

Mang một miếng vảy ngược duy nhất trên người tế luyện thành pháp bảo, thời khắc mấu chốt bay ra hộ thể, có thể ngăn cản một đòn trí mạng cho bọn họ.

Cao ngạo như long tộc, lại cam nguyện trở thành thủ hạ của ma đạo.

Lý Mộ không do dự, kéo cung lần nữa, đúng lúc này, Huyền Minh bỗng đưa tay chộp vào hư không, từ trong hồ thiên không gian lôi ra một bóng người, che ở trước mặt của nàng. Nàng lạnh lùng nhìn Lý Mộ, nói: "Ngươi bắn một mũi tên nữa thử xem!"

Nhìn nữ thi áo trắng bị Huyền Minh túm bả vai, che ở trước người, sắc mặt Lý Mộ trầm xuống, giơ lên Xạ Nhật cung, nhắm bầu trời, một ánh sáng mũi tên gào thét lao đi, biến mất ở trời cao.

Nữ thi bị Huyền Minh lấy làm uy hiếp, có khuôn mặt giống Tô Hòa như đúc, chính là thân thể của Tô Hòa lúc trước dưới tế đàn vịnh Bích Thủy.

Lần trước nàng sau khi liều chết cứu Tô Hòa, liền một mình biến mất, Lý Mộ và Tô Hòa không còn gặp nàng nữa.

Tuy nàng đã là cá thể độc lập, nhưng vẫn có quan hệ khó có thể dứt bỏ với Tô Hòa, không ngờ nàng thế mà lại rơi vào trong tay Huyền Minh.

Huyền Minh nhìn thấy phản ứng của Lý Mộ, liền biết nàng cược đúng rồi.

Hắn quả nhiên rất để ý khối linh thi này trong tay nàng.

Sớm ở một kiếp trước, nàng đã làm tốt chuẩn bị cho một kiếp này, ở vô số địa phương bố trí tế đàn, bồi dưỡng linh thi tiếp nhận ký ức truyền thừa của nàng, tuy cuối cùng nàng chỉ lựa chọn một cái, nhưng các tế đàn kia lại đều giữ lại.

Vì bồi dưỡng linh thi phù hợp nàng, trong mỗi một tế đàn đều phong tồn một giọt tinh huyết của nàng, lần trước khi bị Lý Mộ ép rời khỏi Quỷ Vực, nàng ở bên cạnh Quỷ Vực, cảm nhận được khí tức tinh huyết của mình.

Theo khí tức này, nàng rất dễ dàng liền tìm được khối linh thi này.

Ánh mắt đầu tiên nhìn thấy linh thi này, Huyền Minh liền đoán được liên hệ của nàng cùng nữ quỷ kia bên cạnh Lý Mộ, thuận tay đưa nàng đi, dùng để ứng đối tình huống hôm nay.

Lý Mộ nắm Xạ Nhật cung, hắn có thể bắn chết Huyền Minh, nhưng ở trước đó, linh thi thân thể Tô Hòa biến thành, cũng sẽ bị nàng hủy diệt.

Huyền Minh nhìn Lý Mộ, nói: "Giao ra toàn bộ thiên thư trên người ngươi, nếu không ta sẽ giết ả."

Lý Mộ dùng ánh mắt nhìn kẻ ngốc nhìn nàng một cái, hỏi: "Ngươi cảm thấy có khả năng này sao?"

Huyền Minh nhíu mày, nói: "Mang thiên thư ngươi từ Thánh Tông trộm được trả lại."

Lý Mộ lắc đầu nói: "Ngươi không uy hiếp được ta."

Móng tay sắc bén của Huyền Minh xẹt qua ở cổ linh thi Tô Hòa, để lại vài vết mờ nhạt, nói: "Vậy ngươi liền nhặt xác cho ả đi."

Lý Mộ căn bản không chút dao động, vẻ mặt lạnh nhạt, nói: "Ngươi tùy ý, ngươi giết nàng, ta lại giết ngươi, coi như là báo thù cho nàng."

Huyền Minh cau mày: "Ngươi không cứu ả?"

Lý Mộ hỏi ngược lại: "Ta vì sao phải cứu cô ấy?"

Huyền Minh nói: "Ả là người ngươi thích, ả cùng cô gái kia đồng căn đồng nguyên, bộ dạng bọn họ giống nhau như đúc."

Lý Mộ nhìn nàng một cái, thản nhiên nói: "Nông cạn, bề ngoài chỉ là cái vỏ, nội tại đẹp mới là đẹp thật, thật sự thích một người, không nên chỉ thích bề ngoài của họ. Với lại, bề ngoài như vậy, ta đã có một, cần một người nữa còn có ý tứ gì, nàng đáng giá ta dùng thiên thư để đổi sao?"

Huyền Minh tuy tu hành vạn năm, kinh nghiệm đấu pháp vô cùng phong phú, nhưng đối với việc nam nữ, lại là không biết gì cả.

Thân thể nàng truyền thừa ký ức đều là nữ tử trưởng thành, ký ức của họ bị lau đi, sau khi đạt được truyền thừa của nàng, theo các nàng, chỉ có chiến đấu cùng mở rộng.

Nguyên nhân nàng phán đoán Lý Mộ sẽ khuất phục, bắt nguồn từ ký ức mấy ngàn năm trước về Ngao Thanh.

Bên cạnh Ngao Thanh đạo lữ vô số, trong đó không chỉ có tỷ muội diện mạo không khác nhau là mấy, còn có nữ tu thi hồn đồng nguyên giống như vậy, tính tình Lý Mộ này, ở trên trình độ rất lớn giống với Ngao Thanh, nàng đoán Lý Mộ sẽ bởi vậy mà khuất phục, lại phát hiện mình đã đoán sai.

Lúc này, Lý Mộ nhìn Huyền Minh, nói: "Hoặc là, ngươi có thể lựa chọn thả nàng, ta tha các ngươi đi."

Chỉ có Lý Mộ và Quỷ Phó, lưu lại Huyền Minh cùng những người này cũng không thực tế, không bằng mang linh thi Tô Hòa đổi trở về, cũng giải quyết xong một tâm sự của nàng.

Lời của Lý Mộ, khiến Huyền Minh lâm vào trầm ngâm.

Hiển nhiên, ở trong lòng Lý Mộ, trình độ quan trọng của thiên thư lớn hơn linh thi của nữ tử kia, mà linh thi này, lại quan trọng hơn nàng, nếu Lý Mộ không để ý linh thi này, một mũi tên có thể khiến nàng vạn năm cố gắng hủy hoại chỉ trong chốc lát, đến lúc đó, hắn tuy cũng hao hết pháp lực, nhưng có Quỷ Phó ở một bên, cũng có thể bảo vệ hắn bình yên rút đi.

Huyền Minh cân nhắc một lát, bỗng nhiên mang linh thi Tô Hòa hướng phía Lý Mộ đẩy ra.

Sau đó, hắn mang theo mấy người bên cạnh, hướng về phía nam bỏ chạy xa xa.

Lý Mộ không có cách nào đuổi theo Huyền Minh, bởi vì linh thi Tô Hòa đã hôn mê, thân thể của nàng nóng bỏng đỏ bừng, Huyền Minh trước khi đi, đã gieo xuống độc thi hỏa ở trong cơ thể nàng, Lý Mộ nếu mặc kệ nàng, đổi ý đuổi theo Huyền Minh, nàng rất nhanh sẽ bị hỏa độc từ trong hướng ra ngoài thiêu đốt đốt thành tro tàn.

Không hổ là một trong các lão quái vật số lượng không nhiều sống tạm vạn năm, nàng chỉ dùng một chiêu này, đã bám trụ Lý Mộ.

Hết chương 1036.

Chương 1037. Nỗi lo ngầm của Lý Mộ (1)

Lý Mộ ôm linh thi, lông mi cùng tóc của nàng xuất hiện sương trắng, thân thể dần dần ngưng kết thành băng, nhưng tầng băng gần sát thân thể nàng rất nhanh đã tan thành nước, lại ngưng kết lần nữa. Lý Mộ không ngừng thay nàng tiêu tán thi hỏa trong cơ thể, nói với Quỷ Phó: "Đi về trước!"

Hắn ôm linh thi, thân hình nháy mắt biến mất.

Mà lúc này, trong vài bóng người hướng chỗ sâu trong Nam Hải chạy nhanh đi, sắc mặt Huyền Minh băng lạnh như sương.

Lần hành động này lấy nàng làm chủ đạo, bởi vì Lý Mộ xuất hiện, một lần nữa tuyên bố thất bại.

Nàng mỗi một lần gặp được Lý Mộ, hắn đều sẽ trở nên càng cường đại hơn, hôm nay ở trên pháp lực, thế mà đã không kém gì nàng, bằng vào Xạ Nhật cung, ngay cả nàng cũng chỉ có thể chạy trối chết.

Trong bất tri bất giác, uy hiếp của Lý Mộ đối với Thánh Tông đã vượt qua Huyền Tông, trở thành đại địch hàng đầu của họ.

Sau khi về tới quỷ đảo, nàng liền đến thẳng tháp cao trung tâm.

Không bao lâu, trên tháp cao quỷ đảo, Tam Tổ nghe xong Huyền Minh nói, đôi mắt khép kín chậm rãi mở ra, nói: "Huyền Tông cũng tốt, Lý Mộ cũng thế, không cần đi quản hắn, hai vị sư huynh sắp xuất quan rồi. Ngươi cũng lập tức bế quan tăng lên tu vi, tấm màn lớn, chuẩn bị kéo ra rồi…"

Huyền Minh lộ ra sắc mặt vui mừng: "Sư huynh rốt cuộc xuất quan rồi!"

Tam Tổ gật gật đầu, sau đó ánh mắt thâm thúy nhìn chân trời, thấp giọng nói: "Chúng ta đợi đã một vạn năm, mới rốt cuộc đợi được hôm nay. Thiên Cơ Tử, bổn tọa xem ngươi đến lúc đó ngăn trở như thế nào!"

Rất nhanh, Huyền Minh bay ra khỏi tháp cao, nàng nhìn thoáng qua nam tử đồ đen kia, nói: “Xạ Nhật cung của Ngao Huyền, ở trên tay Lý Mộ, ngươi biết làm như thế nào rồi chứ?”

Nam tử đồ đen gật gật đầu, nói: “Thuộc hạ lập tức quay về trong tộc, báo cho tộc lão…”

…

Quỷ Vực, Phong Đô.

Trong một gian phòng yên tĩnh, hai bàn tay Lý Mộ dán ở lưng linh thi, chỗ lòng bàn tay khí lạnh cuồn cuộn không ngừng ùa vào thân thể của hắn, chung quanh hai người, còn dán vô số lá bùa, trong lá bùa sinh ra vô tận hàn khí, toàn bộ căn phòng bí mật đều kết một tầng hàn băng.

Thi hỏa độc của Huyền Minh vô cùng bá đạo, Lý Mộ dùng mấy canh giờ, mới giúp nàng hoàn toàn thanh trừ.

Khi một tia hỏa độc cuối cùng bị khu trừ, hai mắt linh thi đột nhiên mở.

Cảm nhận được phía sau có người, nàng tựa như là nhớ lại cái gì, trên mặt nhanh chóng hiện ra nét đề phòng, thân thể đột nhiên xoay, hai cái răng nanh ở khóe miệng tỏa ánh sáng lạnh lẽo, cắn về phía cổ Lý Mộ.

Lý Mộ kịp thời đưa tay bóp miệng của nàng, nói: “Đừng cắn bừa, là ta…”

Khi nhìn thấy Lý Mộ, biểu cảm trên mặt linh thi cứng lại, nét đề phòng dần dần biến mất, móng tay nhanh chóng dài ra cũng rụt trở về, bắt đầu dùng ánh mắt mê mang đánh giá tất cả chung quanh.

Thẳng đến lúc nhìn thấy Tô Hòa đứng ở cửa căn phòng yên tĩnh, trên mặt của nàng mới tự nhiên mà vậy lộ ra một tia vui sướng.

Lý Mộ đứng lên, phủi phủi tay, rời khỏi căn phòng yên tĩnh, nói với Tô Hòa: “Nàng nói với cô ấy đi.”

Linh thi này từ ngày sinh ra trở đi, đã ở tế đàn dưới mặt nước, đi ra chỉ mấy năm, linh trí không khác gì đứa trẻ vài tuổi, chỉ sợ chỉ có Tô Hòa có thể trao đổi không có chướng ngại với cô.

Lý Mộ ra bên ngoài. Minh Nhị và Minh Tam sớm bị bắt giữ, tuy bọn họ vừa rồi kêu gào dữ dội, bây giờ lại giống như đà điểu, cứ cúi đầu mãi.

Ở trước khi Lý Mộ trở về, Minh Nhất đã khuyên phục bọn họ.

U Minh tam lão ở trước khi quy thuận Ma Tông, chính là huynh đệ khác họ, ở chung mấy chục năm, cực kỳ hiểu nhau, hành động này của Minh Nhất thật ra cũng đỡ tốn công Lý Mộ. Hắn lệnh hai người giao ra hồn huyết, sau đó bắt đầu tự hỏi một việc.

Quỷ Vực bởi vì hoàn cảnh địa lý đặc thù, đưa tin và trợ giúp đều cực kỳ bất tiện, một lần này Lý Mộ trùng hợp chạy tới, lần sau chưa chắc sẽ khéo như vậy.

Sau khi cân nhắc cẩn thận, hắn tính mang Phong Đô dời đến bên rìa Quỷ Vực tới gần Đại Chu.

Như vậy, nếu là lần sau Huyền Minh ngóc đầu trở lại, chỉ cần mở ra truyền tống trận, các bên có thể ngay lập tức trợ giúp.

Đợi một hồi, Tô Hòa cùng linh thi giống nàng như đúc từ trong điện đi ra, người sau nhắm mắt theo đuôi theo sau lưng nàng, tựa như là mang nàng coi là chỗ dựa chính.

Linh trí của nàng không vượt qua mười tuổi, hai Tô Hòa giống nhau như đúc, một thành thục phong vận, một nhìn có chút ngốc nghếch, đi cùng một chỗ, đối lập thật lớn.

Lý Mộ đã hỏi Tô Hòa, lúc trước sau khi tách ra, linh thi này bằng vào bản năng đi tới Quỷ Vực, tìm một chỗ âm khí đầy đủ, bắt đầu tu hành.

Về sau ù ù cạc cạc bị Huyền Minh bắt đi, nhốt trong một không gian nhỏ hẹp, khi xuất hiện trở lại, đã bị ả biến thành con tin.

Lý Mộ mới đầu không nghĩ ra, Huyền Minh vì sao có thể chuẩn xác tìm được cô như vậy, về sau mới nghĩ đến, tòa tế đàn kia dưới vịnh Bích Thủy xuất hiện quá mức quỷ dị, nhất định là ra từ bút tích của Ma Tông.

Lại liên tưởng đến nội dung trong thiên thư ghi lại, Lý Mộ hầu như có thể xác định, đây là tế đàn Huyền Minh vì tế luyện kí chủ mà chuẩn bị, vừa khéo mà không khéo thành tựu linh thi thân thể Tô Hòa.

Hắn nhìn nhìn linh thi đứng sát ở phía sau Tô Hòa, nói với Tô Hòa: "Cô ây bây giờ đi theo bên cạnh nàng, dù sao cũng phải đặt cho cô ấy một cái tên tiện xưng hô chứ. Nàng tên Tô Hòa, gọi cô ấy Tô Miêu thế nào?"

Tô Hòa lườm hắn, nói: "Cái này tính là tên gì?"

Lý Mộ nói: "Nàng là Hòa, cô ấy là Miêu, hai người vốn là một thể, ta cảm thấy rất thích hợp…"

Tô Hòa còn chưa đáp lại, linh thi phía sau nàng liền lẩm bẩm: "Tô, Miêu, tên, của ta…"

Ở dưới Lý Mộ qua loa quyết định, Tô Miêu đã thành tên của cô.

Cô đối với Tô Hòa có một loại cảm giác thân cận trời sinh, như muội muội của nàng, Lý Mộ coi như mình có thêm một cô em vợ sinh đôi đầu óc không thông minh.

Nhớ tới việc vừa rồi, hắn nói với Tô Hòa: "Có chuyện cần thương lượng với nàng, ta muốn mang Phong Đô dời đến biên giới Quỷ Vực, như vậy tiện về sau truyền tin cùng trợ giúp."

Quỷ Vực hoàn cảnh phong bế, quả thật là một tệ đoan lớn, Tô Hòa gật gật đầu, nói: "Ngươi quyết định đi."

Ba ngày sau, cổng Phong Đô thành đóng chặt, toàn bộ quỷ dân đều bị khẩn cấp triệu tập về thành, ở lại trong chỗ ở của mình, không thể ra ngoài.

Theo hộ vệ quỷ chủ phủ nói, Phong Đô thành muốn di dời, bọn họ căn bản không nghĩ ra, Phong Đô lớn như vậy, phải di dời như thế nào?

Hết chương 1037.

Chương 1038. Nỗi lo ngầm của Lý Mộ (2)

Ngay tại lúc trong lòng bọn họ ngờ vực vô căn cứ, giữa trưa, mặt đất dưới chân bỗng nhiên chấn động.

Cho dù quỷ chúng trong thành trong lòng tò mò đến cực điểm, nhưng đã sớm thu được mệnh lệnh, bọn họ cũng không thể ra ngoài xem xét.

Trong Phong Đô thành chấn động không ngừng, nếu là nhìn từ ngoài thành, toàn bộ Phong Đô thành, đã nhổ khỏi mặt đất, chậm rãi lơ lửng cao trăm trượng.

Một cái chuông khổng lồ bao phủ ở phía trên thành trì, trong thành khắc mấy pháp trận, trong từng pháp trận, đều có một bóng người ngồi.

Lý Mộ khoanh chân ngồi ở trong pháp trận lớn nhất, vì dịch chuyển Phong Đô thành, toàn bộ cường giả cảnh giới thứ bảy của Quỷ Vực đều bị hắn bắt tráng đinh.

Bốn đại Quỷ Vương, U Minh tam lão, Quỷ Phó cùng với Lý Mộ, chín vị cảnh giới thứ bảy liên thủ làm phép, thoải mái khiến Phong Đô thành bay lên khỏi mặt đất, ở dưới chuông đạo thủ hộ, hướng về phía đông chậm rãi đi.

Không gian Quỷ Vực cũng không ổn định, bởi vậy tốc độ Phong Đô di động không thể quá nhanh, chín người dùng bảy ngày thời gian, mới mang Phong Đô thành dời đến địa chỉ mới.

Lý Mộ đã sớm sai quỷ tu cảnh giới thứ sáu dưới trướng Tô Hòa dọn trống mấy ngọn núi lớn nơi đó, chế tạo ra một đồng bằng, dùng để đặt Phong Đô thành.

Sau đó, hắn mang truyền tống trận kia cũng chuyển tới.

Đến tận đây, cho dù là Ma Tông Tam Tổ tự mình đến, Quỷ Vực cũng có thể bình yên không lo.

Sau khi tất cả đều xong xuôi, Lý Mộ gọi U Minh tam lão đến.

“Tham kiến đại nhân!”

Sau khi bị Minh Nhất khuyên bảo mấy ngày, Minh Nhị cùng Minh Tam thành thật hơn nhiều rồi, sau khi đi vào đại điện, cung kính hướng Lý Mộ hành một lễ.

Dù sao tính mạng đều ở trong tay hắn, bọn họ không thể không cung kính.

Lý Mộ khoanh hai tay, ở cao nhìn xuống Minh Nhị cùng Minh Tam, nói: "Về Ma Tông, các ngươi biết bao nhiêu, nói hết ra."

Từ trước tới nay, Ma Tông ở trong mắt mọi người, đều là cường đại mà thần bí.

Tính đến nay, Lý Mộ hiểu biết đối với Ma Tông cũng không phải quá nhiều, biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng, ân oán của hắn cùng Huyền Minh, cùng Ma Tông đã sớm không thể cởi bỏ, hiểu biết càng nhiều tin tức, đối với hắn càng có lợi.

Minh Nhị ngẩng đầu nhìn thoáng qua Lý Mộ, nói: "Thánh Tông…"

"Khụ!" Minh Nhất ho một tiếng nặng nề, Minh Nhị lập tức sửa lời: "Thế lực Ma Tông trải rộng mười châu, ta hiểu biết, chỉ có Tổ Châu…"

Ở dưới yêu cầu của Lý Mộ, Minh Nhị Minh Tam một năm một mười mang mọi thứ mình biết đều nói ra.

Hai người bọn họ khoảng thời gian này vẫn luôn được Tam Tổ ủy thác trọng trách, biết so với Minh Nhất nhiều hơn một chút, Lý Mộ sau khi nghe xong, tâm tình trở nên có chút nặng nề.

Ma Tông ở đại lục, tổng cộng có ba tổng đàn, trong đó quỷ đảo ở sâu trong Nam Hải, là do Tam Tổ tu vi cảnh giới thứ tám nắm giữ.

Hai tổng đàn khác của Ma Tông, một cái ở Viêm Châu, một cái ở Tụ Quật châu.

Mọi người đều biết, thế gian có mười châu, cùng với ba đảo chỉ tồn tại trong lời đồn, mà trong mười châu, cũng không phải toàn bộ châu đều cường thịnh như Tổ Châu.

Trường châu cùng Phượng Lân châu ở đông nam Tổ Châu, so với Đại Chu mà nói, thưa thớt bóng người, quốc gia cũng không có mấy cái.

Doanh châu khắp nơi khí độc, không thích hợp nhân loại ở lại; Huyền châu Nguyên châu ở nơi cực bắc lạnh khủng khiếp, càng hiếm thấy vết chân.

Còn lại Tụ Quật châu, Lưu châu, Tổ Châu, Sinh Châu, Viêm Châu, đều là đất liền dân cư đông đúc, cũng là nơi vạn năm qua Ma Tông luôn sinh động.

Trong đó, tọa trấn Viêm Châu, là Ma Tông nhị tổ.

Ở Tụ Quật châu, là Ma Tông nhất tổ.

Một quỷ đảo, đã so với đạo môn cộng lại còn cường đại hơn, tổng đàn giống quỷ đảo, Ma Tông còn có hai cái, đây thật sự không phải một tin tức tốt.

Duy nhất khiến Lý Mộ cảm thấy hơi an ủi là, Ma Tông chư tổ, cũng không phải ai danh hiệu xếp ở phía trước, thực lực người đó liền càng mạnh.

Có lẽ thời kì viễn cổ, bọn họ thật sự là lấy thực lực xếp hạng, nhưng truyền thừa nhiều đời như vậy, sẽ gặp phải các loại nhân tố bất ngờ, dẫn tới thời gian bọn họ sống lại có sớm có muộn, một lần này, là Tam Tổ sống lại sớm nhất, thực lực ở trong chư tổ cũng mạnh nhất.

Ma Tông nhất tổ và nhị tổ, thực lực hôm nay, đều chưa có cảnh giới thứ tám.

Cái này coi là một tin tức tốt, nhưng cũng không hoàn toàn đúng.

Kết hợp ký ức rải rác của Huyết Hà, cùng với đôi câu vài lời của U Minh tam lão, Lý Mộ biết được, trước mắt có lẽ là đỉnh phong thực lực của Ma Tông vạn năm nay.

Cái này cũng không phải chỉ thực lực tuyệt đối, dù sao vạn năm trước, cường giả cảnh giới thứ chín đông đảo, chỉ cần một vị, đã có thể diệt Ma Tông hôm nay.

Ma đạo lúc đó, tuy cường giả vô số, động cái sẽ xuất hiện cùng thời kì có mấy vị cảnh giới thứ chín, nhưng lúc đó giới tu hành cường giả xuất hiện lớp lớp tương tự, Yêu tộc, long tộc, quỷ tộc, Nhân tộc, đều có thể lực áp ma đạo.

Cho tới bây giờ, tuy ma đạo đã xuống dốc, nhưng giới tu hành toàn bộ đại lục xuống dốc càng thêm dữ dội, nếu hai tổ khác của ma đạo tấn thăng cảnh giới thứ tám, bọn họ sẽ lấy tư thái ngạo nghễ, quét ngang đại lục.

Tồn tại danh hiệu có thể xếp hạng trước ma đạo Tam Tổ, thăng cấp cảnh giới thứ tám là chuyện sớm hay muộn.

Nghĩ đến đây, Lý Mộ khẽ thở ra, trong lòng sinh ra vài phần lo lắng.

Sự thật bày ở trước mặt Lý Mộ là, nếu ma đạo xuất hiện ba vị cường giả cảnh giới thứ tám, mặc dù là chính đạo sau khi tính cả Huyền Tông, cũng xa xa không địch nổi ma đạo.

Ở trên thực lực tương đối, ma đạo đang đứng ở thời đại tốt nhất trong vạn năm qua.

Tuy tốc độ thực lực của hắn tăng lên đã có thể nói là kỳ tích, nhưng ở trước mặt ma đạo, còn xa xa không đủ nhìn.

Phù Lục phái, đạo môn các tông, tất cả mọi người bên cạnh Lý Mộ, đều bức thiết cần tăng lên thực lực, mới có thực lực nghênh đón một hồi hạo kiếp có thể giáng xuống bất cứ lúc nào.

Lý Mộ mang thần thông đạo thi tu trong ma đạo thiên thư, không chút giữ lại truyền thụ cho Tô Miêu.

Sau đó, hắn lại để lại một viên Phá Cảnh Đan cho nàng, Quỷ Vực thực thích hợp nàng tu hành, lại có Tô Hòa giúp, nàng hẳn là có thể ở tương lai không lâu tấn thăng cảnh giới thứ sáu.

Sau khi thương lượng với Tô Hòa, nàng cũng tính mang một ít quỷ thuật quan trọng trong quỷ đạo thiên thư dạy cho bốn đại Quỷ Vương cùng với Minh Nhất.

Cái này cũng không thể nhanh chóng tăng lên thực lực của bọn họ, lại có thể đề cao chiến lực của bọn họ, đối mặt kẻ địch

cảnh giới tương đương, làm bọn họ có thể lấy năm địch sáu, hoặc là lấy năm địch bảy.

Đồng thời, ở dưới Quỷ Phó an bài, Tô Hòa cũng chuẩn bị bế quan phá cảnh.

Hết chương 1038.

Chương 1039. Tìm tới cửa!

Phương thức đột phá của nàng tương tự với Huyễn Cơ, lại có điều khác nhau, Huyễn Cơ và Lý Mộ cùng nữ hoàng giống nhau, trên bản chất là thông qua luyện hóa niệm lực chi linh đột phá cảnh giới.

Tô Hòa có thiên thư, nàng là chủ nhân vô số quỷ chúng Quỷ Vực, thông qua bí thuật quỷ đạo, nàng có thể mượn dùng lực lượng ức vạn sinh hồn của Quỷ Vực phá cảnh.

Nói từ trên trình độ nào đó, nàng thăng cấp, ý nghĩa so với Lý Mộ thăng cấp còn quan trọng hơn.

Thành tựu linh quỷ chi thân, ý nghĩa nàng có thể khống chế toàn bộ quỷ vật cùng quỷ tu Quỷ Vực, bao gồm các du hồn cảnh giới thứ bảy kia, trở thành Quỷ Vực chi chủ thật sự.

Nàng muốn thăng cấp cảnh giới thứ bảy, chỉ sợ lại phải bế quan một năm tới năm rưỡi, tương lai một đoạn thời gian rất dài không thể gặp mặt, Lý Mộ liền ở lại Quỷ Vực bầu bạn nàng thêm mấy ngày.

Vốn tưởng có thể trải qua vài ngày thế giới của hai người, ở trước khi nàng bế quan, mang cảm tình của hai người lại đẩy mạnh về phía trước một bước dài, lại không ngờ thế giới của hai người cuối cùng biến thành ba người.

Tô Miêu đối với Tô Hòa quả thực là như bóng với hình, mỗi ngày mười hai canh giờ đi theo, vô luận Lý Mộ làm cái gì, nàng đều mở một đôi mắt to nhìn họ.

Mấy ngày sau, Lý Mộ rốt cuộc nhịn không được, nhìn nàng, nói: “Miêu Miêu, ngươi có thể tự một mình đi chơi hay không, để ta và tỷ tỷ ngươi ở riêng với nhau một lúc?”

Nghe được lời của Lý Mộ, nàng lập tức cầm lấy cánh tay Tô Hòa, tức giận nhìn Lý Mộ, mang tính thị uy hướng hắn lộ ra hai cái răng nanh.

Lý Mộ tự nhiên không sợ nàng, bóp miệng của nàng, hung tợn nói: “Ngươi dám cắn ta, ta liền nhổ răng của ngươi…”

Tô Miêu hiển nhiên biết Lý Mộ không phải nàng có thể trêu vào nổi, lập tức tránh ở phía sau Tô Hòa, lại vẫn dùng một đôi mắt to trừng lên nhìn hắn.

Lý Mộ cũng không có cách nào so đo với nàng, chỉ có thể cùng Tô Hòa đi nơi nào cũng dẫn theo nàng, trong lòng cũng không khỏi nghĩ, nếu hai người về sau ngủ cùng một chỗ, cô ấy cũng thế nào cũng phải theo…

Cái này cũng quá kích thích rồi, Lý Mộ không phải Ngao Thanh, còn chưa từng cảm nhận loại khoái hoạt này.

Cuối cùng, Lý Mộ vẫn chưa kịp làm chút gì với Tô Hòa, liền một mình rời khỏi Quỷ Vực.

Sở dĩ rời khỏi sớm hơn so với kế hoạch, là vì vừa rồi thu được Huyền Cơ Tử truyền âm, Phù Đạo Tử xuất quan rồi.

Theo lão xuất quan, Phù Lục phái lại thêm một vị cường giả Siêu Thoát, mà Phù Đạo Tử phá cảnh, tuyệt đối không phải Phù Lục phái thêm một siêu cấp cường giả đơn giản như vậy.

Vô luận là Huyền Cơ Tử, Ngọc Chân Tử, Phù Lục phái cùng với cường giả cảnh giới thứ bảy khác của sáu phái, hay là Lý Mộ, nữ hoàng, Huyễn Cơ, bọn họ đột phá, đều là mượn dùng ngoại lực, không phải dựa vào bản thân tu hành.

Nhưng Phù Đạo Tử khác, lão cả đời si mê nghiên cứu phù lục chi đạo, ở sau khi Lý Mộ phá giải thiên thư Phù Lục phái, lão bế quan mấy năm, rốt cuộc cảm ngộ phù lục đại đạo, thành công phá cảnh.

Đây mới là thật sự siêu thoát, mặc dù lão vừa mới đột phá, thực lực cũng hơn xa cường giả khác thăng cấp nhiều năm có thể so sánh.

Bạch Vân sơn.

Một luồng hào quang từ ngoài núi bay tới, đáp ở trên ngọn núi cao nhất, Lý Mộ bước nhanh vào đạo cung trung ương, ôm quyền đối với một lão giả nét mặt toả sáng, cười nói: “Chúc mừng sư phụ.”

Phù Đạo Tử nhìn Lý Mộ, cười ha ha hai tiếng, sau đó vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói: “Lão phu đời này chuyện đáng giá nhất,

chính là thu ngươi một vị đệ tử như vậy!”

Sau đó, lão chuyển giọng điệu, sắc mặt cũng trầm xuống, nói: “Chuyện đã xảy ra mấy năm qua, lão phu đã biết, Huyền Tông bắt nạt Phù Lục phái ta yếu thế, cơn giận này, lão phu trút thay ngươi, theo ta đi Đông hải, lão phu lấy lại công đạo cho ngươi!”

Lúc nói chuyện, trong cơ thể lão tự nhiên mà vậy tản mát ra một khí thế sắc bén.

Trong đại điện, trừ Lý Mộ, ngay cả hai vị thái thượng trưởng lão khác và Huyền Cơ Tử đều cảm giác áp lực gấp bội, nhịn không được lui về phía sau hai bước.

Không hổ là cường giả tự tấn thăng Siêu Thoát, Lý Mộ nhắm chừng, thực lực Phù Đạo Tử, đã ở trên con hắc long cảnh giới thứ bảy kia của ma đạo, chỉ yếu hơn Huyền Minh cùng nữ hoàng một tia.

Toàn bộ Huyền Tông, thực lực ở trên lão, chỉ có Thiên Cơ Tử.

Nhưng cảnh giới chênh lệch, lại tựa như một lạch trời, không thể vượt qua.

Lý Mộ chỉ mỉm cười, nói: “Sư phụ không cần tức giận, ân oán với Huyền Tông, sớm hay muộn phải kết, nhưng không phải bây giờ, hôm nay Ma Tông từng bước ép sát, những ân oán này, nên đặt lùi lại một chút.”

Phù Đạo Tử nghe vậy, chậm rãi thu liễm khí thế, nói: “Vẫn là đồ nhi hiểu đại thế, món nợ này của Huyền Tông, tạm thời ghi sổ cho bọn hắn trước…”

Lúc này, hai bóng người mới từ ngoài điện đi vào.

Liễu Hàm Yên cùng Lý Thanh đi đến bên cạnh Phù Đạo Tử, cung kính nói: “Tham kiến sư thúc tổ…”

Lý Mộ giới thiệu cho lão: “Đây là Hàm Yên, sư phụ trước kia từng gặp, đây là Thanh Nhi, các nàng đều là thê tử của đệ tử…”

“Đều là?”

Phù Đạo Tử ngẩn ra một phen, sau đó ý vị sâu xa nhìn Lý Mộ một cái, nói: "Đã là vợ của đồ đệ lão phu, thì đừng gọi sư thúc tổ cái gì, nếu các ngươi nguyện ý, có thể bái ở môn hạ lão phu, như vậy, vợ chồng các ngươi liền ngang hàng, cũng miễn cho bọn họ nói ra nói vào…"

Hai nàng ngẩn ra một phen, sau đó ánh mắt đồng thời nhìn về phía Huyền Cơ Tử và Ngọc Chân Tử.

Nếu bái ở môn hạ Phù Đạo Tử, sư phụ ngày xưa sẽ biến thành sư huynh sư tỷ, Liễu Hàm Yên và Lý Thanh nhất thời không biết có nên đáp ứng hay không.

Lúc này, Phù Đạo Tử liếc Huyền Cơ Tử cùng Ngọc Chân Tử một cái, hỏi: "Như thế nào, các ngươi có ý kiến?"

"Không có, sao có thể!" Huyền Cơ Tử biến sắc, lập tức nói với hai nàng: "Hai vị sư muội, còn không mau bái kiến sư phụ!"

"Bái kiến sư phụ!"

"Bái kiến sư phụ!"

Hai nàng lấy lại tinh thần, lập tức quỳ rạp xuống đất, hướng Phù Đạo Tử hành lễ thầy trò.

Thời điểm đi ra khỏi đạo cung ngọn núi cao nhất, Lý Mộ tâm tình sung sướng đến cực điểm, sư phụ lão nhân gia quả nhiên cân nhắc chu đáo, quan hệ của hắn và Liễu Hàm Yên Lý Thanh, thật là có chút loạn, sư thúc cùng hai vị sư điệt xinh đẹp kết làm đạo lữ, không biết, còn tưởng hắn là tiền bối háo sắc không đứng đắn.

Sư huynh sư muội, trời sinh một đôi, cái này ở các tông môn lớn là lệ thường, về sau liền cũng không có ai có thể nói huyên thuyên nữa.

Chuyện Phù Đạo Tử thái thượng trưởng lão tấn thăng cảnh giới thứ bảy, hơn nữa mang Liễu trưởng lão cùng Lý trưởng lão thu làm đệ tử, rất nhanh đã truyền khắp Bạch Vân sơn, môn phái lại thêm một vị cường giả, các đỉnh núi vô luận là trưởng lão hay đệ tử đều rất phấn chấn.

Hết chương 1039.

Chương 1040. Bàn bạc kỹ hơn (1)

Đồng thời, Liễu trưởng lão cùng Lý trưởng lão vốn chỉ là đệ tử đời thứ ba, chen thân trở thành đệ tử đời thứ hai, cũng ở nội môn dẫn lên bàn luận sôi nổi không nhỏ.

Loại chuyện này ở trước kia, là không có khả năng xảy ra.

Rất hiển nhiên, các nàng có thể có đặc quyền như vậy, đều là vì Linh Cơ Tử sư thúc tổ.

Đệ tử đời thứ hai có thể hưởng thụ tài nguyên, cùng với địa vị ở tông môn đều hơn xa thế hệ thứ ba, đệ tử thế hệ thứ tư có thể cân nhắc, thông qua chuyện này, một đám đệ tử cấp thấp tựa như đã tìm được một con đường tắt để tu hành.

Nếu có thể trở thành đạo lữ của Linh Cơ Tử sư thúc tổ, chẳng phải là có thể nhảy vọt trở thành đệ tử thế hệ thứ hai, từ nay về sau tu hành không lo?

Vì thế, ở trong mấy ngày sau đó, các nam đệ tử Phù Lục phái bất ngờ phát hiện, một số nữ đệ tử nào đó của nội môn, sửa lại sự mộc mạc ngày xưa, ai cũng ăn mặc trang điểm xinh đẹp, quần áo cũng hết sức diễm lệ, ở các đỉnh núi hoàn toàn không có mục đích bay tới bay lui…

Lý Mộ đối với điều này hoàn toàn không biết, hắn đang ở Bạch Vân phong bế quan tìm hiểu thần thông.

Một khắc nào đó, Lý Mộ, đang bế quan hai mắt đột nhiên mở ra.

Cùng lúc đó, trên không Bạch Vân sơn mây đen tụ tập, sau đó, tiếng gầm cuồn cuộn từ trong tầng mây truyền đến: “Thằng nhãi Lý Mộ, trả lại bảo vật long tộc ta!”

Trên không Bạch Vân sơn, mây đen dày đặc, trong tầng mây những tia sét vặn vẹo, mơ hồ có thể nhìn thấy có mấy bóng đen ở trong đó bơi qua bơi lại.

Ngay sau khi nghe được thanh âm này, Lý Mộ liền rời khỏi động phủ, bay về phía bầu trời.

Đồng thời, các đỉnh núi cũng có mấy bóng người dần dần bay lên, Phù Đạo Tử sắc mặt chứa sự giận dữ, lớn tiếng nói: "Bọn đạo chích phương nào, dám ở Bạch Vân sơn ta giương oai!"

Theo lão dứt lời, một sóng âm khuếch tán ra, nơi sóng âm qua, mây đen đầy trời tiêu tán, ba con rồng đen thân dài mấy chục trượng đến trăm trượng hắc long, từ trong đó hiện ra thân hình.

Ba con rồng đen vặn vẹo ở trên không Bạch Vân sơn, tản mát ra uy áp mãnh liệt, đệ tử cấp thấp ở tổ đình thấy vậy, tràn đầy xôn xao.

"Trên trời là cái gì vậy?"

"Sừng hươu, thân rắn, vuốt ưng, đuôi cá… Trời ạ, đây là Long tộc!"

"Long tộc tới nơi này làm gì, bọn họ như là muốn tìm chúng ta Bạch Vân sơn gây sự…"

…

Trên bầu trời, trên thân ba con hắc long chợt lóe sáng màu đen bóng, liền biến thành ba bóng người mặc màu đen.

Cái trán ba người đều mọc sừng rồng, hai vị trong đó khuôn mặt già nua, râu tóc bạc trắng, một vị cuối cùng, là Lý Mộ từng gặp, con rồng đen kia dưới trướng Huyền Minh.

Một lão giả Long tộc trợn lớn đôi mắt, hỏi: "Ai là Lý Mộ?"

Bóng người Lý Mộ bay tới phía trước, thản nhiên hỏi: "Tìm ta chuyện gì?"

Lão long đó lạnh lùng nói: "Mang Xạ Nhật cung của tổ tiên ta Ngao Huyền giao ra đây!"

Ba con rồng đen này, quả nhiên là tới đòi Xạ Nhật cung. Xạ Nhật cung năm đó bị Ngao Huyền bất ngờ đạt được, Ngao Huyền trước khi chết, lại chưa mang nó truyền cho Hắc Long nhất tộc, mà là theo xác hắn, cùng nhau mai táng ở động phủ đáy biển.

Nhìn từ điểm này, Hắc Long nhất tộc đến đòi Xạ Nhật cung, tựa như hợp tình hợp lý.

Nhưng sự thật là, Xạ Nhật cung không phải là Ngao Huyền tạo ra, hắn cũng là ngẫu nhiên có được, tựa như thiên thư, ai có thực lực có cơ duyên thì được, mấy con rồng này hôm nay đến đòi, căn bản không có đạo lý.

Huống chi, bảo vật sức uy hiếp mạnh như thế, Lý Mộ sao có khả năng giao cho người khác?

Nếu bảo vật này rơi vào tay Ma Tông, như vậy không đợi hai vị tổ khác của ma đạo tấn thăng, bằng vào Xạ Nhật cung, bọn họ có thể thống nhất mười châu, khi đối mặt ma đạo uy hiếp, Lý Mộ cậy vào nhất, chính là bảo vật này.

Hắn liếc lão long đó một cái, nói: "Đừng cho rằng ta không biết, Xạ Nhật cung vốn không phải các ngươi vật của Long tộc."

Trong lỗ mũi Ngao Phong phun ra hai đạo khí tức nóng cháy, Long tộc nhìn trúng bảo vật nhà ai, từ trước tới giờ đều là trực tiếp đoạt, lần này thế mà lại bị người khác đoạt trọng bảo từng thuộc về Long tộc, không thể nào nhịn được nữa. Lão nhìn Lý Mộ, lạnh lùng hỏi: "Ý của ngươi là không trả…"

Vừa dứt lời, lão liền nghiến răng nói: "Ngao Vũ, mang hắn về!"

Trước người Lý Mộ, ánh sáng đen bóng chợt lóe, bóng người một lão giả khác của Long tộc đột nhiên xuất hiện, lão vươn một cái long trảo, lập tức chụp vào cổ Lý Mộ.

Long tộc là chủng tộc cường đại nhất trên đời, mặc dù là rồng con vừa mới sinh ra, cũng có thực lực nhân loại cảnh giới thứ tư, bằng vào thân thể cường hãn cùng thần thông chủng tộc của Long tộc, bọn họ thường thường có thể mạnh mẽ áp chế cường giả Nhân tộc hoặc Yêu tộc cùng cấp độ.

Lão long này tốc độ cực nhanh, khi xuất hiện ở bên người Lý Mộ, mọi người đều chưa phản ứng lại.

Nếu lão có thể một chiêu bắt giữ Lý Mộ, mang theo hắn về long cung chậm rãi ép hỏi, lấy tốc độ Long tộc, mọi người ở

đây, không ai có thể ngăn lão.

Nhưng, ngay tại lúc long trảo của lão sắp chạm vào cổ Lý Mộ, một cái nắm tay trắng nõn, cũng theo đó đi lên đón.

Nhìn thấy Lý Mộ không biết lượng sức như thế, khóe miệng Ngao Vũ hiện ra một tia cười lạnh.

Long tộc lấy làm kiêu ngạo nhất chính là thân thể, đừng nói Nhân tộc, cho dù là Yêu tộc cũng lấy thân thể trứ danh, thậm chí là thi tu, cũng xa xa không thể so sánh với Long tộc.

Lấy nắm tay đón đánh long trảo của lão, không khác lấy trứng chọi đá.

Ầm!

Quyền trảo va chạm, thân thể Ngao Vũ bay ngược ra ngoài, Lý Mộ cũng lui về phía sau mấy trượng, một người một rồng đồng thời lắc lắc cái tay phát tê. Ngao Vũ trợn mắt rồng, khó có thể tin nhìn Lý Mộ đối diện bình yên vô sự.

Một chớp mắt đó quyền trảo va chạm, lão thậm chí sinh ra ảo giác đối diện cũng là một Long tộc cảnh giới thứ bảy.

Ba con rồng đen này vừa tới Bạch Vân sơn đã diễu võ dương oai, càng một lời không hợp liền ra tay, sắc mặt Phù Đạo Tử chợt âm trầm, giận dữ nói: “Rắn bốn chân, các ngươi muốn chết!”

Chỉ thấy hai tay lão nhanh chóng kết ấn, nháy mắt sau, trong hư không thế mà xuất hiện một cái phù văn màu vàng, rơi ở trên người Ngao Vũ.

Phù văn vào cơ thể, lão giả Long tộc đó phát ra một tiếng rống thống khổ, ở trên không quay cuồng một trận, thế mà hiện ra nguyên hình, trên thân rồng màu đen, vô số phù văn lóe lên bất định.

Lão một lần nữa phát ra một tiếng rồng gầm, trong miệng phun ra một hơi thở rồng, bao trùm toàn thân, phù văn đó mới dần dần biến mất không thấy.

Hết chương 1040.

Chương 1041. Bàn bạc kỹ hơn (2)

Mà lúc này, Phù Đạo Tử đã tới gần, lão một lần nữa hư không ngưng phù, lần này, phù văn đó hóa thành một con rồng băng màu lam, há mồm liền cắn lên thân rồng đen.

Ngao Vũ sống hơn trăm năm, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy loại thần thông này, trong lúc nhất thời có chút không biết ứng đối như thế nào.

Một vị lão giả Long tộc khác thấy vậy, liền muốn lên phía trước giúp đỡ, nhưng trong mắt lại bỗng nhiên xuất hiện một tia sáng xanh. Lão vươn hai cánh tay che kín vảy màu đen, hốt hoảng ngăn cản, bị đánh lui trăm trượng, thấy khi rõ hào quang xanh da trời đó, sắc mặt tiếp tục biến đổi hẳn, chấn động nói: "Phá Thiên thương, chết tiệt, ngươi còn trộm binh khí của Long Vương đại nhân!"

Sau khi lấy lại tinh thần, trong tay lão xuất hiện hai cây chùy lớn, hướng Lý Mộ hung hăng đập đến.

Lý Mộ nâng thương ngăn cản, thân thể một người một rồng đều bị đánh bay, hai con rồng già thực lực quả nhiên không tầm thường, thực lực rõ ràng cao hơn một tầng so với đại bộ phận cường giả cảnh giới thứ bảy Lý Mộ từng gặp, nếu không phải Phù Đạo Tử tấn thăng, trừ hắn, Phù Lục phái không có một ai là đối thủ của bọn họ.

Lý Mộ cùng Ngao Phong đấu khó phân thắng bại, bên kia, Phù Đạo Tử và Ngao Vũ cũng lâm vào giằng co.

Hai con rồng già giờ phút này trong lòng đều có chút hối hận, ba con rồng bọn họ, đối địch nhân loại tu hành giả, đều có thể lấy một địch hai, vốn tưởng nắm chắc chín phần mười, không ngờ Phù Lục phái tùy tiện hai người có thể đánh ngang tay với bọn họ, sớm biết như thế, bọn họ nên mang nhiều tộc nhân chút tới đây, nhân thủ hôm nay, hiển nhiên có chút không đủ.

"Lui!"

Khi phát hiện lão đối chiến Lý Mộ đã bắt đầu rơi vào cửa dưới, Ngao Phong quyết đoán rống to một tiếng, sau đó hướng về chân trời bỏ chạy xa xa.

Ngao Vũ nghe vậy, cũng giãy thoát Phù Đạo Tử, như một tia chớp màu đen, nhanh chóng thoát đi.

Về phần con rồng đen kia dưới trướng Huyền Minh, sớm ở lúc Ngao Phong vừa mới dứt lời đã bỏ chạy xa xa.

Ba con rồng đến nhanh, đi lại càng nhanh, chỉ để lại đệ tử Phù Lục phái khắp núi nhìn nhau.

"Đây thật là Long tộc?"

"Long tộc hình như cũng không lợi hại như trong truyền thuyết…"

"Nhàm chán vô vị…"

…

Sau khi về tới ngọn núi cao nhất, Phù Đạo Tử lạnh lùng nói: "Lần sau còn dám đến Bạch Vân sơn ta giương oai, liền rút gân rồng bọn chúng, lột da rồng bọn chút, máu rồng mang làm phù dịch!"

Lý Mộ vẫn chưa mở miệng, rất hiển nhiên, đây là ma đạo châm ngòi ly gián.

Long tộc tuy tộc đàn không hưng thịnh, nhưng cường giả lại rất nhiều, kích động lên Long tộc cùng Lý Mộ mâu thuẫn, đối với ma đạo có lợi nhất. Mấy con rồng đen này xuất hiện, trái lại đã nhắc nhở Lý Mộ, ở trên chuyện đối kháng ma đạo, hắn cũng có thể tìm một minh hữu mạnh mẽ.

Yêu quốc, Quỷ Vực, Phật môn, đạo môn, đã bị Lý Mộ liên hợp tương đối rồi, chỉ có Long tộc xuất quỷ nhập thần, trừ Xưng Tâm, rồng khác Lý Mộ ngay cả gặp cũng không gặp được, càng đừng nói liên hợp.

Không biết có thể thông qua Xưng Tâm, để liên hợp Nam Hải Long tộc, lại mượn dùng quan hệ Ngâm Tâm cùng Thính Tâm, lôi kéo Đông Hải Long tộc hay không, nhưng cụ thể nên làm như thế nào đây?

Lý Mộ cẩn thận nhớ lại, muốn từ trong từng trải trước đây tìm được một ít kinh nghiệm.

Khi liên hợp Yêu quốc, hắn cùng Vạn Yêu nữ vương kết hợp…

Lúc kết minh Quỷ Vực, hắn cùng Quỷ Vực chi chủ kết hợp…

Lý Mộ cẩn thận suy nghĩ, cảm thấy việc này vẫn là cần bàn bạc kỹ hơn.

Bắc Hải, một chỗ đáy biển cách Bạch Vân sơn ngoài ngàn dặm.

Ngao Phong lạnh lùng nhìn con rồng đen kia, cả giận nói: "Ngao Ô, Lý Mộ kia tu vi đã không kém gì chúng ta, Phù Lục phái còn có loại cường giả này, ngươi vì sao không sớm nói cho chúng ta biết?"

Nếu sớm biết những thứ này, bọn họ hôm nay tuyệt đối sẽ không chật vật như vậy.

Con rồng đen đó bất đắc dĩ nói: "Đại trưởng lão bớt giận, ta sau khi biết Xạ Nhật cung ở trong tay Lý Mộ kia, liền lập tức quay về trong tộc bẩm báo, cũng không biết hắn tu vi mạnh như thế, càng không biết Phù Lục phái còn có một vị cường giả không kém gì hai vị trưởng lão…"

Hắn đương nhiên biết tu vi Lý Mộ không kém gì hai vị trưởng lão, sở dĩ cố ý giấu diếm, là Ngũ tổ đại nhân chỉ bảo.

Chỉ có hạ thấp sự coi trọng của bọn họ đối với Lý Mộ, do đó khiến bọn họ nhắm chừng sai lầm thực lực Lý Mộ cùng Phù Lục phái, hành động thất lợi, mới có thể làm gay gắt mâu thuẫn của Hắc Long nhất tộc cùng Lý Mộ, đây mới là điều hắn thật sự muốn.

Phù Lục phái thế mà còn có một vị cường giả, là ở ngoài hắn đoán trước.

Dựa theo kế hoạch của hắn, nên là hai vị trưởng lão xâm nhập Phù Lục phái, sau khi xảy ra một cuộc đại chiến, bị thương nặng mà quay về, từ nay về sau Hắc Long nhất tộc và Phù Lục phái kết thù hận không thể hóa giải, không chết

không thôi, nhiệm vụ Ngũ tổ đại nhân giao cho hắn liền hoàn thành.

Lúc này, một vị trưởng lão long tộc khác mở miệng nói: "Nhân tộc bọn họ có câu thành ngữ, tránh được mùng một, tránh không được ngày rằm, ta không tin hắn luôn tránh ở Phù Lục phái…"

Từ sau khi Ngao Huyền tiên tổ ngã xuống, Hắc Long nhất tộc cho tới bây giờ cũng chưa từng dừng việc tìm kiếm Xạ Nhật cung.

Vạn năm qua, Long tộc tuy tự xưng là chủng tộc tôn quý nhất, cường đại nhất trên đại lục, nhưng trừ thời đại Ngao Thanh Long Vương cùng Ngao Huyền tiên tổ, Long tộc vẫn chưa từng thật sự xưng bá đại lục.

Một khi đoạt lại Xạ Nhật cung, Hắc Long nhất tộc sẽ tái hiện huy hoàng của Ngao Huyền tiên tổ.

Ngao Vũ nghĩ kỹ tầm quan trọng của việc này, mới ý thức được lần này hành động có chút qua loa, đã xem nhẹ thực lực của Lý Mộ. hắn nhìn về phía con rồng đen kia, nói: "Xạ Nhật cung là của chúng ta, ta không chờ được lâu như vậy. Ngao Ô, ngươi về Tây Hải một chuyến, mang hai đại trưởng lão khác, Ngao Ảm cùng tiểu bối khác cảnh giới thứ sáu cũng mời đến, đã tới lúc để bọn họ biết thực lực Long tộc…"

"Vâng."

Ngao Ô ôm quyền cung kính, một khắc đó xoay người, khóe miệng hiện lên một tia độ cong.

Bạch Vân sơn.

Ba con rồng đen kia không địch lại đào tẩu, Lý Mộ vẫn chưa đuổi theo, lấy hiểu biết của hắn đối với Long tộc, cùng với Xạ Nhật cung hấp dẫn trí mạng, chúng nó sớm hay muộn sẽ trở về.

Đối kháng ma đạo, Long tộc là thế lực phải tranh thủ, nhưng không bao gồm Hắc Long nhất tộc, bởi vì Xạ Nhật cung tồn tại, Hắc Long nhất tộc và Lý Mộ nhất định như nước với lửa,

nếu bây giờ đã giam giữ ba con rồng kia, chắc chắn sẽ đả thảo kinh long, bất lợi cho kế hoạch một lưới bắt hết của hắn.

Hết chương 1041.

Chương 1042. Bắt rồng trong rọ

Trong mấy ngày kế tiếp, Bạch Vân sơn đều bình tĩnh như thường, không có động tĩnh lạ gì.

Lý Mộ cũng chưa vội vã bế quan, mà là đi tới đi lui ở giữa Bạch Vân phong cùng Tử Vân phong, chỉ đạo một chút các trưởng lão tu hành, giảng đạo cho đệ tử cấp thấp, luận tri thức tu hành dự trữ, chỉ sợ thế gian hiện nay không một ai có thể bằng được Lý Mộ.

Các đệ tử trẻ tuổi này, đại biểu là tương lai của Phù Lục phái, ở lúc đầu bọn họ tu hành, dẫn đường bọn họ đi lên con đường tu hành chính xác, tránh bọn họ đi đường vòng, là chuyện rất cần thiết.

Lý Mộ không phải là một mặt truyền thụ phù lục, điều hắn giảng đề cập đan đạo, luyện khí, luyện thể, thần thông. Đường tu hành, hứng thú cũng quan trọng, hắn hy vọng các đệ tử nội môn, có thể ở thời kỳ đầu tu hành có thể tìm được con đường tu hành mình thích.

Hắn mỗi một lần giảng đạo, trên đạo tràng đều không còn chỗ ngồi, càng nhiều đệ tử chỉ có thể lơ lửng ở không trung.

Đệ tử các đỉnh núi chỉ có thể hâm mộ Mộ Bạch vân phong cùng Tử Vân phong, bởi vì thủ tọa hai đỉnh núi này, là Liễu trưởng lão cùng Lý trưởng lão, Linh Cơ Tử sư thúc tổ thường xuyên xuất hiện ở nơi này, trừ giảng đạo theo lệ, ngày thường trên tu hành có vấn đề gi, cũng có thể cực kỳ tiện lợi hỏi Linh Cơ Tử sư thúc tổ.

Trong đám người, hai nữ đệ tử mới nhập môn nhìn bóng người khoanh chân ngồi ở phía trước, biểu cảm trên mặt cũng mơ hồ có chút kích động.

Nữ tử lớn tuổi trong đó nhỏ giọng nói: “Doanh Doanh sư muội, chúng ta thế mà thật sự từng kề vai chiến đấu với sư thúc tổ, ta còn mời hắn cùng đi săn giết du hồn…”

Nói tới chuyện đó, thiếu nữ bên cạnh thè lưỡi, nói: “Lần đó nếu không phải sư thúc tổ, chúng ta đều đã chết ở Quỷ Vực…”

Ngô Thiến nói: “Không biết sư thúc tổ còn nhớ chúng ta hay không…”

Hai người sau khi nhỏ giọng nói chuyện với nhau vài câu, liền ngậm miệng không nói, nghiêm túc nghe Lý Mộ truyền đạo. Một canh giờ sau, giảng đạo hôm nay chấm dứt, bóng người Lý Mộ dần dần hư hóa biến mất, các đệ tử trên đạo tràng lại còn dừng lại ở tại chỗ thật lâu, dừng lại ở trong cảm ngộ vừa rồi.

Trần Doanh Doanh và Ngô Thiến không lâu trước đó thành công bái vào tổ đình, hôm nay là đệ tử đời thứ tư của Bạch Vân phong. Hai người trở lại chỗ ở, bỗng nhiên phát hiện trong sân có một bóng người đứng.

Nhìn thấy bóng người quen thuộc đó, thân thể mềm mại của hai người chấn động, lập tức tiến lên, cung kính nói: “Tham kiến sư thúc tổ.”

Lý Mộ mỉm cười, nói: “Hai người các ngươi cũng tới tổ đình rồi.”

Ngày đó khi hắn lần đầu tiên đi Quỷ Vực, ngẫu nhiên quen biết hai người, lúc ấy Trần Doanh Doanh vẫn là đệ tử ngoại tông Phù Lục phái, Ngô Thiến là một tán tu, hôm nay nhìn quần áo các nàng, hiển nhiên đã là đệ tử đời thứ tư của Phù Lục phái.

Hai người tuy là nữ tử, lại có đảm lược tình nghĩa, ấn tượng của Lý Mộ đối với các nàng vẫn có chút khắc sâu.

Hắn vươn tay, trong lòng bàn tay xuất hiện hai bình đan dược, Lý Mộ đưa đan dược cho các nàng, nói: “Gặp lại tức là có duyên, hai bình đan dược này tặng cho các ngươi, bế quan luyện hóa cho tốt, hẳn là có thể giúp các ngươi sớm ngày phá cảnh…”

Hai nàng cung kính nhận lấy đan dược, sau đó nói: “Tạ sư thúc tổ.”

Lý Mộ dùng ánh mắt nhìn vãn bối nhìn các nàng, nói: “Tu hành cho tốt, trên tu hành có vấn đề gì, có thể hỏi Liễu sư tổ của các ngươi, cũng có thể tới hỏi ta.”

Trần Doanh Doanh và Ngô Thiến cung kính gật gật đầu, mặc dù là Ngô Thiến tuổi thực tế so với Lý Mộ còn lớn hơn một ít, nhưng ở lúc đối mặt hắn, trong lòng vẫn sẽ không tự chủ được dâng lên một loại tình cảm vãn bối ỷ lại đối với trưởng bối.

Sau khi ôn chuyện ngắn ngủi với hai nàng, Lý Mộ đang định rời khỏi, bỗng nhiên quay đầu nhìn phía chân trời nơi xa.

Cuối phía chân trời phương bắc bỗng nhiên xuất hiện một đường màu đen.

Trong mắt Lý Mộ chợt lóe ánh vàng, thấy được cuối tầm mắt, bầu trời vốn sáng sủa không mây, một đám mây đen cuồn cuộn đến, mây này che cả bầu trời, trong đó chớp lóe sấm rền, những con rồng to lớn màu đen lượn ở trong mây đen, bị mây đen bao bọc, hướng về phía Bạch Vân sơn càn quét mà đến.

Mây đen tốc độ cực nhanh, từ Lý Mộ nhìn thấy đường màu đen kia, đến khi mây đen bay đến trên không Bạch Vân sơn, chỉ dùng thời gian mười mấy nhịp thở.

Mà sau khi mây đen này bao phủ Bạch Vân sơn, theo đó mà đến, là một loại uy áp cực hạn, khiến tổ đình Bạch Vân sơn giờ phút này, dưới đến đệ tử cấp thấp, trên đến trưởng lão các đỉnh núi, trong lòng đều như đè ép một tảng đá to lớn, không thở nổi.

Mười mấy con rồng đen từ trong mây đen chui ra, xoay quanh ở trên không Bạch Vân sơn, khung cảnh đồ sộ mà áp lực.

Một con rồng đen mở miệng rồng, tiếng Ngao Phong cuồn cuộn truyền ra, “Lý Mộ tiểu tặc, còn có lão già vẽ bùa kia, đi ra cho bản long!”

Lý Mộ cùng Phù Đạo Tử ngay lập tức bay lên bầu trời, sau đó, Thiên Cơ Tử, Ngọc Chân Tử, cùng với hai vị thái thượng trưởng lão khác cũng nhanh chóng chạy tới.

Trừ Ngọc Dương Tử xa ở Đan Đỉnh phái, Phù Lục phái hôm nay, tuy đã có sáu vị cường giả cảnh giới thứ bảy, nhưng vô luận là từ số lượng hay uy áp, đều không thể so sánh với mười mấy con rồng đen kia trên bầu trời.

Mười mấy con rồng đen, trên thân sáu con đều tản mát ra uy áp cảnh giới thứ bảy.

Những con khác, cũng đều có khí tức cảnh giới thứ sáu.

Sau khi trải qua lần trước sỉ nhục, Ngao Phong hạ quyết tâm, một lần hành động đoạt lại Xạ Nhật cung, một lần này, tinh nhuệ Hắc Long nhất tộc ra hết, Phong Vũ Lôi Điện bốn đại trưởng lão đều tới, lại thêm đương kim Long Vương Hắc Long nhất tộc Ngao Ảm, cùng với thiên tài Ngao Ô nhiều năm trước rời khỏi Long tộc, cùng với toàn bộ tiểu bối cảnh giới thứ sáu trong tộc, lực lượng này, đủ để san bằng Phù Lục phái!

Lý Mộ nhìn một đàn rồng khổng lồ diễu võ dương oai trên đỉnh đầu, trong lòng có chút bất ngờ.

Long tộc quả nhiên là chủng tộc cường đại như thượng cổ dị thú, chỉ Hắc Long nhất tộc, đã có sáu vị cảnh giới thứ bảy, thực lực cá thể cường hãn, cộng thêm cường giả đông đảo, toàn bộ đại lục, trừ ma đạo cùng Huyền Tông, chúng nó hầu như có thể trấn áp bất cứ một tông môn nào.

Ngao Phong ở cao nhìn xuống quát: “Giao ra Xạ Nhật cung, tha các ngươi không chết, nếu không sau hôm nay, trên đời sẽ không có Phù Lục phái nữa!”

Hắn vừa dứt lời, mười mấy con rồng khổng lồ đồng loạt gầm rú, thanh âm vang vọng thiên địa, các đệ tử cấp thấp của Phù Lục phái đều bịt tai, vẻ mặt thống khổ, thủ tọa các đỉnh núi lập tức dùng pháp lực bảo vệ bọn họ, tránh cho các đệ tử bị thương.

Hết chương 1042.

Chương 1043. Tính sổ (1)

Lý Mộ ngẩng đầu nhìn chúng nó một cái, thản nhiên nói: “Rồng nhiều bắt nạt ít người phải không?”

Ngao Phong cười lạnh một tiếng, nói: “Ngươi muốn như thế nào?”

Lý Mộ nhìn Huyền Cơ Tử một cái, Huyền Cơ Tử gật gật đầu, phất tay đánh ra bốn đạo hào quang, rơi vào bốn cây cột khắc đầy phù văn trên quảng trường ngọn núi cao nhất.

Theo hào quang pháp lực nhập vào, bốn cây cột phù văn bỗng nhiên sáng trắng chói mắt.

Ngay sau đó, đông tây nam bắc bốn phương hướng của ngọn núi cao nhất bỗng nhiên xuất hiện bốn vòng xoáy, chưởng giáo Đan Đỉnh phái Vô Trần Tử, cùng Ngọc Dương Tử và hai vị thái thượng trưởng lão từ trong một vòng xoáy trong đó đi ra.

Chưởng giáo Linh Trận phái, cùng hai vị thái thượng trưởng lão, từ một vòng xoáy khác đi ra.

Chưởng giáo cùng hai vị thái thượng trưởng lão Nam tông, chưởng giáo cùng hai vị thái thượng trưởng lão Bắc tông, xuất hiện ở trong hai vòng xoáy cuối cùng.

Đạo môn ngũ tông, tổng cộng mười chín vị cường giả cảnh giới thứ bảy, mang mười mấy con rồng khổng lồ vây ở bên trong.

Cuối cùng, một cái chuông khổng lồ từ trên trời giáng xuống, che kín mọi người, đồng thời cũng triệt để phong tỏa cả mảng thiên địa.

Nhìn Hắc Long nhất tộc hoàn toàn sửng sốt, Lý Mộ thản nhiên nói: “Ngươi cho rằng, chỉ các ngươi biết lấy nhiều bắt nạt ít?”

Lý Mộ đoán được Hắc Long nhất tộc sẽ không bỏ qua, hắn chờ giờ khắc này đã lâu.

Truyền tống trận cự ly xa của Bạch Vân sơn, vốn là vì phòng bị ma đạo mà xây dựng, giờ khắc này đã phát huy công dụng, bọn họ thậm chí không cần mở ra toàn bộ, chỉ cần đạo môn ngũ tông, đã có thể mang chúng nó một lưới bắt hết.

Loại chiến đấu cấp bậc này, đám rồng đen cảnh giới thứ sáu kia không tạo ra được bất cứ tác dụng gì, có thể trực tiếp bỏ qua.

Có chút phiền phức, là mấy con rồng đen cảnh giới thứ bảy kia.

Trong đó, lấy ba con rồng lần trước tới Bạch Vân sơn thực lực mạnh nhất, lần này có thêm ba con, chỉ tương đương với siêu thoát sơ cảnh, mặc dù là Long tộc có ưu thế trời sinh, cường giả ngũ tông lấy hai địch một, cũng dư dả.

Không lưu lại thời gian phản ứng cho Hắc Long nhất tộc, thái thượng trưởng lão cùng các chưởng giáo của năm tông đồng thời ra tay.

Ở dưới tay bọn họ, đám rồng đen cảnh giới thứ sáu kia căn bản không chịu nổi một đòn, bảy con rồng đen, ở ngay sau đó bị bắt giữ, phong ấn tu vi, tùy tay ném ở đỉnh núi một bên.

Năm tên cảnh giới thứ bảy còn lại của Hắc Long tộc, cùng với con rồng đen kia dưới trướng Huyền Minh, thấy tình thế không ổn, đều lấy đầu rồng húc về phía chuông đạo.

Long tộc tuy cường đại, có thể mạnh mẽ áp chế Nhân tộc cùng cấp, nhưng cũng không chịu nổi nhiều người bắt nạt rồng ít, trận chiến này, căn bản không có hy vọng thủ thắng, Ngao Phong lại nào sẽ nghĩ đến, Phù Lục phái thế mà có thể ở trong nháy mắt triệu tập được nhiều cường giả như vậy, cho dù là dốc toàn lực Hắc Long nhất tộc, cũng không có cách nào đồng thời ứng đối nhiều như vậy…

Coong!

Thân rồng khổng lồ của sáu con rồng đánh vào trên chuông đạo, phát ra tiếng nổ vang thật lớn, nếu chỉ có một mình Lý Mộ, có lẽ không thể vây khốn bọn họ, nhưng giờ phút này trong chuông tụ tập mười mấy vị cường giả cảnh giới thứ bảy của năm tông, pháp lực tất cả mọi người đều thêm vào ở trên

chuông đạo, cho dù là ma đạo Tam tổ bị nhốt, cũng đừng hòng dễ dàng chạy thoát.

Hai tay Phù Đạo Tử lóe ra phù văn, cười lạnh nói: “Các ngươi còn dám trở về!”

Dứt lời, bóng người ông biến mất, một lần nữa xuất hiện, đã ở trên thân Ngao Phong. Phù Đạo Tử hai tay cầm sừng rồng, phù văn trong lòng bàn tay ùa vào thân rồng, thân thể Ngao Phong quay cuồng không ngừng, cũng không sao giãy thoát.

Lý Mộ càng thêm dứt khoát, hắn lấy ra Xạ Nhật cung, giơ cung bắn ra một mũi tên, trước ngực Ngao Vũ lóe ra một đạo ô quang, vảy ngược tế luyện không biết bao nhiêu năm giúp hắn chặn một mũi tên trí mạng này, nhưng cũng mất đi con bài chưa lật giữ mạng duy nhất.

Một mũi tên này, Lý Mộ dùng hai phần pháp lực.

Vù!

Vù!

Vù!

Vù!

Lý Mộ liên tiếp bắn ra năm mũi tên, pháp lực trong cơ thể tiêu hao hết, sau đó liền bay tới một bên yên lặng khôi phục pháp lực, giao chiến trường cho người khác.

Long tộc không hổ là chủng tộc viễn cổ dị thú duy nhất kéo dài xuống, thiên phú thần thông cực mạnh, thân thể cũng cường đại vô cùng, dưới tình huống pháp lực xấp xỉ, cần hai cường giả Nhân tộc cùng cấp bậc mới có thể ứng đối.

Nhưng cho dù không có Lý Mộ, nơi đây cảnh giới thứ bảy cũng có mười tám vị, một mình Phù Đạo Tử đã có thể độc chiến đại trưởng lão Hắc Long nhất tộc, còn lại ba người đối phó một con còn thừa, lại thêm năm mũi tên của Lý Mộ đã tiêu hao chúng nó không ít, thế cục trong chuông đạo hầu như là nghiêng về một phía.

Toàn thân Phù Đạo Tử vờn quanh phù văn màu vàng, mang Ngao Phong gắt gao áp chế, lớn tiếng nói: “Rắn bốn chân, bốn

tọa còn thiếu một vật cưỡi, ngươi nếu nguyện ý trở thành vật cưỡi của bổn tọa, hôm nay liền tha mạng rồng ngươi, như thế nào?”

Ngao Phong lạnh lùng nói: “Đừng hòng, Long tộc vĩnh viễn không làm nô lệ!”

Hắn thét dài một tiếng, hai cái sừng rồng hồ quang lóe ra một trận, giữa sừng rồng ngưng tụ ra một quả cầu sét. Quả cầu sét này là màu đen, theo quả cầu sét ngưng tụ, màu đen trên thân Ngao Phong thậm chí cũng nhạt đi một ít.

Hầu như là ở nháy mắt, quả cầu sét này liền lóe ra đến trước mặt Phù Đạo Tử, ông muốn thuấn di tránh né, nhưng bị đuôi rồng của Ngao Phong cuốn lấy, không thể di động mảy may.

Giờ khắc này, ông cảm giác được một loại nguy cơ mãnh liệt.

Lúc chỉ mành treo chuông, bóng người Phù Đạo Tử bỗng nhiên biến mất, đuôi rồng của Ngao Phong cuốn lấy, biến thành Ngao Lôi một trong bốn đại trưởng lão của Hắc Long nhất tộc.

Mà vị trí Ngao Lôi, thân hình Phù Đạo Tử hiện ra.

Lý Mộ buông ra thủ ấn, một chút pháp lực vừa mới khôi phục một lần nữa tiêu hao hết sạch.

Thần thông của Long tộc, Lý Mộ hiểu biết hơn so với bất cứ một con rồng nào nơi này, một thần thông này Ngao Phong hiến bộ phận tu vi của mình, không phải Phù Đạo Tử có thể ngăn cản, quả cầu sét này tuy không thể khiến hắn hồn phi phách tán, nhưng có thể hủy diệt thân thể ông, làm trọng thương nguyên thần, lúc này cho dù Ngao Vũ chỉ thi triển một chiêu Hô Phong Hoán Vũ đơn giản nhất, Phù Đạo Tử đang bị thương nặng cũng có nguy hiểm hoàn toàn ngã xuống.

Rơi vào đường cùng, Lý Mộ chỉ có thể thi triển Di Hình Hoán Ảnh, mang vị trí ông cùng Ngao Lôi trao đổi, để ông tránh được một đòn này.

Hết chương 1043.

Chương 1044. Tính sổ (2)

Quả cầu sét đó rơi ở trên thân Ngao Lôi, nháy mắt nổ tung, toàn thân Ngao Lôi tia sét lóe lên hỗn loạn, mặc dù lấy thân thể Long tộc cường hãn của hắn, cũng biến thành máu thịt nhầy nhụa, vảy bong ra từng miếng, khí tức trên người suy yếu đến cực điểm, thậm chí không thể duy trì ngự không, nặng nề ngã xuống.

"Ngao Lôi!"

Mắt thấy đồng tộc bị mình đánh trọng thương, Ngao Phong phát ra một tiếng rống giận, rất nhanh đã khóa mục tiêu Lý Mộ, không để ý tất cả hướng hắn lao tới, nhưng lúc này, bóng người Phù Đạo Tử lần nữa xuất hiện ở trước mắt hắn.

"Cút ngay!"

Ngao Phong lúc này chỉ muốn mang Lý Mộ xé thành mảnh vụn, hung hăng lao về phía Phù Đạo Tử. Phù Đạo Tử hai tay xẹt qua, trước người hiện ra một vách chắn bùa chú, hừ lạnh nói: "Muốn bắt nạt đệ tử lão phu, qua lão phu một cửa này trước!"

Long tộc vốn muốn lấy nhiều bắt nạt ít, không ngờ thật sự biến thành lấy nhiều bắt nạt ít, chẳng qua bị bắt nạt là bọn hắn.

Một chỗ khác, vẻ mặt Ngao Ô dần dần trở nên kiên quyết.

Việc đã đến nước này, Ngao Ô biết rõ, nhiệm vụ Ngũ tổ đại nhân giao phó đã thất bại, ngay cả bản thân hắn cũng khó bảo toàn, rơi vào trong tay Lý Mộ, kết cục có thể đoán được.

Nhìn Lý Mộ cách đó không xa, trong mắt hắn hiện ra một tia tàn khốc, kích phát mười phần pháp lực, tạm thời thoát khỏi ba người vây công hắn, hóa thành một tia sét màu đen, hướng Lý Mộ bắn nhanh đến.

Nếu hắn chết, có thể đổi lấy Lý Mộ ngã xuống, như vậy tất cả là đáng giá.

Trong quá trình lao về phía Lý Mộ, trên thân thể hắn bỗng nhiên truyền đến pháp lực dao động vô cùng mãnh liệt.

Sắc mặt Phù Đạo Tử biến đổi hẳn, vội vàng nhắc nhở: "Không tốt, hắn muốn tự bạo!"

Cự long cảnh giới thứ bảy tự bạo, đủ để mang Bạch Vân sơn san thành bình địa, giờ phút này đệ tử cấp thấp cảnh giới thứ năm trở xuống của Bạch Vân sơn đều phải chôn cùng hắn!

Con rồng này là muốn kéo Lý Mộ đồng quy vu tận, đồng thời hủy toàn bộ tổ đình Phù Lục phái.

Lý Mộ đương nhiên không có khả năng để hắn như nguyện, hắn tâm niệm khẽ động, chuông đạo lóe lên, sau đó nhanh chóng co rút lại, mang con rồng này vây ở trong chuông, theo ánh sáng chói mắt, chuông đạo bắt đầu hướng ra phía ngoài bành trướng, theo sau lại lại co rút lại.

Một lát sau, trong chuông đạo khôi phục bình tĩnh, nhưng không gian chỗ này lại xuất hiện một cái hố đen, theo thời gian trôi qua, chậm rãi khép kín.

Bao gồm Phù Đạo Tử ở trong, tất cả mọi người ở đây đều kinh hãi lạnh cả người, nếu không ngăn cản con rồng này tự bạo, đạo môn lục tông sau hôm nay, chỉ sợ cũng chỉ còn lại có năm tông.

Bị dọa không chỉ có đám người đạo môn, ngay cả Hắc Long nhất tộc, cũng không ngờ Ngao Ô thế mà cương liệt như vậy.

Trong lòng bọn họ bi phẫn thêm khuất nhục, giờ phút này thế mà cũng sinh ra ý nghĩ noi theo Ngao Ô, bảo vệ uy nghiêm của Long tộc.

Lúc này, Lý Mộ bỗng nhiên đưa tay chộp một phát, từ trong chuông đạo bắt ra một quầng sáng. Thần niệm hắn đảo qua quầng sáng, trong lòng nhất thời hiểu, vì sao Ngao Ô sẽ làm ra hành động cỡ này.

Con cự long tên là Ngao Ô này, đã sớm không phải thiên tài Hắc Long nhất tộc lúc ban đầu.

Ký ức của hắn bị mạnh mẽ lau đi, tiếp nhận ký ức của một người khác, thân phận người này, là một tâm phúc thủ hạ của Huyền Minh vạn năm trước, lúc ấy truyền thừa ký ức, không chỉ có ma đạo chư tổ, còn có tâm phúc của mỗi người bọn họ.

Hắn phụng lệnh Huyền Minh, châm ngòi Hắc Long nhất tộc và Lý Mộ đối lập, làm một nhánh cường đại nhất trong long tộc tứ hải, kết thù với Hắc Long nhất tộc, xấp xỉ tương đương với trêu chọc một cái Huyền Tông khác.

Chỉ là ngay cả Huyền Minh cũng không biết, thủ đoạn Lý Mộ vốn chuẩn bị cho bọn họ, trùng hợp ở nơi này dùng tới.

Hắn phất tay ném quầng sáng đó cho Ngao Phong, không khách khí nói: "Một lũ rồng ngu ngốc, các ngươi tự mình nhìn xem đi!"

Khi nhìn thấy quầng sáng đó, Ngao Phong đã cảm giác không thích hợp, giờ phút này dùng thần niệm đảo qua quầng sáng này, ký ức thuộc về Ngao Ô, từng màn hiện lên ở trước mắt hắn.

Những ký ức này, căn bản không thuộc về hắc long Ngao Ô, mà là một lão quái vật ký ức truyền thừa vạn năm, hắn xâm chiếm thân thể Ngao Ô, còn châm ngòi Hắc Long nhất tộc và Phù Lục phái đại chiến, là thủ phạm tạo thành loại cục diện này hôm nay!

Ngao Phong xem xong, vừa kinh vừa giận, lập tức nói: "Dừng tay hết lại!"

Theo hắn dứt lời, ba con rồng đen khác đều hóa thành hình người, bay đến bên cạnh hắn, các cường giả của năm phái cũng tạm thời thu tay lại.

Xạ Nhật cung là tuyệt đối không đòi về được, bây giờ quan trọng, là Hắc Long nhất tộc tự cứu như thế nào. Tuy chính hắn cũng có sai lầm to lớn, nhưng Ngao Phong chỉ có thể mang toàn bộ tội lỗi trách nhiệm đều đổ lên trên người Ngao Ô đã chết, vẻ mặt xấu hổ nhìn Lý Mộ, nói: "Hiểu lầm, đều là hiểu lầm, chúng ta đều trúng kế ma đạo…"

Lý Mộ cười lạnh một tiếng, nói: "Hắc Long nhất tộc các ngươi cả tộc cũng ức hiếp tới sơn môn Phù Lục phái ta rồi, một câu hiểu lầm có thể bỏ qua?"

Ngao Phong vội vàng nói: "Đều là lỗi của chúng ta, chúng ta nguyện ý trả giá một ít bồi thường…"

Vẻ mặt Lý Mộ có điều dịu đi, sau đó nói: “Nói tới bồi thường, ta tính toán rõ ràng với các ngươi. Các ngươi không đến Bạch Vân sơn, chúng ta cũng không cần mở ra truyền tống trận, một đi một về, linh ngọc tiêu hao, các ngươi phải bồi thường gấp mười.”

Ngao Phong lập tức gật đầu, nói: “Nên vậy mà.”

Lý Mộ lại nói: “Đạo hữu tiền bối mấy tông khác, buông xuống công việc trong tông môn, không ngại xa xôi vạn dặm truyền tống đến nơi đây, phí đi đường phí lỡ việc, các ngươi cũng phải bồi thường.”

Tuy không biết phí đi đường phí lỡ việc là có ý tứ gì, nhưng vì có thể bảo vệ Hắc Long nhất tộc, Ngao Phong cũng chỉ có thể gật đầu: “Cái này cũng có thể.”

Lý Mộ tiếp tục nói: “Hắc Long nhất tộc các ngươi, gióng trống khua chiêng tấn công Bạch Vân sơn chúng ta, tạo thành bóng ma tâm lý rất lớn đối với đệ tử phái ta, món nợ này, cũng không phải là bồi thường linh ngọc là được.”

Trong lòng Ngao Phong dâng lên một loại dự cảm không ổn, hỏi: “Vậy các ngươi muốn chúng ta làm như thế nào?”

Lý Mộ nhìn hắn, thản nhiên nói: “Rất đơn giản, Hắc Long nhất tộc các ngươi, từ nay về sau nghe phái ta sai phái, lấy điều này chuộc lỗi, mười năm sau, tha các ngươi tự do.”

Ngao Phong quả quyết nói: “Điều đó không có khả năng, Long tộc vĩnh viễn không làm nô lệ!”

Long tộc đương nhiên không phải vĩnh viễn không làm nô lệ, hoặc là cho không đủ, hoặc là uy hiếp không đủ, Xưng Tâm chính là một ví dụ.

Lý Mộ nhún vai, không để bụng nói: “Đương nhiên, ngươi cũng có thể từ chối, ta không ngại mang các ngươi luyện hết thành long thi, ta có một đám bằng hữu phi thường nguyện ý làm chuyện loại này…”

Hết chương 1044.

Chương 1045. Mượn cơ hội tống tiền

Long tộc vẫn luôn cho rằng mình là chủng tộc tôn quý nhất thế gian, chủng tộc bọn họ thần thông cường đại vô cùng, cho dù là rồng con vừa mới sinh ra, cũng có thể phun khí tác chiến, thực lực có thể so với nhân yêu cảnh giới thứ tư.

Vô luận là nhân loại yêu vật, hay là cỏ cây tinh quái khác, ở trong mắt bọn họ đều là sinh vật cấp thấp.

Long tộc cao ngạo, sao có khả năng sẽ nghe theo sinh vật cấp thấp sai phái?

Bất cứ một con cự long nào, cũng khó tiếp nhận loại khuất nhục này.

Nhưng không tiếp nhận, Hắc Long nhất tộc sẽ ở hôm nay diệt tộc.

Nhân loại trước mắt, ở thời điểm nói mang bọn họ luyện thành long thi, biểu cảm trên mặt không hề dao động, trong mắt thậm chí còn có chút nóng lòng muốn thử, loại ánh mắt này, khiến Ngao Phong từ đáy lòng cảm nhận được hàn ý cực đoan.

Trực giác nói cho hắn, người trước mắt thật sự có thể làm ra loại chuyện tàn nhẫn này.

Hắc Long nhất tộc kéo dài đến nay, tính cả rồng con vừa mới sinh ra, cùng với rồng già sắp ngã xuống, cũng chỉ mấy chục con mà thôi, vì đoạt lại Xạ Nhật cung, hắn lần này điều khiển cường giả toàn tộc, một khi tất cả đều chết ở chỗ này, chỉ còn lại có già yếu trong tộc, Hắc Long nhất tộc cách diệt tộc liền không xa.

Trong lòng hắn cuối cùng bất đắc dĩ thở dài, hỏi Lý Mộ: “Mười năm?”

Lý Mộ gật gật đầu, xác nhận nói: “Mười năm.”

Hôm nay thế cục đại lục thay đổi bất ngờ, trong mười năm có thể xảy ra rất nhiều chuyện, đám rồng đen này thực lực

không thể khinh thường, trước lừa mười năm là mười năm, chuyện mười năm sau thì mười năm sau lại nói.

Ngao Phong nhìn nhìn đồng tộc cũng khuất nhục bất đắc dĩ, nghiến răng nói: “Trước ký khế ước thiên đạo.”

Khế ước thiên đạo không khác gì lời thề đạo, là lấy máu hai bên, thiên địa làm chứng, sáng lập thề ước, nếu trái, trời tru đất diệt.

Thiên địa vận hành tự có một bộ quỹ tích, người đang làm, trời đang nhìn, thế gian các tộc tu hành, đều phải tuần hoàn thiên địa chi đạo này.

Lý Mộ và Ngao Phong dùng máu ở trên không viết xuống nội dung thề ước, sau khi tụng niệm chú ngữ thiên đạo thề ước, văn tự thề ước dần dần biến mất.

Lý Mộ phủi phủi tay, nói: “Khế ước đã kết thành, nên nói chuyện bồi thường rồi.”

Hắn chỉ vào cột đá thật lớn chung quanh khắc đầy phù văn của ngọn núi cao nhất, nói: “Nhìn thấy những cột đá kia chưa, đó là truyền tống trận khoảng cách siêu xa, mỗi một lần khởi động, đều phải tiêu phí một ngàn thượng phẩm linh ngọc, bồi thường gấp mười chính là một vạn, đi tới đi lui là hai vạn, bốn cây cột đá là tám vạn, lại thêm phí đi đường, phí lỡ công việc của tiền bối các tông, gom lại là mười vạn, các ngươi là bây giờ thanh toán hết hay là theo giai đoạn?”

Ngao Phong trợn mắt rồng, lắp bắp hỏi: “Bao… Bao nhiêu?”

Lý Mộ đằng hắng cổ họng, nói: “Mười vạn thượng phẩm linh ngọc, không thừa một khối, không thiếu một khối.”

Biểu cảm trên mặt Ngao Phong đã chấn động không gì sánh kịp, đấy là mười vạn thượng phẩm linh ngọc, không phải trung phẩm linh ngọc, không phải hạ phẩm linh ngọc, lại càng không phải tảng đá, truyền tống trận cái quỷ gì cần tiêu hao nhiều linh ngọc như vậy!

Tống tiền, đây là tống tiền trắng trợn!

Lý Mộ biết trong lòng hắn đang nghĩ cái gì, hắn thật sự là đang tống tiền, nhưng thật không dễ gì gặp được đám coi tiền như rác lớn nhất mười châu, bọn họ sao có thể dễ dàng buông tha?

Long tộc là tham tài nhất, cũng là chủng tộc giữ tài sản nhất.

Lý Mộ thường xuyên nghe Xưng Tâm nói, trưởng lão trong tộc, ngủ cũng là ngủ ở trên núi linh ngọc chồng chất, một cái Hắc Long nhất tộc, tuyệt đối so với năm phái cộng lại còn giàu nứt đố đổ vách hơn.

Sắc mặt Ngao Phong lúc sáng lúc tối, người này hiển nhiên là đang nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, nhưng rồng ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, mười vạn thượng phẩm linh ngọc, đối với người khác mà nói, là con số nghĩ cũng không dám nghĩ, tuy hắn cũng sẽ cảm thấy đau lòng, nhưng còn chưa đến mức thương cân động cốt.

Hắn nghiến răng, từ trong kẽ răng ép ra vài chữ: "Mười vạn thì mười vạn, nhưng trên người ta không mang nhiều linh ngọc như vậy, phải về Tây Hải long cung lấy."

Lý Mộ mắt sáng ngời, nói: "Được, ta theo ngươi cùng nhau trở về, thuận tiện lại tính toán phí tổn thất tinh thần của đệ tử Bạch Vân sơn ta…"

Ngao Phong nhìn thấy ánh sáng trong mắt Lý Mộ, trong lòng bỗng dâng lên một loại dự cảm cực kỳ không ổn, có chút hối hận hắn vừa rồi nhắc tới Tây Hải long cung, vội vàng nói: "Không cần, ta trở về một mình là được…"

Lý Mộ cười cười, nói: "Đừng khách khí, ta cho tới bây giờ chưa từng đi long cung, thuận tiện đi tăng thêm kiến thức…"

Ngao Phong lắc đầu nói: "Thực sự không cần…"

Lý Mộ cười nói: "Cần cần…"

…

Nhân yêu các tộc chiếm lĩnh thập châu đại lục, biển diện tích càng thêm rộng lớn, thì bị tứ hải Long tộc chiếm lĩnh.

Long tộc không phải là một chủng tộc thống nhất, tứ hải Long tộc phân biệt là Hắc Long nhất tộc, Ngân Long nhất tộc, Bạch Long nhất tộc, Thanh long nhất tộc.

Trong đó, Hắc Long nhất tộc chiếm cứ Tây Hải, Bắc Hải là lãnh địa của Ngân Long nhất tộc.

Thanh long nhất tộc cùng Bạch Long nhất tộc hoạt động ở Nam Hải cùng Đông Hải, Long tộc cũng có mâu thuẫn rất lớn với nhau, so với nhân yêu hai tộc phân liệt càng thêm nghiêm trọng, thậm chí diễn biến ra một chuỗi khinh bỉ.

Trong đó, Hắc Long nhất tộc cường đại nhất đứng ở đỉnh chuỗi khinh bỉ, cho rằng Long tộc màu sắc khác đều là Long tộc cấp thấp, kế tiếp là Ngân Long nhất tộc, Bạch long cùng Thanh long ở đáy dưới cùng của chuỗi khinh bỉ Long tộc.

Một điểm này, Lý Mộ từng thấy từ trong nhật kí của Ngao Thanh, vạn năm trước, Long tộc đã tồn tại kì thị chủng tộc.

Cho nên hắn lấy thân phận thanh long, trở thành vương của Long tộc mới càng thêm đáng quý, truyền thuyết về hắn, ở Long tộc truyền lưu vạn năm.

Lý Mộ tuy cảm thấy loại kỳ thị này không nên, nhưng cũng may mắn có loại kỳ thị này.

Long tộc thực lực cá thể cực kỳ cường đại, nhưng số lượng quá ít, trên đại lục Nhân tộc mấy tỷ, Yêu tộc cũng có hơn trăm triệu, tứ hải Long tộc cộng lại chỉ có hơn trăm con. Bọn họ vừa sinh ra đã có Trung tam cảnh, thân thể cường đại, thần thông nghịch thiên, tốc độ tu hành còn nhanh, khuyết điểm duy nhất chính là sinh sản rất khó, dù vậy, một cái Hắc Long nhất tộc, thực lực cũng so được với hai tông của đạo môn.

Nếu bây giờ tứ hải Long tộc không có kì thị chủng tộc khắc vào trong huyết mạch, liên hợp thành một Long tộc thống nhất, Long tộc lại xuất hiện một vị cường giả cảnh giới thứ tám, đứng đầu đại lục nhất định là Long tộc không thể nghi ngờ.

Trên đời hiện nay, người giống với Lý Mộ, biết nguồn gốc của Long tộc cũng không nhiều.

Hết chương 1045.

Chương 1046. Chó nhà giàu (1)

Bọn họ giống với viễn cổ dị thú, từng là kẻ địch của Nhân tộc, hình thức sinh mệnh còn cao hơn hai tộc nhân yêu, là một loại viễn cổ dị thú duy nhất còn sống trên đại lục.

Ngao Phong tuy không tình nguyện, nhưng vẫn mang Lý Mộ đi Tây Hải.

Về phần đồng tộc khác của hắn, thì đều ở lại Bạch Vân sơn, làm long chất*, điều này khiến hắn không thể dùng chiêu trò gì.

(*): chất - con tin

Đáy biển Tây Hải, Ngao Phong biến thành thân rồng, không nói một tiếng hướng biển sâu bơi đi, thấy Lý Mộ luôn đi theo bên cạnh gã, trong mắt rồng cực lớn của gã hiện lên một lần kinh ngạc, dần dần đẩy nhanh tốc độ.

Dần dần, gã liền chấn động phát hiện, mặc dù là gã thi triển toàn bộ tốc độ, cũng chưa thể kéo giãn khoảng cách với Lý Mộ, từ đầu tới cuối, hắn đều không nhanh không chậm đi theo bên cạnh gã.

Đáy nước là địa bàn của Long tộc, tu vi của nhân loại sẽ bị áp chế, tốc độ cùng thực lực Long tộc thì tăng phúc không nhỏ, nhưng người này sau khi xuống biển, tốc độ ngược lại nhanh hơn, trên người phát ra khí tức cũng càng thêm nguy hiểm, có đôi khi, Ngao Phong thậm chí hoài nghi, bọn họ ai mới là Long tộc thật sự.

Bí mật trên thân người này càng nhiều, Ngao Phong đối với hắn lại càng thêm kiêng kị, không dám tiến hành thử đối với hắn nữa, rất nhanh liền dẫn hắn tới một quần thể cung điện từ san hô kiến tạo mà thành.

Trong các nơi cung điện, đều tản mát ra khí tức Long tộc.

Thần niệm Lý Mộ đảo qua, phát hiện những Long tộc này tu vi đều ở cảnh giới thứ sáu trở xuống, không phải rồng con nhỏ tuổi, chính là rồng già trên thân tử khí quấn quanh, nhìn vào đây, số lượng Hắc Long nhất tộc, đại khái không đến bốn

mươi con, đợi đám rồng già này chết đi, số lượng còn có thể giảm bớt một chút nữa.

"Tham kiến Phong trưởng lão…"

Cảm nhận được khí tức của Ngao Phong, mấy con rồng đen bay ra khỏi long cung, hướng Ngao Phong khấu đầu hành lễ. Ngao Phong chỉ gật gật đầu, liền dẫn Lý Mộ đi tới một long cung diện tích lớn nhất chỗ sâu nhất.

Từng ngọn núi linh ngọc, chồng chất ở trên đại điện nhìn qua không thấy giới hạn, dưới chân núi, các loại linh dược quý giá, khoáng thạch, pháp khí tùy ý phân tán, mặc dù là Lý Mộ nhìn quen trường hợp lớn, cũng bị một màn này làm chấn động nói không ra lời.

So sánh với Hắc Long nhất tộc, Phù Lục phái như là một người ăn xin, đứng ở trước núi linh ngọc liên miên phập phồng, Lý Mộ hít thở cũng nặng nề thêm một chút.

Ngao Phong tựa như là cảm nhận được cái gì, lập tức nhắc nhở: "Chúng ta đã nói là mười vạn thượng phẩm linh ngọc…"

"Ta biết ta biết…"

Lý Mộ gật gật đầu, ánh mắt lại tiếp tục nhìn quét ở trên dãy núi linh ngọc.

Trong lòng hắn thậm chí sinh ra một cái ý niệm, nếu không vẫn là mang Hắc Long nhất tộc luyện đi, như vậy, linh ngọc nơi này, chẳng phải là tất cả đều thuộc về hắn?

Bên cạnh Lý Mộ, Ngao Phong không hiểu sao rùng mình một cái, tựa như là ý thức được cái gì, lập tức nói: "Đừng quên thiên đạo thề ước!"

Lý Mộ thở dài, hắn xét cho cùng không phải ma đạo, không làm ra được loại chuyện này.

Hắn nhìn về phía Ngao Phong, thản nhiên nói: "Hắc Long nhất tộc các ngươi, triệu tập cường giả cả tộc xông vào Bạch Vân sơn ta, tạo thành bóng ma tâm lý cùng thương tổn tinh thần thật lớn đối với đệ tử bổn phái, rối loạn đạo tâm bọn họ, ảnh hưởng bọn họ về sau tu hành, do đó ảnh hưởng bổn phái tương lai phát triển, món nợ này, chúng ta cũng nên tính đi…"

Phát hiện sau khi nhìn thấy bảo tàng này, Lý Mộ liền bắt đầu trở nên khí thế ép người, Ngao Phong biết, Hắc Long nhất tộc lần này tổn thất, so với hắn đoán trước còn lớn hơn.

Hắn chỉ vào một ngọn núi do linh ngọc đắp, nói: “Chỗ linh ngọc này, coi như là tộc ta bồi tội đối với đệ tử quý phái.”

Lý Mộ nhìn ngọn núi linh ngọc đó, do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn gật gật đầu.

Việc nào ra việc đó, Ngao Phong ra tay vẫn rất hào phóng, hắn nếu còn không đáp ứng, chính là trắng trợn lừa bịp tống tiền bính từ*, làm danh môn chính phái, sao có thể làm loại việc bất nghĩa này?

(*): bính từ - ám chỉ 1 hiện tượng hay xảy ra ở TQ, đó là cố ý lao vào những chiếc xe đang chạy và ăn vạ, đòi bồi thường.

Nhận khoản bồi thường to lớn của Hắc Long nhất tộc, Lý Mộ rời khỏi tòa thuỷ tinh cung này, khi đi ra khỏi cửa chính, còn quay đầu lưu luyến nhìn vài lần.

Ngao Phong tay mắt lanh lẹ, lập tức đóng cửa chính cung điện, đưa tay nói: “Mời.”

Tuy trong lòng không tình nguyện, nhưng Ngao Phong vẫn ở Tây Hải long cung chiêu đãi Lý Mộ, đại tiệc hải sản bày đầy cả một bàn, cũng coi như là phong phú.

Bởi vì cường giả Hắc Long nhất tộc trừ Ngao Phong đều bị giam ở Phù Lục phái, giờ phút này, Tây Hải long cung đều là rồng con cùng rồng già.

Long tộc thiên phú tu hành cực cao, trong đó đại bộ phận đều có thể xưng là thiên tài tu hành, nhưng cũng có một bộ phận Long tộc, tư chất thường thường.

Ở đây có mười mấy con rồng già, chỉ có tu vi cảnh giới thứ năm, bọn họ sinh ra đã là cảnh giới thứ tư, cho tới bây giờ cũng chưa đột phá cảnh giới thứ sáu, cho dù ở vài năm tới còn có thể đột phá một tầng cảnh giới nữa, rất nhanh vẫn sẽ bởi vì tuổi thọ hết mà chết.

Nhìn đám rồng già tử khí nặng nề kia, trong lòng Lý Mộ bỗng nhiên có chủ ý.

Hắn buông đũa, như vô tình hỏi một con rồng già bên cạnh: "Vị Long tộc tiền bối này, không biết năm nay thọ bao nhiêu?"

Ngao Phong đại trưởng lão cũng chưa giới thiệu thân phận vị nhân loại này, nhưng có thể được hắn tự mình đưa đến long cung, lại mở tiệc chiêu đãi, nhất định là bằng hữu của Long tộc, bởi vậy Long tộc ở đây đối với Lý Mộ cũng tương đối khách khí.

Hơi thở già nua quấn quanh trên thân lão long này, nghe được Lý Mộ hỏi vấn đề này, trong đôi mắt già đục ngầu hiện ra nét đau thương, nói: "Hổ thẹn, qua hai năm nữa, liền sống tạm hai giáp rồi…"

Long tộc cảnh giới thứ năm tuổi thọ chỉ có hai giáp, nói cách khác, lão long trước mắt chỉ có hai năm sống tốt.

Lý Mộ vươn tay, ánh sáng trắng hiện lên, trong lòng bàn tay xuất hiện một lá bùa. Hắn nhìn lão long đó, nói: "Đây là một tấm Thiên Cơ Phù, có thể gia tăng mười năm tuổi thọ, vốn bùa này là ta chuẩn bị cho bản thân, nhưng bây giờ xem ra, ngươi tựa như so với ta càng cần hơn, nếu ngươi nguyện ý, ta có thể mang nó bán trao tay cho ngươi…"

Thiên Cơ Phù trên tay Lý Mộ thật ra có không ít, lúc ấy hắn còn chưa từ trong tay ma đạo đạt được phương pháp kéo dài tuổi thọ, đành phải cùng nữ hoàng luyện chế thêm mấy tấm Thiên Cơ Phù, dùng để ứng đối cho mọi tình huống.

Hết chương 1046.

Chương 1047. Chó nhà giàu (2)

Về sau hắn từ trong thiên thư ma đạo học được Thâu Thiên Đại Trận, tuy tiêu hao không ít, nhưng công hiệu là gấp mấy lần Thiên Cơ Phù, Thiên Cơ Phù trong tay liền không có tác dụng.

Căn cứ nguyên tắc tận dụng hết giá trị mọi vật, có thể không lãng phí thì không lãng phí, Lý Mộ tính mang bọn nó bán cho Long tộc.

Tuy đối với các Long tộc không có thiên phú này mà nói, cho dù nhiều thêm mười năm tuổi thọ, cũng không có khả năng từ cảnh giới thứ năm đột phá đến cảnh giới thứ bảy, nhưng ai có thể từ chối sống lâu thêm mười năm?

Về phần vì sao không dùng Thâu Thiên Đại Trận giúp bọn họ, thứ nhất, Thiên Cơ Phù trong tay Lý Mộ cần xử lý, thứ hai, Long tộc là thân phận gì, viễn cổ dị thú sót lại, rõ ràng là sinh mệnh thể so với Nhân tộc cùng Yêu tộc càng cao cấp hơn, dưới tình huống tuổi thọ bình thường, bọn họ cũng đã tự do ở bên bờ vực sự thống trị thế giới, kéo dài thêm cho bọn họ một giáp tuổi thọ nữa, sáu mươi năm sau, có lẽ cho dù ma đạo và chính đạo liên thủ, cũng phải bị bọn họ ấn ở trên mặt đất ma sát.

Nghe nói lá bùa này có thể sống thêm mười năm, ánh mắt mấy con rồng già ở đây đồng thời nhìn về phía Lý Mộ, trong mắt rồng nở rộ hào quang.

“Lá bùa này bán thế nào?”

“Còn hay không!”

“Ta mua một tấm!”

“Ta cũng mua một tấm!”

…

Ở sau khi Lý Mộ lấy ra Thiên Cơ Phù, không khí chung quanh đột nhiên thay đổi, từng con rồng già sắp hết tuổi thọ

mang Lý Mộ vây quanh nhiều vòng, nhìn hắn như là nhìn một món tuyệt thế trân bảo.

Sau đó, ánh mắt bọn họ lại đồng loạt nhìn về phía Ngao Phong.

Mười năm cũng không tính là ngắn, cho dù không đủ để đột phá cảnh giới, cũng có thể ở thế gian này hưởng thụ thêm mười năm.

Bọn họ căn bản không để ý giá của lá bùa này, cho dù lúc còn sống cất chứa tích góp quá nhiều bảo bối, sau khi chết cũng không cách nào mang đi, dùng để đổi mười năm tuổi thọ không tốt sao?

Long tộc bình thường tích tụ là có hạn, tài phú chung của Hắc Long nhất tộc nắm giữ ở trong tay trưởng lão hội.

Đối mặt ánh mắt chờ mong của tộc nhân, Ngao Phong căn bản không có khả năng nói ra lời từ chối. Long tộc số lượng vốn thưa thớt, mấy ngàn năm qua, tốc độ sinh sản của tộc nhân, căn bản so ra kém tốc độ tử vong.

Bất cứ một vị tộc nhân nào, đối với Long tộc đều ý nghĩa trọng đại.

Cho dù biết đây là Lý Mộ đang có ý với tài bảo Long tộc, nhưng hắn căn bản không có lựa chọn khác.

Linh ngọc đối với bọn họ mà nói chỉ là con số, không thể so với mạng của tộc nhân, Ngao Phong nhìn Lý Mộ, nói: “Ngươi có mấy tấm Thiên Cơ Phù, ta lấy hết.”

Lý Mộ nhìn Ngao Phong, mỉm cười, nói: “Ngươi biết, vẽ bùa, Phù Lục phái chúng ta là chuyên nghiệp, Thiên Cơ Phù, các ngươi muốn bao nhiêu, chúng ta liền có bấy nhiêu.”

Nếu là người khác, Ngao Phong có lẽ còn có thể hoài nghi bùa này thật giả.

Nhưng đây là Phù Lục phái, thế gian hiện nay, không có ai so với bọn họ càng hiểu phù lục hơn.

Ngao Phong chỉ quan tâm giá. Hắn nhìn Lý Mộ, hỏi: “Một tấm Thiên Cơ Phù, bao nhiêu linh ngọc?”

Người ngoài tìm Phù Lục phái vẽ thiên giai phù lục, cần tự chuẩn bị phù dịch, lại thêm mười vạn hạ phẩm linh ngọc.

Độ khó của thánh giai phù lục, nói từ trên nguyên tắc, là gấp thiên giai phù lục mười lần trở lên, cho nên Lý Mộ một tấm Thiên Cơ Phù thu hắn một trăm vạn hạ phẩm, cũng chính là một vạn trung phẩm linh ngọc, cũng không quá phận chút nào cả.

Lý Mộ nhìn Ngao Phong, thản nhiên nói: "Một vạn."

Ngao Phong cau mày, gã biết Lý Mộ muốn công phu sư tử ngoạm, nhưng không ngờ hắn khẩu vị lớn như vậy, nhưng, thánh giai phù lục có tiền cũng không có chỗ mua, cho dù là có linh ngọc cũng mua không được, vật ấy chỉ có Phù Lục phái có thể chế, giá cao hơn chân trời, cũng hợp tình hợp lý.

Cuối cùng, hắn nghiến răng một cái, nói: "Một vạn thượng phẩm linh ngọc thì một vạn thượng phẩm linh ngọc, nhưng các ngươi ngày sau không thể nâng giá nữa, Thiên Cơ Phù ưu tiên cung cấp cho Long tộc chúng ta…"

Câu nói phía sau của Ngao Phong, thật ra Lý Mộ đã không nghe rõ nữa.

Cả đầu óc hắn đều là một vạn thượng phẩm linh ngọc Ngao Phong nói.

Hắn nói một vạn, là trung phẩm linh ngọc, một vạn thượng phẩm linh ngọc mua lá bùa, cho dù là thánh giai phù lục, bất luận kẻ nào nghe được cũng sẽ cho rằng người mua điên rồi.

Cho dù là Lý Mộ, trong lúc nhất thời cũng chưa lấy lại tinh thần.

Long tộc chó nhà giàu này, đơn vị linh ngọc ngầm thừa nhận lại là thượng phẩm, Lý Mộ ở trước mặt bọn họ, giống như là người ăn xin chưa từng trải đời.

Nhưng ngẫm lại cũng đúng, Nhân tộc và Yêu tộc tuy chiếm cứ lục địa, nhưng diện tích biển cả, là không chỉ hơn đất liền mười lần, tài nguyên đáy biển càng thêm phong phú, Long tộc làm chủ nhân hải dương, độc bá tài nguyên hải dương, ai có thể đọ giàu với bọn họ?

Ngao Phong hiểu lầm hắn ngây người, lập tức nói: “Một vạn linh ngọc, ngươi không thể đổi ý nữa!”

Lý Mộ lúc này mới hoàn hồn, sau đó nói: “Không đổi ý, nói một vạn chỉ một vạn, vốn dựa theo quy củ Phù Lục phái chúng ta, vẽ bùa là cần các ngươi cung cấp phù dịch, một lần này, phù dịch có thể do Phù Lục phái chúng ta cung cấp.”

Bán người khác một vạn thượng phẩm linh ngọc một lá bùa, nếu ngay cả phù dịch cũng cần người khác cung cấp, linh ngọc này hắn cầm không yên tâm.

Không ngờ, Ngao Phong lại trực tiếp khoát tay, quả quyết từ chối nói: “Không cần, các ngươi đối với người khác quy củ thế nào, đối với chúng ta cứ quy củ vậy, để người ngoài biết, còn tưởng Long tộc chúng ta nghèo không trả nổi…”

Bán người khác một vạn thượng phẩm linh ngọc một lá bùa, nếu phù dịch còn cần bọn họ tự chuẩn bị, Lý Mộ thật sự lương tâm khó yên.

Nhưng Ngao Phong kiên quyết như thế, không cho Lý Mộ một chút đường sống nhường ra lợi ích nào cả, hắn cũng không có cách nào, chỉ có thể ở trong lòng cảm thán, thế giới của rồng có tiền, bọn họ những người nghèo này không hiểu.

Rồng nhà giàu này đồng ý bỏ một vạn thượng phẩm linh ngọc kéo dài mười năm tuổi thọ cho tộc nhân, không biết nguyện ý bỏ bao nhiêu linh ngọc kéo dài sáu mươi năm, khách hàng hào phóng như vậy, tìm khắp giới tu hành có thể cũng không gặp được nhà thứ hai.

Nếu mở ra Thâu Thiên Đại Trận cho Ngao Phong cùng các cường giả thiên phú trác tuyệt kia của Long tộc, Lý Mộ còn có thể cẩn thận cân nhắc, cân nhắc lợi hại, nhỡ đâu nhiều thêm một giáp này, làm bọn họ tấn thăng cảnh giới thứ tám, chẳng phải là sẽ đảo khách thành chủ, tự mình tìm phiền toái cho mình.

Nhưng nếu mục tiêu là đám rồng già sống tạm trên đời này, Lý Mộ ngay cả do dự cũng sẽ không do dự.

Hết chương 1047.

Chương 1048. Hướng tới Đông Hải

Cho dù là cho bọn họ một giáp nữa, bọn họ cũng nhất định không có thành tựu cao hơn, chỉ là dùng lượng lớn linh ngọc, đổi lấy sáu mươi năm tuổi thọ, cân nhắc đến đại cục, cái này tự nhiên là lãng phí đối với tài nguyên Long tộc, nhưng đối với cá thể mà nói, còn sống, so với cái gì cũng quan trọng hơn.

Một trong những chuyện đau khổ nhất cuộc đời, chính là người đã chết, tiền vẫn còn, đời rồng cũng như thế.

Đáy biển vô số mỏ quặng, đối với Long tộc mà nói, linh ngọc là tảng đá bọn họ tùy ý có thể nhặt, dùng tảng đá đổi tuổi thọ, ai không muốn?

Lý Mộ mới đầu nghĩ đến, Ngao Phong là căn cứ chủ nghĩa tinh thần nhân đạo, quan tâm rồng già trong tộc.

Nhưng lúc rời khỏi Tây Hải, hắn mới phát hiện, sự tình tựa như xa không đơn giản như hắn tưởng tượng, Ngao Phong con rồng này, cũng không ngu xuẩn như Lý Mộ nhận định.

Lúc trước ở long cung, Ngao Phong nhìn một đám rồng già, nói: “Trong tộc tiêu phí vô số tài nguyên, mới mua được Thiên Cơ Phù kéo dài tuổi thọ cho các ngươi, hy vọng các ngươi đừng lãng phí mười năm thời gian này, ở trước khi tuổi thọ đoạn tuyệt, lại truyền xuống mồi lửa cho trong tộc…”

Lý Mộ thế mới biết, thì ra Ngao Phong cho bọn họ Thiên Cơ Phù, cũng không phải kỳ vọng bọn họ ở trước khi chết đột phá cảnh giới, mà là hy vọng bọn họ trước khi chết, phát huy nhiệt lượng thừa, sinh thêm một hai con rồng nhỏ, lấy nó để cam đoan tộc đàn kéo dài.

Ở trên chuyện này, Lý Mộ không thể không thừa nhận, là hắn tầm nhìn hạn hẹp.

Cùng Ngao Phong trở về Bạch Vân sơn, một vấn đề bày ở trước mắt Lý Mộ.

Các cường giả Hắc long nhất tộc đều bị giữ ở Bạch Vân sơn, ở trong mười năm cho bọn họ sai phái, ước thúc bọn chúng như thế nào, là một vấn đề cần giải quyết.

Bảo Hắc Long nhất tộc giao ra hồn huyết không có khả năng, Long tộc có kiêu ngạo cùng tôn nghiêm của bọn họ, không phải toàn bộ rồng đều không có nguyên tắc như Xưng Tâm.

Tương tự, cũng không có khả năng bảo bọn họ trở thành vật cưỡi, Long tộc cao ngạo, không cho phép bọn họ thành vật cưỡi của Nhân tộc, ở trong quan niệm thâm căn cố đế của bọn họ, nhân loại trở thành vật cưỡi của Long tộc còn không sai biệt lắm.

Lý Mộ nhìn Ngao Phong, nói: "Hồn huyết không giao, nhỡ đâu các ngươi đổi ý, phản bội chúng ta thì làm sao bây giờ?"

Ngao Phong nghe vậy, như là bị làm nhục rất lớn, cả giận nói: "Ngươi đây là đang vũ nhục Long tộc chúng ta, chuyện Hắc Long nhất tộc đáp ứng các ngươi, nhất định sẽ làm được, nói mười năm chính là mười năm, một ngày cũng sẽ không thừa, một ngày cũng sẽ không thiếu…"

Lý Mộ rất hiểu biết đối với Long tộc, Long tộc xưa nay cao ngạo, tự nhiên cũng sẽ không dễ dàng làm chuyện ảnh hưởng danh dự chủng tộc, huống hồ, Long tộc sẽ không vứt bỏ bất cứ một tộc nhân nào, chỉ cần còn có Long tộc làm con tin ở Bạch Vân sơn, bọn họ phải vẫn thành thành thật thật.

Ngày thường không có việc gì, liền bảo bọn họ ở lại Bạch Vân sơn chờ lệnh, có việc lại sai phái bọn họ.

Tạm thời giải quyết chuyện Hắc Long nhất tộc, kế tiếp cần xử lý, chính là hắn linh ngọc từ chỗ Hắc Long nhất tộc giao dịch được.

Phù Lục phái, đạo cung ngọn núi cao nhất, Huyền Cơ Tử, Ngọc Chân Tử, Phù Đạo Tử cùng hai vị thái thượng trưởng lão bị Lý Mộ triệu tập cùng một chỗ. Huyền Cơ Tử nghiêm nghị mở miệng hỏi: "Sư đệ, ngươi bảo chúng ta đến, chẳng lẽ là có chuyện gì quan trọng?"

Lý Mộ không nói gì, chỉ là tâm niệm khẽ động, đưa mọi người tới động phủ Yêu Hoàng.

Cần ở trong hồ thiên không gian trao đổi, chuyện Lý Mộ muốn nói nhất định cực kỳ quan trọng, Huyền Cơ Tử đang

muốn mở miệng hỏi, bỗng nhiên mở to mắt nhìn, chấn động nói: “Cái này…”

Không chỉ Huyền Cơ Tử, mọi người ở đây, bao gồm ba vị thái thượng trưởng lão đều mở to hai mắt nhìn, khó có thể tin một màn trước mắt nhìn thấy.

Mặt hồ dập dờn sóng, trong hồ cá bơi như dệt, tiên hạc bay múa ở không trung, bên hồ rừng đào chim hót hoa thơm.

Nhưng cái này cũng không phải chỗ hấp dẫn bọn họ, thật sự hấp dẫn bọn họ, là núi mặt cỏ bên hồ, linh ngọc tùy ý chồng chất như ngọn núi nhỏ.

Huyền Cơ Tử vươn tay, một khối linh ngọc bay tới, bị hắn nắm trong tay.

Trong linh ngọc này ẩn chứa linh khí cực kỳ nồng đậm, đã đạt tới thượng phẩm, mà tỉ lệ đổi giữa linh ngọc khác nhau là một trăm ăn một, nói cách khác, trên tay hắn cầm, là một vạn khối hạ phẩm linh ngọc.

Mà thượng phẩm linh ngọc chất đống ở nơi này, chừng mấy chục vạn.

Làm chưởng giáo một phái, Huyền Cơ Tử cũng là lần đầu tiên nhìn thấy nhiều linh ngọc như vậy.

Người khác nhìn một màn này, không ai trong mắt không tỏa sáng. Một tông môn muốn phát triển lớn mạnh, quan trọng nhất chính là tài nguyên, bao gồm tài nguyên đệ tử trong môn, cùng với tài nguyên tu hành.

Huyền Tông sở dĩ là đạo môn đệ nhất đại tông, có một bộ phận nguyên nhân rất lớn, chính là hội giao lưu đạo môn, hội tụ tài nguyên toàn bộ giới tu hành, để Huyền Tông từ trong đó đạt được lợi ích thật lớn.

Nhiều thượng phẩm linh ngọc như vậy, cho dù là các đệ tử trong môn từ giờ trở đi ngày đêm không ngừng hấp thu, ba năm năm cũng sẽ không dùng hết. Từ giờ trở đi, đệ tử Phù Lục phái thậm chí có thể mang linh ngọc làm cơm ăn.

Không cần bao lâu, thực lực đệ tử trung bình thấp của Phù Lục phái sẽ vượt qua Huyền Tông.

Chỉ cần một vị cường giả cảnh giới thứ tám trấn phái, vô luận là thực lực tuyệt đối hay sức ảnh hưởng, Phù Lục phái đều sẽ thay thế Huyền Tông, ngồi vững vị trí đạo môn đệ nhất đại tông.

Linh ngọc từ Hắc Long nhất tộc đạt được, giao cho Huyền Cơ Tử đi phân phối, Lý Mộ kế tiếp mang sức chú ý đặt ở Long tộc khác.

Tứ hải Long tộc, Lý Mộ còn có ba tộc chưa từng tiếp xúc.

Xưng Lâm là bạch long, nhưng Lý Mộ từng hỏi nàng, phụ thân của nàng là thanh long, mẫu thân là bạch long, nàng thuộc về Nam Hải Thanh long nhất tộc.

Trong tứ hải long tộc, trừ Hắc Long nhất tộc, tự nhận mình là Long tộc cấp cao nhất, không thông hôn cùng Long tộc khác, ba tộc còn lại, vì sinh sản tốt hơn, thường xuyên thông hôn lẫn nhau, như thế rồng con sinh ra, màu sắc có thể theo phụ thân, cũng có thể theo mẫu thân.

Lý Mộ tính để Xưng Tâm về Nam Hải một chuyến, bàn bạc chuyện kết minh với Nam Hải Long tộc, mà chính hắn, thì tự mình tới Đông Hải, thứ nhất gặp một lần tỷ muội Ngâm Tâm Thính Tâm đã lâu không gặp, thứ hai, cũng có thể tự mình bàn bạc liên minh với Bạch Long nhất tộc.

Thực lực và thiên phú Long tộc, thật sự là làm Lý Mộ thèm thuồng, nếu có thể mang một mũi Long tộc hoàn toàn biến thành người mình, có lẽ không cần bao lâu, phe bọn họ sẽ xuất hiện thế lực có thể chính diện chống lại ma đạo chư tổ.

Hết chương 1048.

Chương 1049. Đông Hải biến cố

Lý Mộ trước truyền âm Xưng Tâm, không ngờ Xưng Tâm sau khi nghe xong, không có chút do dự, quả quyết từ chối Lý Mộ, nói: “Không nên không nên, ta là trốn ra, nếu trở về, bọn họ nhất định lại sẽ ép ta lập gia đình. Ta không quay về, chết cũng không quay về, ở nơi này có ăn có uống, ta vì sao phải về?”

Rất khó tưởng tượng, lý tưởng của một con rồng lại là có ăn có uống.

Nhưng nàng đã không muốn, Lý Mộ cũng không miễn cưỡng.

Đối với Long tộc mà nói, sinh con đẻ cái, duy trì chủng tộc kéo dài là nhiệm vụ số một, cũng khó trách Xưng Tâm cũng bị ép lập gia đình, càng sớm lập gia đình, thời gian để lại cho nàng sinh rồng con liền càng nhiều. Long tộc sinh sản vốn rất khó, nếu mỗi Long tộc đều kết hôn muộn sinh sản muộn, có lẽ đã sớm tuyệt chủng như viễn cổ dị thú.

Cũng khó trách Bạch Yêu Vương năm đó yêu nhau với mẫu thân của hai tỷ muội, bị Bạch Long nhất tộc phản đối. Long tộc sinh sản vốn đã không dễ dàng, kết quả con gái nhà mình còn chạy theo một con rắn, cha mẹ nào sẽ không tức giận?

Như vậy, Lý Mộ chỉ có đi Đông Hải trước một chuyến, trở về lại mang theo Xưng Tâm cùng đi bái phỏng Nam Hải Long tộc.

Đông Hải long cung ở nơi nào, Lý Mộ cũng không biết, ngay từ đầu Thính Tâm còn thường xuyên dùng linh loa liên hệ với hắn, về sau tỷ muội các nàng bị các trưởng bối ép bế quan tu hành, Lý Mộ đã rất lâu chưa có tin tức của các nàng.

Biển lớn mênh mông, Lý Mộ không biết vị trí Đông Hải long cung, nhưng tứ hải Long tộc có liên hệ với nhau, Lý Mộ bảo Ngao Phong đi cùng, đi đường thủy hướng tới sâu trong Đông Hải.

Đã lâu không gặp, đối với một đôi hoa tỷ muội quấn người kia, trong lòng Lý Mộ cũng có chút nhớ.

Ở sâu trong Đông Hải.

Bầu trời vạn dặm không mây, mặt biển dập dờn sóng biếc, nơi này hiếm thấy vết chân, tựa như không có bất cứ sinh mệnh nào tồn tại, nhưng dưới mặt biển, lại là một thế giới khác.

Cá tôm chơi đùa ở mặt biển tầng nông, mặt biển tầng thấp hơn nữa, thì có Thuỷ tộc đang tuần du, những tòa cung điện do thủy tinh san hô kiến tạo nằm ở đáy biển.

Nơi này, là chỗ long cung của Đông Hải Bạch Long nhất tộc.

Một khắc nào đó, trên nước biển xuất hiện dao động vi diệu, hai bóng người chậm rãi tới gần long cung, rất nhanh đã bị đám Thuỷ tộc tuần tra chung quanh long cung phát hiện, hai tên lính tôm cầm binh khí bơi tới, lớn tiếng nói: “Người nào, dám tiếp cận long cung!”

Lý Mộ đứng ở trước long cung, nhìn hai tên lính tôm, nói: “Ta là bằng hữu của Bạch Yêu Vương, tới nơi này tìm hắn, làm phiền hai vị thông báo một tiếng.”

Hai tên lính tôm liếc nhau, một tên khoát tay áo, nói: “Bạch Yêu Vương cái gì, nơi này không có Bạch Yêu Vương nào. Nơi này là trọng địa long cung, hạng người không liên quan cấm tới gần, ngươi mau chóng rời đi, nếu không chớ trách chúng ta không khách khí!”

Nơi này là Đông Hải long cung không thể nghi ngờ, mẫu thân Ngâm Tâm Thính Tâm sau khi sống lại, cả nhà các nàng liền tới nơi này, cho dù là Bạch Yêu Vương giờ phút này không ở long cung, hai tên lính tôm cũng không nên là loại thái độ này.

Lý Mộ không nói lời thừa với hai con tôm này, thần niệm quét ngang, rất nhanh đã ở trong một tòa cung điện phía dưới phát hiện khí tức của Bạch Yêu Vương.

Hắn không che giấu khí tức của mình, khi thần niệm đảo qua, Bạch Yêu Vương cũng phát hiện hắn. Lý Mộ phát hiện, trong tòa cung điện đó, Bạch Yêu Vương đang muốn hướng hắn tới gần, bỗng nhiên lại bị cái gì ngăn cách trở về.

Bóng người Lý Mộ chợt lóe, liền xuất hiện ở trên không tòa cung điện đó.

Cung điện này bị trận pháp phong ấn, Bạch Yêu Vương cùng Lý Mộ cách trận nhìn nhau, vội vàng nói: "Ngươi sao lại tới nơi này, còn không mau rời khỏi, nơi này không phải chỗ ngươi có thể tự tiện xông vào!"

Tình cảnh của Bạch Yêu Vương, hiển nhiên không giống với Lý Mộ tưởng tượng, Lý Mộ liếc một cái liền nhìn ra, tác dụng của trận pháp này chính là nhốt.

Sắc mặt hắn hơi trầm xuống, hỏi: "Đây là có chuyện gì, Ngâm Tâm cùng Thính Tâm đâu?"

Bạch Yêu Vương cuống lên nói: "Không kịp nói những thứ này nữa, ngươi đi mau lên, muộn nữa thì không còn kịp…"

Hắn còn chưa dứt lời, liền có một tiếng quát lạnh lùng từ tòa cung điện nào đó truyền ra, "Người nào lớn mật như thế, thế mà tự tiện xông vào Đông Hải long cung ta!"

Một bóng trắng từ tòa cung điện đó bay ra, hướng thẳng đến Lý Mộ, nháy mắt sau, ánh sáng trắng tan đi, một thanh niên mặc giáp bạc xuất hiện ở trước mắt Lý Mộ.

Thanh niên cái trán mọc sừng, là một con bạch long có tu vi cảnh giới thứ sáu.

Lý Mộ nhìn cũng không thèm nhìn hắn, nhìn thẳng về phía Bạch Yêu Vương, nói: "Ta thả ngươi ra trước."

Nói xong, hắn nâng bàn tay, hướng cung điện phía dưới ấn xuống.

Con bạch long kia thấy mình bị ngó lơ, trên mặt lộ ra vẻ giận dữ, trầm giọng nói: "Nhân loại lớn mật, chớ càn rỡ!"

Trong tay hắn nhanh chóng ngưng tụ ra hai cái chùy băng thật lớn, hướng vào đầu Lý Mộ nện xuống.

Một bàn tay Lý Mộ ấn về phía trận pháp đó, một tay khác tùy tay bổ về phía con bạch long này.

Ầm!

Dưới một chưởng của hắn, trận pháp bao phủ ở ngoài cung điện kia, ngay cả một hơi thở cũng chưa kiên trì được, liền trực tiếp sụp đổ.

Phành!

Cùng lúc đó, cây chùy lớn trong tay thanh niên giáp bạc cũng tan vỡ, con bạch long này chỉ cảm thấy mình nháy mắt bị một hơi thở khủng bố tập trung, không chút sức phản kháng bị bóp cổ.

Hai mắt hắn trợn lên, trong mắt tràn đầy chấn động cùng sợ hãi.

Nơi này là đáy biển sâu nhất của Đông Hải, thực lực tu hành giả nhân loại ở đây mười phần không còn được một, lấy tu vi Long tộc cảnh giới thứ sáu của gã, thậm chí không sợ nhân loại cảnh giới thứ bảy siêu thoát, nhưng lại không địch nổi nam nhân trẻ tuổi trước mắt này một chiêu…

Ngao Phong yên lặng đứng ở phía sau Lý Mộ nhìn, Lý Mộ lần này ra tay, càng thêm xác minh phán đoán của gã.

Hắn khẳng định là đã đạt được Ngao Thanh cùng Ngao Huyền truyền thừa, tuy vẫn là bộ dáng nhân loại, nhưng thật ra đã không có gì khác với Long tộc, thân thể cường đại vô cùng, ở dưới nước thực lực không chỉ chưa yếu bớt, ngược lại càng cường đại hơn, hắn so với Long tộc càng giống Long tộc hơn.

Sau khi trận pháp bị Lý Mộ một chưởng phá hủy, Bạch Yêu Vương lập tức bay lên, dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Lý Mộ, lẩm bẩm nói: “Ngươi, thực lực của ngươi…”

Lý Mộ khoát tay, nói: “Chuyện này về sau nói sau, Ngâm Tâm cùng Thính Tâm ở đâu?”

Nghĩ đến thực lực của Lý Mộ, trong mắt Bạch Yêu Vương lại trào ra một tia mong chờ, nói: “Các nàng bị mang đi Bắc Hải rồi, ngươi nhanh đi cứu các nàng, bây giờ còn kịp!”

Lý Mộ nhíu mày hỏi: “Họ đi Bắc Hải làm gì?”

Bạch Yêu Vương nói: “Các trưởng lão ép họ kết hôn với Ngân Long nhất tộc, ta không đồng ý, bọn họ liền mang ta nhốt ở nơi này, các trưởng lão bây giờ đã đi Bắc Hải, bọn họ cần giúp Ngâm Tâm cùng Thính Tâm thành tựu bán long chi thể trước…”

Hết chương 1049.

Chương 1050. Mặt mũi Ngân Long tộc (1)

Không bao lâu, bên trong Đông Hải, hai bóng người đi nhanh ở dưới nước.

Cường giả Bạch Long nhất tộc, đều trước một bước đi Bắc Hải, Đông Hải long cung chỉ có một chút rồng con cùng rồng già. Lý Mộ sau khi giúp Bạch Yêu Vương trấn áp các Long tộc phản kháng đó, liền lập tức đi hướng Bắc Hải.

Ngao Phong sớm hóa thành thân rồng, giờ phút này há mồm thở hổn hển, gian nan đi theo phía sau Lý Mộ, uể oải nói: "Ngươi chậm một chút, chậm một chút, lão phu sắp theo không kịp rồi…"

Làm một con rồng, bá chủ tuyệt đối dưới nước, tốc độ của lão ở dưới biển, thế mà so ra kém một nhân loại, giờ khắc này, trong lòng Ngao Phong tràn ngập sỉ nhục.

Lý Mộ đã thông báo Huyền Cơ Tử, để cường giả Hắc Long nhất tộc ở Bắc Hải đợi lệnh, sau đó liền cùng Ngao Phong ngay lập tức hướng Bắc Hải chạy đi.

Vừa rồi từ Bạch Yêu Vương trong miệng, hắn đã muốn kể lại hiểu biết sự tình trải qua.

Cả nhà bọn họ, ngay từ đầu ở Đông Hải sống rất tốt, vốn tưởng Đông Hải Long tộc đã tiếp nhận bọn họ, không ngờ trưởng lão Bạch Long tộc có tính toán khác.

Long tộc sinh sản rất khó, mẫu thân Thính Tâm và Ngâm Tâm, vốn sớm đã định ra hôn ước với Ngân Long nhất tộc.

Về sau nàng không muốn vận mệnh bị an bài, sau khi chạy khỏi Đông Hải, quen biết Bạch Yêu Vương, liền có chuyện sau đó, Bạch Long nhất tộc đối với việc này vẫn luôn canh cánh trong lòng, ở mặt ngoài đã tiếp nhận bọn họ, âm thầm lại có rắp tâm khó lường.

Long tộc so sánh với chủng tộc khác, có một điểm khác nhau rất lớn, chủng tộc có huyết mạch Long tộc, có thể thông

qua không ngừng lột xác, thành tựu chân long chi thân.

Cá chép vượt long môn trong thần thoại ở trong hiện thực là sẽ không xảy ra, nhưng giao long, xà tộc… có huyết mạch Long tộc, lại có thể thông qua bí thuật Long tộc, chỉ ở trong cơ thể giữ lại huyết mạch Long tộc thuần khiết.

Tuy sau khi lột xác, thực lực của bọn họ vẫn không bằng Long tộc thật sự, nhưng sinh ra con nối dõi, lại là huyết mạch Long tộc thuần khiết.

Mặc dù Long tộc phi thường kiêu ngạo, coi chủng tộc khác ngoài Long tộc là chủng tộc cấp thấp, không quá nguyện ý huyết mạch cao quý của Long tộc bị ô nhiễm, nhưng lấy năng lực sinh sản của bọn họ, nếu không làm như vậy, chỉ sợ tứ hải Long tộc đã sớm diệt sạch.

Ngâm Tâm và Thính Tâm có một nửa huyết mạch xà tộc, một nửa huyết mạch Long tộc, sau khi trừ đi huyết mạch xà tộc trong cơ thể, sẽ trở thành Long tộc thật sự.

Cái này đối với Bạch Long nhất tộc mà nói tự nhiên là một việc tốt, ý nghĩa bọn họ có thể mang hai tỷ muội đưa đi kết hôn với Ngân Long nhất tộc, nhưng khi đó Ngâm Tâm và Thính Tâm, sẽ không là tỷ muội thanh xà bạch xà Lý Mộ quen biết nữa.

Ngoài ra, chuyến đi Bắc Hải lần này, trừ cứu hai tỷ muội, còn cần cứu mẫu thân các nàng.

Chuyện năm đó các nàng đào hôn đã chọc giận Ngân Long nhất tộc, hôm nay tuy đã trôi qua hơn hai mươi năm, nhưng Ngân Long nhất tộc vẫn như cũ muốn Bạch Long tộc thực hiện hôn ước năm đó, bức bách nàng gả cho Ngân Long nhất tộc, Bạch Yêu Vương cũng bởi vậy bị nhốt lại.

Ngao Phong dùng hết toàn lực, mới vừa vặn đuổi kịp Lý Mộ, nhịn không được mở miệng nói: “Chuyện này, Bạch Long nhất tộc không làm gì sai, mỗi một vị Long tộc, trên vai đều gánh vác trọng trách truyền thừa tộc đàn. Nàng thân là Long tộc, lại ruồng bỏ tộc đàn, nếu là toàn bộ Long tộc đều như nàng, Long tộc đã sớm không còn tồn tại, việc này nếu xảy ra

ở Hắc Long nhất tộc, lão phu nhất định sẽ dùng tộc quy xử trí…”

Về việc này, Lý Mộ vẫn chưa cãi lại Ngao Phong.

Làm cá thể, mỗi con rồng đều có quyền lực theo đuổi hạnh phúc, tự do yêu đương, nhưng đối với một tộc đàn, sinh sản lớn mạnh mới là chuyện quan trọng nhất, vô luận là Nhân tộc, Yêu tộc, hay Long tộc, đều là như thế.

Long tộc khác Lý Mộ không quản, nhưng hắn sẽ không ngồi xem Ngâm Tâm cùng Thính Tâm bị áp bách.

Mặc dù biết lột xác không có khả năng nhanh như vậy, hắn còn có đủ thời gian, nhưng Lý Mộ vẫn nóng vội khó nhịn được, hắn nhìn thoáng qua Ngao Phong phía sau, lạnh lùng nói: “Ngươi có thể nhanh lên hay không, ở dưới biển còn chậm như vậy, thật sự là mất mặt Long tộc…”

Bắc Hải long cung.

Thập châu đại lục có tứ đại Long tộc, đều tự chiếm lĩnh một mảng hải vực, trong đó thống ngự Bắc Hải là Ngân Long nhất tộc, toàn bộ Bắc Hải ức vạn Thuỷ tộc, đều thần phục ở dưới Ngân Long nhất tộc thống lĩnh.

Sắp tới chính là ngày đại hỉ của Ngân Long nhất tộc, phụ cận Bắc Hải long cung, cường giả Thuỷ tộc tập hợp.

Long tộc số lượng không nhiều, sinh sản rất khó, bởi vậy mang chuyện kết hôn sinh sản cực kỳ coi trọng. Ngân Long nhất tộc làm bá chủ Bắc Hải, song hỷ lâm môn, Thuỷ tộc hải vực Bắc Hải có chút danh tiếng đều đến chúc mừng.

Trong đó, không thiếu đại yêu trên thân tản ra khí tức cảnh giới thứ sáu.

Một lão giả bộ dáng nhân loại, lại đeo một cái mai rùa đi đến trước long cung, thủ vệ cửa long cung sau khi ghi lại, lớn tiếng nói: “Thương Lãng đảo Quy tiên nhân tặng một bộ linh giáp.”

Sau đó, lại có một nam tử gầy gò đầu người thân người, lại có tám xúc tu đi tới, cùng với tráng hán trên lưng nhô ra một cái vây lưng màu đen.

“Mặc Uyên Chương thống lĩnh tặng mười vạn linh ngọc.”

“Bạch Sa tộc tặng mười vị mỹ nhân…”

…

Cường giả Thuỷ tộc Bắc Hải đều tặng quà, sau đó tới bên trong long cung.

Một lần này, Ngân Long Vương và tam thái tử đồng thời kết hôn, là việc vui Ngân Long tộc cũng không gặp nhiều, thông gia với bọn họ là Đông Hải Bạch Long nhất tộc, nghe nói hơn hai mươi năm trước, Ngân Long Vương lúc ấy còn chỉ là thái tử đã cùng vị Bạch Long tộc nhân nào đó kết hôn ước, nhưng bạch long này lại ở đêm trước hôn lễ đào tẩu, chuyện này, từng một thời khiến Ngân Long nhất tộc ở Bắc Hải trở thành trò cười.

Hôm nay hơn hai mươi năm trôi qua, vị long nữ kia của Bạch Long tộc trở về trong tộc, hai tộc lại lần nữa lo chuyện xưa năm đó.

Chẳng qua, thời gian cách nhiều năm, vị long nữ kia tái giá đến Ngân Long tộc, địa vị tự nhiên thua xa trước đây.

Ngân Long Vương hôm nay đã là tu vi cảnh giới thứ bảy, phối ngẫu mấy vị, lại cưới long nữ Bạch Long tộc, chỉ là vì sinh sản mà thôi, phàm là Long tộc chí cường giả, đều phải nghĩ cách mang huyết mạch ưu tú của mình truyền thừa xuống, phối ngẫu tự nhiên là càng nhiều càng tốt.

Ngoài ra, Ngân Long tam thái tử, cũng sẽ cưới một đôi tỷ muội.

Hai tỷ muội này đều là xà tộc, có một nửa huyết mạch Long tộc, sau khi tinh lọc huyết mạch, liền có thể sinh hạ con cái có huyết mạch Long tộc thuần khiết. Long nữ vốn cực kỳ thưa thớt, hơn nữa đều sớm kết làm bạn lữ với đồng tộc, giống long tam thái tử bộ phận Long tộc như vậy, chỉ có thể cưới những bán long chi thể huyết mạch không thuần khiết.

Hết chương 1050.

Chương 1051. Mặt mũi Ngân Long tộc (2)

Ở sâu trong Bắc Hải long cung, hai vị Ngân Long đứng ở trước một tòa long cung, gác cổng long cung.

Trong long cung, một phụ nhân bóng người tiêu điều đứng ở nơi đó, ở bên cạnh nàng, còn có một đôi vợ chồng Long tộc, lão giả Long tộc kia thở dài nói: "Sớm biết đây là cạm bẫy của trưởng lão, ta như thế nào cũng sẽ không bảo các ngươi trở về, cũng không đến mức lưu lạc đến hoàn cảnh hôm nay."

Bà lão kia cũng thở dài, nói: "Cũng đáng thương hai đứa nhỏ đó…"

Trong góc long cung, Ngâm Tâm và Thính Tâm đứng ở nơi đó, một mất hồn mất vía, một vẻ mặt buồn khổ.

Vốn tưởng sau khi theo cha mẹ đi Đông Hải, đó là tìm được người thân, không ngờ không chỉ có bị bọn họ hạn chế hành động, ngay cả linh loa liên hệ với Lý Mộ cũng bị đoạt đi. Bạch Thính Tâm nghiến chặt răng, sớm biết lúc trước đã chủ động một chút, sớm một chút làm việc đi, nếu khi đó xử lý Lý Mộ, nàng sẽ không về Đông Hải, cũng sẽ không có chuyện bây giờ.

Ài, lâu như vậy cũng chưa liên hệ, cũng không biết hắn có nhớ các nàng hay không, có từng tìm đến các nàng hay không, Đông Hải lớn như vậy, không có người dẫn đường, hắn khẳng định tìm không thấy…

Trung ương đại điện, lão giả Long tộc kia nhìn con gái như mất hồn phách, trong mắt hiện ra một tia bi thương, hồi lâu sau, trong mắt lão như có quyết định, thấp giọng nói: "Nhiều năm như vậy, ta vẫn luôn nghĩ cho Long tộc, hôm nay, ta muốn làm một việc cho con gái ta…"

Ầm!

Bắc Hải long cung, trong quần thể cung điện, tòa long cung nào đó bỗng nhiên sụp đổ, mấy bóng người từ trong đó bay ra, hai thủ vệ ở cửa long cung phát hiện trước hết, lập tức hóa thành hai luồng ánh sáng bạc ngăn trở, từ trong mấy bóng

người đó bay ra một tia sáng trắng, va chạm với hai tia sáng bạc, sau đó đều tự lui.

Về phần mấy bóng người khác, thì nhanh chóng hướng về phía trên mặt biển bay đi.

"Ngao Quảng, ngươi làm gì!" Một tiếng quát bỗng nhiên từ tòa cung điện nào đó phía trước truyền đến, một vị lão giả khác râu tóc bạc trắng, nháy mắt đã xuất hiện ở bên cạnh lão.

Lão giả Long tộc kia nhìn người này, giận dữ nói: "Đại trưởng lão, thế này không công bằng đối với nó."

Đại trưởng lão Bạch Long tộc hừ lạnh một tiếng, nói: "Công bằng, ngươi chớ quên, thân là Long tộc, tất cả lấy tộc đàn ưu tiên, nó đã khiến Bạch Long nhất tộc chúng ta mất hết thể diện, chẳng lẽ còn muốn để nó đánh mất lần thứ hai nữa?"

Dứt lời, lão liền muốn đuổi theo về phía trước, lại bị Ngao Quảng ngăn lại.

"Không biết tự lượng sức mình." Lão hừ lạnh một tiếng, cũng không thèm nhìn Ngao Quảng, bóng người trực tiếp biến mất ở tại chỗ, khi xuất hiện lần nữa, đã ở phía trước bốn bóng người khác.

Các nàng lúc này cách mặt biển chỉ có mấy trượng, nhưng khoảng cách mấy trượng này, lại vĩnh viễn không thể vượt qua.

Đại trưởng lão Bạch Long tộc cuốn tay áo, liền mang mấy người một lần nữa đưa về đáy biển, sau đó mang mẹ con ba người nhốt vào một tòa cung điện khác, sau khi dùng trận pháp phong ấn cung điện, mới nói với vợ chồng Ngao Quảng: "Mặt mũi Đông Hải đều bị các ngươi làm mất hết rồi, sau khi trở về, phạt vợ chồng các ngươi diện bích ba năm."

Sau đó, lão lại chuyển hướng mấy lão giả phía sau, nói: "Xin lỗi, tộc nhân không hiểu chuyện, để các vị chê cười rồi."

Một lão giả Ngân Long nhìn lão một cái, nói: "Tộc nhân không hiểu quy củ của Đông Hải các ngươi thật đúng là không ít, sau khi trở về, quản giáo cho cẩn thận một chút, ở trước khi quản giáo tốt, thì đừng để bọn họ đi ra mất mặt nữa…"

Đại trưởng lão Bạch Long tộc nghe vậy, sắc mặt có chút mất tự nhiên, nhưng Ngân Long tộc so với Bạch Long tộc càng cường đại hơn, lão cũng chỉ có thể cười lấy lòng nói: "Ta sẽ quản giáo thật tốt…"

Lúc này, trong một cung điện, phụ nhân kéo tay Ngâm Tâm cùng Thính Tâm, áy náy nói: "Là mẹ liên lụy các con rồi."

Ngâm Tâm thu thập tâm tình mất mát, lắc đầu nói: "Mẹ đừng nói như vậy, ngài cũng là trúng bẫy bọn họ."

Thính Tâm thì thở dài, lẩm bẩm: "Chẳng lẽ chúng ta đời này, thật sự hữu duyên vô phận, nếu ông trời cho ta một lần cơ hội nữa, ta nhất định sẽ không rời khỏi Thần Đô…"

…

Việc vừa rồi, chỉ là một nhạc đệm nho nhỏ, nhạc đệm qua đi, Bắc Hải long cung rất nhanh đã khôi phục bình tĩnh.

Chủ điện long cung, Ngân Long nhất tộc và trưởng lão Bạch Long tộc chia ra chủ khách ngồi xuống, sự kiện ngoài ý muốn vừa rồi, khiến người Ngân Long nhất tộc sắc mặt đều có chút không quá dễ coi. Các trưởng lão Bạch Long tộc chỉ có thể mang tư thái hạ thấp một chút.

Dù sao, thực lực Ngân Long nhất tộc gần với Hắc Long tộc, hơn nữa vài tên cường giả đều còn có tuổi thọ không ngắn, trái lại Bạch Long nhất tộc, thực lực là đứng cuối tứ hải, hai vị trưởng lão cảnh giới thứ bảy, tuổi thọ đều còn sót lại hơn mười năm, ở trước mặt Ngân Long nhất tộc, thậm chí cũng không có tự tin lớn tiếng nói chuyện.

Vì đạt được Ngân Long nhất tộc che chở, Bạch Long nhất tộc lần này không chỉ bù vào tộc nhân, còn mang đến không ít đồ cưới.

Ngân Long nhất tộc đương nhiên cũng thấy rõ tình cảnh xấu hổ của bọn họ, vốn định nương việc vừa rồi, lại để Bạch Long nhất tộc trả giá một số thứ khác, còn chưa kịp mở miệng, ba trưởng lão Ngân Long tộc bỗng nhiên đứng lên, ánh mắt nhìn phía ngoài cung điện, sau đó nhanh chóng bay ra.

Hai vị trưởng lão cảnh giới thứ bảy của Bạch Long nhất tộc cũng đã nhận ra cái gì, cùng theo bọn họ bay ra ngoài.

Nước biển nơi xa một mảng sâu thẳm, ở trong mắt Thuỷ tộc khác, nơi đó cái gì cũng không có, nhưng ở trong mắt vài tên cường giả Long tộc, trong nước biển nơi cực xa, lại có năm con cự long màu đen hướng về nơi đây cấp tốc chạy tới.

Đại trưởng lão Bạch Long tộc nhìn về phía bên cạnh, kinh ngạc nói: "Các ngươi mời Hắc Long tộc?"

Đại trưởng lão Ngân Long tộc lắc lắc đầu, ngạc nhiên nói: "Không có, ta tưởng là các ngươi mời…"

Đại trưởng lão Bạch Long tộc nghi hoặc nói: "Vậy bọn họ tới làm gì, chúc mừng sao, mặt mũi Ngân Long tộc lớn như vậy, thế mà ngay cả Hắc Long Vương và Phong Vũ Lôi Điện tứ đại trưởng lão cũng tự mình đến chúc mừng…"

Tứ hải Long tộc tuy đều thuộc Long tộc, nhưng làm theo ý mình, trừ ngẫu nhiên thông hôn, không có bao nhiêu liên hệ với nhau.

Đặc biệt Hắc Long nhất tộc tự đánh giá mình rất cao, bởi vì thiên phú là đứng đầu Long tộc, cường giả tộc đàn xuất hiện liên tục, căn bản không mang ba mũi Long tộc còn lại để vào mắt.

Lần này Bắc Hải cùng Đông Hải thông hôn, Hắc Long Vương cùng tứ đại trưởng lão thế mà tự mình đến, đã ra ngoài mọi người đoán trước.

Bất ngờ thì bất ngờ, Hắc Long nhất tộc đến, Ngân Long cùng vài tên trưởng lão Bạch Long tộc lập tức bay đến ngoài Bắc Hải long cung, tự mình đón chào.

Hết chương 1051.

Chương 1052. Quan hệ gì

Một hành động này, tự nhiên cũng dẫn tới khách khứa trong long cung chú ý.

Trưởng lão hai tộc đều là cường giả cảnh giới thứ bảy, rốt cuộc là loại người nào, thế mà có tư cách khiến bọn họ tập thể đón chào.

Các cường giả Thuỷ tộc này cũng không dám chậm trễ, nhao nhao tới bên ngoài long cung, cung kính đứng ở phía sau trưởng lão hai tộc, ánh mắt nghi hoặc tò mò nhìn phía trước.

Cuối tầm mắt bọn họ dần dần xuất hiện mấy bóng đen, tuy còn rất mơ hồ, nhưng uy áp xa xa truyền đến, lại khiến tất cả mọi người ở đây đều cảm nhận được một loại áp lực tựa như hít thở không thông.

Bóng đen tốc độ cực nhanh, cũng dần dần trở nên rõ ràng, trong đám người dần dần truyền đến tiếng nói nhỏ.

"Là Hắc Long!"

"Bọn họ thế mà cũng đến đây…"

"Hắc Long nhất tộc là đứng đầu tứ hải Long tộc, mặt mũi Ngân Long tộc lớn như vậy sao…"

…

Ở dưới ánh mắt mọi người nhìn chăm chú, năm con hắc long rất nhanh đã tới phía trước long cung, hóa thành năm bóng người, bốn vị trong đó đều là lão giả, khí thế trên người áp bách dày nặng, một vị người trung niên cuối cùng khí tức hơi yếu, cũng có tu vi cảnh giới thứ bảy.

Hắc Long nhất tộc, đến đây năm vị cường giả cảnh giới thứ bảy.

Đại trưởng lão Ngân Long tộc đi lên phía trước, mỉm cười ôm quyền nói: "Bốn vị trưởng lão cùng Hắc Long Vương giá lâm, nên thông báo trước một tiếng, cũng cho chúng ta chuẩn bị trước…"

Đối mặt đại trưởng lão Ngân Long tộc, Ngao Phong bọn bốn vị trưởng lão không nói gì, Hắc Long Vương Ngao Ảm cũng luôn giữ im lặng.

Lúc này, bao gồm trưởng lão hai tộc Ngân Long Bạch Long ở bên trong, các cường giả Bắc Hải mới phát hiện, còn có một vị nhân loại, đứng ở phía trước Hắc Long Vương cùng tứ đại trưởng lão.

Chẳng qua, trong mắt mọi người chỉ có Hắc Long nhất tộc, từ đầu tới cuối đều xem nhẹ hắn tồn tại.

Giờ phút này rốt cuộc chú ý tới hắn, bọn họ mới chấn động phát hiện, vị trí đứng của người này thế mà ở phía trước tứ đại trưởng lão Hắc Long tộc cùng Hắc Long Vương, mà năm vị cường giả Hắc Long tộc, cũng như là lấy người này làm chủ đạo.

Đại trưởng lão Ngân Long tộc lúc này mới ý thức được, trong lòng vừa kinh ngạc vừa nghi hoặc, lại vẫn hiền lành nhìn Lý Mộ, hỏi: "Vị này là…"

Lý Mộ vẫn chưa đáp lại lão, thần niệm đảo qua Bắc Hải long cung, rất nhanh liền phát hiện hai tỷ muội bị nhốt trong một tòa cung điện, đáng thương lại bất lực.

Bóng người hắn biến mất ở tại chỗ, xuất hiện lần nữa, đã ở phía trước tòa cung điện kia.

Trưởng lão Ngân Long tộc cùng Bạch Long tộc mặt lộ vẻ chấn động, bọn họ vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, thế mà có nhân loại có thể ở dưới nước sâu vạn trượng, triển lộ ra tốc độ có thể so với Long tộc.

"Người nào!"

Cung cửa đại điện, hai gã Ngân Long tộc thủ vệ trước tiên liền phát hiện vị này khách không mời mà đến, đang muốn tiến lên ngăn trở, thân thể liền không tự chủ được bay đi ra ngoài.

Lý Mộ về phía trước một bước, trước mặt bỗng nhiên xuất hiện một đạo lực cản, là bao trùm này cung điện trận pháp.

Một đạo khí tức quét ngang, trận pháp này tựa như bong bóng xà phòng trực tiếp tan vỡ, Lý Mộ bước ra một bước, xuất hiện ở trong điện.

Động tĩnh bên ngoài đã sớm dẫn tới ba người trong cung điện chú ý.

Phụ nhân đó nhìn Lý Mộ, mặt lộ vẻ bất ngờ và mờ mịt, hai bóng người khác, ở sau khi ngẩn ra một chớp mắt, liền hóa thành hai bóng người một xanh một trắng, hướng Lý Mộ bay tới.

Ngâm Tâm gắt gao nắm tay Lý Mộ, mặt lộ vẻ vui sướng, Thính Tâm thì giống như mọi khi, cả người đều treo ở trên người Lý Mộ, nức nở nói: "Hu hu, ngươi rốt cuộc tới cứu ta, bọn họ bắt nạt ta cùng tỷ tỷ…"

Lúc này, mấy vị trưởng lão Ngân Long và Bạch Long nhất tộc cũng chạy tới, ánh mắt kinh nghi nhìn một màn trước mắt.

Lý Mộ mang Thính Tâm từ trên người hắn kéo xuống, nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu nàng, quay đầu nhìn mọi người một cái, hỏi: "Là ai ức hiếp các ngươi?"

Thính Tâm chỉ hướng đại trưởng lão Bạch Long tộc, nói: "Lão, lão đoạt đi linh loa của ta, ép ta cùng tỷ tỷ còn có mẹ gả cho người khác, lão xấu nhất!"

Đại trưởng lão Bạch Long tộc sắc mặt âm trầm, đang muốn mở miệng răn dạy, bỗng nhiên biến sắc, hai tay giao nhau đặt chồng lên ở trước ngực.

Phành!

Sau một tiếng vang nặng nề, thân thể lão liền như là dính đòn nặng, cả người bay ra ngoài, toàn thân xương cốt giống như rã rời.

Không đợi hắn phản ứng lại, thân thể lại dính đòn nặng, từ không trung hung hăng đập về phía mặt đất, một tòa thuỷ tinh cung bị lão đập sập, mặt sàn cũng lõm xuống một cái hố khổng lồ.

Cường giả Thuỷ tộc đến Bắc Hải long cung chúc mừng tất cả đều nhìn mà trố mắt, thế mà có người dám ở đây gây

chuyện?

Vị trí phế tích thuỷ tinh cung, một bóng người nhanh chóng bay ra, không hổ là Long tộc, mặc dù dính đòn nặng như vậy, lão cũng vẫn chưa bị thương gì cả, chỉ là thoạt nhìn có chút chật vật.

Nhưng trước mặt Long tộc cùng đám đông Thuỷ tộc, chịu thiệt ở dưới tay một nhân loại, lại khiến lão cảm nhận được vô tận nhục nhã.

Trong tay lão xuất hiện một cây trường thương, giọng lạnh lùng nói: "Ngươi muốn chết!"

Dứt lời, một tia sáng của thương đã xuyên qua trăm trượng không gian, chỉ thẳng Lý Mộ.

Thính Tâm cùng Ngâm Tâm đuổi theo ra ngoài cung điện sắc mặt biến đổi hẳn. Thính Tâm vẻ mặt hối hận, kinh hoảng nói: "Làm sao bây giờ làm sao bây giờ, ta vừa rồi không nên nói cho hắn, hắn không có khả năng là đối thủ của đại trưởng lão…"

Ngao Phong ở bên nhìn nàng một cái, thản nhiên nói: "Yên tâm đi, Ngao Nguyên nếu là đối thủ của hắn, sẽ không trở nên chật vật như vậy…"

Ngao Phong cực kỳ rõ ràng, Ngao Nguyên tuy lớn tuổi, nhưng thực lực của hắn, cũng chỉ là Long tộc cảnh giới thứ bảy bình thường, đối phó Nhân tộc cảnh giới thứ bảy bình thường, miễn cưỡng có thể thủ thắng, muốn thắng Lý Mộ, không thể nghi ngờ là si long nói mộng.

Dưới cảnh giới thứ tám, vô luận là ở đất liền, bầu trời, hay là đáy biển, không có ai là đối thủ của hắn.

Quả nhiên, ở trước mắt bao người, đại trưởng lão Bạch Long tộc liên tiếp bại lui, hải tộc cùng Long tộc ở đây cũng khó tin, một nhân loại, ở đáy Bắc Hải, lại có thể mạnh mẽ áp chế Long tộc cảnh giới thứ bảy.

Một trưởng lão khác của Bạch Long tộc thấy vậy, vừa muốn có động tác, Ngao Phong nhìn hắn một cái, nhắc nhở: "Ta khuyên ngươi tốt nhất đừng nhúc nhích."

Giờ phút này, Lý Mộ chỉ là bàn tay trần, đại trưởng lão Bạch Long tộc nhìn như luôn luôn chịu đòn, nhưng đều là chịu khổ da thịt, nếu để Lý Mộ mang cây thương kia hoặc là cái cung nọ lấy ra, bọn họ phải chịu, sẽ không phải nỗi khổ da thịt nữa.

Nhưng tên trưởng lão Bạch Long tộc này hiển nhiên không nghe lời Ngao Phong, ngay sau đó liền gia nhập chiến cuộc, sau đó, trong mắt mọi người, liền thấy được ánh sáng màu xanh chói mắt từ trong tay nhân loại kia xuất hiện, nặng nề rơi ở trên người trưởng lão Bạch Long tộc kia.

Hết chương 1052.

Chương 1053. Bồi thường (1)

Ầm!

Gã tới cũng nhanh, đi lại càng nhanh hơn, thân thể bị một cây trường thương đập bay, lại một tòa thuỷ tinh cung biến thành phế tích.

Trưởng lão Ngân Long tộc cùng Ngân Long Vương sắc mặt khó coi, nhân loại này ở Bắc Hải long cung gây sự, hiển nhiên là không nể mặt Ngân Long nhất tộc, vô luận như thế nào, cũng không thể để hắn tiếp tục như vậy.

Ngân Long Vương bước ra một bước, Ngao Phong mở miệng lần nữa: "Lão phu khuyên các ngươi một lần nữa, tốt nhất đừng nhúc nhích."

Ngân Long Vương nhìn hắn một cái, vẫn không chút do dự lao về phía Lý Mộ.

Vù!

Trên đường hắn bay tới, trong tay Lý Mộ xuất hiện một cái cung giản dị tự nhiên, hơn nữa không chút do dự bắn ra một mũi tên.

Còn chưa chạm vào nhân loại kia, Ngân Long Vương đã nhận ra một trận nguy cơ sinh tử mãnh liệt, một mũi tên này khiến hắn lui cũng không thể lui, tránh cũng không thể tránh, chỉ kịp hóa thành thân rồng, lấy thân thể cường hãn của Long tộc mạnh mẽ ngăn cản.

Sau một tiếng rồng gầm bao hàm cực hạn thống khổ, trên không long cung có một trận mưa vảy rồng, Ngân Long Vương vết thương chi chít, vảy trên người bong ra từng chiếc, vô lực rơi xuống đất.

Bạch Long tộc nhị trưởng lão vừa mới từ trong phế tích bò dậy, thấy một màn như vậy, lại chậm rãi nằm úp sấp trở về.

Về phần đại trưởng lão Bạch Long tộc, ở sau khi kiến thức được uy lực một mũi tên này, khuất nhục cùng phẫn nộ trên

mặt nháy mắt biến mất, bóng người lao về phía Lý Mộ cũng im bặt mà dừng.

Cả tòa Bắc Hải long cung yên tĩnh như chết.

Lý Mộ bay trở về bên người Thính Tâm, nhìn quanh bốn phía, hỏi: “Còn có ai ức hiếp các ngươi?”

Ánh mắt hắn lướt qua, bao gồm hai vị trưởng lão Ngân Long tộc ở trong, mọi người đều lui về phía sau một bước.

Thính Tâm và Ngâm Tâm sớm bị một màn trước mắt dọa ngây người, đều sững sờ nói không ra lời.

Lúc này, đại trưởng lão Ngân Long tộc tức giận nhìn Ngao Phong, lớn tiếng nói: “Hắc Long nhất tộc các ngươi chẳng lẽ muốn phản bội Long tộc sao?”

“Bản thân các ngươi không phải đối thủ của hắn, chuyện liên quan gì tới Hắc Long nhất tộc, chúng ta có từng ra tay?” Ngao Phong nhịn không được nói: “Với lại, lão phu vừa rồi đã khuyên các ngươi, các ngươi có ai nghe lời lão phu không?”

Ngân Long cùng Bạch Long nhất tộc, tổng cộng có năm tên cảnh giới thứ bảy, trong đó Bạch Long tộc hai gã, Ngân Long tộc ba gã, Ngân Long Vương hiển nhiên đã mất đi sức chống trả, chỉ cần Hắc Long tộc không ra tay, nhân loại này chẳng lẽ còn có thể lấy một địch bốn?

Đại trưởng lão Ngân Long tộc thấy khí tức trên người Lý Mộ so với vừa rồi suy yếu đi hai thành, trầm giọng nói: “Cùng nhau ra tay, hắn không bắn nổi mấy mũi tên nữa!”

Giờ phút này, Ngao Phong biết Hắc Long nhất tộc không thể ngồi xem nữa.

Làm Long tộc, bọn họ không muốn giúp Lý Mộ đối phó đồng tộc, nhưng cũng không thể tùy ý Bạch Long cùng Ngân Long hai tộc tiếp tục sai lầm, đừng nói bọn họ bốn rồng liên thủ, cũng không nhất định có thể xoay chuyển thế cục, cho dù Lý Mộ không phải đối thủ, hắn nếu muốn chạy trốn, nơi này không có rồng nào có thể ngăn được.

Sau đó thế nào?

Bạch Long và Ngân Long nhất tộc, nhất định phải đối mặt hắn vĩnh viễn trả thù, hắn trả thù, không phải hai tộc này có thể thừa nhận.

Ngao Phong tiến lên một bước, thấp giọng nói: "Dừng tay."

Đại trưởng lão Ngân Long tộc nhìn hắn, trầm giọng nói: "Hắc Long nhất tộc các ngươi thật sự muốn giúp người ngoài đối phó đồng tộc?"

Ngao Phong môi rung động, truyền âm với gã vài câu, đại trưởng lão Ngân Long tộc khẽ biến sắc, truyền âm nói: "Ngươi nói là thật?"

Ngao Phong thản nhiên nói: "Ngươi căn bản không biết người này cường đại bao nhiêu, bốn vị các ngươi cùng nhau ra tay, hôm nay ít nhất phải chết ở chỗ này một vị, hơn nữa không thể lưu lại hắn. Một lần sau hắn lại đến, thì sẽ không đi một mình, xem ở trên phần Long tộc, lão phu nhắc nhở ngươi một câu, nếu các ngươi còn khư khư cố chấp, ta cũng không có cách nào…"

Sắc mặt đại trưởng lão Ngân Long tộc biến ảo không ngừng, Ngao Phong nhìn ra ý lui của gã, chủ động nói: "Động thủ tổn thương hòa khí. Như vậy đi, mọi người nể mặt ta, ngồi xuống nói chuyện hẳn hoi…"

Lý Mộ đã trút giận cho Ngâm Tâm cùng Thính Tâm, Ngân Long tộc cũng muốn tìm một bậc thang để xuống, ở dưới Ngao Phong điều đình, tạm thời đình chiến, tới nghị sự đại điện của Ngân Long nhất tộc.

Trưởng lão Bạch Long tộc ánh mắt nhìn chằm chằm Lý Mộ, hỏi: "Các hạ rốt cuộc là người nào, cùng các nàng có quan hệ thế nào, vì sao phải quản việc nhà của Long tộc ta?"

Vấn đề này, Lý Mộ cũng không tiện trả lời.

Trước kia Lý Mộ có thể nói là thúc thúc của các nàng, nhưng Bạch Yêu Vương đã đoạn tuyệt quan hệ với hắn, nếu không nói các nàng là em gái nuôi của hắn?

Lúc này, Thính Tâm ở bên ôm chặt cánh tay Lý Mộ, ưỡn ngực, lớn tiếng nói: "Hắn là nam nhân của chúng ta!"

Ngâm Tâm nghe vậy, cũng chủ động ôm Lý Mộ.

Lý Mộ cảm nhận được hai bên trái phải truyền đến áp bách, sau khi ngẩn ra một chớp mắt, liền lạnh lùng nhìn đối diện, nói: "Ức hiếp nữ nhân của ta, món nợ của Bạch Long nhất tộc, thời điểm muộn chút tính tiếp với các ngươi!"

Lý Mộ đúng lý hợp tình mở miệng, khí thế áp bách trưởng lão hai tộc Ngân Long Bạch Long không ngẩng đầu lên được.

Hành động của Thính Tâm và Ngâm Tâm đã nhắc nhở Lý Mộ, hai tỷ muội các nàng tốt xấu có huyết mạch Long tộc, xem như nửa người trong long tộc, việc này coi như là việc nhà Đông Hải Long tộc, Lý Mộ cùng các nàng không thân chẳng quen, có lý do gì thay các nàng ra mặt?

Bây giờ khác rồi, nam nhân thay nữ nhân của mình ra mặt, thiên kinh địa nghĩa, hắn đã đi trước chiếm điểm cao nhất về đạo đức, hai tộc Bạch Long cùng Ngân Long ở trên đạo lý rơi xuống hạ phong trước.

Trưởng lão hai tộc Bạch Long và Ngân Long cũng không ngờ sự tình sẽ biến thành như vậy.

Đây vốn là việc nhà Bạch Long nhất tộc, bây giờ biến thành việc nhà của người khác.

Nếu người này là một kẻ yếu, Long tộc căn bản không cần lý do gì, trực tiếp lau đi sự tồn tại của hắn, tất cả sự việc đều sẽ bình ổn.

Đáng tiếc người này thực lực cực mạnh, lại quan hệ chặt chẽ với Hắc Long nhất tộc, hai tộc bọn họ không có thực lực, cũng không có khả năng làm như vậy.

Đại trưởng lão Ngân Long tộc chỉ có thể kiên trì nói: "Việc này Bạch Long nhất tộc vẫn chưa nói cho chúng ta biết, chúng ta cũng không biết, các nàng đã là thê tử của các hạ, hôn ước với Ngân Long tộc tự nhiên hủy bỏ, các hạ có thể mang các nàng đi."

Lý Mộ nhìn hắn một cái, thản nhiên nói: "Bổn tọa cướp đi long nữ tộc ngươi, mấy ngày nữa lại mang về cho các ngươi, Ngân Long tộc cảm thấy như thế nào?"

Hết chương 1053.

Chương 1054. Bồi thường (2)

Đây là không thể ý tứ êm đẹp, đại trưởng lão Ngân Long tộc mặt âm trầm, hỏi: "Vậy ngươi muốn như thế nào?"

Lúc này, Ngao Phong ở bên giảng hòa: "Đã làm sai chuyện, tự nhiên cần trả giá một ít, đây là chuyện thiên kinh địa nghĩa, phí tổn thất tinh thần của hai vị tiểu bối này, chung quy phải bồi thường…"

Sau khi trải qua chuyện lần trước, Ngao Phong đã biết ý tứ "phí tổn thất tinh thần", hơn nữa học để dùng.

Đại trưởng lão Ngân Long tộc nói: "Hắn cũng đánh trọng thương Long Vương tộc ta…"

Ngao Phong phất phất tay, nói: "Sự tình chung quy phải có cái thứ tự đến trước và sau, các ngươi bắt thê tử người ta trước, có sai trước. Lại nói, Ngân Long Vương lúc đó chẳng phải cũng chủ động ra tay, lúc ấy lão phu còn từng tốt bụng khuyên hắn, nhưng hắn chính là không nghe, bây giờ trách được ai…"

Đại trưởng lão Ngân Long tộc xem như đã nhìn ra, Ngao Phong căn bản chính là đứng về phía nhân loại, tuy không biết nhân loại đó hứa cho lão lợi ích gì, nhưng đối nghịch với Hắc Long tộc, tuyệt đối không phải việc gì sáng suốt.

Cái thiệt thòi này, Ngân Long tộc không muốn chịu cũng phải chịu.

Chẳng qua, hắn vẫn không hiểu ý tứ của Ngao Phong, hỏi: "Cái gì là… Phí tổn thất tinh thần?"

Ngao Phong nói: "Đơn giản, mười vạn thượng phẩm linh ngọc mà thôi."

Lý Mộ còn chưa nói, Ngao Phong đã thay hắn làm quyết định, bởi vì Hắc Long tộc lúc trước trả loại giá này.

Đại trưởng lão Ngân Long tộc giật mình nói: "Mười vạn!"

Mười vạn thượng phẩm linh ngọc cũng không phải là số lượng nhỏ, một mỏ đáy biển cỡ lớn, cũng không tích góp ra

mười vạn thượng phẩm linh ngọc, tuy nói Ngân Long nhất tộc tích lũy linh ngọc không dưới trăm vạn, nhưng đó là thế nhiều thế hệ tích lũy, bảo hắn một lần lấy ra mười vạn, vẫn là cực kỳ đau lòng.

Lúc này, Ngao Phong lại bổ sung nói: “Mỗi người mười vạn, tổng cộng là ba mươi vạn.”

Một vị trưởng lão khác của Ngân Long tộc bật thốt lên nói: “Sao còn dư ra mười vạn!”

Ngao Phong liếc hắn, nói: “Các ngươi bức bách thê tử người ta không tính, còn bức bách mẹ vợ người ta gả cho Long Vương của các ngươi, ba mươi vạn linh ngọc cũng không nhiều, việc này nếu rơi ở trên đầu lão phu, lão phu nhất định diệt cả tộc bọn hắn…”

Lời vừa nói ra, hai vị trưởng lão Ngân Long tộc trầm mặc.

Nếu chỉ có nhân loại này, Ngân Long nhất tộc sẽ nghĩ mọi cách giữ hắn lại Bắc Hải, nhưng cường giả Hắc Long nhất tộc dốc toàn bộ lực lượng, hơn nữa đứng về phía nhân loại này, nếu bọn họ không đáp ứng, sự tình sẽ hướng về phương hướng không thể đoán trước phát triển.

Đến lúc đó, Ngân Long nhất tộc tổn thất, sẽ không chỉ ba mươi vạn linh ngọc.

Tính đến trước mắt, Ngân Long Vương bị thương nặng, Bắc Hải Long tộc sập vài toà thuỷ tinh cung, quan trọng nhất là, Ngân Long nhất tộc mất hết thể diện ở trước mặt một đám Thuỷ tộc Bắc Hải, có thể nói là tổn thất thê thảm nặng nề, kết quả là, còn phải bồi thường kẻ gây chuyện nhiều linh ngọc như vậy, bọn họ có bao giờ chịu thiệt lớn như vậy?

Có Hắc Long nhất tộc ra mặt, bọn họ cũng chỉ có thể bịt mũi nhận thức.

Đại trưởng lão Ngân Long tộc gian nan gật gật đầu, nói: “Chúng ta đồng ý bồi thường.”

Ngao Phong mở một ra là ba mươi vạn thượng phẩm linh ngọc, sau khi Ngân Long tộc đáp ứng, Lý Mộ cũng không nói gì nữa.

Hắn vừa rồi đại náo Bắc Hải long cung, đánh bị thương nặng Ngân Long Vương, xem như đã trút giận cho Bạch Yêu Vương, ba mươi vạn linh ngọc bồi thường Thính Tâm và Ngâm Tâm tổn thất tinh thần, cũng không tính là lấy lệ.

Các nàng chỉ là lo lắng hãi hùng một trận, cũng chưa chịu thương tổn mang tính thực chất gì, nếu không, Lý Mộ cũng sẽ không dễ dàng như vậy buông tha hai tộc này.

Thân phận bây giờ dù sao cũng là nam nhân của các nàng, Lý Mộ khuôn mặt lạnh lùng, ánh mắt nhìn quét qua ở trên thân hai vị trưởng lão Ngân Long tộc, lạnh lùng nói: "Nếu không phải Ngao Phong cầu tình cho các ngươi, bổn tọa hôm nay nhất định san bằng Bắc Hải Long tộc."

Bên cạnh hắn, hai tỷ muội Ngâm Tâm và Thính Tâm kéo hắn, trong ánh mắt đều có hào quang lưu động, đặc biệt là Thính Tâm, ánh mắt nhìn chằm chằm Lý Mộ, trong mắt tràn đầy tình ý, tầm mắt một khắc cũng không muốn rời khỏi.

Ngao Phong cũng ngẩn ra một phen, không ngờ Lý Mộ lại sẽ bận tâm mặt mũi lão.

Đổi làm bất cứ một ai nói san bằng Bắc hải Long tộc, Ngao Phong đều sẽ cười khẩy bỏ qua, bởi vì đó là người si nói mộng, từ xưa đến nay, không có nhân loại nào có thể ở dưới biển đánh bại Long tộc.

Nhưng nam nhân trước mắt, thật sự có thực lực này.

Ánh mắt Lý Mộ đảo qua hai vị trưởng lão Bạch Long tộc, Ngao Phong lập tức hiểu ý, nhìn hai vị Bạch Long tộc, nói: "Còn có các ngươi, người ngoài không dám bắt nạt, chỉ biết bắt nạt tộc nhân của mình, thể diện Long tộc đều bị các ngươi mất hết, các ngươi cũng lấy ba mươi vạn linh ngọc ra, việc này bỏ qua từ đây, nếu không, về sau mặc kệ xảy ra chuyện gì, ta cũng sẽ không giúp các ngươi…"

Lão trái lại cũng không phải đang nghĩ cho Lý Mộ, chỉ là trong lòng có chút mất cân bằng.

Hắc Long nhất tộc đắc tội Lý Mộ, trả giá thê thảm đau đớn, cũng khiến lão vô cùng đau lòng, nhìn thấy Bạch Long nhất

tộc cùng Ngân Long nhất tộc gặp được chuyện tương tự với bọn họ, trong lòng lão thoải mái hơn nhiều rồi.

Ngay cả Ngân Long nhất tộc cũng khuất phục, Bạch Long nhất tộc chỉ có hai vị trưởng lão tuổi thọ không còn lại bao nhiêu, càng thêm không có khả năng vi phạm ý tứ Ngao Phong, chỉ có thể cắn răng nhận.

Lý Mộ vốn muốn kết minh với tứ hải Long tộc, trước mắt xem ra, kết minh là không có khả năng.

Mà ở sau khi kiến thức được thực lực Ngân Long nhất tộc cùng Bạch Long nhất tộc, Lý Mộ cũng không có tâm tư kết minh với bọn họ.

Còn tưởng thực lực tứ hải Long tộc có lẽ sẽ có khác biệt, nhưng hẳn là sẽ không chênh lệch quá lớn, không ngờ cũng chỉ có Hắc Long nhất tộc thực lực không đáng ngại, Ngân Long Vương và hai vị trưởng lão đều là chiến lực yếu ớt, Bạch Long tộc càng thêm không chịu nổi, chỉ có hai vị trưởng lão cảnh giới thứ bảy, rõ ràng không còn bao nhiêu tuổi thọ để sống, kết minh với bọn họ nhạt nhẽo vô vị.

Từ Ngân Long tộc lấy được phí tổn thất tinh thần của hai tỷ muội, Lý Mộ liền mang theo các nàng về tới Đông Hải, chuẩn bị lấy ba mươi vạn linh ngọc của Đông Hải Long tộc, lại mang các nàng rời khỏi.

Tuy nói từ trên ý nghĩa nào đó, Đông Hải là nhà của họ, nhưng Long tộc vì sinh sản, không có một chút nhân tình đáng nói, nhà như vậy, không ở lại cũng được.

Đông Hải long cung, Lý Mộ lấy được ba mươi vạn linh ngọc của Bạch Long tộc. Bạch Yêu Vương nắm tay thê tử, mẫu thân Thính Tâm và Ngâm Tâm nhìn một đôi vợ chồng Long tộc phía sau, nói: “Cha, mẹ, hai ngài cũng theo bọn con cùng nhau rời khỏi Đông Hải đi.”

Thính Tâm hòa theo nói: “Tổ phụ tổ mẫu, hai ngài đi cùng bọn con đi…”

Hết chương 1054.

Chương 1055. Diễn giả làm thực (1)

Ngao Quảng lắc lắc đầu, nói: “Không cần, chúng ta sinh ở Đông Hải, sinh trưởng ở Đông Hải, không muốn rời khỏi nơi này, với lại, tuổi thọ chúng ta cũng không còn mấy năm, Đông Hải đáy biển, chính là nơi trở về của chúng ta…”

Lý Mộ từng không chỉ một lần nghe hai tỷ muội nhắc tới, ông bà ngoại của các nàng đối với các nàng rất tốt, một đôi vợ chồng Long tộc này tu vi đều có cảnh giới thứ sáu, nhưng cả một đời này, hẳn cũng chỉ là cảnh giới thứ sáu.

Khác với Ngâm Tâm Thính Tâm, bọn họ đối với Đông Hải Long tộc có lòng trung thành rất mạnh.

Bọn họ không muốn rời khỏi, không có ai có thể miễn cưỡng, nhưng nếu là cứ như vậy bỏ đi, để bọn họ ở chỗ này chờ chết, trong lòng Ngâm Tâm cùng Thính Tâm chỉ sợ cũng không chịu nổi.

Lý Mộ nghĩ nghĩ, chỉ chỉ một tòa cung điện phía sau, nói: “Hai vị, theo ta tiến vào, Ngâm Tâm, ngươi cũng cùng nhau tiến vào.”

Thính Tâm nghe vậy, ưỡn ngực, bất mãn nói: “Vì sao chỉ để cho tỷ tỷ đi vào?”

Bảo Ngâm Tâm đi vào là nàng có thể giúp Lý Mộ bày trận, nhưng không cho Thính Tâm đi vào, nàng nhất định sẽ nghĩ ngợi lung tung, Lý Mộ chỉ có thể khoát tay, nói: “Được rồi được rồi, ngươi muốn tiến vào thì cùng nhau vào đi.”

Ngao Phong đứng ở ngoài cung điện, nhìn thoáng qua hai vị trưởng lão Bạch Long tộc, nói: “Tuổi thọ các ngươi cũng không còn bao nhiêu nhỉ, nếu không có chuyện lần này, hắn có lẽ cũng sẽ dùng Thiên Cơ Phù kéo dài cho các ngươi mười năm tuổi thọ, bây giờ… Ha ha.”

“Thiên Cơ Phù!”

Hai vị trưởng lão Bạch Long tộc liếc nhau, sau khi ý thức được ý tứ của Ngao Phong, đều từ trong mắt đối phương thấy được ý hối hận.

Mười năm tuy không thể làm bọn họ đột phá đến cảnh giới thứ tám, nhưng cũng có thể thủ hộ Bạch Long nhất tộc thêm mười năm.

Nhưng việc đã đến nước này, hối hận vô dụng, trên mặt Ngao Nguyên đại trưởng lão Bạch Long tộc nặn ra một nụ cười khổ, tự mình an ủi: "Mặc dù cho chúng ta mười năm nữa, cũng không có tác dụng gì quá lớn, Thiên Cơ Phù đối với chúng ta chỉ là gân gà mà thôi…"

Sống thêm một ngày cũng là sống thêm, hai con rồng này chỉ là tự mình an ủi, Ngao Phong cũng chưa vạch trần bọn họ.

Ước chừng qua một canh giờ, Ngao Phong đám cường giả Long tộc bỗng nhiên phát hiện linh khí chung quanh có chút động tĩnh lạ, rất nhanh lại khôi phục bình thường.

Sau đó, mấy bóng người từ trong điện đi ra.

Đi ở phía trước, là một đôi vợ chồng trung niên Bạch Long tộc, tầm mắt Ngao Phong từ trên thân bọn họ xẹt qua, ngay sau đó lại dời trở về, mắt rồng trợn lên, chấn động nói: "Cái này, cái này, các ngươi…"

Một đôi vợ chồng Long tộc này, rõ ràng chính là vợ chồng Ngao Quảng vừa mới đi vào, nhưng so sánh với vừa rồi, bọn họ như là trẻ đi mấy chục tuổi, tóc bạc biến thành tóc đen, nếp nhăn trên mặt cũng biến mất không thấy nữa, nét mặt toả sáng, mẹ con đứng chung một chỗ, tựa như tỷ muội…

Ngao Phong nhìn Lý Mộ, khó có thể tin nói: "Ngươi, ngươi đã làm cái gì đối với bọn họ?"

Lý Mộ liếc Ngao Phong một cái, thản nhiên nói: "Không có gì, chỉ là kéo dài cho bọn họ một giáp tuổi thọ mà thôi…"

"Một, một giáp!"

Ngao Phong quay ngoắt đầu lại, ánh mắt nhìn vợ chồng Ngao Quảng sau khi trẻ tuổi, hai con rồng vốn tuổi thọ sắp hết, tử khí cùng mộ khí trên người đã quét sạch, thay thế vào đó là sinh cơ bừng bừng, cái này cũng không phải là ảo thuật hoặc là thần thông khác có thể che giấu.

Ngao Phong biết Thiên Cơ Phù có thể giúp người ta kéo dài tuổi thọ, là thông qua phương thức che trời qua biển, thâu thiên hoán nhật, chỉ có thể giúp cảnh giới thứ sáu kéo dài mười năm, cảnh giới thứ bảy kéo dài ba năm năm, nhưng vợ chồng Ngao Quảng, thế mà trực tiếp nghịch chuyển một giáp thời gian.

Cái này tuyệt đối không phải Thiên Cơ Phù có thể làm được!

Ngao Phong trông mong nhìn Lý Mộ, hỏi: "Đây, đây là làm như thế nào?"

Lý Mộ thản nhiên nói: "Tùy tiện bố trí cái trận pháp là được."

Thâu Thiên Đại Trận nhiều nhất có thể đồng thời kéo dài tuổi thọ cho mười người, trận pháp tiêu hao, có liên quan với tổng lượng tu vi người được kéo dài tuổi thọ. Ông bà ngoại Ngâm Tâm cùng Thính Tâm chỉ có tu vi cảnh giới thứ sáu, chỉ cần bố trí một cái trận pháp loại nhỏ là được, cũng không tiêu hao quá nhiều linh ngọc, lấy tài sản Lý Mộ bây giờ, hoàn toàn gánh vác được.

Ngao Phong ngẩn ra một hồi, trên mặt hiện ra nét kích động, thân là đại trưởng lão Hắc Long nhất tộc, cường giả số một Long tộc, giờ phút này vậy mà cũng có chút luống cuống chân tay. Lão chà chà tay, thử hỏi: "Có thể cũng tùy tiện bố trí một cái cho chúng ta hay không…"

Nói xong, lão lại bổ sung nói: "Giá cả dễ thương lượng, mười vạn, hai mươi vạn, ba mươi vạn linh ngọc đều có thể…"

Nhiều thêm một giáp tuổi thọ, đối với Hắc Long nhất tộc mà nói, ý nghĩa cái gì, lão rõ hơn so với bất luận kẻ nào.

Lấy thiên phú Long tộc, cái này ý nghĩa lão có thể ở trước khi tuổi thọ hao hết, thoải mái thăng cấp cảnh giới thứ tám, Ngao Vũ Ngao Lôi Ngao Điện và Ngao Ảm, cũng đều có khả năng thăng cấp Hợp Đạo.

Mà một khi thăng cấp, tuổi thọ sẽ lại thêm sáu mươi năm.

Đến lúc đó, Hắc Long nhất tộc sẽ xưng bá toàn bộ thế giới.

Giờ khắc này, Ngao Phong tựa như đã thấy được một ngày này, trong mắt có hào quang lóe ra.

Nhưng lời kế tiếp của Lý Mộ, giống như là một gáo nước lạnh hắt vào đầu, mang giấc mộng cùng hùng tâm của lão dập tắt triệt để.

Lý Mộ mặt không biểu cảm nhìn Ngao Phong, hỏi ngược lại: "Nhìn ta rất ngốc sao?"

Ngao Phong kích động qua đi, mới ý thức được một vấn đề.

Vợ chồng Ngao Quảng sở dĩ có thể lấy được lợi ích này, là bởi vì bọn họ là tổ phụ cùng tổ mẫu của nữ nhân của Lý Mộ, cũng chính là tổ phụ tổ mẫu của Lý Mộ, Ngao Phong lão cùng Lý Mộ lại là quan hệ gì?

Nếu thế nào cũng phải nhấc lên quan hệ, vậy cũng là quan hệ kẻ thù.

Giờ khắc này, Ngao Phong vô cùng hy vọng hắn cũng có một hai đứa cháu gái xinh đẹp, đáng tiếc con hắn không chịu cố gắng, chỉ sinh một đứa con trai…

Ngao Phong mặt lộ vẻ xấu hổ, nói với Lý Mộ: "Lão phu biết, chúng ta trước đó có một chút hiểu lầm, nhưng sự tình đều đã trôi qua…"

Lý Mộ khóe miệng giật giật, hỏi: "Hiểu lầm… Xạ Nhật cung các ngươi không cần nữa?"

Xạ Nhật cung lão tuy vẫn muốn, nhưng rõ ràng là không lấy được, chẳng bằng sớm dập tắt tâm tư này. Ngao Phong kiên định nói: "Không cần nữa không cần nữa, thật ra Xạ Nhật cung vốn cũng không thuộc về Hắc Long nhất tộc, là Ngao Huyền tiên tổ có một ngày bất ngờ nhặt được…"

Lý Mộ tiếp tục nói: "Ta đã khiến ngươi tổn thất không ít linh ngọc, ngươi sẽ không bởi vậy ghi hận ta chứ?"

Ngao Phong liên tục lắc đầu, nói: "Sẽ không, sao có thể chứ, đây là bồi thường nên có…"

Hết chương 1055.

Chương 1056. Diễn giả làm thực (2)

Lý Mộ mỉm cười, nói: “Muốn ta giúp các ngươi bố trí trận này, cũng không phải hoàn toàn không thể, chỉ xem Hắc Long nhất tộc các ngươi ngày sau biểu hiện.”

Nói tóm lại, Ngao Phong và Hắc Long nhất tộc gần đây biểu hiện, khiến Lý Mộ tương đối hài lòng.

Nhìn trước mắt, thiên phú cùng tiềm lực của Hắc Long nhất tộc, thật sự là cao nhất mà Lý Mộ gặp, nếu có thể mang bọn họ biến thành minh hữu tin cậy, đối kháng ma đạo liền có thêm một lực lượng cường đại.

Nhưng, Hắc Long nhất tộc tuy mạnh, lại không ở trong khống chế của Lý Mộ, không cẩn thận sẽ bị nó cắn trả, ở trước khi hắn có thực lực tuyệt đối, là không có khả năng bố trí Thâu Thiên Đại Trận cho bọn Ngao Phong.

“Ngày sau biểu hiện” là một từ ngữ rất mơ hồ, nhưng tốt xấu cũng còn có một tia cơ hội.

Hắc Long nhất tộc chỉ có nắm bắt một tia cơ hội này, để Lý Mộ hài lòng, mới có hy vọng tái hiện huy hoàng. Ngao Phong giờ phút này cực độ hối hận, sớm biết hôm nay, lúc trước lão không cần Xạ Nhật cung, cũng sẽ không đối địch với Phù Lục phái…

Cùng lúc đó, hai vị trưởng lão Bạch Long tộc nhìn thấy vợ chồng Ngao Quảng trẻ đi mấy chục tuổi, trên mặt cũng lộ ra nét hối hận.

Đây vốn nên là cơ hội quật khởi của Bạch Long nhất tộc, lại bởi vì bọn họ quyết định sai lầm, bỏ lỡ mất cơ hội gia tăng sáu mươi năm tuổi thọ.

Tâm niệm hai con rồng nhanh quay ngược trở lại, dốc sức tự hỏi biện pháp vãn hồi.

Vợ chồng Ngao Quảng thiên phú tuy không tính là cao, nhưng gia tăng sáu mươi năm tuổi thọ, nhất định có thể đột phá cảnh giới thứ bảy, đến lúc đó, hai người bọn hắn ngã

xuống, hai vợ chồng bọn họ, chính là người thủ hộ Bạch Long nhất tộc.

Hai rồng truyền âm nhau vài câu, đại trưởng lão Bạch Long tộc bỗng nhiên nhìn về phía Ngao Quảng, sắc mặt nghiêm nghị, nói: "Ngao Quảng."

Đại trưởng lão ở trong tộc có được vô thượng uy nghiêm, Ngao Quảng lập tức nói: "Có!"

Đại trưởng lão Bạch Long tộc nói: "Hai chúng ta tuổi thọ đã không nhiều nữa, không thủ hộ được Bạch Long tộc bao lâu, chúng ta sau bàn bạc, quyết định bổ nhiệm ngươi làm Bạch Long Vương mới, từ nay về sau trọng trách thủ hộ Đông Hải, sẽ đặt ở trên thân của ngươi."

Hai vị trưởng lão có bao giờ từng khách khí như thế đối với lão, còn muốn lão làm Bạch Long Vương, Ngao Quảng ngây ra ở tại chỗ, nhất thời không biết nên trả lời như thế nào.

Đại trưởng lão Bạch Long tộc nhìn lão, hỏi: "Ngươi không muốn sao?"

Ngao Quảng phục hồi tinh thần, lập tức nói: "Nguyện ý, Ngao Quảng thề sống chết thủ hộ Đông Hải, thề sống chết thủ hộ tộc ta!"

Lý Mộ nhìn ra, một loạt thao tác của hai vị trưởng lão Bạch Long tộc, là làm cho hắn xem, hai con rồng già cũng sắp hết tuổi thọ, là có ý với Thâu Thiên Đại Trận.

Hắn căn bản không nhìn hai người, nói với Ngâm Tâm Thính Tâm: "Chúng ta đi thôi."

Lúc này, đại trưởng lão Bạch Long tộc lập tức đi lên phía trước, nói: "Vị đại nhân này dừng bước, việc này là Bạch Long nhất tộc chúng ta không đúng, ba mươi vạn linh ngọc không đủ để biểu đạt chúng ta xin lỗi. Mời ngài ở lâu thêm mấy ngày, cho chúng ta một cơ hội nhận lỗi…"

Lý Mộ không đáp lại lão, mà là mang ánh mắt nhìn về phía Ngâm Tâm và Thính Tâm, hỏi: "Ý tứ các ngươi thế nào?"

Thính Tâm kéo chặt cánh tay Lý Mộ, nói: "Ta nghe lời ngươi."

Ánh mắt Ngâm Tâm nhìn về phía mẫu thân, thấy trong mắt nàng có chút không nỡ, nhìn về phía Lý Mộ, gật gật đầu, nói: "Vậy, chúng ta ở lại thêm vài ngày đi…"

Lý Mộ cũng không nhiều lời nữa. Bạch Long nhất tộc an bài cho hắn một tòa thuỷ tinh cung xa hoa, Lý Mộ khoanh chân ngồi ở trên giường thủy tinh, nội thị thượng phẩm linh ngọc chồng chất như núi trong hồ thiên động phủ, trong lòng đã vui nở hoa rồi.

Tỷ muội các nàng mang toàn bộ linh ngọc đều giao cho Lý Mộ, khiến Lý Mộ lần này đi Đông Hải Bắc Hải, so với ở Hắc Long nhất tộc thu hoạch còn lớn hơn, có chỗ linh ngọc này, ở trong hai ba năm, thực lực đệ tử Phù Lục phái sẽ nghênh đón một lần bùng nổ lớn.

Một khắc nào đó, Lý Mộ thu hồi tâm thần, ánh mắt nhìn về phía cửa.

Hai bóng người đẩy cửa đi vào, Lý Mộ nhìn Ngâm Tâm cùng Thính Tâm, hỏi: "Đã trễ thế này, các ngươi không đi nghỉ ngơi, đến chỗ ta làm gì?"

Thính Tâm kéo Ngâm Tâm, bước đến bên giường, nói: "Chúng ta chính là tới nơi này nghỉ ngơi mà, chúng ta là nữ nhân của ngươi, buổi tối đương nhiên phải ở cùng với ngươi…"

Lý Mộ ngạc nhiên nói: "Đó chỉ là kế tạm thích ứng, nếu lúc ấy không nói như vậy, ta có lý do gì cứu các ngươi?"

Trên mặt Thính Tâm lộ ra nét giảo hoạt, nói: "Cái gì kế tạm thích ứng, sáu mươi vạn linh ngọc đồ cưới đều thu rồi, ngươi còn muốn hối hận sao?"

"Các ngươi…"

Ánh mắt Lý Mộ nhìn về phía các nàng, Ngâm Tâm ánh mắt trốn tránh, Thính Tâm thì ưỡn ngực, nói: "Bây giờ tứ hải Long tộc đều biết chúng ta là nữ nhân của ngươi, ngươi bảo chúng ta về sau lập gia đình như thế nào. Ta mặc kệ, ngươi phải chịu trách nhiệm với chúng ta!"

Lý Mộ rốt cuộc ý thức được cái gì, tuy hắn là đang diễn trò, nhưng các nàng rõ ràng là muốn diễn giả làm thật…

Tâm tư của Thính Tâm đối với của hắn, xưa nay đều rất rõ ràng như bóc trần, Ngâm Tâm thì khác, nàng vẫn luôn phi thường hàm súc, lần này thế mà cũng theo muội muội, cái này nói lên các nàng là nghiêm túc.

May mà Lý Mộ đã sớm dự liệu được một ngày này, trên danh sách của nữ hoàng có tên của hai nàng.

Phàm là tên từng xuất hiện trên tờ giấy đó, đều có thể viết ở trên hộ khẩu Lý gia, việc này đã trải qua nữ hoàng cho phép.

Lý Mộ hôm nay đã sớm không phải tiểu bộ khoái lúc mới quen các nàng, hắn cũng không trốn tránh hoặc là nói sang chuyện khác, mà là nhìn các nàng hỏi: "Các ngươi thật sự nghĩ kỹ chưa?"

Thính Tâm bổ nhào lên, vồ hắn ngã ở trên giường, hai chân thon dài gắt gao quấn quít lấy hông hắn, nói: "Ta đã sớm nghĩ kỹ một ngàn lần một vạn lần rồi, đời này ta nhận định chàng!"

Ngâm Tâm thì có chút nhăn nhó cùng ngượng ngùng cầm lấy tay Lý Mộ, nhỏ giọng nói: "Ta, ta cũng đã sớm nghĩ kỹ rồi…"

Trong thuỷ tinh cung đèn đuốc sáng trưng, Ngâm Tâm và Thính Tâm một trái một phải rúc vào bên cạnh Lý Mộ, nhỏ giọng nỉ non lời vô nghĩa, mà trong một gian cung điện khác của Đông Hải long cung, Bạch Long tộc đại trưởng lão Ngao Nguyên vừa mới mệnh lệnh Bạch Long Vương thoái vị.

Bạch Long tộc Long Vương chỉ có tu vi cảnh giới thứ sáu, là cháu ruột của lão, vài năm trước, Ngao Nguyên tự mình bồi dưỡng hắn lên ngôi, hôm nay lại tự tay mang hắn từ vị trí Long Vương kéo xuống.

Tương lai Bạch Long nhất tộc, ở trên thân hai cháu gái ngoại của Ngao Quảng, nhưng bởi vì sai lầm trước đó, đã không thể từ trên người các nàng vãn hồi, đành phải hạ bớt yêu cầu, đặt cược ở trên thân Ngao Quảng.

Hết chương 1056.

Chương 1057. Tâm tư Hắc Long tộc

Vợ chồng Ngao Quảng và các nàng quan hệ rất tốt, khi Ngao Quảng trở thành Bạch Long Vương, Đông Hải Long tộc chấn hưng đặt ở trên vai lão, các nàng có được huyết mạch Bạch Long nhất tộc, sao có khả năng không giúp đỡ một chút?

Cùng lúc hai vị trưởng lão Bạch Long tộc có ý đồ với Lý Mộ, chỗ ở của Hắc Long nhất tộc, Ngao Phong cũng đang đi qua đi lại. Một khắc nào đó, lão nhìn về phía mấy con Hắc Long khác, hỏi: "Các ngươi cẩn thận nghĩ xem, trong tộc còn có rồng cái trẻ tuổi xinh đẹp, chưa từng thành hôn hay không?"

Mấy con Hắc Long vắt hết óc nghĩ nghĩ, Hắc Long Vương lắc đầu nói: "Không có, rồng cái trong tộc đến thành hôn tuổi, đều đã ghép sẵn bạn lữ, khác, không phải quá nhỏ, chính là quá già, không nhỏ không già, lại không đủ xinh đẹp…"

Ngao Phong thở dài, cửa đột phá duy nhất lão có thể nghĩ đến để lấy lòng Lý Mộ, đã bị bịt lại như vậy.

Hai đặc điểm rõ rệt nhất trên thân người này, một cái là tham tài, một cái là háo sắc.

Sau khi cướp đoạt ba Long tộc, Hắc Long nhất tộc còn nghĩ cần lấy ra linh ngọc để hắn động lòng, thế nào cũng phải dốc hết tài sản gia tộc, không phải lựa chọn tốt nhất.

Nhằm vào hắn háo sắc, trái lại có thể nghĩ cách, vợ chồng Ngao Quảng không phải là vì có hai đứa cháu gái ngoại xinh đẹp, lập tức gia tăng sáu mươi năm tuổi thọ, Ngao Phong hâm mộ tới mức dãi rồng cũng sắp chảy xuống rồi.

Đáng tiếc, Hắc Long nhất tộc không có rồng cái xinh đẹp trẻ tuổi như vậy, đang lúc các cường giả Hắc Long tộc hết đường xoay xở, Hắc Long Vương Ngao Ảm bỗng nhiên nói: "Ta có chủ ý!"

Ngao Phong lập tức nói: "Chủ ý gì, nói!"

Ngao Ảm nói: "Tây Hải chúng ta tuy không có, nhưng nơi khác có, không nhất định phải là long nữ Hắc Long tộc, Thanh

Long tộc Ngân Long tộc cũng có thể…”

Ngao Phong liếc hắn, nói: “Cái đó và Hắc Long tộc chúng ta có quan hệ gì?”

Ngao Ảm tiếp tục nói: “Tuy không phải tộc ta, nhưng nếu là chúng ta từ trong đó giật dây bắc cầu, không có công lao, cũng có khổ lao, như thế nào cũng có thể thay đổi ấn tượng của hắn đối với chúng ta…”

Ngao Phong nghĩ nghĩ, hỏi: “Ý ngươi là?”

Ngao Ảm nói: “Đừng quên, Nam Hải nơi đó, có món nợ, chúng ta đến bây giờ còn chưa tính với bọn họ…”

Ngao Phong mắt sáng ngời: “Ngươi là nói…”

…

Sáng sớm hôm sau, Lý Mộ trái ôm phải ấp từ thuỷ tinh cung đi ra.

Ngâm Tâm và Thính Tâm một trái một phải kéo cánh tay hắn, vẻ mặt hạnh phúc tươi cười, thoạt nhìn như là hắn đêm qua vượt qua một đêm tốt đẹp, nhưng thật ra tối hôm qua chuyện gì cũng chưa xảy ra.

Nữ hoàng nơi đó có tên thì có tên, nhưng nàng cũng chưa cho Lý Mộ quyền lực trảm trước tấu sau.

Chuyện Tô Hòa và Huyễn Cơ, nữ hoàng đều là bị ép tiếp nhận kết quả, lần này Lý Mộ nếu lại trảm trước tấu sau, chờ đợi hắn, liền nhất định không phải nhẹ nhàng giống như trước.

Đến lúc đó hắn phải đối mặt, tuyệt đối là nữ hoàng mưa rền gió dữ.

Trừ nguyên nhân này, Lý Mộ còn cần chiếu cố tâm tình của Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch.

Dù sao các nàng xuất hiện sớm nhất ở bên người Lý Mộ, lại liên tiếp bị người khác chen ngang, trong lòng nhất định sẽ cảm thấy Lý Mộ không thích các nàng, tiểu cô nương chính là thích miên man suy nghĩ, cũng cần cân nhắc đến suy nghĩ của các nàng.

Cả nhà Bạch Yêu Vương vốn tính rời khỏi Đông Hải, nhưng trải qua một đêm, vợ chồng bọn họ lại thay đổi chủ ý, tính tiếp tục ở lại chỗ này.

Trước khi đi, Bạch Yêu Vương ý vị sâu xa nhìn Lý Mộ một cái, nói: "Chiếu cố tốt bọn nó, nhớ rõ thường xuyên về Đông Hải thăm."

Hắn không bảo Ngâm Tâm và Thính Tâm ở lại, mà là bảo Lý Mộ mang đi các nàng, có chút ý tứ hàm xúc gửi gắm cả đời.

Lý Mộ gật gật đầu, nói: "Yên tâm đi, ta sẽ chiếu cố tốt bọn họ."

Mẫu thân của hai tỷ muội cũng kéo các nàng qua một bên, không biết nói những gì, sau khi nói xong, hốc mắt mẹ con ba người đều có chút ươn ướt.

Một canh giờ sau, Lý Mộ mang theo hai tỷ muội, cùng với Hắc Long nhất tộc bay về phía bờ biển Đông Hải. Trên đường, Lý Mộ nhìn về phía Ngao Phong, nói: "Sau khi lên bờ, các ngươi về Bạch Vân sơn trước."

Ngao Phong đảo tròng mắt, nói: "Chúng ta còn có một số việc cần xử lý, đợi xử lý xong rồi, sẽ về Bạch Vân sơn."

Hắc Long nhất tộc trước đây cũng không thích Phù Lục phái, dù sao cuộc sống ăn nhờ ở đậu, chịu người ta khống chế cũng không dễ chịu.

Nhưng tình huống bây giờ đã khác, bọn họ ước gì ở lại Bạch Vân sơn, đừng nói mười năm tám năm, nếu Lý Mộ kéo dài một giáp tuổi thọ cho bọn họ, bảo bọn họ mang Tây Hải long cung chuyển đến Bạch Vân sơn bọn họ cũng đồng ý.

Lý Mộ gật gật đầu, nói: "Các ngươi bận việc của các ngươi trước đi."

Hắn không lo lắng Ngao Phong bọn mấy vị cường giả Hắc Long tộc chạy trốn. Lực lượng trung kiên Hắc Long nhất tộc đều ở Bạch Vân sơn, Hắc Long nhất tộc là sẽ không vứt bỏ các tộc nhân đó mặc kệ.

Sau khi bọn Ngao Phong rời khỏi, Lý Mộ và Ngâm Tâm cùng Thính Tâm tới Đông quận, cùng các nàng ở Đông quận đi dạo, nhấm nháp một phen món ngon của địa phương.

Các nàng bị hạn chế tự do rất lâu, đã thời gian rất lâu rồi chưa tiếp xúc khí tức khói lửa nhân gian.

Ở cùng lúc Lý Mộ dẫn theo hai tỷ muội du ngoạn cho thả lỏng tâm tình, Ngao Phong mang theo ba vị trưởng lão khác cùng Hắc Long Vương cùng nhau tới Nam Hải long cung.

Hắc Long nhất tộc cường đại nhất tứ hải Long tộc, tứ đại trưởng lão và Hắc Long Vương đồng thời đến thăm, đã chấn động toàn bộ Nam Hải long cung.

Thanh Long nhất tộc và Bạch Long nhất tộc thực lực yếu nhất ở tứ hải Long tộc, Thanh Long tộc chỉ có Long Vương cùng đại trưởng lão là cảnh giới thứ bảy, Hắc Long tộc nhiều cường giả như vậy, đủ để diệt toàn bộ Thanh Long nhất tộc.

Thanh Long Vương dẫn dắt tộc nhân, ra khỏi Nam Hải long cung đón, thấp thỏm hỏi: "Mấy vị trưởng lão cùng Hắc Long Vương bỗng nhiên đến Nam Hải, có chuyện gì quan trọng?"

Ngao Phong liếc lão, thản nhiên nói: "Nếu lão phu không nhớ lầm, Hắc Long tộc ta cùng Thanh Long tộc các ngươi, còn có một hôn sự nhỉ?"

Trong lòng Thanh Long Vương lộp bộp một cái, lập tức nói: "Là ta quản giáo không nghiêm, mới để tiểu bối không hiểu chuyện đó vụng trộm trốn mất, lúc ấy sính lễ Hắc Long tộc đặt, chúng ta đã trả lại gấp đôi…"

Ngao Phong lạnh lùng nhìn lão, nói: "Ngươi cho rằng trả lại gấp đôi sính lễ, có thể vãn hồi thể diện Hắc Long tộc ta mất đi, sính lễ lão phu lần này mang đến cho ngươi, trong tộc các ngươi còn có vị long nữ nào vừa tròn độ tuổi, chúng ta muốn dẫn đi…"

"Trong tộc thật sự là không có long nữ vừa độ tuổi…" Thanh Long Vương mặt lộ vẻ buồn rầu, cuối cùng khẽ cắn môi, nói: "Mãn Tâm, ngươi đi ra."

Hết chương 1057.

Chương 1058. Kinh hỉ

Phía sau lão, một vị long nữ sắc mặt trắng bệch, lắc đầu nói: "Phụ vương, con không muốn gả cho bọn họ…"

Sắc mặt Thanh Long Vương nghiêm túc, nói: "Đây là món nợ Thanh Long nhất tộc chúng ta thiếu, con là con gái của ta, phải hiểu được hy sinh vì tộc đàn!"

Ngao Phong nhìn con gái Thanh Long Vương, trên trán hiện ra vài đường màu đen.

Nữ nhân này bộ dạng bình thường, thân hình cao lớn, uy mãnh bá đạo, Hắc Long nhất tộc nếu tặng cho Lý Mộ một vị long nữ như vậy, chỉ sợ đời này liền không còn có cơ hội kéo dài một giáp tuổi thọ.

Ngao Phong phất phất tay, nói: "Đừng, con gái của ngươi vẫn là để lại cho Thanh Long nhất tộc các ngươi đi, chúng ta muốn đứa kia lần trước. Trong nửa tháng, các ngươi tốt nhất mang nàng tìm về, nếu không, đừng trách chúng ta không khách khí…"

Thanh Long nhất tộc vốn có cơ hội thông hôn với Hắc Long nhất tộc, nhưng ngay tại mấy tháng trước hôn lễ, vị long nữ kia của Thanh Long nhất tộc bỗng nhiên đào tẩu, từ đó về sau không biết tung tích, không chỉ có đám cưới từ bỏ, cũng đã triệt để chọc giận Hắc Long nhất tộc.

Hôm nay trưởng lão cùng Long Vương của Hắc Long nhất tộc tìm tới cửa, khởi binh vấn tội, Thanh Long nhất tộc phải cho bọn họ một câu trả lời hài lòng, nếu không, Nam Hải từ nay về sau sẽ vĩnh viễn không có ngày nào được yên.

Thanh Long Vương nhìn một vị đồng tộc, lạnh lùng nói: "Ngao Khâm, xem xem con gái tốt ngươi nuôi, mang đến phiền toái lớn bao nhiêu cho Nam Hải!"

Long tộc trung niên bị răn dạy cúi đầu, áy náy nói: "Đều là ta dạy không chu toàn, xin Long Vương trách phạt…"

Thanh Long Vương phất phất tay, nói: "Trách phạt, trách phạt có ích gì, ta trách phạt ngươi, Hắc Long tộc sẽ tha cho

chúng ta sao. Bây giờ quan trọng nhất, là cho con gái ngươi trở về, giải quyết phiền toái lớn Thanh Long tộc bây giờ đối mặt."

Ngao Khâm mặt lộ vẻ khó xử, nói: "Ta cũng không biết nó ở nơi nào."

Thanh Long Vương liếc hắn, thản nhiên nói: "Đừng cho rằng ta không biết, ngươi và nó thường xuyên còn có liên hệ, trước kia Hắc Long tộc không bức bách, ta có thể mở một mắt nhắm một mắt, bây giờ địch mạnh trước mắt, ta không thể bởi vì nó, chôn vùi toàn bộ Thanh Long nhất tộc…"

Ngao Khâm cúi đầu, trầm mặc hồi lâu, cuối cùng thở dài, gian nan nói: "Vâng…"

…

Lý Mộ mang theo Ngâm Tâm và Thính Tâm du ngoạn mấy ngày, liền về tới Thần Đô.

Thính Tâm với nữ hoàng đã lâu không gặp, đi ngự hoa viên ôn chuyện, Linh Lung ở cung Trường Nhạc giúp nàng xem sổ con. Lý Mộ nhìn trái nhìn phải, phát hiện trong đại điện tựa như thiếu chút gì, nghĩ nghĩ, hỏi: "Xưng Tâm đâu?"

Trước kia hắn đến cung Trường Nhạc, Thính Tâm luôn dựa vào trên cột trong góc, gặm chân gà hoặc là cổ vịt, hoặc chính là giò công thức bí mật của ngự trù, hôm nay lại không thấy nàng, toàn bộ hoàng cung cũng không có khí tức của nàng.

Linh Lung ngẩng đầu, nói: "Hình như là trong nhà đã xảy ra việc gì, nàng về Nam Hải rồi."

"Nam Hải?"

Lý Mộ mặt lộ vẻ bất ngờ, nàng lúc trước chính là bị ép kết hôn mà trốn ra, sao có khả năng lại chạy về đi, hắn tiếp tục hỏi: "Nhà nàng dặm phát sinh sự tình gì?"

Linh Lung lắc lắc đầu, nói: "Cái này nàng cũng không nói gì, nhưng nàng đi rất vội, hẳn là thật sự có việc gì gấp."

Có thể khiến nàng trở về Nam Hải, sự tình nhất định rất quan trọng. Lý Mộ lấy ra pháp khí truyền âm Mặc Ly đặc chế

cho hắn, sau khi dùng pháp lực kích phát, qua hồi lâu, đối diện mới truyền đến thanh âm.

"Lý đại nhân…"

Thanh âm của Xưng Tâm có chút thấp, Lý Mộ hỏi: "Nghe Linh Lung nói ngươi đã về Nam Hải, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Xưng Tâm lại trầm mặc một lát, mới nói: "Là ta rời nhà quá lâu, mẫu thân nhớ ta, ta về thăm người."

Nàng rời khỏi nhà quả thực đã rất lâu, người nhà nhớ là rất bình thường. Xác nhận nàng không có việc gì, Lý Mộ cũng không hỏi nhiều, nói: "Vậy ngươi cứ bầu bạn với cha mẹ đi…"

Lúc này, Nam Hải long cung, Xưng Tâm thu hồi pháp khí truyền âm, cúi đầu, nét mất mát trên mặt càng sâu hơn.

Ở bên cạnh nàng, một nam tử thở dài: "Là cha mẹ có lỗi con."

Xưng Tâm lắc lắc đầu, nói: "Không trách cha với mẹ, là con quá tùy hứng, con nên lấy đại cục Nam Hải làm trọng…"

Sau khi cha mẹ rời khỏi, Xưng Tâm ngồi một mình ở bên giường, cuộn lại hai chân, chôn đầu ở giữa đầu gối, trong đầu hiện lên một vài hình ảnh.

Nữ hoàng tỷ tỷ, Mai tỷ tỷ, A Ly tỷ tỷ, ngự phòng ăn cổ vịt chân gà còn có giò tương…

Khoảng thời gian này rời khỏi Nam Hải, là thời gian vui vẻ khoái hoạt nhất trong cuộc đời nàng.

Ngay từ đầu thời điểm bị Lý đại nhân bắt, bảo làm vật cưỡi cho người ta, trong lòng của nàng là không tình nguyện, về sau phát hiện làm vật cưỡi cũng không có gì không tốt, có ăn có uống còn có chơi, ngay cả tu vi cũng sớm tiến vào cảnh giới thứ sáu, vượt qua phụ mẫu nàng.

Nàng vốn tưởng, cuộc sống tốt đẹp, có thể tiếp tục mãi như vậy.

Thẳng đến lúc phụ thân linh loa truyền tin, nói cho nàng mẫu thân sinh bệnh, nàng vội vàng từ Thần Đô chạy về Nam Hải, lại phát hiện mẫu thân bình yên vô sự, mà Hắc Long nhất tộc đã ở chỗ này chờ, liền ý thức được đã xảy ra chuyện gì.

Thì ra nàng cuối cùng vẫn chưa thể chạy thoát.

Hắc Long nhất tộc là một chi cường đại nhất của tứ hải Long tộc, nếu nàng tiếp tục phản kháng, sẽ mang đến tai họa thật lớn cho Nam Hải, thậm chí liên lụy đến cha mẹ.

Nàng sẽ khiến cha mẹ trở thành tội nhân Thanh Long tộc.

Cho nên nàng lựa chọn thuận theo.

Gả cho một Long tộc không thích, thậm chí chưa bao giờ gặp mặt, là số mệnh của mỗi một long nữ, số mệnh của nàng từng xảy ra thay đổi, lại lần nữa về tới lúc ban đầu.

Xưng Tâm cúi đầu nắm chặt pháp khí truyền âm trong tay, vật ấy chịu tải một đoạn ký ức tốt đẹp nhất trong đời rồng của nàng, một người nàng từ sợ hãi, đến khâm phục, lại đến vụng trộm ái mộ.

Chỉ là tất cả cái này, đều sắp trở thành chuyện cũ phủ đầy bụi, bị vĩnh cửu phong tồn ở trong ký ức của nàng.

Cung Trường Nhạc, Lý Mộ cũng không biết mọi thứ xảy ra ở Nam Hải, thu hồi pháp khí truyền âm, hỏi Linh Lung: “Khoảng thời gian này, Đại Chu có xảy ra việc gì lớn hay không?”

Những ngày qua Lý Mộ không có mặt, Linh Lung vẫn luôn giúp đỡ nữ hoàng xử lý những thứ này.

Linh Lung lắc lắc đầu, nói: “Không có…”

Trong khoảng thời gian này, dân chúng Đại Chu an cư lạc nghiệp, lòng dân niệm lực vững bước tăng lên, Cung Phụng ti cùng yêu ti các nơi tồn tại, khiến ba mươi sáu quận trị an ổn định, mà các hạng pháp lệnh của triều đình, cũng đang không ngừng đề cao mức độ cuộc sống của dân chúng, Đại Chu hôm nay, nội ưu biến mất, hoạ ngoại xâm đã bình, tiến vào thời kì ổn định phát triển lâu dài.

Hết chương 1058.

Chương 1059. Ô long (1)

So sánh với Đại Chu, một số quốc gia nào đó, tình huống lại hoàn toàn khác.

Các nước phía nam xung quanh thật ra cũng an ổn, duy chỉ có Thân quốc gặp chút phiền toái.

Thân quốc ở tây nam Tổ Châu, phương bắc giáp giới Đại Chu, tây nam liền với Viêm Châu, Viêm Châu cũng là một đại lục dân cư đông đúc, khác với cục diện Tổ Châu một đám quốc gia nhỏ dựa vào vương triều trung ương, Viêm Châu có mấy chục quốc gia, giữa quốc gia cùng quốc gia, chiến tranh xung đột không ngừng.

Khoảng thời gian này, một số quốc gia nào đó của Viêm Châu cùng Thân quốc giáp giới mang chiến hỏa lan tràn đến Thân quốc, Đại Chu triều đình cũng nhận được một ít tin tức.

Dù sao, quan viên trong triều rất có ý thức sống yên ổn nghĩ đến ngày gian nguy, Đại Chu và Thân quốc thật không dễ gì mới yên ổn, nếu Thân quốc bị Viêm Châu tiêu diệt, biên cảnh phía nam Đại Chu liền sẽ phải đối mặt uy hiếp.

Cũng may Thân quốc so sánh với Đại Chu không chịu nổi một đòn, nhưng các quốc gia Viêm Châu ở trong mắt Thân quốc cũng tất cả đều là đệ đệ, biên cảnh vừa mới bị xâm phạm, Thân quốc liền cho bọn họ đòn đau vào đầu, tướng sĩ quốc gia lớn nào đó ở Viêm Châu thương vong mấy vạn, lập tức liền từ trên đường biên cảnh Thân quốc lui về.

Việc này không ảnh hưởng đến Đại Chu, Lý Mộ cũng không quá để ở trong lòng, thảo luận với Linh Lung chính sự một lúc, pháp khí truyền âm bỗng nhiên chấn động, lại là Ngao Nhuận gọi tới.

Vì tiện liên hệ, Lý Mộ mang pháp khí này cũng cho Hắc Long nhất tộc một cái.

Lý Mộ cầm lấy pháp khí truyền âm, một lát sau, nghi hoặc hỏi: “Hắc Long nhất tộc các ngươi muốn cho ta một cái kinh hỉ, kinh hỉ gì?”

Từ sau khi biết Lý Mộ có thể bố trí Thâu Thiên Đại Trận, có thể giúp người ta kéo dài sáu mươi năm tuổi thọ, Ngao Phong các phương diện đều trở nên ân cần đối với Lý Mộ.

Lão trước kia cho dù theo bên người Lý Mộ, cũng là không tình nguyện không cười, về sau liền đi theo làm tùy tùng, bưng trà rót nước, hết sức a dua nịnh hót.

Bây giờ còn nói muốn cho Lý Mộ một kinh hỉ, khẳng định lại đang lấy lòng nịnh bợ, hy vọng Lý Mộ có thể cũng kéo dài sáu mươi năm tuổi thọ cho bọn họ.

Lý Mộ bây giờ đương nhiên là không có khả năng kéo dài tuổi thọ cho bọn họ, nhưng kinh hỉ của Hắc Long nhất tộc Lý Mộ tính nhận hết. Long tộc mới là tài chủ lớn nhất trên thế giới, có tiện nghi không chiếm thì uổng không chiếm.

Lý Mộ hỏi: "Kinh hỉ ở nơi nào?"

Ngao Phong nói: "Ngài bây giờ ở đâu, ta đưa tới cho ngài?"

Lý Mộ bây giờ ở Thần Đô, nhưng hắn tính về Bạch Vân sơn một chuyến, mang linh ngọc từ Đông Hải và Bắc Hải thu hoạch đưa về, vì thế nói: "Ngươi đưa đi Bạch Vân sơn trước đi, ta rất nhanh sẽ qua đó."

Thu hồi pháp khí truyền âm không bao lâu, nữ hoàng liền từ bên ngoài đi đến.

Nàng nhìn Linh Lung một cái, nói: "Linh Lung, ngươi đi ra ngoài trước."

Linh Lung ngẩng đầu nhìn nhìn nàng, lại nhìn nhìn Lý Mộ, sau đó buông sổ con trong tay xuống, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Chu Vũ khoanh hai tay, nhìn Lý Mộ, hỏi: "Ngươi không có gì muốn khai ra với trẫm sao?"

Lý Mộ giơ hai tay, nói: "Ta khai, ngày đó ở Đông Hải, Ngâm Tâm và Thính Tâm hướng ta bày tỏ cõi lòng, nhưng ta cái gì cũng chưa làm, mà là trở lại Thần Đô xin chỉ thị bệ hạ…"

Chu Vũ trừng mắt nhìn hắn một cái, hỏi: “Xin chỉ thị trẫm, xin chỉ thị trẫm cái gì, nếu trẫm không đáp ứng, ngươi liền mang các nàng đuổi về Đông Hải sao?”

Lý Mộ nhìn Chu Vũ, nói: “Bệ hạ lần trước tự mình nói, chỉ cần là tên viết trên tờ giấy kia, nàng đều không so đo…”

Ngực Chu Vũ phập phồng: “Trẫm…”

Nàng bỗng có chút hối hận để Lý Mộ ở trên tờ giấy kia viết những cái tên này, nó ngược lại thành miễn tử kim bài của hắn, duy nhất khiến nàng có một chút vui mừng là, hắn lần này thế mà chưa trảm trước tấu sau, biết về xin chỉ thị từ nàng trước.

Nhưng, khiến Chu Vũ tức mà không chỗ nào để phát, cũng chính là Lý Mộ chưa trảm trước tấu sau.

Nếu hắn thật sự làm như vậy, Chu Vũ ngược lại có cớ tìm hắn gây sự, bây giờ chỉ có thể nghẹn hờn dỗi ở trong lòng, dù sao, lúc trước là chính nàng nói, không tính toán chuyện trước kia của hắn, vua không nói chơi, nàng làm nữ hoàng, sao có thể lật lọng?

Chu Vũ chỉ có thể dùng tỷ muội Thính Tâm cũng coi như là người một nhà để an ủi mình, nếu không có Thính Tâm, nàng không biết bao lâu mới dám trực diện nội tâm mình, có gan thổ lộ tâm ý với Lý Mộ, sao có thể làm chuyện qua sông đoạn cầu?

Nàng bắt đầu nhớ lại tên trên tờ giấy đó, Thính Tâm, Ngâm Tâm, Xưng Tâm, Hồ Lục cùng với A Ly, bây giờ chỉ còn lại có Xưng Tâm, Hồ Lục, A Ly. A Ly sẽ không thích Lý Mộ, Hồ Lục xa ở Yêu quốc, nàng cũng không để ý, về phần Xưng Tâm, cô đã về Nam Hải, cho dù là trở về, cũng ở bên người nàng, sẽ không cho hắn cơ hội có thể thừa dịp.

Chu Vũ yên tâm, liếc Lý Mộ một cái, nói: “Trẫm đương nhiên nhớ rõ lời từng nói, ta cũng rất thích Thính Tâm, về sau để nàng ở trong cung với ta đi.”

Lý Mộ nhún vai, nói: “Chỉ cần nàng ấy đồng ý là được.”

Vượt qua nữ hoàng một cửa ải này, Lý Mộ nhẹ nhàng thở ra, may mà hắn có dự kiến trước, nếu lúc ấy chưa ghi tên

Thính Tâm cùng Ngâm Tâm, một lần này, nữ hoàng một cửa ải này, sao có thể dễ dàng như vậy qua được.

Sau khi rời khỏi hoàng cung, Lý Mộ tính về Bạch Vân sơn một chuyến, giao linh ngọc cho tông môn, thuận tiện xem kinh hỉ Ngao Phong nói là cái gì.

Có thể là một trăm vạn thượng phẩm linh ngọc hay không?

Hay là bọn họ ở đáy biển phát hiện một quặng linh ngọc cỡ lớn?

Lý Mộ cảm thấy, Ngao Phong theo bên người hắn, cũng có thời gian không ngắn, lão hẳn là biết sở thích của mình, không có gì so với mấy chục hơn trăm vạn linh ngọc hoặc là cả mỏ linh ngọc càng có thể mang tới cho hắn kinh hỉ hơn nữa.

Dù sao, đệ tử tông môn tu hành cần linh ngọc, truyền tống trận mở ra cần linh ngọc, Thâu Thiên Đại Trận cần linh ngọc, vẽ bùa, luyện đan, luyện khí, bày trận đều cần linh ngọc, ở giới tu hành, linh ngọc đã là tài nguyên, cũng là tiền lưu thông, là trụ cột một tông môn quật khởi.

Người trong ma đạo, có thể không cố kỵ lấy hồn phách tinh huyết người ta, nhưng tu hành giả chính đạo, có thể lợi dụng chỉ có linh ngọc.

Không lâu sau, ngọn núi cao nhất Bạch Vân sơn, trong đạo cung lớn nhất.

Khi Lý Mộ đem mang sáu ngọn núi nhỏ do thượng phẩm linh ngọc chồng chất từ hồ thiên không gian lấy ra, đám người Huyền Cơ Tử chỉ chấn động một cái chớp mắt, vẻ mặt liền lại khôi phục bình thường.

Dù sao, bọn họ đã không phải lần đầu tiên nhìn thấy loại trường hợp này.

Hết chương 1059.

Chương 1060. Ô long (2)

Phù Đạo Tử mang tầm mắt từ trên linh ngọc dời đi, nói với Lý Mộ: "Đồ nhi, ngươi theo lão phu lại đây."

Lão dẫn Lý Mộ tới một chỗ cung điện, nói: "Ngươi tuy bái lão phu làm sư phụ đã có một đoạn thời gian, nhưng lão phu vẫn chưa từng dạy ngươi cái gì, hôm nay, lão phu mang hư không ngưng phù thuật giao cho ngươi."

Hư không ngưng phù, là thần thông của thượng cổ tu sĩ lúc thiên địa linh khí còn nồng đậm.

Lúc đó, phù lục có thể dùng thiên địa linh khí trực tiếp ngưng tụ thành, hôm nay linh khí loãng, chỉ có thể thông qua linh dịch vẽ sẵn, lúc đối chiến trực tiếp lấy để dùng.

Chỉ có Phù Đạo Tử là ngoại lệ.

Ông bế quan mấy năm, ở cùng lúc đột phá cảnh giới, cũng lĩnh ngộ con đường hư không ngưng phù, hơn nữa có thể thi triển ở không gian linh khí loãng, điều này khiến ông vừa mới tấn thăng, thực lực đã có thể so với Ngao Phong loại cảnh giới thứ bảy thâm niên này.

Nhưng, Lý Mộ dựa theo phương pháp Phù Đạo Tử truyền thụ, thử hư không ngưng phù, lại chưa vẽ bùa thành công.

Liên tiếp thử mấy lần, vẫn như thế.

Phù Đạo Tử vẻ mặt nghi hoặc, lẩm bẩm: "Không có khả năng, Huyền Cơ Tử bọn họ không thể học được, bổn tọa cũng không kỳ quái, ngươi trí tuệ như thế, sao cũng không cách nào ngưng ra phù lục?"

Lý Mộ lại thử vài lần, lắc đầu nói: "Có lẽ, là con còn chưa hoàn toàn lĩnh ngộ phù lục chi đạo đi."

Luận tri thức, giới tu hành không ai có thể hơn Lý Mộ, hắn biết vẽ bùa, luyện đan, luyện khí, trận pháp, luyện thể, yêu đạo, quỷ đạo, ma đạo, song tu chi đạo… Có thể nói là bách khoa toàn thư biết đi của giới tu hành.

Nhưng trừ song tu chi đạo hắn có chút trình độ, phương diện còn lại, đều không thể nói là tinh thông.

Hắn hiểu được phù lục, so với Phù Đạo Tử nhiều hơn rất nhiều, nhưng Phù Đạo Tử cả đời hai giáp, trong đó có một trăm năm đều đắm chìm ở một đạo phù lục, đối với phù lục, ông có cảm ngộ của mình, đây là điều Lý Mộ xem nhiều thiên thư nữa, cũng không cách nào đạt được.

Giống như thần thông mắng trời kia, chỉ có Tiểu Ngọc có thể thi triển, tự mình đi thực tiễn vì thiên địa lập tâm, vì hoạt dân lập mệnh Lý Mộ có thể trực tiếp nắm giữ lực lượng thiên địa, hư không ngưng phù, cũng là thần thông thuộc về một mình Phù Đạo Tử.

Từ góc độ nào đó mà nói, đây là sau khi được thiên địa tán thành, được thưởng cho.

Cho dù Lý Mộ tay cầm hơn mười tờ thiên thư, cũng chưa hoàn toàn hiểu được đạo lý thiên địa vận hành.

Ví dụ như loại thần thông dành riêng cho cá nhân này, nguyên lý Thâu Thiên Đại Trận, phương pháp luyện chế Xạ Nhật cung, cùng với cánh cửa thiên thư, với hắn mà nói, đều là một rồi lại một bí ẩn.

Đã không cách nào học được, Lý Mộ cũng không miễn cưỡng, thừa dịp Ngao Phong còn chưa trở về, vừa lúc giảng đạo một chút cho các đệ tử Bạch Vân phong.

Lý Mộ giảng đến một nửa, chân trời nơi xa liền có năm con Hắc Long chạy như bay đến. Đệ tử Bạch Vân sơn đối với điều này đã thấy lạ mà không lạ nữa, bọn họ cũng đều biết Hắc Long nhất tộc ở Bạch Vân sơn, tựa như là bị các trưởng lão thu phục, trong khoảng thời gian này cùng đệ tử Bạch Vân sơn hữu hảo ở chung, chưa bao giờ có ma sát.

Trong lòng nghĩ về kinh hỉ của Ngao Phong, Lý Mộ sớm kết thúc giảng đạo, tới một đỉnh núi phía sau.

Đây là địa phương Huyền Cơ Tử cắt cho Hắc Long nhất tộc, Ngao Phong bọn mấy vị Long tộc đứng ở trước một điện, Lý Mộ đi qua, hỏi: “Kinh hỉ ngươi nói rốt cuộc là cái gì?”

Ngao Phong chỉ chỉ một tòa đại điện trước mặt, cho Lý Mộ một nụ cười vô cùng thần bí, nói: “Ngươi đi vào sẽ biết.”

Thế mà còn làm thần bí như vậy, điều này làm lòng hiếu kỳ của Lý Mộ tăng vọt, hắn sốt ruột không chờ nổi phóng ra thần niệm quét ngang, lại bị cách trở ở ngoài đại điện, hiển nhiên, đại điện nơi này bị Ngao Phong dùng trận pháp phong ấn rồi.

Điều này khiến kinh hỉ bọn họ muốn tặng cho Lý Mộ càng thêm thần bí.

Lý Mộ cũng không nhiều lời, đi đến trước điện, đẩy cửa mà vào, trong lòng nghĩ là một đống linh ngọc chói mắt, nhưng mà hắn chỉ ở trong điện thấy được một người.

Không, là một con rồng.

Lý Mộ nhìn Xưng Tâm, kinh ngạc nói: “Xưng Tâm, ngươi ở đây làm gì?”

Bị đại trưởng lão Hắc Long nhất tộc mang đi, khi từ động phủ không gian của lão được thả ra, nàng đã ở tòa đại điện này. Xưng Tâm không biết mình ở nơi nào, kế tiếp phải đối mặt lại là cái gì, trong lòng đang lo lắng sợ hãi, cảm xúc hạ thấp đến cực điểm.

Nghe được thanh âm quen thuộc này, nàng đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía Lý Mộ, sau khi ngẩn ra một cái chớp mắt, liền lập tức kinh hỉ nói: “Lý đại nhân, ngươi tới cứu ta!”

Lý Mộ càng thêm ngạc nhiên: “Cái gì cứu ngươi, ngươi làm sao vậy?”

Xưng Tâm nhìn thấy Lý Mộ, mấy ngày qua, vô hạn ủy khuất dâng lên trong lòng, bổ nhào vào trong lòng Lý Mộ, khóc kể: “Hu hu, bọn họ nói muốn tặng ta cho một nhân loại, ta cho rằng không còn được gặp lại các ngươi…”

Lý Mộ ngơ ngác nhìn Xưng Tâm, ngay sau đó đã hiểu, kinh hỉ Ngao Phong nói là cái gì.

Sắc mặt Lý Mộ đen sì, trầm giọng nói: “Ngao Phong, tiến vào cho ta!”

Bên ngoài không có động tĩnh, tiếng hắn bị cách trở ở trong đại điện, Ngao Phong thế mà còn tri kỷ ở nơi này làm cách âm.

Lý Mộ đánh ra một chưởng, trận pháp tan vỡ, hắn trầm giọng nói: "Ngao Phong, tiến vào cho ta!"

Thanh âm truyền ra, Ngao Phong lập tức đi vào, cười hỏi: "Lý đại nhân, thế nào, món quà này ngươi hài lòng không, đây chính là long nữ xinh đẹp nhất Nam Hải…"

Xưng Tâm tuy xinh đẹp, nhưng Lý Mộ muốn là linh ngọc, không phải long nữ.

Lý Mộ tức giận nhìn Ngao Phong, hỏi: "Ngươi coi ta là người như thế nào, đồ háo sắc sao?"

Cái này không phải chuyện bày rõ sao, nhưng Ngao Phong đương nhiên không dám nói như vậy. Lão thấp thỏm nhìn Lý Mộ, hỏi: "Lý đại nhân không hài lòng sao, muốn ta lại bảo Nam Hải đổi một vị hay không?"

Ngao Phong thật sự không nghĩ ra, đệ nhất mỹ nhân Nam Hải Long tộc, Lý Mộ còn có cái gì không hài lòng.

Muốn bộ dạng có bộ dạng, muốn dáng người có dáng người, nếu không phải như thế, Hắc Long nhất tộc năm đó cũng sẽ không lựa chọn nàng, chẳng lẽ Lý Mộ thích là Ngao Mãn Nguyệt loại cao lớn vạm vỡ kia?

Nhìn từ nữ nhân bên người hắn, thẩm mỹ của hắn hẳn là giống với Long tộc.

Nhưng rất nhanh, Ngao Phong liền phát hiện khác thường, vị long nữ Nam Hải này cả người dán ở trên người Lý Mộ, khóc như mưa, xem bộ dáng hai người, không giống không quen biết.

Ngao Phong ngẩn ra một phen, thử hỏi: "Ngươi, các ngươi quen nhau?"

Lý Mộ mắt lạnh nhìn hắn, hỏi: "Ngươi nói xem?"

Hết chương 1060.

Chương 1061. Mang ngươi báo thù

Ngao Phong sắc mặt tái nhợt, cái này thật đúng là nước lớn trôi miếu Long Vương, bọn họ sao có thể ngờ được, Lý Mộ lại quen biết long nữ Nam Hải long cung, hơn nữa thoạt nhìn quan hệ cũng không cạn, đây chẳng phải là vỗ mông ngựa đến trên đùi ngựa?

Sau khi lấy lại tinh thần, Ngao Phong vội vàng nói: "Xin lỗi xin lỗi, ta không biết các ngươi quen nhau…"

Lý Mộ trừng mắt nhìn lão một cái, nói: "Ngươi đi ra ngoài trước, lát nữa lại tính sổ với ngươi."

Trong lòng Ngao Phong than thở một tiếng, xoay người đi ra khỏi đại điện, vốn là muốn tặng cho hắn một vị long nữ, nịnh bợ lấy lòng hắn, không ngờ làm ra chuyện xấu hổ như vậy, chỉ sợ sau lần này, sáu mươi năm tuổi thọ cách lão càng ngày càng xa.

Xưng Tâm còn ghé vào ngực Lý Mộ nức nở, Lý Mộ bất đắc dĩ hỏi: "Chuyện bị Hắc Long nhất tộc uy hiếp, sao ngươi không nói cho ta biết?"

Xưng Tâm ủy khuất nói: "Người ta không biết bọn họ nghe lời ngươi, cũng không biết người kia là ngươi…"

Lý Mộ chỉ có thể vỗ vỗ lưng của nàng, an ủi: "Không sao không sao, lát nữa ra ngoài ta trút giận cho ngươi."

Hắn đưa tay giúp Xưng Tâm lau đi nước mắt, khuôn mặt của nàng mịn màng mà có co dãn, ánh mắt điềm đạm đáng yêu nhìn Lý Mộ, mà nhìn Xưng Tâm, một khắc nào đó, Lý Mộ phát hiện trong cơ thể hắn có một hơi thở, bắt đầu trở nên không an phận.

Cùng thời điểm, thân thể Xưng Tâm cũng có chút khác thường, khí tức của nàng có chút hỗn loạn, sắc mặt cũng bắt đầu hơi đỏ lên.

Hai người đều sinh ra một loại cảm giác ôm chặt đối phương, thậm chí dung nhập thân thể đối phương. Lý Mộ biết, đây là long tủy trong cơ thể bọn họ đang tác quái, hắn và

Xưng Tâm đã cùng nhau tiếp nhận Ngao Thanh truyền thừa, chỉ cần tới gần nhau, long tủy trong cơ thể sẽ hấp dẫn nhau, sinh ra loại cảm giác này.

Không khí trong đại điện bỗng nhiên trở nên xấu hổ cùng ái muội, Lý Mộ đã bắt đầu cảm thấy miệng khô lưỡi khô. Hắn buông Xưng Tâm ra, dẫn theo nàng đi đến bên ngoài, hỏi: "Ngươi muốn tính sổ với bọn họ như thế nào?"

Hắc Long nhất tộc cường đại, ở lúc nàng còn rất nhỏ đã khắc sâu ở trong đầu, mặc dù có Lý Mộ chống lưng, nhưng nàng vẫn lắc lắc đầu, nhỏ giọng nói: "Thôi, thôi bỏ đi…"

Lý Mộ nhìn nàng, nói: "Có ta ở đây, đừng sợ."

Lúc này, Ngao Phong lập tức nói: "Vô luận như thế nào, sự tình đều là chúng ta không đúng, không bằng Hắc Long nhất tộc bồi thường nàng mười vạn linh ngọc, lại để Nam Hải Thanh Long tộc bồi thường nàng mười vạn linh ngọc, thế nào?"

Xưng Tâm nhìn nhìn Lý Mộ, khẽ gật đầu, nói: "Được rồi…"

Lý Mộ cũng không giữ rịt Hắc Long nhất tộc không tha, dù sao, Ngao Phong làm như vậy, mục đích căn bản là vì lấy lòng hắn, tuy thủ đoạn vụng về một chút, nhưng nếu hắn túm lấy việc này không buông tha, chỉ sợ từ nay về sau Hắc Long nhất tộc rất khó làm việc cho hắn nữa.

Lý Mộ chỉ là mặt mũi âm trầm, nói: "Về sau đừng tự chủ trương, còn có lần sau, ngày sau đừng nghĩ ta giúp các ngươi kéo dài tuổi thọ."

Lý Mộ nói như vậy, là còn có hi vọng. Trong lòng Ngao Phong mừng rỡ, liên tục nói: "Không có, về sau người nhìn trúng người nào, trực tiếp nói cho chúng ta biết, như vậy sẽ không xảy ra sai lầm…"

Bọn Ngao Phong có thể đối với mình có chút hiểu lầm, Lý Mộ giải thích: "Ta sẽ không bảo các ngươi cướp người nào, về sau các ngươi đừng tự chủ trương nữa là được…"

Ngao Phong gật gật đầu, nhìn về phía Xưng Tâm, thử hỏi Lý Mộ: “Vậy, chúng ta mang cô ấy đưa về Nam Hải?”

Lý Mộ khoát tay, nói: “Không cần, ta lát nữa mang nàng về Thần Đô.”

Ngao Phong vẻ mặt buồn bực rời khỏi. Lòng tràn đầy vui mừng lấy lòng Lý Mộ, không ngờ cuối cùng vẫn tổn thất mười vạn linh ngọc, ai có thể ngờ được, hắn trừ Đại Chu nữ hoàng, Vạn Yêu nữ vương, Quỷ Vực chi chủ… một đám nữ tử, còn không minh bạch với long nữ chạy trốn hôn nhân của Nam Hải.

Ngao Phong thậm chí hoài nghi hắn là Long tộc chuyển thế, không, cho dù là Long Vương Ngao Thanh tám ngàn năm trước, so sánh với hắn, cũng phải cam bái hạ phong.

Lý Mộ bay ra khỏi ngọn núi Hắc Long nhất tộc, Xưng Tâm đi theo bên người Lý Mộ, hỏi: “Ta làm sao bây giờ?”

Lý Mộ nói: “Ngươi có thể giống như trước đây, trở lại Thần Đô, tiếp tục theo bên người nữ hoàng, nếu ngươi muốn về Nam Hải, cũng có thể về Nam Hải.”

Tuy nói kỳ hạn lúc trước ước định còn chưa tới, nhưng ở chung thời gian dài như vậy, cũng không có ai coi nàng là vật cưỡi nữa.

Xưng Tâm quyết đoán lắc lắc đầu, nói: “Ta không quay về.”

Lý Mộ nói: “Vậy ngươi theo ta về Thần Đô đi.”

Vốn tưởng Ngao Phong cho hắn kinh hỉ là linh ngọc dùng không hết, không ngờ lão lại mang Xưng Tâm coi là quà đưa cho hắn. Lý Mộ Bạch đi một chuyến, chỉ có thể mang theo nàng cùng nhau trở về.

Hoàng cung, Chu Vũ nhìn thấy Xưng Tâm và Lý Mộ cùng nhau xuất hiện, ngẩn ra một chút ngắn ngủi, hồ nghi hỏi: “Các ngươi sao lại cùng nhau trở về.”

Lý Mộ nhìn thấy vẻ mặt của nàng, liền biết nàng đang nghĩ cái gì, lập tức giải thích: “Bệ hạ đừng hiểu lầm, việc này kể ra thì dài, ta từ từ giải thích với nàng…”

Lý Mộ lúc ban đầu sở dĩ sẽ ở Thân quốc gặp được Xưng Tâm, chính là vì nàng không muốn kết hôn với Hắc Long nhất tộc, lặng lẽ trốn khỏi Nam Hải, lại không ngờ đã rơi vào trong tay người Thân quốc, cuối cùng lại gặp được Lý Mộ.

Lần này, bọn Ngao Phong vì lấy lòng Lý Mộ, bức bách Nam Hải Long tộc mang Xưng Tâm giao ra, Nam Hải Long tộc lấy mẫu thân nàng sinh bệnh làm lý do, lừa nàng về Nam Hải, giao cho bọn Ngao Phong.

Sau đó, Ngao Phong lại mang nàng về Bạch Vân sơn, chuẩn bị làm quà hiến cho Lý Mộ, đi vòng vèo một vòng lớn, nàng lại về tới Thần Đô.

Lý Mộ nhấp ngụm nước trà, nói: "Sự tình chính là như thế, ta còn tưởng bọn họ sẽ cho ta mấy chục vạn linh ngọc, ai biết là Xưng Tâm…"

Chu Vũ liếc hắn, nói: "Cái này nói lên hình tượng ngươi ở Hắc Long nhất tộc chính là như thế, ngươi nên suy nghĩ lại về mình cẩn thận, vì sao họ sẽ tặng Xưng Tâm cho ngươi, mà không phải thứ khác…"

Tư duy của Long tộc, Lý Mộ làm sao biết, Ngao Phong phạm lỗi, cuối cùng cũng muốn trách ở trên người hắn, đáng tiếc Lý Mộ không thể giảng đạo lý với nữ hoàng, sau khi đưa Xưng Tâm đến hoàng cung, liền trở về trong nhà.

Thính Tâm bây giờ tạm thời ở trong cung, Ngâm Tâm thì ở Lý phủ. Khi Lý Mộ về nhà, nàng đang cùng vãn vãn Tiểu Bạch đá cầu.

Ba người các nàng, tuy tuổi đều không lớn, nhưng tu vi đều là cảnh giới thứ năm thật sự. Nếu các nàng muốn, có thể cho quả cầu vĩnh viễn không rơi xuống đất.

Lý Mộ không biết các nàng vì sao có thể chơi không biết mệt, nhưng, nhìn các nàng dáng người yểu điệu bay múa lên xuống, trái lại cũng là một loại hưởng thụ.

Hết chương 1061.

Chương 1062. Cường giả tập kết (1)

Lý Mộ xem một lúc, phát hiện trong ba nàng, Ngâm Tâm thực lực mạnh nhất, Vãn Vãn đứng sau, Tiểu Bạch so với Vãn Vãn bước vào cánh cửa tu hành sớm hơn, tu vi ngược lại thấp nhất.

Cái này cũng không phải bởi Vãn Vãn thiên phú tốt hơn nàng, mà là Tiểu Bạch thân là thiên hồ nhất tộc, khúc mắc chưa giải, nhân quả chưa kết, mặc dù là dùng đan dược đắp lên, cũng không cách nào bước vào cảnh giới kế tiếp.

Lý Mộ nhìn Tiểu Bạch, trên mặt hiện ra nét trìu mến.

Nàng hiểu chuyện nhất, nghe lời nhất, cũng không thêm phiền toái cho Lý Mộ, thù hận của mỗ mỗ và tộc nhân, cũng luôn bị nàng ép thật sâu dưới đáy lòng, chưa từng dễ dàng thổ lộ.

Nàng không có lúc nào là không nghĩ thù diệt tộc, lại luôn triển lộ nụ cười ở trước mặt mọi người.

Huyền Tông trước kia, ở trong mắt Lý Mộ cùng nàng, là quái vật lớn.

Bây giờ không phải.

Cường giả Đại Chu, Yêu quốc, Quỷ Vực, Ung quốc, đạo môn ngũ tông, Phật môn tứ tông, cùng với Hắc Long nhất tộc, hắn đều có thể điều động, cho dù là Huyền Tông còn có một vị cường giả cảnh giới thứ tám, cũng không bảo vệ được đệ tử Huyền Tông.

Phù Đạo Tử từng muốn đánh lên Huyền Tông, bị Lý Mộ từ chối, hắn muốn chờ tới khi có được thực lực chính diện chống lại cảnh giới thứ tám, lấy lập trường Phù Lục phái, tìm tới Huyền Tông.

Nhưng khi Lý Mộ nhìn thấy Tiểu Bạch cười tươi như hoa, ngay trong nháy mắt này, hắn đã thay đổi chủ ý.

Hắn không muốn đợi nữa.

Trên mặt Lý Mộ lộ ra mỉm cười, hướng Tiểu Bạch phất phất tay, nói: “Tiểu Bạch, lại đây.”

Tiểu Bạch bỏ lại quả cầu, nhanh chóng chạy đến bên người hắn, cười hỏi: “Ân công, chuyện gì?”

Lý Mộ vỗ vỗ đầu của nàng, nói: “Đi, ta mang ngươi đi báo thù.”

…

Huyền Tông cảnh giới thứ bảy tuy chỉ có năm vị, nhưng Thiên Cơ Tử tồn tại, khiến Lý Mộ phải làm đủ chuẩn bị.

Hắn chuyến này đến, cũng không phải muốn khai chiến với Huyền Tông, mà là ép họ giao ra Thanh Thành Tử, để Tiểu Bạch báo thù giải quyết khúc mắc. Trước kia, Lý Mộ chưa có thực lực khiến Huyền Tông nhượng bộ, hôm nay tiến thối đã không do Huyền Tông.

Trừ Tiểu Bạch, hắn mang việc này báo cho nữ hoàng đầu tiên, Chu Vũ nghe vậy, chưa hề suy nghĩ nhiều, nói: “Trẫm đi cùng ngươi.”

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: “Thân phận bệ hạ, không nên xuất đầu lộ diện, chuyện này, ta có thể xử lý tốt.”

Phóng mắt toàn bộ Tổ Châu, thậm chí là thập châu đại lục, nàng cũng là vị thân phận tôn quý nhất kia, nào có vua của một nước rời khỏi quốc đô đi kéo bè kéo lũ đánh nhau?

Chu Vũ nhíu mày, một lát sau, nói: “Vậy trẫm bảo bốn đại viện trưởng đi cùng ngươi.”

Lý Mộ tiếp tục lắc đầu, nói: “Bốn đại viện trưởng đại biểu là Đại Chu, đây là ân oán tư nhân của ta cùng Huyền Tông, triều đình không nên nhúng tay. Huống hồ, bọn họ còn có trách nhiệm trấn thủ Thần Đô, không thể rời khỏi.”

Chu Vũ nghĩ nghĩ, bất mãn nói: “Ngươi không cho trẫm giúp ngươi, có phải muốn đi tìm con hồ ly tinh đó cùng quỷ tỷ tỷ của ngươi hay không?”

Lý Mộ từ chối cho ý kiến. Đại Chu là quốc gia nhân loại, triều đình chính thống trung ương Tổ Châu, mỗi chuyện triều

đình làm, đều phải tuần hoàn lễ pháp, nhưng Yêu quốc và Quỷ Vực khác, từ trước tới nay, hai nơi này làm việc đều thiên hướng dã man cùng bạo lực, tự nhiên không có nhiều băn khoăn như vậy.

Nhìn nữ hoàng rõ ràng tản ra sự ghen tuông, Lý Mộ chỉ có thể nắm tay nàng, an ủi: "Lần này là lên án công khai Huyền Tông, nữ hoàng một quốc gia đi theo, còn thể thống gì, lần sau lại có cơ hội như vậy, nhất định mang theo nàng…"

Nữ hoàng là tính tình trẻ con, nàng chỉ là bất mãn bởi Lý Mộ xin giúp đỡ từ Huyễn Cơ cùng Tô Hòa, chỉ có bỏ lại nàng, Lý Mộ ở bên người nàng an ủi một lát, nàng liền cân bằng tâm lý.

Sau khi thu phục nữ hoàng, Lý Mộ nhìn Linh Lung đang ngồi ở bên cạnh bàn bận rộn, nói: "Linh Lung, ngươi có lẽ lâu chưa về nhà, vừa lúc theo giúp ta đi Ung quốc một chuyến."

Linh Lung công chúa từ trong thiên thư học được rất nhiều phương pháp trị quốc. Ung quốc quá nhỏ, không thể cho nàng quá nhiều không gian thi triển, những ngày qua ở Đại Chu, nàng mới có thể thi triển toàn bộ tay chân, thậm chí quên thời gian, trải qua Lý Mộ nhắc nhở, mới ý thức được nàng rất lâu chưa trở về.

Trong lúc nhất thời, nỗi nhớ cố hương cùng người nhà lan tràn trong lòng, nàng lập tức đứng lên, nói: "Được được…"

Lý Mộ không trì hoãn thời gian, sau khi rời cung, liền mang theo Linh Lung và Tiểu Bạch tới Ung quốc.

Ở hoàng cung Ung quốc, hắn và hoàng đế Ung quốc trải qua một phen đàm phán bí mật, không lâu sau, hoàng đế Ung quốc tự mình đưa hắn và Tiểu Bạch ra khỏi hoàng cung, nói: "Lý đại nhân yên tâm, chúng ta đến lúc đó chắc chắn trình diện."

Lý Mộ chắp tay, nói: "Vậy đa tạ bệ hạ."

Hoàng đế Ung quốc cười đáp lễ, nói: "Lý đại nhân nói đi đâu vậy, ngài có ân lớn với Ung quốc, đây cũng là cơ hội báo ân của chúng ta."

Rời khỏi Ung quốc, Lý Mộ lại đi Lương quốc, Ngu quốc, Khương quốc, Cảnh quốc, phân biệt bái phỏng Đan Đỉnh phái, Linh Trận phái, Nam tông cùng Bắc tông.

Thẳng đến lúc hắn rời khỏi Bắc tông, chưởng giáo cùng hai vị thái thượng trưởng lão Bắc tông liếc nhau, cảm thán nói: "Huyền Tông sớm biết như thế, cần gì có lúc trước?"

Chỉ có một vị thái thượng trưởng lão mặt lộ vẻ nghi hoặc, lẩm bẩm: "Thiên Cơ Tử sư thúc bói toán thiên hạ vô song, thậm chí có thể biết trước tương lai ngắn ngủi, hắn chẳng lẽ chưa tính được, Huyền Tông sẽ có hôm nay?"

Một vị thái thượng trưởng lão khác lắc đầu nói: "Thiên cơ khó dò, ai có thể hoàn toàn tính hết. Người tính kế thiên cơ, cuối cùng sẽ bị thiên cơ tính kế, không biết Huyền Tông đến lúc đó sẽ hối hận quyết định lúc trước hay không…"

Lý Mộ rời Bắc tông, lại mang theo Tiểu Bạch đi Phật môn Tâm tông một chuyến, cùng Huyền Độ ôn chuyện một canh giờ, sau đó cùng tôn giả Tâm tông nói chuyện bí mật một khắc đồng hồ, rời khỏi Tâm tông.

Mấy năm nay, hắn lợi dụng thiên thư, kết không ít quan hệ, chính là lúc dùng đến rồi.

Hắn không tính động thủ với Huyền Tông, tránh cho ở trước khi chính thức xung đột với ma đạo, chính đạo tự tiêu hao lẫn nhau trước, liền chỉ có thể từ trên thực lực hình thành thế nghiền áp, không tốn một bngười nào bức bách Huyền Tông đi vào khuôn khổ.

Đạo môn đã liên lạc xong, Phật môn còn lại Thân quốc tam tông.

Khi Lý Mộ và Tiểu Bạch đi ngang qua Thân quốc, rõ ràng cảm giác quốc gia này so với lần trước đến có khác biệt to lớn, Thân quốc đã đổi chủ mới, ở dưới Chu Trọng xúc tiến, tiến hành cải cách từ đuôi đến đầu, pháp chế thành lập tiếp cận hoàn thiện. Nếu nói Ung quốc cùng Đại Chu là pháp trị cùng nhân trị kết hợp, như vậy Thân quốc chính là thuần túy pháp trị.

Không phân biệt thân sơ, không chia sang hèn, do pháp luật xử, Chu Trọng ở Thân quốc, mang tư tưởng pháp gia thi hành đến cực hạn.

Hết chương 1062.

Chương 1063. Cường giả tập kết (2)

Loạn thế dùng trọng điển, khi đầu tội phạm các bang của Thân quốc xếp ở ngoài pháp trường cao mấy trượng, tỷ lệ phạm tội trong nước liền kịch liệt hạ xuống, ở trong thời gian cực ngắn, mỗi người đều trở thành công dân tốt công chính thủ pháp.

Mục đích của Lý Mộ là Thân quốc tân đô (thủ đô mới), trên Tổ Châu đại lục này, quốc gia thực lực từng gần với Đại Chu, hôm nay người khống chế phía sau màn, thế mà lại là quan lại cũ của Đại Chu, mà quan viên triều đình Thân quốc, cũng đã sớm trải qua một đợt thay máu, là lấy Ngụy Bằng cầm đầu, quan viên Đại Chu Lý Mộ từ Đại Chu điều tạm tới.

Cách Tân Đô càng gần, Lý Mộ liền càng có thể cảm nhận được Thân quốc biến hóa.

Bay tới trên không Tân Đô, Lý Mộ khẽ biến sắc, hắn từ bên dưới cảm nhận được một khí tức dị thường cường đại, khí tức này cường đại đến mức ngay cả hắn cũng sinh ra vài phần kiêng kị.

Hiển nhiên, giờ phút này Thân quốc Tân Đô, có một vị cường giả cảnh giới thứ bảy thực lực không kém gì hắn.

Lý Mộ rất nhanh đã khóa mục tiêu đạo khí tức này, sau đó liền mặt lộ vẻ vui mừng bất ngờ, dắt Tiểu Bạch dừng ở hoàng cung Thân quốc, đi thẳng vào một tòa cung điện.

Trong cung điện, một nam tử trung niên khoanh chân ngồi, mở mắt nhìn Lý Mộ, nói: “Lý đại nhân, đã lâu không gặp.”

Trên mặt Lý Mộ lộ ra nụ cười, nói: “Đã lâu không gặp, chúc mừng Chu đại nhân tấn thăng.”

Chu Trọng mỉm cười, nói: “Cùng vui.”

Phương thức thăng cấp cảnh giới thứ bảy không chỉ một loại, như Lý Mộ và nữ hoàng, thông qua luyện hóa đế khí thăng cấp, sau khi thăng cấp thực lực mạnh hơn thông qua tông môn truyền thừa tấn thăng, mà giống Chu Trọng với Phù Đạo Tử như vậy, không tiếp nhận tông môn truyền thừa, cũng

không luyện hóa đế khí, thông qua thực lực bản thân tấn thăng, mới tính là cường giả cảnh giới thứ bảy đích thực, thực lực người khác không thể so sánh nổi.

Pháp gia tự mở ra một con đường, chiến lực thực tế rất mạnh, Chu Trọng hôm nay, chỉ sợ so với Phù Đạo Tử còn mạnh hơn một tia.

Sau ôn chuyện ngắn ngủi, Lý Mộ đi thẳng vào vấn đề nói: "Ta tính đi Huyền Tông giúp Tiểu Bạch đòi lại lẽ công bằng, vốn là đến mời tôn giả tam tông, Chu đại nhân cũng đã tấn thăng, không bằng cùng đi Huyền Tông chơi một chút, cảnh sắc Đông Hải so với nơi này tốt hơn nhiều…"

Không hề nghi ngờ, Chu Trọng vừa mới tấn thăng cường giả pháp gia cảnh giới thứ bảy, cứ như vậy bị Lý Mộ bắt tráng đinh.

Về phần Thân quốc Phật môn, Niết tông, Khổ tông, Ngôn tông ba vị tôn giả, hồn huyết còn ở trong tay Lý Mộ, ở sau khi thu được đưa tin, ngay lập tức tới hoàng cung Thân quốc, tỏ vẻ phục tùng đối với Lý Mộ an bài.

Ung quốc, bốn tông còn lại của đạo môn, Phật môn tứ tông, đối với Lý Mộ mà nói xem như minh hữu, cũng là nơi Lý Mộ tới cửa trao đổi trước hết. Quỷ Vực và Yêu quốc, đối với Lý Mộ mà nói, là hậu hoa viên nhà mình, triệu tập cường giả hai nơi này, chỉ là chuyện một câu của Lý Mộ.

Rời khỏi Thân quốc, hắn cùng Tiểu Bạch đi Quỷ Vực khoảng cách gần nhất trước.

So sánh với lần trước, Phong Đô thành cũng đã xảy ra biến hóa rất lớn. Tô Hòa đang mượn dùng lực lượng chúng quỷ bế quan trùng kích cảnh giới, trong Phong Đô thành, quỷ chúng tụ tập ở trên một quảng trường thật lớn, quảng trường dựng một tấm bia đá, từng đạo niệm lực trong cơ thể chúng nó bị tấm bia đá hấp dẫn, nhập vào trong tấm bia đá.

So sánh với Đại Chu cùng Yêu quốc, Tô Hòa làm quỷ chủ, nắm giữ đối với lãnh địa là mạnh nhất, thiên thư trong tay, toàn bộ tu hành giả tu hành quỷ đạo, trong lòng đều tuyệt đối

thần phục đối với nàng, một điểm này, nữ hoàng và Huyễn Cơ đều kém nàng.

Tô Hòa và Tô Miêu cùng nhau bế quan, khoảng thời gian này, là thời khắc mấu chốt nàng trùng kích cảnh giới thứ bảy. Lý Mộ chưa quấy nhiễu nàng, mà là trực tiếp tìm tới Quỷ Phó.

Thực lực Quỷ Vực hôm nay, mạnh hơn Yêu quốc.

Bốn đại Quỷ Vương, U Minh tam lão, cùng với Quỷ Phó có thể chính diện chống lại Huyền Minh, cường giả đỉnh phong ở bề ngoài, ngay cả Đại Chu cũng có điều không bằng.

Đám La Sát Vương, tự nhiên nghe theo Lý Mộ hiệu lệnh, U Minh tam lão cũng không có lựa chọn khác.

Sau khi bàn bạc xong thời gian với Quỷ Phó, Lý Mộ không trì hoãn, lại ngựa không dừng vó tới Yêu quốc.

Trong Phong Đô thành, U Minh tam lão sắc mặt cổ quái, Minh Nhị cảm khái: “Không ngờ, có một ngày chúng ta thế mà thật sự có thể đánh lên Huyền Tông, cứ như nằm mơ…”

Hơn ngàn năm qua, đạo môn Huyền Tông, vẫn là đại địch đứng đầu của Ma Tông.

Nếu không có Huyền Tông, chỉ sợ bọn họ đã sớm mang đạo môn lục tông tiêu diệt, đoạt được thiên thư của sáu tông.

Khi ba người còn đang góp sức cho Ma Tông, đã mang đánh lên Huyền Tông coi là một trong những mục tiêu hàng đầu, không ngờ chuyện ở Ma Tông chưa làm được, ở nơi này lại có thể làm được, không thể không nói là tạo hóa trêu người…

Huyền Tông những người đó có thể cũng không ngờ, kẻ đầu tiên đánh lên tông môn bọn họ, lại không phải ma đạo.

Không bao lâu, Thiên Hồ quốc.

Lý Mộ và Tiểu Bạch vừa mới dừng ở quảng trường trước hoàng cung, Tiểu Bạch liền hướng về hai bóng người phía trước chạy vội đi, cao hứng nói: “Huyễn Cơ tỷ tỷ, Hồ Lục tỷ tỷ!”

Từ sau khi đến Thiên Hồ quốc, cảm xúc của Tiểu Bạch rõ ràng tăng vọt lên rất nhiều, nơi này cả tòa thành trì đều tràn ngập khí tức đồng tộc, nói là thiên đường của nàng cũng không đủ.

Huyễn Cơ và Hồ Lục đối với nàng cũng hết sức sủng ái, sau khi nghe Lý Mộ nói rõ ý đồ đến, Huyễn Cơ nắm tay Tiểu Bạch, nói: "Huyền Tông chết tiệt, ức hiếp Tiểu Bạch nhà chúng ta như vậy, tỷ tỷ dẫn muội đi báo thù!"

Lý Mộ hỏi: "Nàng cũng muốn đi sao?"

Huyễn Cơ lườm hắn một cái, nói: "Đương nhiên, đây là chuyện Hồ tộc chúng ta, ta sao có khả năng không đi?"

Lý Mộ cũng không khuyên can nàng như khuyên can nữ hoàng, dù sao nàng là Yêu tộc, không có nhiều lễ chế như nhân tộc, làm việc có thể tùy hứng mà làm.

Huyễn Cơ nói xong, lại nghĩ tới cái gì, hỏi Lý Mộ: "Chu Vũ có đi hay không?"

Lý Mộ lắc đầu nói: "Không đi."

"Vậy ta liền càng muốn đi." Huyễn Cơ hừ nhẹ một tiếng, sau đó xoa xoa Tiểu Bạch, nói: "Tiểu Bạch, muội bây giờ hẳn là biết, ai đối với muội tốt hơn rồi chứ…"

Huyễn Cơ là đại hồ ly tinh, Tiểu Bạch là tiểu hồ ly tinh, đều là Hồ tộc, trời sinh dễ dàng thân cận.

Mà đối với Tiểu Bạch vẫn luôn đi theo bên người Lý Mộ, sau khi trưởng thành hầu như chưa từng gặp được đồng tộc mà nói, nơi nơi trái lại là Thiên Hồ quốc của hồ yêu, không thể nghi ngờ là nhạc viên của nàng.

Hết chương 1063.

Chương 1064. Ép lên Huyền Tông! (1)

Ở sau khi triệu tập Thanh Sát Lang Vương, Cửu Thiên Xà Vương, Thiên Sơn Hùng Vương đến nơi đây, bốn đại yêu vương tề tụ, cùng bọn họ bàn bạc kế hoạch. Lý Mộ nhìn Tiểu Bạch trong đàn hồ yêu chưa bao giờ triển lộ nụ cười như thế, đi qua, nhẹ nhàng xoa xoa đầu của nàng, nói: "Nếu không ngươi ở lại Huyễn Cơ tỷ tỷ nơi này trước, đến lúc đó lại hội hợp với chúng ta."

Tiểu Bạch không chút suy nghĩ, cầm chặt lấy cổ tay Lý Mộ, nói: "Ta cùng một chỗ với ân công."

Nhìn bóng người Lý Mộ và Tiểu Bạch biến mất ở chân trời, Hồ Cửu thu hồi sự không nỡ trong mắt, sau đó lại ý thức được cái gì, thấp giọng hỏi Hồ Lục: "Ngươi nói, trên người hắn có đặc điểm gì, sao thu hút hồ ly chúng ta thích như vậy chứ?"

Hồ Lục nhìn hắn, lắc đầu nói: "Đáng tiếc, hắn chỉ thích hai hồ ly."

"Ài."

"Ài…"

Sau khi đều than thở một tiếng, Hồ Lục nhìn về phía Hồ Cửu, hỏi: "Ngươi thở dài cái gì?"

Hồ Cửu nhìn nàng, hỏi ngược lại: "Ngươi lại thở dài cái gì?"

…

Từ Yêu quốc rời khỏi, Lý Mộ liền trở về Bạch Vân sơn.

Sớm trước đó hắn đã thông báo Huyền Cơ Tử, giờ phút này, toàn bộ cường giả cảnh giới thứ bảy Phù Lục phái đều đã tụ tập ở tông môn. Ngao Phong cũng đã sớm nhận được tin tức, ở trước mặt Lý Mộ bẻ tay, hỏi: "Muốn ta đem mang Long tộc tam hải cũng gọi tới hay không?"

Lý Mộ liếc hắn, hỏi: "Bọn họ sẽ nghe lời ngươi?"

Ngao Phong ưỡn ngực nói: “Chỉ cần ta mở miệng, bọn họ khẳng định đến.”

Nói thật, Hắc Long nhất tộc không có cái thể diện này, Ngân Long, Bạch Long cùng Thanh Long nhất tộc tuy thực lực tộc đàn không bằng bọn họ, nhưng cũng sẽ không nghe bọn họ sai khiến, nhưng không nể mặt bọn họ, cũng phải nể mặt tuổi thọ.

Lão đã từng làm một lần sự kiện xấu hổ rồi, đương nhiên phải nghĩ tất cả biện pháp, bắt lấy tất cả cơ hội bù lại, thay đổi ấn tượng về bọn họ ở trong lòng Lý Mộ.

Ba Long tộc khác, tuy đều có ma sát với Lý Mộ, ở trên người hắn tổn thất không ít linh ngọc, nhưng ai sẽ đối kháng với tuổi thọ?

Ngao Phong lập tức lệnh ba vị trưởng lão khác chạy ngay tới Nam Hải, Bắc Hải, Đông Hải, triệu tập tứ hải Long tộc, hưởng ứng kế hoạch của Lý Mộ.

An bài xong mọi chuyện, Lý Mộ đứng ở đỉnh cao nhất của Bạch Vân sơn, ánh mắt ngắm nhìn phía đông, gió núi thổi quần áo hắn bay phất phới. Tiểu Bạch rúc vào bên người hắn, ánh chiều tà phủ lên một tầng viền vàng cho đường nét bọn họ, cấu thành một hình ảnh tuyệt đẹp.

Mà cùng lúc đó, xa ở bờ Đông Hải, Thiên Cơ Tử khoanh chân ngồi ở trong không gian tĩnh mịch chậm rãi mở to mắt, biểu cảm trên mặt bình tĩnh trước sau như một, nhẹ nhàng nói: “Rốt cuộc đến rồi…”

…

Đông Hải.

Quần đảo Bồng Lai.

Truyền thuyết trên đời có mười châu ba đảo, mười châu mọi người đều biết, ba đảo hư vô mờ mịt, một tên Phương Trượng, một tên Côn Lôn, một tên Bồng Lai, đều là tiên sơn trong truyền thuyết, nghe nói nếu có thể tìm được ba tiên đảo này, liền có thể thăm dò được huyền bí trường sinh.

Quần đảo Bồng Lai cũng không phải hòn đảo tiên gia trong truyền thuyết, chỉ là Huyền Tông lấy sơn môn cùng tên, nhưng, bởi vì danh hiệu đạo môn đệ nhất tông của Huyền Tông, ở trong thời gian ngàn năm qua, quần đảo Bồng Lai, cũng là thánh địa tu hành trong lòng các tu hành giả Tổ Châu.

Nhưng đó là trước đây.

Gần một năm qua, địa vị cùng ảnh hưởng của Huyền Tông đột ngột xuống dốc, Đại Chu không cho phép bọn họ thành lập đạo tràng, Yêu quốc và Quỷ Vực càng không cho phép đệ tử Huyền Tông bước vào, năm phái còn lại đều là đạo môn chính tông, cũng không lui tới với Huyền Tông nữa.

Ở trong nửa năm qua, giới tu hành đã hầu như chưa từng xuất hiện tin tức liên quan Huyền Tông.

Bởi vì bên ngoài nửa bước khó đi, đệ tử Huyền Tông cũng không ra khỏi cửa nữa, mà là đều là ở trong môn bế quan tu hành.

Trong lòng bọn họ, thường xuyên sẽ nhớ tới cảnh tượng trên hội giao lưu đạo môn một lần trước, đó cũng là khí vận Huyền Tông biến chuyển, nếu tông môn lúc trước có thể làm việc theo lẽ công bằng, tuyệt đối sẽ không lưu lạc đến tình trạng hôm nay.

Một lần này, các đệ tử Huyền Tông vẫn như mọi khi ở tông môn tu hành.

Trong đạo cung trên ngọn núi treo ngược tầng cao nhất, Đạo Thành Tử một nửa đầu bạc, một nửa tóc đen ngồi ở trên ghế linh ngọc thật lớn, nghe các trưởng lão phía dưới báo cáo.

“Bởi vì Đại Chu không cho phép chúng ta mở đạo tràng, cũng không cho phép tuyển nhận đệ tử, tháng trước, đệ tử mới nhập môn không đủ năm tên…”

“Quỷ Vực không cho phép chúng ta tiến vào, Yêu quốc cũng không làm ăn với Huyền Tông, ba tháng qua, các đệ tử không có hồn lực tu hành, linh dược cũng sắp tiêu hao hết rồi…”

“Còn tiếp tục như vậy không phải biện pháp, không có đệ tử mới, cũng không có tài nguyên tu hành, không tới mấy năm, Huyền Tông chắc chắn xuống dốc…”

…

Nghe từng vị trưởng lão báo cáo, sắc mặt Đạo Thành Tử càng thêm âm trầm, lại thêm tóc hắn nửa trắng nửa đen, nhìn qua cực kỳ quỷ dị.

Huyền Tông ngày xưa, chưa bao giờ sầu thiên tài đệ tử.

Đạo tràng Huyền Tông trải rộng Tổ Châu, mặc kệ là con em thế gia tu hành, hay là tán tu, đều chen chúc vỡ đầu muốn trở thành đệ tử Huyền Tông, mỗi tháng người Huyền Tông từ chối, không có một ngàn cũng có tám trăm, hôm nay thế mà ngay cả đệ tử cũng không tuyển nhận được.

Huyền Tông ở bờ Đông Hải, cần từ Đại Chu tuyển nhận đệ tử, từ Quỷ Vực và Yêu quốc thu hoạch tài nguyên, bởi vì Lý Mộ, ba bên này trực tiếp chặt đứt liên hệ với Huyền Tông, làm bọn họ trở thành tông môn cô độc triệt để.

Còn tiếp tục như vậy, Huyền Tông nhất định sẽ lấy tốc độ cực nhanh xuống dốc.

Ngay tại lúc một đám trưởng lão Huyền Tông mặt mày đau khổ, có lời khó nói ra, Đạo Thành Tử sắc mặt âm trầm bỗng nhiên ngẩng phắt đầu lên, trên mặt lộ ra nét chấn động, lập tức bay ra ngoài đạo cung.

Một lát sau, ba vị cường giả cảnh giới thứ bảy khác mới tựa như cảm nhận được cái gì, theo Đạo Thành Tử bay ra ngoài.

Chân trời nơi xa, từng đạo cầu vồng hướng về phương hướng Huyền Tông bắn nhanh đến.

Trên mỗi một cầu vồng quang đó, đều tản ra khí tức vô cùng cường đại.

Thấy một màn như vậy, có thủ tọa sắc mặt biến đổi hẳn, sợ hãi nói: “Không ổn, ma đạo đánh tới rồi!”

Con ngươi Đạo Thành Tử co rút lại, thấp giọng nói: “Không, không phải ma đạo…”

Theo những ánh cầu vồng đó tiếp cận, rốt cuộc có người thấy rõ tình hình trong ánh sáng cầu vồng, sợ hãi trên mặt dần dần chuyển thành chấn động cùng mê mang.

Hết chương 1064.

Chương 1065. Ép lên Huyền Tông! (2)

Cầm đầu, là hơn mười bóng người thân mặc đạo bào, đó là các vị chưởng giáo, thái thượng trưởng lão đạo môn ngũ tông ngoại trừ Huyền Tông, cùng với cường giả cảnh giới thứ bảy trong môn phái.

Phía sau cường giả năm tông, là bốn lão hòa thượng đứng ở trên đài sen, trên người ẩn hiện ánh sáng màu vàng, cũng tản mát ra khí tức cảnh giới thứ bảy.

Bên cạnh bốn hòa thượng, còn có ba bóng người mặc áo bào vàng, tu vi cũng là cảnh giới thứ bảy.

Một bên khác, năm luồng yêu khí cường đại xộc thẳng lên trời, sau nữa, trong một đám sương mù quỷ, bảy bóng người như ẩn như hiện, nhưng làm người ta rung động nhất, còn không phải những cái này.

Mười mấy con rồng to lớn màu đen, màu xanh, màu bạc, màu trắng, xoay quanh bay múa ở phía trên đám người, khí tức trên thân mỗi một con rồng to lớn, đều cho cường giả Huyền Tông cảm giác áp bách cực hạn.

Đó là, Long tộc cảnh giới thứ bảy…

Chừng mấy chục vị cảnh giới thứ bảy giáng xuống Huyền Tông, giờ khắc này, nước biển cuồn cuộn, thiên địa biến sắc, uy áp khủng bố bao phủ, mặc dù là Huyền Tông hộ tông đại trận ngay lập tức cảm ứng mở ra, một đám cường giả Huyền Tông ở trong trận pháp, vẫn có một loại cảm giác không thở nổi.

Nhất là khi bọn họ nhìn thấy một đôi nam nữ trẻ tuổi dẫn đầu phía trước đám người, càng biến sắc. Đạo Thành Tử cắn chặt răng, từ trong hàm răng bật ra hai chữ: “Lý Mộ!”

Lý Mộ vẻ mặt bình tĩnh, thản nhiên nói: “Đạo Thành Tử, lại gặp mặt rồi.”

Đơn giản một câu “Lại gặp mặt rồi”, rơi vào trong tai các cường giả Huyền Tông, lại là vô cùng phức tạp.

Một lần trước gặp mặt, hắn chỉ là một vị đệ tử nho nhỏ cảnh giới thứ năm của Phù Lục phái, tuy thân phận rất cao, nhưng ở trước mặt Huyền Tông, là nhỏ bé như thế, mặc dù là tùy ý khi nhục, Phù Lục phái cũng chỉ có thể nén giận.

Ngắn ngủn hai năm thời gian, địa vị Huyền Tông xuống dốc không phanh, khi lần nữa gặp mặt, tiểu tu cảnh giới thứ năm ngày xưa lại đã là cường giả cảnh giới thứ bảy, cùng đạo môn ngũ tông, Phật môn tứ tông, Yêu quốc, Quỷ Vực, Long tộc, mấy chục vị cường giả cảnh giới thứ bảy, lấy tư thái ngạo nghễ vô cùng giáng xuống Huyền Tông.

Lý Mộ cùng Huyền Tông hôm nay, như là Huyền Tông cùng Lý Mộ lúc trước, nhân quả báo ứng, thiên lý tuần hoàn.

Các đệ tử Huyền Tông cũng đã đi ra khỏi động phủ, nhìn từng bóng người trên bầu trời, vẻ mặt dại ra.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

"Đó không phải tiền bối năm tông còn lại sao, bọn họ đến Huyền Tông chúng ta làm gì?"

"Trời ạ, nhiều cường giả như vậy, đó là Phật môn, Yêu tộc, Quỷ Vực… Thế mà còn có Long tộc, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!"

Trong đám người, Thanh Thành Tử sớm kết thúc cấm đoán nhìn Lý Mộ phía trên, cùng với thiếu nữ bên cạnh hắn, sắc mặt nháy mắt trắng bệch, tu vi cảnh giới thứ năm, cũng không cách nào chống đỡ thân thể hắn, vô lực xụi lơ xuống đất.

Sắc mặt tái nhợt tương tự, còn có Đạo Thành Tử.

Lý Mộ tuy chỉ đánh tiếng với gã một lần nhìn như tầm thường, nhưng gã sao có thể không biết mục đích hắn chuyến này đến Huyền Tông?

Hai năm trước, Huyền Tông lấy thế ép người, bao che Thanh Thành Tử, Phù Lục phái sau khi đại náo một phen, xám xịt rời khỏi.

Hai năm sau, lấy thế ép người tương tự, đối tượng bị ức hiếp, lại biến thành Huyền Tông.

Trong mấy chục bóng người này, bao gồm Lý Mộ ở trong, còn có mấy bóng người tu vi sâu không lường được, càng đừng nói còn có đám Long tộc đó, cho dù toàn bộ cường giả Huyền Tông cộng lại, cũng là lấy trứng chọi đá.

Trên nửa bên khuôn mặt đầu bạc của Đạo Thành Tử rốt cuộc xuất hiện một tia hối hận, nhưng nửa bên mặt màu đen lại càng thêm dữ tợn, lạnh lùng nói: "Trừ ma đạo, nghìn năm qua, ngươi là kẻ đầu tiên dẫn người đánh lên Huyền Tông. Đan Đỉnh phái, Linh Trận phái, Nam tông Bắc tông, các ngươi biết các ngươi đang làm cái gì không, các ngươi chẳng lẽ muốn đồng môn tương tàn!"

Hắn tuy sắc mặt dữ tợn, nhưng mặc cho là ai cũng nhìn ra được, Đạo Thành Tử đã có chút ngoài mạnh trong yếu.

Dù sao, cường giả các phe ở đây, cho dù là số lượng chỉ có một nửa hôm nay, cũng có thể mang Huyền Tông san thành bình địa, lịch sử Huyền Tông lấy thế ép người đã một đi không trở lại.

Lý Mộ nhìn Đạo Thành Tử, giọng điệu lạnh nhạt nói: "Phái ta không có ý đồng môn tương tàn, chuyến này chỉ vì đòi một cái công bằng, là các ngươi chủ động giao ra Thanh Thành Tử, hay là ta mình đi bắt người?"

Yêu cầu tương tự với hai năm trước, Huyền Tông lại đã không thể lấy phương thức hai năm trước đối đãi.

Bên cạnh Đạo Thành Tử, một vị thái thượng trưởng lão khác cùng vài tên thủ tọa sau khi trầm mặc một lát, liên tiếp mở miệng.

"Sư huynh, giao ra Thanh Thành Tử đi."

"Đúng vậy sư thúc, đây vốn là lỗi của chúng ta, đừng sai đến cùng nữa…"

"Sư thúc, tông môn biến thành bộ dạng này bây giờ, chẳng lẽ còn không đủ sao!"

…

Không chỉ có các cường giả Huyền Tông liên tiếp khuyên bảo, trong tông môn, các đệ tử và bọn họ cũng có ý tưởng

chung, việc này vốn là Huyền Tông đuối lý, tông môn ngày xưa cường đại nhất thời, lưu lạc đến hôm nay hoàn cảnh như vậy, chính là gieo gió gặt bão.

Thanh Thành Tử đứng ở trong đám người, nhìn ánh mắt ghét bỏ căm hận của các đồng môn, chỉ cảm thấy cả người rét run. Hắn vận đủ toàn thân pháp lực, muốn trốn khỏi nơi này, bên người lại bỗng nhiên xuất hiện một bóng người.

Chính là Huyền Tông chưởng giáo Diệu Vân Tử.

"Chưởng giáo!"

"Chưởng giáo chân nhân đã trở lại!"

"Chưởng giáo chân nhân, xin ngài đừng rời khỏi nữa, Huyền Tông cần ngài…"

Nhìn thấy chưởng giáo ngày xưa, đệ tử Huyền Tông tâm tình phấn chấn, kích động mở miệng, Thanh Thành Tử là cả người run run, run giọng nói: "Chưởng, chưởng giáo chân nhân…"

Diệu Vân Tử nhìn hắn, than nhẹ một tiếng, nói: "Tự mình phạm sai lầm, phải học được tự mình gánh vác."

Hắn vung tay áo lên, mang theo Thanh Thành Tử trực tiếp biến mất, khi xuất hiện lần nữa, đã ở ngoài trận pháp. Đạo Thành Tử biến sắc, trầm giọng nói: "Diệu Vân Tử, ngươi làm cái gì!"

Diệu Vân Tử lấy ra một lá cờ lệnh, nói: "Sư thúc tổ có lệnh, Thanh Thành Tử xúc phạm môn quy, lập tức trục xuất Huyền Tông, từ nay về sau không có liên quan với Huyền Tông nữa."

Nói xong, bóng người hắn trực tiếp biến mất, chỉ để lại Thanh Thành Tử ở bên ngoài.

Lý Mộ đưa tay chộp vào hư không, Thanh Thành Tử liền bị hắn bắt đến bên cạnh, sau khi phong ấn pháp lực toàn thân gã, ánh mắt Lý Mộ nhìn phía Huyền Tông, tuy nói kết quả lúc này là tất nhiên, nhưng quá trình thuận lợi như vậy, vẫn là ra ngoài hắn đoán trước.

Hai năm trước, thái độ của Thiên Cơ Tử còn dị thường kiên quyết, hai năm sau, thế mà lại trực tiếp giao ra Thanh Thành Tử, trước sau tương phản to lớn như thế, khiến trong lòng Lý Mộ không hiểu chút nào.

Hết chương 1065.

Chương 1066. Chiến Đạo Thành Tử (1)

Vì tuyệt đối nghiền áp Huyền Tông, hắn lần này hầu như mang toàn bộ lực lượng có thể điều động tất cả đều dẫn lên Huyền Tông, thậm chí còn mang theo bên người một tòa truyền tống trận cự ly xa, để tránh ma đạo thừa dịp sơ hở mà vào, bọn họ không kịp trợ giúp.

Thực lực cường giả cảnh giới thứ tám, Lý Mộ chưa bao giờ thật sự lĩnh giáo, Thiên Cơ Tử nếu một lòng che chở Thanh Thành Tử, hắn thậm chí đã làm tốt chuẩn bị trực diện cường giả Hợp Đạo cảnh, hôm nay cảm giác, như là một đòn tích lũy lực lượng chuẩn bị thời gian rất lâu, cuối cùng đánh vào trên bông, trong lòng khó chịu nói không nên lời.

Lúc này, trong mảnh không gian tĩnh mịch kia, Diệu Vân Tử kinh hãi nói: "Hai năm ngắn ngủn, hắn lại đã trưởng thành đến loại tình trạng này, bên người càng tụ tập toàn bộ cường giả Tổ Châu, ngay cả tứ hải Long tộc cũng để hắn sử dụng. Sư thúc tổ, ngài đã sớm tính đến tất cả cái này, ngài sớm đã biết, hắn sẽ mang những thế lực này liên hợp lại sao?"

Thiên Cơ Tử lắc lắc đầu, nói: "Thiên cơ khó dò, không có ai có thể tính hết tất cả. Lão phu chỉ biết là, nếu là không ép hắn một phen, lúc hạo kiếp giáng xuống, sinh linh mười châu, sẽ không có sức phản kháng gì, trong vô tận tử cục, hắn là một tia sinh cơ duy nhất…"

Diệu Vân Tử lẩm bẩm: "Đạo môn, Phật môn, tứ hải Long tộc, Yêu quốc, Quỷ Vực, các thế lực kết minh, cho dù ma đạo cũng phải nhượng bộ lui binh, rốt cuộc là hạo kiếp thế nào, cần tất cả mọi người đều liên hợp lại phản kháng…"

Thiên Cơ Tử tiếp tục lắc đầu, "Hạo kiếp khó dò, không ai biết trước, nhưng lão phu có dự cảm, ngày đó, sắp đến rồi…"

Trên Đông Hải, cường giả các thế lực đứng trên không.

Thanh Thành Tử đã bị Diệu Vân Tử giao cho Lý Mộ, mà từ đầu tới cuối, Thiên Cơ Tử đều chưa xuất hiện, rất nhiều chuẩn bị Lý Mộ làm trước đó đều không có tác dụng.

Trong Huyền Tông, các trưởng lão cùng các đệ tử cũng nhẹ nhàng thở ra.

Tông môn ở thời khắc mấu chốt nhất vẫn dừng cương trước bờ vực, chưa sai đến cuối cùng, bên ngoài nhiều cường giả như vậy, quét ngang ma đạo cũng là đủ rồi, Huyền Tông sao có khả năng ứng phó được.

Chỉ có hai khí đen trắng trên mặt Đạo Thành Tử lúc ẩn lúc hiện, tóc của hắn một lát biến hết thành màu trắng, lúc thì lại đều đen trở lại, khí tức trên người cũng chợt mạnh chợt yếu, trở nên cực thiếu ổn định.

Vị thủ tọa nào đó thấy vậy, sắc mặt biến đổi hẳn, kinh hãi nói: "Không ổn, sư thúc nhập ma rồi!"

Con đường tu hành tràn ngập các loại gian nan hiểm trở, tâm ma cũng là một cửa ải đại đa số tu hành giả đều sẽ gặp được, bộ dáng Đạo Thành Tử giờ phút này, rõ ràng là biểu hiện tâm ma xâm nhập!

Lúc trước là hắn dốc hết sức bảo vệ Thanh Thành Tử, bảo vệ mặt mũi nhất thời của Huyền Tông, lại khiến tông môn lâm vào vũng bùn càng sâu hơn, không thể tự rút ra được.

Tuy hắn chưa từng đề cập, nhưng chuyện này, tất nhiên đã trở thành một cái gai nhọn trong lòng hắn.

Hôm nay, Lý Mộ dẫn dắt đám đông cường giả ép lên Huyền Tông, lão tổ tông lệnh chưởng giáo chân nhân giao ra Thanh Thành Tử, với hắn mà nói, không thể nghi ngờ lại là một đòn nặng, hoàn toàn đánh nát tôn nghiêm của hắn, điều này đối với Đạo Thành Tử thái thượng trưởng lão vô cùng coi trọng thể diện mà nói, sao có khả năng dễ dàng chịu được.

Trong giây lát, tóc Đạo Thành Tử liền từ màu trắng biến toàn bộ thành đen, tựa như năm tháng nghịch chuyển ở trên người hắn, mà khí tức trên người hắn, cũng kéo lên đến một mức độ cực kỳ khủng bố.

Lý Mộ lần đầu tiên giao thủ với Đạo Thành Tử, tu vi hắn còn chỉ là cảnh giới thứ bảy bình thường, không khác lắm với chưởng giáo, thái thượng trưởng lão các phái.

Vừa rồi hắn lần thứ hai nhìn thấy Đạo Thành Tử tóc nửa trắng nửa đen, khí tức trên người gã đã có thể so với Ngao Phong.

Khi tóc của gã hoàn toàn biến thành màu đen, khí tức cuồng bạo từ trên người Đạo Thành Tử tản mát ra đã vượt qua Ngao Phong, thậm chí vượt qua Phù Đạo Tử cùng Chu Trọng, áp sát Huyền Minh.

Rất hiển nhiên, gã đã nhập ma.

Hai năm trước, Lý Mộ đại náo Huyền Tông, lấy tu vi cảnh giới thứ năm, ở trước mặt thiên hạ tu hành giả kiềm chế gã cảnh giới thứ bảy, hai năm sau, Lý Mộ đã là cảnh giới thứ bảy, dẫn dắt cường giả các phương, lấy thực lực tuyệt đối nghiền áp, ép lên Huyền Tông, hoàn toàn phá hủy đạo tâm của Đạo Thành Tử.

Nói thông tục, tâm tính gã sụp đổ rồi.

Hậu quả của đạo tâm sụp đổ, là giờ phút này thân thể gã hoàn toàn do tâm ma khống chế.

Thân thể Đạo Thành Tử nhẹ nhàng bay lên, tóc rối tung, bị gió mạnh thổi bay lên về phía sau, trên người tản mát ra khí tức tà dị hoàn toàn khác với huyền môn chính tông, thoạt nhìn giống như ma đạo.

Mặc dù là U Minh tam lão xuất thân ma đạo, nhìn thấy Đạo Thành Tử với loại bộ dáng này, cũng có chút không rét mà run.

Huyền Tông thái thượng trưởng lão Đạo Thành Tử, triệt để nhập ma.

Mắt lão tràn ngập tơ máu, vẻ mặt lại ngược lại bình tĩnh trở lại, ánh mắt không chút dao động nhìn Lý Mộ, thản nhiên nói: “Tiểu bối, ngươi có dám chiến một trận với lão phu không?”

Phía trước đám người, Quỷ Phó nhìn Đạo Thành Tử, trong mắt lộ ra nét kinh dị.

Đối với tu hành giả mà nói, tâm ma là kiếp nạn, nhưng cũng là tạo hóa.

Kẻ bị tâm ma xâm nhập, đều là sẽ đánh mất thần trí, trở thành quái vật chỉ biết giết chóc.

Nhưng cũng có bộ phận cực ít, có thể trái lại khống chế tâm ma, do đó thực lực tăng vọt.

Đạo Thành Tử không phải người trước, cũng không phải kẻ sau, giờ phút này, gã phân liệt ra ý thức thứ hai, cũng chính là tâm ma chiếm cứ thân thể chủ đạo, nhưng tâm ma này lại không phải chỉ biết giết chóc, gã cùng Đạo Thành Tử giống nhau, có một cái chấp niệm thật sâu.

Chiến thắng Lý Mộ…

Lý Mộ nhìn Đạo Thành Tử như thay đổi một người khác, trên người tản mát ra uy áp cực hạn, chiến ý trong lòng cũng đang điên cuồng kéo lên.

Ân oán Phù Lục phái cùng Huyền Tông, nhìn như là Tiểu Bạch với Thanh Thành Tử, thật ra là ân oán của hắn cùng Đạo Thành Tử.

Hôm nay một trận chiến này, mặc kệ ai thắng ai thua, đoạn ân oán này, đều sẽ hoàn toàn chấm dứt.

Trong cơ thể hắn cũng trào ra một khí thế cường đại, cười to nói: “Có gì không dám!”

Ở dưới cường giả các bên, cùng với các đệ tử trưởng lão Huyền Tông nhìn chăm chú, hai luồng hào quang từ đám người bay ra, hung hăng va chạm vào nhau, lại đều tự lui trăm trượng.

Thân thể của Lý Mộ mạnh như Long tộc, ngoài cơ thể Đạo Thành Tử ngưng tụ thành một vòng bảo hộ, một chiêu thăm dò này, ai cũng chưa chiếm được chút thượng phong nào.

Ngay sau đó, Đạo Thành Tử há mồm, một tia sáng trắng từ trong cơ thể bay ra, nhanh chóng biến thành một thanh phi kiếm màu bạc.

Hết chương 1066.

Chương 1067. Chiến Đạo Thành Tử (2)

Phi kiếm ở sau lưng gã biến ảo thành ngàn vạn bóng kiếm, xếp hàng thành một hình quạt thật lớn, sau đó rợp trời rợp đất hướng Lý Mộ phóng tới. Cùng lúc đó, phía sau Lý Mộ cũng xuất hiện vô số đạo thanh quang, ngàn vạn bóng thương bay ra, trong hư không giữa hai người, bóng thương cùng bóng kiếm va chạm, vết nứt không gian màu đen lan tràn ra như mạng nhện.

"Pháp thuật thật cường đại!"

"Ngay cả không gian cũng không thể thừa nhận…"

"Đây là cảnh giới thứ bảy chiến đấu sao?"

…

Các đệ tử Huyền Tông mặt lộ vẻ chấn động, trong ánh mắt lại mơ hồ có kích động, so sánh với trận chiến đấu này, bọn họ ngày thường đấu pháp, so với trẻ con đùa giỡn có gì khác nhau?

Bọn họ vẫn chưa phát hiện, cho dù là các cường giả cảnh giới thứ bảy ở đây, nhìn thấy một màn không gian tan vỡ này, cũng có rất nhiều người không che giấu được sự chấn động trong lòng.

Đây nào phải cảnh giới thứ bảy chiến đấu, ở đây vị cảnh giới thứ bảy nào đấu pháp có thể phá vỡ hư không?

Lý Mộ cùng Đạo Thành Tử đấu pháp ngắn ngủn một cái chớp mắt, đã khiến bọn họ biết đều là cảnh giới thứ bảy, chênh lệch người với người, lại có thể lớn như vậy.

Người ở đây, chỉ sợ cũng chỉ có Tiểu Bạch và Huyễn Cơ trong mắt tất cả đều là ngôi sao nhỏ lóe ra.

Trên trời, căn bản nhìn không thấy bóng dáng hai người, chỉ có hào quang pháp thuật lóe lên không ngừng. Huyền Tông lấy pháp thuật thần thông đa dạng nổi tiếng, nhưng luận số lượng pháp thuật hiểu được, Lý Mộ so với Huyền Tông thái thượng trưởng lão cũng không thua kém là bao, trong đấu

pháp ngắn ngủi, đã khiến mọi người ở đây tăng trưởng thêm không ít kiến thức.

Trong thời gian cực ngắn này, Lý Mộ đã ý thức được, Đạo Thành Tử nhập ma, pháp lực đã không kém gì hắn, mà pháp thuật thần thông gã biết, cũng là nhiều nhất trong đối thủ Lý Mộ gặp được, hai người gặp chiêu giải chiêu, lấy các chiêu thần thông chống lại, trong khoảng thời gian ngắn, ai cũng không làm gì được ai.

Đương nhiên, nếu là Lý Mộ lấy ra Xạ Nhật cung, Đạo Thành Tử sẽ không địch nổi hắn một hiệp.

Nhưng sự tồn tại của Xạ Nhật cung, ở thập châu đại địa tựa như BUG, có thể làm được nháy mắt giết chóc người ngang cấp, ở trước mặt nhiều người như vậy công khai hack, còn có Huyễn Cơ cùng Tiểu Bạch ở một bên nhìn, Lý Mộ không chịu nổi việc mất mặt vậy, Đạo Thành Tử cũng sẽ không tâm phục.

Huống hồ, đây là một hồi chiến đấu đường đường chính chính, hắn sẽ không, cũng không cần hack.

Lý Mộ vươn tay, trong tay thanh quang chợt lóe, hắn cầm Phá Thiên, lựa chọn vật lộn gần người, thần thông pháp thuật là điểm mạnh của hắn, cũng là điểm mạnh của Đạo Thành Tử, trong thời gian ngắn căn bản không thể phân ra thắng bại.

Thân thể Lý Mộ biến mất ở tại chỗ, khi xuất hiện lần nữa, đã xuất hiện ở phía sau Đạo Thành Tử, mũi thương lấy thế sét đánh đâm về phía lưng gã. Đạo Thành Tử đưa lưng về Lý Mộ, thân thể không hiểu sao lắc lư, Lý Mộ đâm trượt một thương.

Hắn run lên thân thương, trên không xuất hiện mấy bóng thương, đồng thời đâm về phía Đạo Thành Tử.

Thân thể Đạo Thành Tử lắc lên một lần nữa, sinh ra mấy tàn ảnh, vừa lúc tránh thoát mỗi một đòn công kích của Lý Mộ.

Gã chậm rãi xoay người, tùy ý tránh né Lý Mộ áp sát công kích, trầm giọng nói: “Lão phu năm tuổi tu hành, sáu tuổi Luyện Phách, bảy tuổi Ngưng Hồn, tám tuổi Tụ Thần, mười tuổi bước vào Thần Thông, hai mươi tuổi thăng cấp Tạo Hóa, bốn mươi tuổi thành tựu Động Huyền, tám mươi tuổi thăng

cấp Siêu Thoát, trăm năm tu vi, dựa vào cái gì thua các ngươi đám tiểu bối này?”

Lời gã vang dội mạnh mẽ, nhưng mặc cho ai cũng từ trong đó nghe ra không cam lòng.

Loại không cam lòng này, gần như toàn bộ cường giả cảnh giới thứ bảy ở đây đều có thể cảm nhận được.

Có thể tu hành đến tu vi bậc này, trừ trả giá cố gắng người thường khó có thể tưởng tượng, bọn họ ai mà không thiên tài trong thiên tài, ai không có so với thiên còn cao ngạo hơn?

Nhưng ngạo khí của Đạo Thành Tử, lại ở trước mặt một tiểu bối so với gã trẻ tuổi hơn trăm tuổi bị triệt để phá hủy.

Lấy tu vi cảnh giới thứ bảy của gã, ở lúc đối mặt Lý Mộ cảnh giới thứ năm liền chật vật lui ra, nay càng bị triệt để đuổi kịp, bị Lý Mộ trước mặt đệ tử toàn tông, phá hủy toàn bộ thể diện.

Gã rất cần một hồi thắng lợi, chỉ có chiến thắng Lý Mộ, chấp niệm cùng không cam lòng trong lòng gã mới có thể trừ khử.

Câu này của Đạo Thành Tử, hầu như chọc trúng nội tâm đại đa số cường giả ở đây, bọn họ nhìn bóng người trẻ tuổi cho bọn họ áp bách vô cùng đó, tâm tình hơi phức tạp.

Nhất là U Minh tam lão, tứ đại Quỷ Vương, Thanh Sát Lang Vương, cùng với tôn giả Phật môn tam tông của Thân quốc từng thua ở trong tay Lý Mộ, ở giờ khắc này, thậm chí sinh ra ý tưởng hy vọng Đạo Thành Tử thắng lợi.

Đạo Thành Tử đã là thực lực đỉnh trong cường giả một thế hệ này của bọn họ.

Nếu ngay cả gã cũng thua ở trong tay Lý Mộ, liền ý nghĩa bọn họ một thế hệ này, đã bị tiểu bối tới sau vượt qua, bọn họ hơn trăm năm khổ tu, thế mà lại không bằng người khác tùy tiện tu hành mấy năm…

Huyễn Cơ ngẩng đầu nhìn, phát hiện ánh mắt Vạn Huyễn Thiên Quân có chút không quá đúng, nàng hừ một tiếng, hỏi: “Cha, cha rốt cuộc muốn ai thắng!”

Vạn Huyễn Thiên Quân lập tức thu hồi tầm mắt, nhìn Huyễn Cơ, cười nói: “Con hỏi thế nào vậy, cha đương nhiên hy vọng con rể nhà mình thắng…”

Trên không.

Hào quang cây thương nở rộ.

Lý Mộ đâm ra mỗi một thương, đều chưa dính vào góc áo Đạo Thành Tử, tựa như ở trước khi hắn đâm ra một thương này, Đạo Thành Tử đã biết một thương này sẽ rơi xuống nơi nào.

Đây là biết trước.

Cường giả cảnh giới thứ bảy, đã bước đầu có năng lực biết trước, nhưng có thể biết trước cường giả cùng cảnh giới ra tay, phải mang đạo bói toán tu hành đến mức độ đăng phong tạo cực.

Đây chính là thứ cường giả Huyền Tông sở trường.

Luôn trước đối thủ một bước biết trước tương lai, liền có thể từ đầu đã bất bại.

Đáng tiếc, gã gặp Lý Mộ.

Suy tính thiên cơ, biết trước tương lai, là thần thông, cũng là đạo thuật, cần mượn dùng lực lượng thiên địa mới có thể thi triển, thông qua làm gương tốt, tu hành “Hoành cừ tứ cú”, hắn đã có năng lực trực tiếp khống chế lực lượng thiên địa, chỉ cần tu vi chưa mạnh hơn hắn quá nhiều, thì không có cơ hội ở trước mặt hắn mượn dùng lực lượng thiên địa.

Mảnh thiên địa này, là do Lý Mộ làm chủ, hắn không cho mượn, Đạo Thành Tử một đạo thuật cũng không thể thi triển.

Lý Mộ bình tĩnh đâm ra một thương, trên mặt Đạo Thành Tử hiện ra một tia mê mang, tàn ảnh chung quanh thân thể biến mất, một cây trường thương mang bờ vai của gã xuyên thủng, xuyên qua toàn bộ thân thể gã.

Hết chương 1067.

Chương 1068. Mưa gió sắp đến (1)

Nếu chủ nhân trường thương muốn, thương này xuyên qua, có thể là yết hầu, trái tim, đan điền gã, là bất cứ một chỗ nào của thân thể gã.

Gã cúi đầu nhìn nhìn trường thương đâm thủng bả vai, lại chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía Lý Mộ, thấp giọng nói: "Lĩnh vực, ngươi đã cảm ngộ được lĩnh vực, dưới Hợp Đạo, không ai có thể thắng ngươi, ta thua rồi…"

Nói xong câu đó, tóc của gã nhanh chóng từ đen chuyển sang trắng, khí thế trên người cũng ở trong nháy mắt ngã xuống, cuối cùng chỉ có trình độ Siêu Thoát sơ cảnh.

"Ài…"

Ngao Phong thở dài, sau đó mới ý thức được cái gì, lẩm bẩm: "Hắn đã thắng, ta vì sao phải thở dài?"

Tuy không biết vì sao làm trận doanh Lý Mộ, Lý Mộ thắng Đạo Thành Tử, lão không cao hứng được một chút nào, nhưng vì giành được hảo cảm, Ngao Phong vẫn giả bộ cao hứng, lớn tiếng nói: "Lý đại nhân thần thông quảng đại, pháp lực vô biên, Huyền Tông lão gia hỏa, còn có người nào không phục…"

Giữa Lý Mộ cùng Đạo Thành Tử, thắng bại đã phân, mấy chục vị cường giả các phe ở đây, nhìn bóng người bay trên không trung kia, vẫn chưa có vui sướng thắng lợi, trong lòng phần lớn là cảm thán.

Đạo Thành Tử thua, đại biểu một thời đại kết thúc, thời đại kia thuộc về bọn họ hạ màn ở đây.

Mà một thời đại mới đang dần dần dâng lên.

Lý Mộ rút ra Phá Thiên thương, xoay người rời khỏi, không có quay đầu lại nhìn một cái nào.

Hắn mang Thanh Thành Tử ném về hồ thiên không gian, một tay nắm Tiểu Bạch, một tay nắm Huyễn Cơ, rời khỏi tầm mắt mọi người, cường giả các phe cũng đi theo rời khỏi.

Huyền Tông.

Thanh Huyền Tử sắc mặt tái nhợt, hồi lâu mới từ trên không thu hồi tầm mắt, nhớ tới năm đó xung đột cùng Lý Mộ, trên mặt hắn lộ ra cười khổ, giờ khắc này, oán hận trong lòng hắn đối với Lý Mộ bỗng nhiên biến mất không còn dấu vết.

Lấy thân phận, địa vị, cùng với thực lực hai người hôm nay, hắn không thể, cũng không dám đối với y có một tia hận ý nữa.

Một bóng người tay cầm trường thương kia khắc thật sâu vào trong lòng Thanh Huyền Tử, cũng khắc vào trong lòng toàn bộ đệ tử Huyền Tông, cả một đời cũng không thể quên…

…

Dương Khâu huyện.

Hướng Tây Bắc của huyện thành, trong một vùng núi cây cối tươi tốt, có mấy ụ đất nổi lên.

Đây là mộ mỗ mỗ cùng với tộc nhân của Tiểu Bạch, năm đó rời khỏi Dương Khâu huyện, Lý Mộ và Tiểu Bạch tự tay mai táng bọn họ.

Tiểu Bạch quỳ gối trước mấy ngôi mộ này, hai mắt đẫm lệ mông lung, nức nở nói: “Mỗ mỗ, Oanh Oanh tỷ tỷ, Yên Yên tỷ tỷ, Tiểu Bạch báo thù cho các ngươi rồi…”

Thi thể Thanh Thành Tử nằm ngang ở trước phần mộ, gã là tự sát mà chết, sau khi bị Huyền Tông vứt bỏ, tự biết không có kết cục tốt đẹp gì, gã liền tự tan đi nguyên thần hồn phách.

Lý Mộ búng tay, bắn ra một quả cầu lửa, rơi ở trên thi thể gã.

Lửa nháy mắt bốc lên, lại nháy mắt tắt.

Một trận gió núi thổi qua, tất cả trở về cát bụi, ân oán của Tiểu Bạch cùng Thanh Thành Tử, ân oán của Lý Mộ cùng Huyền Tông cũng theo đó chấm dứt.

Lý Mộ làm bạn Tiểu Bạch ở lại nơi này mấy canh giờ, liền về tới nhà tổ huyện Dương Khâu.

Nơi hắn từng vô cùng quen thuộc, hôm nay đã cảnh còn người mất, trên đường mặt tiền cửa hàng không biết đã thay đổi mấy đợt, con đường từng tuần tra cũng trở nên xa lạ, đã sớm không phải huyện thành Dương Khâu Lý Mộ quen thuộc.

Sắc trời đã sáng rõ, Lý Mộ nhìn Tiểu Bạch còn ngủ say sưa bên người, trên mặt hiện ra một tia mỉm cười.

Bên giường rủ xuống sáu cái đuôi trắng như tuyết xoã tung, báo được thù lớn, khúc mắc duy nhất buông xuống, đêm qua, nàng trong lúc ngủ liền vô thanh vô tức thăng cấp.

Thiên phú của Tiểu Bạch vốn không tệ, mấy năm nay, ở dưới Lý Mộ nuôi nấng kiểu bão hòa, các loại tài nguyên tu hành chưa bao giờ thiếu, dược lực trong cơ thể không biết chồng chất bao nhiêu, pháp lực cũng hơn xa Tạo Hóa bình thường, vốn sớm nên như Liễu Hàm Yên và Lý Thanh, thăng cấp cảnh giới thứ sáu, đơn giản là khúc mắc chưa cởi bỏ, tu vi mới đình trệ thật lâu.

Tiểu Bạch đã cởi bỏ khúc mắc, trong lòng Lý Mộ cũng buông xuống một việc lớn.

Mang thiên hạ đệ nhất đại tông coi là kẻ địch cần dũng khí rất lớn, vì có một ngày, có thể cùng Huyền Tông bình đẳng đối thoại, Lý Mộ hai năm qua làm ra vô số cố gắng.

Nỗi nhục ngày đó, hắn đã hoàn trả gấp bội.

Từ nay về sau, hắn và Huyền Tông nước giếng không phạm nước sông, hắn đi Dương quan đạo của hắn, bọn họ đi cầu Nại Hà của bọn họ.

Huy hoàng của Huyền Tông đã thành quá khứ, tương lai không lâu, Phù Lục phái chắc chắn thay thế.

Trong cuộc sống tương lai, Lý Mộ chỉ cần mang toàn bộ sức chú ý đều đặt trên thân ma đạo là được.

Trong khoảng thời gian này, ma đạo tuy yên lặng, nhưng Lý Mộ đã cảm nhận được một loại yên tĩnh trước khi bão táp đến, khi ma đạo chư tổ tề tụ, hạo kiếp của chính đạo cũng sẽ tới.

Ở sâu trong Nam Hải, quỷ đảo.

Vị trí quỷ đảo, trừ người Ma Tông, không ai biết.

Cũng không phải đảo này vị trí hẻo lánh, mà là vị trí quỷ đảo không cố định, nói chính xác, nó là một đảo di động trôi nổi ở trên Nam Hải, mấy trăm hơn nghìn năm qua, luôn luôn trôi giạt không có mục đích, chỉ có thông qua lệnh phù ma đạo đặc chế cảm ứng lẫn nhau, mới có thể tìm được vị trí đảo này.

Trên tháp cao sừng sững ở trung tâm hòn đảo, Huyền Minh từ trong quan tài đá ngồi dậy, thấp giọng nói: "Phật, đạo, yêu, quỷ, Long tộc, mấy ngàn năm qua, cho tới bây giờ chưa ai có thể mang bọn họ liên hợp lại toàn bộ, ngay cả Ngao Thanh cũng chưa từng làm được, hắn rốt cuộc có chỗ nào không giống tầm thường?"

Tam tổ chậm rãi mở miệng: "Vạn năm qua, hắn quả thật là dị số lớn nhất chúng ta gặp được."

Huyền Minh tiếc nuối nói: "Đáng tiếc, hắn chưa san bằng Huyền Tông, cái này sẽ bớt đi rất nhiều chuyện cho chúng ta về sau."

Tam tổ nói: "Hắn là người thông minh, Thiên Cơ Tử cũng không đơn giản như vậy. Lý Mộ liên hợp các thế lực, thế cục Tổ Châu đã không phải chúng ta có thể khống chế, mệnh lệnh các đệ tử, dừng tất cả hành động, chậm rãi đợi thời cơ…"

Từng đạo mệnh lệnh, vô thanh vô tức từ quỷ đảo truyền ra ngoài.

…

Thần Đô.

Từ sau khi Lý Mộ mang theo mọi người, đi Huyền Tông đi dạo một vòng, toàn bộ Tổ Châu tựa như đều yên ổn xuống.

Thời điểm sớm một chút, các quận Đại Chu, các nước phía nam, còn thỉnh thoảng sẽ có tung tích người ma đạo, trong một đêm, bọn họ giống như bốc hơi khỏi nhân gian, biến mất không dấu vết.

Không hề nghi ngờ, lực lượng Lý Mộ lần này tập kết, cũng mang ma đạo chấn nhiếp rồi.

Quỷ đảo mặc dù có ma đạo Tam tổ, có Huyền Minh, nhưng số lượng cường giả trung kiên xa không bằng Lý Mộ ngày ấy triệu tập đến, sau khi phát hiện thực lực chênh lệch, bọn họ cũng không dám quá mức sinh động ở đại lục.

Hết chương 1068.

Chương 1069. Mưa gió sắp đến (2)

Toàn bộ Tổ Châu, nơi duy nhất có chút không quá bình tĩnh, chính là Thân quốc.

Tranh đấu giữa những bộ lạc kia của Viêm Châu càng thêm kịch liệt, chiến hỏa lan tràn đến biên cảnh Thân quốc, sinh ra không ít sự kiện đổ máu thậm chí tử vong. Thân quốc tuy phái binh trấn áp, nhưng trong thời gian ngắn, sự kiện xung đột hẳn là vẫn sẽ không bình ổn.

Lý Mộ mấy ngày nay ở Thần Đô chịu khổ chịu khó tu hành, ma đạo Nhất tổ và Nhị tổ tồn tại, khiến hắn không thể yên lòng.

Song tu qua đi, Liễu Hàm Yên và Lý Thanh đã tinh lực hao hết ngủ rồi, Lý Mộ vẫn tràn đầy tinh lực, thân thể hắn có thể so với Long tộc, chỉ có thể về thư phòng, lấy ra hai khối cực phẩm linh ngọc, nắm trong tay tu hành.

"Kẹt…"

Một khắc nào đó, cửa thư phòng bỗng nhiên mở ra, sau đó lại chậm rãi khép kín, hai bóng người chuồn vào phòng. Lý Mộ mở mắt, hỏi: "Các ngươi không ngủ, tới nơi này làm cái gì?"

Tiểu Bạch mặt ửng đỏ, nói: "Ta muốn ngủ cùng ân công."

Vãn Vãn nói tiếp: "Ta nghĩ ngủ cùng Tiểu Bạch."

Tiểu Bạch muốn ngủ cùng Lý Mộ, Vãn Vãn muốn ngủ cùng Tiểu Bạch, nhưng lúc ngủ, các nàng lại một trái một phải nằm ở bên người Lý Mộ. Lý Mộ vốn muốn trắng đêm tu hành, bây giờ chỉ có thể ngủ cùng các nàng.

Trái phải hai bên đều là mùi thơm thiếu nữ, Lý Mộ không có cách nào ngủ ngon.

Đều là Ngao Thanh truyền thừa chết tiệt, khiến sức chống cự của hắn đối với sắc đẹp giảm xuống trên diện rộng, ở dưới tình huống không niệm Thanh Tâm Quyết, định lực của hắn

thậm chí ngay cả Tiểu Bạch Vãn Vãn cũng không thể chống đỡ.

Lý Mộ khắc chế xúc động trong lòng, không biết qua bao lâu, bên tai truyền đến tiếng của Tiểu Bạch.

"Ân công."

"Ừm?"

Tiểu Bạch ghé sát bên tai Lý Mộ, hơi thở như hoa lan, nhỏ giọng nói: "Ân công, ta, ta muốn nói cho ngươi một việc."

Lý Mộ hỏi: "Việc gì?"

Tiểu Bạch hạ giọng, nhẹ nhàng nói: "Ta, ta cùng Vãn Vãn tỷ tỷ, đã không phải trẻ con nữa…"

Không biết có phải Hồ tộc trời sinh biết trò này hay không, Tiểu Bạch xưa nay đơn thuần đáng yêu, sau khi nói xong câu đó, thế mà còn vươn đầu lưỡi tinh xảo, liếm liếm vành tai Lý Mộ, mà cùng lúc đó, bên kia, thân thể Vãn Vãn cũng dán lên…

…

Trong một tháng qua, Lý Mộ đại khái cảm nhận được khoái hoạt của Ngao Thanh.

Từ sau Vãn Vãn Tiểu Bạch, Thính Tâm trước nay đều không an phận, cũng ở buổi tối một ngày nào đó, lặng lẽ chuồn vào phòng hắn, một đêm đó, Lý Mộ lần đầu tiên biết, xà yêu rốt cuộc quấn người bao nhiêu.

Mà nửa đêm nào đó, Ngâm Tâm tu hành gặp được bình cảnh, đến thỉnh giáo Lý Mộ vấn đề tu hành, vừa lúc chạm mặt Thính Tâm lẻn vào phòng Lý Mộ, khoái hoạt gấp đôi liền biến thành khoái hoạt gấp ba.

Rốt cuộc, thân thể cường hãn như Long tộc của hắn cũng bắt đầu ăn không tiêu.

Song tu chi đạo, cũng phải chú ý tiết chế, tu hành không có hạn chế, hiệu quả hoàn toàn ngược lại.

Lý Mộ tính tạm thời nghỉ ngơi mấy ngày, trở lại Bạch Vân sơn, xem xem tiến triển tu hành của các đệ tử.

Linh ngọc từ tứ hải Long tộc vơ vét, khiến Phù Lục phái không thể nghi ngờ trở thành tông môn giàu có nhất giới tu hành, không có 'một trong những'.

Đạo môn năm tông, Phật môn ba tông còn lại, cho dù là cộng lại, kém linh ngọc Bạch Vân sơn dự trữ rất xa, bởi vì tứ hải Long tộc thật sự là quá giàu có, đại lục diện tích nhỏ hơn, tài nguyên bị vô số thế lực, tông môn chia cắt, chia đến trên tay mỗi người, thật ra cũng không có bao nhiêu.

Nhưng biển diện tích rộng lớn nhất, lại là địa bàn Long tộc, tứ hải Long tộc cộng lại cũng chỉ có hơn trăm con, bọn họ độc bá tài nguyên biển cả, người bình thường căn bản không tưởng tượng được nội tình bọn họ sâu bao nhiêu.

Các tông môn lớn cũng không thiếu thiên tài, nhưng tài nguyên là cực kỳ có hạn.

Môn phái có hai vị cường giả Tạo Hóa đỉnh phong, tài nguyên có thể khiến cảnh giới thứ năm bước vào cảnh giới thứ sáu lại chỉ có một phần, đây là nguyên nhân quan trọng nhất hạn chế số lượng cường giả các tông môn lớn.

Vấn đề Phù Lục phái bây giờ đối mặt là, tông môn có hai vị cường giả Tạo Hóa đỉnh phong, tài nguyên có thể khiến cảnh giới thứ năm rảo bước tiến lên cảnh giới thứ sáu lại có mười phần.

Các đệ tử trước kia không thể thu hoạch quá nhiều tài nguyên, không cần tranh không cần cướp, ai cũng có phần, điều này khiến ở trong một tháng qua, đệ tử đột phá cảnh giới như nấm mọc sau mưa.

Tuy cường giả cảnh giới thứ bảy không phải linh ngọc đắp ra, nhưng lại có vài trưởng lão kẹt ở Tạo Hóa đỉnh phong, mượn dùng những linh ngọc tài nguyên này đột phá chỉ trong một lần hành động, số lượng cường giả cảnh giới thứ sáu của Phù Lục phái nhanh chóng tăng tới mười một người.

Con số này, so sánh với Huyền Tông hôm nay còn có một chút chênh lệch, nhưng số lượng cường giả cảnh giới thứ bảy,

Phù Lục phái đã vượt qua Huyền Tông, có tài nguyên gần như dùng không hết, lực lượng trung kiên của tông môn vượt qua Huyền Tông chỉ là vấn đề thời gian.

Chẳng qua, tài nguyên linh ngọc có thể tăng lên thực lực chỉnh thể tông môn, lại không thể gia tăng chiến lực đỉnh phong.

Đột phá cảnh giới thứ bảy, hoặc là dựa vào truyền thừa, hoặc là dựa vào đế khí, còn có đường tắt có thể đi, nhưng cảnh giới thứ tám, nên như thế nào mới có thể đột phá?

Phù Lục phái từng có cường giả cảnh giới thứ chín, nhưng lúc đó, thiên địa linh khí còn chưa loãng đến trình độ hôm nay, tu hành bình thường liền có thể tu đến cảnh giới thứ chín, biện pháp tương tự, hôm nay đã không thể áp dụng.

Trên đời hiện nay, biết được phương pháp tu hành cảnh giới thứ tám, chỉ sợ chỉ có Huyền Tông và ma đạo.

Nhưng rất hiển nhiên, vô luận là Huyền Tông hay ma đạo, đều sẽ không để lộ nó cho Lý Mộ.

Vì đối mặt nguy cơ có thể tới bất cứ lúc nào, Lý Mộ chỉ dừng lại ở Bạch Vân sơn ba ngày, liền hướng tới Yêu quốc, cùng Huyễn Cơ tham thảo song tu đại đạo.

Cùng lúc đó, Viêm Châu.

Trên một đồng bằng rộng lớn, hai bộ tộc lớn đang chém giết thảm thiết, binh sĩ lấy hàng vạn để tính chết ở trên chiến trường, cả đồng bằng đã là núi thây biển máu, đất đai liếc một cái không nhìn thấy giới hạn, bị máu tươi thấm vào thành màu đỏ sậm.

Dưới đồng bằng.

Chỗ sâu nghìn trượng.

Một nam tử tà dị ngồi khoanh chân, từng đạo sát khí từ chiến trường phía trên bị hấp dẫn đến, tiến vào thân thể hắn, chiến tranh phía trên càng thảm thiết, sát khí tràn vào lòng đất liền càng nhiều, dần dần hình thành một cái kén màu đen, mang nam tử tà dị bao bọc ở trong đó.

Tụ Quật châu.

Tụ Quật châu ở hải ngoại, rời xa đại lục khác, không có bao nhiêu trao đổi với các châu.

Khác với Tổ Châu phân liệt, Tụ Quật châu có ức vạn dân chúng, nhưng chỉ có một quốc gia thống nhất, tên là Doanh quốc.

Hết chương 1069.

Chương 1070. Kinh kiến (1)

Mấy tháng trước, một trận ôn dịch bất thình lình xảy ra thổi quét Doanh quốc, đến nay đã có mấy chục vạn dân chúng chết bởi ôn dịch, số lượng này còn đang tăng vọt từng ngày, các tu hành giả Doanh quốc từng thử cứu chữa, nhưng vô luận là đan dược hay lá bùa, vậy mà đều không thể sinh ra bất cứ tác dụng gì đối với ôn dịch này.

Càng ngày càng nhiều dân chúng chết ở nhà, chết ở trên đường, chết ở các nơi, trên không Tụ Quật châu tràn ngập tử khí nồng đậm, cho dù là tu hành giả gặp được, cũng sẽ tránh đi xa xa.

Không có ai biết, ngay tại trung tâm tử khí này, một bóng người màu xám lơ lửng trên không. Hai mắt hắn không có con ngươi, xám trắng một mảng, một trang sách phong cách cổ xưa lơ lửng ở đỉnh đầu của hắn, tử khí nơi xa bị trang sách hấp dẫn, thong thả hướng về nơi này hội tụ…

Quỷ Vực, Phong Đô thành.

Lý Mộ và Huyễn Cơ lơ lửng ở không trung, U Minh tam lão, bốn đại Quỷ Vương cùng với Quỷ Phó đứng ở phía sau bọn họ, nhìn một cái vòng xoáy sương mù thật lớn trong thành.

Lý Mộ vốn cùng Huyễn Cơ ở Yêu quốc tu hành, bỗng nhiên thu được Quỷ Phó đưa tin, trong Phong Đô thành đã xảy ra hiện tượng lạ, liền lập tức chạy đến Quỷ Vực, Huyễn Cơ cũng đang chạy tới đây.

Trong Phong Đô thành, vòng xoáy sương mù mang âm khí phạm vi ngàn dặm tụ tập hết ở đây, hấp dẫn đến trong vòng xoáy.

Dưới vòng xoáy sương mù khổng lồ đó, một đạo khí tức cường đại đang ấp ủ.

Lý Mộ không phải lần đầu tiên cảm nhận được loại khí tức này, tự nhiên cũng biết điều này ý nghĩa cái gì.

Ở dưới sự cùng nhau cố gắng của toàn bộ Quỷ Vực, Tô Hòa đang bước ra một bước mấu chốt đó, không cần bao lâu, nữ hoàng Đại Chu, Vạn Yêu nữ vương, cùng với Quỷ Vực chi chủ, đều sẽ trở thành cường giả cảnh giới thứ bảy.

Đám người Lý Mộ sau khi chờ đợi mấy canh giờ, trong vòng xoáy sương mù, khí tức Tô Hòa cuối cùng kéo lên đến một cái đỉnh phong, sau đó đột phá vách chắn nào đó, vòng xoáy dần dần tiêu tán, một bóng người từ trong đó đi ra.

Giờ khắc này, bốn đại Quỷ Vương, cùng với Minh Nhất chỉ có hồn thể, bỗng nhiên từ ở sâu trong lòng sinh ra một loại sợ hãi.

Đối mặt bóng người đi ra kia, bọn họ không thể ức chế ý thần phục trong lòng, không khỏi cúi người xuống, ngay cả đầu cũng thấp xuống.

Trong Phong Đô thành, vô số quỷ tu cũng sinh ra cảm giác tương tự, chúng nó lần lượt phủ phục dưới đất, hướng về phương hướng nào đó bái lạy không ngừng.

Ngoài Phong Đô thành, các du hồn phiêu đãng chung quanh mờ mịt dừng lại ở tại chỗ, sau đó sắp xếp chỉnh tề đội ngũ, hướng về Phong Đô thành chậm rãi bay tới.

Quỷ Phó quỳ một gối ở trên mặt đất, cung kính nói: “Chúc mừng quỷ chủ!”

Bốn đại Quỷ Vương cùng Minh Nhất thấy vậy, cũng đều quỳ xuống, Minh Nhị và Minh Tam tuy không phải quỷ tu, không tu hành công pháp quỷ đạo, nhưng mọi người đều quỳ, bọn họ cũng xấu hổ đứng, chỉ có thể quỳ xuống theo, cung kính nói: “Chúc mừng quỷ chủ!”

Tô Hòa giọng nhu hòa, nói: “Đứng lên đi.”

Sau đó, nàng chậm rãi đi đến trước mặt Lý Mộ, ánh mắt nhìn Huyễn Cơ, Huyễn Cơ cũng ưỡn ngực, ánh mắt không cam lòng yếu thế nhìn nàng.

Tô Hòa mở miệng trước hết: “Thường nghe hắn nhắc tới, hôm nay vừa gặp, Vạn Yêu nữ vương, quả nhiên mị hoặc chúng sinh.”

Không biết vì sao, Huyễn Cơ tuy rất không thích Chu Vũ, nhưng đối với nữ tử trước mắt lại không có bất cứ sự bài xích gì, trên mặt hắn lộ ra mỉm cười, nói: "Quỷ chủ tỷ tỷ quá khen rồi, ngươi cũng rất đẹp…"

Tô Hòa hướng nàng uyển chuyển thi lễ, nhẹ nhàng nói: "Tô Hòa."

Huyễn Cơ cũng đáp lễ theo, mỉm cười nói: "Huyễn Cơ."

…

Nhìn hai người khen tặng nhau, tự giới thiệu, trong lòng Lý Mộ có một cái ảo giác kinh ngạc trong chớp mắt.

Huyễn Cơ và nữ hoàng thủy hỏa bất dung, từ cách không đối đầu, đến gặp mặt dỗi nhau, nhưng nàng và Tô Hòa, gặp mặt lại cực kỳ hòa hợp, ra ngoài Lý Mộ đoán trước rất nhiều.

Vốn một lần này, nếu không phải nàng cứ đòi theo tới, Lý Mộ là tính tự mình một mình tới Quỷ Vực, mang nàng ở bên người, trong lòng vẫn thấp thỏm khó yên, cho tới bây giờ mới yên tâm.

Các nàng mỗi một vị đều thân phận tôn quý, dưới trướng ức vạn con dân, nếu đối với nhau đều giống Huyễn Cơ cùng nữ hoàng như vậy, Lý Mộ bị kẹp ở giữa, không biết sẽ khó chịu bao nhiêu.

Sau khi Tô Hòa tấn thăng, ngoài Phong Đô thành, vô số du hồn bắt đầu tụ tập.

Đó là du hồn Quỷ Vực đang nghênh đón vương của bọn họ.

Ngay từ đầu, còn chỉ là những du hồn cấp thấp, dần dần, du hồn cảnh giới thứ năm, cảnh giới thứ sáu cũng bắt đầu xuất hiện, thẳng đến lúc trong đám du hồn xuất hiện tồn tại khí tức không kém gì cảnh giới thứ bảy.

Quỷ Vực là một bảo tàng còn chưa bị khai phá hoàn toàn, chỉ có nàng tấn thăng cảnh giới thứ bảy, mới có thể mang bảo tàng này hoàn toàn nắm giữ ở trong tay.

Mấy ngày sau đó, Lý Mộ và Tô Hòa đi khắp toàn bộ Quỷ Vực.

Thi thể cự thú đã tử vong vạn năm trong Quỷ Vực là sào huyệt của du hồn, du hồn cường đại nhất tồn tại ở nơi đó, năm ngày thời gian, Lý Mộ và Tô Hòa liền phát hiện mười mấy du hồn cảnh giới thứ bảy, đều bị Tô Hòa thu phục.

Cũng chính là ở trong mấy ngày này, Lý Mộ và Tô Hòa đã nhận ra một ít manh mối.

Trong Quỷ Vực, số lượng hồn thể bỗng nhiên gia tăng mãnh liệt, hơn nữa đều là âm linh vừa mới chết không lâu.

Tô Hòa làm Quỷ Vực chi chủ, tình huống Quỷ Vực, nàng là rõ nhất, du hồn không có linh trí, quỷ tu cũng có đặc điểm của quỷ tu, số lượng hai kẻ này, cũng sẽ không ở trong khoảng thời gian ngắn xảy ra quá nhiều biến hóa.

Âm linh của một nơi ở trong khoảng thời gian ngắn kịch liệt tăng lên, chỉ có một khả năng, đó là địa phương này trong khoảng thời gian ngắn đã chết rất nhiều người.

Mà những âm linh này, không có khả năng toàn bộ tới Quỷ Vực, cho nên, chỗ những âm linh này ở, số lượng người chết thật sự còn phải vượt xa xa con số này.

Hai người tìm căn nguyên, cuối cùng phát hiện ngọn nguồn sinh ra những âm linh này.

Viêm Châu.

Biên cảnh Thân quốc xung đột, khiến Lý Mộ biết, Viêm Châu gần đây không yên ổn, nhưng sau khi tự mình điều tra mới biết được, toàn bộ Viêm Châu, đã hoàn toàn trở thành chiến trường.

Đây là một hồi chiến tranh quy mô lớn, hầu như toàn bộ bộ lạc và quốc gia Viêm Châu đều tham chiến trong đó, nhân loại Viêm Châu tính bằng trăm vạn chết đi ở trong chiến tranh, vong hồn chết đi thậm chí đều phiêu đãng đến Quỷ Vực.

Trước khi Đại Chu lập nước, tình hình Tổ Châu cũng là như thế.

Thẳng đến khi thái tổ hoàng đế thành lập Đại Chu, khiến cho Tổ Châu thống nhất, lại trải qua thời kì Võ Đế, Văn Đế,

nữ hoàng, thanh trừ loạn trong giặc ngoài cho Đại Chu, mới có Tổ Châu hôm nay yên ổn.

Nếu không phải như thế, Tổ Châu bây giờ, chỉ sợ cũng không khác gì Viêm Châu.

Hết chương 1070.

Chương 1071. Kinh kiến (2)

Lý Mộ tuy cũng không quen nhìn xác nằm ngổn ngang khắp nơi, nhưng loại cục diện này, không phải một người một quốc gia có thể thay đổi, hắn có khả năng làm, chính là thủ hộ Tổ Châu, thủ hộ Yêu quốc, thủ hộ Quỷ Vực, đừng cho chúng nó bước rập khuôn theo Viêm Châu.

Đã làm rõ nguồn gốc âm linh, Lý Mộ liền cùng Tô Hòa dắt tay rời khỏi, lúc rời khỏi, hắn mơ hồ cảm thấy nơi nào có chút không đúng, nhưng cụ thể nơi nào lại không thể nói rõ được.

Hắn quay đầu nhìn một cái, vẫn như cũ không thu hoạch được gì.

Tô Hòa phát hiện Lý Mộ khác thường, hỏi: "Làm sao vậy?"

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: "Không có gì, đi thôi."

Nhưng, khi khi bọn họ chuẩn bị về Quỷ Vực, Lý Mộ bỗng nhiên quay đầu lại, vừa rồi một khắc đó, hắn rốt cuộc ý thức được, rốt cuộc là nơi nào không đúng.

Sát khí, chỗ Lý Mộ cùng Tô Hòa đến, các chiến trường lớn nhỏ của Viêm Châu, thế mà không có một chút sát khí.

Đây là chuyện cực không hợp lý.

Chiến trường là nơi đại hung đại sát, sát khí tụ tập ở đây, không có ngoại lực can thiệp, cho dù là mấy chục hơn trăm năm cũng sẽ không tiêu tán, nhưng các chiến trường lớn của Viêm Châu, số người tử vong hơn trăm vạn, lại ngay cả một chút sát khí cũng không có…

Chỉ có một khả năng, sát khí toàn bộ chiến trường ở Viêm Châu đều bị người ta thu đi rồi.

Lý Mộ từng lẻn vào quỷ đảo, biết phương pháp tu hành của người ma đạo, trừ dùng hồn phách tinh huyết người ta, sát khí, tử khí vân vân, cũng là một trong những cách tu hành của bọn hắn.

Kẻ tu hành mấy đạo này, thường thường thích mang chiến trường cổ, hoặc là nghĩa trang cổ coi là nơi tu hành, những nơi

này tràn ngập sát khí tử khí, thích hợp nhất cho bọn họ tu hành.

Rất nhanh, Lý Mộ liền ý thức được một việc.

Viêm Châu chiến tranh cả châu khó hiểu, trăm vạn người chết, sát khí khó hiểu biến mất —— kết hợp từng việc này, một đáp án đã rõ ràng dễ thấy.

Có người ở Viêm Châu kích động châu chiến, dùng trăm vạn mạng người tích lũy ra sát khí tu hành!

Cần nhiều sát khí như vậy, tu vi người này tuyệt đối không phải Động Huyền, ít nhất cũng là Siêu Thoát, Siêu Thoát đỉnh phong như Huyền Minh, hắn muốn mượn nó trùng kích cảnh giới thứ tám!

Mà Viêm Châu, chính là lại một chỗ tổng đàn của ma đạo.

Có thể làm ra loại chuyện này, chỉ có ma đạo.

Lý Mộ từng nghĩ, ma đạo Nhất tổ và Nhị tổ sẽ dùng phương thức thế nào thăng cấp cảnh giới thứ tám, hắn không nghĩ ra đáp án, bởi vì hắn xem nhẹ giới hạn của ma đạo, vì đột phá, hy sinh trăm vạn mạng người vô tội, bọn họ căn bản không có giới hạn!

Càng nghiêm trọng hơn là, khi Lý Mộ phát hiện, đã muộn rồi.

Người đứng phía sau màn này đã tụ tập đủ sát khí, đột phá tu vi chỉ là vấn đề thời gian, hơn nữa thời gian này tuyệt đối sẽ không quá lâu, đến lúc đó, hắn lại nên ứng đối như thế nào?

So với ma đạo, hắn có khả năng liên minh chính đạo, nhân số cường giả cảnh giới thứ bảy tất nhiên có thể chiếm ưu thế, ứng đối một tên ma đạo Tam tổ không có vấn đề gì, nhưng lại nhiều ra một vị cảnh giới thứ tám, nhất định không địch lại, nếu là có thêm hai vị cảnh giới thứ tám, cho dù là đạo môn Phật môn, Yêu quốc Quỷ Vực, lại thêm Đại Chu, cũng không có nửa phần thắng.

Lý Mộ có thể đoán trước, Viêm Châu như thế, tình huống Tụ Quật châu, hẳn là cũng sẽ không tốt đến đâu.

Nhìn mặt đất Viêm Châu tràn ngập vết thương, tâm tình Lý Mộ bắt đầu trở nên trầm trọng…

…

Cùng Tô Hòa trở lại Quỷ Vực, Lý Mộ tâm sự nặng nề.

Chuyện Viêm Châu, hắn sau khi suy nghĩ thật lâu, báo cho các phương từ giờ trở đi cần nâng lên đầy đủ cảnh giác, không cần băn khoăn linh ngọc, chuẩn bị mọi lúc bắt đầu truyền tống trận cự ly siêu xa.

Thực lực tương đối của ma đạo đang ở đỉnh phong trong vòng vạn năm, một khi hành động, tất nhiên là bẻ gãy nghiền nát.

Mà chính hắn, muốn đích thân tới Tụ Quật châu thăm dò đến tột cùng.

Đó là một tổng đàn cuối cùng của ma đạo, nếu ma đạo ở Viêm Châu mở tổng đàn là vì loại mục đích này, như vậy Tụ Quật châu chỉ sợ đã thành nhân gian luyện ngục.

Có thuật Súc Địa Thành Thốn, trong vòng một ngày, Lý Mộ liền có thể đi hết mười châu ba đảo, từ Quỷ Vực vắt ngang Tây Hải, đến Tụ Quật châu, chỉ cần mấy canh giờ.

Thám tử ma đạo trải rộng các nơi, Lý Mộ nếu là gióng trống khua chiêng rời khỏi, nhất định không thể gạt được bọn họ.

Chuyến đi Tụ Quật châu lần này chính là âm thầm điều tra, để tránh rút dây động rừng, Lý Mộ không mang theo bất luận kẻ nào, một mình lặng yên rời khỏi Quỷ Vực, từ Tây Hải một đường hướng tây mà đi.

Sau khi hắn đến Tụ Quật châu, Lý Mộ nhìn thấy, là một hồi ôn dịch thổi quét toàn bộ lục địa.

Vô số dân chúng ở trong ôn dịch chết đi, Doanh quốc nước lớn duy nhất của Tụ Quật châu lại không có bất cứ hành động nào, tùy ý dân chúng bị tình hình bệnh dịch cắn nuốt. Lý Mộ rõ, Doanh quốc đã sớm bị ma đạo nắm giữ, bao gồm hoàng thất ở trong, quan viên lớn nhỏ trong triều đều là người trong ma đạo, đây chính là kết quả bọn họ kỳ vọng nhìn thấy.

Ở Tụ Quật châu, Lý Mộ cũng phát hiện việc khác thường.

Chỉ là thành trì đầu tiên hắn đi vào, nhân số dân chúng tử vong đã ngàn vạn, nhưng cả tòa thành trì lại không có bao nhiêu tử khí, tử khí số lượng không nhiều đang chậm rãi bốc lên, hướng về bầu trời bay đi.

Dưới tình huống bình thường, tử khí sẽ tụ tập ở chỗ trũng, ảnh hưởng đất đai nơi đó, khiến nó không có một ngọn cỏ, dần dần trở thành vùng đất dưỡng thi.

Tử khí không giảm mà còn tăng, trong đó tất có kỳ quái.

Lý Mộ ẩn nấp thân hình, theo tử khí này chậm rãi bay lên, sau đó hướng về một phương hướng tiến lên.

Trên đường, Lý Mộ đã phát hiện, các nơi của Tụ Quật châu đều có tử khí bốc lên, hướng về cùng một phương hướng hội tụ, thẳng đến một canh giờ sau, trước mắt Lý Mộ xuất hiện một đám mây tử khí thật lớn.

Toàn bộ Tụ Quật châu, tử khí mấy chục vạn dân chúng chết bởi bệnh dịch tụ tập ở đây, khiến tử khí vốn vô hình tựa như thực chất.

Hai mắt Lý Mộ chợt lóe ánh sáng màu vàng, ánh mắt xuyên thấu đám mây tử khí, thấy được một bóng người áo xám khoanh chân lơ lửng trong mây, người này đang ở hấp thu tử khí trong mây, ở đỉnh đầu của hắn lơ lửng một trang sách phong cách cổ xưa, rõ ràng dễ thấy, tử khí Tụ Quật châu, đó là chịu trang sách này hấp dẫn.

"Thiên thư!"

Thời điểm nhìn thấy trang sách đó, trong lòng Lý Mộ chấn động, mà đúng lúc này, người áo xám trong tử khí kia tựa như lòng có cảm giác, đột nhiên giương đôi mắt, quay đầu nhìn về phía Lý Mộ.

Trong mắt hắn không có đồng tử, có chỉ là một mảng xám trắng, cả người nhìn qua tràn ngập cảm giác quỷ dị.

Hết chương 1071.

Chương 1072. Ma đạo Nhị tổ

Ngay sau đó, bóng người áo xám biến mất ở trong mây, xuất hiện lần nữa đã ở cách Lý Mộ trăm trượng. Hắn dùng con mắt xám trắng nhìn chăm chú vào Lý Mộ, trong mắt hiện ra nét kinh ngạc, mở miệng nói: "Là ngươi!"

Lý Mộ cũng không bất ngờ người này sẽ nhận ra hắn, có được thiên thư, có loại tu vi này, nhất định là cường giả đỉnh cấp ma đạo, thậm chí chính là một trong Nhất tổ hoặc Nhị tổ.

Người áo xám dứt lời, thế mà trực tiếp hóa thành một đạo độn quang, hướng về nơi xa bỏ chạy.

Người này hiểu biết đối với Lý Mộ, hiển nhiên so với Lý Mộ đoán trước còn sâu hơn.

Hắn cùng ma đạo vốn thủy hỏa bất dung, muốn lấy thiên thư của nhau, ma đạo chư tổ nhìn thấy Lý Mộ, hẳn là sẽ nghĩ mọi cách bắt giữ hắn, sao có khả năng không chiến ngược lại còn chạy trốn?

Khả năng duy nhất, chính là người này biết, hắn không phải đối thủ của Lý Mộ.

Xạ Nhật cung trong tay, Lý Mộ dưới cảnh giới thứ tám Hợp Đạo không có địch thủ, chỉ cần người này còn chưa thăng cấp cảnh giới thứ tám, thì không có thực lực chính diện chống lại Lý Mộ.

Hắn hiển nhiên cũng rõ một điểm này, không có chút ham chiến, ngay lập tức lựa chọn bỏ chạy, nhưng Lý Mộ sao có thể để hắn như nguyện?

Thân phận người này, rất có khả năng là một trong ma đạo chư tổ, hơn nữa là một vị còn chưa tấn thăng, không thừa dịp cơ hội này giải quyết hắn, về sau sẽ có phiền toái lớn hơn nữa.

Xạ Nhật cung nháy mắt xuất hiện ở trong tay Lý Mộ, Lý Mộ lập tức bắn ra một mũi tên bao hàm một phần pháp lực của hắn.

Tuy nói toàn lực bắn tên, Xạ Nhật cung uy lực lớn nhất, nhưng trừ phi Lý Mộ có lòng tin một mũi tên bắn chết hắn, nếu không bắn tên phải vạn phần cẩn thận.

Trước dùng mũi tên uy lực nhỏ tiêu hao, đồng thời nhanh chóng khôi phục tu vi, như vậy liền có thể có được năng lực duy trì không tầm thường, không đến mức sau khi một mũi tên bắn ra liền lâm vào trống rỗng thật lâu, trở thành dê núi đợi làm thịt.

Vù!

Lấy tu vi Lý Mộ hôm nay, mặc dù là mũi tên chỉ bao hàm một phần pháp lực của hắn, cũng trực tiếp xé rách hư không, vạch ra một vết nứt không gian, nháy mắt đã tới phía sau người áo xám.

Một mũi tên này, đủ để đánh chết cảnh giới thứ bảy tầm thường.

Ở ngay lúc một mũi tên này sắp đâm thủng lưng người áo xám, thân thể gã bỗng nhiên vặn lại, tung một cú đấm.

Ầm!

Nắm tay gã quấn quanh tử khí, va chạm với đầu mũi tên, thân thể người áo xám bay ngược trăm trượng, nhưng mũi tên kia cũng trực tiếp sụp đổ thành điểm sáng, tiêu tán ở trong thiên địa.

Một cú đấm đánh nát mũi tên Xạ Nhật cung, người áo xám không tổn hao gì.

Người áo xám hiển nhiên đã ý thức được cái gì, cách xa mấy trăm trượng, xa xa nhìn Lý Mộ, khóe miệng giật giật, nói: “Như thế nào, không dám dùng toàn lực sao?”

Lý Mộ vừa rồi một mũi tên đó, cho dù là Huyền Minh tiếp cũng phải bị thương, nhưng chưa tạo thành bất cứ thương tổn nào đối với người áo xám này, tu vi gã, so với Huyền Minh mạnh hơn không chỉ một chút, cách cảnh giới thứ tám, chỉ sợ thật sự chỉ có một bước.

Ánh mắt Lý Mộ nhìn gã, hỏi: “Ngươi là tổ thứ mấy của ma đạo?”

Trên mặt người áo xám lộ ra mỉm cười như có như không, nói: “Ngươi có thể gọi ta Nhị tổ, cũng có thể gọi ta Nguyên La.”

Cái tên Nguyên La, Lý Mộ từng nhìn thấy ở trong nhật ký của Ngao Thanh, hắn là đối thủ cũ của Ngao Thanh tám ngàn năm trước, Ngao Thanh trước khi hết tuổi thọ, cũng chưa phân ra thắng bại với hắn.

Quả nhiên là một trong hai vị tổ ma đạo Lý Mộ chưa từng gặp, Nguyên La bây giờ, tu vi đã tới một bước này, đợi gã hoàn toàn luyện hóa chỗ tử khí kia, tất nhiên có thể bước vào Hợp Đạo, lại thêm ma đạo Nhất tổ, đến lúc đó, ma đạo sẽ đánh đâu thắng đó không gì cản nổi.

Lý Mộ không thể trơ mắt nhìn một màn này xảy ra, đối mặt đối thủ như vậy, tiêu hao vô vị là vô dụng, hắn thu hồi Xạ Nhật cung, trong tay xuất hiện một cây trường thương.

Người áo xám nhìn trường thương trong tay Lý Mộ, trên mặt xuất hiện nét hồi ức, cảm thán nói: “Ngao Thanh, vạn năm qua, thật là một đối thủ khó quên của bổn tọa. Tám ngàn năm trước, hai người ngươi ta chưa từng phân ra thắng bại, hôm nay tái chiến, hy vọng ngươi đừng để bổn tọa thất vọng…”

Dứt lời, trong tay hắn vậy mà cũng ngưng tụ ra một cây trường thương màu xám.

Lý Mộ nắm chặt Phá Thiên thưởng, lạnh lùng nói: “Ngươi sẽ không thất vọng…”

Vừa dứt lời, bóng người hắn và Nguyên La đồng thời biến mất, lại đồng thời xuất hiện.

Keng!

Mũi thương va chạm mũi thương, theo một thanh âm chói tai, chỗ mũi thương đối đầu nhau bỗng nhiên xuất hiện một điểm đen, sau đó lan tràn thành vô số đường màu đen, không gian nơi này tựa như tan vỡ ra như mặt gương.

Hai người ăn ý chưa lựa chọn lấy thần thông đánh nhau, tu vi đến bọn họ loại trình độ này, cho dù là chiêu thức bình

thường nhất, ở sau khi quấn quanh lực lượng thiên địa, cũng có được uy năng hủy thiên diệt địa.

Trên không, bóng hai người khó có thể bắt giữ, chỉ có hào quang màu xanh cùng quầng xám quấn quýt không ngừng, cùng với không gian không ngừng tan vỡ như mặt gương.

Keng!

Hào quang màu xanh cùng quầng xám lại một lần nữa va chạm, Nguyên La bay ngược ra trăm trượng, trên mặt hiện ra một tia màu đỏ không bình thường, mạnh mẽ mang một ngụm tinh huyết sắp phun ra nuốt xuống.

Trên mặt gã hiện ra một tia nghi ngờ, sau đó bóng người biến mất lần nữa.

Keng!

Sau một đòn nữa, Nguyên La lại bay ngược ra trăm trượng, gã nhìn Lý Mộ còn bình yên đứng ở tại chỗ, nghi ngờ trên mặt rốt cuộc biến thành nét chấn động.

Không đúng!

Tu vi chân thật của gã cao hơn người này, chính diện cứng đối cứng như thế, gã nên chiếm thượng phong tuyệt đối mới phải, nhưng vì sao mỗi một lần rút lui bị thương đều là gã?

Mặc dù là người này có được kinh nghiệm chiến đấu không thua kém gì gã, cũng tuyệt đối sẽ không xuất hiện cục diện gã tu vi cao hơn, ngược lại bị áp chế.

Nguyên La sau khi nhớ lại, rốt cuộc ý thức được nguyên nhân.

Hai người mỗi một lần pháp khí va chạm, trên thương của Lý Mộ đều quấn quanh lực lượng thiên địa, mà lực lượng thiên địa gã quấn quanh ở trường thương, ở lúc tới gần Lý Mộ, sẽ luôn quỷ dị biến mất.

Tương đương là lấy pháp lực của gã đối kháng lực lượng thiên địa, gã sao có khả năng chiếm thượng phong?

Nguyên La chính là lão quái vật có vạn năm lịch duyệt, chỉ trong nháy mắt, gã đã nghĩ thông suốt vấn đề, chấn động nói:

“Lĩnh vực, ngươi mới cảnh giới thứ bảy, ngươi sao có khả năng nắm giữ lực lượng lĩnh vực!”

Cho dù lấy vạn năm lịch duyệt của gã, ở thời điểm ý thức được chuyện này, cũng không che giấu được sự chấn động trong lòng.

Hết chương 1072.

Chương 1073. Đuổi giết, chuyển cơ (1)

Lực lượng lĩnh vực, đây là thứ sau khi tu vi tấn thăng cảnh giới thứ tám mới có năng lực nắm giữ, khống chế lực lượng một phương thiên địa, là khác biệt lớn nhất của cảnh giới thứ bảy cùng cảnh giới thứ tám, Siêu Thoát cùng Hợp Đạo.

Trong vạn năm thời gian, Nguyên La chưa bao giờ thấy ai có thể lấy tu vi cảnh giới thứ bảy nắm giữ lực lượng lĩnh vực, thường thức một vạn năm của gã, hôm nay đánh vỡ ở trên người Lý Mộ.

Lý Mộ nắm giữ lực lượng lĩnh vực, ở trước khi tu vi của mình thăng cấp cảnh giới thứ tám, căn bản không có khả năng thắng được hắn, cũng không có một vị cảnh giới thứ bảy nào có thể thắng hắn, đấu pháp với tu vi tương đương, hắn ngay từ đầu đã đứng ở thế bất bại.

Sau khi ý thức được chuyện này, Nguyên La không ham chiến nữa, trực tiếp dịch chuyển tức thời bỏ chạy.

Lý Mộ lại nào có khả năng buông tha gã, bước ra một bước, thi triển Súc Địa Thành Thốn, khi xuất hiện lần nữa, đã ở phía trước Nguyên La, nhưng lúc này, Nguyên La lại bỗng nhiên ngẩng đầu, trên mặt hiện ra một nụ cười quỷ dị.

Một nụ cười này, khiến trong lòng Lý Mộ trào dâng cơn lạnh toát, mà ngay lúc này, Lý Mộ bỗng nhiên cảm ứng được, trong một tòa thành trì phía trước, lực lượng không gian bắt đầu trở nên cực độ sinh động.

Lý Mộ đối với loại tình hình này cũng không xa lạ, đây là biểu hiện khi truyền tống trận khoảng cách siêu xa mở ra.

Trung tâm thành trì đó xuất hiện một cột sáng.

Ngay sau đó, một bóng người từ trong cột sáng đi ra.

Đó là một lão giả như bộ xương, trên người tựa như không có máu thịt, như là một bộ da người khô héo dán ở trên xương cốt, trong hốc mắt cũng không có tròng mắt, chỉ có hai ngọn lửa âm u chớp động.

Khi hai ngọn lửa âm u đó nhìn về phía chỗ Lý Mộ, thân thể Lý Mộ đột nhiên phát lạnh, cả người như rơi vào hố băng.

Sau khi lực lượng không gian kịch liệt dao động, lão giả xương khô xuất hiện ở nơi này, cho Lý Mộ một loại cảm giác cực độ nguy hiểm.

Giờ khắc này, Lý Mộ nhớ lại lần đầu đối mặt Thiên Cơ Tử.

Không hề nghi ngờ, lão giả giống như bộ xương khô này, là một vị cường giả cảnh giới thứ tám.

Thân phận của lão cũng rõ ràng.

Ma đạo Tam tổ, U Tuyền.

Nguyên La nhìn Lý Mộ, cười tà dị nói: "Ngươi cho rằng, chỉ có ngươi biết truyền tống trận vạn dặm sao?"

Lời của gã còn chưa hạ xuống, bóng người Lý Mộ liền đã phai nhạt biến mất ở tại chỗ.

Chỉ có một Nguyên La, hắn còn có thể ứng đối, ma đạo Tam tổ U Tuyền là cường giả cảnh giới thứ tám thật sự, mặc dù là Lý Mộ bắn ra một mũi tên toàn lực, cũng không có khả năng là đối thủ của lão.

Lạch trời cảnh giới thứ sáu cùng cảnh giới thứ bảy, mượn dùng Xạ Nhật cung, miễn cưỡng còn có thể vượt qua.

Nhưng hắn cảnh giới thứ bảy, gặp được U Tuyền cảnh giới thứ tám, ngay lập tức trừ chạy trốn, không còn lựa chọn khác.

Sau một lần Súc Địa Thành Thốn, hắn liền mở hết tốc độ hướng về phía đông bay đi, chỉ cần đến Tây Hải, tựa như giao long vào nước, cho dù là U Tuyền, cũng không cách nào đuổi theo hắn nữa.

Nhưng, rất nhanh, Lý Mộ liền ở sau người cảm nhận được một đạo khí tức cường đại nhanh chóng tiếp cận.

Tốc độ của ma đạo Tam tổ tuy không bằng Súc Địa Thành Thốn, nhưng cũng nhanh hơn Lý Mộ phi hành tốc độ tối đa nhiều lắm, rất nhanh đã đuổi kịp.

Nhưng, ngay tại lúc khoảng cách hai người tiếp cận nghìn trượng, Lý Mộ bước ra một bước, bóng người biến mất lần nữa.

U Tuyền không nhanh không chậm đuổi theo, trên mặt không có bất cứ biểu cảm gì, tựa như Lý Mộ đã là vật trong lòng bàn tay lão.

Chỗ mấy trăm dặm phía trước, Lý Mộ tiếp tục liều mạng bỏ chạy.

Vừa rồi cưỡng ép thi triển lần thứ hai Súc Địa Thành Thốn, giờ phút này pháp lực trong cơ thể hắn đã gần như trống rỗng, hắn chỉ có thể vừa phi hành, vừa dùng chân ngôn khôi phục, đồng thời tay cầm linh ngọc nhanh chóng bổ sung.

Hắn không ngờ được, sẽ ở Tụ Quật châu gặp được ma đạo Nhị tổ, càng không dự đoán được, nơi này lại tồn tại một cái truyền tống trận khoảng cách siêu xa nối với quỷ đảo, bọn họ không tiếc hao phí lượng linh ngọc khổng lồ, cũng phải mang Tam tổ U Tuyền truyền tống tới đây.

Bọn họ mang thủ đoạn Lý Mộ sáng chế dùng ở trên người Lý Mộ.

Trước mắt, ở dưới tình huống không liều mạng, Lý Mộ còn chưa thể chống lại cường giả như vậy.

Mà cho dù hắn liều mạng với U Tuyền, sau khi lưỡng bại câu thương, bên người còn có một gã Nguyên La, lúc đó Lý Mộ nhất định cũng là nỏ mạnh hết đà, tuyệt đối không có khả năng lại là đối thủ của Nguyên La toàn thịnh.

Vô luận như thế nào, rời khỏi nơi đó, tuyệt đối là lựa chọn tối ưu.

Hắn mang toàn bộ pháp lực đều dùng để tăng tốc độ, phía trước, hắn đã có thể nhìn đến một vùng biển xanh thẳm, cho hắn hai hơi thở nữa, Lý Mộ liền có thể tới Tây Hải, đến lúc đó, ma đạo Tam tổ cũng bất lực.

Nhưng, ngay tại lúc hắn cách vùng biển kia chỉ có một khoảng cách cuối cùng, bờ biển phía trước, một đóa hoa sen màu đen đột ngột hiện lên.

Ma đạo Tam tổ U Tuyền đứng trên hoa sen màu đen, bình tĩnh nhìn Lý Mộ, hỏi: "Thiên Cơ Tử không có đây, hôm nay ngươi còn có thể chạy đi đâu?"

Con đường phía trước bị cản, Lý Mộ vẫn chưa lộ ra bối rối, ngược lại dần dần bình tĩnh trở lại.

Lời của U Tuyền, làm trong lòng hắn dâng lên nghi hoặc, hắn nhìn U Tuyền, hỏi: "Cái gì Thiên Cơ Tử?"

U Tuyền thản nhiên nhìn Lý Mộ, nói: "Nếu không phải Thiên Cơ Tử năm lần bảy lượt ngăn trở bổn tọa, ngươi cho rằng ngươi còn có thể sống đến hôm nay?"

Lý Mộ mặt lộ vẻ kinh ngạc, chuyện U Tuyền nói, hắn hoàn toàn không biết.

Hắn chỉ biết là, ma đạo Tam tổ thân là cường giả cảnh giới thứ tám, đủ để dẫn dắt ma đạo quét ngang rất nhiều môn phái trên đại lục, nhưng luôn co đầu rút cổ ở Nam Hải quỷ đảo, chưa bao giờ tùy tiện đặt chân Tổ Châu, là vì nguyên nhân nào đó.

Hắn cũng không biết, là Thiên Cơ Tử luôn luôn ngăn trở U Tuyền.

Mà căn cứ U Tuyền nói, lão từng muốn đích thân ra tay đối với Lý Mộ, lại đều bị Thiên Cơ Tử ngăn trở, Thiên Cơ Tử làm như vậy mục đích là cái gì?

Có thể xác định là, lúc đó, Lý Mộ đã cùng Huyền Tông thủy hỏa bất dung, Huyền Tông quyết định bao che Thanh Thành Tử, cũng là Thiên Cơ Tử làm ra, lão vì sao lại phải bảo vệ Lý Mộ?

Phải biết rằng, hai năm qua, Huyền Tông ở trên tay Lý Mộ chịu thiệt vô số kể, sớm mất đi địa vị chính đạo đệ nhất tông, không lâu trước đó, hắn còn dẫn dắt một đám cường giả ép lên Huyền Tông…

Trước mắt, làm rõ nguyên nhân tất cả cái này cũng không quan trọng, quan trọng là như thế nào từ trong tay U Tuyền chạy thoát.

Hết chương 1073.

Chương 1074. Đuổi giết, chuyển cơ (2)

Tây Hải ở ngay phía trước cách đó không xa, nhưng có U Tuyền chặn đường, khoảng cách nhìn như ngắn ngủn này căn bản không thể vượt qua. Loại khoảng cách này, Lý Mộ ngay cả thi triển Súc Địa Thành Thốn cũng không kịp.

Trong hốc mắt U Tuyền nhảy lên ngọn lửa một mực nhìn Lý Mộ, ý đồ từ trên mặt hắn nhìn thấy vẻ hoảng sợ hoặc là tuyệt vọng, nhưng kết quả lại khiến lão có chút thất vọng.

Lý Mộ vẻ mặt lạnh nhạt, nhìn không ra bất cứ cảm xúc nào.

Ngọn lửa lóe lên trong mắt lão, hỏi: "Ngươi không sợ?"

Lý Mộ hỏi ngược lại: "Vì sao phải sợ?"

Trên mặt U Tuyền lộ ra biểu cảm khác thường, nói: "Ngươi thế mà còn có con bài chưa lật… Bổn tọa rất tò mò, tự tin của ngươi rốt cuộc đến từ nơi nào, là Xạ Nhật cung của Ngao Huyền sao?"

Xạ Nhật cung xem như một trong những con bài chưa lật lớn nhất của Lý Mộ, thời đại Ngao Huyền, từng có không ít cường giả cảnh giới thứ tám ngã xuống ở dưới Xạ Nhật cung, cung này hoàn toàn có năng lực diệt sát U Tuyền.

Nhưng điều kiện tiên quyết là, Lý Mộ có tu vi Ngao Huyền lúc đó, lấy tu vi hắn hôm nay, bằng vào Xạ Nhật cung, là không thể đánh chết thậm chí làm U Tuyền bị thương nặng.

Nhưng con bài chưa lật cuối cùng của hắn, cho tới bây giờ luôn không phải Xạ Nhật cung.

Chỉ là con bài chưa lật đó, không đến tuyệt cảnh thật sự, Lý Mộ chưa từng dễ dàng sử dụng, hắn pháp lực càng mạnh, sử dụng con bài chưa lật đó cắn trả liền càng lớn, lúc hạ tam cảnh cùng trung tam cảnh, Lý Mộ còn có thể miễn cưỡng thừa nhận, hôm nay tu vi hắn đã là cảnh giới thứ bảy, sự cắn trả khủng bố đó, đủ khiến Lý Mộ hình thần câu diệt ngay tại chỗ.

Lúc trước hắn ý đồ để nữ hoàng nhập vào thử, ngay cả nữ hoàng cũng bị dọa, tu vi nữ hoàng khi đó, không khác lắm với

Lý Mộ hôm nay.

Rốt cuộc, U Tuyền tựa như không còn kiên nhẫn, nói: “Giao ra thiên thư, gia nhập Thánh Tông, ân oán trước đây của ngươi cùng Thánh Tông, có thể chuyện cũ bỏ qua. Thiên Cơ Tử không có mặt, ngươi không còn vận khí trước kia.”

“Ồ, ngươi làm sao biết, lão phu hôm nay không có mặt?”

U Tuyền vừa mới dứt lời, một thanh âm già nua bỗng nhiên từ bờ biển sau lưng lão truyền đến.

Một thanh âm này Lý Mộ nghe quen tai, ở trong lòng U Tuyền càng vô cùng khó quên. Lão đột nhiên quay đầu, ánh mắt nhìn phía một mảng đá ngầm bờ biển.

Trên một tảng đá ngầm trong đó, một vị lão giả khoanh chân ngồi, lão giả đưa lưng về phía Lý Mộ cùng U Tuyền, trong tay nắm một cái cần câu, cũng không biết đã ngồi ở nơi đó bao lâu.

Lý Mộ vừa rồi sức chú ý đều ở trên người U Tuyền, chưa chú ý tới nơi đó, giờ phút này nhớ lại một phen, mới giật mình phát hiện, tựa như ở trước khi hắn chạy đến nơi đây, lão giả kia đã ở nơi đó câu cá.

Lại nhìn sọt cá lão đặt ở bên cạnh, bên trong đã có mấy chục con cá nhỏ.

Lấy tốc độ người thường câu cá suy tính, không khó nhìn ra, ở trước khi Lý Mộ tới Tụ Quật châu, lão đã đi tới nơi này.

So với Lý Mộ còn sớm biết hơn hắn sẽ đến Tụ Quật châu, biết hắn sẽ bị U Tuyền đuổi giết, hơn nữa sớm đến chỗ này chờ đợi, đây là cường giả số một Huyền Tông sao?

Lão giả buông cần câu, mang toàn bộ cá trong sọt thả về biển lớn, sau đó xoay người, lộ ra một khuôn mặt Lý Mộ không xa lạ.

Trên khuôn mặt này che kín nếp nhăn cùng đốm da đồi mồi, trên đầu chỉ có ít ỏi mấy sợi tóc, già như là ngay sau đó sẽ bước vào phần mộ.

Nhưng chính là một vị lão nhân như thế xuất hiện, khiến sắc mặt U Tuyền trở nên nghiêm nghị, sau đó phẫn nộ, cuối cùng nghiến răng nói: "Thiên Cơ Tử lão quỷ, ngươi chẳng lẽ không có việc của bản thân sao!"

Thiên Cơ Tử mỉm cười nói: "Lão phu chính là một người rảnh rỗi đã sớm nên chết đi rồi, nào có chuyện gì của mình, Đông Hải câu cá phiền rồi, thì tới Tây Hải câu một chút. Như thế nào, cái này ngươi cũng muốn quản sao?"

Tuy Thiên Cơ Tử nói như vậy, nhưng có người nào, sẽ không ngại xa xôi mấy vạn dặm, từ Đông Hải tới Tây Hải, chỉ vì câu cá?

Sắc mặt U Tuyền âm trầm đáng sợ, thét hỏi: "Thiên Cơ Tử, người này cùng Huyền Tông các ngươi có mối thù nhục tông, không lâu trước đó, chuyện hắn mang theo những người đó ép lên Huyền Tông, ngươi chẳng lẽ quên rồi?"

Thiên Cơ Tử thở dài, nói: "Người già rồi, trí nhớ cũng không tốt, có loại chuyện này sao?"

Đối mặt Thiên Cơ Tử giả ngu đến cùng, U Tuyền không mở miệng nữa. Lúc này, chân trời nơi xa, mới có mười mấy tia sáng xuất hiện, Nguyên La mang theo mười mấy người, rất nhanh xuất hiện ở phía sau U Tuyền.

Mười mấy người đó, trên người không ai không phải tản ra khí tức cảnh giới thứ bảy, nhưng so sánh với Lý Mộ và Thiên Cơ Tử chính khí, tỏ ra có chút tà dị.

Ánh mắt Thiên Cơ Tử từ trên thân mọi người đảo qua, trên mặt lộ ra vẻ hồi ức, nói: "Nguyên La đạo hữu, đã lâu không gặp."

Nguyên La nhìn thấy Thiên Cơ Tử, cái trán nháy mắt nổi gân xanh, lạnh lùng nói: "Là đã lâu không gặp, năm đó nếu không phải ngươi, bổn tọa đã sớm đặt chân cảnh giới thứ tám, lại nào cần chuyển thế trùng tu tiếp?"

Trong lời nói của Nguyên La tràn ngập vô tận oán khí.

Giờ khắc này, bầu trời gió cuộn mây vần, mặt biển nhấc lên sóng lớn, phe Nguyên La và U Tuyền hơn mười người, cùng

Lý Mộ Thiên Cơ Tử xa xa giằng co, không khí khẩn trương sát khí lạnh lẽo đến cực điểm…

Bờ Tây Hải, thế cục lâm vào giằng co.

Cho dù phe U Tuyền và Nguyên La người đông thế mạnh, nhưng Lý Mộ với Thiên Cơ Tử đều không phải kẻ đầu đường xó chợ, đặc biệt là Xạ Nhật cung tồn tại, làm U Tuyền cùng Nguyên La cũng sinh lòng kiêng kị.

Xạ Nhật cung ở trong tay Lý Mộ, uy lực có hạn.

Nhưng nếu do Thiên Cơ Tử nắm giữ, cho dù là U Tuyền cũng không dám đón đỡ, một mũi tên toàn lực của Thiên Cơ Tử, lão có chín phần khả năng sẽ chết ngay tại chỗ, nếu một mũi tên đó là bắn về phía Nguyên La, Nguyên La còn chưa kịp tấn thăng, thập tử vô sinh.

Vạn năm trước, bọn họ còn có mấy chục vị sư huynh đệ, đến bây giờ, chỉ còn lại bốn người.

Lại có bất cứ một vị nào ngã xuống, đều là chuyện bọn họ không thể tiếp nhận.

Hai bên xa xa giằng co, chung quanh yên tĩnh như chết, đợi một lúc, vẫn là Thiên Cơ Tử mở miệng đầu tiên.

Lão nhìn U Tuyền và Nguyên La, nói: “Cá Tây Hải quá nhỏ, câu không có ý nghĩa, nếu không có việc gì khác, chúng ta hãy đi về trước…”

U Tuyền và Nguyên La đều chưa mở miệng, Thiên Cơ Tử mỉm cười nhìn Lý Mộ một cái, nói: “Lý Mộ tiểu hữu, đi thôi.”

Nói xong, lão liền xoay người bay về phía đông.

Hết chương 1074.

Chương 1075. Linh hồn chi vấn

Lý Mộ liếc đám người ma đạo, đi theo phía sau Thiên Cơ Tử, theo lão cùng nhau rời khỏi.

Bên cạnh Nguyên La, một nam tử đồ đen khó hiểu nói: “Hai vị đại nhân, chẳng lẽ cứ như vậy thả bọn hắn rời khỏi?”

Nguyên La và U Tuyền vẫn chưa để ý tới hắn, bọn họ cực kỳ rõ ràng, một khắc đó Thiên Cơ Tử xuất hiện, hôm nay bọn họ liền không làm gì được Lý Mộ.

Làm một trong những kẻ địch khó chơi nhất của Thánh Tông vạn năm qua, Thiên Cơ đều không phải là có tiếng không có miếng.

U Tuyền phun ra một ngụm khí đục, nói: “Muốn đối phó Thiên Cơ Tử, không cần nóng lòng nhất thời, Huyền Thiên sư huynh đã về tới quỷ đảo, chờ hắn bế quan chấm dứt, Thiên Cơ Tử liền không đủ gây sợ hãi, Nguyên La sư huynh cũng theo ta cùng nhau trở về đi.”

Nguyên La gật gật đầu, dặn dò người phía sau: “Triệu tập toàn bộ trưởng lão cảnh giới thứ sáu trở lên, theo bổn tọa về Nam Hải, ngày bổn tọa xuất quan, đó là lúc quét ngang mười châu…”

Lúc này, trên Tây Hải.

Lý Mộ nhìn bóng lưng còng của Thiên Cơ Tử, hỏi: “Vì sao cứu ta?”

Thiên Cơ Tử cười cười, nói: “Lão phu nói, chỉ là đến Tây Hải câu cá, trùng hợp gặp được mà thôi. Huống hồ, ngươi thật sự cần lão phu tới cứu sao, cho dù lão phu không ra tay, ngươi cùng U Tuyền thắng bại cũng là giữa sáu - bốn, hơn nữa là ngươi sáu hắn bốn. Chuyện này, chỉ sợ bản thân U Tuyền cũng không biết…”

Con ngươi Lý Mộ hơi co lại, thuật bói toán của Thiên Cơ Tử, so với hắn đoán còn lợi hại hơn.

Lão không chỉ có thể trước Lý Mộ một bước, tính ra động hướng của hắn, cùng với nguy cơ sắp gặp được, thế mà ngay cả hắn và U Tuyền thắng bại cũng có thể tính ra, rốt cuộc còn có chuyện gì là lão không biết?

Lý Mộ trầm ngâm một lát, hỏi: "Thiên Cơ Tử tiền bối, đừng khoe ra đạo bói toán của ngươi nữa, vãn bối muốn biết, ngươi vì sao năm lần bảy lượt cứu ta?"

Thiên Cơ Tử trầm mặc một lát, mới quay đầu nhìn hắn, nói: "Mười châu tương lai, không có lão phu cũng được, nhưng không thể không có ngươi."

Lý Mộ biết, lão nhất định là tính được cái gì, truy hỏi: "Vì sao?"

Thiên Cơ Tử lắc đầu nói: "Lão phu chỉ tính được mười châu hạo kiếp sắp tới, mà ngươi, là hy vọng duy nhất của mười châu, ức vạn sinh linh mười châu, ai cũng có thể chết, chỉ có ngươi không thể."

Lý Mộ trầm ngâm lần nữa, sau đó hỏi: "Ngươi là khi nào tính được?"

Thiên Cơ Tử nói: "Từ lúc ngươi lần đầu tiên bước vào Huyền Tông."

Lý Mộ ngẩn ra một phen, sau đó liền cả giận nói: "Vậy ngươi còn dung túng Đạo Thành Tử bao che Thanh Thành Tử, cố ý để Huyền Tông đối địch với Phù Lục phái!"

Lý Mộ không nghĩ ra, Thiên Cơ Tử đã tính được những thứ này, vì sao không trực tiếp nói cho hắn, ngược lại để hắn và Huyền Tông kết thù hận như thế, ở trong hai năm thời gian, khiến Huyền Tông lưu lạc đến hoàn cảnh như thế, lão rốt cuộc mưu đồ cái gì?

Thiên Cơ Tử nhìn về phía Lý Mộ, hỏi: "Nếu lúc ấy Huyền Tông giao ra Thanh Thành Tử, Lý Mộ tiểu hữu, hai năm qua, ngươi sẽ làm cái gì?"

Lý Mộ bật thốt lên nói: "Ta…"

Vừa mới nói ra một chữ, Lý Mộ đã ngẩn ra ở tại chỗ.

Thiên Cơ Tử hỏi linh hồn, khiến hắn nhất thời không biết nên trả lời như thế nào.

Hắn đương nhiên hiểu chính mình, nếu lúc trước Huyền Tông giao ra Thanh Thành Tử, Tiểu Bạch báo được thù lớn, khúc mắc cởi bỏ, nói không chừng sớm hai năm đã chủ động hiến thân, một đoạn thời gian bắt đầu, Lý Mộ nhất định sẽ lâm vào trong ôn nhu hương của tiểu hồ ly.

Không còn mục đích giúp nàng báo thù, Lý Mộ tự nhiên cũng sẽ không đi liên hợp đạo môn ngũ tông, chỉ sợ thẳng đến hôm nay, vẫn là chưởng quầy phủi tay của Phù Lục phái, lại càng sẽ không liều mạng tu hành, nghĩ tất cả biện pháp tăng lên thực lực tông môn, liên hợp thế lực có thể liên hợp…

Hắn sẽ có đủ thời gian yêu đương cùng nữ hoàng, quan hệ bây giờ của hai người, nhất định so với bây giờ càng gần hơn một bước, thậm chí hai bước ba bước, thường xuyên bồi hồi Thần Đô, Yêu quốc, Bạch Vân sơn, làm sao có thời giờ dùng để tu hành?

Đắm chìm ở trong ôn nhu hương hai năm, đừng nói Siêu Thoát, chỉ sợ hắn ngay cả động lực đột phá Động Huyền cũng không có.

Lý Mộ ngạc nhiên nhìn Thiên Cơ Tử, hỏi: “Đây là mục đích của ngươi?”

Thiên Cơ Tử hỏi: “Bằng không thế nào, trừ thù hận, còn có cái gì có thể khiến ngươi làm được mọi thứ của hôm nay?”

Lý Mộ nghĩ nghĩ, phát hiện thật sự không có, Tiểu Bạch là bảo bối trong lòng hắn, Lý Mộ không muốn để nàng chịu một chút ủy khuất nào, huống chi là mối thù diệt tộc. Lúc ấy nếu Thiên Cơ Tử nói cho hắn, mười châu hạo kiếp sắp tới, mà hắn là chúa cứu thế duy nhất, Lý Mộ tỷ lệ đại khái sẽ coi rằng lão tuổi già si ngốc.

Lão thế mà ngay cả cái này cũng tính được…

Lão già này, thật đúng là hiểu hắn mà…

Lý Mộ đỏ mặt, trong lòng xấu hổ vô cùng, lập tức nói sang chuyện khác: “Ngươi nói rốt cuộc là hạo kiếp gì, là ma đạo

quật khởi sao?”

Thiên Cơ Tử lắc đầu nói: “Lão phu chỉ có thể nhìn trộm một tia thiên cơ, không nhìn thấy cụ thể.”

Mấy ngày nay, Viêm Châu, Tụ Quật châu nhân số tử vong mấy trăm vạn, xác nằm ngổn ngang khắp nơi, sinh linh đồ thán, đã xem như hạo kiếp của mười châu, nếu Nguyên La cùng ma đạo Nhất tổ lại mượn nó thăng cấp, chính đạo chỉ có Thiên Cơ Tử một vị cường giả cảnh giới thứ tám, lấy cái gì chống lại bọn họ?

Đến lúc đó, mười châu sẽ hoàn toàn rơi vào tay ma đạo.

Chuyện này, đối ứng chính là hạo kiếp Thiên Cơ Tử đoán trước được.

Lý Mộ thở dài một hơi, tiếp tục hỏi: “Ta nên làm như thế nào?”

Thiên Cơ Tử lắc đầu nói: “Lão phu không biết, chuyện này, còn cần hỏi chính ngươi.”

Lý Mộ giờ phút này cũng không biết hắn nên làm như thế nào.

Có thể làm hắn đều đã làm, liên hợp toàn bộ lực lượng có thể liên hợp, cùng nhau đối kháng ma đạo, chính là toàn bộ hắn có thể làm được.

Nhưng cái này vẫn không thay đổi được sự thực ma đạo sắp có được ba vị cường giả cảnh giới thứ tám.

Ma đạo Tam tổ, Thiên Cơ Tử có thể đối phó một vị, Lý Mộ miễn cưỡng có thể ngăn trở một vị khác, nhưng còn có một vị thì sao?

Sau khi thăng cấp cảnh giới thứ tám, có thể triển khai lĩnh vực, người tu vi thấp hơn hắn, ở trong phạm vi nhất định quanh hắn không thể điều động lực lượng thiên địa.

Đối với tu hành giả mà nói, không thể điều động lực lượng thiên địa, đại khái chỉ có thể phát huy năm phần của toàn bộ thực lực, sợ là mười người liên thủ, cũng không phải đối thủ của một vị ma đạo cảnh giới thứ tám.

Đương nhiên, nếu là mấy chục người vây công, không mượn dùng lực lượng thiên địa, cho dù là chỉ bằng vào pháp lực bản thân, cũng có sức chiến một trận với cảnh giới thứ tám, thậm chí vượt cảnh giới đánh chết hắn.

Hết chương 1075.

Chương 1076. Hy vọng (1)

Nhưng mấy chục người vây công đó, ít nhất phải tổn hại một nửa, đây là điều Lý Mộ tuyệt đối không thể tiếp nhận.

Huống chi, ma đạo cũng không phải chỉ có Tam tổ, số lượng cường giả cảnh giới thứ bảy của ba tổng đàn cộng lại, có lẽ không bằng liên minh của Lý Mộ, nhưng cũng sẽ không ít hơn quá nhiều, nếu là mọi người liên thủ đi đối phó U Tuyền, ai tới ứng đối các cường giả ma đạo kia?

Lý Mộ cũng có thể mang Xạ Nhật cung giao cho Thiên Cơ Tử, cái này thoạt nhìn tựa như là một biện pháp, nhưng vấn đề ở chỗ, Thiên Cơ Tử có thể đánh chết một vị ma đạo cảnh giới thứ tám, trả giá là hao phí pháp lực toàn thân, đến lúc đó, hai vị cảnh giới thứ tám còn lại của ma đạo có thể dễ dàng tiêu diệt lão.

Làm như vậy đơn giản là Thiên Cơ Tử và ma đạo một đổi một, cho dù Lý Mộ nguyện ý, Thiên Cơ Tử chỉ sợ cũng không muốn.

Trước mắt mà nói, biện pháp duy nhất, chính là thừa dịp ma đạo Nhất tổ và Nhị tổ còn chưa tấn thăng, mang bọn họ bóp chết ở cảnh giới thứ bảy, như vậy, tìm được quỷ đảo, liền thành quan trọng nhất.

Quỷ đảo ở sâu trong biển lớn, tung tích khó tìm, hơn nữa có vô số cường giả ma đạo tọa trấn, trừ Thiên Cơ Tử, bất luận kẻ nào tìm tới quỷ đảo đều là chịu chết.

Trừ phi tìm kiếm quỷ đảo không phải người…

Nửa ngày sau, Bạch Vân sơn.

Ngao Phong nghe xong Lý Mộ nói, liên tục lắc đầu, quả quyết nói: “Không được, mạng Long tộc chúng ta cũng là mạng, đi tìm hang ổ ma đạo, so với chạy đi chịu chết có gì khác nhau?”

Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói: “Chờ các ngươi tìm được quỷ đảo, trở về ta kéo dài tuổi thọ cho các ngươi.”

Sắc mặt Ngao Phong dần dần trở nên nghiêm nghị, chính nghĩa nói: “Chuyện này giao cho chúng ta, Long tộc chúng ta cũng là chủng tộc ham hòa bình, ma đạo làm đủ việc ác, chúng ta cùng ma đạo không đội trời chung!”

Quỷ đảo ở sâu trong Nam Hải, cũng chỉ có Long tộc có năng lực mạo hiểm tìm kiếm.

Cho dù bị phát hiện, chỉ cần trốn vào biển sâu, cho dù là U Tuyền cũng phải lực bất tòng tâm.

Vạn năm qua, biển cả tài nguyên phong phú vẫn luôn bị Long tộc chiếm cứ, đó là do bọn họ loại thiên phú chủng tộc độc đáo này quyết định, hai tộc nhân yêu cho dù mơ ước, cũng không có cách nào ở biển sâu tranh chấp với Long tộc.

Đây chỉ là an bài một phương diện, dù sao, Lý Mộ không thể gửi gắm hết hy vọng vào Long tộc có thể ở trước khi hai tổ khác của ma đạo tấn thăng tìm được bọn họ, hắn phải làm sẵn an bài càng thêm chu toàn.

Nếu hắn có thể mau chóng tấn thăng cảnh giới thứ tám thì tốt, tuy nói cảnh giới thứ tám đã là thiên địa mới, không thể so sánh với cảnh giới thứ bảy, hắn không có khả năng một mình địch nổi mấy người, nhưng lòng tin lấy một địch hai hắn vẫn là có.

Đến lúc đó, lại thêm Thiên Cơ Tử, liền có thể địa vị ngang hàng với ma đạo Tam tổ.

Huyền Minh có thể giao cho nữ hoàng, sau khi chế trụ Huyền Minh, ma đạo hẳn không ai là đối thủ của Chu Trọng, Phù Đạo Tử cùng Quỷ Phó, lại thêm bọn Ngao Phong, thực lực đủ để hình thành ưu thế áp đảo.

Nhưng cảnh giới Hợp Đạo, không phải Lý Mộ nói tấn thăng liền có thể tấn thăng.

Ma đạo Nhất tổ và Nhị tổ, vốn là có tu vi cảnh giới thứ bảy đỉnh phong, vì đột phá cảnh giới thứ tám, đã tàn sát gần ngàn vạn mạng người Viêm Châu cùng Tụ Quật châu, bọn họ tấn thăng, là dùng sinh mệnh ngàn vạn dân chúng tích lũy ra, Lý Mộ sẽ không, cũng không có khả năng làm như vậy.

Trong ngàn vạn pháp môn của giới tu hành, không có đường tắt tu hành nào nhanh hơn so với ma đạo.

Lý Mộ nhìn về phía Thiên Cơ Tử ở bên, hỏi: "Thiên Cơ Tử tiền bối năm đó là tấn thăng như thế nào?"

Thiên Cơ Tử nói: "Nói ra thật xấu hổ, linh tinh của toàn bộ tiền bối của Huyền Tông, đều lãng phí ở trên người lão phu."

Truyền thừa sáu phái, quan trọng nhất thật ra chính là tiền bối trước khi hết tuổi thọ ngưng tụ ra kết tinh tu hành, trừ Phù Đạo Tử, toàn bộ cường giả cảnh giới thứ bảy của sáu phái, đều là thông qua phương thức như vậy tấn thăng.

Khó trách Huyền Tông số lượng cường giả cảnh giới thứ bảy thưa thớt như thế, thì ra bọn họ dùng toàn bộ linh tinh, đắp ra một vị cảnh giới thứ tám.

Nếu không, cường giả Siêu Thoát của Huyền Tông, hẳn là sẽ so với năm phái còn lại cộng lại còn nhiều hơn, nhưng tương ứng, bọn họ cũng sẽ không có cường giả cảnh giới thứ tám tọa trấn nữa, có lẽ đã sớm bị ma đạo diệt tông.

Đạo tấn thăng của Thiên Cơ Tử, Lý Mộ không thể phục chế.

Các tông số lượng linh tinh có hạn, cho đến ngày nay, gần như đều đã tiêu hao hết, cho dù là sáu tông đều mang linh tinh cuối cùng cho Lý Mộ, cũng xa xa không đủ.

Lý Mộ bỗng nhiên có ý tưởng lạ, vài câu chân ngôn đó của 《Đạo Đức Kinh》, làm con bài chưa lật cuối cùng của hắn, có uy lực vượt qua Xạ Nhật cung, lấy tu vi hắn bây giờ, vẫn là không thể thi triển, nếu mượn dùng pháp lực Thiên Cơ Tử, lại sẽ như thế nào?

Chỉ cần để nguyên thần lão tạm thời bám vào Lý Mộ, Lý Mộ có thể triển khai thực nghiệm.

Hắn một lần nữa nhìn về phía Thiên Cơ Tử, còn chưa mở miệng, Thiên Cơ Tử bấm ngón tay tính toán, lập tức nói: "Tuy không biết ngươi muốn nói gì, nhưng lão phu tính ra, việc ngươi kế tiếp muốn làm, lão phu có chín thành khả năng sẽ hình thần câu diệt, cách này tuyệt đối không thể được…"

Thiên Cơ Tử cũng đã nói như vậy, Lý Mộ cũng chỉ có thể từ bỏ.

Xem ra, cho dù là Lý Mộ có một ngày tiến vào cảnh giới thứ tám, vẫn không thể vạch trần bí mật Đạo Đức Kinh, nhưng trong lòng Lý Mộ mơ hồ có loại dự cảm, lực lượng thiên địa cắn trả, không phải không có giới hạn.

Chờ khi hắn cường đại đến mức có thể thừa nhận lực lượng thiên địa khổng lồ này, cũng là lúc hắn hoàn toàn nắm giữ mấy câu chân ngôn này, khi đó, huyền bí của Đạo Đức Kinh, sẽ hoàn toàn vạch trần ở trước mắt hắn.

Lý Mộ không rối rắm việc này nữa, nói với Thiên Cơ Tử: "Thiên Cơ Tử tiền bối, thiên thư của Huyền Tông, có thể cho ta mượn quan sát hay không?"

Đã biết được dụng tâm của Thiên Cơ Tử, Lý Mộ cũng không khách khí với lão. Thiên Cơ Tử vươn tay, một trang sách phong cách cổ xưa hiện ra, chính là một trang thiên thư cuối cùng của sáu tông.

Thiên Cơ Tử nói: "Thiên thư năm tông đã ở trong tay ngươi, trang thiên thư này, ngươi cũng thu đi."

Lý Mộ phân ra thần niệm, ý thức chìm vào thiên thư, nội dung thiên thư của sáu phái giống nhiều khác ít, trong thiên thư Huyền Tông cũng có bóng dáng cự thú, một đám cổ tu sĩ lấy thuật pháp huyền dị đối địch, những thần thông đạo pháp đó, Lý Mộ đảo qua, sức chú ý tất cả ở trên đạo bói toán.

Hết chương 1076.

Chương 1077. Hy vọng (2)

Đây mới là pháp môn chí cao vô thượng của Huyền Tông, tu hành tới chỗ cao thâm nhất, có thể đoán được tương lai, cho dù là Thiên Cơ Tử, cũng chỉ cảm ngộ được da lông.

Lý Mộ một tay bấm ngón tay, Thiên Cơ Tử nhắc nhở: "Phàm kẻ mưu toan thăm dò thiên cơ, nhất định bị thiên cơ cắn trả. Vô số tiền bối Huyền Tông giỏi ở đạo này, đều ngã xuống ở trước khi hết tuổi thọ, ngươi phải cẩn thận một chút."

Lý Mộ gật gật đầu, nói: "Ta biết rồi."

Ma đạo quật khởi, kiếp nạn đại lục sắp tới, trừ càng thêm chịu khổ chịu khó tu hành, còn có rất nhiều chuyện cần chuẩn bị.

Rất nhiều thế lực trên đại lục không thể giống như trước nữa, phân tán ở các nơi, như năm bè bảy mảng, cực dễ dàng bị ma đạo sau khi chỉnh hợp lần lượt đánh tan.

Mặc dù có truyền tống trận khoảng cách siêu xa, nhưng mỗi lần mở ra, đều phải tiêu hao lượng lớn linh ngọc, cực bất tiện, không bằng mang toàn bộ cường giả đều tụ tập ở một chỗ, có thể làm được điều động nhanh nhất hơn nữa kịp thời.

Sau khi Lý Mộ cùng Thiên Cơ Tử thương lượng, mang nơi này lựa chọn ở một quốc gia nhỏ vùng ven biển phía nam.

Một cuộc chiến đấu tương lai sắp xảy ra, chính là một cuộc đại chiến kinh thiên, vài tên cảnh giới thứ tám, mấy chục cường giả cảnh giới thứ bảy tham dự chiến đấu, sẽ là trường hợp hủy thiên diệt địa, chiến trường tốt nhất là ở nơi hẻo lánh không người.

Dân chúng quốc gia nhỏ phía nam đó sẽ lục tục hướng vào phía đất liền di dời, các cường giả đạo môn lục tông, Phật môn tứ tông, Yêu quốc, Quỷ Vực, Ung quốc, Đại Chu sẽ ở bờ Nam Hải, thành lập lên một phòng tuyến.

Đó là phòng tuyến thứ nhất, cũng là một phòng tuyến cuối cùng.

Bọn họ nếu thắng, thì mười châu thiên hạ thái bình, bọn họ nếu thua, mười châu đại lục sẽ hoàn toàn bị ma đạo xâm chiếm.

Thần Đô.

Dân chúng hoàn toàn không biết gì hết là hạnh phúc, chính ma tranh đấu không quan hệ với bọn họ, bọn họ chỉ biết là, bây giờ cuộc sống an ổn, quốc lực Đại Chu ngày càng mạnh lên, về sau sẽ có ngày lành thời gian rất lâu.

Các quan viên quyền quý trong triều, cũng không có mấy người biết nội tình.

Chỉ có số rất ít người biết, viện trưởng, cùng với các phó viện trưởng bốn đại thư viện đều đã rời khỏi Thần Đô, nữ hoàng bệ hạ cũng có nhiều ngày chưa vào triều.

Trên không Thần Đô, trên tầng mây.

Hai bóng người mắt thường khó có thể bắt giữ xuyên qua ở trong tầng mây, hào quang pháp thuật mang mây trắng chiếu thành màu sắc rực rỡ.

Lý Mộ và nữ hoàng vô luận tu hành như thế nào, đều không có khả năng ở trong thời gian ngắn đột phá cảnh giới, hắn chỉ có thể mang thứ mình biết dốc túi truyền thụ, cho dù nữ hoàng không thể như Lý Mộ, thi triển ra toàn bộ uy lực của những thần thông đạo thuật đó, cũng có thể tăng lên một bộ phận thực lực.

Một khắc nào đó, bóng người Lý Mộ hiện lên ở trên không tầng mây. Hắn nhìn nữ hoàng, nói: “Được rồi, dưới cảnh giới thứ tám, bệ hạ hẳn là đã không có địch thủ.”

Ánh mắt Chu Vũ nhìn về phía Lý Mộ, nói: “Thì ra chàng vẫn luôn nhường trẫm.”

Lúc vừa mới tiến vào cảnh giới thứ bảy, Lý Mộ còn chưa cảm ngộ lực lượng lĩnh vực, quả thực rất khó thắng được nữ hoàng, nhưng sau khi hắn biết lợi dụng lĩnh vực, nữ hoàng đã không là đối thủ của hắn nữa.

Chẳng qua, lực lượng lĩnh vực, Lý Mộ vẫn chưa từng sử dụng đối với nàng.

Lý Mộ cùng nàng nắm tay đi ở trên mây, mỉm cười nói: “Không nhường bệ hạ, chẳng lẽ nhường người khác sao?”

Chu Vũ dừng bước, dựa vào bả vai Lý Mộ, nhẹ nhàng hỏi: “Chúng ta có thể thắng không?”

Lý Mộ ôm vòng eo nhỏ của nàng, nói khẳng định: “Nhất định có thể.”

Câu này, chỉ là Lý Mộ dùng để an ủi nữ hoàng, đối mặt ma đạo chư tổ, rốt cuộc có thể thắng hay không, Lý Mộ cũng không có mười phần nắm chắc.

Thiên Cơ Tử có thể tính được hạo kiếp sắp tới, có thể tính được Lý Mộ là một tia sinh cơ, nhưng tính không được hắn sẽ dùng loại phương thức nào phá giải.

Bản thân Lý Mộ cũng không biết.

Một vị cường giả cảnh giới thứ tám dư ra đó, vô luận như thế nào cũng không thể ứng đối. Sau khi đưa nữ hoàng về cung, Lý Mộ một lần nữa bay trở về đám mây, nhắm mắt tụng niệm pháp quyết, một tay kết ấn, thi triển thuật bói toán, lại chỉ thấy một mảng tối tăm.

Cùng lúc đó, một luồng lực lượng thiên địa khổng lồ từ trong hư không trào ra, Lý Mộ thét lớn một tiếng, trên mặt xuất hiện một tia ửng đỏ không bình thường, đã bị thương nhẹ.

Kẻ thăm dò thiên cơ, nhất định bị cắn trả, nhưng Lý Mộ cũng chưa bỏ cuộc, một lần nữa bấm tay niệm chú, trước mắt cũng là một mảng tối tăm.

Bóng tối này không có biên giới, cao thấp kéo dài vô tận, trái phải kéo vô tận, toàn bộ thế giới đều chỉ có một loại đen cực hạn, hắn bói toán là đại chiến cùng ma đạo, cái này cho thấy lấy tình thế trước mắt, bọn họ không có hy vọng thắng.

Ngay tại lúc Lý Mộ tính bỏ cuộc, phương hướng nào đó trong bóng đêm bỗng nhiên xuất hiện một tia sáng mỏng manh.

Hào quang này cực kỳ ảm đạm, suýt nữa bị Lý Mộ bỏ qua, nhưng đó thật sự là một tia sáng duy nhất trong bóng đêm vô tận.

Lý Mộ mở mắt, ánh mắt nhìn về phương hướng nào đó, đó là phương hướng chỗ hào quang trong bóng đêm.

Một tia hào quang kia, đại biểu cho hy vọng.

Mà phương hướng kia, là Doanh Châu.

Lý Mộ không trì hoãn, một đường hướng đông bắc, không bao lâu, một vùng đất rộng lớn liền xuất hiện ở trước mắt hắn.

Nơi này là Doanh Châu, đất cằn sỏi đá tiếp giáp với Tổ Châu, Mặc Ly cùng mấy vạn binh tướng Đại Chu ở đây tiến hành nghiên cứu thuật cơ quan, nhưng Lý Mộ chuyến này không phải tìm đến bọn họ. Hắn một đường xâm nhập Doanh Châu, trải qua vô số vùng đất chướng khí, rốt cuộc tới một dãy núi.

Dãy núi này kéo dài vô cùng, nhưng không có độc khí chướng khí, nguyên nhân xét đến cùng, là dãy núi nơi này không có một ngọn cỏ, không có cây độc sinh ra khói độc, cũng không có thực vật gì.

Cả dãy núi đều tràn ngập thi khí nồng đậm.

Lý Mộ lơ lửng ở không trung, ánh mắt đảo qua, rất nhanh liền thấy được một bóng người quen thuộc.

Huyền Minh tương tự cũng không dự đoán được, Lý Mộ lại có thể tới nơi này, sắc mặt biến đổi hẳn, giọng kinh hãi nói: “Ngươi tới làm cái gì!”

Kẻ thù gặp nhau, hết sức đỏ mắt, Huyền Minh và Lý Mộ ở chỗ này gặp nhau, không khí nháy mắt khẩn trương đến cực điểm, chiến đấu chuẩn bị bùng nổ. Lúc này, bỗng nhiên từ bên trong dãy núi kia truyền đến một thanh âm hùng hậu: “Là ngươi…”

Một bóng người cường tráng từ nơi nào đó trong núi bay ra, trên bóng người ấy mang theo thi khí nồng đậm, trong lòng Lý Mộ chấn động không thôi, bởi vì khí tức trên thân người này, thoải mái bao phủ hắn cùng Huyền Minh, tương xứng với U Tuyền cùng Thiên Cơ Tử.

Đây thế mà lại là một vị cường giả cảnh giới thứ tám…

Lý Mộ nhìn bóng người dần dần rõ ràng đó, hạ giọng nói: “Bạch Đế…”

Hết chương 1077.

Chương 1078. Nợ chúng ta

Sau lần trước Yêu Hoàng động phủ từ biệt, Lý Mộ liền không còn gặp Bạch Đế yêu thi, dẫn tới hắn thậm chí quên gã tồn tại.

Bạch Đế là cường giả Yêu tộc ba ngàn năm trước, tu vi đạt tới cảnh giới thứ chín, cảnh giới thứ chín thời đại đó đã là vô cùng hiếm có, phóng mắt toàn bộ mười châu, một bàn tay cũng đếm được hết, chỉ tiếc chí cường giả như vậy, vẫn như cũ phải chịu tuổi thọ hạn chế.

Nhưng Bạch Đế cũng chưa thản nhiên đối mặt tử vong, hắn ở trước khi chết, để thủ hạ toàn thể tuẫn táng, hơn nữa mang thi thể của mình cùng bọn họ đều tế luyện trước, chờ đợi mấy ngàn năm, sau khi có người xâm nhập Yêu Hoàng động phủ hấp thụ tinh huyết của bọn họ để sống lại.

Sau đó kế hoạch của hắn đã thật sự thành công, nhưng bị Lý Mộ dùng ba tấc lưỡi không xương thuyết phục, tự mình vứt bỏ ký ức của Bạch Đế, ngay cả Yêu Hoàng động phủ cũng từ bỏ, từ nay về sau mai danh ẩn tích.

Không ngờ, gã thế mà lại tới Doanh Châu, hơn nữa lặng yên không một tiếng động tấn thăng cảnh giới thứ tám.

Đối với tu vi của Bạch Đế yêu thi, Lý Mộ cũng không bất ngờ, thi thể hai thủ hạ cảnh giới thứ tám của gã bị Lý Mộ luyện chế ra hai yêu thi cảnh giới thứ bảy, tu vi Bạch Đế đạt tới cảnh giới thứ chín, thân thể cường hãn vô cùng, chỉ cần cho gã thời gian, thân thể gã khôi phục đến cảnh giới thứ tám là chuyện sớm hay muộn.

Nhìn thấy Bạch Đế giờ khắc này, Lý Mộ rốt cuộc hiểu, một tia sinh cơ đó đại biểu là cái gì.

Nếu có thể mời chào Bạch Đế, như vậy mặc dù ba vị tổ của ma đạo tập hợp, cũng không có bất cứ ưu thế gì đáng nói, bởi vì bọn Lý Mộ thiếu, chỉ là một vị cường giả cảnh giới thứ tám đỉnh phong.

Huyền Minh tới đây, hẳn là ôm mục đích tương tự Lý Mộ.

Tuy không biết nàng là như thế nào biết được tung tích Bạch Đế, nhưng nếu Bạch Đế bị ma đạo mời chào, bọn họ liền một chút cơ hội cũng chẳng có.

Lý Mộ thu hồi những tâm tư này, hướng Bạch Đế yêu thi chắp tay, nói: "Tiền bối đã lâu không gặp."

Huyền Minh và Lý Mộ biết tâm tư đối phương, ở sau khi Lý Mộ mở miệng, Huyền Minh liền lập tức nói: "Bạch Đế đạo hữu, người này khua môi múa mép, giỏi yêu ngôn hoặc chúng, vô luận hắn nói cái gì, ngươi cũng đừng tin tưởng!"

Từ sau khi Bạch Đế xuất hiện, ma đạo liền luôn luôn lưu ý gã, tìm kiếm tung tích gã khắp nơi, lần này hai vị sư huynh bế quan, Huyền Minh cố ý tới đây, nếu có thể mời chào được Bạch Đế tự nhiên tốt nhất, nếu là không mời chào được, cũng phải thuyết phục gã không bị Lý Mộ mời chào, không ngờ, nàng vừa mới tới nơi đây, liền gặp Lý Mộ.

Nếu Bạch Đế bị Lý Mộ lừa đi, lại thêm Thiên Cơ Tử, sẽ mang đến uy hiếp thật lớn cho bọn họ, nàng tuyệt đối không thể ngồi xem chuyện như vậy xảy ra.

Lý Mộ liếc Huyền Minh một cái, nói với Bạch Đế: "Bạch Đế tiền bối, ngươi nghe một chút, ả nói đây là lời gì vậy, cái gì gọi là yêu ngôn hoặc chúng, ngươi vốn chính là yêu thân, nữ nhân này khinh thường Yêu tộc, chính là khinh thường ngươi, lời của ả ngươi mới không thể nghe…"

Bạch Đế yêu thi nghe vậy, nhìn Huyền Minh, dần dần nhíu mày.

Huyền Minh không đoán trước được Lý Mộ góc độ xảo quyệt như vậy, biến sắc, lập tức giải thích: "Ta không phải ý tứ này, Bạch Đế đạo hữu, ngươi hẳn là có thể cảm nhận được, trên thân ngươi ta khí tức cùng nguồn gốc, chúng ta mới là đồng loại, người này là dị tộc, không phải chủng tộc của ta, lòng của hắn nhất định khác, ngươi đừng bị hắn mê hoặc…"

Lý Mộ đương nhiên sẽ không để Huyền Minh như nguyện, theo sát sau nói: "Ả trước ngực phồng như vậy, hai chúng ta đều là phẳng, chúng ta mới là đồng loại…"

Bạch Đế nhìn nhìn Lý Mộ, lại nhìn nhìn Huyền Minh, phát hiện khí tức trên thân Huyền Minh cực kỳ tương tự với gã, trái lại Lý Mộ, khí tức trên người mơ hồ khiến gã chán ghét.

Nhưng nếu bàn về trước ngực phồng hay không, hai người bọn họ, lại quả thực khác với người còn lại.

Trên mặt gã lộ ra nét do dự, có chút không phân rõ hai người trước mắt, ai mới là bạn của gã.

Lý Mộ trừng mắt nhìn Huyền Minh một cái, hắn vừa mới thành lập lên ưu thế, thiếu chút nữa đã bị nàng hoàn toàn xoay chuyển.

Dù sao, nói từ trên bản chất, Bạch Đế là thi tu, Huyền Minh cũng là thi tu, hắn làm một người ngoài, không có ưu thế cạnh tranh với Huyền Minh.

Nhưng cũng may yêu thi Bạch Đế trước mắt không phải Bạch Đế thật sự, Bạch Đế là vương ngày xưa của Yêu tộc, đa mưu túc trí, làm việc cũng có phong thái ma đạo, vô cùng có khả năng sẽ đứng về phía ma đạo.

Yêu thi Bạch Đế trước mắt không có ký ức của Bạch Đế, mà là một cá thể mới, gã có thực lực cảnh giới thứ tám, chỉ số thông minh tám tuổi, Lý Mộ ở Quỷ Vực cả ngày đấu trí đấu dũng khí với Tô Miêu, đối với giao tiếp cùng loại linh thi này như thế nào có kinh nghiệm vô cùng phong phú.

Lấy chỉ số thông minh của Bạch Đế yêu thi, hiển nhiên cũng không biết, lời hai người trước mắt này nên nghe ai, ánh mắt gã nhìn quét một phen ở trên thân hai người, hỏi: “Các ngươi tới nơi này làm cái gì?”

Huyền Minh sốt ruột không chờ được nói: “Bạch Đế đạo hữu, từ biệt ba ngàn năm, ta cùng sư huynh muốn mời ngươi tới quỷ đảo một chuyến.”

Lý Mộ xen mồm nói: “Tiền bối, Bạch Đế ả nói, là Yêu Hoàng Bạch Đế, không phải ngươi. Ngươi nếu là đi địa bàn đám ma đạo này, có lẽ sẽ bị lau đi linh trí lần nữa, thành con rối của bọn họ, ma đạo thích nhất làm loại chuyện này. Quỷ đảo ả nói, có ba vị tồn tại cường đại như ngươi, tiền bối cân nhắc nha…”

Huyền Minh hung tợn trừng mắt nhìn Lý Mộ một cái, vội vàng giải thích: “Bạch Đế đạo hữu đừng nghe hắn nói chuyện giật gân, ngươi là khách nhân của quỷ đảo, chúng ta sẽ không làm chuyện như vậy đối với ngươi…”

Lý Mộ liếc nàng một cái, nói với Bạch Đế: “Miệng nữ nhân, quỷ gạt người, lời của ả càng không thể tín, đợi tới quỷ đảo, sự sống chết của ngươi sẽ nắm trong tay bọn họ, không phải do ngươi nữa…”

Huyền Minh nghe vậy giận dữ: “Lý Mộ!”

Lý Mộ liếc xéo nàng: “Như thế nào?”

Lúc này, Bạch Đế phân biệt nhìn hai người một cái, nói: “Các ngươi đi đi, ta chỉ ở nơi này, nơi nào cũng không đi.”

Huyền Minh còn chưa mở miệng, Lý Mộ thở dài trước, nói: “Tiền bối, ngươi trải đời chưa sâu, vẫn là quá ngây thơ rồi, lấy phong cách làm việc của ma đạo bọn họ, không chiếm được sẽ hủy diệt, ngươi nếu là thả ả trở về, chỉ sợ không cần bao lâu, ả sẽ dẫn dắt cường giả ma đạo đến tiêu diệt ngươi…”

Bạch Đế yêu thi nghe vậy, con mắt chậm rãi chuyển động.

Gã tuy vừa mới sinh ra linh trí không lâu, nhưng không si ngốc, lời của Lý Mộ, khiến trong lòng gã sinh ra một ít cảnh giác.

Huyền Minh thấy vậy, lập tức một tay kết ấn, nói: “Ta có thể phát lời thề đạo, chúng ta tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện như vậy.”

Hết chương 1078.

Chương 1079. Thiên môn, đào nguyên, con đường thông thiên (1)

Lý Mộ phát huy sở trường, ở một bên châm ngòi thổi gió, nói: "Lời thề của ma đạo không thể tin, Bạch Đế tiền bối không bằng đi theo ta đi, chúng ta bên này chỉ có một vị cảnh giới thứ tám, không có khả năng bất lợi đối với ngươi, lui một vạn bước, cho dù là chúng ta muốn bất lợi đối với ngươi, ngươi cũng có thể rời khỏi bất cứ lúc nào. Nhưng nếu ngươi đi bọn họ nơi đó, đối mặt ba vị cường giả cùng cấp, một khi xảy ra chuyện ngoài ý muốn, chỉ sợ không có bao nhiêu sức chống trả…"

Ở dưới Lý Mộ khuyên giải hiểu thì dùng tình, cứng thì lấy lý, Bạch Đế tựa như đã có sự động lòng.

Lấy chỉ số thông minh của gã hôm nay, rất khó nghĩ thông một số chuyện phức tạp, trong bất tri bất giác, tư duy liền bắt đầu bị Lý Mộ dắt đi.

Huyền Minh hoàn toàn không ngờ, mời chào vốn nắm chắc chín phần mười sẽ bị Lý Mộ chặn ngang một cước, chỉ dựa vào nói hai ba câu đã thuyết phục Bạch Đế, mắt thấy tình thế đã dần dần không thể khống chế, nàng lập tức từ bỏ việc lôi kéo, hóa thành một tia sáng trắng, liền muốn rời khỏi.

Thật không dễ gì có thể gặp được Huyền Minh lạc đàn, Lý Mộ sao có khả năng dễ dàng thả nàng rời khỏi, hầu như ngay sau khi Huyền Minh có động tác, hắn liền mở miệng nhắc nhở: "Tiền bối, không thể cứ như vậy thả cô ta đi!"

Bạch Đế sau khi bị Lý Mộ dẫn đường một phen, tiềm thức đã cho rằng, ma đạo muốn bất lợi đối với hắn, hôm nay nhìn thấy Huyền Minh đào tẩu, cho rằng nàng là muốn tìm viện binh, thân hình chấn động, một lực lượng vô hình khuếch tán ra, thân thể Huyền Minh bỗng nhiên quỷ dị dừng ở trên hư không.

Đây là lực lượng lĩnh vực của cường giả cảnh giới thứ tám, nếu Lý Mộ lĩnh ngộ sớm một chút, Huyền Minh đã sớm rơi

vào trong tay của hắn.

Lý Mộ cũng chưa lãng phí cơ hội này, trong tay bay ra một tia sáng vàng, ánh sáng vàng ở không trung hóa thành một phù văn màu vàng thật lớn, rơi ở trên thân thể Huyền Minh.

Đây là phù văn Phù Đạo Tử tự tay vẽ, thân thể Huyền Minh bị giam cầm, không thể tránh né. Sau khi phù văn vào cơ thể, ngay cả pháp lực cũng cùng nhau bị phong ấn.

Lý Mộ sau đó dùng Khốn Tiên Tỏa mang nàng trói chặt chẽ, hướng Bạch Đế ôm quyền, nói: "Tiền bối, nơi đây không nên ở lâu, chúng ta mau rời khỏi chút đi."

Trải qua chuyện vừa rồi, giữa Bạch Đế cùng Lý Mộ đã thành lập bước đầu tín nhiệm, gã gật gật đầu, nhanh chóng theo Lý Mộ rời khỏi.

Lý Mộ một đường hướng nam, trong lòng vô cùng cảm khái.

Nếu ngày đó, hắn chưa thuyết phục yêu thi này từ bỏ ký ức Bạch Đế, chỉ sợ sẽ chôn xuống một tai hoạ ngầm thật lớn cho hôm nay, thuyết phục một yêu thi linh trí chỉ có tám tuổi, so với thuyết phục Yêu Hoàng Bạch Đế dễ dàng hơn nhiều.

Chính là vì có nhân ngày đó, mới kết ra quả hôm nay.

Bờ Nam Hải, hoàng cung quốc gia nhỏ nào đó phía nam, hai đạo hào quang từ nơi xa nhanh chóng hạ xuống.

Mấy bóng người lập tức từ nơi xa bay tới, Phù Đạo Tử cùng thái thượng trưởng lão mấy phái khác nhìn Bạch Đế đứng ở bên cạnh Lý Mộ, đều là mặt lộ vẻ chấn động.

Bọn họ đã là tu vi cảnh giới thứ bảy, nhưng nam tử cường tráng bên cạnh Lý Mộ, ở trong mắt bọn họ, vẫn nguy nga như núi cao.

Lý Mộ sau khi giới thiệu qua cho bọn họ, mọi người mới vội vàng ôm quyền hành lễ: "Ra mắt Bạch Đế tiền bối."

Tuy nói theo Lý Mộ trở về, nhưng trong lòng Bạch Đế lại chưa hoàn toàn tín nhiệm gã, nhìn thấy mọi người thái độ như

thế, sự cảnh giác trong lòng Bạch Đế mới thoáng buông xuống chút.

Gã ở nơi này đã nhận ra vài đạo yêu khí cường đại, còn có mười đạo thi khí, những khí tức này, đều khiến gã cảm thấy thân thiết gấp bội.

Lý Mộ nháy mắt cho Vạn Huyễn Thiên Quân, nói: "Nhạc phụ đại nhân, Bạch Đế tiền bối từng là hoàng của Yêu tộc, con mang hắn giao cho Yêu tộc các vị chiêu đãi."

Vạn Huyễn Thiên Quân tâm tư tinh tế cỡ nào, chỉ một ánh mắt đã hiểu dụng ý của Lý Mộ, sắp đại chiến cùng ma đạo, nếu có thể lưu lại Yêu Hoàng Bạch Đế, không thể nghi ngờ là có thêm một vị cường viện, mà lưu lại Bạch Đế như thế nào, là trông vào Yêu tộc.

Sau khi Vạn Huyễn Thiên Quân mang theo Bạch Đế rời khỏi, Lý Mộ cũng chưa nhàn rỗi, hắn dùng pháp khí truyền âm liên lạc Trần Thập Nhất, nói: "Đến Nam Hải một chuyến, lại mang theo vài vị nữ thi các ngươi luyện chế, nhớ rõ cần tư sắc không tệ…"

An bài xong những thứ này, hắn mới truyền âm Thiên Cơ Tử, sau đó đi vào một tòa cung điện.

Lý Mộ phất phất tay, Huyền Minh phong ấn pháp lực được thả ra.

Thiên Cơ Tử nhìn Huyền Minh, trong giọng nói có một tia cảm khái, nói: "Huyền Minh đạo hữu, lại gặp mặt rồi…"

Huyền Minh ánh mắt hờ hững nhìn quét Thiên Cơ Tử cùng Lý Mộ, sau đó khóe miệng nhếch lên, hỏi: "Các ngươi cho rằng tìm được Bạch Đế, có thể ngăn trở ba vị sư huynh của ta sao?"

Lý Mộ thản nhiên nhìn nàng một cái, nói: "Nguyên La cùng Huyền Thiên dùng tính mạng ngàn vạn dân chúng Tụ Quật châu cùng Viêm Châu mới có thể thăng cấp Hợp Đạo, ngươi có cái gì đáng để kiêu ngạo?"

Nói tới tính mạng ngàn vạn dân chúng, trên mặt Huyền Minh không có bất cứ sự thương xót gì, ánh mắt của nàng

băng lạnh vô tình, lạnh lùng nói: “Mặc dù là giết hết mười châu đã làm sao, đây đều là thứ các ngươi nợ chúng ta!”

Giọng điệu Huyền Minh đúng lý hợp tình, làm Lý Mộ lộ vẻ mặt giận dữ, hỏi ngược lại: “Trong vạn năm quá khứ, ma đạo các ngươi vì đoạt được thiên thư, thăm dò bí mật trường sinh, luôn luôn ở đại lục quấy động mưa gió, dân chúng vô tội chết ở dưới tay các ngươi, đâu chỉ ức vạn, rốt cuộc ai nợ ai?”

Sắc mặt Huyền Minh lạnh lùng như trước, nghiến răng nói: “Con cháu của những người đó, chết chưa hết tội!”

Lý Mộ nhìn trên mặt Huyền Minh mang theo một tia điên cuồng, sau khi hít thật sâu, cảm xúc dần dần bình tĩnh trở lại, hỏi: “Ngươi nói “Những người đó”, là người nào?”

Huyền Minh cười lạnh một tiếng, nói: “Những kẻ tự xưng là danh môn chính đạo, tổ tiên các ngươi, một đám vô sỉ vì lợi riêng, bội bạc!”

Lý Mộ lấy một cái ghế, ngồi ở đối diện Huyền Minh, tiếp tục hỏi: “Vạn năm trước, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Thông qua thiên thư, Lý Mộ có thể thăm dò một bộ phận chân tướng vạn năm trước, nhưng đó đều là những đoạn ngắn rải rác, bọn Huyền Minh đều là người đích thân trải qua sự kiện vạn năm trước, nhất định so với Lý Mộ biết được càng nhiều.

Đối mặt Lý Mộ hỏi, Huyền Minh lại nhắm mắt lại, tựa như đối với chuyện vạn năm trước căn bản không muốn nhiều lời.

Lý Mộ nhìn nàng, trên mặt dần dần lộ ra cười lạnh, nói: “Muốn nói bội bạc, có ai so được với ma đạo các ngươi, năm đó cường giả chính ma lưỡng đạo cùng nhau chống dị thú, không biết bao nhiêu tiền bối hy sinh, mới đổi lấy mười châu yên ổn, lại nhìn xem hành vi của các ngươi vạn năm nay, các ngươi có xứng với tiền bối trong môn không?”

Hết chương 1079.

Chương 1080. Thiên môn, đào nguyên, con đường thông thiên (2)

Ở niên đại mười châu còn có dị thú tàn phá, chính ma lưỡng đạo có kẻ địch chung, ma đạo vì chống lại dị thú, cũng hy sinh rất lớn, những thứ này, là Lý Mộ từ trong thiên thư nhìn thấy.

Lý Mộ vừa dứt lời, Huyền Minh như là bị cái gì kích thích, đôi mắt đang nhắm đột nhiên mở ra, giận dữ nói: "Ngươi đánh rắm, mười vạn đệ tử Thánh Tông ta, vì bảo hộ dân chúng mười châu, chín chín phần trăm đều chết ở chiến trường dị thú. Thánh Tông bao nhiêu tiền bối, không tiếc tự bạo đồng quy vu tận với chúng nó, nhưng đổi lấy là cái gì, những người đó mở ra Thiên Môn, tìm được đào nguyên, hủy diệt con đường thông thiên, độc hưởng trường sinh đại đạo của bọn họ, chỉ mang dị thú để lại cho chúng ta…"

Bị Lý Mộ kích thích, Huyền Minh để lộ ra càng nhiều tin tức.

Lý Mộ biết, người trong ma đạo trước kia, bởi vì không phải đối thủ của dị thú, chỉ có thể thông qua tự bạo đồng quy vu tận cùng chúng nó.

Nhưng Huyền Minh nói "Thiên Môn", "Đào nguyên", "Con đường thông thiên", với hắn mà nói, đều là từ ngữ xa lạ.

Lý Mộ nhìn về phía Thiên Cơ Tử, phát hiện vẻ mặt lão cũng không bất ngờ.

Lý Mộ trầm giọng hỏi: "Ngươi biết những thứ này?"

Thiên Cơ Tử gật gật đầu, sau đó lại lắc lắc đầu, nói: "Chân tướng vạn năm trước, không ai biết được, cái này chỉ là bọn hắn đoán. Khi đó, đạo môn còn chưa xuất hiện, tổ tiên Huyền Tông, chỉ là thông qua một ít điển tịch viễn cổ, tra được một ít manh mối."

Lý Mộ hỏi: "Manh mối gì?"

Thiên Cơ Tử im lặng một lát, nói: "Hơn vạn năm trước kia, các thượng cổ tu hành giả đều đang tìm tìm một nơi là đào

nguyên, nghe nói, trong đào nguyên, không nhìn thiên địa pháp tắc, tu hành đến cảnh giới nhất định, liền có thể đạt được vĩnh sinh. Chỉ cần tìm được Thiên Môn, thì có thể tìm được con đường thông thiên, do đó bước vào đào nguyên, lúc đó, dị thú còn đang tàn phá đại địa mười châu, Thánh Tông làm tông môn cường đại nhất mười châu, dẫn dắt các cổ tu hành giả, cùng nhau chống lại dị thú…"

Lý Mộ tiếp tục hỏi: "Sau đó thế nào?"

Thiên Cơ Tử thở dài một hơi, nói: "Một bộ phận cổ tu hành giả, ở hải ngoại đã tìm được Thiên Môn, sau đó liền hoàn toàn biến mất, không còn xuất hiện nữa, đạo môn lục tông chúng ta, truyền thừa là đạo thống hậu nhân của bọn họ…"

"Thiên Môn…"

Lý Mộ nghĩ tới sau khi thiên thư hội tụ, xuất hiện một cánh cửa hư ảo kia, nhưng lúc đó, thiên thư hẳn là phân tán mười châu, căn bản không thể tập hợp, cái gọi là "Thiên Môn", hẳn là không phải cánh cửa đó hắn nhìn thấy.

Lời của Thiên Cơ Tử, từ khía cạnh xác minh Huyền Minh không nói sai.

Kết hợp hình ảnh Lý Mộ từ trong thiên thư nhìn thấy, trong đầu hắn đã sửa sang lại ra mạch lạc hoàn chỉnh.

Thời kì thượng cổ, mười châu đại lục dị thú và Nhân tộc cùng tồn tại, khi đó, Thánh Tông là tông môn cường đại nhất mười châu, mười vạn đệ tử, cho dù là bây giờ cũng không có bất cứ tông môn nào có thể so sánh. Thánh Tông lúc đó, cũng không phải Ma Tông bây giờ, phương thức tu hành của bọn họ tuy quỷ dị, lại không hại tính mạng người ta để tu hành.

Thánh Tông vì tiêu diệt dị thú, trả giá thê thảm đau đớn hầu như diệt tông, những thượng cổ tu hành giả kia tìm được Thiên Môn, vốn nên là một chuyện tốt, có thể khiến mọi người đều bước lên trường sinh đại đạo, nhưng bọn họ ở sau khi bước vào đào nguyên, lại hủy con đường thông thiên, lưu lại Thánh Tông một mình chống lại dị thú, cuối cùng toàn bộ cường giả Thánh Tông đều ngã xuống ở trong chiến tranh với dị thú, chỉ để lại đám người Huyền Minh, cũng chính là ma đạo chư tổ.

Vạn năm qua, họ ôm thù hận đối với hậu nhân của cổ tu hành giả, khơi mào đại lục tranh chấp, để Thánh Tông vốn thuộc về trận doanh chính đạo triệt để trở thành Ma Tông, một mặt là đang báo thù, một mặt khác cũng đang tìm kiếm thiên thư, muốn thông qua thiên thư mở lại Thiên Môn.

Lý Mộ còn có một chuyện không hiểu, hỏi: "Bọn họ vì sao phải hủy diệt con đường thông thiên?"

Ngực Huyền Minh phập phồng, nghiến răng nói: "Bởi vì linh khí là có hạn, chúng nó sẽ theo thời gian từ từ loãng đi. Tu hành giả càng nhiều, tốc độ linh khí loãng càng nhanh, càng ngày càng khó xuất hiện cường giả, đợi linh khí mười châu đại lục bị tiêu hao hết, liền sẽ không bao giờ xuất hiện tu hành giả nữa. Bọn họ không muốn quá nhiều người đi đào nguyên, không muốn có ai tranh đoạt linh khí của đào nguyên với bọn họ…"

Lý Mộ im lặng hồi lâu, mới mở miệng nói: "Đây cũng không phải lý do các ngươi giết hại sinh linh vô tội khác."

Cho dù thượng cổ tu hành giả có sai, cái này vạn năm gian, chết ở bọn họ trên tay vô tội dân chúng lại sai ở nơi nào, ma đạo chư tổ chứng kiến tông môn diệt vong, minh hữu phản bội, trong lòng sớm bị thù hận chiếm cứ, thù hận làm bọn họ làm việc cực đoan cùng cực đoan, cũng thành tựu ác danh ma đạo trong vạn năm.

Lý Mộ không ép hỏi Huyền Minh cái gì nữa, mang nàng một lần nữa đưa về hồ thiên không gian.

Thiên Cơ Tử chắp tay sau lưng, chậm rãi nói: "Có một điểm cô ta nói không sai, linh khí là có hạn, rồi có một ngày, linh khí mười châu đại lục sẽ khô kiệt, đến lúc đó, sẽ không xuất hiện tu hành giả nữa, Yêu tộc cũng không có khả năng sinh ra linh trí nữa, thẳng đến lúc mười châu đại lục biến thành một mảng tĩnh mịch…"

Lý Mộ lẩm bẩm: "Tựa như hồ thiên không gian mất đi chủ nhân?"

Sau khi mất đi chủ nhân, linh khí của hồ thiên không gian là sẽ chậm rãi tiêu tán. Sau khi Bạch Đế chết ba ngàn năm, hồ

thiên không gian của gã liền biến thành vùng đất tĩnh mịch, sau khi bị Lý Mộ đạt được, một lần nữa nối với bên ngoài, mới bắt đầu một lần nữa toả sáng sinh cơ.

Thiên Cơ Tử gật gật đầu, sau đó có chút tự giễu hỏi: "Có lẽ, mười châu đại lục, cũng là hồ thiên không gian của người khác, chúng ta chẳng qua là sinh linh trong hồ thiên…"

Ý tưởng này không khỏi có chút quá mức lớn mật, nhưng cũng không phải không có khả năng.

Nếu một cái hồ thiên không gian đủ lớn, mọi người sinh hoạt ở trong đó là sẽ không ý thức được bọn họ ở trong hồ thiên không gian, nhưng có thể có được hồ thiên không gian lớn như vậy, tu vi của y, tất nhiên đã vượt qua cảnh giới thứ chín, đạt tới một mức Lý Mộ không thể tưởng tượng.

Về mười châu đại lục, còn có quá nhiều bí mật. Lý Mộ chưa quên, ở đỉnh đầu bọn họ, còn có tầng cương phong không thể đột phá, trong thiên thư của Yêu tộc, cũng có trường hợp thiên yêu cảnh giới thứ chín lấy đầu húc trời.

Từ xưa đến nay, khẳng định không chỉ một người từng sinh ra hoài nghi đối với điều này, các sinh linh các tộc cũng chưa từng dừng truy tìm đáp án đối với vấn đề này.

Hết chương 1080.

Chương 1081. Nữ vương tề tụ

Lý Mộ vươn tay, hơn mười trang thiên thư hiện lên ở lòng bàn tay, cánh cửa hư ảo kia một lần nữa xuất hiện.

Lúc này cánh cửa này, so với trước kia càng rõ ràng hơn vài phần. Ánh mắt Thiên Cơ Tử nhìn chăm chú cánh cửa này, hỏi: "Đây sẽ là Thiên Môn sao?"

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: "Không biết…"

Ở trước khi tập hợp đủ hai mươi tư trang thiên thư, ai cũng không biết, phía sau cánh cửa này sẽ có cái gì, sẽ là đào nguyên nọ trong truyền thuyết, có thể đột phá hạn chế tuổi thọ, có cơ hội hưởng thụ vĩnh sinh sao…

Lý Mộ bỗng nhiên nhớ tới Thâu Thiên Đại Trận.

Nguyên lý của Thiên Cơ Phù, Lý Mộ rất rõ, nó là thông qua phương thức che chắn thiên cơ, làm người ta kéo dài tuổi thọ ngắn ngủi, nhưng Thâu Thiên Đại Trận có thể trực tiếp kéo dài một giáp tuổi thọ, đến nay vẫn là một bí ẩn.

Giờ khắc này, trong lòng Lý Mộ bỗng nhiên có một phán đoán.

Vòng xoáy trên không trận pháp kia, cùng với lực lượng kỳ dị xuất hiện từ trong vòng xoáy, chẳng lẽ là đến từ đào nguyên?

Sau khi lừa Bạch Đế tới đây, trong lòng Lý Mộ liền có một chút tự tin.

Cho dù là tương lai đại chiến thật sự bùng nổ, ba vị cường giả ma đạo cũng đều sẽ bị kiềm chế, không đến mức để một vị tổ nào đó của ma đạo cảnh giới thứ tám, tham dự đến trong chiến đấu của cảnh giới thứ bảy.

Ở trong chiến tranh mấy vị cảnh giới thứ tám, mấy chục vị cường giả Siêu Thoát tham dự, tu vi Động Huyền đã không thể tạo được tác dụng quá lớn, đại bộ phận thủ tọa các tông đều lưu tại tông môn, chưa đến.

Lý Mộ bảo Thính Tâm cùng Ngâm Tâm mang Liễu Hàm Yên, Lý Thanh cùng với Vãn Vãn Tiểu Bạch đi Đông Hải long cung. Ma đạo làm việc không thể nắm bắt, bọn họ không làm gì được Lý Mộ, có thể sẽ ở trước trận chiến động thủ đối với người nhà của hắn, tứ hải long cung ở biển sâu, là nơi ma đạo không chạm đến được.

Thân thể Lý Mộ một lần nữa chạy vào hồ thiên không gian, cởi bỏ Khốn Tiên Tỏa trên người Huyền Minh, pháp lực của nàng đã bị phong ấn, ở trước mặt Lý Mộ, không khác gì nữ tử bình thường.

Lý Mộ nhìn nàng, nói: "Lệnh bài của quỷ đảo ở nơi nào?"

Huyền Minh thản nhiên nhìn hắn một cái, cười lạnh nói: "Ngươi cho rằng ta sẽ cho ngươi sao?"

Ánh mắt Lý Mộ nhìn quét một phen ở trên người Huyền Minh, loại cường giả cấp bậc này đều sẽ có hồ thiên không gian của mình, ngày thường sẽ mang vật phẩm gửi ở trong hồ thiên không gian, trừ phi chính nàng mở ra, nếu không người ngoài không thể tiến vào.

Lấy tính cách Huyền Minh, dùng sức mạnh đối với nàng, chỉ sợ là không thể thực hiện được. Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói: "Mục đích của các ngươi, không phải chính là tìm đến thiên thư, mở lại Thiên Môn, tiến vào đào nguyên, đạt được vĩnh sinh, đây cũng là điều chúng ta muốn, chúng ta đã có mục đích chung, lại vì sao cứ phải đấu ngươi chết ta sống, mang toàn bộ thiên thư hội tụ cùng một chỗ, cùng nhau tiến vào đào nguyên, chẳng phải là càng tốt?"

Trong vạn năm, ma đạo ở trên đại lục làm đủ mọi việc ác, trước đó không lâu, lại có ngàn vạn dân chúng chết vào tay bọn họ, tuy Lý Mộ cũng hận không thể mang bọn họ diệt trừ hết, trả mười châu một cái an bình, nhưng sự thật là, ma đạo không phải quả hồng mềm, kết cục chính ma đại chiến, chỉ có thể là lưỡng bại câu thương.

Mặc dù là ở dưới tình huống có được Bạch Đế, hai phương thế lực thắng bại, cũng chỉ là tỷ lệ ngang nhau.

Có lẽ chính đạo sẽ thắng, có lẽ ma đạo sẽ thắng, nhưng bất cứ một cái kết quả nào, đều sẽ mang đến một hồi hạo kiếp thổi quét mười châu, sẽ có vô số cường giả ngã xuống, mặc dù chính đạo thắng, cũng sẽ nguyên khí đại thương, cần mấy trăm hơn một ngàn năm mới có thể khôi phục, thậm chí còn trực tiếp đứt đoạn truyền thừa…

Nếu có thể, Lý Mộ vẫn hy vọng, có thể tránh được trận chiến tranh này.

Huyền Minh chưa mở miệng, nhưng lại không phải trầm mặc, Lý Mộ nhìn ra, nàng đang tự hỏi.

Hồi lâu sau, Huyền Minh mở miệng hỏi: “Trong tay ngươi có mấy trang thiên thư?”

Lý Mộ nói: “Tính cả từ quỷ đảo mang đi, mười bốn trang.”

Sau đó, hắn lại hỏi ngược lại: “Trong tay các ngươi có mấy trang?”

Huyền Minh trầm mặc một lát, nói: “Bảy trang.”

Thiên thư hoàn chỉnh tổng cộng có hai mươi tư trang, Lý Mộ mười bốn trang, cộng thêm ma đạo bảy trang, chỉ thiếu ba trang liền có thể hoàn chỉnh, do đó vạch trần bí mật sau lưng cánh cửa đó. Vô luận ma đạo hay Lý Mộ, đều ôm mục đích giống nhau.

Lý Mộ nhìn Huyền Minh trong tự hỏi, nói: “Thế nào, số lượng thiên thư trong tay ta, là gấp đôi các ngươi, nếu là hợp tác, các ngươi cũng không chịu thiệt, thậm chí xem như chiếm tiện nghi.”

Trong mắt Huyền Minh đã lộ ra nét động lòng, nhưng vào lúc này, vạn năm trước, hình ảnh Thánh Tông bị diệt, một lần nữa hiện lên ở trước mắt nàng, phụ mẫu, sư phụ, đồng môn nàng, đều chết ở trận chiến dị thú, đổi lấy, lại là chính đạo phản bội.

Trong mắt nàng hiện lên nét đau khổ, ánh mắt dần dần trở nên sắc bén, giọng lạnh lùng nói: “Mười bốn trang thiên thư lại như thế nào, không lâu sau, bắt được ngươi, toàn bộ thiên thư đều sẽ là của chúng ta, các ngươi những kẻ âm hiểm giả

dối này, Thánh Tông vĩnh viễn sẽ không hợp tác với các ngươi!”

Huyền Minh cứng đầu như thế, Lý Mộ không nhiều lời với nàng, dùng Khốn Tiên Tỏa lần nữa mang nàng trói thành bánh chưng, sau đó liền phất tay áo rời đi.

Mục đích của ma đạo chư tổ, hiển nhiên không chỉ là vì mở lại Thiên Môn, bọn họ còn muốn trả thù, muốn hủy diệt toàn bộ đạo thống chính đạo, cái này cũng hầu như đoạn tuyệt khả năng hợp tác với bọn họ.

Xem ra, trận chiến tranh này, khả năng có thể tránh được là rất nhỏ.

Lý Mộ khẽ thở dài, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn phương xa, chân trời nơi xa, một con cự long màu trắng thuận gió mà đến, vị trí đầu rồng, trước sau có ba bóng người đứng, chính là nữ hoàng cùng A Ly Mai đại nhân.

Lý Mộ hóa thành một đạo hào quang, ngay lập tức đáp ở trên thân Xưng Tâm.

Chu Vũ ho nhẹ một tiếng, ý bảo nơi này còn có rất nhiều người ngoài, ở lúc có người ngoài, nàng đều là giữ khoảng cách với Lý Mộ, cho dù người trong thiên hạ đều biết quan hệ của hắn cùng nữ hoàng, nhưng trừ A Ly cùng Mai đại nhân số rất ít người, cho tới bây giờ chưa từng có ai tận mắt thấy.

Lý Mộ một lần này cũng không giữ khoảng cách với nàng nữa, mà là tự nhiên mà vậy nắm tay nàng.

Mười châu hạo kiếp sắp tới, nếu không thừa dịp cơ hội lần này, ở trước mặt mọi người khoe ân ái một hồi, chỉ sợ về sau sẽ không có cơ hội.

Lúc này, trong hoàng cung quốc gia nhỏ này, đã có mấy bóng người bay lên.

Mọi người thấy nữ hoàng, đều chắp tay hành lễ: “Ra mắt nữ hoàng bệ hạ.”

Hết chương 1081.

Chương 1082. Tiến đến (1)

Tuy nàng còn cực kỳ trẻ tuổi, nhưng làm nữ hoàng Đại Chu, thực lực cũng là đứng đầu đại lục, chưởng giáo, thái thượng trưởng lão sáu phái, cùng với cường giả các bên ở trước mặt nàng vẫn bảo trì tôn kính cực cao.

Chu Vũ và Lý Mộ mười ngón tay đan vào nhau. Nàng hơi nghiêng đầu nhìn Lý Mộ một cái, liền biết được tâm ý hắn, trong mắt chợt lóe qua sự ngượng ngùng, trên mặt cũng lộ ra uy nghiêm của nữ hoàng, nói: "Các vị tiền bối miễn lễ."

Lý Mộ hướng mọi người mỉm cười, nói: "Ta mang bệ hạ đi nghỉ ngơi."

Nói xong, hắn liền dắt nữ hoàng, dẫn theo Mai đại nhân cùng A Ly, bay về một tòa cung điện phía dưới sớm chuẩn bị sẵn cho nàng.

Trên bầu trời, Phù Đạo Tử vuốt chòm râu bạc trắng, nói: "Đệ tử của lão phu, thật sự là làm môn phái nở mày nở mặt…"

Nữ hoàng Đại Chu có tiền có nhan sắc, còn có thực lực tất cả mọi người ở đây đều không bằng, cường giả thân phận như thế, thực lực như thế, nguyện ý như nữ tử bình thường, trao trái tim cho người ta, vốn là một chuyện không thể tưởng tượng.

Nhưng cẩn thận nghĩ lại, nhân tài kiệt xuất tuổi như thế, đã mang bọn họ thế hệ trước vượt qua hết, tựa như cũng chỉ có nữ tử như vậy mới xứng đôi hắn, hoặc là nói, là bọn họ xứng đôi lẫn nhau.

Khi mọi người nhỏ giọng nghị luận, chân trời nơi xa lại xuất hiện mấy đạo cầu vồng.

Bốn nữ tử dung mạo cực đẹp nâng một cỗ kiệu, sau đó còn có vô số bóng người đi theo, cảm nhận được yêu khí thổi quét đến, có người nói: "Vạn Yêu nữ vương cũng đến rồi…"

Làm Yêu quốc chi chủ, Vạn Yêu nữ vương, cũng có được thân phận tôn quý hiển hách nhất trên đại lục, mọi người cũng dứt khoát không cần trở về, đợi cỗ kiệu đó bay tới gần, một

bóng người yểu điệu sau khi từ trong kiệu đi ra, mọi người hành lễ lần nữa: “Ra mắt Vạn Yêu nữ vương.”

Huyễn Cơ lộ ra một nụ cười mị hoặc chúng sinh, nói: “Các vị tiền bối không cần khách khí.”

Sau khi nói xong, ánh mắt của nàng liền nhìn quét ở chung quanh, hiển nhiên là đang tìm người nào.

Cung điện nơi nào đó phía dưới, Lý Mộ còn chưa nói được với nữ hoàng mấy câu, đã nhận ra bên ngoài truyền đến khí tức của Huyễn Cơ. Ánh mắt hắn nhìn về phía nữ hoàng, Chu Vũ thản nhiên nhìn hắn, nói: “Đi đi.”

Huyễn Cơ ở bên ngoài chờ đợi một lát, liền thấy một bóng người từ cung điện nào đó bay ra, nàng chủ động hướng Lý Mộ vươn tay, như là đang biểu thị chủ quyền công khai.

Lý Mộ chỉ có thể nắm tay nàng, sau đó hướng mọi người cười cười, nói: “À, ta mang nữ vương đi nghỉ ngơi, mọi người xin cứ tự nhiên…”

Nhìn bóng dáng hai người biến mất, Phù Đạo Tử mặt tỏa sáng, ngực cũng ưỡn lên một ít, cười ha ha nói: “Người không phong lưu uổng thiếu niên, trừ đệ tử lão phu, còn có ai có loại bản lãnh này…”

“Chỉ là nghe đồn đãi nói, Vạn Yêu nữ vương cùng Linh Cơ Tử sư điệt là đạo lữ, không ngờ đồn đãi lại là thật.”

“Nếu không phải như thế, Yêu quốc nào sẽ kết minh cùng Đại Chu?”

“Nghe nói, Quỷ Vực chi chủ cũng là một trong những đạo lữ của hắn, chẳng lẽ cái này cũng là thật?”

Khi mọi người nhỏ giọng thảo luận, một người vừa dứt lời không bao lâu, từ hướng tây bắc bỗng nhiên bay tới một đám sương mù đen, trong sương mù âm khí bức người, đợi tới sau khi tan đi, hiển lộ mười mấy bóng người trong đó.

Từng đạo khí tức kia, đại đa số đều là cảnh giới thứ bảy, hơn nữa tất cả đều là hồn thể, lại khác với quỷ tu, vẻ mặt ngây dại đứng ở phía sau hai bóng người, tựa như thủ vệ trung thành nhất.

Mà hai nữ tử dẫn đầu phía trước, bộ dạng giống nhau như đúc, một vị trong đó trên người tản mát ra khí tức cảnh giới thứ bảy.

Bốn đại Quỷ Vương thấy vậy, lập tức bay lên, quỳ một gối xuống đất, cung kính nói: "Tham kiến quỷ chủ!"

Đây là lần đầu tiên mọi người nhìn thấy vị Quỷ Vực chi chủ thần bí này, đang muốn tiến lên chào, một luồng hào quang quen thuộc lại từ bên dưới bay lên, chính là Lý Mộ.

Tô Miêu nhìn thấy Lý Mộ, lập tức bay vút lên, sau đó dùng một bàn tay gắt gao kéo cánh tay Lý Mộ, một bàn tay khác vươn tới, nói: "Kẹo!"

Sau khi trải qua một đoạn thời gian ở chung, địa vị Lý Mộ ở trong lòng nàng đã gần với Tô Hòa. Lý Mộ cực độ hoài nghi, cái này là vì Quỷ Vực chỉ có hắn sẽ chơi với nàng, hơn nữa thường xuyên cho nàng ăn kẹo.

Lý Mộ chỉ là trên đường trở về thông báo nữ hoàng Huyễn Cơ cùng Tô Hòa một phen, không ngờ các nàng thế mà cùng nhau tới, khiến hắn nhất thời có chút bận không chịu nổi. Hắn nhìn ánh mắt quái dị của mọi người bên cạnh, dùng nụ cười che giấu xấu hổ, nói: "Quỷ chủ ta sẽ chiêu đãi cẩn thận, mọi người giải tán, giải tán…"

Bị xua tan xem náo nhiệt mọi người sau, Lý Mộ trong lòng lại phạm vào nan.

Người khác chỉ biết ngồi ôm Đại Chu nữ hoàng, Vạn Yêu nữ vương, Quỷ Vực chi chủ, tựa như là một chuyện tuyệt vời đến cực điểm, ai lại thật sự có thể hiểu chỗ khó của hắn?

Từ trước mắt mà nói, nữ hoàng, Huyễn Cơ, Tô Hòa, phân biệt ở cung điện khác nhau, Lý Mộ đi nơi nào trước, đi nơi nào sau, chính là một vấn đề lớn.

Bây giờ hắn là ở Tô Hòa nơi này, lát nữa là đi tìm nữ hoàng trước, hay là đi tìm Huyễn Cơ trước?

Tô Miêu còn đang quấn quít lấy Lý Mộ, căn bản không biết Lý Mộ lòng tràn đầy ưu sầu, Tô Hòa liếc hắn, như xem náo nhiệt nói: "Ta trái lại muốn xem, chàng làm sao bây giờ…"

Tô Hòa sẽ không cùng nữ hoàng Huyễn Cơ tranh cái gì, nhưng Huyễn Cơ và nữ hoàng hai người, lại là oán hận chất chứa đã lâu, chỉ cần vừa gặp mặt, nhất định đối chọi gay gắt, không ai nhường ai, là khiến Lý Mộ đau đầu nhất.

Đi Huyễn Cơ nơi đó trước, rồi đi chỗ nữ hoàng, nữ hoàng sẽ mất hứng, đi chỗ nữ hoàng trước, rồi tìm Huyễn Cơ, Huyễn Cơ lại sẽ không vui.

Sau khi cẩn thận châm chước, Lý Mộ tính ai cũng không tìm.

Hắn tới chỗ ở của mình, khoanh chân ngồi xuống, vì ứng đối chiến đấu có thể xảy ra bất cứ lúc nào, mang trạng thái của mình điều chỉnh đến đỉnh phong.

Lý Mộ điều tức chỉ một lát, không gian bên người dao động một trận, bóng người nữ hoàng bỗng dưng hiện ra.

Nàng tựa như không quá vui vẻ, nhíu mày nhìn Lý Mộ, Lý Mộ đứng dậy đi qua, giả ngu hỏi: “Bệ hạ sao lại tới đây?”

Chu Vũ liếc hắn, không vui nói: “Chàng không đến tìm trẫm, trẫm cũng không thể tới tìm chàng sao?”

Lý Mộ thở dài, nói: “Ta không phải ý tứ này, chỉ là đại chiến sắp nổi lên, ma đạo thực lực cường đại, ta phải mang pháp lực điều chỉnh đến đỉnh phong, mới có sức chiến một trận với ma đạo chư tổ…”

Chu Vũ quả nhiên bị Lý Mộ dời đi đề tài, có chút đau lòng nhìn hắn, nói: “Đây là kiếp nạn chung của mười châu, chàng không cần mang toàn bộ trọng trách đều đặt ở trên người chàng, như vậy sẽ rất mệt…”

Hết chương 1082.

Chương 1083. Tiến đến (2)

Năng lực càng lớn, trách nhiệm càng lớn, Lý Mộ tuy đạo bói toán không bằng Thiên Cơ Tử, nhưng cũng có thể mơ hồ cảm ứng được, mười châu đại lục sắp đối mặt, là một hồi hạo kiếp cực lớn, mọi người đều phải toàn lực ứng phó, mới có thể có một tia cơ hội thắng lợi.

Lý Mộ nắm tay nữ hoàng, nói: "Có các nàng ở bên người ta, thì không mệt một chút nào cả."

Ngoài cửa, hai bóng người chờ đợi hồi lâu đi vào. Huyễn Cơ nhìn Chu Vũ trước một cái, nói: "Nói trước, lần này có chuyện quan trọng hơn, ta không muốn tranh cãi với ngươi…"

Chu Vũ liếc lại nàng một cái, thản nhiên nói: "Ngươi cho rằng trẫm muốn tranh cãi với ngươi sao?"

Ánh mắt hai người nhìn nhau, tựa như có một lực lượng vô hình va chạm ở trên không, rất nhanh lại tan biến vào vô hình. Các nàng một trái một phải đứng ở bên cạnh Lý Mộ, quay đầu về hướng khác nhau.

Có thể có cục diện như vậy, Lý Mộ đã rất vui mừng, sau đó, hắn mang một ít kế hoạch cùng an bài trên chi tiết báo cho các nàng, lại nói: "Đến lúc đó, Huyễn Cơ nàng phải đi theo Tô tỷ tỷ, đừng rời khỏi tỷ ấy quá xa, bệ hạ cùng ta…"

Đối với Lý Mộ an bài, Huyễn Cơ hơi bĩu môi, lại cũng không nói gì thêm.

Lấy thực lực của nàng, cho dù theo bên người Lý Mộ, cũng không giúp được hắn cái gì, nàng có thể làm, chỉ là bảo vệ tốt bản thân nàng, không để Lý Mộ phân thần.

Nữ hoàng và Huyễn Cơ tạm thời đình chiến, mấy ngày kế tiếp, Lý Mộ luôn luôn cố hết sức tăng lên thực lực của các nàng. Trong thiên thư Huyền Tông, đạo pháp biến hóa vô cùng, Lý Mộ và các nàng cùng nhau bế quan tìm hiểu, thẳng đến một khắc nào đó, hắn cảm nhận được khí tức của Hắc Long nhất tộc.

Bọn Ngao Phong mấy ngày nay luôn luôn cố hết sức tìm kiếm quỷ đảo. Lý Mộ thu hồi thiên thư, thân thể biến mất ở tại chỗ, khi xuất hiện lần nữa, đã đứng ở trên một tảng đá ngầm bờ biển Nam Hải.

Cuối tầm mắt, một mớn nước đang hướng về bên này lan tràn, rất nhanh đã đến bờ biển.

Bao gồm Ngao Phong ở trong, bốn đại trưởng lão Hắc Long nhất tộc dẫn dắt một hải đảo trôi nổi, mớn nước kia, chính là hải đảo ở trong nước di động tạo thành.

Lý Mộ hỏi: "Có tin tức quỷ đảo?"

Ngao Phong nhìn hải đảo trôi nổi trên mặt biển đó, hỏi: "Cái này có phải hay không?"

Lý Mộ nhìn nhìn hải đảo đó, lại nhìn nhìn Ngao Phong, hỏi: "Ngươi nói xem?"

Quỷ đảo là tổng đàn ma đạo, trên đó tụ tập lượng lớn cường giả ma đạo, cho dù là tứ hải Long tộc tập hợp, cũng không cách nào mang quỷ đảo về.

Hòn đảo này, tuy cũng là một hòn đảo di động quái dị, nhưng hiển nhiên không có chút quan hệ với quỷ đảo.

Ngao Phong mặt lộ vẻ khó xử, nói: "Chúng ta tìm khắp Nam Hải, chỉ tìm được một hòn đảo này có thể tự mình di động, trôi nổi ở trên mặt biển, liền mang về cho ngươi…"

Lý Mộ chỉ có thể khoát tay, nói: "Thôi, không cần tìm nữa, bảo bọn họ cũng trở về đi, từ giờ trở đi, các ngươi cứ ở lại chỗ này, nơi nào cũng không cần đi nữa."

Ở trước khi ma đạo Nhất tổ cùng Nhị tổ tấn thăng, quỷ đảo thực lực mỏng yếu nhất, chỉ sợ sẽ không dễ dàng bị phát hiện, nếu lại để tứ hải Long tộc phân tán ra, nơi này sẽ tổn thất một bộ phận chiến lực rất lớn, không thể để bọn họ tiếp tục ra ngoài.

Ánh mắt Lý Mộ nhìn về phía bị hòn đảo to lớn đám Ngao Phong mang về, đảo này so với hải đảo khác không có gì khác nhau, trên đảo cỏ cây tươi tốt, cũng có chút động vật loại nhỏ, một điểm duy nhất kỳ quái là, đảo này là hoàn toàn trôi nổi ở

trên mặt biển, một điểm này, quả thật cực kỳ tương tự với quỷ đảo.

Lý Mộ ngay từ đầu cho rằng, quỷ đảo là bị ma đạo dùng trận pháp trôi nổi ở mặt biển, bây giờ xem ra, tựa như cũng không phải, bởi vì trên hòn đảo này không có một chút dấu vết trận pháp.

Đảo bình thường, nên là đất liền từ đáy biển kéo dài lên, không có khả năng chỉ bằng vào sức nổi có thể trôi nổi ở mặt biển, trong lời đồn, ba tòa tiên sơn cất giấu bí mật vĩnh sinh, trái lại là trôi nổi ở trên mặt biển di động khắp nơi, nhưng hòn đảo nhỏ này trừ có thể nổi lên thì thường thường không có gì lạ, thấy thế nào cũng không có liên hệ gì với tiên sơn.

Lý Mộ lấy thổ độn vào bên trong hải đảo, vẫn như cũ chưa phát hiện cái gì khác thường.

Thế giới to lớn, không gì lạ không có, nếu là lúc khác, hắn có thể sẽ cẩn thận nghiên cứu một chút huyền bí trong đó, nhưng bây giờ hiển nhiên không phải thời điểm. Lý Mộ mang sức chú ý từ trên đảo này thu hồi. Ngao Phong thở dài, nói: "Nếu không, chúng ta lại đi tìm chút nữa?"

Nếu là tìm được quỷ đảo, tuổi thọ toàn tộc đều sẽ nhiều thêm một giáp, đối với Hắc Long nhất tộc mà nói, ý nghĩa trọng đại, lão thật sự là không muốn bỏ cuộc.

Ngao Phong vừa mới dứt lời, thân thể Lý Mộ hơi chấn động, ánh mắt nhìn phía sâu trong Nam Hải, thấp giọng nói: "Không cần…"

Ngao Phong còn muốn tranh thủ thêm chút, đột nhiên cũng như là cảm ứng được cái gì, quay ngoắt đầu lại, nhìn phía biển sâu.

Ở sâu trong Nam Hải, một đường màu đen, đang hướng về nơi này lan tràn đến.

Mảnh thiên địa kia phương xa, trong phút chốc phong vân biến sắc, vô tận mây đen quay cuồng, mặt biển cũng từ bình tĩnh biến thành nổi sóng mãnh liệt, nhấc lên sóng cao mấy chục trượng, lao tới bên bờ.

Đỉnh sóng to, một hòn đảo lơ lửng trên đó, trên đảo vô số bóng người đồ đen đứng thẳng, những bóng người đồ đen này tản mát ra từng đạo khí tức cường đại, hướng về bờ biển thổi quét đến.

Ánh mắt Lý Mộ vượt qua trăm dặm, thấy được ba bóng người đứng dẫn đầu phía trước hòn đảo.

Hắn thấy U Tuyền, thấy Nguyên La, còn thấy được một thanh niên tà dị đứng ở giữa bọn họ.

So sánh với những cường giả ma đạo kia, trên thân ba người không có một chút khí tức dao động, tựa như phàm nhân, giờ khắc này, trong mắt Lý Mộ, chỉ còn lại có ba người này.

Hầu như là ở trong cùng thời điểm, phía sau Lý Mộ, mấy chục dải cầu vồng lướt qua không trung, rợp trời rợp đất hướng về bờ biển, hạ xuống bên cạnh Lý Mộ.

Khí tức trên thân mấy chục vị cường giả cảnh giới thứ bảy tản mát ra, cũng khơi dậy một bức tường sóng biển, hướng về phía trước thổi quét đi.

Cuối cùng, hai bức tường nước va chạm, sau khi phát ra động tĩnh kinh thiên động địa, đều hóa thành hơi nước, mặt biển tạm thời khôi phục bình tĩnh, quỷ đảo cũng dừng di động, lẳng lặng trôi nổi ở chỗ cách bờ biển mười dặm.

Trong phút chốc, thiên địa một mảng im lặng.

Nhưng loại im lặng này, cũng chỉ dừng lại khoảnh khắc.

Ầm!

Ngay sau đó, mười dặm hải vực này ầm ầm nổ tung, nước biển ở trong nháy mắt bốc hơi, lộ ra nham thạch đáy biển, cùng với thi thể vô số cá tôm Thuỷ tộc, sau đó, nước biển cuốn ngược, một lần nữa lấp đầy mảnh hải vực này, trừ sóng biển cuồn cuộn, tựa như vừa rồi cái gì cũng chưa xảy ra.

Hết chương 1083.

Chương 1084. Con bài chưa lật thật sự của Lý Mộ (1)

Nhưng một bầu không khí áp lực đến cực điểm, lại hướng về bốn nhanh chóng khuếch tán.

Trên bầu trời, vô số đàn chim hướng về nơi xa bay đi, dưới biển, vô số Thuỷ tộc liều mạng hướng về biển sâu chạy trốn, trên đất liền, các loại chuột bọ rắn rết cũng đang điên cuồng rời xa nơi này, cảnh tượng như tận thế, lấy nơi đây làm trung tâm nhanh chóng lan tràn…

Bờ Nam Hải, lâm vào yên tĩnh như chết.

U Tuyền mở miệng, đánh vỡ sự yên tĩnh, ánh mắt lão tập trung Bạch Đế phía trước đám người, giọng điệu có chút cảm khái, lại có chút tiếc nuối, chậm rãi nói: “Bạch Đế, ngươi vẫn lựa chọn đối địch với chúng ta.”

Bạch Đế chưa mở miệng, khi nhìn thấy ba người bọn U Tuyền, gã liền biết, Lý Mộ không lừa gã.

Đối diện có ba vị tồn tại tu vi không kém gì gã, nếu gã cũng đứng ở một bên đối diện, cân bằng của hai bên sẽ bị hoàn toàn đánh vỡ, ma đạo sẽ không chút hồi hộp thống trị mười châu, mà đến lúc đó, tình cảnh của gã, cũng sẽ không do gã quyết nữa.

Ma đạo Tam tổ lơ lửng trên quỷ đảo, khí thế cuồn cuộn thổi quét đến, Thiên Cơ Tử và Bạch Đế đứng ở tận cùng phía trước đám người, cũng tỏa ra khí thế toàn thân chống lại nó, nhưng hai người chung quy so ra kém ba người, thân thể Huyền Thiên, Nguyên La, U Tuyền không chút dao động, Bạch Đế cùng Thiên Cơ Tử lại đều lui hai bước.

U Tuyền nhìn về phía Thiên Cơ Tử, trên khuôn mặt già nua hiện ra một tia trào phúng, hỏi: “Thiên Cơ Tử, một lần này, ngươi còn có thể bảo vệ được hắn sao?”

Thiên Cơ Tử thản nhiên thở ra, thở dài: “Huyền Thiên, Nguyên La, U Tuyền, các ngươi thật sự muốn cho mười châu lại lâm vào hạo kiếp vạn năm trước sao?”

Cho đến ngày nay, nhắc tới việc vạn năm trước, trên mặt U Tuyền vẫn như cũ lộ ra hận ý khắc cốt. Ánh mắt lão sắc bén, nói từng chữ một: "Các ngươi cũng xứng nhắc tới với bản tôn hạo kiếp vạn năm trước. Vạn năm trước, nếu không phải Thánh Tông cả tông tử chiến, bây giờ chủ nhân mười châu đại địa nên là dị thú, không phải các ngươi!"

Thiên Cơ Tử nhìn lão, chậm rãi nói: "Thánh Tông từng vì mười châu làm ra cống hiến không thể xóa nhòa, nhưng một vạn năm qua, sinh linh mười châu chết ở trong tay các ngươi, lại có tội gì, các ngươi từng thế hệ truyền thừa ký ức, chẳng lẽ vì trút giận…"

Lúc này, U Tuyền cổ quái nhìn lão một cái, nói: "Chúng ta từng thế hệ truyền thừa ký ức, ngươi làm sao không phải. Ở phương diện này, ngươi và chúng ta không có khác nhau, ta nói không sai chứ, Thiên Cơ thượng nhân?"

Lời của U Tuyền, khiến Thiên Cơ Tử cúi đầu lâm vào trầm mặc.

Cùng lúc đó, thái thượng trưởng lão cùng với chưởng giáo của đạo môn lục tông, nhất là các cường giả Huyền Tông, đều dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Thiên Cơ Tử.

Bọn họ có một số người, giờ phút này còn hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, Thiên Cơ Tử cùng U Tuyền đối thoại, bọn họ một câu cũng nghe không hiểu.

Cũng có một bộ phận người biết tình huống, chậm rãi nhìn phía Thiên Cơ Tử, mặt lộ vẻ chấn động.

Phù Đạo Tử cùng hai vị thái thượng trưởng lão khác của Phù Lục phái liếc nhau, lẩm bẩm: "Nếu lão phu không nhớ lầm, sáng phái tổ sư Huyền Tông, đạo hiệu tựa như là Thiên Cơ thượng nhân…"

Trong mắt Lý Mộ cũng hiện lên kinh nghi, dựa theo ý trong lời của U Tuyền, chẳng lẽ Thiên Cơ Tử cũng là một vị lão quái vật vạn năm trước, lão cũng đang dùng phương pháp ma đạo, từng thế hệ truyền thừa ký ức?

Đối mặt U Tuyền chất vấn, Thiên Cơ Tử chậm rãi ngẩng đầu, vẫn chưa phủ nhận, nói: "Nếu các ngươi là vì Thánh

Tông bị diệt mà trút giận, một vạn năm đã trôi qua, ức vạn sinh linh mười châu chết vào tay các ngươi, chẳng lẽ oán khí của các ngươi còn chưa tắt?”

“Tắt?” Ngọn lửa âm u kịch liệt chớp lên trong mắt U Tuyền, trào phúng: “Một vạn năm trước, đạo lữ, con cái của ta, đều chết vào tay dị thú, sư phụ, sư thúc, sư bá ta, tự bạo thân thể thần hồn, đồng quy vu tận với dị thú, tông môn của ta, vì diệt trừ dị thú, mười vạn đệ tử, cuối cùng chỉ còn lại không đến trăm người, các ngươi lại làm cái gì, phụ thân của ngươi cùng những người đó chính đạo các ngươi, tìm được đào nguyên, chặt đứt con đường thông thiên, mang dị thú để lại cho chúng ta, ngươi có tư cách gì đến chỉ trích chúng ta?”

Theo U Tuyền mở miệng, một đám cường giả phía sau Lý Mộ, trên mặt lộ ra nét mờ mịt.

Lời ma đạo Tam tổ nói, bọn họ nghe không hiểu, nhưng bọn họ lại có thể đoán ra, trong đó ẩn chứa một bí mật to lớn, dị thú, Thánh Tông, chính đạo… Vạn năm trước, rốt cuộc có bí mật nào?

Tất cả mọi người đều trầm mặc tự hỏi, ở đây một lần nữa lâm vào tĩnh mịch.

Trong một mảng tĩnh mịch, trên quỷ đảo, một bóng người màu xám bay về phía Thiên Cơ Tử, tiếng Nguyên La vang vọng toàn bộ hải vực: “Thiên Cơ Tử, hai trăm năm trước, bổn tọa thua vào tay ngươi, ngươi ta hôm nay tái chiến, giải quyết nhân quả năm đó…”

Theo Nguyên La bay ra, trên không trước mặt hắn ngưng tụ ra một cây kiếm tử khí.

Kiếm này thân kiếm màu xám, dài nghìn trượng, hướng về chỗ Thiên Cơ Tử đột nhiên chém xuống.

Theo thân kiếm hạ xuống, trên không xuất hiện một vết nứt nghìn trượng, xa xa nhìn lại, như là bầu trời bị chém rách, mũi kiếm tới rất nhanh, chém về phía Thiên Cơ Tử, đồng thời cũng chém về phía Lý Mộ bên cạnh Thiên Cơ Tử, cùng với mấy chục vị Siêu Thoát phía sau hắn.

Một kiếm này, vô luận là cường giả Phật môn hay đạo môn, hoặc là yêu vương Quỷ Vương, thậm chí là Hắc Long nhất tộc, trên mặt đều tự nhiên lộ ra nét sợ hãi.

Uy lực của một kiếm này vượt qua nhận biết của bọn họ.

Ngay cả Lý Mộ không thừa nhận cũng không được, hắn trước mắt, chênh lệch với cảnh giới thứ tám vẫn như cũ rất lớn, nếu là trực diện một kiếm này của Nguyên La, hắn chỉ sợ không thể tiếp được.

Lý Mộ thậm chí không thể xác nhận, một kiếm như vậy, chuông đạo có thể tiếp được mấy lần…

Trong mọi người, duy nhất có thể bảo trì lạnh nhạt, cũng chỉ có Bạch Đế cùng Thiên Cơ Tử.

Đối mặt một kiếm kinh thiên này của Nguyên La, Thiên Cơ Tử phất ống tay áo, trong tay áo bay ra một vật, chính là một cái mai rùa phong cách cổ xưa, trên mai rùa này, hoa văn thiên nhiên đan xen, như là phù văn kỳ dị nào đó.

Sau khi bị Thiên Cơ Tử ném ra, phù văn trên mai rùa chợt lóe, nhanh chóng phóng to, chụp vào đỉnh đầu mọi người.

Mai rùa cùng thanh kiếm khổng lồ va chạm, thời không tựa như có nháy mắt tạm dừng, ngay sau đó, trên mai rùa kia xuất hiện một lỗ thủng, sau đó bay ngược mà quay về.

Nhưng thanh kiếm to lớn màu xám kia cũng hóa thành vô số đốm sáng màu xám, chậm rãi biến mất.

Hai vị cường giả cảnh giới thứ tám giao thủ một lần, tựa như dị thường bình tĩnh, chưa nhấc lên bất cứ gợn sóng nào.

Hết chương 1084.

Chương 1085. Con bài chưa lật thật sự của Lý Mộ (2)

Nhưng ngay sau đó, vô số ngọn núi sau lưng mọi người bỗng nhiên từ sườn núi sụp đổ, khói bụi văng khắp nơi, dưới chân bọn họ, mặt đất nứt nẻ lõm xuống, liếc một cái không nhìn thấy biên giới. Nước biển Nam Hải cuộn ngược về phía sau mấy chục dặm, lộ ra đáy biển khô cạn…

Mà đây, chỉ là dư âm cường giả cảnh giới thứ tám giao phong.

"Nơi này giao cho ngươi." Thiên Cơ Tử quay đầu nhìn Lý Mộ một cái, hóa thành một dải cầu vồng bay về phía Nguyên La, thanh âm vang vọng bầu trời: "Ngươi muốn chiến, lão phu liền chiến!"

Vừa dứt lời, Nguyên La và Thiên Cơ Tử liền không hẹn mà cùng hướng chỗ sâu trong Nam Hải bay đi, hai người thực lực quá mạnh, cho dù là dư âm chiến đấu, cảnh giới thứ bảy hai bên cũng không chịu nổi.

Lấy tốc độ bọn họ, nháy mắt liền biến mất ở cuối tầm mắt mọi người, bao gồm Lý Mộ ở trong, mọi người chỉ có thể cảm nhận được nơi cực xa truyền đến lực lượng thiên địa kịch liệt dao động, ngoài ra, đối với một hồi chiến đấu đó hoàn toàn không biết gì cả.

Lúc này, thanh niên tà dị trong ma đạo Tam tổ chậm rãi hướng phía trước bước ra một bước.

Người này, chính là ma đạo Nhất tổ, Huyền Thiên.

Hắn tuy là Nhất tổ, nhưng thời gian tấn thăng quá ngắn, trong ma đạo tam tổ, U Tuyền mới là người mạnh nhất.

Theo Huyền Thiên đi ra, Bạch Đế trong sự lặng lẽ, cũng bước ra một bước.

Huyền Thiên bình tĩnh nhìn Bạch Đế, hỏi: "Bạch Đế huynh, ngươi muốn ngăn trở ta sao?"

Bạch Đế yêu thi quay đầu nhìn nhìn đám người Yêu tộc vẫn luôn rất cung kính đối với hắn, lại nghĩ tới mấy linh thi vài ngày qua bầu bạn ở bên người hắn, ánh mắt nhìn về phía Huyền Thiên, lần đầu tiên mở miệng.

"Ta, không phải Bạch Đế."

Hắn dang đôi tay, thân thể phình to một vòng, hai mắt biến thành đỏ đậm, mười ngón sinh ra móng tay sắc bén, hai cái răng nanh cũng vươn ra khóe miệng, một khí tức cực đoan nóng bức từ trong cơ thể hắn khuếch tán ra, trừ Lý Mộ, các cường giả chính đạo phía sau hắn nhao nhao tránh lui.

Trong cơ thể Huyền Thiên, sát khí như thực chất trào ra, khiến hắn thoạt nhìn như là sát thần hàng thế, nhìn bóng người hắn, trong lòng mọi người cũng khó tránh được trào ra một cơn rùng mình.

Huyền Thiên nhìn Bạch Đế một cái, thân thể lao thẳng lên trời, Bạch Đế gầm nhẹ một tiếng, cũng lập tức đi qua theo.

Bốn vị cường giả cảnh giới thứ tám, ăn ý chưa chọn chiến trường ở nơi này.

Trên chín tầng trời đã xảy ra chuyện gì, mọi người không thể biết, ánh mắt mọi người đều tụ tập ở trên người ma đạo Tam tổ U Tuyền.

Sau khi Thiên Cơ Tử, Bạch Đế, Huyền Thiên cùng Nguyên La rời khỏi, lão là cường giả cảnh giới thứ tám duy nhất nơi đây, vừa rồi uy lực một kiếm đó của Nguyên La còn khắc thật sâu vào trong đầu mọi người, không thể lau đi, sự cường đại của Hợp Đạo cảnh, tựa như núi cao không thể vượt qua, người ở đây, ai có thể chiến thắng?

Chỉ sợ lão tùy tùy tiện tiện một chiêu thần thông, người ở đây liền phải ngã xuống không ít.

Giờ khắc này, mọi người đều nhìn về phía Lý Mộ, hắn giỏi về sáng tạo kỳ tích, là hy vọng duy nhất của họ.

U Tuyền ánh mắt bình tĩnh nhìn Lý Mộ, thản nhiên hỏi: "Ngũ sư muội ở trong tay của ngươi à, thả nàng ra, giao ra thiên thư, ngươi có thể có một kiểu chết có mặt mũi."

Trong đám người, nữ hoàng, Chu Trọng, Quỷ Phó cùng Phù Đạo Tử tiến lên một bước, đứng ở phía sau Lý Mộ.

Lý Mộ nâng tay, ý bảo bọn họ không cần ra tay, sau đó nhìn về phía U Tuyền, mỉm cười nói: "Huyền Minh là ở trong tay ta, ngươi nếu có bản lãnh, tự mình tới cứu…"

Ánh mắt U Tuyền nhìn chằm chằm Lý Mộ, cũng chưa động thủ, ánh mắt hơi khó hiểu hỏi: "Ngươi dựa vào cái gì cho rằng, ngươi một tên tiểu bối cảnh giới thứ bảy, có thể chống lại bản tôn?"

Lý Mộ thản nhiên nói: "Ngươi lập tức sẽ biết…"

Hắn chưa lấy ra Xạ Nhật cung, cũng chưa lấy ra Phá Thiên thương, bởi vì hắn biết rõ, ở trước mặt thực lực tuyệt đối nghiền áp, những pháp bảo này không đủ để xoay chuyển chiến cuộc.

Hắn chậm rãi bay về phía U Tuyền, sau đó ở nơi nào đó trên không dừng lại.

U Tuyền nhìn hắn, tựa như đang nhìn một con thú bị vây.

Lúc này, chỉ thấy Lý Mộ chậm rãi vươn tay, làm ra một cái thủ ấn kỳ quái.

Giờ khắc này, U Tuyền sâu sắc nhận ra, lực lượng thiên địa dị biến không tầm thường.

Cùng lúc đó, ở sâu trong Nam Hải, Nguyên La dừng giao thủ với Thiên Cơ Tử, đột nhiên quay đầu, giật mình nói: "Đây là cái gì…"

Mà trên chín tầng trời, Huyền Thiên cũng cùng Bạch Đế tạm thời tách ra, hắn cúi đầu nhìn phía dưới, kinh nghi nói: "Là ai, thế mà điều động lực lượng thiên địa khổng lồ như vậy…"

Trên mặt biển, sắc mặt U Tuyền cuối cùng thay đổi, bởi vì lão ở bên người Lý Mộ, đã nhận ra một lực lượng thiên địa khiến lão cũng có chút run rẩy, nhưng kỳ quái là, luồng lực lượng thiên địa này, nhằm vào không phải lão, mà là bản thân Lý Mộ…

“Hắn điên rồi sao!”

Trong lòng U Tuyền lập tức hiện ra ý niệm này, lực lượng thiên địa khổng lồ như thế, ngay cả lão cũng phát hiện nguy cơ sinh tử, Lý Mộ thân ở trong đó, chỉ có thể rơi vào một cái kết cục thân thể linh hồn cùng hủy diệt…

Đột nhiên, Lý Mộ biến đổi thủ thế, môi rung động, tựa như là niệm một cái chân ngôn cực ngắn.

Ngay sau đó, trước mắt U Tuyền, cảnh sắc bỗng nhiên biến đổi.

Vị trí lão ban đầu đứng thẳng xuất hiện bóng người Lý Mộ, mà chính lão, thì xuất hiện ở vị trí Lý Mộ, xuất hiện ở trung tâm lực lượng thiên địa khổng lồ kia.

Phốc!

Cưỡng ép dùng “Tiền” tự quyết của Cửu Tự Chân Ngôn, cùng U Tuyền tu vi hơn xa hắn trao đổi vị trí, Lý Mộ ở trong nháy mắt liền bị thương không nhẹ.

Nhưng cái này cũng khiến người thừa nhận lực lượng thiên địa cắn trả, từ hắn biến thành U Tuyền…

Đây, mới là con bài chưa lật thật sự của hắn.

Người đời thường mượn đao giết người, Lý Mộ là đang mượn thiên đạo giết người.

Lúc này, đối mặt lực lượng thiên địa khổng lồ, ngọn lửa âm u trong mắt U Tuyền đột nhiên nhảy lên, lão muốn thoát đi, nhưng đã không còn kịp.

Vô số đạo lực lượng thiên địa cuồng bạo ùa vào thân thể lão, nguyên thần của lão ở trong nháy mắt đã bị thương nặng, giờ khắc này, U Tuyền thậm chí ngửi được cảm giác tử vong.

Đây là lần đầu tiên sau khi lão tấn thăng cảnh giới thứ tám cảm nhận được tư vị tử vong.

Bóng người nữ hoàng kịp thời xuất hiện ở bên người Lý Mộ, nắm tay hắn, đưa pháp lực mình vào trong cơ thể Lý Mộ.

Bên kia, bóng người U Tuyền từ hư không trực tiếp ngã xuống mặt biển. Lão tuy chưa bị trực tiếp gạt bỏ, nhưng cũng đã suy yếu đến cực điểm. U Tuyền lau tơ máu khóe miệng, ngẩng đầu nhìn Lý Mộ, thanh âm sợ hãi lại khó có thể tin: "Đây là thần thông gì!"

Hết chương 1085.

Chương 1086. Con đường thông thiên

Giữa trời đất, trừ thanh âm U Tuyền quanh quẩn, tất cả yên tĩnh.

Sự cường đại của cảnh giới thứ tám, mọi người vừa rồi đều đã thấy, đó là một loại chênh lệch bọn họ dùng bất cứ thần thông, bất cứ pháp khí nào cũng không thể bù lại.

Nguyên La vừa mới tấn thăng đã mạnh như thế, huống chi là U Tuyền đã sớm tiến vào cảnh giới thứ tám không biết bao lâu.

Nhưng mạnh như ma đạo Tam tổ U Tuyền, thế mà ngay cả ra tay cũng chưa kịp ra tay, đã lưu lạc đến kết cục như thế, mà đối thủ của lão, chỉ có cảnh giới thứ bảy.

Giờ khắc này, không chỉ U Tuyền, trong đầu mọi người đều có một vấn đề quanh quẩn.

"Đó là thần thông gì?"

Lý Mộ đương nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội này. Thiên Cơ Tử từng nói, hắn chống lại U Tuyền, phần thắng là bốn sáu, mặc dù là hắn sáu, U Tuyền bốn, cũng vẫn có khả năng rất lớn, không thể một chiêu diệt sát lão.

Cho nên hắn đã sớm làm tốt chuẩn bị chém thêm.

Hắn tâm niệm khẽ động, Xạ Nhật cung đã xuất hiện ở trong tay, Lý Mộ mang nó giao cho nữ hoàng phía sau. Chu Vũ không do dự, lập tức cài cung bắn ra một mũi tên, một mũi tên ánh sáng màu vàng gào thét lao qua, hướng thẳng đến U Tuyền đang bị thương nặng.

Sau khi thừa nhận thiên đạo cắn trả của Đạo Đức Kinh, U Tuyền tuy chưa ngã xuống, nhưng đã là nỏ mạnh hết đà, một mũi tên này, đủ để mang lão triệt để gạt bỏ.

Nhưng ngay tại lúc mũi tên Xạ Nhật cung bắn nhanh tới trước người U Tuyền, không gian nơi đó dao động một trận, bóng người Huyền Thiên hiện ra.

Hắn vươn tay, đột nhiên vươn ra, bắt được mũi tên màu vàng đó.

Theo sau, Huyền Thiên chợt nắm tay, mũi tên đó liền trực tiếp sụp đổ.

Lấy tu vi cảnh giới thứ bảy bắn ra mũi tên Xạ Nhật cung, vẫn không thể tạo thành uy hiếp đối với Hợp Đạo cường giả.

Nhưng mặc dù là Huyền Thiên thoải mái bóp nát mũi tên này, ở sau khi cứu U Tuyền, cũng dùng vẻ mặt chấn động đến cực điểm nhìn Lý Mộ. Chiến đấu vượt cảnh giới, đối với bọn họ mà nói cũng không hiếm thấy, chư tổ ở trong năm tháng dài lâu, không chỉ một lần vượt cảnh giới giết địch, nhưng đó đều là lúc cấp thấp, bọn họ chưa bao giờ thấy, có người có thể lấy Siêu Thoát giết Hợp Đạo, cái này trái với nhận biết của bọn họ đối với tu hành…

Một chớp mắt sau, bóng người Bạch Đế, Thiên Cơ Tử, Nguyên La cũng xuất hiện ở nơi này.

Nhìn thấy Huyền Thiên chấn động, U Tuyền bị thương nặng, bọn họ lập tức liền ý thức được vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

Giờ khắc này, tầm mắt mọi người đều hội tụ trên người Lý Mộ.

Lý Mộ cùng nữ hoàng nắm tay mà đứng, ánh mắt nhìn thẳng Huyền Thiên cùng Nguyên La, bình tĩnh hỏi: “Kế tiếp, các ngươi ai còn muốn thử, Nhất tổ Huyền Thiên, hay là Nhị tổ Nguyên La?”

Huyền Thiên cùng Nguyên La nghe vậy, mang theo U Tuyền bị thương nặng, thân hình vội vàng thối lui.

Tuy cho tới bây giờ, bọn họ còn chưa biết Lý Mộ là như thế nào đả thương U Tuyền, trước mắt bọn họ còn có thể chống lại Thiên Cơ Tử Bạch Đế, nếu là lại một vị nữa bị thương nặng, cân bằng cảnh giới thứ tám hai bên sẽ lập tức bị đánh vỡ, đến lúc đó, bọn họ chắc chắn thất bại…

Thiên Cơ Tử lơ lửng trên không, nhìn Nguyên La U Tuyền, nói: “Dừng tay đi, kết cục lưỡng bại câu thương, chẳng lẽ là

các ngươi hy vọng nhìn thấy?”

Huyền Thiên cùng Nguyên La sắc mặt âm trầm, vạn năm mưu tính mới chờ được giờ khắc này, vốn là một trận chiến mười phần nắm chắc chín, xuất hiện Lý Mộ biến số lớn nhất này, vừa mới bắt đầu, liền đã thất bại.

Bạch Đế cùng Thiên Cơ Tử, hoàn toàn có thể chế trụ hai người bọn họ, mà cường giả còn lại của ma đạo, so sánh với liên minh chính đạo, ở trên số lượng ở vào hoàn cảnh xấu, huống chi, đối phương còn có Đại Chu nữ hoàng, Quỷ Phó, lão giả kia của Phù Lục phái, cùng với một người trung niên khác, lấy nhãn lực Huyền Thiên cùng Nguyên La, liếc một cái liền có thể nhìn ra, bốn người này, chỉ có Huyền Minh mới có sức chiến một trận với bọn họ.

Lại thêm Hắc Long nhất tộc, sau khi U Tuyền mất đi chiến lực, bọn họ đã không có bất cứ cơ hội nào.

Kế hoạch muốn từ trong tay Lý Mộ cướp lấy thiên thư, mở lại Thiên Môn, cũng phải theo đó thất bại.

Nếu không phải vạn năm trước, người chính đạo đã hủy diệt con đường thông thiên, đệ tử Thánh Tông cần gì phải ở chỗ này, tử chiến với dị thú, cuối cùng cả tông bị diệt.

Vạn năm qua, bọn họ những người còn sót lại sống trộm này, chỉ có một mục tiêu.

Mở lại Thiên Môn, sau đó huyết tế toàn bộ sinh linh mười châu, bù lại vạn năm tu vi, tiến vào đào nguyên, báo mối thù bằng máu cho mười vạn đồng môn Thánh Tông.

Vì giờ khắc này, bọn họ đã đợi một vạn năm, hôm nay nếu thất bại, không biết còn phải đợi thêm bao lâu, trong lòng hai người cực không cam lòng.

Huyền Thiên sau khi hít sâu vài cái, quyết định thật nhanh nói: “Lui!”

Vạn năm thời gian, bọn họ đã sống qua, không để ý chịu đựng thêm một vạn năm nữa, tỉ mỉ cùng cẩn thận, mới là nguyên nhân căn bản Thánh Tông có thể kéo dài vạn năm.

Nhưng, ngay tại lúc hai người chuẩn bị dẫn đám người ma đạo rút lui, phía sau bỗng nhiên truyền đến thanh âm suy yếu của U Tuyền.

"Chậm!"

Thanh âm này tuy suy yếu, nhưng ẩn chứa kích động, kinh ngạc, cùng với khó có thể tin.

Ánh mắt U Tuyền nhìn về phía mặt biển bên dưới, không đè nén được kích động trong thanh âm, run giọng nói: "Các ngươi xem, đó là cái gì!"

Ánh mắt Nguyên La cùng Huyền Thiên nhìn phía dưới, ở trên mặt biển, thấy được một hòn đảo di động.

Bởi vì vừa rồi đại chiến, trên mặt biển cuộn sóng phập phồng, hòn đảo kia liền theo cuộn sóng phập phồng bất định, vừa rồi mọi người đều bị chiến đấu hấp dẫn toàn bộ chú ý, căn bản chưa có ai phát hiện đảo này.

Cùng lúc nhìn thấy đảo này, Nguyên La và Huyền Thiên đều mặt lộ vẻ mừng như điên.

Vẻ mặt ba người biến hóa chưa giấu diếm được Lý Mộ, hắn rất nhanh liền ý thức được ngọn nguồn, ánh mắt nhìn phía mặt biển nơi nào đó của Nam Hải. Ở nơi đó, một hòn đảo ở trong sóng biển phập phồng, chính là hòn đảo nổi bọn Ngao Phong từ chỗ sâu trong Nam Hải mang đến.

Lúc này, Huyền Thiên đã bay đến phía trên hòn đảo nổi đó.

Nguyên La cùng U Tuyền, cũng nhanh chóng khống chế quỷ đảo, đi tới bên cạnh đảo nổi kia.

Lúc này, Huyền Thiên vươn ngang hai tay, một vật khổng lồ bị hắn từ hồ thiên không gian chuyển ra, nặng nề rơi ở trên mặt biển, bắn tung lên bọt sóng cao mấy chục trượng.

Đó thế mà cũng là một hòn đảo, đảo này sau khi xuống nước, thế mà lại cùng quỷ đảo và hòn đảo nổi kia ở hai bên, lơ lửng ở trên mặt biển.

Ba hòn đảo tập hợp, ma đạo tam tổ cảm xúc kích động. Lý Mộ theo bản năng nhận thấy có chỗ nào không đúng, nhưng

hắn lại đối với điều này hoàn toàn không biết gì cả.

Hết chương 1086.

Chương 1087. Đào nguyên (1)

Thiên Cơ Tử ở sau khi ngẩn ra một cái chớp mắt, trên mặt bỗng nhiên lộ ra nét giật mình, lẩm bẩm: “Thì ra là thế, thì ra là thế…”

Lý Mộ quay đầu hỏi: “Có ý tứ gì?”

Không đợi Thiên Cơ Tử mở miệng, Huyền Thiên liền cười to nói: “Côn Lôn ơi Côn Lôn, chúng ta tìm ngươi một vạn năm, không ngờ ngươi lại ở đây!”

Ánh mắt Lý Mộ khẽ lóe lên: “Côn Lôn…”

Côn Lôn, một trong ba ngọn tiên sơn trong truyền thuyết, trong lịch sử vô số tu hành giả ra biển tìm kiếm, nghe nói đã tìm được ba tòa tiên sơn, có thể thăm dò bí mật trường sinh. Khi Lý Mộ mới vào giới tu hành, ở trên vô số quyển sách từng nhìn thấy miêu tả như vậy.

Hắn cho rằng đó chỉ là lời đồn, không ngờ Côn Lôn lại thật sự tồn tại, tiên sơn trong lời đồn, lại là không bắt mắt như thế, khó trách chưa có một vị tu hành giả nào tìm được…

Nếu hòn đảo này chính là Côn Lôn trong truyền thuyết, như vậy quỷ đảo và hòn đảo kia Huyền Thiên từ hồ thiên không gian đưa ra, chính là…

Phương Trượng cùng Bồng Lai!

Ai có thể ngờ được, ở trong các loại truyền thuyết, ba tòa tiên sơn thần bí vô cùng, lại là hòn đảo nhỏ không bắt mắt như thế, hơn nữa có hai tòa, còn nắm giữ ở trong tay ma đạo.

Hắc Long nhất tộc dưới tình huống phụng lệnh Lý Mộ, ra biển tìm kiếm quỷ đảo, không khéo thế nào mang một tòa cuối cùng mang trở về.

Lý Mộ lần nữa nhìn thấy phản ứng của ma đạo tam tổ, trong lòng bỗng nhiên sinh ra một loại dự cảm không ổn.

Giờ phút này, ba hòn đảo nổi, đã ở dưới ba người bọn Huyền Thiên khống chế, nối liền ở cùng một chỗ. Ba hòn đảo tuy hình dạng khác nhau, nhưng mặt ngoài lại có thể bù trừ, cứ

như vậy ghép lại cùng nhau, tựa như chúng nó vốn chính là một thể.

Ba đảo nối liền, ngay sau đó, chỗ trung tâm hòn đảo, một cột sáng màu vàng phóng lên cao, lao thẳng lên trời, trên bầu trời xuất hiện một vòng xoáy thật lớn, cũng bắt đầu chậm rãi vận chuyển.

Từ ma đạo tam tổ phát hiện đảo nổi, lại đến ba hòn đảo hợp nhất, cột sáng phóng lên trời, vòng xoáy xuất hiện, chỉ xảy ra ở thời gian cực ngắn.

Ngắn đến mức mọi người ở đây không kịp phản ứng, cũng không biết phản ứng như thế nào.

Nhìn vòng xoáy trên bầu trời, Huyền Thiên nhịn không được cười ha ha, thanh âm quanh quẩn ở toàn bộ bờ Nam Hải: "Ha ha ha, các ngươi đã hủy diệt con đường thông thiên lại như thế nào, vạn năm sau, còn không phải bị chúng ta đúc lại. Thuần Dương Tử, Huyền Thành đạo nhân, Chân Nhất lão đạo, Vô Ưu tán nhân, các ngươi tốt nhất còn sống, rồi có một ngày, ta muốn dùng đầu các ngươi, huyết tế mười vạn đồng môn Thánh Tông ta!"

Vạn năm qua, ma đạo không chỉ tìm kiếm thiên thư, còn đang tìm kiếm ba hòn đảo.

Thiên thư cũng không phải phương pháp duy nhất tiến vào đào nguyên, con đường thông thiên sớm nhất, có liên quan với ba tòa tiên sơn.

Nhưng biển lớn mênh mông, tìm kiếm một hòn đảo nhỏ không hề bắt mắt, hơn nữa vị trí cũng không cố định gian nan cỡ nào. Vạn năm qua, bọn họ lục tục tìm tìm được Phương Trượng, tìm được Bồng Lai, lại mãi chưa có tung tích Côn Lôn.

Ngay tại lúc bọn họ cho rằng lần hành động này đã thất bại, thế cục lại xuất hiện nghịch chuyển như thế.

Ánh mắt ba người nhìn chằm chằm vòng xoáy trên bầu trời, mắt lộ ra hào quang nóng cháy.

Ánh sáng vàng qua đi, trên bầu trời xuất hiện vòng xoáy quá mức rung động, mặc kệ là cao thủ ma đạo, hay là cường giả chính đạo, đều mắt không chớp nhìn chằm chằm vòng xoáy chậm rãi chuyển động, bị hấp dẫn toàn bộ tâm thần.

Theo vòng xoáy chậm rãi chuyển động, có một loại lực lượng kỳ dị từ trong vòng xoáy trào ra.

Cảm nhận được loại lực lượng kỳ dị đó, hai mắt Lý Mộ đột nhiên trợn lên, bật thốt lên nói: "Đây là…"

Lực lượng đó từ trong vòng xoáy trào ra, cùng lực lượng trong Thâu Thiên Đại Trận cực kỳ tương tự, rất nhanh, liền lan tràn đến bên cạnh mọi người.

Một nháy mắt sau, Lý Mộ chấn động phát hiện, pháp lực hắn đã nhiều ngày chưa có tăng trưởng, thế mà có một tia dấu hiệu đột phá. Lý Mộ cùng nữ hoàng liếc nhau, từ trong ánh mắt của nàng, thấy được nét chấn động tương tự.

Giờ phút này, có loại cảm giác này, không chỉ hai người bọn họ.

Hầu như toàn bộ cường giả nơi đây, mặc kệ chính đạo ma đạo, đều đã nhận ra dấu hiệu pháp lực trong cơ thể tăng trưởng. Ngao Phong ở sau khi ngẩn ra một phen, phát hiện lão có dấu hiệu tăng trưởng, không chỉ pháp lực, còn có tuổi thọ.

Lực lượng từ trong vòng xoáy trào ra, không chỉ có thể tăng tiến tu vi, còn có thể tăng trưởng tuổi thọ!

Giờ khắc này, toàn bộ cường giả ở đây, nhìn vòng xoáy trên bầu trời, trong mắt lộ ra khát vọng mãnh liệt.

Ở mười châu đại lục linh khí đã cực kỳ loãng, thế giới sau vòng xoáy kia, đối với bọn họ có trí mạng hấp dẫn.

Huyền Thiên, Nguyên La, U Tuyền, ma đạo tam tổ càng ở ngay sau đó liền bay về phía vòng xoáy kia, chỉ có ở ngay thời gian đầu tiên tiến vào đào nguyên, chiếm trước tiên cơ, mới có thể độc chiếm con đường thông thiên, ngăn cản người khác tiến vào.

Hít một ngụm khí đào nguyên, đã có thể làm bình cảnh của bọn họ buông lỏng, chỉ cần ở đào nguyên tu hành một đoạn

thời gian, tu vi liền có thể tăng vọt, đến lúc đó, vô luận là Thiên Cơ Tử, Bạch Đế hay là Lý Mộ, đều sẽ không phải đối thủ của bọn họ.

Đến lúc đó, sự sống chết của ức vạn sinh linh ở mười châu, chỉ ở một ý niệm của bọn họ.

Chỉ cần mang tất cả bọn họ hiến tế hết, liền có thể bù lại tu vi lạc hậu của bọn họ trong vạn năm, vào đào nguyên báo thù cả tông là điều trong tầm tay.

Ma đạo tam tổ mặt lộ vẻ kích động, lấy độn tốc nhanh nhất hướng vòng xoáy đó tiếp cận.

Nhưng, khi bọn họ bay tới một nửa khoảng cách, thân thể lại khựng lại, đều ngẩng đầu nhìn về phía vòng xoáy.

Trong vòng xoáy kia không biết từ khi nào xuất hiện một gợn sóng, hơn nữa còn đang không ngừng mở rộng, tựa như có cái gì muốn từ vòng xoáy chui ra, cùng lúc đó, một áp lực vô hình khuếch tán, đánh gãy ba người U Tuyền tiến lên.

Ngay sau đó, từ trong gợn sóng không ngừng khuếch tán kia thò ra một cái đầu thật lớn.

Đây là một cái đầu thú, giống ngựa không phải ngựa, đầu mọc sừng nhọn, dưới cổ còn bao trùm vảy màu đen, mười châu đại lục, chưa bao giờ có sinh vật hình dạng như vậy.

Con thú này cái đầu cực kỳ lớn, chỉ một cái đầu đã dài mười trượng, đầy đủ thân thể, sợ là ít nhất cũng khổng lồ trăm trượng.

Mà khí tức trên thân nó tản mát ra, thế mà có thể so với bọn Bạch Đế cùng Huyền Thiên.

Đây là một con dị thú cảnh giới thứ tám, cùng dị thú nào đó Lý Mộ ở trong thiên thư từng gặp giống nhau như đúc…

Hết chương 1087.

Chương 1088. Đào nguyên (2)

Ma đạo tam tổ thấy vậy, đột nhiên biến sắc, trong miệng Huyền Thiên càng truyền ra thanh âm vô cùng kinh sợ: “Bác Thú, trong đào nguyên vì sao sẽ có Bác Thú tồn tại!”

Cổ có thú, bộ dạng như ngựa, thân trắng đuôi đen, một sừng, răng vuốt hổ, âm như tiếng trống, tên nó là Bác.

Bác Thú là một loại thượng cổ dị thú, nó giống với hung thú khác, trời sanh tính hung tàn, ở thời kì thượng cổ tàn phá đại địa, vô số nhân loại cùng tu hành giả chết bởi nó, nhưng từ sau khi Thánh Tông hy sinh mười vạn đệ tử, trả giá tông môn bị diệt, tiến hành một trận chiến cuối cùng với dị thú, Bác Thú liền giống với dị thú khác, hoàn toàn diệt sạch, mười châu đại địa, trong vạn năm không có một con Bác Thú nào xuất hiện nữa.

Đây là từ sau khi dị thú tuyệt chủng, ma đạo tam tổ lần đầu tiên nhìn thấy chủng tộc dị thú vạn năm trước.

Giờ phút này, toàn bộ thân thể Bác Thú kia đã từ trong vòng xoáy chui ra.

Nó giống ngựa, đầu mọc một sừng, thân thể bao trùm vảy dày nặng, bốn vuốt sắc bén như vuốt hổ, sau khi nó từ vòng xoáy hàng lâm, một cỗ khí tức cực đoan hung sát liền hướng về bốn phía khuếch tán ra.

Nhưng, khi nó phát hiện từng đạo khí tức cường đại chung quanh, nhất là đám người Huyền Thiên Nguyên La Bạch Đế, nét hung sát trong mắt rút đi, hiện lên là sự kiêng kị thật sâu, đột nhiên quay đầu, lại từ lốc xoáy chui trở về.

Vòng xoáy trên bầu trời còn đang liên tục vận chuyển, ánh mắt mọi người nhìn về phía nó, lại từ khát vọng biến thành sợ hãi.

“Vừa rồi là cái gì vậy!”

“Trước kia chưa bao giờ gặp, chẳng lẽ đó là dị thú bọn họ nói?”

“Trên đời lại có hung thú cường đại như thế, bọn họ cũng từng tồn tại ở mười châu đại địa sao?”

…

Mọi người nhịn không được lẩm bẩm mở miệng, ba người Huyền Thiên, Nguyên La, U Tuyền tận cùng phía trước, thì mặt lộ vẻ rung động, liên tục lắc đầu: “Không có khả năng, điều đó không có khả năng, dị thú đã tuyệt chủng ở mười châu, chúng ta tự tay diệt trừ chúng nó, đào nguyên sao có khả năng có, chẳng lẽ cũng có dị thú đi đào nguyên…”

Ba người liếc nhau, ngay sau đó, liền không chút do dự hướng vòng xoáy đó bay đi.

Lo lắng ma đạo tam tổ đang chơi quỷ kế gì, Lý Mộ quay đầu nhìn về phía nữ hoàng, nói: “Ở chỗ này chờ ta…”

Nói xong, hắn cũng phi thân lên, theo sát sau hắn, còn có Thiên Cơ Tử cùng Bạch Đế.

Chu Vũ lại chưa nghe lời Lý Mộ, không chút do dự đi qua theo.

Dị thú đó có thể từ trong vòng xoáy xuyên qua, người khác hẳn là cũng có thể. Thời điểm sắp xuyên qua vòng xoáy, Lý Mộ do dự một cái chớp mắt, vẫn không chút do dự bay vào.

Khi xuyên qua vòng xoáy, có cảm giác cách trở rất nhỏ, như là xuyên qua một tầng mặt nước, sau đó, lỗ chân lông toàn thân Lý Mộ đều giãn ra, tham lam hấp thu một loại lực lượng dư thừa đến cực điểm.

Tu vi đình trệ của hắn bắt đầu thong thả tăng trưởng, tuy Lý Mộ còn rất trẻ tuổi, không dự cảm được tuổi thọ giới hạn, nhưng hắn biết rõ, giờ khắc này, tuổi thọ của hắn cũng đang chậm rãi gia tăng…

Trong lời đồn ghi lại không sai, một đầu khác của con đường thông thiên, là thế ngoại đào nguyên thuộc về tu hành giả.

Nhưng loại ý niệm này, chỉ tồn tại trong đầu Lý Mộ một cái chớp mắt.

Hắn ngẩng đầu, phát hiện bọn họ ở một cái không gian rộng lớn vô ngần, nơi này trời là màu xám, tuy nói luồng lực lượng như linh khí kia cực kỳ tràn đầy, nhưng cũng tràn ngập khí hung sát.

Mà nguồn gốc khí hung sát này, cũng bị Lý Mộ rất nhanh tập trung.

Trên mặt đất nơi xa, có dị thú cao trăm trượng đang thong thả hành tẩu, trên bầu trời cũng có vô số dị thú phi hành, liếc một cái, Lý Mộ liền thấy được không dưới mấy chục con dị thú, giống như bọn họ đi vào không phải đào nguyên, mà là sào huyệt dị thú.

Bên cạnh truyền đến khí tức quen thuộc, Lý Mộ biến sắc, quay đầu nhìn về phía nữ hoàng, chấn động nói: "Sao nàng cũng đi theo!"

Chu Vũ liếc hắn, không nói gì, Lý Mộ mặt lộ vẻ bất đắc dĩ, chỉ có thể nắm tay nàng, nói: "Nàng đi theo bên cạnh ta, đừng chạy loạn…"

Trong không gian xa lạ, ma đạo tam tổ nhìn cảnh tượng trước mắt, đầy mặt rung động.

Trên mặt đất, còn có không ít thi thể dị thú, cũng không biết bọn nó đã chết đi bao lâu, tất cả đều đã trở thành hoá thạch, đột nhiên, như là phát hiện cái gì, Lý Mộ bước nhanh về phía trước.

Phía trước, cái trán một dị thú đã chết cắm một cây kiếm.

Kiếm này đã loang lổ vết gỉ, không có linh khí, trên thân kiếm cũng nhiều chỗ tổn hại, một thi thể sớm hóa đá, hai tay nắm kiếm này, tựa như là ở một khắc cuối cùng lúc còn sống, dốc sức mang kiếm đâm vào đầu dị thú.

Một bóng người nhanh chóng bay tới bên người Lý Mộ, Lý Mộ sắc mặt cảnh giác, một bàn tay nắm nữ hoàng, một bàn tay đã kết ấn, nếu Huyền Thiên có bất cứ hành động nào, Lý Mộ lập tức sẽ khiến hắn nếm thử thiên địa đào nguyên cắn trả.

Nhưng, Huyền Thiên lại căn bản không nhìn Lý Mộ, ánh mắt hắn từ trên thi thể hóa đá kia đảo qua, ánh mắt tập trung

trên thanh kiếm đó, hồi lâu sau, mới khàn khàn mở miệng: "Thuần Dương kiếm, Thuần Dương Tử…"

Một bóng người khác bay tới, Thiên Cơ Tử đứng trước mặt thi thể hóa đá này, chậm rãi vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt thi thể đá, sau đó lâm vào trầm mặc thật lâu.

Ánh mắt Lý Mộ nhìn về bốn phía, phát hiện bên trong thi thể những dị thú này, còn có không ít xác chết nhân loại.

Bọn họ hiển nhiên chết đi rất lâu, thân thể đã biến thành hoá thạch, rất khó phân biệt ra tướng mạo ban đầu.

Nguyên La tới một chỗ mặt đất, nhìn thi cốt người cụt một tay cạnh một thi thể dị thú, trầm mặc hồi lâu, mới gian nan mở miệng nói: "Huyền Thành đạo nhân…"

U Tuyền kéo thân tàn bị thương nặng, đi ở rừng thi thể dị thú, lão lần lượt mở miệng, biểu cảm trên mặt khó có thể hình dung, thanh âm càng lúc càng mỏng manh: "Chân Nhất lão đạo, Vô Ưu tán nhân, Thiên Nộ Tử, Vô Vi Tử…"

Lý Mộ im lặng nhìn tất cả cái này, trong miệng ma đạo tam tổ nói, đều là vạn năm trước cường giả chính đạo phát hiện đào nguyên, hủy diệt con đường thông thiên.

Vạn năm qua, mọi người đều cho rằng, bọn họ đã tìm được đào nguyên, đạt được trường sinh, hôm nay mới phát hiện, bọn họ đều ngã xuống ở nơi này.

Nhìn từ trạng thái thi thể của bọn họ, các cường giả chính đạo này, ít nhất đã chết đi vạn năm.

Lý Mộ nhìn nhìn bốn phía, sau đó hướng một phương hướng đi mấy chục bước, tới phía trước một tấm bia đá.

Tấm bia đá này cao khoảng một trượng, rộng bán trượng, trên bia có chữ viết, văn tự mười châu đại lục vạn năm truyền thừa, văn tự trên tấm bia đá, Lý Mộ có thể thoải mái đọc được.

Hết chương 1088.

Chương 1089. Hạo kiếp thật sự

“Chúng ta tìm khắp đào nguyên vô số năm, mới biết đào nguyên chính là thú nguyên, hôm nay đoạn con đường thông thiên, tuyệt nguồn dị thú, người sau này nếu có duyên tới đây, nên coi đây là cảnh báo, tuyệt đối không thể mở lại Thiên Môn, nhớ lấy, nhớ lấy…”

Văn tự trên bia chỉ có một đoạn ngắn ngủn này, hơn nữa nét chữ viết ngoáy hỗn độn, hiển nhiên là ở lúc tình huống cực độ nguy cấp lưu lại.

Bọn họ không có thời gian ghi lại nhiều hơn, mà là dùng lời nói ngắn gọn nhất, để lại lời cảnh báo cho người sau.

Lý Mộ cũng là đến nơi đây, nhìn thấy văn bia này mới biết được, dị thú cũng không phải chủng tộc nguyên sinh mười châu đại lục thời đại thượng cổ cùng tồn tại với nhân loại, chúng nó là kẻ xâm nhập đến từ đào nguyên, khó trách lúc ấy dị thú giết không hết, chém không tuyệt.

Các cường giả này của chính đạo, tìm kiếm được đào nguyên đồng thời cũng phát hiện bí mật này, bọn họ ở đào nguyên lâm vào tử chiến với dị thú, ở dưới tình huống không thể thoát thân, chỉ có thể cưỡng ép hủy diệt con đường thông thiên, chặt đứt ngọn nguồn dị thú.

Như vậy, ở sau khi Thánh Tông cùng dị thú lúc ấy tồn tại trên đại lục đồng quy vu tận, mười châu mới có vạn năm bình tĩnh.

Bọn họ cũng không phải phản đồ vì lợi riêng, độc hưởng trường sinh, bọn họ đến chết cũng đang chiến đấu với dị thú.

Nhưng các cường giả chính đạo này vì bảo hộ mười châu, đều hy sinh ở tha hương, lại bị người ta hiểu lầm vạn năm, thẳng đến hôm nay.

Bí mật lớn nhất vạn năm trước vạch trần từ đây, ma đạo tam tổ đứng ở trước tấm bia đá, vẻ mặt đờ đẫn đến cực điểm, lấy tu vi cảnh giới thứ tám của ba người, thế mà ngăn không được thân thể run nhè nhẹ.

Lúc này, các dị thú nơi xa đã phát hiện bọn họ, bắt đầu nhanh chóng hướng về nơi này tiếp cận.

Trong đó, tuy chỉ có con Bác Thú kia là có khí tức có thể so với cảnh giới thứ tám, nhưng Lý Mộ ở nơi cực xa, cảm nhận được mấy tồn tại khác cường đại không kém gì Bác Thú, rất nhanh sẽ đuổi đến nơi đây.

Lý Mộ khẽ biến sắc, quyết định thật nhanh nói: "Không còn kịp nữa, trở về nhanh một chút, phải mau chóng tách ra ba hòn đảo, đoạn tuyệt kết nối với đào nguyên!"

Ma đạo tam tổ vẫn đứng lặng ở tại chỗ. Huyền Thiên nhìn thoáng qua dị thú phương xa, sau đó nhìn về phía Lý Mộ, nói: "Các ngươi đi đi, nơi này có người lưu lại…"

Lý Mộ nhìn về phía hắn, phát hiện trong mắt ma đạo Nhất tổ thế mà chảy hai hàng huyết lệ.

Ma đạo từng vô số cường giả, hôm nay Huyền Thiên, Nguyên La cùng U Tuyền, ôm hận ý không thể tiêu tan đối với các cường giả chính đạo, đối với chính đạo mười châu, mang ký ức truyền thừa một vạn năm.

Thẳng đến hôm nay, bọn họ mới phát hiện, người bọn họ thù hận một vạn năm, không phải kẻ phản bội, mà là anh hùng.

Những người đó giống với bọn họ, thậm chí so với bọn họ trả giá càng nhiều hơn, lại gánh tiếng xấu vạn năm.

Ở trong vạn năm này, ma đạo vì trả thù, vì báo thù, đã giết hại ức vạn sinh linh của mười châu.

Bọn họ dựa vào hận ý mà sống, Lý Mộ không biết đám người Huyền Thiên giờ phút này tâm tình như thế nào, nhưng nơi này, thực sự cần có người ngăn dị thú cường đại, cho hắn thời gian phá hủy con đường thông thiên.

Lý Mộ nhìn về phía Thiên Cơ Tử, hỏi: "Thiên Cơ Tử tiền bối, ngươi…"

Thiên Cơ Tử mỉm cười với Lý Mộ, nói: "Lão phu sống đủ lâu rồi, các ngươi đi đi, mười châu về sau, liền giao cho các ngươi…"

Dị thú cường đại nơi xa đang nhanh chóng tiếp cận, Lý Mộ không có thời gian do dự, nhìn Thiên Cơ Tử một cái cuối cùng, cùng nữ hoàng nhanh chóng hướng vòng xoáy cách đó không xa bay đi, Bạch Đế cũng theo sát sau hai người.

Trước khi rời đi, Lý Mộ thả ra Huyền Minh, sau đó cùng nữ hoàng dắt tay bay vào vòng xoáy, ngay sau đó, mặt biển màu lam một lần nữa xuất hiện ở trong mắt bọn họ.

Lý Mộ và Bạch Đế liếc nhau, Bạch Đế gật gật đầu, thân thể phình to một vòng, nâng bàn tay, hung hăng ấn xuống phía dưới.

Một bàn tay hư ảo kích cỡ trăm trượng nhanh chóng ngưng tụ thành, mang theo uy năng hủy thiên diệt địa, rơi ở trên ba hòn đảo đang hợp làm một.

Một chưởng hạ xuống, nước biển nhanh chóng hướng bốn phía lui đi, ba hòn đảo trực tiếp đập vào đáy biển, nhưng chỉ ở bốn phía hòn đảo rơi xuống một chút đất đá, cột sáng tận trời kia vẫn tồn tại.

Con đường thông thiên, so với Lý Mộ tưởng tượng khó có thể phá hủy hơn nhiều. Hắn lấy ra Xạ Nhật cung, giơ cung bắn ra một mũi tên, mũi tên Xạ Nhật cung hao phí một nửa pháp lực của hắn, thế mà cũng chưa tạo thành hư hao lớn bao nhiêu đối với hòn đảo.

Trên bầu trời, vòng xoáy đó còn đang không ngừng chuyển động, Lý Mộ biết không có bao nhiêu thời gian có thể trì hoãn, lớn tiếng mở miệng, thanh âm vang vọng khoảng thiên địa này.

“Mọi người, theo ta cùng nhau phá hủy đảo này!”

Các cường giả đạo môn, Phật môn, Yêu quốc, Quỷ Vực, Ung quốc, Đại Chu, cùng với Hắc Long nhất tộc, tuy còn không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng xuất phát từ tuyệt đối tín nhiệm đối với Lý Mộ, mấy chục cường giả cảnh giới thứ bảy liên thủ, lập tức triển khai công kích đối với ba hòn đảo nối liền cùng một chỗ.

Các cường giả ma đạo thấy vậy, lập tức sinh ra một trận rối loạn.

Chư tổ bay vào vòng xoáy đó, chậm chạp chưa ra, Lý Mộ vừa mới đi ra, liền muốn hủy diệt con đường thông thiên chư tổ thật không dễ gì mới mở ra, bọn họ sao có khả năng ngồi xem, ngay sau đó, một cường giả ma đạo lập tức mở miệng: "Ngăn cản bọn hắn!"

Chính ma không cùng tồn tại, mặc kệ Lý Mộ muốn làm cái gì, bọn họ đối lập với hắn là được.

Nhưng vào lúc này, từ trong vòng xoáy trong hư không, lại bay ra một bóng người.

Huyền Minh đứng ở phía trước vòng xoáy, sắc mặt hoảng hốt, sắc mặt vốn đã tái nhợt trở nên càng thêm tái nhợt.

Một đám cường giả ma đạo nhìn thấy nàng xuất hiện, đều dừng hành động, tên cường giả cầm đầu kia cung kính nhìn về phía Huyền Minh, khom người ôm quyền nói: "Tham kiến Ngũ tổ đại nhân, Tam tổ đã vào đào nguyên, chúng ta nghe theo Ngũ tổ đại nhân dặn dò!"

Ánh mắt Huyền Minh đảo qua ở trên thân đám người ma đạo, cuối cùng nhìn về phía Lý Mộ. Một lần này, trong mắt của nàng không có phẫn nộ, không có chán ghét, có, chỉ là một cảm xúc nói không rõ, phức tạp đến cực điểm.

Lý Mộ xem hiểu cảm xúc ẩn chứa trong ánh mắt Huyền Minh.

Đó là vô cùng áy náy, vô tận hối hận, cùng với một tia giải thoát.

Ngay sau đó, Huyền Minh Nhất phất ống tay áo, bảy đạo hào quang bay ra, nhanh chóng bay về phía Lý Mộ. Lý Mộ đưa tay bắt vào không trung, trên không xuất hiện một bàn tay thật lớn, mang bảy trang sách phong cách cổ xưa kia chộp vào trong tay.

Hết chương 1089.

Chương 1090. Một trang cuối cùng (1)

Nhìn Lý Mộ một cái nữa, ánh mắt Huyền Minh nhìn về phía các cường giả ma đạo bên dưới, trầm giọng nói: “Toàn bộ đệ tử Thánh Tông, theo bổn tọa, vào đào nguyên!”

Vừa dứt lời, nàng liền không quay đầu lại, một lần nữa bay vào vòng xoáy kia.

Mấy chục đạo hào quang lướt qua bầu trời, ở sau khi Huyền Minh mở miệng, toàn bộ cường giả cảnh giới thứ bảy của ma đạo, không chút do dự đi theo nàng bay vào lốc xoáy.

Đối mặt hung thú ở một đầu khác của vòng xoáy, Lý Mộ đã biết, ma đạo chư tổ đã quyết định thế nào.

Vạn năm trước, bọn họ cũng từng làm quyết định tương tự.

Ma đạo tiếng thối rõ ràng, cũng từng là người bảo vệ mười châu.

Bọn họ hận đối với mười châu, đối với chính đạo, bắt nguồn từ một cái hiểu lầm, vì hiểu lầm này, bọn họ phạm quá nhiều tội nghiệt, đây là nơi trở về duy nhất bọn họ có thể lựa chọn.

Lý Mộ cuối cùng ngẩng đầu nhìn vòng xoáy trên bầu trời, trầm giọng nói: “Cùng nhau ra tay, phá hủy đảo này!”

Ầm!

Mấy chục đạo hào quang pháp thuật lấp lánh đánh ở trên ba hòn đảo, ba hòn đảo ở trong nháy mắt liền vỡ tan thành vô số khối, hòn đảo sau khi tan vỡ, đã không thể nổi ở mặt biển, theo cuộn sóng, thong thả chìm vào đáy biển.

Một khắc đó ba hòn đảo tan vỡ, cột sáng màu vàng ngút trời biến mất, vòng xoáy khổng lồ trên bầu trời cũng chậm rãi tiêu tán.

Giữa trời đất, một mảng yên tĩnh, chỉ có từng đợt tiếng sóng quanh quẩn.

Bốp!

Một tiếng vang thanh thúy, bị tiếng sóng che giấu, nhưng vẫn như cũ chưa tránh được lỗ tai Lý Mộ.

Hắn vung tay, một tòa tháp cao từ đáy biển bay ra, ngọn tháp cao này U Tuyền dùng để tránh kiếp, thừa nhận một đòn của rất nhiều cường giả, tuy mặt ngoài đã nứt ra vô số vết nứt, nhưng còn chưa hoàn toàn tan vỡ.

Bốp!

Lại là một tiếng vang thanh thúy từ trong tháp truyền đến, Lý Mộ vươn tay, vô số ngọc phù từ trong tháp bay ra.

Bốp bốp bốp…

Những ngọc phù này trong quá trình bay ra, còn đang không ngừng tan vỡ, mỗi một ngọc phù tan vỡ, đều đại biểu cho một vị cường giả cảnh giới thứ bảy của ma đạo ngã xuống.

Tiếng ngọc phù vỡ vụn thanh thúy không ngừng, Lý Mộ ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, vị trí vòng xoáy đó từng xuất hiện, là bầu trời xanh thẳm bình tĩnh, nhưng mọi người đều có thể tưởng tượng được, một bên khác của sự bình tĩnh này, là thảm thiết cùng tanh máu cỡ nào…

Phành!

Nhưng ngay lập tức, bình tĩnh nơi này một lần nữa bị đánh vỡ, sau một tiếng vang nặng nề, vị trí vòng xoáy vừa mới xuất hiện kia, không gian bắt đầu sụp đổ, lan tràn ra từng vết nứt, từ bên trong vết nứt kia, mơ hồ có thể nhìn thấy bóng dáng vô số dị thú.

Tuy vết nứt đó rất nhanh đã được chữa trị, nhưng cái này cũng ý nghĩa, lực lượng không gian nơi này đã cực kỳ mỏng yếu, mặc dù là không còn con đường thông thiên, dị thú của đào nguyên, có một ngày, cũng có thể sẽ phá tan không gian buông xuống.

Nhìn vết nứt không gian chậm rãi biến mất kia, giờ khắc này, trong lòng Lý Mộ sinh ra một chút hiểu ra.

Ma đạo quật khởi, không phải hạo kiếp diệt thế Thiên Cơ Tử đoán trước được.

Lấy thực lực tu hành giả mười châu hôm nay, nếu là tai nạn vạn năm trước giáng xuống, dị thú phá tan không gian, một lần nữa hàng lâm mười châu đại địa, sinh linh mười châu sẽ không có bất cứ sức phản kháng gì…

Đây, mới là hạo kiếp thật sự của mười châu…

Lý Mộ nhìn không gian mỏng yếu kia, trầm mặc.

Huyền Thiên, Nguyên La, U Tuyền cùng Thiên Cơ Tử, vì bám trụ dị thú, cho Lý Mộ thời gian phá hủy con đường thông thiên, vĩnh viễn ở lại đào nguyên.

Huyền Minh mang theo mấy chục cường giả cảnh giới thứ bảy của ma đạo, ở một khắc cuối cùng cũng tiến vào đào nguyên.

Ở trong thời gian cực ngắn, cường giả đỉnh cấp của mười châu tổn hại non nửa, bốn gã cảnh giới thứ tám mất đi, có lẽ khiến chiến lực của mười châu tổn hại trên bảy phần.

Hôm nay, trong mười châu, chỉ còn lại có một cường giả cảnh giới thứ tám là Bạch Đế.

Vạn năm trước, mười châu vô số cường giả, đối mặt dị thú cường đại, còn có thể đánh ngang tay với chúng nó, nhưng linh khí mười châu trải qua vạn năm tiêu hao, đã không có khả năng xuất hiện thịnh cảnh tu hành vạn năm trước nữa, một khi dị thú buông xuống lần nữa, toàn bộ sinh linh trên mười châu, đều sẽ trải qua một hồi hạo kiếp diệt thế.

Trình độ linh khí nồng đậm của đào nguyên, đã quyết định nơi đó có thể sinh ra càng nhiều cường giả hơn, ngay cả dị thú, thực lực cũng cường đại như thế, chỉ là một mảng khu vực vừa rồi, đã xuất hiện mấy tồn tại có thể so với cảnh giới thứ tám, nếu là không có đám người Huyền Thiên và Thiên Cơ Tử lưu lại, chỉ là mấy con dị thú kia, đã có thể hủy diệt mười châu hôm nay.

Giờ khắc này, mọi người ở đây, vẫn như cũ không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng trong lòng bọn họ lại không hiểu sao bịt kín một tầng mây đen.

Phù Đạo Tử đánh vỡ im lặng trước hết, lão bay tới bên cạnh Lý Mộ, yết hầu giật giật, hỏi: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, bên kia vòng xoáy có cái gì, người ma đạo vì sao tất cả đều đi nơi đó…"

Mười châu sắp đối mặt hạo kiếp lớn nhất từ trước tới nay, làm cường giả còn sót lại của mười châu, bọn họ có quyền, cũng phải biết được chân tướng.

Lý Mộ trầm mặc một lát, chậm rãi nói: "Tất cả, cần từ vạn năm trước bắt đầu nói…"

Sau khi Lý Mộ nói xong, mọi người một lần nữa lâm vào trầm mặc thật lâu.

Bọn họ lần đầu tiên biết, ma đạo làm hết việc ác, gây họa đại lục vạn năm, thế mà còn có lịch sử lừng lẫy như thế, đồng thời cũng biết trận chiến dị thú vạn năm trước, cùng với hạo kiếp bọn họ sắp phải đối mặt.

Lý Mộ sau khi mang mọi chuyện đều báo cho bọn họ biết, trên mặt không ít người đều lộ ra nét tuyệt vọng.

Những dị thú kia cường đại như thế, chỉ là khí tức phát ra, đã làm bọn họ khó có thể phản kháng, bọn họ phải chiến đấu cùng hung thú như vậy sao đây?

Giờ khắc này, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Lý Mộ.

Nếu mười châu còn có hi vọng, như vậy hy vọng này nhất định ở trên người Lý Mộ.

Lý Mộ sửa sang lại tâm tình tốt, ánh mắt nhìn về phía mọi người, nói: "Thiên Cơ Tử tiền bối và đám người ma đạo liều chết giúp chúng ta tranh thủ được một ít thời gian, dị thú tuy cường đại, nhưng chúng ta không thể bỏ cuộc, từ giờ trở đi, mười châu phải đoàn kết lại…"

Các vị chưởng giáo của sáu phái nhìn nhau, sau đó Huyền Tông chưởng giáo Diệu Vân Tử ôm quyền nói: "Từ giờ trở đi, Huyền Tông nghe theo Linh Cơ Tử đạo hữu sai phái."

"Nam tông nghe theo Linh Cơ Tử đạo hữu sai phái!"

"Bắc tông nghe theo Linh Cơ Tử đạo hữu sai phái!"

“Đan Đỉnh phái nghe theo sai phái!”

“Linh Trận phái nghe theo sai phái!”

…

Hết chương 1090.

Chương 1091. Một trang cuối cùng (2)

Mấy vị chưởng giáo còn lại cũng đều mở miệng, biểu lộ thái độ của các tông, các thế lực còn lại không do dự bao lâu, cũng đều ôm quyền khom người: "Chúng ta nguyện ý nghe theo sai phái!"

Trước mặt hạo kiếp, vô luận bọn họ trước đó bởi vì loại nguyên nhân nào liên hợp cùng một chỗ, ở giờ khắc này, đều vứt bỏ mọi tư tâm, quyết ý cùng nhau đối kháng đại kiếp mười châu sắp đối mặt.

Tầm mắt mọi người đều hội tụ ở trên người hắn, Lý Mộ cảm thấy áp lực gấp bội.

Hắn đầu tiên an bài cường giả các phe thay phiên trấn thủ nơi đây, lúc nào cũng chú ý động tĩnh không gian nơi này, sau đó trở lại hoàng cung quốc gia nhỏ phía nam này, một mình ở trong một tòa cung điện tự hỏi.

Có thể khẳng định là, đào nguyên và mười châu, là hai thế giới cấp bậc khác nhau.

Nếu là đào nguyên dị thú giáng xuống, đối với tu hành giả của mười châu mà nói, chính là đả kích hàng duy*, bọn họ liên hợp như thế nào nữa, cũng không có khả năng chiến thắng những dị thú này.

(*): hàng - hạ; Duy - bậc, chiều không gian

Lý Mộ suy nghĩ thật lâu, vươn bàn tay, một trang thiên thư hiện lên ở trong tay hắn.

Huyền Minh ở trước khi tiến vào đào nguyên, mang bảy trang thiên thư của ma đạo cho Lý Mộ, giờ phút này, số lượng thiên thư trong tay Lý Mộ đã đạt tới hai mươi mốt trang.

Chỉ cần tìm được ba trang thiên thư cuối cùng, liền có thể mở ra cánh cửa đó, Lý Mộ không biết cánh cửa đó có phải giống với con đường thông thiên hay không, thông hướng sào huyệt dị thú, nhưng thiên thư thần bí, thật sự là một trong những hi vọng cuối cùng của mười châu.

Nếu có thể dẫn linh khí đào nguyên tới, thực lực cường giả mười châu sẽ xảy ra một lần nhảy vọt, chưa chắc không thể đối kháng dị thú.

Nhưng, cho dù hai mươi mốt trang thiên thư tập hợp, cánh cửa kia đã sắp ngưng thực, nhưng còn thiếu một tia như vậy, muốn nó hoàn toàn ngưng thực, thì cần tìm được ba trang thiên thư cuối cùng.

Trước mắt, Lý Mộ lại chưa có bất cứ tin tức nào về ba trang thiên thư này.

Thiên thư tổng cộng có hai mươi tư trang, trong đó đại bộ phận trang sách đều có chủ nhân rõ ràng, như đạo môn, Phật môn các thứ, nhưng cũng có số rất ít, mất đi ở trong dòng sông lịch sử, như thiên thư Long tộc, nếu không phải cơ duyên xảo hợp, chỉ sợ bây giờ cũng chưa được người nào tìm được.

Bỗng nhiên, ánh mắt Lý Mộ nhìn phía hai mươi mốt trang thiên thư trong tay, ngay tại lúc những thiên thư này xếp chỉnh tề cùng một chỗ, hắn trong minh minh sinh ra một loại cảm ứng, một loại cảm ứng giữa thiên thư cùng thiên thư.

Tựa như có một trang thiên thư ngay tại phụ cận hắn.

Đồng thời, ngoài cửa cũng có một đạo khí tức xuất hiện, Lý Mộ thu hồi thiên thư, mở cửa điện, nhìn thấy Chu Trọng đứng ở bên ngoài.

Chu Trọng vươn tay, trong lòng bàn tay hiện ra một trang sách.

Hắn nhìn Lý Mộ, nói: “Ta nhìn thấy ma đạo Ngũ tổ Huyền Minh trước khi rời khỏi, đã mang thiên thư cho ngươi, nghĩ hẳn thiên thư hẳn là có tác dụng đối với ngươi, một trang thiên thư này đối với ta đã vô dụng, ngươi thu đi.”

Lý Mộ thời điểm nhìn thấy trang thiên thư này, đã hiểu rất nhiều sự tình.

Pháp gia thế mà có được một trang thiên thư độc lập, hơn nữa ngay tại trong tay Chu Trọng, khó trách gã có thể lấy pháp gia chi đạo thăng cấp Siêu Thoát, hơn nữa thực lực hơn xa cùng cảnh giới.

Lý Mộ thu hồi thiên thư, gật đầu nói: “Thiên thư quả thực liên quan đến hạo kiếp tương lai của mười châu, thậm chí có thể là hy vọng duy nhất, tính cả một trang này của ngươi, trong tay ta đã có hai mươi hai trang thiên thư, chỉ là không biết hai trang còn lại ở nơi nào…”

Chu Trọng mặt lộ vẻ suy nghĩ, sau khi nghĩ một chút nói: “Ta từng ở Thần Đô, cảm nhận được khí tức một trang thiên thư khác…”

Thiên thư có cảm ứng lẫn nhau, chỉ cần khoảng cách hai trang thiên thư không xa, hơn nữa không ở hồ thiên không gian, chủ nhân thiên thư, có thể cảm nhận được đối phương tồn tại.

Nghe nói tin tức một trang thiên thư khác, Lý Mộ lập tức cùng nữ hoàng trở lại Thần Đô.

Hắn lấy ra một trang thiên thư, cũng chưa cảm nhận được thiên thư khác tồn tại.

Nếu một trang thiên thư đó còn ở Thần Đô, nhất định là bị gửi ở hồ thiên pháp bảo hoặc là hồ thiên không gian, Thần Đô hôm nay chỉ có nữ hoàng và hắn tu vi là cảnh giới thứ bảy, khả năng sau không lớn.

Lý Mộ nghĩ nghĩ, mang toàn bộ thiên thư lấy ra, hai mươi hai trang thiên thư cảm ứng lớn hơn xa xa so với một trang, cho dù là một trang thiên thư đó ở trong hồ thiên không gian, cũng không cách nào chặt đứt toàn bộ liên hệ giữa thiên thư.

Quả nhiên, khi hai mươi hai trang thiên thư xuất hiện toàn bộ ở trong tay Lý Mộ, Lý Mộ liền từ một phương hướng nào đó, cảm nhận được khí tức thiên thư mỏng manh.

Thân thể hắn nháy mắt biến mất ở tại chỗ, khi xuất hiện lần nữa, đã ở trong một chỗ kiến trúc quen thuộc.

Nơi này Lý Mộ từng tới vô số lần, chính là Tông Chính tự trong hoàng cung.

Trong Tông Chính tự, Trương Xuân cùng Thọ Vương đang nhàn nhã phơi nắng, khi nhìn thấy Lý Mộ xuất hiện, hai người đều ngẩn ra một phen, sau đó Trương Xuân liền từ trên ghế

nằm bò dậy, kinh ngạc nói: “Lý đại nhân đã trở lại, mau ngồi…”

Lý Mộ nhìn Trương Xuân cùng Thọ Vương, giờ phút này trong mắt hắn, hai người hoàn toàn khác với trước kia.

Trương Xuân ở mặt ngoài tu vi là cảnh giới thứ năm, tu vi chân thật thật ra đã là Động Huyền.

Về phần Thọ Vương, tu vi hắn mặt ngoài triển lộ cũng là Tạo Hóa, nhưng giờ khắc này Lý Mộ rất rõ, chỉ sợ cho dù Chu Trọng và Phù Đạo Tử đối trận với hắn, thắng bại cũng chỉ là năm - năm.

Lý Mộ liên hệ cùng trang thiên thư kia, chính là ra từ trên người Thọ Vương.

Lý Mộ chưa ngồi xuống, ánh mắt nhìn Thọ Vương, nói: “Thọ Vương điện hạ thật sự là thâm tàng bất lộ, không biết bao nhiêu người đều bị ngươi giấu diếm được.”

Thọ Vương ngẩn ra một phen, sau đó nghi hoặc nói: “Lý đại nhân đang nói cái gì, bổn vương sao nghe không hiểu chút nào cả…”

Lý Mộ phất phất tay, trên không xuất hiện một hình ảnh, đó là hình ảnh bờ Nam Hải, Bác Thú từ trong vòng xoáy xuất hiện.

Bốp!

Ghế nằm dưới thân Thọ Vương cực điểm vỡ vụn, sau đó sắc mặt điên cuồng thay đổi, kinh hãi nói: “Xong rồi xong rồi, thứ này không phải chết hết rồi sao, sao lại xuất hiện rồi!”

Xem ra Thọ Vương đã từ trong thiên thư biết được một ít bí ẩn, Lý Mộ đi thẳng vào vấn đề nói: “Dị thú sắp giáng xuống, mười châu đang đối mặt một lần đại kiếp nữa trong vạn năm qua, muốn ứng đối đại kiếp lần này, thiên thư vô cùng quan trọng, hy vọng Thọ Vương điện hạ có thể mang thiên thư giao cho ta.”

Thọ Vương từ trên mặt đất bò dậy, sau khi trầm mặc một lát, vươn tay, trong lòng bàn tay hiện ra một trang sách.

Hết chương 1091.

Chương 1092. Truyền đạo (1)

Lý Mộ tiếp nhận trang sách này, trong lòng dâng lên một tia nghi hoặc.

Tu vi Thọ Vương, cũng không giống như gần đây mới tấn thăng, nếu hắn lúc ấy ra tay giúp Tiêu thị, Tiêu thị sớm đoạt lại quyền lớn rồi, nhưng hắn luôn từ bên cạnh giúp Lý Mộ, một điểm này, Lý Mộ đến nay nghĩ không thông.

Hắn nhìn Thọ Vương, nhịn không được hỏi: "Vì sao?"

Thọ Vương biết hắn muốn hỏi cái gì, thở dài, nói: "Đáp án ngay trong thiên thư."

Thần niệm Lý Mộ đảo qua trang sách trên tay, sau khi ngẩn ra một phen ngắn ngủi, đã hiểu tất cả.

Trong thiên thư của Chu Trọng, ghi lại là pháp gia chi đạo, trong thiên thư của Thọ Vương, ghi lại là hạo nhiên chi đạo.

Tu hành hạo nhiên chi đạo, trong lòng phải luôn tuân thủ một loại tính tình cương trực, vứt bỏ tư tâm ích lợi, luôn luôn kiên trì chính nghĩa chi đạo của mình.

Hành vi của hắn, đều không thể vi phạm chính nghĩa trong lòng, nếu không, tu hành sẽ gặp đình trệ, thậm chí thụt lùi, hạo nhiên chi đạo có ưu điểm độc đáo, cũng có khuyết điểm không thể thay đổi.

Đạo này tu hành rất khó, cho dù là bản thân Lý Mộ, cũng không cách nào cam đoan vĩnh viễn không có tư tâm.

Nghi hoặc về Thọ Vương, giờ phút này rốt cuộc cởi bỏ.

Mang việc dị thú báo cho hai người, Lý Mộ liền rời khỏi Tông Chính tự. Thọ Vương ngẩng đầu nhìn bầu trời, ưu sầu nói: "Cái thứ đó, mười châu bây giờ, căn bản không ai có thể đủ chống lại, nên làm cái gì bây giờ đây…"

Trương Xuân nhìn hắn, nói: "Ngươi thế mà lại ẩn giấu tu vi, thực âm hiểm nha…"

Thọ Vương liếc hắn, nói: “Ngươi lại so với bổn vương tốt hơn chỗ nào, Động Huyền cứ phải giả dạng làm Tạo Hóa, đồ âm hiểm…”

Ở Tông Chính tự Trương Xuân cùng Thọ Vương khắc khẩu, Lý Mộ đã không nghe được, hắn đứng ở trong cung Trường Nhạc, hai mươi ba trang thiên thư xếp cùng một chỗ, lơ lửng ở trong lòng bàn tay hắn.

Hai mươi tư trang thiên thư, chỉ thiếu một trang cuối cùng.

Cánh cửa chợt lóe gần như ngưng thực xuất hiện ở trước mặt hắn.

Phía sau cửa một mảng mơ hồ, Lý Mộ vươn tay, lại chỉ có thể xuyên qua cánh cửa này, mặc dù là chỉ thiếu một tờ, cánh cửa này cũng vẫn như cũ không thể mở ra…

Trường Châu.

Rừng cây xanh um tươi tốt kéo dài không dứt, một bóng người từ trên không Trường Châu xẹt qua, rất nhanh biến mất ở phía chân trời.

Phượng Lân châu.

Đồng bằng mênh mông vô bờ, hiếm thấy vết chân, chỉ có bò dê hoang dã cúi đầu gặm cỏ xanh, một bóng người từ bầu trời xẹt qua, biến mất trong giây lát.

Viêm Châu.

Lưu Châu.

Nguyên Châu.

Tụ Quật châu.

…

Trong một tháng thời gian, Lý Mộ đi khắp mười châu, muốn tìm kiếm được tung tích một trang thiên thư cuối cùng, nhưng mặc dù hắn đã có được hai mươi ba trang thiên thư, lại vẫn không cảm ứng được trang thiên thư cuối cùng kia tồn tại.

Mười châu rất lớn, Lý Mộ không có khả năng tìm hết, hắn chỉ là ôm tâm lý may mắn, nhỡ đâu một trang thiên thư cuối

cùng lẳng lặng nằm ở góc nào đó của mười châu, sau đó bị hắn cảm ứng được…

Đáng tiếc, một lần này, vận mệnh cũng không chiếu cố đến hắn.

Trong một tháng này, mệnh phù mấy chục vị cường giả ma đạo đã đều vỡ vụn.

Lý Mộ vừa lấy được tin tức, bên trong Huyền Tông, hồn đăng (đèn) của Thiên Cơ Tử cũng đã tắt.

Trong tay hắn, chỉ còn lại có bốn miếng ngọc phù, phong tồn trong đó là khí tức bốn vị tổ ma đạo, trên mấy miếng ngọc phù này cũng tràn ngập vết rạn, cuối cùng ở một khắc nào đó, ba trong bốn miếng ngọc phù truyền ra tiếng vang "Rắc rắc", đồng thời vỡ vụn.

Lý Mộ siết chặt nắm tay, mảnh vỡ ngọc phù biến thành bụi, Lý Mộ búng bàn tay, gió nhẹ thôi qua, chỗ tro bụi này liền biến mất ở trong thiên địa.

Trong tay của hắn chỉ còn lại có một ngọc phù, khí tức trong ngọc phù này thuộc về Huyền Minh.

Lý Mộ thu hồi một ngọc phù cuối cùng, một lần nữa trở lại bờ Nam Hải, không gian chỗ đó từng bị con đường thông thiên nối liền đã trở nên càng thêm yếu ớt, hắn không có khả năng mang toàn bộ thời gian đều lãng phí ở trên việc tìm thiên thư nữa.

Nam Hải, chưởng giáo sáu tông, tôn giả Phật môn, Yêu quốc, Quỷ Vực, Đại Chu, Long tộc, cường giả các thế lực tập hợp đủ.

Ánh mắt Lý Mộ nhìn quét mọi người, nói: "Mọi người đều biết, mười châu sắp đối mặt hạo kiếp lớn nhất vạn năm qua, nếu là giới tu hành vẫn như cũ, mặc dù là mười châu liên hợp, khả năng có thể chống lại đào nguyên dị thú cũng không cao, cho nên, ta có một ý tưởng, muốn hỏi ý kiến các vị."

Hoàng đế Ung quốc hướng Lý Mộ ôm quyền, nói: "Tình cảnh hôm nay, mọi người đều rất rõ, Lý đại nhân có ý tưởng gì, cứ việc nói thẳng, chúng ta đều nghe lời ngươi."

Lý Mộ tự hỏi một lát, nói: "Thế gian có hai mươi tư trang thiên thư, ẩn chứa vô số đại đạo tu hành, thiên thư vốn là bí ẩn của các phương, không thể dễ dàng truyền ra ngoài, nhưng hạo kiếp trước mắt, đã không thể bận tâm quá nhiều. Ta muốn mang nội dung thiên thư công khai, để tu hành giả mười châu cùng nhau tìm hiểu, tăng lên thực lực các tu hành giả, ứng đối đại kiếp không lâu sau…"

Thiên thư còn lại, Lý Mộ có thể làm chủ, nhưng thiên thư của năm phái, Lý Mộ chỉ là mượn tạm, hắn lần này triệu tập mọi người, chủ yếu là vì trưng cầu ý kiến của bọn họ.

Một lần này, đối mặt thiên thư tông môn coi là tuyệt mật, hầu như chưa bao giờ ra ngoài, cường giả năm phái không có chút do dự.

Diệu Vân Tử nhìn về phía Lý Mộ, nói: "Thiên thư thuộc về sinh linh mười châu, không phải là một môn nào đó một phái nào đó sở hữu. Các phái mang nó chiếm cứ, vốn đã là cử chỉ ích kỷ, ta đồng ý đề nghị của Linh Cơ Tử sư đệ."

"Linh Trận phái đồng ý."

"Nam tông đồng ý."

"Bắc tông cũng đồng ý."

…

Nhằm vào đề nghị của Lý Mộ, mọi người ở trong thời gian rất ngắn liền thống nhất ý kiến. Lúc này, một vị cường giả Ung quốc bỗng nhiên nói: "Nếu đạo tu hành trong thiên hạ đều là ra từ cùng bộ thiên thư, chúng ta cần gì phải chia ra Phật đạo yêu quỷ nữa, Phật có Phật đạo, yêu có yêu đạo, quỷ có quỷ đạo, Long tộc cũng có Long tộc chi đạo, dưới thiên đạo, vạn pháp đều là đạo, không bằng các phái kết hợp một môn, cứ gọi là "Đạo tông" như thế nào?"

"Đạo tông?"

"Điều vị đạo hữu này nói cũng có vài phần đạo lý."

"Các đạo của mười châu đều bắt nguồn từ thiên thư, nói như thế, thật ra tất cả chúng ta đều là đồng môn…"

“Đạo pháp là đạo, Phật pháp là đạo, yêu pháp quỷ thuật đều là đạo, Đạo tông tốt…”

…

Hết chương 1092.

Chương 1093. Truyền đạo (2)

Đề nghị của thái thượng hoàng Ung quốc, lập tức dẫn phát thảo luận càng thêm nhiệt liệt ở nơi đây, trước kia các phương bởi vì ích lợi, không có khả năng liên hợp cùng một chỗ, càng không thể chia sẻ thiên thư với nhau, cùng chung tài nguyên, nhưng bây giờ tình thế đã xảy ra biến hóa.

Ở dưới dị thú uy hiếp, toàn bộ sinh linh mười châu đều đang đối mặt sinh tử uy hiếp thật lớn, cho dù là thế lực ngày xưa đối địch lẫn nhau, ở trước mặt kẻ địch chung, cũng không thể có một tia hiềm khích.

Hôm nay mười châu liên hợp, mọi người cùng vinh nhục, cùng tiến thối, đã trở thành một chỉnh thể, thành lập một tổ chức thống nhất, quản lý và điều động các phương, trở thành chuyện rất cần thiết.

Không hổ là cường giả Ung quốc, bọn họ mang cách trị quốc dùng ở nơi này, nếu là Đạo tông thành lập, sức ngưng tụ của liên minh chính đạo sẽ đạt tới một cái đỉnh phong mới.

Gần như mọi người đều rất đồng ý đối với một đề nghị này, Lý Mộ thậm chí còn chưa mở miệng, bọn họ đã mang việc này định ra.

Lúc này, thái thượng hoàng Ung quốc lại nói: “Quần long không thể vô thủ, đã muốn thành lập Đạo tông, thì cần mọi người cùng nhau đề cử một vị đạo thủ, dẫn đường và dẫn dắt chúng ta…”

Hắn còn chưa nói xong, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía một chỗ.

Trừ người kia, không ai có thể gánh vác được nổi trọng trách đạo thủ.

Ung quốc thái thượng hoàng cười cười, nói: “Ta nghĩ, về ai tới đảm nhiệm vị trí đạo thủ, cho dù lão phu không nói, trong lòng mọi người hẳn là cũng có nhân tuyển duy nhất…”

Lý Mộ vốn muốn nghị luận việc thiên thư, không ngờ ù ù cạc cạc thành lập tông môn mới, ù ù cạc cạc trở thành đứng

đầu Đạo tông.

Nhưng đối mặt mọi người nhất trí ý kiến, hắn cũng không đưa ra dị nghị.

Hắn tuy không có ý với vị trí đạo thủ, nhưng các thế lực hợp nhất, thực sự có thể đề cao sức ngưng tụ của bọn họ trình độ lớn nhất, ở trước khi dị thú giáng xuống, tăng lên sức ngưng tụ cùng tăng lên thực lực quan trọng giống nhau.

Như thế nào quản lý một tông môn lớn như thế, không phải chuyện Lý Mộ cân nhắc, tự sẽ có bọn Huyền Cơ Tử đi làm.

Ngày thứ hai, Lý Mộ liền ở Nam Hải mở đạo tràng, bắt đầu giảng đạo không gián đoạn.

Chỗ nối tiếp không gian đã càng ngày càng mỏng yếu, không có thời gian cho hắn lãng phí nữa, hắn phải ở trong thời gian ngắn nhất, mang đạo pháp trong thiên thư truyền thừa xuống.

Đạo pháp, Phật pháp, quỷ thuật, yêu thuật, Lý Mộ đã truyền thụ xong, giờ phút này, thân thể Lý Mộ lơ lửng ở trên Nam Hải, tứ hải Long tộc tập trung bên người hắn, nghe hắn truyền thụ thần thông trong thiên thư Long tộc.

Ngay tại hôm qua, Lý Mộ đã dùng Thâu Thiên Đại Trận, giúp bọn Ngao Phong kéo dài tuổi thọ.

Đối đầu kẻ địch mạnh, nghi kỵ đối với Long tộc đã không còn cần thiết, mục đích của Lý Mộ cũng không ở chỗ giúp bọn họ kéo dài tuổi thọ, sau khi tuổi thọ gia tăng, thực lực của bọn họ cũng sẽ tăng trưởng mức nhỏ. Trong toàn bộ chủng tộc trên đại lục, chỉ sợ chỉ có Long tộc có thể so sánh với dị thú.

Bởi vì bản thân bọn họ chính là dị thú đến từ đào nguyên.

Tính đến trước mắt, đây là bí mật chỉ có Lý Mộ biết đến, cùng cấp hầu như vô địch, vừa mới sinh ra đã có thực lực cảnh giới thứ tư, mười châu không có một loại sinh linh nào giống Long tộc, đây là do huyết thống cùng chủng tộc quyết định.

Ở trong ngày đêm không ngừng truyền đạo, Lý Mộ cũng phát hiện một chuyện ngoài ý liệu.

Đó là ở trong quá trình truyền đạo, tu vi của hắn, tốc độ tăng lên càng lúc càng nhanh, thậm chí còn muốn vượt qua lấy niệm lực tu hành.

Truyền đạo, tựa như vốn là một loại phương thức tu hành.

Khó trách từ xưa tới nay, các cường giả khai sáng một tông một phái, hoặc là sáng tạo thần thông đạo thuật độc đáo, đều để lại tên ở trong dòng sông lịch sử, ở trong đạo pháp truyền lửa kéo dài, còn ẩn chứa một loại lực lượng thần kỳ như vậy.

Chẳng qua, loại tu hành chi đạo này, tựa như Hoành Cừ tứ cú (vì thiên địa lập tâm…), cũng là không thể phục chế.

Điều kiện tiên quyết truyền đạo, thứ nhất là khai tông lập phái, thứ hai là tự nghĩ ra thần thông mới, cùng mang nó truyền thụ xuống, điểm thứ nhất đã rất khó làm được, có thể đồng thời làm được điểm thứ hai, từ xưa đến nay lại có mấy người.

Lý Mộ rất nhanh liền phát hiện, truyền thụ thần thông đạo pháp đã có trong thiên thư, trợ lực đối với hắn cũng không lớn.

Nhưng nếu là truyền thụ thần thông pháp thuật hắn từ trong điển tịch đạo môn Phật môn trên Địa Cầu thử ra, trừ hắn, mười châu cũng không có người khác hiểu được, tốc độ tu hành của hắn lập tức sẽ nhanh hơn rất nhiều.

Đối với thế giới mười châu, cái này thuộc loại đạo thuật mới.

Sau khi trải qua tự hỏi lựa chọn, Lý Mộ cuối cùng mang Cửu Tự Chân Ngôn, cùng với Trảm Yêu Hộ Thân Quyết các đạo thuật, cũng truyền thụ cho các cường giả mười châu.

Thứ nhất, cái này có thể khiến tu vi hắn nhanh chóng tăng trưởng, thứ hai, cũng có thể tăng lên thực lực của bọn họ.

Các đạo thuật uy lực cường đại này, trừ người thân cận bên cạnh, Lý Mộ chưa bao giờ truyền ra ngoài.

Hạo kiếp trước mặt, sáu phái vô tư kính dâng thiên thư, Lý Mộ cũng không thể ích kỷ mang chúng nó cất giấu nữa, những chân ngôn này lợi hại không ở chỗ uy lực, mà ở chỗ tốc độ phóng thích cực nhanh, tuy bọn họ thi triển, uy lực đại khái chỉ

có năm đến sáu thành Lý Mộ thi triển, nhưng cũng có thể làm chiến lực bọn họ tăng vọt, thu nhỏ lại một ít chênh lệch với dị thú.

Đương nhiên, bản thân Lý Mộ từ trong đó cũng được lợi không phải là ít.

Một tháng ngắn ngủn, pháp lực hắn đã tiến bộ thần tốc, trước kia tu vi chân thật của hắn, chỉ là khoảng cảnh giới thứ bảy trung kỳ, bằng vào thần thông, có thể chiến một trận với Siêu Thoát hậu kỳ, pháp lực Lý Mộ hôm nay, đã nhanh chóng kéo lên đến cảnh giới thứ bảy đỉnh phong, mơ hồ chạm đến một cái vách ngăn nào đó.

Ở hôm nay mười châu linh khí thiếu thốn, không thể thông qua cách bình thường tấn thăng cảnh giới thứ tám, Lý Mộ tìm lối tắt khác, đi ra một con đường tu hành khác với bất luận kẻ nào.

Ở sau khi hắn mang pháp lực của mình điều chỉnh đến đỉnh phong, Lý Mộ mang đám người Huyền Cơ Tử triệu tập đến cùng chỗ, mang một cái ngọc phù giao cho Huyền Cơ Tử, sau đó nói: "Ta cần bế quan một ít thời gian, thử đột phá Hợp Đạo, nơi này tạm thời giao cho mọi người, nếu là có sự kiện khẩn cấp, có thể bóp nát bùa này, cưỡng ép gọi ta xuất quan."

Huyền Cơ Tử gật gật đầu, nói: "Sư đệ yên tâm bế quan, nơi này giao cho chúng ta."

An bài xong tất cả, Lý Mộ vào hồ thiên không gian, trước mặt là một ngọn núi linh ngọc cực kỳ cao lớn.

Siêu Thoát tấn thăng Hợp Đạo, cần linh khí cực kỳ khổng lồ chống đỡ, vì thế, tứ hải Long tộc mang linh ngọc bọn họ cất chứa quyên toàn bộ ra.

Hết chương 1093.

Chương 1094. Thị tẩm đi, hoàng hậu nương nương (1)

Lý Mộ hít thật sâu, chậm rãi hạ xuống, thân thể chìm vào núi linh ngọc.

Trong hồ thiên không gian lâm vào yên tĩnh dài lâu.

Mười châu đại địa, một năm thời gian, nhoáng lên trôi qua.

Đối với người thường các châu mà nói, đây là một năm cực kỳ bình thản, trong phạm vi toàn bộ mười châu không có bất cứ việc lớn nào xảy ra, đạo môn, Phật môn, Yêu quốc, Quỷ Vực, các thế lực lớn, đều hoàn toàn yên lặng, không có bất cứ tin tức gì truyền ra, cuộc sống của người bình thường, yên lặng thậm chí có chút nhàm chán.

Bờ Nam Hải.

Mấy chục bóng người lơ lửng ở trên không, nhìn một vết nứt không gian liên tục mở rộng trên bầu trời, sắc mặt bắt đầu trở nên càng ngày càng nghiêm nghị.

Khi vết nứt không gian kia mở rộng đến cái cực hạn nào đó, có vô số bóng đen rậm rạp từ trong vết nứt chui ra.

Yêu Hoàng động phủ.

Núi linh ngọc từng cao mấy trăm trượng đã biến mất không thấy, chỉ để lại một đống bột phấn linh ngọc, như cát bụi, chất đống ở trên mặt cỏ bờ hồ.

Toàn bộ hồ thiên không gian yên tĩnh như thế một năm.

Một khắc nào đó, trong động phủ chợt dâng lên một trận cuồng phong.

Cuồng phong thổi quét, bột phấn linh ngọc bị thổi bay, rơi vào trong hồ, ùn ùn tan rã, mà trên mặt cỏ kia, một bóng người khoanh chân ngồi, đôi mắt hơi khép kín chậm rãi mở ra.

Ánh sao chợt lóe rồi biến mất trong đôi mắt hắn, một đạo khí tức cường đại phóng lên cao, cả tòa động phủ đều chấn động không thôi.

Lý Mộ chậm rãi bay lên, cảm nhận được một đạo pháp lực mênh mông trước nay chưa từng có tồn tại trong cơ thể.

Bế quan hơn một năm, hấp thu mấy trăm vạn thượng phẩm linh ngọc, thẳng đến hôm nay, hắn mới rốt cuộc từ Siêu Thoát đỉnh phong tấn thăng Hợp Đạo, lấy trình độ linh khí của mười châu hôm nay, nếu không phải hắn lĩnh ngộ phương pháp truyền đạo, nếu không phải tứ hải Long tộc dốc sức giúp đỡ, chỉ sợ vĩnh viễn không có một ngày như vậy.

Thời gian hơn một năm qua, Huyền Cơ Tử chưa bóp nát ngọc phù truyền tin Lý Mộ cho hắn, nói rõ tình huống bên ngoài còn ở trong khống chế của bọn họ.

Dù vậy, Lý Mộ cũng phi thường bức thiết muốn hiểu biết tình huống bên ngoài, chỉ một cái ý niệm, liền biến mất khỏi trong động phủ.

Nam Hải, hải vực nơi nào đó.

Vài tên đệ tử Đạo tông đang gian nan chiến đấu với một dị thú.

Con thú này lưng mọc hai cánh, mọc hai cái đầu chim ưng, bụng thò ra bốn móng vuốt sắc bén, mỗi một lần công kích, không khí đều phát ra tiếng như xé lụa, pháp bảo thần thông đệ tử Đạo tông rơi ở trên thân nó, chỉ có thể khiến nó bị đau tru lên hai tiếng, căn bản không thể thương tổn nó bao nhiêu.

Ngược lại là dị thú này thế công cực kỳ sắc bén, thân thể nhân loại bị móng vuốt của nó đụng tới, chỉ sợ thân thể sẽ bị trực tiếp hủy diệt.

Mà hai đầu của con thú này, một cái có thể phun ra lửa, một cái khác thì có thể phun ra khí cực hàn, nếu không phải vài tên đệ tử Đạo tông thân pháp linh hoạt, đã sớm chết vào tay dị thú này.

Dù vậy, trong lòng bọn họ cũng kêu khổ liên tục.

Thân thể dị thú này quá cường hãn, bọn họ căn bản không thể thương tổn được, tiếp tục dây dưa, pháp lực sắp hao hết, bọn họ nhất định sẽ táng thân bởi dị thú.

Một đệ tử rốt cuộc nhịn không được nói: “Sư huynh, dị thú này quá mạnh, nếu không chúng ta rút đi…”

Một thanh niên áo trắng khác khống chế một thanh phi kiếm, sắc mặt kiên nghị, nói: “Rút, chúng ta có thể rút đến đâu, chúng ta chạy thoát, chung quy có đồng môn phải đối mặt, nếu là ngay cả gặp được con thú này cũng phải đào tẩu, đợi dị thú càng cường đại hơn giáng xuống, chẳng lẽ chỉ có thể chờ chết sao?”

Tu vi thanh niên áo trắng đã tới Tạo Hóa đỉnh phong, cũng là thực lực mạnh nhất trong mấy người, nếu không phải hắn luôn kiềm chế con dị thú này, mấy người khác đã sớm táng thân bởi vuốt thú.

Vài tên đệ tử Đạo tông nghe vậy, chỉ có thể kết trận tiếp tục khổ chiến.

Bỗng nhiên, dị thú này chợt vỗ mạnh đôi cánh, nhấc lên một trận cuồng phong.

Trận hình của mấy người nháy mắt bị quấy rầy, dị thú nhân cơ hội áp sát, hai móng phân biệt chụp vào đầu cùng trái tim thanh niên áo trắng.

Nó tốc độ nhanh như chớp, thanh niên căn bản không kịp trốn tránh, đang lúc hắn chuẩn bị tự bạo thân thể, nguyên thần độn ra, dị thú kia bỗng nhiên từ bỏ công kích, đập đôi cánh, thân hình vội vàng thối lui.

Thanh niên lòng có cảm giác, xoay người, thấy được một bóng người lơ lửng ở phía sau hắn cách đó không xa.

Thanh Huyền Tử so với Lý Mộ lần trước gặp, tu vi tăng trưởng không ít, cả người thoạt nhìn bớt chút ngạo khí, lại thêm chút sắc bén, như một thanh kiếm sắc ra khỏi vỏ, một tầng sát khí kia quay chung quanh ở bên người, nói rõ gã chỉ mấy tháng qua, đã trải qua không ít chiến đấu sinh tử.

Khi nhìn thấy Lý Mộ, bao gồm Thanh Huyền Tử ở trong, vài tên đệ tử Đạo tông ngẩn ra một phen, sau đó liền ngạc nhiên lẫn vui mừng nói: “Đạo thủ!”

Lý Mộ bấm tay bắn ra, một đạo lôi quang hiện lên, con dị thú khí tức chỉ có cảnh giới thứ năm kia, hoàn toàn biến mất ở trong thiên địa. Lý Mộ vẻ mặt có chút nghiêm túc, hỏi: "Dị thú đã buông xuống rồi, cường giả Đạo tông đâu?"

Nơi này vốn là địa phương con đường thông thiên hủy diệt, nhưng lại không thấy cường giả Đạo tông, hơn nữa dị thú đã xuất hiện ở mười châu, trong lúc Lý Mộ bế quan đột phá, nhất định đã xảy ra một ít việc lớn.

Thanh Huyền Tử thu hồi phi kiếm, lập tức bay lên phía trước, ôm quyền nói: "Bẩm đạo thủ, ba tháng trước, trên không Nam Hải xuất hiện một vết nứt không gian, có rất nhiều dị thú bay ra, vết nứt không gian đó cũng bắt đầu di động khắp nơi. Các tiền bối Đạo tông vì củng cố không gian, không để dị thú càng cường đại hơn thông qua, luôn canh giữ ở chung quanh vết nứt không gian đó, bây giờ hẳn là ở Viêm Châu…"

Sau khi nghe Thanh Huyền Tử nói xong, Lý Mộ khẽ nhẹ nhàng thở ra.

Dị thú vẫn chưa xâm nhập quy mô, tuy mười châu xuất hiện một vết nứt không gian nối với đào nguyên, nhưng vết nứt này chỉ có thể chứa một ít dị thú hình thể và thực lực đều rất nhỏ yếu thông qua, vẫn chưa tạo thành hậu quả quá nghiêm trọng.

Hắn để lại mấy bình đan dược chữa thương cùng khôi phục cho mấy người, liền vội vàng chạy tới Viêm Châu.

Lúc này, một người bên cạnh Thanh Huyền Tử tò mò hỏi: "Sư huynh, nghe nói ngươi trước kia quen biết với đạo thủ, có phải thật hay không…"

Nhớ lại việc ngày xưa, sắc mặt Thanh Huyền Tử xấu hổ, khoát tay, nói: "Sao có khả năng, đừng nói bừa, mau về tông môn, nói cho bọn họ, đạo thủ xuất quan…"

Nam Hải cách Viêm Châu cực gần, Lý Mộ căn cứ phương hướng Thanh Huyền Tử chỉ, chỉ trong nháy mắt đã đi tới chỗ vết nứt không gian đó.

Hết chương 1094.

Chương 1095. Thị tẩm đi, hoàng hậu nương nương (2)

Đạo tông hai mươi cường giả cảnh giới thứ bảy, ngồi xếp bằng trên không ở chung quanh khe hở, dốc sức củng cố vết nứt này, không cho nó tiếp tục mở rộng.

Mấy chục người khác, là ở phụ cận ngồi xuống điều tức, chờ đợi thay phiên.

Lý Mộ tản ra khí tức, lập tức có mấy bóng người bay lên, Huyền Cơ Tử nhìn hắn, ngạc nhiên lẫn vui mừng nói: "Sư đệ, ngươi rốt cuộc xuất quan rồi!"

Lý Mộ gật gật đầu, hỏi: "Tình huống thế nào?"

Huyền Cơ Tử nhìn vết nứt không gian đó, mặt lộ vẻ lo lắng, nói: "Không thể lạc quan, ba tháng trước, vết nứt không gian này xuất hiện, từ trong đó chạy ra không ít dị thú cấp thấp, chúng ta đã đang dốc hết sức củng cố, nhưng nó vẫn không ngừng mở rộng, chỉ sợ không cần bao lâu, sẽ có dị thú mạnh hơn từ trong đó xuất hiện…"

Khi Thanh Huyền Tử nói chuyện, lại có một dị thú có thể so với cảnh giới thứ sáu xuất hiện, cường giả canh giữ ở phụ cận ngay lập tức ra tay, trực tiếp giết chết nó.

Huyền Cơ Tử tiếp tục nói: "Trừ ba tháng trước, đột nhiên trào ra một đám dị thú kia, khiến chúng ta trở tay không kịp, toàn bộ dị thú sau đó từ trong vết nứt đi ra đều bị chém giết, lũ sớm nhất kia, chạy trốn tới các nơi của mười châu, chúng ta cũng luôn đuổi bắt…"

Lý Mộ nhìn vết nứt không gian kia, lúc này, đã có dị thú có thể so với cảnh giới thứ sáu xuất hiện, rồi có một ngày, vết nứt không gian sẽ mở rộng đến mức có thể thừa nhận yêu thú cảnh giới thứ bảy, cảnh giới thứ tám.

Yêu thú cảnh giới thứ bảy, mười châu còn có thể ứng phó, cảnh giới thứ tám chỉ có Lý Mộ và Bạch Đế có thể đối phó, nếu là vượt qua ba con cảnh giới thứ tám, hoặc là có một con

dị thú cảnh giới thứ chín thông qua vết nứt không gian, toàn bộ Đạo tông sẽ bị nháy mắt đánh tan…

Tuy hắn lấy tuổi như thế, có được tu vi cảnh giới thứ tám, đã là một chuyện vô cùng xuất sắc rồi, nhưng ở trước mặt trận hạo kiếp này còn xa xa không đủ.

Trừ phi, hắn có thể tấn thăng cảnh giới thứ chín.

Nhưng có thể nhanh như vậy thăng cấp Hợp Đạo, Lý Mộ đã dùng hết chiêu thức toàn thân, hao hết toàn bộ tài nguyên, không có khả năng ở trong khoảng thời gian ngắn liên tiếp đột phá, thậm chí, linh khí mười châu loãng đến đây, chỉ cần hắn tiếp tục ở lại mười châu, tu vi liền vĩnh viễn không thể tiến thêm một bước.

Mười châu đại địa, đã không có khả năng sinh ra cảnh giới thứ chín nữa.

Ánh mắt Lý Mộ lại nhìn phía vết nứt kia, tuy nơi đó thỉnh thoảng sẽ có dị thú thò đầu, nhưng chỉ là linh khí từ trong vết nứt tràn ra, cũng khiến lỗ chân lông toàn thân Lý Mộ thư giãn, tu vi buông lỏng.

Mà bên kia vết nứt, trình độ nồng đậm của linh khí, là gấp trăm lần ngàn lần nơi này.

Lý Mộ hít sâu một ngụm không khí ẩn chứa khí tức đào nguyên, trong lòng bỗng nhiên sinh ra một ý tưởng lớn mật.

Huyền Cơ Tử nhìn Lý Mộ, tựa như là nhìn ra cái gì, chấn động nói: “Chẳng lẽ ngươi muốn…”

Lý Mộ gật gật đầu, nói: “Đây là biện pháp duy nhất.”

Không bao lâu, Đại Chu Thần Đô.

Liễu Hàm Yên và Lý Thanh vừa rời khỏi vòng tay Lý Mộ, Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch liền bổ nhào tới. Lý Mộ ôm các nàng xoay một vòng, hai nàng liền nhu thuận chạy đi.

Lý Mộ lại ôm Ngâm Tâm, mang Thính Tâm từ trên người kéo xuống, mới đi đến trước mặt nữ hoàng.

Chu Vũ đứng ở tại chỗ, khắc chế xúc động trong lòng, lại bị Lý Mộ bế ngang hông lên, xoay tại chỗ một vòng, mặt nàng đỏ

bừng, giận dữ nói: “Thả trẫm xuống, chàng cho rằng trẫm là Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch sao…”

Lý Mộ bế một hồi lâu mới thả nàng xuống, sau đó nhìn Mai đại nhân cùng A Ly đứng ở phía sau nàng, cười nói: “Mai tỷ tỷ lại trẻ thêm không ít, A Ly trong khoảng thời gian này ăn cái gì, lại trưởng thành thêm không ít…”

Bế quan hơn một năm, Lý Mộ trước bầu bạn Liễu Hàm Yên và Lý Thanh hai ngày, sau đó tới hoàng cung, cùng nữ hoàng ở ngự hoa viên ngắm hoa, tản bộ trên mây, ở đỉnh cung Trường Nhạc cùng nhau ngắm mặt trời lặn…

Khi vầng mặt trời đỏ kia sắp biến mất ở trong tầm mắt, Lý Mộ trầm mặc một lát, nói: “Thần có chuyện, muốn nói cho bệ hạ.”

Chu Vũ cũng chưa hỏi Lý Mộ, chỉ là thản nhiên nói: “Trẫm đi cùng chàng.”

Lý Mộ lắc lắc đầu, nói: “Bệ hạ ngoan, nghe lời, chờ ta trở lại.”

Chu Vũ không mở miệng nữa, chỉ là tựa đầu vào trên vai Lý Mộ, lẳng lặng nhìn phương xa.

Hai người cứ như vậy im lặng ngồi, thẳng đến lúc trăng lên giữa trời.

Một khắc nào đó, Lý Mộ nghiêng đầu nhìn nàng, nhẹ nhàng nói: “Thời gian không còn sớm nữa, ta trở về.”

Hắn chậm rãi đứng lên, cổ tay lại bị nắm.

Chu Vũ ngẩng đầu, dưới ánh trăng, nàng khuôn mặt thanh lạnh, uy nghiêm nữ đế hiện lên, thản nhiên mở miệng: “Trẫm mệt rồi, tối nay chàng lưu lại thị tẩm đi, hoàng hậu nương nương…”

…

Viêm Châu.

Một vết nứt không gian hẹp dài, mang bầu trời trơn nhẵn xé rách một vết rách, nhìn qua có chút đáng sợ.

Chu Vũ, Huyễn Cơ, Tô Hòa, Liễu Hàm Yên, Lý Thanh, từng bóng hình xinh đẹp đứng ở ngoài vết nứt không gian, khuôn mặt xinh đẹp ẩn hàm lo lắng, một đám cường giả Đạo tông lơ lửng ở chỗ xa hơn một chút, mặt lộ vẻ xấu hổ.

Nếu thực lực của bọn họ có thể ngăn cản được dị thú, cũng sẽ không để đạo thủ một tông lấy thân mạo hiểm, xâm nhập chỗ của dị thú.

Lý Mộ quay đầu, ánh mắt đảo qua ở trên những khuôn mặt tuyệt đẹp, cuối cùng cũng chỉ phất phất tay đối với các nàng, sau đó xoay người không chút do dự bay vào vết nứt không gian.

Mười châu linh khí loãng, không thể khiến tu vi hắn lại tiến thêm, chỉ có hướng tới đào nguyên, tu vi của hắn mới có khả năng tiếp tục tăng lên.

Thiên Cơ Tử, ma đạo chư tổ cùng với toàn bộ cường giả, đã hy sinh ở nơi đó, Lý Mộ tự nhiên cũng muốn cùng người nhà cùng nhau trải qua cuộc sống an ổn, nhưng trước mặt đại kiếp, nếu hắn không làm chút gì đó, thì không ai có thể làm.

Giờ phút này mạo hiểm một phen, là vì mười châu tương lai hòa bình, vì có thể cùng các nàng vĩnh viễn sống an ổn.

Năm con Hắc Long đi theo phía sau Lý Mộ, cũng bay vào khe hở.

Trong không gian màu xám vô biên, linh khí và sát khí đồng thời tồn tại, sau một trận cảm giác cách trở rất nhỏ, Lý Mộ lại cảm nhận được cảm giác lỗ chân lông toàn thân thư giãn.

Đào nguyên linh khí dư thừa tới mức, cho dù là Lý Mộ không chủ động dẫn đường, chúng nó cũng sẽ tự mình hướng trong cơ thể Lý Mộ hội tụ.

Nơi này đã không phải địa phương Lý Mộ lần đầu tiên tiến vào đào nguyên, vết nứt nối tiếp hai không gian đó, ở mấy tháng nay, vẫn luôn lấy một loại tốc độ không chậm di động, cũng vẫn luôn có dị thú chủng tộc khác nhau từ trong vết nứt xuất hiện.

Hết chương 1095.

Chương 1096. Lại vào đào nguyên (1)

Bóng dáng đám người Ngao Phong xuất hiện ở phía sau Lý Mộ, Lý Mộ nhìn chúng nó một cái, hỏi: “Cảm giác thế nào?”

Đắm chìm trong linh khí nồng đậm, Ngao Phong suýt nữa thoải mái rên rỉ ra. Trên khuôn mặt già của lão lộ ra vẻ mặt hưởng thụ, lẩm bẩm: “Thoải mái, giống như là về nhà…”

Rống!

Khí tức Lý Mộ vừa mới xuất hiện ở nơi này, bên tai liền truyền đến một tiếng rống giận, một dị thú đầu mọc hai cái sừng, rít gào hướng về Lý Mộ lao tới.

Lúc sắp tiếp cận Lý Mộ, lôi quang trong miệng hắn lóe ra, sau đó phun ra một quả cầu sét kích cỡ vài trượng, hướng thẳng đến Lý Mộ.

Bóng người Lý Mộ, ở lúc lôi cầu sắp va chạm vào hắn, biến mất quỷ dị.

Ngay sau đó, hắn liền xuất hiện ở đỉnh đầu con dị thú có thể so với cảnh giới thứ bảy này.

So sánh với thân hình khổng lồ trăm trượng của cự thú, thân thể Lý Mộ tỏ ra nhỏ bé như thế, đối mặt quái vật lớn không biết so với hắn khổng lồ hơn bao nhiêu lần, Lý Mộ vươn tay, đặt tại đỉnh đầu của nó.

Dị thú này bỗng nhiên đứng ngây ra tại chỗ, thân thể nhịn không được run rẩy, chỉ một lát, thân thể nó liền biến thành một cái xác thú khô héo, ầm ầm ngã xuống đất.

Lý Mộ cúi đầu nhìn nhìn tay mình, cảm nhận được pháp lực tăng trưởng biên độ nhỏ trong cơ thể, hắn trước kia chưa từng nghĩ tới, có một ngày, hắn cũng sẽ sử dụng thủ đoạn của ma đạo.

Linh khí của đào nguyên dị thường nồng đậm, tất nhiên còn vượt qua mười châu của vạn năm trước.

Ở nơi này tu hành, sẽ không khó để đột phá bình cảnh, chỉ cần tu vi đến, tấn thăng cảnh giới thứ chín, là chuyện nước

chảy thành sông.

Nhưng cho dù Lý Mộ luôn luôn ở nơi này tu hành, vừa mới tấn thăng cảnh giới thứ tám, hắn muốn tấn thăng lần nữa, ít nhất cũng là chuyện của mấy chục năm sau.

Hắn không chờ được mấy chục năm, phải tìm kiếm một con đường tắt.

Dị thú lấy sinh linh mười châu làm thức ăn, từ góc độ nào đó mà nói, sinh linh mười châu là con mồi của bọn nó, cũng là tài nguyên của bọn nó, mà đối với Lý Mộ mà nói, dị thú làm sao không phải tài nguyên?

Đạo pháp không có chính tà, thủ đoạn của ma đạo, dùng ở trên thân kẻ địch, thì chưa chắc là tà đạo.

Sau khi đánh chết con dị thú này, đàn thú nơi xa bắt đầu xôn xao, sau đó, càng nhiều dị thú hướng nơi đây chạy tới.

Bọn Ngao Phong sợ tới mức khuôn mặt già tái nhợt, Lý Mộ lập tức nói: “Biến thành thân rồng, lập tức!”

Đám rồng Ngao Phong nghe vậy, không chút do dự biến thành thân thể Hắc Long, Lý Mộ ẩn nấp khí tức toàn thân, trốn ở dưới một cái vảy rồng, ở lúc năm con rồng run bần bật, đàn thú đã chạy tới nơi này.

Nhưng, chúng nó vẫn chưa công kích bọn Ngao Phong, chỉ là ở trên người chúng nó lượn một vòng, liền lại đều tự tản ra.

Ngao Phong có chút khó có thể tin, truyền âm hỏi: “Đây, đây là có chuyện gì?”

Giờ phút này, Lý Mộ đã xác định, hắn đoán không sai, dị thú cũng sẽ không công kích Long tộc như công kích Nhân tộc, bởi vì Long tộc vốn chính là đồng loại của chúng nó…

Lý Mộ mang một số hình ảnh nào đó trong thiên thư Long tộc ghi lại truyền tống tiến đầu Ngao Phong, Ngao Phong ngẩn ra hồi lâu, mới chấn động hỏi: “Chúng, chúng ta là dị thú?”

Long tộc tuy ngạo khí, trong vạn năm qua vẫn luôn khinh thường chủng tộc khác trên mười châu, nhưng bọn họ cũng

vẫn luôn tán đồng thân phận sinh linh mười châu của mình, đối với dị thú đảo loạn mười châu thống hận đến cực điểm.

Mấy tháng qua, khi dị thú xâm nhập, ở trên việc tiêu diệt dị thú, bọn họ càng bỏ không ít sức.

Bây giờ, Lý Mộ nói cho hắn, bọn họ chính là dị thú, Ngao Phong không thể tiếp nhận, cũng không muốn tiếp nhận.

Lý Mộ chưa cho Ngao Phong đáp án, mà là hỏi ngược lại: "Ngươi cảm thấy phải không?"

Ngao Phong hổn hển, lập tức nói: "Không phải, lũ ngu xuẩn không có đầu óc đó, sao có khả năng đánh đồng với Long tộc chúng ta, chúng nó xách giày cho Long tộc cao quý cũng không xứng!"

Ngao Phong hiển nhiên bị Lý Mộ chọc đến chỗ đau, Long tộc là chủng tộc cao quý nhất, thông minh nhất. Những dị thú này thực lực tuy cường đại, nhưng thú tính lớn hơn linh tính, thuộc loại súc sinh, nói Long tộc là dị thú, so với mắng bọn hắn là súc sinh có gì khác nhau?

Những dị thú này nếu công kích chúng nó giống công kích Lý Mộ vậy thì thôi, nhưng đối với bọn họ coi như không thấy, điều này làm Ngao Phong cảm giác tôn nghiêm Long tộc bị vũ nhục.

Nhưng bảo lão đi chủ động trêu chọc lũ dị thú kia, lão cũng không dám.

Lũ súc sinh này tuy đại bộ phận thực lực đều không bằng lão, nhưng cuối chân trời nơi xa, lại có khí tức mấy con dị thú, khiến lão cảm thấy trong lòng run sợ.

Ngao Phong không để ý tới lũ dị thú đó nữa, cùng bốn con Hắc Long khác bảo trì thân rồng, bắt đầu cuộn ở trên mặt đất tu hành.

Nơi này linh khí quá mức nồng đậm, quả thực chính là thiên đường, lão cảm thấy không cần bao lâu, lão liền có thể trở thành một con Hắc Long cảnh giới thứ tám, đến lúc đó, lão lại đi tìm mấy con súc sinh xa xa trút giận.

Ở cùng lúc bọn Ngao Phong tu hành, Lý Mộ buông ra thần niệm, tình huống trong phạm vi trăm dặm đều hiện lên ở trong đầu hắn.

Trong vòng trăm dặm, nơi đây tổng cộng có bốn con dị thú cảnh giới thứ tám, mấy chục con cảnh giới thứ bảy, xem ra cho dù là ở đào nguyên, cảnh giới thứ chín tồn tại cũng không phải tùy ý có thể thấy được, cái này xem như một tin tức tốt.

Bốn con dị thú cảnh giới thứ tám này tách ra rất xa lẫn nhau, xem ra trong dị thú cũng có ý thức lãnh địa.

Chỗ Lý Mộ cùng Ngao Phong, chính là phạm vi lãnh địa của một con dị thú cảnh giới thứ tám thân hổ đầu hươu, giờ phút này, con dị thú đó như là đã phát hiện cái gì, rít gào một tiếng, hướng về phía bọn Lý Mộ cùng Ngao Phong chạy như điên mà đến.

Ánh mắt Lý Mộ lóe lên, sau đó hai tay bấm tay niệm chú, thân hình biến hóa một trận, cuối cùng thế mà biến ảo thành một con Thanh Long dài trăm trượng, trên thân tản mát ra uy áp cảnh giới thứ tám.

Bản thân hắn đã kế thừa huyết mạch Ngao Thanh, lại hoàn toàn lĩnh ngộ thiên thư Long tộc, kết hợp thuật biến hóa, huyễn hóa ra Long tộc, không khác gì chân long.

Nhìn kẻ xâm nhập cách đó không xa, thân thể dị thú thân hổ đầu hươu kia chạy như điên dừng gấp, sau đó hướng Lý Mộ rống giận vài tiếng, ý bảo đây là lãnh địa của nó. Lý Mộ biến thành Thanh Long, phát ra một tiếng rồng gầm kiệt ngạo, hiển nhiên cũng không khuất phục.

Dị thú lần nữa phát ra một tiếng rống giận, ngoài thân thể xuất hiện sấm sét dày đặc, chân nó giẫm sét, chạy như điên về phía Lý Mộ.

Nó muốn giết chết kẻ xâm nhập này, bảo vệ lãnh địa của nó.

Mà Thanh Long nơi xa phun ra một hơi thở rồng, trong hơi thở rồng còn xen lẫn một tia sáng vàng không dễ phát hiện.

Hết chương 1096.

Chương 1097. Lại vào đào nguyên (2)

Vù!

Ánh sáng vàng nháy mắt đã tới, trung tâm cái trán dị thú kia xuất hiện một lỗ nhỏ, thân thể đang chạy của nó dừng lại, tia sét quấn quanh bên ngoài thân thể cũng chậm rãi biến mất, vô lực ngã xuống đất.

Một mũi tên này đã hao phí toàn bộ pháp lực của hắn, bóng người Lý Mộ trực tiếp ngã xuống trên không, lại dừng lại ở giữa không trung.

Nơi này linh khí quá mức nồng đậm, tốc độ chân ngôn khôi phục pháp lực cũng tăng trưởng gấp mấy chục hơn trăm lần, nháy mắt ngắn ngủn này, hắn đã khôi phục nửa thành pháp lực.

Động tĩnh xảy ra nơi này, rất nhanh đã khiến ba con dị thú khác nơi xa chú ý.

Lý Mộ chú ý tới, bọn nó đang nhanh chóng tiếp cận. Hắn ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng rồng gầm, một đạo uy áp cực hạn khuếch tán ra, tốc độ ba đạo khí tức kia dần dần chậm lại.

Rống!

Từ ba phương hướng truyền đến tiếng rống rung trời, sau đó, ba đạo khí tức cường đại kia dần dần rời xa, cái này đại biểu cho, chúng nó đã thừa nhận, Lý Mộ là vương của khu vực này.

Lý Mộ chậm rãi bay xuống, một lần nữa biến trở về thân người, đưa tay đặt trên đầu con dị thú đã chết đó.

Dị thú chết đi, khí tức trên người đang không ngừng suy yếu, mà bên cạnh nó, một đạo khí tức khác đang không ngừng kéo lên.

Mắt thấy vết nứt không gian phía trước đang hướng về địa bàn một dị thú khác di động, Lý Mộ không thể ngăn cản, chỉ

có thể khoanh chân ngồi xuống tại chỗ, luyện hóa luồng lực lượng tràn đầy kia trong cơ thể.

Lúc này, vết nứt cũng không phải rất lớn, chỉ có dị thú cảnh giới thứ bảy trở xuống mới có thể thông qua, Lý Mộ tin tưởng bọn Thiên Cơ Tử có thể ứng phó.

Thẳng đến một tháng sau, một tia lực lượng cuối cùng trong cơ thể Lý Mộ thuộc về dị thú cảnh giới thứ tám kia mới bị hắn hoàn toàn luyện hóa.

Hắn hộc ra một ngụm khí đục thật dài, sau đó đứng lên, hướng nơi vết nứt không gian kia di động bay đi.

Không lâu sau, chân trời phương xa truyền đến từng trận rống giận của dị thú, khiến dị thú cấp thấp phạm vi trăm dặm đều nằm úp sấp trên mặt đất, run bần bật.

Mà lúc này, mười châu đại địa.

Từ sau khi đạo thủ rời khỏi, một tháng qua, vẫn là sẽ không ngừng có dị thú từ trong vết nứt không gian đi ra, hơn nữa vết nứt đó đang không ngừng mở rộng, cần càng ngày càng nhiều cường giả cảnh giới thứ bảy củng cố.

Các cường giả Đạo tông cần toàn lực củng cố vết nứt không gian, dị đàn thú thỉnh thoảng sẽ có cá lọt lưới chạy thoát, ở trong quá trình đuổi bắt chúng nó, các đệ tử trẻ tuổi của Đạo tông cũng toát ra một ít hạng người kiệt xuất, được tông môn lưu ý, bắt đầu ra sức bồi dưỡng.

Cùng lúc đó, một ít cơ quan pháp bảo cường đại, bắt đầu được triều đình Đại Chu lục tục đưa tới. Những pháp bảo này cực kỳ chắc chắn, chỉ cần dùng linh ngọc thúc giục, có thể phát huy ra uy lực cường đại, ở trong chiến đấu với dị thú tạo ra không ít trợ lực.

Các đệ tử Thi tông mang dị thú chết đi luyện chế thành thú thi, lấy thú thi đấu dị thú, lại thêm cơ quan pháp bảo, giảm bớt đi rất nhiều thương vong của đệ tử Đạo tông.

Tuy trước mắt Đạo tông hầu như lấy lực lượng mang tính áp đảo, ở trong giao phong cùng dị thú chiếm thượng phong,

nhưng mọi người đều biết, đây chẳng qua là thắng lợi nhất thời.

Dị thú càng cường đại hơn cuối cùng sẽ giáng xuống, một bên khác của vết nứt không gian, chịu tải hy vọng của toàn bộ sinh linh mười châu.

Đào nguyên.

Lý Mộ không biết thời gian trôi qua bao lâu, cũng không biết tu vi hắn bây giờ đã đến tình trạng gì.

Hắn luôn truy tìm vết nứt không gian không ngừng di động kia, ngăn cản dị thú càng cường đại hơn từ vết nứt giáng xuống mười châu, cũng luôn luôn chiến đấu với dị thú cường đại, hắn thậm chí đã không đếm được rốt cuộc có bao nhiêu dị thú chết ở trong tay hắn.

Hắn có mấy lần gặp đàn thú công đánh, ở dưới bọn Ngao Phong yểm hộ mới có thể bảo toàn, cũng từng bị dị thú có thể so với cảnh giới thứ chín đuổi giết hai lần, bằng vào bản lĩnh chạy trốn xuất sắc mới nhặt về một cái mạng, lẻ loi một mình ở sào huyệt dị thú thật lâu, Lý Mộ đối với nó đã chết lặng, chiến đấu cùng tăng lên, chính là toàn bộ cuộc sống của hắn.

Lại một thi thể dị thú cảnh giới thứ tám ngã dưới chân Lý Mộ, bởi vì đánh chết quá nhiều dị thú, trên người hắn sát khí quấn quanh, dị thú chung quanh cảm nhận được loại khí tức này, đều liều mạng rời xa.

Lý Mộ chạm đến đầu con Bác Thú này, khí tức trên thi thể con thú này nhanh chóng suy yếu, cuối cùng hoàn toàn biến mất.

Lý Mộ thở ra một hơi, đang định đi hướng nơi khác, đột nhiên lông tơ dựng thẳng, ngẩng đầu nhìn phía bầu trời.

Không biết khi nào, trên bầu trời màu xám đã xuất hiện một cái vòng xoáy.

Cái vòng xoáy này như một con mắt khổng lồ, ở cao nhìn xuống Lý Mộ, trong con mắt khổng lồ, một lực lượng làm người ta run rẩy đang không ngừng ngưng tụ…

Bỗng nhiên, trong con mắt khổng lồ, một tia sét màu tím bỗng nhiên bổ xuống.

Tia sét này tốc độ nhanh đến cực điểm, ngay cả tốc độ Xạ Nhật cung cũng không thể so sánh với nó, giống như ở nháy mắt vượt qua không gian, trực tiếp rơi ở trên người Lý Mộ.

Trên mặt đất, xuất hiện một cái hố khổng lồ nghìn trượng, trong hố khổng lồ một mảng cháy đen, toàn bộ không gian yên tĩnh như chết.

"Khụ!"

Một tiếng ho nhẹ đánh vỡ loại yên tĩnh này, một bóng người toàn thân trần trụi, từ trung tâm cái hố khổng lồ bò ra.

Ầm!

Trong con mắt khổng lồ trên bầu trời, lại một tia sét bổ xuống, bóng người nọ một lần nữa bị đánh ngã, qua hồi lâu mới chậm rãi bò dậy.

Ầm ầm ầm!

Giây tiếp theo, ba tia sét màu tím, mang toàn bộ bầu trời đều nhuộm thành màu tím, lại một lần nữa mang bóng người trên mặt đất bao phủ.

Cùng lúc đó, ở ngoài vạn dặm, vài dị thú thân hình trăm trượng, khí tức cực kỳ khủng bố, bỗng nhiên nhìn về cùng một cái phương hướng, sau đó nhanh chóng hướng về nơi này tới gần…

Ầm ầm!

Trên bầu trời màu xám, tia sét màu tím không ngừng hạ xuống, một rồi lại một đạo rơi ở trên người Lý Mộ. Trong lòng hắn không hiểu chút nào, lúc mười châu linh khí dư thừa, thời điểm những cường giả kia tấn thăng cảnh giới thứ chín, tựa như đều là nước chảy thành sông, chưa bao giờ từng có ghi chép về lôi kiếp.

Cũng may trải qua vô số trận chiến, luyện hóa lực lượng vô số dị thú, Lý Mộ vô luận là thân thể hay nguyên thần, đều đã cường đại đến một đỉnh phong mới, loại tia sét trình độ này,

trừ có thể phá huỷ quần áo hắn, không thể tạo thành bất cứ thương tổn nào đối với hắn.

Thậm chí, ở dưới tia sét kích thích, lực lượng thân thể Lý Mộ đã lâu chưa có đột phá, thế mà cũng có một chút tăng lên.

Hết chương 1097.

Chương 1098. Tác dụng thật sự của Đạo Đức Kinh

Đoàng!

Sau khi một tia sét cuối cùng so với trước đó tráng kiện gấp mười hạ xuống, cả người Lý Mộ đều đắm chìm trong sấm sét, thân thể rốt cuộc có chút phản ứng, nhưng cũng chỉ mang đến cho hắn một chút thống khổ, sấm sét qua đi, da hắn càng thêm trắng nõn, trên thân thể còn có một tầng lôi quang lóe ra.

Lý Mộ lại ngẩng đầu nhìn, vòng xoáy như con mắt kia ở trên bầu trời đang chậm rãi tiêu tán.

Mà tu vi hắn, cũng đạt tới một cái cảnh giới mới cho tới bây giờ chưa từng có.

Lý Mộ trần truồng đứng ở trong cái hố to tràn đầy vết cháy đen, cúi đầu nhìn nhìn thân thể của mình, trong lòng không khỏi hiện ra một tia nghi hoặc.

“Chỉ có vậy?”

Ở nơi này, bầu trời vĩnh viễn là màu xám, Lý Mộ khó có thể cảm nhận được thời gian trôi qua, trừ chiến đấu, chính là tu hành không gián đoạn, thậm chí ngay cả tư duy của hắn cũng trở nên dại ra rất nhiều.

Thẳng đến giờ phút này, Lý Mộ mới nghĩ lại ý thức được, hắn tựa như đã tiến vào cảnh giới mộng tưởng.

Không bao lâu, hắn liền từ phương hướng khác nhau, phát hiện ba đạo khí tức dị thường cường đại, đang hướng về nơi này tiếp cận.

Ba đạo khí tức này, có hai đạo Lý Mộ cũng không xa lạ.

Hắn từng hai lần xâm nhập lãnh địa đối phương, hơn nữa bị chúng nó phát hiện, nếu không phải hắn thấy tình thế không ổn chạy nhanh, rất có khả năng sẽ ngã xuống trên tay hai dị thú cảnh giới thứ chín kia.

Hôm nay, khí tức bọn nó, đã không thể tạo thành áp bách tuyệt đối đối với hắn nữa.

Kẻ thù gặp mặt, hết sức đỏ mắt, dị thú tuy không có bao nhiêu linh trí, nhưng cũng nhận ra nhân loại này từng xâm nhập lãnh địa của bọn nó, một dị thú thân ưng đầu rắn trong đó há mồm liền phun ra một luồng hào quang màu đỏ, đánh thẳng về phía Lý Mộ.

Lý Mộ vươn một tay, trên không ngưng tụ thành phù trận hình tròn, ngăn cản quầng sáng này.

Con dị thú cảnh giới thứ chín này từng có thể tạo thành uy hiếp trí mạng đối với hắn, hôm nay trong mắt hắn, cũng chỉ có vậy mà thôi.

Cùng lúc đó, Lý Mộ vươn một bàn tay khác, kết thành một cái pháp ấn, môi khẽ động.

Hắn cố gắng như thế, bức thiết tu hành như thế, không phải là trông cậy vào lấy tu vi cảnh giới thứ chín đối kháng những dị thú này, mà là sau cảnh giới thứ chín, hắn liền có thể nắm giữ lực lượng thật sự của Đạo Đức Kinh.

“Đạo, khả đạo, phi hằng đạo; danh, khả danh, phi hằng danh, … Huyền chi hựu huyền, chúng diệu chi môn.”

Liên tục có lực lượng thiên địa ùa vào thân thể Lý Mộ, nhưng không phải không thể thừa nhận giống như trước, sau khi trong lòng Lý Mộ mặc niệm xong một câu chân ngôn cuối cùng, thiên địa giống như ở trong nháy mắt yên lặng.

Lực lượng thiên địa vô cùng khổng lồ ùa vào thân thể Lý Mộ, luồng lực lượng thiên địa này đủ khiến Hợp Đạo cảnh thân thể nguyên thần đều hủy diệt, nhưng Lý Mộ lúc này, ở sau khi trải qua lôi kiếp, đã bước vào một cảnh giới mới.

Rốt cuộc, bên ngoài không có lực lượng thiên địa mới ùa vào nữa, lực lượng thiên địa trong cơ thể Lý Mộ cũng tiếp cận im lặng.

Giờ khắc này, thế giới trước mắt Lý Mộ đã xảy ra thay đổi rất lớn.

Trong hư không trước mắt hắn vốn trống không một vật, bỗng nhiên xuất hiện rất nhiều sợi dây nhỏ, chung quanh tất cả đều biến thành yên lặng, bao gồm hào quang màu đỏ con dị thú kia công kích hướng Lý Mộ, cùng với quả cầu năng lượng trong miệng hai dị thú khác đã ngưng tụ ra.

Lý Mộ không biết những sợi dây nhỏ này là cái gì, nhưng hào quang màu đỏ kia, cùng với quả cầu năng lượng hai dị thú ngưng tụ, bao gồm trên phù trận trong tay hắn, đều có dây nhỏ rậm rạp quấn quanh.

Mà những sợi dây nhỏ này, hắn tựa như có thể khống chế.

Một ý niệm của Lý Mộ, dây nhỏ quấn quanh ở cột sáng cùng quả cầu năng lượng liền nhanh chóng rút lui tan rã, mà theo dây nhỏ biến mất, cột sáng màu đỏ uy lực vô cùng kia trực tiếp biến mất, quả cầu năng lượng trong miệng hai dị thú khác còn chưa ngưng tụ thành hình, cũng chậm rãi tiêu tán.

Ba con dị thú còn ở tại chỗ, nhưng công kích của chúng nó lại không hiểu sao biến mất, chúng nó ngẩn ra một cái chớp mắt ngắn ngủi, liền lại khởi xướng công kích đối với nhân loại kia.

Nhưng một lần này, chúng nó chỉ có thể gào rống không tiếng động đối với Lý Mộ, cũng không kèm theo thần thông uy lực lớn xuất hiện, cảnh tượng này, nhìn qua có chút buồn cười.

Ở trong mắt Lý Mộ, bên cạnh ba con dị thú, không có một sợi dây nhỏ nào loại đó, toàn bộ dây nhỏ nơi đây đều bị hắn ngưng tụ ở bên người. Hắn nhìn về phía ba con dị thú kia, tựa như sự sống chết của ba con thú này chỉ ở một ý niệm của hắn.

"Đạo…"

Lý Mộ như có điều ngộ ra, nhẹ nhàng phun ra một chữ.

Giờ khắc này, hắn rốt cuộc biết tác dụng thật sự của《Đạo Đức Kinh》.

Những sợi dây nhỏ này, đó là lực lượng thuần túy nhất, căn nguyên nhất trong thiên địa, cũng có thể nói, chúng nó là bản thân "đạo".

Giờ phút này, hắn chấp chưởng một phương thiên đạo này.

Lý Mộ tản ra thần niệm, mọi thứ trong vòng phạm vi vạn dặm đều ở trong khống chế của hắn.

Không biết khi nào, ba con dị thú kia không gào rống nữa, mà là đối mặt Lý Mộ, khiêm tốn cúi thấp cái đầu của chúng nó, không chỉ có chúng nó, ở toàn bộ khu vực thần niệm Lý Mộ đảo qua, trong thiên địa xuất hiện dây nhỏ, vô số con dị thú ở sau khi dại ra ngắn ngủi, đều lẳng lặng đứng ở tại chỗ, cúi thấp cái đầu của chúng nó…

Lý Mộ cũng không biết, ngay sau khi hắn niệm ra chân ngôn hoàn chỉnh của Đạo Đức Kinh, cách nơi đây không biết bao nhiêu vạn dặm, một tòa thành bay to lớn, bỗng nhiên kịch liệt chấn động.

Vô số bóng người từ trong thành bay ra, mặt lộ vẻ chấn động, nhao nhao mở miệng.

"Đây là làm sao vậy?"

"Tiên cung thế mà cũng có thể động đất?"

"Tiên vệ ở đâu, nhanh đi điều tra nguyên nhân!"

…

Trong lúc mọi người thất kinh, trong cung điện chỗ sâu nhất, một phụ nhân ung dung đẹp đẽ quý giá nghi hoặc hỏi nam tử đầu đội đế quan bên cạnh: "Bệ hạ, đã xảy ra chuyện gì, tiên cung vì sao vô cớ chấn động?"

Nam tử đế quan sắc mặt nghiêm nghị, nhắm mắt bấm ngón tay, một lát sau, hai mắt hắn chậm rãi mở ra, lắc đầu nói: "Tính không ra, nhưng trong lòng trẫm, luôn có một loại dự cảm không ổn…"

Tu vi nam tử đế quan đã là đỉnh phong đương thời, bất cứ dự cảm nào của hắn, đều không có khả năng là tin đồn vô căn cứ. Phụ nhân lo lắng hỏi: "Chẳng lẽ Ngân Hà tiên vực chúng ta sắp xảy ra việc lớn gì sao…"

Bên cạnh phụ nhân, một thiếu nữ trẻ tuổi kéo cánh tay của nàng, không chút lo lắng, cười hì hì nói: "Mẫu hậu không cần lo lắng, phụ hoàng tu vi cao như vậy, vô luận xảy ra chuyện gì, người đều có thể trấn trụ…"

Hết chương 1098.

Chương 1099. Phía sau cửa… (1)

Phụ nhân xoa xoa đầu của nàng, nói: “Mẫu hậu từng nói bao nhiêu lần, tu hành chi đạo, vĩnh viễn không có giới hạn, phụ hoàng con tu vi tuy cao, nhưng ở trong vô tận tiên vực, cũng không phải không có địch thủ, con tuyệt đối không thể tự cao tự đại, để tránh ngày sau chọc vào phiền toái lớn…”

Nàng vừa dứt lời, nam tử đế quan lại hừ một tiếng, nói: “Trẫm tuy không phải tung hoành vô tận tiên vực không có địch thủ, nhưng ở Ngân Hà tiên vực, đã bao nhiêu năm chưa có ai làm đối thủ của trẫm, tám ngàn năm, hay là một vạn năm…”

Thiếu nữ tâm tư linh lung, nháy mắt một cái đối với phụ nhân, chạy qua kéo nam tử đế quan, nói: “Ở trong lòng con, phụ hoàng lợi hại nhất, phóng mắt vô tận tiên vực, không có địch thủ…”

…

Vùng đất dị thú, Lý Mộ khi ý đồ mang thần niệm lần nữa hướng nơi xa kéo dài, phát hiện phạm vi hắn có thể khống chế, chỉ có phạm vi vạn dặm, nơi xa hơn một chút liền không thể chạm đến.

Phạm vi vạn dặm này, bầu trời đều là màu xám giống nhau, toàn bộ khu vực đều bị dị thú chiếm cứ. Lý Mộ còn muốn tra xét một phen nữa, lại bỗng nhiên cảm giác đầu váng mắt hoa một trận, sau đó, dây nhỏ trước mắt biến mất, thế giới chung quanh một lần nữa khôi phục nguyên dạng, mà pháp lực của hắn cũng sắp tiêu hao hết.

Trong lòng Lý Mộ lập tức cảnh giác, nhưng, khi hắn nhìn thấy ba con dị thú cảnh giới thứ chín kia, vẫn như cũ khiêm tốn đứng ở tại chỗ, mới ý thức được, chúng nó đã bị mình thuần phục.

Giờ khắc này khi hắn bước vào cảnh giới thứ chín, dị thú trong đào nguyên, liền không là hạo kiếp của mười châu nữa.

Lý Mộ phun ra một hơi thật dài, trong mắt lộ ra một tia nhớ nhung. Vết nứt không gian từ mười châu đến đào nguyên, dễ vào khó ra, chỉ có dị thú cảnh giới thứ bảy trở xuống có thể từ nơi này đi qua, sau khi đến nơi đây, Lý Mộ liền chưa từng trở về một lần.

Hôm nay, hắn rốt cuộc có thể về nhà.

Vết nứt không gian kia đã chếch đi nơi đây mấy trăm dặm, một ý niệm của Lý Mộ, liền đã tới bên cạnh khe hở đó.

Hắn cần mang khe hở này mở rộng mấy lần trước, mới có thể lấy tu vi cảnh giới thứ chín giáng xuống mười châu. Lý Mộ chỉ là phất phất tay, một đạo hào quang bắn vào vết nứt không gian, khe hở vết nứt này liền bắt đầu nhanh chóng mở rộng, sau mấy nhịp thở, đã có phạm vi mấy chục trượng.

Lý Mộ đã sớm sốt ruột không chịu được, bóng người hóa thành một luồng hào quang, nhập vào trong đó.

Cùng lúc đó, Ngân Hà tiên cung.

Nam tử đế quan đang khoanh chân ngồi thiền, hai mắt đột nhiên mở ra, trên mặt hiện ra nét nghi hoặc, lẩm bẩm: “Chuyện gì vậy, loại cảm giác đó lại biến mất rồi…”

Tổ Châu.

Từ khi đạo thủ tiến vào đào nguyên, đã có mười năm.

Trong mười năm này, các cường giả cảnh giới thứ bảy của Đạo tông, không có lúc nào là không bảo vệ trông coi vết nứt không gian di động trên bầu trời, nhưng vẫn như cũ chưa thể ngăn cản khe hở này không ngừng mở rộng.

Ngay từ đầu, trong khe hở này chỉ có thể xuất hiện dị thú cảnh giới thứ năm, cho tới bây giờ, thỉnh thoảng sẽ có dị thú cảnh giới thứ bảy từ trong đó xuất hiện, tình hình trước mắt, còn ở trong khống chế của Đạo tông, nhưng nếu là có một ngày, nơi đó có thể chứa dị thú cảnh giới thứ tám thông qua, tận thế của mười châu cũng sẽ tới.

Một ngày này, bốn mươi vị cường giả Đạo tông, vẫn như mọi khi, khoanh chân lơ lửng ở chung quanh vết nứt không

gian, cuồn cuộn không ngừng đưa vào pháp lực, củng cố vết nứt không gian.

Trong bốn mươi người này, có thái thượng trưởng lão đạo môn các tông, tôn giả Phật môn, yêu vương Yêu quốc, quỷ vương Quỷ Vực, còn có trưởng lão long tộc lúc ban đầu. Không gian này đã cực thiếu ổn định, các cường giả nhắm mắt tập trung tinh thần, dốc hết toàn lực củng cố vết nứt không gian, một khắc nào đó, bọn họ bỗng nhiên sắc mặt biến đổi hẳn, đồng thời mở mắt.

Chỉ thấy vết nứt không gian vốn bình tĩnh bỗng nhiên bắt đầu mở rộng, mọi người vội vàng dùng càng nhiều pháp lực hơn củng cố, nhưng không có tác dụng gì, trong giây lát, khe hở đó liền mở rộng đến phạm vi mấy chục trượng.

Chỉ nháy mắt, một loại cực độ sợ hãi bao phủ ở trong lòng mọi người.

Ngay sau đó, một bóng người áo xanh từ trong khe hở bay ra, mọi người ngẩn ra một cái chớp mắt, sau đó sợ hãi trên mặt liền biến thành mừng như điên, bật thốt lên nói: “Đạo thủ!”

Nhưng rất nhanh, nét vui mừng trên mặt bọn họ, liền lần nữa biến thành sợ hãi.

Một cái đầu thú thật lớn từ trong khe hở đó thò ra, theo đó mà đến, là một loại cực hạn uy áp, một loại uy áp hơn xa ma đạo chư tổ cùng với Bạch Đế tiền bối.

Đây là… Dị thú cảnh giới thứ chín!

Nhìn vẻ mặt biến hóa của các trưởng lão Đạo tông, Lý Mộ quay đầu nhìn thoáng qua con dị thú kia ý đồ từ trong vết nứt không gian đi ra, thản nhiên nói: “Cút về đi!”

Tiếng hắn cũng không lớn, đối với dị thú kia mà nói lại tựa như sấm sét.

Thân thể khổng lồ của nó run lên một cái, sau đó liền ngoan ngoãn thu đầu trở về.

Mấy chục vị trưởng lão Đạo tông thấy một màn như vậy, vẻ mặt ngây ra như phỗng.

Lý Mộ mỉm cười nhìn mọi người, chậm rãi nói: “Kiếp nạn dị thú đã giải, mọi người về sau không cần lo lắng nữa.”

Ở thời điểm mọi người còn ngây ra ở tại chỗ, chậm rãi tiếp nhận tin tức này, Lý Mộ nhắm mắt lại, khi lần nữa mở ra, trước mắt đã xuất hiện dây nhỏ rậm rạp. Hắn khống chế dây nhỏ bao trùm vết nứt không gian đó, thời gian mấy nhịp thở, vết nứt không gian thật lớn liền chậm rãi biến mất, không gian nơi này trở nên vô cùng củng cố.

Cùng lúc đó, lấy nơi đây làm trung tâm, mười châu phạm vi vạn dặm đều bị thần niệm hắn bao trùm.

Hắn thấy được Thần Đô, trong Lý phủ, Liễu Hàm Yên cùng Lý Thanh ngồi ở bên cạnh bàn đá trong sân, nhìn bầu trời ngây người, Vãn Vãn và Tiểu Bạch đứng ở phía sau các nàng, trên mặt cũng không có nụ cười gì.

Trong hoàng cung, Chu Vũ dựa chéo vào trên ghế rồng, ánh mắt không có tiêu cự, quyển sách trên tay cầm ngược, lại hoàn toàn không biết.

Mai đại nhân cùng Thượng Quan Ly đứng ở hai bên phía sau nàng, vẻ mặt đờ đẫn, Xưng Tâm dựa vào ở trên cột trong điện, thỉnh thoảng gặm chân gà trong tay một miếng.

Hắn còn thấy được Yêu quốc, thấy được Quỷ Vực, thấy được đáy biển Đông Hải, thấy được Huyễn Cơ, Hồ Lục, Hồ Cửu, thấy được Ngâm Tâm Thính Tâm…

Giờ khắc này, trong lòng mọi người, đều có một thanh âm quen thuộc vang lên:

“Ta đã trở về…”

…

Hết chương 1099.

Chương 1100. Phía sau cửa… (2)

Đại Chu, Thần Đô.

Hôm nay cũng không phải ngày hội gì, nhưng dân chúng Thần Đô, lại khắp nơi giăng đèn kết hoa, bởi vì hôm nay là ngày đại hỉ của nữ hoàng bệ hạ.

Nữ hoàng bệ hạ Đại Chu, sẽ cùng Đạo tông đạo thủ kết làm đạo lữ, hôn sự này, dân chúng Đại Chu đã chờ đợi rất lâu rất lâu rồi. Đối với một số người mà nói, ở lúc bọn họ vẫn là thiếu niên, đã hy vọng việc này, hôm nay con của bọn họ đã chạy đầy đất, mới rốt cuộc chờ mong được hôn sự này.

Đạo tông làm siêu cấp đại tông duy nhất của mười châu đại lục, chuyện này, tự nhiên lấy tốc độ cực nhanh truyền khắp mười châu.

Kiếp nạn dị thú đã giải, đạo thủ kết hôn, có thể nói là song hỷ lâm môn, toàn bộ mười châu đại địa, đều đắm chìm ở trong chúc mừng.

Một tháng sau, nơi nào đó của Bắc Hải.

Hư không dao động một trận, hai bóng người hiện lên.

Chu Vũ nắm tay Lý Mộ, nghi hoặc hỏi: “Chàng dẫn ta tới nơi này làm gì?”

Lý Mộ mỉm cười, nói: “Nàng lập tức biết ngay.”

Hắn lơ lửng ở trên không, nhìn phía phía dưới, ánh mắt xuyên qua nước biển, xuyên qua nước bùn đáy biển, dừng ở trên một trang sách phong cách cổ xưa lẳng lặng nằm ở nơi đó.

Sau khi tấn thăng cảnh giới thứ chín, lại thông qua Đạo Đức Kinh, ở trong khoảng thời gian ngắn, thần niệm của hắn có thể đảo qua mười châu bốn biển, tung tích một trang thiên thư cuối cùng, đối với hắn cũng không là bí mật nữa.

Trang thiên thư này cũng chưa bị bất luận kẻ nào có được, mà là đã sớm mất đi, không biết trải qua bao nhiêu biến ảo ruộng bể nương dâu, lẳng lặng nằm ở đáy Bắc Hải hẻo lánh

này, khó trách lúc trước Lý Mộ biến khắp mười châu cũng chưa tìm được.

Hắn đưa tay vẫy, trang thiên thư đó liền tỏa ra ánh sáng nhạt, bay lên, rơi vào trong tay Lý Mộ.

Đến tận đây, hai mươi tư trang thiên thư, hắn đã có được toàn bộ.

Lý Mộ vươn tay, hai mươi tư trang thiên thư lơ lửng ở trong lòng bàn tay hắn, trang sách dần dần bị ánh sáng vàng bao vây, trong tay hắn xuất hiện một quyển sách thật sự.

Cùng lúc đó, trước mặt Lý Mộ cùng Chu Vũ, một cánh cửa màu vàng, từ hư ảo dần dần ngưng thực.

Lý Mộ nhìn nữ hoàng bên cạnh, nói: "Ở chỗ này chờ ta chốc lát, ta đi chút rồi về."

Chu Vũ gật gật đầu, nói: "Cẩn thận một chút."

Lý Mộ trầm mặc một cái chớp mắt, hướng phía trước đi ra một bước, bóng người dần dần biến mất ở phía sau cửa, thiên thư đối với hắn mà nói, rốt cuộc không còn bí mật nữa.

Thời điểm xuyên qua cánh cửa này, trước mắt Lý Mộ lóe lên một mảng ánh sáng trắng, tạm thời mù, sau đó, hắn liền lần nữa cảm nhận được linh khí nồng đậm đến cực điểm.

Nơi này cho hắn cảm giác cực kỳ tương tự với đào nguyên, hơn nữa linh khí nơi đây cực kỳ tinh thuần, không có hung sát khí trong đào nguyên, thậm chí còn có một loại hương thơm xông vào mũi.

Ngay sau đó, tầm mắt Lý Mộ khôi phục, trước mắt xuất hiện một hình ảnh.

Dưới thác nước bên rừng đào rơi đầy cánh hoa màu hồng, trong đầm nước, một nữ tử dáng người thướt tha mặt trước quay về Lý Mộ, muốn cởi bỏ vạt áo trên người…

Lý Mộ ngẩn ra một phen, sau đó lập tức nói: "Cô nương, đợi một chút, đừng cởi…"

"A!"

Sau một chớp mắt im lặng, bên tai Lý Mộ đột nhiên xuất hiện một tiếng thét chói tai.

Động tác cởi áo của nữ tử dừng lại, sau đó phi thân hướng ngoài rừng, ngay sau đó, một đạo khí tức cường đại khác liền từ bên ngoài đột nhiên tới, bên tai Lý Mộ truyền đến thanh âm kinh ngạc giận dữ của một nam tử: "Dâm tặc, nhận lấy cái chết!"

Lý Mộ chú ý tới, nữ tử kia tu vi có bộ dáng cảnh giới thứ tám, mà nam tử xuất hiện sau này, tu vi thế mà có cảnh giới thứ chín. Hắn khuôn mặt nổi giận, cầm trong tay một cây trường thương, không chút do dự hướng Lý Mộ đâm tới.

Trong tay Lý Mộ, Phá Thiên thương cũng hiện ra, hắn vừa đón đỡ, vừa nói: "Hiểu lầm, đều là hiểu lầm…"

Vẻ giận dữ trên mặt nam tử kia không giảm, lạnh lùng nói: "Dâm tặc lớn mật, xâm nhập cấm địa Cung gia ta, còn dám giảo biện, chịu chết đi!"

Hắn căn bản không nghe Lý Mộ giải thích, hai cây trường thương va chạm, phát ra một tiếng vang thanh thúy, sau đó, chuyện khiến Lý Mộ không ngờ được đã xảy ra, Phá Thiên thương trong tay hắn trước giờ đều thuận lợi, ở sau khi chống lại trường thương trên tay nam tử này, thế mà nứt gãy từng khúc…

Trong nháy mắt hắn đã hiểu, hai kiện pháp bảo, căn bản không phải cùng một cấp bậc.

Việc này, trường thương trong tay nam tử kia bao bọc thần thông, một lần nữa đâm tới, Lý Mộ không có ý giao chiến với hắn, chỉ thủ chứ không tấn công, muốn mượn cơ hội giải thích, nhưng phía sau hắn, lại truyền đến một đạo khí tức.

Nữ tử kia vừa rồi đi mà quay lại, khác nhau là, dưới thân thể của nàng, thế mà lại cưỡi một con Bác Thú phiên bản thu nhỏ. Bác Thú này thân thể tuy nhỏ, khí tức lại có cảnh giới thứ tám, cái sừng duy nhất trên đầu lóe ra hào quang, hiển nhiên là đang ngưng tụ thần thông.

Lý Mộ ánh mắt bình tĩnh, thản nhiên nhìn Bác Thú kia một cái.

Lúc hắn ở đào nguyên, không biết đã chém giết bao nhiêu dị thú, trong đó không thiếu Bác Thú cảnh giới thứ tám, giờ phút này sát khí trên người thổi quét, Bác Thú kia phát hiện khí tức này, thân thể run rẩy, phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết, hào quang ở cái sừng duy nhất trên đầu biến mất, sau đó lập tức quay đầu, mang theo nữ tử kia, liều mạng chạy khỏi nơi này…

Một màn này khiến nam tử cảnh giới thứ chín kia khẽ biến sắc, nhưng vẫn nắm chặt thương trong tay, hắn đang muốn tiến lên lần nữa, trong tay Lý Mộ, Xạ Nhật cung hiện ra. Phá Thiên thương đã hủy, Xạ Nhật cung đã là pháp bảo lợi hại nhất trong tay hắn.

Cùng lúc nhìn thấy Xạ Nhật cung trong tay Lý Mộ, nam tử kia ngẩn ra một phen, sau đó kinh hãi nói: "Xạ Nhật chi cung, ngươi, ngươi là người của Nghệ Thần cung!"

Lý Mộ cũng không biết Nghệ Thần cung cái gì, hắn nhìn nam tử trung niên, giải thích: "Tại hạ không cố ý xâm nhập nơi này, tất cả đều là hiểu lầm, hy vọng các hạ bình tĩnh một chút…"

Nam tử đó hiển nhiên rất kiêng kị Xạ Nhật cung trong tay Lý Mộ, cũng chưa ra tay đối với Lý Mộ nữa, bắt đầu chứng thực đánh giá hắn.

Vừa đánh giá, hắn mới phát hiện, người đối diện anh tuấn tiêu sái, khí độ bất phàm, trên người mơ hồ có một loại chính khí, tựa như không giống đồ háo sắc.

Gã thu hồi trường thương trong tay, giọng điệu hơi bình tĩnh lại, hỏi Lý Mộ: "Các hạ là như thế nào đến nơi đây?"

Lý Mộ cũng thu hồi Xạ Nhật cung, sau đó nói: "Việc này nói ra thì dài, các hạ có thể nói cho ta biết trước, nơi này là địa phương nào khong?"

Nam tử trung niên trầm mặc một lát, nói: "Cung gia."

Hết chương 1100.

Chương 1101. Phía sau cửa… (3)

Nhìn thấy biểu cảm mê hoặc của Lý Mộ, gã nghĩ nghĩ, mở miệng lần nữa: “Bắc vực, Thiên Vân thành Cung gia, các hạ là đến từ Nghệ Thần cung sao?”

Lý Mộ lắc lắc đầu, dứt khoát nói: “Ta đến từ một địa phương rất xa xôi, không quá hiểu biết đối với nơi này, các hạ có thể nói chi tiết một chút không?”

Cái gì Bắc Vực, Thiên Vân thành, hắn ngay cả nghe cũng chưa từng nghe, thậm chí hắn đã làm tốt chuẩn bị tâm lý phía sau cánh cửa kia vẫn như cũ là sào huyệt của dị thú, không ngờ phía sau kia, là một nữ tử bộ ngực sữa to lớn, tâm lý tương phản thật lớn, khiến Lý Mộ bất ngờ không kịp đề phòng…

May mắn là, hắn cùng với người trước mắt, thế mà có thể trao đổi không có bất cứ chướng ngại nào, cũng không tồn tại chướng ngại ngôn ngữ gì.

Nam tử đó nghĩ nghĩ, nói: “Nơi này là Ngân Hà tiên vực, Bắc Vực Thiên Vân thành, cũng là lãnh địa của Cung gia ta, các hạ chẳng lẽ là đến từ tiên vực khác?”

Lý Mộ lần nữa trầm mặc một lát, sau đó hỏi: “Cái gì… Tiên vực?”

Cung Vân nhìn thanh niên anh tuấn trước mắt, có chút hoài nghi mình có phải gặp một kẻ ngốc hay không.

Gã vốn không muốn quan tâm hắn nữa, nhưng bất đắc dĩ là kẻ ngốc này thực lực rất mạnh, còn cầm Xạ Nhật chi cung, Nghệ Thần cung bản lãnh khác không có, nhưng thuật tạo cung lại vang danh toàn bộ Ngân Hà tiên vực, nếu chọc giận kẻ ngốc này, chỉ cần một mũi tên, tu vi mấy trăm năm của gã sẽ hủy hoại chỉ trong chốc lát…

Trong đầu Cung Vân nhanh chóng hiện lên ý niệm này, sau đó lấy ra một ngọc giản, sau khi dán trên trán mấy hơi thở, ném cho Lý Mộ, nói: “Đây là tin tức ta biết đến, các hạ có thể nhìn xem…”

Lý Mộ đưa tay tiếp nhận ngọc giản, sau khi hướng nam tử kia gật đầu cảm ơn, phân ra một tia thần niệm, tiến vào ngọc giản.

Sau đó, vẻ mặt hắn liền dại ra.

Ngân Hà tiên vực, tiên cung, đông tây nam bắc tứ vực, thú vực… Thế giới này tồn tại vô số tiên vực, Ngân Hà tiên vực chỉ là một trong số đó, trong đó thống trị Ngân Hà tiên vực, là Ngân Hà tiên cung, dưới tiên cung thống lĩnh tứ vực, tứ vực diện tích cực kỳ rộng lớn, giữa thành cùng thành, thông qua truyền tống trận nối liền, nếu không mặc dù là tu hành giả cảnh giới thứ chín, từ một thành đến một thành khác, cũng cần phi hành mấy năm thậm chí thời gian lâu hơn nữa…

Vừa mới từ mười châu đi ra, Lý Mộ phát hiện mình tưởng tượng đối với khoảng cách có chút không quá đủ.

Sức chú ý của Lý Mộ, rất nhanh bị tin tức thú vực hấp dẫn.

Tin tức trong ngọc giản về thú vực dị thú, không có nhiều khác biệt so với Lý Mộ biết, cho nên, địa phương hắn đánh nhau sống chết, tu hành mười năm, thật ra chính là thú vực…

Chẳng qua, Lý Mộ chưa từng đi ra khỏi thú vực không biết, ở ngoài thú vực, còn có thế giới rộng lớn như thế.

Các tu hành giả của Ngân Hà tiên vực, thường xuyên sẽ thu phục dị thú của thú vực, biến thành vật cưỡi, hoặc là linh sủng. Những dị thú này trời sanh tính hung tàn, sẽ chỉ khuất phục trước thực lực tuyệt đối, Cung gia là thuần thú gia tộc nổi tiếng Bắc Vực…

Thẳng đến giờ phút này Lý Mộ mới biết, thì ra đào nguyên cũng không phải âm mưu, chỉ là con đường thông thiên nối tiếp là thú vực, đó là địa phương tu hành giả Ngân Hà tiên vực cũng không dám quá mức xâm nhập.

Ngoài ra, Lý Mộ còn từ trong ngọc giản này thấy được một ít tin tức có liên quan với tu hành.

Mặc dù là ở Ngân Hà tiên vực, tu vi đạt tới cảnh giới thứ chín, cũng đã có thể tính là cường giả một phương, có được năm trăm tuổi tuổi thọ, mà sau khi tu vi tiến vào cảnh giới thứ

chín, mỗi trăm năm sẽ gặp một lần lôi kiếp, mỗi lần lôi kiếp, uy lực đều sẽ so với một lần trước càng mạnh hơn, nếu có thể bình yên vượt qua, thì tuổi thọ lại tăng trăm năm, nếu không thể vượt qua, thì thân tử đạo tiêu…

Nói từ trên lý luận, nếu có thể bình yên vượt qua mỗi một lần lôi kiếp, thì có thể được trường sinh…

Vô số tin tức hỗn loạn ùa vào trong đầu Lý Mộ, khiến hắn đứng ngây ra tại chỗ thật lâu.

Cung Vân cũng không biết tâm tình Lý Mộ giờ phút này, nhưng thực lực người này quả thực rất mạnh, nếu là có thể lôi kéo được hắn, thực lực Thiên Vân thành sẽ lại tăng vài phần.

Trong lòng gã suy nghĩ một phen, bỗng nhiên nói: "Đạo hữu nếu là không chỗ nào để đi, có thể ở lại Thiên Vân thành, Cung mỗ vừa rồi hủy pháp bảo của đạo hữu, sẽ lại bồi thường đạo hữu một món. Ngoài ra, lại tặng đạo hữu một phủ đệ…"

Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói: "Tại hạ người nhà không ít, chỉ sợ không tiện quấy rầy…"

Cung Vân cười cười, nói: "Không sao, Cung gia ở ngoài thành có mấy chỗ biệt viện, diện tích vạn khoảnh, người nhà đạo hữu nhiều nữa, cũng ở nổi…"

Lý Mộ trầm mặc một lát, lại nói: "Ta còn có chút bằng hữu…"

Cung Vân không thèm để ý, hào phóng nói: "Cùng nhau mời đến là được, Cung gia có thể cho đạo hữu thêm vạn dặm lãnh địa, không biết có đủ hay không?"

Lý Mộ ôm quyền, nói: "Đủ rồi đủ rồi, cảm ơn Cung huynh…"

Ngân Hà tiên cung.

Đôi mắt nam tử đế quan đột nhiên mở ra, bấm tay nhẹ nhàng bắn ra, không trung xuất hiện một chữ "Cung".

"Tiên vực chi loạn, bắt nguồn từ họ Cung." Sắc mặt hắn nghiêm nghị, trầm giọng nói: "Truyền ý chỉ trẫm, đông tây

nam bắc tứ vực, từ giờ trở đi, trọng điểm chú ý toàn bộ cường giả họ Cung…”

Thiên Vân thành.

Sau khi tiễn bước Lý Mộ, Cung Vân ù ù cạc cạc rùng mình một cái. Gã ngẩn ra ở tại chỗ một hồi, sau đó trên mặt lại hiện ra nét vui mừng, lẩm bẩm: “Hắn sẽ mang đến bao nhiêu cường giả đây, lần này Cung gia kiếm lớn rồi…”

Bắc Hải.

Chu Vũ đợi ở tại chỗ một lát, bên người lần nữa xuất hiện một cánh cửa, bóng người Lý Mộ từ trong đó đi ra.

Chu Vũ tò mò hỏi: “Thế nào, phía sau cánh cửa đó là cái gì?”

Lý Mộ dắt tay nàng, hướng nàng cười thần bí, nói: “Là một địa phương tốt, trở về chuẩn bị một chút, chúng ta cần chuyển nhà…”

Ba tháng sau.

Đại Chu Thần Đô.

Bên cạnh Lý Mộ, các người đẹp vờn quanh, nơi xa hơn một chút, là cường giả cảnh giới thứ bảy của Đạo tông, giờ khắc này, trên mặt mọi người đều tràn đầy chờ mong.

Lý Mộ lấy ra thiên thư, trên bầu trời xuất hiện một cánh cửa lớn màu vàng.

Hắn quay đầu nhìn thoáng qua, cất bước đi vào cánh cửa.

Ngân Hà tiên cung, hai mắt nam tử đế quan đang bế quan đột nhiên mở, nghiến răng nói: “Chết tiệt, loại cảm giác đó, lại tới nữa…”

Trọn bộ.

Hết chương 1101.

Đại Chu Tiên Lại

Chương 1: Ngân Hà Tiên Vực « miễn phí phiên ngoại »

DTV EBOOK

- 2830 chữ
- 7 cảm xúc
- 2021-07-02 14:07:46

Chương 1: Ngân Hà Tiên Vực « miễn phí phiên ngoại »

« đằng sau nội dung, là nguyên kế hoạch "Đào Nguyên Thiên" nội dung, sẽ lấy phiên ngoại hình thức phát ra tới, nhưng còn có mấy điểm cần sớm nói một chút.

Thứ nhất, « Đại Chu Tiên Lại » đã hoành thành, phía sau là miễn phí phiên ngoại, là vì đền bù đối với nguyên lưu bạch kết cục không hài lòng độc giả, cho nên cũng không tồn tại tuần hoàn đổi chỗ hình thuỷ văn lừa gạt đặt mua vấn đề, nguyện ý nhìn độc giả có thể tiếp tục đuổi đọc, không nguyện ý nhìn độc giả, hoặc là giống như ta cho là kết cục vừa đúng độc giả, có thể không nhìn hoặc mang tính lựa chọn nhìn, nhưng xin chớ phun.

Thứ hai, nguyên kế hoạch "Đào Nguyên Thiên" sẽ có ít thì hai ba mươi vạn, nhiều thì 50~60 vạn độ dài, phiên ngoại khẳng định viết không được nhiều như vậy, nhưng cũng sẽ không tùy tiện nước một chút số lượng từ liền kết thúc, trọng điểm tại bổ khuyết trước đó lưu bạch, bàn giao nhân vật kết cục, cùng triển khai viết Vô Tận Tiên Vực hoàn chỉnh thế giới quan, trên danh nghĩa là phiên ngoại, nhưng đồng dạng không có dài như vậy phiên ngoại, xem như xen vào phiên ngoại cùng chính văn ở giữa, tại sách mới tuyên bố trước đó, ta đều sẽ một mực lục tục tiếp tục viết.

Thứ ba, bởi vì tương lai một đoạn thời gian sự tình không ít,

lại thêm đọc sách nạp điện, chuẩn bị sách mới, cho nên đổi mới tần suất sẽ không quá cao, kính thỉnh mọi người thông cảm.

Nói nhảm không có, hôm nay bắt đầu đổi mới phiên ngoại. »

Ngân Hà Tiên Vực.

Bắc Vực, Thiên Vân thành bên ngoài, nơi nào đó chiếm diện tích mênh mang trang viên.

Một cánh cửa lớn màu vàng óng bỗng nhiên từ trong hư không hiển hiện, gần trăm đạo bóng người, từ sau cửa đi ra.

Liễu Hàm Yên, Lý Thanh, Vãn Vãn, Tiểu Bạch, cùng Thính Tâm Ngâm Tâm tỷ muội, đều dùng ánh mắt tò mò đánh giá hết thảy chung quanh, trong ánh mắt của các nàng có chờ mong, cũng có một chút thân ở không biết hoàn cảnh mờ mịt.

Đạo Tông những cái kia đi theo Lý Mộ cùng đi đến các cường giả, tắm rửa tại cái này so Thập Châu đại lục nồng nặc không biết bao nhiêu linh khí bên trong, thì là từng cái mặt lộ kích động, liền hô hấp đều biến dồn dập rất nhiều.

Phù Đạo Tử thở sâu, hỏi Lý Mộ nói: “Đồ nhi, đây chính là chân chính Đào Nguyên sao?”

Lý Mộ mỉm cười, nói ra: “Đào Nguyên chỉ là chúng ta thuyết pháp, xác thực nói, nơi này là Ngân Hà Tiên Vực.”

Phù Đạo Tử cùng mọi người một mặt mờ mịt: “Cái gì… Tiên Vực?”

Lý Mộ đem một viên ngọc giản đưa cho Phù Đạo Tử, nói ra: “Miếng ngọc giản này, tất cả mọi người xem một chút đi, các ngươi muốn biết, đều ở nơi này.”

Phù Đạo Tử tiếp nhận Lý Mộ đưa tới ngọc giản, thần niệm đảo

qua, sau đó cả người liền như là bị định thân một dạng, ngây ngốc đứng tại chỗ, trong mắt rung động cùng sợ hãi thán phục chi sắc, thật lâu không có biến mất.

Lý Mộ ban sơ biết những chuyện này thời điểm, biểu hiện cũng không tốt hơn hắn bao nhiêu.

Thập Châu đại lục đối với bọn hắn tới nói, tựa như là một cái giếng, trong giếng ếch xanh, coi là miệng giếng cái kia một vùng trời nhỏ, chính là thế giới toàn bộ, khi bọn hắn một ngày nào đó ngẫu nhiên nhảy đến ngoài giếng lúc, nhất định sẽ bị bên ngoài rộng lớn vô ngần thế giới rung động.

Thời gian cùng không gian tiêu chuẩn, tại Vô Tận Tiên Vực, bị vô hạn kéo dài.

Vẻn vẹn một cái Ngân Hà Tiên Vực, nó diện tích rộng lớn, cũng không phải là bọn hắn có thể tưởng tượng, thành trì cùng thành trì ở giữa, lấy đệ cửu cảnh tốc độ, cũng muốn phi hành mấy năm thậm chí càng lâu, mà đệ cửu cảnh đi khắp Thập Châu đại lục, chỉ cần một ngày.

Đương nhiên, so với bọn hắn, Lý Mộ sợ hãi thán phục qua đi, rất nhanh liền bình tĩnh trở lại.

Tại vũ trụ tiêu chuẩn dưới, những này không coi là cái gì, Ngân Hà Tiên Vực mặc dù lớn, lại thế nào so ra mà vượt hệ Ngân Hà, đường kính 100. 000 năm ánh sáng hệ Ngân Hà, cho dù là lấy tốc độ ánh sáng phi hành, cũng muốn 100. 000 năm mới có thể xuyên qua.

Mà đối với toàn bộ vũ trụ mà nói, hệ Ngân Hà lại là giọt nước trong biển cả, nghĩ tới những thứ này, lại nhìn Ngân Hà Tiên Vực, tựa hồ cũng không có lớn như vậy.

Đương nhiên, Đạo Tông những cường giả kia, muốn hoàn toàn

tiếp nhận những này, chỉ sợ cần thời gian không ngắn.

Lý Mộ duy nhất có chút cảm khái là, khi hắn đi vào Ngân Hà Tiên Vực, biết được những thường thức này đằng sau, một cái hắn không muốn tiếp nhận, nhưng lại không có khả năng tiếp nhận sự thật, chung quy là nổi lên mặt nước.

Không hề nghi ngờ, Thập Châu đại lục, chỉ là một cái Hồ Thiên không gian mà thôi.

Khi chủ nhân tiêu vong đằng sau, Hồ Thiên không gian linh khí liền sẽ từ từ tiêu tán, trở về chủ không gian, đây chính là vạn năm qua, Thập Châu đại lục linh khí không ngừng mỏng manh nguyên nhân.

Người có thể sáng tạo ra loại Hồ Thiên không gian này, tu vi của nó rốt cuộc mạnh cỡ nào, Lý Mộ đã không cách nào tưởng tượng, nhưng không hề nghi ngờ chính là, cho dù là cường giả như vậy, cũng sẽ vẫn lạc.

Ngoài ra, Lý Mộ cũng ý thức được, Thập Châu đại lục tu hành chi đạo, hoàn toàn truyền thừa từ Ngân Hà Tiên Vực.

Nơi này cũng có phật tu, đạo tu, quỷ tu, yêu tu các loại, lại tại Thập Châu đại lục đã xuống dốc cơ quan chi đạo, Họa Đạo, Y Đạo các loại bách gia chi đạo, ở chỗ này y nguyên hưng thịnh.

Thậm chí, ngay cả Thập Châu đại lục văn tự, ngôn ngữ, cũng cùng Ngân Hà Tiên Vực không khác nhau chút nào.

Cái này khiến Lý Mộ càng thêm vững tin, Thập Châu đại lục đã từng có người đến qua nơi này, có lẽ, chính là cái kia sáng tạo Thập Châu không gian cường giả, đem Ngân Hà Tiên Vực đạo pháp truyền thừa đến Thập Châu.

Ngoài ra, như Cung gia ngự thú chi đạo, cùng Nghệ Thần cung Luyện Khí chi đạo, thì là Thập Châu không có.

Ngân Hà Tiên Vực Luyện Khí chi đạo, hiển nhiên càng thêm huyền diệu, cũng có Thập Châu không có tài liệu quý hiếm, cho nên Lý Mộ Phá Thiên Thương, tại cùng Cung Vân vũ khí tương đối một khắc này, sẽ trong nháy mắt phá toái, Ngao Huyền đã từng bằng vào Xạ Nhật Cung tiếu ngạo Thập Châu, Lý Mộ cũng dùng nó chiến thắng qua vô số cường địch, ây cung bình thường này, mạnh không giống như là Thập Châu đại lục pháp bảo, trên thực tế cũng không phải là. . .

Lý Mộ không biết nó là như thế nào lưu lạc đến Thập Châu đại lục, nhưng vô luận là Ngân Hà Tiên Vực cường giả, dị thú, cũng hoặc là pháp bảo, đều sẽ đối với Thập Châu đại lục tạo thành hàng duy đả kích.

Nơi này sinh linh, thọ nguyên cũng dị thường dài dằng dặc, Ngân Hà Tiên Vực trong linh khí, tựa hồ còn có một loại lực lượng đặc thù, cho dù là người bình thường, thọ nguyên cũng có thể đạt tới ba giáp, người tu hành thọ nguyên càng là dài dằng dặc, nhưng cũng không phải đúng nghĩa vĩnh sinh.

Tấn thăng đệ cửu cảnh đằng sau, mỗi trăm năm liền muốn gặp một lần thiên kiếp, theo tu vi tinh thâm, thiên kiếp uy lực cũng sẽ càng ngày càng mạnh, vô số kể cường giả, đều vẫn lạc tại dưới thiên kiếp.

Thậm chí, sẽ có ba thành người tu hành, tại đệ bát cảnh tấn thăng đệ cửu cảnh lúc, liền chết bởi lôi kiếp.

Ở chỗ này, nguy cơ cùng kỳ ngộ cùng tồn tại.

Dù vậy, cũng không thể ngăn cản người tu hành đối với cảnh giới cao hơn truy cầu, Đạo Tông một đám các cường giả, đang nghe việc này đằng sau, liền không chút do dự đi theo Lý Mộ đi tới nơi đây.

Cung Vân vì mời chào Lý Mộ, ở ngoài Thiên Vân thành, hoạch xuất ra vạn dặm địa vực, đưa tặng cho Lý Mộ.

Lấy Thập Châu đại lục khái niệm, đây là rất không thể tưởng tượng nổi, hắn một cái rạch này, liền đem một cái Đại Chu diện tích vẽ đi ra, nhưng đối với bát ngát Ngân Hà Tiên Vực tới nói, vạn dặm địa vực này, bất quá là một hạt bụi nhỏ mà thôi.

Phù Đạo Tử đem ngọc giản từng cái truyền đọc, mỗi một cái nhìn qua ngọc giản này cường giả, tại biết được những chuyện này đằng sau, đều lâm vào thật lâu trầm mặc.

Bọn hắn chỉ sợ cần không ít thời gian mới có thể tiêu hóa những này, Lý Mộ cho bọn hắn thời gian tỉnh táo cùng tiếp nhận, mang theo Nữ Hoàng các nàng hướng trang viên chỗ sâu đi đến, để các nàng riêng phần mình chọn lựa ưa thích gian phòng.

Cho dù là Lý Mộ sớm đã đã nói với các nàng một ít chuyện, nhưng trong thời gian ngắn, các nàng cũng vô pháp tiếp nhận những này, Lý Mộ để các nàng tại trang viên nghỉ ngơi, một người đi tới Thiên Vân thành.

Thiên Vân thành nghe là một thành trì, nhưng lại so Thập Châu một quốc gia còn muốn lớn, hạ hạt nhân khẩu mấy chục ức, phần lớn ở ngoài thành tụ cư, thường ở trong thành, đại khái chỉ có mấy chục triệu người.

Lý Mộ cùng nhau đi tới, thấy được vô số kể đệ thất cảnh, mười mấy vị đệ bát cảnh, nhưng không có nhìn thấy một vị đệ cửu cảnh.

Đây là bởi vì, nơi này linh khí dư dả, chỉ cần có chút thiên phú, sẽ không gặp phải quá nhiều trở ngại, liền có thể thuận lợi tu hành đến đệ bát cảnh, nhưng đệ bát cảnh muốn tiến vào đệ cửu cảnh, nhất định phải gặp một lần lôi kiếp.

Mà lại sau đó mỗi trăm năm, lôi kiếp đều sẽ giáng lâm một

lần.

Không có niềm tin tuyệt đối, không có vị nào đệ bát cảnh cường giả dám tùy tiện đột phá, Lý Mộ hồi tưởng lại chính mình lúc ấy, hoàn toàn chính xác có chút lăng đầu thanh, nếu như không phải hắn pháp thể song tu, thân thể có thể so với dị thú, chỉ sợ lần kia lôi kiếp rất khó bình yên vượt qua.

Trăm năm về sau, lần thứ hai lôi kiếp liền sẽ giáng lâm, trăm năm thời gian này, hắn càng thêm không có khả năng mệt mỏi tu hành.

Lý Mộ đang định đi Cung gia, phía trước trên đường phố, bỗng nhiên truyền đến rối loạn tưng bừng.

Một đầu thân thể giống như trâu, bốn trảo như hổ, trên lưng lại mọc lên một đôi cánh dị thú, như phát cuồng đồng dạng gào thét, ở trong đám người mạnh mẽ đâm tới.

Dị thú này hình thể tuy nhỏ, nhưng trên thân nó khí tức, lại có thể so với người tu hành đệ cửu cảnh.

Vô số bóng người bị nó đụng bay, dị thú phá tan đám người, thẳng đến Lý Mộ mà tới.

Cung Vân đi theo dị thú kia đằng sau, lớn tiếng nhắc nhở: “Lý huynh, con thú này còn chưa thuần phục, mau tránh ra!”

Lý Mộ đứng tại rộng lớn trên đường phố, cũng không nhường đường, ánh mắt của hắn nhìn thẳng dị thú kia con mắt, biểu lộ không gì sánh được bình tĩnh.

Ầm!

Con thú này cùng Lý Mộ đối mặt, tật tốc chạy vội thân thể, bỗng nhiên im bặt mà dừng, nó kiệt lực muốn cùng Lý Mộ giữ một khoảng cách, nhưng vẫn là bởi vì quán tính, trượt đến Lý Mộ trước mặt.

Nó mới đầu còn tại đối với Lý Mộ gào thét, nhưng theo khoảng cách Lý Mộ càng ngày càng gần, con thú này gào thét thanh âm cũng càng ngày càng nhỏ, biến thành gầm nhẹ gầm nhẹ, rất nhanh, gầm nhẹ lại biến thành dịu dàng ngoan ngoãn lẩm bẩm. . .

Cung Vân rơi xuống đất liền nhìn thấy màn này, trong lúc khiếp sợ mang theo một chút khó có thể tin nhìn qua Lý Mộ, hỏi: "Lý huynh cũng hiểu ngự thú chi đạo?"

Lý Mộ đưa thay sờ sờ dị thú này đầu, đối với Cung Vân mỉm cười, nói ra: "Hiểu sơ da lông."

Cung Vân nhớ tới lần đầu nhìn thấy Lý Mộ lúc, hắn một chút liền có thể để đệ bát cảnh Bác Thú sợ hãi chạy trốn, bây giờ cái này đệ cửu cảnh chưa thuần hóa Cùng Kỳ, lại cũng sợ hãi như thế hắn, trên người hắn hiển nhiên còn có Cung Vân không biết bí mật.

Cung Vân trước ném ra một cái vòng, bọc tại cái này Cùng Kỳ trên cổ, sau đó đối với Lý Mộ nói: "Lý huynh tới thật đúng lúc, ngươi binh khí mới đã chế tạo tốt, đợi ta trước đem con thú này đưa đến Thuần Thú Tràng, lại dẫn ngươi đi lấy."

Lý Mộ chắp tay, nói ra: "Đa tạ Cung huynh."

Cung vũ phất phất tay, nói ra: "Không khách khí, binh khí của ngươi vốn chính là ta hư hại, lẽ ra bồi ngươi, không bằng Lý huynh trước theo ta cùng đi Thuần Thú Tràng, sau đó ta cùng đi với ngươi Nghệ Thần các…"

Thiên Vân thành Cung gia, lấy thuần thú mà dương danh Ngân Hà Tiên Vực.

Dị thú trời sinh tính hung bạo, cho dù là bắt được cũng rất khó

thu phục, các đại thế lực bắt được dị thú đằng sau, đều sẽ mang đến Thiên Vân thành, giao cho Cung gia thuần phục, đưa cho bọn hắn so sánh không ít thù lao.

Thiên Vân thành bên ngoài, có một chỗ diện tích cực lớn Thuần Thú Tràng.

Rống!

Rống!

Rống…

Mấy chục con chiều cao mấy chục trượng, thậm chí mấy trăm trượng dị thú, bị giam tại trong lồng sắt, còn đang không ngừng gào thét, nhìn qua hung tính mười phần, tiếng gầm gừ vang vọng hư không.

Một đoạn thời khắc, hai đạo lưu quang xuất hiện ở chân trời, chớp mắt đã đến Thuần Thú Tràng bên trên.

Cung Vân nhìn xem Lý Mộ, mỉm cười nói: "Nơi này chính là Thuần Thú Tràng, vừa rồi cái kia Cùng Kỳ, là từ Ngân Hà Tiên Cung đưa tới, nó thực lực quá mạnh, tránh thoát trói buộc, nếu không phải Lý huynh, sợ rằng sẽ tạo thành không ít thương vong. . ."

Cung Vân lời còn chưa dứt, bỗng nhiên ý thức được cái gì, quay đầu nhìn bốn phía.

Không biết bắt đầu từ khi nào, nguyên bản ồn ào Thuần Thú Tràng, bỗng nhiên trở nên hoàn toàn yên tĩnh.

Ngày xưa các dị thú tính tình hung bạo, luôn luôn không nổi gào thét kia, tựa hồ đang trong nháy mắt đã mất đi tất cả hung diễm, từng cái trốn ở chiếc lồng trong góc, run lẩy bẩy, tựa hồ nơi này có thứ gì, để bọn chúng cực kỳ e ngại…

Cung Vân ánh mắt ngơ ngác nhìn về phía Lý Mộ, lẩm bẩm nói: “Lý huynh, cái này…”

Lý Mộ giang tay ra, nói ra: “Cung huynh ngươi cũng thấy đấy, ta có thể cái gì cũng không làm…”

Một cặp nam nữ ở hiện đại không biết nhau xuyên về thành một cặp vợ chồng từ nông môn đi theo con đường quan trường . Mời đọc **Nông Môn Bà Bà Cáo Mệnh Con Đường**

Đại Chu Tiên Lại

Chương 2: Lại đến Thập Châu « miễn phí phiên ngoại »

DTV EBOOK

- 2879 chữ
- 6 cảm xúc
- 2021-07-05 21:56:44

Lý Mộ đối với cái này có chút bất đắc dĩ.

Đi qua thời gian mười năm, có vô số dị thú vẫn lạc tại trên tay hắn, không có những dị thú kia, tu vi của hắn cũng không có khả năng tại thời gian mười năm, liền từ đệ bát cảnh đột phá đến đệ cửu cảnh.

Mặc dù trên người hắn sát khí đều đã biến mất, nhưng những dị thú này có lẽ còn là có thể phát giác được một chút.

Cung Vân nhìn xem bỗng nhiên biến dị thường bình tĩnh dị thú, yết hầu giật giật, âm thầm nuốt từng ngụm nước bọt.

Chính là bởi vì Lý Mộ cũng không có làm gì, những này cuồng bạo dị thú tựa như là gặp thiên địch, mới càng làm cho hắn cảm thấy rung động.

Hắn căn bản không nghĩ ra, Lý Mộ trên thân, đến cùng có cái gì để dị thú sợ hãi đồ vật, lúc trước Bác Thú như vậy, nơi này dị thú cũng là như thế, liền ngay cả mạnh như đệ cửu cảnh dị thú, nhìn thấy hắn, cũng như gặp được mèo chuột, trong nháy mắt hung tính mất hết, biến dịu dàng ngoan ngoãn nhu thuận, loại này thuần thú chi đạo, cho dù là làm thuần thú thế gia Cung gia, cũng chưa từng nghe thấy.

Cung gia thuần thú phương thức, là cưỡng ép thuần phục.

Bọn hắn đem những dị thú này nhốt tại trong lồng, không để cho bọn chúng có một lát nghỉ ngơi, mỗi ngày đều sẽ có cường giả dùng bạo lực thủ đoạn thuần phục bọn chúng, thời gian lâu dài, những dị thú này hung tính liền sẽ bị làm hao mòn hầu như không còn.

Nhưng loại này quá trình, cũng là hung hiểm, thường xuyên sẽ có Thuần Thú sư bị dị thú phản sát, vẫn lạc tại thuần thú trong quá trình.

Nếu như thuần thú có thể đơn giản như vậy, Cung gia liền không cần lại tiếp nhận thuần thú tổn thất, lại có thể tại trong thời gian giống nhau thuần phục càng nhiều dị thú, vô số tiên ngọc chẳng phải là sẽ cuồn cuộn mà đến?

Giờ khắc này, hắn nhìn về phía Lý Mộ ánh mắt, biến không gì sánh được lửa nóng.

Hắn trên yết hầu bên dưới giật giật, đối với Lý Mộ nói: "Lý huynh, ngươi thuần thú chi pháp, có thể hay không dạy cho Cung gia, Cung gia nguyện ý trả bất cứ giá nào…"

Lý Mộ lắc đầu, nói ra: "Cung huynh hiểu lầm, tại hạ kỳ thật cũng không hiểu thuần thú."

Cung Vân nghĩ nghĩ, nói ra: "Thật có lỗi, Cung mỗ vừa rồi hoàn toàn chính xác có chút mạo muội, Cung gia sẽ không ngấp nghé Lý huynh bí pháp, nếu như Lý huynh trợ giúp Cung gia thuần phục dị thú, Cung gia cũng có thể cho ngươi phong phú thù lao. . ."

Lý Mộ giải thích nói: "Cung huynh thật hiểu lầm, ta muốn, những dị thú này sở dĩ sẽ sợ ta, hẳn là ta giết qua vô số đồng loại của bọn nó đi."

Cung Vân sửng sốt một chút, hỏi: "Lại đang làm gì vậy?"

Liên quan tới Thập Châu sự tình, Lý Mộ không muốn nhiều

lời, chỉ là ngắn gọn nói ra: “Tại hạ đã từng trong lúc vô tình tiến nhập Thú Vực chỗ sâu, đồng thời ở nơi đó chờ đợi mười năm, trong mười năm này, vì còn sống, có vô số dị thú chết trên tay ta, những dị thú này, hẳn là đã nhận ra một chút khí tức…”

“Mười năm!”

Cung Vân nghe vậy, sắc mặt đại biến, cho dù là hắn đệ cửu cảnh tu vi, cũng không dám tại Thú Vực dừng lại quá lâu, có thể tại Thú Vực nghỉ ngơi mười năm, còn có thể sống được, đều là ngoan nhân bên trong ngoan nhân, khó trách mặc dù tu vi của hắn so Lý Mộ còn muốn thâm hậu một chút, lại luôn có thể từ trên thân Lý Mộ phát giác được một chút cảm giác áp bách.

Bất quá cái này cũng có thể giải thích, vì cái gì Bác Thú thấy hắn xoay người chạy, nơi này hung thú tại hắn đến sau cũng an tĩnh dị thường, trong mười năm này, trên tay của hắn, chỉ sợ không có thiếu nhiễm dị thú chi huyết.

Người như vậy, căn bản không cần cái gì thuần thú chi pháp, trừ số rất ít trong dị thú Thú Vương , bất kỳ cái gì một cái dị thú nhìn thấy hắn, đều muốn bị hắn hù đến.

Cung Vân không khỏi ôm quyền nói: “Lý huynh thật đúng là can đảm hơn người, Cung mỗ bội phục, bội phục.”

Lý Mộ không có nhiều lời, đối với người Ngân Hà Tiên Vực tới nói, dị thú bất quá là bọn hắn tọa kỵ, linh sủng, chiến thú, nhưng đối với Thập Châu đại lục sinh linh mà nói, bọn chúng là hạo kiếp chi nguyên, Lý Mộ cũng không muốn trực diện dị thú, nhưng lúc kia hắn, không có lựa chọn khác.

Cung Vân suy nghĩ một lát, rốt cục mở đầu nói: “Cung mỗ làm việc, không thích quanh co lòng vòng, thực không dám giấu giếm, ta muốn cùng Lý huynh hợp tác, nếu như Lý huynh nguyện ý trở thành Cung gia khách khanh, trợ giúp Cung gia

thuần phục những dị thú này, Cung gia sẽ cho ngươi cung cấp đầy đủ tiên ngọc làm thù lao.”

Ngân Hà Tiên Vực tiên ngọc, chính là Thập Châu đại lục linh ngọc, nhưng trong tiên ngọc ẩn chứa, là cao hơn Thập Châu đại lục nhất đẳng linh khí, cũng là nơi này người tu hành tu hành nhu yếu phẩm.

Lý Mộ vừa tới nơi này, còn không có căn cơ, cũng không có thu hoạch tiên ngọc đường tắt, cùng Cung gia hợp tác, đối với hắn có lợi thật lớn.

Nhưng hắn muốn phương thức hợp tác, lại không phải như Cung Vân nói tới như vậy.

Lý Mộ muốn là hợp tác, Cung Vân là muốn Lý Mộ là Cung gia làm công.

Lý Mộ không có trực tiếp đáp ứng, chỉ là nói: “Việc này, lại cho ta cân nhắc mấy ngày, lại cho Cung huynh trả lời chắc chắn.”

Cung Vân ôm quyền nói: “Cung mỗ lặng chờ Lý huynh tin lành.”

…

Thập Châu đại lục.

Bắc Hải bên trên không, một cánh cửa lớn màu vàng óng trống rỗng hiển hiện, hai bóng người từ sau cửa đi ra.

Nữ Hoàng tiến vào Ngân Hà Tiên Vực đằng sau, cùng Lý Mộ đi dạo một lần Thiên Vân thành, gặp phải đều là đệ thất cảnh, đệ bát cảnh cường giả, trong lòng chênh lệch quá lớn, lập tức liền tiến nhập bế quan, chuẩn bị đột phá đệ bát cảnh.

Tô Hòa tại nàng ngày thứ hai, cũng bế quan không ra, nàng

phải sớm ngày tu hành đến Thiên Quỷ chi cảnh, nghịch chuyển càn khôn, tái tạo nhục thân.

Huyễn Cơ không cam lòng yếu thế, nàng cùng Nữ Hoàng tu vi chênh lệch, tại Thập Châu đại lục, là rất khó đuổi kịp, nhưng ở Ngân Hà Tiên Vực nhưng căn bản không tính là gì, nàng một lòng muốn siêu việt Nữ Hoàng, khắc khổ tu hành sức mạnh, ngay cả Lý Mộ đều muốn xấu hổ.

Lần này trở về, Lý Mộ chỉ dẫn theo Lý Thanh một người.

Vừa đến, hắn phải bồi nàng tế điện Lý đại nhân, thứ hai, hắn cũng phải cùng Lý Thanh đi gặp một chút cố nhân.

Bạch Vân sơn, Hàn Triết bị Tần sư muội thân mật kéo, nhìn thấy Lý Mộ cùng Lý Thanh lúc, mặt mo không khỏi đỏ lên, giải thích nói: “Ta, Tần sư muội, chúng ta…”

Hắn lắp ba lắp bắp hỏi nói không ra lời, cuối cùng vẫn Tần sư muội ưỡn ngực, nói ra: “Ta cùng Hàn sư huynh kết làm đạo lữ!”

Lý Thanh cùng Tần sư muội đi chỗ xa nói thì thầm, Lý Mộ ngoài ý muốn nhìn xem Hàn Triết, hỏi: “Ngươi du mộc đầu này, vậy mà khai khiếu, nói một chút đi, ngươi là thế nào cùng Tần sư muội thổ lộ…”

Hàn Triết nghe vậy, mặt mo càng đỏ, xấu hổ nói ra: “Ta, ta không có thổ lộ, là Tần sư muội khắc khổ tu hành, tu vi vượt qua ta, sau đó…”

Lý Mộ ánh mắt ẩn chứa thâm ý, khó trách đoạn thời gian kia, một mực kề cận Hàn Triết Tần sư muội hiếm thấy chưa từng xuất hiện ở bên cạnh hắn, nguyên lai khi đó, nàng liền đã đối với Hàn Triết thất vọng, chuẩn bị bá vương ngạnh thương cung. . .

Lý Mộ nhẹ nhàng vỗ vỗ Hàn Triết bả vai, nói ra: “Chuẩn bị

một chút, qua ít ngày, các ngươi muốn đi một cái địa phương mới.”

Hàn Triết nghi ngờ nói: “Đi nơi nào, Nam Hải sao?”

Lý Mộ cười cười, nói ra: “So Nam Hải muốn xa nhiều lắm, đến lúc đó ngươi sẽ biết…”

Thập Châu đại lục linh khí, đã mỏng manh đến trình độ nhất định, dần dần trở nên càng ngày càng không thích hợp tu hành, Lý Mộ dự định phân lượt đem Đạo Tông các đệ tử đưa đến Ngân Hà Tiên Vực, cho bọn hắn một mảnh thiên địa rộng lớn hơn.

Dương Khâu huyện.

Hoàng Thử vợ chồng gà nướng sinh ý, đã từ ven đường lưu động quán nhỏ, làm được có được mấy nhà chi nhánh đại lí trải, Lý Mộ cùng Lý Thanh đứng xa xa nhìn so trước kia mập ra không chỉ một vòng Hoàng Thử vợ chồng, cũng không có quấy rầy bọn chúng.

Dương Khâu huyện nha, Chu bộ đầu tại nửa năm trước bị triều đình đặc biệt đề bạt làm Dương Khâu huyện lệnh, Lý Mộ cùng Lý Thanh lúc xuất hiện, hắn trừ kinh hỉ, càng nhiều hơn chính là câu nệ.

Cái này đã từng dưới tay hắn tiểu bộ khoái, bây giờ đã là Đạo Tông đứng đầu, Đại Chu Nữ Hoàng đạo lữ, Chu bộ đầu thân ở Đại Chu triều đình, cũng không còn cách nào đem hắn xem như mấy năm trước tiểu bộ đầu đối đãi.

Lý Mộ nhìn ra Chu bộ đầu câu nệ, cũng biết rõ thái độ của hắn không cách nào cải biến, đơn giản hàn huyên đằng sau, hắn cho Chu bộ đầu lưu lại một bình tăng tiến pháp lực đan dược, liền cùng Lý Thanh rời đi.

Cho dù trong lòng của hắn còn không gì sánh được hoài niệm tại Dương Khâu huyện nha thời gian, nhưng bọn hắn cũng rốt cuộc không trở về được trước kia.

Lý Mộ nắm Lý Thanh tay, sau chớp mắt, hai người đã tới thần đô trên không.

Hắn thần niệm quét ngang, sau đó trên mặt lộ ra mỉm cười, nói ra: "Đúng dịp, chúng ta tới chính là thời điểm…"

Thần đô, Nam khu, trong một tòa dinh thự chiếm diện tích cực lớn .

Làm đương triều thượng thư lệnh dinh thự, Trương phủ khoảng chừng mười ba tiến, trong phủ nha hoàn hạ nhân hơn trăm, toàn bộ thần đô, giống như vậy biệt thự cũng không nhiều.

Từ Chu gia soán vị vô vọng, Chu thượng thư làm cho từ quan thoái ẩn đằng sau, Chu gia trên triều đình mai danh ẩn tích, Trương Xuân liền tấn thăng làm mới thượng thư lệnh, trở thành bách quan đứng đầu, hai người phía dưới, trên vạn vạn người.

Giờ phút này, vị này thần đô quyền hành nặng nhất đại thần, lại không có chút nào quan uy, một bàn tay nắm lấy đùi gà, một bàn tay nắm lấy chén rượu, nói ra: "Rất lâu không có cùng một chỗ uống rượu, hôm nay đều không cho dùng pháp lực giải rượu, ngươi ta không say không về…"

Bên cạnh hắn hai bên, riêng phần mình ngồi hai người.

Một người trong đó, dáng người gầy gò, sắc mặt thiên bạch, nhìn có chút suy sụp tinh thần, lời nói cũng không nhiều.

Một người khác dáng người to mọng, bụng phệ, trên thân pháp lực không quan trọng, nhưng ở trước mặt Trương Xuân, nhưng

không có một chút câu nệ, còn tại chậm rãi mà nói.

“Trương đại nhân, ngươi nói Lý Mộ đi nơi nào a, có rất lâu không có tin tức của hắn…”

Trương Xuân nhấp miệng rượu, mỉm cười, nói ra: “Những chuyện này, vẫn còn không biết rõ tốt…”

Ngân Hà Tiên Vực sự tình, đối với tu vi đạt đến đỉnh phong người tu hành tới nói, cũng sẽ mang đến cực lớn trùng kích, đối với phàm nhân cùng đê giai người tu hành mà nói, vô tri chính là một niềm hạnh phúc.

Trương Sơn thở dài, nói ra: “Ai, ta cũng biết, chúng ta cùng Lý Mộ, sớm đã không tại một thế giới…”

Trương Xuân ngạc nhiên nói: “Ngươi biết?”

Trương Sơn nghi ngờ nói: “Biết cái gì?”

Trương Xuân khoát tay áo, nói ra: “Không có gì, hắn còn có chuyện trọng yếu hơn muốn làm, không phải tất cả mọi người giống chúng ta rảnh rỗi như vậy…”

Trương Sơn vẫn còn có chút cảm khái, nói ra: “Ta chính là cảm thấy, trước kia nghèo thì nghèo, nhưng là mọi người cùng nhau uống chút rượu, đánh cược tiền, gãi gãi quỷ đấu đấu cương thi, cũng có rất nhiều việc vui, chỗ nào giống bây giờ, mỗi ngày tiền kiếm được đếm cũng đếm không xuể, nhưng lại một chút đều cao hứng không nổi. . .”

Hắn thoại âm rơi xuống, chợt có một thanh âm từ phía sau truyền đến: “Đã ngươi kiếm tiền đều cao hứng không nổi, không bằng ta dẫn ngươi đi kiếm chút khác?”

Trương Sơn đột nhiên quay đầu, nhìn xem từ ngoài cửa đi tới hai bóng người, ngạc nhiên một cái chớp mắt, liền kinh hỉ nói ra: “Lý Mộ, đầu nhi!”

Lúc này Trương Sơn, đã trở thành Đại Chu thậm chí cả Thập Châu đại lục dồi dào nhất thương nhân, Trương Xuân cũng thực hiện thập tiến tòa nhà lớn mộng tưởng, Lý Tứ mấy lần cự tuyệt thăng quan, bây giờ vẫn như cũ là thần đô lệnh, nhưng hắn cùng Trần Diệu Diệu mỗi ngày tư thủ, dưới gối đã nhi nữ song toàn, ngay cả Lý Mộ đều không ngừng hâm mộ.

Mấy năm trước đó, còn tại Dương Khâu huyện nha đi làm mò cá đám người, sợ rằng cũng sẽ không nghĩ đến, mỗi người bọn họ sẽ đi đến hôm nay.

Mấy người trò chuyện lên ngày xưa sự tình, đều không thắng thổn thức, thời gian rất nhanh liền đi qua mấy canh giờ, Lý Mộ từ Trương phủ đi tới lúc, đã qua nửa đêm, Trương Sơn Lý Tứ cùng Trương Xuân đều say mèm, hắn nhưng như cũ thanh tỉnh.

Lấy tu vi của hắn đã thể chất, lại liệt rượu, cũng không thể để hắn sinh ra nửa điểm men say.

Tất cả mọi người không dùng pháp lực tỉnh rượu, Lý Thanh cũng có chút hơi say rượu, Lý Mộ dìu nàng hồi phủ nghỉ ngơi, mình ngồi ở trong viện, một bên thổi gió mát, một bên buông ra thần niệm, cảm thụ được thần đô nhân gian muôn màu.

Đột nhiên, một đạo nghĩ linh tinh thanh âm, truyền vào Lý Mộ trong tai.

“Lý đại ca cùng Chu tỷ tỷ đi lâu như vậy, cũng không biết trở lại thăm một chút.”

“Ai, bọn hắn cũng đã quên ta đi đi…”

…

Hoàng cung, trong Trường Lạc cung, tối sầm, chỉ có phía trước ngự bàn vị trí, vẫn sáng một chút ánh sáng nhạt.

Linh Lung trong tay còn tại lật xem tấu chương, Nữ Hoàng sau khi đi, những ngày này đến, nàng một mực tại Trường Lạc cung, xử lý triều đình sự vụ lớn nhỏ.

Nàng một bên nhìn, một bên nhỏ giọng thầm thì, một đoạn thời khắc, nàng bỗng nhiên ngẩng đầu, phát hiện trong điện nhiều một bóng người.

Nàng buông xuống hai tay tấu chương, hai tay chống cằm, ánh mắt trực câu câu nhìn chằm chằm đạo thân ảnh kia, lẩm bẩm nói: “Mặc dù là ảo giác, nhưng có thể nhìn thấy ngươi ảo giác cũng rất khá…”

Lý Mộ đi lên trước, nhẹ nhàng nhéo nhéo mặt của nàng, nhẹ nhàng nói ra: “Có như thế chân thực ảo giác à…”

Một cặp nam nữ ở hiện đại không biết nhau xuyên về thành một cặp vợ chồng từ nông môn đi theo con đường quan trường . Mời đọc **Nông Môn Bà Bà Cáo Mệnh Con Đường**

Đại Chu Tiên Lại

Chương 3: Khống kiếp « miễn phí phiên ngoại »

DTV EBOOK

- 3083 chữ
- 8 cảm xúc
- 2021-07-09 19:14:59

“A!”

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn truyền đến chân thực xúc cảm, Linh Lung tại sửng sốt một cái chớp mắt đằng sau, liền lập tức đứng người lên, kích động nói: “Lý đại ca, ngươi trở về!”

Lý Mộ mỉm cười nói: “Ta nếu là không trở về, cái nào đó tiểu cô nương còn tưởng rằng chúng ta quên đi nàng.”

Linh Lung hai tay xoắn xuýt cùng một chỗ, đỏ mặt nói: “Nào có…”

“Tốt tốt, không nói những thứ này.” Lý Mộ không còn đùa nàng, hỏi: “Ngân Hà Tiên Vực sự tình, ngươi cũng đã nghe nói a?”

Linh Lung nhẹ gật đầu, nói ra: “Phụ thân cùng tổ phụ đều nói cho ta biết.”

Sau đó, nàng lại ngẩng đầu, có chút khó có thể tin nhìn xem Lý Mộ, hỏi: “Lý đại ca, những cái kia đều là thật sao, tại Thập Châu thế giới bên ngoài, còn có một cái rộng lớn vô ngần thế giới mới?”

Bởi vì còn muốn quản lý một cái lớn như vậy quốc gia, Ung quốc ba vị Siêu Thoát cường giả, đều không có theo Lý Mộ tiến vào Ngân Hà Tiên Vực, mà là tạm thời tại Thập Châu trấn

thủ, Lý Mộ sờ lên Linh Lung đầu, hỏi: “Ngươi có muốn hay không đến đó?”

Linh Lung kinh hỉ hỏi: “Có thể chứ?”

…

Mấy ngày sau.

Ung quốc trên không, Linh Lung đứng tại màu vàng trước cửa, đối với sau lưng đám người phất phất tay, cùng Lý Mộ cùng nhau bước vào trong môn, cùng nàng đi vào chung, còn có hơn mười đạo thân ảnh.

Không bao lâu, Vân Thiên thành, Cung gia.

Cung Vân thấy một lần Lý Mộ, liền không kịp chờ đợi hỏi: “Lý huynh, chuyện kia, ngươi suy nghĩ kỹ chưa?”

Lý Mộ nhìn phía sau, đối với Cung Vân nói: “Liên quan tới chuyện này, Cung huynh cùng hắn nói đi.”

Cung Vân nhìn xem Lý Mộ sau lưng, một cái vóc người mập mạp, tu vi chỉ có đệ tứ cảnh, mới vừa rồi bị hắn tự động không nhìn nam tử, sửng sốt một chút, sau đó đối với Lý Mộ nói: “Lý huynh, cái này chỉ sợ không tốt lắm đâu…”

Lý Mộ mỉm cười, nói ra: “Không sao, quyết định của hắn, chính là ta quyết định.”

Cung Vân không nghĩ tới Lý Mộ đối với người này coi trọng như thế, không khỏi nhìn nhiều hắn vài lần, nhưng cũng không có nhìn ra, người này đến cùng có gì sở trường, nhưng Lý Mộ như là đã nói như vậy, hắn cũng chỉ đành nói: “Không biết vị huynh đài này tôn tính đại danh…”

Trương Sơn khoát tay áo, cười ha hả nói: “Ta gọi Trương Sơn, Cung huynh không cần khách khí như thế, không bằng chúng

ta tìm một chỗ, ngồi xuống hảo hảo tâm sự…”

Trương Sơn mở miệng, tựa hồ có một loại vô hình mị lực, trong nháy mắt kéo gần lại quan hệ của hai người, Cung Vân đối tốt với hắn cảm giác tăng gấp bội, cũng cười nói ra: “Chúng ta qua bên kia , vừa uống trà bên cạnh trò chuyện…”

Sau đó hắn nhìn về phía Lý Mộ, hỏi: “Lý huynh muốn hay không. . .”

Lý Mộ phất phất tay, nói ra: “Các ngươi trò chuyện đi, hắn có thể hoàn toàn đại biểu ta.”

Cung Vân nhẹ gật đầu, quay đầu lại nói: “Cung Vũ, ta cùng Trương huynh có chuyện quan trọng thương nghị, ngươi thay ta hảo hảo chiêu đãi Lý huynh…”

Cung Vũ là Cung Vân muội muội, cũng là Lý Mộ đi vào Ngân Hà Tiên Vực về sau, nhìn thấy người đầu tiên, mặc dù trước đó hai người phát sinh qua một chút hiểu lầm, nhưng từ khi cùng Cung gia liên hệ càng phát ra mật thiết, những hiểu lầm kia, cũng đã sớm tiêu trừ.

Lý Mộ lần này tới Cung gia, trừ trao đổi hợp tác một chuyện bên ngoài, còn muốn mang chúng nữ gặp một lần việc đời.

Thiên Vân thành phồn hoa, thần đô xa xa không thể so sánh nổi, vẻn vẹn một cái Cung gia, nó xa hoa trình độ, liền vượt qua Thập Châu bất kỳ một cái nào hoàng cung.

Nữ Hoàng Huyễn Cơ Tô Hòa đang bế quan, Lý Mộ mang theo một đám oanh oanh yến yến ở trong Thiên Vân thành đi dạo, Cung Vũ sung làm hướng dẫn du lịch đồng thời, trong lòng không khỏi đang hoài nghi, lần kia hắn tại nàng tắm rửa thời điểm, xuất hiện tại Cung gia, đến cùng là ngoài ý muốn, hay là có ý định.

Cung Vũ vẫn cảm thấy việc này là hiểu lầm, hiện tại trong

lòng của nàng, lại lần nữa sinh ra hoài nghi.

Lý Mộ cùng chúng nữ liên tiếp đi dạo mấy canh giờ, mới trở lại Cung gia, vừa hay nhìn thấy Trương Sơn cùng Cung Vân từ trong một chỗ sảnh đi tới.

Trương Sơn vẻ mặt tươi cười, hồng quang đầy mặt, Cung Vân sắc mặt cực kỳ tái nhợt, liền ngay cả thần sắc đều có chút hoảng hốt, tựa hồ Trương Sơn mới là đệ cửu cảnh cường giả, mà hắn là đệ tứ cảnh.

Lý Mộ đi lên trước, hỏi: "Nói thế nào?"

Trương Sơn vỗ vỗ bộ ngực, nói ra: "Đàm luận tốt, chúng ta cùng Cung gia hợp tác thuần thú, lấy được tiên ngọc chia 4:6, bọn hắn bốn, chúng ta sáu…"

Cung Vũ trừng to mắt nhìn xem Cung Vân, cả kinh nói: "Đại ca, ngươi…"

Cung gia mới là Bắc Vực thuần thú gia tộc, Lý Mộ mặc dù thực lực cùng nàng ca ca, nhưng nhiều nhất cũng chỉ có thể xem như một cái Thuần Thú sư, Thuần Thú sư tại sao có thể so với bọn hắn cầm tiên ngọc càng nhiều?

Cung Vân bất đắc dĩ phất phất tay, nói ra: "Không cần nhiều lời, việc này ta đã quyết định."

Lúc này, hắn đối với tên mập mạp này ngay từ đầu hảo cảm, đã không còn sót lại chút gì.

Gian thương, đây là một cái mười phần gian thương.

Cung gia cùng Lý Mộ thuê quan hệ, ngay từ đầu liền bị hắn định nghĩa là quan hệ hợp tác, mà lại là Cung gia dựa vào Lý Mộ hợp tác, mà không phải Lý Mộ dựa vào Cung gia.

Cung Vân tự nhiên kiệt lực phản đối, nhưng mập mạp này sau

đó nói mà nói, lại làm cho hắn không cách nào phản bác.

Lấy Lý Mộ thuần thú thủ đoạn, hoàn toàn có thể không cùng Cung gia hợp tác, tự lập bếp nấu, đến lúc đó, Cung gia không gian sinh tồn nhất định nhận đè ép, Cung Vân rất rõ ràng Lý Mộ năng lực, nếu như hắn muốn chen chân thuần thú sự tình, Cung gia tại trên thuần thú sẽ không còn bất kỳ ưu thế nào có thể nói, từ đây không người hỏi thăm cũng là có khả năng.

Lý Mộ hoàn toàn có năng lực như vậy, hắn ngay từ đầu ý nghĩ, hay là quá mức đơn giản.

Lý Mộ sẽ không trở thành Cung gia ôm tài lợi khí, tương phản, hắn nguyện ý cùng Cung gia hợp tác, nhưng thật ra là Cung gia chiếm tiện nghi, vô luận hắn nguyện ý phân cho Cung gia mấy thành tiên ngọc, đều là đối với Cung gia bố thí.

Mập mạp này ngay từ đầu chỉ nguyện ý cho Cung gia ba thành, trải qua hắn mấy canh giờ dựa vào lí lẽ biện luận, mới tranh thủ đến bốn thành.

Cung gia cùng Lý Mộ quan hệ, cũng từ vừa mới bắt đầu hắn kế hoạch thuê, biến thành hợp tác, Cung gia lợi dụng gia tộc danh khí cùng ảnh hưởng, có thể hấp dẫn vô số Thú Nguyên, những này dị thú cho Lý Mộ thuần hóa, Cung gia không cần lại hao tâm tổn trí nhúng tay, không cần lại đầu nhập nhân lực vật lực, cuối cùng đoạt được ích lợi, Cung gia có thể cầm tới bốn thành, cái này bốn thành ích lợi, liền đồng đẳng bỗng dưng chiếm được.

Kế hoạch ban đầu thất bại, Cung Vân bất đắc dĩ thở dài, đối với Lý Mộ chắp tay, nói ra: “Đa tạ Lý huynh.”

Lý Mộ có thể thuần phục dị thú thủ đoạn, cũng không phải là hắn mười năm giết chóc trên thân góp nhặt sát khí, mà là Đạo Đức Kinh chân ngôn, liền xem như không có Cung gia, hắn cũng có thể tại Ngân Hà Tiên Vực thành lập được mới thuần thú thị trường.

Trương Sơn ban sơ cũng là đề nghị như vậy, nhưng mới tới Ngân Hà Tiên Vực, Cung gia đối với hắn không tệ, mặc dù đây cũng là vì lôi kéo hắn, nhưng ngay từ đầu, Cung Vân hoàn toàn chính xác giúp hắn không ít, hắn muốn hồi báo Cung gia một chút.

Hắn nói cho Trương Sơn chính là chia đôi, Cung gia cung cấp nhân mạch, Lý Mộ cung cấp kỹ thuật, tiên ngọc hai phe chia đều, không nghĩ tới mấy canh giờ này bên trong, Trương Sơn lại vì bọn họ tranh thủ thêm một thành.

Thập Châu đại lục đã không có hắn phát huy không gian, dẫn hắn đến Ngân Hà Tiên Vực, quả nhiên là một cái lựa chọn chính xác.

Cung gia thuần thú chi đạo, tại toàn bộ Ngân Hà Tiên Vực đều có chút danh khí, tại Bắc Vực danh khí càng lớn, Bắc Vực đại bộ phận thế lực, tại săn bắt đến dị thú đằng sau, đều sẽ giao cho Cung gia thuần phục.

Dĩ vãng Cung gia triệt để thuần phục dị thú, ngắn thì một tháng, lâu là mấy tháng, thậm chí là càng lâu thời gian, có Lý Mộ đằng sau, thuần phục dị thú thời gian trên diện rộng rút ngắn, thậm chí, nếu như không phải Lý Mộ cách mỗi nửa tháng, mới đến Thiên Vân thành một lần, cho dù là đệ cửu cảnh dị thú, trong tay hắn khuất phục, cũng bất quá là chuyện trong nháy mắt.

Cung Vân lúc này cũng đã biết, Lý Mộ thuần thú chi đạo, dựa vào là tuyệt đối không chỉ là sát khí uy hiếp, hắn mặc dù hiếu kỳ nguyên do, nhưng cũng thức thời không có quá nhiều hỏi đến.

Vân Thiên thành bên ngoài, vạn dặm địa vực, Đạo Tông sơn môn mới đã thành lập.

Thập Châu đại lục linh khí mỏng manh, nơi đó người tu hành,

phải bỏ ra so Ngân Hà Tiên Vực nhân số gấp 10 lần thậm chí hơn trăm lần cố gắng, mới có thể lấy được đồng dạng thành tựu, bọn hắn về việc tu hành cứng cỏi cùng nghị lực, Ngân Hà Tiên Vực hiếm người so.

Từ đám bọn hắn sau khi lại tới đây, liền lâm vào điên cuồng trong tu hành, như đói như khát hấp thu nơi này linh khí, bọn hắn tại Thập Châu đại lục tu vi xem như đỉnh phong, nhưng ở nơi này, lại chỉ có thể coi là bình thường, cơ hồ tất cả mọi người, đều có không ít trong lòng chênh lệch.

Đạo Tông bên trong, đại đa số người đều bế quan tu hành thời điểm, một đạo lưu quang tật tốc xẹt qua, hướng Thiên Vân thành phương hướng mà đi.

Lý Mộ lần này đi Thiên Vân thành, cũng không phải là vì thuần thú, mà là xem kiếp.

Cung Vân nhìn xem niên kỷ so với hắn chỉ lớn hơn một chút, nhưng kỳ thật hắn đã có hơn 400 tuổi tuổi, 100 năm trước, Cung gia vị cuối cùng đệ cửu cảnh cường giả chết bởi thiên kiếp, gia tộc không người kế tục, Cung Vân chỉ có thể sớm đột phá, vì gia tộc tăng thêm một vị đệ cửu cảnh cường giả.

Tu hành chi đạo, chính là nghịch thiên mà đi, tu vi càng cao, cũng không phải là hoàn toàn là chuyện tốt.

Tiến vào đệ cửu cảnh đằng sau, mỗi trăm năm phải bị một lần lôi kiếp, nếu như không cách nào gắng gượng qua, liền sẽ thân tử đạo tiêu, trước đó tất cả tu hành phí công nhọc sức, bởi vậy, Thiên Vân thành bên trong, đệ bát cảnh người tu hành không ít, nhưng đệ cửu cảnh lại phi thường hiếm thấy, bởi vì một khi tiến vào đệ cửu cảnh, liền muốn đối mặt không gì sánh được tàn khốc thiên kiếp.

Thiên Vân thành rất lớn, Cung Vân độ kiếp địa điểm, tuyển tại một chỗ trống trải chi địa.

Cung Vân khoanh chân ngồi ở trên không trong đất, hai mắt nhắm chặt, tại lôi kiếp đến trước đó, đem trạng thái của mình điều chỉnh đến đỉnh cao nhất.

Hắn mười dặm phương viên, không có những người khác tồn tại, ngoài mười dặm, thì là bóng người đông đảo, trong thành không ít cường giả đều đến đây xem kiếp, thiên kiếp chỉ nhằm vào người ứng kiếp, không cho phép ai có thể chỉ cần không phải khoảng cách quá gần, liền sẽ không nhận ảnh hưởng.

Đệ cửu cảnh thiên kiếp, trước thời gian kiến thức một phen, đối với tu vi không đến đệ cửu cảnh người tu hành rất có ích lợi.

"Các ngươi nói, Cung thành chủ lần này có thể thành công sao?"

"Ai biết, thiên uy khó dò, bao nhiêu cường giả, đều chết tại dưới thiên kiếp…"

"Hi vọng Cung thành chủ có thể chịu nổi, lôi kiếp, chúng ta sớm muộn có một ngày cũng muốn kinh lịch…"

…

Lý Mộ đứng đang sôi nổi nghị luận đám người sau lưng, một đoạn thời khắc, hai mắt có chút ngưng tụ.

Trong bầu trời xa xăm, bỗng nhiên xuất hiện một cái vòng xoáy, giống như một cái con mắt thật to, nhìn xuống mặt đất, trong con mắt lớn, có vô số đạo lôi quang ấp ủ, không bao lâu, liền có một đạo tráng kiện lôi đình bổ xuống.

Ầm ầm!

Lôi đình chuẩn xác không sai kích trên người Cung Vân, Cung Vân trực tiếp bị đánh vào mặt đất, thiên kiếp uy áp dưới, ngoài mười dặm, vây xem đám người nhã tước im ắng.

Theo đạo thứ nhất lôi đình rơi xuống phía dưới, đạo thứ hai, đạo thứ ba cũng ngay sau đó từ trong vòng xoáy xuất hiện, Lý Mộ cách mười dặm, cũng có thể phát giác được mãnh liệt lôi đình chi lực, không hề nghi ngờ, Cung Vân lần này lôi kiếp, so Lý Mộ lần trước gặp phải, càng thêm cường đại.

Hắn giờ phút này chỗ gặp phải lôi kiếp, chính là Lý Mộ trăm năm về sau muốn gặp phải.

Tại từng đạo dưới thiên kiếp, Cung Vân lộ ra mười phần chật vật, đệ cửu cảnh tu vi, tại thiên uy trước mặt, là như vậy nhỏ bé, thân thể của hắn cháy đen, toàn thân máu me đầm đìa, Nguyên Thần cũng chịu trọng thương, nhưng này lôi đình, còn tại không ngừng rơi xuống.

Giờ phút này, nhìn qua giữa bầu trời kia vòng xoáy cự nhãn, cùng không ngừng hạ xuống thiên kiếp, Lý Mộ trong lòng, bỗng nhiên dâng lên một cái ý niệm trong đầu.

Hắn nhắm mắt lại, rất nhanh lại lần nữa mở ra.

Giờ phút này, trong mắt của hắn nhìn thấy cảnh vật, cùng mọi người tại đây hoàn toàn khác biệt.

Trong mắt của hắn hư không, cũng không phải là không có vật gì, mà là tràn đầy từng đạo dây nhỏ, mà ngoài mười dặm, vòng xoáy kia vị trí, thì là một cái không biết do bao nhiêu dây nhỏ ngưng tụ cuộn chỉ.

Lý Mộ có chút ngoài ý muốn, thiên kiếp bản chất, thế mà cũng là những giây nhỏ này.

Hắn đem những giây nhỏ này xưng là “Đạo”, dưới loại trạng thái này, hắn có thể khống chế phạm vi nhất định dây nhỏ, không biết có thể hay không khống chế dây kia đoàn?

Lý Mộ thử nghiệm giật giật tâm niệm, cái kia to lớn vô cùng

cuộn chỉ, thế mà thật bắt đầu chậm rãi tiêu tán.

Ngoài mười dặm, Cung Vân cảm nhận được trong vòng xoáy kia càng phát ra kinh khủng lôi đình chi lực, một trái tim đã gần như tuyệt vọng, hắn không nghĩ tới, lần này thiên kiếp thế mà cường đại như vậy, lấy trong vòng xoáy kia ấp ủ khí tức, nếu như lại rơi xuống một đạo, hắn tất nhiên sẽ hình thần câu diệt!

Nhưng ngay lúc trong lòng của hắn sợ hãi đến cực điểm lúc, cái kia để cho người ta tuyệt vọng vòng xoáy, thế mà bắt đầu chậm rãi tiêu tán.

Cung Vân mừng rỡ trong lòng, chẳng lẽ lần này thiên kiếp kết thúc?

Một bên khác, Lý Mộ ngạc nhiên phát hiện, Đạo Đức Kinh thế mà khủng bố như vậy, ngay cả thiên kiếp đều có thể cưỡng ép tiêu tán, không biết có thể hay không chủ động chế tạo?

Hắn thử nghiệm lần nữa đem những dây nhỏ kia ngưng tụ cùng một chỗ, trong hiện thực, Cung Vân đỉnh đầu, một cái so vừa rồi còn lớn vòng xoáy, lại bắt đầu ngưng tụ.

Thiên kiếp tái hiện, Cung Vân dọa đến vong hồn bay lên, thất thanh nói: “Không phải đâu, còn đến!”

Bất quá, tiếng nói của hắn vừa mới mở miệng, vòng xoáy kia lại chậm rãi tiêu tán.

Lần này, Cung Vân không có may mắn, ánh mắt nhìn chòng chọc vào bầu trời, sợ nơi đó lại có cái gì dị động.

Nơi xa, Lý Mộ từ từ mở mắt, trong mắt có quang mang lóe lên một cái rồi biến mất.

Một cặp nam nữ ở hiện đại không biết nhau xuyên về thành

một cặp vợ chồng từ nông môn đi theo con đường quan trường
. Mời đọc **Nông Môn Bà Bà Cáo Mệnh Con Đường**

Đại Chu Tiên Lại

Chương 4: Thiểu số phục tùng đa số « miễn phí phiên ngoại »

DTV EBOOK

- 2163 chữ
- 6 cảm xúc
- 2021-07-17 17:28:38

Lý Mộ đã biết, « Đạo Đức Kinh » vài câu chân ngôn, có thể ảnh hưởng, thậm chí khống chế một phương thiên địa quy tắc, nhưng cũng không nghĩ tới, liền đối Thập Châu người tu hành tới nói trọng yếu nhất thiên kiếp, cũng tại trong quy tắc này.

Không chút nào khoa trương, tại chân ngôn có thể ảnh hưởng phạm vi bên trong, Thiên Đạo tức hắn, hắn tức Thiên Đạo.

Cung Vân tu vi mặc dù so với hắn càng thâm hậu một chút, nhưng nếu là hai người thật đấu pháp, sinh tử của hắn, chỉ ở Lý Mộ một ý niệm.

Lý Mộ không biết đây đối với đã vượt qua nhiều lần thiên kiếp chí cường giả có hữu dụng hay không, nhưng ít ra, tại Thiên Vân thành phạm vi thế lực, hẳn không có người là hắn hợp lại chi địch.

Cung Vân vượt qua lôi kiếp đằng sau, phát hiện bầu trời lại không dị tượng, không khỏi thở phào một hơi.

Mặc dù luôn có một loại thời khắc mấu chốt thiên kiếp thả hắn một ngựa cảm giác, nhưng dưới mắt kiếp nạn cuối cùng đi qua, trong tương lai trong vòng trăm năm, hắn đều có thể gối cao không lo.

Thân hình hắn lóe lên, đã đến Lý Mộ bên người, cười nói: “Lý

huynh đệ, theo ta hồi cung nhà, hôm nay sống sót sau tai nạn, nhất định phải hảo hảo ăn mừng một trận!”

Cung Vân thành công vượt qua thiên kiếp, đối với Cung gia tới nói, tự nhiên là một kiện đại hỉ sự, Cung gia tại Thiên Vân thành đại yến ba ngày, trong thành bất luận kẻ nào đều có thể đi vào lấy một chén rượu uống.

Thiên Vân thành bên trong một mảnh không khí vui mừng, Thiên Vân thành bên ngoài vạn dặm, nơi nào đó sơn cốc.

Kinh khủng kiếp vân tại trên không của sơn cốc ngưng tụ, một bóng người trôi nổi ở trong hư không , mặc cho lôi đình đánh xuống, nhưng thủy chung mặt không đổi sắc.

Cung Vân nếu là thấy cảnh này, tất nhiên sẽ giật nảy cả mình, bởi vì Lý Mộ vừa mới tấn thăng đệ cửu cảnh không lâu, lôi kiếp làm sao lại lần nữa giáng lâm, lần thứ hai lôi kiếp uy lực, là lần đầu tiên mấy lần không ngừng, loại này tân tấn đệ cửu cảnh, không có trải qua trăm năm tu hành củng cố, liền trực diện lần thứ hai lôi kiếp, trừ hình thần câu diệt hạ tràng, không có loại thứ hai khả năng.

Tại tiếp nhận mấy đạo lôi đình đằng sau, Lý Mộ phất phất tay, trên bầu trời kiếp vân liền chậm rãi tiêu tán.

Chính như hắn đoán, hắn có thể lợi dụng quy tắc giữa thiên địa, nhưng lại không thể thay đổi quy tắc.

Như hắn có thể điều khiển những đường cong kia, triệu hoán thiên kiếp, nhưng thực lực bản thân không đủ, hay là không thể toàn bộ tiếp nhận, cưỡng ép chống cự toàn bộ lôi đình, hắn sẽ ở lôi kiếp bên dưới hình thần câu diệt.

Cũng may lôi kiếp tiêu tán, cũng tại hắn một ý niệm.

Lý Mộ nắm chặt song quyền, cảm nhận được thể nội pháp lực lại có một tia tăng trưởng, thiên kiếp là kiếp nạn, cũng là cơ

hội, thật không qua tự nhiên một con đường chết, nhưng nếu là gắng gượng qua, pháp lực liền sẽ có trên diện rộng tăng trưởng, vượt qua càng nhiều lượt thiên kiếp người tu hành, tu vi tự nhiên cũng càng mạnh.

Đương nhiên, không có người tu hành muốn lợi dụng thiên kiếp tu hành, bọn hắn tại trăm năm ở giữa cố gắng tu hành nguyên nhân, chỉ là vì có thể bình yên vượt qua thiên kiếp, thu hoạch được trường sinh, nếu như có thể lựa chọn, chỉ sợ bọn họ vĩnh viễn cũng không muốn trải qua thiên kiếp.

Cung Vân khi độ kiếp ý tưởng đột phát, để Lý Mộ tìm được một đầu mới con đường tu hành.

Khống chế thiên kiếp ý nghĩa, không chỉ có ở chỗ đây.

Ngân Hà Tiên Vực linh khí nồng đậm , theo lý nói, đệ cửu cảnh cường giả hẳn là khắp nơi đều là, có thể sự thực là, phần lớn người tu hành đến đệ bát cảnh, liền liều mạng áp chế tu vi, bởi vì ở dưới thiên kiếp hình thần câu diệt khả năng quá lớn, hơi không cẩn thận, mấy trăm năm tu vi liền sẽ hóa thành mây khói.

Nhưng có Lý Mộ ở bên, liền sẽ không lo lắng chết bởi thiên kiếp.

Cho dù là không có khả năng hoàn chỉnh vượt qua, cũng chỉ là tu vi không bằng bình thường vượt qua thiên kiếp người tu hành, chỉ cần nhiều đến mấy lần, lượng biến luôn có thể dẫn phát chất biến.

Thiên Vân thành chủ Cung Vân độ kiếp thành công tin tức, rất nhanh liền lan truyền nhanh chóng.

Cho dù là tại Ngân Hà Tiên Vực, đệ cửu cảnh người tu hành cũng coi là một phương hào cường, vượt qua một lần thiên kiếp đệ cửu cảnh, số lượng càng thêm thưa thớt, cái này cũng khiến cho Cung gia tại Thiên Vân thành phạm vi bên trong,

càng có uy hiếp.

Mà ngay tại lúc đó, mọi người cũng phát hiện, Cung gia thuần thú tốc độ, so dĩ vãng nhanh mấy lần.

Cho dù là đệ cửu cảnh chưa thuần phục hung bạo dị thú, đưa vào Cung gia, nửa tháng sau, cũng sẽ biến ngoan ngoãn, mà trước đó, thuần phục đệ cửu cảnh dị thú thường thường cần mấy tháng thậm chí cả nửa năm.

Đây càng thêm khiến cho Cung gia thanh danh nóng lớn, cơ hồ hấp dẫn đến Bắc Vực tám thành trở lên thuần thú sinh ý.

Ngân Hà Tiên Cung.

Khoanh chân ngồi đế quan nam tử từ từ mở mắt, nói ra: "Ngươi nói cái gì, Thiên Vân thành, Cung gia…"

Nửa quỳ ở phía dưới một tên thanh niên mặc ngân giáp nói: "Hồi bệ hạ, Thiên Vân thành Cung gia là Bắc Vực một cái thuần thú gia tộc, nó gia chủ vừa mới vượt qua lần thứ hai lôi kiếp, cũng tại bệ hạ hạ lệnh lưu ý họ Cung cường giả hàng ngũ."

"Hai lần lôi kiếp…"

Đế quan nam tử trong mắt không có chút ba động nào, vượt qua hai mươi lần lôi kiếp cường giả, cũng không đáng cho hắn nhìn nhiều, huống chi chỉ là hai lần lôi kiếp kẻ yếu, không có khả năng cùng hắn tính tới Tiên Vực chi loạn có quan hệ.

Dù vậy, hắn suy nghĩ một lát sau, hay là mở miệng nói: "Từ ngươi dưới trướng chọn một cái Bách phu trưởng vị trí cho hắn, để hắn đến Ngân Hà Tiên Cung."

Hắn từng lấy đại pháp lực thăm dò đến, không lâu tương lai, Ngân Hà Tiên Vực sẽ có một người có thể dao động vị trí của hắn, quẻ tượng cho thấy, việc này bắt đầu tại họ "Cung" .

Cho dù Thiên Vân thành vị kia vượt qua hai lần lôi kiếp kẻ yếu, không có khả năng cùng việc này có liên hệ gì, nhưng đem hắn điều đến Ngân Hà Tiên Cung, ngay tại dưới con mắt của hắn, cũng càng yên tâm một chút.

Tên kia ngân giáp tiểu tướng nghe vậy, cũng chỉ có thể khom người nói: "Tuân chỉ."

Ngắn ngủi nửa năm qua, dưới trướng hắn liền có thêm mấy tên họ Cung Bách phu trưởng thiên phu trưởng, không biết Tiên Quân mấy ngày này vì sao như vậy thiên vị họ Cung người…

Thiên Vân thành.

Cung gia.

Lý Mộ cùng Liễu Hàm Yên tay trong tay mà đi, đi theo phía sau Vãn Vãn cùng Tiểu Bạch, Lý Mộ hỏi Cung Vân nói: "Cung huynh hôm nay mời, là có chuyện gì không?"

Cung Vân mặt đỏ lên, tựa hồ là có gì vui sự tình, nói ra: "Không dối gạt Lý huynh, ta lập tức muốn rời khỏi Thiên Vân thành, lần này gặp mặt, là hướng Lý huynh từ giã."

"Chào từ biệt?" Lý Mộ tiếp tục hỏi: "Cung huynh muốn đi đâu?"

Cung Vân hướng lên phía trên chắp tay, cung kính nói: "Nhận được Tiên Quân hậu ái, ta lập tức muốn đi trước tiên cung nhậm chức, nơi này còn muốn xin nhờ Lý huynh trông nom một hai."

Tại Ngân Hà Tiên Vực, Ngân Hà Tiên Cung địa vị, tựa như là thần đều đối với Đại Chu, Cung Vân từ hoang vắng Bắc Vực tiến về Ngân Hà Tiên Cung, là thỏa thỏa lên chức, Lý Mộ cười

cười, ôm quyền nói: “Chúc mừng Cung huynh cao thăng.”

Cung Vân khiêm tốn nói: “Đều là nắm Lý huynh phúc, từ khi biết Lý huynh đằng sau, Cung gia chuyện tốt, liền lầm lượt từng món…”

Lý Mộ ngượng ngùng nói: “Đâu có đâu có…”

Cung Vân ôm quyền nói: “Nơi này liền xin nhờ Lý huynh trông nom.”

Lý Mộ khẽ gật đầu, nói ra: “Nơi này có ta, Cung huynh yên tâm đi.”

Cung Vân mặc dù rời đi, nhưng là Cung gia còn ở nơi này, Thiên Vân thành là Cung gia căn cơ, nơi này còn có bọn hắn khổng lồ thuần thú sinh ý, đã mất đi Cung Vân đằng sau, Cung gia liền không có đệ cửu cảnh cường giả.

Mặc dù không biết Cung Vân vì sao bỗng nhiên bị điều đi, nhưng xem ra ngày xưa về mặt tình cảm, Lý Mộ hay là đáp ứng chiếu cố Cung gia.

Khỏi cần phải nói, Cung Vân muội muội Cung Vũ, đã cùng Liễu Hàm Yên các nàng thành lập hữu nghị thâm hậu, các nàng thường xuyên lẫn nhau đi lại, Liễu Hàm Yên các nàng có thể nhanh như vậy thích ứng Ngân Hà Tiên Vực, Cung Vũ làm ra tác dụng không nhỏ.

Đưa tiễn Cung Vân về sau, Lý Mộ trở lại Đạo Tông, tự hỏi làm sao lợi dụng thiên kiếp, trợ giúp đám người tăng cao tu vi.

Đệ bát cảnh trở xuống, ngay cả một lượt thiên kiếp cũng chịu đựng không được, căn bản không cần cân nhắc, cho dù là đệ bát cảnh, chỉ sợ cũng chỉ có thể tiếp nhận một đạo uy lực yếu nhất kiếp lôi.

Đạo kiếp lôi kia, sẽ để cho bọn hắn thụ không nhẹ thương,

nhưng cũng có thể mang đến tu vi tăng lên chỗ tốt, tổng thể đến xem, hẳn là lợi nhiều hơn hại.

Đáng tiếc Lý Mộ bên người không có mấy vị đệ bát cảnh cường giả, trừ sớm tấn thăng Bạch Đế, liền ngay cả Nữ Hoàng còn tạm chưa tấn cấp.

Giờ phút này, Lý Mộ không tâm tư cân nhắc những này, hắn gặp một kiện khó mà lựa chọn sự tình.

Huyễn Cơ cùng Nữ Hoàng đồng thời xuất quan, Huyễn Cơ muốn Lý Mộ cùng đi Thiên Vân thành du ngoạn, Nữ Hoàng muốn cùng Lý Mộ cùng một chỗ về Thập Châu nhìn xem, Lý Mộ đáp ứng một cái, liền muốn cự tuyệt một cái khác.

Ngay tại hắn xoắn xuýt vạn phần lúc, Chu Vũ lườm Huyễn Cơ một chút, nói ra: “Nếu dạng này, vậy liền thiểu số phục tùng đa số đi.”

Huyễn Cơ hừ một tiếng, hỏi: “Làm sao thiểu số phục tùng đa số?”

Chu Vũ nhìn về phía bên cạnh, hỏi: “Xưng Tâm, A Ly, Mai Vệ, Linh Lung, các ngươi muốn đi nơi nào?”

Xưng Tâm là Chu Vũ tọa kỵ, A Ly cùng Mai đại nhân là thuộc hạ của nàng cùng tỷ muội, Linh Lung là Fan hâm mộ của nàng, bốn người tự nhiên không hề nghi ngờ duy trì nàng.

“Không có ý tứ, ta thắng…”

Chu Vũ đối với Huyễn Cơ mỉm cười, sau đó liền kéo Lý Mộ rời đi.

Huyễn Cơ tức giận dậm chân, trên gương mặt xinh đẹp lộ ra vẻ tức giận, những người kia đều là Chu Vũ bao vây, tại trên nhân số, mình đương nhiên không sánh bằng nàng, trừ phi nàng cũng có giúp đỡ.

Nàng trầm mặt đi trở về trong điện, Hồ Lục từ bên ngoài đi tới, ân cần nói: “Huyễn Cơ đại nhân, làm sao vậy, là ai chọc ngươi tức giận?”

Huyễn Cơ nhìn xem Hồ Lục, giống như là ý thức được cái gì, trong mắt dần dần hiện ra quang mang.

Một cặp nam nữ ở hiện đại không biết nhau xuyên về thành một cặp vợ chồng từ nông môn đi theo con đường quan trường . Mời đọc **Nông Môn Bà Bà Cáo Mệnh Con Đường**

Đại Chu Tiên Lại

Chương 5: Các nàng không tính « miễn phí phiên ngoại »

DTV EBOOK

- 1901 chữ
- 4 cảm xúc
- 2021-07-23 20:22:21

Bồi Nữ Hoàng về Đại Chu chờ đợi mấy ngày, trở lại Ngân Hà Tiên Vực về sau, nàng liền lại tiến nhập bế quan.

Lần sau xuất quan thời điểm, chính là nàng bước vào đệ bát cảnh ngày.

Rời đi Nữ Hoàng nơi bế quan, Lý Mộ đi vào một tòa cung điện khác, vừa mới bước vào cửa điện, liền thấy Huyễn Cơ lẻ loi một mình ngồi tại bên cạnh bàn, Lý Mộ đi tới, nàng cũng chỉ là quay đầu nhìn hắn một cái, liền lại quay đầu đi, không để ý đến hắn nữa.

Lý Mộ đi qua, ngồi tại nàng bên cạnh, Huyễn Cơ hừ nhẹ một tiếng, nói ra: “Ngươi đi bồi Chu Vũ a, chuyện của nàng trọng yếu hơn.”

Nồng đậm ghen tuông tốc thẳng vào mặt, vô luận là bồi Nữ Hoàng hay là bồi Huyễn Cơ, cũng nên có cái tuần tự, Nữ Hoàng bên người người đông thế mạnh, Huyễn Cơ thì là lẻ loi một mình, mặc dù còn có Tiểu Bạch cùng nàng thân cận, nhưng nếu như tại nàng cùng Nữ Hoàng ở giữa xếp hàng, Tiểu Bạch nhất định sẽ từ bỏ lựa chọn.

Lý Mộ nhẹ nhàng ôm nàng, nói ra: “Tốt tốt, ta bồi nàng bảy ngày, cùng ngươi nửa tháng thế nào?”

Mặc dù Lý Mộ trước bồi Nữ Hoàng, nhưng bồi Huyễn Cơ gấp

đôi thời gian, cũng không tính không công bằng.

Huyễn Cơ đôi mắt đẹp sáng lên, nói ra: “Đây chính là ngươi nói, nửa tháng này, ngươi đều phải nghe ta.”

Lý Mộ cũng không có cự tuyệt, hắn hiểu rất rõ nữ nhân của mình, Huyễn Cơ mặc dù cẩn thận mắt thích ăn dấm, nhưng cũng rõ lí lẽ, sẽ không đối với hắn đưa ra cái gì quá phận yêu cầu.

Dựa theo Huyễn Cơ yêu cầu, Lý Mộ mang theo nàng cùng Hồ Lục Hồ Cửu đi Thiên Vân thành đi dạo, mua một đống quần áo trang sức, thưởng thức vô số mỹ thực.

Sau đó, bọn hắn lại tới ở vào Thiên Vân thành bên trong biệt viện.

Chỗ này biệt viện, là cùng Cung gia khai triển hợp tác đằng sau, Cung Vân đưa cho hắn, trạch viện rất lớn, nha hoàn người hầu mấy trăm, Lý Mộ thỉnh thoảng sẽ dẫn các nàng đến ở ở một cái.

Trong phòng, Huyễn Cơ cùng Hồ Lục đang thử vừa mua quần áo, Lý Mộ đang muốn đi bên ngoài né tránh, Huyễn Cơ lại nói: “Ngươi lưu lại, giúp ta nhìn xem quần áo có đẹp hay không.”

Lý Mộ đứng tại cửa ra vào, đưa lưng về phía các nàng nói: “Hồ Lục còn ở nơi này thay quần áo, ta lưu lại không tiện đi. . .”

Huyễn Cơ nhàn nhạt liếc mắt nhìn hắn, nói ra: “Hồ Lục là của ta thiếp thân thân vệ, nàng sớm muộn cũng là người của ngươi, có cái gì không tiện?”

Lý Mộ sửng sốt một chút: “Ngươi trước kia làm sao chưa nói qua?”

Hắn mặc dù biết Hồ Lục là Huyễn Cơ thân vệ, nhưng lại không biết nàng thân vệ còn muốn của hồi môn, Huyễn Cơ không nói, Hồ Lục cũng chưa từng có nhấc lên.

Huyễn Cơ cho Lý Mộ một cái liếc mắt: "Trước kia ngươi cũng không có hỏi."

Lý Mộ quay đầu lại, nhìn thấy Hồ Lục gương mặt xinh đẹp phi hà, phong vận bên trong lại nhiều mấy phần kiều mị, hiển nhiên, chuyện này nàng cũng biết.

Cùng là hồ yêu, Hồ Lục đáng yêu không kịp Tiểu Bạch, yêu mị không bằng Huyễn Cơ, nhưng nàng phong vận nhưng lại là các nàng không có đủ, bất quá, Lý Mộ đối với nàng chưa bao giờ động đậy ý khác, hắn mở miệng nói: "Như vậy không tốt đâu, Hồ Lục cũng không phải vật phẩm, loại chuyện này, còn muốn chính nàng nguyện ý. . ."

Huyễn Cơ trực tiếp nhìn về phía Hồ Lục, hỏi: "Hồ Lục, ngươi nguyện ý không?"

Hồ Lục cúi đầu xuống, nhỏ giọng nói: "Ta nguyện ý. . ."

Lý Mộ: "…"

Lý Mộ nhìn một chút Hồ Lục, lại nhìn một chút Huyễn Cơ, mười phần vững tin, các nàng đã liền chuyện này đã đạt thành nhất trí, bằng không, thật tốt Hồ Lục, làm sao lại thành Huyễn Cơ động phòng nha đầu?

Lý Mộ còn tại suy tư, Huyễn Cơ phất phất tay, Lý Mộ sau lưng cửa phòng đóng chặt.

Mà cùng lúc đó, Hồ Lục trên người cuối cùng một kiện quần áo, cũng đã lặng yên trượt xuống.

Nơi đây trong phòng, tựa hồ tự thành một cái tiểu thế giới, cùng ngoại giới ngăn cách, mà tại biệt viện này một chỗ khác

sân nhỏ, có một người ngửa đầu nhìn lên trời, do dự độc rót. . .

…

Thẳng đến mấy ngày sau, Lý Mộ còn tại suy tư, Huyễn Cơ tại sao phải làm như thế.

Tính cách của nàng, tại ở một phương diện khác, cùng Nữ Hoàng cực kỳ tương tự, cụ thể biểu hiện tại tham muốn giữ lấy bên trên, nàng hận không thể một mình chiếm hữu Lý Mộ, làm sao có thể chủ động để cho người khác gia nhập, cho dù người kia là Hồ Lục.

Lý Mộ ẩn ẩn cảm thấy, nàng có khác mục đích gì, nhưng lại không biết con hồ ly tinh này đến cùng tính toán điều gì.

Chẳng lẽ là, theo hắn tu vi dâng lên, song tu thời điểm, nàng một người không chịu đựng nổi, cho nên muốn muốn tìm cá nhân cùng một chỗ chia sẻ?

Lý Mộ càng nghĩ càng thấy phải là dạng này, nếu là hai người tu vi tương tự, thì Âm Dương tương hợp, tự nhiên hòa hợp, nhưng nếu là một phương tu vi quá cao, Âm Dương mất cân bằng, thì cần muốn lấy số lượng để đền bù , bình thường tới nói, một chút đỉnh cấp cường giả, bên người đều sẽ có vô số nữ tử vờn quanh.

Liễu Hàm Yên cùng Lý Thanh các nàng biết việc này đằng sau, cũng không có phát sinh cái gì gợn sóng.

Dù sao, của hồi môn nha hoàn loại chuyện này, cũng không tính tươi mới, thậm chí có thể nói là đại gia tộc truyền thống , bình thường mà nói, cơ hồ mỗi một vị có thân phận tiểu thư xuất giá, bên người đều sẽ có mấy cái của hồi môn, mà càng là nội tình thâm hậu gia tộc, của hồi môn số lượng cũng càng nhiều, thân phận của các nàng không phải vợ không phải thiếp, nói là vật phẩm cũng không đủ, có ai sẽ ăn một kiện vật phẩm dấm đâu?

Đương nhiên, Lý Mộ sẽ không đem Hồ Lục xem như Huyễn Cơ của hồi môn vật phẩm, cho dù Hồ Lục chính mình cũng thì cho là như vậy.

Hắn đối với Hồ Lục cùng Vãn Vãn Tiểu Bạch, Thính Tâm Ngâm Tâm các nàng, đều đối xử như nhau, có lẽ cũng chính bởi vì nguyên nhân này, tại một ít đặc thù trường hợp, Hồ Lục so bất luận kẻ nào đều nhiệt tình, thậm chí để Huyễn Cơ đều có chút không có ý tứ.

Nữ Hoàng bế quan đằng sau, Huyễn Cơ liền không có lại bế quan, Lý Mộ trừ cùng nàng cùng Hồ Lục hồ thiên hồ địa bên ngoài, chính là khống chế quy tắc, thuần phục dị thú, sẽ từ Cung gia có được tiên ngọc, phân cho đám người tu hành.

Từ Thập Châu đại lục tới chỗ này các cường giả, tu vi tiến triển cấp tốc, lục phái mấy vị đệ lục cảnh cường giả, đã có dấu hiệu đột phá, mà tu vi đã sớm đạt đến đệ lục cảnh đỉnh phong lão đạo lôi thôi, lại tới đây không bao lâu, liền thuận lợi tấn cấp Siêu Thoát.

Chư phái đệ thất cảnh các cường giả, tu vi cũng đều nghênh đón tăng vọt, chỉ cần cho bọn hắn thời gian, tấn cấp đệ bát cảnh cũng không phải vấn đề.

Nữ Hoàng bế quan hai tháng sau, Đạo Tông bên trong, trên bầu trời phong vân cuốn ngược, từ nàng bế quan bên trong, bỗng nhiên truyền đến một đạo khí tức cường đại.

Giờ khắc này, Đạo Tông tất cả cường giả, đều cảm nhận được đạo khí tức này.

Mai đại nhân cùng Thượng Quan Ly từ trong tu hành tỉnh lại, mặt lộ kích động, Đạo Tông chúng cường giả cũng đều nhao nhao đình chỉ tu hành, bay lên không trung, nhìn qua từ trong tòa sơn phong nào đó bay ra thân ảnh, cao giọng nói: “Chúc mừng Nữ Hoàng bệ hạ!”

Tòa nào đó cung điện, Huyễn Cơ lườm liếc miệng, nhỏ giọng nói: “Có gì đặc biệt hơn người, ta rất nhanh liền giống như nàng. . .”

Nàng thoại âm rơi xuống, một bóng người liền đột ngột xuất hiện tại bên người nàng.

Chu Vũ nhàn nhạt lườm nàng một chút, nói ra: “Chờ ngươi chừng nào thì đột phá, lại đến nói câu nói này đi…”

Huyễn Cơ không cách nào phản bác, chỉ là ý vị thâm trường nhìn Chu Vũ một chút, nói ra: “Ngươi liền đắc ý đi, ta nhìn ngươi có thể được ý tới khi nào…”

Bế quan hai tháng Nữ Hoàng, tấn thăng Hợp Đạo đằng sau, lòng tin phóng đại, quyết định lại đi một lần Thiên Vân thành, lần này, sẽ không bao giờ lại xuất hiện vô số người qua đường tu vi nghiền ép tình huống của nàng.

Lúc này, Huyễn Cơ bỗng nhiên đi tới, kéo Lý Mộ cánh tay, nói ra: “Ta muốn về Thiên Hồ quốc.”

Chu Vũ nhìn nàng một cái, hỏi: “Ngươi không biết cái gì là tuần tự sao?”

Huyễn Cơ nhìn xem nàng, nói ra: “Ta chỉ biết là ngươi dạy ta, thiểu số phục tùng đa số.”

Chu Vũ nhếch miệng lên một tia đường cong, nhìn một chút bên cạnh, hỏi: “Mai Vệ, A Ly, các ngươi muốn đi nơi nào?”

Mai đại nhân cùng Thượng Quan Ly tự nhiên nghe Nữ Hoàng mà nói, biểu thị muốn đi Thiên Vân thành, giờ phút này, Huyễn Cơ nhìn về phía Hồ Lục, hỏi: “Hồ Lục, ngươi muốn đi nơi nào?”

Hồ Lục lập tức nói: “Ta muốn về Thiên Hồ quốc.”

Huyễn Cơ nhìn xem Chu Vũ, mỉm cười, nói ra: “Không có ý tứ, lần này, ta thắng.”

Chu Vũ cau mày nói: “Ngươi không biết đếm sao?”

Huyễn Cơ khinh thường nhìn thoáng qua Mai đại nhân cùng Thượng Quan Ly, hỏi: “Hồ Lục là nữ nhân của hắn, các nàng cũng không phải, các nàng dựa vào cái gì tính?”

Chu Vũ cứ thế tại nguyên chỗ, bờ môi giật giật, nhất thời không cách nào phản bác.

Huyễn Cơ kéo Lý Mộ, nói ra: “Các nàng chỉ là ngoại nhân , đợi đến lúc nào các nàng trở thành nội nhân, ngươi lại cùng ta đấu đi…”

Một cặp nam nữ ở hiện đại không biết nhau xuyên về thành một cặp vợ chồng từ nông môn đi theo con đường quan trường . Mời đọc **Nông Môn Bà Bà Cáo Mệnh Con Đường**

Đại Chu Tiên Lại

Chương 6, ta có thể chứ « miễn phí phiên ngoại »

DTV EBOOK

- 1548 chữ
- 3 cảm xúc
- 2021-08-03 20:27:34

Chu Vũ mặc dù thực lực hơn xa Huyễn Cơ, nhưng nếu bàn về tâm kế, sống lâu thâm cung, chưa thế sự nàng, làm sao có thể cùng Huyễn Cơ cái này quỷ kế đa đoan hồ ly tinh so sánh.

Đây mới là Huyễn Cơ liên hợp Hồ Lục mục đích, nàng lấy Chu Vũ chi đạo, trả Chu Vũ chi thân, đi Chu Vũ con đường, để Chu Vũ không đường có thể đi.

Nữ Hoàng đã từng lấy nhân số ưu thế, để Huyễn Cơ không lời nào để nói, bây giờ Hồ Lục, thân phận đã không giống ngày xưa, Nữ Hoàng coi như tại trên nhân số chiếm hữu ưu thế, nhưng Thượng Quan Ly tăng thêm Mai đại nhân, cùng Hồ Lục so sánh, đã không phải là một cộng một lớn hơn một đơn giản như vậy.

Trừ phi các nàng có thể ở thân phận bên trên cùng Hồ Lục ở vào cùng một vị trí.

Trơ mắt nhìn Huyễn Cơ diễu võ giương oai một phen đằng sau, kéo Lý Mộ cưỡng ép rời đi, Chu Vũ oán hận nói: “Cái này giảo hoạt hồ ly!”

Trừ sinh khí, nàng không có biện pháp khác, dù sao lần trước, nàng cũng là dùng loại biện pháp này đối đãi Huyễn Cơ, nếu là giờ phút này song trọng tiêu chuẩn, cũng có vẻ chính mình hung hăng càn quấy.

Đối với việc này, muốn cùng Huyễn Cơ đấu, trừ phi nàng cũng có một cái người thân cận nhất cùng nàng cùng chung mối thù, mà ở chỗ này, người thân cận nhất của nàng, chính là Mai Vệ cùng A Ly.

Chu Vũ nhìn về phía Mai đại nhân, chỉ thấy mặt nàng sắc giận dữ, cắn răng nói: "Con hồ ly tinh này, quá phận!"

Chu Vũ lắc đầu, Mai Vệ cùng Lý Mộ niên kỷ, chênh lệch rất xa, A Ly từ nhỏ đến lớn, chưa bao giờ đối với nam tử sinh ra qua tình cảm, huống hồ, nàng mới sẽ không vì cùng Huyễn Cơ tranh đấu, liền bức bách các nàng đi làm trong các nàng tâm không muốn sự tình.

Khi nàng ánh mắt nhìn về phía Thượng Quan Ly thời điểm, lại ngoài ý muốn phát hiện, nàng cũng không có như Mai Vệ đồng dạng phẫn uất, mà là cúi đầu nhìn xem mũi chân, đẹp đẽ trên gương mặt xinh đẹp che một tầng nhàn nhạt màu hồng.

Nàng cũng không phải là chưa từng gặp qua dạng này A Ly, chỉ bất quá, đó là khi còn bé hai người cùng tắm lúc, nàng duy nhất một lần nhìn thấy A Ly đỏ mặt.

Giống như là ý thức được cái gì, Chu Vũ trong lòng dâng lên một cái khó có thể tin suy nghĩ…

…

Cùng Huyễn Cơ từ Thiên Vân thành trở về, Lý Mộ liền lập tức đi tới Nữ Hoàng tẩm cung.

Vốn cho rằng nàng sẽ không cho chính mình sắc mặt tốt nhìn, nhưng vượt quá Lý Mộ dự liệu là, nàng cũng không nói gì, chỉ là lẳng lặng ngồi tại bên giường, tựa hồ là đang tự hỏi cái gì.

Lý Mộ chậm rãi đi qua, ngồi tại nàng bên cạnh, hỏi: "Nghĩ gì

thế?”

Chu Vũ cuối cùng từ trong trầm tư hoàn hồn, ánh mắt nhìn về phía Lý Mộ, hỏi: “Ngươi đem A Ly thế nào?”

Lý Mộ sửng sốt một chút, sau đó liền lắc đầu nói: “Ta gần nhất nhưng không có đắc tội nàng, ta ngay cả gặp đều không có làm sao gặp qua nàng…”

Chu Vũ nhìn xem Lý Mộ con mắt, trực tiếp hỏi: “Ngươi có hay không cảm thấy sao, A Ly thích ngươi?”

Lý Mộ ngạc nhiên nói: “Nàng ưa thích không phải ngươi sao?”

Chu Vũ trừng mắt liếc hắn một cái, “Ngươi cho trẫm chăm chú điểm!”

Lý Mộ lùi về đầu, yết hầu giật giật, nói ra: “Ta cùng A Ly là trong sạch, ngươi không phải là vì cùng Huyễn Cơ đấu, cố ý nói như vậy đi…”

Chu Vũ ngực chập trùng, cả giận nói: “Ngươi cho rằng trẫm cùng con hồ ly kia giống nhau sao?”

Thẹn quá thành giận Nữ Hoàng, trên người Lý Mộ thi triển một bộ quyền pháp, liền giận dữ rời đi, Lý Mộ hai tay gối lên sau đầu, ánh mắt không có tiêu cự, tựa hồ đang chăm chú suy nghĩ một chuyện nào đó.

Đêm.

Ngân Hà Tiên Vực ban đêm không có trăng sáng, nhưng lại có được tinh không vô tận, quần tinh lấp lóe, tràng cảnh muốn xa so với Thập Châu đại lục càng thêm tráng quan.

Đi vào Ngân Hà Tiên Vực đằng sau, Lý Mộ liền ưa thích ngắm nhìn bầu trời, tinh không mênh mông, có thể cho nội

tâm của hắn không gì sánh được linh hoạt kỳ ảo, Lý Mộ chậm rãi bay lên đỉnh điện, lại phát hiện tại cách đó không xa một tòa đỉnh điện, một bóng người khác cũng đang ngước nhìn tinh không.

Tinh quang bao phủ xuống, bóng lưng của nàng nhìn có chút cô độc, cũng có chút tịch liêu.

A Ly tựa hồ có tâm sự gì, Lý Mộ chậm rãi bay đến nàng bên cạnh, hỏi: "Đang suy nghĩ gì?"

Thượng Quan Ly lập tức cúi đầu xuống, nhỏ giọng nói: "Không có gì, đang suy nghĩ vấn đề về mặt tu hành."

Lý Mộ nói: "Trên tu hành có vấn đề gì, có thể hỏi ta à, nói nghe một chút, ta giúp ngươi giải quyết."

Thượng Quan Ly lập tức nói: "Không cần, ta vừa rồi mình đã nghĩ thông suốt."

Nói xong, nàng liền vội vàng phi thân xuống dưới, tựa hồ nhiều một khắc cũng không nguyện ý cùng Lý Mộ chờ lâu.

Lý Mộ đứng tại đỉnh điện, nhìn qua bầu trời đầy sao, nhất thời không nói gì. Hắn sớm đã không phải mới ra đời thiếu niên, nếu là còn không thể phát giác được tâm tư của con gái, liền không phải trì độn, mà là ngu xuẩn.

Thế mà bị Nữ Hoàng nói trúng, A Ly đối với hắn tâm tư, đến cùng là từ lúc nào bắt đầu chuyển biến?

Trời tối người yên, Thượng Quan Ly về đến phòng, chợt phát hiện trước bàn ngồi một người, nàng vội vàng đi lên trước, khom người nói: "Bệ hạ có cái gì phân phó?"

Chu Vũ ôn nhu hỏi: "Đã trễ thế như vậy, làm sao còn không

nghỉ ngơi?”

Thượng Quan Ly nói: “Ngủ không được, ra ngoài hít thở không khí.”

Chu Vũ hơi có trầm mặc, sau đó nói: “Trẫm có thể hỏi hay không ngươi một vấn đề.”

Thượng Quan Ly cung kính nói: “Bệ hạ xin hỏi, A Ly không dám giấu diếm.”

Chu Vũ nghĩ nghĩ, hỏi: “Ngươi có phải hay không thích Lý Mộ?”

Thượng Quan Ly nghe vậy, sắc mặt trong nháy mắt biến tái nhợt, nàng quỳ trên mặt đất, run giọng nói: “A Ly không dám!”

Chu Vũ dìu nàng đứng lên, bình hòa nói ra: “Tình cảm sự tình, cũng không do người, trẫm không có trách cứ ý của ngươi. . .”

Thượng Quan Ly thở sâu, sắc mặt thoáng khôi phục một chút hồng nhuận phơn phớt, trịnh trọng nói: “Bệ hạ minh giám, thần đối với Lý đại nhân tuyệt không nửa điểm tình cảm, trước kia không có, về sau cũng sẽ không có…”

Nhìn xem Thượng Quan Ly nghiêm nghị đến cực điểm biểu lộ, Chu Vũ bờ môi giật giật, lúc đầu chuẩn bị nói những lời kia, cũng không có lại nói lối ra.

Từ nhỏ cùng nhau lớn lên, nàng rất rõ ràng A Ly tính tình, trong lòng thở dài, ôn nhu nói: “Vậy ngươi sớm đi nghỉ ngơi đi.”

Chu Vũ rời đi về sau, Thượng Quan Ly đứng tại chỗ, một giọt nước mắt lặng yên trượt xuống, trước khi rơi xuống đất liền

bốc hơi không thấy, tựa hồ chưa từng có xuất hiện qua.

Trên mặt nàng hiện lên vẻ đau thương, rất nhanh lại biến kiên định cùng nghiêm nghị.

Ngày thứ hai, trước điện một tòa trong tiểu hoa viên, Chu Vũ tại tu kiến nhánh hoa, Thượng Quan Ly, Mai đại nhân cùng Xưng Tâm đứng ở sau lưng nàng, giúp nàng đang cầm hoa vẩy cùng cái kéo.

Bụi hoa ở giữa, Chu Vũ cúi người, dường như tự nhủ: "Con hồ ly tinh kia có giúp đỡ, càng ngày càng quá mức, nếu có thể có một người giúp trẫm liền tốt…"

Mai đại nhân không có gì phản ứng, Thượng Quan Ly cầm vòi hoa sen tay khẽ run lên, nhưng rất nhanh liền khôi phục bình tĩnh, biểu lộ mặt không gợn sóng, tựa hồ cũng không nghe được Chu Vũ.

Thượng Quan Ly sau lưng, Xưng Tâm suy nghĩ một lát, tiến lên một bước, nhìn về phía Chu Vũ, thử thăm dò: "Bệ hạ tỷ tỷ, ta có thể chứ?"

Một cặp nam nữ ở hiện đại không biết nhau xuyên về thành một cặp vợ chồng từ nông môn đi theo con đường quan trường . Mời đọc **Nông Môn Bà Bà Cáo Mệnh Con Đường**

Đại Chu Tiên Lại

Chương 7, A Ly

DTV EBOOK

- 3665 chữ
- 5 cảm xúc
- 2021-08-07 16:55:08

Xưng Tâm tự tiến cử sự tình, Lý Mộ hay là từ Nữ Hoàng trong miệng biết được.

Bởi vì Ngao Thanh quan hệ, từ trình độ nào đó nói, Lý Mộ cùng Xưng Tâm trong thân thể chảy chính là giống nhau máu, chỉ cần lẫn nhau tới gần lẫn nhau, trong lòng liền sẽ sinh ra một loại dục vọng.

Đây là bản năng dục vọng, cũng không phải là ưa thích hoặc là yêu.

Lý Mộ có thể phân rõ hai cái này khác nhau, cho nên có thể đủ áp chế dục vọng của mình, Xưng Tâm hiển nhiên không có khả năng.

Lý Mộ cũng không đem việc này để ở trong lòng, hắn còn muốn rất nhiều chuyện muốn làm, Ngân Hà Tiên Vực là một cường giả hoành hành thế giới, muốn ở chỗ này có được nơi sống yên ổn, chỉ bằng mượn hắn một người, còn xa xa không đủ.

Nữ Hoàng, Huyễn Cơ, Tô Hòa, bao quát Đạo Tông các cường giả, đều muốn mau sớm tăng thực lực lên.

…

Nguyên Thiên Vân thành chủ Cung Vân vượt qua hai lần lôi

kiếp, bị điều đi Ngân Hà Tiên Cung, Thiên Vân thành rất nhanh liền nghênh đón nó tân chủ nhân.

Vị này mới Thiên Vân thành thành chủ, làm việc có chút cao điệu, mới vừa tới đến Thiên Vân thành, liền xây dựng rầm rộ, tu kiến biệt uyển, vì thế hướng Thiên Vân thành bên trong người tu hành thu một bút thuế nặng, cái này khiến Thiên Vân thành đông đảo người tu hành, đối với tương lai bị vị thành chủ này thống trị sinh hoạt sinh ra một chút lo lắng.

Mới đến, vị tân thành chủ này làm kiện sự tình thứ hai, chính là tại hắn vừa mới xây xong biệt uyển nội thiết yến, mời Thiên Vân thành phụ cận cường giả.

Làm số lượng không nhiều đệ cửu cảnh cường giả, Lý Mộ tự nhiên cũng nhận mời.

Tân thành chủ mời, hắn không tiện cự tuyệt, dù sao Thiên Vân thành trên danh nghĩa là đối phương phạm vi quản hạt, lần này mở tiệc chiêu đãi, cũng hẳn là muốn quen biết một phen trong khu quản hạt cường giả.

Tiến về Thiên Vân thành trước đó, Nữ Hoàng đối với Lý Mộ nói: “Để A Ly cùng đi với ngươi đi.”

Lý Mộ khoát tay áo, nói ra: “Không cần, ta một người đi có thể.”

Chu Vũ lắc đầu, nói ra: “Ngươi là Đạo Tông đứng đầu, cũng là đệ cửu cảnh cường giả, bên người không người phụng dưỡng, sẽ để cho người khác xem nhẹ.”

Nữ Hoàng nói ngược lại cũng có chút đạo lý, Ngân Hà Tiên Vực cường giả xuất hành, phi thường chú trọng phô trương, tám người nhấc kiệu, vung bỏ ra trận cũng không hiếm thấy, liền xem như một chút tính tình nội liễm điệu thấp, bên cạnh cũng thường thường sẽ cùng theo một vị thổi tiêu đồng tử, chấp phiến đồng nữ loại hình, Thiên Vân thành chủ mời, Lý

Mộ lẻ loi một mình dự tiệc, ngược lại lộ ra khác loại, thậm chí có chút không đem tân thành chủ để ở trong mắt cảm giác.

Loại trường hợp này, không thích hợp mang theo phu nhân, Lý Mộ bên người có thể lựa chọn người cũng quá ít.

Xưng Tâm là Long tộc, tại Ngân Hà Tiên Vực, chính là dị thú, không thích hợp tại loại này trường hợp xuất hiện.

Mai đại nhân niên kỷ lại không thích hợp, càng nghĩ, tựa hồ chỉ có A Ly một lựa chọn.

Lý Mộ nhún vai, nói ra: "Vậy liền nhìn A Ly có nguyện ý hay không."

Gần nhất Lý Mộ cũng không thấy qua nàng mấy lần, rất hiển nhiên nàng là cố ý trốn tránh Lý Mộ không thấy.

Tại Lý Mộ trước khi lên đường, A Ly đúng giờ xuất hiện ở bên cạnh hắn.

Lý Mộ nghĩ nghĩ, nói ra: "Ngươi nếu là không muốn đi dễ tính, lần này yến hội, lúc đầu cũng không có cái gì ý tứ."

Thượng Quan Ly biểu lộ bình tĩnh, từ tốn nói: "Không cần, đây là mệnh lệnh của bệ hạ."

Từ vài ngày trước bắt đầu, A Ly liền đối với hắn lạnh nhạt rất nhiều, mặc dù hai người trước kia cũng là đối chọi gay gắt, lẫn nhau thấy ngứa mắt, nhưng lại cũng không có hiện tại khoảng cách cùng ngăn cách.

Một đường không nói chuyện, đến Thiên Vân thành thành chủ mới phủ đằng sau, A Ly liền yên lặng đứng sau lưng Lý Mộ nửa bước địa phương xa, đóng vai lấy thị nữ nhân vật.

Trong phủ thành chủ, một tên quần áo lộng lẫy thanh niên đối với Lý Mộ ra hiệu tính chắp tay, "Vị này chính là Lý đạo hữu

đi, kính đã lâu kính đã lâu…”

Lý Mộ ánh mắt ở đây trên thân người đảo qua, trong lòng hơi có kinh ngạc.

Cung Vân vượt qua hai lần lôi kiếp, liền bị điều đến Ngân Hà Tiên Cung, Lý Mộ nguyên lai tưởng rằng thành chủ mới tu vi sẽ yếu hơn một chút, không nghĩ đến người này cũng vượt qua hai lần lôi kiếp, đồng thời tại trên tu vi, tựa hồ so Cung Vân còn phải mạnh hơn một chút.

Những ý nghĩ này, chỉ là trong đầu chợt lóe lên, Lý Mộ liền đáp lễ nói: “Gặp qua thành chủ.”

Thiên Vân thành cùng phụ cận đệ cửu cảnh cường giả cũng không nhiều, trừ Lý Mộ bên ngoài, còn có ba vị, phân biệt đến từ ba cái thế lực lớn.

Sau khi mọi người ngồi xuống, thanh niên kia giơ ly rượu lên, mỉm cười nói: “Bản quan mới tới Thiên Vân thành, đối với nơi này hết thảy còn chưa quen thuộc, về sau chỉ sợ còn nhiều hơn làm phiền phiền các vị…”

“Hẳn là.”

“Thành chủ đại nhân có chuyện gì, chi bằng phân phó.”

…

Thiên Vân thành chủ sau khi mở miệng, đại đa số người đều mở miệng phụ họa, giữ yên lặng, chỉ có mấy vị đệ cửu cảnh cường giả.

Dù sao, như thế cường giả, đều có tôn nghiêm của mình, cho dù đối phương là Thiên Vân thành thành chủ, cũng không đáng đến bọn hắn cúi mình nịnh nọt.

Lúc này, ngồi tại chủ vị Thiên Vân thành thành chủ, trên mặt vẫn như cũ treo nụ cười nhàn nhạt, nhưng trong lòng hiện lên một tia che lấp.

Thiên Vân thành những này đệ cửu cảnh các cường giả, hiển nhiên sẽ không dễ dàng như vậy bị hắn lôi kéo, càng không khả năng thần phục.

Từ Ngân Hà Tiên Cung tới đây, hắn liền lòng tràn đầy không vui, nhưng Thiên Vân thành rời xa trung tâm, không người chế ước, cũng là không hoàn toàn là một chuyện xấu, điều kiện tiên quyết là hắn đối với chỗ này có được tuyệt đối khống chế.

Rất nhanh yến hội bắt đầu, Lý Mộ chính mình không có động trước đũa, mà là từ trên bàn cầm lấy một khối đẹp đẽ bánh ngọt, đưa cho sau lưng A Ly.

Thượng Quan Ly mặt không thay đổi đứng sau lưng Lý Mộ, nhận cũng không được, mà không nhận cũng không được.

Nữ Hoàng là trong nội tâm nàng kính yêu nhất người, nàng vĩnh viễn không có khả năng đối đầu không dậy nổi Nữ Hoàng sự tình, cho dù là Nữ Hoàng đồng ý, nàng cũng không thể thuyết phục chính mình.

Cho nên mấy ngày nay, nàng một mực tại cùng Lý Mộ giữ một khoảng cách.

Nàng lẽ ra không nên đón lấy khối này Lý Mộ đưa tới bánh ngọt, có thể Lý Mộ động tác, đã hấp dẫn nơi này không ít người chú ý, nếu như nàng tiếp tục không nhìn, chỉ sợ tất cả mọi người sẽ chú ý tới nơi này.

Nàng chỉ có thể đưa tay đón lấy khối này bánh ngọt, nhưng cũng chỉ là nắm trong tay.

Dù vậy, cái này cũng đưa tới Thiên Vân thành thành chủ chú

ý.

Hắn nhìn qua mấy tên đệ cửu cảnh cường giả bên trong trẻ tuổi nhất Lý Mộ, ánh mắt khẽ nhúc nhích, tựa hồ là đang suy nghĩ thứ gì.

Một lát sau, trên mặt hắn lộ ra dáng tươi cười, nhìn về phía Lý Mộ, bỗng nhiên nói ra: "Lý đạo hữu thị nữ sau lưng, bản quan rất vừa ý, không biết đạo hữu có nguyện ý hay không đưa nàng tặng cho bản quan, vì biểu hiện lòng biết ơn, phủ thành chủ thị nữ, đạo hữu có thể tùy ý tuyển mười vị…"

Nếu là ở trận những người khác, dùng một tên thị nữ đổi lấy tân nhiệm thành chủ lọt mắt xanh, sợ rằng sẽ không gì sánh được hưng phấn, dù sao đây là cùng thành chủ đại nhân kết giao cơ hội.

Mà giữa sân mặt khác ba tên đệ cửu cảnh cường giả, cũng đã phát giác được cái gì, hơi biến sắc mặt.

Vị này tân nhiệm thành chủ, cùng thành chủ trước Cung Vân hoàn toàn khác biệt, vị kia Lý đạo hữu cùng sau lưng thị nữ quan hệ, hiển nhiên không hề tầm thường, hắn đột ngột đưa ra loại yêu cầu này, mục đích bất thiện.

Rất hiển nhiên, hắn là muốn lập uy.

Nếu như Lý Mộ đáp ứng, chính là khuất phục với hắn, hắn đằng sau thủ đoạn, liền sẽ theo nhau mà đến.

Nếu như Lý Mộ không đáp ứng, hắn liền có thể tại chỗ mượn cơ hội lập uy, không hề nghi ngờ chính là, Lý Mộ đằng sau, liền sẽ đến phiên bọn hắn.

Lý Mộ sau lưng, Thượng Quan Ly sắc mặt tái nhợt, trong lòng không gì sánh được bối rối.

Lúc này, nàng tay lạnh như băng chưởng, bỗng nhiên bị một

cái khác tay ấm áp nhẹ nhàng nắm chặt lại.

Từ trong lòng bàn tay truyền đến nhiệt độ, để lòng của nàng triệt để an tĩnh lại, cũng chính là tại lúc này, một đạo thanh âm nhàn nhạt ở trong điện vang lên.

“Không muốn.”

Giữa sân cường giả nghe vậy, đều là dùng biểu tình khiếp sợ nhìn qua phía trước thân ảnh trẻ tuổi kia, hắn là không chút nào cho tân thành chủ mặt mũi a…

Thanh niên kia trên mặt biểu lộ, từ mỉm cười dần dần biến bình tĩnh, ánh mắt nhìn về phía Lý Mộ: “Lý đạo hữu, chẳng lẽ ngay cả cái này một cái chút tình mọn cũng không cho bản quan sao?”

Lý Mộ lại thế nào khả năng không biết, vị thành chủ này quan mới tiền nhiệm, cây đuốc thứ nhất liền đốt tới trên đầu của mình.

Đối phương cũng không phải là đối với A Ly có ý nghĩ gì, chỉ là muốn mượn Lý Mộ lập uy, người này có thể là hắn, cũng có thể là mặt khác ba vị đệ cửu cảnh, nhưng hiển nhiên, tại trong bốn người, Lý Mộ là nhìn dễ bắt nạt nhất.

Hắn cầm chén rượu lên, nhấp một miếng rượu, mỉm cười nói: “Không cho.”

Lời vừa nói ra, mọi người tại đây nội tâm, đã bắt đầu ẩn ẩn kích động lên.

Tân nhiệm thành chủ cùng đệ cửu cảnh cường giả xung đột, loại náo nhiệt này, ngày bình thường cũng không thấy nhiều.

Thanh niên kia nhìn về phía Lý Mộ, biểu lộ đã biến thành cười lạnh, “Xem ra Lý đạo hữu một chút đều không đem bản quan để vào mắt a…”

Lý Mộ không tiếp tục để ý tới hắn, chậm rãi đứng lên, dắt A Ly tay, nói ra: "Đi thôi, sớm biết nhàm chán như vậy, liền không tới…"

"Dừng lại!"

Tân nhiệm thành chủ trầm mặt, bỗng nhiên đứng dậy, hắn hôm nay nếu lựa chọn người này lập uy, như thế nào lại đơn giản như vậy để hắn rời đi.

Lý Mộ quay đầu lại, giống như cười mà không phải cười nhìn hắn một cái.

Nụ cười này, để hắn lông mao dựng đứng, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một loại cực hạn nguy cơ.

Thân hình hắn trì trệ, đang muốn tìm kiếm nguy cơ này nơi phát ra, ở đây mặt khác ba tên đệ cửu cảnh cường giả, bỗng nhiên biến sắc, đồng thời ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời.

"Loại cảm giác này…"

"Không tốt, là thiên kiếp!"

"Lui, mau lui lại!"

…

Một loại thuộc về thiên kiếp cảm giác quen thuộc, để bọn hắn vong hồn bay lên, tuy nói thiên kiếp này không phải nhằm vào bọn họ, nhưng ở vào trong thiên kiếp tâm, y nguyên sẽ có nguy cơ sinh tử.

Cơ hồ là trong nháy mắt, ở đây tất cả người tu hành, đều thối lui ra khỏi nơi đây ngoài mười dặm.

Chỉ để lại tân nhiệm thành chủ ngửa đầu nhìn lên trời, mặt mũi

tràn đầy sợ hãi, run giọng nói: “Không có khả năng, lần tiếp theo thiên kiếp còn có mười năm, làm sao lại hiện tại liền xuất hiện…”

Nhưng mà, không ai có thể cho hắn đáp án của vấn đề này.

Trên trời kiếp vân sớm đã thành hình, đạo thứ nhất lôi đình trong nháy mắt bổ xuống, vốn là không có làm tốt độ kiếp chuẩn bị hắn, tại sinh sinh tiếp nhận đạo thứ nhất lôi đình, trong nháy mắt trọng thương đằng sau, trong lòng chỉ có một cái ý niệm trong đầu.

“Ta mệnh đừng vậy!”

Ngoài mười dặm.

Mọi người sắc mặt tái nhợt nhìn xem từng đạo kiếp lôi rơi xuống, bất quá mấy hơi thở công phu, bọn hắn vừa rồi chỗ đại điện, liền biến thành một vùng phế tích.

Cũng may mặc kệ là trong điện người hầu, hay là được mời cường giả, đều có nhất định tu vi, kịp thời thối lui, nếu không, trong bọn họ không biết sẽ có bao nhiêu người vẫn lạc tại nơi đó.

Giờ phút này, tất cả mọi người quên đi vừa rồi trong điện xung đột , đợi đến kiếp vân từ từ tiêu tán đằng sau, mới có người cả gan tiến lên xem xét, nhưng này chỗ địa phương, trừ một cái cự đại hố to cháy đen, sớm đã không có tân nhiệm thành chủ bất kỳ khí tức gì.

Vị này quan mới tiền nhiệm Thiên Vân thành chủ, ở dưới thiên kiếp, hình thần câu diệt.

Trong hư không, Lý Mộ buông ra A Ly tay, nói khẽ: “Đi thôi. . .”

Tân nhiệm thành chủ chết bởi thiên kiếp, tại Thiên Vân thành

phạm vi bên trong, đã dẫn phát một trận dài đến mấy tháng nghị luận, trừ cảm thán hắn không may, cũng không có người đem nó liên hệ đến phương diện khác.

Dù sao, từ xưa đến nay, thiên kiếp đều là tự nhiên hình thành, tất cả mọi người trơ mắt nhìn xem hắn chết bởi thiên kiếp, tự nhiên không có khả năng hoài nghi mặt khác.

Đối với cái này, Ngân Hà Tiên Cung ngược lại là phái người đã điều tra một phen, nhưng cuối cùng vẫn là không giải quyết được gì.

Rất nhanh, Thiên Vân thành liền có tân nhiệm thành chủ, vị thành chủ này tính cách tương đối điệu thấp nội liễm, nhập chủ Thiên Vân thành đằng sau, chỉ là trong phủ yên lặng bế quan, thoáng qua chính là mười năm.

Trong mười năm này, Thiên Vân thành hết thảy yên ổn, cũng không đại sự phát sinh.

Chỉ là, từ mấy năm trước bắt đầu, Thiên Vân thành bên ngoài, vạn dặm địa vực, bỗng nhiên xuất hiện một cái tên là Đại Chu quốc gia.

Đất nước này có chút thần bí, quốc cảnh bên ngoài, bố trí có lợi hại trận pháp phòng hộ, ngoại nhân khó mà tiến vào, ngược lại là Thiên Vân thành bên trong, xuất hiện một chút đến từ Chu quốc cửa hàng, không ít người Chu quốc, cũng tại Thiên Vân thành bộc lộ tài năng.

Ở trong đó, có tu vi không cao, nhưng lại tung hoành toàn bộ Thiên Vân thành giới kinh doanh cự cổ, cũng có chiến tích hiển hách Chu quốc cường giả, bọn hắn có người nói ra pháp theo, có người một thân Hạo Nhiên Chính Khí, có người tay cầm thiền trượng bình bát, động thủ lại một thân lệ khí…

Những này Chu quốc cường giả tồn tại, khiến cho Chu quốc người, ở trong Thiên Vân thành, cơ hồ không người dám lấn, dần dần trưởng thành là Thiên Vân thành phụ cận một cỗ cường đại thế lực.

Thiên Vân thành bên ngoài vạn dặm.

Trong bầu trời, kiếp vân phía dưới, một đạo uyển chuyển thân ảnh, tại đầy trời lôi đình ở giữa nhảy múa, giây lát đằng sau, một đạo khí tức cường đại, từ bóng hình xinh đẹp kia thể nội quét ngang mà ra, khiến cho trên bầu trời kiếp vân chậm rãi tiêu tán.

Mà thân ảnh kia chỗ không gian, một sức mạnh kỳ dị hiện lên, khiến cho nàng nguyên bản hư ảo hồn thể, bắt đầu chậm rãi ngưng thực.

Lý Mộ chậm rãi vươn tay, cùng Tô Hòa mang theo nhiệt độ cơ thể bàn tay chạm nhau, khóe miệng đường cong dần dần mở rộng. . .

Mười năm đối với Ngân Hà Tiên Vực đại bộ phận người tu hành tới nói, chỉ bất quá một lần bế quan thời gian, nhưng cho Lý Mộ thời gian mười năm, đủ để cho nàng đem Nữ Hoàng, Huyễn Cơ cùng Tô Hòa, tất cả đều đưa lên đệ cửu cảnh.

Liền ngay cả Liễu Hàm Yên, Lý Thanh, Vãn Vãn Tiểu Bạch các nàng, tu vi cũng tất cả đều đột phá đến thượng tam cảnh.

Nữ Hoàng tại một năm trước liền bước vào đệ cửu cảnh, Huyễn Cơ cũng tại nửa năm trước trở thành Cửu Vĩ Thiên Hồ, Tô Hòa thì là cái cuối cùng đột phá, nàng cũng rốt cục có thể như nguyện có được chính mình nhiệt độ cơ thể.

Một tháng sau.

Vô số bóng người đứng tại Ngân Hà Tiên Vực Đại Chu tân hoàng cung trước trên quảng trường, Lý Mộ đã đáp ứng các

nàng , đợi đến Tô Hòa sau khi đột phá, sẽ dẫn bọn hắn chu du Ngân Hà Tiên Vực.

Trong mười năm này, Lý Mộ tu vi cũng đang tăng nhanh như gió, hắn không biết mình vượt qua bao nhiêu lần lôi kiếp, cũng không rõ ràng thực lực của hắn đến loại nào tình trạng, nhưng hắn có thể xác định chính là, nhìn chung toàn bộ Ngân Hà Tiên Vực, hắn cũng có bảo hộ người bên cạnh thực lực.

Vì lần này chu du, Lý Mộ để cho người ta chế tạo một chiếc to lớn thuyền du lịch, cho dù là hơn trăm người sinh hoạt tại trong đó, cũng không lộ vẻ chen chúc.

Liễu Hàm Yên, Lý Thanh, Vãn Vãn Tiểu Bạch… , cơ hồ tất cả mọi người đã lên thuyền du lịch, lần này chu du, Lý Mộ chỉ mang theo tất cả phu nhân, thuyền du lịch phía dưới, chỉ có Nữ Hoàng còn tại cùng Mai đại nhân cùng A Ly cáo biệt.

Lý Mộ đối với nàng vươn tay, Chu Vũ nhưng không có nắm chặt, mà là cho Lý Mộ một ánh mắt, chính mình lên thuyền du lịch.

Lý Mộ biết nàng ánh mắt thâm ý, ánh mắt nhìn về phía A Ly, Thượng Quan Ly lập tức dời đi ánh mắt.

Mười năm này, nàng vẫn như cũ khắp nơi trốn tránh Lý Mộ, về phần ở trong đó nguyên nhân, Lý Mộ tự nhiên biết rõ.

Hắn nhìn xem A Ly con mắt, chậm rãi đối với nàng vươn tay.

Thượng Quan Ly ngẩn người, cùng Lý Mộ liếc nhau đằng sau, ánh mắt nhìn về phía đầu thuyền, Chu Vũ đứng ở nơi đó nhìn xem nàng, đối với nàng khẽ gật đầu.

Thượng Quan Ly bờ môi giật giật, trong mắt phức tạp cảm xúc ủ dạng hồi lâu, cuối cùng là run rẩy đối với Lý Mộ vươn tay.

Nhưng lại có một bàn tay nhanh hơn nàng, thật nhanh nắm lấy

Lý Mộ tay.

Lý Mộ nhìn xem chặn ngang một tay Xưng Tâm, tức giận nói: “Mau buông tay.”

Xưng Tâm một mực bắt hắn lại tay, lắc đầu nói: “Ta không, ta cũng phải cùng các ngươi cùng đi ra chơi…”

Lý Mộ quăng hai lần, cũng không có vứt bỏ Xưng Tâm tay, chỉ có thể mặc cho nàng nắm, đối với A Ly duỗi ra một tay khác, ôn nhu nói: “Đi thôi, đừng để các nàng chờ lâu…”

« PS: Phiên ngoại tạm thời viết đến nơi đây đi, lưu bạch cùng nhân vật kết cục cùng những cái kia nhỏ tiếc nuối đều không khác mấy đền bù, tại tiếp tục viết có chút tẻ nhạt vô vị, kế tiếp còn là đem tất cả tinh lực dùng tại sách mới bên trên, sớm một chút cùng mọi người gặp mặt. »

Một cặp nam nữ ở hiện đại không biết nhau xuyên về thành một cặp vợ chồng từ nông môn đi theo con đường quan trường . Mời đọc **Nông Môn Bà Bà Cáo Mệnh Con Đường**